

Hồn Tại Tam Quốc Làm Quân Phiệt

Contents

Hồn Tại Tam Quốc Làm Quân Phiệt	9
1. Quyển 1 : Bắt Đầu Thời Loạn Thế – Chương 1: Tây Lương Thiết Kỵ	10
2. Chương 2: Đồng Trắc Bại Trận	13
3. Chương 3: Cuộc Chiến Tàn Khốc Ở Quân Doanh	16
4. Chương 4: Quân Khăn Vàng Nội Chiến	19
5. Chương 5: Đánh Bại Quân Hối	22
6. Chương 6: Quan Bình Tấn Công	24
7. Chương 7: Đại Phá Quân Khăn Vàng	27
8. Chương 8: Ngăn Cơn Sóng Dữ	30
9. Chương 9: Trận Quyết Chiến	32
10. Chương 10: Cứu Tử Nhất Sinh	35
11. Chương 11: Bỏ Đi	38
12. Chương 12: Dùng Mưu Phá Địch Mạnh	40
13. Chương 13: Trâu Ngọc Nương	43
14. Chương 14: Giặc Khăn Vàng Bị Diệt	45
15. Chương 15: Gian Ngoan Như Cáo	48
16. Chương 16: Đuổi Tận Giết Tuyệt	51
17. Chương 17: Thú Tính	53
18. Chương 18: Mắc Mưu	55
19. Chương 19: Mưu Kế Cao Minh	57
20. Chương 20: Đột Phá Trùng Vây	60
21. Chương 21: Phục Kích Hoàng Trung	63
22. Chương 22: Tám Trăm Lưu Khẩu Ra Đời	66
23. Chương 23: Cướp Bóc, Phóng Hỏa, Giết Người	69
24. Chương 24: Dùng Kế Đoạt Thành	72
25. Chương 25: Giết Người Lập Uy	75
26. Chương 26: Lửa Cháy Và Nước Sôi	78
27. Chương 27: Dùng Mưu Đoạt Thành	81
28. Chương 28: Giờ Chết Đã Đến	84
29. Chương 29: Kỳ Hóa Khả Cư	87
30. Chương 30: Vận Trù Duy Ác	90
31. Chương 31: Tửu Hậu Loạn Tính	93
32. Chương 32: Tương Kế Tự Kế	96
33. Chương 33: Hư Hư Thật Thật	99
34. Chương 34: Ác Chiến	102
35. Chương 35: Phiêu Hân	105
36. Chương 36: Trúng Kế Dã	108
37. Chương 37: Tái Chiếm Phục Dương	111
38. Chương 38: Tiến Tại Huyền Thương	114
39. Chương 39: Khí Tử Ngã Dã	117
40. Chương 40: Bôn Tập Uyển Thành	120
41. Chương 41: Nhất Hỏa Vong Mệnh Chi Đồ	123

42. Chương 42: Đoạt Thành	126
43. Chương 43: Cục Thế Bình Tĩnh	130
44. Chương 44: Triều Dã Chấn Động (1)	133
45. Chương 45: Triều Dã Chấn Động (2)	136
46. Chương 46: Triều Dã Chấn Động (3)	139
47. Chương 47: Mã Đề Thiết	142
48. Chương 48: Hiến Mã	145
49. Chương 49: Lạc Dương Lai Khách	148
50. Chương 50: Trĩ Huyền Chi Chiến	151
51. Chương 51: Sát Mã	154
52. Chương 52: Hỏa Tịnh Tôn Kiên	157
53. Chương 53: Lãnh Huyết	161
54. Chương 54: Như Thử Lang Bôn	164
55. Chương 56: Hựu Thị Tinh San	167
56. Chương 57: Giá Sự Một Hoàn	169
57. Chương 58: Hà Chân Na Lí Tẩu	173
58. Chương 59: Thất Chi Tang Du, Thu Chi Đông Ngung	176
59. Chương 60: Bảo Noãn Tư Dâm Dục	179
60. Chương 61: Diệt Địch Tụ Thị Tinh Nhuệ	182
61. Chương 62: Kỵ Quân	184
62. Chương 63: Tập Trong Binh Nhi Khu Chi	187
63. Chương 64: Chuyển Chiến Dĩnh Xuyên	190
64. Chương 65: Dĩnh Xuyên Chi Chiến	194
65. Chương 66: Binh Phong	199
66. Chương 67: Hồ Diên Hứa Chữ	205
67. Chương 68: Cổ Chi Ác Lai	213
68. Chương 69: Nguyên Vi Khu Sách	222
69. Chương 70: Tắt Tiên Lợi Kì Khí	225
70. Chương 71: Mãnh Tướng	227
71. Chương 72: Thần Lực Bạt Sơn	231
72. Chương 73: Nuôi Hồ Sinh Họa (1)	239
73. Chương 73: Nuôi Hồ Sinh Họa (2)	243
74. Chương 74: Thiết Kỵ (1)	247
75. Chương 74: Thiết Kỵ (2)	250
76. Chương 75 : Thiết Giáp Ký(1)	255
77. Chương 75 : Thiết Giáp Ký(2)	256
78. Chương 75 : Thiết Giáp Ký(3)	257
79. Chương 75 : Thiết Giáp Ký(4)	257
80. Chương 75 : Thiết Giáp Ký (5)	258
81. Chương 75 : Thiết Giáp Ký (6)	259
82. Chương 76 : Uống Thuốc Độc Giải Khát	259
83. Chương 77 : Bốn Bề Thọ Địch (1)	267
84. Chương 77 : Bốn Bề Thọ Địch (2)	271
85. Chương 78 : Hỏa Tịnh	275
86. Chương 79 : Tham Kiến Chúa Công	279
87. Chương 80 : Đánh Cuộc Bằng Sinh Mạng	287
88. Chương 81 : Hồ Lang Chi Sư (1)	296
89. Chương 81 : Hồ Lang Chi Sư (2)	299
90. Chương 81 : hồ Lang Chi Sư (3)	302
91. Chương 82 :bắt Sổng Tào Tháo (1)	305
92. Chương 82 :bắt Sổng Tào Tháo (2)	308
93. Chương 82 :bắt Sổng Tào Tháo (3)	311
94. Chương 83 :mã Đồ Tể (1)	314
95. Chương 83 :mã Đồ Tể(2)	317

96. Chương 83 :mã Đồ Tể(3)	320
97. Chương 84 :thiết Kỵ Ô Hoàn(1)	322
98. Chương 84 :thiết Kỵ Ô Hoàn(2)	325
99. Chương 84 :thiết Kỵ Ô Hoàn(3)	327
100. Chương 85 :thịt Người Và Thuốc Độc(1)	331
101. Chương 85 :thịt Người Và Thuốc Độc(2)	334
102. Chương 85 :thịt Người Và Thuốc Độc(3)	337
103. Chương 86 :man Di Khó Chơi(1)	340
104. Chương 86 :man Di Khó Chơi(2)	343
105. Chương 86 :man Di Khó Chơi(3)	346
106. Chương 87 :thiết Bích Hợp Vi(1)	349
107. Chương 87 :thiết Bích Hợp Vi(2)	352
108. Chương 87 :thiết Bích Hợp Vi(3)	354
109. Chương 88 :hiếm Địa Nhất Thiên Hạ: Hồ Lao Quan(1)	355
110. Chương 88 :hiếm Địa Nhất Thiên Hạ: Hồ Lao Quan(2)	357
111. Chương 88 :hiếm Địa Nhất Thiên Hạ: Hồ Lao Quan(3)	361
112. Chương 89 :huyết Chiến Hồ Lao Quan(1)	362
113. Chương 89 :huyết Chiến Hồ Lao Quan(2)	370
114. Chương 89 :huyết Chiến Hồ Lao Quan(3)	375
115. Chương 90 :không Thể Chiến Bại(1)	380
116. Chương 90 :không Thể Chiến Bại(2)	383
117. Chương 90 :không Thể Chiến Bại(3)	386
118. Chương 91 :tình Huỳnh Đệ Bất Duyệt Tám Trăm Lưu Khẩu	389
119. Chương 92 :kích Phá	399
120. Chương 93 :thương Vong Nặng Nề.	410
121. Chương 94 :mã Được Đấu Tào Tháo	416
122. Chương 95 :binh Khẩu Lạc Dương	423
123. Chương 96 :độc Sỹ Giả Hủ	432
124. Chương 97 :bao Vây Lạc Dương	442
125. Chương 98 :một Kẻ Bất Tài	450
126. Chương 99 :lụy Chết Ba Quân	460
127. Chương 100 :nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô	467
128. Chương 101 :điểm Vi Đấu Từ Hoàng	477
129. Chương 102 :khinh Bạc Công Chúa	486
130. Chương 103 :hãm Trận Doanh	496
131. Chương 104: Hộ Ô Hoàn Giáo Ủy	505
132. Chương 105: Thuận Sống Nghịch Chết	511
133. Chương 106: Giả Hủ Bàn Về Thế Sự	519
134. Chương 107: Đồ Tể	526
135. Chương 108: Chém Giết	534
136. Chương 109: Bánh Xe Vấy Máu	544
137. Chương 110: Phải Chết (1)	551
138. Chương 110: Phải Chết (2)	554
139. Chương 110: Phải Chết (3)	556
140. Chương 111: Gà Chó Cũng Không Tha	559
141. Chương 111: Gà Chó Cũng Không Tha (2)	562
142. Chương 111: Gà Chó Cũng Không Tha (3)	566
143. Chương 112: Hãy Nhớ Kỹ Kẻ Này (1)	570
144. Chương 112: Hãy Nhớ Kỹ Kẻ Này (2)	573
145. Chương 113: Đẩy Lùi Mối Hiểm Họa (1)	575
146. Chương 113: Đẩy Lùi Mối Hiểm Họa (2)	578
147. Chương 114: Huyết Chiến (1)	581
148. Chương 114: Huyết Chiến (2)	584
149. Chương 114: Huyết Chiến (3)	587

150. Chương 115: Cướp Trại	590
151. Chương 116: Lang Đồ Tể (1)	593
152. Chương 116: Lang Đồ Tể (2)	596
153. Chương 117: Kha Bĩ Năng (1)	599
154. Chương 117: Kha Bĩ Năng (2)	601
155. Chương 117: Kha Bĩ Năng (3)	604
156. Chương 118: Hoàng Tước Rình Sau (1)	607
157. Chương 118: Hoàng Tước Rình Sau (2)	609
158. Chương 118: Hoàng Tước Rình Sau (3)	612
159. Chương 119: Tử Chiến (1)	615
160. Chương 119: Tử Chiến (2)	617
161. Chương 119: Tử Chiến (3)	620
162. Chương 120: Bỏ Minh (1)	623
163. Chương 120: Bỏ Minh (2)	625
164. Chương 120: Bỏ Minh (3)	628
165. Chương 120: Bỏ Minh (4)	631
166. Chương 121: Phải Chết (1)	634
167. Chương 121: Phải Chết (2)	637
168. Chương 122: Giành Thắng Lợi Trong Hiểm Cảnh (1)	639
169. Chương 122: Giành Thắng Lợi Trong Hiểm Cảnh (2)	642
170. Chương 123: Phá Quân Doanh (1)	644
171. Chương 123: Phá Quân Doanh (2)	647
172. Chương 123: Phá Quân Doanh (3)	650
173. Chương 124: Trúng Kế (1)	653
174. Chương 124: Trúng Kế (2)	656
175. Chương 125: Nhất Định Tử Chiến (1)	658
176. Chương 125: Nhất Định Tử Chiến (2)	661
177. Chương 125: Nhất Định Tử Chiến (3)	664
178. Chương 126: Nắm Mỏ Của Ba Vạn Đại Quân (1)	666
179. Chương 126: Nắm Mỏ Của Ba Vạn Đại Quân (2)	669
180. Chương 126: Nắm Mỏ Của Ba Vạn Đại Quân (3)	672
181. Chương 127: Liên Hoàn Chiến Xa (1)	675
182. Chương 127: Liên Hoàn Chiến Xa (2)	678
183. Chương 127: Liên Hoàn Chiến Xa (3)	680
184. Chương 128: Mã Được Cung Kính Chờ Ở Đây Đã Lâu Rồi (1)	683
185. Chương 128: Mã Được Cung Kính Chờ Ở Đây Đã Lâu Rồi (2)	685
186. Chương 129: Tế Sóng (1)	688
187. Chương 129: Tế Sóng (2)	690
188. Chương 130: Sinh Mạng Như Cỏ Rác (1)	693
189. Chương 130: Sinh Mạng Như Cỏ Rác (2)	696
190. Chương 130: Sinh Mạng Như Cỏ Rác (3)	698
191. Chương 131: Đại Mạc Cô Lang (1)	701
192. Chương 131: Đại Mạc Cô Lang (2)	704
193. Chương 131: Đại Mạc Cô Lang (3)	707
194. Chương 132: Một Trăm Đầu Người (1)	710
195. Chương 132: Một Trăm Đầu Người (2)	713
196. Chương 133: Cuộc Chiến Liễu Thành (1)	716
197. Chương 133: Cuộc Chiến Liễu Thành (2)	719
198. Chương 134: Thề Thần Phục Tướng Quân (1)	722
199. Chương 134: Thề Thần Phục Tướng Quân (2)	725
200. Chương 135: Nhớ Kỹ Cho Ta (1)	728
201. Chương 135: Nhớ Kỹ Cho Ta (2)	731
202. Chương 136: Ai Có Thể Làm Tướng.	734
203. Chương 137: Đầu Nhập Hung Nô	736

204. Chương 138: Phong Cho Người Làm Thứ Vương	742
205. Chương 139: Hung Nô Kịch Biến (1+2)	747
206. Chương 139: Hung Nô Kịch Biến (3+4)	753
207. Chương 140: Trận Chiến Hà Sáo	759
208. Chương 141: Kịch Chiến	764
209. Chương 142: Hỏa Ngư Trần (1)	772
210. Chương 142: Hỏa Ngư Trần (2)	775
211. Chương 143: Đàn Bà Cũng Không Hàm Hồ	778
212. Chương 144: Họa Phúc Khôn Lường	787
213. Chương 145: Lão Nô Tội Đáng Chết Vạn Lần	793
214. Chương 146: Cuộc Chiến Sắp Bắt Đầu	796
215. Chương 147: Nữ Vương Nguyệt Thị	799
216. Chương 148: Nữ Nhân Của Bản Tướng Quân	805
217. Chương 149: Hà Nội Phương Duyệt	808
218. Chương 150: Dục Tốc Tất Bất Đạt	814
219. Chương 151: Kịch Chiến Ở Bến Đò Dã Ngưu	820
220. Chương 152: Quyết Đấu Không Chút Hồi Hợp.	829
221. Chương 153: Đêm Nay Phá Doanh.	833
222. Chương 154: Binh Lâm Thành Hạ (Quân Vây Bốn Mặt).	840
223. Chương 155: Phá Thành	846
224. Chương 156: Kế Dụ Địch.	852
225. Chương 157: Hỏa Thiêu Thành Trì.	855
226. Chương 158: Nữ Binh Doanh	868
227. Chương 159: Việc Này Không Thể Bỏ Qua	877
228. Chương 160: Không Tiến, Chẳng Lui	884
229. Chương 161: Tám Ngàn Tinh Binh.	890
230. Chương 162: Hư Trương Thanh Thế	893
231. Chương 163: Tiểu Đò Phu	899
232. Chương 164: Người Quân Tử Cũng Có Khi Phải Lụy.	905
233. Chương 165: Nhịp Đập Chết Chóc	908
234. Chương 166: Mã Đằng Mạnh Tướng Tây Lương.	914
235. Chương 167: Người Thật Độc Ác.	919
236. Chương 167: Người Thật Độc Ác. (2)	922
237. Chương 168: Mã Đằng Làm Phản.	928
238. Chương 169: Tự Xin Làm Lương Châu Mục	936
239. Chương 170 :cùng Thảo Phạt Đồng Trác	943
240. Chương 171: Cẩm Nang Diệu Kế	948
241. Chương 172: Mã Đằng Trúng Kế	952
242. Chương 173: Ngàn Vạn Người Ủng Hộ	955
243. Chương 174: Tuyệt Lộ Gặp Sinh Cơ	961
244. Chương 175: Trận Đầu Thắng Lợi.	964
245. Chương 176: Khương Tộc	967
246. Chương 177: Vượt Qua Núi Dao, Biển Lửa, Thang Trời.	971
247. Chương 178:lương Châu Kinh Biến	978
248. Chương 179 :hà Sáo Cấp Báo	986
249. Chương 180 :công Hãm Tấn Dương	990
250. Chương 181: Bức Địch Quyết Chiến	997
251. Chương 182: Dã Tâm	1001
252. Chương 183: Quyết Chiến	1003
253. Chương 184: Đại Phá Tiên Ti	1011
254. Chương 185 :phương Duyệt Làm Phản..	1018
255. Chương 186: Đánh, Dù Cho Có Là Công Chúa.	1022
256. Chương 187: Xử Trí Phương Duyệt Như Thế Nào?	1026
257. Chương 188: Loạn Quốc Độc Sĩ Giả Hủ	1029

258. Chương 189: Khổng Chế Thiên Tử Sai Khiển Chư Hầu	1036
259. Chương 190: Đồng Trác Vào Kinh	1043
260. Chương 191 :quét Sạch Hoang Mạc	1049
261. Chương 192 : Mười Tám Lộ Chư Hầu Phạt Đồng Trác.	1052
262. Chương 193 :xuất Quân Đến Lương Châu.	1057
263. Chương 194 : Mẫu Nữ Hoa Khai.	1060
264. Chương 195 : Độc Nhân Tôn Kiên Chém Hoa Hùng.	1066
265. Chương 196: Trương Văn Viễn Uy Trấn Tỵ Thủy Quan.	1073
266. Chương 197: Huyết Tẩy Ký Thành.	1081
267. Chương 198: Không Màng Danh Tiếng.	1086
268. Chương 199: Giữ Lại Toàn Thân	1089
269. Chương 200: Độc Sĩ Thật Độc	1094
270. Chương 201: Nước Ngập Tỵ Thủy Quan	1100
271. Chương 202: Điều Binh Khiển Tướng	1104
272. Chương 203: Thần Oai Của Lữ Bố	1108
273. Chương 204 : Hà Sáo Cấp Báo.	1117
274. Chương 205 : Mục Mã Hoang Nguyên	1122
275. Chương 206: Công Hãm Lũng Tây	1128
276. Chương 207: Huyết Chiến Lũng Huyện	1135
277. Chương 208: Cúc Nghĩa Giỏi Công, Từ Hoảng Giỏi Thủ (thượng)	1141
278. Chương 209: Cúc Nghĩa Giỏi Công, Từ Hoảng Giỏi Thủ (hạ)	1146
279. Chương 210: Bình Định Lương Châu	1150
280. Chương 211: Kỵ Mã Công Trường An	1156
281. Chương 212: Bình Định Quan Trung	1158
282. Chương 213: Sự Phẫn Kích Của Lý Nho.	1167
283. Chương 214: Liên Hoàn Kế.	1175
284. Chương 215 : Cái Chết Của Đồng Trác.	1182
285. Chương 216 Loạn Lạc Kinh Hoàng	1189
286. Chương 217: Ngàn Vạn Kỵ Mã Tới Quan Trung (1+2)	1199
287. Chương 218 :mã Được Muốn Làm Gì? (1+2)	1206
288. Chương 219 : Một Trăm Vạn Dân Chuyển Tới Biên Cương	1216
289. Chương 220 : Sai Lầm Chết Người.	1223
290. Chương 221 : Lui Để Tiến	1229
291. Chương 222 : Tôn Kiên Vượt Sông Đánh Lưu Biểu	1239
292. Chương 223 : Trận Đầu Của Mã Siêu	1243
293. Chương 224 : Xuất Kỳ Chế Thắng	1246
294. Chương 225 : Ta Là Mã Siêu	1249
295. Chương 225 : Ta Là Mã Siêu (2)	1257
296. Chương 226 : Nhớ Kỹ Cái Tên Này Đi	1260
297. Chương 227 : Quách Đồ Dụng Kế Định Trường An	1267
298. Chương 228 : Một Chuyến Đi Hàm Cốc Quan	1274
299. Chương 229 : Bá Chủ Phương Bắc	1281
300. Chương 230 : Điền Phong Định Kế	1284
301. Chương 231 : Trạch Quốc, Cúc Nghĩa Đánh Triệu Vân.	1288
302. Chương 232 : Chết Trước Khi Xuất Quân.	1295
303. Chương 233 : Đánh Chiếm Lạc Dương, Chó Gà Cũng Không Tha	1302
304. Chương 234: Đòn Tối Hậu Điền Cuồng Của Lưu Bị.	1309
305. Chương 235: Mười Ba Lộ Chư Hầu Đánh Mã Dục.	1313
306. Chương 236: Để Thành Nghiệp Lớn Chỉ Có Cách Này Thôi.	1321
307. Chương 237: Dùng Tôn Kiên Để Khai Đạo.	1328
308. Chương 238: Thiết Kỵ Tây Lương.	1332
309. Chương 239: Há Có Thể Về Tay Không Sao?	1342
310. Chương 240: Thiên Nhi, Đêm Nay Nàng Không Cần Quay Lại Lạc Dương.	1347
311. Chương 241: Cung Tiễn Tướng Quân Lên Đường.	1352

312. Chương 242: Kỳ Tập Giang Lăng.	1360
313. Chương 243: Cầm Phàm Tặc.	1367
314. Chương 244: Tiểu Nhân Cam Ninh Ra Mắt Tướng Quân.	1370
315. Chương 245: Cường Tập Củng Ô Lâm.	1379
316. Chương 246: Liên Hoàn Thuyền Khổng Lồ.	1383
317. Chương 247: Ngay Cả Ông Trời Cũng Giúp Ta.	1390
318. Chương 248: Mã Siêu Đả Bại Lữ Bố.	1396
319. Chương 249: Bát Quái Trận.	1403
320. Chương 250: Ngàn Dặm Đánh Cướp Cũng Chỉ Vì Lương Thảo.	1407
321. Chương 251: Từ Bỏ Phòng Thủ Quan Đông.	1414
322. Chương 252: Hai Lần Vượt Sông Hoài.	1417
323. Chương 253: Chu Công Cẩn Hai Lần Đánh Bại Mã Đồ Phu.	1426
324. Chương 254: Lỗ Túc, Rốt Cuộc Người Cũng Tới.	1431
325. Chương 255: Đồi Đồng Tước Ngày Xuân Nhốt Nhị Kiều.	1434
326. Chương 256: Chu Du, Người Trúng Kế Rồi!	1442
327. Chương 257: Chúa Công, Tiểu Kiều Đã Tới.	1449
328. Chương 258: Cối Xay Thịt (1)	1454
329. Chương 259: Cối Xay Thịt (2)	1458
330. Chương 260: Độc Kế	1462
331. Chương 261: Bệnh Tình Của Phụng Hiếu Thế Nào Rồi? (1+2)	1465
332. Chương 262: Mi Hoàn	1472
333. Chương 263: Phục Thi Nghìn Dặm	1479
334. Chương 264: Pháp Chính, Người Dám Làm Trái Quân Lệnh? (1)	1485
335. Chương 265:nhì Của Ta, Mã Siêu Sẽ Không Tha Cho Người!	1488
336. Chương 266: Biểu Tự Mạnh Khởi	1494
337. Chương 267: Kết Thúc Chiến Tranh Trong Thời Gian Ngắn Nhất	1497
338. Chương 268:cuộc Chiến Hà Bắc	1502
339. Chương 269: Trong Vòng Mười Năm, Không Thế Gây Chiến	1507
340. Chương 270: Dục Hỏa Đột Nhiên Bùng Cháy	1513
341. Chương 271: Nội Chính	1519
342. Chương 272: Tiền Trang	1531
343. Chương 273: Lăng Trì Công Tôn Toản	1540
344. Chương 274: Con Mẹ Nó, Thế Mới Là Con Của Mã Đồ Phu	1550
345. Chương 275: Hứa Chữ Diên Bình.	1563
346. Chương 276: Tào Tháo Không Chết, Bốn Tướng Quân Khó Lòng Yên Tâm	1569
347. Chương 277: Khóc Cái Gì? Bốn Tướng Quân Còn Chưa Chết!	1577
348. Chương 278: Đánh Mạnh Tào Tháo Từ Sau Lưng	1586
349. Chương 279: “lục Đại Trảm” Của Quân Đoàn Lương Châu	1592
350. Chương 280: “đồ Phu Giết Ngựa	1598
351. Chương 281: Tào Tháo Có Đến Không? (1)	1604
352. Chương 281: Tào Tháo Có Đến Không? (2)	1608
353. Chương 282 Mã Đồ Phu, Ngày Chết Của Người Tới Rồi!	1612
354. Chương 283 Hàm Cốc Quan Thất Thủ	1620
355. Chương 284 Từ Hoảng Thủ Đồng Quan	1629
356. Chương 285: Binh Phát Nam Dương	1638
357. Chương 286: Mã Đồ Phu Tiến Từng Bước, Tào Tháo Tiến Thoái Lương Nan	1646
358. Chương 287: Chúa Công, Cơ Hội Tốt!	1654
359. Chương 288: Dùng Mạng Đổi Mạng.	1660
360. Chương 289: Quân Tào Thảm Bại (1)	1669
361. Chương 289: Quân Tào Thảm Bại (2)	1673
362. Chương 290: Tào Tháo Cầu Hòa	1677
363. Chương 291: Chỉ Còn Lại 7 Năm Thôi (1)	1683
364. Chương 291: Chỉ Còn Lại 7 Năm Thôi (2)	1686
365. Chương 292: Trận Chiến Đây Mã Đồ Phu Thắng!	1690

366. Chương 293: Cuộc Chiến Tịnh Châu	1701
367. Chương 294: Thiếu Niên Nghèo Khổ Đây Là Ai?	1708
368. Chương 295: Mạt Tướng Trương Tú, Tham Kiến Lương Hầu	1716
369. Chương 296: Bức Viên Thiệu Cầu Hòa	1719
370. Chương 297: Cầm Mã Siêu Đánh Bại Trương Cáp Trong Hai Hiệp	1725
371. Chương 298: Tào Mạnh Đức Đại Phá Lữ Phục Tiên, Trương Văn Viễn Trí Thủ Tào Tử Hiếu	1731
372. Chương 299: Bạch Môn Lâu Lữ Bố Vãn Mệnh, Mã Đồ Tể Chiếm Đóng Hán Trung	1738
373. Chương 300: Thục Đạo Nan Hành	1746
374. Chương 301: Các Người Chính Là Đàn Sói	1748
375. Chương 302: Hán Trung Âm Vân	1754
376. Chương 303: Mã Đồ Tể Thân Chính Hán Trung (1+2).	1760
377. Chương 304: Lại Thêm Hai Vạn Hàng Quân (1+2).	1767
378. Chương 305: Quan Độ Chi Chiến (1+2+3).	1773
379. Chương 306: Mã Đồ Tể Là Nhược Điểm Lớn Nhất Của Quân Đoàn Lương Châu (1+2+3).	1782
380. Chương 307: Đấu Võ Sinh Tử (1)	1791
381. Chương 307: Đấu Võ Sinh Tử (2)	1794
382. Chương 307: Đấu Võ Sinh Tử (3)	1798
383. Chương 308: Quân Lương Thế Như Chẻ Tre, Quan Vũ Dẫn Quân Về Triều (1)	1801
384. Chương 308: Quân Lương Thế Như Chẻ Tre, Quan Vũ Dẫn Quân Về Triều (2)	1804
385. Chương 309: Quách Gia Cùng Đường Mạt Lộ (1)	1807
386. Chương 309: Quách Gia Cùng Đường Mạt Lộ (2)	1811
387. Chương 309: Quách Gia Cùng Đường Mạt Lộ (3)	1815
388. Chương 310: Quách Gia Vãn Mệnh (1)	1818
389. Chương 310: Quách Gia Vãn Mệnh (2)	1822
390. Chương 310: Quách Gia Vãn Mệnh (3)	1825
391. Chương 311: Chọc Thủng Mắt Của Tào A Man (1)	1828
392. Chương 311: Chọc Thủng Mắt Của Tào A Man (2)	1832
393. Chương 312: Thịt Người Khô (1)	1835
394. Chương 312: Thịt Người Khô (2)	1838
395. Chương 313: Tranh Đoạt Thiên Tử	1842
396. Chương 314: Quan Vũ Đền Tội (1)	1845
397. Chương 314: Quan Vũ Đền Tội (2)	1848
398. Chương 315: Pháp Hiếu Trục Kim Thiên Thoát Xác, Trương Văn Viễn Dũng Quan Tam Quan (1)	1852
399. Chương 315: Pháp Hiếu Trục Kim Thiên Thoát Xác, Trương Văn Viễn Dũng Quan Tam Quan (2)	1856
400. Chương 316: Đại Phá Quân Tào (1)	1859
401. Chương 316: Đại Phá Quân Tào (2)	1863
402. Chương 316: Đại Phá Quân Tào (3)	1866
403. Chương 317: Quân Lương, Quân Tào Đi Cùng Nhau Ủ? (1)	1869
404. Chương 317: Quân Lương, Quân Tào Đi Cùng Nhau Ủ? (2)	1873
405. Chương 318: Tào A Man Cùng Đường Mạt Lộ, Tôn Văn Đài Hưng Bình Báo Thù (1)	1877
406. Chương 318: Tào A Man Cùng Đường Mạt Lộ, Tôn Văn Đài Hưng Bình Báo Thù (2)	1881
407. Chương 319: Huyết Chiến Thanh Ngưu Ai.	1885
408. Chương 320: Đường Máu (1)	1890
409. Chương 320: Đường Máu (2)	1894
410. Chương 320: Đường Máu (3)	1897
411. Chương 321: Trời Sinh Ra Tào Sao Còn Sinh Ra Mã? (1)	1900
412. Chương 321: Trời Sinh Ra Tào Sao Còn Sinh Ra Mã? (2)	1904
413. Chương 321: Trời Sinh Ra Tào Sao Còn Sinh Ra Mã? (3)	1907
414. Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Cái Chết (1)	1911
415. Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Cái Chết (2)	1914
416. Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Cái Chết (3)	1917
417. Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Cái Chết (4)	1920

418. Chương 323: Cường Công Ải Thanh Ngưu (1)	1924
419. Chương 323: Cường Công Ải Thanh Ngưu (2)	1927
420. Chương 323: Cường Công Ải Thanh Ngưu (3)	1930
421. Chương 324: Cung Thỉnh Bệ Hạ Xa Giá Đồng Đô	1934
422. Chương 325: Mã Đồ Phu Không Yên Lòng, Tư Mã Ý Làm Chủ Bạ	1944
423. Chương 326: Mã Đồ Phu Mới Là Lang Sói	1952
424. Chương 327: Chinh Phạt Tây Xuyên Mã Đồ Phu Dụng Kế. Tấn Công Giang Đô, Tôn Kiên Chết	1959
425. Chương 328: Cam Ninh Đánh Thục	1967
426. Chương 329: Kẻ Bất Tài Này Chính Là Bàng Thống, Bàng Sĩ Nguyên	1974
427. Chương 330: Trương Tùng Hiến Tây Xuyên	1981
428. Chương 331 : Chúa Công, Kinh Châu Xảy Ra Đại Sự Rồi	1989
429. Chương 333: Bình Định Tây Xuyên	1995
430. Chương 334: Mười Vạn Thiết Kỵ	2002
431. Chương 335: Năm Mười Vạn Đại Quân	2009
432. Chương 336-337: Chu Du Dụng Binh	2015
433. Chương 338: Chết Trước Khi Xuất Quân	2022
434. Chương 339: Vũ Khí Công Thành Sắc Bén	2029
435. Chương 340: Hôm Nay Phá Quan Ải	2036
436. Chương 341: Cô Sẻ Đích Thân Tới Trước Trận	2040
437. Chương 342: Giết Lên Đầu Thành Thọ Xuân	2044
438. Chương 343: Lần Này, Chu Du E Rằng Phải Bại Dưới Tay Tử Kính.	2052
439. Chương 344: Chu Du Có Thể Sẻ Chó Cùng Rút Giậu	2057
440. Chương 345: Nhấn Chìm Hoài An	2067
441. Chương 346: Bại Tẩu Giang Đông	2072
442. Chương 347: Gia Cát Lượng Chế Tạo Trùng Xa	2079
443. Chương 348: Xích Sắt Chặn Sông	2082
444. Chương 349: Lần Này, Tào Tháo E Rằng Khó Thoát Khỏi Kiếp Nạn Rồi	2088
445. Chương 350: Bạch Mã Thực Tào	2092
446. Chương 351: Dị Tính Lương Vương	2098
447. Chương 352: Trong Lòng Trầm Sáng Như Gương	2104
448. Chương 353: Mã Siêu Bệnh Chết	2111
449. Chương 354:cô Muốn Báo Thù Cho Mạnh Khởi	2118
450. Chương 355: Nam Chinh Kinh Châu	2122
451. Chương 356: Pháp Hiếu Trực Kế Định Tây Khương	2128
452. Chương 357: Bại Thối Giang Lăng	2134
453. Chương 358: Khổng Minh Chỉ Là Hạng Thư Sinh Mà Thôi	2140
454. Chương 359: Tam Quốc Đỉnh Lập	2146
455. Chương 360: Trước Đại Chiến	2151
456. Chương 361: Bày Mưu Lập Kế	2157
457. Chương 362: Cuộc Chiến Xích Bích	2163
458. Chương 363: Cuộc Chiến Xích Bích (Chương Cuối)	2170

Hỗn Tại Tam Quốc Làm Quân Phiệt

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. eu, vip. vandan. vn Thể loại: Xuyên việt, Lịch sử, Quân sự, Kiếm hiệp Nhân vật chính c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-tai-tam-quoc-lam-quan-phiệt>

1. Quyển 1 : Bắt Đầu Thời Loạn Thế – Chương 1: Tây Lương Thiết Kỵ

Một bông tuyết rơi xuống mặt Mã Dục tạo thành 1 mảng lạnh lẽo trên mặt hắc. Mã Dục nắm chặt cương đao, hơi lạnh từ đầu ngón tay truyền lên làm cho đầu óc hắc thêm tỉnh táo.

Mã Dục đưa mắt nhìn về cuối bình nguyên, nơi một đường chỉ đen nhỏ đang di động.

Mã Dục bình tĩnh nhếch miệng cười lạnh: “Cuối cùng cũng tới rồi.” Hắc xiết lại đai lưng rồi lấy chiếc thuẫn hình tròn đã khuyết 1 góc ở trên lưng xuống, đeo vào tay phải.

Tiếng binh khí rút ra khỏi vỏ, tiếng thở dốc, tiếng kim loại va vào nhau hòa thành một mớ âm thanh hỗn độn. Mọi người xung quanh cũng giống Mã Dục đã chuẩn bị xong và sẵn sàng cho trận chiến. Gió mạnh thổi đến làm tung bay khăn trùm đầu của bọn họ tạo thành từng đợt sóng lớn màu vàng.

Không sai, bọn họ chính là quân Khăn Vàng. Mã Dục là một thành viên trong đó , hơn nữa hắc chỉ là 1 đao thuẫn thủ bình thường .

Mã Dục cũng không biết làm thế nào mà hắc tới được đây .

Một tháng trước tức tháng 11 năm 2007, hắc lên tàu du lịch Tây Tạng, hắc thiếp đi trên giường và khi tỉnh dậy đã ở cái thế giới tồi tệ và xa lạ này. Sau này hắc mới biết mình đã xuyên qua thời không về Trung quốc cổ đại, lại là thời điểm hỗn loạn nhất – Khởi nghĩa Khăn Vàng cuối thời Đông Hán.

Bây giờ Mã Dục đang ở giữa năm 184 sau công nguyên, giờ là lúc quần hùng bắt đầu trỗi dậy và cũng là lúc bắt đầu thời loạn thế.

Trải qua 1 vài ngày phải liều mạng để sinh tồn, Mã Dục đau đớn nhận ra chỉ đơn thuần dựa vào sức của 1 cá nhân thì không thể tồn tại ở thời loạn thế này được, chỉ cần gặp 1 đám thảo khấu là cũng có thể bỏ mạng.

Đây là thời kỳ mà con người tàn sát lẫn nhau, cơ hội duy nhất để tồn tại là cầm vũ khí đi giết người, chỉ có vậy mới có thể tồn tại.

Mã Dục vốn muốn gia nhập vào quan quân triều đình, vì dù sao Giặc Khăn Vàng cũng sẽ sớm bị thất bại và hắc không muốn phải chôn theo lão đạo sĩ Trương Giác.

Nhưng lúc đi đầu quân thiếu chút nữa hắc bị 1 tên tham quan vu là Giặc Khăn Vàng để chém đầu lĩnh thưởng. May mà có Lưu Tích vô tình dẫn một toán giặc Khăn Vàng đi ngang qua cứu được hắc. Vào hoàn cảnh đó, buộc lòng Mã Dục phải tham gia quân của Lưu Tích trở thành tạp binh rồi do lập 1 vài chiến công mà thăng lên thành đao thuẫn thủ.

Hơn 1 tháng nay, Mã Dực không nhớ là đã trải qua bao nhiêu cuộc chiến. Sau hàng loạt trận chiến, Mã Dực đã nhanh chóng trở thành 1 kẻ sát nhân lạnh lùng. Chỉ qua hơn 1 tháng mà đã có mười mấy quan quân chết dưới tay Mã Dực.

Trên cánh đồng, đường chỉ đen phía trước đã càng ngày càng nhìn rõ hơn, tiếng tù vang phía trước mặt như vang đến từ một thế giới khác.

Trận địa của Giặc Khăn Vàng đã hoàn toàn yên lặng. Xen giữa hơi gió lạnh, Mã Dực nghe được cả tiếng rầm rã và vào nhau lập cập.

Mã Dực quay đầu nhìn lại, ánh mắt âu yếm nhìn cậu thiếu niên bên cạnh. Cậu ta chỉ khoảng 16 tuổi, gương mặt vẫn còn nét ngây thơ, tay nắm chặt 1 cây gậy đã vót nhọn 2 đầu, đôi tay cậu ta đang run lên khe khẽ.

Mã Dực vỗ vai cậu ta giọng bình tĩnh:

“Đừng sợ tất cả sẽ qua nhanh thôi”

Thiếu niên đó là Trần Cẩm (họ Trần tên Cẩm), chưa đến 20 tuổi, không biết chữ. Cậu ta là 1 trong những nguyên nhân mà Mã Dực ở lại trong quân của Lưu Tích. Nếu không có Trần Cẩm và Lưu Tích không có ơn cứu mạng với Mã Dực thì hẳn đã sớm bỏ đi tìm 1 con đường khác cho mình. Cuộc khởi nghĩa Khăn Vàng nhất định sẽ thất bại, Lưu Tích lại là 1 kẻ bất tài, đi theo hẳn chỉ có con đường chết.

Vì báo ân cha Trần Cẩm đã từng cứu mạng hắn trên chiến trường cũng vì báo ân Lưu Tích mà Mã Dực ở lại đội quân này.

Đó là lần đầu tiên Mã Dực ra trận. Đối mặt với sự hung tợn của quan quân, đầu óc Mã Dực trống rỗng không biết phải làm thế nào. Lúc ấy, 1 tên lính lao tới hung hãn nhìn Mã Dực, thanh đao trong tay hắn vung lên, lưỡi đao phản chiếu ánh sáng vào đôi mắt đã thất thần của Mã Dực.

Mã Dực trở mắt nhìn lưỡi đao chém xuống đầu mình, toàn thân như hoá đá hoàn toàn không có phản xạ đón đỡ hay bỏ chạy.

Vào thời khắc nguy cấp đó, 1 thanh đại đao xuất hiện phía trên vai Mã Dực đỡ hộ Mã Dực nhất đao kia, tiếng 2 thanh đao va chạm làm chấn động màng nhĩ của Mã Dực và cũng làm thức tỉnh dã tính nguyên thủy của hắn. Mã Dực vùng đứng lên hét lớn, thanh kiếm trúc trong tay đâm thẳng vào bụng tên lính kia.

Mã Dực không bao giờ quên được cảm giác 1 kiếm lúc đó, nó giống như cảm giác khi còn nhỏ hắn dùng que trúc đâm xuyên qua củ cải vậy.

Trần Tự đã cứu mạng Mã Dực nhưng cũng vì vậy mà mất mạng. Trong khi vung đao giải cứu Mã Dực, Trần Tự bị một thanh trường thương đâm xuyên ngực, máu tràn ra từ đầu mũi thương lộ ra trước ngực Trần Tự. Ông đã hoàn thành sự thắng hoa cuối cùng của một người chiến binh.

“Hãy chăm sóc cho các con của ta ...Trần Cẩm và cả Trần Nhạc nữa. ”

Trước khi đứt hơi, tắt thở, Trần Tự chỉ để lại một câu nói.

Mã Dực là kẻ nghĩa khí, hắn cầm thanh đao của Trần Tự, cũng gánh luôn cả lời di ngôn của ông. Vì vậy hắn ở lại quân Khăn Vàng chăm sóc cho Trần Cẩm và Trần Nhạc.

Người không có tín nghĩa thì không thể đứng thẳng lưng được. Vì bằng hữu mà mất mạng thì có sao đâu. Giờ phút ấy, Mã Dực cảm thấy mình như 1 đại hiệp và đã cảm thấy mình đã có thể coi tính mạng như cỏ rác.

Lưu Tích gò ngựa trước trận tiền, trong lòng đầy hưng phấn. Trong vòng 1 tháng, thuộc hạ của hắn từ 100 người đã lên tới hơn 5000. 5000 quân theo biên chế quân đội Đại Hán là 1 doanh quân đấy. (theo biên chế thời ấy 5000 được tính là 1 doanh). Nếu vẫn tiến triển thế này, trong vòng chưa đầy một năm nữa là hẳn có cả trăm vạn đại quân.

Tận cuối cánh đồng, đường chỉ đen ngày càng trở nên rõ ràng hơn, tốc độ tiếp cận dao động cũng càng lúc càng nhanh hơn.

Khoảnh khắc chờ đợi thật ngột thở, Mã Dược cảm thấy thời gian như dừng lại, mơ hồ như có tiếng sấm từ xa truyền lại, dưới chân mặt đất đã rung lên.

Mã Dược, Lưu Tích cùng toàn bộ quân Khăn Vàng đều biến sắc khi nhận ra Hán quân là một đội kỵ binh khổng lồ.

Rút cục đội quân đối phương cũng đã tiến đến gần, Mã Dược nhìn thấy một lá tinh kỳ phấp phới tung bay trong gió. Trái tim hắn vì đã trải qua nhiều lần ác chiến mà trở nên hồ hững cũng không tránh khỏi nhảy dựng lên, bởi vì trên lá cờ thêu 1 chữ Đồng rất lớn. Tây lương Đồng Trác, đó là một cái tên ma quỷ, một tên ác thú.

Đồng Trác giơ lên cao bảo kiếm, giục ngựa chạy như điên, một ngàn Tây Lương thiết kỵ như bóng với hình phi theo sát hắn. Toán kỵ binh khổng lồ như 1 làn sóng từ địa ngục có thể phá hủy tất cả nhưng gì cản trở nó rầm rập lao về phía trận địa của quân Khăn Vàng.

Mặt đất như lùi lại phía sau, xung quanh chỉ có tiếng của hàng nghìn chiến mã đang phi ầm ầm. Cả thế giới đang rung chuyển, đang run rẩy, hoàn vũ càn khôn, thiên địa chỉ có ta! Một cảm giác hưng phấn trào dâng trong lồng ngực Đồng Trác, hai mắt hắn như phát hỏa:

Sát

Đồng Trác hét lớn một tiếng , bảo kiếm hung hãn vung lên , đồng thời xốc tới trận địa của đối phương.

Sát

1 nghìn Tây Lương thiết kỵ ầm ầm hò reo hưởng ứng. Mấy nghìn vó ngựa dẫm đạp trên nền tuyết lướt qua Đồng Trác tiếp tục xông lên phía trước. Một loạt kỵ binh đi đầu đã hạ trường thương xuống vào tư thế xung sát, mấy trăm trường mâu sắc bén tua tủa như đâm xuyên gió lạnh, tạo thành 1 bầu không khí tử vong dày đặc đến ngột thở.

Vài trăm kỵ binh đi sau nhất tề giương trăm mã đao sắc bén phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo giữa nền trời u ám.

Trận địa của Khăn Vàng bắt đầu dao động, binh lính hàng đầu đã hoảng sợ nhìn quanh và bắt đầu lùi bước. Lưu Tích ở trước trận giục ngựa qua lại quát tháo đốc thúc binh lính, cố gắng khống chế cục diện nhưng vô ích, càng lúc càng nhiều người lùi bước, ngày càng ít binh sĩ kiên trì ở lại tại chỗ chiến đấu.

Mã Dược tuyệt vọng thở dài, giặc Khăn Vàng vẫn là giặc Khăn Vàng, dù thế nào cũng không thể sánh được với quan quân. Tại địa hình trống trải trên bình nguyên, bộ binh giao chiến với kỵ binh chỉ có cách bày trận liều mạng mà đánh mới có con đường sống. Quay lưng bỏ chạy đồng nghĩa với cái chết: 2 chân làm sao chạy nhanh bằng 4 chân (ND : còn 6 chân thì sao nhỉ?)

Dưới áp lực quá lớn của kỵ binh quan quân, sĩ khí của quân Khăn Vàng vừa có được do liên tục tiêu diệt vài toán quan quân đã nhanh chóng mất hết. Lưu Tích sau khi liên tiếp chém vài tên lính lui về phía sau nhưng không có kết quả, rốt cuộc cũng phải buông bỏ và quay người tháo chạy cùng binh lính. Nói cho cùng, Lưu Tích cũng không phải là kẻ có dũng khí.

Bại binh như núi đổ.

Mã Dược biết rõ 1 người ngoan cố chống cự cũng không thể thay đổi được cục diện chiến trường. Ngoài cách chạy trốn theo đoàn quân hắn không có cách nào khác , mặc dù chạy trốn cũng chưa chắc thoát chết nhưng nếu ở lại thì chỉ chết nhanh hơn mà thôi. Điều may mắn duy nhất là lần này đao thuận thủ và tập binh xếp hàng sau cùng nên giờ hắn chạy trước nhất.

Tây Lương thiết kỵ như hổ vào bầy dê chém giết binh lính Khăn Vàng đang chạy trốn. Trường mâu liên tiếp xuyên qua thân thể quân Khăn Vàng như xiên cỏ, cuộc tắm máu đã bắt đầu.

Mã Dược nắm chặt tay Trần Cẩm, đầu cũng không dám ngoảnh lại, liều mạng chạy về phía trước, sau lưng tiếng kêu thảm vang lên không dứt.

Không cần nhìn lại, Mã Dược cũng biết những anh em đồng cam cộng khổ mấy ngày trước đang bị giết hại một cách tàn nhẫn. Mã Dược vô cùng thương xót họ , cũng mong muốn cứu giúp họ nhưng bất lực vì hắn

chỉ là một đao thuẩn thủ.

Á.....

Một tiếng kêu thảm đột ngột vang lên ngay sau lưng Mã Dực, rõ ràng quan quân đã đuổi đến đây rồi. Mã Dực thở dài một hơi, biết chạy trốn chết cũng không kịp rồi. Hắn quay người lại rồi đẩy Trần Cẩm ra sau lưng. Ngay lập tức hắn thấy một lưỡi đao đang chém tới cổ hắn.

Ngao ..

Mã Dực tru lên 1 tiếng như tiếng sói rồi vùng đao đỡ. Hai thanh đao chém thẳng vào nhau không một chút hoa mỹ. Sau tiếng kim loại va chạm, Mã Dực phun ra 1 vòi máu, thân thể nặng nề của hắn như bị thổi bay đi, quay cuồng giữa không trung, rơi xuống đất. Mã Dực cảm thấy lồng ngực như bị nén lại, hô hấp khó khăn.

Thật là mạnh mẽ quá, dốc toàn lực cũng không đỡ được 1 đao.

Con ngựa của tên Tây Lương thiết kỵ này, sau khi chủ nó 1 đao chém vắng cả người lẫn đao của Mã Dực, lập tức dựng thẳng người hí vang hai tiếng :Hí hí", móng trước nhăm mắt Mã Dực hung hăng đập xuống. Mã Dực sợ hãi, nếu mà bị đập trúng thật thì đầu hắn sẽ vỡ tan như quả dưa vậy.

2. Chương 2: Đồng Trác Bại Trận

Tuy nhiên may mắn của Mã Dực chỉ đến thế, một loạt hành động cố quá sức vừa rồi đã rút cạn sinh lực hắn, chân tay của hắn nặng như chì không thể nhúc nhích được chút nào nữa.

Tên Tây Lương thiết kỵ thấy rõ sự kiệt sức của Mã Dực nên thúc ngựa từ từ tiến tới Trảm Mã đao trong tay lại vùng lên lần nữa.

Mã Dực thở dài: Phải chết rồi sao? Ta thật không can tâm.

“Đại ca, đệ tới cứu huynh đây.”

Một âm thanh non nớt truyền đến. Mã Dực quay lại nhìn, cậu bé chưa đầy 16 tuổi – Trần Cẩm không biết lượng sức mình liều mạng vùng cây cốn gỗ lao tới cứu Mã Dực. Cậu bé này đã không chạy trốn một mình, thật là còn nhỏ mà rất nghĩa khí.

“Không được, Trần Cẩm mau chạy đi.”

Mã Dực hoảng hồn. Hắn đã nhận chiếu cố 2 anh em họ Trần, tuyệt đối không để cậu bé chưa đầy 16 tuổi này chết trận được.

Tên Tây Lương Thiết Kỵ trong mắt ánh lên tia thú tính, bỏ qua Mã Dực thúc ngựa hướng thẳng tới đón đánh Trần Cẩm.

“Sát!”

Trần Cẩm hét lên 1 tiếng non nớt, dùng hết sức đâm cây gậy trong tay vào ngực đối phương. Tên Tây Lương thiết kỵ không thèm để ý tới cú đâm này, Trảm Mã Đao lại 1 lần nữa vùng cao. Mã Dực than khê trong lòng: “Cũng tốt thôi Trần Cẩm chết trận ngay lúc này còn hơn chết 1 cách uất ức trên đường chạy trốn.”

Nhưng tên Tây Lương thiết kỵ kia chưa chém xuống thì cây gậy của Trần Cẩm đã đâm xuyên ngực hắn

“A....”

Từ cổ họng tên Tây Lương thiết kỵ phát ra 1 loạt âm thanh ghê rợn, rồi từ trên lưng ngựa rớt xuống. Chiến mã mất chủ hoảng sợ quay lại với thi thể tên kỵ binh như không đành lòng bỏ đi.

Trần Cẩm giật mình, hai tay buông vội cây gậy gỗ, mở to mắt nhìn cái xác co quắp của tên Tây Lương thiết kỵ rồi ngồi phịch xuống đất nôn thốc nôn tháo.

Mã Duyệt tâm thần hoảng hốt, cảm giác chết đi sống lại là thế này đây, mọi thứ đều dường như không chân thật.

Trần Cẩm có phản ứng như vậy, Mã Duyệt cũng không nhạc nhiên. Phản ứng sau lần đầu hấn giết người so với Trần Cẩm còn thâm hơn. Nhưng mà tên Tây Lương thiết kỵ kia cũng không phải do Trần Cẩm giết, trước khi gây gỗ đâm vào ngực hấn thì đã có 1 mũi tên ghim vào họng hấn rồi.

Tiếng reo hò vang dậy từ phía sau truyền đến làm Mã Duyệt phải quay đầu nhìn lại. Hấn trông thấy vô số quân Khăn Vàng đông như châu chấu đang xông tới. Khắp cánh đồng tràn ngập quân Khăn Vàng. Một đại hán mặt đen dửng mãnh dẫn đầu đoàn quân, mỗi lần người giương cung lên là lại có 1 tên Tây Lương thiết kỵ ngã xuống.

Quả là một tay thiện xạ. Mã Duyệt biến sắc thầm nhủ.

“Cám ơn các hạ đã cứu mạng, xin cho biết đại danh?”

“Ta là Quân Hối.”

Nói đoạn đại hán mặt đen giục ngựa như bay, cất cung tên rồi từ trên lưng ngựa rút đại đao ra, phóng ngựa vọt qua Mã Duyệt. Vó ngựa to lớn chỉ cách mặt hấn vài phân, hất văng 1 đám tuyết lên đầu Mã Duyệt.

Đồng Trác áp trận ở phía sau chợt biến sắc, thậm chí sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, lúc này đột nhiên xuất hiện đại quân Khăn Vàng thật là phiền phức. 1000 tây lương thiết kỵ của hấn đã phá tan trận thế của mấy ngàn quân Khăn Vàng. Cục diện đã trở thành thế trận 1 chiều. Đồng Trác tin rằng chỉ cần nửa canh giờ nữa là có thể tiêu diệt hoàn toàn đội quân Khăn Vàng này.

Nhưng bây giờ viện quân Khăn Vàng xuất hiện đúng lúc Tây Lương thiết kỵ đã xông vào hỗn chiến với quân Khăn Vàng, nguy hiểm chết người hơn nữa là viện quân Khăn Vàng cũng có kỵ binh và toán kỵ binh này đang chia 2 cánh đánh vu hồi trở lại (vu hồi chiến thuật chia quân vòng qua bên cạnh rồi đánh ngược lại phía sau.), hiện đang nhằm thẳng hướng hậu quân mà Đồng Trác thống lĩnh tiến tới.

Bộ tướng của Đồng Trác là Từ Vinh giục ngựa tới bên hấn lo lắng nói: “Tướng quân, thế giặc quá mạnh mau hạ lệnh thu quân nếu không toàn quan bị tiêu diệt mất.”

“Đáng hận thật!”

Đồng Trác giận dữ vung mạnh roi ngựa, miếng ăn đến miệng rồi còn mất làm sao hấn không căm hận được.

Nhưng Từ Vinh nói không sai nếu không rút quân ngay đến lúc đại quân Khăn Vàng áp sát thì chỉ sợ hấn và 1000 tây lương thiết kỵ đều chôn thây tại đây. Thua keo này sẽ bày keo khác nhưng nếu quân đội tan rã thì sự nghiệp của hấn sẽ tan tành.

“Rút quân!!”

Đồng Trác phát lệnh thu binh. Quân Tây lương đang hăng say chém giết nghe tiếng chiêng thu quân liền ngừng truy đuổi quân Khăn Vàng và lập tức từ từ rút lui.

Thấy quan binh tiến lui có kỷ luật như thế Mã Duyệt không khỏi lắc đầu thở dài, nhìn lại quân Khăn Vàng, bại binh bỏ chạy không những làm chậm trễ viện quân truy kích địch mà còn làm đội hình viện quân rối loạn không ít. Nếu Đồng Trác không sợ quân Khăn Vàng quá đông hoặc hấn có nhiều quân hơn chút nữa thì hậu quả khó có thể tưởng tượng nổi.

Nhưng trận này quân Khăn Vàng xem như đã thắng rồi.

Quân Khăn Vàng đuổi theo một đoạn rồi mới chỉ thu quân kiểm tra thương vong.

Lưu Tích thu gom tàn binh tính cả những thương binh thấy chỉ còn 1500 quân, chỉ 1 trận mà mất hơn 1 nửa quân số khiến cho hùng tâm tráng khí của hấn tan thành mây khói.

Lưu Tích một mặt cho quân hạ trại nghỉ ngơi và cứu chữa cho thương binh một mặt buồn bã tới cảm ơn Triệu Hoàng.

Triệu Hoàng là thủ lĩnh đội quân Khăn Vàng đến cứu viện vừa rồi. Triệu Hoàng và Lưu Tích đều là đệ tử của Trương Giác, khi khởi nghĩa Khăn Vàng bùng nổ mỗi người tụ tập nhân mã phát cờ hưởng ứng ở 1 nơi.

trước đây Lưu Tích cũng đánh thắng vài trận quân số cũng tới 5000 người nhưng sau trận hôm nay chỉ còn lại 1500 quân.

Triệu Hoảng có 5 vạn quân ở quận Nam Dương này ngoài đại đốc suất Trương Mạn Thành ra thì hẳn là thế lực lớn nhất. Nam Dương lúc này ở trung tâm cuộc khởi nghĩa Khăn Vàng ở phương nam. Các thế lực chủ yếu bao gồm Trương Mạn Thành, Triệu Hoảng, Tôn Hạ, Cung Đô cùng Lưu Tích đám người này tập trung lại cũng có khoảng 30 vạn nhân mã.

Nhưng đám giặc Khăn Vàng này thật sự là không chịu được 1 đòn, trong lịch sử, danh tướng cuối cùng của thời Đông Hán là Chu Tuyền chỉ đem theo mấy nghìn quân cùng sự giúp đỡ của các thế lực địa phương mà cũng bình định cuộc nổi loạn.

Quân doanh của Lưu Tích, tinh thần suy sụp, nhuộm màu tang tóc.

Binh sỹ bị thương nhẹ tùm năm tùm ba, ánh mặt vô thần diện bộ chán nản, binh sỹ bị trọng thương thì bị bỏ rơi ở 1 góc quân doanh chờ chết, thực tế trình độ y học lúc bây giờ không đủ sức cứu họ. Phần lớn binh sỹ còn lại bộ dạng lãnh cảm, thời loạn thế này mạng người như cỏ rác không biết mình còn sống được đến ngày mai không hơi đâu mà quan tâm đến kẻ khác.

Mã Dục kín đáo nhường nửa chiếc bánh bao của mình cho Trần Cẩm lạnh lùng nói: “Ăn đi.”

Trần Cẩm nuốt nước bọt nhưng lắc đầu.

Mã Dục thở dài nhét nửa cái bánh bao vào tay Trần Cẩm, lương thực của quân Khăn Vàng gắn liền với chiến tranh, thắng trận sẽ được ăn ngon đôi khi còn có tiền tiêu, nhưng thua trận thì sẽ khác 1 trời 1 vực Mã Dục là 1 đao thuần thủ lúc này còn được nửa chiếc bánh bao còn Trần Cẩm chỉ là 1 tạp binh thì đành để bụng đói thôi.

Giặc Khăn Vàng cũng có không ít người trước đây là quan quân nên cũng phỏng theo biên chế của quân Hán mà chia thành mấy bậc.

Thấp nhất là tạp binh đám này vũ khí chỉ là tre gỗ vót nhọn sức chiến đấu rất thấp Trần Cẩm thuộc dạng này, đám này lúc chiến đấu thường được đem ra thí mạng để tiêu hao nhuệ khí của quân địch. Vậy nên Mã Dục còn sống sót và trở thành đao thuần thủ là không dễ dàng chút nào.

Hơn 1 chút là đao thuần thủ, tạp binh giết 10 quan quân trở lên sẽ được làm đao thuần thủ vũ khí đồng dạng là đơn đao và khiên gỗ.

Cao cấp hơn nữa là trường thương binh, trường thương binh được trang bị giáp nhẹ mặc dù không ngăn được cung tiễn nhưng lại biểu trưng cho thân phận nên các đao thuần thủ đều cố hết sức mình để trở thành trường thương binh.

Đao thuần thủ và trường thương binh là 2 lực lượng chiến đấu chính của quân Khăn Vàng, sau khi tạp binh làm tiêu hao 1 phần sức mạnh quân địch thì họ được tung vào trận chiến.

Có thể lực hơn 1 chút nữa là cung tiễn thủ, họ được xem là binh chủng an toàn nhất của quân Khăn Vàng chỉ cần không gặp phải Tây lương thiết kỵ như hôm nay thì họ cơ bản có cơ hội sống sót rất cao.

Cuối cùng là tinh binh.

Mỗi thủ lĩnh Khăn Vàng đều chọn trong quân những người khỏe mạnh cường tráng làm tinh binh, tinh binh được trang bị giáp nặng vũ khí sắc bén, có thể còn có cả chiến mã, họ thường được thủ lĩnh cho đi theo bảo vệ chỉ khi có những tình huống đặc biệt thì họ mới tham chiến.

Giống như trận đánh hôm nay Lưu Tích trúng kế của quan binh làm tướng Tây Lương thiết kỵ chẳng qua cũng chỉ là quân ô hợp, nên đem tinh binh đưa lên hàng đầu kết quả là bị thiệt hại nặng nề, trái lại tạp binh thường ngày bị đem làm vật thí mạng lại thiệt hại ít.

Trên thực tế sự tàn khốc của thời loạn thế hơn xa sự tưởng tượng của con người, tàn khốc hơn sự miêu tả trong truyện lịch sử gấp ngàn lần. Như Mã Dục có tri thức vượt hơn người xung quanh 2000 năm có thể đoán trước được tương lai nhưng ở thời đại dã man đầy máu tanh này việc trở nên nổi bật vẫn khó như lên trời.

Chính Mã Dược cũng nói hắn còn có thể sống tới giờ cũng là rất khó rồi.

Trần Cẩm nhếch miệng cười cầm nửa cái bánh cho vào miệng nhai hắn đã sớm đói bụng rồi, Mã Dược nhắm mắt lại, thật ra hắn cũng rất đói nhưng hắn đã nhận lời Trần Tự chiều cố thật tốt cho 2 con ông rồi.

Bốp

Một tiếng roi vang lên, tiếp đó Trần Cẩm kêu lên đau đớn.

Mã Dược mở choàng mắt ra, chỉ thấy Trần Cẩm tay ôm mặt nằm lăn ra đất, nửa cái bánh bao lăn lóc trên mặt đất, một bàn chân to lớn dẫm lên chiếc bánh nhấn nó sâu vào đất.

Mã Dược nắm lấy đao đứng bật dậy mắt bắn ra tia hung hãn như dã thú. Trải qua 1 tháng trong thử thách tàn khốc hắn hiểu rõ rằng, muốn sống sót trong thời loạn thế phải đủ tàn nhẫn, phải ác hơn kẻ khác, hiền lành nhất định bị kẻ khác giết chết.

3. Chương 3: Cuộc Chiến Tàn Khốc Ở Quân Doanh

“Nhặt cái bánh bao lên.”

Mã Dược giọng không biểu tình nhưng mơ hồ ẩn chứa sát khí.

Đối phương là 1 tên tinh binh Khăn Vàng cao khoảng 1m90 cao hơn Mã Dược 1 cái đầu, râu quai nón mắt như chuông đồng, trông cực kỳ đáng sợ, nhưng mắt Mã Dược không có chút ý thoái lui nào.

“Mày nói gì?”

Tên tinh binh như không tin vào tai mình, một tên đao thuấn thủ nhai nhép mà lại dám nói với hắn bằng giọng như vậy, rõ là muốn chết.

Mã Dược vẫn giọng không biểu tình lặp lại: “Nhặt cái bánh bao lên”

“Muốn chết à?”

Tên tinh binh Khăn Vàng giận dữ hét lên, cây roi da rút lên nhằm thẳng vào mặt Mã Dược. Mã Dược nhếch môi cười lạnh tay trái vung ra như chớp bắt chặt ngọn roi, tên tinh binh ra sức kéo lại nhưng không được, sức lực 2 người có vẻ tương đương. Tên tinh binh Khăn Vàng mất lộ sát khí buông bỏ roi ngựa rút phất bội kiếm ở thắt lưng ra.

Mã Dược trông mắt co lại, tinh binh có bội kiếm thật không nhiều.

Đối với tình huống 2 bên vừa gặp mặt đã rút vũ khí đánh nhau, quân Khăn Vàng cũng không chú ý. Giặc Khăn Vàng vốn phức tạp, tốt xấu lẫn lộn, việc dùng binh khí đánh nhau như vậy xảy ra mỗi ngày nên bọn họ đã quá quen rồi.

Tên tinh binh Khăn Vàng vung kiếm nhằm ngực Mã Dược đâm tới.

Mã Dược trong lòng lo lắng vừa nhìn cách cầm kiếm và xuất thủ của đối phương hắn biết hôm nay đã gặp phải cao thủ kiếm thuật, chiến đấu với cao thủ như vậy chỉ có nước chịu chết thôi, cơ hội duy nhất của hắn là dùng cách đánh lưỡng bại câu thương, dùng khí thế cảm tử của mình làm đối phương sinh lòng sợ hãi.

“Hãy a.”

Mã Dược hét lớn một tiếng coi như không thấy thanh kiếm đang đâm tới dùng thế thái sơn áp đỉnh nhằm đầu tên tinh binh Khăn Vàng chém xuống, đao như xé rách không gian phát ra tiếng rít lạnh lẽo. Mặc dù chấp nhận bị đâm xuyên tâm nhưng cũng sẽ chém đối thủ ra làm 2 mảnh, trong lòng Mã Dược không có chút tạp niệm, chỉ hung hãn dùng cách lấy mạng đổi mạng đối phương.

Tên tinh binh Khăn Vàng khê biến sắc né sang một bên, hắn không muốn đồng quy vu tận với một tên đao tuấn thủ thấp kém.

Mã Dược một đao không trúng, cũng không dừng lại, vung đao chém tới tấp như sóng xô bờ, mỗi đao đều dùng toàn lực, mỗi đao đều dùng mạng đổi mạng. Tên tinh binh Khăn Vàng hò hét và né tránh liên tục

chứ không có cách nào khác. Trừ khi hắn cùng đối mạng với đối phương, hắn chỉ còn cách né tránh chờ đối thủ kiệt sức.

Hai người đánh nhau dữ dội cuối cùng cũng làm đám giặc Khăn Vàng chú ý. Họ quay lại xem náo nhiệt, dùng binh khí đánh nhau thì ngày nào cũng có nhưng quyết liệt như vậy thì thật hiếm thấy.

Mã Dược chém xong nhát đao thứ 107 thì hắn biết đã thua mất rồi, rất có thể sẽ mất cả mạng sống vì sức lực của hắn đã gần như cạn kiệt.

“Đinh”

Một tiếng ngân trong trẻo vang lên, tên tinh binh Khăn Vàng dùng hết sức cuối cùng cũng hất đao của Mã Dược ra, Ngực Mã Dược lúc này hoàn toàn trống trải! Tên tinh binh Khăn Vàng mất hiện sát cơ, cơ hội đây rồi! Đao của Mã Dược còn đang bị bật đi thì kiếm của tinh binh Khăn Vàng đã đâm tới ngực hắn, thanh kiếm như sắp đâm thủng tim hắn.

Mã Dược môi mím chặt mắt hiện một tia độc ác, cười lạnh. Trong cơn nguy cấp, Mã Dược hơi cúi người xuống. Đây chính là cơ hội cuối cùng của hắn.

“Phập.”

Kiếm của tên tinh binh Khăn Vàng nhẹ nhàng đâm xuyên qua người Mã Dược ngập đến tận chuôi. Tên tinh binh Khăn Vàng mặt hiện 1 vẻ cười lạnh lùng dữ tợn, nhưng nụ cười của hắn nhanh chóng tắt ngấm vì hắn nhìn thấy trên mặt đối thủ một vẻ cười còn lạnh lùng dữ tợn hơn. Đó là nụ cười đáng sợ nhất mà hắn được nhìn thấy.

Thanh kiếm đã xuyên thủng bả vai Mã Dược nhưng không phạm vào tim hắn.

Tên tinh binh Khăn Vàng ý thức được sự nguy hiểm định rút kiếm và lùi lại. Mã Dược không chút do dự vung tay trái lên nắm chặt lấy lưỡi kiếm, tên tinh binh Khăn Vàng dùng hết sức rút kiếm ra, tay trái Mã Dược cũng giữ chặt mũi kiếm, trên mu bàn tay mỗi gân xanh, máu túa ra từ kẽ tay. Thanh kiếm như cắm trong đá hoàn toàn không nhúc nhích.

Về mặt Mã Dược vẫn lạnh lùng như cũ, thanh kiếm như không phải đâm vào người hắn, chỉ có ngọn lửa lạnh lùng trong đôi mắt đen của hắn lại làm cho người khác sợ hãi càng sợ hãi thêm.

Tên tinh binh Khăn Vàng cuối cùng cũng lộ ra nét sợ hãi, hắn chưa bao giờ thấy một kẻ tàn bạo thể này bao giờ.

“Yahhhh”

Mã Dược hét lớn, thu cây đao lại rồi nhắm cổ đối phương chém xuống, tên tinh binh Khăn Vàng kinh hoàng trơ mắt ngây ngốc nhìn lưỡi đao sắc bén đang chém tới, mặt trắng bệch cả ra.

“Hây”

Mã Dược hét thêm tiếng nữa, thanh đao của hắn đột nhiên dừng lại, lưỡi đao chỉ cách cổ tên tinh binh Khăn Vàng có 1 chút thôi. Tên tinh binh Khăn Vàng cảm nhận rõ từng tia lạnh thấu xương từ lưỡi đao đang rung lên nhẹ nhẹ trên cổ hắn truyền sang, hắn buông kiếm, chiếc đầu vốn cao ngạo nay cúi gằm xuống hắn đã hoàn toàn bại trận rồi.

Thu cây đao đang gác trên cổ tên tinh binh Khăn Vàng xuống, Mã Dược lạnh lùng cười 1 tiếng, tay trái nắm chặt mũi kiếm rút nó ra từng chút 1, rồi ném xuống đất, máu từ vết kiếm thương chảy đầy mặt tuyết, Mã Dược vẫn không nhúc nhích, thân thể đứng vững như núi.

“Nhặt cái bánh bao lên.”

Mã Dược vẫn giọng không biểu tình, nhưng mang đầy sát cơ khiến người khác ngạt thở.

Tên tinh binh Khăn Vàng im lặng cúi xuống, từ vũng bùn nhặt nửa cái bánh bao nọ lên, dùng tay áo lau rồi đưa tới trước mặt Mã Dược. Mã Dược nhận lấy rồi thu đao lùi lại không buồn để ý tới tên tinh binh Khăn Vàng nữa quay người bước đi. Mã Dược về mặt bình tĩnh tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, thể nhưng trên người hắn, vết kiếm thương máu vẫn chảy ròng ròng.

Tên tinh binh Khăn Vàng nghiêm túc , ngưng giọng hỏi :

“Người tên gì?”

“Mã Dục.”

Mã Dục cũng không quay đầu lại trả lời, hần trịnh trọng cầm bánh bao đưa vào tay Trần Cẩm

Tên tinh binh Khăn Vàng lớn tiếng

“ Ta là Bùi Nguyên Thiệu , ta bội phục người , người quả là 1 trang hảo hán.”

“Thế à.”

Mã Dục cười nhạt thân mình hơi lão đảo, Trần Cẩm vội đỡ lấy kêu :

“ Đại ca , anh sao rồi?”

Tên tinh binh Khăn Vàng quay nhìn 4 phía nói như thét vang dội cả quân doanh:

“Lang trung, lang trung chết đi đâu rồi? Mau cút lại đây cho ta”

Hai người đứng cách lều chỉ huy của Lưu Tích không xa, trong lều 2 thân ảnh nhỏ nhắn chăm chăm nhìn 2 người tử đấu, đến khi hai người ngưng đấu mới thở hắt ra một hơi dài.

Một thanh âm yêu kiều vang lên :

“Liên Nhi mau đem cho ta hòm thuốc.”

Đại doanh của Triệu Hoằng .

Lưu Tích bị chọc giận đến xanh mặt, bực bội nói:

“Triệu đầu lĩnh làm vậy không ổn chút nào.”

Triệu Hoằng lãnh đạm nói:

“Lưu Tích người đừng có phản đối , ta đã để lại cho người 1/10 lương thảo là tốt lắm rồi, không phải ta đem quân tới cứu thì toàn quân của người đã bị tiêu diệt lại còn muốn giữ quân lương làm gì ?

Soạt

Đại tướng dưới trướng Triệu Hoằng đã rút kiếm ra 1 nửa, đằng đằng sát khí, chỉ cần có lệnh là chém Lưu Tích tại chỗ . Lưu Tích tái mặt vội im lặng.

“Quần Hối không được vô lễ”

Triệu Hoằng lớn tiếng quát. Quần Hối vội tra kiếm vào vỏ. Chỉ đáng thương là Lưu Tích sợ đến toát mồ hôi.

Triệu Hoằng cười lớn:

“Lưu tướng quân, lệnh muội thật xinh đẹp quyến rũ lại tinh thông y thuật, chi bằng gả làm vợ ta, ta với ông kết làm thân gia được không.”

Lưu Tích mặt liền biến sắc cau mày nói:

”Xá muội y thuật kém cỏi, dung mạo xấu xí, sao xứng với Triệu đầu lĩnh được. Triệu đầu lĩnh nếu không còn việc gì, tôi xin phép cáo lui.”

Triệu Hoằng then quá hoá giận sầm mặt lại :

”Nếu vậy bốn soái không tiễn”

Lưu Tích miễn cưỡng cung tay xoay người rời đi. Triệu Hoằng nhìn theo bóng Lưu Tích đi phía xa rồi quay lại Quần Hối nói:

”Quần Hối, người lĩnh 1000 tinh binh đến doanh trại của Lưu Tích thu lấy lương thảo. Lưu Tích sẽ không tình nguyện giao ra đâu, nếu hần mà giở trò người giết tại chỗ thu lấy toàn quân của hần.”

“Mặt tướng tuân mệnh.”

Quản Hối đồng dạ nhận lệnh, trên gương mặt đen thui thoáng nét nanh ác. Hắn đã nghe ra ẩn ý trong lời Triệu Hoằng.

4. Chương 4: Quân Khăn Vàng Nội Chiến

Mã Dục bình thần lưng dựa vào tường, một cô gái xinh đẹp yếu điệu đang băng bó cho hắn. Cô gái này tên là Lưu Nghiên, em của Lưu Tích, người mà Triệu Hoằng đang thèm muốn.

- “Người thật chán sống rồi, thanh kiếm mà đâm xuống thấp 1 chút thì thần tiên cũng không cứu được người nữa.”

Lưu Nghiên vừa băng bó vừa nói :

- “Nhưng mà cũng chỉ có người mới có thể khiến cho Bùi Nguyên Thiệu phải chột vật như vậy.”

Nghe giọng Lưu Nghiên giận hờn như thế cũng thấy quan hệ của họ có phần thân thiết.

Mã Dục nét mặt thản nhiên, không chút phản ứng

Lưu Nghiên cắn môi, sắng giọng:

- “Này người chết rồi à? nói gì đi chứ, ta đang nói chuyện với người đấy.”

Mã Dục âm thầm thở dài, tình cảm của Lưu Nghiên với hắn, Mã Dục đâu phải không biết. Nếu đang ở thời bình, Mã Dục sẽ rất vui lòng đón nhận tình cảm này, tiếc rằng bây giờ là thời loạn, bản thân hắn cũng không biết mình còn sống đến ngày mai không nữa, liệu hắn có thể đem lại cho nàng những gì.

Mã Dục rất thích Lưu Nghiên, nhưng vì thích Lưu Nghiên nên hắn mới không dám tiếp nhận tình cảm của nàng

Mắt Mã Dục lộ ra tia buồn bã, hắn không muốn Lưu Nghiên còn trẻ mà đã thành goá phụ.

Lưu Nghiên cảm trái tim nhói đau, nàng thấy được sự buồn nản trên mặt Mã Dục. Lưu Nghiên không bao giờ quên được lần đầu tiên gặp Mã Dục, đôi mắt u buồn của hắn đã nhanh chóng chiếm được trái tim thiếu nữ của nàng.

Trên đời có 1 loại tình yêu , đó là “nhất kiến chung tình” (tình yêu sét đánh, tình yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Nhìn Mã Dục với ánh mắt long lanh âu yếm, Lưu Nghiên nói:

“Mã Dục, cảm ơn người đã cứu đại ca ta và tất cả các anh em nữa.”

Mã Dục lộ vẻ ngạc nhiên.

Lưu Nghiên cười nói:

“Hôm qua ta đem ý kiến của người nói với đại ca, đại ca lại không tin, nhưng ta tin vào sự phán đoán của người nên đã cho người tìm Triệu đại ca, lúc đó Triệu đại ca mới phái Quản Hối đem quân đến cứu.”

Mã Dục mắt hiện vẻ hơi lo lắng, cuối cùng cũng lên tiếng:

“Thì ra nàng cho người tìm Triệu Hoằng , thảo nào mà Quản Hối đem quân đến cứu.”

Lưu Nghiên giọng tiếc nuối nói:

“Chỉ đáng tiếc là Quản Hối tới muộn 1 chút, nếu không đã không tổn thất nhiều anh em như vậy.”

Mã Dục ánh mắt càng buồn hơn, lạnh nhạt nói:

”Quản Hối chi sợ là cố ý đến chậm”

Lưu Nghiên nghi hoặc hỏi lại:

“Cái gì Quản Hối cố ý đến chậm ư, tại sao hắn làm như vậy.”

Mã Dục thở dài, giặc Khăn Vàng thời kỳ mạnh nhất từng có trăm vạn quân, nhưng chỉ trong 1 năm đã cơ bản bị tiêu diệt, nguyên nhân chủ yếu là nội bộ tranh giành quyền lợi, gây tiêu hao lực lượng quá nhiều. Lấy Nam Dương làm ví dụ, quân Khăn Vàng ở đây tổng cộng có 30 vạn người, mà tập hợp tất cả quan binh Nam Dương chỉ có chưa đến 1 vạn, nếu quân Khăn Vàng có thể đồng tâm nhất trí, quan quân sẽ không chịu nổi 1 đòn.

Nhưng thật đáng tiếc, giặc Khăn Vàng vẫn chỉ là giặc Khăn Vàng mà thôi, nên chiến đấu với quan quân chỉ có đường chiến bại. Mặc dù hiện nay may mắn chiếm được Uyển thành nhưng nó cũng mang đến mối nguy cơ lớn cho quân Khăn Vàng.

“Quản Hối tại sao lại làm vậy à? Bởi Triệu Hoàng đang muốn lương thảo trong quân doanh của anh cô”

Mã Dục thở dài rồi nói ra nguyên nhân.

Lưu Nghiên hiểu ra mặt biến sắc nói:

“Thì ra người đã sớm biết Triệu Hoàng có dạ bất lương, sao người không nói cho ta biết sớm?”

Mã Dục nhếch miệng cười buồn nhìn Lưu Nghiên nói:

“Ta nói liệu người có tin không?”

Lưu Nghiên lại 1 lần nữa biến sắc, (DG: trời ạ, biến sắc lắm thế như con tắc kè) Đúng thế, nêu hôm trước Mã Dục nói với nàng Triệu Hoàng sẽ gây bất lợi cho Lưu Tích, nàng sẽ nhất định không tin vì ấn tượng của nàng với Triệu Hoàng khá tốt. Triệu Hoàng trong quân Khăn Vàng là 1 thủ lĩnh trẻ nhất, anh tuấn nhất, đa mưu túc trí nhất, cũng là người được tướng sĩ Khăn Vàng ủng hộ nhất, Uyển thành cũng dựa vào mưu kế của hắn mới hạ được.

Lưu Nghiên vội kêu lên:

“Ta phải nhắc nhở đại ca ngay mới được”

Mã Dục thở dài nói:

“Không kịp rồi, nếu ta đoán không nhầm, đại tướng hàng đầu của Triệu Hoàng là Quản Hối chắc sắp đến đây đòi lương thảo rồi.”

Tại Đồ huyện cách Uyển thành 100 dặm về hướng đông bắc

Tả trung lang tướng của Hán triều Chu Tuyền đang đóng quân ở đây, nhân mã gồm : ngoài 5000 quân tinh nhuệ phương bắc còn có 1000 nam quân do Viên Thiệu và Tào Tháo thống lĩnh, 1000 Tây Lương Thiết Kỵ do Đồng Trác chỉ huy, 800 quân Giang Đông nghĩa quân của Tôn Kiên cùng 500 U-Yến nghĩa quân của Lưu Bị, tổng cộng hơn 8300 quân.

Tả trung lang tướng Chu Tuyền cùng hữu trung lang tướng Hoàng Phủ Tung sau khi đánh tan quân Khăn Vàng ở Đình Xuyên liền chia quân 2 đường. Hoàng Phủ Tung đi lên phía bắc hội quân cùng bắc trung lang tướng Lữ Thực tiến công Nghiêm Tông do chủ lực quân Khăn Vàng là Trương Giác chiếm giữ. Chu Tuyền đi xuống Nam Dương trấn áp Trương Mạn Thành, Hàn Trung, Triệu Hoàng và các thủ lĩnh Khăn Vàng khác đang chiếm cứ Uyển thành và khu vực xung quanh.

Giữa tiệc rượu tại đại sảnh nha huyện

Viên Thiệu, Đồng Trác, Lưu Bị ngồi bên phải, Tào Tháo, Tôn Kiên ngồi bên trái, Chu Tuyền ngồi giữa giờ cao chén rượu nói:

“Chư vị, chúng ta mời Trọng Dĩnh 1 chén mừng ông ấy vừa thắng trận trở về.”

Viên Thiệu, Lưu Bị, Tào Tháo và Tôn Kiên tất cả đều nâng chén chúc mừng, Đồng Trác đặc ý uống cạn chén hảo tửu rồi tiếp tục nói:

“Đáng tiếc là Triệu Hoàng đem quân đến cứu viện làm mất tướng thành công chưa trọn vẹn. Nếu không phải viện quân Khăn Vàng đến, mất tướng nhất định đã tiêu diệt toàn bộ tặc binh của Lưu Tích.”

Chu Tuyền khoát tay cười nói:

“Trọng Dinh không cần phải tức giận, lần này bất ngờ chiến đấu với quân Lưu Tích tuy chưa tiêu diệt toàn bộ nhưng đã để lại mầm hoạ trong nội bộ bọn chúng. Không quá 3 ngày nữa giặc Khăn Vàng sẽ tự chém giết lẫn nhau. Lúc đó các vị thống lĩnh thuộc hạ của mình toàn lực đánh 1 trận, việc lớn tất thành.”

Chư tướng đều cảm thấy mê hoặc, không hiểu Chu Tuyền vì sao nói vậy? Chỉ có Tào Tháo mắt hồ loé sáng, như đoán được điều gì.

Chu Tuyền mỉm cười hỏi:

“Mạnh Đức đoán ra nguyên nhân rồi sao?”

Tào Tháo đứng dậy, chấp tay cung kính thưa:

”Mặt tướng đoán được vài phần nhưng không biết có đúng không?”

Chu Tuyền nói:

”Mạnh Đức đừng ngại cứ nói thử xem”

Tào Tháo nói:

”Đồng công đem Tây Lương Thiết Kỵ bất ngờ tiến đánh, tuy chưa tiêu diệt hết quân của Lưu Tích nhưng cũng đã giết được phần lớn. Lưu Tích quân ít mà lương nhiều, Triệu Hoằng, Hàn Trung đều là hạng tham lam tất sẽ dòm ngó, rồi đem quân đến chỗ Lưu Tích đòi lương. Lưu Tích sẽ không chịu dẫn đến tranh đoạt. Cung Đô là bạn Lưu Tích, Tôn Hạ là bạn Cung Đô, vậy giặc Khăn Vàng sẽ chia làm 2 phe đánh lẫn nhau.”

Đám người Tôn Kiên, Lưu Bị lộ vẻ khâm phục. Chu Tuyền vỗ tay cười nói:

”Mạnh Đức tư duy nhanh nhẹn cơ trí hơn người, sau này tất là rường cột của đại Hán ta.”

Tào Tháo trong lòng hoan hỉ nhưng ngoài miệng lại khiêm tốn nói:

“Tướng quân quá khen, Tháo tư chất ngu độn thật không dám nhận lời khen ấy.”

Chu Tuyền cười to:

“Mạnh Đức không cần khiêm tốn thế, bản tướng mời người 1 chén, cạn nào”

Quân doanh của Lưu Tích lúc này đang ở thế kiếm bặt cung gương.

Lưu Tích đứng trên cổng trại lớn tiếng quát:

“Quản Hối, người đem quân đến đây làm gì?”

Đứng dưới cửa trại, Quản Hối cười độc ác, giọng lạnh lùng nói:

“Giao nộp doanh trại và quân lương, ta còn cho người con đường sống, nếu để ta đánh vào thì sẽ giết sạch gà chó cũng không tha.”

Tiếng xì xào bàn tán trong quân doanh của Lưu Tích bắt đầu nổi lên, quân Khăn Vàng bên trong đều lộ vẻ hoang mang.

Lưu Tích đứng trên cửa trại cũng không dấu được vẻ sợ hãi, sự lợi hại của Quản Hối hẳn cũng đã biết, người này chẳng những bắn cung giỏi mà đao pháp cũng cực kỳ lợi hại, ngay cả đệ nhất dũng sĩ dưới trướng hắn là Bùi Nguyên Thiệu cũng chưa quá 10 hiệp đã bại trận.

Mã Dục lạnh lùng từ trong lều của Lưu Nghiên đi ra, Lưu Nghiên sắc mặt lo lắng chạy theo sau, kêu lên:

“Mã Dục, người đang bị thương rất nặng, không thể chiến đấu được, nếu vết thương vỡ ra người sẽ chết mất.”

Mã Dục dừng 1 chút, quay lại nhìn Lưu Nghiên mắt lộ vẻ thê lương, lạnh nhạt nói:

“Lưu Tích từng cứu ta 1 mạng, nay ta cứu hắn 1 lần, từ nay chúng ta không ai nợ ai nữa”

Lưu Nghiên cuống lên dậm chân cả giận nói:

“Người đi còn không vững, ra chiến trường cũng chỉ là chịu chết thôi.”

Mã Được cười thê lương nói:

“Nếu tin ta thì nhanh làm theo lời ta nói, như vậy mới cứu được đại ca của nàng.”

Nói xong Mã Được quay người nặng nề bỏ đi, không quay nhìn Lưu Nghiên lần nào nữa. Lưu Nghiên miệng nhỏ máu ra, dậm chân 1 cái rồi cũng chạy đi.

5. Chương 5: Đánh Bại Quân Hối

Quân Hối vung tay làm hiệu, ba quân tướng sĩ phía sau hắn cũng đồng thanh hô vang hưởng ứng, lời hô vang như sấm dậy. Quân Khăn Vàng trong doanh trại mặt như tro tàn, người run như cây sậy.

Mã Được ánh mắt như đao kiếm nhìn chăm chăm Quân Hối, thấy người này cao lớn như tòa thiết tháp, cao khoảng 2m. Trời đông giá rét như vậy mà hắn chỉ mặc có 1 chiếc áo mỏng, chiếc cổ trắng kiện thể hiện sức mạnh cơ thể, trông như dùng đao chém cũng không đứt

Con ngựa Quân Hối đang cưỡi cũng là tuần mã nhưng dưới sức nặng của gã, nó có vẻ cũng đang phải cố hết sức.

Mã Được quay nhìn 4 phía thấy sĩ khí quân Khăn Vàng trong doanh trại mất hết, nếu lúc này Quân Hối tiến vào được doanh trại thì chắc chắn sẽ như hổ vào bầy dê, quân của Lưu Tích sẽ không có chút khả năng chống cự nào, chắc chắn sẽ bị đối phương giết sạch. Bây giờ chỉ có 1 cơ hội duy nhất để cứu toàn quân của Lưu Tích là đánh bại Quân Hối!

Đây gần như là 1 nhiệm vụ bất khả thi nhưng Mã Được cũng phải đánh cược 1 phen. Sống trong thời loạn ngoài tàn nhẫn còn cần phải can đảm nữa!

Mã được hít sâu 1 luồng khí lạnh vào phổi rồi nói với tên lính Khăn Vàng giữ cửa: “Mở cửa ra, ta đi đấu với Quân Hối.”

Tên lính Khăn Vàng giữ cửa quay đầu nhìn Mã Được, ánh mắt khiếp sợ như không tin nổi vào tai mình, lặc giọng hỏi: “Người nói gì?”

Mã Được tay nắm chặt đao, lạnh lùng nói: “Mở cửa ra, ta đi đấu với Quân Hối”

Tên lính Khăn Vàng giữ cửa sợ hãi lắc đầu nói: “Người không thể đi được, người ra là chết chắc, không ai là đối thủ của tên Quân Hối ma quỷ đó đâu.”

Soạt

Hàn quang lóe lên, cây đao sắc bén đã kề sát cổ Tên lính Khăn Vàng giữ cửa, Mã Được gần từng tiếng 1: “Mở cửa ra.”

Tên lính Khăn Vàng giữ cửa lập tức câm như hến.

“Chuyện gì thế. Sao các người lại cãi nhau.”

Đúng lúc đó một âm thanh trầm hùng ở cách đây không xa vang lên. Tên lính Khăn Vàng giữ cửa như trút được gánh nặng thở dốc nói: “Bùi tướng quân, người anh em này muốn thuộc hạ mở cửa, hắn muốn khiêu chiến Quân Hối.”

“Gì cơ! Ai muốn khiêu chiến Quân Hối?”

Người nọ kêu lên thất thanh, rõ ràng là rất ngạc nhiên.

Mã Được quay lại, giọng lạnh lùng: “Ta phải khiêu chiến Quân Hối”

Ánh mắt giao nhau, Mã Được và người kia cùng nhìn rõ đối phương, người đến không phải ai xa lạ chính là người thiếu chút nữa chết dưới tay Mã Được, Bùi Nguyên Thiệu, tướng của giặc Khăn Vàng.

“Mã Được là người à?” Đồng tử của Bùi Nguyên Thiệu đột nhiên thu nhỏ lại nghiêm nghị nói: “Ta không cho người đi được, người không thắng được Quân Hối đâu.”

Mã Dục cười lạnh nói: “Đây là cơ hội sống sót cuối cùng của chúng ta, nếu không đánh bại Quân Hối, nơi đây không ai có thể sống được đến ngày mai.”

Không khí xung quanh như nặng nề hơn. Quân Khăn Vàng đứng gần đấy đều tuyệt vọng cúi đầu, kể cả Bùi Nguyên Thiệu. Mã Dục nói không sai, đây chính là cơ hội sống duy nhất, nếu không đánh bại Quân Hối, trong doanh không ai tránh khỏi bị đồ sát.

Quân Hối vốn là một tên ma quỷ, giết người với hắn là 1 thú vui.

“Mở cửa doanh trại ra.”

Mã Dục không biểu tình nói.

Tên lính Khăn Vàng hướng ánh mắt về phía Bùi Nguyên Thiệu cầu cứu, Bùi Nguyên Thiệu nghiêm trang gật đầu.

Cánh cửa nặng nề của quân doanh từ từ mở ra, Mã Dục vác đao trên vai nặng nề bước từng bước 1 ra khỏi cửa quân doanh, phía sau Bùi Nguyên Thiệu lo lắng hỏi với theo: “Mã Dục ngươi nắm được mấy phần thắng lợi?”

Mã Dục không quay lại, trong gió lạnh truyền đến giọng trả lời lạnh lùng của hắn: “Không tới 1 phần.”

Trên cửa trại, Đỗ Viễn một tướng lĩnh Khăn Vàng khác đột nhiên thần sắc đại biến, cung kính nói với Lưu Tích: “Đốc suất, có người ra doanh trại ứng chiến.”

Lưu Tích sắc mặt tươi lên vội hỏi: “Ai? Là ai ra xuất chiến.”

Đỗ Viễn lắc đầu trả lời: “Không biết là ai, là 1 đao tuấn thủ của ta.”

“Sao! Một đao tuấn thủ à?” Lưu Tích lập tức như quả bóng xì hơi, thở dài nói: “Một tên đao tuấn thủ thì làm được gì chứ, ài...”

Bùi Nguyên Thiệu vội vã trèo lên cổng trại, hướng tới tên Khăn Vàng đánh trống trận gần đó hét to: “Tránh ra!”

Tên lính Khăn Vàng đánh trống bỗng sống sót nhìn lại, ngay lập tức bị Bùi Nguyên Thiệu đá văng. Bùi Nguyên Thiệu vừa đoạt được dùi trống liền đánh mạnh lên mặt trống, “Thùng” một tiếng vang dậy. Tiếng trống như sấm nổ khiến cho quân Khăn Vàng trong doanh trại phần chấn憾 lên, sau đó tiếng trống âm âm liên miên không dứt phá tan sự yên tĩnh chết chóc của chiến trường.

Quân Hối giờ tay phải quá đỉnh đầu ra hiệu dừng lại, phía sau hắn quân Khăn Vàng đang reo hò lập tức im bặt.

Trong tiếng trống hùng tráng, cánh cửa doanh trại từ từ mở ra, một đại hán xuất hiện đao gác trên vai. Quân Hối đưa ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào đại hán nọ, trong mắt ngùn ngụt sát khí, giống như dã thú ngửi mùi máu tươi.

“Người kia hãy xưng tên, Quân Hối ta không giết kẻ vô danh!”

Đại đao Quân Hối chỉ vào người đang đi đến hết lớn, tiếng hét như sấm áp cả tiếng trống trận khiến quân sỹ hai bên nghe rõ mồn một.

Mã Dục đi được 100 bộ, đến khoảng giữa 2 quân trận lạnh nhạt nói: “Ta là Tây Lương Mã Dục đây”

Quân Hối thúc chân vào bụng ngựa, chiến mã bị đau hí lên một tiếng rồi tung vó chạy về phía Mã Dục, Quân Hối mắt tròn trợn như muốn nứt ra, đại đao trong tay vung cao quá đầu, hết lớn.

“Sát”

Tiếng hét xé rách không gian, như dao nhọn đâm vào tai Mã Dục, mơ hồ gây cảm giác đau đớn

“Sát”

1000 tinh binh Khăn Vàng đằng sau Quân Hối nhất tề hô lên hưởng ứng, khí thế rung trời. Trên cổng trại, tiếng trống đột nhiên ngừng lại, chiếc trống trận đã bị Bùi Nguyên Thiệu đánh thủng.

Mã Dục dao vác chéo 1 bên vai, lạnh băng bất động như 1 pho tượng đứng giữa chiến trường, gió lạnh thổi ù ù làm tung bay vài vạt tóc dài khiến hắn trông càng thể lương càng tuần mỹ, đôi mắt đen của hắn vừa lạnh lùng lại vừa bi thương

Cửa sau của quân doanh, Lưu Nghiễm giục ngựa chạy như bay, nhắm hướng Uyển thành phóng đi. Giữa không trung rớt xuống một giọt nước mắt lo lắng. Mã Dục, người nhất định phải thắng! Người không thể chết, người nhất định không được chết.

“Hãy yaaa”

Quản Hối hét lớn, hai tay khua mạnh thanh đao trên đầu, rồi thanh đao đi theo một quỹ đạo quỹ dị chém thẳng vào cổ Mã Dục. Mã Dục đứng im bất động, cặp mắt sắc bén không rời khỏi thanh đao của Quản Hối, khi lưỡi đao gần tới cổ hắn thì đúng lúc đó thân hình hắn đột nhiên thấp xuống một cách khó tin vừa vặn tránh khỏi thanh đao.

Quản Hối một đao không trúng, vẫn chạy quá Mã Dục 10 bộ mới ghì mạnh cương chiến mã. Quản Hối dùng hết sức bình sinh kéo cương ngựa, con chiến mã bị đau dựng người lên thối lui mấy bước rồi mới xoay người lại được.

Mã Dục hít một hơi thật sâu, cổ sức ổn định trái tim đang đập cuồng loạn của mình, vừa rồi thoát trông như là hữu kinh vô hiểm, thực ra lại giống thập tử nhất sinh! Chỉ có Mã Dục tự biết rằng hắn vừa cận kề cái chết.

Mã Dục chăm chú nhìn vào vó ngựa của Quản Hối, đó là cơ hội sống duy nhất của hắn.

Grừ . . .

Quản Hối ngửa mặt lên trời, tay trái điên cuồng đập vào ngực mình làm phát ra tiếng thành thạch như sấm nổ, đầu tóc như tổ quạ của hắn giờ như dựng đứng như bàn chông, đôi mắt đỏ ngầu như phát cuồng. 1000 quân đi cùng Quản Hối thấy thế cũng điên cuồng giơ cao vũ khí trong tay lên trời, hò hét man dại.

“Mày chết đi, hãy ya”

Quản Hối hét lớn, chiến mã hắn cười lập tức dựng người lên, khi vó trước của nó chạm đất cũng là lúc nó nhắm thẳng Mã Dục phóng tới theo thế sét đánh không kịp bưng tai. Hiển nhiên Quản Hối đã nổi giận, hiệp này không thể chém đầu Mã Dục thì cũng phải dùng vó ngựa đâm nát thân hắn.

Mã Dục tay nắm chặt đao, đôi mắt lóe lên, cơ hội tới rồi! Chỉ cần chém đứt chân chiến mã của Quản Hối, khiến Quản Hối từ lưng ngựa văng xuống. Khoảnh khắc ngắn ngủi mà Quản Hối tạm mất năng lực chiến đấu chính là cơ hội duy nhất để Mã Dục giành thắng lợi trong lúc hiểm nguy này.

Quản Hối hai chân kẹp chặt bụng ngựa, không ngừng thúc ngựa lao vào Mã Dục, sát khí cuồng loạn trong mắt Quản Hối ngày càng nồng.

Con ngựa đáng thương cuối cùng cũng không chịu nổi sự hành hạ của Quản Hối quy xuống. Bị bất ngờ, cả Quản Hối lẫn ngựa ngã sấp xuống chiến trường. “Ầm” bụi đất bay mù mịt trước mắt Mã Dục, thắng bại diễn ra trong khoảnh khắc.

Quản Hối đứng giữa đám bụi đất lắc mạnh cái đầu bù xù, đến khi hắn mở được mắt ra thì đã thấy 1 thanh đao sắc kề vào cổ mình rồi, hắn cảm nhận rõ sự lạnh lẽo từ mũi đao truyền đến, cái chết đã kề bên hắn.

Mặt trời cuối cùng cũng ló rạng sau đám mây mù, chiếu ánh sáng xuống chiến trường lạnh lẽo. Bóng Mã Dục kéo ra càng lúc càng dài, thế giới như ngừng lại. Tất cả quân Khăn Vàng 2 bên đều kinh ngạc nhìn vào đấu trường, biến cố kinh người vừa xảy ra khiến họ không thể tin được vào mắt mình.

6. Chương 6: Quan Binh Tấn Công

“Ngao”

Mã Dục vùng tay lên trời hét 1 tiếng vang dội cả bầu trời

“Ngao.”

Trên cổng trại Bùi Nguyên Thiệu là người đầu tiên có phản ứng, hai nắm tay hấn dầm thùng thộp vào ngực mình, ngẩng đầu lên trời, thê lương gào lên, khoe mắt ánh lệ, dù hấn chưa thấy rõ ràng việc gì xảy ra nhưng kết quả đã rõ ràng Quân Hối thua, Mã Dục thắng.

“Ngao....ngao...ngao.”

Quân Khăn Vàng trong quân doanh của Lưu Tích cuối cùng cũng phản ứng lại, sau khi theo dõi hết nội tình liền đứng cả dậy cùng gào lên, họ đã bị áp lực quá lớn, nay bộc phát ra thật là điên cuồng, làm trời đất cũng phải biến sắc. Ngược lại 1000 tinh binh Hoàng Cân đi theo Quân Hối tinh thần như rơi xuống vực sâu ngàn trượng, tất cả đều cúi đầu xuống người mà bọn họ coi là chiến thần vô địch bất khả bại, đã bị đánh bại, còn gì để nói nữa đây?

Quân Hối lạnh lùng nhìn Mã Dục, trầm giọng nói: “Người thắng rồi, giết ta đi.”

Mã Dục lạnh nhạt hỏi: “Người vì ngựa sút móng nên mới thua, không cảm thấy oan sao?”

Quân Hối lắc đầu nói: “Trên chiến trường chỉ có thắng thua không cần lý do.”

“Đúng là một hảo hán !” Mã Dục thu đao, lạnh nhạt nói: “Bất quá ta không thể giết người, bởi vì ngày hôm qua người đã cứu ta.”

Quân Hối ngạc nhiên, lát sau đứng dậy, nhìn Mã Dục nói: “Người đổi ý bây giờ vẫn kịp đấy.”

Mã Dục cười nhạt đáp: “Ta làm việc không bao giờ hối hận.”

Quân Hối ánh mắt thoáng tia độc ác vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Mã Dục, lần sau gặp lại ta sẽ không nương tay đâu.”

Mã Dục đáp: “Ta cũng vậy.”

Quân Hối chấp tay cao giọng nói: “Hẹn gặp lại”

Lát sau, Quân Hối dẫn 1000 quân Khăn Vàng sĩ khí sa sút rời đi. Mã Dục trở lại trong tiếng hoan hô của quân Khăn Vàng trong doanh trại của Lưu Tích. Bùi Nguyên Thiệu là người đầu tiên xông tới nhằm ngực Mã Dục dầm 1 cái, cú đánh này lại đập trúng vết thương của Mã Dục dù Mã Dục rất kiên cường nhưng cũng không nhịn được phải nhăn mặt 1 cái.

Bùi Nguyên Thiệu không để ý nên há miệng cười lớn: “Bá Tề, làm tốt lắm.”

Lưu Tích, Đỗ Viễn và 1 vài tướng lĩnh Hoàng Cân khác từ trên cửa trại đi xuống tươi cười hướng tới Mã Dục nói: “Không ngờ trong quân của Lưu Tích ta lại có dũng sỹ như thế, thật đáng mừng.”

Đỗ Viễn đứng cạnh Lưu Tích ánh mắt chợt lóe sáng hỏi: “Tráng sỹ họ Mã, vậy có quan hệ gì với Phục Ba tướng quân Mã Viện không?”

Mã Dục ngạc nhiên, thuận miệng đáp: “Đó là tổ tiên của Bá Tề tôi”

Lưu Tích liền biến sắc mặt thất thanh: “Thì ra Bá Tề là dòng dõi danh tướng, chẳng trách kiêu dũng như thế, thất kính.”

Mã Dục trong lòng xâu hổ, chấp tay hoàn lễ hướng tới Lưu Tích nói: “Độc Suất hãy chuẩn bị vũ khí để nghênh chiến đi, Quân Hối tuy thua nhưng tôi đoán Triệu Hoảng sẽ không chấp nhận như vậy, hấn sẽ nhanh chóng tự dẫn quân đến đây.

Lưu Tích nghe thế giãn dờ nói: “Triệu Hoảng thật khinh ta lắm, ta thề không đội trời chung với hấn, Bùi Nguyên Thiệu, Đỗ Viễn đâu.”

Bùi Nguyên Thiệu, Đỗ Viễn bước lên trước một bước, đồng thanh đáp: “Có mặt tướng”

Lưu Tích ra lệnh: “Sửa soạn vũ khí, chuẩn bị nghênh chiến”

Tại huyện Đỗ Dương, Chu Tuyền đang thăng trưởng điểm tướng, vừa có tin thám báo là quân Khăn Vàng bắt đầu nội chiến, quan quân cũng nhân dịp này hành động.

“Đổng Trác.”

“Có mặt tướng.”

“Người dẫn bản bộ thiết kỵ vòng qua phía sau Tây Ngạc, cắt đứt đường rút của giặc Khăn Vàng về Uyển Thành, đồng thời chặn quân cứu viện ở từ Uyển thành lên phía bắc.”

“Dạ.”

“Viên Thiệu, Tào Tháo.”

“Có mặt tướng.”

Viên Thiệu và Tào Tháo đồng thời bước ra khỏi hàng, hiên ngang đứng giữa trướng.

“Các người dẫn bản bộ tinh binh đóng ở hai bên của Tây Ngạc, quân Khăn Vàng ở Tây Ngạc chạy ra thì dồn chúng chạy về hướng Bạch Long Than”

“Tuân mệnh!”

“Tôn Kiên, Lưu Bị nhanh điểm toàn bộ nghĩa quân theo theo đại quân ta xuất phát, các lộ binh mã theo kết hoạch hợp vây tại Bạch Long Than, phen này nhất định phải 1 lần tiêu diệt toàn bộ bọn giặc cỏ.”

Sự tình diễn ra đúng như Mã Dục tiên liệu, Triệu Hoàng nghe tin Quân Hối thất bại, nổi giận dẫn đại quân đến tấn công doanh trại của Lưu Tích, thề nhất định phải lấy được lương thảo trong doanh trại của Lưu Tích và Lưu Nghiên mới thôi.

Triệu Hoàng có 5 vạn quân mà Lưu Tích có không đến 1500 quân, thực lực chênh lệch quá lớn, nếu 2 bên quyết chiến, Lưu Tích không thể có phần thắng. Trước tình thế nguy cấp một mặt Lưu Tích lệnh cho toàn quân chuẩn bị chiến đấu, một mặt cho sứ giả cấp báo cho Cung Đô, Cung Đô với Lưu Tích là đồng hương, hai người từ nhỏ rất thân với nhau, nghe tin Lưu Tích gặp nạn Cung Đô liền hợp binh cùng huynh đệ kết nghĩa của mình là Tôn Hạ đem quân đến cứu.

Trên đường hành quân, Triệu Hoàng nghe tin Cung Đô và Tôn Hạ đem quân đến cứu Lưu Tích cũng cử sứ giả đến báo với bạn tri giao của mình là Hàn Trung đến trợ trận.

5 lộ nhân mã đụng đầu ở Tây Ngạc.

Cục diện Mã Dục lo lắng nhất rút cuộc đã xảy ra. Lúc đó nếu không có thế lực bên ngoài đủ mạnh can thiệp thì nhóm Triệu Hoàng – Hàn Trung cùng nhóm Lưu Tích – Lưu Tích – Tôn Hạ nội chiến là không thể tránh khỏi. Triệu Hoàng, Lưu Tích Cùng bọn người kia đều là lũ tầm nhìn hạn hẹp, chỉ vì chút lợi nhỏ mà động can qua, họ không nghĩ rằng Hoàng Cân nội đấu thì chỉ làm suy giảm thực lực, điều này chỉ có lợi cho quan quân của Chu Tuyền.

Hiện nay có thể ngăn được 2 bên giao tranh chỉ có Trương Mạn Thành ở Uyển Thành. Chỉ có Trương Mạn thành ra mặt thì 2 bên mới phải kiêng dè mà không dám vọng động.

Mã Dục lo lắng nhìn về phía nam, trước khi ra đấu với Quân Hối hắn đã dự liệu cục diện hiện nay nên đã để Lưu Nghiên cấp tốc chạy tới Uyển Thành để cấp báo Trương Mạn Thành, trừ khi Trương Mạn Thành cũng là kẻ ngu dốt, nếu không nhất định hắn sẽ không để nhóm Triệu Hoàng và Lưu Tích đánh nhau.

Tình hình Tây Ngạc đã căng thẳng đến cực điểm, Triệu Hoàng và Lưu Tích đang ở trước trận tiền chửi mắng nhau, lời lẽ càng ngày càng gay gắt. Hai người đều đã mất tự chủ, nhưng mặt Nam hướng Uyển Thành vẫn là 1 khoảng yên tĩnh, không thấy dấu hiệu sẽ xuất hiện đội quân nào. Mã Dục thở dài 1 tiếng, thật là mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, hắn cũng đã cố hết sức rồi.

Quân Khăn Vàng ở Nam Dương vẫn khó thoát cảnh nội chiến, rồi bị quan quân của Chu Tuyền đánh tan, điều này ko phải 1 tay đao thuấn thủ như hắn có thể ngăn cản được.

20 dặm phía bắc Uyển Thành, đại quân Khăn Vàng đang từ từ tiến lên phía bắc, đội quân này là quân của Trương Mạn Thành, chỉ là Trương Mạn Thành chưa trực tiếp tới mà phái đại tướng Chu Thương đem 5000 quân theo Lưu Nghiên đi trước về Tây Ngạc, Trương Mạn Thành nghĩ cử Chu Thương đi trước cũng đủ, ai dám không nể mặt hắn chứ?

Lưu Nghiên sắc mặt lo lắng lộ rõ vẻ khẩn trương, trái tim nàng đã sớm bay về Tây Ngạc, vừa lo cho thương thế của Mã Dược vừa lo cho sự an nguy của Lưu Tích, chỉ hận là không thể chấp cánh mà bay trở về, thế mà Chu Thương lại đi từ tốn, đại quân đi như du ngoạn, cứ ung dung nhằm hướng bắc từ từ đi.

“Chu Thương đại ca, có thể đi nhanh hơn nữa được không?”

Lưu Nghiên nhin không được lên tiếng giục.

Chu Thương cười nói: “Lưu tiểu thư không cần lo lắng, tin ta đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Thấy Chu Thương cứ thủng thẳng đi như vậy, Lưu Nghiên biết nói nhiều cũng vô ích, không còn cách nào hơn đành thở dài, đè nén sự lo lắng ở trong lòng.

Đại quân đi lên phía bắc được vài dặm nữa, bầu trời đột nhiên sáng hẳn ra, tà dương cuối cùng cũng ló khỏi những đám mây. Chu thương chỉ lên trời cười lớn: thế nào ta nói có sai đâu, ngay cả ông trời cũng ra mặt, anh của cô nhất định không sao đâu, Triệu Hoằng không dám làm gì anh cô đâu.”

Chu Thương vừa cười dứt tiếng chợt thấy mơ hồ có tiếng sấm truyền đến, Chu Thương ngạc nhiên quay đầu nhìn quanh, đột nhiên phát hiện phía chân trời một đường chỉ đen đang chậm chậm di động, Chu Thương cho là mình hoa mắt bèn đưa tay dụi mắt nhìn kỹ, bỗng phát hiện ra đường chỉ đen so với vừa nãy lại lớn hơn 1 chút.

Tiếng sấm mơ hồ truyền đến càng rõ hơn, không chỉ Chu Thương mà toàn bộ quân Khăn Vàng đều nghe thấy tiếng động, ríu rít quay nhìn về phía tây. Lúc này đường chỉ đen đã trở thành một đợt sóng lớn, nhằm hướng quân Khăn Vàng tiến tới mang theo khí thế như có thể nghiền nát tất cả, quân Khăn Vàng kinh hoàng run rẩy khi phát hiện cả đất dưới chân mình cũng đang rung lên.

Từ xa xuất hiện một tia hàn quang chiếu lại, đó là ánh sáng phản xạ từ một thanh trảm mã đao!

Chu Thương thất kinh gào thét: “Địch tập kích, bày trận, mau bày trận.”

5000 quân đi theo Chu Thương đến đây đều là bộ binh tinh nhuệ của Trương Mạn Thành nhưng quân Khăn Vàng tinh nhuệ mấy cũng không hề có kỹ thuật chiến thuật, không ai trong thời gian ngắn vài thàng trời có thể biến 1 đám nông dân thành binh lính nghiêm chỉnh được! Chu Thương hét như phá giọng nhưng cũng chỉ làm cho đội hình rối loạn thêm.

Trung quân của giặc Khăn Vàng đã dừng lại nhưng hậu quân vẫn tiến lên, khiến trung quân hỗn loạn không chịu nổi, chỉ còn tiền quân do Chu Thương đích thân chỉ huy đang gào thét hướng tới đội kỵ binh đang đến mà nghênh chiến, họ còn chưa biết Tây Lương Thiết Kỳ lợi hại thế nào.

7. Chương 7: Đại Phá Quân Khăn Vàng

Toán tiên phong của Tây Lương Thiết Kỳ hung hãn lao vào binh trận của Quân Khăn Vàng, trường mâu sắc bén dễ dàng đâm xuyên thân thể 2 tên lính Khăn Vàng một lúc, rất nhiều quân Khăn Vàng bị kỵ binh húc bay đi khi rơi xuống thì đã khí tuyệt thân vong.

Đội hình của quân Khăn Vàng lập tức rối loạn, việc bị tấn công bất ngờ đã làm họ hoảng sợ tới mức không biết phải làm gì, lúc này toán Tây lương Thiết Kỳ tiếp sau vung Trảm Mã Đao xông tới, Tây Lương Thiết Kỳ đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, phối hợp tốt, chúng như những lưỡi dao mổ sắc bén cắt đứt quân Khăn Vàng đang cực kỳ hỗn loạn thành từng nhóm nhỏ, cuộc đồ sát đẫm máu bắt đầu.

Chu Thương vung đại đao chém 1 tên Tây Lương Thiết Kỳ rớt xuống ngựa, khi hắn chuẩn bị xông vào tên kỵ binh thứ 2 thì theo bản năng mách bảo phía bên phải có sát khí, Chu Thương liền đột nhiên quay đầu lại thì thấy một tên kỵ binh toàn thân giáp trụ đen thui ánh mắt lạnh lẽo đầy sát khí khiến người khác ngẹt thở đang nhằm hướng hắn xông tới, trường đao sáng bóng đang vung cao.

“Sát!”

Chu Thương tất nhiên không hề sợ hãi mà giục ngựa tới vung đao cản lại hai con chiến mã lao vút qua nhau, hai thanh trường đao không dùng chút kỹ xảo nào chém thẳng vào nhau phát ra một tiếng va chạm

đỉnh tai nhức óc, Chu Thương cảm thấy lồng ngực như bị giáng một cú đánh ngàn cân, chân tay bủn rủn không nắm chắc nổi chuôi đao, trường đao tuột khỏi tay rơi xuống đất.

Chiến mã theo quán tính tiếp tục đâm thẳng phía trước, đột nhiên tầm mắt Chu Thương bừng sáng, thì ra đã xuyên qua kỵ trận của địch.

“Tặc khấu đừng chạy, ném tiếp một đao của Hoa Hùng đây!”

Chu Thương ghì cương ngựa quay đầu nhìn lại, thấy Hoa Hùng giục ngựa đuổi theo như bay, Chu Thương thất kinh giục ngựa nhằm hướng Uyển Thành chạy thẳng. Chủ tướng đã tháo chạy, quân Khăn Vàng lập tức tan rã, bỏ chạy tứ tán, cũng may là Tây Lương Thiết Kỵ tỏ thái độ dừng dừng chỉ đuổi theo 1 chút rồi thu binh.

Cho nên trên thực tế quân Khăn Vàng bị giết không nhiều lắm, nhưng đội quân do Chu Thương thống lĩnh đã tan rã, xuất quân 5000 người khi chạy về đến Uyển Thành ra mắt Trương Mạn Thành thì chỉ còn 500, đa số là bỏ trốn trên đường rút chạy.

Tại Tây Ngạc, đội quân của Trương Mạn Thành mà Mã Dực chờ đợi vẫn chưa xuất hiện, trong khi việc nhóm của Triệu Hoảng và Lưu Tích hỗn chiến là khó tránh khỏi 5 đội quân với gần 10 vạn người vì lòng tham đã bắt đầu 1 trường chém giết đẫm máu. Liên quân của Triệu Hoảng và Hàn Trung chiếm thế thượng phong một cách tuyệt đối với 7 vạn quân hướng tới 3 vạn quân của liên quân Lưu Tích, Cung Đô và Tôn Hạ liên tiếp mở những đợt tấn công mãnh liệt.

Liên quân của Lưu Tích mặc dù dựa vào doanh trại cố thủ, nhưng doanh trại đơn sơ không thể ngăn được thế công của liên quân Triệu Hoảng, nhiều đoạn hàng rào của doanh trại đã bị phá quân lính 2 bên đã áp sát và hỗn chiến với nhau. Tình thế của liên quân Lưu Tích ngày càng bất lợi.

Đại doanh trung ương, Lưu Tích thần sắc ảo não, bộ dạng hối hận không kịp, Cung Đô và Tôn Hạ mặt mày cau có, hiện cũng đã sinh lòng hối hận, giờ đã thành thế cưỡi hổ khó thể xuống nước được, Triệu Hoảng đang chiếm thế thượng phong 1 cách tuyệt đối sẽ không khi nào hạ thủ lưu tình. Từ trước đến nay Triệu Hoảng và Hàn Trung đều nghĩ cách đều thâm tóm địa bàn và quân lực của 3 người bọn Lưu Tích, hôm nay chỉ là mượn cơ thôi.

Ngoài đại doanh, Triệu Hoảng chỉ tay về phía quân doanh của Lưu Tích, sắc mặt không nín được sự hưng phấn, hướng về phía Hàn Trung ở bên cạnh nói: “Hàn huynh, hôm nay phá xong bọn giặc Cung Đô, Tôn Hạ, Lưu Tích, sau này trong khu vực Nam Dương chỉ còn có Trương suất cùng liên quân hai nhà chúng ta thôi, haha...”

Hàn Trung ánh mắt chợt lóe lên, thấp giọng nói: “Từ nay trở đi, sợ rằng Trương suất đối với Triệu huynh cũng phải nể mặt 3 phần”

Triệu Hoảng ngửa mặt lên trời cười dài, mặt đầy đắc ý, nếu hôm nay có thể thôn tính được bọn Lưu Tích 3 người, Triệu Hoảng hẳn thật sự có thực lực ngang ngửa Trương Mạn Thành rồi, đến lúc đó chưa biết ai đứng đầu Nam Dương đâu.

Đáng thương cho Triệu Hoảng luôn tự cho mình là anh hùng, nhưng tầm mắt chỉ luôn chỉ nhìn được đến địa bàn Nam Dương mà thôi.

“Ô ô ô...”

Triệu Hoảng cười chưa dứt, thì phía bắc có tiếng tù từ xa truyền tới.

“Âm thanh gì vậy?” Triệu Hoảng biến sắc thất thanh hỏi: “Chẳng lẽ là tiếng tù hiệu”

Hàn Trung nghiêng tai lắng nghe một lát, thần sắc đại biến nói: “Không xong rồi, hình như là tù hiệu của quan quân!”

Hai người đều hoảng sợ, từ mắt đối phương thấy được sự sợ hãi, quan quân đột nhiên xuất hiện vào lúc này thật làm cho họ tuyệt vọng, lúc này quân đội của 2 người đang cùng quân đội của Cung Đô 3 người đang quần lấy nhau một chỗ, muốn rút lui đâu có dễ.

Tiếng tù hiệu vừa dứt, tiếng trống trận đã nổi lên vang lừng, Triệu Hoảng và Hàn Trung hoảng sợ nhìn về phía bắc, chỉ thấy xa phía cuối cánh đồng đột nhiên xuất hiện vô số cờ hiệu, đi đầu là một lá cờ lớn trên có chữ “Chu” rất lớn, dưới lá cờ vũ khí dựng lên như rừng, quân lính đứng đen đặc một khoảng, mặt đằng đằng sát khí tiến đến, quân hai bên chỉ còn cách nhau khoảng 1000 bước.

“Quả là quan quân”

“Lại còn là quân của Chu Tuyền nữa”

“Bọn họ sao lại đến đây vào lúc này”

“Xong rồi, hết thật rồi”

Triệu Hoảng và Hàn Trung cùng bị ai thở dài, trong lòng bồn loạn, phía ngoài quân doanh quân Khăn Vàng đã phát hiện quan quân kéo đến, kinh hoàng muốn lui về phía sau, quân Khăn Vàng tại cửa quân doanh vẫn hỗn chiến không ngừng hoàn toàn không biết tai ách đang đến gần.

Chu Tuyền qua ngựa nhìn lại, thấy quân sỹ đứng nghiêm như rừng, sát khí lạnh lẽo như đóng băng cả đất trời.

Chu Tuyền vùng kiếm quá đầu hét to 1 tiếng: “Dừng lại”, tất cả binh sỹ đều dừng chân, mấy nghìn cặp mắt đều tập trung về phía Chu Tuyền, xung quanh không một tiếng động, chỉ nghe tiếng quân sỹ hít thở, tiếng tiếng tinh kỳ phản phật liên hồi trong gió lạnh.

“Hán quân uy vũ!”

Chu Tuyền vùng tay lên hô lớn, tiếng hét phá vỡ sự tĩnh lặng cả bầu trời, truyền rõ tới tai từng binh sỹ.

“Hán quân uy vũ!”

Quân Hán cùng vùng tay hét lớn, tất cả đều phấn khích, tiếng gầm vang động khắp không gian.

“Đại trưởng phu giành được công danh, chính là lúc này đây”. Chu Tuyền xoay ngựa lại, bảo kiếm trong tay chém mạnh vào hư không, thanh âm khiên nhiệt huyết sôi trào, “Sát”

“Sát!”

Quân Hán đồng loạt hô to hưởng ứng, tranh nhau xông lên trước, nhằm hướng quân Khăn Vàng tấn công mạnh mẽ.

Cánh trái của quân Hán, toàn thân giáp đỏ như lửa, tay cầm thanh Cổ Định bảo đao, nặng 63 cân(cân tàu đầy nhá)vung lên tạo thành những vòng sáng bạc, xông thẳng vào trận địa Khăn Vàng, không ai cản nổi, theo sau Tôn kiên là 4 viên hổ tướng, 5 người đi đến đâu là quân Khăn Vàng dạt ra tới đó.

Cánh phải của quân Hán, Lưu Bị trong tay cầm song kiếm Cổ Ngư, trong sôi trào nhiệt huyết vì khích động bởi những lời nói của Chu Tuyền, quay sang Quan Vũ, Trương Phi ở 2 bên quát to: “Nhị đệ, Tam đệ, bọn ta nghe lời hiệu triệu của triều đình, giờ là lúc lập công tạo dựng sự nghiệp đây, sát”

Quan Vũ và Trương Phi giục ngựa theo sau, 500 U, Yến nghĩa quân cũng hò hét xông trận.

Vào thời khắc quan quân xuất hiện, Mã Dục biết quân Khăn Vàng đã xong rồi!

Chu Tuyền không hổ là danh tướng cuối cùng của nhà Hán, không bỏ lỡ cơ hội trời cho, khi quân Khăn Vàng đang nội chiến,lại chờ đến lúc 2 phen đang kịch chiến mới xuất kích.

Chu Tuyền thống lĩnh 5000 bán quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị đầy đủ, lại vừa mới tắm máu quân Khăn Vàng ở Dinh Xuyên, dù là sức chiến đấu hay sỹ khí đều tăng cao, thì toán quân Khăn Vàng ở Nam Dương xuất thân nông dân đâu phải đối thủ?

Nếu bình thường bằng vào quân số gấp 10 lần còn có thể tạo ra kỳ tích kiến cắn chết voi, còn hiên tại mấy toán quân Khăn Vàng cũng đang hỗn chiến thì không thể nào bày trận nghênh địch, quan quân chỉ tấn công có 1 đợt quân Khăn Vàng đội ngũ đã rối loạn, và nhanh chóng biến thành tháo chạy quy mô lớn.

Trong đám loạn quân, Mã Dục tìm được Trần Cẩm và, Trần Nhạc, liền liều mạng dắt 2 anh em họ Trần chạy trốn.

Triều đình nhà Hán đối với quân phiến loạn xử lý tương đối nghiêm khắc, một khi bắt được không cần hỏi han lập tức chém đầu, nên Mã Dược không có ảo tưởng đầu hàng, chỉ có con đường chạy, dù chết trận cũng không để bị bắt. Mã Dược không sợ chết càng không thiếu dũng khí, nhưng hắn biết rõ, một người không thể nào xoay chuyển được đại cục.

Ở kề bên những binh sỹ Khăn Vàng đang trốn chạy, Mã Dược cảm nhận được sự bi ai của tiểu tốt, trong quân Khăn Vàng không phải không có những dũng sỹ quyết chiến không lùi, nhưng họ nhanh chóng bị dòng thác quan quân nhấn chìm, trước sức tấn công như lang sói của quan quân sự chống cự của họ chỉ như châu chấu đá xe, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Nếu Lưu Tích không ngu ngốc như thế, nếu Tiêu Hoảng không thiển cận như vậy, vận mệnh của quân Khăn Vàng có lẽ không thể thảm thế này, nhưng “nếu như” vẫn luôn là không thực tế. Vận mệnh của quân Khăn Vàng ngay từ đầu đã là thất bại bởi nó thiếu hụt thượng tầng kiến trúc

Giống như một người cường tráng nhưng lại không có đầu óc, nhất định không thành việc lớn được.

8. Chương 8: Ngăn Cơn Sóng Dữ

Cách Tây Ngạc 30 dặm về phía nam, Tây Lương thiết kỵ của Đồng Trác đã đánh tan 5000 Khăn Vàng của Chu Thương, tàn binh của Chu Thương rút về sau, mặc dù bản tính của Đồng Trác rất thích giết người nhưng hắn cũng không thêm tham công truy kích mà nhanh chóng chỉnh đốn lại quân đội, đại quân lại lần nữa sắp xếp lại đội hình tề chỉnh bắt đầu tiến về phương bắc.

Ở phía đông và tây Tây Ngạc, có một cánh quân tinh nhuệ của quan quân tiến vào phía nam phối hợp quân chủ lực của Chu Tuyền hình thành thế gọng kìm vây chặt đường lui về phía đông và tây của giặc Khăn Vàng. Chu Tuyền thân kinh bách chiến đã tung sẵn lưới chỉ chờ bọn Khăn vàng mắc bẫy nữa thôi

Giặc trong cơn hoảng loạn giống như rắn mất đầu, cả đám rơi vào bẫy của quan quân

Từ Tây Ngạc tiến về phía nam 10 dặm, tại đây có một đoạn gấp khúc của sông Bạch, dân bản xứ gọi là Bạch Long Than, lúc tàn binh Khăn vàng rút chạy về đây cũng là lúc cái bẫy của quan quân đã thành công, tạo thành một cái vòng, vây chặt tàn binh Khăn vàng vào trong.

Đội quân dũng mãnh Tây Lương thiết kỵ Đồng Trác đã khóa chặt đường lui phía Nam, đại quân của Chu Tuyền từ phía bắc sẽ tiếp tục truy sát không ngừng nghỉ, Diễn quân giáo úy Tào Tháo suất lĩnh 500 tinh binh xuất hiện tại phía tây lệnh binh sỹ lấy củi rơm quét qua quét lại để tạo thành khói bụi mù mịt nhằm đánh lạc hướng làm giặc tưởng rằng quan quân phía tây bình hùng tướng mạnh nên sẽ không dám phá vòng vây ở phía tây

Cánh quan quân phía đông thoát nhìn như yếu ớt, dễ đột phá thế nhưng ở giữa có con sông Bạch, chiết trùng giáo úy Viên Thiệu suất 500 tinh binh đóng quân tại bờ bên kia sông Bạch. Mấy trăm tên giặc Khăn Vàng gào thét nhào xuống sông Bạch hà liệu chết vượt qua sông, nhưng tiếc thay bọn chúng nếu không chết vì lạnh cóng thì cũng tử thương dưới tên của quan quân

Vô số giặc Khăn Vàng đang chen chúc nhau trên Bạch Long Than, hoảng sợ và lúng túng. Thoạt nhìn, bọn họ không thể làm gì được, bất lực chờ quan quân tàn sát

Mắt thấy giặc Khăn vàng đã sa vào tuyệt cảnh, không thể chạy trốn được nữa. Chu Tuyền hạ lệnh toàn quân dừng truy kích, dừng quân cách Bạch Long Than 1000 bộ và hạ trại, ra lệnh nghỉ ngơi tại chỗ

Lúc này quan quân toàn lực truy sát giặc Khăn vàng song cũng hao tổn không ít thể lực cùng nhuệ khí, nếu lúc này giống thúc quân truy sát, giặc Khăn Vàng tất nhiên là sẽ bị tiêu diệt, nhưng trước khi đến lúc đó thể lực của ba quân tướng sỹ sẽ giảm xuống rất nhanh dẫn đến thương vong rất lớn, thân là thống soái, Chu Tuyền tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra

Binh sỹ chính là sinh mệnh của hắn, hắn chịu trách nhiệm đối với mỗi binh lính đi theo hắn, đó chính là tác phong của thống soái Chu Tuyền

Trong đám loạn quân Khăn Vàng

Mã Dục thở dài, hẳn biết quan quân ngừng truy kích chắc chắn không phải là hảo tâm, chẳng qua chỉ là nghỉ ngơi một chút để lấy lại sức, như vậy có thể tàn sát giặc Khăn Vàng một cách triệt để

Đáng tiếc thay giặc Khăn Vàng hiện giờ chỉ còn là một đám láo nháo trên bãi sông, người chen ta, ta chen người, thỉnh thoảng có vài tên không may bị đập cho chìm dưới sông Bạch. Không có chủ soái ra cổ vũ sĩ khí, cũng không có võ tướng ra mặt chỉnh đốn lại đội ngũ, chỉ còn lại một đồng bát nháo trên sông, không hề ra được một đội hình nào. Giặc Khăn Vàng chẳng qua chỉ là một đám nông dân cầm vũ khí mà thôi

Không đầy nửa canh giờ nữa, khi quan quân đã hồi phục thể lực thì cũng chính là giây phút cuối của bọn Khăn Vàng đáng thương này, đầu lâu và máu của bọn họ sẽ là minh chứng cho cuộc khởi nghĩa anh dũng này

Ngẩng đầu nhìn về phía chân trời u ám, mây đen nặng nề trôi tới khiến cho lòng người như thở không nổi, khóe miệng Mã Dục thoáng hiện nụ cười khổ, đây đúng là loạn thế, bại vong của giặc Khăn vàng sớm hơn hẳn nghĩ, hẳn thậm chí còn chưa kịp nhờ vào kiến thức của 2 nghìn năm lịch sử mà thay đổi vận mệnh thế mà giặc Khăn vàng đã tiêu tòng trước rồi

Cứ như vậy thì hẳn cùng bọn Khăn vàng ngu ngốc này cùng nhau trở thành cát bụi mất. Mã Dục không cam lòng, tuy nói rằng trong cái thời buổi loạn lạc này, sinh mệnh như cỏ rác nhưng hẳn không muốn chết một cách hồ đồ như thế này! Hít một ngụm lãnh khí thật sâu, Mã Dục vác cây đao nặng nề lên vai, quay đầu nhìn đám người trên Bạch Long Than, chỉ thấy trên Bạch Long Than chật hẹp này đen nghịt một mảng toàn người với người, chỉ ít có hơn 5 vạn người, nếu như có thể vực dậy ý chí chiến đấu của 5 vạn người này thì vẫn còn có thể đem ra đánh cuộc được

Mã Dục nhặt một thanh cương đao vô chủ trên mặt đất, ra sức trảm lên sống đao của mình, hai đao chạm mạng vào nhau phát ra một tiếng kim loại vang xa, tức thì thu hút được sự chú ý của mấy trăm tên khăn vàng chung quanh, những tên Khăn Vàng này đều quay đầu lại nhìn Mã Dục, trong ánh mắt có vẻ hoảng sợ pha lẫn với sự nghi ngờ

Đón nhận những ánh mắt đầy ngờ vực, lo sợ của mấy trăm tên Khăn Vàng, Mã Dục nét mặt nghiêm nghị, cất cao giọng nói:” Từ trong ánh mắt tuyệt vọng của các người, ta thấy các người run sợ trước cái chết! Cũng như các người, ta cũng sợ chết. Có lẽ sẽ có một ngày chúng ta sẽ đầu quân cho thần chết ở một nơi tối tăm lạnh lẽo nhưng ta đảm bảo tuyệt đối không phải là ngày hôm nay!”

Mấy trăm tên Khăn Vàng lộ ra vẻ tập trung chú ý lắng nghe, từ lúc gia nhập Khăn vàng tới nay, chưa từng có người nào phát biểu những lời tương tự như vậy trước mặt họ. Về mặt chấn kinh của họ đã thu hút những tên Khăn Vàng xung quanh nên càng ngày càng nhiều người đồng tai lên lắng nghe

“Có lẽ sẽ có một ngày, chúng ta sẽ bị ép nhảy vào con sông lạnh băng, bị quan quân trên bờ bắn thành con nhím, thế nhưng ta bảo đảm với các người rằng tuyệt đối không phải là ngày hôm nay”

“Cũng có thể có một ngày, chúng ta bị quan quân hung ác chém đứt đầu, treo trên tường thành để thị chúng, thế nhưng ta muốn nói với các người rằng tuyệt đối không phải là ngày hôm nay!”

Càng lúc càng nhiều Khăn vàng chú ý tới dị biến ở bên này, bọn họ dần dần không còn nhao nhao nữa, không còn chen lấn nữa, bình tĩnh lại, bắt đầu yên lặng lắng nghe Mã Dục nói. Mặc dù chưa đến 10 phút, nhưng Mã Dục đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của giặc Khăn vàng, sự hỗn loạn trên Bạch Long Than rốt cuộc cũng được dẹp yên, chỉ ít tại thời khắc này, hầu như toàn bộ Khăn Vàng đã để ý tới lời nói của Mã Dục

Tại trận tiền của quan quân, Chu Tuyền lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn hai bên tả hữu mà nói : “Chuyện gì đã xảy ra? Tặc binh hình như đã hết rồi loạn”

Lưu Bị thúc ngựa về phía trước, nói với Chu Tuyền: “Tướng quân, hình như có người trong trận tiền của địch ra sức kêu gọi, nâng cao sĩ khí của tặc binh.”

Con mắt Chu Tuyền chợt lóe lên tinh mang, khóe miệng nổi lên một nụ cười nhạt, trầm giọng nói: “Có ý tứ, để xem hẳn có thể làm được những gì?”

Tôn Kiên cười ngựa đứng bên cạnh nghe vậy thần sắc khẽ động, tay nhổ lên cây cỏ bông đang đón gió rồi nhìn về phía Bạch Long Than, chỉ thấy có một đại hán đang đứng tại trận tiền Khăn Vàng, vung tay thuyết

giảng, dù ở cách xa nghìn bộ cũng có thể nghe được âm thanh vang vọng

Thấy đã thu hút được sự chú ý của toàn bộ giặc Khăn Vàng, Mã Dực xoay người nhảy lên cười một chiến mã vô chủ, vung tay hô to: “Phía trước chính là sông Bạch, chúng ta đã hết đường lui! đầu hàng là chết, nhảy xuống sông cũng chết, tả hữu đều là chết, vậy sao chúng ta không quyết một trận tử chiến với quan quân?”

Bùi Nguyên Thiệu chen lẫn ra phía trước đội ngũ, khuôn mặt đỏ bừng giống như ánh hoàng hôn, con người toát lên sát khí, Mã Dực vừa nói xong thì tên này liền vùng lên hô to “Tử chiến đến cùng”

“Tử chiến đến cùng”

Đại hán mặt đen Quán Hối không biết từ lúc nào đã đi đến trước mặt đội ngũ, cùng Bùi Nguyên Thiệu vùng lên rống lớn

“Tử chiến đến cùng”

Càng nhiều giặc Khăn Vàng tiếp nổi rống to, tiếp đó càng lúc càng nhiều giặc Khăn Vàng tham gia đội ngũ gào thét, cuối cùng toàn bộ giặc Khăn Vàng nổi lên gào thét, đang lúc tuyệt vọng, ử rử thì bỗng chốc tìm được cơ để phát tiết,

Con người một khi vượt qua giới hạn sẽ phát ra uy lực kinh người

“Ngao ~ ”

Mã Dực thúc ngựa xoay lại hướng trận tiền của quan quân ở phía bắc ra sức vung cương đao trong tay, rống to đến khản cổ

“Ngao ~ ”

Bùi Nguyên Thiệu, Quán Hối, cùng nhiều binh lính Khăn Vàng học theo bộ dạng của Mã Dực giơ cao vũ khí trong tay, điên cuồng vùng lên , điên cuồng gào thét.... Mấy vạn người tập trung lại gào thét, tạo ra thế long trời lở đất, quan quân ở xa nghìn bộ đều bị chấn động màng tai cũng cảm thấy nhức nhối,

...

Tại trận tiền quan quân, Tôn Kiên hơi biến sắc, sự tình đột biến của giặc Khăn Vàng nằm ngoài dự liệu của hắn, đây mà là giặc Khăn Vàng mà hắn đã từng biết sao? Nếu đổi lại là hãn suất lĩnh tinh binh Giang Nam, lại đối mặt với tuyệt cảnh như thế, cũng biểu hiện xuất sắc hơn giặc Khăn vàng hiện giờ

Trong mắt Chu Tuyền chợt xẹt qua một tia dị sắc, nụ cười lạnh trên khóe miệng ngày càng rõ ràng, bình thần nói: “Thật sự là càng lúc càng có hứng thú , trong bọn giặc lại có một nhân vật như vậy, như vậy mới đáng được xem là địch thủ chứ! chứ như gà bay chó chạy thì trận chiến này sẽ không còn thú vị nữa rồi, hừm”

9. Chương 9: Trận Quyết Chiến

Nếu giặc Khăn Vàng đang thể hiện ý chí chiến đấu ngoan cường nhất từ trước đến nay thì Chu Tuyền cũng quyết đáp lễ một cách xứng tầm, hắn quyết định lấy thế tấn công mạnh nhất để đánh tan đám Khăn Vàng ương ngạnh này, hắn muốn dùng thiên uy của quan quân Đại Hán để cảnh tỉnh những tên cường đạo, vĩnh viễn đừng nên thách thức uy phong của triều đình, làm như vậy chỉ chuốc lấy diệt vong thôi

Chu Tuyền vung tay phải lên không, lạnh lùng quát: “Cung tiễn thủ, LÊN”

Chu Tuyền vừa ra lệnh , các bộ Tư Mã cấp tốc bắt đầu hành động, tiếng khẩu lệnh, hiệu lệnh vang lên không ngớt, tiếng kèn kéo dài, tiếng trống mãnh liệt, nhất thời làm cho bầu trời rung chuyển, đại chiến cuối cùng đã nổ ra

“Cung tiễn thủ chuẩn bị~~”

Trong tiếng hiệu lệnh rõ ràng của quan quân, 1000 tên cung tiễn thủ lạnh lùng đứng dậy, đem trường cung từ trên lưng xuống, tiếp đó bắt đầu sửa sang lại mũi tên ở trong bao

“Trọng bộ binh chuẩn bị ~”

1000 tên lính mang giáp dày, tay cầm đại thuần đứng dậy, khi hiệu lệnh của quân sĩ vừa dứt thì lập tức xếp thành đội hình ngay ngắn, chỉnh tề che chở cho toàn bộ đội hình

“Hán quân uy vũ ~ tiến tới!”

Quân sĩ ra lệnh một tiếng, trường kiếm trong tay vun mạnh, chỉ về phía trước

“Hán quân uy vũ! Hán quân uy vũ...”

Bộ binh hạng nặng cùng với cung tiễn thủ bước đi thẳng đều, hiệu lệnh nhịp nhàng đi tới, 2000 tên quan quân này tựa như bức tường thành vững chắc không thể phá vỡ, bắt đầu tiến về phía giặc Khăn Vàng

...

Tiếng thở phì phò từ phía sau truyền đến, Mã Dược không cần quay đầu cũng có thể “thấy” được bộ dáng của giặc Khăn Vàng lúc này, đây chính là thử thách đầu tiên sau khi được hân khai dậy ý chí chiến đấu

Phải làm cái gì đó, phải làm sao để giảm áp lực của quan quân đè nặng lên quân Khăn Vàng đến mức thấp nhất

Mã Dược cúi đầu xuống thì thấy phía trước yên ngựa có một đại thuần bằng gỗ, trong đầu nảy ra 1 ý. Đem đại thuần cầm bên tay phải, rồi lấy sừng đao đập liên tục lên cái thuần gỗ phát ra tiếng Bành Bành Bành, đồng thời ngựa đầu lên trời mà gào lên giống như một con thú hoang đang tức giận

Bùi Nguyên Thiệu và Quân Hối cũng bắt đầu gào theo, đồng thời lấy tay điên cuồng đánh vào ngực, sự kích động này đã làm sôi máu những những tên Khăn Vàng xung quanh, bọn họ cũng bắt đầu tru lên, cuối cùng toàn bộ Bạch Long Than đều vang lên những tiếng gào thét điên cuồng, đàn áp thanh thế của quan quân xuống

Giữa lúc giặc Khăn Vàng đang gào thét ầm ĩ, quan quân thần sắc lạnh lúc tiến đến chỉ còn cách giặc Khăn Vàng 100 bộ, quan quân hạ lệnh một tiếng, binh lính dừng lại, bộ binh hạng nặng dựng đại thuần trước người, che chắn cho các cung tiễn thủ phía sau

Đối với bọn tàn binh Khăn Vàng tả tơi không còn manh giáp này thì làm như vậy cũng không cần thiết lắm, nhưng quân kỷ như sơn không có một tên lính nào dám làm qua loa, bởi vì bọn họ thấm thía một chân lý thép rằng chỉ có cảnh giác cao độ thì mới có thể sống lâu trên chiến trường

Thấy khí thế của giặc Khăn Vàng như vậy, khóe miệng Chu Tuyền khẽ giãn ra, thực sự là càng lúc càng làm cho người khác phải kinh ngạc, có phải người ta gọi đây là chó cùng giết nhau phải không? hân quang trong mắt lóe lên, cánh tay phải giơ cao phát mệnh

Quân sĩ liên lạc này giờ vẫn để ý đến động thái của Chu Tuyền liền phát mệnh cờ tam giác, hiệu lệnh thê lương vang tận trời cao, quân sĩ ở trận tiền rút bội kiếm, vung vào hư không, rống to:” Bắn cung”

1000 tên cung tiễn thủ lạnh lùng giương cung, lắp tên, kéo căng dây cung, buông tay.... Một nghìn mũi tên bay vun vút trong không trung làm thành một đám mây đen dày đặc, vẽ một đường vòng cung trong hư không, thoáng chốc đã bay trên đầu giặc Khăn Vàng, sau đó phát ra những tiếng rít xé gió giống như vô vàn hạt mưa đang rào rào rơi xuống

“Phập!”

Một âm thanh khó chịu vang đến, Mã Dược cảm thấy cánh tay phải chấn động, một mũi tên sắc bén cắm thẳng vào đại thuần bằng gỗ, đầu mũi tên lãnh lẽo chúc xuống, tuy Mã Dược đã trải qua nhiều lúc sinh tử, nhưng cũng không thể không lạnh gáy

Những tiếng kêu thảm thiết từ sau lưng Mã Dược không ngừng truyền đến, những tên Khăn Vàng không có thuần bị trúng tên kêu thảm ngã xuống đất, có người bị bắn xuyên qua cổ chết ngay lập tức, có người bị bắn trúng ngực nằm hấp hối, cũng có người bị bắn trúng đùi, máu chảy lênh láng rên la không ngừng

Mưa tên của quan quân hết đợt này đến đợt khác trút xuống, nhóm Khăn Vàng này ngã xuống thì nhóm khác tiếp tục tiến lên, chưa đầy một tuần trà, đã có mấy nghìn tên Khăn Vàng đã bỏ mạng, tình hình lúc này cũng chẳng khá khẩm hơn lúc trước là bao, điểm khác biệt duy nhất chính là lúc này giặc Khăn Vàng không bị tan rã, bất luận đã hy sinh bao nhiêu người, bọn họ cũng tuyệt đối không chùn bước

Có lẽ bởi vì sau lưng là con sông Bạch lạnh lẽo, bọn họ đã không thể lùi, cũng có lẽ vì đây là thời khắc khó khăn nhất, bọn họ tin tưởng rằng ở con đường phía trước có bóng người cao to hùng vĩ như sơn, có thể che chở họ trước cơn mưa tên này. Nói chung là lúc này giặc Khăn Vàng có thể chịu đựng được

Cung tiễn thủ rốt cuộc cũng đã ngừng bắn, 2000 binh sĩ hô to khẩu lệnh rồi từ từ rút về phía sau

Mã Dược thở dài một hơi, bắt đầu hạ đại thuẫn đang che trên đầu xuống, mặt trước đại thuẫn cắm 3 cây tên vẫn còn đang rung rung, quay đầu nhìn, rất nhiều giặc Khăn Vàng đã ngã xuống, nhưng cũng có rất nhiều giặc Khăn Vàng bước qua xác đồng đội mà tiến lên, một lần nữa tụ tập xung quanh Mã Dược, trong mắt bọn họ đã không còn nỗi sợ hãi nữa

“LÊN”

Mã Dược gầm lên giận dữ, giật ngựa xoay lại, vung cương đao về phía quan quân ở phương bắc

“LÊN”

Toàn bộ quân Khăn Vàng còn sống sau cơn mưa tên đều rống lên, vừa rống vừa cầm binh khí trong tay ra sức huy vũ trong không trung, sát khí tại Bạch Long Than ngút tận trời cao, con sông Bạch không thể nào dập tắt được ý chí muốn sống của họ, gió bắc âm u cũng không thể nào thổi tắt ngọn lửa chiến đấu đang bùng lên trong lòng bọn họ

Tại bờ phía đông sông Bạch, sắc mặt Viên Thiệu chợt thay đổi, giặc Khăn Vàng sao lại thành ra thế này, ta không nằm mơ đấy chứ?

Ở phía nam Bạch Long Than, sắc mặt của Đồng Trác cũng thay đổi, những tên Khăn Vàng thật là ngoan cố mà

Ở phía tây Bạch Long Than, sắc mặt Tào Tháo cũng thay đổi, giá như bọn Khăn Vàng này là bộ hạ của ta....

Ở phía bắc Bạch Long Than, sắc mặt Tôn Kiên và Lưu Bị đều thay đổi, chỉ có vẻ mặt Chu Tuyền vẫn lạnh lùng như trước. Nhưng quả thật, mấy tên Khăn Vàng này làm Chu Tuyền ngạc nhiên không ít, không biết kỳ tích như thế này còn nữa hay không? thật là làm cho người khác phải chờ mong

Hít một ngụm khí lạnh thật sâu, Chu Tuyền trầm giọng nói: “Cung tiễn thủ không hiệu quả sao? Được, để những tên nghịch tặc này ném thử sự lợi hại của Tây Lương thiết kỵ, bọn họ cũng được cha mẹ sinh ra như chúng ta, nếu mã đao của bọn chúng có thể chặt đầu chúng ta thì trường thương của chúng ta cũng có thể đâm xuyên ngực bọn chúng!”

“Ô ô ~ ”

“Ngang ngang ~ ”

Tiếng hiệu lệnh từ từng ngưu nặng nề vang lên từ phía nam, mắt Mã Dược đột nhiên co lại, nhìn về phía nam, một mảng đen nghịt Tây Lương thiết kỵ xếp hàng ngay ngắn, trận hình thẳng tắp, hơn một nghìn con chiến mã đều đều tiến đến, như một ngọn núi đồ sộ đang đổ ập đến Bạch Long Than sẵn sàng nghiền nát mọi thứ ngăn đường nó

Cái thời khắc cam go nhất đã đến rồi sao?

Một lần nữa những tiếng thở khàn khàn từ phía sau truyền đến, Mã Dược quay đầu lại cười tươi trước hàng vạn giặc Khăn Vàng, cất cao giọng nói: “Không việc gì phải sợ Tây Lương thiết kỵ, bọn họ cũng được cha mẹ sinh ra như chúng ta, nếu mã đao của bọn chúng có thể chặt đầu chúng ta thì trường thương của chúng ta cũng có thể đâm xuyên ngực bọn chúng!”

Đầu có rơi xuống đất chẳng qua chỉ là 1 cái sẹo lớn thôi, không có gì phải sợ cả”

Nhiều tên Khăn Vàng nghe vậy liền xông vào, nhờ đó mà áp lực của Tây Lương thiết kỵ cũng giảm đi vài phần

“Tử chiến đến cùng!”

Quản Hối thúc ngựa đi đến trước mặt Mã Dược, vung tay rống lên một cách tức giận, trên khuôn mặt đen dữ tợn toát ra sát khí nồng đậm, giống như thể xác là người nhưng tâm hồn là của một sát thần vậy

“Tử chiến đến cùng!”

Toàn bộ giặc Khăn Vàng rống theo, mặc dù giọng có chút khàn khàn nhưng bọn chúng vẫn hét tới khan cả cổ. Hét lớn như vậy mặc dù không giúp họ giết chết quan quân nhưng tiếp cho họ thêm dũng khí, khi hàng ngàn hàng vạn người tụ tập lại một chỗ mà gào thét điên cuồng là đã đủ làm cho máu họ sôi lên

...

Tây Lương thiết kỵ bắt đầu tăng tốc, mấy nghìn chiến mã thay nhau liên tục giẫm trên nền đất lạnh, phát tiếng ầm ầm không dứt, trường mâu trong tay giương thẳng lên trời cao, trường mâu cùng chiến mã chạy băng băng nhô lên xuống giống như con rắn độc đang thè ra rút vào chiếc lưỡi của nó, lạnh lùng đến kinh người

Đồng Trác thúc ngựa như bay, bên cạnh còn có Hoa Hùng cùng Từ Vinh đi theo như hình với bóng

Sát khí trong mắt Đồng Trác bốc lên bùng bùng, hân thích mùi vị của chiến trường, hân thích ánh sáng lạnh lẽo của binh khí, hân thích móng ngựa giẫm lên mặt đất xáo xơ, Tây Lương thiết kỵ, xung hừng thiên hạ! người nào ngăn cản hắn đều bị nghiền thành cám, không một ai có thể ngăn cản công kích của Đồng Trác

“Ngao ô ~ ”

Đồng Trác ngửa mặt lên trời mà gào to, một ngàn Tây Lương thiết kỵ cũng gào theo

10. Chương 10: Cửu Tử Nhất Sinh

Tây lương kỵ như thủy triều dâng theo quán tính hung hăng xông đến trận địa kiên cố của Giặc Khăn Vàng. thoáng chớp ánh kiếm lấp lánh khắp nơi, xác người bay tứ tung, chiến mã rên rỉ, ánh sáng lạnh lẽo của binh khí làm cho bầu trời càng thêm u ám, màu máu nhuộm đỏ cả bờ cát lạnh băng, vào thời khắc này, tánh mạng rẻ rúng không bằng cả chó hoang

“Đương”

Mã Dược dồn sức vào đầu trọng mâu, đâm một phát như lôi đình vào Tây Lương kỵ binh đang lao đến. 2 con ngựa giao nhau, cương đao lạnh băng trong tay Mã Dược nhẹ nhàng lướt qua cổ của Tây lương kỵ binh, máu phun ra, đầu lâu bay lên, cơn đau xé thịt từ vai trái truyền đến, Mã Dược cảm thấy tê liệt thân người, một kích này đã làm toét miệng vết thương cũ vẫn chưa lành

Một đao chém chết Tây Lương kỵ binh, Mã Dược thậm chí còn không kịp thở, lập tức lại thêm một tên Tây Lương kỵ binh gào thét lao tới, Trảm Mã đao nặng nề trong tay nhắm vào cổ Mã Dược chém tới

“Keng”

Cương đao trong tay Mã Dược và Trảm Mã đao của Tây Lương kỵ binh chạm mạnh vào nhau. Trảm Mã đao vắng ra, Mã Dược cũng bị lực phản chấn làm cho rớt xuống ngựa. Dù gì đi nữa thì đây cũng là lần đầu tiên Mã Dược cưỡi ngựa, lại đang ác chiến kịch liệt, không còn cách nào khác, hắn phải dùng 2 chân quắp vào bụng ngựa

Ở thời đại này, vẫn chưa có bàn đạp cho ngựa, kỵ binh khi tác chiến vẫn phải dùng 2 chân kẹp chặt vào bụng ngựa

Mã Duyệt xoay người nhảy xuống ngựa, tức thì một Tây Lương kỵ binh cưỡi ngựa lao đến, vó ngựa to lớn giẫm thẳng vào mặt hắn, Mã Duyệt hét một tiếng như sói tru, nhảy phốc về phía trước, xém chút nữa là bị bẹp dí dưới vó ngựa. Thân thể hắn chỉ cách vó ngựa có một thước, nếu hắn mà chậm một chút, chỉ sợ ngực hắn bị giẫm thành một lỗ máu rồi

Mã Duyệt xoay người bò nhồm lên, trước mặt bỗng nhiên rõ ràng, không thấy Tây Lương kỵ binh đáng sợ kia đâu nữa, chỉ thấy khói bụi tung mù trời, che lấp cả ánh tàn dương. Hắn hoảng sợ quay đầu lại, trận thể giặc khản vàng ở phía sau đang không ngừng xông lên, âm thanh giết chóc vang lên không ngớt. Tây Lương kỵ binh hung ác xông vào giữa biển quân Khản Vàng tựa như hàng ngàn con ong vò vẽ xông vào tổ của hàng tỷ con kiến, dĩ nhiên là bị bao vây giữa biển khản vàng.

Tây lương kỵ binh dùng mãnh thể hiện lực sát thương kinh người, một lượng lớn quân của giặc Khản Vàng bị trường mâu đâm xuyên người, bị mã đao chém thành 2 nửa, bị ngựa đạp vỡ đầu, máu tươi của bọn họ nhuộm đỏ cả Bạch Long Than, nhưng trận địa của giặc khản vàng quá dày nên Tây Lương kỵ binh không thể nào phá vỡ được

Vô số giặc Khản Vàng đã bỏ mạng, càng nhiều giặc Khản Vàng gào thét xông lên. Không phải bọn họ anh dũng gì, cũng không phải bọn họ không sợ chết, đơn giản chỉ vì bọn họ không còn đường lui, ngang dọc gì cũng chết, vậy thì có gì không cũng quan binh cả chết lười rách chứ? Giờ khắc này bọn họ không còn là những nông dân cầm vũ khí nổi dậy nữa mà là bầy dã thú điên cuồng, liều mạng chiến đấu

Hàn phong thổi càng lúc càng mạnh, mây đen đã che phủ cả ánh tàn dương, bầu trời không biết lúc nào đã xuất hiện những bông tuyết lạnh lẽo, cả một vùng chìm vào mê loạn

Quan quân đóng ở phía bắc biên nhìn như sắp đông lại thành những pho tượng ngàn năm, Bạch Long Than như đang bùng lên rồi cuộc cũng từ từ lắng xuống, mặc dù tây lương kỵ binh có hung hãn tung hàng chục lần sát thương vào giặc khản vàng nhưng chính bọn họ cũng bị đàn kiến vô tận giặc khản vàng cắn bị thương

Đồng Trác được sự bảo vệ của Hoa Hùng và Từ Vinh đang liều mạng mở đường máu rút khỏi chiến trường. Hai bên tử hũ còn không quá 500 kỵ binh mà hơn nửa trong số đó đã kiệt sức và trọng thương

Trên Bạch Long than, tại trận địa của giặc Khản Vàng, Mã Duyệt lau viết máu trên khoe miệng, hít vào thật sâu một ngụm lạnh khí, lại hét to: “Ngao~~”

“Ngao ~~~ ”

Hàng ngàn giặc Khản Vàng điên cuồng hưởng ứng, quên cả than khóc. lúc này xác giặc Khản Vàng đã trải cả dặm, số quân giặc Khản Vàng đã giảm gần nửa nhưng số còn lại không còn giống như trước nữa, sát ý trong mắt họ tăng lên không ngừng. Sự thực đã bày ra trước mắt, dám liều mạng thì quan quân cũng có thể bị đánh bại

Mã Duyệt cầm đao xuống đất, ngạo nghễ đứng ở trận tiền, hơi thở trong ngực hắn không ngừng quay cuồng. Sĩ khí quan quân đã mất hết, tinh thần chiến đấu của giặc Khản Vàng đang cao, nếu như Chu Tuyền quyết định quyết chiến vào lúc đó, mặc dù có thể dành được thắng lợi cuối cùng nhưng 5000 tinh binh bắc quân trong tay cũng không còn lại bao nhiêu

Hắn là danh tướng cuối cùng của Đại Hán, hắn có lựa chọn đồng quy vu tận với giặc Khản Vàng không?

Thở ra một hơi dài, thần sắc Chu Tuyền hòa hoãn dần lại , nhìn hai bên tử hũ nói:

” Hừm, có thể đơn phương độc mã tung hoành tử hũ, quyết định thắng bại của cả chiến dịch, thật lợi hại! Chư vị hãy nhớ kỹ tên này, nếu không bị tiêu diệt thì một ngày nào đó sẽ trở thành họa lớn của triều đình đại Hán ta”

Đồng Trác thần sắc ảo não, trong mắt toát ra sự căm hận và đố kỵ, nhưng ánh mắt Tôn Kiên và Lưu Bị đồng thời lại tỏ ra nghiêm nghị lạ thường, nhìn vào thân ảnh hùng vĩ xa xa ở trong trận tiền của địch, có thể được Chu Tuyền đánh giá như vậy, mặc dù là địch nhân nhưng cũng không phải là dễ dàng

Chu Tuyền không cam lòng nhìn trận địa Bạch Long than lần cuối cùng, trầm giọng nói:

“Tặc binh khí thế đang thịnh, trời lại tối, hôm nay không nên tái chiến, truyền lệnh... lui binh!”

“Ồ ồ ~ ”

Tiếng còi báo hiệu vang lên không ngớt, quan quân bắt đầu rút quân từ từ, đến khi đã biến mất khỏi đường chân trời thì Mã Dục cũng không thể kiên trì được nữa, hai chân mềm nhũn quỵ xuống đất. Trong đầu hắn nghĩ thật may mắn, cái gì gọi là cứu tử nhất sinh? Lúc này mới thật sự là cứu tử nhất sinh

Không chết dưới cung tên của quan quân, cũng không chết dưới vó ngựa của Tây Lương kỵ binh, hắn sống rồi!

Bùi Nguyên Thiệu lao đến như sói định ôm Mã Dục, không ngờ chân bước vào chỗ trống vấp ngã trước mặt Mã Dục. Lúc này ngay cả hán tử như sắt thép này cũng không thể không khóc, hét lớn

“Quan quân rút rồi! quan quân rút rồi, chúng ta đã thắng, thắng rồi!”

“Chúng ta thắng rồi!”

“Thắng rồi!”

Đầu tiên là mấy trăm tên giặc Khăn Vàng đi theo hoan hô, sau đó càng lúc càng nhiều giặc Khăn Vàng tham gia, sau cùng là cả Bạch long than, tất cả giặc Khăn Vàng đều bắt đầu hoan hô, vui sướng như chết đi sống lại, lệ vương đầy trên mặt của những người nông dân này, gần như quên đi tất cả, cả đám ôm nhau thành một cục nhảy múa

Trong cơn cuồng loạn của giặc Khăn Vàng, Lưu Tích ánh mắt phức tạp, đến bên cạnh Đỗ Viễn :

”Bá Tề quả nhiên không hổ danh là hậu nhân của danh gia, rất có phong phạm của Mã Phúc Ba để lại “

Trong mắt Đỗ Viễn chợt lóe lên u quang rồi biến mất, lãnh đạm nói:

“Qua trận này, uy danh của Mã Bá Tề có thể sẽ vượt qua ngòi đó, thêm chút thời gian nữa e rằng ba quân tướng sĩ chỉ nghe lệnh của Mã Dục thôi chẳng chịu sự điều khiển của Ngài nữa đâu”

Lưu Tích thần sắc âm trầm, hai đạo lông mày nhíu lại, nhìn về phía Mã Dục mà ánh mắt phức tạp

Tại trận Tây Ngạc – Bạch Long than, cả 2 đại quân giặc Khăn Vàng của cả Triệu Hoảng và Lưu Tích đều thương vong thảm trọng. Lúc đầu nhân số cả 2 đại quân cộng lại có 10 vạn người, nhưng khi đến Uyển thành, cộng thêm người ở đó cũng không đến 3 vạn, trong đó thì chạy trốn, bị địch giết, đầu hàng và bị quan quân chém đầu, cũng có số bị chết trong cuộc nội loạn, nhưng phần lớn là bị chết ở trận ác chiến tại Bạch Long than. Chỉ riêng số người bị kỵ binh của Đồng Trác giết đã gần 1 vạn người

Nhìn lại tình hình của quan quân, ngoại trừ Tây Lương kỵ binh của Đồng Trác bị thương vong nghiêm trọng, các đơn vị khác thiệt hại không lớn

Bóng đêm thâm trầm, trong Thái Thủ phủ của Uyển thành đèn đuốc sáng trưng, Nam Dương hoàng cân đại thủ lĩnh Trương Mạn Thành đang mở yến tiệc chiêu đãi các đầu mục của các đường lớn nhỏ, vừa ăn mừng khi đánh lui quan quân, vừa tạo điều kiện để hai nhà Triệu Hoảng và Lưu Tích giảng hòa, mặc dù trên bàn tiệc không khí rất hòa nhã, vui vẻ nhưng thực tế âm thầm đấu đá nhau mãnh liệt

Nghe người ta nói về Mã Dục biểu hiện thần uy ở Bạch long than, Trương Mạn Thành phấn khích nói:

“ Không ngờ trong quân nam dương hoàng cân lại có nhân vật dũng mãnh như vậy, mau gọi tới đây!”

Lưu Tích đứng lên, chấp tay nói với Trương Mạn Thành:

“Thưa Đại đốc, mặt tướng liền đi gọi ngay”

Uyển thành thành nam, Lưu Tích quân doanh, Mã Dục đang chuẩn bị hành trang

Tại trận đánh Bạch Long Than, một mình hắn tung hoành chém giết, thay đổi cả kết cục của chiến dịch, hắn chẳng những cứu mạng Lưu Tích mà còn cứu cả quân Khăn Vàng ở Nam Dương! Hiện tại, hắn và Lưu Tích không ai nợ ai, rốt cuộc có thể không thẹn với lương tâm mà cất bước ra đi. Lúc này cũng nên ra đi vì nếu đi theo tên Lưu Tích ngu ngốc này thì chỉ có nước chết chung với giặc Khăn Vàng thôi

Phải nhớ rằng ở thời đại tam quốc tranh hùng này, muốn sống lâu thì tốt nhất không nên dính dáng nhiều đến giặc Khăn Vàng, đây là thời đại của địa chủ, hào cường, thế gia tài phiệt, nếu đi theo phần tặc thì nhất

định sẽ không có đường sống. Tốt nhất là lựa chọn giống Tào Tháo ý, tuy cũng là một đại tướng có thực lực nhưng cũng phải tìm những quân vương có thể lực mà nương theo

Bởi vậy, nhân lúc quan hệ của hắn và giặc Khăn Vàng chưa sâu đậm hắn không do dự quyết định ly khai

“Đại ca, chúng ta phải đi thật sao?”

Trần Cẩm nghi hoặc nhìn Mã Dực

“Nghiên tỷ tỷ thì phải làm sao? Có nên mang nàng theo không?”

Trần Cẩm tuy chưa trưởng thành, nhưng cũng đã biết Lưu Nghiên và Mã Dực có cảm tình với nhau

“Đây không phải là việc của ngươi, lo mà chăm sóc hảo đệ đệ của ngươi, trên đường chó để lạc mất”

Mã Dực ánh mắt lạnh băng, hắn không phải là tây Sở bá vương, cho nên vẫn chưa đủ tư cách nói chuyện về tình yêu nam nữ! Huống chi tình cảm của hắn là Lưu Nghiên vẫn chưa phát sinh tới mức đó. Hiện tại hắn chỉ quan tâm một điều là phải nhanh chóng rời khỏi quân doanh Lưu Tích, cắt đứt mọi quan hệ với giặc Khăn Vàng, sau đó sẽ tìm địa phương an toàn an bài ổn thỏa cho huynh đệ Trần Cẩm, hoàn thành di nguyện của Trần Tự

Khi đã hoàn thành xong 2 việc trên, Mã Dực mới có thời gian và tâm tình suy nghĩ biện pháp để có thể sống thoải mái và dễ chịu một chút, hắn không quen thiếu nợ người khác, điều đó so với nợ mà không trả cũng tương tự nhau

Hãy để lại nick yh tại link sau nếu bạn muốn tham gia dịch với chúng tôi

link đăng ký:

11. Chương 11: Bỏ Đi

Trong bóng đêm như mực, Chu Tuyền đại soái đang ngênh đón một vị khách thần bí, người này mặt như quan ngọc, dáng vẻ không tầm thường, mặc trên người một bộ thanh bào, tư thái tiêu sái, quả nhiên là nam dương Thái Thú Tần Hiệt. Sau khi giặc Khăn Vàng nổi dậy, Tần Hiệt thủ thành bất lực cho nên đã đánh mất Uyển thành, nhưng nhờ vào mối quan hệ tốt với người trong triều nên được phá lệ lấy công chuộc tội

Vừa bước đến cửa phủ doanh, Tần Hiệt liền chấp tay cất cao giọng nói: “Hạ quan nghe nói hôm nay tướng quân ở Tây Ngạc – Bạch long Than đại phá Khăn Vàng, chém đầu hơn 10 vạn nghịch tặc, nên đặc biệt tới chúc mừng.”

Hôm nay quan quân ở Tây Ngạc tuy thắng nhưng chỉ là đánh tan trận tuyến của địch, ở Bạch Long Than cũng không thể nói là thắng lợi, chém đầu cũng chưa tới 3 vạn, nhưng vừa nghe Tần Hiệt nói như thế, Chu Tuyền liền biết hắn có ý đồ muốn thay hắn nắm bắt chiến tích lên triều đình để cướp công.

Chu Tuyền khẽ mỉm cười, ánh mắt sắc bén nhìn Tần Hiệt, cất cao giọng nói: “Giặc Khăn Vàng thanh thế đang lớn, bản tướng chưa đến Nam Dương nên không biết, sau khi tới Nam Dương mới biết tình hình khẩn yếu đến thế này, dù vậy Tần đại nhân vẫn giữ vững chức trách, đặt mình vào tình thế nguy hiểm, quả thật là một quan viên gương mẫu.”

Chu Tuyền thay mặt đổi chào, nói như thế, cũng là có ý muốn giải vây cho Tần Hiệt khi hắn đã đánh mất Uyển thành.

Nói xong hai người nhìn nhau mà cười to, vẻ mặt mập mờ, qua cuộc đối đáp ngắn vừa rồi, trong đầu cả hai đều đã có những đánh giá cơ bản về đối phương. Trong mắt Chu Tuyền, Tần Hiệt là người am hiểu sâu sắc đạo làm quan, khó trách hắn có thể dễ dàng luồn lách luật lệ đại Hán, mặc dù đánh mất địa bàn quân hạt nhưng không bị cách chức điều tra. Trong mắt Tần Hiệt, Chu Tuyền là một đại tướng giỏi, được các tướng sĩ tôn kính, lại là một người khôn khéo nên ông ta được triều đình trọng dụng không chỉ là một võ tướng, quả thật là một nhân vật đáng để kết giao.

Trong lòng cả hai đều có suy nghĩ riêng, lúc này mới quay lại vấn đề chính

Tần Hiệt nói: “sau khi nhận được lệnh của tướng quân, hạ quan không dám chậm trễ lập tức cho người đi do thám, nay đã có tin tức hồi báo. Người này họ Mã tên Dục, tên chữ là Bá Tề, là người Lương châu, tự xưng là hậu nhân của Phục Ba tướng quân Mã Viện, nhưng hiện tại chưa thể xác nhận thân phận. Theo tin tức khác của mật thám, người này dường như không cùng chí hướng với bọn Khăn Vàng, y thừa lúc nửa đêm lén rời khỏi quân doanh của Lưu Tích, bên cạnh hắn chỉ có 2 đứa trẻ và chưa biết là đi về hướng nào

Chu Tuyền nhíu mày, thấp giọng nói: “quả nhiên là hậu nhân của danh tướng, chẳng trách lại dũng mãnh đến vậy!”

Tần Hiệt chân mày vừa chuyển, thấp giọng hỏi: “Tướng quân định xử trí thế nào?”

Chu Tuyền thần sắc lạnh lùng, trầm giọng nói: “Nếu ta chiêu hàng hắn, nhất định các tướng sĩ dưới trướng sẽ không bằng lòng, nhất là Tây Lương Đồng Trác bị tổn thất nghiêm trọng trong chiến dịch này, hiển nhiên y sẽ phản đối kịch liệt. Hãy phác họa hình dáng tên này, dán không chỉ ở Nam Dương mà còn dán ở tất cả các quận huyện lớn nhỏ ở Kinh châu, cáo thị truy nã, một khi bắt được lập tức bêu đầu thị chúng.”

Tần Hiệt trong lòng khẽ động, trầm giọng nói: “Hạ quan đã rõ”

Chỉ dựa vào một quyết định này, đối với Chu Tuyền thì Tần Hiệt cũng hiểu thêm được 3 phần, luận về tài năng thì có thể thể sánh vai với các bậc danh tướng đương thời, nhưng luận về dã tâm và sự quyết đoán thì Chu Tuyền vẫn chưa đủ để xưng hùng, nếu không thì đâu có quyết định như vậy

Chu Tuyền gật đầu, lại hỏi: “Tần đại nhân, Uyển thành được an bài như thế nào?”

Tần Hiệt nói: “Xin tướng quân yên tâm, tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa, trong vòng vài ngày tới sẽ có tin tức truyền về, tướng quân chỉ việc ngồi chờ Hàn Trung đầu hàng dâng thành mà thôi”

Chu Tuyền cười lạnh một tiếng, trong mắt rực sát cơ

Phía nam Uyển thành, trong quân doanh của Lưu Tích

Lưu Tích tìm khắp doanh trung không thấy Mã Dục đâu, tình cờ gặp Lưu Nghiên, liền hỏi: “tiểu muội, có nhìn thấy Mã Dục ở đâu không?”

Lưu Nghiên vội la lên: “Anh, em cũng đang tìm hắn đây”

Lưu Tích nhíu mày, thầm nghĩ cái gã Mã Dục này trốn ở xó nào không biết? giờ phút cấp bách này mà lại không thấy bóng dáng hắn ở đâu, thật là đau đầu, đang lúc 2 huynh muội không biết làm thế nào thì Bùi Nguyên Thiệu từ ngoài cửa chậm chậm đi đến, bộ dáng như người mất hồn, phảng phất như tâm hồn bị tổn thương lớn.

Lưu Nghiên nhìn thấy thì mắt sáng ngời, vội hỏi: “Bùi đại ca, huynh có thấy Mã Dục ở đâu không?”

Bùi Nguyên Thiệu chán nản gật đầu, đáp: “vừa mới gặp cách đây khoảng một canh giờ?”

“Vậy hắn đang ở đâu?”

“Đi rồi”

“Đi rồi!?” Lưu Nghiên nghe vậy kinh hoảng trong lòng, chợt nhớ Mã Dục cũng đã từng nói với nàng, nếu như lần này có thể may mắn cứu được tính mạng của Lưu Tích đại ca, vậy hắn đã trả xong món nợ ân tình cho đại ca, không biết có phải là hắn muốn cắt đứt quan hệ với đại ca và quân Khăn Vàng không? Nghĩ tới đây Lưu Nghiên không khỏi lo lắng, hỏi: “Bùi đại ca, vậy huynh có biết hắn đi đâu không?”

Bùi Nguyên Thiệu thở dài, lắc đầu nói: “Không biết.”

Lưu Tích nói: “Tên tiểu tử Mã Dục này, hắn đúng là thứ vong ân bội nghĩa, uống công ta cứu hắn 1 mạng. Bùi Nguyên Thiệu, ngươi lập tức cùng ta đem 500 đao thuận thủ đuổi theo bắt hắn về”

“Độc soái thật sự phải làm vậy à?” Bùi Nguyên Thiệu liếc mắt nhìn Lưu Tích một cái, kín đáo nói: “Nếu như không nhờ Mã Dục thì trong chiến dịch Bạch Long Than ấy chỉ sợ cả độc soái, mặt tướng cùng với mấy vạn tướng sĩ Khăn Vàng cùng dất tay nhau xuống suối vàng rồi “

Lưu Tích giận dữ quát: “Bùi Nguyên Thiệu, ngươi dám kháng lệnh?”

Ánh mắt của Bùi Nguyên Thiệu tối sầm lại, đang muốn cãi lại thì Lưu Nghiên đứng bên cạnh vội la lên :
“Ca, huynh nói vậy là sao, phải là gọi trở về chứ”

Bùi Nguyên Thiệu buồn bã thở dài nói: “Mã Dực chỉ sợ là không trở lại đâu, hấn nói là đã cứu đóc soái 1 mạng, sau này không ai nợ ai”

“Thật là tức cười”

Lưu Tích giận dữ, tự đi đến giữa doanh trung tập hợp binh lính, chuẩn bị đi đuổi bắt Mã Dực, Lưu Nghiên lo sợ Lưu Tích và Mã Dực xung đột với nhau, nàng không hề muốn cả hai bị bắt kì thương tổn nào nên vội vàng chạy theo.

Đưa mắt nhìn bóng dáng của huynh muội Lưu Tích đi khuất, Bùi Nguyên Thiệu trong lòng uất ức, tâm tình phiền muộn, ngay cả mãnh tướng như Mã Dực mà còn bỏ đi thì quân Khăn Vàng liệu có còn hy vọng không?

Sáng sớm hôm sau, Chu Tuyền thăng trưởng triệu tập chúng tướng nghị sự, Tần Hiệt trình bày toàn bộ lai lịch của Mã Dực, chính là hậu nhân của Phục Ba tướng quân Mã Viện

Tào Tháo nghe xong thần sắc khê động, đưa ra đề nghị “Tướng quân, Tần đại nhân, Mã Dực là một mãnh tướng, chi bằng chúng ta chiêu hàng y? Triều đình sẽ như hổ mọc thêm cánh, cuộc chiến với giặc Khăn Vàng tất sẽ thành công!”

Chu Tuyền mặt không có chút đổi sắc, Tần Hiệt nghe vậy nhin không được liếc nhìn Tào Tháo, thầm nghĩ người này biết nhìn xa trông rộng, ngày sau tất sẽ trở thành đại nhân vật, phải lựa thời cơ mà kết giao thật tốt với người này.

Lời Tào Tháo vừa dứt, Viên Thiệu cau mày phản đối “Mạnh Đức nói sai rồi, tên tặc tử này tuy tự xưng là hậu nhân của Phục Ba tướng quân nhưng chưa có bằng chứng thuyết phục, sao có thể tin là thật? huống hồ, nếu triều đình miễn tội cho Mã Dực thì không lẽ cũng miễn tội cho cả bọn phản tặc Khăn Vàng sao? Nếu như mà triều đình miễn tội cho chúng, đợi quan quân lui binh thì tức khắc bọn chúng sẽ khởi binh tạo phản, chẳng phải giang sơn sẽ không có một ngày yên ổn sao? Vì thế, không thể xá tội được”

Đồng Trác hăng tiết nói : “ Bản Sơ nói rất đúng, phản tặc dù nam hay nữ đều phải giết sạch, cắt đứt hậu hoạn”

Tần Hiệt nghe xong âm thầm lắc đầu, 2 người này một dũng mãnh hơn người một gia thế bất phàm, nhưng chẳng qua cũng chỉ là hạng thất phu, cuối cùng cũng khó làm nên đại sự, không như Tào Tháo trí dũng song toàn”

Tào Tháo cau mày, trong lòng có điều khó chịu nhưng lại không thể nói ra

Tôn Kiên lo lắng nói: “Quân giặc có dũng tướng Mã Dực, Trương Mạn Thành người đông, kết hợp địa thế thuận lợi của Uyển thành, chỉ sợ công hạ sẽ gặp khó khăn”

Lưu Bị phụ họa theo nói :”Văn Thai huynh nói rất đúng, đánh một trận tại Bạch Long Than, quân ta mất đi lợi thế tốc chiến tốc thắng, lúc này nên liên lạc với nghĩa quân của các thành khác, tiến hành bao vây mới là thượng sách”

Trên mặt Chu Tuyền thoáng hiện nụ cười quỷ dị, cất cao giọng nói: “Chư vị không cần lo lắng, bản tướng tất đã có chủ ý, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong vòng vài ngày tới sẽ thu phục được Uyển thành, Mã Dực tuy dũng mãnh, nhưng đã một mình ra đi, không có gì phải lo lắng, bốn tướng đã cho phác họa hình dáng, dán cáo thị lòng bất khắp nơi, có lẽ vài ngày nữa sẽ có tin tức truyền về”

Chu Tuyền vừa nói xong, chư tướng dưới trướng phản ứng bất đồng, Lưu Bị, Viên Thiệu và Đồng Trác trợn mắt há mồm, Tôn Kiên vẻ mặt nghi hoặc dường như không tin, duy chỉ có Tào Tháo có suy nghĩ riêng trong lòng....

12. Chương 12: Dừng Mưu Phá Định Mạnh

Lưu Tích nói:” Tiểu tử Mã Dực không biết tốt xấu mà bỏ đi, ta đi đuổi bắt trở về”

Đỗ Viễn ngạc nhiên nói: “Bá Tề được Quản Hợi mời tới quân doanh Triệu Hoằng ở thành tây nên đã đi trước, tướng quân chẳng lẽ chưa biết?”

Lưu Tích nổi xung thiên: “Cái gì! Mã Dục đầu quân cho Triệu Hoằng ư? Thật là khốn kiếp, ta thề sẽ giết mi!”

Lưu Nghiên ở bên khe cau mày, vẻ không tin hỏi: “Đỗ đại ca có thấy tận mắt không?”

Đỗ Viễn ra vẻ giận dữ đáp: “không lẽ là giả sao?”

Lưu Tích nói: “Đỗ Viễn, người nhanh đi báo với Cung suất và Tôn suất, mời 2 người đó cùng ta hợp quân, nhân lúc trời tối tập kích quân doanh của Triệu Hoằng ở thành tây, lấy đầu Triệu Hoằng và cả tên tiểu tặc Mã Dục nữa”

Dưới cơn thịnh nộ, lại có thù cũ với Triệu Hoằng, thêm hận mới với Mã Dục, thù cũ thêm hận mới, mà bản tính của Lưu Tích vốn thô lỗ nên trong hoàn cảnh này mất hết lý trí, hoàn toàn không nhớ rằng trước đó không lâu trên bàn tiệc tại Uyển thành, chính hắn đã thề trước Trương Mạn Thành là xóa bỏ hiềm khích lúc xưa với Triệu Hoằng

Đỗ Viễn nói: “Mặt tướng tuân lệnh”

Đỗ Viễn lên ngựa liền ra roi, cả người lẫn ngựa nhanh chóng biến mất trong màn đêm, lưu Nghiên nhìn bầu trời tối đen như mực mà lo sợ, nói với Lưu Tích: “Ca, muội không tin Mã Dục lại đầu quân cho Triệu Hoằng, Đỗ Viễn ca không biết có nhìn nhầm không?”

Lưu Tích không nhin được nói: “Đừng nhiều lời, đợi ta phá nát đại doanh của Triệu Hoằng tự nhiên sẽ rõ đúng sai”

Lưu Nghiên thở dài, không nói gì nữa

Lưu Tích cũng không chờ liên quân của Cung Đô và Tôn Hạ tới phối hợp, dẫn quân mã tiến đến đại doanh của Triệu Hoằng ở thành tây trước. Tại đại sảnh phủ thái thú của Uyển thành, Lưu Tích đi lâu mà không thấy trở về, đúng lúc Trương Mạn Thành không thể chờ được nữa thì có một tên lính Khăn Vàng từ ngoài vội vàng tiến vào đi tới bên Triệu Hoằng thì thầm vãi câu bên tai

Triệu Hoằng nghe xong sắc mặt đại biến, liền đứng dậy, hướng về Trương Mạn Thành với vẻ mặt cầu xin nói: “Thưa đại soái, có chuyện không hay rồi, Lưu Tích không thể bỏ tà tâm, mặt ngoài thì đồng ý giảng hòa, nhưng lại ngầm tập hợp binh mã, thừa dịp đêm tối tập kích đại doanh thành tây.”

Trương Mạn Thành thất thanh nói: “Cái gì? Nói như vậy Lưu Tích đi tìm Mã Dục là giả, nhân cơ hội mà đánh lén đại doanh thành tây là thật sao?”

Triệu Hoằng gấp gáp nói: “Đại soái nhất định phải làm chủ cho tại hạ.”

Trương Mạn Thành tức giận nói: “Tên tiểu tử Lưu Tích mà dám làm vậy, ta nhất định sẽ không tha cho hắn! người đâu, mau triệu tập hai ngàn tinh binh, chực tướng theo ta đến đại doanh thành tây trước, ta phải xem thử thật sự tên Lưu Tích này muốn làm gì?”

Cung Đô và Tôn Hạ cùng trợn mắt há mồm đứng lên, quả thực không dám tin vào tai mình nữa, bây giờ là thời điểm nào, bộ tên Lưu Tích này không có óc hay sao? Nhưng điều tồi tệ nhất là hắn lại điều động thuộc hạ của mình, cái oan này chỉ sợ nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Trong góc, chỉ có riêng mắt Hàn Trung đột nhiên xẹt qua một tia âm lãnh bất thường Tại thành bắc đại doanh, đường đệ của Trương Mạn Thành là Trương Hiến suất lĩnh hơn mười vạn quân khăn vàng đóng tại đây.

Quả thật Trương Mạn Thành cũng có đầu óc quân sự, hiểu được rằng nếu đem toàn bộ đại quân vào trong uyển thành, chẳng những bất lực trong thủ thành mà còn tạo cơ hội cho quan quân bao vây thành, cho nên đem quân chủ lực đóng ở thành bắc, cũng uyển thành hình thành thế tương hỗ, cũng có thể coi là nắm được chút tinh yếu trong binh pháp.

Trước khi Trương Mạn Thành khởi binh, Trương Hiến vẫn chỉ là một thợ săn bình thường ở trên núi, ngoài trừ có chút sức lực, chuyện vênh mặt nhất đời chẳng qua là cầm 200 đồng vào huyện thành để đến nhà thổ.

Nhưng sau khi Trương Mạn Thành khởi binh, Trương Hiến nhờ vào quan hệ huyết thống với đường huynh, trong mấy tháng ngắn ngủn, địa vị của hắn lên cao không ngừng, hiện tại hắn nắm trong tay 10 vạn quân.

Trương Mạn Thành chỉ sử dụng người thân, đó là điều tối kỵ của binh gia.

Trương Hiến chẳng những là một tên ngu ngốc, mà còn tham lam háo sắc, tối nay lại bắt thê tử của một tên thủ hạ dưới trướng vào doanh phục vụ hắn uống rượu, ca hát n mua vui, đang khoái lạc thì, một viên tướng đột nhiên xông vào doanh. Trương Hiến vẻ mặt giận dữ, đang muốn quát tháo thì mới phát hiện người này có chút quen mặt, nhìn kỹ lại quả nhiên là tướng lĩnh tâm phúc của đường huynh Trương Mạn Thành.

Trương Hiến đang lúng túng thì, viên tướng lãnh nợ cấp tốc bẩm báo: “Nhị đốc suất, đại sự bất hảo, đại đốc suất đi đến thành tây thay Lưu Tích và Triệu Hoảng giải quyết ân oán thì đột nhiên Lưu Tích đột nhiên tập kích. Hiện tại đại đốc suất bị bao vây tại quân doanh của Triệu Hoảng, tình thế vạn phần nguy cấp, Chu Thương tướng quân đang suất quân tử chiến, hy vọng nhị đốc suất lập tức xuất binh cứu viện.”

Trương Hiến nghe xong liền thất kinh, Trương Mạn Thành bị người khác tập kích mà gặp nạn, thật không tin nổi? thân thể xinh đẹp mềm mại của nữ nhân bỗng chốc không còn chút hấp dẫn, lập tức bản người nhảy lên, lớn tiếng quát: “Người đâu, lập tức cùng ta đi cứu binh mã.” Trương Hiến để lại một số quân sĩ già yếu ở lại giữ trại còn, chính hắn tự dẫn 10 vạn đại quân đằng đằng sát khí chạy đến thành tây giải cứu Trương Mạn Thành.

Trở lại thành tây đại doanh của Triệu Hoảng, lúc này ánh lửa ngút trời, tiếng chém giết vang vọng khắp nơi, các lộ Khăn vàng công kích lẫn nhau, điên cuồng chém giết chẳng cần biết người bên cạnh có phải địch nhân hay không, thoáng chốc rối loạn như mớ bòng bong

Đang đứng ở giữa cuộc chiến, chính Lưu Tích cũng không biết chuyện gì đang xảy ra?

Khoảng nửa đêm, hắc suất lĩnh bốn bộ Khăn Vàng thừa dịp đêm tối lặng lẽ đến thành tây, đầu tiên là không thấy quân của Cung Đô và Tôn Hạ mà hắn đã cho liên lạc từ sớm tối phối hợp cùng hắn. Vừa lúc đó, cửa tây Uyển thành đột nhiên mở rộng ra, một đội Khăn Vàng áo giáp sáng loáng từ trong thành xuất hiện, đằng đằng sát khí xông ra từ phía thành tây đại doanh, mặc dù có ánh lửa chiếu sáng nhưng Lưu Tích đứng xa tới 2 dặm nên vẫn nhìn không rõ là quân của ai.

Bởi vì các bộ hoàng cân bao gồm cả chính Lưu Tích ở trong và ngoài thành đều có nhân mã đóng ở đó, lại không phải từ trong thành ra nên nhất định đó là quân đội của Trương Mạn Thành.

Lưu Tích vẫn còn đang hoài nghi thì đội nhân mã kia đã đến gần thành tây đại doanh, ở khoảng cách gần, Lưu Tích mới phát hiện đó quả nhiên là quân đội của Trương Mạn Thành, đi đầu là một người cưỡi ngựa đang nổi giận đích thị là Trương Mạn Thành. Lúc đó, đột nhiên xung quanh nổi lên tiếng chém giết, vô số nhân mã từ trong bóng tối đột ngột xông ra, bao vây quân của Trương Mạn Thành ở giữa bắt đầu chém giết kịch liệt.

Trong bóng tối, có tiếng hét điên cuồng vang lên: “Phụng lệnh đại đốc suất Lưu Tích, giết phản tặc Trương Mạn Thành cùng Triệu Hoảng, thưởng nghìn vàng.”

Lưu Tích cả kinh xem chút nữa là rớt xuống ngựa, con mẹ nó, chuyện gì đang xảy ra vậy? xem chừng cái tên bất ngờ nổi loạn này là quân của Cung Đô và Tôn Hạ, nhưng ai lại dạy bọn chúng hô như vậy chứ? tên Đỗ Viễn ngu ngốc, rốt cuộc là hắn liên lạc kiểu gì vậy? lần này đích thị là bị hắn hại chết.

Trương Mạn Thành bị vây khốn càng nổi trận lôi đình, tên Lưu Tích quả thực là to gan lớn mật, hắn muốn làm gì? Muốn cướp vị trí đại thủ lĩnh Khăn Vàng ở Nam Dương sao? hắn muốn chết ư, chưa gì mà đã tự xưng là đại đốc soái rồi, đúng là không thể chịu được! trong bóng tối, không biết rốt cuộc Lưu Tích điều động bao nhiêu nhân mã của Cung Đô và Tôn Hạ mà thế công của quân “Lưu Tích” rất dũng mãnh.

Mãnh tướng Chu Thương gấp giọng nói: “Đại đốc soái, tình hình rất bất lợi, đường rút binh về Uyển thành đã bị chặn, chỉ bằng đi tạm lánh đại doanh ở thành tây?”

Trương Mạn Thành quát: “Nếu vào không được thành thì hỏa tốc rút về hướng thành bắc đại doanh.”

Chu thương cau mày nói: “Đi thành bắc lộ trình rất xa, hơn nữa hành quân trong đêm tối sẽ gặp không ít bất lợi, chỉ sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

Trương Mạn Thành nói: "VẬY... mau nhanh chạy đến doanh trại phía bắc cầu viện!"

Chu Thương đáp: "Mặt tướng đã phải người đi"

Trương Mạn Thành nói : " Tốt lắm, trước hết hãy tạm lánh ở thành tây trong doanh Triệu Hoàng , có điều trước hết hãy bắt giam Triệu Hoàng, Hàn Trung, Cung Đô còn có Tôn Hạ nữa, việc này trọng yếu hơn hết, không thể tin tưởng bất kì người nào được!" Trên con đường nhỏ trong rừng từ Uyển thành đi Dục Dương, Mã Dục đang vội vàng đi, mang theo huynh đệ họ Trần, tuy rằng dọc đường đã bố trí một số nghi trận, nhưng rốt cuộc có tác dụng hay không, hắn cũng không để tâm lắm. Nhưng có thể chắc chắn một điều rằng, Lưu Tích một khi biết hắn đã rời đi nhất định sẽ đem người truy đuổi, nếu như vậy thì e là lành ít dữ nhiều

Trần Nhạc tuổi nhỏ ngồi trên mặt đất, thở dốc nói : " Ca, đại ca, đệ thật sự không đi nổi nữa, dừng lại nghỉ tý đi?"

Mã Dục trầm giọng nói: "Không được nghỉ, trước khi hừng đông phải tới được Dục Dương! Lại đây, đại ca công người đi."

Mã Dục mới ngồi chồm hổm xuống, Trần Cẩm đột nhiên đứng lên chỉ về phía bắc : "Đại ca mau nhìn kia, có lửa cháy!"

Mã Dục trong lòng trầm xuống, Lưu Tích nhanh như vậy đã đuổi kịp rồi sao? Hoảng sợ quay đầu lại, sau khi thấy rõ lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy góc đông bắc ánh lửa ngút trời, làm đỏ cả một mảnh trời, hiển nhiên không thể nào là ánh đuốc của truy binh. Nhìn phương vị thì có lẽ đó là Uyển thành, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó, cũng có thể bị quan quân tập kích.

Có điều hiện tại, Khăn Vàng cùng hắn đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa, không phải sao?

Mã Dục công Trần Nhạc lên, vừa vỗ vỗ bả vai Trần Cẩm, trầm giọng nói: " Đừng xem nữa, đi thôi"

13. Chương 13: Trâu Ngọc Nương

Năm 184, Đinh Xuyên, Nhữ nam, Nam Dương, Thanh Châu và những nơi khác gặp hạn lớn, lại thêm nạn châu chấu, dân chúng trăm họ mất đi nguồn sống, Trương Giác lão đạo phát cờ khởi nghĩa, cuộc khởi nghĩa lan rộng ở khắp nơi, thiên hạ cùng hưởng ứng. Triều đình không thể khống chế được, liền ra chiếu lệnh cho các quận huyện của 13 châu Đại Hán chiêu mộ nghĩa dũng binh, giúp triều đình tiêu diệt phản loạn.

Chiếu lệnh của vua khi đến vùng Dục Dương, nơi đang bị giặc Khăn Vàng uy hiếp, Trâu gia nhanh chóng thành lập 1 đội nghĩa dũng binh gồm khoảng 800 người, do Trâu Tĩnh đảm nhiệm chức thống lĩnh. Trâu Tĩnh là một thiếu niên anh tài ở đây, còn trẻ mà đã đỗ Hiếu liêm, vào triều làm lang quan, sau khi khởi nghĩa Khăn Vàng bùng nổ, được thái thú U châu tiến cử, đưa đến Dục dương làm huyện úy (huyện úy, tương đương với chức cục trưởng cảnh sát huyện bây giờ) Sau khi được làm thống lĩnh nghĩa dũng binh, Trâu Tĩnh một mặt tăng cường thao luyện, một mặt tích cực liên lạc cùng với thái thú Dương Tàn Hiệt, chuẩn bị thảo phạt giặc Khăn Vàng. Giữa trưa ngày hôm qua, Tàn Hiệt sai người đưa thư khẩn tới, mời Trâu Tĩnh đến nghị sự tại Cức Dương. Trâu Tĩnh biết là đã đến lúc thảo phạt Khăn Vàng, ngay lập tức cùng 500 nghĩa dũng binh đi Cức Dương, 300 nghĩa dũng binh còn lại giao cho muội muội Trâu Ngọc Nương tiếp tục thao luyện và tham gia thủ thành. Trâu Ngọc Nương năm nay mười bảy tuổi, mặt hoa da phấn, thân thể mềm mại, thướt tha, tuy chỉ là nữ lưu, nhưng lại là một nhân vật không dễ đụng tới, một thân võ nghệ cao cường còn hơn cả người anh, chỉ cần có ngân thương trong tay thì dù có mười hán tử khỏe mạnh cũng đừng hòng tới gần người. Sáng sớm hôm nay, Trâu Ngọc Nương dẫn 300 nghĩa dũng binh đến thao trường ngoại thành để luyện tập, mới đến cửa thành thì thấy quan quân canh cửa Đình lão tứ tử thở hồng hộc chạy vào thành, thần sắc hoang mang, dường như đã xảy ra chuyện gì.

Lại nói về Mã Dục, công Trần Nhạc, dẫn Trần Cẩm trốn tránh ở trong núi rỗng rã một ngày một đêm, đến rạng sáng ngày thứ ba, rốt cuộc cũng đến được ngoài thành Dục Dương. Thấy trên tường thành đao thương sáng loáng, quan quân canh phòng nghiêm ngặt, Mã Dục thở phào nhẹ nhõm, nơi đây đã là phạm

vi cai quản của quan quân, rốt cuộc không cần phải lo giặc Khăn Vàng đuổi đến đây Từ Dục Dương đến Kinh Châu thứ sử bộ tại thành Hán Thọ (nay là Thường Đức), đều nằm trong tầm kiểm soát của quan quân, mà Mã Dục cũng đang tính đến thành Hán Thọ, hẳn dự định tìm một chỗ an toàn tại thành Hán Thọ. Trong trí nhớ của Mã Dục, cuối triều đại nhà Hán, quần hùng khắp nơi nổi dậy, thiên hạ đại loạn, ngoại trừ Giao Châu xa xôi tận chân trời thì Kinh Châu dường như là nơi ổn định nhất. Sau khi Chu Tuyền tiêu diệt giặc Khăn Vàng, Trường Sa, Quế Dương cùng Linh Lăng các nơi lần lượt nổi ra bạo động của nông dân, nhưng rất nhanh bị Tôn Kiên đàn áp, sau đó triều đình cử kẻ tàn nhẫn Lưu Biểu cai trị 7 quận Kinh Tương, người này quản lý 7 quận một cách yên ổn. Mãi đến năm 208, Lưu Biểu bị bệnh mà chết, trận chiến Xích Bích bùng nổ, Kinh Châu mới bắt đầu loạn lạc, nhưng đó là việc xảy ra 24 năm sau đó. Tới lúc đó thì huynh đệ họ Trần đã trưởng thành, Mã Dục coi như là đã hoàn thành được di nguyện của Trần Tự. Tuy nhiên nói là quay trở lại, khu vực do quan quân cai quản không có nghĩa là sẽ được bình yên. Sự việc hẳn bị quan quân bắt được tại huyện Bác Vọng dường như chỉ mới xảy ra hôm qua. Nguyên nhân đơn giản là vì Mã Dục lượm được một cái khăn đội đầu màu vàng đeo ở giữa người, rút cuộc lại làm cho quan quân tưởng nhầm là giặc Khăn Vàng, nếu không nhờ Lưu Tích tình cờ đánh chiếm được Bác Vọng thì sợ hẳn đã sớm thành quỷ cõi âm ti rồi. Mã Dục kiểm tra lại tỉ mỉ lần cuối cùng để chắc chắn rằng đồ đạc mạng trên mình 3 người không có thứ gì liên quan đến giặc Khăn Vàng mới yên tâm dẫn huynh đệ họ Trần ngao nghể đi đến cửa phía đông thành Dục Dương. Chỉ cần không bị nhìn lầm thành giặc Khăn Vàng thì Mã Dục tin rằng sẽ không phải gặp chuyện xui xẻo như lần trước. Ở đây căn bản không có ai nhận biết được hẳn, hẳn cũng không ở trong quân Khăn Vàng lâu ngày, huống chi hẳn chỉ là một gã tiểu tốt, ai lại đi để ý một gã tiểu tốt như hẳn làm gì? Nhưng sự đời là thế, mười phần thì tám chín phần là không theo ý người! Vừa đến cửa thành, Trần Nhạc đột nhiên kéo kéo ống tay áo của Trần Cẩm, sau đó chỉ vào cáo thị dán ở tường thành: “Ca mau nhìn, đây không phải là bức họa của đại ca sao?”

Lúc đó đang là sáng sớm, người ra vào cửa thành không nhiều, cho nên một tiếng này của Trần Nhạc cao vút dị thường, lập tức thu được sự chú ý của những người ở cửa thành, trong đó tất nhiên bao gồm cả quan quân trấn giữ cửa thành, bọn họ đều lập tức quay đầu về phía ba người Mã Dục, khi đã thấy rõ Mã Dục quả nhiên là giống với bức họa trên cáo thị như đúc, phút chốc liền thay đổi sắc mặt.

Trần Nhạc hô một tiếng, Mã Dục biết có gì đó không ổn, quay đầu lại nhìn lên tường thành nhất thời như bị sét đánh! Thăm nghĩ thật là tà môn, chuyện quái quỷ gì vậy? Hẳn chẳng qua chỉ là một tên giặc Khăn Vàng nhỏ nhoi, nhưng lại bị dán cáo thị truy bắt khắp nơi như một tên tội phạm nghiêm trọng! vì một tên tiểu tốt, có cần thiết phải làm rùm beng lên như vậy không? Mã Dục đương nhiên không biết, trong chiến dịch Bạch Long Than ba ngày trước, hẳn đã khắc ghi ấn tượng sâu sắc cho quan quân, cũng bị Chu Tuyền coi là mối họa tiềm ẩn của Đại Hán Có điều Mã Dục cũng không còn thời gian để mà buồn bực vì bốn tên quan quân ở cửa thành đã bắt đầu hành động. Một tên xoay người chạy vào trong thành xem chừng là đi tìm viện binh, ba tên còn lại tay đặt lên chuôi đao cẩn thận nhích lại gần Mã Dục, thậm chí những người đi đường cũng cảm thấy điều không ổn đã sớm tản ra. Mã Dục hai vai chùng xuống ra vẻ vô hại, trên mặt thoáng cười khổ, nói rằng: “Ba vị quân gia, đây chỉ là hiểu lầm, tiểu nhân chỉ là tên săn bắn trong rừng, không phải là tên khâm phạm Mã Dục.” Ba tên quan quân không nói năng gì, bọc vòng lại chặn đường lui của Mã Dục

Mã Dục trong lòng kêu khổ, biết rằng hôm nay không động thủ là không xong, mặc dù đã nghĩ nát óc nhưng vẫn nghĩ không ra vì sao mà biến thành khâm phạm truy nã của triều đình, Nhưng có một điều rõ ràng là nếu lọt vào tay quan quân lần nữa thì dù hẳn có 10 cái đầu cũng không đủ để chặt

Ném bó cỏ khô buộc trên lưng lên trời, Mã Dục nhanh như chớp rút từ đó ra thanh cương đao sáng loáng, ngăn cản lối đi của ba tên quan quân, sau đó há mồm trợn mắt quát huynh đệ họ Trần, “Chạy mau!”

“Khâm phạm Mã Dục chạy đâu cho thoát!” Tiếng nói Mã Dục vừa dứt, trong cửa thành bỗng vang lên tiếng kêu khê, sau đó lại nghe có tiếng vó ngựa dồn dập, nghe âm thanh đó thì chỉ ít cũng có vài trăm người! Mã Dục thiếu chút nữa thở không ra hơi, có nhầm không vậy? Tên kia vào thành chưa được một phút, nhanh như vậy mà đã kêu được viện binh rồi sao, thậm chí là mấy trăm người nữa, có cho người ta sống không vậy? Viện binh ở phía sau, ba gã quan quân được tiếp thêm dũng khí, lập tức rút ra cương đao xng đến Mã Dục

Ánh mắt Mã Dục bắn ra như sói dữ, chỉ cần còn một đường sống, hẳn tuyệt đối không thục thủ chịu trôi.

“Giết!”

Mã Dục hét lớn một tiếng, cương đao trong tay chém ngang ra, lưỡi đao sắt bén xé nát không khí, hung ác bổ tới, ba gã quan quân sắc mặt đại biến cuống quýt nghiêng mình lùi về sau né tránh. Mã Dục được thể không tha, cương đao vung lên như con sóng lớn điên cuồng xông đến, không ngừng quét tới ba gã quan quân.

“Hãy xem...”

Sau đó vang lên thanh âm của binh khí, cương đao của Mã Dục chém một nhát không gì đỡ nổi lên cương đao của tên quan quân, mặc dù đã dùng hết sức nhưng cương đao trong tay quan quân lại bị đẩy ra, để lộ sơ hở trước ngực.

“Chết đi?”

Sát cơ trong mắt Mã Dục rực lên, vung đao chém tới.

Trong thành, một con ngựa chạy như bay, thoáng chốc đã tới, quả nhiên là Trâu Ngọc Nương khoác áo bào trắng cùng ngân giáp, tay cầm ngân thương.

Mã Dục với thể như thiên lôi giết 3 tên quan quân ngay tại chỗ, ánh sáng mặt trời chiếu xuống chói lọi, Mã Dục giờ đao từng tiếng ngạo nghễ, cả người t loang lỗ máu tựa như một pho tượng sát thần nơi âm phủ. Ở trước mặt hắn, 3 gã quan quân bị phanh thây 6 khúc, máu loang đầy mặt đất

Nghe thấy tiếng vó ngựa vang đến, Mã Dục trong lòng chấn động, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một đội quan quân áo giáp sáng loáng, tác phong chỉnh tề đang từ trong thành cấp tốc chạy ra, một phiến ánh hồng làm mê loạn mắt của Mã Dục. Trước trận thế của quan quân, một con ngựa trắng như tuyết, ngân thương như sương đã sát trong gan tấc, sát khí lạnh lẽo xuyên thẳng vào mặt. Trong khoảnh khắc Mã Dục như rơi xuống đáy vực sâu, một tia hy vọng cuối cùng cũng không còn nữa. Hắn không còn vì ứng cứu cho huynh đệ họ Trần nữa, hiện tại hắn vì chính bản thân mình mà chiến đấu. “Giết!”

Mã Dục hét 1 tiếng, không lùi mà tiến tới nghênh chiến với Trâu Ngọc Nương. Đây là cơ hội sống duy nhất của hắn, chính xác mà nói thì Trâu Ngọc Nương còn ngồi trên lưng ngựa chính là cơ hội cuối cùng của hắn. Thế nhưng rất nhanh, Mã Dục phát hiện đó là quyết định xuẩn ngốc nhất từ trước tới giờ, viên nữ tướng xinh đẹp này, nhìn thì yếu đuối như mà dũng mãnh hơn cả hắn tưởng tượng.

14. Chương 14: Giặc Khăn Vàng Bị Diệt

Tạm thời không đề cập đến Mã Dục gặp Trâu Ngọc Nương võ nghệ cao cường tại Dục Dương, nguy hiểm đến tính mệnh, trở lại tình hình của quân Khăn Vàng tại Uyển thành, tình hình bây giờ thế nào? Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nói về đoạn Lưu Tích sau khi nghe nói Mã Dục đi theo Quân Hối, trong cơn thịnh nộ xuất quân đột kích đại doanh Triệu Hoàng, Trương Mạn Thành xuất quân ra khỏi thành muốn giảng hòa nhưng vô tình gặp phục kích. Trong tình huống hoảng loạn, Trương Mạn Thành buộc phải rút lui vào trong doanh của Triệu Hoàng, đồng thời bắt giam Triệu Hoàng, Cung Đô và Tôn Hạ, chỉ có Hàn Trung không biết đã trốn đi từ lúc nào

Bị Hàn Trung mua chuộc, Đỗ Viễn phụng lệnh Lưu Tích đi liên lạc với Cung Đô và Tôn Hạ, nói dối rằng Cung Đô và Tôn Hạ bị Trương Mạn Thành giết chết, Trương Mạn Thành đang dự yến tiệc tại đại doanh Triệu Hoàng, Lưu Tích đã dẫn quân xông đến đó muốn giết Trương Mạn Thành báo thù cho Cung soái và Tôn soái

Tên Đỗ Viễn này có tài mồm mép, lại còn thêm mắm thêm muối như vậy khiến cho bộ hạ của của Cung Đô và Tôn Hạ tin sái cổ, hô to khẩu hiệu đưa Lưu Tích làm Nam Dương đại đốc soái, giết Trương Mạn Thành báo thù. Đỗ Viễn dẫn cả bọn trong đêm tối chạy đến cửa Tây của Uyển Thành thì vừa lúc Trương Mạn Thành dẫn quân đi ra, lúc này mới phát sinh màn phục kích Trương Mạn Thành

Lưu Tích vốn không muốn đối địch với Trương Mạn Thành, nhưng quân mai phục đã làm cờ cho đại đốc soái Lưu Tích, hẳn bây giờ đã hết đường chối cãi, thôi đành xuất quân gia nhập đoàn quân vây công Trương Mạn Thành

Trương Mạn Thành phái người tới Trương Hiến cầu cứu, Trương Hiến cấp tốc dẫn 10 vạn đại quân tới giải cứu, nhưng rốt cuộc đó lại là sai lầm, giữa đường đột nhiên bị phục kích nhưng không biết đó là quân của ai (thực chất là quân của Hàn Trung), một hồi hỗn chiến, kết quả là quân tốt dưới trướng giảm đi phân nửa, chờ chạy tới đại doanh thành tây thì chắc còn lại chưa tới 2 vạn người (dù sao thì đây cũng chỉ là một đám nông dân tập hợp lại, có thể nói là chưa hề có ý thức phối hợp tác chiến, lúc cấp bách miễn cưỡng thì cũng có thể đánh trả 1 đòn, lúc gặp chuyện bất lợi thì lo chạy thoát thân làm trận hình tan rã), lập tức lại bị cuốn vào hỗn chiến, đợi được sắc trời sáng tỏ thì mới phát lệnh thu binh

Đến nước này thì có thể nói là đội quân Khăn Vàng ở nam Dương hoàn toàn bị tan rã.

Ban đầu thực lực của Trương Mạn Thành rất mạnh, cuộc hỗn chiến ngu ngốc tại đây đã bị thiệt hại nghiêm trọng. Trương Hiến không chỉ đánh mất đại doanh thành bắc, 10 vạn đại quân dưới trướng đầu tiên là trúng mai phục, sau là cùng Lưu Tích hỗn chiến một hồi, binh lính tan tát, tử thương hơn nửa, cuối cùng số còn lại chưa tới 1 vạn người

2 ngàn tinh binh của Chu Thương hầu như đã hi sinh trong cuộc hỗn chiến, thậm chí chính Chu Thương cũng bị trọng thương, cái này cũng do Quân Hối gây ra

Do Trương Mạn Thành bắt Triệu Hoảng mà không có lý do, Quân Hối lại là một tên lỗ mãng, kết quả là Quân Hối dẫn 1000 tinh binh tại đó phản chiến, giúp đỡ Lưu Tích đánh Trương Mạn Thành. 2000 tinh binh của Chu Thương là do quân của Quân Hối tiêu diệt, Lưu Tích chẳng qua chỉ là trợ thủ mà thôi.

Trước kia thế lực của Lưu Tích là yếu nhất, trải qua một đêm hỗn chiến, thực lực của Lưu Tích không giảm mà còn tăng lên, bởi vì Trương Mạn Thành phát nộ giết Cung Đô và Tôn Hạ cho nên phần lớn thủ hạ của 2 người đó đều đi theo Lưu Tích. Một đêm hỗn chiến, mặc dù bị thiệt hại nghiêm trọng, nhưng còn lại hơn 3000 người, hơn nữa Lưu Tích vốn có hơn ngàn người, thế là đã lớn mạnh hơn rất nhiều rồi

Tuy nhiên, người được lợi nhiều nhất chính là tên đã đầu hàng triều đình: Hàn Trung. Cũng chính tay Hàn Trung, được Nam Dương Thái thú Tần Hiệt hiến kế, tạo ra trận hỗn chiến này, là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến ngày tàn của quân Khăn Vàng, từ đó quân Khăn Vàng không tài nào ngóc đầu dậy được.

Tới khi mặt trời lại lần nữa mọc lên từ phương đông, trên tường Uyển thành đã thay cờ, thừa dịp Trương Mạn Thành và Lưu Tích hỗn chiến không ngừng, Hàn Trung tranh thủ bất ngờ đánh chiếm Uyển thành, thu thập binh mã của Trương Mạn Thành, Triệu Hoảng, khuếch trương số quân của mình lên ngót 2 vạn người, một bước trở thành người có thế lực nhất trong quân Khăn Vàng ở Nam Dương

Trừ số đó ra thì còn có thế lực thứ 4, đó là Quân Hối dẫn đầu 800 bộ hạ của Triệu Hoảng, có một thôn trang là nơi đóng quân cách đại doanh phía tây thành không xa, quan sát và chờ đợi từ xa. Mặc dù đã chém giết nguyên một đêm, nhưng đến bây giờ Quân Hối cũng không minh bạch rằng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết giờ này Triệu Hoảng sống chết thế nào, cho nên vẫn không đành lòng rời đi

Đến buổi trưa, Hàn Trung cũng đã sắp xếp ổn thỏa thế cục trong thành, phái sứ giả chia nhau đến doanh của Trương Mạn Thành, Lưu Tích và Quân Hối, hẹn bọn họ gặp mặt tại cửa Tây Uyển thành, nói là có chuyện trọng yếu cần thương nghị

Tại Tây Ngạc, đại doanh của quan quân Chu Tuyền

Mặt trời bắt đầu nghiêng về phía Tây, làm cho quan quân tướng sĩ nghĩ rằng sẽ bình yên vô sự như hôm qua thì Tần Hiệt lại mạng về mặt vui mừng đại doanh của Chu Tuyền, cất cao giọng nói: “Tướng quân, đại hỉ! đại hỉ!”

Chu Tuyền thần sắc nghiêm nghị từ bản đồ ngẩng đầu lên, dưới trướng Tào Tháo, Viên Thiệu chư tướng cũng đồng thời quay đầu về phía Tần Hiệt, Tần Hiệt hít vào một hơi, kim nén kích động rồi nói: ” Tướng quân, Hàn Trung thực hiện đúng như kế hoạch, giặc Khăn Vàng ở Nam Dương đã phát sinh đại hỗn chiến, binh mã tổn thất nghiêm trọng, thực lực 10 phần đã bị giảm đi 9 phần, nên không gây lo lắng nữa”

Tần Hiệt vừa nói xong, tất cả chư tướng trong doanh sắc mặt đại biến

Đồng Trác, Lưu Bị và Viên Thiệu có vẻ mặt không tin nổi, Tôn Kiên chau mày trầm suy nghĩ lời này có phải là sự thật không, chỉ có Tào Tháo ánh bình tĩnh, trên mặt không tỏ vẻ ngạc nhiên, dường như tất cả đều đã nằm trong suy đoán.

Chu Tuyền thần sắc vui mừng, phấn khích nói: “Lời ấy có thật không?”

“Là thật” Tần Hiệt nói: “Hiện tại Hàn Trung đã chiếm được Uyển thành, nghịch tặc Trương Mạn Thành chỉ còn lại không quá một vạn quân, ngoài ra còn có quân Lưu Tích, Quân Hối nhưng binh cùng lực kiệt, không đáng kể đến”

“Phách”

Chu Tuyền vỗ tay một cái thật vang, ánh mắt sáng ngời nhìn Tần Hiệt, phấn khích nói: “Tần đại nhân bày mưu tính kế, đẩy nghịch tặc vào thế cùng lực kiệt, đại phá giặc Khăn Vàng ở Nam Dương, đại nhân là người lập công đầu!”

Lời Chu Tuyền vừa nói ra, Viên Thiệu, Đồng Trác đồng thời biến sắc, vẻ mặt giận dữ, hiển nhiên trong mắt bọn họ, Tần Hiệt chỉ có tài mồm mép, sử dụng toàn gian kế, không đụng tới đao kiếm, chẳng giết tên địch nào, làm sao mà được công đầu? Chỉ có Tào Tháo hơi gật đầu, trầm chấp nhận lời nói của Chu Tuyền

Tần Hiệt khiêm tốn nói: “Tướng quân quá lời, nếu không nhờ tướng quân dẫn đại quân đến đây tiêu diệt, hạ quan dù có ba đầu sáu tay cũng không thể ngăn được cơn lũ Khăn Vàng, nên hiển nhiên công đầu là thuộc về tướng quân”

Đồng Trác và Viên Thiệu nghe vậy thấy nhẹ nhõm trong lòng, đoán trước được việc Tần Hiệt không dám nhận công đầu, mắt Tào Tháo lại lộ ra dị sắc, lướt mắt nhìn Tần Hiệt thật sâu, cũng vừa lúc Tần Hiệt hướng mắt về phía Tào Tháo, ánh mắt 2 người giao tiếp, đều từ trong mắt đối phương thấy được 1 tia tán thưởng.

Chu Tuyền cười ha ha, cất cao giọng nói: “ ai được công đầu cứ để triều đình và Hoàng Thượng định đoạt, bây giờ chính là thời khắc động binh đại phá giặc Khăn Vàng, chư tướng nghe lệnh!”

“Có mặt tướng”

Đồng Trác, Viên Thiệu, Tào Tháo, Tôn Kiên và Lưu Bị đồng thời tiến lên trước một bước, hai tay ôm quyền đồng thành hướng Chu Tuyền lĩnh mệnh.

Chu Tuyền hít một hơi lãnh khí, trầm giọng quát: “Chư tướng tức tốc điểm khởi quân mã, theo bản tướng xuất chinh, đầu tiên công phá Trương Mạn Thành ở ngoài thành, sau đó đánh Hàn Trung, tiêu diệt hết giặc Khăn Vàng ở Nam Dương trong ngày hôm nay.”

Đồng Trác và Viên Thiệu đồng thanh nhận lệnh, sát khí trong mắt hùng hực, Tôn Kiên cùng Lưu Bị thần sắc kích động, trong có vẻ rất nóng lòng, chỉ có Tào Tháo khẽ nhíu mày, tựa hồ như cách xử lý Hàn Trung lại có cái nhìn khác, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì thêm, im lặng tiếp nhận quân lệnh của Chu Tuyền.

Chu Tuyền phân công binh mã, chuẩn bị một kích cuối cùng tiêu diệt giặc Khăn Vàng. Tần Hiệt nhận lệnh của Chu Tuyền cũng vội vàng trở về Cức Dương, an bài các lộ nghĩa dũng binh hiệp trợ cùng quan quân đánh giặc Khăn Vàng. Tần Hiệt giả hoạt đã sớm dự liệu từ lâu, sau khi giặc Khăn Vàng ở ngoài thành đánh nhau tan tác với quan quân tất sẽ rút về phía Nam, Chu Tuyền chỉ nhắm vào Uyển thành Hàn Trung, nhất định sẽ không xuất quân truy sát, vậy phần công đầu dù có không muốn nhưng cũng phải rơi lên đầu nghĩa dũng binh.

Đại sảnh huyện nha Cức Dương, trong phong vân hội, các lộ cường hào đều tề tụ một chỗ

Sau khi Uyển thành bị chiếm đóng, để cho triều đình thấy quyết tâm không lùi bước tiêu diệt giặc Khăn Vàng, Tần Hiệt thiết lập bộ máy điều hành lâm thời của quận Nam Dương đặt tại Uyển thành cách huyện Cức Dương không quá trăm dặm, đồng thời dựa vào Cức Dương Hoàng Trung, Dục Dương Trâu Tinh cùng Nghĩa Dương (lúc đó chưa lập thành quận, chỉ là một huyện) Ngụy Hòa (cha của Ngụy Diên), ba bộ nghĩa dũng binh tạo thành thế gọng kìm, có thể tương hỗ lẫn nhau, gắng sức chống đỡ đến khi Chu Tuyền xuất đại quân đến dẹp loạn.

Trên đại đường, Tần Hiệt đang ngồi an tĩnh, vẻ mặt rất thoải mái, ung dung, tình cảnh khốn khó khi bị mất Uyển thành mấy tháng trước đã sớm tan biến thành mây khói.

Dưới đại đường, chư tướng tụ tập đông đủ, Ngụy Hòa, Hoàng Trung đều có thể địch vạn quân, Trâu Tĩnh văn võ song toàn, còn có Nam quận mãnh tướng Sái Mạo phụng mệnh Kinh Châu thứ sử Từ Trắc suất một nghìn quân quốc binh (quận, quốc đều là đơn vị hành chính thấp hơn Châu 1 cấp, Quận thiết lập Thái thú, Quốc thiết lập Quốc tướng có cấp bậc ngang nhau, cái gọi là quận quốc binh chính là bộ phận quân đội trấn giữ tại địa phương tương đương với bộ đội vũ cảnh bây giờ) đến đây trợ chiến, thậm chí ngay cả em vợ của Tần Hiệt - Văn Sính năm nay 19 tuổi cũng đã có phong cách oai hùng, nóng lòng muốn ra trận.

Tần Hiệt thần sắc trang nghiêm, đứng lên cất cao giọng nói: “Phụng lệnh tả trung lang Chu tướng quân”

Hoàng Trung cùng mọi người đứng dậy, trang nghiêm nghe lệnh.

“Hoàng Trung nghe lệnh.”

“Có mặt tướng.”

“Lệnh người đem 500 nghĩa dũng binh mai phục tại kênh Lão Hà, đợi giặc Khăn Vàng đi qua thì châm lửa làm hiệu, suất quân đi phía sau đánh lên.”

“Ngụy Hòa nghe lệnh.”

“Có mặt tướng”

“Lệnh người mang 500 nghĩa dũng binh mai phục ở Hắc Thụ lâm, lấy ánh lửa từ kênh Lão Hà làm hiệu, suất binh đánh về phía đông”

“Trâu Tĩnh nghe lệnh”

“Có mặt tướng”

“Lệnh người đem 500 nghĩa dũng binh mai phục tại Phong lâm độ, lấy ánh lửa từ kênh Lão Hà làm hiệu, tấn công về phía tây”

“Sái Mạo nghe lệnh”

“Có mặt tướng.”

“Lệnh người suất 1000 tinh binh cùng 500 Nam Dương binh đợi lệnh tại Cức Dương, thấy có ánh lửa từ Hào Sơn thì lập tức bao vây Tinh Sơn”

“Văn Sính nghe lệnh”

“Có mặt tướng.”

“Lệnh người dẫn 50 quân sĩ phục kích trên đỉnh núi Hào Sơn, đợi tặc quân rút về Tinh Sơn liền giơ hỏa làm hiệu”

Tần Hiệt phân phó xong, trong lòng kích động, lần này nhất định phải tiêu diệt toàn bộ dư đảng Khăn Vàng, phải hoàn toàn thu lại thế lực đã mất tại Uyển thành, từ đó con đường làm quan của mình mới có thể được sau cơn mưa trời lại sáng, lấy lại sự tín nhiệm từ triều đình.”

15. Chương 15: Gian Ngao Như Cáo

Trâu Ngọc Nương xinh đẹp như hoa, làn da trắng như tuyết(môi đỏ như máu :P), nổi bật với áo bào trắng cùng ngân giáp, thực sự là đẹp đến nỗi không thể tả bằng lời, làm cho người ta chìm vào cơn mê bất tận (mỹ nữ có thể khiến cho Tào Tháo mất mãnh tướng Điển Vi), trong tay nàng đang cầm trường thương, thân thể lơ lửng trên trời như một tia chớp xinh đẹp nhưng lại khiến cho Mã Dục liên tưởng đến loại động vật đáng sợ – rắn độc.

Mã Dực cuối cùng cũng nhận ra, lúc trước hắn có thể đánh lui Quân Hối chỉ là may mắn, nếu như hai người chỉ dựa vào võ công mà so tài thì chắc chắn hắn không tiếp nổi quá 3 chiêu của Quân Hối.

Trong thời buổi loạn lạc này, Mã Dực chỉ biết dựa vào sức mạnh của bản thân. Sau khi đi xuyên qua thời không đến thế giới này, Mã Dực ngạc nhiên khi phát hiện rằng thực lực của hắn so với trước đây mạnh mẽ hơn nhiều, có lẽ tại thời gian thay đổi đột ngột nên cơ năng sinh lý phát sinh những đột biến bất ngờ, cũng coi như là nhân họa đắc phúc. Chính dựa vào sức mạnh này mà hắn có thể trong loạn quân mở đường máu, thoát chết mấy lượt.

Nhưng hiện tại cái sức mạnh ấy lại không phát huy được tác dụng.

“Bình!”

Một âm thanh khó chịu vang lên, Trâu Ngọc Nương lại một lần nữa uốn cong ngân thương thành hình cung đâm vào cương đao của Mã Dực đang ở thế phòng ngự, rồi chuyển hướng đâm mạnh vào lưng của Mã Dực, tuy rằng lực không lớn nên không gây cho Mã Dực vết thương nào nghiêm trọng nhưng lại như một tảng đá nặng đè lên tâm lý Mã Dực.

Đây là lần thứ mười rồi, ngân thương trong tay Trâu Ngọc Nương lần nào cũng có thể dễ dàng xuyên qua lưới đao của Mã Dực.

Mã Dực bắt đầu tuyệt vọng, bởi vì hắn gặp bất lợi về độ dài vũ khí, bây giờ hắn hoàn toàn bị động chịu đòn, nếu tiểu bì nương này chuyển sang đâm hoặc quét ngang thì chắc chắn sẽ chịu thêm ít nhất là 10 vết thương nữa, không biết là lúc đó hắn còn đủ sức mà phản đòn không nữa. Nhưng điều làm hắn bức nhứt chính là tiểu bì nương vừa xinh đẹp vừa lợi hại này thật kỳ quái, dường như không muốn hạ thủ giết hắn, ngược lại giống như cố tình đùa cợt hắn, làm cho hắn phải chạy vòng vòng, chẳng lẽ nàng ta muốn vắt kiệt sức của hắn rồi bắt sống sao?

“Bắt sống ư?”

Đột nhiên trong mắt Mã Dực xoẹt qua một tia giao hoạt, bỗng nhiên tìm ra đường con đường sống trong chỗ chết, tuy rằng cũng rất mạo hiểm mà khả năng thành công cũng không cao, nhưng dù có thất bại nhưng cứ nếu ở trong tình trạng như bây giờ thì càng tệ hại hơn nữa, không phải sao? trong thời loạn thế này, đời người chính là một canh bạc, nếu đã đánh cược thì phải có thắng có thua, liều mạng thôi!

“”Hãy”

Mã Dực ra sức chém một đao, một lần nữa không lo rằng mình sẽ chém hụt, ngay cả bóng của ngân thương cũng không thèm để ý, thê thảm hơn nữa là lần này Mã Dực lại dùng sức quá mạnh, có lẽ hắn đã kiệt sức nên có vẻ loạng choạng sau khi đã chém một đao vào khoảng không, hai chân đi xiên vẹo, sự phòng ngự ban đầu rất chặt chẽ nhưng phút chốc hoàn toàn rời rạc làm lộ ra sơ hở ở sau lưng.

Đôi mắt xinh đẹp của Trâu Ngọc Nương sáng lên, trên miệng lộ ra nụ cười mỉa mai người, ngân thương trong tay xoay một vòng lớn trên không rồi như tia chớp hung ác nhắm vào lưng của Mã Dực mà lao đến. Trâu Ngọc Nương tin rằng chỉ cần một chiêu này thì dù hắn có trâu bò đến đâu cũng phải thúc thủ chịu trời.

Trâu Ngọc Nương muốn bắt sống tên khâm phạm triều đình này để thuyết phục ca ca nàng Trâu Tĩnh cho nàng ra chiến trường.

Mã Dực hình như đã phát giác có điều không ổn liền nhảy lên phía trước theo bản năng, ngân thương trong tay Trâu Ngọc Nương nặng nề quét lên lưng của hắn, phát ra tiếng “xoạt”. Mã Dực hét lên trong đau đớn, thân hình ngã xuống đất trong tư thế nằm sấp, sau đó không còn nghe tiếng động gì nữa giống như đã tắt thở rồi.

Đương nhiên là Mã Dực đang giả chết, một thương này đích xác là rất hung ác khiến ngực hắn như nghẹt thở, nhưng lại không gây ra vết thương nào nghiêm trọng. Hắn nghiêng đầu nằm rạp xuống mặt đất, hai mắt híp lại chờ đợi sự tuyên án cho số phận hắn. Có thể tiểu bì nương này một phát đâm xuyên hắn nhưng cũng có thể ra lệnh trời hắn lại, nếu vậy thì coi như hắn đã thua canh bạc này, cuộc chơi kết thúc, một khi đã rơi vào tay quan quân thì nhất định sẽ không có kết cục tốt?

Trên mặt Trâu Ngọc Nương thoáng nở nụ cười đắc ý, thúc ngựa về phía trước, giơ ngân thương ra dò xét, trở mình Mã Dực, thích thú ngắm nhìn bộ dạng khốn đốn của hắn, đây là khâm phạm mà triều đình đang truy nã ư? nghe nói hắn đã từng xoay chuyển tình thế đại phá quan quân tại Bạch Long Than, ngay cả Đại Hán tả trung lang tướng Chu Tuyền chiến công lẫy lừng cũng phải xem hắn là mối nguy hiểm tiềm ẩn của Đại Hán, sao lại có thể là tên gà chết này cơ chứ?

Khi Mã Dực hé mắt thì thấy ngân thương đã gần trong gan tấc, tua cờ màu hồng dường như quét trên mặt hắn, trong lòng nhin không được bỗng nhiên điên cuồng nhảy dựng lên, xem chừng là đã thành công, có hy vọng rồi! Tiểu bì nương này tuy võ nghệ cao cường nhưng kinh nghiệm thực chiến vẫn quá ít! Có thể sống sót hay không hoàn toàn dựa vào một chiêu này.

Tưởng rằng đối phương đã ngất nên Trâu Ngọc Nương đến gần mà không hề đề phòng, cơ bắp toàn thân Mã Dực căng lên giống như con báo săn bắt đầu chạy hết tốc lực.

Ngân thương của Trâu Ngọc Nương chỉ mới vừa chạm vào bả vai của Mã Dực, Mã Dực đang bất động bột nhiên cử động, tay phải không biết từ đâu ra giữ chặt lấy ngân thương của Trâu Ngọc Nương, đồng thời xoay mình bắn lên, Trâu Ngọc Nương kinh hãi, thấy đối phương phóng tay chụp lấy ngân thương, hai tay vội vàng phát lực giựt mạnh ngân thương lên theo bản năng, muốn thoát khỏi một trảo của Mã Dực.

Nhưng đã muộn, Mã Dực đã tính toán kỹ lưỡng, quyết không cho Trâu Ngọc Nương kịp phản ứng.

Lúc cảm thấy luồng lực trên ngân thương truyền đến tay Mã Dực, hắn vui mừng quá đỗi, xem chút nữa là ngựa mặt lên trời mà huyết sáo, chim non vẫn chỉ là chim non thôi. Nếu lúc này mà Trâu Ngọc Nương vứt bỏ thương mà thoát lui thì Mã Dực coi như xong đời nhưng lúc này, khi Trâu Ngọc Nương giựt mạnh cây thương thì hắn đã chớp ngay lấy thời cơ.

Lúc này Mã Dực coi như là đã thành công một nửa, kể đến còn phải phụ thuộc vào việc hắn có thể khống chế tiểu mi nhân trông đáng yêu nhưng thực lực mạnh mẽ này không. Trâu Ngọc Nương tuy có võ nghệ cao cường, công phu dụng thương siêu phàm, chỉ khi nào bị Mã Dực áp sát, trường thương mất đi lợi thế, hơn nữa so về thể lực thì nàng đã lâm vào hoàn cảnh bất lợi, Mã Dực tự tin đến 7 phần là có thể chế phục được nàng.

Mượn sức giật thương của Trâu Ngọc Nương, Mã Dực giống như mất đi trọng lực nhẹ nhàng cùng ngân thương phi trên không, thân thể vừa mới bay lên không trung, hai tay Mã Dực lập tức hành động, thuận theo ngân thương của Trâu Ngọc Nương mà leo về phía trước, cuối cùng cũng đã đến cuối ngân thương, Trâu Ngọc Nương đã gần trong gan tấc.

Lúc này Trâu Ngọc Nương mới nhận thấy nguy hiểm vội vã buông ngân thương, đáng tiếc là quá muộn. Mã Dực đã vượt qua đỉnh đầu của nàng, giống như một con đại điêu ở phía sau nàng đang gập cánh lao xuống, cánh tay chắc khỏe vỗ đến vòng eo nhỏ nhắn của nàng, thoáng chốc đã bị Mã Dực ôm chặt lấy, con chim non Trâu Ngọc Nương này muốn bay ra khỏi tay hắn còn khó hơn lên trời.

Trâu Ngọc Nương quát một tiếng, tay trái nắm chặt cương, hai chân kẹp chặt vào bụng ngựa, đồng thời giựt mạnh cùi chỏ bên phải. Mặc dù Trâu Ngọc Nương còn non nớt trong thực chiến nhưng không đồng nghĩa với việc ngoan ngoãn chịu trời! Mặc dù nàng chịu lép vế về thể lực nhưng bù lại nàng có võ nghệ cao cường

Mã Dực miễn cưỡng chịu một đòn của Trâu Ngọc Nương, mặc dù là đau thấu trời nhưng cái gì cũng có giá của nó, hắn cùng Trâu Ngọc Nương rớt trên lưng ngựa, ngựa cưỡi của Trâu Ngọc Nương bị đau nên phóng chân chạy băng băng, hai cánh tay của Mã Dực ôm chặt lấy vòng eo thon thả của nàng.

“Buông tay!”

Trái tim của Trâu Ngọc Nương nhảy loạn trong lồng ngực, hai má đỏ bừng, ra sức vùng vẫy khỏi cánh tay Mã Dực, nhưng nàng rất nhanh ngừng lại, bởi vì có một thanh chủ thủ kề sát vào chiếc cổ trắng ngần của nàng. Trên thế giới này, không ai là không sợ chết, khi cái chết như mây đen phủ xuống thì rất ít người còn cố gắng vùng vẫy một cách vô ích.

“Ha ha ...Giá!”

Đại cục đã định, Mã Dực ngựa mặt lên trời cười dài, đồng thời hai chân phát lực cố gắng kẹp vào bụng ngựa, con ngựa đau nhức tung vó phóng về phía trước như tên bắn. Lúc này, 300 Quận Quốc binh đi cùng

Trâu Ngọc Nương như mới tỉnh mộng liền hò hét inh ỏi đuổi theo Mã Dực nhưng chỉ còn thấy dấu chân ngựa in lại trên tuyết.

16. Chương 16: Đuổi Tận Giết Tuyệt

Không nói đến Mã Dực xảo trá như hồ ly, ăn hiếp đám gà con thiếu kinh nghiệm thực chiến, mạo hiểm cướp được Trâu Ngọc Nương bỏ trốn, lại nói đến quân Khăn Vàng trong Uyển Thành, đã bị tiêu diệt phần lớn.

Cửa một thôn nhỏ ở tây thành, Quân Hối như tòa thiết tháp tròn tròn hai mắt, một tay nắm vạt áo một Khăn Vàng tên lính Khăn Vàng trước mặt xóc lên lơ lửng trên không trung, lớn tiếng quát: "Người nói cái gì?"

Tên lính Khăn Vàng nọ sợ vỡ mật, gắng gượng mà đáp: "Tướng quân, Triệu soái đã bị Hàn Trung hại chết rồi, cùng ngộ hại với Triệu soái còn có Đại đốc soái và Lưu Tích Tích, Hàn Trung phao tin là có việc cần thương lượng, nhưng lại ngấm đầu hàng triều đình, Đại đốc soái, Triệu soái và Lưu Tích vừa tới cửa tây, quan quân đột nhiên xông tới, Đại đốc soái và Triệu soái không kịp phòng bị, tất cả đều ngộ hại."

Quân Hối giận dữ hét: "Thằng giặc Hàn Trung, ta sẽ không tha cho hắn! Vậy thuộc hạ của Triệu soái và Đại đốc soái đâu? Họ thế nào rồi?"

Khăn Vàng tên lính Khăn Vàng vẻ mặt đau khổ đáp: "Đại doanh ở tây thành đã bị công phá, tướng sĩ trong doanh phần lớn đầu hàng hoặc bị giết, chỉ có rất ít người đào thoát được, tiểu nhân cũng nhờ nhanh chân mới may mắn nhặt về được cái mạng."

"Đáng hận! Hơn mười vạn đại quân, lại bị hủy diệt trong một trận, thật sự đáng hận!" Quân Hối hai tay đâm mạnh vào nhau, bực tức nói: "Vậy giờ quan quân đi hướng nào rồi?"

Khăn Vàng tên lính Khăn Vàng nói: "Một bộ phận tiến vào trong thành, một bộ phận hình như kéo đến tấn công doanh trại của Lưu Tích ở phía nam thành."

"Bất hảo, Lưu Tích bộ khúc gặp nạn rồi!" Quân Hối thất sắc nói: "Mã Dực có ơn với ta, ta không thể thấy chết mà không cứu!"

Quân Hối còn không biết Mã Dực thật ra đã sớm rời đi.

Lắc mạnh bàn tay đem Khăn Vàng tên lính Khăn Vàng đã bị dọa cho gần chết ném xuống đất, Quân Hối nhảy lên một bức tường đổ, keng một tiếng rút ra bảo kiếm, giờ kiếm lên trời hét to một tiếng, hơn tám trăm Khăn Vàng vốn đang ngồi hoặc nằm tán loạn trong thôn vội vàng đứng dậy, hướng đến tập hợp phía trước Quân Hối.

Trong tám trăm Khăn Vàng kia có không ít là thuộc hạ cũ của Quân Hối, lúc Quân Hối còn làm sơn tặc ở Thanh Châu thì đã đi theo hắn giết người cướp của, sau đó Thanh Châu náo loạn do gặp phải hạn hán trăm năm một lần, tiếp theo lại gặp nạn châu chấu, dân chúng hết đường sống, sơn tặc dựa vào việc cướp đoạt cũng gặp tai ương, Quân Hối không thể làm gì khác hơn là dắt bọn họ trốn về phía nam, mãi cho đến địa giới Nam Dương, mới được Triệu Hoảng thu nhận.

Cho nên, sơn tặc Khăn Vàng kia và nông dân Khăn Vàng bản chất khác nhau, bởi vì hàng năm cuộc sống đều đặt trên mũi dao, lại ngàn dặm bỏ trốn, thể chất nếu yếu căn bản là không thể sống sót. Kết quả sau một phen đấu tranh sinh tồn, mạnh được yếu thua, đến cuối cùng những người còn lại đều là hảo thủ.

Bọn họ chẳng những tác phong tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, mà ý chí chiến đấu so với binh lính Khăn Vàng bình thường cũng mạnh hơn rất nhiều, đội sơn tặc Khăn Vàng kia vốn là có trên ngàn người, đáng tiếc một phen ác chiến Bạch Long Than, lại gặp phải Tây Lương thiết kỵ vô cùng hung hãn, vì vậy tổn thất cực lớn, còn sống không tới ba trăm người, tối hôm qua đánh nhau cùng thuộc hạ của Chu Thương, lại vừa hao tổn hơn trăm người, hiện tại còn không tới hai trăm người.

Quân Hối ánh mắt dữ tợn đảo qua, hơn tám trăm Khăn Vàng tên lính Khăn Vàng tất cả đều im tiếng, cả thôn trang yên tĩnh lạ lùng, chỉ nghe tiếng gió lạnh, và mơ hồ nghe thấy được tiếng thở dốc nặng nề của quân lính Khăn Vàng.

“Trận chiến Bạch Long Than, Mã Dực có ân cứu mạng chúng ta, tri ân không báo không phải là trượng phu! Nay Mã Dực gặp nạn, ta muốn đi tới cứu viện, mọi người có nguyện ý cùng đi với ta không?”

“Nguyện đi!”

“ Xin nghe tướng quân sai khiến!”

“ Bọn ta thề nghe theo!”

Quân lính Khăn Vàng xuất thân sơn tặc lập tức hưởng ứng, còn quân lính Khăn Vàng xuất thân nông dân mất lộ ra vẻ do dự, đi thì nhất định chịu chết, sự lợi hại của quan quân bọn họ đã sớm lĩnh giáo rồi, nếu không đi, thế nào cũng bị Quân Hối giận dữ giết chết, cho nên bên nào cũng gặp khó khăn.

Quân Hối giận dữ nói: “Không muốn đi thì mau rời đi, ta tuyệt không miễn cưỡng.”

Cả thôn im lặng không tiếng động, một lúc lâu sau có một tên lính Khăn Vàng thử dò xét hướng trong thôn rời đi, Quân Hối hừ lạnh một tiếng giương cung lấp tên bắn một mũi, liền đem tên sơn tặc kia ghim chết trên mặt đất.

Quân Hối bắn 1 phát chết tên Khăn Vàng muốn bỏ đi đó, rồi lớn tiếng quát to: “ Nếu ai còn dám lùi bước , hãy lấy đó làm gương !”

Quân lính Khăn Vàng tất cả đều lạnh người, theo Quân Hối đi giết quan quân có thể sẽ chết, nhưng nếu không đi sẽ chết ngay lập tức, chỉ cần không phải ngu ngốc, ai cũng biết nên chọn lựa thế nào.

Binh lính Khăn Vàng khiếp sợ uy phong của Quân Hối, không thể làm gì khác hơn là giữ vững tinh thần đi theo Quân Hối về phía doanh trại phía nam thành.

Khi Quân Hối dẫn quân chạy đến doanh trại phía nam thành, thì Chiết Trùng giáo úy Viên Thiệu đang suất lĩnh quan quân tấn công rất gấp, Chu Tuyền nhắm vào Hàn Trung ở Uyển Thành, cho nên chỉ phái Viên Thiệu dẫn năm trăm bộ binh sĩ tấn công đại doanh thành nam, đi theo còn có Trác quận Lưu Bị dẫn theo năm trăm nghĩa dũng binh U Yển. U Yển nghĩa dũng binh của Lưu Bị thiếu hụt huấn luyện, trang bị lại kém, căn bản chỉ có thể đứng ở một bên reo hò trợ uy, chứ không thể làm việc gì lớn lao hơn được.

Lực chiến đấu của Hán quân rất mạnh mẽ, bọn họ chẳng những huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị đầy đủ, hơn nữa còn có chế độ phần thưởng công huân, chém giết một tên Khăn Vàng nghĩa là một phần công lao, một phần tướng thưởng, cho nên người nào cũng tranh trước, liều mạng tiến lên.

Thủ hạ Viên Thiệu chân chính có thể dùng chỉ có năm trăm nam binh (binh chế thời Hán, có nam quân, bắc quân, địa vị tương đương trung ương quân), nhưng mạnh mẽ đánh cho ba nghìn quân Khăn Vàng trong doanh của Lưu Tích chống đỡ vất vả, nếu như không có cứu viện, quân Khăn Vàng của Lưu Tích sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt.

Tại thời khắc nguy cấp này, nhân mã của Quân Hối đã kéo đến.

Lại nói Uyển Thành lúc này đã biến thành một biển máu, thi thể chất cao như núi.

Hàn Trung tự cho là lập được công lớn, tất nhiên sẽ được triều đình phong thưởng, từ đó một bước lên mây, từ tướng lĩnh Khăn Vàng biến đổi thành đại Hán trung thần, rốt cuộc bị đồ đao lạnh như băng của quan quân phá vỡ mộng đẹp.

Dưới mệnh lệnh của Chu Tuyền, Hai vạn quân Khăn Vàng còn lại của Hàn Trung rời rít buông bỏ vũ khí trong tay, hai tay trống không xếp thành hàng đội chỉnh tề di chuyển vào thành lũy bên trong cửa tây Uyển Thành, khi cửa thành nặng nề chậm rãi khép lại, bọn lính Khăn Vàng này còn đắm chìm trong mộng đẹp, hồn nhiên không biết tai nạn đã giáng xuống.

Cho đến khi một đội cung thủ ánh mắt lạnh lùng đi lên phía trên tường thành , Hàn Trung vẫn luôn đi theo phía sau Chu Tuyền lấy lòng mới ý thức được có chuyện không ổn, quan quân bày ra thế trận này muốn làm gì? Thủ thành sao? Hiện tại quân Khăn Vàng ở Nam Dương đã bị tiêu diệt rồi, còn ai dám đến tấn công Uyển Thành? Nếu như không phải thủ thành, vậy bọn họ muốn làm cái gì?

Một ý niệm đáng sợ thoáng hiện ra trong đầu Hàn Trung, sắc mặt hắn trong khoảng khắc biến thành một mảng trắng bệch, vừa vặn Chu Tuyền quay đầu nhìn về phía hắn, trong con mắt âm trầm không hề che dấu

tỏa ra sát khí lạnh như băng! Trời ạ, quan quân đây là muốn bắn giết thuộc hạ của hần, nhưng bọn họ đã đầu hàng rồi, tại sao còn muốn làm như vậy?

Mắc lừa, nhất định bị lừa rồi.

Hàn Trung gào lên như con thú bị thương: “ Tướng quân, người không thể, người không thể làm như vậy! Người đã đáp ứng ta, chỉ cần đầu hàng triều đình, sẽ không truy cứu chuyện lúc trước.

Chu Tuyền không chút biểu tình quay mặt đi, giơ cao tay phải lên hung hăng phất mạnh, quan quân đang khấn trương nhìn chằm chằm thủ thế của Chu Tuyền lập tức thê lương gào lên: “ Phóng Tiễn!”

Hiệu lệnh lạnh lùng nọ đã phá tan giấc mộng đẹp của hàng binh Khăn Vàng, đã đầu hàng triều đình, chờ đợi bọn họ chỉ có thể là số phận bị đồ sát thôi.

Đã sớm quen với sinh tử, các cung tiễn thủ lạnh lùng như đá giương cung, lấp tên, nhắm chuẩn sau đó buông tay, mũi tên bén nhọn rời cung bay đi, chỉ một thoáng, hơn một ngàn mũi tên sắc bén hợp thành lưới hái vô tình của tử thần thu hoạch tính mạng các hàng binh Khăn Vàng không hề phòng bị.

“ Không!”

Hàn Trung quá phần nộ, hét lớn một tiếng lao về phía Chu Tuyền, Đồng Trác đã sớm mắt nhìn chằm chằm chờ đợi ở một bên không chút do dự rút kiếm bổ tới, ánh kiếm lóng lánh, máu nóng bắn ra, đầu lâu của Hàn Trung rớt xuống đất.

Một kiếm chém đầu Hàn Trung xong, Đồng Trác không cam lòng nhìn xuống một mảng huyết ngục dưới thành, hơn hai vạn Khăn Vàng kia, đây là hai vạn công lao a! Đáng tiếc thật, không thể tính lên trên đầu Đồng Trác hần, nếu không, bằng chừng này chiến công, Đồng Trác hần có thể thăng lên thành Thiên Lang Tướng rồi.

Dưới lá tinh kỳ đang phấp phới bay, Tào Tháo nghiêm trang đứng thẳng, cuối cùng không đành lòng nhìn hết một màn thảm cảnh nọ, lặng yên quay mặt đi hướng khác.

Trong ngoài Uyển Thành, gió bắc thổi càng mạnh, một đoàn mây đen bay tới, che mất ánh tà dương yếu ớt, cả vùng biến thành một mảnh đau thương. Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu!

17. Chương 17: Thú Tính

Nhìn màn đêm dần buông, bốn phía mênh mông, cây rừng dày đặc, cũng không biết đã tới địa phương nào rồi. May mắn là đã cắt đuôi được đám truy binh. Trong khi Mã Dục rất mệt mỏi thì Trâu Ngọc Nương lại khá nhàn hạ, nàng trợn to đôi mắt xinh đẹp hướng về phía Mã Dục không chớp. Khi sự sợ hãi và bối rối ban đầu qua đi, Trâu Ngọc nương mới phát hiện ra Mã Dục cũng không đến nỗi hung ác như tưởng tượng. Ngọc Nương cũng dần dần trấn tĩnh lại. Nhưng điều làm nàng cảm tức là hai tay chân còn bị trói chặt với nhau, bị tên “Hung đồ” đáng chết kia khiêng như một cái bao, hiện tại lại bị hần tùy tiện quăng vào vùng băng tuyết này, tất cả làm nàng thấy vừa lạnh vừa không thoải mái. “Ui, ta lạnh. Người có thể tìm chỗ nào sạch sẽ cho ta ngồi lại chút không? “

Trâu Ngọc Nương hung hăng nói, không cần biết mình đang là con tin. Vốn dĩ từ nhỏ đã được nâng niu bảo vệ thì làm sao nàng hiểu ra hoàn cảnh hiện tại cơ chứ. Mã Dục bốt một nắm tuyết vào miệng, lạnh lùng không buồn để ý đến Trâu Ngọc nương

“Này, dù sao người cũng trốn thoát rồi, sao không thả ta về ?” “Người chết rồi à, không nghe ta nói gì sao?” “ Thực ra, người không thoát được đâu. Bể truy nã đã dán khắp 13 châu. Đến đâu người cũng bị truy bắt như khâm phạm thôi” Mã Dục nhất thời khựng lại, trong con ngươi toát ra ánh mắt như lang sói. Trâu Ngọc nương nói câu cuối cùng đã chạm đến nỗi đau của hần. Hần rốt cuộc đã thành khâm phạm truy nã của triều đình, trên công cáo rõ ràng đề viết “Giặc Khăn Vàng Mã Dục” Hần từ lúc nào thành Giặc Khăn Vàng được vậy? Chỉ là tiểu tốt thôi mà. Càng làm hần điên lên là Mã Dục và Giặc Khăn Vàng vĩnh viễn

liên hệ với nhau, từ giờ trở thành con chuột cho người ta đuổi đánh. Muốn rũ bỏ tiếng xấu thực khó hơn lên trời. Những sĩ tộc môn phiệt đó làm sao có thể đi theo một tên giặc Khăn Vàng như hần Tam quốc thời Hán mạt là thời đại của của sĩ tộc môn phiệt, không có bọn họ ủng hộ, làm sao có thể làm quân phiệt chiếm đóng một phương đây? Nhiều lắm là làm một tên sơn tặc chiếm núi làm vua mà thôi. Nhưng làm một tên sơn tặc cơ hồ cũng không sống an nhàn được. Sống trong hang, mặc áo da thú, nhịn ăn, đó là cuộc sống con người sao? Nói đi cũng phải nói lại, coi như không làm quân phiệt, tìm một thế lực mạnh mà dựa vào, nhưng cũng giờ chưa đến lúc. Hiện tại Linh Đế còn chưa chết, Đại Hán khí số chưa hết. Tào Tháo, Lưu Bị còn như mấy tên nít ranh, chưa có chút dã tâm hay tham vọng gì. Tôn Quyền chưa biết chừng còn đang mặc tã. Chẳng lẽ đi dựa hơi vào tên ma quỷ Đồng Trác. Chỉ sợ tên Tây Lương ma quỷ kia sẽ chặt đầu hần xuống mà nộp cho triều đình lập công. Hiện tại mới là mùa xuân năm 184, cách thời gian Linh đế băng hà, thiên hạ đại loạn còn khoảng năm năm. Làm sao sống sót cho qua hết năm năm đây chứ? Đây chính xác là thời loạn thế. Nếu lúc đầu có thể gia nhập quân đội, từ từ phát triển. Rồi tranh thủ thiên hạ đại loạn mà làm như bọn Viên Thiệu, Tào Tháo, thành quân phiệt cát cứ một phương. Giờ thì tốt quá rồi, sau một đêm thành khâm phạm của cả thiên hạ, Giờ biết sống sao? Mã Dục tuy là người hiện đại, đối mặt với cục diện như thế này cũng vô kế khả thi. Càng nghĩ càng thấy tiền đồ ảm đạm, càng thấy tức giận, ánh mắt nhìn Trâu Ngọc Nương dần dần không được bình thường. Giống như mọi người, gặp phải tuyệt cảnh trong lòng Mã Dục cũng dâng lên tâm lý cuồng bạo. Nếu như bên cạnh còn một con dê đang chờ làm thịt, ta đây chỉ biết khẩn nguyện cho vận mệnh của nó thôi, amen! Đón nhận ánh mắt thú tính cuồng loạn của Mã Dục, Trâu Ngọc Nương bỗng rùng mình một cái, thân thể mềm mại co lại, giọng run run “”Người... Người muốn làm gì?” Mã Dục nhếch miệng thản nhiên cười, lộ ra hàm răng trắng dã, (:D), bộ dáng này giống như động tác há cái miệng đầy máu của một con sói hung dữ. Hỏi thừa thãi, nam nhân và nữ nhân ở chung một chỗ, còn có thể làm gì? Mẹ kiếp, coi như làm tên khâm phạm đang lưu vong, trước hết cũng phải cho tiểu bì nương kia biết tay đã. Ai sợ ai chứ. Dù sao kể từ ngày hôm nay, hần không liều mạng cũng chết, có đắc tội với thế lực quân phiệt nào cũng không quan tâm. Mã Dục cánh cửa ác độc và căm kỵ đã mở toang, trong khoảnh khắc đôi mắt Mã Dục bùng bùng rực hỏa. Nam nhân trong lúc tuyệt vọng, học-môn nam tính cương thịnh; nếu như lúc đó có nữ nhân bên cạnh, bọn họ phần lớn lựa chọn phát tiết ra, đến khi tình lực cạn kiệt thì thôi. “Không,,,” Đứng”

Trâu Ngọc Nương dự cảm sẽ phát sinh chuyện gì rồi, nàng sợ, một mặt lắc đầu, một mặt liều mạng vặn xoắn thân thể mềm mại muốn chạy trốn. Nhưng hai tay hai chân của nàng đều bị cột chặt lại, căn bản không được như ý muốn. Mã Dục từng bước sấn tới, tựa như lão ưng bắt con gà con, bế nàng đứng lên, ma trảo thật sự không chút khách khí mò đến vùng eo nhỏ nhắn của nàng. Thân thể mềm mại của Trâu Ngọc Nương run rẩy, nhắm chặt đôi mắt đẹp, hai hàng nước mắt theo má chảy xuống.

Thấy Trâu Ngọc Nương bị mình vùi dập như hoa đào gặp mưa, Mã Dục đột nhiên trong đầu hiện lên một bức tranh đã gặp. Nhất thời trong lòng đau xót. Nhớ lại đêm đó, hần cũng hung hăng thương tổn nàng, nàng cũng như vậy, trong lòng ngực hần khóc như mưa; mà hôm nay, nàng và hần đã cách biệt hai thế giới, không thể gặp lại nữa. Đau thương sâu sắc trong lòng kéo đến, rực hỏa trong mắt Mã Dục dần biến mất.

Mã Dục không còn hứng thú chút nào mặc kệ Trâu Ngọc Nương, bước đến tảng đá ngồi phịch xuống, gất gỏng nói :”Khóc, khóc cái gì. Làm chuyện này phải có chút hứng thú. Khóc thế này làm được gì. Trời ạ” Chờ một hồi không thấy điều khunhr khiếp xảy đến với mình, Trâu Ngọc Nương ngạc nhiên, mở to đôi mắt đẹp, chỉ thấy tên “Hung đồ” đã cúi đầu ủ rũ ngồi bên cạnh tảng đá, ngơ ngẩn nhìn đám tuyết, trong mắt toát ra vẻ đau thương làm người khác rung cảm. , vừa rồi thú tính kia làm nàng sợ hãi đến tuyệt vọng, giờ đã biến mất không chút tung tích. Trâu Ngọc Nương bị hù dọa đến mức toát mồ hôi lạnh đầy người. Từ đó biết điều một chút, miệng ngậm chặt, không dám chọc tức Mã Dục nữa. Mã Dục chột hít vào một hơi, cống Trâu Ngọc Nương tiếp tục lên đường, nơi đây không nên ở lâu. Truy binh lúc nào cũng có thể đuổi theo, nếu như bị bọn họ thấy được, muốn thoát thân cũng phải gặp nhiều khó khăn hơn. Còn phải tìm một cái sơn động để qua đêm nữa, tìm một chút lót dạ, bằng không, không bị chết rét cũng sẽ chết đói Lại nói Viên Thiệu đang tấn công doanh trại đến lúc quan trọng thì Quân Hối dẫn binh tấn công. 500 quân U Yển đang đứng một bên reo hò trợ oai rất cuộc cũng phải xông trận chặn đường chém giết của Quân Hối. 500 nghĩa dũng binh của Lưu Bị quả rất yếu ớt, thế nhưng hai đại hán bên cạnh Lưu Bị thật sự kinh người. Một người mặt đỏ, một người mặt đen, đều là những hung thần ác sát. xông sáo vào giữa đám quân Khăn Vàng, như hổ lạc giữa bầy dê, không ai có thể địch lại quá một hiệp. Quân Hối và đại hán mặt đỏ ngạnh đầu một đao, hai tay liên bừa rùn, trường đao cơ hồ vượt khỏi tay. “Người này quả thực lợi hại, ta địch không lại

hắn“ Quân Hối thấy thế liền kinh hãi, quay ngựa lại chạy nhanh. Đại hán mặt đỏ thừa thế muốn đuổi theo. Quân Hối vẩy tay, huy động hơn trăm sơn tặc binh đồng loạt xông lên, lấy đại hán mặt đỏ liều mạng mà chém giết. Đại hán mặt đỏ không hoảng cũng không vội, trong tay nắm chặt thanh Đại Khảm Dao nặng nề mà bạt ngang, đao vung đến đâu quân Khăn Vàng ngã ra như ngã rạ đến đâu máu thịt bay tung tóe Nhưng đòn liều mạng điên cuồng tấn công của đám quân Khăn Vàng cũng không phải là không có tác dụng, Quân Hối vòng qua doanh trại chạy mất. Ngựa của đại hán mặt đỏ bị loạn đao đâm chết, hắn đành phải bỏ chiến mã, múa đao xông lên. Đại hán mặt đen hét lớn một tiếng :” Nhị ca, ta tới giúp ngươi” Gã mặt trắng Lưu Bị thấy thắng lợi đang ở trước mắt, có cơ hội thừa thắng xông lên như vậy, cũng không cam lòng bị bỏ lại phía sau. Múa tít song kiếm lên hỗ trợ, lạc cả giọng hô to :”Nhị đệ, Tam đệ, ta cũng tới đây...” Trong doanh trại của Lưu Tích, Bùi Nguyên Thiệu và Lưu Nghiên đang dẫn tân binh Khăn Vàng khổ sở ngăn cản quân Viên Thiệu tấn công như vũ bão. Một chiến mã phi như bay, lướt qua doanh sách cao hơn cả đầu người tiến vào, đích thị là Quân Hối đã xuyên qua biển người, thẳng ngựa lập định, lớn tiếng rống to :”Mã Được ở đâu?” Bùi Nguyên Thiệu ánh mắt lạnh đi nói :”Quân Hối là người?”

Quân Hối quát lại :”Mã Được đâu?”

Bùi Nguyên Thiệu ánh mắt buồn bã :”Mã Được đi rồi”

“Đi?” Quân Hối ngạc nhiên, chợt lạnh lùng nói :”Sự việc không thể chần chừ, theo mỗ đột phá vòng vây phía Nam” Dứt lời, Quân Hối quay đầu ngựa hướng phía nam phóng đi, trường đao trong tay giơ cao lên trời, sát cơ lăm lăm kích động trong mắt; ngừng đầu huyết sáo một tiếng, rồi hét lớn giọng thê lương vang dội :”Căn ta thì chết!” Lời nhảm của dịch giả: “tell berin i love her!!!”

18. Chương 18: Mắc Mưu

Quân Hối liều chết đột phá vòng vây, Bùi Nguyên Thiệu hộ vệ cho Lưu Nghiên mà chạy. Phía sau là một đám tàn binh. Cũng không biết còn lại bao nhiêu người, tất cả chỉ biết hướng về phía Nam mà chạy..

Dưới ánh trăng lạnh lẽo và âm u, không biết chạy được bao lâu, chợt thấy phía trước là một gò đất hoang vu ven sông, không khí yên tĩnh chết chóc đến rợn người, Quân Hối có cảm giác bất an, vội dừng ngựa lại hỏi một tên lính bên cạnh: “Vùng đất hoang vu trước mặt kia, là địa phương nào?”

Một tên giặc Khăn Vàng người bản địa bạo gan hồi báo: “Bẩm tướng quân, đó chính là Lão Hà Cầu”

“Lão Hà Cầu?”

Quân Hối hơi trầm ngâm, đột nhiên hắn cảm thấy một sự nguy hiểm.

“Ồ ồ”

Quân Hối vừa dứt lời, từ phía dòng suối bỗng nhiên vang lên một thanh âm trầm trầm, lửa cháy ngút trời, không biết bao nhiêu quan quân từ bãi đất ven sông chui ra như ma quỷ, reo hò hướng đến đám tàn binh Khăn Vàng đánh tới. Ánh lửa soi rọi khắp nơi, vũ khí quan quân chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo, làm đám giặc Khăn Vàng thêm phần sợ hãi.

“Không xong rồi, trúng mai phục rồi” Quân Hối sợ hãi, thốt lên:”Mau, mau rút về hướng nam.”

Trong bóng tối, không biết tới cùng có bao nhiêu quan quân, hơn nữa đám tàn quân Khăn Vàng sĩ khí đã rệu ra. Quân Hối đương nhiên không dám nghênh chiến, liền thúc ngựa bỏ chạy. Chủ tướng vừa chạy, đám tàn binh Khăn Vàng càng hoảng loạn, hai chân run rẩy kêu cha gọi mẹ không thôi, rồi giành nhau theo Quân Hối bỏ chạy thực mạng về hướng nam.

Chạy về hướng nam chưa được 20 dặm, chỉ thấy một dãy núi đá sừng sững cản đường đi, Quân Hối đang muốn vòng qua núi; bỗng nhiên bên trái, bên phải đồng thời vang lên tiếng hô hào chém giết. Xa xa có thể thấy hai bên đều phục sẵn một đạo quân đốt đuốc sáng rực, khắp núi bùng bùng mùi sát phạt. Ngọn lửa giống như hai con hỏa long, đem Quân Hối và Bùi Nguyên Thiệu vây chặt ở giữa.

Quân Hối mặt mày tái mét, Bùi Nguyên Thiệu nhin không được chỉ biết thở dài:”Rốt cuộc đám quan quân đáng chết này bố trí bao nhiêu phục binh ở đây? Nếu có Bá Tề ở đây thì thật là tốt quá.”

Quản Hợi tức giận: "Bớt nói lời thừa đi. Trái, phải, sau lưng đều có quân địch, chỉ còn trên núi phía trước là còn đường mà thôi. Nhanh chân vượt qua ngọn núi này may ra còn đường sống."

Bùi Nguyên Thiệu nói: "Việc đã đến nước này, cũng chỉ còn cách đó thôi."

Lập tức hai người bỏ lại ngựa, dẫn theo đám tàn binh chạy lên núi tìm đường thoát, vừa lên giữa dốc, cách đó không xa trên đỉnh núi chột dấy lên ngọn lửa cháy ngút trời. Thế lửa mãnh liệt, địa thế lại cao, cả chục dặm xung quanh đều thấy rõ ràng. Quản Hợi và Bùi Nguyên Thiệu đang buồn bực thì ngọn núi bên cạnh truyền đến âm thanh chém giết, thanh thế kinh hồn, vang khắp nơi.

Trong bóng tối, Quản Hợi và Bùi Nguyên Thiệu đưa mắt nhìn nhau, đều thấy từ trong mắt đối phương toát ra sự bối rối và sợ hãi, hai người tranh nhau chạy lên đỉnh núi phía trước. Cúi đầu nhìn xuống chân núi, lập tức trợn mắt há mồm, tinh thần hoảng loạn. Chỉ thấy dưới chân núi phía nam sáng rực như ban ngày, trong ánh lửa bừng bừng là một đám quân thanh thế kinh người đang xông lên như thủy triều dũng mãnh, khóa chặt đường lui của đám bại binh Khăn Vàng.

Quay đầu nhìn về hướng Bắc, thấy đám quan quân từ dòng Lão Hà Cầu đã chặt đứt đường thoát. Từ trái qua phải hai bên phục binh đã tiếp cận hai mặt đông tây cắt đứt đường sống. Xung quanh ngọn núi toàn bộ đã bị quan quân bao vây đến một giọt nước cũng không thể lọt qua. Đám tàn binh Khăn Vàng căn bản không còn lựa chọn nào khác.

"Con bà nó, trúng kế rồi!" Quản Hợi dậm ngực dậm chân, hối hận không thôi: "Sớm biết như thế, chẳng thà ở dưới núi sống mái một phen."

Bùi Nguyên Thiệu thở dài, bất đắc dĩ nói: "Đường núi trời tối khó đi, tạm thời đám quan quân cũng không dám tùy tiện đánh lên đầu, giờ hãy chờ trời sáng rồi tính tiếp đi"

Lúc Sái Mạo dẫn theo 1500 quân ồ ạt đánh đánh giết giết xông đến, Quản Hợi và Bùi Nguyên Thiệu đang đứng trên đỉnh núi ngơ ngẩn, còn lúc này Mã Dục đang công Trâu Ngọc Nương khổ cực bò đến giữa sườn núi phía nam. Mã Dục không biết đám quan quân kéo đến đông như vậy là vì Quản Hợi, cứ tưởng vì Mã Dục hấn mà tới, trong lòng thâm khiếp sợ giống như vừa bị tạt gáo nước lạnh vậy.

"Chỉ là truy bắt một tên phạm nhân chạy trốn thôi, có cần thiết phải làm lớn vậy không. Đây không phải là lấy đại bác ra bắn ruồi sao?"

Bất quá Mã Dục càng nhất quyết không thể buông tha Trâu Ngọc Nương. Cô ả này có thể làm kinh động nhiều quan quân đuổi giết hấn, hiển nhiên thân phận không tầm thường rồi. Chẳng lẽ lại là lão bà hoặc con gái rượu của đại quan nào đó ở Kinh Châu. Bất kể thế nào, giữ được mạng hay không, chỉ đành nhờ vào nàng mà thôi.

Một khi chưa thoát khỏi sự truy đuổi của quan quân trốn đến nơi an toàn, tuyệt đối không thể thả nàng ra được.

Mã Dục thoáng nhìn Trâu Ngọc Nương, trong đêm tối mơ hồ, phát hiện ra nàng đôi mi thanh tú, tựa hồ như đang cực khổ chịu đựng cái gì đó, bộ dáng thẹn thùng vô cùng đáng yêu, nhất là bởi hai tay và hai chân nàng bị trói chung một chỗ, giờ thẹn thùng ngồi trên tuyết, những đường cong mân mê ôm lấy bờ hông cao cao, thật là mê người.

Tựa như cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của Mã Dục, Trâu Ngọc Nương nét mặt càng khó coi hơn nữa.

Chỉ khổ cho Trâu Ngọc Nương, đang cố gắng chịu đựng cảm giác mãnh liệt buồn buồn dưới bụng trước, đang trưởng lên khó chịu cực kỳ, nhưng nàng không dám trước mặt "Hung đồ" xin giúp đỡ.

Yêu cầu hấn cởi trói cho nàng, đương nhiên là chuyện không thể.

Để hấn giúp nàng cởi nội y, Trâu Ngọc Nương càng không muốn cũng không dám trước mặt tên "Hung đồ" kia để lộ thân thể băng thanh ngọc khiết. Biết đâu hấn lại chẳng nổi tà tâm, lúc đó thì sự trong sạch của nàng rất khó giữ gìn. Mặc dù sau triều nhà Hán thời Tam Quốc đã được khai hóa nhưng quan niệm trinh tiết còn chưa hình thành, nhưng Trâu Ngọc Nương cũng không muốn biến thành một thân hoa tàn liễu bại khi chưa lập gia đình.

Ngủ ngời chốc lát, thể lực Mã Dực vừa khôi phục được một chút, vừa định công Trâu Ngọc Nương tiếp tục vượt núi, thì một âm thanh rất nhỏ truyền đến tai hắn. Mã Dực lập tức quay đầu, cương đao nắm chặt trong tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào bụi cỏ phía đông loạn thạch gần đó, trầm giọng quát hỏi: "Ai? Bước ra mau!"

Sau đông loạn thạch, bụi cỏ hơi lay động một chút, một đại hán như quỷ mị đứng lên, dò hỏi: "Phía trước có phải là Mã Dực Mã Bá Tề không?"

Đại hán kia không phải ai khác mà chính là Bùi Nguyên Thiệu, hắn vốn định xuống núi thăm dò quân tình.

Mã Dực trong lòng chấn động, đột nhiên nghe âm thanh có chút quen tai, dưới bóng đêm mờ mờ ảo ảo, cẩn thận nhìn lại, mới phát hiện ra từ phía sau đông đá bước ra một vị đại hán, đúng là Bùi Nguyên Thiệu, trong lòng hắn không khỏi vui mừng: "Nguyên Thiệu, là người sao?"

"Bá Tề, đúng là người rồi?" Nghe được âm thanh trả lời của Mã Dực, Bùi Nguyên Thiệu ba chân bốn cẳng kích động nhảy đến trước mặt Mã Dực, nhìn chăm chăm hắn, đột nhiên vui mừng muốn khóc mà nói: "Thật là người rồi! Tốt quá, được cứu rồi, các huynh đệ rốt cuộc được cứu rồi..."

Ở trận chiến Bạch Long Than, chẳng những quan quân khắc sâu ấn tượng với Mã Dực, đám giặc Khăn Vàng may mắn sống sót cùng Mã Dực cũng đều sùng kính hắn không thôi, hơn nữa với chiêu bài "Hậu nhân của Danh tướng", họ cũng giống như tên hào kiệt thô lỗ Bùi Nguyên Thiệu, cũng đều bội phục sát đất, tôn làm cứu thế của quân Khăn Vàng.

Mã Dực hỏi: "Bùi Nguyên Thiệu: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bùi Nguyên Thiệu đáp: "Xong, xong hết rồi., hai mươi mấy vạn anh em quân Khăn Vàng ở Nam dương hồng rồi! Tên cầu tặc Hàn Trung bán đứng chúng ta, đại đa số bọn họ đã chết trận, chỉ có ta cùng 1000 người trốn thoát. Giờ lại bị đám quan quân đó vây khốn ở nơi rừng núi hoang vu này. Hu hu."

Mã Dực chấn động, mặt mày biến sắc, đượm vẻ đau thương. Tuy nói quân Khăn Vàng khởi nghĩa thất bại đã sớm nằm trong dự liệu của hắn, nhưng giờ nghe tin tức kia, cũng không tránh khỏi có chút thương cảm. Dù sao hắn cũng sống cùng quân Khăn Vàng hơn một tháng, đâu thể vô tình như cỏ cây được?

Thấy Bùi Nguyên Thiệu thân cao tám thước lại khóc lóc như một đứa bé, Mã Dực chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai hắn, một câu an ủi cũng không nói nên lời.

Bùi Nguyên Thiệu rất nhanh nén đau thương, hỏi ngược lại Mã Dực: "Bá Tề, người vì sao lại ở đây, Trần Cẩm và Trần Nhạc đâu rồi?"

Mã Dực bóp tay, thở dài nói: "Đừng nói nữa. Hai anh em họ Trần rơi vào tay quan quân ở huyện Dục Dương rồi, chỉ e lành ít dữ nhiều. Ta thiếu chút nữa cũng đã mất mạng tại chỗ."

Bùi Nguyên Thiệu cả kinh: "Thân phận của người đã bị đám quan quân đó biết rồi sao?"

Mã Dực cười khổ nói: "Chỉ là phát hiện thôi sao, giờ ta đã là khâm phạm bị truy nã khắp thiên hạ. Giờ quận huyện mười ba châu chỉ sợ đều đã dán công cáo truy nã ta rồi"

"Ách... Cái này" Bùi Nguyên Thiệu sững sờ hồi lâu, đột nhiên trừng mắt, e dè nói: "Đã như vậy, không bằng Bá Tề người ở lại đây đi, các huynh đệ đều rất cần người."

19. Chương 19: Mưu Kế Cao Minh

Dưới tảng đá, 1000 đại hán Khăn Vàng trốn ra từ Uyển Thành đang tụ tập một chỗ, xếp hàng lộn xộn dọc theo thế núi.

Trong suy nghĩ của Mã Dực lúc này hình thành tư tưởng trở thành cường tặc, việc đã đến nước này cũng không thể tính toán nhiều.

Làm cướp thì làm thôi, mình đi bộ thì cũng phải kéo Hoàng để xuống ngựa,. Cho dù bị cả thiên hạ phỉ nhổ, cũng không hẳn không có cơ hội vùng lên.

Tam quốc thời Hán mạt, cũng không phải không có quân phiệt xuất thân từ cướp, Tây Lương Hàn Toại lúc khởi đầu cũng không phải là tặc khấu tạo phản sao?

Xuất thân không thành vấn đề, có thể tùy tiện dựng lên một thân phận.

Không có địa bàn cũng không lo, trước hết cứ làm cướp, thiên hạ lớn như vậy, sớm muộn cũng có chỗ trú chân.

Nhưng mà nhất định phải có lực lượng, mà lực lượng này phải tuyệt đối phục tùng hần.

Giặc Khăn Vàng tại sao lại thất bại? Nguyên nhân lớn nhất là chỉ huy chỉ như một đám cát rời. Quân Khăn Vàng ở các nơi đều tự tác chiến, không cách nào hợp thành một sức mạnh tập trung, chính vì vậy mới bị các quan quân dễ dàng đánh tan.

Xoảng

Quản Hợi lật tay rút ra bảo kiếm:”Từ đêm nay, Mã Dục chính là thủ lĩnh của chúng ta. Ai không tuân theo hiệu lệnh của hần, Quản Hợi ta không đội trời chung, thề giết sạch”

Giống như Bùi Nguyên Thiệu, Quản Hợi đối với Mã Dục vô cùng kính nể, cả cuộc đời bôn ba chinh chiến của hần, tới giờ chưa từng thấy người nào làm được như Mã Dục, dưới tình huống binh bại như núi đổ, lại dám suất lĩnh đám tàn quân Khăn Vàng cùng đường phản kích lại quan quân. Quản Hợi trong mắt lộ vẻ bội phục, hỏi hần bán mạng cho Mã Dục có đáng không? Câu trả lời là - Đáng!

Trên đỉnh núi Nha Tước không tiếng động, chỉ có tiếng gió gào thét, tuyết rơi dày, mưa ngập trời.

Mã Dục đưa mắt nhìn lại, trước mắt là một đám ô hợp quen thuộc. Mặc dù cuộc chạy trốn trăm dặm cả đêm đã đào thải tất cả người già, đàn bà và con nít, còn lại đều là những nam tử hán kiên cường. Nhưng họ cũng chỉ là quần áo rách nát, bụng đói khô khốc, rất nhiều người còn không có binh khí, chỉ là hai bàn tay không, thần hồn lơ đãng, mặt mày mệt mỏi, không biết vì điều gì mà sống, không biết chiến đấu vì lẽ gì?

Trong mắt bọn họ không có sát khí, cho dù tay cầm bảo kiếm, bản chất của họ cũng chỉ là những nông dân bôn ba kiếm ăn. Bọn họ đúng là một đám cừu thêm cỏ, chỉ cần một con sói là có thể đuổi bọn họ chạy tới tấp, cho đến khi nó no nê cơn khát máu thịt bọn họ rồi mới ngừng truy kích. Lúc đó bọn họ mới có thể ngừng chạy mà tiếp tục ăn cỏ và thở phào nhẹ nhõm & tự nhủ may mà kẻ bị sói ăn không phải là mình.

Nếu như dựa vào một đám cừu ăn cỏ này mà sinh tồn ở thời thế loạn lạc, rồi trở thành thế lực quân phiệt hùng bá một phương, đúng là chuyện cười muôn thuở. Phải đem đám nông dân này bồi dưỡng thành một bầy ác lang. Thay đổi biên chế? Thay đổi cách huấn luyện? Cải tiến vũ khí? Vô dụng hết thôi. Chiếm lấy một địa bàn, từ từ phát triển? Nói chơi sao, có chiếm được thì căn bản giữ cũng không nổi.

Trước khi những con cừu này biến thân thành sói dữ, tất cả đều vô dụng hết.

Thời loạn, mạng người rẻ mạt như con chó, làm cừu chỉ có thể bị thôn tính, phải làm sói, thôn tính bầy cừu khác mà sống cho đến lúc cuối cùng. Nghe thì tàn nhẫn, nhưng cũng vì nhu cầu tối thiểu thôi: sinh tồn.

Vì sao quân Khăn Vàng tạo phản, không phải vì gặp thiên tai đến nỗi không có đường sống sao?

Đến cả động vật còn có bản năng sinh tồn, còn sợ chết, huống chi là con người?

Giữa bóng đêm mờ mịt, gió lạnh gào thét, Mã Dục thể hiện sự thăng hoa từ một gã đao thủ lên chức tướng quân; từ trong ánh mắt ngu ngơ của bọn họ, nắm bắt yêu cầu nhỏ nhất: bọn họ không muốn chết, bọn họ cần phải sống sót.

“Ta không muốn chết. Ta muốn sống tiếp”

Đây là lời mở đầu của Mã Dục, nhưng lại chạm vào đúng suy nghĩ của quân Khăn Vàng . Đúng vậy, bọn họ không muốn chết. Sẽ không ai nguyện ý chết.

“Ta muốn ăn miếng thịt thật lớn, ta muốn uống chén rượu thật to! Ta còn muốn mặc áo lụa bóng mượt, trong nhà vàng bạc xài hoài không thiếu, lương thực trong kho mấy đời con cháu ăn cũng không cạn!”

Mã Duyệt tiếp tục diễn giải, ánh mắt đám giặc Khăn Vàng không còn lơ đãng nữa, Mã Duyệt vẽ cho họ bức tranh mà ngay cả khi nằm mơ họ cũng không dám nghĩ đến, ai mà không muốn cuộc sống như vậy chứ?

“Ta còn muốn cưới mười người vợ, tám người thiếp đẹp như tiên hoa, mỗi đêm ngủ với một người, một năm nửa tháng gì đó mới luân phiên lại”

Đám giặc Khăn Vàng cười hô hố, cuộc sống như vậy nam nhân nào cũng mơ ước, cũng muốn có cho được; chỉ có Lưu Nghiên bên cạnh chu cái miệng nhỏ, trong đôi mắt đẹp thoáng tia giận dữ.

Mã Duyệt thấy không khí vừa thay đổi, bắt đầu chủ đề chính.

“Vàng bạc của người giàu, lương thực của người giàu, đám thiếp xinh đẹp cũng là của người giàu, chúng ta cái gì cũng không có! Chúng ta ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, mỗi đêm phải ôm hòn đá hoang lạnh mà ngủ; lúc nào cũng phải cẩn thận, sợ quan quân chém rơi đầu. Cũng là nam nhân, đầu đội trời chân đạp đất, chúng dựa vào cái gì mà sống tiện nghi, chúng ta lại cực khổ. Dựa vào cái gì?

Đám giặc Khăn Vàng vừa cười to, cũng là sự không cam tâm toát ra từ trong ánh mắt. Có lẽ những điều này chưa bao giờ họ nghĩ đến. Ở cái thời đại này, phân biệt giai cấp còn quá nặng nề, những người nông dân thiện lương chắc chưa từng nghe qua quan niệm “Đại nghịch bất đạo” như vậy. Nhưng cũng không có nghĩa là họ chưa từng nghĩ đến.

Bản tính con người vốn ác, người sinh ra vốn đã tham lam.

“Các người có nguyện ý với cuộc sống như hiện tại hay không?”

Mã Duyệt lớn tiếng quát hỏi

“Không muốn!”

Đám giặc Khăn Vàng rối rít đáp lại.

“Chúng ta phải ứng phó như thế nào?”

Đa số đám giặc Khăn Vàng đều im lặng, chỉ có một số ít xuất thân vốn là sơn tặc lớn tiếng đáp lại: “Đi cướp!”

Mã Duyệt ánh mắt bừng bừng, vung tay hét lớn: “Nói đúng, cướp con mẹ nó!”

“Cướp con mẹ nó!”

Đám giặc Khăn Vàng phấn chấn kéo nhau đứng dậy hò hét, phảng phất như thời còn ở trên Bạch Long Than, Mã Duyệt dang tay kêu gào thì bọn họ cũng hò nhau hưởng ứng. Tâm tình đám giặc Khăn Vàng đã hoàn toàn được vực dậy, tình huống không còn giống như bầu tử khí thâm trầm lúc nãy nữa. Có bao nhiêu hào khí cũng đã mang ra. Tuy nhiên, với Mã Duyệt đây chỉ là bước đầu, còn phải để cho đám nông dân này trở thành đám cường đạo giết người cướp của nữa.

Mã Duyệt từ suy nghĩ đến hành động, đều không nói đến cái gì là nhân nghĩa đạo đức; sống không nổi, nói đạo đức với ai. Sinh tồn mới là đạo lý chân chính, mạng của ai cũng không đáng giá bằng mạng của mình. Người giàu cho dù vô tội, nhưng ở thời loạn, vốn là đạo lý người ăn thịt người, không cướp của người thì biết cướp ai?

Mã Duyệt biết làm như vậy sẽ đắc tội với sĩ tộc hào môn, nhưng hắn không có sự lựa chọn nào khác, việc sau này hãy để sau này nói. Hiện tại chỉ cần cần sống sót, giữ được cái mạng nhỏ mới là vương đạo, còn sống mới có tất cả, không phải sao? Với lại, được làm vua, thua làm giặc, chờ tương lai khi Mã Duyệt hắn trở thành thế lực quân phiệt cực mạnh, bọn họ tự nhiên cũng quay đầu lại mà ôm chân hắn, giờ đao kẻ cổ đuổi bọn họ đi, cũng chẳng ai đi.

Nhìn thấy ban đầu tinh thần ai cũng uể oải giờ khí thế đã dâng cao, Quán Hối và Bùi Nguyên Thiệu đưa mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự kính phục. Cũng chỉ có hậu nhân danh tướng như Mã Duyệt mới có thể dưới tình huống này, nâng cao sĩ khí của bọn họ lên, tràn ngập đấu chí.

“Rất tốt!” Mã Duyệt hét lớn một tiếng, đợi ánh mắt sôi trào kích động của đám giặc Khăn Vàng bình tĩnh lại mới cất cao giọng nói, “Bất quá, phải nhớ kỹ, đi đốt, đi giết, đi cướp, đi tìm nữ nhân, đi đến cuộc sống

ai cũng mơ tưởng, nhưng trước hết phải giết sạch đám quan quân thối dưới chân núi kia đi. Ai cản đường, chém rụng đầu hẳn, cho dù là lão hoàng đế ở Lạc Dương cũng vậy!”

Đám giặc Khăn Vàng đầu tiên là vô cùng kinh hãi, đợi khi tinh thần phục hồi lại, lập tức bùng nổ, tiếng hoan hô vang dậy khắp nơi.

Trâu Ngọc Nương bị trói như bịch gạo ném ở một bên, nghe Mã Dục hù dọa đến sợ vỡ mật, thầm nghĩ: “Hung đồ” này đúng là đại nghịch bất đạo, những lời nghịch thiên như vậy mà cũng dám nói ra, nếu như bị quan phủ biết, sợ là bị xử lăng trì đến chết mà thôi.

Mã Dục hít sâu một hơi, nói câu cuối cùng: “Giờ hãy tranh thủ nghỉ ngơi, ai có binh khí thì đem lau cho sáng một chút, không còn binh khí thì bẻ cây lấy côn, hoặc mài răng cho thật sắc, đợi trời vừa sáng, theo ta đánh xuống núi. Dùng đao, dùng thương, dùng răng của chính các người, giết hết đám quan quân đó, rồi đi tìm cuộc sống của chúng ta!”

“Tốt!”

Đám giặc Khăn Vàng đứng giữa núi hưởng ứng hô to, ánh mắt rực lửa, như thể cuộc sống đã vẫy gọi bọn họ rồi

-Để đảm bảo bản dịch đến với độc giả được tốt hơn mình đưa ra chương trình “hỗ trợ nhóm dịch”: Các độc giả trong quá trình đọc phát hiện ra lỗi sai xin pm vào nick của mình trong 4vn, mình sẽ sửa ngay khi nhận được và xin cảm ơn bạn đọc gửi phát hiện lỗi sai đầu tiên đó 5 \$4vn/lỗi.(Mình sẽ gửi quà tặng vào thứ bảy hoặc chủ nhật hàng tuần và thông báo người nhận quà vào mục tàng thư luận đàm)

-Độc giả góp ý vui lòng chỉ rõ lỗi sai(chính tả, lặp từ, lời văn chưa chuẩn ngữ pháp) thuộc dòng mấy, chương mấy, sai thế nào.

Chú ý:Chương trình này không dành cho người dịch và biên của chương có lỗi cần sửa.

- Tạm thời chương trình thí điểm trong 1 tuần từ 25/1 đến 31/1/2010.

20. Chương 20: Đột Phá Trùng Vân

Trừ những người làm nhiệm vụ cảnh giới, còn lại toàn bộ quân Khăn Vàng đều tập trung sát quanh đồng lửa tranh thủ nghỉ ngơi, khôi phục lại 1 phần thể lực là tăng 1 phần hy vọng đột phá vòng vây. Mã Dục mặc dù ngoài mặt nói như vậy nhưng hẳn cũng biết muốn đột phá trùng vân chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Muốn đột phá trùng vân thì cũng phải có đủ thể lực để chạy thì mới hy vọng có thể thoát khỏi sự vây đuổi của quan binh.

Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu đều không ngủ, hai người đi theo Mã Dục ra chỗ nhô ra trên vách núi để quan sát động tĩnh của quan binh dưới chân núi. Giờ là lúc tối nhất của đêm, 3 người giáp mặt mà gần như không nhìn thấy nhau. Trên đỉnh núi đối diện, ánh lửa vẫn chưa tắt, Mã Dục trong mắt thoán qua tia u mang, trầm giọng nói: “Kế hoạch thay đổi, không thể đợi đến lúc hừng đông mới đột phá vòng vây được, nhanh đi đánh thức các huynh đệ, phải lập tức xuống núi!”

Quản Hối ngạc nhiên hỏi: “Tại sao vậy?”

Mã Dục chỉ tay về ngọn núi đang rực sáng phía đối diện, trầm giọng nói: “Thống soái của đám quan quân là một người phi thường lợi hại, các người nhìn xem, bên kia núi có bố trí quân canh phòng, một khi trời sáng, bên đó có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của quân ta, một khi chúng ta hành động, chúng sẽ lập tức báo với quan quân phía dưới chân núi, đám quan quân dưới núi còn thừa thời gian tập trung binh lực, chỉ chờ chúng ta chạy xuống là chặn đánh.”

Bùi Nguyên Thiệu thất thanh nói: “Vậy thì nguy rồi.”

Mã Dục ngưng trọng đáp: “Hiện giờ là lúc sắc trời tối nhất, tinh thần của đám quan quân lúc này đang rất mệt mỏi, chúng ta không cần đốt đuốc, thừa dịp trời tối, xuống núi đột phá vòng vây!”

Bùi Nguyên Thiệu nói: “Đường núi gập ghềnh hiểm trở, nếu không đốt được rất dễ rơi xuống khe núi bị thương.”

Mã Dục nói: “Không thể khác hơn được, nhưng nhớ dặn các huynh đệ, nắm chặt tay nhau trong khi xuống núi, tránh bị xảy chân.”

Quản Hối bình tĩnh hỏi: “Bá Tề, đám quan quân kia cũng rất giỏi hoạt, chúng ta từ Uyển thành chạy một mạch theo hướng nam, ắt sẽ chịu nhiều mất mát, liệu dưới chân núi có thể có quân mai phục không? Đến lúc phá vòng vây mà thất bại, chắc chắn sẽ bị vây tứ phía, lúc đó chắc không còn hy vọng gì nữa rồi.”

“Không đâu!” Mã Dục quả quyết nói: “Quan quân nhất định cho rằng lúc hừng đông chúng ta sẽ xuống núi phá vòng vây!”

Quản Hối tiếp tục hỏi: “Bá Tề, ngươi có chắc vậy không?”

“Chắc chắn!”

“Tại sao?”

Mã Dục lộ ánh mắt như sói đáp: “Bởi vì đám quan quân này không biết đến sự lợi hại của ta!”

Mã Dục ngữ khí tràn đầy tự tin làm cho Quản Hối cùng Bùi Nguyên Thiệu nghe thấy đều kích động, bất cứ thứ gì dù khó khăn đến mấy hình như với Mã Dục đều có khả năng giải quyết, cho dù ở thế ngàn cân treo sợi tóc đi chăng nữa, chỉ cần có Mã Dục thì vẫn còn có một tia hy vọng. Từ giờ phút này Mã Dục đã tạo được một lòng tin tuyệt đối nơi Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu.

Mã Dục thật sự tự tin đến vậy sao? Dĩ nhiên không phải! Lần này bất quá phải mạo hiểm đánh cược một phen mà thôi. Mã Dục thủy chung tin ở một chân lý, sinh thời loạn lạc, đời người chính là một canh bạc lớn, nếu thua thì cùng lắm là mất mạng, nếu thắng thì sẽ được hết thảy, chỉ như vậy mà thôi.

...

Doanh trại của quan quân dưới chân núi, các thủ lĩnh nghĩa dũng binh cùng Tần Hiệt đã một đêm chưa ngủ.

Tĩnh Sơn mặc dù địa thế hiểm trở, diện tích không hơn mười dặm, vốn là một ngọn núi đơn độc. Tần Hiệt chỉ huy các nghĩa dũng binh chỉ có hơn 3000 người, nếu phân binh ra xung quanh ngọn núi thì tất nhiên binh lực không đủ, nhưng đem thủ ở các nơi trọng yếu khi cũng tạm ổn. Huống chi, Tần Hiệt khẳng định giặc Khăn Vàng trốn trên núi như chim sợ cành cong, trước lúc hừng đông chắc chắn không dám tùy tiện xuống núi mà đột phá vòng vây.

Đợi đến lúc hừng đông thì cánh quân của Chu Tuyền đã đến, lúc đó việc tiêu diệt đám giặc Khăn Vàng này cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Trong doanh trướng, Trâu Tĩnh hướng Tần Hiệt chấp tay cung kính nói: “Đại nhân, có nên phái người đi lên núi thăm dò tình hình đám tặc khấu không ạ?”

“Không cần phải như vậy, ta nghĩ tặc khấu giờ như chim non sợ nã, tất nhiên sẽ không dám sơ xuất. Chư vị hãy thu xếp binh mã, đem quân đi trấn giữ tại các điểm trọng yếu, không để một tên tặc khấu nào chạy trốn, đến lúc đó Bốn quan sẽ thay các vị hồi báo công trạng với Chu Tướng quân.”

Tần Hiệt khoát tay áo, tràn đầy tự tin, phiêu dật vượt bộ râu dưới cằm, hẳn đã bị thành công nhất thời che mờ mắt. Vốn là một thư sinh, chỉ lo đèn sách, tự ví mình với Quản, Nhạc (1) tự cho mình cao thâm, đem qua một phen bày binh bố trận, tất cả đều nằm trong tính toán của hắn. Giam đám giặc Khăn Vàng vào tử địa, các tướng lĩnh nghĩa dũng binh đã sớm bội phục hắn sát đất. Tần Hiệt trong lòng rất đắc ý.

Nghe Tần Hiệt nói như thế, Trâu Tĩnh cũng thấy mình lo lắng không cần thiết, giặc Khăn Vàng không biết quan quân dưới chân núi là số lượng bao nhiêu, không thể nào nửa đêm lại xuống núi đột phá vòng vây liều lĩnh được? Lại nói, nếu xuống núi phá vòng vây đi chăng nữa cũng không thể im lặng mà xuống được, nhất định phải đốt được, các thám báo trên núi biết được động tĩnh thế nào chẳng báo lại cho quân doanh, đại quân vẫn có thời gian mà bố trí, giặc Khăn Vàng trên núi chắc chắn sẽ lâm vào tuyệt cảnh, có cánh cũng vô phương thoát được.

....

Trên đỉnh núi Tinh Sơn, có vài đồng lửa mới được đốt lên, Mã Dược sai một mấy tên lâu la cắt ít cỏ khô ghim thành hình người, phủ thêm y phục của giặc Khăn Vàng, ngồi có nằm có xếp đặt xung quanh đồng lửa, Văn Sính đứng từ phía đỉnh núi bên kia nhìn qua có vẻ như đám giặc Khăn Vàng này vẫn chưa có hành động gì cả, liền phát tín hiệu xuống chân núi báo hiệu tất cả không có chuyện gì.

Trên sườn núi Tinh Sơn, đêm tối đen như mực. Mã Dược, Bùi Nguyên Thiệu đi phía sau, Quản Hối đi phía trước áp giải Trâu Ngọc Nương, hơn 1000 tên tặc khẩu tay trong tay tựa như một chuỗi, mò mẫm tìm đường xuống núi, trong lúc có kẻ trượt chân thì đã có hai bên kéo lại, không để bị rơi xuống khe núi.

Sắp xuống được dưới chân núi, phía trước bỗng có một đám quan quân ngồi bên đồng lửa chắn ngang đường đi. Chúng quây lại thành một vòng tròn bên đồng lửa, nhìn có vẻ như đã ngủ rồi nhưng áo giáp không cởi, đao không rời tay, chỉ cần có động là lập tức trở dậy ứng phó.

Nhìn đám binh lính được huấn luyện nghiêm ngặt này, Mã Dược trong lòng thầm than, tựa hồ canh bạc này vận khí không tốt rồi.

Đám binh lính này dù chỉ có hơn năm mươi người rất dễ dàng tiêu diệt, nhưng không thể không kinh động đám quan quân xung quanh, nếu một khi đã động tới chúng, đại quân trong doanh cũng cảnh giác giống như vậy thì trong thời gian ngắn tất cả sẽ bị bao vây, lúc đó chắc chắn sẽ ơai khổ chiến.

Mã Dược cũng không dám xuất lĩnh bầy cừ non này liều mạng với đám quan quân, căn bản so với tự sát không khác là bao.

Mã Dược lựa chọn phá vòng vây từ hướng bắc của chân núi, nơi này là chính giữa phòng tuyến của quan quân. Đây là khu vực phòng thủ của Hoàng Trung. Hoàng Trung võ nghệ cao cường, tài bắn cung càng siêu phàm nhập thánh, hơn nữa lại tinh thông binh thư, binh pháp, là một người có tiềm năng làm đại tướng. Duy nhất có một khuyết điểm là kinh nghiệm lâm trận chưa nhiều, nhưng binh lực nơi này cũng không hề dễ dàng bị phá. Tình thế hiện tại làm cho Mã Dược bối rối không biết nên xử trí như thế nào.

Làm sao bây giờ? Nhìn sắc trời đang sáng dần, phía đông mặt trời đã hé rạng, việc quân Khăn Vàng xuống núi rất dễ bị bại lộ hành tung, phải nhanh chóng đột phá vòng vây, không thể tiếp tục do dự được nữa.

Mẹ kiếp, chết thì chết, liều mạng thôi!

Hít một hơi khí lạnh như băng, Mã Dược đứng dậy cắn răng, trong bóng tối đột nhiên vang lên tiếng rống thê lương của hắn: “Các huynh đệ, không cần cùng quan binh chiến đấu, dùng cặp chân thối của các người, theo ta nhằm hướng bắc...Chạy!”

Tiếng nói vừa dứt, Mã Dược là người thứ nhất chạy ra ngoài, hơn 1000 tên tặc khẩu chạy theo sau, như một cơn thủy triều tràn qua chỗ năm mươi tên lính, chúng còn chưa kịp chống cự thì đã bị Quản Hối tiên tiếp ba phát bắn chết, trong đó có một mũi tên liên tiếp đoạt mạng ba tên.

Đám quan quân ở xung quanh trăm bước không khỏi bị kinh động, bọn chúng vội vàng hét lên, tức thì bên trong doanh trại một tiếng tù và vang lên thật dài và xa, ngay sau đó tiếng trống khua động quan binh cũng vang lên.

Lúc đó ánh bình minh đã xuất hiện, xuyên qua bóng đêm chiếu xuống dưới chân núi Tinh Sơn. Trên mặt tuyết trắng xóa, một cơn sóng màu vàng đang dữ dội kéo lên.

....

Đại Doanh Tần Hiệt

Đầu tiên nghe thấy tiếng trống mọi người đều cả kinh, Tần Hiệt lớn tiếng quát: “Nơi nào mới đánh trống?”

Hoàng Trung nghiêng tai lắng nghe, một lúc sau biến sắc nói: “Đại nhân không hay rồi, giặc Khăn Vàng đang từ hướng phòng thủ của mặt tướng đột phá vòng vây!”

“Không thể nào!” Tần Hiệt kinh hãi nói: “Giặc Khăn Vàng nếu như phá vòng vây thì Văn Sính phải có tin báo chứ.”

Sái Mạo vẽ mặt khế biến sắc nói: “Có khi nào quân lính uống rượu say quây phá không?”

Hoàng Trung sắc mặt lạnh lẽo đáp: “Doanh trại không có rượu sao lại say được?”

Sái Mạo cứng cả người, ngượng ngùng quay đi chỗ khác.

Hoàng Trung liền hướng Tần Hiệt chấp tay trầm giọng nói: “Tần đại nhân, mặt tướng xin phép trở về quân doanh điều tra chân tướng.”

Tần Hiệt phát phát tay nói: “Nhanh đi, nếu quả thật giặc Khăn Vàng đột phá vòng vây, Bồn quan liền đích thân mang quân đến.”

(1)Quản Trọng (tên chữ Hán: ; 725 – 645 TCN) là một chính trị gia, nhà quân sự và nhà tư tưởng Trung Quốc thời Xuân Thu (685 TCN)

Nhạc Nghị () là tướng thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông từng là tướng các nước: Ngụy, Yên và Triệu nhưng nổi tiếng nhất thời làm tướng nước Yên đã gần như tiêu diệt nước Tề hùng mạnh láng giềng.

(theo wikipedia.) Hãy để lại nick yh tại link sau nếu bạn muốn tham gia dịch với chúng tôi

link đăng ký: ()

21. Chương 21: Phục Kích Hoàng Trung

Trong ánh sáng yếu ớt buổi sớm, hai bên lao vào hỗn chiến, vì quan quân, chưa kịp chuẩn bị kỹ nên nhanh chóng bị quân Khăn Vàng phá vỡ phòng tuyến. Sau khi đột phá được phòng tuyến Mã Dục cũng không dám dây dưa liền nhanh chóng bỏ lại quan quân chạy về phía bắc, đám quan quân quá bất ngờ cũng không dám truy đuổi chỉ còn cách nhìn bóng lưng quân Khăn Vàng mất dạng phía xa.

Toán Khăn Vàng này tuy là tàn binh bại tướng nhưng đều là những người từ cõi chết trở về, là những người có sức khỏe và chạy nhanh hơn người nếu không họ đã không thể theo Quản Hối chạy từ Uyển thành tới Tinh sơn. Bây giờ là theo Mã Dục tìm cuộc sống mới trong đầu họ luôn nghĩ tới, rượu, thức ăn ngon, mỹ nữ, nên sử dụng hết toàn bộ 12 phần sức lực, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Cũng phải nói là Tần Hiệt quá khinh địch, hấn tự tin đám tàn binh Khăn Vàng không dám lợi dụng bóng đêm xuống núi phá vây nên cho gọi các thủ lĩnh nghĩa dũng binh tới đại doanh bàn bạc. Vì chủ tướng chưa về nên toán nghĩa dũng ở chân núi phía bắc không dám đuổi theo chỉ trơ mắt nhìn toán giặc Khăn Vàng chạy mất

Tới khi Hoàng Trung cười tuần mã về đến quân doanh thì quân Khăn Vàng đã chạy xa 10 dặm rồi, Hoàng Trung một mặt vội vàng điểm binh đuổi theo một mặt cho người cấp báo cho Tần Hiệt biết.

Nhận được cấp báo của Hoàng Trung, Tần Hiệt nửa tin nửa ngờ, không tin nổi giặc Khăn Vàng sau một đêm lại trở nên lợi hại thế!

Đầu tiên Tần Hiệt cho người gọi Văn Sính ở trên núi xuống, khi Văn Sính trèo lên trên núi thì thấy một đám người cỏ đang vây quanh đồng lửa sưởi ấm, không khỏi giật mình to.

Lại nói đến Mã Dục dẫn tàn binh chạy theo hướng bắc được gần 20 dặm, vất vả chạy đến Lão Hà Câu, sau lưng chỉ còn lại hơn 800 người, cuộc chiến vừa rồi đã tiêu hao mất hơn 200 người.

Bùi Nguyên Thiệu đã như “Chim sợ cành cong” vội vượt lên trước kéo mã Dục lại nói: “Bá Tề đừng chạy về hướng bắc nữa, phía bắc là Uyển thành có đại quân của Chu Tuyền và quân của tên cầu tặc Hàn Trung, phía bắc là tử lộ đấy”

Quản Hối cũng trầm giọng nói: “Không sai phía trước là Lão Hà Câu có thể có quan binh mai phục”

Mã Dục trên mặt hiện nét xảo trá cười nói: “Các người đều cho phía bắc là tử lộ phải không?”

“Ừ.”

Quản Hối và Bùi nguyên Thiệu cùng gật đầu.

“VẬY ĐÚNG RỒI” Mã DƯỢC vỗ tay nói: “ Quan quân cũng sẽ nghĩ vậy, đây là thời cơ tốt, chúng ta phải nắm lấy để thoát khỏi sự truy kích của quan binh”

“Quản Hối.”

“CÓ”

“LỆNH CHO NGƯỜI LÍNH 300 QUÂN MAI PHỤC BÊN TRÁI LÃO HÀ CẦU MAI PHỤC NHÌN THẤY HIỆU LỆNH CỦA TA THÌ TẤN CÔNG.”

“Bùi Nguyên Thiệu.”

“CÓ”

“LỆNH CHO NGƯỜI LÍNH 300 QUÂN MAI PHỤC BÊN PHẢI LÃO HÀ CẦU MAI PHỤC NHÌN THẤY HIỆU LỆNH CỦA TA THÌ TẤN CÔNG.”

“Còn lại tất cả theo ta tới Lão Hà Cầu nghỉ ngơi.”

Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu mặc dù không biết Mã DƯỢC sắp xếp vậy có dụng ý gì nhưng cũng điểm binh đi mai phục, Mã DƯỢC dẫn hơn 200 người nghỉ ngơi tại Lão Hà Cầu chờ quan binh đến

Đây là 1 lần đánh cuộc bằng cả tính mạng.

Nếu chủ tướng của quan quân đủ cẩn thận tập hợp toàn bộ binh mã , sau đó truy kích theo hướng bắc như vậy phục binh 2 cánh của Mã DƯỢC không phát huy được tác dụng, đối mặt với quan binh chiếm ưu thế về binh lực, trang bị lại được huấn luyện nghiêm chỉnh toàn tàn binh Khăn Vàng chỉ như trứng chọi đá thôi.

Mã DƯỢC đánh cuộc chính là quan quân khinh địch!

Biểu hiện của quân Khăn Vàng trước nay quá tệ, dễ dàng làm quan quân kiêu ngạo, chỉ mới hôm qua mấy đạo quan quân mai phục đánh quân Khăn Vàng tan tác khiến ngạo khí của quan quân càng lớn.

Vừa rồi mặc dù vội vàng bỏ chạy nhưng Mã DƯỢC vẫn đoán chừng quan quân ở chân núi phía bắc có khoảng hơn 500 người, nếu quan quân ở chân núi phía bắc không đợi hội quân với các hướng khác mà đuổi theo ngay như vậy Mã DƯỢC có cơ hội lớn để đánh tan đội quan quân này, sau đó ung dung bỏ chạy, từ đó thoát khỏi sự truy sát của quan quân.

Thời gian từng phút trôi qua, mặc dù trước mặt quân sĩ, Mã DƯỢC phải giữ nét mặt trấn tĩnh, nhưng trong lòng đang rất khẩn trương, gặp lúc phải có sự lựa chọn sinh tử không ai là không lo lắng, Mã DƯỢC không phải thần cũng chẳng phải ma mà chỉ là 1 tiểu nhân vật đời quyền sống trong thời loạn thế này thôi.

Cuối cùng điều gì đến cũng đã đến

Tới khi bình địa phía nam một đội quan quân đột nhiên xuất hiện tảng đá trong lòng Mã DƯỢC mới được hạ xuống. Bây giờ dù lão già hoàng đế ở thành Lạc Dương có đến cũng không giữ nổi toàn tàn binh Khăn Vàng hơn ngàn người này nữa.

Hoàng Trung cưỡi ngựa đi đầu, vì hành quân vội vã nên 500 quân nghĩa dũng đã bị kéo thành một hàng dài, người chạy nhanh nhất cũng chỉ miễn cưỡng chạy sau ngựa của Hoàng Trung, người chạy cuối cùng cũng sau Hoàng Trung cả dặm rồi, vậy mà Hoàng Trung vẫn thúc binh sĩ truy đuổi nhanh hơn nữa.

Hoàng Trung đang vô cùng lo lắng

Lần đầu tiên tác chiến dưới tay Tần Hiệt đại nhân, chưa lập được chút công lao nào mà lại để giặc Khăn Vàng từ hướng hắc trấn thủ bỏ trốn, kẻ luôn kiêu ngạo như Hoàng Trung thật không thể chịu nổi!

“Mau lên, nhanh thêm chút nữa!”

Hoàng Trung mày rậm cau lại, không ngừng hô hào binh sĩ, một tên lính tinh mắt đột nhiên chỉ về phía trước hô: “Tướng quân, bọn giặc Khăn Vàng kia kia!”

Hoàng Trung quay đầu nhìn lại trong ánh sáng buổi sớm, quả nhiên nhìn thấy tại Lão Hà Câu nơi đêm trước vừa mai phục thành công quân Khăn Vàng có 1 đội khoảng Hơn 100 quân Khăn Vàng đang kiệt sức hoặc nằm hoặc ngồi, toán Khăn Vàng kia phát hiện có quan binh truy tới liền nhảy dựng lên nhất loạt bỏ chạy như ong vỡ tổ hướng về phía Lão Hà Câu.

Hoàng Trung phấn chấn, thầm nghĩ có lẽ đây là đội Khăn Vàng bị rơi lại, chắc đại bộ phận quân Khăn Vàng cũng ở không xa phía trước

Lòng nôn nóng lập công khiến hoàng Trung không coi hơn 100 tên quân Khăn Vàng này vào đâu, không đợi đại bộ phận quân sĩ phía sau chạy đến liền dẫn hơn 100 quân đi đầu của mình đuổi theo về hướng Lão Hà Câu quyết tiêu diệt toán quân Khăn Vàng rơi lại.

Đáng ra Hoàng Trung am hiểu binh thư, tinh thông binh pháp không nên mắc sai lầm sơ đẳng là khinh địch như vậy, nhưng mà hấn lại bị Mã Dục đoán trúng tâm lý.

Khinh địch! Trong thâm tâm hoàng Trung hoàn toàn coi thường giặc Khăn Vàng, chúng chỉ là bọn ô hợp, không chịu nổi một đòn, trận đánh Lão Hà Câu đêm qua càng gia tăng ấn tượng như vậy.

Ở giữa Lão Hà Câu đội quân Khăn Vàng đã bị bức vào đường cùng

Phía trước là đầm lầy rộng lớn, phía sau là truy binh không thể chạy thoát được, toán quân Khăn Vàng không chạy trốn nữa mà quay lưng lại bờ sông muốn liều mạng cùng chết với quan binh, Hoàng Trung hét lớn 1 tiếng vung đao thúc ngựa xông tới tên giặc Khăn Vàng có tướng mạo bất phàm.

Tại trận địa quân Khăn Vàng, Mã Dục giơ cao cánh tay phải, hai mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Hoàng Trung rồi hung hãn phát cánh tay phải.

“Chú”

Một tiếng xé gió vang lên, một luồng sát khí lạnh như băng từ bên trái ập tới, Hoàng Trung kinh hoàng nghiêng mình tránh, khó khăn lắm cổ họng mới tránh bị xuyên thủng, nhưng bả vai thì không tránh được.

“Phập”

Một âm thanh trầm đục vang lên, một mũi tên sắc bén đã đâm thủng giáp ngực, cắm sâu vào vai phải của Hoàng Trung.

“Ui da”

Hoàng Trung hét 1 tiếng thảm thiết, suýt nữa ngã nhào từ trên mình ngựa xuống, thật là quanh năm đánh nhận nhưng lại bị nhận mỗ mắt, Hoàng Trung là cao thủ xạ tiễn, không ngờ hôm nay lại bị kẻ khác dùng cung tên ám toán!

“Sát nha”

Hơn trăm tên giặc Khăn Vàng trong bước đường cùng xông tới chém giết

“Sát nha”

“Sát nha”

Tiếng hò hét ầm ầm từ hai bên trái phải chồm vang lên, từ sâu trong bụi cỏ đột nhiên vô số giặc Khăn Vàng như quỷ mị xuất hiện, như một cơn thủy triều nhằm hướng hơn 100 quan quân giết tới, dù chỉ là hư trương thanh thế nhưng cũng làm cho hơn 100 quân nghĩa dũng đi sau Hoàng Trung cực kỳ hoảng sợ.

“Không ổn rồi, trúng mai phục” Hoàng Trung sợ hãi quay ngựa chạy. “Rút lui, mau rút lui!”

Chủ tướng bỏ chạy làm các binh sĩ nghĩa dũng đã hoảng sợ lại càng mất đi ý chí chống cự, hướng phía sau quay lưng bỏ chạy trong khi các nghĩa dũng binh chạy sau vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị rối loạn đội hình, đến khi họ thấy rõ thì quân Khăn Vàng đã giết tới rồi, trong cơn hoảng loạn họ không biết quân địch có bao nhiêu lần lập tức quay người bỏ chạy.

“Bại binh như núi đổ” Hoàng Trung đêm qua từng ở Lão Hà Câu mai phục đánh tan quân Khăn Vàng, nhưng hiện tại lại bị quân Khăn Vàng mai phục đánh tan! Có thể nói thế sự biến ảo khó lường.

“Ha ha ha, giết!”

Quần hợi hét lớn một tiếng, phóng ra một mũi tên vào 1 tên quan binh chạy sau, trong lòng sướng khoái không tả xiết, trước tới giờ toàn bị quan quân đuổi chạy như chó khắp nơi không ngờ hôm nay quan quân cũng như bị quân Khăn Vàng đuổi giết như vậy, thật sướng khoái, sướng khoái vô cùng.

Quần Hợi ngửa mặt lên trời cười dài đang muốn đuổi theo thì bị Mã Dục nhanh tay kéo lại

“Đi thôi không nên ham đánh, lập tức thu quân rút thôi”

“Tại sao?”

Quần Hợi ngạc nhiên không hiểu, Bùi Nguyên Thiệu bên cạnh cũng không hiểu như vậy. Đây chẳng phải là cơ hội tốt để đánh hay sao?

“Đại quân truy kích của quan quân sắp tới, quân của Chu Tuyên cũng có thể xuôi nam bất cứ lúc nào, lúc này không rút đi thì chết chắc!”

22. Chương 22: Tám Trăm Lưu Khẩu Ra Đời

Tần Hiệt không hoảng hốt, cũng không vội vàng mà tập hợp quân đội, đến mãi giữa trưa toàn quân mới chạy đến phía bắc chân núi Tinh Sơn, phía trước đã truyền đến tin tức phục quân của Hoàng Trung bị đánh bại, Tần Hiệt giật mình, đám giặc Khăn Vàng chẳng lẽ ăn trúng xuân dược? Làm việc điều nào cũng ngoài dự tính, đầu tiên là thừa dịp đêm khuya phá vòng vây xuống núi, sau đó đánh bại cánh quân của Hoàng Trung, không biết tiếp theo còn làm chuyện bất ngờ gì đây?

Chỉ trong chốc lát, đám tàn binh của Hoàng Trung đã quay về, khôi giáp tả tơi, chật vật không chịu nổi, đến Hoàng Trung mạnh nhất ba quân cũng bị trúng tên.

Tần Hiệt hướng Hoàng Trung đang trên lưng ngựa hỏi: “Hán Thăng, người vốn tinh thông binh pháp, như thế nào lại bị tặc khẩu mai phục ngược?”

Hoàng Trung mặt mày xấu hổ, không nói được gì.

Sái Mạo vốn đồ kị với tài năng của Hoàng Trung, hả hê nói: “Ai da, ngay cả đám tặc khẩu có hơn ngàn tên cũng không đánh thắng, huynh làm sao có thể điều binh đây.”

Hoàng Trung chỉ biết trợn mắt trả lời, Sái Mạo cười lạnh không nói.

Tần Hiệt trong lòng phiền muộn nói: “Hán Thăng bị phục kích ở đâu?”

Hoàng Trung thở dài, cúi đầu đáp: “Tại Lão Hà Câu. Cách đây 20 dặm về phía bắc.”

“Lão Hà Câu? Hán thăng người!”

Tần Hiệt giận dữ, Lão Hà Câu không phải là nơi Hoàng Trung người phục kích sao! Cùng một địa điểm, cùng thời gian, sao lại bị giặc Khăn Vàng phục kích ngược lại, thật có thể như vậy không! Tần Hiệt đang muốn trách mắng Hoàng Trung thì phía sau Trâu Tinh đột nhiên cỡi ngựa chạy đến, từ xa hướng Tần Hiệt hô to: “Đại nhân, không tốt, không tốt rồi!”

Tần Hiệt cau mày hỏi: “Có chuyện gì mà hốt hoảng vậy?”

Trâu Tinh đáp: “Mặt tướng vừa mới biết được, Mã Dục cũng nằm...trong đám giặc Khăn Vàng...kia, các mưu kế ta gặp phải có thể là do hắn bày ra.”

Tần Hiệt nghe vậy kinh hãi thất thanh nói: “Có thật thế không?”

Sự lợi hại của Mã Dục, Tần Hiệt biết rõ, có thể được Chu Tuyên coi là cái họa tâm phúc, có thể dễ dàng đối phó hay không? Khó trách tặc khẩu làm nhiều việc ngoài dự đoán đến vậy, từ việc thừa dịp nửa đêm phá vòng vây, ở Lão Hà Câu đánh bại quân Hoàng Trung, nếu như...tất cả điều là kế của Mã Dục bày ra, vậy cũng không có gì là lạ.

Nhưng Tần Hiệt vẫn có chút không tin tưởng hỏi: “Tặc tướng Mã Dục không phải đã rời bỏ doanh trại tặc khấu rồi hay sao? Sao có thể xuất hiện trong đám tặc khấu này? Mà sao người lại biết được?”

Trâu Tinh thở dài nói: “Việc nói đến thật vô cùng trùng hợp. Sáng sớm hôm qua Mã Dục chạy trốn đến Dục Huyền, không ngờ bị lính gác nhận ra, Xá muối mang theo 300 nghìn dũng binh đi qua, thấy thế hỗ trợ truy bắt. Xá muối võ nghệ tuy không kém, tên Mã Dục vốn không phải đối thủ, tuy nhiên vì hắn dùng quỷ kế chế trụ Xá muối, cướp ngựa chạy đến Tinh Sơn, ở đây lại cùng đám dư nghiệt Khăn Vàng hội hợp, mặt tướng vừa mới gặp gia tướng đang truy tung hắn mới biết được.”

“Nguyên lai là như vậy.” Tần Hiệt thở dài một tiếng, sắc mặt đại biến, thất thanh nói: “Không hay, Mã Dục nếu nằm trong đám tặc khấu ấy, chắc chắn sẽ có biến, chư tướng mau theo ta truy kích.”

Rất tiếc là Tần Hiệt phản ứng quá chậm, chờ hắn điều quân chạy đến Lão Hà Câu thì gặp quân của Chu Tuyền từ phương nam đến, nhìn thấy bộ dáng quân Chu Tuyền vẫn chỉnh tề, không giống như đã từng giao tranh, hiển nhiên Mã Dục và đám giặc Khăn Vàng không tiếp tục chạy trốn theo hướng bắc, nhưng không rõ hắn đã đi đâu.

Tần Hiệt thúc ngựa chạy đến trước Chu Tuyền, lo lắng hỏi: “Tướng quân, người có chạm trán với đám giặc Khăn Vàng hay không?”

Chu Tuyền buồn bực nói: “Tần đại nhân không phải nói tàn quân của đám giặc Khăn Vàng đã bị người lập kế giết tại Tinh Sơn sao, tại sao lại hỏi ta như vậy?”

Tần Hiệt lộ vẻ xấu hổ thở dài nói: “Do không biết Mã Dục cũng có ở trên núi, hạ quan nhất thời kinh thường, tạo cho đám tàn quân nhân cơ hội bỏ chạy, thật sự rất xấu hổ.”

Chu Tuyền ôn hòa nói: “Tần đại nhân không cần tự trách mình, nhờ vào kế của đại nhân mà Trương Mạn Thành, Triệu Hoảng, Hàn Trung, Tôn Hạ đều bị tiêu diệt, theo đó là hơn mười vạn quân Khăn Vàng ở Nam Dương, tuy có vài tên trốn thoát được, nay không rõ tung tích, nhưng không đáng lo ngại, một tên Mã Dục nhỏ nhoi cũng không thể làm nên sóng gió gì. Phần công lao này không ai có thể cướp được, bổn tướng đã cho người hỏa tốc tám trăm dặm hướng triều đình bẩm báo rồi.”

Tần Hiệt trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn khiêm tốn nói: “Thật xấu hổ.”

Chu Tuyền ánh mắt từ từ ngưng trọng, trầm giọng nói: “Ta mới nhận được tin báo từ phương bắc, tình hình có chút bất lợi, có lẽ trong vài ngày tới ta sẽ đem quân lên phương bắc, chinh phạt đại thủ lĩnh Trương Giác của giặc Khăn Vàng, ổn định tình hình Nam Dương chỉ có thể nhờ cậy vào Tần đại nhân.”

Tần Hiệt biến sắc, thấp giọng hỏi: “Nghiem tông có biến ư?”

Chu Tuyền thần sắc ngưng trọng gật đầu, thở dài nói: “Lão Lư Thực vô dụng, không thông quân sự, kinh định nên liên tiếp thất bại, giờ đang bị vây ở Khô Thành, thế giặc ngút trời, thành Ký Châu đang rất nguy kịch.”

Tần Hiệt nghiêm nghị nói: “Hạ quan chúc tướng quân thắng lợi, mau chóng tiêu diệt được giặc Khăn Vàng ở Ký Châu.”

Chu Tuyền ôm quyền nói: “Xin nhận lời chúc tốt đẹp của đại nhân, quân tình khẩn cấp không nên ở lâu, ta bây giờ phải điều quân cần chuẩn bị nhiều thứ, hẹn gặp lại.”

Tần Hiệt cũng ôm quyền nói: “Tướng quân bảo trọng.”

“Giá!”

Chu Tuyền quay đầu ngựa, quất roi, chiến mã bị đau, buông vó hí dài, phóng về hướng bắc. Phía sau Chu Tuyền ba quân cũng nhất tề quay đầu, hậu quân thì biến thành tiền quân chậm rãi di chuyển về hướng bắc, một trận âm thanh rầm rập vang lên, hình ảnh oai hùng ấy, in sâu vào tâm linh mấy ngàn binh lính Nam Dương, đây là cảnh quân trong truyền thuyết của đại hán, quả nhiên là danh bất hư truyền.

...

Lại nói về Mã Dục dẫn hơn 800 tàn binh của giặc Khăn Vàng, từ Lão Hà Câu thẳng hướng đông mà chạy, chỉ trong một ngày nên đã chạy được hơn trăm dặm! Sớm đem quân Tần Hiệt ở hướng nam vút xa phía

sau. Từ Lão Hà Câu chạy đến hướng đông, tiến vào địa giới huyện Bĩ Dương, đây từng là địa phương gặp sự tàn phá dữ dội nhất của giặc Khăn Vàng, trên đường đi, đất đai hoang vu, thôn trang tiêu điều, đường đi còn có thể thấy nhiều xác chết, trên đường không thấy một bóng người nào qua lại.

Hơn trăm dặm phía trong, Mã Dục thậm chí không thể tìm được một chỗ nào có thể cướp được chút ít lương thực, các tướng sĩ cũng chỉ có thể chịu đói tiếp tục đi. Bất quá trong cái rủi lại có cái may, vì trăm dặm bên trong không gặp một người nào còn sống, truy binh của Tần Hiệt trong thời gian ngắn muốn thăm dò động tĩnh của đám người Mã Dục không phải là dễ, giúp cho Mã Dục rất nhiều thời gian chuẩn bị.

Trong đêm tối, cuối cùng cũng xuất hiện ánh đèn leo lét, phía trước quả là có một trang viên.

Bùi Nguyên Thiệu hưng phấn hướng Mã Dục nói: “Bá tề, nhìn kia, một trang viên thật to!”

Quản Hối liếm đôi môi khô khốc, trong mắt toát ra ánh mắt lang sói, ngừng giọng nói: “Bên trong nhất định có lương thực, các huynh đệ rất cực cũng có thể ăn no một bữa.”

Mã Dục hít một hơi trầm giọng nói: “Lão Quản, lão Bùi, bảo các huynh đệ tập hợp lại, ta có chuyện muốn nói.”

Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu đáp ứng rồi đi nhanh chóng tập hợp đội ngũ.

“Các huynh đệ, mau tập trung lại đây, đại đầu lĩnh có chuyện muốn nói.”

“Con mẹ nó, mau xếp thành hàng, thẳng người lên, người có phải đàn ông không đấy?”

“Mọi người nhanh một chút, ta không có nhiều thời gian đâu.”

“Còn nằm đó hả? Ta rút gân nhà ngươi bây giờ. »

Dưới ánh nắng buổi chiều, tiếng Bùi Nguyên Thiệu và Quản Hối quát tháo, nhưng hai lời nói cũng như hành động thì hoàn toàn khác nhau, có thể biểu hiện được phần nào cá tính.

Rất nhanh, Tám Trăm Lưu Khẩu đã lục đục xếp hàng trước mặt Mã Dục, trước uy thế của Quản Hối, mọi người đều nỗ lực ưỡn ngực, thẳng người, tinh thần rất nghiêm túc.

Mã Dục nhảy lên một tảng đá to, hít một hơi buồn bực, quát: “Các huynh đệ, triều đình miệt thị chúng ta là giặc cướp, một số huynh đệ không vui. Nhưng ta cho các người biết, mang danh giặc cướp cũng chẳng sao cả, chỉ là cách xưng hô mà thôi. Chỉ cần có thể sống sót, là cướp thì đã sao nào?”

“Phận giặc cướp coi như đã định, nhưng ta muốn là đám giặc cướp làm triều đình đau đầu nhức óc! Chúng ta tổng cộng còn 800 huynh đệ, cho nên sẽ gọi là Tám Trăm Lưu Khẩu. Đợi lúc đánh xong trang viên phía dưới, ta sẽ cho người làm một lá cờ thật lớn, cho đề bốn chữ “Tám Trăm Lưu Khẩu” thật to, từ nay về sau chúng ta không phải là giặc Khăn Vàng nữa, chúng ta là 800 tên cướp.”

“Tám Trăm Lưu Khẩu!”

Quản Hối là người đầu tiên hưởng ứng, cất giọng hô lớn.

“Tám Trăm Lưu Khẩu!”

“Tám Trăm Lưu Khẩu!”

Tám trăm tên lưu khẩu sau khi phản ứng lại cùng đồng thanh hô lớn.

Mã Dục giơ cánh tay phải lên, tiếng reo hò nhanh chóng lắng xuống, chứng tỏ uy tín của Mã Dục đã phần nào hình thành.

“Chúng ta là kẻ cướp nhưng tuyệt không phải lưu manh! Chúng ta có thể cướp bóc, giết người, nhưng tuyệt không cho các người đụng đến dân nghèo? Nếu ai dám không tuân theo lời ta, đừng trách ta trở mặt vô tình.”

Quyển 2 : Sự khởi đầu của 800 lưu khẩu

23. Chương 23: Cướp Bóc, Phóng Hỏa, Giết Người

Quản Hợi phiên muộn nói: “Người thật là ngu, Bá Tề muốn dẫn chúng ta uống chén rượu lớn, ăn miếng thịt to, cùng nhau hưởng thụ nữ nhân, vậy lưu khẩu là giặc cướp, hung ác nhưng giàu có, vậy mà cũng không hiểu, thật đúng là đầu heo mà.”

Mã Dục nghe xong mắt trắng dã, thực ra làm lưu khẩu cũng chỉ là bắt đực dĩ.

Thất bại của giặc Khăn Vàng cho thấy rõ, nếu người có được hơn trăm vạn quân, đó cũng chỉ là một đám ô hợp, kiểu này không phải là đối thủ của đội quân Đông Hán tinh nhuệ, tập hợp dân nghèo đi làm nghĩa quân thì không thể thành công.

Nếu làm lưu khẩu thì có ba chỗ tốt.

Thứ nhất là mục tiêu nhỏ, khác với khởi nghĩa của giặc Khăn Vàng, thanh thế không quá lớn, không khiến cho vương triều Đông Hán chú ý, áp lực quân sự sẽ không lớn lắm.

Thứ hai là tính cơ động, thời này cách truyền tin còn thô sơ, quận quốc binh điều là tự chiến đấu, huấn luyện không thường xuyên, trang bị cũng không tốt, làm lưu khẩu có thể vòng đi khắp nơi.

Ba là không phải lo về lương thực, do thường xuyên di chuyển, tìm đến các phú hộ mà cướp lương, cho nên đây cũng không còn là vấn đề lớn.

Căn cứ từ ba điểm trên, Mã Dục quyết định phải chịu đựng một thời gian, chỉ cần qua năm năm, đến lúc Linh Đế băng hà, Đồng Trắc vào kinh, rồi mười tám chư hầu nổi lên tiêu diệt Đồng Trắc, khi đó mới là lúc trở mình.

Dĩ nhiên, Mã Dục không phải không nghĩ đến làm sơn tặc, làm sơn tặc vẫn có thể cầm cự được năm năm.

Làm lưu khẩu, ăn gió nằm sương, không cố định một chỗ, nơi đây mai đó, nhưng điều nằm trong thế lực của quan phủ, cho nên tùy thời điều có thể bị quan quân vây công tiêu diệt.

Làm sơn tặc, an cư lạc nghiệp, tiêu dao tự tại, chỉ cần người không quá đáng, vẫn có thể sống tốt.

Nhưng vấn đề là thời này cả thiên hạ đều khổ, nếu làm sơn tặc ở một nơi, các phú hộ, đại tộc xung quanh cũng chỉ cướp được trong thời gian ngắn, đến lúc đó thì phải làm sao? Đi cướp của dân nghèo? Mặc dù thời này đám sơn tặc vẫn làm chuyện ấy, nhưng Mã Dục dù sao cũng là từ tương lai đến đây, suy nghĩ có chút khác biệt.

Dọc theo mấy ngàn năm lịch sử, thiện lương nhất, khổ khổ nhất vẫn là dân nghèo, bọn họ mặt trời lên đi làm, mặt trời xuống thì nghỉ, chỉ mong muốn cơm ăn ngày ba bữa mà thôi, sao có thể nhẫn tâm cướp của họ được? Theo Mã Dục, làm như thế không bằng loài súc sinh.

Còn nếu đem cả sơn trại tạo thành một vương quốc nhỏ, kinh doanh tự cung tự cấp, không gây họa cho dân chúng, nhưng cứ như vậy thủ hạ dưới tay mãi chỉ là đám nông dân. Mã Dục không muốn chỉ huy một đám nông dân, điều hắn cần là một bầy lang sói đang khát máu.

Chỉ có một bầy sói khát máu mới có thể giúp Mã Dục trở thành quân phiệt một phương. Nếu như thủ hạ dưới tay chỉ là một đám nông dân, cuối cùng Mã Dục cũng trở thành oan hồn trước đao của kẻ khác, lấy đầu lâu của hắn mà chứng kiến các anh hùng khác quật khởi.

Hay giống như Hắc Sơn tặc Trương Yến.

Trương Yến lựa chọn làm sơn tặc, hắn cũng không đụng tới dân nghèo, đem sơn trại thành một tiểu vương quốc để kinh doanh, cuối cùng vẫn đầu quân cho Tào Tháo, trở thành đá lót đường cho người khác. Trương Yến có thể đầu quân cho Tào Tháo nhưng Mã Dục lại không thể, cá tính của hắn nếu có đầu quân cho Tào Tháo rồi cũng có một ngày bị tên Tào A Man nổi tiếng đa nghi này giết chết.

Cho nên Mã Dục phải thành quân phiệt hùng cứ 1 phương, mà muốn làm được vậy thì phải có một đám thuộc hạ khát máu hung tàn.

Muốn có được đám lang sói hung tàn ấy, phải không ngừng dùng máu, thịt để nuôi dưỡng.

Máu thịt ở đâu ra? Chính là đám cường hào, phú hộ của thời bấy giờ, thông qua những thủ đoạn bất chính cướp đoạt mồ hôi xương máu của người dân! Mã Dược này cần phải đem bầy lang sói này đi khắp nơi, không ngừng tìm kiếm những con mồi mới, trải qua những đợt huấn luyện dã man này, một ngày không xa đám nông dân này sẽ trở thành bầy sói hung tợn.

Đây chính là lí do để trở thành lưu khấu!

Dưới bầu trời đêm u ám, Mã Dược lớn tiếng quát: “Điều ta vừa nói, các ngươi đã nhớ chưa?”

“Nhớ!”

“Tốt lắm!” Mã Dược vung tay về phía trước hét lên: “Chiếm lấy trang viên phía trước, uống chén rượu lớn, ăn miếng thịt to!”

“Ngao~~”

Bọn lưu khấu tru lên một tiếng, theo sau Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu dũng mãnh tiến về phía trang viên.

Tại Uyển Thành, sau khi đại quân Chu Tuyền đã rời đi, chỗ xác chết cao như núi, máu chảy thành sông trong thành đã được dọn dẹp sạch sẽ, đã không còn thấy hơi hóm chiến tranh, Tần Hiệt cũng đã đem bộ máy cai trị dời về đây.

Phủ Thái Thú, trong đại sảnh ánh nến chập chờn, bóng người lay động, Tần Hiệt đang đi qua đi lại, sắc mặt lo âu, Hoàng Trung, Trâu Tĩnh, Ngụy Hòa cùng Thái Mạo im lặng đứng một bên.

Một lát sau, tiếng bước chân vang lên, Văn Sính, năm nay vừa 17, hiên ngang đi vào.

Tần Hiệt vội vàng hỏi: Có tin tức gì của đám tặc khấu không?”

Văn Sính lau mồ hôi trên trán, lắc đầu nói: “Khoái mã đã lục soát phương viên năm mươi dặm quanh Lão Hà Câu, nhưng vẫn không thấy bóng dáng đám tặc khấu đâu cả!”

Tần Hiệt thất thanh nói: “Năm mươi dặm không chỗ nào có!..dư nghiệt Khăn Vàng chẳng lẽ mọc cánh bay đi mất?”

Trâu Tĩnh nghĩ ngợi một lát, đoạn bước ra khỏi hàng nói: “Đại nhân, có nên thông tri cho các huyện xung quanh, tăng cường cảnh giới, thiết lập hệ với nhau, nếu có tin tức của tặc khấu liền phát binh truy kích.”

Tần Hiệt thở dài nói: “Chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể như thế thôi.”

Hoàng Trung trên vai còn quần nhiều bông băng kích động nói: “Mã Dược rất là lợi hại, giặc Khăn Vàng vốn không chịu nổi một kích, thế như nằm trong tay hắc thì như lột sắt, trở thành một đám quỷ binh, không rõ đầu đuôi.”

Thái Mạo không cho là như vậy nói: “Hán Thằng huynh không khoa trương đó chứ, chỉ có hơn ngàn tặc khấu, chỉ cần mấy trăm quân Giang Hạ của ta là có thể tiêu diệt.chúng. Có gì đáng sợ chứ?”

Hoàng Trung nói: “Đó là người không biết sợ lợi hại của hắc!”

Thái Mạo phản bác lại: “Ta thấy người bị hắc đánh đến sợ rồi!”

“Người!”

“Người cái gì mà người, bộ ta nói sai à? Thứ bại tướng như người, còn dám mạnh miệng!”

“Thái Mạo, ta thề không đội người chung với người, người có dám cùng ta đấu tay đôi không?”

“Có gì không dám chứ!”

Tần Hiệt giận dữ vỗ bàn bực tức nói: “Đủ rồi! Bây giờ giặc Khăn Vàng còn đó, việc nước chưa xong, chính là lúc cần đồng tâm hiệp lực, vì sao còn ở đây đấu đá nhau?”

Hoàng Trung và Thái Mạo hằm hằm lui xuống.

...

Tám Trăm Lưu Khẩu không tốn chút công sức nào đã chiếm được trang viên nọ, cả trang viên đã trở thành quân doanh tạm thời của Tám Trăm Lưu Khẩu.

Trong sân dựng lên một cái nồi lớn, một con heo được rửa sạch lông cho vào nồi, mùi thịt nồng đậm phát ra bên ngoài, tràn ngập cả trang viên, bên cạnh nồi đã tụ tập hơn trăm tên lưu khẩu, vừa đưa những hạt cơm vô vị vào miệng, một bên nhìn chăm chăm vào con heo trong nồi.

Trong góc, ba tên tiểu đầu mục đang vây quanh một đồng lửa sưởi ấm, vừa uống bình rượu mới tìm được, bên cạnh còn có 3 con gà được nướng vàng trên ngọn lửa, mùi thơm tỏa ra bốn phía, một tên tiểu đầu mục cầm lấy một cái đùi gà, hung hăng cắn một cái, chỉ thấy miệng thơm thơm, trên mặt liền nở một nụ cười.

Phía sau viện truyền đến tiếng gà bay chó chạy, là những tên lưu khẩu chưa có thức ăn đang tích cực làm việc, xem ra rất bận rộn.

Một số tên lưu khẩu đã ăn no, liền tiến đến bên đồng lửa lẳng ra ngủ, trên người không biết lấy đâu ra mấy món đồ xanh xanh đỏ đỏ của phụ nữ, có thể nghĩ thấy mùi nên không nỡ ném đi, tương lai cưới vợ có thể cho nàng mặc, những người này ý thức tiểu nông còn rất mạnh.

Trong đám hỗn loạn, một tên mặt chuột mày gian được giải đến trước mặt Mã Dục

Mã Dục ánh mắt như băng nhìn chăm chăm vào hắn, tên quản gia kia bị làm cho sợ đến run người, quỳ rạp xuống đất, luôn miệng cầu khẩn nói: “Gia gia tha mạng, tha mạng, tiểu nhân trên còn mẹ già đang bị bệnh, dưới có con nhỏ mới lên ba, thật sự không thể chết được.”

Mã Dục rút ra chủ thủ, quản gia liền hét thảm một tiếng, ngồi phịch xuống, trong phòng bốc lên một mùi xú khí, tên này đúng là bị hù cho sợ quá không thể kìm chế được.

“Ào!”

Một gáo nước lạnh tạt vào mặt tên quản gia, làm hắn tỉnh ngay lại.

“Nói, nơi này là nơi nào?”

Mã Dục đem chủ thủ gác lên cổ tên quản gia, trong mắt lóe lên tia nhìn độc ác.

« Đây..đây là Trương.. Trương gia.. trang ở huyện Phục..Phục Dương. »

“Huyện Phục Dương? Nơi này có xa huyện thành lắm không?”

“Không...không quá năm mươi dặm.”

“Huyện thành có bao nhiêu quân đồn trú?”

“Tiểu..tiểu nhân không..không biết.”

“Cái gì?”

“À không...ước chừng..hơn..năm..năm trăm người.”

Mã Dục trầm ngâm trong chốc lát, trong mắt lóe lên một tia xảo trá, thu lại chủ thủ, phân phó hai tên lưu khẩu: “Đem người này giam giữ cẩn thận, sáng sớm ngày mai đem lột da làm thịt, vừa đủ cho các huynh đệ ăn no một trận.”

“Dạ, đại đầu lĩnh.”

Hai tên lưu khẩu lớn tiếng đáp, liền cầm dây thừng đem trói tên quản gia đã sợ đến hồn phi phách tán, trong phòng bốc lên một mùi hôi thối, lần này cả đại tiện hắn cũng không nhịn được.

Mã Dục vừa mới ra khỏi phòng, liền chạm mặt Quản Hối mặt mày rạng rỡ, cười dâm từ một gian phòng khác đi ra, lúc này đang lúc lập xuân nhưng lúc này hắn lại toàn thân xích lỏa, bên dưới cũng chỉ có một chiếc khố rộng thùng thình, trong căng phòng chưa khép kín cửa vẫn còn truyền ra tiếng khóc nức nở.

Mã Dục nhướng mày, muốn khiển trách vài câu nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn.

Vì sinh tồn, Mã Dục có thể dung túng thủ hạ đi giết người phóng hỏa, nhưng không cho phép bọn họ gian dâm phụ nữ, điều đó cùng cái nhân nghĩa chó má không có liên quan, nhưng vì sức chiến đấu của quân đội

mà lo lắng. Một tên binh sĩ chỉ biết gian dân phụ nữ, chỉ biết dùng tinh lực trên người nữ nhân, sức chiến đấu làm sao tốt cho được.

Chỉ có thể ép lũ lỗ mãng này không được phép đụng đến nữ nhân, để tinh lực của họ không có chỗ phát tiết, đến mức chúng phải kêu ngao ngao, sau đó một lần nữa ném bọn hần vào chiến trường, để bọn họ trên chiến trường phát tiết, như vậy lực chiến đấu của binh lính mới được nâng cao, trở thành cơn ác mộng đối với quân địch.

Đây cũng không phải là chuyện chưa từng xảy ra, sau này đã từng có người đào tạo ra một đội quân như vậy, quả thật là đội quân cực mạnh. Quyển 2 : Sự khởi đầu của 800 lưu khẩu

24. Chương 24: Dùng Kế Đoạt Thành

Trương Cầu dùng sức xoay xoay cổ tay, nhưng liền phát hiện dây trói không chặt, hần cựa một cái liền có thể cử động một chút, Trương Cầu lập tức tỉnh táo tinh thần, trong bóng tối vang lên tiếng sột xoạt, trong chốc lát, liền có thể cởi trói.

Trương Cầu vui mừng quá, rón rén đi ra phía cửa, theo khe cửa nhìn ra, chỉ thấy trong viện có vài đồng lửa, mấy chục tên giặc cướp nằm ngang dọc trên mặt đất, còn có hai tên tặc khấu cầm đao canh giữ ngoài cửa lớn, từ nơi này chắc chắn không thể thoát ra ngoài được.

Trương Cầu chuyển động con mắt, nhẹ nhàng chạy đến phía sau phòng, nhẹ nhàng mở cửa sổ, nhìn từ sương phòng phía tây xuống, phía sau chính là một vách núi cao đến mấy trượng, hần nghĩ chắc không có tên cướp nào canh phòng phía sau.

Trương Cầu mở cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy một màn tối đen, không khỏi mừng rỡ trong lòng.

Chỉ một lúc sau, một sợi dây được nối từ những dải lụa từ cửa sổ hạ xuống, Trương Cầu mập mạp khó khăn từ từ treo xuống, lúc tuột xuống do quá vội hần ngã đập đầu xuống đất trong giống như một con chó gặm phân, Trương Cầu đau cũng không dám kêu một tiếng, bò dậy, bỏ chạy vào bóng đêm.

Trương Cầu vừa mới chạy trốn, Mã Dược, Quản Hối, cùng Bùi Nguyên Thiệu liền xuất hiện ở căn phòng vừa rồi.

Quản Hối không hiểu được nói: “Bá tề, vì sao để hần chạy thoát? Nếu hần hướng quan quân báo tin thì sao, không phải tình hình sẽ rất xấu sao?”

Mã Dược bình tĩnh cười nói: “Ta cố ý để cho hần chạy, mục đích là để hần hướng quan quân báo tin.”

Bùi Nguyên Thiệu nói: “Tại sao lại như vậy?”

Mã Dược kì bí cười một tiếng nói: “Còn nhớ rõ lúc ta hù dọa hần chứ, đem hần lột da, lóc thịt, vừa đủ cho mấy huynh đệ ăn no một trận. Chỉ cần không ngu như heo, hần cũng có thể đoán được dám người của chúng ta không quá 100, mà quan quân của huyện Phục Dương ít nhất cũng có hơn năm trăm người, nếu các người là huyện úy Phục Dương, sau khi nghe được tin tức kia người sẽ làm cái gì?”

Quản Hối nói: “Vậy cũng hỏi, dĩ nhiên là mang binh đến tiêu diệt, một cơ hội để lập công đây.”

Mã Dược nói: “Đúng vậy! Sau khi nghe tin, huyện úy Phục Dương sẽ nghĩ chúng ta ít người, phái binh đến đánh.”

Bùi Nguyên Thiệu nói: “Chúng ta sẽ đánh với quan binh một trận ở đây.”

Mã Dược nói: “Đúng, trước tiên là tiêu diệt đám quan quân kia, sau đó thừa dịp, chiếm lấy huyện thành!”

Bùi Nguyên Thiệu giật mình hỏi: “Sao, chúng ta còn đi tấn công huyện thành? Chỉ bằng hơn tám trăm người?”

Khó trách Bùi Nguyên Thiệu giật mình, trước kia quân Khăn Vàng công thành, nếu chưa có hơn vạn binh tuyệt sẽ không đi tấn công huyện thành có quan quân trấn thủ, bởi vì, huyện thành không thể so sánh với thị trấn, có tường thành và sông hộ thành, mặc dù con sông này không rộng, tường thành cũng không cao, nhưng thiếu hụt vũ khí công thành thật khó có thể vượt qua chương ngại.

Mã Duyệt nói: “Chúng ta lưu lạc khắp nơi, nhưng chỉ có huyện thành mới có thứ vũ khí chúng ta cần, lại còn đầy đủ lương thực.”

Quản Hối hưng phấn nói: “Đánh con mẹ nó đi! Ta phải đem các huynh đệ tập trung lại mới được.”

“Không cần phải gấp”

Mã Duyệt bình tĩnh nói: “Huyện Phục Dương cách nơi đây 50 dặm, tính cả đi lẫn về là hơn trăm dặm, chờ quan quân đến nơi cũng là lúc xế chiều. Theo lời ta phân phó, để các huynh đệ ăn no một trận, nghỉ ngơi, điều dưỡng tinh thần chuẩn bị cùng quan quân đánh nhau một trận.”

“Dạ!”

“Cách cách.”

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người lóe lên, Lưu Nghiên mỉm cười từ từ tiến đến, thấy Lưu Nghiên thần sắc bất thiện, Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu lập tức thối lui, Quản Hối thuận tay đem cửa phòng đóng lại, xem ta..đại hán này kì thật cũng là người tinh tế.

Mã Duyệt nhàn nhạt liếc Lưu Nghiên một cái hỏi: “Đã trễ thế này, tìm ta có chuyện gì không?”

Không có việc gì thì không thể tìm đến người sao? Lưu Nghiên đau xót, chu cái miệng nhỏ nói: “Quản Hối gian dân phụ nữ.”

“Vậy người hãy đi tìm Quản Hối.”

“Nhưng người là đại đầu lĩnh.”

“Nếu như người tìm ta là vì việc này, ta biết rồi.”

Nói xong Mã Duyệt nhắc chân muốn đi.

Lưu Nghiên chu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt lộ vẻ ủy khuất, nước mắt như tràn cả ra ngoài, tên người chết này, thật đúng là tâm địa sắt đá, kể từ khi gặp lại ở Tinh Sơn hán vẫn không nói với nàng câu nào, giống như nàng là một người hoàn toàn xa lạ vậy, nàng đáng ghét đến thế sao? Bao nhiêu lần Lưu Nghiên soi bóng mình trong nước, không biết bao nhiêu lần hoài nghi Mã Duyệt mắt có vấn đề hay không, hay hán là tên biến thái?

“Chờ một chút..Ta còn có chuyện khác muốn tìm người.”

Mã Duyệt trong lòng thở dài một tiếng, ngữ khí có vẻ hòa hoãn hỏi: “Có chuyện gì?”

“Trâu tiểu thư muốn gặp người.”

“Trâu tiểu thư? Người nói Trâu tiểu thư nào?”

“Là vị cô nương cùng người lên Tinh Sơn.”

“À, nguyên lại nàng lại họ Trâu ^^”

Mã Duyệt gật đầu, lúc này mới nhớ ra lúc mình bắt sống cô ta tới giờ cũng chưa hỏi qua tên họ của nàng, sau khi hội hợp với Quản Hối, hán quá bận rộn với chuyện mang mọi người chạy trốn đám quan quân, cơ hồ bỏ quên mất nàng.

“Chuyện gì?”

“Người đi rồi sẽ biết.”

Lưu Nghiên dẫn Mã Duyệt tới phía Đông phòng, trong phòng sáng rực ánh nến. Lưu Nghiên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, bước vào, Mã Duyệt mới bước qua một chân, ngẩng đầu lên chợt kinh hãi, rút chân về. Chỉ thấy trong ánh nến chập chờn, cô nương nọ hai tay hai chân đã được cởi trói, đang ngồi ngay ngắn trên ghế.

Sự lợi hại của tiểu cô nương này Mã Duyệt đã từng nếm qua, lúc đầu chế trụ được nàng chỉ là nhờ vào vận may, nếu đối mặt một lần nữa, Mã Duyệt tin rằng hán tuyệt đối sẽ chết rất khó coi.

Lưu Nghiên quay đầu lại không rõ hỏi: “Người làm sao vậy?”

Mã Duyệt chỉ vào Trâu Ngọc Nương nói: “Người..người thế nào lại thả nàng ta ra?”

Trâu Ngọc Nương hừ nhẹ một tiếng, Lưu Nghiên cũng che miệng cười nhẹ, quỵn rũ nói: “Người là đại đầu lĩnh sao lá gan lại nhỏ đến vậy. Yên tâm đi, ta đã dùng ngân châm chế trụ nàng rồi, tuy có thể tự tiện hành động như khi lực cũng không bằng một hài tử ba tuổi, sẽ không làm được gì người đâu.”

Mã Duyệt nửa tin nửa ngờ nói: “Có đúng không?”

Lưu Nghiên đáp: “Làm sao để người tin đây?”

Mã Duyệt tiếng vào trong phòng. Bất quá hai chân vẫn đứng thành hình chữ đinh, một khi thấy tình hình không tốt liền có thể thoát ra, dù sao cô nương kia cũng rất nguy hiểm, cẩn thận vẫn hơn.

“Trâu tiểu thư đúng không, người tìm ta có chuyện gì?”

Trâu Ngọc Nương cầm hận trợn mắt nhìn Mã Duyệt nói: “Người bắt ta đến đây làm gì? Giết không giết, thả không thả, người rốt cuộc muốn làm thế nào? Không phải muốn ta theo đám lưu khấu các người ư?”

Mã Duyệt cười một tiếng nói: “Người nghĩ ta sẽ thả người hay là giết người?”

Trâu Ngọc nương bực tức nói: “Nói thừa.”

“Nghĩ là ra sẽ thả người sao? Tốt lắm, bây giờ ta hỏi người cái gì phải trả lời cái đó, nếu như ta biết người nói dối, hừ hừ, người có thấy mười tên to con bên ngoài cửa không? Bọn họ lâu không chạm đến đàn bà, nếu như ta đem người thưởng cho bọn hắn, chắc rằng bọn hắn sẽ rất vui vẻ đấy.”

Trâu Ngọc Nương mặt thoáng chốc chuyển sang trắng bệch, trong lòng hận Mã Duyệt thấu xương.

“Người họ Trâu, tên gọi là gì?”

“Ngọc Nương.”

“Tuổi?”

“17”

« Hứa gã cho nhà nào chưa ? »

“ ... ”

«Hứa gã cho nhà nào chưa ? »

“Vẫn chưa.”

“Nhà người ở đâu?”

“Huyện Dục Dương, thôn Trâu Gia.”

“Nghĩa dũng binh của huyện Dục Dương vì sao lại do người điều khiển?”

“Bởi vì ca ca ta là huyện úy thống lĩnh nghĩa dũng binh Dục Dương.”

“Anh của người là huyện úy huyện Dục Dương ? Tên gọi là gì?”

« Trâu Tĩnh, Tên chữ Tử Du. »

“Ta biết rồi.”

Nói xong, Mã Duyệt xoay người bước ra ngoài, Trâu Ngọc Nương vội là lên: “Uy, người đã đáp ứng nếu ta trả lời người thì người sẽ thả ta đi mà.”

Mã Duyệt nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóng, lãnh đạm nói: “Người đã nghe qua lưu khấu biết giữ lời chưa?”

...

Đông đô thành Lạc Dương, đèn màu rực rỡ, bóng đêm như không có ở đây.

Đại Hán quốc mặc dù đã như mặt trời sắp khuất núi, nhưng ở Lạc Dương vẫn phồn hoa như trước. Lạc Dương tập trung nhiều quan lại cùng phú hào, tự nhiên không thể thiếu được thanh lâu kỹ viện.

Kỹ nữ thời này phân làm hai loại: một loại chỉ bán nghệ, tựa như các ca sĩ thời hiện đại, một loại là bán sắc, tựa như gái mại dâm thời bây giờ. Tuy nhiên vẫn chia làm năm loại: cung kỹ, doanh kỹ, quan kỹ, gia kỹ và dân kỹ.

“Hong Lâu” nổi danh nhất thành Lạc Dương, nơi này phần lớn các kỹ nữ điều tài sắc vẹn toàn, làm cho không biết bao nhiêu quan lại cùng phú hào mê luyến. Ở hậu viện Hong Lâu có một ao sen lúc nào cũng lãng đãng sương mờ, trên mặt nước thấp thoáng có 9 cây cầu đá dẫn ra hòn giả sơn giữa hồ, trên giả sơn chủ nhân còn xây dựng một tòa tiểu lâu vô cùng trang nhã.

Một thân ảnh trang phục diễm lệ, dáng người mềm mại đang vượt qua những cây cầu đá tiếng vào tiểu lâu.

Bên trong tiểu lâu được chia làm hai phần, ngăn cách bởi một bức rèm, bên trong có một người đang gảy đàn, mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh trang nhã, tiếng đàn phát ra vừa uyển chuyển, nhưng lại đầy u oán, phản phát như có một tâm sự vô biên.

Nữ tử trang phục diễm lệ vừa bước vào trong đình viện liền quỳ xuống, cung kính nói: “Tiểu thư, triều đình vừa nhận được thư báo từ Nam Dương tám trăm dặm hỏa tốc gửi về, giặc Khăn Vàng ở Nam Dương đã bị Chu Tuyền một trận đánh tan. Gần ba mươi vạn đại quân bị tiêu diệt hoàn toàn, Trương Mạn Thành, Hàn Trung, Triệu Hoảng đều bị chém rơi đầu.” Quyển 2 : Sự khởi đầu của 800 lưu khẩu

25. Chương 25: Giết Người Lập Uy

Một thanh âm lướt qua, dư âm mất đi, đình viện chìm trong yên lặng, một lúc lâu sau mới phát ra một tiếng thở dài: “Hai nơi Đinh Xuyên, Nam Dương, quân Khăn Vàng trước sau bị diệt, có lẽ Ký Châu cũng không chống đỡ được bao lâu nữa. Thái Bình đạo cùng Trương Giác lão đạo sự nghiệp không thành, thật khiến người ta thất vọng...”

Nữ tử trang phục diễm lệ thận trọng hỏi: “Tiểu thư, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Thanh âm kiều mỹ trong đình viện cất lên: “Thái Bình đạo bị diệt là chuyện nay mai, không cần truyền tin tức của triều đình cho bọn họ nữa làm gì, hiện tại chúng ta cần phải ẩn dấu hành tung, chờ đợi thời cơ.”

“Dạ, tiểu thư”

Nữ tử trang phục diễm lệ đứng dậy, chậm rãi lùi ra ngoài đình viện.

...

Cư sảo cần kỳ thù cáo hề, độc vĩnh tư nhi ưu bi.

Nội tự tình nhi bất sĩ hề, thao dũ kiên nhi bất suy.

Ẩn tam niên nhi vô quyết hề, tuế hốt hốt kỳ nhược đòi.

Liên dư thân bất túc dĩ tốt ý hề, ký nhất kiến nhi phục quy.

Ai nhân sự chi bất hạnh hề, chúc thiên mệnh nhi ủy chi hàm trì.

...

Một lúc sau, đình viện vang lên tiếng ca vang vọng từ cõi xa xăm, lời ca như than khóc, lại đầy u oán, ngay cả chim non trên cành nghe xong điều quên mất đường về.

....

Trương gia trang.

Trên khoảng đất trống, Tám Trăm Lưu Khẩu đã tụ họp xong, Mã Dục sai người làm ra một lá tình kì ngay trong đêm, giờ nó đang trong tay Quán Hối, phản phất tung bay trong gió, trên nền trắng có bốn chữ đỏ như máu: “Tám Trăm Lưu Khẩu”, nhìn rất bắt mắt.

Mã Duyệt đến bên một tên lưu khấu, ánh mắt lạnh như băng rơi vào tên lưu khấu đó khiến hắn có cảm giác như ngồi trên bàn chông, tự nhiên cảm thấy lo lắng.

Trong lòng hắn đang ôm một cái bao, lớn nhỏ, không biết bên trong chứa những gì.

“Trong đó chứa những gì?”

Mã Duyệt ngữ khí lạnh lùng, tựa như gió bất rét lạnh đến xương tủy.

“Một ít y..y phục, ta thấy đẹp, định...định giữ lại về sau cho vợ ta mặc..mặc...”

Ánh mắt Mã Duyệt chợt trở nên dữ tợn làm tên lưu khấu im bật.

Nhưng những tên lưu khấu giống như tên này cũng không phải ít, rất nhiều lưu khấu trên người mang không ít đồ đạc, kỳ quái nhất là có người tự nhiên còn vác trên vai bức tượng lão Trương(ND: Trương Quả Lão, một trong bát tiên) được chạm khắc tinh xảo...Hiện tại nhìn tám trăm tên lưu khấu không giống một chi quân đội tí nào, nhìn giống như đám nạn dân đang chạy giặc vậy. Nếu như dẫn theo đám người này, cho dù quan quân không đuổi theo, đám của nợ vương vãi này cũng đủ làm chúng mệt chết rồi.

Mã Duyệt vẻ mặt như đao, xoay người đứng trước đội ngũ.

Một cơn gió lạnh quét qua bãi đất trống, thổi tung mái tóc dài có phần hoang dã của Mã Duyệt, sát khí tỏa ra từ trong mắt hắn giống như đao kiếm quét qua tám trăm tên lưu khấu, tất cả mọi người như ngừng thở.

“Đem mọi thứ vô dụng ném hết cho ta! Mỗi người chỉ được mang vũ khí, lương thực, nếu ai dám không nghe lệnh, đao kiếm sẽ bồi tiếp hắn! Các ngươi là lính, không phải nạn dân!”

“Ném hết!”

Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu trợn mắt hét to, toàn bộ lưu khấu đều đem những như vô dụng ném trên mặt đất.

Mã Duyệt “hừ” một tiếng, trong mắt rực sát cơ, vẫy tay một cái, bốn tên lưu khấu như hung thần ác sát áp giải hai tên lưu khấu ử rử đi đến trước mặt Mã Duyệt, đẩy chúng quỳ rạp dưới nền tuyết lầy lội.

Mã Duyệt thanh âm lạnh lùng như một hòn đá ném vào trong tâm khảm mỗi một tên lưu khấu.

“Ngày hôm qua trước khi vào trang, ta từng ra lệnh rõ ràng, tuyệt không cho phép gây họa cho bá tánh bình dân, nếu không giết không tha! Nhưng tối qua vẫn có người không nghe mệnh lệnh, tự lên vào thôn, giết người phóng hỏa, gian dâm phụ nữ! Ta nói được là làm được, ai phạm vào cấm lệnh, cho dù là Thiên vương lão tử cũng không tha, chém!”

“Không, đại đầu lĩnh, chúng ta đã biết sai rồi, tha cho chúng ta đi, chúng ta hứa sẽ không dám nữa!”

Hai tên lưu khấu vốn tưởng rằng bị giáo huấn một trận rồi thôi, không nghĩ tới Mã Duyệt nói giết là giết, nhất thời luống cuống, luôn miệng cầu xin tha thứ, đám lưu khấu còn lại ánh mắt lộ ra vẻ không đành lòng. Ngay cả Quản Hối cũng nhận không được mở miệng cầu xin: “Bá Tề, ta thấy đủ rồi, bọn họ đã biết sai rồi.”

Mã Duyệt ánh mắt dữ tợn, rút đao ra đưa cho Quản Hối lớn tiếng quát: “Quản Hối, giao cho ngươi hành hình!”

Quản Hối im bật, hắn chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt dữ tợn đó của Mã Duyệt, đành cắn răng tiếp nhận cương đao, đem tinh khí giao cho Bùi Nguyên Thiệu, sau đó chuyển hướng quay qua hai tên lưu khấu nói: “Huynh đệ, nhắm mắt lại, chỉ một lát thôi.”

Hai tên lưu khấu tuyệt vọng nhìn Quản Hối một cái, cắn chặt răng, hai mắt nhắm lại.

Khuôn mặt đen kịt của Quản Hối lóe lên một tia ác độc, giơ tay chém xuống, cương đao sắc bén từ trên không trung xẹt xuống tạo thành một đường vòng cung, máu nóng phọt lên, hai cái đầu lâu lăn dài trên đồng bùn tuyết.

Tám trăm lưu khấu ánh mắt đều toát ra sự sợ hãi, Lưu Nghiên không nhìn được quay mặt đi. Trâu Ngọc Nương bị trời bên cạnh ánh mắt lộ ra tia dị sắc, thầm nghĩ, tên tội phạm bị triều đình truy nã này so với

những tên tặc khấu khác không giống nhau thì phải? Thậm chí ngay cả quan quân kỷ luật nghiêm minh cũng không thể vô cớ vì dân chúng mà chém giết chính thuộc hạ của mình.

Vì sinh tồn, Mã Dực không tiếc đem đám nông phu kia huấn luyện thành dã lang, nhưng hắn cũng biết, nhất định không để cho đám dã lang kia mất đi tầm khống chế, hắn phải là người quyền uy nhất trong đám người này, nếu không tám trăm lưu khấu này sẽ trở thành thảm họa, một kết thúc bi thảm cho chính bản thân hắn.

Hít một ngụm khí lạnh, Mã Dực hét lớn: "Bùi Nguyên Thiệu!"

Bùi Nguyên Thiệu liền ngang bước lên một bước, nghiêm giọng nói: "Có!"

Lại nói về quân gia Trương Cầu của Trương gia trang, sau khi thoát chết, liên tục chạy thục mạng một mạch không ngừng về phía huyện Phục Dương, sau khi đến nơi lập tức tới gặp huyện lệnh Trần Chấn báo cáo sự tình Trương Trang bị tặc khấu tập kích, toàn trang hơn trăm nhân mạng chỉ có mình hắn sống sót trở về báo tin.

Huyện lệnh Trần Chấn nghe thấy chấn kinh, liền cho gọi Huyện thừa, huyện úy cùng các bộ tiểu lại nghị sự.

Rất nhiều quan lại cho rằng phải đóng hết cửa thành, thực thi giới nghiêm, sau đó phái người hỏa tốc báo cho Thái Thú Nam Dương Tần Hiệt đại nhân, xin Thái Thú đại nhân phái binh tiêu trừ. Duy chỉ có Tặc Tào Duyệt Lý Nghiêm không cho là đúng, cho rằng đây chỉ có hơn trăm lưu khấu, không đủ gây sợ hãi, căn bản không cần Thái Thú nhọc công điều binh đến đây, chỉ dựa vào 500 quốc binh của Phục Dương huyện cũng đủ giải quyết đám tặc binh này.

Lý Nghiêm, tên chữ Chính Phương, người Nam Dương, lúc này mới vừa 20 tuổi, được bổ nhiệm làm Tặc Tào Duyệt của Phục Dương Huyện, vốn là một chức quan nhỏ chuyên truy nã đạo tặc, bởi vì có năng lực nên được Huyện lệnh Trần Chấn tin dùng.

Có người chất vấn lại: "Lý Nghiêm, người dựa vào đâu kết luận lưu khấu chỉ có hơn trăm người?"

Lý Nghiêm ha ha cười một tiếng, đưa tay chỉ vào Trương Cầu nói: "Trương quân gia mặc dù mập mạp, một thân thịt béo đỏ cũng chẳng hơn trăm cân, đủ cho bao nhiêu người ăn no một bữa? Cho nên tại hạ mới dám mạnh miệng, lưu khấu chỉ có hơn trăm người."

Chúng nhân đều bật cười, Huyện lệnh Trần Chấn càng cho đó là đúng.

Lý Nghiêm phất một ống tay áo, tiêu sái nói: "Đại nhân, quân Khăn Vàng ở Nam Dương đã bị Chu Tướng quân cùng Tần đại nhân liên binh tiêu diệt, giặc Khăn Vàng bị tiêu diệt gần mười phần rồi, số còn lại chạy trốn tứ tán. Lần này chỉ là tập hợp chút tàn binh bại tướng, tại hạ chỉ cần 200 quân sĩ, đem đám tặc khấu này tiêu diệt, đem đầu chúng dâng lên đại nhân."

Trần Chấn ổn định tinh thần, vuốt râu hân hoan nói: "Bổn quan cấp cho ngươi 300 quân sĩ, ngày mai canh ba thổi cơm, canh năm xuất chinh."

"Tại hạ tuân mệnh!"

Lý Nghiêm ôm quyền vái chào, khuôn mặt anh tuấn của thiếu niên trẻ tuổi xẹt qua một tia đắc ý. Một cơ hội ông trời ban cho hắn, một cơ hội để đại trượng phu kiến công lập nghiệp.

Uỷển Thành, Phủ Thái Thú.

Văn Sính xồng xộc chạy vào, hướng Tần Hiệt đứng ngồi không yên nói: "Tỷ phu, đã có tin tức."

Tần Hiệt vội vàng đứng dậy, Hoàng Trung chư tướng đứng một bên cũng đồng loạt quay mặt lại, ánh mắt lộ vẻ phấn chấn, dư đảng giặc Khăn Vàng như quỷ mị biến mất suốt một ngày một đêm cuối cùng cũng có tin tức rồi sao?

Tần Hiệt vội hỏi: "Dư đảng quân Khăn Vàng đang ở nơi nào?"

Văn Sính hít vào một hơi, đáp: "Khoái mã đi về hướng đông 80 dặm, rốt cục dò được tin tức, có nạn dân trốn ở trong bụi rậm từng gặp một đám Khăn Vàng tặc khấu đi về hướng đông nam, đó rất có thể là Mã Dực cùng đám tặc khấu."

Tần Hiệt mặt liền biến sắc hỏi: “Gặp ở đâu, lúc nào?”

Văn Sính nói: “Ở Bì Dương Huyền, phía tây nam Thạch Đầu sơn, vào ngày hôm qua.”

“Bì Dương Huyền, Thạch Đầu sơn! Hôm qua?” Tần Hiệt hoảng sợ nói: “Nói như thế hiện tại tặc khấu đã đến địa phận Phục Dương rồi sao?”

Trâu Tĩnh là người am hiểu địa lý Nam Dương kinh hải nói: “Phục Dương là cổ hươu của Đại Tướng Quân, nếu như đám lưu khấu này lọt vào quấy nhiễu chỉ sợ làm Đại Tướng Quân nổi trận lôi đình.”

Tần Hiệt nhíu mày nói: “Nếu được như thế đã tốt, lão phụ thân của Đại Tướng Quân còn đang ở Phục Dương thành, một khi...hậu quả...thật không dám nghĩ đến.”

Tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc, cũng không dám nghĩ một khi phụ thân Đại Tướng Quân xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào? Chỉ sợ mọi người ở đây không người nào còn đầu trên cổ. Một lúc lâu sau, Thái Mạo người Giang Hạ mới hồi phục tinh thần, cho là không đúng nói: “Bọn lưu khấu Mã Dục chỉ có hơn ngàn người, mà Phục Dương Huyện đồn trú cũng được 500 quân quốc binh, xuất binh tiêu diệt thì quả không dễ nhưng cố thủ thì chắc không thành vấn đề?”

Hoàng Trung ngưng giọng nói: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Đại nhân, hãy cấp tốc phát binh truy kích!”

Tần Hiệt nghe vậy chấn động, lạnh lùng nói: “Chư tướng nghe lệnh.” Quyển 2 : Sự khởi đầu của 800 lưu khấu

26. Chương 26: Lửa Cháy Và Nước Sông

Sườn núi Mục Mã

Mặt trời đã ngã về hướng tây, Bùi Nguyên Thiệu thở hồng hộc chạy tới phía Mã Dục và Quân Hối đang hội họp, phía sau Bùi Nguyên Thiệu là hơn năm mươi tên quân sĩ, mỗi người sau lưng đeo một cái túi lớn, bên trong đựng đầy voi sừng. Mã Dục ở phía sau Trương Gia Trang hậu viện phát hiện có rất nhiều voi sừng quả thật làm hắn mừng như nhật được vật báu, tuy không có gì đáng chú ý nhưng một khi biết cách vận dụng cũng khó có thể tưởng tượng lực sát thương mà nó mang lại.

Có điều Mã Dục cũng không biết rằng thời Tam Quốc voi sừng đã xuất hiện rồi, nói đúng hơn, đã sớm xuất hiện ở thời xuân thu chiến quốc, người Trung Quốc thời bấy giờ cũng đã biết cách dùng voi sừng.

Quân Hối cười trần, lộ ra thân hình cơ bắp cuộn cuộn, đem một bó cỏ khô lớn ném vào trong bụi cỏ ven đường, có không chút vui, hướng Mã Dục hỏi: “Bá tể, các huynh đệ ở chỗ này cắt cỏ vất vả cả nửa ngày trời, chúng ta lại không nuôi heo, cắt nhiều cỏ như vậy để làm gì? Còn muốn chém giết với đám quan quân nữa không?”

Trong mắt Mã Dục xẹt qua một tia nghiêm túc, Tám Trăm Lưu Khẩu mặc dù đã mấy lần vào sinh ra tử nhưng thật sự vẫn chưa được nếm mùi chiến tranh thật sự, khả năng thích nghi với tình cảnh chiến tranh tàn khốc cùng với cái chết cũng có hạn. Lúc này không thể cùng đám quan quân liều mạng, Mã Dục buộc phải dùng kỳ kế để đối phó với đám quan quân.

Chỉ có tích lũy kinh nghiệm thực chiến mới có thể bồi dưỡng được lòng tự tin của đám lưu khấu này, đến khi bọn họ cảm thấy ưu thế về tâm lý vượt trội hơn đám quan quân, khi đó tám trăm lưu khấu mới đúng là một đội quân đáng tin cậy, có thể cùng quan quân chính diện giao đấu một trận . Nhưng mà không phải thời điểm hiện tại.

Mã Dục ánh mắt lạnh lùng hỏi: “Lão Quân, người cho rằng cắt cỏ với đánh nhau giặc không có liên quan đúng không?”

“Ách, cái...này...” Quân Hối gãi gãi đầu, không thể giải thích được, hỏi ngược lại: “Có quan hệ sao?”

“Dĩ nhiên.” Mã Dục cười cười, quyết định giảng cho Quân Hối cùng Bùi Nguyên Thiệu một khóa chiến thuật quân sự, tay chỉ vào sườn núi trước mặt nói : “Mục Mã Pha là đường thông từ Huyện Phục Dương Huyện đến Trương Gia Trang, nếu quan quân có đến, nhất định sẽ phải đi qua nơi này.”

Quản Hợi và Bùi Nguyên Thiệu đồng thời gật đầu, cái này có thể dễ dàng hiểu được.

Mã Dực trên mặt lóe lên một tia dữ tợn nói: “Nơi này địa thế bằng phẳng, chỉ toàn bụi cỏ, ba mặt đều là sườn núi, chỉ có phía nam lại là một đầm lầy. Hiện tại đang là đầu mùa xuân thời tiết hanh khô, cỏ cây khô héo, vô cùng dễ thiêu đốt, nếu như quân ta đông, tây, bắc ba mặt đồng thời phóng hỏa, lửa từ bốn phía sẽ cháy lan vào giữa, bọn quan quân chỉ còn có hướng nam mà rút.”

Quản Hợi cùng Bùi Nguyên Thiệu chỗ hiểu chỗ không nhưng cũng gật gật đầu.

Mã Dực quay đầu lại nhìn lại năm mươi cái túi lớn được đặt chỉnh tề, trên mặt lóe lên một tia sát khí tàn nhẫn, lạnh nhạt nói: “Chỉ cần đám quan quân lui vào đầm lầy, bọn họ đã lâm vào tử địa, cho dù là đại la kim tiên cũng cứu không được.”

“Ách...”

Quản Hợi và Bùi Nguyên Thiệu đồng thời rung mình một cái, nhìn Mã Dực không lạnh mà run. mà lúc này sau lưng không khỏi truyền đến một cỗ hàn khí.

Mã Dực “hừ” một tiếng, trầm giọng nói: “Lão Quản, lão Bùi, theo lời ta phân phó lúc đầu, nhớ cho rõ thời gian, không được chậm trễ!”

“Dạ, đại đầu lĩnh.”

Hai người đồng thanh đáp rồi vội vã rời đi.

....

“Mau, nhanh lên một chút, phía sau đuổi theo kịp đội hình phía trước, không được rút lại.”

“Tiền quân tiếp tục đi, không được ngừng.”

Lý Nghiêm ngồi trên lưng ngựa, thôi thúc quân sĩ tốt tăng tốc độ hành quân.

Quản gia Trương Cầu lấy ống tay áo lau mồ hôi trên mặt, hăm mộ nhìn Lý Nghiêm cưỡi ngựa không ngừng kêu khổ nói: “Lý đại nhân, chúng ta nghỉ một lát đi, tiểu nhân thật sự hết sức rồi, không thể đi được nữa.”

“Không được, không thể nghỉ!” Lý Nghiêm thẳng thừng cự tuyệt nói: “Bọn giặc Khăn Vàng tại Trương Gia Trang lưu khẩu lúc nào cũng có thể bỏ chạy, trước khi chúng kịp chạy phải tiêu diệt hết bọn chúng.”

Trương cầu vỗ mặt đau khổ nói: “Lý đại nhân, hành quân vội vã như thế này, nếu có thể đến trước khi bọn chúng lưu khẩu bỏ chạy, chỉ sợ quân gia cũng không còn sức khí lực để mà chém giết, vì vậy càng thêm bất lợi. Chi bằng tạm thời nghỉ ngơi, hồi phục tinh thần rồi hãy đi tiếp.”

Lý Nghiêm khinh thường liếc Trương Cầu một cái mỉm cười nói: “Thôn dã thất phu lại dám bàn chuyện quân sự sao? Nhà ngươi có nghe thấy : một cổ làm khí, nửa mà suy, tam : ba mà kiệt hồ.(1) Toàn quân nghe lệnh, không được phép chậm trễ, đi đến Trương Gia Trang, tiêu diệt xong lưu khẩu, Trần đại nhân nhất định trọng thưởng.”

Đôi mắt nhỏ của Trương cầu xẹt qua một tia phẫn nộ, không thể làm gì khác đành phải kéo lê thân hình mập mạp tiếp tục lên đường.

Tiến thêm được gần ba dặm, toàn quân tiến vào một sườn núi toàn bụi cỏ, Lý Nghiêm nường mày đang muốn quát bảo ngừng hành quân, khóe mắt đảo thấy phía nam có một phiến đầm lầy, sườn núi địa thế bằng phẳng, trống trải, hoàn toàn bất lợi để lưu khẩu tiến hành mai phục, lúc này mới an tâm, khinh thường hỏi: “Trương quản gia, đây là nơi nào?”

Trương Cầu đáp: “Thưa đại nhân, nơi này có tên là Mục Mã Pha, đi tiếp năm dặm về phía trước là đến Trương Gia Trang.”

Lý Nghiêm ánh mắt phần khởi, uy vũ rút roi ngựa cất cao giọng nói: “Ba quân nghe lệnh, phía trước năm dặm là Trương Gia Trang, mau tăng tốc hành quân!”

...

Phía bắc Cách đó không xa trên một đỉnh núi nhỏ ở phía Bắc, Mã Dược nhẹ nhàng vung tay lên, phía sau hai tên lưu khẩu khó khăn lắm mới đẩy nhất được một cây thông lừng ầm ầm lừng xuống phía dưới, một tên tiểu đầu mục mạnh mẽ gương cung lấp tên, một trận cốt kết lạc chi lạc chi vang lên, không ngờ cây cồng cung đã bị kéo thành hình trăng tròn.

Nhìn thấy cây thông từ phía bắc lừng xuống, Quân Hối ở phía đông cùng Bùi Nguyên Thiệu phía tây cũng đồng thời gương cung lấp tên, những bó củi đã đốt thành than cắm dưới đất cũng được đám lưu khẩu rút ra, để gần những mũi tên đã thấm sẵn dầu đèn (ND: loại dầu khi xưa dùng để thắp đèn, phần lớn được làm từ mỡ động vật), ngay lúc tên bắt lửa hỏa tiễn bùng cháy cũng là lúc “ông” một tiếng được bắn lên không trung.

“Hừ!”

“Hừ!”

“Hừ!”

Lý Nghiêm vừa dứt tiếng, chỉ nghe ba tiếng xé gió vang lên, những mũi tên lửa từ ba hướng đông, tây, bắc đồng thời bắn ra, Lý Nghiêm cùng 300 quan quân trở mắt nhìn 3 đạo hỏa tiễn từ trên cao bắn xuống ghim vào đồng cỏ khô trong bụi, chưa kịp hồi phục tinh thần, lửa đã bùng lên từ ba hướng.

Lý Nghiêm là người phản ứng đầu tiên, sắc mặt đại biến quát lớn: “Toàn quân tăng tốc, lập tức băng qua Mục Mã Pha!”

Song đã không kịp nữa rồi! Ngày càng có nhiều hỏa tiễn từ trên không phóng tới rơi xung quanh đám quan quân, những bó củi khô mà tám trăm lưu khẩu chuẩn bị tỉ mỉ từ sáng sớm cũng đã phát huy tác dụng, ngọn lửa nhanh chóng lan rộng, lại gặp thế gió, rất nhanh đốt cháy cả một vùng, từ ba hướng bắc, đông, tây hung hăng bức tới đem Lý Nghiêm cùng ba trăm quan quân bị vây chặt ở chính giữa, chỉ còn lại có phía nam, một khu ao đầm là chưa bốc lửa.

Lý Nghiêm kinh hãi thất sắc, không đợi hấn hạ lệnh, ba trăm quan quân đã luống cuống chân tay, tán loạn hò hét chạy về phía đầm lầy.

“Ừm, ừm, ừm..”

Quan quân giống như những chiếc bánh bao nhảy vào đầm nước lạnh giá, bùn lầy dày cộm trong đầm ngập tới đầu gối, làm cho bọn chúng quan quân cất bước thật khó khăn, có mấy người không may còn bị trẫm xuống trong chớp mắt biến mất trong đầm lầy, làm cho đám người quan quân phía sau hốt hồn hốt vía, nhảy cũng không được, không nhảy cũng không được.

Thế lửa hừng hực nhanh chóng áp sát đầm lầy, khiến cho đám quan quân còn chưa nhảy xuống đầm thất kinh, không chịu nổi cái nóng bức người đành phải nhảy vào trong đầm, ở trên bờ nhất định sẽ bị lửa thiêu chết, không bằng nhảy xuống, ít ra cũng có cơ may thoát nạn.

Lý Nghiêm cũng hòa vào đám loạn quân, thúc ngựa nhảy vào đầm lầy, tuy nhiên hấn không nghĩ đây là sự may mắn như đám binh lính, đám tặc khẩu đã sắp đặt kế hoạch độc ác như vậy lẽ nào lại chừa cho hấn một cơ hội sống, không chừng thủ đoạn độc ác hơn còn đang chờ phía trước.

Lý Nghiêm không hổ là thiếu niên anh tài của đất Nam Dương, quả nhiên bị hấn đoán trúng.

Đám quan quân cuối cùng nhảy vào đầm cũng là lúc trong rừng cây đối diện chợt vang lên tiếng hô giết không ngừng, sau đó một đoàn tặc khẩu từ trong rừng cây xông ra, Lý Nghiêm đưa mắt nhìn lại, vừa nhìn đã có thể ước chừng tặc khẩu có hơn năm trăm người, căn bản không phải là hơn trăm người như Trương Cầu nói, lập tức biết đã trúng phải kế dụ địch, không khỏi quay đầu lại tìm Trương Cầu hận muốn một kiếm cắt đi cái đầu chó của hấn, nhưng trong đám loạn quân đã sớm không thấy bóng dáng Trương Cầu đâu nữa.

Càng làm Lý Nghiêm kinh ngạc hơn nữa chính là trước mắt hấn hơn trăm tên tặc khẩu trong tay không có đao, cũng không mang thương, mà chỉ hai người một tổ khiêng một cái bao lớn có vẻ rất nặng, không biết bên trong chứa vật gì? Trăm tên tặc khẩu này đem những cái bao lớn đó đến bên cạnh đầm nước rồi ném xuống, sau đó cũng không tấn công mà xoay người bỏ đi.

Rất nhanh, Lý Nghiêm giật mình phát hiện, mặt nước đầm gần bờ nam đang bốc lên một làn hơi nóng cổ nhiệt khí, nhiều chỗ như bị đun nóng sôi lên ừng ực. Đám quan quân chỗ ấy quay cuồng đứng lên, không dễ dàng gì đến được đây còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, hét lên như lợn bị chọc tiết, sau đó vừa hét vừa nhảy, ngã vào đầm vùng vẫy kêu la, tình trạng thật kinh khủng.

(1) NHẤT CỔ TÁC KHÍ.

Dốc sức làm xong; thi đua nước rút.

Thời Xuân Thu, nước Tề đánh nước Lỗ, quân hai bên cầm cự ở Trường Chước, hai bên đều bày trận xong, Lỗ Trang công liền muốn tấn công ngay, tùy quân Tào Quệ khuyên ông đợi đã. Bấy giờ quân Tề đánh một hồi trống tiến công, Tào Quệ nói không cần để ý, quân Tề đánh đến hồi trống thứ hai, thứ ba, quân Lỗ vẫn giữ vững không ra nghênh chiến, thấy thế quân Tề cảm thấy chán nản. Tào Quệ nhắm đúng thời cơ, nói: “Bây giờ đến lượt chúng ta tiến quân rồi”. Kết quả là đánh bại được quân Tề. Trang công hỏi Tào Quệ vì sao lại chỉ huy tác chiến như vậy, Tào Quệ nói: Lần thứ nhất đánh trống, dũng khí quân còn đang mạnh; lần thứ hai đánh trống, dũng khí đã kém rồi; lần thứ ba đánh trống, quân sĩ bắt đầu mệt mỏi, còn chúng ta mới đánh hồi trống thứ nhất, sĩ khí đang vượng, cho nên đánh bại được quân Tề. (X. Tả truyện: Trang công thập niên).

Sau dùng thành ngữ “nhất cổ tác khí” để chỉ làm việc gì cũng còn hăng hái tiến lên, nhân lúc hăng say nhất thì làm một mạch cho xong.

27. Chương 27: Dùng Mưu Đoạt Thành

Lý Nghiêm trên lưng ngựa ba hồn bảy vía lên mây, trong lòng đau khổ không thôi.

Trên bờ ngọn lửa đang bùng cháy mãnh liệt, trước mặt nước vẫn không ngừng sôi, toàn quân như một bầy heo bị chọc tiết la lối om sòm, trận đánh này coi như đã thất bại. Sự thật tàn khốc này như một gậy đánh đánh vào lòng tự tin của Lý Nghiêm một gậy! Hiện tại, đừng nói đến chuyện giết giặc lập công, chỉ sợ ngay cả cái đầu trên cổ còn khó lòng mà giữ được.

Nhớ lại từ lúc canh năm rời khỏi Huyện Phục Dương, hắn còn dương dương tự đắc, chưa từng nghĩ sẽ có kết cục như vậy.

“A!”

Lý Nghiêm thở dài một tiếng, tâm tình tuyệt vọng, trở tay rút kiếm, nhắm mắt quét một đường trên cổ họng mình.

“Hưu!”

“Đinh!”

Một âm thanh sắc bén vang lên, Lý Nghiêm chỉ thấy cánh tay tê rần, bảo kiếm đã văng khỏi tay, “ùm” một tiếng rớt xuống đầm, chỉ thấy xuất hiện một chút bọt nước rồi biến mất không thấy đâu.

Ở trên bờ, Quân Hối bắn một mũi tên chắn bay kiếm của Lý Nghiêm, sau đó quăng thòng lọng trói chặt hắn kéo lên bờ như một con heo chết, sau đó mở miệng cười làm lộ hàm răng trắng đều nói: “Hắc hắc, bắt được một tên làm quan cơ đấy.”

Chủ tướng bị bắt, quan quân như rắn mất đầu, ý chí chống cự cuối cùng cũng tan thành mây khói, rồi rít ném binh khí đầu hàng.

Cuộc phục kích cuối cùng cũng kết thúc.

Tám Trăm Lưu Khẩu tính toán không sơ hở, ba trăm quan quân không hề phòng bị nhanh chóng lọt vào bẫy, trong khi hai bên còn chưa chính thức giao chiến, Lý Nghiêm mang đến ba trăm quân toàn bộ bị diệt, không chạy thoát được một người. Tám Trăm Lưu Khẩu đã toàn thắng, Mã Dục thực hiện được ý đồ chiến lược một cách mỹ mãn.

Trời vừa sáng cũng là lúc thu dọn xong chiến trường.

Bùi Nguyên Thiệu tắt bật chạy đến chỗ Mã Dục báo cáo: “Bá Tề, trận này tổng cộng chỉ có hai huynh đệ bị khối làm cho bất tỉnh, chỉ cứu sống được một người. Quan quân tổng cộng có 307 người, bị chết cháy 27 người, bồng chết 19 người, còn có 2 người bị chìm trong đầm lầy không tìm thấy xác, còn lại 265 người đều bị chúng ta bắt được.”

Quản Hối nói: “Còn bắt được một tên chỉ huy.”

“Đem tên chỉ huy đó tới gặp ta.” Mã Dục hai hàng chân mày lóe lên một tia âm lãnh trầm giọng nói: “Còn lại lột hết quần áo, tước sạch vũ khí, trói lại ném ra tuyết, mặc cho bọn chúng tự sinh tự diệt.”

Lưu Nghiên đôi mi thanh tú khẽ rung, không đành lòng nói: “Bọn họ sẽ bị chết rét mất.”

Mã Dục lạnh lùng nói: “Ta là thủ lĩnh Tám Trăm Lưu Khẩu, không phải thủ lĩnh đám quan quân, chuyện chết sống của bọn họ không có liên quan gì đến ta.”

“..nhưng cũng không cần lột quần áo, chỉ tước vũ khí cũng được mà.”

“Ta tự có đạo lý, đừng nhiều lời!”

Lưu Nghiên cắn môi một cái, buồn bã thở dài.

Tiếng bước chân vang lên, Quản Hối áp giải Lý Nghiên quần áo tả tơi đi đến trước mặt Mã Dục, Mã Dục ánh mắt như đao chiếu lên người Lý Nghiên, Lý Nghiên vừa nhìn thấy ánh mắt hung ác đó thân thể trở nên đông cứng, nhưng rất nhanh trong lòng liền dâng lên một cổ ngạo khí, ngửa mặt nhìn trời, buồn bực “hừ” một tiếng.

Mã Dục trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới nhân sĩ thời này thật có cá tính, một chút hiểu rằng mình đang trong thân phận tù nhân cũng không có. Bày ra bộ dạng đó để che dấu sự thật là binh bại bị bắt sao? Nhếch đầu mà chết để tỏ phong phạm quốc sĩ bất khuất sao? Gặp phải tên không nói lý, một đao chém bay cái đầu người đi, lúc đó xem người có hối hận được không?

Xem cái chết nhẹ tự lòng hồng thật ra được mấy người?

Mã Dục bình sinh ghét nhất những bọn người hay ra vẻ như thế này.

“Quản Hối!”

Mã Dục hét lớn một tiếng.

Quản Hối ánh mắt như lang sói, hướng Mã Dục đáp: “Có.”

“Đem tên bại tướng này đi, chém đầu thị chúng!”

“Dạ!”

Quản Hối đáp một tiếng, trong mắt ánh lên sát khí, tiến lên hai bước kéo Lý Nghiên đi như kéo một con chó, bước nhanh tới phía đầm lầy. Bọn quan quân từ xa trông thấy, mặt vàng như đất, lộ rõ vẻ sợ hãi. Lý Nghiên sắc mặt trắng bệch, thân thể khẽ run, nhưng vẫn cắn răng ngậm miệng quyết không nói ra một lời cầu xin.

Quản Hối đem Lý Nghiên đến bên đầm, một cước đá vào đùi làm Lý Nghiên đau đớn kêu lên, quỳ một chân xuống, Quản Hối ánh mắt dữ tợn, thanh đao trong tay giơ cao lên, một mảnh hàn quang sắc bén trong ánh hoàng hôn lạnh lẽo dị thường, rất nhiều quan quân trông thấy hàm răng đã va nhau lập cập.

Lý Nghiên nghiêng chắc rằng, khoe môi đã ứa máu, nhưng vẫn không một tiếng cầu xin.

Quản Hối do dự một chút, quay đầu nhìn lại phía Mã Dục, Mã Dục ánh mắt lộ vẻ thần nhiên, hần mặt dù không biết tên tướng quân trẻ tuổi này là ai, nhưng dám chắc là một nam tử chân chính, một người như vậy nếu giết đi không khỏi có chút đáng tiếc.

Nếu tương lai hần có thể trở thành địch nhân, hoặc uy hiếp đến bản thân đi chăng nữa Mã Dục vẫn quyết định thả hần, không gì khác bởi vì hần là một nam tử chân chính, có thể thần nhiên đối mặt với cái chết, nam nhân như vậy dù thế nào cũng đáng được tôn kính.

Thấy Mã Dục lắc đầu, Quản Hối lòng có chút thoải mái, liền áp giải Lý Nghiên đến trước mặt Mã Dục

Lý Nghiêm trầm giọng quát: “Tại sao chưa động thủ?”

Mã Dực nói: “Thấy người là một trang hảo hán ta không muốn giết người, nhưng có nguyện ý đầu quân làm việc cho ta không?”

Lý Nghiêm ánh mắt lạnh như băng, khinh thường trầm giọng nói: “Người hãy giết ta đi.”

Mã Dực ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, cất cao giọng nói: “Ta sớm biết người sẽ không đáp ứng đầu quân cho một tên lưu khấu như ta, nhưng mà có thể cho ta biết tên họ được không?”

Lý Nghiêm ngạo nghễ nói: “Nam Dương Lý Nghiêm chính là ta.”

“Lý Nghiêm?!” Mã Dực ánh mắt khê ngưng lại, cất cao giọng nói: “Nguyên lai các hạ chính là Lý Nghiêm.”

Lý Nghiêm nghi hoặc hỏi: “Người biết ta sao?”

Mã Dực cười nói: “Nghe đại danh túc hạ đã lâu, chỉ là chưa từng gặp mặt, hôm nay trông thấy quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Lý Nghiêm lạnh lùng đáp: “Ta cũng chỉ là bại tướng dưới tay người.”

Mã Dực khê mỉm cười, đột nhiên bí ẩn nói: “Đa tạ Lý Nghiêm tiên sinh giúp đỡ, ngày mai tại hạ tiến vào Phục Dương, nhất định sẽ có hậu tạ.”

Lý Nghiêm biến sắc, thất thanh hỏi: “Giúp người... Phục Dương.. người nói vậy là có ý gì?”

Mã Dực không hề để ý tới Lý Nghiêm, lớn tiếng quát: “Quản Hối đâu?”

Quản Hối tiến lên một bước, nghiêm trang đáp: “Có!”

“Lập tức chọn 200 huynh đệ, thay trang phục, vũ khí quan quân, đêm nay thẳng tiến Phục Dương.”

“Ách..” Quản Hối tí nữa đã sặc chết, nghi hoặc hỏi: “Lấy...lấy 200 người? Đi..đi đánh Phục Dương?”

Mã Dực thản nhiên hỏi: “Thế nào?”

Quản Hối hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt nghiêm trọng, xoay người đi.

“Quay lại!”

Mã Dực quát lên một tiếng, Quản Hối khựng người quay lại.

Mã Dực nói: “Lúc đến gần thành, hãy cho 50 huynh đệ đi trước, nhận là quân của Lý Nghiêm đã phá tan tặc khấu trở về, đại đội nhân mã còn ở phía sau, sợ Huyện lệnh lo lắng mới sai tiểu đội người về trước báo tin.”

Lý Nghiêm nghe vậy sắc mặt đại biến, vội la lên: “Người...oắt con, người dám?”

Mã Dực vẻ mặt không biến đổi, tiếp tục phân phó Quản Hối: “Đội lúc mở được cửa thành, chú ý bảo vệ cửa đông, không được phép trà trộn vào quân địch, không được xâm nhập vào bên trong, chờ đại đội nhân mã đến mới hành động.”

“Dạ!”

Quản Hối hét lớn một tiếng, xoay người lựa chọn nhân thủ mang đi.

“Bùi Nguyên Thiệu”

Thấy gọi mình, Bùi Nguyên Thiệu tiến lên một bước, ngẩng đầu nghe lệnh.

“Người mang 200 huynh đệ, xuất phát cùng Quản Hối, đến cửa tây huyện Phục Dương mai phục, lúc chúng ta chiếm Phục Dương, quan viên, phú hộ trong thành chắc sẽ chạy về cửa tây, hãy chờ lúc cửa thành mở ra, cầu treo hạ xuống, không để bọn chúng ra khỏi thành, lập tức đốt lửa, xuất quân, nhất định phải bức bọn họ trở về thành, một người cũng không để thoát.”

“Tuân lệnh!”

Bùi Nguyên Thiệu hét lớn, xoay người tuyển quân mang đi.

“Các huynh đệ còn lại tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, điều dưỡng tinh thần, theo ta kéo đến Phục Dương, đợi chiếm được thành, chúng ta cùng uống chén rượu lớn, ăn miếng thịt to!”

Lưu khẩu ầm ầm ủng hộ, một số tên gan lớn thừa dịp hỏi: “Đại đầu lĩnh, đàn bà người hứa cấp cho chúng ta đâu?”

Mã Dược sầm mặt lại nói: “Muốn tìm nữ nhân, đàn bà được thôi, nhưng nhớ kỷ lời ta, nếu ai dám gây hại cho bần dân bách tính, đừng trách ta trở mặt vô tình!”

“Đại đầu lĩnh, ý của người là, khi vào thành, chỉ cần chúng ta không gây họa cho bần dân bách tính thì làm gì cũng được phải không?”

“Đúng là ý đó!” Mã Dược lạnh lùng nói: “Tuy nhiên, Ta nói trước với tên đầu bò nhà ngươi, nếu ngươi đoạt mười tám ả mẹ trẻ về, đến lúc chúng ta rời đi mà theo không kịp thì ngươi phải tự công bọn họ đi đấy!”

Tên đầu bò nọ nghe vậy tắc họng, còn bọn lưu khẩu còn lại thì lăn ra cười.

Trong tiếng cười ầm ầm của đám lưu khẩu, sắc mặt Lý Nghiêm tái nhợt, ánh mắt lo lắng, Hiện tại, Lý Nghiêm mới biết được, lần này thua là ở đây, bị đánh bại dưới tay bọn tặc khẩu “Danh chưa thấy truyền” này nữa điểm cũng không oan! Người này chẳng những cơ trí, quyết đoán hơn người mà còn có tài lãnh đạo, chỉ cần nhìn bọn tặc khẩu này đối với hãn kính sợ như vậy cũng có thể đoán được một hai phần rồi.

Theo kế của tên tặc khẩu đó, Huyện Phục Dương sẽ không có phòng bị, mười phần là thành sẽ mất, một khi đã mất thành, bên trên mà truy cứu xuống...Nghĩ đến đây, Lý Nghiêm bất giác rung mình, không dám nghĩ tiếp, càng làm cho hãn sợ hãi là, phụ thân tôn thượng của Đại Tướng Quân đương triều Hà Tiến cũng ở trong thành, nếu như có chuyện gì không may xảy ra hãn có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Nhìn hoàng hôn buông xuống, Lý Nghiêm trong lòng thầm kêu khổ, hiện tại hãn tình nguyện để tặc khẩu một chém bay đầu. Cái tên đầu lĩnh tặc khẩu xảo trá này, thật sự không cam lòng, đây là gấn cho hãn tội danh tư thông tặc khẩu, Trợ Tru Vi Ngược, so với giết hãn còn độc ác hơn trăm lần.

28. Chương 28: Giờ Chết Đã Đến

Đêm tối như mực, trên bầu trời không một ánh sao.

Cửa đông Phục Dương thành, hai tên lính gác đêm đang mơ màng ngủ thì đột nhiên bị một loạt âm thanh mơ hồ làm bừng tỉnh, khi họ vịn lên tường thành nhìn ra chỉ thấy phía đông xuất hiện một đội nhân mã, đèn đuốc sáng trưng ước chừng hơn 50 người. Một lúc sau toán người đó tới gần mới nhìn rõ đó chính là một đội quan quân.

“Này, toán quân kia là quân ở đâu nhỉ?”

“Nhìn qua có vẻ giống quân Phục Dương chúng ta, có thể quân của Lý Nghiêm đại nhân đã phá tan tặc khẩu, nên cho người chạy ngay trong đêm về báo tin.”

“Không thể nào nhanh vậy chứ? Sáng nay mới xuất chinh, bây giờ đã phá tan tặc khẩu? Hay là có chuyện gì?”

“Vấn đề cái rắm, người còn không biết, Lý Nghiêm đại nhân là nhân vật như thế nào, tặc khẩu đối mặt với ngài thì chỉ có thể tự nhận mình xúi quẩy, mau, chuẩn bị mở cửa đi, không may chộc phải đám binh sĩ kia, bọn chúng lại đến tìm người thì phiền phức lắm.”

“Người là đồ chết nhất.”

“Người gan lớn lắm sao? Ta mới vừa cưới vợ hôm qua, không muốn mới đến ngày thứ hai lại bắt nàng thủ tiết.”

Hai người còn đang tranh cãi thì đám quan quân nọ đã tiến đến dưới cửa thành, trong đám tiên phong có một đại hán to lớn, giống như hung thần, ngực để trần, đầu to như cái đầu, chỉ tay lên lầu cao giọng hô lớn: “Người trên thành nghe đây, Lý Nghiêm đại nhân đã phá tan tặc khẩu, đang trên đường đại thắng trở về,

đại đội nhân mã còn ở phía sau, vì không muốn để Huyện lệnh đại nhân nóng lòng, phải chúng ta đến trước báo tin mừng cho đại nhân, còn không mau mở cửa thành!”

“Mau, mở cửa nhanh!”

Phía sau đại hán 50 quân sĩ cũng đồng thanh hô lên.

Trên lầu, hai tên lính gác đêm hít một hơi lạnh khí, thất thanh nói: “Mẹ nó, đây không phải là Hạ Lão Tứ ma quỷ đó sao? Gã vương bát đản này nổi giận lên không ngắt đầu chúng ta mới là lạ, nhanh, đi đánh thức các huynh đệ mở cửa nhanh.”

Nói xong, hai người vội vã chạy xuống mở cửa thành.

Hậu viện Huyện nha, trong thư phòng ánh vẫn còn sáng, Trần Chấn vì lo lắng chuyện trừ tặc khấu nên không ngủ được. Đang cùng vài tên thủ hạ tán gẫu, chúng đều bảo Trần Chấn quá mức khinh suất, không nên phái Lý Nghiêm, một tiểu tử chưa có kinh nghiệm gì điều quân đi diệt tặc khấu.

Nhiều người nói như vậy, Trần Chấn cũng thấy quyết định của mình vô cùng khinh suất, Lý Nghiêm mặc dù rất có tài, nhưng dù sao hắn cũng chỉ mới đọc vài cuốn binh thư, chưa từng có kinh nghiệm lẫm lộn trên chiến trường, nếu thắng thì không nói, một khi bại..Nghĩ đến đây, Trần Chấn tự trấn an mình, không thể bại được, dư nghiệt của giặc Khăn Vàng dù sao cũng chỉ là đám quân ô hợp, một khi nhìn thấy bóng dáng quan quân đã sớm bỏ chạy rồi, cho dù không giết được tên nào cũng sẽ không có chuyện bị đánh bại.

Trần Chấn trong lòng vừa tự an ủi mình, bên trong thư phòng đã vang lên tiếng kêu gào bối rối của lão quản gia: “Lão gia, nguy rồi, tặc khấu đang tấn công từ ngoài thành vào đây.”

Trong màn đêm yên tĩnh, âm thanh bén nhọn của lão quản gia thật thê lương, hơn nữa lại truyền tới tin tức làm người ta vô cùng sợ hãi, mấy tên tiểu lại đã sớm thất kinh liền giống như đám thỏ con, nhảy dựng cả lên.

Trần Chấn cũng thất kinh, thiếu chút nữa từ trên ghế thái sư ngã đập đầu xuống đất, đợi tới lúc hồi phục tinh thần, lúc này mới nhớ ra, Huyện Phục Dương là nơi tường cao hào sâu, không phải là nơi hoang dã, cho dù là có hơn vạn tặc khấu tới tấn công, cũng khó có thể chiếm được thành trong chốc lát! Hơn nữa, giặc Khăn Vàng ở Nam Dương đã sớm bị tiêu diệt, kiếm đâu ra vạn tặc khấu? Tâm thần vừa trấn định, Trần Chấn không sợ mà tức giận nói: “Quản gia, người ngủ mơ hay sao, nói hươu nói vượn cái gì đó?”

“Đốt lửa lên.”

Cửa thư phòng bị đẩy mạnh một cái, quản gia lão đảo chạy vào, trong ánh nến chập chờn, Trần Chấn cùng thủ hạ giật mình khi thấy vẻ mặt như nhìn thấy quỷ của lão quản gia, đầu đầy mồ hôi, quần áo xộc xệch, trong đôi mắt toát ra sự sợ hãi vô tận, như trời sắp sụp xuống vậy.

“Lão...lão gia, mấy...vị đại nhân, tặc khấu, thật..thật sự đã vào thành rồi!”

Trần Chấn khiếp sợ nghiêm mặt hỏi: “Nói hươu nói vượn, tặc khấu ở đâu ra? Làm sao có thể vào thành được?”

Quản gia nuốt một ngụm nước bọt, lau mồ hôi trên mặt nói: “Tiểu..nhân cũng không biết, chỉ là có mấy vị quan quân chạy từ phía đông tới nói rằng cửa đông đã thất thủ, đại đội tặc khấu sắp giết vào thành, tiểu nhân liền chạy về đây báo với đại nhân, đại nhân mau chạy nhanh thôi, chậm nữa là không kịp đâu.”

Chỉ một lát sau, phía bên ngoài huyện nha đột nhiên nha nháo nhào lên, tiếng kêu cha gọi mẹ vang lên tứ phía, hơn nữa phía đông lửa không ngừng bốc cao đến tận trời chiếu sáng rực cửa sổ thư phòng, ánh lửa hừng hực chiếu xuyên qua cửa sổ, soi lên khuôn mặt tái nhợt của Trần Chấn và mấy tên thuộc hạ, tất cả mọi người đều kinh hoàng choáng váng.

Trần Chấn và vài tên thủ hạ còn chưa biết phải làm sao thì huyện úy đột nhiên mang theo mười mấy tên quan quân chạy đến. Dù sao cũng xuất thân từ võ quan, huyện úy ánh mắt xem như bình tĩnh nhưng quần áo thì xộc xệch, tóc tai rũ rượi, trên người áo giáp cũng mới đeo được có một nửa, phía sau hắn mười mấy tên quan quân càng không thể chịu nổi, có hai người còn đi chân đất, nhìn bộ dáng có lẽ đang ngủ mơ thì bị đánh thức, trong lúc mơ màng còn không kịp mang giày, liền bỏ chạy tới chỗ này.

Vừa thấy Trần Chấn, huyện úy lạnh lùng nói: “Đại nhân, tặc khấu dùng kế cướp thành, cửa đông đã mất, tình thế hiểm nguy, mau bỏ thành theo hạ quan phá vòng vây thôi.”

Trần Chấn kêu thảm một tiếng, dậm chân thở dài nói: “Tặc khấu thật sự đã đánh vào trong thành sao?”

Huyện úy nói: “Làm sao giả được, hạ quan đã từng cùng một tên tặc khấu giao đấu, tên đó quả nhiên lợi hại, hạ quan không phải là đối thủ, đại nhân, mau bỏ thành thôi, chần chờ nữa sẽ không kịp đâu!”

Trần Chấn lúc này như kiến bò trên lửa, vội la lên: “Hà lão thái gia đâu? Nhất định phải đưa Hà lão thái gia cùng đi, không được để Hà lão thái gia rơi vào tay tặc khấu, nếu không bọn ta chết cũng không có đất chôn.”

Huyện úy đáp: “Đại nhân yên tâm, hạ quan đã phái người đi, ...bây giờ có lẽ hán đã đến cửa Tây rồi, đại nhân, chúng ta nhanh cùng Hà lão thái gia hội hợp thôi.”

“Ai!”

Trần Chấn lại dậm chân, thở dài một tiếng, che mặt quay đi. Vài tên thủ hạ cùng lão quản gia đi theo hai bên, huyện úy cùng mười mấy tên quan quân hộ vệ ở phía sau, vội vã chạy đến cửa thành Tây. Khó khăn lắm mới chạy đến cửa Tây, chỉ thấy hai bên cửa thành đèn đuốc sáng trưng, liền chạm mặt với một đội nhân mã, là quan quân hộ tống cùng với tư binh của Hà lão thái gia đang vội vã từ ngoài thành chạy vào, ngoài cửa thành, dưới bóng đêm mờ mịt, cầu treo đang được kéo lên phát ra từng tiếng cọt kẹt, hơn nữa xa xa, mơ hồ có thể thấy ánh lửa sáng cả một vùng.

Huyện úy vội tiến tới la lớn: “Có chuyện gì? Tại sao phải đóng cửa thành?”

Quân sĩ đang thủ ở cửa thành vội kêu lên: “Bẩm đại nhân, bên ngoài cửa có tặc khấu phục kích, không thể ra khỏi thành được.”

“Cái gì?!”

Huyện úy cùng Huyện lệnh Trần Chấn kinh hãi không thôi, lập tức cùng người leo lên thành lầu nhìn xuống, quả thật ngoài thành ánh đuốc sáng trưng cả một vùng, chỉ nghe tiếng hô “Giết” vang trời, khí thế làm cho người ta sợ hãi, trong bóng tối không biết có bao nhiêu nhân mã, một số tên thủ hạ hằng ngày chỉ có miệng lưỡi lợi hại, nhìn thấy thế trận như vậy, sợ đến si ngốc, hồn như lìa khỏi xác.

“Làm sao bây giờ? Làm thế nào mới được đây?!”

Trần Chấn ở trên tường thành đã gấp đến loạn cả lên, sớm không còn chủ ý gì nữa.

Vẫn còn huyện úy xuất thân võ quan còn giữ được chút bình tĩnh nói: “Đại nhân đừng hoảng hốt, cửa Đông tuy đã mất, cửa Tây thì có giặc đang mai phục, chỉ còn cửa Nam và cửa Bắc chưa chắc đã có giặc, hay là bây giờ bỏ cửa Tây chạy đến cửa Bắc xem sao?”

Trần Chấn nghe vậy lập tức nói: “Được, vậy chạy tới cửa Bắc thôi.”

Đoàn người rời khỏi cửa Tây, hò hét chạy thẳng đến cửa Bắc, trong lúc đó Mã Dược suất lĩnh đại đội lưu khấu đã từ cửa Đông kéo vào, vừa vào vừa chia quân làm hai đường, một đường do một tên Đại đầu mục chỉ huy tiến đến chiếm cửa Nam, một đường Mã Dược tự mình xuất lĩnh, thẳng hướng cửa Bắc chạy đến.

...

Giữa trưa ngày hôm sau, đại quân của Tần Hiệt mới tiếng vào địa phận huyện Phục Dương, đã thấy khoái mã chạy về cấp báo.

“Báo, hai ngày trước Tám Trăm Lưu Khẩu từng dừng lại ở Trương Gia Trang..”

Tần Hiệt cau mày nói: “Tám Trăm Lưu Khẩu? Tám Trăm Lưu Khẩu là sao?”

“Đại nhân, đó là đám giặc Khăn Vàng chạy thoát ở Tinh Sơn, nay đã gương cờ, tự xưng là Tám Trăm Lưu Khẩu

Tần Hiệt cười một tiếng, thâm nghĩ giặc cuối cùng cũng chỉ là giặc, thậm chí tự xưng là lưu khấu mà không biết nhục.

Nhưng tin tức tiếp theo tên thám mã nói ra là Tần Hiệt thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa rơi xuống.

“Đại nhân, Tám Trăm Lưu Khẩu hôm qua ở sườn núi Mục Mã Pha đã đánh bại đám quan quân của huyện Phục Dương, từ đêm đã tiến đánh huyện Phục Dương rồi.”

“Cái gì?!”

Chẳng những Tần Hiệt thất kinh, Trâu Tĩnh càng lạnh lùng nói: “Sườn núi Mục Mã Pha tại sao có quan quân? Huyện Phục Dương chỉ có 500 quân binh, thủ thành còn không đủ, thế nào lại tự tiện xuất quân?”

Thám mã lắc đầu nói: “Tiểu nhân không rõ, nhưng có thể chắc chắn là Tám Trăm Lưu Khẩu đã từng ở Mục Mã Pha đánh bại quan quân Phục Dương, phía trước có hơn 200 quân sĩ Phục Dương đang không có quần áo làm chứng.”

Thám mã tiếng nói vừa dứt, một con khoái mã từ phía trước vội vã chạy đến. từ xa truyền tiếng kêu thất thanh: “Bảo.. phía trước cấp báo..Tám Trăm Lưu Khẩu đêm qua dùng gian kế tấn công Phục Dương, bây giờ Phục Dương đã bị chiếm.”

“Trời hại ta,Trần Chấn vô mưu, hại chết ta rồi! ”

Tần Hiệt hét lên một tiếng, hai mắt tối sầm, ngã từ trên lưng ngựa xuống, bất tỉnh nhân sự.

“Đại nhân?”

“Đại nhân!”

Trâu Tĩnh, Hoàng Trung Ngụy Hòa cùng Thái Mạo đồng loạt vây lại, vội vã nâng Tần Hiệt lên cứu chữa , một lúc lâu sau, Tần Hiệt mở mắt, nhìn mọi người xung quanh đoạn thở dài nói: “Bọn ta chờ chết thôi.”

29. Chương 29: Kỳ Hóa Khả Cư

Tần Hiệt lắc đầu nói : “ Tử Du ơi Tử Du, uống cho người thiên tư mẫn tiệp, nhưng cũng không khỏi đối mình lừa người. Từ Tĩnh sơn trốn thoát đến nay, Tám Trăm Lưu Khẩu hành sự luôn luôn ngoài dự đoán, nơi nơi đều đoạt ta tiên cơ, Mã Dục tuy là tặc khấu, hành sự tiến thoái lại rất có đại tướng phong phạm. Loại nhân vật lợi hại như thế, trong việc tính kế sẽ lưu cho người đường sống sao ? Không nên hi vọng xa vời nữa, tổ bị lật trướng yên sao được, Phục Dương đã mất, Hà lão thái gia lành ít dữ nhiều rồi.”

Hoàng Trung, Thái Mạo đám người tất cả đều thần sắc ảm đạm.

Trâu Tĩnh cẩn thận ngẫm nghĩ, quả thực cảm thấy Tần Hiệt nói không phải không có lí, lúc sau mới thở dài nói : “ Đại nhân, có câu là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, việc đã đến mức này, không bằng phái lưu tinh thám mã, loan báo các huyện xung quanh, thứ nhất tăng cường giới bị, đề phòng Tám Trăm Lưu Khẩu giở trò cũ, thứ hai cũng có thể thám thính Hà lão thái gia tin tức.”

Tần Hiệt ủ rũ gật đầu, uể oải hướng Trâu Tĩnh phát phát tay.

.....

Phục Dương huyện, phương viên không qua mười dặm, hộ khẩu hơn vạn, nhân đinh hơn ba vạn người, hôm nay toàn thành đã nằm dưới sự khống chế của Tám Trăm Lưu Khẩu.

Bắc môn, Mã Dục tự như một ngọn núi, ngật lập dưới đại kì đang tung bay phần phật, trước mặt Mã Dục, hơn trăm tên lưu khẩu kiếm bạt nổ tương, đem mấy chục tên quan quân áo quần xộc xệch vây lại ở giữa, trước mặt hai quân ngã xuống mấy chục cỗ thi thể tàn khuyết không toàn thây, có quan quân, cũng có lưu khẩu, trên mặt đất một vệt máu đỏ sẫm chứng tỏ trước đó nơi này từng diễn ra một hồi chém giết thảm liệt.

Nhóm quan quân này mặc dù chỉ có vài chục người, lại hợp thành một vòng tròn, trường thương cùng đoản đao phối hợp chặt chẽ, giống như một con nhím đầy gai dài, ngoan cường chống đỡ hơn trăm tên lưu khẩu vây công ! Mã Dục ánh mắt như sói xuyên qua nhóm quan quân hung ngoan , rơi lên một nhóm người được bảo hộ giữa nhóm quan quân.

Nhóm quan quân hung ngoan này tuyệt đối không phải là quan quân bình thường, có lẽ chiến đấu lực thâm chỉ có thể so sánh với Bắc quân tinh nhuệ của Chu Tuyền ! Nho nhỏ cái Phục Dương huyện, như thế nào lại có quan quân hung ngoan như thế ? Trừ phi Nơi này còn có đại nhân vật nào đó ? Mã Dục trong đầu thoáng động, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia âm lãnh.

Mã Dục hét lớn một tiếng, trong mắt sát cơ đại thịnh, hung tợn gào lớn : “ Phóng hạ vũ khí !”

“ Phóng hạ vũ khí !”

“ Phóng hạ vũ khí !”

Hơn trăm tên lưu khẩu âm âm hưởng ứng, tiếng hét lạnh lạnh chấn nát ánh bình minh lạnh lẽo, nhưng mấy chục tên quan quân biểu tình lại cùng với hàn phong sâu thẳm như nhau, lạnh thấu xương tủy, đối với tiếng hò hét của lưu khẩu bên tai tựa như không nghe thấy, trong mắt bọn họ, hết thấy chỉ có giết người hoặc bị người giết, sinh mạng đối với bọn họ hoàn toàn vô nghĩa.

Đây là một đám máy móc giết người lạnh lẽo ! Không có trải qua hàng trăm hàng ngàn trận chém giết máu lạnh tàn nhẫn, căn bản khó có khả năng chuy luyện ra thần kinh cứng rắn như thế, người có thể điều động quan quân tinh nhuệ như thế sung vào đội quân hộ vệ, lẽ nào lại là người bình thường ?

Lộn xộn tiếng bước chân vang lên, lại thêm một nhóm lưu khẩu khi thế hùng hực từ trong thành giết đến, đi đầu là một viên đại hán, thân cao gần trượng, toàn mặt đen thui, hai mắt trợn to như chuông đồng, không phải Quân Hối còn có ai vào đây nữa ? Nhóm 200 lưu khẩu này hùng dũng kéo đến, từ bên ngoài vây lại hình thành một đạo vòng vây dày đặc, dưới tình thế này, những người bị vây bên trong cho dù chấp cánh cũng khó mà bay khỏi chỗ này.

Quân Hối hai bước ba bộ đến trước mặt Mã Dục, trầm giọng nói : “ Đại đầu lĩnh, ta mang đến cho ngài một người.”

Mã Dục lẫm nhẫm nói : “ Là người nào ?”

Quân Hối vung tay một cái, dư đội hét lên : “ Mang lên đây.”

Quân Hối tiếng nói vừa dứt, hai tên lưu khẩu đã cắp một tên gia hỏa tặc mi thử nhân đi tới, sau đó đem gã ném đến trước mặt Mã Dục như ném một bao rác, vừa rơi xuống đất, gã này lập tức khéo léo cúi sấp xuống đất, đem cái mông vểnh cao lên, xem ra cũng cực kỳ am hiểu đạo bảo mạng trong thời loạn thế.

“ Người tên gì ?”

“ Tiểu..... tiểu nhân là Hà Tam.”

“ Hà Tam ?” Mã Dục hỏi : “ Người làm cái gì ?”

Hà Tam cúi, nịnh nọt trả lời : “ Tiểu nhân từ nhỏ là tạp dịch tại Hà phủ, nên biết nhiều sự tình của Hà phủ, tiểu nhân tự nghĩ một số sự tình có thể đối với đại đầu lĩnh hữu dụng, cho nên đặc biệt đến bẩm báo.”

Mã Dục hỏi : “ Hà Tam, ngươi tất cả là biết cái gì ?

Hà Tam đáp : “ Chỉ cần là có liên quan đến Hà phủ, tiểu nhân không có cái gì là không biết.”

Mã Dục hỏi : “ Vậy sao ? Vậy ngươi nói cho ta một chút, Hà phủ này có lai lịch như thế nào ?”

Được bọc bên trong vòng phòng ngự của quan quân, một tên trung niên đột nhiên trợn mắt hét lớn : “ Hà Tam, tiểu tử ngươi dám ?”

Hà Tam mi đầu máy động, đáp : “ Hồi Đại đầu lĩnh, Hà phủ này chính là phủ đệ của đường triều Đại tướng quân Hà Tiến, vừa mới xong đến ta sửa bảy chính là quân gia Hà phủ Hà Linh, gã này ý mình là quân gia Hà phủ, cư nhiên cường bức Tiểu Phụng làm thiếp, đáng thương cho Tiểu Phụng từ nhỏ đã cùng ta là thanh mai trúc mã, sau khi gã cho Hà Linh mỗi ngày đều dùng nước mắt rửa mặt, đau khổ không muốn sống, mong rằng Đại đầu lĩnh thay tiểu nhân làm chủ.”

Trong vòng tròn phòng ngự của quan quân, trung niên nọ đã phẫn nộ đến mức đỏ cả mặt mày, dữ tợn hét lớn : “ Hà Tam cấu tặc, điên đảo trắng đen, ngậm máu phun người, rõ ràng là người trong lòng chứa lòng

bất lương, thấy sắc khởi lòng gian, cùng con tiện phụ đó câu dẫn thành gian, mà bây giờ vu hãm ngược lại cho ta, thực sự tức chết đi mà.”

Hà Tam còn muốn nói tiếp, Mã Dục lạnh lùng nói : “ Hà Tam, hãy bớt sàm ngôn đi ! Trở lại ta liền đem Tiểu Phượng thưởng cho ngươi .”

Hà Tam vui mừng ngoài mong đợi, ngay cả nốt ruồi đen trên mặt cùng tràn ngập tươi cười, siểm nịnh nói : “ Đại đầu lĩnh, vừa mới chửi ta là Hà phủ quân gia Hà Linh, lão già bên cạnh hần là lão phụ thân của Hà Tiến, Hà Chân ! Còn có đứng bên cạnh Hà Chân, a, bên trái gã đó chính là Phục Dương Huyện lệnh Trần Chấn, bên phải chính là Phục Dương huyện úy, còn lại đều là một ít môn hạ tiểu lại.”

Mã Dục mi vũ bỗng nhiên máy động, một hồi không nói gì, hồi lâu mới ngửa mặt lên trời cười lớn.

Quản Hối không hiểu gì, nghi hoặc hỏi : “ Đại đầu lĩnh, hà cố gì lại cười ?”

Mã Dục tiếng cười dừng lại, nói : “ Lão Quản , phát rồi ! Chúng ta phát rồi, lão tử muốn làm lão bản, a ha ha”

“ Ách”

Quản Hối nghi hoặc khó hiểu gãi gãi đầu, hoàn toàn không biết lão bản là cái gì ý tứ, nhưng đã là Đại đầu lĩnh nói ra, hần tự nhiên phải làm theo. Hiện tại Quản Hối, sớm đã đối với Mã Dục tôn kính như người nhà trời, cho dù Mã Dục nói với hần con người đánh rắm là thơm, không đúng hần vẫn sẽ tin là đúng còn rắm rấp nghe theo.

Như một con sói đi đến trận tiền của lưu khẩu, Quản Hối đem trường đao trong tay giơ lên trời, dữ tợn hét : “ Các huynh đệ, vừa rồi Đại đầu lĩnh lên tiếng, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta không cần gọi ngài là Đại đầu lĩnh, phải gọi là lão bản, đều nghe rõ hết chưa ?”

“ Nghe rõ rồi.”

“ Lão bản !”

Quản Hối vung tay dữ dội hét.

“ Lão bản ~~~ lão bản ~~~”

Mấy trăm tên lưu khẩu tam hô hưởng ứng, thanh thế kinh người.

“ Dát ?”

Mã Dục nghe thế không khỏi trợn trắng cả mắt, một ngụm khí thiếu chút nữa là không vào nổi. Bất quá lão bản thì lão bản ha, dù sao là cái xưng hô mà thôi, Mã Dục cũng lười nhác cải chánh, sau đó hướng Quản Hối nói : “ Quản Hối, đám quan quân này giao cho ngươi, trừ những binh sĩ cầm vũ khí trong tay, còn lại đều phải bắt sống cho ta, hiểu rõ chưa ?”

Quản Hối trong mắt sát cơ đại thịnh, nghiêm túc nói : “ Nơi này giao cho ta.”

.....

Phục Dương thành bắc hơn hai mươi dặm, một con ngựa phi như bay, nhanh như tia chớp vội vàng phóng về Lạc Dương ở phía bắc, dưới ánh mặt trời buổi sớm, một cây cờ nhỏ hình tam giác cắm trên lưng kỵ sĩ phần phật tung bay, trên mặt thêu rõ một chữ “ Hà”.

.....

Lạc Dương, Đại tướng quân Hà Tiến phủ đệ, Xa kỵ tướng quân Hà Miêu bộ dạng vội vàng tiến vào nội viện.

Lúc Hà Miêu tiến vào, Hà Tiến đang chấp tay sau lưng quay mặt về cửa sổ, vọng nhìn xuân tuyết tràn ngập ngoài cửa sổ mà ngẩn ra, đến khi tiếng bước chân của Hà Miêu làm kinh động Hà Tiến trầm tư, hần mới thở dài một hơi quay người lại.

“ Nhị đệ, ngươi đến rồi ?”

Hà Miêu thần sắc cung kính hướng Hà Tiến ôm quyền vái chào, hỏi : “ Đại ca, huynh tìm đệ có việc gì gấp sao ?”

Hà Tiến gật đầu, trên mặt vẻ âu lo càng thêm trầm trọng, không có trả lời mà lại hỏi : “ Đại Hán quốc vận nhiều việc gánh vác, họa bất đơn hành a (tai họa không đi một mình), Dĩnh Xuyên, Nam Dương Hoàng Cân chi loạn vừa mới yên ổn, nay lại thêm một trận tuyết lớn trăm năm khó thấy, không biết sẽ làm chết rét bao nhiêu xóm làng, phi họa vừa mới bình định, chỉ sợ lại phục khởi rồi.”

Hà Miêu không hiểu nói : “ Đại ca, phi loạn tro tàn bùng cháy đã có quan quân triều đình cùng nghĩa dũng binh các nơi trấn áp, những tên tiện dân sinh tử cùng huynh đệ chúng ta thì có quan hệ gì ? Đại ca hôm nay gọi tiểu đệ đến, không lẽ là nói việc này sao ?”

Hà Tiến lắc đầu nói : “ Cái này là đại ca nhất thời cảm khái thôi, nhị đệ, phụ thân về Nam Dương xa xôi cư ngụ cũng đã có một khoảng thời gian rồi, đại ca trong lòng vẫn không thể yên tâm, hơn nữa hai nơi Dĩnh Xuyên, Nam Dương Hoàng Cân đều đã tiêu diệt, đường đi đã thông suốt không còn trở ngại, không bằng đệ tự mình đi một chuyến, đưa phụ thân trở lại Lạc Dương ?”

Hà Tiến cực kì có hiểu, Hà Miêu cũng biết rõ tính tình đại ca mình, lập tức đáp ứng : “ Đại ca, tiểu đệ hồi phủ chuẩn bị một chút, liền tức khắc lên đường.”

Hà Tiến nói : “ Ừm, đệ để Viên Thuật mang theo 500 bắc quân cùng đi bảo vệ, nhị đệ trên đường cẩn thận, đi sớm về sớm.”

“ Tiểu đệ hiểu rồi.”

Hà Miêu hướng Hà Tiến chấp tay chào, cáo từ rời đi.

— Thanh Long —

30. Chương 30: Vận Trù Duy Ác

Sau khi dọn sách toàn bộ lực lượng chống cự trong Phục Dương thành, Tám Trăm Lưu Khẩu đã “ phóng giá” (đại ý là nghỉ ngơi hoặc nghỉ phép), trừ một ít lưu khẩu phụ trách thủ thành và cảnh giới, tuyệt đại đa số những người còn lại giống như bầy châu chấu ở trong Phục Dương thành tứ ngược, bần dân bách tính thu hào vô phạm (một chút cũng không phạm đến), nhưng những phú hộ đại tộc trốn trong thâm trạch đại viện lại tao phải tai ương, dưới sự dung túng cùng dụ dỗ kiên trì của Mã Dục, đám nông phu vốn thuần phác thiện lương này đang trải qua một sự lột xác chưa có từ trước đến giờ, thuần phác khéo mắt biến mất, răng nanh khéo miệng mỗi ngày một trở nên sắc bén.

Quản Hối, Bùi Nguyên Thiệu còn có hai tên đại đầu lĩnh hiếm thấy mất đi hứng thú “ hưởng thụ ngày nghỉ”, nghiêng nghiêng ngả ngả chạy đến hướng Mã Dục báo tin mừng. Lần này thực sự phát rồi, Hà phủ lương thực chất cao như núi, kho phòng (nhà kho) tích trữ ma bố đủ cho Tám Trăm Lưu Khẩu mỗi người làm một bộ đồng ý (trang phục màu đồng), càng để cho Quản Hối bọn họ kinh hãi không sao kể xiết chính là Hà phủ cư nhiên còn nuôi dưỡng 300 con tuần mã, đối với một nhóm lưu khẩu mà nói, đây chính là tư nguyên chiến lược cực kì quý giá.

Huyện nha nội đường, Mã Dục thần sắc thâm trầm, đang nhìn vào bạch thư địa đồ (địa đồ bằng lụa) trước mặt mà ngẩn người ra, Quản Hối, Bùi Nguyên Thiệu còn có hai tên đại đầu lĩnh vừa tiến vào cửa liền nhìn thấy bộ dạng đó của Mã Dục, nhất thời như nhà có tang, mỗi người tự đứng thẳng hai bên, cảm như hén. Trong thư phòng yên tĩnh đến mức làm người ta ngẹt thở, chỉ có ngọn đèn thiêu đốt phát ra tiếng chi chi.

Nhìn vào địa đồ, Mã Dục đầu mày dần dần nhíu chặt.

Tần Hiệt Nam Dương binh bây giờ nơi nào ? Làm Mã Dục bất an nhất chính là Chu Tuyền tình nhuệ quan quân nay lại ở nơi nào ? Nếu như chống với Tần Hiệt Nam Dương binh, có lẽ còn có khả năng đột vây lần nữa, nhưng nếu như bị Chu Tuyền quan quân quần lấy, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít rồi. Nhất là thiết kỵ của Tây Lương ma quỷ Đồng Trắc, một khi quần lấy thì như giò bằm lấy xương (nguyên văn phụ cốt chi thư), không chết không ngừng.

Từ Tinh sơn theo đường hướng đông đến Bể Dương, lại từ Bể Dương rẽ xuống phía nam chạy tập Phục Dương, Tám Trăm Lưu Khẩu trong bốn ngày đã lưu thoán suốt ba trăm dặm, vô luận là Tần Hiệt Nam Dương binh, hay là Chu Tuyền quan quân, đều không thể trong thời gian ngắn mà đuổi theo được, ít nhất trước tối mai, Tám Trăm Lưu Khẩu tại Phục Dương vẫn còn an toàn.

Tin tức Phục Dương thất thủ, hiện tại khẳng định đã truyền đến lỗ tai Tần Hiệt cùng Chu Tuyền, Chu Tuyền năng chinh thiện chiến, Tần Hiệt lão gian cự hoạt, bọn họ không thể ngồi nhìn Tám Trăm Lưu Khẩu lưu thoán tứ xứ mà không quản, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tiêu diệt mình, quan quân sẽ làm cái gì ? Là giăng lưới ngồi đợi, hay là tiếp tục vi truy đồ tặc ? Mã Dục không biết được.

Phục Dương tuy nắm trong tay, Mã Dục lại chưa bao giờ nghĩ đến sẽ giữ thành mà thủ, chỉ bằng Tám Trăm Lưu Khẩu lại muốn cùng toàn bộ Đại Hán đế quốc đổi chọi, không thể nghi ngờ là châu chấu đá xe, tự chuốc lấy diệt vong.

Tiếp tục lưu thoán không phải là vấn đề, vấn đề là mỗi một bước phải lưu thoán về nơi nào ?

Hướng bắc là tuyệt lộ, các huyện phía bắc Nam Dương tạo phải Hoàng Cân đồ độc thảm liệt nhất, đến Đinh Xuyên ở phía bắc tình hình càng tệ, bách tính lưu lạc khắp nơi, thập thất cửu không (mười nhà chín nhà trống), phú hộ đại tộc thì bỏ trốn, giết cũng đã giết, trở nên tuyệt tích, theo hướng ấy lưu thoán, còn có thể cướp của ai ? Không dựa vào cướp bóc, Tám Trăm Lưu Khẩu ăn cái gì ? uống cái gì ?

Hơn nữa, càng làm Mã Dục lo lắng chính là hướng theo phía này lưu thoán, cực kì có thể phải nghênh đánh Chu Tuyền tinh nhuệ quan quân, vậy thì chết không có chỗ chôn rồi.

Hướng tây là Dục Dương huyện, Tần Hiệt sau khi đánh mất Uyển thành, lấy Dục Dương huyện làm chỗ dựa, khư khư chống đỡ mấy chục vạn Nam Dương Hoàng Cân mãnh công, Tần Hiệt tại nơi đó xây dựng đã lâu, căn cơ thâm hậu, Nam Dương binh mặc dù không bì được với bắc quân tinh nhuệ, nhưng vẫn còn mạnh hơn nhiều so với Tám Trăm Lưu Khẩu. Hiện tại còn lâu mới đến lúc có thể cùng quan quân ngạnh đấu, cho nên đi về đường phía tây cũng không thông.

Phía đông mặc dù không nghe cái gì lợi hại quan quân, nhưng Nhữ Nam cũng chịu phải Hoàng cân đồ độc nặng nề, bách tính kham khổ, lợi ít có hạn.

Ánh mắt Mã Dục lướt qua Phục Dương, phía nam là Tùy Huyền, tiếp từ Tùy Huyền phía nam chính là Giang Hạ quận, Giang Hạ chưa tạo phải Hoàng Cân tứ ngược, sĩ tộc giàu có, là nơi lí tưởng nhất để lưu khẩu lưu thoán, song, Tần Hiệt và Chu Tuyền tất càng không phải là hạng người dễ bỏ qua, chẳng lẽ sẽ không tại trên đường nam hạ thiết lập bẫy rập ?

.....
Bình Thị, Tần Hiệt quân đại doanh.

“ Khái khái khái”

Trong doanh trường ánh nến chập chờn bỗng nhiên vang lên tiếng ho khan chói tai, giống như muốn đem cổ họng khơi khơi xé nát, Trâu Tinh mặt có vẻ lo lắng đi vào doanh trường, chỉ thấy Tần Hiệt sắc mặt tái nhợt, đang từ trên nhuyễn tháp chống người ngồi dậy, lấy tay che miệng, khom lưng, một bộ dạng sắp chết đến nơi.

Nhìn thấy Tần Hiệt bộ dạng như vậy, Trâu Tinh ảm đạm lắc đầu, Tần Hiệt sau khi nghe thấy Phục Dương thất thủ giục hỏa công tâm, hơn nữa hơn nữa hành quân mệt nhọc, cư nhiên mắc phải bệnh phong hàn không trị khỏi được.

“ Khái khái”

Tần Hiệt lại ho khan hai tiếng khàn cả giọng, rốt cuộc không ngừng ngẹn người ho khan, chậm rãi đem chiếc khăn đang che kín miệng lấy xuống, dưới ánh nến chập chờn, chỉ thấy trên chiếc khăn trắng tinh đỏ thắm một bãi, ánh mắt Tần Hiệt trong khoảnh khắc ảm đạm xuống, lặng yên thu hồi khăn tay, hướng Trâu Tinh vẫy vẫy tay, hữu khí vô lực nói : “ Tử Du sao, người đến thật đúng lúc, ta đang muốn đi tìm người.”

Trâu Tinh ánh mắt lộ vẻ ân cần, khuyên nhủ : “ Đại nhân, ngài nên nghỉ ngơi nhiều một chút, thật không nên vất vả việc quân nữa.”

Tần Hiệt khoát tay, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một tia nghiêm nghị, đem một bức ti bạch (lụa) địa đồ tại trên đầu gối trải ra, Trâu Tĩnh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đi đến trước nhuyển tháp quỳ ngồi xuống (chắc ngồi kiểu nhật ?)

Tần Hiệt ánh mắt lo lắng rơi lên Phục Dương huyện ở trên địa đồ, nghe giọng nói : “ Phục Dương dĩ nhiên là thất thủ, Tử Du, theo người thấy, Tám Trăm Lưu Khẩu sẽ tiếp tục như thế nào ? Là tiếp tục giống như ngày trước ngày đi trăm dặm, tứ xứ lưu thoán, hay là tặc tâm nghĩ rằng, muốn ở Phục Dương dừng chân, giữ thành mà thủ ?”

Trâu Tĩnh cảm thán nói : “ Đại nhân, nếu như Mã Dục là hạng người tầm nhìn hạn hẹp như vậy, có lẽ sẽ giữ thành mà thủ, nhưng ngài ta đều biết, Mã Dục người này xảo trá như hồ, quyết sẽ không tự tìm tử lộ, cho nên, tám chín phần mười có thể bỏ thành mà đi, tiếp tục lưu thoán.”

Tần Hiệt thở dài một tiếng, khẽ gật đầu, nói : “ Ta cũng nghĩ như vậy, nếu như Mã Dục giữ thành mà thủ sự tình ngược lại dễ xử lý, nhưng Tám Trăm Lưu Khẩu nếu như thực sự bỏ thành mà đi, tứ xứ lưu thoán, theo người thấy, bọn họ sẽ lưu thoán về nơi nào ?”

Trâu Tĩnh thần sắc thoáng động, ngưng giọng nói : “ Đại nhân muốn sửa truy kích thành đồ tiết (chặn cứng) ?”

Tần Hiệt nhẹ nhàng gật đầu, thở dài nói : “ Cái này cũng là bất đắc dĩ mới làm thôi, từ xưa trừ giặc, truy kích mới là thượng sách, thế nhưng Tám Trăm Lưu Khẩu không giống loại tặc khấu bình thường, chúng lấy khinh trang tật tiến, cướp đoạt mà sống, không cần dự trữ, không cần truy trọng (trang bị hạng nặng), phong ủng mà đến (kéo đến như bầy ong), hốt hết mà đi, trong một ngày có thể đi cả trăm dặm, nếu như vẫn án theo phương pháp bình thường mà tiêu trừ, tất tam quân tướng sĩ liệu mạng mà chạy cũng theo không kịp, thật khổ không kể xiết.”

Trâu Tĩnh gật đầu nói : “ Đại nhân anh minh, hạ quan cũng nghĩ như vậy.”

Tần Hiệt lắc đầu nói : “ Bổng quan là người sắp chết, mấy lời hư ngôn khách sáo thì không cần. Tử Du, bổng quan vốn là kinh trọng tài học của người, người lại nói cho ta nghe một chút, sau khi bỏ Phục Dương, Tám Trăm Lưu Khẩu sẽ chọn hướng nào để đi ?”

Trâu Tĩnh ngưng mày trầm tư một chút , ngưng giọng nói : “ Hạ quan cho rằng, Tám Trăm Lưu Khẩu tám chín phần mười sẽ nam hạ Tỳ Huyền, chạy thẳng đến Giang Hạ.”

Tần Hiệt ho nhẹ hai tiếng, hỏi : “ Đây là đạo lí gì ?”

Trâu Tĩnh nói : “ Hướng bắc là tuyệt lộ, Mã Dục không biết Chu Tuyền tướng quân đã bắc thượng Ký Châu, cho rằng đại quân ở tại Uyển thành, cho nên quyết không dám bắc thượng tự chuốc lấy diệt vong, hướng tây là Dục Dương huyện, đại nhân tại nơi đó xây dựng đã lâu, hơn nữa Mã Dục không biết đại nhân đã thống lĩnh binh mã xa tận Bình Thị, lấy hãn tám trăm người, thì quyết không dám khinh phạm. Lúc này, duy chỉ có hướng nam cùng hướng đông hai đường, Nhữ Nam tao phải Hoàng Cân họa loạn, bách tính kham khổ, Tám Trăm Lưu Khẩu lấy cướp đoạt mà sống, hướng Nhữ Nam nam hạ là tự đầu tuyệt cảnh. Sau mọi thứ, hạ quan dám cam đoan, Tám Trăm Lưu Khẩu tám chín phần mười sẽ nam hạ Tỳ Huyền, chạy đi Giang Hạ .”

Tần Hiệt trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, vốn tư tưởng hỗn loạn nay Trâu Tĩnh một hồi phân tích bỗng nhiên thấy rõ hần lên.

“ Tử Du, đỡ ta đứng lên .”

Trâu Tĩnh tiến lên nhẹ nhàng đỡ lấy Tần Hiệt.

“ Cầm bút lại đây .” Tần Hiệt lại nói : “ Bổng quan viết một phong thư, người ngay trong đêm sai người đưa đi Giang Hạ, trình lên cho Giang Hạ Thái thú Vương Mẫn, thỉnh Vương đại nhân xuất binh hiệp sức phá giặc.

.....

Phục Dương huyện nha hậu đường, Mã Dục dần dần hạ quyết tâm, nam hạ Giang Hạ đã là chắc như đinh đóng cột, đó là con đường sống duy nhất, chuyện này không có đường cho hắn lựa chọn. Nhưng làm cách

nào nam hạ, lại đáng được cân nhắc. Nhắc lại về một vị vĩ nhân đời sau, cũng là ở trong tuyệt cảnh như thế này lấy hai vạn quân mệt mỏi (nguyên văn : bị bại chi sư) chơi ra một hồi hảo hỉ Tứ Độ Xích Thủy*, khơi khơi đem mấy chục vạn đại quân của người ta đùa bỡn giữa hai bàn tay.

Mã Dục tuyệt không dám tự so với vĩ nhân, nhưng là đem vô số chiến lược kinh điển của hai ngàn năm lịch sử rộng lớn tu chỉnh sơ lược, sau đó di họa tiếp mọc vận dụng vào Hán mạt loạn thế lại không phải là việc khó khăn gì.

* Tứ Độ Xích Thủy : Mao Trạch Đông sau khi nắm quyền chỉ huy Hồng quân khéo léo lợi dụng những kẻ hở của quân đội Tưởng Giới Thạch làm ra kiệt tác Tứ Độ Xích Thủy (bốn lần vượt sông Xích Thủy)

__ Thanh Long __

31. Chương 31: Tử Hậ Loạn Tính

Gió bắc gào thét, lại là một buổi sớm tích thủy thành băng.

Mưa tuyết đang rơi xuống dày đặc, một đêm công phu, toàn bộ Phục Dương thành đã phủ một màu trắng, ngàn dặm tấy sạch. Mã Dục mang Quân Hối và Bùi Nguyên Thiệu đi lên đông môn, chỉ thấy hai tên lưu khấu gác đêm giống như một ngọn giáo đứng thẳng trên thành lâu, trên người tuyết rơi dày, toàn bộ bị đông lại giống như một thanh băng còn, bất quá tinh thần tràn đầy.

“ Đại đầu lĩnh !”

Nhìn thấy Mã Dục xuất hiện, hai tên lưu khấu trong mắt hiện lên sự cung kính, lưng càng uốn thẳng.

Mã Dục trong mắt xẹt qua một tia hài lòng không dễ thấy, sự tình đang đi về phương hướng phát triển mà hắn kì vọng, những tên lưu khấu này trở nên càng ngày càng giống lang rồi.

Nhẹ nhàng gật đầu, Mã Dục trầm giọng hỏi : “ Ân, có tình huống gì hay không ?”

“ Có.” Một tên lưu khấu đưa tay chỉ ngoài thành nói : “ Trời vừa sáng, tôi phát hiện có một tên gia hỏa hành tung khả nghi thường lảng vảng ngoài thành, nhưng lại không giống như nông phu ở các thôn lân cận, lại càng không giống thợ săn trong núi, a, chính là gã này .”

Mã Dục thuận theo ngón tay của lưu khấu trong theo, quả nhiên nhìn thấy trên mặt tuyết trắng xóa, có một gã đang thập thập thò thò hướng về phía thành lâu dòm ngó, lúc này có thể lưu ý thấy khi bị người trên thành lâu phát hiện, tự nhiên lại quay người lui đi, mặc dù vùi sâu trong tuyết đến đầu gối nhưng cũng chuồn nhanh như bay.

Mã Dục lông mày khẽ nhíu, nghiêm giọng nói : “ Quân Hối !”

Quân Hối thần sắc rung lên, nghển đầu giẫm lên trước một bước, hung hăng nói : “ Có”.

“ Đem gã đó mang về đây cho ta, phải còn sống.”

“ Tuân lệnh !”

Quân Hối lĩnh mệnh, cũng không đi thang lầu xuống tường thành, phóng người nhảy xuống theo dây chèo của điều kiệu (cầu treo) xuống dưới tường thành, sau đó vung một bước lớn hướng đến gã có hành tung khả nghi no phi thân đuổi theo, Quân Hối thân cao gần trượng, hai cái chân hơn xa thường nhân cả khúc, một bước đã như người khác hai bước, chỉ trong chớp lát công phu, Quân Hối liền bắt kịp gã gia hỏa đó, xách lên như xách một con gà con mang về lại.

Trên thành lâu, Bùi Nguyên Thiệu cùng hai tên lưu khấu nhin không được hoan hô một tiếng.

Thoáng chốc, Quân Hối đã quay trở lại, đem gã gia hỏa kia thuận tay ném trước mặt Mã Dục.

“ Quân gia, tiểu nhân..... tiểu nhân chỉ la thợ săn trong núi, muốn..... muốn vào thành tìm tìm người thân.”

Tên này một bộ miên y (quần áo bằng vải bông) rách te tua, hai tay rút lại trong ống tay áo, thoát nhìn giống như một người nông dân, nhưng cặp mắt của hắn lại bán đứng thân phận của hắn, một người nông

dân chân chất hiền lành không thể nào có cặp mắt đảo tròn loạn xạ như thế, hiển nhiên, đây là gian tế của quan quân không thể nghi ngờ.

Mã Dực khoe miệng nổi lên một tia cười dữ tợn, trầm giọng nói : “ Trong quân khuyết lương, vừa khéo đem gã này bác bì hạ oa, cho thật nhiều muối, nấu chín sậy thành lương khô.”

Quản Hối sững người, thầm nghĩ đêm qua vừa mới từ Hà phủ cướp được lương thực không kể hết, trong quân không khuyết lương a ? Nhưng nếu là Mã Dực mệnh lệnh, hẳn Quản Hối đương nhiên không hề do dự chấp hành, lập tức dữ dội hét lớn : “ Trời tốt vào, Mao Tam, Ngưu Tứ, đem gã này lôi xuống, nấu một nồi nường sôi rửa sạch, sau đó rạch ngực mổ bụng móc sạch nội tạng”

Tên gian tế nọ đã bị dọa đến tè ra quần, hướng Mã Dực dập đầu như già tởm, luôn miệng cầu xin : “ Xin đừng a, quân gia tha mạng a.”

Mã Dực thản nhiên cười, trầm giọng hỏi : “ Ngươi là thợ săn trong núi sao ?”

“ Phải không phải.” Gian tế ban đầu còn muốn giảo biện, nhưng ngẩng đầu đối mặt với con mắt băng lãnh của Mã Dực, liền vội vàng xua tan ý niệm trong đầu, luôn miệng nói : “ Tiểu nhân cái gì cũng nói, cái gì cũng nói.”

“ Ngươi là ai ?”

“ Tiểu nhân là một tên do thám dưới trướng của Nam Dương Thái thú Tần Hiệt.”

Mã Dực trong đầu chấn động, trầm giọng hỏi : “ Tần Hiệt đại quân nay ở chỗ nào ?”

“ Bình Thị.”

“ Bình Thị ?” Mã Dực nhíu mày nói : “ Tần Hiệt đại quân đã đến Bình Thị ?”

“ Đúng vậy.”

“ Có bao nhiêu người ?”

“ Nam Dương binh 3000, Giang Hạ binh 1000, tổng cộng là 4000 người.”

“ Vậy Chu Tuyền quan quân đâu, nay tại nơi nào ?”

“ Chu Tuyền quan quân sớm đã tại bốn ngày trước bắc thượng Ký Châu, đi thanh trừ Hoàng Cân Ký Châu rồi.”

“ Chu Tuyền đại quân đã bắc thượng ? Nói như vậy, bây giờ lưu thủ Uyển thành chính là Hàn Trung cầu tặc sao ?”

“ Ách..... quân gia không biết, nghịch tặc Hàn Trung cùng hai vạn tặc chúng bên dưới, năm ngày trước tất cả đã bị tru diệt.”

“ Hàn Trung sở bộ đã bị tru diệt ! ?” Mã Dực trong đầu chấn động, dữ tợn hét lớn : “ Ngươi còn dám nói bừa ?”

Gian tế thất sắc nói : “ Tiểu nhân không có nói bừa, lời lời đều là thật.”

“ Còn dám giảo biện !” Mã Dực tức sắc nói : “ Quản Hối, đem gã này chém đầu.”

“ Tuân lệnh.”

Quản Hối hừ một tiếng, tiến lên xách gã gian tế lên, đáng thương cho tên gian tế đã bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, một bên liều mang đá loạn hai chân, một bên còn cứng cổ hô : “ Tiểu nhân thuyết câu câu đều là thật, tuyệt không có hư ngôn đâu ! Quân gia tha mạng, tha mạng a”

“ Ách ~ A !”

‘ Xích.’

Nửa tiếng kêu thảm, trên thành lâu tức thì yên lặng , Quân Hối tay vung đao xuống, một khóa đầu lâu của gian tế đã lăn trên mặt đất, một cổ bích huyết bắn tung tóe xa hơn mười bộ, đổ thắm cả mặt tuyết trắng tinh.

Mã Dục vẻ mặt vô tình nói : “ Xem ra gã này nói chính là sự thật, Hàn Trung sở bộ đã bị tru diệt toàn bộ, Chu Tuyền quan quân đích xác đã bắc thượng, mà Tần Hiệt quan quân đích xác cũng đã đến Bình Thị !”

Quân Hối lẩm nhẩm nói : “ Bá Tề, cần hay không đem các huynh đệ tập kết lại ?”

“ Nam Dương binh đến đích xác nhanh thiệt, cư nhiên đã đến Bình Thị, hơn nữa còn đến 4000 người, Tần Hiệt vẫn thực sự xem trọng chúng ta Tám Trăm Lưu Khẩu a.” Mã Dục trong mắt xẹt qua một tia âm hiểm làm người ta sợ hãi trong lòng, trầm giọng nói : “ trước không cần tập kết vội, ta tự có đạo lý. Lão Bù, người đi tìm rượu lại, Lão Quân, người đi chuẩn bị một vài thứ ăn sáng, còn có người, người, một hồi nữa đều đến huyện nha cùng ta uống rượu.”

“ Vâng, Đại đầu lĩnh.”

Nghe thấy Đại đầu lĩnh mời uống rượu, Quân Hối, Bù Nguyên Thiệu còn có hai tên lưu khẩu nọ lập tức hai mặt tỏa sáng, trên mặt cơ thịt đều giãn ra.

.....

Huyện nha hậu viên, sương phòng.

Lưu Nghiên cùng Trâu Ngọc Nương đang thấp đèn nói chuyện. Lưu Nghiên tuy là tặc khẩu nhưng tính tình ôn nhu, Trâu Ngọc Nương tuy xuất thân thế gia nhưng tính tình hào sảng, trong Tám Trăm Lưu Khẩu đều là nam tử thô lỗ, chỉ có bọn họ là hai nữ nhân sớm chiều bầu bạn, vài ngày trở lại đây, không ngờ lại có chút ý tứ hận là không biết nhau sớm.

“ Nói như vậy trước khi giết quan tạo phản, nhà tử Lưu gia vốn là Nhữ Nam thế gia sao ?”

“ Đều là việc của quá khứ rồi, còn nhắc lại làm gì ?”

“ Tử thật sự tính cứ như vậy cả đời đi theo Mã Dục làm lưu khẩu sao ? Tên Mã Dục đó chắc gì đã hiểu được tình ý của tử đâu.”

Lưu Nghiên bị Trâu Ngọc Nương một lời đâm trúng nỗi đau trong lòng, không khỏi u oán thở dài, cúi đầu không nói.

Nhìn thấy Lưu Nghiên phương dung ảm đạm, Trâu Ngọc Nương tâm tình cũng rơi xuống thấp, Lưu Nghiên vận mệnh đáng thương, nàng Trâu Ngọc Nương như thế nào không phải ? Ngẫm nghĩ chính mình hoa dung nguyệt mạo, đầu khẩu phương hoa, lại phải từ nay về sau cùng tặc khẩu làm bạn, hồng nhan từ xưa đều bạc mệnh, vẫn không biết tương lai vận mệnh nàng sẽ như thế nào đây ? Có lẽ tương lai có một ngày, Mã Dục sẽ đem nàng cấp thưởng cho một tên thủ hạ , cũng có lẽ tương lai có một ngày, nàng sẽ bị Mã Dục chiếm hữu cho mình a.

Đây là thế giới của nam nhân, nữ nhân như các nàng sinh ra đã là vật thêm vào của nam nhân. Nữ nhân bị nam nhân biến thành lễ vật ném qua ném lại, đó cũng là việc bình thường, cho dù thân ca của nàng Trâu Tĩnh, vì tiền đồ của chính mình, không phải cũng như là như thế muốn đem nàng ném cho Nam Dương Thái thú Tần Hiệt làm tiểu thiếp sao ?

Hai người nữ nhân đang tự cảm khái vận mệnh chính mình thì cửa phòng bị người một cước đá văng ra, Mã Dục túy nhân mê loạn đã mang một thân toàn mùi rượu liếng xà liếng xiển tiến đến.

“ Mã Dục, huynh uống rượu sao ?”

Lưu Nghiên dựng người dậy, quan tâm nhìn Mã Dục.

Mã Dục đưa tay chỉ ra ngoài cửa, hướng Lưu Nghiên nói : “ cô ra ngoài !”

Lưu Nghiên do dự nói : “ Mã Dục, huynh muốn làm cái gì ?”

“ Làm cái gì ? Ách” Mã Dục nấc rượu một cái, ánh mắt tà ác chuyển hướng về phía Trâu Ngọc Nương hắc hắc cười nói : “ Cái này không cần cô quản, cô ra ngoài, ra ngoài !”

Trâu Ngọc Nương giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ nhảy dựng lên, núp sau người Lưu Nghiên vội vàng nói : “ Nghiên tử tử không thể đi, nhất định không thể đi, cầu tử đó.”

Mã Dương lông mày khê nhíu, đi đến đem Trâu Ngọc Nương từ bên người Lưu Nghiên lôi ra, đáng thương cho Trâu Ngọc Nương không có một thân võ nghệ, lại bị tam mai ngân châm của Lưu Nghiên chế trụ huyết mạch, dùng một tí sức lực liền toàn thân ê ẩm, cả nửa buổi cũng không thể động đậy, như thế nào có thể là đối thủ của Mã Dược là một tên trắng hán đây ?

Trâu Ngọc Nương anh ninh một tiếng, lão đà lão đảo lùi đến bên giường chân vẫn còn đứng thẳng bất ngờ mềm nhũn ngửa mặt ngã nằm ra phía sau.

Mã Dược hai bước đi đến trước giường, đưa tay nắm lấy y phục Trâu Ngọc Nương dùng sức kéo xuống, chỉ nghe “ tê” một tiếng, y sam của Trâu Ngọc Nương đã bị kéo rách, ngoại y cùng với tiểu y một lần bị kéo rách một mảnh lớn, da thịt sáng bóng phát ra một màu trắng như ngọc mê người, một đôi ngọc nhũ đầy đặn vươn cao run phập phồng như muốn phá rách sự trói buộc của cái yếm, ánh mắt Mã Dược nhìn vào đó liền trở nên mê loạn, trở nên nóng rực

Lưu Nghiên giống như một pho tượng gỗ, mắt mở to nhìn Mã Dược cởi sạch y phục của Trâu Ngọc Nương, sau đó thu chân ngọc sát người ngồi sụp xuống thở hổn hển. Lưu Nghiên trong phương tâm bị thương muốn chết đi, nhưng nàng có thể là cái gì đây ? Nàng làm cái gì cũng không được, chỉ có thể ủ rũ thở dài một tiếng, cùi đầu trầm mặc đi ra bên ngoài, sau đó lặng lẽ đóng cửa phòng .

— Thanh Long —

32. Chương 32: Tương Kế Tự Kế

Mã Dược trước giờ không phải là thiện nam tín nữ gì, từ khi đến cái thời loạn này, hắn đã phát hiện rằng muốn sống sót thì chỉ có thể làm sài lang, đó là thể đạo người ăn thịt người, người không làm sài lang, vậy chỉ có thể làm miên dương, sau đó bị người ta tàn nhẫn nuốt sống.

Trâu Ngọc Nương là chiến lợi phẩm của Mã Dược, cho nên hắn tùy thời đều có thể hưởng dụng thân thể nàng, đó là quyền của hắn. Tại cái thời loạn sống hôm nay không biết ngày mai này, đó căn bản không đáng để kinh ngạc chút nào ! Lưu Nghiên bởi vì nhận thức như thế, cho nên nàng không có ngăn cản hành vi của Mã Dược, Trâu Ngọc Nương cũng vì nhận thức như thế, cho nên không có kháng cự quá nhiều, kì thật nàng căn bản cũng kháng cự không được rồi.

Trâu Ngọc Nương lại một lần nữa nhắm chặt mí mắt, hai dòng thanh lệ theo gò má nàng chảy xuống, đã một lần, Mã Dược khi nhìn thấy nước mắt của nàng mà thu liễm hành vi thú tính, nhưng lần này, Trâu Ngọc Nương không biết mình có thể may mắn thoát được hay không. Một khi đã thành tù binh của Mã Dược, việc này cũng chỉ là chuyện sớm muộn, nàng sớm đã nhận thức rõ vận mệnh của mình rồi.

Lần này, Mã Dược cũng không tính buông tha cho Trâu Ngọc Nương. Hắn không phải thành nhân, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, hắn còn trẻ, hắn tinh lực sung mãn, cho nên, hắn đương nhiên cũng cần nữ nhân. Vốn hắn có thể tìm Lưu Nghiên, Mã Dược tin tưởng chỉ cần hắn nguyện ý, Lưu Nghiên tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, mà còn khẳng định sẽ phi thường vui mừng.

Nhưng Lưu Nghiên cùng Trâu Ngọc Nương không giống nhau.

Trâu Ngọc Nương từng muốn tình mạng Mã Dược, bây giờ lại là chiến lợi phẩm của hắn, cho nên giữ lấy cũng sẽ không có gánh nặng tâm lí gì, nhưng Lưu Nghiên không giống vậy, Lưu Nghiên không những đối với hắn có ân, mà còn có tình ! Trước khi không có an thân lập nghiệp, sáng lập một phen cục diện, hắn không muốn chạm vào nàng, hắn sẽ tránh né nàng.

Mã Dược bàn tay thô ráp xoa sát da thịt trắng như ngọc mà mỡ màng quang khiết của Trâu Ngọc Nương, sau đó hung hăng nắm lấy hai bầu ngọc nhũ phong mãn, nhũ cầu đầy đặn trong bàn tay Mã Dược không ngừng biến đổi hình dạng, cảm giác trơn láng mịn màng làm ánh mắt Mã Dược nhất thời nóng rực, Trâu Ngọc Nương mặc dù chỉ có mười bảy tuổi, nhưng bởi vì tu luyện võ nghệ, nên thân hình mềm mại đã phát dục phi thường đầy đặn, chỗ nào đáng lỗi thì lỗi, chỗ nào nên lôm thì lôm, trên tiểu phúc bằng phẳng mịn màng tuyệt không có một chút dư thừa nào.

Trâu Ngọc Nương cũng không khóc nữa, trên khuôn mặt phấn trần mịn giờ đã hiện lên nhất mạt triều hồng, thân hình mềm mại mỡ màng cũng bắt đầu nhẹ nhàng uốn éo lên.

Đây mới là nữ nhân a, rõ ràng tất cả đâu phải đều là đại gia khuê tú lớn ở thâm khuê, tàng nơi lầu các, xem trình tiết như tánh mạng, không bao giờ muốn trưng sanh liêu hạ, treo tường leo thang đâu ? Càng hướng hồ quan niệm trình thao tại hán mạt loạn thế còn lâu mới hình thành. Mã Dược khòe miệng nổi lên một tia cười mỉm tà ác, kì thật hẳn căn bản không có uống rượu, tư duy hẳn không có lúc nào thanh tỉnh như lúc này, đó chỉ là một tuồng kịch, chẳng qua là như thế mà thôi.

Mã Dược dùng lực banh đội chân thon dài kiện mĩ của Trâu Ngọc Nương ra, bàn tay thô ráp dập dờn theo ngọc thoắt quang khiết của nàng mà tiến lên, toàn bộ thân hình mềm mại của Trâu Ngọc Nương đều bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy, hàm răng trắng bóng ngọc ngà cắn chặt đôi môi, kiệt lực kìm nén không muốn phát ra tiếng rên rỉ, chỉ có hơi thở của nàng đang càng ngày càng nóng rực.

Bàn tay to lớn thô ráp của Mã Dược cuối cùng dừng lại trên u cốt thâm sâu mà tràn đầy mật đào, nhón nhột mật lộ đang từ khe suối tràn ra, thấm ướt ngón tay Mã Dược, Mã Dược đem ngón tay từ trong mật đào rút ra, dưới ánh nến chập chờn, chỉ thấy một tia trong suốt đang từ đầu ngón tay hẳn triền triền miên miên chảy xuống

“ Hắc hắc.”

Hai tiếng cười dâm, một tiếng thở dốc, Mã Dược như hổ đói vồ mồi ụp xuống, nặng nề đè lên thân hình yêu kiều nhu nhuyễn của Trâu Ngọc Nương, bàn tay to lớn đã nâng giờ bờ mông tuyết bạch của nàng, Mã Dược sớm đã không phải là con chim non gì, làm việc này đối với hắn mà nói tự nhiên là khinh xa thực lộ (quen thuộc).

Bị Mã Dược hai trăm cân thịt đè xuống người, Trâu Ngọc Nương cuối cùng anh ninh một tiếng, đội chân ngọc thon dài kiện mĩ theo bản năng tách ra.

(DG : Phù phù, đoạn này vì ngắt điện mà dịch đi dịch lại đến ba lần, thiệt là muốn giết người mà)

.....

Một canh giờ sau, vẫn tại sương phòng ở huyện nha hậu viện, Trâu Ngọc Nương đang sụt sùi khóc lóc, Lưu Nghiên thì ở một bên khuyên nhủ.

“Ngọc Nương muối muối, đừng khóc nữa, nhanh đem bát thuốc này uống đi.”

Trâu Ngọc Nương nhìn chén thuốc đen thui thúi trong tay Lưu Nghiên, ngừng khóc hỏi : “ Thuốc gì vậy ?”

“ Nhanh uống đi, hảo muối muối, nếu không muối sẽ có hài tử, sau này sẽ không có cách nào lập gia đình đâu.”

“ Tỉ tỉ, đã đến nước này, muối còn có thể có sau này cái gì nữa, hỗn đản đó nói đợi hẳn đùa giỡn chán rồi sẽ đem muối thưởng cho thủ hạ của hắn chà đạp đó.”

“ Ai.” Lưu Nghiên u ám thở dài một tiếng, im lặng một lúc, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia quyết liệt, ngừng giọng nói : “ Muội muội, muội đem thuốc uống đi , tỉ tỉ sẽ nghĩ biện pháp thả muội đi.”

Trâu Ngọc Nương nghe thế lập tức không còn khóc nữa, nhỏ giọng hỏi : “ Tỉ ... thật sự muốn thả muội đi sao ?”

Lưu Nghiên kiên định gật đầu, ngừng giọng nói : “ Tỉ tỉ cũng là nữ nhân, biết làm nữ nhân không dễ dàng, nếu như muội thật sự bị Mã Dược đem thưởng cho đám thủ hạ của chàng, vậy quả thực là sống không bằng chết, muội là một cô nương tốt, có thể tìm một nam nhân tốt, tỉ tỉ tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn muội gặp phải vận rủi.

Trâu Ngọc Nương lập tức xoay người ngồi dậy, cũng không quần ngọc thể phơi bày tại trên giường quỳ xuống hướng Lưu Nghiên khấu lạy hai cái, cảm kích rơi nước mắt nói : “ Đại ân đại đức của tỉ tỉ, tiểu muội vĩnh viễn khắc trong tâm khảm.”

Lưu Nghiên ôn nhu nói : “ Hảo muội muội đừng nói gì nữa, nhanh đem thuốc uống đi.”

Ngay lúc này, trong viện tử bên ngoài bỗng nhiên vang lên thanh âm vang dội của Mã Dục.

“ Phía Bắc là tử lộ, phía tây cùng phía đông đều là tuyệt lộ, chỉ có phía đông (chắc tác giả nhầm) đi Giang Hạ mới là con đường sống, nhưng Tần Hiệt Nam Dương binh tuyệt đối sẽ không để chúng ta thuận lợi rời đi, chúng nhất định sẽ tại trên đường nam hạ Giang Hạ thiết lập bẫy rập chờ chúng ta ! Lần này, chúng ta sẽ tương kế tựu kế, giả vờ đi xuống phía nam tập kích Tùy Huyền, thực sự thì trở giáo lại đâm, tái chiếm Phục Dương, nói vận khí tốt thì có thể tại Phục Dương giết chết Tần Hiệt lão tiểu tử đó.

“ Giết chết Tần Hiệt !”

“ Giết chết Tần Hiệt !”

Quản Hối cùng các lưu khẩu vung tay rống giận.

Mã Dục dữ dằn hét lớn : “ Quản Hối nghe lệnh !”

“ Có !”

Quản Hối nghiêm giọng hưởng ứng, hai nữ trong phòng đều bị chấn động đến nỗi màng tai đều mơ hồ sinh ra đau đớn.

“ Lệnh cho người điếm ra 200 huynh đệ, xua bách tính Phục Dương làm tiên phong, bày ra thái độ nam công Tùy Huyền, dọc đường có thể khua chiêng gõ trống, nhất định phải đem thanh thế hạo đại.”

“ Tuân lệnh !”

“ Bùi Nguyên Thiệu .”

“ Có !”

“ Điếm lấy 600 huynh đệ vào trong rừng rậm ở bắc thành mai phục, khi thấy bắc môn nổi lửa, thì suất quân tập kích lấy Phục Dương.

“ Tuân lệnh !”

“ Mao Tam, Ngưu Tứ .”

“ Có !”

“ Suất 50 tinh tráng quân sĩ vào trong bắc môn, khi quan quân tới không được tham chiến, nhưng đợi trời tối, thừa dịp quan quân không phòng bị tập kích chiếm lấy bắc môn, sau đó nổi lửa làm hiệu.”

“ Tuân lệnh !”

.....

Giang Hạ quân trì, Tây Lăng thành.

Ánh mặt trời ngã về tây, một con ngựa phi như phong quyển tàn vân xông đến, kỵ sĩ hai tay giữ cương, giục ngựa vội vàng phóng đi, trên mặt đầy sương lạnh phong trần, thần tình mỗi một chịu không nổi, chỉ có đôi mắt đen vẫn sáng ngời như cũ. Sau lưng kỵ sĩ đeo lệch một cuộn vải, trên cuộn vải có cắm một cây tam giác lệnh kì, đang đón gió phấp phật tung bay.

“ Nhanh tránh ra, tránh ra !”

Binh sĩ giữ cửa nhìn thấy, vội vàng bắt đầu xua tan người đi đường ở cửa thành, cấp cho kỵ sĩ một lối đi thông suốt.

“ Xác xác xác”

Dồn dập vó ngựa đạp nát mặt tuyết, ngay lập tức đã xuyên qua cửa thành xông vào Bắc trực môn.

Sau một chén trà công phu, truyền thư tám trăm dặm hỏa tốc của Nam Dương Thái thú Tần Hiệt đã trình đến án thư (bàn đọc sách) của Giang Hạ Thái thú Vương Mẫn, một tên môn hạ tiểu lại cẩn thận mở túi vải ra, đem thư tụy thân đề bút của Tần Hiệt chậm rãi mở ra. Vương Mẫn buông chén rượu xuống, nâng bức

thư lên đưa mắt đọc lướt qua, sắc mặt đột nhiên đại biến, thất thanh nói : “ a nha không tốt , tặc khấu đã bỏ Nam Dương mà chạy đến Giang Hạ rồi, phải làm thế nào mới tốt đây ?”

Khi ấy có Đô Ủy Lí Thông, Binh Tào Duyệt Triệu Từ vừa khéo lại ở phủ Vương Mẫn ẩm yến, Lí Thông nghe thế dựng người đứng dậy, sang sảng nói : “ Đại nhân không cần kinh hoảng, tặc khấu không đến thì thôi, nếu như đến, hạ quan nhất định dạy cho bọn chúng biết thế nào là có đi mà không có về.”

Triệu Từ cũng làm ra vẻ nói : “ Hạ quan nguyện cùng Lí đại nhân một đường phá giặc.”

Wương Mẫn tầm thần trấn định lại, vui mừng nói : “ Giang hạ có Lí Thông, Triệu Từ hai vị, không lo rồi.”

Lại thêm một đêm không trăng không sao, Tám Trăm Lưu Khẩu đã khuynh sào xuất động. Quân Hối mang 200 người bắt hết bách tính đi đến Tùy Huyền, Bùi Nguyên Thiệu mang 600 người đi đến rừng rậm bắc thành mai phục; 50 người Mao Tam, Ngưu Tứ trà trộn vào trong xóm chợ, bóng dáng biến mất, Phục Dương nghiêm nhiên đã thành một tòa thành trống.

Mã Dục, Lưu Nghiên còn có đám người tù binh Trâu Ngọc Nương, Lí Nghiêm, Hà Chân, Trần Chấn cuối cùng thành một nhóm rời đi, dưới sự áp giải của mười tên lưu khẩu thừa dịp trời tối vội vàng đi về phía nam. Bởi vì duyên cớ cùng là nữ giới, Lưu Nghiên vẫn phụ trách trong coi Trâu Ngọc Nương, lúc này hai người cố ý rơi lại phía sau cùng.

Có lẽ vì để tăng tốc độ hành quân, Mã Dục đặc biệt cố ý an bài một con ngựa cho hai người cỡi.

Lưu Nghiên ôm lấy chiếc eo nhỏ của Trâu Ngọc Nương, nhích gần đến bên lỗ tai của nàng nói nhỏ : “ Muội muội, ngân châm trên người muội tử tử đã lấy ra cho muội rồi, không đến vài canh giờ nữa thì huyết mạch sẽ thông suốt, muội liền có thể khôi phục một thân võ nghệ, đợi khi tử tử cố ý ngã xuống ngựa, muội hãy giục ngựa đào mạng đi nha.”

Trâu Ngọc Nương nhỏ giọng nói : “ Tử tử, không bằng tử cùng bỏ đi với ta ha ?”

Trong bóng tối, Lưu Nghiên lắc đầu, sau đó ai yêu một tiếng, đã từ trên lưng ngựa rơi xuống.

Trâu Ngọc Nương sâu kín thở dài một tiếng, bất chấp toàn thân ê ẩm, dùng sức xoay đầu ngựa, sau đó hai chôn hung ngoan đập vào mã phúc (bụng ngựa), thú cưỡi hí lên một tiếng thảm thiết, rẽ đường hướng đồng ruộng cả bốn vó phi đi.

Đội ngũ hành tiến lập tức hỗn loạn, vài tên lưu khẩu hô hào lên : “ Đại đầu lĩnh không tốt rồi, tiểu nương tử nọ trốn mất rồi.”

“ Còn không mau đuổi theo !”

Trong bóng đêm vang lên một tiếng hét lớn như tạc đạn, Trâu Ngọc Nương thân thể mềm mại khẽ run rẩy, thúc ngựa chạy nhanh hơn.

— Thanh Long —

33. Chương 33: Hư Hư Thật Thật

Bình Thị, Nam Dương quân quân doanh, Văn Sính cước bộ vội vàng tiến đến Tần Hiệt đại doanh, tiếng bước chân dồn dập đánh thức Tần Hiệt đang mơ màng ngủ, dưới sự dìu đỡ của Trâu Tĩnh vươn vai ngáp dài ngồi dậy.

“ Tử phu, thám mã vừa hồi báo, lúc trời sắp tối có vạn tên lưu khẩu rời Phục Dương, bôn sát đến Tùy Huyền.”

Tần Hiệt nghe thế cả kinh, thất thanh nói : “ Tám Trăm Lưu Khẩu chỉ có tám trăm người, như thế nào lại đến vạn tặc chúng ?”

Văn Sính nói : “ Thám mã đã nhìn rõ ràng, đích xác có vạn tặc chúng, đốt đuốc sáng trưng, đội ngũ kéo dài có đến mười dặm.”

Tần Hiệt nói : “ Vậy phải làm sao mới tốt đây ? Nhưng không biết là Hoàng Cân ở chỗ nào đột nhiên lại cùng Mã Dực lưu khẩu hội họp đây ? Cứ như thế này, đại sự nguy cấp khó có thể kiểm soát được nữa.”

Trâu Tĩnh trầm tư một chút, trầm giọng nói : “ Đại nhân bất tất âu lo, tặc khấu vẫn thường thích hiệp khỏa dân chúng để khoa trương thanh thế, nay Mã Dực mặc dù đến vạn tặc chúng, kì thật là bách tính Phục Dương, binh lính có thể chiến đấu vẫn không quá ngàn cự bộ. Loại ô hợp chi chúng đó, chúng tất có dị tâm, Mã Dực có hành vi như thế, có thể nói tự chuốc lấy diệt vong.”

Tần Hiệt vỗ lên trán một cái, thoải mái nói : “ Bỏ quan triều miên bệnh tật, phương thốn lẫn lộn, mấy mẩn có Tử Du tương trợ, nếu không đại sự hết rồi.”

Trâu Tĩnh cung kính nói : “ Vì đại nhân hiệu khuyến mã chi lao, cũng là một phần trong công việc của hạ quan.”

Tần Hiệt vui vẻ gật đầu nói : “ Nay lưu khẩu nếu như Tử Du sở đoán, bỏ Phục Dương mà lấy Tuyền Huyền, Mã Dực tự đi vào tử lộ, phá tặc chính tại lúc này, truyền lệnh, nhanh chóng triệu tập chư tướng đến đại doanh nghị sự.”

Sau ba tiếng trống, Thái Mạo, Hoàng Trung, Ngụy Hòa toàn bộ nghe tin mà đến.

Tần Hiệt dưới sự điều dắt của Trâu Tĩnh và Văn Sinh lão đảo đứng lên, hít thật sâu một ngụm lãnh khí, thấp giọng nói : “ Tám Trăm Lưu Khẩu hiệp khỏa bách tính Phục Dương, vào lúc gần tối đã bỏ Phục Dương mà nam hạ, muốn lấy Tuyền Huyền, thời cơ phá giặc đã đến, Hoàng Trung nghe lệnh.”

“ Có .”

Hoàng Trung ngẩng đầu bước lên trước một bước, hai tay chấp chào.

“ Lệnh cho người suất quân 1000, khinh trang (trang bị nhẹ) tạt tiến chiếm lấy Bình Lâm, cắt đứt đường chạy trốn hướng đông của lưu khẩu.”

“ Tuân lệnh.”

“ Ngụy Hòa nghe lệnh .”

“ Có .”

“ Lệnh cho người mang 1000 binh, khinh trang tạt tiến chiếm lấy Canh Hương, cắt đứt đường di chuyển hướng tây của lưu khẩu.”

“ Tuân lệnh .”

“ Thái Mạo nghe lệnh .”

“ Lệnh cho người suất 1500 quân, theo đuôi tặc khấu yểm sát, ngăn cản đường lui về phía bắc của tặc khấu.”

“ Tuân lệnh .”

“ Trâu Tĩnh, Văn Sinh, hãy suất 500 người theo bốn quan tiền đóng Phục Dương, tọa trấn trung quân.”

“ Tuân lệnh .”

“ Chư vị tướng quan hãy phái nhiều thám mã, nghiêm mật giám sát, khi có hành tung tặc khấu lập tức thông báo hai lộ nhân mã bên ngoài, bất kỳ lộ nào gặp phải tập kích, cũng không được tham chiến, đợi hai lộ binh mã bên ngoài chạy đến hình thành hợp vây, phép giao chiến là phần đầu chấm dứt mọi việc tại một trận này, triệt để tiêu diệt cổ tặc khấu ngoan cố này.”

Hoàng Trung mày rậm nhíu khế, hỏi : “ Đại nhân, nếu lưu khẩu thấy sự không đúng, vòng qua Tuyền Huyền chạy đi Giang Hạ, như thế phải làm sao ?”

Tần Hiệt cùng Trâu Tĩnh trao nhau một cái ánh mắt, trong mắt nổi lên một mảnh hàn ý dày đặc, thấp giọng nói : “ Như thế, hãy phối hợp với binh mã Giang Hạ tại một dãy nam Tuyền Huyền, Bình Lục – Nam Tân thiết lập bức tường hợp vây, tặc tướng Mã Dực, tử kì đến vậy !

Nhìn thấy chư tướng trong mắt lộ vẻ mê hoặc, Trâu Tĩnh đưa tay lên cầm bạch đại đồ (địa đồ bằng lụa) nặng nề vỗ một cái, giải thích : “ Đại nhân đã bắt trăm dặm hỏa tốc truyền thư, thỉnh cầu Giang Hạ Thái thú Vương Mẫn đại nhân phái binh Sóc Liêu Thủy bắc thượng, lấy một dây Nam Tân đến An Lục trở kích lưu khẩu, nếu như Tám Trăm Lưu Khẩu đâm đầu vào, chúng ta ba đường binh mã theo đuôi yểm sát mà đến thành bốn mặt hợp vây, đại cục đã định vậy.”

Hoàng Trung chư tướng toàn bộ đều lộ vẻ ngạc nhiên trong mắt.

Tần Hiệt nói : “ Chư tướng nhanh chóng điểm binh mã chỉnh tề, lập tức xuất phát.”

“ Không tốt rồi, có người tập doanh, nhanh nhanh hộ vệ trung quân, bảo vệ đại nhân.”

“ Hộ vệ trung quân, bảo vệ đại nhân .”

Tần Hiệt tiếng nói vừa dứt, ngoài trướng liền vang lên tiếng hò hét lộn xộn, vang thấu vào đại doanh, trong đó còn xen lẫn tiếng binh sĩ tức giận chửi rủa cùng với tiếng quân quan quát mắng truy đuổi, mờ hồ còn có tiếng binh khí giao tranh thanh thúy, nghe thanh thế tựa như có người xông vào quân doanh, nhắm thẳng đại doanh mà đến. Hoàng Trung sắc mặt đột nhiên trầm xuống, đó là người nào ? Ân phải gan hùm mặt gấu hay sao mà dám đột nhập đại doanh hành thích ?”

“ Đại nhân đừng vội kinh hoảng, để mặt tướng đợi mặt tướng lấy đầu người đến ngay lập tức .”

Hoàng Trung buông xuống một câu hung ác, xoay người muốn ra khỏi trướng, Trâu Tĩnh đột nhiên đầu mày khẽ nhúc, trầm giọng nói : “ Hán Thằng huynh chậm bước, nghe thanh âm hình như là xá muối Ngọc Nương.”

“ Ngọc Nương ?” Tần Hiệt sắc mặt thoáng động, nghi hoặc hỏi : “ Ngọc Nương không phải là rơi vào tay giặc rồi sao ? Như thế nào lại xuất hiện ở Bình Thị ?”

Trâu Tĩnh nói : “ Đợi hạ quan xuất doanh xem thử liền biết .”

Trâu Tĩnh dưới sự hộ vệ của Hoàng Trung và Ngụy Hòa ra khỏi đại doanh, chỉ thấy doanh trung dĩ nhiên đã đại loạn, một con ngựa đang phi nhanh đột phá sự cản trở dày đặc của quan quân, chạy thẳng đến đại doanh, trên lưng ngựa là một nàng thiếu nữ yếu điệu, đem một thanh trường thương múa như tát nước, lướt qua quan quân như ba phân lông liệ, không người nào có thể ngăn nàng trong chớp lát.

Trâu Tĩnh dưới ánh lửa nhìn kĩ, không phải muội muội Trâu Ngọc Nương còn ai vào đây nữa.

“ Dừng tay, nhanh dừng tay, tất cả dừng tay !” Trâu Tĩnh quát dừng quan quân, quay qua Trâu Ngọc Nương thất thanh hỏi : “ Tiểu muội, muội như thế nào lại đến đây ?”

“ Đại ca, việc nói ra dài lắm, huynh nhanh mang ta đến gặp Tần đại nhân, tiểu muội có quân tình khẩn cấp cần bẩm báo.”

Từ nơi lưu khẩu, Trâu Ngọc Nương biết Tần Hiệt Nam Dương binh đã đến Bình Thị, cho nên sau khi thoát thân liền vội vàng chạy đến Bình Thị, bởi vì nàng biết Tám Trăm Lưu Khẩu kì thực không có chân chính đánh đến Tùy Huyền, Mã Dục đã tại Phục Dương giăng ra một cái lưới lớn, âm thầm chờ đợi Tần Hiệt không hề phòng bị chui đầu vào, sau đó đem vị trưởng quan lớn nhất của Nam Dương quận này bắt giữ.

Tần Hiệt vừa chết, Nam Dương mất đi Thái thú, tất nhiên quân long vô thủ, đối với việc truy đuổi Tám Trăm Lưu Khẩu phân băng li tích (ý là tan rã), lúc đó, toàn bộ Nam Dương không phải là để tùy ý Tám Trăm Lưu Khẩu qua lại tự nhiên, muốn gì được nấy sao ? KHÔNG phải là càng nhiều nữ nhân như nàng gặp phải tai ương sao ? Phải thụ hành vi cầm thụ của Mã Dục và Tám Trăm Lưu Khẩu sao ?

Trâu Tĩnh nói : “ Tiểu muội, muội về là tốt rồi, có chuyện gì đợi sau hẵng nói, bây giờ đại quân lập tức khởi hành rồi không được làm loạn thêm nữa.”

Trâu Ngọc Nương vội vàng nói : “ Đại ca, đại quân không thể khởi hành, Mã Dục Tám Trăm Lưu Khẩu cũng không có nam hạ Tùy Huyền, nam hạ chỉ là Phục Dương bách tính, là nghi binh, Tám Trăm Lưu Khẩu đại bộ phận tặc chúng kì thật còn mai phục trong rừng rậm ở thành bắc, đang đợi Tần đại nhân chui đầu vào đó .”

Trâu Tĩnh lẫm lẫm nói : “ Tiểu muội, muội nói cái gì ?”

Trâu Ngọc Nương vội vàng nói : “ Đại ca, Mã Dục sớm đã liệu đến chúng ta sẽ ở trên đường nam hạ thiết kế đối phó Tám Trăm Lưu Khẩu, cho nên tương kế tựu kế, bày ra điệu bộ nam hạ chiếm Tùy Huyền, thực tế lại tại Phục Dương tĩnh đợi thời cơ, một khi Nam Dương đại quân theo đuôi nam hạ, Tám Trăm Lưu Khẩu sẽ xuất hết phục binh, liên lạc với nội ứng đã cài trong thành từ trước, nhất cử trọng chiếm Phục Dương.”

Trâu Tĩnh bỗng nhiên biến sắc nói : “ Muội nói cái gì ! ?”

Không thể trách Trâu Tĩnh biến sắc, nếu như Mã Dục thật sự thiết đặt như thế, Nam Dương quan quân cũng vẫn án nguyên theo kế sách mà hành động, Hoàng Trung, Thái Mạo, Ngụy Hòa suất các lộ nhân mã nam hạ truy kích, vậy thì Tần Hiệt và Trâu Tĩnh sẽ suất 500 người còn lại tạo trấn Phục Dương, chờ đợi tiền phương báo tiếp, lúc đó, nếu như Mã Dục phục binh xuất ra hết, trong chiếm Phục Dương, điều đó có nghĩa gì ?

Có nghĩa là Trâu Tĩnh cùng Tần Hiệt toàn bộ sẽ thành Tám Trăm Lưu Khẩu tù binh nha ! Tên Mã Dục này, tâm kế không ngờ thâm độc như thế, một khi thành sự, Nam Dương ba quân vô đầu bất hành (ý là không có lãnh đạo không thể hành động), tự nhiên không chiến mà loạn, tình thế nguy hiểm à. Nghĩ đến chỗ kinh hiểm, Trâu Tĩnh sớm đã xuất ra một thân mồ hôi lạnh, kinh sợ nhìn thoáng qua Trâu Ngọc Nương một cái, hỏi : ‘ Tiểu muội, lời ấy là thật chứ ?’

Trâu Ngọc Nương nói : “ Tiểu muội tự mình nghe thấy, câu câu đều thật .”

Trâu Tĩnh hít một ngụm lạnh khí, hướng Trâu Ngọc Nương nói : “ Đi, cùng đại ca một đường đi gặp Tần đại nhân .”

.....

Gió bắc gào thét, trăng sao âm đạm.

Dưới bầu trời u ám, một chi quân đội năm sáu trăm người đang hướng phương nam mai đầu tạt tiến (ý nói bí mật hành quân), Mã Dục thần tình ngưng sương, đi trước nhất trong đội ngũ, Bùi Nguyên Thiệu giục ngựa xách đao, như hình với bóng theo sau Mã Dục.

Bùi Nguyên Thiệu cuối cùng dấu không được sự đắc ý giữa hai hàng lông mày, ngửa mặt lên trời cười lớn ba tiếng, sang sang nói : “ Ha ha ha, Bá Tề, đợi Tần Hiệt mang Nam Dương binh tại Phục Dương phát hiện ra thế này, muốn dụ sáu trăm phục binh chúng ta ra thì người của chúng ta sớm đã xa ngoài trăm dặm rồi, hơn nữa thừa dịp hư không chiếm lấy Tùy Huyền, thống khoái, ha ha ha , thật sự là thống khoái.”

Trong bóng tối, Mã Dục nồng đậm ý cười, sự tình chỉ như thế mà thôi sao ?

— Thanh Long —

34. Chương 34: Ác Chiến

Bình Thị, Tần Hiệt đại doanh

Quân lệnh vừa mới công bố tạm thời được hủy bỏ, Tần Hiệt một lần nữa tập hợp chư tướng nghị sự, ánh nến chập chờn hắt lên khuôn mặt trắng bệch của Tần Hiệt, trong con mắt vô thần có hai đốm lửa nhỏ đang u u thiêu đốt. Nghe xong Trâu Ngọc Nương tự thuật, chư tướng trên mặt đều là bộ mặt sợ hãi trong lòng, chỉ có Trâu Tĩnh mày rậm khẽ nhúc, đang lâm vào trầm tư.

Ánh mắt Tần Hiệt cuối cùng rơi lên mặt Trâu Tĩnh, hỏi : “ Tử Du, ý ngươi như thế nào ?”

Trâu Tĩnh mặt có vẻ xấu hổ, thở dài nói : “ Mã Dục người này quỷ trá như hồ, lại thiết lập độc kế như thế, hạ quan ngu muội, suýt nữa đưa đại nhân vào nơi tử địa, tội đáng chết vạn lần.”

Tần Hiệt khoát tay nói : “ Việc này sai không phải tại ngươi, hết thảy là do Mã Dục qua mức âm hiểm.”

Trâu Tĩnh nói : “ Đại nhân, may là Ngọc Nương kịp thời báo tin, giúp chúng ta thức phá Mã Dục gian kế, không bằng tương kế tựu kế, lệnh cho người giả trang đại nhân dẫn 500 người vào thành, đợi lưu khẩu nội ứng nổi lửa, phục binh thành bắc toàn bộ giết vào trong thành thì chúng ta Nam Dương quân tam quân phóng ra, bốn mặt hợp vây, nội ngoại giáp công, tất lưu khẩu trong thành như ba ba trong hồ rồi.”

Tần Hiệt vuốt cằm, phất tay ý bảo Hoàng Trung chờ tướng rời đi trước, lưu lại một mình Trâu Tĩnh .

Trâu Tĩnh phát hiệt Tần Hiệt thần sắc có điểm khác thường, trong đầu không khỏi nổi lên một mảnh mây đen.

Đội đám người Hoàng Trung toàn bộ rời đi hết, Tần Hiệt mới sâu kín thở dài, nói : “ Tử Du, có từng phát giác lệnh muội có điều gì khác lạ ?”

Trâu Tĩnh lắc đầu nói : “ Hạ quan thật chưa từng phát giác .”

Tần Hiệt nhíu mày nói : “ Lệnh muội đáng đi khắp khiêng, hao dung thể uyển (buồn bã mà ôn nhu) mà thần tình lại khác xa trước đây, bổn quan phỏng đoán cực kỳ có thể đã tao phải trò đùa bại của tặc khấu, vì thế lời nói lệnh muội không thể không tin mà cũng không thể toàn tin (tin hoàn toàn), Tử Du, trong này có trá hay không ?”

Trâu Tĩnh nghe thế đột nhiên biến sắc, Tần Hiệt đây là ám chỉ Trâu Ngọc Nương có tư thông với địch ! Nho sinh ở Hán mạt thời đại, trọng danh dự mà xem nhẹ sinh tử, đối với danh tiết cá nhân của gia tộc xem trọng hơn bất cứ thứ gì, Trâu Tĩnh như thế nào chịu được Tần Hiệt như vậy nghi ngờ, lập tức tức sắc nói : “ Đại nhân lời ấy sai rồi, xá muội mặc dù là nữ lưu, nhưng cũng đọc thi thư từ nhỏ, rất biết lễ nghĩa liêm sỉ, quyết sẽ không làm ra việc thông tặc bối tiết như thế.”

Tần Hiệt biểu tình khó xử, kì thực vừa mới nói xong một phen thoại đó hần liền hối hận rồi, thấy Trâu Tĩnh phản ứng kịch liệt như thế, chỉ có thể ngượng ngùng giải thích : “ Bổn quan không có ý đó, chỉ sợ lệnh muội bị tặc nhân lợi dụng mà thôi, Tử Du đừng vội nghĩ nhiều. Bổn quan bệnh tình ngày càng nặng, cảm thấy lực bất tòng tâm, Phục Dương chiến sự phải phó thác Tử Du rồi.”

Trâu Tĩnh chấp tay vái chào, cung kính nói : “ Hạ quan nhất định không phụ đại nhân giao phó .”

.....

Tùy Huyền, Nam Dương địa xứ cực nam, gần sát Giang Hạ.

Thời Nam Dương Hoàng Cân thanh thế hạo đại, Tùy Huyền chịu phải dấu giặc chồng chất, Tùy Huyền huyện lệnh Khoái Lương làm quan thanh liêm, không phạm đến dân, cho nên cũng chưa từng lao sư động chúng tu bổ thành tường, gia cố vũ bị. Thiên tử chiếu lệnh đến Tùy Huyền, Khoái Lương hạ lệnh chiêu mộ tinh tráng nam tử trong huyện, được 500 tráng đinh, với nông dân nhàn hạ trong mùa bắt đi thao luyện, đại khái thành quân.

Lưu khẩu binh đến, Tùy huyền không có hiểm trở để thủ, Khoái Lương bình tĩnh không sợ, điểm lấy binh mã xuất thành nghênh địch.

Trông thấy một đội quan quân quân dung chỉnh tề từ trong thành đi ra, Mã Dục mặt trầm như nước.

Tùy Huyền tuy không có tường thành, cũng không có hộ thành hà để dựa vào, nhưng biểu hiện quan quân thủ thành lại ngoài dự liệu của Mã Dục, nhìn qua Tùy Huyền quan quân tựa hồ so với Phục Dương quan quân cường hãn hơn nhiều. Trên binh lực, Tùy Huyền quan quân 500 người, lưu khẩu đến 600 người, song phương kém không nhiều, xem ra hôm nay muốn công chiếm Tùy Huyền, tình hình tất sẽ có một tràng ác chiến, Tám Trăm Lưu Khẩu cũng sẽ bỏ ra thương vong không nhỏ !

Đổi lại ngày trước, Mã Dục sẽ không do dự chọn lấy bảo tồn thực lực, mang theo lưu khẩu tiếp tục chuyển tiến, căn bản không cấp cho quan quân cơ hội chánh diện quyết chiến, nhưng là hôm nay, Mã Dục lại quyết định cùng Tùy Huyền quan quân làm một tràng quyết chiến chính diện !

Tám Trăm Lưu Khẩu muốn vượt qua quan quân, lột xác thành một chi tinh duệ chi sư, thì tất phải kinh lịch qua một đến hai lần ác chiến thảm liệt, tàn khốc, Mã Dục không thể mang theo bọn họ lưu thoán tứ xứ một cách mù quáng. Mã Dục cần là một chi hổ lang chi sư, nếu như không có một chi hổ lang chi sư để dựa vào, cho dù Mã Dục toán vô di sách, liệu sự như thần, vậy cũng chỉ có thể là bàn việc binh trên giấy (ý chỉ giới lý thuyết). Đơn thuần chỉ là lưu thoán khắp nơi, thì vô phương đem đám lưu khẩu này huấn luyện thành hổ lang chi sư được. Cái này như là một lần tẩy lễ thành người, thủy chung cần phải trải qua.

Song, ác chiến thảm liệt tuy không thể tránh khỏi, nhưng đối thủ ác chiến có thể lựa chọn, không hề nghi ngờ, Tùy Huyền quan quân là đối thủ phù hợp nhất .

Hiện tại, đối mặt với địch nhân còn không tính cường đại, Tám Trăm Lưu Khẩu còn có thể thông dong ứng phó, nhưng một khi Đại Hán đế quốc hít thở bình thường, một khi Ký Châu Hoàng Cân bị diệt, lúc đó điều động quan quân tinh duệ thiết tường hợp vây, tiến đến thanh trừ, Tám Trăm Lưu Khẩu còn có thể thông dong như hiện tại sao ? Đối mặt với Tây Lương thiết kỵ xông trận nghiền nát mọi thứ, kì tích trên Bạch Long Than trong từ cầu sinh còn có thể trọng diễn sao ?

Đương nhiên không thể ! Kì tích nếu như tái phát lần thứ hai, vậy không thể gọi là kì tích nữa.

Thời không đợi người, tranh lấy từng giây !

Dày đặc hàn quang từ trong mắt Mã Dục nổi lên, Mã Dục giục ngựa đi đến lưu khẩu trận tiền, bất ngờ giơ cao tay phải, tạp âm hỗn loạn trong quân trận khoảnh khắc bình tức xuống, bốn phía một mảnh nghiêm túc, chỉ có tiếng hít thở nặng nề của lưu khẩu còn có tiếng hò hét vang vọng kéo dài ở xa xa của quan quân là có thể nghe thấy rõ.

“ Các huynh đệ, Tinh sơn đánh một trận, gần vạn quan quân bốn mặt vây khốn, giọt nước không lọt, ngay cả con chuột cũng trốn không thoát, nhưng cuối cùng chúng ta không phải là trốn thoát ? Không phải là sống rất tốt sao ! Chúng ta khối lớn ăn thịt, chén lớn uống rượu, bó lớn chơi đàn bà, quan quân có thể đối phó chúng ta sao ! ?”

“ Ngao ~”

Chúng lưu khẩu âm âm hồi ứng, khí thế dâng cao.

“Lão Hà Câu đánh một trận, Nam Dương kiêu tướng Hoàng Trung, được xưng vạn người địch, nhưng cũng đồng dạng bị chúng ta giết không hội được, lạc hoang mà trốn, quan quân bất quá như thế !”

“ Ngao ~”

Chúng lưu khẩu ra sức huy vũ cương đao trong tay, tru lên hưởng ứng, khí thế càng thêm dâng cao.

“ Mục Mã Pha đánh một trận, đám quan quân nọ nhược bò phục dưới chân chúng ta như những con cừu con, khẩn cầu chúng ta tha mạng, gọi quan quân là thổ kè ngô cầu vạy.”

“ Ngao ô ~”

Chúng lưu khẩu quân tình phấn khích, toàn bộ mọi người người đều cháy rực sát ý trong mắt, háo hức muốn thử.

Mã Dục lấy cương đao chỉ về phía trước, dữ tợn hét : “ Quan quân phía trước, so với trước có gì khác nhau ? Các huynh đệ, nắm chặt cương đao trong tay, giương thẳng cần nối dưới khó (hem cần dịch tự hiểu nha), trăm quân đoạt soái, phá địch đồ thành, chính tại hôm nay, sát ~”

“ Sát !”

Bùi Nguyên Thiệu gầm lên một tiếng, tròng mắt muốn toét ra, nhiệt huyết sôi trào kích động trong lòng , gắt gao theo sau Mã Dục, hăng hái xông lên phía trước.

“ Sát ~~~”

Trong tiếng rống bài sơn đảo hải, sau trăm lưu khẩu liều mạng xông lên phía trước, như hồng thủy vỡ đê cuốn cuộn hướng Tùy Huyền quan quân cuốn đến, một bãi cương đao băng lãnh chiếu lạnh cả đồng cỏ hoang vu.

.....

Quan quân trận tiền, Khoái Lương tìm đập như trống.

Sau người 500 tráng đinh mặc dù huấn luyện có tổ, thế nhưng chưa bao giờ kinh lịch qua chinh chiến sa trường, tẩm máu chém giết, tặc thế hung mãnh như thế, không chỉ ngoài dự liệu của Khoái Lương, càng làm cho 500 quan quân tâm đảm câu hàn. Đó thực sự là Hoàng Cân tặc khẩu sao ? Chỉ từng nghe, Hoàng Cân tặc khẩu hợp khoảng vạn người, phần lớn là ô hợp chi chúng, chỉ cần mấy trăm binh binh thì có thể kích phá. Nhưng là trước mắt đám tặc khẩu như bây giờ lang trùng sát qua này, thực sự là Hoàng Cân tặc khẩu trong lời kể sao ?

Tao loạn, giống như ôn dịch ở trong quân trận lan rộng, toàn bộ mọi người bàng hoàng nhìn bốn phía, đều lo lắng người khác sẽ len lén lẻn đi đem một mình hất vứt lại chiến trường chịu chết, có người lùi về sau một bước nhỏ, liền lập tức dẫn phát hiệu ứng tuyết lở, càng nhiều binh sĩ lùi bước về sau theo, nếu như cổ não động lùi bước này không thể kịp thời khống chế, cuối cùng sẽ diễn biến thành hội thối, sau đó hội thối biến thành hội bại, cuối cùng hội bại sẽ biến thành đồ sát

Trong nguy cấp, Khoái Lương rút ra bảo kiếm, hung hăng hét : “ Trấn tĩnh, đó bất quá chỉ là đám ô hợp chi chúng, có gì mà sợ ? Chư quân đều quay về bốn trận, quyết tử kháng địch, người nào trái lệnh —— chém ngay lập tức !”

Khoái Lương quyết định thật nhanh cứu vãn quan quân, lùi bước cùng tao loạn cuối cùng cũng bình tức, tặc khẩu như lang như hổ đã như thủy truyền xông sát qua, cách quan quân quân trận chỉ có một trăm bước mà thôi.

Khoái Lương hít sâu một ngụm lãnh khí, dữ tợn hét : “ Cung tiễn thủ chuẩn bị ~~”

Trăm tên quan quân cung tiễn thủ luống cuống tay chân từ trên lưng tháo xuống trường cung, lại luống cuống tay chân từ trong hộp tên rút ra vũ tiễn lắp lên dây cung

“ Thụ thuận ~~ tăng nhanh cước bộ, sát !”

Lưu khẩu trận tiền, Mã Dục trong mắt hiện lên một tia hàn diễm (lửa lạnh ??) lạnh lẽo, tiếng hô lạnh lãnh rõ ràng vang đến lỗ tai của mỗi tên lưu khẩu đang cuộn cuộn cước bộ, sát khí nóng rực khiến cho nhiệt huyết sôi trào bốc lên trong lòng ngực mỗi tên lưu khẩu.

__ Thanh Long __

35. Chương 35: Phiếu Hãn

“ Chết !”

Mã Dục trừng mắt như toét ra, từ trên lưng ngựa khom người xuống, cương đao trong tay tại không trung khua qua một đạo vùng cung băng lãnh, hướng vào cổ của một tên quan quân chém đến.

Quan quân dĩ nhiên không hoảng sợ, găm lên một tiếng cử kiếm nghênh đỡ.

“ Đương !”

Tiếng kim thiết giao tranh vang lên trong treo đến tận trời, trường kiếm quan quân chịu không nổi xung kích kịch liệt như thế cuối cùng gãy đến tận chuôi, mã Dục cương đao nặng nề dư thế vẫn còn mãnh liệt, , lạnh lùng từ trên bả vai của quan quân quét qua, máu nóng văng lên, một khóa đầu lâu cầu quân quân đã lẳng không bay lên, tuy đầu lia khỏi cổ nhưng mi mục vẫn còn sửu tồn, chầm chầm từ từ Mã Dục không tha.

“ Ách a ~~”

Tiếng kêu thảm thê lương từ phía dưới truyền đến, Mã Dục không cần cúi đầu cũng biết, một tên quan quân xui xẻo nào đó đã bị tọa kỵ đạp nát dưới móng, tiếng xương cốt vỡ vụn rõ ràng vang vào tai của hắn, hắn biết, tên quan quân đó cho dù lưu giữ được tính mạng, cũng là sống không bằng chết.

“ Hồng nha ~~”

“ Oa lạp ~~”

Tiếng gào thét thanh tê lực kiệt (khàn cả giọng) từ hai bên trái phải truyền đến, hai thanh trường thương băng lãnh như độc xà nhắm đến hai bên lòng ngực Mã Dục, mũi thương sắc bén đã gần trong gang tấc ! Đó là hai tên tinh tráng quan quân, biểu tình trên mặt cực kỳ méo mó, trong mắt lóe lên ngọn lửa điên cuồng, cùng ma quỷ không khác gì nhau, không phải là người tử, thì là ta vong.

“ Hô !”

“ Hô !”

Mã Được đem cương đao gắng sức phóng ra, hai tay như thiểm điện thò ra chụp lấy mũi thương đang đâm đến, mượn lấy sự xung kích của tọa kỵ, Mã Được hét lớn một tiếng hay tay đồng thời phát lực sử kinh hướng về phía trước gạt ra, hai tên quan quân nắm chặt trường thương không chịu buông ra đã bị lẳng không văng đi, hai cái thân hình cả trăm cân giống như bị trong chùy (chùy nặng) điên cuồng nện vào bay về phía sau, quan quân phía sau lập tức ngã xuống thành hai mảng.

“ Hí luật luật ~” (tiếng ngựa hí !?)

Tọa kỵ dưới khó Mã Được ngẩng đầu hí lên một tiếng bi thảm, đã chịu không nổi áp lực cường đại như thế nữa, hướng về phía trước hết sức ngã quy, đem Mã Được trầm trọng hất văng ra, Mã Được rõ ràng nhìn thấy thân hình không lồ của chiến mã đã lật toàn bộ lại, đem ba gã quan quân trầm trọng đè xuống dưới người, lại là tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên

Hàn phong băng lãnh gào thét bên tai, dày đặc mũi giáo mê loạn hai mắt Mã Được

Mấy chục thanh trường mâu băng lãnh đã tụ tập thành rừng rậm tử vong dày đặc, yên lặng chờ đợi Mã Được từ không trung rơi xuống, sau đó sẽ đem hắn đâm thành tổ ong ! Mã Được thậm chí có thể nhìn thấy rõ biểu tình dữ tợn trên mặt của mỗi tên quan quân.

Người tại không trung, không thể mượn lực không thể tránh né !

Mã Được nắm chặt hai thanh trường mâu trong tay, hơn nữa đem bốn chúng hợp lại một khối, hiện tại đây là cơ hội sống sót duy nhất của hắn !

“ Ngao ~”

Mã Được tru lên một tiếng, hai thanh trường mâu hợp lại một chỗ sử kinh quật xuống, thân mâu dẻo dai mười phần nhất thời uốn thanh hình cung, tại trước khi trường mâu quan quân đâm trúng Mã Được, trường mâu của Mã Được đã hung ngoan quật lên lưng một tên quan quân.

Một tiếng hự vang lên, tên quan quân đó thổ huyết chết tại đương trường, bố giáp khoác bảo vệ lưng sớm đã huyết nhục mơ hồ.

Mượn lực phản chấn, thân hình cao lớn của Mã Được tại không trung gian nan hướng về phía trước lướt đi vài bước, phốc một tiếng đã rơi xuống mặt tuyết lạnh lẽo, tuyết thủy lấy lợi băng lãnh vô tình văng vào trong miệng hắn, có ánh hàn quang chói mắt chiếu vào đôi mắt Mã Được, kinh sợ ngẩn đầu, cương đao mà hắn vừa mới gắng sức ném đi đang cắm tại mặt tuyết lạnh lẽo, trong gió bắc vẫn không ngừng run lên.

Mã Được xoay người bò dậy, quay đầu lại, lưu khẩu cùng quan quân đang kịch chiến thảm liệt.

Một tên lưu khẩu trên bụng cắm hai đoạn trường mâu gãy, một khúc ruột trào ra ngoài cơ thể, vẫn còn tử chiến không dừng, trong con mắt đỏ bừng đang cháy ừng quang mang dã thú, một tên quan quân cùng hắn đối địch tâm đảm câu hàn, bị lưu khẩu song đao hợp nhất, giống như một cái kéo cắt xuống đầu lâu.

Cắt xuống đầu lâu quan quân, đầu của tên lưu khẩu nọ cũng giống như sương đánh quả cà (nguyên văn : sương đã đích gia tử) gục xuống, cứ như thế mà khí tuyệt thân vong.

Một tên quan quân đao pháp thuần thực, một đao quét ngang đem hai chân của một tên lưu khẩu chặt đứt, nhưng tên quan quân còn chưa kịp hưng phấn, tên lưu khẩu nọ đã hung ác đánh tới, sống chết bóp lấy yết hầu của hắn, quan quân đại hải, lấy đao điên cuồng đâm vào ngực bụng lưu khẩu, trong chốc lát giữa lồng ngực lưu khẩu đã là một mảng mơ hồ, lại vẫn còn tròn tròn con mắt, hai tay bóp chết lấy không tha, có vết máu đỏ sẫm từ hai vành mắt đang tròng trợn của hắn chảy xuống.

Một tên tinh tráng quan quân đem một tên lưu khẩu cưỡi ở dưới khó, hai tay sống chết bóp giữ yết hầu lưu khẩu, đang muốn liều chết sử kinh, mấy thanh trường mâu băng lãnh đã vô tình đâm xuyên qua bờ vai rộng rãi của hắn, quan quân hai mắt đột nhiên tròng lớn, một dòng máu đỏ thẫm đã từ khóe miệng hắn từ từ tràn ra, từ lúc này mà bắt đầu, thế nhi trong nhà sẽ không còn nhìn thấy hắn quay về một lần nữa.

Gió bắc gầm thét, cuốn tuyết bay đầy trời, lãnh lẽo tấp lên khuôn mặt Khoái Lương, tâm Khoái Lương lại cùng băng tuyết giống nhau, lạnh giá lạnh giá

Bại rồi ! Quan quân bại rồi ! Không ngờ dưới tình huống ngang bằng binh lực, chính diện đội chiến mà bại rồi, Cái này..... là sự thật sao ? Khoái Lương trước mắt từng đợt từng đợt biến thành màu đen, như thế nào cũng không dám tin vào con mắt của mình, từ lúc nào, Hoàng Cân tặc khẩu trở nên mạnh mẽ như thế chứ ? Từ lúc nào Hoàng Cân tặc khẩu trở nên dũng mãnh như thế chứ ?

Mã Duyệt đem cương đao lạnh lẽo áp tại đỉnh đầu Khoái Lương, nhìn lại trường chém giết, chiến hỏa đã ngừng, Tám Trăm Lưu Khẩu tào trắng !

Bùi Nguyên Thiệu lau đi vết máu loang lỗ trên mặt, tay cầm cương đao đi đến trước mặt Mã Duyệt, Mã Duyệt tươi cười, trầm giọng nói : “ Lão Bùi, chúng ta thắng rồi !”

Bùi Nguyên Thiệu nhếch miệng cười, hàm răng trắng đều không ngờ thấm đầy vết máu.

“ Chúng ta thắng rồi !”

Mã Duyệt vung tay hét dài .

“ Thắng rồi !”

Bùi Nguyên Thiệu bỏ đao xuống đất, hai tay nắm chặt thành quyền, cũng điên cuồng gầm thét lên theo, bởi vì dùng sức quá mức nên gân xanh trên cổ đều nổi rõ lên.

“ Thắng rồi !”

“ Thắng rồi !”

Chúng lưu khẩu giống như núi lửa phun trào gầm thét lên, tiếng kêu hào như tặc đạn kích động bầu trời vùng quê yên tĩnh, thật lâu vẫn chưa dừng lại.

Chúng lưu khẩu cuồng loạn không thôi, Mã Duyệt lại tâm trầm như nước, kinh qua một trận này, Tám Trăm Lưu Khẩu không còn là Tám Trăm Lưu Khẩu trước đây nữa, trong máu cùng lửa tẩy lễ, bọn họ đã khỏe mạnh trưởng thành tuy không đủ đem đi luận bàn cùng tinh binh bách chiến của Chu Tuyền, nhưng so với Tần Hiệt Nam Dương tinh binh, lại đã thắng hơn một phần rồi .

.....

Phục Dương thành động 10 dặm, Trâu Tinh suất lĩnh 500 quan quân im thin thít mai phục ở trong sơn cốc. Nửa ngày trước, người cải trang giả làm Tần Hiệt đã mang 500 quan quân khải tiến vào Phục Dương thành. Hoàng Trung, Thái Mạo, Ngụy Hòa cũng đều suất 1000 binh mã phân biệt đi tây, bắc, nam ba cửa thiết lập mai phục, đợi khi trong thành nổi lửa, tắt bốn đường phục binh tề xuất, đem Phục Dương thành nơi giọt nước không thông.

Song, nửa ngày thời gian trôi qua, trong Phục Dương thành lại tĩnh như mặt hồ vậy, không hề có chút động tĩnh nào.

“ Khái khái khái”

Trong đồn dập tiếng ho khan, hai tên binh sĩ đã nâng Tần Hiệt đến trước mặt Trâu Tinh, Tần Hiệt bệnh thể hư nhược, vì ẩn dấu hành tung mà không thể đốt lửa sưởi ấm, lúc này đã lạnh đến nổi sắc mặt tím xanh, dù mặc hai tầng da cừu vẫn không ngừng run rẩy.

“ Khái khái Tử Du, trong Phục Dương thành đã có động tĩnh chưa ?”

Trâu Tinh biểu tình ngưng trọng, lắc đầu đáp : “ Đại nhân, không có động tĩnh .”

Tần Hiệt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u ám, nhúu mày nói : “ Chẳng lẽ Tám Trăm Lưu Khẩu muốn đợi sau khi trời tối rồi mới phát động ?”

Trâu Tinh nói : “ Đại nhân, không bằng phát binh vào rừng rậm thành bắc, đem lưu khẩu phục binh đuổi ra sau đó kích diệt ?”

“ Không thể .” Tần Hiệt lắc đầu nói : “ rừng rậm thành bắc rộng lớn, nhất thời khó mà biết được chính xác nơi lưu khẩu ẩn thân, một khi hành sự không cẩn thận làm Tám Trăm Lưu Khẩu trốn thoát, muốn đuổi theo lần nữa khó à.”

Tần Hiệt vừa nói xong, sồn dấp tiếng vó ngựa liền phá tan sự yên tĩnh của sơn cốc, một con ngựa phi như bay đã từ cốc khẩu xông đến , Trâu Tĩnh sắc mặt khê biến, trầm giọng nói : “ Đại nhân, là Văn Sinh thám mã.”

“ Báo ~” thoáng chốc, thám mã đã vội vàng phóng đến, không đợi tọa kỵ đình ổn (dừng lại ổn định) liền xoay người xuống ngựa, ngã lăn xuống đất quỳ xuống trước mặt Tần Hiệt, hô lớn : “ Vạn tên tặc khẩu đại quân từ Phục Dương đi về phía nam ước chừng năm mươi dặm, rồi thì không nam hành nữa, vào giữa trưa hôm nay, tặc khẩu đại quân đột nhiên tự tiến hành tan rã.”

“ Cái gì !?” Trâu Tĩnh cả kinh, “ Tặc khẩu đại quân tự động tan ra rồi ?”

Thám mã nói : “ Hồi đại nhân, tặc khẩu đại quân đã tán thành vô số nhóm nhỏ, ầm ầm tiêu tán.”

“ Cái này”

Trâu Tĩnh trong dạ chấn động, đột nhiên có một loại dự cảm rất không tốt, Mã Dược hiệp khóa bách tính làm nghi binh, mục đích chỉ là muốn che dấu động hướng thực sự của Tám Trăm Lưu Khẩu, điều này vốn nằm trong ý liệu Trâu Tĩnh, nhưng lúc này Phục Dương phục binh chưa xuất, nghi binh mục đích chưa đạt, như thế nào lại tàn đàn xẻ nghé rồi ? Chẳng lẽ trong việc này có cá gì huyền cơ ?

.....

Tùy Huyền, lúc này đã rên rỉ dưới bàn chân thép của Tám Trăm Lưu Khẩu, chúng lưu khẩu mặc dù điên cuồng, nhưng vẫn nghiêm khắc tuân theo giới luật không gây họa bình dân bách tính, lấy máu tươi cùng sinh mạng đúc ra giới luật, ấn tượng bao giờ cũng khắc sâu hơn.

Bùi Nguyên Thiệu thần sắc ngưng trọng đi đến trước mặt Mã Dược, trầm giọng nói : “ Bá Tề, chết mất 96 người, trong thương 17 người dĩ nhiên không cứu được, 9 người tàn phế, còn có hơn trăm người bị thương nhẹ, Lưu Nghiên tiểu muội đang mang theo một nhóm huynh đệ cứu chữa.”

Mã Dược thần tình trở nên ảm đạm, thấp giọng nói : “ Lão Bùi, mang người đem các huynh đệ tử trận tìm một địa phương bí ẩn mai táng, làm dấu cẩn thận, nếu như sau này có một ngày, chúng ta còn có thể đánh lại đây , sẽ cấp lại cho bọn họ mộ bia !”

“ Vâng !”

“ Chiều cổ tốt các huynh đệ bị thương, còn có các huynh đệ tàn phế, chỉ cần còn có một hơi, thì tuyệt đối không thể vứt bỏ không để ý đến !”

“ Vâng !”

Bùi Nguyên Thiệu đáp ứng một tiếng, trong mắt vô ý xẹt qua một tia âm áp .

“ Đi thôi .”

Bùi Nguyên Thiệu lĩnh mệnh rời đi, Mã Dược hít thật sâu một ngụm lãnh khí, ngẩng đầu nhìn trời, Quần Hối không sai biệt lắm cũng đến Tùy Huyền cùng đại đội nhân mã hội hợp rồi ha.

_ Thanh Long _

36. Chương 36: Trúng Kế Dã

Lúc giữa trưa, một cây đại kỳ tại Tùy Huyền thành bắc đón gió tung bay, trên viết bốn chữ lớn “ Tám Trăm Lưu Khẩu” như rồng bay phượng múa, dưới cờ, Mã Dược cầm đao đứng thẳng, thần tình ngưng sương, một tên lưu khẩu đem một cái tù và từ trên lưng lấy xuống đưa vào trong miệng, phùng mang trợn má thổi lên.

Trong giây lát, một hồi tiếng tù và du dương trầm trọng đã vọt thẳng lên trời.

Hồi tù và du dương đem chúng lưu khẩu từ trong giấc mộng đánh thức, lộn xộn om sòm từ trong thâm trạch đại viên của các phú hộ đại tộc chạy ra đến, phóng đến hương hiệu tù và mà tập kết. Mặc dù từ tối ngày hôm trước đến giữa trưa hôm qua đã bồn hành xấp xỉ trăm dặm đường, chiều hôm qua lại tại bên ngoài Tùy Huyền cùng quan quân hung hãn đánh một trận , nhưng tất cả đều là một đám tuổi trẻ tinh tráng hán

tử, trải qua nửa buổi chiều phóng túng, đến hiện tại thể lực cùng tinh thần đều khôi phục không sai biệt lắm.

Hai trăm người Quân Hối sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng đã chạy đến hội họp, mặc dù uể oải chịu không nổi nhưng bọn họ không có thời gian nghỉ ngơi rồi, Tám Trăm Lưu Khẩu phải lập tức lên ngựa chuyển tiến (rút lui), khẩn trương thực hiện cuộc hành trình mới.

Chiều ngày hôm qua sau khi công chiếm Tùy Huyền, Mã Dục cũng không có toàn lực truy sát quan viên sĩ thân bỏ trốn ở Tùy Huyền, bây giờ tin tức Tùy Huyền thất thủ khẳng định đã truyền đến Phục Dương, đoán rằng đám người Tần Hiệt đều đã biết rồi, bọn họ sau khi nghe tin sẽ có phản ứng ra sao ? sẽ như thế nào đối phó ? Một tai cười dữ tợn nổi lên trên khóe miệng Mã Dục, khi đó, Nam Dương bình muốn không bị đều động toàn bộ cũng khó à.

Vậy để cho đám Nam Dương binh đáng thương đó dùng Tám Trăm Lưu Khẩu so bì cước lực ha, đến lúc đó chỉ sợ là ấn xuống hồ lỗ lại nổi lên bầu, thấy đầu không thấy đuôi ha ?

Hiệu tù và bất ngờ dừng lại, lưu khẩu quân trận đang ồn ào đột nhiên được ngự trị bởi sự im lặng, kim rơi có thể nghe thấy mỗi người đều gồng lưng đứng thẳng tắp, ánh mắt sáng rực có thần nhìn thẳng về phía trước. Mã Dục trong lòng âm thầm gật đầu, làm hắn cảm thấy không chỉ vui mừng chính là cổ tinh thần khí chất mà nhóm lưu khẩu này triển hiện ra.

Mã Dục phóng mắt nhìn quanh, toàn bộ tặc khẩu đều thần tình nghiêm trang, trừ bao thức ấn trên vai và vũ khí trong tay, toàn bộ lưu khẩu trên người không có mang theo một chút tạp vật dư thừa nào nữa. Rất hiển nhiên, đám người đã từng là nông phu này đang từ từ thoát khỏi tiểu nông ý thức đã khổng chế đối với bọn họ thâm căn cố đế.

.....

Nam Dương quân chịu đói chịu rét mai phục tại ngoài thành nguyên một đêm, thẳng đến sáng ngày thứ hai, lúc chúng quan binh đều gần đông cứng cả, trong Phục Dương thành vẫn không có bất cứ khác thường gì ! Trâu Tinh cũng là trầm không nổi khí nữa, khiến khoái mã cùng quan quân trong thành liên hệ , hồi báo nói trong thành không có phát hiện bất cứ cái gì dị thường, quan quân lục khắp toàn bộ Phục Dương thành, cũng chưa phát hiện bất cứ cái gì là tung tích lưu khẩu.

Dữ dội rừng mình một cái, Tần Hiệt lại bị hàn khí khắc nghiệt bất ngờ đánh thức, sau hai tiếng ho khan thê thảm, nhìn Trâu Tinh bên người mỳ mục đầm sương hỏi : “ Tử Du, lưu khẩu đã có động tĩnh chưa?”

Trâu Tinh biểu tình ngưng trọng lắc đầu nói : “ Đại nhân, vẫn không có động tĩnh gì .”

Tần Hiệt biến sắc nói : “ Tử Du, sẽ không phải là quan quân hành động bất cẩn bị lưu khẩu phát giác, lưu khẩu không dám phát động đánh lén mà trực tiếp bỏ trốn rồi ?”

Trâu Tinh lắc đầu nói : “ Hắn là sẽ không, rừng rậm bốn phía đã biên bố thám mã, trong núi phục cận cũng có nhiều tai mắt quan quân chúng ta giả trang thành thợ săn, nếu như có đại đội lưu khẩu điều động, thế tất khó có thể thoát khỏi nhãn tuyến, sớm đã có tin tức truyền về rồi .”

Tần Hiệt nhú mày nói : “ Vậy thì quái thật .”

Trâu Tinh trầm ngâm nói : “ Hạ quan cũng cảm thấy sự việc không tầm thường, nhưng trong nhất thời thực sự không nghĩ ra chỗ nào có điểm khác thường.”

Hai người đang nghi hoặc thì lại có hai gã thám mã vội vàng phóng đến, vẫn còn ở thật xa đã hốt ha hốt hải kêu lên : “ Đại nhân, không tốt rồi ! Không tốt rồi !”

Tần Hiệt trong lòng chấn động, cả kinh bắn người ngồi dậy, thất thanh nói : “ Hà có gì hoảng hốt ?”

Hai gã thám mã chạy đến gần trước mặt, một gã kỵ sĩ trong đó từ trên lưng ngựa xoay người phóng xuống bỏ đến trước nhuyển tháp (một loại giường) của Tần Hiệt, mang theo tiếng gào khóc kêu lên : “ Đại nhân, tiểu nhân chính là một tên đồn trưởng dưới trướng huyện úy Tùy Huyền, Tám Trăm Lưu KHẩu vào chiều ngày hôm qua đột nhiên giết đến, quan quân bốn huyện vội vàng ứng chiến, bất lợi, Huyện úy Trương đại nhân tử trận, Tùy Huyền đã thất thủ rồi .”

“ A ! ? ”

Trâu Tĩnh kinh ngạc mắt trừng khêu ngốc.

Tần Hiệt ngẩn ra trong giây lát nguyên bốn sắc mặt xám ngoét đột nhiên đỏ rực, chợt há miệng phả ra một ngụm máu tươi, rống lớn : “ Trúng kế rồi ! Trúng phải kế giường đông kích tây của Mã Dục rồi ! Tử Du hại ta, Tử Du hại ta, Tử Du hại ta rồi ~~~ ”

Tần Hiệt kêu lớn ba tiếng, choáng váng bất tỉnh trên nhuyến tháp.

“ Đại nhân ! ”

Trâu Tĩnh hoảng sợ nhảy dựng lên, vội vàng rảo đến xem xét, may mắn là Tần Hiệt vẫn còn hô hấp, lúc này mới ổn định tâm thần một chút, đứng dậy hướng truyền lệnh binh bên người nói : “ Truyền lệnh, đại quân lập tức khởi hành, khai tiến Phục Dương Thành, đồng thời phái khoái mã thông tri cho Hoàng Trung, Thái Mạo, Ngụy Hòa ba vị tướng quân, lập tức suất quân vào thành ! Đi mau ! ”

Ba con khoái mã như phong quyển tàn vân, hướng đến Phục Dương thành bắc, thành tây cùng thanh nam phóng đi, Trâu Tĩnh lại chán ả nặng nề ngồi xuống mặt tuyết, trước mặt một mảnh u ám, trúng kế rồi, đích xác trúng kế rồi, trung gian kế của gian tặc Mã Dục đó rồi ! Tiểu muội Trâu Ngọc Nương tuy chưa chắc có việc bối tiết với giặc, nhưng khẳng định là bị lưu khẩu lợi dụng rồi, nàng có thể từ trong ổ giặc trốn thoát ra, việc này bản thân hẳn lại sai lầm rồi, sớm nên biết, sớm nên nghĩ đến việc này a !

Nghĩ đến nỗi đau, Trâu Tĩnh phần hận giậm chân, ân hận đến xanh cả ruột.

Hai canh giờ sau, Phục Dương huyện nha hậu đường.

Tần Hiệt cuối cùng cũng u ám tỉnh lại, trước nhuyến tháp, Trâu Tĩnh cúi đầu ủ rũ, đầy mặt xấu hổ, Thái Mạo, Hoàng Trung, Ngụy Hòa chức tướng, không phải là cầm phần đầy mình, cũng là thần tình sợ hãi, mọi người đều không có chủ ý .

“ Ba ! ”

Hoàng Trung song chưởng đánh vào nhau, cảm phần nói : “ Đại nhân, thỉnh cho phép mặt tướng đi đem tiểu tiện nhân bắt đến, để trước mặt chư vị đại nhân một kiếm đâm chết ! Y dám thông đồng tặc khấu lừa gạt quan quân, phá hỏng đại sự chúng ta, thật sự đáng hận, đáng hận ! ”

Trâu Tĩnh thần sắc ảm đạm, không dám xuất ngôn ngăn cản, nếu như Trâu Ngọc Nương thực sự có tội danh bối tiết thông tặc, không những bản thân nàng tiểu mệnh khó giữ, chỉ sợ toàn bộ Nam Dương Trâu gia đều dính phải tai ương rồi ! Đây chính là tội tru di cửu tộc nha, tiểu muội ơi tiểu muội, Trâu gia chỉ sợ bị hủy trong tay ngươi rồi.

Tần Hiệt yếu ớt khoát tay, u ám nói : “ Tùy Huyền thất thủ, là bốn quan không tra xét rõ ràng, nay việc đã như vậy, nói nhiều vô ích. Tám Trăm Lưu Khẩu sai khi tập chiếm Tùy Huyền, tất nhiên trong đêm nam hạ, chạy tập Giang Hạ, nay quan ta cùng chúng dĩ nhiên đã cách xa trăm dặm, Giang Hạ binh lại không biết ở nơi nào, cục thế nguy rồi . ”

Trâu Tĩnh thở dài một tiếng nói : “ Đại nhân, qua việc hôm nay Tĩnh vốn không nên nói nhiều, nhưng có một lời không nói không được . ”

Tần Hiệt âm trầm nói : “ Nói đi . ”

Trâu Tĩnh nói : “ Mã Dục trí kế hơn xa chúng ta, Tám Trăm Lưu Khẩu dưới sự thống ngự của hắn, dĩ nhiên không cùng Hoàng Căn tặc khấu ngày trước đề cập cùng nhau, cứ như vậy truy giết chỉ sợ không phải là biện pháp, nếu hành bất cẩn sợ rằng lưu khẩu thừa dịp phản kích, không bằng lui binh ở thành mà thủ, chờ đợi lưu khẩu đến tấn công, mới là thượng sách . ”

Tần Hiệt lạnh lùng liếc Trâu Tĩnh một cái, cao giọng nói : “ Tử Du ý muốn bốn quan chết nhanh phải không ? ”

Trâu Tĩnh biến sắc nói : “ Đại nhân sao lại xuất lời ấy ? ”

Tần Hiệt cao giọng nói : “ Nay Hà lão thái gia ở trong tay tặc khấu, Đại tướng quân không đến vài ngày liền biết tin, đến lúc đó triều đình tức giận, Tử Du làm sao cứu ta ?”

Trâu Tinh tắc khấu hết lời .

Hoàng Trung cung kính nói : “ Đại nhân, mặt tướng nguyện mang một tiêu binh mã bắt chước lưu khấu khinh trang tặc tiến, thề chết cứu về Hà lão thái gia, giúp đại nhân lấy công chuộc tội, tránh qua kiếp này .”

Thái Mạo lạnh lùng nói : “ Hán Thăng có nhớ binh bại Lão Hà Câu không ?”

Hoàng Trung tắc sắc nói : “ Thử nhất thời bỉ nhất thời (ko hiểu rõ lắm)! Lão Hà Câu bại trận, tội liên quan thực sự là do mặt tướng khinh địch mạo tiến phạm phải binh gia đại kị, nay mặt tướng đã biết sự lợi hại của Mã Dục, tuyệt sẽ không dấn vào thất bại .”

“ Thái Mạo cao giọng nói : “ Điều đó khó nói à .”

Hoàng Trung dữ tợn nói : “ Đại nhân, mặt tướng nguyện lập quân lệnh trạng, thề bắt chém Mã Dục, cứu về Hà lão thái gia .”

Hoàng Trung cùng Thái Mạo trong lúc tranh cãi, trong lòng Tần Hiệt dĩ nhiên có kế sách, hít thật đại một ngụm, thấp giọng nói : “ Mã Dục xảo trá, chỉ có Hán Thăng một đường nhân mã sợ không là địch thủ, chứ tướng nghe lệnh !”

Hoàng Trung chư tướng ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay ôm quyền.

“ Lấy Hoàng Trung làm chủ tướng, Thái Mạo, Ngụy Hòa làm phó tướng, dẫn quân 3000 khinh trang tặc tiến, ngay trong đêm nam hạ, chạy tập Tuyền Huyền, một khi thám thính được lưu khấu hành tung liền bắt chết lấy, đợi Tám Trăm Lưu Khẩu lương tẫn binh bì (hết lương kiệt sức), đem một cổ ác khí này kích diệt, chứ tướng nhớ kĩ, quyết không thể giữa đường phân binh, tránh cấp cho Tám Trăm Lưu Khẩu cơ hội lợi dụng.

“ Tuân lệnh !”

Hoàng Trung, Ngụy Hòa sang sảng đáp ứng, Thái Mạo lại miễn cưỡng chấp tay .

Tần Hiệt nói : “ Bỏ quan tự dẫn trung quân 100 tọa trấn Phục Dương, hầu chờ ba vị tướng quân tiếp báo (thiệp báo tin mừng) .”

Hoàng Trung nghiêm mặt nói : “ Mặt tướng nhất định không phụ tướng quân giao phó, nhất định chém được Mã Dục thủ cấp, cứu về Hà lão thái gia .”

Tần Hiệt phát tay, Hoàng Trung chư tướng xoay người rời đi .

__ Thanh Long __

37. Chương 37: Tái Chiếm Phục Dương

Tuyền Huyền Bắc Hiệt, Tám Trăm Lưu Khẩu đã tập kết hoàn tất, bắt quá hiện tại chỉ còn lại không đến 700 người.

Quản Hối nghiêm nghị nói : “ Bá Tề, hiện tại Tần Hiệt Nam Dương binh đã bị chúng ta bỏ xa tại Phục Dương rồi, có phải bốn sát Giang Hạ hay không ?”

“ Không !” Mã Dục đột nhiên lặc đầu, tay chỉ phương bắc lạnh nhạt nói : “ Chúng ta quay trở lại đi lên phía bắc, tái chiếm Phục Dương !”

“ Cái gì ! Quay trở lại phía bắc ?” Quản Hối đầy mặt nghi hoặc, không hiểu nói : “ Đó không phải là muốn cùng Tần Hiệt Nam Dương binh đối mặt đánh nhau sao ? Trái phải đều là đánh, làm sao còn phải đi quanh một vòng lớn như vậy, trước sống chết chạy đánh Tuyền Huyền, sau lại sống chết quay về đánh Phục Dương ? Còn không bằng ban đầu ở lại Phục Dương thành cùng Nam Dương binh đánh a.”

Bùi Nguyên Thiệu cũng vội vàng nói : “ Đúng a, Bá Tề, không thể bắc thượng nha, hôm qua một trường ác chiến, đã tổn thất một trăm sinh tử huynh đệ, nếu như bắc thượng lần nữa cùng Nam Dương binh Tần

Hiệt ngạnh bính (cứng đầu cứng), chỉ sợ bảy trăm người đa hiệu còn lại này cũng chất đồng toàn bộ ở Phục Dương đó !”

Mã Được quỷ dị khê cười, hỏi ngược lại : “ Ai nói chúng ta muốn cùng Nam Dương binh Tần Kiệt ngạnh bính chứ ?”

“ Ách, cái này” Quản Hợi ách hợm nói : “ Tần Kiệt mấy ngàn Nam Dương binh hiện tại đều ở Phục Dương, chúng ta lại hồi sư bắc thượng đi đánh Phục Dương lần nữa, chẳng lẽ không phải là ngạnh bính sao ?”

Bùi Nguyên Thiệu chớp chớp mắt, cũng nghi hoặc nói : “ Khó có việc Tần Kiệt sẽ đầu hàng ? Không thể ha, trên đời này có đạo lý quan quân đầu hàng tặc khấu sao ?”

“Mấy ngàn Nam Dương binh của Tần Kiệt đích xác ở Phục Dương, nhưng đợi lúc chúng ta giết về Phục Dương, chỉ sợ mấy ngàn Nam Dương binh đó đã xuất hiện tại Tuyền Huyền rồi, hắc hắc.”

Tia cười khê trên mặt Mã Được càng ngày càng phát ra vẻ quỷ dị, làm Quản Hợi và Bùi Nguyên Thiệu hai tên măng hán đầu óc đơn gian cảm thấy có chút mao cốt từng nhiên (đại ý như lạnh sống lưng)

Quản Hợi trầm điều không hiểu, nhin không nước nói : “ Đó là vì sao ?”

Mã Được tươi cười , trong con mắt đen thui sát khí lộ ra, trầm giọng nói : “ Rất đơn giản, Nam Dương binh có lý do để không đi không được ! Bởi vì tính mệnh thân gia của Tần Kiệt đều nằm trong tay chúng ta. Hà Chân là lão tử của đương triều Đại tướng quân Hà Tiến, Tần Kiệt nếu như không thể cứu về Hà Chân, Hà Tiến tuyệt sẽ không tha hân, hiện tại, thời gian lưu cho Tần Kiệt càng ngày càng ít, một khi Hà Tiến biết lão phụ bị bắt tin tức, Tần Kiệt còn muốn vãn hồi cũng không kịp nữa rồi .”

Quản Hợi vẫn còn nghi hoặc, tiếp tục hỏi : “ Vậy thì sao ?”

Mã Được lạnh lùng nói : “ Cho nên, Tần Kiệt sau khi phát hiện trúng phải kế giường đông kích tây, dưới sự thẹn quá hóa giận nhất định sẽ đem hết Nam Dương binh theo đuôi chúng ta truy đuổi. Tần Kiệt cũng cho chúng ta chỉ có nam hạ Giang Hạ mới có đường sống, chúng ta lại cố ý đánh một đòn hồi mã thương, hồi sư trọng chiếm Phục Dương, Tần Kiệt nhất định ứng phó không kịp.”

Bùi Nguyên Thiệu vỗ tay lên trán một cái, bỗng nhiên đại ngộ nói : “ Nga, ta rõ rồi, ý tứ của Bá Tề là hiện tại Phục Dương trú đóng mấy ngàn Nam Dương binh, nhưng đợi lúc chúng ta chạy về đến nơi, ở đó đã thành một tòa không thành, đúng không ?”

Mã Được nhe miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều.

.....

Phục Dương thành, huyện nha đại đường.

Sắc trời đã muộn, Hoàng Trung lĩnh binh rời đi cũng đã lâu, Tần Kiệt đang nằm bên chậu lửa cháy hừng hực mơ màng ngủ, đột nhiên bị một trận tiếng bước chân dồn dập đánh thức, mở mắt nhìn lại, lại là Trâu Tĩnh thần sắc hoảng hốt vội vàng tiến vào. Mấy ngày nay mỗi ngày đều chịu đả kích, để cho Tần Kiệt thanh kinh cung chi diệu, bây giờ nhìn thấy Trâu Tĩnh tình trạng như vậy, nhất thời lạnh người rung mình một cái, cực kỳ khẩn trương hỏi : “ Tử Du, việc việc gì kinh hoảng ?”

Trâu Tĩnh hít một ngụm lạnh khí, bình tức tâm tình hoảng loạn xuống, trầm giọng nói : “ Đại nhân, vừa rồi thám mã hồi báo, rừng rậm thành bắc phát hiện đại đội tặc khấu !”

“ Cái gì ! ?”

Tần Kiệt đại kinh, hô hấp nhất thời một trận dồn dập, suýt nữa thì lại ngất lịm đi, Trâu Tĩnh vội khẩn trương đoạt lên trước đưa tay đỡ lấy, Tần Kiệt mới may mắn không có cắm đầu vào trong hỏa bồn đang hừng hực thiêu đốt, nếu không mà nói, Tần Kiệt chỉ sợ liền trở thành vị Thái thú đầu tiên của Đại Hán đế quốc từ trước đến nay cắm đầu vào trong hỏa bồn bị thiêu chết.

Một hồi sau, Tần Kiệt mới hồi khí lại, run rẩy nói : “ Tám tám Trăm Lưu Khẩu không phải mới đánh hạ Tuyền Huyền sao, rừng rậm thành bắc như thế nào lại có lưu khẩu xuất hiện ?”

Trâu Tinh nói : “ Đại nhân, Mã Dược Tám Trăm Lưu Khẩu xác thực tại Tùy Huyền không thể nghi ngờ, thám mã từ Tùy Huyền trốn ra từng hình dung cho hạ quan diện mạo của thủ lĩnh tặc khấu, đúng Mã Dược không thể nghi ngờ.”

“ Vậy rừng rậm thành bắc như thế nào lại có lưu khẩu ?”

“ Đại nhân, rừng rậm thành bắc xuất hiện lưu khẩu có thể là một chi Hoàng Cân tặc khấu từ Uyển Thành trốn thoát xuống, có lẽ nghe nói Mã Dược Tám Trăm Lưu Khẩu đã công chiếm Phục Dương, cho nên không kể trăm dặm tiến đến đầu chạy.”

“ Ngô Tử Du lời ấy rất hợp ý ta, đó nhất định là tặc khấu từ Uyển thành trốn thoát không thể nghi ngờ.”

Tần Hiệt tâm thềm an định, chỉ cần lưu khẩu trong rừng rậm thành bắc không phải là phục binh Mã Dược sắp đặt từ trước, vậy không có gì đáng sợ, Phục Dương tuy chỉ còn 1000 Nam Dương binh, nhưng muốn đối phó khơi khơi mấy trăm Hoàng Cân tàn binh chính là xước xước có thừa, càng huống hồ còn có kiên thành làm chỗ dựa.

.....
Rừng rậm Phục Dương thành bắc, một chi Hoàng Cân tặc năm sáu trăm người đang gian nan vật lộn vùi sâu trong tuyết.

Nhóm Hoàng Cân tặc này đa số đều y sam lam lũ, bờ môi nứt nẻ, dáng người tiêu tụy, trong trời đông rét buốt ngay cả một thân ma bố đơn y cũng mặc không trọn vẹn, phần lớn Hoàng Cân tặc đã tê cóng toàn thân, có người cứ đi tới đi tới rồi cầm đầu ngã vào trong tuyết, cứ như thế mà tuyết khí, có người thực sự quá mệt đặt mông ngồi xuống, đợi lúc đồng bạn đi qua muốn kéo hẳn dậy thì phát hiện hân sớm đã khí tức đập nhiên.

Đi đầu Hoàng Cân tặc đội ngũ là một tên đại hán thân thể hùng tráng vác đao mở đường, từ vai trái đến sườn phải đeo lệch một mảnh ma bố màu trắng, một mảng vết máu đen thui từ trong má bố thấm ra, đã đông cứng lại, đại hán đồng dạng cũng sắc mặt trắng bệch, hình dung tiêu tụy, bất quá tinh thần không sai, hai mắt lấp lánh có thần, nhìn thấy được là đây là một thiết huyết hán tử.

“ Các huynh đệ, gắng tí nữa, đi qua phiến rừng rậm trước mặt này là Phục Dương rồi, Tám Trăm Lưu Khẩu của Mã Đại đầu lĩnh đang ở trong Phục Dương thành ăn thơm uống cay (nguyên văn cắt hương hất lạt) đó, nhìn lại mọi người đồng thời là Hoàng Cân, mặt khác ngày xưa từng là huynh đệ, Mã Đại đầu lĩnh nhất định sẽ chia chúng ta một phần thức ăn, sót chúng ta một thân áo mặc.”

“ Các huynh đệ, ngàn vạn lần không được ngồi xuống nghỉ ngơi, kiên trì, nhất định phải kiên trì a, ngồi xuống là khởi đứng lên luôn, một đời này vậy là đặt lại nơi băng thiên tuyết địa này đó !”

“ Trước mặt, chính tại trước mặt, không đến vài dặm nữa ! thịt béo thơm lừng, mì tửu nóng hổi, còn có hỏa đường ấm á, đang đợi chúng ta đó, cắn chặt hàm răng, một hồi sẽ đến thôi !”

Dưới sự cổ động hết sức mình cùng dục vọng cầu sanh chống đỡ, chúng Hoàng Cân tặc cuối cùng cũng phản chấn lên, gia tăng cước bộ .

.....
Bóng đêm một lần nữa phủ xuống, bao phủ khắp nơi.

“ Dừng !”

Trong con mắt đen của Mã Dược hung quang lóe lên, đột nhiên giơ cao tay phải, dữ tợn quát khê vung qua mấy trăm bước chân đang giẫm lên mặt tuyết phát ra một tiếng rơi xuống thanh thúy, rõ ràng vang vào tai mỗi tên tặc khấu. Sau lưng Mã Dược, Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu đồng thời cảnh giác lên, đôi mắt trông về phía xa, chỉ thấy dưới vòm trời trống trải, trên đường chân trời phía bắc mờ hồ nhấp nháy vài điểm hỏa quang, trong gió lạnh vù vù, tựa hồ còn xen lẫn có tiếng ngựa hí.

Bùi Nguyên Thiệu ngưng giọng nói : “ Khẳng định là Nam Dương binh !”

Quản Hối lật người nằm sấp trên mặt đất, gạt đi tuyết đọng đem lỗ tai áp sấp mặt đất ngưng thần lắng nghe trong chốc lát, đứng dậy biến sắc nói : “ Trên dưới ba ngàn người !”

Mã Dục hồ hững hờ qua Quản Hối một cái, trầm giọng hỏi : “ Người làm sao biết chỉ có trên dưới ba ngàn người ?”

Quản Hối hắc hắc cười, đắc ý nói : “ Cái này là ta lão Quản độc gia bản lĩnh ! Trong vòng năm dặm, một bầy chuột chạy qua, ta đều có thể nghe ra bao nhiêu con .”

Mã Dục trong đầu nổi lên một tầng mây đen, trầm giọng nói : “ Lão Quản, người xác định ?”

Quản Hối không hề do dự nói : “ Đến tám chín phần !”

Bùi Nguyên Thiệu tựa hồ phát hiện vẻ mặt Mã Dục khác thường hỏi : “ Bá Tề, làm sao vậy ?”

Mã Dục nhíu mày nói : “ Tần Hiệt Nam Dương binh có đến 4000 người, nếu như ở đây chỉ có 3000 người, vậy còn lại 1000 người đâu ? Chẳng lẽ còn không phải ở tại Phục Dương thành !”

Quản Hối nghiêm mặt nói : “ Nhất định là như thế rồi .”

Bùi Nguyên Thiệu nói : “ Bá Tề, vậy còn đánh Phục Dương thành nữa hay không ? Chúng ta hiện tại chỉ có không đến 700 người, nếu ngành đầu chỉ sợ là không chiếm được thương phong đầu .”

Mã Dục trong lòng khẽ thở dài .

Cái này thật sự là ứng với câu nói người tính không bằng trời tính a. Mã Dục tài năng thế nào đi nữa, cũng vô pháp liệu đến Tần Diệt đã triển miên nằm bệnh, không thể cùng quan xuất chinh nữa, cho nên lưu lại tại Phục Dương, cho nên tự nhiên là lưu thủ Phục Dương binh lực cũng có hơn 1000 người ! Nếu như nam hạ đại quân do Tần Hiệt tự thân suất lĩnh, như vậy binh mã lưu lại Phục Dương tuyệt sẽ không vượt qua 500 người.

Mã Dục lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không nghĩ đến Tần Hiệt dĩ nhiên lại lưu lại Phục Dương đến 1000 người ! Cho dù Tám Trăm Lưu Khẩu hiệt tại chiến đấu lực mạnh hơn một chút so với Nam Dương binh, hơn nữa lại có tính toán không hề sai sót, nhưng Nam Dương binh lưu thủ tại Phục Dương càng chiếm ưu thế áp đảo về binh lực, ngay cả cuối cùng Tám Trăm Lưu Khẩu có thể trọng chiếm Phục Dương, chỉ sợ cũng là thảm thắng, cuối cùng còn lại bao nhiêu người đây ? Vậy chuỗi ác chiến sau này dự vào ai để đánh đây ?

Cho dù cuối cùng có thể đem Tần Hiệt Nam Dương binh điều động triệt để, làm bọn họ bì vu bôn mệnh (liên tục truy đuổi), mang trung xuất thác (gấp gáp mà xuất hiện sai lầm), nhưng nếu như Mã Dục trong tay đã không có Tám Trăm Lưu Khẩu, thì lấy cái gì đi đánh bại bọn họ ? Thực là đau đầu a ...

__ Thanh Long __

38. Chương 38: Tiến Tại Huyền Thượng

Quản Hối cũng thực mạnh miệng, lấy khơi khơi bảy trăm lưu khẩu, không ngờ lại muốn ngành đầu ba ngàn Nam Dương quan quân, cũng không sợ phỏng lười nữa. (dịch thoáng một tí, nguyên văn là : đã bắt phạm đại phong thiểm liễu thiết đầu)

Mã Dục thần sắc âm trầm, ngưng giọng nói : “ Truyền lệnh, đem ngựa đóng lại, toàn quân khai tiến vào trong cánh rừng bên trái ẩn núp, bất luận kẻ nào cũng được phép nói chuyện, kẻ phạm lệnh chém lập tức !”

“ Tuân lệnh !”

Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu đáp ứng một tiếng, lĩnh mệnh rời đi, tức thì Tám Trăm Lưu Khẩu dưới sự yểm hộ của trời đêm lẫn trốn vào trong phiến rừng cây rậm rạp bên trái, lúc này, trời tuyết rơi càng nhiều, chỉ trong chốc lát công phu, dấu chân của Tám Trăm Lưu Khẩu lưu lại trên mặt tuyết dần dần mờ đi.

Rừng rậm phía đông vài dặm, trên quan đạo rộng rãi bằng phẳng, Hoàng Trung đang suất lĩnh 3000 quan quân ngày trong đêm nam hạ, bởi vì nhận định Mã Dục Tám Trăm Lưu Khẩu đã đến Tuyền Huyền, sớm đã

ở xa ngoài trăm dặm, cho nên Hoàng Trung cứ thế mà thúc quân tạt tiến, căn bản không có phái ra thám mã, dọc đường tra thám địch tình. Trên thực tế Hoàng Trung cũng không cho rằng Mã Dục Tám Trăm Lưu Khẩu sẽ quay lại bắc thượng giữa đường phục kích quan quân, thậm chí Hoàng Trung còn thầm mong Mã Dục sẽ làm vậy.

Dưới quang mang u ám của bó đuốc chiếu rọi, 3000 đại quân giống như thủy triều tràn qua quan đạo, trong khoảnh khắc đã đem dấu chân lờ mờ của Tám Trăm Lưu Khẩu xóa sạch, cơ hồ không có người nào lưu ý đến sơ hở nhỏ bé này. Chỉ có một tên tiểu binh phát hiện từ quan đạo đến phiến rừng rậm nọ có nhân nhát dấu chân, đang “di” một tiếng muốn dừng lại nhìn kỹ một phen, roi ngựa của quân quan đã không hề khách khí rơi xuống lưng của hắn.

“ Đi mau, tiểu tử, đừng nghĩ lười biếng !”

Tiểu binh đau đớn hừ một tiếng, vội vàng gia tăng bước chân chạy lên theo, cũng không còn tâm tư đi quản việc chả liên quan đó nữa.

Sau khi quan quân đi qua gần nửa canh giờ, Tám Trăm Lưu Khẩu mới chuyển từ rừng rậm ra trở lại quan đạo, Quản Hối lẩm nhẩm nói : “ Bá Tề, hiện tại chúng ta đã có thể đốt đuốc chưa ? Mò mẫm trong bóng tối mà chạy vội như vậy thực là đầy khổ cực a, rất nhiều huynh đệ đều đã té cho xanh mũi sưng mặt , ngựa cũng gãy chân mười mấy con rồi .”

“ Không được !” Mã Dục nhanh chóng dứt khoát cự tuyệt Quản Hối, nghiêm mặt nói : “ Báo cho các huynh đệ biết, té gãy một chân thì cò một chân mà đi, té gãy hai chân thì bò mà đi, nếu như đến cả tay cũng té gãy thì đội đầu mà đi, một câu thôi, chính là không cho phép đốt đuốc bại lộ mục tiêu !”

“ Tuân lệnh !” Quản Hối dữ tợn hét lớn “ Không cho phép đốt đuốc làm bại lộ mục tiêu .”

Bùi Nguyên Thiệu phụ họa một câu, rồi lại hỏi nhỏ : “ Bá Tề, cái gì gọi là mục tiêu ?”

Mã Dục hít sâu một ngụm lạnh khí, lẩm liệt nói : “ Toàn quân khai tiến, bọn tập Phục Dương !”

Mã Dục cuối cùng cũng hạ quyết tâm, đúng là tên ở trên dây, không thể không bắn, chuyện đã đến bước này, cung đã kéo khó trở đầu tên, (ý cả đoạn là phóng lao thì phải theo lao), cho dù Phục Dương có lưu 2000 quan quân, hắn cũng phải đi đánh lấy một cơ hội ! Lúc này, còn muốn quay đầu nam hạ đi Giang Hạ đã không còn kịp nữa rồi, một việc không hay nữa là sẽ rơi vào Nam Dương binh nam bắc bao vây giáp công, vậy trò chơi hoàn toàn kết thúc rồi !

Hiện tại không thể so với lúc ở Tinh sơn, Tinh sơn trận chiến, Tần Hiệt và Nam Dương binh quá mức khinh địch cấp cho Tám Trăm Lưu Khẩu cơ hội có thể tận dụng, hiện tại sau mấy phen tranh đấu, Tần Hiệt và Nam Dương binh tuyệt sẽ không tái phạm sai lầm sơ đẳng ấy nữa, khẳng định là kết cục không chết không thôi .

Bây giờ, đường ra duy nhất là xuất kỳ bất ý đánh hạ Phục Dương, triệt để đánh gục Tần Hiệt và Nam Dương binh, để làm cho bọn họ không rõ Tám Trăm Lưu Khẩu rốt cuộc ở chỗ nào, rốt cuộc có bao nhiêu người, lại rốt cuộc là muốn đi đâu ? Sau đó đợi lúc Nam Dương binh từ Tuyền Huyền vội vàng vàng giết về Phục Dương , lại tiếp tục xuất kỳ bất ý nam hạ bọn tập Giang Hạ.

Đến lúc đó, Nam Dương binh bị hư hư thật thật hoàn toàn làm cho rối loạn đầu óc sẽ không thể phán đoán mục đích thực sự của Tám Trăm Lưu Khẩu được nữa, càng không dám khinh cử vọng động, chỉ có thể tro mắt mà nhìn Tám Trăm Lưu Khẩu phủ bụi mà đi. Đây ... chính là diệu kế của Mã Dục sau khi xem xét ngài vĩ nhân đời sau Tứ Độ Xích Thủy mà nghĩ ra, thực thực giả giả, giả giả thực thực, trước tới tới lui lui vài chuyển đem địch nhân điều động toàn bộ, đợi đến lúc địch nhân bị làm cho mù mẫm không biết làm gì thì bọn họ sớm đã thông dong rồi đi.

.....

Phục Dương thành bắc, Trâu Tinh ngạo nghễ đứng trên thành lâu.

Từng bông tuyết lớn rơi xuống đang nhanh hơn, trên thành lâu binh sĩ cảnh giới thủ vệ đã thành một tòa tọa tuyết điêu (đồng tuyết hình người ngồi), Trâu Tinh đưa mắt nhìn về phía xa , chỉ thấy ánh đuốc rời rạc

từ chân trời bắc phương uốn lượn mà đến, có một nhóm đội ngũ năm trăm người đang hướng Phục Dương thành vất vả ra đến.

Trâu Tinh trong mắt toát ra sát khí băng lãnh, thấp giọng nói : “ Kéo tinh kì xuống, lập tức tắt đuốc ! bất kì ai cũng không được phép phát ra tiếng động, không có bốn quan mệnh lệnh, cũng không được phép bắn tên !”

Mệnh lệnh Trâu Tinh như dòng lưu thủy truyền đạt xuống, rất nhanh, tinh kì kéo xuống, đuốc lửa tắt ngúm, trên bắc thành lâu rơi vào một mảnh hắc ám, từ ngoài thành xa xa nhìn lại, đã giống như một tòa thành chết, không có chút sinh khí .

.....

Chu Thương cố gắng hít vào một ngụm không khí băng lãnh, nhẹ nhàng (cảm giác mát lạnh) để cho lồng ngực khô nóng khó chịu của hắn trở nên dễ chịu một chút.

Đáng chém ngàn đao tên Quân Hối, từ sau lần trước cùng hắn giao chiến trọng thương, vết thương này lại đến giờ vẫn chưa thuyên giảm, sau đó lại mang mấy ngàn huynh đệ liều chết đột xuất trùng vây, lại chỉ dám chọn nơi thâm sơn tích cốc (núi sâu vắng vẻ) bỏ trốn, cho đến lúc này vẫn không thể tìm được lang trung điều trị, hiện tại thương thế dần dần có xu thế ác hóa. (tệ thêm)

May mắn phía trước chính là Phục Dương thành rồi, Lưu Nghiên thì ở tông quân của Mã Dục, y thuật của nàng ở trong Nam Dương Hoàng Càn chính là rất có danh khí, cho dù hắn Chu Thương cùng Quân Hối ngày trước có ân oán, nhưng xem lại thì ngày xưa cũng đồng thời là Hoàng Càn, chắc sẽ không thấy chết mà không cứu đâu ? Chỉ đáng thương cho ngàn huynh đệ sinh tử, lạnh chết có lạnh chết, đói chết có đói chết, đến bây giờ đã chỉ còn lại năm trăm người rồi, năm trăm huynh đệ chết đi đó sống lại không được rồi.

Chu Thương quay đầu lại, ánh được mờ leo lắt chiếu lên năm trăm tên hán tử, các huynh đệ vốn sanh long hoạt hổ lúc này giống như một đám khất cái vô gia cư, hình dáng chật vật, mặt mày ốm đói, nhiều người đồ không che được người, ở trong gió lạnh cùng mưa tuyết xào xạc run lên, hồi tưởng phong quang ngày trước, nhìn lại sự thê thảm hiện tại, Chu Thương trong mắt không khỏi hiện lên một tia ảm đạm thê lương.

Bộ não đơn giản của Chu Thương không cách nào minh bạch được, mọi việc vì sao lại biến thành như bây giờ ?

May là, Phục Dương đã tới rồi, đến Phục Dương, chính là đến nhà rồi, cho dù Mã Dục không đồng ý thu lưu hắn Chu Thương, nhưng năm trăm huynh đệ sau lưng hắn là sẽ được thu lưu thôi.

Chu Thương ngẩng đầu lên, hướng trên thành lâu tối thui hô lên : “ Huynh đệ trên thành lâu nghe rõ đây, ta là Chu Thương nha tướng (tướng phụ, phó tướng) dưới trướng Nam Dương Hoàng Càn quân Trương đại soái, nay mang 500 huynh đệ đến đây đầu chạy, nhanh đi bẩm báo Mã Dục Đại đầu lĩnh, nhanh nhanh mở cửa thành để chúng ta tiến vào đi .”

“ Mở cửa thành đi, ta đói, cho ta ăn một chút đi .”

‘ Xin rủ lòng thương đi, ta sắp chết đói rồi, mở cửa đi .”

Sau lưng Chu Thương, năm trăm Hoàng Càn tàn binh rối rít vây đến, tụ tập dưới điều kiệu của thành lâu hướng thủ vệ ở trên thành lâu luôn miệng cầu xin, một lúc sau, tiếng van xin vang lên cả một vùng, tình cảnh đó, thực sự làm người nghe thương tâm, người xem rơi lệ.

.....

Trên thành lâu, Trâu Tinh lại là ánh mắt như đao, biểu tình hung ác, đột nhiên keng một tiếng rút lấy bảo kiếm, dữ tợn hét : “ Nổi lửa, bắn tên !”

Nhất thời, trên tường thành ánh đuốc sáng rực, mấy trăm tên cung tiễn thủ sớm đã khom người ẩn núp dưới bờ thành lập tức dựng người đứng lên, gương cung như trăng tròn, mũi tên sắc bén đã nhắm chuẩn vào đám Hoàng Càn tàn binh ở dưới thành lâu đang ngạc nhiên không biết làm gì, sau đó tiếng “ông” “ông” vang lên cả một vùng, mấy trăm mũi lang nha vũ tiễn đã tranh nhau rơi xuống.

“ Ách a ~”

Trời ạ, người của mình cũng giết a ?

“ Không nên a”

“ Cứu mạng a ~”

“ Mắt của ta, a ~”

Tiếng gào thét thê lương từ dưới thành lâu vang đến tận trời, trong chốc lát đã có trăm tên Hoàng Cân tặc khẩu không chút phòng bị ngã xuống dưới mũi tên, Chu thương thân hình cao lớn đứng ở trước nhất hiển nhiên trở thành đích nhắm tốt nhất, mười mấy mũi tên cơ hồ đồng thời hương hấn toàn xạ, Chu Thương cố sức ngăn đỡ, nhưng vẫn có hai mũi tên bắn xuyên qua thân thể hắn.

“ Quan quân, trời ơi, trong thành là quan quân, không phai là huynh đệ chúng ta .”

“ Rút mau, các huynh đệ, mau rút lui, trên thành là quan quân, không phải là người của mình !”

Cuối cùng cũng có Hoàng Cân tặc tinh mắt phát hiện chỗ khác thường, quát lớn đề tỉnh đồng bạn, chúng Hoàng Cân nào còn hơi có thể nhúc nhích liền giống như cơn thủy triều lùi trở về. Ngay lúc này, Phục Dương bắc môn đột nhiên mở rộng, Trâu Tinh quàn trang quan đài, thân phi giáp trụ đã làm tiên phong trùng sát ra đến, sau lưng Trâu Tinh, 500 Nam Dương binh như hình với bóng, yểm sát đến.

Trâu Tinh chính là thừa dịp người bệnh mà lấy mạng người, chủ ý đã định là phải giết sạch đám Hoàng Cân tàn binh này, thề không bỏ sót một người nào ! Trâu Tinh là người vẫn thương tự phục trí kế của mình nhưng ở Phục Dương lại bị Mã Dược Tám Trăm Lưu Khẩu tàn nhẫn tính kế cho một hồi, lần này phải nắm chặt cơ hội, cuối cùng cũng có thể đem một ngậm ác khí trong lòng phát tiết ra rồi.

39. Chương 39: Khí Tử Ngã Dã

Trong bóng tối Mã Dược suất Tám Trăm Lưu Khẩu chạy đến bên ngoài nam môn Phục Dương thành, chỉ thấy trên thành cắm vài cây đuốc lập lòe cháy sáng, mười mấy tên quan quân binh sĩ phụ trách gác đêm cảnh giới giống như cộc gỗ đứng trên thành lâu, ánh mắt vô thần nhìn về hư không u ám phía trước, có một đội tuần tra khác hơn mười người đang từ xa trăm bước chậm chậm ra tới.

Cùng với nam môn yên ắng so sánh, Phục Dương thành bắc lại là ánh lửa rực trời, sát thanh chấn động khắp nơi.

Quản Hối nghiêm mặt nói : “ Bá Tề, thành bắc có tiếng chém giết .”

Bùi Nguyên Thiệu tinh thần khê chấn động, phấn khích nói : “ Chẳng lẽ Nam Dương binh tự mình đánh lẫn nhau ?”

Trong mắt Mã Dược lộ mang lóe lên, trầm giọng nói : “ Quản chuyện gì xảy ra con mẹ nó, lão Bùi thôi hiệu, lão Quản suất Thanh Châu doanh chuẩn bị đoạt cửa thành ! Huynh đệ còn lại, đợi cửa thành mở ra, cùng ta giết vào thành, chỉ cần nhìn thấy mặc hồng bào (Hán quân quân phục, hồng bào hắc giáp), nhất luật loạn đao chém chết !”

Bùi Nguyên Thiệu đem một cái tù và cao hơn cả người dựng đứng dậy, đưa vào trong miệng dùng sức thổi lên, trong chốc lát, réo rất tiếng tù và hiệu vang tận mây xanh, trước là ba tiếng ngắn mà dồn dập, sau đó mới trường âm vang vọng không ngừng, bởi vì cả đêm chạy vội chúng lưu khẩu đã mệt mỏi chịu không nổi nhưng nghe thấy hiệu tù và này, lập tức vực dậy tinh thần, trong mắt mỗi người bắt đầu trở nên nóng rực.

“Các huynh đệ Thanh Châu doanh, lên ngựa !”

Trong bóng tối, Quản Hối hét lớn một tiếng dẫn đầu xoay người lên ngựa, 100 tên sơn tặc cự bộ từ Thanh Châu bắt đầu đi theo Quản Hối rồi rít xoay người lên ngựa, từ từ giơ cương đao trong tay lên, nồng đậm sát khí đã từ trong mắt bọn họ toát ra, mỗi một người đều giống như dã lang ngửi thấy mùi máu tươi.

Ngay khi hiệu thanh của Bùi Nguyên Thiệu vang lên, quan quân cảnh giới trên nam môn thành lâu liền phát giác, đang muốn thổi hiệu báo động thì bỗng nghe thấy dưới chân tường thành truyền đến một tiếng nổ lớn, ngay cả thành tường dưới chân cũng run lên nhẹ nhẹ, thanh âm ấy lại là đèn từ trong tường thành

! Quan quân trên thành lâu đại kinh, vội vàng quay ngược trở lại đến thành tường bên trong, vịn lên bờ tường nhìn xuống, chỉ thấy một khoảng gạch nung lớn dưới đáy tường thành đã đổ sụp xuống, trong bụi đất bay tán loạn, một nhóm bốn năm mươi tên tinh tráng hán tử đã tay nắm đơn đao trùng sát ra, nhóm hán tử này vừa mới đánh ra, thì lập tức phân binh hai đường, một đường hai mươi người phóng thẳng đến cửa thành, một đường khác ba mươi người đã theo thành thê leo lên, hò hét giết đến trên thành lâu.

“ Không tốt rồi, trong thành tường có phục binh !” Trên thành lâu, một tên quân quan dữ tợn rống lên, “ nhanh bảo vệ cửa thành cùng điều kiêu, tuyệt không thể để cho tặc khẩu đoạt được cửa thành cùng điều kiêu.”

Quan quân bản năng ý thức được nguy hiểm, vội vàng đề tỉnh mấy chục tên binh sĩ dưới quyền sắp đông cứng đến nơi, đồng thời lại hướng đến đội tuần tra phía xa cầu viện, tiểu binh phụ trách thổi hiệu sớm đã đem tù và cho vào trong miệng, dùng sức thổi lên, trong nhất thời, tiếng tù và trên thành lâu và tiếng tù và dưới thành giao nhau cùng một chỗ.

Song, hết thấy việc này đều là phí công.

Nếu như tập kích đến từ ngoài thành, bằng vào mười mấy tên quan quân mặc dù vô phương giữ được thành trì, nhưng đủ để kiên trì đến lúc viện quân đến, địch quân muốn nghĩ vượt qua hộ thành hà, tiếp đó lại dựng vên thê hướng thành tường phát động đại quy mô công kích, ít nhất cũng cần nửa canh giờ thời gian, nhưng thủ quân quân doanh cách xa cửa thành chỉ có trăm bước, chỉ cần trên thành lâu hiệu thanh vừa vang lên, không cần đến một chén trà công phu, đại lương thủ quân liền có thể nghe thấy mà chạy đến.

Nhưng nếu tập kích lại đến từ trong thành, tình huống lại hoàn toàn không phải bàn đến nữa.

Thành tường cùng hộ thành hà, dựng vào kháng ngoại lai đến công kích, có thể phát huy tác dụng rất lớn, nhưng nếu như dùng để kháng nội bộ công kích, lại gần như không tốt hơn cái gì.

Phục binh từ trong thành tường đột nhiên giết ra, không ngờ chính là Thanh Châu sơn tặc cự bộ do Mao Tam, Ngưu Tứ suất lĩnh. Sớm trước khi Mã Dục suất lĩnh lưu khẩu chủ lực li khai, liền bắt buộc trăm tên quan quân tù binh tại chân thành tường nam môn lên đao tốt cái tàng binh động này, sau đó đem nhóm lưu khẩu hung hãn này thay thế tiến vào bên trong thành tường, ước hẹn sau ba tiếng ngán một tiếng dài hiệu tù và vang lên, lập tức phá tường mà ra, đoạt lấy thành môn, nghênh tiếp đại quân vào thành.

Trăm tên tù binh nọ sau khi hoàn thành sứ mệnh, lập tức bị Mã Dục xử tử, cho nên, ngay cả Quân Hối và Bùi Nguyên Thiệu cũng không biết Mã Dục còn lưu lại một chi phục binh này.

Tần Hiệt và Trâu Tĩnh vì đem đám nội ứng này tìm ra, cơ hồ lật tung mỗi tác đất trong thành, thậm chí ngay cả đất trong mỗi một hộ cư dân cũng không bỏ qua, lại cũng sốt không có phát hiện bất kì cái gì ! Hai người như thế nào cũng không nghĩ đến, Mã Dục lại dám đem phục binh giấu ở trong tường thành, điều này thực sự ứng với câu nói nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất a.

Quan quân liều mạng bảo vệ cũng không có vì thủ thanh quan quân tranh thủ được bao nhiêu thời gian, không đến chốc lát công phu, cửa thành nặng nề đã dát chì dát chì mở ra. Điều kiêu treo lơ lửng trên cao cũng từ từ hạ xuống.

“ Sát !”

Quân Hối hét lớn một tiếng, đem trường đao vươn ra, không đợi điều kiêu chạm đất liền giục ngựa xông lên, dẫn đầu vào thành. Đợi lúc quan quân thủ thành trong thủ quân quân doanh phản ứng trở lại, lao ra khỏi quân doanh hò hét om sòm hướng cửa thành giết đến, 200 kỵ binh Thanh Châu lưu khẩu đã tràn vào thành như dòng chảy kinh loại vô phương ngăn cản, mang theo thanh thế cuốn phăng tất cả cuộn ép đến

.....

Phục Dương thành bắc, vào lúc tiếng hiệu thanh cực kì quỷ dị ba ngán một dài vang lên, Trâu Tĩnh suất 500 quan quân vừa mới ra khỏi thành 3 dặm, nhóm Hoàng Cân tặc khẩu mệt mỏi không chịu nổi kia đã thành cường nổ chỉ mặt , tốc độ chạy trốn căn bản không bằng tốc độ quan quân truy sát, Trâu Tĩnh tin tưởng, chỉ cần nửa canh giờ, hẳn liền có thể giết hết đám tặc khẩu này, quét sạch khẩu ác khí trong lòng.

Nhưng khur khur vào ngay lúc này, trong Phục Dương thành có một hiệu tù và khác bỗng vang lên !

Trâu Tinh trong đầu chấn động, đột nhiên nổi lên một tầng mây đen, đặc biệt là khi hiệu tù và của quan quân vang lên ngay sau đó, Trâu Tinh càng thất kinh ! Hiệu tù và của quan quân càng thổi càng gấp, Trâu Tinh cũng trở nên càng ngang càng hoảng sợ, lập tức cũng không quản truy sát tặc khấu đang bỏ chạy tán loạn này nữa, ở trên lưng ngựa dữ tợn hét lớn : “ Đình chỉ truy kích, toàn quân hồi thành !”

.....

Chu Thương vốn là trọng thương chưa khỏi, hiện tại lại thêm mấy chỗ trúng tên, một cái bắp đùi còn bị bắn xuyên qua, liên tục trong thương làm thực lực đại giảm, lúc này đang bị ba tên quan quân tiểu binh đánh cho trái đờ phải né, hiểm tượng hoàn sanh (nguy hiểm bao quanh), nghĩ đến chỗ bị thương, Chu Thương nhìn không được ngửa mặt lên trời hét dài, thực sự là hổ lạc bình nguyên bị chó vờn a, đối lại lúc bình thường, ba tên tiểu binh này còn chưa đủ cho hắn chém một đao, hắn tùy thời đều có thể đem bọn chúng chém rơi đầu.

Chu Thương bị thương không kể xiết, lúc đang muốn đang muốn vận khởi dư lực, liệu mình cũng phải đem ba tên tiểu binh đáng ghét này chém chết, chỉ nghe quan quân chủ tướng hạ lệnh một tiếng, quan quân giống như ác lang quần lầy không buông này lập tức giống như thủy triều rút đi, trong nháy mắt công phu, đã cùng Hoang Cân tặc đang liều mạng bỏ trốn tách ra cự li mấy chục bước .

“ Ách, cái này”

Chu Thương nhất đao phách không, thu thế không được chút nữa thì cầm đầu vào trong tuyết, sau khi miễn cưỡng chống giữ thân hình bình tĩnh nhìn quan quân đang rút lui, trong nhất thời như lạc vào trong mộng, chẳng lẽ quan quân lương tâm biến chuyển ? Không thể a, quan quân gặp thấy Hoang Cân, vẫn luôn là chém tận giết tuyệt, tuyệt không có khả năng cho phép sơ sót nha.

Một lần nữa ngưng thần nghe ngóng, Chu Thương lập tức hai mắt sáng ngời, chỉ nghe thấy một đầu khác của Phục Dương thành có tiếng chém giết mơ hồ truyền đến, chẳng lẽ Phục Dương thành nam môn gặp phải tập kích, cho nên quan quân vội vàng lui binh trở về cứu viện ? Vậy sẽ là ai đang công thành ? Chẳng lẽ là Tám Trăm Lưu Khẩu của Mã Dục Đại đầu lĩnh giết trở lại rồi ? Đúng rồi, nhất định là vậy rồi !

Nghĩ đến đây, Chu Thương không ngăn được tinh thần rung động, dữ tợn hét lên : “ Các huynh đệ, đừng chạy nữa, Mã Dục đại đầu lĩnh mang Tám Trăm Lưu Khẩu giết trở lại rồi ! Mọi người nhanh đừng chạy nữa, đuổi theo mông quan quân giết vào thành nha, sát ~~”

.....

Phục Dương huyện nha, hậu đường.

Tần Hiệt đột nhiên từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh, lửa trong bồn đang cháy hừng hực cũng không thể sưởi ấm trái tim đang rét lạnh của hắn, Tần Hiệt cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng, cơ hồ sắp đông cứng rồi, hít sâu một ngụm nhiệt khí, Tần Hiệt dùng thanh âm khàn khàn của mình kêu lên : “ Người đâu, nhanh lại đây”

Một tên tùy quân tiểu lại vội vã chạy lại, cung kính hỏi : “ Đại nhân có gì phân phó ?”

Tần Hiệt hỏi : “ Bên ngoài hiệu tù và ở nơi nào ?”

Tiểu lại cười nói : “ Đại nhân không cần kinh hoảng, Trâu đại nhân đang ở bên ngoài bắc môn suất quân truy sát tặc khấu tàn binh đấy.”

“ Hô, nguyên lại như thế.”

Tần Hiệt thở ra một hơi dài thư thái , tâm thần an định, bỗng nghe ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, hơn nữa nhanh chóng từ xa đến gần, sau đó cửa phòng bị người người mạnh mẽ đẩy ra, Văn Sính đã bước lớn mà vào, trên khuôn mặt anh tuần đầy vẻ kinh cấp (vội vàng lo sợ)

“ Tỉ phu, không hay rồi ! Tám Trăm Lưu Khẩu không ngờ đã đoạt mất nam môn, giết đến huyện nha rồi !”

“ Cái gì !” Tần Hiệt một thân đầy bệnh, không ngờ đã đứng cả dậy, thất thanh nói : “ Tám Trăm Lưu Khẩu ! ?”

“ Đúng vậy, tỉ phu, chính là Tám Trăm Lưu Khẩu ! Ta nhìn thấy cây đại kì đó rồi.”

Tần Hiệt trợn tròn hai mắt, dữ tợn hỏi : “ Tám Trăm Lưu Khẩu như thế nào đến Phục Dương ! lại như thế nào đoạt được nam môn ? Cái này làm sao có thể, làm sao có thể, làm sao có thể ! ?”

Tần Hiệt liên tục hỏi ba lần làm sao có thể, đủ thấy trong lòng hắn như thế nào hoảng sợ.

Văn Sính nói : “ Mã Dược ở trong thành tường có dấu phục binh ! Từ hiệu vừa vang lên, phục binh ra hết, thủ thành quan quân ít không địch được nhiều, đợi đại đội quan quân từ quân doanh giết ra thì Tám Trăm Lưu Khẩu sớm đã đoạt mất nam môn giết vào thành rồi !”

“ Thực có phục binh ? Thực có phục binh ! Phục binh lại dấu trong tường thành ! Hay cho Mã Dược, hay cho Mã Dược ! cô cô cô” Tần Hiệt thần sắc quái dị, dưới cổ họng bỗng nhiên vang lên một trận quái thanh, toàn bộ khuôn mặt trở nên đỏ rực, ngửa mặt lên trời phun ra một dòng huyết vụ, hét lớn nói : “ Tức chết ta rồi !”

— Thanh Long —

40. Chương 40: Bôn Tập Uyển Thành

“ Ngao hồng ~”

Quân Hối gầm lên một tiếng, trường đao trong tay mang theo khí thế lôi đình vạn quân mãnh liệt bổ xuống, đem một tên quan quân đồn tướng ý đồ ngoan kháng trăm sát đương trường, sau đó trợn mắt muốn toét ra, dữ tợn rống lớn : “ Buông binh khí xuống !”

“ Buông binh khí xuống !

Mắt thấy Quân Hối thanh thế như thế, Chu Thương hoàn toàn không để ý đến thân thụ trọng thương, cũng vung tay rộng lên theo, thậm chí ngay cả mái tóc bỗng loạn đều dựng đứng cả lên, bộ dạng cực kỳ hung ác.

“ Buông binh khí xuống !”

“ Buông binh khí xuống !”

Tám Trăm Lưu Khẩu cùng Hoàng Cân tàn binh từ hai đầu con đường phong ủng kéo đến đem Trâu Tĩnh cùng mấy trăm quan quân trùng trùng vây chặt, thanh tê lực kiệt huy vũ cương đao trong tay tru lên hưởng ứng. Trong trùng trùng vây khốn, Trâu Tĩnh sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tán loạn, trên mặt một mảnh huyết ô, sớm đã không còn khí độ nho nhã bình thường. Bên người Trâu Tĩnh, mấy trăm Nam Dương binh toàn bộ như ngây ngốc, tâm đảm câu hàn, trước kia là miền dương bây giờ lại biến thành ác lang, thể đạo thật sự thay đổi rồi.

Bại rồi, lại một lần nữa bại rồi !

Trúng kế rồi, lại một lần nữa trúng kế rồi !

Mã Dược, đáng chết Mã Dược, Trâu Tĩnh bỗng cảm thấy trước mắt một trận biến đen, khí huyết hỗn loạn gục đầu từ trên lưng ngựa rơi xuống.

“ Keng !”

Trâu Tĩnh người chưa chạm đất, bảo kiếm trong tay đã rơi xuống trước, đánh lên thanh thạch bản (tảng đá xanh) cứng rắn phát ra một tiếng thanh thúy, các quan quân tướng sĩ đang lo lắng chờ chủ tướng hạ lệnh thở phào một hơi, sau đó không ngừng ném binh khí trong tay xuống đất.

Thắng rồi, rốt cuộc thắng rồi ! Chu Thương thở phào một hơi nhẹ nhõm, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt một trận tối sầm, thân thể sớm đã tội tàn chịu không nổi lập tức giống như tê liệt tan mềm ra, hai chân mềm nhũn phốc một tiếng ngã quỵ trên mặt đất. Một tên Hoàng Cân tặc khẩu tiến lên muốn đỡ Chu Thương dậy, nhưng hắn mới đi lên trước một bước, cũng ngã xuống đất theo, một dòng ô huyết theo khoe miệng của hắn từ từ thấm ra, thấm đỏ cả mặt đất, con mắt vốn sáng ngời trong khoảnh khắc ảm đạm xuống, vĩnh viễn mất đi quang thải

“ Phốc phốc ~”

Tiếng thên thê ngã xuống đất lần lượt vang lên, hơn 300 Hoàng Cân tàn binh đã có hơn nửa ngã xuống mất đất bằng lãnh đồ trụ cả đầu đường phía bắc

Tám Trăm Lưu Khẩu hậu trận, trong con mắt thâm trầm của Mã Dục xẹt qua một tia tàn khốc khác thường, rất đúng là hán tử ! Đây chính là thiết huyết hán tử ! Bọn họ không có chết dưới đao gươm của quan quân, mà là chết bởi đói rét nha ! Bỗng nhiên xoay người lại, Mã Dục nhìn chằm chằm vào Lưu Nghiên, nhân thần trong mắt so với hũ không bằng lãnh còn muốn lạnh hơn.

“Không tiếc hết thầy đại giới, cũng phải cứu sông những huynh đệ này !”

.....

Ngoài thành Phục Dương, Văn Sính trẻ tuổi đang thúc ngựa phóng nhanh về hướng nam, đương lúc Phục Dương thành hỏa quang xung thiên vất vả lắm mới ẩn vào sắc đêm, cùng bầu trời đêm hòa làm một thể, Văn Sính đột nhiên ghì ngựa quay đầu, trong con mắt đen sáng ngời toát ra một tia đau thương, ba phần không cam cùng sáu phần cừ hận . (còn một phần đau nhĩ ?)

Trước lúc sát xuất trùng vây, tiếng gào thét cuối cùng của Trâu Tĩnh vẫn quanh quẩn bên tai của hắn.

“Mau ! Mau sát xuất khỏi thành đi, đi Tùy Huyền tìm Hoàng Trung tướng quân, lệnh cho hán linh quân hồi cứu Phục Dương !”

Phục Dương, ta Văn Sính sẽ còn quay lại.

Tỉ phu, Văn Sính phát thệ, nhất định phải đem người từ trong tay Tám Trăm Lưu Khẩu cứu về lại.

Mã Dục, người đợi đấy, nhất định sẽ có một ngày, ta Văn Sính sẽ chính tay chém xuống thủ cấp của ngươi !

“ Giá !”

Văn Sính hung hăng quất một roi vào mông ngựa, tọa kỵ bị đau, hí dài một tiếng, buông cả bốn vó phóng như điên về hướng nam, không bao lâu, một người một ngựa đã biến mất trong trời đêm man mác.

.....

“ Ya !”

Quản Hối đá lên một cước, đem cửa phòng đóng chặt dữ dội đá văng, một tên môn hạ tiểu lại trốn ở sau cửa nhìn lên né tránh không kịp, bị cánh cửa bắn văng ra đụng phải bay ngã khỏi đường trường, đâm đầu đụng vào tường đá phía sau, chỉ nghe phốc một tiếng, một khóa đầu lâu đã giống như trái dưa hấu vỡ vụn ra, chất trắng đỏ tung tóe đầy tường.

Mã Dục đứng ở phía sau Quản Hối đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trong phòng hỏa đường* đang cháy rực, đứng ở ngoài cửa cũng có thể cảm thấy được hơi ấm hùng hực, sát bên cạnh hỏa đường nằm một cái nhuyển thấp, trên nhuyển thấp nằm giữa một người, hai mặt tròn tròn, biểu tình hung tợn, hùng hực hỏa diễm chiếu vào trong đồng tử đen thui của hắn, càng giống như quỷ lửa làm cho người ta sợ hãi. (* hỏa đường : bồn lửa đựng trên những cái giá cao)

“ Tần Hiệt !”

Mã Dục nhất thời trờng lớn hai mắt, không ngờ là Tần Hiệt ! Sớm tại lúc đi theo Lưu Tích công chiếm Cức Dương thất bại, Mã Dục đã nhận thức Tần Hiệt rồi, lúc ấy Tần Hiệt đứng ở trên tường thành Cức Dương, quay về Lưu Tích chửi mắng suốt cả buổi, hơn nữa đem Lưu Tích chửi cho thổ huyết đương trường (DG : ặc ặc, công phu hàng cá thằn lằn này đúng là cao thủ), từ lúc đó trở đi, Tần Hiệt đã nhớ rõ hình dáng của Tần Hiệt.

Tần Hiệt không ngờ lại ở Phục Dương, khó trách hắn lưu lại Phục Dương tới cả 1000 binh mã, nguyên lai như thế !

Quản Hối bước một bước lớn tiến vào trong phòng, một cước đá vào hạ bộ Tần Hiệt, thân thể Tần Hiệt bật qua bật lại, tro ra giống như một khúc gỗ, đã không còn chút sinh khí.

“ Bá Tề, chết quách rồi !”

“ Chết rồi ! ?”

Mã Dục lại thêm lần nữa ngạc nhiên, chậm rãi đi đến trước nhuyển tháp Tần Hiệt, chỉ thấy Tần Hiệt khoe miệng vẫn còn treo một dòng máu đen, trên cái chân tơ đắp trên người, còn có trên mặt đất, trên ngực đều là một mảnh đỏ thẫm, vết máu vẫn còn chưa thấm hẳn, xem ra, bởi vì do giục hỏa công tâm thổ huyết mà chết đây. Từ từ, đầu mày nhú chặt của Mã Dục bắt đầu giãn ra, một nụ cười âm lãnh bắt đầu ngưng kết tại khoe miệng Mã Dục, Mã Dục quay qua Quán Hối, trầm giọng nói : “ Lão Quán, có biết hẳn là ai không ?”

Quán Hối lại không không nhận biết được Tần Hiệt, hỏi : “ Là ai ?”

Mã Dục cười lạnh nói : “ Người này chính là thống soái của Nam Dương Bình, Nam Dương Thái thú —— Tần Hiệt !”

“ Cái gì, hẳn chính là Nam Dương Thái thú Tần Hiệt ?”

Quán Hối hai mắt trở nên dữ tợn, thương một tiếng rút bội kiếm ra ý muốn cắt lấy đầu lâu Tần Hiệt giải hận, cái tên đáng chém này, không biết bao nhiêu Hoàng Càn huynh đệ bị hắn tước mất đầu rồi, hôm này cho dù đã chết rồi, cũng phải bêu thủ cấp ra ngoài thay cho các huynh đệ tử nạn xuất ra một ngụm ác khí.

“ Lão Quán chậm đã !” Mã Dục đưa tay chụp giữ cánh tay Quán Hối lại, nghiêm mặt nói : “ Đừng vội bêu đầu, lưu cho hắn toàn thây, ta tự có diệu dùng !”

“ Lưu hẳn toàn thây có chim dùng ?”

“ Tập lấy Uyển thành, không hẳn không thể.”

“ Nga, lưu lại hẳn là muốn tập lấy Uyển thanh a ?” Quán Hối nói thềm một tiếng, mấy giây sau mới phản ứng lại, chầm chầm trừng thẳng Mã Dục, thất kinh hỏi : “ Hả ? Bá Tề người nói sao ? Tập tập lấy Uyển thành ? Người là nói, chúng ta Tám Trăm Lưu Khẩu kế tiếp còn muốn đi công đánh Uyển thành ?”

“ Đúng, kế tiếp chúng ta còn phải đi công đánh Uyển thành !” Mã Dục thần nhiên nói : “ Hơn nữa nhất định sẽ đánh hạ !”

Quán Hối lẫm nhiên, lời Mã Dục nói quả thật quá mức hãi nhân, nhớ lúc đầu, Trương Mạn Thành đem theo mấy chục vạn Hoàng Càn vây công Uyển thành, mất hết mấy tháng, thương vong bộ chúng đến mười vạn, mới công hãm Uyển thành, hiện tại Mã Dục thủ hạ chỉ có khơi khơi Tám Trăm Lưu Khẩu, không ngờ lại muốn đi công đánh Uyển thành, hơn nữa còn tự tin nhất định có thể công chiếm được ! ?

Nhưng mà, từ khi đi theo Mã Dục trở thành một tên lưu khẩu đến nay, Mã Dục đã cấp cho Quán Hối quá nhiều việc bất khả tư nghị rồi. Nhiều việc trong bộ não đơn giản của Quán Hối nghĩ đến căn bản là việc không thể, nhưng cuối cùng cũng không giống như vậy đều bị Mã Dục làm ra rồi đấy sao ? Nói ngay lúc này đây, Quán Hối và Bùi Nguyên Thiệu đều cảm thấy không có thể công hạ được Phục Dương, bởi vì Nam Dương bình không những có thành trì vững chắc để thủ, hơn nữa còn chiếm ưu thế về binh lực, nhưng Mã Dục cuối cùng không phải là làm được sao ?

Chỉ cần là Mã Dục nói ra, vẫn không có việc hắn làm không được ! Quán Hối thật sâu ngưng thị nhìn Mã Dục, chỉ cảm thấy trong người nhiệt huyết từng trận từng trận sôi trào, một loại cảm giác cuồng liệt tại lồng ngực của hắn mãnh liệt bốc lên, quá phấn khởi đến mức hận không được đem cả thế giới đều lật ngược lại, đem toàn bộ Đại Hán để quốc giẫm dưới gót chân

Mã Dục sắc mặt âm trầm, ánh mắt sáng rực nhìn xa phía bắc, hàn phong lẫm liệt thổi đánh lên thân thể hắn, cả thân ảnh động lại giống như một góc thương kính cổ từng ngàn năm. Chỉ bằng Tám Trăm Lưu Khẩu mà muốn tập lấy Uyển thành, điều này nghe đích xác có chút điên cuồng, nhưng Mã Dục lại là trải qua thâm tư thực lực (suy nghĩ kĩ càng), tuyệt không phải tâm huyết dâng lên, não bộ phát nóng ! Thường nói, hòn đá nhỏ cũng có lúc đập nát vại đất lớn, Tám Trăm Lưu Khẩu mặc dù ít người, nhưng có lẽ có một ngày còn có thể đánh hạ Lạc Dương thành nữa đấy. Sự tình tương lai ai có thể đoán trước được, lại có ai dám đưa ra lời tiên đoán ? Hết thấy phải xem nhân duyên tế hội, nhân thế lợi đạo mới nói.

Mã Dục tự tin có thể tập lấy Uyển thành như thế, tự nhiên là có nguyên nhân của nó.

Đầu tiên, Uyển thành phòng bị hư không !

Chu Tuyền đại quân dĩ nhiên đã bắc thượng Ký Châu, loạn tặc Hàn Trung sở bộ lại bị đồ sát toàn bộ, Tần Hiệt Nam Dương binh dưới trướng tổng cộng không quá sáu ngàn người, ba ngàn bị Hoàng Trung mang đi Tùy Huyền, lưu tại Phục Dương một ngàn người đã toàn quân băng hội, cuối cùng còn lại hai ngàn người, không những trấn thủ Uyển thành, còn phải phân binh đem thủ ở các huyện Cức Dương, Dục Dương, mấy cho phân chia ra, Uyển thành còn có thể còn lại bao nhiêu binh mã ? Nhiều nhất một ngàn người mà thôi !

Tiếp theo, Mã Dục trong tay còn có cái vương bài Tần Hiệt ! Tần Hiệt mặc dù đã chết, nhưng bây giờ biết hẳn chết không có mấy người, nếu như lúc này, đột nhiên có một chi quan quân toàn quân đeo khăn trắng hộ tống linh cữu Tần Hiệt phản hồi Uyển thành, cho dù quan quân hộ linh xa lạ, nhưng thi thể Tần Hiệt lại là thực, thủ thành quan quân là khai thành nghênh tiếp hay là giữ ở ngoài thành ?

Thương cảm cho Tần Hiệt, chết rồi cũng còn phải chịu người lợi dụng một lần, không rõ dưới cửu tuyền biết được có hay không sẽ tức đến nổi sống lại rồi sau đó chết thêm lần nữa ?

— Thanh Long —

41. Chương 41: Nhất Hỏa Vong Mệnh Chi Đồ

“ Cốc cốc cốc .”

Lưu Nghiên nhẹ nhàng gõ lên cửa phòng.

“ Ai ?”

Tròng phòng truyền đến thanh âm băng lãnh của Mã Dục, cùng với những bông tuyết đang phát rơi xuống đây trời kia giống nhau, lạnh thấu xương tủy.

Lưu Nghiên nhẹ nhàng đẩy mở cửa phòng đang khép hờ, chỉ thấy Mã Dục đang ngồi ở trước án, bàn tay phải bình thường luôn cầm vũ khí lại cầm một cây bút lông, đang khua múa trên một tấm vải trắng tinh, vẫn chậm chậm chưa chịu dừng bút.

Mã Dục hờ hững liếc qua Lưu Nghiên một cái, trầm giọng hỏi : “ Có việc gì ?”

Lưu Nghiên phương dung âm đạm, từ sau lần lén thả Trân Ngọc Nương, thái độ của Mã Dục đối với nàng trở nên càng thêm lạnh nhạt, nếu như không phải bởi vì Lưu Nghiên là người duy nhất trong Tám Trăm Lưu Khẩu biết y thuật, Mã Dục e rằng ngay cả mắt cũng sẽ không nhìn nàng một chút, chẳng lẽ bản thân nàng thực sự là người đáng ghét vậy sao ? Cái tên nam nhân lòng dạ sắt đá này, trái tim của hắn tốt cùng là do thứ gì đúc thành đây ?

Lưu Nghiên mím chặt đôi môi anh đào, khéo mắt rung rung, thấp giọng nói : “ Dục tài của mấy dục điểm trong thành đã dùng hết rồi .”

Mã Dục đầu mày khẽ nhíu, trầm giọng hỏi : “ Còn thiếu bao nhiêu, người cứu như thế nào rồi ?”

Lưu Nghiên cúi đầu ủ rũ, có hai giọt nước mắt trong suốt từ gò má nàng lặng lẽ rơi xuống, thấp giọng đáp : “ Có thể cứu đều đã cứu sống, còn lại đều không thể cứu được rồi .”

Mã Dục trong mắt thoáng hiện lên một tia hàn quang, đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Nghiên.

Lưu Nghiên mặc dù cúi đầu, nhưng vẫn có thể cảm thấy được ánh mắt băng lãnh đó của Mã Dục, trong nhất thời toàn bộ cơ thể như rơi vào hầm băng, lùi lại hai bước ấp úng nói : “ Muội muội đã cố hết sức rồi .”

Sự băng lãnh trong con mắt Mã Dục dần dần nhạt đi, tức thời buồn bực hừ một tiếng.

Lưu Nghiên do dự một chút, cuối cùng lấy hết dũng khí nói : “ Mã Dục, có thể xin huynh một việc được không ?”

Mã Dục trên mặt toát ra một tia không kiên nhẫn, nhíu mày hỏi : “ Có việc gì ?”

“ Có thể để Trâu Ngọc Nương trợ giúp với muối được không ? Muội một người phải chiếu cố nhiều thương binh như vậy, quân không hết được.”

Mã Được một lần nữa đột nhiên chuyển thân, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Nghiên, nhưng lần này Lưu Nghiên lại không tránh né ánh mắt băng lãnh của Mã Được nữa, mà là dũng cảm nhìn thẳng Mã Được, trong đôi mắt trong suốt toát ra một phần chân thực, hai phần thiện lương, còn lại có bảy phần kiên nghị.

Mã Được trầm giọng nói : “ Trâu Ngọc Nương không phải là do cô thà đi sao ?”

Lưu Nghiên dũng cảm nói lần nữa : “ Muội cái gì cũng đã biết hết rồi, lần trước huynh..... Ngọc Nương muối muối, là cố ý làm như vậy, huynh sớm biết muối sẽ thả Ngọc Nương muối tử, Ngọc Nương muối tử cũng sẽ đem quân tình mà huynh cố ý tiết lộ ra cáo tố quan quân, cho nên quan quân mới trúng kế, quan quân sau khi trúng kế liền đem Ngọc Nương muối tử nhốt vào đại lao tại Phục Dương.”

Mã Được trong lòng thở dài, trên miệng liền phì cười một tiếng.

Lưu Nghiên thấp giọng nói : “ Mã Được, vậy để Trâu Ngọc Nương muối tử làm trợ thủ cho muội, được không ?”

“ Đó là việc của cô.”

Mã Được cúi đầu xuống, lại tiếp tục cầm bút lâm vào trầm tư, không lí đến Lưu Nghiên nữa, Lưu Nghiên thoáng ngạc nhiên, chợt tỉnh ngộ đây là Mã Được đáp ứng nàng rồi, nhất thời phương tâm vui mừng, lòng Mã Được rốt cuộc cũng không phải là lòng dạ sắt đá, vẫn còn đáp ứng nàng, đương thời mi mục hàm tiếu, lập tức bước đi khoan khoái chạy đến huyện nha đại lao.

.....

Huyện nha đại lao.

Hà Chân dùng sức vỗ vào cái lưng của chính mình, liên tục kêu thán : “ Đau chết lao phu, đau chết lao phu mất !”

Lão gia hỏa này ngày thường đã quen với cá thịt thơm ngon, kiêu sanh quán dưỡng, như thế nào chịu được hành quân khổ cực như vậy ? Vì không để Hà Chân chết mệt, Mã Được vẫn còn đặc ý đem một con ngựa cho hắn cưỡi, nhưng Hà Chân dù sao cũng tuổi già sức yếu, sau mấy trăm dặm đường xóc tới xóc lui như vậy, thân thể xương cốt sớm đã chịu không nổi nữa rồi.

Bên cạnh, Phục Dương huyện lệnh Trần Chấn một mặt dùng sức xoa bóp bàn chân của mình, mặt khác tâm lí lại phần hận bất bình nghị, người có ngựa cưỡi còn kêu khổ cái gì ? Không thấy ta đây một người đọc sách cũng phải cùng với đám lưu khấu này chạy mấy trăm dặm đường sao ? Ui da, cái chân này quả thực là cứng như đá rồi, làm sao tiếp tục chịu nổi thống khổ kiểu này nữa đây ?

Lí Nghiêm dù sao cũng là xuất thân võ nhân, Khoái Lương cũng là niên phú lực cường (tuổi trẻ dai sức), mặc dù cũng mệt mỏi gần như chết một nửa, nhưng lúc này đã hồi phục được một chút, vẫn còn có tâm tư ở một bên nói chuyện phiếm kết giao tình.

“ Nguyên lai túc hạ chính là Lí Nghiêm Lí Chánh Phương ? Nghe danh đã lâu, thất kính thất kính .”

“ Tử Nhu huynh mới là Giang Hạ đại tài, Nghiêm thật không dám đảm đương.”

“ Ài, nói cái gì đại tài, Tùy Huyền trận chiến vẫn không phải là thành tù binh của Tám Trăm Lưu Khẩu sao !”

Lí Nghiêm cười khổ nói : “ Tại hạ cũng không phải như vậy sao ?”

Khoái Lương lắc đầu nói : “ Đến nay ta còn chưa hiểu được rõ ràng , Tùy Huyền trận chiến ta như thế nào lại bại tại dưới tay lưu khấu nữa ?”

Lí Nghiêm vỗ tay nói : “ Mục Mã Pha trận chiến, tại hạ cũng phải là bại một cách mơ hồ sao ? Cổ kim binh pháp, chưa bao giờ có người nào ghi lại cách dụng binh như Mã Được, không biết đường nào mà lần, khôn biết đường nào mà lần a !”

“ Được rồi, đừng nói nhảm nữa, lên ngựa hết, chuẩn bị tập hợp !”

Lí Nghiêm tiếng nói vừa dứt, mộ tiếng hét lớn như tạc đạn đột nhiên từ bên ngoài phòng giam vang lên, khơi khơi cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, hai người nhìn nhau cười khổ, biết lại phải bắt đầu lên đường bốn ba nữa rồi, cái tên Mã Dực này không những dụng binh như quỷ, mà những mặt khác người này cũng giống như một tên ác quỷ vậy, chỉ tiếc lại là lưu khẩu, nếu mà xuất thân sĩ tộc nguyên hiệu lực cho triều đình, vậy thì tốt biết bao nhiêu.

.....

Trước huyện nha đường, trong đình viện.

Hơn ba trăm Hoàng Cân tàn binh của Chu Thương đã liệt trận hoàn tất đang nghênh đón từng cơn gió lạnh, ban đầu vốn hơn một ngàn người, trên đường có rét chết, có đói chết, cũng có bị bắn chết tại dưới Phục Dương thành, chết trong trận hỗn chiến đêm qua, trọng thương không trị khỏi, tóm lại, bây giờ chỉ còn lại hơn ba trăm người này, hơn nữa đại đa số đều mang thương tích.

Bất quá, sóng lớn đào thải, chết đi chỉ là một ít tạp chất, còn lại mới đều là vàng nguyên chất đây. Đừng xem ba trăm người này phần lớn đều mang thương tích, nhưng toàn bộ tinh thần khí tức sung túc, ngấm lại cũng là có thể từ mấy ngày không ăn không uống, ăn mặc thiếu thốn, lại dưới trời tuyết lớn như vậy, mạo hiểm dưới cái lạnh âm mười mấy độ, lặn lội đường xa mấy trăm dặm, sau đó lại chịu đựng hai tràng chém giết, cuối cùng vẫn còn sống sót, vô cùng không dễ dàng ? Đó quả thực là một lần luyện ngục tuyển chọn tàn khốc !

Mã Dực thần tình lăm lăm, chậm rãi đi đến trước một tên Hoàng Cân tàn binh đang chống một cây nạng, vỗ vỗ lên bả vai của hắn, hỏi : “ Tên gọi là gì ?”

“ Ngưu Độc Tử !”

“ Ừm, không sai ! Giống một đầu trâu con lắm.” Mã Dực đánh lên lưng của Ngưu Độc Tử, thần nhiên nói : “ Mặc dù thiếu đi bàn chân, nhưng chỉ cần cưỡi lên lưng ngựa, vẫn là một tên hán tử mạnh mẽ cứng cỏi !

Ánh mắt Mã Dực vượt qua Ngưu Độc Tử rơi lên một mặt một tên Hoàng Cân một tay, Hoàng Cân một tay không đợi Mã Dực hỏi đã cướp lời nói : “ Ta gọi là Đại Hắc !”

Mã Dực hắc hắc cười, vuốt cằm nói : “ Dài thì đen một chút, cũng chỉ là thiếu một cánh tay, nhưng, là một tên nam nhân có căn cốt, cho dù không có hai tay hai chân, cho dù chỉ còn lại căn kê ba, cũng đồng dạng có thể đâm chết người !” (DG : hắc hắc, như thế nào tự hiểu nha)

Không chỉ ba trăm tên Hoàng Cân tàn binh cười ầm cả lên, mà đối diện Tám Trăm Lưu Khẩu cũng rộn ràng theo, không khí trong đình viện nhất thời trở nên sôi nổi hẳn lên, Mã Dực thừa thế nhảy lên giai thai (bậc thang của điểm tướng đài), nắm chặt tay thành quyền dữ dội hét lớn : “ Các Hoàng Cân huynh đệ từ Uyển thành đến đây, các người đều là những người rất tuyệt !”

Hoàng Cân binh cùng chúng lưu khẩu đang cười ầm ỹ đột nhiên dừng lại, ánh mắt tất cả mọi người nhất thời đều tụ lại trên mặt Mã Dực.

Mã Dực lăm lăm quét mắt nhìn một vòng, thần nhiên nói : “ Không người nào có thể không ăn không uống, ăn mặc thiếu thốn, còn phải mạo hiểm dưới trời tuyết lạnh dữ dội vượt qua mấy trăm dặm đường, còn có khí lực cùng quan quân chém giết, ta Mã Dực cũng làm không được. Nhưng mà, các người lại làm được ! Cho nên, ta Mã Dực bội phục các người, các người là những nam nhân chân chính, những hán tử chân chính, là những thiết huyết hán tử !”

Ba trăm Hoàng Cân tàn binh trong mắt đều tràn đầy vẻ kích động.

“Vỗ vào bộ ngực của các người, tự hỏi trên đời này còn có cái gì các người làm không được nữa ? Trời có sụp xuống, ta tin rằng các người đều có thể dùng đôi vai của mình hất trở lên lại !”

Hoàng Cân binh nhân thần bắt đầu trở nên nóng rực lên, toàn bộ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa nóng đang hùng hực thiêu đốt, đây là Mã đại đầu lĩnh, lời hắn nói giống như là một đốm lửa, hung ngoan ném vào đồng củi khô đang trữ giấu trong lòng bọn họ, nhất thời liền đốt lên ngọn lửa nóng rực nguyên thủy trong lòng bọn họ.

“ Ta Mã Được, một tên lưu khấu, hai bên vai gấn một cái đầu lâu, không có bản lĩnh đặc biệt gì, nhưng sẽ giết chốc quan quân, cướp đoạt lương thực, có rượu thì uống rượu, có thịt thì ăn thịt, không rượu không thịt thì cũng chỉ có nhịn đói ! Nhưng nếu tương lai tốt hơn mạnh hơn, ta vẫn còn tính lấy tám đến mười tiểu lão bà mĩ mạo như hoa !”

Hoàng Cân bình âm cả lên, ai mà không nghĩ đến một cuộc sống như vậy ?

“ Ta Mã Được kính nể các người những nam nhân chân chính, những thiết hán tử, các người nếu muốn li khai, ta tuyệt không làm khó ! Các người nếu nguyện ý cùng ta làm lưu khấu, chúng ta Tám Trăm Lưu Khẩu mở rộng hai tay hoan nghênh ! Ta Mã Được thề với trời, tuyệt không xem các người là ngoại nhân, có ta Mã Được ăn một miếng thịt, thì tuyệt không để cho các huynh đệ húp canh.”

“ Còn nói cái gì nữa, ta Chu Thương cái mệnh này cũng là Mã đại đầu lĩnh cấp cho, từ hôm nay trở đi, hai trăm cân thịt này sẽ bán cho Mã đại đầu lĩnh, dầu sôi lửa bỏng, núi đao nước lửa, chỉ cần Mã đại đầu lĩnh hạ lệnh một tiếng, Chu Thương nếu nhú một cọng lông mày, thì con mẹ nó chính là do trứng chó nở ra.”(nguyên văn : cầu noãn tử dưỡng, dịch đại khái một tí)

Trải qua một đêm cứu trị, điều dưỡng, ngành hán Chu Thương không ngờ như kì tích còn có thể đứng dậy được.

“ Đúng, Chu tướng quân nói rất đúng, chúng ta cái mạng này đều là Mã đại đầu lĩnh cấp cho, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ nghe theo Mã đại đầu lĩnh.”

Các Hoàng Cân bình rồi rít hường theo, vốn là một nhóm liều mạng tuyệt vọng (nguyên văn : vong mệnh chi đồ), được Mã Được biên chế vài câu, không ngờ không có một người nào nguyện ý li khứ.

“ Tốt !” Mã Được hét lớn một tiếng, nghiêm nghị nói : “ Vậy thì như vậy, từ bây giờ trở đi, chúng ta đều là huynh đệ, đã là huynh đệ, ta đây sẽ xem tất cả đều như nhau ! Ta bắt quản trên người các người có mang thương tích hay không, có đi đường được hay không, là nam nhân thì không được kêu khổ, đừng tìm lí do che dầy ! Lên ngựa thu nhập hành trang, toàn quân lập tức khai tiến, mục tiêu Uyển thành !”

— Thanh Long —

42. Chương 42: Đoạt Thành

Gió bắc sắc bén, một chi đội ngũ toàn quân buộc lụa trắng xuất hiện ở ngoài đông môn Uyển thành.

Mười sáu tên tinh tráng hán tử khiêng một cái quan tài gỗ chưa đóng nắp quan, hướng Uyển thành từng bước từng bước tiến đến, Trâu Tinh sắc mặt tái nhợt, một tay tựa trên quan tài gỗ, trừ bước đi, sau lưng Trâu Tinh, hung thần ác sát Chu Thương mắt hổ đang nhìn chăm chăm, chỉ cần Trâu Tinh có một chút dị động liền lập tức bạt đao đem hấn chém chết đương trường.

Mà sự thực thì không phải tất cả mọi người đều có thể xem nhẹ cái chết, Lí Nghiêm là một người như vậy, nhưng Trâu Tinh lại không phải, đối diện với tử vong uy hiếp, Trâu Tinh vẫn lựa chọn khuất phục.

“ U u ~~...”

“ Đông đông ~~ ...”

Trên thành lầu Uyển thành vang lên những tiếng kì cảnh báo hiệu trầm thấp lạnh lạnh, nối tiếp vang lên là những tiếng trống dữ dội, sau một chén trà công phu, đông môn Uyển thành mở rộng, một đội tinh nhuệ quân quân trang bị vũ trang đầy đủ rầm rập từ trong thành chạy ra, sau đó nhanh chóng hướng hai cánh triển khai trận hình, thành thế cánh nhọn bọc lấy, đem quân đội hộ linh tầng tầng vây lại ở trung tâm.

Một tên quan quân võ tướng hùng dũng giục ngựa tiến lên phía trước, dữ dội hét lớn : “ Mỗ là Nam Dương Đô Úy Trương Huân, người đến báo danh !”

Chu Thương hừ một tiếng, Trâu Tinh chỉ biết thở dài một hơi, ngẩng đầu lên nói : “ Trương đại nhân vẫn còn nhớ hạ quan chứ ?”

Trương Huân ánh mắt trừng lớn, đợi nhìn kĩ Trâu Tĩnh thì nhất thời mới giật mình nói : “ Nguyên lai là Dục Dương Huyện Ủy Trâu Tĩnh Trâu đại nhân, đại nhân cùng quân sĩ đều đeo khăn trắng, không biết là vì sao ?”

Trâu Tĩnh nói : “ Trương đại nhân có điều chẳng biết, Tần đại nhân đã quy thiên rồi.”

“ Cái gì ! ?” Trương Huân cả kinh thất thanh nói : “ Tần đại nhân quy thiên rồi ?”

Trâu Tĩnh thần tình âm đạm, nay tao phải lưu khẩu uy hiếp, làm ra cái việc phản bội triều đình như vậy, tương lai còn không biết tội phạt bậc nào đang chờ đây, không khỏi buồn bã đau thương, trong mắt không nhìn được rơi xuống hai dòng thanh lệ. Trương Huân nhìn thấy Trâu Tĩnh thần sắc bi thương, không giống giả bộ, vội vàng giục ngựa tiến lên phía trước, nghiêng đầu nhìn vào trong quan tài gỗ một cái, quả thấy một người sắc mặt trắng bệch nằm trong quan tài, sinh khí đã tuyệt, Trương Huân nhìn thiết kỉ, không phải là Tần Hiệt còn có ai vào đây nữa ? Trương Huân đương thời sắc mặt kịch biến, phiên thân nhảy xuống ngựa, khóc rống lên.

“ Đại nhân, đại nhân ơi”

Phía sau Trương Huân, mấy trăm quan quân rối rít quỳ xuống mặt tuyết, tiếng than khóc vang lên cả một vùng.

Trâu Tĩnh tiến lên một bước, Chu Thương như hình với bóng dán chặt theo sau, Trâu Tĩnh bất đắc dĩ chỉ đành buông bỏ dự định cảnh báo hỗ trợ Trương Huân, thở dài nói : “ Trương đại nhân hãy bớt bi thương, mời đại nhân trước trở về thành triệu tập văn võ bá quan, xuất thành nghênh tiếp linh cữu đại nhân hồi thành.”

Trương Huân thổn thức đứng dậy, hướng Trâu Tĩnh nói : “ Trâu đại nhân hãy tạm đợi một chút, bổn quan liền trở về thành đi triệu tập văn võ bá quan.”

Nói xong, Trương Huân xoay người lên ngựa, hướng trong thành phóng đi, mấy trăm Nam Dương binh tinh nhuệ đang vây quanh nhìn chăm chăm cũng như thủy triều rút vào trong thành.

Uyển thành thành đông năm dặm, có một mảnh rừng rậm, hai cánh chim hoảng sợ đột nhiên từ trong rừng phóng cánh bay ra, khuấy động cả trời tuyết tĩnh lặng.

Ở bên ven rừng, Quan Hối sương đọng đầy mặt, tay nắm chặt trường đao đứng thẳng dưới một gốc tùng, cặp mắt như chim ưng nhìn đăm đăm về phía Uyển thành ở phía trước, đợi khi Chu Thương giết hết Uyển thành văn võ bá quan, chiếm cứ đông môn, Quan Hối sẽ suất lĩnh 200 kỵ binh như lốc xoáy giết ra, lấy thể lôi đình vạn quân đập bằng thủ quân trong thành, để nghênh đón Mã Dục đại quân tiến đến.

Không đến một bữa cơm công phu, xa xa trong thành đã truyền đến tiếng gào khóc hò hét loạn xạ, dưới sự suất lĩnh của Đô Ủy Trương Huân với các Quận thừa, văn võ quan viên lớn nhỏ lưu thủ ở Nam Dương xếp thành hai hàng chỉnh tề, từ trong đông môn chậm chậm đi ra, một mặt khóc lóc một mặt hướng linh cữu Tần Hiệt tiến lên nghênh đón, kham khổ lắm mới khóc đến trước mặt linh cữu Tần Hiệt được.

“ Keng !”

Chu Thương đem song đao từ trên lưng lấy xuống, hung hăng đánh vào nhau phát ra một tiếng kim thiết giao tranh dữ dội, lập tức Chu Thương cũng rống lên một tiếng mãnh liệt vang đến tận trời.

“ Các huynh đệ, giết cầu quan, đoạt thành trì a !”

“ Phốc !”

Chu Thương song đao bay lên, như tên phóng đi, đáng thương cho Nam Dương quận thừa đứng ở trước nhất chỉ là nhất giới thư sinh, bất thành linh không kịp đề phòng đã bị phóng cho rơi đầu, Trương Huân đứng bên cạnh thấy thế thì đại kinh, biết tình thế không ổn, đã không dám ứng chiến, cũng không dám hồi thành, hướng thẳng phía thành bắc lạc hoang bỏ trốn ! Chu Thương phụng mệnh Mã Dục, chỉ ở Uyển thành thành trì, cũng không truy đuổi ngay lập tức, huy quân hướng Uyển Thành chém giết qua.

Chỉ trong chốc lát công phu, trừ Trương Huân lạc hoang bỏ trốn ra, văn võ bá quan Uyển thành không có một chút phòng bị toàn bộ đều bị chém tận giết tuyệt, Chu Thương lại mang một đám lưu khẩu như lang

như hổ xông qua điều kiền, giết vào thành môn, đáng thương cho quan quân thủ thành căn bản không có liệu đến biến động lớn như thế, chỉ gần không đến hai dặm, như thế nào phản ứng cho kịp ?

Đợi đến lúc quan quân trong thành hò hét loạn xạ chạy đến tăng viện, ba trăm người của Chu Thương đã như đinh đóng chặt vào Uyển thành đông môn rồi, văn võ quan viên lớn nhỏ lưu thủ Uyển thành đã bị giết sạch, Nam Dương binh mất đi thống lĩnh chiến đấu lực mười phần chỉ còn có ba, mặc dù người đông thể mạnh, lại rất vất vả mới đối với ba trăm người đến của Chu Thương tạo thành uy hiếp thực chất.

Thủ thành quan quân phát động vài lần bò lên phản kích, đều bị Chu Thương suất quân kích lui, mà lúc này, Quân Hối Thanh Châu doanh thiết kỵ đã đánh đến ngay lập tức, giống như một dòng thiết lưu cuộn cuộn đến Uyển thành, tiếng vó ngựa ầm ầm vang đến tận trời, trong trời đất không còn một chút thanh âm nào khác vang lên nữa, chúng quan quân kinh hoàng ngoảnh lại, hết thấy đều kinh khủng vạn phần, bọn họ rõ ràng cảm giác được mặt đất dưới chân đều đang run rẩy, hoảng loạn.

Chu Thương hạ lệnh một tiếng, chúng lưu khẩu dưới trướng đột nhiên hướng một bên cửa thành tránh qua, bỏ trống con đường mà mới vừa rồi còn tử thủ đến cùng, trong chớp lát lúc quan quân còn đang sửng sốt thì Quân Hối như tòa thiết tháp đã giục ngựa giết đến.

“Giết !”

Gầm lên một tiếng, trường đao Quân Hối quét ngang một cái, ba tên quan quân đang đứng đối diện đã bị chém thành sáu khúc, sau lưng Quân Hối, 200 kỵ binh lưu khẩu ánh mắt nóng rực sát khí, trong tiếng tru dữ tợn, giống như bầy dã thú phát cuồng giục ngựa phóng lên, hàng loạt trăm mã đao đã giơ lên, chiếu lạnh cả vòm trời u ám.

Sau nửa canh giờ, Mã Dục suất chủ lực lưu khẩu đánh đến Uyển thành, 1000 lưu thủ quan quân một phần bị giết, một phần bỏ trốn, còn đại bộ phận đều buông vũ khí đầu hàng, Tám Trăm Lưu Khẩu không mất một tí công sức đã công hãm Nam Dương quận trì Uyển thành.

“Bùi Nguyên Thiệu.”

“Có.”

“Lập tức suất binh đem thủ tứ môn, cấm tiết không cho một người nào ra vào, nếu có kẻ nào tự tiện xông đến cửa thành, bắt phân thanh hồng tào bạch —— đều chém hết !”

“Tuân mệnh !”

“Quân Hối.”

“Có.”

“Suất Thanh Châu doanh lập tức tuần tra ven đường, thông báo toàn thành, toàn bộ mọi người nhất luật phải ở trong nhà, kẻ nào tự tiện ra đường —— giết không tha !”

“Tuân mệnh !”

“Chu Thương.”

“Có.”

“Theo ta trú thủ Thái thú phủ nha .”

“Tuân mệnh !”

“Huynh đệ còn lại, thì hãy nghỉ ngơi, tận tình cướp bóc ! Tối hậu nhớ kĩ một điều, không cho gây họa bần dân bách tính, đi thôi !”

Chúng lưu khẩu hò reo tản ra, Bùi Nguyên Thiệu và Quân Hối cũng đều lãnh quân rời đi, chỉ có Chu Thương suất 50 người vẫn đứng bên người Mã Dục, Mã Dục hít sâu một ngụm lãnh khí, nghiêm nghị nói : “Chu Thương, nay có một sứ mệnh cực kì nguy hiểm, liên quan đến sinh tử tồn vong của Tám Trăm Lưu Khẩu, người có dám tiếp nhận không ?”

Chu Thương thần nhiên nói : ‘ Có gì không dám ?’

Mã Dực trầm giọng nói : “ Dù thập tử vô sinh, vẫn dám đi chứ ?”

“ Có gì không dám !”

“ Tốt !” Mã Dực hét lớn một tiếng, ánh mắt lộ vẻ kích thích, từ trong ngực lấy ra một phong thư tín giao cho Chu Thương, trịnh trọng nói : “ Nay có một phong thư tín, là chính tay cha của đương triều đại tướng quân Hà Tiến Hà Chân viết, còn có Nam Dương Thái Thú Tần Hiệt đầu lâu một khóa, Thái thú ẩn thụ một khóa, người hãy mang theo một thư một ấn một đầu lâu, ngay trong đêm chạy đi Lạc Dương, một khi đến nơi, hãy lấy Tần Hiệt đầu lâu, Thái thú ẩn thụ cùng Hà Chân thủ thư đưa ra, ta đoán quan phủ trên đường tất không dám làm khó dễ, nhất định sẽ sai người hộ tống .”

Chu Thương thần nhiên nói : “ Tuân mệnh !

Mã Dực trầm giọng nói : “ Nếu có thể gặp Đại tướng quân Hà Tiến, hãy báo rằng, trong vòng một tuần khu 2000 con tuần mã đến, nếu không, thì chờ mà nhật xác của cha hắn về !”

“ Tuân mệnh !”

Chu Thương ôm quyền vái chào, chuyển thân ngang nhiên đi khỏi.

Đưa mắt nhìn thân ảnh Chu Thương đi khỏi, Mã Dực tâm tình trầm trọng. Tận tâm mà nói, Mã Dực cho rằng khả năng Hà Tiến khuất phục có thể nói rất nhỏ, 2000 con tuần mã không phải là con số nhỏ, cho dù Hà Tiến thân là đương triều Đại tướng quân, muốn trong thời gian ngắn như vậy chuẩn bị cũng sợ không dễ dàng gì ! Càng huống hồ, đem chiến mã giao cho tặc khấu chính là việc đại nghịch bất đạo, Hà Tiến hấn dám liều làm trái với thiên hạ rộng lớn sao ?

Nhưng, khả năng dù rất nhỏ cũng không hơn không có khả năng, đó sợ rằng chỉ là một phần vạn hi vọng, Mã Dực cho rằng cũng nên phải nỗ lực trăm phần trăm !

Người không lo xa, tắc tắc có họa gần, hiện tại Tám Trăm Lưu Khẩu nhìn có vẻ phong quang vô hạn, thực tế thì lại phải chịu nguy cơ tứ phía.

Tần Hiệt thì chết rồi, Nam Dương binh hiện tại quần long vô thủ, thế tan rã là không thể tránh khỏi, trước khi tân Nam Dương Thái thú nhậm chức, Tám Trăm Lưu Khẩu ở tại Uyển thành vẫn còn an toàn, nhưng sau đó thì sao ? Đại Hán triều đình đương nhiên sẽ không ngồi nhìn Uyển thành rơi vào tay giặc thời gian dài như vậy, tất nhiên sẽ phái quan giỏi tướng tài, tinh duệ quan quân đến trấn áp.

Tần Hiệt bại trận, bại vì không quen với chiến thuật của Tám Trăm Lưu Khẩu, lấy phương pháp đối phó với đám Hoàng Cân tặc tầm nhìn hạn hẹp chỉ biết giữ thành mà thủ trước đây mà đối phó với Tám Trăm Lưu Khẩu của Mã Dực, kết quả chỉ có thể là thất bại như thế, nơi nơi chịu áp chế, chạy theo sau Tám Trăm Lưu Khẩu cho đến chết.

Nhưng, quan quân không phải là lũ ngốc, Hán mạt tam quốc, trong sĩ tộc môn phiệt nhân tài đầy rẫy, chỉ cần không lâu, quan quân sẽ liên tục thuộc với phương thức tác chiến của Tám Trăm Lưu Khẩu, kể đó nghĩ ra kế sách phá giải, đến lúc đó, Tám Trăm Lưu Khẩu còn có thể giống như bây giờ hí lộng quan quân giữa hai lòng bàn tay nữa sao ?

Cùng với đối thủ cường đại, triều đình trọng thị, Tám Trăm Lưu Khẩu sẽ lâm vào đối diện với áp lực sinh tồn càng ngày càng lớn, nếu như không có phương pháp đề cao tính cơ động, thế tất sẽ bị khốn chết tại một góc. Mà muốn đề cao tính cơ động của Tám Trăm Lưu Khẩu, biện pháp thực hiện tốt nhất không có gì bằng là biến Tám Trăm Lưu Khẩu thành một chi thuần kỵ binh ! Đời sau Lưu Khẩu chỉ vương trứ danh Sấm Vương, không phải chính bằng vào một chi thuần kỵ binh mà tiêu diệt được Minh Vương triều sao ?

Đương nhiên, Mã Dực chưa từng nghĩ qua sẽ lật đổ Đại Hán Vương triều, hấn hiện tại chỉ là muốn tiếp tục sống tốt, chỉ như thế mà thôi.

— Thanh Long —

43. Chương 43: Cục Thế Bình Tĩnh

“ Tướng quân ~”

Một con ngựa phóng như bay, từ phía bắc phi nhanh đến, Hoàng Trung đang buồn bực vì tìm không được hành tung của Tám Trăm Lưu Khẩu nhất thời tinh thần rung động, rốt cuộc có tin tức rồi sao ? Sớm từ lúc rạng sáng, Hoàng Trung đã suất đại quân tiến đến Tùy Huyền, nhưng lại phát hiện Tám Trăm Lưu Khẩu đã kéo nhau đi mất tăm rồi, cả tòa Tùy Huyền sớm đã thành một tòa thành trống.

Nhưng rất nhanh, Hoàng Trung liền phát hiện tình huống có vẻ không đúng.

Kị binh này từ phía bắc đến, hơn nữa cũng không phải là thám mã do hãn phái ra, định thần nhìn lại tử tế, đó không phải là tiểu cữu tử Văn Sính của Tần đại nhân đấy sao ? Vì sao lại trở nên chật vật như thế !? Đầu tóc rối loạn, y sam rách nát, trên người còn dính đầy máu, trông như là mới từ trong loạn quân trùng sát đi ra vậy.

Văn Sính giục ngựa vọt tới trước mặt Hoàng Trung, hai tay ghì mạnh cương ngựa, chiến mã chịu đau liền dựng đứng cả thân lên, hai chân sau giẫm lên mặt đất hai lần mới thu trụ được thế xông về phía trước. Ánh mắt Hoàng Trung chợt đánh lại, không ngờ Văn Sính tuổi còn nhỏ mà một thân khí lực lại không hề nhỏ tí nào, kị thuật lại càng tinh trộm, là một nhân tài hiếm có.

“ Văn Sính, ngươi không ở Phục Dương hộ vệ Tần Đại Nhân, như thế nào lại chạy đến Tùy Huyền ?”

Văn Sính thần tình âm đạm, giọng điệu muốn khóc nói : “ Tướng quân, đại sự hỏng rồi !”

“ Đừng kinh hoảng, từ từ nói lại cho ta.”

Hoàng Trung thần sắc đánh lại, Ngụy Hòa và Thái Mạo cũng nghe thấy mà vây cả lại.

Văn Sính thở dài một tiếng, đem hết mọi chuyện phát sinh đêm qua kể lại một lượt, Hoàng Trung ba người nghe xong nhất thời hít một ngụm lạnh khí, tất cả đều lộ vẻ sợ hãi đầy trong mắt ! Cái tên Mã Dược này, đích thực xảo trá dị thường, mọi người cho rằng hãn sau khi tập kích được Tùy Huyền, tất nhiên sẽ thuận thế nam hạ Giang Hạ, ai ngờ lại là đòn nghi binh để đánh ngược về Phục Dương.

Ngụy Hòa tắc sắc nói : “ Tần đại nhân cùng Trâu đại nhân như thế nào rồi ?”

Văn Sính buồn bã nói : “ Tỷ phu bệnh nặng, khốn ở huyện nha vô phương hành động, tại hạ lúc đột phá trùng vây thì Trâu đại nhân cùng mấy trăm tướng sĩ cũng thân hãm trùng vây, chắc ... đã bất hạnh rồi .”

“ Ai !”

Thái Mạo nặng nề giậm chân, trên mặt đầy vẻ ảo não.

Ngụy Hòa quay qua Hoàng Trung, trầm trọng nói : “ Tướng quân, thỉnh nhanh hạ lệnh quay về Phục Dương !”

Thái Mạo vội vàng khuyên can : “ Chậm đã, nếu chúng ta quả thực quay về phía bắc, sao biết được đây lại không phải là quỷ kế của Mã Dược ? Tám Trăm Lưu Khẩu nếu lại quay đầu nam hạ đi tập kích Giang Hạ, thì phải làm sao ?”

Ngụy Hòa hừ một tiếng nói : “ Đó là việc của người Giang Hạ, cùng chúng ta người Nam Dương không có quan hệ !”

Thái Mạo biến sắc, quát : “ Ngụy Hòa ! Ngươi đừng quên ta cũng là người Giang Hạ.”

Hoàng Trung cơ mặt co quắp, cơ hồ nghiêng nát cả hàm răng, hung tợn hét : “ Truyền lệnh, hậu đội cải làm tiên phong, toàn quân quay về Phục Dương !”

Thái Mạo hung hăng nói : “ Muốn quay về thì các ngươi cứ về, lão tử không phụng bồi.”

Hoàng Trung lãnh đạm nói : “ Chũ không lấn khách, tôn giá mời tự rời đi, giá .”

Chỉ lát sau, Hoàng Trung, Ngụy Hòa suất 2000 Nam Dương binh hồi quân bắc thượng, Thái Mạo tất suất 1000 Giang Hạ binh tiếp tục nam hạ, đi đến dãy Lục Nhất cùng Lí Thông, Triệu Từ sở bộ hội hợp không đề cập tới nữa.

Lại là nguyên một đêm vội vã hành quân, rạng sáng hôm sau, đợi lúc Hoàng Trung suất hai ngàn Nam Dương binh mệt mỏi rồi chạy về Phục Dương thì chờ đón bọn họ lại là một tòa thành trông không chút đề phòng ! Toàn bộ Phục Dương thành tứ môn mở rộng, không tiếng quạ kêu, trên đường hành nhân tuyệt tích, gà chó không nghe thấy tiếng.

“ Chuyện gì thế này ? Chẳng lẽ trong này có trá ? ” Ngụy Hòa thần sắc đành lại, trầm giọng nói : “ Không bằng điều tiểu đội sĩ tốt tiến vào thành tra thám.”

“ Ừ ! ” Hoàng Trung đồng ý hạ lệnh : “ Đại quân ở ngoài thành nghỉ ngơi, tam quân tướng sĩ y giáp không được cởi ra, đao không được rời tay ! Văn Sính nghe lệnh . ”

Văn Sính giục ngựa tiến lên phía trước, trầm giọng nói “ Có mặt tướng . ”

“ Lĩnh 200 quân, tiến vào trong thành thám thính, phải chăng có lưu khẩu mai phục . ”

Văn Sính ôm quyền vái chào, cao giọng nói : ‘ Mặt tướng tuân mệnh . ’

Văn Sính lãnh quân lệnh, điểm lấy 200 sĩ tốt từ nam môn Phục Dương tiến vào thành, mà lúc này, Tám Trăm Lưu Khẩu toàn bộ buộc khăn trắng đã chạy đến phía đông Uyển thành mười dặm rồi.

Trong mấy ngày nay, Phục Dương bị chuyển tay luân phiên giữa quan quân và lưu khẩu, bách tính trong thành mặc dù chưa từng tạo phải lưu khẩu đồ độc, nhưng đã rét lạnh tim gan, lần này dù biết triều đình đại quân đánh trở về, lại không có ai dám ra thành nghênh đón. Quan quân vừa đến, biết đâu được lưu khẩu sẽ không theo vào thành nữa ? Quân đội triều đình đã bị lưu khẩu kích bại hai lần, làm sao biết sẽ không có lần thứ ba ?

Văn Sính lục soát toàn thành không hề thu được gì, bèn hạ lệnh cường hoành bắt mười mấy tên bách tính vô tội khảo vấn, dưới sự khảo vấn biết được Tám Trăm Lưu Khẩu đã lâu nhưng về phần đi về nơi nào, đám người Tần Hiệt, Trâu Tinh ở trong thành hạ lạc nơi đâu, nhưng hỏi đi hỏi lại ba lần cũng không ai biết. Thương cảm cho những tiểu dân thấp bé, làm sao biết được bậc quân cơ đại sự như thế ?

Hoàng Trung chỉ đành phải bỏ qua, đại quân lại không dám vào thành trú trát, chỉ ở ngoài thành trát hạ doanh trại, một mặt tăng cường giới bị một mặt phái nhiều thám mã ra bốn phía trinh sát, đến giữa trưa ngày thứ hai thì thám mã mới truyền về một tin kinh thiên động địa — Uyển thành thất thủ ! Cái tin tức này quả thực làm cho hai người Hoàng Trung, Ngụy Hòa cực kỳ hoảng sợ.

Uyển thành không thể nào so sánh với Phục Dương được, Phục Dương chỉ là một toàn tiểu thành nho nhỏ, Uyển thành lại là một tòa quân trì sở tại thành cao hào sâu, có hơn một ngàn Nam Dương binh tinh nhuệ trấn thủ, còn có Đô Ủy Trương Huân tọa trấn, cho dù là tao phải mấy chục vạn Hoàng Cản tặc vây công cũng đủ để chống đỡ mấy tháng, Tám Trăm Lưu Khẩu của Mã Dục cũng không phải là thiên binh thiên tướng, như thế nào lại có thể trong một đêm công hạ Uyển thành cơ chứ ?

Phản ứng đầu tiên của hai người Hoàng Trung, Ngụy Hòa là trong này có trá ? Đợi lúc tàn binh từ Uyển thành đào thoát đến đem cái tin buồn kia báo cho bọn họ thì hai người Hoàng Trung, Ngụy Hòa mới tin tưởng được ! Thật sự có thể nói là sét đánh ngang tai, Tần Hiệt đại nhân không ngờ đã mất đi, Mã Dục tặc tử ghê tởm, cánh nhiên lấy linh cữu của Tần Hiệt đại nhân trả thành, làm ra việc khinh nhục vong linh như thế, cũng chỉ có Mã Dục loại tặc khấu vô sỉ như thế mới có thể làm ra được.

Ngụy Hòa sắc mặt ưu lo, nói : “ Hán Thắng huynh, Uyển thành đã mất, đại nhân đã chết, mọi việc không thể vẫn hồi nữa rồi. Duy có Cức Dương huyện phòng bị hư không, tùy thời có thể tao phải lưu khẩu tập kích, nếu có xui xẻo gì, chúng ta xem như hết đường lui rồi ! Không bằng hồi quân cố thủ, chờ triều đình phái tân nhậm Thái Thú đến, sau đó mới tính tiếp ? ”

Hoàng Trung yên lặng gật đầu, thở dài nói : “ Thôi hết rồi, cũng chỉ làm được như thế nữa mà thôi . ”

.....

Uyển thành cục thế từ từ bình ổn xuống, thân ảnh Quán Hợi và Bùi Nguyên Thiệu đồng thời xuất hiện tại bên ngoài Thái thú phủ nha.

“ Bá Tề, người tìm chúng ta ? ”

Mã Dục gật đầu nói : “ Lão Bùi, người mang một trăm huynh đệ, đem những binh khí đào thải, khí giới dư thừa, còn có thiết khí tịch thu được từ trong các nhà phú hộ, tất cả gom lại cả cho ta.”

“ Thu gom thiết khí ? Cái này là muốn làm gì đây ? Bá Tề, các huynh đệ binh khí đã đủ tinh lương rồi, không cần phải chế tạo nữa đâu .”

“ Câm miệng, bảo người làm cái gì thì đi làm đi .”

“ Tuân mệnh .”

Bùi Nguyên Thiệu bèn ngậm miệng lại, tuy bị Mã Dục chửi mắng, lại không chút phật lòng.

“ Lão Quán, người mang theo trăm huynh đệ, đi thợ rèn trong phường viên trăm dặm xung quanh Uyển thành đều bắt lại hết cho ta .”

“ Tuân mệnh .”

“Còn có, mấy ngày nay phân phái các huynh đệ học cưỡi ngựa, trong vòng một tuần, toàn bộ mọi người đều phải được cưỡi ngựa, nếu không, chờ đến lúc đại quân di chuyển, đừng trách ta quăng chúng lại Uyển thành chờ chết .”

Mã Dục tiếng nói vừa dứt, Bùi Nguyên Thiệu liền buồn bực nói : “ Sao, chúng ta còn phải di chuyển nữa ư ? Lưu ở Uyển Thành tốt hơn a, đây chính là một tòa thành lớn nha, dễ dàng mới đánh hạ được, bỏ đi thiết là đáng tiếc đó ? Kỳ thật cho dù là Phục Dương, ta nghĩ cũng nên lưu lại nhân mã trấn thủ, đến lúc đó tốt xấu gì cũng có đường lui, phải không ?”

Mã Dục lạnh lùng nói : “ Tổng cộng hơn ngàn người, nơi này phân binh, nơi kia trấn thủ, cuối cùng còn có thể còn lại bao nhiêu người, thử nghĩ sao ?”

“ Nhân thủ không đủ có thể đi chiêu binh mà, bách tính phụ cận rất nhiều, chỉ cần đốt hết nhà cửa bọn họ, đoạt hết lương thực bọn họ, bọn họ muốn sống thì phải đi theo chúng ta, trong vài ngày liền có thể tụ tập hàng vạn người rồi, hắc hắc, Trương đại soái, Lưu đốc suất trước kia chín là đều làm như vậy cả.”

Mã Dục hung hăng trừng Bùi Nguyên Thiệu một cái, nghiêm mặt nói : “ Cho nên, Trương Mạn Thành, Lưu Tích bọn chúng đều chết cả rồi đấy !”

Bùi Nguyên Thiệu liền cup mặt xuống, ngậm chặt miệng lại không nói được lời nào nữa.

Mã Dục nhíu chặt chân mày, kiên nhẫn giải thích : “ Ta nói cho các người biết, tại sao lại không thể làm như vậy ! Trương Mạn Thành, Lưu Tích một đám bọn chúng, đích xác có thể trong thời gian ngắn tụ tập đến mấy vạn người, mấy chục vạn người thậm chí là mấy trăm vạn người, nhưng đó cũng phải là quan đội năng chinh thiện chiến, chỉ bất quá là một bầy ô hợp mà thôi. Ngoại trừ lương phí lương thực, hô hào vài hơi thanh thế, bọn họ còn có thể làm được cái gì ? Giống như Trương Mạn Thành, mấy chục vạn người vây công vài ngàn quan quân trấn thủ Uyển thành, đánh hết mấy tháng, chết hết mấy vạn người mới đánh hạ được, đó cũng có thể gọi là quân đội sao !?”

“ Hơn nữa, một khi quy một đội ngũ khổng lồ, triều đình sẽ bắt đầu chú ý đến, đến lúc đó đem hết tinh nhuệ Hán quân trong thiên hạ đến trấn áp, chúng ta lấy cái gì để ngăn cản đây ? Chỉ bằng vào đám ô hợp đó sao ? Dĩnh Xuyên Ba Tài vì sao mà thất bại ? Nam Dương Trương Mạn Thành lại vì sao phải chết, Ký Châu Trương Giác lão đạo cũng đã muốn chết một nửa rồi đấy .”

“Cho nên mới nói, học theo cái đám Trương Giác, Trương Mạn Thành, Ba Tài kia là không có đường sống, hiện tại, con đường sống duy nhất của chúng ta là làm lưu khấu ! Chỉ cần đối ngũ không quá lớn, triều đình sẽ không chú ý, cũng sẽ không điều tinh binh cường tướng đến trấn áp, chúng ta mới có đường sống .”

— Thanh Long —

44. Chương 44: Triều Dã Chấn Động (1)

Lạc Dương, Đại tướng quân phủ đệ.

Mấy ngày nay Hà Tiến cảm thấy trong lòng bứt rứt không yên, liên tiếp mấy ngày đều cáo bệnh không muốn thượng triều, việc này thậm chí đã kinh động cả Linh Đế, sau khi vào Tây Uyển lửa vịnh (một loại hồ nước nóng nhân tạo, để cho thái giám đun nóng nước đem đổ vào trong đầm nước, sau đó lệnh cho mấy trăm cung nữ thoát quang y phục, tiến vào trong nước tắm rửa), vội vàng phái hoạn quan chuyên môn đến ân cần thăm hỏi.

Ngày hôm ấy, Lạc Dương tuyết rơi rất nhiều, Hà Tiến tựa ở một hỏa bồn liêm diêm nằm ngủ, bỗng bị một trận tiếng bước chân dồn dập đánh thức, quay đầu lại, chỉ thấy màn cửa tung lên, Xa Kỳ tướng quân Hà Miêu hốt ha hốt hải chạy vào.

Hà Miêu vừa thấy Hà Tiến, lập tức quỳ rạp xuống đất, khóc nói : “ Đại ca, phụ thân nguy rồi !”

Hà Tiến thất kinh, từ trên hỏa bồn cầm nhục bắn người dậy, tắc sặc nói : “ Nhị đệ, người nói cái gì ! ?”

Hà Miêu dập đầu xuống đất, hoảng hốt nói : “ Đại ca, Nam Dương lưu khẩu phục khởi, tiểu đệ tiếp ứng không kịp, phụ thân ngài đã rơi vào tay giặc rồi .”

Hà Tiến dữ tợn hét : “ Còn sống hay đã chết ?”

Hà Miêu sợ hãi nói : “ Còn tại nhân thế .”

Hà Tiến thở phào một hơi, thần sắc hòa hoãn xuống, tiến lên nâng Hà Miêu dậy nói : “ Chỉ cần phụ thân còn sống, mọi việc còn có thể xử lý được, nhị đệ nhanh nhanh đứng dậy, từ từ kể lại mọi việc cho ta nghe.”

Hà Miêu bò dậy, cùng Hà Tiến đến bên cạnh hỏa bồn ngồi xuống, lòng còn sợ hãi nói : “ Tiểu đệ phụng mệnh đại ca, không dám chậm trễ, cùng Trung quân giáo úy Viên Thuật suất 500 quan quân cả đêm chạy đi Phục Dương lão gia (nhà cũ ở Phục Dương), chuẩn bị nghênh tiếp phụ thân hồi kinh, ai ngờ nhân mã vừa mới qua Lỗ Dương, liền gặp phải Tín sứ của phụ thân phái đi Lạc Dương báo tin cho đại ca.

Hà Tiến nhíu mày nói : “ Tín sứ của phụ thân phái ra, người đó ở đâu ?”

Hà Miêu ảm đạm nói : “ Tín sứ lưng trúng ba mũi tên, sau khi nói ra Phục Dương biến cố liền khí tuyệt thân vong rồi .”

“ Tín sứ trước khi lâm chung nói cái gì ?”

“ Tín sứ nói, Phục Dương huyện lệnh Trần Chấn cả tin Tào Duyệt Lý Nghiêm, khinh địch mạo tiến, kết quả Lý Nghiêm binh bại ở Mục Mã Pha, ngược lại còn bị Tám Trăm Lưu Khẩu thừa dịp đoạt mất Phục Dương, huyện lệnh Trần Chấn, phụ thân cùng một loạt quan viên lớn nhỏ không kịp chạy trốn toàn bộ đều bị rơi vào tay giặc .”

Hà Tiến tắc sặc nói : “ Đáng hận thay Trần Chấn, đáng hận thay Lý Nghiêm, làm cho phụ thân ta rơi vào hiểm cảnh, ta thề sẽ giết chúng, sẽ giết hết bọn chúng .”

Hà Miêu thấp giọng nói : “ Thật ra, Phục Dương thất thủ toàn bộ cũng không phải do Trần Chấn và Lý Nghiêm, Nam Dương Thái Thú tội càng lớn hơn .”

“ Tần Hiệt, nói vậy là ý gì ?”

“ Sau khi Chu Tuyền đánh tan Nam Dương Hoàng Cân chủ lực, một nhóm Hoàng Cân tàn binh bại trận bỏ trốn đến dãy núi Tinh Sơn, vốn đã bị Tần Hiệt suất Nam Dương binh vây quanh trùng trùng, ai ngờ, Tần Hiệt khinh địch đại ý, lại bị Hoàng Cân tàn binh thừa dịp đêm tối chạy thoát đến Phục Dương, mới có cảnh Lý Nghiêm bại trận, Phục Dương thất thủ .”

“ Nguyên lai là như thế !” Hà Tiến phẫn hận nói : “ Tần Hiệt thất phu ! Trước đã đánh mất quân trì Uyển thành, nếu không có yểm hoạn ngăn trở, ta đã giết từ lâu rồi, như thế nào nay lại để đánh mất Phục Dương cơ chứ ? Đáng ghét ! Đáng hận ! Lần này ta thề phải giết hắn, phải giết chết hắn !”

Hà Miêu bùi ngùi thở dài, nói : “ Đại ca không cần tức giận, Tần Hiệt đã chết nhiều ngày nay rồi .”

“ Ách”

Hà Tiến lại ngạc nhiên thêm một lần nữa, sững sờ nhìn Hà Miêu, không biết Hà Miêu còn có bao nhiêu tin tức làm cho hắn chấn kinh còn chưa nói ra đây, lúc ấy mới bốc hỏa nói : “ Nhị đệ, có cái gì thì nói nhanh đi, úp úp mở mở muốn ta tức chết phải không ?”

Hà Miêu quay đầu ra ngoài cửa, dữ tợn hét : “ Mang hắn lên đây !”

Hỗn độn tiếng bước chân vang lên, màn cửa tốc lên, hai tên Hán quân hùng tráng đã áp giải một tên Hán tử càng thêm hùng tráng ngang nhiên tiến vào, hán tử nọ ngũ đại tam thô, ánh mắt sắc bén, vừa nhìn liền biết người đến là một thảo mãng anh hào vùng tam sơn ngũ nhạc, sau lưng hán tử còn có đi theo một tên Hán quân khác, trong tay bâng một cái mộc hạp tử, bên trong không biết là đựng cái gì ?

Hà Tiến lẫm nhẫm nói : “ Nhị đệ, đây là người phương nào ?”

Không đợi Hà Miêu trả lời, Chu Thương đã thần nhiên đáp lại “ Mỗ, chính là Ngưu Đầu Sơn Chu Thương, nay là làm một tên tiểu đầu mục dưới trướng của Tám Trăm Lưu Khẩu Đại đầu lĩnh Mã Dược .”

Hà Tiến biến sắc nói : “ Nguyên lai chính là tặc khấu, như thế nào còn không lòi ra chém đầu ! Nhị đệ, người sao lại mang hắn vào trong phủ ? Chẳng lẽ không sợ yểm hóa biết được, thừa cơ sinh sự sao ?”

Hà Miêu vội vàng khuyên can : “ Đại ca không được giết nha, giết rồi thì phụ thân ngài cũng không còn mạng đó ! Đợi nghe hắn nói xem như thế nào đã ?”

Chu Thương hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói : “ Mỗ phụng mệnh Đại đầu lĩnh Mã Dược, đến Lạc Dương hướng Đại tướng quân Hà Tiến hiến Tần Hiệt thủ cấp một khóa, Nam Dương Thái Thú ẩn thụ một khóa, lệnh tôn gia thư một phong, cũng đồng thời chuyển cáo, nếu không thể trong vòng một tuần khu quân mã 2000 con đến Nam Dương, vậy thì chờ nhật xác của lệnh tôn đi.”

“ Ngươi !”

Hà Tiến hét lớn một tiếng, đưa tay chỉ Chu Thương, trong mắt sát cơ đại thịnh, nhưng một chữ giết này rốt cuộc cũng không thể quát ra. Hà Tiến mặc dù vốn là một nhà hàng thịt ở Nam Dương, nhưng lại có tiếng hiếu thảo. Có một hôm lão phụ chuyển bệnh, hô hấp trì trệ, Hà Tiến lại dám cúi xuống hút mũi, được ba ngụm ứ huyết, bệnh của phụ thân nhờ thế mà khỏi, chuyện đó truyền ra, mọi người đều tán thưởng, được Linh Đế với triều đình khâm tứ cho một khối cẩm biên “ Thiên hạ giai mô” (Gương của thiên hạ)

Chu Thương không hề sợ hãi, thần nhiên nói : “ Ta ta cái gì ? Giết thì giết, mỗ chả sợ đâu .”

Hà Tiến sắc mặt trở nên tái bệch, cuối cùng thở ra một hơi, phát tay nói : “ Bỏ đi, đem hắn mang xuống trong cũi cẩn thận, không được để chạy thoát .”

“ Tuân mệnh .”

Hai tên Hán quân gầm lên một tiếng, áp giải Chu Thương rời khỏi, Hán quân đang bâng thủ cấp Tần Hiệt nhìn Hà Miêu một cái, Hà Miêu thấy Hà Tiến không hề có hứng thú để ý đến Tần Hiệt thủ cấp cũng bèn phát tay, Hán quân nọ bèn bưng mộc hạp rời khỏi theo.

Hà Tiến chấp hai tay sau lưng, gấp đến độ giống như kiến bò chảo lửa, sâu mi khổ kiếm nói : “ 2000 quân mã ! Tặc khấu đích thực khẩu khí to lớn, đúng rồi, đám tặc khấu này tên gọi là gì ? Đại đầu lĩnh bọn chúng tên gọi là gì ?”

Hà Miêu đáp : “ Đại ca, đám tặc khấu này tự xưng là Tám Trăm Lưu Khẩu, còn có một mặt tinh kỳ, làm ra vẻ rất là ghê ghớm, về phần tặc tù (tù = thủ lĩnh), họ Mã tên Dược, biểu chữ Bá Tề, tự xưng vốn là Phục Ba Tướng quân Mã Viện hậu nhân .”

Hà Tiến cả giận nói : “ Tám Trăm Lưu Khẩu ? Mã Dược Mã Bát Tề ? Phục Ba Tướng quân hậu nhân ? Thực sự là có cái lí này ư ! Một khi rơi vào tay ta, tất sẽ bị lăng trì !”

Hà Miêu đứng ở một bên liên mồm hô đúng, không dám buông miệng.

Hà Tiến đi qua lại vài vòng, đột nhiên dừng lại hỏi : “ Nhị đệ, việc này còn có ai biết được ?”

Hà Miêu nói : “ Ngoại trừ Trung quân Giáo úy Viên Thuật cùng ba tên thân vệ vừa rồi, còn có một nhóm quan viên địa phương ở Lỗ Dương biết .”

Hà Tiến trên mặt xẹt qua một tia ngoan lạt, thản nhiên nói : “ Lập tức giết hết ba tên thân vệ, cũng phái người hành thích đám người trù lý Lỗ Dương, cuối cùng là Trung quân Giáo úy Viên Thuật, hắn là con của Tư Không Viên Phùng, Viên gia tứ thế tam công, trong triều căn cơ thâm hậu không thể khinh động, ta sẽ đích thân đang môn, Viên Phùng vốn thống hận quyền yêm (chỉ bọn thái giám) nhất định sẽ tương trợ !”

Hà Miêu cả kinh nói : “ Đại ca ý muốn làm cái gì ?”

Hà Tiến thở dài nói : “ 2000 con quân mã, trong nhất thời từ chỗ nào mã chuẩn bị bây giờ ? Cho dù chuẩn bị đủ quân mã, thực sự dám cấp cho Tám Trăm Lưu Khẩu sao ? Đây là tội tư thông ngoại tặc, là họa tru di cửu tộc đó nha ! Phụ thân không cứu được, chỉ đành giết hết người biết chuyện, để tránh khỏi tiếng chửi thửi chết không cứu, bất trung bất hiếu thôi .”

Hà Miêu cả kinh nói : “ Đại ca không thể được, tiểu đệ vào Lỗ Dương gặp tặc nhân Chu Thương thì đã đi ngang qua phố, ngang qua mấy huyện của Nam Dương, Nhữ Nam rồi, người biết rất nhiều, giết cũng không hết đâu.

Hà Tiến nhìn trời thở dài nói : “ Cứu cũng không được, không cứu cũng không được, phải làm thế nào đây ?”

.....

Tư Không phủ.

Viên Phùng đang đứng trước cửa sổ thư phòng thưởng tuyết, cầm bút phóng tác, bỗng nghe ngoài cửa tiếng giáp trụ vang lên, quay đầu lại, chỉ thấy Viên Thuật đang hiêng ngang đi vào.

Viên Phùng vui vẻ nói : “ Nhi đã về rồi sao ? Đã nghênh đón Hà lão thái gia quay về đây rồi chưa ?”

Viên Thuật đáp : “ Hà lão thái gia thân rơi vào tay giặc, đã không cứu được rồi .”

Viên Phùng cả kinh nói : “ Sao lại như vậy ?”

Viên Thuật liền đem việc trên đường gặp Hà Chân tín sứ cùng Chu Thương tỉ mỉ kể lại một lượt, Viên Phùng nghe xong đầu đuôi lập tức kinh hãi nói : “ Nhi có tính mệnh cho ưu rồi ! Đại tướng quân mặc dù có hiệu danh, thực tế hắn là người tính tình bạc bẽo, nay thấy cứu không được Hà lão thái gia, tất sẽ giết hết người biết chuyện để diệt khẩu, để duy trì cái danh hiệu nghĩa .”

Viên Thuật nói : “ Không sao, tặc tù Mã Dược cũng không phải hạng người dễ chơi, thứ tặc ấy sớm đã có cách ứng đối. Tặc nhân Chu Thương trên đường bắc thượng, đã qua vài quân của hai huyện, việc Hà lão thái gia bị cầm tù, bách tính gần xa không có người nào không biết, Hà Tiến dù là đương triều Đại tướng quân, cũng không thể giết sạch toàn bộ thân sĩ bách tính mấy huyện của hai quận được.”

Viên Phùng nói : “ Thực sự có việc đó sao ?”

“ Đúng vậy .”

“ Nói như thế, tặc tù Mã Dược của Tám Trăm Lưu Khẩu, xem ra cũng tâm kế thâm trầm, không dễ dàng đối phó như đám vô dụng Trương Mạn Thành, Triệu Hoảng, may mắn sự tình này cùng chúng ta Viên gia vô can, vậy để người khác lo đi.”

Viên Thuật chớp chớp mắt, cười nói : “ Phụ thân, hiện tại Tám Trăm Lưu Khẩu đích xác cùng ta Viên gia vô can, nhưng rất nhanh sẽ cùng Viên gia ta có quan hệ rồi .”

Hiếu con chỉ có cha, vừa thấy Viên Thuật có biểu tình như thế, Viên Phùng nhất thời trong lòng chột tỉnh, giật mình nói : “ Nay Tần Hiệt đã chết, Nam Dương Thái thú khiếm khuyết, nhi ý muốn mưu lấy chức Nam Dương Thái thú sao ?”

Viên Thuật cao giọng nói : “ Đúng vậy, còn thỉnh phụ thân và các thúc phụ thượng tấu thiên tử, mới thành việc này được.”

— Thanh Long —

45. Chương 45: Triều Dã Chấn Động (2)

Viên Phùng khuyên nhủ : “ Với khả năng của Tần Hiệt thống lĩnh dân chúng Nam Dương như vậy lại không phải là địch thủ của Mã Dược Tám Trăm Lưu Khẩu, nhi nếu làm Nam Dương Thái thú, làm sao ứng đối được ?”

Viên Thuật không cho là đúng nói : “ Tần Hiệt bại trận, tội đó không phải do Nam Dương dân chúng, chúng lại không biết cách nhìn người. Nhi đã nghe ngóng nhiều nơi, đối với đạo dụng binh khác người của Mã Dược Tám Trăm Lưu Khẩu cũng hiểu một ít, chúng đến đi như gió, một ngày có thể bốn hành trăm dặm, liên tục lưu thoán cũng không chiếm thành mà thủ, chuyên chọn lúc Nam Dương binh thủ bị hư không mà phát động tập kích bất ngờ, hành động luôn luôn đặc thủ, Nam Dương binh chính muốn tìm đánh một trận mà không thể được.”

Viên Phùng nói : “ Thiên hạ rộng lớn, châu quận đông đúc, nơi có thể cho nhi thân triển thủ cước rất nhiều, nhi vì sao cứ chọn nơi Nam Dương hung hiểm ấy, muốn cùng hãn tặc Mã Dược ấy đánh một trận sinh tử sao ?”

Viên Thuật trong mặt hiện lên một tia xảo trá, không trả lời mà hỏi ngược lại : “ Không biết phụ thân đối với thiên hạ đại thế hiện này có cái nhìn thế nào ?”

“ Hoàng Cân tuy diệt, phủ hoạn càng mãnh liệt, tình hình bi đát, sức không thể chống đỡ được nữa rồi.” Viên Phùng thở dài nói : “ Tông Chính Khanh Lưu Yên lúc trước đã thượng tấu thiên tử, thỉnh khôi phục lại châu mục thiết chế ở các châu quận để lấy toàn lực trừ giặc, trong triều đình đều là đám người tầm nhìn hạn hẹp, lại có lũ yểm hóa Trương Nhượng, Triệu Trung tham lam ở trong thổi gió góp lửa, ta xem bệ hạ hình như có vẻ ứng chuẩn, há không biết lệ này mà ban ra, tất phiên trấn cát cứ, hoàng quyền băng lạc, nước chảy ra nước sao ?”

Viên Thuật lại không cho là đúng nói : “ Nay để thất suy vi, đẳng cố hoành hành, các nơi môn phiệt nổi lên, lấy châu mục, chiếm phiên trấn, đó là xu thế tất yếu, ta Viên thị nếu không thừa thế mà nổi lên, tất bị người khác trừ bỏ ! Nay Nam Dương nhất địa, lưu khẩu hoành hành, nhìn có vẻ hung hiểm vạn phần, chắc gì đã không có cơ hội, Tám Trăm Lưu Khẩu như một cơn lũ lớn, nếu như ngạnh ngăn trở thế tất bị chúng chìm chết, nhưng nếu nhân thế lợi đạo, thiện gia lợi dụng(DG : ý nếu lợi dụng khôn khéo), chắc gì đã không phải là một cổ trợ lực.”

Viên Phùng thần sắc âm trầm bất định, nhìn Viên Thuật thật lâu không nói gì, một hồi lâu sau mới thở dài nói : “ Nhi đã trưởng thành rồi. Vi phụ cũng đã già, không còn ở lâu tại nhân thế, hị vọng trùng hưng của Viên thị, nằm hết ở con Bồn Sơ vậy.”

Viên Thuật liền quỳ xuống trước mặt Viên Phùng, thành khẩn nói : “ Xin phụ thân thanh toán.”

Viên Phùng nhẹ nhàng vuốt cằm, trong mặt hiện lên một tia vui mừng, sinh con như thế, chết cũng không hối tiếc a.

Ngay lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng quân gia bẩm báo : “ Lão gia, Đại tướng quân quá phủ tới chơi .”

.....

Hôm sau, Linh Đế đã rất lâu chưa từng tảo triều bởi Hà Hoàng hậu quá mức cầu khẩn, không thể làm gì khác hơn là phải thức dậy từ sớm tham dự đình nghị.

Trong tiếng chuông trống vang dội, tam công cửu khanh, văn võ bá quan đều xếp hàng từ từ vào điện, dập đầu bái lạy, sau khi tam hô vạn tuế, hoàng đế miễn lễ mới đứng dậy xếp thành hàng hai bên kim loan điện. Trung thường thị Trương Nhượng đem phát trần trong tay vung lên, bước lên trước một bước, gần giọng thét lớn : “ Có việc sớm tấu, không có việc bãi triều ~~”

“ Thần có điều thượng tấu .”

Trương Nhượng tiếng nói vừa dứt, Tư Không Viên Phùng đã rời hàng bái lạy ở trên đàn trì*.

* đàn trì : hàng sơn son ở giữa đại điện

Viên thị tứ thế tam công, Viên phùng lại là trọng thần trong triều, Linh Đế không dám chậm trễ, bèn chính nhan duyệt sắc nói : “ Ái khanh mau mau bình thần, sở tấu chuyện gì ?”

Viên Phùng khổ cực đứng dậy, lại khom lưng cúi người thật sâu, tiếng nói lạnh lạnh nhất thời vang khắp đại điện : “ Hoàng Càn tặc khấu tro tàn phục khởi, Tám Trăm Lưu Khẩu quét khắp Nam Dương, trọng chiếm Uyển thành, thậm chí ngay cả Đại tướng quân lão phụ thân, đương kim quốc trượng cũng rơi vào tay giặc ! Nam Dương Thái thú Tần Hiệt, hành sự quá mức tự tư, Hoàng Càn sơ loạn đã đánh mất Uyển thành, luận tội vốn đang chém đầu, nhưng mà Trung nhượng thường Trương Nhượng cầu tình thay cho hần, vẫn cho cơ hội lưu lại làm giữ chức Thái thú để lấy công chuộc tội, dẫn đến việc hôm nay. Thần tấu xin để Đình úy thự tra xét Trung thường thị Trương Nhượng tội xét xử bất minh, dùng người không xứng.”

Trương Nhượng đứng trên ngọc giai (bậc thềm trên bệ rồng) nghe thấy thế cả kinh, hoảng hốt quỳ trước Linh Đế ngự tọa, kinh hô : “ Viên Tư Không ngậm máu phun người, lão nô oan ức quá .”

Trương Nhượng tiếng nói vừa dứt, Tư Đồ Viên Ngỗi, Thị Trung Vương Doãn, Thị Trung Thái Ung cùng mười mấy vị công khanh đại thần đều đồng thời rời khỏi hàng quỳ dưới đàn trì, cao giọng nói : “ Chúng thần tấu thỉnh bệ hạ hạ lệnh cho Đình úy thự triệt tra việc này !”

Linh Đế nhướng mày, việc này thực sự nan giải a. Trung thường thị Trương Nhượng cùng Triệu Trung là người hần tín nhiệm nhất, nếu bên người mất hai người này phụng thị, ngay cả ăn cơm cũng mất ngon. Mà Viên Phùng, Viên Ngỗi cùng văn võ bá quan đứng sau lưng, hần lại cũng không muốn đắc tội bên đó !

Linh Đế mặc dù ngu dốt, nhưng cũng biết rõ đạo trước phải biết rõ lai long khứ mặc của sự tình (ý như biết rõ đầu đuôi)

“ Liệt vị ái khanh bình thần, Viên Tư Không mới vừa rồi nói, trẫm nghe thấy quả thực rất mê hoặc, có thể nói lại cụ thể hơn không ?”

Viên Phùng nói : “ Bệ hạ, Trương Nhượng dùng người không xứng, Nam Dương Thái thú Tần Hiệt chễm chệ chức trách, Nam Dương quận phủ loạn đã tro tàn phục khởi, Bát Bách Lưu Khẩu là một chi Hoàng Càn tặc khấu nổi lên cực kỳ hung ngoan đáng sợ, Nam Dương binh lữ chiến lữ bại, các huyện Phục Dương, Tùy Huyền nhiều nơi bị hủy hoại, hiện tại thậm chí ngay cả quận trì Uyển thành cũng lại lần nữa rơi vào tay giặc, toàn bộ Nam Dương quận lại trì (bộ máy hành chính) tan rã, bách tính bỏ huyện, cục thế đã rối loạn không chịu nổi rồi !”

Linh Đế nghe vậy ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới ách nhiên mỉm cười nói : “ Ái khanh đang cùng trẫm nói giỡn sao ? Lấy khơi khơi tám trăm lưu khẩu lại có thể đoạt lấy quân trì đại thành có trọng binh trú phòng, việc này ai mà dám tin chứ ? Sợ rằng chỉ có hài tử ba tuổi mới tin được thôi.”

Trong văn võ bá quan không ít người cũng cười theo, bọn họ cùng Linh Đế giống nhau không muốn tin vào tin tức này, đều nghĩ Tư Không Viên Phùng cùng Tư Đồ Viên Ngỗi quá mức lỗ mãng rồi, cho dù muốn hất đổ đám người Thập thường thị, cũng không thể biên tạo ra chuyện hoang đường khó tin như thế a, ít nhất phải tìm việc nào giống như tội trách mới phải.

Trương Nhượng trong lòng thầm hô một tiếng may mắn, lúc ấy liền lãnh ngon phản kích nói : “ Bệ hạ, Viên Tư Không đây là muốn vu tội cho thần, không từ lời nào a. Tần Hiệt người này lão nô cũng có biết qua, tinh minh lão luyện, rất có tài cán ! Tuy từng đánh mất Uyển thành, nguyên do trong đó lão nô cũng đã hướng bệ hạ cụ thể giai thích qua rồi .”

Linh Đế khoát tay nói : “ Việc này trẫm cũng đã biết, Tần Hiệt lấu mấy ngàn người chống chọi mấy chục vạn Hoàng Càn, có thể kiên thủ đến mấy tháng trong điều kiện khó khăn vậy cũng đáng khen rồi, đổi lại là người khác, chỉ sợ ngay cả một ngày cũng không thủ nổi ! Tần Hiệt không những vô tội, ngược lại còn có công mới đúng, nếu như quận thú các nơi đều có thể như Tần Hiệt trấn thủ đến cùng, Hoàng Càn lưu khẩu lại có thể đáng sợ sao ?”

Viên Phùng dập đầu xuống đất, vang lên tiếng đông đông, hô to nói : “ Lão thần sở ngôn, câu câu đều là thật, nếu có nửa lời hư ngôn, cam nguyện thụ lăng trì khốc hình !”

Linh Đế do dự không tin nói : “ Nếu như thật có việc này, vì sao không thấy dịch báo ? Tư Không từ đâu mà biết được ?

Viên Phùng nói : “ Tiểu huynh hôm trước từng theo Xa kỵ tướng quân đi Nam Dương, thần mới biết được.”

“ Đúng rồi, ái khanh vừa rồi có từng đề cập, thậm chí ngay cả quốc trượng cũng rơi vào tay giặc.” Linh Đế đem ánh mắt ném về phía Hà Miêu, hỏi : “ Hà ái khanh, việc này có thực không ?”

Hà Miêu rời hàng nói : “ Thực có việc này .”

Linh Đế không vui nói : “ Quốc trượng thân rơi vào tay giặc, việc này không phải là chuyện đùa, tại sao không tấu sớ ?”

Hà Miêu thông dong nói : “ Thần đang muốn tấu sớ chương, không ngờ lại bị Viên đại nhân đoạt trước một bước .”

Trương Nhượng thấy Linh Đế hình như có ý tin tưởng, nhất thời vội nói : “ Bệ hạ đứng vội tin lời sàm ngôn, việc này là Hà Miêu cùng Viên Phùng đã thông đồng trước muốn vu hãm lão nô, lão nô oan uổng quá .”

Trương Nhượng cũng là gặp đến độ tối tăm mặt mũi, vốn xét người bắt mình, dụng người không xứng chỉ là việc nhỏ, nhiều nhất là chịu Hoàng đầu trước triều trách phạt vài câu, tuyệt không có thể có việc giao cho Đình úy thự điều tra. Nhưng Trương Nhượng hoành hành bạt hổ đã quen, thấy có người dám trên triều tấu hấn, hơn nữa việc Tám Trăm Lưu Khẩu chiếm lấu Uyển thành quả thực không thể nào tưởng tượng nổi, cho nên vốn có thể dùng để phản kích, không những chứng minh việc bao che Tần Hiệt tội trạng, mà còn cần ngược lại bọn cực kì ngu xuẩn kia một cái, thanh xưng Hà Miêu cùng Viên Phùng thông đồng từ trước vu miệt hấn, nhưng lúc này lại đem chính mình đẩy vào tuyệt lộ.

“ Báo ~~~”

Trương Nhượng tiếng nói vừa dứt, ngoài điện đột nhiên vang lên một hồi hiệu thanh vang dội, thanh âm lúc xa lúc gần, dần dần xuất hiện bên ngoài kim loan điện, chợt, một tên vũ sĩ bộ dạng phong trần xuất hiện trong bách quan thị dã, rầm một cái quỳ lạy ở bên ngoài hoàng môn, tiếng kim chúc cùng nền đá giao nhau phát ra thật lâu mới hết.

“ Nam Dương cấp báo !”

Võ sĩ cửa quỳ xuống, liền đem hoàng lãng bao trên lưng cởi xuống, lấy hai tay nâng cao khỏi đầu.

Trương Nhượng nhất thời biến sắc, Linh Đế anh mắt ngừng lại, trầm giọng nói : “ Trình lên đây !”

Sớm đã có Hoàng môn thị lang từ trong tay võ sĩ tiếp lấy đề báo, chớp mắt đã vượt qua đan trì, tiến đến dâng dưới kim giai, lại có hoạn quan tiếp lấy, trình lên trước án của Linh Đế.

Linh Đế đọc lướt qua xong, đột nhiên từ long ý đứng bật dậy, khó có thể tin nói : “ Thực có việc này ư ? Thực có việc này ư ! Khởi khởi tám trăm lưu khẩu thất sự đoạt mất Uyển thành ư ? Thực sự đoạt mất Uyển thành ư !”

Trên kim loan điện, văn võ bá quan tất cả đều biến sắc, quả thực không dám tin tưởng vào lỗ tai của chính mình. Hoàng Cẩn tắc khẩu ô hợp chỉ chúng, cho dù mấy vạn nhân chúng cũng luôn luôn bị quan quân truy sát không ngừng, nay lấy khởi khởi tám trăm người, lại công hạ quận trị đại thành do quan quân trọng binh trú thủ, thật sự là hải nhân a !

Trương Nhượng sở đến run lên, cuồng quát quỳ khóc nói : “ Lão nô có mắt không trông, tin lầm Tần Hiệt tiểu nhân, dẫn đến gây họa cho Đại Hán giang sơn xã tắc, tội đáng muôn chết .”

“ Xin bệ hạ đem Trương Nhượng đưa cho Đình úy thự điều tra !”

Viên Phùng lại thừa cơ ném đá xuống giếng.

“ Xin bệ hạ đem Trương Nhượng đưa cho Đình úy thự điều tra !”

Đám người Viên Ngỗi, Vương Doãn, Thái Ung cũng thuận thế góp lời.

“ Xin bệ hạ đem Trương Nhượng đưa cho Đình úy thự điều tra !”

Lần này, văn võ quan viên hơn một nửa đều đứng ra, chính nghĩa lẫn nhiên cầu xin trừng trị Trương Nhượng, Trương Nhượng luôn luôn phi dương bạt hổ lúc này lại giống như một con mèo nhỏ đáng thương, quần lấy dưới chân Linh Đế dập đầu run lên cầm cập. Vô luận bản thân trước đây hiền hách như thế nào, vô luận bản thân trước đây kiêu ngạo như thế nào, Trương Nhượng bất quá chỉ là hoàng thất gia nô, một khi mất đi thánh sủng, toàn bộ quyền thế của hắn trong khoảnh khắc liền sẽ hóa thành hư vô.

— Thanh Long —

46. Chương 46: Triều Dã Chấn Động (3)

Linh Đế đang lúc khó nghĩ thì đột nhiên nhớ tới quốc trưởng Hà Chân cũng rơi vào tay giặc, lúc ấy liền cấp trung sanh trí (ý như cái khó ló cái khôn), nói tránh đi : “ Trương Nhượng xét người bất minh, dụng người không xứng chỉ là việc nhỏ, trầm tự có xử trí, hiện bây giờ quốc trưởng thân trong tay giặc, như chỉ mảnh treo chuông, mới là việc lớn, chúng khanh có lương sách gì có thể cứu tính mạng của quốc trưởng không ?”

Hà Miêu tấu : “ Gia phụ tuy thân trong tay giặc, nhưng tạm thời tính mạng vô ưu, có điều.....”

Linh Đế vội vàng nói : “ Có điều thế nào ?”

Hà Miêu đáp : “ Có điều tặc tù Mã Dục phóng ra lời là nếu không thể trong vòng một tuần khu 2000 con quân mã đến Uyển thành, tất gia phụ tính mạng không còn .”

Linh Đế nói : “ Không phải là 2000 con quân mã thôi sao, cho hắn là được ! Mấy ngày trước Lương Châu Thứ sử Cảnh Bĩ không phải vừa mới đưa tới một lượng Tây Lương quân mã sao, vậy khu cho chúng đi .”

Hà Tiến vội vàng rời hàng tấu : “ Bệ hạ không thể thế được, 2000 con Tây Lương quân mã này chính là vì tổ kiến Tây viên kỵ binh doanh mà chuẩn bị, không thể vì gia phụ mà ảnh hưởng đến quốc sự được .”

Linh Đế không cho là đúng nói : “ Quân mã là việc nhỏ, để Cảnh Bĩ hiến một lượng nữa là được thôi, tính mệnh quốc trưởng mới là việc lớn, nhất định không thể chậm trễ, Đại tướng quân đừng đa nghĩ nữa, việc này cứ như thế mà làm ha .”

Hà Tiến sầm sẫm nói : “ Thần, làm người tự tự lại thất trách, để cho lão phụ tao phải kiếp nạn này, là tội bất hiếu, khu quân mã đổi lấy mạng cha, là người vì việc nhà mà bỏ phế quốc sự, là tội bất trung, bệ hạ chẳng lẽ muốn đẩy thần vào tội bất trung bất hiếu sao, thần cũng không còn mặt mũi nào để đứng giữa trời đất nữa, nay chỉ có chết mà thôi !”

Nói xong, Hà Tiến tiến lên trước hai bước, bất ngờ ở trước điện rút bảo kiếm ra đặt ngang trên cổ của mình, ý muốn tự tận.

Linh Đế kinh hãi thất sắc, vội vang vung vẫy hai tay, khấn trương nói : “ Đại tướng quân đừng vội xúc động, mọi việc đều có thể thương lượng, mọi việc đều có thể thương lượng được mà.”

Văn võ bá quan trên điện tất cả cũng đều biến sắc, trong lòng cảm thán không thôi, Đại tướng quân đã có hiếu danh, từng vì lão phụ mà không hiềm dơ bẩn, nay lại vì không muốn vì việc nhà mà làm bê trễ việc nước, thậm chí không tiếc lấy cái chết để ngăn thiên tử, thực sự là phong phạm quốc sĩ.

Hà Tiến tắc sặc nói : “ Bệ hạ đừng đề xuất việc khu quân mã để cứu gia phụ nữa, thần liền thôi .”

Linh Đế khấn trương nói : “ Vậy phải làm thế nào mới tốt được ?”

Linh Đế đang thúc thủ vô sách thì Tư Không Viên Phùng đột nhiên rời hàng tấu : “ Bệ hạ, thần có một kế, vừa có thể cứu hồi quốc trưởng lại vừa có thể miễn trừ bản khoản của Đại tướng quân .”

Linh Đế vui mừng nói : “ Ái khanh mau mau nói ra .”

Viên Phùng chỉnh lại y quan, không hoảng không vội nói : “ Thần thường nghe thấy thế gian có một loại kỳ vật, tên là bã đậu, mà thất ăn vào sẽ bị tiêu chảy không ngừng, bước đi không nổi, không bằng trước khi đem hiến quân mã, bí mật đem bã đậu thành thảo liệu đồng thời đem tiến hiến, tặc khẩu chẳng biết lợi hại, nhất định sẽ lấy bã đậu cho ăn, đến lúc đó, 2000 con quân mã không những không thể để tặc khẩu sử

dụng, ngược lại trở thành gánh nặng, nếu lúc này có được một viên hổ tướng, dẫn vài ngàn tinh binh đột nhiên tập kích, Tám Trăm Lưu Khẩu có thể phá rồi .”

Linh Đế kích động nói : “ Hay, hay thật ! Kế này thật thâm diệu, thâm đặc tâm trầm, ái khanh quả nhiên không phụ trăm kì vọng, quốc trượng được cứu rồi .”

Viên Phùng thần nhiên nói : “ Nếu quốc trượng quả thực được cứu, thần cũng không dám cư công .”

Linh Đế ngạc nhiên nói : “ Điều này là sao ?”

Viên Phùng đáp : “ Thật không dám giấu diếm, kế này là do tiểu khuyển sở hiển, lúc đầu thần tưởng rằng vô cùng bí lậu khó có thể nêu trên đại diện thanh nhã, nay nghĩ bộ hạ đang nóng ruột, Đại tướng quân âu lo, nên mới nhớ đến, không quản xấu hổ mà hiển sách .”

Linh Đế không cho là đúng nói : “ Kế này tinh diệu như thế, có chỗ nào bí lậu đâu ? Nếu quốc trượng được cứu, lệnh lang tất được công đầu .”

Viên Phùng nói : “ Cái này bất quá chút tài mọn, không đủ nhét răng (?), nhưng muốn cứu quốc trượng, thì cần một viên hổ tướng suất tinh duệ chi sư mới được.”

Linh Đế nói : “ Ái khanh có chọn được người nào thích hợp không ?”

Viên Phùng nói : “ Còn phải xin bộ hạ thánh tài, thần thật không dám vọng ngôn.”

Hà Tiến nói : “ Kế này là do lệnh lang sở hiển, không bằng lấy Viên Thuật làm tướng, suất ba ngàn hổ bí quân tiến đến Nam Dương vậy ?”

Linh Đế vỗ đùi, vui vẻ nói : “ Đại tướng quân sở ngôn thật hợp với ý trẫm ! Truyền chỉ, tấn thăng Trung quân Giáo úy Viên Thuật làm Hổ Bí Trung lang tướng, làm Nam Dương Thái thú, suất quân năm ngàn, cùng Tây Lương quân mã 2000 con, chọn ngày bốn phó Uyển thành, nhiệm vụ cứu hồi quốc trượng, quét sạch Tám Trăm Lưu Khẩu, khâm thử !”

Hà Tiến, Viên Phùng đồng thời quỳ tại đàn trì, tam hô ngô hoàng thánh minh, lúc này, Trương Nhượng mới bâng hoàng tỉnh ngộ, Hà Tiến cùng Viên Phùng hai người diễn rõ ràng là song hoàng hảo hỉ, hẩn trúng phải kế giường đông kích tây của hai người này rồi, thế nhưng thánh thượng kim khẩu đã khai, ván đã đóng thuyền, có muốn vặn hỏi cũng đã không kịp, không khỏi cảm hận cắn răng nghiêng lợi.

Tư Đồ Viên Ngỗi chưa chịu thôi, tiến lên trước tấu : “ Bộ hạ, Trương Nhượng xét người bất minh”

Linh Đế đem ống tay áo phất lên, nhú mày nói : “ Thôi, trẫm thấy cảm thấy mệt rồi, hôm nay đình nghị tại đây .”

Trương Nhượng tinh thần rung lên, đứng thẳng lưng gằn giọng hô lớn : “ Hôm nay đình nghị đến đây kết thúc, bá quan bãi triều ~”

Văn võ bá quan rối rít thoái triều, đến lúc xuất điện, Hà Tiến cùng Viên Phùng nhìn nhau cười thầm, hết thấy đều không cần nói ra.

.....

Hoa đăng vừa treo lên, bên ngoài mặc dù băng thiên tuyết địa, trong hồng lâu lại quang trù giao thác, oanh ca yến vũ .

Bởi vì ái tử Viên Thuật tấn thăng Hổ bí Trung lang tướng, hơn nữa còn làm Nam Dương Thái thú, Tư Không Viên Phùng tại hồng lâu thiết đại yến mời thân bằng chí hữu, lúc này chính là lúc tẩu quá tam tuần, hào khí mãnh liệt nhất. Thời Hán phong khí rất phóng khoáng, đạt quan quý nhân tại trong nhà triệu kĩ nữ mời khách nhân thậm chí vào câu lan viện (kĩ viện) thiết yến là việc bình thường.

Thái Ung hành tửu lệnh (một lối hát khi uống rượu), chợt thấy bên cạnh không thấy Thị trung Vương Doãn đầu, không khỏi hỏi : “ Sao lại không thấy Tử Sư ?”

Tư Đồ Viên Ngỗi cười nói : “ Tất nhiên lại là đi tìm Thuyền Nhi rồi .”

Thái Ung ngạc nhiên nói : “ Thuyền Nhi này thực sự có dung mao bệ nguyệt tu hoa sao ? Lại làm cho Tử Sư si mê như thế ?”

Viên Ngỗi đáp : “ Bá Dê có điều chẳng biết, vị Thuyền Nhi tiểu thư này là người rất khéo, bình thường chỉ cách liêm (màn che) hiển nghệ, chưa từng cùng người gặp mặt, duy có Tử Sư cùng một ít tri kỷ may mắn thấy được phương dung. Lúc trước Tử Sư từng có nói đùa, nay may mắn thấy được Thuyền Nhi phương dung, dù chết cũng không tiếc, đủ thấy vị Thuyền Nhi tiểu thư này người quốc sắc thiên hương, làm người khuyh đảo đến mức nào .”

“ Nay may mắn thấy được Thuyền Nhi phương dung, dù chết không tiếc ? Dù chết không tiếc !”

Thái Ung trầm ngâm hai tiếng, trên mặt bất giác lộ ra vẻ say mê nhất thời.

.....

Hồng lâu hậu viên, trên hồ sen sương mờ giăng tỏa, trong tinh xá nhã hiên.

Một người thịnh trang (trang phục hoa lệ) nữ tử ngọc diện tuyết phù, thiên tư diêu mạn chậm rãi quỳ xuống, thanh thúy nói : “ Tiểu thư, Thuyền Nhi vừa mới biết được, hôm nay trong triều đình xảy ra một đại sự .”

Bên trong bức rèm che, một thanh âm kiều mị nhẹ nhàng hỏi : “ Đại sự gì ?”

Tuyền Nhi nói : “ Vì một việc này, một người này, mà đám người Đại tướng quân Hà Tiến và Tư Không Viên Phùng cùng đám người Thập thường thị Trương Nhượng giữa triều trở mặt với nhau.”

“ Vì việc gì ? Vì người nào ?”

“ Nam Dương Hoàng Cân một bộ tàn binh, dựng cờ hiệu tự xưng là Tám Trăm Lưu Khẩu, dưới sự suất lĩnh của Đại đầu lĩnh Mã Dục quét ngang Nam Dương, trọng chiếm Uyển thành, thậm chí còn bắt được phụ thân của Đại tướng quân Hà Tiến, đương kim quốc trượng Hà Chân, tên Mã Dục này còn phóng ra ngao thoại, nói rằng Hà Tiến nếu không thể trong vòng một tuần khu 2000 con quân mã đến Uyển thành trao đổi, thì sẽ giết Hà Chân .”

“ Kết quả như thế nào ?”

“ Kết quả Hà Tiến cùng Viên Phùng diễn một vở song hoàng, Trương Nhượng không biết là kẻ ăn phải quả đắng, hiện tại con của Viên Phùng Viên Thuật được tấn thăng Hổ bí Trung lang tướng, lại được làm Nam Dương Thái thú, lĩnh quân ở bên ngoài cùng trong triều Hà Tiến phối hợp với nhau, cuộc sống bè lũ Thập thường thị sợ rằng sẽ càng gian nan rồi .”

“ Điều đó cũng chưa chắc, ta đoán bè lũ Trương Nhượng không lâu nữa tất sẽ có phản kích .”

Thuyền Nhi nói : “ Làm người khác kinh ngạc chính là tên Mã Dục, chỉ lấy khơi khơi tám trăm người đã công hãm được Uyển thành, còn dám động thổ trên đầu thái tử, muốn hiệp đương kim Đại tướng quân, hơn nữa mở miệng là 2000 con quân mã .”

“ Mã Dục ? Tám Trăm Lưu Khẩu ? Thực sự chỉ có tám trăm người sao ! ?”

“ Tiểu thư, trên đề báo tả rõ ràng minh bạch, Tám Trăm Lưu Khẩu đích xác chỉ có tám trăm người, tối đa sẽ không quá ngàn người, lại đem cả toàn bộ Nam Dương quấy cho long trời lở đất, mấy ngàn Nam Dương binh vi truy đồ tiệt lũ chiến lũ bại, bị đánh cho hôi đầu thổ kiếm, thậm chí ngay cả Nam Dương Thái thú Tần Hiệt cũng một mỗi sau mấy lần trúng kế, tức giận đến hộc máu mà chết, thì thể sau khi chết còn bị tên Mã Dục đó xếp đặt lợi dụng, nhất cử tập kích chiếm lấy Nam Dương quận trì Uyển thành .”

Trong bức màn che, đạo thân tư diêu mạn nọ đột nhiên bật dậy, thanh âm kiều mị nhu nhuyển dần trở nên ngưng trọng .

“ Trong Nam Dương Hoàng Cân quân thật có nhân vật như thế ! Lưu khẩu như thế ư ! ?”

“ Tiểu thư, có cần phái người cùng tên Mã Dục này liên lạc không ?”

“ Không !”

Trong朦胧 lung, chỉ thấy người trong màn che lắc đầu .

Thuyền Nhi không hiểu noi : “ Tiểu thư ?”

Trong bức màn che, thanh âm kiều mị mới nãy đã quay trở lại, nhẹ nhàng nói : “ Thuyền nhi, Hoàng Cân quân phúc diệt tới nơi rồi, Trương Giác lão đạo sợ rằng chỉ trông cậy không được nữa, hi vọng giải thoát của tử muội chúng ta, chưa nhất định đặt vào người Mã Dược này được, ta quyết định sẽ đích thân đi đến Uyển thành một chuyến, tìm hiểu vị Mã Dược Đại đầu lĩnh này .”

— Thanh Long —

47. Chương 47: Mã Đề Thiết

Tuyết rơi liên tục mấy ngày cuối cùng cũng ngừng lại, liên tiếp mấy ngày tinh không vạn dặm, mùa xuân trong một đêm đã một lần nữa về với nhân gian.

Đại Hán Hồ bí Trung lang tướng Viên Thuật một thân nhung trang, hùng tư anh phát, án kiếm đứng hiên ngang trên ải khẩu Đại Cốc quan, ngẩng đầu trông về phía bắc, chỉ thấy Lạc Dương thành rộng lớn phồn hoa náo nhiệt đã mờ dần trong gió bụi mịt mù. Dưới ải khẩu, năm ngàn Hồ bí quân hội tụ lại tạo thành một đạo thiết lưu cuộn cuộn, tấu thành một khúc sát âm leng keng, thiêu đốt trong ngực Viên Thuật .

Hảo nam nhân chí tại bốn phương, thời loạn sắp đến, quần hùng nổi lên, kiến công lập nghiệp chính tại lúc này !

“ Báo ~~” trong tiếng báo hiệu lạnh lạnh, một gã tiểu giáo cước bộ vội vàng, chạy thẳng lên ải khẩu, hưng phấn nói : “ Giang Đông Tôn Kiên suất 500 bộ khúc đến đây đầu hiệu .”

Viên Thuật con mắt sáng rực, ngừng giọng nói : “ Tôn Kiên ! Chính là người được gọi là Mãnh Hổ vùng Giang Đông Tôn Kiên Tôn Văn Đài ?”

Tiểu giáo nói : “ Đúng là người này .”

Viên Thuật không kìm được vui mừng nói : “ Nhanh nhanh mời vào Không, ta sẽ tự mình ra nghênh đón .”

Viên Thuật vội bước xuống ải khẩu, đi đến dưới quan tap, chỉ thấy một lá tinh kì đập thẳng vào mắt, trên thêu một chữ “ Tôn” to như cái đầu, dưới tinh kì đứng sừng sững một viên hổ tướng, như long phiến hổ cứ uy vũ bất phàm ! Một thân hỏa hồng khải giáp, giống như một ngọn lửa đang bốc cháy hùng hực, sát ý nóng rực đập thẳng vào người đối diện, rõ ràng đúng là Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên Tôn Văn Thái đã từng có duyên gặp gỡ một lần.

Phía sau Tôn Kiên, bốn gã đại hán xếp thành hình chữ nhất, người người nghi biểu bất phàm, sát khí lăm lăm, đều là hạng người như lang như hổ.

“ Tôn Văn Đài lâu nay vẫn khỏe chứ ?”

Viên Thuật hô to một tiếng, mở rộng hai tay tiến lên nghênh đón, vui mừng không sao kể xiết.

Tôn Kiên ánh mắt lăm lăm, hai tay ôm quyền, quỳ một gối xuống, rần rỏ nói : “ Kiên, phụng lệnh Tả trung lang tướng, suất bốn bộ 500 nghĩa dũng binh, đến đây nghe sự điều khiển của tướng quân.”

Viên Thuật tiến lên đem Tôn Kiên đỡ dậy, vỗ về bàn tay cười lớn nói : “ Được Văn Đài cùng Giang Đông hổ bí chỉ sư tương trợ, Tám Trăm Lưu Khẩu không còn đáng sợ nữa rồi .”

Trong khi nói chuyện, ánh mắt Viên Thuật rơi lên người bốn tên đại hán phía sau Tôn Kiên, lẫm thanh hỏi : “ Đây là người phương nào ?”

Tôn Kiên đáp : “ Họ là bộ khúc của Kiên , Tổ Mậu, Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đường.”

“ Thực là những tráng sĩ, người đâu, tặng bố bào hậu giáp .”

“ Tạ tướng quân .”

Bốn người Tổ Mậu đồng thời quỳ xuống lạy tạ.

.....

Uyển thành .

Lò lửa trong tiệm rèn đang cháy hừng hực, ngoài tiệm băng tuyết bao trùm, nước đóng thành băng, trong tiệm lại là sóng nhiệt bức người, một trăm tên thợ rèn cỡi trần trùng trực, mồ hôi đầy đầu, có nhóm xuy lửa, có nhóm đập gỗ, cũng có nhóm thêm nguyên liệu cho lò lửa, mỗi một người đều vội vàng bất nghỉ nhấc hồ, tiếng đin đin đương đương vang đến tận trời.

Mã Dược thần tình ngưng sương, lạnh lùng đứng trước tiệm rèn.

“ Xèo ~”

Một gã thợ rèn cùng hỏa kiếm đem một thành thiết hình chữ U nhúng vào trong nước, chỉ nghe một tiếng xèo vàng lên, trong nước bốc lên một cỗ nhiệt khí, sau đó trên mặt nước phẳng lặng bong bóng nổi lên.

Sau lưng mã Dược, Bùi Nguyên Thiệu đầy mặt nghi hoặc gãi gãi cái đầu của mình, hỏi : “ Bá Tề, người để lão Quân hưng sư động chúng bắt đám thợ rèn này, chỉ vì gỗ đập ra cái cục này sao ? Cái đồ chơi này không thể đem làm ám khí để dùng, lại không thể làm binh khí để cầm, đừng nói là dùng làm khóa nha ?”

Mã Dược nhíu mày, hồ hững nói : “ Người biết cái rắc gì !”

Chẳng trách được Bùi Nguyên Thiệu không biết gì, cho dù là người có học vấn nhất, có kiến thức nhất thời đại này sợ rằng cũng không biết được cái cục này có tác dụng gì, cái cục này nhìn có vẻ không đẹp mắt, lại có thể cải thiện sức bền cũng như sức chịu đựng của chiến mã cực lớn, bởi vì — đó chính là móng ngựa sắt ! Cũng giống như Mã Dược, nó cũng là một món lợi khí siêu việt thời không .

Cũng chính bởi vì sự xuất hiện của móng ngựa sắt và mã đặng mới làm cho lực chiến đấu của kỵ binh có sự biến đổi cực lớn, do đó mà kỵ binh từ phụ trợ binh chủng dần dần trở thành binh chủng chủ lực. Móng ngựa sắt cùng mã đặng xuất hiện, không những tạo diện kiện cho trọng trang kỵ binh xuất hiện, hơn nữa còn khiến cho khả năng liên tục cùng khoảng cách ôn tập thành trì càng dài hơn.

Tây Lương kỵ binh thời kỳ Tam quốc mặc dù lợi hại, cũng chỉ có thể phát huy uy lực ở chiến trường cục bộ, lại khiếm khuyết năng lực liên tục đột kích, còn lâu mới có thể cùng đời sau Mông Cổ thiết kỵ tung hoành thiên hạ mà luận bàn được !

Đầu lĩnh thợ rèn đem bốn khối sắt hình chữ U sau khi làm nguội trình đến trước mặt Mã Dược, cung kính nói : “ Đại thủ lĩnh, móng ngựa sắt mà ngài muốn đã chế tạo xong rồi.”

Mã Dược vung tay lên, lạnh nhạt nói : “ Tốt, đóng móng ngựa !”

Bên ngoài tiệm rèn sớm đã dựng sẵn bốn cây cột, một tên lưu khấu dắt một con chiến mã đến, liền có bốn tên lưu khấu khác đem bốn chân của chiến mã buộc chặt vào các cây cột, một gã tráng hán ưỡn cái bụng bự của mình tiến lên phía trước, phun vào lòng bàn tay một bãi nước miếng, đem lòng bàn chân của chiến mã lật ngược lại, chủ thủ sắc bén trong tay vận dụng như bay, trong khoảnh khắc đã đem những thứ dư thừa ở trong các góc móng ngựa tước ra sạch sẽ.

Thợ rèn chuyển móng ngựa cũng những thanh đinh sắt được chế tạo thật tốt qua, tráng hán liền đem móng ngựa sắt dán lên móng ngựa, đem đinh sắt từng cây từng cây đóng vào.

.....

Ba ngày sau, Viên Thuật đại quân tiến vào Lỗ Dương.

Lỗ Dương huyện lệnh Kim Thương không dám chậm trễ, mang theo quan viên lớn nhỏ trong huyện xuất thành mười dặm nghênh đón, đi theo còn có Nam Dương Đô úy Trương Huân đào vong đến. Trước khi lên đường nghênh đón Viên Thuật, Trương Huân có thể nói là nơm nớp lo sợ, nói gì thì nói Uyển thành vẫn là mất trong tay của hắn, án chiếu theo tiền lệ của những tân quan nhậm chức trước đó, Viên Thuật khẳng định sẽ đem hắn khai đao lập uy, để chấn nhiếp quan trường Nam Dương.

Lỗ Dương thành bắc mười dặm, Kim Thương, Trương Huân cùng một đám quan viên lớn nhỏ đang đứng ở trên mặt tuyết ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy một mảnh thiết giáp từ phía bắc chậm chậm tiến đến, trường mâu sắc bén dựng đứng như núi, thiết giáp đen nhánh san sát như mây, một mảnh tua đỏ nọ giống như vô cùng vô tận chảy một bên bọn họ.

Đến lúc đám người Kim Thương, Trương Huân giống như thiêu chút nữa là bị dòng thiết lưu rộng lớn này nuốt chửng thì trước mặt rốt cuộc cũng xuất hiện một thanh tinh kì như già thiên tế nhật, trên thêu một chữ “Viên” to như cái đầu, dưới tinh kì khóa mã ngạo lập một viên đại tướng, đầu mang Tử Kim Trùng Thiên quan, cầm bào kim giáp, nghi biểu phi phàm, nói đến chính là Hồ bí Trung lang tướng Viên Thuật.

“Lỗ Dương huyện lệnh Kim Thương khấu kiến tướng quân.”

“Phạm quan Nam Dương Đô úy Trương Huân khấu kiến tướng quân.”

Kim Thương, Trương Huân cùng một nhóm quan viên lớn nhỏ vội vàng quỳ xuống, cúi đầu chạm đất, bộ dáng cực kỳ cung kính.

Viên Thuật ngạo nghễ khóa trên lưng ngựa, một ngọn lãnh diễm sắc bén lóe lên rồi biến mất trong mắt, tức thời trên mặt đã biến thành một vẻ tươi cười hòa ái gần gũi, xoay người từ trên lưng ngựa phóng xuống, đi vội mấy bước, tiến lên đỡ lấy Kim Thương, còn thân tình giữ chặt hai tay Kim Thương cười lớn nói : “Nguyên Hưu là Nam Dương danh sĩ, Thuật nghe thấy đã lâu, nay được gặp mặt, thật đúng là tam sanh hữu hạnh.”

Kim Thương chính đang bồn chồn trong lòng, thầm nghĩ Viên Thuật là hậu nhân danh môn, lại có chức vị cao, khó tránh khỏi thịnh khí lừng lẫy làm khó cho người, không ngờ Viên Thuật lại lễ hiền hạ sĩ như thế, liền cuống quýt thu hồi suy nghĩ khinh thị trước đó, thành khẩn nói : “Tướng quân quá khen rồi, Thương thật không dám nhận.”

Viên Thuật nói : “Nguyên Hưu không cần phải khiêm tốn, nay Thuật sơ lâm Nam Dương, bách phế đợi hưng, huynh đài là Nam Dương danh sĩ, môn đa cổ cự, vốn có hiển danh, sau này còn cần huynh dìu dắt nhiều hơn mới đúng.”

Kim Thương chỉ cảm thấy một cổ nhiệt huyết không ngừng phun trào trong lòng, đương thời kích động nói : “Nguyện hiệu khuyến mã chi lao !”

Viên Thuật vỗ tay cười nói : “Ta được Nguyên Hưu tương trợ, bình đình Nam Dương chỉ còn đợi ngày nữa thôi.”

Trương Huân đứng bên cạnh thấy Viên Thuật coi trọng Kim Thương như thế, trong lòng vừa đố kị vừa ngưỡng mộ, mắt thấy Kim Thương sắc mặt đỏ rực lùi về phía sau Viên Thuật, chỉ đành ngạnh trứ da đầu, đi lên phía trước hai bước, từ trong khóe mắt chảy ra hai giọt nước mắt, khóc nói : “Phạm quan Trương Huân, thủ thành bất lực, khẩn thỉnh tướng quân trị tội.”

Viên Thuật giả vờ như lúc này mới phát hiện ra Trương Huân, nhất thời vượt lên hai bước đỡ Trương Huân dậy, đại kinh thất sắc nói : “Vị này chẳng phải là Hà Nội danh tướng Trương Huân Trương Dực Mưu sao ?”

Trương Huân nghĩ đến ngàn vạn loại khả năng, độc nhất không nghĩ đến Viên Thuật sẽ đối với hắn như vậy, lúc này liền nức nở khóc không ra tiếng, ngơ ngác nhìn Viên Thuật không biết nói cái gì cho tốt. Viên Thuật giữ chặt hai tay Trương Huân dùng lực lắc hai cái, thập phần thành khẩn nói : “Uyển thành thất thủ, Thuật đã biết hết thấy, kì thật tội cũng không phải là do Dực Mưu, mà bởi vì Tần Hiệt thất phu không hiểu việc quân, dụng binh sở trí lung tung.”

Trương Huân chẳng biết làm sao, ấp úng nói : “Cái này”

Viên Thuật thấy Trương Huân trên người bào giáp rách nát, bộ dáng chật vật bèn đem cẩm bào của mình cởi xuống, tự thân khoác lên người Trương Huân, lại mệnh cho thân binh dắt chiến mã của chính mình qua, lệnh cho Trương Huân cưỡi lên, Trương Huân thê chết cũng không làm theo, Viên Thuật chỉ có thể lại mệnh cho thân binh dắt lại một con ngựa khác, Trương Huân lúc này mới phiên thân lên ngựa, Viên Thuật lệnh cho hắn cùng Kim Thương đi thoa hai bên người, trên đường đàm tiếu phong sanh, đồng thời đi vào Lỗ Dương thành.

48. Chương 48: Hiên Mã

Uyển thành, tiệm mộc.

Một gã thợ mộc mồ hôi đầy đầu đem một bộ mã an* giao cho Mã Dục, kính cẩn nói : “ Đại thủ lĩnh, án chiếu họa đồ của ngài, tiểu nhân đã làm một được một bộ thành phẩm này, ngài trước nhìn xem có chỗ nào còn chưa thỏa đáng hay không ?”

Mã Dục nói : “ Người đâu, dắt ngựa lại !”

Liền có lưu khấu đem một con tuần mã hùng tráng dắt đến trước mặt Mã Dục, Mã Dục tự thân từ trong tay thợ mộc tiếp lấy mã an sau khi cải tiến úp lên lưng ngựa, một sợi dây vải do ma bố tạo thành được xuyên qua buộc chặt lại với dây cương, sau đó quay đầu lại hét lớn : “ Bùi Nguyên Thiệu !”

Bùi Nguyên Thiệu thần tình lẫm nhẫm, nghiêm mặt nói : “ Có !”

“ Lên ngựa !”

“ Tuân mệnh .”

Bùi Nguyên Thiệu hô ứng một tiếng, bước lên hai bước thân thủ giữ chặt mã an phiến thân lên ngựa, cái mông vừa mới ngồi xuống liền kinh dị kêu lên : “ Di, sao bên này lại nhiều hơn một cái mã đăng ? Ha ha, bất quá càng thoải mái hơn .”

Bùi Nguyên Thiệu tiếng nói vừa dứt, một tiếng vó ngựa từ không xa phía trước vang lên, chỉ thấy hắc đại hán Quân Hối như tòa thiết tháp đã ngồi chễm chệ trên một con đại mã cao lớn xuất hiện, Quân Hối tay nắm trường đao, trong mắt sát khí lẫm liệt, toàn bộ cơ thể giống như một con báo sẵn phát hiện con mồi, đã gắt gao khóa chặt Bùi Nguyên Thiệu.

“ Tỉ võ bắt đầu !”

Mã Dục thần nhiên cười khẽ, trong mắt hiện lên một tia lãnh diễm. Thời Hán mạt tam quốc, mã đăng vẫn chỉ có ở một bên, mục đích chỉ là để cho kỵ sĩ thuận tiện lên xuống ngựa, chứ không phải vì đề cao tính ổn định và tính linh hoạt của kỵ sĩ. Nói tóm lại, tại thời này người ta còn chưa biết mã đăng đối với lực chiến đấu của kỵ binh ảnh hưởng lớn đến mức nào.

“ Yaaa !”

“ Yah !”

Bùi Nguyên Thiệu hét lớn một tiếng, trong mắt sát ý cháy rực, giục ngựa nghênh hướng Quân Hối, Quân Hối cũng hét lớn một tiếng, giục mã tương nghênh, hai kỵ đối tiến, lập tức giao tranh, Bùi Nguyên Thiệu cùng Quân Hối đồng thời vung ra một đao, không hề có chút kĩ xảo chém vào nhau, một tiếng kim thiết giao tranh chói tai liên vang lên đến tận mây xanh, thật lâu mới tắt.

Chiến mã dưới khổ của hai người đều đồng thời ngẩng đầu phát ra một tiếng hí bi thảm, chạy cắt qua nhau.

Thân thể hùng tráng của Bùi Nguyên Thiệu run lên kịch liệt, như chịu phải thiên lợi phê thể (bị sét đánh), khuôn mặt dữ tợn nhất thời đỏ bừng lên, Bùi Nguyên Thiệu cơ hồ là nghiêng nát cả răng mới có thể đem một ngụm máu tươi đang muốn trào ra này nuốt xuống. Bất quá, Bùi Nguyên Thiệu mặc dù bị Quân Hối một đao đánh cho thổ huyết, nhưng vẫn còn trụ chặt được trên lưng ngựa.

Ngược lại nhìn Quân Hối có vẻ không có vận khí tốt như vậy ! Lực phản chấn khổng lồ truyền lại, Quân Hối suýt chút nữa thì đã từ trên lưng ngựa rơi xuống, may mắn là gã này lực đại vô bì lại phản ứng thần tốc, lúc nguy cấp liền đem hai chân phát lực sử kinh kẹp chặt lấy bụng ngựa mới không có bị ngã xuống, song, vận may của hán cũng chỉ đến mức ấy, đáng thương cho chiến mã vốn dĩ không chịu nổi sức nặng, bây giờ lại phải chịu Quân Hối trùng kích như vậy, đã kiên trì không nổi được nữa, hí thảm một tiếng, kiệt sức ngã xuống.

Thân hình không lồ của Quân Hối bị ném văng ra xa, đâm sầm xuống đất phát ra một tiếng nặng nề.

Chúng lưu khấu đứng xem xung quanh bị một màn này dọa cho ngây ngốc, bọn họ cũng không biết Bùi Nguyên Thiệu đã thổ huyết thụ thương, lại chỉ thấy được Quản Hợi không ngờ lại bị Bùi Nguyên Thiệu một đao quét cho văng xuống ngựa, như vậy không phải là thua rồi sao ?

Bùi Nguyên Thiệu cuối cùng cũng hoãn được khí lại, ngửa mặt lên trời cười lớn : “ Ha ha ha, lão Quản, người cũng có ngày hôm nay, thống khoái, thống khoái !”

Quản Hợi lộn một vòng từ trên mặt đất bật dậy, khuôn mặt đen thui rống lên : “ Không tính không tính, tỉ lại một trận nữa !”

Quản Hợi trong lòng vô cùng buồn bực, lần trước cũng là bởi vì ngựa gãy mất chân trước mà thua Mã Dục, lần này không ngờ lại là bởi vì sức ngựa không nên mà thua Bùi Nguyên Thiệu.

“ Đại trượng phu cầm được buông được, thua thì thua, như thế nào lại không dám thừa nhận ?”

“ Không ta không phục, quả thật tọa kỵ của ta không chịu nổi sức nặng, đợi ta đổi ngựa rồi tỉ tiếp, thấy sao ?”

“ Không cần tỉ nữa !”

Mã Dục hừ lạnh một tiếng, cắt đứt cuộc tranh chấp của hai người, trong lòng lại là kinh hỉ không thôi, một cái mã đăng nho nhỏ qua nhiên có thể phát huy tác dụng khó mà tưởng tượng nổi ! Nếu như không có mã đăng tương trợ, Bùi Nguyên Thiệu căn bản không thể an nhiên mà ngồi trên lưng ngựa, chỉ sợ sớm đã bị Quản Hợi quét cho bay mây tượng rồi.

Ai nói hòn đá nhỏ thì không thể ném bể cái vại lớn chứ ?

Một cái mã đăng nho nhỏ, một mảnh móng ngựa sắt nho nhỏ, thì cũng đủ giúp cho Mã Dục kiến lập một chi cường đại thiết kỵ chưa từng có từ trước đến giờ ! Đến lúc đó, vạn dặm giang sơn, ngàn dặm hà xuyên, còn không phải để cho Tám Trăm Lưu Khấu lui tới tự nhiên sao ? Buông bỏ cướp bóc thì như du lịch, có ai có thể đối phó với hắn được ? Đợi đến khi năm năm trôi qua, Linh Đế băng hà, quần hùng phục khởi, thiện hạ đại loạn thì Mã Dục cùng Tám Trăm Lưu Khấu của hắn có thể tìm một nơi cất đầu, liền có thể trải qua một cuộc sống tốt rồi.

Bất quá, toàn bộ những thứ này, lại chỉ có thể kiến lập trên cơ sở Hà Tiến chịu thỏa hiệp, thực sự khu quân mã đến trao đổi với Hà Chân.

Mã Dục quay người lại, trông về phía bắc, Hà Tiến sẽ thỏa hiệp sao ? Mã Dục mặc dù dùng cố gắng lớn nhất để đi tranh thủ, nhưng hắn vẫn không biết kết quả sẽ ra sao nữa ? Nhưng cho dù cuối cùng có thất bại, cho dù vô phương tổ kiến kỵ binh, Mã Dục cũng tuyệt sẽ không nản chí, hắn vẫn sẽ mang Tám Trăm Lưu Khấu chuyển chiến trung nguyên, cố gắng hết toàn bộ sức lực — hảo hảo sống sót tiếp !

.....

Sáng sớm, tiếng tù và du dương vang khắp quan doanh, tinh nhuệ Hán quân huấn luyện có tổ từ trong doanh trại từng đội từng đội chạy ra, liệt trận ở khoảng trống bên ngoài doanh trại, trận hình dày đặc, sát khí bao trùm, bắt đầu thao luyện theo lệ mỗi ngày. Tập dịch đi theo quân ở trong doanh trại qua lại như xuyên toa, vội vàng thổi lửa nấu cơm.

Hổ bí Trung lang tướng Viên Thuật ngoài ý liệu mọi người chỉ mặc một thân trang phục quần gia phổ thông, khinh trang đơn giản xuất hiện trước mặt chư tướng.

Toàn bộ chư tướng đều ngạc nhiên, Viên Thuật tiêu sái cười, bảo với Tôn Kiên, Trương Huân : “ Văn Đài, Dục Mưu các người có dám cùng bốn tướng cưỡi ngựa đi đến Uyển thành gặp mặt Tám Trăm Lưu Khấu Đại đầu lĩnh Mã Dục hay không ?”

Tôn Kiên kiêu dũng, thản nhiên nói : “ Có gì không dám !”

Trương Huân lại vội vàng khuyên can : “ Tam quân không thể vô tướng, tướng quân vạn lần không thể xem nhẹ khinh thân phó hiểm được .”

Viên Thuật cười nhạt nói : “ Không sao, Mã Dục ý tại 2000 con quân mã, chúng ta giả dạng thành gia binh của Đại tướng quân đi đến đó, sẽ không có tính mệnh chi ưu .”

Trương Huân do dự khổ khuyên : “ Tướng quân không nên làm như vậy nha .”

Viên Thuật nghiêm mặt nói : “ Ý ta đã quyết, ngươi chớ có nhiều lời .”

Trương Huân không nhịn được nói : “ Như vậy, mặt tướng nguyện đi cùng .”

Viên Thuật chuyển giận thành vui, cười nói : “ Như vậy, nhanh mang theo thiếp thân tùy tùng, lập tức xuất phát .”

Viên Thuật lệnh cho đại quân tạm trú ở Lỗ Dương, còn mình chỉ mang theo hơn mười kỵ binh li khai đại doanh, bên người chỉ có Tôn Kiên mang Tổ Mậu tứ tướng, Trương Huân cũng tuyển chọn hơn mười tên tinh tráng sĩ tốt đi theo, mấy chục người theo đường lớn tiến về phương hướng Uyển thành.

Lúc bầu trời gần tối đen, Viên Thuật mới đi đến Bác Vọng huyện địa giới, đang muốn dừng lại nghỉ ngơi thì phía trước đột nhiên sát thanh nổi lên, trời long đất lở, trong khói bụi cuộn cuộn liền thấy một chi kỵ binh hơn 200 người từ trong rừng rậm phía nam đột nhiên đánh ra, trong chớp lát đã chạy sát đến trước mặt, đem Viên Thuật cùng mấy chục kỵ binh trùng trùng vây lại ở giữa.

Tôn Kiên sắc mặt trầm xuống, thân thủ muốn sờ lấy binh khí, lại bị Viên Thuật dùng mắt ngăn cản, những người còn lại đều không dám vọng động.

Chi kỵ binh này mặc dù mặc Hán quân y bào cùng giáp trụ, lưng đeo Hán quân yêu đao cùng cung tên, nhưng rõ ràng không phải là Hán quân kỵ binh, thủ lĩnh là một gã đại hán mặt đen thui như đất nồi, vừa cao lại vừa hùng tráng, hai cái chân dài từ trên lưng ngựa rủ xuống cơ hồ có thể chạm đất ! Có thể nói thập phần hùng tráng .

Đại hán mặt đen đem trường đao trong tay vung xuống, nhẹ nhàng vỗ lên vai Viên Thuật, trầm giọng hét hỏi : “ Các người là người phương nào ?”

Viên Thuật thông dong đáp : “ Tiểu nhân chính là Hà Hiền quản gia của phủ Đại tướng quân, những người đi theo là gia binh gia tướng trong phủ Đại tướng quân.”

Đại hán mặt đen vui mừng nói : “ Nói như thế các người là đến hiến mã sao ?”

Viên Thuật nói : “ Đúng vậy, nay quân mã 2000 con đang ở Lỗ Dương, nhưng trước cần phải gặp Lão thái gia cùng Mã đại đầu lĩnh, cụ thể nghị định việc trao đổi.

Đại hán mặt đen thản nhiên cười, lộ ra hàm răng trắng đều của mình, nói : “ Đi theo ta .” (tại nay hok đánh răng mà cũng trắng được hả trời !)

.....
Nghĩa trang* Uyển thành, Trâu Ngọc Nương đang giúp Lưu Nghiên chuẩn bị thức ăn.

* Nghĩa trang ; nơi giúp đỡ người nghèo (hok phải nghĩa địa đâu)

Tự cổ hồng nhan thường bạc mệnh, vận mệnh Trâu Ngọc Nương cũng quá đủ thê thảm rồi, trước chịu phải Mã Dục cường bạo lợi dụng, lại bị Tần Hiệt hoài nghi cùng Tám Trăm Lưu Khẩu tư thông, Trâu Tĩnh vì để tránh họa mà đem Trâu Ngọc Nương trục xuất khỏi gia môn, đáng thương cho Trâu Ngọc Nương chỉ là một người nữ tử, như thế nào chịu nổi nhiều đã kích như thế ?

Tám Trăm Lưu Khẩu trọng chiếm Phục Dương, sau khi Lưu Nghiên đòi Mã Dục ưng chuẩn để cứu Trâu Ngọc Nương từ trong ngục ra, tiểu nương tư xinh đẹp đáng thương này đã tuyệt thực mấy ngày, hô hấp suy yếu, nếu không phải là Lưu Nghiên tận tâm cứu trị, bỏ tâm khai đạo, Trâu Ngọc Nương chỉ sợ sớm đã hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Bây giờ, hai người hình như lại nghĩ đến chỗ thương tâm.

Lưu Nghiên thở dài nói : “ Hảo muội muội, thực sự mà nói thì việc này cũng thể trách Mã Dục được, chàng thân là Đại đầu lĩnh của Tám Trăm Lưu Khẩu, cho nên thời thời khắc khắc chàng cũng phải vì tám trăm huynh đệ dưới trướng của mình mà lo nghĩ, làm như vậy cũng chỉ vì để cho các huynh đệ của chàng có được cơ hội sinh tồn, cũng giống như huynh trưởng của muội vì lợi ích của Trâu gia vậy, dứt khoát đem muội trục xuất khỏi gia môn, đạo lý là như vậy.”

Trâu Ngọc Nương u oán thở dài, nói khẽ : “ Muội hiểu chứ, cho nên muội đã không hận hấn nữa, cũng không hận đại ca, tào bộ đều chỉ là số mệnh, Ngọc Nương sinh ra thì phải chịu những vất vả này thôi .”

Lưu Nhiên cũng u oán thở dài, mi mục hiện lên một tia nhu tình, cuối cùng cũng không nói ra một lời nào nữa.

— Thanh Long —

49. Chương 49: Lạc Dương Lai Khách

“ Người từ Lạc Dương đến, là quản gia Hà phủ Hà Hiền ?”

Mã Được ánh mắt như sói nhìn thẳng Viên Thuật, nhân thần sắc bén như muốn đâm thủng người trước mắt.

Viên Thuật trong lòng lẫm nhiên, thông dong đám : “ Đúng vậy .”

Phía sau Viên Thuật, Tôn Kiên mặt trầm như nước, trong ngực nhiệt huyết kích động, Bạch Long Than ác chiến từng hồi từng hồi đột nhiên trọng hiện trong mắt hấn, lời nói ngưng trọng của Chu Tuyền một lần nữa vang lên bên tai hấn : Chư vị, nhờ kĩ người này đi, người này không trừ, tất có một ngày sẽ thành tâm phúc đại họa của Đại Hán triều đình ta !

Tay phải Tôn Kiên âm thầm mò đến trên chuôi yêu đao, chỉ cần vượt lên đem chém hạ thủ cấp gã Mã Được này, Tám Trăm Lưu Khẩu sau khi mất đi thủ lĩnh liền tác điều thú tán, Đại Hán triều đình sẽ trừ đi được mối họa tâm phúc ! Tôn Kiên đang muốc trở tay bật đao thì dư quang đột nhiên liếc thấy sau người Mã Được có đứng một người, chính là đại hán dẫn bọn họ đến Uyển thành, lúc này đang dùng ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chăm vào hấn, tay phải đồng dạng nắm chặt chuôi yêu đao.

Tôn Kiên ánh mắt đành lại, rồi thì không dám khinh động nữa.

Mã Được hình như cảm giác được, chuyển hướng đến Tôn Kiên phía sau Viên Thuật, trầm giọng nói : “ Người này là ai ?”

Tôn Kiên đang muốn trả lời thì Viên Thuật đã cướp lời nói trước : “ Người này là Hà Kiên, chính là gia tướng Hà phủ.”

“ Hà Kiên ?” Mã Được nhíu mày lại nói : “ Được rồi, mã thất giờ ở đâu ?”

Viên Thuật nói : “ Mã thất đang ở Lỗ Dương, nhưng cần phải thấy qua lão thái gia cái đã, mới có thể nghị đình chi tiết trao đổi được.”

Mã Được lạnh lùng cười nhạt, hướng Bùi Nguyên Thiệu ở bên cạnh nói : “ Lão phỉ, mời Hà lão thái gia lại đây .”

“ Tuân mệnh .”

Bùi Nguyên Thiệu gầm lên một tiếng, lĩnh mệnh rời đi.

Không đến một hồi công phu, Hà Chân liền được hai tên lưu khẩu hiệp trì đến dưới đại sảnh, Viên Thuật chính là con thứ của Viên Phùng, Viên gia cùng Hà gia vốn có giao tình, Hà Chân tự nhiên là biết Viên Thuật. Cho nên lúc thấy Viên Thuật, Hà Chân rõ ràng run lên, nói : “ Hiền”

Không đợi Hà chân nói ra từ “ chất”, Viên Thuật đã cướp lời nói : “ Lão thái gia, chính là A Hiền đây .”

Hà Chân niên lão nhân tinh (lớn tuổi nhiều kn), ách một tiếng lập tức cải khẩu nói : “ A Hiền, người sao lại đến đây ?”

Viên Thuật cung kính nói : “ Phụng mệnh của lão gia, đến đây chuộc lão thái gia về .”

Mã Được vung tay một cái, để cho lưu khẩu đem Hà Chân áp giải xuống, lạnh lùng nói : “ Người đã thấy qua, nói đi, dùng cách nào trao đổi ?”

Viên Thuật nói : “ Trước thả người, sau đó khu mã !”

Mã Dục nói : “ Tức cười, bằng cái gì tin được người ? Trước khu mã, sau thả người !”

Viên Thuật nói : “ Vậy thì khó mà thực hiện rồi, quân mã số lượng rất lớn, vô pháp trước trận trao đổi, làm sao làm được ?”

Mã Dục nói : “ Ta thả hạ đầu mục Chu Thương đang ở trong tay các người, có thể trao đổi ở trước trận.”

Viên Thuật nói : “ Chu Thương chỉ là tiểu đầu mục, như thế nào có thể cùng Lão thái gia so sánh được ?”

Mã Dục lạnh lùng nói : “ Chu Thương tuy là tiểu đầu mục, nhưng là sinh tử huynh đệ của ta, không có lý nào bỏ rơi được ! Ta ý tại quân mã, cũng không có ý lấy Hà lão thái gia tính mệnh, nếu như tin ta, trong vòng ba ngày khu quân mã tiến đến Uyển thành trao đổi, nếu như không tin, ba ngày sau đến đây nhặt xác lão vậy !”

Viên Thuật nói : “ Được thôi, thời gian vào giữa trưa ba ngày sau, bắt quá địa điểm trao đổi cần đổi thành Trĩ huyện ở giữa Lỗ Dương và Uyển thành, đến lúc đó ta trước đem quân mã từ trong thành khu ra giao cho các người, sau đó hai quân ở đối trận trao đổi người, sở phu Nam Dương quan viên lớn nhỏ cũng phải phóng thích, như thế nào ?”

Mã Dục nói : “ Một lời đã định !”

Viên Thuật nói : “ Một lời đã định !

Hai người vỗ tay phát thệ.

Viên Thuật ôm quyền, lãng thanh nói : “ Cáo từ .”

Mã Dục lạnh nhạt cười, hồ hừng nói : “ Không tiễn .”

Đưa mắt nhìn Viên Thuật rời đi, Mã Dục mới trầm giọng nói : “ Quân Hối !”

Quân Hối nghiêm giọng hô : “ Có .”

“ Hà Hiền nếu muốn giở họa chiêu, tất sẽ liên lạc với đám người Hoàng Trung ở Cúc Dương huyện, nên phải thám mã ra, nghiêm mật lưu ý Nam Dương binh ở Cúc Dương huyện, nếu có dị động lập tức hồi báo .”

“ Tuân mệnh !”

“ Mao Tam, Ngưu Tứ !”

“ Có .”

“ Lập tức suất 50 người đi đến ngoài thành Trĩ huyện tiếm phục, nghiêm mật giám thị động tĩnh trong thành, nếu trong vòng ba ngày không có quân mã nhập thành, hoặc phát hiện có đại đội quan quân khai tiến Trĩ Huyện, lập tức báo lại .”

“ Tuân mệnh !”

“ Bùi Nguyên Thiệu .”

“ Có !”

“ Đốc xúc công tượng ở các tiệm rèn, tiệm mộc toàn lực chế tạo móng ngựa sắt cùng mã đăng, không được chậm trễ !”

“ Tuân mệnh !”

Đám người Quân Hối rời rít lĩnh mệnh rời đi, Mã Dục chắt lưỡi một tiếng đứng dậy, trong lòng kích động khó hiểu, quân mã ! 2000 con quân mã đó ! Không nghĩ đến Hà Tiến vẫn chịu khuất phục, thực sự lấy quân mã đến trao đổi Hà Chân, xem ra cổ nhân quả thực là trọng danh tiết a, có cơ hội nhất định phải bắt Hà Chân một lần nữa mới được, một lần nữa từ tên Hà Tiến đó hút lấy chút mỡ vậy, hắc hắc !”

Lúc này đây, Mã Dục còn chưa biết rằng tráng cử lấy khơi khơi Tám trăm Lưu Khẩu công hãm Uyển thành cùng với ác hành xảo trá bắt chẹt đương triều Đại tướng quân đã kinh động khắp thiên hạ rồi, ngay cả Hán Linh Đế cũng rất là khiếp sợ, khâm phong Viên Thuật làm Hồ bí Trung lang tướng, lĩnh Nam Dương Thái thú, thống suất 5000 tinh nhuệ Hán quân tiến đến Nam Dương thảo phạt hãn.

Giăng ra 2000 con quan mã làm mỗi nhữ, chỉ vì truy bắt Mã Được cùng Tám Trăm Lưu Khẩu mà mở ra một nạn thiên đại vãng, bởi vì tình báo thủ đoạn còn hạn chế, Mã Được đối với việc này hoàn toàn không hay biết, vẫn đang giữ lấy mỹ mạo lấy kỳ binh tung hoành trung nguyên ! Trong sự kính sợ, một chỉ thiết kỳ ngàn người đang tại Trung nguyên thế giới của nhục dục này tung hoành trì sinh, thiết kỳ lướt qua, lang yên tứ khởi.

.....

Uyển thành bắc môn, một tên khát cái vóc người gầy còm, y sam lam lũ, mặt mày đen đúa chống một cây quả côn, khắp khả khắp khiêng hướng cửa thành đang mở rộng đi lại, khát cái đi đến trước cửa thành, đem cái chén bể bần thiu của mình hương lưu khẩu giữ cửa van xin : “ Quân gia rủ lòng thương xót, tiêu nhân đã mấy ngày không có ăn gì rồi, cho xin chút thức ăn đi .”

“ Đi đi đi.” Tên lưu khẩu nọ một cước đem tên khát cái đá lăn trên đất, không nhin được quát lên : “ Vào thành, trong thành có nghĩa trang, đi thẳng phía trước là tới, rồi đi mà kiếm thứ sinh nhai, thiệt là ...”

Khát cái giãy dựa từ mặt đất bò dậy, thiên ân vạn tạ rồi bỏ đi, đến lúc đi ra thật xa, ánh mắt vốn mờ mờ bỗng mở lớn, lộ ra vẻ sáng sủa không tương xứng với một tên khát cái, tự lẩm bẩm nói : “ Mã Được ngay cả một tên khát cái cũng có thể đối tốt, có lẽ cũng có thể đối tốt với chúng tử muội lưu lạc phong trần của ta, chỉ không biết Tám Trăm Lưu Khẩu có kiên dũng thiện chiến như trong đề báo của quan quân hay không, cần xem xét kỹ lưỡng đã.

.....

Lỗ Dương, quan quân đại doanh, Viên Thuật ngay sau khi từ Uyển thành trở về, lập tức đánh trống điểm tướng.

Sau ba hồi trống, các lộ tướng lĩnh cùng Lỗ Dương quan viên lớn nhỏ đã tề tụ ở Viên Thuật đại doanh.

Viên Thuật lẩm nhẩm quét mắt một vòng, lãnh thanh nói : “ Lần đi đến Uyển thành này, mặc dù hung hiểm nhưng cũng có thu hoạch rất lớn, tình hình của Tám Trăm Lưu Khẩu, bốn tướng đã biết hết, phá tặc chính tại ba ngày sau, Kim Thượng nghe lệnh !”

Kim Thượng tiến lên một bước đứng thẳng giữa trưởng, lãnh thanh nói : “ Có .”

Viên Thuật nói : “ Lĩnh chức Nam Dương Quân thừa, suất 200 Lỗ Dương binh khu quân mã vào trú ở Trĩ huyện, đợi ba ngày sau cho quân mã ăn bã đậu, không được có sai sót

.”

Kim Thượng ôm quyền nói : “ Tuân mệnh.”

“ Tôn Kiên nghe lệnh !”

Tôn Kiên tiến lên một bước, nhanh chóng đáp : “ Có .”

“ Lĩnh Tổ Mậu, Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đường tứ tướng, suất quân 1000, mai phục phía tây Trĩ huyện 20 dặm, giờ ngọ vừa qua lập tức suất quân theo hướng đông nam yểm sát qua.”

“ Tuân mệnh !”

“ Trương Huân nghe lệnh !”

“ Có .”

“ Suất quân 1000, mai phục ở phía đông Trĩ huyện 20 dặm, giờ ngọ vừa qua lập tức suất quân theo hướng nam yểm sát qua.”

“ Tuân mệnh .”

“ Viên Dận nghe lệnh .”

“ Có .”

“ Suất kỵ binh 1000, mai phục ở phía bắc Trĩ huyện 30 dặm, giờ Ngọ vừa qua lập tức huy quân theo hướng nam yểm sát qua.”

“ Tuân mệnh .”

“ Chư tướng còn lại, đều thống lĩnh bốn bộ, cùng bốn tướng tọa trấn đại doanh.”

Viên Thuật phân phó xong xuôi, chư tướng đều rất tin tưởng không chút nghi ngờ, duy có Kim Thượng nhíu chặt lông mày suy tư, cuối cùng nhin không được đề tỉnh : “ Tướng quân, Thượng có một lời không biết nên nói hay không ?”

Viên Thuật mỉm cười nói : “ Cứ nói đừng ngại .”

Kim Thượng nói : “ Nếu như để Viên Dận tướng quân nam xuất đoạn tuyệt Tám Trăm Lưu Khẩu đường lui, sau đó tướng quân tự thống lĩnh trung quân từ mặt bắc yểm sát, tất có thể ở Trĩ Huyện tạo thành bốn mặt hợp vây, Tám Trăm Lưu KHẩu cùng Mã Dục chấp cánh khó bay rồi .”

Viên Thuật trong mắt nổi lên một mảnh quỷ dị tiểu ý, nói : “ Trĩ Dương chi chiến, mục đích chỉ có hai cái, thứ nhất, cứu vãn Hà lão thái gia, thứ hai, đoạt về 2000 con quân mã, cuối cùng kích diệt Tám Trăm Lưu Khẩu, lấy lại Uyển thành, trước mắt thời cơ chưa tới, để sau hãy bàn lại.”

Kim Thượng ngạc nhiên, mặc dù không hiểu những cũng không có nói cái gì nữa.

Viên Thuật trong mắt hiện lên một tia lăm lăm.

Sự thực thì Kim Thượng nói không sai, ba ngày sau Trĩ huyện hiến mã, đổi người, Mã Dục còn chưa biết Viên Thuật đã suất 5000 tinh nhuệ Hán quân tiến đến Nam Dương, tất nhiên sẽ tự thân đến, nếu như lúc này sai Viên Dận đoạn tiết Mã Dục đường lui, sau đó Viên Thuật tự lĩnh trung quân từ phía bắc, Tôn Kiên từ phía tây, Trương Huân từ phía đông, bốn mặt hợp vây, tất Mã Dục cùng sở bộ Tám Trăm Lưu Khẩu thập tử vô sinh.

Nhưng, Viên Thuật lại không tính làm như vậy, bởi vì hắn còn có ngoan chiêu càng hay càng tuyệt hơn !

— Thanh Long —

50. Chương 50: Trĩ Huyện Chi Chiến

Lý Nghiêm, Khoái Lương, Trâu Tĩnh, Trần Chấn bốn người đều mang tâm sự, lần lượt đi vào đại sảnh, chỉ thấy bên trong đã hạ tiệc rượu, kẻ đã ban cho bốn người nếm mùi vị tù binh Mã Dục, thủ lĩnh của Tám Trăm Lưu Khẩu, đã ngồi chiếm chệ tại chủ vị, hướng bốn gã tù binh chấp tay nói: “Chư vị mời ngồi.”

Bốn người phản ứng đều không giống nhau, gần như đem tâm tính cùng đàm phác biểu lộ ra hết thảy.

Trần Chấn nhìn Mã Dục nịnh nọt gật gật đầu, sau đó nơm nớp lo sợ mà ngồi xuống, đây là hạng người ham sống sợ chết.

Trâu Tĩnh trong khoảnh khắc sắc mặt trắng bệch, đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, thầm nghĩ Mã Dục này bày bàn tiệc rượu, chỉ sợ là Hồng Môn Yến, có điểm không ổn đây, loại này chính là trời sanh tính đa nghi.

Khoái Lương phơi phơi cười, phát tay áo phủ đi dấu vết tro bụi, thản nhiên ngồi xuống, sau đó cũng không chờ Mã Dục bắt chuyện, cư nhiên phản khách vi chủ bắt đầu tự rót rượu uống một mình, mặc dù thân là bậc tù binh, lại không có chút ý tự ti, hồi tiếc nào, vừa nhìn liền biết người tính tình hào sảng, người như vậy, thường thường cũng là dạng tín niệm kiên định nhất.

Lý Nghiêm thì một cước đem bàn rượu trước mặt đá đổ, diềm nhiên nói: “Muốn giết cứ giết, cần gì làm điều thừa ?”

Lý Nghiêm lời này vừa nói ra, Trâu Tĩnh lập tức run lên, Trần Chấn càng sợ đến quỳ sụp xuống, chỉ có Khoái Lương khà một tiếng hớp cạn chung rượu ngon, tặc lưỡi nói: “Chính Phương quá lo lắng rồi, Mã đại đầu lĩnh hôm nay thiết yến chiêu đãi, cũng sẽ không có ý giết người đâu.”

Mã Duyệt ánh mắt lăm lăm, nhìn Khoái Lương nói: “Túc hạ không hổ là Kinh Tương danh sĩ, một câu đã nói đúng.”

Lý Nghiêm không nhún nhường nói: “Tự nhiên lại chiêu đãi là có ý gì?”

Mã Duyệt nói: “Thật không dám giấu diếm, tại hạ đã cùng Hà phủ quân gia Hà Hiền đạt thành hiệp nghị, Hà phủ lấy quân mã 2000 con và đầu mục Chu Thương, đổi lại Hà lão thái gia và chức vị bốn người, tại hạ đã đáp ứng, thời gian định tại ba ngày sau. Bất quá trước khi thả chức vị đi, tại hạ còn có một câu, không thối lộ không được!”

Trâu Tinh cùng Trần Chấn nghe vậy sắc mặt lộ vẻ vui mừng.

Khoái Lương nói: “Túc hạ có phải muốn nói, vốn ngài là hậu nhân danh tướng, nay tuy là lưu khẩu, cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi phải không?”

Lý Nghiêm nói: “Túc hạ và tám trăm lưu khẩu gây nên những việc này, trên trái triều đình, dưới nghịch dân chúng, đảo ngược thị phi, thần người công phần, cho dù tứ mã phanh thây cũng không đủ chuộc lại tội, tru di cửu tộc cũng không phải là quá!”

Mã Duyệt đột nhiên đứng lên, trong lòng tức giận vô cùng, biết hôm nay mở tiệc rượu là công toi, trong lòng chuẩn bị thuyết khách cũng bỏ đi. Nếu muốn thay đổi cái nhìn trong lòng bọn người kia đối với tám trăm lưu khẩu căn bản là chuyện “Ngàn lẻ một đêm”, buộc bọn họ bỏ triều đình đầu nhập lưu khẩu càng là chuyện hoang tưởng.

Mã Duyệt trong đầu bốc hỏa, lạnh lùng nói: “Bỏ đi, nếu không lĩnh tình ta, vậy các người cứ ngồi tiếp ở đại lao đi, người đầu, dẫn chúng đi, hảo hảo trông nom, bắt đầu từ bây giờ, không cho ăn uống, trước bỏ đói ba ngày.”

.....

Nghĩa trang Uyển thành.

Tên khất cái gầy gò què quặt đang ngồi xổm góc tường, xé tiếp một khối bánh, không kịp chờ đợi nhét vào trong miệng, xem bộ dáng là đói bụng lắm rồi, cũng không cần thận ăn vài miếng thì nghẹn, may là một chén nước nóng kịp thời đưa tới trước mặt hắn.

Lưu Nghiên vẻ mặt nhu hòa nhìn tên khất cái, ôn nhu nói: “Muội tử, ăn chậm một chút kéo nghẹn”

Bên người Trâu Ngọc Nương ngạc nhiên nói: “Tỷ tỷ, người làm sao biết nàng là nữ hài tử, mà không phải nam nhân?”

Lưu Nghiên thản nhiên cười, thuyết: “Ngọc Nương muội muội, người nhìn yết hầu của nàng thì biết, nam nhân đều có hầu kết.”

Trâu Ngọc Nương nhin không được thở dài nói: “Tỷ tỷ thật sự là thông minh, người lớn lên lại xinh đẹp, ngàn dặm mới tìm được một người như thế, thật không biết Mã đại đầu lĩnh trái tim là cái gì làm thành nữa, làm sao lại có thể đối với tám nhu tình của tỷ mà không động lòng chút nào hết vậy.”

Lưu Nghiên ánh mắt buồn bã, sâu kín nói: “Muội muội, thôi đừng nói nữa.”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, khi Trâu Ngọc Nương nói đến Mã đại đầu lĩnh, con người đen nhánh trong suốt của nữ khất cái nọ thoáng chốc sáng lên một chút, sau đó hướng phía Lưu Nghiên quỳ rạp xuống.

“Tỷ tỷ, người thương cảm cho muội với, thu lưu muội làm nô tỳ đi.”

.....

Trong nháy mắt ba ngày qua đi, thời gian ước định trao đổi người đã đến.

Cức Dương phía nam vẫn bình tĩnh như trước, từ sau khi Tần Hiệt chết, Hoàng Trung, Ngụy Hoà suất lĩnh Nam Dương quân còn sót lại lui thủ Cức Dương một đường, chỉ cần Tám Trăm Lưu Khẩu không đi quấy rầy, cũng tuyệt không chủ động phóng ra.

Phương hướng Trĩ huyện cũng không có phát hiện dị thường gì, Mao Tam, Ngưu Tứ cứ cách một đoạn thời gian truyền lại tin tức, cũng chỉ có hôm qua có hai trăm quân quốc binh khu hơn ngàn thất chiến mã vào Trĩ huyện, sau đó hết thấy như thường, cũng không phát hiện bóng dáng đại đội quan quân, xem bộ dáng Hà Hiền cũng không muốn trở mặt lúc này, để tránh nguy cấp tánh mạng Hà Chân.

Đương nhiên, đề phòng là không thể nào không có, vì phòng bị đám người Hoàng Trung thừa dịp hấn ra bên ngoài đến đoạt lại Uyển thành, Mã Dược vẫn an bài cùng chuẩn bị đầy đủ, phương viên trăm dặm xung quanh Uyển thành đã trải rộng thám mã của Tám Trăm Lưu Khẩu, có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào Mã Dược cũng có thể kịp thời nắm giữ.

Sau khi hết thấy được an bài thỏa đáng, Mã Dược tự mình mang theo 200 Thanh Châu lưu khẩu, áp giải Lý Nghiêm cùng bốn gã “tù tướng”, tiến lên con đường bắc thượng Trĩ huyện tiếp thu quân mã. Mã Dược dù sao cũng là người chứ không phải thần, hồn nhiên không biết uy hiếp lớn nhất cũng không phải là đến từ nam phương Cức Dương, hoàn toàn đến từ nơi Mã Dược chưa từng để ở trong lòng : Trĩ huyện.

Xung quanh Trĩ huyện hơn mười dặm, mấy ngàn tinh duệ Hán quân đã giương mũi giáo lên từ sớm, chỉ chờ Mã Dược đem người tiến đến mà thôi.

.....

Trên thành Trĩ huyện, Viên Thuật án kiếm đứng thẳng, thần sắc thâm trầm, nhìn bầu trời mênh mông mà đắm chiêu.

Bên người Kim Thượng cũng phụ họa ngóng về phía nam, đột nhiên thần sắc rung lên, hướng Viên Thuật nói: “Tướng quân, đến rồi.”

Viên Thuật vẻ mặt đanh lại, đột nhiên cúi đầu, chỉ thấy một chi hơn 200 kỵ binh đang từ nam phương chậm rãi chạy tới, đi tới cách Trĩ huyện khoảng trăm bước thì dừng lại ổn định trận cước, hơn 200 kỵ binh hướng hai cánh chậm rãi triển khai, xếp thành một hàng dài.

Trong con mắt sáng ngời của Viên Thuật độ nhiên hiện lên một tia chết chóc, hỏi Kim Thượng: “Cỏ khô đã cho ăn chưa ?”

Kim Thượng khom lưng cúi xuống, cung kính trả lời: “Tuân theo tướng quân phân phó, lúc giờ Thìn đã cho ăn .”

“Hảo!” Viên Thuật gật đầu, lại hỏi, “Bây giờ là khi nào?”

“Vừa lúc buổi trưa.”

“Thời gian đã đến!” Viên Thuật điềm nhiên nói “Đánh trống thổi tù, mở cửa thành, hiến chiến mã!”

“ U u u u”

“Tùng tùng tùng...”

Tiếng tù réo rắt cùng tiếng trống dồn dập liên tục vang lên, cửa thành đóng chặt từ từ mở ra, 2000 con tuấn mã hùng kiện giống như thủy triều xông ra.

“Ngự thật tốt a, đáng tiếc lại rơi về tay lưu khẩu mất.”

Trên thành, Kim Thượng lắc đầu thở dài.

Viên Thuật ánh mắt ngưng trọng, trong mắt âm vân bao phủ, thâm nghĩ chỉ sợ không bao lâu , quân mã này sẽ lại là trở lại trong tay mình!

“Ngựa, thiệt nhiều ngựa nha! Sau này mọi người đều có ngựa cỡi rồi, ha ha ha...”

Phía sau Mã Dược, mấy trăm lưu khẩu đều vui mừng không kìm được.

Quân mã đi qua, Viên Thuật dưới sự hộ vệ của mười mấy kỵ binh xuất hiện ở cửa thành, bên cạnh ngựa Viên Thuật ngang nhiên đứng thẳng một người cơ bắp cuộn cuộn không giống người tốt, không ai khác chính là Chu Thương, Viên Thuật cất cao giọng nói: “Mã Đại Đầu Linh, tại hạ xuất ngôn thủ tín, từ bây giờ 2000 thất quân mã này là của ngươi, hy vọng ngươi cũng có thể giữ đúng lời hứa.”

Sớm có lưu khẩu giục ngựa tiến lên, dẫn bày quân mã không chủ đi về.

“Túc hạ yên tâm, chúng ta tuy là lưu khẩu nhưng cũng biết đạo “ vô tín tắc bất lập”. Mã Dục cao giọng trả lời một tiếng, hướng Chu Thương bên người Viên Thuật nói: “Chu Thương, Hà đại tướng quân có từng bạc đãi người?”

Chu Thương điềm nhiên nói: “Đại đầu lĩnh, Chu Thương may mắn không làm nhục mệnh.”

Viên Thuật nói: “Mã đại đầu lĩnh, bây giờ có thể trao đổi người được rồi chứ.”

Mã Dục nói: “Đương nhiên.”

Viên Thuật nói: “Hảo, sau ba tiếng trống, người ta đồng thời phóng thích con tin, như thế nào?”

Mã Dục ánh mắt đánh lại, cố tình đổi ý rồi lại cố kỵ Chu Thương còn đang trong tay quan quân, nếu không để ý chết sống Chu Thương, thì lại sợ dưới trướng lưu khẩu tâm tàn ý lạnh rồi đổi tín niệm. Dù nói như thế nào, lấy một người Hà Chân đổi lấy 2000 quân mã, vụ mua bán này đã là không tồi rồi.

“Tùng tùng tùng... Tùng!”

Tiếng trống trận cuối cùng nặng nề vang lên, chợt “ông” một tiếng dừng lại, Chu Thương từ trong trận quan quân chạy đi, Hà Chân được bốn người Lý Nghiêm che chở từ trong trận lưu khẩu đồng thời chạy ra, đều tự hướng trận doanh của mình phi nước đại mà đến. Sắp thấy Chu Thương tiến sát đây, cùng Mã Dục hội hợp mao tam giơ cung lấp tiền, ý muốn hạ sát Hà Chân, lại bị Mã Dục ngăn cản.

Thả thì thả, cần gì phải cố đem Hà Chân bắn chết đi? Nếu chọc giận đương kim đại tướng quân Hà Tiến, đối với Tám Trăm Lưu Khẩu tuyệt không có nửa điểm tốt, về điểm này, Mã Dục vẫn còn phi thường rõ ràng.

— Thanh Long —

51. Chương 51: Sát Mã

Trao đổi người xong, Mã Dục lệnh cho Chu Thương suất 50 người khu quân mã nam hạ trước, còn mình thì suất 200 Thanh Châu lưu khẩu đích thân đoạn hậu, từ từ nam hành.

“Báo...”

Mã Dục suất 200 người đi được khoảng một canh giờ, cách Trĩ huyện không quá mười dặm, chợt nghe một tiếng hô lạnh lạnh xen lẫn với tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên thám mã đang từ phía bắc phóng đến.

“ Đại đầu lĩnh, phía bắc 10 dặm đột nhiên xuất hiện một lượng lớn quan quân kỵ binh !”

Mã Dục đoán chắc rằng Hà Tiến sẽ không dễ dàng đối phó như vậy, cũng tin rằng Hán quân tất có an bài khác, nhưng khi hắn nghe được thám mã hồi báo thì vẫn không thất kinh, trầm giọng nói : “ Người nói cái gì ! Một lượng lớn Hán quân kỵ binh ! ?”

Thám mã thở hổn hển, khẳng định đáp : “ Đúng vậy, có khoảng ngàn kỵ binh !”

“ Ngàn kỵ binh ! ?”

Mã Dục lại càng cả kinh, Hà Tiến vẫn xem trọng hắn Mã Dục quá a, vì đối phó nhỏ nhỏ tám trăm lưu khẩu, không ngờ tập trung điều động đến hơn ngàn kỵ quân ! Lúc trước, Chu Tuyền đại quân thanh tiểu Trương Mạn Thành cùng Hoàng Cản quân sở bộ thì dưới trướng cũng bắt quá là một ngàn Tây Lương kỵ binh của Đổng Trác mà thôi. Lần này vì đối phó với Tám Trăm Lưu Khẩu, không ngờ lại xuất động một ngàn kỵ quân !

“ Báo”

Mã Dục còn đang chấn động thì phía đông cùng phía tây lại trước sau liên tiếp vang lên tiếng hô dữ dội của thám mã, hai con ngựa như phong trì điện xiết, cơ hồ đồng thời vọt đến trước mặt Mã Dục.

“ Đại đầu lĩnh, phía tây phát hiện quan quân, đang hướng quân ta bức tới, có khoảng ngàn người !”

“ Đại đầu lĩnh, phía đông phát hiện quan quân, đang hướng quân ta bức tới, có khoảng ngàn người !”

Cái gì ! ? Phía đông cùng phía tây đồng thời xuất hiện quan quân ! Hơn nữa đều lên đến ngàn người ! ? Trái tim Mã Dục lúc này bắt đầu đập loạn lên, ba phía bắc, đông, tây đã đồng thời phát hiện quan quân, Hán quân đã quen với việc dùng chiến thuật thiết bích hợp vây tuyệt không có khả năng tại phía nam lưu lại kẻ hở, nhất định còn có một chi kỵ binh đang từ nơi nào đó vòng qua lại, chuẩn bị cắt đứt đường lui của hãn.

Tính như vậy, lần này Hán quân ít nhất phát động bốn ngàn binh lực trở lên, hơn nữa ít nhất có hai ngàn kỵ binh trở lên ! Càng làm cho người khác khiếp sợ chính là đội quan quân này tuyệt không phải là Nam Dương binh, khẳng định là tinh nhuệ trung ương quân từ Lạc Dương tiến đến ! Cái này con mẹ nó là cái gì quy mô đây ? Chẳng lẽ Hà Tiến tự thân suất quân đến trấn áp sao ? Vì đối phó với Tám Trăm Lưu Khẩu nhỏ nhỏ, chẳng lẽ không hiềm có chút hưng sư động chúng quá mức sao ? Huống hồ, làm như vậy, có tác dụng sao ?

Đầu óc đơn giản như Mao Tam bây giờ cũng biết đã lọt vào bao vây của quan quân, đưa mắt nhìn về Mã Dục nói : “ Đại đầu lĩnh, làm sao đây ? Đánh hay không ?”

Mã Dục hắc hắc cười, âm trầm nói : “ Đánh cái thí, lên ngựa về Uyển thành !”

Ước lượng thời gian, Chu Thương lúc này không sai biệt lắm cũng đã khu 2000 con quân mã về đến Uyển thành rồi, về phần bản thân hãn cùng với 200 Thanh Châu lưu khẩu, người ít mục tiêu nhỏ, trước mắt Hán quân mặc dù từ ba phía ép lại, nhưng còn lâu mới hình thành bao vây chân chính, tụy tiện kiếm một cái lỗ trống đều có thể xuyên qua được. Chỉ cần về đến Uyển thành, đến lúc đó các huynh đệ đều trèo lên lưng ngựa, hắc, đó là một chi thuần kỵ binh a, hơn nữa mỗi người có đến hai con ngựa, còn sợ quan quân cái thí ? Cho dù là Hà Tiến tự thân đến thì sao, cũng đồng dạng hử bụi mà thôi.

“ Đi .”

Mã Dục hai chân hung hăng thúc vào bụng ngựa, hướng về Uyển thành phóng đi trước, phía sau, Mao Tam cùng 200 Thanh Châu lưu khẩu như hình với bóng cuốn theo.

Song, Mã Dục suất 200 người nam hành không đến hai mươi dặm thì bất ngờ lại đuổi kịp nhóm Chu Thương, nhìn thấy Mã Dục suất mọi người trở về, Chu Thương mặt như đưa đám, trong lòng nóng như lửa đốt tiến lên nghênh đón.

Mã Dục vừa sợ vừa giận, chỉ thẳng vào Chu Thương mắng : “ Chu Thương ngươi làm cái trò gì đó ? Đã hơn hai canh giờ mà mới đi được có đoạn đường là sao ?”

Chu Thương quệt mồ hôi trên trán, vội vàng nói : “ Không phải ta không đi, mà là ngựa không chịu đi cho !”

Mã Dục trầm giọng nói : “ Ngựa không chịu đi ? Xảy ra việc gì ?”

Chu Thương nói : “ Ta cũng không biết, rời Trĩ huyện không được 10 dặm, đám quân mã này bắt đầu tiêu chảy, hơn nữa còn chảy không ngừng, tốc độ chạy càng ngày càng chậm, đến chỗ này thì dứt khoát không chịu đi tiếp nữa, Đại đầu lĩnh người xem, rất nhiều đã nằm bẹp ra đất rồi, mẹ nó, thật là tà môn mà !”

Mã Dục trong đầu chấn động, dõi mắt nhìn qua, chỉ thấy 50 lưu khẩu đang ở phía sau bầy ngựa hò hét vang trời, ra sức khu đuổi, nhưng bầy ngựa lại không hề có chút phản ứng, chỉ nằm ỉ ra đất không chịu đứng dậy, một hồi sau cũng y như vậy, lại có mấy chục con chiến mã ngã xuống, nằm bẹp trên đất bắt đầu co quắp.

Mã Dục trầm tư chốc lát, đột nhiên dữ tợn hét lớn : “ Giết ngựa !”

Quan quân đang từ ba phía bắc, đông, tây bức tới, phía nam còn chưa xuất hiện kỵ binh nhưng cùng tùy thời đều có thể đánh ra, chậm trễ chốc lát, đều có thể rơi vào trùng vây, chết không có chỗ chôn chôn ! Lúc này đã không có thời gian tra xét đám chiến mã này vì sao bị như vậy nữa rồi, cũng không thể mang theo bọn chúng về Uyển thành được, biện pháp duy nhất chính là : giết sạch toàn bộ !

Cho dù Tám Trăm Lưu Khẩu chiếm không được lượng quân mã này, cũng tuyệt không thể để bọn chúng nguyên vẹn trở về tay Hán quân được, nếu không, Hán quân đột nhiên lại có nhiều thêm 2000 kỵ binh, rơi vào sự truy kích của 4000 kỵ binh, Tám Trăm Lưu Khẩu không phải là đến ngày chết rồi sao ? Hai đôi chân người có nhảy đạt đến mức nào đi nữa, lại chạy hơn được bốn cái giò của đám súc sinh sao ?

“ Cái gì ? ”

Chúng lưu khẩu đang nhìn chằm chằm đợi Mã Dục xuất ra chủ ý để giải quyết vừa nghe thấy đều ngây ra, bọn họ đều không nghĩ đến Mã Dục sẽ hạ xuống mệnh lệnh như vậy, đây là 2000 con quân mã đó, các huynh đệ mỗi người phát một con vẫn còn dư a, có đám quân mã này, sau này trên đường bỏ trốn sẽ không dùng đến hai cái chân nữa, vậy thật là thoải mái a ?

“ Giết ngựa ! ” Mã Dục sát khí lẫm lẫm, dữ tợn hét lớn : “ Ai dám kháng mệnh ! ? ”

“ Tuân tuân mệnh ! ”

Chu Thương rùng mình một cái, xoay người lại hung ngoan đâm một đao vào trái tim của một con ngựa, máu tươi phun lên, con chiến mã đó hí thảm một tiếng, ngã ra đất bắt đầu co giật. Chúng lưu khẩu bên cạnh cũng không dám chậm trễ, rồi rút rút yêu đao ra, giống như hung thần ác sát xông vào bầy ngựa, chỉ chốc lát, tiếng chiến mã kêu thảm vang đến tận trời, hội tụ lại tạo thành một khúc ca tử vong bi tráng.

Không đến một chén trà công phu, 2000 con quân mã toàn bộ đã ngã trong huyết bạc, 250 tên lưu khẩu tất cả đều huyết nhiễm chinh y, mỗi một người đều giống như là vừa mới từ trong thiên quân vạn mã xông sát ra vậy.

Ngay lúc này, Mã Dục đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân bắt đầu run lên, cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy từ chân trời phía bắc đã hiện lên một đạo hắc tuyến, chỉ chốc lát công phu, đạo hắc tuyến nọ đã rõ lên không ít, kỵ binh ! Hán quân kỵ binh đáng chết tại lúc máu chốt này đã đánh đến rồi !

“ Mao Tam, Ngưu Tứ, suất kỵ binh đi theo ta ! ” Mã Dục xoay người lên ngựa, ở trên lưng ngựa rút ra cương đao sau lưng, hét lớn : “ Chu Thương, suất các huynh đệ còn lại trở về Uyển thành, báo cho Quân Hối cùng Bùi Nguyên Thiệu, lập tức suất toàn bộ huynh đệ rút khỏi Uyển thành, vượt qua Bạch Thủy đông tiến, hướng Trung Dương sơn chuyển tiến ! ”

Chu Thương tựa hồ dự cảm được cái gì đó, trợn mắt hét lớn : “ Đại đầu lĩnh ngài thì sao ! ? ”

Mã Dục lẫm liệt nói : “ Nếu như để đại đội Hán quân kỵ binh quần lấy, không nhưng toàn bộ mọi người ở đây đều không trốn được, thậm chí ngay cả các huynh đệ ở Uyển thành đều có thể bị Hán quân một ngụm nuốt sống, ta cùng Mao Tam bọn họ đi lên ngăn cản một trận, có thể trụ được bao lâu hay bấy lâu, Chu Thương, các người đi mau ! ”

Chu Thương lập tức nói : “ Đại đầu lĩnh, ta không đi ! ”

Mã Dục quát lớn : “ Chu Thương, ngươi dám kháng quân lệnh ! ? ”

Chu Thương xiay người lên ngựa, hét lớn : “ Tám Trăm Lưu Khẩu có thể không có Chu Thương, nhưng không thể không có Đại đầu lĩnh ! Thứ lỗi cho ta kháng lệnh ! ”

“ Chu Thương, ngươi quay lại ngay ! ”

Quay đầu lại cấp cho Mã Dục một tràng cười sảng khoái, Chu Thương cao giọng nói : “ Đại đầu lĩnh, nếu như Chu Thương bất hạnh chiến tử, mỗi năm đến tiết thanh minh đừng quên té cho tôi một chén rượu là được rồi ! Các huynh đệ, theo ta đi ”

“ Sát ”

Mao Tam, Ngưu Tứ hai mắt đỏ bừng, tựa như dã thú phát cuồng, tru lên hưởng ứng.

“ Sát ”

200 Thanh Châu lưu khẩu điên cuồng huy vũ binh khí trong tay, khí tức cuồng loạn ở trong thiên địa mãnh liệt khuấy động.

Chu Thương cầm trong tay cương đao giơ lên phía trước, hướng Hán quân kỵ trận ở phía bắc cuốn đến nghênh đánh, sau lưng Chu Thương, Mao Tam, Ngưu Tứ cùng 200 kỵ binh điên cuồng gào thét, huy vũ binh khí trong tay, giống như một bầy khốn thú bị thả dẫn bức đến đường cùng, mang theo ý chí liều chết một phen, có đi không về xông lên.

“ Đi .”

Mã Dục nhìn Chu Thương lần cuối, đem cương đao trong tay vung lên về phía nam, hướng về phía Uyển thành giục ngựa phóng đi, sau lưng Mã Dục, còn lại 50 lưu khẩu hình bóng đơn độc, cô tịch chạy theo.

“ Hừ ! Đã đến đây rồi, còn nghĩ đi sao ?”

Tiếng nói Mã Dục vừa dứt, một tiếng hừ lạnh từ phía tây bắc đột nhiên truyền đến, thanh âm này mặc dù không lớn nhưng lại giống như một thanh lợi kiếm đâm thấu không gian mấy trăm bước, rõ ràng truyền đến tai của Mã Dục cùng toàn bộ lưu khẩu, Mã Dục kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy một kỵ binh đỏ rực như một ngọn lửa, giẫm trên ánh chiều tàn như kinh hồng thiểm điện phóng đến, chỉ chớp lát công phu, chỉ cách Mã Dục không đến trăm bước.

Đồng tử Mã Dục đột nhiên co rút lại, ngựa của thằng khốn này nhanh thật, chạy sợ rằng chạy không thoát rồi.

Hừng hực sát khí ở trong lòng Tôn Kiên bốc lên như vô tận, hắn chưa bao giờ có loại khát vọng giống như bây giờ, khát vọng đi giết chết một người ! Không vì cái gì khác, chỉ vì một câu của Tả Trung lang tướng Chu Tuyền, chỉ vì thái bình thịnh thế của toàn thiên hạ bách tính, chỉ vì đề toàn bộ Đại Hán lăng lăng càn khôn, hắn tuyệt không cho phép hạng người như Mã Dục sống trong thiên địa này.

“ Sát !”

Tôn Kiên gầm lên một tiếng, Cổ đỉnh bảo đao nặng nề đã giơ cao lên, lạnh lùng cắt nát không gian, sát khí trải rộng.

“ Chết đi !”

Mã Dục gầm lên một tiếng, giục ngựa quay đầu, thúc ngựa phóng lên, không chút nào sợ hãi tiến lên nghênh chiến Tôn Kiên, hai con mắt vốn sáng sủa rõ ràng, ngay lúc này đã là một mảnh đỏ rực, cơ hồ có thể xuất huyết ra, dự tợn đến mức làm người khác hít thở không thông.

__ Thanh Long __

52. Chương 52: Hỏa Tịnh Tôn Kiên

“ Xem ám khí !”

“ Vút !”

Mã Dục hét lớn một tiếng, tay trái đột nhiên vung ra, một vật thể to bằng nắm tay nhắm phía Tôn Kiên phi đến, Tôn Kiên ánh mắt nhá lên, Cổ đỉnh bảo đao trong tay như thiểm điện chém ra, đao quang lóe lên, chỉ nghe một tiếng “ phốc” nhẹ nhàng vang lên, vật thể nọ đã bị chém thành hai mảnh. Tôn Kiên đang muốn thuận thế đem Cổ đỉnh đao chém rót đầu lâu của Mã Dục thì một đoàn bụi trắng từ trong vật thể bị chém đứt phun ra, văng đầy mặt Tôn Kiên.

“ A mắt của ta ! Mắt của ta”

Trước mặt Tôn Kiên đột nhiên nhòa đi, nhất thời trở thành một mảnh mờ mịt, hai mắt còn bị đốt nóng đau nhức đến tận tim gan, thống khổ đến mức rống to lên, một đao đang chém thuận thế cách ra khỏi quỹ tích cả ngàn dặm, để cho Mã Dục ung dung tránh khỏi.

Hai mã giao nhau vượt qua, chỉ một hiệp, Mã Dục đã phé đi chín thành chiến lực của Tôn Kiên.

“ Đáng đời lắm, đồ ngu xuẩn !”

Mã Duyệt trong lòng cuồng hỉ, lắc ngựa quay đầu, hậu bối cương đao trong tay đã giơ cao lên, hướng phía Tôn Kiên một lần nữa phóng đến. Mà lúc này Tôn Kiên đã vì đau đớn kịch liệt mà rơi vào trạng thái cuồng loạn, ở trên lưng ngựa cuồng loạn huy vũ Cổ đỉnh bảo đao, đã không còn ra chiêu thức gì nữa.

Xuống địa ngục đi !

Bất luận người là danh tướng hay là kiêu hùng, hoặc chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, ngày nay nằm sau chính là ngày giỗ của người !

Sát khí băng lãnh hiện lên trong con mắt ứ máu của Mã Duyệt, cương đao băng lãnh đã bao trùm tử vong khí tức dày đặc chém xuống, Mã Duyệt cơ hồ đã nhìn thấy máu nóng văng lên, một khỏa đầu lâu dính đầy vôi sống của địch tướng đã bay lên không, tai không trung vẽ lên một đường cong quỷ dị rơi xuống mặt tuyết rồi lăn ra xa.

Lưỡi đao sắc bén chút xíu nữa là chạm đến gáy của Tôn Kiên, dị biến đột nhiên xuất hiện.

“ Véo!”

“ Keng !”

Một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, Mã Duyệt cảm thấy cương đao trong tay run lên kịch liệt, sau đó là một tiếng kim thiết giao minh đinh tai nhức óc, cơ hồ chấn nát màng tai của Mã Duyệt ! Một đao mà Mã Duyệt toàn lực vung ra đã vô phương duy trì được quỹ tích cũ, rời đi vị trí đầu mấy thốn, một tiếng “ phốc” vang lên đã chém xuống vai phải của Tôn Kiên, mặc dù sâu đến tận xương, nhưng cuối cùng cũng không thể đem cả cánh tay của địch tướng chém rụng xuống.

“ Ấc ... a”

Tôn Kiên thảm thiết kêu lên, cổ đỉnh đao trong tay vung ra một chiêu Hoàng Trảm Bát Hoang, hướng phía sau vung loạn ra, nhất thời bức lui Mã Duyệt đang muốn bỏ ra một đao nữa.

“ Đùng hòng đã thương chủ công của ta !”

Một tiếng hét lớn như tác lôi truyền vào trong tai Mã Duyệt, quay đầu lại, chỉ thấy bốn gã kỵ binh đang ở ngoài trăm bước phi đến, người cầm đầu mi mục dữ tợn, trên lưng ngựa đang chạy phập phồng vẩy vẩy chãi giương cung lấp liếm, mũi tên sắc bén lóe lên hàn diễm sâm lãnh, đã gắt gao nhắm vào yết hầu Mã Duyệt

“ Véo ...!”

Lại là một tiếng xé gió bén nhọn nữa vang lên, hàn quang chợt lóe, thanh lang hào tiền kia đã bắn đến gần, Mã Duyệt không kịp vung đao ngăn cản, chỉ có thể tru lên một tiếng theo bản năng vung tay trái lên cản lại.

“ Phốc ...!”

Một tiếng lợi khí đâm xuyên xương thịt thanh thúy vang lên, nửa thân bên trái của Mã Duyệt nhất thời tê dại, cúi đầu xuống chỉ thấy một thanh lang hào vũ tiền đã xuyên thấu tay trái, sâu đến tận lông, hàn ý băng lãnh theo đó mà xông lên, khí lực đang như thủy triều từ trong cơ thể Mã Duyệt chảy đi mất, cương đao vốn nhẹ như không trong chốc lát trở nên nặng nề.

“ Đi !”

Mã Duyệt hét lớn một tiếng, quay đầu hướng Uyển thành phóng đi, thời cơ chém chết địch tướng đã mất, lưu lại nữa cũng chỉ là uống mệnh, lúc này không đi, thì còn đợi khi nào nữa ? Chỉ trong chốc lát, Mã Duyệt đã suất 50 kỵ binh giống như thủy triều cuốn qua cánh đồng tuyết lạnh lẽo, hướng Uyển thành phóng đi như lang bốn thi đột.

Hoàng Cái một tên cứu lấy Tôn Kiên, một tên bắn thương tặc tướng, cũng không giục ngựa truy cản, vôi vàng cùng Tổ Mậu tam tướng vây xung quanh Tôn Kiên, hét lớn : “ Chủ công đừng kinh hoảng, Hoàng Cái đây !”

“ Công Phúc ! Công Phúc ở đâu ? Ai da, đau chết ta mất”

Tôn Kiên sớm đã khí tức tán loạn, vừa rồi dù miễn cưỡng chống đỡ, thật sự đã là cường nỗ chi mạt, lúc này đột nhiên nghe thấy thanh âm quen thuộc của bộ tướng, tinh thần căng thẳng lập tức được hạ xuống, nhất thời hô thảm một tiếng, từ trên lưng ngựa ngã xuống.

“ Chủ công !”

“ Chủ công !”

Tổ Mậu bốn người kinh hoảng nhảy xuống khỏi ngựa, đem Tôn Kiên từ dưới đất đỡ dậy, chỉ thấy Tôn Kiên khắp mặt đều loang lổ một loại bụi phấn không rõ, hai mắt nhắm chặt, một đôi mí mắt đã trở nên đỏ bừng, đỏ đến mức giống như một vật mới từ lò nung lấy ra vậy, thêm nữa bên vai trái là một vết thương kinh người, máu tươi đỏ thẫm đang tuôn ra như suối.

Kì tình kì trạng, thực sự thê thảm khiến cho người khác không nỡ nhìn.

.....

Gió bắc phần phật, chiến mã hí vang

Mặt đất giống như thủy triều rút về phía sau, Hán quân thiết kỵ giống như một tòa núi lớn ép đến, sát ý nóng rực đang hùng hực thiêu đốt trong ngực Chu Thương, dù thiên quân vạn mã cũng chẳng sợ ! Đại đầu lĩnh, mười tám năm sau Chu Thương vẫn theo ngài tung hoành thiên hạ !

“ Sát”

Chu Thương điên cuồng gào lên, trên cổ gần xanh đã nổi lên cuộn cuộn.

“ Sát”

Sau lưng Chu Thương, Mao Tam cùng 200 kỵ binh tru lên hưởng ứng, 200 thanh cương đao sáng lóa ở không trung vẽ lên một đường cung băng lãnh, vô tình chém xuống

“ Phốc ...”

“ Keng !”

“ A”

“ oa ...”

“ Híiii”

Trong chốc lát, hàng loạt thanh âm đồng thời vang lên, Chu Thương cùng 200 lưu khẩu kỵ binh giống như một tảng đá lớn, hung hăng đâm vào một dòng nước lũ hùng dũng, trong thiên địa đột nhiên bắn lên những vô số những bọt nước rực rỡ, lại giống như những chùm pháo hoa chợt hiện lên rồi biến mất

“ Hu”

Chu Thương hét trụ chiến mã, chậm chậm bạt ngựa quay đầu, có một vết máu đỏ thẫm tuôn theo khuôn mặt của hắn chảy xuống, nhỏ lên khóe môi, vừa nóng vừa tươi, tư vị của máu người, thật sự là làm cho người ta điên cuồng a, trong mắt Chu Thương lại có thêm ba phần cuồng loạn.

Mao Tam giục ngựa tiến lên hai bước, cùng Chu Thương sánh vai với nhau. Bàn tay trái của hắn đã cùng cổ tay bay mất, máu tươi đỏ thẫm đang theo xương trắng từng giọt từng giọt chảy xuống, Mao Tam lại giống như dã thú chẳng hề để ý đến. Ánh mắt điên cuồng nghênh hướng kỵ trận dày đặc phía đối diện, Mao Tam đem cánh tay trái lộ ra từng mảng xương trắng của hắn lên bên mép, dùng đầu lưỡi liếm lấy, chỉ chốc lát miệng đã đầy máu tươi.

Phía sau Chu Thương cùng Mao Tam, chỉ còn có hơn trăm gã kỵ binh thê chết đi theo.

“ Sát”

Chu Thương một lần nữa giơ cao cương đao, khàn cả cổ hét lên một tiếng.

“ Sát”

Mao Tam cùng hơn trăm kỵ binh may mắn còn sót lại cũng đồng dạng giơ cao cương đao, giống như trăm con dã thú cuồng loạn gầm lên không ngừng.

.....

Trĩ Dương.

Viên Thuật ngạo nghễ ngồi trên thành lâu, đôi mắt nhìn về phương nam, hần mặc dù nhìn không thấy, nhưng biết ở đó đang diễn ra một tràng chém giết kịch liệt ! Một sự tự tin cường đại bốc lên trong lòng Viên Thuật, nếu như ngay cả điểm đã kích mức ấy mà Mã Dục cũng không chịu nổi, vậy Tám Trăm Lưu Khẩu căn bản không xứng làm đối thủ của hắn, thừa dịp quét sạch là lựa chọn tốt nhất.

Mã Dục, người sẽ để cho ta thất vọng, hay là cấp cho ta một cái kinh hỉ ngoài mong đợi đây ?

Kim Thượng bước vội đến, hướng Viên Thuật nói : “ Tướng quân, bốn người Khoái Lương tắm rửa xong rồi, đã đến đây cầu kiến.”

Viên Thuật đại hỉ nói : “ Mau mau cho mời .”

Chốc lát sau, Khoái Lương, Lý Nghiêm, Trần Chấn cùng Trâu Tĩnh bốn người tiến lên thành lâu, được ăn no cùng với tắm rửa sạch sẽ, bốn người nhìn qua cũng đã phục hồi tinh thần nhiều hơn rồi, không còn bộ dáng chật vật như trước. Bốn người đi đến trước mặt Viên Thuật đồng thanh tạ ơn cứu mạng, Viên Thuật vội bước lên giữ lấy hai tay của Khoái Lương, đầy thành ý nói : “ Viên Thuật vô năng, liên lụy chư vị chịu khổ rồi.”

Khoái Lương đầy mặt xấu hổ, cúi đầu nói : “ Thật xấu hổ .”

Viên Thuật nói : “ Tử Nhu huynh là Kinh Tương đại tài, nếu không chê, mong huynh lĩnh chức Quận thủ trường sử, để tại hạ có thể hằng ngày cầu giáo.”

Khoái Lương toát mồ hôi nói : “ Chỉ xin nguyên làm tướng quân môn hạ, chức Trường sử thật không dám đảm đương.”

Viên Thuật nói : “ Tử Nhu huynh đừng từ chối, chức Trường sử, không phải huynh không thể được.”

Khoái Lương nói : “ Như vậy, Lương tình nguyện khí quan (thôi việc ^^!).”

Viên Thuật cũng không miễn cưỡng, bùi ngùi nói : “ Ủy khuất cho Tử Nhu huynh rồi.”

Lý Nghiêm cuối cùng vẫn còn trẻ, nhịn không được nói : “ Nghiêm tuổi trẻ khí thịnh, không biết cách trị quân, dẫn đến thất bại Mục Mã Pha, xin tướng quân trị tội.”

Viên Thuật a a cười nói : “ Vị này chính là Lý Nghiêm Lý Chính Phương sao, quả nhiên là thiếu niên anh dũng.”

Lý Nghiêm xấu hổ nói : “ Tướng bại trận sao là anh dũng được.”

Viên Thuật mỉm cười nói : “ Lý Nghiêm nghe lệnh.”

Lý Nghiê hiên ngang nói : “ Có.”

Viên Thuật nói : “ Tạm lưu trong doanh, chờ nghe điều khiển.”

“ Tuân mệnh.”

“ Trần Chấn.”

“ Có .”

“ Vẫn làm Phục Dương huyện lệnh, chờ ngày phó nhậm.”

“ Đa tạ tướng quân.”

“ Trâu Tĩnh.”

“ Có.”

“ Điều nhậm Phục Dương huyện úy, cùng Hiếu Khởi phó nhậm, chỉ cần thủ tốt Phục Dương, không được tạo thời cơ cho lưu khấu lợi dụng.”

“ Tạ tướng quân.”

— Thanh Long —

53. Chương 53: Lãnh Huyết

Mã Dực suất 50 kỵ binh như phong quyển tàn vân xông vào Uyển thành bắc môn.

Quản Hối và Bùi Nguyên Thiệu đứng chờ đã lâu vừa thấy liền từ thành lầu vội vàng đi xuống nghênh đón, còn đang ở xa thì Quản Hối đã hỏi : “ Bá Tề, quân mã đâu ? Sao không thấy Chu Thương đâu cả ?

Bùi Nguyên Thiệu tinh tế, nhìn chăm chăm vào mũi tên còn đang run rẩy trên tay trái Mã Dực hỏi : “ Bá Tề, người sao lại trúng tên ?”

Mã Dực vẻ mặt ngưng trọng, cũng không có thời gian hướng hai người giải thích, ở trên lưng ngựa nghiêm giọng hét : “ Quản Hối !”

“ Có !”

Quản Hối theo bản đang đứng thẳng người, nghiêm giọng trả lời.

“ Đánh trống điểm binh, để các huynh đệ đến ngoài cửa đông tập kết .”

“ Tuân mệnh .”

Quản Hối gầm lên một tiếng, từ trong tay thân binh tiếp lấy dây cương, phi thân nhảy lên chiến mã, hướng cửa đông vội vàng phóng đi.

“ Bùi Nguyên Thiệu .”

Bùi Nguyên Thiệu cũng hiên ngang đáp : “ Có .”

Mã Dực hỏi : “ Mã đề thiết (móng ngựa sắt), mã đặng (bàn đạp), mã an (yên ngựa) chuẩn bị đến đâu rồi ?”

Bùi Nguyên Thiệu nói : “ Mã đặng, mã an chuẩn bị được 500 bộ, mã đề thiết được 600 bộ .”

Mã Dực lại hỏi : Có bao nhiêu con chiến mã đã đóng móng ngựa, đã đổi qua loại mã an mới rồi ?”

Bùi Nguyên Thiệu nói : “ 30 con, đang lưu tại quân doanh để các huynh đệ cưỡi thử .”

Mã Dực nói : “ Tốt, hãy đem mã đề thiết chế tạo ra toàn bộ ném vào lò lửa, toàn bộ nung chảy hết, toàn bộ mã an cũng ném vào lò thiêu hết, 30 con chiến mã lập tức giết bỏ, mã an đốt hủy, mã đề thiết gỡ ra nấu chảy ! Còn có, mệnh lệnh toàn bộ thợ rèn cùng thợ mộc đến quân doanh tập kết, đi mau !”

Bùi Nguyên Thiệu ngạc nhiên nói : “ Hủy đều hủy hết sao ? Sao lại làm vậy ?”

Mã Dực quát lớn : “ Còn không đi nhanh ! ?”

“ Tuân mệnh !”

Bùi Nguyên Thiệu chấn động trong đầu, không dám hỏi nhiều, lĩnh quân lệnh vội vàng rời đi .”

Mã Dực hít vào một hơi, thúc ngựa hướng đến Thái thú phủ nha phóng đi, thực sự là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, Mã Dực mặc dù đã cố gắng đến mức lớn nhất, nhưng cuối cùng lại vẫn thất bại trong gang tấc. Kỵ binh mặc dù tổ kiến không thành, Mã Dực cũng không nản chí, bắt quá những đồ hình mà chính mình lưu ở Thái thú phủ nha phải tiêu hủy toàn bộ, tuyệt không thể để rơi vào tay quan quân được.

Giục ngựa phi đến Thái thú phủ nha, Mã Dực vừa mới phi thân xuống ngựa, liền thấy Lưu Nghiễm thân sắc lo lắng tiến lại nghênh đón.

“ Mã Dực, thiếp nghe nói chàng muốn dùng Hà Chân đi đổi quân mã phải không ? Ngàn vạn lần không thể đi, đó là cái bẫy, 5000 tinh nhuệ quan quân đã thiết kế bẫy rập, đang chờ chàng chui vào đó đấy .”

Mã Dực đột nhiên biến sắc, vọt lên giữ chặt lấy vạt áo của Lưu Nghiên, dự tợn nói : “ 5000 quan quân ! ? Cô làm sao biết được ?”

“ Khục khục ...” Cái cổ mịn màng của Lưu Nghiên bị Mã Dực siết chặt, một tí cũng thở không được, nói không ra hơi đáp : “ Thiếp thiếp chàng ... buông tay ra “

“ Người sao có thể đối xử với Lưu Nghiên tỷ tỷ như vậy cơ chứ ! ?”

Một tiếng quát vang lên, một thân ảnh duyên dáng đột nhiên từ trong viện tử phóng ra, chính là Trâu Ngọc Nương ra tay ngăn cản hướng bả vai Mã Dực quét tới, chiêu thức vẫn còn, nhưng đã yếu ớt không có tí sức lực nào cả. Mã Dực hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, đã đem thân thể yêu kiều của Trâu Ngọc Nương hất văng ra đất, lúc này mới buông vạt áo của Lưu Nghiên ra, dữ tợn hét hỏi : “ Rốt cuộc là có việc gì ? Nói mau !”

Lưu Nghiên thần sắc âm đạm, thấp giọng nói : “ Hôm qua thiếp và Trâu Ngọc Nương muối muối tại nghĩa trang cứu được một người con gái, chính là từ Lạc Dương đào nạn đến, cô ta vốn là tiểu thư nhà quan”

Mã Dực nhíu mày lại, trầm giọng nói : “ Không có thời gian nữa rồi, đợi lát nữa trên đường hẵng nói .”

Nói xong, Mã Dực cũng không lí đến Lưu Nghiên nữa, vội vội vàng vàng tiến vào Thái thú phủ nha, Lưu Nghiên lấy làm lạ, quay đầu lại hỏi một gã lưu khấu đang đứng như cây sào ở ngoài cửa hỏi : “ Đại huynh đệ, phát sinh chuyện gì sao ?”

Một gã lưu khấu buồn bã nói : “ Chúng ta trúng phải quỷ kế của Hán quân, 2000 con quân mã toàn bộ giết sạch, Chu Thương đại ca còn có Mao Tam, Ngưu Tứ cùng 200 huynh đệ khác đều bị Hán quân kỵ binh vây bắt, chắc cũng khó giữ được rồi .”

Lưu Nghiên hoa dung thất sắc nói : “ Trời ạ, không ngờ vẫn chậm mất ?”

Mã Dực đi nhanh như lưu tinh xông vào phủ nha, đem toàn bộ mẫu thiết kế công sức mười mấy ngày mới vẽ ra được của mình ném vào trong bồn lửa, nhìn những mẫu lụa trắng tại bồn lửa nhanh chóng hóa thành tro tàn, ánh mắt Mã Dực càng trở nên âm trầm khác thường. Đánh cuộc ở thời loạn, đặt cược chính là tính mạng, một người như thế, một ngàn người cũng là như thế, cái đầu bất quá là rời khỏi cổ của mình thôi, có gì đáng sợ cơ chứ ?

Một lúc sau, thân ảnh Mã Dực lại xuất hiện ở ngoài đại môn, đưa tay chỉ Trâu Ngọc Nương hướng Lưu Nghiên nói : “ Cô, mang theo cô ta, còn có ả tiểu thư nhà quan gì đó mà cô nói, lên ngựa ra ngoài cửa đông tập kết ! Hạ Lão Tứ, người mang theo chục huynh đệ bảo vệ bọn họ, các huynh đệ còn lại đi theo ta đến quân doanh !”

.....

Quân doanh, hơn trăm tên thợ rèn cùng hơn hai trăm tên thợ mộc toàn bộ đều đã được tập trung lại, tụm lại ở giáo trường tùm đầu xì xầm với nhau, ồn ào như một cái chợ, Bùi Nguyên Thiệu một thân nhung trang, án kiếm đứng thẳng trên đài điểm binh, hơn trăm tên lưu khấu canh giữ các nơi ra vào của quân doanh, đem toàn bộ giáo trường vây lại giọt nước cũng không thông.

Mã Dực ánh mắt như sói quét khắp giáo trường, nghiêm giọng hét lớn : “ Yên lặng !”

Trong khoảnh khắc, toàn bộ giáo trường một mảnh yên ắng, toàn bộ công tượng đều ngán người hướng nhìn Mã Dực, không biết vị lưu khấu Đại đầu lĩnh tính tình khá tốt này muốn làm cái gì ? Bất quá, bọn họ tạm thời còn không có nghĩ đến cái gì xấu, dưới sự thống lĩnh của vị Đại đầu lĩnh này, Tám Trăm Lưu Khẩu này cùng Hoàng Cản tặc trước đây hoàn toàn khác nhau, Hoàng Cản tặc thấy người là cướp bóc, nhưng Tám Trăm Lưu Khẩu này lại chỉ cướp bóc đại gia phú hộ, còn những người dân nghèo như bọn họ thì không hề đụng chạm đến.

Mã Dực hít vào một hơi, nghiêm giọng nói : “ Chúng ta vào chiếm Uyển thành cũng được một đoạn thời gian rồi, tác phong của Tám Trăm Lưu Khẩu, tin rằng mọi người trong lòng đều biết rõ, chúng ta chỉ giết

người giàu, chỉ cướp phú hộ, tuyệt không gây họa cho bình dân bách tính, cho nên ta tuyệt sẽ không đem các người đi làm cái gì, điểm ấy xin các người tuyệt đối yên tâm !”

“ Tất nhiên rồi, ân đức của Đại đầu lĩnh, chúng tôi trong lòng đều hiểu rõ .”

‘ Đúng vậy, Đại đầu lĩnh còn cho người ở trong thành mở nghĩa trang, lưu khẩu như vậy ách không, là nghĩa quân, thực sự so với quan quân còn yên tâm hơn nhiều .”

.....

Chúng công tượng bắt đầu rồi rít ca tụng công đức.

Mã Dục đột nhiên giơ cao tay phải, toàn bộ công tượng đều lâm nhiên im lặng.

“ Nhưng chúng ta cuối cùng cũng chỉ là lưu khẩu, triều đình cuối cùng cũng phải quan quân đến đây tiêu trừ, Uyển thành tuy tốt, chúng ta cũng không thể ngây ra ở đây tiếp được. Hôm nay, chúng ta Tám Trăm Lưu Khẩu sẽ đi khỏi, nói một câu, chúng ta cần công tượng, nếu nguyện ý cùng chúng ta rời đi, ta Mã Dục sẽ mở rộng hai tay hoan nghênh, từ hôm nay sẽ trở thành huynh đệ sinh tử của Mã Dục ta. Ai không nguyện ý đi cùng, ta cũng tuyệt không miễn cưỡng, sau khi phát thù lao mời các người tự trở về nhà. Bây giờ, mời các người tự quyết định, nguyện ý cùng chúng ta rời đi, mời tiến lên mười bước, tiến lên trên đài.”

Chúng công tượng bắt đầu chụm lại thảo luận với nhau, sau đó trận doanh bắt đầu phân liệt, chỉ có mười mấy người công tượng đi lên mười bước đứng ở trên đài, còn lại hơn ba gã trăm công tượng đều đứng ở tại chỗ một chút cũng không động đậy.

Mã Dục trên mặt hiện lên một tia cười nhạt, hướng Bùi Nguyên Thiêu ở bên cạnh nói : “ Lão Bùi, mang những công tượng nguyện ý cùng chúng ta đi chung đi ra ngoài cửa đông tập kết, không nguyện đi mời ở lại chờ một chút, ta liền cho người đi lấy tiền lại, theo đầu người mà tính, mỗi người một ngàn đồng !”

“ Đại đầu lĩnh quá khách khí rồi .”

“ Đúng đó, chúng ta không cần nhận thù lao đâu.”

“ Đa tạ Đại đầu lĩnh, đa tạ a .”

Kì thật, những người công tượng này đa số đều là những thủ nghệ nhân chân chất, dựa vào bản sự của mình mà tìm miếng cơm ăn, bình thường luôn phải chịu lắng nhục, gặp phải lưu khẩu thủ lĩnh nhân nghĩa như Mã Dục thế này, bọn họ thực sự có chút không quen, ăn ngon uống ngon đã không nói, trước khi đi, cư nhiên còn có tiền công nữa, đi đâu tìm được chuyện tốt như vậy cơ chứ ?

Đội Bùi Nguyên Thiêu mang mười mấy gã công tượng đi xa, Mã Dục vẽ cười trên mặt dần dần mất đi, cuối cùng hóa thành sát khí lạnh liệt.

“ Keng”

Tiếng kim loại ma sát chói tai vang lên từ bốn phía giáo trường, đó chính là tiếng cương đao rời vỏ, giáo trường vốn đang ồn ào đột nhiên trở nên yên tĩnh một cách quỷ dị, chúng công tượng cuối cùng ý thực được sự tình có chút không đúng, bởi vì, đại đội lưu khẩu xung quanh giáo trường, căn bản không có ai đi lấy tiền lại cả, mà là đang giơ lên cương đao bóng loáng

“ Sát !”

Trong mắt Mã Dục sát khí bốc lên, từ trong khóe miệng lạnh lùng thoát ra một chữ giết.

“ Sát”

Hôn trăm tên lưu khẩu như bầy dã lang tru lên, múa đao xông vào, cương đao bóng loáng mang theo hàn mang chói mắt tàn nhẫn bổ xuống, bất quá lần này, đối tượng chém giết của bọn họ không phải là quan quân, mà là chúng công tượng tay không tác sát, nhưng trong mắt bọn họ không có một chút do dự cùng bất nhân, nếu có, chỉ là dữ tợn cùng tàn nhẫn.

Chúng công tượng không có chút sức phản kháng rất nhanh bị chém tận giết tuyệt, khắp giáo trường máu chảy thành sông, thấy chất thành núi, Mã Dục hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một mảnh âm vân.

Không phải là ta Mã Dục bói tín nghĩa khí, thực sự là lưu các người không được !

Nhìn tử thi đầy đất một lần cuối, Mã Dục nhảy xuống khỏi điểm tướng đài, sớm đã có lưu khẩu dất chiến mã lại, Mã Dục phiên thân lên ngựa, vung tay một cái, hét lớn : “ Đi, đến cửa đông”

— Thanh Long —

54. Chương 54: Như Thử Lang Bôn

Viên Thuật ngồi trên lưng ngựa, thần sắc âm trầm, lông mày nhíu chặt, sau lưng Viên Thuật, Kim Thượng, Khoái Lương, Lý Nghiêm cùng các võ tướng xếp thành hình chữ nhất, đằng sau, hai ngàn Hán quân bộ tốt từ từ dàn ra, tinh kỳ phát phối, sát khí cuộn cuộn. Trên khoảng đất trống trước trận tiền của Hán quân, hai ngàn con chiến mã phơi thây đương trường, mùi máu nồng nặc ngửi thấy đã muốn mửa ra.

“ Hà thật sự là thất sách .” Viên Thuật thở ra một hơi thật dài, tay bóp trán phẫn hận nói : “ Mã Dục, dám giết chiến mã của ta, đáng ghét, thiệt là đáng ghét !”

“ Báo”

Viên Thuật vừa nói xong, tiền phương liền có một gã thám mã phi nhanh đến.

“ Báo tướng quân, Viên Dận tướng quân đã kích phá lưu khẩu kỵ quân, nay đang cùng Trương Huân tướng quân hợp binh một chỗ, huy sư bôn tập Uyển thành.”

Viên Thuật sắc mặt trầm xuống, tức giận nói : “ Lưu khẩu chỉ có 200 gã kỵ binh, đến bây giờ mới kích phá sao ?”

Kim Thượng cũng biến sắc, thất thanh nói : “ Lấy 1000 Hán quân tinh kỵ, lại phí mất mấy canh giờ mới kích phá được 200 lưu khẩu kỵ binh ít ỏi ! Điều này”

Khoái Lương nói : “ Tướng quân, Tám Trăm Lưu Khẩu bất đồng với Hoàng Cân tặc khẩu trước đây, tặc chúng phần lớn đều là tinh tráng, đều là hãn bất nguy tử (hung hãn không sợ chết), không thể khinh thường được.”

“ Báo”

Khoái Lương vừa nói xong, lại có một gã thám mã phi nhanh đến, chạy đến trước mặt Viên Thuật phiên thân xuống ngựa, quỳ giữa bụi bặm báo.

“ Báo tướng quân, Tôn Kiên tướng quân cùng tặc tù Mã Dục giao chiến bất lợi, thân thụ trọng thương.”

Viên Thuật cực kỳ thất kinh, thiếu chút nữa là từ lưng ngựa ngã xuống, may mắn Lý Nghiêm nhanh tay lẹ mắt, thúc ngựa tiến lên đỡ lấy. Không riêng gì Viên Thuật cả kinh, chúng võ tướng đứng sau Kim Thượng vốn biết Tôn Kiên vũ dũng hơn người khi nghe xong cũng thất sắc, toàn bộ đều lộ vẻ chấn kinh.

Viên Thuật phải thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, anh mắt như sói nhìn chăm chăm thám mã, dư tợn hét : “ Lập lại lần nữa !”

Thám mã nọ nói : “ Tướng quân, Tôn Kiên tướng quân cùng tặc tù Mã Dục giao chiến bất lợi, thân thụ trọng thương.”

Viên Thuật ánh mắt trở nên cực kỳ dữ tợn, hét lên : “Tôn Kiên, chính là Giang Đông mãnh hổ, tặc tù Mã Dục làm sao là đối thủ được ! ? Thứ gây rối loạn quân tâm, người đầu, lôi xuống chém cho ta !”

Thám mã kinh hãi nói : “ Tướng quân tha mạng, tiểu nhân bẩm báo hoàn toàn là sự thật.”

Viên Thuật hét lớn : “ Chớ có nhiều lời, tả hữu lôi xuống chém hết cho ta !”

Khoái Lương đang muốn khuyên can, đột nhiên lại có sở ngộ, quay đầu nhìn thấy phía sau chúng võ tướng đều chấn kinh thất sắc, nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý, bất quá hai hàng lông mày không khỏi nhíu chặt lại.

.....

Phía đông Uyển thành 30 dặm, bên bờ sông Bạch Thủy.

50 chiếc bè gỗ xếp thành hình chữ nhật, mỗi chiếc bè gỗ chở hơn mười tên lưu khấu, đang súc thể chờ xuất phát. Tại lúc Tám Trăm Lưu Khẩu từ bờ tây vượt sông Bạch Thủy, công chiếm Uyển thành, Mã Dực từng cho người chế tạo bè gỗ, sau khi qua sông cũng không có bỏ đi, mà lệnh cho người bí mật giấu trong bụi rậm ở bên bờ sông, không nghĩ đến hôm nay quả thực lấy ra dụng đến.

Bờ tây Bạch Thủy, một thanh đại kỳ đang đón gió tung bay, trên thêu bốn chữ đỏ “ Tám Trăm Lưu Khẩu”, phía dưới đại kỳ, Bùi Nguyên Thiệu cùng Mã Dực sóng vai đứng thẳng.

“ Lão Bùi, bách tính đều kiếp trì đi rồi chứ ?”

Bùi Nguyên Thiệu hiên ngang đáp : “ Bá Tề yên tâm, đều kiếp trì đi rồi, khoảng 800 người, đều mặc Hán quân y giáp, nếu không lại gần xem xét tử tế, tuyệt không có sơ hở.”

“ Ừm.” Mã Dực gật đầu, trầm giọng nói : “ Người bên người chỉ có trăm huynh đệ, phải cẩn thận một chút, nhớ không được chạy kéo đám dân chúng tạo ra sơ hở, lại phải đem thanh thế làm lớn lên, tạo thành giả tượng là Tám Trăm Lưu Khẩu nam hạ theo dọc bờ sông Bạch Thủy. Bất quá, phạm việc gì cũng lấy bảo tồn lực lượng làm trọng, nếu không thể tránh, hãy quyết định bỏ dân chúng chuyển tiến thật nhanh, tiến lên phía bắc hội hợp cùng đại đội nhân mã.”

Bùi Nguyên Thiệu nói : “ Xin đại đầu lĩnh yên tâm, Bùi Nguyên Thiệu đã hiểu.”

Mã Dực vung tay lên, nghiêm giọng nói : “ Hảo, xuất phát !”

Bùi Nguyên Thiệu ánh mắt ngưng trọng, đem đại kỳ vác lên vai, xoay người qua chỗ khác há họng hét lớn : “ Các huynh đệ, canh chừng dân chúng tử tế cho ta, tuyệt không để tên nào tẩu thoát, lên đường”

Dưới sự dẫn đường của tinh kỳ, Bùi Nguyên Thiệu suất hơn trăm tên lưu khấu áp giải tám trăm tên dân chúng dọc theo bờ tây Bạch Thủy hạo hạo đặng đặng theo hướng nam rời đi, đội ngũ gần ngàn người ở bên bờ sông lưu lại một mảnh dấu chân tạp loạn, những dấu chân này từ Uyển thành kéo dài đến, đến Bạch Thủy thì ra xuống phía nam, dưới bàn chân của nhóm người Bùi Nguyên Thiệu lại được kéo dài thêm.

Mã Dực túng thân nhảy lên một cái bè gỗ cuối cùng, đang muốn hạ lệnh ngược dòng bắc thượng thì chợt nghe thấy một trận tiếng vó ngựa dồn dập từ bờ tây vang lên, kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy một gã kỵ binh toàn thân đầy máu, giẫm trên trời chiều phóng nhanh đến, Quần Hối ánh mắt lợi hại, từ xa đã nhìn thấy rõ, đại hỉ nói : “ Chu Thương ! Đại đầu lĩnh, là gã Chu Thương, gã chưa chết, ha ha”

Trong tiếng cười vang của Quần Hối, kỵ binh nọ đã chạy lại gần, quả thực chính là Chu Thương.

Mã Dực đại hỉ, lại từ bè gỗ nhảy ngược lên bờ, trong tức tắc Chu Thương đã chạy đến, phi thân nhảy xuống ngựa, quỳ xuống nức nở nói : “ Đại đầu lĩnh, các huynh đệ..... chết sạch cả rồi !”

Mã Dực thần sắc trở nên lạnh lẽo, trong lòng đồng dạng cũng rét lạnh mà thâm nghĩ, nếu thân làm lưu khấu cùng Hán quân của toàn bộ Đại Hán để quốc đối địch, người chết tất nhiên khó tránh khỏi ! Lấy cái chết của 200 lưu khấu kỵ binh, đổi lấy sinh tồn của 800 lưu khấu, Mã Dực cho rằng hoàn toàn đáng giá.

Mã Dực đem Chu Thương từ dưới đất đỡ dậy, trầm giọng khuyên nhủ : “ Chu Thương, mất đều là hảo huynh đệ của chúng ta, bọn họ mất ta và người đều đau lòng ! Bất quá bây giờ chúng ta không phải lúc để thương tâm, chúng ta phải tranh thủ thời gian nhảy ra khỏi vòng vây của Hán quân, biến mất khỏi tầm mắt của Hán quân, sau đó quay lại đánh cho chúng trở tay không kịp, báo thù cho các huynh đệ đã chết.”

Chu Thương đứng thẳng lưng lại, trong mắt tràn đầy sát khí, trầm giọng nói : “ Đúng, giết sạch đám Hán quân đó, báo thù cho các huynh đệ đã chết !”

Vỗ lên vai Chu Thương một cái, Mã Dực hét lớn : “ Lên đường !”

.....

Viên Thuật khai tiến đại quân đến Tây Ngạc cách Uyển thành 30 dặm, dưới sự khuyên ngăn cật lực của Khoái Lương và Lý Nghiêm, bèn dừng lại hạ trại, không tiến vào trú ở Uyển thành. Trước khi Viên Thuật tiến đến Tây Ngạc, Viên Dận cùng Chu Huân suất 2000 quân đã thuận lợi đoạt lấy Uyển thành, bất quá lúc này Uyển thành đã trở thành một tòa thành trống, không hề thấy bóng dáng của một tên lưu khấu nào.

Tôn Kiên trọng thương hôn mê cũng đã được đưa đến Viên Thuật đại doanh, cho lang trung trong quân tiến hành cứu trị,

Nhìn thấy lang trung bôi thuốc lên vết thương cho Tôn Kiên, chờ băng bó xong, Viên Thuật mới thở phào một hơi, quan tâm hỏi : “ Tiên sinh, Văn Đài thương thế như thế nào ?”

Tổ Mậu tứ tướng vẫn túc trực bên cạnh Tôn Kiên cũng đồng thời khẩn trương nhìn lang trung.

Lang trung vuốt nhẹ hàm râu, chỉ cười khổ nói : “ Tôn tướng quân vết thương trên vai tuy nặng, nhưng chỉ là vết thương da thịt, cũng có nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng lo chính là hai mắt, không biết là vật gì gây ra thương thế, chỉ sợ sẽ không nhìn thấy được nữa.

Bốn người Tổ Mậu sau khi cứu Tôn Kiên, lấy nước tẩy rửa bột vôi trên mặt Tôn Kiên, bốn tên mãng hán này lại không hề biết đó là vôi sống, cũng không biết chúng tác hại thế nào, cho nên trong quá trình thanh tẩy lại làm cho vết thương của Tôn Kiên càng thêm trầm trọng. Lúc này lang trung hỏi đến, bọn họ lại cũng không biết đó là vật gì.

Viên Thuật lông mày lập tức nhíu chặt lại, nếu như Tôn Kiên hai mắt mất minh, vậy mãnh hổ không phải trở thành hạt hổ (hổ mù) sao ? Còn có thể sót lại được mấy phần hổ uy đây ? Nhưng lúc ấy cũng ân cần nói : “ Mong rằng tiên sinh tận tâm cứu trị, nhất định phải bảo toàn hai mắt của Văn Đài.”

Lang trung nói : “ Tại hạ sẽ cố gắng hết sức, nhưng kết quả cuối cùng như thế nào cũng chỉ có thể xem tạo hóa của Tôn tướng quân thôi .”

Viên Thuật u uất thở dài, khởi thân rời khỏi doanh trường Tôn Kiên, chợt thấy Lý Nghiêm vội vàng tiến đến.

“ Tướng quân, có hành tung của Tám Trăm Lưu Khẩu rồi.”

“ Hả ?” Viên Thuật thần sắc rung lên, trầm giọng nói : “ Lập tức mời Nguyên Hưu tiên sinh, Tử Nhu tiên sinh đến đại doanh nghị sự.”

“ Tuân mệnh, tướng quân.”

Lát sau, Kim Thượng, Khoái Lương theo lời đến Viên Thuật đại doanh, sau khi nghe xong Lý Nghiêm bẩm báo, hai người đồng thời rơi vào trầm tư. Viên Thuật trong mắt hiện lên một tia lạnh sắc âm trầm, hỏi Lý Nghiêm : “ Chính Phương, đã tra thám cẩn thận chưa ?”

Lý Nghiêm đáp : “ Binh sĩ hồi báo, lúc ấy mặc dù sắc trời đã tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trên thanh đại kỳ đó đích xác thêu chữ Tám Trăm Lưu Khẩu, tặc khấu có khoảng ngàn người, chính là lưu khấu chứ không sai được, hơn nữa Tám Trăm Lưu Khẩu từ Uyển thành theo đường phía đông rời đi, đến Bạch Thủy thì dừng lại, chuyển đường xuống phía nam, dấu chân lưu lại trên tuyết rõ ràng, chưa từng có việc phân binh.

Viên Thuật nói : “ Nói vậy Tám Trăm Lưu Khẩu nạm hạ là không thể nào sai rồi.”

Kim Thượng thở dài nói : “ Trận chiến ở Trĩ huyện, vốn có thể nhất cử cầm sát tặc tù Mã Dục, tướng quân làm mất cơ hội rồi.”

Viên Thuật trong mắt hiện lên vẻ không vui, lập tức a a cười nói : “ Trận chiến Trĩ huyện, bốn tướng tính toán không chu đáo làm mất thời cơ, thật sự là xấu hổ, vậy không biết Nguyên Hưu có lương sách nào cứu vãn không ?”

Kim Thượng nói : “ Kế duy nhất hiện nay là lấy kỵ binh của Viên Dận tướng quân theo đuôi truy kích, không cho Tám Trăm Lưu Khẩu cơ hội thở dốc, đợi tặc khấu người ngựa mệt mỏi, tướng quân lúc ấy suất tinh binh tiến đánh, tất nhất cử khả phá.”

Lời của Kim Thượng vừa nói ra, Khoái Lương lại càng nhíu chặt chân mày, Lý Nghiêm tuổi trẻ khí thịnh càng không nhịn được phản bác : “ Kim đại nhân lời ấy không đúng rồi, phía nam Uyển thành địa hình sông núi trùng điệp, không tiện cho chiến mã phi hành, lấy kỵ quân đuổi theo ngược lại chỉ sợ bất lợi, không bằng bắt chước lưu khấu, lấy ngàn tinh nhuệ quan quân khinh trang tạt tiến, theo đuôi truy kích.”

55. Chương 56: Hựu Thị Tinh San

Mã Dục nói : “ Như thế nào để truyền tin được ? Ta Tám Trăm Lưu Khẩu vô căn vô bản (@ : ý không có nơi đặt chân), quanh năm chuyển tiến tứ xứ, trong lúc cấp thiết làm sao thu lấy được tin tức cần thiết ?”

Điền Thuyền nói : “ Đại thủ lĩnh không lo lắng, tiểu nữ tự có kế sách .”

Mã Dục vẫn không thôi nói : “ Sách gì ?”

Điền Thuyền duyên dáng cười rồi nói : “ Đợi lúc Đại thủ lĩnh định yên thiên hạ, tiểu nữ nhất định sẽ giải bày cùng ngài .”

Mã Dục trong lòng thần nhiên, hẳn không dám hoàn toàn tin tưởng nữ tử tự xưng là Điền Thuyền này, Điền Thuyền làm sao lại dám hoàn toàn tin tưởng Tám Trăm Lưu Khẩu cơ chứ ? Chỉ sợ khi Tám Trăm Lưu Khẩu chiến bại, Mã Dục sẽ đem Điền Thuyền khai ra toàn bộ, dẫn đến tai họa cho các tỷ muội đang lẫn lộn nơi phong trần. Ý niệm trong đầu Mã Dục lóe lên như thiểm điện, bắt đầu cấp tốc phân tích cái lợi cùng cái hại .

Lời nói của Điền Thuyền căn bản có thể tin, từ xưa đến nay có rất nhiều tuyệt bí tình báo được tiết lộ ra từ khố miệng của những người phụ nữ, lợi dụng những kỹ nghệ của cung kỹ, quan kỹ, doanh kỹ để sưu tập tình báo là lựa chọn tốt nhất, hơn xa các hình thức, thủ đoạn sưu tập tình báo khác.

Điều Mã Dục hoài nghi là, những kỹ nữ này như thế nào có thể đem những tin tức sưu tập được trình đến trước mặt Điền Thuyền, Điền Thuyền lại làm cách nào để đem những tin tức này phân biệt ra từng loại, để từ trong đó chỉnh lý ra tin tức hữu dụng, sau đó lại làm cách nào đem tin tức đưa đến cho người hoặc thế lực mà nàng muốn bang trợ, Mã Dục tin rằng, Điền Thuyền bang trợ tuyệt không chỉ là một mình Tám Trăm Lưu Khẩu.

Tình báo đối với một chi quân đội mà nói là dị thường trọng yếu, đối với một chi lưu khẩu lưu thoán khắp nơi, mọi lúc mọi nơi đều đang đùa với mạng, một trận chiến bại sẽ thua sạch toàn bộ tính mạng mọi người như Tám Trăm Lưu Khẩu mà nói càng cực kỳ trọng yếu.

Dù chi quân đội anh dũng của đời sau kia, sở dĩ có thể đánh sâu mấy vạn dặm, có thể nhảy ra khỏi vòng vây trùng điệp của mấy chục mấy trăm vạn địch quân, sự dũng cảm bác sát của ba quân tướng sĩ tất nhiên trọng yếu. lãnh tụ biết rõ thời thế, anh minh quyết đoán tất nhiên trọng yếu, nhưng đó đều là được kiến lập trên cơ sở của đại lượng tình báo tuyệt mật cả.

Nếu không có rất nhiều tình báo công tác viên vào sanh ra tử, lấy sanh mệnh làm giá cả để đổi lấy đại lượng tuyệt mật tình báo của địch quân, cho dù là lãnh tụ anh minh cách mấy đi nữa, tướng sĩ anh dũng cách mấy đi nữa, cũng không thể nào sáng tạo ra một kì tích vĩ đại như vậy.

Nhưng Mã Dục không thể không nghi ngờ được, đây chắc gì không phải là quỷ mưu do Hán quân thiết lập ! Nếu như Điền Thuyền là gian tế của Hán quân, nàng thậm chí chỉ cần cung cấp cho một cái tình báo giả nhỏ nhỏ, là đủ có thể đẩy Tám Trăm Lưu Khẩu vào tử địa rồi. Sự mạo hiểm trong đó, quá lớn khiến cho người ta khó mà chấp nhận nổi. Tám Trăm Lưu Khẩu giống như là một người mạo hiểm đi trên dây, bất kì một chút sơ chột nào đều có thể mang đến tai họa diệt vong.

Điền Thuyền tựa hồ nhìn thấy những ưu lo của Mã Dục, thần nhiên nói : “ Đại đầu lĩnh có phải đang lo tiểu nữ chính là gian tế của Hán quân ?”

Mã Dục lạnh lùng cười nhạt, âm trầm nói : “ Hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô .” (@ lòng hại người có thể không có, nhưng đề phòng người không thể không có)

“ Phòng nhân chi tâm bất khả vô ?” Điền Thuyền nghe xong mỉa mai sáng ngời, nói : “ Ngôn luận của Đại thủ lĩnh thực là sâu sắc!” (14)

Mã Dục nói : “ Không biết cô nương có cách nào có thể làm cho ta an tâm không ?”

Điền Thuyền không trả lời mà lại hỏi : “ Không biết Đại thủ lĩnh muốn biết tin tức nào nhất ?”

Mã Dục nói : “ Động hướng của Viên Thuật đại quân, động hướng Nam Dương quân của Hoàng Trung, Ngụy Hòa, cùng với hướng đi của Hà Chân.”

Điêu Thuyền nói : “ Trong quân Viên Thuật có doanh kỹ, tri huyện, Uyển thành đều có quan kỹ, Đại thủ lĩnh có thể sai tâm phúc cùng ta đi đến Tri huyện, không lâu liền rõ.”

Mã Dục trầm tư một lát, đưa mắt hướng sang Lưu Nghiênn nói : “ Lưu Nghiênn, cô theo Điêu Thuyền cô nương đi Tri huyện xem thử .”

Lưu Nghiênn nghe thế phương tâm hông khỏi run lên, có chút không dám tin liếc qua Mã Dục một chút, chợt cảm thấy kinh hãi ngoài mong đợi, trong lòng Mã Dục rốt cuộc cũng không phải là lòng dạ sắt đá, trong lòng vẫn xem nàng là người thân tín, nếu không, làm sao không bảo người khác mà lại để nàng theo Điêu Thuyền đi Tri huyện chứ ? Lúc ấy liền hàm tình mạch mạch đáp : “ Tuân mệnh .”

Mã Dục nhìn thấy như vậy khẽ nhủ mảy, đành mặt lại trầm giọng nói : “ Đi khoảng mười dặm nữa là đến Lão Nha Khẩu, các cô tại đó lên bờ, sau khi thám thính được tin tức hãy theo đường cũ phản hồi, tự nhiên có người tiếp ứng .”

Tân nhiệm Thái thú, Hồ bí Trung lang tướng Viên Thuật triệu kiến, Hoàng Trung, Ngụy Hòa không dám chậm trễ, vội vàng an bài công việc thu thành xong, đều suất thân binh chạy đến Tây Ngạc Hán quân đại doanh để gặp Viên Thuật. Hoàng Trung, Ngụy Hòa đều là xuất thân quân nhân, vừa không có gia thế lại không có công danh, dù rất có vũ dũng cũng từng rất được Tần Hiệt tín nhiệm, lại chỉ là thống lĩnh một đội nghĩa dũng binh.

Viên Thuật đối đãi với họ cũng không nhiệt tình như đám người Kim Thương, Khoái Lương, Lý Nghiênn, Viên Thuật dù sao cũng xuất thân danh môn thế gia, môn đệ thâm căn cố đế, đối với người thứ tộc xuất thân trong lòng vẫn mang tâm lý khinh thị.

Hoàng Trung, Ngụy Hòa ngang nhiên tiến lên trước, cao giọng nói : “ Tham kiến tướng quân .”

Viên Thuật khoát tay hờ hững nói : “ Nam Dương lưu khẩu tác loạn, Tần Hiệt đốc sư bất lực, nên dẫn đến thất bại trước đây, nay bốn tướng đốc sư ngũ ngàn, lĩnh Thái thú hàm, phụng chiếu lệnh thiên tử đến đây thảo tặc, mong rằng nhị vị đỉnh lực tương trợ .” Hoàng Trung cùng Ngụy Hòa đều là người tính tình bộc trực, thấy Viên Thuật thái độ lạnh nhạt như thế, bèn miễn cưỡng chấp tay, đáp lại : “ Không dám từ mệnh .”

Viên Thuật nói : “ Hãy suất bốn bộ nhân mã giữ thành trấn thủ, không có quân lệnh của bốn tướng, tuyệt không được khinh địch xuất kích, để tránh tạo ra cơ hội cho Tám Trăm Lưu Khẩu lợi dụng .”

“ Tuân mệnh .”

Trong lúc đang nói, Lý Nghiênn tiến vào, hướng Viên Thuật báo : “ Tướng quân, thám mã vừa mới hồi báo, Tám Trăm Lưu Khẩu đã lên Tinh Sơn, đang chặt cây dựng trại, chuẩn bị qua đêm .”

Lại là Tinh Sơn .

Hoàng Trung, Ngụy Hòa lưỡng tướng trong khoảnh khắc sắc mặt đều biến đổi .

“ Tinh Sơn ?”

Viên Thuật thần sắc khẽ động, vội bước đến trước Nam Dương địa hình đồ, Kim Thương đứng ở một bên, Khoái Lương cũng vây lại đây, Viên Thuật đưa tay vỗ mạnh lên tấm địa đồ bằng lụa nói : “ Chính là nơi đây .”

Kim Thương đại hỉ nói : “ Tướng quân, Tám Trăm Lưu Khẩu có thể phá rồi !”

Viên Thuật nói : “ Nguyên Hưu nói vậy là sao ?”

Kim Thương nói : “ Tinh Sơn mặc dù địa thế hiểm trở, nhưng lại là một tòa cô phong, phương viên không quá mười dặm, chỉ cần mấy ngàn tinh binh liền có thể vây cả bốn mặt, Tám Trăm Lưu Khẩu đóng binh trên núi, không có đường đi, chẳng phải thành cá nằm trong rọ sao ? Đến lúc đó không cần phải chiến đấu, chỉ cần khốn thủ đã có thể không chiến mà thắng .”

Khoái Lương ngưng mi khổ tư hồi lâu, lắc đầu nghi hoặc nói : “ Xem cách dụng binh của Mã Dực, không phải là loại người vô mưu, sẽ không bày ra hạ sách tự đầu tuyệt địa như vậy ! Nếu như ý muốn dựa vào núi để thủ, ban đầu vì sao lại bỏ Uyển thành mà đi ? Lợi thế ở Uyển thành không hơn Tinh sơn gấp trăm lần sao ? Tại sao không thủ Uyển thành, mà lại thủ ở Tinh sơn ? ”

Hoàng Trung đứng ở một bên cuối cùng nhin không được nói lớn : “ Tướng quân, chỉ sợ trong này có trá ! ”

Kim Thương nhíu mày phản bác : “ Thám mã hồi báo, Tám Trăm Lưu Khẩu đã trú ở trên núi sao lại có trá ? ”

Hoàng Trung nói : “ Tặc tù Mã Dực giỏi nhất là mạn thiên quá hải, Phục Dương – Tùy Huyền chi chiến, chính là Mã Dực bắt ép dân chúng trong thành làm nghi binh, đã lừa được tiền nhiệm Thái thú Tần đại nhân, lúc ta cho rằng đại quân lưu khẩu đang ở không xa Phục Dương thì Mã Dực lại đột xuất kỳ binh, nhất cử tấp chiếm Tùy Huyền đắc thủ ! Tình hình ở Tinh Sơn lần này, cũng rất là khả nghi . ”

Kim Thương tức giận nói : “ Thám mã hồi báo, lưu khẩu phần lớn là thanh tráng, thân đều mặc hậu giáp, tay cầm đao mâu, lẽ nào lại có thể giả trang cho dân chúng như thế ? Quả thực là một mớ lời nói nhảm ! ”

“ Điều này ”

Hoàng Trung ghen hòng lại.

Viên Thuật ở trong doanh trường chấp tay đi tới đi lui, trong lòng do dự khó quyết, theo ý của hần, vốn muốn đẩy Tám Trăm Lưu Khẩu làm tiền đồn, một đường quét ngang Kinh Tương hai châu, hần thì suất Hán quân theo đuôi, sau đó thừa dịp tiếp thu địa bàn cũng đồng thời bày biện các thuộc hạ thân tín, đợi đến lúc Đại Hán khí số mất hết, thiên hạ đại loạn, quần hùng nổi lên, thì hiệp dân chúng Kinh Tương cuốn ngang thiên hạ, tất phách nghiệp thành công.

Nhưng Tám Trăm Lưu Khẩu chiếm cứ Tinh Sơn, tự đầu tuyệt cảnh, lại vượt ngoài dự đoán của hần, nếu không thừa dịp này mà vây khốn khu trục, chỉ sợ chư tướng dưới trướng hoài nghi ! Nếu bỏ mất thời cơ phá tặc, không những làm tướng sĩ dưới trướng bất mãn, nếu như việc này truyền đến Lạc Dương, yểm hóa tất nhiên sẽ dựa vào đó mà dèm pha, sợ rằng thiên tử sẽ đại nộ, thế này phải làm sao mới tốt đây ?

Viên Thuật lúc này thực sự là trước sau đều khó, trừ, không phải là việc hần muốn, không trừ, sợ rằng khó bít được miệng người dèm pha .

Viên Thuật đang lúc khó nghĩ thì Lý Nghiêm đột nhiên nói nhỏ : “ Tướng quân, thám ma trong lúc vô ý còn phát hiện một việc kỳ quái . ”

Viên Thuật dừng bước, quay đầu lại, đột nhiên nói : “ Mau mau nói ra . ”

Lý Nghiêm nói : “ Ven theo Bạch Thủy nam hạ, thẳng đến Tinh Sơn, Tám Trăm Lưu Khẩu trên đường bỏ xác lại đến khoảng mấy chục người ! Trên xác của giặc phần lớn đều mang thương tích, có kẻ bị loạn tiễn bắn vào người, cũng có kẻ bị loạn đao trên thân, tử trạng rất là thê thảm, chẳng lẽ nội bộ lưu khẩu phát sinh tranh đấu, quả thực là làm cho người khác phải sinh nghi . ”

Khoái Lương nghe đến đó trong lòng liền chấn động, kích động hô lên : “ Tướng quân, tặc khẩu ở Tinh Sơn là nghi binh không thể sai được ! ”

Viên Thuật nghe được lời nó hai mắt sang lên, chợt có cảm giác tìm được ánh sáng trong đêm đen, Kim Thương lại nhíu mày không vui nói : “ Tử Nhu huynh sao lại khẳng định như thế ? ”

Khoái Lương nói : “ Tám Trăm Lưu Khẩu, là tinh nhuệ chi sư, trước sau đồng lòng, lý nào lại có việc nội loạn trong đó ? Việc này tất là do Mã Dực ép bách dân chúng Uyển thành mặc giáp cầm đao để làm nghi binh, dân chúng trên đường đào tẩu bất thành, ngược lại bị chém chết, nên mới có việc trên đường bỏ thây lại. Cổ nghi binh này chủ ý là để tạo tiếng gió, e rằng lưu khẩu chủ lực đã đi nơi khác rồi.

56. Chương 57: Giá SỰ Một Hoàn

Đưa mắt nhìn thân ảnh Điêu Thuyền cùng Lưu Nghiên khuất dần trong bóng tối, Chu Thương lo lắng nói : “ Đại đầu lĩnh, Lưu Nghiên muội tử sẽ không có nguy hiểm gì chứ, ả Điêu Thuyền nọ đáng tin sao ? ”

Mã Duyệt lặng yên không nói, lần này đích xác là mạo hiểm, nhưng hắn không có lựa chọn khác nữa, hắn buộc phải đánh cuộc một ván ! Tự như một vị được nông phát hiện một cây ngàn năm cổ tham trên vách núi vậy, ai cũng biết rõ rằng leo xuống hái có thể sẽ mất mạng, nhưng không người nào có thể chế ngự được loại hấp dẫn này cả, mười người thì cả mười người đều lựa chọn mạo hiểm, tâm lý Mã Duyệt lúc này cũng chính là như vậy.

Điều Thuyền chủ động tìm đến cửa, điều này nhìn qua quả thực có chút hoang đường, nhưng cũng không phải là tuyệt không có khả năng.

Thời cổ bình thường có quan viên nào đó bị xét nhà diệt tộc, nữ quyến trong phủ hơn phân nửa là bị đem làm nô dãi, đó chính là nguồn gốc của cung kỹ, quan kỹ cùng doanh kỹ, thường đã tiến vào những cửa này rồi thì đều phải đời đời làm nô, kiếp kiếp làm xướng, vĩnh viễn không được thoát tịch, bọn họ khi đó sẽ mất đi quyền kiểm soát sinh tử của mình, mất đi quyền làm một người phụ nữ bình thường, từ đó trở đi chỉ có thể buồn bán nụ cười, sanh trường thực nguy (@ : ý là cuộc sống hỗn tạp, chịu chà đạp của nhân thế) , khi già đi thì một mình cô độc rời khỏi nhân thế, sự chua xót trong đó, kỳ thật có ai biết được

Nhưng đã là người thì luôn có dục vọng, giống như mỗi một nam nhân mỗi thời mỗi khắc lúc nào chả muốn thăng quan phát tài, tọa ủng kiều thê mỹ thiếp vậy, những nữ nhân này cũng thời khắc mộng tưởng được làm một người phụ nữ bình thường, có thể lập gia đình, cuộc sống không cần phải làm nô làm xướng, nếu như có thể lựa chọn, tin rằng không có một người nữ nhân nào đồng ý làm một ả kỹ nữ cả.

Song, nếu Đại Hán đế quốc còn tồn tại, thì vĩnh viễn sẽ tước đoạt đi chút quyền lợi đó của bọn họ, cho dù là tân hoàng đăng cơ, đại xá thiên hạ, toàn bộ tử tử đều có thể có cuộc sống mới, nhưng bọn họ vẫn không thoát khỏi nô tịch được ! Bọn họ muốn cải biến vận mệnh của mình, thì phải kí hi vọng vào việc cải triều hoán đại, kí hi vọng một một cỗ thế lực khác có thể thay thế Đại Hán triều.

Điều này cùng với việc đầu hiệu nghe mệnh là hai việc khác nhau, đây hoàn toàn chỉ là lợi dụng lẫn nhau, chỉ như thế mà thôi.

Hơn nữa, Điều Thuyền cũng những kỹ nữ bên cạnh nàng cũng còn lâu mới được gọi là một tổ chức tình báo thực thụ, mới chỉ là một nhóm kỹ nữ chỉ đồng đạo hợp muốn cải biến vận mệnh của mình mà thôi, Mã Duyệt mặc dù nguyện ý hợp tác, nhưng cũng rất hoài nghi năng lực thực tế của bọn họ ! Có lẽ tại Lạc Dương, thông qua những đạt quan quý nhân hỉ hoan lưu luyến hoa từng nọ, bọn họ quả thực có thể nắm giữ được trong triều nhất cử nhất động, nhưng tại nơi binh hoang mã loạn như Nam Dương này, những câu lan viện ở mỗi thành mỗi huyện đều sớm đã đóng cửa cầu may rồi, bọn họ còn có thể thám thính được tin tức gì chứ ?

Điều Thuyền trước mặt Mã Duyệt mặt dù cố hết sức tạo ra một bộ dạng tự tin cùng ra vẻ quan trọng, nhưng Mã Duyệt biết đó chỉ là hư trương thanh thế mà thôi.

Nhưng mà cũng có thể nói chuyện được, chỉ cần Điều Thuyền có thể đem tin tức trong triều kịp thời truyền đến, cũng đã đủ rồi ! Giống như lần này, nếu như Điều Thuyền có thể truyền đến kịp tin Viên Thuật lĩnh 5000 binh xuất chinh, Mã Duyệt sẽ không cùng Hán quân xảy ra một trận ác chiến, sẽ không tổn thất 200 huynh đệ tinh nhuệ, cũng sẽ không mất đi 2000 con quân mã.

Mã Duyệt hít sâu một ngụm lãnh khí, trầm giọng nói : “ Truyền lệnh, để cho các huynh đệ toàn bộ lên bờ, đến sơn cốc phía trước tập kết .”

Quản Hối thất thanh nói : “ Bá Tề, nơi này tuyết đọng chưa tan, lên bờ sẽ lưu lại dấu vết đấy .”

Mã Duyệt lạnh lùng nói : “ Đã không cần phải ẩn dấu hành tung nữa rồi, nếu như Điều Thuyền là gian tế của Hán quân, vậy Viên Thuật lập tức sẽ biết hành tung của chúng ta, tiếp tục ẩn dấu hình tích cũng không còn ý nghĩa nữa ! Nếu như Điều Thuyền không phải là gian tế của Hán quân, kể tiếp chúng ta cũng phải có chút hành động rồi, tính mạng của 200 huynh đệ không thể không không tổn thất được, nhất định phải cấp cho Viên Thuật, cho Hán quân một cái giáo huấn thảm thiết, báo cho bọn chúng biết Tám Trăm Lưu Khẩu không phải là thứ dễ chọc !”

Quản Hối hung hăng nói : Đúng, lẽ ra phải làm vậy từ sớm rồi !”

Chu Thương cũng hét lên : “ Đúng, cùng quan quân đánh một trận, mẹ nó .”

Mã Duyệt vùng tay lên, nghiêm giọng hét lớn : “ Lên bờ !”

.....

Tây Ngạc, Hán quân đại doanh.

Khoái Lương vừa nói xong, Ngụy Hòa đã nhin không được nói : “ Khoái đại nhân, chỉ sợ cả ngàn tên lưu khấu trên Tinh Sơn không phải là nghi binh, mà chính là lưu khấu chủ lực .”

Khoái Lương nói : “ Sao lại như vậy ?”

Ngụy Hòa nói : “ Mã Duyệt dụng binh rất quỷ trá, luôn hư hư thực thực, hư thực khó lường, lấy trận Phục Dương – Tùy Huyền làm ví dụ, lúc ban đầu gã này cố ý lộ ra sơ hở, bày ra thế muốn tại Phục Dương phục kích Nam Dương quân, nhưng đại quân ta khổ sở chờ đợi mấy ngày, Tám Trăm Lưu Khẩu lại trường đồ bôn tập Tùy Huyền đắc thủ, đợi lúc ta kinh hoàng nhận ra, biết mình trúng kế, vội vàng khu quân cứu viện Tùy Huyền thì Tám Trăm Lưu Khẩu lại đột nhiên đánh một đòn hồi mã thương, nhất cử tròng chiếm Phục Dương .”

Khoái Lương nói : “ Ý tứ của túc hạ là Tám Trăm Lưu Khẩu vút thấy trên đường là cố ý lộ ra sơ hở ?”

Ngụy Hòa nói : “ Không phải là không có khả năng .”

Viên Thuật nhú này nói : “ Cái này thật nan giải à, hư thực khó đoán, làm thế nào mới tốt đây ?”

Khoái Lương thở dài nói : “ Đáng tiếc là ngu đệ không có ở đây, nếu không nhất định có thể khám phá ra dụng tâm của Mã Duyệt .”

Viên Thuật nói : “ Bỏ đi, các lộ đại quân không được tùy ý điều động, đều gác thủ bổn doanh, tiếp tục phái thám mã giám sát chặt chẽ lưu khấu ở Tinh Sơn, nếu có dị động gì lập tức hồi báo .”

“ Tuân mệnh !”

Lý Nghiêm hô ứng một tiếng, lĩnh mệnh rời đi .

Hoàng Trung, Ngụy Hòa đều tự phản hồi nơi ở không để ý tới nữa; Khoái Lương, Kim Thương cũng tự tản đi.

.....

Trĩ Huyện, Ý Hồng Lâu chính là câu lan viện lớn nhất nơi này.

Hai người nữ tử bỏ y quần sài tiến đi đến trước cửa, một gã thiếu niên vô lại từ phía sau thấy hai nữ tử thân tư yếu điệu, liền đuổi theo muốn quần lấy, không ngờ mới chuyển tới trước mặt, đột nhiên cả kinh, nhất thời hoảng sợ lạc hoang mà trốn.

Hai người nữ tử nọ đi vòng qua Ý Hồng Lâu theo cửa sau tiến vào bên trong.

.....

Trời sáng, rồi lại tối, Điêu Thuyền cùng Lưu Nghiên cuối cùng cũng thuận lợi trở về.

“ Hà Chân đã rời khỏi Trĩ huyện vào giữa trưa hôm qua, muốn trở về Lạc Dương, có 500 Hán quân đi theo hộ tống, án theo hành trình mà tính, đêm nay sẽ dừng lại nghỉ ở Lỗ Dương .”

“ Viên Thuật đại quân có thể đóng ở Tây Ngạc, cũng có thể đóng ở Uyển thành .”

Điêu Thuyền tam ngôn lưỡng ngữ liền đem toàn bộ tin tức biết được báo lại .

“ Chỉ như vậy ?”

Mã Duyệt sớm đã đoán được, trên mặt liền bày ra một bộ dáng thất vọng cực kỳ.

“ Chỉ có bấy nhiêu tin tức đó thôi .” Điêu Thuyền thấp giọng nói : “ Những tỷ muội tiểu nữ quen biết phần lớn đều ở Lạc Dương, cho nên động tĩnh trong triều rất dễ thám thính, nhưng tại Nam Dương tao phải Hoàng Cân phi loạn, phần lớn cân lan viên đã đóng cửa, hầu hết tỷ muội đều li tán khắp nơi, mất đi liên lạc, cho nên muốn thám thính tin tức cũng không dễ dàng được .”

Mã Duyệt hờ hững nói : “ Bỏ đi, cô nương không thực sự tin tưởng Tám Trăm Lưu Khẩu có thể cuốn phăng thiên hạ, tại hạ cũng không thực sự tin tưởng các cô không chỗ nào mà không thể thám thính được, chúng ta chỉ là một nhóm lưu khẩu, các cô chỉ là một nhóm nghệ kỹ, đều đồng thời là những người khổ nạn mà Đại Hán để quốc bất dung, tự nhiên sẽ phải hỗ trợ lẫn nhau. Cô nương, Mã Duyệt tin cô .”

Điền Thuyền vui mừng nói : “ Nói vậy là Đại đầu lĩnh đáp ứng sao ?”

Mã Duyệt thản nhiên mỉm cười, nói : “ Cô nương chẳng phải không tin tưởng Tám Trăm Lưu Khẩu có thể đoạt lấy thiên hạ sao ?”

Điền Thuyền ngưng thanh nói : “ Có hi vọng vẫn tốt hơn nhiều so với không có, Đại thủ lĩnh nói đúng không ?”

“ Cũng đúng !” Mã Duyệt nhẹ nhàng gật đầu, xoay người lại hét lớn : “ Quân Hối, Chu Thương, lập tức tập kết các huynh đệ lại .”

Quân Hối, Chu Thương gầm lên một tiếng, lĩnh mệnh rời đi.

Chỉ trong chớp lát công phu, tám trăm lưu khẩu còn lại đã tập kết hoàn tất, trừ bỏ trăm người mà Bùi Nguyên Thiệu mang đi, toàn bộ đều ở nơi này, vẫn ước chừng khoảng tám trăm người. Trải qua giết người cướp của tàn nhẫn, qua những đợt di chuyển tàn khốc, qua liên phiên ác chiến, Tám Trăm Lưu Khẩu đã từ một đám nông dân nhanh chóng biến thành một nhóm người liều mạng. Trên trạng thái tinh thần, bọn họ đã hoàn toàn thỏa mãn tiêu chuẩn ác lang của Mã Duyệt, bất quá trên quân sự huấn luyện, bọn họ còn khiếm khuyết một ít, bất quá điều đó cần thời gian dài huấn luyện mới được, muốn nhanh cũng nhanh không được.

Mã Duyệt túng thân nhảy lên một tảng đá, biểu tình lạnh lùng, hiên ngang như núi, toàn bộ lưu khẩu đều trừng to con mắt, bình trụ hô hấp yên lặng nhìn chăm chú vào Đại thủ lĩnh của bọn họ. Trong sơn cốc u ám, chỉ có gió núi băng lãnh cũng thanh âm lạnh lùng của Mã Duyệt hô ứng lẫn nhau.

“ Tại Trĩ huyện, chúng ta bị Hán quân chơi một vỏ đau đớn, con tin thả ra, nhưng mã thất lại không mò đến được, còn không không tổn thất 200 huynh đệ sinh tử ! Các người nói xem, việc này chẳng lẽ có thể không tính sao ?”

“ Không thể không tính !”

“ Giết sách lữ Hán quân đáng chết đó, báo thù cho các huynh đệ đã chết !”

“ Đem những con tin đó bắt trở lại, rán thành mỡ đem đi làm đuốc !”

Mã Duyệt chỉ cần nói mấy câu, chúng lưu khẩu đã rồi rít hô hào lên, ngay cả không khí băng lãnh của sơn cốc cũng vô phương dập tắt được cuồng loạn sát ý đang đốt nóng trong lòng bọn họ.

Mã Duyệt đột nhiên giơ cao tay phải, tiếng hô hào của chúng lưu khẩu đột nhiên ngừng lại giống như được đao chặt đứt vậy, trong sơn cốc một lần nữa vang lên thanh âm băng lãnh của Mã Duyệt : “ Đúng, không thể nào không tính được ! Có thù báo thù, có oán báo oán, chúng ta Tám Trăm Lưu Khẩu không phải là nắm bùn nhão, ai dám chọc vào chúng ta, cho dù là hoàng thiên lão tử, cũng đồng dạng đem đầu của hắn vật xuống.”

“ Là nam nhân, phun ra một bãi nước bọt cũng là đỉnh ! Việc này quyết không để yên !”

“ Vẫn là mấy câu cũ này, các huynh đệ, hãy căng bắp đùi hết mức có thể mà chạy cho ta, trước hừng đông ta muốn tại trăm dặm phía trước thấy được các người, một người cũng không được thiếu, nghe rõ chưa ?”

“ Nghe rõ rồi !”

Chúng lưu khẩu tru lên hưởng ứng.

“ Rất tốt !” Mã Duyệt hét lớn : “ Xuất phát !”

57. Chương 58: Hà Chân Na Lí Tẩu

Hán quân đại doanh, một gã thư sinh trẻ tuổi dáng người thon dài, tuấn lang nho nhã đang cúi người xem xét tử tế lòng bàn tay của mấy cổ tử thi, sau một hồi lại cúi hài của thi thể quan sát lòng bàn chân. Mấy cổ thi thể này là do Lý Nghiêm vừa mới sai người mang về đây, chính là những xác chết mà Tám Trăm Lưu Khẩu trên đường vớt lại, mà thư sinh trẻ tuổi này không phải là ai xa lạ, chính là người vừa mới mời tới trong Hán quân đại doanh Khoái Việt Khoái Dị Độ, bào đệ của Khoái Lương.

Khoái Việt cẩn thận xem xét lòng bàn tay của mấy cổ thi thể, suy nghĩ một lát rồi đứng dậy nói : “ Tướng quân, mấy người chết này cũng không phải là dân chúng Uyển thành, hẳn là những Hán quân tướng sĩ bị bắt làm tù binh không thể sai được, Tám Trăm Lưu Khẩu trên đường cố ý bỏ lại là muốn tạo giả tượng mà thôi .”

Viên Thuật lấy làm lạ hỏi : “ Dị Độ tại sao khẳng định như thế ?”

Khoái Việt đáp : “ Người chết nếu là dân chúng Uyển thành, lòng bàn tay dù có vết chai nhưng sẽ không quá dày, nhưng những người chết này trong lòng bàn tay vết chai rất dày, chính là do nhiều năm cầm binh khí thao luyện gây nên, hơn nữa dân chúng Uyển thành đa số là cùng khổ, lên núi hay xuống đồng làm lụng đều là đi chân trần, cho nên lòng bàn chân lớp chai rất dày, nhưng mấy người này lòng bàn chân lại không có chai. Vì thế, tại hạ dám phán đoán rằng, mấy người này không phải là dân chúng Uyển thành, chính là những Hán quân tướng sĩ bị bắt làm tù binh.

Viên Thuật vỗ tay nói : “ Hay, Dị Độ quả nhiên là danh bất hư truyền .”

Kim Thượng đứng bên cạnh lòng mi nhướng lên, chất vấn : “Vây không biết chi lưu khẩu ở Tinh Sơn có phải là nghi binh hay không ?”

Khoái Việt nói : “ Cần cẩn thận xem xét nhưng vết tích lưu khẩu để lại đã rồi mới dám khẳng định .”

Viên Thuật lại hưng phấn, cất cao giọng nói : “ Hảo, chư vị hãy cùng bốn tướng đi phía trước, chờ xem Dị Độ như thế nào thức phá quỷ mưu của Mã Dục, ha ha ha”

“ Không dám từ mệnh .”

Khoái Việt lạnh nhạt vãi chào, xem như là đáp lại .

.....

Thương sơn vạn lý, tuyết đọng mệnh mông.

Mã Dục cầm bản đồ trong tay hiên ngang đón gió trên vách núi, từ Lỗ Dương thông đến Lạc Dương chỉ có con đường này là gần nhất, nếu như Hà Chân muốn về Lạc Dương, không có gì ngoài ý muốn thì nhất định sẽ đi qua nơi này. Ngẩng đầu nhìn về phương đông, khí trời âm đạm, trên quan đạo không một dấu chân người.

Sau lưng Mã Dục tám trăm lưu khẩu ngả nghiêng khắp nơi, nằm đầy ra đất, trải qua một đêm chạy bạt mạng, cho dù là người sắt cũng phải lụy thôi ! Một trận gió lạnh thổi qua, Mã Dục rung mình một cái, chợt quay người lại dữ tợn hét lên : “ Đứng lên, đều đứng lên hết ! Là hán tử thì đứng thẳng lên hết chứ không được ngồi xuống .”

Không thể nghỉ, tuyệt đối không thể nghỉ ngơi ! Trời lạnh như thế, lại vừa mới chạy cả trăm dặm, mỗi người toàn thân đều là mồ hôi, lúc này nếu như ngồi xuống nghỉ ngơi, rất nhanh sẽ bị đông cứng mất, đợi Hán quân đánh đến, chỉ sợ ngay cả đứng dậy cũng đứng không nổi, thì còn tác chiến thế nào được ?

Có mấy tên lưu khẩu tùm lại một chỗ, đang muốn đốt lửa sưởi ấm, Mã Dục tiến đến một cước đạp tắt, lạnh lùng quát : “ Không được đốt lửa, đều đứng dậy chạy cho ta, không được ngừng lại, chạy thẳng về trước !”

.....

Uyển thành phía đông 30 dặm, bên bờ sông Bạch Thủy.

Khoái Việt cúi xuống cẩn thận quan sát những dấu chân mà lưu khẩu lưu lại, xong lại nhào người ra ngoài bờ sông cẩn thận nhìn một lát, cuối cùng lại ngoài dự đoán của mọi người thuận theo bờ sông đi lên phía bắc, phía sau đám người Viên Thuật cũng leo đèo đi theo, thúc ngựa theo sát, nhưng biểu tình của mỗi người lại không giống nhau, Khoái Lương tự nhiên là đối với năng lực của đệ đệ, tin tưởng vạn phần; nhóm người Viên Thuật, Trương Huân, Viên Dận, Lý Nghiêm thì lại bán tin bán nghi, độc có mỗi Kim Thượng trong mắt hiện ra vẻ coi thường, cho rằng Khoái Việt bất quá là đang làm bộ làm tịch để lừa người mà thôi, chứ cũng chẳng có thực tài gì.

Đi về phía bắc ước khoảng trăm bước, Khoái Việt đột nhiên đứng lại, ngảnh cổ trông về phía giữa sông một lúc, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một chút vui mừng.

Viên Thuật thấy vậy liền hỏi : “ Dị Độ có phát hiện gì không ?”

Khoái Việt vỗ phũ hai tay, nói : “ Tướng quân, chi lưu khẩu ở Tinh Sơn chắc chắn chính là nghi binh, Tám Trăm Lưu Khẩu chân chính đã đi về hướng bắc rồi .”

“ Đi về phía bắc ?” Viên Thuật đầu tiên là ngạc nhiên, sau liền kinh hãi hô lên, thất thanh nói : “ Nếu là đi về phía bắc, tại sao lại không có tí dấu vết nào lưu lại, thám mã phải ra cũng không phát hiện được một tí gì ?”

Lý Nghiêm cũng giống như một chú mèo nhỏ bị dấm trúng đuôi, nhảy dựng lên phản bác : “ Nếu như là đi phía bắc, tất phải lưu lại dấu chân, nhưng hai bên bờ Bạch Thủy đều không có chút dấu vết nào của lưu khẩu lưu lại, việc này giải thích thế nào ?”

Khoái Việt thản nhiên nói : “ Đơn giản, lưu khẩu chính là từ trên sông đi .”

“ Đi trên sông ?” Kim Thượng cười nhạt nói : “ Mặt nước vừa không có đóng băng, phụ cận lại không có thuyền dò gì cả, làm sao mà đi ?”

Khoái Việt nói : “ Dù không có đóng băng, cũng không có thuyền dò, nhưng phụ cận có nhiều cây rừng, lưu khẩu cũng có thể chặt cây kết bè vậy .”

Kim Thượng nói : “ Nếu như theo lời Dị Độ nói, Mã Dục chẳng lẽ là thần nhân, có tài tiên đoán tương lai hay sao ? Mặc dù chỉ có một ngàn lưu khẩu, nhưng số bè gỗ cần cũng không phải ít, trong lúc cấp thiết như thế nào chế thành nhanh vậy được ?”

Khoái Việt nói : “ Điều này, Kim đại nhân phải đi hỏi Mã Dục thôi, tại hạ cũng không biết được .”

Kim Thượng cả giận nói : “ Ngươi !”

Khoái Lương yên lặng đứng nghe, thầm nghĩ một chút đột nhiên sắc mặt đại biến, hướng Viên Thuật nói : “ Tướng quân không ổn rồi, lưu khẩu nếu đi phía bắc sợ rằng sẽ gây bất lợi với Hà lão thái gia !”

“ Khá lắm Mã Dục, xảo trá như hồ !” Viên Thuật nghe thế thất kinh, quát lớn : “ Viên Dận ở đâu ! ?”

Viên Dận vẫn luôn theo sát phía sau Viên Thuật sợ đến nỗi nhảy dựng cả lên, vội vàng thúc ngựa tiến đến hét lớn : “ Có mặt tướng !”

Viên Thuật lạnh lùng nói : “ Lập tức trở về Uyển thành, huy động toàn bộ kỵ binh, hỏa tốc chi viện Lỗ Dương .”

“ Tuân mệnh !”

“Chậm đã!”

Viên Dận gầm lên một tiếng đang muốn lĩnh mệnh đi, nhưng lại bị Viên Thuật gọi quay trở lại.

“Tướng quân còn còn gì phân phó?”

Viên Thuật suy nghĩ một chút, thở dài một tiếng nói: “Nếu Lỗ Dương chưa từng bị công hãm, Hà lão thái gia không có việc gì, hãy giữ thành phòng thủ, đợi bốn tướng suất đại quân đến mới có hành động kế tiếp, nếu Lỗ Dương đã thất thủ, Lão thái gia đã rơi vào tay giặc, thì không được khinh địch mạo hiểm tiến công, hãy lui về Trĩ huyện, bốn tướng sẽ tự thân suất đại quân đánh chúng .”

Viên Dân chấp tay vái chào, xoay người giục ngựa phóng đi.

Kim Thượng đến lúc này trong lòng vẫn không tin Khoái Việt phân tích, khuyên nhủ: "Tướng quân, Dự Độ nói như vậy chỉ là phỏng đoán, sự tình chắc gì đã là như thế."

Viên Thuật ngửa mặt lên trời thở dài nói: "Chuyện tám chín phần mười chính là như thế rồi, thất sách, thật sự là thất sách! Trúng phải kế kim thiên thoát xác của Mã Dục rồi"

Khoái Lương sâu kín thở dài, cảm khái nói: "Mã Dục dụng binh, quỷ thần khó lường thật."

Khoái Việt nghe vậy nhìn huynh trưởng mình một cái, trong lòng hào tình bộc phát, gã Mã Dục này có thể để đại cá thán phục như thế, chắc chắn là có chỗ hơn người, như vậy mới khiến cho ta Khoái Việt chứng tỏ được tài năng được chứ. Đời người như đánh cờ, nếu không có đối thủ chẳng phải quá mức tịch mịch sao? Có đối thủ, thế giới mới có thể thêm phần đặc sắc được, không phải sao?

.....

Quản Hối khuôn mặt âm trầm, nói với Mã Dục: "Bá tề, người thật sự tin lời của con ả mặt bết đó sao, Hà lão đầu thật sự sẽ qua đường này sao?"

Mã Dục vẻ mặt lạnh lùng, lấy ống tay áo chà đi chà lại hậu bối khảm đao, lưỡi đao vốn ảm đạm vô quang từ từ lóe ra quang huy băng lãnh, bất quá trên mặt đao đã có nhiều vết mẻ, đó chính là được cổ đỉnh đao của Tôn Kiên cấp cho, một thanh đao thật tốt a, cứ như thế mà mất đi nhiều giá trị.

Âm thanh của Mã Dục vừa băng lãnh như lưỡi đao nhưng lại thêm mấy phần ngưng trọng.

"Không có tin hay không, chỉ có đánh cuộc hoặc là không đánh!"

"Ặc" Đầu óc đơn giản của Quản Hối tất nhiên là xoay theo không kịp, ngớ ra hỏi: "Nói ... nói vậy là ý gì?"

Mã Dục lạnh lùng chém ra một đao, một cây mộc thụ thô to nhất thời bị chém làm hai khúc.

"Đánh cuộc, chính là đánh cuộc tính mạng! Thắng thì thắng tất cả, thua thì trả giá bằng tính mạng."

"Đánh cuộc tính mạng?" Quản Hối ngạc nhiên đạo, "Người nói là chúng ta đang đánh cuộc tính mạng?"

Mã Dục xoay người rời đi, không hề để ý tới Quản Hối đang mê hoặc đầy đầu, trong lòng hắn cũng không phải là không ảm đạm nghĩ đến điều đó, Tám Trăm Lưu Khẩu đang đánh cuộc tính mạng, hơn nữa mỗi ngày đều đánh cuộc! Đánh cuộc thắng thì có thể sống thêm được một ngày, thua cuộc nghĩa là xong đời, chuyện vốn là đơn giản vậy thôi! Bất quá may mắn chính là, ít nhất cho đến trước mắt, Mã Dục cùng Tám Trăm Lưu Khẩu của hắn còn chưa có chính thức thua lần nào. Trận chiến Trĩ huyện mặc dù thất bại, nhưng lại bởi vì sự quyết đoán ngoan lạt của Mã Dục mà chuyển nguy thành an, tại cục diện bất lợi như thế mà hắn còn có thể thu được kết quả như vậy, thắng thần mà nói thì cũng xem như là hắn đã đỡ thắng rồi. .

.....

Một quả mặt trời đỏ rực từ phương đông dần dần nổi lên, chiếu khắp cả quan đạo rộng rãi, quan đạo từ Lỗ Dương thành theo kéo dài theo hướng bắc, vượt qua khỏi sơn cốc nơi Tám Trăm Lưu Khẩu mai phục vòng về hướng bắc, là nối thẳng đến trái tim của Đại Hán đế quốc: Lạc Dương! Một chi Hán quân áo giáp sâm nghiêm từ từ hiện lên trên quan đạo, cước bộ hỗn loạn đạp nát băng sương trên mặt đất.

Ở giữa đội hình của Hán quân, một chiếc xe ngựa che rèm kín mít không khỏi có chút bắt mắt.

Hà Chân rúc ở trong xa phòng, đóng chặt màn cửa, quần áo cấm bào khoác thật dày mà cũng không bớt được giá lạnh buốt người, tuổi đã lớn, lại bị làm cho kinh sợ mấy ngày đêm, Hà Chân thân thể vẫn luôn cường tráng cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu. Lần này trở lại Lạc Dương, nhất định phải để cho Tiến nhi điều binh khiển tướng, tiêu diệt triệt để đám lưu khấu đáng chết này, dám để cho hắn phải bị liên lụy chịu nhiều khổ cực như vậy, quả thực là muốn chết mà.

Hà Chân tựa ở trên cẩm diêm (đệm gấm), đang nghĩ ngợi làm thế nào để trả thù Tám Trăm Lưu Khẩu, thì chợt nghe xa xa vang lên một tiếng hét lớn như tiếng sấm nổ: "Hà Chân thất phu! Chạy đi đâu?"

58. Chương 59: Thất Chi Tang Du, Thu Chi Đông Ngung

Quản Hối tay nắm trường đao, lạnh lùng đứng trên quan đạo, giống như một con dã lang khát máu trợn trừng nhìn Hán quân đang dàn quân ở cách đó trăm bước, lăm liết gió bắc thổi tung bộ y đơn bạc của hắn, phần phật tung bay. Bởi vì thân hình quá mức hùng tráng tìm không được bộ khải giáp nào thích hợp, cho nên cho đến bây giờ, Quản Hối vẫn mang bộ quần áo rách nát tả tơi ấy.

“ Xảy xảy ra chuyện gì ?”

Hà Chân run cầm cập ngó đầu qua cửa sổ xe hỏi tên gia tướng Hà phủ ở bên cạnh .

Gia tướng thần sắc cung kính đáp : “ Có tên ác hán cản đường, lão thái gia không cần hoảng sợ, để Hà Hiền đi lấy đầu gã này. “

Hà Chân dạn dò : “ A Hiền, gã đó nhìn rất hung ác, nên cẩn thận một chút .”

Gia tướng Hà Hiền nói : “ Lão thái gia yên tâm, chỉ là một tên mao tặc cướp đường nho nhỏ, Hà Hiền còn chưa từng đặt vào mắt, tả hữu mau tránh ra cho ta, để mỗ đi chiến với hắn .”

Hán quân như ba phân lã liệt, tách ra một cái thông đạo, Hà Hiền hét lớn một tiếng giục ngựa phóng ra, huy vũ ngân thương nhắm thẳng đến Quản Hối.

“ Mao tặc tiếp mỗ một thương !”

Hà Hiền rống lớn một tiếng, ngân thương trong tay múa thanh một một đoàn ngân xà sáng lạng, nhanh như thiểm điện đâm đến yết hầu Quản Hối, Quản Hối bất động như núi, ánh mắt như đuốc, hung ngoan nhìn chăm chăm vào điểm ngân mang đó, trên cánh tay lộ ra bên ngoài nổi lên từng khối từng khối cơ nhục, bàn tay đang nắm chặt trường đao cũng bạo khởi cuộn cuộn gân xanh.

“ Chết đi”

Ngân thương Hà Hiền đâm ra đột nhiên gia tốc, mũi thương sắc bén sắp đâm đến yết hầu Quản Hối thì dị biến xuất hiện, chỉ thấy thân ảnh Quản Hối thấp đi một đoạn một cách bất khả tư nghị, Hà Hiền một thương tất thẳng đã đâm vào không khí, ngay sau đó, tiếng chiến mã hí dài vang vọng trường không, nghiêng người ngã sầm xuống đất, toàn bộ thân thể Hà Hiền liền bị quăng lên không trung.

“Hãy !”

Hàn mang của trường đao lóe lên giữa không trung.

“ A..... !”

Tiếng gào thê lương vang đến tận trời bất ngờ biến mất, Hà Hiền còn đang lơ lửng tại không trung đã bị chém thành hai đoạn, hóa thành một cổ tư thi không chút sinh khí rơi xuống mặt tuyết lạnh lẽo.

Nhanh ! Thật sự là quá nhanh, Hán quân tướng sĩ chỉ cảm thất trước mắt hoa lên, mọi thứ đều đã kết thúc, gã Hà phủ gia tướng luôn tự phụ vũ dũng đã phơi thây đường trường, mà gã ác hán lại uy phong lẫm lẫm đứng hiên ngang trên đường, không có chút sứt mẻ nào.

“ Gràooooo”

Quản Hối siết chặt đao, vung hai nắm đấm lên lồng ngực, gầm lên như là một con viên cổ cự viên đang phát tình, hai khối cơ ngực cũng căng cứng lên, như muốn phá tan bộ đồ y đơn bạc.

“ Sát !”

Mã Dục từ bên trái quan đạo bật dậy, hậu bối khảm đao trong tay lạnh lùng vung về phía trước.

“ Sát !”

Sát thanh rung trời, Tám Trăm Lưu Khẩu nằm chờ tại hai bên quan đạo giống như bầy hổ lang sát ra, ánh nắng chiếu chiếu rọi lên lưỡi đao băng lãnh, phản xạ ra từng trận hàn mang tử vong lạnh giá.

“ Không ổn, trúng mai phục rồi ! Rút lui, mau rút lui”

Hán quân quân quan hốt hoảng gào lên, dù sao đây cũng không phải là quân đoàn tinh nhuệ của Đại Hán, cuối cùng cũng chỉ là một đám quân quốc binh chưa từng ra chiến trường, đối mặt với tập kích bất ngờ như thế này, lập tức phương thảo đại loạn, binh bại như núi đổ. Trong binh hoang mã loạn, xe ngựa đã nghiêng đổ tại ven đường, Hà Chân được một gã gia tướng từ trong xe ngựa liều mạng cứu ra, công dậy chạy như điên về phía Lỗ Dương.

Quản Hối vùng đao lên, hung hăng nói : “ Để mỗ đi bắt lão thất phu đó !”

Mã Được ánh mắt trở nên lảng lệ, trầm giọng nói : “ Quản Hối chậm đã, đừng động đến tính mạng của Hà Chân, ta tự có kế sách .”

.....
Lỗ Dương, bắc dựa vào Lỗ sơn, nam lấy Lễ thủy, địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công.

Mặc dù vẫn còn đang giữa mùa đông, nhưng đã có bách tính lục đục ra khỏi thành đón củi, cũng có hương đã bách tính ở các nơi phụ cận vào thành mua bán hàng hóa, Hoàng Cân tặc đã từng như nước lũ tràn bờ mang đến cho toàn bộ Nam Dương quận một tràng họa kiếp vô biên, nhưng thế giới cũng sẽ không vì thế mà dừng lại, mặt trời vẫn mọc lên như cũ, cuộc sống thì vẫn phải tiếp tục.

Vài tên Hán quân dựng thẳng người như bút, tay cầm trường mâu giống như một mũi giáo đứng thẳng ngoài cửa thành, trên thành lâu, có thêm một đội Hán quân khôi giáp chỉnh tề qua lại tuần tra, ánh mắt cảnh giác thỉnh thoảng quan sát trong ngoài thành trì. Trị an của Lỗ Dương từ lúc Hoàng cân tràn qua đã hỏng mất, đến nay vẫn chưa khôi phục được, cho nên tứ môn cảnh giới vẫn sâm nghiêm như cũ.

Đã vào giữa trưa, nhưng Lỗ Dương bắc môn người đi đường vẫn nối liền không dứt.

Đột nhiên, trên quan đạo phía bắc truyền đến một trận tiếng la hét, vệ binh thành môn hoảng hốt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nhóm Hán quân đang từ quan đạo hướng Lỗ Dương thành chạy đến, bách tính phụ cận còn tưởng là lưu khấu đến tập kích, như bầy ong vỡ tổ vội vàng tràn trở vào trong thành.

Thành môn vệ binh cả kinh, lớn giọng quát : “ Đóng cửa thành ! Mau đóng cửa thành lại ! Điều kiêu, nâng điều kiêu lên !”

Trong một trận tiếng kéo kệt chói tai, cửa thành nặng nề từ từ khép lại, điều kiêu tựa trên thành cầu dưới sự lôi kéo của dây thừng cũng từ từ nâng lên.

Song, không đến một khắc, nhóm Hán quân nọ đã phóng đến gần, một gã tướng lĩnh tiên phong hô to : “ Đừng vội đóng cửa thành, Hà lão thái gia ở đây ! Để cho chúng ta vào thành”

“ Hà lão thái gia ! ?”

Thành môn vệ binh nghe thế không khỏi cả kinh, dỗi mắt nhìn qua quả nhiên thấy trên lưng một gã tướng lĩnh công theo một vị lão nhân, râu tóc bạc trắng, chẳng phải là Hà lão thái gia mới vừa rời khỏi Lỗ Dương hồi sáng đây sao ? Hà lão thái gia chính là cha của đương kim Đại tướng quân Hà Tiến, làm sao có thể thấy chết mà không cứu được ? Nghĩ đến đây, thành môn vệ binh không dám chậm trễ, lập tức lại hét lớn : “ Mở cửa thành, thả điều kiêu”

Hán quân giữ cửa không dám chậm trễ, vội vàng đem cửa thành mở ra, điều kiêu vừa được kéo lên lại thả xuống. Thành môn vệ binh suất lĩnh mười mấy gã Hán quân giữ cửa ra bên ngoài điều kiêu nghênh đón, chấp tay nói : “ Nhanh, chư vị mời vào thành nhanh một chút, tặc khấu sắp đến rồi .”

“ Gia gia đến rồi đây !”

Thành môn vệ binh tiếng nói vừa dứt, một gã Hán quân đã trở đao chém về phía hán, thành môn vệ binh chưa kịp đề phòng nhất thời bị chém ngã xuống đất, nửa cái đầu văng lên, máu tươi cùng óc óc bắn ra đầy đất, mấy tên Hán quân bên cạnh chưa kịp phản ứng lại thì nhóm Hán quân mới vừa phóng đến kia đã xông đến như một đám hung thần ác sát, cương đao băng lãnh đã ghim vào thân thể bọn họ.

Trên thành lâu, Hán quân tuần tra chứng kiến kịch biến như thế, trong lúc kinh hoảng cũng không dám chậm trễ, vội vàng thổi lên tiếng tù báo hiệu, chỉ trông chốc lát, liên miên tiếng tù và vang đến tận trời,

thành thị vốn trật tự yên tĩnh lập tức loạn thành một đoàn, người đi đường tán loạn chạy trốn, kẻ vô lại thừa dịp hành sự, hàng rong nghiêng ngã, gà bay chó nhảy

Từng đội, từng đội quân quốc binh dưới sự quát tháo của tướng giáo từ quân doanh lộn xộn chạy ra, y giáp lòi thoi hướng bắc môn sát đến.

Mã Dục một cước giậm lên điệu kiêu, vung tay điên cuồng hét : “ Các huynh đệ, lại một toà thành trì nữa bị chúng ta giẫm ở dưới chân, Tám Trăm Lưu Khẩu sở hướng vô địch

“ Sở hướng vô địch

Quản Hối, Chu Thương tru lên hưởng ứng.

“ Sở hướng vô địch

Tám Trăm Lưu Khẩu tụ tập ở bên ngoài cửa thành, sơn hô hải hét, tiếng gầm toái kim liệt thạch, phá nát trường không.

“ Kẻ nào mang vũ khí không phải là huynh đệ chúng ta ... Sát !”

“ Kẻ nào mang khí giáp không cùng loại chúng ta ... Sát !”

“ Kẻ nào mặc lãng la trừ đoạn ... Sát !”

Thanh âm như tạc đạn của Mã Dục vang lên, Tám Trăm Lưu Khẩu ầm ầm hưởng ứng.

“ Sát ! Sát ! Sát !”

Sát ý điên cuồng khuấy động khắp trong ngoài cửa thành, dưới ngôn từ cổ vũ đầy tính kích động của Mã Dục, toàn bộ lưu khẩu đều đỏ cả mắt, giống như tám trăm con dã thú thụ thương, trong đầu chỉ còn lại một cái ý niệm cuồng nhiệt, trừ bỏ chém giết cũng chỉ là chém giết !

“ Vào thành

Mã Dục vung đao về trước, Tám Trăm Lưu Khẩu như thao thiên cự lãng tràn về phía trước. Một cổ hào tình khác thường khuấy động trong lòng ngực Mã Dục, cho dù Viên Thuật phát hiện kế kim tiền thoát xác của hắn đi nữa, kế tiếp huy sư bắc thượng cứu viện, thì cũng phải hai ngày sau mới đến được, hai ngày thời gian, đã đủ cho Tám Trăm Lưu Khẩu khôi phục tinh lực, trọng tân trang phục đợi xuất phát, bắt đầu một vòng đánh cuộc mới rồi !

Mã Dục nặng nề chà chà mặt cầu dày cộm dưới chân, bỏ mẹ cái nhân nghĩa đạo đức đi, còn sống, mới là chân lý nhất !

Hà Chân vô cùng đáng thương ngã ở một bên, run lấy bầy, đắm chiến tâm kinh nhìn qua Mã Dục, nếu như thời gian có thể quay ngược lại, việc cũ có thể lập lại, hắn thà trốn trong quân của Viên Thuật, cũng tuyệt không vội vàng trở về Lạc Dương, về Lạc Dương cái quái gì, cuối cùng lại lọt vào tay lưu khẩu lại, ai

Lạnh lùng liếc qua Hà Chân một cái, Mã Dục quay đầu về Quản Hối nói : “ Lão Quản, các huynh đệ có thể cuồng hoan, chúng ta lại không thể như thế được, người nhanh điểm lấy 50 tinh binh, vào trong thành sưu tìm chiến mã, phái xuất du thám ra bốn phía, đồng thời chú ý phía Trĩ huyện, Uyển thành, Viện Thuật thủ hạ cũng có 1000 kỵ binh, không thể không phòng được.”

“ Tuân mệnh !”

“ Chu Thương.”

“ Có.”

“ Suất bốn bộ tinh binh 100 người làm chấp pháp đội, vào trong thành tuần tra, nếu có huynh đệ nào bắt tuần quân kỷ, làm hại bình dân bách tính, không cần hỏi báo lập tức chém đầu !”

“ Tuân mệnh !”

Quản Hối, Chu Thương đều tự điểm lấy sở bộ tinh binh, lĩnh mệnh rời đi.

Mã Dục lúc này mới thở phào một hơi, bình tức tâm tình đang kích động, hướng Hà Chân cười lạnh nói :
“ Hà lão thái gia có từng nghe qua câu ngạn ngữ này chưa ? Chính là mất ở góc tây thu lại góc đông(@ : ý nói sơ sẩy mà mất đi, sau lại đền bù lại được) , ngài tuy tại Trĩ huyện may mắn trốn thoát, nhưng tại Lỗ Dương vẫn không tránh khỏi trở về trong tay của ta, ha ha ha”

59. Chương 60: Bảo Noãn Tư Dâm Dục

Lỗ Dương huyện nha.

Trong bồn lửa than đã cháy rực, ngoài ốc mặc dù hàn ý bức người, trong ốc lại là ấm áp như xuân, Mã Dục vừa mới uống cạn một chén trọc tửu, chỉ cảm thấy toàn thân táo nhiệt, ăn no thì nghĩ đến dâm dục, chính là tại lúc này. Bồn than đỏ rực ánh vào con người đen thui của Mã Dục, giống như trong mắt hắn cũng có một cỗ tà hỏa khác đang bốc cháy hừng hực.

Ánh mắt Mã Dục như một con sói đói quét lên thân hình của Trâu Ngọc Nương, khóe miệng chợt nổi lên một nụ cười tà ác.

Mã Dục đưa mắt hướng qua Lưu Nghiên nói : “ Cô, mang Điều Thuyền cô nương đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Lưu Nghiên đáp lại một tiếng, đứng dậy hướng Điều Thuyền nói : “ Điều Thuyền muội tử, đi với ta thôi.”

Trâu Ngọc Nương muốn cùng rời đi, lại bị Mã Dục đưa tay nắm lấy ống tay áo, lạnh lùng nói : “ Bọn họ đi là việc bọn họ, cô lưu lại !”

Trâu Ngọc Nương thân thể khẽ run lên, ánh mắt cực kỳ đáng thương nhìn về phía Lưu Nghiên, Lưu Nghiên phương dung trở nên ảm đạm, cúi đầu u oán thở dài cùng Điều Thuyền rời đi. Mã Dục đưa tay dùng sức kéo xuống, Trâu Ngọc Nương anh ninh một tiếng, thân hình mềm mại thon dài đã ngã vào lòng Mã Dục, bên cạnh bồn lửa là một cái giường trải bằng gấm, Mã Dục thuận thể ngã xuống đã ép thân hình Trâu Ngọc Nương lên đấy.

Trâu Ngọc Nương vô pháp kháng cự, giữa mặt nằm xuống, một đôi mi mục sáng ngời từ từ nhắm lại, khí tức tán loạn mà lại thêm dồn dập, y phục trên người trong lúc dây giũa cũng đã rút ra, lộ ra tiểu y màu trắng đang bọc chặt lấy bộ ngực sữa phập phồng dự dội, vừa to lại vừa cao vút, trong nhân thể không có cái gì có thể dự hoặc dục vọng của nam nhân hơn được những đường cong đầy đặn này.

Hầu kết mã dục mãnh liệt trườn động (ý là nuốt nước miếng ấy), có một loại tiếng gầm thú tính đang vang âm ì bên trong cổ họng hắn.

Trước mặt bộ hạ, Mã Dục là một thủ lĩnh sở hướng vô địch, trước mặt địch nhân, Mã Dục là một gã đồ phu máu lạnh, có lẽ ở tương lai, tại trong mắt đám sĩ tử chỉ biết ôm bắp chân kẻ mạnh kia, Mã Dục sẽ là một hùng chủ anh minh thần vũ, nhưng hiện tại, trước một mỹ nữ dụ người như thế này, Mã Dục chính là một con dã thú.

Trên thực tế, toàn bộ nam nhân đều là dã thú, chỉ là rất nhiều nam nhân đem thú tính của mình thiển mất đi mà thôi.

Một đôi ưng thảo của Mã Dục phóng ra, cuồng bạo nắm lấy ngọc nhũ đầy đặn của Trâu Ngọc Nương, cách một cái tiểu y tùy ý xoa nắn, một cảm giác mềm mại nhu nhuyễn từ trong lòng bàn tay như một luồng điện tràn vào cơ thể, thấm vào từng dây thần kinh Mã Dục, cổ liệt hỏa đang thiêu đốt trong lòng hắn càng trở nên mãnh liệt hơn.

Trâu Ngọc Nương anh ninh một tiếng, mi mục đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, thần sắc phức tạp nhìn Mã Dục đang cuồng loạn, trong đôi mắt nóng rực hiện lên một cảm giác khó hiểu, tựa như u oán, tựa như ngượng ngùng, tựa như e thẹn, tựa như đau đớn, nhưng lại không có chút thống hận cùng yếm ác nào, cũng không có cừu hận. Mã Dục đã giống như một con sói đói ép xuống, hướng đến chiếc cổ ngọc mịn màng của Trâu Ngọc Nương vừa ngửi vừa liếm, Trâu Ngọc Nương thân thể trở nên mềm nhũn ra, trong phương tâm hàng trăm loại tư vị dâng lên.

Trâu Ngọc Nương đáng lẽ phải hận Mã Dục, nhưng nàng lại cừu hận hắn không được, nếu bỏ đi không lý tới thận phận lưu khẩu của Mã Dục, hẳn kỳ thật là một nam nhân rất có mị lực, hẳn lãnh huyết, tàn nhẫn,

lại kiên nghị, ngoan cường, hùng khu (thân hình như gấu) như cương thiết kia làm cho người ta có một loại tự tin mạnh mẽ, cho dù là trời có sụp xuống đi nữa, hấn cũng có thể dùng đôi vai của mình nâng lên lại.

Thế giới này là của nam nhân, nữ điều duy nhất mà nữ nhân có thể làm được chính là bổ phục dưới khổ nam nhân, khôn khéo tìm lấy sự yêu thích.

Thân hình mềm mại của Trâu Ngọc Nương bắt đầu phản ứng lại, khuôn mặt vốn trắng sáng dần dần đỏ bừng lên, dưới ánh lửa chiếu rọi càng trở nên kiều diễm đáng yêu, tim Mã Dục bất ngờ đập nhanh hơn, cuồng loạn nắm lấy y bào của Trâu Ngọc Nương, lại dùng sức đem quần của nữ nhân toàn bộ xé xuống, một đôi chân ngọc thon dài như bút, sáng trắng đầy đặn nhất thời bày ra trước mắt Mã Dục.

Mã Dục khẽ kêu lên một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ y phục trên người, sau đó hung hăng tách cặp ngọc thối của Trâu Ngọc Nương ra, hít sâu một hơi, dồn bộ (cặp mông) như thanh trọng chuy hung ngoan giã xuống, Trâu Ngọc Nương anh ninh một tiếng, thân thể đột nhiên căng cứng rồi rất nhanh cũng mềm nhũn xuống, sau đó chợt phát ra từng tiếng rên khẽ.

.....

Tây Ngạc, Hán quân đại doanh, tiếng trống kịch liệt cùng tiếng tù vang vọng hô ứng lẫn với nhau, vang khắp sơn dã, khí tức nghiêm lệ không ngừng kích dâng trong thiên địa. Từng đội từng đội Hán quân tướng sĩ thần tình lãnh liệt, ánh mắt sắc bén từ trong doanh trại từ từ tiến ra, từ từ tụ thành một đạo thiết lưu cuộn cuộn, hướng phía bắc khai tiến.

Trong đại doanh, những phó binh tạp dịch còn ở lại đang khẩn trương thanh trừ doanh sách (hàng rào doanh trại), thu thập chính lý truy trọng (đồ đạc phục vụ cho quân đội).

Khoái Việt theo Khoái Lương từ trong doanh trường chậm rãi bước ra, đến lúc này hai người mới có thời gian nhàn thoải chuyện gia đình.

“Nhị đệ, trong nhà phụ mẫu vẫn khỏe chứ?”

“Huynh trưởng, phụ mẫu khang kiện, trong nhà mọi việc đều tốt cả.”

“À, nhị đệ, đệ thấy Viên nhị công tử như thế nào?”

“Vốn là hậu nhân danh môn, xuất thân hiển quý, vọng quy hải nội, cũng rất biết cách lung lạc nhân tâm, nhưng cuối cùng lại không có tố chất của một kiêu hùng, cũng khuyết cái khí khái anh hùng, thực chỉ là hạng mạo danh lấy tiếng thôi.”

Khoái Lương nghe thế lông mày khẽ nhíu lại, thấp giọng nói: “Nhị đệ vì sao lại nói như thế?”

Khoái Việt tiêu sái cười nói: “Huynh trưởng nếu như không tin, vậy thì tĩnh xem kì biến vậy.”

Khoái Lương nói: “Ngày nay Hán thất suy vong, đảng cố hoành hành, yểm hóa làm hại trung lương, không lâu nữa tất thiên hạ đại loạn, ta thấy Viên nhị công tử là người lễ hiền hạ sĩ, rất có hung hoài, hơn nữa lại xuất thân danh môn, nhất hô bách ứng, tương lai có thể thành đại sự.”

Khoái Việt cũng không tranh biện thêm nữa, chỉ hồ hững nói: “Ban đầu như thế, về lâu về dài vị tất cũng như thế.”

Khoái Lương nói: “Như vậy, nhị đệ muốn rời đi sao?”

Khoái Việt nói: “Đệ nguyện lưu lại không phải vì Viên nhị công tử, thực ra là vì tặc tù Mã Dục, người này tuy là tặc khấu, nhưng rất có tài năng, ngày sau tất thành tâm phúc đại họa của Đại Hán, đệ muốn bằng binh sinh sở học của mình, phụ tá Viên tướng quân bình định tên giặc này.”

Khoái Lương như hiểu ra gì đấy, trong mắt thoáng trở nên rõ ràng, im lặng gật đầu.

.....

Tiếng bước chân dồn dập trầm trọng vang lên, mười tên lưu khấu phụ trách thủ vệ huyện nha đang muốn quát mắng kẻ nào nhàn rồi chớ có lại gần thì lại thấy thân hình như tòa thiết tháp của Quân Hối xuất hiện.

“Tham kiến Quân đầu lĩnh.”

Lưu khẩu thủ vệ vội vàng thay đổi sắc mặt, cung kính ra mắt Quản Hối, Quản Hối cũng không lý đến hẳn, cước bộ vội vàng tiến vào huyện nha, giữa đường đã hết lớn : “ Đại đầu lĩnh ! Đại đầu lĩnh khẩn cấp quân tình”

Vừa mới chạy đến hậu đường, đột nhiên nghe thấy từ trong ốc truyền ra tiếng hét như tạc lỏi của Mã Dục : “ Đợi một lát, xong việc ta ra ngay.”

“ Ặc ...”

Quản Hối ặc một tiếng, lập tức thu lại bước chân, lẳng lặng đứng tại ngoài cửa không dám xông vào, lát sau, cửa mở ra, Mã Dục lách người đi ra, y sam xộc xệch, hơi thở dồn dập.

Quản Hối ưỡn thẳng thân hổ, trầm giọng nói : “ Bá Tề, phát hiện Hán quân kỵ binh !”

Mã Dục thần sắc đành lại, nhíu mày nói : “ Đến nhanh thật ! Bao nhiêu nhân mã ? Đang ở chỗ nào ? Bao lâu nữa đến Lỗ Dương ?”

“ Có khoảng ngàn kỵ binh, hướng phía Trĩ huyện, hai canh giờ nữa đến Lỗ Dương.”

“ Ngàn kỵ binh ! ?” Mã Dục lạnh lùng nói : “ Nói vậy Viên Thuật đem kỵ binh đều xuất ra hết rồi !”

Quản Hối nói : “ Làm sao đây ? Ba Tề, bỏ thành hay là tử thủ ?”

Mã Dục nhíu mày không nói gì, khoanh tay trước ngực bắt đầu đi qua đi lại, trong đầu cũng bắt đầu cấp tốc tính toán mọi thứ. Dựa trên thời gian mà tính, Viên Thuật cho dù phát hiện sơ hở huy sư bắc thượng, bởi vì Hán quân không phải là Tám Trăm Lưu Khẩu, có trụ trọng đi theo, tốc độ hành quân không thể cùng lưu khẩu so sánh được, sớm nhất cũng phải ngày mốt mới có thể chạy đến.

Nhưng Hán quân kỵ binh lại đến nhanh như thế ưm, có lẽ là vì cứu viện Hà Chân mà đến ! Có lẽ Viên Thuật đã ý thức được Hà Chân sẽ gặp nguy hiểm, nhưng là đến lúc này mới nghĩ đến, không khỏi quá muộn rồi a, hừ hừ ! Cứu viện Hà Chân, khinh kỵ tạt tiến, kỵ quân một cái ý niệm cực kỳ lớn mật như thiểm điện xẹt qua trong đầu Mã Dục, Mã Dục dừng bước chặn lại bất ngờ quay qua Quản Hối, trầm giọng hỏi : “ Quản Hối, sau khi phá thành, có từng để Hán quân hoặc bách tính nào thừa dịp hỗn loạn đào tẩu chưa ?”

Quản Hối nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều, biểu tình dữ tợn trả lời : “ Đại đầu lĩnh, tuân theo quân lệnh của ngài, mỗi lần trước khi đoạt thành, đều đem các huynh đệ phân ra ngăn ở cửa thành, cho dù là con ruồi cũng bay không lọt nữa là, lần này làm sao có thể có ngoại lệ được ?”

“ Tốt !” Mã Dục trầm giọng nói : “ Lập tức tìm Chu Thương về đây cho ta !”

Một lát sau, Quản Hối cùng Chu Thương tiến vào hậu đường, mà lúc này Trâu Ngọc Nương đã mặc quần áo chỉnh tề từ sớm, tự động rời đi tìm Lưu Nghiên.

Vừa thấy Chu Thương, Mã Dục liền hỏi : “ Chu Thương, có huynh đệ nào từng làm sai quân kỷ không ?”

Chu Thương nói : “ Chưa hề có.”

Mã Dục gật đầu, trầm giọng nói : “ Quản Hối, nhanh đi thông tri tứ môn, tăng cường giám thị, đánh trống thổi tù, triệu tập toàn bộ huynh đệ, chuẩn bị giao chiến !”

“ Tuân mệnh !”

“ Chu Thương, mau đem Hà Chân cùng Lỗ Dương huyện lệnh, Lỗ Dương huyện úy mang lại đây, cùng ta đi đến nam môn.”

“ Tuân mệnh !”

Quản Hối, Chu Thương hai người đồng lĩnh mệnh rời đi.

Đưa mắt nhìn hai người đi khỏi, Mã Dục trong mắt hiện lên vẻ ngoan lệ âm lãnh, quả thực là đập phá thiết hài vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu a !

60. Chương 61: Diệt Địch Tự Thị Tinh Nhuệ

Hai canh giờ sau, Viên Dận suất kỵ quân tiến đến Lỗ Dương.

Lúc Viên Dận nhìn thấy thanh đại kỳ đang tung bay theo gió ở trên thành lâu thì không khỏi thở phào một hơi, một khối tim treo lơ lửng lúc này mới buông xuống được, hô, hoàn hảo, Lỗ Dương chưa mất, xem ra huynh trưởng quá lo rồi, Tám Trăm Lưu Khẩu ít ỏi làm sao có khả năng công hãm một tòa kiên thành phòng thủ hoàn chỉnh được chứ ?

“ Trên thành là người nào, mau mau mở cửa thành !”

Viên Dận giục ngựa đi đến trước điều kiệu, hướng lên thành lâu hét lớn, trên thành lâu một mảnh yên tĩnh, ánh tàn dương còn sót lại rơi lên bờ tường, phản xạ lại từng chùm ánh sáng lạnh lẽo, mười mấy gã Hán quân thủ thành đã cảnh giác giương cung lấp tên, nhắm về phía Viên Dận ở dưới thành lâu.

Thành môn vệ binh hắc giáp hồng bào án kiếm đi đến bờ tường lạnh lùng hô : “ Đã quá thời gian, tứ môn giới nghiêm, không có thủ lệnh của đại nhân bất luận kẻ nào cũng không được xuất nhập thành trì !”

“ Càn quấy !” Viên Dận giận dữ nói : “ Đồ nhãi con, có biết mỗ là ai không ?”

Vệ binh thành môn biểu tình lãnh đạm, đối với trên ngàn Hán quân thiết kỵ dưới thành lâu không để vào mắt, lạnh lùng nói : “ Mời lập tức rời xa cửa thành, lùi đến một cự li an toàn, nếu không, cung tiễn sẽ tiếp đón !”

“ Ngươi !” Viên Dận bạo khiêu như sấm, hung tợn hét lớn : “ Mỗ chính là Đại Hán phụ quân giáo úy Viên Dận đây, để cho Lỗ Dương huyện lệnh Hứa Diêu ra đây nói chuyện với mỗ.”

Vệ binh thành môn hồ hững trả lời : “ Hứa đại nhân đang nghị sự, thứ lỗi khó mà thông báo được !”

Viên Dận trong lòng bốc hỏa, hét lên : “ Mau mau mở cửa thành ra, nếu như không mở phá tan thành trì, gà chó không để lại !”

“ Phá tan thành trì, gà chó không để lại !”

Phía sau Viên Dận, hơn ngàn Hán quân tướng sĩ tam hô hưởng ứng, một ngàn kỵ quân này chính là Hán quân tinh nhuệ, đều là hổ lang, cùng nhau hò hét rất có khí thế long trời lở đất, khắp thành đều có thể nghe thấy, Mã Dục núp sau cửa thành cũng không khỏi biến sắc, đây mới chính là một chi Hán quân tinh nhuệ, một chi bách chiến tinh binh chính thức a !

“ Làm cái gì mà ồn ào đó ! Chẳng lẽ là tặc khấu lại đánh trở lại sao ?”

Viên Dận đang tức giận không kiềm chế nổi nữa thì trên thành lâu đột nhiên truyền đến một giọng quát mắng trầm thấp. Lập tức thân ảnh của Lỗ Dương huyện lệnh xuất hiện trên thành lâu, nếu như Viên Dận cẩn thận một chút, có thể phát hiện sắc mặt Hứa Diêu có chút trắng bệch, mà bên cạnh hắn mấy tên mặc Hán quân khải giáp biểu tình lại dữ tợn, đáng tiếc lúc này Viên Dận đang lửa giận công tâm, đã mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

Lúc Viên Thuật đại quân trú ở Lỗ Dương, Viên Dận cùng Hứa Diêu lúc ấy là Lỗ Dương huyện thừa có gặp qua mấy lần, cho nên nhận biết được, liền giận dữ quát lớn : “ Hứa đại nhân, mặt tướng phụng mệnh suất quân đến đây hộ vệ thành trì, bảo hộ Hà lão thái gia, trải qua trăm dặm bồn tẩu, binh lính đã mỏi mệt, vì sao lại không cho vào thành điều chỉnh nghỉ ngơi ?”

Hứa Diêu ra vẻ khó khăn nói : “ Tướng quân có điều không biết, hôm nay Lỗ Dương tao phải lưu khẩu quấy nhiễu, bách tính trong hành đều kinh hoảng không yên, Hà lão thái gia cũng vì kinh hoảng quá độ mà ngã bệnh, vẫn luôn dẫn dò bốn quan, nếu không phải Hổ bí trung lang tướng tự thân lĩnh quân đến, thì tuyệt không được phép mở cửa thành, để tránh trúng phải quỷ kế của lưu khẩu.”

Viên Dận nhú mày nói : “ Thực có lý này sao ! ?”

Hứa Diêu nói : “ Tướng quân hãy tạm trát trú ở ngoài thành đi.”

Viên Dận buồn bực nói : “ Vừa không có trụ trọng, lại không có lương thảo, làm sao mà trát doanh được .”

Hứa Diêu nhíu mày suy nghĩ, rồi nói : “ Trong núi ở gần bên trái có nhiều cây khô, tướng quân hãy mệnh cho binh sĩ đi vào chặt cây nhóm lửa, lấy hơi ấm chống lạnh, về phía mã thất, trong thành còn có chút cỏ khô, bốn quan sẽ lập tức sai người đưa đến, tướng quân thấy thế nào ?”

Viên Dận bắt đầu nói : “ Bỏ đi, hãy đem cho ta các loại ngựa bì, trưởng bối chống lạnh, đưa thêm một ít rượu thịt qua nữa.”

Hứa Diêu nói : “ Hạ quan hiểu rồi, tướng quân nên đề phòng lưu khẩu đến quấy nhiễu.”

“ Không nhọc Hứa đại nhân phí tâm.”

Viên Dận buồn bực ghì ngựa quay đầu lại, đánh ngựa phóng đi.

Lát sau, Viên Dận suất quân lùi về sau ba dặm trát doanh, sau khi phân phối du kỵ ta dò xét, quân mã thảo yên, chiến sĩ cởi giáp, lại mệnh cho binh sĩ vào núi chặt củi, chỉ phải một ít binh sĩ thả quân mã ra bên ngoài, ở chỗ đó gặm cỏ khô. Không lâu sau, sắc trời liền tối đen, Viên Dận trong bụng đói đến mức chịu không nổi, đang không kiên nhẫn ngồi chờ nữa, tiếng báo hiệu vang lên, chỉ thấy một nhóm quân quốc binh đã áp vận mười mấy xe bò tiến đến cửa doanh trại, trên xe đều chứa cỏ khô cùng rượu thịt.

Nướng vào sự yếm hoi của sắc đêm, cửa thành Lỗ Dương nhẹ nhàng mở ra, điều kiệu treo trên cao cũng hạ xuống, một chi quân đội giống như quỷ mị từ trong cửa thành thoát ra, lập tức ẩn vào trong bóng đêm man mác, biến mất không thấy .

Viên Dận suất thân binh ra ngoài nghênh đón, hét lớn chất vấn : “ Làm gì đến giờ mới đến, chết tiệt thật !”

Tiểu giáo đi đầu vẻ mặt không vui đáp : “ Trong lúc gấp gáp làm sao có thể chuẩn bị nhiều rượu thịt như vậy, tất nhiên phải mất thời gian rồi .”

Viên Dận nhíu mày tức giận nói : “ Ngươi là người nào ? Mà dám làm càn như vậy ! Có biết mỗ là ai không ?”

Viên Dận trước giờ đều tự phụ gia thế, con mắt luôn để trên đầu, coi trời bằng vung, hôm nay liên tiếp bị mấy tên tiểu giáo khinh thị, sớm đã dẫn không được nộ hỏa trong lòng, án kiếm đi vượt lên, phía sau Viên Dận, mười tên thân binh đang chờ chực như bầy hổ lang. Không đến mười bước, gã tiểu giáo kia đã đi đến gần, Viên Dận nhìn kỹ một lượt, thấy tên tiểu giáo này thân cao bảy thước, mặt như quan ngọc, mày kiếm mắt sáng, thập phần tuấn lãng hùng vĩ.

Viên Dận thoáng ngẩn ra, không ngờ một cái Lỗ Dương tiểu huyền nho nhỏ lại có nhân vật hùng tráng như thế, nhất thời mở miệng hỏi : “ Ngươi là ai ?”

Gã tiểu giáo khoe miệng đột nhiên nổi lên một nụ cười quỷ dị, đáp : “ Mỗ là Tây Lương Mã Dục !”

“ Tây Lương Mã Dục ?” Viên Dận nhíu mày nói : “ Chưa từng nghe qua”

Nhưng có một tên thân binh phản ứng rất nhanh, nhất thời sắc mặt đại biến, xông đến Viên Dận hô lên : “ Tướng quân, tặc tử Mã Dục !”

Tặc tử ... A, Mã Dục ! Ngươi là Mã Dục ! ?”

“ Chính là tại hạ !”

Viên Dận chợt biến sắc, muốn xoay người bỏ chạy.

Mã Dục khẽ cười lạnh, rồi hét lên : “ Bây giờ mới nhớ tới việc bỏ chạy sao, quá muộn rồi động thủ !”

“ Keng”

Trong tiếng cương đao ma sát vỏ đao chói tai, năm mươi thanh yêu đao sáng bóng đã giơ lên giữa không trung, một đám “ quân quốc binh” vốn giống như bầy miên dương đột nhiên lác người biến thành một nhóm hung thần ác sát, gào lên hướng về phía Viên Dận cùng mười tên thân binh chém giết qua, mười tên thân binh cuống quýt vừa chiến vừa lui bảo hộ Viên Dận, Hán quân ở các doanh trại xung quanh thì hồi hả chạy đến chi viện, trong khoảnh khắc doanh trung đại loạn, sát thanh vang trời.

“ Véo”

Một gã lưu khẩu thừa dịp hỗn loạn đem một mũi tên bắn lên không trung, tiếng phá không chói tai chấn nát trời đêm tĩnh mịch, vùng quê yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng hò hét như bài sơn đảo hải, một chi quân đội như quỷ mị xuất hiện xung quanh doanh trại của Hán quân, hướng đến những tên Hán quân tướng sĩ đang ngồi nghỉ ngơi hoặc đang đón củi chém giết đến, trong hắc ám cũng không rõ đến tột cùng là có bao nhiêu địch nhân nữa, chỉ nghe sát thanh vang vọng khắp nơi, nơi nơi đều là ánh lửa sáng rực, nơi nơi đều là bóng người chém giết.

Nếu như đổi lại là quân quốc binh, chỉ sợ lúc này đã tan rã rồi, nhưng chi kỵ binh này lại là Đại hán tinh nhuệ, bách chiến tinh binh, sau một lúc hỗn loạn ngăn ngừa rất nhanh liền trấn định xuống lại, dưới sự chỉ dẫn của khẩu lệnh cùng tiếng tù hiệu nhanh chóng tập kết lại, đồng thời chia binh hai đường, một ít Hán quân bao vây lưu khẩu trong doanh trại, đại bộ phận Hán quân thì nghênh đánh lưu khẩu ngoài doanh trại, có điều có độ, chương pháp không có hỗn loạn.

Mã Dục thấy Hán quân phản ứng nhanh như thế, trong thời gian cực ngắn đã có thể tổ chức trận hình nghiêm mật như thế, trong lòng đã biết là không có cơ hội để tận dụng rồi, bèn quyết định suất 50 tinh nhuệ lưu khẩu không tiến mà lùi, rút lui ra ngoài doanh trại. Đêm nay tập doanh, mục đích không phải là đánh tan Hán quân, mục đích thực sự chính là đoạt lấy chiến mã !

Cho đến khi dẫu mình dưới sự bảo hộ nghiêm mật của mấy trăm Hán quân, Viên Dận mới thở phào một hơi, nhớ đến tình cảnh nguy hiểm vừa rồi, lúc này trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Viên Dận đang thăm hô may mắn thì chợt nghe thấy phía trái doanh trại nhân mã sôi trào, sát thành dần vang ầm lên, một gã tiểu giáo biến sắc nói : “ Tướng quân không hay rồi, lưu khẩu ý muốn cướp ngựa !”

Viên Dận thoáng ngẩn ra, lập tức đại nộ quát : “ Thực là quá lắm rồi, toàn quân xuất kích, phải giết hết toàn bộ đám mao tặc này !”

Dưới mệnh lệnh của Viên Dận, tiếng trống kịch liệt liên từng từng vang lên, Hán quân đã tập kết lại bắt đầu liệt thành trận hình công kích sắc bén hoàn chỉnh, bước chân chỉnh tề từ trong doanh trại hùng dũng phóng ra.

“ Hán quân uy vũ !”

“ Hán quân uy vũ !”

“ Hán quân uy vũ !”

Hô lên những tiếng hiệu thanh lạnh lạnh, bước chân đồng bộ chỉnh tề, gần ngàn Hán quân hội tụ tạo thành một cổ cương thiết hồng lưu (dòng cương thiết màu đỏ), cuộn cuộn về phía trước, sát khí nồng liệt không ngừng khuấy động khắp thiên địa, một sự tự tin cường đại dâng lên trong lòng mọi tên binh sĩ Hán quân, thế gian này không có bất kỳ lực lượng nào có thể cản trở bước tiến của bọn họ được ! Kể nào phạm thiên uy của Hán quân ta, thần quỷ đều tru diệt !

Đại Hán đế quốc mặc dù khí số đã hết, nhưng hổ tự hùng uy còn, thì đội quân từng ngạo thị thế giới kia sẽ vẫn tồn tại.

Bên ngoài quân doanh, dưới bóng đêm, Mã Dục thần tình ngưng trọng, nắm lấy cương đao.

Sau lưng Mã Dục, mấy trăm lưu khẩu nghiêm trận chờ đợi, ánh lửa hừng hực chiếu lên mấy trăm khuôn mặt trẻ trung nhưng làm cho lòng người hoảng sợ, cái gì đã làm cho khuôn mặt bọn họ trở nên dữ tợn như thế ? Cái gì đã thắp lên ngọn lửa sát khí cháy rực trong mắt bọn họ ? Trong lòng mỗi một tên lưu khẩu đều đang có một ngọn lửa hoang dại thiêu đốt, Hán quân tinh nhuệ thì sao chứ ? Tinh nhuệ cũng diệt !

61. Chương 62: Kỵ Quân

Đến lúc Viên Thuật gặp lại Viên Dận thì quả thực không dám tin vào mắt mình nữa ! Chỉ thấy Viên Dận đầu khô rớt mất, khải giáp rách nát, y bào cũng tơi tả, trên mặt, trên thân cực kỳ dơ bẩn, tóc tai tán loạn, râu ria xồm xoàm, hình dung tiêu tụy, quả thực so với tên khất cái cũng chẳng hơn được bao nhiêu.

Phía sau Viên Dận, là mấy trăm tàn binh bại tốt, thực sự làm cho người ta khó mà tìm được điểm nào liên hệ với một ngàn tinh kỵ trước khi xuất chinh được, trước sau khác biệt quả thực là quá lớn a. Quân đội

tinh nhuệ của Đại Hán đế quốc, lại bị người ta đánh thành bộ dạng như vậy ! Đối thủ lại còn là Tám Trăm Lưu Khấu nhỏ nhỏ nữa chứ, sỉ nhục, sỉ nhục a

Viên Dận quỳ rạp trên đất, vừa khóc vừa nói : “ Huynh trưởng, huynh trưởng

Viên Thuật ngửa mặt lên trời, biểu tình thống khổ, ngữ khí trầm thấp nói : “ Ta không có loại đệ đệ như người, mặt mũi của Viên gia đều bị người đánh mất hết rồi, một ngàn tinh kỵ, một ngàn tinh kỵ đó, đó đều là tinh binh do đại tướng quân phó thác cho ta nha, ta phải làm sao để giao phó cho Đại tướng quân đây ? Ta phải làm sao giao phó cho Đại tướng quân đây

Viên Dận sắc mặt đại biến, cúi rạp xuống đất cầu xin : “ Huynh trưởng tha mạng, huynh trưởng xin tha mạng ...”

“ Một ngàn tinh kỵ, không đến hai ngày thì chỉ còn lại mấy trăm tên tàn binh bại tốt, chiến mã một con cũng không còn, người chỉ ta làm sao mà tha người đây ? Làm sao mà tha người đây !” Viên Thuật nhắm mắt lại, lãnh khóc vung tay lên : “ Lôi hấn xuống, chém

Hai tên đao phủ thủ trong quân liền bước đến, rình Viên Dận lên mang đi, Viên Dận như heo bị thọc tiết gào thét, hô hoán lên : “ Không, đừng giết ta, huynh trưởng ...”

“ Chậm đã !”

Trong đám người, Khoái Việt đột nhiên chen lẫn đi ra.

Viên Thuật trong lòng khựng lại, biểu tình trên mặt lại không thay đổi tí nào, âm trầm quét qua Khoái Việt hỏi : “ Dị Độ có gì muốn nói sao ?”

Khoái Việt trong lòng cười lạnh, trên mặt lại hồ hững nói : “ Kỵ quân thất bại có chút kỳ quặc, tại hạ có rất nhiều nghi điểm, trước tiên cần hỏi rõ Viên Dận tướng quân đã, mong tướng quân đạo hạ lưu nhân .”

Đám người Kim Thượng, Khoái Lương đều chợt tỉnh ngộ, cùng lên khuyên can : “ Đúng vậy tướng quân, cần phải hỏi rõ kỵ quân như thế nào lại chiến bại trước đã, nếu như tội trạng quả do Viên Dận tướng quân, lúc đó chém cũng chưa muộn.”

Viên Thuật ra vẻ trầm tư trong chốc lát rồi phát tay nói : “ Cũng được .”

Khoái Việt phiên thân xuống ngựa, đi đến trước mặt Viên Dận, nâng Viên Dận từ dưới đất dậy, Viên Dận hiềm tử hoàn sinh, còn có gì có thể may mắn hơn, trong lòng đối với Khoái Việt cảm kích khôn nguôi, bèn ôm lấy chân của Khoái Việt mà khóc hu hu. Khoái Việt trong lòng rất là khinh bỉ, thầm nghĩ cái này chính là Viên môn đệ tử “ Tứ thế tam công” đấy sao ?

“ Viên Dận tướng quân đừng bi thương, thường nói thắng bại là chuyện thường của binh gia, không cần phải quá tự trách mình, đứng lên, hãy đứng lên đi.”

Viên Dận bèn đứng dậy, nhưng lại giống như nữ nhi khóc lóc kể lại trận dạn chiến ở ngoại thành Lỗ Dương.

.....

Trên quan đạo Trĩ huyện thông với Lỗ Dương, có trên trăm chiếc xe ngựa, xe bò, xe lừa đang dàn thành một đội xe dài thườn thượt, toàn bộ đều chở lương thảo trụ trọng, phía sau chỉ có năm trăm tinh binh đi theo bảo vệ. Sau khi nhận được chiến báo của Viên Dận, Viên Thuật liền suất chủ lực khinh trang tạt tiến chạy đến tiếp ứng, dần dần cùng trụ trọng đội tạo thành khoảng cách lớn.

Một bầy chim nhạn trên bầu trời lần lượt bay qua, trên bầu trời u ám vang lên những tiếng kêu thê lương.

Tàn dương như máu, nhuộm đỏ cả dãy núi trùng điệp ở phía xa, một thanh đại kỳ đột nhiên như quỷ mị xuất hiện ở phía trước sơn cốc, trên viết bốn chữ đỏ như máu : “ Tám Trăm Lưu Khấu”, dưới huyết sắc đại kỳ, một kỵ binh giống như một pho tượng ngạo nghễ đứng đón gió, phẳng phất như đã dừng ở đây chờ đợi cả ngàn năm rồi vậy.

Mã Dược khóa mã hoành đao, đứng trên quan đạo, gió bắc thổi tung chiếc áo choàng đơn bạc, phần phật tung bay.

“ U ... u ...u u u u

Một hồi tiếng tù hiệu ba ngắn một dài kỳ quắc đột nhiên vang đến tận trời, trong tiếng tù và lạnh lạnh làm người khác hít thở không thông, từng kỳ binh nối tiếp nhau từ sơn cốc phía trước lần lượt xuất hiện, giống như trăm sông về biển tụ lại dưới thanh huyết sắc đại kỳ nọ, thề chết đi theo phía sau kỳ sĩ như bức tượng kia.

Một hồi lâu sau, dưới thanh huyết sắc đại kỳ đã tụ tập một đoàn kỳ binh, đen nhánh cả một vùng, chỉ có một mảnh tua đỏ kia dưới ánh tàn dương càng trở nên thê thảm (@ đẹp mà tang thương). Tiếng tù và lạnh lạnh đột nhiên dừng lại, cả thiên địa chợt thành một mảnh tĩnh lặng, trừ tiếng gào thét của gió bắc ra, chỉ có tiếng hít thở của chiến mã thi thoảng vang lên, thiên địa bao la, đồng quê man mát, hiển xuất thập phần tức sát, cửu phần tiêu sát.

“ U”

Hán quân cuối cùng cũng vang lên tiếng tù và cảnh giới, chi kỳ binh rất có quy mô này mặc dù cũng mặc khải giáp theo quy chế Hán quân, mặc chiến bào theo quy chế Hán quân, nhưng bọn họ căn bản không phải là Hán quân, bởi vì thanh huyết sắc đại kỳ kia đã ghi rõ ràng bốn chữ lớn đỏ như máu : “ Tám Trăm Lưu Khẩu”.

“ Dịch tập liệt trận nghênh địch”

Hán quân tướng lĩnh hô hào ầm ầm lên chấn nát trường không, phó binh, tạp dịch loạn thành một núi, tinh binh đi theo hộ tống bắt đầu tập kết liệt trận

“ Giá ...”

Hai chân Mã Dục nhẹ nhàng thúc vào bụng ngựa, chiến mã lúc lắc đầu một cái rồi thở phì ra, chậm chậm phóng bốn vó ra bắt đầu phi nước kiệu, sau lưng Mã Dục, mấy trăm lưu khẩu kỳ binh cũng học cùng bộ dạng, đợi đến lúc tiếng sấm lờ mờ kia dần dần trở thành tiếng ầm ầm diếc tai thì chiến mã đã bắt đầu toàn lực trùng kích, mấy trăm kỳ binh ra sức tranh lê phía trước, hơn ngàn móng ngựa vô tình trùng kích mặt đất, trong thiên địa chỉ có tiếng chiến mã hí vang, tiếng mặt đất rền rĩ

Mấy trăm lưu khẩu kỳ binh giống như một cơn hồng lưu hung dữ, hướng Hán quân truy trọng đội cuốn đến.

Mã Dục mặt mày dữ tợn, đem cương đao sau lưng giơ cao lên đầu, khàn cả giọng hét to lên : “ Giết sạch Hán quân ! Đốt sạch truy trọng ! Cướp sạch lương thảo ! Một mẫu cũng không chừa cho đám Hán quân, cho đói chết mệ chúng luôn”

.....

“ Không ngờ lại thất bại một cách quái đản như thế ! ? Tám Trăm Lưu Khẩu không ngờ lại cường hãn đến thế ! ? Thiên hạ lại có loại kỳ vật như vậy ! ?”

Nghe xong Viên Dận tự thuật, Khoái Việt cũng nhin không trở nên thất sắc.

Viên Thuật cùng chúng mưu sĩ, tướng giáo cũng là có một loại chấn kinh khó hiểu, đến lúc này cũng không dám tin đó lại là sự thật .

Viên Thuật chợt quát lớn : “ Binh sĩ thụ thương đâu, mau dẫn lên đây !”

Viên Dận xoay người rời đi, xông đến đám tàn binh bại tốt phía sau buồn bã ngoắt tay, mấy trăm Hán quân còn miễn cưỡng đứng thẳng được đem mấy trăm thương binh mang lên, có khiêng, có dùi, cũng có công dân thành một hàng trước mặt đám người Viên Thuật. Đám người Viên Thuật nhìn qua, chỉ thấy những Hán quân bị thương trên người vết thương đều không giống nhau, nhưng đều có một điểm tương tự kinh người, đó chính là mỗi người trên người đều dính đầy một đám bụi màu trắng, cơ hồ toàn bộ binh sĩ bị thương đều thống khổ nhắm chặt hai mắt, rên rĩ không ngừng.

Thanh âm bi thống gần chết của Viên Dận lại một lần nữa vang lên : “ Tướng sĩ quân ta ra sức xông lên, muốn nhất cử quét sạch lưu khẩu, ai ngờ dị biến xuất hiện, từ trong trận của lưu khẩu đột nhiên vút ra rất nhiều bao lớn, tướng sĩ quân ta đều không kinh sợ, lấy đao chém vào chúng, bao lớn vừa bị phá xong, rất nhiều tướng sĩ hai mắt liền tối sầm, chỉ có thể mặc cho lưu khẩu đâm chém.”

“ Lang trung, lang trung đâu ?” Viên Thuật hô to lên : “ Mau lên xem xét tử tế, rốt cuộc là loại độc vật gì ?”

Không đợi lang trung lên xem, Khoái Việt sớm đã lại gần xem xét, xem rõ một cái liễn kinh sợ nói : “ Không ngờ chỉ là thạch ác ! ? Thạch ác không ngờ còn có diệu dụng như thế ? Lại có thể làm cho người ta hai mắt mất minh !”

“ Thạch ác ?”

Đám người Viên Thuật kinh ngạc không thôi, không ngờ chỉ là thứ thạch ác tô tường trát vách kia ? Các châu quân rất nhiều nơi nấu ra, nhưng lại chưa hề có người nào biết thạch ác còn có cách dùng như vậy, điển tịch cổ xưa cũng chưa hề có ghi lại như thế .

Khoái Việt ngửa mặt lên trời thở dài : “ Mã Dục, tài năng quỷ thần khó lường, Việt không thể sánh kịp rồi .”

“ Báo”

Khoái Việt vừa dứt tiếng, một kỵ binh từ phía nam vội vàng phi đến, thẳng đến khi xông đến trước mặt Viên Thuật mới ghì ngựa lại, phiên thân quỳ xuống, thở dốc nói : “ Tướng quân, Tám Trăm Lưu Khẩu giữa đường tập kích, truy trọng đội đã toàn quân phúc không, lương thảo toàn bộ đã bị cướp, truy trọng toàn bộ bị đốt hết rồi ...”

“ Cái gì ! ?”

Viên Thuật hai mắt tròn tròn, thực sự không dám tin vào lỗ tai của mình, cái tên Mã Dục này dụng binh quả thực như cuồng phong bạo vũ làm cho người ta khó mà đón đỡ nha. Đám người Trương Huân, Kim Thương, Lý nghiêm cũng thần sắc ngưng trọng, cuống quýt vây lại đây. Một hồi sau, Viên Thuật mới thở dài một tiếng nói : “ Nguy rồi, đại quân chỉ còn cách trở về Trĩ huyện, đợi trừ tập lương thảo truy trọng lần nữa mới tính tiếp được.”

“ Báo”

Viên Thuật vừa nói xong, lại có một gã thám báo như lưu tinh xông đến, Viên Thuật hoảng sợ nhảy dựng cả lên, ánh mắt cực kỳ hoảng sợ nhìn tên thám báo đang phi đến, toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

“ Báo ... tướng quân, Trĩ huyện”

Viên Thuật cực kỳ cả kinh, hung tợn quát : “ Trĩ huyện cũng thất thủ rồi sao ?”

Thám mã thở dốc nói : “ Chưa bị thất thủ, lưu khẩu trá thành bắt thành, vòng qua thành đi bên tập Uyển thành rồi.”

“ Hô” Viên Thuật thở phào một hơi, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi nói : “ May mắn là Uyển thành có Tử Nhu tọa trấn, không đáng lo rồi.”

62. Chương 63: Tập Trong Binh Nhi Khu Chi

Bóng đêm thâm trầm, hàn ý bức người, từng đống lửa cháy hừng hực cũng vô phương chế ngự được cái lạnh trong núi. Trừ những binh sĩ phụ trách canh giới, tuyết đại đa số lưu khẩu đã vây quanh những đống lửa ngủ say, trong sơn cốc yên tĩnh trừ tiếng củi cháy lách tách cũng chỉ có tiếng nói mớ thỉnh thoảng phát ra của một vài binh sĩ.

Mã Dục ngồi tựa dưới một gốc cây cổ thụ, đôi mắt sáng thâm trầm ngược nhìn những ngôi sao rải khắp bầu trời, không có điểm buồn ngủ nào cả.

Trận chiến với Viên Dận tại Lỗ Dương đêm qua, sự cứng cỏi cùng ngoan cường của Hán quân quả thực ngoài sức tưởng tượng của Mã Dục. Dưới tình huống vừa mới chịu phải tập kích bất ngờ, Hán quân vẫn có thể lâm nguy bất loạn, ổn trụ phòng tuyến, sau đó nhanh chóng triển khai phản kích, thiếu chút nữa là đem Mã Dục cùng 500 lưu khẩu hấn mang ra nhốt cũi kích diệt.

May mắn là Mã Dực sớm có dự phòng, mỗi tên lưu khẩu đều mang theo mấy bao bột vôi nhỏ, mấy bao bột vôi nhỏ này tại thời khắc quan trọng đã phát huy được một uy lực khó mà tưởng tượng được, cuối cùng trợ giúp cho Tám Trăm Lưu Khẩu đánh thắng một trận đối chiến có ý nghĩa trọng đại này ! Hơn nữa chỉ bỏ ra một cái giá cực nhỏ.

Trận chiến Lỗ Dương, ý nghĩa trọng đại ! Không những không chiếm được hơn ngàn con chiến mã, để Tám Trăm Lưu Khẩu từ nay trở thành một chi thuần kỵ binh. Đương nhiên, Mã Dực cũng sẽ không ngại thẹn mà nghĩ rằng : chỉ cần có chiến mã, Tám Trăm Lưu Khẩu lập tức trở thành kỵ binh tinh nhuệ. Mọi việc không có đơn giản như thế, nếu muốn huấn luyện ra một chi kỵ binh hợp quy cách, cũng không phải là việc dễ dàng, hiện tại Tám Trăm Lưu Khẩu cùng lắm là một chi bộ binh cưỡi ngựa mà thôi.

Nhưng cho dù như thế, những con chiến mã này đối với Tám Trăm Lưu Khẩu mà nói vẫn có ý nghĩa trọng đại, ít nhất, tốc độ lưu thoán của Tám Trăm Lưu Khẩu sẽ gia tăng lên rất nhiều, Hán quân càng khó lòng phòng bị hơn.

Song, việc trọng yếu hơn so với việc đoạt được lượng lớn chiến mã này chính là trải qua trận chiến này, Tám Trăm Lưu Khẩu hoàn toàn vượt qua Hán quân một tầng , kỵ binh tinh nhuệ như thế mà cũng bại dưới tay của Tám Trăm Lưu Khẩu, dẫu mắt nhìn khắp Đại Hán đế quốc, ai dám tranh phong đây ? Hiện tại, Tám Trăm Lưu Khẩu đã hoàn toàn xứng với danh hiệu “ hổ lang chi sư” (binh đoàn hổ lang)

Đội tương lai có một khối địa bàn, một lần nữa tăng cường huấn luyện nhóm hổ lang chi sư này, đó sẽ chính là một chi thiết huyết chi sư kéo không ngã, đánh không loạn, vĩnh viễn không có từ thất bại !

Đến hôm nay, lang kế hoạch mới có thể nói công đức viên mãn ! Một đám nông phu trước đây chỉ biết vác cày vác cuốc, bây giờ cuối cùng đã có sự cải biến về chất, bọn họ bây giờ rằng vượt sắc bén, ý chí kiên cường, lãnh khốc tàn nhẫn, đã hoàn toàn từ một đám miền dương luôn chịu khổ xé biến thành một bầy ác lang ăn thịt miền dương.

Hiện tại, không có bất kỳ lực lượng nào có thể ngăn cản bọn họ tiếp tục sinh tồn ở cái loạn thế này nữa, từ nay trở đi, mục tiêu của Tám Trăm Lưu Khẩu không phải đơn thuần là tiếp tục sinh tồn nữa, mà phải là sống một cách tốt nhất ! Xem ra sau này phải tìm một khối địa bàn rồi, nhưng mà địa phương có thể làm địa bàn cho Tám Trăm Lưu Khẩu là ở nơi nào đây ?

Đặt chân ở Trung Nguyên là tuyệt không có khả năng.

Nhìn lại quá trình, Tám Trăm Lưu Khẩu có thể đem Hán quân đánh cho hoa rơi nước chảy, nhưng nếu như lọt vào trận địa cùng Hán quân ngành chiến, tám trăm người ở đây còn không đủ cho Hán quân nhét kẻ rằng a, Mã Dực cũng tuyệt sẽ không tự cao tự đại cho rằng bằng vào tám trăm người có thể chiếm cứ hùng thành đại ấp, tại trong lòng của Đại Hán đế quốc cát cứ xưng hùng, đó hoàn toàn là tự tìm con đường chết.

Trừ trung nguyên, Tám Trăm Lưu Khẩu nên đi chốn nào đây ?

Bên ngoài sơn cốc đột nhiên truyền đến một trận tao động, kinh động đến những con chim đang trú rét, tung cánh bay cao lên tầng không bên trên. Mã Dực chợt quay đầu lại, chỉ thấy thân ảnh như tòa thiết tháp của Quân Hối đang bước vội đến, đi theo sau lưng Quân Hối là Bùi Nguyên Thiệu phong sương đầy mặt.

.....

Trĩ huyện, trong nghị sự đường hào khí trầm muộn, toàn bộ mưu sĩ, võ tướng dưới trướng Viên Thuật đều ngồi ở đây, ngay cả Hoàng Trung, Ngụy Hòa cũng bị triệu tập khẩn cấp đến tham gia nghị sự, toàn bộ mọi người đều nhíu mày không thôi, biểu tình ngưng trọng. Thăm mã vừa mới hồi báo, Tám Trăm Lưu Khẩu đã vòng qua Uyển thành, lưu thoán về phía nam thẳng đến dãy Tinh sơn, đã hợp binh một chỗ cùng với lưu khẩu đang bị vây khốn trên núi.

“ Sự tình phi thường khó giải quyết !” Khoái Việt trầm tư hồi lâu mới thở dài nói : “ Tám Trăm Lưu Khẩu cường hãn kiêu dũng, đến đi như gió, nay có thêm chiến mã trợ lực càng như hổ thêm cánh, khó mà phòng bị nổi rồi !”

Kim Thượng phụ họa thêm một cách hiểm thấy : “ Đúng vậy, nếu như phái quân đội ít, sợ gặp phải bất trắc, nếu như phái quân đội nhiều, tất cần lương thảo truy trọng rất nhiều, tốc độ hành quân sẽ chậm lại,

làm sao có thể đuổi kịp tốc độ của Tám Trăm Lưu Khẩu ? Khó à .”

Lý Nghiêm nói : “ Càng thêm khó khăn chính là Tám Trăm Lưu Khẩu hoàn toàn không giống như những cổ tặc khẩu khác, vừa không thủ thành, lại chẳng chiếm núi làm vương, phóng ngựa cướp bóc khắp nơi, vãng lai như gió, khó mà đoán được phương hướng, mục đích hành quân, làm quân ta vô pháp phán đoán được ý đồ của chúng, cho nên không có cách nào an bài kế sách ứng đối, ài”

Tôn Kiên thương thế vừa mới chuyển biến tốt một chút buồn bực hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói : “ Nói như thế, quân ta chỉ có thể thúc thủ chịu chết sao ?”

Tôn Kiên vẻ mặt dữ tợn, một mảnh ma bố quân quanh trên đầu, đem mắt trái của hắn hoàn toàn băng lại , một con mắt phải lộ ra bên ngoài nhưng tinh quang vẫn bắn ra tứ phía, sát khí dày đặc. Trận chiến Trĩ huyện lần trước, Tôn Kiên thiếu chút nữa là chết dưới đao Mã Dược, may mắn mãnh tướng dưới trướng Hoàng Cái kịp thời đánh đến, một tên bắn lùi Mã Dược, mới cứu về được tính mạng của hắn, dưới sự cực lực chữa trị của lang trung, rốt cuộc cũng bảo trụ được mắt phải, nhưng đáng tiếc là con mắt trái đã vĩnh viễn không còn sáng nữa.

“ Cũng không đến mức đó, quân ta mặc dù bị động, nhưng vẫn chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Tám Trăm Lưu Khẩu quấy rối mặc dù làm cho người ta đau đầu, nhưng nếu nói có thể tạo thành uy hiếp đối với quân ta thì cũng quá đề cao bọn chúng rồi .” Khoái Việt suy nghĩ một chút rồi hướng Viên Thuật nói tiếp : “ Tướng quân, Việt có thượng trung hạ tam sách, mời ngài lựa chọn.”

Viên Thuật nói : “ Nói thử xem sao.”

Khoái Việt nói : “ Hạ sách chính là dụ địch tiêu diệt, trung sách là tập kết trọng binh truy đuổi, thượng sách là thâm câu cao lũy, thực thi thành dày đồng trống, tất lưu khẩu sẽ rơi vào khốn cảnh, tự nhiên sẽ trốn đi.

Viên Thuật nhíu mày nói : “ Thâm câu cao lũy thành dày đồng trống tất nhiên có thể làm lưu khẩu thoái lui, nhưng kéo dài như vậy, sợ triều đình bất dung, thiên tử trách tội, dụ địch tiêu diệt thì lại quá mức mạo hiểm, Mã Dược xảo trá như hồ chưa chắc sẽ mắc vào, nếu như thiết kế không thành chỉ sợ tạo thời cơ cho địch, ta muốn tập kết trọng binh khu đuổi, không biết các vị thấy thế nào ?”

Trung sách của Khoái Việt cùng ý nghĩ của Viên Thuật không mưu mà hợp, Tám Trăm Lưu Khẩu tại phía trước tứ ngược, đồ độc, tiêu điều khoái hoạt, hắn thì theo sau truy đuổi, thừa dịp tiếp thu địa bàn, bố trí thân tín, có thể tiếp lấy khi cần, còn về phía bách tính khốn khổ, lê dân sinh tử thì can gì đến Viên Thuật hẳn chứ ?

Khoái Việt nói : “ Nếu muốn tập kết trọng binh khu đuổi, trước phải làm tốt hai việc .”

Viên Thuật nói : “ Việc gì ?”

Khoái Việt nói : “ Thứ nhất, ở các ải khẩu, yếu trùng, hiểm sơn tuyết phong, bờ sông đồng quê cần dựng tháp gỗ, tích trữ nhiều cỏ khô, một khi phát hiện hành tung lưu khẩu, lập tức đốt lửa làm hiệu, một là cảnh báo cho các huyện phụ cận, hai là chỉ dẫn cho các đường đại quân theo đó mà truy đuổi. Thứ hai, đại quân sau khi rời khỏi thành, các huyện đều phòng bị hư không, nên trước đó phải chiêu mộ nhiều nghĩa dũng binh, cũng cần tăng cường thao luyện, dù không đủ thượng trận giết địch, nhưng có thể dùng để thủ thành.

Viên Thuật nói : “ Hay ! Nguyên Hưu hãy nhanh đi an bài nhân thủ cho việc tu kiến phong hỏa đài, cùng với việc chiêu mộ nghĩa dũng binh va thao luyện, hãy thảo chiếu lệnh đến các huyện, lập tức theo đó mà làm việc.”

Khoái Việt lại nói : “ Đại quân xuất chinh, không nên tập trung một chỗ, cũng không phân tán quá rộng, mỗi lộ đại quân lấy quy mô là một ngàn người, không cầu phá địch, chỉ cần tự bảo, các lộ đại quân cách nhau không được quá xa, để tránh Tám Trăm Lưu Khẩu thừa dịp tẩu thoát. Các lộ đại quân hãy lấy lưu khẩu làm trung tâm, bày thành hình cánh quạt, vừa hỗ trợ tin tức, vừa chú ý cứu viện lẫn nhau, nghe thấy tung tích tặc khẩu thì tiến đến, thấy phong hỏa đài thì viện trợ, gặp phải tặc khẩu tập kích thì cố thủ, tất lưu khẩu phải chạy suốt ngày, không được một khắc nghỉ ngơi, không lâu thì tự nhiên sẽ lánh đi nơi khác.”

Lý Nghiêm không cam tịch mịch, bổ sung thêm : “ Cũng cần truyền lệnh cho các huyện, nếu không phải tướng quân tự thân đến, bất kỳ quân đội nào cũng không cho tự tiện vào thành, chỉ cho trú đóng ngoài thành, để tránh tạo cho lưu khẩu cơ hội.”

“ Hay !” Viên Thuật vỗ án đứng dậy, hướng Lý Nghiêm nói : “ Lý Nghiêm nghe lệnh.”

Lý Nghiêm bước lên một bước, ngừng đầu thẳng ngực nói : “ Có .”

“ Lập tức khoải mã truyền lệnh cho các huyện, trừ phi là bốn tướng quân tự thân đến, bất kỳ quân đội nào cũng không được tự tiện cho vào thành, các thành hãy tăng cường phòng bị, ngăn cản toàn bộ những người khả nghi vào thành.”

“ Tuân lệnh !”

“ Tôn Kiên nghe lệnh.”

“ Có mặt tướng .”

“ Dẫn một ngàn sở bộ binh mã, xuất quân trú đóng phía đông Tinh sơn, tặc khấu đến thì lui, thấy phong hỏa đài thì tiến, không được có sai sót.”

“ Tuân mệnh !”

“ Trương Huân nghe lệnh.”

“ Dẫn một ngàn quân, xuất quân trú đóng phía tây Tinh sơn, cùng Tôn Kiên sở bộ bảo trì khoảng cách, không được có sơ sót.”

“ Tuân mệnh !”

“ Viên Dận nghe lệnh.”

“ Có mặt tướng.”

“ Đồng dạng lĩnh một ngàn quân, xuất quân trú đóng phía bắc Tinh sơn, cùng Tôn Kiên, Trương Huân sở bộ bảo trì khoảng cách, người phải nhớ kỹ, gắng lấy công chuộc tội, nếu có sơ xuất, hai tội đồng phạt, nhất định chém không tha.”

“ Tuân mệnh !”

“ Hoàng Trung, Ngụy Hòa.”

“ Có mặt tướng.”

“ Điều lĩnh một ngàn Nam Dương binh, xuất quân trú đóng phía nam Tinh sơn, không được sơ sót.”

“ Tuân mệnh.”

“ Kỉ Linh, Lý Nghiêm ở lại trong trướng nghe điều động, bốn tướng tự thống lĩnh hai ngàn trung quân, ứng theo kế sách, các lộ đại quân tùy thời hô ứng chi viện cho nhau, nhất định không được khinh địch mạo tiến, kẻ nào trái lệnh chém !”

63. Chương 64: Chuyển Chiến Dĩnh Xuyên

Tây phong lãnh liệt, chiến mã hí vang. Bên bờ Dĩnh Thủy, một thanh huyết sắc đại kỳ đang nghênh đón hàn phong phần phật tung bay.

“ Đại đầu lĩnh, Điêu Thuyền xin bái biệt.”

Điêu Thuyền hướng Mã Dục mỉm cười, lộ ra hai hàm răng ngọc trắng đều, trông rất là bắt mắt, lúc này nàng đã khôi phục lại một bộ dạng khát cái bản thủ, đang hướng Mã Dục bái biệt.

Mã Dục gật đầu, trầm giọng nói : “ Cô nương bảo trọng.”

“ Tiểu nữ sau khi về Lạc Dương, trong triều nếu có tin tức gì, sẽ lập tức sai người báo cho Đại đầu lĩnh biết.”

Diêu Thuyền nhìn Mã Dục một lần cuối rồi xoay người rời đi.

Quản Hối khẽ liếm khóe môi, nói với Mã Dục : “ Bá Tề, thực sự thả nàng đi sao ? Con nhỏ mặt bết này lớn lên tuy không đẹp lắm, nhưng một thân tể bì nộn nhục đó quả thực là mê người a, không bằng thưởng cho ta khoái hoạt được không ? Ha ha, ha ha ha”

Mã Dục âm trầm liếc Quản Hối một cái. Lạnh lùng nói : “ Còn nói thêm một câu phế thoại nào nữa, ta liền cho người đem cai thứ nói chuyện của ngươi thiên đi đấy !”

Quản Hối sợ mức nhảy dựng cả lên, vội vàng che lấy hạ bộ lạc hoang mà chạy.

“ Cái tên Quản Hối này” Bùi Nguyên Thiệu khẽ lắc đầu, hướng Mã Dục nói : “ Bá Tề, thực sự cứ như vậy mà rời khỏi Nam Dương sao ? Ngươi sao không ngấm lại một chút, dù gì chúng ta trước giờ vẫn luôn chuyển chiến ở Nam Dương, đối với địa hình Nam Dương, với Hán quân đều tương đối quen thuộc, nhưng đối với Dĩnh Xuyên lại không biết một chút nào hết a.”

Mã Dục quay đầu nhìn về phía Nam Dương, âm trầm nói : “ Viên Thuật có cao nhân tương trợ, Nam Dương đã không còn đường sống cho Tám Trăm Lưu Khẩu chúng ta rồi, lúc này không đi thì còn đợi bao giờ nữa ?”

Bùi Nguyên Thiệu nhíu mày không phục nói : “ Chỉ dựa vào mấy cái phong hỏa đài này sao ?”

Trong mắt Mã Dục lóe lên một tia hàn mang, trầm giọng nói : “ Đừng xem thường mấy cái phong hỏa đài này, Tám Trăm Lưu Khẩu nếu như tiếp tục lưu lại Nam Dương, cuối cùng sẽ có một ngày bại vong bởi mấy cái phong hỏa đài nho nhỏ này !”

Bùi Nguyên Thiệu không khỏi hoảng sợ, thất thanh nói : “ Thực lợi hại như thế sao ! ?”

Mã Dục ngưng trọng gật đầu, trầm giọng nói : “ Kỵ binh mặc dù hành động mau lẹ, nhưng chịu sự hạn chế của địa hình cũng hơn bộ binh rất nhiều, Nam Dương tuy nhiều bình địa nhưng không liên thông, phần lớn bị sơn lĩnh, sông ngòi chia cách. Kỵ binh nếu muốn vãng lai tung hoành, thì tất phải xuyên qua các sơn lĩnh ải khẩu, mà những cái phong hỏa đài này lại vừa khéo đánh vào chỗ yếu hại đó, có những phong đài này báo hiệu, nhất cử nhất động của quân ta khó mà thoát khỏi sự giám thị của Hán quân, vô luận quân ta hành động thế nào, Hán quân đều có thể dự tính an bài.”

Bùi Nguyên Thiệu buồn bực nói : “ Khó trách tại Nam Dương cảnh nội lưu thoán hơn mười ngày nay, lại không thể công hãm được một tòa thành trì nào, thì ra là Hán quân đã có chuẩn bị trước. Đáng ghét ! Biết sớm lúc đầu ta liền mang người phá hết mấy cái phong hỏa đài đáng ghét này.”

Mã Dục lạnh lùng nói : “ Làm thế vốn chẳng có tác dụng gì, người nay phá sập, Hán quân hôm sau có thể dựng lại cái khác, bất quá là tốn vài đồng củi mà thôi, cần bản không tốn bao nhiêu thời gian.”

Bùi Nguyên Thiệu suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, hoảng sợ nói: “ Bá Tề, tên tặc tử Viên Thuật có thể suất quân đuổi theo, tại Dĩnh Xuyên cũng dựng phong hỏa đài hay không ? Như vậy mọi việc hồng bét hết rồi.”

“ Không cần lo lắng.” Mã Dục thản nhiên nói : “ Dĩnh Xuyên phần lớn là bình nguyên, ngàn dặm tương thông. Kỵ binh có thể vãng lai tung hoành, không có gì cản trở, cho dù Hán quân ở trên bình nguyên tu kiến phong hỏa đài đi nữa thì cũng vô dụng. Viên Thuật không đến thì thôi, nếu như dám đuổi đến, ta nhất định sẽ dạy cho hắn biết thế nào là có đi mà không có về. Hừ hừ.”

Trong lúc hai người nói chuyện, phía trước đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập, Bùi Nguyên Thiệu ngẩng đầu ngóng về phía trước một lát rồi vui mừng nói : “ Bá Tề, gã Chu Thương về đến rồi, còn mang theo một người đến nữa.”

Chỉ sau một lát công phu, Chu Thương cùng hán tử nọ đã chạy đến gần, hai người trước sau phi thân xuống ngựa, quỳ xuống trước mặt Mã Dục.

“ Đại đầu lĩnh. Đặng Mậu đến đây tương đầu.”

Chu Thương vừa nói xong, hán tử bên cạnh đã vượt lên trước một bước, nói vang : “ Tiểu nhân Đặng Mậu, ngưỡng mộ uy danh của Đại đầu lĩnh đã lâu, nguyện cử chúng tương đầu.”

“ Đặng Mậu ?”

Mã Dực trong đầu khê động, cái tên này hình như có chút quen thuộc.

Chu Thương nói : “ Đặng Mậu cùng ta là đồng hương, vốn là bộ tướng của đốc soái Dĩnh Xuyên Ba Tài, sau khi binh bại, suất bốn bộ binh tốt tại Thanh Nang sơn ở phía trước làm thảo khấu. Mỗ trên đường về gặp phải, nên cố ý dẫn đến tương đầu.”

Đặng Mậu lại nói : “ Tiểu nhân trong trại có sáu trăm tinh binh, tình nguyện đi theo dưới trướng Đại đầu lĩnh. Hơn nữa trong núi ở phụ cận còn có hai người là Liêu Hóa và Bành Thoát, đều có hơn trăm binh sĩ, tiểu nhân có thể đi khuyên bọn họ đến đầu hiệu.

.....

Ngoài thành Lỗ Dương, Viên Thuật trung quân đại doanh.

Nghe thám mã hồi báo xong, Khoái Việt vui vẻ nói với Viên Thuật : “ Tướng quân, Tám Trăm Lưu Khẩu đã tránh đến Dĩnh Xuyên, Nam Dương định rồi.”

Viên Thuật cũng vui vẻ, luôn miệng nói : “ Tốt ! Tốt ! Rất tốt ! Nam Dương bình định, Dị Độ tất chiếm công đầu, Thuật sẽ lập tức tấu lên thiên tử, nói rõ công trạng của Dị Độ.”

Khoái Việt nói : “ Thực xấu hổ, Tám Trăm Lưu Khẩu dù bỏ đi, thực chẳng phải công của Việt, là Mã Dực chủ động tránh đi thôi.”

Viên Thuật nói : “ Dị Độ không cần khiêm tốn, nếu không phải là phong hỏa kết của ngươi thì Tám Trăm Lưu Khẩu khó mà đuổi ra khỏi được.”

Kim Thượng ở một bên trong mắt đầu đổ kị, ho lên một tiếng rồi nói với Viên Thuật : “ Tướng quân, nay tặc khấu tuy đi nhưng uy hiếp chưa tan, nếu trăm thảo không trừ căn, sợ rằng lưu khấu sẽ quay ngược trở lại, tất họa càng thêm lớn. Việc trước mắt là mệnh cho một viên thượng tướng, suất vài ngàn quân, vào Dĩnh Xuyên cùng Dĩnh Xuyên quân giáp kích bọn chúng, phải đem Tám Trăm Lưu Khẩu kích diệt tại trong Dĩnh Xuyên quận, để tuyệt đi hậu hoạn.”

Khoái Việt phản bác nói : “ Tướng quân, nay Nam Dương mới vừa định, lòng người chưa yên, cho nên không thể tùy tiện đối với bên ngoài hưng binh, việc cấp bách hiện nay là nên điều binh khiển tướng trấn thủ các ải khẩu, ngăn cản đường lui của lưu khấu, đồng thời trưng bằng an dân, khôi phục trị an. Mệnh cho các hương, huyện chỉnh đốn vũ bị, chiêu mộ nghĩa dũng binh, tăng cường thao luyện, qua mấy tháng, cho dù Tám Trăm Lưu Khẩu có quay trở lại đi nữa, cũng bất quá là tự lao vào chỗ chết.”

Viên Thuật nhíu mày trầm tư một lát rồi hướng Kim Thượng nói : “ Lời của Nguyên Hưu, rất hợp ý ta, ta sẽ suất quân thân chinh bọn chúng.”

Khoái Việt nghe thế u oán thở dài.

Kim Thượng lại vui mừng nói : “ Tướng quân anh minh.”

.....

Pháo đài cuối cùng của Ký Châu Hoàng Cân quân, Nghiễm Tông thành.

Mây đen bao phủ, thiên địa một mảnh xám xịt, Trương Giác đứng trên thành lâu, đưa mắt trông về phương nam, phía sau Trương Giác, Trương Lương án kiếm đứng, mặt mày âm trầm.

“ Đùng”

Một tia chớp chói mắt đột nhiên rạch phá trường không, chiếu sáng đồng quê hiu quạnh, lông mày Trương Giác khẽ nhướng lên, nương theo ánh chớp, hần rõ ràng nhìn thấy một mảnh mây đen rất lớn, đang từ trên đồng quê hướng đến Nghiễm Tông thành từ từ bức lại gần, nhưng đó không phải là mây đen trên trời, mà là mây đen do vô số Hán quân thiết giáp tạo thành.

Một giọt nước mưa lạnh lẽo từ trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng rơi lên mặt Trương Giác. Một cảm giác lạnh lẽo từ trên má thấm sâu vào tim gan, trận quyết chiến cuối cùng — cuối cùng phải bắt đầu rồi sao ?

“ U u ... ”

Trong thiên địa đột nhiên vang lên từng hồi tù và lạnh lạnh, tang thương làm cho người khác khó thở, Trương Giác thậm chí có thể cảm giác được tường thành ở dưới chân cũng đang run lên bần bật, lại thêm một đạo tia chớp đánh xuống, mảnh thiết giáp dày đặc kia lại bức gần tới Nghiễm Tông thành thêm một chút.

“ Tùng tùng tùng ”

Nối tiếp tiếng tù và hiệu là những tiếng trống hùng hồn làm cho nhiệt huyết sôi trào vang lên đến tận trời.

Dưới bầu trời u ám, trong tiếng tù và hiệu lạnh lạnh, trong tiếng trống kích động tâm can, hàng ngàn hàng vạn Hán quân binh sĩ bày thành từng khối từng khối trận hình chỉnh tề, dưới tiếng hò hét hiệu lệnh, dưới tiếng giẫm chân chỉnh tề hùng dũng tiến tới, nhiệt huyết đã sôi trào, thú tính nguyên thủy đang khuấy động trong lòng ngực mỗi tên binh sĩ.

“ Gràoo ... ”

“ Gràoo ... ”

“ Gràoo ... ”

Bộ binh trận hình qua đi, dưới bầu trời tăm tối, đột nhiên xuất hiện mười mấy tòa tháp đen cao vút, hàng trăm hàng ngàn Hán quân giống như bầy kiến tụ xung quanh tòa tháp đen, từng sợi từng sợi dây thừng từ trên tháp đen rũ xuống, buộc chặt lấy bắp vai của binh sĩ Hán quân, bó sâu vào trong cơ nhục đang xích lõa của bọn họ. Trong tiếng tù và chỉnh tề của binh sĩ Hán quân, mười mấy tòa tháp cao vút này từ từ di chuyển, mặc dù rất chậm, nhưng không có gì cản được chúng bức gần tới Nghiễm Tông thành.

“ U u u ... ”

Một hồi tù và vang vọng kỳ lạ từ hai bên cánh cửa trận hình bộ binh Hán quân đồng thời trầm trầm vang lên, nương theo dư quang của những tia chớp không ngừng nhá lên ở phương xa, có hai chi kỵ binh không lồ như đôi gọng kiềm từ hai cánh cửa bộ binh Hán quân nghiền ép tới, vô số trường mâu sắc bén hội tụ thành một mảnh rừng rậm tử vong, như muốn đâm xuyên qua bầu trời u ám.

Gió bắc như đao, tình kì tung bay, Đại Hán Tả trung lang tướng Chu Tuyền dưới sự bảo hộ của một nhóm tướng giáo lớn xuất hiện tại trung quân bốn trận, hai con mắt đen thui âm lãnh nhìn chằm chằm vào bên dưới bầu trời, Nghiễm Tông thành khổng lồ lớn dần dần, khuôn mặt tuân tú đã phủ đầy sát khí bức người.

Chu Tuyền đột nhiên giơ cao tay phải, tiếng tù và hiệu lạnh lạnh cùng tiếng trống kích động chợt dừng lại, tiếng hò hét hiệu lệnh của Hán quân binh sĩ đột nhiên biến mất. Cả vòm trời đột nhiên yên lặng một cách quỷ dị, chỉ có ở chân trời xa xa, thỉnh thoảng truyền đến những tiếng sấm ùng ùng mơ hồ, toàn bộ chiến trường trở nên nghiêm lệ.

Sát khí lạnh lẽo không ngừng lan ra khắp thiên địa, những Hán quân đã tiến vào trận hình tấn công giống như những con ma thú khổng lồ, há to cái mồm máu của mình, lộ ra những chiếc răng nanh sắc bén

Trên Nghiễm Tông thành lâu, những cơ bắp trên mặt Trương Giác bỗng co rút lại.

“ Xệt ”

Trong tiếng sắt thép ma sát chói tai, Trương Giác từ từ rút bảo kiếm ra, vừa khéo có một tia chớp đánh xuống, chiếu lên bảo kiếm sắc bén của Trương Giác, tạo nên một ánh sáng chói mắt, một thoáng sau, thanh âm hung tợn mà thê lương của Trương Giác vang vọng khắp thành lâu.

“ Thương thiên đã chết, hoàng thiên đương lập, tuổi tại giáp tý, thiên hạ đại cát ”

hồi những tín đồ của Đại hiền lương sư, hãy đánh thức dũng khí của các ngươi, thiêu đốt máu huyết của các ngươi, mặc khải giáp vào, cầm vũ khí lên, thời khắc chiến đấu đã đến, chúng ta quyết tâm cùng tỏa sáng như ánh chớp ”

“ Vạn tuế”

Trương Lương dẫn đầu vung tay hô to lên.

“ Vạn tuế ! Vạn tuế ! Vạn vạn tuế”

Vô số Hoàng Cân tín đồ điên cuồng hưởng ứng, sau đó giống như một bầy kiến leo lên thành lâu, bọn họ cuồng nhiệt hò reo lên, điên cuồng huy vũ binh khí trong tay, bày tỏ sự nhiệt tình của mình.

Hán quân bản trận, tay phải Chu Tuyền nhẹ nhàng vung xuống, tiếng hô truyền lệnh trong chớp mắt vang khắp toàn quân.

“ Phích lịch xa bắn !”

“ Ào !”

“ Ào !”

Trong mười mấy tiếng phá không chói tai, mười mấy tòa tháp đen cao vút kia kịch liệt dao động, từng đòn tay dài trượt quét ngang trường không, từng hàng từng hàng xích sắt đem từng tảng từng tảng đá lớn vút lên không trung.

Đùng

Lại thêm một tia chớp nửa rạch ngang trường không, toàn bộ Hoàng Cân tín đồ đang điên cuồng hò reo đều nhìn thấy rõ, mười mấy điểm đen từ chân trời phía trước đột nhiên lóe lên, rồi nhanh chóng khuếch đại, hướng đến tường thành Nghiễm Tông thành hung ác đập xuống ...

64. Chương 65: Dĩnh Xuyên Chi Chiến

Thanh Năng sơn, Đặng Mậu sơn trại.

Nói là sơn trại thực có chút đề cao Đặng Mậu, nói trắng ra bất quá chỉ là một đồng lán đơn sơ bao trùm một khoảng lớn của sơn cốc mà thôi, cho dù là đại đường trại chủ của Đặng Mậu, cũng là gió lùa bốn vách, rét đến tận xương, nếu không phải là ở giữa đại đường đốt lên một hỏa đường thực lớn, sợ rằng có thể đem người ở đây đông băng hết cả.

Thời gian dần dần tiến vào mùa xuân Trung Bình nhị năm (công nguyên năm 185), tuyết đọng trong núi bắt đầu tan đi, chính là lúc rét lạnh nhất trong một năm.

Một cái nồi sành cực lớn được đặt trên đồng lửa, nhiệt khí từ trong nồi sành cuộn cuộn bốc lên, mùi thơm của thịt ngựa và dã vị tỏa ra khắp đại đường, vì khoản đãi Mã Dục đến đây, Đặng Mậu đặc biệt giết thịt một con chiến mã. Đặng Mậu là loại hán tử bộc trực, cùng bề ngoài của hắn rất giống nhau, đều rất đơn giản, chỉ bội phục những anh hùng thực sự, cho nên sự kính nể đối với Tám Trăm Lưu Khẩu cùng Mã Dục là hoàn toàn phát từ nội tâm, tuyệt không có nửa điểm giả dối.

Mã Dục cũng không khí, từ trong mép giày rút ra thanh chủ thủ, cắt lấy một miếng thịt ngựa đã chín trong nồi, đang muốn bỏ vào trong miệng thì chợt phát hiện bốn phía đại trại đã tụ lại không ít “ sơn tặc”, những “ sơn tặc” này đại đa số là tiểu hài cũng phụ nữ, còn có một ít lão nhân, mỗi người đều y sam lam lũ, sắc mặt ồm đỏi, nhìn vào thịt ngựa trong tay Mã Dục, trong mắt đều toát ra cái nhìn tham lam.

Mã Dục đem thịt ngựa hung hăng nhét vào trong miệng, xé ra từng ngụm từng ngụm lớn, ba người Quản Hối, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương ngồi bên cạnh Mã Dục cũng học cùng một bộ dạng, đều tự cắt lấy một khối thịt ngựa lớn, bắt đầu lang thôn hổ yết, phải nói rằng, cho dù là dạng đầu lĩnh như bọn họ, cũng đã mấy ngày không được ăn một bữa no rồi.

Xung quanh đại trại vang lên những tiếng thở dài thất vọng, ngay cả Đặng Mậu cũng nhìn chằm chằm vào đồng thịt ngựa đang nhanh chóng ít đi trong nồi, kì thực Đặng Mậu cũng đã gần ba tháng không có nếm qua mùi vị của thịt rồi. Đối với mọi việc, Mã Dục lại nhìn như không thấy, tâm an lí đắc ăn một cách ngon miệng. Sinh vào thời loạn, một trái tim đồng cảm suốt mười chỉ khiến người chết càng nhanh, chỉ có tâm địa thật ngoan, thật cứng, mới có thể là người sống sót đến lúc cuối cùng !

Gã Tào Tháo ngay cả thịt người cũng ăn, nhưng hắn lại là một tuyệt đại kiêu hùng được lưu danh thanh sử !

Bốn người Mã Dục như phong quyển tàn vân, rất nhanh liền đem một nồi thịt ngựa lớn tiêu diệt sạch sẽ, chỉ còn lại một đồng toái cốt tàn xương nằm ngổn ngang. Tâm mãn ý túc ợ to một cái, Mã Dục vừa lấy chủy thủ xĩa răng vừa hướng Đặng Mậu nói : “ Đặng đại đương gia, cuộc sống của sơn trại hình như không tốt lắm thì phải ?”

Đặng Mậu thở dài một tiếng, ảm đạm nói : “ Từ sau khi Ba soái bại trận, tiểu nhân mang mấy ngàn huynh đệ lên Thanh Năng sơn làm thảo khấu. Lúc ban đầu cũng xem như là rất tiêu điều, lúc không có thì xuống núi đánh nhà cướp quán, khoái hoạt một phen, lúc nhàn hạ thì tại trong núi khai ruộng gieo giống, cũng xem như có thể tự cung tự cấp, tìm được miếng cơm ăn. Nhưng năm ngoái, không biết Triệu Khiêm lão tặc chiêu ở đâu được đến một tên quân sư đầu chó, gã này rất lợi hại, các huynh đệ mỗi lần xuống núi đều phải chịu đau khổ lớn, mấy ngàn huynh đệ cũng cơ hồ tổn thất gần hết, chỉ còn lại sáu trăm tinh tráng, còn lại toàn núi đều là lão ấu phụ nhụ cả. Ài”

Mã Dục vỗ vỗ lên bả vai Đặng Mậu, an ủi : “ Đặng đại đương gia yên tâm, không đến mấy ngày nữa, cam đoan các huynh đệ ở Thanh Năng sơn sẽ được ăn uống no nê !”

Đặng Mậu phấn khích nói : “ Mã đại đầu lĩnh từng lấy tám trăm người công hãm Nam Dương quận trị Uyển thành, việc này thiên hạ đều biết, tiểu nhân cùng tinh binh trong trại nguyện nghe điều động.”

Mã Dục trầm giọng nói : “ Rất tốt, như thế, hãy mang hết tồn lương trong núi ra, cung cấp binh sĩ quân ta ăn no một bữa, chờ tinh dưỡng tinh thần đầy đủ, ngày mai sau khi hội hợp với hai người Liêu Hóa, Bành Thoát sẽ bàn tính kế hoạch.”

Đặng Mậu chấp tay nói : “ Tuân mệnh.”

Đặng Mậu đang muốn đi an bài thì phía trước đột nhiên có một tên sơn tặc vội vàng chạy đến thông báo, Thanh Ngưu bình đại đương gia Liêu Hóa, Bạch Hổ lĩnh đại đương gia Bành Thoát suất chúng đến đầu hiệu.

“Ồ, nhanh vậy sao ?”

Đặng Mậu ánh mắt đầy kinh ngạc, người hắn phái đi mới vừa xuất phát không lâu, như thế nào hai người đó đã mang người đến rồi ? Án theo thời gian, không lý nào lại nhanh như vậy a.

“E rằng là bại trận chạy đến thì có.” Mã Dục trong mắt hàn mang lóe lên, trầm giọng nói : “ Quân Hối !”

“ Có .”

“ Truyền lệnh, cho toàn bộ huynh đệ ăn no một bữa, tận dụng thời gian nghỉ ngơi, rất nhanh sẽ có một trận ác chiến rồi !”

Quản Hối nghiêm nghị đáp : “ Tuân mệnh !”

Đặng Mậu sững sờ nhìn theo Quản Hối xoay người hiên hàng rồi khỏi, lắp bắp hỏi : “ Đại đầu lĩnh. Vậy ngài muốn xuất chinh sao ?”

Mã Dục trầm giọng nói : “ Đặng đại đương gia, không phải là xuất chinh, mà là nghênh chiến, nếu ta đoán không sai, Triệu Khiêm lão tặc chỉ sợ đã điều động Dĩnh Xuyên tinh nhuệ, tiến đến tấn công Thanh Năng sơn rồi.”

.....

Dĩnh Xuyên quận, phương viên không quá mấy trăm dặm, diện tích không bằng một phần tư Nam Dương quân, nhưng vào lúc cường thịnh dân cư cũng đã từng lên đến mấy trăm vạn người, đủ thấy lúc ấy dân cư đông đúc, cuộc sống phồn vinh đến mức nào. Năm Trung Bình thứ nhất, Dĩnh Xuyên gặp phải đại hán, rồi chịu hoàng tai, bách tính không có một hạt gạo để ăn, Hoàng Cân phương soái Ba Tài đăng đài kêu gọi, bách tính ầm ầm hưởng ứng, Hoàng Cân quân liền lan tràn khắp nơi.

Đến khi Hoàng Phu Tửng, Chu Tuyền suất quân bình loạn, đại tứ chém giết Hoàng Cân quân, rất nhiều bách tính vô tội lại thụ phải họa trì ngư, chiến hỏa chấm dứt, Dĩnh Xuyên quận dân sinh tan tác, bách tính hai đi mất một.

Song, Hoàng Phủ Tung cùng Chu Tuyền quan quân chỉ là đánh tan Ba Tài Hoàng Cân quân, cũng chưa từng đem toàn bộ Hoàng Cân quân chém tận giết tuyệt, đến khi Hán quân lui đi, Hoàng Cân dư nghiệt tro tàn phục khởi, hoặc tụ tập núi rừng, chiếm núi làm vương, hoặc trúc kiến thành bảo đối kháng triều đình, toàn bộ Dĩnh Xuyên quân rơi vào một mảnh hỗn loạn.

Dĩnh Xuyên thái thú Triều Khiêm suất quân thảo phạt khắp nơi, không hề thu hoạch được gì, sau nghe theo kế sách của Trường sử Quách Đồ, chọn dễ trước khó sau, kích phá từ từ, đến mùa xuân năm Trung Bình thứ hai, Hoàng Cân còn sót lại ở Dĩnh Xuyên cảnh nội đại bộ phận đã bị bình định, chỉ còn lại ba cổ tộc khấu ngoan cường nhất là Đặng Mậu, Liêu Hóa và Bành Thoát chiếm đóng ở dãy núi và rừng rậm ở nơi giao tiếp giữa Dĩnh Xuyên và Nam Dương, đám người Đặng Mậu mặc dù ngoan kháng, nhưng cũng đã là cùng độ mật lộ, bị tiêu diệt chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

.....

Triệu Khiêm một thân nhung trang, cười trên lưng tuần mã, ánh mắt ngưng đọng thâm trầm nhìn dãy núi trùng điệp ở phía trước, núi rừng tiêu điều, chim thú tuyệt tích, cả thiên địa chỉ còn là một mảnh nghiêm lệ.

Đây là trận chiến cuối cùng đối với sơn tặc. a

Chiêu hàng sứ giả lên núi đã gần một canh giờ, trong núi vẫn không có chút hồi ứng, Triệu Khiêm âm lãnh nói : “ Xem ra tặc khấu chuẩn bị ngoan kháng đến cùng rồi.”

Quách Đồ nhẹ nhàng thúc ngựa đi lên nói : “ Việc này cũng đã nằm trong dự liệu, sai người chiêu hàng cũng không phải là thực sự đi chiêu hàng, thực ra chỉ vì làm tan ra quyết tâm ngoan kháng của tặc khấu thôi.”

Triệu Khiêm gật đầu nói : “ Kế này của Công Tắc rất hay, chắc chắn có thể thành công.”

Vừa nói xong, sườn núi phía trước đột nhiên vang lên một trận vó ngựa, lát sau, một con chiến mã từ trên sơn đạo lao xuống, nhắm thẳng đến quân trận Hán quân, trên lưng ngựa mang một gã Hán quân kỵ sĩ, một cơn gió bắc quét qua, hộ vai của kỵ sĩ tung bay phần phật, trên vai là một khoảng trống rỗng, khóa đầu lâu đã không cánh mà bay.

Triệu Khiêm nhất thời mất lộ hàn quang, tên kỵ sĩ này rõ ràng chính là sứ giả hán phải lên núi.

“ Gràoo.....”

“ Gràoo”

Một loạt tiếng rống hùng hồn trầm trầm vang lên, hàng trăm hàng ngàn thân ảnh tặc khấu dần dần xuất hiện, tụ tập lại phía sau một tên đại hán thủ lĩnh. Tất cả đều học theo bộ dạng của tên đại hán, điên cuồng huy vũ đủ loại binh khí cổ quái trong tay, dùng đủ loại phương thức có thể nghĩ ra hướng về phía Hán quân ở ngoài ca hò hét thị uy.

Hán quân binh sĩ nghiêm trận chờ đợi, biểu tình lãnh đạm, đối với những thứ này xem như không thấy, chỉ có hàn phong quét quá thiết giáp đen thui của bọn họ phát ra từng trận tiếng rên rỉ trầm muộn mà thôi.

Quách Đồ lông mày nhíu lại, thấp giọng nói : “ Đám sơn tặc còn ngoan cường dữ a.”

“ Vậy thì để cho đám sơn tặc ngu muội này cũng với cỏ cây của Thanh Nang sơn mục nát cùng nhau đi.”
Triệu Khiêm sắc mặt trở nên lạnh lùng, hét lớn lên : “ Bắt đầu tiến công !”

“ Tuân mệnh, đại nhân.”

Dĩnh Xuyên đô úy theo sai Triệu Khiêm đem đầu khôi đeo lên đầu, sau đó mãnh liệt rống lên.

“ Đánh trống thổi hiệu”

“ U u u”

“ Tùng tùng tùng”

“ Cung tiễn thủ chuẩn bị”

‘ Dao thuấn thủ chuẩn bị’

Tiếng tù hiệu, tiếng trống trận trong chốc lát liên vang vọng khắp nơi, không khí trong rừng rậm đột nhiên trở nên nóng rực.

Tiếng binh khí trùng kích, tiếng khải giáp ma sát hòa thành một mảnh, cung tiễn thủ vốn ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi rồi rít đứng dậy, dưới tiếng hô quát của quân quan nhanh chóng bày thành đội hình chinh tề, khẩn trương bắt đầu kiểm tra những mũi tên trong bao, lại đem trường cung đeo trên lưng tháo xuống trong tay.

“ Hán quân uy vũ !”

Dĩnh Xuyên Đô úy vung tay hô to lên.

“ Hán quân uy vũ !”

“ Hán quân uy vũ !”

Hán quân binh sĩ cũng đồng thời hô lên.

Trong tiếng tù hiệu lạnh lạnh chinh tề, một ngàn tên đao thuấn thủ bước từng bước chinh tề, giẫm lên mặt đất âm lãnh, cuộn cuộn tiến lên, đến khi cách bìa rừng khoảng một trăm bước thì quân quân hạ lệnh một tiếng, Hán quân đao thuấn thủ toàn bộ dừng lại, hàng ngàn tấm thuẫn đồng thời hướng mặt đất trầm trọng nện xuống, trong chớp mắt tạo thành từng khối từng khối tường chắc chắn. Dày đặc những mũi đao từ trong các khe hở giữa các tấm thuẫn đâm ra, lóe lên những huy quang tử vong !

Truyền lệnh binh một lần nữa đem lệnh kì vung lên, một ngàn cung tiễn thủ chuẩn bị hoàn hảo đồng loạt chạy nhanh đến phía trước, dưới sự yểm hộ của thuẫn bài trận bắt đầu giương cung lấp tiễn, mũi tên đã nhắm về phía hư không u ám.

.....

Sâu trong rừng rậm, một con ngựa chậm chậm tiến đến, Mã Dược khóa mã hoành đao, đây là trận chiến đầu tiên sau khi tiến vào Dĩnh Xuyên, không những liên quan đến sinh tử của sơn tặc Thanh Năng sơn, mà còn liên quan đến sinh tử tồn vong của Tám Trăm Lưu Khẩu, chỉ được phép thắng, chứ không được bại ! Tiếng hít thở của chiến mã thay nhau vang lên, Tám Trăm Lưu Khẩu từng con nối tiếp từng con từ trong rừng rậm xuất hiện, từ từ tụ tập phía sau Mã Dược, đồng thời chậm chậm hướng hai cánh triển khai ra, từ từ hình thành một đạo trận hình chẳng ra quy tắc gì cả.

.....

“ Grào”

Trên sườn núi, bên bìa rừng, Đặng Mậu liếc mắt về phía mảnh rừng thâm u phía sau, trong mắt hiện lên một cổ sát khí băng lạnh dữ dội.

“ Grào”

Chúng sơn tặc tru lên hưởng ứng.

Khóe miệng Triệu Khiêm nổi lên một tia cười lạnh, gào thêm nữa thì có tác dụng gì ? Chẳng lẽ Hán quân sẽ vì sơn tặc gào hú mà lui sao ? Rất nhanh, đám sơn tặc kiêu ngạo này sẽ chạy tán loạn đầy núi giống như một đám cỏ chết nhất, loại tình cảnh hãn thực sự đã thấy quá nhiều rồi, lần này đương nhiên cũng sẽ không có ngoại lệ !

“ U”

Hán quân đô úy giơ cao tay phải, một ngàn cung tiễn thủ một cách máy móc từ trong bao rút ra từng mũi từng mũi tên lấp vào dây cung, sau đó hai tay phát lực đem trường cung giương lên, trong tiếng rẹt rẹt của dây cung bị kéo căng, từng thanh từng thanh trường cung bị kéo căng thành hình trăng tròn, về mặt mỗi tên cung tiễn thủ đều lạnh băng, hai mắt híp lại, không mang theo bất kì cảm tình gì ngưng thị về chốn hư không phía trước.

“ Phóng tên”

“ Véo”

“ Véo”

Hán quân đô úy hạ lệnh một tiếng, một ngàn cung tiễn thủ đồng thời buông tay phải ra, dây cung kêu gào, tiếng xe gió chói tai rạch phá trường không. Một ngàn mũi lang hào vũ tiễn đã mang theo sát cơ rét lạnh, lập tức bay đến trên đầu của trận hình tặc khấu, sau đó giống như một cơn mưa tàn ác rơi xuống, một trận nước mưa đen thui cơ hồ che phủ cả bầu trời.

Đặng Mậu ngẩng đầu lên, mở to mắt hung hăng trừng về phía mảnh “ mưa đen” từ trên trời hàng xuống, một loại kích động khó hiểu dày đặc trong mắt hắn. Lữ Hán quân đáng chết, lúc nào cũng chiếm ưu thế tuyệt đối về trang bị.

Chỉ trong chốc lát, tiếng kêu thảm vang trời nổi lên, đáng thương cho những sơn tặc không có thuân bài phòng thân, lại không có khả năng giáp hộ thể, chỉ có thể dùng thân thể huyết nhục của bọn họ để ngăn cản sự tàn phá của mũi tên, kết quả không nói cũng biết.

“ A a”

Tiếng kêu thảm thê lương gần trong gang tấc, một gã sơn tặc thét lên rồi ngã xuống đất, tứ chi co quắp, một mũi tên sắc bén đã xuyên thấu vào mắt trái hắn, xuyên thấu từ trước ra sau, từng giọt từng giọt dịch thể màu đỏ từ trên mũi tên sắc bén sâu hàn nhỏ xuống, nhanh chóng ngấm vào trong mặt đất ẩm ướt âm lạnh.

“ Đốc ...”

Một tiếng trầm muộn vang lên phía sau Đặng Mậu, quay đầu lại, một gã sơn tặc vừa khéo đem một tấm gỗ từ trên đầu hạ xuống trước mặt, chỉ thấy một mũi tên đã đâm sâu vào trong tấm gỗ, mũi tên còn run rẩy không ngừng. Gã sơn tặc nọ đang cảm thấy may mắn thì lại một mũi tên sắc bén đã từ trên trời rơi xuống, chuẩn xác mà vô tình đem hắn phủ lấy, nhưng hắn đã không phát ra được bất kì một thanh âm nào nữa rồi, hai tay hắn cực lực căng ra, muốn nhổ phăng mũi tên đáng ghét, nhưng hắn đến chết cũng không làm được việc đó.

“ Bịch !”

Sơn tặc từ từ ngã xuống. Hai mắt tròn tròn, nhân thần dần dần tán loạn, rất nhanh đầu nhập vào vòng tay của tử thần. Trên mặt Triệu Khiêm rốt cuộc cũng hiện lên một nụ cười hài lòng, đây chính là đám sơn tặc mà hắn quen thuộc, đây chính là một màn quen thuộc đã diễn ra rất nhiều lần, cho đến hôm nay vẫn còn đang tiếp diễn, đám sơn tặc này không hề hấp thu một chút giáo huấn nài, vẫn tiếp tục ngu muội như trước, dễ dàng đối phó quá a.

Phía sau Triệu Khiêm, Quách Đồ cũng thần sắc âm trầm như hắn, nhưng trong lòng lại không có tí đắc ý nào. Trước lấy trường cung toàn xạ, sau đó lấy bộ binh khu trục, tuy chỉ là chiến thuật cơ bản nhất của binh thư, nhưng nếu như không có hắn Quách Đồ, Triệu Khiêm có lẽ vĩnh viễn cũng không nghĩ đến điều này.

Bên bìa rừng, toàn bộ tặc trận đã là một mảnh hỗn loạn, chúng sơn tặc bất lực đang bỏ chạy như lang bôn thả đột, trốn tránh khắp nơi, cố gắng né tránh cơn mưa tên kinh khủng, nhưng tất cả đều là vô ích, phạm vi bao trùm của mưa tên khá rộng lớn, vì vậy không ngừng có người bị ghim chết trên mặt đất, tặc trận vốn dày đặc dễ nhìn rất nhanh thưa thớt đi rất nhiều.

“ Đình chỉ phóng tên”

Hán quân đô úy hạ lệnh xuống, cung tiễn thủ cuối cùng cũng dừng lại động tác máy móc giương cung lấp tên, đều tự thở phào một hơi, liên tục không ngừng giương cung, cũng cần phải tiêu hao thể lực rất lớn, làm một tên cung tiễn thủ tinh nhuệ, kì thực cũng không có dễ dàng như người ta thường nghĩ đến.

“ Bộ binh nhập đội tiến lên phía trước”

Xã kích của cung tiễn thủ mặc dù kết thúc, nhưng sự tiến công của Hán quân chỉ là mới bắt đầu mà thôi, hai ngàn khinh bộ binh chờ đợi đã lâu đang giống như một cơn thủy triều từ hậu trận xông lên, lan tràn khắp nơi hương tặc trận ở ven bờ rừng đánh qua. Trong mặt của Triệu Khiêm và Quách Đồ, trận chiến này sự thực đã kết thúc rồi, sau khi trải qua sự tẩy rửa của mưa tên, ý chí kháng cự của sơn tặc đối diện đã tan tành mây khói, hai ngàn khinh bộ binh chỉ cần xông lên thu thập tàn cuộc nữa là xong thôi.

“ Hà”

Triệu Khiêm thở phào một hơi, quay đầu qua phía Quách Đồ ở bên cạnh nói : “ Công Tắc, Dĩnh Xuyên định rồi nhĩ.”

Quách Đồ mỉm cười, siểm nịnh nói : “ Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, chúc Dự Châu thứ sử chẳng ai khác ngoài đại nhân được rồi.”

Triệu Khiêm khẽ vuốt hàm râu, trong lòng cực kỳ đắc ý.

.....

Trong rừng rậm.

Mã Dục thè ra đầu lưỡi tham lam của mình, chậm chậm liếm nhẹ lên lưỡi đao băng lãnh của hậu bối cương đao, một cảnh giác lạnh buốt từ đầu lưỡi truyền đến, làm toàn bộ thần trí Mã Dục trở nên thanh tỉnh, xuyên qua những cây rừng thưa thớt trông về phía xa, bên bờ rừng đã là một mảnh hỗn loạn, những tên sơn tặc may mắn thoát khỏi sự tẩy lễ của mưa tên đang vội vàng tập kết lại lần nữa, mà trên sườn núi đối diện, mấy ngàn tên Hán quân bộ binh đang tràn lên khắp nơi yểm sát qua, tình kỳ tung bay, ánh đao chói mắt, thanh thế rất là kinh người.

Mã Dục nhẹ nhàng ghì cương ngựa, xoay người lại, ánh mắt lăm liếm quét lên người từng tên lưu khấu, ánh mắt của tất cả mọi người nhất thời tụ lại trên người Mã Dục. Đã không cần những ngôn ngữ khích lệ , cũng không cần những tiếng rống khàn cả giọng nữa, Tám Trăm Lưu Khẩu đã giống như một bầy dã lang tàn nhẫn thị sát, mà Mã Dục chính là lang vương giá ngự bầy dã lang này !

Lang vương chỉ cần đứng ngạo nghễ dưới ánh trăng, chỉ cần một cái ánh mắt lăm liếm, toàn bộ dã lang sẽ đi theo phía sau lang vương, hướng đến con mồi triển khai thể tiến công liều chết !

“ Giá .”

Mã Dục hét nhẹ một tiếng, ghì ngựa xoay đầu, chiến mã rảo bước từ từ tiến lên, phía sau Mã Dục, Tám Trăm Lưu Khẩu cũng đồng thời thúc ngựa tiến lên, chậm chậm đi theo, tiếng chiến mã hít thở hòa vào nhau vang lên, làm kinh động chim chóc trong rừng, lát sau liền bay lên tán loạn về phía xa.

“ Giá !”

Mã Dục trợn mắt hét lớn, hai chân dùng sức thúc vào bụng ngựa, chiến mã bị đau liền ngẩng đầu hí lên một tiếng, phóng bốn vó bắt đầu tăng tốc, phía sau Mã Dục, Tám Trăm Lưu Khẩu cũng bắt đầu tăng tốc, mấy ngàn móng ngựa nặng nề trùng kích mặt đất, trong sự điên cuồng, toàn bộ rừng rậm đều nhẹ run lên bần bật. ...

65. Chương 66: Binh Phong

Một giọt tuyết tan lạnh lẽo từ trên nhánh cây nhẹ nhàng rơi xuống trúng ngay chóp mũi Quách Đồ, Quách Đồ khẽ rung người, lắc lắc đầu, ánh mắt vô ý nhìn thoáng qua mảnh rừng rậm bên cánh trái, đột nhiên phát hiện một bầy chim từ trong rừng bay lên, Quách Đồ trong đầu chợt trầm xuống, không không lại có chim bay lên, chẳng lẽ trong rừng có giấu phục binh ! ? Nhưng Quách Đồ rất nhanh liền phủ định dự đoán này, nếu như sơn tặc cũng có thể dụng kế, vậy heo mẹ cũng biết leo cây rồi.

Triệu Khiêm đột nhiên nghiêng tai lắng nghe, trầm giọng hỏi Quách Đồ : “ Công Tắc, thanh âm gì vậy ?”

Quách Đồ lắng nghe một lát, nghi hoặc nói : “ Chỉ có thanh âm binh sĩ chém giết mà thôi .”

Triệu Khiêm nói : “ Không đúng, thanh âm này là từ phía trái đằng trước, không phải là tiếng chém giết.”

“ Phía trái đằng trước ?”

Quách Đồ nghe thế trái tim không khỏi giật thót một cái, đột nhiên quay đầu lại, ngưng thần nghe kĩ lại một lát, quả nhiên nghe thấy từng trận từng trận thanh âm kì dị, giống như tiếng sấm, lại giống như hồng thủy, chỉ chốc lát công phu, thanh âm đó đã phóng đại lên rất nhiều, cung tiễn thủ lưu lại tại chỗ không tham dự vào tràng nhục bác phía trước cũng nghe thấy thanh âm này, rồi rít xoay đầu quan sát.

“ Híiiii”

Chiến mã dưới khổ Triệu Khiêm cùng Quách Đồ đồng thời bắt đầu lồng lộn lên, giống như là cảm giác được một sự nguy hiểm nào đó.

“ Cờ ! Một cây cờ lớn !”

Một gã cung tiễn thủ tinh mắt đột nhiên kêu lên hoảng sợ, đưa tay chỉ bên trái phía trước.

Triệu Khiêm, Quách Đồ đồng thời hít ngược một ngụm lạnh khí, chỉ thấy dưới bầu trời âm u, một thanh huyết sắc đại kỳ từ trong rừng rậm xuất hiện một cách quỷ dị, trên lá cờ thêu bốn chữ “ Tám Trăm Lưu Khẩu” màu vàng thật lớn. Dưới thanh huyết sắc đại kỳ, một mảnh kỵ binh dày đặc đang tràn ra khắp nơi xông sát đến đây, vó ngựa tung bay, cỏ vụn tung tóe, sát khí dữ tợn tràn ngập khắp trời đất, một mảng cương đao sáng lóa đã giơ cao lên không trung, léo ra hàn mang băng lãnh. Cung tiễn thủ Hán quân bắt đầu trở nên tao động, rồi rít nhìn qua nhìn lại, trong mắt lộ ra một sự sợ hãi không nói nên lời.

“ Tám Trăm Lưu Khẩu !” Triệu Khiêm hít ngược một ngụm lạnh khí, run rẩy nói : “ Chính là Nam Dương Tám Trăm Lưu Khẩu ! Bọn chúng như thế nào lại lên được đến Dĩnh Xuyên rồi, Viên Thuật thất phu, hại chết ta rồi ...”

Một chi thuần kỵ binh ! Quách Đồ trong đầu âm lãnh, lông mày nhíu chặt, Hán quân bộ binh đội đã cùng sấm tắc đối diện quần thành một núi, lúc này nếu muốn thu binh căn bản là việc không thể thực hiện được, Tám Trăm Lưu Khẩu mặc dù ít người nhưng đều là kỵ binh có lực xung kích cường đại, hơn nữa còn chọn đúng ngay lúc này đột nhiên đánh ra, thực sự là làm cho người ta đau đầu a, thực sự không có biện pháp nào ngăn cản sao ?

.....

Mã Dục thúc ngựa dương đao, phóng chạy ở phía trước kỵ trận, huyết sắc phi phong tung bay phần phật trên vai, sườn núi bình hoãn giống như thủy triều rút đi dưới chân hấn, Hán quân cung tiễn thủ trận dày đặc giống như những con cừu chờ giết thịt, tại trước mặt hấn chậm chậm triển khai trận hình, Mã Dục ngựa mặt hú dài, sát khí sâm lãnh từ trong mắt hấn tỏa ra bốn phía, trong mắt Hán quân binh sĩ, hấn nhìn thấy sự sợ hãi, sự sợ hãi vô tận

Hấn chính là muốn loại hiệu quả này ! Tám Trăm Lưu Khẩu không những muốn tiêu diệt Hán quân trên da thịt, mà còn muốn tiêu diệt tinh thần của bọn họ !

“ Chết đi”

Mã Dục hét lớn một tiếng, ra sức thúc ngựa, chiến mã hí vang một tiếng phóng lên cao. Lãng không vượt qua hơn mười bước, rồi như thiên quân đại sơn từ trên không trung ầm ầm ép xuống, hàn mang chói mắt làm mê loạn ánh mắt của Hán quân sĩ, hậu bối cương đao nặng nề đã nương theo quán tính cường đại hung hăng chém xuống.

“ Phốc ...”

Máu tươi phun lên, một gã cung tiễn thủ Hán quân còn không kịp ra tiếng kêu thảm thì đã bị chém thành hai mảnh.

Sau lưng Mã Dục, Tám Trăm Lưu Khẩu giống như thủy triều yểm sát đến, mỗi một tên lưu khẩu đều gồng thẳng người, yêu đao trong tay ra sức dương lên, làm ra những động tác chặt chém.

“ Ầm”

Tám Trăm Lưu Khẩu kỵ trận mang theo quán tính cường đại giống như một cơn sóng lớn nuốt trời, phô thiên cái địa chụp xuống, trong chốc lát liền đem những Hán quân cung tiễn thủ đáng thương nhấn chìm,

hàng ngàn thanh yêu đao sắc bén vô tình chém xuống, vẽ ra hàng ngàn đường cong quỹ dị trên không trung, ngay sau đó, tiếng kêu thảm liên miên bất tận vang lên, cung tiễn thủ không hề có tí lực phản kích lập tức máu tươi đương trường, đều ngã xuống lộn lộn kêu thảm.

Bìa rừng đối diện.

Đặng Mậu tung sức chém ra một đao, nặng nề bổ lên thuẫn bài của một tên Hán quân. Thuần bài bằng gỗ trong khoảnh khắc liền vỡ nát, Hán quân còn đang sửng sốt, cương đao đã quay trở lại, nhẹ nhàng từ trên cổ hắn quét qua, máu tươi bắn lên, một khóa đầu lâu đã văng lên không. Đặng Mậu một đao chém chết Hán quân xong chợt quay đầu lại, chỉ thấy Mã Dục Tám Trăm Lưu Khẩu đã phóng phục binh ra hết, giống như sói vào bầy cừu, đối với cung tiễn thủ ở Hán quân hậu trận triển khai một cuộc đồ sát vô tình.

Một loại kích động cuồng nhiệt từ trong mắt Đặng Mậu hùng hùng bốc lên, một cổ buồn bực do sơn tặc tử thương nặng nề tạo thành nhất thời tiêu mất, Đặng Mậu búng người nhảy lên một tảng đá lớn, vung tay rống lớn : “ Các huynh đệ, Tám Trăm Lưu Khẩu của Mã Đại đầu lĩnh đã đánh đến rồi, chúng ta sẽ thắng nhanh thôi, cùng Hán quân liều mạng”

“ Liều mạng”

Sơn tặc ầm ầm hưởng ứng, giơ nào là cuốc, côn gỗ, đá cuội nhắm về phía Hán quân phát động phản kích điên cuồng, lập tức cục diện đã tan rã lại biến thành một cuộc hỗn chiến. Hán quân đô úy đốc trận ở phía sau đôi mắt sói nhìn chăm chăm vào Đặng Mậu đang vung tay rống to trên tảng đá, trong mắt xẹt qua một tia sát khí, một thanh thiết thai cung nhẹ nhàng đến trong tay hắn.

“ Véo”

Một tiếng phá không sắc bén vang lên, thân hình nặng nề của Đặng Mậu khẽ dừng lại, sau đó cúi đầu nhìn chăm chăm vào lồng ngực của chính mình, chỉ thấy một mũi tên đang ở trên lồng ngực hắn run lên nhè nhẹ, Đặng Mậu gắng sức vung tay phải lên, gắt gao chỉ về phía trước, một vệt máu đỏ thẫm từ bên khóe miệng hắn tràn ra, sinh khí đang dần rút đi như cơn thủy triều trong cơ thể hắn, ánh mắt vốn sáng sủa dần dần trở nên ảm đạm.

“ A”

Đặng Mậu nhẹ thở dài một hơi, hai chân mềm nhũn quỳ xuống dưới tảng đá, cái đầu vô lực ngã về phía trước, một mũi tên rơm máu đã xuyên qua giữa tim hắn, vẫn còn lóe lên hàn diễm băng lãnh.

Hán quân đô úy khẽ cười lạnh thu hồi thiết thai cung, đang muốn vung đao tiếp tục gia nhập chiến đoàn thì một nhát chém trí mệnh đột nhiên tập kích đến sau lưng, một cảm giác băng lãnh từ sau lưng tràn lên, một con ngựa giống như là một kỵ binh địa ngục đã từ bên người hắn thúc mã phóng qua, thanh cương đao sắc bén trong tay kỵ sĩ đáng lóe lên hàn mang khác thường.

Chu Thương một đao quơ qua, cũng không dừng lại mà thúc ngực phóng đến một gã Hán quân binh sĩ khác.

Lúc Mã Dục, Quân Hối suất 30 kỵ binh trùng kích Hán quân cung tiễn thủ thì Chu Thương cùng Bùi Nguyên Thiệu cũng suất 600 kỵ binh còn lại yểm sát Hán quân bộ binh hậu trận, cùng sơn tặc đối với Hán quân hình thành thế trước sau giáp công.

Hán quân đô úy chậm chậm cúi đầu xuống, thiết giáp trước ngực vẫn y nguyên, một vệt máu đỏ thẫm đột nhiên từ trong thiết giáp bắn ra, thấm thành một đạo huyết tuyến từ từ chảy xuống, sau một khắc, hắn kinh hoàng nhìn thấy nửa trên thân thể mình đang chậm chậm trôi khỏi nửa dưới thân thể của mình

“ A Ặc !”

Hán quân đô úy thê lương gào thét lên, rồi đột nhiên tiêu thất, hai đoạn thi thể mất đi sinh cơ ngã xuống đất.

“ Sát nha”

Triệu Khiêm trở tay rút bảo kiếm ra, găm lên dũ tợn, thúc ngựa xông về phía trước, ý đồ làm thú cùng đường liều mạng một phen.

Thân ảnh thiết tha của Quán Hối giẫm lên những thi thể đang phơi đầy đất phóng như bay đến, lạnh lùng nghênh đón Triệu Khiêm.

“ Keng”

Trường kiếm Triệu Khiêm nhẹ nhàng chém lên trường đao Quán Hối, phát ra một thanh âm thanh thúy, một lực phản chân khổng lồ truyền trở lại, hổ khẩu Trường Khiêm tê rần, trường kiếm đã văng khỏi tay, vẽ lên một đường cong đẹp mắt trên không trung, phốc một cái đã cắm vào đầu một tên Hán quân cung tiễn thủ xui xẻo, tên Hán quân cung tiễn thủ cước bộ đang chạy đột nhiên khựng lại, sao đó giống như giống như một cây chuối bị chặt ầm ầm ngã xuống.

“ Chết đi”

Quán Hối bạo hét một tiếng, tay trái quét một cái đã đem Triệu Khiêm xóc khỏi lưng ngựa, Triệu Khiêm còn đang ở trên không trung, trường đao Quán Hối đã như tạt phong sâu vũ đâm vào giữa lồng ngực hắn, trong thời gian ngắn ngủi từ trên không rơi xuống, Quán Hối ít nhất đã đâm ra mười mấy đao, lồng ngực Triệu Khiêm đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

“ Yaa.....”

Ánh mắt Mã Dục thoáng trở nên dữ tợn, cương đao trong tay chém ra nhanh như chớp, lưỡi đao sắc bén rạch nát không khí, phát ra tiếng xé gió sắc bén.

Sắc mặt Quách Đồ trong khoảnh khắc trở nên trắng bệch hoảng sợ nhắm chặt hai mắt, một tia băng hàn lập tức kéo đến, Quách Đồ cảm thấy bên tai lạnh buốt, kèm theo dư âm ong ong thật lâu mới dứt. Chẳng lẽ, đây là cảm giác tử vong sao ? Quách Đồ run lẩy bẩy mở con mắt ra, liền nghênh đón một đôi hung mâu dữ tợn, nhất thời bị hù dọa kêu lên một tiếng thất thanh.

Khóe miệng Mã Dục nổi lên một tia cười lạnh khinh thường. Lại là một tên tham sống sợ chết !

“ Người tên gọi là gì ?”

Tiểu tiểu nhân là Quách Quách Đồ.”

“ Quách Đồ ?”

Mã Dục nghe thế hai mắt lạnh lùng quét từ trên xuống dưới, thấy Quách Đồ trên người cầm bào trù cừu sáng bóng, khóe miệng chợt nổi lên một nụ cười xảo trá.

“ Người đâu, đem gã này trói lại !”

Mã Dục hạ lệnh một tiếng, hai tên lưu khấu như lang như hổ phóng qua, đem Quách Đồ từ trên lưng ngựa quăng xuống đất, trong tiếng rên rỉ giãy dụa của Quách Đồ, nhanh chóng đem gã này trói thành một cái bánh ú.

.....

Mưa xuống cũng đã tạnh, chiến sự rốt cuộc cũng kết thúc.

Mã Dục thúc ngựa chậm rãi phi lên sườn đồi, xông đến một gò đất cao nhô lên, đi đến đỉnh núi hung hăng ghì mạnh cương ngựa, chiến mã hí thảm lên một tiếng lập tức dựng cả thân lên, hai chân trước lảo đảo không đá loạn, sau đó nặng nề giậm xuống đất. Mã Dục an nhiên ngồi trên lưng ngựa, giơ cao hậu bối cương đao, ngạo nghễ nhìn khắp toàn bộ chiến trường.

Toàn bộ lưu khấu, sơn tặc, chỉ cần còn có một hơi, đều rơi rớt từ trên mặt đất bò dậy, mỗi một người đều nín thở nhìn chăm chú về phía Mã Dục ở trên đỉnh núi, một sự sùng bái cuồng nhiệt lan tràn như hồng thủy trong mắt họ. Một khắc này, trong mắt bọn họ, Mã Dục không phải là người, mà là —— thần !

“ Yaaaa”

Mã Dục đem cương đao trong tay giơ lên cao, gào lên dữ tợn chấn nát cả vòm trời.

“ Yaaaa”

Toàn bộ mọi người đều đem binh khí trong tay giơ cao, diên cuồng hò hét theo, giống như vô số dã thú đang bạo nộ, tụ lại một chỗ gầm lên. Dưới gò đất, Quách Đồ sắc mặt trắng bệch, dùng ánh mắt vô cùng kinh sợ nhìn nam nhân như một con sư tử cuồng bạo ở trên đỉnh núi, khả năng hiệu triệu lực của nam nhân này quả thực làm cho người ta khó thở a.

.....

Nghiêm Tông thành, pháo đài cuối cùng của Hoàng Cân quân.

“ Ầm”

Nương theo ánh sáng của tia chớp, Hoàng Cân tín đồ trên thành lâu nhìn thấy mười mấy điểm đen đang từ trên trời bay đến, rồi nhanh chóng phóng đại lên, hướng đến thành tường hung hăng đập xuống.

“ Đầu thạch cơ (xe bắn đá), là đầu thạch cơ, nhanh tìm chỗ núp, nhanh tìm chỗ núp đi”

Trương Lương gào lên khàn cả giọng, nhưng không có bất kì người nào nghe được thanh âm của hắn, trên thành lâu Hoàng Cân tín đồ đã rơi vào sự cuồng loạn triệt để, đối với ách vận đang đến ngay lập tức không hề phát giác.

“ Ầm”

“ Ầm”

Liên tục những tiếng động lớn vang lên không ngừng chấn nát cả không gian u ám, thành tường cứng rắn của Nghiêm Tông thành run lên kịch liệt, dưới tiếng rên rĩ thống khổ, mặt tường vốn vuông vức bằng phẳng trong nháy mắt đã thủng lỗ chỗ, mẩn mục thương đẽ, thi thoảng lại có những viên đá vỡ ra từ trên thành tường, mang theo bụi mù đầy trời rơi vào trong sông hồ thành.

“ Ặc a”

“ Cứu mạng a”

“ Kéo ta lên với”

“ Đừng giậm tay của ta, ui da”

“ Lão nhị, lão nhị người trốn đâu rồi ?”

Tiếng kêu thảm, tiếng hô hoán vang khắp Nghiêm Tông thành lâu. Hoàng Cân tín đồ vốn reo hò cuồng nhiệt chỉ chốc lát đã loạn thành một nùi, rất nhiều người không kịp phòng bị, vì chấn động kịch liệt mà ngã khỏi thành lâu, có kẻ may mắn nắm được bờ tường, nhưng vận may của bọn họ cũng chỉ được đến thể liền có người vô tình giẫm lên tay bọn họ, sau đó chỉ có thể tru thảm lên một tiếng rồi rơi khỏi tường thành, ngã vào những cọc nhọn ở dưới hào.

Lại một tảng đá lớn nữa rớt xuống.

“ Đại ca, tránh ra mau !”

Trương Lương vong hồn giai mạo, bảo vệ Trương Giác xông ra khỏi đám Hoàng Cân tín đồ hỗn loạn, vừa lách người tránh về phía bên phải được vài bước, một cái bóng đen lớn đã gào thét bay đến đập vào nơi Trương Lương vừa đứng, một tiếng ầm vang lên, toái vụn văng khắp nơi, bụi mù mờ mịt.

Mười mấy gã Hoàng Cân tín đồ né không kịp liền biến thành một đồng thịt vụn, đội khói bụi lắng xuống, nương theo ánh chớp lóe lên. Hoàng Cân tín đồ kinh khủng phát hiện một tảng đá lớn khoảng tám trăm cân đã giáng xuống mặt đất, ven bên dưới tảng đá còn lòi ra những bàn tay ngón chân vẫn đang nhúc nhích trong bể máu.

“ Ầm ào ào”

Thanh âm đồ sập chột vang lên, thành tường đáng thương cuối cùng cũng không chịu nổi những chấn động kịch liệt như thế nữa, trong chốc lát cả một góc liền sụp xuống mang theo một đám Hoàng Cân tín đồ đang nhón nháo bên trên, nhanh chóng được những gạch vụn cuộn cuộn chôn sống bên trong bụi mù.

Hán quân hậu trận.

Chu Tuyền vẻ mặt lạnh như tiền, tay phải nhẹ nhàng vung ra, truyền lệnh binh nhanh chóng cầm lệnh kỳ thúc ngựa phóng đi, tiếng hiệu lệnh vang vọng khắp chiến trường : “ Tướng quân có lệnh, cung tiễn thủ tiến công”

Thi thể lạnh lẽo của Đặng Mậu được khiêng đến dưới chân Mã Dục, Liêu Hóa, Bành Thoát quỳ trước mặt, vẻ mặt bi thống, phía sau hai người, sơn tặc từ Thanh Năng Sơn, Thanh Ngưu Bình, Bạch Hồ Lĩnh bày trận hình tán loạn, trải qua một trận ác chiến, còn lại chỉ có 1000 người, phần lớn đều mang thương tích, vẻ mặt đau đớn khôn khổ.

Lực chiến đấu của Hán quân không phải là loại thối phòng ra a, Hán quân Triệu Khiêm mặc dù chỉ là quận quốc binh, nhưng lực chiến đấu so với sơn tặc vẫn mạnh hơn rất nhiều, nếu như không phải là Mã Dục và Tám Trăm Lưu Khẩu trùng hợp chạy đến, đánh cho Triệu Khiêm không kịp trở tay, cho dù là ba người Đặng Mậu hợp lại có đến 2000 sơn tặc cùng Hán quân quấy chiến cũng không hề có chút phần thắng nào. Sơn tặc thương vong thảm trọng sớm đã nằm trong dự liệu của Mã Dục rồi.

Nếu không phải là dựa vào sơn tặc tiêu hao nhuệ khí của Hán quân, Tám Trăm Lưu Khẩu nếu muốn đánh tan Hán quân cũng sẽ không dễ dàng như vậy ! Tám Trăm Lưu Khẩu chính là quân tinh nhuệ, cũng chính là tâm huyết của Mã Dục, hắn không bao giờ nguyện ý để cho những tinh binh này không không lại tổn thất trong loại hỗn chiến như thế này, nếu có thể lựa chọn, hắn thà hi sinh một trăm tên sơn tặc, cũng sẽ tuyệt không hi sinh một tên lưu khẩu nào.

Đương nhiên, ý nghĩ này, Mã Dục cũng sẽ không nói ra mà chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng.

“ Các huynh đệ Thanh Năng sơn, các người đều là huynh đệ tốt của Đặng đại đương gia, cũng là huynh đệ tốt của Mã Dục ta, Đặng đại đương gia đã đi rồi, nhưng ta Mã Dục vẫn còn ở đây ! Từ nay trở đi, chỉ cần Mã Dục ta còn thở một hơi, sẽ không bao giờ không lo cho các huynh đệ, Mã Dục ta có một miếng ăn, tuyệt không bao giờ để các huynh đệ bị đói, Mã Dục ta có một chén canh, thì tuyệt không để cho mọi người bị khát ! Tám Trăm Lưu Khẩu thề chết chung một chỗ với mọi người, có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng !”

“ Có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng !”

Sau lưng Mã Dục, toàn bộ lưu khẩu đang im tin thít chặt vung tay hô vang.

Sự cảm kích tràn ngập trong mắt của mỗi một tên sơn tặc, những người nông phu vốn từng rất chất phác này đồng loạt quỳ cả xuống, hô loạn cả lên.

“ Chúng ta đi theo ngài .”

“ Chúng ta xin nghe theo Đại đầu lĩnh.”

“ Một trăm cân thịt của ta nguyện bán cho ngài .”

“ Đại đầu lĩnh, ngài nhất định phải mang chúng ta đi báo thù cho Đặng đại đương gia oa oa”

Liêu Hóa cùng Bành Thoát nhìn nhau một cái đều thấy sự kính phục trong mắt của đối phương, khả năng binh phong của Mã Dục bọn họ đã chứng kiến qua, sự kiêu dũng của Tám Trăm Lưu Khẩu cho dù là Hán quân tinh nhuệ của Triệu Khiêm cũng khó mà tranh phong được ! Mã Dục làm người cũng trọng nghĩa, đầu lĩnh như thế thì còn có gì phải bàn nữa cơ chứ, bán mạng cho hắn cũng đáng giá !

Liêu Hóa, Bành Thoát cũng giống như Mã Dục, đều xuất thân từ Hoàng Cân, có thân phận từng giống nhau khiến cho nội tâm bọn họ cũng dễ dàng tiếp nhận Mã Dục hơn.

“ Đại đầu lĩnh, Liêu Hóa nguyện dốc sức khuyến mã !”

“ Đại đầu lĩnh, Bành Thoát nguyện dốc sức khuyến mã !”

Mã Dục ...

66. Chương 67: Hồ Điên Hứa Chữ

Trời đêm lạnh lẽo, không gian u ám. Mã Dực về mặt âm trầm, tay chấp sau lưng đứng trên tường thành ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong thành lửa cháy khắp nơi, tiếng hô chém giết, tiếng kêu gào, tiếng rên khóc vang lên hỗn loạn, toàn bộ tòa thành đang rên rỉ dưới chân của Tám Trăm Lưu Khẩu. Toàn bộ lưu khẩu giống như bầy dã thú chạy ngang dọc khắp thành tìm kiếm con mồi, dùng một loại phương thức điên cuồng nhất phát tiết sự cuồng ngược tảo động đè nén đã lâu trong lòng !

Muốn có một quân đoàn hổ lang dũng mãnh tất phải không ngừng cung cấp máu và thịt để nuôi dưỡng họ, trên chiến trường bọn họ có thể dữ điên cuồng dày xéo địch nhân, đủ lãnh huyết quét sạch sinh mạng kẻ địch, sau khi giành chiến thắng, bọn họ cũng cần phải được thoải mái phát tiết triệt để, chứ nếu sau khi chiến đấu sự căng thẳng cũng như phấn khích của tướng sĩ không kịp thời điều tiết thì hậu quả khó mà lường được.

Binh đoàn hổ lang kì thực chính là một binh đoàn dã man. Người không thể hi vọng đám lưu khẩu không biết lấy một chữ, thậm chí không có cả tên này có thể có kỉ luật nghiêm minh lại kiên cường giống như Hồng quân được ! Hơn nữa, Đại Hán đế quốc cũng không có khả năng để cho Mã Dực có thời gian rảnh để đi huấn luyện lưu khẩu, để tạo thành một quân đoàn thiết huyết như ý nghĩ, Mã Dực chỉ có thể lựa chọn phương thức nhanh chóng có hiệu quả nhất để cải tạo đám nông phu này.

Mã Dực đã làm được, Tám Trăm Lưu Khẩu đã thành một quân đoàn hổ lang dã man, bọn họ lưu thoán tứ xứ, lấy chiến đường chiến, chuyên phá hoại, không sản xuất.

Mã Dực cũng rất thương tình nhưng hương thân sĩ tộc đang bị cướp bóc, có lẽ trong bọn họ chỉ ít người làm giàu bất chính, còn phần lớn đều là người vô tội, giàu có không phải là cái sai của họ ! Nhưng Mã Dực cũng đành phải chịu thôi bởi vì hắn không có sự lựa chọn nào khác ! Việc hắn có thể làm cũng chỉ là tận lực ước thúc Tám Trăm Lưu Khẩu không được gây họa cho bình dân bá tánh.

Hán mạt Tam Quốc là thời đại của sĩ tộc môn phiệt, Mã Dực đương nhiên biết đặc tội bọn họ có ý nghĩa gì, nhưng như thế thì sao, nếu như không đi cướp của họ, ăn bọn họ thì Tám Trăm Lưu Khẩu chỉ sợ là một ngày cũng không vượt qua được. Nếu như mạng cũng không bảo được thì lo lắng nhiều có ý nghĩa gì chứ ?

Tranh bá tam quốc, thống nhất thiên hạ, mẹ nó đều là thứ rác rưởi ! Mã Dực hiện tại chỉ muốn tiếp tục sống, thoải mái mà tiếp tục sinh sống, sống, đó mới là thứ giá trị nhất. Hít sâu một ngụm khí lạnh, Mã Dực quay đầu lại nhìn toàn bộ giang sơn rộng lớn đang chìm trong màn đêm u ám, trong giây lát liền giống như đem cảnh tượng thâm trầm giống như địa ngục chốn nhân gian phía sau quên đi mất.

.....
Thành Nghiễm Tông, pháo đài cuối cùng của Hoàng Cân quân.

Tường thành đã sụp đổ, cửa thành đã bị phá tan, sông hồ thành đã bị đắp bằng, Hán quân giống tựa như lang như hổ từ những chỗ khuyết của tường thành, từ cửa thành đã bị phá tan tràn vào như nước lũ, vó ngựa của kỵ binh Hán quân đã đạp lên đường cái băng lạnh của thành Nghiễm Tông, vô số tín đồ Hoàng Cân đang kêu gào, vùng vẫy tuyệt vọng.

Trương Giác vô lực dựa vào tường thành mà quy xuống, một miếng cờ rách đang bốc cháy phơ bay xuống trước mặt hắn, ánh lửa nóng bỏng hắt lên khuôn mặt Trương Giác, chỉ thấy hắn vẻ mặt thê lương, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt mờ mịt bất lực. Thua rồi, thực sự là thua rồi ! Mấy chục vạn đại quân đã bị thiêu rụi trong chốc lát, quá khứ huy hoàng đã thành gió thoảng mây bay, trời này vẫn là trời của triều Đại Hán, mặc dù đã đen tối gần như sụp xuống nhưng cuối cùng vẫn không sụp xuống được.

Ý trời như thế, sức người khó chuyển !

Hết rồi ! Trường giách trong lòng thoáng thở dài, đưa tay rút ra bảo kiếm, đặt trên cổ mình quét ngang.

“Đừng đại ca !” Trương Lương vội phóng đến, gắt gao ôm lấy cánh tay Trương Giác, gào khóc “Lưu lại núi xanh, sợ gì không có củi đốt, đại ca chúng ta bỏ chạy đi thôi !”

“Chạy ?” Trương Giác thê lương cười lên, lẩm bẩm nói “Chạy đi đâu bây giờ, phải chạy đi đâu bây giờ ? Thiên hạ rộng lớn, nhưng đã không còn có chỗ dung thân cho Trương Giác ta rồi ...”

Trương Lương nói : “ Đại ca, chúng ta đi Nam Dương, Nam Dương có Tám Trăm Lưu Khẩu của Mã Dục, nghe nói hồn cũng được lắm, còn công hạ quận trì Uyển Thành, đại ca là Đại hiền lương sư của Hoàng Cân quân, Mã Dục nhất định sẽ thuận phục người, đại ca, mau chạy đi thôi !”

“ Tám Trăm Lưu Khẩu ?”

Trương Giác cười khỏ, tám mươi vạn Hoàng Cân đều bại, chỉ Tám Trăm Lưu Khẩu thì có tác dụng gì được chứ ?

“ Đại ca, ngài không thể chết ! Thiên hạ này không thể không có ngài được !!”

Hai mắt Trương Giác bỗng trở nên lảng lệ, phát ra khí thế của chủ soái Hoàng Cân quân lần cuối cùng, hướng hai gã võ tướng bên người hét lớn : “ Trình Viễn Chí, Cao Thăng nghe lệnh !”

“ Có mặt tướng.”

Trình Viễn Chí cùng Cao Thăng gầm lên một tiếng, cao đầu bước đến.

Trương Giác hét lớn : “ Lập tức bảo hộ Tam tướng quân đột phá vòng vây, tiến về Nam Dương hội hợp cùng tám trăm tinh binh của Mã Dục tướng quân hội hợp, các người phụng lấy tam tướng quân làm chủ, mưu đồ đại sự.”

“ Tuân mệnh !”

Trình Viễn Chí, Cao Thăng hô vang một tiếng, ôm lấy Trương Lương đi.

“ Buông ta ra, các người là hai tên khốn khiếp, mau buông ta ra, ta muốn cùng chết một chỗ với đại ca, ta không đi, tuyệt không đi !!!”

“ Phốc !”

Trình Viễn Chí hung hăng đánh một quyền lên ót Trương Lương, Trương Lương ặc một tiếng rồi gục xuống ngất đi, Trình Viễn Chí mang Trương Lương vác lên vai, Cao Thăng chấp đao theo sau, hai người dưới sự bảo hộ của hơn trăm tên tinh binh cuối cùng lựa một góc tường thành có ít binh lính Hán quân xông ra.

Đưa mắt nhìn Trình Viễn Chí bảo hộ Trương Lương ẩn vào trong bóng tối, Trương Giác mới khẽ cười, đem bảo kiếm gác lên cổ quét ngang, máu tươi văng lên, một đại kiều hùng đã như thế mà ngã xuống.

.....

Đại đường huyện nha Tương thành.

Mã Dục đang đưa tay phía bên lửa sưởi ấm, Quản Hối, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương đứng ở hai bên.

“ Lão Bùi, thám mã phái ra sao rồi ?”

“ Đã phái ra 20 gã, tại mỗi phía không ngừng dò xét.”

“ Phái thêm 50 thám mã nữa, nhất định cần phải chú ý mật thiết động tĩnh xung quanh, đừng để cho Hán quân đánh đến một cái ứng phó không kịp !”

“ Tuân mệnh.”

“ Chu Thương, trật tự trong thành nhất định phải duy trì tốt, nhớ không được quấy nhiễu sự hoạt động của các huynh đệ, nhưng cũng không được để bọn họ nhiều loạn quân kỉ.”

“ Đại đầu lĩnh yên tâm, Chu Thương nhất định sẽ duy trì trật tự thật tốt.”

“ Lão Quản, nếu như nhân mã của Liêu Hóa, Bành Thoát đến, bảo bọn họ trước mắt tạm thời không cần vào thành, hãy ở ngoài thành đóng quân, mặt khác. Hãy từ quân khổ lấy lương thực cung cấp cho bọn họ.”

“ Tuân mệnh.”

“ Phái thêm người đem thợ rèn cùng thợ mộc cùng toàn bộ công tượng trong thành đều bắt lại hết, mặt khác đem mười mấy tên công tượng từ Uyển thành theo mang đến cho ta.”

“ Tuân mệnh !”

Ba người Quản Hợi rứt rứt lĩnh mệnh rồi đi, ba người vừa đi không lâu, Quách Đồ đã lén lén lút lút lấp ló ngoài cửa, trên mặt đầy vẻ siểm nịnh, hướng Mã Dục nói : “ Đại đầu lĩnh, tiểu nhân có trọng đại quân tình bẩm báo.”

Mã Dục ngẩng đầu lạnh lùng liếc Quách Đồ hỏi : “ Có quân tình gì ?”

Quách Đồ ngo qua ngo lại mấy tên lưu khấu hộ vệ hai bên, bày ra một bộ dạng sự tình trọng đại không thể nói với người ngoài, Mã Dục phát tay về phía mấy tên lưu khấu nói : “ Các người tạm thời lui xuống đi.”

“ Tuân mệnh, đại đầu lĩnh.”

Đưa mắt nhìn mấy tên lưu khấu ra khỏi cửa, Quách Đồ mới nhích lại gần, nhỏ giọng nói : “ Đại đầu lĩnh, cách Tương thành 50 dặm về phía Bắc có một tòa thành trì, tên gọi là Dĩnh Dương, chính là nơi Hán quân tích trữ quân lương, trong thành không nhưng lương thảo chất như núi, còn có rất nhiều binh khí trụ trọng, nếu như đoạt được thành này, việc lương thảo từ nay không còn lo lắng nữa.”

“ Dĩnh Dương ?” Mã Dục lạnh lùng nhìn Quách Đồ hỏi : “ Có bao nhiêu lương thực ?”

Quách Đồ nói : “ Tiểu mạch (gạo) mấy vạn hộc. Thịt khô mấy ngàn cân.”

Mã Dục lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Quách Đồ, thật lâu cũng không dời mắt, dần dần, sắc mặt Quách Đồ biến đổi, mồ hôi lạnh từ trán tràn chảy đầy, Mã Dục hừ lạnh một tiếng, Quách Đồ bị dọa trực tiếp quỳ xuống, khấu đầu như điên luôn miệng cầu xin : “ Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân không nên nói hoang, Dĩnh Dương thật có 2000 hộc tiểu mạch, 500 hộc hạt kê, còn có 300 cân thịt khô, những quân lương này là do một tay tiểu nhân kiếm kê nên nhớ rất rõ, tuyệt không dám có gì giấu diếm.”

“ Có gì lại gạt ta ?”

“ Dạ ...”

Hai tròng mắt Quách Đồ bắt đầu chuyển loạn, nhất thời không thể đáp lại.

Mã Dục hừ lạnh hét lên : “ Người đâu, đem thằng nhãi này trói lại cho ta !”

Hai tên lưu khấu nhanh chóng xông đến, không nói nhiều lời trực tiếp đem Quách Đồ quật ngã xuống, lấy đầu gối khóa chặt lại.

“ Lưu Nghiên đâu rồi ! ?”

Mã Dục hét vang, thân ảnh yếu diệu của Lưu Nghiên từ sau hậu đường nhanh chóng xuất hiện.

“ Dừng độc châm với thằng nhãi này !”

Lưu Nghiên nghe thế thoáng sững người, ngạc nhiên nói : “ Độc châm ?”

Mã Dục nhíu mày nói : “ Chính là loại Hoàng Phong Vĩ Thượng Châm, làm cho máu chảy ngược về tĩnh, trong vòng ba ngày làm cho người cực kì thống khổ, thân thể thu rút như trẻ con cho đến chết đấy, nhanh chóng dùng cho ta !”

“ Dừng !!!” Quách Đồ bị dọa cho hồn lìa cõi thể, như lợn bị thọc tiết kêu lên “ Đại đầu lĩnh tha mạng, đừng giết tiểu nhân !!!”

Mã Dục vẻ mặt không hề thay đổi, hướng Lưu Nghiên hét lớn : “ Còn đứng đó là gì ? Thi châm !”

Lưu Nghiên sợ đến giật cả mình, mặc dù không biết Mã Dục đang bày trò gì nhưng cũng không dám chống lại, chỉ đành cúi xuống bên cạnh Quách Đồ từ trong ống tay áo rút ra một cái ống trúc, từ đó lấy ra một cái ngân châm, trên huyết đạo sau đầu Quách Đồ day day một chút. Quách Đồ bị đè chặt trên đất, không nhìn thấy Lưu Nghiên động thủ, cũng không thấy ngân châm, chỉ cảm thấy có ánh sáng lóe lên bên khoe mắt đã bị dọa cho chết khiếp, thét lên : “ Đại đầu lĩnh tha mạng, tiểu nhân nói, tiểu nhân xin nói hết !!!”

Mã Dục lạnh lùng phát tay, Lưu Nghiên như trút được gánh nặng, thu châm đứng dậy.

Mã Dục tiến lên trước, đưa chân giẫm lên đầu Quách Đồ xát mạnh, Quách Đồ lại tru lên như heo bị thọc tiết.

“ Mau nói, tại sao lại muốn gạt ta ?”

Quách Đồ rên rĩ nói : “ Trên đường từ Tương thành đến Dĩnh Dương, cần phải đi qua một nơi gọi là Hứa gia trang, trong trang có 300 dũng sĩ, kiêu dũng dị thường, ngoài ta thống lĩnh có tên là Hứa Nhị, giỏi dùng một thành thiết chùy, nặng đến sáu mươi cân ! Là muốn ... là muốn ...”

Mã Dục hờ hững nói : “ Ta cuối cùng cũng chỉ là tặc khấu, không thể so với triều đình, người muốn dùng lương thảo của Dĩnh Dương để dụ ta để mượn sức Hứa Nhị cùng 300 dũng sĩ để diệt trừ, có đúng không ?”

Quách Đồ đập đầu lia lịa, luôn miệng cầu xin : “ Đại đầu lĩnh tha mạng, tiểu nhân đã biết sai rồi, lần sau không dám tái phạm nữa !”

Mã Dục lạnh lùng nói : “ Tội chết có thể miễn, tội sống khó thể tha ! Thi độc châm là phải làm, bất quá người cứ cách ba ngày có thể tìm Lưu Nghiên cô nương để đã thông máu huyết một lần, tất miễn trừ được thống khổ, tính mạng vô ưu, nếu dám có dị tâm một lần nữa, mặc dù chúng ta bị triều đình chém tận giết tuyệt, nhưng thiên hạ cũng sẽ chẳng có người nào cứu được tính mạng của người.”

“ Đại đầu lĩnh tha mạng a, tiểu nhân từ này về sau tuyệt không dám có dị tâm nữa, nếu trái lời sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh !”

“ Lưu Nghiên, thi châm !”

Lưu Nghiên nháy nháy mắt, khẽ miệng hiện lên một tia cười khế, nàng hiện tại đã đoán được dụng ý của Mã Dục liền đem một cây ngân châm tinh tế đặt lên sau cổ Quách Đồ rồi đâm vào, Quách Đồ chỉ cảm thấy sau cổ lạnh buốt, như bị một cơn gió lạnh đâm xuyên qua rồi lập tức phục hồi như cũ, lập tức biết độc châm đã đâm vào người không khỏi hiện lên vẻ mặt bị thảm.

Mã Dục lạnh lùng nói : “ Châm này chính là độc môn tuyệt kỹ gia truyền của Lưu Nghiên cô nương, thiên hạ hiện tại không ai có thể giải được, người nếu như không muốn chết, tốt nhất không nên giở trò quỷ gì, chỉ cần ngoan ngoãn làm việc cho Tám Trăm Lưu Khẩu, mỗi tuyệt không bạc đãi người.

Quách Đồ lồm cồm bò dậy, hữu khí vô lực đáp : “ Đồ ... nguyện xin dốc sức khuyển mã.”

Mã Dục nói : “ Được lắm, ta hỏi người, gã Hứa Nhị gì đó có phải chính là Hổ si Hứa Chữ ?”

Hứa Chữ cùng Diên Vi chính là hai thiếp thân bảo tiêu vào hàng nhất trong Tam quốc, nếu như bên người cũng có thể có hai viên hổ tướng như thế họ vệ thì cho dù thiên hạ rộng lớn cũng đáng giá đi một chuyến lắm, sau này cho dù gặp phải dạng ngư nhân như Lữ Bố, Quan Vũ cũng không phải lo lắng lúc đối mặt bị người ta chém cho rơi ngựa. Đối với võ nghệ của bản thân, Mã Dục còn tự biết rất rõ, bằng vào một thân man lực, bằng vào một cổ quyết tâm liều mạng không sợ chết, có lẽ có thể cùng loại nhân vật mặt lưu như Bùi Nguyên Thiệu đánh một trận lưỡng bại câu thương, có lẽ có thể cùng loại nhân vật ngoan độc như Quán Hối đánh một hai hiệp, dựa vào ám khí xuất kỳ bất ý đánh lén thậm chí còn có thể trảm sát loại nhất lưu võ tướng như Tôn Kiến, nhưng nếu như quả thực gặp phải loại siêu nhất lưu võ tướng như Lữ Bố, Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, chỉ sợ ngay cả nửa chiêu cũng chưa tiếp được đã bị chém cho bay đầu rồi.

Nếu như đây đúng là Hổ si Hứa Chữ, Mã Dục thực cũng muốn đi thử một chút vận may, mặc dù biết rõ khả năng chiêu lãm được loại nhất lưu mãnh tướng như Hứa Chữ là cực kì nhỏ, nhưng dù sao cũng phải thử một lần mới biết kết quả được, đúng không ? Cho dù chiêu lãm không thành cũng thì cũng không có tổn thất gì, cùng lắm thì mình vẫn tiếp tục làm lưu khấu, Hứa Chữ cuối cùng vẫn đề giành bán mạng cho Tào Tháo.

Còn nếu như thành công thì bên người chẳng phải có thêm một viên mãnh tướng, Mã Dục há có thể không động tâm sao ?

“ Hứa Chữ ?” Quách Đồ ngạc nhiên nói “ Quả thực là chưa từng biết rõ Hứa Nhị tên gì chỉ biết là trong gia đình xếp thứ hai, nhưng đích xác có danh hào là “ Hổ si”, bởi vì Hứa Nhị dũng mãnh như hổ nhưng tính tình trời sanh mộc nột (trung thực nhưng hơi dần), người trong vùng mới tặng cho danh hiệu “ Hổ si”.

Mã Dục kích động nói : “ Đúng, chính là hắn, ta nhất định phải đi gặp hắn một lần.

Quách Đồ biến sắc nói : “ Đại đầu lĩnh không thể làm thế được, Hứa Nhị dũng mãnh không ai có thể cản được, nếu đi sợ rằng rất nguy hiểm.

Gã này chuyển biến quả thực nhanh dữ a, vừa rồi còn mới định tính kế Mã Dược, đảo mắt đã vì an nguy của Mã Dược mà lo lắng, kì thật nói trắng ra hắn cũng chỉ nghĩ cho cái mạng nhỏ của hắn mà thôi, nếu như Mã Dược chết, đương thời sẽ chẳng ai có thể giải độc châm cho hắn thì chẳng phải chết chắc sao ! Trong mắt Quách Đồ, hiện giờ hắn cùng với Mã Dược đã là cùng đeo chung một cái ách rồi.

Trong lúc Quách Đồ đang khuyên can thì Bùi Nguyên Thiệu đột nhiên quay ngược trở lại, hướng Mã Dược nói : “ Đại đầu lĩnh, xảy ra việc rồi, có người giết mấy tên thám mã của quân ta, còn đoạt luôn cả ngựa.”

Mã Dược sắc mặt trầm xuống hỏi : “ Xảy ra chuyện gì ?”

Bùi Nguyên Thiệu đáp : “ Ba gã thám mã đi ngang qua một cái thôn trang, thấy một đàn trâu đang ăn cỏ ở ngoài trang, bèn muốn bắt về sung làm quân lương, không ngờ có một gã đại hán từ trong thôn chạy ra, chưa nói gì đã cung chùy ra đánh, chỉ một hiệp hai huynh đệ đã táng thân trên ngựa, còn lại một một vị huynh đệ đứng ở xa mới có thể bỏ chạy về thành báo tin.”

Quách Đồ biến sắc nói : “ Chỉ sợ đó chính là Hứa Nhị rồi.”

Mã Dược trầm giọng nói : “ Đáng ghét, dám dả thương huynh đệ của ta, lão Bùi, lập tức điểm lấy 200 tinh binh, cùng ta đi đến đó báo thù.”

“ Tuân mệnh !”

Quách Đồ vội vàng nói : “ Đại đầu lĩnh, Hứa Nhị dũng mãnh, không nên đối đầu mà hãy dùng trí mà bắt lấy !”

Mã Dược nói : “ Người có kế gì sao ?”

Quách Đồ nói : “ Hãy sai người ở trên đường đào một cái bẫy, rồi sau đó cho một tên đầu mục ra nặc chiến, giả vờ đánh không lại mà bỏ chạy, Hứa Nhị tuy dũng mãnh nhưng thiếu mưu trí, không biết đó là kế tất nhiên sẽ đuổi theo, vậy là có thể bắt được.”

Mã Dược nói : “ Hay lắm, vậy cứ theo kế này mà làm.”

.....

Hứa gia trang.

Hai cổ thi thể máu thịt bầy nhầy đã được người mang đến trong sân phơi nông phẩm của trang, một nhóm hương thân đang vây quanh quan khán, vừa xem vừa chỉ chỉ chỗ chỗ vào hai cổ thi thể, tất cả mọi người vang lên một trận bàn tán âm ỉ. Một gã tinh tráng hán tử đang quỳ thẳng một bên hai cổ thi thể, hán tử khoác chéo một cái áo choàng kiểu nhà sư, trước ngực nổi cuộn cuộn lên từng khối cơ cực kì bắt mắt, mắt hổ mày rậm, sát khí đằng đằng, chỉ bất quả giữa hai hàng chân mày toát ra một chút vẻ mọc nộ.

Một vĩ lão giả lớn tuổi râu ria bạc trắng tay chống quả tửu dậm chân thở dài.

“ Trọng Khang, người gây ra họa lớn rồi, đây là kỵ binh Hán quân, sao có thể giết được chứ ? Người không biết giết quan là tương đương với tội tạo phản sao ? Có sao lại giết chứ !”

Hán tử ậm à ậm ừ trả lời :” Chúng muốn đoạt trâu cày của ta, giống như loài giặc cướp, giết cũng đáng.”

“ Người còn cứng miệng nữa ! Ta ... ta đánh chết người cái đồ con cháu bất hiếu.”

Lão giả đại nộ, vung quả tửu lên đập xuống bờ vai rộng lớn của tinh tráng hán tử, hán tử cũng chẳng thèm né tránh, ưỡn thẳng vai chịu đòn, chỉ nghe một tiếng rắc vang lên, quả cón của lão tửu đảo gây đôi làm hai đoạn.

Hán tử toét miệng cười, gãi gãi đầu hàm hậu nói : “ Cha (ở đây nguyên âm xưng hô là vậy, không phải là sửa từ phụ thân ^^), muốn quất thì quất, nhưng cần một cây mộc côn cứng hơn một chút, cần thận kéo làm bị thương hai tay của lão nhân gia ngài.”

“ Ta ... ta ...”

Lão nhân tức đến nổi giậm chân vung tay, đang không biết xử trí thế nào thì một gã tráng đinh vội vội vàng vàng chạy vào hướng lão nhân nói : “ Lão thái gia, đại sự không ổn rồi, đại đội Hán quân đánh đến rồi !

Chắc là Nhị trang chủ giết Hán quân, chọc giận Hán quân trưởng quan, lần này nhất định là suất quân đến báo thù đấy !”

Lão nhân thở dài nói : “ Mọi chuyện xong thật rồi, giờ phải làm thế nào đây, giờ phải làm thế nào đây !”

Hán tử phiên thân đứng dậy, chụp lấy một thành đại chùy dài hung tợn nói : “ Không cần phải kinh hoảng, con đi xem một chút rồi quay lại.”

Lão nhân hét lên : “ Người muốn đi đâu ?”

Hán tử đáp : “ Đã không thể dung với quan phủ, thì giết sạch hết đám Hán quân này, lên núi làm thảo khấu thôi !”

“ Ngu ngốc !” lão nhân tức giận nói : “Quả thực hồ đồ ! Người đâu, đem tên nghịch tử này trói lại cho lão phu, rồi dắt lại đây hai con thêm hai con ngựa, đồng thời mang đến cho Hán quân, là sống hay chết hãy để cho Hán quân phát lặc.”

.....

Mã Dục suất 200 kỵ binh cùng với Quản Hối, Bùi Nguyên Thiệu và Quách Đồ vừa mới đến bên ngoài Hứa gia trang, chưa kịp sai người nạch chiến thì đã thấy cửa trang mở rộng, gần trăm tên nghĩa dũng binh âm ầm kéo ra, bày thành trận thế ở ngoài trang, tiếng trống vang lên, một vị lão gia râu tóc bạc trắng một tay dắt hai con ngựa, một tay áp giải một gã tinh tráng hán tử đi đến.

Ánh mắt Mã Dục lập tức rơi lên người gã tinh tráng hán tử, bản năng cảm thấy một mối nguy hiểm cường đại. Trương kỳ du tẩu bên bờ sinh tử, không những bồi dưỡng cho Mã Dục tính cách máu lạnh tàn nhẫn đồng thời cũng tạo cho hán tử nhạy cảm với những mối nguy hiểm ! Hán tử này mặc dù vẻ mặt mộc nột, hai tay bị trói ngược, nhưng tạo cho Mã Dục một cảm giác như là một con hùng sư đang bị nhốt trong lồng, chỉ cần vừa thả ra tự nhiên một cái chỉ sợ ngay cả trời cũng có thể bị hán tử xé thành mảnh vụn.

Quách Đồ thúc ngựa đi lên, nói nhỏ vào tai Mã Dục : “ Đại đầu lĩnh, lão giả đó tiểu nhận biết, đó chính là Hứa viên ngoại, còn hán tử nọ chắc chắn là Hứa Nhị rồi, chỉ không rõ bọn họ vì sao lại có hành động như vậy nữa ? Quả thực làm người sinh nghị, đại đầu lĩnh cần cẩn thận đề phòng một chút để tránh có trá.”

Trong lúc Quách Đồ đang nói , lão giả đột nhiên phát ra một tiếng ngạc nhiên, hướng Quách Đồ nói : “ Đây không phải là Quách Đại nhân sao ?”

Quách Đồ vội ho khan một tiếng, trên mặt nổi lên một nụ cười, ngồi trên ngựa chấp tay nói : “ Hứa viên ngoại lâu ngày vẫn khỏe chứ ?”

Lão giả nói : “ Cám ơn Quách đại nhân quan tâm, lão phu vẫn khỏe, chỉ là tiêu khuyến không hiểu chuyện, giết chết quan quân dẫn đến họa sát thân, nay lão phu trối lại mang đến đến trước quan quân để cho tướng quân xử trí, muốn chém muốn giết cũng được, lão phu tuyệt không có nửa câu oán trách, chỉ mong tướng quân thương cho bách tính vô tội trong tráng, đừng trách phạt đến họ.

“ A ... Cái này ...” Quách Đồ nhất thời không biết nói sao, chỉ đành quay đầu nhìn Mã Dục nói : “ Còn mời tướng quân đình đoạt.”

Lão giả nói : “ Vị tướng quân này nhìn lạ quá, không biết xưng hô như thế nào ?”

Mã Dục khẽ chỉnh giọng lại, đang muốn hồi đáp thì bên cạnh Quản Hối đã cướp lời : “ Lão già kia nghe đây, đại đầu lĩnh nhà ta chính là hậu nhân của Phục Ba Tướng quân Mã Viện, đại đầu lĩnh của Tám Trăm Lưu Khẩu !”

“ Hậu nhân của Phục Ba Tướng quân ?” Lão giả gật gật đầu, ban đầu nét mặt rất tốt, nhưng vừa nghe nửa câu sau của Quản Hối, lập tức sắc mặt đại biến nói : “ Đại đầu lĩnh Tám Trăm Lưu Khẩu ? Đây ... không phải là dư nghiệt Hoàng Càn sao ? Nguyên lai không phải là Hán quân mà là đám dư nghiệt Hoàng Càn ! Lão phu thiếu chút nữa thì làm hỏng đại sự rồi !”

Mã Dục trong lòng tức giận thiếu chút nữa thì rút cả ngựa ! Giận đến mức hận không thể chém Quản Hối đánh chết quách cho rồi, mẹ nó chứ, ít nói hai câu thì chết người sao ? Quách Đồ ở bên cạnh cũng buồn bực vỗ trán, bày ra một bộ dạng bất đắc dĩ vì hỏng việc lớn.

Nhìn thấy sự khác lạ trong vẻ mặt của Mã Dực và Quách Đồ, Quán Hợi vẫn ngơ ngác không hiểu nói : “ Ặc, chẳng lẽ tả nói sau gì sao ?”

Phía bên kia lão giả đã kêu to : “ Bọn này là tặc khấu không phải Hán quân, con hãy nhanh quay trở lại !

Hán tử thành thật, lại rất kính sợ gia phụ, lúc ấy liền không dám chậm trễ, cứ để hai tay trời sau như vậy mà chạy về lại.

Mã Dực thở dài, vốn là một cơ hội cực tốt có thể bình không thấm máu bắt sống Hứa Trữ cứ vnhư vậy đã bị tên ngu ngốc Quán Hợi không không làm hỏng mất rồi ! Hiện tại chỉ có thể lấy lùi làm tiến, trước bắt lấy Hứa lão đầu, sau đó mới lấy đó mà uy hiếp Hứa Chữ, chẳng lẽ còn không thể bắt Hồ si thần phục được sao.

Mã Dực quyết định ngay lập tức, thúc ngựa xong đến lão giả.

Ai dè lão giả nọ mặc dù lớn tuổi, nhưng trời sinh tính tình hung hãn, thấy Mã Dực thúc ngựa huy đao đến, dĩ nhiên không sợ mà còn hét lên cầm trong tay nửa thanh quả trượng nhắm vào ngực của Mã Dực mà đâm đến, miệng thì hét lớn : “ Tặc khấu đừng tưởng càn rỡ, hãy tiếp lão phu một trượng !”

Mã Dực từ trên lưng ngựa khom người xuống, vươn tay ý muốn bắt sống lão giả không ngờ lão đầu này lại hung hãn như thế, thiếu chút nữa bị đâm một cái ứng phó không kịp, trong lúc nguy cấp, Mã Dực theo bản năng đổi chưởng thành trảo, bắt chặt lấy nửa thanh quả côn của lão đầu, lúc này chiến mã đã phóng đi rất nhanh, dưới tác dụng của quán tính, thanh quả côn thanh ra đâm ngược trở lại, phốc một tiếng đã xuyên thủng lồng ngực của lão giả, xuyên thẳng ra sau lưng.

Mã Dực cũng không ngờ có kịch biến như thế, bèn vội vàng buông tay ra, đến khi chiến mã phong qua, quay đầu lại đã thấy lão giả quy xuống, nửa thanh quả côn xuyên ra từ lồng ngực giữ cho không ngã xuống, máu tươi nường theo quả côn chảy dài xuống đất.

DM, thực là một lão đầu quật cường ! Mã Dực trong lòng thầm than, chợt nghe phía sau vang lên một tiếng hô vang như tạc đạn : “ Cha !!!”

“ Tặc tử khốn kiếp, trả mạng của phụ thân ta lại đây !!”

Lỗ tai Mã Dực bị chấn cho ong ong cả lên, quay đầu lại, chỉ thấy Hứa Chữ đã giựt đứt dây trời, đang phóng đến hần như một con báo săn, hai mắt tròn tròn, vẻ mặt dữ tợn, tóc dài xỏa ra tán loạn phiêu đang như bờm của một con hùng sư, hình dạng cực kì kinh người.

Mã Dực trong lòng buồn bực, thúc ngựa chạy đi.

“ Tặc tử đừng hòng chạy !”

Hứa Chữ hét lớn một tiếng, từ trên mặt đất tùy tiện nhặt lên một cành cây khô phóng đến Mã Dực.

“ Véo !”

Mã Dực chỉ nghe sau đầu có tiếng xé gió vang lên, bản năng nghiêng đầu tránh, một vật gì đó không ngờ như tên nhọn xẹt ngang qua mặt hần, đâm thẳng vào ót của chiến mã, Mã Dực nhìn kĩ lại không ngờ chỉ là một cành cây khô, trong lòng nhất thời giật mình hoảng sợ. Mẹ nó gã này là người hay là quỷ vậy ? Tùy tiện nhặt một cành cây ném ra đã có thể lợi hại như tên bắn rồi ! ?

Mã Dực đang cả kinh thì chiến mã đã hi vang một tiếng bi thảm, nửa đường rẽ sang bên trái phong đi, nhất thời giật ra một khoảng cách với Quán Hợi và 200 lưu khấu ! Mã Dực ra sức lắc chặt cương ngựa, muốn cưỡng hành thay đổi về hướng cũ, nhưng không ngờ chiến mã trong lúc trọng thương dương như đã phát cuồng, cứ nhắm thẳng phải trước mà đâm đến ...

“ Đại đầu lĩnh coi chừng ám khí !”

Lúc này, Quán Hợi cùng Bùi Nguyên Thiêu mới thốt được lời ra khỏi miệng. Suất lĩnh 200 lưu khấu xung qua tiếp ứng Mã Dực, mà 300 nghĩa dũng binh của Hứa gia trang cũng đã hò hét xung qua chuẩn bị tiếp ứng Hứa Chữ.

Bùi Nguyên Thiệu người nhẹ ngựa nhanh, xông đến Hứa Chữ trước nhất, gã này cũng không cần biết lợi hại thế nào, hét lớn một tiếng vung đao chém ta, miệng hét vang : “ Tặc tử chó xù cuồng, Bùi Nguyên Thiệu đây !”

“ Biến xuống đi !”

Hứa Chữ vùn chạy như cũ, không thèm né tránh, cũng chẳng quay đầu lại, giống như là có mắt ở sau lưng, tay vung ngược lại bắt gọn trường đao của Bùi Nguyên Thiệu, sau đó phát lực hất một cái, cả thân hình Bùi Nguyên Thiệu khời khời bị nhấc lên, văng trên không trung xa đến mấy trượng mới nặng nề rớt xuống

Cú té này cũng đau dữ đây, Bùi Nguyên Thiệu sững sờ rơi xuống tạo thành cả một cái hố to, cả nửa ngày trời cũng không thấy bò dậy, có điều mạng nhỏ tính ra vẫn còn, xem như như là may mắn trong bất hạnh vậy. Nếu không phải là Hứa Chữ vội vàng đuổi theo truy sát Mã Dục, chỉ sợ mười tên Bùi Nguyên Thiệu cũng không đủ cho Hứa Chữ chém.

Hứa Chữ đem Bùi Nguyên Thiệu từ lưng ngựa ném xuống, sau đó giữ lấy cổ ngựa túng thân nhảy lên đã chiếm chế cười trên lưng ngựa, sau đó hai chân hung hăng vỗ vào bụng ngựa, thúc ngựa điên cuồng đuổi theo hướng Mã Dục. Quân Hối suất 200 người vất vả chạy tới thì thấy Hứa Chữ đã chạy mất hút, mà đại đầu lĩnh cũng đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Quách Đồ lo lắng đến mức nhảy dựng cả lên, mẹ ơi, nếu như Mã Dục mà chết, chỉ sợ mạng nhỏ của hắn cũng xong mất, hắn lúc ấy lo đỏ cả mắt, rống lên : “ Quân đầu lĩnh nhanh mang 100 người chạy theo tiếp ứng Đại đầu lĩnh, Bùi đầu lĩnh mang 100 người còn lại ngăn cản nghĩa dũng binh của Hứa gia trang, tuyệt không để bọn họ đến tiếp ứng Hứa Chữ, nếu không tính mạng Đại đầu lĩnh xong hết đó.”

.....
Thành Nghiêm Tông.

Thành trì đã phá, Hoàng Cân đã diệt, toàn bộ thành Nghiêm Tông thây phơi khắp nơi, máu chảy khắp chốn, mười vạn Hoàng cân tin đồ chỉ trong một đêm đã bị chém tận giết tuyệt ! Bước qua một cái phế khu, vượt qua một con đường đầy máu, Chu Tuyền sắc mặt âm trầm dưới sự hộ vệ của chư tướng leo lên tường thành tàn tạ của thành Nghiêm Tông, đưa mắt nhìn lại, trong thành khói lửa chưa tắt, nơi nơi đều là phế tích.

Một tòa thành thị để hưng thịnh có lẽ cần mấy trăm năm tích lũy mới được, nhưng để tàn phá chỉ cần một lần chiến tranh mà thôi !

Chu Tuyền trầm trọng giẫm lên một viên gạch của tường thành, lạnh lùng nói : “ giặc Hoàng Cân ... đã diệt hết rồi !”

Tào Tháo đi theo phía sau Chu tuyền cũng sắc mặt âm trầm, nghe Chu Tuyền nói thế, đôi mắt nhỏ dài lóe lên một tia dị sắc, Hoàng Cân tặc tất nhiên đã diệt hết, nhưng thiên hạ phỉ hoạn chỉ mới vừa bắt đầu! Hán quân mặc dù kiêu dũng thiện chiến, nhưng nếu như triều đình chỉ cứ chém cứ giết, chỉ sợ dân sinh điêu tể, quốc lực bị bại mà thôi.

Chu Tuyền quay đầu lại, hướng chư tướng mỉm cười, nói vang : “ Hoàng Cân đã diệt, chư tướng có công rất lớn, ta sẽ thượng tấu thiên tử bẩm báo công tích của chư vị, tất cả đều sẽ có phong thưởng.”

Nhóm người Tào Tháo đồng loạt nói : “ Đa tạ tướng quân đề bạt !”

Chu Tuyền thần sắc chợt biến, lạnh lùng nói : “ Hoàng Cân đã diệt, đại quân hao phí tiền lương rất lớn, không thể tiếp tục ở lâu Ký Châu, không lâu sẽ khởi hành quay về Lạc Dương, nhưng các quận Ký Châu đều tao phải chiến loạn, Thái thú, huyện lệnh đều đang khiếm khuyết, vả lại phỉ hoạn tác loạn rất dữ, không thể không đề phòng, cần phải có tướng đắc lực trấn thủ ?

Nhóm người Tào tháo nói : “ Xin nghe tướng quân an bài.”

Chu Tuyền nói : “ Mạnh Đức hãy tạm lĩnh chức Đô úy Nghiêm Bình.”

Tào Tháo trong lòng cực kì vui mừng, trên mặt lại bất động thanh sắc nói : “ Tuân mệnh.”

Chu Tuyền lại nói : “ Huyền Đức hãy tạm lĩnh chức Huyện úy Bình Nguyên.”

Lưu Bị đáp : “ Tuân mệnh.”

Chu Tuyền hướng Viên Thiệu lạnh nhạt nói : “ Bổng Sơ là hậu nhân danh môn, sẽ cùng bốn tướng hồi triều, thiên tử sẽ có phong thưởng khác.”

Sau lưng Lưu Bị, đại hán mặt đen trơn tròn hai mắt đang muốn tiến lên lí luận thì bị đại hán mặt đỏ ngăn lại, dùng sức thoát ra cũng thoát không được, chỉ đành buồn bực hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Chu Tuyền lạnh lùng nói : “ Hai vị khi nhậm chức hãy chiêu mộ thêm nghĩa dũng binh, ngày đêm thao luyện, tất tâm trừ giặc cướp, đến khi tân nhiệm thái thú, huyện lệnh đến nhậm chức cũng cần phải hết sức phụ tá không được có sai sót.”

Tào Tháo, Lưu Bị cùng nói : “ Nhất định ghi nhớ tể quân phó thác, không dám may mảy giải đãi !”

Đến khi Chu Tuyền, Viên Thiệu cùng Tào Tháo đi xa, đại hán mặt đen mới không nhịn được nữa hướng đại hán mặt đỏ nói : “ Nhị ca vì sao lại cản đệ ? Gã Viên Thiệu đó vừa không có chiến công, lại chẳng có tài cán, dựa vào cái gì mà được thiên tử phong thưởng riêng ? Ngay cả gã Tào Tháo cũng được phong là Đô Úy Nghiễm Bình, đại ca vừa là hậu nhân của Trung Sơn Tĩnh Vương, vừa lại trừ giặc có công, có nào lại chỉ được chức Huyện úy Bình Nguyên nhỏ nhỏ chứ ?”

Lưu Bị vội vàng biến sắc nói : “ Tam đệ tâm mờ, không được hồ ngôn loạn ngữ.”

Đại hán mặt đen tức giận nói : “ Đại ca có thể nhịn được, tiểu đệ lại không thể nuốt trôi cục tức này !”

Lưu Bị thở dài nói : “ Đại ca như thế nào mà không biết Chu Tuyền thiên vị, nhưng Viên Thiệu, Tào Tháo đều là hậu nhân quan hoạn, có căn cơ trong triều, chúng ta không thể nào bì được. Tam đệ nếu trong lòng không vừa ý, đại ca bỏ chức Huyện úy Bình Nguyên này cũng được, ba huynh đệ chúng ta trở về quê nhà, rồi tính toán làm việc khác cũng được.”

67. Chương 68: Cổ Chi Ác Lai

“ Tặc tử đừng hòng chạy, nạp mạng lại đây !”

Hứa Chử điên cuồng thúc ngựa rượt theo, hô to gọi nhỏ, sờ soạng khắp nơi trên lưng ngựa tìm một vật để có thể làm ám khí, nhưng tìm mãi cũng không có, cuối cùng trực tiếp cúi xuống giắt phăng yên ngựa, từ xa ném thẳng đến sau đầu Mã Dục. Mã Dục nghe thấy tiếng xé gió vang lên, vội vàng né qua một bên, nhưng còn chưa kịp né thì đã nghe một tiếng “ bốp” vang lên, mảnh yên ngựa do Hứa Chử ném ra đã văng trúng đầu hắn, may mắn là hai người cách nhau rất xa cho nên lực ném cũng đã hết, chỉ làm sưng lên một cục bự chứ người không có vấn đề gì.

Mã Dục thầm hô hên quá, nhưng vận may của hắn cũng chỉ được đến thế, chiến mã vốn đã thân mang trọng thương, chỉ dựa vào sự phát cuồng mà chạy ngược, bây giờ do mất máu quá nhiều nên bước chạy cũng dần dần chậm lại.

Mã Dục thấy thế không khỏi hít sâu một hơi, nếu bây giờ mà bị gã Hứa Chử ma quỷ đó đuổi kịp, chỉ sợ hắn có mười cái đầu cũng không đủ cho gã đó vụn, Hứa Chử không giống như Bùi Nguyên Thiệu, cùng gã ta liều mạng còn không phải là tìm chết sao ? Quay đầu lại nhìn chỉ thấy Hứa Chử cưỡi ngựa không yên điên cuồng đuổi theo, gã này thân thể to cao, chiến mã đang cưỡi mặc dù đã bị đè cho sùi bọt mép nhưng tốc độ cũng không giảm !

“ Hí !!!!”

Ngựa của Mã Dục cuối cùng cũng kiệt sức ngả đầu hí thảm lên rồi ngã xuống, đem Mã Dục hất văng đi. May mắn trời không tuyệt đường người, lúc này đã chạy đến dưới một cái sườn núi, Mã Dục thê thảm bò dậy, cũng không màng quay đầu lại nhìn, hai tay hai chân leo lên sườn núi.

“ Tặc tử đừng hòng chạy ! Nạp mạng lại đây !”

Hứa Chử cũng rượt theo không tha, thấy sườn núi dốc ngược chiến mã không thể nào leo lên được, liền bỏ chiến mã xuống leo bộ lên núi đuổi theo, mà lúc này, Quân Hối mang theo 100 người thì còn cách xa cả

trăm bước, căn bản vô phương viện thủ, chỉ có thể mở to mắt nhìn Mã Dược bò loạng quạng trốn lên núi, Hứa Chữ thì điên cuồng đuổi theo không ngừng.

Mã Dược võ nghệ không cao, nhưng sức lại dai, hơn nữa trong lúc suất lĩnh lưu khẩu rong ruổi khắp nơi thì cũng luyện được một thân thể lực cường hân, nhờ đó khi leo lên núi lại có thể tăng thêm khoảng cách với Hứa Chữ, làm cho Hứa Chữ nóng đến mức hét vang không ngừng, chụp loạn lấy cành khô đá vụn trên núi liều mạng ném về phía Mã Dược, nhưng Mã Dược cuối cùng cũng nhờ vào thể núi và cây cối yểm trợ có thể kịp thời né tránh hết.

Đối diện với uy hiếp sinh tử, tiềm năng của Mã Dược được phát ra một cách triệt để. Mặc dù thể núi dốc đứng hung hiểm, nhưng cũng có thể leo lên nhanh như bay. Hứa Chữ mặc dù không có cách nào đuổi kịp, nhưng Mã Dược muốn bỏ rơi hắn cũng không phải là việc dễ dàng, Hổ si cuối cùng vẫn là Hổ si, đã quyết định làm một điều gì thì hắn chỉ có chết mới ngừng.

Trong cuồng loạn, Mã Dược cũng không biết đã chạy được bao lâu, chỉ biết leo lên càng cao thì thấy cây cối càng rậm rạp, cũng không phân biệt được đông tây nam bắc, chỗ nào là lối trở lại, lúc này trong đầu hắn cũng đã không tính được cái gì nữa, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, đào mạng. Tiếng cành cây gãy rầm rã vang lên ở sau lưng vẫn bám dai như đĩa, Mã Dược không cần quay đầu lại cũng biết chính là tên Hổ si Hứa Chữ vẫn đang đuổi theo đến bây giờ.

Gắng sức đu lên một mỏm đất, Mã Dược đã mệt thở như chó, không chịu nổi nữa phải dừng lại chống gối thở dốc, dùng sức hít sâu một hơi không khí tươi mới để giảm bớt một chút mệt mỏi trong người, mẹ nó, Marathon ở Hi Lạp cổ đại không phải là chạy so với hắn càng nhanh càng xa hơn sao ?

Cách đó không xa lại xuất hiện bóng dáng Hứa Chữ, lúc này cũng đã thở phì phò như trâu, bước chân lê lét nhưng vẫn bám chết không tha, tràn đầy khí khái quyết đuổi theo Mã Dược đến tận chân trời góc bể cũng không buông tha. Người có tính cách đơn giản thường thường cũng là người có ý chí rất kiên nghị, một khi đã quyết định việc gì thì mười con trâu cũng không kéo chuyển lại được, Hổ si không thẹn với Hổ si a.

Me nó, không chạy nữa, lão tử cùng người liều mạng ! Mã Dược ngồi bệch xuống đất, thầm nghĩ nếu mà chạy tiếp nữa thì hắn chắc chắn cũng sẽ mệt đến chết giống như Marathon thôi, trước sau đều là chết, vậy còn chạy làm quái gì ! ? Còn không bằng liều mạng với Hứa Chữ một trận, chí ít có thể chết thống khoái một chút

(ND : thằng tác giả này chắc nhầm lẫn, Marathon là tên vùng đất chứ không phải tên người).

Mã Dược từ bên gờ núi nhỏ lấy hai khối đá vỡ, mỗi tay một hòn, uy phong lẫm liệt đứng trên sườn núi chờ Hứa Chữ xông lên liều mạng đánh một phen.

“ Gàoo !!”

“ Gàoo ... !!!”

Ngay tại lúc đó, Mã Dược chợt nghe phía sau vang lên hai tiếng gầm vang cực lớn, một mùi giẻ rách bị đốt cháy (chú của tác giả : người xưa truyền rằng, khi con hổ xuất hiện sẽ phát ra mùi giẻ rách bị đốt cháy) chỉ trong chốc lát bao trùm cả sườn núi, vừa quay đầu lại, chỉ thấy khóe mắt lóa lên, hai đường kẻ trắng lớn đã từ bụi rậm phóng mạnh ra, như một cơn gió lớn hướng Mã Dược phóng qua.

Mã Dược chấn kinh, vội vàng lùi lại một bước dấn sát vào sườn núi, thầm nghĩ cái này đúng là nhà rách gặp mưa đêm a, một tên Hổ si đã đủ cho hắn nộp mấy cái mạng rồi, bây giờ lại phóng ra hai con hổ hàng thật giá thật , cho dù hắn là mạng số con gián, sinh ra chín cái mạng, chỉ sợ cũng sống không nổi kiếp này.

Ngay tại lúc Mã Dược nghĩ là chết chắc thì hai cái bóng trắng bự kia cư nhiên lại thay đổi dã tính, đối với Mã Dược nằm sát một bên lại dường như không thấy, cước bộ không có ngừng lại mà trực tiếp vòng qua hai bên phóng đi, hướng theo còn đường Mã Dược vừa leo lên mà chạy xuống, Mã Dược không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, nhìn bộ dạng phóng chạy của hai con hổ này dường như cũng chật vật không kém gì hắn, chẳng lẽ cũng là đang chạy đào mạng sao ?

Trong lúc Mã Dược còn đang kinh nghi thì hai con hổ nọ đã nghênh đầu đụng phải Hứa Chữ đang đuổi lên. Hứa Chữ đang cầm đầu chạy lên núi, vừa ngẩng đầu lên chợt thấy trước mắt lóa lên, hai con hổ đã ép gần xuống đầu hắn, đuổi ra vuốt hổ vừa sắc lại vừa nhọn, chập chờn hàn mang sắc bén, Hứa Chữ không khỏi

cả kinh, bản năng phóng người nhảy lên, trên không trung liền vươn tay trái ra túm lấy da đầu một con hổ, tay phải cũng vùng ra quyền đầu to cứng, như mưa sa gió giạt đập xuống đỉnh đầu con hổ.

“ Grào ... !!!”

Con hổ kia chỉ gầm lên một tiếng rồi liền bỏ chạy mất hút, con hổ còn lại thì cùng Hứa Chử quần với nhau thành một khối, lăn mấy vòng xuống đất, lập tức bị thân hình to béo hùng tráng cuời lên trên lưng, mặc dù ra sức giãy giụa nhưng không thể nào thoát khỏi, chỉ đành vùng hổ trào điên cuồng cào cấu mặt đất bên dưới, trong chốc lát liền đào ra một cái hố lớn, mà thiết quyền của Hứa Chử vẫn giáng xuống đỉnh đầu nó như mưa, dần dần con hổ không có bất kì cử động nào nữa.

Cho đến khi con hổ hoàn toàn không còn nhúc nhích tí nào, Hứa Chử mới thu quyền dừng tay, trên sườn núi, Mã Dược đã đứng ngậy người ra, thiếu chút nữa cả chạy đào mạng cũng quên mất ! Đến khi Hứa Chử bỏ lại con hổ một lần nữa leo lên đuổi theo thì hần mới kinh hô lên, đang lúc chuẩn bị cướp đường bỏ chạy thì lại vang lên một tiếng hét lớn như sấm nổ, lại là gần trong gang tấc.

“ Thằng khốn nạn kia, cố gì lại đả thương gia súc của ta !

Mã Dược cả kinh quay đầu lại, không biết từ lúc nào thì không xa bên cạnh đã xuất hiện một gã đại hán, thân cao chín thước có thừa, tướng mạo xấu xí, bộ dạng gần giống như con khỉ đột King Kong trong phim của Hollywood, muốn bao nhiêu hung ác có bấy nhiêu hung ác, gió núi lẫm liệt thổi tung bay bộ da thú đang khoác trên người, lộ ra bên dưới lớp da thú là một bộ lông đen rậm rạp, Mã Dược trong đầu chợt lóe lên một cái ý niệm, mẹ nó gã này còn là con người sao ?

Hứa Chử đang cảm đầu chạy lên cũng bị tiếng hét lớn như sấm nổ này dọa nhảy dựng cả lên, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thì lại thấy có nhiều thêm một gã đại hán giống như hung thần ác sát, trực giác của người luyện võ làm cho hần cảm thấy mùi nguy hiểm cực độ, lập tức trong mắt hiện lên vẻ nghiêm trọng, bước chân dừng lại, bắt đầu ngưng thần giới bị.

Hứa Chử không trả lời, đại hán nọ càng tức giận quát : “ Thằng khốn nạn kia, hỏi người đó, tại sao lại đả thương gia súc ta hả ?”

Hứa Chử buồn bực nói : “ Rõ ràng là dã thú núi rừng, sao lại thành gia súc chứ ?”

Ác hán tức giận nói : “ Mỗ nói thế thì chính là như thế.”

Hứa Chử càng tức giận hơn nói : “ Thực là hồ ngôn loạn ngữ, chộc giận ông lên, đem mày đánh chết luôn bây giờ !”

Ác hán tức giận đến cực điểm, hét lớn nói : “ Thằng nhãi đáng ghét, đã đánh thương gia súc của ta còn dám mở miếng mắng chửi, đừng có chạy, nhận lão tử một quyền !”

Ác hán nọ vừa chửi vừa từ sườn núi xông xuống.

Hứa Chử cũng không chịu yếu thế, phóng lên nghênh đòn, miệng cũng chửi vang : “ Có ngon thì nhào vô đây, gia gia sợ người sao ?”

Chỉ một thoáng, hai gã đàn ông đã nghênh đầu nhau, đều vùng quyền đánh cùng một lúc, trên không trung va chạm mãnh liệt, sau một tiếng trầm muộn, ác hán chỉ lùi về sau hai bước, Hứa Chử thì vì là từ phía dưới xông lên, chịu thiệt về địa thế, hơn nữa đã đuổi theo Mã Dược gần nửa ngày, thể lực đã cạn, sau một kích bị lẫn lộn về sau gần chục bước mới dừng lại được.

Mã Dược đứng trên sườn núi chứng kiến hết thấy, mắt không khỏi sáng lên, mẹ nó, nếu như bên người có tên ác hán này bảo hộ thì còn phải sợ Hứa Chử nữa sao ?

.....

Tương thành, hậu đường huyện nha.

Bùi Nguyên Thiệu hùng hùng hổ hổ nói : “ Đại đầu lĩnh sống chết chưa biết, lão già này lại dung túng con cái hành hung, còn cứu lão làm gì chứ ? Theo ý ta, một đao chém phát cái đầu lão là xong !”

Quách Đồ nhíu chặt mày, biết rõ cùng tên mãng hán này khó mà giảng đạo lý cho rõ được, đành ra vẻ không thấy, tiếp tục biểu diễn tán dương y thuật thần kỳ của Lưu Nghiên, chỉ thấy bàn tay nhỏ của Lưu Nghiên lật trở như bay, đem lồng ngực bị toét ra của Hứa lão đầu may lại, kim chỉ xuyên tới xuyên lui, di chuyển như mây bay nước chảy, nhẹ nhàng thoải mái, đơn giản như may quần áo. “ Xong rồi.” Lưu Nghiên khẽ cười, Trâu Ngọc Nương đứng bên cạnh đã bừng sắn qua một thau nước, Lưu Nghiên đưa ngọc thủ vào trong thau rửa sạch rồi nói với Quách Đồ : “ Tiên sinh hãy sai người trói chặt tay chân, người bị thương khi tỉnh lại sẽ cảm thấy đau đớn kịch liệt, nếu như để cử động mạnh gây ảnh hưởng đến vết thương thì thân tiên cũng khó mà cứu được .”

Quách Đồ ngạc nhiên nói : “ Mổ xẻ lồng ngực đau đớn như thế, Hứa viên ngoại đều chịu nổi, nhưng chỉ chịu thêm một chút đau đớn thì lại nhịn không được ? Đồ thực rất khó hiểu.”

Lưu Nghiên khẽ cười nói : “ Tiên sinh có điều chẳng biết, trước khi phẫu thuật, tiểu nữ đã cho Hứa viên ngoại uống ma phí tán (thuốc gây mê) cho nên không cảm thấy đau đớn, nhưng không lâu sau được lực của ma phí tán sẽ hết, nhưng đau đớn của vết thương vẫn còn cho nên cần phải trói tứ chi, đừng cho cử động để tránh xúc động vết thương.”

Quách Đồ nghi hoặc hỏi : “ Ma phí tán ?”

Lưu Nghiên nói : “ Ma phí tán là một loại phương thuốc do gia sư nếm trăm loại thảo dược tìm ra, người bệnh ăn vào có thể ngủ thoải mái không cảm thấy đau đớn , xẻ thịt trị thương cũng giống như là xảy ra trong mộng.”

Quách Đồ cảm thán : “ Y thuật của tiểu tỷ thực kì diệu, còn hơn cả Biển Thước, làm người ta phải ngưỡng mộ không thôi.”

Lưu Nghiên mỉm cười cùng Trâu Ngọc Nương rời đi, Quách Đồ lúc này mới tỉnh người, cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh, Lưu Nghiên y thuật tinh diệu như thế, mổ xẻ lồng ngực cứ như là may quần vá áo, quả thực thế gian hiếm có, nghĩ lại độc châm đâm vào người càng không phải là chuyện đùa được ! Nghĩ đến đây, Quách Đồ lại sợ toát mồ hôi lạnh, từ giờ không dám cất chứa khả năng may mắn trong lòng nữa.

Phàm là tiểu nhân đều xem trọng tính mạng của mình nhất, cổ kim đã như thế, không có ngoại lệ.

.....

“ Yah !”

Ác hán hét vang lên, phi thân tung chân đá vào ngực Hứa Chử. Hứa Chử trước đã chạy cả đoạn đường dài, sau lại đánh nhau với hổ, tiếp đó lại ác đấu với ác hán, thể lực tất nhiên giảm xuống rất nhanh, cước bộ chậm chạp nên không thể tránh khỏi, bị ác hán đá trúng một cước, lập tức lăn lông lốc xuống sườn núi, đến lúc lăn xuống chân núi mới đứng lên được, quần áo rách nát, tóc tai tán loạn, mặt cũng đầy vết thương, bộ dạng cực kì thê thảm.

Hai mắt Hứa Chử nổi lên sát khí điên cuồng, thuận tay chụp lấy hai tảng đá vụn, rống lên : “ Gia gia cùng người liều mạng !”

Ác hán nọ lại hung tợn hét lên : “ Khoan đã ! Hôm nay người thể lực không đủ, mổ giết người cũng uống xưng là hảo hán, người nhanh về đi, ngày khác lại tái chiến.”

“ Tùy người thôi !” Hứa Chử hậm hực nói “ Nhưng tìm người ở đâu ?”

Ác hán đang muốn trả lời thì Mã Dược đã cướp lời nói : “ Hãy đến Tương thành !”

Ác hán nhíu mày lại có chút mất hứng, nhưng Mã Dược đã mở miệng nói ra, hán cũng không thềm đính chính lại.

Hứa Chử liếc Mã Dược cùng ác hán một cái tưởng rằng hai người quen biết nhau, bèn nghiêng răng nghiêng lợi nói : “ Rất tốt, đợi ngày khác mổ sẽ mang tinh tráng đánh đến Tương thành, thề rửa sạch nỗi nhục, rửa sạch mối thù giết cha ngày hôm nay !”

Đợi Hứa Chử bỏ đi xa, Mã Dược mới quỳ một chân xuống, ôm quyền hướng ác hán nói : “Đạ tạ ơn cứu mạng của tráng sĩ.”

Ác hán nói : “ Bỏ đi, mỗ không phải cứu ngươi, sự thực không quen nhìn người khác đả thương gia súc của ta mà thôi.”

Mã Dục nói : “ Nhưng tráng sĩ cứu tại hạ lại là sự thực.”

Ác hán không nhịn được nói : “ Thật là phiền phức, mỗ đi đây.”

Mã Dục lý nào có thể bỏ qua dịp kết thân với dạng tuyệt thế mãnh tướng như thế này được, vội vàng hô lên : “ Tráng sĩ xin dừng bước.”

Ác hán quay đầu lại khó chịu nói : “ Còn có việc gì nữa ?”

Mã Dục cao giọng nói : “ Tại hạ là Tây Lương Mã Dục, hậu nhân của Phục ba Tướng quân Mã Viện”

Ác Hán nhíu mày, hừ lạnh một tiếng cắt lời Mã Dục : “ Nguyên lai chính là ưng khuyển của triều đình, mỗ cứu lầm người rồi.”

Mã Dục ngạc nhiên, lập tức sửa miệng nói : “ Nhưng bị tiểu nhân hãm hại, vì muốn bảo toàn tính mạng, đã giết không ít hán quân, bây giờ đã trở thành yếu phạm bị triều đình truy nã.”

Ác hán nghe thế lập tức thay đổi, dấm một quyền vào ngực Mã Dục, cười lớn nói : “ Ha ha, thì ra người cũng giống như lão Điển ta, đều là tội phạm truy nã của triều đình . Hai năm trước, lão Điển cũng vì nhất thời nghĩa phẫn, giết người bỏ trốn, mai danh ẩn táng ở trong núi, đến giờ cũng đã mấy năm rồi.”

Mã Dục nói : “ Xin hỏi cao tính đại danh của tráng sĩ là gì ?”

Ác hán nói : “ Lão từ là Điển Vi.”

“Điển Vi ! ?”

Không ngờ lại là Điển Vi ! Mã Dục trong lòng mừng như phát điên.

“Đại đầu lĩnh”

“Đại đầu lĩnh”

Khi Mã Dục đang vui mừng thì từng trận từng trận tiêu hô hoán vang vọng đến, Điển Vi sắc mặt khê biến, hung ác nói : “ Sợ rằng là ưng khuyển của triều đình đuổi đến, mỗ sẽ đi giết chúng.”

Mã Dục lắng nghe cẩn thận một chút, nhận ra đây là tiếng của Quản Hối, vội vàng nói : “ Không sao đâu, người đến chính là huynh đệ của tại hạ.”

Điển Vi có chút yên tâm nói : “ Như thế vậy từ biệt tại đây, ngươi hãy mang huynh đệ bỏ trốn đi nơi khác, mỗ sẽ tự đi đến Tương thành tử chiến cùng gã kia. Đã nói mà không làm, không phải hành vi của đấng trượng phu.”

Mã Dục nói : “ Điển huynh có điều chẳng biết, tại hạ có rất nhiều huynh đệ, nay đã đánh chiếm được Tương thành làm chốn an thân tạm thời.”

Điển Vi giật mình nói : “ Ngươi chiếm lấy Tương thành để an thân ?”

“Đúng vậy ! Gã vừa rồi chính là ưng khuyển của triều đình muốn truy sát ta.” Mã Dục đành mặt lại nói : “ Có dám đi cùng ta, giết sạch đám Hán quân táng tận lương tâm, trả lại cho thiên hạ bách tính một mảnh càn khôn sạch sẽ hay không ?”

Điển Vi trịnh trọng nói : “ Có gì không dám chứ ! Nếu không phải quan phủ ỷ vào người đông thế mạnh, thì đám tặc tử chó chết kia sớm đã bị lão tử giết sạch rồi.”

Điển Vi bị Mã Dục dùng hai ba câu nói làm kích động huyết tính, thế là cùng nhau trở về, hội họp với nhóm người Quản Hối cùng nhau xuống núi, quay về lại Tương thành.

.....

Ban đêm, đại đường của huyện nha Tương thành.

Mã Dực cầm lấy tay Điển Vi sóng vai đi vào, trong đại đường chư tướng thấy ác hán xấu xí như thế đều giật mình cả lên.

Mã Dực đưa mắt quét ngang qua đám người Quản Hối, Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa, Bành Thoát và Quách Đồ, trầm giọng nói : “ Nếu không phải nhờ vị tráng sĩ này ra tay cứu giúp thì ta đã phơi thây lâu rồi.”

Tất cả đều cúi đầu bái tạ.

Mã Dực lại nói : “ Chúng ta đều giết qua Hán quân, thân mang vô số mạng người, đều là trọng phạm truy nã của triều đình, từ nay về sau nhất định sống chết cùng nhau, vĩnh bất bối khí, nếu ai làm trái lời thề sẽ bị tất cả mọi người tru diệt !”

Đám người Quản Hối đều nghiêm trang lớn tiếng lập lời thề, Quách Đồ trong lòng dù không muốn nhưng miệng cũng không dám chậm trễ, mắng hán Điển Vi nhìn thấy tình cảnh như thế lại càng nhiệt huyết sôi trào, trong lòng nhất thời nổi lên cảm giác cùng chung kẻ địch, nghĩ thầm trong lòng, con bà nó, đám ưng khuyến Hán triều thối nát, chỉ biết làm oan uổng người tốt, bao che kẻ xấu, giết có gì đáng tiếc cơ chứ ?

Tiếng nói Mã Dực vừa dứt, Quách Đồ cất giọng nói : “Đại đầu lĩnh, Hứa lão hán đã bị Bùi đầu lĩnh bắt về trong thành, nay đang nhốt tại hậu đường huyện nha để chờ xử lý.”

Mã Dực lấy làm kì hỏi : “ Hứa lão đầu chưa chết sao ?”

Quách Đồ trả lời : “Đồ vốn cho rằng Hứa lão hán chết chắc rồi, cướp lão ta về thực ra là muốn lấy xác lão uy hiếp Hứa Nhị không được tổn thương tính mạng của Đại đầu lĩnh, không ngờ Lưu tiểu ty y thuật quá mức tinh diệu, có thể dễ dàng mổ lồng ngực lão hán lấy ra khúc quả cầu, quả thực làm người cảm thán không thôi.”

“ Lưu Nghiên ?” Mã Dực chậm chậm quay đầu lại nhìn Lưu Nghiên đang đứng lặng im trong góc, ánh mắt có chút nồng ấm, nhẹ nhàng nói : “ Làm tốt lắm.”

Lưu Nghiên trong lòng cảm thấy ấm áp, trên mặt nở ra một nụ cười, có lời này của Mã Dực, cho dù bảo nàng đi chết ngay lập tức nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“ Hứa lão đầu không ngờ vẫn chưa chết ! Nguyên lai đã là tử cục không ngờ lại trở nên tốt đẹp như thế, ha ha” Mã Dực cực kì vui mừng, nói với Quách Đồ : “ Nếu không phải Công Tắc có hành động này, đại sự suýt nữa thì hỏng mất. Ta nhất định sẽ trọng thưởng, nhưng chúng ta đều là lưu khẩu, tiền tài cũng chẳng có tác dụng gì, Công Tắc muốn thưởng cái gì ?”

Quách Đồ trong lòng thầm nói, nếu như ban thưởng tốt nhất là cho tống xuất độc châm trong cơ thể, những lời này tự nhiên là không thể nói ra được, chỉ đành cười trừ nói : “ Vì Đại đầu lĩnh ra sức đó là việc Đồ nên làm, nào dám kể công.” Mã Dực nói : “ Tạm thờ ghi lại công lao này, ngày sau sẽ ban thưởng !”

Quách Đồ nói : “ Tạ đại đầu lĩnh.”

Mã Dực nói : “ Quản Hối, hãy mang Điển Vi xuống chiêu đãi cho tốt, không được chậm trễ !”

“ Tuân mệnh.” Quản Hối hô to một tiếng, nói với Điển Vi : “ Xin mời đi theo ta.”

Chờ Điển Vi cùng Quản Hối rời đi, Mã Dực lại nói với chư tướng : “ Mọi người hãy về nghỉ cả đi, Công Tắc lưu lại.”

Đợi mọi người giải tán, Mã Dực đưa tay ra một thủ thế mời rồi nói : “ Công tặc mời ngồi.”

Quách Đồ run rẩy quỳ xuống ngồi rồi hỏi : “Xin hỏi Đại đầu lĩnh có việc gì phân phó ?”

Mã Dực nói : “ Ta có một việc không rõ, không biết Công Tắc có nguyện chỉ giáo cho ta không ?”

Quách Đồ nói : “ Đại đầu lĩnh xin cứ nói, Đồ sẽ biết gì nói vậy.”

Mã Dực nói : “ Hứa lão hán không ngờ lại không chết, ta cùng Hứa Nhị tự nhiên cũng sẽ không có thù giết cha. Sự tình có chút chuyển biến, theo ý người, có thể có khả năng chiêu lãm hán ta không ?”

Quách Đồ trầm tư hồi lâu mới thở dài nói : “ Không có khả năng.”

“ Tại sao ?”

“Đồ thật không dám nói ra.”

Mã Dục trong lòng trầm xuống, đã đoán được Quách Đồ muốn nói cái gì, đơn giản bởi vì Mã Dục là lưu khẩu, mà Hứa gia lại là thế gia đại tộc có tiếng ở Đình Xuyên, tuyệt không có khả năng khuất thân theo giặc, cũng là cái đạo lý giống như đám người Lý Nghiêm thà chết cũng không chịu khuất thân theo hán vậy thôi, cũng chỉ loại tiểu nhân tham sống sợ chết như Quách Đồ mới chịu khuất thân theo hán mà thôi.

Mã Dục suy nghĩ một lúc rồi thở dài nói : “ Ta thực sự yêu thích tài năng võ nghệ của Hứa Nhị, không nỡ giết đi.”

Quách Đồ nói : “Đồ có một kế, có thể giúp đại đầu lĩnh một chút sức lực, nhưng việc thành hay không còn phải xem thiên ý.”

Mã Dục nói : “ Mời nói.”

Quách Đồ nói : “ Hứa lão hán là người cường trực thẳng thắn, tự cho mình là trung thần của Đại Hán, nhất định không được lơ là, nếu không sợ rằng sẽ tuyệt thực tự tử, khi đó muốn chiêu lãm Hứa Nhị là hoàn toàn vô vọng.”

Thấy Mã Dục gật đầu đồng ý, Quách Đồ lại tiếp tục nói : “Đợi ngày mai Hứa Nhị mang nghĩa dũng quân tới, hãy lấy tính mạng của Hứa lão hán mà uy hiếp. Hứa Nhị thấy phụ thân không sao tất nhiên sẽ vui mừng, hơn nữa hán cực kì hiếu thảo, có lẽ sẽ đầu hàng. Nhưng cần đề phòng một việc, nếu như lão hán tự vận ở trước trận thì mọi việc xem như hết cách vãn hồi.”

Mã Dục thở ra một hơi, nháo nửa ngày trời thì ra “ diệu kế” mà Quách Đồ nghĩ ra còn không chu toàn bằng cách mà Mã Dục hán tự nghĩ, xem ra cũng chỉ có thể đến thế mà thôi.

.....

Ngày kế, Hứa Chử quả nhiên mang 300 dũng sĩ đến tương thành, ở ngoài cửa bắc nạch chiến.

Mã Dục dưới sự hộ vệ của nhóm người Diển Vi, Quách Đồ leo lên tường thành, chỉ thấy ba trăm nghĩa dũng binh đã bày thành trận chữ nhất ở dưới thành, mỗi người thân thể cường tráng, ánh mắt sắc bén, cưỡi ngựa đứng ở đầu trận chính là Hứa Chử. Hứa Chử đã thay đổi trang phục, thân mặc khải giáp, đầu đội nón sắt, tay cầm một thanh đại chùy dài, càng phát ra vẻ uy phong凛凛, sát khí đằng đằng.

Hứa Chử đang lúc không còn kiên nhẫn đứng chờ nữa thì nghe tiếng tù và vang lên, trên tường thành xuất hiện một nhóm người, kẻ thù “ giết cha” cùng gã ác hán đánh bại mình hôm qua không ngờ đều ở trong đó, lập tức trợn mắt hét lớn : “ Tên khốn kia, có ngon xuống đây cùng gia gia đánh ba trăm hiệp ! ?”

Diển Vi cũng trợn mắt hét lên : “ Có gì không dám chứ ! ?”

Xông đến mượn lấy trường đao của Quân Hối, Diển Vi lại vào trong thành tìm một con chiến mã cưỡi đại lên rồi ra khỏi thành chiến với Hứa Chử. Cửa thành mở ra, Chu Thương, Quân Hối đều mang 200 kỵ binh như thủy triều tràn ra bày thành trận thế ở trước cửa thành, chỉ thấy lưu khẩu tinh kỵ giáp sắt thâm nghiêm, sát khí đằng đằng, trong chốc lát đã đem khí thế của ba trăm dũng sĩ do Hứa Chử mang đến ép xuống.

“ Lão tử đến đây ...”

Giữa ban ngày đột nhiên vào lên một tiếng hét vang như sấm nổ, Diển Vi đã từ trong trận của lưu khẩu xông ra như một cơn lốc, thúc ngựa vùng đao thẳng đến Hứa Chử.

“Đến hay lắm !”

Hứa Chử trợn mắt hét lớn, thúc ngựa múa chùy, xông lên nghênh chiến.

“ Giá !!”

Diển Vi, Hứa Chử đồng thời thúc ngựa tăng tốc, sát khí mãnh liệt được thiêu đốt nóng rực trong đôi tròng mắt, tựa như hai con sư tử đang nổi giận lao vào nhau quyết đấu sinh tử vì tranh đoạt lãnh địa thống trị.

“ Gào”

Phía sau Điển Vi, Quản Hơi và Chu Thương đồng thời vung tay găm lên trợ uy cho Điển Vi.

“ Gào”

400 tinh kỵ lưu khẩu cũng tru lên hưởng ứng, sát khí dày đặc tràn ngập khắp không gian, trong mắt Điển Vi sát khí lại càng dày đặc hơn mấy phần, máu huyết toàn thân đều sôi trào đến cực điểm.

“ Chết đi !!!”

Điển Vi hét dài một tiếng, trường đao vẽ lên trong không trung một đường cong sáng chói đẹp mắt mang theo sự sắc bén kinh người, lấy khí thế thái sơn áp đỉnh chém xuống đỉnh đầu Hứa Chử.

“ Bớt khoác lác đi !”

Hứa Trữ không hề sợ hãi, đại chùy vung ra đánh mạnh vào trường đao của Điển Vi, một tiếng kim loại va vào nhau đinh tai nhức óc lập tức vang vọng khắp thiên địa, áp lực cực mạnh làm cho chiến mã của Hứa Chử và Điển Vi đều khó mà trụ nổi, cả hai con ngựa đều ngẩng đầu hí vang rồi lao vút qua nhau.

Chạy thẳng ra gần năm mươi bước, Điển Vi mới ghì chiến mã lại, nắm đao xoay người nhìn về phía Hứa Chử một cách âm trầm, gã này khí lực mạnh thật, bình sinh thực hiếm thấy ! Hứa Chử trong lòng cũng chấn kinh, trong tặc khẩu không ngờ lại có loại nhân vật thể này, muốn báo thù cho cha sợ vô vọng rồi

Trên tường thành, ánh mắt Mã Dược trở nên thâm trầm, trong lòng kích động không thôi, nhưng chợt lại quay đầu lại, Liêu Hóa đang thở hổn hển chạy lên tường thành.

“Đại ... Đại đầu lĩnh, có ... có tin tức rồi.”

Quách Đồ đứng bên cạnh Mã Dược thấy thế ánh mắt khẽ đánh lại, chẳng lẽ Mã Dược có an bài khác ?

Mã Dược ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói : “ Nói mau !”

Liêu Hóa hít vào một hơi rồi nói lớn : “ Bù đầu lĩnh đã dụ được Hán quân huyện Giáp đến, cách Tương thành đã không đến 10 dặm nữa.”

“ Rất tốt !” Mã Dược trong mắt thoáng lóe lên một tia vui mừng không dễ thấy được, rồi nói với Quách Đồ : “ Công Tắc, mau mau xuống mời Hứa lão thái gia lên đây.”

Quách Đồ trong đầu thoáng động, đã hiểu rõ dụng tâm của Mã Dược, liền không dám chậm trễ nhận mệnh rồi đi.

Dưới tường thành, Hứa Chử và Điển Vi đang đấu đến lúc kịch liệt. Hứa Chử dựa vào binh khí trầm trọng, một chiêu quét ngang cực kỳ mãnh mẽ đánh bật trường đao của Điển Vi, thuận thế nhắm vào đầu Điển Vi đập đến, nếu như bị đánh trúng thì cho dù đầu của Điển Vi có đúc bằng thép đi nữa cũng sẽ bị đánh nát y như trái khế qua mà thôi. Điển Vi muốn thu đao để ngăn cản nhưng không kịp liền hét vang lên ném trường đao đi, tung người nhảy về phía trước, đồng thời hai tay phóng ra nhanh như thiểm điện chụp lấy thân thiết chùy, hóa giải chiêu tấn sát của Hứa Chử.

Hứa Chử hung tôn găm lên ra sức giật chùy lại, nhưng lại không chút nhúc nhích giống như đã bị cắm vào đá, Điển Vi găm lên cướp chùy cũng không được như ý. Hai người ai cũng không nhường bước, trên lưng ngựa liều mạng tranh đoạt lẫn nhau, đáng thương cho hai con chiến mã khổng lồ nào chịu được sự hành hạ như thế, đều hí vang lên sùi bọt mép, bước đi cũng dần trở nên loạng choạng

“ Híiii !!!!!”

Hai con chiến mã đồng thời hí vang lên rồi ngã gục xuống, đem Điển Vi cùng Hứa Chử đồng thời hất văng khỏi lưng ngựa, mặc dù bị hất ngã xuống, nhưng hai người vẫn khư khư nắm lấy thanh thiết chùy không chịu buông ra, tiếp tục tranh đoạt, rồi dùng tay còn lại tấn công lẫn nhau, chỉ chốc lát y sam, khải giáp trên người của cả hai người đều rách nát te tua.

“ Dừng tay !”

Trên tường thành đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn.

Điển Vi cùng Hứa Chữ hoàn toàn không để vào tai, đều tự nắm lấy thiết chùy ra sức lôi kéo tranh đoạt, bỗng một tiếng thanh thúy vang lên, thân của thiết chùy đã gãy làm hai đoạn, hai người bèn lao vào nhau bắt đầu đánh loạn, giống như hai con sư tử đã phát điên, giương nanh múa vuốt không chết không ngừng.

“ Trọng khạng dừng tay ...”

Một âm thanh già nua từ trên tường thanh vang lên, mặc dù yếu ớt nhưng Hứa Chữ nghe rất rõ ràng. Nghe được thanh âm quen thuộc, Hứa Chữ nhất thời trong lòng rung động, vội vàng lùi lại mấy bước ngẩng đầu lên xem. Điển Vi còn không biết gì, đang muốn đuổi theo đánh thì trên tường thành lại vang lên tiếng của Mã Dược : “Điển Vi dừng tay !”

Điển Vi hừ một tiếng mới buông nửa đoạn chùy gãy ra, không cam lòng lùi về bản trận.

Hứa Chữ lại giống như bị choáng váng ngây ngốc đứng nhìn phía trên tường thành hét lên : “ Cha ... thực sự là ngài sao ?”

Hứa viên ngoại nói : “ Con đừng lo lắng, cha không sao.”

Hứa Chữ vui mừng cực kì, hét lớn : “ Cha ngài chờ một chút, hài nhi lập tức đánh tan thành trì cứu ngài ra.”

Hổ vi vẫn là hổ si a, bộ não đúng là không được tốt lắm, cũng không nghĩ lại rằng, chỉ là một mình Điển Vi thôi hẳn đã đánh không xong còn vọng tưởng đánh tan thành trì cứu cha trở về, cứ làm như muốn là được vậy.

Hứa viên ngoại nói : “ Con đừng xúc động, hãy nhanh đi Dương Dịch tìm tìm thái thú Trần đại nhân, mang đại quân lại đánh, con đừng giống như hạng người ngu hiểu, bởi vì cha mà làm ra việc khuất thân tặc khấu, nếu không cha chết cũng không ... ưm.....”

Mã Dược lông mày nhíu lại, vội vàng lấy một miếng giẻ rách nhét vào miệng Hứa viên ngoại, ngăn cản hẳn tiếp tục ở giữa trận tiền “đại nghĩa lâm nhiên” dạy con, lão già chết tiệt, còn có thể quát cường dữ a.

Dưới tường thành Hứa Chữ nhìn thấy hết thấy tức giận nói : “ Tặc tử còn không mau buông tay ra, muốn làm gì cha ta đó ?”

Mã Dược ánh mắt trở nên dữ tợn, cười lạnh nói : “ Phụ thân ngươi tạm thời tính mạng không sao, bất quá cuối cùng có lưu lại được tính mạng hay không, vậy thì phải xem vào ngươi rồi.”

Hứa Chữ tức giận nói : “ Ngươi muốn thế nào ?”

Mã Dược hờ hững nói : “ Rất đơn giản, chỉ cần ngươi thuận phục ta, thì ta lập tức thả phụ thân ngươi.”

Hứa Chữ tái mặt hét lớn : “ Vọng tưởng !”

Mã Dược thản nhiên cười lạnh, trên mặt sát khí bao trùm, dữ tợn nói : “ Hắc hắc, vậy chuẩn bị nhặt xác của phụ thân ngươi đi ! Người đâu, đem Hứa lão thái gia chém đầu thị chúng”

“ Tuân mệnh !”

Hai tên đao phủ trần trùng trục cầm đao lập tức tiến đến, đem Hứa viên ngoại ấn đầu xuống gờ tường thành, cương đao sáng lóa đã giơ cao lên, đáng thương cho Hứa viên ngoại miệng mồm bị nhét kín, thêm nữa thân thể lại vừa mới trải qua đại phẫu thuật, cực kì yếu ớt, không hề có chút sức lực để chống lại, chỉ có một đôi con mắt vẫn hiện lên vẻ thản nhiên không hề sợ hãi.

“ Chậm đã !” Hứa Chữ trợn mắt như muốn toét ra, khàn cả giọng hét lên : “ Ngươi làm như thế thì có khác gì hạng tiểu nhân cơ chứ ?”

Mã Dược lạnh lùng nói : “ Tiểu nhân thì sao, ta hỏi ngươi lần nữa, có hàng hay không ?”

Hứa Chữ ánh mắt toát ra sự nôn nóng, từ nhỏ gia giáo đã dạy hẳn rằng, hành động khuất thân với giặc là việc đại nghịch bất đạo, tất nhiên không thể làm, nhưng nếu như không hàng thì phụ thân nhất định sẽ gặp họa sát thân, làm một người con, nào có thể trơ mắt ra nhìn phụ thân chết trước mặt mình được cơ chứ ? Làm như thế thì chẳng phải là bất hiếu sao ?

Mã Duyệt chợt nhìn phía xa, chỉ thấy phương hướng đông bắc bụi mù cuồn cuộn, bèn trừng mắt hét lớn : “ Ta đếm đến mười, nếu như ngươi còn không đáp ứng, lập tức chém đầu !”

68. Chương 69: Nguyện Vi Khu Sách

” Hai !”

Trên bờ tường, Hứa viên ngoại bắt đầu ra sức giãy giụa, thế nhưng thân thể quá yếu, căn bản không thể nào thoát được, sự thần nhiên trong mắt lúc đầu bây giờ đã bị bao trùm bởi sự lo lắng, trong miệng phát ra những tiếng ư ư nhưng không thể thành lời.

“Tám Chín”

Mã Duyệt ngữ khí dần trầm xuống, trong mắt sát khí dần toát ra, đồ đao trong tay đao phủ cũng đã giơ cao một lần nữa.

” Dừng tay !” Hứa Trữ hét vang lên, ủ rũ cúi đầu, một hồi sau mới buồn bã nói : ” Nguyện hàng”

Trên tường thành, Hứa viên ngoại vừa tức lại vừa lo, hai mắt nhất thời trợn trắng rồi chết ngất đi.

” Được !” Mã Duyệt điềm nhiên nói : ” Nhưng không thể nói suông thế được, cần phải nộp đầu danh trạng !”

Hứa Chử nhíu mày nói : ” Đầu danh trạng như thế nào ?”

Mã Duyệt lạnh lùng nói : ” Giết hán quân, cùng triều đình nhà Hán đoạn tuyệt.”

Hứa Chử có chút bức mình nói : ” Trong lúc bề bộn thế này đâu ra hán quân ?”

Mã Duyệt đưa tay chỉ phía sau Hứa Chử, lạnh lùng nói : ” Đằng kia không phải có sao ?”

Hứa Chử thoáng rung mình, liền quay đầu lại, chỉ thấy phía chân trời xa xa đang chậm chậm tiến đến một đạo quân, nhân số khoảng chừng một trăm người, đi đầu là một thanh cờ lớn tung bay phấp phật, bên trên thêu một chữ ” Hán” lớn, đích xác chính là hán quân.

Hứa Chử bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, nói với 300 dũng sĩ đứng phía sau : ” Con muốn dưỡng nhưng cha mẹ không còn, đó là nỗi đau lớn nhất của con người. Hôm nay đầu hàng giặc, thực vì bất đắc dĩ mà thôi, nhưng Chử thực không nỡ để chư vị cùng làm nghịch tặc, làm triều đình bất dung, mọi người hãy tự rời đi, tặc khấu nhất định sẽ không làm đến mức làm khó đâu.”

300 dũng sĩ không nhúc nhích tí nào, một gã dũng sĩ trong hàng phẫn khích nói : ” Chúng ta thề chết đi theo thống lĩnh, vĩnh bất bối khí !”

” Chúng ta thề chết đi theo thống lĩnh, vĩnh bất bối khí !”

300 dũng sĩ đồng thời hét lên, khí thế hùng hục.

Từ khi loạn Hoàng Cân nổi lên ở Dĩnh Xuyên, mấy vạn tặc chúng Cát Pha khấu phạm vùng Tương thành, Dĩnh Dương, 300 người này đã luôn cùng sống vai với Hứa Chử kiên thủ Hứa gia ổ bảo. Vào tình thế nguy cấp nhất, trong bảo cung tên hết sạch, Hứa Chử liền dùng đá gạch ném đánh tặc khấu làm chúng không dám tiến công. Hình tượng vũ dũng ấy đã ngấm sâu vào trong lòng bọn họ.

Những nghĩa dũng binh này đại đa số xuất thân nghèo hèn, không có cơ hội tiếp xúc học vấn, cho nên cũng không biết cái gì gọi là đạo lý trung quân ái quốc. Đối với bọn họ mà nói, thiên tử xa tận chân trời, quá mức hư vô mờ mịt, không thể cho họ sự bảo vệ, cũng không cung cấp cho bọn họ thức ăn, mà Hứa Chử lại là thần bảo vệ của Hứa gia trang, nếu như không có Hứa Chử, Hứa gia trang sớm đã trang hủy người vong rồi.

Đối tượng trung thành trong lòng của những nghĩa dũng binh này chỉ có một người, đó chính là Hứa Chử, chứ không phải là triều đình nhà Hán.

Khuôn mặt chất phác của Hứa Chử bỗng hiện lên một vẻ buồn rầu. Ngửa mặt lên trời thở dài nói : ” Vậy thôi.”

Hạ đầu xuống lại, đôi mắt Hứa Chữ đã là một mảnh lạnh lẽo, người có tính tình mộc nột chính là như thế, một khi đã quyết định làm việc gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi, cũng sẽ không lo lắng trước sau gì nhiều.

” Keng !!”

Hứa Chữ từ từ rút ra bảo kiếm bên hông, hàn quang lóe lên trên lưỡi kiếm chiếu lên khuôn mặt mộc nột đã chuyển sang dữ tợn của Hứa Chữ. Thanh đại chùy dài đã bị gãy, nửa đoàn còn lại đã bị ác hán kia lấy đi, Hứa Chữ bèn bỏ nửa thanh còn lại, rút bảo kiếm ra làm binh khí. Đã không còn sự lựa chọn nữa rồi, vì tính mạng của phụ thân, chỉ có thể giết quan tạo phản thôi ! Sát khí lạnh lẽo cuộn cuộn nổi lên trong mắt Hứa Chữ.

Chỉ chớp lát công phu, Huyện úy suất lĩnh 500 quân đã từ từ tiến đến ngoài cửa bắc Tương thành.

Huyện úy cùng Hứa Chữ là người quen cũ, vào thời kháng giặc Cát Pha còn từng cùng nhau kề vai giết địch, lúc này ở bên ngoài Tương thành thấy Hứa Chữ suất lĩnh 300 nghĩa dũng binh cùng mấy trăm Hán quân kỵ binh giăng co không khỏi kinh ngạc trong lòng. Lại thấy Hứa Chữ vẻ mặt dữ tợn, bộ dạng cực kì bất thiện bèn lưu lại một chút đề phong, trốn ở sau trận Hán quân xa xa hỏi lại : ” Trọng Khang vì sao lại đến đây ? Đối diện là vị tướng quân nào ? Trần đại nhân có ở trong thành không ?”

Đáng thương cho huyện úy bị Bùi Nguyên Thiệu dụ lại Tương thành chịu chết, còn chẳng biết Tương thành đã mất, trong thành quan viên lớn nhỏ không hề chạy thoát một người. Mà mấy trăm Hán quân tinh kỵ cùng đứng giăng co với Hứa Chữ căn bản là Hán quân cái quái gì đâu, chỉ bắt quạ là một đám lưu khấu mặc Hán quân khai giáp mà thôi.

Hứa Chữ lạnh lùng liếc nhìn đám Hán quân, cũng không đáp lại, thúc ngựa tiến lên, bảo kiếm trong tay vung về phía trước, hét lớn : ” Giết !!”

” Giết !!”

Phía sau Hứa Chữ, 300 nghĩa dũng binh không hề do dự giờ cương đao hướng Hán quân đánh qua. Hán quân không kịp đề phòng, hơn nữa hai bên cách nhau quá gần, chỉ trong chớp lát công phu đã có mấy chục gã hán quân kêu thảm ngã xuống, sau đó Hán quân mới bắt đầu theo bản năng phản ứng chống trả lại, hai quân hòa cũng một chỗ bắt đầu hỗn chiến với nhau.

Hứa Chữ thúc ngựa xông vào trong trận của Hán quân, ta xung hữu đột, như hổ vào bầy dê, Hán quân bị giết cho tan nát. Chỉ trong chớp lát, trên người Hứa Chữ, trên thân chiến mã đều đã thấm đẫm máu tươi, Hán quân chết dưới kiếm của hắn cũng có hơn chục người. Nếu như mà đại chùy của Hứa Chữ còn có ở trong tay, chỉ sợ rằng Hán quân còn thương vong thảm trọng hơn nữa.

” Rút lui, rút lui mau !!”

Huyện úy trốn ở sau trận của Hán quân bị Hứa Chữ đánh cho một trận không hiểu mô tê gì cả, mặc dù không rõ đây rốt cuộc là xảy ra việc gì nhưng bản năng của hắn nghĩ thấy mùi nguy hiểm, thế là liền hô lớn một tiếng rồi xoay ngựa chạy trốn. Hắn đã từng cùng Hứa Chữ kề vai giết địch cho nên rất hiểu rõ sự lợi hại của Hứa Chữ cùng ba trăm nghĩa dũng binh dưới tay, năm trăm quận quốc binh của hắn tuyệt không phải là đối thủ, lưu lại nữa chỉ sợ là chịu chết khơi khơi thôi.

Mà mấy trăm hán quân tinh kỵ đứng đối diện lại làm cho huyện úy cảm thấy cực kì khó hiểu, Hứa Chữ giết quan tạo phản, bọn họ nhưng lại thấy chết mà không cứu ! Thế này là thế nào đây ? Nhưng hắn cũng không hơi đâu mà đi tìm hiểu việc này, nếu như ở lại đó chút nữa chỉ sợ sẽ chết dưới tay tên Hứa Chữ mất.

Dưới tiếng ra lệnh của Huyện úy, lực kháng cự lập tức tan thành mây khói, Hán quân liền hướng theo đường cũ mà chạy trốn.

Trong mắt Quán Hối, Chu Thương tràn ngập sát khí, ngẩng đầu lên nhìn Mã Dục ở trên tường thành, Mã Dục ánh mắt lạnh lùng nhẹ nhàng lắc đầu, Quán Hối cùng Chu Thương đành thở ra một hơi, từ từ hạ binh khí đã giơ lên một nửa ở trong tay xuống, bất quá trong lòng lại cảm thấy khó hiểu không thôi, không hiểu đại đầu lĩnh hôm nay vì sao lại khác thường như thế, lại không đem Hán quân chém tận giết tuyệt.

Hứa Chữ đã giết đến đỏ mắt, đang muốn mang người truy sát, trên tường thành lại vang lên tiếng của Mã Dục : ” Dục rồi !!”

.....

Hậu đường huyện nha Tương thành, Hứa viên ngoại đã tỉnh lại, bất quá lại không ăn không uống, cũng không phối hợp với Lưu Nghiên thay thuốc, chỉ muốn ngồi đó chờ chết.

Thân ảnh Mã Dục đột nhiên xuất hiện, khe phất phất tay, Lưu Nghiên, Trâu Ngọc Nương cùng mấy tên lưu khấu nối đuôi nhau lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người Mã Dục cùng Hứa viên ngoại.

Mã Dục thản nhiên cười nói : ” Viên ngoại vì sao lại làm như vậy ?”

Hứa viên ngoại vẻ mặt hồ hững : ” Muốn chết nhanh.”

Mã Dục nói : ” Luật lệ của Đại hán, kẻ giết quan tạo phản, là tru di cửu tộc, tuyệt không có may mắn tránh khỏi ! Viên ngoại không thấy mấy chục vạn Hoàng Cân nghịch tặc của ba quận Dĩnh Xuyên, Nhữ Nam, Nam Dương đều bị triều đình chém tận giết tuyệt đầy sao ? Mà nay, lệnh lang đã phạm vào tử tội, viên ngoại chết đi thì triều đình sẽ khoan hồng cho sao ?”

Hứa viên ngoại nói : ” Lão phu không có đứa con như thế. Hứa gia cũng không có thứ con cháu bất trung bất hiếu đó.”

Mã Dục nói : ” Nhưng triều đình sẽ không cho là thế, bút trưởng này cũng sẽ tính lên đầu Hứa gia các ngài.”

Hứa viên ngoại nghe thế im lặng, hẳn biết Mã Dục không có nói sai, hôm nay Hứa Chử cùng Tám Trăm Lưu Khẩu đã cùng một giuộc, giết quan tạo phản, đã gây nên tội tru di cửu tộc, triều đình có thể dễ dàng bỏ qua sao ? Cho dù Hứa Chử bị người ép buộc, thân bất do kỷ, nhưng biết nói với ai bây giờ ? Hứa gia diệt vong chắc rằng đã không xa nữa rồi.

Mã Dục nói : ” Viên ngoại muốn chết để chứng minh lòng trung của mình, làm mọi người rất khâm phục. Nhưng, lão nhân gia ngài cam tâm để lệnh lang gánh cái danh phản tặc sao ? Thực sự cam tâm nhìn Hứa gia từ nay bại lạc sao ? Thực sự cam tâm mang xú danh loạn thần tặc tử đi xuống suối vàng đối mặt liệt tổ liệt tông sao ?”

Người xưa trọng nhất là danh dự, không có người nào nguyện ý mang tiếng chửi là loạn thần tặc tử đi gặp tổ tiên. Lời này của Mã Dục đã đánh vào điểm yếu hại trong lòng Hứa viên ngoại, Hứa viên ngoại đột nhiên biến sắc, trợn mắt chửi lớn : ” Tặc khấu, thất phu ! Việc đã như vậy, chỉ muốn chết mà thôi, người vì sao còn muốn cười nhạo lão phu hả ?”

Mã Dục nhú mày nói : ” Mỗ cười nhạo viên ngoại ? Thực ra chỉ muốn chỉ cho cái một con đường sáng sửa hơn mà thôi.”

Hứa viên ngoại cười lạnh : ” Có đường nào sáng sửa chứ ? Nghịch tử đã nguyện ý cùng người làm giặc, việc đã như thế lão phu còn làm được gì !?”

Mã Dục hít một hơi trầm giọng nói : ” Thân mang tiếng xấu loạn thần tặc tử đi gặp tổ tông viên ngoại còn không sợ, trên đời này còn có chuyện gì đáng sợ cơ chứ ? Vì sao không lưu lại mạng sống một vài năm, tính xem kì biến ? Mỗ xem đại thế thiên hạ, Hán thất suy vi, trong vòng năm năm thiên hạ tất sẽ đại loạn. Mỗ nay mặc dù là tặc khấu, ngày sau chắc gì không có cơ hội xoay mình.”

Hứa viên ngoại trong mắt hiện lên vẻ trầm tư. Mã Dục mặc dù đáng hận, Hứa gia thành như hiện tại đều tại hắn mà ra cả ! Chỉ hận không thể ăn thịt uống máu hắn ! Nhưng Mã Dục nói câu vừa rồi phi thường có lý, sai lầm của Hứa Chử đã tạo thành, khó mà lấy công chuộc tội được, cho dù Hứa gia phụ tử có chết để chứng minh cũng không tẩy sạch được xú danh loạn thần tặc tử trên dưới cả nhà Hứa gia.

.....

Ngoài cửa, Hứa Chử quỳ ở trên thềm đá, trên vẻ mặt ngây ngô còn mang thêm vẻ thống khổ.

Lát sau, thân ảnh Mã Dục từ trong cửa hiện ra. Hướng Hứa Chử nói : ” Hứa Chử, người có thể vào trong rồi.”

Hứa Chử vẻ mặt có chút giãn ra, thân hình hùng vĩ nhanh chóng vượt qua Mã Dục, trực tiếp tiến vào trong phòng, sau đó nặng nề đóng cửa lại.

” Cha ! Cha a !!”

Trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng khóc kinh thiên động địa của Hứa Chữ, Mã Dục đứng ngoài cửa giật mình kinh hãi, vội vàng tung chân đá toang cửa phòng đã đóng kín, chỉ thấy Hứa Chữ đang dùng hai tay nắm chặt lấy hai bờ vai của Hứa viên ngoại, máu tươi chảy tràn ra từ những khe hở bên Hứa Chữ. Ánh mắt Hứa viên ngoại dần trở nên tán loạn, miệng mấp máy, đang giao lại lời trần trối cuối cùng cho Hứa Chữ.

” Con của ta, vì phụ sau khi chết đi, thẹn với liệt tổ liệt tông a sai lầm đã tạo thành, than trời trách đất cũng chẳng được gì, nay chỉ có thể chờ xem hành động của Mã Dục, nếu trong vòng năm năm hắn có thể rửa được thanh danh nghịch tặc, con hãy tận tâm tận lực phò tá, nhưng nếu như vẫn là tặc khấu, thì chân trời góc bể cùng phải giết chết ! Con hãy nhớ kĩ, nhớ kĩ”

Thanh âm Hứa viên ngoại dần dần yếu đi, cuối cùng không còn nghe thấy được nữa.

Đôi mắt mộc nột của Hứa Chữ hiện lên sự đau thương cũng với sự thâm trầm kiên nghị khó mà tả được, khấu đầu khóc nói : ” Cha, hài nhi sẽ nhớ kĩ lời ngài giáo huấn, không dám quên dù chỉ một khắc.”

” Ôi !!”

Hứa viên ngoại thở ra một hơi cuối cùng, từ từ khép hai mắt lại.

Mã Dục trong lòng thần thờ không thôi, cái lão già này thực sự quật cường dữ a, vốn tưởng rằng đã được hắn nói động tâm rồi không ngờ vẫn thực sự còn quyết chí chết nữa ! Bất quá lão nhân như thế quả thực đáng kính, cũng chỉ có loại người như thế mới dưỡng ra được dạng con như Hứa Chữ ! Chỉ là dùng thủ đoạn ti tiện như thế để bức tử một lão nhân trung trinh tiết liệt như vậy, còn muốn buộc con hắn bán mạng cho mình, chính hắn có phải quá mức vô sỉ không ?

Ánh mắt vốn có chút sầu não của Mã Dục lập tức khôi phục sự băng lãnh cùng kiên nghị vốn có, trượng phu xử thế, vì đạt mục đích bất chấp thủ đoạn, lòng dạ đàn bà sẽ gây hậu họa vô cùng !

Hứa Chữ ngừng tiếng khóc, hướng Mã Dục cúi đầu bái lạy, trầm giọng nói : ” Chử nguyện nghe sai sử.”

69. Chương 70: Tắt Tiên Lợi Kì Khí

” Giết, giết sạch toàn bộ, gà chó không tha !”

Huyện úy huyện Giáp Hác Manh về mặt dữ tợn, cuồi trên lưng ngựa rồng to, ba trăm gã Hán quân tháo chạy từ Tương thành vừa mở được cửa lớn của Hứa gia bảo liền xông vào chém giết như hổ vào đàn dê, bắt đầu một cuộc tàn sát đẫm máu .

” Hác đại nhân, ngài không thể ... Á ...”

Một lão trưởng giả mới vừa tiến ra ngăn cản, Hác Manh liền hừ lạnh một tiếng, kiếm phong nhẹ nhàng quét ngang giữa yết hầu lão giả, máu tươi văng lên, trưởng giả nọ từ từ gục xuống, bọt máu bốc lên ọc ọc trong cổ họng, đã không thể nào phát ra thành tiếng được nữa. Chỉ lát sau, toàn bộ Hứa gia ổ bảo lửa cháy ngập trời, tiếng kêu thảm vang lên liên miên bất tuyệt, một ít tinh tráng lưu thủ tại ổ bảo căn bản không thể nào chống cự với đám Hán quân đã giết đỏ mắt này, càng ngày càng có nhiều lão ấu phụ nhụ ngã vào trong bể máu.

Ánh lửa hừng hực chiếu rọi cả thiên không, về mặt Hác Manh càng ngày càng trở nên dữ tợn, hung ác như quỷ dữ.

” Giết, giết sạch toàn bộ ! Không phân biệt già trẻ trai gái, toàn bộ chém đầu, loạn đao phân thây, chém thành thịt vụn, tru di cứu tộc ...”

.....

Trên còn đường từ Tương thành đến Hứa gia trang, Hứa Chử đang mang 300 nghĩa dũng binh chậm chậm trở về.

Hứa Chử là loại hán tử một lời nói đáng giá ngàn vàng, chỉ cần hắn đã nói ra thì hắn nhất định sẽ làm, trên thực tế tại toàn bộ thời Hán mạt, đại đa số sĩ tộc đều là hạng nhân vật một lời nói đáng giá ngàn vàng, nếu muốn họ thay đổi tư tưởng, bồi tiết đầu địch là cực kì khó khăn. Cho nên Mã Dục đối với Hứa Chử cực kì yên tâm, không hề sợ hắn sẽ lấy cớ về gia trang mang theo gia chúc mà bỏ đi.

Huynh trưởng của Hứa Chử mất sớm, chỉ có hai cha con nương tựa lẫn nhau, hắn cũng chưa có vợ con gì, nhưng 300 nghĩa dũng binh thủ hạ của hắn mỗi người đều có gia đình, nay đã giết quan tạo phản rồi tự nhiên muốn an bài tốt gia đình còn ở trong trang.

Hứa Chử đang đi được nửa đường, chợt thấy một người đang phóng ngựa như bay từ Hứa gia trang phương hướng chạy đến.

Một gã đầu mục nghĩa dũng binh tinh mắt hướng Hứa Chử nói : ” Thống lĩnh, hình như là lão mười bảy.”

Lại có một gã đầu mục nghĩa dũng binh khác hô lên : ” Thống lĩnh, lão mười bảy hình như bị thương rồi.” Hứa Chử ánh mắt thoáng trở nên nghiêm trọng, trầm giọng nói : ” Đi, tiến lên xem coi thế nào.”

Chỉ lát sau, kỵ sĩ nọ đã phi đến trước mặt Hứa Chử, nhảy xuống ngựa khóc lớn : ” Thống lĩnh, hết rồi, hết thật rồi.”

Hứa Chử nghiêm mặt nói : ” Mười bảy, có gì từ từ nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?”

Nghĩa dũng binh kia khóc nói : ” Toàn trang lớn nhỏ một ngàn ba trăm người, chết hết rồi, chết sạch hết cả rồi ! Hán quân đáng chết, tên Hác huyện úy trời đánh mang theo ba trăm gã Hán quân phát động tập kích bất ngờ đối với Hứa gia trang ... Thống lĩnh, ngài nhất định phải vì cái chết oan uổng của toàn trang mà báo thù a ...”

” Người nói cái gì ?” Hứa Chử trợn mắt như muốn toét ra, lớn tiếng nói : ” Đều chết hết ! Một người cũng không còn ?”

Nghĩa dũng binh khóc nói : ” Đều chết hết rồi, ổ bảo cũng bị đốt rụi, nếu không phải vì muốn lưu lại tính mạng báo tin cho thống lĩnh, ta sớm đã liều mạng với đám chó chết đó rồi, thống lĩnh, già trẻ toàn trang thực thảm a ...”

” A ... aaa...”

Hứa Chử hét lớn một tiếng, hai mắt trợn tròn, hai tay nắm chặt thành quyền phát ra những tiếng nghiến răng ken két, gân xanh nổi lên cuồn cuộn khắp trán, khắp mặt, khắp tay hắn.

” Mười bảy, người chính mắt thấy rõ ràng sao ? Đích thực là Hác Manh sao ?”

Nghĩa dũng binh trốn ra được khóc nói : ” Tôi nhìn rất rõ, nhìn thấy thanh thanh sở sở, chính là Giáp huyện úy, chính là cái tên chó chết họ Hác đó ! Chính là hắn cho người tàn sát Hứa gia trang, cho dù có hóa thành tro tôi cũng nhận ra hắn ...”

” Hác Manh trời đánh ! Hán quân trời đánh !” Hứa Chử cơ hồ nghiêng nát cả răng, bởi vì phần nộ quá mức, khóe mắt hắn rách toát cả ra, một dòng máu tươi thuận theo gò má hắn chảy xuống, dữ tợn như lệ quỷ : ” Không tự tay đâm chết Hác Manh, giết sạch Hán quân huyện Giáp, Chử ... thề không làm người !”

” Không giết sạch Hán quân, thề không làm người ...”

Phía sau Hứa Chử, ba trăm nghĩa dũng binh bị mất đi thân nhật cùng đồng dạng trợn toét cả mắt, phần nộ cực đại cùng điên cuồng tuyệt vọng trào dâng trong lòng bọn họ, giờ phút này, điều bọn họ muốn chính là giết sạch toàn bộ Hán quân, thay cho thân nhân vô tội báo thù.

Hứa Chử ghì cương ngựa, hung tợn hét lớn : ” Đi, trước tiên trở về trang giúp hương thân phụ lão thu nhập thi thể... Sau đó toàn quân mang khăn tang, đánh đến huyện Giáp, thay thân nhân báo thù.”

” Báo thù ...”

” Báo thù ...”

Phía sau Hứa Chử, ba trăm nghĩa dũng binh điên cuồng hét lên, quần tình kích phấn.

.....

Tương thành, tại lò rèn.

Mấy chục gã thợ rèn trần trụi đang liều mạng đập gỗ, tiếng đinh đinh đang vang đến tận trời, lò lửa đỏ rực như muốn đem toàn bộ thế giới này đun chảy ra, nóng rực đến mức làm người ta hít thở không thông. Điển Vi cùng Quản Hợi nhin không nổi đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt thống không, mà Mã Dược đi ở phía trước hai người lại là một bộ dạng như không có việc gì, trên mặt là bộ dạng lạnh lùng quen thuộc giống như lò lửa hùng hực kia căn bản không thể đun nóng được trái tim băng giá của hắn.

” Xèo ... ”

Một gã thợ rèn cường tráng đem một cái đầu mâu ngâm vào trong nước, tức khắc từng đoàn từng đoàn khói đen bốc lên, khói đen như hun đốt thân thể cường tráng của thợ rèn, từ giọt từng giọt mồ hôi lớn thuận theo bắp thịt màu cổ đồng của hắn chảy xuống, tạo thành một dòng suối giăng nhánh khắp nơi trên lưng hắn.

Nhìn thấy Mã Dược được Điển Vi cùng Quản Hợi bảo hộ xuất hiện, thợ rèn cung kính khom lưng nói : ” Tiểu nhân tham kiến đại đầu lĩnh.”

” Uhm ... ” Mã Dược gật gật đầu, rồi hỏi : ” Lão Hắc, đã rèn được bao nhiêu thanh rồi ?”

Thợ rèn được gọi là Lão Hắc là từ Uyển Thành cùng theo đến đây.

Lão Hắc đáp : ” Đại đầu lĩnh, đã rèn được một ngàn thanh, bất quá số sắt còn lại đã không đủ nữa rồi.”

Mã Dược ánh mắt sáng lên, hỏi : ” Mâu đầu ?”

Lão Hắc nói : ” Được đặt ở hậu viện, còn không có khai phong.”

Mã Dược nói : ” Đi, nhìn thử một chút.”

Lão Hắc dẫn đường, ba người Mã Dược đi theo, đi đến hậu viện của lò rèn, chỉ thấy một đồng mâu sắt lớn được chất như một hòn núi nhỏ.

Mã Dược thuận tay cầm lên một cái đầu mâu, ước chừng một chút, nặng khoảng hai cân, mũi mâu hình ba cạnh còn phát ra từng trận độn mang u ám, chắc chắn chưa từng khai phong, nhìn qua giống như một đồng sắt vụn không đáng tiền, nhưng Mã Dược tin tưởng, những thứ này một khi đã khai phong, mũi mâu sắc bén, phối hợp thêm cán gỗ, thì sẽ trở thành một thanh lợi khí giết người hoàn mỹ.

Chính cái gọi là : ” Công dụng thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí.” Tám Trăm Lưu Khẩu hiện tại đã xứng gọi là một quân đoàn hổ lang, nhưng lại thiếu mất răng nanh cùng móng vuốt sắc bén của hổ lang, chỉ có hổ lang đầy đủ răng nanh cùng móng vuốt, mới chân chính là những con hổ lang làm cho người ta khiếp sợ ! Mới có thể làm cho muôn loài thần phục !

Tám Trăm Lưu Khẩu là kỵ binh, kỵ binh úy hiệp lớn nhất không có gì ngoài cưỡi ngựa bắn cung, nhưng muốn để cho đám lưu khẩu vừa biết cưỡi ngựa không lâu này biết bắn cung thành thực, không khỏi có chút quá mức khó khăn a ! Để lưu khẩu học được cưỡi ngựa bắn cung tất nhiên không có khả năng, nhưng để bọn họ phối hợp với yên ngựa có phần đặt chân ở hai bên ở trên lưng ngựa phóng lao, lại là việc quá mực dễ dàng.

Cự ly ném của lao mặc dù không thể cùng xạ trình của cung tên so sánh, nhưng nó thể đại lực trăm, tạo thành lực sát thương so với tên lớn hơn nhiều ! Hơn nữa, lao không cần phải nhắm chuẩn, rất dễ dàng sửa chữa, có thể sử dụng nhiều lần. Thực tế có vật còn thích hợp với kỵ binh sử dụng hơn nữa, uy lực so với lao còn lớn hơn, nhưng để rèn mấy ngàn cái rìu cần rất nhiều sắt, Mã Dược trước mắt căn bản tìm không được nhiều sắt như thế, cho nên mới lùi một bước mà chọn thứ này, sử dụng lao.

70. Chương 71: Mãnh Tướng

” Vút !!”

Quản Hối chạy đà mấy bước, vung mạnh cây giáo trong tay ném về phía trước, thanh cán gỗ dài gần hai thước rung động liên hồi, phát ra một tiếng xé không chói tai, lưỡi mâu đã khai phong về lên giữa không trung một đạo hàn mang lạnh lẽo, như một con rắn bạc xẹt về phía trước.

” Phốc !!”

Ngọn giáo được phóng ra sau khi bay song song với mặt đất mấy chục bước, như một mũi tên sắc bén đâm vào bức tường dừng tạm, một tiếng trầm muồn vang lên, ngọn giáo dễ dàng xuyên thủng bức tường đất dày mấy xích, sau đó còn bay về phía trước mười mấy bước nữa mới chịu rơi xuống.

Mã Dược đi đến phía sau bức tường đất nhặt ngọn giáo lên xem xét một chút. Hoàn hảo không hư hại gì !

” Keng !!”

Một tiếng kim loại giao nhau cực kì chói chan truyền vào tai Mã Dược, Mã Dược ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mặt Điển Vi cầm hai thanh thiết kích lớn vừa thô vừa xấu đã vậy còn đầy rỉ sét, cũng không biết là từ đồng rác nào trong lò rèn đào ra, nhưng lại làm cho gã cao hứng đến mức giống như là một con tinh tinh, lấy hai tay đâm thình thịch vào lồng ngực đầy lông lá của mình, miệng cũng phát ra những tiếng gầm vang. (Hix, nó miêu tả Điển Vi chút nữa chắc thành tinh tinh thiệt >.<>

Mã Dược ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, chẳng lẽ cái đó chính là đôi đại thiết kích nặng sáu mươi ba cân của Điển Vi sao ? Không ngờ lại lọt vào tay của Điển Vi như thế này ? Lẽ nào thật là thiên ý sao ? Thần binh thì luôn cùng mãnh tướng xuất thế ?

” Đại đầu lĩnh ! Đờ có việc gấp cần bẩm báo.”

Quách Đồ thanh âm có chút lo lắng từ bên ngoài tiệm rèn truyền đến cắt đứt sự tự ngẫm của Mã Dược, Mã Dược quay đầu lại thì thấy Quách Đồ đang từ ngoài cửa vội vàng đi đến hậu viện.

Mã Dược khẽ nhíu mày, trầm giọng nói : ” Việc gì ?”

Quách Đồ vội bước đến trước mặt Mã Dược, khom lưng cung kính nói : ” Tất cả quả nhiên không ngoài dự đoán của Đại đầu lĩnh, Huyện úy Giáp huyện Hắc Manh sau khi bại lui ở Tương thành, đã vòng đến Hứa gia trang, huyết tủy Hứa gia ổ bảo, Hứa gia trang trên dưới ngàn nhân khẩu chỉ có duy nhất một người may mắn trốn thoát, Hứa gia ổ bảo cũng bị đốt rụi rồi.”

Ánh mắt Mã Dược trở nên thâm trầm, trên mặt vẫn là biểu tình lạnh lùng như trước, không hề có chút biến đổi nào, âm trầm hỏi : ” Hứa Chử phản ứng thế nào ?”

Quách Đồ nín hót đáp : ” Đại đầu lĩnh liệu sự như thần, nhóm người Hứa Chử sau khi xử lý hậu sự xong đã suất 300 nghĩa dũng binh đánh đến Giáp huyện.”

Mã Dược âm trầm nói : ” Được rồi, ta đã rõ.”

Nói xong, Mã Dược quay người đi không để ý đến Quách Đồ nữa. Quách Đồ khóe miệng mấp máy như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được. Sự lạnh lùng cùng âm trầm của Mã Dược giống như một tòa núi lớn đè nặng trong lòng hắn, làm cho hắn không thể nào hít thở nổi, mỗi lần đối diện với Mã Dược, Quách Đồ thậm chí thở mạnh cũng không dám.

” Quản Hối !”

Mã Dược lạnh lùng hét lớn, thân hình to lớn của Quản Hối khẽ run lên, tay xách một cái lưu tinh chùy vội vàng bước tới trước mặt Mã Dược, nghiêm nghị nói : ” Có.”

Mã Dược ánh mắt lạnh lùng, trầm giọng hét : ” Thổi hiệu điểm binh. Tám Trăm Lưu Khẩu toàn quân tập kết !”

Quản Hối ánh mắt trở nên sắc bén, sát khí kinh người trong chốc lát liền toát ra, nghiêm giọng nói : ” Tuân mệnh !”

Mã Dược quay đầu lại nói với Quách Đồ : ” Công Tắc.”

Quách Đồ lưng càng cúi thấp hơn, cung kính trả lời : ” Có tiểu nhân.”

Mã Duyệt vẻ mặt lạnh lùng như trước, trầm giọng nói : ” Hãy theo cùng ta xuất chinh, công phạt huyện Giáp.”

Quách Đồ vãi dài một cái, cung thanh nói : ” Tiểu nhân tuân mệnh.”

Mã Duyệt chấp tay ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng nổi lên một nụ cười âm lãnh, vô luận là vì Hứa Chử hay là vì tương lai của Tám Trăm Lưu Khẩu, huyện Giáp đều tất phải đoạt được ! Từ lúc hình thành đến nay, Tám Trăm Lưu Khẩu chuyển chiến nghìn dặm, trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ. Từ thuở ban đầu là một đám nông phu cho đến khi thành một quan đoàn hổ lang như hiện nay, lại chưa hề trải qua một lần công thành chiến chính diện nào.

Ai nói kỵ binh là không có cách công thành, ai nói kẻ thất phu chỉ biết cậy mạnh không đủ cải biến kết cục của một trận chiến ? Mã Duyệt lại không tin như vậy, nhân định thắng thiên, nhân định thắng thiên ! Sức người, thủy chung vẫn mạnh hơn ý trời.

” U ...u...u.....u u u”

Sau ba tiếng tù hiệu ngắn, một tiếng tù dài vang đến tận trời, chúng lưu khẩu rải rắc khắp các góc của thành vừa nghe thấy tiếng tù hiệu lập tức giống như thủy triều dồn về phía phát ra tiếng tù tập kết. Nghe hiệu đứng dậy tập hợp đã thấm vào trong cốt tủy của mỗi tên lưu khẩu, giống như đạo lý Mã Duyệt chính là Đại đầu lĩnh của bọn chúng, không có bất kỳ lưu khẩu nào nảy sinh tâm lý chống đối đối với chúng.

Cửa đông Tương thành, thanh huyết sắc đại kỳ của Tám Trăm Lưu Khẩu đón gió tung bay, mặt cờ nồng đậm mùi máu phần phật phách trước mặt Mã Duyệt, càng làm khuôn mặt Mã Duyệt thêm âm trầm một cách đặc biệt. Mã Duyệt chấp tay đứng, thân ảnh cao vút như hòa mình vào hư không u ám âm lãnh.

Điền Vi và Quân Hối như hung thần ác sát đứng ở hai bên trái phải, Điền Vi tay cầm đôi đại thiết kích đầy rỉ sét , Quân Hối thì tay xách một cái lưu tinh chùy, dây xích cuốn từng vòng từng vòng trên cánh tay đầy cơ thịt của hắn lóe lên từng trận hắc mang.

Ở một góc phía sau Mã Duyệt, thân ảnh Quách Đồ cơ hồ dung hòa thành một thể với thân ảnh của Mã Duyệt.

Dưới tường thành, Tám Trăm Lưu Khẩu đã tập kết toàn quân hoàn tất, tạo thành một biển thiết giáp đen ngòm dày đặc, những bó tua đỏ lại giống như những giọt máu không bao giờ phai mất trên cái sừng của những con quỷ, phát ra mùi máu nồng đậm.

Đã không cần phải hô hào khàn cả giọng nữa, đã không cần phải diên cuồng huy vũ binh khí trong tay nữa, toàn bộ lưu khẩu chỉ cần lạnh lùng đứng ở đấy, cười trên lưng ngựa, thì đã là một quân đoàn hổ lang kiên cường dữ tợn, đã là một đội quân đánh không tan, kéo không dỡ rồi !

Toàn bộ cửa Đông Tương thành là một mảnh tĩnh lặng, chỉ có thỉnh thoảng xuất hiện những tiếng phì phì phát ra từ mũi chiến mã, cả không gian chìm trong sự nặng nề khó thở, gần ngàn ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên tường thành, trên tường thành, Mã Duyệt đứng hiên ngang như một ngọn núi, ánh mắt như sương.

Tiếng bước chân vội vã vang lên, Chu Thương Bùi Nguyên Thiệu Liêu Hóa cùng Bành Thoát lần lượt bước lên tường thành.

Chu Thương nở một nụ cười lạnh lùng, lộ ra đôi hàm răng trắng đều, sát khí đằng đằng hỏi : ” Đại đầu lĩnh, lại muốn chuyển tiến sao ?”

Ánh mắt Mã Duyệt lạnh lùng, bảo trì trầm lặng, hắn luôn không có thói quen trả lời vấn đề của thuộc hạ.

Liêu Hóa, Bành Thoát vội vàng nói với Mã Duyệt : ” Đại đầu lĩnh, lần này cho chúng tôi xuất chinh luôn nha ?”

Mã Duyệt âm trầm quay đầu lại, ánh mắt chuyển đến khoảng đất trống trong thành, trên khoảng đất trống, đã có mấy trăm sơn tặc tập kết lại, hơn nữa vẫn còn có sơn tặc không ngừng từ trong thành chạy vội đến, làm cho đội ngũ vốn tạp loạn càng trở nên thất linh bát lạc. Nhưng sơn tặc này đại đa số đều cầm mộc côn, trúc thương, trang bị cực kì kém, thành phần thì tốt xấu lẫn lộn, thậm chí còn có trẻ em cùng người già xen lẫn bên trong.

Liêu Hóa và Bành Thoát cũng nhìn thấy sự hỗn loạn của sơn tặc, cùng sự nghiêm cẩn tĩnh lặng của Tám Trăm Lưu Khẩu ở ngoài thành quả thực là một trời một vực. Trên mặt hai người không khỏi hiện lên vẻ xấu hổ, đều bắt tri bất giác cúi thấp đầu xuống.

Mã Dục ánh mắt trở nên lạnh lẽo, hét lên : ” Bùi Nguyên Thiệu !”

Bùi Nguyên Thiệu rảo bước tiến lên, nghiêm giọng nói : ” Có !”

Mã Dục nói : ” Lĩnh 200 tinh kỵ, trấn giữ Tương thành.”

” Tuân mệnh !”

” Liêu Hóa, Bành Thoát !”

Hai người Liêu Hóa, Bành Thoát vẻ mặt vui mừng đồng thời bước lên một bước, đứng song song trước mặt Mã Dục lớn giọng hét : ” Có !”

” Điều thống lĩnh sơn tặc bản bộ, đồng thủ Tương thành, tăng cường ước thúc bộ chúng, không được tùy ý làm bậy, kẻ nào trái lệnh chém không tha !”

Liêu Hóa, Bành Thoát nghe vậy có chút thất vọng, miễn cưỡng chấp tay đáp : ” Tuân mệnh.”

Mã Dục tất nhiên là nhìn ra hai người không tình nguyện, nhưng căn bản không có thay đổi, nghiêm nghị nói : ” Các huynh đệ còn lại cùng ta bôn tập huyện Giáp Thỉnh chờ !”

Quản Hối hét khê quát một tiếng, bước lên hai bước từ trên tường thành nhổ lên thanh huyết sắc đại kỳ. Hướng không trung nặng nề phát lên. Dưới tường thành nhất thời vang lên tiếng gầm thét long trời lở đất của Tám Trăm Lưu Khẩu, gần ngàn thành cương đao sắc bén đâm thẳng lên không trung, sát khí cuồng loạn, bạo ngược khuấy động khắp thiên địa.

.....

Huyện Giáp, cửa Bắc.

Hứa Chử bộ dạng dữ tợn, giống như một con hổ phát cuồng, tay chỉ lên tường thành chửi vang : ” Hác Manh ! Thất phu ! Có ngon thì ra thành cùng gia gia đại chiến ba trăm hiệp !!!”

Trên tường thành, Hác Manh vẻ mặt âm lãnh, hung tợn hét chửi lại : ” Nghịch tặc chó có cuồng vọng, bốn quan đã phái tám trăm dặm hỏa tốc đến các quận huyện xung quanh thỉnh cầu viện binh, đợi đến khi viện binh đến, bốn quan thề nhất định sẽ tru giết thứ nghịch tặc mi, giữ nghiêm quốc pháp !”

Đang trong lúc chửi mắng, một gã tiểu tốt đột nhiên vội vàng chạy lên tường thành nói với Hác Manh : ” Đại nhân, đại sự không tốt rồi, cửa đông bị nghịch tặc tập kích !”

Hác Manh vẻ mặt cả kinh, lập tức trấn tĩnh xuống, lớn tiếng quát : ” Nói bậy, phỉ hoạn ở Dĩnh Xuyên đã bình định, nghịch tặc ở đâu ra ?”

Tiểu lại vội vàng nói : ” Đại nhân, đích xác là nghịch tặc đó, chính là Tám Trăm Lưu Khẩu !”

Hác Manh càng phát đại nộ, chửi vang : ” Càng nói càng tào lao, Tám Trăm Lưu Khẩu gây họa ở Nam Dương, như thế nào lại chạy đến huyện Giáp được, thứ người dám nhiễu loạn quân tâm, người đầu lòi xuống chém cho ta .”

Hai gã Hán quân liền như lang như hổ bước đến, đem tiểu lại lôi đi.

Tiểu lại cả kinh thất sắc, liều mạng giãy giụa nói : ” Đại nhân không rõ phải trái, không phân biệt đúng sai cuồng sát trung lương, bách tính huyện Giáp gặp họa tới nơi rồi !!!”

” Đánh tan thành trì, gà chó không tha !”

” Đánh tan thành trì, gà chó không tha !”

” Đánh tan thành trì, gà chó không tha !”

Tiểu lại đang bên bờ giếng giữa thì hướng cửa Đông đột nhiên vang lên ba tiếng hô lớn, rầm vang như một mũi tên sắc bén phá nát trời không, rõ ràng truyền vào tai mỗi tên Hán quân đứng trên tường thành, cũng truyền rõ vào lỗ tai của Hứa Chử cùng ba trăm nghĩa dũng binh đứng dưới tường thành.

Hác Manh biến sắc, thất thanh nói : ” Thực có nghịch tặc sao !? Mau, các người hãy cẩn thận bảo vệ cửa thành, không được tùy tiện mở cửa, kẻ nào trái lệnh, chém ! Tất cả sĩ tốt còn lại theo bốn quan chạy đến cửa đông, nghênh kích nghịch tặc, nhanh !!”

.....

Cửa đông huyện Giáp, thanh huyết sắc đại kỳ được nâng cao trong tay Quản Hối, đón gió tung bay, dưới thanh đại kỳ, Mã Dục khóa mã hoành đao, hiên ngang đón gió, sau lưng Mã Dục, sáu trăm tinh kỵ bài thành một hàng ngang, sát khí nóng rực hừng hực thiêu đốt trong mắt mỗi tên lưu khấu.

Lúc Hứa Chử suất ba trăm nghĩa dũng binh xử lý xong hậu sự ở Hứa gia trang đánh đến bên ngoài cửa bắc huyện Giáp, Tám Trăm Lưu Khẩu của Mã Dục cũng vừa vận tiến đến cửa đông, hai quân cơ hồ đồng thời hướng huyện Giáp phát động tiến công.

71. Chương 72: Thần Lực Bạt Sơn

Không chỉ tiểu tốt giữ thành nghi ngờ mà ngay cả Hác Manh cũng lấy làm lạ. Chiều theo trang phục, thì đội quân dưới thành kia rõ ràng là kỵ binh tinh nhuệ của triều đình Đại Hán. Nhưng lá huyết sắc đại kỳ thì ghi rất rành rành bốn chữ vàng lớn “Tám trăm lưu khẩu”. Hơn nữa đội kỵ binh này lại trông rất hung ác, rõ ràng là không có ý tốt.

“Mau mau mở cửa thành đầu hàng, nếu như không hàng thì sẽ phá vỡ thành trì, gà chó không tha!”

Hác Manh đang ngờ vực thì dưới thành tám trăm lưu khẩu đồng thanh hò reo ba lần đình tai nhưc óc. Tiếng gầm vang vọng đến trời mây. Quân phòng thủ trên lầu thành biến sắc mặt, tất cả đều lộ ra vẻ sợ hãi.

“Đại ... đại nhân, mở... mở cửa đi, nếu không chúng ta sẽ bị giết ... giết sạch” Một tên lính lấp bắp với Hác Manh nói: “ Huyện Giáp thành trì quá ... quá nhỏ không thể giữ được”.

“Tên kia, dám làm nhiễu loạn lòng quân, mau đem chém đầu!” Về mặt Hác Manh nghiêm lại rồi quát lớn: “Tất cả đều là kỵ binh, không có vũ khí công thành, làm sao mà phá được thành? Mọi người đừng để cho khí thế của bọn giặc cướp hù dọa. Theo qui tắc phòng thủ và bản quan cũng muốn xem, làm cách nào mà tám trăm lưu khẩu vượt qua được hào bên ngoài thành, làm thế nào công chiếm thành trì huyện Giáp ...”.

Hai tên đao phủ tựa lang sói nhanh chóng chạy đến, xốc tên lính dí hẳn lên tường thành. Mặc kệ hắn dấy dựa trực tiếp chém xuống một đao. Máu tươi phun lên, đầu người rơi xuống. Một dòng máu đỏ làm toàn bộ tướng sĩ quân Hán trên lầu thành dám chắc đều rung mình ớn lạnh, không còn người nào dám mở miệng đề nghị mở cửa đầu hàng.

Dưới lầu thành ánh mắt Mã Dục cứng lại, cũng không nghĩ tới Huyện úy huyện Giáp nho nhỏ này cũng còn khí phách như vậy!

“Quản Hối !”

“Có !”

Mã Dục quát to một tiếng, Quản Hối phía sau đáp lời như sấm nổ. Đội hình nghiêm trang của kỵ binh lưu khẩu phía sau vội vàng né tránh. Một thân hình hung tợn kinh khủng từ phía sau vọt lên. Quản Hối đã giao lá huyết sắc đại kỳ trong tay cho Chu Thương từ khi nào. Còn tự mình đã mặc thêm một bộ giáp sắt dày cộm dữ tợn. Chùy lưu tinh trong tay, trên cánh tay quấn vòng vòng một sợi xích sắt. Hắn nặng nề bước tới phía sau Mã Dục.

Mã Dục đưa tay chỉ lên cầu treo trên cao dần từng tiếng: “Phá hủy cầu treo !”

Ánh mắt Quản Hối lạnh hẳn đi lớn tiếng hét: “Tuân lệnh !”

“Xoảng ...”

Quản Hối chậm rãi kéo mặt nạ xuống, chỉ thoáng chốc cả đầu đều được bao quanh bởi lớp giáp nặng nề. Chỉ có khe hở nhỏ để lộ ra đôi mắt, còn trên người Quản Hối khoác hai khối giáp nặng nề dày cộm. Trước sau liền một khối, hắn đưa thân hình lực lưỡng được che kín, cơ bắp hai tay đều phải trái đều luồn qua ống sắt được buộc chắc chắn.

Trừ hai khối sắt lớn trên người, trên đùi và cánh tay Quản Hối cũng có các tấm giáp sắt nhỏ. Nếu chợt nhìn qua thì thân hình cao lớn của Quản Hối trông như một pho tượng quái thú thiết giáp, cả người tỏa ra sắc đen làm người nào trông thấy cũng táng đờm kinh hồn. Bộ giáp toàn thân nặng hơn sáu mươi cân là do Mã Dục giao thợ rèn chế riêng theo cỡ của Quản Hối. Ngoài Quản Hối, Mã Dục cũng chuẩn bị một bộ cho Diển Vi và Hứa Chử.

“Ngao tê ...”

Quản Hối giơ cao hai tay, rống lên một tiếng lớn rồi bắt đầu nặng nề đi về phía cửa thành.

“Đông. . .”

“Đông. . .”

“Đông. . .”

Quản Hối nặng nề bước trên nền đất rắn chắc phát ra một tiếng lại một tiếng vang ghê sợ như thể dẫm nát tâm khảm mỗi tên tướng sĩ giữ thành. Trong phút chốc tướng sĩ quân Hán giữ thành cảm thấy cả tòa lâu thành huyện Giáp đang không ngừng lắc lư. Tất cả mọi người đều bắt đầu cảm thấy lạnh lưng, khuôn mặt đều một mảng trắng bệch. Vóc người cao lớn như thế kia! Mẹ của hắn có còn là người nữa không. Rõ ràng là ác quỷ đến từ mười tám tầng địa ngục.

Sắc mặt Hác Manh cũng trắng bệch như vậy. Đối với những vật chưa hề được biết thì mọi người đều không nhìn được cảm giác sợ hãi. Bởi vì bọn họ không biết vật không rõ này sẽ mang đến những tai ương gì.

“Đông. . .”

“Đông. . .”

Sau tiếng vang nặng nề cuối cùng, thân hình như tháp sắt Quản Hối đột nhiên dừng bước cách cầu treo không quá một trượng.

Hác Manh gào thét mãnh liệt: “Cung tiễn thủ ... bắn tên ...bắn tên”.

Hơn mười tên cung tiễn thủ hò hét loạn xạ cùng tiến lên giương cung lắp tên. Trong những tiếng rín rít dây cung được căng hết cỡ. Sau đó trong tiếng vun vút hơn mười mũi tên sắc như nanh sói từ trên lầu thành bay loạn xạ xuống nhắm vào đầu mặt và toàn thân khối tháp sắt của Quản Hối. Chỉ một thoáng những tiếng đình đình đang vang lên liên tiếp.

Hơn mười mũi tên quân Hán bắn ra có hơn nửa bắn trúng Quản Hối. Nhưng không thể tạo được một chút thương tổn nào với hắn, mà đều văng ra khỏi bộ giáp sắt.

“Tê. . .”

Trên lầu thành nhất loạt vang lên tiếng hít hà, tất cả tướng sĩ quân Hán đều sợ hãi đến mức hầu như không thở được, kia là quái vật gì vậy? Mũi tên sắc như nanh sói còn không thể gây ra chút thương tổn nào cho nó!

“Hắc hắc. . .”

Quản Hối ngửa mặt phát ra một tiếng cười lạnh làm cho người ta rợn tóc gáy. sợ hãi Quả lưu tinh chùy nặng trĩu trong tay đã bắt đầu xoay tròn, lấy tay phải của hắn làm tâm mà từ từ quay nhanh dần.

“Bắn tên, tiếp tục bắn tên. . .”

Trên lầu thành, Hác Manh gào khản cả cổ đã mất luôn cả bình tĩnh.

Cung tiễn thủ sợ táng đờm kinh hồn vẫn tiếp tục bắn tên. Tuy nhiên cho dù bọn họ có khăn trương đem toàn bộ tên bắn vào quái vật tháp sắt dưới thành lâu thì hẳn vẫn cười quái dị hắc hắc mà không chịu chút tổn thương nào!

Quản Hối ra sức quơ chùy lưu tinh rồi thả dần sợi xích sắt quấn trên cánh tay phải. Bán kính quay của chùy lưu tinh càng lúc càng lớn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh. Lực quán tính cường đại sẽ tạo ra cú va đập mạnh, nhưng cũng làm Quản Hối không cách nào đứng yên được nữa mà cùng bắt đầu quay tròn.

“Hổng ...”

Đến khi vòng xích sắt cuối cùng nhả ra thì Quản Hối đột nhiên hét lớn một tiếng mà buông cánh tay phải. Quả chùy lưu tinh như mũi tên nhọn bắn ra, trong tiếng rít xé gió chói tai mà mạnh mẽ đập vào cầu treo trên cao. Các mũi sắt dày đặc trên quả chùy cắm sâu vào thành cầu.

“Hừ!”

Quản Hối hừ một tiếng cuốn xích sắt lên vai rồi quay người đi một vòng! Cầu treo trên cao liền nặng nề hạ xuống một đoạn, trong khoảnh khắc sợi dây điều khiển cầu treo bị căng ra thẳng tắp.

“Ba!”

Chốt gỗ dùng để cố định bánh quay trên lâu thành đột nhiên bị gãy. Bánh xe không bị khống chế bắt đầu quay lệch cộc. Dây cố định cầu treo liền nhả ra từ bánh xe. Chỉ trong khoảnh khắc mà cầu treo trên cao đã bị rơi xuống vài thước.

“Ngao ngao. . .”

Dưới lâu thành, tám trăm lưu khẩu thấy sức mạnh Quản Hối như thế thì lập tức hò reo ủng hộ như trời long đất lở.

Hác Manh thấy thế thất kinh vội bước tới hai bước cố gắng giữ lấy bánh xe, căn bản là định ngăn bánh xe chuyển động nhiều hơn. Đoạn đứng thẳng trợn mắt giận dữ quát to: “Người đâu tới đây. Mau cố định bánh xe đáng chết này lại cho lão tử! Ai không tuân, lão tử chém liền, mau ...”

Mười mấy tên quân Hán bừng tỉnh hò hét loạn xạ bắt tay quay của bánh quay. Chuyển động của bánh xe đột nhiên dừng lại. Quản Hối có ráng sức đạp chân mạnh hơn cũng chỉ làm cho dây dẫn của cầu treo căng ra thẳng hơn. Hơn nữa còn không ngừng phát ra tiếng kêu rín rít.

“Kéo ...”

Hác Manh ra lệnh một tiếng, mười mấy tên quân Hán đồng thời cố sức, ỷ vào ưu thế cơ học (kì thật vấn đề ưu thế tay đòn dài ngắn, vấn đề vật lí) bánh xe bắt đầu chậm rãi quay ngược lại. Cầu treo vốn đã hạ vài thước lại nâng lên hơn một thước.

“Ngao . . .”

Quản Hối tru một tiếng như sói, thân thể gần như nằm ngang mặt đất. Hai chân dù bám chặt xuống đất, nhưng vẫn không thể ngăn cản việc bị giật lùi lại. Trong tiếng ma sát chói tai, Quản Hối tựa như bị trượt đi vài thước trên nền đất cứng. Chỉ thấy xuất hiện hai vết rãnh thật sâu xuất hiện trên mặt đất.

“Hà ...”

Trên lâu thành mười mấy tên quân Hán đồng thời thở phào rồi ra sức quay bánh xe, khó khăn lắm mới nhích được một chút.

Dưới lâu thành, sau khi lùi mấy bước Quản Hối thì cầu treo đang khó nhọc trở về chỗ cũ. Ngay vào lúc mấu chốt đó lại có một giọng hét như sấm vang dội trời mây.

“Quản Hối, có ta tới giúp ngươi!”

Trong bước chân nặng nề, lại một tráng sĩ tựa pho tượng sắt vội vàng chạy tới, chính là Điển Vi thô kệch. Sức lực của Điển Vi hơn Quản Hối rất nhiều. Bộ giáp sắt nặng hơn sáu mươi cân mà Quản Hối mặc đã làm hẳn chuyển động nặng nề. Nhưng Điển Vi mặc tựa áo mỏng, chạy một mạch đến bên cạnh Quản Hối, giờ tay về phía sợi xích sắt ẩn xuống rồi dùng sức giật mạnh.

“Ái ôi. . .”

“Má ơi. . .”

“Chân của ta ...”

“Cứu mạng, đầu của ta bị kẹt, cứu mạng ... ách a!”

Trong khoảnh khắc đám người trên lầu thành xiêu vẹo, mười mấy tên quân Hán lập tức ngã xuống cả loạt. Còn lại hai tên không may. Một tên bị kẹt đầu, một tên thì cả đầu bị cũng bị kéo vào trong bánh xe. Do lực lượng cường hãn vô tình lôi tiếp nên bánh xe lạnh lùng quay. Một tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Bắp đùi tên quân Hán bị cắt rời thành hai đoạn, còn tên quân Hán khác thì cả đầu như quả dưa hấu vỡ vụn ra.

“Băng. . . Băng. . .”

Hai tiếng tắc nện vang lên, hai dây giữ cầu treo đồng thời đứt tung.

“Bình!”

Cầu treo nặng nề ầm ầm hạ xuống nện mạnh xuống trụ cầu ở bờ hào phát ra tiếng kêu thật lớn làm bụi bốc lên đầy trời.

Trên lầu thành, Hác Manh bắn loạn biến sắc. Sức lực mạnh mẽ như thế kia có còn là sức người nữa hay không?

Dưới lầu thành, vẻ lạnh lùng trên mặt Mã Dược vẫn như cũ, nặng nề quát lên: “Điển Vi, Quân Hối xông lên phá cửa thành !”

“Tuân lệnh!”

Điển Vi, Quân Hối đồng thời hét lớn một tiếng xông lên cầu treo nhằm phía cửa thành lao tới.

Hác Manh hoảng hốt chợt bừng tỉnh gào thét mãnh liệt: “Gỗ súc, đá tảng chuẩn bị ... ném!”

Tướng sĩ quân Hán sợ ngây người sững sờ vài giây rồi cuộc cũng tỉnh lại kịp phản ứng, mang gỗ súc đá tảng ném xuống dưới lầu thành. Trong khoảnh khắc gỗ súc vừa thô vừa nặng, đá tảng to như cối xay từ trên lầu thành lao xuống nhằm phía đỉnh đầu Quân Hối và Điển Vi mạnh mẽ nện xuống.

“Đông đông. . .”

Ba khối đá lớn trước sau nện xuống nặng nề đập xuống đất. Sau đó hai khúc gỗ nặng ngay sau đó nện lên tảng đá rồi quay cuồng lộn xuống hào bên ngoài thành. Tuy nhiên lúc này Điển Vi và Quân Hối đã sớm chạy vào phía dưới lầu thành.

“Chống đỡ cửa thành, chống đỡ cho cửa thành” Hác Manh vội vã vọt từ lầu thành xuống. Vừa chạy vừa quát to với tướng sĩ quân Hán bên trong thành: “ Mau tìm tấm gỗ, gậy gỗ chốt chặt cửa thành! Mấy người các ngươi mau xông lên đi, kê vai mà giữ, mau nghĩ cách giữ. Tuyệt đối không để bọn giặc cướp phá vỡ cửa thành. Mau ...”

Hơn mười tên quân Hán không dám kháng lệnh, chen nhau hò hét loạn xạ phía sau cửa thành, cố gắng lấy thân mình tạo thành bức vách giữ cho cửa thành.

“Rầm ...”

Một tiếng động lớn vang lên, cửa thành dày cộm rung động kịch liệt một trận. Đá vụn và bùn đất từ cửa thành tuôn xuống. Trong cửa thành tất cả tướng sĩ quân Hán đều kinh khủng trợn trừng mắt. Trong mắt bọn họ thì cửa thành vốn vô cùng chắc chắn, nhưng giờ xem ra vẫn còn quá mỏng, không chịu nổi một đòn nặng ...

“Rầm ...”

Lại thêm một tiếng động nặng nề kịch liệt làm cửa thành càng lay động mạnh hơn. Hơn nữa bắt đầu vang lên tiếng cọt kẹt, những thanh gỗ ngang to như bắp đùi cũng chuyển động. Càng làm người ta hoảng hơn chính là trên thân gỗ đã bắt đầu xuất hiện vết nứt đáng sợ...

Điển Vi lùi lại vài chục bước ra sau cầu treo, sau đó hít mạnh hai hơi rồi quay đầu chạy đến cửa thành. Khi cách cửa thành còn mấy bước thì hắn tung người lên, lưng và vai phải lao về trước đập mạnh vào cửa thành. Trong khoảnh khắc một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

“Dát dát dát...”

Trong tiếng ma sát chói tai, cuối cùng cửa thành cũng rung động kịch liệt, sau đó chậm rãi nghiêng vào bên trong để lộ ra chỗ lọt người vào. Tiếng kim loại va vào nhau của hai tên hung thần quái thú bằng sắt đã có thể nghe thấy rõ mồn một. Những trận động đất khác thường làm cho tướng sĩ quân Hán hoảng sợ.

“Đại nhân, cửa thành đã sập, xong, xong hết cả rồi ...”

Một tên lính quân Hán hoảng sợ ... theo bản năng bắt đầu lui bước.

“Chống đỡ, không được lui!” Hắc Manh cầm kiếm trong tay khăn cả giọng uy hiếp: “Ai dám lui về sau giết không tha ...”

“Ngao. . .”

Điển Vi ngẩng đầu rống lên một tiếng giận dữ, một cước nặng đã đập bay cánh cửa. Hai thiết kích nặng nề đã cầm trong tay, trên thân kích sần sùi dày đặc những gỉ sắt giống như vết máu đỏ bầm lốm đốm. Ánh mắt tướng sĩ quân Hán hoang mang, trong lúc này trong ngoài cửa thành chỉ có tiếng rít từ thanh kích trong tay Điển Vi đang không ngừng múa trong không khí.

Ngoài thành Mã Dực chậm rãi giơ cao tay phải, thanh mã tấu nặng nề trong tay giơ lên cao quá đầu. Một tia nắng mặt trời xuyên qua khí quyển chiếu lên lưỡi đao sáng trắng trong phút chốc tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Hô lô lô. . .”

Tiếng chiến mã nặng nề hí vang dội khắp nơi, hơn một ngàn con ngựa nhẹ nhàng gõ vó xuống đất phát ra âm thanh đơn điệu. Mấy trăm thanh mã tấu sắc bén vung lên trên cao, trong không gian bắt đầu tràn ngập sát khí rầu rĩ. Đám lưu khấu chờ đợi đã lâu giống như sáu trăm con sói đói hung dữ nhe hàm răng trắng nhọn. “Đinh. . .”

Hai tên lính quân Hán gan dạ đâm vào ngực Điển Vi, nhưng lại giống như đâm vào một tảng đá rắn chắc phát ra một âm thanh trong trẻo vang dội. Trường mâu đột nhiên ngừng lại không thể tiến lên được nữa.

“Ừ! ? Đi tìm chết. . .”

Điển Vi nặng nề lùi lại một bước bị hai tên lính kia chọc giận bèn rống to một tiếng, thiết kích xoay tròn rồi nện mạnh xuống đỉnh đầu hai tên lính.

“Phốc. . .”

“Phốc. . .”

Hai tiếng vỡ vụn trầm đục vang lên, đầu hai tên lính đã vỡ vụn, máu đỏ và não trắng bắn đầy lên bộ giáp sắt trước ngực Điển Vi. Một tên lính quân Hán nhìn thấy cảnh đầm máu đó chịu không nổi liền nôn thốc nôn tháo. Quân Hối bước lên hai bước vung tay chụp lấy đầu hắn dùng sức bóp mạnh. Trong tiếng xương cốt vỡ vụn, tiếng nôn ọe của tên lính đột nhiên ngừng lại.

“Nha hồng. . .”

Điển Vi hét lớn một tiếng nhảy vào trong quân Hán như mãnh hổ lọt giữa đàn dê. Đôi đại thiết kích nặng nề múa thành hai vòng hai vòng sáng. Quân Hán kháng cự bị vệt đi cũng giống như lúa mạch bị cắt từng mảng. Phàm là bị kích quét tới nếu không vỡ toác đầu thì chặt ngang lưng. Không người nào có thể chịu được nửa chiêu của Điển Vi.

“Không chống được nữa rồi, rút lui, mau rút lui ...”

Hắc Manh mắt thấy đại cục đã hỏng rồi cuộc cũng ra lệnh rút lui. Tướng sĩ quân Hán sớm đã sợ vỡ mật tháo chạy như thủy triều quay giò chạy dọc theo đường chính trong huyện Giáp, nhằm hướng cửa tây bỏ chạy thực mạng.

“Ngao ngao. . .”

Diễn Vi và Quân Hợi tru lên như sói hai tiếng, vọt tới bên cửa thành mở ra một lối. Tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm sét cuộn cuộn từ trên trời giáng xuống. Mã Dực phi ngựa đằng trước, Chu Thương tay cầm cờ theo sát đằng sau. Phía sau đại kì, sáu trăm lưu khẩu tạo thành một dòng thác mãnh liệt nhằm hướng quân Hán lao tới. Trên đường chính huyện Giáp, bụi mù bốc lên cuộn cuộn. Trong gió tây dữ dội của buổi chiều đang tàn dần, một con ngựa mình đầy bụi bặm lướt nhanh như gió nhằm phía Trần lưu lao đến.

“Báo... Dĩnh xuyên cấp báo...”

Tiếng hô mãnh liệt vang dội trong ngoài cửa thành. Người đi đường rối rít né tránh. Kị sĩ cuộn như gió vào cửa nam Trần Lưu làm bụi đất bay lên mù mịt.

Thái Thú Trần lưu Khổng Do đang cùng Trưởng sử Phan Úc thương nghị phát chẩn giúp nạn dân gặp thiên tai. Chợt nghe tiếng bước chân dồn dập của tiểu lại dưới quyền làm kinh động. Ngẩng đầu lên chỉ thấy môn hạ đang gấp rút chạy vào đại sảnh, trong tay cầm một ống trúc đựng thư luôn miệng hô to: “Đại nhân, Dĩnh xuyên cấp báo !”

Khổng Tùy đứng thẳng người lên, thò tay khỏi ống tay áo dài thông trần tỉnh hỏi: “Cấp báo chuyện gì?”

Tên thuộc hạ trông coi văn thư quì xuống đất giơ cao ống trúc quá đầu trả lời: “Tám trăm lưu khẩu tràn vào Dĩnh xuyên, đại nhân Thái thú Trần Khiêm chết trận. Bọn giặc cướp đã chiếm hai thành Tương thành, huyện Giáp. Thế giặc cực lớn, e rằng mối lo toan trở lại. Trưởng sử Dĩnh xuyên Lưu Phúc cấp báo tám trăm dặm lên triều đình và các châu quận xung quanh. Khẩn xin triều đình cho các châu quận xung quanh nhanh chóng phát binh cứu viện, nếu để chậm e rằng sinh biến”.

Lông mày Khổng Dung chau lại, đưa tay nhận từ thuộc hạ ống trúc rồi từ từ mở ra. Chăm chú thập phần bắt đầu xem kĩ. Trưởng sử Phan Úc cũng đứng thẳng lên đến gần cùng xem.

Khổng Dung đọc xong đưa ống trúc cho Phan Úc rồi cau mày hỏi: “Người đưa tin ở đâu?”

Thư lại nói: “Người đưa thư chạy đường trường mệt mỏi. Sau khi đưa tin khẩn cầu của Lưu Phúc đại nhân đã chết ngất ở trên mặt đất, hiện đang cứu trị ở y quán”.

Khổng Dung lại hỏi: “Ngoài triều đình và quận Trần Lưu thì Lưu đại nhân còn cầu viện những châu quận nào?”

“Nam dương, Nhữ nam, Trần quốc đều đã sai sứ đưa tin tới”.

Trưởng sử Phan Úc nói: “Đại nhân, Dĩnh xuyên ở gần Lạc Dương tuyệt không thể rơi vào tay giặc cướp, phải mau phát binh cứu viện”.

Khổng Dung nghĩ ngợi một lát rồi chậm rãi nói: “Nhữ Nam có phải chưa hết, thiết tưởng không thể phái binh. Tình binh triều đình cần phải bảo vệ kinh sư, tám đội quân mới chiêu mộ đều không thể phái đi được. Trần quốc nước nhỏ người ít, binh lực không đủ e rằng khó có thể lo liệu. Chỉ có người giữ quận Nam dương là Viên Thuật đại nhân thì nhiều tinh binh. Chẳng hay có định xuất binh?”

Phan Úc nói: “Bất kể Viên Thuật có xuất binh hay không thì đại nhân vẫn phát binh cứu viện. Nếu không Lưu Phúc lại mượn cơ hội tấu trình lên, nói rằng thấy chết không cứu. E rằng làm bất lợi cho tiền đồ của đại nhân”.

Khổng Dung gật đầu đáp: “Cũng may quân Khăn Vàng ở Kí châu đã được bình định, uy hiếp từ phương bắc đã tiêu trừ. Quân binh phòng thủ các huyện đã được trả lại. Còn các thành mới chiêu mộ nghĩa dũng binh được hơn phân nửa, ước khoảng hơn năm ngàn người. Có thể để Đô úy Mao Giới làm tướng nhanh chóng tập kết lương thảo, rồi định ngày chỉ huy quân đi hỗ trợ Dĩnh Xuyên, ông thấy thế nào?”

Trưởng sử Phan Úc khom lưng đáp lời: “Đại nhân anh minh”. Đêm đen như mực.

Ánh trăng đỏ như máu soi tỏ dòng sông lớn. Trên mặt sông nổi lên một bóng người tắm tới lạnh lẽo khó coi.

Trương Lương (là lão Tam, Nhân công tướng quân) đứng ở đầu thuyền, thân hình vài lần như sắp bị gió cuốn xuống nước. Chỉ nghe thấy tiếng sóng lớn đập liên hồi vào mạn thuyền tạo ra tiếng vỗ ì oạp vào mạn thuyền.

Trình Viễn Chí và Cao Thăng sóng vai đứng sau Trương Lương, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Trương Lương chấp tay nhìn trời, nhìn ánh trăng lạnh lạnh mà nhẩn người ra. Vẻ mơ hồ trong ánh mắt từ từ tan đi. Với vẻ mặt kiên định, ánh mắt cương nghị trong tiếng sóng mênh mông vang lên âm thanh lạnh lùng của hắn: “Nhị vị tướng quân yên tâm, Trương Lương quả quyết sẽ không nhảy xuống sông tự sát!”

Trình Viễn Chí và Cao Thăng yên lặng thở phào một cái. Hai người liếc mắt nhìn nhau đều nhìn thấy đối phương vui mừng mà nhìn Tam tướng quân đã khôi phục niềm tin! Chỉ cần Tam tướng quân còn sống thì quân Khăn Vàng vẫn còn hi vọng, vậy mọi thứ cũng đều có thể lấy lại! Đại quân của Thiên công tướng quân cho dù đã bị đánh tan, nhưng ngàn ngàn vạn vạn quân Khăn Vàng không hề bị triều đình đuổi tận giết tuyệt. Bọn họ chỉ tạm thời ẩn nấp, trốn ở nơi thâm sơn cùng cốc hay hương thôn hoang dã. Chỉ cần Tam tướng quân hô to một tiếng thì bọn họ sẽ lại đến tập hợp dưới ngọn cờ của Nhân công tướng quân, vậy quân Khăn Vàng có thể khôi phục lại thanh thế trước kia.

Con thuyền nhỏ lắc lư rồi đột nhiên cũng vào bờ, Trương Lương đặt chân lên bờ nam sông Hoàng hà. Trong bầu trời đêm mịt mù hắc ám vang lên tiếng nói kiên định của hắn: “Đi, chúng ta đi Nam dương, tìm Mã Dục và tám trăm lưu khẩu của hắn”.

Trong mắt Trình Viễn Chí lóe lên ánh lạnh lùng, vung tay một đao cắt đứt cổ họng người lái thuyền qua sông. Máu nóng vọt lên không trung, lái thuyền ôm chặt cổ họng. Một cái đầu từ từ chìm vào trong nước Hoàng Hà nháy mắt đã bị sóng nước mãnh liệt cuốn đi không còn thấy đâu nữa.

Cao Thăng thở phào rồi trầm giọng nói: “Đi về phía trước là Tế Âm, từ Tế Âm đi về phía đông là đến Trần Lưu. Qua Trần Lưu là đến Dĩnh Xuyên. Nam Dương cũng không còn xa”.

Trương Lương nặng nề gật đầu, rồi sải dài từng bước mà đi. Rất nhanh hình bóng của ba người biến mất trong bóng đêm mịt mù. Bên bờ Hoàng Hà chỉ có tiếng sóng như trước. Con thuyền nhỏ bị một kiếm chém đứt dây buộc nhằm thẳng giữa sông trôi càng lúc càng xa. Cuối cùng chìm trong sóng lớn. Lại có cô nhi quả mẫu đợi mãi mà không thấy người thân trở về. Nam Dương, Lỗ Dương.

Kim Thượng trong tay đang cầm một ống trúc vội vã đi vào dịch quán tìm đến Viên Thuật. Vừa nhìn thấy Viên Thuật và Khoái Việt đang bàn luận thì không khỏi biến sắc mặt, bước chân lập tức ngập ngừng.

Viên Thuật ngẩng đầu lên hỏi: “Nguyên Hưu có chuyện gì mà vội vàng vậy?”

Kim Thượng đáp: “Tướng quân, quận Dĩnh xuyên chạy tám trăm dặm xin cầu viện !”

Về mặt Viên Thuật biến đổi trầm giọng hỏi: “Lại Tám trăm lưu khẩu!?”

Kim Thượng gật đầu đáp: “Chính vậy! Tám trăm lưu khẩu vừa đánh một trận Thanh Năng sơn, dùng kì binh bất ngờ tiêu diệt đại quân mấy ngàn người của Thái thú Dĩnh xuyên Triệu Khiêm. Lại thuận thế liên tiếp hạ hai thành Tương thành, huyện Giáp. Bây giờ lòng người cả quận Dĩnh xuyên bàng hoàng. Thế giặc cướp rất lớn, nếu không kịp thời khống chế cục diện thì sự tàn phá của quân Khăn Vàng rất có khả năng lại tái hiện ở Dĩnh Xuyên”.

Về mặt Viên Thuật âm trầm, nhưng trong lòng lại lạnh lùng nghĩ ngợi. Việc tàn phá Dĩnh Xuyên thì có liên quan gì tới hắn? Đúng ra hắn muốn Dĩnh Xuyên đại loạn, hơn nữa càng loạn càng tốt. Tốt nhất tám trăm lưu khẩu có thể làm loạn cả Dĩnh Xuyên thành một mớ bòng bong! Đến lúc đó thì Viên Thuật hắn lại thống lĩnh đại quân tiến vào Dĩnh Xuyên, vậy sĩ tộc hương thôn chẳng phải sẽ tôn sùng hắn là đáng cứu thế? Hắn thậm chí còn không mất công thu phục lòng người. Tới lúc đó có thể thuận phục tầng lớp có thực lực này.

Đưa tay tiếp nhận ống trúc, Viên Thuật chăm chú đọc kĩ rồi tiện tay ném lên bàn mà lạnh nhạt nói: “Lưu Phúc không cần phải nói phóng lên như vậy. Tám trăm lưu khẩu kể cả khi làm loạn mấy ngày thì cũng chỉ chưa đến ngàn người, làm sao mà nên chuyện lớn được? Gieo rắc hoang mang, chỉ gieo rắc hoang mang mà thôi”.

“Ách. . .”

Kim Thượng nhất thời không cách nào đoán được tâm tư của Viên Thuật, nên không biết mở đầu như thế nào nữa.

Trên mặt Khoái Việt thoáng qua một nét dị sắc, rõ ràng đoán được tâm tư của Viên Thuật. Trong lòng Khoái Việt không phải không có coi thường mà thầm nghĩ Viên Thuật trời sinh tính tình bạc bẽo, chỉ biết mỗi việc khuyếch trương thế lực, thu phục phe cánh. Quả thực không cần biết điều gì là căn bản của dân chúng thiên hạ. Chỉ có gấp rút tranh công thu lợi, dùng thủ đoạn hy sinh lợi ích dân chúng để đạt mục đích. Quả thật là hành động làm ‘đam cạn cá chết’.

Nếu như đối là người khác mạnh mẽ siêu quần, thiên phú anh hùng mà trong tay có gần vạn hùng binh Nam Dương tất nhiên sẽ không làm như vậy.

Viên Thuật hình như cảm thấy điều gì, quay đầu lại nhìn kĩ Khoái Việt đang rụt rè mấy lượt nhưng cuối cùng cũng không nói gì, đành hỏi: “Dị Độ có điều gì dạy ta?”

Khoái Việt lắc đầu, câu định nói ra lại bị hắt nuốt xuống bụng.

Viên Thuật cau mày mà nói với Kim Thượng: “Nguyên Hưu nhanh chóng tập kết lương thảo, Di Độ đẩy nhanh việc huấn luyện nghĩa dũng binh mới chiêu mộ, mau mau chuẩn bị. Bản tướng vì phòng vệ bất lực, bảo vệ không chu toàn làm liên lụy thân phụ của Đại tướng quân trong đám loạn quân. Thực sự tội không thể tha. Cho nên ngày mai ta sẽ trở về Lạc dương gặp Đại tướng quân thỉnh tội”.

Kim Thượng lại càng ngạc nhiên hỏi: “Vậy ... ngày mai tướng quân liền quay về Lạc Dương?”

Kim Thượng có thể đoán được dã tâm của Viên Thuật, nhưng không đoán được Viên Thuật sắp xếp như vậy là có dụng ý gì. Hẳn thực sự nghĩ không ra! Dĩnh Xuyên phái người cầu viện, lúc này lấy danh nghĩa bình định tám trăm lưu khấu đem quân vào Dĩnh Xuyên có thể nói là danh chính ngôn thuận. Vừa thu phục được lòng người, vừa có thể khống chế cục diện Dĩnh Xuyên không cho nó xấu đi nữa. Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, vậy vì có gì mà không đi? Nếu như án binh bất động ngồi nhìn thế cục Dĩnh Xuyên đổ vỡ, có thể mất đi khả năng khống chế tám trăm lưu khấu. Đến lúc đó lại xảy ra một quãng thời gian bị quân Khăn Vàng tàn phá. Tới khi đó dù Viên Thuật chỉ huy đại quân vào Dĩnh Xuyên e rằng cũng không giúp gì cho tình hình nữa rồi.

Khoái Việt đứng thẳng người chấp tay nói: “Đêm đã khuya, tướng quân sớm đi nghỉ, Việt xin cáo từ”.

Viên Thuật lạnh nhạt đáp lời: “Dị Độ đi thông thả, không tiễn”.

Kim Thượng nói: “Thượng cũng xin cáo từ”.

“Nguyên Hưu đi thông thả, không tiễn”.

Kim Thượng rời khỏi dịch quán của Viên Thuật vội đuổi theo Khoái Việt gọi to: “Dị Độ huynh thông thả đừng bước, Thượng có một nghi vấn mà không nói ra thì không đành lòng”.

Khoái Việt nhíu nhíu mày, dừng bước lại hỏi: “Nguyên Hưu huynh có gì nghi vấn?”

Kim Thượng nói: “Dĩnh Xuyên nguy cấp, Lưu Phúc phái sứ đi cầu viện, có thể nói trời cho cơ hội. Tướng quân sao lại bỏ đi mà về Lạc Dương? Thật là làm cho kẻ khác thấy tiếc rẻ”.

Khoái Việt trong lòng coi thường, đúng là tiểu nhân nịnh nọt mà thôi. Bèn lạnh lùng phản bác mà hỏi: “Cái gì mà trời cho cơ hội? Cái gì mà tiếc rẻ? Tướng quân chính là Hồ bí trung lang tướng của Đại Hán, nắm giữ đội quân tinh nhuệ gọi là Đại Hán Hồ Bí Chi Sư. Bây giờ không có chiếu chỉ của Thiên tử, lại không có hồ phù Đại tướng quân. Làm sao có thể điều động? Chẳng lẽ ông không biết điều đó?”

“Cái này ...”

Kim Thượng nhất thời cứng lưỡi không nói được câu nào.

Khoái Việt cũng không hề để ý tới Kim Thượng nữa, quay người sải dài bước đi khỏi. Một lúc lâu sau Kim Thượng phục hồi lại tinh thần, trong mắt thoáng qua một vẻ lạnh lùng rồi cũng quay người đi nốt.

Ban đêm tại dịch xá của Khoái Lương. Khoái Lương, Khoái Việt hai anh em ngồi trên chiếu tựa vào bàn mà đối ẩm.

Khoái Việt khà một tiếng mà tợp một ngụm rượu ngon, rồi buồn bã thở dài mà nói: “Huynh trưởng, không bao lâu nữa đệ quay trở về quê, kết cỏ dựng nhà mà săn sóc song thân”.

Khoái Lương ngạc nhiên hỏi: “Nhị đệ vì sao như vậy?”

Khoái Việt thở dài nói: “Viên Thuật trời sinh tính bạc bẽo, coi dân chúng như cỏ rác. Cũng là hạng người vô năng, không đủ cùng mưu đại sự”.

Chân mày Khoái Lương giật giật hạ giọng nói: “Nhị đệ chớ có nói vậy để tránh họa từ miệng mà ra”.

Nói xong Khoái Lương vội vàng đi tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy bốn bề vắng lặng mới cẩn thận đóng thật kĩ cửa sổ, ngồi đối diện Khoái Việt mà hạ giọng hỏi: “Tại sao nhị đệ chắc chắn như vậy?”

Khoái Việt nói: “Tám trăm lưu khẩu tràn vào Dĩnh Xuyên. Thái thú Dĩnh Xuyên Triệu Khiêm đánh một trận thân vong. Lưu khẩu thừa thắng chiếm luôn Tương thành, huyện Giáp. Thế cục Dĩnh Xuyên nguy cấp, trăm họ nguy hiểm cận kề. Mà Viên Thuật với những chuyện đó coi như không nghe không hỏi. Lại còn vì chuyện thân sinh họ Hà mà về Lạc Dương gặp Đại tướng quân cáo lỗi. Cố tình khoanh tay đứng nhìn thế cuộc, quả thật là lòng dạ tiểu nhân”.

Khoái Lương nghĩ ngợi chốc lát rồi khuyên nhủ: “Viên gia bốn đời tam công, thuộc hạ hiển hách. Tướng quân xuất thân nhà giàu có, chỉ biết tới xa hoa. Đâu có hiểu được cuộc sống dân tình vì sao khổ, đó cũng là điều đệ đã dự liệu. Ý của huynh là đợi rèn luyện một thời gian nữa cho kiến thức gia tăng, tất tướng quân sẽ xem lại, Nhị đệ nghĩ như thế nào?”

Khoái Việt không đồng ý nói: “Trời sinh tính như vậy, khó mà sửa đổi”.

72. Chương 73: Nuôi Hổ Sinh Họa (1)

Đầu tiên tám trăm lưu khẩu đánh bại quân Hán ở Dĩnh Xuyên, chém đầu thái thú Dĩnh Xuyên là Triệu Khiêm giữa trận tiền, rồi vây Tương thành. Sau đó không lâu tám trăm lưu khẩu lại chiếm được Giáp huyện. Tin tức huyện Giáp giống như hồng thủy lan ra, truyền đi khắp quận Dĩnh Xuyên. Thế cuộc Dĩnh Xuyên mà Triệu Khiêm phải dùng thủ đoạn đầm máu mới ổn định được thì nay chỉ trong một đêm lại sụp đổ hoàn toàn. Trong khi Mã Dục để tám trăm lưu khẩu vẫn ở huyện Giáp nghỉ ngơi hồi phục thì một cuộc tấn công ồ ạt thanh thế dũng mãnh đang từ các huyện phía nam quận Dĩnh Xuyên nhanh chóng lan ra khắp vùng. Quận Dĩnh Xuyên, huyện Vũ Dương.

Vô số dân chúng Khăn Vàng cầm trong tay đinh ba, cày cuốc, đòn gánh giống như thủy triều tràn tới tầng tầng lớp lớp vây kín tòa thành. Một gã hán tử vóc người mạnh mẽ cười trên lưng lừa vung vẩy một cây gậy trúc vắn vện và thanh kiếm cùn khẫn cả giọng quát to vang khắp trận tiền: “Các huynh đệ, Đại Hiền Lương sư chí cao vô thượng đã phái Đại tướng quân vô địch soái lĩnh Hổ Lang Chi sư bất khả chiến bại đánh vào Dĩnh Xuyên. Thái thú Dĩnh Xuyên Triệu Khiêm đã chết tại trận tiền. Các huyện Tương thành, huyện Giáp trước sau đã bị công chiếm. Quân Khăn Vàng sẽ mau chóng tới đây. Triều đại Hán sắp diệt đến nơi, ngày thành công mà chúng ta mong muốn sắp tới, ngao ...”

“ Ngao ~”

“ Ngao ~”

Có đến trên vạn dân chúng đã đói đến mờ mắt ngây ngất đi theo âm ỉ, điên cuồng vung vẩy chân tay xông vào hủy hoại mọi thứ.

Trên lầu thành, huyện lệnh Vũ Dương sắc mặt trắng bệch liên tục dậm chân nói: “Làm thế nào đây? Cần phải làm gì mới được đây ~”

Huyện lệnh Vũ Dương vừa dứt lời thì một tên tiểu lại mặt mày tái nhợt chạy lên lầu thành hô hoán: “Đại nhân, đại sự hỏng rồi. Trong thành đã lộn xộn, loạn quân đang công phá nha huyện ~”

Huyện lệnh Vũ dương nghe vậy thì sợ hãi quá mức, một lúc lâu sau mới hồn xiêu phách lạc mà thở dài: “Trời đã quên ta, ông trời đã bỏ ta rồi~~” Quận Dĩnh Xuyên, huyện Côn Dương.

Một gã hán tử khỏe mạnh cao lớn đang ra sức cướp thanh mã tấu trong tay một binh sĩ quân Hán rồi hung hăng xẹt qua cổ họng binh sĩ quân Hán. Máu tươi phụt ra chốc lát đã làm cuồn cuộn dân chúng tụ tập xung quanh dẫn đến cuộc chiến giữa hán tử nọ và tướng sĩ quân Hán xung quanh dữ dội hơn. Tráng sĩ một mặt ẩu đả tiếp, một mặt ra sức gào khản cả cổ: “Giết , giết sạch bọn sài lang trời tru đất diệt này đi ~~”.

Hán tử mạnh mẽ cầm đao nhảy lên trên bậc thang hô lớn: “Đầu tiên là hạn hán, rồi lại dịch bệnh, ruộng vườn chỉ có trồng mà không có thu hoạch. Vậy mà quan phủ vẫn còn đòi hỏi chúng ta bổ thêm thuế má. Chúng ta đã không còn đường sống. Các huynh đệ đồng hương, không bằng giết hết những giống sài lang trời tru này rồi đi đến huyện Giáp gặp Đại tướng quân vô địch ~~”.

Côn Dương thương Tào Duyệt dẫn quân xuất thành đi thu lương thực kinh hãi run sợ. Mất thấy hộ vệ bên người càng ngày càng ít. Còn loạn dân tụ tập xung quanh càng ngày càng nhiều. Trong mắt không khỏi xẹt qua một bóng mây u ám. Nhìn thế cục Côn Dương sẽ nhanh chóng mất đi không chế. Quận Dĩnh Xuyên, huyện Định Lăng.

“Giết ~~”

Ba Vũ ra sức ném thang mây lên trên mặt tường thành rồi vùng tay la hét. Hai gã hán tử khỏe mạnh đầu đội khăn vàng, mồm ngậm đao dùng cả chân tay leo như vượn theo thang mây leo lên mặt thành. Quân Hán trên thành xung quanh tựa như thủy triều ùn ùn kéo tới cùng hai tên quân Hán đang đợi trên mặt thành, cuộc chém giết thảm khốc đã diễn ra ở trên mặt thành chật hẹp.

“Giết ~~ ”

“Giết ~~ ”

Tiếng hò reo vang lên mãnh liệt tựa như trời long đất lở, vô số dân chúng đầu đội khăn vàng kéo lại thành bầy. Càng ngày càng có nhiều giặc Khăn Vàng leo lên trên thành. Trên mặt thành quân Hán từ từ bị màu vàng tràn ngập chìm chết. Đã tới khoảnh khắc mất thành.

Ba Vũ chính là cháu của nguyên Đốc soái quân Khăn Vàng Dĩnh xuyên. Sau khi Ba Tài bại trận, Ba Vũ chỉ huy tàn quân Khăn Vàng chạy trốn tới Định Lăng làm thổ phỉ. Gần đây nghe được tám trăm lưu khẩu tiến vào Dĩnh Xuyên, chém chết Thái thú Dĩnh Xuyên Triệu Khiêm ngay tại trận tiền. Sau lại chiếm Tương thành, Giáp huyện hai thành. Cho là thời cơ đã tới bèn cho người nổi dậy, nay dẫn dân chúng quanh vùng tấn công Định Lăng.

“Oanh ~ ”

Một tiếng vang thật lớn, cánh cổng nặng nề của thành Định Lăng đổ rầm xuống. Giặc Khăn Vàng tựa như đàn kiến xúm xít chen vào. Quận Dĩnh Xuyên, huyện Lâm Dĩnh.

Tôn Trọng người Dương thành chỉ huy hơn trăm hán tử khỏe mạnh tay cầm vũ khí sắc bén chạy vào nha huyện. Gặp huyện lệnh, huyện úy, huyện thừa Lâm dĩnh, quan viên lớn nhỏ đều chém chết hầu như không bỏ sót một ai. Theo lệnh tướng quân, quân sĩ thuộc hạ đều được phong thưởng. Các hộ giàu có, dòng dõi quý tộc trong thành bị bắt bớ, cướp bóc, chém giết hết sạch. Dân chúng vô tội cũng nhiều người gặp tai vạ theo.

Tôn Trọng một mặt mở rộng quân đội, một mặt phái người đi Giáp huyện liên lạc với Mã Dục. Giáp huyện, sâu trong đại viện.

Mã Dục ngồi chính giữa, trên bàn trước mặt có một chung rượu cao cao, một cái đỉnh nhỏ. Trong đỉnh có hơi nóng bốc lên, mùi thịt hấp dẫn tỏa ra rõ rệt. Trâu Ngọc Nương mình mặc bộ đồ tơ lụa, tóc mây vén cao, trang phục quyền rũ động lòng người. Tay cầm bầu rượu quì một bên rót rượu cho Mã Dục.

Tiếng bước chân vang ầm ĩ rồi thấy Chu Thương ngang nhiên bước vào.

Mã Dục không buồn ngẩng đầu lạnh nhạt hỏi: “Chu Thương, người đến rồi à?”

Chu Thương dạ một tiếng cả người ưỡn thẳng.

“Cuộc chiến Giáp huyền thương vong của các huynh đệ như thế nào?”

Chu Thương trả lời: “Chết trận bảy người, trọng thương hai người”.

“Còn lại bao nhiêu huynh đệ?”

“Tổng cộng tám trăm hai mươi ba”

“Còn chiến mã?”

“Tổn thất chiến mã hai hai con, còn lại một nghìn hai mươi ba con”.

“Huyện Giáp tổng cộng có bao nhiêu tiền bạc lương thực?”

“Tiền đồng có hơn ba ngàn xâu, tiểu mạch hơn hai ngàn斛, gạo hơn năm trăm斛, ngũ cốc hai trăm thạch”.

Mã Dục nói: “Theo qui củ, toàn bộ tiền đồng giao cho lão Hắc để làm áo giáp, toàn quân lưu lại mười ngày quân lương. Chỗ tiểu mạch, gạo dư thừa giao cho Liêu Hóa, Bành Thoát bọn họ đi. Ngũ cốc lưu lại cho ngựa ăn”.

Chu Thương nói: “Đại đầu lĩnh, trong thành có một cửa hàng thợ rèn, có thể là xưởng của quan phủ. Trong cửa hàng hiện tồn hơn ba ngàn cân sắt, hơn một ngàn kiện vũ khí chưa hoàn chỉnh”.

“Thật không?” Mã Dục nghe vậy ánh mắt sáng ngời thong thả nói: “Lập tức phái người gọi bọn lão Hắc từ Tương thành về. Mặt khác bắt toàn bộ thợ rèn trong cửa hàng, không để cho người nào chạy thoát”.

Chu Thương ôm quyền đáp : “Tuân lệnh”

Mã Dục phẩy phẩy tay, Chu Thương xoay người rời đi.

Chu Thương vừa mới đi khỏi, ngoài cửa chợt có bóng người. Vóc người nhỏ bé của Quách Đồ đã lén lút đi vào úp úp mở mở nói với Mã Dục: “Đại đầu lĩnh, Quách Đồ có việc cầu kiến”.

Mã Dục nhận chung rượu từ tay Trâu Ngọc Nương tợp một ngụm hết sạch rồi cau mày nghiêm nghị hỏi: “Chuyện gì?”

Đôi mắt lơnh của Quách Đồ lảo liên rồi nói: “Đại đầu lĩnh, hiện Thái thú Dĩnh Xuyên Triệu Khiêm vừa chết, lòng người các huyện xung quanh bàng hoàng sợ hãi, quân đồn trú hầu như không có. Đây là cơ hội trời cho”.

“Đại đầu lĩnh có thể nhanh chóng điều khiển quân tinh nhuệ tấn công thành trì, đánh chiếm được toàn quận Dĩnh Xuyên làm căn cứ. Sau đó chiêu binh mãi mã, tích trữ lương thảo mưu đồ đại sự”.

Mã Dục lạnh lùng liếc nhìn Quách Đồ rồi hỏi lại không rõ: “Ý của Công Tắc là muốn mỗ đi theo vết xe mới đổ của Ba Tái?”.

Về mặt Quách Đồ cứng lại, hai tay xoắn vào nhau, ấp úng nói: “Cái này...”.

“Đại đầu lĩnh! Đã xảy ra chuyện ~” Đang lúc Quách Đồ khó xử thì ngoài cửa vang lên giọng mũi rởn rảng của Bùi Nguyên Thiệu, sau đó là tiếng bước chân dồn qua cửa mà vào: “Đại đầu lĩnh, Liêu Hóa, Bành Thoát không nghe lời can ngăn mà trực tiếp chỉ huy quân đi tấn công Dĩnh Dương rồi”.

“Thật vậy à?”

Mã Dục thần nhiên giấu cột, trên mặt không hề thấy vẻ kinh ngạc. Liêu Hóa, Bành Thoát nói cho cùng thì vẫn là sơn tặc. Sơn tặc không phải là tám trăm lưu khấu. Tám trăm lưu khấu là do Mã Dục từ trong gió tanh mưa máu để tạo ra một đội Hồ Lang Chi Sư. Nhưng sơn tặc thì không phải, bọn họ gia nhập làm thuộc hạ của Mã Dục còn chưa đầy một tháng.

Chỉ cần Mã Dục ra lệnh một tiếng thì tám trăm lưu khấu dám đi làm rung chuyển Lạc Dương. Nhưng với sơn tặc thì không được, nếu như ba ngày không cho bọn họ ăn thì bọn họ sẽ không do dự mà từ bỏ Mã Dục. Tựa như bây giờ, Liêu Hóa và Bành Thoát căn bản không thèm để ý đến lệnh của Mã Dục, cứ tự tiện xuất binh đi tấn công Dĩnh Dương.

Mã Duyệt tuyệt không cho rằng một đám sơn tặc vừa mới thu phục không lâu có thể so sánh được với tám trăm lưu khấu về lòng trung thành tuyệt đối.

Có lẽ nếu có cơ duyên không hẹn mà gặp hay thời gian cho phép thì hắn cũng có thể huấn luyện đám sơn tặc tự do kia thành một đội Hồ Lang Chi Sư. Nhưng Mã Duyệt chưa dư thừa tinh lực để đi huấn luyện bọn họ. Bây giờ tất cả tâm tư của hắn đều dành cho tám trăm lưu khấu! Mã Duyệt chỉ nghĩ đem tám trăm lưu khấu từ Hồ Lang Chi Sư tiến thêm một bước thành Thiết Huyết Chi Sư.

Mã Duyệt cũng không mong đợi tám trăm lưu khấu sẽ có qui mô vô cùng khổng lồ. Quân đội vô cùng khổng lồ chẳng những cung cấp tiếp tế khó khăn, hành động chậm chạp. Hơn nữa mục tiêu lớn, uy hiếp cũng lớn. Rất dễ dàng tác động để đế quốc Đại Hán dốc toàn lực tiêu trừ. Mã Duyệt cũng không cho là tám trăm lưu khấu của hắn có thể chống được cả đế quốc Đại Hán.

Đế quốc Đại Hán mặc dù như con bệnh đã vào xương tủy, nhưng khí số chưa hết. Ít nhất là trước khi Linh đế băng hà thì trên thế gian này không có bất kì lực lượng nào có thể lay chuyển được căn cơ của nó. Vương triều Đại Hán khổng lồ nhưng đang suy tàn vẫn sẽ đi theo dấu chân hưng thịnh đã qua. Tất cả ai dám can đảm khiêu chiến quyền uy của nó hay làm phản đều vô tình bị nghiền ra thành phấn vụn.

Mặt khác, số lượng chiến mã cũng quyết định qui mô của tám trăm lưu khấu. Hiện giờ lưu khấu đã gia tăng thêm ba trăm dặm sĩ nữa. Quân số đã vượt trên ngàn người. Chiến mã đã không đủ để sử dụng nữa. Quân bản bộ sơn tặc của Liêu Hóa Bành Thoát cho đến tất cả các loại sơn tặc, lưu khấu, các đạo phỉ tương tự vùng vậy cho tới giờ tại trung nguyên trong mắt Mã Duyệt đều chỉ có thể là mối liên kết để lợi dụng. Cho tới bây giờ Mã Duyệt chưa hề nghĩ tới việc hòa nhập bọn họ vào tám trăm lưu khấu.

Trong Trung nguyên đánh nhau lẫn lộn, trong thời buổi thảm họa loạn lạc thì có quân không phải là vấn đề. Vấn đề là phải khống chế qui mô của quân đội, chống đỡ sự căm dỗ khuếch trương thanh thế mù quáng. Các tướng lĩnh của quân Khăn Vàng không chống đỡ được sự căm dỗ đó. Kết quả là thất bại mà thậm chí còn là bại rất thảm! Vì "đại quân trăm vạn" căn bản là đám ô hợp, trước mặt quân Hán tinh nhuệ cuối cùng cũng không chịu nổi một kích.

Mã Duyệt lạnh nhạt nói: "Liêu Hóa, Bành Thoát muốn đi tấn công Dĩnh Dương thì tùy bọn họ đi thôi".

Nguyên tắc trước sau của Mã Duyệt là thà thiếu còn hơn lấy bù. Nếu không phải đồng lòng thì tuyệt đối không lưu, lưu lại cũng chỉ làm hại cả đần, sớm muộn gì cũng làm liên lụy đến toàn quân. Tám trăm lưu khấu xuất thân từ trung tâm của Trung nguyên, chung quanh có vô số Hán quân tinh nhuệ đang nhìn chăm chăm. Hơi có lầm lỡ là gặp họa diệt vong. Mã Duyệt thua không dậy nổi, mà tám trăm lưu khấu lại càng thất bại không gượng lại được.

Bùi Nguyên Thiệu nói: "Hai người tập hợp dân chúng Tương thành, tự xưng đại quân ba vạn người cùng đi tấn công Dĩnh Dương"

Mã Duyệt nghe vậy thoáng chau mày.

Lại một trận tiếng bước chân dồn dập đến gần, ngoài cửa vang lên tiếng Quản Hối tựa như sấm: "Bá Tề, tin tức tốt! Hà hà, tin rất tốt ~"

Tiếng hết thì người đã tới, trông Quản Hối tựa như tháp sắt đã xuất hiện ở cửa phòng.

Mã Duyệt hỏi: "Tin tốt gì vậy?"

Quản Hối đáp: Các huyện xung quanh Vũ Dương, Côn Dương, Định Lăng và Lâm Dĩnh đều bị huynh đệ Khăn Vàng mới chiếm lại cả rồi. Bây giờ toàn bộ phía nam Dĩnh Xuyên đã thành thiên hạ của Khăn Vàng. Thủ lĩnh bốn lộ binh mã Khăn Vàng đều phái sứ giả tới đề cử người làm đại soái Dĩnh Xuyên. Hắc hắc, rốt cuộc tám trăm lưu khấu cũng có được căn cơ lớn".

Nhưng ngoài dự liệu của Quản Hối, trên mặt Mã Duyệt không hề có vẻ vui mừng. Ngược lại nhìn hắn chăm chăm một cách đứng đưng. Quản Hối ngạc nhiên nói: "Ách ~ Bá Tề, chẳng lẽ người không thấy hưng phấn?"

Mã Duyệt hỏi ngược lại: "Người cao hứng lắm à?"

Quản Hối đáp: "Dĩ nhiên, có địa bàn thì cũng không cần chạy trốn khắp nơi, thật tốt".

“Còn sau đó?”

Quản Hối gãi gãi đầu đáp: “Sau đó thì chiêu binh mãi mã cướp lấy thiên hạ”.

“Chiêu binh mãi mã cướp lấy thiên hạ?” Mã Dục cười lạnh lùng nói: “Nói thì dễ! Chiêu binh mãi mã cần lượng tiền lớn, tiền đâu ra? Điều động đại quân cần có lương thảo trước, lương thảo từ đâu ra?”

Quản Hối đáp: “Dĩ nhiên phải đi cướp”.

Mã Dục nói: “Dân chúng Đinh Xuyên gặp họa đói kém. Nhà nhà không còn cái ăn, đi cướp ở đâu?”

Quản Hối đáp: “Đinh xuyên không có thì đi Nhữ Nam, Trần Lưu. Có thể đi các châu quận khác cướp đoạt mà”.

“Sau khi cướp hết?”

“Thì đánh”

“Đánh xong thì đi đâu?”

“Lại cướp”

Mã Dục nghe vậy chau mày, cướp rồi đánh, đánh rồi cướp. Đây là thói quen suy nghĩ của Quản Hối. Mã Dục tin rằng không ít người ở đây có suy nghĩ kiểu lưu khấu như vậy. Nếu theo cách làm lỗ mãng của Quản Hối, tới khi tám trăm lưu khấu có thể cướp được thiên hạ thì e rằng cả Hoa hạ cũng đã diệt chủng rồi.

Quách Đồ một bên vội nói: “Quản đầu lĩnh, thiết tưởng để đoạt lấy thiên hạ thì không thể dựa vào cướp bóc. Quan trọng là dựa vào cai trị, thu được nhân tâm. Dân giàu thì nước mạnh, nước mạnh thì binh cường. Binh cường thì vung tay cũng lấy được thiên hạ”.

Quản Hối vỗ gáy chợt nói: “Đúng đúng vẫn là Quách tiên sinh có học vấn, phải dựa vào cách cai trị. Bá Tề đời khi chúng ta đánh thắng đã rồi sẽ lại bàn cách cai trị, tiền bạc, lương thảo gì đó không phải đều có sao? Đến lúc đó có tiền, có lương là có thể cướp lấy thiên hạ, hắc hắc”

Mã Dục nói: “Để ai tới cai trị, là người sao?”

Quản Hối đáp lời: “Ách ~ lão Quản này chỉ biết chém chém giết giết, làm sao có thể cai trị được”.

“Vậy thì để ai tới cai trị?”

“Đúng rồi” Quản Hối quay đầu nhìn Quách Đồ hỏi: “Để ai cai trị hử?”

Quách Đồ vội ho một tiếng quay mặt đi chỗ khác làm bộ không nghe thấy gì hết.

73. Chương 73: Nuôi Hổ Sinh Họa (2)

Nhưng thời Hán mạt, sĩ tử có học vấn có tài năng thì có rất ít. Những người này xuất thân dòng dõi, không thể lực thì quý tộc, tư tưởng trung quân đã thành thâm căn cố đế. Căn bản không chịu cúi mình mà gia nhập lưu khấu. Chỉ có một số ít sĩ tử nghèo từ cửa Khổng như Quách Gia, Từ Thứ. Đa phần không phải hạng người a dua, lòng ở thiên hạ lại trung thành với nhà Hán, sao có thể giúp lưu khấu cai trị cho được?

Vì nhà Hán chính thức vẫn chưa tới lúc tận số, cho dù là kiêu hùng như Tào Tháo cũng không cách nào thay đổi thu nhận hạng người như Tuân Úc, Tuân Du quyết tâm trung với nhà Hán. Lưu Bị dòng dõi đế vương cũng chỉ sau khi Tào Phi cướp ngôi nhà Hán mới đăng cơ để vị. Bây giờ nhà Hán đã suy yếu, nhưng chưa tan rã nên không thể thu thập chiếm đất từng bước. Với tình thế trước mắt như vậy bất luận kẻ nào cũng không có cơ hội. Quân Khăn Vàng của Trương Giác không có cơ hội, tương tự tám trăm lưu khấu của Mã Dục cũng sẽ không có cơ hội.

Quản Hối gãi đầu buồn bực nói: “Tám trăm lưu khấu phá nhà cướp của thì được, nhưng cai trị thì thực sự là không được. Xem ra ta sẽ đi thương lượng với đám người kia, nói là đại đầu lĩnh không chịu làm đại soái thì để cho bọn họ tuyển chọn người khác vậy”.

“Quay lại !”

Quản Hợi quay người muốn đi, lại bị Mã Dục quát gọi lại. Quản Hợi quay đầu kinh ngạc nhìn Mã Dục nghi hoặc hỏi: “Gì vậy?”

Trong mắt Mã Dục thoáng qua vẻ giảo hoạt bèn trầm giọng nói: “Ta có nói là không nhận chức đại soái đâu?”

Quản Hợi ngạc nhiên nói: “Chúng ta không phải không được cai trị chỗ nào sao? Không cai trị được thì tiếp tục đi cướp, còn người làm sao ở lại Dĩnh Xuyên làm đại soái của bọn họ?”

Mã Dục lạnh lùng nói: “Đây là hai chuyện khác nhau, thôi mau đi gọi sứ giả vào đi”.

Quản Hợi vâng một tiếng mặt mày hoang mang mà đi ra ngoài. Quách Đồ lập tức làm bộ chân thật hướng Mã Dục khom lưng vái chào, vẻ mặt nịnh nọt mà tán tụng: “Đại đầu lĩnh anh minh. Khăn Vàng Dĩnh Xuyên tuy không đủ để được việc, nhưng mà có thể dùng để hư trương thanh thế. Nếu như để bọn họ chọn người khác làm đại đốc soái thì tất nhiên sẽ không có lợi cho tám trăm lưu khẩu”.

Mã Dục ngửa cổ uống sạch một chén rượu ngon, lời của Quách Đồ xem như đúng. Mã Dục tuyệt không nghĩ sẽ dựa vào Khăn Vàng Dĩnh Xuyên để lật đổ đế quốc Đại Hán. Tác dụng duy nhất của đám ô hợp này là để hư trương thanh thế hay hù dọa người. Làm đại soái này thì nửa điểm tốt cũng chưa thấy, lại còn phải lo rất nhiều lương thảo. Nhưng nếu để cho người khác làm như vậy thì sẽ đi họa không nhỏ cho tám trăm lưu khẩu.

Bất luận như thế nào thì tám trăm lưu khẩu từng là một cánh quân Khăn Vàng tại Nam Dương. Nay mới được đề cử vào làm đại soái tất nhiên có được quyền chỉ huy tối cao với khu vực Dĩnh Xuyên, vậy tám trăm lưu khẩu không nghe lệnh y sao được? Thực sự đến lúc đó Mã Dục chỉ có hai sự lựa chọn: hoặc là vỗ móng bỏ đi, hoặc là dứt khoát trở mặt hoàn toàn với quân Khăn Vàng. Nhưng bất luận là con đường nào thì cũng không phải là lối đi mà Mã Dục mong muốn.

Hiện tại cũng không phải thời cơ tốt nhất để thay đổi. Cả trung tâm của Trung nguyên so với Dĩnh Xuyên càng thích hợp để nuôi sống tám trăm lưu khẩu. Kế hoạch “tĩnh bình” của Mã Dục trước mắt đang tiến triển đến giai đoạn mấu chốt, đối với sự hoàn thiện kị binh cũng vừa mới được bắt đầu. Mã Dục không muốn thảm kịch tại Uyển thành lại xảy ra lần nữa tại Dĩnh Xuyên.

Trở mặt với quân Khăn Vàng Dĩnh Xuyên không phải là điều mong muốn của Mã Dục. Vì kể từ đó thì tám trăm lưu khẩu của hắn sẽ phải đối phó với sự tấn công cùng lúc của cả quân Hán lẫn quân Khăn Vàng. Rõ ràng sẽ lâm vào cảnh khó khăn hơn.

Cho nên sự lựa chọn duy nhất của Mã Dục là tiếp nhận chức đại soái, giữ vững trong tay quyền chỉ huy cao nhất của quân Khăn Vàng Dĩnh Xuyên trên danh nghĩa. Mã Dục cũng không trông cậy vào vào đám ô hợp này có thể nghe sự điều khiển và chỉ huy của hắn, lại càng không hi vọng nhờ cậy vào lũ ô hợp đó để đuổi hươu ở trung nguyên (tranh ngôi hoàng đế), chiếm lấy thiên hạ. Hắn chỉ không muốn để người khác chỉ huy bầy đám tám trăm lưu khẩu, cuối cùng dồn tám trăm lưu khẩu vào con đường chết. Chỉ có vậy mà thôi. Quận Trần Lưu, ở bên ngoài thành.

Hơn năm ngàn quân Hán đã tập hợp ngoài thành đợi lệnh. Tinh kì tung bay che rợp khắp bầu trời. Đô úy Mao Giới mình mặc áo nhung oai phong lẫm liệt ngồi trên lưng ngựa quay về hướng Khổng Do và Phan Úc ôm quyền cất cao giọng nói: “ Hai vị đại nhân xin quay lại ~~ hẹn lần sau gặp lại”

Khổng Dung vuốt ve chòm râu cằm mà vui vẻ nói: “Bản quan chúc Hiếu Tiên (tên tự của Mao Giới) ra quân chiến thắng. Một trận san bằng đám phỉ tặc Dĩnh Xuyên”.

Phan Úc cũng chấp tay nói: “Hiếu Tiên xin huynh bảo trọng”.

“Mô xin đi đây” Mao Giới hưng hăng giật cương quay đầu ngựa, sau đó vung roi ngựa hưng hăng vụt mạnh một cái, miệng hô lớn: “Đi”.

“ ... Luật luật ~”

Chiến mã hí vang một tiếng, công Mao Giới phi đi. Đằng sau Mao Giới hơn mười kị binh bám theo như bóng với hình, bụi mù cuộn lên đầy trời trong ánh nắng chiều chói mắt. Trong khoảnh khắc âm thanh ra

lệnh của trưởng quan vọng lại vang dội âm ỉ trong không gian. Năm ngàn tướng sĩ quân Hán theo tiếng quát nhanh chóng quay người rồi từ từ tạo thành một dòng sắt thép cuộn cuộn nhằm phương nam cuộn đi.

Mao Giới giục ngựa chạy trước đội hình, năm ngàn quân vội vội vàng vàng đuổi theo hần. Nhiệt tình không khỏi quay cuồng bất tận trong lòng Mao Giới. Nhìn qua cả đế quốc Đại Hán có bao nhiêu tướng lĩnh có cơ hội chỉ huy đại quân năm ngàn người ra ngoài tác chiến? Đây chính là cơ hội ngàn năm có một! Nam nhi kiếm công lập nghiệp, vang danh thiên hạ đều ở một trận đánh này.

Giặc Khăn Vàng Dĩnh Xuyên cuối cùng đã đánh dấu vai trò của Mao Giới hần để bước lên võ đài chính trị đế quốc Đại Hán.

“Giá ~ ~ ”

Nhiệt tình hăng hái làm Mao Giới ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, lại hung hăng quát một roi vào mông ngựa. Hần không được tới Dĩnh Xuyên trước khi mặt trời lặn mà đánh cho giặc Khăn Vàng tan tành khói lửa. Lạc Dương, kinh đô đế quốc Đại Hán.

Sau khi Viên Thuật về kinh, tin tức tám trăm lưu khẩu mở rộng tàn phá sang Dĩnh Xuyên truyền về, văn võ bá quan trong triều cãi nhau âm ỉ, điện Đức Dương dường như thành cái chợ. Linh đế cho đến giờ luôn bỏ mặc chính sự mà cũng phải liên tục hai ngày thượng triều nghị sự. Nhưng cũng không dập tắt được cuộc tranh luận kia, ngược lại càng diễn ra mạnh hơn.

Trong triều thời Hán mặt các thế lực chủ yếu chia thành ba phái: hoạn quan, ngoại thích và xen lẫn ở giữa là tầng lớp quan lại viên chức có học mong sống sót. Hoạn quan và ngoại thích thay phiên nhau chủ trì triều chính, các cuộc đấu đá lặp đi lặp lại, có thắng có bại. Thế cuộc như thế kéo dài cho đến khi Đồng Trắc vào kinh, quần hùng bắt đầu hợp sức thì mới ngưng hẳn.

Lúc Linh đế mới lên ngôi, Đại tướng quân Đậu Vũ kết hợp với tầng lớp quan liêu cấp cao định diệt trừ hoạn quan. Làm việc không cẩn thận bị hoạn quan Tào Tiết phát chiếu giả diệt trừ. Từ đó thế lực hoạn quan ngày càng lớn, phe ngoại thích và quan lại viên chức có học không thể không nín thở mà cầu xin được sống. Tới năm trung bình thứ nhất, khởi nghĩa Khăn Vàng bùng nổ. Linh đế hạ chiếu sắc phong Hà Tiến làm đại tướng quân, chỉ huy toàn bộ lực lượng áp chế thì thế lực ngoại thích bắt đầu từng bước quay lại. Dần dần cùng thế lực hoạn quan trong triều chia ra thành cục diện đối kháng.

Tới năm Trung bình thứ hai, trong thời gian ngắn ngủi một năm mà quan hệ giữa phe ngoại thích và hoạn quan đã trầm trọng hơn rất nhiều. Từ từ hình thành hai phe lớn nước lửa khó dung được nhau. Khắp triều trên dưới hoặc ngầm ngầm hoặc công khai bắt đầu tranh giành sống chết. Trên thực tế, thế lực hoạn quan tương đối mạnh chứ không phải như trong tiểu thuyết miêu tả chỉ biết đến khốc lóc với Linh đế, Thái hậu hay Hoàng hậu. Hoạn quan đương thời không những được Linh đế cưng chiều tin tưởng, mà còn nắm giữ Vũ lâm quân tinh nhuệ nhất triều Đại Hán. Lại còn thiết lập Tây Viên bát giáo, càng cướp đoạt nốt binh quyền trên danh nghĩa do các tổng trấn nắm giữ. Các châu quận cũng có nhiều người có chí khí hợp với hoạn quan trong triều nên hỗ trợ thanh viện lẫn nhau. Hoàn toàn không giống như hoạn quan thời Minh mặt bị người đời khinh rẻ, dù thế nào cũng chỉ là con rối nhảy nhót trong hoàng cung. Tiêu điểm cuộc tranh luận lần này là có nên điều đại quân chinh phạt tám trăm lưu khẩu đang tàn phá Dĩnh Xuyên.

Thế lực ngoại thích do Đại tướng quân Hà Tiến cầm đầu thì cho rằng tuyệt không có khả năng dung túng gian tặc, ngồi đợi thế cục Dĩnh Xuyên tan nát, mà ngay lập tức phong Viên Thuật làm Thảo nghịch tướng quân, nhận chức thứ sử Dự châu cùng với hai lộ đại quân của tả Trung lang tướng Chu Tuyền, hữu Trung lang tướng Hoàng Phủ Tung. Ba đường cùng tiến hợp lực tiêu trừ tám trăm lưu khẩu.

Còn thế lực hoạn quan cho rằng nhận định kia chỉ thuần túy nhỏ phóng ra to, tám trăm lưu khẩu chẳng qua cũng như kẻ cướp hay dân lang bạt tứ xứ, cần bản không làm nguy hại đến vận nước của đế quốc Đại Hán. Chỉ cần biểu dụ quan lại địa phương nghiêm trị thanh trừng chứ không cần phải hưng sư động chúng. Hơn nữa, phe hoạn quan còn đưa ra lý do càng đáng hoàng hợp với người có chức vị cao sang. Bởi vì từ thời loạn Khăn Vàng tới nay thì đế quốc Đại Hán dùng binh bữa bãi làm quốc khổ trống rỗng, dân sinh mỗi một khốn đốn không chịu nổi thêm một lần chinh phạt lớn cả vùng nữa.

Hà Tiến có mối lo của Hà Tiến. Đạo quân tinh nhuệ do Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung một khi trở về Lạc dương, tới lúc đó binh mã quay về Tây Viên, đội quân này lại sẽ chịu sự điều khiển của Thượng quân giáo

úy Túc Thạc. Từ đó về sau Hà Tiến còn muốn điều khiển họ thì khó cũng ngang lên trời! Nếu như để cho hoạn quan khống chế đội quân tinh nhuệ này, thì so ra bên ngoại thích và tầng lớp quan lại viên chức có học khác nào để gươm kề cổ, làm cho bọn họ khó ăn khó ngủ.

Biện pháp sáng suốt nhất tất nhiên là lấy cơ bình định Khăn Vàng để nắm chắc việc khống chế hai đạo quân tinh nhuệ kia. Tốt nhất là để Viên Thuật khống chế, như vậy còn có người tin cậy nắm giữ thì mới yên tâm. Nhưng hoạn quan cũng không phải hiểu biết kém cỏi, đối với dụng tâm của phe ngoại thích cũng nhìn thấu. Vì vậy cực lực phản đối hưng sư động chúng chinh phạt Dĩnh Xuyên mà kiên trì kiến nghị giải tán quân về Tây Xuyên và đi các nơi.

Linh để kẹt giữa hai phe hoạn quan và ngoại thích. Tả hữu hai bên đều khó, trong đầu thì chỉ nghĩ cùng phi tần ngụp lặn trong chơi bời. Cho tới bây giờ Linh để chưa từng quan tâm đến quốc sự, nên cũng không biết tại sao chuyện tám trăm lưu khẩu tàn phá Dĩnh Xuyên lại khiến văn võ trong triều kịch liệt tranh luận?

Lại một vòng tranh luận và chửi mắng nhau trong triều kết thúc. Linh để gần như chạy trốn khỏi điện Đức Dương quay về Tây Uyển bồi tiếp với đám phi tần của ngài tiếp tục chơi bời trác táng. Đại tướng quân Hà Tiến trong lòng buồn bực mới muốn thỉnh tư không Viên Phùng, tư đồ Viên Ngỗi, xa kỵ tướng quân Hà Miêu cùng với Hồ bí trung lang tướng Viên Thuật, thị trung Vương Doãn, thị lang Thái Ung tất cả cùng đến hồng lâu tìm vui giải sầu.

Rượu được ba tuần, Đại tướng quân Hà Tiến đã uống khá nhiều đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, tâm tình sa sút khó chịu.

Hà Tiến buồn bực không phải không có lí do. Trong mắt người đời thì hắn là Đại tướng quân cao cao tại thượng, điều khiển toàn bộ binh mã đế quốc Đại Hán. Nhưng ai mà biết trong lòng Hà Tiến khổ sở? Vốn là chức Đại tướng quân này của hắn cũng chỉ là thứ bày đặt cho có. Bây giờ thập Thường Thị lộng hành lại liên kết với Tây Viên bát giáo úytim cách không chế quân đội, điều đó càng cho thấy muốn đoạt nốt cả quyền lực trên danh nghĩa này đi.

Đối mặt với thế lực hoạn quan bức người quá như thế, Hà Tiến muốn trấn áp mà vô lực. Không khỏi lòng đau như cắt, bản thân thấy mình như miếng thịt cá mà không khỏi đau xót

Trông thấy Hà Tiến buồn bã tiêu cực như vậy, tư không Viên Phùng không khỏi máy mắt một cái.

Trên thực tế, trong mắt quan lại viên chức có học thì hoạn quan chỉ là chỉ là đám họa không thành người, nhưng Hà Tiến cũng chỉ là một người từ giới mổ thịt mà ra. Với Viên Phùng, Viên huynh đệ và tầng lớp viên chức có học thì họ cùng hợp tác với “Hà mổ thịt” chẳng qua chỉ để hỗ trợ phe ngoại thích hạn chế thế lực của hoạn quan mà thôi.

Từ khi Tào Tiết làm loạn trở đi thì phe cánh hoạn quan vẫn một tay che trời. Tầng lớp viên chức có học chỉ có thể nín thở nhìn người, được tạm trộm sống. Hiện tại thật vất vả có Hà Tiến và phe cánh ngoại thích có thể tranh giành. Dần dần bọn họ tất nhiên không muốn Hà Tiến thụ động chờ đợi mà mất đi nhuệ khí đối kháng với hoạn quan.

Viên Phùng nhìn đệ đệ Viên Ngỗi nháy mắt, Viên Ngỗi hiểu ý cung kính nói: “Đại tướng quân không cần phải giận, hoạn quan thế lớn nhưng cuối cùng cũng không thể một tay che trời. Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung hai vị tướng quân chỉ huy quân đồn trú ở Hồ lao quan vốn cũng theo hiệu lệnh của Đại tướng quân. Chỉ cần hai lộ đạo quân kia một ngày không về Lạc dương, lập tức như có mãnh hổ nhòm ngó bên cạnh thì Trương Nhượng và đám hoạn quan kia trước sau cũng có điều kiêng kị, dù thế nào cũng không dám chèn ép Đại tướng quân.

Thị trung Vương Doãn phụ họa tiếp lời: “ Tư đồ đại nhân nói chí lí, việc cấp thiết bây giờ là dùng mọi cách ngăn cản hai lộ đại quân về kinh đô. Nếu không thì sau khi giải tán binh về Tây Viên và mọi hướng, Thượng quân giáo úy Túc Thạc cũng sẽ cầm binh mã thiên hạ. Đại tướng quân trong tay vừa không có quân vừa không có tướng, đại sự hỏng bét”.

Hà Tiến thở dài nói: “Ta chẳng biết được vì sao bệ hạ vẫn còn tin vào những lời gian thần nịnh nọt như vậy. Ta thường thăm dò ý của Hoàng hậu, hình như bệ hạ có ý tin vào ý kiến của đám hoạn quan kia, nếu vậy phải làm sao?”.

Thị trung Vương Doãn nói: “Hạ quan cũng có một kế, chẳng hay có được hay không?”

Hà Tiến vội kêu lên: “Tử Sư mau mau nói”.

“Đại tướng quân có thể nghiêm lệnh cho các châu quận xung quanh Dĩnh Xuyên không được tương trợ” Trong mắt Vương Doãn thoáng qua một ánh kiên quyết mà trầm giọng nói: “Vì xét trăm họ thiên hạ, vì tính tới xã tắc Đại Hán, không thể làm gì khác hơn là hi sinh dân chúng từ Dĩnh Xuyên tới Dự châu”.

Thái Ung nghe vậy sợ hãi biến sắc mặt nói thất thanh: “Tử Sư ý nói là cứ để mặc thế cuộc từ Dĩnh Xuyên tới Dự châu hủy hoại mà không để ý? Trùm sở giặc cướp Mã Dực không phải là hạng người bình thường, chỉ e là nuôi hổ sinh họa thôi!”

Vương Doãn nói: “ Muốn để hai lộ đại quân Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung ở lại Quan đông làm cho đám hoạn quan kia trong lòng luôn e dè thì cũng chẳng còn cách nào khác”.

74. Chương 74: Thiết Kỵ (1)

Túc Thạc nói: “Tên bán thịt họ Hà thật là càng ngày càng hung hăng, còn như vậy nữa thì một ngày nào đó hẳn sẽ học Đậu Vũ mang đao tới kẻ trên cổ chúng ta”.

Triệu Trung nói: “Chúng ta chỉ nghĩ để Hoàng thượng được sung sướng thôi a, chứ có muốn chọc vào ai đâu? Thật không rõ đám Hoàng thân quốc thích, trọng thần trong triều vì sao lại ghét chúng ta chứ?”

Trương Nhượng nói: “Chẳng phải bởi vì Hoàng thượng tin chúng ta, sủng ái chúng ta nên trong lòng bọn gian thần tặc tử này mới ghen tức hay sao, hừ!”

Túc Thạc nói: “Không thể để mặc cho chúng sắp đặt thế nào cũng được, phải học Tào Tiết đại nhân phát chiêu thư, điều động Vũ lâm quân diệt trừ bọn gian thần tặc tử này. Chờ khi gạo đã thành cơm thiết tướng Hoàng thượng cũng sẽ không gây khó khăn cho chúng ta, mọi người thấy có được không?”

Hạ Uẩn nói: “Túc công nói vậy không được, Vũ lâm quân tuy coi là ở dưới sự khống chế của chúng ta, nhưng xét cho cùng thì binh lực quá ít. Lại nói đứng đầu tám lộ quân Tây lương đa phần là thân tín của Hà Tiến. Vạn nhất binh mã Tây lương tràn tới sợ rằng sẽ dẫn tới hỗn chiến. Nhất thời e rằng khó thành công. Tới khi Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung dẫn đại quân tây tiến chiếm được Lạc Dương thì đại sự sẽ hỏng hết”.

Trương Nhượng nói: “Hạ công nói không sai, bây giờ thời cơ chưa đến nên tạm thời để cho tên đồ tể Hà Tiến ung dung thêm vài ngày nữa. Vấn đề cấp bách là tìm cách để gọi Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung hai lộ đại quân về Lạc Dương. Đợi khi binh mã tản về các nơi thì ta lại nhất loạt giải tán các đạo nghĩa dũng quân của mọi châu quận trong thiên hạ. Nếu Hà Tiến vừa không có quân vừa không có tướng, bây giờ giết hẳn như giết chết một con kiến vậy”.

Túc Thạc nói: “Vậy đợi tới khi nào?”.

Trương Nhượng giả hoạt cười một tiếng rồi nói: “Chờ đến lúc tên bán thịt họ Hà không ngóc đầu lên được. Không cần chúng ta ra tay, chỉ cần khôi phục lại pháp chế châu mục. Các châu trong thiên hạ đồng tâm hiệp lực chung sức giết giặc, thì tiêu diệt giặc Khăn Vàng cũng chỉ một ngày. Đến lúc đó bốn biển thanh bình thì hẳn còn lấy có gì mà nắm giữ binh quyền, hừ!”.

Triệu Trung nói: “Trương công nói rất hay, ta đã liên lạc rất tốt với Tông Chính khanh Lưu Yên. Đến ngày mai lên triều lại đề nghị phục hồi pháp chế châu mục. Bọn ta chia nhau liên lạc với với quan viên quen biết để ngày mai tạo thanh thế trong buổi chầu thì có thể được việc”.

Trương Nhượng nói: “Được, chúng ta chia nhau hành sự”. Trường xuân, năm Trung bình thứ nhất (năm 184 sau công nguyên) Đại soái Khăn Vàng ở Dĩnh xuyên Ba Tài đánh bại Lư Thực, quân bản bộ của Bắc Trung lang tướng quân Hán tan rã, Lư Thực trốn thoát.

Sau một năm, lại một trận đại chiến sẽ nổ ra ở chỗ này.

“ Hồng ô ô ~”

Vừa mới vào xuân, lúa mạch nảy mầm mạnh mẽ vươn lên, đưa mắt nhìn một vùng đất hoang từng mảng xanh biếc tốt tươi. Xa tít tận chân trời trên miền đất hoang đột nhiên vang lên tiếng tù và trầm thấp thê lương. Trong tiếng tù và inh ỏi kéo dài, một lá tinh kì tung bay trong gió từ phương bắc chậm chậm đi tới làm thay đổi sự thanh bình của vùng đất hoang xanh ngắt.

Mao Giới đang vui vẻ cười trên lưng ngựa. Ánh mắt nheo lại nhìn về phía trước. Ở đằng trước là trời cao mây mỏng, mặt trời đang tỏa sáng.

“ Báo ~ ~ tướng quân, phía trước mười dặm là Trường xã”.

Trường xã? Trong mắt Mao Giới xẹt qua một tia lạnh lùng rồi đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy phía sau bụi mù bốc lên đến tận trời xanh. Tướng sĩ quân Hán nườm nượp dày đặc mênh mông như biển. Sắc hồng từ mũ trụ trên đầu tạo thành một biển màu đỏ rực, sắc đỏ nồng bỏng hắt xuống khiến kẻ khác thấy ngại thở.

“ Báo ~ ~”

Một con thám mã kéo theo bụi mịt mù từ phía trước phi nước đại mà tới.

“ Tướng quân, phía trước hai mươi dặm phát hiện một toán giặc Khăn Vàng Khăn Vàng số lượng lớn!”.

Mao Giới nghe vậy tinh thần phấn chấn vội quát hỏi: “Giặc cướp có bao nhiêu nhân mã?”.

“Tổng cộng có hơn năm vạn người! Chia làm năm đội, đội đi đầu nhân số nhiều nhất có hơn hai vạn người!”.

“ Năm vạn người?” Trên mặt Mao Giới xẹt qua một ánh khát khao và dục vọng chém giết tàn nhẫn rồi dài giọng quát lớn: “Kèn trống, lập trận, chuẩn bị nghênh chiến ~ ~”.

“Đông”

“Đông”

Sự kích động đạt đến mức làm cho máu trong người sôi lên. Quyển ! Tử! (DG khả năng đây là lệnh bày trận hình cánh cung) Âm thanh dàn trống trận làm cho mọi người nhỏ hẩn đi. Tướng lệnh của Mao Giới lan truyền đi xa. Theo lệnh của trưởng quan, tướng sĩ quân Hán đang tiến tới đột nhiên dừng lại sau đó chậm rãi triển khai sang hai cánh. Không đến một khắc thời gian đã sắp thành hàng đội hình chiến đấu. Trọng bộ binh phía trước, khinh bộ binh ở giữa, xạ thủ cung tiễn và đội xe chở hàng nặng phía sau cùng. Gần mấy trăm khinh kị binh chia làm hai đội tả hữu bảo vệ hai bên cánh của đại quân. Cách quân Hán của Mao Giới hai mươi dặm về phía nam.

Một con chim ưng kêu inh ỏi lượn lơ trên không trung. Ánh mắt lạnh lùng quan sát mặt đất tìm xem có thể gặp được con mồi nào không.

Trên mặt đất, bụi mù nổi lên tứ phía. Vùng đất hoang vốn màu xanh biếc sớm bị một biển quân Khăn Vàng như vô cùng vô tận phủ kín. Năm khối người cực lớn mà lại chẳng theo qui tắc nào giống như thủy triều tràn qua ngoằn ngoèo dài suốt mấy chục dặm. Mỗi khối người màu vàng đỏ đều do binh mã tụ tập đông như kiến hành quân tạo nên. Vùng đất hoang màu xanh không ngừng bị nuốt dần, bụi mù cuộn cuộn ở dưới chân họ bốc lên cao.

“Hưu ~”

Một mũi tên nhọn bay vút lên bắn trúng ngực con chim ưng. Chim ưng rít lên một tiếng rồi từ trên không rũ cánh rơi xuống. Một cánh tay mạnh mẽ vươn thẳng lên không tóm chặt con chim ưng.

“Ha ha ha”

Tràng cười dài đắc ý mạnh mẽ vang trong không gian. Ba Vũ tiện tay ném chim ưng cho hộ vệ phía đằng sau rồi thúc ngựa phi nước đại về phía trước. Bụi mù cuộn cuộn từ vó ngựa bay lên không. Nhiệt huyết trong lồng ngực bùng cháy dữ dội như vô tận, Ba Vũ nhin không được ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng. Bao nhiêu ngày chưa từng được phóng ngựa thoải mái như vậy?

“Hí luật luật”

Ba Vũ giật mạnh cương ngựa một cái, chiến mã hí lên một tiếng chồm hai vó trước lên rồi liền tiếp lùi lại mấy bước mới dừng được. Ba Vũ dùng sức kéo ngựa quay đầu rồi nheo mắt ngắm lại phía sau. Chỉ thấy

hơn hai vạn quân tướng Khăn Vàng đang tụ tập lại thành một quân trận khổng lồ, bao trùm khắp núi khắp đồng tiến tới.

Liêu Hóa, Bành Thoát các người hãy ở phía sau chờ ăn theo đi. Ánh mắt Ba Vũ nghiêm nghị, trong con người lóe lên một tia hung ác. Sau trận chiến này, chỉ sợ Dĩnh Xuyên đại soái cũng nên thay đổi người đi thôi?

“Báo”

Một con thám mã phóng như bay tới.

Sắc mặt Ba Vũ trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nói!”

“Tướng quân, phía trước năm dặm phát hiện quân Hán!”

“Có bao nhiêu người?”

“Năm ngàn người!”

“Mới chỉ năm ngàn người?” Trên mặt Ba Vũ thoáng qua nụ cười khinh miệt, thản nhiên nói: “Không cần phải chờ hai toán quân của Tôn Trọng, Liêu Hóa. Hôm nay ta muốn có một trận đại thắng để rồi uống rượu thỏa thích mà nói cho Mã Dục, Ba Vũ ta cũng không phải là không chịu nổi một kích giống như bọn họ nói. Ta chưa từng chịu kém trước tám trăm lưu khấu của hán. Chẳng qua là xem như Khăn Vàng cũng cho hán một chút mặt mũi. Truyền lệnh của ta lập tức phát động công kích, toàn quân xông lên ~”.

“ Ô ô”.

Tiếng tù và sừng trâu hỗn độn thay nhau vang lên dội vào không trung. Quân giặc Khăn Vàng đang đi từ từ liền bước nhanh hơn, hò hét loạn xạ nhằm hướng bắc xông tới. Cách cánh quân Khăn Vàng của Ba Vũ hai mươi dặm về phía nam. Trên bờ một con sông nhỏ cạn nước, một lá đại kì đỏ thắm đón gió tung bay phấp phới. Đại kì chúc xuống, một mảng lớn màu đen do quân trận ngay ngắn đông đúc đứng nghiêm. Sát khí trang nghiêm trong trời đất như khích lệ không ngừng, làm tỏa ra không khí nặng nề dường như khiến con sông nhỏ ngừng chảy.

Trên vùng đất hoang hoàn toàn yên tĩnh chỉ có chiến mã thỉnh thoảng phát ra từng tràng tiếng hí làm lộ ra vẻ lạnh lẽo chết người đáng sợ khác thường.

“Báo”.

Một chuỗi tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, một con phi như bay từ phía tiền phương tới. Tiếng kêu gào thê lương xa xăm đã phá vỡ không gian yên tĩnh.

“Đại đầu lĩnh, Ba Vũ không tuân hiệu lệnh. Không chờ Liêu Hóa, Bành Thoát, Tôn Trọng, Biện Hỉ đến họp quân tác chiến mà đã tự tiện nhằm hướng quân Hán phát lệnh tấn công”.

Bùi Nguyên Thiệu nhướng mày trầm giọng nói: “Ba Vũ này thực sự đáng ghét !”.

Khóe miệng Mã Dục lộ ra một nụ cười lạnh như băng, trầm giọng nói: “Đã biết, tiếp tục thám thính!”.

“Tuân mệnh!”

Thám mã vâng lệnh rồi nhảy lên mình ngựa nhanh chóng phi đi.

Quách Đồ cẩn thận rón rén đi tới trước mặt Mã Dục hạ giọng nói: “Đại đầu lĩnh, thuộc hạ Ba Vũ tuy có hai vạn người nhưng đa phần là ô hợp. Sợ rằng không phải là đối thủ trước quân bản bộ của Hán quân của Mao Giới. Dem ...”

Mã Dục lạnh như băng trợn mắt nhìn Quách Đồ một cái. Quách Đồ lạnh người ngậm miệng không dám nói ra nửa câu sau “Dem binh nhanh chóng trước tới cứu viện”. Trong khoảnh khắc hán đã hiểu dụng tâm của Mã Dục. Mã Dục dùng binh tàn độc quả thực Quách Đồ bình sinh bấy giờ mới thấy. Nghĩ tới đây, trong lòng Quách Đồ càng thấy run sợ, sự kính nể đối với Mã Dục lại tăng lên một phần. Hai mắt khép hờ của Mao Giới đột nhiên mở ra, chỉ thấy đường chân trời phía trước mịt mờ bốc lên bụi mù cuộn cuộn, giặc Khăn Vàng giống như đàn kiến đang từ chân trời đi tới.

“Rốt cuộc nên bắt đầu chưa?”

Mao Giới thấp giọng tự nói một câu, khóe miệng toát ra nụ cười băng giá.

Tên lính truyền lệnh bên cạnh vẫn đang một mực nhìn vào Mao Giới nhanh chóng giơ cao lá cờ trong tay, phát mạnh hai cái. Trong khoảnh khắc toàn bộ quân Hán như một con rối khổng lồ được giật dây bắt đầu chuyển động.

“Trọng bộ binh ~ tiến lên ~”

“Dừng thuận ~”

“Oanh !”

Năm trăm tên bộ binh mang thuẫn chia thành năm nhóm, mỗi nhóm hơn trăm người. Đi về phía trước mấy trăm bước, sau đó đem thuẫn lớn dày cộm trong tay vỗ mạnh một đợt. Trong tiếng nổ ầm vang, năm bức tường chắc chắn đã được dựng lên bảo vệ vững vàng cho hậu trận của khinh bộ binh và cung tiễn thủ.

“Cung tiễn thủ ~ tiến lên ~”

Hơn một nghìn tên cung tiễn thủ đồng loạt chạy vượt qua khinh bộ binh đi tới bức tường do thuẫn của trọng bộ binh lập nên sau khi dàn trận.

“Trường cung chuẩn bị ~”

Cung tiễn thủ vẻ mặt lạnh lùng tháo trường cung cao gần bằng người đeo sau lưng dựng bên cạnh mình. Tất cả ánh mắt của họ đều lạnh như băng hướng vào trên người quan tướng đứng trước trận tiền. Viên quan nhìn vào quân trận, vẻ mặt lạnh lùng lưu ánh mắt nhìn chằm chằm vào hậu trận. Nơi có tên lính truyền lệnh đứng ngay bên cạnh Mao Giới, hắn đang đợi chờ Mao Giới phát ra quân lệnh. “Giết ~”

Ba Vũ hét lớn một tiếng khản cả giọng. Thiết kiếm cầm trong tay hung hăng vung lên phía trước. Bởi vì liên tục công hạ được mấy tòa huyện thành mà sĩ khí binh tướng Khăn Vàng đang dâng cao. Đua nhau chạy thật nhanh, ra sức hua vũ khí trong tay như đinh ba, mộc côn. Như nước thủy triều vượt qua Ba Vũ chạy về phía trước, xông vào trận hình vững chắc của quân Hán đang che giấu sát khí chờ đợi.

“Giết ~”

“Giết ~”

“Giết ~”

Tiếng la giết của quân Khăn Vàng như những đợt sóng đợt sau cao hơn đợt trước. Chỉ một lát mà cự li tới trận lập bởi quân Hán đã còn không quá một nghìn bộ. Với khí thế bài sơn đảo hải làm cho không ít nghĩa dũng binh đi theo quân Hán ở hậu trận do chưa từng trải qua trận mạc bắt đầu thấy lạnh người. Nhưng mà đội trọng giáp bộ binh ở ngay hàng đầu của quân Hán đối với giặc Khăn Vàng đang như thủy triều tràn tới thì lại coi như không thấy. Bọn họ đều là những lão binh còn sống sau hàng trăm trận đánh, đã sớm quen với thanh thế của quân Khăn Vàng. Mặc dù thoát nhìn thì kinh thiên động địa, nhưng mà chỉ cần một đòn nhẹ nện xuống là có thể làm cho bọn họ quăng cả khỏi giáp mà bỏ chạy toán loạn.

75. Chương 74: Thiết Kỵ (2)

“Giết ~”

Tiếng hò hét của giặc Khăn Vàng đã gần trong gang tấc. Hơn năm nghìn tướng sĩ quân Hán điếc tai vì tiếng reo hò cuồng nhiệt của bọn họ. Không gian lúc đó không còn âm thanh nào khác mà chỉ có ngập tràn tiếng om sòm. Có thể ngàn vạn dân chúng thiện lương đói khát giống như ngàn vạn chú chó bị trêu chọc giận liên tục mà nhe cả hàm răng không được coi là sắc bén để đi cắn người.

Một ngàn bước.

Năm trăm bước

Hai trăm bước

Một trăm bước

Đằng sau trận của quân Hán, tên lính truyền lệnh đứng nghiêm bên cạnh Mao Giới cầm trong tay lệnh kì hình tam giác hăng hái vẩy xuống. Tướng chỉ huy cung tiễn thủ đứng trước trận tiền không chút do dự vung cao thiết kiếm hung hăng chém xuống. Cơ hồ cùng lúc đó một tiếng kêu gào thê lương đã vang dội quân trận. Tiếng om xòm tràn ngập rõ ràng đã lọt vào lỗ tai mỗi tên cung tiễn thủ quân Hán.

“Bắn tên ~”

Cánh cung kéo căng, âm thanh vun vút vang lên liên tục. Chỉ một thoáng thời gian đã có hơn một ngàn mũi tên sắc hơn nanh sói bay vút vào không gian đến cự li hơn một trăm bước. Giống như một trận mưa tràn ngập mệnh mông từ trên trời rơi xuống. Mang theo tiếng rít sắc bén, trong khoảnh khắc đã phủ lên đầu tướng sĩ Khăn Vàng.

“Phốc ~”

Một mũi tên nanh sói lạnh như băng chui vào đầu một tên cướp Khăn Vàng. Mũi tên sắc bén xuyên qua đầu hắn, có một chút máu đỏ từ mũi tên rỉ ra. Mũi tên lấy mạng này đã xuyên thấu cả xương sọ. Tên giặc Khăn Vàng theo đà vẫn chạy lên phía trước hai bước, sau đó từ từ ngã quỵ ngay tại chỗ.

“Ách a ~ cứu, cứu ta~~”

Một tên giặc Khăn Vàng ngã lăn xuống khản cả giọng gào kêu cứu, hai tay đau khổ ôm bấp đùi mình. Một đuôi lông vũ thò ra ngoài có dính theo chút máu đỏ đang từ chỗ đó chảy ra. Nhưng tiếng kêu cầu cứu của hắn căn bản là không ai nghe thấy. Vô số giặc Khăn Vàng vẫn như nước lũ chạy vọt tới, không thể dừng được đã đạp lên chân hắn. Rất nhanh tên giặc Khăn Vàng đã không còn tiếng kêu nữa.

“Hừ ~”

“Hừ ~”

“Hừ ~”

Một đợt lại một đợt mưa tên vẫn vô tình từ trên trời lao xuống. Do thiếu hụt trang bị phòng ngự nên đám giặc Khăn Vàng không có cách nào chống đỡ trận mưa tên tập kích. Giống như lúa mạch bị gặt, từng mảng từng mảng ngã xuống. Chỉ trong chốc lát, trên vùng đất hoang đã nằm đầy thi thể giặc Khăn Vàng. Lại còn nhiều người hơn nằm trong vũng máu kêu rên cầu cứu....

Chỉ khoảng cách ngắn ngủn hơn một trăm bước rồi cuộc trở thành hành trình xa xôi khó có thể vượt qua trong đời đối với tuyệt đại đa số giặc Khăn Vàng.

Chỉ có một số rất ít may mắn tránh thoát thử thách đầu tiên của trận mưa tên để vọt tới trận tiền do các tấm thuẫn lớn của bộ binh trọng giáp quân Hán. Nhưng căn bản là bọn hắn không đủ sức lay chuyển bức tường từ thuẫn do quân Hán lập nên. Một tên giặc Khăn Vàng cố gắng dùng vai phá vỡ tấm chắn của quân Hán, một thanh trường mâu sắc bén từ khe hở giữa hai tấm chắn giống như rắn độc đâm ra, hung hăng ghim thẳng vào bụng hắn. Sau khi nhanh chóng rút trở về thì trường mâu để lại một lỗ thật lớn ở trên bụng hắn. Thân hình của tên giặc Khăn Vàng giật mạnh một cái chột giống như đã thú bị thương tru lên, một dòng máu đỏ tựa như suối phun ra từ vết thương bắn tung tóe ra ngoài.

Một tên giặc Khăn Vàng phóng qua hàng rào của thuẫn, nhưng thân hình của hắn còn chưa lọt vào thì ba mũi trường mâu sắc bén đồng thời xuyên thấu làm hắn chết ngay trên không.

Mười mấy tên giặc Khăn Vàng may mắn tránh thoát trận mưa tên đã nhanh chóng bị bộ binh trọng giáp của quân Hán chém giết hầu hết.

Giặc Khăn Vàng phía trước không ngừng tiến lên rồi ngã xuống. Nằm trên mặt đất thống khổ kêu rên, tiếng kêu liên miên không dứt rồi cuộc làm cho bọn giặc Khăn Vàng phía sau cảm thấy sợ hãi. Khi bọn họ ý thức được rằng quân Hán phía trước sẽ không bị thanh thế của bọn họ hù dọa. Khi bọn họ cũng ý thức được rằng lao lên phía trước cũng chỉ chết đi như vô số đồng bọn thì lòng tin của bọn họ bắt đầu dao động. Bước chân bắt đầu do dự lúc đầu chỉ có vài người, nhưng rất nhanh sau đó lan truyền ra tựa như ôn dịch. Cũng không biết ai là người đầu sở chỉ huy, lũ giặc Khăn Vàng đã lui bước lại phía sau, rất nhanh sau đó thì trở thành chạy trốn....

“Không được chạy, không được chạy ~ TỰ TIỆN RÚT LUI, GIẾT KHÔNG THA ~”

Ba Vũ nằm trên lưng ngựa rống giận đến khản cả họng. Vừa hét vừa hung hăng vung thiết kiếm trong tay ra sức chém giết hai tên giặc Khăn Vàng chạy sát qua người hắn. Nhưng cổ găng của đơn độc hắn không đủ thay đổi thế cục bại trận nữa. Khẳng định không một ai chịu nghe hiệu lệnh của hắn, giờ khắc này mọi người chỉ có một ý nghĩ chạy trốn chết.

“Truyền lệnh toàn quân không được truy kích. Một lần nữa lập trận chuẩn bị nghênh chiến đám giặc Khăn Vàng nữa !”

Đằng sau trận tuyến của Hán quân, trên mặt Mao Giới xẹt qua nụ cười lạnh như băng giá. Đó là giặc Khăn Vàng! Mao Giới đã quen thuộc bọn giặc Khăn Vàng rồi! Tiếng nói lạnh như băng của Mao Giới vừa dứt, truyền lệnh binh đã giơ cao lá cờ lệnh hình tam giác.

“Báo ~ quân bản bộ Ba Vũ bị bại”

“Báo ~ quân bản bộ Tôn Trọng bị bại”

“Báo ~ quân bản bộ Liêu Hóa bị bại”

“Báo ~ quân bản bộ Bành Thoát bị bại”

“Báo ~ quân bản bộ Biện Hỉ không bị bại mà tan, đang chạy trốn về Thương Thủy, quân Hán đang đuổi theo đằng sau chém giết”.

Tin tức tiền quân Khăn Vàng bại trận liên tiếp truyền về như nước chảy tới làm thần sắc Mã Dục cau có. Cũng không bởi vì bốn đạo quân Khăn Vàng trước sau đều bại trận mà để bộc lộ một nét khác thường. Giặc Khăn Vàng trước sau cũng chỉ là giặc Khăn Vàng. Cho dù công hạ nhiều thành trì hơn nữa, đánh thắng nhiều chiến dịch nhỏ hơn nữa thì bọn họ vẫn chỉ là giặc Khăn Vàng.

Trong mắt Bùi Nguyên Thiệu đột nhiên xẹt qua một bóng mây u ám, không phải là không có chút lo lắng mà nhìn Mã Dục nói: “Bá Tề, xem ra sức chiến của quân Hán rất mạnh mẽ, đối phương tuy là bộ binh nhưng có chừng năm ngàn người. Quân ta tuy là kỵ binh chỉ có trên ngàn người. Vậy trước tiên tạm thời tránh mũi nhọn. Đợi ngày khác thu hồi các toán tàn binh rồi lại làm cuộc chiến nữa?”

Thần sắc Mã Dục bí ẩn, đưa mắt nhìn ánh chiều tà dương, vùng đất hoang lan xa có mơ hồ tiếng tù và sừng trâu vọng trong không gian truyền đến. Mặc dù ở xa nhưng vẫn có thể nghe được rốt cuộc quân Hán có xuất hiện hay không? Trong con mắt đen nháy của Mã Dục tỏa ra nồng đậm sát khí giống như dã thú đánh hơi được khí tức con mồi mà nhe răng nanh dữ tợn.

“Hát ~”

Mã Dục nhẹ nhàng vung roi ngựa, chiến mã dưới thân lúc lắc đầu hí vang, từng bước kiệu nhỏ bắt đầu đi trước.

“Hát ~”

“Hát ~”

Tám trăm lưu khẩu rồi rít giục ngựa đuổi theo. Tiếng quát tháo, tiếng binh khí va đập, áo giáp va đập vào nhau trong chớp mắt đã kêu ầm ỹ. Tiếng vó ngựa loạn xạ đập vỡ bờ sông tĩnh mịch, trước làm nát cỏ rồi mang theo đám bụi đất theo gió từ từ bốc lên.

“Ha “

Mã Dục hét lớn một tiếng, chiến mã ngẩng đầu hí vang bắt đầu tăng tốc. Theo sau Mã Dục, Chu Thương tay cầm đại kỳ đỏ thẫm như bóng với hình. Thề sống chết có nhau, dưới lá huyết sắc đại kỳ này dẫn dắt, tám trăm lưu khẩu rồi rít giục ngựa phi nhanh. Chỉ một thoáng hơn ngàn kỵ binh tinh nhuệ tạo thành một dòng sắt thép menh mông nhằm hướng phương bắc cuốn đi. Tiếng vó ngựa hỗn độn nhẹ nhàng lướt qua cả một vùng rộng lớn ngồn ngộn. “Giết. Giết ~”

Chiến ý nồng đậm trong lồng ngực Mao Giới, hắn giục ngựa vung đao phóng nhanh trên vùng đất hoang bao la. Hơn trăm khinh kỵ binh phóng hai bên, đuổi theo chém giết giặc Khăn Vàng chạy trốn giống như

cắt rau. Giặc Khăn Vàng đã hoàn toàn đại bại, quân Hán đã có báo cáo đầu tiên của cuộc chiến! Hẳn muốn chẳng bao lâu sau, khi giặc Khăn Vàng Dĩnh xuyên hầu hết bị giết chết, thì đại danh Mao Giới của hãn cũng được tả hữu trung lang Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung lan truyền khắp Lạc Dương.

“Giết, giết sạch bọn phản tặc này ~~ mười đầu lâu thưởng một xâu tiền ~~”

Mao Giới hét lớn một tiếng. Đột nhiên quay đầu lại, trừ năm trăm trọng binh đi theo, còn lại đại quân hơn bốn ngàn năm trăm quân đang chém giết khắp núi đồng. Tựa như cơn hồng thủy vĩ đại tràn đầy lướt qua, vô số giặc Khăn Vàng không kịp chạy trốn giống như kiến hôi bị chìm trong biển quân Hán. Bọn nông phu đáng thương này rất nhanh đã dâng lên một cái đầu lâu đầy máu, trở thành bằng chứng để tướng sĩ quân Hán đổi lấy tiền thưởng.

“Ô ~ ô ~ ô ~ ô ô ô ~”

Ba hồi ngắn, một hồi dài. Âm thanh kì lạ của tù và sừng trâu từ phía trước chợt vang lên. Tiếng tù và vọng từ không gian xa xôi rồi rõ ràng lọt vào tai Mao Giới. Mao Giới ra sức ghì cương ngựa nhìn quanh tả hữu hai bên hỏi: “Tiếng tù và ở đâu vậy?”

Một gã tiểu giáo đầu nghiêng tai lắng nghe một chốc rồi chậm rãi nói: “Đại nhân, tù và vọng từ đằng trước tới”.

“Nhìn kia, một lá huyết sắc đại kì!” Một tên lính quèn tinh mắt đột nhiên hét ầm lên: “ Kị binh, đúng là một tốp kị binh !”

Kị binh !?

Trong lòng Mao Giới giật thót một cái, giơ tay che mắt lạnh nhạt ngẩng nhìn phía trước chỉ thấy trên chân trời phía xa xa rõ ràng đang xuất hiện đường đen đặc đang chậm rãi ngo ngoe. Ở đầu sợi chỉ đen trước mắt ấy cũng có một lá cờ đỏ tươi. Tuy rằng cách nhau khá xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được nó đang tung bay phấp phật oai hùng.

Chỉ chốc, tuyến đen ngo ngoe đó đã lớn lên rất nhiều.

Trong lòng Mao Giới thoáng qua một bóng mây u ám trầm giọng hỏi: “Kị binh trước mặt có khoảng chừng hơn một nghìn quân. Qui mô quân kị binh như thế tới gần quân ta trong vòng mười dặm mà vẫn không phân biệt được há chẳng phải buồn cười sao, vì sao không thấy thám mã báo lại?”

Một tên quan quân chuyên lo điều khiển ngựa phía trước nói với Mao Giới: “ Đại nhân, hạ quan chợt mới nhớ ra , cả mấy kị thám mã đến nay chưa về, chắc là đã bị hại nên không có hồi báo”.

Mao Giới biến sắc nói: “Đã lâu không về, sao không báo sớm?”.

Tên quân run giọng nói: “Hạ quan sơ xuất, xin đại nhân trách phạt”.

Mao Giới nén lòng nói: “Thôi, việc này để nói sau. Chiếu theo tình hình mà xét thì đám kị binh kia là địch không phải là bạn. Chỉ không rõ tặc khấu có khi nào có đội kị binh lớn như vậy? Thật là làm người ta khiếp sợ. Lập tức truyền lệnh của ta, toàn quân đình chỉ truy kích, bắt đầu dàn trận chuẩn bị nghênh chiến ~~”

Âm thanh thê lương của tù và nổi lên, tướng sĩ quân Hán đang đuổi giết tàn binh Khăn Vàng mặc dù có không cam lòng, cũng không dám trái quân lệnh, đành vội thu gọn đội hình. Trên đồng hoang bắt đầu lập trận một lần nữa. Nhưng mà ... hết thấy đều đã quá muộn! Hầu như vào lúc Mao Giới ra lệnh cho quân, tiếng sấm oanh long long liên vọng trong không trung tới. Chỉ một thoáng trên chiến trường không còn âm thanh nào khác

Tuyến đen đậm nọ đã sớm biến trên ngàn thiết kị. Khói lửa cuộn cuộn, tiếng ngựa hí vang dài, nhằm hướng quân Hán đang hò hét loạn xạ giống như cơn sóng kinh hải đang thu gọn lại. Sợ hãi giống như thuốc độc lan tràn ở trong lòng tướng sĩ quân Hán. Bọn họ biết là không phải giặc Khăn Vàng. Trong bọn họ có rất nhiều lão binh đã từng chính mắt thấy uy danh công kích của thiết kị Tây lương. Nó nghiền nát mọi thứ mạnh mẽ nên bộ binh với thuẫn trong tay tuyệt không phải đủ sức ngăn cản.

Đội thiết kị kia không phải kị binh Tây lương, nhưng thanh thế của bọn họ chỉ có hơn chứ không kém!

Phía trước đội thiết kị có một huyết sắc đại kì đang tung bay.

“Tám trăm lưu khẩu !”

Một tên lính quân Hán hạng bát bắt đầu gào lên khản cả giọng, trong âm thanh lộ ra vẻ run rẩy. Mao Giới tim đập thình thình, ánh mắt lang sói của hắn toát ra sự hung ác nhìn chăm chăm vào huyết sắc đại kì phía trước đang phấp phới gần như bay vọt lên, phía trên quả nhiên thêu rõ bốn chữ to cứng cỏi “Tám trăm lưu khẩu”.

Tám trăm lưu khẩu! Đó là tám trăm lưu khẩu trong truyền thuyết? Đám đã bắt phụ thân đại tướng quân Hà Tiến. Tám trăm lưu khẩu vừa công hãm trọng binh đóng tại Uyển thành? Sau đó bọn họ lại xông đến Dĩnh xuyên? Từ lúc nào mà bọn họ lại trở thành một đạo kì binh? Trong đầu Mao Giới có quá nhiều câu hỏi, nhưng trong nháy mắt tất cả biến thành sát ý nóng bỏng.

Cơ hội trời cho! Chỉ cần đánh một trận tiêu diệt nhóm lưu khẩu tai tiếng kia thì đại danh Mao Giới hẳn sẽ truyền khắp đế quốc đại Hán! Trong chốc lát Mao Giới cảm thấy vinh dự danh tướng đang vẫy tay gọi hắn.

“Đám kia chẳng qua là lưu khẩu! Tám trăm lưu khẩu chỉ là một lũ ô hợp không chịu nổi một kích!” Tiếng hô của Mao Giới vang dội trong không trung, tiếng vó ngựa dậy đất cũng không át được tiếng gầm sắc bén của hắn “Tướng sĩ toàn quân nghe lệnh, quân cầm trường mâu lên trước lập cự mã trận. Bộ binh trọng giáp ở giữa bảo vệ, cung thủ mau bổ xung tên!”

Một tên quân lính cẩn thận cung kính trả lời: “Đại nhân, đội xe chở đồ nặng vẫn ở phía sau, mũi tên tạm thời không bổ sung hơn được”.

Mao Giới đột nhiên sững sốt một cái lập tức quát to: “Trường mâu binh lên trước ~”

Hơn hai ngàn tên trường mâu binh cứng đầu hô hoán loạn xạ cùng tiến lên trước lập thành một cự mã trận không hoàn chỉnh. Mỗi tên cầm một thanh trường mâu sắc bén giơ lên, hàn quang đầu mâu chỉ ra phía trước lóe lên như rừng rậm tử vong.

“Hán quân uy vũ ~ tiến lên ~”

“Hán quân uy vũ ~”

“Hán quân uy vũ ~”

“Hán quân uy vũ ~”

Mao Giới cầm thiết kiếm trong tay dùng sức vung lên phía trước. Trường mâu binh quân Hán dàn trận sơ sai xong thì hô khẩu lệnh inh ỏi, bước hỗn độn từ từ hành quân về phía trước, tiến lên đón thiết kì lưu khẩu đang ầm ầm phi tới. Tướng sĩ quân Hán này quá nửa đều là lão binh đã từng liều mình tắm máu trong chiến đấu. Vô số lần đâm chém và huyết chiến nói cho bọn họ biết, ở trên chiến trường thì chỉ có không sợ chết mới không bị chết.

“Oanh long long ~”

Tiếng vó ngựa nhảy chồm vô tình dẫm đạp sâu hơn phát ra âm thanh thật lớn. Quân hai bên cách nhau chưa đến năm trăm bước thì không cần quan quân ra lệnh trường mâu binh của quân Hán đã hạ thân ngồi chồm hổ xuống. Trong tay chỉ có trường mâu đâm thẳng lên trời. Gần nữa, gần nữa tướng sĩ quân Hán thậm chí có thể rõ ràng trông thấy vẻ dữ tợn trên mặt kì binh lưu khẩu.

Tuy nhiên, không hề có dấu hiệu mà chính giữa tốp kì binh lưu khẩu đang chạy về phía trước bỗng nhiên tách ra, chia làm hai cánh giống như con sóng vỡ vụn về hai phía đầu trận của quân Hán. Trận hình chặt chẽ của trường mâu binh quân Hán chỉ có thể trở mất nhìn thiết kì lưu khẩu từ trước mặt bọn họ vọt qua nhưng không thể làm gì.

Đứng sau trận quân Hán chân mày Mao Giới giật mạnh một cái. Cái này không phải chiến thuật quân thiết kì Tây lương quen sử dụng mà hắn biết. Trong ấn tượng của Mao Giới, thiết kì Tây lương luôn dựa vào kì trận cường đại mà xông lên từ chính diện rồi đem hết thấy địch quân kháng cự nghiền nát thành phần. Nhưng mà kì binh lưu khẩu đáng ghét này, bọn họ đang đùa cái quỷ gì vậy?

“Toa”

“Toa”

“Toa”

Trong lúc Mao Giới và tướng sĩ quân Hán đang nghỉ ngơi, thì có tiếng rít sắc bén xé rách không gian. Hàng loạt mũi thương sắc bén đã từ trong tay kị binh lưu khẩu ném ra, trên không trung vạch ra những đường cong quỹ đạo giảo hoạt kéo theo tiếng rít từ vong lạnh lùng phủ xuống đầu quân Hán.

“Phóng thương! Lại là phóng thương à!”

Mao Giới thất kinh, bọn lưu khẩu đáng chết này dám nghĩ ra kiểu ở trên lưng ngựa ném thương. Với tốc độ chiến mã chạy nhanh thì ném thương, cho dù là thuận chắc chắn cũng không cách nào ngăn cản nó đâm thủng, hơn nữa lại thiếu hụt tầm chắn bảo vệ trường mâu binh? Mao Giới mặc dù chưa từng thấy kị binh dùng cách ném thương, nhưng lần đầu ý thức được chiến thuật uy lực đáng sợ như vậy.

Hán quân Giáp hoảng sợ nhìn một cây thương từ trên trời giáng xuống, mũi thương ba góc sắc bén nhanh chóng lớn lên trước mắt. Khi hắn còn chưa lại hồn thì đầu thương đã ghim vào mắt trái hắn rồi xuyên thấu qua đầu, theo đà mang cả thân hình hắn gục xuống vẫn còn trợn trừng nhìn lên trời.

Hán quân Ất là một lão binh. Mắt thấy tình thế không ổn như vậy, theo bản năng đã nắm Hán quân Bính che ở trước người hắn. Nhưng đây đâu phải là mũi tên mà là đầu thương! Một loại đầu thương sắc bén dẫn đến tử vong lạnh lùng xé gió bay tới, dễ dàng xuyên thủng lồng ngực của hai người.

Giết tất!

Chặn đầu chặn đuôi giết sạch!

Thiếu hụt lớp thuẫn bảo vệ, lại thiếu hụt cung tên yểm hộ nên trường mâu binh quân Hán trở thành mục tiêu tốt nhất để luyện tập phóng thương của tám trăm lưu khẩu. Tám trăm lưu khẩu lượn vòng quanh trường mâu binh của quân Hán dong ruổi qua lại. Quãng đi ném lại khi mỗi tên lưu khẩu đều phi xong cả bốn cây thương thì Mao Giới mới nhớ ra hạ lệnh rút lui. Tuy nhiên lúc đó hơn hai ngàn trường mâu binh đã không còn mấy. Dõi mắt nhìn lại đã thấy bọn họ nằm khắp nơi kêu rên thảm thiết ...

Tuy nhiên đợt công kích của tám trăm lưu khẩu vừa mới bắt đầu!

“ Hồng ô ô ~~~ ”

Âm thanh thê lương của tù và lại vang lên, Mao Giới từ nỗi ảo não và cuồng loạn tỉnh táo lại. Đang muốn tổ chức cho quân Hán lập trận thì trong lúc vô tình đưa mắt liếc về phía trước. Trong khoảnh khắc, mặt của hắn đã tái nhợt, một cơn sợ hãi vô tận từ trong con người của hắn toát ra!

Mẹ ơi, cái này là gì vậy? Cũng là kị binh chẳng!?

Cảm nghĩ từ âm thanh vọng lại như nhau, tất cả tướng sĩ hán quân Hán còn sống đều cảm thấy một cơn ớn lạnh từ sâu trong linh hồn. Nhìn khắp trận tiền những trường mâu binh bị thương chưa chết, có người bị thương xuyên qua chân, thậm chí có người trên lưng vẫn còn cắm hai cây thương. Nhưng chỉ cần còn có hơi tàn là bọn họ liều mạng nghĩ tới việc chạy về bản trận. Không nghĩ tới ở trên trận tiền lâu thêm một khắc, không muốn đối mặt với ma quỷ đến từ địa ngục ...

“Hô lô lô ~~~”

Âm thanh chiến mã hí lại vang lên nghe vô cùng nặng nề.

prof.

76. Chương 75 : Thiết Giáp Ký(1)

“Lộc cộc...lộc cộc”

Tiếng vó ngựa nặng nề nện xuống vùng đất bằng giá phát ra tiếng vọng chán ngắt với nhiều nhịp điệu khác nhau. Trong khúc nhạc giao hưởng tử vong này một toán hơn một trăm kỵ binh quỷ dị đột nhiên hiện ra từ trong bụi mù cuộn cuộn. Chúng đạp lên những đám cỏ vụn mọc trên bãi đất lớn nhằm phía quân Hán chen chúc nhau xông tới. Rồi tràn ra trên vùng đất vô tận hoang vu lạnh giá...

“Hí~~~~~ Trời ơi..đây là cái quỷ gì vậy?”

Sâu trong cuống họng Mao Giới thoát ra âm thanh khản đặc. Cũng may là hấn kiến thức rộng rãi nên từ đám quỷ này không thấy đáng sợ như vậy. Thoạt nhìn thì không phải kỵ binh, nhưng mà trên đời này liệu còn có kỵ binh như vậy?? Đám này rõ ràng là thứ ma ám đáng sợ nhất trong giấc mơ của mọi người. Chỉ trong ác mộng mới xuất hiện quỷ vật.

Sợ hãi, nỗi sợ hãi không tên giống như độc thảo lan tràn, ngay cả những lão binh trải qua trăm trận cũng không khỏi tim đập thình thịch.

Gió tây thổi mạnh làm bụi bốc lên bay mù trời, cuối cùng thì bộ mặt của đám kỵ binh quỷ dị hung ác kia cũng hiện rõ ra trước mặt tất cả tướng sĩ quân Hán.

Toàn thân tối tăm lạnh lẽo lấp lánh ánh xanh của các mũi nhọn kim loại.

Bất kể là chiến mã hay kỵ sĩ trên lưng ngựa đều mặc trọng giáp lạnh lẽo màu đồng sẫm che kín. Cả đầu chiến mã và kỵ sĩ cũng đều bao bọc trong mũ sắt có nắp lật trông tựa như đầu quái thú bằng kim loại. Bọn quái thú kim loại này giống như thủy triều tràn tới mang theo thanh thế tưởng chừng như nghiền nát tất cả mọi thứ. Bất đắc dĩ ở trong lòng tướng sĩ quân Hán phơi bày nỗi sợ hãi. Với loại kỵ binh như vậy, cho dù có đưa cho người thanh mâu sắc bén thì cũng chẳng biết đâm vào đâu.

“Hí~~~ hí....”

Trong tiếng vó ngựa nặng nề, tiếng chiến mã hí lại vang lên rõ ràng. Trong lúc xuất bất kỳ ý, loạt trường mâu như đám mây nhỏ trong tay những kỵ sĩ đã nhắm thẳng bản trận của quân Hán mà lao đến. Khi lao đến nơi thì hiện rõ thành rừng mâu lạnh lùng, trên lưỡi mâu sắc bén lóe ra ánh sáng lạnh mang theo cái chết nhằm mọi hướng của quân Hán mà vậy gọi.

Theo bản năng Mao Giới giục ngựa trốn vào trong trận, sau đó quay đầu lại gào khản cả giọng từ trên mình ngựa: “Đừng sợ, cầm chạy! *** quân uy vũ, dù chết không lùi, xông lên~~~”

“*** quân uy vũ, xông lên~~”

“Dù chết không lùi, xông lên~~”

prof.

77. Chương 75 : Thiết Giáp Ký(2)

“Oanh~~~~”

Hơn trăm kỵ binh trọng giáp giống như thủy triều lao tới. Ầm ầm lao vào quân trận của quân Hán. Tựa như lưỡi kiếm sắc bén ngay lập tức chia cắt trận thế quân Hán thành vô số mảnh nhỏ xộc xệch, yếu đuối đâm máu. Trong khoảnh khắc bên quân Hán nhìn ngựa phi vọt qua, tiếng kêu khóc bị thấm vọng lại thành bản đồng ca. Cuối cùng thì chỉ dùng thân thể thì khó lòng ngăn cản được trọng giáp thiết kỵ hung ác.

“Phập~~~~”

Cán gỗ của trường mâu không chịu nổi sự phá hoại nặng nề như thế nên bị gãy rời.

Kỵ binh đuổi tay ném nửa đoạn mâu đi. Tiếp tục giục ngựa phi tiếp, trong chốc lát đã chạy qua cả quân trận của quân Hán. Chạy thẳng về phía trước gần trăm bước nữa mới cùng đồng bọn của hấn chậm rãi ghìm cương chiến mã. Quay đầu lại, trận hình của quân Hán phía sau đã đại loạn. Trọng giáp thiết kỵ

đâm xuyên qua đã gây cho bọn chúng nhiều tổn thất lớn. Tuy nhiên, thương vong còn xa mới bằng những thương tổn tinh thần, toàn quân chấn động. Chính sức tấn công dõng mãnh của binh oai hùng vô địch này của trọng giáp thiết kỵ đã làm tiêu tan nốt quyết tâm kháng cự cuối cùng của quân Hán.

Lòng người li tán thì đội ngũ cũng không gắn bó được nữa.

Mao Giới cũng không còn cách nào khống chế cục diện được nữa, đành trơ mắt nhìn quân Hán tinh nhuệ của hắn cũng biến thành giống quân Khăn Vàng chạy khắp núi khắp đồng như heo xổng chuồng....

Hơn hai ngàn trường mâu binh tinh nhuệ trước đầu thương của kỵ binh hầu như không còn. Gần ba ngàn bộ binh chỉ đối diện với một trận thọc sâu của hơn trăm kỵ binh mà tan vỡ. Mao Giới cảm thấy trước mặt nơi nơi màu đen. Hết rồi, mọi thứ đã hết. Hắn cắn răng rút bội kiếm tì lên cổ cửa mạnh. Máu văng tung tóe, sinh mạng từ trong cơ thể Mao Giới nhanh chóng biến mất. Chẳng mấy chốc, ánh mắt sáng ngời bắt phàm của Mao Giới bắt đầu mờ đi rồi chợt rơi từ trên mình ngựa xuống làm tung lên một đám bụi....

“Hâaaay aaa.....”

“Giết.....”

78. Chương 75 : Thiết Giáp Kỵ(3)

“Giết bọn quân Hán chó đẻ này.....” Tiếng hò hét dõng mãnh của binh oai hùng từ hai cánh vang lên long trời lở đất. Sau khi phóng xong đầu thương thì đám kỵ binh cho đến giờ vẫn lượn lờ ở bên cạnh rồi cuộc cũng quay trở lại chém giết. Một thanh mã đao sắc bén vung lên giữa không trung, với ánh thép lạnh chói mắt thì bầu trời như bỗng tối sầm lại. Bọn trọng giáp kỵ binh chỉ là mũi đao nhọn xé nát tuyến phòng ngự của quân Hán, còn kỵ binh không nghĩ ngờ gì mới là lưỡi đao yêu quái thu hoạch tính mạng!

Đồ sát, lại một lần giết chóc tàn nhẫn lạnh lùng.

Ở chiến trường khoảng cách chưa đầy trăm bộ trên một vùng đất hoang. Mã Dực có Hứa Chử, Điền Vi hộ vệ đứng thẳng người đón gió, lạnh lùng chăm chú theo dõi hết thấy những gì vừa mới phát sinh. Tâm huyết gần một tháng trời cuối cùng cũng không vô ích, trọng giáp kỵ binh theo ý tưởng vượt thời gian đã phát huy uy lực khó có thể tưởng tượng nổi. Trần Lưu, Toan Tảo

“Đứng lại!”

Trường quan Thủ vệ thành quân Hán quát một tiếng, hơn mười tên Hán quân lập tức mồm hô hoán vây quanh Trương Lương, Trình Viễn Chí và Cao Thắng vào giữa.

Trương Lương bình tĩnh nhìn trưởng quan quân Hán tươi cười hỏi: “Quan gia, tại sao vậy?”

Hai mắt trưởng quan nhìn xéo mà hỏi: “Ba người các người từ đâu tới?”

Trương Lương đáp lời: “Từ phương Bắc tới”

“Tại sao tới?”

“Để buôn bán”

“Đi buôn?” Trưởng quan lượn vòng quanh ba người Trương Lương vòng vo một hồi, nghiêng đầu hỏi: “Buôn gì?”

79. Chương 75 : Thiết Giáp Kỵ(4)

“Ách....buôn ngựa”

“Buôn ngựa?! Hừ, ta xem các người rõ ràng là phản tặc. Người đâu, bắt lại cho lão tử”

Lời trưởng quan vừa dứt chỉ thấy hàn quan chợt lóe. Trình Viễn Chí đã rút đao cầm tay vung ngay kề cổ trưởng quan quân Hán nhẹ nhàng cắt. Máu đỏ bắn tung tóe, trưởng quan quân Hán đã chụp hai tay lên cổ

họng của mình mà co quắp gục xuống đất mà không kịp nói một lời, dòng máu đang từ cổ áo hần nhanh chóng tràn ra.

Trình Viễn Chí một đao lấy mạng trưởng quan xong thì lớn tiếng quát lên: “Lão Cao, mau bảo vệ Tam tướng quân đi trước, có mỗ đoạn hậu!”

Cao Thắng bảo vệ Trương Lương liền vọt đi, khôn quên quay đầu lại hét to: “Lão Trình, chớ ham chiến. Bất cứ lúc nào liền tới tụ hội. Ta cùng với Tam tướng quân chờ ngươi ở trước cánh rừng nhỏ kia!”

Trình Viễn Chí vừa một đao lấy mạng một tên Hán quân liền nổi cáu trợn mắt quát to: “Chạy mau....”

“Người đâu,..mau giữ kẻ kia lại, bắt phản tặc...”

Quân Hán gắng sức hô hoán ầm ĩ. Nghe được tiếng hô ngày càng nhiều quân Hán từ cửa thành vọt ra bao vây Trình Viễn Chí lại. Trình Viễn Chí cho dù kiêu dũng, nhưng dũng sĩ giỏi cũng khó địch nhiều người. Chỉ trong chốc lát thì đã bị chém hai đao vào lưng, giáo đâm một nhát vào đùi. Cả người đầy máu, động tác chậm lại.

Trình Viễn Chí lại dùng một chiêu lia tám hướng đẩy lui quân Hán. Quay đầu lại đã thấy một đại hán tay cầm đơn đao vọt ra từ trong tường thành. Hai tên quân Hán cố gắng ngăn cản, kết quả bị hấn xoèn xoẹt hai đao chém lặn ra đất. Đằng sau đại hán có hần trăm tráng sĩ bám sát, giống như cơn lũ tràn đến cửa thành. Trình Viễn Chí vui mừng hỏi: “Hà Nghi hiền đệ! Đệ đấy à?”

“Đúng là tiểu đệ!” Hà Nghi vừa một đao kết thúc tính mạng của một tên quân Hán, khua tay hét lớn: “Các huynh đệ, giết.....”

“Giết~~~”

[/CENTER]

80. Chương 75 : Thiết Giáp Ký (5)

Hà Nghi hét lên một tiếng giận dữ, hơn trăm tráng sĩ bám theo đằng sau nhanh chóng rút mã tấu lạnh lùng tụ tập nhằm phía quân Hán trong ngoài cổng thành mà chém giết rầm trời.

Trường xã

Trận ác chiến đã kết thúc. Quân Khăn Vàng vừa mới mạnh lên đã gặp phải một đòn nặng nề, binh lực ước chừng chỉ còn chưa đầy một phần mười.

Nhưng sự hi sinh của quân Khăn Vàng cũng không phải là vô ích. Một số lớn quân Khăn Vàng tử vong chẳng những tiêu hao thể lực và dũng khí của quân Hán, mà cũng tiêu hao hết tên bắn của cung tiễn thủ quân Hán, càng làm cho khí lực quân Hán suy yếu. Tất cả đều tạo cơ hội cho Mã Dục thực hiện tốt chiến thuật sáng tạo tám trăm lưu khẩu.

Tám trăm lưu khẩu chỉ muốn giết sạch năm nghìn quân Hán gần như yếu ớt của Mao Giới. Do khinh kị binh của tám trăm lưu khẩu đuổi theo chém giết, chỉ có rất ít quân Hán chạy thoát được. tên vùng đất bình nguyên trống trải, bộ binh bại trận thực khó lòng chạy thoát kị binh truy sát.

Bóng chiều buông xuống, trên bình nguyên thấy nằm ngổn ngang máu chảy thành dòng. Gió tây mạnh mẽ thậm chí còn không xua nổi mùi máu tươi nồng nặc.

Mã Dục chấp tay đứng thẳng trên vùng đất hoang. Khắp nơi xung quanh đều là thi thể, mùi máu tươi nồng nặc làm trong người muốn ói. Nhưng với Mã Dục hết thấy mọi thứ đều như không thấy. Về mặt vẫn đứng đưng như cũ, Hứa Chử và Diển Vi như hai vị thần thiện ác, nửa bước ko rời. Quách Đồ bồn chồn đi theo ba người.

Quách Đồ nhìn thoáng qua bóng lưng lạnh lùng của Mã Dục, trong lòng nảy sinh ấn tượng mạnh mẽ. Quách Đồ tuy là kẻ dưới, nhưng rất không phải người tầm thường. Đối với dụng tâm của Mã Dục thì hẳn dường như nhìn thấu. Rất hiển nhiên trận đánh Trường Xã, Mã Dục đã lợi dụng số tử vong cực lớn của quân Khăn Vàng để tiêu hao dũng khí của quân Hán. Sau đó mới cho tám trăm lưu khẩu toàn lực đánh

một đòn trí mạng vào quân Hán kiệt lực, như thế tổn thất của tám trăm lưu khẩu có thể giới hạn ở mức thấp nhất.

Nói cách khác, ở trong lòng Mã Dược thì tính mạng của mấy vạn quân Khăn Vàng còn không quan trọng bằng vài chục tên lưu khẩu.

Quách Đồ càng biết, dụng ý của Mã Dược không chỉ là như thế. Cuộc chiến Trường Xã giống như cuộc đo sức khỏe thắng yếu tàn khốc. Trong quân Khăn Vàng có già trẻ, đàn bà trẻ con

81. Chương 75 : Thiết Giáp Ký (6)

Toàn bộ những kẻ yếu đều chết dưới tay quân Hán, số còn lại đa phần là những tráng sĩ tinh nhuệ khỏe mạnh. Nhìn xem tàn quân của Ba Vũ, Liêu Hóa bọn họ thì biết, mặc dù bọn họ chặt vật nhưng người sống sót phần lớn đều là trai tráng.

Quách Đồ ngẩng đầu lên khe khẽ nhìn chăm chăm vào lưng Mã Dược mà cảm thấy lạnh hết sống lưng. Đây chính là tính mạng mấy vạn con người chịu chết yếu đuối....Quân đồ tể! Mã đồ tể! Mã đồ tể máu lạnh!

Thua trận như chó nhà có tang

Quân Hán cũng chạy giống khăn vàng

Vó ngựa lao qua như xuyên cải

Mới biết ai người thực giỏi giang Binh quý tinh bất quý đa, Mã Dược chỉ cần hơn ngàn quân với vũ khí mới, chiến thuật mới đã diệt hoàn toàn quân Mao Giới. Nhưng Đinh Xuyên này giờ có phải hoàn toàn thuộc về tám trăm lưu khẩu, quân nhiều tướng nhiều có phải là điều tốt cho Mã Dược, muốn biết diễn biến tiếp theo như thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

82. Chương 76 : Uống Thuốc Độc Giải Khát

Gió xuân ẩm áp thổi dọc trên vùng đất hoang, nhưng không cách nào sưởi ấm được trái tim lạnh giá của Mã Dược. Máu tươi của mấy vạn giặc Khăn Vàng cũng không có cách nào đổi được mấy may thương hại trong lòng Mã Dược.

Đây là thời buổi loạn lạc, là thế giới người ăn thịt người chứ không phải thời buổi thái bình thịnh trị.

Không ai cứu nổi bọn họ kể từ khi bọn họ nổi dậy đi theo Ba Vũ giết chết quan lại bắt đầu tạo phản, thì số mệnh của bọn họ cũng đã được định! Vận mệnh duy nhất chờ đợi bọn họ, đó là bị quân Hán chém đầu trở thành một đầu lâu dẫm máu để quân Hán đem đổi lấy tiền thưởng. Ngay cả khi Mã Dược nguyện ý trả giá bằng sinh mạng của toàn bộ tám trăm lưu khẩu để cứu bọn họ thì cũng chỉ có thể đổi lấy cuộc sống tạm thời của bọn họ. Cuối cùng bọn họ cũng vẫn phải ngã dưới lưỡi đao của quân Hán.

Nếu vận mệnh của giặc Khăn Vàng đã được xác định thì sao lại phải hi sinh vô ích tính mạng của tám trăm tráng sĩ dũng mãnh và dữ tợn kia? Điều đó hoàn toàn không cần thiết ! Mà cũng chẳng hề có ý nghĩa!

Mã Dược không phải phật sống của muôn nhà, lại càng không phải là vua một nước. Hắn không có nghĩa vụ bảo toàn tính mạng cho giặc Khăn Vàng, càng không có quyền lực để ra lệnh bắt tám trăm lưu khẩu phải hi sinh tính mạng của mình để dẫn thân đi cứu vớt bọn họ. Sinh ra phải thời loạn lạc, tính mạng của ai cũng không quý hơn của người khác. Khỏe thắng yếu, người nhanh chân thì sống sót cho tới bây giờ qui luật tự nhiên tàn khốc đó là duy nhất ở đây.

“ Lộc cộc, lộc cộc ~”

Tiếng vó ngựa dồn dập chợt vang lên làm Mã Dược giật mình tỉnh lại từ cơn suy ngẫm. Hắn thân nhiên ngẩng đầu chỉ thấy giữa lớp bụi mù có vài kỵ mã phi như bay đang từ phía trước lướt tới. Một nụ cười lạnh lùng đọng lại ở khóe miệng Mã Dược. Bởi vì những kỵ sĩ đang phi nước đại kia chính là Ba Vũ, Liêu Hóa, Bành Thoát, Tôn Trọng và Bành Hỉ năm người.

Đi tới trước mặt Mã Dục, năm người nhảy xuống ngựa vội vã chấp tay vái: “Mạt tướng tham kiến đại soái”.

“Miễn” Mã Dục lạnh nhạt nói: “Mọi người đã bố trí chỗ cắm trại chưa?”

“Khởi bẩm đại soái, cũng đã hạ trại xong”.

Ánh mắt Mã Dục dừng ở Ba Vũ, sắc mặt đột nhiên sa sầm lại mà hỏi: “Ba Vũ!”

Thân hình Ba Vũ chấn động vội ôm quyền nói: “Có mạt tướng”.

“Người có biết tội của người không?”

Trong lòng Ba Vũ như có tảng đá đè vào nhưng vẫn cố chống lại: “Mạt tướng không biết?”

Mã Dục lãnh đạm nói: “Người không tuân quân lệnh, không đợi quân bản bộ của Liêu Hóa cùng đến tụ họp, lại tự tiện đem quân xuất kích để cho quân Hán có cơ hội dẫn đến toàn quân Khăn Vàng thất bại. Trận thua ở Trường xã đều bởi do người gây ra. Há chẳng phải do sự ngu dốt của người sao?”

Ba Vũ biến sắc mặt nói: “Đại soái trách phạt thế nào?”

Mã Dục lạnh lùng nói: “Điển Vi !”

Điển Vi tựa như ác quỷ tiến lên một bước vươn cánh tay lông lá xồm xoàm mà ảm đạm nói: “Có !”

“Dem người này đi chém đầu !”

“Tuân lệnh !”

Điển Vi hừ lạnh một tiếng bước lên một bước đã sớm giờ Ba Vũ lên như xách gà con. Ba Vũ ra sức giãy giụa nhưng cảm thấy cả người vẫn bị nâng khỏi mặt đất, giống như bị kẹp sắt giữ lại không làm sao thoát ra cho được. Nhất thời bị làm cho sợ hãi đến trắng bệch mặt cao giọng hô lớn: “Mã Dục! Thất phu, tặc tử người dám ~”

Mã Dục lạnh lùng nhìn lướt qua Liêu Hóa, Bành Thoát chúng nhân một lượt rồi sa sầm nói: “Xem ta có dám hay không, giết !”

Ánh mắt Điển Vi nghiêm lại rồi dùng tay phải ôm Ba Vũ dùng sức xiết vào hàm. Chỉ nghe thấy ọ ọ một tiếng, Ba Vũ đang kêu thảm thiết đột nhiên ngừng lại. Trong máu bay tung tóe, đầu Ba Vũ đã bị Điển Vi vụn nát đứt rời. Máu sền sệt chảy ra khỏi miệng để lộ ra xương trắng, cảnh tượng thật làm kinh lòng người.

Bành Thoát và Tôn Trọng lập tức sợ đến mức mặt trắng bệch, hồn phách như bay cả đi mất. Liêu Hóa và Biện Hỉ cũng ngó đi nơi khác không đành lòng nhìn.

Mã Dục đưa mắt nhìn vào Liêu Hóa trầm giọng nói: “Liêu Hóa !”

Vóc dáng uy vũ của Liêu Hóa run lên, tiến lên một bước ngẩng cao đầu nói: “Có mạt tướng”

Mã Dục nói: “Từ hôm nay trở đi, quân bản bộ của Ba Vũ do người thống lãnh”

Liêu Hóa ôm quyền nói: “Mạt tướng tuân lệnh”

Mã Dục lạnh lùng nhìn qua bốn người một lượt, lại trầm giọng nói: “Trong vòng mười ngày các đạo quân nhất loạt giao nộp ngựa chiến hiện có, mang về đại doanh giao nộp. Nếu tự tiện giữ lại, giết không tha ~”

“Tuân lệnh !”

Bốn người Liêu Hóa vừa đi thì Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu trước sau lại đến.

Mã Dục hỏi: “Chu Thương, thương vong của trọng mã thiết kỵ như thế nào?”

Chu Thương là thống lĩnh của hơn trăm trọng giáp thiết kỵ kia, có Bùi Nguyên Thiệu trợ giúp khó nhọc tháo mũ sắt che kín ra khỏi đầu rồi đáp: “Khởi bẩm đại đầu lĩnh, chết trận hai sáu người, trọng thương ba mươi ba người, tổn thất chiến mã là bốn mươi tám con!”

Mã Dục nghe vậy lập tức chau mày. Có hơn trăm kỵ sĩ trọng giáp thiết kỵ, đánh một trận đã tổn hao gần một nửa! Xem ra trọng giáp thiết kỵ giống như dao hai lưỡi. Uy lực đương nhiên là mạnh mẽ, chỉ bằng hơn trăm kỵ mã là có thể đập nát phòng tuyến của mấy nghìn quân Hán. Nhưng tổn thất cũng tương đối kinh người, tám trăm lưu khẩu thực không thể chịu nổi!

Nó cũng tựa như một mãnh tướng chỉ công không thủ. Cùng lúc đánh bại địch nhân thì cũng thường thường bị người dể thương nặng. Hơn nữa ở chuyển đồ trên đường, vì vẫn phải đảm bảo tốc độ hành quân nên phải dành riêng một chiến mã để chở cả bao trọng giáp. Cho nên một trọng giáp thiết kỵ phải chiếm dụng tới hai chiến mã. Cái này đối với tám trăm lưu khẩu đang thiếu hụt chiến mã mà nói thì đúng là càng khó hơn.

“ Hà ~”

Mã Dục ngửa mặt lên trời thở dài nặng nề, biết là trọng giáp thiết kỵ có uy lực kinh người, nhưng đối với giai đoạn hiện nay của tám trăm lưu khẩu mà nói thì thực sự không phải là sự lựa chọn tốt nhất. Đợi sau khi bổ sung chỉnh tề một lần nữa thì hơn trăm kỵ sĩ trọng giáp thiết kỵ này mới có thể dễ dàng tham chiến. Sự tồn tại của đội kỵ binh này càng tăng hiệu quả uy hiếp khi tham chiến trực tiếp.

Mã Dục đưa mắt nhìn về Bùi Nguyên Thiệu hỏi: “Thu dọn chiến trường xong chưa?”

Bùi Nguyên Thiệu ngẩng cao đầu nói; “Đã thu dọn xong”.

“Nói đi”.

“Giết chết hơn bốn nghìn quân Hán, ước chừng vài trăm tên chạy thoát vào rừng rậm. Thu được hơn bốn nghìn bộ áo giáp da còn tốt, áo giáp sắt hai trăm bộ, trường cung hoàn hảo sáu trăm chiếc, trường mâu một nghìn sáu trăm cái, mã tấu hơn hai nghìn chiếc, thuẫn hoàn hảo một nghìn hai trăm bộ, riêng (khác) có đồ cấm trại khác, một số lương thực và xe chở hàng nặng”

Ánh mắt Mã Dục nghiêm nghị mà sầm mặt hỏi: “Tù binh Hán quân đâu?”

Bùi Nguyên Thiệu bình tĩnh trầm giọng đáp: “Toàn bộ quân Hán chết trận, không có tù binh”

Đằng sau Mã Dục, Quách Đồ lại hơi rùng mình lần nữa. Không có khả năng là không một tên quân Hán nào không chịu làm tù binh. Hơn phân nửa là do Mã Dục ngại tù binh gây phiền phức nên ra lệnh chém chết. Vẫn cách gọi mỹ miều “toàn bộ chết trận”, nghĩ tới đây trong lòng Quách Đồ lại thầm nghĩ: ‘đồ tể, quả thực là đồ tể’.

Mã Dục không biết Quách Đồ ở đằng sau đang mắng thầm hắn, hỏi tiếp: “Thương vong của quân ta như thế nào?”

“Chỉ bị quân Hán ném đầu thương trở lại làm bị thương hơn hai mươi người, một người chết, chiến mã tổn thất hai sáu con”

“Phải rồi ~ binh khí không làm nên chiến thắng” Mã Dục gật đầu trầm giọng nói: “ Tất cả các huynh đệ cũng đã cực khổ. Truyền lệnh, lập tức tấn công Trường xã, sau khi phá thành cho năm ngày tự do!”

“Tuân lệnh !”

Bùi Nguyên Thiệu sang sảng đáp một tiếng, tức thời trong mắt không khỏi toát ra hưng phấn. Quận Trần Lưu, huyện Toan Tảo

Cả tòa thành trì đang rùng rục cháy, đầy tiếng than vãn. Khắp chốn đầy đường đều là tử thi, máu hồng nhuộm đỏ các phiến đá lát đường xanh thẫm. Trương Lương tay cầm mã tấu máu me đầy mặt từ đại môn nha huyện lao ra. Trình Viễn Chí và Cao Thăng hộ vệ tả hữu hai bên. Phía sau ba người, hơn trăm vô lại cầm mộc côn, vũ khí sắc nhọn la hét đi theo.

“Ngao ~”

Trương Lương vung tay lên trời phấn khởi hú to. Điên cuồng phát tiết hết nỗi buồn bực, phần nộ đến cùng cực ở trong lòng. Kể từ khi thua trận ở Nghiêm Tông, đại ca bỏ mạng tới nay, Trương Lương đã kìm nén nỗi tức giận ở trong lòng, nay rốt cuộc đã phát tiết theo tiếng hú dài dài.

Trên con đường lớn trong thành, Hà Nghi chỉ huy một đám cướp rải bước qua tử thi ngổn ngang rồi quì bừa xuống ở trên lề đường nói sang sảng: “Hà Nghi ra mắt Tam tướng quân”

“Bái kiến Tam tướng quân ~~”

Phía sau Hà Nghi, mấy trăm tên cướp cũng vái lạy.

“Tất cả đứng lên đi”. Trương Lương cúi mình oai nghiêm bệ vệ liếc qua bọn giặc cướp rồi cao giọng nói: “Chờ Khăn Vàng lại phục hồi, thiên hạ ổn định thì các ngươi đều làm tướng, phong vạn hộ hầu !”

“Tạ ơn Tam tướng quân !”

Dáng vẻ tham lam chẳng mấy chốc hiện lên trên mặt mấy trăm tên cướp. Mỗi tên lồm cồm đứng dậy, ánh mắt nhìn Trương Lương đã không giống như vừa rồi nữa. Trong lòng Trương Lương lạnh lùng cười một tiếng mà yên lặng thầm cầu khẩn: đại ca, huynh hãy yên lòng nghỉ ngơi đi. Tam đệ tuyệt sẽ không phụ bạc kì vọng của huynh, nhất định sẽ thực hiện trách nhiệm và lí tưởng mà huynh ấp ủ”

Hà Nghi hỏi: “Không phải Tam tướng quân theo Đại hiền Lương sư đánh chiếm Kí châu sao? Hà có gì mà lại tự mình tới Trần Lưu?”

Về mặt Trình Viễn Chí buồn bã đang muốn trả lời thành thực. Trương Lương đã sớm trả lời trước: “Kí châu đã dẹp xong, Đại hiền Lương sư phát hơn bảy mươi vạn binh chia làm bảy đường đang muốn tấn công các châu quận xung quanh. Bản soái thống lĩnh năm vạn quân tinh nhuệ phụng thánh chỉ của Đại hiền Lương sư tới đây đánh chiếm Duyện châu. Thích Tài, Giai Tình hai tướng trước tới Toan táo thăm dò quân tình. Không nghĩ lại bị Hán tặc phát giác, may mắn nhờ vả thuộc hạ Hà tướng quân cứu giúp. Nếu không suýt làm hỏng đại sự”.

Trình Viễn Chí và Cao Thắng nghe Trương Lương nói vậy, thoát tiên là ngẩn người ra, sau một chột hiểu ra. Đứng sau lưng Trương Lương trao đổi ánh mắt với nhau, cả hai đều thấy từ ánh mắt đối phương có tia vui mừng và thán phục.

“Tam tướng quân việc gì phải khách khí” Hà Nghi cười ha hả nói: “Chỉ không biết đợi đại quân khi nào thì tới để mặt tướng sớm chuẩn bị thật nhiều thức ăn rượu thịt”.

Trương Lương lạnh nhạt nói: “Đại quân đang ở bờ bắc sông Hoàng Hà. Cần có thời gian để qua sông. Hà tướng quân có thể thống lĩnh quân bản bộ theo bản soái tấn công các huyện xung quanh Toan táo để tích lũy lương thảo chờ đợi, có được không?”

Hà Nghi sang sảng đáp: “ Hà Nghi ~~ trông chờ sự sai khiến của Tam tướng quân !”

Về mặt Trương Lương lạnh lùng nghiêm trang nói: “Đã thế ~ Hà Nghi nghe lệnh !” Trần Lưu thành, nha phủ Thái thú.

Quan văn Trường sử Phan Úc vội vội vàng vàng chạy vào hậu viện, giơ cao tay hô: “Đại nhân, đại nhân ~~”

Trần lưu Thái thú Khổng Dung đang ngồi trước cửa sổ uống rượu một mình liền vội ra đón: “Nguyên Mậu (tên tự của Phan Úc) có chuyện gì nguy cấp?”

Phan Úc hoảng sợ nói: “Đại sự hỏng mất rồi?”

Khổng Dung nhướng mày không vui nói: “Giờ đang tiết xuân tươi đẹp, khí hậu hợp thời, hà có gì mà nói những chuyện gở như vậy?”

Phan Úc sợ hãi lau lau mồ hôi run rẩy nói: “Bại quân vừa mới hồi báo, một trận Trường xã, đại quân năm ngàn người của Hiếu Tiên đã hoàn toàn tan rã. Hơn nữa ở giặc Khăn Vàng ở Toan Tảo phục hồi. Thế giặc rất lớn giờ đã đến mấy vạn tên đang cướp bóc các huyện lỵ xung quanh. Các huyện Phong Khâu, Tiểu Hoàng, Bình Khâu, Đông Hôn tất cả đều gửi cấp báo ~~”

“Cái gì?” Khổng Dung hoảng sợ nói thất thanh: “Hiếu Tiên đã tự vẫn tại trận sao, quân Khăn Vàng lại phục hồi à!?”

Phan Úc nói: “Đại nhân, nghịch tặc đã có âm mưu lâu dài, chẳng qua ngại quân uy nên không dám tự tiện. Nay đại quân Hiếu Tiên nam tiến là khiến cho bọn nghịch tặc thừa dịp sai lầm của chúng ta ~~”

Khổng Dung dùng tay đỡ trán, lông mày chau lại thông thả hỏi: “Đại quân Hiếu Tiên tan rã, có đúng vậy không?”

Phan Úc đáp: “Đúng vậy !”

Khổng Dung hỏi: “Nghịch tặc Khăn Vàng chẳng qua là lũ ô hợp, quân bản bộ của Hiếu Tiên đều là quân tinh nhuệ. Làm sao mà đánh một trận là tan?”

Phan Úc nói: “ Đại nhân có điều không biết. Khi quân của Hiếu Tiên tới, quân Khăn Vàng ở Dĩnh Xuyên binh bại như núi đổ . Không hiểu sao mà tám trăm lưu khấu bỗng nhiên xuất hiện chém giết. Quân ta ứng phó không kịp nên bại trong phút chốc. Đối phương là kị binh, chúng ta là bộ binh. Hơn năm ngàn tướng sĩ chỉ còn mấy trăm người còn sống sót trở về.

Khổng Dung thất sắc hỏi: “Tám trăm lưu khấu! Chính là tám trăm lưu khấu tai ngược đến từ Nam dương?”

Phan Úc đáp: “ Hẳn là như vậy”

Khổng Dung gay gắt tự chỉ trích: “Chúng ta đã khinh địch rồi. Sớm biết như thế này thì phải chờ đại quân triều đình tới, cùng hợp lực bao vây tiêu diệt mới đúng. Bây giờ toàn thể quân bản bộ của Hiếu Tiên đã không còn, binh lực của Trần Lưu đã điều đi hết rồi, phòng vệ trống rỗng. Lại thêm nghịch tặc Toan Tảo hồi phục, các huyện xung quanh cấp báo, nên làm thế nào cho phải?”

Phan Úc đáp: “Kế sách bây giờ cũng chỉ có thể là cho người gấp rút chạy tám trăm dặm đường thượng tấu lên triều đình để thỉnh cầu đại quân đến đây trấn áp”.

Khổng Dung cau mày nói: “Đại quân triều đình ở xa Lạc dương. Ngay cả mấy ngày liên tiếp cấp báo thì cũng cần thời gian nửa tháng. Sợ rằng nước xa khó cứu lửa gần. Ta e rằng Mã Dục chỉ huy tám trăm lưu khấu từ Dĩnh Xuyên mà bắc tiến đến Trần Lưu, mưu đồ cùng quân Khăn Vàng sở tại ở Toan Tảo hợp lực thì đại cuộc Duyện châu đi hồng mất”.

Phan Úc nói: “Thế giờ phải làm sao đây?”

Khổng Dung nói: “Có thể nhanh chóng phái ngựa trạm trước đi Xương ấp (thủ phủ Duyện châu), Thù sử Duyện châu Lưu Đại đại nhân dưới trướng có rất nhiều tinh binh mãnh tướng, tin rằng vui lòng phát binh tương trợ”. Trường xã, hậu viện nha huyện.

“Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương ...”

Ca từ thanh nhã êm tai, tiếng ca trong trẻo vãn vương trong đầu làm cho con chim nhỏ lưu luyến ở lại mà quên cả về.

Trâu Ngọc Nương mặc áo mỏng trắng hơn tuyết. Tóc mượt như mây vãn cao. Đang ngồi kề cửa sổ chơi đàn tranh, chỉ thấy cánh tay ngọc của nàng chậm chậm múa lướt. Điệu bộ phong nhã, thân thể uyển chuyển thướt tha mê người chợt ẩn chợt hiện trong áo mỏng trắng toát. Trong khoảnh khắc âm thanh êm tai tựa như điệu Cao Sơn Lưu Thủy từ đàn tranh phát ra ...

Mã Dục cầm trong tay chung rượu đi một mình tới rồi nói: “Rượu đâu”

Lưu Nghiên quì ở một bên khẽ uốn mình chậm rãi đứng dậy, nâng bầu rượu trên bàn đi đến rót vào chung của Mã Dục.

“Ừ”

Mã Dục nâng li rượu ngon lên làm một hơi cạn sạch. Ánh mắt bắt đầu trở nên cuồng loạn. Bên ngoài huyện nha, cả tòa thành trì bốc cháy rừng rực đang rên rỉ. Tám trăm lưu khấu cũng là người, sau mỗi lần huyết chiến đều phải điên cuồng phát tiết. Mã Dục cũng là người nên hẳn cũng cần phát tiết.

“Ừ”

Mã Dục vừa nốc hết một chung rượu trong lòng đã bắt đầu bốc cháy hừng hực, ánh mắt tựa lang sói đang ngăm nhìn mỏng trắng ngần trên người Trâu Ngọc Nương. Từ lưng đến hông là những đường cong tha thướt mê hồn, Lưu Nghiên quì một bên lặng lẽ thở dài, vẻ mặt phức tạp liếc nhìn Trâu Ngọc Nương rồi đứng dậy lui ra ngoài.

“Hay, khúc nữa đi”

Mã Dục cầm chung rượu trên bàn lên tợp một ngụm lớn, nụ cười tà ác đã hiện lên ở khóe miệng.

“Tranh”

Tiếng đàn cuối cùng của Trâu Ngọc Nương nhẹ nhàng phát ra. Dư âm du dương vẫn vương chưa dứt thì một cánh tay vạm vỡ rần rỏ từ xa đã sớm vươn tới tìm kiếm, lập tức đặt ở eo lưng mảnh khảnh của nàng rồi ôm lấy. CƠN GIÓ THỔI QUUA BẠCH Y LÀM TAY ÁO BỎ KHÔNG UYỂN CHUYỂN PHÁT PHƠ MÚA LỢN CHE KHUẤT ĐÔI MẮT QUYẾN RŨ MÊ NGƯỜI CỦA TRÂU NGỌC NƯƠNG. Không thể nhìn rõ hồn trong mắt của nàng, chỉ thấy đôi môi nhỏ khê hé, khuôn mặt đỏ hồng.

Mã Dục một tay ôm thân thể mượt mà của Trâu Ngọc Nương đi tới đệm gấm mềm mại đặt mạnh xuống. Trâu Ngọc Nương rên nhẹ một tiếng, áo mỏng trên người đã sớm bị Mã Dục cởi ra. Chỉ một thấy mũi đòn căng tròn trắng bóng đã hiện ra trước mắt Mã Dục. Giữa hai khóa tuyết đồn tròn tròn kẹp chặt là tuyết phẩm mê người đã thành thực được kẹp chặt. Một chút mật lộ trong suốt đang từ khe hở ở giữa tuyết phẩm nọ rỉ rả tràn ra.

Trâu Ngọc Nương rõ ràng đã cảm nhận được Mã Dục cũng đã xích lửa, ánh mắt bốc lửa hùng hực, gương mặt nàng đầy vẻ ngượng ngùng, hơi nóng từ cơ thể nàng bốc lên. Trâu Ngọc Nương nhìn không được buột miệng rên rỉ. Mã Dục đưa ánh mắt tựa lang sói mà nhìn không chớp đường cong ở eo lưng. Cặp đùi thon, vòng eo nhỏ nhắn của nàng đã sớm rơi vào ma trảo của Mã Dục. Về quần quai dường như chỉ làm Mã Dục muốn môn trốn hơn. Chỉ thấy hai khóa tuyết đồn nhẹ lay động, cỏ mọc trong cốc như ẩn như hiện cảm dỗ nổi nhớ nhưng hoài niệm vô hạn.

Trời ạ! Thực là cực phẩm !

Mã Dục cố kìm nén trong lòng câu chữ kinh điển của thế kỷ hai mốt. Rồi hấn ra sức vỗ một cái vào kiêu đồn trắng nõn của Trâu Ngọc Nương. Thoáng chốc đã thấy hiện dấu ấn đỏ tươi của năm ngón tay. Trâu Ngọc Nương lập tức buột miệng rên rỉ. Tuyết đồn uốn éo về phía Mã Dục mà phát ra lời mời dụ dỗ vô hạn.

“Hô”

Mã Dục hít thật sâu, một tay vội vén vạt áo trước của mình. Một sừng thú hung ác đã sớm hiện ngang đứng lên không chờ tới lúc công thành, giờ thì ban súng ái.

Từ sương phòng ra, Lưu Nghiên đang ngăn ngõ đứng dựa vào gốc cây đào. Bỗng nghe trong nhà vang lên tiếng rên rỉ cao vút của Ngọc Nương. Trái tim Lưu Nghiên ngay lúc đó cũng đập thình thịch. Mặt cũng cảm thấy nóng bừng bừng, không chịu nổi việc nghe thấy âm thanh đáng xấu hổ nữa nên hoảng loạn chạy đi.

Trong phòng tiếng thở dốc nặng nề của nam nhân cùng âm thanh mê người của Ngọc Nương vang ra càng lúc càng dồn dập. Trụ sở vùng Tế bắc, huyện Lô, nhà riêng của tướng Tế bắc Bảo Tín

Bảo Tín nhiệt tình mời tám vị khách vào phòng khách, sau đó cúi đầu vái nhẹ rồi cao giọng nói: “ Nếu không có chư vị liệu mình cứu giúp thì Tín này đã chết về tay giặc rồi. Xin nhận một xá”

Trong tám người kia, hai người cầm đầu đều tài giỏi siêu quần, kiệt xuất mạnh mẽ nhìn qua đều thấy ngồi ngời phong thái thu phục lòng người. Còn sáu người tùy tùng dáng vẻ cũng đều có chút bất phàm. Nhất là một người thân cao khoảng chín thước sắc mặt đỏ thẫm thấp phần uy vũ. Lại một người thân cao tám thước mặt đen như nhọ nồi. Một đôi mắt sinh ra đã tựa như hung thần ác sát làm cho người ta thấp phần kinh sợ. Còn bốn người khác cũng đều có dáng vẻ hùng tráng.

Hai người cầm đầu đều đưa tay đỡ Bảo Tín lên, một người trong đó mỉm cười nói: “Bảo đại nhân cần gì phải như thế, đều là mệnh quan triều đình với nhau, lẽ nào lại không tương trợ”.

Bảo Tín nói: “ Không biết quý vị cao tính đại danh thì xưng hô như thế nào?”

Một người trong đó nói: “ Tại hạ Tào Tháo, tự là Mạnh Đức là đô úy Nghiễm Bình. Bốn vị phía sau đều là đệ đệ trong tộc Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, em út Tào Hồng. Còn vị kia là huyện úy Bình

Nguyên Lưu Bị, là hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh vương dòng dõi đế vương. Hai vị phía sau là huynh đệ kết nghĩa của Huyền đức, Quan Vũ và Trương Phi.

Quan Vũ Trương Phi, Hạ Hầu Đôn chờ sáu người xếp hàng xong thì cùng cúi người hành lễ với Bảo Tín, khẳng khái nói: “Chúng tôi bái kiến Bảo đại nhân !”

Bảo Tín khiên tốn nói: “Đều là tráng sĩ cả, xin mời ngồi”.

Bảo Tín mời Tào Tháo ngồi xong, phân theo ngôi vị chủ khách sớm có gia nô mang rượu Tịch ngư quán dâng lên. Bảo tín nâng chung rượu lên cao giọng nói: “Rượu nhạt một chén, tỏ lòng tạ ý, chư vị ~~~ xin mời ~~~”

Rượu được ba tuần, Bảo Tín mượn hơi men mới hỏi: “Lần này may mắn được Mạnh Đức, Huyền Đức tương trợ mới tránh được đại nạn. Nếu không phải hai vị đến thì quân tốt bản bộ của tại hạ đều đã bị hại bởi tay sơn tặc Thiên Tồn. Chẳng hay hai vị đại nhân vì sao lại dẫn quân tới Tế bắc? Chẳng lẽ các vị thông tỏ tiên tri, thậm chí biết được tại hạ gặp nạn? Ha ha ...”

Tào Tháo cười nói: “Bảo đại nhân cười chê rồi, Tháo này làm sao có được bản lĩnh như vậy? Tất cả bởi vì trong quận Dĩnh Xuyên ở phía nam có giặc Khăn Vàng nổi dậy gây hại quá mức, khiến cho Trường sử Dĩnh Xuyên Lưu Phúc sai sứ cầu viện. Có câu nói: thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Tháo tôi thực không đành lòng để dân chúng Dĩnh xuyên chịu cơn hoạn nạn, nên cố khởi binh muốn đi giết giặc. Trên đường đi qua huyện Bình Nguyên gặp Huyền Đức công cũng có ý đó cho nên kết bạn đồng hành”

Bảo Tín gơ ngón tay cái lên khen: “Mạnh Đức, Huyền Đức thật là nghĩa sĩ, tại hạ xin bái phục! Nếu không phải lũ giặc Thái sơn xâm phạm quấy nhiễu trong vùng thì tại hạ nhất định cũng nguyện cùng đi”.

Tào Tháo khẳng khái nói: “Nếu bọn giặc Thái sơn làm loạn, quấy rầy vùng Tế bắc thì chúng ta há có thể khoan tay đứng nhìn, xin cũng đem quân cùng phá giặc”.

Lưu Bị cũng nói: “Tất nhiên, Mạnh Đức nói rất hợp ý ta”.

Bảo Tín vui mừng nói: “ Như vậy, phá giặc Thái sơn xong thì Tín tôi xin thống lĩnh binh mã Tế bắc xuôi nam cùng đến Dĩnh xuyên được chăng?”

“Rất tốt, rất tốt !”

Tào Tháo và Lưu Bị liếc nhìn nhau rồi cùng cười vang. Đêm đen như mực, sương phòng hậu viện huyện Trường xã.

Tiết trời dù đã ẩm áp, nhưng ban đêm thì Dĩnh Xuyên vẫn lạnh lẽo như băng. Một vầng trăng sáng tỏ treo trên cao, trải ánh sáng lạnh lạnh xuống nhân gian. Mã Dục toàn thân không một mảnh vải đứng trước cửa sổ, hít thật sâu một hơi không khí trong lành. Ánh mắt lướt qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy cây cỏ mông lung trong màn đêm sâu thẳm.

Từ bên tai truyền đến tiếng thở nhẹ nhẹ, Mã Dục đột nhiên cúi đầu. Thân thể mềm mại me người của Trâu Ngọc Nương không ngờ đột nhiên hiện ra trước mắt. Chỗ nào cần lời thì lời, chỗ nào cần lờ thì lờ. Thêm một phân thì quá béo, còn giảm một phân lại quá gầy. ... đùi trắng, mông vênh eo thon, chỗ lờ mờ như chuông, cảm dỗ người ta hoài niệm thực sự có thể nói là vưu vật.

Trâu Ngọc Nương, nữ nhân này làm cho Mã Dục càng ngày càng cảm thấy không đoán được. Đúng ra thì nàng phải hận hắn mới phải, dù sao thì hắn cũng đã phá hủy mọi thứ của nàng. Làm cho nàng từ tiểu thư khuê các trở thành nô lệ tình dục cho nam nhân phát tiết nhục dục. Nàng chẳng có lí do gì mà không hận hắn, nhưng lại làm cho Mã Dục cảm thấy là vô căn cứ. Từ trong mắt Trâu Ngọc Nương hắn không hề nhìn thấy một tí thù hận nào.

Mã Dục thâm kín lắc đầu, tâm địa của nữ nhân vĩnh viễn hắn không thể đoán được. Cũng chẳng cần làm rõ, bây giờ cần bản là hắn không có lòng dạ nào để bận tâm đến suy nghĩ của các nàng, đến cảm nhận của các nàng. Mọi sự chú ý của hắn đều đặt vào tám trăm lưu khẩu. Nếu hắn muốn sống sót thì tám trăm lưu khẩu chính là cơ may sống sót duy nhất của hắn.

Mã Dục tựa như đang trong trò đánh cuộc đi trên dây thép, mà tám trăm lưu khẩu trong tay hắn là tiền đặt cọc duy nhất. Cho nên mỗi lần đánh cuộc đều là mang sinh mạng ra để đặt. Chỉ cần thua một lần thì

toàn bộ cuộc chơi kết thúc. Mà đối thủ của hắn lại có thể vốn liếng vô hạn, xem ra bất kể đánh thua bao nhiêu lần đều không có thiệt hại căn bản.

Ngước mắt nhìn trăng sáng vàng vạc trên trời mà trong mắt Mã Dực đều thấy mịt mù. Bất kể trước mặt mọi người hắn lạnh lùng như thế nào, tàn nhẫn như thế nào, phóng túng ngạo mạn như thế nào; thì chỉ có những lúc một mình như thế này Mã Dực mới thấy từ trong lòng toát ra sự lưỡng lự và bất lực. Mã Dực dù sao cũng không phải người máy lạnh lùng, hắn cũng là người có xương có thịt, cũng cảm thấy rối trí và sợ hãi, cũng cảm thấy hoài nghi và bất lực như ai. Năm năm, ròng rã năm năm cơ đấy. Bằng cách nào mà có thể chịu đựng suốt thời gian những năm năm dài đầy gian khó?

Nghĩ đến lão đạo Trương Giác ở Kì châu không biết có tranh thủ thời gian không.(thời Hán thông tin lạc hậu nên Mã Dực không biết toàn bộ quân Khăn Vàng Kì châu đã bị tiêu diệt). Một khi triều đình đại Hán quá tức giận mà điều đại quân tới đây tiêu diệt thì tám trăm lưu khẩu của hắn có còn bay nhảy tùy ý như bây giờ không?

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều là danh tướng thời Hán mạt, họ thống lĩnh quân Hán rất tinh nhuệ. IPhe cánh của Tần Hiệt, Viên Thuật không thể so sánh với hai tướng trên, càng không thể xếp cùng hạng như Triệu Khiêm, Mao Giới. Đánh một trận Bạch long than, chính mắt Mã Dực từng thấy quân Hán của Chu Tuyền thật mạnh khỏe, tuyệt đối là đối thủ rất đáng gờm của tám trăm lưu khẩu.

Quân Hán không phải tầm thường. Tam quốc thời Hán mạt càng nhiều nhân tài xuất hiện. Chỗ xa không nói, chỉ thủ hạ dưới tay Viên Thuật tựa như lũ vũ phu mà thực thì một kế mọn là có thể trục xuất tám trăm lưu khẩu của hắn ra khỏi Nam Dương! Mã Dực thậm chí không có dù chỉ một cơ hội, chỉ có thể bị tổng khứ đi. Còn Đinh Xuyên? Đinh Xuyên càng có nhiều nhân tài xuất chúng. Hề Chí Tài, Quách Gia, Tuân Úc, Tuân Du chẳng phải là những người như sao sáng trong vùng? Nói không chừng đến ngày nào đó bốn người kia đều hoành không xuất thế thì liệu có còn những ngày an nhàn cho tám trăm lưu khẩu không?

Rất hiển nhiên dù đến giờ thì chạy trốn không phải là mưu kế lâu dài. Bởi chờ khi Đại Hán khôi phục lại chế độ châu mục. Châu mục các châu có được đại quyền ngang với quân phiệt, các châu đại Hán trở thành những nước lớn lớn nhỏ nhỏ. Đến lúc đó có còn chỗ để chạy trốn, còn không gian sinh tồn cho tám trăm lưu khẩu hay không?

Nhưng mà nếu không ... thì có thể làm sao bây giờ? Cách thứ nhất là đối địch với triều đình đại Hán: chỉ có thể chết nhanh hơn. ... Giống như người sắp chết khát chỉ còn có thuốc độc, biết rõ uống thuốc thì sẽ chết nhưng không uống sẽ chết khát ngay, cái thống khổ bất đắc dĩ này thì chỉ có Mã Dực mới hiểu được.

“Cạch ~”

Cửa phòng đóng chặt bị nhẹ nhàng mở ra, bóng dáng Lưu Nghiên thanh tú nảy nở xuất hiện ở ngoài cửa.

“Mã Dực, Điều Thuyền muối muối phái người đưa tin từ Lạc Dương tới”

Mã Dực không cần quay đầu lại, chỉ nghe tiếng bước chân và xưng hô là cũng biết là Lưu Nghiên. Trong tám trăm lưu khẩu, chỉ có Lưu Nghiên mới dám gọi thẳng tên của hắn.

“Điều Thuyền?”

Mã Dực trong lòng vừa động, gần đây bận rộn với việc công thành làm cho hắn hầu như đã quên nữ nhân này, không biết nàng có tin gì cho mình từ Lạc Dương đây?

“Người đâu rồi?”

“Đang đợi ở tiền sảnh ”

“Biết rồi, ta sẽ tới sau”.

Mã Dực phẩy phẩy tay, Lưu Nghiên đóng cửa phòng rồi lặng lẽ rút đi.

A Man, Huyền Đức cùng hợp công.

Hai cọng đua tranh với một rồng

Gặp lúc cô cùng, người mới rõ,

Gian nan mới biết quý thành công.

Trung Nguyên nào đâu có thiếu anh tài, trăm vạn Hán quân tuy không cùng tiến đánh, nhưng chỉ với vài chi quân đội cũng đủ khiến Mã Dực phải đau đầu. Giờ đây với hai nhân vật nổi danh kiêu hùng cùng hợp lực đánh Lưu Khấu, Mã Dực phải đối phó ra sao? Muốn biết diễn biến tiếp theo như thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

83. Chương 77 : Bốn Bề Thọ Dịch (1)

Đại đường nha huyện Trường xã Mã Dực chau mày nhăn nhó, đúng là sợ gì thì cái đó đến! Vừa mới lo lắng triều đình Đại Hán khôi phục chế độ châu mục mang lại điều bất lợi cho sự sinh tồn của tám trăm lưu khẩu thì lập tức Điều Thuyền từ Lạc Dương đưa tới tin tức, đế quốc Đại Hán đã khôi phục lại chế độ châu mục!

Châu mục và thứ sử châu mặc dù cùng là trưởng quan hành chính tối cao trong châu, nhưng quyền lực thực tế lại không giống nhau!

Thứ sử châu trên danh nghĩa thì là trưởng quan hành chính tối cao, cùng thái thú các quận không có quan hệ trực tiếp trên dưới. Càng không thể động chạm đến việc bổ nhiệm bãi miễn nhân sự của châu, giao nộp tiền lương thuế má, quyền lực điều động phu dịch. Tác dụng thực tế duy nhất đối với quan viên các quận huyện trong châu là tiến hành giám sát. Trường hợp tốt nhất chẳng qua chỉ là kiểm tra nha môn, cũng không có bao nhiêu thực lực.

Còn châu mục trên thực tế là trưởng quan cao nhất thực sự cả quân sự lẫn chính trường. Thái thú các quận bên trong châu không còn trực tiếp do chính quyền trung ương phụ trách mà chuyển về cho châu mục phụ trách. Vấn đề trong châu như bổ nhiệm bãi miễn nhân sự, tiền lương thuế khóa, điều động phu dịch, chiêu binh luyện tập sự vụ lớn nhỏ đều do châu mục phán xét. Ở trong một châu thì châu mục có trong tay quyền thế che trời!

Mà đây chính là điều Mã Dực lo lắng nhất. Trước khi khôi phục chế độ châu mục thì hẳn thường thường chỉ phải đối mặt với đầu lĩnh một quận, quân binh một quận. Ứng phó cho đến giờ cũng có chút thông dong. Nhưng hiện tại sau khi khôi phục chế độ châu mục, tám trăm lưu khẩu phải đối diện với áp lực của khắp cả một châu!

Kết quả trực tiếp của sự thay đổi này chính là trước kia tám trăm lưu khẩu chỉ phải đối mặt với đơn vị quân Hán ngàn người thì sau này tám trăm lưu khẩu sẽ phải đối mặt với đơn vị quân Hán vạn người! Hơn nữa tùy thời còn có thể có đội quân tinh nhuệ nhất của triều đình trung ương hiệp lực tiêu trừ. Dưới áp lực nặng nề như thế liệu tám trăm lưu khẩu có thể còn bao nhiêu không gian sinh tồn? “Bộp!”

Tâm tình Mã Dực uất ức bèn vỗ mạnh một cái lên bàn làm phá vỡ sự yên lặng của sảnh chính. Quách Đồ so vai chấp tay cúi đầu đứng một bên giật nảy mình, cúi đầu thấp hơn mà bả vai càng cong xuống. Quách Đồ không giống với đám lỗ mãng Điển Vi, Hứa Chử. Hẳn ý thức được rõ ràng sự nghiêm trọng của tình hình. Khi triều đình Đại Hán khôi phục chế độ châu mục, thứ sử các châu trở thành châu mục thì đường như tám trăm lưu khẩu cũng đã đến đường cùng rồi.

Mã Dực tựa như lang sói nhìn chằm chằm tên ăn mày quỳ dưới đường mà trầm giọng hỏi: “Danh sách châu mục các châu đã biết chưa?”

Tên ăn mày nói: “Triều đình tạm thời chỉ ủy nhiệm cho châu mục bốn châu. Chia ra Tông chính khanh Lưu Yên làm châu mục Ích châu. Đứng đầu tám người tài (bát tuần), thượng thư lệnh Lưu Biểu làm châu mục Kinh châu. Hồ bí trung lang tướng Viên Thuật làm châu mục Dự châu. Nguyên thứ sử Duyện châu Lưu Đại làm châu mục Duyện châu. Châu mục các châu phải ra sức tiêu trừ giặc cướp”.

Ánh mắt Mã Dực lạnh lùng hỏi tiếp: “Khăn Vàng Quân Khăn Vàng ở Kí châu sao rồi?”

“Đã thua rồi”.

“Chuyện lâu chưa?”

“Hơn một tháng”.

“Đại quân Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung bây giờ đang ở đâu?”

“Đang đóng ở hai ải Hổ Lao, Tị Thủy”

“Đang đóng ở Hổ Lao, Tị Thủy?” Trong lòng Mã Dục giật thót, ngẩng đầu nhìn Quách Đồ bên cạnh trầm giọng nói: “Công Tắc, cầm bản đồ lại đây”. Quách Đồ nhanh chóng lấy bản đồ trong tay áo ra trải lên trên bàn. Một bên lấy ngọn đuốc chiếu cho Mã Dục xem. Mã Dục đưa ngọn lửa bập bùng lại gần, nhìn trên bản đồ mực tàu rất nhanh chóng tìm được vị trí hai ải Hổ Lao, Tị Thủy! Chỉ thấy hai đạo hùng binh đang chặn giữ con đường chính từ các châu phía đông thông tới Lạc Dương.

Mã Dục đưa tay ra đo, lông mày chau lại gần như tạo thành một đường. Từ hai ải Hổ Lao, Tị Thủy tới Dĩnh Xuyên chỉ mấy trăm dặm, hành quân cấp tốc chỉ một tuần là tới! Nếu như hai đạo đại quân Hán cường đại dòm ngó tới thì tám trăm lưu khẩu cũng mù mờ mà không hề biết. Nếu như Viên Thuật chỉ huy quân tinh nhuệ Nam Dương bắc tiến. Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung thống lĩnh đại quân chinh đông, châu mục mới bổ nhiệm của Duyện châu Lưu Đại lại điều động quân Hán các quận xung quanh ngăn chặn dọc đường. Vậy thì tám trăm lưu khẩu đứng trước điều kiện trước giờ chưa hề có. Liệu còn có thể lựa cơ hội thoát ra khỏi vòng vây mấy vạn đến mười mấy vạn quân Hán bao vây chặt chẽ? Liệu có cơ hội thoát khỏi quân bản bộ thiết kỵ Tây lương của Đổng Trác bám sát, đột phá vòng vây dày đặc? Nghĩ tới đây, Mã Dục không khỏi kinh hoàng đổ mồ hôi lạnh.

Nghĩ tới Đổng Trác, trong đầu Mã Dục lập tức hiện lên uy thế đáng sợ của thiết kỵ Tây lương bèn nghiêm nghị hỏi: “Thiết kỵ Tây lương của Đổng Trác có còn là thuộc hạ của Chu Tuyền?”

Tên ăn mày đáp: “Đổng Trác đã đi theo Thái úy Trương Ôn xuất chinh Lương châu tiêu trừ loạn Bắc Cung Bá Ngọc ạ”.

“Đổng Trác đã đi Lương châu rồi?” Trong lòng Mã Dục thư thái hơn thuận miệng hỏi: “Dưới trướng Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung có kỵ binh không?”

“Dưới trướng Hoàng Phủ Tung ước chừng có hơn ba ngàn kỵ binh cưỡi ngựa Ô hoàn”

Câu trả lời của tên ăn mày đã lập tức lấy đi tia hi vọng cuối cùng trong lòng Mã Dục.

“Hơn ba ngàn kỵ binh Ô hoàn!?” Mã Dục nghe vậy nhất thời ngậm hít một hơi. Chẳng những binh lực đã gấp ba lần tám trăm lưu khẩu, hơn nữa còn là kỵ binh của dân tộc du mục phương bắc. Những dân du mục này lớn lên trên lưng ngựa so với tám trăm lưu khẩu là kỵ binh nửa vùi thì không cùng một hạng, không thể cùng bọn họ cưỡi ngựa bắn cung được! Tám trăm lưu khẩu chỉ còn có thể nhắm mắt đợi chết!

Thật là nghĩ đi nghĩ lại đều làm cho Mã Dục đau đầu.

Quách Đồ nhìn thấy vẻ mặt nghĩ ngợi của Mã Dục bèn dè dặt mà nói: “Đại ~ đại đầu lĩnh, Dĩnh Xuyên tuy tốt nhưng không ở lâu được. Viên Thuật vừa làm châu mục, nội trong tuần tất thống lĩnh quân trong châu đến chinh phạt. Quân ta binh thiếu tướng ít, khó có thể địch nổi. Cũng nên sớm tìm chỗ để chuyển đi”.

Mã Dục nhẹ nhàng gật đầu. Nếu là lưu khẩu thì là lưu khẩu thiên hạ. Bây giờ trú ở Dĩnh Xuyên hơn một tháng, thuộc hạ đều có bụng an cư là đã phạm vào đại kỵ của lưu khẩu! Cũng may tám trăm lưu khẩu binh ít lực yếu nên chưa khiến cho triều đình Đại Hán coi trọng. Viên Thuật vì mới nhận chức Dự châu mục, cần có một khoảng thời gian hợp nhất nhân sự quân đội. Trong thời gian ngắn vẫn không cách nào tạo nên uy hiếp trí mạng đối với tám trăm lưu khẩu.

Quách Đồ thấy Mã Dục gật đầu chấp nhận nhất thời được cổ vũ lớn nên nói tiếp: “Phía nam nhiều gò đồng sông ngòi, không có lợi cho kỵ binh di chuyển. Phía tây có hai quan ải hùng vĩ Hổ Lao, Tị Thủy ngăn chặn. Lại có quân Hán tinh nhuệ của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung trấn giữ. Đi vào đó không nghi ngờ là đâm vào chỗ chết. Nhìn theo bản đồ, tám trăm lưu khẩu chỉ có hai đường đi theo hướng bắc hoặc hướng đông”. Chân mày Mã Dục giật giật, ánh mắt nhìn qua bản đồ. Phía bắc Dĩnh Xuyên chính là Duyện châu, phía đông tức là Từ châu. Từ châu tuy rằng trù phú có thể để tám trăm lưu khẩu cướp bóc. Nhưng Từ châu sông ngòi ngang dọc bất lợi cho kỵ binh di chuyển. Do đó tám trăm lưu khẩu duy nhất chỉ có con đường chạy trốn lên Duyện châu ở phía bắc.

Trong mắt Quách Đồ xẹt qua một tia lạnh lùng đã đoán biết bụng dạ Mã Dược nên đề nghị: “Nếu muốn bắc tiến Duyện châu thì trước lấy Trần Lưu! Đợi Lưu đại binh tới lại xuất kì bất ý xuôi nam tới Lương quốc, Phái quốc. Vòng qua Dự châu lấy Thái sơn, tránh được Viên Thuật, Lưu Đại ngăn cản để tiến vào đất Thanh châu”.

Trong mắt Mã Dược chợt lóe lên lạnh lẽo rồi trầm giọng nói: “Người đâu, mau lệnh Liêu Hóa, Bành Thoát, Tôn Trọng, Biện Hỉ bốn người đến đại doanh nghị sự!”

Uỷển thành, trụ sở quận Nam Dương.

Viên Thuật lưu luyến nắm hai tay Tôn Kiên thành khẩn nói: “Thuật đã tấu trình lên thiên tử, kể lại công lao của ngài. Thiên tử cảm động công lao trung nghĩa đã khâm tứ cho Bộ Tư mã bổ nhiệm huynh làm Thái thú Nam Dương”.

Trong mắt Tôn Kiên thoáng ngời sáng, rồi cũng vái dài mà nói phần chân: “Kiên ~ cảm tạ công ơn đề cử của tướng quân!”

Viên Thuật ha hả cười lớn tiến lên nâng Tôn Kiên dậy nói: “Văn Đài cần gì phải như thế? Mau mau đứng lên, xin đứng lên”.

Tôn Kiên đứng thẳng người lên rồi lui sang trái. Toàn thân mặc chiến giáp đỏ trong ánh nắng chiều chiếu xuống như có ngọn lửa thiêu đốt, nhìn quanh thân như có một vẻ uy nghi khiếp người. Viên Thuật thấy thế không khỏi âm thầm gật đầu, có mảnh hổ Giang đông Tôn Kiên trấn thủ Nam dương, chắc hẳn Lưu Biểu thấp hèn kia không có dịp trở mặt. Đợi ngày sau tìm cơ giết đi, chẳng phải Kinh châu rồi sẽ vào tay?

Viên Thuật vừa nghĩ trong đầu vừa đi tới trước mặt Kim Thượng mà nói: “Ngài mặc dù rất dũng mãnh mưu lược, nhưng cứng quá dễ gãy. Nguyên Hưu huynh rất có tài học, am hiểu đạo làm quan, có thể làm quận thừa Nam dương đem hết sức lực phụng tá”.

Kim Thượng sửa sang quần áo cung kính vái Viên Thuật rồi nói: “Thượng ~~ nào dám không tuân lệnh!” Viên Thuật cuối cùng đi tới trước mặt Khoái Lương đột nhiên thở dài rồi nói: “Dị Độ giỏi mưu, Tử Nhu cai trị tốt, thiên hạ đều biết. Vì sao đều bỏ ta mà đi, thật đáng tiếc”.

Khoái Lương cúi đầu thật sâu áy náy mà nói: “Đệ đệ của ta hôm qua nhận tin nói rằng lão mẫu bệnh nặng truyền gọi về ngay, trăm điều thiện thì hiếu đứng đầu. Lương không dám không nghe lệnh mẫu thân, cúi xin tướng quân tha thứ”.

Viên Thuật tiến lên cầm hai tay Khoái Lương, thận trọng lắc lắc hai cái, một hồi lâu mới thở dài mà nói: “Hôm nay từ biệt, ai biết ngày sau còn có thể gặp lại nhau?”.

Khoái Lương lại chấp tay mà áy náy: “Lương xin cáo từ, mong tướng quân bảo trọng”.

Viên Thuật nói: “Người đâu, lấy xa giá của ta ra, kính cẩn tiễn Tử Nhu về quê ~~”.

Khoái Lương vừa ra ngoài cửa lớn, nghe thấy thế bước chân có chậm lại một chút rồi chợt lắc đầu nhẹ mà đi thẳng. Khoái Lương vừa mới đi khỏi liền nghe thấy âm thanh của Kim Thượng nói: “Lần này Khoái Lương đi tắt về với Lưu Biểu, ngày sau sẽ gây họa lớn. Sao tướng quân không giết đi?”

Viên Thuật không nghĩ vậy bèn nói: “Lưu Cảnh Thăng nhỏ mọn, chẳng biết lo toan. Tử Nhu đại tài rất có phong độ quốc sĩ nên ta thực không nỡ giết”.

Kim Thượng lắc đầu, trong lòng âm thầm thở dài.

Thần sắc trên mặt Viên Thuật từ từ trở nên lạnh lùng, đột nhiên quay đầu quát lên: “Viên Dận, Trương Huân, Kỉ Linh nghe lệnh!”.

Viên Dận, Trương Huân, Kỉ Linh ba người dậm chân tiến lên trước một bước đứng sừng sững hàng trước mặt Viên Thuật nghiêm nghị nói: “Có mặt tướng!”.

Viên Thuật nói: “Mỗi người soái lĩnh binh mã bản bộ lập tức tiến vào huyện Diệp, không được sai sót!”
“Tuân lệnh!”

Xương ấp, trụ sở Thứ sử Duyện châu.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế , vạn vạn tuế ~”.

Nguyên Thứ sử Lưu Đại tung hô ba lần rồi mới ngẩng lên, vẻ mặt trang trọng tiếp lấy thánh chỉ từ trong tay thái giám, quì xuống hai tay giơ cao quá đầu. Văn võ quan viên vừa mới cực khổ cùng quì rạp cũng ngẩng lên vái lạy, thay nhau cao giọng chúc tụng: “Chúc mừng châu mục đại nhân, chúc mừng châu mục đại nhân ~”.

Trên mặt Lưu Đại lộ vẻ đắc ý cất cao giọng nói: “Chư vị hà tất phải như vậy, đứng lên cả đi”.

“Tạ ơn châu mục đại nhân”.

Chúng quan viên văn võ lại chấp tay làm lễ xong xuôi rồi cùng đứng dậy quay về chỗ của mình.

Lưu Đại sai tả hữu dẫn thái giám tuyên chiếu dẫn đi nghỉ ngơi. Lúc này mới cẩn thận cuộn thánh chỉ lại đặt lên bàn thờ, thắp ba nén hương, khấu đầu ba lần rồi mới quay người lại vui vẻ nói với quan viên văn võ cả lượt: “Bản quan đã sai người chuẩn bị tiệc rượu, thỉnh chư vị vào ngồi. Hôm nay không say không về, ha ha ha ~”.

“Đa tạ châu mục đại nhân”.

Tất cả mọi người đều tạ ơn rồi mới cùng nhau vào ngồi. Một lát sau gia nô đã đem rượu trắng Diên tịch bày lên bàn. Lưu Đại ngồi trên cao chủ trì ở giữa, biệt giá, đại tào, bình tào quan viên văn võ lớn nhỏ phân chia tả hữu hai bên. Lại có quận tướng Đông bình Trương Mạc, Kim hương lệnh Trình Dục, Cao bình lệnh Mãn Sùng, Trung mưu lệnh Trần Cung bốn người kết bạn cũng tới. Thái thú Trần Lưu Khổng Dung cũng sai Trường sử Phan Úc đến đây ngồi ở hàng cuối.

Rượu được ba tuần, chợt có tiểu lại đi vào bẩm báo: “Đại nhân, tướng Tể bắc Bảo Tín xin cầu kiến”.

“Bảo Tín?”

Lưu Đại nghe vậy thì ngăn người ra, hẳn cùng với Bảo Tín không có giao tình. Lần này phụng chỉ làm Duyệt châu mục, đang muốn thay đổi Thái thú, quận tướng các quận luân lưu giao cho thân tín để tiện cho việc nắm mọi chuyện của quận trong tay. Lúc này nghe tin Bảo Tín cầu kiến thì không khỏi nghi hoặc trong lòng, cảm thấy khó dò được ý.

Quận tướng quận Đông bình Trương Mạc thấy ánh mắt do dự của Lưu Đại thì không nhịn được bèn khuyên nhủ: “ Đại nhân, thường nghe thấy Bảo Tín rất mạnh mẽ mưu mẹo, có tiếng là người hiền, sao không sớm gặp?” Lưu Đại gật đầu, quay về tiểu lại nói: “Như thế thì mau gọi Bảo Tín vào gặp”.

Tiểu lại vâng lệnh đi ra, trong chốc lát tiếng bước chân dồn dập vang lên. Tiểu lại lúc này đã quay về, đi đằng sau là quận tướng Tể bắc Bảo Tín. Còn đằng sau Bảo Tín là hai người tuổi còn trẻ, tướng mạo tuấn dật bất quần, người cao dáng tôn quý, xuất chúng bất quần. Người bên trái vai hổ lưng gấu, mắt ưng dáng vượn. Người bên phải tai dài tới vai, tay dài tới gối. Lúc đi hai người đều có phong thái hút hồn, tất thấy khiến kẻ tầm thường không dám nghĩ tới cùng so sánh.

Bảo Tín đi vào trong sảnh thì sửa sang lại vạt áo cung kính ôm quyền chấp tay vái mà nói: “Quận tướng Tể bắc ~ Bảo Tín bái kiến đại nhân. Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân”.

Lưu Đại cười ha ha mà rằng: “Công Nghĩa (tên tự của bảo Tín) miễn lễ, hai vị phía sau là người phương nào?”.

Bảo Tín đưa tay chỉ người đứng bên trái mắt ưng dáng vượn trả lời: “Vị này họ Tào tên Tháo, tên tự là Mạnh Đức. Vốn dòng dõi danh môn là hậu duệ của tướng quốc Đại Hán Tào Tham, cháu của Trung thường thị Tào Đằng, hiện đang làm Đô úy Nghiêm Bình”. Tào Tháo tiến lên một bước, ôm quyền chấp tay vái rồi nói: “Tào Tháo bái kiến châu mục đại nhân”.

Bảo Tín lại đưa tay chỉ người bên phải tai dài chằm vai, tay dài tới gối mà nói: “Còn vị này họ Lưu tên Bị, tên tự là Huyền Đức là dòng dõi đế thất, hậu duệ của Trung sơn Tĩnh vương. Hiện đang làm huyện úy Bình Nguyên”.

Lưu Bị vội bước lên một bước chấp tay vái cũng nói: “Lưu Bị bái kiến châu mục đại nhân”.

Lưu Đại vẻ mặt tươi cười chấp tay thi lễ rồi nói: “Hai vị miễn lễ, thực sự đều là anh tài”. Quả là:

Vua hèn nên để gian tà lắm
Nước loạn sinh ra giặc giã hoang.
Cơ đồ nhà Hán tan hoang
Ầm ầm sáu cõi anh hùng kéo ra.

84. Chương 77 : Bốn Bê Thọ Địch (2)

Cửa ải Hổ Lao, trong đại doanh Hoàng Phủ Tung. Chu Tuyền sải bước ngẩng cao đầu đi thẳng vào.

Hoàng Phủ Tung về mặt thận trọng bước lại nghênh tiếp nói với Chu Tuyền: “Công Vĩ (tên tự của Chu Tuyền) hiền chất có nhận được chiếu lệnh của thiên tử?”

Chu Tuyền nói: “Chưa từng! Đại quân lưu lại Tị Thủy đã hơn một tháng, mà sao vẫn chưa nhận được chiếu lệnh của thiên tử? Lương thảo trong quân sắp hết. Lạc ấp ở gần trong gang tấc mà cũng không thể vào gặp, tướng sĩ có nhiều câu oán hận. Nếu cứ tiếp tục chỉ sợ lại sinh biến không vui thôi”

Hoàng Phủ Tung lo lắng không yên mà nói: “Đại tướng quân cùng bè lũ hoạn quan tranh đấu làm sốt ruột quá”.

Chu Tuyền hung hăng vụt roi ngựa trong tay mà bực tức nói: “Bè lũ hoạn quan là tai họa quốc gia, Đại tướng quân còn trù trừ gì nữa, làm sao mà ta đợi lâu như thế mà không được về?”

Hoàng Phủ Tung đáp lời: “Đứng đầu hoạn quan Túc Thạc làm Tây viên thượng quân giáo úy, tiết chế quân mã thiên hạ. Đại tướng quân cũng bị kiềm chế. Nếu quân mã của ta về kinh thì e rằng bọn hoạn quan sẽ cản trở mà thôi. Đến bây giờ bè lũ hoạn quan có vũ lâm quân, nam bắc tinh nhuệ nên làm việc không còn kiêng kị gì nữa. Đại tướng quân không còn chỗ nào trông cậy chỉ e sẽ bị hại”.

Chu Tuyền thở dài mà nói: “Quân lương nếu hết thì phải làm sao?”

Hoàng Phủ Tung dừng lại một lúc mới trả lời: “Ta vừa nghe thấy tin quân Khăn vàng ở Dĩnh Xuyên, Trần Lưu phục hồi, gây họa thảm khốc, chỉ bằng chúng ta dẫn quân tấn công? Thiết tưởng bọn tặc khấu có nhiều lương thực có thể lấy được. Vừa giải quyết lo lắng quân lương giày vò, vừa có thể trợ giúp địa phương dốc lực bắt cướp. Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, ý của Công Vĩ hiền chất như thế nào?”

Chu Tuyền thở dài mà nói: “Cũng được”.

Trường xã, đại bản doanh của Mã Dục.

Liêu Hóa cau mày nói: “Đại soái, về Dĩnh Xuyên mười phần thì quân ta đã được sáu bảy. Chỉ còn vài thành tếp riu chẳng mấy chốc có thể hạ. Giờ người đột ngột bỏ đi có thể nói là tự chặt căn cơ của mình, chẳng phải là điều đáng tiếc sao?”

Bành Thoát cũng khuyên nhủ: “Bỏ Dĩnh Xuyên mà đi e rằng vị thế sẽ khó đi”.

Trên mặt Mã Dục hiện lên nụ cười lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Người định không tuân theo mệnh lệnh?”

Tôn Trọng nghe vậy trong đầu xẹt qua cái chết thảm khốc của Ba Vũ, nhất thời giật bắn người, run giọng nói: “Mặt tướng nguyện theo đại soái, suốt đời không rời”.

Liêu Hóa khinh thường nhìn Tôn Trọng rồi bực tức nói: “Mỡ không sợ chết, sao lấy cái chết ra dọa? Đại soái, ngay cả khi đao phủ kề bên thì mỡ cũng nói thẳng, bây giờ rời khỏi Dĩnh Xuyên quả thật là tự cắt đường sống”.

Ánh mắt Mã Dục có vẻ kì quái. Đang do dự không quyết, chợt có lưu khẩu đi vào trong doanh, về mặt rất kích động, dập đầu mà nói: “Đại đầu lĩnh, Tam tướng quân sai người tới gặp”.

Liêu Hóa, Biện Hỉ, Tôn Trọng, Bành Thoát bốn người nghe được lời ấy tất cả đều biến sắc không khỏi vui mừng. Trong thoáng chốc như có lửa bốc lên từ mắt bốn người, phảng phất như đi trong đêm tối thấy đèn

chỉ đường, vẽ kích động không lời nào tả xiết! Duy có Mã Dực vẫn coi như không biết, chau mày mà hỏi: “Tam tướng quân ở đâu ra?”

Lưu khẩu này xuất thân là Khăn vàng ở Nam Dương, tự nhiên sẽ hiểu Tam tướng quân là tam đệ của Đại hiền lương sư, Thiên công tướng quân, chính là Nhân công tướng quân Trương Lương bèn run giọng trả lời: “Tam tướng quân là tam đệ của Đại hiền lương sư. Nhân công tướng quân họ Trương, tên húy là Lương! Phụng chỉ Đại hiền lương sư đến Duyện châu coi sóc việc binh”

“Trương Lương?” Mã Dực lạnh nhạt nói một câu, chợt kịp phản ứng nói thất thanh: “Cái gì? Nhân công tướng quân Trương Lương!?”

Lưu khẩu nói: “Đúng vậy!”

Mã Dực cũng hít sâu một hơi, ánh mắt oai nghiêm xẹt qua gương mặt bốn người Liêu Hóa. Chỉ nhìn thấy trên mặt đầy vẽ kích động tràn đầy vui sướng, từ biểu hiện của đám người Liêu Hóa có thể thấy được uy tín của Trương Giác lão đạo ở trong tín đồ Khăn Vàng cao thế nào? Ngẫm lại, nếu như Trương Giác lão đạo không có một phần bản lãnh thì làm thế nào có thể tổ chức cuộc đại khởi nghĩa Khăn Vàng thanh thế cực lớn? Quân Khăn Vàng tuy rằng phần nhiều là đám ô hợp lôi cả nhà đi theo, nhưng cũng không thiếu tín đồ cuồng nhiệt.

Mã Dực tuy rằng đề cao danh hiệu tám trăm lưu khẩu, nhưng cũng không phủ nhận thân phận quân Khăn Vàng! Tám trăm lưu khẩu dù sao cũng là từ trong cuộc tàn sát của quân Khăn Vàng mà ra, cùng quân Khăn Vàng có ngàn vạn mối liên hệ. Thiết tưởng chặt đứt mối quan hệ như vậy đâu dễ? Nếu như mà làm quá gấp thì ngược lại chỉ e trong lòng tướng sĩ lưu khẩu oán hận, có thể vì cái nhỏ mà chịu mất mát lớn.

Chuyện này cũng khó mà làm đây!

Quân Khăn Vàng ở Kí châu thực ra toàn quân đã bị tiêu diệt, Trương Giác lão đạo cũng đã chết, nhưng Trương Lương tai ương này sao vẫn còn sống? Người ta dù có khó khăn thì cũng vẫn là Tam tướng quân của khởi nghĩa Khăn Vàng. Trương Giác, Trương Bảo đều đã bỏ mình, Trương Lương tự nhiên là thống soái tối cao đương thời. Từ giờ trở đi liệu tám trăm lưu khẩu có còn nghe lệnh của y nữa không?

Đối với Mã Dực mà nói, bất luận thế nào thì cũng khó mà đón nhận. Vận mệnh của tám trăm lưu khẩu và vận mệnh của hắn đã kết làm một. Mệnh của mình phải do mình chứ không phụ thuộc ông trời, làm sao có thể chịu nghe Trương Lương định đoạt?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Mã Dực trầm xuống, lớn tiếng quát lên: “ Có phải nhãi ranh đâu mà dám tin mồm trẻ con? Nghĩa quân Kí châu đã bị tiêu diệt toàn quân. Đại hiền lương sư và Địch công tướng quân, Nhân công tướng quân ba huynh đệ đều đã bỏ mình trong quân, làm sao còn đến Duyện châu? Đây rõ ràng là gian tế quân Hán, cố ý thập thò giả mạo Tam tướng quân tới gạt chúng ta ...”

“Ai nói Tam tướng quân đã chết trong quân?”

Mã Dực vừa dứt lời liền bị một âm thanh như chuông kêu cắt đứt. Trong mắt Mã Dực xẹt qua sát khí, lạnh lùng nói: “Người phương nào sao lớn mật như vậy, dám xông vào đại doanh? Điễn Vi ~”

Điển Vi hung tợn ngẩng cao đầu tiến lên trước một bước, lạnh lùng nói: “Có!”

Một câu “ Tự tiện xông vào quân doanh, phải giết không cần hỏi ...” còn chưa kịp nói ra miệng thì người đã xông vào đại doanh, cũng là một tráng sĩ hùng tráng. Hắn cầm trên tay một thanh bảo kiếm, trên chuôi kiếm có khảm bảy viên minh châu ánh sáng chói mắt. Từ minh châu xuất ra vạn ánh hào quang làm vẻ xám xịt của quân doanh biến mất.

Tráng sĩ giơ bảo kiếm trong tay lên quá đỉnh đầu mà lớn tiếng nói: “Tín vật bên người của Đại hiền lương sư, Thất tinh bảo kiếm ở đây. Trông thấy kiếm cũng như thấy người, làm sao không quì?”

Bốn người Liêu Hóa lén lút thì thầm, vẻ mặt đầy cung kính. Kiếm này nổi tiếng thiên hạ, là kỉ trân bất phạm, quả là bảo vật tùy thân của Đại hiền lương sư ... Thất tinh bảo kiếm không còn nghi ngờ gì nữa! Bèn liên tục vái lạy hai tay sát đất, trong miệng kích động hô vang: “Khẩu kiến Đại hiền lương sư. Đại hiền lương sư thiên thu vạn đại, vạn đại thiên thu ~”

Trong lòng Mã Dực lạnh lùng, vẫn thiên thu vạn đại. Sợ rằng xương cốt Trương Giác đều đã thành tro bụi!

Điển Vi ngang nhiên tiến lên một bước đang định ngăn cản tráng sĩ cùng bốn người Liêu Hóa. Lúc này lại thấy đám Liêu Hóa không ngừng vái lạy tráng sĩ nọ. Chờ lâu không thấy Mã Dục hạ lệnh, lui về thì cũng không phải, mà không lùi hình như cũng không phải đành đứng ngầy người như tượng gỗ. Trong mắt Mã Dục chợt lóe lên sát khí. Đang muốn một là không làm, hai là ra lệnh cho Hứa Chử, Điển Vi giết sạch người có mặt trong trường để diệt khẩu. Trong doanh bỗng vọng ra một âm thanh quen thuộc.

“Bá Tể, ta nghe nói Tam tướng quân sai sứ đến đây, có thể có việc? Ha ha ha, Tam tướng quân mà tới vậy đại quân của Đại hiền lương sư cũng không còn xa, đại sự có thể thành ~~”

Tiếng theo người mà tới, Bùi Nguyên Thiệu đã ngang nhiên bước vào.

Mã Dục thở dài trong lòng, sát cơ trong mắt như thủy triều rút đi, biết rằng giết người diệt khẩu là không được nữa rồi. Hắn có thể tàn độc giết đám người Liêu Hóa, nhưng không thể giết chết Bùi Nguyên Thiệu! Nếu như ngay cả Bùi Nguyên Thiệu cũng bị giết thì sau này còn có ai bán mạng cho hắn? Tám trăm lưu khẩu không phải đều bị nguội lòng hết sao?

Tráng sĩ nọ thấy Mã Dục đã lâu vẫn không quì lại quát to lần nữa: “Bảo kiếm của Đại hiền lương sư ở đây, tại sao không quì?”

Ánh mắt Mã Dục nghiêm lại. Hắn biết rằng nếu như mình quì xuống thì chuyện này căn bản không thể vãn hồi được nữa! Đang trong lúc suy nghĩ đường rút thì Quách Đồ bên cạnh đột nhiên buồn thảm mở miệng lạnh nhạt nói: “Nghiêm tông bại trận, toàn thể quân bản bộ của Đại hiền lương sư chết hết, tín vật tùy thân cũng có thể lọt vào tay quân Hán. Chỉ dựa vào một thanh Thất tinh kiếm thì sợ khó lòng chứng minh được thân phận Tam tướng quân chẳng?”

Đám người Liêu Hóa, Bùi Nguyên Thiệu phút chốc biến sắc mặt. Đại hiền lương sư thua trận Nghiêm Tông, toàn bộ quân bản bộ chết hết, cái này đối với toàn thể tín đồ Khăn Vàng trong thiên hạ mà nói thì không thể nghi ngờ tựa như sét giữa trời quang mây tạnh! Trong lòng tín đồ Khăn Vàng thì sự tồn tại của Trương Giác tựa như thiên thần, là trụ cột tinh thần của bọn họ. Bây giờ ngay cả Trương Giác cũng bại trận thì quân Khăn Vàng liệu có còn hi vọng nữa hay không?

Tráng sĩ nọ đột nhiên biến sắc mặt, rút kiếm trong tay mà lạnh lùng nói: “Thất phu nào dám nói bừa?”

Quách Đồ liền biến sắc mặt lùi lại một bước núp sau Điển Vi. Chân mày Điển Vi cau lại thành một đường, hai mắt hung hăng nhìn trừng trừng lên người tráng sĩ. Tráng sĩ nọ đột nhiên lùi lại một bước, không dám làm càn. Đám người Bùi Nguyên Thiệu thấy gương cung tuốt kiếm trong doanh, ánh chừng nhỡ có mạo phạm thì đứng phía nào, không khỏi quay sang nhìn nhau chẳng biết phải làm gì nữa.

Thần sắc Mã Dục hơi dịu đi mà lạnh nhạt nói: “Đại hiền lương sư binh bại Nghiêm tông, toàn quân Khăn Vàng ở Kí châu bị tiêu diệt. Từ Đại hiền lương sư trở xuống toàn thể nghĩa binh đều chết trận, cho nên thân phận Tam tướng quân khó phân thật giả, việc này để bàn sau. Điển Vi, mang người này đi nghỉ ngơi, đợi khi tra rõ thật giả thì mới tiếp tục thương nghị”

Bốn người Liêu Hóa nghe Mã Dục nói thì vẫn nửa tin nửa ngờ. Nhưng Bùi Nguyên Thiệu lại rất tin lời của Mã Dục. Nghe thấy Trương Giác bỏ mình, Khăn Vàng Kí châu bại trận thì trên mặt không khỏi lộ ra vẻ chán nản.

Tráng sĩ nọ chính là đại tướng Trình Viễn Chí dưới trướng Trương Lương, kì thật cũng biết lòng người. Mắt thấy Quách Đồ và Mã Dục nói năng rành rọt, biết là không thể nói dối bèn kinh ngạc nói: “Mã Dục tướng quân, người sao biết Đại hiền lương sư đã thua trận bỏ mạng?”

Mã Dục giấu cột hỏi: “Lại còn giả bộ?”

Vẻ cao ngạo trên mặt Trình Viễn Chí tan biến bèn thành thật đáp: “Chưa từng giả bộ, Đại hiền lương sư đích thực đã bỏ mình. Nghĩa quân bản bộ hơn phân nửa cũng đã bỏ mạng. Duy có mặt tướng cùng Cao Thăng tướng quân liều chết bảo vệ Tam tướng quân phá vỡ vòng vây, một mạch xuôi nam về tới Dĩnh Xuyên. Mong rằng Mã Dục tướng quân dốc sức phò tá phát triển còn hơn cả ngày trước”.

Bốn người Liêu Hóa lúc này mới tin, ánh mắt lộ vẻ buồn rầu rối loạn. Bành Thoát và Tôn Trọng chịu ơn cứu mạng của Đại hiền lương sư nay nghe Trương Giác đã chết lại càng phục xuống bắt đầu than khóc như cha mẹ chết thập phần thống thiết.

Xương ấp. Phủ đệ của châu mục Lưu Đại mới nhậm chức, các món ăn lần lượt mang ra, không khí có phần náo nhiệt.

Lưu Đại tiếp lấy bầu rượu từ tay giao nô, tự mình rót rượu cho Lưu Bị lại thân mật cầm hai tay Lưu Bị thành khẩn nói: “Huyền Đức cũng là tôn thất nhà Hán, cùng một nhà với nhau, lí nào lại không tương trợ. Nếu như không chê thì có thể chuyển từ huyện úy Bình Nguyên sang chức đô úy quận Trần Lưu. Chẳng hay ý Huyền Đức như thế nào?”

Lưu Bị cảm kích rơi nước mắt lúc này vái khắp lượt cất cao giọng nói: “Bị ~~ nguyện đem hết sức khuyến mãi”

Lưu Đại rất đắc ý vỗ tay cười nói: “Ta được Huyền Đức giúp đỡ cũng như mãnh hổ mọc thêm hai cánh ~~ ha ha”.

Quận tướng Đông bình Trương Mạc cùng Lưu Đại vốn đã thân thiết, nghe vậy cười nói: “Công Sơn (tên tự của Lưu Đại) ví như mãnh hổ thêm hai cánh. Được Huyền Đức có thể coi như là một cánh, chẳng hay còn cánh nữa đâu?”

Lưu Đại vỗ trán cười to: “Ta say rồi nên nói hơi nhảm ha ha ~~”.

Trương Mạc liếc nhìn Tào Tháo một cái rồi nói: “Mạnh Đức cũng đại tài, có thể làm một cánh của Công Sơn”

Lưu Đại nghe vậy vui mừng lông mày héch lên mà nói: “Nếu Mạnh Đức nguyện tương trợ, xin làm Thái thú Đông quận!”

Tào Tháo nghe được đúng điều mong đợi liền vui vẻ nói: “Tháo ~~ nào không dám vâng lệnh? Ngày mai liền xin từ chức Đô úy Nghiễm Bình”.

Lưu Đại lại càng vui mừng, lại uống tiếp đến khi tửu lực không chịu nổi bèn cáo lỗi với mọi người rồi để gia nô đỡ đi. Kim hươu lệnh Trình Dục lẳng lặng thấy hết liền đi tới chỗ bên cạnh Trung mưu lệnh Trần Cung ghé tai nói nhỏ: “Công Thai (tên tự của Trần Cung), bây giờ bên họ ngoại và phe phái hoạn quan tranh giành, để thất suy tàn. Không bao lâu sau tất thiên hạ đại loạn. Ta xem Tào Mạnh Đức rất có chí kiêu hùng, ngày sau giữ yên sóng dữ tất là người này không thể nghi ngờ”.

Trần Cung thông thả gật đầu nói: “Phải đấy, Trọng Đức (tên tự của Trình Dục) nói rất hợp ý ta”.

Trình Dục lại nói: “Ngày trước Khổng Dung sai sứ cấp báo, nói rằng Khăn Vàng Trần Lưu phục hồi. Thiết tưởng Lưu Đại không thể ngồi yên mà không để ý. Chẳng bao lâu sau tất sai người đi đánh. Tào Mạnh Đức vừa là Thái thú Đông quận, Đông quận giáp với Trần Lưu tất nhiên dẫn quân chinh phạt. Chúng ta sao không thử qua đó xem? Nếu Tào Mạnh Đức có thể làm nên chuyện thì dốc sức phò tá, chẳng hay ý Công Thai thế nào?”

Trần Cung đáp: “Cung cũng có ý đó”.

Kế sách đã định, Trình Dục, Trần Cung hai người nhân chúc rượu đi tới chỗ Tào Tháo. Tào Tháo đang nâng cốc từ xa với Trương Mạc, cảm kích Trương Mạc vừa mới có công tiến cử. Mắt thấy Trình Dục, Trần Cung dắt tay cùng đến, lại thấy hai người nghi biểu bất phàm, cử chỉ rất có phong thái danh sĩ. Đôi mắt nhỏ dài không khỏi thoáng qua sáng lên, vội cuống quýt nhóm dậy tươi cười nghênh tiếp.

Trình Dục và Trần Cung tới chào hỏi nói tên xong liền trực tiếp hỏi thẳng: “Ngài có biết Khăn Vàng Trần Lưu, Đinh Xuyên phục hồi gây hại rất lớn?”

Tào Tháo đáp: “Tháo cũng có nghe thấy”.

Trần Cung nói: “Nếu ngài là chủ tướng vậy có kế sách gì phá giặc?”.

Trong mắt Tào Tháo thoáng vẻ thận trọng hạ giọng nói: “Từ trước tới nay giặc cướp Trần Lưu đều là một đám ô hợp. Còn bọn cướp Đinh Xuyên tuy ít, nhưng đều là kẻ liều mạng! Nhất là đám cướp Mã Dục. Tháo từng tới bên bờ Bạch Long Nam dương cùng giao chiến với người này. Người này trí dũng song toàn, am hiểu đạo dùng binh, hướng hô là dòng dõi có nhiều công tích, không thể coi thường! Nếu Tháo là chủ tướng thì phải dùng kế đem hổ nuốt sói mà phá”.

Về mặt Trình Dục chấn động bèn hỏi: “Thế nào là đem hổ nuốt sói?”

Tào Tháo nói: “Mã Dục Đinh Xuyên là hổ, Trương Lương Trần Lưu là sói. Thuộc hạ Trương Lương tuy đông nhưng đa phần là lũ ô hợp, không chịu nổi một kích. Quân tướng Mã Dục tuy ít nhưng đều là hổ lang, kiêu dũng thiện chiến. Nên kẻ này tất có chủ trương không chịu ở dưới người khác. Nếu ép chúng quá gấp thì hai người đồng tâm hiệp lực, vội mà khó thành! Nếu từ từ bình định thì hổ lang tất tranh chấp, giặc cướp không đánh mà tan”.

Trình Dục và Trần Cung liếc mắt nhìn nhau, đều âm thầm gật đầu.

Thật là:

Tào Mạnh Đức gian hùng quỷ quyệt

Khéo dụng mưu hổ sói tranh quân

Khăn Vàng Lưu khấu vốn gần

Mà nay Trương, Mã tranh phần giết nhau.

Chế độ châu mục ra đời đánh dấu bước ngoặt quan trọng đối với sự sống còn của Mã Dục. Tin xấu chưa qua, Trương Lương lại tới. Phía bên kia A Man lại rắp tâm dùng kế ly gián với hai người Trương – Mã. Muốn biết Mã Dục lựa chọn thái độ nào để ứng phó, xin xem hồi sau sẽ rõ.

85. Chương 78 : Hỏa Tịnh

Hạ tuần tháng ba năm Trung Bình thứ hai (185 sau công nguyên), Thái thú Đông quận Tào Tháo dẫn năm ngàn quân tới Trường viên. Đô úy Trần Lưu Bị chỉ huy hai ngàn quân uy hiếp Tể Dươg, quận tướng Tể Bắc thống lĩnh sáu ngàn quân áp sát Tể Dươg. Hình thành thế ba mặt hợp vây với quân bản bộ Khăn Vàng Trần Lưu của Trương Lương. Hà Nghi, Cao Thắng liên tục bại trận lui binh. Trương Lương không thể làm gì hơn là hạ lệnh rút về hướng Đinh Xuyên .

Năm Trung bình thứ hai, đầu tháng tư Trương Lương chỉ huy năm vạn quân Khăn Vàng xuống Đinh Xuyên hội quân với Mã Dục ở Trường xã đóng quân liên tiếp mười mấy dặm thanh thế thật to lớn. Ngày hôm sau Trương Lương vào Trường xã xây đàn tế trời tự phong làm Thần uy Thiên tướng quân, còn Mã Dục làm Vô địch đại tướng quân, Trình Viên Chí làm Phiêu kỵ tướng quân, Hà Nghi làm Xa kỵ tướng quân, Cao Thắng làm Vệ tướng quân. Bọn đầu lĩnh lớn nhỏ Bản Hóa, Bành Thoát, Biện Hí, Tôn Trọng, Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, Quán Hối đều phong làm tướng quân. Phong danh hiệu xong lại giết heo mổ dê khao thưởng ba quân.

Đêm đến, trong đại doanh của Mã Dục.

Về mặt Quách Đồ nghĩ ngợi, đến gần Mã Dục mà nói: “Chiêu thức ấy của Trương Lương thực cao minh! Đại đầu lĩnh tuy là Đại tướng quân, địa vị cao hơn đám người Trình Viên Chí, Hà Nghi. Tuy nhiên việc quân lớn nhỏ vẫn phải tuân lệnh của Thiên tướng quân. Còn ba vị đầu mục Chu Thương, Quán Hối, Bùi Nguyên Thiệu cũng phong tướng quân, rõ ràng để lộ dụng ý phân hóa tám trăm lưu khấu mà thôi”.

Mã Dục lạnh nhạt nói: “Sao ta chẳng biết? Nhưng bây giờ không phải là lúc trở mặt”.

Âm thanh Quách Đồ tiếp tục: “Trong doanh Trương Lương đang mở yến mời ba vị đầu lĩnh Chu Thương, Quán Hối, Bùi Nguyên Thiệu. Tiểu nhân lo lắng đám ba vị đầu lĩnh Chu Thương sẽ bị mua chuộc”.Mã Dục vội khoát tay ngăn cản mà trầm giọng nói: “Ông chớ vội đa nghi. Chu Thương, Quán Hối, Bùi Nguyên Thiệu đều là người trung nghĩa, cùng ta gắn bó lúc nguy nan, giúp nhau khi vào sinh ra tử sao có thể dễ dàng bội bạc?”

Quách Đồ nói: “Trương Lương coi Đại đầu lĩnh như kim trong mắt, như gai trong thịt, e là bụng có mưu đồ nên phải đề phòng”.

Mã Dục lạnh lùng, hổ có ý hại người thì người sao lại không muốn giết hổ? Nếu Trương Lương muốn thông qua Quán Hối, Chu Thương hoặc là Bùi Nguyên Thiệu để phân hóa tám trăm lưu khấu nhằm đạt mục đích lợi dụng hay khống chế thì cũng coi như đã tính nhầm rồi.

Đại doanh Trương Lương đèn đuốc sáng rực.

Trương Lương giơ chung rượu lên, cất cao giọng nói: “Chư vị tướng quân, xin hãy cạn chén!”

Chu Thương, Quản Hối, Bùi Nguyên Thiệu ba người đều nâng chén một hơi cạn sạch. Trương Lương cổ tình vỗ bàn cất cao giọng nói: “Thống khoái! Lâu rồi chưa từng được thống khoái như vậy ~”

Quản Hối cầm chung rượu uống một hơi cạn sạch, bèn đứng thẳng người lên ôm quyền nói: “Tôi có việc quân, không thể ở lâu. Vậy xin cáo từ”.

Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu thấy thế cũng lần lượt đứng dậy đồng dạc nói: “Tôi cũng có việc quân đang chờ ngày mai, cáo từ”.

Lông mày Trương Lương cau lại thành đường thẳng, chân thành nói: “Ba vị tướng quân xin hãy dừng bước”.

Đôi lông mày rậm của Quản Hối cau lại đưa mắt nhìn Trương Lương chăm chăm rồn rảng hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Trên mặt Trương Lương thoáng hiện vẻ nụ cười khoan dung mà dò hỏi: “Đang đêm khuya tĩnh mịch thì còn có quân vụ gì khẩn cấp?”

Bùi Nguyên Thiệu đáp: “Phải đi tuần đêm”.

Trương Lương nói: “Ba vị đều là tướng quân, đi tuần đêm có thể sắp xếp tiểu tốt cần gì phải tự mình đi?”

Chu Thương nói: “Quân lệnh của Đại đầu lĩnh, tôi không dám vi phạm. Cáo từ”.

Ba người sóng hàng chấp tay rồi xoay người đi thẳng.

Nụ cười trên mặt Trương Lương từ từ cứng lại, những sợi gân xanh nổi lên trên cánh tay. Rượu chảy tràn ra từ lòng bàn tay, một chung rượu chân cao tình xảo bằng đồng xanh vừa bị bóp bẹp. Cao Thắng cũng ngồi tiếp rượu bèn đứng thẳng lên quay về Trương Lương mà nói: “Mã Dục đã là Đại tướng quân, vậy mà ba người vẫn mở miệng ra là gọi hắn là Đại đầu lĩnh. Rõ ràng là không để hiệu lệnh của Thiên tướng quân vào mắt, thực sự đáng hận”.

Trương Lương lạnh lùng nói sâu xa: “Đáng hận nhất không phải là ba người này mà là Mã Dục! Một ngày Mã Dục chưa diệt trừ, việc nắm giữ quân lính Đinh Xuyên tất chưa thu phục được”.

Ánh mắt Cao Thắng lạnh lẽo, sát cơ trong mắt lộ ra hạ giọng nói: “Thiên tướng quân, mặt tướng có thể lĩnh một đội nhân mã nhỏ lựa lúc đêm khuya yên tĩnh đột nhập vào trong doanh của Mã Dục đâm chết hắn đi!”

Trương Lương lắc đầu nói: “Không được, tám trăm lưu khẩu đều như lang sói. Nếu việc không thành e rằng còn có hại, để sau hãy làm”.

Cao Thắng nghe vậy hoảng sợ, nhớ tới lúc hội sư ở Trường xã thấy tám trăm lưu khẩu đội hình chỉnh tề, đằng đằng sát khí. Rõ ràng quân bản bộ Khăn Vàng của Trương Lương không thể so sánh.

Trương Lương gay gắt nói: “Tám trăm lưu khẩu, Hồ Lang Chi Sư đó nếu có thể sử dụng được thì lo gì đại sự không thành? Ta cần phải lấy, ta thề phải lấy ~”

Thành Ủy thị, đại doanh Tào Tháo.

Tào Tháo đang ngồi ở bàn để xem bản đồ. Tào Nhân, Hạ Hầu Uyên đều cung kính lặng lẽ đứng thẳng phía sau. Trần Cung, Trình Hiên cùng đứng xung quanh bàn chỉ chỉ trỏ trỏ vào tấm bản đồ. Hai người đang lúc thương nghị cùng Tào Tháo. Chợt có tiếng chân nặng nề từ bên ngoài trướng vang lên. Vừa nghe tiếng bước chân Tào Tháo liền cười nói: “Đích thị là Nguyên Nhượng (tên tự của Hạ Hầu Đôn) quay về rồi”.

Tào Tháo nói vừa dứt lời thì bóng hình cao lớn của Hạ Hầu Đôn đã sải bước vào trong trướng.

“Mạnh Đức, tôi đã về”.

Tào Tháo nói: “Nguyên Nhượng, đã có tin tức giặc cướp Đinh Xuyên chưa?”

Hạ Hầu Đôn đáp: “Thám mã hồi báo, quân cướp bản bộ của Trương Lương đã đến Trường xã vào đầu tháng, cùng hội sư với lưu khẩu bản bộ của Mã Dục. Nhưng vẫn chưa hề phát sinh va chạm với nhau”.

Tào Tháo kinh ngạc nói: “Chưa từng va chạm với nhau?”

Hạ Hầu Đôn trả lời: “Chưa từng”.

Trần Cung cố nén cười nói: “Nếu như mọi dự định đều đúng thì giặc cướp Khăn Vàng Dĩnh Xuyên chẳng phải dễ đối phó lắm sao? Mã Dục nếu như không thể nén được giận thì tám trăm lưu khẩu cũng không thể trước sau lấy được hai quận Nam Dương, Dĩnh Xuyên. Giờ đang bay bổng đánh đâu thắng đó làm Viên Thuật, Triệu Khiêm bó tay không cách nào đối phó”.

Trình Hiển gật đầu nói: “Mã Dục không nghi ngờ gì không phải là hạng dễ đối phó. Trương Lương cũng không phải kẻ nhỏ mọn. Hừ”

Trần Cung và Trình Dục liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nói: “Nhưng quân Khăn Vàng Dĩnh Xuyên còn ẩn giấu một nguy cơ trí mạng”.

Trên mặt Tào Nhân đứng một bên lộ ra vẻ suy nghĩ rồi nhin không được đành hỏi: “Có nguy cơ nào?”

Tào Tháo kiềm chế nói: “Một núi khó dung hai hổ dữ”.

Trần Cung nói: “Mã Dục cho tới Trương Lương tựa như mãnh hổ rình trong bãi đất hoang. Nếu như có gió thổi làm động cỏ thì sẽ nhảy ra cắn nhau”.

Trình Hiển nói: “Trương Lương và Mã Dục tựa như củi khô tích cho nhà bếp, nếu như cho mỗi lửa thì sẽ có trận hỏa hoạn ngút trời”.

“Mãnh hổ? Củi khô?”

Lông mày Tào Nhân nhíu chặt lại, có mối nghi hoặc lớn mà không giải thích được.

Nhưng Tào Tháo lại vỗ tay cười to tán thưởng: “Trọng Đức, Công Thai nói rất hay ha ha ha ~~”

Trong lúc đang cười thì ngoài trống vang lên tiếng bước chân nặng nề, Tào Tháo neho hai mắt lại mà nói: “Hỏa được tới rồi! Chẳng bao lâu nữa thì lửa Dĩnh Xuyên cháy ngất trời mây ~~”

Tào Tháo vừa dứt lời thì bóng hình cao lớn của Tào Hồng đã đi thẳng vào, ôm quyền lạnh lợi nói: “Chủ công, ngựa chiến đã đưa tới trong doanh”.

Mặt trời trên cao, không một bóng mây.

Đã tới thượng tuần tháng tư. Đồng ruộng Dĩnh Xuyên đã một màu xanh biếc rực rỡ, tràn trề sinh cơ. Hai bên đường đi ruộng đồng tươi tốt, nông dân và tiểu phụ đi lại không ngớt. Cách đây hơn một tháng trăm họ Dĩnh Xuyên đang khốn khổ vì chạy trốn không kịp đã vui mừng phát hiện, tám trăm lưu khẩu mới vào Dĩnh Xuyên so với giặc cướp Khăn Vàng khác nhau rất nhiều.

Giặc cướp Khăn Vàng ngày xưa chẳng những cướp lương thực, đốt nhà mà còn muốn bắt trai tráng. Nhưng cũng chẳng hề phân biệt già trẻ nam nữ tất cả giết hết, thập phần tàn bạo. Còn tám trăm lưu khẩu lại không hề đụng chạm tới bọn họ. Chỉ có các hộ lớn trong làng, thậm chí những nhà dòng dõi quan lớn thì bị tai vạ, chẳng những người bị chém giết, mà tiền lương tích được đa phần cũng bị cướp sạch.

Vì vậy trong dân chúng Dĩnh Xuyên chạy trốn lan truyền tin tức được nhiều người già trẻ con phụ họa đã lần lượt trở về trong hơn một tháng. Thôn xóm được gây dựng lại, tiếng gà chó cũng đã nghe thấy. Các huyện Dĩnh Xuyên đã dần dần khôi phục lại cảnh ngày xưa. Đám dân chúng thiện lương thuần chất này mắt chẳng cần nhìn cao, lại càng không cần biết như thế nào là đại nghĩa? Yêu cầu duy nhất của bọn họ chỉ là sau một năm làm lụng cực khổ còn có thể đổi ra ít lương thực. Chỉ vậy mà thôi.

Nói tới cùng thì ai sẽ tới cai trị bọn họ cũng chẳng làm bọn họ quan tâm, lại càng là chuyện bọn họ không thể quyết định.

“Rầm rập ~~ ”

Trên đường từ Dương thành đi Vãng Dương đột nhiên dồn dập vang lên tiếng vó ngựa, tức thì thu hút người hai bên đường. Những nông dân đang hăng hái làm ruộng chú ý, nhiều người đứng thẳng lên giơ tay che mắt nhìn về phía trước. Chỉ thấy trên con đường rộng rãi bình lặng nay khói bụi tung lên cuộn cuộn, hơn trăm kỵ binh đang phi như gió tới.

Trên bờ sông uốn quanh con đường, hơn trăm thớt ngựa đang thông thả gặm cỏ xanh. Hơn mười tráng sĩ đang vây quanh hai thương nhân cùng uống nước một chỗ thanh nhàn ăn cơm uống nước. Đám người kia không phải ai khác mà chính là thương nhân Sơn tây Trương Thế Bình, Tô Song cùng với gia nô đi theo. Hai người kết bạn ở Lương châu mua được hơn trăm con ngựa muốn mang tới Từ châu bán lấy ít tiền. Đi qua nơi này đang ngồi nghỉ ngơi lấy sức.

Lúc này vài tên gia nô đã phát hiện kỵ binh đang theo đường nhỏ phi tới nên thê lương hét thất thanh: “Chủ nhân, không tốt rồi, giặc cướp Khăn Vàng đang tới ~”

Hai tay Tô Song che mắt nhìn quanh một lát, trong mắt thoảng rực sáng lên trầm giọng nói: “Xem ra người nhận ngựa đã tới. Tô Song ta đã đi buôn nhiều nhưng vẫn chưa thấy dạng mua bán hồ đồ như thế này! Hắc hắc, trưởng quan lại dám bỏ tiền mua ngựa cho giặc cướp, thực sự là tà môn”.

Trương Thế Bình liếc qua Tô Song rồi trầm giọng nói: “Chúng ta là người mua bán nên chỉ để ý kiếm tiền, quản nhiều làm gì cho mệt. Mau nói cho huynh đệ nhanh chóng chạy đi ~”.

Tô Song hô to một tiếng, hơn mười tráng sĩ đã nhanh chóng phi thân lên ngựa cười hơn mười con nhằm phía ngược lại hò hét loạn xạ chạy đi. Tốc độ chạy trốn còn lớn hơn tốc độ đuổi theo của giặc Khăn Vàng nhiều lắm. Đám người này chẳng những ngồi trên ngựa tốt mà kỹ thuật cưỡi ngựa cũng thuộc loại nhất lưu. Đám ngựa còi mà giặc Khăn Vàng cười đằng xa xem ra không thể so sánh với toán kỵ binh này.

“A.. a ~”

Kỵ binh Khăn Vàng kêu la chạy tới như thủy triều nhằm đến những thớt ngựa đang nhàn nhã ăn cỏ bên bờ sông. Còn từ trong đại đội chỉ tách ra hơn mười kỵ mã đuổi theo thương nhân chạy trốn. Nhưng mà chỉ đuổi mấy dặm rồi cũng bỏ cuộc.

Đám kỵ binh kia không phải là tám trăm lưu khẩu của Mã Dục mà là đội kỵ binh do bộ tướng Trình Viễn Chí của Trương Lương chỉ huy, cũng là đội kỵ binh duy nhất trong quân Khăn Vàng. Trình Viễn Chí thấy hơn chục kỵ sĩ cưỡi ngựa mình đầy bụi bặm phóng đi, đuổi theo không kịp đành mắng một tiếng rồi trở về. Lại thấy hơn trăm thớt ngựa dọc bờ sông không khỏi vui sướng mở miệng không nổi.

Trong quân Khăn Vàng thiếu rất nhiều ngựa, thậm chí ngay cả nhiều tướng lĩnh cũng chỉ có thể đi bộ tác chiến. Chợt thu được một số lớn chiến mã không khỏi làm Trình Viễn Chí vui vẻ ra mặt.

Tuy nhiên Trình Viễn Chí cao hứng còn chưa đến một khắc, thì trên quan đạo trước mặt lại có khói bụi nổi lên. Một đám kỵ binh khí thế hùng hổ lừng lừng lao tới. Mặc dù số lượng chỉ có hơn năm mươi người, nhưng thiết giáp dày đặc, đỏ rực như máu, mã tấu sáng loáng, hàn khí bức người. Khí thế so với đám kỵ binh Khăn Vàng mạnh hơn nhiều lắm. Đội kỵ binh này đương nhiên thuộc vào tám trăm lưu khẩu của Mã Dục rồi.

Dường như là lúc Trình Viễn Chí nhận được tin thám mã hồi báo thì đồng thời quân tuần tra của Chu Thương cũng nhận được tin của thám mã thuật lại có đám thương nhân đuổi hơn trăm thớt ngựa đi qua khu vực Dĩnh Xuyên, hiện đang nghỉ ngơi lấy sức ở Dương địch gần bờ sông. Chu Thương nghe được lập tức hai mắt sáng lên không kịp bấm báo Mã Dục dẫn luôn hơn năm mươi kỵ mã trực thuộc tới đây cướp lấy.

“Hu ~”

Chu Thương quát chiến mã dừng lại mặt mày nhăn nhó. Hơn năm mươi kỵ sĩ lưu khẩu chậm rãi triển khai hình chữ chi ở sau lưng hắn. Tất cả lưu khẩu vẽ mặt xấu xa đều như lang sói nhìn chằm chằm hơn trăm kỵ sĩ của Trình Viễn Chí.

Trình Viễn Chí giục ngựa lên trước nghênh tiếp Chu Thương chậm rãi hỏi: “Chu Thương, ngươi định làm gì?”

Trong mắt Chu Thương thoáng qua sát khí lạnh lẽo, trong tai đột nhiên vang lên tiếng của Mã Dục: nếu gặp chiến mã, bất luận của ai, không phân biệt lí do, không để ý sống chết, đều hô hào mọi người tiến lên ~~ thề quyết đoạt lấy!

Ngựa mới cướp về chưa dùng tới

Lại vì của ấy động binh đao.

Mang tâm hiểm độc người đầu thế,

Lương, Tháo hai tên cũng một phường!

Anh hùng trọng anh hùng, gian hùng cũng trọng anh hùng. Cả Tào Tháo lẫn Trương Lương đều coi Mã Dục là cái gai trong mắt quyết phải loại trừ. Muốn biết Mã Dục đáp trả như thế nào, xem hồi sau sẽ rõ

86. Chương 79 : Tham Kiến Chúa Công

Chu Thương nhìn chăm chăm vào Trình Viễn Chí trầm giọng nói: “Người nên mau rời khỏi đây, nhanh lên”

Trình Viễn Chí biến sắc mặt quát lên: “Dựa vào đâu? Mấy thớt ngựa này là do ta tìm được trước, hà cớ gì mà phải để lại cho người?”

Chu Thương cau mày lạnh đạm nói: “Đây là địa bàn Dinh Xuyên. Tất cả Ngựa, tiền lương, khí giới thu được đều phải thuộc về tám trăm lưu khẩu”.

Trình Viễn Chí lửa giận bùng bùng quát lớn: “Người thực vô lí, ta nhanh chân nhất khó khăn lắm mới có được, người dám cướp đoạt phải không?”

“Người cho là ta không dám sao?” Chu Thương giơ tay lên đồng dục nói: “Các huynh đệ, cắt đao, phi thương chuẩn bị”.

“Xoảng ~”

Âm thanh vũ khí sắt thép va vào nhau liên tiếp không ngừng. Hơn năm mươi kị binh lưu khẩu vội vàng gài vào võ. Mỗi người đều rút mũi thương sắc bén từ phía sau cầm sẵn trong tay. Hơn năm mươi mũi thương sắc bén dưới nắng mặt trời tỏa ra tia sáng chói mắt, phẳng phất như hơn năm mươi con sói đối tàn nhẫn há hốc cái miệng rộng đầm máu để lộ ra những răng nanh sắc bén dữ tợn.

“Giết ~”

Chu Thương ném mũi thương đầu tiên, hơn năm mươi kị binh lưu khẩu cũng đua nhau giục ngựa lao lên phía trước nhằm tới hơn trăm kị binh giặc cướp Khăn Vàng của Trình Viễn Chí ra sức phóng tới. Ánh mắt Trình Viễn Chí dữ dội, sát khí nổi lên cũng vung đao nghênh chiến. Hơn trăm kị mã giặc Khăn Vàng đằng sau cũng hò hét loạn xạ vọt tới. Trong thoáng chốc trên bờ sông âm thanh chém giết nổi lên tứ phía.

Hai con ngựa nhanh chóng lại gần nhau, trong mắt Chu Thương bùng lên sát khí tàn nhẫn. Chỉ một thoáng, tiếng gươm giận dữ vang dội thê lương của Chu Thương vang vọng khắp nơi.

“Giết ~”

Chu Thương ra lệnh.

“Toa toa toa ~”

Tiếng xé gió liên tục vang lên, hơn năm mươi mũi thương sắc bén từ trong trận của đám lưu khẩu bay vọt lên tạo ra trong không trung những đường cong mờ hồ mà quỷ dị. Chúng dần dần biến đổi thành trận mưa tên mật mù thoáng chốc bay đến đầu kị binh Khăn Vàng, cuối cùng rơi xuống lạnh lùng tạo ra những cái chết khủng khiếp.

“Choang ~”

Trình Viễn Chí vung đao đánh bay mũi thương. Trong tiếng kim loại va vào nhau mũi thương nọ đột nhiên chuyển hướng xuyên chéo qua người hắn mà ghim thẳng vào lồng ngực kị mã Khăn Vàng vẫn theo sát

Trình Viễn Chí. Mũi thương sắc bén hình tam giác dễ dàng xé rách da thịt và xương cốt của tên giặc Khăn Vàng rồi xuyên thủng thân hình yếu ớt của hắn.

“Ách a ~”

Tên giặc Khăn Vàng rú lên thê lương lẫn quay từ trên lưng ngựa rơi xuống. Kị binh phía sau như thủy triều vọt lên không cách nào tránh được việc giẫm lên hắn. Tên giặc Khăn Vàng đáng thương căn bản không kịp giãy dụa đã bị đập nát đầu. Thân thể đầy máu chọt giật lên hai lần rồi nằm im không một tiếng nào nữa.

“Phốc ~”

“Chi ~”

“A ~”

“Ai nha ~”

Chỉ một thoáng âm thanh của vũ khí sắc bén xé rách da thịt và tiếng kêu la thảm thiết đan xen nhau. Năm mươi mũi thương bay lên đã làm cho kị binh Khăn Vàng phải chịu thương tổn thảm khốc. Ngay lập tức có hơn ba mươi kị sĩ bị ngã từ trên lưng ngựa, nếu không phải bị đồng bọn đâm thành thịt băm thì cũng bị gãy xương cổ, xương chân hoàn toàn mất sức chiến đấu.

“Mày chết đi ~”

Chu Thương hét dài rút đao giơ cao quá đầu, hai chân đứng thẳng trên bàn đạp điều khiển ngựa. Trong nháy mắt hai ngựa gặp nhau, thanh đại đao sắc bén mang cả khí thế hùng hồn tựa như núi Thái sơn hung dữ chém xuống xả thẳng vào vai trái của Trình Viễn Chí. Tưởng như chỉ một đao là chém Trình Viễn Chí thành hai mảnh.

Hai chân Trình Viễn Chí quặp chặt lấy ngựa đang muốn vung đao chém, nhưng hắn bỗng hoảng sợ khi thấy Chu Thương nhô người trên lưng ngựa! Sau khi vươn cao lại sắp chém xuống một đao, thanh thế khiến cho người ta khiếp sợ.

“Choang ~”

Âm thanh kim loại va nhau xé rách không gian. Hai con ngựa lướt qua nhau như chớp, trên lưng ngựa Chu Thương vung vàng như núi, còn thân hình Trình Viễn Chí lại lắc lư kịch liệt vài lần, thiếu chút nữa thì ngã lộn xuống ngựa.

“Đinh ~”

“Phốc ~”

Ách a ~”

Trong tiếng kim loại va chạm, tiếng xương cốt vỡ vụn xen lẫn nhau, hai đội kị binh tựa như hai dòng nước lũ hung dữ lao vào nhau. Thoáng chốc ánh nắng sáng sủa đã trở thành một mảng máu loang lổ sặc sỡ. Hai đạo kị binh vừa hợp lại tan, sau khi quần lấy nhau tản ra để lại hơn mười thi thể nằm xuống. Còn có hơn mười chiến mã vô chủ hí vang hoảng sợ chạy lồng ra xa xa.

“Hu ~”

Trình Viễn Chí ra sức trụ trên lưng ngựa. Ngoảnh lại tả hữu hai bên quả thực không dám tin vào mắt mình. Vốn có hơn trăm kị binh mà giờ rõ ràng chỉ còn ngoài bốn mươi người! Quay đầu lại chỉ thấy kị binh lưu khẩu của Chu Thương chen nhau dừng ngựa quay người để lập lại trận thế. Nhưng đếm qua vẫn thấy năm mươi có dư~.

Một tia lạnh lẽo như băng tràn ngập trong người Trình Viễn Chí. Ngay đến thiết kị Tây lương tựa như ma quỷ của Đồng Trác cũng khó có lực sát thương đến mức này! Đối với sức chiến đấu cường hãn của tám trăm lưu khẩu đến giờ Trình Viễn Chí mới biết tường tận. Bọn chúng căn bản không phải là người, rõ ràng là một đám quái thú ma quỷ. Đó cũng không phải là một toán binh lính nữa, mà là một đám dã thú.

“Mũi thương chuẩn bị ~”

Trên bờ sông lại vang lên tiếng thét dài lạnh lùng của Chu Thương. Hơn năm mươi lưu khẩu lại gài đao vào vỏ, lấy từ phía sau ra một mũi thương sắc bén giơ ngang tai.

Nỗi sợ hãi ~ tựa như thuốc độc tràn đầy trong lòng kỵ binh Khăn Vàng.

“Chúng ta đi ~ ”

Trình Viễn Chí quay đầu ngựa vọt mạnh một roi vào mông ngựa. Chiến mã bị đau vọt lên như gió, bốn mươi kỵ sĩ may mắn còn lại như được đại xá vội vàng thở phào tranh nhau chạy vọt đi.

“Hắc hắc ~ nếu sớm biết như vậy thì còn cố lấy làm gì?” Chu Thương nhếch miệng cười để lộ ra hai hàm răng (lởm khởm). Lúc này mới cất mũi thương đi lạnh lùng hạ lệnh “Lập tức thu dọn chiến trường, bắt hết chiến mã ~”

Bên ngoài thành Trường xã, đại doanh Trương Lương.

Hội nghị quân sự trọng đại về vận mệnh quân Khăn Vàng đang hồi khẩn trương. Trương Lương triệu tập Mã Dục, Hà Nghi và hầu như các tướng lĩnh cao cấp quân Khăn Vàng thương nghị đại kế.

Bên trong đại doanh, tiếng của Hà Nghi vừa dứt.

“Bốp!”

Bùi Nguyên Thiệu vỗ án đứng lên lạnh lùng nhìn qua Hà Nghi rồi trầm giọng nói: “Mặt tướng cho rằng phòng thủ Dĩnh xuyên ngồi chờ quân Hán đến chinh phạt chính là tử lộ! Chỉ có rời khỏi Dĩnh xuyên khiến cho quân Hán phải vận động khiến chúng chạy khắp nơi mệt mỏi thì quân ta mới có cơ hội chiến thắng!”

Trong tám trăm lưu khẩu ngoại trừ Mã Dục chỉ duy nhất Bùi Nguyên Thiệu có tư cách tham dự hội nghị tướng lĩnh hôm nay. Tạm thời Mã Dục vẫn chưa muốn trở mặt với Trương Lương nên lần này để cho Bùi Nguyên Thiệu nói là thích hợp nhất.

Trương Lương thoáng chau mày. Khởi cần phải nói lần này lời của Bùi Nguyên Thiệu có lí hay không, chỉ cần thái độ đắc ý hùng hổ căn bản đủ để nói hấn chẳng buồn coi trọng Thiên tướng quân. Nếu như không có Mã Dục sai khiến thì Bùi Nguyên Thiệu dám làm ồn ào như vậy? Mã Dục định làm gì đây? Muốn đoạt quyền chăng?

Trương Lương thận trọng, yên lặng liếc nhìn Mã Dục, chỉ thấy Mã Dục đang nhắm mắt dưỡng thần. Đối với lời hùng hổ đắc ý của tướng lĩnh thuộc hạ vẫn là không nghe không hỏi.

“Cần rõ!” Hà Nghi không nhịn được nữa cũng vỗ bàn đứng lên lạnh lùng nói: “Thất phu sao dám làm ồn như vậy?”

Bùi Nguyên Thiệu biến sắc nói: “Người mắng ai thất phu?”

Hà Nghi rút kiếm cầm tay lạnh lùng nói: “Mắng người đó, có dám cùng mõ đánh tay đôi?”

Bùi Nguyên Thiệu không chịu kém thế cũng tuốt kiếm cầm tay quát lên: “Sợ gì người?”

“Đủ rồi!” Trương Lương không nhịn được nữa vỗ mạnh lên bàn lạnh lùng nói: “Người còn có Thiên tướng quân ta ở trong mắt hay không? Đừng dừng lại cho ta ~”

Hà Nghi tức giận hầm hừ bất bình mà lui về chỗ cũ.

Mã Dục cũng lạnh nhạt liếc qua Bùi Nguyên Thiệu lạnh nhạt trách mắng: “Nguyên Thiệu không được vô lễ”.

Bùi Nguyên Thiệu tra kiếm vào vỏ bực bội ngồi xuống.

Trên đường chính của huyện thành Trường xã bỗng nhiên cuộn cuộn một toán giặc Khăn Vàng thân thể cường tráng quần áo rách rưới hò hét chạy đến. Đám lính này thấy gì đập đó, thấy nữ nhân xinh đẹp thì cướp. Cướp xong vẫn cao hứng tiện tay giết người. Căn bản cũng không hỏi lí do, cũng chẳng phân biệt già trẻ nam nữ làm cả đoạn đường lớn nhất thời gà bay chó sủa.

“Ồ, con mẹ nó. Một dãy nhà cửa thực lớn!”

Tướng lĩnh Khăn Vàng cầm đầu đột nhiên dừng bước nghiêng đầu ngắm nghía dãy nhà cửa cao ngất trong mắt lộ ra vẻ tham lam. Đó hẳn là đại gia tộc, bên trong nhất định có nhiều của cải tiền bạc, lại còn hứa hẹn có nữ nhân xinh đẹp. Nghĩ tới đây trong mắt tướng lĩnh Khăn Vàng toát ra vẻ dâm dăng thấy rõ.

“Các huynh đệ. Trong nhà này khẳng định có nhiều món ngon và chỗ đùa vui, hãy theo ta vào xem nào, hắc hắc’.

Tướng lĩnh Khăn Vàng hô một tiếng, đám lớn giặc Khăn Vàng phía sau cũng chen nhau chạy tới.

“Đứng lại, nơi này là kho tàng cấm vào, tự tiện tới gần ~~ giết không tha!”

Đúng lúc đó đột nhiên vang lên âm thanh lạnh lùng như sấm.

Tướng lĩnh Khăn Vàng cầm đầu nghe thấy giạt thót mình, định thần nhìn khắp mới phát hiện ngoài cửa có bốn binh lính vẻ mặt lạnh lùng đứng canh. Cả bốn binh sĩ này đều mặc giáp toàn thân lưng đeo đao. Trên áo giáp đính liền các khớp màu xanh đen. Bên trong lớp giáp mặc áo vải đỏ còn mới thực là uy phong chói mắt. Bốn người này mới chỉ là lính thường nhưng trang bị so với tướng quân chỉ huy trên ngàn người thì cũng còn hơn nhiều.

Mịa nó, trang bị của tám trăm lưu khẩu thực sự là bóng bẩy! Trong mắt tướng lĩnh Khăn Vàng thoáng qua vẻ tham lam, dài thuôn mặt ra rồi trầm giọng quát lớn: “Cái gì mà kho tàng cấm vào, có biết lão tử là ai không? Mau tránh sang một bên!”

Hơn mười binh sĩ phía sau tướng lĩnh Khăn Vàng cũng chen nhau tới tụ lại một đám hình vòng cung trước đại môn làm bộ uy hiếp nói: “Tránh sang một bên!”

Bốn tên lưu khẩu nọ cũng chẳng sợ hãi rút mã tấu cầm tay biến sắc mặt nói: “Bất kể ngươi là ai, nếu tự tiện tới gần ~~ giết không tha!”

Tướng lĩnh Khăn vàng liếc mắt cười lạnh nói: “Úi chà, vẫn dám động thủ!?”

Phía sau tướng lĩnh Khăn Vàng hơn mười binh sĩ cũng huyền não cổ vũ, hiển nhiên là bọn họ cũng không cho là bốn tên lưu khẩu thực sự không dám động thủ, chẳng qua chỉ hư trương thanh thế mà thôi.

Tướng lĩnh Khăn Vàng ý vào đông người thế mạnh, đoán chừng bốn tên lính quèn lưu khẩu không dám động thủ bước tới hai bước ranh mãnh cúi người giờ đầu trước mặt tên lính quèn lưu khẩu vẫn giờ cổ ra nói khiêu khích: “Không phải là lão tử bước tới gần sao? Có động thủ không? Giết không?”

Trong mắt tên lưu khẩu đứng gần tướng lĩnh Khăn Vàng kia lóe lên, trong ánh lấp lánh lạnh lẽo, mã tấu sắc bén trong tay không chút lưu tình hạ xuống chẳng hề cố kỵ thân phận đối phương.

“Phốc ~ ”

Trong tiếng vũ khí cắt đứt xương thịt, máu phụt tung tóe. Đầu lâu của tướng lĩnh Khăn Vàng nọ đã rời khỏi thân thể, sau khi rơi xuống vẫn còn lơ lửng xa về phía trước đến dưới chân đám lính Khăn Vàng. Đám lính Khăn Vàng choáng váng thực khó tin được mà nhìn thì thể không đầu vẫn đang chảy máu. Trong lúc nhất thời vẫn tưởng như ở trong mộng.

Tên lưu khẩu vừa chém tướng lĩnh Khăn Vàng lại lùi một bước giờ đao ngang ngực thè lưỡi liếm liếm vết máu lưu lại trên lưỡi đao lạnh nhạt nói: “Tiểu dã cầu, thối tù và báo động ~~”

“Ồ ~~ ”

Chỉ một thoáng, một tiếng tù và đã phá tan sự tĩnh lặng của con đường.

Mà lúc này đám lính Khăn Vàng bắt lương cuối cùng cũng tỉnh lại từ nỗi khiếp sợ mà phản ứng. Một tên tiêu đầu mục Khăn Vàng thê lương hét âm lên: “Bọn họ đã giết tướng quân, bọn họ đã giết chết tướng quân rồi, tướng quân đã chết ~~”

“Giết chết bọn họ ~ ”

“Giết bọn họ thể báo thù cho tướng quân ~ ”

“Giết chết bọn họ ~~ ”

Đám lính bất lương hô hào vội vàng rút đao cầm tay, ỹ vào người đông thể mạnh nhằm phía bốn tên lưu khẩu canh cửa chém giết tới. Bốn tên lưu khẩu chia làm hai phần, ba người rút đao hộ vệ phía trước ra sức ngăn cản. Còn tên lưu khẩu được gọi là “Tiểu dã cầu” phùng mang trợn mắt ra sức thổi tù và làm hiệu.

“Ô ~ ô ~ ô ~ ”

Tiếng tù và liên tục không dứt vang dội trời mây.

Chỉ một lúc sau, Quân Hối chỉ huy hơn mười kỵ binh lưu khẩu như hung thần ác sát giết tới. Chỉ thấy mười mấy tên giặc Khăn Vàng đang hươ binh khí tấn công vào đại môn. Hai tên lưu khẩu cả người đầy máu dựa lưng vào cửa đang liều chết chống cự. Trong đó một tên lưu khẩu đùi phải bị cắt đứt máu chảy ròng ròng nhưng vẫn dựa một chân mà tử chiến không ngừng. Một tên lưu khẩu khác càng thảm hại hơn. Bụng bị xẻ ra làm lộ mấy đoạn ruột nhưng vẫn cắn răng quyết chiến, một tên giặc Khăn Vàng không chú ý trong nháy mắt bị hấn chém bay nửa đầu.

Con mắt Quân Hối đỏ lên tức khắc.

“Mụ nội nó , giết ~ ”

Nói chưa dứt lời thì Quân Hối đã hét lớn một tiếng giục ngựa phóng tới trước. Chùy lưu tinh nặng nề trong tay đã sớm như rắn độc nhằm thẳng vào gáy tên tiểu đầu mục Khăn Vàng. Phía sau Quân Hối hơn mười kỵ binh lưu khẩu cũng đỏ mắt, sát khí lạnh lùng bùng lên mạnh mẽ. Đao đao giơ lên quá đầu chen nhau lao tới.

Đám lưu khẩu này đã sớm được Mã Dục truyền thụ niềm tin sắt đá rằng tám trăm lưu khẩu tựa như một thể! Bất cứ một vị huynh đệ gặp nạn thì huynh đệ khác dù phải bỏ mạng cũng phải đến cứu viện! Nếu ai làm hại tính mạng huynh đệ tám trăm lưu khẩu thì dù có phải lên trời xuống biển cũng phải giết cho bằng được ~

Tiếng vó ngựa đình tai nhức óc rớt cục đã làm kinh động đám giặc Khăn Vàng. Chúng ngoảnh đầu chỉ thấy hơn mười kỵ sĩ lưu khẩu tựa như hung thần ác sát chém giết tới.

“Bộp!”

Máu tươi bay lên, não bay tung tóe dưới một chùy nặng của Quân Hối thì đầu của tên tiểu đầu mục giặc Khăn Vàng lập tức nát bét như củ khoai tây. Thân thể không đầu vô hồn co giật vài cái rồi đổ gục xuống

“Sa ~ sa ~ sa ~ ”

Tiếng đao chém gió vọng tới không ngớt, ánh đao lạnh người chói mắt lấp lánh trên đường. Hơn mười kỵ binh lưu khẩu phóng tới như triều dâng. Chỉ trong khoảnh khắc tiếng kêu thảm thiết liên hồi cùng tiếng rên la vang vọng không trung. Hơn mười tên giặc Khăn Vàng đã ngã xuống trong vũng máu chân tay vương vãi.

Đám giặc Khăn Vàng còn lại đều sợ đến hồn vía lên mây, trong khoảnh khắc bỏ chạy toán loạn.

Quân Hối liếc mắt nhìn qua đại môn chỉ thấy hai tên lưu khẩu đã khí tuyệt bỏ mình. Trong chốc lát, sát khí trong mắt Quân Hối như đậm thêm ba phần, dùng âm thanh làm người khác rùng mình hít thở không nổi mà đau đớn rống lên: “Đuổi theo! Không cho kẻ nào chạy thoát ~ chặt đầu bọn chó này để tế huynh đệ chết thảm ~ ”

“Giá ~ ”

“Giá ~ ”

Hơn mười kỵ sĩ lưu khẩu hung hăng ôm ngựa chia nhau đuổi giết. Đại doanh Trương Lương.

“Chẳng hay mấy vị Liêu Hóa tướng quân nghĩ như thế nào?”

Trương Lương nói xong, đưa mắt nhìn bốn người Liêu Hóa, Bành Thoát, Biện Hỉ và Tôn Trọng. Thái độ của bốn người này rất quan trọng. Quân Khăn Vàng Dĩnh xuyên rõ ràng chia làm bốn phái lớn. Quân Trần lưu của Hà Nghi, tám trăm lưu khẩu của Mã Dục, quân Dĩnh xuyên của đám bốn người Liêu Hóa. Ngược lại thủ hạ dưới tay Trương Lương do Trình Viễn Chí, Cao Thăng chỉ huy thì số lượng ít, thế lực nhỏ nhất.

Dã tâm của Hà Nghi bưng bưng, Mã Dực càng không phải thiện nam tín nữ. Trương Lương biết rõ để hai kẻ đầy dã tâm nghe lệnh y có thể nói khó như lên trời. Đối với hai người này điều duy nhất Trương Lương có thể làm là giữ thăng bằng, để khéo léo duy trì thế lực hai bên ngang nhau. Dĩ nhiên, nếu như không có quân đội lớn hoàn toàn thuộc về mình thì cuối cùng cũng sẽ tựa như bèo trôi mặt nước, lúc nào cũng đều có thể gặp nguy hiểm.

Không nghi ngờ gì nữa quân Dĩnh Xuyên vẫn thích hợp cho mục tiêu lôi kéo! Quân Dĩnh Xuyên không kiêu dũng thiện chiến như tám trăm lưu khấu, cũng không như quân Trần Lưu người đông thể mạnh. Trọng yếu nhất chính là đám bốn người Liêu Hóa không có dã tâm như Mã Dực và Hà Nghi. Trong lòng bọn họ vẫn thừa nhận Trương Lương là lãnh tụ quân Khăn Vàng.

Liêu Hóa, Bành Thoát, Biện Hỉ, Tôn Trọng bốn người cho trao đổi ánh mắt cho nhau rồi đều đứng thẳng người cung kính đáp: “Mặt tướng chờ lệnh Thiên Tướng quân”.

Trương Lương nghe vậy trong lòng thấy an tâm hơn, lưng cũng thẳng lên không ít. Nhưng mặt vẫn không lộ vẻ gì, ánh mắt lạnh lùng liếc qua Mã Dực và Hà Nghi không nhanh không chậm nói: “Về đường hướng tương lai sau này của quân Khăn Vàng bây giờ vẫn có hai loại ý kiến hoàn toàn bất đồng. Hà Nghi tướng quân cho là phải làm giữ vững Dĩnh Xuyên, củng cố thành trì để chống cự quân Hán. Bùi Nguyên Thiệu tướng quân lại cho rằng phải di chuyển, không cùng hán quân liêu mạng. Bản tướng cho rằng hai loại ý kiến đều có đạo lý. Nhưng cũng đều không chu toàn ~”

Trong lòng Mã Dực bị gây ấn tượng mạnh mẽ, xem ra Trương Lương cũng không phải người ngu ngốc. Biểu hiện nước đôi mơ hồ như vậy, định chơi trò giữ cân cân thăng bằng giữa các thế lực chăng? Cũng hết như người múa trên trứng gà ở cổng làng đều không phải chuyện dễ dàng gì. Hắn cũng muốn nhìn Trương Lương còn lộ ra những kiểu giả dối nào nữa?

Hà Nghi nở nụ cười lạnh, ôm quyền miễn cưỡng hỏi: “Chẳng hay Thiên Tướng quân có kế sách gì chu toàn?”

Trương Lương khẽ mỉm cười, coi như không nhìn thấy sự vô lễ của Hà Nghi lạnh nhạt nói: “Dĩnh Xuyên không thể không thủ, cũng không thể tử thủ. Quân Hán không thể không đánh, cũng không thể liêu mạng. Theo ý của ta để tướng quân Tôn Trọng giữ Trường xã, tướng quân Liêu Hóa giữ huyện Giáp, tướng quân Bành Thoát giữ Mậu lăng, tướng quân Biện Hỉ giữ Dĩnh âm. Giữ chặt thành trì, ra sức chống cự, tận lực tiêu hao nhuệ khí quân Hán. Quân bản bộ của tướng quân Hà Nghi và tướng quân Mã Dực đều chia ra làm ba. Hai vị tướng quân đều cầm một vạn bộ binh ba trăm kị binh chia làm hai cánh tả hữu ẩn nấp một bên. Đợi cho quân Hán mệt mỏi hết lương lại đem binh tấn công chỉ đánh một trận mà thắng.”

“Cái gì! ?” Hà Nghi nghe vậy nhảy dựng lên, nói thất thanh: “Muốn đem nhân mã của ta chia ra làm ba?”

Về mặt Trương Lương đột nhiên lạnh lẽo, nhưng giả bộ thành khẩn nhìn Hà Nghi mà trầm giọng nói: “Hình như Hà Nghi tướng quân bất đồng ý kiến?”

Một trận gió lạnh lẽo thổi qua vèo vèo làm lay động tấm vải dày che bốn phía đại doanh. Mã Dực và Hà Nghi dường như cùng lúc nhú mày, bởi vì bọn họ thấy khi tấm vải trường lay động thì bên ngoài doanh rõ ràng đầy đặc binh lính, sát khí lạnh lẽo vô tận tràn ngập đại doanh. Trương Lương đúng là không có ý tốt!

Trong lòng Mã Dực lạnh lùng, đúng là Trương Lương muốn nhử rằng cộp đây!

Theo như Trương Lương thì lúc này Mã Dực và Hà Nghi ngoại trừ biết điều một chút giao binh quyền ra thì không có lựa chọn nào khác! Nếu như không chịu thì đao phủ trong trướng ra tay. Hai người hẳn phải chết dưới loạn đao! Mà hai người một khi giao ra binh quyền, thế lực trong tay trong khoảnh khắc chỉ còn một nửa, lại là hai đám nhân mã hỗn tạp. Nếu muốn đưa vào khuôn phép thì ngoại trừ cầu xin Trương Lương không có lựa chọn nào khác.

Khóe miệng Mã Dực hiện lên nụ cười coi thường. Chỉ bằng cách mai phục hơn trăm đao phủ giỏi võ mà cũng muốn nhử rằng hồ à? Nếu như ngay cả chuyện nho nhỏ này mà cũng không phòng bị kỹ lưỡng thì sao xứng với Đại đầu lĩnh của tám trăm lưu khấu? Vốn tưởng rằng Trương Lương còn có thể lừa một cách thông minh cao tay hơn chứ, nhưng chẳng qua cũng chỉ như thế.

Trương Lương tay đặt trên chuỗi kiếm, uy phong凛冽 nhìn Mã Dực và Hà Nghi hỏi: “Hai vị tướng quân có ý kiến khác không?”

Hà Nghi kiên kỳ phục binh trong trướng không dám lên tiếng. Mã Dục chống tay lên bàn từ từ đứng dậy, đang chọn cơ hội bắt đầu hành động, bỗng nghe nghe thấy ngoài trướng vang lên tiếng tù và ra lệnh.

Trương Lương liền biến sắc mặt lớn tiếng quát hỏi: “Tù và lệnh nơi nào?”

Vài trướng nhắc lên, một tên đầu mục Khăn Vàng lão đảo đích đi vào hô lớn: “Đánh ~ đánh nhau! Tất cả đánh nhau ~ ”

Trương Lương trầm giọng nói: ” Đánh nhau gì vậy?”

Đầu mục Khăn Vàng nọ hít vào một hơi, cúi mặt nói: “Là ~ là Hà Mạn tướng quân và Quản Hối tướng quân, hai người đều dẫn ba doanh nhân mã, đang ở ngoài doanh đánh nhau. Loạn rồi, toàn quân doanh loạn hết rồi ~ ”

Hà Mạn! ?

Quản Hối! ?

Hà Nghi cùng Mã Dục nghe vậy đồng thời biến sắc, quay người đi ra khỏi trướng. Hà Mạn chính là bào đệ của Hà Nghi, rất khỏe, chẳng biết tại sao lại cùng thuộc hạ của Mã Dục - Đại tướng Quản Hối đánh nhau? Trương Lương không ngờ có đột biến, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, cũng không biết nên đối phó như thế nào?

Đáng thương hơn trăm phục binh ngoài trướng chậm chạp không được Trương Lương ra lệnh, đành trở mắt đưa mắt nhìn Mã Dục, Hà Nghi rời đi.

Liêu Hóa cũng đứng thẳng lên nhìn Trương Lương: “Thiên Tướng quân, Đại tướng quân, xa kỳ tướng quân lần đi này không chỉ giúp cho yên ổn trở lại mà còn giải quyết mối lo lâu dài. Mau nhanh chóng đến dàn xếp.”

Bành Thoát, Biện Hỷ, Tôn Trọng ba người lần lượt đứng lên nói với Trương Lương nói: “Thiên Tướng quân mau nhanh chóng đến dàn xếp”.

Trương Lương thở dài trong bụng đành nói: “Cũng được, chư vị tướng quân theo bản tướng ra ngoài quân doanh xem luôn”.

Mã Dục và Hà Nghi đi ra khỏi doanh, chỉ nghe thấy âm thanh vang trời, tinh kỳ rợp đất. Trên vùng đất hoang trống trải đã thấy quân lính đứng dày đặc. Bên trái là một đội thiết kỵ đen sì sì, đằng đằng sát khí đứng san sát trong trận trước một cây huyết sắc đại kỳ đón gió bay phấp phới. Liếc qua làm cho mọi người cảm thấy khó thở.

Bên phải là đám bộ binh màu vàng rực rỡ, đội hình loạn xạ nhưng nhân số đông đảo. Phảng phất như một mảng hoang mạc màu vàng kéo dài đến tận chân trời.

Trước hai đạo quân Hà Mạn và Quản Hối đang hoành đao cười ngựa mắng chửi nhau.

“Quản Hối thất phu, sao dám giết quân sĩ của ta! ?”

“Hà Mạn, rõ ràng là người của người hành hung, ý đồ cướp kho vũ khí của quân ta. Giờ sao đổ lỗi cho ta?”

“Trường xã chính là thành trì Khăn Vàng, tám trăm lưu khẩu người giết được, đoạt được. Tại sao quân Trần Lưu của chúng ta lại không được giết, không được cướp?”

Quản Hối nổi giận nói: “Đã cướp như vậy sao còn ngang ngạnh mãi. Thật sự đáng hận, xem một đao của ta đây!”

Hà Mạn cũng nổi giận quát: “Ta sợ gì người? Mau phóng ngựa qua đây !”

“Giá ~ ”

Quản Hối hét lớn một tiếng, giục ngựa vung đao nhằm thẳng Hà Mạn. Hà Mạn không cam lòng yếu thế, cũng hươ đao nghênh chiến. Quân sĩ hai bên sĩ diện cuồng hò reo. Tiếng gươm rung trời, vọng thấu trời xanh.

“Keng ~ ”

Hai ngựa giao nhau. Hai thanh đao nặng nề chém thẳng vào nhau phát ra một tiếng sắt thép va nhau đĩnh tai nhức óc. Trong tiếng hí của kỵ mã hai người giục ngựa như bay lần lượt giao nhau mấy trận mà vẫn ngang tài.

“Dừng tay!”

Quản Hối và Hà Mạn đang quay đầu ngựa muốn đánh tiếp thì hai tiếng hét lớn như sấm vang lên. Hai người miễn cưỡng dừng lại kinh ngạc quay đầu. Chỉ thấy Hà Nghi, Mã Dục sa sầm mặt đang giục ngựa phóng như bay đến.

Úy thị, đại doanh quân Tào.

Hạ Hầu Đôn cao hứng sải bước xông vào đại doanh mang theo cơn gió thiếu chút nữa làm nghiêng cây đuốc trong trướng vào ngọn nến. Trình Dục cuống quýt giữ hai tay áo giữ ngọn nến, để tránh cây nến đổ xuống làm hồng bức địa đồ quý giá.

“Mạnh Đức, đánh nhau rồi! Dĩnh Xuyên tặc khẩu thật sự đánh nhau rồi, ha ha ha ~ Mưu kế của Công Thai tiên sinh và Trọng Đức tiên sinh quả nhiên lợi hại a. Mất hơn một trăm chiến mã không uống, hắc hắc.”

Tào Tháo nghe vậy thì đôi mắt hẹp ngời sáng, chậm rãi hỏi: “A, giặc cướp Dĩnh Xuyên bắt đầu tự giết lẫn nhau sao?”

Hạ Hầu Đôn cầm lấy bầu nước đầu bàn, ngửa cổ ừng ực uống mấy ngụm lớn. Rồi dùng ống tay áo lau miệng, lớn tiếng nói: “Nội gián vừa mới báo về, sáng hôm qua Trương Lương triệu tập thuộc hạ chủ yếu để nghị sự, vốn muốn nhân cơ hội đoạt binh quyền của Hà Nghi và Mã Dục. Không ngờ có biến cố xảy ra. Thuộc hạ của Hà Nghi và Mã Dục hai đạo quân giặc bởi vì phân chia không đều nên kéo bè phái đánh lộn với nhau. Khiến cho kế hoạch đoạt quyền của Trương Lương thất bại trong gang tấc. Sau khi Trương Lương ra mặt điều đình thì mằm mống sự việc mới được khuyên giải. Không ngờ lúc này bộ tướng Trình Viễn Chí của Trương Lương chột vạt quay về, tố cáo với Trương Lương rằng bộ tướng của mã Dục Chu Thương chẳng những cướp ngựa của hắn mà còn giết hơn trăm thuộc hạ. Trương Lương lúc ấy bưng bưng giận dữ, liên kết với quân bản bộ của Hà Nghi đột nhiên tập kích quân bản bộ lưu khấu của Mã Dục. Hai bên giặc cướp hỗn chiến gần nửa ngày đều có người chết. Cuối cùng tám trăm lưu khấu bản bộ của Mã Dục bị trục xuất khỏi Trường xã. Hà Nghi, Trương Lương chiếm cứ thành trì.”

“Vậy thôi sao?”

Trần Cung lặng lẽ hỏi một câu.

“Nói xong, vậy đó”

Hạ Hầu Đôn khoát tay.

Trình Dục nghĩ ngợi trong chốc lát rồi hỏi: “Hạ Hầu Tướng quân, nội gián có nói tám trăm lưu khấu chạy trốn đi đâu?”

Hạ Hầu Đôn gãi gãi đầu nói: “Nội gián quân ta đều trà trộn trong quân của Trương Lương, Hà Nghi quân nhưng chưa từng lẫn vào trong quân lưu khấu. Cho nên chỉ biết tám trăm lưu khấu chiến bại bị đuổi đi. Còn chạy tới nơi nào cũng không hề biết được.”

Trong mắt Tào Tháo xẹt qua một ánh lạnh lẽo quay sang hỏi Trình Dục: “Trọng Đức có phát hiện trong đó có đối trá?”

“Tuyệt không có thể!” Không đợi Trình Dục trả lời, Hạ Hầu Đôn đã rống lên: “Hai cánh quân giặc đánh nhau lâu đến nửa ngày, tử thương không đếm được. Máu chảy thành sông sao có thể là gian trá?”

Trần Cung đắn đo từng câu từng chữ nói: “Hai đám giặc cướp đánh nhau cũng là thật không giả. Mỗi lo của Cung là tám trăm lưu khấu bản bộ của Mã Dục cũng không hề đi xa! Nếu như quân ta công kích quân bản bộ của Trương Lương, Hà Nghi đang lúc khẩn cấp mà chúng quay về đánh lại thì chiến sự thắng bại khó liệu. Tám trăm lưu khấu đều là kỵ binh, tấn công như gió, nhanh chóng như lửa. Quân ta thiếu hụt đội quân địch nổi kỵ binh nên khó lòng phòng bị.”

Trình Dục gật đầu nói: “Mối lo của Công Thai cũng là mối lo của ta. Mã Dục xảo trá như cáo, tám trăm lưu khấu hung tàn như hổ, không thể không đề phòng.”

Hạ Hầu Đôn không đồng ý nói: “Hai vị tiên sinh không phải có chút phóng đại sao? Tám trăm lưu khấu chỉ hơn ngàn người, lại là đám ô hợp khó có thể so sánh cùng quân ta tinh nhuệ trải qua trăm trận?”

Về mặt Tào Tháo nghiêm nghị nói: “Nguyên Nhung không thể khinh thường Mã Dục. Hãy nhớ kỹ bên Bạch long Nam Dương đánh một trận, người này chỉ dùng lực của mình tạo cơn sóng dữ, cứu mấy vạn tàn binh Khăn Vàng thoát họa tiêu diệt! Chu Tuyền tướng quân thường có nói, Mã Dục không chết, ngày sau tất gây họa lớn cho Đại Hán!”

Hạ Hầu Đôn sợ hãi biến sắc, chăm chú nói: “Có thể được Chu Tuyền tướng quân kiêng kỵ như thế, tất không phải người tầm thường”.

Trình Dục cùng Trần Cung trao đổi ánh mắt, muốn cùng đánh giá suy nghĩ của Tào Tháo mà đề nghị: “Đại nhân, quân giặc hung dữ, thắng bại khó liệu. Thắng không phải là công đại nhân, bại là đại nhân phải gánh chịu. Vì Dĩnh Xuyên thuộc Dự châu, tiêu diệt giặc cướp Dĩnh Xuyên là việc của Dự châu mục Viên Thuật. Đại nhân là Thái Thú Đông quận, cần gì mệt nhọc đánh xa? Không bằng bãi binh mà quay về.”

Câu hỏi của Trình Dục có pha thâm ý, nếu Tào Tháo có dã tâm, tất sẽ không bỏ qua dịp nêu danh tại Dĩnh Xuyên, đây là cơ hội tốt cho uy danh vang dội các vùng. Nếu như tầm nhìn Tào Tháo thiếu cận, là hạng người tầm thường thấy tốt mới làm tất sẽ bãi binh mà quay về Đông quận. Cầm binh vượt quá địa bàn để đánh giặc cướp, nhìn như một việc gắng sức ngu ngốc mà chẳng nịnh nọt được ai. Nhưng nếu có dã tâm kiêu hùng mà xét thì đó là dịp mua lấy thanh danh, tích lũy tư cách chính trị chờ cơ hội lớn.

Hàng lông mày nhỏ của Tào Tháo đột nhiên cau lại có vẻ khó hiểu nhìn Trình Dục nói: “Trọng Đức sao phải nói vậy? Tháo đứng đầu một quận Đại Hán, là mệnh quan triều đình. Nay ăn lộc vua, lo lắng thay vua, há có thể ngồi nhìn giặc cướp tùy tiện tàn phá Dĩnh Xuyên mà không để ý được? Làm việc bất trung bất nghĩa như vậy Tháo thực hổ thẹn”.

Trình Dục cùng Trần Cung đồng thời thở phào, hai người trịnh trọng sửa sang quần áo, lần lượt cúi mình vái lạy cao giọng nói: ” Tham kiến chủ công.”

Đất Dĩnh Xuyên Khăn Vàng chiếm được

Mộng Trương Lương một cõi sơn hà.

Chỉ thương lưu khấu không nhà

Nay đông, mai bắc, lân la cõi trần.

Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, rốt cuộc tám trăm lưu khấu của Mã Dục cũng bị trục xuất khỏi Trường xã. Phía bên kia A Man lắm le muốn đánh, rốt cuộc Dĩnh Xuyên lại chẳng thể giữ được cảnh bình an. Muốn biết tình hình diễn biến ra sao, xem hồi sau sẽ rõ.

87. Chương 80 : Đánh Cuộc Bằng Sinh Mạng

Nam quận, huyện Định đình.

Viên Thuật soái lĩnh năm ngàn quân Hán và ba ngàn quân Nam Dương tiến vào Định đình đã hơn mười ngày. Viên gia là thế gia ở Nhữ nam, thanh danh hiển hách. Khi Viên Thuật mới vào liền có hào kiệt các huyện tới tập về dưới trướng. Lôi Bạc, Trần Lan người Tân dương bán hết gia tài chiêu mộ hai ngàn dũng binh gia nhập đầu tiên. Lương Cương, Lý Phong người An Dương cũng chỉ huy một ngàn nghĩa dũng binh gia nhập. Lại có danh sĩ Các Tượng tới gia nhập. Xem ra mọi người đều tự nguyện đến dưới trướng nên thanh thế quân Viên Thuật ngày càng lớn.

Hôm đó, Viên Thuật triệu tập văn quan võ tướng đến đại doanh nghị sự. Đám người Hàn Dận, Trương Huân, Kỷ Linh, Lôi Bạc, Trần Lan, Lương Cương, Lý Phong, Các Tượng chia làm hai ban chấp tay đứng hầu. Mắt thấy thuộc hạ quân uy lớn lao, những người mạnh mẽ có thể lực cũng về theo, thực lực ngày càng cường thịnh. Cuối cùng Viên Thuật tuổi trẻ khí thịnh, không khỏi cảm thấy tràn đầy tự mãn.

Viên Thuật cầm một thư tín giơ lên trong tay, lạnh nhạt nói: “Đông quận Thái Thú Tào Tháo hôm trước vừa sai người đưa tin cấp báo, thúc giục quân ta ngày hôm nay bắc tiến Dĩnh Xuyên, để cùng giáp công giặc cướp Dĩnh Xuyên, chẳng hay ý chư vị như thế nào?”

Các Tượng từ lúc về chưa từng góp một mưu, liền bước ra khỏi hàng nói: “Chủ công, không thể dễ dàng xuất binh.”

Viên Thuật hỏi: “Vì sao?”

Các Tượng nói: “Nhữ nam ~~ là căn bản của Dự châu. Nhữ nam không yên nên tránh kéo binh ra ngoài. Đông quận Thái Thú Tào Tháo vào Dĩnh Xuyên, tất cùng đánh nhau với giặc cướp. Hai hổ tranh chấp tất có một con bị thương. Chủ công sao không tọa sơn mà xem hổ đấu? Đợi giặc cướp bị đại quân Tào Tháo đánh bại, chủ công không mất người nào, Dĩnh Xuyên dễ dàng vào tay cũng nên.”

Viên Thuật nói: “Công Nhữ (tên tự của Các Tượng) nói rất hợp ý ta”.

Phía bắc Trường xã năm mươi dặm, đại doanh Tào Tháo.

Trình Dục, Trần Cung từ bên ngoài trưởng mà vào, cùng kêu lên hỏi: “Chủ công. Đã có tin tức của quân Viên Thuật?”

Đôi mắt hẹp của Tào Tháo thoáng qua một nụ cười giảo hoạt, cầm trong tay thư tín đưa cho Trần Cung, mỉm cười nói: “Quả không ngoài dự liệu của Công Thai. Viên Thuật lấy cớ Nhữ Nam không yên, không chịu xuất binh giáp công, chỉ nghĩ ngồi xem ngư ông hưởng lợi.”

Thấy Tào Tháo khen nhưng trên mặt Trần Cung không hề có vẻ đắc ý chỉ lạnh nhạt nói: “Ấy là hạng người trù trừ thiên cận, sao biết được ngàn quân dễ kiếm lòng người khó thu? Dĩnh Xuyên là nơi có nhiều danh sĩ và những người mạnh mẽ có thể lực. Chủ công nếu có thể một lần mà phá được giặc cướp, tất sẽ hâm mộ danh tiếng mà gia nhập. Đến lúc đó những người dòng dõi theo về, trăm họ cảm tạ, thanh danh chủ công sẽ rất hiển hách”.

Trình Dục cũng nói: “Có thanh danh, nguồn tài chính mạnh mẽ là nền móng của nghiệp bá”.

Tào Tháo chăm chú gật đầu, ánh mắt chuyển đến Tào Hồng hỏi: “Tử Liêm (tên tự của Tào Hồng), có dò được tin tức của tám trăm lưu khẩu?”

Tào Hồng đáp: “Khởi bẩm chủ công, thám mã truy tìm tứ phía hơn hai trăm dặm, đều không thấy bóng dáng của tám trăm lưu khẩu”.

Tào Tháo trầm giọng nói: “Nói như vậy tức là tám trăm lưu khẩu đã trốn đi xa không còn nghi ngờ gì nữa, khỏi phải lo lắng! Quân cướp của Trương Lương, Hà Nghi ở Trường xã có động tĩnh gì không?”

Tào Hồng đáp: “Quân cướp ở Trường xã đang gia cố thành trì, tích trữ nhiều đá tảng gỗ súc, chuẩn bị phòng thủ.”

Tào Tháo vui vẻ nói: “Ha ha. Quân cướp Trường xã muốn giữ thành mà thủ, có thể nói là tự tìm tử lộ”

Trong lúc đang nói chợt bên ngoài trưởng báo: “Báo ~~ Trần Lưu Đô úy đại nhân Lưu Bị cầu kiến ~~”

Tào Tháo nghe vậy đôi mắt nhỏ đột nhiên trợn to, trong con ngươi không khỏi rực sáng lên thấp giọng nói: “Huyền đức công? Mau mau cho mời vào!”

Trong khoảnh khắc tiếng bước chân dồn dập vang lên. Vải trưởng nhắc lên, ba bóng người mang theo gió đêm ngang nhiên bước vào đến trước mặt Tào Tháo thì dừng lại. Người cầm đầu mặt trắng không râu, tai dài tới vai tay dài quá gối, hiển nhiên là Trần Lưu úy Lưu Bị, hai người phía sau đương nhiên là huynh đệ kết nghĩa Quan Vũ, Trương Phi.

Tào Tháo mặt mày tươi cười đi đến trước một bước, thân mật cầm hai tay Lưu Bị cười to nói: “Quân Huyền Đức tới thì phá giặc cướp Dĩnh Xuyên tất xong. Ha ha ha ~~”

Lưu Bị cười nhạt khiêm tốn nói: “Bị ~~ binh ít tướng thiếu chỉ có thể phát cờ hò reo bên cạnh ngài”.

Tào Tháo vỗ tay cười nói: “Huyền Đức việc gì phải nói ra lời như vậy? Trước dưới trướng Tả trung lang tướng ai mà chẳng biết quân tinh binh của Huyền Đức đều thiện chiến, lập nhiều chiến công. Văn Trường, Dục Đức hai người đều địch nổi vạn người.”

Phía sau Lưu Bị, Quan Vũ sắc mặt thoáng chốc hòa hoãn, trong lòng đối với cái nhìn của Tào Tháo đã có nhiều thay đổi. Chỉ có Trương Phi vẫn tròn mắt, dùng ánh mắt lang sói nhìn chằm chằm Tào Tháo không thôi.

Tào Tháo nắm hai tay Lưu Bị dùng sức lắc lắc. Đột nhiên ngẩng đầu lên, cất cao giọng nói: “Truyền quân lệnh của ta. Nổi trống điểm tướng ~~ ”

Trường xã.

Trương Lương sau khi được bốn người Liêu Hóa, Bành Thoát, Biện Hỉ, Tôn Trọng thống lĩnh quân Dĩnh Xuyên hỗ trợ thực lực tăng nhiều. Hơn nữa quân Trần Lưu của Hà Nghi cùng tám trăm lưu khẩu của Mã Dục đánh nhau cũng chết nhiều, thực lực của mình lẫn đối phương đều tiêu hao nhiều nên đã không còn chiếm thế áp đảo nữa cho nên cũng phải kiềm chế rất nhiều.

Liêu Hóa bốn người chỉ huy quân Dĩnh Xuyên mặc dù chỉ có hơn sáu ngàn quân đều là khinh bộ binh có thể nói là tinh nhuệ. Quân Dĩnh Xuyên sau khi cùng quân của Trần Lưu do úy Mao Giới đánh một trận có thể nói thảm khốc, thì người già trẻ con phụ nữ trong quân Khăn Vàng Dĩnh Xuyên chết gần hết, số còn lại tất cả đều trai tráng. Sau khi quân Mao Giới bị Mã Dục phá tan, mọi thứ quân giới khí cụ đều về quân Dĩnh Xuyên mà đều là trang bị rất tốt.

Quân Dĩnh Xuyên ở lâu cùng tám trăm lưu khẩu, nhiều lần sống vai chiến đấu. Gần mực thì đen gần đèn thì sáng nên ít nhiều cũng giảm bớt tính hung hãn của giặc cướp. Quân của Hà Nghi mặc dù đông nhưng có nhiều người già trẻ con đều thuộc loại ô hợp nên có chút kiêng kỵ đối với quân Dĩnh Xuyên

Sau khi Mã Dục dẫn tám trăm lưu khẩu trốn đi, cuộc tranh giành quyền lực của quân Khăn Vàng Dĩnh Xuyên kết thúc. Cuối cùng Trương Lương trở thành Thiên Tướng quân đích thực. Ngày nọ sau giờ Ngọ, Trương Lương đang triệu tập chư tướng trong doanh nghị sự bàn về việc nghênh chiến đại quân của Tào Tháo chợt có thân tín vào báo: “Thiên Tướng quân, Lý Tiến người Sơn Dương, Nhạc Điển người nước Vệ nghe danh Thiên Tướng quân, không quản đường xa trăm dặm dẫn năm trăm người đến đây gia nhập”.

Trương Lương nghe tin vui mừng nói: ” Quân ta quân uy cường thịnh, tứ hải cùng về , lo gì đại sự không được ? Mau mau cho mời Lý Tiến, Nhạc Điển nhậm vị tướng quân.”

Đại doanh Tào Tháo.

“Hạ Hầu Đôn!”

“Có mặt tướng.”

“Dẫn hai ngàn quân thừa dịp đêm tối tới Trường xã mai phục cách cổng bắc mười dặm, khi thấy trong thành có lửa cháy lập tức chỉ huy quân đánh vào thành. Sau khi phá thành không để giặc cướp kịp thở đuổi theo không ngừng thẳng về phía nam”

“Tuân lệnh.”

“Tào Nhân.”

“Có mặt tướng.”

“Dẫn năm trăm quân tới cửa tây Trường xã mai phục, khi thấy trong thành phát hỏa, lệnh cho quân sĩ đốt nhiều đuốc, lớn tiếng reo hò. Để làm nghi binh.”

“Tuân lệnh.”

“Tào Hồng.”

“Có mặt tướng.”

“Dẫn năm trăm quân tới ngoài cửa đông Trường xã mai phục, khi thấy trong thành phát hỏa, lệnh cho quân sĩ đốt nhiều đuốc, lớn tiếng reo hò. Để làm nghi binh.”

“Tuân lệnh.”

“Hạ Hầu Uyên.”

“Có mặt tướng.”

“Dẫn một ngàn quân, trong đêm vào cách phía nam Trường xã mười dặm mai phục. Nếu quân giặc bại trận chạy tới, trước thả cho qua, rồi sau đó đuổi theo chém giết.”

“Tuân lệnh.”

Cuối cùng Tào Tháo đưa ánh mắt chuyển tới Lưu Bị, thần sắc tươi tỉnh lại hòa nhã nói: “Làm phiên Huyền đức công và Quan Vũ, Trương Phi hai vị tướng quân chỉ huy hai ngàn quân tinh binh bản bộ phục ở bên dò Vạn Mã. Giặc cướp nếu bại, tất nhiên chạy đến tận đây cướp thuyền vượt sang Dĩnh Thủy chạy về nam, phải đánh dồn dập không cho chúng chạy thoát.”

Lưu Bị chấp tay nói: “Kính cẩn tuân quân lệnh.”

Trong bóng đêm mịt mù hơi thở của lưu khẩu và tiếng hí của ngựa đàn xen vào nhau dặt dìu không dứt.

Ánh đuốc đỏ sậm phản chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng của Mã Dục, hình như có hai luồng lửa ma quỷ thiêu đốt trong con người sâu kín của hắn. Quách Đồ luồn hai tay vào trong tay áo, còng cả vai xuống. Thân hình dường như nhập vào bóng hình hùng tráng của Mã Dục. Trong bóng tối, chợt vang lên âm thanh sâu kín của Quách Đồ: “Đại đầu lĩnh, đây là một lần đánh bạc.”

“Không, đây không phải là đánh bạc.” Mã Dục lạnh lẽo cải chính: “Đây là đánh cuộc vận mệnh! Đặt cuộc chính là tính mạng của tám trăm lưu khẩu và hơn bảy ngàn tướng sĩ quân Dĩnh Xuyên”.

Quách Đồ u ám nói: “Nếu như thua cuộc toàn quân Dĩnh Xuyên chết hết, tám trăm lưu khẩu cũng bị tổn thất nặng, thế cục có thể hỏng bét không cách nào khôi phục lại được”.

Mã Dục lạnh lùng nói: “Vừa là đánh cuộc thắng, nhưng chẳng qua cơ hội thắng cũng thật mỏng manh.”

Quách Đồ thở dài nói: “Đại đầu lĩnh, người thật sự cho rằng Viên Thuật sẽ không bắc tiến giáp công?”

Mã Dục quả quyết nói: “Sẽ không !”

“Đại đầu lĩnh tại sao khẳng định như thế?”

Mã Dục im lặng, trầm nghĩ đây là ưu thế của người xuyên thời gian. Nếu như Viên Thuật chịu bắc tiến giáp công, như vậy Viên Thuật sẽ không còn là Viên Thuật nữa mà Tam quốc cũng không là Tam quốc nữa! Dĩ nhiên, mọi sự trên đời thiên biến vạn hóa, hết thấy đều có thể có! Cũng tồn tại việc Viên Thuật có thể làm việc ngược với ý trời là bắc tiến giáp công, hết thấy đều ở một chữ “Đánh cuộc”. Khi lá bài tẩy chưa lật lên, cũng không ai biết vận mệnh đợi chờ mình sẽ như thế nào.

Đêm khuya thanh vắng.

Dưới bầu trời đầy sao, thành Trường xã nom tựa như một pho tượng ma thú khổng lồ nằm trên bãi đất hoang. Gió quất vào mặt, tiếng xào xạc vang trong yên lặng. Hai ngọn đuốc cắm chéo trên cổng thành tỏa ra ánh sáng u ám. Ánh sáng chiếu lên lâu thành, đa số giặc cướp Khăn Vàng gác đêm đang dựa vào đoạn tường thấp ngủ gục.

“Rầm rập ~~~ ”

Tiếng bước chân đều đặn vang vọng từ dưới lâu thành dội lên, một tên giặc Khăn Vàng mở mắt quay về trong thành nhìn kĩ xung quanh một lượt, chỉ thấy một đội quân chỉnh tề đang từ trên đường cái chạy bộ mà đến. Nhân số ước chừng hơn năm mươi người, sắp thành hai hàng chỉnh tề. Ánh mã tấu lấp lánh dưới bầu trời sao phát ra ánh sáng lạnh người.

Có lẽ là theo bản năng, tên giặc Khăn Vàng kia đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm mà rùng mình một cái. Đột nhiên quát to: “Đứng lại! Các người đến làm gì?”

Viên tướng lĩnh cầm đầu đột nhiên giơ cánh tay phải lên, hơn năm mươi người phía sau đột nhiên dừng lại. Giọng nói lạnh lùng từ xa truyền đến: “Phụng lệnh Thiên Tướng quân đến đây tuần đêm, mọi người đều giữ đúng vị trí, không được trễ nải ~ ”

“Ách ~” trên lầu thành tên giặc Khăn Vàng kia nghe nói đến lệnh Thiên Tướng quân, nhất thời ách một tiếng, theo bản năng đứng thẳng người lên đáp: “Tuân lệnh.”

Chợt quân lính đội tuần tra nọ liền bước nhanh hơn, trong khoảnh khắc thời gian đã tiến lên mặt thành. Viên võ tướng cầm đầu đã đi trước mặt tên giặc Khăn Vàng vừa mới nói chuyện mà hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Tên giặc Khăn Vàng đứng thẳng người lên đáp: “Khởi bẩm tướng quân, tiểu nhân không có họ, gọi a Ngưu.”

“A Ngưu?” Tướng quân gật đầu, đột nhiên chỉ tay phía sau a Ngưu kinh ngạc nói, “Di, bên kia hình như có lửa?”

A Ngưu theo bản năng quay đầu đi, nhưng cũng chẳng nhìn thấy gì. Đặc biệt không thấy trong mắt tướng quân kia tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo làm người ta sợ hãi, thanh mã tấu sắc bén trong tay hắn đã như rắn độc lướt qua cổ a Ngưu. Dưới bóng đêm u ám, một dòng máu nóng đã từ trên cổ tên giặc a Ngưu đã phun lên như suối.

“Phốc ~ ”

Thân thể A Ngưu đã lao đảo gục xuống.

“Giết!”

Tướng lĩnh ra lệnh một tiếng, hơn mười tên giặc Khăn Vàng ở trên lầu thành bưng tỉnh không kịp phản ứng. Năm mươi tên lính tuần tra đã lạnh lùng giơ đồ đao lên, bóng đêm như sương, hơi lạnh như ngấm sâu vào người. Một hồi giết chóc thảm thiết mà tàn nhẫn trên lầu thành cửa bắc Trường xã xảy ra. Trong khoảnh khắc, hơn mười tên lính canh thành đã bị chém giết hết.

Tướng lĩnh lau máu trên mặt, nói rì rít: “Mở cửa thành, hạ cầu treo, phát tín hiệu!”

“Viu ~ ”

Một tiếng xé gió sức bén vang lên, một mũi hỏa tiễn bắn vào không gian trên bầu trời u ám phát ra ánh sáng chói mắt.

Ở nơi nào đó bên trong thành, trong hẻm nhỏ u ám. Cả một đám đen sì chừng mấy trăm người! Một tráng sĩ vóc người hùng tráng cầm đao đứng nghiêm ngoài hẻm nhỏ nhìn về phía cổng bắc. Trong khoảnh khắc ở phía trước mặt, một mũi hỏa tiễn vọt lên không trung, kéo theo một đuôi lửa dài.

“Tướng quân mau nhìn, hỏa tiễn!”

Một tên tiểu tốt vui mừng quát lớn, vẻ mặt tráng sĩ oai nghiêm, sát khí trong mắt bùng lên mãnh liệt đột nhiên rống to: “Các huynh đệ, Lý Điển tướng quân đã xong việc, theo kế đại hỏa làm việc. Chia nhau phóng hỏa chuẩn bị nghênh đón đại quân Hạ Hầu Đôn tướng quân vào thành, giết nha ~ ”

“Giết nha ~ ”

“Giết nha ~ ”

“Giết nha ~ ”

Mấy trăm binh lính ẩn náu ở trong hẻm hô hoán hưởng ứng. Giống như lang sói chạy ra, một loạt cây đuốc bùng cháy lên, trong khoảnh khắc chất dẫn hỏa sắp xếp ban ngày đưa đến vật cháy. Có gió trợ lực, cả dãy nhà rất nhanh bị đốt cháy lan tràn khắp nơi. Trong thời gian chưa ăn xong bữa cơm thì bên trong cửa bắc thành Trường xã đã biến thành một biển lửa.

Bành Thoát chịu trách nhiệm trấn thủ cửa bắc bị thân binh đánh thức dậy, chỉ thấy ngoài cửa sổ lửa cháy ngút trời, âm thanh chém giết nổi lên tứ phía, không khỏi kinh hãi thất sắc nói: “Chuyện gì xảy ra? Nơi nào bốc cháy? Nơi nào có tiếng la hét chém giết?”

Thân binh khóc báo: ” Tướng quân không tốt rồi, hình như là quân Hán đã đánh vào thành”.

“Quân Hán đã đánh vào thành! ?” Bành Thoát nghe vậy thất kinh, mấy lần hít thở không thông, lớn tiếng hét: “Điều này sao có thể, quân Hán sao có thể vào thành? Chẳng lẽ là bay vào?”

“Không ~ không biết. Bên trong thành mọi nơi bốc cháy, khắp nơi mọi người đang tự giết lẫn nhau. Rối loạn, hoàn toàn rối loạn rồi ~ ”

“Đi, mau đi xem một chút.”

Bành Thoát nổi giận gầm lên một tiếng, vội vã mặc quần áo, chỉ huy hơn trăm thân binh đi về phía âm thanh chém giết. Đột nhiên chợt thấy một đám nhân mã đang từ phía đám cháy chém giết tới, gặp người tự chém, cầm đầu là một kỵ sĩ. Dẫn đầu đúng là người Vệ quốc Nhạc Điển mới gia nhập không lâu, Bành Thoát giục ngựa lên trước quát hỏi: “Nhạc Điển. Quân Hán đang ở nơi nào?”

Nhạc Điển quá mức bối rối, giục ngựa lại gần Bành Thoát nói run run: ” Bành Tướng quân, quân Hán hiện ở không xa phía sau”.

Bành Thoát cả giận quát lên: “Đừng có kinh hoảng, theo mõ đi trước chém giết ~ ách a!”

Tiếng nói Bành Thoát vừa dứt, chợt thấy trong mắt Nhạc Điển chợt lóe lên vẻ hung ác. Thấy không ổn đang muốn né tránh thì trường đao trong tay Nhạc Điển đã sớm phóng tới nhanh như chớp xẹt qua cổ họng Bành Thoát. Đáng thương Bành Thoát không kịp đề phòng, chưa kịp thốt ra nửa tiếng kêu thảm thiết, liền bị cắt đứt cổ họng, máu nóng phun ra một chiếc đầu lâu mềm nhũn đã rơi xuống.

Nhạc Tiến một đao chém chết Bành Thoát dưới ánh lửa cười to rồi quát lên: “Mõ không phải Nhạc Điển, mà là thuộc hạ Thái Thú Đông quận Tào Tháo ~ Nhạc Tiến giặc cướp chịu chết đi, giết!”

“Giết ~ ”

Mấy trăm bộ tốt phía sau Nhạc Tiến tru lên như sói hưởng ứng. Bành Thoát đã chết, hơn trăm thân binh bản bộ như rắn mất đầu chạy trốn tứ phía.

Phía bắc thành Trường xã mười dặm, ở sâu trong rừng rậm, Hạ Hầu Đôn chỉ huy hai ngàn bộ binh tinh nhuệ đã sớm mai phục từ lâu. Hạ Hầu Đôn thân cao tám thước, toàn thân như núi, giống như con gấu lớn đi qua đi lại ở trong rừng rậm, thỉnh thoảng đứng lại lo lắng nhìn về phía nam. Thời gian lần lượt trôi qua, mà phía Trường xã vẫn gió êm sóng lặng, không hề có động tĩnh gì.

Hạ Hầu Đôn đang chờ không nhin được thì chợt nghe bên cạnh một tên thân binh hét rầm lên: “Tướng quân mau nhìn, có lửa cháy!”

Hạ Hầu Đôn thốt nhiên biến sắc, dừng bước xoay người nhìn về phía nam, chỉ thấy dưới bầu trời đêm u ám, trong thành Trường xã bắt đầu loáng thoáng bốc lên ngọn lửa, chỉ trong chốc lát thời gian, ánh lửa kia đã lớn hơn rất nhiều.

Hai tay Hạ Hầu Đôn hung hăng vỗ kích, trầm giọng nói: “Xong rồi, nổi hiệu lệnh, toàn quân tiến lên ~ ”

“Hống ô ô ~ ”

Chỉ một thoáng, tiếng tù và trầm thấp vang lên, bọn lính đợi đã lâu vội vàng đứng thẳng lên, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi rừng rậm. Có trưởng quan dẫn đầu hò hét sắp xếp đội hình. Dưới bầu trời đêm u ám, mấy trăm cây đuốc đột nhiên cháy lên, uốn lượn thành một con rồng lửa nhắm phía Trường xã mà cuốn đến.

Cơ hồ cùng lúc đó, ở phía tây và phía đông Trường xã, hai con rồng lửa khác cũng nhắm phía Trường xã tiến tới. Đó là Tào Nhân và Tào Hồng chỉ huy quân nghi binh.

Cửa bắc thành Trường xã.

Một tên tiểu đầu mục Khăn Vàng đột nhiên quát lên: “Phàm là huynh đệ của ta, lập tức dựa vào tường thành tập hợp, trái lệnh là giết!”

Tiếng quát nọ tựa như ngọn đèn sáng trong đêm tối, trong khoảnh khắc thức tỉnh đám giặc Khăn Vàng đang chạy toán loạn như ruồi bèn rít vọt tới hai bên đường dọc chân tường thành tụ họp, chỉ trong chốc lát thời gian liền tụ họp hơn tám trăm người. Trong ánh lửa cháy dữ dội vẫn có giặc Khăn Vàng không

ngừng vọt tới gia nhập vào trong trận. Chỉ có số ít mười mấy tên giặc cướp không chịu đến đây tụ họp, một mặt chạy khắp nơi, hô hoán om xòm, ra sức gây nhiễu loạn.

Tên tiểu đầu mục kia thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu. Dung mạo có chút không phải tầm thường, năm trước cùng quân Hán của Triệu Khiêm đánh trận bị thương nặng. Từ đó vẫn triền miên chữa bệnh, cho trước đó không lâu mới được Lưu Nghiên chữa khỏi. Tiểu đầu mục mắt thấy hai bên đường đã tụ họp không dưới ngàn người, đang trố mắt nhìn hẩn, bèn sang sảng quát lớn: “Tất cả huynh đệ nghe rõ, tháo hết khăn quàng đầu xuống cổ. Người nào sau đó còn hô hào, hễ ai còn để bình thường đều là gian tế quân Hán. Có thể vây quanh mà giết!”

Quân giặc Khăn Vàng nghe lời mà làm, vội vàng tháo khăn quàng đầu xuống quần vào cổ. Tiểu đầu mục ra lệnh một tiếng nhằm hướng cửa bắc xông tới, hơn mười tên giặc cướp vẫn chạy khắp nơi định thi hành kế cũ muốn len vào trong trận nhiễu loạn lòng quân. Tuy nhiên bị thảm là bọn họ vẫn chưa kịp tới gần liền đã bị loạn đao chém chết.

Nhạc Tiến đang dẫn người phóng hỏa khắp nơi vừa cho người chạy đi la hét tạo nên hoảng sợ, ý muốn làm cho hỗn loạn lớn hơn nữa. Chợt thấy trên đường hiện ra một đội quân trong ánh lửa cháy bập bùng thấy đội hình không hề hỗn loạn! Nhạc Tiến vừa phải hơn mười sĩ tốt hô hoán chạy tới trước để gây rối sau là tạo nên hỗn loạn. Tuy nhiên bị thảm là đội quân nọ không hề hời han đã đem đám sĩ tốt do Nhạc Tiến cử đến vùng loạn đao chém chết.

Nhanh như vậy đã bị đoán ra? Không nghĩ trong quân giặc Khăn Vàng cũng có người a! Nhạc Tiến trong lòng lạnh lùng, nói với thân binh bên cạnh: “Truyền lệnh, toàn bộ tướng sĩ lập tức đến cửa bắc tụ họp!”

“Dạ, tướng quân!”

Thân binh lĩnh mệnh đi.

Lý Diễn bước dãi lừ tinh, từ trên lầu thành vọt xuống tới, hướng Nhạc Tiến nói: “Văn Khiêm, tình hình như thế nào?”

Nhạc Tiến nắm chặt thanh đao nặng trong tay, trên mặt toát ra sát khí hung ác, trầm giọng nói: “Tình huống không tốt. Trong giặc Khăn Vàng có thể có người đoán được kế quấy rối. Xem ra một hồi ác chiến là khó tránh khỏi!”

Lý Diễn ánh mắt chăm chú, chấn động quay đầu. Chỉ thấy trên đường sáng như ban ngày, một đội quân giặc Khăn Vàng đen kịt giống như thủy triều xông tới, áo giáp san sát, hàn khí bức người. Một đám mã tấu sáng loáng dưới ánh lửa cháy bập bùng chiếu rọi tràn ngập sát ý nóng bỏng. Trong mắt Lý Diễn cũng thoáng thấy lạnh người quay sang Nhạc Tiến nói: “Văn Khiêm, đây là tám trăm lưu khẩu chăng?”

Trương Lương từ trong giấc mộng cả kinh tỉnh dậy, vội thay quần áo. Có Trình Viễn Chí, Cao Thăng cùng hơn mười thân binh hộ vệ hạ từ huyện nha vội vã vọt ra, ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy phía bắc thành lửa cháy ngất trời. Thình thoảng có từng tốp năm ba tên lính trên đường chạy qua, hò hét tán loạn khắp mọi nơi. Nhưng mà ngược lại tiếng la hét chém giết từ phía bắc lại từ từ tắt dần.

Đang trong lúc nghi ngờ, thì tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Hà Nghi có Hà Mạn và hơn mười tinh binh hộ vệ vội vã mà đến, Liêu Hóa, Biện Hỉ và Tôn Trọng mỗi người dẫn mấy trăm tinh binh cơ hồ đồng thời chạy tới.

Hà Nghi vội la lên: “Thiên Tướng quân, thành trì đã bị quân Hán công phá, không bằng dẫn quân rút đi, tạm tránh mũi nhọn?”

Cao Thăng cũng nói: “Xa kỵ tướng quân nói rất đúng, tình thế trước mắt không rõ, ở lâu vô ích, hay cho sớm rút lui cho thỏa đáng.”

Liêu Hóa không nghĩ vậy nói: “Tình hình hôm nay chưa rõ, nay người đột ngột rút lui. Há không phải quá liều lĩnh sao? Mặt tướng nguyện dẫn một toán nhân mã đi trước đến cửa bắc xem xét tường tận, đợi tra rõ tình huống rồi quyết định không muộn.”

Cao Thăng cả giận nói: “Đội người tra rõ tình huống, e là đại quân Tào Tháo giết tới, Trường xã sớm như cá nằm trong vũng nước làm thế nào rút lui đi? Liêu Hóa người có ý gì?”

Đang đang lúc tranh chấp, chợt có tên giặc cướp vội vã chạy thẳng đến hô lớn.

“Báo ~ ~ ”

Trương Lương vội la lên: “Mau nói!”

“Lý Tiến người Sơn dương, Nhạc Điển người nước Vệ làm loạn , nổi lửa đốt thành. Tướng quân Bành Thoát chết trận...”

“Cái gì, Lý Tiến, Nhạc Điển làm phản? Bành Thoát bị giết!”

Trương Lương nghe vậy thất kinh.

Tên giặc cướp nói tiếp: “Nhưng mà quân ta đã ổn định thế trận. Trước mắt đang bao vây quân phản loạn ở cửa bắc tấn công mãnh liệt, không lâu nữa sẽ đoạt lại cửa thành.”

“Hả?”

Đám người Trương Lương lại càng kinh ngạc, quân bản bộ Bành Thoát sau khi Bành Thoát chết trận mà không bị bại. Rõ ràng lại còn có thể ổn định thế trận, triển khai phản kích? Có chuyện gì xảy ra?

Liêu Hóa nói: “Thiên Tướng quân, tình huống khẩn cấp, xin lập tức phát binh tới cửa bắc. Để chậm e rằng sinh biến!”

Trương Lương nói: “Chư tướng nghe lệnh, mỗi người dẫn theo quân bản bộ theo bản tướng đi trước đến cửa bắc. Đại quân bản bộ nghiêm giữ các cửa, không được có sai sót!”

“Tuân lệnh.”

“Bắn tên ~ ”

“Bắn tên ~ ”

“Bắn tên ~ ”

Tiểu đầu mục giặc Khăn Vàng đứng một bên đường lớn. Mệnh lệnh lạnh lùng vang lên, một loạt mũi tên sắc bén xé gió lao tới giống như mưa nhả thẳng vào đầu quân bản bộ của Lý Điển, Nhạc Tiến trút xuống, khiến cho người ta thất đảm kinh hồn la hét. Tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên la liên miên vang lên không dứt, quân Tào ngã xuống đất từng mảng giống như lúa mạch bị cắt.

Nhạc Tiến đem một khúc gỗ lớn che ở phía trước thân hình hùng tráng, mắt hổ nhìn muốn phun ra lửa. Đám ngã xuống đều là huynh đệ trong quân nghĩa dũng tinh nhuệ mà hắn mang đi từ làng quê. Bọn họ vẫn chưa kịp thực hiện ước mơ kiếm công lập nghiệp, vợ con đؤه huê mà đã ngã xuống vùng đất xa lạ lạnh lẽo.

Xưa nay đánh bọn giặc cướp Khăn Vàng không nghĩ tới chúng có đội trường cung tinh nhuệ như vậy?

Lý Điển vung đao đánh bay hai mũi tên sắc bén bay tới nhanh như mèo chui vào dưới tấm gỗ mà Nhạc Tiến đang nâng thở dốc nói: “Văn Khiêm, cứ như vậy không phải biện pháp tốt, chỉ sợ đại quân Hạ Hầu Tướng quân chưa đến, mà các huynh đệ đều bị bắn chết! Không bằng ta lại dẫn người xông lên chém giết một lần đi?”

Nhạc Tiến không chút nghĩ ngợi, quả quyết cự tuyệt nói: “Không được!”

Nhạc Tiến dĩ nhiên sẽ không đáp ứng. Không lâu trước đó, Lý Điển từng dẫn hơn trăm tên huynh đệ tiến hành một đợt phản kích với ý định tiêu diệt đội trường cung thủ của giặc Khăn Vàng. Tuy nhiên, bị thảm chính là quân giặc Khăn Vàng đã sớm có chuẩn bị. Nghênh đón bọn họ là mấy trăm tên tinh nhuệ cầm trường mâu bày ra trường mâu trận dày đặc! Hơn trăm khinh bộ binh của Lý Điển phần lớn bị đâm lỗ chỗ như tổ ong. Chỉ có hơn mười người chạy thoát trở về .

Lý Điển tức giận nói: ” Thế này cũng không được, thế kia cũng không được, vậy người nói nên làm gì bây giờ?”

Nhạc Tiến cắn răng rồi tàn nhẫn quát: “Nói cho các huynh đệ, cầm thân thể huynh đệ bị chết làm tấm chắn. Bất luận như thế nào cũng phải cắn răng giữ vững. Chỉ sợ bị chết đến người cuối cùng cũng không giữ nổi để chờ đại quân của Hạ Hầu Tướng quân đến!”

“Giết! Giết! Giết!”

Nhạc Tiến chưa dứt lời đã nghe tiếng hô vang dội trời mây, nghiêm trận chờ đợi của quân giặc Khăn Vàng đột nhiên lại có biến hóa. Đám trường cung thủ sau khi bắn tên xong đã chậm rãi lui ra. Mấy trăm tên giặc thân mặc giáp nhẹ, tay cầm thuẫn và mã tấu đã tràn tới như thủy triều.

Nhạc Tiến đứng thẳng lưng lên, vút tẩm gỗ nặng nề cắm đầy những tên xuống. Trường đao nặng trĩu lại cầm trong tay của hắn, trận quyết chiến cuối cùng đã bắt đầu chăng? Quân giặc Khăn Vàng có hơn tám trăm người, sĩ khí đang lên. Quay đầu lại nhìn quân lính của mình chỉ còn lại không đến hai trăm người, mà phần lớn trên người mang vết thương. Điều duy nhất làm Nhạc Tiến cảm thấy tự hào là trong mắt các tướng sĩ đều rực cháy chiến ý bất khuất. Cho dù là tử chiến thì còn gì đáng sợ đâu?

Đột nhiên quay đầu nhìn ngắm phương bắc, trong mắt Nhạc Tiến thoáng qua nỗi buồn rầu sâu lắng. Hạ Hầu Tướng quân, hết thấy đều nhờ cậy người!

“Giết!”

Nhạc Tiến vung đao phóng lên phía trước đầu tiên giống như một con sư tử dũng mãnh, va đập dữ tợn lên lá chắn trong trận quân giặc Khăn Vàng. Hai tên giặc cướp trong khoảnh khắc bị đòn va chạm vô cùng mạnh của hắn đụng phải cũng bay thẳng lên, lại còn làm ngã liên tiếp hơn mười tên giặc cướp phía sau. Trận hình của bọn giặc cướp vốn chỉnh tề nghiêm cẩn trong khoảnh khắc nổi lên một cơn hỗn loạn nho nhỏ.

“Giết ~ ~”

Lý Diễn cùng hơn hai trăm tướng sĩ quân Tào may mắn còn lại sau cùng hét lớn một tiếng, cổ võ nhau tựa như thủy triều xông tới đám giặc Khăn Vàng triển khai chém giết. Ánh đao nhoang nhoáng, máu tươi bay lên, tiếng gươm hét giận dữ cùng tiếng kêu thảm thiết trộn lẫn với nhau. ... Các mẫu chân tay và máu bay lên, trong đêm tối cuồng loạn đầm máu này chỉ có tiếng hô vô tận giết đâm, giết đâm, giết đâm nữa!

Dưới lưỡi đao lạnh lùng nhân mạng trở nên nhỏ bé, không bằng mạng chó.

Năm dặm phía bắc Trường xã.

Ánh lửa thiêu đốt trong thành đã nhìn thấy rõ, âm thanh trầm thấp của tù và cũng rõ ràng có thể nghe, thậm chí ngay cả tiếng chém giết cũng mơ hồ có thể nghe! Mười dặm đáng chết kia vẫn còn lại một nửa chưa đi! Hạ Hầu Đôn căm giận, tướng sĩ bản bộ không thể chấp được hai cánh để trong nháy mắt phi vào thành Trường xã.

“Mau! Mau nữa! Nhanh lên một chút!”

Hạ Hầu Đôn khua thương giục ngựa, khàn cả giọng thúc giục quân lính nhanh chân hơn nữa. Hơn hai ngàn quân Tào dường như toàn lực lao tới. Khôi giáp bọn họ sai lệch, đội hình tản mát, tất cả giống như chó thỏ không ra hơi. Tuy nhiên đều coi thường tính mạng mà chạy như điên. Hết thấy đều vì có thể sớm một khắc chạy tới Trường xã! Một bước đi sai, sinh tử khác biệt. Rất nhiều chiến dịch, thắng bại thường chỉ khác nhau trong nháy mắt.

Năm dặm ~

Bốn dặm ~

Sắp tới rồi, rốt cục sắp tới rồi ~ ~

“Giá!”

Hạ Hầu Đôn nổi giận gầm lên một tiếng, giục ngựa nâng thương, phóng như gió qua cầu treo, vó ngựa nặng nề gõ lên tấm gỗ dày của cầu treo phát ra tiếng kêu nhọt nhèo om xòm trong khoảnh khắc đã làm kinh động tướng sĩ hai bên đang chém giết bên trong cửa bắc. Bên trong cửa bắc, trận hình phòng ngự của quân Tào đang chịu áp lực nghiêm trọng. Lý Diễn cả người đầy máu, Nhạc Tiến trông như hổ điên. Nhưng quân lính bên cạnh hai người vẫn có thể hợp lực tử chiến còn lại không đến năm mươi người.

“Hạ Hầu Đôn đã tới, Nhạc Tiến, Lý Diễn mau tránh ra ~ ~”

Lý Diễn một đao đánh lui ba tên giặc cướp trước mặt rồi lui ra phía sau dựa vào tường thành, ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, lập tức mệt mỏi quỵ xuống, đúng là đã kiệt lực muốn ngất đi. Nhạc Tiến ra sức vung đao chém chết tên giặc trước mặt, ngửa mặt lên trời cất cao giọng nói: “Hạ Hầu Tướng quân, Tiến ~~ may mắn không làm nhục quân lệnh, bảo vệ được cửa thành không mất!”

Hạ Hầu Đôn giục ngựa như gió, phóng qua bên cạnh Nhạc Tiến, trong trời đêm vang lên tiếng hô hung ác như quỷ của hắn: “Văn Khiêm, Công Tích, mỗ đã biết hết. Mau lui rakhỏi thành nghỉ ngơi và hồi phục, chỗ này để giao cho ta!”

“Nghịch tặc vạn ác, xuống địa ngục ~~ ”

Hạ Hầu Đôn hét lớn một tiếng, thương trong tay nhất chiêu quét ngang tám phía, tiếng rít sắc bén xé rách không gian. Trong khoảnh khắc một màn vô cùng thảm thiết diễn ra. Trường thương của Hạ Hầu Đôn lướt qua, quân giặc bị gãy cổ đứt xương, bụng rách ruột lòi ra. Đến mười mấy tên giặc cướp đều chết chỉ dưới một thương uy lực của Hạ Hầu Đôn!

“Đại hán quân uy, chống lại phải chết ~~ ”

Phía sau Hạ Hầu Đôn, vô số tướng sĩ quân Tào quên mình reo hò, thanh thế vang trời.

Cũng vào lúc này, Trương Lương và chư tướng Hà Nghi, Liêu Hóa khó khăn lắm mới chạy tới cửa bắc. Thấy Hạ Hầu Đôn thần uy như thế, sắc mặt Trương Lương trong khoảnh khắc trắng bệch, quay ngựa đi.

Thực là:

Gian hùng Tào Tháo mộng Trung Nguyên

Điểm binh mang ngựa tiến Dĩnh Xuyên

Khăn Vàng khốn đốn vì nội ứng

Trương Lương hèn yếu chạy trước tiên.

Một kế nội ứng ngoại hợp nho nhỏ cũng đủ làm quân Khăn Vàng Dĩnh Xuyên loạn thành một đoàn. Phía bên này Mã Dục vẫn âm thầm đợi. Muốn biết rốt cuộc lá bài tẩy của tám trăm lưu khẩu là gì, xem hồi sau sẽ rõ.

88. Chương 81 : Hổ Lang Chi Sư (1)

“Thuyền đâu? Thuyền ở đâu! ?”

Tính Viễn Chí như con hổ điên, từ đồng tử thi quân giặc cướp nhấc lên một thi thể dùng sức lắc lắc, hi vọng có người vẫn còn thoi thóp để có thể nói cho hắn biết nơi rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì? V sao bên ị bị thiêu hủy, còn hơn mười chiếc thuyền lớn cũng chẳng thấy tung tích?

Trương Lương cầm một miếng gỗ cháy dở, chỉ cảm thấy trước mắt hoàn toàn đen tối. Lửa từ khúc gỗ làm cháy tay của hắn tỏa ra một mùi khó chịu mà Trương Lương cũng chẳng hề biết. Xong, hoàn toàn xong rồi! Trước có Dĩnh Thủy cản đường, sau lưng có quân Tào truy đuổi, quân Khăn Vàng nên đi đường nào? Chẳng lẽ ông trời muốn giết Trương Lương ta? Đại ca, đại ca ơi, người ở trên trời có linh thị chỉ cho tiểu đệ một con đường sống.

Hà Nghi cũng giống như con kiến bị chảo nóng, hận không được chấp cho đôi cánh bay qua bờ bên kia sông Dĩnh thủy.

“Đại ca, làm sao bây giờ?”

Ánh mắt lo lắng của Hà Mạn nhìn về phía trước.

Hà Nghi nhìn đặng Dĩnh Thủy rộng lớn mờ mịt, hung hăng nói với Hà Mạn: “Đừng lo nhiều như vậy. Nói cho các huynh đệ đi theo dọc bờ sông về phía tây tìm chỗ nước cạn lội qua sông.”

“Đông đông ~~ ”

“Hiệu ô ô ~ ”

Tiếng nói Hà Nghi vừa dứt, tiếng trống và tiếng tù và từ xa xa phía bắc không ngừng vọng tới.

“Quân Hán, quân Hán đã tới ~ ”

Trong hoảng loạn, không biết là ai hét rầm lên trước tiên. Ngay sau đó, tiếng kêu rên, sợ hãi tiếng vang khắp vùng. Quân giặc chạy trốn như chim sợ cành cong hồn xiêu phách lạc, cả bọn tựa như rần mất đầu không người chỉ huy vừa chạy vừa la hét tán loạn, nhưng căn bản là họ cũng không biết nên chạy hướng nào?

Trương Lương thấy tnh cảnh này, vẻ mặt không khỏi đau buồn.

Tính Viễn Chí vội vàng tm đến Trương Lương la lên: “Thiên Tướng quân, Hà Nghi đã dẫn nhân mã của hắn chạy dọc sông theo phía tây. Tm chỗ nước cạn để lội qua sông, chúng ta cũng đi nhanh đi.”

“Hà Nghi! Dọc theo bờ sông phía tây?” Khóe miệng Trương Lương toát ra nụ cười khinh rẻ: “Hắn quá coi thường Tào Tháo. Người quý quyết như hắc liệu sao có thể lưu lại sơ hở như thế? Bọn ta đã sớm rơi vào trong mưu kế của Tào tặc rồi mà thật buồn cười vẫn không tự biết. Không ngoài sở liệu, tả hữu hai bên trong bụi rậm lau sậy đều có phục binh. Hà Nghi đi lần này chẳng qua tự chuốc lấy thất bại thôi”.

Tính Viễn Chí sợ hãi nói: “Thiên Tướng quân nói, hai bên đều có phục binh?”

Trương Lương thở dài nói: “Nếu tám trăm lưu khẩu của Mã Dục ở đây tĩ quân ta có thể chuyển bại thành thắng, nhưng mà bây giờ ~ bại vong cũng không ẹn xa ~ ”

“Hiệu ô ô ~ ”

Trương Lương vừa dứt lời tĩ từ bụi lau sậy rậm rạp hai bên quả nhiên đồng thời vang lên tiếng tù và không dứt, bay nhanh theo gió hủ hoại tinh thần. Vô số quân Hán từ trong chạy ra, trong khoảnh khắc liền chặt đứt đường trốn chạy của quân giặc Khăn Vàng. Như chim sợ cành cong quân giặc Khăn Vàng căn bản không dám giao chiến mà bỏ chạy về với tốc độ nhanh hơn, chen chúc xô lấn xung quanh bên ệ trong một khoảng nhỏ, như dân tị nạn không ẹn chỗ ở.

Trong loạn quân, Hà Nghi ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Trước có Đinh Thủy, sau lưng có quân Tào, hai bên lại có phục binh, sinh cơ đã tuyệt ~ ”

Trong mắt Hà Mạn xẹt qua vẻ cuồng loạn, lạnh lùng nói: “Đại ca, không bằng cùng quân Hán liều mạng!”

“Ai ~ ”

Hà Nghi cũng không trả lời Hà Mạn. Chỉ là thở dài một tiếng.

Xa xa ở tận phía chân trời phía đả ứng đồ. Đằng sau mảng mây trắng nhàn nhạt mặt trời hơi đo đỏ mọc lên.

Trên miền đất hoang phía bắc, một lá đại kỳ đi trước vượt qua chân trời đập vào mắt quân giặc Khăn Vàng. Trên lá tinh kỳ thêu chữ “Tào “ cực lớn. Tào Tháo tự mình dẫn đại quân hội binh với quân mã bản bộ của Hạ Hầu Uyên sau một hồi chém giết kịch liệt, đã hoàn toàn cắt đứt đường rút lui của quân giặc Khăn Vàng.

Đến đây, hơn vạn tàn binh Khăn Vàng đã như cua trong rọ.

Tại một chỗ u ám không ai biết.

Trong bóng tối chẳng biết đã qua bao nhiêu thời gian, thân lĩnh như tháp sắt của Quân Hối đột nhiên nặng nề bước đến rồi lặng lẽ dừng ở giữa đường. Âm thanh trống rỗng của hắc vang lên: “Bá Tề, đã tới!”

“Rốt cục đã tới?”

Mã Dục cười lạnh rồi đứng thẳng người lên. Chiếc áo choàng ẹn dấu máu phấp phới trong gió làm khí càng nặng nề. Vẻ mặt Quách Đồ khuất sau Mã Dục cũng lạnh lùng như vậy. Cuộc đánh bạc điên cuồng có vẻ đã bắt đầu?

...

“Giết!”

Hạ Hầu Đôn ngựa mặt lên trời huýt sáo phi ngựa như bay, tựa như một mũi đao nhọn sắc bén từ mặt chính diện lao thẳng vào trận lĩnh giặc cướp. Cây cương thương trong tay nặng bốn năm mươi cân quét ngang hai bên, quân cướp như làn sóng bị tan vỡ. Kẻ nào ngăn cản ắt phải chết.

“Giết! Giết! Giết!”

Trong tiếng reo hò vọng tới trời cao, mấy trăm quân tinh nhuệ đuổi theo đằng sau Hạ Hầu Đôn chen nhau lên trước. Quân giặc cướp sợ vỡ mật, chỉ biết quên mình bỏ chạy. Căn bản không dám quay người lại chống cự, chỉ vội vàng hướng tới chỗ đông nhất liều mạng chen vào. Hy vọng cái chết của đồng bọn có thể đổi lấy may mắn sống sót cho mình.

“Cản ta thì chết ~”

Quan Vũ hét lớn một tiếng, mắt phượng trợn trợn. Chiến mã phi nhanh lên trước hơn mười bước, long đao nặng tám mươi ba cân dừng dừng chém tới. Đao phong lướt qua, hơn mười tên giặc cướp trong khoảng khắc bị chém làm hai đoạn, gan ruột máu tươi tung tóe khắp nơi trông thê thảm đến không nổi. Nhưng Quan Vũ có nhìn cũng coi như không thấy, cứ phi ngựa rong ruổi qua lại dừng dừng chém tiếp.

”Ha ha ha ~ Trương Phi người nước Yên ở đây, nghịch tặc nhận lấy cái chết!

“Giặc cướp chó chạy xem một đao của mỗ!”

Trương Phi, Hạ Hầu Uyên không cam lòng tụt lại phía sau, cũng vội vàng dẫn quân chạy tới. Chỉ một thoáng, bên cạnh Vạn mã trở thành trận đồ sát. Hơn vạn quân giặc Khăn Vàng tựa như không còn sức phản kháng bỏ tay đợi chết, hoặc ngẫu nhiên có liều chết chống cự thì cũng rất nhanh bị loạn đao quân Hán trùm lên.

“Ô ~ ô ~ ô ~ ô ~”

Tào Tháo có Trần Cung, Tểnh Dục, Tào Hồng theo hầu đứng nghiêm sau trận, nhìn cuộc giết chóc thảm thiết trên bờ sông Dĩnh Thủy phía xa. Đang lúc âm thanh cuộc sát phạt huyền não đầy trời đến thủng màng nhĩ thì đột nhiên có ba hồi ngắn một hồi dài của tiếng tù và quĩ dị như vọng đến mây xanh nhẹ nhàng lọt vào lỗ tai đám người Tào Tháo.

“Tiếng tù và ở đâu?”

Trong mắt Tào Tháo xẹt qua một tia sáng, đột nhiên nhìn Tểnh Dục phía bên cạnh. Tểnh Dục cũng chăm chú nói: “Tiếng tù và vọng từ bên trái”

Tào Tháo, Trần Cung, Tểnh Dục cùng với các chư tướng Tào Hồng, Nhạc Tiến, Lữ Điển hầu như cùng quay đầu, nhìn xa về bên trái.

Từ bên trái, một cây huyết sắc đại kỳ quĩ dị như từ dưới đất chui lên. Từ vùng đất hoang trống trải càng gần càng rõ, gió mạnh nổi lên làm đại kỳ tung bay, là cờ đỏ đón gió đột nhiên trải rộng ra. Trong ánh nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua làn mây chiếu xuống vừa đủ soi rõ lên lá cờ, thoáng chốc nổi lên rực rỡ bốn chữ to “Tám trăm lưu khẩu” nhìn rất rõ.

“Tám trăm lưu khẩu! Tám trăm lưu khẩu của Mã Dục! ?” Tào Tháo thoáng chốc cũng lạnh người: “Bọn họ tại sao lại ở chỗ này? Không phải đã trốn đi xa rồi mà! ?”

“Không thể nào như vậy được!”

Tào Hồng chịu trách nhiệm do thám giặc mình hét rầm lên, “Không thể nào như vậy được! Ta đã phái thám mã lục soát trong vùng mấy trăm dặm, tất cả rừng rậm, hang hốc, đầm lau sậy. Phàm những nơi có thể tàng trữ hơn trăm người đều đã lục soát, tuyệt không thấy tung tích, tám trăm lưu khẩu sao có thể đột nhiên xuất hiện tại đây?”

Trần Cung và Tểnh Dục yên lặng trao đổi liếc ánh mắt, trong mắt hai người đồng thời thoáng qua nỗi lo lắng. Tám trăm lưu khẩu lúc này đột nhiên xuất hiện, thật đúng là đau đầu. Nhìn xem. Vẫn còn có thể coi thường Mã Dục được chăng. Nhưng mà người này như thế nào dấu diếm được hơn ngàn thiết kỵ như băng sông vượt biển, đã lừa gạt tai mắt thám mã Tào Hồng phải đi? Nếu như chỉ là hơn mười người, thiết tướng

ẩn dấu lính tích tất nhiên dễ dàng. Nhưng nếu như đại quân hơn một ngàn người, hơn nữa còn là kỵ binh, có thể nói khó như lên trời.

Trần Cung, Tể Dục vừa kinh hoàng vừa kỳ lạ.

“Chẳng lẽ là giặc cướp hư trương thanh thế?”

Đôi mắt hẹp của Tào Tháo đột nhiên nheo lại. Nhưng rất nhanh, hắn đã phát hiện mình nghĩ sai rồi.

Sau khi lá huyết sắc đại kỳ nọ chui từ dưới đất lên oai phong bay trong gió. Kỵ binh đen ngòm đã từ vùng đất hoang san sát xông ra, với khí thế hung hãn đến tụ tập dưới đại kỳ. Một mảng màu xanh xấu xí từ bộ giáp đồng xanh dưới tỏa ra lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời đến chói mắt. Sát khí lạnh lẽo tràn ngập vô tận trên vùng đất hoang.

Bờ sông Dĩnh Thủy. Cuộc chém giết lạnh lùng vẫn đang tiếp diễn, quân giặc Khăn Vàng căn bản không còn dạn chiến đấu nên không tổ chức được bất kỳ dạng đề kháng nào. Giờ bị mấy đội tinh binh của Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Quan Vũ, Trương Phi chia cắt thành từng đám nhỏ. Sau đó từng miếng từng miếng bị nuốt dần. Dưới chính sách thưởng tiền và quân công, do mệnh lệnh mà ba quân tướng sĩ quân Hán hết thấy mọi người đều trở thành đồ tể khát máu, lạnh lùng thu hoạch tính mạng nhỏ bé của binh lính quân giặc Khăn Vàng.

Sinh phải thời loạn thế, tánh mạng không phải là tánh mạng, chỉ là một chuỗi tiền thưởng. Chỉ vậy mà thôi.

Trương Lương không phải Mã Dục. K tích trên Bạch Long Than cuối cùng không tái diễn trên bờ sông Dĩnh Thủy. Chỉ cần hơn nửa canh giờ, hết thấy mọi thứ sẽ yên tĩnh lại. Tất cả quân giặc Khăn Vàng hầu như đã trở thành tiền thưởng của tướng sĩ quân Hán. Nhưng hết lần này tới lần khác vừa lúc đó Tám trăm lưu khẩu đột nhiên xuất hiện như ma quỷ. Đó chỉ là trùng hợp? Hay đã có âm mưu từ sớm?

Tào Tháo lạnh toát cả người nhìn sang hai bên. Trong mắt Trần Cung, Tể Dục cũng có vẻ nghiêm trọng.

.

89. Chương 81 : Hổ Lang Chi Sư (2)

“Khua chiêng thu quân. Thoát ly chiến đấu.”

“Đương đương đem ~ ~ ”

Tào Tháo vừa ra lệnh, tiếng chiêng thu quân đã vang dội trời mây.

Tào Tháo tuy rằng có không cam lòng. Nhưng lại biết nếu vật lộn với quân giặc Khăn Vàng tiếp thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Nếu như không kịp thiết lập quân trận chính tề trước khi kỵ binh tám trăm lưu khẩu giết đến thì chẳng cần bao lâu quân Hán sẽ rối loạn. Mấy ngàn tướng sĩ quân Hán sẽ trở nên như quân giặc Khăn Vàng bây giờ, trở thành miếng thịt dê non mặc cho người ta cắt xẻo.

Tào Tháo không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể hạ lệnh khua chiêng thu binh.

Tuy nhiên, lúc này khua chiêng thu binh, thật sự còn kịp không?

Hạ Hầu Đôn một thương đánh ngã một tên tướng lĩnh Khăn Vàng xuống khỏi mình ngựa. Đang muốn bỏ một thương đâm chết, đột nhiên bên tai vang lên tiếng chiêng thu quân thì không khỏi ngạc nhiên nói: “Ô, sao lại khua chiêng?”

“Rút lui! Toàn quân rút lui ~ ~ rút lui ~ ~ ”

Mặc dù không giải thích được, Hạ Hầu Đôn không chút do dự từ bỏ việc đuổi giết tướng lĩnh giặc Khăn Vàng kia mà dẫn quân rút lui.

Sau khi ngã Trương Lương nhòm người ngồi dậy, sau lưng mồ hôi lạnh thành đống. Nhớ lại nỗi nguy hiểm mới vừa trải qua không khỏi vẫn còn kinh hoàng. Vừa mới rồi tử vong cách hắn trong gang tấc! Nếu như tiếng chiêng của quân Hán vang lên chậm một khắc, cổ họng hắn nhất định đã bị xuyên thủng. Dùng sức mở trừng hai mắt, vẻ mặt Trương Lương hoảng hốt cứ ngỡ đang ở trong mộng.

...

“Ông ông ~ ”

“Hãy hãy ~ ”

Mã Dục nhẹ nhàng thúc bàn đạp, chiến mã hí vang cất bốn vó, chậm rãi đi trước. Đằng sau Mã Dục, Chu Thương cầm trong tay lá huyết sắc đại kỳ hung hăng phát về phía trước. Tám trăm lưu khẩu nhất thời tựa như nước chảy tràn qua con đê, chậm rãi dọc theo cánh đồng hoang bñh thần chạy tới.

“Không cñ kịp rồi!” Trong mắt Tào Tháo chợt lóe, nñn Tào Hồng nói: ” Tử liêm, lập tức chỉ huy tinh binh bản bộ tiến lên chặn kị binh lưu khẩu lại. Trước khi đại quân kết trận xong bất luận như thế nào cũng không thể để chúng xông tới tới!

Tào Hồng cũng giơ trường đao, nhếch miệng cười một tiếng, lạnh lùng nói: “Chủ công yên tâm, chỉ cần Tào Hồng cñ có một hơi thở, tuyệt không để một tên kị binh lưu khẩu nào qua. Các huynh đệ, đi theo ta. Hán quân uy vũ ~ giết!”

“Hán quân uy vũ, giết!”

Một ngàn tinh binh cuối cùng bên cạnh Tào Tháo đang lược trận như sói tru hưởng ứng, đuổi theo sau ngựa Tào Hồng. Không hề sợ hãi chạy đến nghênh đón thiết kị lưu khẩu.

Chỉ bằng một ngàn người kia mà cũng muốn ngăn cản thiết kị tấn công chẳng? Tào Tháo, người cũng quá coi thường vũ khí sắc nhọn tám trăm lưu khẩu của ta! Hôm nay, để cho Mã Dục ta cho người biết, cái g mới thật sự là Hồ Lang Chi Sư!

Thấy quân Tào chuyển động, trong mắt Mã Dục xet qua một nụ cười lạnh lẽo. Hạ mặt nạ xuống, chỉ một thoáng cả khuôn mặt cũng đã ẩn ở đằng sau mặt nạ ma quỷ hung ác. Đằng sau Mã Dục hơn ngàn thiết kị lưu khẩu kị cũng kéo mặt nạ xuống, chỉ thấy áo giáp san sát, mặt quỷ nặng nề , trong lúc này khí tức kinh khủng lạnh lùng tỏa ra vô tận.

“Tám trăm lưu khẩu, lưu khẩu thiên hạ!”

Trong tiếng vó ngựa cuồng loạn vang lên tiếng rống của Mã Dục

“Có vào không ra, chỉ ta vô địch!”

Hơn ngàn thiết kị phóng ngựa như bay, tru lên như sói hưởng ứng.

Mã Dục lấy từ phía sau mũi thương ba đầu, sau khi tay phải dùng sức nắm chặt thĩ cả thân lĩnh nhòp lên trên lưng ngựa hơi ngả về phía sau. Cảm thấy hơi lạnh từ lñg bàn tay truyền đến rơ ràng, nhưng sát khí nóng rực trong lñg lại đẩy lên bùng bùng. Nñn xuyên qua khe hở trên mặt nạ, trận địa quân Tào đã gần ngay trước mặt.

“Giết ~ ”

Mã Dục hét lớn một tiếng, lưng bụng phát lực trên dùng sức lao lên trước. Đồng thời cánh tay phải hung hăng vung về phía trước, đầu thương sắc bén đã bọc mũi nhọn rời tay bay ra. Tạo ra một đường thẳng trong không trung lao vào trận lĩnh quân Tào.

“Giết ~ ”

Tiếng gào đình tai nhức óc từ phía sau Mã Dục vọng thẳng lên mây. Hơn ngàn tên lưu khẩu đồng thời nhòp người vung tay, hơn một ngàn đầu thương thoáng chốc phá không bay lên. Không trung trở thành một mầu trận lạnh lẽo theo tiếng rít dài nhằm thẳng quân trñn của quân Tào mà hung hăng rơi xuống. Tào Hồng nñn chăm chăm vào trận mưa đầu thương đang rơi xuống đỉnh đầu, con người đột nhiên co rút lại. Mịa nó, đây là tr đùa g vậy? Sao trước kia hñn chưa từng nñn thấy?

“Phốc ~ phốc ~ phốc ~ ”

“A ~ ”

Ngoài tiếng vũ khí sắc bén đâm thủng xương thịt vang xa còn có tiếng tru lên thảm thiết đan lẫn vào nhau, liên tục không thôi. Chỉ một thoáng, mấy trăm tên sĩ tốt quân Tào đã bị trận mưa đầu thương rơi xuống xuyên qua cơ thể, Trên gương mặt đã chết lạnh lẽo, máu thịt cuối cùng khó chống lại được vũ khí sắc bén. Súng dê non cuối cùng không địch lại nanh vuốt lang sói

“Xuống địa ngục đi ~ ”

Mã Dược huýt sáo một tiếng, rút đao cầm tay, chiến mã hoàn thành đợt tăng tốc cuối cùng giống như tia chớp lao thẳng vào quân trận của quân Tào.

“Ngao ~ ”

Một tên tiểu tốt quân Tào tru lên giờ cao mã tấu chém Mã Dược. Thật đáng buồn là mã tấu của hắn mới giơ lên một nửa thì cả người đã bị chiến mã phóng như bay đụng phải làm tung lên, quay cuồng trên không trung hơn mười bước. Đột nhiên đụng phải lưới mâu không kịp thu hồi, thoáng chốc đã bị xuyên thủng lồng ngực.

“Oanh ~ ”

Hơn trăm kỵ sĩ trọng giáp thiết kỵ theo sát Mã Dược do lực quán tính cường đại hung hăng đâm vào quân trận của Tào Hồng. Quân Tào tuy rằng không sợ chết, nhưng máu thịt làm sao ngăn cản được quái thú thiết giáp? Trong khoảnh khắc, tiếng xương cốt vỡ vụn, tiếng sắt thép va nhau, tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên la, tiếng ngựa hí, tiếng chửi bới vang thành một mảnh. Hơn trăm trọng giáp thiết kỵ phóng như bay tựa như hơn trăm lưỡi đao sắc bén dễ dàng phá vỡ quân trận của Tào Hồng, thoáng chốc đã xuyên qua phía sau!

“Có vào không ra. Chỉ ta vô địch!”

Trong tiếng reo hò dờn non lấp biển, kinh kỳ binh lưu khấu tràn tới. Tướng sĩ quân Tào mới bị trọng giáp thiết kỵ đánh sâu vào làm thất điên bát đảo còn chưa định thần, thì ánh sáng chói mắt trong khoảnh khắc lại làm hai mắt bọn họ mê mẩn, vô số đồ đao lạnh lùng chém xuống trong tiếng kêu la.

“Hống nha nha ~ ”

Tào Hồng tru lên mạnh mẽ, trường đao trong tay ra sức chém xuống.

“Đang ~ ”

Một tiếng va mạnh vang lên, trường đao hung hăng chém xuống mũ giáp sắt của một tên trọng giáp kỵ binh. Tên kỵ binh này trên lưng ngựa lao đảo rất cực cũng ngã lăn xuống ngựa. Tuy nhiên, Tào Hồng còn chưa kịp cao hứng thì ba mũi trường mâu sắc bén đồng thời đâm tới, như rắn độc nhả thẳng vào cổ họng của hắn. Thu đao đã không kịp nữa rồi.

Tào Hồng ánh mắt dữ dội hét lớn một tiếng tung người nhảy lên, khó khăn lắm mới tránh được ba mũi trường mâu chọt đâm tới. Thân thể đã vọt lên không trung.

Nhưng lại một mũi trường mâu lạnh lẽo không hề có tiếng động giống như rắn độc đâm thẳng vào ngực Tào Hồng. Trong mắt Tào Hồng hiện lên vẻ cuồng loạn, hắn ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng, dùng hai tay chụp vào lưỡi trường mâu, thuận thế níu lại. Trong khoảnh khắc bàn tay đầy máu, nhưng trường mâu sắc bén cũng đã theo đà đâm tới đánh bay một mảnh khiên giáp của hắn.

“Bành!”

Thân thể Tào Hồng và thân thể của trọng giáp kỵ binh không thể tránh được va chạm vào nhau, làm phát ra một âm thanh như tiếng kèn nhật nhê. Tào Hồng cảm thấy ngực mình tức nghẹn, khí huyết bốc lên liền cảm thấy như không thở nổi được nữa. Con ngựa của trọng giáp kỵ binh không chịu nổi sức nặng tăng lên đột ngột, ngẩng đầu hí lên một tiếng rồi chân trước mềm nhũn quỵ xuống làm Tào Hồng và trọng giáp kỵ binh cùng ngã xuống.

Cách đó không xa, Tào Tháo, đám người Trính Dục và Trần Cung tận mắt nhìn thấy một màn thảm thiết kia. Trong lòng tất cả tướng sĩ quân Tào không khỏi chấn động tận đáy lòng, hơn ngàn tinh binh của Tào

Hồng như vậy là xong! Chỉ chốc lát thời gian ngắn ngủi đã bị tám trăm lưu khẩu chém đến hoa rơi nước chảy ~ điều này có ạn là sự thật không?

Con mắt hẹp của Tào Tháo đột nhiên trợn to, chậm rãi nói: “Tám trăm lưu khẩu ~ đích thật là Hổ Lang Chi Sư!”

“Mạnh Đức ~” Hạ Hầu Đôn vẫn không cam ịnh tru lên gần trong gang tấc, “V sao lại đột nhiên khua chiêng?”

Tính Dục hít sâu rồi chậm rãi nói: “Hạ Hầu Tướng quân, sự việc cấp bách, mau bảo vệ chủ công nhanh chóng rút đi!”

“Ừ?”

Ánh mắt Hạ Hầu Đôn thoáng nghi ngờ. Đột nhiên quay đầu chỉ thấy ở bên trái phía trước cách đó không xa lăm có một đội thiết kỵ đen ngòm khí thế hung hăng đang kéo tới. Những quả tua rua trên mũ dưới ánh nắng chiếu xuống trông đỏ như máu.

Quả thật là:

Một là đại kỳ bỗng hiện ra,

Ngàn tên lưu khẩu cùng xông ra

Mũi lao ba cạnh, ngựa bọc giáp

A Man liệu có cộn đường ra

Tháo đánh Trương Lương, Mã Dục đứng ịnh phía sau. Muốn biết rốt cuộc trận này Tào Tháo và Mã Dục ai mới là kẻ chiến thắng, xem hồi sau sẽ rõ

90. Chương 81 :hổ Lang Chi Sư (3)

Tiểu đầu mục ra lệnh một tiếng, quân giặc Khăn Vàng đang đối phó với đại quân của Hạ Hầu Đôn đại quân xoay người bỏ chạy. Hơn nữa cả bọn đều chạy rất nhanh, dựa vào sự quen thuộc địa hình chui sâu vào hẻm nhỏ trong chớp mắt đã không ạn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Mụ nội nó, thật là chạy ạn nhanh hơn thỏ” Hạ Hầu Đôn hung hăng mắng một câu. Ngược mắt nhìn lên chỉ thấy một tên Đại tướng Khăn Vàng đang được một đám giặc cướp bảo vệ hoảng hốt rút lui bèn cảm thương trong tay tiến lên phía trước dẫn đầu lạnh lùng nói, “Đuổi theo, đuổi theo bọn nghịch tặc phía trước. Cùng nhau giết sạch, không để cho tên nào chạy thoát, giết nha ~ ”

“Giết! Giết! Giết ~ ”

P phía sau Hạ Hầu Đôn, càng ngày càng nhiều quân Tào đổ dồn vào cửa thành, dọc theo đường lớn như nước lũ kéo tới.

“Người nói cái gì! Trương Lương bọn họ chạy đến cửa đông?” Trong mắt Hà Nghi xẹt qua một vẻ tàn nhẫn, nói với Hà Mạn: “Vậy chúng ta đi cửa Tây!”

Hà Mạn kêu một tiếng, nghi hoặc không giải thích được nói: “Ách ~ đại ca, chúng ta không đi cùng Thiên Tướng quân sao?”

Hà Nghi cả giận nói: ” Cây đổ thì vượn khỉ chạy đi. Hiện tại chỉ có thể đều tự chạy tháo thân, chạy chung một hướng chỉ có thể cùng chết. Cái này có nói đệ cũng không hiểu. Mau đi thu tàn binh, rút ra cửa tây”.

Hà Mạn nói to: “Tuân lệnh, đại ca.”

Hà Mạn đáp ứng một tiếng, giục ngựa phóng đi, tự mình thu gom tàn binh. Hà Nghi có mấy trăm thân binh bảo vệ chạy thẳng tới cửa Tây Môn. Chợt từ xa đã thấy Tây Môn lửa cháy ngất trời, âm thanh chém giết nổi lên bốn phía. Rất nhiều quân lính giặc Khăn Vàng vẻ mặt bối rối đang đứng trên lầu thành ăm đường chạy trốn, ịnh thế vô cùng hỗn loạn.

Hà Nghi trong lòng chấn động, vội xuống ngựa chạy lên lầu thành nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy bên ngoài Tây Môn lửa cháy ngất trời. Trong bóng đêm một con rồng lửa đang từ xa xa âm xông đến. Ánh lửa chiếu rọi linh bóng quân Tào chấp chờn. Người huyên náo, ngựa hí, âm thanh chém giết vang trời, nhìn thanh thế kia thì có thể nói ít nhất cũng phải là đại quân đến vài ngàn người.

“Thảm rồi ~” Hà Nghi kêu thảm một tiếng, vội xuống dưới lầu thành, cao giọng hô: “Đi, đi cửa nam, mau đi cửa nam!”

Hà Nghi, Hà Mạn chỉ huy tàn binh bại tốt bỏ cửa Tây Môn hết loạn xạ cắm đầu chạy đến cửa nam. Vừa tới cửa nam, Trương Lương có các tướng Trính Viễn Chí, Cao Thắng, Liêu Hóa, Biện Hỉ, Tôn Trọng bảo vệ chạy đến. Khỏi phải nói, Trương Lương cũng giống như Hà Nghi bị Tào Hồng bên ngoài cửa đông nghi binh hù dọa rút lui, quay ngược lại nhằm phía cửa nam chạy tới.

Hà Nghi chớp mắt đã vội bước ra trước hô: “Thiên Tướng quân, người cũng ở chỗ này, mặt tướng thật là may mắn tìm được”

Trong mắt Trương Lương xẹt qua một tia âm lãnh, ngoài miệng lại nói: “Phiêu kỵ tướng quân trong lúc hoạn nạn mà cũng không bỏ đi, thật sự là nghĩa sĩ! Mau dẫn quân theo ta phá ỹng vậy.”

Đang lúc nói, một tên tiểu đầu mục phi nước đại mà đến, nói với Trương Lương: “Báo Thiên Tướng quân. Bên ngoài cửa nam không có quân Hán”

Trương Lương thở phào lớn tiếng nói: “Mở cửa thành ra, toàn quân rút lui ~”

Cửa thành mở ra, Trương Lương một ngựa phi trước. Hai tướng Hà Nghi, Trính Viễn Chí theo sát phía sau, chừa tướng chặn hậu. Giặc Khăn Vàng hết loạn xạ giống như nước lũ chạy ra nhằm thẳng phía nam như lợn xổng chuồng chạy đi. Đáng thương đại quân Khăn Vàng mấy vạn chỉ có hơn vạn người chạy trốn ra được. Còn lại phần lớn bị kẹt trong thành, nếu không phải chết trận thì là giày xéo lên nhau mà chết.

Đội Tào Tháo tự mình dẫn đại quân chạy tới, Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân và Tào Hồng đã tiêu trừ tàn quân của địch ở trong thành. Tào Tháo bèn lưu lại năm trăm quân cùng Tào Nhân giữ thành. Rồi cùng Hạ Hầu Đôn, Tào Hồng hợp binh một chỗ ngựa không ngừng vó, tiếp tục đuổi giết tàn binh Khăn Vàng.

Tàn binh Khăn Vàng chạy thẳng về phía nam hơn mười dặm đến khi không nghe được tiếng la hét chém giết, hết cả hơi mới dám dừng lại. Chư tướng cùng tự điểm lại quân bản bộ thấy đều tổn thất nghiêm trọng. Thiệt hại nặng nề nhất là quân bản bộ của Hà Nghi, hơn hai vạn quân còn lại không đến vạn người. Trong lúc tâm trí Trương Lương đang chìm trong thương cảm, chợt thấy Cao Thắng nổi giận đùng đùng báo lại: “Thiên Tướng quân, không thấy ba tướng Liêu Hóa, Biện Hỉ, Tôn Trọng, binh mã bản bộ cũng tuyệt không thấy.”

Hà Nghi đau buồn nói: “Lũ tiểu nhân vô sỉ này! Nhất định thấy quân ta thua chạy, cho nên thừa dịp bỏ trốn”.

Trính Viễn Chí thốt nhiên giận dữ nói: “Thiên Tướng quân, ta đi truy bắt bọn họ quay lại ngài cho chém đầu, giữ nghiêm quân pháp.”

Trương Lương nói: “Thôi. Cứ tùy bọn họ tự đi thôi, chỗ này không thể ở lâu. E rằng quân Tào chẳng bao lâu sẽ đuổi tới, truyền lệnh toàn quân, lập tức lên đường xuôi nam.”

“Giết ~”

Trương Lương nói chưa dứt lời, đột nhiên từ phương bắc nghe thấy âm thanh chém giết nổi lên bốn phía. Vùng đất hoang vốn chìm trong bóng tối bỗng nhiên nổi lên vô số ngọn đuốc sáng ngời. Trong khoảnh khắc lan tràn thành một con rồng lửa mãnh liệt xông lên. Ánh lửa sáng ngời chiếu rọi xuống, vô số tướng sĩ quân Tào hươu mã tấu sắc bén như hổ lang tràn tới.

Chỗ con rồng lửa phía trước mặt, một mặt tinh kỳ phản phất phấp phới tung bay, trên đó hai chữ lớn “Hạ Hầu” bắt mắt. Dưới tinh kỳ một viên tướng mạnh mẽ như hổ dùng sức vùng trường đao trong tay về phía trước. Trong khoảnh khắc vang lên một tiếng gầm giận dữ, vọt vào không trung lên đến tận mây làm cho Trương Lương sợ đến mất mặt. rụng rời chân tay.

“Hạ Hầu Uyên ở đây, nghịch tặc chó chạy ~”

Cao Thăng giận dữ khua đao chạy tới Hạ Hầu Uyên, nổi giận lớn tiếng mắng: “Hạ Hầu tặc tử đừng vội càn rỡ, hãy đỡ một đao của mõ!”

“Lọc cọc ~~ ”

“Hí hí ~~ ”

Chiến mã hí vang, tiếng vó ngựa cuồng loạn tàn nhẫn gơ mạnh nặng nề, bụi cuốn đầy trời. Trong ánh lửa sáng như ban ngày hai ngựa đối diện cùng phi thoáng chớp đã đụng vào nhau.

“Chịu chết đi!”

“Xuống địa ngục đi!”

Cao Thăng cùng Hạ Hầu Uyên đồng thời hét lớn một tiếng, vung đao chém đối phương.

“Choang ~~ hây ~~ ”

Trong tiếng kim loại va nhau vang vọng trời mây, trường đao của Cao Thăng bị quăng lên cao như chớp, trường đao sắc bén của Hạ Hầu Uyên không cùn trở ngại xả thẳng vào ngực Cao Thăng. Khi hai ngựa chạy qua nhau, chiến mã chở Cao Thăng chạy về phía trước hơn mười bước, cái lạnh từ bộ ngực lan truyền ra, Cao Thăng bỗng cảm thấy thân thể tê liệt, ngực như nget thở. Chạm rai cúi đầu dưới ánh lửa sáng ngời, một đọt máu đỏ thẫm đang từ khe hở của áo giáp chảy ra.

“A ~~ ách!”

Cao Thăng ngửa mặt lên trời rống to rồi chợt ngừng lại đột ngột. Thân hình hùng tráng của Cao Thăng trên lưng ngựa đột nhiên run lên kịch liệt. Cả thân hình từ bộ ngực bị cắt thành hai đoạn, nửa trên từ từ rơi xuống ngựa, nhưng nửa thân dưới vẫn kẹp chặt trên lưng ngựa không ngã. Dưới bầu trời tối lơ mơ một màn này có vẻ thật là quỷ dị vô cùng.

Hạ Hầu Uyên một đao chém chết Cao Thăng, trường đao trong tay giơ cao lên trời, oai nghiêm quát to: “Đại hán quân uy. Chồng cự phải chết!”

“Đại hán quân uy, chồng cự phải chết ~~ ”

Tướng sĩ quân Tào đằng sau ị reo vang dội, sĩ khí tăng vọt

Trương Lương sợ đến mất mật giật cương ngựa trốn đi. Phía sau Trương Lương vang lên tiếng hô lớn của Hà Nghi và Trính Viễn Chí: “Rút lui, mau rút lui ~~ ”

Bờ sông Dĩnh Thủy, bến ị Vạn mã.

Trong bụi lau sậy mệnh mông đột nhiên một con chim gáy xám kinh hoảng vỗ cánh bay đi xa xa .

Trương Phi vng quanh Lưu Bị, Quan Vũ đi tới đi lui, đi tới bên này “Hắc” một tiếng, đi tới bên kia lại “Hừ” một tiếng. Quay trở về lại hung hăng vung bát xà mâu nặng nề trong tay, về mặt tràn đầy cấu kính.

“Tam đệ!” Quan Vũ mắt phượng chợt mở lại nhắm, đành trừng mắt nhìn Trương Phi quát lên, “Đừng chạy tới chạy lui nữa, đi lại làm đại ca và ta chóng cả mặt”.

Trương Phi “Hắc” một tiếng, trường mâu nặng nề trong tay vung một đường, giận dữ nói: “Lúc này đã quá nửa đêm vậy mà ngay cả bóng ma cũng không thấy, nói ị tới nghịch tặc? Chắc là bị đồ Tào Tháo tiểu bạch kiếm đùa bốn. Công lao lớn qui về hấn, ị để cho huynh đệ ba người chúng ta hứng gió sông sao?”

Lưu Bị khuyên nhủ: “Tam đệ hãy bình tĩnh chờ một chút.”

“Chờ, chờ, chờ. Phải chờ tới bao giờ?” Trương Phi không nghe cũng chẳng phục nói: “Chừng đó thời gian, lão Trương ta không biết đã ngủ đến vài giấc rồi”.

Trương Phi vừa dứt tiếng, hàng mi dài của Quan Vũ chợt máy, mắt phượng khép hờ chợt thoát khỏi vẻ u sầu mà sáng lên sắc bén trầm giọng nói: “Đại ca, Tam đệ, giặc cướp tới rồi!”

“A?”

Lưu Bị nghe vậy thần sắc chấn động, đột nhiên đứng thẳng người lên, đáng tiếc vị người không cao nên tầm mắt bị đám lau sậy rậm rạp chặn lại, cái gì cũng không nhìn thấy.

Trương Phi vọt tới chiến mã, trầm giọng nói: “Ta đi xem một cái.”

“Tam đệ quay lại” Lưu Bị giữ Trương Phi lại, trầm giọng nói, “Trước khi quân giặc tiến vào ỵng phục kích. Không thể coi thường vọng động, để tránh kinh động quân giặc mà thất bại trong gang tấc.”

Quan Vũ đứng thẳng người lên nói với Lưu Bị: “Đại ca, đệ đi cho”.

Lưu Bị nói: “Vân Trường đi cẩn thận, đợi quân đuổi theo tới thì phục binh tả hữu hai bên đều xuất hiện, cắt đứt đường đi của quân giặc”.

91. Chương 82 :bắt Sống Tào Tháo (1)

“Rút lui!”

Tiểu đầu mục ra lệnh một tiếng, quân giặc Khăn Vàng đang đối phó với đại quân của Hạ Hầu Đôn đại quân xoay người bỏ chạy. Hơn nữa cả bọn đều chạy rất nhanh, dựa vào sự quen thuộc địa hình chui sâu vào hẻm nhỏ trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Mụ nội nó, thật là chạy cịn nhanh hơn thỏ” Hạ Hầu Đôn hung hăng mắng một câu. Ngược mắt nhìn lên chỉ thấy một tên Đại tướng Khăn Vàng đang được một đám giặc cướp bảo vệ hoảng hốt rút lui bèn cảm thương trong tay tiến lên phía trước dần dần lạnh lùng nói, “Đuổi theo, đuổi theo bọn nghịch tặc phía trước. Cùng nhau giết sạch, không để cho tên nào chạy thoát, giết nha ~ ”

“Giết! Giết! Giết ~ ”

Phía sau Hạ Hầu Đôn, càng ngày càng nhiều quân Tào đổ dồn vào cửa thành, dọc theo đường lớn như nước lũ kéo tới.

“Người nói cái gì! Trương Lương bọn họ chạy đến cửa đông?” Trong mắt Hà Nghi xẹt qua một vẻ tàn nhẫn, nói với Hà Mạn: “Vậy chúng ta đi cửa Tây!”

Hà Mạn kêu một tiếng, nghi hoặc không giải thích được nói: “Ách ~ đại ca, chúng ta không đi cùng Thiên Tướng quân sao?”

Hà Nghi cả giận nói: ” Cây đổ thì vượn khỉ chạy đi. Hiện tại chỉ có thể đều tự chạy tháo thân, chạy chung một hướng chỉ có thể cùng chết. Cái này có nói đệ cũng không hiểu. Mau đi thu tàn binh, rút ra cửa tây”.

Hà Mạn nói to: “Tuân lệnh, đại ca.”

Hà Mạn đáp ứng một tiếng, giục ngựa phóng đi, tự mình thu gom tàn binh. Hà Nghi có mấy trăm thân binh bảo vệ chạy thẳng tới cửa Tây Môn. Chợt từ xa đã thấy Tây Môn lửa cháy ngất trời, âm thanh chém giết nổi lên bốn phía. Rất nhiều quân lính giặc Khăn Vàng vẻ mặt bối rối đang đứng trên lầu thành tìm đường chạy trốn, tình thế vô cùng hỗn loạn.

Hà Nghi trong lòng chấn động, vội xuống ngựa chạy lên lầu thành nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy bên ngoài Tây Môn lửa cháy ngất trời. Trong bóng đêm một con rồng lửa đang từ xa xa ầm xồng đến. Ánh lửa chiếu rọi lên bóng quân Tào chấp chờ. Người huyền áo, ngựa hí, âm thanh chém giết vang trời, nhìn thanh thế kia thì có thể nói ít nhất cũng phải là đại quân đến vài ngàn người.

“Thảm rồi ~” Hà Nghi kêu thảm một tiếng, vội xuống dưới lầu thành, cao giọng hô: “Đi, đi cửa nam, mau đi cửa nam!”

Hà Nghi, Hà Mạn chỉ huy tàn binh bại tốt bỏ cửa Tây Môn hết loạn xạ cầm đầu chạy đến cửa nam. Vừa tới cửa nam, Trương Lương có các tướng Trĩn Viễn Chí, Cao Thăng, Liêu Hóa, Biện Hí, Tôn Trọng bảo vệ chạy đến. Khỏi phải nói, Trương Lương cũng giống như Hà Nghi bị Tào Hồng bên ngoài cửa đông nghi binh hù dọa rút lui, quay ngược lại nhằm phía cửa nam chạy tới.

Hà Nghi chớp mắt đã vội bước ra trước hô: “Thiên Tướng quân, người cũng ở chỗ này, mặt tướng thật là may mắn tìm được”

Trong mắt Trương Lương xẹt qua một tia âm lãnh, ngoài miệng lại nói: “Phiêu kỵ tướng quân trong lúc hoạn nạn mà cũng không bỏ đi, thật sự là nghĩa sĩ! Mau dẫn quân theo ta phá ỵng vây.”

Đang lúc nói, một tên tiểu đầu mục phi nước đại mà đến, nói với Trương Lương: “Báo Thiên Tướng quân. Bên ngoài cửa nam không có quân Hán”

Trương Lương thở phào lớn tiếng nói: “Mở cửa thành ra, toàn quân rút lui ~ ”

Cửa thành mở ra, Trương Lương một ngựa phi trước. Hai tướng Hà Nghi, Trính Viễn Chí theo sát phía sau, chực tướng chặn hậu. Giặc Khăn Vàng ị hét loạn xạ giống như nước lũ chạy ra nhằm thẳng phía nam như lợn xổng chuồng chạy đi. Đáng thương đại quân Khăn Vàng mấy vạn chỉ có hơn vạn người chạy trốn ra được. Còn lại phần lớn bị kẹt trong thành, nếu không phải chết trận thì là giày xéo lên nhau mà chết.

Đội Tào Tháo tự mình dẫn đại quân chạy tới, Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân và Tào Hồng đã tiêu trừ tàn quân của địch ở trong thành. Tào Tháo bèn lưu lại năm trăm quân cùng Tào Nhân giữ thành. Rồi cùng Hạ Hầu Đôn, Tào Hồng hợp binh một chỗ ngựa không ngừng vó, tiếp tục đuổi giết tàn binh Khăn Vàng.

Tàn binh Khăn Vàng chạy thẳng về phía nam hơn mười dặm đến khi không nghe được tiếng la hét chém giết, hết cả hơi mới dám dừng lại. Chư tướng cùng tự điểm lại quân bản bộ thấy đều tổn thất nghiêm trọng. Thiệt hại nặng nề nhất là quân bản bộ của Hà Nghi, hơn hai vạn quân còn lại không đến vạn người. Trong lúc tâm trí Trương Lương đang chìm trong thương cảm, chợt thấy Cao Thắng nổi giận ùng ùng báo lại: “Thiên Tướng quân, không thấy ba tướng Liêu Hóa, Biện Hỉ, Tôn Trọng, binh mã bản bộ cũng tuyệt không thấy.”

Hà Nghi đau buồn nói: “Lũ tiểu nhân vô sỉ này! Nhất định thấy quân ta thua chạy, cho nên thừa dịp bỏ trốn”.

Trính Viễn Chí thốt nhiên giận dữ nói: “Thiên Tướng quân, ta đi truy bắt bọn họ quay lại ngài cho chém đầu, giữ nghiêm quân pháp.”

Trương Lương nói: “Thôi. Cứ tùy bọn họ tự đi thôi, chỗ này không thể ở lâu. E rằng quân Tào chẳng bao lâu sẽ đuổi tới, truyền lệnh toàn quân, lập tức lên đường xuôi nam.”

“Giết ~ ”

Trương Lương nói chưa dứt lời, đột nhiên từ phương bắc nghe thấy âm thanh chém giết nổi lên bốn phía. Vùng đất hoang vốn chìm trong bóng tối bỗng nhiên nổi lên vô số ngọn đuốc sáng ngời. Trong khoảnh khắc lan tràn thành một con rồng lửa mãnh liệt xông lên. Ánh lửa sáng ngời chiếu rọi xuống, vô số tướng sĩ quân Tào hươ mả tẩu sắc bén như hổ lang tràn tới .

Chỗ con rồng lửa phía trước mặt, một mặt tinh kỳ phản phất phấp phới tung bay, thêu trên đó hai chữ lớn “Hạ Hầu” bắt mắt. Dưới tinh kỳ một viên tướng mạnh mẽ như hổ dùng sức vung trường đao trong tay về phía trước. Trong khoảnh khắc vang lên một tiếng gầm giận dữ, vọt vào không trung lên đến tận mây làm cho Trương Lương sợ đến mất mật. rụng rời chân tay.

“Hạ Hầu Uyên ở đây, nghịch tặc chó chạy ~ ”

Cao Thắng giận dữ khua đao chạy tới Hạ Hầu Uyên, nổi giận lớn tiếng mắng: “Hạ Hầu tặc tử đừng vội càn rỡ, hãy đỡ một đao của mỗ!”

“Lọc cộc ~ ”

“Hí hí ~ ”

Chiến mã hí vang, tiếng vó ngựa cuồng loạn tàn nhẫn gơ mạnh nặng nề, bụi cuốn đầy trời. Trong ánh lửa sáng như ban ngày hai ngựa đối diện cùng phi thoáng chớp đã đụng vào nhau.

“Chịu chết đi!”

“Xuống địa ngục đi!”

Cao Thắng cùng Hạ Hầu Uyên đồng thời hét lớn một tiếng, vung đao chém đối phương.

“Choang ~ hây ~ ”

Trong tiếng kim loại va nhau vang vọng trời mây, trường đao của Cao Thăng bị quăng lên cao như chớp, trường đao sắc bén của Hạ Hầu Uyên không cịn trở ngại xả thẳng vào ngực Cao Thăng. Khi hai ngựa chạy qua nhau, chiến mã chở Cao Thăng chạy về phía trước hơn mười bước, cái lạnh từ bộ ngực lan truyền ra, Cao Thăng bỗng cảm thấy thân thể tê liệt, ngực như nget thở. Chậm rãi cúi đầu dưới ánh lửa sáng ngời, một đng máu đỏ thẫm đang từ khe hở của áo giáp chảy ra.

“A ~ ách!”

Cao Thăng ngửa mặt lên trời rống to rồi chợt ngừng lại đột ngột. Thân lĩnh hùng tráng của Cao Thăng trên lưng ngựa đột nhiên run lên kịch liệt. Cả thân lĩnh từ bộ ngực bị cắt thành hai đoạn, nửa trên từ từ rơi xuống ngựa, nhưng nửa thân dưới vẫn kẹp chặt trên lưng ngựa không ngã. Dưới bầu trời tối lơ mờ một màn này có vẻ thật là quỷ dị vô cùng.

Hạ Hầu Uyên một đao chém chết Cao Thăng, trường đao trong tay giơ cao lên trời, oai nghiêm quát to: “Đại hán quân uy. Chống cự phải chết!”

“Đại hán quân uy, chống cự phải chết ~ ”

Tướng sĩ quân Tào đằng sau ị reo vang dội, sĩ khí tăng vọt

Trương Lương sợ đến mất mật giật cương ngựa trốn đi. Phía sau Trương Lương vang lên tiếng hô lớn của Hà Nghi và Tểnh Viễn Chí: “Rút lui, mau rút lui ~ ”

Bờ sông Dĩnh Thủy, bên ị Vạn mã.

Trong bụi lau sậy mênh mông đột nhiên một con chim gáy xám kinh hoảng vỗ cánh bay đi xa xa .

Trương Phi ỹng quanh Lưu Bị, Quan Vũ đi tới đi lui, đi tới bên này “Hắc” một tiếng, đi tới bên kia lại “Hừ” một tiếng. Quay trở về lại hung hăng vung bát xà mâu nặng nề trong tay, về mặt tràn đầy căm kình.

“Tam đệ!” Quan Vũ mắt phượng chợt mở lại nhắm, đành trừng mắt nhìn Trương Phi quát lên, “Đừng chạy tới chạy lui nữa, đi lại làm đại ca và ta chóng cả mặt”.

Trương Phi “Hắc” một tiếng, trường mâu nặng nề trong tay vung một đường, giận dữ nói: “Lúc này đã quá nửa đêm vậy mà ngay cả bóng ma cũng không thấy, nói ế tới nghịch tặc? Chắc là bị đồ Tào Tháo tiểu bạch kiểm lừa bỡn. Công lao lớn qui về hân, cịn để cho huynh đệ ba người chúng ta hứng gió sông sao?”

Lưu Bị khuyên nhủ: “Tam đệ hãy ỹnh tĩnh chờ một chút.”

“Chờ, chờ, chờ. Phải chờ tới bao giờ?” Trương Phi không nghe cũng chẳng phục nói: “Chừng đó thời gian, lão Trương ta không biết đã ngủ đến vài giấc rồi”.

Trương Phi vừa dứt tiếng, hàng mi dài của Quan Vũ chợt máy, mắt phượng khép hờ chợt thoát khỏi vẻ u sầu mà sáng lên sắc bén trầm giọng nói: “Đại ca, Tam đệ, giặc cướp tới rồi!”

“A?”

Lưu Bị nghe vậy thần sắc chấn động, đột nhiên đứng thẳng người lên, đáng tiếc ỹ người không cao nên tầm mắt bị đám lau sậy rậm rạp chặn lại, cái ế cũng không nhìn thấy.

Trương Phi vọt tới chiến mã, trầm giọng nói: “Ta đi xem một cái.”

“Tam đệ quay lại” Lưu Bị giữ Trương Phi lại, trầm giọng nói, “Trước khi quân giặc tiến vào ỹng phục kích. Không thể coi thường vọng động, để tránh kinh động quân giặc mà thất bại trong gang tấc.”

Quan Vũ đứng thẳng người lên nói với Lưu Bị: “Đại ca, đệ đi cho”.

Lưu Bị nói: “Vân Trường đi cẩn thận, đợi quân đuổi theo tới thĩ phục binh tả hữu hai bên đều xuất hiện, cắt đứt đường đi của quân giặc”.

.

92. Chương 82 :bắt Sống Tào Tháo (2)

...

Lúc trời tang tảng sáng, vùng đất hoang yên tĩnh đột nhiên đầy tiếng người kêu ngựa hí. Quân giặc Khăn Vàng trùng trùng điệp điệp giống như đàn linh dương châu Phi đang tranh nhau chạy tới. Cuối cùng lại bị ặng sông Dĩnh Thủy lạnh cồng ngăn cản đường đi. Hơn vạn quân giặc chen chúc xô lẫn ở trên bờ bắc ặng sông.

Trương Lương có các chư tướng Hà Nghi, Trính Viễn Chí đi theo cùng xuống tới bến ệ Vạn Mã. Chỉ thấy cả bến ệ đã bị thiêu thành một mảnh tro bụi, những mẫu tre gỗ chưa cháy hết vẫn ẹn đang tỏa khói xanh phất phơ. Trên mặt sông một mảng đen lơ lơ lớn như cỏ tàn gỗ mục, vốn là mấy trăm tên giặc cướp canh giữ ở bến ệ đã tử thương, hơn mười chiếc thuyền lớn cũng không biết tung tích.

“Thuyền đâu? Thuyền ở đâu! ?”

Trính Viễn Chí như con hổ điên, từ đông tử thi quân giặc cướp nhấc lên một thi thể dùng sức lắc lắc, hi vọng có người vẫn ẹn thoi thóp để có thể nói cho hắn biết nơi này rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì? V sao bến ệ bị thiêu hủy, ẹn hơn mười chiếc thuyền lớn cũng chẳng thấy tung tích?

Trương Lương cầm một miếng gỗ cháy dở, chỉ cảm thấy trước mắt hoàn toàn đen tối. Lửa từ khúc gỗ làm cháy tay của hắn tỏa ra một mùi khó chịu mà Trương Lương cũng chẳng hề biết. Xong, hoàn toàn xong rồi! Trước có Dĩnh Thủy cản đường, sau lưng có quân Tào truy đuổi, quân Khăn Vàng nên đi đường nào? Chẳng lẽ ông trời muốn giết Trương Lương ta? Đại ca, đại ca ơi, người ở trên trời có linh thị chỉ cho tiểu đệ một con đường sống.

Hà Nghi cũng giống như con kiến ẹ chảo nóng, hận không được chấp cho đôi cánh bay qua bờ bên kia sông Dĩnh thủy.

“Đại ca, làm sao bây giờ?”

Ánh mắt lo lắng của Hà Mạn nấn về phía trước.

Hà Nghi nấn ặng Dĩnh Thủy rộng lớn mờ mịt, hung hăng nói với Hà Mạn: “Đừng lo nhiều như vậy. Nói cho các huynh đệ đi theo dọc bờ sông về phía tây tìm chỗ nước cạn lội qua sông.”

“Đông đông ~ ~ ”

“Hiệu ô ô ~ ~ ”

Tiếng nói Hà Nghi vừa dứt, tiếng trống và tiếng tù và từ xa xa phía bắc không ngừng vọng tới.

“Quân Hán, quân Hán đã tới ~ ~ ”

Trong hoảng loạn, không biết là ai hét rầm lên trước tiên. Ngay sau đó, tiếng kêu rên, sợ hãi tiếng vang khắp vùng. Quân giặc chạy trốn như chim sợ cành cong hồn xiêu phách lạc, cả bọn tựa như rắn mất đầu không người chỉ huy vừa chạy vừa la hét tán loạn, nhưng căn bản là họ cũng không biết nên chạy hướng nào?

Trương Lương thấy tnh cảnh này, vẻ mặt không khỏi đau buồn.

Trính Viễn Chí vội vàng tìm đến Trương Lương la lên: “Thiên Tướng quân, Hà Nghi đã dẫn nhân mã của hắn chạy dọc sông theo phía tây. Tìm chỗ nước cạn để lội qua sông, chúng ta cũng đi nhanh đi.”

“Hà Nghi! Dọc theo bờ sông phía tây?” Khóe miệng Trương Lương toát ra nụ cười khinh rẻ: “Hắn quá coi thường Tào Tháo. Người quý quýệt như hắn liệu sao có thể lưu lại sơ hở như thế? Bọn ta đã sớm rơi vào trong mưu kế của Tào tặc rồi mà thật buồn cười vẫn không tự biết. Không ngoài sở liệu, tả hữu hai bên trong bụi rậm lau sậy đều có phục binh. Hà Nghi đi lần này chẳng qua tự chuốc lấy thất bại thôi”.

Trính Viễn Chí sợ hãi nói: “Thiên Tướng quân nói, hai bên đều có phục binh?”

Trương Lương thở dài nói: “Nếu tám trăm lưu khẩu của Mã Dực ở đây thì quân ta có thể chuyển bại thành thắng, nhưng mà bây giờ ~ ~ bại vong cũng không ẹn xa ~ ~ ”

“Hiệu ô ô ~”

Trương Lương vừa dứt lời thì từ bụi lau sậy rậm rạp hai bên quả nhiên đồng thời vang lên tiếng tù và không dứt, bay nhanh theo gió huyễn hoặc tinh thần. Vô số quân Hán từ trong chạy ra, trong khoảnh khắc liền chặt đứt đường trốn chạy của quân giặc Khăn Vàng. Như chim sợ cành cong quân giặc Khăn Vàng căn bản không dám giao chiến mà bỏ chạy về với tốc độ nhanh hơn, chen chúc xô lấn xung quanh bên ẹ trong một khoảng nhỏ, như dân tị nạn không ẹn chỗ ở.

Trong loạn quân, Hà Nghi ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Trước có Đinh Thủy, sau lưng có quân Tào, hai bên lại có phục binh, sinh cơ đã tuyệt ~”

Trong mắt Hà Mạn xẹt qua vẻ cuồng loạn, lạnh lùng nói: “Đại ca, không bằng cùng quân Hán liều mạng!”

“Ai ~”

Hà Nghi cũng không trả lời Hà Mạn. Chỉ là thở dài một tiếng.

Xa xa ở tận phía chân trời phía đả ừng đỏ. Đằng sau mảng mây trắng nhàn nhạt mặt trời hơi đo đỏ mọc lên.

Trên miền đất hoang phía bắc, một lá đại kỳ đi trước vượt qua chân trời đập vào mắt quân giặc Khăn Vàng. Trên lá tinh kỳ thêu chữ “Tào “ cực lớn. Tào Tháo tự mình dẫn đại quân hội binh với quân mã bản bộ của Hạ Hầu Uyên sau một hồi chém giết kịch liệt, đã hoàn toàn cắt đứt đường rút lui của quân giặc Khăn Vàng.

Đến đây, hơn vạn tàn binh Khăn Vàng đã như cua trong rọ.

Tại một chỗ u ám không ai biết.

Trong bóng tối chẳng biết đã qua bao nhiêu thời gian, thân lĩnh như tháp sắt của Quân Hối đột nhiên nặng nề bước đến rồi lặng lẽ dừng ở giữa đường. Âm thanh trống rỗng của hắc vang lên: “Bá Tề, đã tới!”

“Rốt cục đã tới?”

Mã Dục cười lạnh rồi đứng thẳng người lên. Chiếc áo choàng ẹn dấu máu phấp phới trong gió làm khí càng nặng nề. Vẻ mặt Quách Đồ khuất sau Mã Dục cũng lạnh lùng như vậy. Cuộc đánh bạc điên cuồng có vẻ đã bắt đầu?

...

“Giết!”

Hạ Hầu Đôn ngửa mặt lên trời huýt sáo phi ngựa như bay, tựa như một mũi đao nhọn sắc bén từ mặt chính diện lao thẳng vào trận lĩnh giặc cướp. Cây cương thương trong tay nặng bốn năm mươi cân quét ngang hai bên, quân cướp như làn sóng bị tan vỡ. Kẻ nào ngăn cản ắt phải chết.

“Giết! Giết! Giết!”

Trong tiếng reo h vọng tới trời cao, mấy trăm quân tinh nhuệ đuổi theo đằng sau Hạ Hầu Đôn chen nhau lên trước. ẹn quân giặc cướp sợ vỡ mật, chỉ biết quên mình bỏ chạy. Căn bản không dám quay người lại chống cự, chỉ vội vàng hướng tới chỗ đông nhất liều mạng chen vào. Hy vọng cái chết của đồng bọn có thể đổi lấy may mắn sống sót cho mình.

“Cản ta thì chết ~”

Quan Vũ hét lớn một tiếng, mắt phượng trợn trợn. Chiến mã phi nhanh lên trước hơn mười bước, long đao nặng tám mươi ba cân dừng dừng chém tới. Đao phong lướt qua, hơn mười tên giặc cướp trong khoảnh khắc bị chém làm hai đoạn, gan ruột máu tươi tung tóe khắp nơi trông thê thảm đến không nỡ nhìn. Nhưng Quan Vũ có nhìn cũng coi như không thấy, cứ phi ngựa rong ruổi qua lại dừng dừng chém tiếp.

”Ha ha ha ~ Trương Phi người nước Yên ở đây, nghịch tặc nhận lấy cái chết!”

“Giặc cướp chớ chạy xem một đao của mỗ!”

Trương Phi, Hạ Hầu Uyên không cam lòng tụt lại phía sau, cũng vội vàng dẫn quân chạy tới. Chỉ một thoáng, bốn đội Vạn mã trở thành trận đồ sát. Hơn vạn quân giặc Khăn Vàng tựa như không còn sức phản kháng bỏ tay đợi chết, hoặc ngẫu nhiên có liều chết chống cự thì cũng rất nhanh bị loạn đao quân Hán trùm lên.

“Ồ ~ ô ~ ô ~ ô ~ ô ~”

Tào Tháo có Trần Cung, Trính Dục, Tào Hồng theo hầu đứng nghiêm sau trận, nhìn cuộc giết chóc thảm thiết trên bờ sông Dĩnh Thủy phía xa. Đang lúc âm thanh cuộc sát phạt huyền ảo đầy trời đến thủng màng nhĩ thì đột nhiên có ba hồi ngắn một hồi dài của tiếng tù và quỉ dị như vọng đến mây xanh nhẹ nhàng lọt vào lỗ tai đám người Tào Tháo.

“Tiếng tù và ở đâu?”

Trong mắt Tào Tháo xẹt qua một tia sáng, đột nhiên nhìn Trính Dục phía bên cạnh. Trính Dục cũng chăm chú nói: “Tiếng tù và vọng từ bên trái”

Tào Tháo, Trần Cung, Trính Dục cùng với các chư tướng Tào Hồng, Nhạc Tiến, Lư Điển hầu như cùng quay đầu, nhìn xa về bên trái.

Từ bên trái, một cây huyết sắc đại kỳ quỉ dị như từ dưới đất chui lên. Từ vùng đất hoang trống trải càng gần càng rợn, gió mạnh nổi lên làm đại kỳ tung bay, là cờ đỏ đón gió đột nhiên trải rộng ra. Trong ánh nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua làn mây chiếu xuống vừa đủ soi rọi lên lá cờ, thoáng chốc nổi lên rực rỡ bốn chữ to “Tám trăm lưu khẩu” nhìn rất rõ.

“Tám trăm lưu khẩu! Tám trăm lưu khẩu của Mã Dục! ?” Tào Tháo thoáng chốc cũng lạnh người: “Bọn họ tại sao lại ở chỗ này? Không phải đã trốn đi xa rồi mà! ?”

“Không thể nào như vậy được!”

Tào Hồng chịu trách nhiệm do thám giết mình hét rầm lên, “Không thể nào như vậy được! Ta đã phái thám mã lục soát trong vùng mấy trăm dặm, tất cả rừng rậm, hang hốc, đám lau sậy. Phàm những nơi có thể tàng trữ hơn trăm người đều đã lục soát, tuyệt không thấy tung tích, tám trăm lưu khẩu sao có thể đột nhiên xuất hiện tại đây?”

Trần Cung và Trính Dục yên lặng trao đổi liếc ánh mắt, trong mắt hai người đồng thời thoáng qua nỗi lo lắng. Tám trăm lưu khẩu lúc này đột nhiên xuất hiện, thật đúng là đau đầu. Nhìn xem. Vẫn còn có thể coi thường Mã Dục được chăng. Nhưng mà người này như thế nào dấu diếm được hơn ngàn thiết kỵ như băng sông vượt biển, đã lừa gạt tai mắt thám mã Tào Hồng phải đi? Nếu như chỉ là hơn mười người, thiết tưởng ẩn dấu lính tích tất nhiên dễ dàng. Nhưng nếu như đại quân hơn một ngàn người, hơn nữa còn là kỵ binh, có thể nói khó như lên trời.

Trần Cung, Trính Dục vừa kinh hoàng vừa kỳ lạ.

“Chẳng lẽ là giặc cướp hư trương thanh thế?”

Đôi mắt hẹp của Tào Tháo đột nhiên nheo lại. Nhưng rất nhanh, hắn đã phát hiện mình nghĩ sai rồi.

Sau khi lá huyết sắc đại kỳ nọ chui từ dưới đất lên oai phong bay trong gió. Kỵ binh đen ngòm đã từ vùng đất hoang san sát xông ra, với khí thế hung hãn đến tụ tập dưới đại kỳ. Một mảng màu xanh xấu xí từ bộ giáp đồng xanh dưới tỏa ra lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời đến chói mắt. Sát khí lạnh lẽo tràn ngập vô tận trên vùng đất hoang.

Bờ sông Dĩnh Thủy. Cuộc chém giết lạnh lùng vẫn đang tiếp diễn, quân giặc Khăn Vàng căn bản không còn dịp chiến đấu nên không tổ chức được bất kỳ dạng đề kháng nào. Giờ bị mấy đội tinh binh của Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Quan Vũ, Trương Phi chia cắt thành từng đám nhỏ. Sau đó từng miếng từng miếng bị nuốt dần. Dưới chính sách thưởng tiền và quân công, do mệnh lệnh mà ba quân tướng sĩ quân Hán hết thấy mọi người đều trở thành đồ tể khát máu, lạnh lùng thu hoạch tính mạng nhỏ bé của binh lính quân giặc Khăn Vàng.

93. Chương 82 :bắt Sống Tào Tháo (3)

Sinh phải thời loạn thế, tánh mạng không phải là tánh mạng, chỉ là một chuỗi tiền thưởng. Chỉ vậy mà thôi.

Trương Lương không phải Mã Dục. K tích trên Bạch Long Than cuối cùng không tái diễn trên bờ sông Dĩnh Thủy. Chỉ cần hơn nửa canh giờ, hết thảy mọi thứ sẽ yên tĩnh lại. Tất cả quân giặc Khăn Vàng hầu như đã trở thành tiền thưởng của tướng sĩ quân Hán. Nhưng hết lần này tới lần khác vừa lúc đó Tám trăm lưu khẩu đột nhiên xuất hiện như ma quỷ. Đó chỉ là trùng hợp? Hay đã có âm mưu từ sớm?

Tào Tháo lạnh toát cả người nín sang hai bên. Trong mắt Trần Cung, Tểnh Dục cũng có vẻ nghiêm trọng.

“Khua chiêng thu quân. Thoát ly chiến đấu.”

“Đương đương đem ~ ”

Tào Tháo vừa ra lệnh, tiếng chiêng thu quân đã vang dội trời mây.

Tào Tháo tuy rằng có không cam lạng. Nhưng lại biết nếu vật lộn với quân giặc Khăn Vàng tiếp tể hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Nếu như không kịp thiết lập quân trận chỉnh tề trước khi kị binh tám trăm lưu khẩu giết đến tể chẳng cần bao lâu quân Hán sẽ rối loạn . Mấy ngàn tướng sĩ quân Hán sẽ trở nên như quân giặc Khăn Vàng bây giờ, trở thành miếng thịt dê non mặc cho người ta cắt xẻo.

Tào Tháo không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể hạ lệnh khua chiêng thu binh.

Tuy nhiên , lúc này khua chiêng thu binh, thật sự ẹn kịp không?

Hạ Hầu Đôn một thương đánh ngã một tên tướng lĩnh Khăn Vàng xuống khỏi mỉnh ngựa. Đang muốn bỏ một thương đâm chết, đột nhiên bên tai vang lên tiếng chiêng thu quân tể không khỏi ngạc nhiên nói: “Ồ, sao lại khua chiêng?”

“Rút lui! Toàn quân rút lui ~ rút lui ~ ”

Mặc dù không giải thích được, Hạ Hầu Đôn không chút do dự từ bỏ việc đuổi giết tướng lãnh giặc Khăn Vàng kia mà dẫn quân rút lui.

Sau khi ngã Trương Lương nhòm người ngồi dậy, sau lưng mồ hôi lạnh thành đng. Nhớ lại nỗi nguy hiểm mới vừa trải qua không khỏi vẫn ẹn kinh hoảng. Vừa mới rồi tử vong cách hần trong gang tấc! Nếu như tiếng chiêng của quân Hán vang lên chậm một khắc, cổ họng hần nhất định đã bị xuyên thủng. Dùng sức mở trừng hai mắt, về mặt Trương Lương hoảng hốt cứ ngỡ đang ở trong mộng.

...

“Ông ông ~ ”

“Hãy hãy ~ ”

Mã Dục nhẹ nhàng thúc bàn đạp, chiến mã hí vang cất bốn vó, chậm rãi đi trước. Đằng sau Mã Dục, Chu Thương cầm trong tay lá huyết sắc đại kỳ hung hăng phát về phía trước. Tám trăm lưu khẩu nhất thời tựa như nước chảy tràn qua con đê, chậm rãi dọc theo cánh đồng hoang bnh thân chạy tới.

“Không ẹn kịp rồi!” Trong mắt Tào Tháo chợt lóe, nể Tào Hồng nói: ” Tử liêm, lập tức chỉ huy tinh binh bản bộ tiến lên chặn kị binh lưu khẩu lại. Trước khi đại quân kết trận xong bất luận như thế nào cũng không thể để chúng xông tới tới!

Tào Hồng cũng gờ trường đao, nhếch miệng cười một tiếng, lạnh lùng nói: “Chủ công yên tâm, chỉ cần Tào Hồng ẹn có một hơi thở, tuyệt không để một tên kị binh lưu khẩu nào qua. Các huynh đệ, đi theo ta. Hán quân uy vũ ~ giết!”

“Hán quân uy vũ, giết!”

Một ngàn tinh binh cuối cùng bên cạnh Tào Tháo đang lược trận như sói tru hưởng ứng, đuổi theo sau ngựa Tào Hồng. Không hề sợ hãi chạy đến nghênh đón thiết kị lưu khẩu.

Chỉ bằng một ngàn người kia mà cũng muốn ngăn cản thiết kỵ tấn công chẳng? Tào Tháo, người cũng quá coi thường vũ khí sắc nhọn tám trăm lưu khẩu của ta! Hôm nay, để cho Mã Dục ta cho người biết, cái gì mới thật sự là Hồ Lang Chi Sư!

Thấy quân Tào chuyển động, trong mắt Mã Dục xẹt qua một nụ cười lạnh lẽo. Hạ mặt nạ xuống, chỉ một thoáng cả khuôn mặt cũng đã ẩn ở đằng sau mặt nạ ma quỷ hung ác. Đằng sau Mã Dục hơn ngàn thiết kỵ lưu khẩu kỵ cũng kéo mặt nạ xuống, chỉ thấy áo giáp san sát, mặt quỷ nặng nề, trong lúc này khí tức kinh khủng lạnh lùng tỏa ra vô tận.

“Tám trăm lưu khẩu, lưu khẩu thiên hạ!”

Trong tiếng vó ngựa cuồng loạn vang lên tiếng rống của Mã Dục

“Có vào không ra, chỉ ta vô địch!”

Hơn ngàn thiết kỵ phóng ngựa như bay, tru lên như sói hưởng ứng.

Mã Dục lấy từ phía sau mũi thương ba đầu, sau khi tay phải dùng sức nắm chặt thỉ cả thân lĩnh nhô lên trên lưng ngựa hơi ngã về phía sau. Cảm thấy hơi lạnh từ lòng bàn tay truyền đến rờ ràng, nhưng sát khí nóng rực trong lòng lại đẩy lên bùng bùng. Nhìn xuyên qua khe hở trên mặt nạ, trận địa quân Tào đã gần ngay trước mặt.

“Giết ~ ~ ”

Mã Dục hét lớn một tiếng, lưng bụng phát lực trên dùng sức lao lên trước. Đồng thời cánh tay phải hung hăng vung về phía trước, đầu thương sắc bén đã bọc mũi nhọn rồi tay bay ra. Tạo ra một đường thẳng trong không trung lao vào trận lĩnh quân Tào.

“Giết ~ ~ ”

Tiếng gào đình tai nhức óc từ phía sau Mã Dục vọng thẳng lên mây. Hơn ngàn tên lưu khẩu đồng thời nhô người vung tay, hơn một ngàn đầu thương thoáng chốc phá không bay lên. Không trung trở thành một màu trận lạnh lẽo theo tiếng rít dài nhằm thẳng quân trên của quân Tào mà hung hăng rơi xuống. Tào Hồng nhìn chăm chăm vào trận mưa đầu thương đang rơi xuống đỉnh đầu, con người đột nhiên co rút lại. Mịa nó, đây là trận địa gì vậy? Sao trước kia hắn chưa từng nhìn thấy?

“Phốc ~ phốc ~ phốc ~ ”

“A ~ ~ ”

Ngoài tiếng vũ khí sắc bén đâm thủng xương thịt vang xa còn có tiếng tru lên thảm thiết đan lẫn vào nhau, liên tục không thôi. Chỉ một thoáng, mấy trăm tên sĩ tốt quân Tào đã bị trận mưa đầu thương rơi xuống xuyên qua cơ thể, Trên gương mặt đã chết lạnh lẽo, máu thịt cuối cùng khó chống lại được vũ khí sắc bén. Súng dê non cuối cùng không địch lại nanh vuốt lang sói

“Xuống địa ngục đi ~ ~ ”

Mã Dục huýt sáo một tiếng, rút đao cầm tay, chiến mã hoàn thành đợt tăng tốc cuối cùng giống như tia chớp lao thẳng vào quân trận của quân Tào.

“Ngao ~ ~ ”

Một tên tiểu tốt quân Tào tru lên giờ cao mà tẩu chém Mã Dục. Thật đáng buồn là mã tẩu của hắn mới giơ lên một nửa thỉ cả người đã bị chiến mã phóng như bay đụng phải làm tung lên, quay cuồng trên không trung hơn mười bước. Đột nhiên đụng phải lưới máu không kịp thu hồi, thoáng chốc đã bị xuyên thủng lồng ngực.

“Oanh ~ ~ ”

Hơn trăm kỵ sĩ trọng giáp thiết kỵ theo sát Mã Dục do lực quán tính cường đại hung hăng đâm vào quân trận của Tào Hồng. Quân Tào tuy rằng không sợ chết, nhưng máu thịt làm sao ngăn cản được quái thú thiết giáp? Trong khoảnh khắc, tiếng xương cốt vỡ vụn, tiếng sắt thép va nhau, tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên la, tiếng ngựa hí, tiếng chửi bới vang thành một mảnh. Hơn trăm trọng giáp thiết kỵ phóng như bay

tựa như hơn trăm lưỡi đao sắc bén dễ dàng phá vỡ quân trận của Tào Hồng, thoáng chốc đã xuyên qua phía sau!

“Có vào không ra. Chỉ ta vô địch!”

Trong tiếng reo ị dờn non lấp biển, kinh dị binh lưu khẩu tràn tới. Tướng sĩ quân Tào mới bị trọng giáp thiết kỵ đánh sâu vào làm thất điên bát đảo ẹn chưa định thần, thì ánh sáng chói mắt trong khoảnh khắc lại làm hai mắt bọn họ mê mẩn, vô số đồ đao lạnh lùng chém xuống trong tiếng kêu la.

“Hồng nha nha ~”

Tào Hồng tru lên mạnh mẽ, trường đao trong tay ra sức chém xuống.

“Đang ~”

Một tiếng va mạnh vang lên, trường đao hung hăng chém xuống mũ giáp sắt của một tên trọng giáp kỵ binh. Tên kỵ binh này trên lưng ngựa lao đảo rất cực cũng ngã lặn xuống ngựa. Tuy nhiên, Tào Hồng ẹn chưa kịp cao hứng thì ba mũi trường mâu sắc bén đồng thời đâm tới, như rắn độc nhả thẳng vào cổ họng của hắn. Thu đao đã không kịp nữa rồi.

Tào Hồng ánh mắt dữ dội hét lớn một tiếng tung người nhảy lên, khó khăn lắm mới tránh được ba mũi trường mâu chọt đâm tới. Thân thể đã vọt lên không trung.

Nhưng lại một mũi trường mâu lạnh lẽo không hề có tiếng động giống như rắn độc đâm thẳng vào ngực Tào Hồng. Trong mắt Tào Hồng hiện lên vẻ cuồng loạn, hắn ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng, dùng hai tay chụp vào lưỡi trường mâu, thuận thế níu lại. Trong khoảnh khắc bàn tay đầy máu, nhưng trường mâu sắc bén cũng đã theo đà đâm tới đánh bay một mảnh khiên giáp của hắn.

“Bành!”

Thân thể Tào Hồng và thân thể của trọng giáp kỵ binh không thể tránh được va chạm vào nhau, làm phát ra một âm thanh như tiếng kèn nạt nheo. Tào Hồng cảm thấy ngực mình tức nghẹn, khí huyết bốc lên liền cảm thấy như không thở nổi được nữa. Con ngựa của trọng giáp kỵ binh không chịu nổi sức nặng tăng lên đột ngột, ngẩng đầu hí lên một tiếng rồi chân trước mềm nhũn quỵ xuống làm Tào Hồng và trọng giáp kỵ binh cùng ngã xuống.

Cách đó không xa, Tào Tháo, đám người Trính Dục và Trần Cung tận mắt nhìn thấy một màn thảm thiết kia. Trong lòng tất cả tướng sĩ quân Tào không khỏi chấn động tận đáy lòng, hơn ngàn tinh binh của Tào Hồng như vậy là xong! Chỉ chốc lát thời gian ngắn ngủi đã bị tám trăm lưu khẩu chém đến hoa rơi nước chảy ~ điều này có ẹn là sự thật không?

Con mắt hẹp của Tào Tháo đột nhiên trợn to, chậm rãi nói: “Tám trăm lưu khẩu ~ đích thật là Hồ Lang Chi Sư!”

“Mạnh Đức ~” Hạ Hầu Đôn vẫn không cam lòng tru lên gần trong gang tấc, “V sao lại đột nhiên khua chiêng?”

Trính Dục hít sâu rồi chậm rãi nói: “Hạ Hầu Tướng quân, sự việc cấp bách, mau bảo vệ chủ công nhanh chóng rút đi!”

“Ừ?”

Ánh mắt Hạ Hầu Đôn thoáng nghi ngờ. Đột nhiên quay đầu chỉ thấy ở bên trái phía trước cách đó không xa lắm có một đội thiết kỵ đen ngòm khí thế hung hăng đang kéo tới. Những quả tua rua trên mũ dưới ánh nắng chiếu xuống trông đỏ như máu.

Quả thật là:

Một là đại kỵ bổng hiện ra,

Ngàn tên lưu khẩu cùng xông ra

Mũi lao ba cạnh, ngựa bọc giáp

A Man liệu có ẹn đường ra

Tháo đánh Trương Lương, Mã Dực đứng ính phía sau. Muốn biết rốt cuộc trận này Tào Tháo và Mã Dực ai mới là kẻ chiến thắng, xem hồi sau sẽ rõ.

94. Chương 83 :mã Đồ Tể (1)

“ Chuyện đã không ẹn nằm trong tầm kiểm soát nữa. Lệnh các chư tướng chỉ huy quân bản bộ theo thứ tự rút lui, yểm hộ lẫn nhau”.

Mất thấy quân bản bộ của Tào Hồng không cách nào ngăn trở đợt tấn công của tám trăm lưu khẩu, Tào Tháo đành từ bỏ ư niệm may mắn. Thời cơ tiêu diệt quân cướp đã hoàn toàn bị mất. Nếu như không kịp sớm rút lui quân, e rằng toàn bộ quân Hán bản bộ sẽ chết hết. Lúc này Tào Tháo lập tức quyết định hạ lệnh theo thứ tự rút lui. Nhưng quân bản bộ của Lưu Bị cho tới giờ vẫn sa lầy trong đám loạn quân nên Tào Tháo không thể cố hơn được.

“Rút lui ~ mau rút lui ~”

Hạ Hầu Đôn lớn tiếng hét lên vang dội trời mây, chỉ huy hai ngàn tinh binh bản bộ hộ tống Tào Tháo, đám người Trính Dục, Trần Cung vội vàng hoảng hốt rút lui. Nhạc Tiến, Lư Điển chỉ huy hơn ngàn tinh binh chặn hậu. Hơn ngàn tinh binh của Hạ Hầu Uyên mới từ trong loạn quân thoát ra, như nước chảy vượt qua chỗ quân bản bộ của Nhạc Tiến, Lí Điển. Sau khi đi được cỡ ngàn bước mới lập lại được trận lĩnh

Đội quân bản bộ của Hạ Hầu Uyên lập trận xong, Nhạc Tiến, Lư Điển lại chỉ huy quân chậm rãi rút lui, tuy mau nhưng cũng không loạn.

Thấy quân Tào lâm nguy mà không loạn, thông dong rút đi. Mã Dực trong lòng đứng đưng. Tào Tháo thật sự không hổ là tuyệt đại kiêu hùng! Thuộc hạ vẫn vợ đều không phải hạng người dễ dàng đối phó. Ngay cả khi đột nhiên bị tập kích, cũng có thể thông dong như vậy. Tuy nhiên, sói cần một miếng ba phần cũng đến tận xương, nếu bị tám trăm lưu khẩu quấy rầy thì ẹn muốn dễ dàng thoát thân được sao?

Một nụ cười lạnh lùng nở trên môi Mã Dực.

“Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương!”

Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương phi ngựa lên trước, lớn tiếng đáp: “Có mặt tướng!”

“Mỗi người chỉ huy hai trăm khinh kị, luân phiên đánh chặn, tuyệt không thể để cho quân Hán dễ dàng bỏ chạy!”

“Tuân lệnh!”

“Tám trăm lưu khẩu, lưu khẩu thiên hạ ~”

Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương đồng thanh rống lên.

“Có vào không ra, chỉ ta vô địch ~”

Mỗi đội hai trăm khinh kị điên cuồng hưởng ứng. Trong khoảnh khắc, hai đội khinh kị giống như hai thanh loan đao sắc bén tách ra khỏi tám trăm lưu khẩu. Vượt qua tinh binh bản bộ của Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến, lao thẳng tới trung quân của Tào Tháo. Hạ Hầu Đôn đang lúc chỉ huy quân bỏ chạy, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa om ồm. Kinh ngạc quay lại, chỉ thấy mấy trăm kị binh lưu khẩu đã vượt qua quân bản bộ của Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến gào thét mà đến.

“Lập trận, lập trận!”

“Trường mâu binh tiến lên, khinh bộ binh ở giữa, lập trận lĩnh phụng ngựa vng trịn ~ bảo vệ chủ công!”

Hạ Hầu Đôn ra lệnh một tiếng, tướng sĩ quân Tào được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng kết thành trận lĩnh phụng ngựa vng trịn. Gần ngàn tên trường mâu binh quây thành vng trịn chia ra ngoài. Cùng giờ trường mâu nhóm thành trường mâu trận dày đặc, lưỡi mâu san sát, phảng phất như những lông nhon sắc bén trên người con nhím. Ngay cả thú dữ như hổ lang cũng không dám nuốt.

“Ngao ngao ~ ~ ”

Khinh kị lưu khẩu gào thét xông đến, đến cách quân Tào khoảng trăm bước đột nhiên đổi hướng nhanh chóng chạy chéo qua. Trong tiếng vó ngựa đĩnh tai nhúc nhúc, có mấy mũi thương ba đầu sắc bén xé gió ném tới lạnh lùng hung hăng ghim vào quân trận của quân Tào. Trong tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy tên sĩ tốt quân Tào kêu thảm rồi ngã lảo đảo xuống.

Khinh kị lưu khẩu vẫn phi ra xa hơn ngàn bước mới bắt đầu giảm cương ngựa quay đầu. Nhưng cũng không tiếp tục tiến công nữa. Chỉ đứng xa xa quan sát, tựa như hai đầu lang sói đứng một bên nhăm nhó. Cũng không nóng lòng tiến công, mà như âm hồn không tan. Chỉ chờ người lộ ra quá mệt mỏi, mới xông lên hung hăng cắn một miếng. Rồi để cho người uống công sắp đặt một lần nữa, nó rồi lại lui về xa xa, tiếp tục quan sát.

“Bọn hèn nhát đáng chết này, nhát như cáy!”

Hạ Hầu Đôn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể làm gì.

Chân mày Tào Tháo thoáng cau lại, một đám mây u ám ngự trị trong lòng. Trần Cung bên người hít một hơi rồi chậm rãi nói: “Tên giặc Mã Dục đó am hiểu sâu cách thức tập kích quấy rầy của kỵ binh. Xem ra hôm nay muốn yên ổn rút lui cũng không phải chuyện dễ dàng rồi”.

Trong mắt Tào Tháo chợt lóe sáng rồi biến mất. Nếu như ẹn vương mắc như vậy ở đây, chờ khi lưu khẩu chủ lực của Mã Dục tiêu diệt đại quân của Lưu Bị ở bờ sông Dĩnh Thủy rồi quay đầu lại đuổi theo, thì thật đúng là khó có thể thoát thân, bèn kiên quyết nói: “Lập tức ra lệnh cho toàn quân. Không cần để ý kỵ binh truy đuổi phía sau, mau chóng rút lui”.

Trần Cung nghiêm trang nói: “Chủ công anh minh. Kỵ binh quân địch mặc dù khó đối phó, cuối cùng cũng chỉ có ba bốn trăm tên. Có thể giết bao nhiêu tướng sĩ quân ta?”

Trịnh Dục thở dài nói: “Kế sách hôm nay, cũng chỉ có thế như thế mà thôi”.

...

Bờ sông Dĩnh Thủy, hỗn chiến đang cao trào.

Năm ngàn quân Hán tinh nhuệ của Tào Tháo đã rút lui đi, nhưng tả hữu hai cánh quân Hán của Lưu Bị vẫn vững vàng chiếm thế thượng phong. ẹn đuổi theo gần vạn quân giặc như lợn sống chuồng, giết cho thấy nằm khắp nơi. Thấy Tào Tháo chỉ huy quân rút đi, Lưu Bị thấy không ổn cũng định bụng lui binh. Nhưng mà Quan Vũ ở chỗ chiến trường xa khó truyền tin, Trương Phi chẳng biết sớm đánh tới nơi nào. Trong lúc cấp thiết không sao tìm được?

Lưu Bị thực không đành lòng bỏ lại hai vị huynh đệ kết nghĩa một mình chạy trốn, đành tự mình dẫn một đội tinh binh chạy vào trong loạn quân tìm đến Trương Phi.

Mã Dục về lạnh lùng, kẹp ngựa đứng nghiêm trên gò đất cao. Đưa mắt quan sát, chỉ thấy cả chiến trường giống như một nồi nước sôi đang đầy tràn ra. Ba đạo tinh binh tả, trung, hữu như , giống như ba lưỡi đao sắc bén làm rối loạn hoàn toàn trận lính của quân giặc cướp Khăn Vàng.

“Hứa Chử”

Hứa Chử ánh mắt thần nhiên, giục ngựa lên trước lớn tiếng nói: “Có mặt tướng.”

“Chỉ huy hai trăm khinh kị, tấn công cánh quân Hán bên trái”.

“Tuân lệnh.”

“Diễn Vi.”

“Có mặt tướng.”

“Chỉ huy hai trăm khinh kị, tấn công trung quân của quân Hán”.

“Tuân lệnh.”

” Quân Hối”

“Có mặt tướng.”

“Chỉ huy hai trăm khinh kị, tấn công cánh quân Hán bên phải”.

“Tuân lệnh.”

Ba người Hứa Chử mạnh mẽ gào lên, mỗi người đều tự điểm hai trăm khinh kị theo các hướng mà lao đi.

Mã Dục đột nhiên xoay người, nhìn hơn mười trọng giáp thiết kỵ còn lại cuối cùng, trong con mắt toát ra vẻ hung tàn của lang sói, lạnh lùng nói: “Đi theo ta!”

“Hãy ~ ”

Mã Dục hét lớn một tiếng, chiến mã hí dài một tiếng tung bốn vó chạy như điên về phía trước, hơn mười trọng giáp thiết kỵ cũng mãnh liệt tiến lên. Vó ngựa phi nhanh làm bùn đất vấy bẩn khắp nơi. Ngay lập tức hơn mười kị sĩ do Mã Dục chỉ huy đã giống như lưỡi liềm khoét vào trận lĩnh của quân cướp đang la ó loạn xạ.

Một tiếng la gọi vội vàng chợt vang lên từ phía trước, thu hút sự chú ý của Mã Dục.

“Ta là Thiên Tướng quân Trương Lương, Đại tướng quân Mã Dục ở đâu? Mau dẫn ta đi gặp Mã Dục!”

Trương Lương chạy trời chết, dáng vẻ đầy lo lắng vội vàng chạy đến trước một trọng giáp thiết kỵ. Sốt sáng nhìn về phía mặt nạ quỷ lạnh lùng của kỵ sĩ, không khỏi cảm nhận được khí tức lạnh lẽo từ khe mắt của mặt nạ tỏa ra, đúng là tràn đầy sát khí. Trương Lương giật bắn người lạnh buốt sống lưng. Đột nhiên lui ra một bước.

“Người ~ người là ai?”

“Người không phải muốn gặp ta sao?”

Phía sau mặt nạ quỷ vang lên một âm thanh buồn thảm.

Trương Lương cũng lạnh người vẫn oai nghiêm nói: “Người ~ người là Mã Dục?”

“Giá ~ ”

Hai chân Mã Dục dùng sức thúc vào bụng ngựa, chiến mã bị đau hí lên một tiếng tung bốn vó chạy về phía Trương Lương. Vẻ mặt Trương Lương tê dại chằm chằm nhìn thẳng vào mặt quỷ hung ác ở trước mắt hắn càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn. Tiếng vó ngựa gấp gáp như gõ thẳng vào trái tim hắn thoáng như tiếng chuông tử vong, còn ngũ tua rua đỏ ở trên mũ rực lên màu máu!

“Xoạt ~ ”

“Phốc ~ ”

Lưỡi cương dao lạnh lùng xé gió chém qua làm phát sinh cảm giác hơi lạnh. Một màu đỏ nhợt nhạt từ cổ Trương Lương xuất hiện, trong khoảnh khắc, máu nóng phun lên như suối, thân lĩnh Trương Lương đứng cứng lại nhìn chằm chằm về phía trước, trong con mắt toát ra sự không cam lòng, phẫn nộ, thất vọng, oán hận còn có nỗi buồn bã ~ cuối cùng giống như ánh nến ẩm đậm đã tắt, khí tức sinh mạng như dòng nước thoát ra khỏi cơ thể của Trương Lương, bóng tối vĩnh viễn đang đưa từ từ bao phủ hắn.

“Ách ~ ”

Trương Lương cuối cùng phát ra một tiếng rên rỉ mong manh, đầu óc mềm nhũn rũ xuống, thân lĩnh gượng đứng thẳng chợt cứng như gỗ lăn quay xuống đất.

“Hừ ~ ”

Mã Dục găm cương chiến mã, đột nhiên quay đầu. Trương Lương đã phơi thây tại chỗ.

...

” Chống cự thì chết ~ ”

Trương Phi phóng ngựa đánh vào trông hệt như cọp điên, thanh bát xà mâu múa lượn cao thấp làm đám đang kháng cự rã ra. Đằng sau Trương Phi mười tám kỵ sĩ gia tướng đuổi theo sát lĩnh thành một trận tam giác, tựa như một thanh cương đao sắc bén cắt từng mảng xương thịt quân cướp Khăn Vàng.

“Chết đi ~ ”

Trương Phi hét lớn một tiếng, vung một mâu đâm vào lồng ngực một tên cướp. Dòng máu nóng cuộn cuộn bắn lên mặt càng kích thích hung tính của hắn. Ngửa mặt lên trời huýt ba tiếng sáo, máu đỏ theo môi hắn chảy vào trong miệng, lại theo hàm răng đều đặn của hắn ứa ra, hung dữ như quỷ.

“Hô ~ ”

Tiếng xé gió chói tai chợt vang lên, sát khí lạnh lẽo từ bên trái nhanh chóng vọt đến. Trương Phi cũng không quay đầu lại, trường mâu trong tay vung lên như chớp.

” Keng ~”

Âm thanh kim loại giao nhau vang dội đến trời mây, lực phản chấn mạnh mẽ như lũ phản hồi làm hai tay Trương Phi tê dại. Đôi mắt Trương Phi đột nhiên nhắm lại, trong con ngươi không khỏi toát ra vẻ nghiêm túc. Lực tay của người này thật mạnh, so với bản thân chẳng phân biệt được cao thấp! Chẳng lẽ trong giặc cướp Khăn Vàng lại có nhân vật mạnh như thế!?

Trương Phi nhanh chóng quay đầu lại. Chỉ thấy một hàm răng lởm khởm nhe ra, ánh mắt xấu xí như quỷ vô cùng hung ác. Vóc người to lớn như gấu. Toàn thân khoác một bộ vải gai, để lộ bên ngoài một mảng bụng rậm rạp lông đen, có lẽ giống một con dã thú! Trương Phi tự coi mình là hung ác bẩm sinh, không ngờ thiên hạ lại có người hung ác hơn hắn gấp chục lần.

“Người là ai?”

Trương Phi giơ cao xà mâu, mạnh mẽ hét lớn.

“Lão tử Điển Vi.” Tên hung ác đó hét lớn một tiếng, thúc ngựa như bay, ” Đỡ một kích nữa của Lão tử ~~ giết!”

.

95. Chương 83 :mã Đồ Tể(2)

Cơ mặt Trương Phi thoáng giật, đôi mắt đen nhánh thoáng chốc đỏ rực, ánh mắt cuồng loạn như nước lũ trào lên. Cảm nhận được chiến ý cuồng nhiệt toát ra trên người chủ tướng, ánh mắt của mười tám kỵ sĩ gia tướng phía sau cũng trở nên nóng rực. Trong tiếng kêu cuồng loạn cả lũ cố chấp không sợ chết hướng về hai trăm khinh kỵ phía sau Điển Vi. “Nha ~ ”

Quan Vũ sát tính nổi lên, ngửa mặt lên trời huýt sáo một tiếng. Trong lúc đang thúc ngựa phi nhanh, đột nhiên thấy một tên cướp đang chặn đường đi. Chỉ thấy tên cướp vóc người hùng tráng, rất có vẻ oai nghiêm nhưng ánh mắt đần độn. Vẻ mặt lạnh lẽo chẳng nói một lời chặn Quan Vũ lại. Hắn chỉ lạnh lùng kẹp ngựa đứng nghiêm, chờ Quan Vũ tiến lên chém giết.

“Giết!”

Quan Vũ trừng mắt hét lớn, giục ngựa phi tới, trong mắt phượng sát khí nổi lên, thanh long đao nặng tám mươi ba cân cứ xé gió chém tới tựa như núi Thái sơn xuống đầu tên cướp. Nhưng tên cướp nọ không sợ, vung trường đao trong tay lên quá đỉnh đầu ý muốn đối chọi với nhát chém nặng tựa núi Thái sơn của Quan Vũ.

Muốn chết!

Quan Vũ trong lòng lạnh lùng.

“Keng~ ”

Quan Vũ tràn đầy tức giận hung hăng bổ thẳng xuống đao tên cướp giơ lên, phát ra một tiếng âm thanh dữ dội của kim loại va vào nhau khiến cho người khác ngạt thở.

“Hí hí...”

Chiến mã tên giặc cướp đang cười lập tức hí lên một tiếng, liên tục lui về phía sau hơn mười bước mới dừng lại. Quan Vũ tràn đầy tức giận đúng là không thể tin được việc có người đỡ nổi một đao của mình!

“Ồ?”

Quan Vũ ánh mắt lạnh lẽo, nhìn tên cướp lần nữa về mặt trong khoảnh khắc trở nên nghiêm túc.

“Cũng xem một đao của mỗ!”

Trong lúc đó tên cướp giục ngựa quay lại. Trường đao nặng nề trong tay múa trong không khí nhằm thẳng vào đầu Quan Vũ hung hăng bổ xuống. Một tiếng gào thét mạnh mẽ làm điếc cả tai Quan Vũ.

Quan Vũ vẻ mặt lạnh lùng, giơ đao lên đầu lạnh lùng nói: “Tiếp luôn mười đao của người xem sao?”

Gặp phải đối thủ ở đây, cả tên cướp nọ cùng Quan Vũ đều nổi lên lòng háo thắng tiến tiến lùi lùi quần lấy nhau suốt.

...

“Tam đệ! Dực Đức đâu rồi?”

Lưu Bị tay múa song kiếm, giục ngựa trong loạn quân tả xung hữu đột. Trong lúc đang tìm kiếm Trương Phi, sát khí lạnh lùng đột nhiên từ phía trước như lũ ập tới. Lưu Bị lạnh sống lưng mà rùng mình một cái, thốt nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy phía trước cách mình mười bước chẳng biết từ khi nào đã có một tên to con như tháp sắt đã đứng sừng sững.

Tên to con mặt như đáy nồi, mắt như chuông đồng, bên ngoài cánh tay để trần nhìn thấy cơ bắp nổi cục lên, vẻ hung ác làm cho người ta sợ hãi. Càng làm Lưu Bị táng đờm kinh hồn là trên cánh tay trắng sẽ còn quần ỳnh quanh sợi xích sắt ngăm đen, cuối sợi xích sắt gắn với một quả chùy lưu tinh to lớn. Trên quả chùy gắn những cái đinh như nanh sói đang lóe ra tia sáng u ám. Có máu đỏ nhỏ xuống từ những đinh sắc bén như nanh sói, phẳng phất như răng cửa của con sói dữ khát máu.

Quần Hối cầm trong tay chùy lưu tinh như quả núi lớn chặn đường Lưu Bị, trong lòng hưng phấn không thôi. Mĩa nó, thẳng mặt trắng kia trông vừa hạ nhả vừa tuần mã. Thoạt nhìn giống như đại quan, phen này phải bắt sống.

...

Trên cánh đồng hoang phía bắc Dĩnh thủy, Tào Tháo, Tịch Dục, Trần Cung có các chư tướng Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến, Lữ Điển hộ vệ nhằm phía bắc vội vàng hoảng hốt chạy trốn. Quân Hán cũng bỏ chạy như heo sống chuồng trước khi bỏ mạng. Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương hai đạo khinh kỵ binh như rìu đục xương theo sát không nghỉ. Không ngừng có tướng sĩ quân Hán tụt lại phía sau kêu thảm ngã vào trong vũng máu, trở thành vong hồn dưới đao của lưu khẩu.

Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương hai đạo khinh kỵ binh tựa như hai con sói hung tàn giảo hoạt. Cũng không vội vàng một miếng cắn chết ngay con mồi, mà là bằng vào ưu thế tốc độ tới lui như gió, đông cắn một miếng, tây đớp một khối, không ngừng gia tăng vết thương ở trên con mồi khiến cho quân Hán không ngừng chảy máu, chảy máu, chảy máu tiếp...

Nếu như quân Hán không dừng lại lập trận nghênh kích, máu chảy sẽ vẫn tiếp tục, cho tới khi nhỏ xuống giọt máu cuối cùng.

Tào Tháo ánh mắt buồn rầu, trong lòng rỉ máu. Hắn không phải không nghĩ dừng lại, mà là không thể dừng lại.

Tào Tháo không phải không biết, vội vàng hoảng hốt chạy như vậy sẽ làm cho quân Hán thương tổn như thế nào. Nhưng trừ cách đó ra cũng không có biện pháp nào khác! Nếu như lập thành quân trận chỉnh tề sau đó chậm rãi rút lui, cố nhiên có thể cản trở hữu hiệu khinh kỵ binh lưu khẩu quấy rầy, nhưng mà tốc độ

hành quân tất nhiên chậm như ốc sên. Một khi chủ lực lưu khẩu của Mã Dực sau khi tiêu diệt sạch quân bản bộ của Lưu Bị đuổi theo, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Cũng may. Phía trước không xa là Trường xã, chỉ cần vào thành Trường xã thành, vậy không còn sợ tám trăm lưu khẩu của Mã Dực nữa. Khinh kị lưu khẩu mặc dù khó đối phó, nhưng đó là ở trên vùng đất hoang. Nếu mà có thành trì kiên cố để thủ thế kỵ binh còn đáng sợ sao?

Trong lúc Tào Tháo đang nghĩ ngợi, chợt thấy phía bắc bụi khói cuộn cuộn theo gió bay lên. Hình như có đại quân đang hướng phía này nhanh chóng lao tới.

Thảm rồi! Trong bụng Tào Tháo kêu khổ, đại quân bản bộ đi hết theo mình, ngoài ra chỉ còn năm trăm tinh binh của Tào Nhân ở Trường xã. Tào Nhân cần giữ thành trì, bảo vệ lương thảo trang bị nên không có khả năng có thể chia binh đến đây cứu viện. Nói như thế, đội quân đột nhiên xuất hiện kia chỉ có thể là quân giặc cướp. Thật đúng là trước có ngăn chặn, sau có truy binh, chẳng lẽ hôm nay thật sự là đến mức binh bại chẳng?

Đôi mắt hẹp của Tào Tháo thoáng nghiêm lại, lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Đôn đứng bên cạnh nói: “Truyền lệnh, đại quân đành chỉ rút lui, bắt đầu lập trận, chuẩn bị nghênh địch!”

Hạ Hầu Đôn như hổ gầm lên một tiếng, linh mệnh đi, trong khoảnh khắc tiếng gầm mạnh mẽ lạnh lạnh vang dội không trung.

“Kết trận, kết trận ~ chuẩn bị nghênh địch ~ ”

Quân Tào khó khăn lắm mới lập xong trận thế, mà đội quân phía trước cũng khó khăn lắm mới chạy tới. Nhưng ngoài dự liệu của Tào Tháo, cũng chỉ là một đội năm ba trăm tàn binh. Phía trước là một cây đại kỳ có thể nói là rách tả tơi không chịu nổi có thêm một chữ “Tào” lớn. Đội cho chạy tới gần trước mặt, Tào Tháo mới thấy rõ cầm đầu đội quân chính là Tào Nhân.

Lúc này Tào Nhân đã sớm không còn chút dáng vẻ oai hùng gì cả. Chỉ thấy đầu tóc rối bù mặt mày cau bần, quần áo lam lũ, hơn nữa khắp người đầm máu, thập phần bối rối.

“Tử Hiếu?” Tào Tháo cả kinh nói: “Không ở Trường xã cố thủ, có gì đến tận đây?”

Tào Nhân chạy vội tới trước mặt Tào Tháo, quỳ xuống đấm bụi mặt mày xấu hổ nói: “Chủ công, Tào Nhân vô năng, Trường xã đã mất ~ ”

“Cái gì ?” Tào Tháo thất kinh. Chỉ thấy trước mắt một mảng đen kịt nói thất thanh: “Trường xã đã mất. Lương thảo trang bị đâu?”

Tào Nhân mặt mày đỏ bừng, đầu gục xuống thấp hơn, hạ giọng nói: “Đều bị chiếm giữ trong thành.”

Trần Cung, Trính Dục nghe vậy cũng biến sắc, âm thầm kinh hãi, thành trì đã mất còn có thể đoạt lại. Nhưng nếu như lương thảo trang bị còn bị chiếm mất nữa muốn đoạt lại thực khó khăn. Quân cướp nếu không mang đi được thì rất có thể cho một mẻ lửa. Nếu như không có lương thảo trang bị, đại quân Tào Tháo cũng không có khả năng công chiếm thành trì nữa, lựa chọn duy nhất sẽ là lui về Trần Lưu. Tuy nhiên, tám trăm lưu khẩu sẽ cho đại quân Tào Tháo cơ hội rút lui về Trần Lưu không?

Tào Tháo nghe vậy lửa giận bùng cháy trong lòng, đột nhiên giận dữ nói: “Người đâu. Đem người này xuống chém đầu làm gương cho mọi người!”

Tào Nhân quỳ xuống bụi bặm, vẻ mặt tê dại, cũng không bào chữa, cũng không cầu xin tha thứ. Trần Cung vội tiến lên kéo ống tay áo Tào Tháo khuyên nhủ: “Chủ công xin hãy bớt giận.”

Trính Dục vội la lên: “Tào Nhân tướng quân, Trường xã như thế nào lại mất?”

Về mặt Tào Tháo hơi hạ hoãn, vội hỏi Tào Nhân: “ Mau mau nói, nếu như có nửa câu không thật, nhất định chém không tha.”

Tào Nhân nói: “Sau khi đại quân chủ công rời đi, Nhân không dám một chút sao nhãng, lập tức phân chia quân lính canh bốn cửa thành. Lại phái binh dọc theo đường lớn tuần tra. Dẹp yên hỗn loạn trong dân thường, tình hình đã ổn định. Ai ngờ lúc rạng đông bên trong thành chợt nổi lên bốn phía âm thanh chém

giết, vô số quân cướp chui từ dưới đất lên. Quân ta binh ít, tử chiến cũng không địch lại. Chỉ có thể bỏ chạy.”

Tào Tháo cả giận nói: “Đừng có nói nhảm! Quân cướp cũng không phải là chuột, như thế nào chui từ dưới đất lên?”

Tào Nhân đáp: “Sự thật như thế.”

Tào Tháo không tin, đang muốn quở trách gay gắt thì Trần Cung đột nhiên nói: “Chủ công, lời của tướng quân Tào Nhân e là không phải là giả!”

“Công Thai ý sao nói vậy?”

Trần Cung nói: “Tám trăm lưu khẩu có thể dấu mình trước thám mã của Tào Hồng tướng quân mà không bị phát giác, Trọng Đức cùng Cung đều cùng gắng sức suy nghĩ mà không lí giải được. Hôm nay nghe được lời của tướng quân Tào Nhân, có thể nói là chợt hiểu. Quân cướp Mã Dục xảo trá dị thường, rõ ràng là đào hầm giấu quân từ trước. Dem tám trăm lưu khẩu nấp trong đó, cho nên dấu diếm được thám mã của quân ta”.

96. Chương 83 :mã Đồ Tể(3)

Trịnh Dục e dè nói: “Chúng ta đều sơ suất cả. Càng không ngờ đến Mã Dục lại đem nhân mã nấp trong hầm sâu, đến nỗi thất bại trong gang tấc, toàn quân lâm vào cảnh bị động, hắc ~ ”

Tào Tháo lạnh lùng nói: “Thì ra là như thế?”

Tào Tháo nói vừa dứt lời, chợt nghe phương bắc nổi lên âm thanh bốn phía, một đội quân giặc khí thế hung dữ đang kéo tới. Quân số chừng hai ngàn người, cầm đầu là một viên tướng giặc giờ đao lên trời cao giọng giận dữ hét: ” Tào Tháo đừng chạy, Liêu Hóa tuân lệnh đội đây đã lâu rồi ~ ”

“Bất sống Tào Tháo ~ bất sống Tào Tháo ~ ”

Phía sau Liêu Hóa. Hai ngàn tên cướp hưởng ứng như sói tru, trong khoảnh khắc, tiếng reo ọ ọ như trời long đất lở vang dội trời mây.

Hạ Hầu Uyên thốt nhiên giận dữ, biến sắc nói: “Chủ công mau chỉ huy đại quân rút lui đi trước, bọn tạp binh này cứ giao cho mõ đánh!”

Tào Tháo dặn d: “Quân giặc cướp không cần phải sợ, chỉ khéo léo cẩn thận đề phòng khinh kị lưu khẩu”.

Hạ Hầu Uyên nói: “Bọn lật vạt này hoàn toàn mặc kệ cũng được, chủ công cứ việc yên tâm, mõ tự có đối sách ứng phó”.

Tào Tháo bèn lưu lại một ngàn tinh binh giao cho Hạ Hầu Uyên, tự chỉ huy hơn ba ngàn người cịn lại cùng năm trăm bại quân của Tào Nhân hợp binh một chỗ, nhằm phía quận Trần Lưu chặt vạt rút lui.

...

“Hắc hắc!”

Quản Hối cười quái dị một tiếng, lưu tinh chùy trong tay như con rắn độc hươ ra, nhằm thẳng vào ngực Lưu Bị. Lưu Bị mặt đỏ như uống rượu, khí huyết trong lồng ngực dâng trào. Vừa mới rồi mặc dù miễn cưỡng đón được ba chiêu của Quản Hối, cũng đã là nỗ lực tới mức cuối cùng. Mắt thấy chùy lưu tinh ngăm đen lại như lũ liệng tới nhanh như chớp đập tới, muốn né tránh đã không kịp, không khỏi hoảng sợ trong ịng.

“Phốc ~ ”

“Ách a ~ ”

Bóng người chợt lóe, một tên tiểu giáo động thân ra, khó khăn lắm chắn trước người Lưu Bị. Một chùy không thể đỡ của Quản Hối nhằm thẳng ngực hắn mà nện, những đinh cứng như răng sói sắc bén trong khoảnh khắc đã đâm vào lồng ngực tên tiểu giáo, thiết chùy nặng nề đã lún sâu vào trong ngực hắn.

Tiểu giáo kêu thảm một tiếng, há mồm phun ra một búng máu cuối cùng, vẻ mặt dữ tợn nhưng sẽ sàng uất nói: “Bảo ~ hộ ~ chủ ~ công ~ ách ~”

Vài tên thân binh vẻ mặt như phát cuồng, nổi giận gầm lên lấy chính thân thể mình vũ khí, hung hăng chạy về phía Quân Hối, đồng thời trong miệng lo lắng hô lớn: “Chủ công chạy mau ~”

Lưu Bị rốt cục lấy lại hơi sức, vài tên thân binh liều chết hộ vệ đã cho hắn tranh thủ cơ hội bỏ chạy. Thừa dịp lúc Quân Hối thu thập mấy tên thân binh, hoảng hốt thúc ngựa nhanh chóng thoát thân. Ánh mắt Quân Hối lạnh lùng, mấy tên tiểu tốt kia mặc dù không biết tự lượng sức mình, nhưng liều mình cứu chủ thì tình trung nghĩa cũng làm người ta kính nể.

Trong lúc chực lưu tình liệng đi liệng lại, mấy tên thân binh bị Quân Hối đánh như bỏ dưa cắt rau đều cũng ngã lăn ra. Ngẩng đầu lên, Lưu Bị đã sớm chạy mất chỉ còn lại có bóng lưng, Quân Hối không khỏi khản trương, sải bước đuổi theo, đồng thời trong miệng hô lớn: “Chớ chạy, để mạng lại ~”

...

Tào Tháo chỉ huy đại quân chạy trốn về phía bắc chưa đến hai mươi dặm, trước mặt lại có một đội cướp chạy tới, tên cướp phía trước chạy vội như bay, vung cao tay hô: “Tào Tháo chớ chạy, Tôn Trọng tuân lệnh chờ đợi đã lâu rồi ~”

Phía sau Tôn Trọng, hai ngàn tên cướp cũng đồng thanh reo hô: “Bắt sống Tào Tháo ~ bắt sống Tào Tháo ~”

Tào Tháo vội giật mình, cả kinh quay đầu lại, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương hai đội kình kỵ binh lưu khẩu chỉ thoáng chớp sẽ đuổi tới rồi.

Vào lúc nguy cấp, Nhạc Tiến gắng sức nói: “Chủ công chỉ huy đại quân rút lui đi trước, Nhạc Tiến chỉ cần năm trăm tinh binh bản bộ, thề chết km chân quân cướp”.

...

Ở chỗ nước sâu của sông Dĩnh Thủy,.

Lưu Bị liều mạng ôm lấy một khúc cột gỗ, hai chân dùng sức mà đạp. Kiệt lực đảm bảo cho mình có thể nổi trên mặt nước. Sau đó ngẩng đầu ở trên mặt sông tìm kiếm, lo lắng la to: “Nhị đệ ~ Nhị đệ ~”

“Đại ca, tiểu đệ ở chỗ này!”

Lưu Bị chợt nghe phía sau có tiếng nước ào ào. Cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy Quan Vũ cả người ướt đầm rẽ nước đến.

“Nhị đệ, có từng thấy Tam đệ?”

Quan Vũ nói: “Chưa từng gặp, chắc là đã thất lạc”.

Lưu Bị thở dài một tiếng, vẻ mặt buồn rầu. Hai ngàn đại quân bản bộ, đánh một trận Dĩnh Thủy toàn quân chết hết. Ngay cả may mắn thoát được tánh mạng, ngay cả Lưu Bị không kể hiềm khích khi trước, liệu có mặt mũi nào gặp lại? Nghĩ tới tiền đồ sau này xa vời, Lưu Bị không khỏi tâm tro ư lạnh).

Quan Vũ mắt thấy Lưu Bị thần sắc uể oải, rất có ư chán nản, vội vàng khuyên nhủ: “Thắng bại là chuyện thường tình của nghiệp binh, đại ca không cần lo nghĩ”.

Lưu Bị thở dài nói: “Lời tuy như thế, nhưng đánh một trận Dĩnh Thủy tuy bại nhưng cũng quá oan uổng. Nếu như không phải Tào Tháo đang lâm trận lại lui quân, đưa quân ta vào tuyệt cảnh thì trận chiến này thắng bại cũng không lường”.

Quan Vũ mắt phượng phát lạnh, trầm giọng nói: “Huynh trưởng đừng vội tức giận, ngày sau gặp phải Tháo tặc, mỗi nhất chém thủ cấp hắn”.

Lưu Bị thở dài một tiếng, buồn rầu nói: “Trận chiến này vừa bại, không có thể diện đi gặp Lưu Duyệt châu nữa, vậy nên đi nơi nào?”

Quan Vũ nói: “Đại ca, nếu như không muốn gặp mặt Lưu Duyệt châu, không bằng lên núi làm cướp vậy, cũng là tiêu dao tự tại. Đợi tìm được Tam đệ nữa rồi tính toán như thế nào?”

Lưu Bị nói: “Nếu đi làm cướp thì so với lưu khẩu có gì khác nhau đâu, việc này không thể làm được. Bị cùng Đô đốc hầu Công Tôn Toàn là quen biết cũ. Nếu đến gia nhập, khẳng định cho gặp”. Quả là:

Dực Đức, Vân Trường cùng xuất đầu.

Người thử long đao kẻ thử mâu,

Cũng may Lưu khẩu ẹn Điển, Hứa

Bên sông Dĩnh Thủy cuộc ganh nhau.

Tiếng quát tháo lay trời động đất,

Sát khí bay cao ngắt mây xanh,

A Man thể núng nín quanh,

Quay đầu nhắm hướng Trần Lưu chạy về

Liệu Tào A Man có bình yên chạy về tới Trần Lưu, Lưu Huyền Đức có đầu quân về Công Tôn Toàn hay không, ẹn Tám trăm Lưu khẩu của Mã Dực sẽ đi bước kế tiếp như thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

.

97. Chương 84 :thiết Kỵ Ô Hoàn(1)

Giết!”

Hạ Hầu Uyên hét lớn một tiếng, trường đao nặng nề vẽ một đường vng cung quý dị trên không như xẻ đôi làn không khí giá lạnh rồi chém vào vai phải của Liêu Hóa. Liêu Hóa ngạo mạn không sợ hãi ra sức vùng đao cứng cỏi đỡ thanh trường đao của Hạ Hầu Uyên đang xé gió chém tới, chiến ý nóng bỏng đang bùng cháy trong mắt hắn.

“Keng ~ ”

Tiếng kim loại va vào nhau kịch liệt trong khoảnh khắc tưởng như làm thủng màng nhĩ Liêu Hóa. Bỗng nhiên bên tai Liêu Hóa chỉ thấy tiếng vo ve hỗn độn không nghe được bất cứ âm thanh gì nữa. Sức mạnh vô cùng lớn truyền qua cương đao như dòng nước phản hồi mạnh mẽ làm hai tay hắn bủn rủn, cả người chết lặng. Phảng phất như có cả núi Thái Sơn trong khoảnh khắc đè lên người Liêu Hóa làm hắn không thể chống đỡ, khó khăn lắm mới thở được.

“Phốc ~ ”

Liêu Hóa không cách nào chống đỡ được áp lực dữ dội như thế, hai chân khụy xuống phủ phục trên bụi bặm, bọc thiết giáp ở đầu gối nặng nề ấn vào nền đất lạnh sâu đến hàng xích.

“Đi tìm chết ~ ”

Hạ Hầu Uyên vùng trường đao trong tay lên một lần nữa, ánh mắt đầy vẻ hung ác, ngáng đầu phát ra một tiếng sói tru, trường đao lại lần nữa xé gió veo veo chém xuống.

“Tướng quân cẩn thận ~ ”

Mắt thấy Liêu Hóa trông như ngớ ngẩn quỳ xuống nín thanh trường đao đang hạ xuống mà như không thấy. Một tên thân binh đôi mắt hung dữ quát to một tiếng nghiêng người lướt tới. Cũng không để ý đến thân lĩnh cũng không cường tráng của mình mà che trước mặt Liêu Hóa, đồng thời cầm trường mâu trong tay hung hăng đâm thẳng vào con ngựa mà Hạ Hầu Uyên đang cưỡi.

“Phập ~ ”

Một nhát lạnh lùng chém xuống, lưỡi đao vô cùng sắc bén lướt qua cơ thể thân binh đâm sâu vào hông. Nhưng thân binh trước khi chết đâm một mâu làm bị thương con ngựa Hạ Hầu Uyên đang cưỡi. Con ngựa ngẩng đầu phát ra một tiếng hí vang, tung bốn vó chạy bắt đầu chạy như điên. Trong nháy mắt đã đưa Hạ Hầu Uyên chạy về phía xa xa .

“Phụt ~ ”

Một đng máu đỏ đột nhiên chảy ra từ trán tên thân binh. Ánh mắt dữ tợn sáng ngời của tên thân binh trong khoảnh khắc trở thành ảm đạm. Khí tức sinh mạng như khói từ từ biến mất trong cơ thể hắn. Dng máu nhanh chóng chảy dọc theo sống mũi, môi rồi nhỏ xuống ngực hắn đến tận đùi quần. Rốt cục cũng làm cho Liêu Hóa bình tĩnh khỏi sự ngây ngốc ngẩn ngui. Vô nhẹ vào thân thân lĩnh cũng không cường tráng của tên thân binh đã bị cắt thành hai mảnh địa thân lĩnh cơ trung vỡ ra thành hai mảnh rơi xuống máu nóng phụt lên bám đầy đầu đầy cổ Liêu Hóa.

“Nhị cầu tử ~ ”

Liêu Hóa thê lương gào lên ngã gục xuống vũng máu. Hắn định ghép hai mảnh thi thể của tên thân binh liều mạng, nhưng không làm thế nào mà ghép lại được. Sau một tiếng rống đau đớn (tê tâm liệt phế), Liêu Hóa ngẩng khuôn mặt dính máu sền sệt, trong con ngươi toát ra vẻ điên cuồng như dã thú. Hắn cúi xuống cầm thanh cương đao thẳng hướng trận địa trùng điệp nghiêm ngặt của quân Hán, tiếng gào thê lương vang dội khắp chiến trường.

“Cầu tặc Hạ Hầu Uyên, dám lấy mạng huynh đệ của ta ~ ”

“Giết nha ~ ”

Sau lưng Liêu Hóa hơn hai ngàn tên giặc cướp Khăn Vàng như bóng với lĩnh chạy tán loạn đến.

“Giết! Giết! Giết!”

Hơn ngàn quân Hán bố trí thành thế trận chỉnh tề sóng hàng rào bước chỉnh tề, ị reo mệnh lệnh cuộn cuộn tiến lên...đôi mắt chặn đứng đám giặc Khăn Vàng đang chạy toan loạn đến. giống như đá ngầm va phải con sóng mãnh liệt, trong khoảnh khắc làm bọt nước tung bay đầy trời trong tiếng va đập kinh hoàng . Đá ngầm dĩ nhiên bất động, ợn đột sóng hung dữ lại vỡ vụn ra.

“Toa toa ~ ”

Đối diện với sát khí lạnh lùng của mấy lưỡi trường mâu sắc bén như rắn độc nhằm thẳng vào ngực Liêu Hóa, trên lưỡi mâu như lóe ra ánh mắt lạnh lẽo của rắn độc. Liêu Hóa oai nghiêm nổi giận, vẻ cuồng loạn trong mắt hắn mất đi như thủy triều rút. Phóng mắt nhìn tới, trước mặt là một mảng những lưỡi mâu nhọn. Chỉ trong khoảnh khắc liền có hơn trăm tên giặc Khăn Vàng đã bị trường mâu lạnh lẽo xuyên vào thân thể.

“Y ~ nha!”

Một tiếng quát to từ phía bên phải, Liêu Hóa lạnh lùng quay đầu, ánh sáng lạnh chói mắt đã từ không trung đâm tới.

“Hạ Hầu Uyên!?”

Liêu hóa rống lên dữ dội, cuồng quát giờ đao che trước ngực, tiếng rít chói tai xé gió bay tới. Trường mâu do Hạ Hầu Uyên ném tới từ xa đã hung hăng đụng vào bề mặt cương đao của Liêu Hóa. Trong tiếng kim loại va nhau kịch liệt, lực phản chấn mãnh liệt cũng truyền về. Cả người Liêu Hóa cũng bay lướt ngược lại. Đám giặc Khăn Vàng giống như con sóng vỡ ra, trận lĩnh đại loạn.

“Rút lui ~ rút lui ~”

Liêu hóa chưa đứng vững, đã thê lương gào thét. Trên thực tế, căn bản không cần hắn hạ lệnh, quân giặc Khăn Vàng cũng đã bắt đầu rút lui, hoặc là nói đã bắt đầu thất bại. Quân giặc Khăn Vàng ị hết loạn xạ chạy tới tấp giờ với tốc độ nhanh hơn mà tháo chạy, khắp núi khắp đồng hoảng hốt chạy trốn.

“Đnh chỉ truy kích ~”

Hạ Hầu Uyên Km ngựa giờ đao, ra lệnh một tiếng. Tướng sĩ quân Hán vội vàng dừng bước.

Quân giặc Khăn Vàng mặc dù có hơn hai ngàn người, toàn thân mặc giáp, thậm chí còn có đám cung tiễn thủ, trường mâu binh, các thứ trang bị tinh xảo khác làm cho Hạ Hầu Uyên cảm thấy không thể tin được mà đồ mắt ghen tị. Nhưng bọn hắc cuối cùng cũng chỉ là giặc cướp. Không thể so sánh với quân Hán được huấn luyện nghiêm chỉnh! Quân Hán chỉ một lần công kích là có thể đột phá phụng tuyến quân cướp, cục diện liền trở thành cuộc đuổi theo chém giết một chiều.

Nếu như lúc bình thường, Hạ Hầu Uyên tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội đuổi giết, dù đuổi đến tận chân trời góc biển cũng phải chém tận giết tuyệt đám giặc cướp kia. Nhưng mà hôm nay thì không phải lúc. Nhiệm vụ chặn hậu yểm hộ đại quân của chủ công đã hoàn thành. Khinh kỵ binh lưu khẩu của Mã Dục tùy thời vẫn có thể đuổi theo, cho nên sớm rút lui là cách tốt nhất.

“Toàn quân rút lui ~”

Hạ Hầu Uyên vừa ra lệnh một tiếng, quân Hán nhanh chóng rút lui, chỉ chốc lát sau đám giặc Khăn Vàng hoảng hốt chạy trốn cũng đã rút lui sạch sẽ.

Liêu Hóa thở phào thật dài, đặt mông ngồi co ro trên cỏ mà hồi tưởng lại nguy hiểm vừa mới trải qua trong trận ác đấu với Hạ Hầu Uyên. Đến lúc này trong lòng vẫn còn cảm thấy kinh hoàng khác thường. Một đao uy nghiêm đó làm cả đời Liêu Hóa này vĩnh viễn khó quên. Nếu như có thể lựa chọn thì hẳn tuyệt không muốn trên chiến trường gặp lại đồ ma quỷ đó.

“Tướng quân, có đuổi theo nữa không?”

Một tên tiểu đầu mục hỏi Liêu Hóa.

“Không cần, chúng ta quay về Trường xã.”

Liêu Hóa nhàn nhạt trả lời một câu, đột nhiên ngoảnh đầu nhìn lại phương bắc, vận mệnh quân Hán nhất định phải bị tiêu diệt! Hạ Hầu Uyên, ngay cả khi người có thể xông qua cửa ải Liêu Hóa ta thì còn có thể vượt qua được ải của Mã đồ tể không? Hạ Hầu Uyên là ma quỷ, tám trăm lưu khẩu là thứ hổ lang. Vậy cứ để cho bọn họ tử chiến với nhau, tốt nhất là lưỡng bại câu thương!

Trong khoảnh khắc trong đầu Liêu Hóa hiện lên rõ ràng một cảnh. Mấy ngày trước, trong đại doanh của Mã Dục.

Liêu Hóa, Bành Thoát, Biện Hỉ, Tôn Trọng bốn người lần lượt bước vào, chỉ thấy vẻ mặt Mã Dục lạnh lùng lặng lẽ. Một mình ngồi trên ghế chính giữa, đến cả hình bóng gầy gò của Quách Đồ luôn theo sát cũng không thấy. Hứa Chử, Diên Vi hung thần ác sát cũng không có bên người. Trong ánh nến chập chờn chỉ có cái bóng cảm lạnh làm bạn cùng Mã đồ tể.

“Chư vị mời ngồi”.

Mã Dục giơ tay mời.

“Tạ Đại tướng quân.”

Bốn người Liêu Hóa tạ ơn xong thì phân làm hai nhóm tả hữu cùng ngồi.

Trong mắt Mã Dục xẹt qua một tia lạnh lùng, trầm giọng nói: “Bốn vị tướng quân, Mã Dục rất không khách khí xin hỏi một câu, các người thật sự cho là đám ô hợp Trương Lương, Hà Nghi có thể đánh bại đại quân tinh nhuệ của đế quốc Đại Hán? Các người thật sự cho là bằng vào mấy vạn quân Khăn Vàng là có thể đủ để bảo vệ cho Dĩnh Xuyên, cát cứ một phương không?”

Liêu Hóa cau mày nói: “Có thể đánh bại quân Hán hay không, có thể bảo vệ cho Dĩnh Xuyên hay không, cũng phải thử qua mới biết kết quả.”

Biện Hỉ lãnh đạm nói: “Đại tướng quân nếu như mà muốn thuyết phục mặt tướng từ bỏ Dĩnh Xuyên, vậy không cần nói nhiều nữa. Chúng ta chắc chắn sẽ không đi theo người”

Mã Dục mỉm cười, phản ứng của đám người Liêu Hóa, Biện Hỉ hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn. Thiên hạ náo nhiệt, đều vì lợi mà tới. Thiên hạ nhiễu loạn, đều vì lợi mà ra! Người ta luôn là tự tư, luôn đặt lợi ích của mình lên trên hết. Trương Lương như thế, Hà Nghi như thế, Liêu Hóa bọn họ như thế, Mã Dục hẳn cũng như vậy.

Trừ những người đã trải qua tnh huynh đệ sinh tử, ai sẽ đem lợi ích của người khác đặt lên trên của chính mình?

Với chuyện có nên từ bỏ Dĩnh uyên không thì vấn đề không phải ai đúng ai sai, ai có ai không. Mã Dục cũng không hề có chút ư oán ghét. Không ai có thể ép buộc người khác hi sinh lợi ích của mình để bảo vệ lợi ích kẻ khác. Nhưng mà điều này cũng không có nghĩa là Mã Dục không thể lợi dụng đám Liêu Hóa để đạt được mục đích của mình.

Người có ư tự tư lợi thì mới có ịng tham, có tham lam sẽ bị người khác lợi dụng, xưa nay vẫn thế.

“Bốn vị tướng quân, không bằng chúng ta làm một vài giao dịch?”

Mã Dục cười nhạt, tung ra một mồi câu hấp dẫn. Mã Dục tin tưởng bốn người Liêu Hóa bốn người chắc chắn không cách nào cự tuyệt nổi giao dịch kia. Bởi ở trong giao dịch này, đám Liêu Hóa bọn họ có thể được hết thảy! Bọn họ chẳng những có thể đánh bại quân Hán, thực hiện ý định bảo vệ cho Dĩnh Xuyên. Quan trọng hơn nữa ịc có thể thu được trang bị tinh xảo hằng mơ ước.

“Giao dịch gì?”

Liêu Hóa cùng Biện Hỉ hầu như đồng thời cùng đặt câu hỏi.

98. Chương 84 :thiết Kỵ Ô Hoàn(2)

Mã Dục nói: “Các người giúp ta giết chết hai người, mà ta sẽ trợ giúp các người đánh bại quân Hán.”

Liêu Hóa liền biến sắc mặt, chậm rãi hỏi: “Người muốn giết chết ai? Thiên Tướng quân cùng Hà Nghi chăng?”

Mã Dục trong ịng lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: “Biện Hỉ tướng quân khỏi phải kích động. Người ta muốn giết không phải là Thiên Tướng quân và Hà Nghi, chính là hai người chủ tướng quân Hán Tào Tháo và Lưu Bị”

Lời của Mã Dục đúng là sự thật, sau khi hắn biết được chủ tướng quân Hán là Tào Tháo và Lưu Bị thì hắn lập tức thay đổi chủ ý. Nếu có cơ hội, Mã Dục xác thực muốn giết chết Tào Tháo và Lưu Bị! Nguyên nhân rất đơn giản, loạn thế thời Hán末年 nếu như không có Tào Tháo và Lưu Bị, có lẽ ịc loạn hơn, mục nát hơn. Nhưng Mã Dục tin tưởng mình tuyệt đối có thể sống được càng lâu hơn, thoải mái hơn.

Người không ị mình, trời tru đất diệt. Là người hiện đại, Mã Dục sao có thể ngu xuẩn lựa chọn hai kẻ kiêu hùng như Tào Tháo và Lưu Bị làm đối thủ cuối cùng? Nếu có cơ hội trước khi Tào Tháo và Lưu Bị đủ lòng đủ cánh mà đem bọn họ giết chết thì sao Mã Dục có thể không động tâm? Đừng nói đến chuyện “không có đối thủ, giang hồ quá tịch mịch”, Hán末年 không phải là giang hồ, mạng người càng không phải đồ chơi.

Liêu Hóa cau mày nói: “Đại tướng quân cùng hai người Tào Tháo, Lưu Bị ngày xưa có cừ oán?”

Mã Dục mỉm cười nói: ” Không chừng cũng có thể nói như vậy”

Biện Hỉ không tin nói: “Hôm qua Đại tướng quân ịc muốn dẫn quân bản bộ rời đi, hôm nay lại nói có thể giúp bọn ta đánh bại quân Hán. Trước sau biến chuyển nhanh như vậy, làm người khác khó có thể tin tưởng.”

Mã Dục trầm giọng nói: “V cho biết thành ư của ta, ta nguyện đem binh khí, áo giáp tích trữ trong kho lấy ra, phân phát cho binh Dĩnh Xuyên của bốn vị tướng quân được không?”

Liêu Hóa nghe vậy vui mừng hỏi: “Đại tướng quân lời ấy thật không?”

Trong mắt ba người Bành Thoát, Biện Hỉ, Tôn Trọng cũng lộ ra vẻ vui mừng. Nếu như Mã Dục thật sự chịu đem binh khí, áo giáp trong kho lấy ra đem tặng, quân Dĩnh xuyên của bốn người lập tức từ đám ô hợp mà lột xác biến đổi thành quân tinh nhuệ! Ngay cả quân Hán một quận e rằng cũng không theo kịp trang bị tinh xảo của bọn họ.

Mã Dục nghiêm nghị nói: “Đương nhiên là thật!”

Bốn người Biện Hỉ kéo vào một góc doanh trường nhanh chóng trao đổi ý kiến cuối cùng để Liêu Hóa nói với Mã Dục: “Đại tướng quân. Mạt tướng nguyện ý hợp tác, đang chờ sai khiến!”

Một nụ cười lạnh lùng hiện lên trên môi Mã Dục, hắn sớm biết bốn người Liêu Hóa đồng ý hợp tác.

“Đã như vậy thì bây giờ bàn sách lược đánh bại quân Hán.” Về mặt Mã Dục càng thêm lạnh lùng trầm giọng nói, “Quân Hán đều là đạo quân tinh nhuệ, đã trải qua trăm trận, trang bị tinh xảo. Chủ tướng Tào Tháo, Lưu Bị của chúng đều lăn lộn trên sa trường, kinh nghiệm chiến trận vô cùng phong phú. Nếu như đối mặt chính diện quyết chiến thì tuyệt đối không thể thủ thắng! Ngay cả khi có tám trăm lưu khẩu của ta gia nhập, cũng chỉ có bại không thắng nổi. Nếu muốn phá quân Hán của Tào Tháo, Lưu Bị thì cần phải dùng kế lạ mới được”.

Liêu Hóa hỏi: “Chẳng hay Đại tướng quân có kỳ mưu gì để đại phá quân Hán?”

Mã Dục nói: “Tào Tháo, Lưu Bị đều là hạng người xảo trá lắm mưu. Thuộc hạ có tài cũng không ít, nếu chỉ dùng mưu kế tầm thường thì e là chỉ có phát cờ rút lui. Chỉ có lấy giả thành thật thì mới có tác dụng”

Liêu Hóa hỏi: “Như thế nào để giả biến thành thật?”

Mã Dục nói: “Xa kỵ tướng quân Hà Nghi ý vào binh nhiều tướng mạnh mà vênh váo hống hách. Ngay cả Thiên Tướng quân cũng không để vào mắt. Cũng đã mấy lần lên tiếng khi nhục các tướng quân, thập phần ghê tởm. Ư của ta là lấy chúng để bắt đầu. Kiếm cơ đánh chúng, ít nhất giết một nửa số người của chúng rồi sau đó dẫn quân chạy đi. Tạo thành sự chia rẽ trong quân Khăn Vàng Dĩnh Xuyên, lỵ người bắt đầu ly tán. Trong quân Khăn Vàng có nhiều gian tế của quân Hán tất đem việc này hồi báo cho Tào Tháo. Tào Tháo mặc dù xảo trá, cũng không ngờ được trong đó có trá ngụy.”

Liêu Hóa nghe vậy lo lắng nói: “Nhưng nếu chết đến một nửa số người của Xa kỵ tướng quân, thực lực của quân Khăn Vàng tổn hao nhiều? Hy vọng đánh bại quân Hán liệu có càng thêm xa vời?”

Mã Dục không tán đồng nói: “Quân bản bộ của Hà Nghi đều là đám ô hợp. Nhân số tuy đông nhưng sức chiến đấu cực kém. Để lại trong quân cũng chỉ tốn lương thảo mà thôi! Có thể nói là được việc không đủ, bại sự có thừa. Cịn Tào Tháo xảo trá dị thường, nếu không phải như thế e là rất khó lừa gạt hắn vào bẫy”.

Liêu Hóa nghĩ ngợi chỉ chốc lát, trầm giọng nói: “Cũng được.”

Mã Dục trong lỵ cười lạnh, sớm biết đám người Liêu Hóa tất sẽ đáp ứng. Dù sao người chết đa phần cũng là thuộc hạ của Hà Nghi, không phải người của bọn họ.

Biện Hỉ hỏi tiếp: “Nhưng nếu Tháo tin thì sẽ làm gì đây?”

Mã Dục nói: “Tào Tháo nghe được tin này nhất định nhân cơ hội dẫn quân tấn công. Quân Hán kiêu dũng, nếu mà tử thủ thì thành Trường xã nhất định là không thủ được. Quân Hán vây thành tất vây ba mặt mà để trống một. Bởi vì phía nam Trường xã năm mươi dặm có Dĩnh Thủy ngăn cách. Ta liệu định Tào Tháo tất lưu lại cửa nam để quân ta rút lui, sau đó bố trí phục binh, ngăn cản đuổi bắt. Ý muốn tại phụ cận bên ị Vạn Mã một trận giết sạch tàn quân Khăn Vàng.”

Liêu Hóa nghe vậy thất kinh nhảy dựng lên, nói thất thanh: “Không ổn, mạt tướng mau chóng đi bên ị Vạn mã, phái nhiều binh lính phụng giữ nghiêm ngặt để tránh bị quân Hán cướp mất bên ị cắt đứt đường lui.”

“Không cần đâu!” Mã Dục lãnh đạm nói: “Nếu như quân ta không thể đánh bại quân Hán ở bờ bắc bên ị Dĩnh Thủy, thì ngay cả khi có thể vượt qua Dĩnh Thủy chạy đi, cuối cùng cũng khó tránh được vận mệnh bị tiêu diệt. Nếu như quân ta có thể đánh bại quân Hán ở bờ bắc Dĩnh Thủy thì cần bản là không cần vượt qua bờ nam Dĩnh Thủy để chạy! Một câu nói, quân ta có thể đánh bại quân Hán hay không để bảo vệ cho Dĩnh Xuyên, tất cả đều trông vào cuộc chiến Dĩnh Thủy!”

Liêu Hóa chậm rãi nói: “Vậy? Ư của Đại tướng quân là...”

Trong mắt Mã Dục thoáng qua sát khí lạnh lẽo mà nói nghiêm trang: “Rất đơn giản, trước để quân Hà Nghi tiêu hao nhuệ khí quân Hán, đợi quân Hán khó kiềm chế mà lao vào trong cuộc chiến. Tám trăm lưu khẩu đột nhiên xuất hiện chém giết, đánh úp từ phía sau. Quân Hán tất nhiên không đánh mà tan. Hai tên giặc Tào Tháo, Lưu Bị một trận là phá, vậy Dĩnh Xuyên có thể yên ổn!”

Về mặt Liêu Hóa đầy suy nghĩ chậm rãi nói: “Mặt tướng hiểu rồi, Đại tướng quân muốn lấy mạng sống và máu đào của mấy vạn tướng sĩ Khăn Vàng của Hà Nghi để đổi lấy một cơ hội, cơ hội một lần đánh tan quân Hán cơ hội!”

Mã Dục lãnh đạm nói: “Đúng là như thế!”

Liêu Hóa trong lòng nghĩ ngợi, đồ tể! Thật đúng là đồ tể máu lạnh! Tính mạng hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ Khăn Vàng ở trong lòng Mã Dục chẳng qua chỉ là có thể lợi dụng để toan tính mà thôi.

Biện Hỉ cau mày nói: “Nói nhiều như vậy làm gì, Đại tướng quân còn chưa nói rõ ràng chúng ta nên làm thế nào giúp người giết chết hai người Tào Tháo, Lưu Bị? Hình như cuộc chiến Dĩnh Thủy không có việc cho quân Dĩnh Xuyên của bốn người chúng ta sao?”

Mã Dục lạnh lẽo cười một tiếng, nói: “Đúng vậy, cuộc chiến Dĩnh Thủy đích xác không có chuyện gì cho các người. Nhiệm vụ của quân Dĩnh Xuyên là đoạt lại Trường xã, chiếm lương thảo đồ đạc trang bị của quân Hán, cắt đứt đường lui của quân Hán!”

Liêu Hóa chậm rãi nói: “Đoạt lại Trường xã, cắt đứt đường lui của quân Hán!?”

Mã Dục đáp: “Không sai. Tào Tháo, Lưu Bị đều là kẻ kiêu hùng, đánh một trận Dĩnh Thủy chưa chắc có thể thành công hoàn toàn, khó đảm bảo không có quân chạy thoát. Tám trăm lưu khẩu binh lực có hạn, nếu đảm bảo đánh tan quân địch ở Dĩnh Thủy, thì không cách nào rút ra binh lực dư thừa tới giết sạch quân Hán. Cho nên, đoạt lại Trường xã, cắt đứt đường lui của quân Hán đều phải nhờ đến quân Dĩnh Xuyên của bốn vị tướng quân”.

Nghe thấy có thể cướp đoạt lương thảo hành lý trang bị của quân Hán, đám người Biện Hỉ chờ không được đã sớm đáp ứng mà nói: “Mặt tướng nào dám không tuân lệnh!”

Mã Dục lãnh đạm nói: “Bốn vị tướng quân có thể ở trong thành Trường xã bí mật đào đường hầm. Đối với binh lính thì tuyên bố đào đất tu bổ tường thành, để tránh gian tế quân Hán trà trộn trong quân nghi ngờ! Sau khi đào xong đường hầm, đợi khi thành bị phá dẫn quân bản bộ bí mật trốn trong đường hầm. Đợi sau khi Tào Tháo dẫn quân rời đi, thì lại xuất hiện chỉ một đọn đoạt lại thành trì, chiếm lấy lương thảo hành lý trang bị của quân Hán”.

Biện Hỉ, Bành Thoát hai người vui mừng ngoáy tai, luôn miệng nói: “Đại tướng quân kế này tuyệt diệu, quả là chí lư”.

Mã Dục lại nói: “Sau khi đoạt thành, bốn vị tướng quân vẫn cần phái binh đuổi theo chém giết quân Hán. Không thể để quân Hán dễ dàng bỏ chạy, bất luận như thế nào cũng kéo dài chờ tới lúc đại quân của ta đến”.

Liêu Hóa dơ dạc nói: “Xin Đại tướng quân yên tâm, chỉ cần Liêu Hóa còn có một hơi thở. Vậy tuyệt đối không buông tha tên quân Hán nào.” Liêu Hóa đang nghĩ đến xuất thần thì chợt nghe một tên tặc binh hét rầm lên: “Tướng quân mau nhìn, tám trăm lưu khẩu!”

Liêu Hóa trong lòng chấn động, tám trăm lưu khẩu nhanh như vậy đã diệt được quân địch ở Dĩnh Thủy? Thật đúng là quá mạnh! Vội hỏi: “Tám trăm lưu khẩu ở nơi nào?”

“Phía tây nam!”

99. Chương 84 :thiết Kỵ Ô Hoàn(3)

Liêu Hóa vội quay đầu lại, quả nhiên thấy phía tây nam bụi bay mù mịt. Một đội kỵ binh lớn đen ngòm tựa như nước chảy đang phóng tới, phía trước là một cây huyết sắc đại kỳ, trên viết bốn chữ lớn “Tám trăm lưu khẩu”. Chỉ trong chốc lát thời gian, tám trăm lưu khẩu liền đã chạy đến gần, một âm thanh lạnh lùng vang lên: “Quân đội của ai đây?”

Liêu Hóa phi nước đại đến. Thấy là Mã Dục vội vàng hô: “Đại tướng quân, Liêu Hóa ở đây!”

Mã Dục giục ngựa lên trước, hỏi Liêu Hóa: “Liêu Hóa, quân Hán ở đâu? Tào Tháo ở đâu?”

Liêu Hóa chỉ tay về phía đông bắc, đáp: “Đang chạy về hướng đông bắc”

“Đã đi được mấy canh giờ?”

“Đại quân Tào Tháo đã qua ba canh giờ. Quân Hạ Hầu Uyên vừa mới thua chạy không lâu.”

“Thua chạy?”

Mã Dục lạnh lùng liếc nhìn Liêu Hóa một cái, quân Đinh Xuyên mặc dù đã có nhiều trang bị tinh xảo, nhưng vẫn là đám ô hợp. Đương nhiên không cách nào chặn quân Hán lại, điều này Mã Dục đã sớm dự định. Hắn quan tâm xem Trường Xá có đoạt lại được hay không. Nếu như Trường Xá chưa đoạt lại, Tào Tháo chỉ huy quân lui về Trường Xá đóng cửa thành cố thủ, vậy có thể thất bại trong gang tấc.

“Trường Xá đã đoạt lại chưa?”

Liêu Hóa đáp: “Đã đoạt lại.”

Mã Dục nghe vậy thở phào. Chỉ cần Trường Xá đoạt lại được, quân Hán mất lương thảo hành lý trang bị thì kết cục thất bại đã định. Ngay cả khi Liêu Hóa không cách nào cắt đứt đường lui thì quân Hán cũng khó thoát vận mệnh bị tiêu diệt cuối cùng. Tào Tháo cho dù lợi hại, cũng không cách nào để huy động mấy ngàn quân Hán không ăn không uống, một đêm chạy vài trăm dặm đường lui về Trần Lưu.

“Đuổi theo ~ ”

Mã Dục chỉ tay dẫn khinh kỵ binh lưu khẩu phóng đi.

Nhìn tám trăm lưu khẩu gào thét chạy đi, trên mặt Liêu Hóa đột nhiên hiện lên một tia áy náy. Bất luận Mã Dục là kẻ máu lạnh như thế nào, hung tàn như thế nào, nhưng ít nhất hắn đã thực hiện lời hứa của mình. Ít nhất là tráng sĩ mà lời nói có thể tin được, ít nhất đã trợ giúp binh Đinh Xuyên đánh bại quân Hán. Chן binh Đinh Xuyên đã làm được gì? Ngẫm lại biểu hiện vừa rồi, Liêu Hóa không khỏi xấu hổ.

“Các huynh đệ, để cho Lão Tử bắt đầu cổ vũ. Chúng ta bất kể ai đều giống như là ba ngày không có ăn cơm no. hãy nhìn huynh đệ tám trăm lưu khẩu tất cả đều khỏe mạnh. Quân Đinh Xuyên chúng ta cùng bọn họ giống nhau, đều do cha sinh mẹ sao lại không thể bằng bọn họ?” Liêu Hóa hít vào một hơi, nhảy đến trên một tảng đá lớn, vung tay hô lớn: “Là nam nhân thì hãy cùng đi với Lão Tử, tm quân Hán đánh một trận đi.”

Bầy mưu đặt mẹo khéo ra công,

Đôi hổ chung quy kém một rồng.

Liêu, Bành, Tôn, Biện lợi quên nghĩa

Khăn Vàng vạn mạng cũng coi không

...

Mã Dục chỉ huy tám trăm lưu khẩu nhắm phía đông bắc đuổi theo chưa tới hai mươi dặm. Chợt thấy phía trước một đám quân Đinh Xuyên hết loạn xạ chạy trốn. Mà nhân số ước chừng hơn hai ngàn người, một người đang phóng nhanh phía trước hiển nhiên là Tôn Trọng. Phía sau quân Đinh Xuyên có một đội quân Hán đang bám đuôi đuổi giết, nhưng nhân số chỉ có bốn năm trăm người.

Chân mày Mã Dục thoáng chốc cau lại, quân Đinh Xuyên thật đúng là vô dụng a. Đội quân hơn hai ngàn người rõ ràng lại bị bốn năm trăm quân Hán giết cho hoa rơi nước chảy, thật là uổng phí trang bị tinh xảo Mã Dục tặng cho a. Cái gì khinh giáp, trường cung, trường mâu, thuẫn, cương đao, vốn là vũ khí giết người lợi hại, nhưng đến tay quân Đinh Xuyên thì so với côn gậy hai đầu vót nhọn không có gì khác nhau.

Quách Đồ giục ngựa lên trước một bước, nhắc nhở Mã Dục: “Đại đầu lĩnh, kia chỉ là một đội ngàn người, cũng không phải là chủ lực.”

Mã Dục thông thả gật đầu, trầm giọng nói: “Truyền lệnh, toàn quân đi ỵng mà qua, tiếp tục về phía bắc” Nhạc Tiên đang chỉ huy quân đuổi giết tàn binh Khăn Vàng, chợt thấy phía nam một đám lớn kỵ binh lao đến, khí thế hung dữ, không khỏi thất kinh. Cuống quít lớn tiếng cao hô: “Toàn quân ỵnh chỉ truy kích! ỵnh chỉ truy kích ~ ”

“Kết trận, lập tức kết trận, chuẩn bị nghênh chiến ~ ”

Nhạc Tiến ra lệnh một tiếng. Quân Hán chậm rãi dừng bước, bắt đầu kết trận.

Tuy nhiên điều làm Nhạc Tiến cảm thấy ngoài ư muốn là kị binh lưu khẩu cũng không thừa dịp quân Hán chưa kết thành trận lĩnh phạt ngự để triển khai công kích. Mà là đi ỵng qua quân trận toán loạn của quân Hán rồi giống như một đàn châu chấu từ vùng đất hoang cuốn qua rất nhanh biến mất ở đường chân trời đang từ từ tối đi.

Đang lúc Nhạc Tiến kinh ngạc thỉ lại thấy một toán quân Hán từ phía nam như nước chảy tới, cùng quân Dĩnh Xuyên binh của Tôn Trọng giao nhau, Sau một phen giao phong ngăn ngừa quân Dĩnh Xuyên nhanh chóng bại trận chia làm vô số toán nhỏ nhằm về vùng đồng hoang hai bên chật vật bỏ chạy đột nhiên chạy đi. Cánh quân Hán nọ sau khi đánh tan quân Dĩnh Xuyên cũng không đuổi giết, tiếp tục di chuyển lên hướng bắc nhanh chóng cùng quân bản bộ của Nhạc Tiến gặp gỡ với nhau. Đúng là hơn một ngàn tinh binh do Hạ Hầu Uyên chỉ huy.

“Hạ Hầu Tướng quân!”

Nhạc Tiến không khỏi vui mừng.

“Văn Khiêm?” Hạ Hầu Uyên lớn tiếng hỏi, “Chủ công đâu?”

Nhạc Tiến đáp: “Chủ công có Hạ Hầu Tướng quân, Tào Nhân tướng quân và Lư Diễn tướng quân hộ vệ đã rút lui trước về phía bắc. Mặt tướng chỉ huy năm trăm tinh binh đi cản hậu”.

“Có từng thấy khinh kị binh lưu khẩu?”

“Đã đi hướng bắc”

Hạ Hầu Uyên liền biến sắc mặt, vội la lên: “Nguy rồi, Văn Khiêm mau chóng chỉ huy quân tinh binh bản bộ theo mõ đi trước cứu viện.”

Nhạc Tiến vội la lên: “Tướng quân chậm đã”.

Hạ Hầu Uyên nói: “ Ớ?”

Nhạc Tiến nói: “Tướng quân, lưu khẩu đều là khinh kị binh, tiến lui như gió, nhanh chóng như chớp. Chúng ta đều là bộ binh có đuổi cũng không kịp, kẻ sách bây giờ chỉ có mạo hiểm đánh cuộc. Kéo quân về dùng mưu lấy Trường xã quân giặc chưa chuẩn bị có thể được việc.”

Hạ Hầu Uyên vẻ mặt kích động chậm rãi nói: “Ư của Văn Khiêm là xuất kỳ bất ư kéo quân về chiếm lấy Trường xã?”

Nhạc Tiến nói: “Đúng vậy”

Hạ Hầu Uyên nói: “Quân ta mất hết lương thảo trang bị, thiếu hụt khí giới công thành. Làm thế nào đoạt thành?”

Nhạc Tiến nói: “Có thể cải trang làm bại binh quân giặc để lừa vào thành!”

Hạ Hầu Uyên vội vàng nói: “Nếu có thể chiếm lấy Trường xã, đoạt lại lương thảo trang bị, đại quân của chủ công liền có thể chậm rãi lui vào đóng trong thành, không sợ tám trăm lưu khẩu của Mã Dục nữa. Đợi viện quân Duyện châu đến, tám trăm lưu khẩu chỉ trong ngày phá được. Hảo. Vậy theo ý Đồng Khiêm nói, ta và người hợp quân một chỗ, đi lấy Trường xã.”

Nhạc Tiến chấp tay nói: “Tướng quân anh minh.” Trăng sáng sao thưa, vùng đất hoang tĩnh lặng.

“Ô ô ô ~ ”

Dưới bầu trời cao u ám, âm thanh quỷ dị của tù và lại vang lên.

Hạ Hầu Đôn giục ngựa chạy vội tới trước mặt Tào Tháo trầm giọng nói: “Mạnh Đức, đám vật vãnh đáng chết lại đuổi theo liễu!”

Tào Tháo dùng tay vỗ trán, lớn tiếng có chút căm tức nói: “Bọn lưu khấu này thật đúng là âm hồn không tan.”

“Không đúng!”

Trần Cung đứng bên cạnh Tào Tháo đột nhiên lặng lẽ nói một câu.

Tào Tháo hỏi: “Công Thai nói cái gì không đúng?”

Trần Cung nói: “Tiếng tù và rơ ràng vọng từ phương bắc. Kị binh lưu khấu cho tới giờ vẫn theo đuôi đuổi giết, lần này như thế nào lại ngược với thông thường chạy tới phía trước? Quả rất cổ quái.”

Trịnh Dục chăm chú suy nghĩ chốc lát, đột nhiên thất sắc nói: “Chủ công không ổn rồi, có thể Mã Dục đã chỉ huy chủ lực của tám trăm lưu khấu đuổi theo tới nơi rồi!”

Tào Tháo sợ hãi giật mình nói thất thanh: “Trọng Đức tại sao khẳng định như thế?”

Trịnh Dục nói: “Nếu như Công Thai nói, kị binh lưu khấu di chuyển vẫn chỉ theo đuôi quấy nhiễu, ý muốn làm chậm tốc độ hành quân của quân ta. Chỉ vì bị chủ công đoán ra, nên không được như ý. Lần này đột nhiên biến mất, bỗng xuất hiện tại phía trước. Khẳng định đã nhận được quân lệnh của Mã Dục nên thay đổi sách lược bám đuôi tập kích quấy nhiễu. Ý định rơ ràng bằng mọi giá ngăn chặn đường rút của quân ta sao! Điều đó chẳng phải chứng minh rằng chủ lực lưu khấu của Mã Dục đã gần trong gang tấc?”

Tào Tháo cũng hít một ngụm lạnh khí, nghiêm túc nói: “Tám trăm lưu khấu đã đuổi theo nhanh như vậy, nên làm thế nào cho phải!?”

Trần Cung nói: “Chủ công chớ lo, không xa phía trước là Trương trang, Trương viên ngoại là người quen biết cũ của Cung, Trương trang này đắp lũy bảo vệ, nhiều trai tráng, có thể cố thủ. Không bằng vào Trương trang tạm lánh mũi nhọn của tám trăm lưu khấu?” “Ồ ô ô ~”

“Ồ ô ô ~”

“Ồ ô ô ~”

Trần Cung nói chưa dứt lời, lại có tiếng tù và kéo dài liên tục vang vọng từ phía nam. Mặt đông, phía tây đồng thời vang lên cùng tiếng tù và phía bắc phụ họa với nhau. Dưới bầu trời đêm trong trẻo lạnh lùng u ám, tiếng tù và trầm trầm vô tận mang theo sát khí buồn bã tràn đầy khắp nơi. Trong khoảnh khắc như có tiếng sấm mơ hồ từ phía chân trời chậm rãi vang lên. Càng gần càng âm ỉ dần dần lớn lên tạo ra màn âm thanh âm ỉ đích thực như có ngàn vạn quân mã đang từ bốn phía kéo tới.

Không có đội kị binh khoảng ngàn người lại có thanh thế như vậy.

“Toàn quân dừng lại ~”

“Kết trận, mau kết trận ~”

“Lập trận phụng ngự lính tợn, chuẩn bị nghênh địch ~”

Hạ Hầu Đôn nghiêm khắc thét lên vang vọng không trung. Tướng sĩ quân Hán đã sớm một mỗi vội vàng dừng bước, theo tiếng lệnh của trưởng quan bắt đầu khẩn trương lập trận.

“Không để Tào Tháo chạy thoát ~”

“Bất sống Tào Tháo ~”

“Bất sống Tào Tháo, đại đầu lĩnh có thưởng lớn!”

Màn âm thanh của tiếng vó ngựa đột nhiên yên lặng đi một cách lạ lùng. Thay vào đó nổi lên tiếng hị reo lên lượt vang lên làm cho Tào Tháo buồn rầu rối loạn.

Đêm trăng sáng tù và kêu rống

Cờ Hán quân xơ xác bướm bay

Giật cương chạy rẽ đường mây,

Trương Trang nhắm hướng vọt ngay vào liền.

Muốn biết Hạ Hầu Uyên có chiếm lại được Trường Xá hay không, ạn dám tàn quân Tào Tháo làm sao trốn khỏi vó ngựa lưu khẩu, xem hồi sau sẽ rõ.

100. Chương 85 :thịt Người Và Thuốc Độc(1)

Đêm tối mù mịt.

Gió lạnh tê tái.

Cùng với tiếng tù và từ xa vọng lại, tiếng reo ị long trời lở đất cùng với tiếng vó ngựa ầm ầm đột nhiên ngừng lại. Khắp nơi đột nhiên có một sự yên tĩnh khác thường. Đột tấn công như sóng gió hải hùng của kị binh mà mọi người chờ đợi đã không tới. Bọn họ lao đến như nước lũ, nhưng cũng biến đi như không khí vô hình.

Dưới ánh trăng mờ lạnh lạnh, tất cả tướng sĩ quân Hán nhìn nhau, đối mặt với vùng đất hoang trống rỗng mờ mịt chẳng biết phải chuẩn bị những gì.

Hạ Hầu Đôn tay cầm thương chậm rãi nói: “Tám trăm lưu khẩu đang làm tị hê ở đây?”

Đôi mắt hẹp của Tào Tháo thoáng tỏa ra ánh lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Rõ ràng là chúng nghĩ quân sĩ chúng ta mệt mỏi, nên bày ra là kẻ quấy nhiễu đối phương! Giờ chia toàn quân làm hai đội, một đội giữ trận đề phòng. Một đội quân không cưỡi giáp, quần áo không tháo đai lưng, cho nghỉ ngơi ở trong trận. Chỉ cần trận lính không loạn thì kỵ binh địch không có cơ hội thừa dịp xông vào. Cuối cùng ai chết vào tay ai, cũng chưa biết được”.

Hạ Hầu Đôn ông ổng đáp: “Tuân lệnh, mặt tướng liền đi sắp xếp.”

Tào Tháo nhảy xuống ngựa, cùng Trần Cung, Trính Dục hai người ngồi yên lặng. Tào Nhân hộ vệ một bên vội vàng cởi áo khoác trên người, rồi khoác lên người Tào Tháo. Tào Tháo cũng không khách khí, đem áo khoác trùm lên người. Thay đổi tư thế ngồi cho thoải mái hơn rồi quay sang hai người Trính Dục, Trần Cung bên cạnh nói: “Đêm tối bất lợi cho việc hành quân, cứ đợi trời sáng rồi tính .”

Trính Dục, Trần Cung nói: “Chủ công anh minh.”

Tào Tháo nói: “Ta chỉ lo lắng về hai người Diệu Tài, Nhạc Tiến không biết bây giờ như thế nào?”

Trính Dục suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chủ công chớ lo. Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến đều trí dũng song toàn. Quân cướp đều không phải là địch thủ, lúc này chắc đã đánh bại quân cướp đang trên đường tới đây”.

Trần Cung nói: “Vẫn ạn có một khả năng”.

Về mặt Trính Dục biến đổi, tán đồng nói: “Ý của Công Thai là Hạ Hầu, Nhạc Tiến hai vị tướng quân có thể dẫn quân về chiếm lại Trường xá?”

Trần Cung nói: “Đúng vậy”.

Tào Tháo cũng tán đồng: “Nếu có thể chiếm lại Trường xá, đoạt lại lương thảo trang bị thì quân ta không phải lo nữa”.

Trần Cung nói: “Đề phòng vạn nhất, cần phải phái người tới Lưu Duyệt châu cầu viện.”

Tào Nhân tnh nguyện nói: “Chủ công, mặt tướng xin đi”.

Tào Tháo nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu nói: “Tử Hiếu có thể chỉ huy quân tinh binh bản bộ phá ạng vây ở phía tây, rồi mới ạng lên phía bắc đến Trần Lưu.”

Trính Dục nói: “Chủ công có thể phái đội tinh binh nhỏ liên tục quấy nhiễu địch, có thể làm chúng rối loạn, chờ đến khi quân địch hỗn loạn. lúc tám trăm lưu khẩu không đề phòng thì Tử Hiếu tướng quân lại chỉ huy tinh binh đột phá phía tây. Có thể thành công.”

Tào Tháo gật lấy gật để, trầm giọng nói: “Trọng Đức nói rất đúng, Lý Điển đâu?”

...

Mã Dục nhảy xuống ngựa ngồi trên bãi cỏ. Duỗi thẳng hai chân ra, vươn vai để hóa giải nỗi mệt nhọc cực độ suốt một ngày cưỡi ngựa chạy vội. Con người cuối cùng cũng chỉ là máu thịt mà không phải kim cương! Quân Hán của Tào Tháo mệt nhọc, tám trăm lưu khẩu của Mã Dục cũng cảm thấy mỗi mệt như vậy.

“Chu Thương.”

Chu Thương vội bước lên hai bước, đứng trước mặt Mã Dục trầm giọng nói: “Có mặt tướng.”

Mã Dục nói: “Lập tức truyền lệnh toàn quân, binh không cởi giáp, ngựa không tháo yên, cứ vậy nghỉ ngơi. Đợi khi trời sáng đã lại sức thì sẽ thu thập quân Hán của Tào Tháo”.

“Tuân lệnh.”

Chu Thương lĩnh mệnh đi.

Bùi Nguyên Thiệu ở một bên đi tới thắc mắc: “Bá Tề, ừ sao không xông lên đánh tan quân Hán? Quân ta tuy cũng mỗi mệt không chịu nổi, nhưng quân Hán càng không chịu nổi, lúc này đúng là cơ hội phá địch a”.

Trong lòng Mã Dục dừng dừng. Bùi Nguyên Thiệu nghĩ cũng rất đơn giản, ba bốn ngàn quân Hán tinh nhuệ quây lại một chỗ, tựa như con nhím cả người đầy những lông dài nhọn hoắt, ngay cả tám trăm lưu khẩu nhanh chóng mạnh mẽ như sư tử, cũng khó lòng một miếng nuốt hết. Huống chi, bây giờ chỉ có hơn mười kỵ binh trọng giáp thiết kỵ đi đường xa theo cùng nên sớm không chịu nổi một đợt tấn công dữ dội. Nếu lấy kỵ binh đột phá trận của địch, coi như có thể đánh tan quân Hán, nhưng tám trăm lưu khẩu chỉ sợ cũng chẳng được bao nhiêu người ngựa nữa!

Mã Dục không phải là Hán Linh đế. Hán Linh đế có được vô cùng vô tận tiền bạc để đánh cuộc, có thể chịu nổi tổn thất nhưng mà Mã Dục chỉ có tám trăm lưu khẩu, hẳn không chịu nổi mất mát đó.

Đứng co ro ở bên cạnh Mã Dục, Quách Đồ nhìn qua Mã Dục. Đoán được tư tưởng của hắn khi không nói gì liền mỉm cười, giải thích với Bùi Nguyên Thiệu: “Bùi đầu lĩnh. Lúc này tiến công đương nhiên có thể đánh tan quân Hán, nhưng quân ta bị thương vong nhất định cũng không nhỏ. Nếu như lui lại thêm một ít thời gian nữa, quân Tào không có lương thực tất nhiên đói bụng mệt mỏi. Đến lúc đó sẽ dẫn quân tấn công, ra tay là có thể phá được”.

Bùi Nguyên Thiệu chợt nói: “Ra là như vậy”.

Trong lúc đang nói, phía trước đột nhiên vang lên hô chém giết đinh tai nhức óc, đèn đuốc sáng rực. Một đội quân Hán từ trong trận xông ra, chẳng cần nhìn ngó gì nhằm phía tây lao xao định chạy.

Vẻ mặt lạnh lùng của Mã Dục khẽ giật, , Bùi Nguyên Thiệu cũng cả kinh nhảy dựng lên, hung hăng nói: “Bá Tề, ta dẫn người đi tiêu diệt đám quân Hán kia”.

Quách Đồ vội ngăn cản nói: “Bùi đầu lĩnh không nên, đây là kẻ quấy rầy của quân Hán. Không bao lâu sau tất nhiên tự lui về, không cần để ý tới”.

“Ừ? Kẻ quấy rầy?”

Bùi Nguyên Thiệu nghe vậy cứng người lại, ngó thấy tư tưởng của Mã Dục chưa hạ lệnh xuất kích bèn không dám coi thường mạnh động. Chỉ trong chớp lát quả nhiên đội quân Hán vội rút lui về như Quách Đồ nói. Bùi Nguyên Thiệu không khỏi bội phục ngẩng đầu, hướng Quách Đồ giơ ngón tay cái lên nói: “Quách Đồ tiên sinh thật là thần cơ diệu toán.”

“Ách, cái...này ~~ ”

Quách Đồ nhìn Mã Dục một chút vẻ mặt ngượng ngịu.

...

Cửa đông thành Trường xã.

Thừa dịp bóng đêm che dấu, một đạo quân Hán hơn một ngàn người đang yên lặng tới gần. Trên lầu thành cửa đông hai ngọn đuốc lớn gắn trên cửa tháp làm cả lầu thành sáng như ban ngày. Dưới ánh lửa, hơn mười

tên lính giặc Khăn Vàng đang khoan thai ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm giải buồn. Có hai tên cướp không muốn nghe truyện canh giữ ở phía sau bức tường thấp, đang mơ hồ ngăm nhìn vùng đất hoang u ám ngoài thành.

Nhạc Tiến vung tay đi phía trước mấy bước, tiến tới bên cạnh Hạ Hầu Uyên chậm rãi nói: “Tướng quân, thoát nhn phng bị quân giặc vô cùng chênh mảng a”.

“Ừ.” Hạ Hầu Uyên chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói: “Bọn ngu xuẩn này sao sẽ nghĩ tới chúng ta dám bắt ngờ đột xuất đến đây đánh úp thành? Trận chiến này tất thắng!” Trong thành Trường xã, Biện Hỉ đang bày tiệc lớn trong doanh khao thưởng tướng sĩ. Hạ Hầu Uyên nói không sai. Biện Hỉ căn bản cũng không nghĩ tới việc quân Hán đã bị tám trăm lưu khẩu đánh cho quăng giáp bỏ mũ mà ẹn dám tới cướp lại thành, cho nên chỉ phái số lượng ít ỏi quân giặc trấn giữ ở bốn cửa. Tuyệt đại bộ phận quân giặc tụ tập trong doanh uống rượu làm vui.

Trong đại doanh của Biện Hỉ tụ tập hơn mười vị đầu mục to nhỏ của giặc cướp. Biện Hỉ gơ cao chung rượu, lớn tiếng nói: “Nào nào nào, các vị huynh đệ uống hết chung rượu này, đã lâu rồi chưa từng thống khoái như vậy. Hôm nay nhất định phải cùng nhau uống rượu tới cùng, ha ha ha ~”

Cơ hồ tất cả đầu mục lớn nhỏ đều nâng chén lẫn nhau, thần sắc vui mừng. Chỉ có một người gương mặt lo âu, càng không để ý tnh lính, không để ý không khí, thẳng người đứng lên cất cao giọng nói: “Tướng quân. Bây giờ thế cục chưa định, tnh lính cuộc chiến không rõ, thiết tưởng không thể sao nhãng canh phng, tránh cho quân địch nhân cơ hội làm kinh ngạc?”

Biện Hỉ bị quấy rầy hứng uống rượu, có chút không vui nói: “Bản tướng đã nhận được tin báo thắng trận, tám trăm lưu khẩu của Đại tướng quân đã toàn thắng ở Dĩnh Thủy. Hôm nay hai vị tướng quân Tôn Trọng, Liêu Hóa mỗi người chỉ huy hai ngàn tinh binh chia làm hai đường đánh chặn. Quân Hán sắp bị diệt tới nơi, như thế nào thế cục chưa định, tnh lính cuộc chiến không rõ? Đừng vội nhiều lời.”

Tiểu đầu mục nọ vẫn không nghe chẳng hề nao núng nói: “Nếu như vậy tĩ tiểu nhân tự xin tuần tra các cửa.”

Biện Hỉ giận dữ đang muốn nổi giận chột nghe ngoài cửa đông âm thanh chém giết nổi lên bốn phía giống như trời long đất lở, thanh thế làm cho người ta sợ hãi. Chưa được một lúc đã có tên giặc cướp hoảng hốt bối rối chạy vội vào đại doanh bẩm với Biện Hỉ: “Tướng quân, đại sự không tốt. Quân Hán giả mạo bại binh của tướng quân Tôn Trọng, thừa dịp đêm tối đến đánh úp thành, giờ đã vào thành”

“Người nói cái gì? ?” Biện Hỉ hoảng sợ nói thất thanh: “Điều này sao có thể, quân Hán rõ ràng đã bại trận tại Dĩnh Thủy. làm sao ẹn có thể tới đánh úp Trường xã?”

Tên lính cướp nói: “Đúng là như vậy , thưa tướng quân.”

“Có bao nhiêu quân Hán?”

“Chừng ~ chừng bốn năm ngàn người!”

“Cái gì? Bốn năm ngàn người!”

Biện Hỉ nhất thời cả kinh ba hồn bảy vía lên mây. Quân Dĩnh Xuyên vốn có sáu ngàn người. Liêu Hóa, Tôn Trọng chia ra mỗi người mang đi hai ngàn quân. Trong thành vậy chỉ ẹn lại có hơn hai ngàn quân giặc cướp, làm sao mà ngăn cản được bốn năm ngàn quân Hán tinh nhuệ tiến công? Đám đầu mục lớn nhỏ cũng bị làm cho sợ đến ngẩn mặt lẫn nhau, chẳng biết phải làm gì.

Chỉ có tiểu đầu mục vừa mới khuyên can biến sắc quát: “ Binh tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn, sợ cái gì!”

Trong khoảnh khắc âm thanh trầm trầm của tù và không ngớt vang xa. Khiến cho quân giặc cướp đang uống rượu ăn thịt nghe được bèn ị hét toán loạn tũ trong doanh chạy ra. Phần lớn quần áo xộc xệch, thân không mặc giáp, rất nhiều tên cướp thậm chí ẹn không ếm được binh khí của mình đành tay không chạy đến tụ họp.

Biện Hỉ vô tài, mất thiếu người,

Dưới đao vong mạng, hận muôn đời.

Để cho một trận sông Dĩnh Thủy

Công sức bao người tựa nước trôi.

101. Chương 85 :thịt Người Và Thuốc Độc(2)

“Giết!”

Hạ Hầu Uyên hét lớn một mình cưỡi ngựa xông vào, trường đao lượn ngang dọc chém mọi thứ nát nhừ.

“Hồng ~ ”

Nhạc Tiến nổi giận gầm lên bước nhanh như bay, hai đao xoàn xoạt chém một tên tặc thành hai khúc. Lại tiến một bước nữa, cương đao trong tay vừa vung lên thì đầu lâu tên tướng cướp đã bị cắt đứt. Nhạc Tiến tay phải cầm đao, tay trái nhấc đầu lâu tên tướng cướp giơ lên cao quá đầu, lớn tiếng quát lên, “Đại hán quân uy, chống cự phải chết ~ ”

“Đại hán quân uy, chống cự phải chết ~ ”

Thấy chủ tướng thần dũng như thế, tướng sĩ quân Hán như được cổ vũ lớn. Đang lúc một mỗi sau cả ngày chém giết, chạy trốn cũng như lấy lại sức lực, vội vàng hét lên giống như dã thú nổi điên đánh về phía quân giặc Khăn Vàng ợn chưa phục hồi tinh thần. Quân cướp bất tỉnh lịnh nên không kịp đề phòng, trong khoảnh khắc thế trận đại loạn, bị quân Hán đuổi giết bỏ chạy toán loạn.

Đứng sau trận của quân cướp, Biện Hỉ mũ giáp dính trên đầu xộc xệch, thân mặc áo giáp nhẹ hai mảnh, tay cầm một thanh mã tấu, đang khàn cả giọng rống to: “Không được lui, không được lui! Lâm trận lùi bước, giết không tha ~ ”

Nhưng mà căn bản không có người nào để ý tới Biện Hỉ. Rất nhiều quân cướp giống như thỏ đang hoảng sợ chạy né qua bên cạnh hắn, cũng chẳng để ý thanh đao ở trong tay của hắn.

“Chết đi!”

Hạ Hầu Uyên cuối cùng cũng vỗ ngựa xông tới, một đao bổ tung hàng rào cửa thúc ngựa xông vào.

Một tiếng quát như sấm vang lên bên tai Biện Hỉ, Biện Hỉ không kịp xoay người liền cảm thấy mát lạnh toàn thân. Sau đó cả người chột nhẹ nhàng bay lên. Trong chớp mắt, cả thế giới bắt đầu di chuyển. Trong lúc ngạt thở Biện Hỉ quái lạ thấy bản thân mình vẫn đứng bên trong hàng rào, chỉ là thiếu mất đầu. Sau một khắc, bóng tối hắc ám vô tận kéo tới tàn nhẫn nuốt chửng ư thức cuối cùng của Biện Hỉ.

“Giết ~ ”

Hạ Hầu Uyên giơ đao lên trời, ngựa mặt huýt sáo , phía sau quân Hán đông như châu chấu xúm xít kéo tới.

“Bắn tên!”

“Hưu hưu hưu ~ ”

Đang lúc Hạ Hầu Uyên cho là đại cục đã được quyết định thì, một tiếng hét ngắn gọn rờ ràng đột nhiên vang lên từ phía trước. Trong khoảnh khắc những mũi tên nhọn xé gió gào thét bay tới. Xẹt qua bầu trời đêm trong xanh lạnh lẽo thoáng chốc bay đến đỉnh đầu quân Hán, sau đó trút xuống như mưa. Đôi mắt Hạ Hầu Uyên thoáng nheo lại, dĩ nhiên là cung tiễn thủ!

Đôi mắt Nhạc Tiến thoáng chốc đỏ rực, lại tên hỗn đản này! Người này có hóa thành tro thì Nhạc Tiến cũng sẽ không quên! Hắn cùng với Lư Diễm từng mang đến năm trăm tinh binh để tập kích thành, có đến bốn trăm người đã vùi thân ở trong tay kẻ này!

“Ai nha, mắt của ta ~ ”

“Ách a ~ ”

“Ngao ~ ”

Trong tiếng rên la liên miên không dứt, tướng sĩ quân Hán đang hăng hái tiến lên bị ngã xuống từng mảng.

“Xông lên! Xông lên ~ giết sạch bọn nghịch tặc đáng chết này ~ ”

Hạ Hầu Uyên trợn mắt muốn vỡ ra, hét lớn một tiếng, thúc ngựa phóng vào. Không có lá thuẩn là lớp trọng giáp phụng hộ của khinh bộ binh, nếu muốn đánh bại cung tiễn thủ thì biện pháp duy nhất chính là xông lên thật nhanh. Chỉ cần vượt qua được trận mưa tử vong thì có thể giết sạch đám cung tiễn thủ trước mặt. Khi đó bọn nghịch tặc đáng chết này không khác đàn dê non đang chờ bị mổ.

“Toa ~ ”

Tiếng xé gió sắc bén vang lên lạnh lẽo từ khoảng không phía trước tới, đôi mắt của Hạ Hầu Uyên chợt nháy, theo bản năng giơ đao lên, chỉ nghe “Đang” một tiếng gọn ghẽ. Dưới bầu trời đêm thoảng chốc phát ra một tia lửa đẹp mắt. Một mũi tên sắc bén như nanh sói đã bị hấn đánh bay.

“Toa toa ~ ”

Hạ Hầu Uyên không cịn may mắn nữa, lại hai mũi tên như chớp bắn tới. Trong bóng tối Hạ Hầu Uyên nín không rơi lã, chỉ có thể nghe gió mà phân biệt. Hấn vội vàng hạ người né tránh, khó khăn lã tránh thoát một mũi tên. Nhưng bất lực ngăn cản mũi tên nhằm vào con ngựa đang cưỡi. Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, mũi tên sắc bén như nanh sói đã bắn trúng ngực con ngựa Hạ Hầu Uyên đang cưỡi, ngập sâu tới lông chim ở cuối mũi tên.

“Hí hí ~ ”

Trong khoảnh khắc con ngựa đang cưỡi hí một tiếng vang trời rồi chồm lên dựng thẳng đứng hung hăng hất Hạ Hầu Uyên xuống đất.

...

Ánh rạng đông đầu tiên từ chân trời đằng đông phá tan bóng tối u ám chiếu lên không trung. Bóng tối suốt một đêm tàn phá dài vô tận bỗng như thủy triều rút đi, trời ~ rất cục đã sáng.

Trời đã sáng, thời điểm quyết định vận mệnh đã đến.

Bụi đất, cỏ vụn vô tận bay đầy trời làm lóa mắt của Mã Dược, gió nổi lên rồi chẳng?

“Ô ô ~ ”

Tiếng tù và vang dội, hùng hồn bỗng nhiên vọng lên mây xanh. Sau khi nghỉ ngơi suốt một đêm lại vừa mới ăn no một trận, tướng sĩ lưu khẩu nhanh chóng nhảy lên mình ngựa. Trong tiếng ngựa hí người h hết tất cả nhanh chóng nhóm thành kỵ trận chỉnh tề.

Mặt trời ló ra từ sau đám mây, vào lúc những tia nắng đầu tiên chiếu xuống vùng đất hoang thỉ tám trăm lưu khẩu đã lập trận xong. Chỉ thấy trên vùng đất hoang vô tận một đám lớn đen s s do quân thiết kỵ san sát đứng nghiêm. Cơn gió lạnh thổi qua kỵ trận, làm những ngù tua rua đỏ buộc trên mũ ngược sáng nom như máu.

Trong trận của quân Hán, Tào Tháo thoảng chốc nheo lại hai mắt, phảng phất như ánh sáng từ mảnh màu xanh san sát kia chọc thẳng vào mắt. Sát khí vô tận tràn lan trước quân trận hai bên, lại lan tỏa tiếp ...

“Hô lô lô ~ ”

Mã Dược vọt lên mình ngựa làm nó lắc lắc đầu mạnh mẽ rồi phát ra một tiếng hí dài. Mũ giáp bằng đồng xanh trùm kín trên đầu Mã Dược phản chiếu ánh sáng mặt trời hất ra một ánh xanh chói mắt. Mã Dược lạnh lùng rút ra một đầu thương. Nắm thật chặt trong tay phải, cảm giác lạnh lẽo trong khoảnh khắc tràn ngập toàn thân.

Cơn gió sớm mát lành thổi qua vù vù làm tung bay lá huyết sắc đại kỳ trong tay Chu Thương. Bốn chữ lớn “Tám trăm lưu khẩu” hung dữ, phảng phất như bốn kỵ sĩ nhà trời đang phi như bay trên lá huyết sắc kỳ.

“Hu ~ ”

Mã Duyệt quát nhẹ một tiếng cỡi ngựa đi lên phía trước một bước. Vó sắt nặng nề đạp lên trên đám cỏ lạnh giá, thoáng chốc hất lên một mảnh cỏ vụn chọt theo gió bay xa. Tiếng vó lạnh lùng phảng phất như trống trận nặng nề dội vào trong lũng mỗi một tên tướng sĩ lưu khẩu làm sát ư nóng rực thoáng chốc bùng lên.

“Phi thương chuẩn bị ~ ”

Tiếng hô lạnh lùng rờ ràng của Mã Duyệt thoáng chốc phá tan sự yên tĩnh của kỵ trận. Từng đám đầu thương được giơ lên cao cao, mũi thương lĩnh tam giác sắc bén dưới ánh sáng mặt trời tỏa ra vẻ đẹp lạnh lùng trông giống như nanh sói sắc bén.

“Bảo vệ chủ công ~ ”

Trong trận quân Hán, thản nhiên vang lên tiếng hô của Hạ Hầu Đôn. Một đám trọng giáp bộ binh nhanh chóng chạy tới, lấy Tào Tháo, Trần Cung, Trính Dục ba người làm tâm bắt đầu lập trận. Những tấm thuẫn lớn dày cộm nặng nề trong khoảnh khắc kết thành một bức tường vững chắc vây xung quanh ba người Tào Tháo ở giữa.

Tào Tháo vẻ mặt đứng đờn nhìn xuyên qua khe hở của bức tường do lớp thuẫn tạo thành dừng ở mảng thiết giáp san sát đang ở phía trước cách đó không xa. Đôi mắt hẹp dài không khỏi toát ra vẻ lạnh lùng rờ ràng.

“Mã Duyệt không chết, ta có chết cũng không có nơi chôn thân”

Trước trận của lưu khẩu trận tiền. Mã Duyệt chậm rãi kéo xuống mặt nạ quỷ, để gương mặt quỷ hung ác hoàn toàn ăn khớp với nhay. Thoáng chốc một tiếng hô lạnh lùng dừng đờn vang dội không trung: “Tiến công ~ ”

“Hãy ~ ”

“Lọc cọc ~ ”

“Gào ~ ”

Trong tiếng hét không ngớt, kỵ binh lưu khẩu vẫn đứng thẳng người bỗng như cơn lũ tràn qua đê. Tuy tĩnh mà động, dù chậm mà nhanh, rốt cục hoàn thành tăng tốc bắt đầu toàn lực xông tới. Gần ngàn kỵ binh lưu khẩu dần dần trở nên mãnh liệt thành một cơn sóng gió hải hùng nhằm phía quân trận của quân Hán đang tụ tập dày đặc cuộn cuộn mà đến.

“Phốc ~ phốc ~ ”

Một tên lính quèn quân Hán cuối cùng không cố được nữa, hai mắt tối sầm lẫn ra bất tỉnh. Từ hôm trước Tào Tháo huy động quân tiến công thành Trường xã tới nay, suốt hơn hai mươi canh giờ quân Hán đều không ngừng hành quân, tác chiến, đề phòng. Trạng thái tinh thần lúc nào cũng khẩn trương cao độ, trước sau chưa từng được nghỉ ngơi nên đến giờ rốt cục có người không chống đỡ được nữa.

Tên lính quèn ngã xuống lập tức ở trong trận của quân Hán xuất hiện một rối loạn rất nhỏ. Trên thực tế, tất cả quân Hán đều đã nỗ lực đến kiệt lực. Suốt thời gian dài bọn họ chưa nghỉ ngơi đầy đủ, cũng không có gì ăn, đang vừa đói vừa mệt. Thể lực chịu đựng quá mức nghiêm trọng, hoàn toàn chỉ dựa vào tinh thần để khốn khổ chống đỡ.

Tuy nhiên, tinh thần cứng rắn mấy cũng có lúc suy sụp, cũng như mã tấu sắc bén cũng có thể bị lửa làm nóng chảy. Nếu như không thể kịp thời gạt bỏ sự sa sút tinh thần các tướng sĩ thì quân Hán cuối cùng có thể sụp đổ.

“Có ta vô địch, thề chết không lui ~ ”

Vào thời khắc nguy cấp, bóng dáng hùng tráng của Hạ Hầu Đôn đã kịp thời xuất hiện trước trận quân Hán, mũi thương trong tay giơ thẳng lên trời. Trực tiếp coi như không có thiết kỵ lưu khẩu đang cuộn cuộn tới, đột nhiên trong tiếng vó ngựa âm âm vang lên âm thanh hùng hồn của Hạ Hầu Đôn. Trong âm thanh tràn đầy vẻ khinh thường và hờ hững đối với kỵ binh lưu khẩu.

“Thề chết không lui ~ ”

Tướng sĩ quân Hán bắt đầu lị reo như trời long đất lở, cuồng nhiệt quơ binh khí trong tay, chiến ý quyết tử được kích thích vô tận. Ngọn lửa tinh thần như đã bị tắt lại cháy lên ngời ngời.

Không hổ là quân đội của Thào Tháo a! Ngay cả thân là kẻ địch mà Mã Dục cũng không thể không bá phục. Kể cả tám trăm lưu khẩu của hắn mà gặp phải tuyệt cảnh như thế, chỉ sợ cũng sẽ không hơn được với biểu hiện mạnh mẽ của quân Tào? Mã Dục hít sâu một hơi, ư niệm giết chết Tào Tháo trong lòng lại càng rực cháy.

Lao tâm khổ tứ bày mưu cho trận chiến Dĩnh Thủy là bởi vì sao? Ớn không phải là để giết chết hai người Tào Tháo, Lưu Bị kiêu hùng cái thế sao! Hiện tại Lưu Bị nhảy xuống sông Dĩnh Thủy sống chết không rõ. Há Ớn có thể để Tào Tháo bỏ chạy nữa chăng?

102. Chương 85 :thịt Người Và Thuốc Độc(3)

“Cáp!”

Mã Dục quát to một tiếng, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, chiến mã dưới thân hí một tiếng rồi hơi chuyển hướng sang bên trái. Đằng sau Mã Dục, Chu Thương cầm trong tay lá huyết sắc đại kỳ đón gió tung bay, tiếng reo lị như trời long đất lở vang lên. Trong khoảnh khắc, thiết kỵ lưu khẩu lúc này như sóng vỗ bờ mãnh liệt đã chia thành hai nửa nhằm thẳng vào hai cánh cửa quân Hán.

“Ừ?”

Đứng trước trận của quân Hán, Hạ Hầu Đôn đang muốn giục ngựa giờ thương nghênh chiến. Đột nhiên thấy quân địch thay đổi như thế biến cố, không khỏi khựng lại.

Trong trận của quân Hán, đứng sau bức tường do lớp thuẫn nặng nề thiết lập, Tào Tháo vỗ tay bực dọc giọng đầy lo lắng: “Mã Dục thực đáng ghét, thật không hổ là hậu duệ danh tướng. Có thể vận dụng kỵ binh xuất quỷ nhập thần như vậy, hắc, đáng hận là quân ta không có cung tiễn thủ, nếu không há có thể để tám trăm lưu khẩu ung dung như thế ~”

Tấn Dục, Trần Cung hai người đều nhẹ chau mày, thúc thủ vô sách. Khi sức lực con người cạn sạch, khi chiến sự bước vào giai đoạn đối mặt chém giết tuyệt không Ớn chỗ cho mưu mẹo giả dối nữa, thì ngay mưu kế tuyệt vời của mưu sĩ cũng không Ớn quyền lực nữa.

“Toa toa toa ~”

Lưu khẩu thiết kỵ chạy xiên chéo qua trận tiền quân Hán. Một đợt phi thương sắc bén đã từ không trung bay tới, Ớn đánh kinh hoàng thoáng chốc phủ xuống trên người tướng sĩ quân Hán. Trong tiếng kêu la liên tục không dứt, quân lính ở hai cánh cửa quân Hán trong khoảnh khắc đã ngã xuống một mảng lớn. Tám trăm lưu khẩu chỉ một lần xung phong, đã gây ra cho quân Hán thương vong nặng nề.

Tám trăm lưu khẩu ào ạt tràn đến, lại gào thét chạy chéo qua quân trận của quân Hán mấy trăm bước mới tụ lại đằng xa. Rồi chuẩn bị phát động lần sóng tấn công thứ hai.

“Hắc!”

Hạ Hầu Đôn hung hăng cầm thương trong tay, lửa giận giống như cỏ độc thiêu đốt ở trong lòng ngực hắn. Mịa nó chứ, đánh nhau Ớn mà lộn xộn như vậy? Thậm chí bị một đám nghịch tặc giết mà không hề có sức chống cự, lại chỉ có thể đứng đợi chúng lần lượt giết! Kể từ khi đầu quân tới nay, Hạ Hầu Đôn chưa từng phải chịu uất ức như vậy.

...

Trường xà, kịch chiến vẫn đang miệt mài tiếp diễn

“Ghe tởm ~”

Hạ Hầu Uyên buồn bực hừ một tiếng, cơ hồ muốn nghiêng nát răng. Lại một đợt tiến công bị đám quân giặc ương ngạnh trước mắt kia đánh tan, càng làm sôi máu trong lòng Hạ Hầu Uyên. Lại có hơn trăm tên lính trung dũng cùng quê ngã xuống trong vùng máu. Đám nghịch tặc đáng chết kia. Giống như là một lộn đá

chôn thật sâu, sừng sững ngăn cản đường đi của quân Hán. Bất luận quân Hán tấn công mạnh mẽ như thế nào trước sau vẫn bất động.

Chém giết từ sau nửa đêm đến sáng, quân Hán đã có mấy trăm người bị thương vong. Nhưng vẫn không cách nào công phá được phụng tuyến ở đại doanh cuối cùng của quân cướp. Tám trăm lưu khẩu và quân giặc của đám người Liêu Hóa, Tôn Trọng tùy thời có thể tập kích bất k lúc nào. Thời gian ẹn lại cho quân Hán đang càng ngày càng ít đi. Hạ Hầu Uyên không khỏi bắt đầu lo lắng.

“Tướng quân, số mũi tên của nghịch tặc đã bị tiêu hao giờ không ẹn nhiều lắm, không bằng lần này dốc lực đánh một đợt đi?” Nhạc Tiến tiến lên trước một bước, nhìn Hạ Hầu Uyên đề nghị: “Nếu như lần này vẫn không thể công phá phụng tuyến của nghịch tặc. Không bằng dẫn quân rút lui đi.”

” Được!” Hạ Hầu Uyên lạnh lùng nói: “Lần này để ta tự mình dẫn quân tiến công.”

Nhạc Tiến vội la lên: ” Không được, tướng quân không thể đưa thân vào chỗ nguy hiểm, mặt tướng nguyên ư liệu chết phai địch.”

” Ư mỗ đã quyết, Văn Khiêm không cần nhiều lời.” Hạ Hầu Uyên rút trường đao chỉ về phía trước lạnh lùng nói, “Đi theo ta ~ ”

Tại phụng tuyến cuối cùng của quân giặc Khăn Vàng, tiểu đầu mục ngạo nghễ đứng sừng sững trước trận, ánh mắt lạnh như băng.

“Rốt cục nhện không được đành phát động ận đánh cuối cùng phải không?” Thấy quân Hán liều mạng xông lên phía trước, tiểu đầu mục hừ một tiếng trong mũi. Lãnh đạm nói: “Trường mâu binh lập trận ~ ”

Một đám quân cướp từ trong trận phía sau lao ra, bố trí thành trận lĩnh phụng ngự dày đặc phía trước tiểu đầu mục. Mấy trăm trường mâu sắc bén nhanh chóng chuyển thành một bức tường tử vong dày đặc khiến kẻ khác phấp sợ.

“Tránh ra!”

Hạ Hầu Uyên chỉ huy quân xông tới phía trước trận của quân cướp, hét lớn một tiếng trường đao xé gió chém tới. Trong tiếng vang liên miên không dứt, hơn mười thanh trường mâu sắc bén nhất thời bị gạt ra, trận lĩnh phụng ngự nghiêm ngặt của quân cướp lập tức lộ ra một lỗ hổng.

“Giết!”

Nhạc Tiến hét lớn một tiếng, chỉ huy mấy tinh binh tráng sĩ theo lỗ hổng do Hạ hầu Uyên tạo ra tiến vào. Trong ánh hàn quang lóe lên, một tên tặc binh đã bị Nhạc Tiến một đao chém thành hai đoạn. Có hai tên tặc binh khác bị Hàn Tiến đuổi theo sát đúng mảnh khua đao đâm chết. Do Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến cùng với tướng sĩ quân Hán liều chết công kích, lỗ hổng trong trận lĩnh phụng ngự của quân cướp nhanh chóng bung ra mở rộng.

Trong mắt của tiểu đầu mục thần nhiên thoáng qua ánh lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Dầu lửa hầu hạ ~ ”.

Chỉ một thoáng, từng đợt binh gồm đựng dầu hỏa từ trong trận của quân cướp được quăng ra. Ném vào quân Hán đang xúm xít trong trận. Binh gồm va vào quân Hán vỡ ra tới tấp. Dầu hỏa trong binh lập tức dính đầy mặt đầy cổ rất nhiều tướng sĩ quân Hán. Cũng có rất nhiều binh gồm ném không đủ xa, đập vào mâu trận của quân cướp mà vỡ ra.

Một mùi quỷ dị tức thì tràn ngập trong mũi Nhạc Tiến, sát khí tàn ác tức thời như nước thủy triều rút đi, cần mau chóng rời khỏi nơi đáng sợ này. Dầu hỏa! Mịa nó chứ dầu hỏa! Quân cướp thật ác độc! Nhạc Tiến trong lòng run rẩy, thoáng chốc thét dài mạnh mẽ: “Rút lui! Mau rút lui ~ ”

Tuy nhiên , đã không ẹn kịp rồi!

“Toa toa toa ~ ”

Hơn mười mũi hỏa tiễn bay vút lên. Trên không trung xẹt qua từng đoàn đường cong không ẹn ngăn cản, nhằm thẳng vào trong trận quân Hán rơi xuống. Nhạc Tiến táng đờm kinh hồn, như thấy ma hiện về. Trơ mắt nhìn một trận hỏa tiễn xé gió lạnh lùng rơi xuống hàng loạt. Trong khoảnh khắc đám người đang chém

giết đều dừng lại như nhau. Nhạc Tiến không nghe được bất cứ âm thanh gì nữa, trong thế giới của hắn chỉ có những mũi hỏa tiễn đang từ từ bay đến, chậm chậm rơi xuống.

Cuối cùng thì hỏa tiễn không gì ngăn nổi cũng rơi xuống. Lửa từ mũi tên thoáng chốc đốt đốt cháy đám dầu hỏa đã bám lên mặt, lên người tướng sĩ quân Hán. Bầu trời đột nhiên sáng lên một cách quỷ dị. Hơn mười đốm lửa đồng thời lan ra, sức lửa nhanh chóng lan tràn. Trong chốc lát, cả chiến trường bỗng nhiên biến thành một biển lửa.

Tiếng rên la thảm thiết vang lên đến mây xanh, ngọn lửa vô tình trong khoảnh khắc đã nuốt chửng tướng sĩ trung dũng.

Hạ Hầu Uyên mặc dù không bị dầu lửa dính vào người, nhưng cũng bị lửa cháy khắp nơi bám vào quần áo trên người. Nhưng hắn cũng giống như bị choáng váng. Quần áo trên người bị đốt cháy là nóng lên mà hắn vẫn như vô tri vô giác. Trong cơn mất lạnh lùng của hắn, chỉ có vô số ngọn lửa cháy bùng bùng, vô số binh lính huynh đệ trung dũng cùng quê đang kêu rên, giãy dụa trong biển lửa~~.

...

“Báo ~~ ”

Một tiếng la lớn đi theo tiếng vó ngựa vội vàng vang lên. Mã Dục thản nhiên quay đầu, chỉ thấy một con đang phi như gió đến. Đúng là thám mã do Mã Dục phái đi trước trận chiến. Cho dù lúc nào, Mã Dục đều không quên phái ra thám mã đi thăm dò hoàn cảnh bốn phía xung quanh. Bởi vì hắn là lưu khẩu lại đang trong lãnh thổ Đại Hán, chung quanh đều là địch nhân, bất cứ điều gì sơ sót đều có thể dẫn đến bất hạnh khó có thể vãn hồi.

“Đại đầu lĩnh, phía bắc hai mươi dặm phát hiện đại đội kỵ binh quân Hán!”

Đôi mắt Mã Dục thoáng chốc nhìn lại, lạnh lùng hỏi: “Đại đội kỵ binh quân Hán! Có bao nhiêu nhân mã?”

“Chừng hơn ba ngàn kỵ binh!”

“Hơn ba ngàn kỵ binh! ?”

Mã Dục quay đầu lại nhìn quân Hán sắp tan vỡ, trong lòng than một tiếng. Nếu cho hắn thời gian thêm nửa canh giờ nữa, hắn liền có thể phá tan quân Hán giết chết Tào Tháo. Đáng tiếc, ông trời đã vĩnh viễn không cho hắn cơ hội này! Chỉ có hai mươi dặm, kỵ binh quân Hán chỉ chốc lát sẽ tới. Nếu không thể kịp thời rút lui đi, một khi bị hơn ba ngàn kỵ binh quân Hán vây lấy, tám trăm lưu khẩu chỉ sợ ọn mỗi con đường diệt vong.

Mã Dục không do dự nữa, quyết định thật nhanh nói: “Truyền lệnh ~~ toàn quân rút lui, lập tức rút lui về Trường xã!”

“Hiệu ô ô ~~ ”

Tiếng tù và thê lương trầm trầm vang lên. Tám trăm lưu khẩu nhanh chóng quay đầu ngựa, hướng về phía nam cuộn cuộn đi, trong khoảnh khắc liền biến mất ở chân trời.

Tào Tháo khó có thể tin nhìn tám trăm lưu khẩu cuộn cuộn đi xa, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, nhìn sang hai bên nói: “Cái này ~~ lại xảy ra chuyện gì?”

Trần Cung cau mày nói: “Chẳng lẽ là kế dụ địch của tám trăm lưu khẩu?”

Trịnh Dục lắc đầu nói: “Không giống như vậy”.

Đang lúc kinh ngạc, đột nhiên Hạ Hầu Đôn mặt liền biến sắc, ngón tay chỉ về phương bắc chậm rãi nói: “Chủ công, đó?”

Tào Tháo nghe vậy xoay người, dời mắt nhìn về phương bắc, chỉ thấy lộn xộn phía đường chân trời, có một vệt đen nhàn nhạt đang chậm rãi di chuyển.

Lưu khẩu người ngựa vội đuổi rong,

Lệnh bắt Tào Tháo, khắc ghi lịnh

Chỉ trách thời cơ chưa tới được

Để Rồng vượt cạn tới biển đông

Tào Tháo thì không bắt được, Trường Xá lại bị tập kích. Liệu ván bài này của Mã Dục là thắng hay thua, được tất cả hay là mất tất cả. Muốn biết thế nào, xem hồi sau sẽ rõ

103. Chương 86 :man Di Khó Chơi(1)

“À?” Hạ Hầu Đôn chớp mắt, giật mình phát hiện đất dưới chân đang yên tĩnh. Lại chăm chú lắng nghe một lúc, chợt thay đổi sắc mặt trầm giọng nói: “Mạnh Đức, là kỵ binh!”

“Ồ, kỵ binh?”

Tào Tháo neho hai mắt lại, không khỏi thoáng hiện vẻ giật mình.

Chỉ trong chốc lát thời gian, đường ngo ngoáy màu đen kia đã như mây đen kéo tới. Kỵ binh đông như kiến từ đường màu đen chạy ra, cuộn cuộn mà đến. Đất dưới chân bắt đầu rung động kịch liệt, tiếng vó ngựa ầm ầm càng lúc càng lớn. Cuối cùng vang dội không trung, trong không gian không còn nghe được âm thanh nào khác nữa.

“Nga nga ~ ”

“A a ~ ”

Trong tiếng vó ngựa mạnh mẽ khiến cho người khác ngạt thở. Tiếng hú hét kỳ dị thông dong vang dội đó đây. Tướng sĩ quân Hán táng đờm kinh hồn rớt cục thấy rõ đội kỵ binh đang cuộn cuộn đến kia, cùng với tám trăm lưu khẩu vừa mới rút đi hoàn toàn không giống nhau. Đội kỵ binh phần lớn mặc quần áo da thú, áo giáp da thú, tóc dính xương thú. Chỉ có rất ít kỵ binh mặc áo giáp sắt, đầu đội mũ sắt.

“Oanh ~ ”

Đội thiết kỵ đang phóng tới kia tựa như ngọn sóng không thể cản nổi. Trong khoảnh khắc vượt qua trận tiền của quân Hán rồi mới quay lại tạo thành một vng người khổng lồ, quây xung quanh hơn ba ngàn quân Hán của Tào Tháo. Ánh đao kiếm chói mắt phản chiếu lên không trung. Đó là mã tấu trong tay kỵ binh đang lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Chủ công ~ ”

Trong lúc Tào Tháo đang kinh ngạc, trong đội thiết kỵ của man tộc đột nhiên lao ra một vài kỵ sĩ trực tiếp hướng tới trước trận tiền quân Hán phi tới. Kỵ sĩ đi đầu đương nhiên là Tào Nhân đã thừa dịp đêm tối phá vng vây đi cầu viện.

“Tử Hiếu?”

Vẻ mặt Tào Tháo vui vẻ, vội vàng đứng lên sau bức tường bằng thuẫn.

Trần Cung, Trính Dục cũng vui vẻ nói: “Chủ công, thiết nghị viện quân đã tới ~ ”

Trước trận tiền quân Hán. Hạ Hầu Đôn cầm (giáo) trong tay trở lên trời một cái. Quân Hán phía sau như sóng vỡ ra, mở một con đường nhỏ hẹp ở giữa. Mấy kỵ sĩ vừa nhanh chóng phi nước đại đến liền thông qua lối nhỏ mà quân Hán vừa mới trực tiếp mở ra để chạy vào trong trận quân Hán, trong khoảnh khắc đã tới trước mặt Tào Tháo. Tào Nhân nhảy xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất, kích động nói: “Chủ công, Nhân may mắn không làm nhục mệnh.”

Ánh mắt Tào Tháo cũng nhìn vào tướng lĩnh man tộc vóc người hùng tráng, vẻ mặt dũng mãnh đang đứng bên cạnh Tào Nhân chậm rãi hỏi: “Tử Hiếu, vị này là ~ ”

Tào Nhân vội nói: “Chủ công, vị này chính là thủ lĩnh Ô Hoàn tộc ở phương bắc Khâu Lược Cư đại nhân.”

Tướng lãnh man tộc nọ ôm quyền trước ngực, vái chào Tào Tháo vẻ mặt cung kính nói: “Khâu Lực Cư vâng lệnh Hữu Trung lang tướng Đại Hán chỉ huy ba ngàn thiết kỵ đến đây tiếp ứng Tào đại nhân.”

...

Định lăng.

Viên Thuật có đám người Trương Huân, Kỷ Linh, Hàn Dận, và Các Tượng theo hầu chậm rãi bước lên lầu thành, đi tới đứng lại dưới lá đại k đón gió tung bay phần phật. Nền lá tinh kỳ trên đầu có chữ “Viên” lớn dưới ánh nắng chiếu rọi xuống sáng lên rực rỡ, một cảm giác sáng khoái khác thường trào dâng không ngừng trong lòng Viên Thuật.

“Chúc mừng chủ công, vừa chiếm được một thành.”

Các Tượng tiến lên trước một bước, hướng về Viên Thuật cúi người hành lễ.

“Chúc mừng chủ công, chúc mừng chủ công.”

Các chư tướng Trương Huân, Kỷ Linh sóng hàng nhất tề thi lễ. Viên Thuật mỉm cười trong lòng đắc ý không thôi, cất cao giọng nói: “Người ta nói Tào Mạnh Đức thông minh hơn người. Lưu Huyền Đức có thể làm được việc lớn, hôm nay nhìn lại xem ra cũng không phải như vậy.”

Các Tượng trong lòng hiểu rõ, cúi người nói: “Tào Tháo bản tính rụt rè, Lưu Bị là quan chức thô tục quê mùa, sao có thể so với chủ công kiêu hùng tài trí? Bây giờ đánh một trận Dĩnh Xuyên. Tào Tháo hao binh tổn tướng, Lưu Bị sinh tử chẳng hay. Chủ công không mất công sức lại chiếm được mấy huyện Dĩnh Xuyên, dù nhiều dù ít cũng đều là bnh định được.”

“Ha ha ha ~ ~ ”

Viên Thuật đắc ý vô cùng, ngửa mặt lên trời cười dài.

“Truyền lệnh, đại quân nghỉ ngơi và hồi phục một đêm. Sáng sớm ngày mai nhổ trại tiến quân đến Dĩnh Dương!”

...

Trường xà. Trải qua mấy cuộc chiến quyết liệt kinh hoàng, nhà cửa bị phá hủy, cửa thành vỡ, tường thành tường sụp xuống, cả ịa thành trở thành một đồng hoang phế. Cũng may trước khi khai chiến, Mã Dục đã đem tất cả dân chúng trong thành chuyển tới Dĩnh dương. Cho nên thành ị tuy bị phá, vô số quân giặc Khăn Vàng và tướng sĩ quân Hán chết trận, nhưng dân chúng cũng không hề bị thương vong.

Trên cổng thành khói đen phát phơ, tàn lửa chưa tắt. Ngó nhìn vào trong thành, tường lớn tường nhỏ đổ vỡ nên có thể thấy khắp nơi. Gió lạnh thổi qua, mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi, khiến trong người muốn ói. Có ba tướng Hứa Chử, Điển Vi, Bùi Nguyên Thiệu hộ vệ, Mã Dục đứng tách biệt trên lầu thành ngẩng đầu nhìn ra phía bắc, vẻ mặt đầy hoang mang.

Ở dưới cửa quân giặc Khăn Vàng đang khẩn trương sửa chữa cổng thành. Trên đoạn tường thành bị sụp nghiêm trọng, kẻ đến người đi thật lộn xộn hỗn loạn.

” Nguyên Thiệu đã có tin tức của Liêu Hóa và Tôn Trọng chưa?”

Bùi Nguyên Thiệu đáp: “Hai vị tướng quân Liêu Hóa, Tôn Trọng chỉ huy quân ra khỏi thành truy kích đã nhiều canh giờ cho đến nay vẫn chưa có tin tức truyền về. Nhưng mà hai người hợp binh lại vẫn có hơn ba ngàn người. Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến mặc dù kiêu dũng, nhưng chỉ có mấy trăm tàn binh bại tốt. Thiết tưởng rằng quân ta không thua được”.

“Vậy phải nhiều thám mã thăm ị tứ phía, nếu có tin tức lập tức báo lại.”

“Tuân lệnh, Đại đầu lĩnh.”

Mã Dục chân mày nhíu chặt, vẻ nghiêm túc lại hỏi: “Thi thể của Bành Thoát, Biện Hỉ có tìm thấy không?”

Vẻ mặt Bùi Nguyên Thiệu trở nên ảm đạm hạ giọng nói: “Mới tìm thấy thi thể của đầu lĩnh Biện Hỉ, nhưng thủ cấp không thấy tung tích. Ớn thủ lĩnh Bành Thoát, theo huynh đệ có nói thì đã bị quân Hán chém thành bùn rồi”

“Ai ~ ”

Mã Dục than một tiếng, không hề nói nữa. Trên cửa thành chợt yên lặng, chỉ có dưới lầu thành, quân cướp vẫn bận rộn như trước. Cũng không biết sau bao lâu nữa, nhiều tiếng bước chân dồn dập hỗn độn chợt vang lên. Bùi Nguyên Thiệu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Quách Đồ có Chu Thương hộ vệ đang vội vàng chạy lên lầu thành mà đến.

“Công Tắc, người đã đến rồi à?”

Mã Dục không quay đầu lại, trong âm thanh không khỏi toát ra vẻ lạnh lùng tựa như gió đêm tấp vào mặt.

Quách Đồ lau mồ hôi trán, hạ giọng nói: “Đại đầu lĩnh, tình huống khắp nơi đều vô cùng không ổn.”

“Nói.”

Âm thanh Mã Dục vẫn trầm thấp như trước, lạnh lùng như trước, giống hệt như nước trong giếng. Mặc cho trên giếng đang xảy ra trận cuồng phong, nhưng dưới giếng trước sau vẫn không hề gợn sóng. Quách Đồ thất thần trong nháy mắt. Hắn biết rất rõ, nếu như một trận sét kinh hoàng nổ bên tai Mã Dục, thì cũng chẳng biết là hắn có kinh hãi thất sắc hay không?

Quách Đồ hít vào một hơi, hạ giọng nói: “Mới rồi đã có tin tức chính xác. Đại quân của Viên Thuật đã liên tiếp chiếm mấy huyện Định Lăng, Vũ Dương, Côn Dương, Tương Thành, Lâm Đình. Đến bây giờ, toàn bộ các thành trì của quân ta ở các quận phía nam Đình Xuyên đã thất thủ. Trước mắt, đại quân bản bộ hơn một vạn người của Viên Thuật đang tiến tới gần Đình Dương!”

“Vậy à?”

Mã Dục nhàn nhạt hỏi ngược lại vẻ mặt không gợn nét sợ hãi. Mã Dục cũng không phải là ra vẻ trấn tĩnh. Trên thực tế, mấy thành trì đã thất thủ đối với hắn mà nói căn bản là không đáng nhắc tới. Bởi vì cho tới bây giờ hắn chưa hề nghĩ tới cố thủ Đình Xuyên. Chỉ có hạng người Liêu Hóa, Bành Thoát, Tôn Trọng, Biện Hỉ chẳng biết trời cao đất dày mới có thể mơ tưởng cố thủ Đình Xuyên.

Quách Đồ vội tiến lên trước một bước. Cả bóng lưng gầy gò lại núp vào sau bóng của Mã Dục, hạ giọng nói: “Chiến trường phía bắc đột nhiên xuất hiện ba ngàn thiết kỵ. Đích thị là thiết kỵ Ô Hoàn đóng quân ở hai ải Hồ Lao, Ty Thủy kéo tới.”

Mã Dục lạnh lùng gật đầu.

Quách Đồ lại nói: “Thiết kỵ Ô Hoàn mà tới, thì e là đại quân của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cũng chỉ không delay một ngày là đến”

“Chỉ sợ đã đến Trần Lưu rồi!”

Mã Dục nhàn nhạt buông một câu trong lòng chẳng hề xao động, thầm nghĩ Hán Linh đế thật đúng là chú ư đến Mã Dục hẳn rồi. Chỉ có tám trăm lưu khẩu thậm chí không tiếc điều động hai đạo quân tinh nhuệ của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung. Đã thêm hơn vạn quân Hán đến đây tiêu trừ, Ớn có ba ngàn thiết kỵ Ô Hoàn đi theo trấn áp, cách thức ứng phó như vậy liệu có quá mức chăng?

Quách Đồ nói: “Đại đầu lĩnh, nếu không phá được thiết kỵ Ô Hoàn thì tám trăm lưu khẩu tất lâm nguy”.

Lông mày Mã Dục nhướn lên trong mắt thoáng qua vẻ lạnh lẽo hạ giọng nói: “Công Tắc có thể có kế gì để phá?”

Quách Đồ cúi đầu hai vai so lại nín thở: “Tiểu nhân đích thực đang nghĩ tới một kế sách phá địch”.

“Nói!”

Quách Đồ nói: “Đồ thường nghe thấy học trệ của Hoa Đà tiên sinh là tiểu thư Lưu Nghiên thông thuộc các loại cây cỏ, nghĩ rằng tiểu thư Lưu Nghiên đã được chân truyền. Đã rành cây cỏ thì tất nhiên cũng biết độc thảo. Trên vùng đất hoang Đình Xuyên có nhiều loại cỏ dại, khẳng định trong đó có độc thảo. Sao không

chọn thêm độc thảo trộn lẫn vào trong cỏ khô rồi bày kế cố ư để cho kỵ binh địch cướp đi. Kỵ binh địch không biết mà cho ngựa ăn tất chết. Ngựa cười mà chết thì ba ngàn man binh không đáng sợ nữa”

104. Chương 86 :man Di Khó Chơi(2)

Mã Dục nghe vậy thì cơ mặt thoáng giật, biện pháp này đích thực đáng giá để thử đây! Nhưng mà đây chính là ba ngàn chiến mã đã được huấn luyện nghiêm chỉnh. Cứ như vậy đầu độc chết đi thì không khỏi đáng tiếc. Nếu như có thể đoạt được thì tám trăm lưu khẩu đột nhiên có được bốn ngàn thớt chiến mã, vậy thì sẽ không cần phải sợ hai đạo quân Hán tinh nhuệ của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung nữa!

“Bá Tề, ta đã về.”

Trong lúc Mã Dục đang nghĩ ngợi, âm thanh của Quân Hối đột nhiên vang lên từ dưới lầu thành. Sau khi cuộc chiến Đình Thủy kết thúc, Mã Dục đích thân chỉ huy chủ lực lưu khẩu mau chóng truy đuổi đại quân Tào Tháo. Còn Quân Hối lưu lại thu gom tàn quân Khăn Vàng, thu dọn chiến trường đến tận bây giờ mới về. Trong tiếng bước chân nặng nề, bóng dáng như tháp sắt của Quân Hối ngang nhiên bước thẳng lên lầu thành.

“Bá Tề! Trương Lương, Trính Viễn Chí, Hà Nghi, Hà Mạn đều đã chết trận. Phần lớn tướng sĩ quân bản bộ Khăn Vàng chết chìm trong nước Đình Thủy, còn có rất nhiều người chết trận hay chạy tan tác. Bây giờ chỉ còn lại có hơn sáu trăm tàn binh, ta đã mang về toàn bộ.”

Quách Đồ nghe vậy vẻ mặt lạnh lẽo, không khỏi liếc nhìn bóng lính cao lớn của Mã Dục. Gần ba vạn quân bản bộ Khăn Vàng của Trương Lương, Hà Nghi, đánh một trận Trường Xã – Đình Thủy thậm chí chỉ còn lại có hơn sáu trăm người! Điều thực tàn nhẫn là không thể nghĩ ngờ đã nằm trong độc kế phá địch của Mã Dục. Để đổi lấy cơ hội đánh bại quân Hán, Mã Dục đã tàn nhẫn hy sinh tính mạng mấy vạn tướng sĩ quân Khăn Vàng, thậm chí cũng không thêm chớp mắt. Mã Dục bùi ngùi nói: “Quân Hối, chăm sóc tốt cho huynh đệ bọn họ.”

“Tuân lệnh.”

Quân Hối đáp lời rồi quay người ngừng đầu rồi đi.

...

Đêm khuya, trong đại doanh Mã Dục. Ánh nến chập chờn trông thật tối tăm.

Mã Dục vẻ mặt lạnh lùng, quỳ ở trên ghế. Lưu Nghiên quỳ sau người Mã Dục, đôi mắt huyền chứa chan tình cảm, mềm mại như nước đang nhẹ nhàng tháo mũ khỏi đầu Mã Dục. Sau khi rút trăm cài tóc rồi tháo các vng tóc đang cuộn trên đầu, nàng nhận cây lược gỗ từ trong tay Trâu Ngọc Nương bắt đầu cắt tỉa tóc trên đầu Mã Dục.

“Ngọc Nương muối muối, nàng đi đun chút nước nóng được không?”

Đôi mắt đẹp sáng ngời của Lưu Nghiên đột nhiên nhìn về phía Trâu Ngọc Nương. Trâu Ngọc Nương vâng một tiếng rồi đứng lên, dáng người thướt tha đi ra khỏi trướng.

“Mã Dục, trận đánh này thắng không?”

Âm thanh dịu dàng của Lưu Nghiên đâm đui vang lên bên tai Mã Dục, chứa chan tình cảm khiến trong người muốn say, Mã Dục nén lòng cứng cỏi, chẳng hề cử động chút nào chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Nghe nói Thiên Tướng quân và Phiêu kỵ tướng quân đều chết trận, ngoài ra đã chết rất nhiều người?”

Trong khoảnh khắc sắc mặt Mã Dục sa sầm, quay đầu lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Nghiên. Ánh mắt của Lưu Nghiên nhất thời cứng lại, hai tay đang giờ ra chết cứng trong không trung, cây lược gỗ cầm trong tay vẫn để ở tư thế đang cắt tỉa.

“Nàng muốn nói gì, lại muốn nói ta tàn nhẫn khát máu chăng?”

Gương mặt của Lưu Nghiên từ từ giá lạnh đi, nhìn đăm đăm vào đôi mắt lạnh lùng của Mã Dục hạ giọng nói: “Muội biết muội không nên nói câu này làm huynh tức giận. Nhưng mà liệu còn có biện pháp khác có

thể đánh bại quân Hán không? Nhiều tướng sĩ Khăn Vàng trung dũng như vậy, nếu có thể sống sót thì còn làm được nhiều việc tốt?”

“Sống sót?” Mã Dục lãnh đạm nói: “Được, bọn họ mà sống sót thì người chết sẽ là muội, là huynh, là toàn thể huynh đệ tám trăm lưu khẩu! Đừng quên huynh chỉ là Đại đầu lĩnh của tám trăm lưu khẩu mà không phải là Đại Hiền Lương Sư! Huynh chẳng hề có trách nhiệm, càng không có nghĩa vụ bận tâm đến chuyện sinh tử của bọn họ, hừ.”

“Nhưng mà ~ ”

“Câm!” Mã Dục lãnh đạm nói: “Chuyện của nam nhân thì nữ nhân chớ quản!”

Thân thể mềm mại của Lưu Nghiên run lên, yên lặng cúi gục đầu xuống mà không dám nói thêm gì nữa. Chỉ có những giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt nàng không ngừng ửng quanh.

“Cút ~ ”

Từ hàm răng nghiến chặt của Mã Dục thốt ra một câu lạnh lùng. Lưu Nghiên yên lặng quay người đi chỗ khác, nước mắt trong suốt rớt cục tuôn trào ra lăn trên gương mặt non nớt trắng trẻo rơi xuống.

“Quay lại.”

Lưu Nghiên đã yên lặng đi tới cửa doanh trại bị Mã Dục thô lỗ gọi lại.

“Muội thật sự là đệ tử của Hoa Đà?”

Đang quay lưng về phía Mã Dục, đôi vai của Lưu Nghiên nhẹ nhàng đứng thẳng lên, dạ một tiếng hầu như không thể nghe thấy.

“Vậy muội nhất định biết được các loại cây cỏ?”

Lưu Nghiên lại nhẹ nhàng “Vâng”.

Mã Dục lại hỏi: “Trên đời có những độc thảo có chất kịch độc, khi ăn vào có thể làm gia súc trúng độc hôn mê tới chết?”

“Những loại như Ô đầu, Thúi tước, Kim Liên Hoa, Lang độc xài, Độc cần đều có thể làm chết cả người và gia súc.”

“Trong vùng Dĩnh Xuyên có thể có loại độc thảo nào?”

“Có, khắp nơi ngoài thành đều có.”

“Tốt!” Mã Dục vỗ tay dặm chân hưng phấn nói: “Thật tốt quá!”

Lúm đồng tiền trên má Lưu Nghiên vẫn tái nhợt, quay người lo sợ nhìn Mã Dục hạ giọng nói: “Mã Dục, huynh ~ ”

Mã Dục đi tới hai bước, chụp lấy cánh tay mềm mại của Lưu Nghiên lãnh đạm nói: “Đi!”

Lưu Nghiên bị Mã Dục giật lại nên lảo đảo ngã dúi vào lồng ngực của Mã Dục, kêu một tiếng đỏ bừng liểu mặt mà nhu nhược hỏi: “Sao phải đi?”

“Đi đào độc thảo!”

...

Úy thị, đại doanh quân Hán.

Có ba ngàn thiết kỵ Ô Hoàn hộ tống, hơn ba ngàn quân Hán của Tào Tháo rút cục thuận lợi rút lui về Trần Lưu. Đại quân vừa đến Úy thị không kịp hạ trại thì Tào Tháo đã vội phi ngựa đến ngay doanh trại của Chu Tuyền để tạ ơn cứu viện.

“Mạnh Đức, đã lâu không gặp?”

Bóng dáng hùng vĩ của Chu Tuyền xuất hiện ở ngoài cửa nghênh đón.

Tào Tháo vội vàng nhảy xuống ngựa, bước lên trước hai bước quỳ xuống đấm bụi chắp tay cao giọng nói: “Tháo tạ ơn cứu mạng của Tả Tướng quân. Nếu không được tướng quân kịp thời cứu viện, toàn bộ tướng sĩ quân bản bộ của Tháo đều đã chết trong tay quân cướp.”

Chu Tuyền cười ha hả rồi tiến lên đỡ Tào Tháo dậy, cao giọng nói: “Mau mau xin đứng lên, sau khi từ biệt ở Nghiễm Tông mới có mấy tháng, không nghĩ Mạnh Đức đã thăng lên làm Thái Thú Đông Quận. Thật là đáng mừng, ha ha.”

Tào Tháo cung kính nói: “Đội ơn Tướng quân chỉ dẫn., nên mới có thành tựu hôm nay.”

“Mạnh Đức quá khiêm nhường.” Chu Tuyền cầm hai tay Tào Tháo nói: “Hoàng Phủ lão tướng quân cũng đang ở trong doanh, Mạnh Đức có thể theo bản tướng đi vào bái kiến.”

Tào Tháo biến sắc nói: “Ồ, Hoàng Phủ lão tướng quân cũng chỉ huy quân bản bộ đến Trần Lưu?”

Về mặt Chu Tuyền trở nên tối sầm bùi ngùi nói: “Hừ, việc rất dài dằng dặc, vào bên trong nói cũng không muộn. Mạnh Đức, mời ~ ”

“Tướng quân, mời ~ ”

Chu Tuyền, Tào Tháo hai người sóng vai cùng vào đại doanh, quả nhiên thấy Hoàng Phủ Tung đang ngồi trước án uống rượu, Tào Tháo vội vàng tiến lên vái chào, chắp tay nói: “Tháo ~ xin bái kiến Hoàng Phủ lão tướng quân.”

Hoàng Phủ Tung ngồi sau án ầu ầu nhồm người cao giọng nói: “Mạnh Đức, xin đứng lên.”

Tào Tháo đứng dậy, thấy Chu Tuyền trở lại chỗ chủ nhà ngồi, liền đến chỗ ngồi cuối kính cẩn bồi tiếp.

Hoàng Phủ Tung vuốt cằm râu bạc trắng hỏi: “Mạnh Đức, nghe nói người đang chỉ huy quân bản bộ chinh phạt quân cướp Dĩnh Xuyên, chẳng hay tnh lính đánh trận như thế nào?”

Tào Tháo mặt toát mồ hôi nói: “Khởi bẩm tướng quân, hạ quan phụng mệnh Lưu Duyệt Châu, hợp sức cùng Trần Lưu úy Lưu Bị đại nhân được tám ngàn quân, chinh phạt quân cướp Dĩnh Xuyên. Không ngờ trúng phải gian kế của nghịch tặc, nên bị hao binh tổn tướng. Nếu không nhờ thiết kỵ Ô Hoàn của Khâu Lực Cư đại nhân kịp thời cứu viện thì e rằng Tháo đã bỏ mình từ lâu.”

Chu Tuyền nói: “Tặc khâu Dĩnh Xuyên do Mã Dục cầm đầu?”

Tào Tháo nói: “Đúng là người này.”

Hoàng Phủ Tung nói: “Mạnh Đức, hãy kể lại tỉ mỉ tnh lính chiến trận.”

Tào Tháo bèn đem tnh lính diễn biến của chiến trận, chuyện thắng bại nói tỉ mỉ từ đầu tới đuôi cho hai người Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung nghe. Nghe Tào Tháo thuật lại xong, Hoàng Phủ Tung sợ hãi biến sắc mặt nói: “Tên giặc Mã Dục này quả thực độc ác, dám lấy mấy vạn tặc binh làm mồi để thi hành độc kế. Khó trách khôn khéo như Mạnh Đức cũng trúng phải gian kế, hừ ~ ”

Chu Tuyền vẻ nghiêm túc, với tính thận trọng xưa nay nhắc nhở nói: “Thằng giặc này không trừ diệt. Cuối cùng có một ngày tất thành cái họa trong gan ruột của Đại Hán.”

...

Bên ngoài cửa đông thành Trường Xá, một vùng đất hoang vu.

Một đám tặc binh Khăn Vàng hai người một tốp, mỗi tốp mang một thi thể chậm rãi mà đến. Gió bắc thổi mạnh, quạ kêu vang xa. Khí tức quỷ dị tràn ngập vô tận trong không gian.

“Huych ~ ”

“Huych ~ ”

Cứ sau mỗi tiếng vang lên, lần lượt từng thi thể lạnh ngắt cứng ngắc bị quăng xuống một hố to đã được đào sẵn từ trước. Bóng lính gầy gò của Quách Đồ xuất hiện dưới ánh lửa chập chờn, trong mắt thoáng qua vẻ lãnh đạm, nói với đám cướp Khăn Vàng trước mặt: “Tốt lắm, các huynh đệ đều khổ cực rồi, chuyện cịn lại cứ giao cho chúng ta. Các người cứ về.”

Đám cướp Khăn Vàng rời đi như chạy trốn, bên miệng hố to chỉ còn lại có Quách Đồ, Quản Hối và hơn trăm tên lưu khấu Thanh Châu.

Quách Đồ ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời u ám, quay về Quản Hối nói: “Quản đầu lĩnh, thời gian không còn nhiều nữa.”

Ánh mắt Quản Hối nghiêm lại, với tay rút ra một lưỡi chủy thủ sắc bén. Hơn trăm tên lưu khấu Thanh Châu quay kín xung quanh đang đợi phía sau cũng vội vàng rút đao rút kiếm. Dưới bầu trời đêm tối tăm lạnh lẽo vang lên tiếng quát ồ ồ của Quản Hối: “Động thủ!”

Quản Hối vừa ra lệnh, hơn trăm tên lưu khấu Thanh châu lưu như dã thú nhào xuống hố to lôi từng thi thể từ dưới hố lên. Chúng lạnh lùng mổ bụng lựa chọn nội tạng, rồi đem từng tảng từng miếng thịt người cắt ra, ném chất đồng lên các xe đẩy tay một bánh (cút kít) đã chuẩn bị trước rồi xếp gọn lại.

Quách Đồ ở bên cạnh nhìn cảnh cắt xẻ đó nhìn không được lòng mà giật giật điên cuồng, cơ bắp bên tai co giật liên tục.

“A a ~ ~ ”

105. Chương 86 :man Di Khó Chơi(3)

Một con quạ khoang bị mùi máu tươi tràn ngập hấp dẫn, quát kêu từ xa xa vỗ cánh bay tới. Đậu xuống bên miệng hố lớn, nghiêng đầu nhìn bọn người to lớn kì quái này. Con mắt nhỏ đen nhánh toát ra vẻ lạnh lẽo, đột nhiên kêu to một tiếng, lại vỗ vỗ cánh bay đi.

“Ách ~ ”

Quách Đồ không chịu đựng nổi nữa, xoay người sang chỗ khác khom lưng bắt đầu nôn ọe.

Trên vùng đất hoang hiu quạnh, chỉ có âm thanh những lưỡi đao sắc bén chặt thịt vang lên liên tục không dứt. Trong bóng tối cũng trải qua không biết bao lâu, rốt cục vang lên tiếng quát lạnh lùng của Quản Hối: “Được, đủ rồi. Lấp hố!”

Quản Hối ra lệnh một tiếng, hơn trăm tên lưu khấu Thanh châu nhanh chóng dừng việc cắt thịt người. Dem nội tạng, xương cốt đã lọc hết thịt cùng các phần còn lại của thi thể quăng hết xuống hố. Hất đất lấp xuống. Chưa tới một canh giờ, hố to đã lấp đầy, dấu vết hiện trường đã bị che giấu đi sạch sẽ. Chỉ có hơn mười chiếc xe đẩy tay, nhưng trên khoang chứa đã cấm biển ghi đến mấy ngàn cân “Gạo thịt” .

Quách Đồ nhìn qua đám xe đẩy sắp hàng chỉnh tề mà trong bụng lại quặn lên kịch liệt.

Quản Hối coi như không có chuyện gì, đem chủy thủ dính đầy vết máu lau lau trên áo vải đay rồi hạ lệnh: “Đi, đi cửa bắc gặp Đại đầu lĩnh.”

...

Bên ngoài cửa bắc thành Trường Xá, đèn đuốc sáng rực. Hầu như toàn bộ quân tặc khấu trong thành được huy động. đào bới trên vùng đất hoang các loại cây cỏ dại độc như Ô đầu, Thúy Tước, , Kim Liên Hoa. Nhiều người nên dễ giải quyết sự việc, chỉ chưa đến nửa đêm đã đào chừng mấy ngàn cân độc thảo xếp thành mấy ngọn núi nhỏ ở bờ sông. Lưu Nghiên, Trâu Ngọc Nương chỉ huy hơn trăm tên tặc binh chịu trách nhiệm loại bỏ lá héo úa khỏi đám độc thảo được đào lên mang tới, rửa sạch sau đó thả vào miệng hồ gốm sứ mẻ đã chuẩn bị sẵn.

Không ai biết Mã Dược muốn làm gì, trong thành ror ràng chỉ có mấy người hàng tháng đều ăn không hết lương thực, hà cớ gì lại còn muốn đào rất nhiều thực phẩm nữa? Đào thực phẩm lên cũng không chuyển vào trong thành mà lại nấu ở bên ngoài? Lưu Nghiên cũng không biết Mã Dược rốt cuộc muốn dùng đám độc thảo này làm gì? Mọi việc chỉ có Mã Dược tự mình biết thôi!

Nhìn mấy trăm bình gốm đều đã đầy quá nửa, trong mắt Mã Dược thoáng qua vẻ lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: “Được.”

...

“Hạ Hầu Uyên, người đã lâm vào đường cùng mạt lộ rồi. Bây giờ lão Hoàng đế trong Hoàng cung tại Lạc Dương cũng không thể nào cứu được người. Mau sớm đầu hàng đi! Đại gia ta ưn có thể cho người chết toàn thây ~ ”

Liêu Hóa giờ đao chỉ lên không lạnh lùng hét lớn.

“Đầu hàng ~ ”

“Đầu hàng ~ ”

Mấy ngàn tặc binh phía sau Liêu Hóa tru lên như sói trợ uy.

Từ khi Liêu Hóa dẫn quân trở về Trường Xá, kịp thời ngăn chặn đường lui của bại binh Hạ Hầu Uyên. Sau một phen hỗn chiến quân bản bộ của Hạ Hầu Uyên không ưn bao nhiêu buộc phải chạy trốn theo cửa tây Liêu Hóa, Tôn Trọng chỉ huy quân bản bộ không ngừng đuổi theo. Sau một ngày một đêm liên tục chém giết kinh hoàng, bây giờ quân cướp Khăn Vàng rốt cục sắp thu được thắng lợi cuối cùng! Bây giờ bên cạnh Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến chỉ ưn lại có hơn ba trăm tàn binh mệt mỏi phụng giữ trên một núi cô độc, sắp bị diệt tới nơi.

“Nằm mơ!”

Hạ Hầu Uyên trừng mắt hét lớn. Miệng vết thương trên mặt bị đung đến độ vỡ ra, máu đỏ tươi nhỏ giọt xuống thoáng chốc đã nhuộm đỏ bộ giáp.

“Tướng quân ~ ”

Có âm thanh suy yếu vang lên dưới chân Hạ Hầu Uyên. Hạ Hầu Uyên thần sắc buồn bã cúi đầu lập tức thấy đập vào mắt bóng lnh đầm máu mơ hồ của Nhạc Tiến. Một vết thương sâu có thể chạm tới xương trên vai trái chạy chéo xuống sườn phải của Nhạc Tiến, máu đỏ vẫn rỉ qua miếng vải rách băng vợi thấm ra ngoài.

“Văn Khiêm, người muốn nói ư?”

Về mặt Hạ Hầu Uyên ảm đạm, biết Nhạc Tiến cũng hiểu không có hi vọng phá được ưng vây, tính mạng khó giữ được nên muốn nhắn lại di chúc.

Nhạc Tiến mấp máy môi vài lần hạ giọng nói: “Tướng ~ tướng quân, sự việc nguy cấp hãy tự phá ưng vây đi xin đừng nghĩ tới Nhạc Tiến. Nhạc Tiến từ lúc gặp lại được chủ công nhn nhận thu vào dưới trướng chưa từng lập được chút công nhỏ nào thật là xấu hổ. Thỉnh đại nhân chuyển tới chủ công. Nếu có kiếp sau xin lại được cầm roi theo báo đáp chủ công.”

Hạ Hầu Uyên hít sâu rồi chăm chú nói: “Văn Khiêm đừng vợi nhiều lời, nếu sinh cùng sinh, nếu tử cùng tử! Tnh thế hôm nay chỉ có chết mà thôi.”

Ba trăm tàn binh cũng hoàn toàn hưởng ứng nói: “Thề tồn vong cùng hai vị tướng quân!”

“Được!” Hạ Hầu Uyên hét lớn một tiếng. Vung trường đao sắc bén lên lạnh lùng nói: “Hôm nay thề lấy kết cục chết trận nơi sa trường để chứng tỏ lòng cuối quân ưy của quân Hán! Giết ~ ”

“Giết ~ ”

Ba trăm tàn binh quên nính hú lên như sói để điên cuồng phát tiết cả sự tàn bạo lẫn uất ức trong người.

Dưới chân núi nhỏ, Tôn Trọng hít hơi rồi nói với Liêu Hóa: “Liêu Hóa tướng quân, đám quân Hán chết tiệt kia thật đúng là ương ngạnh a!”

“Vẫn nghe nói vậy.”

Liêu Hóa mới dứt lời lại vợi mấp máy môi, lại vừa không cẩn thận động đến vết thương làm cả người đau đớn kịch liệt. Đó là Nhạc Tiến đáng chết hỗn đản đã thưởng cho hắn. Bất quá Nhạc Tiến cũng không thể đi lại. Một đao chém xuống kia của Liêu Hóa coi như nếu không đoạt được mạng hắn thì ít nhất cũng phé đi một nửa sức lực của hắn.

“Văn Khiêm ~ ”

Dưới bầu trời đêm chợt vang lên kêu gào thê lương của Hạ Hầu Uyên như lưỡi kiếm sắc vang dội lên không trung vang đến trời mây. Hai người Liêu Hóa, Tôn Trọng ngạc nhiên liếc mắt nhìn nhau, không biết trên núi nhỏ cuối cùng đã phát sinh chuyện gì?

Trên núi nhỏ, Hạ Hầu Uyên đau đớn quỳ trước mặt Nhạc Tiến. Máu me đầy mặt hung dữ như ác quỷ, thần sắc của Nhạc Tiến vẫn vui vẻ. Ở trên cổ có thể vết dao chém đã sâu vào đến tận xương, không rõ máu rỉ ra ít nhiều thế nào. Máu của Nhạc Tiến đã sớm không cịn lại nhiều lắm. Có tiếng khì khê ở sâu trong cổ họng của Nhạc Tiến vang lên, đôi mắt vốn sáng ngời đang từ từ ảm đạm đi.

Trong mắt của Hạ Hầu Uyên vẫn lên vẻ tàn nhẫn, hắn dùng sức nâng Nhạc Tiến đặt lên trên lưng. Sau đó tay trái nâng người Nhạc Tiến, tay phải cầm dao đứng lên. Tiếng gào thê lương vang vọng không trung: “Các huynh đệ, hãy cùng ta liều mạng giết chết đám nghịch tặc này ~~ giết!”

“Giết!”

Hơn ba trăm tàn binh quân Hán đã sớm mỗi một không chịu nổi giờ hết như đã thú tội càng nhe răng giờ móng vuốt sắc nhọn, chuẩn bị tiến hành cuộc chém giết liều mạng cuối cùng. Quân Hán gào lên, họ hét loạn xạ đi theo Hạ Hầu Uyên xuống núi. Vẫn cịn tràn đầy sát ý kịch liệt vô tận nhằm thẳng vào trong trận của quân cướp.

“Giết!”

Một tên tặc binh hét lớn một tiếng, trường mâu trong tay như con rắn độc hung hăng ghim vào bụng một tên quân Hán thì ra phía sau, lập tức máu đỏ theo lưỡi mâu nhỏ xuống nhuộm đỏ bụi đất dưới chân. Đôi mắt tên quân Hán thoáng chốc trở nên máu đỏ, hai tay cầm chắc mâu hung hăng lao tới. Trường mâu nhất thời xuyên qua thân thể làm tên cướp cả kinh ngây dại, vẫn tay cầm trường mâu không rời nên lập tức bị kéo đến trước mặt tên quân Hán.

Sát khí lẫm liệt trong mắt tên quân Hán bùng lên, hắn ngẩng đầu phát ra một tiếng sói tru cuối cùng không giống loài người. Tên quân Hán hung hăng xé mười ngón tay đâm vào cổ họng tên cướp đánh ẹn gãy chết. Mười ngón tay giống kiếm sắc xé rách cổ họng tên cướp làm máu văng ra tung tóe. Nỗi sợ hãi vô tận toát ra từ trong mắt tên cướp, , chợt ánh mắt loạn dần tán loạn, sinh khí dần tắt.

“Lạc lạc lạc ~~ ách ~ ”

Thấy tên cướp đầu óc mềm nhũn ngã xuống, binh sĩ quân Hán ngẩng đầu lên trời. Đã lấy mạng trả mạng hào hùng, hắn cười dài ba tiếng đầy hào sảng, chợt giật đầu ngheo đi tuyệt khí bỏ mình. Quả thực là đã chết đứng.

“Hạ Hầu Uyên, chó chạy!”

Liêu Hóa, Tôn Trọng đồng thanh hét lớn, dao mâu cùng kiếm, hai bên đồng thời giáp công tới.

“Chết đi!”

Hạ Hầu Uyên kêu to một tiếng, trường đao kích động tỏa ra sát khí kinh hoàng, chém thẳng vào cổ Liêu Hóa. Bên kia Tôn Trọng đâm thẳng vào giữa lưng một mâu, nhưng Hạ Hầu Uyên nhìn mà như không trông thấy.

“Đang ~ ”

Liêu Hóa chẳng hề sợ hãi, cương đao trong tay cùng trường đao của Hạ Hầu Uyên giao nhau, lực phản chấn cường đại như sóng cuốn về. Chân Liêu Hóa không trụ vững phải liên tiếp lùi lại hơn mười bước. Liêu Hóa lạnh toát lưng, Hạ Hầu Uyên, người đến tốt cùng là người hay quý? Ngay cả khi người bị thương nặng, cũng không giảm kiêu dũng chút nào!

“Hô ~ ”

Trường mâu của Tôn Trọng rút cục đâm nhanh tới, nhằm thẳng eo lưng của Hạ Hầu Uyên. Hai chân Hạ Hầu Uyên chùng hẳn xuống, hét lớn một tiếng nhảy lên không trung. Tuy nhiên, một trận đau đớn kịch liệt truyền từ bắp chân, sự thật tàn nhẫn nói cho Hạ Hầu Uyên là bắp chân hắn cũng bị thương! Thân hình Hạ Hầu Uyên vọt lên mảnh liệt nhảy cao hơn ba thước.

“Phốc!”

Máu tươi vọt ra, trường mâu vô tình lạnh lùng của Tôn Trọng đã đâm vào hông của Hạ Hầu Uyên.

“A ~ ”

Hạ Hầu Uyên ngẩng đầu phát ra một tiếng hét thảm thiết. Đau đớn kịch liệt làm hắn nổi hung tính, trong lúc người trên không trung thỉ trường đao ở tay phải đã thuận thể chém ngược lại. Trong ánh sáng lạnh lẽo ra, Tôn Trọng né tránh không kịp, trong khoảnh khắc đầu lâu đã bay vút lên.

“Liêu Hóa, ta muốn giết ngươi ~ ”

Vóc người như hổ của Hạ Hầu Uyên rơi xuống, chân không ổn định khuỵu mạnh xuống nhưng tay vẫn không buông thi thể của Nhạc Tiến ở trên lưng.

“Giết! Giết! Giết!”

Vài tên tặc binh như hung thần ác sát tràn tới, mã tấu lạnh lẽo giơ cao trong không trung. Ánh sáng u ám lạnh lẽo chiếu sáng. Hạ Hầu Uyên dùng sức mở trừng hai mắt, chỉ nhìn thấy trước mắt một mảng đỏ sẫm. Máu tươi của Tôn Trọng hoàn toàn làm mê loạn tầm mắt hắn. Tâm tình của Hạ Hầu Uyên nhất thời trở nên càng lúc càng cuồng bạo, bọn tép riu các ngươi! Cút ngay cho Lão tử ~

Sát khí cuồng bạo kích động trong lồng ngực của Hạ Hầu Uyên, rốt cuộc đã đến thời khắc quyết tử chăng? Vào lúc nguy cấp, một tên thân binh đã kịp thời vọt tới che trước mặt Hạ Hầu Uyên. Trong khoảnh khắc cương đao chém tới đã xẻ hắn thành ba mảnh. Nhưng tiếng rống của hắn trước vẫn ẹn quanh quẩn trong không trung không thôi.

“Tướng quân chạy mau ~ á!” A Man quyết ư lập công đầu

Mã Dục tài tình biết đã lâu.

Vẫn tướng Đinh Xuyên mỗi dịp gọn,

Nào ngờ cá lại mắc vào câu!

Hai tướng Hoàng, Chu cùng hợp lực

Thiết kỵ Ô Hoàn xuống Hán châu

Chỉ thương lưu khẩu ngàn quân kỵ

Hán quân cả vạn, nghĩ mà sầu.

Những tướng Đinh Xuyên đã ổn, không ngờ hai tướng Hoàng Phủ Tung, Chu Tuyền đã mang quân vạn quân đến. Liệu Mã Dục phải đối phó ra sao với đội kỵ binh Ô Hoàn tộc nổi tiếng phương bắc của Khâu Lực Cư. Muốn biết thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

106. Chương 87 :thiết Bích Hợp Vi(1)

“Giết ~ ”

Tiếng hô giết kịch liệt đột nhiên vang lên từ cánh rừng rậm phía bên trái. Trong tiếng reo ọ ọ đinh tai nhức óc, một đội quân Hán như mảnh hổ từ trong rừng rậm xông ra. Dẫn đầu là một viên đại tướng tay cầm trường đao, chạy thẳng tới Liêu Hóa.

“Ân?”

Liêu Hóa cả kinh. Không tốt, trúng mai phục rồi!

“Rút lui ~ mau rút lui ~ ”

Liêu Hóa chém một đao rồi xoay người chạy trốn. Đám quân cướp đang vây quanh chém giết ba trăm tàn binh của Hạ Hầu Uyên, đột nhiên bị công kích bất ngờ từ bên cánh tả sau đó thế trận lập tức liền đại loạn.

Một tiếng hét “ Rút lui” của Liêu Hóa lại càng khiến quân cướp thêm hỗn loạn. Thế cục rất nhanh trở thành thất bại không thể ngăn cản.

Hạ Hầu Uyên chém trượt một đao liên lão đảo, chân không trụ lại được nhất thời khụy gối ngã xuống. Nhưng tay trái vẫn giữ thi thể của Nhạc Tiến không rời. Sợ hãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy quân cướp như châu chấu đang cuống cuồng chạy qua bên mình và số tướng sĩ quân Hán may mắn còn sống sót. Chỉ một thoáng, cơn mệt mỏi đã rời kéo tới. Hạ Hầu Uyên cảm thấy cả người mất hết tri giác, tay cầm trường đao nặng nề gục xuống như tảng đá rơi.

“Leng keng ~ ”

Hạ Hầu Uyên không nắm được trường đao trong tay nữa. Buông tay làm trường đao rơi xuống đất, phát ra một tiếng gợn tan.

“Giết ~ ”

Tiếng hét ập đỉnh tai nhức óc ở ngay sát đằng sau người, binh sĩ bên cạnh đã bắt đầu hô lớn. Trong âm thanh đầy vẻ vui mừng điên cuồng như được sống lại. Hạ Hầu Uyên cũng muốn quay đầu lại, xem ai đến cứu hân. Nhưng hân cảm thấy cổ cứng lại giống như đã hóa thạch đành xoay cả người.

“Diệu Tài! Là người?”

Bên tai chợt vang lên một âm thanh vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ. Âm thanh nọ gần trong gang tấc rồi lại phẳng phất như xa tận chân trời. Hạ Hầu Uyên từ từ bắt đầu cảm thấy mơ hồ , mọi thứ trước mắt đều không ngừng xoay tộn, lay động.

“Diệu Tài, là ta. Ta là Tào Hồng!”

Trong âm thanh quen thuộc lộ ra vẻ lo âu.

Tào Hồng? Hô, thỉ ra là Tào Hồng, thằng nhãi này cuối cùng cũng không chết? Mà lại sống sót dưới sự công kích của trọng giáp thiết kỵ tám trăm lưu khẩu ư? Quái vật ~ ~ Hạ Hầu Uyên thở phào một hơi, bóng tối mịt mù ngớt cuộc nuốt chửng hân hoàn toàn. Thân lĩnh hùng tráng như cột đình đổ rầm xuống lăn ra chết ngất đi. “Diệu Tài!”

“Văn Khiêm ~ ~ ”

Tào Hồng luống cuống tay chân mà nâng Hạ Hầu Uyên dậy, lại liếc mắt sang Nhạc Tiến. Trong khoảnh khắc ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn, nhìn theo phía bọn cướp tháo chạy rồi gào lên như con thú bị thương: “Liêu Hóa ~ ~ ta muốn giết người ~ ~” Đại doanh quân Hán.

Tào Tháo mặc dù mới thua trận thuộc hạ tổn thất trầm trọng, trên mặt cũng ít nhiều có vẻ tiêu tan nhuệ khí và sa sút tinh thần. Giờ cùng với Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung bàn bạc cũng có phần hiểu biết. Trong mắt Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều lộ ra vẻ tán thưởng. Đúng là làm tướng thỉ thắng không kiêu, bại không nản.

“Giặc cướp Khăn Vàng ở Dĩnh Xuyên không có gì đáng sợ, duy chỉ ngại tám trăm lưu khẩu” Tào Tháo nói: “Tháo bại trận ở Dĩnh Thủy, nói đến cùng đều bởi thiếu hụt quân kỵ. Bấy giờ thuộc hạ hai vị tướng quân có ba ngàn Ô Hoàn thiết kỵ của Khâu Lực Cư đại nhân. Tám trăm lưu khẩu của Mã Dục mặc dù kiêu dũng thiện chiến, cũng không đáng ngại nữa”.

Chu Tuyền nhíu mày nói: “Giờ mới lo là nếu đánh tiếp thỉ tám trăm lưu khẩu đột nhiên chạy trốn, sợ đuổi theo không kịp.”

Tào Tháo nói: “Nhưng cứ sai thiết kỵ Ô Hoàn đuổi theo truy tìm thỉ tám trăm lưu khẩu không đánh mà tan”.

Đang nói. Chợt có tên quan nhỏ vào báo: “Nhị vị tướng quân, Khâu Lực Cư không nghe lời khuyên ngăn, để cho kỵ binh đi cướp đoạt của dân chúng Dĩnh Xuyên”.

Chu Tuyền đập bàn đứng dậy, đột nhiên giận dữ nói: “Tên Khâu Lực Cư này thật sự đáng ghét. Mặt tướng cùng hân đã nói nhiều lần, trung nguyên không phải thảo nguyên, không phải là đồng cỏ để bọn họ tùy ư

tung kỵ binh đi cướp bóc. Nhưng chính là tên man di đáng chết đó lại không nghe. Hừ, nếu không phải ưn muốn lợi dụng kỵ binh của hần thì bản tướng đã định chém không tha rồi”.

Hoàng Phủ Tung vuốt cằm râu bạc lạnh nhạt nói: “Công Vi không nên tức giận, lương thực trong quân đã hết mấy ngày, nếu quay lại kiểm chế chặt quá thì ngược lại e rằng sẽ phát sinh binh biến. Tạm thời cứ kệ bọn họ đi”.

Tào Tháo thất thanh nói: “Nhị vị tướng quân, trong quân đã hết lương thực được mấy ngày.”

Chu Tuyền thở dài nói: “Thật không dám dấu giếm, từ khi giặc Khăn Vàng gây họa triều đình đã mấy lần phát đại quân chinh phạt, hao phí tiền lương quá lớn. Đến bây giờ, trong kinh tiền lương rất cấp bách, quan lớn và đại học sĩ đều ăn gạo thô. Mấy tháng qua đại quân cũng chưa từng được tiếp tế lương thảo. Ta cùng với Hoàng Phủ lão tướng quân chỉ huy quân đông tiến, nhờ có các quận huyện ven đường tiếp tế, mới chịu đựng được cho tới hôm nay.”

Tào Tháo thở dài nói: ” Ôi ~ cái họa phải cướp làm vận nước suy kiệt, cả nước đều cùng cực như địa phương này vậy! Thỉnh hai vị tướng quân yên tâm, Tháo đã sai tâm phúc cho người chạy về Đông quận vận chuyển lương thảo. Thiết tưởng trong ngày là có thể chuyển đến Trần Lưu có thể giải nguy cho đại quân”.

Hoàng Phủ Tung, Chu Tuyền nghe vậy vui vẻ nói: “Như thế làm khổ Mạnh Đức rồi”. “Ác ~ ác ~ ác ~ ”

Từng tràng tiếng h hét quái dị kèm theo tiếng vó ngựa như sấm ầm ầm mà đến, một đám lớn kỵ binh đen s s giống như châu chấu chạy từ bnh nguyên tới. Hiển nhiên là thiết kỵ Ô Hoàn do Khâu Lực Cự chỉ huy. Kỵ binh Ô Hoàn lướt qua chỗ nào thì khói đen phát phơ, thôn trang bị đốt cháy. Hoa màu thổ sản đã thu hoạch bị cướp bóc nặng nề, dân chúng đang làm đồng bị giết hại đau đớn.

Vô số dân chúng Đại Hán lương thiện rên xiết dưới gót sắt của bọn man di Ô Hoàn. Những người dân Đại Hán lương thiện mà lại đáng thương vốn cứ tưởng rằng ngay cả tám trăm lưu khẩu cũng không gây tai họa cho bọn họ thì rốt cuộc năm nay cũng có thể có được cuộc sống an nhàn rồi. Không ngờ rằng đột nhiên mọi thứ thay đổi. Họa từ phía đông tới, lại mọc ra một đám sài lang hung tàn.

“Ha ha ha ~ ”

Khâu Lực Cự hung hăng vút một roi vào mông ngựa, giục ngựa chạy như điên. Thú tính không hề bị ràng buộc của hần hoàn toàn không biết làm như vậy có gì không đúng. Lúc ở thảo nguyên phương bắc, hần vẫn làm thế. Chẳng những cướp đoạt người Hung nô, người các bộ lạc thấp hèn, có đôi khi cũng xuống phía nam cướp bóc các thành trì và thôn xóm của người hần.

Trong mắt người Ô Hoàn vừa dã man lại vừa ngu muội, loài người cùng dã thú trong thế giới tự nhiên không có gì khác nhau. Bộ lạc cường đại thôn tính bộ lạc yếu đuối. Cướp đoạt phụ nữ cùng tài sản, giết chết trai tráng. Trong giới tự nhiên lấy mạnh hiếp yếu cũng giống như thế, thật là thiên kinh nghĩa địa! Từ trước đến giờ ai cho rằng sói ăn thịt dê thì có gì là không thích hợp. Cho nên, Khâu Lực Cự cũng không cho rằng hành vi cướp đoạt như vậy có cái gì là không đúng, điều này ~ chính là tập quán của người man rợ.

Một tên tiểu đầu mục quần áo không chỉnh tề đánh ngựa vọt về phía bên người Khâu Lực Cự, thở hổn hển mà quát: “Sói Trọc đã xảy ra chuyện gì?”

Sói Trọc quát: “Mã đội của Cáo Đuôi Ngắn đi cướp phá một thôn xóm người Hán gặp hơn ngàn kỵ binh lưu khẩu đánh lén. Ba trăm kỵ sĩ toàn bộ bị giết sạch, Cáo Đuôi Ngắn liều mạng phá ỹng vây trở về báo tin thì cũng tắt thở. Mới đầu ta ưn không tin. Dẫn người tới xem mới biết được đều là sự thật. Tất cả thi thể huynh đệ đều bị lột da, lại ưn treo ngược ở trên cây trong thôn để thị uy nữa.”

Đôi mắt của Khâu Lực Cự thoáng chốc đỏ lên, lạnh lùng nói: “Lũ tặc khấu đáng ghét này, ta muốn bắt tất cả bọn chúng lại. Từng bước từng bước thiêu sống để tế ~ nổi tù và, toàn quân tập kết!”

“Hào ô ô ~ ”

Khâu Lực Cự ra lệnh một tiếng. Tiếng tù và chấn chường xa xăm thoáng chốc vang lên trầm lắng, kỵ binh Ô Hoàn đang cướp đoạt đều giục ngựa vội chạy quay về, bắt đầu nhanh chóng tập kết.

107. Chương 87 :thiết Bích Hợp Vi(2)

Cổng bắc thành Trường Xã.

Một đám lều trại đơn giản đã được làm xong. Chung quanh đại doanh lại còn vây một vòng hàng rào gỗ chắc chắn. Bên ngoài mép hàng rào gỗ còn được cắm đầy sừng hươu bén nhọn (cũng không phải là sừng hươu chính thức, mà chỉ là một ít cọc gỗ vót nhọn). Ở phía bắc thậm chí còn nổi lên cửa lớn cao hai trượng. Một cây huyết sắc đại k' thẳng tắp cắm ngay trên cửa đón gió tung bay.

Ở trên mảng đất trống trước quân doanh la liệt mấy trăm nồi sào lớn. Dưới đáy nồi củi đang cháy rực rỡ. Từ trong nồi đang có hơi nóng phát phơ bay lên. Từng đợt mùi thịt nấu tỏa ra theo gió lan tràn khắp nơi làm người ta hơi thèm thuồng. Người không biết còn cho rằng ở trong nồi đang nấu thịt heo béo quay.

Cánh mũi Quách Đồ nhức nhích vài cái chỉ cảm thấy mùi thơm ngào ngạt bốn phía. Nhưng sau khi hít ư thức được đây là mùi thơm gì thì trong dạ dày lại quặn lên kịch liệt bên vôi vàng ôm lấy cọc gỗ nên ra một trận.

Ánh mắt Mã Dược lạnh lùng quay lại liếc nhìn Quách Đồ, gương mặt lạnh lùng không mấy may lộ chút tình cảm nào.

Không xa phía trước Mã Dược, Quân Hối vẻ mặt nghiêm nghị đang cúi xuống đất ghé tai sát mặt đất lắng nghe. Bỗng nhiên Quân Hối biến sắc mặt trầm giọng nói: “Tối rồi!”

Nét mặt Mã Dược hơi biến đổi, trong đôi mắt thoáng qua vẻ căng thẳng không dễ phát hiện thân nhiên che mắt nhìn về phía bắc. Đôi mắt nhìn tới chỉ thấy một mảng vùng què yên ả, có hai con quạ bay từ trong ruộng lúa mạch ra. Chúng nhanh chóng bay vào trong bụi cây gần đó rồi biến mất không thấy đâu nữa.

“Báo ~ ~”

Tiếng gào thê lương theo tiếng vó ngựa gấp gáp vọng từ không gian phía bắc về. Trong lúc đó, một kỵ sĩ phóng như bay trên đường cái chạy đến trước mặt Mã Dược.

“Báo ~ ~ Đại đầu lĩnh, đã phát hiện ra đại đội kỵ binh quân Hán!”

“Có bao nhiêu ngựa?”

Mã Dược chợt hỏi.

Giọng nói của Mã Dược lạc đi, Quách Đồ vẫn ẩn mình sau bóng Mã Dược nhìn không được lên lên nhìn theo bóng lưng cao lớn của Mã Dược. Từ trong giọng của Mã Dược hắn nghe ra một vẻ căng thẳng khó có thể phát hiện. Quách Đồ không khỏi sửng sốt không thôi. Cái này, Mã đồ tể cũng cảm thấy căng thẳng sao?

Thám mã thở hổn hển, đáp: “Đầu lĩnh Chu Thương nói có ít nhất hai ngàn kỵ binh!”

“Hai ngàn kỵ binh! ?” Mã Dược nghe vậy vẻ mặt tức khắc run lên, kích động nói: “Tốt! Quá tốt!”

Quách Đồ càng lúc càng ngạc nhiên, kể từ khi hắn bị tám trăm lưu khẩu bắt làm tù binh rồi buộc phải gia nhập đến nay, dường như chưa hề thấy Mã Dược kích động như hôm nay ~ ~ có chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ ~ ~ hiểu rồi! Quách Đồ đột nhiên nhìn thấu âm mưu kinh người của Mã Dược. Trong khoảnh khắc một cơn rùng rợn Quách Đồ cảm thấy lạnh buốt sống lưng. Những man di Ô Hoàn đáng thương a! May là ~ ~ nếu kẻ không may không phải là mình, nghĩ tới đây trong lòng Quách Đồ cảm thấy may mắn không thôi. Trong đôi mắt nhìn về phía bóng lưng của Mã Dược lại có thêm một phần sợ hãi.

Mã Dược nhảy lên mình ngựa, lạnh lùng nói: “Gỡ bỏ hàng rào nghênh đón các huynh đệ quay về doanh trại ~ ~”

“Gỡ bỏ hàng rào ~ gỡ bỏ hàng rào ~ ~”

Hứa Chử giục ngựa chạy vội đi, tiếng gầm mạnh mẽ cao vút thoáng chốc phá tan bầu trời bao la yên tĩnh. Cách đó vài dặm những tên giặc cướp Khăn Vàng canh cửa vẫn có thể nghe rõ.

Bên hàng rào quân doanh.

Bùi Nguyên Thiệu vẻ mặt bình thản đứng dưng lạnh lùng nói: “Gỡ bỏ hàng rào!”

Một đám giặc Khăn Vàng ập hết đứng lên nhổ những cột hàng rào đi rồi chậm rãi kéo hàng rào ra. Cuối cùng gỡ bỏ các sừng hươu tạo thành bốn lỗ hổng đủ để cho hơn mười kỵ sĩ đồng thời ra vào.

“Trường mâu binh ~~ nhóm trận!”

Chẳng biết lúc nào, tiểu đầu mục Khăn Vàng đã đi tới bên người Bùi Nguyên Thiệu, tiếng thét lạnh lạnh vang khắp quân doanh. Hơn một ngàn tên cướp ào tới xếp thành quân trận chỉnh tề dọc theo hai bên lỗ hổng ở hàng rào. Từng hàng trường mâu chìa thẳng lên trời, lưỡi mâu sắc bén tỏa ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo.

“Cung tiến thủ ~~ lập trận!”

Tiểu đầu mục vừa ra lệnh một tiếng, năm trăm tên cung tiến thủ từ quân doanh trong chạy bộ ra, chia làm hai cánh vây sau trường mâu binh nhanh chóng lập trận.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, Mã Dược, Quách Đồ có Điển Vi, Hứa Chử và Quán Hối hộ vệ chạy vào trong hàng rào. Mắt thấy hàng ngũ quân giặc Khăn Vàng nghiêm chỉnh như thế, trong con người Mã Dược không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc. Nhìn sang phía Bùi Nguyên Thiệu không khỏi thấy trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng. Chỉ trong thời gian gần một đêm là có thể huấn luyện đám cướp trong thành có được bộ dáng như vậy quả là không dễ.

Từ lúc quay về Trường Xã, Mã Dược liền bận rộn kiểm điểm thương vong và xếp đặt cách ứng phó ba ngàn thiết kỵ Ô Hoàn. Hơn nữa đối với quân cướp Đinh Xuyên hẳn luôn luôn không nghe không hỏi. Thậm chí không biết vào lúc phụng thủ Trường Xã, chiến cuộc thiếu chút nữa bị đảo ngược! Càng không biết tại trong cuộc chiến tranh giành Trường Xã từng có một tiểu đầu mục không hề sợ hãi lúc lâm nguy đã cứu vãn cả chiến dịch.

Không hề có dấu hiệu, mặt đất yên lặng bắt đầu có chút rung động nhỏ. Lúc tất cả mọi người cảm thấy mặt đất run rẩy thì từ phía bắc có tiếng sấm mơ hồ cuộn cuộn vọng tới. Chỉ trong chớp lát thời gian liền biến thành tiếng ầm ầm làm cho người ta khó thở! Tất cả đám giặc cướp Khăn Vàng đều nín thở. Nhìn qua khe hở hàng rào gỗ ra bên ngoài chỉ thấy trên bình nguyên bao la có một mảng thiết giáp xanh san sát đang lao thẳng tới. Đội này ~~ đích thị là các huynh đệ tám trăm lưu khẩu.

“Cung tiến thủ ~~ chuẩn bị!”

Tiếng rống của tiểu đầu mục lại vang lên lần nữa át tiếng ầm ầm làm ngạt thở kia truyền rờ ràng vào tai mỗi một tên quân cướp. Năm trăm cung tiến thủ nhanh chóng tản ra sẵn sàng đón địch. Mỗi người đều đứng sau hàng rào rồi vội vàng tháo trường cung từ sau lưng xuống cầm trong tay. Hàng loạt mũi tên sắc như nanh sói đã lấp vào cung, chỉ cần đợi một tiếng ra lệnh là đã có thể giương lên bắn ra.

“Àn?”

Ánh mắt của Mã Dược ngạc nhiên nhìn về hàng rào phía tiểu đầu mục bên người Bùi Nguyên Thiệu. Khác với vẻ mặt rờ ràng có nhiều nỗi hoảng sợ và ánh mắt căng thẳng của đám quân cướp Khăn Vàng thì đáng vẻ của tên tiểu đầu mục này lại đứng đưng lãnh đạm. Đứng trước thiết kỵ Ô Hoàn đang cuộn cuộn lao tới đám làm như không thấy. Thật can đảm! Trong lòng Mã Dược không khỏi thầm khen một tiếng.

“Oanh ~~”

Trong tiếng om ồm đình tại nhưc óc triền miên, tám trăm lưu khẩu rớt cục ào ào tràn tới. Kỵ binh như nước lũ chạy ào qua hàng rào vào trong quân doanh. Kỵ sĩ đi đầu rờ ràng là Chu Thương. Giục ngựa chạy vội vào, Chu Thương liếc mắt nhìn Mã Dược không khỏi quát to: “Đại đầu lĩnh, Chu Thương may mắn không làm nhục mệnh ~~”

Mã Dược lạnh lùng gạt đầu. Đợi cho kỵ binh lưu khẩu sau cùng tiến qua hàng rào, đang muốn hạ lệnh rào kín lại thì tiểu đầu mục đã sớm đứng ở hàng rào hét lên trước hân: “Trường mâu binh ~~ chặn cửa lại!”

Hơn một ngàn tên trường mâu binh đã lập trận đứng nghiêm hai bên cửa ở hàng rào nhanh chóng chạy vào giữa tụ tập. Trong khoảnh khắc một mảng lớn trường mâu dày đặc đã tăng tầng lớp lớp chặn kín cửa hàng rào rộng rãi. Nếu như kỵ binh Ô Hoàn dám xông lên trước thì ngay cả khi vó sắt của bọn họ có thể đâm

nát thân lĩnh của đám giặc cướp, nhưng trường mâu của quân cướp cũng có thể chọc ra vô số lỗ thủng đổ máu cho chúng.

108. Chương 87 :thiết Bích Hợp Vi(3)

Bên ngoài hàng rào.

Khâu Lực Cự giơ mạnh cánh tay phải lên cao, rống to vang tận mây xanh: “Định chỉ truy kích ~~”

Tiếng tù và thông dong vang lên. Kỵ binh Ô Hoàn đang ào ạt xông tới tựa như đùng phải một bức tường kiên cố, thoáng chốc thay đổi phương hướng đi tới, từ từ tiến đến gần quân doanh. Sau khi lượn một vịnh lớn chúng quay trở lại đứng ngay phía trước lập trận. Người Ô Hoàn giao hoát thậm chí còn chưa cho trường cung thủ của bên địch cơ hội bắn tên.

Ở trong doanh, ánh mắt của Mã Dược lạnh lùng nhìn về chư tướng bên người nói: “Tên Ô Hoàn này thật đúng là khó đối phó a!”

Chu Thương thở hồng hộc đi tới trước mặt Mã Dược, trầm giọng nói: “Ai nói không phải? Ta vốn tưởng rằng cách xa nhau hai mươi dặm thì đám man di này cũng đuổi theo không kịp. Ai ngờ mới bốn canh giờ, lũ man di đáng chết đó dám đuổi theo. Nếu như còn phải chạy thêm mười dặm nữa thì các huynh đệ sẽ bị bọn hỗn đản này đuổi vượt qua”.

Đứng sau Mã Dược, vành tai của Quách Đồ giật mạnh, trong lòng lạnh lùng thầm nghĩ, đám man di khó đối phó đi chẳng nữa thì vẫn còn là man di a, làm sao có thể là đối thủ của Mã đồ tể? Cách quân doanh xa xa năm trăm bước, Khâu Lực Cự chậm rãi gھm cương ngựa. Sói Trọc giục ngựa đi tới trước mặt Khâu Lực Cự, lớn tiếng nói: “Đại nhân, sao ko một lần xông vào đánh sập hàng rào quân doanh?”

Về mặt của Khâu Lực Cự lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Sói Trọc, chẳng lẽ ngươi không phát hiện được trong doanh địch nhân có trường cung thủ sao?”

“A?” Về mặt Sói Trọc lạnh lẽo, nheo hai mắt lại nhìn tới. Quả nhiên phát hiện phía sau hàng rào quân doanh mơ hồ lóe ra ánh sáng bên không khỏi biến sắc nói: “Không nghĩ trong đám giặc cướp thậm chí còn có cung tiễn thủ!”

Khâu Lực Cự lãnh đạm nói: “Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, người Hán giao hoát vượt xa so với chúng ta tưởng tượng. Trong khi giao chiến với quân Hán, bất kể là quan quân hay là giặc cướp đều phải vạn phần cẩn thận. Một chút sơ sẩy đều có thể gây ra bất hạnh khó lòng vẫn hồi được! Ngẫm lại tổ tiên chúng ta từng đánh cho người Hung Nô không chỗ dung thân, bây giờ chẳng phải cũng thần phục dưới uy quyền lớn lao của người Hán sao?”

Sói Trọc lạnh lùng nói: “Đại nhân giáo huấn chí phải”

Ánh mắt của Khâu Lực Cự đóng băng lại, mũi đột nhiên hít hít hai cái, hỏi Sói Trọc: “Ồ, đây là mùi thơm gì?”

Sói Trọc cũng ngửi vài lần mùi thơm tràn ngập trong không khí, nhìn xung quanh đột nhiên chỉ tay về phía bên phải kêu lên: “Đại nhân, mau nhìn. Ở gần bờ con sông nhỏ có khói bốc lên, thoát nhìn kỉnh như là bếp lửa hành quân của quân cướp”

“Nga?”

Khâu Lực Cự giơ tay che mắt, quả nhiên nhìn thấy một con sông nhỏ. Trên bờ sông nhìn thấy có khói lượn lơ bay lên. Bị mùi thơm nồng nặc này kích thích, cơn đói mãnh liệt đột nhiên kéo tới. Khâu Lực Cự lúc này mới nhớ tới, do chỉ lo đuổi theo quân cướp nên đã suốt bốn canh giờ một giọt nước cũng chưa có. Vó ngựa Ô Hoàn tới Đình Xuyên

Ra tay cướp đoạt khắp mọi miền

Man di nay gặp Mã đồ tể

Trung nguyên này đâu phải thảo nguyên

Vó ngựa Ô Hoàn tộc nổi danh khắp thảo nguyên phương bắc, nhưng nay xuống phương nam đối đầu với kỵ binh của tám trăm lưu khẩu liệu có dễ dàng. Muốn biết kết quả trận này thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

109. Chương 88 :hiểm Địa Nhất Thiên Hạ: Hồ Lao Quan(1)

“Ha ha ha, đại nhân, toàn bộ mẹ nó là thịt nấu với rau dại, thịt cách thủy cũng nát vụn hết rồi, thật là thơm ngon!” Ngốc Nhĩ Lang dùng mã đao từ trong nồi đâm ra một khối thịt lớn, cười to nói: “Mẹ ôi, đi theo lão già Hoàng Phủ Tung kia, các huynh đệ cũng đã mấy tháng không biết mùi thịt rồi, hôm nay rốt cục có thể có một bữa cơm no đủ rồi, hắc hắc.”

“Chờ một chút!” Khâu Lực Cự chau mày lại, trầm thanh nói: “Đừng vội ăn, không chừng đây là mưu kế của tộc khấu.”

Ngốc Nhĩ Lang không đồng tình nói: “Không thể nào, đại nhân, khẳng định là tộc khấu đang chuẩn bị ăn bữa tiệc lớn đây, nghe thấy Ô Hoàn thiết kỵ chúng ta kéo đến, ngay cả thịt cũng bỏ không ăn ba chân bốn cẳng vội vàng trốn vào doanh trại rồi, ha ha.”

Khâu Lực Cự cau mày nói: “Hay là cẩn thận một chút tốt hơn, người Hán rất狡 hoạt, người đem tên người Hán dẫn đường lại đây.”

Ngốc Nhĩ Lang “À” một tiếng, lĩnh mệnh đi, chỉ chốc lát đã dẫn một gã nam tử lĩnh dung hèn mọn, bị ối đi tới, nam tử nọ cúi đầu cụp mắt hướng về phía Khâu Lực Cự hỏi: “Đại nhân có gì phân phó?”

Khâu Lực Cự dùng mã đao đâm lên một khối thịt béo lớn, đưa tới bên mép của nam tử, nhe nanh cười nói: “Ăn khối thịt này đi!”

Nam tử không dám cự tuyệt, đành phải vươn hai tay cầm khối thịt đang nóng lên, cố gắng cầm cả miếng nóng hổi đưa vào trong miệng, nhai ngon lành, ăn xong rồi vị vẫn chưa dứt mà liếm mép qua lại, mặt mày hớn hờ nói: “Ăn ngon, ăn ngon thật, đa tạ đại nhân.” Ngốc Nhĩ Lang một bên nuốt nước miếng, hướng Khâu Lực Cự nói: “Đại nhân, bây giờ chúng quy có thể ăn chưa?”

Khâu Lực Cự nói: “Chờ một chút.” Đại doanh Mã Dục

Tiểu đầu mục ngang nhiên đi thẳng vào, quỳ một gối xuống, cung tay làm lễ cất cao giọng nói: “Tiểu nhân Cao Thuận khấu kiến đại đầu lĩnh.”

“Cao Thuận, ngươi nguyên là bộ hạ của Bành Thoát ?”

Mã Dục gật đầu, thời kỳ tam quốc lĩnh như có một nhân vật như vậy, nhưng không phải là loại tiếng tăm lẫy lừng, ít nhất Mã Dục không có ấn tượng gì.

Cao Thuận đáp: “Phải, tiểu nhân nguyên là người Tịnh châu ngoài Nhạn môn quan, chỉ vì ác bá cường hào ý thế làm bảy người đồng hương, tiểu nhân giận dữ giết chúng. Từ đó về sau lưu vong tha hương, mấy năm qua đi tới Dĩnh Xuyên, vốn muốn đầu quân dốc sức, không nghĩ lại gặp cẩu quan hãm hại. Sau khi may mắn được Bành Thoát đầu lĩnh cứu, từ đó về sau trở thành một gã sơn tặc.”

Mã Dục trong lòng xót xa, trầm giọng nói: “Đặng Mậu, Bành Thoát nhị vị đầu lĩnh đều đã chết trận, quân bản bộ của họ không người chỉ huy. Ta thấy ngươi có khả năng dẫn đầu đội ngũ, hai đội quân của hai vị đó từ nay giao cho ngươi thống lĩnh.”

Cao Thuận cung kính mà đáp: “Tuân lệnh.”

Đang nói, thân ảnh Quách Đồ đột nhiên từ ngoài trường chợt hiện lên rồi tiến vào, hướng Mã Dục nói: “Đại đầu lĩnh, tình hình không ổn.”

“Àn?”

Mã Dục ân một tiếng, lạnh lùng nhìn Quách Đồ liếc mắt một cái.

Quách Đồ trong lòng bỗng nhiên giật mình vội vàng cúi đầu xuống. Thấp giọng nói: “Lũ Ô Hoàn Man Di đáng chết này cũng không vội ăn thịt.”

“Tật à?” Mã Dực tìm muốn nhảy ra ngoài, trầm giọng nói: “Đi, xem một cái.”

Bờ sông nhỏ, giữa trận Ô Hoàn thiết kỵ

Gần nửa canh giờ trôi qua, thấy tên người Hán dẫn đường không có bất cứ điều gì dị thường. Khâu Lực Cư rốt cục yên lòng, hướng Ngốc Nhĩ Lang nói: “Được rồi, nói cho các huynh đệ. Có thể yên tâm ăn thịt.”

Ngốc Nhĩ Lang một tiếng hoan hô. Ngửa mặt lên trời hét lớn: “Các huynh đệ, bắt đầu ăn thôi ~”

Lũ Ô Hoàn Man Di sớm cũng đã nhịn không được trong khoảnh khắc bộc phát ra tiếng hoan hô long trời lở đất, ba người một đám, năm người một nhóm nhao nhao vây tới một cái miếng nồi trước, rút mã đao ra đâm vào thịt béo giữa nồi, ngón ngấu rau dại. Từ lúc triều đình đại Hán hạ lệnh chinh phạt tới nay, ba nghìn Ô Hoàn thiết kỵ vẫn đi theo trong đám Hoàng Phủ Tung chinh thảo chung quanh, đã thật lâu không có hưởng qua vị thịt.

Khâu Lực Cư cũng từ trong nồi đoạt một khối thịt béo lớn nhất, ... Vừa lại m trong nồi mang rau dại nhai ăn, không khỏi liên tục gật đầu: “Thơm. Thật là thơm, đây là thịt gì? Như thế nào trước giờ lại chưa từng ăn?”

Ngốc Nhĩ Lang ừng ực một tiếng nuốt vào một khối thịt béo, bĩu môi reo lên: “Quản con mẹ nó là thịt gì, ăn ngon là được.”

Khâu Lực Cư quát một cái roi ngựa lên lưng Ngốc Nhĩ Lang mắng: “Đừng chỉ lo ăn, cẩn thận tám trăm lưu khẩu đánh lên.”

Ngốc Nhĩ Lang lơ đãng nói: “Nơi này địa thế trống trải, mệnh mông bát ngát, tám trăm lưu khẩu vừa ra quân doanh ta có thể thấy rõ rệt, các huynh đệ có cả đồng thời gian lên ngựa nghênh chiến, lưu khẩu nếu dám bước chân đến đây thì cho bọn hắn có đi mà không có về.”

Khâu Lực Cư đoạt một khối thịt trong tay Ngốc Nhĩ Lang mắng: “Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi, coi chừng no chết! Ai, mẹ mày ẹn phải nhường cho tao một phần chứ...”

Tên người Hán dẫn đường nọ lại từ trong nồi đoạt vài khối thịt, chọn một đồng rau dại ăn xong, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà chuồn mắt đến bờ sông đi rửa tay, vừa mới bắt tay vào trong nước, lại cảm thấy trong bụng một trận đau đớn kịch liệt, sắc mặt tên dẫn đường trong khoảnh khắc trắng bệch, hai tay giữ lấy đai lưng, vội vàng chạy vào một lùm cỏ bên bờ sông, thuận theo là một hồi âm thanh phách lư, một cổ ác thối bắt đầu từ trong bụi cỏ tràn ngập ra.

Trên cửa trại, Mã Dực cùng đám người Quách Đồ, Hứa Chử cùng đi xuống lạnh lùng đứng trang nghiêm, xa xa trên bãi sông nhất cử nhất động của Ô Hoàn Man Di họ lơ mơ có thể thấy được. Chứng kiến lũ Man Di này rốt cục trúng kế, đem đồng thịt vụn thổi rửa trên xác người cùng cổ độc làm bữa ăn ngon, trong con người Mã Dực thần nhiên xẹt qua một tia sát khí dữ tợn.

Phía sau Mã Dực, dạ dày Quách Đồ lại là quặn lên từng đợt. Ủy Thi, đại doanh Hán Quân, Tào Tháo đã cáo từ rồi đi, vội vàng thu nạp tàn binh, lập trại nghỉ ngơi.

Hoàng Phủ Tung chỉ vào địa đồ nhìn Chu Tuyền nói: “Dĩnh Xuyên hướng tây có Hiên Viên Sơn, Tung Sơn cách trở, hướng bắc có Hoàng Hà ngăn cản, vừa vặn nhận được tin tức, Dự Châu Mục, hổ bí trung tướng Viên Thuật thống lĩnh mấy vạn binh đã liên tiếp thu phục Dĩnh Xuyên họ đã chiếm được Định Lăng, Côn Dương Chư huyền, đại quân đang ngày đêm tiến về Dĩnh Dương ! Hôm nay phạm vi hoạt động của tặc khẩu Dĩnh Xuyên, đã bị thu hẹp tại Dương Dịch, Dĩnh Dương, Trường xã.....”

Chu Tuyền nói: “Tào Tháo tuy bại, nhưng căn bản quân ta không bị thương, tặc khẩu Dĩnh Xuyên mặc dù thắng, nhưng lại chết nhiều, quân lực suy yếu, tám trăm tặc khẩu của Mã Dực mặc dù kiêu dũng thiện chiến, cuối cùng cũng chỉ có hơn ngàn quân, chỉ cần trên ba ngàn Ô Hoàn Thiết Kỵ của Khâu Lực Cư cũng khiến Mã Dực trở nính không được, bại vong là chuyện sớm muộn.”

Hoàng Phủ Tung nói: “Đại tướng quân cho người đưa tới mật thư, nói rằng Đồng Trác ở Tây Lương cùng Yêm Đăng cùng nhau cấu kết, vu hãm thái úy Trương Ôn câu kết giặc Tây Lương ư đồ mưu phản, thiên tử điều tra lại ẹn bị Yêm Đăng che mắt, đã đem thái úy tống giam, áp giải đưa vào kinh, ...”

Đám loạn quan Trương Nhượng, Triệu Trung thỉ ngày đêm rỉ rả bên tai Thiên tử, ư đồ muốn đem ba ngàn Ô Hoàn kỵ binh của Khâu Lực Cư đến Lương Châu, nhằm thảo phạt đám loạn quân phương bắc Cung Bá Ngọc, mà ư của Thiên tử lĩnh như cũng muốn thuận theo rồi”.

Chu Tuyền cau mày nói: “Rõ ràng là Yêm Đảng muốn đoạt binh quyền trong tay đại tướng quân mà.”

Hoàng Phủ Tung thở dài nói: “Nếu không có ba ngàn Ô Hoàn thiết kỵ của Khâu Lực Cư, muốn phá tám trăm lưu khẩu của Mã Dục quả không dễ.”

Chu Tuyền nói: “Lão tướng quân. Xem ra phải tốc chiến tốc thắng rồi! Nhất định phải tiêu diệt Tám trăm lưu khẩu trước khi đám Ô hoàn thiết kỵ bị điều tới Lương Châu”.

Hoàng Phủ Tung từ trên bàn quơ lấy bầu rượu uống hết rồi nói: “Công Vĩ nói hợp ư ta.”

Hai người đang thương nghị, chợt có tiểu giáo đầu vội vã chạy vào trước, hoảng sợ nói: “Nhị vị tướng quân, đại sự không ổn rồi.”

Hoàng Phủ Tung cau mày, trầm giọng nói: “Sao lại hoảng hốt như vậy”

Tiểu giáo đầu nói: “Khâu Lực Cư cướp đoạt của dân chúng Dĩnh Xuyên, không cẩn thận trúng gian kế tặc khấu. Ba ngàn thiết kỵ trốn được về chỉ còn hơn trăm, ngoài ra bọn chúng đều chết cả rồi~~”

“Dĩnh đang ~ ”

Bầu rượu bưng trong tay Hoàng Phủ Tung tuột khỏi tay rơi xuống đất, phát ra một loạt tiếng vang.

Chu Tuyền cũng biến sắc nói: “Người nói cái gì! Ba ngàn Ô Hoàn thiết kỵ trốn về chỉ hơn trăm?”

Tiểu giáo vội sát đầu xuống đất, đáp: “Dạ phải.”

Hoàng Phủ Tung rốt cục phục hồi tinh thần lại, mái đầu bối rung rung, lãnh đạm hỏi: “Khâu Lực Cư ở đâu?”

“Khâu Lực Cư trốn về đến đại doanh liền tức thỉ hôn mê lang trung trong quân hiện đang cứu trị.”

Chu Tuyền quay sang Hoàng Phủ Tung nói: “Lão tướng quân, đến nhìn xem đến rốt cục là chuyện gì.”

Hoàng Phủ Tung trầm ngâm gật đầu, hai người cùng nhau đi tới doanh trại của Khâu Lực Cư, quả nhiên Khâu Lực Cư vẻ mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, đã lâm vào hôn mê, nằm ở trên giường đang không ngừng run rẩy, hai gã binh lính cố sức cạy miệng hắn ra. Lang trung đổ một chén thuốc vào trong miệng hắn. Nhìn thấy Hoàng Phủ Tung cùng Chu Tuyền, tên lang trung kia hoảng sợ vội vàng ngừng lại, quỳ lạy.

“Tiểu nhân ra mắt hai vị tướng quân.”

Hoàng Phủ Tung “Ừ” một tiếng. Chu Tuyền chỉ vào Khâu Lực Cư đang hôn mê bất tỉnh. Trầm giọng hỏi: “Tinh lính Khâu Lực Cư đại nhân như thế nào?”

Lang trung nói: “Thưa tướng quân, Khâu Lực Cư đại nhân ăn nhầm ô đầu, mao cần, thủy tước, kim liên hoa, độc cần và nhiều loại độc thảo, may mà thuốc ít, cho nên tánh mạng không sao, đợi tiểu nhân cho uống cam thảo vào tiêu tan độc tính, liền sẽ tỉnh dậy.”

110. Chương 88 :hiểm Địa Nhất Thiên Hạ: Hổ Lao Quan(2)

Hoàng Phủ Tung nói: “Hộ tống Khâu Lực Cư chạy trốn quay về chỉ hơn trăm Ô Hoàn kỵ binh, có người trúng độc nhẹ không?”

Lang trung nói: “Có ba người trúng độc nhẹ.”

Chu Tuyền nói: “Mau chóng cho gọi.” Phía bắc Trường xã. đại doanh của Tám trăm lưu khẩu.

“Hí hí ~~”

Tiếng một tiếng ngựa hí vang lên.

“Quả nhiên là ngựa hay!” Hứa Chử một tay dắt cương ngựa, tay kia vỗ về mũi của tuấn mã. Không nhận được khen: “Đúng là con ngựa hay có thể ngày đi ngàn dặm.”

Mã Dục trong lòng ngạc nhiên, hỏi Hứa Chử: “Trọng Khang cũng biết xem tướng ngựa?”

Hứa Chử đáp:

“&%\$#\$@*&%&\$(\$#))D%\$\$\$\$”

Mã Dục nghe được như lọt vào trong sương mù, nhưng đại khái là nghe đã hiểu được chút ít, xem dáng vẻ Hứa Chử không chỉ có sức khỏe vô cùng, võ nghệ cao cường, mà còn tinh thông thuật xem tướng ngựa, đối với Mã Dục cùng tám trăm lưu khẩu mà nói thật có thể nói là vật báu vô giá! Dù sao, nếu muốn tổ chức một đội kỵ binh mạnh mẽ, không có một nhóm hậu cần tinh thông về ngựa là khó thành công được.

“Hứa Chử nghe lệnh.”

Hứa Chử hiên ngang ưỡn ngực lớn tiếng nói: “Có.”

Mã Dục nói: “Bắt đầu từ hôm nay, phong làm mã quan của tám trăm lưu khẩu! Phụ trách lo liệu toàn bộ sự vụ lớn nhỏ về ngựa trong quân, nếu có sai lầm, người chịu trách nhiệm.”

Hứa Chử đáp: “Tuân lệnh.”

Lời nói chưa dứt, ngoài doanh lại lần nữa vang lên tiếng vó ngựa hỗn độn, một đám chiến mã không người cưỡi bị xua từ ngoài trại vào, làm cây cỏ bụi mù lần nữa bắn tung tóe mê loạn cả bầu trời. Kỵ binh lướt qua, Chu Thương giữ lại xoay người xuống ngựa, bước nhanh chạy đi tới trước mặt Mã Dục, cười lớn nói: “Đại đầu lĩnh, đây là hơn hai trăm con cuối cùng rồi, còn lại mấy trăm con chiến mã chạy trốn tẩn mác không bắt lại được còn có hơn một trăm kỵ trốn về Ủy Thị đại doanh Hán quân nữa.”

Chu Thương thần sắc tràn đầy hưng phấn, từ lúc trở thành một tên giặc Khăn Vàng tới nay, hắn chưa bao giờ khoái chí giống như hôm nay. Đáng thương cho đám Ô Hoàn Man Di, đám người đó thần sắc tái nhợt, vẻ mặt thống khổ, chạy trốn khổ sở có tên từ trên lưng ngựa té xuống đất, Chu Thương suất lĩnh tám trăm lưu khẩu thậm chí không thèm chém giết. Ba ngàn Ô Hoàn thiết kỵ cơ hồ toàn quân tan vỡ! Nhấn một con chiến mã không chủ trên nguyên đã chạy như điên, bị hí, Chu Thương cùng các lưu khẩu hưng phấn ngựa mặt lên trời cười dài.

Đây chính là mấy ngàn con chiến mã đấy, sau này sẽ do tám trăm lưu khẩu sở hữu!

Bùi Nguyên Thiệu mừng rỡ nói: “Bá Tề, thêm hai trăm kỵ nữa, cả thầy đã đoạt được hơn hai ngàn rưỡi con Ô Hoàn chiến mã, các huynh đệ sẽ không còn cần lo lắng không có ngựa cỡi nữa, ha ha.”

Quách Đồ liếc mắt nhìn Mã Dục một cái. Chỉ thấy Mã Dục vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt không có vẻ hưng phấn chút nào. Vẻ lạnh lùng này của Mã Dục cũng không phải giả vờ, bởi vì Quách Đồ thấy được ở sâu trong con người Mã Dục có nỗi lo lắng sâu sắc. Độc kế hiệu quả, ba ngàn Ô Hoàn thiết kỵ trong nháy mắt bị tiêu diệt hoàn toàn, tám trăm lưu khẩu dễ dàng thu hoạch hơn hai ngàn con chiến mã, Mã Dục hẳn là phải cảm thấy hưng phấn! Song khiến Quách Đồ cảm thấy hoang mang chính là Mã Dục phụ lại tựa hồ không vui vẻ?

“Báo ~~” Một tên lưu khẩu vội vàng chạy tới, ngã lăn ra quỳ rạp xuống trước mặt Mã Dục, thở dốc nói: “Tôn Trọng tướng quân chết trận, Liêu Hóa tướng quân đã quay về Trường xã.”

“Cho Liêu Hóa ngay lập tức đến đại doanh gặp ta.”

Mã Dục ánh mắt lạnh lẽo, xoay người vào trướng, Quách Đồ, Bùi Nguyên Thiệu, Hứa Chử, Điển Vi, Chu Thương, Quán Hối, Cao Thuận cả đám người nối tiếp nhau đi vào chia hai bên đứng nghiêm.

Sau khi Mã Dục đi tới bàn ngồi xuống, quay sang Quách Đồ nói: “Công Tắc, lấy địa đồ ra.”

Quách Đồ vội tiến lên hai bước, lấy địa đồ trong người để lên trên bàn mở ra. Mã Dục nhìn địa đồ một hồi lâu, trong con người đột nhiên xẹt qua một tia lo lắng, ngẩng đầu hỏi Cao Thuận: “Cao Thuận.”

Cao Thuận tiến lên trước một bước, chắp tay nói: “Có tiểu nhân.”

“Toàn bộ quân Đinh Xuyên người tính xem còn có bao nhiêu người?”

Cao Thuận đáp: "Bộ hạ Bành Thoát tướng quân hơn ngàn người, bộ hạ Biện Hỉ tướng quân hơn ngàn người,

bộ hạ của Thiên Tướng quân Trương Lương, xa kỵ tướng quân Hà Nghi cũng khoảng chín trăm người. Tính ra cũng khoảng ba ngàn người rồi"

Ba ngàn người? Thêm quân của Liêu Hóa, Tôn Trọng quân Dĩnh Xuyên là sáu ngàn người! Trận chiến tuy tổn thất vô cùng thảm trọng. Nhưng ẹn lại đều là quân tinh tráng, sức chiến đấu mạnh mẽ! Quan trọng hơn là đánh một trận, Trương Lương, Hà Nghi, Bành Thoát, Biện Hỉ, Tôn Trọng các tướng lãnh cao cấp trong quân Khăn Vàng phần lớn chết trận, nhún khắp Dĩnh Xuyên, không ẹn ai có thể uy hiếp đến địa vị Mã Dục nữa.

Chỉ cần thu thập Liêu Hóa là có thể đem sáu ngàn quân Dĩnh Xuyên tinh tráng nắm giữ hoàn toàn trong tay. Một ngày nào đó, sáu ngàn tinh tráng này có thể trở thành một đội tám trăm lưu khẩu khác....

Báo ~ Liêu Hóa tướng quân cầu kiến."

"Cho hẳn vào."

Cửa trường mở ra, Liêu Hóa ngang nhiên đi thẳng vào, chấp tay nói: "Liêu Hóa tham kiến đại tướng quân."

Mã Dục ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Liêu Hóa, ngươi biết tội chưa?"

Liêu Hóa ngạc nhiên nói: "Đại tướng quân nói vậy là sao?"

Mã Dục quát to: "Ngươi thân là tứ hộ tướng (Trương Lương phong Liêu Hóa, Biện Hỉ, Bành Thoát, Tôn Trọng tứ đại hộ tướng), nhưng lại điều binh thất bại, Bành Thoát, Biện Hỉ, Tôn Trọng ba vị tướng quân trước sau chết trận, lại sơ sẩy khinh thường, đến nỗi Trường xã suất nữa thất thủ, nếu không có Cao Thuận lâm nguy bất loạn, lấy ít địch nhiều đánh bại quân của Hạ Hầu Uyên, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi."

Liêu Hóa nghe vậy buồn bã, Biện Hỉ, Bành Thoát, Tôn Trọng ba người chết trận, hẳn cũng rất đau ặng, nhưng giờ hẳn muốn cũng không thể nói lại được Mã Dục.

Mã Dục thừa dịp quát: "Liêu Hóa, ngươi có biết tội chưa?"

Liêu Hóa buồn bã nói: "Liêu Hóa biết tội, tùy theo đại tướng quân trách phạt."

Mã Dục điềm nhiên nói: "Tốt, bắt đầu từ hôm nay,

Giáng chức ngươi xuống ện Bách nhân tướng, có phục không?"

Liêu Hóa bất đắc dĩ nói: "Phục."

Mã Dục ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Cao Thuận nghe lệnh."

Cao Thuận thân lĩnh chân động, cấp bách tiến lên phía trước một bước, ngang nhiên nói: "Có tiểu nhân."

Mã Dục nói: "Kể từ hôm nay, ngươi phong làm Dĩnh Xuyên thống lĩnh bộ quân, thống lĩnh sáu ngàn Dĩnh Xuyên tinh nhuệ."

Cao Thuận thần sắc nghiêm nghị, cất cao giọng nói: "Mặt tướng tuân lệnh." Đại doanh Tào Tháo

Tính Dục thần sắc buồn bã quay sang Tào Tháo nói: "Chủ công, Dĩnh Xuyên đánh một trận, quân ta tổn hại binh sĩ hơn hai ngàn người, Tào Hồng tướng quân, Hạ Hầu Uyên tướng quân và Nhạc Tiến tướng quân đến nay không rõ ở nơi nào."

Tào Tháo thần sắc lộ vẻ sầu thảm, bùi ngùi thở dài nói: "Xem ra dữ nhiều lành ít."

Trần Cung khuyên nhủ: "Người hiền được trời phù hộ, chủ công không nên lo lắng."

Ba người đang nói, Hạ Hầu Đôn chợt xông vào vào, trầm giọng nói: "Mạnh Đức, vừa mới nhận được thám mã hồi báo, Tử Liêm, Diêu Tài đều không việc gì, một chút là sẽ quay về tới đại doanh."

Tào Tháo vội hỏi: "Có biết Văn Khiêm ở đâu không?"

Hạ Hầu Đôn thần sắc buồn bã, xót xa nói: "Văn Khiêm hẳn ~ đã chết trận"

“Văn Khiêm!” Tào Tháo thốt khổ hét một tiếng, mặt đầy đau khổ. Thở dài nói: “Ta mất Văn Khiêm, giống như mảnh hổ gãy đi hai cánh, tráng sĩ chặt đứt cổ tay ~”

Hạ Hầu Đôn trong con ngươi xẹt qua một tia lạnh lùng, tiếng nói: “Ngày sau trên chiến trận thề chặt lấy thủ cấp Liêu Hóa, tế cho linh hồn Văn Khiêm, xin trời cao linh thiêng chứng giám!”

Tính Dục và Trần Cung cũng khuyên Tào Tháo nói: “Chủ công kiềm chế đau thương, nay bọn giặc Dĩnh Xuyên chưa diệt. Không phải lúc để thương tâm.”

Tính Dục, Trần Cung đang khuyên nhủ thì Tào Nhân vội vã đi vào, sắc mặt lộ vẻ hoảng sợ, Hạ Hầu Đôn cau mày nói: “Tử Hiếu ỷ sao lại hoảng hốt thế kia?”

Tào Nhân vừa thở hổn hển, vừa la lên: “Chủ công, mặt tướng vừa mới đi báo phỏng Khâu Lực Cư đại nhân. Nhưng lại nghe được tin tức nói ba ngàn Ô Hoàn thiết kỵ toàn quân đã bị diệt.”

“Cái gì?”

Tào Nhân vừa nói ra, Tào Tháo, Tính Dục, Trần Cung và Hạ Hầu Đôn bốn người tất cả đều thất sắc, Hạ Hầu Đôn khó tin nói: “Điều này sao có thể? Tám trăm lưu khẩu chỉ có hơn ngàn kỵ binh, Khâu Lực cư chừng ba ngàn thiết kỵ, mặc dù tám trăm lưu khẩu sức chiến đấu kinh người, nhưng cũng không có khả năng đem Ô Hoàn thiết kỵ giết sạch được?”

Tào Nhân nhún vai nói: “Ta cũng không tin, thế nhưng sự thật như thế! ba ngàn Ô Hoàn thiết kỵ của Khâu Lực Cư toàn quân bị diệt, tất cả chiến mã cũng bị tám trăm lưu khẩu đoạt đi hơn nửa.”

“Vô dụng!” Tào Tháo nhíu mày nghĩ ngợi.

Chợt sợ hãi nói. “Tám trăm lưu khẩu chỉ có hơn ngàn kỵ binh đã khó chơi như thế, nay lại được hơn nửa số chiến mã Ô Hoàn, lại càng như hổ thêm cánh! Càng lúc càng khó diệt trừ.”

Trần Cung suy nghĩ trong chốc lát, trong đột nhiên sáng lên, trầm giọng nói: “Chưa chắc đã như thế.”

“Ồ?” Tào Tháo kinh dị liếc mắt nhìn Trần Cung một cái, hỏi: “Công Thai nói lời này là sao?”

Trần Cung đáp:

“Cũng giống như chuyện Tái ông thất mã, chưa rơi phúc hay họa. Nếu ba ngàn quân thiết kỵ của Khâu Lực Cư nguyên, Tám trăm lưu khẩu tự biết mình không địch nổi tất sẽ tìm đường mà trốn, lúc đó muốn diệt mới khó. Còn bây giờ ba ngàn thiết kỵ Ô Hoàn bị diệt sạch, cũng như là cái gai trong lòng bấy lâu của đám lưu khẩu đã được nhổ đi. Quân ta vốn chỉ là bộ binh, tốc độ di chuyển thua xa đám kỵ binh của Lưu khẩu. Tất đám giặc cướp kia sẽ sinh lòng kiêu ngạo, đó chính là thời cơ để phá địch.”

Tính Dục nghe vậy nhíu mày như có điều suy nghĩ.

Tào Tháo lại hỏi:

“Công Thai có thể nói cho rõ ràng được chăng?”

Trần Cung nói: “Chủ công, lần này quân ta bại ở Dĩnh Xuyên, quả thật Mỗ Dục vô cùng ác độc, mà ta lại sơ sẩy khinh thường, không tính được lực chiến đấu của Tám trăm lưu khẩu, có phải hay không?”

Tào Tháo đáp:

“Đúng vậy”

Trần Cung nói: “Nếu hai quân triển khai trận thế, chánh diện giao chiến, tám trăm lưu khẩu đáng sợ hay không?”

Tào Tháo nói: “Không đáng sợ.”

Trần cung nói: “Trong trường hợp đó, ngại sợ điều gì?”

Tào Tháo trả lời: “Sợ nhất là Tám trăm lưu khẩu tiến lui như gió quân ta không b kịp, trên đường truy đuổi sẽ lộ sơ hở, khiến địch thừa dịp tập kích.”

Tính Dục vợ tay nói: “Ừ của Công Thai, ta đã biết.”

111. Chương 88 :hiểm Địa Nhất Thiên Hạ: Hồ Lao Quan(3)

Trần Cung khẽ mỉm cười không nói nữa, để cho Trính Dục tiếp tục nói đề tài này, Trính Dục nói: “Chúa công nếu thiết kỵ Ô Hoàn ẹn, Tám trăm lưu khẩu tự biết không địch nổi, chỉ chạy trốn đằng xa, quân ta sẽ không đuổi kịp muốn diệt giặc thật khó khăn. Nay kỵ binh Ô Hoàn không ẹn, Tám trăm lưu khẩu không phải kiêng kỵ ế nữa, tất sẽ không bỏ Dĩnh Xuyên đi, đây là cơ hội tốt để phá giặc.”

Đôi mắt hẹp của Tào Tháo chợt lóe sáng, chợt đến trước án, quan sát bản đồ, Trính Dục , Trần Cung cũng đi theo đứng cạnh, Trính Dục chỉ vào bản đồ nói: “Chúa công nhìn này, đây là Dĩnh Xuyên, phía tây là Tung sơn, Hiên Viên sơn, kỵ binh khó có thể di chuyển, hướng bắc là Hoàng Hà hiểm trở lưu khẩu khó mà vượt qua, ở giữa chỉ có một con đường lớn thông tới Lạc Dương, nhưng lại có Tỵ Thủy, Hồ Lao quan cản trở, có thể nói đường này cũng không đi được.”

Trần Cung nói tiếp: “Phía nam Dĩnh Xuyên là Nam Dương, hiện Hồ bí trung lang tướng đang cầm mấy vạn quân ở đây, lại chiếm được Định Lăng, Côn Dương, Chư huyền, quân đội đang uy hiếp Dĩnh Dương phạm vi hoạt động của lưu khẩu đã bị thu hẹp lại trong địa phận Trường xã, Dĩnh Dương, Dương Định mà thôi, Nhưng nếu hai đội quân của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cùng chúa công có thể đi từ đông sang tây, phối hợp cùng quân của Viên Thuật đại nhân thành thế bao vây, cuối cùng vây quân giặc ở Dương Dịch.”

Tào Tháo đắm chiêu nói: “Nhưng nếu tám trăm lưu khẩu dùng kỵ binh phá ẹng vây, ngăn trở như thế nào?”

Trần Cung mỉm cười tự tin nói: “Cuộc chiến Dĩnh Xuyên vừa rồi cũng là sự kết hợp của các thế lực lớn của giặc, nay cuộc chiến đã kết thúc việc thu tóm quyền lực của bọn giặc cũng đã xong, nếu không xảy ra bất ngờ ế, người thắng cuối cùng là Mã Dục! Mã Dục đã trở thành người có quyền to nhất ở Dĩnh Xuyên hiện nay, chắc chắn hắn sẽ không muốn bỏ rơi mấy ngàn bộ binh, để dẫn quân kỵ đột phá ẹng vây mà sẽ dẫn toàn rút lui, đến lúc chúng ta lập xong ẹng vây thì Tám trăm lưu khẩu muốn dùng quân kỵ phá ẹng cũng đã muộn rồi.”

“A?”

Tào tháo nghe vậy nhất thời hai mắt sáng ngời. Trường xã, đại doanh quân Khăn Vàng.

Tù và vừa nổi lên, một đội quân Khăn Vàng Dĩnh Xuyên rời khỏi lều lập tức chạy đến giáo trường tập hợp. Vừa được Mã Dục phong làm thống lĩnh quân Dĩnh Xuyên Cao Thuận lập tức cho điểm binh, trên đài điểm binh Cao thuận tay đặt lên chuỗi kiếm, mắt nhìn thẳng vẻ nghiêm trang, mặt không lộ chút ẹnh cảm nào.

Đứng bên cạnh Cao Thuận, Liêu Hóa ánh mắt âm trầm.

Mấy hôm trước Cao Thuận chỉ là một thân binh, vậy mà giờ đây lại trở thành chỉ huy của Liêu Hóa, trong trận phạt thủ Trường xã, Liêu Hóa cũng biết nếu không phải Cao Thuận trong hiểm cảnh tỉnh táo chỉ huy hơn ngàn thuộc hạ của Bành Thoát lấy ít địch nhiều, đánh lui sự tấn công của toàn bộ quân Hán do Hạ Hầu Uyên thì cuộc chiến vừa rồi ẹn chưa biết thắng bại ra sao.

Nên Liêu Hóa cảm thấy bội phục năng lực của Cao Thuận, nhưng khâm phục là một chuyện phục tùng lại là chuyện khác. Thấy quân Khăn Vàng đã tập hợp xong, Liêu Hóa hét lớn: “Các anh em, Đại tướng quân có lệnh, bắt đầu từ hôm nay, Cao Thuận sẽ là thống lĩnh quân Dĩnh Xuyên, tất cả anh em phải tuyệt đối phục tùng lệnh của Cao thống lĩnh.”

Liêu Hóa vừa dứt lời: binh sỹ dưới đài liền bàn tán ầm ỹ, ngoài một ngàn thuộc hạ cũ của Bành Thoát số ẹn lại đều vội vàng đứng lên, sáu ngàn quân ẹn lại ai cũng dững mãnh, nếu không có bản lĩnh thì đã không qua nổi trận chém giết vừa rồi.

Có thể sống sót sau trận gió tanh mưa máu đó, ai cũng đều có khí thế hung hãn cả, không phải ai cũng có thể khiến bọn họ nghe lời.

“Dựa vào đâu để hắn tới làm thống lĩnh?”

“Chúng ta chỉ nghe Liêu Hóa tướng quân thôi, thay ai cũng không được!”

“Hắn là cái thá ế?”

“Cút xuống đi~~ ”

Tặc binh càng nói càng âm ỉ, nhất là bộ hạ Liêu Hóa vài tên đại tiểu đầu mục cố gắng làm loạn, khắp nơi đổ dầu vào lửa. Dưới đài tặc binh Khăn Vàng nhón nháo, Cao Thuận trên đài thần sắc lại trấn định, không chút lo lắng. Đại doanh của Mã Dược.

Quách Đồ thần sắc âm trầm, đứng sau lưng Mã Dược nói: “Đại đầu lĩnh, theo Đồ này nghĩ, Dĩnh Xuyên không phải chỗ ở lâu, nên chuyển đi ngay bây giờ.”

Mã Dược ngả người vào ghế da hổ, mắt lóe sáng, lạnh lùng hỏi: “Công Tắc nói lời ấy có ư gì?”

Quách Đồ thấp giọng nói: “Dĩnh Xuyên phía tây có Tung sơn hiểm trở, bắc có Hoàng hà ngăn cách, nam có đại quân của Viên Thuật đã sắp tiến đến Dĩnh Dương, đông có ba lộ quân tinh nhuệ của Tào Tháo, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung, là chỗ nguy hiểm không nên ở lâu, chi bằng sớm chuyển đi mới là thượng sách.”

Mã Dược nói: “Nay tuy có được hai ngàn chiến mã, nhưng quân Dĩnh Xuyên có sáu ngàn người nếu di chuyển bằng ngựa thì không đủ cho quân sĩ, vậy phải làm thế nào?”

Quách đồ nói: “Vứt bỏ số thừa ra vậy.”

Mã Dược nghe vậy nhướng mày, lạnh lùng nhìn Quách Đồ một cái, Quách Đồ rút cổ lại lui nhanh một bước, nấp vào trong bóng tối nơi ánh nến không chiếu tới.

“Công Tắc nói hợp ư ta!”

Đang lúc Quách Đồ cho là mình nói sai thì, Mã Dược lại đột nhiên lạnh lùng thốt ra một câu. Nực cười man tộc quá tham ăn

Cổ độc, Thịt người cũng nhe răng

Ba ngàn quân kỵ gần chết sạch

Tàn binh trăm đứa trốn về doanh.

Cuối Hán, binh đao nổi bốn phương,

Khéo đâu Cự Lực cũng khoa trương.

Đói mà gặp thịt nên mất mếu

Thổ huyết nằm queo chẳng kẻ thương!

Chỉ với một mảnh lời nhỏ nhỏ của Mã Dược cũng phá tan 3000 quân thiết kỵ nổi danh của Ô Hoàn. Nhưng như suy tính của đám Tào Tháo, Mã dược lần này chưa chắc đã gặp phúc mà ọn gây họa. Muốn biết là phúc hay họa cho 800 lưu khẩu, xem hồi sau sẽ rõ.

112. Chương 89 :huyết Chiến Hồ Lao Quan(1)

“Giết ~~ ”

Kỷ Linh rống lớn một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao xé gió chém xuống.

“Xoạt ~ ”

Một tên giặc Khăn Vàng né tránh không kịp bị chém đúng giữa đỉnh đầu. Cùng máu tươi phun ra, đầu óc tên cướp trong khoảnh khắc giống như trái dưa hấu vỡ ra trông thật thê thảm.

“Giết! Giết! Giết!”

Theo sau Kỷ Linh, càng ngày càng nhiều quân Nam Dương trèo thang leo lên được tường thành, cương đao chói mắt bốc lên luồng sát khí lạnh lẽo. Càng ngày càng nhiều tên giặc cướp Khăn Vàng kêu thảm ngã gục trong vũng máu. Chỉ trong chốc lát, quân Nam Dương đã leo hết lên trên thành , trên thành lầu cũng không ọn một tên giặc cướp Khăn Vàng nào nữa.

“Hổng ~~ ”

Kỷ Linh hét lớn một tiếng, Tam Tiêm Lương Nhận Dao trong tay nặng nề hươ ra một nhát chặt đứt cây hoàng k đang phát phơ trên tường thành. Sau đó giật từ tay tên thân binh đứng sau một cây đại k có chữ “Viên” lớn hung hăng phát một trận trong không trung. Trên tường thành, hơn vạn quân Hán đang th cổ ra nln, không khỏi phát ra tiếng reo ị như trời long đất lở.

Các Tượng nói với Viên Thuật: “Chúc mừng chủ công, chúc mừng chủ công. Dĩnh Dương đã lấy lại được, đường lui của tám trăm lưu khẩu đã mất, ngày bại vong của chúng đã không ẹn xa nữa~ ”

Về mặt Viên Thuật đầy tự mãn, trong lồng ngực không khỏi dấy lên hào khí vạn trượng, cất cao giọng nói: “Trương Huân nghe lệnh!”

Trương Huân giục ngựa lên trước, ưỡn ngực nói: “Có mặt tướng.”

“Lập tức dẫn hai ngàn quân, đánh chiếm Độ Khẩu.”

“Tuân lệnh.”

...

Trường Xă, đại doanh Mã Dục.

Mã Dục u ám buồn thảm nói: “Công Tắc nói đúng hợp ý ta”.

Quách Đồ khom lưng cúi mình nịnh nọt: “Đại đầu lĩnh anh minh.”

Mã Dục lạnh lùng mỉm cười lại hỏi: “Chẳng hay Công Tắc cho là tám trăm lưu khẩu nên chuyển đi phương nào? Hay vẫn nói đi Trần Lưu ụng qua Thương Hà, lại mượn đường Lương Quốc tiến vào Thanh Châu?”

Quách Đồ chớp mắt hạ giọng nói: “Đại đầu lĩnh, cái kia chỉ có từng thời, lần này cũng thế. Tnh thể hiện tại thay đổi. Hai đạo đại quân tinh nhuệ của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đóng gần Trần Lưu. Lại có Lưu Đại làm Duyện Châu mục, chỉ huy quân sự toàn châu. ẹn Tào Tháo nanh vuốt sắc bén, Trần Lưu đã thành con đường nguy hiểm. Vả chẳng Khăn Vàng Thanh Châu nhiều lần thua trận, phen này e rằng lành ít dữ nhiều”.

Ánh mắt Mã Dục lạnh lùng sa sầm nói: “Ư Công Tắc thĩ nên chuyển đi nơi nào?”

Quách Đồ nói: “Lương Châu.”

Mã Dục cố gắng gìm giọng hỏi: “Lương Châu?”

Quách Đồ nói: “Đúng là Lương Châu! Đám người Lương Châu Bắc Cung Bá Ngọc, Lý Văn Hân, Biên Chương, Hàn Toại đang chia rẽ, thế cục hỗn loạn. Triều đnh đánh đến mức không ẹn chút sức phản kháng nào, tám trăm lưu khẩu đi Lương Châu, có thể ếm được một sinh lộ.”

Khuôn mặt Mã Dục cứng lại không nói câu nào chm vào nỗi trầm tư.

Quách Đồ lặng lẽ nói: “Đại đầu lĩnh, phía tây Trường Xă có núi non quan ải hùng vĩ ngăn trở, phía đông có Thương Thủy cản đường. Phía Bắc có Hoàng Hà thiên nhiên trắc trở cùng đại quân Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung áp sát đến nơi. Chỉ có bờ nam sông Dĩnh Thủy vẫn do Khăn Vàng Dĩnh Xuyên khống chế. Giờ lập tức dẫn quân xuôi nam, trước khi đại quân Viên Thuật công chiếm Dĩnh Dương rồi từ Dĩnh Dương vượt qua bờ nam sông Dĩnh Thủy rút lui quân về Nam Dương. Để chậm e là sinh biến”

Mã Dục chm đắm trong suy nghĩ. Lúc trước trong cuộc chiến Dĩnh Thủy hẳn quá bận rộn ứng phó Tào Tháo, Lưu Bị. Cho đến khi liên quân Lưu, Tào đại bại lại vội vàng truy kích quân Tào. Sau khi thiết kỵ Ô Hoàn chợt xuất hiện làm Mã Dục thất bại trong gang tấc rồi phải liên tục tính kế đối phó thiết kỵ Ô Hoàn, cho đến hôm nay thĩ đại phá thiết kỵ Ô Hoàn.

Ngay cả sau khi chém giết xong thĩ hân vẫn không thể chia quân đi đánh đại quân của Viên Thuật. Lại bị đại quân Viên Thuật thừa dịp áp sát Dĩnh Dương.

Lời Quách Đồ cũng không phải là thối phòng nguy cơ. Nếu như Dĩnh Dương bị chiếm thĩ con đường của tám trăm lưu khẩu xuôi nam qua Dĩnh Thủy bị cắt. Khiến cho không thể tránh rơi vào ụng vây dày đặc của mấy vạn quân Hán tinh nhuệ, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Hiện tại tình hình không phải như lúc tám trăm lưu khẩu mới tới Dĩnh Xuyên. Ban đầu bên trong quận Dĩnh Xuyên ngoại trừ mấy ngàn quân bản bộ của Triệu Khiêm thì xa gần đều không còn đội quân nào có khả năng chiến đấu nữa. Tám trăm lưu khẩu tiến lui theo ý mình. Nhưng hôm nay sự việc hoàn toàn khác rồi. Hiện tại, phía nam có hơn vạn đại quân Viên Thuật, phía bắc ở Ủy Thị có hơn vạn quân Hán tinh nhuệ của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung. Hơn nữa còn có thêm quân Duyện Châu của Tào Tháo. Một quận Duyện Châu nhỏ nhỏ thậm chí tụ tập đến mấy vạn tinh binh triều đình Đại Hán!

“Người đâu!”

Mã Dục ngừng đầu nhanh, quát lên một tiếng.

Dáng người cao lớn của Điển Vi vén rèm ngang nhiên bước vào lớn tiếng nói: “Đại đầu lĩnh có gì phân phó?”

Mã Dục nói: “Diễn Vi, lập tức gọi Chu Thương tới gặp ta.”

“Tuân lệnh!”

Diễn Vi đáp lời đang muốn rời đi, bên ngoài trường đột nhiên vang lên tiếng bước chân nặng nề, bỗng chốc âm thanh của Quân Hội đã vọng vào trường: “Bá Tề, Dĩnh Dương cấp báo!”

Quách Đồ chợt máy mắt, trong lòng thoáng qua cảm giác về điềm xấu.

Trong khoảnh khắc, thân hình như tháp sắt của Quân Hội đã đỉnh đạc bước vào trong trường lớn tiếng nói: “Bá Tề, Dĩnh Dương đã bị quân Hán đánh chiếm rồi!”

Quách Đồ nghe vậy cả người run bắn, gương mặt lộ vẻ chán nản. Ánh mắt Mã Dục thoáng chốc trở nên vô cùng lạnh lẽo, một hồi lâu mới bắt đầu nhàn nhạt nói một câu: “Đúng không?”

Quách Đồ run run nhìn bóng dáng cao lớn của Mã Dục, thầm nghĩ Mã Dục không hổ là nhân tài (nữ: mã giả nhân – chơi chữ, cả mã và giả cũng là cao lớn mạnh mẽ). Rõ ràng gặp phải tuyệt cảnh như thế mà vẫn không biến sắc mặt!

Về mặt của Mã Dục cũng do tự trấn tĩnh thôi, còn trong lòng cũng buồn ngủi thở dài, chẳng qua cũng là bất đắc dĩ cho lưu khẩu thôi! Coi như tám trăm lưu khẩu có thể một hai lần đánh bại quân Hán, giành hết thắng lợi này đến thắng lợi kia. Nhưng chỉ cần để quốc Đại Hán không bị diệt vong thì bất luận tám trăm lưu khẩu chiến thắng bao nhiêu lần, cục diện đều không thay đổi chút nào. Tám trăm lưu khẩu vẫn sẽ rơi vào trong thời khắc nguy hiểm bị vây khốn. Chỉ cần sơ xảy tức thì sẽ gặp kết cục bại thân vong.

Ngay như bây giờ, tám trăm lưu khẩu vừa mới đánh bại liên quân Tào Tháo, Lưu Bị. Vừa mới tiêu diệt hoàn toàn ba ngàn thiết kỵ Ô Hoàn, liên tục giành được thắng lợi huy hoàng khiến người ta khó có thể tin. Nhưng trong nháy mắt, chỉ có đại quân Viên Thuật đánh chiếm Dĩnh Dương, hết thảy mọi cố gắng đều biến thành vô nghĩa. Quân Hán vẫn chiếm ưu thế áp đảo, mà tám trăm lưu khẩu vẫn bị dồn vào tình cảnh vô cùng thụ động, ý sinh tồn mà vất vả vật lộn.

Điều duy nhất đáng mừng là bao nhiêu lần gặp phải hiểm cảnh, tám trăm lưu khẩu đều ngoan cường gắng gượng vượt qua. Mã Dục tin tưởng lần này cũng sẽ không phải là ngoại lệ!

Chỉ cần tám trăm lưu khẩu còn, là hy vọng vẫn còn, hết thảy mọi thứ đều có thể.

...

Ủy Thị, đại doanh Tào Tháo.

Trần Cung, Trính Dục hai người mặt mày rạng rỡ đi vào trong doanh đến phía Tào Tháo đang ngồi ở bàn đọc thư tín rồi nói: “Chủ công, thế cuộc đã thành rồi!”

“Ừ?”

Tào Tháo ừ, ngừng đầu lên khỏi bàn nhìn hai người Trần Cung mặt lộ vẻ sửng sốt.

Trính Dục nói: “Chủ công, vừa mới nhận tin tức chiến trận của Viên Thuật. Đại quân của Viên Thuật đã đánh chiếm Dĩnh Dương.”

“Sao?”

Tào Tháo nghe vậy giật mình vội lấy bản đồ từ trên giá trải ra trên bàn, bắt đầu chăm chú xem xét tỉ mỉ. Trần Cung tiến lên một bước quỳ bên cạnh chỉ vào bản đồ nói: “Chủ công xin nhìn. Đây là Trường Xả, tám trăm lưu khẩu của Mã Dục và quân chủ lực giặc cướp Dĩnh Xuyên của Liêu Hóa đều đóng ở đó. Phía tây Trường Xả là dãy Tung Sơn, kỵ binh khó có thể vượt qua. Mặt đông là Thương Thủy, phía nam là Dĩnh Thủy đều đã nằm dưới sự khống chế của quân Hán. Phía bắc là Hoàng Hà. lại có đông quân phụng thủ nên đường trốn của tám trăm lưu khẩu dọc theo Hoàng Hà về phía đông đã bị cắt đứt. Đến đây thế bao vây đã thành, tám trăm lưu khẩu giống như mảnh hổ bị vây trong cũi không tự thoát được nữa”.

“Tốt! Tốt quá!” Tào Tháo vỗ đùi nói: “Cứ như vậy tám trăm lưu khẩu muốn chạy cũng không được, ha ha ~”

Trong lúc Tào Tháo đang cười, Hạ Hầu Đôn chợt vén rèm đi vào, phía sau dẫn theo một tướng.

“Mạnh Đức, lương thảo Tể Bắc đã đưa vào trong doanh” Hạ Hầu Đôn chỉ tay về phía vợ tướng đứng sau nói: “Chen đây là tướng Tể Bắc dưới trướng Bảo Quốc, Tiền Đô úy Vu Cẩm, Vu Văn Tắc, phụng mệnh Bảo đại nhân áp tải quân lương đến đây”

Vu Cẩm tiến lên một bước vâng tay ôm quyền nói: “Vu Cẩm tham kiến đại nhân!”

Tào Tháo mắt lộ ra vẻ tán dương hơn hớn nói: “Đích thực là tráng sĩ”.

Vu Cẩm vâng tay nói: “Vâng lệnh Bảo Quốc tướng quân chỉ huy hai ngàn quân bản bộ đến đây nghe đại nhân điều khiển.”

Đôi mắt nhỏ của Tào Tháo thoáng chớp híp lại, mỉm cười nói: “Ta được Văn Tắc giúp sức thì phá quân cướp Dĩnh Xuyên tất xong ~”

...

Lạc Dương, phủ đệ của Đại tướng quân Hà Tiến.

“Thiệu ~ ra mắt Đại tướng quân.”

Viên Thiệu cung kính quỳ rạp xuống đất hướng về Hà Tiến dập đầu ba lần.

“Ha ha ha, đứng lên. Mau mau xin đứng lên.” Hà Tiến đợi Viên Thiệu dập đầu ba lần mới tiến lên đỡ dậy, vuốt ria mép cười nói: “Bản Sơ chen trẻ, phong thái không thua Công Lộ. Nhà Viên gia bốn đời tam công, có người nói nghiệp thật là đáng mừng”

Từ không Viên Bàng đứng một bên vội vàng quay sang Viên Thiệu nói: “Chen không tạ ơn tiến cử của Đại tướng quân”

Viên Thiệu lại vái đại lễ, cung kính nói: “Thiệu ~ đa tạ ơn tiến cử của Đại tướng quân”

Hà Tiến nồng hậu cầm tay Viên Thiệu nhìn Viên Bàng nói: “Tới đây tới đây, Chu Dương (tên tự của Viên Bàng) huynh, Bản Sơ mời ngồi”.

Ba người phân ngồi chủ khách ngồi xuống, về mặt Hà Tiến từ từ trở nên nghiêm túc quay sang Viên Bàng nói: “Chu Dương huynh, hoàng hậu vừa mới cấp tốc sai người đưa mật thư tới. Thiên tử đã đồng ý với Yên đế, trong buổi đại triều ngày mai sẽ hạ chỉ thu hồi ba ngàn thiết kỵ Ô Hoàn của Khâu Lực Cư chuyển đến Lương Châu, vậy nên làm gì?”

Viên Bàng khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Hạ quan hôm nay đến đây cũng vì việc này”.

Hà Tiến ngạc nhiên nói: “Sao?”

Viên Bàng rút ra từ ống tay áo một bức thư trên lụa trịnh trọng chuyển đến tay Hà Tiến. Hà Tiến đem thư lụa mở ra trước bàn chậm rãi trải ra liếc nhanh. Đọc liền tới hết thì mắt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng nhìn Viên Bàng nói: “Viên Tư Không, việc này thật không?”

Viên Bàng nghiêm mặt nói: “Đích thực! Đồng Trác vốn muốn trực tiếp giao thư cho Đại tướng quân, lại e Yên đế nghi ngờ. Đến đây thì trước gửi cho hạ quan, sau mới nhờ hạ quan trình lên Đại tướng quân.”

“Hảo, thật tốt quá!” Hà Tiến vỗ đùi nói, “Ta trách oan Đồng Trác rồi”

Viên Bàng nói: “Đại tướng quân, kể từ khi ban hành chế độ châu mục đến nay, Công Lộ (Viên Thuật) làm Dự Châu mục, Lưu Biểu làm Kinh Châu mục, Lưu Yên làm Ích Châu mục, Lưu Đại làm Duyện Châu mục. Nếu Đồng Trác bnh định được Lương Châu thì có thể làm Lương Châu mục, lại thêm Bản Sơ (Viên Thiệu) làm Ti Đãi Giáo Ủy (châu mục trung ương phụ trách các châu), thống lĩnh ba vùng giáp ranh đóng quân ở chỗ yếu huyệt của kinh thành. Trong ngoài kết hợp lẫn nhau, thế lực đã thành. Ngay cả khi Yên đang nắm trong tay Tây Viên tân quân Cáp Vũ Lâm Quân, rôt cuộc cũng là ném chuột sợ vỡ đồ quý nên sẽ không dám coi thường vọng động.”

Hà Tiến nghĩ hồi lâu rồi tán đồng nói với Viên Thiệu: “Bản Sơ đảm đương chức vị cần chiêu mộ thêm nhiều nghĩa dũng, chăm chỉ thao luyện.”

Viên Thiệu cung kính nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

...

Hoàng cung, chỗ ở của Trung Thường thị Trương Nhượng. Đám Thường thị Trương Nhượng, Triệu Trung, Túc Thạc, Hạ Uẩn, Quách Thắng nhất tề tụ tập trong phòng, mặt đàm kế sách diệt trừ phe cánh của Đại tướng quân Hà Tiến.

Trương Nhượng nói: “Đầu tiên là Kinh Châu mục Lưu Biểu, Dự Châu mục Viên Thuật, Duyện Châu mục Lưu Đại. Bây giờ lại thêm Ti Đãi (Ti Lệ) Giáo Ủy Viên Thiệu. Ba châu quận tất cả đã vào hết trong tay Hà Tiến. Để lâu như vậy thì Đại Hán mười ba châu như một tất cả đều về tay Hà Tiến. Lúc Hà Tiến ra lệnh một tiếng, các châu trong thiên hạ vội vàng khởi binh cần vương. Trăm vạn đại quân tụ tập tại Lạc Dương rõ ràng thế trận một chiều bọn ta làm sao ngăn cản được? E là lúc đó chúng ta chết không có chỗ chôn”.

Túc Thạc nói: “Hà Tiến, Viên Bàng có thể bố trí thân tín làm châu mục các châu, ư sao chúng ta không thể?”

Triệu Trung nói: “Không bằng thuyết phục Hoàng thượng, sắc phong Đồng Trác làm Lương Châu mục? Đồng Trác cảm tạ ân đức để lâu rồi cũng thành thân cận mà trở thành ngoại viện cho bọn ta”.

Hạ Uẩn nói: “Chỉ có Đồng Trác e rằng không đủ, cần tìm thêm nhiều chí sĩ có khả năng trong thiên hạ làm chỗ dựa lâu dài”.

Quách Thắng nói: “Đáng hận đám nhỏ sinh thiên hạ đều coi bọn ta là người tàn phế mà xấu hổ phải đứng vào hàng ngũ. Chúng ta ẩn nơi hoang dã, kết cỏ lều tranh mà ở cũng không nguyện ra làm quan để phệ tá. Thực là rất đáng hận!”

Trương Nhượng nói : ” Có được người thân tín nắm trong tay bốn châu Tịnh, Ký, Thanh, U. Lại có Đồng Trác làm Lương Châu mục. Đông tây ngăn chặn Ti Đãi Giáo Ủy, mấy châu Dự, Duyện thì cũng không cần lo lắng Hà Tiến nữa”.

...

Trường Xả, Dĩnh Xuyên đại doanh Khăn Vàng.

Cao Thuận nghiêm nghị nói: “Thiên Tướng quân đã chết trận, Đại tướng quân làm tướng lĩnh tối cao của thiên hạ Khăn Vàng. Bọn ta thân là tướng sĩ Khăn Vàng, giờ phải nghe lệnh Đại tướng quân, đó là phép tắc. Cần gì phải nhiều lời?”

Một tên tiểu đầu mục vắn mắt quát lên: “Cao Thuận, ngươi là đồ ăn cháo đá bát, chẳng lẽ ngươi đã quên ngươi cũng là một người của Khăn Vàng Dĩnh Xuyên? Mả đồ phụ chẳng qua là con chó nhà có tang, chỉ bằng vào bấy tám trăm người mà hấn mang từ Nam Dương tới đây mà cũng xứng để hơn sáu ngàn tinh binh Dĩnh Xuyên chúng ta nghe lệnh y? Nằm mơ!”

Đôi mày rậm của Cao Thuận thoáng chốc cau lại, trầm giọng nói: “Mọi người dù sao cũng đều là huynh đệ. Cao Thuận thực không đành lòng dùng đao kiếm, nếu như không nguyện ư nghe lời điều khiển vậy đứng yên tại chỗ. Nếu nguyện ư nghe lời điều khiển của Cao Thuận, xin bước sang bên trái”.

Lời của Cao Thuận vừa dứt, quân giặc Khăn Vàng Dĩnh Xuyên ở dưới đài điểm binh lập tức chia ra. Hơn ngàn tên bộ hạ cũ của Bành Thoát không chút do dự đứng sang bên trái. Hơn chín trăm tàn binh Khăn Vàng bản bộ của Hà Nghi cầm cái ơn cứu mạng của tám trăm lưu khẩu nên phần lớn cũng đứng ở bên trái.

Trong đám bộ hạ cũ trước thuộc Tôn Trọng, Biện Hỉ cũng có không ít tặc binh cảm ơn cứu viện của tám trăm lưu khẩu bước ra khỏi hàng. Đếm lại ước chừng hơn hai ngàn người.

...

Sau mấy canh giờ, trong đại doanh của tám trăm lưu khẩu.

Cửa trướng nâng lên, Bùi Nguyên Thiệu vẻ mặt nghiêm nghị đi vào trong đại doanh của Mã Dục.

Đang cau mày tìm cách đối phó thì Quách Đồ đột nhiên máy mắt, hỏi Bùi Nguyên Thiệu : “Bùi đầu lĩnh, Cao Thuận có thể áp chế được Khăn Vàng Đinh Xuyên?”

Bùi Nguyên Thiệu nhăn mặt lắc đầu nói: “Cao Thuận dù sao tư cách cũng ọn quá ít, làm sao áp chế được những kiêu binh hãn tướng!? Hiện tại thế cục đã hỏng rồi, hơn hai ngàn người đi theo Cao Thuận đã ra khỏi thành về phía tây năm mươi dặm hạ trại. Ọn lại hơn bốn ngàn người vẫn vào thành cố thủ, Liêu Hóa cũng ở lại trong thành, chưa từng trở về đại doanh.”

Trong đôi mắt lo lắng của Quách Đồ thoáng qua một tia lạnh lùng, quay đầu lại nhìn Mã Dục. Không phải đó cũng là do Mã đồ phụ cố ý gây ra?

Bùi Nguyên Thiệu nói: “Bá Tề, tám trăm lưu khẩu nên đi đâu đây?”

Ánh mắt Mã Dục chợt lóe lên, đứng thẳng người nhìn Quách Đồ nói: “Công Tắc, theo ta đi một chuyến đến đại doanh Liêu Hóa”

Bùi Nguyên Thiệu nói: ” Bá Tề, bây giờ quan hệ quân Đinh Xuyên binh và tám trăm lưu khẩu thật là nhạy cảm. V phụng vạn nhất, có nên để Diển Vi, Hứa Chử mang ba trăm quân tinh nhuệ đi theo hộ vệ?”

Mã Dục lãnh đạm nói: ” Không cần làm chuyện thừa, Liêu Hóa ọn chưa dám làm loạn”.

...

Trường Xả, đại doanh Liêu Hóa.

Vào lúc trong ọn Liêu Hóa đang thấp thỏm, chợt có tiểu đầu mục vào doanh báo lại: “Tướng quân, Mã đồ phụ tới”

Liêu Hóa thoáng chốc liền biến sắc mặt, trầm giọng nói: “Đeo theo bao nhiêu người tới?”

Tiểu đầu mục nói: “Chỉ có một người đi theo.”

Liêu Hóa lại hỏi: “Nhưng có phải người này vừa cao lại vừa khỏe, lóe dáng xấu xí, cực kỳ hung ác?”

Tiểu đầu mục nói: “Người này mặc dù lóe dáng xấu xí, nhưng lại vừa thấp vừa gầy, cũng không hung ác.”

“Hả?” Ánh mắt Liêu Hóa chợt lóe, nổi nghi ngờ tan biến bèn nói với tiểu đầu mục: “Mau mau cho mời vào”.

“Tuân lệnh, tướng quân.”

Tiểu đầu mục lĩnh mệnh đi. Chỉ trong thời gian chốc lát , bên ngoài doanh vang lên tiếng bước chân hỗn độn. Liêu Hóa vội ra ngoài đón, quả nhiên thấy Mã Dục vẻ lạnh lùng, thông dong bước tới. Phía sau đi theo người là mưu sĩ Quách Đồ. Liêu Hóa hài ọn trên mặt nở nụ cười toe toét, hai tay ôm quyền vái chào nói: “Liêu Hóa bận việc quân vụ, không kịp ra xa nghênh tiếp, mong rằng Đại tướng quân thứ.”

Mã Dục giấu cợt cười một tiếng, lãnh đạm nói: “Vào trong rồi nói”.

Dứt lời, Mã Dục đi thẳng vào trong doanh có Quách Đồ đi theo sát. Nụ cười trên mặt Liêu Hóa thoáng chốc cứng đờ, trong mắt lập tức xẹt qua một ánh lạnh lẽo, cũng quay người vào doanh.

Bên trong doanh ánh nến lay lắt. Mã Dục đã đổi khách làm chủ chiếm cứ luôn ngôi chủ của Liêu Hóa mà ngồi, đằng sau cái bóng mờ hồ là thân lĩnh vừa gầy vừa thấp của Quách Đồ đang thu mình lại.

Liêu Hóa trong ọn lạnh, vội tiến lên một bước vái chào, trịnh trọng hô lớn: “Liêu Hóa tham kiến Đại tướng quân.”

Mã Duyệt cười giễu cợt lạnh nhạt nói: “Trương Lương đã chết, nói đến Đại tướng quân coi như là chê cười rồi. Từ giờ cũng đừng nhắc tới nữa, đầu lĩnh Liêu Hóa nghĩ như thế nào?”

Về mặt Liêu Hóa nghượng nghịu vội sửa lại: “Nếu vậy, Liêu Hóa tham kiến Đại đầu lĩnh.”

Mã Duyệt lãnh đạm nói: “Liêu Hóa, việc trong doanh hôm nay ta đã biết hết.”

Liêu Hóa chậm rãi nói: “Cái này ~ Liêu Hóa cũng là bất đắc dĩ, mong rằng Đại đầu lĩnh lượng thứ.”

“Lượng thứ?” Mã Duyệt đứng thẳng người lên, lãnh đạm nói: “Người để ta phải suy xét người thế nào đây? Ta vừa mới biếm người làm tướng chỉ huy trăm quân, nhưng người quay lại chỉ huy quân Đinh Xuyên làm loạn. Người không coi trọng chuyện ta trách phạt rồi làm khác đi không nói, thậm chí còn trực xuất Cao Thuận ra khỏi Trường Xá. Người định làm gì?”

Liêu Hóa trên mặt đỏ mồ hôi lạnh rưng rưng. Khiếp sợ uy quyền lớn lao của Mã Duyệt cũng quên luôn đây là Trường Xá, ở bên trong đại doanh của quân Khăn Vàng Đinh Xuyên mà không phải là đại doanh tám trăm lưu khẩu của Mã Duyệt.

Sát khí trong mắt Mã Duyệt đại thịnh, nhìn chăm chăm vào Liêu Hóa hệt như lang sói. Lạnh lùng nói: “Liêu Hóa, người có biết tội của người không?”

Liêu Hóa sắc mặt tái nhợt, run run nói: “Liêu Hóa biết tội.”

“Liêu Hóa, vậy có biết ta sẽ xử trí người như thế nào?”

“Không biết.”

Sát khí trong mắt Mã Duyệt như thủy triều rút, chấp tay đứng nghiêm trong doanh lạnh nhạt nói: “Vẫn có thể để người làm tướng quân. Trong thành còn hơn bốn ngàn quân Đinh Xuyên do người thống lĩnh như cũ. Mặt khác, ta vẫn phân phối kịp thời, cung cấp đầy đủ binh khí, lương thảo cho người. Ngoài ra cấp ba trăm kỵ binh lưu khẩu cho người điều khiển! Ý người như thế nào?”

Liêu Hóa hoảng hốt thất thanh. Cho là Mã Duyệt nói ngược lại, sợ hãi nói: “Đại đầu lĩnh, Liêu Hóa đã biết tội, xin đừng bôn cợt nữa”.

Mã Duyệt lãnh đạm nói: “Ta giống như người đang nói đùa sao?”

Liêu Hóa ngạc nhiên nói: “Ách ~ Đại đầu lĩnh nói thật không?”

“Đương nhiên!” Mã Duyệt lãnh đạm nói: “Nhưng mà có điều kiện”.

Liêu Hóa trong lòng cuộn cuộn dâng lên niềm hăng say lớn tiếng nói: “Xin nghe Đại đầu lĩnh phân phó.”

Mã Duyệt nói: “Trong vòng một tháng, Trường Xá nghiêm cấm bất luận kẻ nào xuất nhập! Thứ hai ~ liên quan đến việc sinh tử tồn vong của tám trăm lưu khẩu và tất cả tướng sĩ Khăn Vàng Đinh Xuyên. Không thể sơ sót! Ba trăm kỵ lưu khẩu bằng cách nào vào thành, cũng cần y kế mà làm”.

Liêu Hóa nói: “Nào dám không vâng lệnh!”

Như một bóng ma đằng sau Mã Duyệt, Quách Đồ máy mắt mấy lượt, trong con ngươi xẹt qua một tia lạnh lẽo khác thường.

...

Ngoài cửa bắc Trường Xá, đại doanh tám trăm lưu khẩu.

Mã Duyệt đứng nghiêm trên cửa, đưa tay che mắt ngăn nhìn sao đầy trời. Hứa Chử, Diễn Vi như hai gã hung thần ác sát nửa bước không rời đứng hai bên. Quách Đồ vẫn như cái bóng khom lưng đứng sau Mã Duyệt.

Dưới cổng, Chu Thương cười ngựa đi trước, giục ngựa tiến lên. Phía sau ba trăm kỵ lưu khẩu bày thành một trận trường xà theo thứ tự mà đi. Tất cả lưu khẩu đều thân mặc trọng giáp, tay trái cầm đuốc, tay phải cầm mã đao. Ánh lửa phản chiếu từ Trăm Mã đao trên tay lưu khẩu sáng loáng dưới bầu trời đêm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo chói mắt dù cách khá xa cũng có thể thấy được rõ ràng. Xa xa trên vùng đất hoang

rộng lớn, có mấy bóng đèn phục trong bụi cỏ. Đôi mắt đen nhánh lạnh lẽo nhìn không chớp mắt vào nhất cử nhất động của đại doanh lưu khẩu.

“Hắt ếch ~” Hừng trận gió lạnh ban đêm thổi tới, Mã Dục nói với giọng nhàn nhạt, sâu kín: “Công Tắc, đến lần thứ mười chưa đấy?”

Quách Đồ đi tới trước mặt Mã Dục, hai tay lồng trong ống tay áo, nín nọt đáp: “Đại đầu lĩnh, lần cuối cùng rồi”.

Mã Dục gật đầu, trong mắt toát ra một vẻ không đành lòng hiềm thấy buồn bã nói: “Hôm nay từ biệt, không biết là ngày sau có gặp lại hay không?”

Quách Đồ im lặng, nhưng trong mắt không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc khác thường. Thì ra là Mã đồ phụ cũng không giống như kẻ tuyệt tình, nguyên lai là cũng có tình cảm. Chẳng qua cũng chỉ có chuyện sinh tử của huynh đệ tám trăm lưu khẩu mới có thể làm tình cảm thật của Mã đồ phụ lộ ra? Đối với tướng sĩ quân cướp Khăn Vàng hay quân Hán, Mã đồ phụ tuyệt đối là cơn ác mộng không dứt bỏ được.

“Truyền quân lệnh của ta, đại quân lập tức nhổ lều rời trại. Tất cả ngựa ngậm hàm thiếc, vó bọc vải. Tất cả sĩ tốt đều không được phát ra bất cứ âm thanh gì. Trái lệnh ~ giết không tha!”

Vẻ buồn bã trong mắt Mã Dục chợt biến đi mất, ánh mắt lại khôi phục lạnh lùng vốn có chỉ huy thuộc hạ bước xuống cổng trại. Phía sau Mã Dục ba người Hứa Chử, Điền Vi, Quách Đồ như bóng với hình lần lượt đi xuống.

...

Úy Thị, đại doanh Tào Tháo.

Tào Hồng chợt xông vào, lớn tiếng nói: “Chủ công, đã có tin tức rồi!”

Tào Tháo đang cùng Trần Cung, Trính Dục nghị sự nghe vậy ngừng đầu hỏi: “Từ Liêm, có tin tức gì?”

Tào Hồng nói: “Thám mã vừa mới về báo, đêm khuya hôm qua tám trăm lưu khẩu chia thành từng đợt tiến vào bên trong thành Trường Xá. Trước sau mười đợt, mỗi đợt hơn ba trăm kỵ binh. Đại doanh tám trăm lưu khẩu đã thành một trại trống rỗng”

Tào Tháo cau mày nói: “Hả? Toàn quân tám trăm lưu khẩu đã nhổ trại vào Trường Xá đóng quân?”

Trính Dục hỏi: “Nhưng gian tế trong thành đã có tin tức báo về?”

Tào Hồng đáp: “Chẳng biết tại sao, Trường Xá đột nhiên giới nghiêm toàn thành. Bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện xuất nhập cho nên chưa từng có tin tức báo về”.

Trần Cung nói: “Chủ công, việc này rất là khả nghi. Nếu tám trăm lưu khẩu trú bên ngoài thành, có thể cùng quân cướp bên trong thành tạo thế ỷ dốc hỗ trợ lẫn nhau. Nếu như quân ta mà đến tấn công, thì nhờ một bên sơ hở cũng có phần làm cho khó khăn nhỏ đi. Nếu tám trăm lưu khẩu cũng vào thành đóng quân, có phải là cho quân ta cơ hội hợp vây tứ phía? Mã Dục xảo trá như cáo, không thể nào ngay cả điểm ấy cũng không nghĩ tới?”

Trính Dục nói: “Lời của Công Thai ư là trong đó có sự gian trá?”

Trần Cung nói: “Cũng chỉ là Cung đoán vậy, nhưng đoán không ra dụng ý của Mã Dục thế nào?”

Tào Tháo lãnh đạm nói: “Bất luận dụng ý Mã Dục thế nào, quân lương vừa đã chuyển tới trong doanh. Đại quân ngày mai liền nhổ trại lại đánh Đinh Xuyên. Trận chiến này nhất định phải rửa nhục lần trước đại bại bởi tám trăm lưu khẩu của Mã Dục”.

Trính Dục nói: “Lần này thế cục không giống như lần trước. Quân ta đã có phần chuẩn bị đầy đủ, lại có ba đạo đại quân của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung, Viên Thuật hỗ trợ phía sau. Mã Dục dù có sức nghịch thiên cũng khó khăn cứu vãn thế cục thất bại”.

Trần Cung gật đầu nói: “Trọng Đức nói rất đúng, sức người cũng có giới hạn. Mã Dục cho dù có tài xuất quỷ nhập thần, nhưng sức mạnh trên chiến trường vẫn cần dựa vào tướng sĩ liều chết. Khi ta ra lệnh cho

ba quân, tám trăm lưu khẩu dù sao binh ít lại không có hậu viện. Quân ta nhiều gấp mười lần quân địch, lại là tinh nhuệ đã qua trăm trận. Trận chiến này tất thắng không thể nghi ngờ.”

Hạ Hầu Uyên đứng bên cạnh cảm hận nói: “Lần này ta phải tự tay chém thủ cấp Liêu Hóa để báo cho linh hồn của Văn Khiêm trên trời”.

Tào Tháo hơi lo lắng nhìn Hạ Hầu Uyên rồi nói: “Diệu Tài, thương thế của người chưa khỏi hẳn, thân thể vẫn còn hư nhược. Lần này đâu cần phải ra trận”.

Hạ Hầu Uyên liền biến sắc mặt vội la lên: “Chủ công, nhất định xin chấp thuận cho mặt tướng ra trận.”

Hạ Hầu Uyên đang bàn cãi thì Hạ Hầu Đôn đột nhiên cúi đầu ủ rũ tiến vào trong đại doanh nói với Tào Tháo: “Mạnh Đức, Hoàng Phủ lão tướng quân vừa mới phái người đưa tin, tạm ngừng thảo phạt quân cướp Dĩnh Xuyên”.

Hạ Hầu Đôn vừa mới nói ra, tất cả mọi người trong trường đều ngạc nhiên.

Hạ Hầu Uyên càng thất thanh nói: “V sao lại phải tạm đình chỉ việc thảo phạt?”

...

Phía tây Trường Xả hơn trăm dặm, địa thế bằng phẳng đang từ từ nhấp nhô dần. Những gò đất nhấp nhô đó càng đi về phía tây càng cao chót vót, cuối cùng là hàng loạt quả núi cao lớn sừng sững liền thành một dải. Chính là dãy Tung Sơn!

“Hu ~ ”

Mã Dục nhẹ nhàng giật cương ngựa, chiến mã đang cười lúc lắc đầu, bắt đầu từ từ chậm lại. Hứa Chử cầm trong tay cây huyết sắc đại kỳ nặng nề đón gió nên dừng lại. Một tiếng tù và thê lương thoáng chốc vang dội không gian, thiết kỵ lưu khẩu đi theo như nước lũ bắt đầu dần dần chậm lại. Tiếng vó ngựa ầm ầm từ từ ngớt đi, làm bụi mù cuộn cuộn rồi tụt theo gió tản ra. Một đám lớn thiết kỵ đen sẫm đã ngao nghễ đứng nghiêm dưới dải núi non trùng điệp.

Mã Dục thản nhiên quay đầu, chỉ thấy hơn ba ngàn kỵ đứng nghiêm dưới ánh nắng mặt trời, không một tiếng động.

Hàng rìa mép trên môi Quách Đồ giật giật hai lần, trong đôi mắt nhỏ thoáng qua vẻ kinh ngạc vội giục ngựa tiến lên hỏi Mã Dục: “Đại đầu lĩnh ý muốn vượt qua dãy Tung Sơn? Người cũng có thể qua, nhưng ngựa không đi được. Hơn ba ngàn thớt chiến mã đoạt được không dễ, bỏ đi chẳng phải đáng tiếc sao?”

Mã Dục lãnh đạm nói: “Ai nói bỏ ngựa vượt qua dãy Tung Sơn?”

Quách Đồ ngạc nhiên nói: “Vậy thì ~ ”

Mã Dục nghiêm nghị nói: “Đại quân che giấu hành tung thừa dịp đêm đến tận đây, ý là công chiếm lấy Hồ Lao, đánh cướp Lạc Dương!”

Quách Đồ thất thanh nói: “Công chiếm Hồ Lao, đánh cướp Lạc Dương!?”

Mã Dục lãnh đạm nói: “Công Tắc nghĩ như thế nào?”

Nhìn chủ ư này lĩnh như điên cuồng, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không phải là hoàn toàn không được.

Quách Đồ nghiêm mặt nói: “Hồ Lao nằm trên đường lớn từ phía đông đến Lạc Dương. Nhưng cả trăm năm chưa từng trải qua giao tranh, chuẩn bị đánh trận chắc chắn lỏng lẻo là thứ nhất; ải Hồ Lao là nơi hiểm yếu trong thiên hạ, tướng sĩ giữ ải tất có lòng kiêu ngạo là thứ hai; ải Hồ Lao dễ thủ khó công, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều cho là tám trăm lưu khẩu không dám lấy là thứ ba; tám trăm lưu khẩu kiêu dũng thiện chiến, đánh đâu chiếm đó là thứ tư. Có bốn điều đó, tất lấy được Hồ Lao”.

113. Chương 89 :huyết Chiến Hồ Lao Quan(2)

Đại doanh Hoàng Phủ Tung.

Chu Tuyền, Tào Tháo cùng nhau tới.

“Lão tướng quân, có sao lại đình chỉ việc thảo phạt?”

Chu Tuyền người chưa đến thỉ tiếng đã vọng vào trước.

Đằng sau Chu Tuyền, Tào Tháo theo sát mà vào cũng nói theo: “Cơ hội phá địch lần này, bỏ qua há chẳng đáng tiếc lắm sao?”

Hoàng Phủ Tung thở dài lấy một lá thư lụa đưa cho Chu Tuyền mà nói: “Ta chẳng biết ý sao mà Hà Đại tướng quân cấp bách gửi thư chạy tám trăm dặm tới đây, dặn ị bọn ta tạm hoãn việc tiêu diệt giặc cướp Đinh Xuyên”.

“Cái gì!” Chu Tuyền thất thanh nói, “Đại tướng quân cấp bách gửi thư tám trăm dặm?”

Tào Tháo liền biến sắc mặt, sa sầm nói: “Đại tướng quân ý muốn nuôi hổ tạo mầm họa sao?”

Chu Tuyền tiếp nhận thư lụa vội vã đọc hết, chân mày chợt cau lại trầm giọng nói: “Lão tướng quân, Đại tướng quân và Viên Tư Không ở xa tận Lạc Dương, không biết chuyện quân Đinh Xuyên. Tám trăm lưu khẩu của Mã Dục đều là giống hổ lang không thể dung được. Tướng ở bên ngoài, quân lệnh có chỗ không nghe. Có thể mau chóng dẫn đại quân đánh vào Trường Xá, chặt đứt căn cơ của tám trăm lưu khẩu”

Tào Tháo nói: “Chu Tướng quân nói rất đúng, nếu không nhân cơ hội này tiêu trừ tám trăm lưu khẩu của Mã Dục, để mặc cho đám lưu khẩu có cơ hội thông dong bỏ chạy, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi”.

Chu Tuyền nói: “Xin lão tướng quân quyết đoán!”

Tào Tháo cũng nói: “Xin lão tướng quân quyết đoán!”

Hoàng Phủ Tung dựng ngược lông mày, chặm râu bạc không gió mà động, đột nhiên trong mắt toát ra vẻ dữ tợn, trầm giọng nói: “Ừ ta đã quyết, lập tức tiến quân đến Trường Xá!”

...

Sau khi tia nắng chiều cuối cùng cũng bị dãy núi non chập chùng nuốt chửng, sắc trời bắt đầu dần mờ đi. Dưới chân núi Tung Sơn trùng trùng điệp điệp từ từ bị bao phủ trong một màn sương mù trắng mênh mông.

Bóng người cô độc của Mã Dục dựa vào một gốc cây cổ thụ ngẩn đầu suy nghĩ, vẻ mặt lạnh lùng. Cũng chẳng ai biết hắn suy nghĩ điều gì. Điển Vi ngheo đầu ngủ ngay bên cạnh người Mã Dục. Ngay cả lúc đang trong giấc mộng, đôi thiết kích nặng nề cũng nắm chặt trong tay chẳng rời lúc nào. Trong rừng rậm yên tĩnh vang dội tiếng ngáy như sấm của hắn.

Nằm sát dưới chân Điển Vi, thân lĩnh gầy còm của Quách Đồ đang nằm cuộn tện. Hinh như bị tiếng ngáy khệ khệ của Điển Vi hay là bị cơn ác mộng làm kinh động. Quách Đồ đột nhiên cả kinh mà tỉnh lại, không khỏi lo nghĩ đến lạnh người.

“Hí hí ~ ”

Đám chiến mã cuồng cẳng hí vang dội, Quách Đồ sợ hãi quay đầu, mấy ngàn chiến mã trong rừng rậm đang quây thành một khoanh.

“Công Tắc ~ ”.

Âm thanh sâu lắng của Mã Dục nhẹ nhàng vang lên.

Quách Đồ sợ hãi giật thót mình, vội vàng quay người lại, cặp mắt xuống nói: “Đại đầu lĩnh, Quách Đồ có mặt”.

Ánh mắt Mã Dục như dao, chằm chằm nhìn thẳng Quách Đồ không hề chớp mắt hỏi: “Công Tắc, theo như người thấy, Cao Thuận có thể dẫn quân tới đây không?”

“Đại đầu lĩnh ánh mắt tinh tường, trong lòng sớm đã có dự tính. Đồ thực không dám nói bừa.”

Chỉ là Quách Đồ nói nước đôi. Suy đoán như vậy thế tự nhiên là ít nhiều có khéo léo. Nói đúng cũng chẳng có công, nhưng nói sai có thể dẫn đến đại họa sát thân, e là tránh không kịp.

“Nói!”

Mã Dục lạnh lùng, lộ vẻ không dung việc khước từ thẳng thừng.

Dáng người nhỏ thó của Quách Đồ co rúm lại, bất đắc dĩ nói: “Theo như Đồ xét, Cao Thuận là người cực kỳ tỉ mỉ, lại rất biết trung nghĩa, không giống người thường”.

Mã Dục nói: “Theo như người nói thì Cao Thuận sẽ dẫn quân đến đây?”

Quách Đồ nói: “Tính thời gian thì hai ngàn người của Cao Thuận cũng sắp tới rồi”.

Quách Đồ nói chưa dứt lời thì có tiếng bước chân nặng nề từ ngoài cửa rừng vang lên. Điển Vi đang ngủ say sưa bên người Mã Dục trong khoảnh khắc bất ngờ ngồi dậy, đôi thiết kích đã cầm ngang trước ngực, trong mắt lộ ra vẻ sát khí, lớn tiếng quát to: “Ai! ?”

Từ cửa rừng vang lên âm thanh vang dội của Quân Hối: “Lão Điển là ta, Quân Hối!”

Tiếng dứt thì người tới, thân lĩnh đồ sộ của Quân Hối đã xuyên bụi rậm dày đặc đi tới trước mặt Mã Dục. Điển Vi hộ vệ trước người Mã Dục giải đãi, cầm đôi thiết kích né sang một bên .

“Bá Tề, Cao Thuận đến.”

Mắt Mã Dục hơi nheo lại trầm giọng nói: “Người đâu?”

Quân Hối trả lời: “Đang chờ ở ngoài rừng”.

Mã Dục nói: “Trời cũng tới rồi, cũng tới lúc lên đường! Điển Vi ~ thối tù và, tất cả huynh đệ ra ngoài rừng tụ họp!”

Đang sau Mã Dục, Điển Vi nghe vậy thân lĩnh uy vũ đứng thẳng lên, vội cầm tù và sừng trâu đeo bên mình đưa lên miệng, lấy hết sức phùng mang ra mà thổi. Trong khoảnh khắc, tiếng tù và inh ỏi vang xa vang dài trong rừng rậm. Đám lưu khấu đang ngủ say vừa nghe tiếng tù và quen thuộc kia lập tức nhồm người đứng lên, cầm cương chiến mã ra khỏi rừng rậm, bắt đầu tụ họp.

Mã Dục có Quách Đồ, Quân Hối, Điển Vi tháp tùng cùng ra khỏi rừng. Cao Thuận đã sớm nghênh đón. Trên dải đất hoang phía sau Cao Thuận, hơn hai ngàn quân Dĩnh Xuyên lập thành quân trận chỉnh tề, đao mác dày đặc, sát khí đằng đằng. Mặc dù vừa mới trải qua một ngày hành quân, nhưng trên mặt tướng sĩ Dĩnh Xuyên không hề thấy vẻ mệt mỏi.

Mã Dục giật mình, trong mắt không khỏi thoáng qua suy nghĩ. Cao Thuận này, thoát nhn rất biết cổ vũ sĩ khí a, quả là một người biết cách cầm quân!

Cao Thuận bước mạnh lên trước một bước quỳ một gối xuống đất, cất cao giọng nói: “Mặt tướng Cao Thuận, tham kiến Đại đầu lĩnh!”

Mã Dục lạnh lùng nói: “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn Đại đầu lĩnh.” Cao Thuận đứng dậy, đến bên người Mã Dục, trầm giọng nói: “Hai ngàn lẻ chín mươi bảy người tướng sĩ Dĩnh Xuyên nghe lệnh Đại đầu lĩnh điều khiển, xuống vực sâu vào biển lửa, thề chết không từ!”

“Xuống vực sâu vào biển lửa, thề chết không từ ~ ”

Hơn hai ngàn quân Dĩnh Xuyên lớn tiếng hưởng ứng, âm điệu sôi động tràn đầy hăng hái.

...

Ải Hồ Lao trấn giữ đường lớn từ Dĩnh Xuyên, Trần Lưu đi tới Lạc Dương, địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, một người coi ải, vạn người khó qua.

Sắc trời vừa sáng, tường thành ải Hồ Lao hùng vĩ đắm chìm trong những tia nắng sớm nhàn nhạt. Từ xa nhìn lại, mây mù lắng lắng, lớp lớp dãy núi cao chồng chất, phong cảnh đẹp như tranh vẽ. Trên địch lâu, một tên sĩ tốt quân Hán đem cán thương làm từ gỗ cây Hồng Anh cầm trong tay dựa ở một bên tường rồi ưỡn lưng vươn vai. Một đêm dài rồi cuộc đã trôi qua, cũng sắp tới lúc thay phiên gác.

“U u ~ ”

Tiếng tù và chấn chường liên tục vang lên. Tướng sĩ giữ ải vội vàng tỉnh lại từ trong giấc mộng sau một đêm ngủ say sưa, vội vã mặc quần áo, theo tiếng quát của trưởng quan lập thành quân trận nghiêm chỉnh, bắt đầu việc thao luyện theo thông lệ hàng ngày! Mặc dù ải Hồ Lao đã mấy trăm năm chưa từng bị quân địch công kích, nhưng tướng sĩ giữ ải cho đến bây giờ vẫn tiếp tục duy trì một ít truyền thống.

Trong tiếng âm thanh cót két chói tai, tấm cửa sắt nặng nề của ải Hồ Lao từ từ nâng lên. Dân vùng sơn cước phụ cận, khách thương vắng lai vội vàng đi qua ải, một ngày vừa bận rộn mà khổ cực bắt đầu.

...

“Tùng tùng tùng ~ ”

“U u ~ ”

Dưới thành Trường Xã, tiếng trống trận liên tục không dứt cùng với tiếng tù và đơn điệu vang dội không trung. Nhấn trên vùng đất hoang vô tận, quân Hán tràn tới như thác lũ. Một cây đại kỳ trắng bay phấp phật trải rộng hết cỡ, trên đại kỳ có thêu một chữ “ Hán” lớn oai phong lẫm liệt. Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đứng nghiêm trên xe. Phía sau Tả, Hữu Trung lang tướng thiết giáp san sát tạo thành một mảng đao kiếm dày đặc, tỏa ra sự lạnh lùng khiếp người. Từng đám trường mâu đâm thẳng lên trời. Cờ trên mũ giáp tướng sĩ quân Hán có đỉnh ngưu tua rua đỏ dưới ánh nắng chiều tàn chiếu xuống hắt lên màu máu!

Tinh nhuệ! Thực sự là quân Hán tinh nhuệ!

Đây không phải là quân Nam Dương của Viên Thuật. Cũng không phải là binh Duyện Châu của Tào Tháo. Lại càng không nói tới đám quan binh đóng trong quận như của Triệu Khiêm, Mao Giới. Mà đích thực quân Hán tung hoành vô địch. Đuổi Hung nô ở mạn Bắc, diệt man di dưới trời nam. Là quân Hán hung ác từng oai vệ mà trang nghiêm tuyên bố với cả thế giới “Động tới người Hán, dù xa cũng giết”!

Năm tháng bể dâu, thời gian lưu chuyển. Đời người chóng chắt, hồn quân đâu đây.

Đế quốc Đại hán một ngày không mất, quân Hán vô địch một ngày dư âm!

Từ đằng xa ánh mắt Tào Tháo lộ ra vẻ hâm mộ, thở dài nói: “Đây ~ mới thật là đội quân tinh nhuệ. Tám trăm lưu khẩu của Mã Dục tuy hung tàn như lang sói, nhưng khí thế cũng không bằng”

Trên tường thành Trường Xã, ánh mắt Liêu Hóa lạnh lùng, ợn đa số đầu mục lớn nhỏ bên cạnh mặt xám như tro. Chưa đánh nhưng ợn đã khiếp sợ, chỉ có Chu Thương thần sắc lạnh lùng đứng thẳng người. Đại hán tinh nhuệ như thế nào? Tám trăm lưu khẩu cũng tinh nhuệ không kém! Không biết quân Hán như thế nào? Tám trăm lưu khẩu sẽ nói cho bọn họ biết, cái ợn ~ mới thật sự là vô địch!

“Dô~~ ”

“Dô~~ ”

“Dô~~ ”

Trong trận quân Hán đột nhiên vang lên những tiếng hô chết chóc có tiết tấu. Ánh mắt Liêu Hóa cứng lại, đôi mắt thoáng chốc nheo lại nói thất thanh: “Đó là thứ đồ ợn vậy! ?”

Một đám đầu mục lớn nhỏ cũng vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía bắc. Chỉ thấy trên vùng đất hoang đã bị thiết giáp vô tận của quân Hán bao trùm. Đằng sau trận thể mệnh mông của quân Hán đột nhiên mọc ra một ợn “Mộc tháp” quỷ dị. Trong tiếng hô chết chóc nhịp nhàng lạnh lạnh, mộc tháp càng lúc càng cao, cuối cùng đâm thẳng lên không trung.

“Bọn họ đang dịch chuyển, bọn họ đang đến đây!”

Một tên tiểu đầu mục đột nhiên hoảng sợ bắt đầu hét lên.

Liêu Hóa trong ợn cả kinh, đưa mắt nhìn nhìn lại, quả nhiên cũng phát hiện một ợn “Mộc tháp” cao vút nhô hẳn lên đang chậm rãi ngo nguẩy tiến lên trước. Mặc dù thông thả, nhưng không cách nào ngăn cản tiến về phía Trường Xã. Trong khoảnh khắc vẽ mơ hồ chậm chạp trong mắt Liêu Hóa đông cứng lại. Mặc dù hẳn

không biết “Mộc tháp” này là vật gì? Nhưng lại biết nhất định đây là vũ khí của quân Hán dùng để công thành.

Đằng sau trận quân Hán, Chu Tuyền tay gươm roi ngựa chỉ về tường thành Trường Xá nói với Hoàng Phủ Tung: “Lão tướng quân, quân ta đã lĩnh thành thế ba mặt hợp vây bắc, đông, tây. Đã có thể hạ lệnh công thành”

Hoàng Phủ Tung hỏi: “Công Vĩ (tên tự của Chu Tuyền), trận chiến này không được phép sai lầm, phục binh ở cửa nam đã sắp xếp thỏa đáng chưa?”

Chu Tuyền nói: “Quân thua trận vẫn dùng được! Đại quân Tào Tháo tuy từng bại dưới tay tám trăm lưu khẩu tay. Nhưng tướng sĩ quân bản bộ đều không xuôi tay chờ trận chiến này rửa sạch nỗi sỉ nhục khi trước, tám trăm lưu khẩu nếu từ cửa nam phá ыng vây, tất bị đánh bại!”

“Ừ.” Hoàng Phủ Tung gật đầu, vung tay lên, trầm giọng nói: “Truyền lệnh, công thành!”

Tên lính truyền lệnh đứng nghiêm phía sau Hoàng Phủ Tung cầm lá cờ lệnh tam giác trong tay hung hăng phát lên. Trong khoảnh khắc, đột nhiên tiếng trống trận liên tục không thôi trở nên mãnh liệt hơn, tiếng tù và đơn điệu cũng đột nhiên trở nên réo rắt hơn. Tướng sĩ quân Hán đứng nghiêm trong trận chờ đợi lập tức bắt đầu di động.

Rốt cục đã bắt đầu chăng?

Trên tường thành Trường xá, Liêu Hóa hít một hơi thật sâu, thản nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trời tây xa xa. Trước khi đi Mã Dục từng nói rõ cho hắn biết, lần này ở Trường Xá có khả năng tái chiến, thừa dịp đợt công thành của quân Hán bị bẻ gãy, nhuệ khí tiêu tan thì là lúc kỳ binh đột ngột xuất hiện, lại giết cho quân Hán trở tay không kịp!

Liêu Hóa tin tưởng Mã Dục sẽ không biết mà cũng không dám nói quanh co, bởi vì bây giờ Đinh Xuyên đã bị quân Hán vây trong bẫy thép. Nếu tám trăm lưu khẩu muốn phá ыng vây quân Hán chạy ra ngoài, vậy phải đồng tâm hiệp lực cùng quân Đinh Xuyên đánh bại quân Hán. Nếu như quân Đinh Xuyên bị tiêu diệt, tám trăm lưu khẩu cũng chỉ ẹn một mình khó mà chịu nổi.

“Tất cả huynh đệ đều lên tường thành, chuẩn bị nghênh chiến!”

Liêu Hóa ra lệnh một tiếng, hai ngàn quân Đinh Xuyên chịu trách nhiệm phụng ngự cửa bắc hết loạn xạ chiếm giữ tường thành. Chỉ một thoáng, khắp nơi trên tường thành chật hẹp đều đầy những người, chặt chội không chịu nổi.

Trong hỗn loạn Chu Thương yên lặng yên đứng dưới lầu thành. Bên trong cửa thành, ba trăm lưu khẩu đứng nghiêm một đám không một tiếng động. Chỉ có thể nghe được rõ ràng tiếng hí nặng nề của chiến mã cùng tiếng thở dốc của tướng sĩ lưu khẩu tràn ngập không khí khiến kẻ khác cảm thấy tức ngực khó thở.

Một tên tiểu đầu mục đi lên, nói với Chu Thương nói: “Đầu lĩnh, ngựa Ô Hoàn không tệ. Nhưng mà có nên đổi lại yên ngựa a? Cưỡi ngựa cần yên có đôi bàn đạp cao ngang lưng. Nhưng kỵ sĩ lúc trước lại có thói quen hơi khác để bàn đạp thấp hơn, khi lao lên rất dễ dàng té xuống a! Các huynh đệ, các người nói xem có đúng như vậy không?”

“Đúng vậy, đầu lĩnh, thay yên ngựa đi.”

Ba trăm lưu khẩu vội vàng lên tiếng phụ họa.

Chu Thương vẻ đầy nghiêm khắc quát mắng: “Đổi đổi cái rắm! Hiện tại Đại đầu lĩnh sớm dẫn đại đội nhân mã đi xa rồi. Lão Tử ếm ai đổi lại đây?”

Tiểu đầu mục thất thanh nói: “A? Đại đầu lĩnh dẫn đại đội nhân mã rời đi, sao chúng ta vẫn ở đây, nhanh lên mau đuổi theo thôi”

Chu Thương nói: “Đuổi theo cái gì mà đuổi theo. Đại đầu lĩnh nói trước khi có mệnh lệnh tiếp theo của hắn, tất cả huynh đệ đều không được phép tự tiện rời khỏi thành Trường Xá, thế cùng tồn vong với Trường Xá!”

Nghe thấy đây là lệnh của Mã Dục. Về mặt tên tiểu đầu mục lập tức trang nghiêm, gắng gượng lấy hết hơi hô dài: “Thề cùng tồn vong với Trường Xá!”

“Thề cùng tồn vong với Trường Xă ~ ”

Đằng sau tiểu đầu mục, ba trăm lưu khẩu cùng kêu lên reo ọ, sát khí tràn đầy.

Chu Thương gạt đầu, trầm giọng nói: “Các vị huynh đệ, đều cho Lão Tử kích động tinh thần nào. Dem đao cho lau sáng, đợi chém đầu chó quân Hán không nường tay.”

Tiểu đầu mục cười hắc hắc, lộ ra hai hàng răng dày khít, lạnh lùng nói: “Đầu lĩnh. Kể từ khi ta theo Đại đầu lĩnh trở thành tám trăm lưu khẩu, người đã từng thấy các huynh đệ nường tay chưa?”

...

Ngoài thành Trường Xă.

“Trọng giáp bộ binh tiến lên ~ Hán quân uy vũ!”

“Hán quân uy vũ!”

“Hán quân uy vũ!”

Một đám lính toàn thân mặc lân giáp dày cộm nặng nề thét lớn theo mệnh lệnh, dậm chân chỉnh tề bước lên, cuộn cuộn tiến tới phía trước, thiết giáp lạnh lùng, những tấm thuẫn nặng nề đan thành một bức tường kiên cố không một kẽ hở, nhằm phía tường thành Trường Xă xóc tới với khí thế không gì ngăn cản được, chỉ trong chốc lát thời gian, đã chen lấn nhau đến cách cửa thành không đầy trăm bước.

Trên lầu thành Liêu Hóa ánh mắt chăm chú, lớn tiếng quát to: “Bắn tên ~ ”

“Toa toa toa ~ ”

Tiếng xé gió hỗn loạn vang lên. Một loạt mũi tên toán loạn từ trên lầu thành bắn xuống.

Dưới lầu thành.

“Dừng ~ thuẫn!”

Trưởng quan quân Hán ra lệnh, bộ binh trọng giáp liền ra sức giơ tấm thuẫn nặng nề trong tay lên, nhất thời phát ra một tràng âm thanh đinh tai nhức óc. Chỉ một thoáng, những tấm thuẫn một mặt kiên cố đã nối liền với nhau kết thành một bức tường vững chắc, nghiêng về phía những mũi tên đang phóng tới. Trong tiếng kêu lốc tốc, những mũi tên đã cắm dày đặc lên bề mặt thuẫn, ẹn bộ binh trọng giáp nấp ở phía sau lớp thuẫn cũng không chịu tổn hao chút nào.

“Bắn tên!”

114. Chương 89 :huyết Chiến Hồ Lao Quan(3)

“Bắn tên ~ ”

Trên tường thành, Liêu Hóa quát không ngừng, chỉ có gần hai trăm cung tiễn thủ liên tục bắn tên. Chỉ trong chốc lát thời gian, liền bắn xong toàn bộ số tên trong bầu. Thấy bộ binh trọng giáp quân Hán dưới tường thành hầu như không chịu tổn hao chút nào, trong mắt Liêu Hóa như muốn bốc lửa! Lo lắng quay đầu lại, trận lĩnh kỵ binh đen sẫm của ba trăm lưu khẩu phản chiếu vào mắt Liêu Hóa. Trong nháy mắt, dường như Liêu Hóa đã nghĩ việc dùng đội quân tinh nhuệ kia xông ra phá phặng tuyến của bộ binh trọng giáp quân Hán, nhưng cuối cùng Liêu Hóa vẫn nhịn được.

Bất luận như thế nào thì bây giờ trận chiến vừa mới bắt đầu, đến lúc sử dụng kỵ binh tinh nhuệ của lưu khẩu vẫn ẹn xa.

Trong trận quân Hán, về mặt Hoàng Phủ Tung lạnh lùng, trầm giọng nói: “Cung tiễn thủ ~ xuất kích!”

“Xoát xoát ~ ”

Truyền lệnh binh cầm lệnh k trong tay hung hăng phát lên hai cái.

“Cung tiễn thủ ~ tiến lên!”

Trong khoảnh khắc tiếng hô chết chóc lạnh lạnh của trưởng quan vang khắp quân trận. Cung tiễn thủ tinh nhuệ của quân Hán đã sớm lập trận chờ đợi nhanh chóng chạy bộ lên trước tới phía sau bức tường bằng thuẫn của bộ binh trọng giáp nhóm trận. Trưởng cung đã cầm trên tay, mũi tên nhọn đã đặt lên dây cung. Chỉ cần trưởng quan ra lệnh một tiếng, đám sát thủ lạnh lùng đã từng kinh qua trận mạc sẽ không chút do dự phóng ra những răng nanh cực kỳ sắc bén vô tình giết chết hết thảy kẻ địch nào dám can đảm kháng cự.

Hán quân uy vũ, thiên hạ vô địch!

“Hán quân uy vũ ~~” trưởng quan quân Hán thản nhiên giơ kiếm sắc trong tay lên quá đỉnh đầu, mấy ngàn tên cung tiễn thủ vội nhún kỹ. Cùng với hai lần lạnh lùng chém xuống, trong khoảnh khắc vang lên tiếng rống dài lạnh lẽo uy nghiêm, “Phóng ~ tên ~~”

Giương cung, buông dây, những mũi tên bay lên không, kéo tay, những động tác theo thói quen mà thành.

Trong khoảnh khắc, mấy ngàn mũi tên sắc bén như nanh sói xé gió bay lên. Trên không trung bắt đầu rào rào một tràng tiếng rít chói tai. Xẹt qua không trung thoáng chốc bay lên tường thành Trường Xá, sau đó mang theo cơn mưa chết chóc lạnh lùng trút xuống.

“À?” Đôi mắt Liêu Hóa thoáng nheo lại, trong khoảnh khắc nhanh chóng vang lên tiếng rống giận dữ “Núp đi, mau núp đi ~~”

...

Trước ải Hồ Lao. Trên đường lớn đột nhiên xuất hiện một đám thương nhân, dắt theo hơn mười con ngựa định đi qua ải.

“Đứng lại!”

Một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên như sấm. Đội quân Hán trông giữ cửa ải lập tức như lang sói tiến đến vây quanh đám thương nhân kia, đao mâu giơ lên, sát khí tràn đầy. Trong đám thương nhân, một tráng sĩ lĩnh dáng hung ác biến sắc mặt định đưa tay lên lưng ngựa sờ binh khí. Lại bị một vị thương nhân trẻ tuổi khác dáng thư sinh đứng bên cạnh, vẻ lạnh lùng lấy ánh mắt ngăn lại.

Một tên trưởng quan đây vẻ biếng nhác đi lên nghiêng đầu hỏi: “Các người làm nghề gì?”

Thương nhân trẻ tuổi mặt mày tươi cười, nói với trưởng quan quân giữ ải: “Quân gia, tiểu nhân là thương nhân Sơn Tây, đám tráng sĩ này đều là tùy tùng của tiểu nhân”

“Thương nhân Sơn Tây?” Trong mắt trưởng quan quân canh ải có vẻ xoắn vẹo xoắn trá thoáng qua. Đột nhiên hỏi: “Người có biết Trương Song, Tô Thế Bình?”

Tô Song, Trương Thế Bình là hai nhà buôn lớn nổi danh người Sơn Tây. Thường xuyên đưa ngựa đi qua ải Hồ Lao, trưởng quan quân canh ải được hai người cho không ít chỗ tốt nên tự nhiên quen biết. Lúc này cố ý nói thành chệch thành Tô Thế Bình, Trương Song, thử đi xét để làm sáng tỏ. Nếu người trẻ tuổi trước mắt quả nhiên là thương nhân Sơn Tây. Tự nhiên sẽ chỉ ra sai lầm trong đó, nếu không thì trong đó tất nhiên là giả.

“Trương Song, Tô Thế Bình?” Thương nhân trẻ tuổi nghe vậy sửng sốt, tên hai người kia phảng phất có chút quen tai. Cũng không nhớ ra được từng nghe được ở nơi nào, chợt đáp: “Biết, đương nhiên là biết.”

Trong mắt trưởng quan quân canh ải xẹt qua vẻ lạnh lẽo, sa sầm nói: “Vậy các người hãy cứ đứng ngoài ải! Người ngựa bị triều đình giám sát không được tùy ý đi qua, cần được sự chấp thuận của tướng quân mới được đi”.

Vừa nói xong, trưởng quan quân giữ ải quay người đi liền, bước chân rất nhanh.

Thương nhân trẻ tuổi ánh mắt lạnh lẽo, vội la lên: “Quân gia xin dừng bước?”

Trưởng quan quân giữ ải chẳng những không dừng bước. Ngược lại vội chạy nhanh hơn!

Thương nhân trẻ tuổi liền biến sắc mặt, lạnh lùng nói: “Động thủ ~~ đoạt ải!”

“Ừ! ?”

Tráng sĩ tướng mạo hung ác ánh mắt dữ dội ra tay trước tiên, nhanh như chớp rút ra đôi đại thiết kích nặng nề từ trên lưng ngựa hét lớn quét ngang. Trong nháy mắt quân Hán ở chung quanh đã ngã xuống một mảng trong tiếng rên la thảm thiết liên tục không thôi. Phần lớn đám quân Hán này bị thiết kích sắc bén xẻ toang ngực bụng, nội tạng, lịng ruột rơi đầy đất.

“Quân cướp chiếm ải, mau hạ cửa xuống~ hạ cửa xuống ~~ á!”

Sau khi nghe thấy tiếng rên la từ phía sau vang lên, trưởng quan đang chạy nhanh thấy không ổn, không kịp chạy vào bên trong của ải, liền ngẩng đầu kêu to lên. Trong thoáng chốc tiếng hô lớn liền làm kinh động đám lính canh trên ải, vài tên quân Hán giữ ải liền tụ đầu ra nhìn xuống.

“Chết!”

Một tên tráng sĩ cao lớn khác giương cung lấp tên. Mũi tên cắm trúng giữa lưng trưởng quan, trưởng quan kêu thảm một tiếng, đi nhanh hai bước rồi gục ngã xuống đất, liền nằm yên bất động.

“Quân giặc cướp ải, mau hạ cửa xuống!”

Quân Hán canh giữ đang nhìn ở trên ải chợt thất kinh, chỉ một thoáng tiếng hét lớn vang lên. Trong tiếng rít chói tai, tám cửa sắt nặng nề đang bắt đầu từ từ hạ xuống.

Thương nhân trẻ tuổi liền biến sắc mặt, lớn tiếng quát lên: “Diễn Vi ~~ nâng cửa lên!”

“Tuân lệnh!”

Diễn Vi hung dữ ồ ồ đáp lại, cầm hai thanh đại thiết kích trong tay hung hăng ném đi. Đôi thiết kích rít lên lao tới tàn nhẫn chém hai tên quân Hán gần cuối cùng thành bốn đoạn. Trong máu tươi phun ra đầy trời, Diễn Vi lao nhanh lên trước, kéo tám cửa trước khi nó rơi xuống đất. Thân hình cao lớn trước cúi xuống khó nhọc nâng cao hai cánh tay.

“Lọc cọc ~~ ”

Trong tiếng cọ sát chói tai không ngừng vang lên, Diễn Vi mặc dù ra sức gắng gượng chống giữ, nhưng cánh cửa sắt nặng nề vẫn đang chậm rãi hạ xuống. Hắn dần dần chuyển từ hơi cúi thành quỳ hẳn xuống, khuỷu tay to lớn hầu như đã dán sát vào mặt đất, hai cánh tay cũng đã gập lại. Cánh cửa sắt nặng nề đã trực tiếp đặt ở trên bả vai Diễn Vi.

“Lão Diễn cố giữ, có mỗ tới giúp người!”

Hứa Chử hét lớn một tiếng, chạy nhanh lên trước, khom lưng cong mông dùng hai tay cương quyết nâng tám cửa sắt lên.

“A ~~ ”

Diễn Vi cùng Hứa Chử đồng thời ngẩng đầu thét dài, dáng vẻ hung dữ, trên cánh tay hai người, những bắp thịt mạnh mẽ vòng lên, những sợi gân xanh như những con giun thoáng chốc quấn đầy bốn cánh tay trắng kiện. Sức lực bùng nổ từ hai đôi tay trắng kiện không ngừng dao động, cánh cửa sắt đang từ từ hạ xuống chợt dừng lại khó lịng hạ xuống được nữa.

“Lên ~~ ”

Đợi cho tám cửa sắt ổn định, Diễn Vi cùng Hứa Chử lại đồng thanh hét lớn, gân xanh trên trán hai người cái trán chợt vỡ ra, thoáng chốc sợi máu nhỏ chảy dọc theo gương mặt. Đôi mắt của Diễn Vi, Hứa Chử thoáng chốc trở nên vô cùng cuồng loạn, trong tiếng cọt két chói tai, cánh cửa sắt nặng nề cũng bắt đầu chậm rãi đi lên thực khó tin.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Trong tiếng reo ọ ọ đinh tai nhức óc. Hơn trăm quân Hán tinh nhuệ vẻ mặt hung ác, từ bên trong ải chợt chạy tới, trường mâu sắc bén nhằm thẳng vào ngực bụng những chỗ yếu hại của hai người Diễn Vi, Hứa Chử.

Diễn Vi, Hứa Chử trợn mắt muốn vỡ ra, nhưng khổ nỗi đang phải nâng tấm cửa sắt. Không thể chuyển người cũng không cách nào ra tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn một cây trường mâu sắc bén đâm về phía mình.

...

Trường xà, kịch chiến vẫn còn dữ dội.

“Ách a ~”

“Đừng đẩy!”

“Ai đẩy ta ~ a ~”

“Trời ạ, kéo ta lên. Cầu xin ngài, ta không muốn chết ~”

Tiếng rên la liên miên không dứt thoáng chốc vang dội trên tường thành. Dưới những mũi tên vô tình của cung tiễn thủ quân Hán tình thế lao xuống, đám quân cướp Đình Xuyên đông nghịt ở trên lầu thành nhất thời thương vong nặng nề. Chỉ có mấy đợt bắn tên mà đã có mấy trăm người trúng tên bỏ mạng, lại có mấy trăm người bị ngã lăn từ tường thành mà chết. Còn có rất nhiều tên cướp trúng tên bị thương, kêu rên không thôi.

“Mau xuống khỏi tường thành, xuống khỏi tường thành ~”

Liêu Hóa rốt cục tỉnh ngộ lại, đau xót gào lớn. Quân cướp Đình Xuyên đã bị cung tiễn thủ quân Hán hù dọa đến vỡ mật hết loạn xạ từ lầu thành chạy xuống. Chỉ trong chớp lát thời gian, trên tường thành vốn chật chội không chịu nổi đã không thấy bóng người nào, chỉ có thân lính cô đơn của Liêu Hóa vẫn đứng ở tường thành, đôi mắt căm hờn.

...

Trong trận quân Hán. Hoàng Phủ Tung lạnh lùng mỉm cười, trầm giọng nói: “Sau khi cung tiễn thủ rút lui, tháp công thành xuất kích, chuẩn bị đoạt thành ~”

“Dô ~”

“Dô~~”

“Dô~~”

Tiếng trống trận mãnh liệt cùng với âm thanh tù và từ từ lặng đi, mệnh lệnh chết chóc làm nhiệt huyết sôi trào độ vang lên.

Liêu Hóa lo lắng ngẩng đầu. Chẳng biết từ khi nào, hơn mười cỗ “Mộc tháp” cao vút đã gần ngay trước mắt. Độ cao của “Mộc tháp” cũng đủ cao hơn tường thành Trường Xá đến mấy trượng, bốn vách đều dùng tấm gỗ cứng rắn đóng đinh vào, mặt ngoài bọc da trâu. Mỗi mặt đều có một sợi dây thừng dẫn hướng từ mộc tháp thả xuống, mỗi một sợi dây thừng thượng đều có từng chuỗi quân Hán kéo. Còn có nhiều quân Hán tụ tập ở sau “Mộc tháp” ra sức đẩy về phía trước. Đám quân Hán này mỗi lần tiến một bước, liền ngẩng đầu phát ra một tiếng hô chết chóc lạnh lạnh. Mộc tháp cao vút liền tiến lên vài thước không cách nào ngăn cản nổi.

“Dô~~”

“Dô~~”

“Dô~~”

Hơn mười cỗ “Mộc tháp” cao vút đang tiến về phía trước không ai ngăn cản, khoảng cách tới tường thành Trường Xá càng ngày càng gần.

Một trăm bộ(một bộ bằng 1,5 mét)!

Năm mươi bộ!

Ba mươi bộ!

Liêu Hóa trừng mắt muốn vỡ ra, tiếng rống giận dữ vang dội mãnh liệt cả lầu thành.

“Cung tiễn thủ! Cung tiễn thủ chết đâu hết rồi?”

“Mau lên lầu thành, nhanh lên lầu thành, bắn tên! Bắn tên ~ ”

Hơn trăm tên cung tiễn thủ may mắn cịn lại sau khi bỏ sung mũi tên hết loạn xạ chạy lên tường thành, nhằm phía hơn mười cỗ “Mộc tháp” đang chậm rãi tới gần đích bắn ra trận mưa tên thưa thớt. Nhưng căn bản không thể ngăn cản “Mộc tháp” đi tới. Mà dưới chân mộc tháp, tất cả sĩ tốt quân Hán đều được một lớp thuẫn lớn che kín khít khao phía trước.

Liêu Hóa cơ hồ cắn nát môi, nhưng căn bản vô kế khả thi, chỉ có thể trợ mắt nhìn hơn mười cỗ “Mộc tháp” cao vút đi tới, lại đi tới ~

“Úc ~ ”

Sau một tiếng kêu chết chóc trong trẻo dị thường vang xa, “Mộc tháp” đang chậm chậm tiến lên phía trước đột nhiên ngừng lại. Lúc này khoảng cách tới tường thành Trường Xá đã chỉ cịn mấy trượng. Bộ binh trọng giáp quân Hán che kín đầu bằng thuẫn đã xúm nhau tới dưới chân tường thành, đứng dày đặc trước cổng thành đến nước cũng không chảy được. Liêu Hóa đứng ở trên lầu thành phóng mắt nhìn tới, chỉ thấy dưới chân một mảng đen s s quân Hán đông như kiến cỏ.

trên Thành lầu vang lên liên miên không dứt tiếng hít hà “Tê tê”. Tất cả giặc cướp Dĩnh Xuyên đều từ sâu thẳm trong linh hồn cảm thấy nỗi sợ hãi khủng khiếp! Bọn họ bỗng nhiên phát hiện, nghĩ đến chuyện đối kháng với tinh binh tinh nhuệ nhất Đại Hán, quả thực cũng như lao vào chỗ chết! Bọn người kia cũng không phải người, mà là một lũ đồ tể máu lạnh, không ai có thể đánh thắng bọn họ ~

“Két~ ”

“Két~ ”

“Két~ ”

Không hề có dấu hiệu, tấm gỗ phía trước của hơn mười cỗ “Mộc tháp” đột nhiên nghiêng xuống. Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả quân cướp Dĩnh Xuyên đang khiếp sợ, “Ầm” một tiếng gác lên tường thành Trường Xá. Trong khoảnh khắc lnh thành một chiếc cầu treo trên không, một đầu gác lên tường thành Trường Xá, một đầu nối liền với tựa “Mộc tháp” cao vút.

“Giết! Giết! Giết ~ ”

Trong tiếng reo hò đình tại nhức, quân Hán tinh nhuệ đã sớm nấp trong mộc tháp mãnh liệt xông ra. Đám tướng sĩ quân Hán này đều mặc trọng giáp toàn thân, tay cầm khảm đao nặng nề tựa như một đàn thú dữ thiết giáp đích lũ lượt tràn qua cầu treo trên không, ầm ầm lao vào trong trận của quân cướp. Giống như hơn mười thanh cương đao sắc bén dễ dàng cắt vào đám quân cướp dày đặc trên tường thành.

Quân cướp Dĩnh Xuyên không hề có tư tưởng sẵn sàng bị quân Hán chém giết trở tay không kịp. Đến khi bọn chúng kịp hồi phục lại tinh thần, hơn mười tốp nhỏ của quân Hán tinh nhuệ đã áp sát tường thành. Hơn nữa, điều đáng sợ chính là thông qua mộc tháp và cầu treo trên không, càng ngày càng nhiều tướng sĩ quân Hán đang kéo đến chật ních ~

Càng ngày càng nhiều tên giặc cướp kêu thảm ngã vào trong vũng máu, chiếu theo tnh lnh này thì chẳng bao lâu quân cướp Dĩnh Xuyên trên tường thành đã bị quân Hán tinh nhuệ chém tận giết tuyệt!

“Các huynh đệ, mau đẩy hết bọn quân Hán đáng chết này xuống khỏi tường thành! Bằng không tất cả đều phải chết, một người cũng không sống được ~ ”

“Liều mạng! Liều mạng ~ ”

“Thay ấ bị quân Hán bắt làm tù binh rồi chém đầu, hãy liều mạng ~ ”

“Giết một người hạ vốn, giết hai người lãi một người, giết a ~ ”

Đang lúc quân cướp Dĩnh Xuyên hoảng hốt chẳng biết làm ấ, ư chí chống cự sắp tan vỡ thì một đám người quen mnh chợt lao lên tường thành. Họ tách ra lnh thành hơn mười tốp nhỏ, chia nhau chặn hơn mười đội

quân Hán tinh nhuệ đang liều mình chém giết. Tiếng đâm chém thảm thiết thoáng chốc vang dội trời mây, máu tươi tung tóe trong ánh đao bóng kiếm.

Ư chí kiên định của đám liều mạng kia cũng tương đồng như quân Hán tinh nhuệ. Coi máu như mạng, phần lớn dùng chiến thuật lấy mạng đổi mạng. Không tiếc mạng của mình chỉ để xin một đao giết được địch!

Liêu Hóa chậm chậm hít vào, rốt cục phục hồi tinh thần lại từ nỗi hoảng sợ trong cơn ác mộng. Ngưng thần nín lại, chỉ thấy bóng Chu Thương như con thú dữ điên cuồng, dũng mãnh lao lên túm lưng một tên tiểu giáo quân Hán cản đường nhấc lên, lấy thân thể tên tiểu giáo làm binh khí quay tịt, trong khoảnh khắc đánh ngã lẫn vài tên quân Hán đang công kích xung quanh. Cuối cùng Chu Thương hung hăng ném thân thể cao lớn của tên tiểu giáo quân Hán đi bay thẳng vào bề mặt của cầu treo, thoáng chốc liền đánh vãi tên quân Hán đang chạy tới ngã lẫn khỏi cầu.

“Giết!”

Liêu Hóa thở phào mở mồm, chiến ư hùng hực rốt cục từ trong lồng ngực dấy lên. Nỗi sợ hãi đối với quân Hán đã tan thành mây khói.

115. Chương 90 :không Thể Chiến Bại(1)

“Diễn Vi, Hứa Chử, hạ công xuống!”

“Tuân lệnh”

Ánh mắt của Diễn Vi, Hứa Chử nghiêm lại. Cả hai đồng thời buông tay.

“Bang.”

Cánh cửa nặng ngàn cân rung lên, thoáng chốc đã bị hạ xuống sát nền lát bằng gạch, mặc dù chặn hơn trăm quân Hán lại trước cổng nhưng cũng ngăn tám trăm lưu khẩu của Mã Dục chạy thoát ra quan ngoại.

Mã Dục nhảy lên ngựa, hấn lãnh đạm nói: “Chúng ta đi”.

Mã Dục phát lệnh xong liền giục ngựa chạy đi, hơn mười tên lưu khẩu chạy theo, phút chốc đã chạy thoát ra ngoài tầm tên.

Quân cung thủ của Hán quân đã chạy tới, tên bay như mưa.

Mã Dục nghĩ Hồ Lao quan phụng thủ cực kỳ nghiêm mật, cường tập đã thất bại, vậy chỉ còn một cách là cường công mở đường dù có phải trả giá đắt. Kiểu gì cũng phải công hạ Hồ Lao quan, mở một con đường máu tĩ tám trăm lưu khẩu mới có con đường sống.

Nếu như không thể hạ được Hồ Lao quan, chẳng những Liêu Hóa, Chu Thương đang tử thủ Trường Xá cũng trở nên vô nghĩa mà tám trăm lưu khẩu cũng lâm vào tuyệt cảnh.

Lui về Dĩnh Xuyên? Đó chính là tử lộ, quận Dĩnh Xuyên nhỏ bé không thể nuôi nổi tám trăm lưu khẩu và ba ngàn kỵ binh. Hơn nữa xung quanh Dĩnh Xuyên có mấy vạn quân Hán tinh nhuệ đang giương giáo chờ sẵn.. Chờ tám trăm lưu khẩu chui đầu vào vào lưới. Bỏ lại ngựa để vượt qua ngọn Tung Sơn tiếp tục tẩu thoát? Đây chính là con đường sống. Nhưng chưa đến lúc cùng đường thì Mã Dục tuyệt không đi theo con đường đó. Mã Dục là kẻ mạo hiểm, không tới lúc vạn bất đắc dĩ thì hắn sẽ không từ bỏ vũ khí tối thượng của hắn.

Nếu đánh cuộc, cũng chỉ có hai kết quả: Thắng hoặc thua. Nếu thua thì sẽ mất hết, nếu thắng sao không đặt cược lớn một phen! Thắng hắn sẽ thoát thân, tất cả sẽ tiêu dao như chim trời cá nước không còn câu thúc gì! Trường Xá.

“Hắc!”

“Hống ~ ”

Hắc!”

“Hống ~ ”

Liêu Hóa tay phải nắm chặt giờ lên cao, hân hoan cuồng hét lên: “Hắc!”

“Hồng ~ ”

Hàng chục tên tộc khấu hướng ứng gào lên như sói. Hàng chục sợi dây thừng đầu thắt tưng chớ bay lên, khi tất cả quần vào phần chóp của chiếc tháp phá thành của quân Hán, quân tộc khấu đồng thời dùng sức kéo mạnh, đầu dây thừng siết chặt lại. Dưới sức kéo của quân tộc khấu, chiếc tháp công thành của quân Hán nghiêng hẳn xuống. Nhưng trên chiếc cầu treo nối tháp với tường thành, quân Hán và Đinh Xuyên tộc khấu vẫn đang mải mê chém giết.

Âm thanh triền miên không dứt, cái tháp công thành khổng lồ nghiêng ngả, cuối cùng đổ ầm xuống đất, gỗ vụn, mảnh vụn bay đầy trời, đồng thời hàng chục Hán quân không kịp né tránh cũng bị đè nát vụn. Đến đây phương tiện công thành cuối cùng của quân Hán cũng bị kéo đổ.

“Dầu lửa, dùng dầu lửa”

“Gỗ, đá, ném xuống đập nát chúng ra.”

”Hỏa tiễn, bắn hỏa tiễn

“Hừ!”

Một đám hỏa tiễn từ trên trời rơi xuống, những tên tộc khấu trúng tên lửa bốc cháy rơi xuống chân thành, thoáng chốc chân tường thành biến thành biển lửa, mười mấy tên tướng sĩ Hán phía dưới không kịp né tránh lập tức cũng táng mạng trong biển lửa.

“Ồ ồ”

Trong hiệu kèn trầm và thê lương, đám quân Hán đang chen chúc dưới chân thành Trường Xá bắt đầu chậm rãi thối lui. Thối lui ra ngoài tầm xạ tiễn của đám cung thủ tộc khấu.

“Ngao”

Liêu Hóa phấn khích giờ cao tay.

“Ngao ngao ngao ”

Cuối cùng đám tộc khấu Đinh Xuyên sống sót cũng tru lên. Chúng dùng hết sức lực cịn lại để reo mừng chiến thắng đầu tiên cũng như sự sống sót của chúng.

Trong hậu quân của quân Hán, Hoàng Phủ Tung lạnh lùng cười, hân hoan giọng nói: “Dùng máy bắn đá tấn công”.

Mã Dược đứng trên vách đá, thân lĩnh dong dỏng, nghiêm trang, hân lạnh lùng nhìn về phía xa, tường thành Hồ Lao quan ẩn hiện trong dãy núi non trùng điệp. Ánh mắt hân lóe lên.

Quách Đồ xuất hiện ngay phía sau Mã Dược, hân kín đáo hỏi:” Đại đầu lĩnh, người nói: Liêu Hóa và bốn ngàn binh sĩ Đinh xuyên có thể bảo vệ Trường Xá không? Vạn nhất Liêu Hóa bỏ thành chạy, Chu Tuyền, Hoàng Thủ Tung cùng Tào Tháo sẽ phát hiện ra tnh lĩnh bất ổn, đến lúc đó, ba cánh quân cùng tiến tới. Quân ta lại chậm chạp, không thể công hạ Hồ Lao quan. Hậu quả là không thể tưởng tượng nổi.

Mã Dược lãnh đạm nói:”Trường Xá nhất định sẽ rơi vào tay quân Hán, chỉ dựa vào Liêu Hóa và bốn nghìn quân tộc khấu thì sợ rằng không thể chống đỡ được ngay cả với quân của Tào Tháo, huống chi cịn cả hai đạo quân Hán tinh nhuệ của Hoàng Phủ Tung và Chu Tuyền, cho nên chuyện của Liêu Hóa đã rõ ràng, nhưng vấn đề là nếu Liêu Hóa giữ được vài ngày khi tám trăm lưu khấu sớm đã công chiếm Hồ Lao quan thì chuyện sẽ khác.

Quách Đồ lo lắng nói:” Nếu như Liêu Hóa cùng binh sĩ Đinh Xuyên nỗ lực tử thủ, tất nhiên có thể trụ vững ba bốn ngày. Nhưng nếu Liêu Hóa phát hiện ra tnh lĩnh thì đúng là không xong”

“Ừ! ?”

Ánh mắt Mã Dược lạnh lẽo, Quách Đồ cũng không dám lên tiếng. Mã Dược đột nhiên nhớ ra ba trăm người của Chu Thương cịn ở lại Trường Xá. Hiện tại là phải ổn định tinh thần Liêu Hóa để Liêu Hóa và binh sĩ

Dĩnh Xuyên tử tử Trường Xă, thu hút các cánh quân Hán thêm mấy ngày tạo điều kiện cho tám trăm lưu khẩu có đủ thời gian tấn công chiếm giữ Hồ Lao quan.

Tâm trạng nặng nề, Quách Đồ quay đầu quan sát con đường quan ải trong dãy núi non trùng điệp, hùng vĩ xa xa, trong đầu hắn xuất hiện một câu hỏi: Liệu tám trăm quân lưu khẩu có tấn công và chiếm giữ được Hồ Lao quan không? Hồ Lao quan là nơi hiểm trở, lại có tinh binh Hán quân đóng giữ, chỉ tám trăm lưu khẩu và ba ngàn kỵ binh không có phương tiện công thành, làm thế nào có thể công đoạt quan ải đây?

“Công Tắc, người nghĩ Hồ Lao quan là nơi khó công chiếm phải không?”

Ánh mắt Mã Dục âm trầm, giọng nói u lạnh, ánh mắt Quách Đồ chợt lóe lên. Hắn vội khom người, giọng tông bốc nói: “Đại đầu lĩnh anh minh thần vũ, tám trăm lưu khẩu đều là thiên hạ vô địch, Hồ Lao quan chắc chắn sẽ nằm trong tay chúng ta”.

Mã Dục đột nhiên chỉ ngón tay xuống dưới vách đá hỏi: “Công tắc, nhìn xem đó là cái gì?”

Quách Đồ nhìn theo hướng ngón tay của Mã Dục, hắn bối rối hỏi: “Một rừng trúc, đúng không?”

Mã Dục trầm giọng nói: “Không sai, một rừng trúc.”

Quách Đồ chợt động tâm, mơ hồ hiểu được dụng ý của Mã Dục, nhưng nhất thời hắn không thể biểu đạt điều đó ra được đến độ hai tai, má hắn đỏ lên, lông mày dựng cả lên.

Mã Dục thần nhiên quay đầu nhìn tường thành hùng vĩ của Hồ Lao quan phía xa, hắn đường bệ nói: “Trên đời này không gì là không thể công phá được! Chỉ vài ngày nữa thôi, tám trăm lưu khẩu sẽ cho hoàng đế đại Hán và các đại thần biết sự thật phũ phàng đó. Hồ Lao quan hiểm trở trước mặt chỉ là tị đua đối với tám trăm lưu khẩu”.

“Cái này.....”.

Ánh mắt Quách Đồ bất động, nếu không phải hắn đã đi theo Mã Dục mấy tháng nay, Quách Đồ nhất định nghĩ Mã Dục đúng là điên rồi, làm sao một người theo lối suy nghĩ bình thường lại nói ra những lời điên rồ như thế? Tuy nhiên Quách Đồ hiểu rõ Mã Dục không phải là người điên, Mã đồ tể mặc dù hành sự độc ác, không chừa thủ đoạn nào nhưng hắn không phải là người ngông cuồng.

Mã Dục đã nói như vậy thì nhất định hắn sẽ làm được. Theo ấn tượng của Quách Đồ cho đến bây giờ Mã Dục chưa bao giờ nuốt lời, lần này liệu có phải ngoại lệ?

“Hồi doanh, bảo lão Hắc lập tức tới gặp ta”.

Mã Dục quay người rời đi. Gió núi thổi mạnh làm áo bào sau lưng hắn bay lên, lộ ra bộ trang phục màu đỏ tươi dưới ánh sáng của buổi chiều tà chúng có màu như máu.

Trường xă.

Kèn lệnh trầm, thê lương lại một lần nữa vang lên, Hán quân như nước thủy triều mãnh liệt xông lên, lại cũng giống như thủy triều hỗn loạn tháo lui. Chỉ có dưới chân thành cảnh tượng hỗn độn, những mảnh thang gãy, xác người đang cháy leo lét, rõ ràng nơi đây vừa xảy ra một trận ác chiến. Hán quân tấn công lần thứ ba vẫn bị tặc khẩu Dĩnh Xuyên ngoan cường đánh lui, quân tặc khẩu mặc dù thiệt hại nặng nề nhưng vẫn giữ được thành trì.

“Phốc.”

Liêu Hóa ném thanh cương đao sang một bên, hắn thật sự kiệt sức, hắn không chịu được ngồi bệt xuống đất. Ánh mắt hắn quan sát tình hình, chỉ thấy tựa thành hạn tận đổ nát, hoang tàn. Dưới sức tấn công khủng khiếp của mấy vạn kỵ binh Hán, tường thành đã bị xé rách, toang toác trước mắt hắn.

Một khối đá lớn nằm cách Liêu Hóa nửa bước chân, lún sâu vào trong tường thành chừng một thước, một gã tặc khẩu xấu số bị hòn đá đè nát vụn, chỉ còn hai bắp chân thò ra ngoài đang co quắp không ngừng, tình cảnh rất thảm.

“Phi.”

Liêu Hóa phun ra một ngụm máu lẫn đờm. Hắn ruỗi thẳng hai chân, thân lĩnh một mồi dựa vào cửa lâu thành, thản nhiên quay đầu lại, Chu Thương dáng điệu kiệt lực, đưa mắt nhìn Liêu Hóa.

“Chu đầu lĩnh, đại đầu lĩnh và tám trăm lưu khấu khi nào sẽ xuất hiện?”

Liêu Hóa hít một hơi, không nhin được hỏi Chu Thương.

Chu Thương lạnh lùng đáp: “Đến lúc thích hợp.”

Ánh mắt Liêu Hóa lạnh lẽo, hắn không thể không hoài nghi liệu có phải Mã Dục đã bỏ rơi hắn. Mã Dục đã lưu lại ba trăm quân lưu khấu tinh nhuệ nhất ở lại Trường Xá, há có thể rồi trả được? Liêu Hóa tin rằng Mã Dục có thể vứt bỏ đám tặc khấu Đinh Xuyên không chút do dự, nhưng hắn không tin Mã Dục sẽ vứt bỏ Chu Thương và ba trăm lưu khấu.

Nếu Mã Dục nhẫn tâm vứt bỏ Chu Thương và ba trăm lưu khấu thì Mã Dục lúc đó sẽ không phải là Mã Dục nữa. Một người ngay cả huynh đệ của mình cũng vứt bỏ thì ợn ai sẽ bán mạng cho hắn. Nghĩ đến đây, Liêu Hóa lộ vẻ sầu thảm nói: “Chỉ hy vọng đại đầu lĩnh sớm xuất hiện, bằng không các huynh đệ sắp sửa không chịu được nữa rồi”.

Chu Thương “Ừ” một tiếng quay mặt đi nhìn Hán quân đang bày trận phía xa, sắc trời đang tối dần. Trong trận quân Hán đã đốt lửa, phía chân trời đã xuất hiện những vệt sao, nhưng lòng Chu Thương thấy ớn lạnh: Đại đầu lĩnh, người ợn có thể dẫn các huynh đệ quay trở lại không?”

Hổ Lao quan, đại doanh của Mã Dục.

“Tiểu nhân ra mắt đại đầu lĩnh”.

Lão Hắc thợ rèn vén rèm đi vào, thi lễ trước mặt Mã Dục.

Mã Dục hỏi: “Lão Hắc, người đã đến rồi à?”

Lão Hắc ngẩng đầu lên cung kính hỏi: “Đại đầu lĩnh có gì phân phó?”

Mã Dục hỏi: “Trong đám thợ thủ công dưới quyền người có thợ chế tác trúc không?”

116. Chương 90 :không Thể Chiến Bại(2)

Lão Hắc lắc đầu đáp: “Cái này không rõ lắm, nhưng tiểu nhân lúc thiếu thời cũng đã học qua nghề này. Cũng có thể nói là hiểu biết chút ít, đại đầu lĩnh muốn làm đồ vật bằng song mây sao? Ngài có thể phác thảo ra hình dạng của chúng không?”

Mã Dục lãnh đạm nói: “Cũng không phải, ta muốn dùng trúc làm một cái xe thang”.

Lão Hắc ngạc nhiên nói: “Dùng xe thang bằng trúc? Nhưng xe thang đều làm bằng gỗ ghép lại, tiểu nhân chưa nghe nói trúc có thể dùng để chế tạo xe thang”.

Mã Dục điềm nhiên nói: “Vậy giờ người đã nghe nói rồi đấy”.

Phía sau Mã Dục, Quách Đồ thần sắc lạnh lẽo, giọng nói như băng giá giải thích:” Lão Hắc, dùng trúc làm xe thang có ba lợi điểm, cây trúc rỗng ruột nên nhẹ dễ di chuyển đó là thứ nhất, cây trúc dai, cứng không dễ bẻ gãy đó là thứ hai, xe thang bằng trúc không cần đinh tán , chỉ cần dùng dây thường buộc lại, gia cố thêm thì sẽ làm xe thang cực kỳ nhanh chóng đó là thứ ba”.

Lão Hắc chợt nói: “Đại đầu lĩnh, Quách tiên sinh, tiểu nhân đã hiểu rồi”.

Mã Dục nói:”Lão Hắc, ta cấp cho người một ngàn quân sĩ, lập tức chặt trúc làm xe thang, trước rạng đông ngày mai phải hoàn thành, nếu không xong hãy mang đầu tới gặp ta. ợn về kích cỡ của xe thang thì cũng như những xe thang hiện hành, người cũng có thể thỉnh giáo thêm Quách Đồ tiên sinh, ông ta sẽ cho người biết phải làm như thế nào”.

“Tuân mệnh, đại đầu lĩnh”.

“Lui đi”.

Mã Duyệt khoát tay. Lão Hắc, Quách Đồ khom người lui ra sau, cả hai xuất trường rời đi.

“Điền Vi, gọi Cao Thuận tới đây”.

“Tuân mệnh.”

Điền Vi cũng lĩnh mệnh đi ra.

Trong chốc lát, Điền Vi đã quay lại cùng với Cao Thuận người dầm mồ hôi, Cao Thuận bước vào đại trường, hần quỳ xuống lạy rồi cao giọng nói: “Mặt tướng Cao Thuận, tham kiến đại đầu lĩnh”.

“Đứng lên”.

Ánh mắt sắc bén của Mã Duyệt nhìn sâu vào mắt Cao Thuận. Nét mặt Cao Thuận thản nhiên đón nhận ánh mắt của Mã Duyệt.

“Cao Thuận. Mỗ đối đãi với người như thế nào?”

Cao Thuận cất cao giọng nói: “Đại đầu lĩnh từng cứu mạng Bành đầu lĩnh, cũng giống như có ân với Cao Thuận, hơn nữa đại phu nhân đã từng cứu mạng của Cao Thuận, đại đầu lĩnh lại không ruộng bỏ, nay đại đầu lĩnh mang trọng trách nặng nề thống lĩnh tướng sĩ Đinh Xuyên, Cao Thuận cảm thấy rất kính sợ chỉ biết lấy thân này báo đáp”.

Đại phu nhân? Ánh mắt Mã Duyệt thoáng động, thoáng nghĩ tới Lưu Nghiên. Lưu Nghiên, Ngọc nương nhị nữ cùng có quan hệ mập mờ với Mã Duyệt, điều này tám trăm huynh đệ lưu khẩu đều biết rõ ràng, Mã Duyệt đến giờ cũng không công khai phủ nhận. nhưng ngoại trừ Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương hai người theo Mã Duyệt từ lúc ban đầu, các đầu mục lớn nhỏ ít người biết rõ thân tướng thực sự mối quan hệ của ba người, giống như vậy Cao Thuận mới gia nhập tự nhiên coi các nàng là phu nhân của Mã Duyệt. Như thế đại phu nhân là Lưu Nghiên ư nhị phu nhân đương nhiên là Ngọc Nương.

Mã Duyệt gật đầu, hần trầm giọng nói: “V sinh tử tồn vong của toàn thể tướng sĩ Đinh Xuyên, người có dám lĩnh mệnh không?”

Cao Thuận thản nhiên đáp: “Có gì không dám?”

Ánh mắt Mã Duyệt dữ dội, hần lớn tiếng nói: “Cao Thuận, nghe lệnh”.

“Có mặt tướng!”

“Chọn tám trăm tráng sĩ trong quân Đinh Xuyên, tất cả đều mặc giáp dày, tay cầm trường mâu, ngày mai giờ thín tấn công Hán quân, chiếm giữ quan ải”.

“Cao Thuận tuân lệnh!”

Cao Thuận thản nhiên chấp tay trước ngực.

Ngày hôm sau, giờ thín.

Quan trấn thủ Hồ Lao quan Nhạc Tự đi lên thành lâu coi xét tình hình từ rất sớm. Đứng ở trên địch lâu nhìn về chân trời phía đông chỉ thấy đồi núi vô tận mờ ảo trong mây trắng. Hần không thấy cái gì cả.

“Tướng quân, có cần phải gửi cấp báo khẩn cấp tám trăm dặm tới Lạc Dương xin cứu viện không?”

Một tên tiểu giáo vệ mặt nghiêm trọng, nhin không được khuyên hần.

Cấp báo tám trăm dặm? Thỉnh cầu cứu viện? Vệ mặt Nhạc Tự hiện lên nét khinh miệt, hần cười khẩy nói: “Đoạt quan chỉ bằng mấy ngàn thảo khấu ư?”

Tên tiểu giáo im lặng.

Nhạc Tự sửa sang lại giáp trụ trên người, hần nói về tự mãn: “Hồ Lao quan địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, hàng trăm năm nay chưa từng bị thất thủ. Thậm chí cả trăm vạn thảo khấu đến trước cửa quan thì bọn chúng cũng chỉ như là lũ gà, chó dại mà thôi, huống chi chỉ là mấy ngàn tặc khấu”.

“Tướng quân anh minh”.

Một đám quan quân thi nhau tăng bốc, Nhạc Tụ mặt mày hớn hở, trong lòng đắc ý. Mấy ngàn tặc khấu đến xâm phạm cửa quan, Nhạc Tụ không kinh sợ mà còn lấy làm mừng hẳn thấy đây là do ông trời đưa đến để hắn lập công. Hắn nghĩ rằng với công lao này, chính hắn rất có thể được thăng quan một bậc, tấn thăng Giáo úy điều vào Tây Viên cũng chưa biết chừng, hắn càng lúc càng đắc ý.

“Các người cẩn thận giám sát. Nếu tặc khấu xuất hiện, nổi kèn báo hiệu, ta sẽ tự mình dẫn đại quân xuất kích”.

“Két”

“Két”

Nhạc Tụ vừa nói vừa ngáp, hắn đang muốn quay người đi xuống lầu, chợt nghe một thanh âm kỳ lạ vang lên, hắn không khỏi chấn động, vội ngưng thần lắng nghe. Rất nhanh Nhạc Tụ phát giác thanh âm đến từ phía đông, linh như đó là âm thanh của rất nhiều người đang reo ọ.

Tiểu giáo nghe được âm thanh này thất thanh nói: “Âm thanh gì vậy?”

“Két”

“Két”

Rất nhanh âm thanh quỷ mị kia đã trở nên rõ ràng. Tất cả tướng sĩ Hán quân đứng trên lầu thành đều nghe rõ, tất cả đồng loạt nhìn về phía đông. Tuy nhiên dãy đồi núi trùng điệp đó bị mây mù che phủ rất khó có thể phân biệt được, chỉ nghe thấy một loại âm thanh trầm bổng vang lên, âm thanh đó càng lúc càng rõ dần làm cho tâm trạng người ta bồn chồn.

“Tặc khấu đang làm cái quỷ gì vậy?” Nhạc Tụ cau mày: “Chẳng lẽ chúng đang dùng kế nghi binh?”

Nhạc Tụ kinh nghi, một gã thân binh bên cạnh chợt hét lên: “Tướng quân, mau nhìn, đó là cái quỷ quái gì vậy?”

“Hả?”

Ánh mắt Nhạc Tụ như ngưng lại dõi theo hướng chỉ của tên thân binh.

Lúc này, mặt trời đang ló dạng, đám mây bạc bao phủ khắp vùng núi non trùng điệp lúc trước giờ đang nhanh chóng tiêu tan, ánh sáng vàng rực soi sáng từ hiệp cốc phía đông kéo dài con đường quan đạo dẫn tới Hồ Lao quan. Một “Cầu thang” quỷ mị xuất hiện ở phía đó, “Cầu thang” kỳ quái đó giống một con dao tước, mặt ngoài màu trắng, rộng hơn mười trượng chiếm hết bề mặt của con đường quan đạo rộng rãi, chiều cao khoảng sáu mươi bảy thước, còn cao hơn chiều cao của Hồ Lao quan khá nhiều.

Nhạc Tụ quan sát vật đó, lòng nổi mây đen: Con mẹ nó rốt cuộc thối cái kia là gì? Tặc khấu chuẩn bị một vật như vậy là muốn gì?

“Két”

“Két”

Thanh âm trầm bổng phát ra không ngừng, rõ ràng là phát ra từ phía dưới “Cầu thang”.

“Cái đồ vật quỷ quái đó đang di động về phía trước”.

Tên thân binh tinh mắt lại kêu to lên. Nhạc Tụ tập trung nhìn vào vật như “Cầu thang” đó, quả nhiên nó đang chậm rãi tiến lên, hắn hít một hơi, không tốt, cái quỷ đồ vật kia tám phần là tặc khấu dùng để công thành rồi.

“Thối tù và báo động, mau báo động. Tất cả mọi người, toàn bộ binh sĩ lên tường thành.” Nhạc Tụ hét lên: “Dầu lửa, mau chuẩn bị dầu lửa”.

“Gỗ, đá, mau chuẩn bị gỗ, đá”.

“U u..”

Nhạc Tự thê lương ra lệnh, âm thanh của kèn hiệu vang lên, ngay lập tức Tiểu Giáo Hán quân dẫn hàng chục binh sĩ chạy xuống thành lâu thẳng tới dãy nhà kho ở chân thành bên dưới.

“Bành!”

Tiểu giáo tung chân phóng ra một cước đá bay cánh cửa nhà kho giăng đầy mạng nhện, bụi bay mù mịt. Bên trong kho chất hàng đồng nồi đất nung, trong không khí khô ráo tràn ngập mùi dầu nồng nặc. Tiểu giáo vung tay lên, lạnh lùng nói: “Mau, mang lên.”

“Dem lên”.

Một tên lính không cẩn thận trượt chân làm rơi nồi đựng dầu xuống đất, cái nồi vỡ tan bắn tung tóe, nhưng điều đáng sợ là bên trong đổ ra không phải là dầu mà là những vật nhũn nhũn, đen sẫm lung tung ra đất.

“Con bà nó. Đây không phải dầu lửa, đây là hắc ín”.

Vài tên binh sĩ Hán quân há hốc mồm, hoảng hốt la lên.

Tiểu Giáo Hán quân nhíu mày. Hắn lạnh lùng nói: “Đập vỡ mấy cái nữa thử xem”.

“Choang”

Mấy cái nồi đất nữa bị đập vỡ nát trên mặt đất. Trong mỗi cái nồi vỡ đó lại lăn ra những viên hắc ín vừa tịn vừa đen.

“Đáng chết, bọn quân nhu khôn kiếp”.

Sắc mặt tiểu giáo đại biến, hắn phi nhanh ra ngoài cửa chạy lên báo cáo với Nhạc Tự.

“Tướng quân, không có dầu lửa, con bà nó lại là hắc ín”.

“Cái gì?” Nhạc Tự biến sắc, lúc này hắn mới nhớ cách đây không lâu tự ý cho phép quan quân nhu – tiểu cữu tử của hắn bán trộm dầu lửa kiếm chút tiền, lúc đó hắn không thể nghĩ lại xảy ra chiến tranh, hắn vội hét :” Giường nỏ (có lẽ là ballista), mau đẩy giường nỏ đến đây”.

“Tuân mệnh, tướng quân.”

Tên tiểu giáo Hán quan rống lên. Hắn lĩnh mệnh lãnh binh đi.

“Két”

117. Chương 90 :không Thể Chiến Bại(3)

“Két”

“Két”

Âm thanh trầm bổng kia càng lúc càng vang dội, cái “Cầu thang” quỷ dị kia cũng được đẩy tới chỉ còn cách Hồ Lao quan chưa đầy trăm thước, gần đến mức Hán quân có thể nhìn rõ cái vật đó là gì. Cái “Cầu thang” đó không phải mọc từ dưới đất lên, rõ ràng quân tặc khấu chỉ trong một đêm đã dựng được một cái xe thang công thành.

Cả một cái xe thang công thành được làm bằng các thanh trúc, chiều rộng hơn mười trượng, chiều dài hơn hai mươi trượng, nghiêng về phía trước, hai cạnh bên vát về phía trước. Toàn bộ diện tích khổng lồ của xe thang có thể chứa được khoảng mấy trăm người, hai bên xe thang có thiết kế tay đỡ để phụng ngửa người bên trong rơi xuống. Toàn bộ các khoang của xe thang nối với nhau bằng một lối đi, hai bên lối đi, mặt trước, và hai bên cạnh của xe thang có các thanh trúc lớn được nối với nhau.

Nhìn qua khe hở của các thanh trúc, tướng sĩ Hán quân thấy bên dưới xe thang có rất đông tặc khấu, nhân số khoảng hơn ngàn người. Đám tặc khấu này dùng dây kéo hoặc khiêng cái xe thang khổng lồ, chúng di chuyển chậm chạp, mỗi bước đi đều phát ra tiếng hô vang động.

Cái xe thang đó, quả thực trước đây chưa từng ai nghe nói về cái gì lớn đến như vậy. Tướng sĩ Hán quân không khỏi thấy hoảng sợ. Cái xe thang khổng lồ ấy ọn có thể được đẩy tới. Đứng trước cái xe thang ấy, thì tường thành đã mất đi ưu thế về độ cao, không biết chúng sẽ dựa vào cái gì để thủ thành đây?”

“Tướng quân, mau nín, kỵ binh, đội thiết kỵ của tặc khấu.”

Nhạc Tự đang không biết đối phó thế nào với cái xe thang đáng sợ kia, tên thân binh bên cạnh hắn lại la to lên làm cho tâm trạng hắn càng hỗn loạn, ánh mắt hắn lướt nhìn về phía sau cái xe thang khổng lồ, quả nhiên một đám hắc thiết kỵ đang sắp xếp đội ngũ, ánh sáng ban mai chiếu dội vào những bộ áo giáp bằng đồng xanh lam lóe lên những ánh sáng làm cho người khác ớn lạnh.

Sao tặc khấu lại có thiết kỵ? Ánh mắt Nhạc Tự ngưng lại, một trận gió núi thổi qua, lá đại kỳ phía trước của đội thiết kỵ tặc khấu bay nhẹ, trên lá đại kỳ có thêu hàng chữ to: “Tám trăm lưu khấu”. Nhạc Tự toáng chốc lấy lại bình tĩnh tám trăm lưu khấu, chỉ là tám trăm lưu khấu mà thôi.

Không khí chết chóc đang bao trùm Hồ Lao quan.

Ánh mắt Mã Dục sắc như dao, hắn đứng thẳng trên yên ngựa, sát cơ nóng rực trong mắt hắn như thiêu đốt vạn vật, sau khi Mã Dục phát lệnh, tám trăm tinh kỵ chậm rãi triển khai, chỉ có gió núi rít lên qua các tán cây cùng tiếng vó ngựa đang gơ trên đường quan đạo phát ra âm thanh, những âm thanh dồn dập không ngừng.

Ánh mắt Mã Dục trở nên hung bạo giống lang sói. Giờ phút này tường thành Hồ Lao quan hùng vĩ đã bị bóng của xe thang khổng lồ che phủ. Lịch sử sẽ chứng kiến thời khắc này, thời khắc Hồ Lao quan bị công chiếm. Hơn một ngàn năm qua nó chưa từng bị tấn công và chiếm giữ bởi địch nhân, chỉ chốc lát, nó sẽ sụp đổ trước sức công phá của tám trăm lưu khấu.

Phía sau Mã Dục, ánh mắt Quách Đồ âm lạnh, có chút kính sợ. Trong mắt Quách Đồ quả thực việc Mã Dục có thể chế ra chiếc xe thang khổng lồ là một việc vĩ đại. Bức tường thành của Hồ Lao quan hùng vĩ thật nhỏ bé khi so với cái xe thang khổng lồ đó, không thể tưởng tượng được hắn có thể chế tạo được nó, một việc hắn chưa từng nghe nói trước đây. Quách Đồ là người học rộng hiểu nhiều, thông minh trời phú nhưng hắn có cố vắt óc nghĩ thì hắn cũng chưa từng đọc thấy loại xe thang công thành lợi hại đến thế trong các cuốn cổ thư.

Mã Dục không ọn là người nữa mà là ma quỷ. Ánh mắt Quách Đồ lạnh lùng, Mã Dục vốn không phải là người, hắn là một đồ tể. Giờ phút này Quách Đồ thấy rõ Hồ Lao quan sắp sụp đổ. Hàng trăm nghìn tướng sĩ giữ thành sẽ ngã vào vũng máu, nhưng trong tay Mã Dục là con dao đồ tể, sát cơ đã hiện ra, từ cái miệng có hàm răng đều đặn của hắn phát ra âm thanh lạnh băng: “Giết”.

“Diễn Vi, thổi kèn lệnh.”

Mã Dục vừa ra lệnh, Diễn Vi nâng cao chiếc sừng trâu thổi một hiệu lệnh, âm thanh u u vang lên khắp sơn cốc trước Hồ Lao quan không ngừng nghỉ.

Tám trăm kỵ binh lưu khấu ở phía sau nửa dặm, dưới chân núi thấp hơn so với đường quan đạo nằm ngoài tầm mắt của quân Hán. Cao Thuận và tám trăm tinh binh đã chuẩn bị sẵn sàng cho trận ác chiến. Rượu đã uống, thịt đã ăn, giáp trụ chỉnh tề, trường mâu trong tay chỉ ọn đợi hiệu lệnh là tất cả xông lên công chiếm quan ải.

“Một người lùi bước, giết mười người.”

“Mười người lùi bước, giết một trăm người.”

“Trăm người lùi bước, tất cả đều chết.”

“Chọc thủng phụng tuyến Hán quân, không được thoái lui.”

Âm thanh trong, lạnh lùng của Cao Thuận vang khắp sơn cốc không ngừng nghỉ, không có một tên tặc khấu nào hoài nghi quyết tâm của Cao Thuận, giống như không ai hoài nghi lưỡi mâu lạnh lẽo có thể xuyên qua thân thể của mọi người.

“Hiệu ô ô ô ”

Âm thanh trầm, nặng nhanh chóng vang lên phía trước.

“Toàn quân đi tới ~”

Cao Thuận quay người tiến nhanh lên trước, thanh cương đao trong tay hất giờ cao lên, tám trăm tinh binh mạnh mẽ theo sau.

Hơn mười cái giường nổ lớn đã được đẩy lên tường thành.

“Lên nổ.”

Nhạc Tự rốt cục cũng phục hồi tinh thần sau cơn chấn động, lệnh vừa ban ra, hơn trăm binh sĩ chia làm mười tiểu đội mỗi tiểu đội hơn mười người, trong tiếng hô khẩu lệnh đồng loạt kéo căng dây nổ.

“Điền nổ!”

Nhạc Kinh hét lớn, lập tức đã có Hán quân đem trường mâu đến lắp vào giường nổ.

”Ông ông ông “

Âm thanh đình tai, nhức óc vang lên, sau những tiếng rít ghê rợn, mũi trường mâu từ hơn mười chiếc giường nổ đã bắn ra nhanh như chớp xuyên thủng những thanh trúc ken dày ở mặt trước của chiếc xe thang, dưới chân chiếc xe thang những thanh âm thảm thiết vang lên không ngừng. Chiếc xe thang đang tiến lên cũng bắt đầu đi chậm lại.

“Ừ! ?”

Phía sau trận của quân lưu khẩu, ánh mắt Mã Dược lạnh lẽo, hần hét lên:” Không được dừng lại, tiếp tục tiến lên.”

“Đại đầu lĩnh có lệnh, không cho dừng lại. Tiếp tục đi tới.”

Diễn Vi tiếp tục thổi hiệu lệnh. Thanh âm ầm ỉ, thê lương vang dội khắp nơi.

Cái xe thang khổng lồ dừng lại, một lát sau nó lại chậm chạp tiến lên, lần này khoảng cách từ cái xe thang đến tường thành Hồ Lao quan chỉ còn không dưới trăm bước chân.

“Lên nổ.”

Nhạc Tự lại một lần nữa thê lương tru lên, đám binh sĩ Hán quân đang oằn lưng dùng tay kéo dây nổ tra vào lẫy, đột nhiên xảy ra biến cố, ớ các giường nổ lâu ngày không được sử dụng, cánh nổ đã mục rỗng, sau khi kéo căng một vng tĩ không chịu nổi tất cả đều gãy nát.

“Tướng quân, giường nổ lâu năm không tu sửa, không chịu được.”

Tiểu giáo sắc mặt đại biến, thất thanh la lên.

“Con mẹ nó lo lắng làm chi, mau ném gỗ, đá xuống, định chờ bọn tặc khẩu tới giết hết chúng ta à?”

Nhạc Tự điên cuồng hét lên.

Tiểu giáo thối lui nửa bước,

“Tướng quân, tặc khẩu ở quá xa, gỗ và đá lăn không tới.”

“A” Nhạc Tự nhất thời cứng họng, một lúc sau hần lấy lại tinh thần nói:” Cung thủ.”

Thoáng chốc mấy trăm tên cung thủ Hán quân đã nhảy lên tường thành, chúng không ngừng bắn tên về phía xe thang nhưng bất hạnh thay các mũi tên không có cách nào xuyên thủng các thanh trúc được ken dày thành các tấm chắn giống như một tấm khiên vững chắc bảo vệ xe thang.

Mặc dù cái xe thang di chuyển chậm chạp nhưng không có cách nào ngăn cản nó tiến sát tường thành, rốt cục sau nửa canh giờ nó cũng tiến sát tường thành, dường như cái xe thang cũng hơi nghiêng một chút khi nó chạm vào tường thành. Nhạc Tự vừa ra lệnh, lập tức gỗ đá liên tục ném về phía xe thang nhưng lực tấn công của Hán quân căn bản không đủ để chống đỡ mối đe dọa khủng khiếp từ chiếc xe thang.

”U u u ~”

Điểm Vi phùng má, âm thanh trầm thấp trở nên thô thúc, Mã Dược chỉ tay và phía trước, tám trăm tinh kỵ lưu khẩu như thủy triều chia làm hai đạo vọt ra quan đạo, lưu khẩu tinh kỵ đã tấn công, Cao Thuận và tám trăm tinh binh như nước thủy triều mãnh liệt lao thẳng tới xe thang, khắp Hồ Lao quan tràn ngập sát khí.

Vô Tình

118. Chương 91 :tình Huynh Đệ Bất Duyệt Tám Trăm Lưu Khẩu

Cái xe thang khổng lồ cuối cùng cũng dính sát vào tường thành Hồ Lao quan. Nhạc Tự và đám quân thủ thành đều bó tay bất lực, chúng chỉ có thể ngắm nhìn cận cảnh chiếc “xe thang”, một vật khổng lồ đầy không đồ, nặng không vỡ, đốt không cháy, điều quan trọng là quân Hán chưa từng đối mặt với một vật kỳ lạ như thế, tất cả chúng không trừ một ai đều cảm thấy hoang mang tuyệt vọng.

Dù có danh tướng Chu Tuyền ở đây cũng không ngăn được cơn sóng dữ, hướng chỉ lại là gã phế vật Nhạc Tự suất lĩnh hơn ngàn binh mã quận Quốc.

“Toa toa toa ~”

Một tiểu đội cung thủ lưu khẩu đột ngột xuất hiện ở đài cao của xe thang công thành, chiếm lĩnh vị trí tấn công, bắn tên xuống quân phòng thủ trên tường thành, trong khoảnh khắc liền có mười mấy tướng sĩ Hán quân trúng tên ngã xuống đất, kêu rên không ngừng. Hơn mười cung thủ dù không có cách nào tạo ra sự hủy diệt với quân thủ thành nhưng cũng đủ để tạo thành một cơn hoảng loạn nho nhỏ, tạo điều kiện cho đám tặc quân đánh thành dưới đất có cơ hội xông lên.

Quân thủ thành hò hét loạn xạ lùi lại phía sau, dưới lưỡi đao và sự hò hét của đám quan quân, quân Hán cũng lập lại được trật tự. Quân cung thủ của Hán quân cũng bắt đầu kịp phản ứng tìm mục tiêu, bắn lên đám cung thủ tặc khẩu ở trên đài cao, quân cung thủ của tặc khẩu mặc dù có vị trí thuận lợi nhưng nhân số quá ít, dần dần bị đám cung thủ Hán quân bắn chết từng người một.

“Oanh”

Ngay lúc đó, các thanh trúc ở mặt trước của xe thang áp sát tường thành bung ra, trên mặt tường thành phủ đầy các thanh trúc, Cao Thuận và tám trăm tinh binh đã đập bung các thanh trúc ra và từ trên xe thang nhảy xuống tường thành.

“Nghien nát quân Hán, không được lui”.

Cao Thuận vung đao xé đôi một tên tiểu giáo Hán quân, hần chỉ đao lên trời gào lên: “Giết”.

“Giết!”

Tám trăm tinh binh giống như hổ lang, rời xe thang đánh giết giống như thủy triều mãnh liệt xông về phía quân Hán thủ thành. Tám trăm lưu khẩu đều là tráng đinh, thân mặc giáp dày, tay cầm trường mâu, so với quân Hán thủ thành thì chiếm ưu thế hơn, hơn nữa đã trải qua kinh nghiệm chiến trận, ngoài ra cái xe thang khổng lồ đã gây ra sự ám ảnh trong lòng Hán quân, làm suy giảm ý trí chiến đấu vì vậy vừa giao chiến chúng liên tục thất bại.

Nhạc Tự rút kiếm liền túc chém chết hai tên lính lùi bước, hần quát to: “Lâm trận lùi bước, trảm!”

“Xiu ~”

Một mũi tên xe gió lao tới, huyết quang từ con mắt trái của hần bắn ra, xuyên qua não hần. Mũi tên sắc bén, lạnh lẽo đã lấy đi mạng sống của hần. Tay phải Nhạc Tự giơ cao lên trời, nắm ngón ta ruỗi ra, thanh trường kiếm rơi xuống đất, thân thể hần rung lên, hần ngã vật xuống đất.

Cách đó không xa, Cao Thuận lạnh lùng thu hồi thiết cung, hần giọng nói lạnh băng của hần rít lên: “Giết”.

“Giết! Giết! Giết!”

Tám trăm tinh binh dũng mãnh lao lên, quân thủ thành Hồ Lao quan hoàn toàn thất bại, chỉ trong chốc lát, lầu thành đã mất, chủ tướng cũng vong mạng. Ý thức chống cự đã mất, quân Hán hò hét loạn bầy tranh nhau chạy trốn, nhưng sao chúng có thể chạy trốn được? Tai họa của chúng chỉ mới bắt đầu.

“Mở cửa! Nghênh đón đại đầu lĩnh nhập quan”.

Cao Thuận vừa hạ lệnh. Hơn mười tên tặc khẩu bắt đầu kéo tời.

“Dát ~ dát ~ dát ~ ”

Thanh âm chói tai, nặng nề vang lên, cuối cùng thì chiếc cửa cũng được kéo lên. Cửa chính của Hồ Lao quan cuối cùng cũng rộng mở trước mắt tám trăm lưu khẩu. Mã Dục cầm đao trong tay đi trước, tám trăm tinh kỵ lưu khẩu như gió lao tới cửa Hồ Lao quan đánh giết, trên quan đạo phát ra những âm thanh hỗn loạn, mặt đất như rung lên, cả hùng quan rên rỉ đau đớn.

Sát cơ ở trong con người mỗi tên lưu khẩu bùng phát, những thanh đao sắc bén giơ lên, lưỡi đao phát ra ánh sáng sắc lạnh, mang hơi thở của tử thần lạnh lẽo, trợn chém giết thảm khốc mới bắt đầu. Khi Mã Dục được Diển Vi và Quách Đồ hộ tống trèo lên trên quan thì mọi chuyện đã an bài.

Những bước chân nặng nề của Mã Dục bước đi trên tường thành, ánh mắt lạnh lùng của hắn làm người khác phải ớn lạnh. Hồ Lao quan không thể công phá rốt cục đã bị tám trăm lưu khẩu dẫm đạp dưới chân. Đây là ý nghĩa chân chính của việc công kiên chiến, xem ra còn dễ hơn so với suy nghĩ của hắn.

Đôi khi mọi chuyện lại diễn như thế. Thoạt nhìn thì tưởng không thể nào hoàn thành nhiệm vụ được nhưng khi con người ta hạ quyết tâm làm thì lại phát hiện ra điều đó kỳ thật cũng rất đơn giản.

Phía sau Mã Dục, Quách Đồ nhìn bóng lưng Mã Dục, trong mắt hiện lên vẻ kính phục. Hắn đã thành công, Mã đồ tể đã đạt được chiến công kinh thiên động địa. Thiên hạ đệ nhất hùng quan đã dễ dàng bị công phá. Hiện thực trước mắt cũng khó làm cho Quách Đồ tin đây là sự thực. Mã đồ tể có thể dễ dàng công chiếm Hồ Lao quan, liệu hắn có dễ dàng chiếm được Lạc Dương không?

Nghĩ tới đây, Quách Đồ run bắn cả người, ý nghĩ trong đầu hắn quả thực rất điên rồ.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, Quách Đồ bừng tỉnh, hắn thất kinh quay lại chỉ thấy cả người Cao Thuận đầy máu, Bùi Nguyên Thiệu, Quán Hối, Hứa Chử và các đầu mục khác đang ở trước mặt hắn, Cao Thuận quỳ rạp xuống trước Mã Dục bình thản nói: “Đại đầu lĩnh, Cao Thuận may mắn không làm nhục mệnh”.

Ánh mắt Mã Dục lăm lệt, hắn trầm giọng nói: “Làm tốt lắm”.

Ánh mắt Bùi Nguyên Thiệu như ngưng lại, hắn nói: “Bá Tề, toàn bộ quân Hán thủ thành đã bị tiêu diệt, không kẻ nào chạy thoát. Trừ số đã chết thì còn ba trăm quân Hán đang hàng, xử trí thế nào đây?”

Ánh mắt Mã Dục lạnh lẽo, hắn không nói gì.

Lông mi mắt Quách Đồ dựng lên, hắn từ sau lưng Mã Dục đi tới thấp giọng nói: “Bùi đầu lĩnh, đám tù binh quân Hán đó không cần lưu lại vì chúng đã nhìn thấy phương tiện công thành lợi hại của chúng ta”.

“Ngài nói cái xe thang công thành? Ánh mắt lạnh lùng, Bùi Nguyên Thiệu khẽ nói: “Quách Đồ tiên sinh, ta hiểu”.

Nói xong Bùi Nguyên Thiệu xoay người rời đi, số phận của ba trăm tù binh quân Hán đã được quyết định.

Quách Đồ hít vào, hắn nói với Mã Dục: “Đại đầu lĩnh, Hồ Lao quan đã bị hạ, cánh cửa Lạc Dương đã rộng mở, chúng ta có nên dẫn quân tấn công Lạc Dương không?”

Mã Dục lạnh nhạt nói: “Không, trước khi tấn công Lạc Dương, tám trăm lưu khẩu có việc trọng yếu phải làm”.

Quách Đồ ngạc nhiên hỏi: “Còn chuyện gì quan trọng hơn việc công chiếm Lạc Dương?”

“Đương nhiên là có” Mã Dực trả lời: “Trước khi tấn công Lạc Dương chúng ta phải đón huynh đệ của chúng ta trở về”

“À! ?”

Mã Dực vừa nói xong, ánh mắt của ba người Cao Thuận, Hứa Chử, Quán Hối như bắt động.

Quách Đồ hồ nghi hỏi: “Đại đầu lĩnh, ý người là Chu Thương đầu lĩnh và ba trăm huynh đệ?”

Quách Đồ không khỏi thất sợ hãi. Hắn cứ tưởng Mã Dực máu lạnh đã bỏ rơi Chu Thương cùng ba trăm lưu khấu và Liêu Hóa cùng bốn ngàn binh sĩ Đinh Xuyên, không ngờ vừa chiếm được Hồ Lao quan Mã Dực lại muốn mang binh đi cứu viện, hơn nữa còn bỏ lỡ cơ hội tấn công Lạc Dương, con người lạnh lùng tàn nhẫn, làm việc không chừa thủ đoạn nào như Mã đồ tể sao có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy chứ?

Mã Dực nói: “Không chỉ Chu Thương và ba trăm huynh đệ của chúng ta còn có Liêu Hóa và bốn ngàn huynh đệ Đinh Xuyên”.

Hào khí bốc lên, Cao Thuận lớn tiếng nói: “Đại đầu lĩnh anh minh”.

Mặc dù Cao Thuận và Liêu Hóa từng có bất hòa, nhưng trong lòng Cao Thuận vẫn coi Liêu Hóa cùng bốn ngàn thủ hạ của hắn là huynh đệ của mình ngay cả khi bọn họ không nghe lệnh của hắn, hắn cũng không bao giờ có ý nghĩ làm khó bọn họ vì vậy Cao Thuận đồng ý quay lại Trường Xã.

Quách Đồ cau mày nói: “Đại đầu lĩnh, hôm nay Hồ Lao quan vừa bị thất thủ. Lạc Dương vẫn chưa biết tin tức, tất nhiên sẽ không phòng bị như vậy có thể dùng khinh kỵ binh thần tốc đánh vào, còn nếu dẫn quân quay lại Trường Xã sau đó mới tấn công Lạc Dương thì chỉ sợ lúc đó cơ hội đã mất rồi”.

Mã Dực thờ ơ nói: “Cơ hội bỏ qua một lần, sau này có thể sẽ có lần thứ hai. Nhưng huynh đệ mất đi thì cũng mất vĩnh viễn, không bao giờ quay lại. Ta thà mất một trăm cơ hội cũng không bỏ mất các huynh đệ tốt”.

Quách Đồ trầm giọng nói: “Nhưng Trường Xã đã bị mấy vạn quân Hán tinh nhuệ vây chặt, chỉ sợ, chỉ sợ.....”.

Mã Dực thản nhiên nói: “Ngay cả nếu đi lần này phải chết, ta cũng quyết đi cứu. Công Tắc đừng nhiều lời”.

Nét mặt ba người Quán Hối, Hứa Chử, Cao Thuận cùng hồng lên tựa như say rượu, dáng vẻ này cho thấy sự kích động trong cả ba người.

Ánh mắt Mã Dực lạnh lẽo, hắn trầm giọng nói: “Cao Thuận nghe lệnh”.

Cao Thuận tiến lên một bước hiên ngang nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dực nói: “Người cùng tám trăm tinh binh ở lại giữ quan, những huynh đệ Đinh Xuyên còn lại tụ họp trước quan”.

“Tuân mệnh!”

“Quán Hối nghe lệnh”.

Quán Hối mạnh mẽ bước lên. Hắn trầm giọng nói: “Mặt tướng có mặt”.

“Truyền lệnh, tất cả tám trăm huynh đệ lưu khấu tụ họp”.

“Tuân mệnh!”

Cao Thuận, Quán Hối hai người lĩnh mệnh đi ra, Mã Dực hít một hơi không khí thật sâu, hắn cũng không quay đầu về phía Quách Đồ đứng sau lưng hắn: “Công Tắc?”

Quách Đồ tiến lên một bước, hắn khom người khẽ đáp: “Đại đầu lĩnh, tiểu nhân có mặt”.

Mã Dực nói: “Người ở lại trợ giúp Cao Thuận giữ quan. Trong vòng ba ngày không được để mất Hồ Lao quan. Ta sẽ dẫn quân quay lại sau ba ngày nữa”.

Quách Đồ hít một hơi, hắn trầm giọng nói: “Xin đại đầu lĩnh yên tâm”.

“Ồ ô ô ~ ”

Quách Đồ vừa dứt lời, âm thanh trầm thấp của hiệu kèn tập hợp đã vang lên, đám lưu khẩu và binh sĩ Đinh Xuyên đang nghỉ ngơi nghe được vội đứng dậy. Cao Thuận cùng Quản Hợi vội chạy tới khoảng đất trống trước quan dùng để tụ họp, trong chốc lát tám trăm lưu khẩu và tặc khẩu Đinh Xuyên đã tụ tập đầy đủ.

Ánh mắt Mã Dực nghiêm lại. Ánh mắt đó lướt qua tặc trận, âm thanh hò hét loạn bậy từ từ dừng lại. Ánh mắt của mọi người đều đổ trên người Mã Dực.

“Ta giết qua rất nhiều người!”

Mã Dực cười lạnh, thanh âm lạnh đó lạnh lẽo như gió núi làm cho người khác phải ớn lạnh đến tận xương tủy.

“Có người nghèo, có người giàu, có nam nhân cũng có nữ nhân, có quan binh tất có thường dân, rất nhiều người. Cho nên có người mắng ta là đồ tể! Mã đồ tể”.

Quách Đồ nhú mày giật nảy mình, đầu hấn cúi thấp gần như dính vào bộ ngực hấn.

“Ta đã không ngần ngại hạ lệnh chặt đầu tất cả tù binh Hán quân, nhìn bọn chúng giãy giụa, quằn quại trong vũng máu ta thấy rất sướng khoái. Ta cũng sẽ tàn nhẫn chặt đầu của đám sĩ tộc, hương thân bởi vì tám trăm lưu khẩu cần có lương thực của chúng. Bọn họ không chết chúng ta phải chết”.

“Nhưng là ~ ”

“Ta tuyệt đối sẽ không lấy đầu của chính huynh đệ mình. Cho dù có trời long đất lở, dù có người cầm đao kề lên cổ ta, ta Mã Dực tuyệt đối cũng không có tự cầm đao chặt đầu huynh đệ của mình, không bao giờ”.

Mã Dực khàn cả giọng rít lên, âm thanh kích động vang khắp trong ngoài tường thành, tiếng gầm như sấm nổ theo gió bay khắp sơn cốc, ngân vang trong không trung. Tất cả tặc khẩu ở Hồ Lao quan như nín thở, người chúng bắt đầu nóng lên. Bầu không khí vô tận của quan hạ như ngưng đọng lại. Âm thanh gào thét của Mã Dực đã hâm nóng nhiệt huyết của chúng.

“Ta, Mã Dực cho đến bây giờ vẫn không phải là một đại trượng phu, cũng không phải là một người lương thiện. Giết người không chớp mắt, ăn thịt người không chừa lại khúc xương, đã nói là làm đó chính là ta. Trong chiến trận khó tránh khỏi cái chết. Chúng ta mỗi ngày đều ở bên cái chết. nếu chúng ta muốn sống sót, chúng ta đều phải trả giá. Nhưng ta phải nói cho các người biết, chỉ cần các người là huynh đệ của ta thì dù ta chỉ còn một hơi thở ta cũng sẽ tìm biện pháp để mọi người còn sống sót, hơn nữa phải là sống rất tốt.

“Một ngày nào đó, chúng ta có thể sẽ giống như các quan nhân ở Lạc Dương, ăn uống thoải mái, ban đêm còn được ôm ấp hàng đống người đẹp hưởng thụ cuộc sống phong lưu”.

“Ha ha ha ~ ”

Khắp quan ải vang lên một trận cười sướng khoái nhưng cũng đầy kích động.

Đợi cho tiếng cười chấm dứt, Mã Dực hít một hơi nói tiếp: “Hiện tại còn có hơn bốn ngàn huynh đệ bị nhốt ở Trường Xã, bọn họ bị mấy vạn tinh binh Hán quân vây chặt. Bọn họ vốn không cần ở lại Trường Xã, bọn họ hoàn toàn có thể theo chúng ta đi đánh Hồ Lao quan. Nhưng là.....”.

“Nếu bọn họ làm như thế, tất cả các huynh đệ bao gồm cả ta , không một ai có thể sống sót. Một người cũng không sống được”.

“Vì vậy hơn bốn ngàn huynh đệ đã ở lại bọn họ nguyện lấy một địch mười để cầm chân đám quân Hán tinh nhuệ, bọn họ không ngần ngại phải trả giá bằng cái chết, dùng máu của mình để tìm ra con đường sống cho các huynh đệ”.

“Nếu như không có bọn họ cầm chân mấy vạn quân Hán tinh nhuệ, chúng ta căn bản không có đủ thời gian, thậm chí là không có cơ hội tấn công Hồ Lao quan, tất cả mọi người chúng ta đã chết trong trận đánh ở Đinh Xuyên rồi”.

“Hiện tại bọn họ còn đang ở Trường Xã quyết chiến cùng mấy vạn quân Hán”.

“Các huynh đệ, hãy nói cho ta biết, chúng ta có được phép vất bỏ các huynh đệ tốt như vậy, thừa dịp Hán quân còn chưa truy kích tới bỏ chạy tháo thân không?”

“Không thể!”

“Không thể!”

“Không thể!”

Đám tặc khẩu trên quan ải điên cuồng đáp lại, rất người người mắt đã đầm những giọt lệ nóng, một màn thảm kịch chém giết điên cuồng như đang hiện lên trước mắt họ, đúng là huynh đệ của bọn họ đang mất đi tính mạng của mình để mở ra một con đường sống cho tám trăm lưu khẩu và tướng sĩ Đinh Xuyên. Mã Dục đang dùng những lời nói kích động để nói cho bọn họ biết đã là huynh đệ thì tuyệt không thể bỏ rơi. Chỉ khi mọi người đoàn kết cùng nhau thì cuối cùng mới tìm được con đường sống, bằng không thì một người cũng không thể sống sót.

“Tuyệt không vứt bỏ ~ ”

Mã Dục vùng cao tay hét lớn.

“Tuyệt không vứt bỏ ~ ”

Quản Hối, Điền Vi hai tay điên loạn đâm vào ngực, những âm thanh gào thét vang dội khắp nơi.

“Tuyệt không vứt bỏ ~ ”

Cao Thuận, Hứa Chử lớn tiếng hưởng ứng.

“Tuyệt không vứt bỏ ~ ”

Trên Hồ Lao quan, tất cả tặc khẩu gào lên hưởng ứng, tiếng gầm phá tan không khí yên tĩnh xung quanh, khắp vùng núi non Tung Sơn trùng điệp âm thanh vang dội không ngừng,

“Tuyệt không vứt bỏ ~ ”

Nhìn đám người cuồng loạn bên dưới, mặt Lưu Nghiên đầm lệ, đôi mắt đẹp của Ngọc Nương bất động.

“Tuyệt không vứt bỏ ~ ”

Quách Đồ thì thào nói, ánh mắt âm hiểm hiện lên vẻ mê mang, một cảm giác bình thản chưa từng có xuất hiện trong lòng hắn.

Mã Dục giơ cao tay phải, tặc khẩu đang reo hò như trời long đất lở đột nhiên dừng lại, cả vùng sơn cốc lại vô cùng tĩnh mịch.

“Ai là nam tử Hán, hãy quay lại Trường xã cùng ta”.

Âm thanh Mã Dục tràn ngập sát khí, ý chí của tặc khẩu thoáng chốc đã bị khơi dậy.

“Quay lại Trường xã”.

Đám tặc khẩu tràn ngập kích phấn.

“Tốt” Ánh mắt Mã Dục ngưng lại, hắn lạnh lùng nói: “Từ lúc này sẽ không còn sự phân biệt giữa mọi người, tất cả đều là huynh đệ tốt, đều là tám trăm lưu khẩu, tám trăm lưu khẩu”.

“Tám trăm lưu khẩu!”

“Tám trăm lưu khẩu!”

“Giết!”

Mã Dục hét lớn một tiếng, cương đao trong tay hắn vùng lên chỉ về hướng đông. Trường Xã, lúc bình minh, sự yên lặng tĩnh mịch của đêm tối rốt cục cũng qua đi.

Cánh trái Hán quân. Tào Tháo đầu cúi thấp, hần trầm giọng nói: “Cái tên Mã Dục đó cũng thật biết nhẫn nhịn. Tình hình hiện tại như vậy mà hần vẫn không có động tĩnh gì sao?” Trần Cung cùng Trình Dục liếc nhìn nhau, thần sắc của hai người lộ vẻ thận trọng.

Trần Cung thần nhiên nói: “Có lẽ trong quân tặc khẩu xảy ra biến cố”.

Tào Tháo trầm giọng nói: “Có thể xảy ra biến cố gì? Xảy ra xung đột nội bộ ư? Hoặc là đợi đến khi Trường Xã bị thất thủ thì sẽ xuất hiện đánh giết, nhưng như vậy thì có ý nghĩa gì? Nếu Trường Xã thất thủ, Mã Dục cùng ba ngàn kỵ binh đã mất đi căn cứ địa của mình, không có lương thực chúng sẽ không tồn tại lâu dài được, trừ phi toàn quân bị tiêu diệt thì hần còn có cách nào sao?”

Hạ Hầu Đôn ở bên cạnh tức giận nói: “Con bà nó. Mã đồ tể cũng không phải là loại không có đầu óc, hần không ở trong thành chỉ sợ hần cũng không đánh từ ngoài đánh vào thì sao?”

Hạ Hầu Đôn vừa dứt lời, sắc mặt Tào Tháo, Trần Cung, Trình Phổ ba người trở nên lạnh lẽo, trên thực tế ba người đã sớm đoán Mã Dục ẩn giấu quỷ kế, ba ngàn thiết kỵ không có mặt trong thành, nhưng vấn đề làm Tào Tháo ngạc nhiên là kỵ binh của Mã Dục vẫn không có động tĩnh gì, chẳng lẽ Mã Dục đã tính toán phải vứt bỏ Trường Xã, vứt bỏ Liêu Hóa cùng tặc khẩu Dĩnh Xuyên.

Cẩn thận suy xét thì thấy đây không phải là tính cách của Mã Dục, nếu như từ bỏ Trường Xã, từ bỏ Liêu Hóa thì Mã Dục và ba ngàn thiết kỵ có thể chạy đi đâu chứ? Dĩnh Xuyên mặc dù là địa bàn phù hợp cho kỵ binh tấn công nhưng ở mặt nam có sông Dĩnh, mặt đông có sông Thương, mặt bắc có sông Hoàng Hà, mặt duy nhất có thể rút chạy là phía tây lại có núi Tung Sơn, người có thể đi qua nhưng chiến mã thì không, liệu Mã Dục có chịu từ bỏ ba nghìn chiến mã mà hần rất vất vả mới có được không?

Cái này cũng giống như giết chết một đạo quân, ngay cả Mã Dục cũng biết rõ tử thủ Trường Xã lành ít dữ nhiều nhưng cũng không phải không thể tử thủ. Nếu đúng là không thể tử thủ Trường Xã thì Mã Dục đang bày quỷ kế gì đây? Không biết tại sao nhưng Tào Tháo lại mơ hồ cảm thấy bất an, bởi vì vô luận như thế nào Mã Dục cũng không thể không có động tĩnh nào như thế. Liệu có phải hần đang chuẩn bị để tấn công Hán quân không? “Đứng lên.”

“Con mẹ ngươi, đứng lên”.

“Nằm giống như xác chết vậy”.

“Cầm lấy đao của ngươi, tiểu tử”.

Liêu Hóa hét to khi đi ngang qua một đoạn tường thành lên lầu thành, hần đá vào người đánh thức từng tên tặc khẩu một đang nằm ngủ ngổn ngang.

Khi đám tặc khẩu mở cặp mắt ngái ngủ bỏ người lên thì bên ngoài thành âm thanh kích động của tiếng trống trận đã vang lên sau khi đã im tiếng trong suốt buổi tối. Quân Hán ghé tởm lại đã kết thành trận thế vững chắc và uy lực bên ngoài thành Trường Xã.

Ngày công thành thứ nhất, Dĩnh Xuyên tặc khẩu bị “Tháp công thành” của Hán quân chém giết không kịp trở tay, thiếu chút nữa thành đã mất, may là Chu Thương cùng ba trăm lưu khẩu xông lên chém giết một hồi cứu vãn thế cục. sau khi Hán quân thay đổi sách lược tấn công, dùng máy bắn đá công kích Trường Xã thành khi đó tường thành sẽ không còn nguyên vẹn nữa, sau đó chúng sẽ tiến hành những đợt công thành nhỏ liên tục để tiêu hao đại bộ phận lương gỗ, đá, dầu lửa dự trữ của quân thủ thành.

Ngày giao chiến thứ hai giữa lực lượng công thành và quân thủ thành qua đi rất nhanh.

Hôm nay là ngày công thành thứ ba của Hán quân, hơi thở nguy hiểm tràn ngập trông không khí, trực giác của một võ tướng đang không ngừng cảnh báo Liêu Hóa hôm nay chính là ngày Hán quân sẽ khởi phát thế tấn công mạnh mẽ nhất và cũng là đợt công phá cuối cùng.

“Tối rồi, con mẹ nó lại tối rồi”.

Âm thanh kích động đó vừa vang lên, Liêu hóa thần nhiên ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía sau trận quân Hán, mười mấy máy bắn đá đang vung mạnh bắn đá hướng về tường thành. Trong tiếng động âm ầm đĩnh tai, nhức óc, một khối đá rất lớn đã bay lên hướng tới tường thành, tốc độ của tảng đá này nhìn có vẻ chậm chạp nhưng chỉ trong nháy mắt đã bay tới đỉnh đầu sau đó nó theo quán tính hung hăng rơi xuống đất.

“A! ?”

Con người Liêu Hóa co rút lại, hắn nhìn chằm chằm vào tảng đá đang rơi xuống, khoảng cách giữa hắn và tảng đá càng lúc càng gần, chỉ đến khi tảng đá sắp nện xuống hắn mới xoay người tránh sang bên cạnh.

“Oanh ~ ”

Một tiếng động lớn vang lên, tảng đá như dán vào người hắn hung hăng nện vào tường thành tạo thành một vết lõm lớn, một cái khe nhỏ xuyên qua tường thành nứt ra, tảng đá mang theo sức phá hủy khủng khiếp đã đưa đến điều bất lợi, đất đá vụn bay lên bao phủ quanh người Liêu Hóa.

“Phốc ~ ”

Liêu Hóa phun ra một cục đờm, tro bụi từ trong mũi cũng theo đó bắn ra ngoài, hắn cả kinh ngẩng đầu lên lại thấy một tảng đá khác đang bay tới.

“Oanh ~ ”

Tảng đá này chỉ bằng nửa tảng đá trước, nó rơi xuống đúng vào cái khe nứt mà tảng đá trước đã tạo nên. Giờ khắc này Liêu Hóa cảm thấy cả tường thành đều đang rung lên dữ dội. Tiếng rắc rắc quỷ dị phát ra từ chân tường thành, đến tường thành cũng không chịu được sự tàn phá khủng khiếp đó nó phải phát ra những âm thanh rên rỉ thảm thiết.

“Oanh ~ oanh ~ ”

Lại liên tiếp hai tảng đá khác vô tình nện trúng cái khe nứt đó. Cái khe đó nhanh chóng mở rộng ra, hơn nữa vết nứt giống như tơ nhện nhanh chóng mở rộng ra xung quanh.

“Không xong rồi, tường thành sắp đổ. Mau tránh ra. Mau tránh ra”.

Liêu Hóa vừa hét lên thì lại một tảng đá khác rơi thẳng xuống, tảng đá này chính là đòn đánh tối hậu đánh sập tường thành.

“Ầm ầm ~ ”

Bụi bay tràn ngập không trung, bức tường của lâu thành rốt cục cũng sập xuống.

“Giết ~ ”

Trong tiếng reo hò nhức óc, trọng giáp bộ binh Hán quân xông lên, chúng lao thẳng tới chỗ tường đổ.

Trên tường thành, Liêu Hóa nghiêng nát cả răng. Hắn tung người nhảy đến lỗ hổng, bụi mù sộc vào mũi hắn làm hắn sặc sụa, tiếng gào thét thê lương, hỗn loạn trong trận đánh vang lên xung quanh hắn.

“Bịt lỗ hổng lại, không để cho quân Hán xông tới, giết”.

“Giết ~ ”

Chu Thương vất thanh đao xuống, hắn nhắc một tảng đá xông lên bịt lỗ hổng tường thành, phía sau Chu Thương hơn hai trăm tên lưu khẩu cũng kéo đến, càng lúc càng có nhiều tặc khẩu Dĩnh Xuyên từ trên thành lâu nhảy xuống tham gia bịt lỗ hổng, cũng có nhiều cung thủ tặc khẩu vẫn đứng trên lâu thành. Chúng lạnh lùng giương cung bắn tên, chúng căn bản không cần nhắm bắn bởi vì bên dưới thành lâu đen đặc quân Hán, có nhắm mắt lại cũng bắn trúng.

Một trận chém giết thảm khốc ngay lập tức xảy ra dọc theo lỗ hổng, quân Hán mặc dù được trang bị tốt, kiêu dũng thiện chiến, nhưng tại đây bọn chúng gặp phải một đối thủ ngoan cường chống cự. Mỗi bước chân tiến lên phía trước chúng đều phải trả giá bằng rất nhiều máu. Tuy nhiên để ngăn cản quân Hán đạt được mục đích, tặc khẩu Dĩnh Xuyên cũng phải trả một cái giá còn bi thảm hơn.

Cái lỗ chỉ rộng hơn mười trượng giống như một cái cối xay thịt, nó điên cuồng cướp đi tánh mạng binh sĩ của cả hai bên.

“Chết đi!”

Liêu Hóa hét lớn, cổ sức đâm một đao vào ngực một tên binh sĩ Hán quân, lưỡi đao sắc bén cắt đứt xương cốt tạo ra những âm thanh chói tai, tên Hán quân nở nụ cười khổ, mắt trợn lên, mồm há to để lộ cả hàm răng, thanh chủy thủy sắc bén trong tay hắn vung lên hướng Liêu Hóa đâm tới.

“Á ~ ”

Liêu Hóa hét lên một tiếng lui lại phía sau toàn là tặc khẩu, đến nửa bước hắn cũng không thể lui được. Liêu Hóa muốn đẩy tên quân Hán bị thương ra, nhưng phía sau đám quân Hán cũng đen đặc binh sĩ. Trong mắt Liêu Hóa phát ra một tia cuồng nộ. Tay phải hắn đưa ra bắt lấy mũi chủy thủ của quân Hán đang đâm tới.

Máu huyết bắn tung lên. Hai ngón tay của Liêu Hóa bị cắt đứt nhưng hắn cũng ngăn chặn được hành động đáp trả của tên Hán quân trước khi chết. Tên Hán quân thở dài tiếc nuối, ánh mắt nhanh chóng thất thần, hắn ngã xuống tắt thở.

“Cút!”

Chu Thương hét lớn, cổ sức đá vào ngực tên lính Hán quân, âm thanh trầm nặng vang lên, tên lính Hán quân há mồm phun ra một nhúm máu, miếng giáp bảo vệ ngực rơi xuống đất, tên lính không kêu lên được tiếng nào ngã gục xuống đất.

“Phốc ~ ”

Một mũi trường mâu lạnh băng giống như độc xà từ trong trận Hán quân đâm ra, Chu Thương cổ sức né tránh, nhưng hai bên tả hữu hắn đều là tặc khẩu không thể né đi đâu được, hắn miễn cưỡng nghiêng người, cây trường mâu đâm vào vai trái, cơn đau dữ dội ngay lập tức kéo tới nhưng lại càng làm bộc phát hung tính của Chu Thương.

“Nha hồng ~ ”

Chu Thương gầm lên, tay trái của hắn cầm lấy cán mâu, cổ sức bẻ mạnh, chỉ nghe rắc một tiếng thanh trường mâu đã bị Chu Thương bẻ gãy, thanh trường đao trước ngực Chu Thương ra sức đẩy về phía trước, ba tên Hán quân đứng trước bị thanh uy hiếp cuống quýt lùi lại phía sau.

“Gặp ta là chết!”

Chu Thương nhặt lại trường đao, hắn giơ lên cao, muốn hạ sát đối thủ thì một mũi tên lạnh như băng âm thầm bay tới cắm vào chân trái của Chu Thương.

“Ách a ~ ”

Chu Thương kêu lên thảm thiết, hắn không đứng vững, khụy gối xuống. Một tên binh sĩ Hán quân nhìn thấy tận dụng cơ hội vung đao lên chém ngang một chiêu có ý muốn chặt đầu Chu Thương, ánh mắt Chu Thương lộ vẻ tàn khốc, thanh trường đao trong tay hắn đánh ra một chiêu quỷ dị, thanh đao quét ngang một đường đúng vào hạ bộ của tên lính Hán quân đang vung đao chặt đầu Chu Thương.

Máu huyết bắn ra, tên binh sĩ Hán quân nọ buông đao hai tay che kín hạ bộ, ánh mắt thất thần sau đó hắn từ từ ngã quỵ xuống. Nhưng trước khi hắn buông đao lưỡi đao của hắn đã chém trúng vai trái của Chu Thương, vết thương sâu đến một tấc, miệng vết thương phủ đầy máu.

“Phốc ~ ”

Máu phun ra như suối từ vết thương trên bả vai của Chu Thương, Chu Thương quỳ hai gối xuống hoàn toàn kiệt lực, hắn lại giật mình kinh hãi khi một thanh đao sắc bén khác đang đánh tới, hai mắt Chu Thương như muốn rách ra, hắn muốn vung đao gạt thanh trường đao đó ra nhưng hắn cảm thấy hai tay hắn rất nặng nề giống như hai khối đá nặng ngàn cân, dù thế nào hắn cũng phải cố gắng nhưng hắn lại không làm sao nhấc tay lên được.

Trải qua ba ngày chém giết liên tục đến giờ, một Hán tử đầy sức mạnh như Chu Thương cũng đã không chịu được rơi vào tình trạng kiệt sức.

“Đầu lĩnh cẩn thận ~ ”

Mắt thấy Chu Thương sắp bị thanh cương đao chém bay đầu, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Chu Thương, hấn dùng lưng che chắn trước người Chu Thương.

“Phốc ~ ”

Thanh cương đao sắc bén đã thọc sâu vào lưng tên lưu khấu, hai bên kheo miệng trắng bệch của hắn chảy ra hai dòng máu, trái tim hắn rõ ràng đã ngừng đập, một khắc sau máu từ vết thương hắn chảy ra như suối bắn cả lên mặt tên lính Hán quân, hai mắt của tên lính Hán quân như mê loạn, hắn vừa đưa tay lau vết máu trên mặt thì có hai thanh đao sắc bén đâm, vào bụng hắn, ruột hắn lòi ra ngoài, thanh đao thậm chí còn chưa kịp rút ra tên lính Hán quân đã kêu lên thảm thiết ngã xuống vong mạng.

Xả thân bảo vệ đầu lĩnh, người tên tặc khấu co quắp, những dòng máu cùng trào ra từ khoeo mắt, khoeo miệng, lỗ mũi và lỗ tay của hắn, mặc dù hắn đã mất hết ý thức nhưng con mắt sáng người của hắn vẫn không mất đi thần sắc, hắn vẫn ôm chặt thân thể của Chu Thương không buông ra, đúng là cho đến chết vẫn không quên bảo vệ cho chủ nhân, tấm lòng trung nghĩa của hắn có thể sánh cùng nhật nguyệt.

Chu Thương chán nản cất tiếng thở dài, thi thể của tặc khấu nằm lớp lớp trên đoạn tường thành đổ. Chu Thương kiệt sức thân thể hắn như bị cả tòa núi đè lên không thể di chuyển nổi nữa

Một trường chém giết tràn ngập máu tanh vẫn đang diễn ra không ngừng trên đầu Chu Thương, có tặc khấu cùng binh sĩ Hán quân cùng kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống, dòng máu tanh không ngừng chảy trên mặt Chu Thương, chảy vào miệng hắn. Nhưng lỗ mũi Chu Thương không còn nhận ra mùi vị của nó nữa. Liên tục chém giết làm cho hắn nằm chết lặng không thể dậy nổi.

Đại đầu lĩnh!

Chu Thương từ tận đáy lòng mình thầm nhủ: Đại đầu lĩnh nếu người không quay lại thì Chu Thương sẽ không còn được gặp lại người nữa. Chỉ có điều phải chết trận ở Trường Xã thì Chu Thương không cam lòng. Mặc dù không cam lòng nhưng Chu Thương cũng đã thực hiện được lời hứa của mình, Chu Thương không làm người mất thể diện, không làm mất thể diện của tám trăm lưu khấu. Người còn thành còn, người mất thành mất.

“Ô ~ ô ~ ô ~ ô ô ~ ”

Chu Thương tựa hồ nghe thấy một âm thanh quen thuộc, đây là ảo giác? Hay là đại đầu lĩnh đã quay về? một khắc sau bóng tối hoàn toàn bao trùm Chu Thương. “Ô ô ô ~ ”

Tiếng kèn hiệu quý dị lại vang lên khắp không trung. Phía sau trận tuyến của quân Hán, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cùng đưa mắt nhìn về hướng bắc, ánh nắng mùa hạ soi rọi cả một vùng hoang vu tới tận trên trời, ở đó chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một cây huyết sắc đại kỳ, sau cây huyết sắc đại kỳ là một đám đông thiết kỵ đứng nghiêm không chút động tĩnh.

“Cấp báo...” Tên thám mã thổ hồng học nói: “Bẩm báo tướng quân, phía bắc phát hiện đội kỵ binh của tặc khấu”. Hoàng Phủ Tung lạnh nhạt nói, gương mặt già nua của hắn hiện vẻ danh ác, tám trăm lưu khấu hành động thật nhanh chóng, thám mã vừa truyền tin tức đến, bọn chúng đã xuất hiện trước mặt. Binh quý thần tốc, chỉ riêng điểm này cũng đủ để thấy tám trăm lưu khấu cũng là đám quân tinh nhuệ. Hơn nữa thể trận của tám trăm lưu khấu rất chặt chẽ, không giống như vừa trải qua một cuộc hành quân đường dài, thần sắc của danh tướng thời Hán mặt kinh qua trăm trận cũng trở nên nghiêm trọng.

“Tám trăm lưu khấu rốt cục cũng xuất hiện sao?” Chu Tuyền tới trước mặt Hoàng Phủ Tung lạnh lùng nói: “Vây hôm nay chính là thời điểm phân thắng bại”.

“Ừ” Hoàng Phủ Tung nhẹ gật đầu, hắn trầm giọng nói: “Đại quân tạm dừng tấn công Trường Xã, dọn dẹp tám trăm lưu khấu rồi hãy đánh tiếp”. Trước trận tiền của tám trăm lưu khấu, bên dưới lá huyết sắc đại kỳ, Mã Dục hít thật sâu không khí lạnh lẽo của buổi sáng sớm.

Bỏ qua Lạc Dương quay về Trường Xã cho dù có thể khiến cho toàn quân bị tiêu diệt thì cũng không từ bỏ các huynh đệ. Nhiệt huyết và khí phách của Mã Dục đã kích thích nhiệt huyết trong mỗi tên lưu khấu, Mã Dục là đại đầu lĩnh của tám trăm tên lưu khấu nhưng chưa bao giờ hắn lại tỉnh táo như lúc này.

Lạc Dương không phải là mục tiêu lý tưởng để tấn công, đó là kinh đô của đế quốc Đại Hán. Tám trăm lưu khẩu có thể dễ dàng đoạt thành như vậy sao? Trên thực tế đến bây giờ Mã Dục cũng không nghĩ tới việc tấn công Lạc Dương, bất quá đó chỉ là câu nói làm phấn chấn lòng quân mà thôi. Nếu như Mã Dục ngu xuẩn đem quân đi tấn công Lạc Dương, kết quả cuối cùng chỉ sợ tám trăm lưu khẩu cũng không thoát khỏi cái chết.

Đối với điểm này Mã Dục hoàn toàn có thể nhận thức được.

Quay lại Trường Xã có thể nói là điên rồ, không có lý trí. Dù sao Trường Xã cũng là nơi tập trung binh mã các nơi, nếu không thận trọng thì toàn quân sẽ bị tiêu diệt. Cách làm khả dĩ nhất là mang theo tám trăm lưu khẩu cùng hai ngàn bộ binh của Cao Thuận cao chạy xa bay thoát khỏi sự truy kích của mấy vạn quân Hán tinh nhuệ.

Nhưng cuối cùng Mã Dục vẫn quyết định quay lại Trường xã. Đây là một việc vô cùng mạo hiểm, một lần đánh bạc nữa. Nếu hấn thắng cuộc, tám trăm lưu khẩu cùng tặc khấu Đinh Xuyên vừa dung nạp cũng phải trải qua một trận tắm máu, nhưng sau khi trải qua một trận ác chiến thảm khốc nhất, một sự thay đổi lớn lao sẽ diễn ra trong bọn họ.

Từ nay về sau “vĩnh viễn không vứt bỏ, vĩnh viễn không buông khí giới” hấn muốn đem ý nghĩ này ăn sâu vào tâm trí bọn họ, ý niệm này đối với một đội quân luôn phải chiến đấu, di chuyển, sống trước mũi đao ngọn giáo, như lưu khẩu là một điều vô cùng quan trọng.

Chiếm Hồ Lao quan mở đường máu, điều này đã thành công.

Quay lại Trường Xã ứng cứu Liêu Hóa cùng Chu Thương chính là thể hiện tinh thần huynh đệ bất diệt của tám trăm lưu khẩu. Mã Dục đã lấy tính mạng của toàn quân ra đánh bạc, lần đánh bạc này để xem ông trời có đứng về phía Mã Dục hay không?

Ánh mắt Mã Dục, hấn quát to: “Hứa Chử nghe lệnh”.

“Có thuộc hạ”.

Hứa Chử hét lớn giục ngựa đến trước mặt Mã Dục. Lúc này Hứa Chử đã thay bộ giáp trận nặng nề, ngựa cũng đã bao bọc giáp dày làm bằng đồng xanh. Chỉ có loại ngựa thất lương cầu mới có thể mang trên lưng một khối lượng nặng nề đến thế. Thân hình khổng lồ của Hứa Chử được bao bọc trong bộ áo giáp sắt nặng nề, chỉ còn lộ ra gương mặt giá lạnh của hấn. Hai con mắt hấn lộ vẻ đàng đàng sát khí.

“Suất lĩnh trọng giáp thiết kỵ. Xông trận”.

“Tuân mệnh!”

Hứa Chử gầm lên, đưa tay kéo cái mặt nạ quỷ xuống, thoáng chốc cả khuôn mặt bị bao phủ bởi cái mặt nạ quỷ khủng khiếp, chỉ lộ ra hai con mắt lạnh lẽo, lộ ra sát cơ.

Hứa Chử tung vung cao trường đao, hấn hét lên: “Trọng giáp thiết kỵ”.

“Hí hí ”

Chiến mã tạo nên những âm thanh nặng nề, thể trận của tám trăm lưu khẩu mở ra, từ phía sau một hàng trọng giáp tiến lên trước, đó vẫn là hơn trăm thiết kỵ. Áo giáp đồng xanh toát ra ánh sáng u lạnh, mặt nạ quỷ tràn đầy sát khí, chiến mã cũng được bọc giáp nặng nề, trường thương trong tay kỵ binh vừa dài vừa nặng như có xuyên thủng bất cứ mục tiêu nào.

“Hướng trận!”

Hứa Chử hét lớn một tiếng, trường đao trong tay vung lên, hấn té ngựa lao lên trước.

“Hãy ~ đi ~ ”

Tiếng la hét vang lên không ngừng. Hơn trăm trọng giáp thiết kỵ chậm rãi tiến theo hấn. Tiếng võ ngựa hỗn độn vang lên trong không trung khắp vùng đồng cỏ trống trải, trong đám bụi mù mịt, quân thiết kỵ bắt đầu phi nước đại. Quân Hán cũng cố lại thể trận bên sườn, con người mắt Tào Hồng đổ lên, sát cơ từ trong

mắt hần lộ ra ngoài, đó là thiết kỵ binh, đám thiết kỵ binh đáng chết đó đã nghiền nát hơn ngàn quân tinh nhuệ của hần, chỉ trong một trận mà Tào Hồng đã mất hơn phân nửa lính tinh nhuệ.

Gương mặt Tào Tháo co rút lại, giọng nói của hần như đông lại: “ Tới rồi, đám thiết kỵ đáng sợ đã tới rồi”.

Trần Cung thở dài, hần cau mày nói: “ Tên Mã Dục này tìm đâu ra một đám quái vật như vậy? Bộ binh sao có thể ngăn cản thiết kỵ binh đây?”

Trình Dục rùng mình, trầm giọng nói: “Hoàng Phủ tướng quân lúc tuổi trẻ đã nhiều lần giao chiến với kỵ binh du mục phương bắc, có lẽ tướng quân biết cách phá giải”. Trường xả thành. Đoạn thành đổ.

Đám quân Hán hung tàn lại nhanh chóng thối lui như triều xuống, Liêu Hóa đang ở một đoạn thành đổ nát kiệt sức ngã xuống, hần như đang trong giấc mộng, Hán quân đã rút lui sao? Quân Hán thật sự đã rút lui! Cơn đau dữ dội từ vết thương đứt ngón ta giữa bàn tay trái kéo đến. Liêu Hóa không chịu được kêu lên đau đớn: “Ai, đau quá”.

“Tướng quân mau nhìn, tám trăm lưu khẩu”.

Một tên tiểu đầu mục đột nhiên vui mừng, điên cuồng hét lên, thanh âm lộ ra sự vui sướng khôn cùng.

“A! Tám trăm lưu khẩu?”

Liêu Hóa uể oải đứng dậy nhìn theo ngón tay chỉ của tên tiểu đầu mục: Một cây huyết sắc đại kỳ hiện ra trước mắt hần, Liêu Hóa vốn đã mòn mỏi chờ đợi ngay lập tức như trút được gánh nặng trong tim. Cả người hần mềm nhũn ngã xuống.

“Các huynh đệ, tám trăm lưu khẩu đã trở về, chúng ta được cứu rồi”.

Tên tiểu đầu mục giơ cao tay hét lên đầy kích động.

“Đại đầu lĩnh, đúng là đại đầu lĩnh. Đại đầu lĩnh mang theo các huynh đệ quay lại”.

Mấy tên lưu khẩu ôm trầm lấy nhau, reo hò vui sướng.

Vô Tình

119. Chương 92 :kích Phá

Phát hiện tám trăm lưu khẩu chỉ phái ra có hơn trăm kỵ binh xông tới. Mặc dù hơn trăm kỵ binh được trang bị đầy đủ, khí thế của chúng làm cho người ta sợ hãi nhưng dù sao cũng chỉ có hơn trăm kỵ binh chỉ một lần bắn tên là có thể tiêu diệt toàn bộ, chúng có thể tạo ra uy lực gì chứ? Cả Hoàng Phủ Tung cùng Chu Tuyền đều thấy nghi ngờ, trọng giáp thiết kỵ vào lúc đó hoàn toàn mới lạ, không ai biết đến, ngay cả danh tướng như Hoàng Phủ Tung, Chu Tuyền cũng chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc về nó, nên cả hai đều thực sự đánh giá thấp uy lực của trọng giáp thiết kỵ.

“Thử công kích dò xét xem sao”. Hoàng Phủ Tung lãnh đạm nói: “Tiền quân tiến lên, công kích kỵ binh quân địch”.

“Hô hô ~ ”

Tên binh sĩ truyền lệnh dùng hết sức khua hai cái lệnh kỳ tam giác trong tay hần.

“Đông đông đông ~ ”

“Ô ô ô ~ ”

Tiếng trống trận dữ dội cùng hiệu tù và một lần nữa vang lên, một đội Hán quân mặc trọng giáp từ trong trận Hán quân tiến lên xếp thành ba hàng, mỗi hàng năm trăm người lập trận nghênh đón trọng giáp thiết kỵ, ngay phía sau trọng giáp bộ binh là một ngàn năm trăm tên cung thủ Hán quân cũng xếp thành ba hàng như trọng giáp bộ binh.

“Cáp ~ ~ ”

Hứa Chử hét lớn một tiếng, thanh trường đao nặng hàng chục cân trong tay hất giơ lên cao, hơn trăm trọng giáp thiết kỵ sau lưng hất chậm rãi triển khai đội hình theo hai cánh, hai bên tả hữu cách nhau ba trăm bước, mỗi kỵ binh cách nhau ba bước, khó khăn lắm mới xếp thành đội hình ngang bằng với đội hình của quân trọng giáp bộ binh bên phía quân Hán.

“Hắc ~ ~ ”

Hứa Chử vung đao chỉ thẳng về phía trước, tuần mã bắt đầu phi nước đại, hơn trăm trọng giáp thiết kỵ phía sau cũng vội vàng tăng tốc, mãnh liệt xông lên, đội thiết kỵ của quân lưu khẩu nhanh chóng tiến gần Hán quân, bụi bay mù mịt, bầu trời ảm đạm, sát cơ giống như tơ nhện lan tràn khắp chiến trường.

“Lập trận ~ ~ ”

Một tên quan quân của quân Hán ra lệnh.

“Sát ~ ~ ”

Một ngàn năm trăm tên trọng giáp bộ binh đồng thời cầm chiếc khiên đồng nặng nề trong tay xuống đất, phát ra một âm thanh rất lớn tạo thành ba bức tường bằng khiên rất chắc chắn ngay trên đường di chuyển của trọng giáp thiết kỵ của lưu khẩu, nếu như đám trọng giáp thiết kỵ muốn vượt qua nơi này thì chúng phải vượt qua bức tường bằng khiên trước.

Trường mâu của lưu khẩu có lợi hại không?

Khiên đồng của Hán quân có chắc chắn không?

“Cung tiến thủ chuẩn bị”.

Tên quan quân lập trận nghiêng về bên phải, hất nghiêng người mặt hướng ra chiến trường, cánh tay hất giơ cao lên.

Một ngàn năm trăm tên cung thủ lạnh lùng giương cung, lắp tên, dựa vào kinh nghiệm của vô số lần bắn giết chúng điều chỉnh góc độ bắn tốt nhất, một tiếng hô chói tai vang lên, các cây trường cung đã bị kéo căng thành hình bán nguyệt, những mũi tên bén nhọn cũng đã được lắp sẵn chỉ còn chờ hiệu lệnh.

“Bắn tên!”

Cánh tay phải của tên quan quân hạ xuống, sắc mặt của tất cả các cung thủ không thay đổi, các ngón tay đang cầm chặt các mũi tên buông ra, những tiếng “ông”, “ông” vang lên. Vô số những mũi tên bay lên kết thành một cơn mưa tiễn hướng về phía đội quân trọng giáp thiết kỵ.

“Hưu hưu hưu ~ ~ ”

“Đinh ~ ~ ”

“Dem ~ ~ ”

“Phốc ~ ~ ”

Trận mưa tiễn rơi xuống, tất cả lạnh lùng cắm vào người quân trọng giáp thiết kỵ, những mũi tên bắn tung tóe khắp nơi, trọng giáp thiết kỵ vẫn điên cuồng xông tới như không có gì ngăn cản nổi.

“Giữ tiến lên ~ ~ ”

Hứa Chử hét lớn, trường đao trong tay hất lại vung lên.

“Rầm rập ~ ~ ”

Thanh âm vang lên dồn dập, hơn trăm trọng giáp thiết kỵ nhanh chóng hạ trường mâu xuống, trường mâu đen xì hiện ra trong mắt một trọng giáp bộ binh quân Hán càng lúc càng to lớn nhanh hơn.

“A!?”

Phía sau trận Hán quân, lần đầu tiên trong đôi mắt lạnh lẽo của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung có vẻ kinh sợ, bọn thiết kỵ tặc khấu này thật ghê tởm, chúng không sợ trường tiễn bắn tập trung sao?

Hán quân trước trận nhìn trọng giáp thiết kỵ đang điên cuồng lao tới, trong mắt của tên quan quân cuối cùng cũng hiện ra sự sợ hãi, hắn vội hét lên: “Bắn tên! Bắn tên! Bắn tên”.

Cung thủ Hán quân lại một lần nữa lạnh lùng giương cung, lắp tên.

Chiến mã nặng nề của Trọng giáp thiết kỵ của lưu khấu di chuyển làm bụi cuốn lên bay mù trời, tựa như hơn trăm cây trường mâu sắc bén dễ dàng xé nát tấm rào chắn tưởng như kiên cố của trọng giáp bộ binh Hán quân.

“Phốc!”

Một tên thiết kỵ lưu khấu hung hăng cầm trường mâu đâm thủng chiếc khiên đồng, dễ dàng xuyên qua chiếc khiên đâm thủng ngực của một tên lính bộ binh Hán quân núp ở sau. Khi thanh trường mâu đâm thủng người tên lính thì thanh đao của hắn mới giờ lên được một nửa hắn rút cục cũng không có cơ hội chém tới người tên tặc khấu.

“Hừ ~ ”

Hai tên trọng giáp bộ binh gào lên đau đớn, máu từ người chúng phun ra từ vết thương trên người. Nhưng hai tên trọng giáp bộ binh đó đã mất mạng mà không kịp nhận ra điều gì. Hàng đầu tiên của trọng giáp bộ binh Hán quân đã bị đè bẹp.

“Bình ~ ”

Âm thanh trầm nặng nề vang lên, hai tên trọng giáp bộ binh bị đánh ngã gục, thiết giáp nặng nề của lưu khấu cuốn đến theo quán tính cường đại, thân thể con người tuyệt không thể ngăn cản được.

“Hô ~~ phốc ~ ”

“Lạc lạt ~ ”

Tiếng bước chân giẫm đạp lên nhau, tiếng người rơi từ trên cao xuống. Một tên Hán quân bị giẫm nát ngực, lúc này tên bộ binh Hán quân có thể nghe thấy âm thanh xương cốt vỡ vụn trong người hắn, hắn cảm thấy lồng ngực hắn đang cứng lại không hít thở được nữa, hắn kinh hãi thấy lồng ngực hắn hoàn toàn vỡ nát.

“Phốc ~ ”

Tên trọng giáp bộ binh Hán quân Hán mồm phun ra một cục máu, mắt hắn dại đi.

“Chết đi!”

Hàng thứ ba của Hán quân cũng có đủ thời gian vung đao chém ra vào cổ của những tên trọng giáp kỵ binh.

“Đang ~ hô ~ ”

Hắn nghe rõ ràng thanh âm kim loại chạm vào nhau. Thật đáng tiếc một đao đó cũng không có gây thương tổn gì cho kỵ sỹ, ngược lại cương đao còn bị đánh bay. Có lẽ trước đó thay vì chém ra nên đổi thành đâm thì có thể có hiệu quả hơn, nhưng hắn đã vĩnh viễn không có cơ hội đó, sau một khắc tên Hán quân cảm thấy một âm thanh ông ông vang lên. Cả thân hình hắn bỗng dừng đứng dậy, hắn quay cuồng lảo lộn từ bên này sang bên kia, cả người hắn bị quăng lên cao, cơn đau từ ngực kéo lên, hắn há mồm phun máu tươi ra ngoài.

“Toa ~~ ”

Thanh trường mâu lạnh như băng lại đâm tới, thân hình trên không trung vô phương né tránh, tên Hán quân chỉ còn biết giơ mắt nhìn thanh trường mâu sắc bén, lạnh như băng giá đâm xuyên qua bụng hắn, một luồng khí lạnh từ bụng hắn truyền đi khắp thân thể hắn, cảm giác tử khí là như vậy sao? Xem ra cũng không quá tệ.

“Ách ~ ”

Cuối cùng tên bộ binh Hán quân khê thở dài, hắn chậm rãi ngẩng cao đầu.

“Gặp ta phải chết!”

Hứa Chử hét lớn, thanh trường đao mang theo tử khí từ trên cao bổ xuống, thanh đao sắc bén xuất ra ánh sáng chói lòa theo một đường vòng cung chém vào mặt của chiếc khiên đồng dày.

“Ba ~ ”

Chiếc khiên bằng đồng vỡ vụn.

“Phốc ~ ”

Đang núp sau tấm khiên tên binh sĩ Hán quân vẫn chưa kịp phản ứng, thanh trường đao mang theo ánh sáng chói mắt lạnh lùng đâm vào ngực hắn.

“Hí, hí, hí”

Tuần mã của Hứa Chử đạp đạp chân xuống đất hí dài một tiếng rồi nó phóng lên cao, hai chân đá ra nhanh như chớp.

“Phốc ~ phốc ~ ”

Hai tên Hán quân ở hàng sau không kịp né tránh, đã bị đá ngã, ngay cả tấm khiên đồng che người chúng cũng bị giẫm nát.

“Ngao hồng ~ ”

Hứa Chử ngửa mặt lên trời hét lớn, thanh trường đao trong tay hắn lại vung lên, hắn giục ngựa xông tới bức tường khiên đồng thứ ba của Hán quân, tiếp ngay sau đó là quân cung thủ không có năng lực chống trả của Hán quân. Ở phía sau trận thế của tám trăm lưu khẩu.

Mã Dục vung đao chỉ về phía trước, hắn lạnh lùng nói: “Bùi Nguyên Thiệu”.

Bùi Nguyên Thiệu giục ngựa lên trước, hắn hô lên: “Có mặt tướng”.

“Khinh kỵ binh tấn công, phá tan thế trận của quân Hán”.

“Tuân lệnh” Ánh mắt Bùi Nguyên Thiệu lộ vẻ hung dữ. Trường đao trong tay chỉ về phía trước hắn hét lớn: “Các huynh đệ, theo ta xông lên”.

Bùi Nguyên Thiệu hét lớn một tiếng rồi hắn giục ngựa tiến lên phía trước.

“Giết!”

Trong tiếng hò hét như bạt núi, lấp biển, hơn một ngàn khinh kỵ binh lao theo hắn. hơn trăm trọng giáp kỵ binh cuốn theo bụi mù, hơn ngàn chiến mã, mấy ngàn võ ngựa tạo nên âm thanh nặng nề vang động khắp nơi, làm cho người khác hít thở cũng thấy khó khăn, khiến cả bãi chiến trường cũng run rẩy, rên rỉ.

“Ô ô ô ~ ”

Cùng lúc với cuộc tấn công của hơn ngàn khinh kỵ binh của Bùi Nguyên Thiệu, tiếng tù và trong Trường Xá thành cũng nổi lên. Cửa Bắc tự động mở ra, hơn hai trăm khinh kỵ binh lưu khẩu như mãnh hổ xông ra, cùng với khinh kỵ binh của Bùi Nguyên Thiệu hình thành hai gọng kìm sắc bén tấn công về phía Hán quân.

Phía sau trận Hán quân, hai mắt Chu Tuyền thoáng chốc trở nên âm lạnh, hắn tức giận nói: “Bọn tặc khấu đáng chết, bọn chúng cũng khá lý lợm”.

Hoàng Phủ Tung gật đầu nói: “Bình sanh trong đời lão phu đã gặp tất cả những tên tặc khấu ngoan cố nhất, nhưng chưa có tên nào giống như tên Mã Dục này, hắn biến một đội quân ô hợp thành một đội quân tinh nhuệ. Cuộc chiến hôm nay xem ra chúng ta đã quá khinh địch”.

Chu Tuyền gật đầu, hắn lạnh nhạt nói: “Bất quá Mã Dục chỉ dựa vào vào mấy ngàn kỵ binh để đánh tan hơn vạn tinh binh của chúng ta, hắn đã tính lầm rồi”.

“Năm đó cuộc chiến ở ải Nhạn quan. Mười vạn thiết kỵ Tiên Ti xâm phạm cửa quan, lão phu thống lĩnh có năm ngàn lính bộ binh đánh một trận mà còn thắng. Làm sao ba ngàn tặc kỵ của Mã Dục có thể thoát

được chứ? Truyền lệnh: Tả, trung, hữu ba quân xuất trận, sau khi trung quân tiến lên. Tả hữu hai cánh bắt ngờ tập kích phía sau tặc kỵ chặn đường lui của chúng, tuyệt không được để cho tám trăm lưu khẩu hợp lực được với tặc kỵ trong thành”.

Chòm râu bạc của Hoàng Phủ Tung không gió mà lay động, sắc mặt hần uy nguy không lộ vẻ tức giận, âm thanh lạnh lùng đầy tự tin.

“Đông đông đông ~ ”

“Ô ô ô ~ ”

“Hán quân uy vũ ~ ”

“Hán quân uy vũ ~ ”

Tiếng trống trận, hiệu tù và nổi lên, trong bầu không khí ngột ngạt, thế trận khổng lồ của quân Hán giống như một con cua lớn bắt đầu chậm rãi di chuyển. Hai cánh quân tả hữu như hai gọng kìm lớn vòng ra sau lưng tám trăm lưu khẩu. Trung, tả, hữu ba cánh quân hình thành ba gọng kìm sắc nhọn, lạnh lẽo nghênh đón thiết kỵ của tám trăm lưu khẩu.

Hàng đầu tiên của mỗi cánh quân đều là binh lính dùng giáo dài. Nhiều thanh giáo dài chụm lại với nhau có thể tạo ra vũ khí sắc bén xuyên thủng mục tiêu. Sát khí nóng rực tỏa ra từ trong mắt Mã Dục như một ngọn lửa, đây là trận đánh quyết định vận mệnh của tám trăm lưu khẩu sao? Cho dù là kẻ đối địch nhưng Mã Dục không khỏi khâm phục độ nhạy cảm trên chiến trường của Hoàng Phủ Tung, Chu Tuyền hai người, thật không hổ là danh tướng, dễ dàng đoán ra ý đồ của tám trăm lưu khẩu.

Xem ra hôm nay khó tránh khỏi trận ác chiến. Có lẽ rất nhiều người sẽ bỏ mạng, thậm chí kể cả Mã Dục, nhưng lịch sử liệu có nhớ tới ngày hôm nay, , , ngày mùng một, tháng tư, năm Trung Bình thứ hai (năm 185 sau công nguyên) một đội quân được xưng là “tám trăm lưu khẩu” dưới sự chỉ huy của một gã có tên hiệu “đồ tể” đã đánh nhau kịch liệt với quân đội tinh nhuệ bậc nhất của đế quốc Đại Hán.

Mã Dục không muốn chết nhưng cho tới lúc này hần không sợ chết. nhưng dù phải chết hần cũng phải chết trên chiến trường.

Đến đây đi, đến đây đi!

Để cho tám trăm lưu khẩu lãnh giáo sức mạnh của quân triều đình tinh nhuệ của đế quốc Đại Hán và quân địa phương. Cuối cùng thì quân Hán sẽ tiêu diệt toàn bộ đám quân lưu khẩu trên chiến trường hay là quân lưu khẩu mở một đường máu đột phá qua vòng vây của quân Hán? Hôm nay chúng ta phải nhìn xem cuối cùng thì bên nào sẽ nở nụ cười chiến thắng đây?

Mã Dục ngẩng cao đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua toàn cảnh chiến trường, hần nhìn thấy trong trận Hán quân một lão tướng quân, nét mặt lão tướng lộ vẻ đánh ác, lạnh như băng, giống như một con sói già nham hiểm.

“Ngao ~ ”

Mã Dục lạnh lùng kéo mặt nạ quỷ xuống, cả người hần cũng được bao phủ bởi áo giáp đồng xanh lạnh như băng và mũ trụ. Hần hét to một tiếng, gươm đao chỉ lên trời rồi giục ngựa xông lên, thanh âm chém giết long trời lở đất vang lên bên tai Mã Dục và ba trăm kỵ binh lưu khẩu.

“Ngao ~ ”

Điển Vi gươm cao song thiết kích, sát khí hiện lên trong mắt hần, tóc hần rối bời giống như những cây kim dựng đứng, hai tay hần để trần, lộ ra hai bắp thịt cuộn cuộn, gân xanh nổi lên như những con giun, hai tay hần phô bày một sức lực kinh khủng.

“Ngao ~ ”

Ba trăm kỵ binh lưu khẩu đồng thanh gào hét như mãnh thú, thời khắc điên cuồng này cho dù là lưu khẩu hay là Hán quân thì trong đầu bọn họ chỉ có một ý niệm duy nhất: Giết, giết vẫn chỉ là giết mà thôi.

Tuyệt không vứt bỏ. Tuyệt không từ bỏ ~ ”

Mã Dược ngẩng cao đầu hét lên.

Tuyệt không vứt bỏ. Tuyệt không từ bỏ ~~ ”

Diễn Vi cùng ba trăm lưu khấu điên cuồng đáp lại.

“Giết!”

Mã Dược hét lên một tiếng, hấn giục ngựa mãnh liệt xông tới trận địa Hán quân, thanh âm của hấn lộ ra ý chí không buông xuôi quyết chiến đến cùng.

Giết! Giết ~ ”

Diễn Vi cùng hơn ba trăm kỵ binh phi ngựa theo sau hấn. “Hí hí ~~ ”

Âm thanh lạnh lẽo chứa đựng sát cơ của chiến mã vang lên, Hứa Chử không quay đầu lại hấn vùng đao chém một nhát.

“Đang”

“Hí hí ~~ ”

Tiếng ngựa hí và tiếng vó ngựa vang lên bên cạnh, Hứa Chử quay đầu lại thì thấy một viên tướng Hán quân đang giục ngựa tiến lên, sắc mặt hấn đỏ hồng, trong con mắt hổ của hấn, sát cơ rực sáng như lửa hấn nhìn chăm chăm vào Hứa Chử.

“Ta phải giết ngươi”.

Tào Hồng giục ngựa xông vào, trường đao trong tay hấn chém ra một đao vào mảnh trọng giáp quanh cổ Hứa Chử, lưỡi đao sắc bén trượt ra ngoài phát ra tiếng rít chói tai.

“Cút ngay, ngu xuẩn!”

Hứa Chử hét lớn một tiếng, một đao mạnh mẽ chém ra trúng vào chuôi đao của Tào Hồng, tiếng kim loại va vào nhau lại phát ra một âm thanh đinh tai nhức óc, lập tức Tào Hồng thấy tiếng ông ông vang lên bên tai rồi hấn không nghe được âm thanh gì nữa. hấn trở mắt nhìn một thanh đao nặng nề rơi xuống đầu hấn, Tào Hồng kinh hãi hấn muốn giữ đao chống đỡ nhưng hai tay hấn tê dại đi không thể nhấc lên nổi.

Sẽ chết trong trận chiến sao? Con mắt Tào Hồng co rút lại, trong mắt hấn hiện lên sự hoảng sợ.

“Đinh!”

Trong lúc nguy cấp một thanh trường mâu hiện ra đỡ lấy thanh đao của Hứa Chử đang định lấy đầu Tào Hồng.

“Tử Liêm lui ra sau, để ta thu thập hấn”.

“Ừ! ?”

Hứa Chử quay lại chỉ thấy một người lưng hùm, vai gấu, mắt như lang sói, tiếng hét vang như sấm, tay hấn cầm một cây trường thương như độc xà đâm tới. “Toa toa toa ~ ”

Ba thanh trường mâu cùng đồng thời đâm tới, đánh văng miếng giáp bảo hộ bằng đồng, lạnh lùng đâm vào ngực chiến mã.

“Hí,hí,hí”

Chiến mã ngẩng đầu hí lên một tiếng bị thương rồi ngã gục xuống, tên trọng giáp thiết kỵ trên lưng bị bắn tung ra ngoài.

“Hô ~ ”

Tên lưu khấu trên lưng ngựa bay lên theo một đường cong cuối cùng rơi xuống đúng vị trí mười thanh trường mâu giờ lên đội sẵn, dưới tác dụng của nặng nề trọng lượng rơi xuống, các mũi trường mâu sắc bén dễ dàng xé rách tấm áo trọng giáp phòng hộ, lạnh như băng đâm vào thân thể của tên lưu khấu, chiếc mũ trụ của hấn rớt ra rơi xuống làm lộ ra một vẻ mặt sắc lạnh.

“Tuyệt không từ bỏ”.

Tên lưu khẩu mãnh liệt ngẩng cao đầu, hướng về phía Trường Xã thành, hấn gào thét đến khàn cả giọng, những dòng máu nóng của hấn chảy xuống mười mũi mâu lạnh lẽo tạo thành một màu đỏ chói mắt.

“Tuyệt không từ bỏ”.

Một tên lưu khẩu quần quai bò ra từ một vũng máu, trong mắt hấn ánh lên ý chí không buông rơi, hấn hướng về phía Trường Xã thành bò đi. Ruột hấn lòi ra ngoài từ vết thương ở bụng của hấn, hấn vẫn bò lê được hơn mười bước, cả người hấn lẫn trong bụi mù, hấn vẫn không dừng lại, máu hấn chảy ra tạo thành một vệt dài.

“Tuyệt không từ bỏ”.

Một tên lưu khẩu gào lên như lang sói, hấn lao vào ôm chặt một tên Hán quân, há miệng cắn vào cổ họng của hấn cho đến khi đầu hấn bị quân Hán lạnh lùng chặt đứt, trước đó hai tay hấn cũng bị chặt đứt tới tận vai.

“Tuyệt không từ bỏ”.

Mã Dục giục ngựa chạy khắp bãi chiến trường, hấn hùng hồn gào thét khắp chiến trường. Tất cả lưu khẩu nghe thấy thanh âm của Mã Dục trong khoảnh khắc đều bị chấn động tựa như tim họ bị ai đó dùng kim đâm vào, trong thoáng chốc tất cả đều phát ra một luồng sinh khí mạnh mẽ.

”Chết đi”.

“Cút a ~ ”

”Lão Tử và người liều mạng ~

“Ta cần chết người ~ ”

Những tiếng hô ngay lập tức vang động khắp nơi, ý chí chiến đấu của lưu khẩu vốn đã trùng xuống lại bộc phát một cách mạnh mẽ, thế trận của kỵ binh đang bị uy hiếp nghiêm trọng bỗng quật khởi trở lại, tám trăm lưu khẩu đang ở trước trận tuyến của quân Hán lập tức cảm thấy phấn khích trở lại.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh lẽo của một tên Hán quân vang lên sau trận. Một tên Đô úy Hán quân có ánh mắt âm lạnh, trong tay phải của hấn cầm một cây thiết cung lớn, tay trái hấn cầm một mũi tên sắc bén như nanh sói. Hơn nữa đây là loại mũi tên bọc sắt dày, bắn từ khoảng cách gần có thể xuyên thủng bất cứ mục tiêu nào.

“Tuyệt không từ bỏ”.

Mã Dục vẫn không biết đến mối nguy hiểm, hấn vẫn đang cưỡi ngựa qua lại trong trận của quân thiết kỵ, động viên tặc khẩu chém giết điên cuồng.

“Hừ ~ ”

Âm thanh xé gió vang lên mang theo ánh sáng chói mắt xuất hiện trên chiến trường, mũi tên bay tới đâm vào sau lưng Mã Dục.

“Phốc ~ ”

Một cơn đau dữ dội, không thể tả xiết kéo từ lưng hấn truyền khắp cơ thể hấn, thân hình oai vệ đang ngồi trên lưng ngựa của Mã Dục nghiêng ngã, hấn cơ hồ sắp ngã ngựa.

“Đại đầu lĩnh!”

Điền Vi vừa vung kích chém bay đầu một tên tiểu giáo Hán quân định đánh lén Mã Dục vừa quay đầu nhìn lại, hấn thấy hai tay Mã Dục vẫn đang ôm lấy thân ngựa một cách nặng nề, trên lưng hấn vẫn cắm một mũi tên trên áo trọng giáp, mũi tên rung lên không ngừng.

“Không được từ bỏ”.

Mã Duyệt hít thật sâu một luồng không khí nóng rực, vung tay hét lên.

“Đại đầu lĩnh!”

Ánh mắt Diêm Vi chợt ngưng lại khi hắn vừa quay đầu lại thì phát hiện một tên Hán quân cách đó khoảng hơn mười bước đang giương cung lắp tên, lần này hắn nhắm ngay vào cổ họng Mã Duyệt.

Trong mắt Diêm Vi hiện ra sát khí.

“Cáp ~ ”

Diêm Vi quát to một tiếng giục ngựa tiến lên một bước, cây đại thiết kích trong tay hắn đánh về phía trước.

“Đinh!”

Mũi tên như tia chớp bắn ra đã bị thiết kích của Diêm Vi chặn lại.

“Ui!?”

Tên Đô úy Hán quân thất kinh ngẩn đầu, hắn phát hiện tên tặc khẩu đã áp sát hắn như một bóng ma. Diêm Vi cười lạnh, hắn lạnh lùng nói: “Người nhất định phải chết, đồ ngu xuẩn”.

“Cáp ~ ”

Diêm Vi hét lớn rồi giục ngựa lên trước.

“Ngăn hắn lại cho ta, ngăn hắn lại”.

Tên Đô úy Hán quân hét lớn, mười mấy tên binh sĩ Hán quân ồa lên.

“Chết đi”

Diêm Vi thét lên, song thiết kích trong tay tung bay, huyết quang bắn lên không trung, mười mấy tên Hán quân kêu lên ngã xuống. Từng tên một nếu không phải bị chém đứt cổ thì cũng vỡ nát đầu tuyệt không một tên nào có may mắn thoát khỏi.

Ánh mắt của tên Đô úy Hán quân hiện lên sự sợ hãi, hắn quay người chạy đi.

“Còn muốn chạy sao?” Diêm vi cười nhạt, thiết kích như độc xà đâm ra, đồng thời với một tiếng hét vang như sấm: “Để lại mạng cho ta”. “Dã thú, đám người đó là dã thú” Ánh mắt Tào Tháo lộ vẻ căm phẫn, hắn quay sang nói với Trần Cung và Trình Dục ở bên cạnh nói: “Thậm chí cả hai đạo Hán quân tinh nhuệ của hai vị tướng quân Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung cũng không thể cản nổi chúng. Nếu Mã Duyệt có thêm ba ngàn thiết kỵ nữa thì ai thắng bại trong trận này cũng rất khó nói”.

Trần Cung nói: “Xem ra hai vị tướng quân cũng không có cách nào ngăn cản tám trăm lưu khẩu xông vào thành”.

Sắc mặt ưu tư, Trình Phổ nói: “Tướng quân chúng ta có nên ra lệnh cho hai tướng quân Hạ Hầu Đôn và Tào Hồng tạm thời lui binh không? Một khi tám trăm lưu khẩu và mấy trăm tặc khẩu từ Trường xã thành hợp lại thì quân ta sẽ nằm trong vòng vây của chúng, với bản tính hung hãn của mình Mã Duyệt có thể sẽ tàn sát tất cả”.

“Không, chẳng những không thể rút lui, chúng ta còn phải đánh vào trong” Ánh mắt Tào Tháo như bốc hỏa, hắn quay đầu nhìn Hạ Hầu Uyên bên cạnh nói: “ Diêu Tài, người xuất lĩnh một ngàn quân tăng viện, nhất định phải đánh vào trung quân của tám trăm lưu khẩu cho dù đánh tới người cuối cùng cũng phải ngăn cản không cho tám trăm lưu khẩu quay vào thành”.

Thần sắc Hạ Hầu Uyên nghiêm nghị, hắn nói: “Mặt tướng tuân mệnh”.

Ánh mắt Trần Cung và Trình Dục lộ vẻ tôn kính, Tào Tháo vẫn đúng là Tào Tháo. Hắn đã ý thức được sự tồn tại của Mã Duyệt là một sự uy hiếp rất lớn. Chỉ cần hôm nay có thể đưa ra một đòn đánh quyết định giết chết Mã Duyệt thì có tổn thất toàn bộ quân đội thì cái giá đó cũng xứng đáng. Phía sau trận của quân Hán.

Ánh mắt Chu Tuyền lạnh như băng, hắn nói với Hoàng Phủ Tung: “Lão tướng quân, Mạnh Đức hình như muốn liều mạng với tám trăm lưu khẩu”.

“Liều mạng cũng vô ích” Hoàng Phủ Tung trầm giọng nói: “Trung quân đã bị đánh tan. Hiện tại không còn lực lượng nào có thể ngăn cản tám trăm lưu khẩu đột nhập vào thành. Thật không ngờ tám trăm lưu khẩu còn khó đối phó hơn cả thiết kỵ man di ở thảo nguyên”.

“Không sao cả dù cho tám trăm lưu khẩu có đột nhập vào được trong thành thì cũng không thay đổi được tình thế” Chu Tuyền lãnh đạm nói: “Trường Xã thành là một cô thành, tám trăm lưu khẩu có thể trụ vững như thế nào đây? Chỉ cần công chiếm được Trường Xã thành thì tám trăm lưu khẩu sẽ mất đi căn cứ của mình chúng sẽ chết không có chỗ chôn”.

“Ừ” Hoàng Phủ Tung gật đầu nói: “Lần này chúng ta đã tận dụng được cơ hội sát thương kỵ binh của chúng, lưu khẩu đã tổn thất ít nhất một ngàn kỵ binh, chúng có thể phải ngưng chiến”.

Ánh mắt Chu Tuyền lạnh lẽo, hắn quay lại nói với tên quan quân truyền lệnh: “Truyền lệnh lui binh”.

“Ồ ồ ~ ~ ”

Trong nháy mắt, âm thanh trầm thấp của hiệu lệnh vang lên, Hán quân đang chém giết cùng tám trăm lưu khẩu nghe thấy hiệu lệnh lập tức xoay người lui về phía sau, rút lui rất có trật tự. Tám trăm lưu khẩu cũng đã kiệt sức nên cũng không truy đuổi theo mà nhanh chóng hội họp với hơn hai trăm kỵ binh Đinh Xuyên ra ngoài thành nghênh đón rồi từ từ lui vào trong thành.

Trong trận của quân Tào Tháo ở phía xa.

“Ai, đáng tiếc ~ ”

Hai tay Tào Tháo đâm vào nhau, sắc mặt hắn rất ảo não. “Đại đầu lĩnh, đại đầu lĩnh” Liêu Hóa lão đảo từ trên lầu thành đi xuống cổng thành, hắn quỳ rạp xuống trước ngựa Mã Dược, hắn khóc nói: “Đại đầu lĩnh, người đã quay lại, các anh em cứ nghĩ người sẽ không quay lại nữa, hu hu”.

“Khóc, cứ khóc đi” Mã Dược ngã lăn ra khi nhảy từ trên lưng ngựa xuống. Diêm Vi vội vàng tiến đến đỡ hắn dậy lại bị hắn đẩy ra, Mã Dược lãnh đạm nói: “Ta còn chưa yếu đến mức cần có người đỡ”.

“Chu Thương, Chu Thương đâu? Mã Dược đảo mắt tìm kiếm, nhưng hắn không phát hiện ra bóng dáng của Chu Thương, hắn vội hỏi: “Chu Thương chết rồi sao?”

Một tên tiểu đầu mục lưu khẩu tiến lên quỳ rạp trước mặt Mã Dược, giọng buồn bã nói: “Đại đầu lĩnh, Chu Thương đầu lĩnh đã chết trong trận đánh rồi”.

“Chết trong trận đánh?” Lòng mảy mã Dược dựng lên, hắn lãnh đạm nói: “Thi thể đâu? Có tìm được thi thể không?”

Tên tiểu đầu mục lắc đầu nói: “Không tìm được”.

“Thúi lắm, không tìm được thi thể có nghĩa là chưa chết” Mã Dược hừ một tiếng hắn đi về phía đoạn tường thành đổ. Hắn đi qua những thi thể nằm ngổn ngang trên lối đi, hắn cất tiếng gọi to: “Chu Thương, ra đây đi, lăn ra đây đi”.

Tiếng kêu lớn của Mã Dược làm tất cả tặc khấu trên dưới lầu thành chú ý, mọi người vội vã chạy tới lỗ hồng trên tường thành nhưng không ai dám đứng ra ngăn cản hắn. Tất cả chỉ dám đứng từ xa nhìn theo dáng hùng vĩ của hắn, trên lưng hắn vẫn còn dính một mũi tên. Trông hắn giống như loài dã lang, hắn tìm kiếm trong đám thi thể lẫn lộn của quân tặc khấu và Hán quân, tìm kiếm thuộc hạ trung thành của hắn.

“Đại ~ ~ đại đầu lĩnh ~ ~ ”

Đột nhiên ở phía sau vang lên tiếng rên rỉ yếu ớt, nhưng Mã Dược nghe khá rõ ràng, hắn lập tức xoay người lại, Mã Dược quỳ gối xuống, hắn dùng cả hai tay hất các thi thể sang bên, một đồng lớn dính đầy máu và cả nội tạng. Cuối cùng hắn cũng tìm thấy một gương mặt quen thuộc.

“Chu Thương, ta biết ngươi vẫn còn sống”.

Ngữ khí của Mã Dực vẫn như trước, lạnh như băng không có một chút sắc thái tình cảm nào, nhưng Chu Thương đang mệt mỏi, uể oải muốn chết thì lại thấy rất vui sướng, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Chu Thương là một Hán tử, lưng hùm, vai gấu, mình cao tám thước, không thích khốc lóc ủy mị như nữ nhân cũng bất khốc, ôm chân Mã Dực: “Đại đầu lĩnh, đại đầu lĩnh, Chu Thương mang phiền toái cho người và các huynh đệ, hu, hu, hu”.

“Đứng dậy, đừng có nằm như xác chết thế”.

Mã Dực hung hăng đá vào hông của Chu Thương một cước, Chu Thương nén đau há miệng cười, nhưng nụ cười của hắn lại có chút hồn nhiên chứ không có một tia tức giận nào vào thời khắc này dù hắn có bị đại đầu lĩnh đập chết thì hắn cũng thấy cao hứng bởi vì đại đầu lĩnh đã mang theo các huynh đệ trở về, mấy vạn quân Hán tinh nhuệ cũng không thể ngăn chặn đại đầu lĩnh quay lại.

Đại đầu lĩnh không bỏ rơi các huynh đệ, người vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi huynh đệ.

Từ trong đám đông, Bùi Nguyên Thiệu và Quản Hối tiến ra, cả hai đỡ thân hình nhuốm đầy máu của Chu Thương dậy.

“Ha ha ha ~~ khụ khụ khụ ~~

Chu Thương quay đầu lại nhìn Quản Hối rồi lại nhìn Bùi Nguyên Thiệu, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, vừa cười vừa ho, ho dữ dội, ho đến khi bật cả máu ra ngoài.

Nhưng Mã Dực vẫn chưa đi xuống, hắn vẫn đứng ở đoạn thành đổ nát, hít một luồng không khí nóng rực, ánh mắt lạnh như băng nhìn trong ngoài lỗ hồng, trên tường thành tất cả tặc khấu theo bản năng bị ánh mắt của Mã Dực làm cho tất cả như nín thở.

“Trận chiến này chúng ta thương vong nặng nề. Hơn ngàn tướng sĩ đã anh dũng bỏ mạng bên ngoài thành”.

“Trước khi tới đây chúng ta cũng đã biết rất nhiều huynh đệ sẽ phải bỏ mạng ở đây, thậm chí cả ta nữa”.

“Nhưng chúng ta vẫn tới và đã tới.

Hai mắt Mã Dực vẫn lên những tia máu, những kỵ binh lưu khấu đang tụ tập ở đây chỉ còn lại một nửa. Khi bắt đầu trận đánh thì có gần hai ngàn kỵ binh nhưng chỉ có không đến một ngàn kỵ binh có thể đột phá vòng vây vào trong thành. Đội trọng giáp thiết kỵ của Hứa Chử thương vong nặng nề nhất, chỉ còn lại có hơn mười kỵ binh vào được trong thành.

Điều càng làm cho Mã Dực lo lắng đây là lần đầu tiên tám trăm lưu khấu mất đi thế chủ động trên chiến trường, gần một trăm bộ trọng giáp bị tổn thất cũng không thu hồi lại được, gần trăm bộ trọng giáp rơi vào tay quân Hán, rất có thể sẽ mang đến hậu quả khôn lường, một khi Hán quân phát hiện ra bí mật của trọng giáp thiết kỵ thì tám trăm lưu khấu sẽ mất đi lợi thế tối thượng của mình.

Hai mắt Chu Thương cùng Liêu Hóa thoáng chốc đỏ hoe, bọn họ cũng biết Mã Dực không ngần ngại tổn thất để đánh giết xông vào thành chỉ nhằm mục đích trợ giúp bọn họ phá vây ra ngoài.

Mã Dực hít một hơi thật sâu, hắn oai nghiêm nói: “Nhưng hôm nay ta phải nói cho các người biết, cho dù phải trả giá đắt như nào ta cũng phải xông vào thành bởi vì các người là huynh đệ của ta, là huynh đệ tốt của Mã Dực ta, ta tuyệt không thể vứt bỏ các người”.

“Cho dù trong thành chỉ còn một huynh đệ thì ta cũng phải quay lại”.

“Tuyệt không vứt bỏ ~ ”

“Tuyệt không vứt bỏ ~ ”

Việc cùng Mã Dực đánh giết xông vào thành làm cho gần một ngàn kỵ binh lưu khấu bị kích động, chúng điên cuồng giơ cao tay hò hét ầm ĩ.

Chu Thương, Liêu Hóa cùng tất cả tặc khấu Đinh Xuyên bị kích động bởi bầu không khí hùng hực cũng reo hò cuồng nhiệt cho đến khi Mã Dực thần nhiên giơ cao tay phải. Thanh âm reo hò của tặc khấu đột nhiên dừng lại.

“Bắt đầu từ hôm nay các ngươi nhất định phải nhớ kỹ, cho dù tình cảnh ác liệt như thế nào, nguy cấp như thế nào thậm chí đang ở núi đao biển lửa thì ta cũng sẽ không bỏ rơi bất kỳ một huynh đệ nào. Cho dù là chết các huynh đệ cũng phải chết chung một chỗ”.

Tất cả con mắt của mọi người đều bắt đầu nóng lên kể cả những tên tặc khấu Dĩnh Xuyên đã từng ngang ngược, coi thường Mã Dục, giờ khắc này bọn họ hoàn toàn bị lời nói ủa Mã Dục làm khơi dậy nhiệt hỏa trong lòng.

Mã Dục hít một hơi thật sâu nói: “Các ngươi phải nhớ kỹ, không bao giờ được từ bỏ, vô luận các ngươi bao vây chặt chẽ hay bị hãm vào tuyệt cảnh thì các ngươi cũng nhớ kỹ Mã Dục ta sẽ không bao giờ từ bỏ các ngươi. Tám trăm huynh đệ lưu khấu sẽ không bao giờ từ bỏ các ngươi cho nên các ngươi không có bất kỳ lý do nào để từ bỏ”.

“Tuyệt không từ bỏ”.

Liêu Hóa vùng vằng tay hét lên.

“Tuyệt không buông vũ khí”.

Tất cả tặc khấu Dĩnh Xuyên phấn khích reo hò.

“Rất tốt” Mã Dục gật đầu, hẩn lạnh lùng nói: “Các huynh đệ, hãy ghi nhớ mãi trong lòng: Hôm nay chúng ta tuyên thệ, tuyệt không vứt bỏ, tuyệt không buông vũ khí”. Đại doanh của Tào Tháo, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều đến viếng thăm hẩn ngay trong đêm.

Chu Tuyền cười nói: “Mạnh Đức, ngươi vẫn còn đang giận ta cùng Hoàng Phủ tướng quân đúng không?”

Tào Tháo miễn cưỡng cười nói: “Tháo không dám”.

Chu Tuyền nói: “Mạnh Đức không nên như thế, tuy rằng chúng ta đã để cho tám trăm lưu khấu đột nhập vào trong thành, nhưng tình cảnh của chúng vẫn chưa thay đổi, vẫn bị đại quân của chúng ta bao vây, chuyện tiêu diệt chúng chỉ còn là một sớm một chiều”.

Tào Tháo bùi ngùi thở dài: “Tháo chẳng qua chỉ là tiếc cơ hội đã bị bỏ lỡ chứ không có ý gì khác, xem ra tên Mã Dục này cũng là loại người đa mưu túc trí. Cần tiêu diệt hẩn càng sớm càng tốt cho dù phải trả giá nào đi chăng nữa cũng đáng, tránh cho đêm dài lắm mộng”.

Hoàng Phủ Tung lạnh nhạt nói: “Mạnh Đức yên tâm, Mã Dục không thể chạy thoát được. Trường Xã này sẽ là nơi chôn chôn hẩn”.

Trần Cung ở bên cạnh đột nhiên nói: “Nhị vị tướng quân, tám trăm lưu khấu có thể thừa dịp đêm tối phá vòng vây, chúng ta phải sớm phòng bị”.

“Phá vòng vây ư? Tiên sinh có căn cứ gì không?” Chu Tuyền không cho là đúng, hẩn nói: “Tám trăm lưu khấu nếu lợi dụng đêm tối phá vây chỉ có thể lựa chọn phương sách trang bị nhẹ, di chuyển nhanh, không thể nào mang theo lương thực và khí giới công kền. Tuy nhiên đại quân cần phải có lương ăn, chiến mã cần cỏ khô, tám trăm lưu khấu tại sao phải theo kế sách này? Ở lại Trường Xã còn có thể chống đỡ được mấy ngày, một khi rút lui chỉ sợ không thể sống nổi qua ba ngày”.

Trần Cung trầm ngâm nói: “Cũng không có căn cứ, đó chỉ là trực giác của tại hạ”.

Trình Dục nói: “Công Thai nói không phải không có lý, hành động của tám trăm lưu khấu vô cùng khác thường. nếu theo quy luật tác chiến thông thường thì kỵ binh của Mã Dục vẫn ở lại ngoài thành, quấy rối sau lưng quân ta làm cho quân ta không thể dốc toàn lực công phá thành được mới là thượng sách, nhưng hành động hôm nay của Mã Dục trái với lẽ thông thường, hẩn tự nhiên phải đột phá vào trong thành cho dù thương vong lớn đến đâu, tại sao vậy?”

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt của cả hai rất nghiêm trọng.

Hạ Hầu Đôn ở bên cũng không cho là đúng, hẩn nói: “Chuyện này không đơn giản như vậy, trong thành Trường Xã có huynh đệ của Mã Dục. Mã Dục tuy là tặc khấu nhưng cũng là một Hán tử, hẩn đương nhiên sẽ không bỏ mặc huynh đệ của hẩn ở trong thành bỏ chạy một mình”.

Như người vừa tỉnh mộng, Trần Cung nghe vậy mặt hấn liền biến sắc. Hấn thất thanh nói: “Tại hạ biết rồi tối nay tám trăm lưu khẩu sẽ phá vòng vây”. “Phốc ~” Mã Dục nhổ tro bụi dính trong mũi ra ngoài cửa: “Lúc này chỉ có một con đường sống mong manh, hành động phải nhanh chóng không thể chần chừ được. Vì thế không thể mang toàn bộ mọi thứ đi theo. Mỗi người chỉ mang theo binh khí. Hiện tại quân Hán vẫn chưa biết Hồ Lao quan đã bị chúng ta chiếm, bọn chúng cho rằng chúng ta chỉ còn mỗi con đường tử thủ Trường Xá mà sẽ không chủ động tìm cách phá vây, hoặc ít nhất cũng không phá vây nhanh như thế, đây chính là cơ hội duy nhất của chúng ta”.

“Chúng ta không thể phá vây từ cửa nam nơi quân Hán cố ý thả lỏng. Ở cửa nam nhất định có quân Hán mai phục, đây là một cái bẫy”.

“Chúng ta phải phá vòng vây từ chỗ mà quân Hán không ngờ được”.

Nói xong Mã Dục dùng mũi thanh đao chỉ lên tấm bản đồ trên mặt đất, vây xung quanh Mã Dục, Ánh mắt Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa, Chu Thương như bắt động nhìn vào đó, tất cả đồng thanh hỏi: “Cửa bắc?”

“Không sai!” Mã Dục trầm giọng nói: “Ta đang cất giấu hơn ngàn chiến mã ở trong khu rừng ngoài cửa bắc, chỉ cần có thể đột phá được vòng vây của quân Hán là có thể lên ngựa trốn thoát. Quân Hán mặc dù lợi hại nhưng cũng không thể dựa vào hai chân để đuổi kịp chúng ta”.

Sắc mặt Liêu Hóa ưu tư, hấn nói: “Nhưng đại đầu lĩnh, kỵ mã có một ngàn mà huynh đệ Đinh Xuyên chỉ còn hơn hai nghìn người, liệu có đủ không?”

Mã Dục lãnh đạm nói: “Vây là đủ rồi”.

Lòng Liêu Hóa trầm xuống, hấn gật đầu.

Vô Tình

120. Chương 93 :thương Vong Nặng Nề.

“Bùi Nguyên Thiệu.”

“Có”.

“Thống lĩnh năm trăm kỵ binh ra cửa tây, giả vờ tấn công đại doanh của Chu Tuyên”.

“Tuân mệnh.” “Quản Hối”.

“Thống lĩnh năm trăm kỵ binh ra cửa bắc, giả vờ tấn công đại doanh của Hoàng Phủ Tung”.

“Tuân mệnh.”

“Liêu Hóa, Diển Vi, Hứa Chử, Chu Thương”.

“Có”.

Mã Dục lãnh đạm nói: “Theo ta phá vây từ lỗ hổng tường thành”.

Liêu Hóa biến sắc nói: “Đại đầu lĩnh, bộ binh hành động chậm chạp không như kỵ binh, vạn nhất bị quân Hán bao vây khó có thể phá vây được, người và kỵ binh hãy cùng nhau hành động đi”.

“Ý ta đã quyết, đừng nhiều lời” Mã Dục thần nhiên trả lời: “Toàn quân lập tức chuẩn bị, chân ngựa bọc vải, không được đốt đuốc, không được nói chuyện, ai trái lệnh, chém!”.

Liêu Hóa lẳng lặng không nói nhưng trong mắt biểu lộ quyết tâm, trong lòng hấn nảy sinh một quyết định cho dù phải hy sinh hết tính mạng của huynh đệ Đinh Xuyên thì cũng phải bảo vệ đại đầu lĩnh phá vây an toàn, Mã Dục đã không tiếc phải trả giá đắt cũng đánh giết hỗ trợ huynh đệ Đinh Xuyên phá vây, vì điều đó chỉ còn cách lấy thân báo đáp hấn. Trường xá, phía bắc quận Đinh Xuyên, thành trì chu vi hai mươi

dặm, có bốn cửa Đông, Nam, Tây, Bắc máy bắn đá của quân Hán đã tạo ra lỗ hổng ở cửa Bắc và góc tường thành cửa Tây, khe hở đó đối diện với quân doanh của Hoàng Phủ Tung và Chu Tuyền.

Bảy ngàn tinh binh của Chu Tuyền ở cánh phải, bao vây cửa Tây, một vạn tinh binh của Hoàng Phủ Tung làm trung quân bao vây cửa Bắc, sáu ngàn tinh binh của Tào Tháo ở cánh trái bao vây cửa Đông, chỉ có cửa Nam không tên lính nào, nhưng ở đó là một cái bẫy, ở đó đã đào hào, lại có Viên Thuật cùng Trương Huân có ba ngàn tinh binh, Kỷ Linh có hai ngàn tinh binh bí mật mai phục khắp nơi hiểm yếu ở cửa Nam trường Xá thành chỉ chờ tặc khẩu bỏ thành chạy ra, quân mai phục sẽ đổ ra đánh.

Hán quân đang đánh thành, cố ý dụ tặc khẩu ra ngoài thành tiêu diệt nên canh phòng cũng không nghiêm mật lắm.

Trải qua cuộc hỗn chiến ban ngày, tám trăm lưu khẩu của Mã Dục tấn công trung quân của Hoàng Phủ Tung, quân Hán thương vong nặng nề, ba ngàn tinh binh tiền quân tổn thất hơn nửa, nhất là một ngàn năm trăm cung thủ tinh nhuệ bị lưu khẩu đâm chết gần hết. Cả ba cánh quân trung, tả, hữu đều tham gia cuộc chiến. hai cánh quân tả hữu của Chu Tuyền và Tào Tháo cũng chịu nhiều thiệt hại. Trường thương lợi hại của lưu khẩu đã gây ra rất nhiều tổn hại cho quân Hán.

Hoàng Phủ Tung đang ngắm nghía một thanh trường thương trong tay, mắt hần lộ vẻ âm trầm, hần hỏi Chu Tuyền đang đứng bên cạnh: “Công Vi, đã từng thấy qua vật này chưa?”

“Chưa từng.”

Chu Tuyền lắc đầu (ở Trung Quốc đến đời Tống mới bắt đầu dùng trường thương).

Hoàng Phủ Tung khẽ nói: “Thuở nhỏ ta từng nghe gia phụ (gia phụ của Hoàng Phủ Tung là Hoàng Phủ Quy, danh tướng Đông Hán) nói: “Người Hồ man di phương bắc cũng dùng thương có thể xuyên thủng áo giáp từ khoảng cách hàng chục bước. Trường thương hôm nay của lưu khẩu cũng tương tự như vậy”.

Chu Tuyền nói: “Ngoài trường thương còn có trọng giáp thiết kỵ, cũng chưa từng ai nghe thấy hoặc nhìn thấy trước đây”.

Hoàng Phủ Tung nói: “Bảo quan quân nhu thu thập các bộ áo giáp của trọng giáp thiết kỵ để nghiên cứu, nếu Đại Hán chúng ta có được một mấy nghìn trọng giáp thiết kỵ như vậy thì có thể vô địch thiên hạ, phương bắc man di sao dám đến quấy nhiễu chúng ta chứ?” Hoàng Phủ Tung vừa rút lời, bên ngoài trường âm thanh của tù và đã nổi lên.

Chu Tuyền biến sắc nói: “Địch quân tập kích”.

Hoàng Phủ Tung nhíu mày nói: “Tám trăm lưu khẩu nhân đêm tối phá vây thật sao?”

Khi ở doanh quân của Tào Tháo, mặc dù Trần Cung và Trình Phổ đã nhắc nhở. Hoàng Phủ Tung cùng Chu Tuyền không cho là tám trăm lưu khẩu sẽ thừa dịp ban đêm phá vây, điều quan trọng hơn là cả hai cũng không ngại tám trăm lưu khẩu phá vây. Bởi vì số phận của tặc khẩu Đinh Xuyên cho dù là tử thủ trong thành hay phá vây thì tám trăm lưu khẩu cũng khó tránh kết cục thất bại.

Nếu cuối cùng cũng có thể tiêu diệt tám trăm lưu khẩu thì cần gì phải mạo hiểm tác chiến ban đêm chứ? Trong giáp thiết kỵ cùng với trường thương của tám trăm lưu khẩu để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung, lúc đó là ban ngày, nếu là ban đêm cả hai tin tưởng rằng quân Hán sẽ bị thương vong nặng nề. Quân hai bên hỗn chiến ban đêm thì ưu thế về lực lượng của quân Hán sẽ mất đi. Vì vậy không tới lúc vạn bất đắc dĩ hai người tuyệt đối không muốn giao chiến ban đêm cùng tám trăm lưu khẩu.

Lúc này Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung vẫn chưa biết Hồ Lao quan đã bị tám trăm lưu khẩu công chiếm, một bức tường đồng vách sắt do các đạo quân Hán vất vả thiết lập đã bị Mã Dục chọc thủng một lỗ hổng. nếu như cả hai biết Hồ Lao quan đã bị công chiếm, chắc chắn rằng cả hai sẽ không ngần ngại thương vong mà xuất quân truy đuổi.

Hoàng Phủ Tung vừa nói xong, bên ngoài trường vang lên tiếng bước chân vội vã, một tên tiểu giáo chạy vội vào trường, hần nói với Hoàng Phủ Tung: “Tướng quân, tặc khẩu tập kích”.

Hoàng Phủ Tung trầm giọng nói: “Có bao nhiêu nhân mã?”

Tên tiểu giáo nói: “Trong bóng tối nhìn không rõ lắm, phán đoán theo tiếng vó ngựa thì có khoảng năm trăm kỵ binh”.

“Năm trăm kỵ binh?” Ánh mắt Hoàng Phủ Tung lạnh lẽo, hắt trăm giọng nói: “Truyền lệnh các doanh, cố thủ trong doanh, không được tự tiện xuất chiến. Đợi khi trời sáng, biết rõ địch tình sẽ truy kích chúng”.

“Tuân lệnh.”

Tên tiểu giáo đầu lĩnh mệnh đi ra. Trong bóng tối hai ngàn tắc khẩu Dĩnh Xuyên do đích thân Mã Dục chỉ huy lợi dụng bóng đêm che dấu lặng lẽ ra khỏi thành từ lỗ hổng, xuyên qua khe hở giữa đại doanh của Hoàng Phủ Tung và Chu Tuyền chạy thẳng về hướng bắc. Hai toán khinh kỵ binh của Bùi Nguyên Thiệu, Quân Hối đi vòng qua doanh trại của quân Hán, bắt thần tập kích đánh lạc hướng cho tắc khẩu Dĩnh Xuyên tẩu thoát.

Mọi việc diễn ra rất thuận lợi, hai cánh quân Hán của Hoàng Phủ Tung và Chu Tuyền không xuất doanh truy đuổi. Sau nửa canh giờ quân lưu khấu đã bỏ chạy được hơn mười dặm về phía bắc, bỏ thành Trường Xá lại phía sau. Mã Dục cùng Chu Thương và hơn chục kỵ binh đi trước liên lạc với Bùi Nguyên Thiệu, Quân Hối mau dẫn quân đến hội hợp.

Liêu Hóa thở phào nhẹ nhõm, hắt đi tới trước mặt Mã Dục cười nói: “Đại đầu lĩnh tính toán như thần, quân Hán không dám xuất quân truy đuổi, thật không ngờ dễ dàng trốn thoát đến vậy”.

Ánh mắt Mã Dục lạnh lẽo, hắt thâm nghĩ cho dù Hoàng Phủ Tung và Chu Tuyền rất lợi hại thì cũng không thể nghĩ Hồ Lao quan đã bị tám trăm lưu khấu đánh chiếm.

Liêu Hóa cố cười to nói: “Trong khi bọn ngu ngốc đó vẫn ở bình nguyên Dĩnh Xuyên lục tìm hành tung của chúng ta chỉ sợ quân ta đã đánh tới thành Lạc Dương rồi, ha, ha”.

Nét mặt Mã Dục vẫn lạnh lùng. Ánh mắt lạnh như băng của hắn xẹt qua khung cảnh tối đen như muốn từ trong bóng tối phát hiện ra điều gì đang ẩn giấu trong đó, nhưng hắn thực sự không nhìn rõ. Bỗng nhiên lại thuận lợi như thế, điều này nằm ngoài toan tính của Mã Dục làm cho hắn mơ hồ cảm thấy bất an.

Có vẻ như Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cùng Tào Tháo không phải dễ đối phó như thế chứ? Có thể bọn họ còn chưa biết Hồ Lao quan đã bị tám trăm lưu khấu chiếm giữ chứ không thì không có lý do gì lại dễ dàng để tám trăm lưu khấu phá vây dễ dàng đến thế.

Mã Dục đang cảm thấy bất an thì âm thanh reo hò nổi lên bốn phía, tiếng la hét chém giết đinh tai nhức óc, vô số cây đuốc được thắp sáng, thoáng chốc bầu trời đỏ rực, một đám Hán quân từ cánh rừng bên tria xông ra đánh giết, cũng không biết có bao nhiêu nhân mã, ngăn chặn con đường sơn đạo.

Cầm đầu là một viên đại tướng, hắt vung thương hét to: “Tắc khẩu đừng chạy nữa, Hạ Hầu Đôn chờ ở đây đã lâu”.

Hạ Hầu Đôn? Viên đại tướng dũng mãnh nhất của Tào Tháo.

Đến rồi! Ánh mắt Mã Dục thoáng rung động, sát khí xuất hiện bốn phía. Lúc trước khi quân Hán chưa xuất hiện, Mã Dục vẫn cảm thấy bất an trong lòng. Nhưng hiện tại khi quân Hán xuất hiện thì hắn lại thấy yên lòng. Tâm trạng hắn luôn bất an khi địch nhân ẩn núp trong bóng tối, một khi địch nhân đã xuất hiện thì hắn sẽ không còn lo lắng gì nữa, không phải vậy sao?

“Giết ~”

Đại đao trong tay Mã Dục vung lên, hắt lạnh lùng rít lên qua kẽ răng.

Không ai do dự cũng không ai lùi bước, phía sau Mã Dục hơn hai ngàn tắc khẩu Dĩnh Xuyên do các tiểu đầu mục suất lĩnh đều lặng lẽ tiến lên phía trước. Trong tình huống này thì không cần nói gì chỉ có thể lại là gặp thân sát thân, gặp phạt giết phạt.

“Giết ~”

“Giết ~”

“Giết ~”

Âm thanh chém giết lại vang lên ở hai bên và từ phía sau. Mã Dục đang cười chiến mã kinh hãi quay đầu lại nhìn chỉ thấy xung quanh ánh đuốc rực sáng, bầu trời sáng rõ như ban ngày, dưới ánh đuốc vô số Hán quân từ trong bóng tối xông ra vây chặt Mã Dục và hai ngàn tặc khấu Dĩnh Xuyên.

“Tặc khấu đừng chạy nữa. Tào Hồng chờ ở đây đã lâu

“Tặc khấu đừng chạy nữa. Tào Nhân chờ ở đây đã lâu”.

“Tặc khấu đừng chạy nữa, Hạ Hầu Uyên ở đây chờ các người đã lâu”.

Ba tiếng nổ lớn vang lên, trong trận tiền của quân Hán xông ra mấy viên đại tướng uy phong lẫm liệt, đó là ba viên đại tướng của Tào Tháo: Tào Hồng, Tào Nhân, Hạ Hầu Uyên.

Hứa Chử thắng ngựa, hấn quay đầu nói với Mã Dục: “Đại đầu lĩnh, không tốt, trúng mai phục”.

“Đại đầu lĩnh, làm sao bây giờ?”.

Ngữ khí Liêu Hóa có chút lo lắng, biểu hiện luống cuống.

Ánh mắt Mã Dục hiện lên sát khí, hấn trầm giọng nói: “Diễn Vi nghe lệnh”.

Diễn Vi tiến ra nói: “Có mặt tướng!”.

“Thống lĩnh năm trăm bộ binh làm tiên phong, đánh tan quân Hán”.

“Tuân mệnh!”

“Hứa Chử nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

“Chỉ huy năm trăm quân đoạn hậu, chết cũng không lùi”.

“Tuân mệnh!”

Mã Dục thắng ngựa rồi hấn cầm đao đi về phía trước, hấn hét lớn: “Các huynh đệ, xông lên, cho dù có chết cũng phải chết trên chiến trường”. Cách đó không xa, trên một ngọn núi nhỏ, Tào Tháo, Trần Cung, Trình Phổ, Lý Điển, Vu Cẩm cùng thuộc hạ đang xem cuộc chiến.

Thấy bốn phía phục binh đổ ra vây chặt quân tặc khấu. mặt mày Tào Tháo hớn hỏ, hấn khen ngợi Trần Cung: “Công Tắc tính toán như thần, tặc khấu đã bị bao vây, mọi chuyện đã trở nên...”

Thấy Tào Tháo khen ngợi, Trần Cung lại không biểu lộ chút vui vẻ nào, ngược lại hấn suy tư nói: “Chủ công, thế trận tặc khấu bị phân tán nhưng không loạn không giống như vừa trải qua chém giết tới đây, hai vị tướng quân Chu Tuyền cùng Hoàng Phủ Tung không xuất quân truy kích”.

Tào Tháo nói: “Đúng như dự liệu của chúng ta”.

Trình Dục lo lắng nói: “Như thế khinh kỵ binh của lưu khấu có thể bất ngờ xuất hiện, nếu chúng ta không nhanh chóng đánh bại tặc quân thì e chúng ta sẽ chịu thất bại, nhưng nếu đại quân của Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung ra tay tương trợ thì tặc khấu nhất định sẽ thất bại”.

Một tia tàn khốc xẹt qua mắt Tào Tháo, hấn trầm giọng nói: “Mọi chuyện dựa vào ý chí con người”.

Tào Tháo không hổ là kiêu hùng, cũng là một kẻ đánh bạc như Mã Dục. Dưới chân núi nhỏ

“Cút ngay ~ ”

Diễn Vi hét lớn, hướng về trường thương của Hạ Hầu Đôn như độc xà đâm thẳng tới, đôi thiết kích trong tay hấn mang theo uy lực cuồng mãnh quét ngang, chém ngang thân người Hạ Hầu Đôn, khắp người hấn tràn ngập hơi thở cuồng bạo, ngay cả khi hấn bị trường thương của Hạ Hầu Đôn đâm vào ngực thì hấn cũng phải một kích trăm đổi phương thành hai đoạn.

“Hả!?”

Ánh mắt Hạ Hầu Đôn như nghiêm lại, trường thương trong tay hấn trĩu xuống khó khăn lắm mới đỡ được một kích của Diễn Vi. Hấn không muốn cùng tên ác hấn kia đồng quy vu tận.

“Đang.”

“Hí, hí, hí”

Thanh âm đinh tai nhức óc vang lên khắp nơi, chiến mã của Điển Vi không chịu nổi lực va chạm của cú đánh, nó nểng đầu hí lên bị thương, hai chân trước khụy xuống đất hất tung Điển Vi ra ngoài. Nhưng Hạ Hầu Đôn cũng không khá hơn chút nào, hắn cũng bị hất khỏi lưng ngựa như Điển Vi ngã lăn lông lốc trên mặt đất hơn mười thước nặng nề lăn vào một bụi cỏ.

“Độc ~ độc ~ ”

Điển Vi chưa kịp đứng dậy, hai thanh trường mâu sắc bén như độc xà đã đâm tới nhằm vào bụng và ngực hắn, thân hình khổng lồ của Điển Vi chợt thoái lui vài thước, hai mũi trường mâu nhất thời đâm vào không khí, phát ra hai tiếng.

“Chết đi.”

Điển Vi đứng dậy, hai cây đại thiết kích từ trong tay hắn vung lên ngay lập tức hai tên Hán quân đánh lên bị chém ngang eo thành bốn mảnh. Máu huyết bắn ra tung tóe, bắn lên khắp mặt Điển Vi, hai dòng máu tanh từ trên mặt chảy xuống miệng hắn, mùi máu nóng, tanh càng khơi dậy cơn cuồng sát trong người Điển Vi.

“Không được dể thương quân lính của ta”.

Thân thể dính đầy bụi đất của Hạ Hầu Đôn vừa đứng dậy, hắn thấy một kích của Điển Vi chém hai tên binh sĩ Hán quân thành bốn đoạn, hắn nghiêng răng hướng trường mâu đâm thẳng tới Điển Vi.

“Lão tử giết ngươi trước, hắc hắc”.

Điển Vi nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng máu, như nanh quỷ, thiết kích song song nghênh đón Hạ Hầu Đôn. “Ông ~ ”

Một thanh đoản côn nặng nề đập vào đầu của một tên Hán quân, tên Hán quân nọ chỉ nghe ông một tiếng bên tai, trong khoảnh khắc hắn như lạc vào đám sương mù, tai hắn không nghe thấy bất cứ điều gì, cảnh vật trước mắt cũng mờ mịt.

Tên tặc khẩu Đinh Xuyên vừa đập côn làm hôn mê tên quân sĩ Hán quân từ từ bước tới trước mặt tên Hán quân, hắn rút từ trong người ra một thanh chủy thủ sắc bén cắt cổ tên Hán quân, một dòng máu như suối phun ra từ vết cắt ở cổ tên Hán quân bắn xa tới năm bước chân.

Tên tặc khẩu Đinh Xuyên vẫn còn chưa hết đắc ý, một thanh cương đao sắc bén từ bên trái hắn đâm tới, hàn quang lóe lên, thanh đao lạnh lùng đâm vào bụng hắn.

“Phốc ~ ”

Hắn há mồm phun ra một nhúm máu, bụng của hắn toác ra, ruột và máu của hắn từ trong bụng bung ra rơi xuống kéo lê thê trên mặt đất.

“Á a.”

Cúi đầu nhìn thấy bụng mình vỡ ra, tên tặc khẩu Đinh Xuyên sửng sốt giây lát. Sau khi gào lên một tiếng thảm thiết, hắn dùng tay nhét khúc ruột của mình vào lại trong bụng.

“Phốc ~ ”

Một đao lạnh như băng nữa chém tới, chặt đứt hai tay và một khúc ruột của tên tặc khẩu Đinh Xuyên.

Tên tặc khẩu đưa mắt nhìn hai bàn tay nằm trên mặt đất đã vĩnh viễn không thuộc về hắn nữa, trong mắt hắn hiện lên tia cuồng loạn. Hắn quay đầu lại thì thấy một tên Hán quân nữa đứng nửa quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đanh ác, tay hắn đang cầm đao chỉ vào bụng tên tặc khẩu Đinh Xuyên.

“Lão Tử và ngươi liều mạng”

Tên tặc khẩu Đinh Xuyên điên cuồng gào lên, cả thân người cùng khúc ruột lê thê của hắn nhào tới người tên Hán quân, hắn hé miệng cắn vào cổ tên Hán quân, hai hàm răng bén nhọn của hắn trong chốc lát cắn

dứt nửa cổ của tên Hán quân, một dòng máu vừa nóng vừa tanh bắn khắp mặt tên tặc khẩu Đinh Xuyên, tên tặc khẩu Đinh Xuyên lão đảo đứng dậy cất tiếng cười ảo não.

“Kha kha ~ ~ ”

“Phập ~ ”

Một cây trường mâu lạnh lùng đâm vào lưng tên tặc khẩu Đinh Xuyên, tiếng cười quái dị của tên tặc khẩu Đinh Xuyên vụt tắt, thân thể bị tàn phá của hắn không chịu nổi từ từ ngã xuống, nhưng trước khi ngã xuống thân hình hắn như quỷ dị quay mặt hướng về phương bắc, đầu hắn ngẩng cao, hai mắt nhắm lại, cho dù hắn chết hắn cũng chết trên đường xông lên. Đồi Bao Thượng.

Lý Diễn trầm giọng nói: “Chủ công, Nguyên Đế tướng quân (Hạ Hầu Đôn) sắp không chống đỡ được rồi”.

“Hà!”

Trong mắt Tào Tháo lộ ra vẻ nghiêm trọng, bọn tặc khẩu Đinh Xuyên này thật đáng sợ, thật sự thì bọn chúng xuất hiện kỳ tích gì? Trong thời gian chỉ có mấy ngày chúng hoàn toàn thay đổi giống như một con người khác. Tào Tháo quả thực hoài nghi

Trình Dục nói: “ Không thể tin được! Tặc khẩu Đinh xuyên trở nên mạnh mẽ từ khi nào thế?”

Trần Cung nói: “Cái này chính là công lao của Mã Dục”.

Tim Tào Tháo như thất lại, tên Mã Dục này càng lúc càng khó đối phó hơn.

“Văn Tắc tướng quân”.

Vu Cấm tiến lên phía trước, mắt hồ xẹt lên một tia uy mãnh, hắn trầm giọng nói: “Có mặt tướng”.

Tào Tháo nói: “Thống lĩnh năm trăm tinh bộ binh đi trợ chiến”.

Vu Cấm nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Vu Cấm vung tay phát áo choàng hắn xoay người quay đi.

Tào Tháo thở dài nói: “Lập tức truyền lệnh Tào Nhân, Tào Hồng, không cần để ý đến tặc quân phía sau, toàn lực tấn công nhất định phải tiêu diệt quân tặc khẩu đang phá vây”.

“Tuân mệnh!”

Lý Diễn dạ ran một tiếng, gương cung lấp tên, bắn lên hai mũi hỏa tiễn.

“Hừ ~ hừ ~ ”

Hai mũi hỏa tiễn từ trời bay lên không trung, soi sáng cả khoảng tối bên dưới. Trong trận của tặc khẩu Đinh Xuyên, Mã Dục đột nhiên ngẩng cao đầu hắn thấy hai mũi hỏa tiễn rực sáng, chỉ một thoáng âm thanh chém giết của hai bên bùng phát dữ dội, thế công của quân Hán rõ ràng đã mạnh lên. Trong mắt Mã Dục không khỏi hiện lên vẻ âm lạnh, hắn quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng tới chỗ mà hai mũi hỏa tiễn vừa bắn lên từ đó. Chẳng lẽ.....

Mã Dục hít một hơi thật sâu rồi trầm giọng nói: “Liêu Hóa”.

“Có thuộc hạ”.

Liêu Hóa tay trái cầm đao, đột nhiên xoay người lại.

“Không cần né tránh cánh quân tử hữu của Hán quân, toàn lực tấn công, kích phá Hạ Hầu Đôn”.

Liêu Hóa nói: “Tuân mệnh”.

Liêu Hóa lĩnh mệnh mang ba trăm tinh binh cuối cùng bước đi.

Mã Dục chậm rãi xoay người lại, dưới sắc trời đêm u ám, hơn mười trọng giáp thiết kỵ lặng lẽ đứng nghiêm, ánh sáng phát ra từ bộ áo giáp bằng đồng xanh nóng rực như ngọn lửa.

Vô Tình

]

121. Chương 94 :mã Được Đấu Tào Tháo

“Hí hí ~~ ”

Thanh âm nặng nề, quỷ dị đột nhiên vang lên, gần trong gang tấc.

Tào Tháo cả kinh quay đầu lại chỉ thấy dưới ánh trăng u lạnh, hàng chục bóng đen khổng lồ đang tiến tới gần, rõ ràng nhìn thấy vó ngựa nặng nề nện xuống mặt đất nhưng không có âm thanh phát ra khó trách được tiến lại gần sát cạnh mà không bị phát hiện.

“Bảo vệ chủ công!”

Trình Dục phản ứng rất nhanh, rút bảo kiếm ra đứng bảo hộ trước mặt Tào Tháo. Hơn trăm tinh binh còn lại cũng chạy tới vây quanh ba người Tào Tháo, Trình Dục, Trần Cung. Bên người Tào Tháo không còn một viên đại tướng nào cả, trước đó Lý Điển đã dẫn ba trăm tinh binh gia nhập cuộc hỗn chiến.

“Công Thai, mau đi bẩm báo Nguyên Nhung tướng quân tới cứu chủ công”.

Trần Cung lên tiếng thúc giục

Cách đó hơn mười bước, hơn một chục bóng đen khổng lồ đứng bất động như hòa vào bóng tối.

“Hí hí ~~ ”

Âm thanh nặng nề vang lên, một tên trọng giáp thiết kỵ cũng cỡi ngựa từ trong bóng tối đi lên phía trước, ánh trăng chiếuọi xuống bộ áo giáp bằng đồng xanh lam phát ra ánh sáng như băng làm cho người khác hít thở cũng khó khăn, chiếc mặt nạ quý che kín khuôn mặt chỉ để lộ hai lỗ thủng đen ngòm, sát cơ từ người hắn tỏa ra.

“Mã Được”.

Tào Tháo hít một hơi lạnh khí, con mắt hắn co rút lại, hắn lạnh lùng rít lên.

“Tào Tháo!”

Bóng đen khổng lồ như một ngọn núi, âm thanh lạnh lùng tràn ngập sát khí, thanh cương đao nặng nề đã giơ lên cao, thanh đao sắc bén đón nhận ánh trăng phát ra hàn quang trước hai mắt âm lạnh của Tào Tháo.

Gần như cùng một lúc hai tuyệt đại kiêu hùng tương lai của thời loạn thế dựa vào bản năng nhận thấy sát khí lạnh lẽo tỏa ra từ đối phương! Anh hùng gặp anh hùng, kết bạn với nhau, kiêu hùng gặp kiêu hùng không chết không thôi.

“Chết đi”.

Mã Được cúi thấp đầu gào lên một tiếng, hắn giục ngựa xông lên. Hơn mười trọng giáp thiết kỵ liền giơ cao Trảm Mã đao sắc bén khởi phát thế tấn công. Tiếng vó ngựa nặng nề bọc vãi nện xuống đất phát ra âm thanh “Phác, phác” giống như thanh âm của tử khí làm cho người khác không rét mà run.

Bọn chúng cả người mặc giáp đồng như quái thú. Liệu sức mạnh của con người có thể ngăn cản không?

“Đúng là đi mòn gót giày không gặp thể mà lại tự đâm đầu vào lưới“ Tào Tháo không chút sợ hãi. Mắt hắn hiện lên một tia vui mừng. Hắn ngửa mặt lên trời cười như điên nói: “Mã Được! Thiên đường có lối người không đi. Địa ngục không cửa người lại vào. Hôm nay ở ngọn núi vô danh này chính là nơi chôn chôn của người. Giết”.

Muốn đánh một trận đập tan đối thủ, Mã Được không ngần ngại hy sinh tinh hoa của tám trăm lưu khẩu để diệt trừ Tào Tháo, sao phải diệt trừ Tào Tháo? Sức mạnh của tộc khải Dĩnh Xuyên đã thay đổi rất lớn chỉ trong một thời gian ngắn và đã làm cho Tào Tháo khiếp sợ, Tào Tháo sớm đã coi Mã Được là địch nhân lớn nhất trong đời hắn, hắn đã phát thệ phải nhanh chóng diệt trừ Mã Được.

Chỉ cần có thể giết chết Mã Được, thì cho dù sáu ngàn quân tử trận cũng đáng.

“Giết!”

Mã Dực hét lớn, giục ngựa xông lên, thanh cương đao trong tay hấn hạ xuống, cả người hấn và thiết kỵ mang theo quán tính thật lớn hung hăng xông vào trận của quân Tào. Hai tên lính bộ binh Tào quân cố gắng ngăn cản đã bị chấn bay, thanh cương đao lạnh như băng của Mã Dực chém vào một tên Tào quân khác không kịp né tránh, máu huyết bắn tung lên, đầu tên Tào quân rơi xuống đất.

“Hí hí ~ ”

Thanh âm nặng nề của chiến mã vang lên đan thành một khối. Hơn mười trọng giáp thiết kỵ cũng gào lên, giống như hơn mười thanh đại chùy bổ vào thể trận nghiêm mật của quân Tào, thanh âm của vũ khí va vào nhau nổi lên, thân hình mặc giáp nhẹ của quân Tào không có cách nào ngăn cản các trọng giáp thiết kỵ xông tới, giống như một cánh đồng tràn ngập cỏ dại bị xới tung lên.

Đám thân binh của Tào Tháo không có cách nào ngăn cản trọng giáp thiết kỵ xông tới nhưng bọn chúng dù chết cũng không lui bước. Một lần nữa chúng lại kết thành thể trận vững chắc ngăn cản trọng giáp thiết kỵ. Trọng giáp thiết kỵ có thể chém đầu chúng, có thể lấy đi tánh mạng của chúng nhưng không có cách nào hủy đi ý chí liều chết của chúng. Trách nhiệm của chúng là hộ vệ, bảo vệ tính mạng của Tào Tháo, vì vậy khi mà tất cả bọn chúng chưa bị giết hết thì không địch nhân nào có thể tiến gần tới Tào Tháo.

“Oanh!”

Một trọng giáp thiết kỵ cuối cùng cũng ngã ngựa. Thân hình nặng nề, khổng lồ của tên thiết kỵ từ trên lưng ngựa giáng mạnh xuống đất. Trong tiếng ầm ầm nổi lên, hai tên bộ binh Hán quân không kịp né tránh đã bị đè nát vụn.

“Oanh oanh ~ ”

Lại hai tiếng động vang lên. Mã Dực không cần quay đầu lại cũng biết đó là hai trọng giáp thiết kỵ ngã ngựa. Tim hấn như rỉ máu, bọn họ đều là những trọng giáp kỵ binh quý giá nhưng chỉ cần có thể giết chết Tào Tháo cho dù phải trả giá đắt thì cũng đáng giá. Tào Tháo! Mã Dực hít thật sâu một luồng khí lạnh, ánh mắt hấn thân nhiên nhìn đám quân sĩ của Tào Tháo, một lần nữa ánh mắt của hấn gặp ánh mắt của Tào Tháo, lúc này ánh mắt của Tào Tháo cũng âm hiểm, lạnh lẽo như hấn.

“Chết đi! Tránh ra!”

Mã Dực hét lớn một tiếng, thanh cương đao vung lên chém một tên Hán quân đứng chặn trước mặt Tào Tháo thành hai mảnh, cuối cùng thì hấn cũng đánh bay hai tên Hán quân cuối cùng đứng bảo vệ trước mặt Tào Tháo. Hiện tại không còn một tên Hán quân nào đứng giữa Tào Tháo và Mã Dực, hai người cuối cùng cũng mặt đối mặt nhau trên chiến trường.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, Tào Tháo thân mặc giáp trụ, ánh mắt lạnh lẽo, tay cầm bảo kiếm ngồi trên lưng ngựa. Thần sắc của Tào Tháo vẫn bình thường không chút hoảng sợ, cũng không nóng lòng tấn công, hấn tựa như con độc xà lặng lẽ chờ đợi con mồi tấn công trước, chờ cho con mồi sơ hở để đánh ra một chiêu trí mạng.

“Hí hí”

Mã Dực cười ngựa nặng nề tiến lên hai bước.

“Chết!”

Mã Dực hét lớn giục ngựa như triều cuốn xông tới chỗ Tào Tháo, ánh mắt Tào Tháo ngưng lại hấn cũng giục ngựa xông lên, nghênh đón Mã Dực, thoảng chốc hai kỵ mã đối đầu nhau, ánh sáng chói mắt phát ra, thanh cương đao nặng nề của Mã Dực cùng bảo kiếm sắc bén của Tào Tháo cùng vạch một đường trên không trung rồi chạm vào nhau.

“Đinh ~ ”

Một tiếng “Phập” vang lên. Mã Dực chỉ cảm thấy tay hấn rung nhẹ. Sau đó vai phải lạnh đi. Tay trái theo bản năng sờ lên vai phải. Hấn đưa tay ra nhìn vào thì thấy bàn tay hấn dính đầy máu. Hấn nhìn lại thì thanh cương đao nặng nề của hấn đã bị chặt đứt một nửa, chỉ còn lại một đoạn.

Con mắt Mã Dược co rút lại, bảo kiếm! Bảo kiếm của Tào Tháo lại sắc bén như thế! Có thể chém sắt như chém bùn.

“Hí hí”

Chiến mã phía sau hí lên bị thương, Mã Dược thắng ngựa quay lại thì thấy chiến mã của Tào Tháo hí lên thảm thiết rồi ngã xuống đất, hất tung Tào Tháo từ trên lưng ngựa xuống. Khi Tào Tháo đứng dậy thì mũi trụ đã lệch hẳn đi. Mặt hán xây xước, giáp trụ trên người cũng xô lệch, ánh mắt hán hiện lên sự đau đớn.

Mã Dược nở một nụ cười tàn nhẫn, mắt chiến mã Tào Tháo giống như dê sa miệng hổ, hán sẽ không bỏ trốn được. Tào Tháo, xem hôm nay ai có thể cứu tính mạng của người đây?

“Hây ~ ”

Mã Dược lại hét lớn, giục chiến mã xông tới chỗ Tào Tháo, dắt dưới chân chiến mã như dung chuyển. Tào Tháo đứng bất động, chiến mã tiến gần đến Tào Tháo, Mã Dược lạnh lùng giơ nửa thanh đao lên nhằm cổ của Tào Tháo bổ xuống.

“Sa ~ ”

Thanh đao sắc bén bổ vào không khí phát ra một tiếng

Thân hình quỷ dị của Tào Tháo đột nhiên cúi xụp xuống làm cho một đao của Mã Dược đánh vào không khí.

“Hí, hí, hí”

Chiến mã của Mã Dược ngẩng đầu hí lên bị thương rồi từ từ khụy xuống đất, nặng nề hất Mã Dược xuống đất. Cú ngã rất nặng khiến cho Mã Dược rất lâu sau mới lồm cồm bò dậy. Mũi trụ trên đầu hán bay đi, dây buộc tóc cũng tung ra, tóc hán bung ra bù xù, rối bù trông thê lương như quỷ.

“A”

Tào Tháo há có thể để mất cơ hội sao? Hán điên cuồng hét lên rồi chạy tới, bảo kiếm trong tay như tia chớp đâm một chiêu trí mạng vào ngực Mã Dược. Mã Dược vội nghiêng người tránh né. Nhưng hán mặc giáp trụ nặng nề nên hành động chậm chạp, thậm chí không thể tránh được.

“Phập ~ ”

Một âm thanh khê vang lên, mũi kiếm sắc bén dễ dàng xuyên qua lớp giáp dày bằng đồng xanh, ghim sâu vào vai phải của Mã Dược. Luồng khí lạnh giống như tơ nhện nhanh chóng lan tỏa ra từ đầu mũi kiếm. Một nửa thân người Mã Dược như bị tê liệt, một nửa thanh đao vốn nhẹ bỗng đột nhiên trở nên nặng nề.

“Hắc, hắc”.

Trong mắt Tào Tháo xuất hiện một tia tàn nhẫn, nụ cười đanh ác. Sắc mặt hán lộ vẻ vô cùng hung hãn. Tay hán vẫn nắm chặt chuôi kiếm. Vai phải của Mã Dược trúng kiếm toác ra, máu từ miệng vết thương phun ra có vòi, bắn cả lên mặt Tào Tháo.

Cơn đau đớn dữ dội làm cho Mã Dược hít thở cũng thấy khó khăn.

“Cạch”

“Hả?”

Một âm thanh nhỏ khê vang lên. Tay trái Mã Dược như quỷ mị đột nhiên vươn ra Chop vào bàn tay phải cầm kiếm của Tào Tháo. Ánh mắt Tào Tháo lạnh đi, hán cố sức vùng ra. Tào Tháo tuy có lợi thế cầm kiếm trong tay nhưng Mã Dược lại cậy có sức khỏe. Tay phải cầm kiếm của Tào Tháo bị Mã Dược nắm chặt, các ngón tay hán bóp mạnh làm cho Tào Tháo phải cau mày vì đau đớn.

“Buông tay ~ ”

Tào Tháo hét lớn, tay trái nắm lại vung lên nhắm mặt Mã Dược đánh tới.

Phốc ~ ”

Một quyền đầy sức mạnh của Tào Tháo nện vào mặt Mã Dục, lập tức mũi của Mã Dục bị dập đến chảy máu. Nhưng Mã Dục vẫn không từ bỏ. Cách tay phải mềm nhũn của hắn đang rũ xuống bỗng giờ cao lên, dĩ nhiên trong tay hắn cầm một nửa thanh đao sắc bén.

“Buông tay ~ ”

Tào Tháo cảm nhận được sự nguy hiểm, hắn hét lớn, một quyền nữa nện vào mặt Mã Dục. Má trái của Mã Dục trúng một quyền, máu bắn ra tung tóe, nhưng Mã Dục vẫn không có cảm giác đau đớn, mắt hắn phát ra sát khí điên cuồng, hơi thở hắn nặng nề, nửa thanh đao sắc bén vung lên. Tào Tháo thất kinh muốn bỏ kiếm bỏ chạy, nhưng cho dù hắn đã cố hết sức thì cánh tay phải cầm kiếm của hắn vẫn không nhúc nhích.

“Sa ~ ”

Hàn quang lóe lên, thanh đao trong tay Mã Dục đã hung hăng chém vào cổ Tào Tháo.

“Hừ!”

Tào Tháo thấy chạy trốn cũng vô vọng, ý niệm liều mạng xẹt qua đầu hắn, mắt hắn hiện lên tia hoảng loạn, tay trái hắn vung ra hiển nhiên hắn muốn bắt lấy thanh đao gãy của Mã Dục. Máu huyết bay lên, cổ tay của bàn tay trái Tào Tháo vỡ ra, ngón tay cái bị cắt cụt nhưng hắn vẫn bắt được đoạn đao của Mã Dục.

“Hí hí..”

Âm thanh trầm nặng đột nhiên vang lên, thậm trí gần trong gang tấc, một tiếng hét lớn phát ra như muốn xé rách bóng đêm: “Chủ công, chủ công, người ở đâu?”

Tào Tháo nghe thế vui mừng nói: “Nguyên Nhung, Nguyên Nhung giúp ta”.

Mã Dục thầm thở dài, biết rằng ước mơ giết Tào Tháo lại một lần nữa tan thành bọt nước. Tào Tháo không hổ là đệ nhất kiêu hùng của thời Tam quốc. Hắn đúng là người mệnh lớn. Nguyên Nhung? Không phải hắn là Hạ Hầu Đôn sao? Trong tam quốc Hạ Hầu Đôn hình như cũng nổi danh là mãnh tướng. Hiện tại hắn dừng nói có thể giết Tào Tháo mà không biết có còn bảo tồn được mạng sống hay không nữa.

Mã Dục quyết định buông đoạn đao ra, hắn nhanh chóng lui lại phía sau. Khi Tào Tháo rút thanh bảo kiếm ra khỏi cơ thể Mã Dục thì cơn đau đớn dữ dội đã làm cho Mã Dục hít thở rất khó khăn, nếu hắn không có ý chí mạnh mẽ thì e rằng hắn đã sớm bỏ mạng rồi.

Tào Tháo không khi nào chịu bỏ qua cơ hội tốt như thế. Hắn cầm kiếm đuổi theo sau lưng Mã Dục, miện hắn không ngừng gọi to: “Nguyên Nhung, Nguyên Nhung, mau giúp ta giết Mã Dục”.

“Chủ công, mặt tướng tới rồi”.

Bên tai Mã Dục một lần nữa lại vang lên tiếng hét lớn. Một bóng đen to lớn quỷ mị từ bên này xông tới chỗ hắn.

“Mã Dục, tên thất phu, mau để lại mạng cho ta”.

“Đại đầu lĩnh đừng hoảng sợ, Điển Vi tới đây”

Mã Dục nghĩ thầm phen này chết chắc. Đột nhiên bên tai hắn vang lên tiếng rống như sấm của Điển Vi, nghe thấy âm thanh quen thuộc Mã Dục vui mừng. Nghĩ đến mới rồi bản thân lâm vào hiểm cảnh, hắn không khỏi sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

“Keng . choeng..”

Tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên liên miên không dứt trong đêm tối. Hạ Hầu Đôn cùng Điển Vi như hai con hổ say mồi dính chặt lấy nhau, khó phân thắng bại. Phía sau hai người, ngày càng nhiều Hán quân và tặc khấu kéo tới gây nên một cuộc hỗn chiến khắp ngọn đồi.

“Giết ~ ”

“Giết ~ ”

“Giết ~ ”

Chính xác lúc này tiếng chém giết từ phía nam đưa đến. Trong bóng tối, một đoàn kỵ binh thể như dơi non lấp ló xông ra chém giết. Ở thời khắc quan trọng nhất Bùi Nguyên Thiệu, Quân Hối xuất lĩnh hai toán kỵ binh nhẹ cũng đánh giết tới nơi. Quân Hán của Tào Tháo không còn cách nào đánh tan tặc khấu Dĩnh Xuyên ngược lại còn bị tổn thất nặng nề, thế trận lập tức đại loạn.

Đã chém giết đến đỏ cả mắt, nhưng tinh thần của tặc khấu Dĩnh Xuyên vẫn phấn chấn. Dù có bị rơi đầu chúng vẫn phát động tấn công vào quân Tào. Bị tám trăm lưu khấu và tặc khấu Dĩnh Xuyên hai mặt giáp công, quân Tào không có cách nào tổ chức phản công hiệu quả được, mặc dù quân Tào liều chết kháng cự nhưng khinh kỵ binh nhẹ của lưu khấu như thủy triều nhanh chóng cuốn phăng thế trận của quân Tào.

Binh bại như núi lở, canh bạc của Tào Tháo thất bại hoàn toàn, hấn chẳng những không thể tiêu diệt được hai ngàn tặc khấu Dĩnh Xuyên mà còn tổn thất mất đội cận vệ chi sư tinh nhuệ. Khi bình minh đến, hai đạo quân Hán của Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung nghe tin vội đến tiếp ứng, đám khinh kỵ binh tặc khấu mới ngừng chém giết, sau khi điều võ dương oai với quân Hán xong chúng liền bỏ chạy về phương bắc.

Tào Tháo thu thập tàn quân, sau khi kiểm điểm lại quân số thì chỉ còn hơn hai ngàn quân, hơn ba ngàn quân đã mất mạng trong trận đánh. Mã Dục chỉ bằng bó qua loa, ngay lập tức cùng Liêu Hóa, Bùi Nguyên Thiệu cùng chư tướng xuống thăm quân tặc khấu Dĩnh Xuyên. Mã Dục nặng nề bước đi, tiếng bước chân của hấn gây ra sự chú ý của những tên tặc khấu ở gần đó. Nhìn thấy Mã Dục đi tới những tên tặc khấu đang ngồi nghỉ trên cỏ hoặc đang ăn lương khô đều vội vàng đứng dậy.

Đám tặc khấu này phần lớn thân thể cường tráng, ánh mắt mạnh mẽ, mặc dù trên người chúng phần lớn mang thương tích nhưng lại làm tăng thêm sát khí.

Chiến tranh luôn luôn là thế, chiến tranh luôn là sự chọn lọc tự nhiên tàn khốc nhất, những kẻ chiến thắng, sống sót cho đến giờ phút cuối cùng luôn là những kẻ tàn nhẫn nhất, những binh lính mạnh mẽ nhất. Đám tặc khấu sống sót này sẽ còn phải trải qua hàng trăm trận đánh nữa. Sau trận đánh máu lửa này chúng sẽ nhanh chóng trưởng thành từ trong cái chết nếu không thì làm gì có những lão binh hay là những kẻ liều mạng thực sự.

Đó cũng chính là nguyên nhân Mã Dục quay lại Trường Xã.

Tinh thần bất khuất của tám trăm lưu khấu dĩ nhiên là quan trọng, nhưng chỉ có ở trên chiến trường ác liệt mới có thể tạo ra một đội quân hổ lang chi sư. Đó mới chính là yếu tố quan trọng nhất. Với đạo quân không có đường tiến, đường lui, cũng không có viện binh, hoàn toàn tuyệt vọng. Tám trăm lưu khấu.

Huyết chiến, ác chiến luôn là phương pháp nhanh nhất, hiệu quả nhất trui rèn đám quân ô hợp thành một đội quân hổ lang chi sư.

Tiếng bước chân nặng nề của Mã Dục vang lên, tất cả tặc khấu đều tròn tròn hai mắt, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Mã Dục không chớp mắt.

Mã Dục đứng lại trước mặt một tên tặc khấu, hấn xoay người đối mặt với hấn. Trái tim tên tặc khấu như ngừng đọng lên. Khi ánh mắt thâm trầm của Mã Dục nhìn thẳng vào mặt hấn hấn cảm thấy cả người hấn như đang bị thiêu cháy.

Mã Dục đưa tay lau mồ hôi trên vai tên tặc khấu rồi hấn vỗ vai tên tặc khấu, hấn mỉm cười hỏi: “Người tên là gì?”

“Bẩm đại đầu lĩnh, tiểu nhân gọi là Thiết Đản”.

“Thiết Đản?” Mã Dục gật đầu cất cao giọng nói: “Đúng người đúng là Thiết Đản. Đập quân Hán đến thành nhuyển đản”.

Mã Dục tiếp tục đi lên trước, tặc khấu tự phát đứng thành hai hàng hai bên để một lối đi ở giữa giống như ngày nay binh lính xếp hàng chờ kiểm duyệt. Ánh mắt của chúng dõi theo từng bước chân của Mã Dục. Dưới ánh trăng u ám, chỉ có cây đuốc đang cháy phát ra tiếng lách tách cùng tiếng bước chân nặng nề của Mã Dục đan vào nhau. Tất cả lộ ra vẻ âm u, trống vắng.

Mã Dục đưa tay trái lên, nắm thành nắm đấm, hấn vung tay khê đấm vào ngực các tên tặc khấu đang xếp hàng từng tên một, lần lượt cho tới cuối hàng, sau cùng hấn dừng lại đứng trên một tảng đá lớn. Tất cả tặc

khẩu tự động chạy đến vây xung quanh hắn, hơn một ngàn người vây thành một vòng tròn xung quanh Mã Dục.

“Khi ta còn là một tên lính Khăn Vàng. Ta đã nghe nói tới uy danh của Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung. Bọn họ là những danh tướng trong số các tướng quân của đế quốc Đại Hán. Quân lính của họ là những binh lính tinh nhuệ nhất đế quốc Đại Hán. Bọn họ chỉ cần mấy ngàn tinh binh là có thể đánh tan tác hơn mười vạn quân man di, có thể đập tan trăm vạn quân hoàng cân. Khi ở Nam Dương, ta đã được lĩnh giáo sự lợi hại của Chu Tuyền, hơn mười vạn đại quân hoàng cân đã không thể chống đỡ được năm ngàn tinh binh Hán quân, thân chất đầy đồng, máu chảy thành sông, ta vĩnh viễn không quên thảm kịch Bạch Long Than đó.

Âm thanh như nghẹn lại. Thân sắc của tất cả tộc khẩu trong khoảnh khắc lộ vẻ bi thương. Mã Dục đã đưa trí nhớ chúng quay lại thời điểm trước kia, trong một hoàn cảnh cực kỳ khó khăn, mấy vạn đại quân hoàng cân bị mấy ngàn quân Hán đánh tới bời.

“Nhưng chính là.....” Mã Dục bất chợt thanh đối ngữ khí, giọng nói của hắn trở nên lạnh lùng, cao vút: “Nhưng những ngày đó sẽ không bao giờ quay lại. Những danh tướng giỏi nhất thì sao nào? Những binh lính tinh nhuệ nhất là cái gì nào? Bên ngoài Trường Xã thành, mấy vạn tinh binh Đại Hán có thể làm khó dễ chúng ta không, có thể bao vây được chúng ta không?”

Ánh mắt của tất cả tộc khẩu Dĩnh Xuyên lại vẻ nóng rực. Đúng vậy bị mấy ngàn quân Hán đuổi giết phải chạy trốn khắp nơi chỉ là chuyện trước kia. Hiện tại bọn chúng không còn sợ quân Hán nữa.

Mã Dục hít một hơi rồi nói tiếp: “Ta còn nghe nói Tào Tháo đúng là thái thú duy nhất của đế quốc Đại Hán có thể cầm quân đánh trận.

Hắn đã từng xuất lĩnh năm ngàn tinh binh đánh cho năm vạn quân Khăn Vàng của Hà Nghi đến độ không còn một ai, nhưng đó là chuyện trước kia. Tối nay sáu ngàn tinh binh của hắn đã bị hai ngàn binh lính Dĩnh Xuyên của chúng ta đánh giết đến tề cả ra quần, bỏ chạy toán loạn”.

Ánh mắt của tộc khẩu Dĩnh Xuyên càng thêm nóng rực, tựa như đang có lửa, đang bùng bùng thiêu đốt trong mắt của chúng.

“Trên đời này không bao giờ có cái gọi là tướng quân bách chiến bách thắng, càng không bao giờ có đội quân bách chiến bách thắng. Chỉ cần chúng ta dám liều mạng chúng ta có thể thắng. Hán quân cũng là người, cũng đều do cha mẹ sinh dưỡng, bọn chúng cũng không có nhiều hơn chúng ta một cái đầu, đao của chúng ta có thể chém rơi đầu chúng ta thì trường thương của chúng ta cũng có thể đâm thủng bụng chúng, mạng của ai cũng như ai, không có tính mạng của ai là quý hơn”.

“Hôm nay lão tử ta chỉ muốn nói cho các người biết một đạo lý: Muốn sống sót ở thời loạn thế này, các người phải đủ tàn nhẫn, cho dù toàn quân bị tiêu diệt chỉ còn mình các người thì các người cũng phải dám một địch hàng trăm, hàng ngàn địch nhân, dù có chết các người cũng phải chết trên đường tấn công”.

Hơn một ngàn tên tộc khẩu Dĩnh Xuyên nhất thời gào lên. Những lời của Mã Dục giống như một ngọn lửa thổi vào đám củi khô thoảng chốc đã thiêu đốt cơn cuồng nhiệt từ tận sâu đáy lòng của chúng. Lần chém giết này làm cho chúng mệt mỏi, uể oải nhưng tinh thần chúng vẫn cuồng nhiệt, nhiệt huyết bị kích động. Chúng chỉ hận không thể ngay lập tức tìm được quân Hán để thỏa sức chém giết một lần nữa.

Mã Dục giơ cao cánh tay phải, âm thanh kêu gào của tộc khẩu đột nhiên dừng lại.

“Triều đình Đại Hán coi chúng ta là tộc khẩu, miệt thị chúng ta là đội quân ô hợp, không sao bởi vì chúng sẽ phải nhanh chóng giết mình khi phát hiện ra đội quân ô hợp chúng ta đã đánh bại quan quân tinh nhuệ của triều đình. Chính chúng ta đã tấn công và chiếm giữ thiên hạ đệ nhất hùng quan – Hồ Lao quan”.

Đế đô Lạc Dương của đế quốc Đại Hán hiện giống như cá nằm trên thớt hay coi như là đàn bà bị lột sạch y phục, đang chờ các huynh đệ chúng ta, các huynh đệ các người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Tộc khẩu cười vang.

Ánh mắt Mã Dục rất nhanh lại trở nên lạnh lẽo, âm thanh của hắn như băng giá, sắc bén như đao kiếm cắt ngang những tràng cười dâm dăng của đám tộc khẩu: “Trong mấy ngày tới thiết kỵ của tám trăm lưu

khẩu sẽ tràn tới Lạc Dương. Thanh đao sắc bén của chúng ta sẽ nói cho đám quan nhân, hoàng thân quốc thích suốt ngày chỉ biết trốn ở nơi thành cao, ấp lớn ăn chơi hưởng lạc biết tám trăm lưu khẩu chúng ta đã tới”.

Trong lúc đó Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương suất lĩnh binh kỵ binh lưu khẩu đã kết thúc nhiệm vụ truy đuổi tàn quân của Tào Tháo đang quay trở lại vào lúc Mã Dục đang nói những câu cuối cùng của bản tuyên ngôn của hắn. Trong âm thanh nặng nề của tiếng vó ngựa, tặc khẩu Đinh Xuyên cảm thấy mặt đất như run rẩy. Thời khắc này tất cả tặc khẩu đều cảm thấy nhiệt huyết trong người đang dâng lên.

Hiện tại bọn chúng đã giống như các kỵ binh tung hoành ngang dọc. Chúng đã chính thức trở thành tám trăm lưu khẩu. Đại doanh của Tào Tháo

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung song song đi vào trong trướng, cả hai thấy Tào Tháo ngồi một mình bên hương án, tay trái cuốn vải trắng, máu tươi vẫn rỉ ra từ vết thương, sắc mặt Tào Tháo đỏ hồng giống như say rượu.

Trình Dục, Trần Cung đứng ở bên đang khuyên nhủ, Tào Tháo lại làm như không nghe thấy gì. Hắn cầm bình rượu róc thẳng vào miệng, trong chốc lát bình rượu đã cạn, hắn đặt bình rượu xuống bàn. Tào Tháo mở mắt quát lên: “Rượu. Rượu! Mau mang rượu tới, mang rượu tới”.

Chu Tuyền thấy thế không khỏi thấy buồn bã.

Thủ hạ hơn sáu nghìn tinh binh giờ đây đã chết mất hơn một nửa, ai lại không đau xót!

Hoàng Phủ Tung mặc dù quân công hiển hách (đức cao vọng trọng) nhưng ông ta làm người lại vô cùng nghiêm khắc, thấy thế cũng không thấy cảm thông, ông ta cau mày, trầm giọng nói: “Thân là một thái thú, thống lĩnh binh mã, sao có thể hành động lỗ mãng như thế. Người không nhớ lệnh cấm uống rượu trong quân doanh sao?”

“A”

Tào Tháo đặt bình rượu xuống bàn rồi lão đảo đứng dậy. Hắn tức giận nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Tung rồi lớn tiếng quát: “Nếu không phải các ngươi không dám xuất chiến thì sẽ không cho tặc khẩu cơ hội phá vây. Kỵ binh nhẹ của tặc khẩu sao có thể phá vây được? Quân ta sao có thể bại trận được? Nếu quân của giành thắng lợi thì sẽ không phải hy sinh vô ích mấy ngàn tinh binh?”

Nét mặt Hoàng Phủ Tung lạnh lẽo, hắn trầm giọng nói: “ Ý ngươi nói lần thất bại này là lỗi của lão phu?”

Tào Tháo lão đảo đi lên trước. Hắn quay đầu lại, lắc đầu trầm não nói: “Ôi, danh tướng Đại Hán bất quá cũng chỉ như thế, bất quá cũng chỉ như thế, thật là thất vọng, thật là thất vọng”.

Những lời này của Tào Tháo có chút cuồng vọng, gần như là chế nhạo. Sắc mặt Hoàng Phủ Tung đanh lại, tâm trạng bức tức. Nếu không phải vì Tào Tháo mới bại trận, tâm trạng uất ức, ông ta đã trở mặt với hắn. Nhìn xung quanh các bộ tướng của Tào Tháo, thấy thần sắc tức giận của Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng nên sắc mặt của ông ta có chút hòa hoãn.

Chu Tuyền nhanh tay đỡ lấy thân hình lão đảo muốn ngã của Tào Tháo. Hắn khuyên nhủ: “Mạnh Đức, người say rồi”.

Tào Tháo lắc đầu nói: “Tháo ngày mai sẽ từ quan. Làm quan cùng với những kẻ hèn nhát, tham sống sợ chết như thế là một sự sỉ nhục. Ta thật xấu hổ, rất xấu hổ”.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên tiến lên đỡ lấy Tào Tháo, trước khi xuất trướng hai người đột nhiên quay đầu lại trợn mắt nhìn Hoàng Phủ Tung, cả hai cùng hừ lên một tiếng rồi mới xoay người bước đi, người trẻ tuổi, hung hăng như Tào Hồng thì rút bội kiếm nếu không phải Tào Nhân ôm cản lại thì chỉ sợ Hoàng Phủ Tung đã phải đổ máu trong vòng năm bước.

Sau khi cáo từ đi ra khỏi đại doanh của Tào Tháo, thần sắc của Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung đều nghiêm trọng, nặng nề.

Chu Tuyền nói: “Lão tướng quân, Mạnh Đức rất hận bọn ta”.

Hoàng Phủ Tung nói: “Bổn tướng đã ra nghiêm lệnh các quân doanh không được xuất chiến. Mạnh Đức không tuân lệnh, một mình hành động, mai phục giữa đường, tự chuốc lấy thất bại”.

Chu Tuyền lo lắng nói: “Ta chỉ sợ Mạnh Đức phần uất không lấy lại tinh thần thì Đại Hán sẽ mất đi một bậc lương đồng”

“Ta còn không biết sao?” Hoàng Phủ Tung thở dài, nghiêm mặt nói: “Lão phu già rồi. Công Vĩ tuy là người nhưng một mình khó có thể cứu vãn được tình hình. Mạnh Đức tuổi trẻ tài cao, cũng xứng là bậc lương đồng của triều đình nhưng trẻ tuổi nóng vội dễ làm hỏng chuyện, chưa biết ứng xử. Lần bại trận này, nếu tâm tính biến chuyển sau tất làm nên nghiệp lớn”. Lạc Dương.

Mặt trời hoàng hôn như máu treo ở chân trời.

Một người cưỡi ngựa như bay trên đường quan đạo, gương mặt kỵ sĩ nhuốm bụi đường, sau lưng hắt cầm một lá tiểu kỳ hình tam giác, bay phấp phất trước gió, trên đó có viết một chữ “Cấp”.

“Tránh ra, mau mau tránh ra ~ ~ ”

Thanh âm thê lương từ cửa thành vang lên, người đi đường cuống quýt né tránh. Kỵ sĩ giục ngựa chạy thẳng vào thành, theo con đường rộng rãi chạy thẳng tới phủ của Đại tướng quân Hà Tiến.

Đang lúc, Hà Tiến cùng Viên Phùng, Viên Ngỗi, Hà Miêu và Trương Ôn đang ngồi đối ẩm đã được ba tuần rượu, bầu không khí rất yên tĩnh thì tiếng bước chân dồn dập, hỗn loạn vang lên. Hà Tiến cau mày, cao giọng hỏi: “Người nào ở ngoài cửa?”

“Đại tướng quân, không ổn, đại sự hỏng rồi” Cánh cửa mở ra, quản gia của Hà phủ chạy vào trong la lên: “Quan ải cấp báo, tám trăm lưu khẩu đã công phá Hổ Lao quan. Bây giờ mấy ngàn kỵ binh và khoảng một vạn bộ binh đang đánh giết tới Lạc Dương”.

“Câm mồm” Hà Tiến biến sắc quát: “Tám trăm lưu khẩu chỉ có chưa đến nghìn quân, hơn nữa bị đại quân của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung, Viên Thuật bao vây tứ phía ở Dĩnh Xuyên, chúng mọc cánh cũng không thể phá vây được, chúng làm sao có thể công phá Hổ Lao quan, tiến binh tới Lạc Dương được?”

“Cái này....., cái này.....” Lão quản gia giậm chân nói: “Đại tướng quân, có tin cấp báo đến phủ tước gia”.

Lúc này thì Viên Phùng, Viên Ngỗi đều biến sắc, cả hai trầm giọng nói: “Quản gia, bình tĩnh, thư cấp báo ở đâu? Có thư cấp báo không?”

“A. Có, có ạ.”

Lão quản gia vội gáy rồi vội vàng trình một phong thư cho Hà Tiến. Hà Tiến đưa tay tiếp nhận phong thư, hắt vội mở ra đọc. Sắc mặt hắt đại biến, hắt tức giận nói: “Ngu xuẩn, thật ngu xuẩn! Tên thất phu Nhạc Tụ hại chết ta rồi! Ta thề giết....., thề giết.....”.

Viên Phùng, Viên Thuật, Hà Miêu lần lượt đọc thư, tất cả đều biến sắc, cuống quýt.

Vô Tình

122. Chương 95 :binh Khẩu Lạc Dương

Lưu Nghiên run rẩy hai tay khê cởi áo Mã Dược, cái áo vải sam thô, phía trên đầy vết máu, để toàn bộ lưng Mã Dược lộ ra trước mặt nàng. Lưu Nghiên sau khi nhìn rõ ràng thì không nhận được rơi lệ. Lưu Nghiên đã từng chữa trị cho rất nhiều thương binh Khăn Vàng, cũng đã gặp qua rất nhiều thương tích khiến người ta bất nhẫn nhưng chưa thấy ai thê thảm như Mã Dược.

Đổi lại là người khác, trên người bị nhiều vết thương như thế thì đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Thật không biết Mã Dược làm sao còn có thể sống đến tận bây giờ? Nghĩ tới đây, Lưu Nghiên không khỏi như đứt từng khúc ruột.

Trên lưng Mã Dược khắp nơi đều là vết sẹo, có vết đao, vết kiếm, vết thương, mỗi một vết sẹo đều là ký ức ghi lại một đoạn chiến sự thảm liệt, một lần vượt qua nguy hiểm. Kể từ khi đi tới thời loạn thế này, ngay bản thân Mã Dược cũng không nhớ được mình đã tham gia bao nhiêu trận ác chiến.

Có đôi khi giữa đêm tĩnh mịch, ngay cả Mã Dược cũng có cảm thấy có chút hoang đường, ở cái thời Hán mạt loạn thế đầy bấp bênh này, hẳn có thể sống sót đến tận lúc này và thậm chí xem ra còn có thể sống được lâu hơn.

Tuy nhiên làm Lưu Nghiên tan nát cõi lòng nhất là hai vết thương mới trên lưng Mã Dược, hai vết thương này gần như nằm ngay một chỗ. Da thịt tan nát, lộ ra cả thịt và máu huyết bên trong, từng dòng máu nhỏ đang từ vết thương không ngừng trào ra, theo những rãnh trên sống lưng chảy xuôi xuống, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt.

“Khóc sau đi!” Mã Dược nhướn mày, lãnh đạm nói: “Động thủ nhanh lên.”

Lưu Nghiên nấc lên một tiếng, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt nói với Trâu Ngọc Nương phía sau “Ngọc Nương muội muội, phiền ngươi đi lấy cho ta một chậu nước sạch”.

Trâu Ngọc Nương dạ một tiếng rồi xoay người uốn mình rời đi.

Lão thợ rèn già rút từ trong lò ra một thanh sắt trên đầu đỏ rực, thuận tay đưa cho Lưu Nghiên nói: “Tiểu thư, sắt đã đủ nóng rồi.”

Lưu Nghiên ừ một tiếng đón lấy thanh sắt đưa lại gần vết thương trên lưng Mã Dược nhưng ngần ngừ không dám áp vào, nàng rụt rè nói với Mã Dược: “Hay là cho người đi kiếm một chút thảo dược?”

Mã Dược nhướn mày, lãnh đạm nói: “Điển Vi, ngươi tới đây!”

Nói xong, Mã Dược lại hướng Quách Đồ đứng ở đối diện nói: “Công Tắc, ngươi nói tiếp đi.”

Quách Đồ nhướn mày nhìn thanh sắt đỏ rực nọ một cái, cảm thấy sau lưng có một trận hàn khí. Hắn hít vào một hơi, nói tiếp: “Đại đầu lĩnh, từ khi công phá được Hồ Lao quan đến nay, thời gian cũng đã mấy ngày, Lạc Dương thế nào cũng đã tiếp được tin tức. Không lâu sau Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cũng sẽ biết được, theo đó Lạc Dương tất có phòng bị mà hai đạo đại quân của Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung tất sẽ theo đuôi đánh tới, mãnh phá Hồ Lao”

Lúc này Điển Vi đã cầm thanh sắt đỏ rực từ tay Lưu Nghiên áp vào vết thương trên lưng của Mã Dược, chỉ nghe âm thanh “Tư tư” liên tục, thoáng chốc một làn khói xanh từ lưng Mã Dược bốc lên, trong không khí lập tức tràn ngập mùi khét lẹt. Quách Đồ đang nói đột nhiên im bặt, trong cổ họng hắn nhất thời vang lên tiếng ục ục. Tuy nhiên khi thấy Mã Dược mặt không đổi sắc, chân mày chỉ nhẹ nhướn lên thì ánh mắt Quách Đồ trở nên xám ngắt.

Đang đứng nghiêm trong trường, bọn Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa, Chu Thương sắc mặt cũng ngưng trọng nhìn về phía Mã Dược, trong con ngươi cũng không một ngoại lệ trở nên bông cháy. Ở trong mắt đám đầu mục lớn nhỏ này, đại đầu lĩnh Mã Dược là một gã hán tử cứng đầu nhất thiên hạ, chưa có bất cứ sự đau đớn nào, chưa có kẻ nào, chưa có bất cứ biến cố gì có thể đánh bại hắn, có thể làm hắn gục ngã.

Chỉ có Điển Vi mặt không đổi sắc, tay nắm thanh sắt nóng áp vào vết thương của Mã Dược dùng sức di di, một bên khác Hứa Chử mặt trở như gỗ tựa hồ có chút chấn động, phảng phất như không có chuyện gì có thể khiến hắn biến sắc.

Trâu Ngọc Nương bưng một chậu nước sạch đi vào, vừa vặn chứng kiến Mã Dược sắc mặt tái nhợt, đôi mày rậm cau lại, sau lưng hắn gã ác hán Điển Vi trong tay cầm thanh sắt nóng cháy bùng bùng dí lên lưng Mã Dược, trên lưng một đám khói xanh đang nghi ngút bốc lên. Đôi mỹ mục của Trâu Ngọc Nương nhất thời giật mình, khi nhìn về phía Mã Dược thì ánh mắt đã trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Chờ cho khói xanh tan hết Lưu Nghiên mới để cho Điển Vi đem thanh sắt dời đi rồi nói với Trâu Ngọc Nương “Ngọc nương muội muội, mau đưa nước lại đây”.

Trâu Ngọc Nương “Vâng” một tiếng thu lại ánh mắt đang nhìn Mã Dược, nhanh chóng đem nước lại bên cạnh Lưu Nghiên, một làn mây đỏ ửng nhàn nhạt lơ đãng nổi lên trên khuôn mặt trắng như phấn của Trâu Ngọc Nương.

“Hô”.

Mã Dục khẽ thở phào một cái, cả người chùng xuống, hơi có vẻ mỗi một nói với Quách Đồ: “Công Tắc, nói tiếp đi.”

Quách Đồ hít sâu một hơi, nén vẻ kinh ngạc nói tiếp: “Tám trăm lưu khẩu nếu đánh Lạc Dương thì tất nhiên là phải chính diện giao phong với đội quân tinh nhuệ nhất của triều đình Đại Hán là Vũ Lâm Quân. Vũ Lâm Quân mặc dù chỉ có ba ngàn người nhưng mỗi người đều là tướng sĩ có công và đã từng vào sinh ra tử, chiến lực so với tinh binh của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung còn hơn vài ba phần”.

Quản Hợi đứng cạnh nhìn không được chen vào nói: “Quách Đồ tiên sinh sẽ không nâng cao chí khí người khác mà hạ thấp uy phong quân mình chứ, Vũ Lâm Quân có gì lợi hại. Thiên hạ như thế nào gọi là tinh nhuệ, Tám trăm lưu khẩu lợi hại đâu có kém”.

Quách Đồ cũng không tức giận thản nhiên nói: “Chu Thương đầu lĩnh nói không làm sai, Tám trăm lưu khẩu đều là hổ lang chi sĩ, cố nhiên là hết sức tinh nhuệ nhưng nếu đánh bại được Vũ Lâm Quân thì quân ta thương vong cũng không phải ít. Triều đình Đại Hán tổn thất Vũ Lâm Quân thì thành Lạc Dương vẫn còn mấy vạn tân quân Tây Viên để đánh với chúng ta. Huynh đệ chúng ta chết một người là mất đi một người, không thể chịu đựng được thương vong quá lớn.”

Mã Dục gật gật đầu, kỳ thật ngay từ đầu hắn cũng không nghĩ tới việc tấn công Lạc Dương, nếu như Lạc Dương dễ bị đánh như vậy thì đế quốc Đại Hán cũng không thể nào tồn tại hơn bốn trăm năm qua, sớm đã bị đám man di Hung Nô, Tiên Ti phương bắc tiêu diệt không biết bao nhiêu lần rồi.

Quách Đồ nói tiếp: “Ba vùng phụ cận Lạc Dương, dưới chân thiên tử, dân chúng sung túc. Sĩ tộc giàu có, nếu có công thành, quanh dưới chân thành Lạc Dương có rất nhiều lương thảo tư nguyên đủ để cung cấp cho Tám trăm lưu khẩu. Đại đầu lĩnh sai một Đại tướng suất lĩnh một đội tinh kỵ giả vờ tấn công Lạc Dương, đợi đại quân triều đình tụ tập Lạc Dương, chủ lực quân ta liền nhân cơ hội đó dọc theo Lạc Thủy xuống, qua Tam Hào sơn, tất nhiên là một đường không trở lại. Đến đây, có hai con đường có thể lựa chọn, một là đi Sơn Nam, qua cửa ải Thanh Nê, hai là đi Hoa sơn, qua Hàm Cốc, Đồng Quan, sau đó tiến thẳng vào Quan Trung, gần Lương Châu trong gang tấc, Tám trăm lưu khẩu từ đó như rồng ra biển rộng, triều đình làm gì được ta nữa”.

Mã Dục ánh mắt âm trầm, chưa tiếp thu ý kiến của Quách Đồ nhưng cũng không có phản đối. Hơi có chút ý vị cao thâm khó lường.

Quách Đồ trong lòng hơi lo lắng nói tiếp: “Bất quá để thực hiện hoàn mỹ kế hoạch này thì có một chuyện trọng yếu phải làm được.”

Mã Dục hỏi: “Chuyện gì?”

Quách Đồ nói: “Cần nhất là phải có một viên Đại tướng dẫn một đội tinh binh trụ vững tại Hồ Lao quan ít nhất trong mười ngày. Tuyệt không thể để cho hai đạo tinh binh của Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung phá quan mà vào. Mười ngày sau, quân ta đã ở Quan Trung, coi như là hai đạo đại quân của Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung phá quan mà vào cũng trở tay không kịp”.

“Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung?” Mã Dục cười lạnh một tiếng rồi lãnh đạm nói, “Hai người này tuy là danh tướng, tinh binh dưới trướng cũng có thể nói là bách chiến chi sư nhưng còn chưa đủ để làm ta sợ hãi. Sau khi đánh một trận Đinh Xuyên tự nhiên sẽ có người giúp chúng ta thu thập hai người này.”

Quách Đồ thần sắc thoáng động chợt nói: “Đại đầu lĩnh có phải nói tới Thập Thường thị?”

Mã Dục cười hắc hắc nói: “Bất quá Công Tắc nói đúng. Hồ Lao quan xác thực là phải phái tinh binh đóng trụ. Coi như có người khác thay Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung suất lĩnh thì thủ hạ dưới trướng hai người này đối với Tám trăm lưu khẩu vẫn là mối uy hiếp trí mạng, vì vậy trong vòng mười ngày, tuyệt không thể để cho hai đạo tinh binh này phá quan mà vào.”

Quách Đồ chấp tay nói: “Đại đầu lĩnh anh minh.”

Mã Dục ánh mắt lạnh như băng quét nhìn chư tướng trong trướng một vòng rồi trầm giọng nói: “Người nào dám thủ Hồ Lao?”

Cao Thuận tiến lên trước một bước, lớn tiếng nói: “Mạt tướng nguyện tử thủ Hồ Lao quan.”

“Tốt!” Mã Dược lạnh lùng nói “Người dẫn theo một ngàn bản bộ tinh binh (nguyên Cao Thuận có hơn hai ngàn Đinh Xuyên tặc khẩu, trước sau hai trận chiến chỉ tăng thêm được một ngàn tinh binh. Lúc cứu Trường Xã, kích phá Hán quân phần lớn Đinh Xuyên tặc khẩu chết trận đều là do không tinh thuật cỡi ngựa, còn Tám trăm lưu khẩu có thương vong nhỏ nhất). Cố thủ Hồ Lao quan trong vòng mười ngày, tuyệt không thể để cho Hán quân Đinh Xuyên tiến vào nửa bước!”

Cao Thuận ôm quyền lớn tiếng nói: “Tuân lệnh.”

“Mười ngày sau, tùy theo tình hình chiến sự mà quyết định đi hay ở, có thể tiếp tục đóng ở Hồ Lao quan, cũng có thể rút đi cùng hợp binh với đại thủ lĩnh và quân chủ lực là năm trăm kỵ binh chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra”

Cao Thuận nói: “Đa tạ Đại đầu lĩnh.”

Mã Dược lại nói: “Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương nghe lệnh!”

Bùi Nguyên Thiệu cùng Chu Thương hai người đồng thời tiến lên trước một bước, đồng dục nói: “Có mặt.”

“Các người dẫn năm trăm tinh kỵ (nguyên khinh kỵ của Lưu khẩu có hơn ngàn người) theo theo bờ bắc Lạc Thủy trống dong cờ mở mà tiến, làm ra vẻ như muốn tiến công Lạc Dương. Cố gắng hư trương thanh thế”.

“Tuân lệnh!”

“Liêu Hóa nghe lệnh.”

“Dạ.”

“Dẫn theo một ngàn khinh kỵ (Liêu Hóa nguyên có hơn sáu ngàn Đinh Xuyên tặc khẩu, nay chỉ còn hơn ngàn người). Theo bản đại đầu lĩnh dọc theo bờ phía nam Lạc Thủy thẳng tiến Nghi Dương.”

Liêu Hóa nói: “Tuân mệnh.”

Mã Dược đứng lên trầm giọng nói: “Toàn quân ngày mai canh ba ăn cơm, canh năm khởi binh!”

...

Tại nơi ở của Trương Nhượng trong hoàng cung.

Quách Thắng đứng ngoài cửa ngó nhìn hai bên tả hữu hồi lâu, xác định không có ai nghe lén mới lên vào bí thất. Trong bí thất có Trương Nhượng, Triệu Trung, Hạ Uẩn, Tôn Chương, Tất Lam, Lật Tung, Cao Vọng, Trương Cung, Hàn Lý, Tống Điển, Túc Thạc, tất cả đều là hoạn quan đã sớm tề tụ. Mười hai người đều là Trung thường thị nên người ta gọi là “Thập thường thị”.

Túc Thạc hướng tới Trương Nhượng. Trương nói “Trương công, mọi người cũng đã đến rồi. Ngài hiện tại cũng có thể nói một chút, đến rút cục là việc quan trọng gì mà nửa đêm canh ba triệu tập mọi người đến họp kín?”

Trương Nhượng âm trầm nói: “Chư công, vừa mới rồi Đinh Xuyên cấp báo, bốn đạo đại quân với gần ba vạn tinh binh của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung, Viên Thuật, Tào Tháo hợp quân bao vây mà lại bị Tám trăm lưu khẩu phá vây mà đi, Đông quận Thái Thú Tào Tháo sai quân truy kích, nửa đường gặp mai phục, bị Tám trăm lưu khẩu đánh bại, toàn quân cơ hồ là bị tiêu diệt, vì việc này, Tào Tháo cơ hồ cùng với Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung trở mặt thành thù.”

Tào Tháo là con cháu của hoạn quan Tào Đẳng cùng với vị cố thường thị Tào Tiết có chút thân cận. Trung Quân giáo úy Túc Thạc đối với Tào Tháo rất có ấn tượng, nghe nói Tào Tháo binh bại thì trong lòng không khỏi thoáng động nói: “Trương công, đây là một cơ hội, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều là tâm phúc của tên đồ tể họ Hà, Tào Tháo một khi trở mặt tất sẽ không tha cho tên đồ tể họ Hà, việc gì phải dựa vào ngoại viện?”

Cao Vọng cùng tổ phụ Tào Tháo là hoạn quan Tào Đẳng giao tình khá thân, phụ họa nói: “Lời ấy của Túc công rất đúng.”

Trương Nhượng nói: “Việc này để sau thương nghị đi, hiện nay Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung làm việc bất lực, bị Tám trăm lưu khẩu phá vòng vây trốn đi, tội lỗi khó tránh. Lúc này mượn cơ hội thượng tấu thiên

tử, gọi hai người này hồi kinh trị tội, cũng nhân cơ hội mà đoạt lấy binh quyền của hai người! Lúc đó họ Hà trong tay không có binh lực, tuy có Viên Thuật, Viên Thiệu làm ngoại viện cũng không có thể làm được gì.”

Triệu Trung nói: “Trương công nói rất đúng, đây là cơ hội trời cho nhưng ai sẽ là người thế vào đó?”

Tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn vào Túc Thạc, Túc Thạc là Thượng quân giáo úy. Theo Tiết chế binh mã thiên hạ của triều đình Đại Hán, chuyện phải ai đi Dĩnh Xuyên thế chỗ Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung và cầm binh tự nhiên là chuyện hẳn phải lo lắng.

Túc Thạc suy nghĩ một chút rồi nói: “Tả giáo úy Thuần Vu Quỳnh, Hữu giáo úy Triệu Dung liệu có được không ”

Trương Nhượng nói : “Được, buổi chiều ngày mai, mọi người cứ y kế mà làm.”

Giữa lúc Thập thường thị đang mật nghị thì đột nhiên một tên tiểu hoạn quan trực tiếp xông vào bí thất. Túc Thạc mặt biến sắc, tránh chỉ bí nghị bị tiết lộ ra ngoài rút bảo kiếm định đâm chết tiểu hoạn quan. Trương Nhượng lập tức chặn lại nói: “Túc công đừng vội, đây là tâm phúc, đêm khuya xông vào gặp gỡ tất có việc khẩn yếu”.

Túc Thạc thu kiếm vào vỏ, tiểu hoạn quan nọ tiến tới bên Trương Nhượng thì thầm nói một lúc. Trương Nhượng thoáng chốc sắc mặt đại biến. Đợi tiểu hoạn quan thối lui, Triệu Trung vội hỏi: “Trương công, có chuyện gì?”

Trương Nhượng hít một hơi nói: “Tôi có an bài nội ứng trong phủ Hà Tiến, vừa mới truyền bao một tin tức kinh người. Tám trăm lưu khẩu mấy ngày trước đã công hạ Hồ Lao quan, thủ quan là Tương Nhạc cùng hơn ngàn tướng sĩ toàn bộ chết trận!”

Túc Thạc nghe vậy thất kinh, thất thanh nói: “Chuyện này có đúng là thật không?”

Hạ Uẩn cũng không tin nói: “Trương công, việc này khó có thể tin được? Tám trăm lưu khẩu chỉ có hơn ngàn người lại không có khí giới công thành, Hồ Lao quan thành cao năm trượng, Tặc khẩu làm sao mà lấy được thành ?”

Trương Nhượng lớn tiếng nói: “Việc này là xác thực không thể nghi ngờ, còn việc Tám trăm lưu khẩu làm như thế nào công hạ được Hồ Lao quan thì ta cũng chưa thể nào biết được.”

Hạ Uẩn thất thanh nói: “Hồ Lao vừa mất, cửa vào Lạc Dương rộng mở, tinh binh của Tám trăm lưu khẩu có thể thẳng tiến Lạc Dương!”

Túc Thạc cau mày nói: “Việc này cũng khó xảy ra. Tám trăm lưu khẩu nhiều nhất cũng chỉ có hơn ngàn người, thật sự muốn dám đến tấn công Lạc Dương, không thể nghi ngờ là tự chuốc lấy diệt vong! Bất quá phụ cận kinh kỳ, ba nơi không tránh khỏi một phen bị cướp bóc. Việc này hết thấy đều bởi vì Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đốc quân bắt lực, vừa lúc này nhất định thượng tấu thiên tử trị tội.”

Trương Nhượng âm hiểm cười nói: “Tám trăm lưu khẩu có đánh Lạc Dương hay không tạm thời còn không định luận, đây không phải là việc chúng ta phải quan tâm, ta tin rằng lần này không ai có thể cứu được Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung! Cho dù là tên đồ tể họ Hà cùng huynh đệ Viên Phùng, Viên Ngỗi cũng không tránh được có quan hệ! Hừ hừ...”

Triệu Trung nói: ” Xin Trương công chỉ giáo cho?”

Trương Nhượng nói: ” Sau khi Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung dẫn binh tiến vào Dĩnh Xuyên, Hà Tiến từng đưa cho hai người một phong mật thư, ra lệnh cho hai người tạm thời chưa tiêu diệt Dĩnh Xuyên tặc khẩu.”

“Cái này ... đây chính là đường hổ di họa. Tổng Điển biến sắc ”Tên đồ tể họ Hà muốn làm gì. Hắn muốn tạo phản ư?”

Túc Thạc nói: “Việc này cũng không khó hiểu. Tặc khẩu Dĩnh Xuyên một khi bị tiêu diệt, Tên đồ tể họ Hà không còn lý do tùy ý để Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung hai người cầm binh ở bên ngoài, sở bộ tinh binh cũng phải đem toàn bộ về Tây viên. Tên đồ tể họ Hà không muốn bị hạn chế tự nhiên là phải bố trí cho Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung ở lại Dĩnh Xuyên, vì vậy mà lưu lại Tám trăm lưu khẩu, đây quả nhiên là diệu kế.”

Thanh âm độc ác của Trương Nhượng vang lên “Hà Tiến vì tư lợi, không nghĩ tới an nguy của xã tắc Đại Hán, sai Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung dung túng cho địch khấu, khiến Hồ Lao quan bị mất, gây chấn động kinh sư, ở trước mặt bệ hạ ta tặc hèn tội tư thông phản nghịch. Tên đồ tể họ Hà nói như thế nào đây?”

Triệu Trung trầm ngâm nói: “Trương công, việc này cũng không nên quá gấp. Hôm nay Hà hoàng hậu vừa mới sinh hạ hoàng tử, thánh quyến đang vui mừng, thế lực Hà gia đang như mặt trời chính ngọ, trong lúc này muốn lật đổ cũng không phải dễ dàng như vậy. Lúc này nếu muốn tâu Hà Tiến tội tư thông phản nghịch thì phải có được bằng chứng, chính là phong mật thư Hà Tiến gửi cho Hoàng Phủ Tung.”

Trương Nhượng: “Như thế này đi. Trước tiên bố trí đoạt binh quyền của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung. Có thể cho Thuần Vu Quỳnh, Triệu Dung thay thế và âm thầm tìm kiếm phong mật thư nọ để làm tội chứng.”

Triệu Trung nói: Được rồi, ngày mai nghị sự trên triều, tất cả cứ y kế mà làm.”

...

Trong phủ đệ của Đại tướng quân Hà Tiến.

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung trừ phiến loạn bất lực, để Tám trăm lưu khấu phá vòng vây đi, để chúng tấn công phá vỡ Thiên hạ hùng quan Hồ Lao quan, quân giặc có thể tiến về Lạc Dương bất cứ lúc nào. Việc này khiến cho cả phe Hà Tiến nhất thời bị động, Hà Tiến, Hà Miêu, Viên Phùng, Viên Ngỗi, Trương Ôn, Viên Thiệu, Thái Ung, Vương Doãn Doãn cả đêm tụ tập cùng nhau, thương nghị đối sách.

Nói đến tình thế cấp bách, Hà Miêu tức giận dậm chân nói: “Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung thành sự không đủ, bại sự có thừa, đại ca còn để cho bọn chúng tạm hoãn đàn áp, lại còn phóng túng cho tặc khấu. Hôm nay thì quá tốt rồi còn gì nữa, để cho Tám trăm lưu khấu công hạ Hồ Lao quan, kế tiếp chỉ sợ binh khấu tiến đến Lạc Dương. Nếu để cho Yêm đảng biết được việc này, chỉ sợ bọn chúng lại ở trước mặt hoàng thượng nói lời thị phi.”

Hà Tiến nói: “Sớm biết như thế thì ban đầu không nên bảo Hoàng Phủ Tung, Chu Tuyền tạm hoãn đàn áp, nếu có thể sớm tiêu diệt Tám trăm lưu khấu thì làm sao có họa hôm nay?”

Hà Tiến bất mãn nhìn Vương Doãn một cái, trong lời nói có ý oán giận. Ban đầu Vương Doãn đưa ra ý tạm hoãn tiêu diệt lưu khấu, đường hớ dãi, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung không cần ban sư hồi kinh, Thập thường thị kiêng kỵ hai người cầm đại quân trong tay, tất không dám có hành động đối phó với Hà Tiến. Không nghĩ tới lại gây thành tai họa hôm nay.

Ngồi phía dưới Thái Ung nghe như vậy thì liên tục lắc đầu, Hà Tiến thân là đương kim Đại tướng quân nhưng vô dũng vô mưu, lúc gặp nguy nan thì không có ứng đối chỉ sách mà lại sinh tâm oán hận, lời ấy vừa nói khiến cho thân tín ly tâm ly đức, phỏng có ích gì. Hạng người vô năng như thế sao thành được việc?

Quả nhiên Hà Tiến vừa nói dứt. Vương Doãn mặt mày xấu hổ đứng dậy nói: “Mọi việc đều do hạ quan dựng lên. Tất cả tội lỗi đều do hạ quan một mình gánh chịu, buổi chiều ngày mai, hạ quan tự mình hướng tới Thiên tử bẩm báo rõ ràng hết thấy, thiên tử thánh minh, tất sẽ không trách Đại tướng quân, đảm bảo cho Đại tướng quân không có việc gì.”

Viên Phùng dậm chân nói: “Tử Sư (biểu tự của Vương Doãn) cả nghĩ rồi, bọn Thập thường thị coi bọn ta là một phe đảng, Tử Sư có tội thì Đại tướng quân không có ư. Tử Sư chỉ là viên quan dưới trướng Đại tướng quân cũng như Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung hai người đều chỉ nghe lệnh làm việc. Việc nói ra, có kẻ nào kẻ tin phục. Vấn đề hiện nay là sao nghĩ ra sách lược vẹn toàn.”

Hà Tiến được Viên Phùng một lời nhắc nhở, nhất thời tỉnh ngộ, trong bụng hơi có chút hối ý, vội nói: “Bổn quan nhất thời tình thế cấp bách mà thất ngôn, Tử Sư xin đừng trách.”

Hà Miêu nói: “Không bằng tạm thời giấu diếm việc này. Một mặt sai Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cấp tốc công phá Hồ Lao quan, ta cũng đem binh lính bản bộ cùng đánh, tiến hành giáp công, nhanh chóng tiêu diệt Tám trăm lưu khấu, đóng lại Hồ Lao, Hoàng thượng chẳng biết, mà nếu biết thì cũng có cơ hội lấy công chuộc tội.”

Viên Phùng không đồng ý nói: “Tám trăm lưu khấu cướp bóc thành tính, nếu đã công phá Hồ Lao tất ở lại không lâu mà ngày đêm sai quân cướp bóc ba vùng phụ cận kinh kỳ. Việc này Hoàng thượng sớm muộn

gì cũng biết được, thay vì đến lúc đó bị Yêm đảng chỉ trích vu hãm, không bằng ngày mai đi trước Thập thường thị một bước, tấu bẩm rõ ràng với Thiên tử, theo đó có thể văn hồi thể cục, hóa bị động thành chủ động.”

Hà Tiến nói: “Nếu như thế thì kế sách cụ thể ra sao?”

Viên Phùng trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Chuyện bại trận ở Dĩnh Xuyên, mất Hồ Lao, bệ hạ nghe thấy tất mất lòng giận dữ, lần này thất bại toàn diện, tội lớn sát thân. Không gán tội cho người khác thì không thể văn hồi, thể cục hôm nay cần quả quyết mới có thể chuyển nguy thành an.”

Viên Thiệu trong mắt hiện một tia tàn nhẫn, quả quyết nói: “Nhị vị tướng quân Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung suất lĩnh hơn vạn tinh binh mà không thể đánh một trận lập công, tiêu diệt Tám trăm lưu khấu đoạt lấy Hồ Lao thì khác gì chiến bại đâu. Yêm đảng tất mượn cơ hội này sanh sự, nhị vị tướng quân bởi vì họa này mà bị bỏ tù, Đại tướng quân phải làm như không liên quan, đem mọi tội lỗi đẩy sang người Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung thì hoặc có tránh được tai ách lần này.”

Hà Tiến nghe vậy hình như có chút động tâm.

Nhưng Viên Phùng lại cất tiếng mắng: “Người cầm mồm đi. Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều là lương đồng trụ cột của Đại Hán, sao có thể để mất được. Yêm đảng là tai họa của quốc gia, giết hại trung lương tự nhiên là chẳng phân biệt trung hiền, bọn ta đều là trung thần Đại Hán, sao có thể tự tàn sát nhau?”

Hà Tiến trầm ngâm nói: “Nhưng ai có thể làm vật hi sinh được?”

Viên Phùng nói: “Công Sơn (Duyệt Châu mục lưu) là trụ cột của hoàng thất, Công Đường (Viên Thuật) đã tham dự trận chiến Dĩnh Xuyên , Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều là lương đồng trụ Đại Hán. Bốn người đều không được, như thế chỉ còn một người thôi.”

Hà Tiến thần sắc khê động, nói một một câu “Là Đông quận Thái Thú Tào Tháo!”

...

Trường xã, đại doanh của Tào Tháo.

Tào Tháo đột nhiên rùng mình một cái, từ trong mộng giật mình tỉnh lại, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đầu đau như muốn vỡ ra.

Cửa lều bật được vén lên, thân hình hùng vĩ của Hạ Hầu Đôn tiến vào, tay bưng một chậu nước lạnh, cao giọng nói: “Mạnh Đức, tỉnh rượu chưa?”

Tào Tháo chau mày suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Nguyên Nhung, đêm qua ta đã uống rượu sao?”

Hạ Hầu Đôn cười to nói: “Không chỉ uống rượu mà uống say lúy túy, đem lão thất phu Hoàng Phủ Tung nọ mắng cho máu dồn lên đầu, thống khoái, thật là thống khoái, ha ha...”

Tào Tháo sắc mặt khê biến, dùng sức vỗ vỗ vào trán, ảo não nói: “Say rượu hỏng việc, say rượu hỏng việc, à...”

Ngoài trướng có mấy bóng nhân ảnh hiện lên, Trần Cung, Trình Liên Mệ đi tới, phía sau hai người là Tào Nhân, Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên, Vu Cấm, Lý Điển, chư tướng lần lượt mà vào, trong khoảnh khắc mọi người đã đều tề tựu trong trướng, chờ Tào Tháo tỉnh ngủ ra gặp. Chư tướng đi vào bên trong phân ra làm hai hàng đứng nghiêm hai bên.

Tào Tháo lấy nước lạnh lau mặt đồng thời hỏi Trần Cung “Công Thai, có tin tức gì của Tám trăm lưu khấu không?”

Trần Cung thần sắc ngưng trọng đáp: “Chủ công, vừa rồi thám mã hồi báo, Tám trăm lưu khấu ngày hôm trước đã vòng qua Nhục Dương, chạy thẳng tới Hồ Lao quan”

“Hồ Lao quan?” Tào Tháo thần sắc khê động, tỏ vẻ khó có thể tin nói: “Tám trăm lưu khấu không lên phía bắc qua Hoàng Hà, cũng không đi phía nam qua Dĩnh Thủy, lại đâm đầu vào Hồ Lao quan! Mã Dục cuối cùng là có ý định thế nào?”

Trình Liên Mệ nhỏ giọng nói: “Chủ công, Hồ Lao quan rất có thể đã thất thủ!”

“Cái gì!” Tào Tháo nghe vậy thì cả kinh, mắt liếc Trần Cung, hỏi: “Công Thai nghĩ như thế nào?”

Trần Cung nói: “Lời Trọng Đức nói không thể không nhắc đến Thập thường thị.”

Tào Tháo cấp tốc mở bản đồ ra. Thoáng nhìn qua liền cả kinh, thất thanh nói: “Hồ Lao nếu mất. Tám trăm lưu khẩu nhắm thẳng vào Lạc Dương, đến lúc đó kinh sư chấn động, lòng người bàng hoàng, phi tặc trong thiên hạ tất rủ nhau làm loạn mà hưởng ứng, đại sự hỏng mất, làm sao bây giờ?”

Trần Cung cau mày nói: “Chủ công. Hán thất suy vi, khí số đã hết, mất nước chỉ là chuyện sớm muộn. Hồ Lao quan đã mất, tai họa có thể ảnh hưởng đến tánh mạng chủ công, cần sớm nghĩ đối sách.”

Tào Tháo không giải thích được nói: “Công Thai sao lại nói lời ấy?”

Trình Trầm Thanh nói: “Hiện nay phe đảng Thập thường thị và Đại tướng quân đang tranh chấp, cuộc chiến Đinh Xuyên là căn nguyên của họa loạn, hai đại phe đảng tất dựa vào đó mà công kích nhau. Bởi vì Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đốc quân bất lực, để Tám trăm lưu khẩu bỏ chạy xuống Hồ Lao quan, thất bại toàn diện, tội lớn sát thân, Hà Tiến là đồ tiểu nhân muốn tránh liên quan tất phải giả họa cho người. Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung đều là tâm phúc của Hà Tiến, lại cùng Viên Phùng và Viên Ngỗi giao hảo, tất nhiên là không việc gì, Viên Thuật là tử đệ của Viên thị, Viên thị tứ thế tam công, trong triều căn cơ thâm hậu nên cũng không có việc gì! Vì vậy chỉ còn lại chủ công đơn thân, chủ công tất trở thành vật hi sinh, trở thành người chịu tội cho thất bại ở Đinh Xuyên.”

Tào Tháo nghe vậy thoáng chốc sắc mặt trắng bệch, im lặng thật lâu.

Hạ Hầu Đôn thốt nhiên giận dữ nói: “Mẹ kiếp, các huynh đệ vất vả bán mạng vì triều đình Đại Hán, tự nhiên đem tội ở đâu đến đổ người khác, thật là vô lý! Có làm phản, mẹ nó, cũng thống khoái .. ”

Tào Tháo ánh mắt lạnh lẽo lạnh lùng nói: “Nguyên Nhung cảm ơn ! Sau này nếu dám cuống ngôn, chém không tha!”

Hạ Hầu Đôn hừ một tiếng nhưng liền im miệng. Không dám nói gì nữa.

Trần Cung nói: “Chủ công, Trọng Đức cũng chỉ nói sự thật, cũng nên sớm nghĩ lương sách.”

Tào Tháo rít lên một tiếng, cau mày nói: “Nên định kế ra sao?”

Trần Cung nói: “Chủ công, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, khẩn cấp liên lạc với Cao Vọng, Túc Thạc nhị vị công công trong triều, nghe nói tổ tiên chủ công cùng nhị vị công công này là bạn cũ, xem có thể cứu giúp chúng ta không.”

Tào Tháo hơi gật đầu, đôi mắt nhỏ xẹt qua một tia lạnh lẽo, nếu Hà Tiến bắt nạt trước, đừng trách Tào Tháo ta bất nghĩa! Nghĩ đến tận đây, Tào Tháo không có do dự nữa, quay nhìn Hạ Hầu Đôn nói: “Người đâu, chuẩn bị bút mực”.

...

Đại doanh Hoàng Phủ Tung.

“Hí hí ~ ”

Chiến mã ngẩng đầu hí lên một tiếng thê lương, chán nản ngã quỵ xuống, hất ngã kỵ sĩ mặc giáp nặng trên lưng. Người ngồi trên lưng ngựa mặc lân giáp nặng nề bị quăng trên mặt đất, phát ra tiếng vang ầm ầm thật lớn đồng thời hất bụi đất bay mù trời. Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung hai người đứng gần đấy mặt mày cũng bị dính đầy bụi.

“Hắc!” Chu Tuyền ảo não vỗ tay phủi bụi, không giải thích được nói “Mười lần đều là như thế, thế là làm sao? Tại sao chiến mã của Tám trăm lưu khẩu chịu được sức nặng như thế mà chiến mã quân ta lại không được?”

Hoàng Phủ Tung cau mày nói: “Chẳng lẽ trong đó có cái gì kỳ lạ?”

Kể từ khi ở trên chiến trường chứng kiến uy lực thật lớn của thiết kỵ trọng giáp của lưu khẩu, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều muốn làm rõ nguyên nhân. Ra lệnh cho sĩ tốt ở trên chiến trường lục soát thu thập mấy bộ mã铠, trọng giáp còn hoàn hảo. Rồi sai đám quân sĩ thân thể cường tráng mặc trọng giáp, trong

quân chọn lựa tuấn mã cường tráng nhất, trang bị tất cả bắt chước lưu khẩu sai trọng kỵ phát khởi trùng phong nhưng kết quả thí nghiệm lại làm hai người rất là thất vọng.

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung bị yên ngựa, giáp nặng trên người thiết kỵ làm cho quá kinh ngạc, cho là bí mật nằm ở trên giáp trụ mà quên mất yên ngựa do lưu khẩu sử dụng có chút khác biệt với yên ngựa do Hán quân sử dụng. Lại càng không nghĩ tới, huyền cơ lớn nhất lại ẩn núp tại vó ngựa, cho nên thí nghiệm mười lần toàn bộ đều thất bại.

Chu Tuyền suy nghĩ một chút, nói với tên lính quân nhu bên cạnh: “Có thể bắt sống ngựa cưỡi của tặc khẩu được không?”

Tên quan quân nhu lắc đầu nói: “Chưa từng, tất cả số bị bắt sống đều đã bị thương không cưỡi được nữa. Toàn bộ đã bị giết bỏ sung làm quân lương.”

Hoàng Phủ Tung nói: “Có phát hiện gì khác thường không?”

Viên quan quân nhu nói: “Chưa từng phát hiện cái gì khác thường.”

Việc này cũng không thể trách quân quân nhu sơ tâm, đỉnh sắt trên vó ngựa sau lúc đi đường dài, dính bùn đất vào thì trông chẳng khác gì vó ngựa cùng một màu sắc. Nếu không cẩn thận xem xét thì căn bản không cách nào phát hiện ra bí mật trong đó. Hơn nữa lúc Tám trăm lưu khẩu quay về Trường xã, phần lớn thuộc hạ chết trận của Cao Thuận đều là binh lính Đinh Xuyên, bọn binh kỵ Đinh Xuyên này đều chủ yếu cưỡi Ô hoàn mã, mà số Ô hoàn mã này cũng chưa từng được đóng đinh vào móng.

Mà số ngựa chân chính được đóng đinh lại tổn thất không nhiều lắm, chỉ có hơn một trăm trọng kỵ do Hứa Chử thống lĩnh vì không thể tránh được việc đối đầu trực tiếp với Hán quân cho nên tổn thất rất lớn. Trước sau tổng cộng tổn thất hơn bảy mươi con, nhưng Hán quân khi thu dọn chiến trường, đã đem đám ngựa này đánh đồng với Ô hoàn mã bình thường. Theo đó tất nhiên là càng khó phát hiện ra điều gì dị thường.

Hoàng Phủ Tung không cam lòng lại hỏi: “Yên ngựa đâu, có lưu lại cái nào không?”

Quan quân nhu nói: “Yên ngựa còn hoàn hảo có hơn năm trăm bộ, đều cất trong kho”.

Hoàng Phủ Tung nói: “Đi, đi xem một chút.”

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đi theo viên quan quân nhu xuống kho, chỉ thấy bên trong chất đống yên ngựa hỗn độn. Hoàng Phủ Tung tùy tiện cầm lấy mấy cái yên ngựa xem một chút, thấy cũng không khác yên ngựa do Hán quân sử dụng. Trên thực tế, trong số hơn năm trăm bộ yên ngựa bảo tồn hoàn hảo kia chỉ có hơn mười bộ có hai mã bàn đạp (Hoàng Phủ Tung cầm lấy mấy cái yên ngựa gắn cho Ô hoàn thiết kỵ thì tự nhiên là không phát hiện được điều gì khác thường).

Hoàng Phủ Tung muốn đi tìm thêm thì chợt có một tên tiểu binh vội vã chạy vào, mặt có vẻ cấp bách, nói với Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung: “Hai vị tướng quân, đại sự không xong rồi”

Hoàng Phủ Tung nhướng mày, trầm giọng nói: “Có phải là có hành tung của Tám trăm lưu khẩu?”

Tiểu binh gật đầu, đáp “Bẩm tướng quân, Tám trăm lưu khẩu đã bỏ Trường Xã. Đầu giờ sáng nay đã chạy đến Hồ Lao quan”.

“Hồ Lao quan?” Chu Tuyền mắt hồ trợn tròn, trầm giọng nói, “Tám trăm lưu khẩu đâm đầu vào tử lộ sao?”

Tiểu binh lau mồ hôi trên trán, run giọng nói: “Tướng quân, theo thám mã hồi báo, Tám trăm lưu khẩu đã phá được Hồ Lao quan và đang kéo về Lạc Dương”

“Người ”

Yên ngựa trong tay Hoàng Phủ Tung chán nản rơi xuống đất, phát ra âm thanh trầm đục.

“Người nói cái gì!” Chu Tuyền sắc mặt đại biến, một tay nắm tay áo đầy mồ hôi của tên tiểu binh, lạnh lùng nói: “Tám trăm lưu khẩu đã phá Hồ Lao quan, binh kéo về Lạc Dương ư?”

Tiểu giáo run giọng nói: “Dạ, ... dạ , tướng quân.”

“Hô ”

Chu Tuyền thở dài một hơi, sắc mặt nửa lần nhanh chóng tỉnh táo lại, nhẹ nhàng buông tay ra nhìn Hoàng Phủ Tung nói: “Lão tướng quân, quay lại đại doanh. Triệu tập chư tướng nghị sự.”

...

Từ Hồ Lao quan đi về phía tây hơn hai trăm dặm là đến Lạc Dương.

Mặt trời nóng bỏng nhô lên cao. Phía đông thành Lạc Dương có một khu chợ đang vào lúc náo nhiệt nhất, khách thương tới lui nối liền không dứt, từng đoàn người ngựa nhộn nhịp qua lại, đan xen như mắc cửi, xuyên qua quan đạo trong thành mà đi. Thành Lạc Dương là đô thành của vương triều Đông Hán, trải qua mười mấy đời quân vương, mấy trăm năm tập trung lực phát triển tự nhiên là phồn hoa cực điểm. Chẳng những trong thành cửa hàng vô số mà ngoài thành cũng có rất nhiều tửu lâu khách sạn, là nơi các thương gia tụ tập.

Đường đi Hồ Lao quan thông qua Lạc Dương chiều rộng hơn mười trượng. Đủ cho hơn mười kỵ mã đi song song.

Sau giờ Ngọ, phía chân trời vạn dặm quang đãng không mây, trời quang mây tạnh lặng gió, hai bên đường liễu mọc xanh um, trời mới vào hạ mà khí trời đã có vẻ hơi nóng.

“Choang ”

Một tên khách thương đột nhiên lỡ tay đánh rơi một cái bát sứ trên mặt đất, tiếng bát vỡ phát lên thanh thúy, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của thực khách phụ cận và tiểu nhị trong tửu lâu.

“Ô.. ” ...khách thương nọ đột nhiên kinh dị kêu lên một tiếng, chỉ vào bình rượu đang rung động?”

Khách thương nói vừa dứt, tất cả khách thương phụ cận đều phát hiện ra cái bàn trước mặt cũng chấn động, chỉ trong chốc lát bọn họ càng khiếp sợ phát hiện ra ngay cả đất dưới chân cũng ỏ có chút rung động.

“Động đất! Chẳng lẽ là động đất?”

Một tên có kinh nghiệm trong đám thương nhân đột nhiên hoảng sợ hét rầm lên.

“Không đúng, kỵ binh! Là đại quân kỵ binh ..”

Một tên thương khác người Sơn Tây hàng năm đi lại ở vùng biên ngoại, khi gặp kỵ binh đều thấy uy thế đất rung núi chuyển, tình cảnh lúc này có chút tương tự, lập tức mở miệng phản bác.

“Trời ạ. Mau nhìn, kỵ binh, thật sự là kỵ binh!”

Rốt cục có tên mắt tinh phát hiện ra điều dị thường, hấn giơ tay chỉ vào chân trời phía đông xa xa kêu to lên, cơ hồ tất cả mọi người nghe được tiếng hét chói tai này đều quay đầu nhìn theo. Chỉ thấy trên vùng trống trải có một đám kỵ binh đen đặc đang hùng hổ kéo đến, phía trước có một lá cờ đỏ như máu đang kiêu hùng đón gió phấp phật, màu sắc thê diễm như được nhuộm bằng máu.

Vô Tình

123. Chương 96 :độc Sỹ Giả Hủ

Trương Nhượng vừa nói dứt lời, Viên Phùng liền đánh mắt ra dấu, thị lang Thái Ung vội bước ra khỏi hàng, quỳ rạp xuống đại điện, hai tay chấp vào rồi cất cao giọng nói: “Thần có việc cần tấu.”

Linh đế liền phát tay rời phán : “Nói.”

Thái Ung nói : “Đông quận thái thú Tào Tháo, là kẻ xảo trá, lại chiêu binh mãi mã, có ý không thuần phục triều đình! Thần cầu xin Hoàng thượng hạ chỉ đem áp giải về kinh giao cho bên đình úy triệt để tra xét.”

Phe Hà Tiến đột nhiên làm khó dễ cho Phe thập thường thị, khiến cho các quan viên của phe thập thường thị ứng phó không kịp, vội dùng ánh mắt cầu xin nhìn tới Trương Nhượng. Trương Nhượng nhất thời không rõ phe Hà Tiến có mục đích gì, cũng chỉ đành đưa mắt ra hiệu ý bảo mọi người hãy cứ yên lặng theo dõi.

Linh để nghe xong, mặt rờn rợn liền lộ vẻ giận dữ, quát lên: “Hắn muốn tạo phản à? Mau điều tra! Lập tức đem Tào Tháo áp giải về kinh, giao cho phủ đình úy tra xét rõ ràng.”

P phủ Đình úy quyền uy to lớn, là địa phương làm cho tất cả quan lại đều kiêng kỵ, hễ ai nghe tiếng đều thất kinh. Thường có quan viên cảm thán rằng một khi phải vào đình úy phủ thì dầu có vô tội thì cũng bị tra xét cừu tộc, không khác gì họa diệt môn.

Linh để vừa nói dứt lời thì phía ngoài đại diện liền xuất hiện tiếng bước chân dồn dập, bá quan vội vã quay đầu lại, chỉ thấy đích thị giáo úy Viên Thiệu, thần sắc hoảng hốt, đang hộc tốc chạy tới. Thiệu vội vã tới mức không kịp cởi bội kiếm mà chỉ trực xông vào kim điện. Bảo vệ ngoài kim điện thấy vậy liền vội hạ tay cầm giáo xuống, chắn ngang đường đi của Thiệu.

Viên Thiệu vội vã tháo bội kiếm, mặc kiếm rơi xuống đất, còn bản thân chạy thẳng vào kim điện. Sau khi tới nơi, Thiệu liền quỳ xuống rồi cao giọng tâu: “Bệ hạ, Dĩnh Xuyên cấp báo.”

Trương Nhượng thấy vậy trong lòng liền rung động, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, hắn vốn tưởng rằng phe Hà Tiến sẽ tạm thời đem tình hình chiến sự ở Dĩnh Xuyên giấu đi, dù sao thì Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cũng không rõ hành tung. Chờ cho đến khi Tám trăm Tám trăm lưu khẩu chiếm được Hồ Lao quan, trực tiếp uy hiếp Lạc Dương thì đấy chính là tội chu di cừu tộc.

Linh để cũng lạnh nhạt hỏi: “Nói ~ ~ ”

Viên Thiệu âm thầm cùng Hà Tiến trao đổi qua ánh mắt rồi nói: “Tả trung lang tướng Chu Tuyền, hữu trung lang tướng Hoàng Phủ Tung, Dự châu mục Viên Thuật cùng đông quận Tào Tháo đem bốn cánh quân tiến vào truy quét tặc khấu ở Dĩnh Xuyên. Vốn đã vây tặc khấu vào trong cô thành Trường Xá, sớm có thể phá thành. Không ngờ đông quận Thái thú Tào Tháo tư thông với quân giặc, thừa buổi đêm để cho quân giặc chạy thoát...”

Linh để thốt nhiên giận dữ, vỗ án đứng lên quát: “Tào Tháo, giết cho Tào Tháo! Quả nhiên có ý đồ tạo phản, truyền chỉ, lập tức đem Tào Tháo áp giải về kinh, giao cho phủ đình úy tra xét”.

“Thần tuân chỉ.”

Phía dưới đình úy Chu Xuất liền bước ra lĩnh chỉ.

Ánh mắt của Trương Nhượng đang rủ xuống đột nhiên nhảy lên, âm lãnh liếc qua họ Viên đang quỳ dưới đất, trong lòng tự nhủ: ‘Tên bán thịt họ Hà vô dụng, vô mưu chắc không thể nào nghĩ ra độc kế như vậy, ắt hẳn đây là mưu của lão hồ ly Viên Phùng. Tranh trước một bước, đem Đông quận thái thú Tào Tháo ra làm con dê thế tội.’

Hôm nay quả thật bị họ Hà chiếm trước tiên cơ, sau lưng lại có Viên Phùng bày mưu xảo diệu. Trước tiên cho Thái Ung ra buộc tội Tào Tháo, rồi để Viên Thiệu trình báo chiến sự Dĩnh Xuyên. Quả thật là dụng tâm kín kẽ ! Bệ hạ chính là trước tiên nghe tấu đã nhận định Tào Tháo mưu phản, sau lại thấy Tháo để cho Tám trăm lưu khẩu chạy thoát, điều này chứng tỏ việc bình Dĩnh Xuyên thất bại không liên quan gì đến Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung.

Tình hình trước mắt chắc không có khả năng cướp đi binh quyền trong tay Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung rồi. Lúc này, long nhan đang tràn đầy vẻ phần nộ nếu nhắc lại chuyện này chỉ tổ chọc giận bệ hạ mà thôi. Vốn biết rõ tính tình của Linh để, Trương Nhượng liền loại bỏ ngay ý định tước đoạt binh quyền trong đầu, thầm nhủ: hôm nay cứ tạm thời để họ Hà đắc ý trước đã, với tình hình hiện nay kiểu gì trả có cơ hội khác.

Linh để lửa giận bùng bùng trong lòng, Viên Thiệu lại đổ thêm dầu vào lửa: “Bệ hạ.! Tào Tháo tội khó tha, bởi vì hắn tư thông với quân phản loạn nên Tám trăm lưu khẩu đã công phá Hồ Lao quan, thẳng hướng Lạc Dương tiến quân...”

“Cái gì?” Linh để nghe vậy đầu tiên là thất kinh, sau chợt thấy buồn cười nói: “Khanh nói đùa rồi, Hồ Lao là thiên hạ hùng quan, dễ thủ khó công, lại có tinh binh trấn thủ, dầu có trăm vạn tặc khấu cũng không thể công phá! Như vậy làm sao mà có thể mất được, thật là chuyện nực cười ! ha ha ha...”

Viên Thiệu vội tâu ngay: “Bệ hạ, không phải thần nói đùa đâu, Tám trăm Tám trăm lưu khẩu đã tới gần trong gang tấc rồi”.

“Ồ ~ ô ~ ô ~ ô ô ô ~ ”

Viên Thiệu vừa dứt lời, thì ở trạm gác ngoài thành đã vang lên tiếng tù hiệu: ba ngắn, một dài, sát khí rầm trời khiến cho bá quan biến sắc. Lạc Dương trăm năm vốn không trải qua binh đao, yên ổn lâu ngày nay nghe thấy tiếng tù và vang lên thì văn võ bá quan đều vô cùng kinh hoàng.

Linh đế thất thanh hỏi: “Chuyện gì ?..... Nơi nào thổi tù hiệu vậy?”

Bá quan đang kinh nghi không thể trả lời thì thành môn giáo úy Ngũ Quỳnh phi nước đại từ cửa thành vào, Quỳnh vội quỳ ngoài điện hô lớn: “Bệ hạ, ba ngàn thiết kỵ của Tám trăm lưu khẩu đã đánh tới phía đông Lạc Dương rồi.”

Sắc mặt Linh đế thoáng chốc trắng bệch, run giọng nói: “Tám.... Tám trăm lưu khẩu? Chính là Tám trăm lưu khẩu đã từng cầm tù quốc trượng sao?”

Ở phía dưới, có đại thần lên tiếng đáp: “Đúng là bọn chúng ạ.”

Linh đế vội hướng về phía Hà Tiến nói: “Đại tướng quân, Tám trăm lưu khẩu tới rồi.. Bây giờ phải làm thế nào...?”

Hà Tiến bước ra nói: “Bệ hạ không cần kinh hoàng, thành Lạc Dương có ba ngàn ngự lâm quân, tặc khấu chắc không dám công thành đâu.”

Linh đế lắc đầu liên tục nói: “Tám trăm Tám trăm lưu khẩu đều là loại hổ lang, gần vạn tinh binh Nam Dương còn không địch lại, khiến cho quốc trượng bị bắt đi mãi đến giờ còn không rõ sinh tử ra sao! Nay lại có tới ba ngàn thiết kỵ tấn công Lạc Dương, ba ngàn ngự lâm quân là quá ít, quá ít ! Mau hạ lệnh để triệu tập quân đội để cứu giá, lệnh cho quân bản bộ tại Kinh, Dự, Duyện, Tịnh, Lương các châu hoả tốc điều đại quân tới. Lại truyền chỉ cho Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung chia quân hai đường mau quay về Lạc Dương, chậm thì trăm nguy mất...”

Linh đế vốn đang hoảng hốt không biết làm gì thì Viên Thiệu bước ra hiên ngang nói: “Bệ hạ hà tất phải hoảng sợ, thần xin đem tinh binh dưới trướng ra ngoài thành nghênh địch. Thề phá tan Tám trăm Tám trăm lưu khẩu ngoài thành”.

“Ồ...” Linh đế đang hoảng sợ nghe vậy thì như chết đuối vớ được cọc, đôi mắt đảo qua đảo lại nhìn Viên Thiệu : “Khanh ... có thể đẩy lui tặc binh sao?”

Viên Thiệu lúc này nhiệt huyết dâng trào, phấn khích nói: “Xin bệ hạ dẫn bá quan lên thành lâu, thông thả nhìn vi thần đem quân đại phá quân địch.”

Vừa nghe thấy Thiệu muốn mình đích thân mình lên thành đốc chiến, Linh đế không khỏi hai chân run lên, khó nhọc nói : “Cái...này..”

Hà Tiến bước ra tâu: “Xin Bệ hạ lên thành đốc chiến, ụy đạo sĩ khí, ba quân tướng sĩ sẽ liều chết giết giặc, tất sẽ phá tan quân địch.”

Viên Phùng, Viên Ngỗi dẫn đầu, quan viên phe Hà Tiến liền rôi rít quỳ xuống điện cùng tâu: “Xin bệ hạ lên thành đốc chiến....”

Linh đế thấy bản thân đã lâm vào thế cưỡi hổ, không theo không được, đành bất đắc dĩ nói: “Trẫm chuẩn tấu.” Phía đông thành Lạc Dương, tinh kỵ của lưu khẩu bay rợp trời, khắp nơi bụi bay mù mịt theo tiếng vó ngựa tiến quân.

“Hãy ~ ”

“Hí hí ~ ”

Chu Thương hét lên một tiếng, hai chân hung hăng thúc mạnh vào sườn chiến mã, chiến mã bị đau, ngẩng cao đầu phát ra một tiếng hí dài rồi bắt đầu tăng tốc. Phía trước cách đó không xa, thành thị vốn náo nhiệt lúc này đã loạn thành một mớ hỗn độn. Tiếng than khóc vang trời, gà bay chó sủa, người chạy loạn xạ, điều này càng làm tăng thêm khoái ý trong lòng Chu Thương và Tám trăm lưu khẩu.

“Các huynh đệ!” Chu Thương giơ cao thanh mã đao trong tay, từ trên lưng ngựa đứng thẳng dậy hô : “Tất cả nghe lão tử nói đây, đại đầu lĩnh nói lần này không cho phép cướp bóc, không cho phép giết người, mọi người nghe có rõ không? ”

“Đã rõ....”

Tất cả lưu khẩu đều đồng thanh đáp lại.

“Hãy ~ ~ ”

Chu Thương xoay người lại, tay cầm chặt thanh mã đao, tại phía trước hàng quân nặng nề vung lên rồi hét vang. Toàn quân tựa cuồng phong ào ào tiến về tiểu trấn. Thị trấn này nằm ở phía đông thành Lạc Dương, vốn nổi tiếng là địa phương buôn bán ngựa dưới thời Hán. Hầu như tất cả các thương lái khắp vùng nam , bắc đều mở thương điểm tại đây. Với số lượng hơn trăm thương điểm như vậy thì đến kẻ ngốc cũng biết số chiến mã có trong trấn lớn như thế nào.

“Ngao ngao ~ ~”

Tiếng vó ngựa chọt vang lên đỉnh tai nhức óc, một ngàn tinh binh lưu khẩu phi tới như bay, mạnh mẽ như muốn đạp nát ngã tư đường trống trải. Lạc Dương là kinh đô, trăm năm nay chưa từng gặp binh tai rất cục đã bị lưu khẩu tập kích. Từ đây trở đi, Lạc Dương không cách nào hồi phục về an bình như trước, mảnh đất bình an duy nhất cuối cùng cũng bị chiến tranh của thời loạn thế lan tới... Tại địch lâu ở cửa thành phía đông Lạc Dương, Linh đế và văn võ bá quan đang từ từ đi lên, mấy trăm tên lính toàn thân mặc giáp, trong tay cầm mác oai vệ đứng rải rác trên lầu, ngù màu đỏ dính trên chóp mũ trụ đón gió bay phấp phới tạo thành khung cảnh huyền lệ tựa như muốn xua tan đi cái sát khí vô hình vốn tồn tại trong không khí lúc này.

Tám trăm lưu khẩu vẫn chưa đến, toàn bộ triều thần đều trầm mặc, mọi người đều mang tâm sự riêng trong lòng.

Hà Tiến theo hầu Linh đế đứng ở đầu thành lầu, ánh mắt lúc này vô cùng âm trầm, tâm tình vô cùng phức tạp.

Đối với Tám trăm lưu khẩu, Hà Tiến có thể nói là hận thấu xương. Trước hết là bắt cóc Hà Chân, cha mình, sau lại làm mất đi hai ngàn chiến mã ở Nam Dương. Chuyện này đã truyền đi khắp nơi khiến cho hấn suýt nữa thân bại danh liệt. Lần này lại đánh bại đại quân của Tào Tháo rồi từ vòng vây của Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung chạy thoát. Hơn nữa lại có thể phá được thiên hạ hùng quan Hồ Lao, suýt nữa dồn hấn vào chỗ chết!

Nếu lần này không phải nhờ Viên Phùng, thâm mưu viễn dự, hiền đức kể vu cáo cho kẻ khác, đem Tào Tháo ra làm con quỷ thế mạng thì lần này quả thực lão rất có thể là bị chết bởi tay của Tám trăm Tám trăm lưu khẩu.

Nghĩ tới đây, Hà Tiến không khỏi nghiêng răng cắn hận.

Nhưng hận thì hận, đối với tinh binh của Tám trăm Tám trăm lưu khẩu trong lòng Hà Tiến không khỏi có lòng sợ hãi! Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều là danh tướng đương thời, uy trấn bốn phương, Tám trăm lưu khẩu chỉ gồm có mấy ngàn người lại có thể dưới sự bao vây của thiên binh vạn mã mà bình yên bỏ chạy. Cái năng lực này quả thật khiến người ta không lo lắng không được! Cái tên Mã Dục đó, rốt cuộc là loại người thế nào không biết ?

Đột nhiên, Hà Tiến thật sự rất muốn nhìn thấy tận mắt đại đầu lĩnh của Tám trăm tám lưu khẩu, Mã Dục..hắn rốt cục là người như thế nào mà có thể tạo ra một đội hổ lang chỉ sợ đáng sợ như vậy?

Viên Phùng đang đứng che trước mặt Linh đế, tinh thần cũng đầy lo lắng, cũng không phải lo lắng Tám trăm lưu khẩu thực sự đánh vào Lạc Dương, phá hủy tông miếu xã tắc của Đại Hán. Lạc Dương lúc này có tới ba ngàn ngự lâm quân, với sức mạnh như vậy Viên Phùng hoàn toàn tin tưởng, lưu khẩu chỉ với ba ngàn khinh kỵ thì dù thế nào cũng không thể công phá Lạc Dương được.

Viên Phùng lo lắng không yên vì một lý do khác.

Tám trăm lưu khẩu phong toả chặt chẽ Lạc Dương...điều này đối với uy tín của Đại Hán đế quốc là một đả kích mang tính huỷ diệt ! Đường đường là kinh thành, trung tâm của đại Hán đế quốc, kinh kỳ trọng địa, lại để cho lưu khẩu muốn đến thì đến muốn đi thì đi, thả sức cướp bóc. Uy vọng của triều đình để ở đâu? Tôn nghiêm đế quốc liệu có còn?

Sĩ tử trong thiên hạ, lê dân bách tính trong thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào?

Càng làm cho người ta lo lắng hơn nữa là lúc này trong thiên hạ thì tặc khấu nổi lên ở khắp các châu, nếu biết chuyện thì khác nào là cái cớ để chúng không coi triều đình ra gì, càng kiên quyết chống lại triều đình. Và cuối cùng là điều mà Viên Phùng lo lắng nhất, Hán quốc lúc bấy giờ sẽ chia rẽ, không còn là quốc gia nữa, nếu vậy thì đâu có là Hán Vũ để tái sinh cũng không thể làm gì được.

Linh để lại hạ chỉ cho các châu Kinh, Dự, Tịnh, Duyện, Lương xuất binh cần vương, điều này chẳng phải là càng giúp cho bọn tặc khấu ở các châu kia sao. Bắc Lương châu đang có loạn Cung Bá Ngọc, U-Ký thì có Trương Thuần, còn Nhạn môn quan hiện tại vẫn phải chịu hoạ tây khương, rợ hồ phương bắc. Trường Sa ở Kinh châu cũng đang có loạn, hạ chỉ cũng chỉ để lấy lệ mà thôi chứ chắc gì đã có thể điều quân tiếp ứng.

Chẳng lẽ Đại Hán đế quốc thật sự đã ở vào thế không thể vãn hồi được rồi hay sao?

Chẳng lẽ vận thế của Đại hán quốc thực sự là bị chôn vùi trong tay Tám trăm lưu khẩu này?

Trong mắt Viên Phùng tràn ngập nỗi bi ai, ánh mắt chợt hướng về phía chân trời phía đông lúc này đang tĩnh lặng tuyệt đối, sự tĩnh lặng trước cơn bão .

“Ô ~ ô ~ ô ~ ô ~ ô ~”

Âm thanh tù và bỗng vang lên từ phương xa, âm thanh khiến cho toàn bộ bá quan văn võ đều chấn kinh, Linh để chợt kinh hãi, đất dưới chân như sụp xuống, thậm chí thiếu chút nữa thì co chân ngồi sụp xuống nền thành. Từ ngày đăng cơ tới nay, Linh để đều không màng quốc sự, chỉ biết ở tại hậu cung cung phi tần hoang dâm vô độ, lại có thập thường thị đẳng ngày ngày hiến tặng các loại bảo vật hãn thế, sớm đã thành một tên phế vật chỉ biết ăn chơi hưởng thụ. Lúc này nếu không có Trương Nhượng, Triệu Trung đỡ hai bên thì đã trở thành trò cười rồi.

Hà Tiến, Viên Phùng và các văn võ bá quan thoáng chốc khấn trương, người thẳng lên đưa mắt nhìn về phía đông.

Vùng bình địa phương đông vốn đang yên tĩnh chợt thấy bụi cuốn cuộn bốc mù mịt. Khói bụi như muốn che phủ nửa bầu trời, mọi người dường như nín thở, yên tĩnh chờ đợi. Cuối cùng mơ hồ nghe như một tiếng sấm từ phương xa truyền đến, vô số các điểm đen lần lượt hiện ra từ đám bụi đang cuốn cuộn, tựa như cuồng phong băng qua vùng bình địa nhằm thẳng Lạc Dương mà tiến tới.

Ở phía trước hàng quân, một cây huyết sắc đại kỳ đón gió bay phấp phới, chính giữa lá cờ là một chữ “Mã”, nét bút như rồng bay phượng múa tựa như muốn bay thẳng lên trời cao.

Từ sau khi đánh chiếm Hồ Lao xong, Mã Dục đã bảo Trâu Ngọc Nương đem bốn chữ “Tám trăm lưu khẩu” huỷ đi mà thay vào đó là chữ “Mã”. Hiện tại, số lượng đã vượt quá Tám trăm lưu khẩu, danh khí cũng đã thành, Mã Dục cũng không cần cố kỵ liên thuận tay đổi luôn tên, điều này càng khiến cho tâm ý các lưu khẩu hồ hởi bởi thực sự chẳng ai muốn mãi mang trên mình cái danh giặc cướp cả.

Thấy thiết kỵ của lưu khẩu cuốn cuộn phi đến, trên thành lâu bỗng chốc vang lên hàng loạt tiếng hít thở, không ít quan văn lập tức bị dọa đến mức xám mặt, thân thể thì cứng lại như trời trồng. Trong tất cả bá qua văn võ, trừ số ít đã từng thực sự tham gia chiến trận, giáp mặt binh đao, khói lửa, phần lớn chỉ biết ở trong triều đình ăn tục nói phét mà thôi.

Trong cõi thỉnh không, mơ hồ như có tiếng sấm vang lên. rồi lớn dần lên khiến kẻ khác cảm thấy ngột thở, tiếng vó ngựa vang lên long trời dậy đất. Âm thanh như muốn phá vỡ cả vòm trời.

Văn võ bá quan Hán quốc hoặc hoảng loạn, hoặc lạnh như băng hoặc sợ hãi đưa ánh mắt tuyệt vọng nhìn kỹ xuống dưới. Lúc này, thiết kỵ của lưu khẩu đã bắt đầu hướng vào chính giữa tập trung. Tất cả kỵ binh nhanh chóng sắp thành hàng ngang, đội hình nghiêm chỉnh mạnh mẽ nhằm hướng Lạc Dương tiến tới....từng

hàng từng hàng mã đao giơ lên, ánh sáng lạnh lẽo phản chiếu từ những lưỡi đao sắc bén như chiếu rọi cả bầu trời.

Khi đến gần thành Lạc Dương khoảng mấy trăm bước thì kỵ binh lưu khẩu bắt đầu chạy chậm lại. Lấy huyết sắc đại kỳ làm trung tâm, kỵ binh chậm rãi triển khai về hai phía, dường như muốn hướng lên thành lâu, nơi Linh đế cùng các bá quan văn võ đang đứng mà thị uy, trận địa kỵ binh cứ thế hướng hai cánh triển khai kéo dài cho đến vài dặm thì dừng.

Âm thanh đình tai nhức óc, vang trời dậy đất rồi cục cũng chấm dứt nhưng bụi vẫn vẫn còn cuộn cuộn chưa tan mà theo gió toả ra xung quanh, bao trùm cả lâu thành Lạc Dương. Bụi mù khiến cho người trên thành không thể nhìn rõ số lượng kỵ binh ở bên ngoài, chỉ thấy lưu khẩu kỵ trận khí tức uy nghiêm, vô cùng vô tận, đâu đâu cũng thấy kỵ binh, người và ngựa tưởng như có thể che khuất cả một mảng thiên địa.

“Ngao ~ ”

Ngay lúc này, một tiếng thét tràn ngập hào khí chợt vang lên.

“Ngao ngao ngao ~ ”

Một ngàn lưu khẩu đồng thanh hô to, tất cả đồng loạt giơ cao mã đao trong tay... ánh đao sắc bén như che phủ mặt đất thoảng chốc làm mê loạn các bá quan văn võ đang đứng trên thành lâu. Có mấy tên quan văn có lẽ do tuổi cao, sức chịu đựng kém lên không chịu nổi liền chết ngất ngay tại chỗ, Hán Linh đế cũng bị dọa cho mặt xanh mặt vàng.

“Đồng đông đồng ~ ”

“Ô ô ô ~ ”

Ngoài thành lưu khẩu hò hét không thôi, trong thành tiếng tù và, trống trận nổi lên, âm thanh sát phạt bổng chốc vang lên khắp nơi trong và ngoài thành. Cửa thành đột nhiên mở ra, cầu treo cũng từ trên cao chậm rãi hạ xuống, quân lính của giáo úy Viên Thiệu lục tục kéo ra. Viên Thiệu cưỡi ngựa đi trước, phía sau là năm ngàn tinh binh. Thiệu cho quân từ cửa chính tiến ra, đến khi cách thành một tầm tên thì dừng lại bày trận.

Nhìn thấy khí thế của Hán quân khi rời thành lập trận, văn võ bá quan trên lâu không khỏi nhen lên một chút hy vọng. Hán Linh đế lúc này sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, thầm nghĩ mặc dù Tám trăm lưu khẩu tựa như sói đói, kiêu dũng thiện chiến nhưng các tinh binh của Viên Thiệu cũng không phải là loại hổ giấy.

Trước trận hình kỵ binh, Chu Thương lạnh lùng hướng Bùi Nguyên Thiệu nói: “Bùi đầu lĩnh, trong số Hán quân ra khỏi thành không thấy xuất hiện cung thủ, xin cho phép ta cùng ba trăm tinh kỵ xuất chiến.”

Bùi Nguyên Thiệu khẽ gật đầu rồi trầm giọng nói: “Nhớ không được trực diện giao chiến, phải học theo cách đánh của đại đầu lĩnh, kỵ binh đánh xiên chéo đội hình địch, tránh mũi nhọn của trường thương binh rồi phi thương vào trận địch”.

Chu Thương ngồi trên mình ngựa, chấp hai tay hô lớn: “Tuân lệnh”.

Lời nói vừa dứt, Chu Thương liền hung hăng kéo cương ngựa đi tới đầu hàng quân. Một ngàn lưu khẩu ánh mắt nhất thời đều tập trung lên người Chu Thương, Thương chậm rãi giơ cao mã đao trong tay rồi đột nhiên hướng về phía thành Lạc Dương vung lên. Một tiếng hét hào hùng bỗng vang lên long trời dậy đất.

“Xung phong ~ ”

“Hây ~ ”

Ba trăm tinh kỵ theo tiếng hét lần lượt xuất trận. Toàn bộ kỵ binh đều bám sát Chu Thương, nhằm thẳng trận hình quân Hán mà tiến, tựa như sóng biển tràn lên giết chóc.

Viên Thiệu đứng nghiêm giữa trận tiền, sắc mặt hiện lên vẻ do dự.

Mặc dù tất cả cung tiễn thủ đều đã điều lên thành lâu để hỗ trợ việc thủ thành, trong tay Thiệu lúc này chỉ có trọng giáp binh, trường thương binh cùng với kích binh nhưng Viên Thiệu không hề lo lắng, cơ bản hẳn không hề xem trọng lưu khẩu khinh kỵ. Mặc dù Viên Thiệu vốn theo Chu Tuyền học binh pháp, nhưng khi

tiến đánh Dinh Châu chỉ Chu Tuyền lãnh quân còn bản thân phụng chỉ vào kinh lãnh chức giáo úy, cho nên chưa từng biết tới bản lãnh của Tám trăm lưu khẩu.

Tám trăm lưu khẩu cũng không phải là giặc khản vàng sao! Nhiều người cũng nghĩ như vậy song chờ đến khi mình nhận ra sai lầm thì có hối hận cũng không kịp, nhẹ thì hao binh tổn tướng, nặng thì đến cái mạng già cũng không giữ được. Viên Thiệu hiện tại cũng đang mắc phải sai lầm mà vô số người đã từng mắc phải.

Tiếng vó ngựa vang trời dậy đất, mấy trăm kinh kỵ lưu khẩu tự như cơn lốc phi như gió tới.

“Cự mã trận ~”

Viên Thiệu vội hạ lệnh xuống. Hai ngàn trường thương binh tiến lên mười bước, trường thương cầm trong tay giơ lên, cán thương tỳ xuống mặt đất, mũi thương giơ cao tạo thành góc nghiêng bốn năm độ, tạo thành một “cự mã thương trận”. Đối mặt với thương trận uy nghiêm như vậy dấu kỵ binh của lưu khẩu có vượt qua được cũng sẽ bị tổn thất lớn.

“Hắc hắc hắc ~”

Chu Thương ngửa mặt lên trời cười quái dị, đao trong tay không thấy đâu mà thay vào đó là một mũi tam lăng thương. Sau khi xuất thương, chân khê thúc vào bụng ngựa, hai chân đạp mạnh lên bàn đạp, cả người nhô lên ngựa về phía sau. Chu Thương, một tay nắm cương, một tay cầm thương, thân trên đang ở tư thế vận mình, thực khiến cho mọi người tưởng hắn như sắp từ trên lưng ngựa rớt xuống vậy.

Kỵ binh phía sau cũng đều cho đao vào vỏ rồi lần lượt lấy ra ba lăng thương. Tất cả đều đứng dậy, cũng tay trái điều khiển ngựa, tay phải cầm thương song có rất ít người có thể làm giống như Chu Thương đem thân thể ngựa sát thân ngựa.

“Ồ!?”

Tại trận địa của quân Hán, ánh mắt sắc bén của Viên Thiệu chợt lộ vẻ khản trương, hắn quả thực không hiểu lưu khẩu định làm gì, nhất là việc lưu khẩu lại có thể từ trên lưng ngựa đứng thẳng dậy làm hắn giật mình. Trời ạ... bọn giặc này cuối cùng là bằng cách nào mà làm được như vậy? Cho dù là man di phương Bắc cũng không thể từ trên lưng ngựa mà đứng thẳng dậy.

“Hây ~”

Chu Thương hét lên một tiếng, nhẹ nhàng kéo cương ngựa, dưới thân chiến mã lập tức thay đổi phương hướng, vừa vận dừng tại phía trước hữu trận tiền của quân Hán. Thân hình Chu Thương trước thì ngựa rạp thân ngựa thì lúc này tựa như cánh cung bật ngược trở lại, đồng thời cánh tay phải cũng dùng hết sức vung lên, tam lăng thương tựa như tia chớp bay vụt ra....

“Hừ ~”

Mũi lăng thương thoáng chốc như cắt vỡ không khí phát ra một tiếng rít sắc bén.

“Phốc phốc ~”

“Ách a ~”

Hàn mang chột loé lên, mũi thương sắc bén theo quán tính bắn vụt tới, trong trận địa liền vang lên hai tiếng gào thê lương, hai tên lính Hán quân không may đã bị cây thương xuyên qua. Một phát xuyên hai, hai tên tựa như hai con cào cào bị một chiếc que dài xuyên lại với nhau, cây thương đâm vào chính giữa thân thể của cả hai, lực mạnh đến nỗi phần mũi thương sắc bén con nhô ra phần lưng tên lính phía sau, máu theo mũi thương chảy đầy mặt đất.

“Viu viu ~”

Ba trăm kỵ binh theo sau đồng loạt phi tới. Đầy trời bụi mù theo vó ngựa phủ lên trận hình quân Hán, theo sau đó là ba trăm mũi thương sắc bén. Tiếng thương rít lên, hung hăng tựa như ba trăm con rắn độc lao vào đội hình Hán quân dày đặc.

“A ~”

“Á ~”

“Trời ạ.... Chân của tôi.”

“Mắt, mắt của ta, ôi...”

Thanh âm mê lương liên tiếp vang lên không dứt. Ở trên thành lâu, Hán Linh để cùng văn võ bá quan thậm chí còn không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra thì ở dưới chân thành trận hình của Hán quân vốn nghiêm cẩn là thế mà lúc này vô cùng hỗn loạn. rất nhiều tướng sĩ Hán quân đã kêu thảm, ngã xuống. Máu chảy đỏ hồng cả mặt đất.

“Ôi ~”

Trên thành lâu, Hán Linh để thấy quân của Viên Thiệu vừa đánh đã bại thì trong lòng không khỏi chán nản và lo lắng. Một cổ hàn khí chợt dâng lên trong lòng, nhất thời thất thần, toàn thân như muốn sụp xuống. May mắn là được Trương Nhượng, Triệu Trung nhanh tay đỡ lấy Linh để.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ?”

“Thái y, mau truyền thái y!”

“Các người làm gì vậy ? Mau, lật tức đưa Hoàng thượng hồi cung”.

Trên thành lâu trong khoảnh khắc tựa như nổ tung, đường đường là thiên tử Đại Hán mà lại bị tắc khẩu đầy binh đao cho sợ chết ngất.. Quả thật là vô tiền khoáng hậu, không còn gì để nói !

“Ha ha ha ~” Chu Thương cười ngựa vượt qua rồi quay ngược trở lại đại trận của lưu khẩu kỵ binh, hướng Bùi Nguyên Thiệu nói: “Bùi đầu lĩnh, quả thật là thống khoái... bọn Hán quân này ngu như heo, chỉ biết đứng chờ chết, ha ha..”

Bùi Nguyên Thiệu gạt đầu mỉm cười hướng Chu Thương nói: “Nhiệm vụ đại đầu lĩnh giao phó đã hoàn thành. Ta và người chia binh làm hai đường, cho quân đánh cướp phía bắc, phía nam thành, cướp vũ khí rồi sau đó hội quân ở phía tây thành.”

Chu Thương chấp hai tay hiên ngang đáp : “Tuân lệnh ” Phía tây thành Lạc Dương, một số lượng lớn xe ngựa cũ rách đang dọc theo quan đạo hướng Tây chậm rãi đi. Tên phu xe đi đầu thỉnh thoảng quay đầu lại, lo lắng nhìn vào chiếc màn che cửa. Phía sau chiếc màn lúc này đang truyền ra một trận ho khan dữ dội, tưởng chừng như người ở bên trong có thể chết bất cứ lúc nào vậy.

“Hu ~ ”

Phu xe vội dừng xe, quay đầu lại méo mếu nói: “Khách quan, người vốn dĩ thân thể không khỏe mà từ đây đi tới Lương Châu xa tới cả ngàn dặm! Nhỡ ra ngài chết trên đường, lại ở trong xe tiểu nhân thì đến lúc đó quan phủ truy cứu thì tiểu nhân không kham nổi đâu!”

Tấm màn che được vén lên, hiện ra một trung niên văn sĩ. Người này sắc mặt vàng vọt, thân mặc một chiếc áo bào giản dị màu xanh, ước chừng hơn ba mươi tuổi. Văn sĩ nọ, lúc này trông rất suy yếu, tựa vào thành xe hướng tới phu xe lắc đầu nói: “Người anh em tốt, tại hạ thân thể vẫn có thể chịu đựng được, ngài đừng ngại, hãy cứ tiếp tục đánh xe đi.”

Trung niên văn sĩ này họ Giả, tên Hủ, tên chữ là Văn Hoà, vốn là văn nhân nổi tiếng đất Lương Châu.

Giả Hủ vốn là danh sĩ Lương Châu năm đó đã đỗ hiệu liêm được cử vào triều làm quan. Nhưng bởi vì trong triều đình không quen biết ai, lại bởi nhà nghèo nên không có tiền hối lộ quan trên, hơn nữa tính tình lại đạm bạc, ăn nói không giỏi, không được lòng quan trên bởi vậy lần lộn ở Lạc Dương mười mấy năm mà vẫn chỉ có một chức quan nhỏ.

Vào cuối năm ngoái, đột nhiên Giả Hủ lại bị nhiễm phong hàn, lại gặp phải thời tiết rét mướt nên đổ bệnh nặng ốm triền miên mấy tháng không khỏi, việc này cũng bởi bổng lộc ít ỏi nên không đủ tiền mời đại phu. Bệnh tình suốt mấy tháng không tuyên giảm, không cách nào khác , Hủ đành từ quan để về quê nhà tỉnh dưỡng. Nhà tuy nghèo song còn có thân nhân chiếu cố, đất cũng có đến hơn mẫu, ít ra cũng đủ để sống qua ngày.

Phu xe than nhẹ một tiếng rồi hạ màn xuống. Đang lúc định đánh xe đi thì chợt nghe như có tiếng sấm vang lên từ phía sau. Phu xe nhất thời sửng sốt... trời đang đẹp thế này mà đột nhiên lại có sấm là sao? Vừa quay đầu lại thì liền nhìn thấy xa xa bụi mù cuộn cuộn, bụi theo gió bay lên tưởng như muốn nuốt chửng cả thành Lạc Dương hùng vĩ.

“Nguy rồi, hình như trong thành có biến...”

Phu xe vốn là người vào nam ra bắc, từng gặp qua không ít sự tình nên lập tức phát hiện ra điều không ổn.

“Hả! ?”

Giả Hủ nghe vậy liền vén rèm phía sau xe lên nhìn lại, chỉ thấy phía Lạc Dương bụi mù cuộn cuộn, mơ hồ còn loé ra tia hàn quang. Giả Hủ nhất thời rung mình, trầm giọng nói: “Chắc chắn là tặc khấu rồi! Thật không thể tưởng được. Huynh đệ, chạy mau đi, nhanh lên! Tránh bị tặc khấu làm hại...”

“Tặc khấu?”

Phu xe nghe vậy thì sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Đây là thành Lạc Dương, kinh kỳ trọng địa mà, tại sao lại có tặc khấu? Chỉ e là triều đình đang tập trận ở tây thành.”

Tiếng nói của phu xe vừa dứt thì mơ hồ có tiếng tù hiệu phía xa vang lên, sau đó là một rừng người hướng quan đạo chạy tới, có già, có trẻ, có xe trâu, xe ngựa, càng nhiều hơn cả là dân cư ở khắp nơi xung quanh chạy loạn mà tới.

“Chạy mau đi, tám trăm lưu khẩu kéo tới nơi rồi~~”

“Tám trăm lưu khẩu tới. Nếu không chạy thì mất mạng~~”

Một con khoái mã từ xe ngựa bên cạnh cạnh chợt phi qua. Trên lưng ngựa, kỵ sĩ nọ hảo tâm quay đầu lại, hướng phu xe hô: “Huynh đệ, mau bỏ xe ngựa chạy đi, nếu không chạy thì khi kỵ binh Tám trăm lưu khẩu kéo tới thì không thoát đâu... tặc khấu này giết người cướp của không gì không làm, không đi ngay thì đến mạng cũng không còn.”

“A! ?”

Phu xe sửng sốt chỉ chốc lát rồi cũng có phản ứng nhưng thật sự không nỡ vứt bỏ xe ngựa, đây chính là kế sinh nhai của hắn, vứt đi.. vậy sau này lấy gì mà sống. Nghĩ vậy liền hung năng quát mạnh lên cổ ngựa, xe ngựa lại tiếp tục lọc cọc tiến về phía trước song với tốc độ này thì.....

“Khái khái khái~~”

P phía sau màn xe tiếng ho khan lại nổi lên lại càng khiến người ta lo lắng. Mồ hôi lạnh nhanh chóng xuất hiện trên trán phu xe rồi chảy xuống.

Rất nhanh sau đó, tiếng vó ngựa từ phía sau chợt mạnh mẽ vang lên. Phu xe vội quay đầu lại, chỉ thấy một đoàn dài kỵ binh đang phi như bay đến, người người vung đao hò hét vang trời. Ánh đao khiến cho gã hít thở không thông, phu xe liền lều lều nhảy vọt từ trên xe xuống, nằm lăn vào vệ đường giả chết.

Kỹ năng này, vốn là hắn học được trong lúc bốn ba kiếm sống, quả thật đã từng cứu sống hắn rất nhiều lần.

Lưu khẩu thiết kỵ hò hét xông tới, hơn mười kỵ binh liền từ trong đội hình bứt lên nhằm thẳng hướng xe ngựa phi tới.

“Cáp ~”

Một kỵ binh liền hét lớn một tiếng, giục ngựa tạt vào rồi nhanh chóng đưa tay nắm lấy cương ngựa. Gã quay đầu cười to nói: “Đầu lĩnh, lại cướp được thêm một con ngựa nữa, chỉ có điều là hơi gầy một chút...”

“Gầy cũng tốt, nếu không thể dùng để cưỡi thì vẫn có thể làm thịt...”

“Vâng”. Lưu khẩu đáp lại rồi tiện tay vén màn che lên. Bên trong hiện ra một người sắc mặt vàng vọt, tầm tuổi trung niên, kỵ binh quay lại hỏi: “Đầu lĩnh, trong xe vẫn còn một người, làm gì với hắn bây giờ?”

“Có thể ngồi xe ngựa thì đều là kẻ không phú cũng quý. Làm theo quy củ. Giết!”

“Tuân mệnh!”

Lưu khẩu hét lớn một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia sát cơ tàn nhẫn, vung mạnh yêu đao trong tay, nhằm thẳng ngực văn sĩ đâm tới.

“Khoan đã”. Trung niên văn sĩ đầy người mồ hôi lạnh, cũng không biết lấy sức lực ở đâu vội la lớn. “Tại hạ và đại đầu lĩnh Mã Dược vốn là đồng hương”.

“Ách ~ ”

Lưu khẩu hô như một tiếng, vội dừng đao lại. mũi đao sắc bén lúc này gần như chạm sát vào bộ ngực của văn sĩ. Đao phong lạnh như băng hàn xuyên thấu qua lớp vải mỏng đâm vào cơ thể khiến cho văn sĩ đau nhói.

“Đầu lĩnh.. người này nói hấn và đại đầu lĩnh vốn là người đồng hương, đại đầu lĩnh có nói qua rằng nếu gặp đồng hương thì giết hay không giết không ?”

Lưu khẩu ngẩn người, rồi ngẩng đầu cao giọng hỏi.

Lưu khẩu đầu lĩnh giục ngựa nhích lại gần, nghi hoặc hỏi: “Đại đầu lĩnh không có nói qua là không giết người đồng hương với người.”

Sát cơ trong ánh mắt lưu khẩu kỳ binh lại tái hiện, trầm giọng nói:

“Vậy... giết”

Trung niên văn sĩ khẩn trương, hô: “Ta chẳng những là đồng hương mà còn là cố giao của thủ lĩnh các người”.

“Cố giao ?” Tiểu đầu mục gãi gãi đầu quay sang hỏi tên lính bên cạnh: “Cố giao là vật gì vậy ?”

Tên này cũng lắc đầu, mờ mịt không biết trả lời sao.

“Ách...” trung niên văn sĩ hít vào một hơi, lấy ống tay lau đi mấy giọt mồ hôi ạnh trên trán rồi run giọng nói: “Cố giao có thể nói là bạn tốt, là huynh đệ. Ta biết rõ đại đầu lĩnh của các người, hấn họ Mã tên Dược, tên chữ là Bá Tề, vốn là nhân sĩ ở Lương Châu, là hậu duệ của Mã Viện tướng quân, đúng không ?”

Lưu khẩu quay đầu lại nhìn tiểu đầu mục hỏi : “Đầu lĩnh, hấn nói hấn là hảo huynh đệ của đại đầu lĩnh, việc này chắc không đơn giản rồi.”

Tiểu đầu mục suy nghĩ một chút, nói: “Nếu là huynh đệ của đại đầu lĩnh thì tất nhiên là không thể giết được. Thôi, thả hấn đi, đem ngựa trả lại cho hấn, chúng ta đi.”

Lưu khẩu khẽ vâng một tiếng rồi buông cương ngựa ra. Đang lúc muốn rời đi thì chợt thấy văn sĩ nọ đột nhiên ho kịch liệt, sau đó máu miệng máu mũi đồng thời trào ra, cả thân người co quắp lại rồi ngã xuống.

“Đầu lĩnh... không tốt rồi, bạn cũ của đại đầu lĩnh đã chết ngất rồi, làm sao bây giờ ?”

Tiểu đầu mục giục ngựa quay trở lại, hung hăng quát một phát vô lương tên lưu khẩu rồi mắng: “Đồ đầu heo! Nếu đã là huynh đệ của đại đầu lĩnh thì tất nhiên không thể thấy chết mà không cứu. Mau đánh xe ngựa đi theo sau hàng quân, cứ từ từ mà đi.”

Bị đầu lĩnh đánh cho một phát roi song trên mặt lưu khẩu không hề có chút oán giận, tựa như đã quen với kiểu đãi ngộ như vậy rồi. Gã lập tức từ trên lưng ngựa nhảy lên xe ngựa rồi lập tức chuẩn bị đánh xe đi, còn con ngựa của hấn thì đã sớm được tiểu đầu lĩnh nắm lấy cương dắt đi rồi.

“Hãy ~ ”

Lưu khẩu hét lớn một tiếng, quát mạnh một roi vào cổ ngựa, chiếc xe ngựa lại tiếp tục lộc cộc lên đường. Lúc đó, phía sau lưu khẩu một khoảng không xa lắm, trên quan đạo xuất hiện một đoàn dài xe cộ đang đi đến, trong đó có xe trâu, xe lừa, xe ngựa, còn có một bảy ngựa không mang yên cương, ở giữa lại có thêm khoảng chục con heo mập.

Hai đạo lưu khẩu khinh kỳ chia làm hai hàng, đem cả đoàn xe vây vào chính giữa, chậm rãi hướng phía tây Lạc Dương mà đi. Hoàng cung. Trong tầm cung của Hán Linh đế.

Khí thế tuy mạnh mẽ, hung dữ song Tám trăm lưu khẩu cũng không tiến công Lạc Dương, điều này chỉ làm cho văn võ bá quan trong triều hoảng hốt một hồi, bất quá Hán Linh để lại bị hù dọa đến mức bất tỉnh nhân sự. Sau khi được thái y cứu trị kịp thời, Linh để tỉnh lại, chỉ thấy Trương Nhượng, Triệu trung đang đứng trước giường, vẻ mặt vô cùng khuất tất.

Vô Tình

124. Chương 97 :bao Vây Lạc Dương

Buổi tối, trong phủ của Đại tướng quân Hà Tiến.

Thần sắc của Hà Tiến rất nghiêm trọng, hắn nói với đám người Viên Phùng: “Tám trăm lưu khẩu tấn công, chư công đều đã nhìn thấy chúng đứng là đội hổ lang chi sư. Quân của chúng ta không thể đối địch với chúng được. Tây viên và Vũ lâm quân lại do Yêm đảng chỉ huy, không điều động được. Nhưng nếu xảy ra biến cố, Lạc Dương thất thủ, tông miếu sẽ bị phá hủy. Chúng ta nên ban chiếu lệnh cần vương cho mười ba châu quận của Đại Hán, chư công nghĩ thế nào?”

Viên Thiệu nghe vậy rất xấu hổ. Hôm nay trận chiến ở cửa đông, binh mã đã bị tặc khẩu chém giết tơi bời. Đối với một người bản tính cao ngạo như Viên Thiệu mà nói thì đây là một sự đả kích rất lớn.

Nghe Hà Tiến nói như vậy, Viên Phùng vội khuyên nhủ: “Đại tướng quân, không thể được, ngày nay thiên hạ đại loạn. Lương Châu có Bắc Cung Bá Ngọc, Hà Bắc có Trương Thuần, Trường Sa có Khu Tinh đẩy binh làm phản. Nếu lúc này lại gọi binh mã các địa phương vào kinh cần vương thì những nơi đó sẽ bỏ trống, quân phản tặc thừa dịp tấn công chẳng những không thể cần vương mà còn làm cho thiên hạ thêm loạn”.

Thị trung Vương Doãn bỗng nói: “Tám trăm lưu khẩu tuy hùng mạnh nhưng không có ý đánh chiếm Lạc Dương. Đại tướng quân không cần phải lo lắng”.

Hà Tiến nghe vậy, thần sắc biến đổi: “Tử Sư (Vương Doãn) nói thế là có ý gì?”

Vương Doãn nói: “Nếu tặc khẩu có ý định đánh chiếm Lạc Dương tất đóng quân ngoài thành, ngày đêm xây dựng khí giới công thành. Bấy giờ tặc khẩu lại xua quân đi cướp bóc vùng phụ cận, không có dấu hiệu nào cho thấy tặc khẩu sẽ công thành. Nếu đúng theo như Doãn tính toán thì tặc khẩu sẽ tự rút lui sau mấy ngày nữa”.

Hà Tiến nói: “Ngay cả khi tám trăm lưu khẩu không có mặt ở Lạc Dương thì chúng ta dựa vào cái gì để đánh bại tám trăm lưu khẩu?”

Vương Doãn cứng họng. Ngay cả khi tám trăm lưu khẩu không tấn công Lạc Dương nhưng cũng không thể để mặc chúng cướp bóc vùng phụ cận kinh thành như thế được. Nếu thế thì sự tồn nghiêm của triều đình liệu có còn không?

Thái Ung chợt nói: “Đại tướng quân, tám trăm lưu khẩu tuy như hổ lang nhưng lực lượng ít, khó làm nên đại sự được. Nhưng chúng ta vẫn có thể trì hoãn được. Bè lũ Yêm đảng (nhóm thập thường thị - mười hoạn quan ở cuối đời Đông Hán) đã gây hại cho đất nước, cần phải sớm diệt trừ chúng. Lúc này tám trăm lưu khẩu xâm phạm Lạc Dương thật ra là cơ hội tốt cho Đại tướng quân đoạt lấy binh quyền, làm suy yếu thế lực của Yêm đảng”.

Hà Tiến đưa mắt nhìn Thái Ung nói: “Xin chỉ giáo!”

Thái Ung suy nghĩ một lát rồi nói: “Tám trăm lưu khẩu đều là Hổ lang chi binh, người khác không thể đánh bại được. Bản Sơ vừa bại trận, kinh thành chấn động, ngay cả Yêm đảng cũng kinh hãi. Nếu lúc này Đại tướng quân vào yết kiến Hoàng thượng, xin binh mã để tiêu diệt tặc khẩu, Yêm đảng sẽ không ngăn cản. Binh mã tân quân Tây Viên tất vào tay Đại tướng quân”.

Hà Tiến nghe thế mừng rỡ nói: “Như vậy, bản tướng lập tức tiến cung ra mắt thánh thượng, xin thánh chỉ phá giặc”. Đêm khuya, Trung thường thị Cao Vọng nhìn xung quanh, thập thường thị lại một lần nữa tụ tập đông đủ.

Trương Nhượng nói: “Bình mã tặc khẩu xâm phạm Lạc Dương, đánh cướp các phủ phụ cận. Ti đãi giáo úy Viên Thiệu đã bại trận, tặc khẩu binh lực mạnh mẽ. Chư công đều đã thấy tận mắt. Bọn ta không thông hiểu quân sự, không biết dùng binh. Nếu Lạc Dương lại bị tặc khẩu tấn công, tông miếu bị phá hủy. Tên bán thịt họ Hà đã tiến cung yết kiến hoàng thượng, thỉnh cầu quân lệnh để phá giặc. Đại địch trước mặt, hay là chúng ta đem quân Tây viên giao cho Hà đại tướng quân thống lĩnh, đánh lui tặc binh, bảo toàn tông miếu”.

Đám hoạn quan Triệu Trung đã bị binh lực hùng mạnh của tám trăm lưu khẩu dọa cho khiếp đảm. Chúng rối rít gật đầu đồng ý.

“Nếu giao binh quyền ra. Các vị hãy ngồi chờ chết đi”.

Thập thường thị đang thương nghị thì chợt nghe sau bình phong vang lên tiếng nói. Bọn Trương Nhượng tất cả đều thất sắc, nhìn Cao công hỏi: “Cao công, người đó là ai vậy?”

Cao Vọng nói: “Đây là người đưa thư mật của thái thú Đông quận Tào Tháo”.

Cao Vọng vừa rút lời thì từ sau bình phong một người bước ra, vóc người thanh tú, cao, cầm phát phơ mấy sợi râu, dáng vẻ phi thường. Người đó hướng đám người Trương Nhượng vái một cái thật sâu rồi cất cao giọng nói: “Tại hạ là Trần Cung, chủ bạ của Đông quận thái thú Tào Tháo. Xin ra mắt các vị công công”.

Trương Nhượng vừa nghe thấy đúng là có tin mật của Tào Tháo thì sắc mặt lộ vẻ không vui. Hiện nay tặc khẩu uy hiếp Lạc Dương, triều đình chấn động, Đại Hán có nguy cơ diệt vong. Còn có ai có tâm tư đi quan tâm đến chuyện của Tào Tháo. Nếu lúc này để Hà Tiến biết được để hấn trước mặt hoàng thượng tâu lên là thập thường thị tư thông với nghịch thần, chẳng hóa ra chúng tự châm lửa đốt mình ư?

Trần Cung nhìn thập thường thị rồi trầm giọng nói: “Công công và mọi người có biết là đang ngồi chờ tai họa giáng xuống không?”

Trương Nhượng hờn giận nói: “Tiên sinh, hà có gì lại nói những lời ấy?”

Trần Cung nói: “Hà Tiến có bụng thoán nghịch, liên kết với Viên gia sắp đặt gian kế. Lúc này Viên Thiệu là Ti đãi giáo úy, Viên Thuật làm Dự Châu mục, ngoài ra còn có Lưu Đại, Lưu Biểu làm ngoại viện, vây cánh đã thành. Cuộc chiến Dĩnh Xuyên để lại nghi vấn lớn lao. Tám trăm lưu khẩu công chiếm Hồ Lao quan, xâm phạm Lạc Dương nhìn như là vô tình nhưng thực ra đó là một âm mưu. Đó là kế mượn đao giết người của Hà Tiến”.

Triệu Trung nói: “Mượn đao giết người” Ai làm đao? Muốn giết ai?”

Trần Cung nói: “Tám trăm lưu khẩu chính là thanh đao để giết các vị công công”.

Trương Nhượng nói: “Ý tiên sinh là cuộc chiến Dĩnh Xuyên là dụng ý của gian đảng Hà Tiến sao?”

Trần Cung nói: “Chính thế! Gian đảng Hà Tiến dụng túng cho tám trăm lưu khẩu công hạ Hồ Lao quan, xâm phạm Lạc Dương, chúng ở phía sau lại giả họa cho Tào Tháo đại nhân, chúng thật hiểm ác. Thật ra chúng có hai dụng tâm: Tám trăm lưu khẩu uy hiếp Lạc Dương, chúng muốn bức Chu công công giao binh quyền ra cho chúng. Thứ hai: Tào Tháo là cháu nội của Tào công. Tào công và Chu công là bạn hữu. Nếu Tào công bị hại chỉ sợ sẽ làm người trong thiên hạ bất phục, thử hỏi sau này còn ai dám trung thành với Chu công. Hai điều này xảy ra, Chu công sẽ gặp tai họa”.

Trương Nhượng nghe vậy thất sắc nói: “Nếu không phải được tiên sinh nhắc nhở, bọn ta suýt nữa sẽ bị hại. Chúng ta đối phó với Hà Tiến như thế nào?”

Trần Cung nói: “Tại hạ có một kế, đảm bảo Chu công sẽ bình an vô sự mà còn loại trừ được gian đảng Hà Tiến”.

Trương Nhượng nói: “Mời tiên sinh chỉ giáo”.

Trần Cung hỏi: “Long thể của thánh thượng như thế nào?”

Trương Nhượng trả lời: “Tuy có bị kinh sợ, nhưng không có gì nguy hiểm”.

Trần Cung hỏi: “Túc công đang ở đâu?”

Túc Thạc đáp: “Ta đây”.

Trần Cung nói: “Túc công có thể lấy cơ thánh thượng long thể bất an dẫn một đạo quân vũ lâm phong tỏa cấm cung, không cho Hà Tiến cùng gian đảng vào gặp hoàng thượng, cũng không cho hoàng hậu gặp gỡ thánh thượng. Ngăn cản mọi con đường Hà Tiến tiếp xúc với thánh thượng”.

Túc Thạc hỏi: “Ý tiên sinh muốn gì?”

Trần Cung cười âm trầm nói: “Giả thánh chỉ, diệt trừ vây cánh của Hà Tiến”.

Trương Nhượng nói: “Nhưng Hà Tiến là hoàng thân quốc thích, chỉ sợ Hoàng thượng không hạ chỉ”.

Trần Cung nói: “Tại hạ tự có đối sách, Tào Tháo đại nhân có gửi một mật thư. Trong thư ý nói Hà Tiến có ý soán nghịch. Viên gia bốn đời làm tam công, nhưng bất trung, giúp đỡ gian đảng. Xin mời công công đem trình mật thư này lên hoàng thượng. Sau khi thánh thượng đọc xong tất nổi giận. Trương công, Triệu công ở bên cạnh hoàng thượng tùy tình hình thêm mắm thêm muối vào. Thánh thượng sẽ không nghi ngờ gì cả. Gian đảng của Hà Tiến tất sẽ bị diệt trừ”.

Nói xong Trần Cung lấy từ trong tay áo ra một phong thư đưa cho Trương Nhượng.

Trong mắt Túc Thạc lóe lên sát khí: “Như thế sao không diệt trừ luôn Hà Tiến, chấm dứt hậu hoạn?”

Trần Cung vội nói: “Không ổn, Hà Tiến chết, trong triều tất đại loạn. Lúc đó tám trăm lưu khẩu cũng sẽ thừa dịp đánh vào. Đại Hán sẽ sụp đổ, không nên vì chuyện nhỏ mà làm hỏng đại sự”. Tầm cung của Hán Linh đế.

Ánh mắt Hán Linh đế hoảng hốt, ngủ gà ngủ gật, đáng vẻ mệt mỏi nằm trên long sàng. Trương Nhượng đứng trước long sàng đang đọc mật thư của Tào Tháo.

“Thần, thái thú Đông quận. cẩn thận coi sóc việc quân không dám có một ngày lơ là.

Trải qua hơn trăm trận chiến với quân phản loạn. Tuy không có công lớn nhưng cũng chút công lao. Không ngờ Hoàng Phủ Tung, Chu Tuyền thân là danh tướng Đại Hán nhưng lại là Hán tặc, để lộ tin tức cho quân tặc khấu làm cho vi thần đại bại, tổn thất hơn phân nửa quân mã”.

“Tặc khấu thắng trận, công hạ Hồ Lao quan, xâm phạm Lạc Dương, gây chấn động thiên hạ”.

“Đại tướng quân Hà Tiến có lòng soán nghịch. Viên gia bốn đời làm tam công, hưởng ân sủng của triều đình nhưng lại bất trung cầu kết với gian đảng làm điều bất nghĩa. Ti Đãi giáo úy Viên Thiệu, Dự châu mục Viên Thuật đều là tay chân của Hà Tiến. Viên Thuật khi đến Nam Dương, Dự châu bài xích kỷ cương, tin dùng thân tín. Đường xa vạn dặm, khó đến tai thánh thượng. Ở Nam Dương, Dự châu, dân chúng chỉ biết tên Đại tướng quân chứ không biết đến sự uy nghiêm của Thiên tử. Nếu để kéo dài, e rằng ...”

“Đủ rồi” Hán Linh đế không nhin được nữa nằm trên long sàng hỏi: “Tào Tháo tâu trình đúng hay không đã điều tra chưa hay mới chỉ là lời tâu trình của hần”.

Trương Nhượng cẩn trọng nói: “Bệ hạ, việc Dĩnh Xuyên rất kỳ quặc. Tào Tháo tâu trình dù không tin hoàn toàn nhưng cũng có chỗ đáng xem xét. Trong mật thư có đề cập tới một chuyện làm lão nô lo lắng”.

Hán Linh đế đương nhiên rất tin nhiệm Trương Nhượng và Triệu Trung, vội hỏi: “Chuyện gì?”

Trương Nhượng nói: “Đại tướng quân cùng Tư không Viên Phùng, Tư đồ Viên Ngỗi có quan hệ rất mật thiết. Dự Châu mục Viên Thuật, Ti Đãi giáo úy Viên Thiệu đều là thân tín của Đại tướng quân, Duyện Châu mục Lưu Đại, Kinh Châu mục Lưu Biểu tuy là tôn thất nhưng cũng rất thân thiết với Đại tướng quân. Vì vậy nếu Đại tướng quân làm phản thiên hạ tất hưởng ứng”.

Hán Linh đế cau mày nói: “Như thế Đại tướng quân quả có mưu thoán nghịch sao?”

Trương Nhượng khê khàng cất giọng nói: “Đại tướng quân có lòng soán nghịch hay không thì lão nô không dám vọng ngôn nhưng bệ hạ cần sớm chuẩn bị nếu không lại rước họa vào thân”.

Hán Linh đế trầm tư suy nghĩ, trong mắt hiện sát cơ rồi trầm giọng nói: “Không bằng triệu hồi Viên Thuật, Lưu Đại, Lưu Biểu cùng Viên Thiệu đem giết đi. Vây cánh hết, Hà Tiến dù có lòng mưu phản cũng không thể làm được”.

Trương Nhượng rồi rút xua tay, thất thanh nói: “Hoàng thượng, không thể được”.

Hán Linh để không nhẫn nại được liền nói: “Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy phải làm gì bây giờ?”

Trương Nhượng khề nói: “Bệ hạ, có thể biếm Viên Thuật đang giữ chức Dự châu mục điều ra làm thứ sử Dương Châu, Ti đãi giáo úy Viên Thiệu ra làm thái thú Bột Hải, Duyện Châu mục, Kinh Châu mục Lưu Biểu giữ nguyên chức thứ sử, cho áp giải Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung về kinh giao cho nội đình điều tra nhưng chuyện tặc khấu Dĩnh Xuyên cũng nên giảm nhẹ tội đi. Vây cánh của Đại tướng quân bị chặt hết thì không còn lo lắng gì nữa”.

Hán Linh để nói: “Cứ như người nói đi. Người hãy lập tức đi làm đi”.

Trương Nhượng đáp: “Lão nô tuân chỉ”. Sáng hôm sau, Ti đãi giáo úy bộ.

Trung thường thị Tống Diễn tay cầm thánh chỉ. Bốn tên tiểu thái giám đi trước mở đường ngang nhiên đi thẳng vào trong, phía sau còn có mười mấy tên Kim Ngô vệ đi hộ vệ.

“Hoàng thượng có chỉ, Ti đãi giáo úy Viên Thiệu tiếp chỉ”.

Đang triệu tập bộ hạ nghị sự, Viên Thiệu không dám chậm trễ, hần cuống quýt dâng hương, thay quần áo, chuẩn bị đón nhân thánh chỉ từ Tống Diễn. Sau cùng Viên Thiệu thống lĩnh quan viên lớn nhỏ quỳ gối trước cửa tam quan. Hần cao giọng nói: “Thần Viên Thiệu lĩnh chỉ”.

“Ti đãi giáo úy Viên Thiệu, tính tình ngoan cố, dùng binh không có phương pháp, nay cách chức Ti đãi giáo úy điều đi làm thái thú Bột Hải, ngay hôm nay lên đường, không được kháng chỉ”.

Viên Thiệu biến sắc nói: “Thần lĩnh chỉ tạ ơn, thánh thượng vạn tuế, vạn tuế”.

Tống Diễn cười âm trầm, đem thánh chỉ đưa cho Viên Thiệu rồi nói: “Viên thái thú, đứng lên đi, hãy bắt đầu lên đường đi nhậm chức đi”.

Tâm thần Viên Thiệu chấn động, hần đứng dậy đã thấy mười mấy tên Kim Ngô vệ đứng bên cạnh. Gọi là hộ tống thực ra là giám sát, hần thẳm thở dài nói với Tống Diễn: “Cho phép hạ quan hồi phủ từ biệt trước khi lên đường”.

Tống Diễn lạnh lùng nói: “Không cần, Trương Thuần làm phản ở Hà Bắc, đem quân đánh thẳng tới Bột Hải. Quân tình khẩn cấp. Xin mời Viên thái thú lấy quốc sự làm trọng. Lập tức lên đường nhậm chức”.

Viên Thiệu bất đắc dĩ chấp tay hướng Tống Diễn nói: “Hạ quan lập tức đi ngay”. Đêm khuya, phủ Đại tướng quân Hà Tiến.

Thái Ung đang đêm tới đi đến phủ Đại tướng quân, đi tới cửa phủ hần gặp Vương Doãn, hần không nhịn được hỏi: “Tử Sư huynh, đang đêm Đại tướng quân cho đòi chúng ta tới, không biết có việc gì gấp?”

Vương Doãn nói: “Tại hạ cũng không biết”.

Hai người cùng nhau đi thẳng vào Hà phủ, đến bí thất ở hậu viện. Hà Miêu, Viên Phùng, Viên Ngỗi đã đang ngồi ở đó. Cả hai thấy thần sắc Đại tướng quân Hà Tiến âm trầm, không khí trong bí thất rất ngột ngạt, hình như đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng.

Thấy Vương Doãn và Thái Ung tới, Hà Tiến chấp tay nói: “Tử Sư, Bá Thả xin mời ngồi”.

Vương Doãn, Thái Ung ngồi xuống, không nhị được lên tiếng hỏi: “Các vị đại nhân, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Hà Miêu hít một hơi nói: “Tử Sư, Bá Thả. Bản Sơ đã bị cách chức Ti đãi giáo úy điều đi làm thái thú Bột Hải, cũng không được phép hồi phủ, rõ ràng sự tình trong đó không phải bình thường”.

Vương Doãn thất thanh nói: “Lại có chuyện này ư?”

Viên Phùng nói: “Rất khả nghi. Bè lũ hoạn quan đột nhiên tuyên bố: Hoàng thượng long thể bất an, không gặp bất kỳ ai. Đại tướng quân tiên cung muốn gặp hoàng thượng cũng bị quân vũ lâm cản lại”.

Sắc mặt Thái Ung, Vương Doãn đại biến.

Viên Phùng trầm giọng nói: “Xem ra lũ hoạn quan này đã không chờ được nữa rồi, chúng muốn mượn cơ hội ra tay”.

Vương Doãn nghi ngờ nói: “Yêm đảng nếu muốn ra tay, sao lại còn biếm đi nhậm chức nơi khác, có lẽ bên trong còn có ẩn tình khác”.

Đang lúc đó, chợt có nô tì vào báo: “Lão gia, Ti Đãi giáo úy Viên Thiệu đại nhân tới phủ”.

“Bản Sơ?” Hà Tiến biến sắc, hần trầm giọng nói: “Mau mau, cho mời”.

Gia nô lĩnh mệnh đi ra, trong chốc lát đã thấy Viên Thiệu ngang nhiên đi vào, không bận tâm về những người đang ở trong bí thất. Hần hướng Hà Tiến nói: “Đại tướng quân, sự tình cấp bách. Xin hãy khởi binh trong phủ đánh vào cung lấy lý do thanh trừng nghịch tặc. tiểu từ Yêm đảng. Nếu chậm trễ thì e sẽ bị hại.....”.

Hà Tiến nói: “Bản Sơ, sao lại không đi Bội Hải. Đêm khuya quay về, bè lũ Yêm đảng sẽ nghi ngờ”.

Viên Thiệu nói: “Không sao, Thiệu đã dứt lốt cho quân Kim Ngô hộ tống, không có sơ xuất gì. Chuyện hôm nay rất cấp tốc. Xin Đại tướng quân lấy giang sơn Đại Hán làm trọng. Lập tức phát binh tiêu trừ Yêm đảng”.

“Cái này.....” Hà Tiến nói: “Lúc này thực không nên manh động. Yêm đảng có quân Vũ lâm, Tây viên tân quân. Nếu nóng vội, đại sự e rằng khó thành”.

Viên Thiệu nói: “Có một cách cho lối thoát hiện nay, tìm sự sống trong cái chết nhưng đây là một canh bạc”.

Hà Tiến suy nghĩ một lát rồi hần lắc đầu nói: “Không ổn, vẫn chưa phải lúc”.

“Ai da”

Viên Thiệu thở dài không nói.

Hà Tiến thấy mọi người không nghĩ ra giải pháp gì, hần đành phải nói: “Chư vị tạm thời hồi phủ, ngày mai sẽ thương nghị tiếp”.

Đám người Viên Phùng vội đứng dậy cáo từ. Hà Tiến tự thân tiễn ra đến tận cửa, khi hần vừa xoay người đi vào trong ở cửa đột nhiên xuất hiện một viên tiểu lại, hần nói với Hà Tiến: “Đại tướng quân, đại họa đã đến, sao không sớm chuẩn bị hậu sự đi?”

Hà Tiến nghe nói tức giận quay lại thì thấy đó là Mạc liêu Hứa Du hần không khỏi giận dữ nói: “Tử Viễn, người ăn nói xằng bậy, tướng bản quan không dám giết người ư?”

Hứa Du cúi người vái Hà Tiến một vái rồi khẳng khái đáp: “Đại tướng quân. Hãy vì lợi ích của lê dân trăm họ, lời nói thật thì khó nghe”.

Sắc mặt Hà Tiến hòa hoãn lại, hần hỏi: “Lời ấy có ý gì?”

Hứa Du nói: “Bè lũ Yêm đảng đã đóng cửa cung. Đại tướng quân khó có thể gặp hoàng thượng. Yêm đảng lại vừa giả truyền thánh chỉ biếm Viên Thiệu đi làm thái thú Bội Hải, Viên Thuật chuyển tới Dương Châu, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cũng bị áp giải hồi kinh. Đại tướng quân vây cánh bị chặt hết, binh quyền đã mất, lúc này giống như đao kề cổ, chết lúc nào cũng không biết”. Hà Tiến kinh hãi hỏi: “Việc lớn như thế, Tử Viễn sao biết được?”

Hứa Du lạnh lùng nói: “Tất cả đều đã biết, chẳng lẽ Đại tướng quân lại điềm nhiên như vậy?”

Hà Tiến càng nghĩ càng sợ hãi, hần lại hỏi: “Tiên sinh cho biết ta nên làm gì?”

Trong tình thế cấp bách, ngay cả xưng hô Hà Tiến cũng sửa lại. Hần gọi Hứa Du là tiên sinh.

Hứa Du nhìn xung quanh không thấy ai mới khẽ nói: “Đại tướng quân, Tình hình hiện nay chỉ có một cách. Chỉ có cách làm ra vẻ yếu thế. Có thể cho người đến gặp Yêm đảng, cầu xin chúng, làm như Đại tướng quân không có ý tranh đoạt quyền lực, đổ hết trách nhiệm lên huynh đệ Viên Phùng, Viên Ngỗi, chuyển sự chú ý của Yêm đảng lên Viên gia huynh đệ. Đại tướng quân sẽ trút bỏ được mối lo”.

Hà Tiến nói: “Cái này....”

Hứa Du lại nói: “Đợi ngày sau thể lực của Yêm đảng suy yếu. Đại tướng quân hãy âm thầm chuẩn bị lực lượng, bồi dưỡng thân tín thì mới có thể mưu đồ....”

Ánh mắt Hà Tiến từ từ chuyển sang âm lạnh, hắn không thể không gật đầu. Mã Dược suất lĩnh hơn ngàn binh mã từ Nghi Dương phía tây Lạc Thủy tấn công vào Vĩnh Trú. Vĩnh Trú không có quân thủ thành nên huyện lệnh Vĩnh Trú đang đêm bỏ thành chạy trốn. Tám trăm lưu khẩu chiếm Vĩnh Trú mà không mất một mũi tên, tên lính nào.

“Đại đầu lĩnh, có một vị tiểu thư tự xưng là khách từ Lạc Dương tới, xin được gặp người”.

Mã Dược vừa bước vào huyện nha Vĩnh Trú thì có một tên Tiểu đầu mục vội vào báo cáo.

“Khách Lạc Dương tới?” Mã Dược chấn động, hắn trầm giọng nói: “Người đang ở đâu?”

Tên tiểu đầu mục chỉ ngón tay về phía dãy phòng đối diện, đáp: “Ở chỗ đó”.

Mã Dược quay đầu lại nói với Điển Vi: “Lão Điển, chúng ta đi”.

Điển Vi vác song thiết kích trên vai, đi theo sau Mã Dược thẳng tới dãy phòng nọ.

Mã Dược đi thẳng vào trong phòng, ánh sáng mặt trời khó có thể xuyên vào bên trong được, trong phòng ánh sáng lơ mơ. Hắn nhìn thấy một thân ảnh thon dài, lay động lòng người, đứng quay mặt vào tường. Nghe thấy tiếng bước chân, thân ảnh đó đột nhiên quay lại, cười với Mã Dược, để lộ hai hàng răng trắng, đẹp, nói với hắn: “Từ khi từ biệt bên bờ sông Dĩnh, thoáng chốc đã mấy tháng trời. Đại đầu lĩnh vẫn khỏe chứ?”

Ánh mắt Mã Dược ngưng lại. Hắn khẽ hỏi: “Điều Thuyền?”

Điều Thuyền quỳ xuống, chắp hai tay vái lạy nói: “Đúng là tiểu nữ”.

Mã Dược lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mặt Điều Thuyền, cái nhìn làm cho người ta phải sợ hãi. Hắn trầm giọng hỏi: “Điều Thuyền tiểu thư tới, chẳng lẽ Lạc Dương xảy ra biến cố gì sao?”

Điều Thuyền nói: “Đại đầu lĩnh quả nhiên anh minh”.

Mã Dược cúi đầu đi tới, ngồi xuống chiếu hỏi Điều Thuyền: “Biến cố gì?”

Điều Thuyền nói: “Hán Linh để sợ hãi mà sinh bệnh. Thập thường thị (Mười hoạn quan) nhân cơ hội đóng cửa cung, giả truyền chiếu mệnh của Thiên tử biếm Ti Đãi giáo úy Viên Thiệu ra làm thái thú Bột Hải, Dự Châu mục Viên Thuật đi làm Dương Châu thứ sử, Kinh Châu mục Lưu Biểu, Duyện Châu mục Lưu Đại làm thứ sử. Lại hạ chỉ áp giải Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung hồi kinh , binh quyền trong thiên hạ đã rơi vào tay Yêm đảng”.

“Cái gì?” Mã Dược ngạc nhiên hỏi: “Binh quyền trong thiên hạ rơi vào tay Yêm đảng?”

“Đúng vậy!” Điều Thuyền trả lời: “ Nhân sự Lạc Dương biến động, lòng người chấn động. Yêm đảng không thông quân sự. Tướng sĩ oán hận. Nếu như lúc này Đại đầu lĩnh thống lĩnh quân đội quay lại thừa dịp tấn công thì có thể chiếm giữ Lạc Dương”.

Hai mắt Mã Dược chợt lóe hàn quang rồi biến mất, nếu chuyện đúng như lời Điều Thuyền nói thì đó là cơ hội có một không hai. Nếu có thể đánh chiếm được Lạc Dương, giết chết Hán Linh đế, Vương triều Đại Hán sẽ vĩnh viễn chấm dứt. Sẽ không cần phải đến sáu năm sau khi Đồng Trác tiến vào kinh thành.

Thời loạn thế, lê dân thiên hạ tự nhiên phải gánh chịu tai ương. Nhưng với tám trăm lưu khẩu thì cũng có chỗ tốt. Đặc biệt là tám trăm lưu khẩu sẽ không phải là địch nhân của cả thiên hạ, cơ hội sinh tồn sẽ mở ra rất nhiều. Đợi đến khi Hán đế già chết đi thì quần hùng thiên hạ cũng sẽ khởi binh, lúc đó ai còn quan tâm đến xuất thân của người khác. Ai là người nắm trong tay sức mạnh người đó sẽ là cha, mẹ của người khác, thậm chí là lão đại.

Cho dù việc giết chết Hán Linh đế có bị sĩ phu thiên hạ thóa mạ, thậm chí là mục tiêu của người khác nhưng Mã Dược không quan tâm đến điều đó, trở thành mục tiêu của thiên hạ thì đã sao nào? Trong lịch sử mấy

ngàn năm phong kiến của Trung Hoa rộng lớn, triều đại nào chả có nhiều kẻ thù, đã từng có rất nhiều sĩ phu chết vì miệng lưỡi đầy sao.

Mã Dục hít một hơi thật sâu, hần hỏi: “Trong thành có nội ứng không?”

Điền Thuyền lắc đầu, vẻ mặt hiện lên sự thất vọng. Trá trộn vào các nhà chứa ở kinh thành, gặp gỡ các đại quan tuy có thể thám thính được nhiều tin tức bí mật của triều đình nhưng không thực sự lấy được sự tín nhiệm, chẳng qua đó chỉ là bèo nước gặp nhau. Thủ đoạn hồ mị có thể làm cho nam nhân say mê nhưng làm cho bọn họ bán thân cho tặc khấu khi không có cách nào đạt được. Cái đó cũng là nỗi bi ai của kỹ nữ. Bắc Cung Bá Ngọc và Lý Đồng Hầu hai người đều là người Khương Hồ (Vùng Hà Sáo, Lương Châu là nơi dân cư Hán, Hồ sống hỗn tạp)

Bắc Cung Bá Ngọc, Lý Đồng Hầu cầm đầu liên minh phản loạn, tập hợp được mấy vạn quân, phao lên là mười vạn quân, năm 184 sau công nguyên dấy binh làm phản, tập kích Kim Thành, giết thái thú Trần Ý, tàn hại Lương Châu.

Năm Trung Nhị thứ hai, triều đình Đại Hán phái Thái úy Trương Ôn lĩnh tám ngàn tinh binh đi đánh dẹp, không lâu sau Trương Ôn phạm tội bị hạ ngục. Kiêu kỳ hiệu úy Đồng Trác thống lĩnh đại quân.

Năm Xuân Thượng thứ hai, Đồng Trác tiến vào Kim thành, Duẩn Vũ dẫn quân chặn đánh bị đại bại, mấy vạn quân bị chém đầu, phần quân thua chạy về Du Trung.

Quận Kim thành Lương Châu, đại bản doanh phản quân của Du Trung.

Tứ đại tướng quân của phản quân: Bắc Cung Bá Ngọc, Lý Đồng Hầu, Biên Chương, Hàn Toại đang ngồi nhìn nhau sợ hãi. Ba ngày trước, Duẩn Vũ đánh một trận, mười vạn đại quân không địch nổi tám ngàn tinh binh của Chinh Lỗ tướng quân Đại Hán Đồng Trác, bị giết đến máu chảy thành sông, gần như toàn quân bị tiêu diệt.

Bắc Cung Bá Ngọc thở dài: “Quân ta mới bại, lại không có lương thực, lòng quân tan rã. Bây giờ phải làm sao đây?”

Lý Đồng Hầu nói: “Đại quân triều đình chỉ sợ không tới một ngày sẽ tới đây. Tường thành Du Trung đã đổ, nơi đây không phải là chỗ ở lâu dài, chỉ bằng chúng ta nên sớm lui quân”.

Biên Chương nói: “Không bằng chúng ta trở lại Hà Sáo, chấn chỉnh lại đại quân, được không?”

Trong bốn người chỉ có Hàn Toại là không nói gì, hần chỉ cúi đầu, trầm tư suy nghĩ.

Biên Chương và Hàn Toại tình như thủ túc, hần thấy Hàn Toại không nói gì, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Văn Ước, sao lại không nói gì?”

Hàn Toại khẽ thở dài nói với Biên Chương: “Huynh trưởng, quân ta thế cùng, chỉ còn một cách”.

Biên Chương hỏi: “Cách gì?”

Hàn Toại đáp: “Đầu hàng”.

Biên Chương nghe vậy biến sắc nói: “Văn Ước, sao có thể nói những lời ấy? Quân ta tuy bại trận nhưng vẫn còn thực lực. Nếu chúng ta quay về Hà Sáo, chiêu mộ tinh binh thì lúc đó thắng bại cũng chưa biết thế nào, sao lại có thể dễ dàng nói chuyện đầu hàng được?”

Bắc Cung Bá Ngọc, Lý Đồng Hầu cũng nổi giận nói: “Văn Ước, muốn hại chết bọn ta sao? Triều đình đã ra nghiêm lệnh, phạm dấy binh làm loạn đều chặt đầu, toàn gia bị chém đầu. Nếu chúng ta đầu hàng, Đồng Trác tất không tha cho chúng ta”.

Hàn Toại nói: “Đã thế, Toại xin tử thủ Du Trung, đoạn hậu cho ba vị huynh trưởng”.

Ngày hôm sau, Bắc Cung Bá Ngọc, Lý Đồng Hầu, Biên Chương tới quân doanh của hàn Toại từ biệt. Hàn Toại đã bày tiệc rượu chờ sẵn.

Hàn Toại nâng chung rượu, sáng khoái nói: “Các huynh trưởng, xin cạn chung này. Hôm nay từ biệt, chẳng biết ngày sau có được gặp lại hay không?”

Ba người Bắc Cung Bá Ngọc nhìn nhau buồn rầu. Bốn người từ khi cử binh làm phản đến nay tình như thù tặc, tình thâm nghĩ trọng. Hàn Toại lần này tử thủ Du Trung đoạn hậu chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

“Xin mời!”

Hàn Toại và ba người Bắc Cung Bá Ngọc đồng loạt giơ chung, một hơi uống cạn.

Biên Chương tiến tới vung quyền đâm vào ngực Hàn Toại, cảm khái nói: “Văn Ước, bảo trọng! Bọn ta sang năm sẽ lại cử binh tái chiếm Lương Châu, quyết thư hùng một trận với Đồng Trác”.

Nói xong, ba người Biên Chương, Bắc Cung bá Ngọc, Lý Đồng Hầu rời trường thì Hàn Toại lạnh lùng nói: “Toại hôm nay bày rượu tiễn đưa ba vị huynh trưởng, không phải tiễn đưa các huynh trưởng quay lại Hà Sáo mà tiễn đưa các người xuống âm phủ”.

Ba người quay đầu lại thất sắc nói: “Văn Ước nói thế là có ý gì?”

Hàn Toại nói: “Toại muốn đầu hàng Đồng công, ba vị huynh trưởng lại không nghe theo, bắt đắc dĩ phải dùng hạ sách này, đúng là chuyện không phải”.

Biên Chương biến sắc, rút kiếm lạnh lùng nói: “Văn Ước, có ý gì?”

Bắc Cung Bá Ngọc, Lý Đồng Hầu cũng rít rít rút kiếm, cùng Biên Chương vây công Hàn Toại. Tuy nhiên ba người chưa kịp tiến lên bước nào, đã thấy bụng đau dữ dội, hai chân nhất thời ngã quỵ xuống.

“Độc!” Biên Chương cố hết sức giơ tay lên chỉ vào vẻ mặt đanh ác của Hàn Toại: “Trong rượu có độc, tên thất phu Hàn Toại, uống bọn ta đối đãi với người như huynh đệ”.

Hàn Toại cười âm trầm, hai đầu gối khụy xuống, phục người xuống vái ba lạy, hần trầm giọng nói: “Tiểu đệ Hàn Toại cung tiễn ba vị huynh trưởng lên đường, chỉ mong các huynh trưởng thượng lộ bình an, sớm lên tiên giới”.

Lời vừa nói xong, ba người Biên Chương nặng nề ngã vật xuống đất, thất khiếu chảy máu, hồn đoạn khí tuyệt.

Hàn Toại lại vái ba lạy rồi hần đứng lên, lạnh lùng nói: “Người đâu, nổi hiệu lệnh triệu tập quân sĩ”. Bắc Bình, phủ thái thú.

Công Tôn Toản đang cùng Đại tướng Nghiêm Cương, bào đệ Công Tôn Việt thương nghị việc xuất binh thảo phạt cuộc bạo loạn của Trương Thuần, chợt có một tên thân binh đi vào bẩm báo: “Khải bẩm đại nhân, có Lưu Bị đến từ Trác quận, xưng là bạn cũ của đại nhân xin vào bái kiến”.

“Lưu Bị?” Công Tôn Toản nghe vậy mừng rỡ nói: “Lưu Huyền Đức! Ha, ha, ha, cho mời. Không, để tự ta đi nghênh đón”.

Nói xong Công Tôn Toản, Nghiêm Cương cùng Công Tôn Việt đi ra cửa nghênh đón thì thấy hai người đứng trước cửa. Một người tai dài chồm vai, hai tay dài quá đầu gối, phong thái tao nhã, người này không phải bạn đồng học Lưu Bị thì còn là ai? Phía sau Lưu Bị còn một người thân cao chín thước, sắc mặt đỏ như gấc, mắt phượng, mày tằm, hết sức oai phong lẫm liệt.

“Huyền Đức!” Công Tôn Toản tiến lên hai bước, thân mật cầm tay Lưu Bị cười nói: “Quả nhiên là Huyền Đức tới, ha, ha”.

Lưu Bị cũng nắm chặt hai tay Công Tôn Toản, hai giọt lệ từ trong mắt rơi xuống, ông ta cảm khái nói: “Bá Khuê huynh (ngày trước Công Tôn Toản và Lưu Bị đều theo học Trung lang tướng Lư Thực) cả hai xa nhau cũng đã mười năm, ân sư cũng đã tạ thế. Vật còn người mất”.

Công Tôn Toản cười lớn: “Hôm nay huynh đệ ta gặp gỡ, một việc đáng mừng. Đâu cần nói những điều thương cảm như thế. Huyền Đức, người phía sau hiền đệ là ai thế?”

Lưu Bị vội nén bi thương, kéo Quan Vũ lên phía trước rồi nói với Công Tôn Toản: “Bá Khuê huynh, đây là tiểu đệ kết nghĩa của đệ, họ Quan, tên Vũ, tự là Vân Trường, người làng Giải Lương, Hà Đông. Đệ còn người em kết nghĩa nữa, tam đệ Trương Phi, đáng tiếc sau trận đại bại ở Dĩnh Thủy đã bị ly tán, bây giờ không biết hạ lạc ở đâu nữa”.

Quan Vũ trấn an Lưu Bị: “Đại ca không nên thương cảm. Tam đệ sức khỏe vô địch, lại có mười tám kỵ binh nước Yên bảo vệ. Tặc khấu không thể làm khó cho đệ ấy được, chắc chắn đệ ấy đang ẩn trốn ở nơi thâm sơn cùng cốc. Đại ca cứ chờ đến khi yên hàn chúng ta sẽ đi tìm”.

Công Tôn Toản cười khen: “Thật đúng là tráng sĩ, lại đây, Huyền Đức hiền đệ, Vân Trường, mời vào trong”.

Công Tôn Toản quay đầu nói với Công Tôn Việt: “Nhị đệ, người mau sai người chuẩn bị rượu thịt. Hôm nay ta gặp lại Huyền Đức bạn cũ nhất định chúng ta phải cùng nhau uống say một bữa, ha, ha”.

Vô Tình

125. Chương 98 :một Kẻ Bất Tài

“Công Tắc, người đến rồi à?”

Hai mắt Mã Dục vẫn âm trầm, hần hoi mà không ngẩng đầu lên.

“Dạ.”

Quách Đồ khẽ trả lời, hai tay hần dẫu trong tay áo, dáng vẻ lạnh lẽo đứng sau lưng Mã Dục.

“Công Tắc, người xem cái này đi” Mã Dục đưa thư quyền trong tay cho Quách Đồ ở phía sau: “Đây là tin tức quân thám mã vừa dò được. Chinh lỗ tướng quân Đồng Trác gửi thư cấp báo tám trăm dặm về Lạc Dương”.

Quách Đồ đưa tay tiếp nhận, hần đến trước ngọn đèn vôi và đọc. Sắc mặt Quách Đồ trở nên khiếp sợ. Hần thất thanh nói: “Bắc Cung Bá Ngọc, Lý Đồng Hầu, Biên Chương tất cả đã chết. Hàn Toại đã đầu hàng. Lương Châu đã định. Đồng Trác đã nắm cục diện trong tay sao?”

“Hàn Toại đã đầu hàng thì đương nhiên Đồng Trác đã định được Lương châu”.

Ánh mắt của Mã Dục càng lúc càng lạnh như băng.

Quách Đồ suy nghĩ một lát rồi nói: “Đại đầu lĩnh, Đồng Trác là loài hổ lang, lại có Hàn Toại giúp sức, dưới trướng có nhiều tinh binh. Tây Lương e rằng sẽ rất khó bình định”.

Mã Dục trầm giọng hỏi: “Ý của Công Tắc đường đến Lương Châu đã bị tắc?”

“Nếu đi Lương Châu thì chỉ sợ sẽ bị hại dưới tay Đồng Trác” Quách Đồ khẽ nói: “Lương Châu không thể so với Trung Nguyên. Dân tình thưa thớt, binh lính chủ yếu là kỵ binh. Trung Nguyên ít kỵ binh là nơi tung hoành của quân ta. Nếu chúng ta tiến về Lương châu, sợ rằng chúng ta sẽ bị người khác chế phục, ưu thế mất đi, tương lai sẽ rất ảm đạm”.

Mã Dục cũng cho là vậy. Hoàn cảnh hiện tại đang ủng hộ tám trăm lưu khấu, hơn nữa tám trăm lưu khấu càng đánh càng mạnh. Kỵ binh rất có lợi trong việc công kích. Nếu bạo loạn ở Lương châu đã bị Đồng Trác bình định,, như vậy tên ma vương đó nhắc tay cũng hiệu triệu được hơn vạn thiết kỵ Tây Lương. Tám trăm lưu khấu lại đi Lương châu thì chỉ đi vào chỗ chết. Mã Dục không có cuồng vọng đem hai ngàn kỵ binh đi đối địch với hơn một vạn kỵ binh Tây Lương.

Đồng Trác không hổ là huân trác. Hần có thể bình định Lương châu nhanh như vậy. Có vẻ như dù Mã Dục có dốc toàn lực cũng không thể nào giết được nhị hổ là Tào Tháo và Lưu Bị. Đồng Trác mạnh như thế hần cũng không thể chống được.

Đường đi Lương Châu đã không thông. Tám trăm lưu khấu sẽ đi theo hướng nào đây?”

Trong thời gian ngắn, dựa vào việc đánh cướp vùng phụ cận Lạc Dương, tám trăm lưu khấu có thể duy trì được. Nhưng về lâu dài thì sao? Dù sao thì vận số của Đại Hãn chưa hết. Hiệu lệnh của Thiên tử vẫn được thiên hạ hưởng ứng. Nếu triều đình điều quân cần vương của các châu quận về thì lúc đó hơn mười vạn đại quân sẽ tụ tập quanh Lạc Dương, lúc đó thì tám trăm lưu khấu sẽ bị dè bẹp.

Quách Đồ trầm ngâm nói: “Đại đầu lĩnh, hôm nay nhìn xem thì thấy quân ta không có đường lui, chỉ có thể vượt qua sông Hoàng Hà, sang Hà Bắc, vượt qua ải Nhạn Môn tiến vào Hà Bắc. Hà Bắc là đất cho kỵ

binh tung hoành, hơn nữa Trương Tuần và Trương Cử đang đẩy binh làm loạn, thế cục ở đó rất hỗn loạn. Chúng ta có thể lợi dụng cục diện hỗn loạn đó”.

Mã Dục không đáp ứng, hần lại nói về chuyện hoàn toàn không có quan hệ gì: “Công Tắc, Điều Thuyền vừa mới đưa tin: đảng Hà Tiến đã mất binh quyền. Dự Châu mục Viên Thuật đã bị điều đi Dương Châu, Ti đãi hiệu úy Viên Thiệu bị biếm đi Bột Hải, Tư Không Viên Phụng, Tư Đồ Viên Ngỗi thăng lên làm thái phó và thái sử. Trong hàng ngũ quan lại cũng có nhiều người theo phe gian đảng thập thường thị. Thập thường thị hoàn toàn nắm giữ triều chính”.

Quách Đồ nghe vậy phần chấn hần lên, hần hỏi lại: “Hả? Phe đảng của Hà Tiến đã mất binh quyền sao?”

Mã Dục nói: “Chẳng những thế, Hán Linh để nghe theo lời xu nịnh của Thập thường thị tự chặt tay mình, phái người áp giải hai danh tướng Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung hồi Lạc Dương. Hần còn phái Thuận Vu Quỳnh, Triệu Dung hai gã thất phu đó đi thống lĩnh quân binh ở Dĩnh Xuyên”.

“Hả?” Quách Đồ phần khích nói: “Có chuyện này sao?”

Mắt Mã Dục lóe lên một tia làm cho người khác phải sợ hãi. Hần trầm giọng nói: “Cho nên, ta nghĩ.....”

Quách Đồ nói: “Tiểu nhân xin rửa tai lắng nghe”.

Mã Dục nói: “Công Tắc. bản đồ”.

Quách Đồ từ sau lưng Mã Dục rút bản đồ từ trong tay áo, trải rộng trên bàn. Ánh mắt Mã Dục sắc như dao chăm chú quan sát bản đồ.

“Tám trăm lưu khẩu ở đây. Thiết kỵ của quan quân triều đình ở đây” Mã Dục nói xong, ngón tay hần chỉ vào Tây Lương, U châu hai địa danh đó. Hần trầm giọng nói: “Trong đế quốc Đại Hán có duy nhất Lương châu và U châu là nuôi ngựa, lính kỵ mã cũng từ đó mà ra. Bây giờ Lương châu hỗn loạn. Hà Bắc cũng có loạn. Cả hai châu này không thể điều động kỵ binh lớn đến Lạc Dương cần vương”.

Quách Đồ nói: “Nếu có thể phái kỵ binh cần vương, đường xá xa xôi, thiên lý ngàn dặm, để tới Lạc Dương cũng mất mấy tháng trời”.

“Trong vòng mấy tháng các châu hưởng ứng cần vương cũng không thể tiến quân tới Lạc Dương” Mã Dục nói: “Đối địch với tám trăm lưu khẩu chỉ có quân Ti đãi (quân của Viên Thiệu chỉ huy), Tây viên và Vũ lâm quân”.

Quách Đồ nói: “Hơn nữa, bách quan và Thiên tử Đại Hán đã như chim sợ tên. Tây viên và Vũ lâm quân thủ thành rất yếu kém, lại không dám xuất thành đối địch”.

Mã Dục chỉ tay vào vùng phụ cận Lạc Dương nói: “Lạc Dương bị uy hiếp, chỉ có binh mã của Hà Đông, Hà Nội, Hoảng Nông là trong vòng nửa tháng có thể tới cần vương. Tám trăm lưu khẩu thực sự chỉ cần tiêu diệt ba đạo quân cần vương đó”.

Quách Đồ nhắc nhở hần: “Đại đầu lĩnh, phía đông Hồ Lao quan, ở Dĩnh Xuyên vẫn còn hơn vạn tinh binh. Mặc dù Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung đã bị áp giải hồi kinh, nhưng đạo hung binh đó không thể không đề phòng. Hồ Lao quan tuy hiểm trở, tuy nhiên khí giới của quan quân công thành cũng rất sắc bén. Cao Thuận binh ít, e rằng khó có thể tử thủ lâu dài được”.

“Ở chỗ nào của Dĩnh Xuyên có hơn vạn tinh binh?” Mã Dục cười lạnh như băng. Mắt hần hiện lên sát khí, hần lạnh lùng nói: “Chỉ cần không có Hoàng Phủ Tung và Chu Tuyền ở đó, thì sẽ phá dễ dàng như trở bàn tay. Chỉ vì một kẻ bất tài mà làm liên lụy đến ba quân. Ha, ha, ha”.

Quách Đồ sợ hãi hỏi: “Ý của đại đầu lĩnh là muốn tiêu diệt hai đạo quân đó trước?”

“Không sai!” Mã Dục nói: “Trước tiên lui quân để tiêu diệt hai đạo quân đó. Hai đạo quân đó bị tiêu diệt thì đạo quân trung ương tinh nhuệ nhất của đế quốc Đại Hán hầu như không còn. Sau đó chúng ta quay lại Lạc Dương, tìm cơ hội để tiêu diệt ba đạo viên binh quân Ti đãi của Hà Đông, Hà Nội, Hoảng Nông. Quân ta có ít nhất thời gian một tháng để công chiếm Lạc Dương. Một tháng, ha, ha. Một tháng thời gian cũng quá đủ cho chúng ta làm được nhiều chuyện. Trong thành Lạc Dương, lão hoàng đế, các đại thần và hoàng thân quốc thích có chống đỡ được một tháng không?”

Quách Đồ chợt nói: “Tiểu nhân hiểu rồi, Đại đầu lĩnh muốn dụng tâm”.

Mã Dục cười ha hả, trong mắt hắn hiện lên vẻ xảo trá. Hắn trầm giọng nói: “Thượng sách là dụng tâm, trung sách là dụng mưu, hạ sách là dụng binh. Ha ha, công thành”.

Không đợi Mã Dục nói xong, Quách Đồ ngắt lời hắn: “Thành Lạc Dương kiên cố nếu không có nội ứng thì không thể công phá, quân Vũ lâm tinh nhuệ nhất thiên hạ, lại có quân Tây Viên. Nếu như hai đạo quân trực tiếp giao chiến thì thắng bại cũng khó biết trước. Chỉ có Hán Linh đế là kẻ không có ý chí, ngu ngốc. Đại Hán thái bình đã lâu. Kinh đô Lạc Dương hơn trăm năm nay chưa từng bị nạn binh đao. Trong thành, dân chúng và quan viên chắc cũng có đao kiếm, nhưng chưa chắc đã mấy người biết sử dụng”.

“Bình!”

Mã Dục hưng hăng đập tay xuống án rồi nói: “Thiên tử Đại Hán là gì chứ, Vũ lâm quân tinh nhuệ là cái thá gì chứ. Lão Tử ta muốn đánh một trận cho hắn phải quỳ xuống xin tha mạng”.

“Đúng, đánh cho lũ quan quân phải quỳ xuống xin tha mạng”.

Mã Dục vừa nói xong, đột nhiên vang lên tiếng đáp lại của Bùi Nguyên Thiệu cùng tiếng bước chân hỗn độn. Bóng người xuất hiện, Bùi Nguyên Thiệu và Chu Thương ngang nhiên tiến vào.

“Bùi Nguyên Thiệu tham kiến đại đầu lĩnh”.

“Chu Thương tham kiến Đại đầu lĩnh”.

Ánh mắt Mã Dục ngưng lại, hắn hỏi: “Nguyên Thiệu, Chu Thương, các người đã về, kết quả thế nào?”

Bùi Nguyên Thiệu hưng phấn, hai tay chà sát vào nhau nói: “Bá Tể, thu được rất nhiều! Phía đông thành thu được hơn một ngàn chiến mã. Bắc thành thu được rất nhiều binh khí. Nam thành lại cướp được lương thảo, binh khí vô số, các huynh đệ còn đoạt mấy trăm chiếc xe ngựa, xe lừa và xe bò để chuyên chở. Số còn lại không mang đi được các huynh đệ đã châm lửa đốt. Ha, ha, ha”.

“Hả?” Hai mắt Mã Dục sáng ngời: “Còn cướp được hơn ngàn chiến mã?”

Bùi Nguyên Thiệu trả lời: “Trong đó còn có mấy trăm tuần mã Tây Vực”.

“Mấy trăm tuần mã Tây Vực?”

Mã Dục nghe thế rất vui mừng. Hắn cuối cùng cũng tìm được tuần mã cho trọng giáp thiết kỵ. Cuộc chiến phá vây ở Dinh Xuyên, trọng giáp thiết kỵ của Hứa Chử hầu như bị tiêu diệt. Mặc dù vẫn còn hơn trăm bộ áo giáp của trọng giáp thiết kỵ, trong quân cũng có nhiều binh sĩ cường tráng, nhưng hắn lại không tìm đâu ra tuần mã phù hợp cho trọng giáp thiết kỵ.

“A, đúng rồi” Bùi Nguyên Thiệu chợt nhớ ra điều gì đó. Hắn nói với Mã Dục: “Bá Tể, các huynh đệ ở phía tây thành Lạc Dương bắt được một người tự xưng là đồng hươu, hơn nữa còn là cố giao với người”.

“Đồng hươu? Cố giao?” Mã Dục ngạc nhiên, hắn trầm giọng hỏi: “Người nói là người Lương Châu?”

Bùi Nguyên Thiệu nói: “Đúng, hình như là.....”.

Mã Dục rất ngạc nhiên, con bà nó. Không phải là trùng hợp như thế chứ? Ở thời loạn thế tam quốc, ở Lương Châu không phải đã từng có một người được gọi là Mã Dục sao? Hơn nữa có đúng thật là hậu nhân của Phục Ba tướng quân Mã Viện không? Bằng không tại sao lại có một người đồng hươu kiêm cố giao đến tìm chứ?

Quách Đồ quay sang hỏi Bùi Nguyên Thiệu: “Bùi đầu lĩnh, người ở đâu?”

“Ái da” Bùi Nguyên Thiệu vỗ trán nói: “Người trẻ tuổi đó đã ngất xỉu, hắn hình như còn mang trọng bệnh nữa. Nên tên tiểu đầu mục đã tự quyết định cứu hắn. Hắn đã được đưa đến doanh trưởng của Lưu Nghiễm cô nương để chữa trị”.

“Đi, Công Tắc, chúng ta đi xem một chút”.

Mã Dục thấy rất kỳ lạ, xen lẫn tò mò, hắn muốn nhìn xem cái người tự nhận là “Đồng hươu” Người này là dạng người nào đây? Hắn từ khi xuyên từ thế giới tương lai đến đây vào thời loạn thế hắn mặt cũng có

đồng hương sao? Khi biết tin tám trăm lưu khẩu đã công phá Hổ Lao quan. Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung giật mình kinh hãi, lập tức tiến binh hợp cùng tàn quân của Tào Tháo cấp tốc tiến đến Hổ Lao quan. Tuy nhiên đại quân lại hành động chậm chạp, mãi mười ngày sau mới tiến đến cách Hổ Lao quan năm mươi dặm.

Ngày hôm đó khi sắc trời đã tối, Hoàng Phủ Tung hạ lệnh cho đại quân đóng trại. Hạ trại xong hấn ra lệnh cho các quan tư mã trong quân đến đại doanh thương nghị. Tào Tháo cũng đi đến đó. Trình Dục đang ở trong quân doanh suy nghĩ kế sách công hạ Hổ Lao quan. Hấn chợt thấy Vu Cẩm vội vã đi vào trướng, giọng gấp gáp nói: “Trình tiên sinh, không xong rồi...”.

Trình Dục vội hỏi: “Vu Cẩm tướng quân, có chuyện gì mà hoảng sợ vậy?”

Vu Cẩm vội la lên: “Trình tiên sinh, xảy ra chuyện lớn rồi! Vừa rồi Hạ Hầu Đôn tướng quân đột nhiên trở về từ đại doanh của Hoàng Phủ tướng quân, sắc mặt tái mét, hình như đã xảy ra chuyện gì. Hiện tại Hạ Hầu Đôn đang triệu tập Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng, Tào Nhân tướng quân, điểm binh mã đánh vào đại doanh của Hoàng Phủ tướng quân. Mạt tướng cùng Lý Điển tướng quân cố sức khuyên can mà không được nên chạy tới đây tìm tiên sinh”.

“Trời!” Trình Dục thất thanh nói: “Sao lại xảy ra chuyện như vậy? Đi, mau quay lại đó”.

Trình Dục vội đi theo Vu Cẩm tới trước quân doanh, quả nhiên thấy Hạ Hầu Đôn mình không mặc giáp, tay cầm thương đứng dưới cổng, bên cạnh là các tướng Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển. Sắc mặt Tào Nhân cùng Lý Điển bình tĩnh, sắc mặt của Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng lại lộ vẻ phẫn nộ, nhất là Tào Hồng tức giận đến đỏ gay mặt mũi, tay giơ cao trường đao, kêu gọi gì đó.

Bên dưới cổng quân doanh đã tụ tập mấy trăm binh lính.

Hạ Hầu Đôn cầm thương chỉ lên trời, lạnh lùng nói: “Mẹ nó, Chủ công dẫn các huynh đệ chúng ta khởi binh từ nước Bái, đánh tới quận Nam Dương, từ Nam Dương đánh tới Ký Châu, lại từ Ký Châu đánh tới Dĩnh Xuyên lập được bao công lao hân mã. Triều đình đã không phong thưởng thì chớ lại còn phái người đến điều tra chúng ta, nói Chủ công tư thông với tặc khấu, phải áp giải Chủ công về kinh chịu tội, con mẹ nó thật phi lý”.

“Thật phi lý”.

“Thật phi lý”.

Đám binh lính đứng dưới cổng đều là lính cùng quê quán với Tào Tháo từ khi khởi binh. Chúng bị Hạ Hầu Đôn nói khích mấy câu đã bùng lên căm phẫn.

Hạ Hầu Đôn chỉ trướng thương trong tay hướng ra cổng quân doanh. Tiếng reo hò đột nhiên dừng lại.

“Các huynh đệ, Thiên tử yếu hèn, tin dùng nịnh thần. Quan quân cái con mẹ nó chứ. Lão tử không làm nữa, làm phản con mẹ nó đi.....”.

“Làm phản con mẹ nó đi”.

“Làm phản con mẹ nó đi”.

Tướng sĩ Tào quân dưới cổng quân doanh ào ào hưởng ứng. Hạ Hầu Uyên và Tào Hồng lại càng kích động, cả hai kêu gào ầm ĩ chỉ muốn ngay lập tức chạy tới Lạc Dương bắt Hấn Linh để đem chặt đầu.

Hạ Hầu Đôn chỉ cây thương trong tay ra ngoài quân doanh, hấn lạnh lùng nói: “Các huynh đệ, đi theo ta. Đánh vào đại doanh của Hoàng Phủ Tung, giết sạch lũ cầu quan triều đình, cứu Chủ công!”.

Khi Trình Dục chạy tới vừa lúc Hạ Hầu Đôn đang nhảy lên ngựa, dẫn binh rời quân doanh. Cùng lúc đó, cách không xa, trong quân doanh của quan quân đã sớm nhận ra hành động của binh lính bên này. Tù và hiệu lệnh vang lên dồn dập. Một đội giáp binh quan quân chính tề từ trong quân doanh tiến ra, lập thành một trận chiến chặt chẽ, lặng lẽ chờ đợi quân Tào xông tới đánh giết.

Trình Dục tiến lên hai bước, tay nắm chặt dây cương ngựa của Hạ Hầu Đôn. Hấn nói: “Nguyên Nhung tướng quân, không thể hành động lỗ莽 như thế được”.

Hai mắt Hạ Hầu Đôn sắc lạnh, hần nói: “Trình tiên sinh, mau tránh ra. Chậm thì không thể giữ được tính mạng của Mạnh Đức”.

Trình Dục biến sắc kêu lên: “Không cần lo cho Chủ công. Trần Cung tiên sinh đã cầm mật thư của Chủ công bí mật vào kinh, mọi việc có thể đã được giải quyết. Tướng quân hành động lỗ mãng như thế chỉ gây họa cho Chủ công. Nếu thực sự phải tạo phản, Chủ công cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ mà thôi”.

Hạ Hầu Đôn nghe Trình Dục nói như thế hần lạnh lùng nói: “Tránh ra! Đừng cho là Mạnh Đức coi trọng tiên sinh mà Đôn mỗ không dám giết”.

Trình Dục nhắm mắt thở dài nói: “Như thế thì tướng quân cứ một thương đâm chết tại hạ. Tại hạ thực không đành lòng ngồi nhìn Chủ công mang tiếng phản nghịch như tám trăm lưu khấu”.

“Hừ..”

Hạ Hầu Đôn gầm lên một tiếng, làm bộ muốn đâm. Trình Dục không sợ hãi, mắt nhắm lại chờ chết.

“Hừm”

Hạ Hầu Đôn tức giận nhảy xuống ngựa. Hần giận giữ nói: “Vậy phải làm gì bây giờ? Việc gấp lắm rồi, gấp lắm rồi”. Đại doanh của tám trăm lưu khấu, doanh trưởng của Lưu Nghiên.

Hơi thuốc như sương mù, tỏa mùi khắp trường. Thân hình yếu diệu của Lưu Nghiên đang quỳ gối thổi lửa, nàng tự mình sắc thuốc. Nàng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn một người nằm bất động trên giường, sắc mặt người đó vàng bệch. Người này tự xưng là bạn cố giao của Mã Dục nên Lưu Nghiên không dám chậm trễ. Nàng sợ rằng đám lưu khấu chân tay vụng về dùng sai dược liệu, sai liều lượng thì sẽ gây ra hậu quả không thể vãn hồi được.

Ngọc Nương ở bên cạnh đánh vào tay Lưu Nghiên xuống rồi hỏi: “Tỷ tỷ, người này mắc bệnh gì vậy? Vừa ho ra máu, lại vừa nóng, hình như sắp chết rồi”.

Lưu Nghiên nói: “Người này mắc bệnh hiểm nghèo, cần phải dùng mãnh dược sau đó phải từ từ điều chỉnh thì mới khỏi hẳn được, may mắn hần được đưa đến đây kịp thời, chậm vài canh giờ nữa khi đã hôn mê rồi thì rất khó cứu tính mạng hần”.

Ngọc Nương khẽ thề lưỡi ra nói: “Người này thật là mạng lớn”.

Trong lúc hai nàng đang nói chuyện, đột nhiên bên ngoài trường vang lên tiếng bước chân hỗn độn rồi một giọng nói vang lên: “Tiểu nhân tham kiến Đại đầu lĩnh”.

Một tiếng “ừ” lạnh như băng vang lên, rèm trường bị vén lên, ác hán Điển Vi hai vai vác kích thần nhiên đi vào, phía sau là Mã Dục với vẻ mặt âm trầm, ngoài ra còn có Quách Đồ, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương. Vừa vào trường, ánh mắt lạnh lẽo của Mã Dục đã quét lên người Ngọc Nương. Khí trời lúc này ẩm áp, Ngọc Nương chỉ mặc áo sam mỏng, thân thể nàng mềm mại, đường cong rõ nét. Bởi vì nàng ngồi xổm, tà áo căng làm nổi bật đôi nhũ hoa căng tròn cực kỳ hấp dẫn, mê người.

Thân thể mềm mại của Ngọc Nương khẽ run lên, nàng vội đứng lên, hai tay nàng khép trước ngực. Đầu nàng cúi xuống, nàng không dám nhìn trực tiếp vào ánh mắt của Mã Dục.

“Hừ!”

Mã Dục khẽ hừ một tiếng. Ánh mắt hần từ Ngọc Nương chuyển tới Lưu Nghiên. Hần hỏi nàng: “Người đâu?”

Lưu Nghiên hướng về phía người nằm ở trên giường nói: “Người nằm ở đó”.

Mã Dục quay đầu lại, nhíu mày hỏi: “Chết rồi à?”

Lưu Nghiên trả lời: “Chưa. Vừa uống thuốc xong. Lát nữa sẽ tỉnh lại thôi”.

“Ừ” Mã Dục gật đầu, hần lạnh lùng hất đầu nói với Lưu Nghiên và Ngọc Nương: “Cả hai ra ngoài đi”.

Lưu Nghiên cùng Ngọc Nương không dám phản đối, cả hai lặng lẽ đi ra khỏi trướng. Mã Dực lại quay sang nói với Bùi Nguyên Thiệu và Chu Thương: “Nguyên Thiệu, Chu Thương, các người hãy ra ngoài trông chừng. Không có lệnh của ta không cho bất cứ kẻ nào xông vào đây”.

Đợi Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương xoay người rời khỏi quân doanh. Quách Đồ mới bỏ rèm trướng xuống, trước đó Diển Vi đã đứng cạnh rèm trướng, hai cây thiết kích đã nằm trong tay hắn. Hắn đứng đó canh cửa, phòng trường hợp bất trắc. Từ khi đi theo Mã Dực tới nay, Quách Đồ, Diển Vi đã quen với tính cẩn thận của Mã Dực. Không bao giờ phân biệt sự việc, lần nào cũng thế.

“Ai da”

Giả Hủ khẽ rên lên một tiếng. Hắn rút cục cũng thoát khỏi cơ hôn mê, tỉnh lại.

“Túc hạ cuối cùng cũng tỉnh lại, không sao chứ?”

Một thanh âm truyền vào tai Giả Hủ. Giả Hủ giật nảy mình, hắn phát hiện mình đang nằm trong một doanh trướng, trên một tấm nệm mềm mại. Hắn giãy giụa muốn đứng dậy, không ngờ phát hiện cả người đau nhức. Khí lực tắn mất, không thể ngồi dậy nổi.

“Túc hạ bệnh nặng mới khỏi. Tốt nhất là không nên cử động”.

Âm thanh đó lại vang lên lần nữa. Giả Hủ hít một hơi, mắt hắn cuối cùng cũng quen với ánh sáng u ám trong trướng trung. Hắn nhìn rõ người nói chuyện với mình, đó là một hán tử cao lớn, anh tuấn, trẻ tuổi, nhưng con người sáng ngời, đen láy, toát ra một thần thái khiếp người.

Sự tình trước khi hôn mê như thủy triều hiện lên trong đầu Giả Hủ. Giả Hủ là người xảo trá như hồ ly nhưng lúc này hắn cũng không dám tùy tiện kết luận chuyện gì đã xảy ra sau khi hắn hôn mê. Thân phận của người trẻ tuổi cứu tính mạng của hắn là gì? Tại sao lại cứu hắn? Các câu hỏi hiện lên trong đầu Giả Hủ, hắn thấy đầu đau nhức muốn vỡ ra. Hắn không nhận được buột miệng rên rỉ.

Quách Đồ đứng sau Mã Dực không nhận được bật nói: “Vị tiên sinh này thật vô lễ. Công tử nhà ta có lòng tốt cứu tính mạng của ngươi, ngay một câu cảm tạ ngươi cũng không nói được”.

“Ái” Giả Hủ mơ hồ vuốt Thái Dương huyệt, khẽ kêu lên.

Người trẻ tuổi đột nhiên cười nhạt. Giả Hủ nhất thời sợ hãi. Hắn phát hiện mình nằm sang phải cũng không được, nằm sang trái cũng không xong mà ngồi dậy thì càng không được.

“Không biết đại danh tiên sinh là gì? Quê quán ở đâu? Có từng làm quan triều đình không?”

“Ái da” Giả Hủ khẽ kêu lên, ánh mắt đảo qua đảo lại, thân phận của hắn không thể rồi gạt được, hắn đành phải trả lời: “Tại hạ là nhân sĩ Lương Châu. Tại hạ đã từng làm quan trong triều nhưng bởi tại hạ mang cổ tật trong người nên đã từ quan”.

“Giả Hủ? Giả Hủ? Giả Hủ?”

Mã Dực trầm ngâm gọi ba tiếng. Mắt hắn hiện lên vẻ lạnh lẽo, miệng nở một nụ cười tà ác. Nụ cười làm cho Giả Hủ cảm thấy toàn thân giá lạnh.

Quách Đồ hiểu ý quát to: “Giới cho Giả Hủ, ngay cả mặt Đại đầu lĩnh chúng ta ngươi cũng không biết, sao ngươi dám nhận là đồng hương cùng bạn cố giao?”

“Ái da”

Giả Hủ hít một hơi không khí. Hắn sợ hãi đến dờ người. Đối phương rõ ràng chính là Đại đầu lĩnh của tám trăm lưu khấu, Mã Dực trong truyền thuyết là một ác ma, đồ tể, giết người không ghê tay. Vấn đề là Giả Hủ không nghĩ Mã Dực trong truyền thuyết lại trẻ tuổi như thế, anh tuấn, là một nhân tài như thế. Hắn cứ tưởng rằng Mã Dực thân cao một trượng, vẻ mặt xấu xí, trên mặt phải có vết sẹo của đao kiếm.

Nếu là lúc bình thường Giả Hủ dễ dàng đoán ra trò lừa nho nhỏ của Mã Dực, chỉ tiếc là lúc này hắn bị bệnh nặng chưa khỏi, đầu óc lộn xộn. Hắn cơ bản không thể nghĩ tới điều đó.

Quách Đồ còn muốn nói nữa nhưng bị Mã Dực khoát tay ngăn lại. Mã Dực nói: “Tiên sinh cứ yên tâm dưỡng bệnh. Đợi khi khỏi bệnh. Mã mỗ sẽ tặng tiền bạc, tiễn người về quê, tuyệt không gây khó khăn cho

người. Ta tuy là tặc khấu, là kẻ thù của triều đình. Sự tình ngày hôm nay, tất cả cũng chỉ vì bất đắc dĩ. Ta và người là đồng hương, tất nhiên phải quan tâm lẫn nhau. Xin đừng nghi ngờ”.

Nói xong, Mã Dược cùng Quách Đồ đi ra ngoài trường. Giả Hủ ngậy người nhìn tấm rèm trường, hần thở phào nhẹ nhõm. Hần thầm nghĩ phải nghỉ ngơi cho khỏe đã, đợi khi khỏe mạnh lại lúc đó sẽ nói ra cũng chưa muộn.

Mã Dược đi ra ngoài doanh trường, trong ánh đuốc chập chờn hần nhìn thấy Lưu Nghiên và Ngọc Nương đang đứng không cách xa hần lắm. Hai nàng đang cười nói vui vẻ, tâm trạng thoải mái, nhưng vừa nhìn thấy Mã Dược lập tức ngừng nói chuyện. Ngọc Nương cúi mái đầu xinh đẹp xuống không dám nhìn trực tiếp vào ánh mắt sắc bén như có thể xuyên thủng quần áo của Mã Dược.

“Lưu Nghiên, nàng lại đây”.

Mã Dược vẫy tay với Lưu Nghiên. Lưu Nghiên ừ một tiếng, mặt nàng thoáng ửng hồng. Nàng cúi đầu đi tới bên cạnh Mã Dược, nhưng nàng lại đứng cách hần vài bước. Mã Dược nhũu mày, hần đưa tay ôm vai Lưu Nghiên, kéo nàng đến trước mặt sau đó cúi đầu thì thào nói vào tai nàng.

Lưu Nghiên cảm thấy tai mình đột nhiên ấm áp, hình như có một luồng khí bất thường. Trái tim nàng rung động, thân thể nàng nhũn ra. Câu cuối cùng Mã Dược nói với nàng, nàng cũng không nghe được.

“Nghe rõ không?”

“A? Người vừa nói gì vậy?”

Ánh mắt Mã Dược thoáng chốc lạnh lẽo. Lưu Nghiên thấy hoảng sợ. Tuy nhiên nàng liếc nhìn Mã Dược rồi cúi đầu xuống thấp đến nỗi có thể chạm tới đôi nhũ hoa của nàng, gương mặt xấu hổ, thẹn thùng trông càng yêu kiều.

Mã Dược bất đắc dĩ lại phải nói lại một lần nữa cho nàng nghe.

Lưu Nghiên nghe xong. Đôi mắt đẹp của nàng nhìn hần như muốn hỏi gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Mã Dược, thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên, nàng không tự chủ được gật đầu rồi nàng khẽ thở ra. Một khắc sau, trong doanh trường của Lưu Nghiên.

Sau khi Mã Dược đi khỏi. Giả Hủ toàn thân toát mồ hôi. Hần phát hiện ra cơ thể có thể dễ dàng cử động, có thể ngồi dậy được. Trên thực tế căn bệnh hiểm nghèo của Giả Hủ đã khỏi hẳn, hần chẳng qua là thân thể yếu ớt phải cần nghỉ ngơi thì mới có thể khôi phục như ban đầu.

Lưu Nghiên cất giọng thánh thót hỏi: “Tiên sinh, có thấy thoải mái hơn không?”

Mới rồi Lưu Nghiên đảo được, Giả Hủ đã biết nàng chính là người đã chữa khỏi cổ tật cho hần. Hần lại thấy lưu khấu ra vào trường đối đãi với nàng rất cung kính. Hần biết địa vị của nàng trong lưu khấu không tầm thường. Hơn nữa Lưu Nghiên xinh đẹp như hoa, hấp dẫn lay động lòng người. Giả Hủ - lão hồ ly rất dễ dàng đoán ra được quan hệ của Lưu Nghiên và Mã Dược.

“Đa tạ tiểu thư cứu giúp, tại hạ đã tốt hơn nhiều”.

Lưu Nghiên nói: “Tiên sinh, bệnh tình của ngài rất quái dị. Đây là lần đầu tiên tiểu nữ mới gặp. Trong vòng ba ngày tiên sinh có thể hồi phục được như ban đầu. Nhưng nếu muốn trừ tận gốc căn bệnh, ngài cần dùng thuốc liên tục trong vòng trăm ngày, không được bỏ cách quãng, nếu không tính mạng sẽ nguy hiểm”.

“Liên tục uống thuốc trong vòng một trăm ngày ư? Mắt Giả Hủ hiện lên vẻ nghi ngờ. Hần hỏi: “Cổ tật của tại hạ chữa trị có khó khăn không?”

Lưu Nghiên rót thuốc từ trong siêu ra bát. Nàng đưa cho Giả Hủ và nói: “Mời tiên sinh dùng thuốc. Đây là thang thuốc đầu tiên”.

Giả Hủ đưa tay tiếp nhận bát thuốc. Hần ngửa cổ uống cạn. Hần cảm thấy thuốc vừa có vị cam nhàn nhạt, đúng là thảo dược khác lạ điều này càng làm cho hần kinh nghi. Viên quan đình úy đi trước dẫn đường. Hai đội quan quân đi theo sau hộ vệ. Chiếc xe tù nặng nề chậm rãi rời khỏi quân doanh. Chỉ thấy Tào Tháo hai chân trần, hai tay bị xiềng, hai vai đeo gông, chỉ thấy mỗi đầu nhô lên trên cái gông, cử động một

cách khó khăn. Mặc dù lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm nhưng đôi mắt nhỏ bé của hắn vẫn ánh lên nét âm trầm, sắc bén.

Chu Tuyền đưa mắt nhìn cỗ xe tù đang xa dần, về mặt bụi ngùi, ông ta nói: “Mạnh Đức đi lần này, chỉ e lành ít dữ nhiều”.

Hoàng Phủ Tung thở dài lắc đầu nói: “Đại tướng quân hồ đồ rồi! Cái này đúng là hạ sách, hạ sách. Lão hủ già rồi, đã gần đất xa trời. Sao không giáng tội lão phu mà lại là Mạnh Đức? Thật đáng tiếc”.

Chu Tuyền phấn khích nói: “Đại tướng quân, trước tình cảnh hiện tại chỉ có toàn lực tấn công Hồ Lao quan. Nếu trong vòng ba ngày chúng ta có thể chiếm lại Hồ Lao quan thì chúng ta sẽ về Lạc Dương trước Mạnh Đức, vẫn có cơ hội rửa sạch nỗi oan ức của Mạnh Đức, Đại Hân sẽ không mất đi một bậc lương đồng, Mạnh Đức cũng không chết oan trong ngục”.

“Thánh chỉ tới” Tiếng nói vừa dứt, phía trước bụi bay mù mịt. Hơn mười tuần mã đang phi đến, âm thanh hô hoán dội đến: “Tả trung lang tướng Chu Tuyền, Hữu trung lang tướng Hoàng Phủ Tung, Đông quận thái thú Tào Tháo tiếp chỉ”.

“Dạ”

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung nghe nói, ánh mắt lo lắng. Tào Tháo bị nhốt trong xe tù lại thản nhiên mở đôi mắt khép hờ, sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng. Công Thai quả đã không phụ sự tin tưởng của hắn.

Lát sau trong đại trường của Hoàng Phủ Tung.

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung, hai người long trọng tắm rửa, thay quần áo. Sứ giả (thái giám tuyên chỉ) tuyên đọc thánh chỉ trong trường, mọi người quỳ lạy bên dưới. Tào Tháo vốn cũng được quan quân áp giải thả ra khỏi xe tù cũng quỳ phía sau Chu, Hoàng hai người, sau đó là đến các quan Tư mã, tiểu giáo trong quân.

Sứ giả khẽ ho một tiếng rồi chậm rãi tuyên đọc thánh chỉ.

“Phàm mắc phải những tội này đều phải chịu tội, lập tức cách chức Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung tả, hữu trung lang tướng, ngay lập tức áp giải về kinh giao cho Nội đình điều tra xét xử. Giao cho tả, hữu Hiệu úy Thuần Vu Quỳnh và Triệu Dung thống lãnh quân binh”.

Đông quận Thái thú Tào Tháo là người trung nghĩa, không sợ hiểm nguy. Tuy biết rõ không địch lại nhưng vẫn xuất quân truy kích địch nhân. Mặc dù thất bại dưới tay tặc khấu nhưng chuyện đó cũng do hoàn cảnh bất lợi. Nay xóa bỏ tội trạng, thăng làm Phấn uy trung lang tướng, kiêm Đông quận thái thú. Khâm thử”.

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung, Tào Tháo cùng chur tướng tất cả đều xá lạy, hô vạn tuế ba lần, nhưng về mặt của mọi người không giống nhau. Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung cả hai đều lộ vẻ kinh sợ. Tào Tháo thì không che giấu dự đắc ý của mình, hắn luôn mỉm cười. Chúng tướng còn lại thì phần lớn mặt mày khiếp sợ trước biến cố bất ngờ về mặt nhân sự này nên cảm thấy không kịp ứng phó.

Sứ giả tuyên bãi thánh chỉ, hướng Hoàng Phủ Tung, Chu Tuyền nói: “Nhị vị tướng quân, chúng ta lên đường thôi”.

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung liếc mắt nhìn nhau rồi cùng thở dài, cả hai tháo bội kiếm trên người xuống, móc Hồ phù điều binh từ trong người ra. Cả hai quỳ gối, hai tay cầm Hồ phù trình trọng gươm cao lên trên đầu. Tả, hữu quân Hiệu úy Thuần Vu Quỳnh và Triệu Dung cùng tiến lên tiếp nhận lấy rồi cả hai cầm Hồ phù gươm cao.

Chúng tướng đang đứng nghiêm trong trường đều rớt xá lạy, tất cả đều cao giọng nói: “Bọn mặt tướng tham kiến tướng quân”.

Về mặt Thuần Vu Quỳnh đắc ý. Hắn hướng Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung nói: “Nhị vị tướng quân hãy yên tâm lên đường. Mặt tướng cùng Triệu Dung tướng quân lập tức dẫn ba quân tấn công Hồ Lao quan. Mấy ngày sau sẽ dẫn quân quay về Lạc Dương, giải cứu triều đình khỏi mối hiểm nguy”.

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung nghe giọng nói đầy tham vọng của Thuần Vu Quỳnh và Triệu Dung nhưng cả hai lại không có kinh nghiệm chinh chiến. Toàn bộ quân tinh nhuệ của triều đình đều do hai người thống

lãnh, viễn cảnh tương lai e rằng rất ảm đạm. Tám trăm lưu khẩu là đội quân bách chiến bách thắng. Mã Dục là người xảo trá. Thuần Vu Quỳnh và Triệu Dung chỉ là hai con hổ giấy, cả hai sẽ dùng binh như thế nào đây?

“Nhị vị tướng quân, xin mời”.

Sứ giả cười âm trầm, ngay lập tức quân Kim ngô hộ vệ tiến lên, đem gông đeo vào cổ Hoàng Phủ Tung và Chu Tuyền, dẫn hai người đi ra. Đợi đến khi Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung bị áp giải ra khỏi doanh trướng, sứ giả thay đổi nét mặt, hần quay lại, tươi cười nói với Tào Tháo: “Tào đại nhân, chúc mừng ngài, ha, ha”.

Thuần Vu Quỳnh cùng Triệu Dung cùng tiến lên đỡ Tào Tháo dậy, cả hai cười nói: “Mạnh Đức, xin bảo trọng”.

Tào Tháo sống sót sau tai kiếp, quay về từ Diêm Vương điện, nhìn cái gì cũng có cảm giác thân thiết, khuôn mặt hần lộ vẻ tươi cười. Sứ giả cười hì hì, nói với Tào Tháo: “Tào đại nhân. Trương công có mật thư cho ngài. Sao chúng ta không đến doanh trướng của đại nhân?”

Tào Tháo chợt tỉnh ngộ, hần cuống quýt chấp tay nói: “Công công, xin mời”.

Đợi khi Tào Tháo và sứ giả ra khỏi doanh trướng. Thuần Vu Quỳnh lạnh lùng nói: “Nổi loạn lệnh thăng trướng điểm binh”.

“Đông đông đông ~ ”

“Ô ô ô ~ ”

Không khí yên tĩnh trong đại doanh của quan quân thoáng chốc tràn ngập tiếng người, tiếng ngựa hí. Sáng sớm hôm sau, Mã Dục điểm tướng trong đại doanh.

”Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương

Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương hai tướng tiến lên, cất cao giọng nói: “Có!”.

Mã Dục nói: “Thống lĩnh một trăm khinh kỵ binh rời khỏi Lạc Dương, đêm ngày hành quân làm nghi binh”.

“Tuân mệnh.”

“Liêu Hóa, Quán Hối.”

Liêu Hóa, Quán Hối hai người cùng tiến lên một bước, nói: “Có mặt tướng”.

“Thống lĩnh tám trăm kỵ binh, áp tải lương thảo, vũ khí nặng, bảo vệ thợ thủ công, đại phu cùng với binh lính già yếu vượt qua Lạc Thủy, tiến về phía đông. Nếu có chuyện gì, các người sẽ bị xử phạt theo quân lệnh”.

“Tuân mệnh.”

“Các tướng sĩ còn lại theo ta quay lại Hồ Lao quan”.

“Tuân lệnh.”

Các tướng sĩ ầm ầm đáp lại. Phía trước Hồ Lao quan, âm thanh chém giết vang trời.

Tay trái Cao Thuần vùng cao trường kiếm, nét mặt hần nghiêm trọng, hần cao ngạo đứng dưới một cây huyết sắc đại kỳ. Trước mặt Cao Thuận, tám trăm tặc khẩu xếp thành hàng ngũ chỉnh tề theo từng nhóm, đang thao diễn đánh trận.

“Giết!”

Ba trăm tặc khẩu mang trường thương xếp thành thế trận nghiêm chỉnh chạy nhanh lên phía trước, tiếng la hét đỉnh tai nhức óc, ba trăm mũi trường thương sắc bén đâm ra, thoáng chốc đan vào nhau tạo thành một rừng lưới móc dày đặc, phản xạ ánh sáng mặt trời tạo nên một luồng ánh sáng sắc lạnh làm cho người khác như vào cũng thấy ớn lạnh.

“Tiến lên”

Cao Thuận quát to một tiếng

“Giết! Giết! Giết!”

Âm thanh hiệu lệnh vang lên. Ba trăm tặc khấu cầm trường thương chậm rãi tiến lên, mỗi bước đều đâm trường thương về phía trước, sát khí hòa theo gió núi trong sơn cốc trước Hồ Lao quan tạo nên một bầu không khí đầy kích động.

Cao Thuận thản nhiên giơ tay phải lên, hấn cao giọng nói: “Cung thủ”.

“Hãy.. Hãy ..Hãy.”

Ba trăm cung thủ lập trận tiến lên phía trước, xếp thành ba hàng chỉnh tề, mỗi hàng một trăm cung thủ. Trong tiếng tù và hiệu lệnh, chúng lập trận ngay sau quân trường thương.

“Ừ.”

Nhìn thấy loại hình tác chiến mới thành lập của tặc khấu, Cao Thuận khẽ gật đầu, tay vuốt cằm. Hấn dang muốn tiếp tục hạ lệnh thao diễn thì bên tai chợt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Hấn kinh hãi ngẩng đầu thì thấy một người đang cỡi ngựa như bay, nương theo gió núi từ trên quan đạo phóng đến. Đó là tên tặc khấu Đinh Xuyên mà Cao Thuận phải đi thăm dò tin tức của quan quân đã trở về.

“Bẩm báo”.

Âm thanh thê lương phút chốc vang lên. Cao Thuận vung tay lên, âm thanh của tù và liên tục vang lên. Nghe thấy hiệu lệnh tù và những tặc binh đang thao diễn lập tức biến đổi thế trận, hợp thành trường xà trận. Tiếng bước chân hỗn độn vang lên khắp trong, ngoài quan ải.

Thám mã đến nơi vội chạy thẳng chỗ Cao Thuận. Hấn dùng sức thắng ngựa lại, chiến mã hí lên một hồi dài, cả ngthân ngựa dựng đứng lên rồi mới dừng lại. Kỵ sỹ trên lưng chiến mã nhảy xuống ngựa, hấn quỳ gối, cất cao giọng nói: “Tướng quân, phía trước hai mươi dặm phát hiện quân tiên phong của quan quân”.

Cao Thuận gật đầu: “Có bao nhiêu người?”

Thám mã nói: “Ước chừng hơn hai ngàn quân”.

“Hai ngàn?” Cao Thuận thản nhiên quay đầu lại nhìn về phía chân trời xám xịt phía đông, hấn khẽ nói: “Nói thế thì đại đội nhân mã của quan quân không còn cách xa lắm”

Cao Thuận từ từ xoay người lại, thân hình hùng vĩ giống như một vách núi. Đứng nghiêm sau Cao Thuận là hơn mười tên thân binh. Hai mắt Cao Thuận dần dần trở nên nóng rực, quan quân rốt cục cũng đã tới. Đây có phải là trận ác chiến cuối cùng không? Điều này thật đáng để người khác chờ mong. Cách Hồ Lao quan bốn mươi dặm về hướng đông, Thuần Vu Quỳnh, Triệu Dung ngồi trên tuần mã quan sát đội hình Hán quân trung ương tinh nhuệ dưới chân núi từ trên một sườn núi. Hán quân giống như nước chảy cuộn cuộn tiến về phía trước. Trong lòng hai người không khỏi sinh ra một cảm giác đặc ý. Đại trưởng phu, cầm binh trăm vạn, tử chiến sa trường là lúc này đây.

Nhiệt huyết trong lồng ngực Thuần Vu Quỳnh tuôn trào, hấn hướng viên Tư mã trung quân phía sau nói: “Truyền lệnh ta. Toàn quân mau tiến lên, trước khi trời tối phải tới Hồ Lao quan, ngay trong đêm tiến hành tấn công Hồ Lao quan, trước khi trời sáng phải chiếm được Hồ Lao quan”.

Trung quân tư mã nghe thế vội khẽ nói: “Tướng quân, quân sĩ hành quân vội vàng, tướng sĩ mệt mỏi. Khí giới công thành vẫn đang còn ở phía sau. Bây giờ phát lệnh công thành chỉ e sẽ gặp bất lợi”.

Thuần Vu Quỳnh trừng mắt, lạnh lùng nói: “Ngươi là trung quân tư mã, sao dám ăn nói bừa bãi. Lập tức thi hành quân lệnh. Ai kháng lệnh, chém!”

Trung quân tư mã bất đắc dĩ chấp tay nói: “Mặt tướng tuân mệnh”.

Vô Tình

126. Chương 99 :luyện Chết Ba Quân

Trong bóng đêm đen như mực, một mũi hỏa tiễn từ phía đông chậm rãi lao vút lên trời, giống như một ngọn đèn hiệu. Thoáng chốc bầu trời u ám bị phá vỡ. Trên ải Hổ Lao, Cao Thuận chống tay lên đoạn tường thấp đứng nghiêm đón gió. Khuôn mặt trẻ tuổi nghiêm nghị các đường nét rõ ràng như được đẽ gọt cẩn thận, trong đôi mắt đen nhánh toát ra vẻ nghiêm nghị cương quyết không đổi.

Nhất là thân hình cao lớn của Cao Thuận càng làm cho người ta ngay cả khi bị núi Thái sơn đè xuống cũng không thể khiến cho khuất phục hay thay đổi.

“Đông đông đông ~ ”

Tiếng trống trận kịch liệt từ phía trước liên tục vọng đến. Chỉ nghe nhịp điệu dữ dội nọ đã khiến cho người ta khó thở, liền biết đây là có một chiếc trống lớn được đặc chế cho việc hành quân của quân đội trung ương! Đội quân trung ương tinh nhuệ nhất của đế quốc Đại Hán ~ rất cực đã tới?

“Ô ô ô ~ ”

Ngay sau đó vang lên tiếng tù và thông thả không dứt. Đó là hiệu lệnh xung phong!

“Giết ~ ”

Tiếng sát phạt mơ hồ từ xa xăm vang lên càng lúc càng lớn cuối cùng trở thành nghiêng trời lệch đất. Những ngọn đuốc đỏ rực giống như muôn ngàn vì sao từ xa xa cuộn cuộn tới, rất nhanh khoảng đất trống trước ải Hổ Lao đã trở thành một biển lửa đỏ rực! Trong ánh sáng như ban ngày, vô số quan quân đông như kiến cỏ xúm xít mà đến, làm chật ních sơn cốc chật hẹp. Một mảng đen sì sì vô cùng vô tận, phảng phất ~ như trong trời đất không tồn tại sinh vật nào khác nữa, ngoại trừ quan quân cũng chỉ còn quan quân ~

Không hổ là quan quân tinh nhuệ nhất đế quốc Đại Hán! Đợt công kích dữ dội này đơn giản thể hiện thanh thế khác hẳn đám quan quân thông thường.

Cao Thuận thông thả giơ cao cánh tay phải, dưới bầu trời đêm vang lên tiếng quát lạnh lùng rõ ràng của hắn.

“Cung tiễn thủ ~ lên ~ ”

Gần ba trăm tên cung tiễn thủ từ dịch lâu chạy bộ lên, chia nhóm tản ra trên bức tường của ải rộng chưa đến ba mươi trượng. Các cung tiễn thủ lạnh lùng tháo trường cung xuống, rút ra một mũi tên từ trong bầu lấp lên dây cung, sau đó chúng vội vàng quay đầu, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn vào cánh tay phải của Cao Thuận.

Dưới ải, quan quân kéo tới chật ních.

“Bắn tên ~ ”

“Toa toa toa ~ ”

Mũi tên xé gió phát ra tiếng rít chói tai.

“Dừng thuẫn ~ ”

Dưới chân tường của ải vang lên tiếng quát như sấm nổ. Đám bộ binh xông tới đầu tiên nhanh chóng giơ đại thuẫn che trên đầu, trong khoảnh khắc đã hình thành một mảng tường dày đặc từ những tấm thuẫn.

“Tốc tốc tốc ~ ”

Trong tiếng va đập không ngừng vang lên, một trận mưa từ những mũi tên sắc bén đã bắn lên lớp thuẫn dưới ải, chỉ có một lượng rất ít mũi tên có thể xuyên thấu khe hở giữa tấm chắn tạo thành chút thiệt hại nhỏ cho quan quân. Nhưng mức độ thương tổn như thế căn bản là không đủ gây nguy hại cho quan quân đang không ngừng xông tới như thủy triều.

“Cung tiễn thủ, lui ra phía sau ~ ”

Cao Thuận ra lệnh một tiếng, đám cung tiễn thủ như nước rút lui về dịch lâu.

“Giết ~ ”

Quan quân đang xông tới sĩ khí đại chấn, trong nháy đã vọt tới dưới chân tường cửa ải. Một loạt thang cao ngất được dựng lên, những lưỡi câu sắc bén trên đỉnh thang dưới bầu trời đêm lóe ra ánh sáng lạnh lẽo ~

Trên tường ải, bóng dáng cao gầy của Cao Thuận đứng thẳng như cây tùng, vẻ mặt tất cả quân cướp đều cứng lại.

“Hãy a~ ”

“ Cạch cạch cạch ~”

Mười mấy chiếc thang hầu như đồng thời cùng gác lên bức tường của ải, những móc câu sắc bén trên đầu gắn chặt vào chỗ tường thấp. Mười mấy tên quan quân khinh bộ binh hô hào vọt ra từ lớp thuẫn dưới chân tường. Mồm ngậm yêu đao, dùng cả tay chân, nhanh nhẹn như khỉ vọt lên dọc theo thang. Chỉ trong chớp lát thời gian, đã leo lên cao đến năm sáu trượng.

“Giết!”

Một tiếng hét lớn như sấm nổ vang lên.

“Hô hô ~ ”

Lớp lớp bóng đen cực lớn nhất thời từ trên tường ải lăn xuống, đám quan quân đang leo dọc thang không thể nào né tránh, đa phần bị nện trúng kêu thảm từ trên thang quay cuồng rơi xuống. Phần lớn nếu không phải ngã gãy chân thì bị gỗ súc đập vỡ đầu. Nhưng càng nhiều quan quân từ dưới lớp thuẫn xông ra, ngang ngạnh không sợ chết tiếp tục leo thang mà lên ~

Trên tường ải. Cao Thuận vung tay lên, trầm giọng nói: “Phủ binh ~ lên!”

Mấy chục tên cướp cầm lưỡi búa sắc bén trong tay ủa lên. Hai người một tốp, vọt tới bên tường thấp, bắt đầu vung búa lớn chém vào thang gỗ. Trong trận mưa mẩu gỗ bay tung tóe, thang gỗ liên tiếp bị chém đứt. Một loạt đám sào trúc từ trên tường ải vươn ra, chống vào đỉnh đám thang đẩy ra. Hàng loạt thang liên tiếp ngã xuống.

Trước ải Hồ Lao quan, Thuần Vu Quỳnh, Triệu Dung kẹp chặt lưng ngựa. Mắt thấy thang tre liên tiếp bị hủy, đợt tấn công của quan quân bị bẻ gãy, Thuần Vu Quỳnh không khỏi ảo não vung nắm đấm lên. Trong khoảnh khắc, Tư Mã của tiền quân phi nước đại tới, hướng Thuần Vu Quỳnh nói: “Tướng quân, tất cả thang tre đều bị hủy, sĩ tốt có phần mệt mỏi, không bằng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại công thành.”

Triệu Dung bên cạnh cũng khuyên nhủ: “Thuần Vu tướng quân. Giờ cũng đã muộn, không bằng để sáng mai sẽ lại tiến hành công thành?”

Thuần Vu Quỳnh ừ rồi nói: “Cũng được, đại quân lui về phía sau mười dặm hạ trại, đợi hừng đông ngày mai lại công thành.”

“Tuân lệnh.”

...

Lạc Dương, tẩm cung Hán Linh đế.

Hán Linh đế chợt bị một hồi tù và thê lương không dứt làm bừng tỉnh. Kinh hãi ngẩng đầu chỉ thấy tẩm cung gió lạnh ảm đạm, ánh nến u ám không khỏi rất hoảng sợ, gọi liên tiếp: “Người đâu, mau tới đây ~ ”

Bóng dáng của Trương Nhượng nhanh chóng hiện ra từ phía sau rèm, giọng đầy nịnh nọt: “Bệ hạ, có lão nô”.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Hán Linh đế nhất thời thở phào nói với Trương Nhượng: “ Âm hồn tặc khẩu không tan, cả ngày lượn lờ ngoài thành Lạc Dương. Phải làm gì đây? Đại quân cần vương thiên hạ khi nào tới?”

Trương Nhượng cung kính nói: “Bệ hạ, đại quân cần vương các châu e là phải hơn tháng mới có thể về tới Lạc Dương. Duy có ba quận ở gần Lạc Dương là Hà Nội, Hà Đông, Hoảng Nông thì ba lộ đại quân cần

vương của Dương Phụng, Trương Tế, Vương Khuông có thể trong vòng mười ngày là về tới. Vả chăng trong thành có Vũ Lâm, quân Tây Viên đóng. Quân cướp binh ít, phỏng chừng không dám tấn công thành, bệ hạ hà tất phải lo lắng.”

Hán Linh để mặt mày âu lo hỏi: “Thuần Vu Quỳnh, Triệu Dung thay cho Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung chỉ huy thì khi nào dẫn quân về đến Lạc Dương?”

Trương Nhượng nói: “Bệ hạ. Thuần Vu Quỳnh, Triệu Dung phái người chạy tám trăm dặm báo gấp việc quân, đang chỉ huy đại quân tấn công mãnh liệt ải Hổ Lao, trong ngày có thể phá được, nội nhật mấy ngày sẽ về đến Lạc Dương.”

“Hà ~” Hán Linh để thở phào đưa tay vuốt vuốt bộ ngực, thấp giọng nói, “Nếu được Thuần Vu Quỳnh, Triệu Dung hai đạo quân tinh nhuệ kéo về Lạc Dương, trẫm có thể kê cao gối ngủ ngon ~”

Trương Nhượng tiến lên trước một bước, cẩn thận kéo áo Hán Linh để khuyên nhủ: “Bệ hạ xin hãy yên lòng, giữ gìn long thể làm trọng.”

Hán Linh để ngửa mặt nằm xuống. Ánh mắt vẫn trợn to, nhìn chăm chăm Trương Nhượng nói: “Nhượng phụ, xin chờ bỏ đi.”

Khi không có người nào thì Hán Linh để thường xuyên gọi Trương Nhượng là “Nhượng phụ”.

Trên mặt Trương Nhượng hé ra nụ cười giả dối, nịnh nọt đáp: “Lão nô tuân chỉ.”

...

Liêu Hóa, Quản Hối chỉ huy quân đi tới đông nam Lạc Dương ba mươi dặm. Sắc trời hơi tối, liền hạ lệnh lập doanh hạ trại dọc theo bờ sông Lạc Thủy. Giả Hủ cúi người từ trong xe ngựa chui ra, chỉ thấy trên bờ sông Lạc Thủy nơi nơi bận rộn. Có người vội vàng đào hố chôn nồi nấu cơm. Có người gấp gáp chăm sóc cho chiến mã. Còn có toán cướp toàn thân giáp trụ tuần tra khắp nơi, cả quân doanh đầy tiếng người kêu ngựa hí ~

Xa xa trên vùng đất hoang, còn có kỵ binh trinh thám của quân cướp lui tới. Xem ra cho dù ở chỗ nào, bất kỳ lúc nào thì quân cướp trước sau vẫn duy trì cảnh giác cực cao.

“Du Cổ (Giả Hủ là Giả Hủ mà không phải Giả Ngự, kiếm khách đọc sai lầm rồi, nói xin lỗi) tiên sinh. Mời uống thuốc”

Âm thanh thánh thót vang lên từ phía sau, Giả Hủ xoay người lại chỉ thấy Lưu Nghiên xinh đẹp đứng phía sau trong tay bưng một chén thuốc. Thấy Giả Hủ quay người lại, Lưu Nghiên bèn cầm chén thuốc trong tay đưa đến trước mặt hắn. Giả Hủ đưa tay tiếp nhận. Không hề chần chừ chút nào một ngụm uống hết sau đó cầm chén thuốc trả lại Lưu Nghiên.

Lưu Nghiên cười nhạt. cầm chén thuốc quay người rời đi.

Chờ đến khi bóng hình Lưu Nghiên đi xa không thấy nữa thì Giả Hủ cúi người xuống, hé miệng tống hết chỗ thuốc trong miệng nhỏ “Phốc” vào trong bụi cỏ. Một nụ cười nhàn nhạt hiện lên trên môi Giả Hủ, chút tài mọn như thế mà cũng muốn dùng để đối phó Giả mỗ ư? Xem ra cũng quá coi thường người khác rồi, hừ hừ.

Đưa tay phẩy phẩy bụi đất trên quần áo, Giả Hủ kiêu hãnh đi về phía trước một bước, chợt sắc mặt đại biến. Mơ hồ cảm thấy bụng đau kịch liệt.

Ách, chẳng lẽ ~ tiểu nữ xinh đẹp không nói sáo, thực sự dùng loại độc dược bách nhật? Ý niệm trong đầu Giả Hủ quay mòng mòng, bụng càng ngày càng đau kịch liệt, cuối cùng hai mắt tối sầm lăn ra bất tỉnh.

...

Ái Hổ Lao. Trời đã sáng.

Đội xe chở trang bị vốn rút lại đằng sau của quan quân rốt cục đã tới, theo đó còn có đội xe ném đá và tháp công thành đáng sợ. Từ trên khoảng đất trống cách tường của ải mấy trăm bước, đội quân trang bị

của quan quân bắt đầu khẩn trương lắp ráp máy bắn đá và tháp công thành. Một đêm tương đối yên tĩnh rốt cục đã qua. Cuộc chiến thảm khốc quyết định vận mệnh của hai bên sắp diễn ra.

Trên tường ải, quân giặc cướp Dinh Xuyên đứng trong nghiêm trận chờ đợi.

“Trời ơi, đồ vật quái quỷ gì vậy?”

Nhìn thấy hàng dãy những khối tháp gỗ sau trận của quan quân, một tên quân cướp trẻ tuổi hít một hơi thật sâu, mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Tiểu tử, đó là xe ném đá của quan quân.”

Một âm thanh trầm thấp vang lên bên tai tên cướp trẻ tuổi, một bàn tay to mạnh mẽ đặt lên bả vai tên cướp trẻ tuổi.

Tên cướp trẻ tuổi quay đầu lại. Chẳng biết từ khi nào một tên lão binh đã đứng bên. Lão binh thân hình cao lớn cường tráng, trên mặt đầy những nếp nhăn giống như lớp vỏ cây cổ thụ ngàn năm. Tho lỗ mà lại già nua, làm cho người ta sợ hãi nhất là chém sứt mũi. Chạy chéo qua gương mặt, vết thương toang hoác giống như là một miệng quỷ rộng toác trông vừa hung ác mà vừa dọa người.

Không ai biết tên của lão binh, nhưng tất cả mọi người gọi hắn con cọp! Cũng như tên cướp trẻ tuổi, con cọp cũng là một tên bộ binh trọng giáp.

“Thằng thằng thằng ~”

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, một tên tiểu đầu mục vội vã chạy lên lầu thành, lớn tiếng quát lên: “Tướng quân có lệnh, tất cả huynh đệ lập tức rút lui!”

“Ừ!?”

Đám cướp canh giữ ở trên lầu thành vội vàng kinh ngạc quay đầu, có chút không dám tin tưởng vào tai mình. Rút lui sao? Vẫn còn chưa đánh kia mà, sao lại rút lui?

“Con mịa nó, điếc cả tai, rút lui!”

Tiểu đầu mục hét lớn một tiếng, đám quân cướp rốt cục phục hồi tinh thần lại, hò hét loạn xạ đứng dậy.

...

Phía tây ải Hồ Lao mười dặm.

Mã Dục về mặt sa sầm, chấp tay đứng nghiêm trên vách núi. Con đường lớn từ ải Hồ Lao đi tới Lạc Dương uốn lượn trong sơn cốc dưới chân Mã Dục. Hai bên đường cây cối sum suê xanh tốt đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc, trong không khí tràn ngập hơi thở mùa xuân. Tiếng bước chân lộn xộn vang lên sau lưng Mã Dục. Quách Đồ có vài tên lưu khẩu hộ vệ, thở hồng hộc theo con đường nhỏ tạm thời mới mở lên đỉnh núi cao chót vót.

“Công Tắc, mọi thứ đều chuẩn bị xong rồi chứ?”

Quách Đồ lấy ống tay áo lau mồ hôi trên trán, đáp: “Đều ~ đều chuẩn bị ổn thỏa”.

“Ừ!”

Mã Dục nghiêm nghị gạt đầu ngược mắt nhìn lên, ánh mắt có thể nhìn rõ từng đám củi khô, cỏ khô buộc chặt. Mặc dù đã vào hạ tuần tháng tư. Nhưng khí trời phương bắc vẫn khô ráo vô cùng, khắp núi đều là cảnh khô cỏ chết. Mã Dục chỉ huy một ngàn kỵ binh lưu khẩu tinh nhuệ chạy tới ải Hồ Lao từ hôm qua. Trong thời gian suốt một ngày chuẩn bị cũng tạm đủ chất dẫn hỏa.

“Công Tắc, nơi này giờ giao cho người”.

Quách Đồ quay về Mã Dục chấp tay, thấp giọng nói: “Xin Đại đầu lĩnh yên tâm, Đồ tuyệt không có làm nhục mệnh.”

Mã Dục gạt đầu, ánh mắt đầu nhìn Hứa Chử, trầm giọng nói: “Hứa Chử!”

Hứa Chử uốn ngực, trầm giọng nói: “Có.”

“Nhất định phải bảo vệ an toàn Quách Đồ tiên sinh cho tốt”.

...

Trước ải Hổ Lao.

Trận mưa đá phô thiên cái địa (nghiêng trời lệch đất) rớt cục chấm dứt, tường ải Hổ Lao đã bị đập thủng nhiều lỗ, địch lâu trên tường ải lại cũng bị đánh đến sụp đổ, thành một mảnh hoang tàn ~

“Hống ~ ”

“Hống ~ ”

“Hống ~ ”

Trong những âm thanh chết chóc đều đặn inh ỏi, ba cỗ tháp công thành cao vút chậm rãi tới gần bức tường hùng vĩ của ải Hổ Lao. Đằng sau tháp công thành, nghiêm trận của quan quân tướng sĩ quân Hán đứng đợi đông như kiến cỏ tạo thành một mảng đen sì sì. Tuy nhiên, ngoài ý muốn mọi người, trên tường của ải đến nay không có động tĩnh gì, thậm chí ngay cả một bóng người cũng không. Chỉ có một cây huyết sắc đại kỳ, còn đang tung bay phần phật.

“Bành ~ bành ~ bành ~ ”

Ba tiếng nổ, cầu treo trên tháp công thành nghiêng xuống rơi ầm ầm trên tường cửa ải, quan quân tinh nhuệ núp ở trong tháp gào thét xông lên tường thành.

Triệu Dung đánh ngựa đi tới trước mặt Thuần Vu Quỳnh chậm rãi nói: “Thuần Vu tướng quân. Tình hình không đúng, bọn cướp đang chơi trò quỷ gì đó?”

Thuần Vu Quỳnh lạnh lùng cười một tiếng. Mắt lộ ra vẻ khinh thường, lạnh nhạt nói: “Bọn cướp còn có thể giở trò gì được nữa. Mười phần là sợ chết chạy trốn rồi, hừ!”

“Ách ~” Triệu Dung ách một tiếng, nghi ngờ nói, “Chắc gì đã thế.”

Triệu Dung chưa dứt lời thì một tên tiểu giáo phi nước đại đến, nhảy xuống đất quỳ rạp trước mặt Thuần Vu Quỳnh lớn tiếng nói: “Báo ~ tướng quân, quân cướp đã bỏ ải chạy hết”.

Thuần Vu Quỳnh lộ vẻ đắc ý nói với Triệu Dung: “Thế nào Triệu Tướng quân? Bản tướng đoán không sai chứ”

Quay đầu lại, Thuần Vu Quỳnh lạnh lùng hạ lệnh nói: “Truyền quân lệnh của ta, toàn quân mang đồ nhẹ hành quân gấp. Dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua ải Hổ Lao, thừa thắng truy kích trở về Lạc Dương.”

Triệu Dung nói: “Thuần Vu tướng quân. Khinh bộ binh truy kích hình như không ổn ~ ”

Thuần Vu Quỳnh thô bạo ngắt lời Triệu Dung nói: “Có gì không ổn! ? Quân cướp đều là lũ ô hợp. Hôm nay mới một trận đã bỏ chạy tán loạn như chim muông tan tác, chẳng lẽ Triệu Tướng quân vẫn cho rằng quân cướp còn có nhiều sức sao?”

“Ách ~ ”

Triệu Dung cứng họng.

Thuần Vu Quỳnh hừ lạnh một tiếng. Lạnh lùng nói: “Để lại một ngàn bộ binh hộ tống xe chở quân trang nặng, tướng sĩ còn lại đều mang đồ nhẹ nhanh chóng tiến gấp về Lạc Dương. Trước tối mai, bản tướng muốn thấy cửa thành Lạc Dương rộng mở!”

“Tuân lệnh.”

Tiểu giáo hai tay ôm quyền, hô một tiếng quay người phi nước đại đi.

Thuần Vu Quỳnh dẫn toàn bộ đại quân mang trang bị nhẹ vượt qua ải Hổ Lao nhằm hướng Lạc Dương mạnh mẽ xông tới. Cơ hồ tất cả các Thống soái trẻ tuổi chưa từng có kinh nghiệm đều phạm sai lầm trí mạng do sự nóng vội phô trương bản thân. Triệu Quát bác bỏ sách lược cố thủ của Liêm Pha khinh địch xông bừa cũng như vậy!

Hiển nhiên, Thuần Vu Quỳnh cũng phạm sai lầm đồng dạng! Tâm lí lập công khiến cho Thuần Vu Quỳnh chỉ nghĩ chuyện sớm tối chỉ huy quân chạy tới thành Lạc Dương. Sớm chứng minh cho văn võ toàn triều, cho Hán Linh đế rằng, Thuần Vu Quỳnh cũng không kém so với các danh tướng Đại Hán Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung. Hắn là lưỡi gươm sắc vẫn nằm trong vỏ, chỉ là chưa có cơ hội thể hiện thôi!

Đại quân đi về phía trước chưa được năm dặm, lại có tiểu giáo vội vã báo lại.

“Tướng quân, phía ải Hổ Lao đột nhiên có đám cháy”.

“Ừ! ?”

Thuần Vu Quỳnh, Triệu Dung đồng thời quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy phía ải Hổ Lao khói cuộn cuộn lên đến mây xanh. Triệu Dung trong lòng căng thẳng, nói với Thuần Vu Quỳnh: “Thuần Vu tướng quân, có nên quay lại ải Hổ Lao hay không?”

Đôi mắt Thuần Vu Quỳnh thoáng chốc cau lại, hỏi tiểu giáo: “Lương thảo quân trang nặng đã đi qua ải Hổ Lao chưa?”

Tiểu giáo nói: “Đã đi qua.”

Thuần Vu Quỳnh không nhịn được bức bối nói: “Nếu lương thảo quân trang nặng đã an toàn qua ải, vậy kệ cho Hổ Lao cháy đi. Sau này lại tiến hành sửa chữa. Mọi thứ bây giờ đều lấy tiêu diệt giặc cướp đang gây họa cùng cực ở Lạc Dương làm trọng! Truyền quân lệnh của ta, đại quân tiếp tục tiến ~”

Triệu Dung nhìn một chút hai bên đường lớn là rừng rậm sum suê xanh tốt cùng với cỏ dại chẳng chịt. Nhìn lại phía sau khói lửa cuộn cuộn bốc lên cao, đột nhiên không nhịn được rùng mình một cái nói với Thuần Vu Quỳnh: “Thuần Vu tướng quân, ải Hổ Lao đã cháy, đường lui của quân ta đã tuyệt. Nếu quân cướp ở hai bên đường lớn có phục binh, hoặc dùng hỏa công. Thì hậu quả không tưởng tượng nổi ~”

“Ừ?” Thuần Vu Quỳnh nghe vậy thần sắc lạnh lẽo, chợt không đồng tình nói: “Quân cướp đều là lũ ô hợp, không thông binh pháp. Làm sao hiểu được kế hỏa công, dùng vội đa nghi.”

“Giá ~”

Thuần Vu Quỳnh nói vừa dứt lời, vụt một roi lên cổ ngựa, giục ngựa phi nhanh phía trước. Triệu Dung thở dài, không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Đại quân khó khăn lắm mới đi về phía trước được năm dặm, chợt thấy Tư Mã đội tiền quân về mặt thẳng thốt đang vội vã quay về.

Thuần Vu Quỳnh cau mày quát hỏi: “Có chuyện gì?”

Tư Mã đội tiền quân run rẩy nói: ”Tướng ~ tướng quân, phía trước thấy

“Tắm gỗ? Dời đi là được, cần gì báo lại!”

“Nhưng ~ nhưng trên đó có chữ viết.”

“Có chữ viết. Viết gì?”

“Mặt tướng thực ~ thực không dám nói”

Thuần Vu Quỳnh lãnh đạm nói: “Nói!”

“Ách ~” Tư Mã đội tiền quân ách một tiếng, đáp: “Trên tắm gỗ viết. Tả Trung Lang tướng Thuần Vu ~ Thuần Vu Quỳnh bị mất mạng tại đây ~”

“Hỗn trướng!”

“Ba!”

“A ~”

Thuần Vu Quỳnh tức giận mắng một tiếng, vung tay hung hăng tát Tư Mã đội tiền quân. Tư Mã đội tiền quân nhất thời kêu thảm một tiếng, trên mặt hiện lên vết lằn đỏ mắt nhìn Thuần Vu Quỳnh có vẻ oán hận.

“Đi ~ ”

Thuần Vu Quỳnh giận dữ quát giục ngựa tiến lên, Triệu Dung không kịp an ủi Tư Mã đội tiền quân giục ngựa đi theo sát. Phía sau hai người hơn mười thân binh la hét phóng theo. Chỉ trong chốc lát thời gian, đoàn người liền chạy tới trước tấm bảng gỗ mà tên Tư Mã tiền quân đã nói. Quả thực có thấy một tấm bảng gỗ cao ngang đầu người ở giữa đường lớn, trên viết dòng chữ: “Tả Trung Lang tướng Đại Hán Thuần Vu Quỳnh bị mất mạng tại đây”.

“Ghe tởm!”

Thuần Vu Quỳnh bị chọc giận đến sắc mặt xanh mét, đang muốn hạ lệnh thân binh đem nhổ tấm gỗ đi. Chợt nghe phía bên phải trên vách núi vang lên một tràng cười dài cực kì lạnh lạnh, tiếng cười như xé vải (nv : xuyên kim liệt bạch) không ngớt kích động hai bên vách núi. Chỉ một thoáng liền thu hút khiến cho tất cả quan quân tướng sĩ trong sơn cốc ngừng đầu nhìn nhau.

“Thuần Vu Quỳnh! Thất phu, tám trăm lưu khẩu vâng lệnh chờ đợi đã lâu ~ ha ha ha ~ ”

Thuần Vu Quỳnh kinh ngạc ngẩn đầu, chỉ thấy phía bên phải trên vách núi sừng sững một bóng người cao lớn. Người đó vung tay lên, trên vách núi lập tức hiện ra quân cướp dày đặc. Có tên cướp cầm trong tay củi khô hoặc là cỏ khô, nhưng có tên cướp giương cung lấp tên, đầu mũi tên đang có lửa cháy ~

Triệu Dung thất kinh, nói thất thanh: “Thuần Vu tướng quân. Không tốt, sợ là quân cướp định dùng hỏa công!”

“Còn chờ người nói!” Thuần Vu Quỳnh bực mình hừ một tiếng quát to: “Tướng sĩ toàn quân nghe lệnh, mau, chạy ra khỏi cốc ~ chạy ~ ”

“Ha ha ~” Bóng người hùng vĩ trên vách núi ngửa mặt lên trời: “Chẳng phải là quá muộn sao, bắn tên!”

“Hừ hừ hừ ~ ”

Từng loạt hỏa tiễn thoáng chốc xẹt qua không trung, tàn nhẫn ghim vào những đám cỏ cao mọc hai bên đường lớn. Trong rừng rậm cây mọc xanh tốt, cỏ khô lá úa chất chồng thành lớp thật dày rất nhanh đã bị bén lửa. Ngay sau đó từng bó lại từng bó củi khô, cỏ khô bị buộc chặt được quân cướp từ trên vách núi nối tiếp không ngừng ném xuống. Lửa cháy nhanh chóng lan tràn khắp nơi, càng cháy càng mạnh, ngọn lửa nóng rực cuối cùng cũng đốt luôn cả những cây thông xanh mơn mẫm lẫn hàng cây khác mọc cao xanh tốt hai bên đường lớn. Khói mù cuộn cuộn bắt đầu tràn lan ~

Trận hỏa công thành công thực sự không phải dựa vào lửa cháy đốt chết quân địch, mà là lợi dụng khói mù sinh ra do hỏa hoạn thiêu đốt để công kích quân địch. Khói mù mới là vũ khí trí mạng! Trong khói mù lại chịu sự nóng rực xâu xé, mọi binh lính có ý chí kiên định nhất đều mất đi sự bình tĩnh mà phát điên!

“Chạy mau ~ mau chạy ra đi ~ ”

Thuần Vu Quỳnh lấy tay bịt mũi, khàn cả giọng rống to la lớn. Trừ Triệu Dung cùng hơn mười kỵ sĩ thân binh bên cạnh thì chẳng có người nào để ý hắn. Ngay cả đội quân trung ương tinh nhuệ nhất đế quốc Đại Hán vào lúc đối mặt với sự tử vong, cũng không thể nào tự trấn tĩnh, giữ được sự lãnh đạm.

Con người cuối cùng là người.

Có lẽ chỉ cần vẫn có một chút hy vọng thì đội quân tinh nhuệ kia vốn được sinh ra từ trong gió tanh mưa máu cũng không bị tan vỡ. Ngay cả việc hy sinh chính mình để tạo cơ hội sống sót cho người khác thì cũng có rất nhiều tướng sĩ trung dũng nguyện đồng ý hiến thân. Tuy nhiên bây giờ hy vọng đã hết! Bởi vì Thuần Vu Quỳnh không có năng lực, tướng sĩ toàn quân đã lâm vào tử địa.

Hiện tại, kẻ địch của quan quân không phải là lũ cướp, mà là ngọn lửa vô tình ~ Con người cuối cùng cũng chỉ là cơ thể máu thịt, nước lửa vô tình, làm sao đánh nhau cho được?

Trên vách núi, vẻ mặt Quách Đồ lạnh lùng, đứng nghiêm giống như một gốc tùng cổ thụ ngàn công queo. Lửa cháy ngất trời đang thiêu đốt trong sơn cốc làm bóng rất mặt hắn, nhưng hắn không hề có cảm giác.

Trúng kế rồi!

Quan quân dĩ nhiên đã trúng kế!

Thuần Vu Quỳnh ngu xuẩn, Thập Thường Thị ngu xuẩn, Hán Linh đế ngu xuẩn! Bức trường thành cuối cùng của đế quốc Đại Hán, do sự bất tài của vua tôi nhà Hán đã âm thầm sụp đổ ~

Giờ phút này, trong lòng Quách Đồ ngoại trừ rung động, vẫn chỉ là chấn động.

Thần nhiên quay đầu lại, Quách Đồ nhìn về ải Hổ Lao phía đông. Ánh mắt của hắn như xuyên thấu dãy núi non trùng trùng điệp điệp mà thấy một bóng hình lạnh lẽo đang đứng nghiêm trên lưng ngựa. Lân giáp đồng xanh đón ánh sáng mặt trời lập lòe chiếu sáng, dưới mũ giáp nặng nề trên đầu với mặt quỷ hung ác, đôi mắt u ám từ sâu trong hai hốc mắt toát ra hai luồng ánh mắt lạnh lùng.

Quách Đồ quay đầu. Trong sơn cốc khói mù cuộn cuộn, lửa cháy ngập trời. Vô số quan quân trong biển lửa chạy hỗn độn, tiếng kêu rên thảm thiết vẫn liên tục không thôi. Cho dù có quan quân may mắn lao ra khỏi vòng vây của ngọn lửa, chặt vật không chịu nổi chạy vội vào trong cốc, chính là bọn họ có chạy nổi không?

Mất đi tổ chức, mất đi binh khí, mất đi ý chí, vận mệnh chờ đợi bọn hắn chỉ có thể là bị giết hại!

...

Đông nam Lạc Dương đông nam, đại doanh quân cướp.

Ngã gục trên bờ sông, Giả Hủ còn thoi thóp rốt cục bị phát hiện được mang kịp thời về trong doanh cho Lưu Nghiên. Có Lưu Nghiên một phen cứu giúp, cuối cùng coi là giữ lại được một cái mạng già.

Đến khi Giả Hủ tỉnh lại đã là giữa trưa ngày thứ hai.

Màn trưởng nhắc lên, Lưu Nghiên xinh đẹp má lúm đồng tiền lại xuất hiện trước mắt Giả Hủ. Nàng hỏi: “Du tiên sinh. Ngày hôm qua có phải ngài chưa từng nuốt ngậm thuốc?”

Giả Hủ nghe vậy không khỏi đỏ mặt lên. Bây giờ nghĩ lại thấy mình đã vô cùng cẩn thận! Tuy nói mình giả mạo đồng hương Mã Dục bị người đoán được, nhưng đối phương cũng không thể biết được thân phận chân thật của mình. Nếu như Mã Dục biết thân phận của mình thì chẳng qua cũng là một chức quan nhỏ nhỏ, làm sao đáng giá để đối phương tính toán?

Nghĩ tới đây, trong bụng Giả Hủ thoải mái, ở lại trong doanh quân cướp nghỉ ngơi hơn một trăm ngày trời thì sao? Chỉ cần triều đình không biết mình từng cùng ở trong hàng ngũ quân cướp thì cũng có sao đâu?

Lưu Nghiên làm như đoán trúng tâm tư Giả Hủ, cười nhạt nói: “Tiên sinh cần gì đa nghi? Mệnh quan triều đình giống như người vậy, tám trăm lưu khẩu trước kia cũng từng bắt được không ít, nhưng cuối cùng không phải đều bình yên vô sự, vẫn về chỗ làm quan. Tiểu nữ tử tuy không biết Mã Dục đối với người nói những gì. Nhưng các người dù sao cũng là đồng hương, với thân phận đồng hương thì hắn cũng sẽ không gây hại cho người. Trong mắt các quan viên triều đình như người, Mã Dục nhất định là tội phạm vô cùng đại ác, là ma quỷ, là đồ tể. Nhưng trên thực tế, hắn cũng không phải là loại người như các người tưởng tượng”.

Vô Tình

127. Chương 100 :nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô

Một cây đại thụ bổ cháy đùng đùng rồi đổ ầm xuống, chắn ngay giữa quan đạo.

“Hí hí”

Con ngựa Thuần Vu Quỳnh cười ngắc đầu hoảng sợ hý ầm lên, liên tục lui về phía sau. Trên lưng ngựa Thuần Vu Quỳnh cũng bàng hoàng cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả sơn cốc phía sau đã biến thành một mảnh địa ngục nóng bỏng, khói đặc cuộn cuộn bốc lên, trong màn khói lửa mờ mờ có tiếng quan quân tướng sĩ bị hỏa diễm thiêu đốt, chạy trốn kêu rên.

“Giá ~ ~ ”

Thuần Vu Quỳnh hít một hơi không khí nóng rực thật sâu, xoay tay hung hăng quất một roi lên cổ con ngựa.

“Hí hí hí...”

Chiến mã bị đánh đau, ngửa mặt lên trời bi thống kêu lên một tiếng rồi cấp bách chạy về phía trước mấy bước, nó nhảy vọt lên thậm chí là phóng qua cả cây đại thụ đang cháy chắn giữa quan đạo. Sau khi chạy được hơn mười bước, Thuần Vu Quỳnh cảm thấy trước mắt chợt sáng lên, không khí vốn nóng rực hít thở không thông cũng trở nên trong lành, thần chí cũng nhất thời trở nên sáng sủa. Lúc này hắn mới vui mừng phát giác ra đã ra khỏi hiệp cốc, đi tới bình nguyên phía bên ngoài.

“Hu ”

Thuần Vu Quỳnh vội giục ngựa chạy về phía trước hơn mười bước nữa rồi mới chậm rãi dừng lại. Trong lòng vẫn còn sợ hãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong sơn cốc khói đặc ngất trời, lửa cháy đùng đùng, thanh âm kêu rên thảm thiết của các tướng sĩ đã im bật không nghe thấy nữa. Vớ số quan quân tướng sĩ từ trong khói đặc cuộn cuộn chặt vật chạy ra, người nào người ấy mặt mày nám đen, trên y bào của người nào cũng bị lửa đốt.

Sau khi thoát ra ngoài cốc, bọn quan quân tướng sĩ này liền hò hét ầm ĩ lẫn lộn trên mặt đất hoặc dùng áo giúp nhau dập lửa trên người.

Trong đám người hỗn loạn, Triệu Dung tìm được Thuần Vu Quỳnh, ai oán nói “Thuần Vu tướng quân, gần một vạn tướng sĩ đã bị vùi lấp trong sơn cốc, cả lương thảo cũng bị thiêu cháy trong đó, biết làm sao bây giờ?”

Thuần Vu Quỳnh vẻ mặt ảm đạm. Trận lửa cháy thảm thiết này đã khiến cho quan quân trung ương Đế quốc Đại Hán gặp tai ương. Ước chừng chỉ có bốn năm ngàn người là chạy được khỏi biển lửa. Số tướng sĩ còn lại phần lớn đã táng thân trong biển lửa. Số quan quân vừa may mắn thoát chết này phần lớn là hai tay trống trơn, trên người không mặc chiến giáp, hơn nữa lòng quân tan rã, tinh thần rệu rã.

Quân đội như vậy cứ cho là có thể trở về đến Lạc Dương thì còn có làm gì được nữa. Huống chi, sau lần đại bại này, làm gì còn thể diện đi gặp Thánh thượng nữa. Nếu mà trở về luôn thì Túc Thạc đâu chịu tha cho hắn. Càng suy nghĩ càng cảm thấy tuyệt vọng, Thuần Vu Quỳnh bất giác cảm thấy tiền đồ là một mảnh ảm đạm. Thiên hạ to lớn như vậy mà không còn có chỗ cho hắn dung thân.

Thôi!

Thuần Vu Quỳnh thở dài một tiếng đưa tay rút bội kiếm ra kê lên cổ, Triệu Dung bên cạnh thấy thế thì lấy làm kinh hãi, cuống quýt từ trên lưng ngựa đánh tới, hất Thuần Vu Quỳnh ngã xuống đất đồng thời đoạt lấy bảo kiếm trong tay Thuần Vu Quỳnh, một bên khuyên nhủ: “Tướng quân không thể coi thường tính mạng thế được, có câu thường nói thắng bại là chuyện thường của binh gia, cần gì phải nghĩ quẩn vậy.”

Thuần Vu Quỳnh thở dài nói: “Tổn thất hơn một vạn tinh binh trong nháy mắt, ta nào còn mặt mũi về Lạc Dương gặp thiên tử nữa?”

Triệu Dung khuyên nhủ: “Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt, tướng quân.”

“Ô ô ô...”

Triệu Dung vừa nói dứt lời, vùng đất hoang chợt vang lên tiếng còi ba ngắn một dài rất quý dị, nghe tiếng còi quen thuộc như thế, quan quân tướng sĩ ánh mắt mỗi một đang nghỉ ngơi ở đây đều biến sắc, tất cả đều mất lộ ra vẻ hoảng sợ. Thuần Vu Quỳnh và Triệu Dung có lẽ không biết tiếng còi kia có ý vị như thế nào nhưng bọn họ nhưng rất rõ ràng! Đây rõ ràng là âm thanh trùng phong của Tám trăm lưu khẩu.

Ngoài thành Trường xã bọn họ từng đã thấy qua sức mạnh của tám trăm lưu khẩu, đây căn bản không phải là người mà là một đám dã lang tàn ác!

“Tiếng còi ở đâu đấy?”

Thuần Vu Quỳnh vùng ngồi dậy, không biết đại họa trước mắt, do dự kinh nghi nhìn quanh. Triệu Dung một bên đột nhiên thất thanh la hoảng, chỉ vào sau lưng Thuần Vu Quỳnh hô: “Thuần Vu tướng quân, là kỵ binh!”

“Hả! ?”

Thuần Vu Quỳnh nghe tiếng quay đầu, neho mắt nhìn lại phía sau. Quả nhiên thấy khoảng không gian trống trải phía sau, phía trên vùng cỏ dại rậm rạp xanh ngắt là một đoàn kỵ binh đen xì đang cuốn đến. Đám kỵ binh này thân mang khải giáp của quan quân, tay cầm mã đao của quan quân. Phía trên khải giáp có đính một nùmtua màu hồng, không khác gì quan quân, dưới ánh kiêu dương chiếu rọi bức ra màu sắc đỏ tươi như máu.

Chỉ có phía trước kỵ trận có một cây huyết sắc đại kỳ đón gió bay phần phật, trên đó thêu một chữ lớn “Mã”.

“Là quan quân.” Thuần Vu Quỳnh thở phào một cái nhìn Triệu Dung nói, “Thoạt nhìn không giống như là Ô hoàn kỵ binh, chẳng lẽ là Thứ sử Lương Châu Cảnh Bì phái Tây lương kỵ binh tới?”

Triệu Dung lắc đầu nói: “Không đúng, dưới trướng Thứ sử Lương Châu Cảnh Bì cũng không có Đại tướng nào họ Mã.”

“Địch tập kích, địch tập kích! Kết trận, lập tức kết trận...”

Trong đám quan quân chợt vang lên một tiếng rống to thê lương, dưới tiếng quát đó quan quân tướng sĩ đang từ trong hoảng sợ, bối rối phục hồi lại tinh thần mà bắt đầu kết trận. Dù sao cũng là bách chiến chi sư, mặc dù thân tâm mệt mỏi, lòng quân tan rã nhưng lão binh dù sao cũng là lão binh, ngay cả là ở dưới tình huống khó khăn nhất cũng có thể bảo trì đủ sự tỉnh táo.

Ở trên bình nguyên trống trải, bộ binh gặp kỵ binh thì chỉ có kết trận phòng ngự mới có thể may mắn tồn tại. Nếu như chạy tứ tán thì kết quả cuối cùng chỉ có thể là bị kỵ binh chém giết từng người một, hai chân vĩnh viễn không thể nào chạy thẳng được bốn chân.

“Phốc”

Thuần Vu Quỳnh phun ra một cục đàm tròn vo màu đen, trong con ngươi thoáng xẹt qua vẻ hoảng sợ, nhìn Triệu Dung bên cạnh nói: “Không, chẳng lẽ là kỵ binh lưu khẩu?”

Triệu Dung cũng hít một hơi khí lạnh, ngưng giọng nói: “Chỉ sợ là đúng vậy!”

...

Dưới ánh mắt ngưng trọng chú ý của quan quân, đao huyết sắc đại kỳ đang đón gió phần phật đột nhiên dừng lại, đám kỵ binh màu đen phía sau đại kỳ đang cuốn đến đột nhiên bắt đầu chậm lại.

“Hu”

Mã Dục nhẹ nhàng kèm ngựa, lặng lẽ đứng nghiêm cách đám quan quân khoảng ngàn bước.

“Hí hí”

“Hây ”

“Phì phì ”

Tiếng chiến mã hí, thở phì phò lần lượt thay nhau vang lên tạo thành một mảnh âm thanh, trong đó còn kèm theo tiếng vó sắt gõ trên mặt cỏ phát ra âm thanh trầm buồn. Khí tức cả vùng bình nguyên này trở nên tràn ngập vẻ ngưng trọng vô tận, trong con ngươi của đám lưu khẩu đều vô cùng nóng rực, tựa như có đoàn hỏa thiêu đốt bên trong, bọn họ thích thanh âm như vậy, thích không khí như vậy, thích cuộc sống như vậy.

Kể từ khi Mã Dục trở thành một tên lưu khẩu tới nay, chiến tranh chính là cuộc sống của bọn họ, cuộc sống hoặc chiến tranh. Chém giết chính là niềm vui thú của bọn họ, niềm vui thú của bọn họ toàn bộ phát tiết thông qua chém giết.

Mã Dục đột nhiên giơ cao cánh tay phải. Kỵ trận trước mặt từ từ hoàn toàn yên tĩnh lại, hơn một ngàn tinh kỵ đứng nghiêm, không tiếng động, ngay cả chiến mã cũng an tĩnh lại một cách thần kỳ, không hề phát ra bất cứ thanh âm gì nữa. Cả vùng bình nguyên chợt hiện ra vẻ yên tĩnh quỷ dị! Chỉ có phiến huyết sắc đại kỳ đang đón gió bay phần phật kia là vẫn phát ra tiếng âm ba mạnh mẽ.

Một tia sát cơ lạnh như băng chợt đọng lại trên khóe miệng Mã Dục. Đám quan quân Đại Hán một thời kiêu ngạo này rốt cục đã đến lúc như mặt trời lặn không? Sau khi Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung rời đi, đội hùng binh của đế quốc Đại Hán cuối cùng cũng đã đến hồi điêu linh. Cái gì võ công cái thế thiết quân kiêu hùng, oai danh hiển hách, rốt cục đều không thể vãn hồi được việc chuẩn bị thoái lui khỏi võ đài lịch sử?

“Hà”

Mã Dục hoành mã đao trước mặt, thè đầu lưỡi tham lam liếm lên lưỡi đao lạnh như băng nhưng sát cơ nóng rực như lửa cháy từ trong con người lạnh như băng của hắn nổi lên. Thản nhiên quay đầu lại, Mã Dục cầm mã đao trong tay giơ lên cao quá đầu. Ánh mặt trời vàng rực rơi xuống, chiếu rọi trên lưỡi đao lạnh như băng, thoáng chốc từ thân đao phát ra ánh hàn mang chói mắt.

Đang lúc đó, Mã Dục chợt cất tiếng gào thét dội cả trời xanh

“Ngu công cường tráng cũng có lúc yếu đi, sư tử dũng mãnh cũng có lúc già đi. Quân đội thiện chiến cũng có lúc bị đánh bại, thời đại thuộc về Hán quân đã kết thúc! Các huynh đệ, toàn thể các huynh đệ Tám trăm lưu khẩu, dùng mã đao trong tay các người. Đi nói cho bọn hắn biết, nói cho bọn từng kiêu ngạo này, từng một đời bất khả chiến bại, từng tự nhận là người thiên hạ vô địch, cái gì mới thật sự là vũ dũng, cái gì mới thật sự là vô địch, giết ...”

“Cáp ”

Mã Dục hét lớn một tiếng, giục ngựa phi lên phía trước. Đồng thời tay cầm mã đao trong tay vung mạnh về phía trước.

“Ngao ngao ngao.. ”

Tiếng la hét reo hò như bài sơn đảo hải thoáng chốc rộ lên, một ngàn lưu khẩu sau khi tung người lên ngựa thì rít rít giục ngựa phi lên phía trước.

Chiến mã chồm lên, lao về phía trước mãnh liệt như nước thủy triều. Vó ngựa vô tình cuồng loạn dẫm nát mặt đất đầy cỏ xanh, dẫm lên vô tận lá cây héo úa, mưa bay đầy trời. Tiếng chiến mã thở phì phò, tiếng vó ngựa đóng đinh sắt lạnh như băng cùng tiếng lưu khẩu tru lên như phát cuồng. Thoáng chốc đan vào thành một mảnh, liên tục không thôi...

Một góc trời chiều cuộn cuộn bụi mù cùng mã đao trên không trung lạnh như băng bay múa, sát cơ vô tận điên cuồng giữa trời đất, ...

...

“Trường mâu thủ, ta cần hai ngàn quân trường mâu ...”

Trước trận tiền của quan quân, Tư mã vốn từng bị Thuần Vu Quỳnh đánh một cái roi ngựa điên cuồng hét lên, rít gào thê lương nhưng tiếc nuối là chỉ có hơn một trăm tên quan quân cầm mâu tiến lên, hơn một trăm cây trường mâu bị lửa lớn thiêu thành màu đen thui khó khăn lắm mới đứng thành một hàng. Nhưng ở trước trận tiền thiết kỵ cuộn cuộn mà đến lại có vẻ nhỏ bé và yếu ớt.

“Cung tiễn thủ, ta cần năm trăm tên cung tiễn thủ .”

Đứng trước trận tiền, con mắt Tư mã như muốn vỡ ra, lại gào thét thê lương tuy nhiên căn bản là không ai đáp lại. Cung tiễn thủ được biên chế thuộc về hậu quân, khi hành quân đều đi sau cùng. Trận đại hỏa ngập trời tại hiệp cốc Hồ lao nọ đã thiêu cháy tất cả quan quân cung tiễn thủ hầu như không còn ai.

“Trời xanh ơi” đứng trước trận tiền, Tư mã bị ai kêu lên một tiếng, trong con người thoáng hiện lên một tia thâm trầm tuyệt vọng, buồn bã nói “Tất cả huynh đệ nghe đây. Lập tức kết thành thế trận phòng ngự hình tròn. Tử chiến không lùi, cho dù phải dùng tay bóp, dùng miệng cắn cũng phải đem tặc khẩu bóp cho chết, cắn cho chết. Đây là danh dự của Quan quân Đại Hán, tử chiến. ”

“Tử chiến ”

“Tử chiến ”

“Tử chiến”

Thanh âm tuyệt vọng, bi tráng trước trận của Tư mã cũng lây nhiễm đến số quan quân tướng sĩ còn sót lại. Nỗi sợ hãi và bất an từ từ thối lui, thần sắc quyết tử từ trong con ngươi bọn họ dấy lên, từng trận kích động và nhiệt huyết kịch liệt lan ra trong khắp trận tuyến của quan quân. Đây là con đường cùng của Hán quân, thà chết không lùi.

...

“Còn muốn liều mạng sao?”

Mã Dục cười lạnh một tiếng, đưa tay cầm cái mặt nạ hình mặt quỷ của mũ sắt trên đầu, nặng nề kéo xuống. Chỉ một thoáng sau, cả khuôn mặt bị cái lồng chụp bằng sắt lạnh như băng bao bọc bên trong. Từ hai khe hở đen ngòm, có cặp ánh mắt lạnh như băng bắn ra. Mã Dục đưa mã đao sang tay trái, tay phải cầm một cây thương đầu ba cạnh sắc bén.

“Hãy, phi thương giương lên”.

Trong tiếng vó ngựa cuồng loạn, âm thanh nổ hống thê lương của Mã Dục vang lên. Đám lưu khẩu vội vàng đưa đao sang tay trái, tay phải rút thương ra, đưa lên bên tai, bày ra tư thế chuẩn bị ném.

“Giết”.

Mã Dục hét lớn một tiếng, phi thương trong tay hung hăng ném về phía trước. Phi thương trầm trọng nặng nề run lên tạo thành âm thanh “Ông ông”, thoáng chốc bay theo một quỹ tích quỷ dị trên không trung, hướng thẳng tới Tư mã đang đứng như núi trước trận tiền quan quân.

“Ông ông ông...”

Trong tiếng chiến âm liên miên, mấy trăm phi thương thoáng cái bay lên không trung, tạo thành từng đường vòng cung thật đẹp nhằm hướng quan quân trong trận lạnh lẽo ghim xuống.

“Phốc”

Tư mã đứng trước trận một kiếm chém ra muốn hất phi thương đi nhưng phi thương thật sự là quá nhanh, hàn quang chọt lóe lên thì đã xuyên vào cơ thể. Hấn ra sức chém một kiếm mặc dù chém trúng đầu thương nhưng cũng chỉ có thể tước đi một đoạn đầu thương, mũi thương sắc bén thoáng chốc đã đâm thủng trọng giáp, xuyên thấu ra phía sau lưng.

“A ...” Tư mã cúi đầu nhìn ngực, lộ ra vẻ cuồng loạn, vung kiếm chỉ Mã Dục thét: “Ta muốn giết ngươi”

“Toa”

Mã Dục vươn tay ra, một đầu thương phá không bay tới.

“Phốc”

Hàn quang chọt lóe. Đầu thương sắc bén hung hăng ghim vào lồng ngực Tư mã, Tư mã đang chạy nhanh chọt thân hình giống như đụng phải một bức tường vô hình bằng không khí dừng lại.

“Sa”

Hàn quang lóe lên, Mã Dục thúc ngựa giết tới, mã đao sắc bén đi theo đầu thương lạnh như băng trăm tới, khinh phiêu phiêu xẹt qua cổ Tư mã, một vòi máu phun ra, đầu lâu bay lên.

“Rầm rập”

Vó ngựa chồm lên, mã đao cuồng vũ, thiết kỵ cuồng loạn uy thế không thể ngăn cản cuốn tới, tựa như một cơn sóng cao ngất tận trời, hung hăng đập vào phòng tuyến không chắc chắn của quan quân. Mỗi một thiết kỵ toàn thân mang trọng giáp tựa như một thanh đao dóc xương sắc bén, dễ dàng xé tan trận hình của quan quân. Cả chiến trường tựa như nổi nước sôi, thoáng chốc đã loạn cả lên.

Huyết quang tung tóe, tiếng kêu gào thảm thiết liên tục vang lên. Trong đao quang kiếm ảnh, bóng nhân mã tung hoành, giữa khoảng không gian trời đất không có thanh âm gì khác chỉ có âm thanh sát phạt thảm thiết. Kịch liệt đến nỗi khiến người ta cảm thấy ngột thở.

“Hí hí ...”

Chiến mã hí lên một tiếng bi thảm rồi ầm ầm ngã xuống, nặng nề quăng tặc binh trên lưng xuống. Không đợi hấn đứng lên, một tên quan quân tiến lên đây, hàn quang chột lóe, cương đao lạnh như băng vô tình chém xuống, đầu tặc binh lập tức rơi xuống.

“Cách đất đất ...”

“Hàng phúc..”

“Hô.. ”

Thanh âm vó ngựa sắt kịch liệt cùng tiếng chiến mã thở dốc trầm trọng vang lên gần trong gang tấc. Tên quan quân nọ chưa kịp xoay người đột nhiên cảm thấy ngực lạnh lẽo, tất cả sức mạnh lập tức giống như thủy triều từ trong cơ thể hấn rút đi, cả thế giới chột an tĩnh lại. Trong con người hấn toát ra vẻ tuyệt vọng bi ai. Hấn quay đầu lại thấy một con ngựa chạy sát qua va. Trong tay kỵ sĩ cầm một thanh mã đao sắc bén, trong không khí có một chuỗi huyết châu đang lẳng không bay lên.

“A á ”

Tên quan quân thê lương kêu lên hai tiếng. Lồng ngực che giáp đột nhiên vỡ ra. Trong làn máu huyết bắn ra, thân hình hùng vĩ lao đảo rồi chán nản ngã xuống đất.

“Chống ta phải chết. ”

Hứu Chử hét lớn một tiếng, ánh mắt thoáng ngưng trệ hiện ra thần sắc trống rỗng nhưng tràn đầy sát cơ. Trường đao trầm trọng giơ lên cao quá đầu kèm theo sát cơ cuồng bạo chém tới.

“A”

“Hí hí hí... ”

Thuần Vu Quỳnh hú lên một tiếng, hai cánh tay nhất thời mềm nhũn buông thông xuống, trường đao trong tay cũng không nắm được, chán nản rơi trên mặt đất. Càng làm cho người ta hoảng sợ là ngựa do Thuần Vu Quỳnh cưỡi ngẩng đầu kêu lên một tiếng bi thảm, hai chân mềm nhũn ngã quỵ xuống, không đỡ được một đòn ra oai của Hứa Chử!

“Để mạng lại”.

Hứu Chử quát lên một tiếng, sát cơ trong con người hiện ra lạnh như băng, thúc ngựa tiến lên.

Thuần Vu Quỳnh hồn vía lên mây, ngẩng đầu phát lên một tiếng tru như sói, liên tiếp lăn đi ba vòng: rồi chui vào một cái bụi rậm cao cao rồi hướng về phía trước chạy đi.

“Hứa Chử!” có tiếng người gọi giật lại, đang thúc ngựa tiến lên Hứa Chử giật mình quay đầu lại, chỉ thấy Mã Dục cả người đầy máu, phảng phất như mới từ ao máu đi ra, mặt nạ đen như lệ quỷ. Từ hai lỗ đen trên mặt nạ toát ra hai đạo ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Không cần đuổi theo, phế vật kia giữ lại tốt hơn, hấn có thể trốn về thành Lạc Dương tuyên truyền với quan quân và dân chúng về sự vũ dũng của Tám trăm lưu khẩu chúng ta, hắc hắc hắc.

Hứa Chử thu đao, cúi đầu nghiêm nghị nói: “Tuân lệnh.”

Mã Dục âm lãnh liếc Thuần Vu Quỳnh đang chặt vật chạy một cái, thần nhiên quay đầu lại, sự chống cự của quan quân đã hoàn toàn tan rã, mặc dù vẫn còn không ít quan quân tướng sĩ liều chết chống cự nhưng bọn họ đã bị thiết kỵ của lưu khẩu phân cắt thành vô số nhóm nhỏ. Không thể tái tổ chức mà chống cự lại nữa, không ít quan quân cũng đã đánh mất ý định chống cự, chặt vật bỏ chạy khắp bốn phương tám hướng .

Binh bại như núi đổ. Số quan quân trung ương đế quốc Đại Hán còn lại rốt cục không có cách nào vẫn hồi thể tan vỡ, theo số quan quân bị tiêu diệt nọ mà ầm ầm sụp đổ. Còn đâu danh dự của Đế quốc Đại Hán, còn đâu tôn nghiêm của thiên tử Đại Hán! Đế quốc Đại Hán kéo dài hơn bốn trăm năm, đích xác khí số đã hết.

...

Phía đông nam cách Lạc Dương khoảng hai mươi dặm, Liêu Hóa suất lĩnh tám trăm khinh kỵ hộ tống lương thảo nặng nề tiến vào Hồ Lao. Giả Hủ thân thể yếu nhược cùng hơn trăm tên thương binh lưu khẩu ngồi trên xe trâu chậm rãi đi tới.

“Báo”

Một con chiến mã phi như bay từ hướng Hồ Lao quan chạy đến.

Liêu Hóa nhìn Giả Hủ ngồi cách đó không xa, cất cao giọng nói: “Nói đi!”

“Bẩm báo đầu lĩnh, đánh một trận Hồ Lao quan, hơn một vạn quan quân chết trong lửa thiêu, số còn sót lại rút lui ra ngoài cốc vừa lúc gặp phục kích của quân ta, toàn quân bị tiêu diệt, quân ta thu được toàn thắng!”

Giả Hủ nghe vậy giật mình cả kinh, thoáng chốc gương tai ngừng thần yên lặng lắng nghe.

“Hảo! Thật tốt quá!” Liêu Hóa phấn khích vỗ tay, mắt lộ ra vẻ tàn khốc, lạnh lùng nói. “Có phải là quân tinh nhuệ Đại Hán do Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung suất lĩnh không?”

Thám mã đáp: “Đúng vậy.”

Giả Hủ rùng mình run lên một cái, lại càng thất kinh! Dĩ nhiên là quan quân tinh nhuệ nhất của Đại Hán do Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung suất lĩnh, Mã Dục chỉ dựa vào hơn một ngàn kỵ binh mà có thể tiêu diệt hơn vạn tinh binh của Đế quốc Đại Hán, việc này liệu có thể không? Giờ khắc này, Giả Hủ cảm thấy như thể rơi vào hầm băng, lạnh lẽo cơ hồ hít thở cũng khó khăn.

...

Cửa Đông thành Lạc Dương, một đám tàn binh bại tốt chừng bốn năm trăm người hò hét chạy đến, quan quân trên thành lầu lập tức cảnh giác, huyết vang tiếng còi cảnh giác. Nghe tiếng còi vang lên, giáo úy Ngưu Quỳnh canh cửa thành đang ở trong dịch lâu mơ màng buồn ngủ vội cả kinh, đội khôi giáp vào rồi vọt ra, lạnh lùng nói: “Tặc binh ở đâu?”

Tiểu giáo túc đưa một ngón tay chỉ xuống thành, trầm giọng nói: “Đại nhân nhìn kia.”

“Ừ! ?”

Ngưu Quỳnh cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy mấy trăm tên loạn binh hỗn loạn chạy đến, không thèm để ý đến quan quân thủ thành trên lầu đã kéo căng cung tên mà trực tiếp chạy vội đến điều kiện.

“Mở cửa thành, mau mau mở cửa thành ra...” một người trong đó ngựa đầu hô to, “Đại Hán Tả trung lang Thuần Vu Quỳnh ở chỗ này, sao không mở cửa thành ra?”

“Ngưu Quỳnh! Ngưu Quỳnh ở đâu ?”

Tướng quân đứng trước đám bại quân, bộ dáng như người đứng đầu ngẩng đầu hét lớn.

“Thuần Vu Quỳnh tướng quân! ?”

Ngưu Quỳnh thoáng chốc hít một ngụm lãnh khí đưa mắt nhìn, người đứng ở phía trước nhất hẳn cũng nhận ra được. Đúng là Thuần Vu Quỳnh, không khỏi giật mình nói: “Thuần Vu tướng quân, người không phải ở Dĩnh Xuyên cầm binh sao, sao lại trở về Lạc Dương mà bộ dáng chật vật như vậy?”

Thuần Vu Quỳnh tức giận thở không thông nói: “Mau mau mở cửa thành ra, ta có quân tình khẩn cấp thượng bẩm thiên tử, nếu làm chậm quân tình người không chịu nổi đâu.”

Ngưu Quỳnh sờ sờ chòm râu nhỏ trên môi, vung tay lên trầm giọng nói: “Hạ điều kiện, mở cửa thành”

Nửa canh giờ sau, tại chỗ ở của Trung thường thị Túc Thạc.

Thuần Vu Quỳnh quỳ rạp xuống trước mặt Túc Thạc, khóc lớn nói: “Túc công, túc công ơi.. ”

Túc Thạc tâm kinh đảm chiến nhìn Thuần Vu Quỳnh, chợt nhìn thấy Thuần Vu Quỳnh bộ dáng chật vật như vậy, không dám tiến lên đỡ lấy, chỉ ngưng giọng nói: “Thuần Vu tướng quân, không cầm binh Dĩnh Xuyên, như thế nào lại quay về Lạc Dương hơn nữa lại khổ sở như vậy?”

Thuần Vu Quỳnh khóc nói: “Nghịch tặc Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cùng tặc khấu tư thông tin tức, cấu kết với nhau, thiết lập mai phục gần Hồ Lao. Mạt tướng tuy có phát hiện, nhưng bộ hạ đều là thân tín của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung nên không nghe quân lệnh. Lấy hơn vạn đại quân đồn trú mà không đối phó nổi, Triệu Dung tướng quân cũng chết trận đương tràng, mạt tướng vốn muốn chết trận sa trường báo ân triều đình nhưng nghĩ đến ân Túc công đề bạt lại sợ hai gã nghịch tặc Chu, Hoàng Phủ chỉ lộc vi mã (chỉ hươu bảo ngựa - tích cũ của Tần nhị thế và Triệu Cao), điên đảo trắng đen, cho nên nhẫn nhục trộm sống, suất lĩnh mấy trăm thân binh về Lạc Dương thông báo chân tướng cho Túc công, khẩn thỉnh Túc công trị mạt tướng về tội cầm binh vô năng.”

Túc Thạc nghe vậy bật mạnh dậy, sững sốt trong chốc lát rồi lại chậm rãi co người ngồi xuống, trong lúc nhất thời ánh mắt ngốc trệ ngây dại

“Túc công! Túc công người làm sao vậy?”

Thuần Vu Quỳnh thấy thế không khỏi lấy kinh hãi.

“Ách ~ ”

Túc Thạc thở dài, con người rốt cục chuyển động, tinh thần phục hồi trở lại.

Chợt, Túc Thạc lại đứng vụt lên, một cước đem Thuần Vu Quỳnh dậm xuống, chỉ vào lỗ mũi mắng: “Hơn vạn tinh binh mà một trận bị diệt hết, người là cái dạng tướng quân gì thế? Đây chính là bách chiến chi sư, quân tinh nhuệ nhất của Đế quốc Đại Hán, chính là lợi khí của đất nước, là trụ cột của triều đình, là căn bản của quốc gia. Người có biết hay không! Ngay cả: mười mấy vạn thiết kỵ man di cũng chỉ một trận bị tiêu diệt, nhưng đến người chỉ huy, thậm chí là thua trong tay mấy ngàn kỵ binh lưu khấu. Chẳng những là bại mà hơn nữa là toàn quân bị diệt, người người người người..., cái đồ vô dụng này không còn dùng được nữa rồi! Uống cho ta đã coi trọng người như thế”.

Thuần Vu Quỳnh khóc nói: “Trong quân đều là thân tín của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung, bọn họ bởi vì mạt tướng thay thế hai người đó mà ghi hận trong lòng. Lúc lâm chiến không tuân quân lệnh, do lòng quân ly tán nên đánh một trận mà bị diệt”.

“Con mẹ nó, mi còn là Hán tử không!” Túc Thạc nhìn lên, tát Thuần Vu Quỳnh hơn mười cái rồi nghiêng rằng mắng. “Đừng tưởng rằng ta không biết mưu mô của người! Người không phải là sợ bị trị tội, đem toàn bộ tội lỗi hất lên người Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung, không phải là muốn gỡ tội sao? Hừ hừ, ta hôm nay sẽ trị tội người .”

Túc Thạc đang bốc hỏa lên đầu mắng Thuần Vu Quỳnh thì một tên tiểu hoạn quan đột nhiên vội vã chạy vào bẩm báo nói: “Túc công công, Trương công công mời ngài qua phủ gặp nhau, có việc gấp cần thương lượng.”

“Biết rồi” Túc Thạc không nhin được phát phát tay chỉ vào lỗ mũi Thuần Vu Quỳnh nói, “Ta quay về sẽ tính sổ với người.”

Nói xong. Túc Thạc phát ổng tay áo bỏ đi.

Đưa mắt nhìn Túc Thạc giận dữ rời đi, Thuần Vu Quỳnh ba hồn bảy vía bay đi hết, chỉ cảm thấy tiền đồ mờ mịt, vất hết óc mới nghĩ ra kế gỡ tội lại bị Túc Thạc nói ba câu vạch rõ. Ở lại Lạc Dương chỉ có thể có đường chết, lúc này không đi thì còn đợi khi nào? Nghĩ tới đây, Thuần Vu Quỳnh cuống quít bỏ dậy, thừa dịp trời còn tối bỏ ra ngoài cửa hoang mang mà chạy.

...

Chỗ ở của Trương Nhượng, Thập thường thị lại tề tụ trong mật thất. Kể từ khi đảng phái của Hà Tiến thất thế, phe đảng Thập thường thị hoàn toàn khống chế triều chánh, Hán Linh Đế ở trong cấm cung, cơ hồ là cắt đứt liên lạc, hoàn toàn cách biệt với bên ngoài. Cơ hồ toàn thành như con rối trong tay bọn họ. Trương Nhượng, Triệu Trung dựa vào sủng hạnh của Linh Đế, muốn làm gì thì làm. Đối với quan viên trong triều tiến hành một lần đại thanh tẩy, quan viên vốn ủng hộ phe đảng Hà Tiến không phải bị hạ ngục thì cũng bị biếm chức đuổi về quê, cho dù là tứ thế tam công Viên thị, thế lực cũng không lớn bằng lúc trước.

Viên Phùng, Viên Ngỗi mặc dù chưa bị định tội bỏ tù nhưng không ai không biết hai người đã mất đi sự ảnh hưởng đối với triều chánh.

Thập thường thị mặc dù đánh ngã phe đảng Hà Tiến nhưng áp lực của Tám trăm lưu khẩu cũng toàn bộ đè lên vai bọn họ, đây chính là gánh nặng không nhỏ.

Trương Nhượng nhìn Túc Thạc hỏi: “Túc công, mới vừa nghe giáo úy canh cửa thành Ngũ Quỳnh tấu báo, Thuần Vu Quỳnh đã quay về Lạc Dương, có việc gì ư?”

Túc Thạc chán nản thở dài nói: “Thật sự là có việc.”

“Thế à?” Trương Nhượng phần chân nói, “Thuần Vu Quỳnh công phá Hồ Lao nhanh như vậy, đã hồi sư về Lạc Dương rồi ư?”

Túc Thạc bị ai thở dài nói: “Trương công. Người đánh giá quá cao năng lực của Thuần Vu Quỳnh rồi, hơn một vạn tinh nhuệ chỉ sư đã bỏ mạng ở Hồ Lao quan, Thuần Vu Quỳnh trở về nhưng đại quân nọ thì không có trở về.”

“Cái gì? ” Không chỉ có Trương Nhượng mà ngay cả Triệu Trung, Cao Vọng, Quách Thắng đều cả kinh đứng bật dậy, thất thanh nói, “Hơn vạn đại quân toàn quân bị tiêu diệt”

Túc Thạc gượng nói: “Đúng vậy.”

Trương Nhượng thoáng chốc cũng hít một hơi lạnh khí, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

...

Ở nơi vô tận sợ hãi và chờ đợi này, hai ngày đã trôi qua .

Sáng sớm ngày thứ ba, đông môn Lạc Dương.

Khắp nơi đều là đêm tối, một tên quan quân tiểu tốt há mồm ngáp ngáp từ sau thành bò lên, đem hồng anh thương trong tay kẹp vào nách, đưa tay cởi khóa nhằm vào ụ thành bắt đầu đi, trong lúc đi còn không quên nhìn ra phía ngoài thành một cái, sau đó quay đầu tiếp tục thở ồ ồ.

Sau mấy hơi thở, âm thanh nước chảy liên tục không dứt đột nhiên dừng lại, tên tiểu tốt vừa quay đầu thoáng nhìn ra ngoài thành một cái thì trong mắt hắn không khỏi tràn đầy vẻ hoảng sợ. Tự hồ là thấy quỷ hoặc là huyền tượng đáng sợ chỉ có ở trong cơn ác mộng mới có thể nhìn thấy, tiểu tốt quay đầu lại thê lương tru lên.

“Người đâu, mau tới đây...”

Tên tiểu tốt hoảng sợ tru lên, thoáng chốc đã kinh động đám quan quân tướng sĩ đang ngủ trên tường thành, tiếng lầu bầu bắt đầu thoáng chốc vang lên khắp nơi.

“Trời còn chưa sáng, gọi cái gì mà gọi?”

“Còn kêu nữa là lão tử đem đầu của ngươi cắt xuống bây giờ.”

“Quý gọi, quý gọi cái gì? Có tin lão tử một thương đâm chết ngươi hay không?”

“Kêu nữa! Kêu một lần nữa lão tử đem ngươi ném đi bây giờ.”

Tên tiểu tốt vừa quay đầu lại nhìn ngoài thành, cả người tóc gáy đều dựng đứng lên, hồng anh thương vẫn kẹp trong nách nhưng tiểu gia hỏa kéo ra để đi tiểu thì vẫn để quên ở ngoài khố, quên cả thu vào. Phía trên hai hàm răng không ngừng run lên, ngay cả nói cũng trở nên không rõ ràng, run giọng nói: “Không không phải, là là cái gì đen đen...kia”

”Hác Tiểu Tam, con mẹ ngươi, có phải là đã nổi điên hay không? Mới sáng sớm thế này mà đã thấy quỷ ư, mẹ kiếp.

Một tên quan quân vác người hùng tráng hùng hùng hổ hổ ngồi dậy đá hấn một cái. Ánh mắt trong lúc vô tình lướt qua khu vực trống ngoài thành, sau đó như không có chuyện gì xảy ra thu hồi ánh mắt, nhưng một khắc sau, viên quan quân nọ cả kinh giật bắn người nhảy dựng lên, chỉ một thoáng, tiếng tru như sấm nổ vang dội trên đầu thành.

“Địch tấn công! Đứng lên. Con mẹ nó, đứng lên...”

Vừa nghe là địch tập kích. Đám quan quân vốn đang mơ màng buồn ngủ lập tức vùng dậy, hò hét loạn lên cầm binh khí vọt tới phía sau ụ thành, sau đó núp ở sau tường nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bầu trời phía đông thoáng đã hơi lộ ra ánh rạng nhưng tổng thể vẫn mờ mịt mênh mông, cảnh tượng khu vực hoang dã ngoài thành rõ ràng không còn gì phải tranh cãi.

Chỉ một thoáng. Trên thành lầu vang lên tiếng hít thanh khí.

Quân trận!

Quân trận nghiêm cẩn!

Nhưng là, đó là quân trận của các quân nhân đã bỏ mình!

Phía ngoài đông môn Lạc Dương, các cỗ thi thể được sắp hàng gọn gàng, từ tầm một tên bắn kéo xa đến chỗ thị lực khó có thể nhìn được đều đầy là thi thể, đông đúc, nằm ngay ngắn, san sát đều là thi thể. Không có ai biết thi thể này từ đâu mà đến, sao lại có xuất hiện ngoài thành Lạc Dương. Giờ khắc này, tất cả quân sĩ trên thành lầu từ chỗ sâu trong linh hồn đều cảm thấy không khỏi lạnh buốt.

Trong bầu không khí nghẹt thở đó, giáo úy canh cửa thành Ngũ Quỳnh nghe thấy cấp tốc chạy tới.

Lúc này, sắc trời đã sáng rõ. Vùng dương sáng đỏ vạn đạo hào quang chiếu rọi vào khu vực hoang dã trống trải ngoài thành Lạc Dương. Chiếu lên hàng hàng thi thể lạnh như băng nọ, Ngũ Quỳnh và quan quân trên thành lầu lúc này mới phát hiện ra đó là các thi thể bị thiêu cháy, có thi thể trên người chỉ còn sót lại khải giáp, qua điểm ấy có thể mơ hồ nói lên một điều những thi thể này trước đây từng là quan quân.

“Có người, kia có người sống!”

Một tên tiểu tốt mắt tinh hoảng sợ la lên. Thoáng chốc mọi người đều chú ý, vội vàng đem ánh mắt nhìn theo chỗ hấn chỉ. Quả nhiên....

Ở phía cuối cùng thi trận có một cây huyết sắc đại kỳ đang đón gió tung bay. Cây huyết sắc đại kỳ này đang nằm trong tay một gã đại hán trông như hung thần ác sát Bên cạnh gã đại hán bên này còn có một gã khác đồng dạng hung ác, trước mặt hai gã ác hán này là một thân ảnh trẻ tuổi hùng vĩ ngạo nghễ đứng đó.

Mã Dục hít sâu một hơi lãnh khí, giơ chân trái lên bước qua một cỗ thi thể lạnh như băng, đi lên phía trước một bước dài. Cơn gió lạnh lẽo thổi qua khiến phi phong (áo choàng) phía sau hấn bay lên phần phật, lộ ra bóng người đồ sộ đón nhận ánh sáng mặt trời rực rỡ, cảnh tượng trông vô cùng thê thảm giống như huyết nhiễm.

“Xạo xạo”

Yên tĩnh, không khí tịch mịch khiến người ta nghẹt thở. Hơi hóm quỷ dị vô tận tràn ngập trong và ngoài thành lầu, chỉ có thanh âm cước bộ đạp trên cát phát ra tiếng xào xạo, ba đạo thân ảnh hùng vĩ cùng một cây huyết sắc đại kỳ nương theo sau, bước qua thi trận sắp hàng chỉnh tề, bước tới cửa thành Lạc Dương.

Trên thành lầu Lạc Dương, tất cả quan quân tướng sĩ đều nín thở, ngoài tiếng thở dốc thô trọng cùng với với thanh âm hít vào thì không còn thanh âm nào khác.

Đến trước cửa thành tầm một mũi tên bắn, Mã Dục dừng lại.

“Đông ”

Ác hán Điển Vi cầm đại kỳ trong tay nọ nặng nề hướng trên mặt nền xuống, cột cờ cắm thật sâu vào mặt đất lạnh như băng, phát ra một âm thanh trầm buồn. Nhưng giống như một cái chùy nặng, nặng nề đập vào trái tim tất cả quan quân tướng sĩ thành trên lầu. Bọn họ đều là tân binh, chưa từng trải qua chiến trận nên sớm đã bị một màn ngoài thành làm cho sợ hãi tề ra quân.

“Trong vòng ba ngày phải hạ khí giới đầu hàng! Nếu không, các ngươi sẽ giống bọn họ” Mã Dục dùng một ngón tay chỉ đồng thi thể trên mặt đất, miệng phun ra một câu, lạnh như băng “Bọn họ từng là dũng sĩ thiện chiến nhất đế quốc Đại Hán, nhưng hiện tại bọn họ chỉ là một cỗ thi thể lạnh như băng.”

Bao gồm giáo úy canh cửa thành Ngũ Quỳnh, tất cả quan quân tướng sĩ thoáng chốc cụp mắt xuống, thanh âm như chém sắt chặt đinh nọ trực tiếp xuyên vào tai từng người. Khí tức âm lãnh từ thân hình người trẻ tuổi hùng vĩ nọ nhập vào cơ thể. Phía sau người trẻ tuổi nọ là hàng ngàn hàng vạn cỗ thi thể sắp hàng chỉnh tề, như tạo thành lời chú thích cho bối cảnh thê lương này.

Uy hiếp. Là uy hiếp trắng trợn!

Trong kinh kỳ, dưới chân hoàng thành bị tặc khẩu uy hiếp trắng trợn như thế!

Xa xa, cách đó vài dặm trong ánh bình minh bàng bạc, Giả Hủ và tất cả quan quân tù binh, bao gồm cả phụ thân Đại tướng quân Hà Tiến là Hà Chân may mắn được nhìn thấy cảnh tượng vô tiền khoáng hậu như thế. Trong con người Giả Hủ toát ra vẻ âm trầm chưa bao giờ có, một luồng gió lạnh thổi qua, Giả Hủ nhin không được co hai vai lại, không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, không phải trên thân thể mà là trong tâm hồn. P/S: Bây nhiêu đây thôi ngày mai mồng 1 tết ta sẽ cho 5c full nữa

Vô Tình

128. Chương 101 :điểm Vi Đấu Từ Hoàng

“Ai ui, mẹ ơi”

Trương Nhượng nhô lên khỏi thành lầu, nhìn chung quanh một cái, bị cảnh trước mắt làm cho sợ run lên vội nhắm mắt rụt trở về, sắc mặt vốn hồng nhuận trong khoảnh khắc đã trắng bệch ra. Đám hoạn quan như Triệu Trung, Hạ Uẩn và Trương Nhượng đều là đám nhất gan, nhất là Tổng Diễn càng bị làm cho sợ đến cứng người, ngay cả nói cũng không nên lời.

Bọn hoạn quan này bất học vô thuật, chỉ lo lấy lòng Hán Linh đế, dựa vào sự cưng chiều của Hán Linh đế ở trong triều tác oai tác quái, lúc giết hại người khác ánh mắt cũng không nháy một cái nhưng hiện tại đến lúc gặp nạn, lập tức mềm như bún. Bọn họ chưa từng gặp qua cảnh tượng kinh khủng như thế. Hàng ngàn vạn cỗ thi thể ngoài thành trong khoảnh khắc hù dọa khiến bọn họ sợ mất mật.

Ngay cả quan quân tinh nhuệ nhất đế quốc Đại Hán cũng đều kết thúc như thế!

“Sao, làm sao bây giờ?” Tổng Diễn lắp bắp hỏi: “Chúng mà kéo vào thành Lạc Dương, ta... chúng ta chỉ sợ cũng... cũng sẽ biến thành một cỗ thi thể, ách...”

“Câm cái mồm chó của ngươi lại”

Túc Thạc không vui hét lên, cắt đứt lời của Tổng Diễn. Trong các Thập thường thị cũng chỉ có Túc Thạc còn có thể miễn cưỡng bảo trì trấn định, tay cầm bảo kiếm đứng nghiêm trên thành lầu. Dù sao hắn năm đó đã từng truy đuổi Tào Tiết, tru sát lão Đại tướng quân Đẩu Vũ, hay từng gặp qua một ít trảng diện chiến tranh tàn khốc nên cũng không bị mấy ngàn cỗ thi thể ngoài thành nọ hù dọa.

”Đây chỉ là đe dọa thôi, tặc khẩu càng làm như vậy, lại càng nói rõ bọn họ sẽ không công thành, Lạc Dương sẽ vẫn bình yên.

Triệu Trung quay lưng về phía ngoài thành, sắc mặt tái nhợt. Hàng ngàn thi thể quan quân ngoài thành khiến hắn hoảng sợ, run giọng nói: “Nhưng để tặc khẩu cứ ung dung đi lại ngoài thành như vậy cũng không phải là chuyện hay. Nên nghĩ biện pháp đem bọn hung thần ác sát này đuổi đi, bằng không, đang đêm ngủ cũng bị kinh sợ, không cách nào sống được”.

Trương Nhượng hít vào một hơi, thấp giọng nói: “Đây là vẫn lừa gạt Hoàng thượng, nếu là để Hoàng thượng biết được toàn quân quân đội trung ương đã bị tiêu diệt, tặc khẩu nay đã vây khốn thành Lạc Dương thì còn không biết có chuyện gì xảy ra nữa. Nếu Hoàng thượng có ..., ách, không biết làm sao bây giờ?”

Túc Thạc cau mày nói: “Hay ra lệnh cho Bảo Hồng, Phùng Phương (Tây Viên bát giáo úy) dẫn tân quân Tây Viên tấn công đuổi tặc khẩu đi?”

Trương Nhượng bất mãn nói: “Tân quân Tây Viên. Người nhìn một đám tân binh này, chỉ sợ vừa thấy đám tặc khẩu hung thần ác sát này, ngay cả đao cũng giơ không nổi, không cần người ta tới giết, chính mình đã rối loạn trước.”

Túc Thạc đưa mắt nhìn lại. Quả thật thấy sĩ tốt canh giữ ở thành trên lầu đều có vẻ sợ hãi, dù sao chỉ là đám tân binh mặc dù lúc thao diễn cũng ra dáng lắm nhưng nếu thật gặp gỡ tặc khấu hung thần ác sát, có lẽ là lập tức quay đầu bỏ chạy.

Trương Nhượng thở dài, nói: “Hay thôi đi. Đừng ở chỗ này chờ đợi nữa, quay lại chỗ Hoàng thượng đi kẻo ngài không thấy chúng ta lại hỏi giờ hãy nghĩ xem nên báo cáo lại với Hoàng thượng thế nào, ài ~~ ”

Ngoài thành, đại doanh của Mã Dục.

Bùi Nguyên Thiệu thần sắc nghiêm trang nhìn Mã Dục nói: “Bá Tề. Làm như vậy có phải là có chút hơi quá hay không? Vạn nhất quan quân trong thành bị dọa, cho là vô vọng cầu sinh. Khi đó rất có thể như chó cùng giết nhau mà ngoan cường kháng cự. Rốt cuộc, cứ như vậy nếu phải công phá thành Lạc Dương, chúng ta cũng phải trả giá không nhỏ đâu”.

Công phá thành Lạc Dương. Mã Dục bĩu môi, khóe miệng hiện lên một tia cười tà ác, ánh mắt âm lãnh thần nhiên nhìn lướt ra ngoài cửa doanh trại. Nhìn thành Lạc Dương hùng vĩ xa xa qua hàng rào công sự.

Quách Đồ thoáng nhìn Mã Dục một cái rồi nói với Bùi Nguyên Thiệu: “Bùi đầu lĩnh. Coi như dân chúng bên trong thành như thú cùng muốn đánh, coi như quan quân bên trong thành đánh nhưng những quan nhân, quý nhân cũng không muốn đánh, bởi vì như vậy thứ nhất là rất có thể có ngọc thạch câu phân, hắc hắc...”

Có tiếng bước chân nặng nề vang lên, nhân ảnh Quán Hối trông như thiết tháp từ ngoài trường ngang nhiên tiến thẳng vào.

“Bá Tề, ta trở về.”

“Ừ.” Mã Dục gật đầu, hỏi, “Có tin tức ba lộ đại quân cần vương từ Hoàng Nông, Hà Đông, Hà Nội không?”

Quán Hối ngưng giọng nói: “Thưa Đại thủ lĩnh, thái thú Hoàng Nông Trương Tế, Thái Thú Hà Đông Dương Phụng dẫn theo hai ngàn quân đã vào tới Thăng Trì. Đại tướng tiên phong Từ Hoảng suất lĩnh tám trăm quân đã vào tới Tân An, Di Đông. Thái Thú Hà Nội Vương Khuông suất lĩnh ba ngàn quân đã qua bờ nam sông Hoàng Hà vào tới Bình Âm. Hai lộ đại quân cùng tiến vào, hai ngày sau có thể hội sư dưới chân thành Lạc Dương”.

Mã Dục ánh mắt thoáng chốc giống như đao, nhìn vào bản đồ, lãnh đạm nói: “Quan quân trung ương đã bị tiêu diệt, nếu có thể kích phá thêm ba lộ đại quân cần vương Hoàng Nông, Hà Đông, Hà Nội, thế cục Lạc Dương tất nhiên lửa đổ thêm dầu, đến lúc đó Thập thường thị muốn giấu diếm sợ cũng không giấu diếm được. Chỉ cần Hán Linh để biết được việc này, hắc hắc... đại thế có thể thành!”

Quách Đồ đi tới tới trước mặt Mã Dục thấp giọng nói: “Đại đầu lĩnh. Ba lộ đại quân cần vương có chừng bảy ngàn người, có nên kích phá trước một lộ trong đó không?”

Mã Dục thần sắc ngưng trọng gật đầu, trầm giọng nói: “Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa nghe lệnh!”

Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa tiến lên trước một bước, đồng thanh nói: “Có mặt.”

“Lĩnh một ngàn quân, lưu thủ đại doanh.”

“Tuân mệnh.”

“Chu Thương nghe lệnh.”

Chu Thương cũng tiến lên trước một bước, trầm giọng nói: “Có mặt.”

“Lập tức chạy đến Hồ Lao quan, lệnh cho Cao Thuận suất quân đến Lạc Dương hội hợp. Hồ Lao quan đã không cần thủ nữa!”

“Tuân mệnh.”

“À! ?”

Quách Đồ nghe vậy ánh mắt chợt lóe, chợt như có điều ngộ ra gật đầu.

“Quán Hối.”

Quản Hợi từ trong trường chạy ra, lạnh lùng nói: “Có mặt”

Mã Dực lãnh đạm nói: “Khẩn cấp điểm một ngàn tinh kỵ, theo bốn đại đầu lĩnh đánh vào Tân An, Thăng Trì, kích phá lương đạo viện quân của Trương Tế, Dương Phụng!”

“Tuân lệnh.”

“Hứa Chử.”

Hổ si hét lớn một tiếng, cũng tiến lên một bước, đứng nghiêm sau Bùi Nguyên Thiệu, Quản Hợi đồng dặc nói: “Có mặt.”

“Suất lĩnh một trăm trọng giáp thiết kỵ làm tiên phong, đi trước mở đường!”

“Tuân lệnh!”

Chỉ chốc lát sau lúc, trong quân doanh tắc khẩu tiếng còi lệnh liên tục cất lên. Một đội tiếp một đội kỵ binh lưu khấu theo đầu lĩnh ra khỏi doanh trại. Binh sỹ mặc phi giáp, lắp yên ngựa, rút mã đao ra khỏi vỏ, dứt đầu thương vào bao, quân doanh vốn yên tĩnh chỉ một thoáng sau đã ầm tiếng ngựa hí người kêu, một mảnh bốc lên.

Giả Hủ từ trong doanh trường thò nửa cái đầu ra, thấy kỵ binh lưu khấu hùng dũng mãnh liệt xuất doanh như thủy triều thì không khỏi vừa sợ vừa nghi hoặc, khẩn trương quay vào trường hỏi Lưu Nghiên: “Lưu tiểu thư, đại quân của Mã đại đầu lĩnh sao lại xuất động toàn bộ như vậy, chẳng lẽ không sợ quan quân thành Lạc Dương thừa dịp tới tấn công ư?”

“Sẽ không đâu.” Lưu Nghiên cười nhạt, đáp, “Mã Dực nói, quan quân thành Lạc Dương sớm đã bị hù dọa vỡ mật, bọn họ không dám ra khỏi thành tập kích đâu .

“Ách ”

Giả Hủ hít thật sâu một hơi, không khỏi nhú chặt mày lại.

“Nói nữa, nếu như quan quân trong thành có ra khỏi thành tập kích doanh trại thì cũng không sợ.”

“Ồ?”

Giả Hủ nghe vậy thì thần sắc chấn động.

Lưu Nghiên cười nhạt nói: “Bởi vì đại doanh còn có đầu lĩnh Liêu Hóa và một ngàn tinh binh trấn thủ. Nửa tháng trước ở Trường xã đánh một trận, Liêu Hóa đầu lĩnh từng suất lĩnh bốn ngàn tàn binh, ngành chiến ngăn trở tam lộ quan quân tinh nhuệ của Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung, Tào Tháo mãnh công hai ngày. Một ngàn tinh binh này đều là lão binh ác chiến còn sống, nào có sợ tân binh Tây Viên chưa từng ra chiến trường của thành Lạc Dương?”

“Cái này”.

Giả Hủ đưa tay vuốt cằm râu, im lặng.

...

Phía tây cách Lạc Dương năm mươi dặm, trên quan đạo quang đấng có một đội quan quân áo giáp uy nghiêm. Đây chính là Hoàng Nông Thái Thú Trương Tế, Hà Đông Thái Thú Dương Phụng tiếp lệnh thiên tử không dám chậm trễ, điều tinh binh trong quận đến cần vương. Hai đạo đại quân đến Thiểm Huyền thì hợp lại, thẳng tiến Thăng Trì, Tân An, đi một mạch đến thẳng Lạc Dương.

“Báo”.

Một con thám mã từ tiền phương khẩn cấp chạy đến, trên quan đạo bụi mù cuộn cuộn. Dương Phụng đang giục ngựa chậm rãi đi thản nhiên giờ tay phải lên cao, tên quan quân truyền lệnh đi sau hấn vội chạy về phía sau. Hiệu lệnh dừng quân vang lên thê lương.

“Dừng lại, toàn quân ngừng tiến”

Đại quân đang hành quân đột nhiên dừng lại, bốn ngàn tướng sĩ đứng nghiêm trên quan đạo, tạo thành một mảnh đen đặc, hoàn toàn không có một tiếng động, không khí đọng lại thành một mảnh rừng thương biển kích.

“Báo”.

“Bẩm đại nhân, phía trước phát hiện đại đội kỵ quân của tộc khải!”

Dương Phụng cùng Trương Tế bên cạnh liếc nhìn nhau một cái, ngừng giọng hỏi: “Có bao nhiêu nhân mã?”

“Chừng hơn một ngàn quân kỵ!”

“Hơn một ngàn quân kỵ!” Dương Phụng thần sắc thoáng chốc trở nên ngưng trọng, ánh mắt nhìn Hoàng Nông Thái Thú Trương Tế bên cạnh, hỏi: “Trương đại nhân, ý người như thế nào?”

Trương Tế cùng Dương Phụng giống nhau đều xuất thân từ quân ngũ, cũng từng thuộc biên chế quan quân Lương Châu, biết rõ lợi thế của quân kỵ tấn công trên bình nguyên mà bất lợi cho quân phòng ngự, nên trầm giọng nói: “Kỵ binh hành động nhanh chóng, tới lui như gió, chỉ bằng tìm nơi hiểm yếu để cố thủ, nếu tộc khải công tới, khiến chúng mất đi lợi thế chiến mã, phá giặc dễ như trở bàn tay.”

Dương Phụng nhìn hai bên tả hữu phát giác bên trái có một tòa núi nhỏ, ngó thấy một bên quan đạo thế bằng phẳng. Ba mặt khác cao chót vót khó đi, bất lợi cho kỵ binh tấn công, bèn nhìn Trương Tế nói: “Không bằng lên núi cố thủ?”

Trương Tế nói: “Dương đại nhân nói hợp ý ta”.

Dương, Trương hai đạo quân đội vừa mới vững chân trên ngọn núi nhỏ, phía trước đã vang lên một trận tiếng còi dài vang ra rất xa. Một mây đen dày đặc bay trên không trung, che mờ cả ánh mặt trời, thiên địa trong khoảnh khắc trở nên âm u, sát khí tê lương thoáng cái đã tràn ngập vô tận nơi hoang dã.

Dương Phụng đứng nghiêm trên đỉnh núi, tay che mắt ngẩng chân trời phía đông, đôi mắt mị mị thản nhiên mở ra, trong hai con ngươi đen nhánh toát ra hai đạo lãnh diễm sắc bén, nhìn Trương Tế bên cạnh nói: “Trương đại nhân, tộc khải tới rồi ”

“Ừ! ?”

Trương Tế thần sắc khẽ động, quay đầu về phía chân trời đằng đông nhìn lại, cả vùng sơn cước vô tận kéo dài đến tận chân núi. Trên vùng đất hoang dã đầy một màu xanh lục, ở nơi rất xa căng mắt khó khăn lắm mới nhìn thấy có một đạo hắc tuyến nhân nhật đang hướng tới bên này chậm rãi chuyển động, chỉ trong vài nhịp hô hấp đạo hắc tuyến nọ đã to lên rất nhiều và cũng hướng về hai cánh kéo dài ra.

Dương Phụng ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Từ Hoảng đâu ?”

“Có mặt tướng!”

Một viên võ tướng hét lớn, hiên ngang bước ra, đứng nghiêm trước mặt Dương Phụng. Chỉ thấy một thân thân cao tám thước, lưng hùng vai gầu. mặc cẩm bào, thập phần uy vũ!

Dương Phụng trầm giọng nói: “Bày trận, chuẩn bị nghênh địch!”

“Tuân lệnh!”

Từ Hoảng hiên ngang ôm quyền vái chào, xoay người đi luôn.

“Ngang ngang ”

“Ồ ô ”

Tiếng còi lệnh thoáng chốc cất lên, được nghe còi lệnh, quan quân trên núi bắt đầu nhanh chóng kết trận, trọng binh đem trọng xa đẩy lên sườn núi, quay lại đầu đuôi tương liên, khó khăn lắm mới kết thành thành lũy tạm thời. Quan quân bộ tốt đứng sau thành lũy tạm vừa lập xong, kết thành bộ binh trận nghiêm cẩn, đem trường thương sắc bén xuyên qua khe hở giữa các xe lộ ra, tạo thành một bức tường kiên cố.

Sau trận địa trường thương là một loạt đao thuẫn thủ cầm đại thuẫn mặc trọng giáp, phía sau cùng là đám cung tiễn thủ ánh mắt lạnh lùng.

Quan quân trên núi vừa mới nhóm trận xong, đạo hắc tuyến phía xa xa mới còn nhìn thấy nhàn nhạt, trong khoảnh khắc đã phân tán thành một đội thiết kỵ điên cuồng chạy đến. Vô ngựa cuồng loạn vô tình nện lên mặt đất đầy màu xanh, cỏ nát bắn tung tóe, mưa bay đầy trời, bươm chiến mã phiêu đảng theo gió tựa như một trận ba đào (sóng lớn), mãnh liệt mệnh mông cuộn cuộn mà tiến.

Con người Từ Hoảng thoáng chốc co rút lại, gắt gao nhìn kỵ trận tặc khẩu trước mặt chằm chằm, nhất là cây huyết sắc đại kỳ đang đón gió bay phấp phật.

...

Trên quan đạo từ Lương Huyền về Lạc Dương. Bốn cỗ xe ngựa hoa lệ đang chậm rãi di chuyển, trên xe ngựa nạm vàng khảm ngân, lấy ngọc thạch làm trang sức. Trên xe điêu khắc đồ văn thái phượng tường thụ. Bạt căng bốn đều là màu vàng sáng. Theo luật Đại hán, chỉ có con cháu hoàng thất mới có thể sử dụng quy cách xe như thế.

Cả đoàn xe và ngựa thông dong đi.

Hơn mười tên Kim ngô vệ ngẩng đầu ưỡn ngực, thân mặc phi phong (áo khoác) màu vàng đi hai bên xe bảo vệ. Trên mũ giáp có đính một chùm tua đỏ phấp phới, rất là uy vũ.

Trong xe ngựa đột nhiên vang lên một tiếng thở dài nhẹ nhàng. Hai ngón tay tựa hai viên ngọc nhẹ nhàng thò ra vén một góc màn xe ra. Tên thống lĩnh Kim ngô vệ đi theo không nhận được khe liếc mắt một cái, một bóng người xinh đẹp mềm mại, má lúm đồng tiền yêu kiều thoáng chốc hiện lên. Trái tim viên Kim ngô vệ nhảy lên kịch liệt, sau khi sửng sốt chốc lát thì nhanh chóng rời ánh mắt giục ngựa tránh ra, không dám nhìn thêm cái nữa.

“Hi hi ~ ”

Trong xe ngựa vang lên một tiếng cười duyên thanh thúy. Mép rèm xe lại rơi xuống.

“Đại nhân, trên núi phía trước có người .”

Một thanh âm cảnh giác đột nhiên vang lên khiến tên Thống lĩnh Kim Ngô Vệ, hần hít thật sâu một hơi, cổ găng ép trái tim đang nhảy loạn xuống, ngẩng đầu nhìn lại. Phía trước khoảng ngàn bước có một tòa núi nhỏ, trên núi có một kỵ sĩ đứng đó như quỷ mị, tựa như một đầu ác lang nguy hiểm, cả người lóe ra khí tức âm lãnh. Tựa hồ là biết được đã bị phát hiện, tên kỵ sĩ kia chợt lóe lên đã ẩn vào sau lưng núi biến mất không thấy nữa.

“Đại nhân, có phải mã tặc hay không?”

Thống lĩnh Kim Ngô Vệ khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói: “Nơi đây cách Lạc Dương không đầy trăm dặm, là kinh kỳ dưới chân thiên tử, sao lại có mã tặc xuất hiện? Người chó đa nghi. Đoàn xe tiếp tục đi tới, trời đã tối rồi, cần phải chạy về Lạc Dương ngay, nếu như làm ảnh hưởng đến hành trình của Công chúa, thì ai chịu trách nhiệm!”

“Tuân lệnh!”

...

Phía tây Lạc Dương năm mươi dặm.

“Hu ~ ”

Mã Dục nhẹ nhàng dừng chiến mã lại, cánh tay phải thản nhiên giơ lên cao, Điện Vi đi sát theo sau, trong tay cầm cây huyết sắc đại kỳ nọ hướng lên không trung nặng nề phát một cái. Tiếng còi lệnh thê lương trầm thấp thoáng chốc hướng tiêu cất lên, kỵ binh lưu khẩu đang mãnh liệt chạy phía trước rồi rít chạy chậm lại đồng thời chậm rãi triển khai tản ra hai cánh, rốt cục dàn trận trước tòa núi nhỏ tầm một mũi tên.

Trên tòa núi nhỏ, mấy trăm cái chiến xa nặng bầy ngang sườn núi, tạo thành một chương ngại khiến kỵ binh khó có thể vượt qua. Giữa mỗi hai cái chiến xa có chừa lại chỗ cho bộ binh ra vào, giữa các khe hở lộ ra trường thương sắc bén rậm rạp, tạo thành khu rừng thương đầy khí tức tử vong.

Sau thế trận trọng xa thấp thoáng bóng tinh kỳ, thương kích như rừng, một đội quan quân uy nghiêm đứng đen đặc.

Thấy quân trận của quan quân sâm nghiêm như thế, Mã Dược khẽ nhú mày, trong con ngươi thoáng xẹt qua một tia băng hàn. Nhìn đội quan quân kia có chút không đơn giản.

“Ngang ~~ ”

“Ồ ~~ ”

Trên núi đột nhiên có tiếng còi hiệu trỗi lên, một số trọng xa được dời đi tạo thành một con đường, một viên trẻ tướng trẻ mặt như bạch ngọc, đỉnh đầu đội tử kim trùng thiên quan, tay cầm một cây lạng ngân thương xông thẳng xuống chân núi hung hăng giật dây cương thẳng ngựa, chiến mã nhất thời hí dài một tiếng cả người dựng lên, có ý thị uy.

Trong quan quân nhất thời vang lên tiếng ủng hộ diếc tai nhức óc.

“Tây lương Trương Tú ở chỗ này, nghịch tặc Mã Dược mau tới nhận chết!”

Quảng Hợi thốt nhiên giận dữ, cầm Lưu tinh chùy trong tay vung lên, hướng Mã Dược nói: “Bá Tề, để ta đi giết người này.”

Mã Dược gật đầu, Quảng Hợi thoáng chốc ánh mắt nổi lên hung lệ, hai chân hung hăng huých vào bụng ngựa, tuấn mã đất Tây Vực ngẩng đầu hí dài một tiếng, bốn vó vung lên cao.

“Cáp ~ ”

“Hàng xích ~ ”

“Hô phốc ~ ”

Trong tiếng thở dốc trầm trọng, cánh mũi chiến mã thở phập phồng.

“Cáp ~ ”

“Hô lỗ lỗ ~ ”

Trong tiếng thở thô trọng, thiết đề lướt qua, hất tung bùn và cỏ nát, tốc độ cực nhanh khiến cho bờm chiến mã bay lên phần phật, trông giống như hùng sư.

“Cáp ~ ”

“Toa ~ ”

Quảng Hợi hét lớn một tiếng, thiết tí huy vũ, nắm chắc Lưu tinh chùy trong tay thần nhiên vung lên. Hàn mang màu đen lóe lên, Lưu tinh chùy trầm trọng lấy Quảng Hợi làm trung tâm gào thét, thiết chùy sắc bén rít lên xé rách không khí. Lưu tinh chùy phát ra trận trận tiếng rít chói tai, không khí chung quanh cũng bỗng nhiên trở nên ngưng trọng.

“Cáp ~ ”

Thấy thanh thế của Quảng Hợi khiếp người như thế. Trương Tú không sợ hãi, vung thương lên nghênh tiếp, trong khoảnh khắc đó hai chiến mã cũng vọt qua nhau.

“Hô ~ ”

“Đương”

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch hai con chiến mã đã vọt qua cạnh nhau, Quảng Hợi giục ngựa lao ra hơn mười bước khó khăn lắm mới kìm được cương, quay đầu lại chỉ thấy Trương Tú đang ôm ngân thương thua chạy lên núi. Tuy mới chỉ giao đấu một hiệp nhưng Trương Tú đã bị Quảng Hợi một chùy vô cùng bén nhọn đánh vỡ hổ khẩu (cổ tay), buồn bực thấy không địch lại chịu thua chạy quay về.

“Thất phu muốn chạy ư. Lưu lại tính mệnh cho ta ”

Quảng Hợi không dễ dàng buông tha , hét lớn một tiếng, giục ngựa vội đuổi theo.

“Tặc khẩu dừng vội càn rỡ, có mỗ tới!”

Quảng Hợi đang giục ngựa đuổi theo bỗng nghe trên núi vang lên một tiếng hét như sấm, khiến cho màng nhĩ rung lên đau nhói. Quảng Hợi ánh mắt nhất thời ngưng trệ, kìm ngựa cả kinh ngẩng đầu nhìn lên. Một viên Đại tướng từ trên đang phi nhanh xuống. Thiết đề vút lên, ngựa hí người rống, phủ nhận sắc bén phá không chém thẳng vào mặt Quảng Hợi.

Quảng Hợi vội vàng cúi đầu, khó khăn lắm mới né được, dừng ngựa quay đầu lại lạnh lùng nói: “Người là ai?”

“Mỗ là Hà Đông Từ Hoảng. ”

Nói đoạn Từ Hoảng liền giục ngựa lao tới, hàn quang lóe ra. Trong tay cầm khai sơn đại phủ toàn lực chém tới.

“Nha hồng ~ ”

Quảng Hợi hét to một tiếng, Lưu tinh chùy vung lên đánh tới, Từ Hoảng vung Khai sơn phủ lên, bóng phủ màu đen cùng ánh bạc chói mắt của chùy thoáng chốc hòa vào một chỗ. Tia lửa văng tóe ra khắp nơi, tiếng kim thiết va chạm kịch liệt thoáng chốc vang lên không ngừng. Khai sơn phủ của Từ Hoảng bị chặn lại nhưng Lưu tinh chùy trong tay Quảng Hợi bắn ngược trở về với tốc độ càng thêm kinh khủng, thậm chí khiến cả người Quảng Hợi từ trên lưng ngựa bị hất bắn ra, bay trên không trung mấy trượng rồi mới “bộp” một tiếng, té rớt trên mặt đất.

Quảng Hợi mặt mũi đầy bụi lờm còm bờ dầy, bên tai chợt vang lên tiếng vó ngựa kịch liệt, cả kinh quay đầu thì thấy Từ Hoảng đã giục ngựa giết tới. Khai sơn phủ nặng nề rít gió lạnh như băng trảm xuống.

“Ngao ~ ”

Quảng Hợi tru lên như sói một tiếng, thân hình như thiết tháp đột nhiên đứng bật dậy. Hai chân cường tráng dùng sức đẩy một cái, cả người giống như con đại xà dán mặt xuống đất trườn đi mấy trượng, khó khăn lắm mới tránh khỏi. Nhưng cũng không đợi cho hấn bờ dầy, Từ Hoảng lại giục ngựa lao tới, muốn lấy tánh mạng Quảng Hợi.

“Sa ~ ”

Khai sơn phủ của Từ Hoảng lại trảm xuống, chém thẳng vào gáy Quảng Hợi. Quảng Hợi tránh cũng không thể tránh được liền tru lên như sói một tiếng. hoành thân đem xích sắt che trên đỉnh đầu, ý muốn ngăn chặn một phủ có thể khai sơn phá thạch của Từ Hoảng! Con người của Từ Hoảng thoáng chốc lạnh lẽo, khóe miệng khẽ lộ ra một tia cười lạnh như băng, thật là châu chấu đá xe, có thể nói là tự chuốc lấy diệt vong.

“Hừ ~ ”

Khai sơn phủ trầm trọng sắp bổ trúng ót Quảng Hợi thì bên tai Từ Hoảng đột nhiên vang lên một tiếng rít gió khá lớn, hình như có tiếng tên bắn nhanh tới!

“Ừ! ?”

Từ Hoảng đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo huyết sắc tàn ảnh đẹp mắt bắn nhanh tới, thanh thế mãnh liệt, hàn mang chói mắt, sát ý lóe ra lạnh như băng đâm thẳng vào vùng bụng yếu hại của Từ Hoảng! Nếu hấn cứ một búa chém vỡ đầu Quảng Hợi thì Từ Hoảng cũng khó tránh được bị lợi mâu xuyên thân!

“Hây ~ ”

Từ Hoảng bất buộc phải thu một búa đang bổ về phía Quảng Hợi đón lấy đạo huyết sắc tàn ảnh đang bắn nhanh tới.

“Hả ”

Từ Hoảng cảm thấy hồ khẩu chợt tê rần, đạo huyết sắc tàn ảnh bắn nhanh tới chợt hiện rõ, trong khoảnh khắc trước mắt huyết sắc tràn ngập, chính là cây huyết sắc đại kỳ nọ! Con người Từ Hoảng thoáng chốc co

rút lại, cách xa như thế mà có thể đem đại kỳ nặng nề như thế làm ám khí đánh tới, cái này phải cần sức mạnh đáng sợ như thế nào?

“Oa nha nha, Lão Tử Diễn Vi cũng tới đây”.

Một tiếng hét như sấm truyền đến, Từ Hoảng thắng ngựa quay đầu lại, chỉ thấy một con chiến mã từ trong trận doanh tặc khẩu chạy ra. Trên lưng ngựa là một đại hán ngạo nghễ, tướng mạo giống như lệ quỷ, trên người quần vải thô, chỉ để lộ ra cánh tay, phía trên gân xanh nổi cuộn cuộn, tay cầm hai cây đại thiết kích vung lên, xuất ra quang mang màu đen, thoáng nhìn trông như hai cái cày của cự hạt (bò cạp)!

“Cáp ~ ”

Từ Hoảng hét lớn một tiếng giục ngựa đón đánh, ở trong con người sát cơ vô tận thiêu đốt, duệ khí của địch nhân đang còn sắc bén, phải trăm Đại tướng trước trận tiền để hạ khí thế đối phương!

...

“Ô ô ”

Tiếng còi hiệu trên sườn núi vang lên liên tiếp, Thống lĩnh Kim Ngô Vệ thần sắc lạnh lẽo rút bảo kiếm, giục ngựa tiến lên phía trước, lạnh lùng nói: “Bày trận bảo vệ Công Chúa”.

Hơn mười tên Kim Ngô Vệ và hơn trăm tên quận quốc binh đi theo hộ tống lập tức nhóm thành phòng ngự trận hình tròn, đem xe ngựa hào hoa bao bọc ở giữa.

“Cách đặt đặt ”

Tiếng vó ngựa rộn rã từ sườn núi bên trái vang lên, thoáng chốc hấp dẫn sự chú ý của tất cả quan quân, mọi người đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một con chiến mã như quỷ mị từ sườn núi phía sau xông ra. Trông tựa như một con ác lang âm hiểm, đứng nghiêm trên sườn núi dùng ánh mắt âm lãnh đánh giá xe ngựa và quan quân hộ vệ trên quan đạo.

Lúc này sát khí chợt lan ra bao trùm thiên địa .

“Cách đặt đặt ”

Tiếng vó ngựa dồn dập lại vang lên, lại có ba kỵ sĩ từ sườn núi phía sau xông ra, tụ tập ở phía sau tên kỵ sĩ kia, ngay sau đó lại có sáu kỵ sĩ, mười tám kỵ sĩ rồi hơn trăm kỵ sĩ từ phía bên phải, phía trước, phía sau, vô số kỵ binh tựa như u linh từ bốn phương tám hướng xông ra. Đem xe ngựa và quan quân hộ vệ vây ở giữa.

Trúng mai phục !

Thống lĩnh Kim Ngô Vệ ánh mắt lạnh như băng. Không nghĩ tới giữa chốn kinh kỳ, dưới chân thiên tử lại thật sự có mã tặc xuất hiện. Cần phải đem chuyện này bẩm báo với Ti đãi giáo úy Viên Thiệu đại nhân! Đáng thương cho viên Thống lĩnh Kim Ngô Vệ, tháng trước phụng mệnh Hán Linh đế đi Kinh Châu đón Ích Dương Công Chúa Lưu Minh hồi kinh thăm cha mẹ nên hoàn toàn không biết sau khi hấn rời, Lạc Dương đã sớm xảy ra thay đổi ngất trời.

Tầm rèm xe ngựa lại được vén lên, Ích Dương Công Chúa Lưu Minh tóc đen như mun, da trắng như tuyết nhô ra, gương đôi mắt đẹp ngưng thần nhìn vóc người khôi vĩ của Thống lĩnh Kim Ngô Vệ trước xe ngựa, cất giọng thanh thúy hỏi: “Lý Tướng quân, xảy ra chuyện gì sao?”

Thống lĩnh Kim Ngô Vệ hít sâu một hơi khẩu khí trầm giọng nói: “Công Chúa điện hạ, chúng ta sợ là gặp phiền phức!”

“Hô lô lô ~~ ”

“Hí luật luật ~~ ”

Sau hai hiệp, Diễn Vi, Từ Hoảng vốn đều giết người thành tính, buông thả tính tình, phóng tâm chiến đấu cùng nhau. Hai con chiến mã di chuyển thành vòng, đại phủ hàn diêm cùng thiết kích u mang bay múa, tới lui liên hồi, quan quân trên núi và tặc binh dưới chân núi đều ngừng thở, nhìn ngáy đại .

“~~~~~”

“Đang”

Thiết kích bên tay trái Diển Vi phi trăm tới hung hăng đánh lên lưng chiếc khai sơn phủ Từ Hoảng đeo trên lưng. Hỏa lửa bắn tung tóe, khai sơn phủ của Từ Hoảng trong khoảnh khắc bị đẩy ra. Không môn trước ngực mở rộng, trong khoảng khắc đó thiết kích trong tay phải Diển Vi như mang theo hắc diễm tà bắn thẳng tới ngực Từ Hoảng.

Từ Hoảng sợ đến vỡ mật hung hăng thẳng cương ngựa, vội rút ngay thiết thai cung đeo bên hông ra hung hăng đập tới đại thiết kích đang tà tà bay tới.

“Phốc”

“Rắc rắc ”

Thiết thai cung gãy lìa, đại thiết kích dư thế vẫn còn, sau khi chặt đứt thiết thai cung của Từ Hoảng thì vẫn tiếp tục lạnh như băng xẹt qua ngực Từ Hoảng. Từ Hoảng chỉ cảm thấy ngực mất lạnh, cả kinh cúi đầu, chỉ thấy dây lưng bên hông gãy lìa, thiết giáp trên người cũng bị cắt đứt từng mảnh, ngay cả quần áo trong người cũng bị mũi kích sắc bén xé rách.

“Giá ”

Từ Hoảng không dám tái chiến, giục ngựa chạy đi.

“Từ từ hăng đi, tiếp lão tử một kích nữa”.

Diển Vi không tha vung đại thiết kích đuổi theo không thôi, khó khăn lắm mới đuổi theo tới dưới chân núi, mắt thấy chuẩn bị đuổi kịp, đang muốn nhất kích kết quả tánh mạng Từ Hoảng thì trên núi có tiếng hiệu lệnh vang lên, cung tên bắn xuống như mưa rơi, Diển Vi vội vung song kích gạt tên, muốn đuổi theo tiếp thì Từ Hoảng đã sớm quay về trên núi.

Diển Vi bất đắc dĩ, đành về trận.

“Hô ~ ”

Mã Duyệt âm lãnh nhìn quan quân trên núi một cái, vung tay lên, trầm giọng nói: “Rút lui, quay về Lạc Dương ~ ”

Quan quân bằng vào địa lợi tạo thành kiến trúc phòng ngự chắc chắn. Chiến kỵ đã mất đi ưu thế, Tám trăm lưu khẩu một khi mất đi lợi thế của kỵ binh, ưu thế về binh lực của quan quân liền hiện ra rõ ràng, nếu tùy tiện phát khởi cường công, khó tránh khỏi bị chiết kích trầm sa (thất bại toàn diện)!

“Ô ô ô ~ ”

Tiếng còi hiệu trầm thấp thê lương vang lên, thiết kỵ lưu khẩu đang đứng như rừng chột gào thét mà đi. Chỉ trong chốc lát công phu đã biến mất khỏi tầm nhìn của quan quân, chỉ còn nghe thấy tiếng vó ngựa sắt long long vang trong tai quan quân mãi không thôi.

“Hô ~ ”

Từ Hoảng đến lúc này mới thở phào một cái.

Dương Phụng ân cần nhìn Từ Hoảng, trầm giọng hỏi: “Công Minh, có việc gì hay không?”

Từ Hoảng đứng dậy chấp tay nghiêm mặt nói: “Đa tạ đại nhân quan tâm. Mặt tướng không sao”.

Trương Tể thấy thanh thế của Tám trăm lưu khẩu như thế thì trong bụng đã có ý muốn lui binh. Hắn thử dò xét hỏi Dương Phụng: “Dương đại nhân, sĩ khí quân Mã Duyệt đang thịnh, quân ta khó có thể ngăn cản, thủ hạ của hần lại dũng mãnh, không người nào địch lại, vội vàng cũng khó thành việc, chỉ bằng dẫn quân quay về?”

Dương Phụng cau mày không vui nói: “Trương đại nhân sao lại nói lời ấy? Ta và người đều là thần tử Đại Hán. Ăn lộc vua thì phải làm việc cho vua. Hôm nay thiên tử gặp nạn, há có thể bó tay bàng quan ? Làm thần thần tử sao có thể như vậy được, sau này ông đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

Trương Tế thần sắc khó xử miễn cưỡng cười nói: “Nói đùa, đây chỉ là nói đùa thôi, Dương đại nhân chó cho là thật”

...

“Giết ~ ”

“Ngao ô ~~ ”

Bùi Nguyên Thiệu hét lớn một tiếng, trường đao trong tay chỉ về phía trước, giống như bầy sói chờ đợi con mồi. Kinh kỵ của lưu khẩu ở trên sườn núi thoáng chốc gào thét xông xuống, tiếng vó sắt cuồng loạn đập lên mặt đất khô ráo, cuốn lên bụi đất cuộn cuộn, bụi đất bay đầy trời, kinh kỵ lưu khẩu từ bốn phương tám hướng nhằm quan quân trên quan đạo cuốn tới.

Vô Tình

129. Chương 102 :khinh Bạc Công Chúa

“Phốc phốc ~ độc ~ ”

Hai mũi phi thương sắc bén phóng tới, dễ dàng xuyên qua ngực tên tổng lĩnh Kim Ngô Vệ làm thân hình to lớn của hắn bắn khỏi lưng ngựa bay ngược ra sau vài thước rồi nặng nề rơi xuống nóc xe phía sau. Hắn dùng hết chút sức lực cuối cùng cố gắng rút cây thương đang đâm vào lồng ngực mà không được.

Chủ tỳ của công chúa trong xe ngựa bị tiếng động làm giật mình, nữ tỳ của công chúa Ích Dương nhẹ nhàng mở màn xe, cặp mắt xinh đẹp lập tức nhìn thấy gương mặt kinh khủng của tên thống lĩnh Kim Ngô Vệ, khiến cô ta kinh hoảng rú lên.

“Cáp ~ ”

Bùi Nguyên Thiệu hét lớn, thúc ngựa xông tới. Trường đao trong tay xé gió lạnh lùng chém vào một tên quan quân, khi hắn lao qua khoảng mười thước thì tên quan quân kia mới cảm thấy mắt tối sầm đi, thân mình nhướn lên, cả chiếc đầu lâu cùng vai đã gãy lìa rơi xuống, từ vết chém máu phụt thẳng lên như suối

“Giết ~ ”

“Giết ~ ”

“Giết ~ ”

Tiếng hò reo “Giết” rung trời vang lên khắp nơi, tặc binh như hổ như sói từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo tới, bọn Kim Ngô Vệ hầu như không chống cự được chút nào, trong phút chốc hơn mười tên Kim Ngô Vệ cùng hơn trăm quận quốc binh đã bị giết sạch, trên quan đạo máu chảy đầy đất, không khí ngập mùi máu tanh.

“Hô lô lô ~~ ”

Bùi Nguyên Thiệu nhẹ nhàng dừng con tuấn mã trước chiếc xe ngựa hào hoa, dùng thanh trường đao đầy máu hất tẩm rèm lên nóc xe. Bùi Nguyên Thiệu cảm thấy trước mắt sáng lên, khi phát hiện trong xe có ba cô gái xinh đẹp, nhất là cô gái ngồi giữa thật là một trang quốc sắc thiên hương, xinh đẹp không bút nào tả xiết, bên cạnh đó là hai cô gái có vẻ là nữ tỳ nhưng cũng thật kiều diễm mê người.

Cô gái xinh đẹp nọ cau mày liễu giọng trong trẻo quát lên: “Bọn cướp to gan, dám giết hộ vệ của ta, chặn xa giá của bản cung, không muốn sống nữa phải không?”

“Bổn cung, chắc là một công chúa chó má nào đó chứ gì?”

Bùi Nguyên Thiệu thoáng nét mừng diên đại.

“Cuồng đồ lớn mật. Dám nói chuyện bất kính với công chúa điện hạ thế à.” Một tên nô tỳ quát lên: “Đây là Ích Dương công chúa, là em ruột của đương kim thiên tử.”

“A ha ha” Bùi nguyên Thiệu ngửa mặt lên trời cười dài, quay lại nhìn đám tặc binh đang đờng đờng sát khí cười to nói: “Các anh em, hôm nay chúng ta bắt được một cô công chúa của Đại Hán, mẹ nó thật là xinh đẹp, thật là đúng lúc chúng ta đem cho Đại đầu lĩnh giải buồn. Ha ha, kéo xe ngựa đi.”

“Đi thôi”.

Bọn tặc khấu xung quanh cũng cười to theo, tất cả đều lộ ánh mắt dâm tà, đuổi theo xe ngựa của Ích Dương công chúa cùng về doanh trại.

Bên trong thành Lạc Dương.

Trong vòng bảo vệ của ba trăm Kim Ngô Vệ và ba trăm Vũ Lâm quân, Hán Linh đế ngồi kiệu dẫn đầu bá quan đến cửa đông. Văn võ bá quan đi bộ theo sau, đại tướng quân Hà Tiến, thái sư Viên Phùng, thái phó Viên Ngỗi đi đầu đám quan viên, ngồi trên kiệu Hán linh đến thần sắc mệt mỏi, vẻ mặt giận dữ.

Hôm nay bệnh tình của Hán Linh đế có phần thuyên giảm bèn cùng vài phi tần đi dạo, trong lúc vô tình trèo lên tháp cao nhìn ra xa, chợt thấy ngoài cửa đông Lạc Dương, xuất hiện một khoảng đen xì. Cả một vùng trần đầy tử khí khiến thân thể có cảm giác ớn lạnh. Trong tiếng tù hiệu âm vang bốn phía cửa thành đều xuất hiện thiết kỵ, gọi tử hữu thì Trương Nhượng, Triệu Trung đều không thấy đâu.

Hán Linh đế biết đã bị Trương Nhượng, Triệu Trung che dấu, thực tế tặc khấu còn chưa rút đi, mà ngược lại đã chiếm đóng ngoài thành, vậy khốn Lạc Dương, Hán Linh đế lúc ấy mặt rồng giận dữ, lập tức cho gọi đại tướng quân Hà Tiến, thái sư Viên Phùng, thái phó Viên Ngỗi cùng bá quan văn võ đến Đức Dương điện nghị sự.

Trên điện sau một hồi tra hỏi, Hán Linh đế biết tường tận sự tình thế, biết hơn một vạn quân trung ương dưới sự lãnh đạo của tả trung lang tướng mới nhậm chức là Thuần Vu Quỳnh bị đánh tan, tất cả tướng sỹ chết trận đều phơi thây ngay trước cửa đông, Hán Linh đế không thể tin nổi nên lập tức dẫn bá quan văn võ cùng thuộc hạ đến cửa đông để nhìn cho rõ.

Kiệu đi tới cửa đông, Hán Linh đế bỏ kiệu treo lên thành lầu. Trương Nhượng, Triệu Trung cố gắng ngăn cản, khổ công khuyên nhủ: “Bệ hạ xin hãy bãi giá về cung thôi.”

Hà Tiến, Viên Phùng, Viên Ngỗi cùng các đại thần cũng từng len lén lên thành nhìn ra, lúc ấy họ cũng bị dọa cho sợ gần chết, nay cũng lo sợ cho Hán Linh đế vừa mới khỏi bệnh, chỉ sợ bị dọa đến mức ốm lại không dậy nổi nữa, vội vàng quỳ xuống mặt đất đầy bụi bẩn, cố gắng khuyên can không ngừng, lúc đó cả đám người quỳ rạp ở cửa đông khổ sở khuyên can Linh đế đừng lên thành.

Hán Linh đế giận dữ cứ đi lên thành không ai ngăn nổi, lúc ấy không thềm nghe lời ai khuyên can bước nhanh lên thành lầu.

Khi Hán Linh đế treo lên thành lầu, giáo úy Ngũ Quỳnh không dám để hấn tới gần mép tường liền tập trung mấy trăm Ti đãi binh kết thành bức tường người bảo vệ trước mặt Hán Linh đế, Hán Linh đế nhìn thoáng ngoài thành, thấy hai mắt tròn tròn, mặt trắng bệch đôi mắt hiện vẻ sợ hãi, long thể run run đứng cũng không vững.

“Bệ hạ ~ ”

Trương Nhượng gọi khê nhưng Hán Linh đế giống như ma làm không hề phản ứng.

“Bệ hạ ~ ”

Triệu Trung vừa gọi hêm một tiếng thì thấy Hán Linh đế hai mắt tròn trắng, là do sợ hãi quá mà bất tỉnh.

Trương Nhượng kinh hãi vội đỡ lấy thân thể Hán Linh đế quát to: “Thái y, mau gọi thái y.”

“Mau, mau đỡ bệ hạ xuống thành lầu ~ ”

“Cẩn thận một chút, tay chân nhẹ chút ~ ”

Hán Linh đế được vài tên hoạn quan nhanh nhẹn đưa về kiệu, thái y vội vã chạy tới, xoa ngực đâm lưng. Cuối cùng Linh đế cũng tỉnh lại, quay lại nhìn tả hữu, Trương Nhượng, Triệu Trung, Hà Tiến, Túc Thạc, Viên Phùng, và các đại thần đều trước mặt liền nói: “Từ khi trẫm tự đăng cơ tới nay, dù chưa có công lớn

gì, cũng không để dân khổn khó, không sách nhiễu gì nhân dân, tại sao vận nước không hưng thịnh mà càng ngày càng suy kiệt thế này. Mấy năm trước đại hạn lại gặp luôn nạn châu chấu, giặc Khăn Vàng nổi lên khắp nơi, gây tai họa khắp chốn, quân Khăn Vàng vừa diệt xong. Lưu khẩu lại nổi lên tàn bạo chỉ hơn mà không kém! Nay Lạc Dương bị vây, quân tiếp viện thì bị chặn, trong thành trống rỗng không có lương thảo khó mà kéo dài được, biết làm sao cho phải đây?

“Bệ hạ” Trương Nhượng, Triệu Trung đều đau buồn kêu gọi, lệ tuôn đầy mặt, “Lão nô, bất tài, không thể giúp cho hoàng thượng bớt lo lắng, thật đáng chết”.

Thái sư Viên Phùng như chợt nghĩ ra điều gì, vội bước lên cao giọng nói: “Bệ hạ, lưu khẩu ở ngoài thành thanh thế lớn nhưng cũng không phải là không thể đánh bại, hiện nay trong thành Lạc Dương vẫn có ba ngàn Vũ lâm quân, tân binh Tây Viên cũng có mấy vạn tuy họ thiếu kinh nghiệm chiến trường nhưng nếu có thể trọng dụng trở lại hai vị tướng quân Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cho họ lấy công chuộc tội, nhất định phá được tặc binh.

Viên Phùng vừa nói xong, lập tức nhận được ánh mắt lạnh lùng đầy cừu hận của bọn Trương Nhượng, Triệu Trung và nhóm thập thường thị.

“A”. Hán Linh để nghe vậy hai mắt sáng ngời. Giống như chết đuối vớ được cọc luôn miệng nói: “Được, được, được, khanh nói rất đúng, trẫm suýt quên mất trong triều còn có Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung là bậc danh tướng nếu có Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cầm quân thì lưu khẩu ngoài thành làm sao chống được, hiện nay hai vị tướng quân đó đang ở đâu!

Trương Nhượng nói: “Bệ hạ, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung tâm địa độc ác hoàn toàn không thần phục triều đình, nếu cho cầm đại quân tất cùng lưu khẩu cấu kết mà mở cửa thành, khi đó bệ hạ cùng dân chúng đều gặp họa lớn.”

“Cái...này ~”

Hán Linh để nghe vậy lập tức cảm thấy do dự.

Viên Phùng lạnh lùng nói: “Thằng hoạn quan Trương Nhượng, mày dám xàm tấu đổi trắng thay đen, khi quân hại nước! Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung nếu như có lòng không thần phục thì khi ở Dĩnh Xuyên cần gì phải giao binh quyền? Nếu không giao binh quyền thì làm sao đồ ngu si Thuần Vu Quỳnh có cơ hội làm quốc gia gặp họa? Khiến đại Hán gặp nguy cơ vạn kiếp bất phục này.”

Hán Linh để do dự nhìn Hà Tiến hỏi: “Đại tướng quân nghĩ thế nào?”

Hán Linh để vừa dứt lời, nhóm hoạn quan Trương Nhượng cùng nhóm Viên Phùng đều tập trung nhìn vào Hà Tiến, Hà Tiến vội ho khẽ một tiếng mắt không nhìn ai, cúi mặt lạnh nhạt nói: “Bệ hạ, thần cho là trước khi việc Dĩnh Xuyên được điều tra sáng tỏ thì không nên cho hai vị Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cầm quân.”

Hà Tiến vừa dứt lời nhóm hoạn quan Trương Nhượng mặt hiện vẻ đắc ý, Viên Phùng mặt phút chốc trắng bệch, mắt lộ vẻ khó tin, nhìn Hà Tiến thật lâu không nói được gì. Viên Phùng không thể nghĩ rằng vào thời điểm mấu chốt này Hà Tiến lại ném đá xuống giếng tán đồng ý kiến của phe hoạn quan.

Hán Linh để im lặng hồi lâu chợt hỏi lại: “Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung hiện đang ở đâu?”

Trương Nhượng bất đắc dĩ đành đáp: “Bệ hạ, hiện đang trên đường áp giải đến Lạc Dương.”

Hán Linh để nói: “Khi nào Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung tới nơi lập tức đưa vào thiên lao, chờ ngày lành đem ra giữa triều đình để trẫm đích thân thẩm vấn.”

“Việc này..”

Phe hoạn quan của Trương Nhượng đều thất kinh, cảm thấy Hán Linh để hôm nay có chút thay đổi đột xuất, không như mọi khi bọn chúng nói gì Hán Linh để cũng tin. Nói đến Hán Linh để mặt dù đã ba mươi mấy tuổi nhưng trong mắt bọn Trương Nhượng vẫn là một “Tiểu hoàng đế” như trước kia.

Trương Nhượng thì giật mình thon thót còn Viên Phùng lại phẫn khích đến đỏ cả mặt, quỳ xuống nói: “Bệ hạ thánh minh”.

Tuy nhiên ngay cả khi Hán Linh đế quyết định tự thân vấn thì hai người Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung liệu có toàn mạng mà về đến Lạc Dương không?

Đại doanh Mã Dược, Ngoài thành Lạc Dương.

Trong xe tù Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung thân sắc ảm đạm, mặt mày bần thiêu, toàn thân suy nhược. Mã Dược đang dùng ánh mắt sắc bén đánh giá hai người. Nửa canh giờ trước Mã Dược dẫn một ngàn tinh kỵ nhàn rỗi trở về trại vừa may gặp đoàn xe áp tải Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung.

Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cùng toàn bộ quan quân áp giải hai người vào kinh đều thúc thủ chịu trôi.

“Hoàng Phủ lão tướng quân đã lâu không gặp, lâu nay ngài vẫn khỏe chứ?”

Mã Dược đi tới chỗ Hoàng Phủ Tung trong xe tù âm hiểm hỏi xóc một câu.

“Phì..”

Hoàng Phủ Tung há miệng phun một cục đờm vào mặt Mã Dược lớn tiếng mắng to: “Nghịch tặc, đồ thất phu, nếu là hậu nhân của danh tướng, đáng lẽ nên học theo tổ tiên ra sức cho triều đình, gỡ mối lo cho vua, mi ngược lại lại đem thân làm giặc cỏ, làm việc phản quốc hại dân? Thật đáng xấu hổ.”

Mã Dược vẫn lạnh lùng để mặc Hoàng Phủ Tung phun đờm lên mặt thản nhiên không thèm lau. Chỉ nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Tung, đôi mắt thoáng tia lạnh lùng, Hoàng Phủ Tung là danh tướng Đại Hán cũng là đại thần của triều Hán, tư tưởng trung thành với triều đình đã ăn vào xương tuỷ tuyệt đối không vì sợ chết mà hi sinh khí tiết đầu hàng quân giặc!

Hiện nay Hà Tiến tuy thất thế nhưng chưa biết sẽ hồi phục lại lúc nào? Nếu như Hà Tiến lại hồi phục, chẳng phải Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung chắc chắn lại một lần nữa được trọng dụng, một lần nữa được nắm giữ quân đội hay sao? Có được chức vụ nắm giữ toàn quân, cho dù chưa qua chiến trận lần nào nhưng tân binh Tây Viên cũng có thể huấn luyện được thành một đội quân tinh nhuệ!

Như vậy một khi thả họ về Lạc Dương. Chẳng phải là thả hổ về rừng, hậu họa vô cùng hay sao?

Nhân đạo với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, hôm nay thả Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đi sau này chẳng biết bao nhiêu anh em chung vai sát cánh của mình lại chết trong tay họ hay sao?

Lúc này không giết thì còn đợi đến bao giờ!

Trong mắt Mã Dược thoáng hiện tia băng lạnh đầy sát cơ.

“Đại đầu lĩnh.”

Thấy Mã Dược để mặt đờm dính trên mặt mà không lau đi, Quách Đồ không nhìn được lấy một chiếc khăn tay trắng nõn đặt vào tay Mã Dược.

Mã Dược nhận chiếc khăn lau mặt, khóe miệng đã nở nụ cười lạnh băng đầy sát cơ.

“Điển Vi!”

Ác hán Điển Vi mặt mày dữ tợn, vác theo hai cây kích lớn tiến lên một bước đứng trước mặt Mã Dược lạnh lùng đáp: “Có”.

Mã Dược buông thông tay xoay người đi thẩn vào trường làm áo choàng tung bay, khi vào đến cửa thì lạnh lùng buông một câu: “Giết bọn chúng!”

“Tuân lệnh!”

Điển Vi nhận lệnh, đôi mắt tràn ngập sát khí, vác cây kích lớn đi về hướng Hoàng Phủ Tung, vừa rồi Hoàng Phủ Tung dám nhổ vào mặt Mã Dược, đối với Điển Vi thì Mã Dược như là thần linh nên Điển Vi đã sớm nổi giận. Thấy Điển Vi hung hãn tiến đến Hoàng Phủ Tung cũng không sợ hãi, điềm đạm nói: “Công Vĩ, lão phu đi trước một bước.”

Luật trời không thể cưỡng lại, tướng quân khó tránh mất mạng trên sa trường, từ khi trở thành quân nhân Chu Tuyền đã sớm hiểu rằng là tướng quân thật vinh dự khi trên giữa trận tiền! Chu Tuyền mặt hiện vẻ

cười thê lương, cô đơn: “Trên đường tới hoàng thuyền, xin lão tướng quân chờ cho chốc lát, Chu Tuyền sẽ đuổi kịp ngay, ha ha.”

“Câm ~ ”

Điển Vi hét lớn vứt cây kích xuống đất đôi tay to lớn nắm lấy cùi tù kéo mạnh một cái, cùi tù chắc chắn lập tức vỡ tung rồi chộp lấy Hoàng Phủ Tung xách bằng một tay giống như xách con gà con ra. Sau đó hất thuận tay tung Hoàng Phủ Tung lên cao.

“Hây a”.

Chờ khi Hoàng Phủ Tung rơi xuống. Điển Vi hét lớn một tiếng tay phải vung lên nắm vào lưng Hoàng Phủ Tung bẻ gấp ra sau.

“Ha ha ha”

Tiếng xương cốt bị gãy răng rắc vang lên, thân hình hoàng phủ Tung gãy gấp tại eo ếch, chỗ bị gãy nát bấy cơ hồ không thành hình dạng gì. Hoàng Phủ Tung kêu lên một tiếng đau đớn miêng, mắt, tai, mũi máu chảy ra ròng ròng, đôi mắt vốn sáng ngời phút chốc mờ đục.

“Ha ha ha”

Vứt thi thể Hoàng Phủ Tung đã bị gãy gấp xuống đất. Điển Vi nhặt cây kích dưới đất lên nhằm đầu, ngực, bụng của Hoàng Phủ Tung đâm như điên. Chỉ chốc lát thấy thân thể Hoàng Phủ Tung thủng lỗ chỗ.

“Thất phu dừng tay! Chỉ giết thôi là được. Có sao lại bầm thây?”

Thấy Điển Vi cuồng bạo thể Chu Tuyền đôi mắt như phun lửa nói.

“Hả?”

Điển Vi bỏ thi thể Hoàng Phủ Tung đột nhiên quay đầu lại, giống như sói đói đột nhiên phát hiện ra con mồi hung hãn nhìn Chu Tuyền rồi kéo lê cây kích đi nhanh đến chỗ Chu Tuyền, bước chân nặng nề dẫm trên mặt đất lạnh lẽo gây nên tiếng động âm âm. Chu Tuyền điềm nhiên thở dài. Nhìn lên bầu trời u ám rồi cục cộ nên cảm tại trời cao hay không đây?

Cả đời này dù cuộc sống chỉ ngắn ngủi. Nhưng cũng coi là oanh liệt, chỉ tiếc là một điều là không diệt được tặc khấu.

“Giết ~ ”

Điển Vi quát lên một tiếng, cây kích rít gió chém vào cổ Chu Tuyền.

“Phịch”.

Thiết kích lướt qua đầu Chu Tuyền nát vụn giống quả dưa hấu, não máu văng tứ tung danh tướng cuối cùng của Đại Hán Chu Tuyền đã châu trời.

Trong lều của Mã Dục, ánh nến chập chờn.

Mã Dục đeo thanh đao lớn màu vàng ngồi trước án, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Liêu Hóa đang đứng trước mặt hỏi: “Bùi Nguyên Thiệu còn chưa về à?”

Liêu hóa cung kính đáp: “Chắc sẽ chóng về thôi, chỉ là đi cướp một đoàn xe thôi mà.”

Mã Dục gật đầu. Đẩu mạnh lên án một cái nói: “Không tưởng tượng được bọn Dương Phụng, Trương Tế lại khó đối phó như vậy, cần sớm có sự chuẩn bị trước.

Quách Đồ nhíu mày thấp giọng nói: “Đại đầu lĩnh, thiên hạ rộng lớn nhân tài như mây, đương kim thiên tử mặc dù là hạng ngu ngốc vô dụng, tuy nhiên ở khắp các châu huyện không phải ai cũng ngu ngốc như vậy, trong số đó không ít người có tài năng.

Mã Dục ánh mắt thản nhiên, chính xác tam quốc là một thời kỳ xuất hiện nhiều anh tài, có thể trong triều có nhiều kẻ vô dụng nhưng cường hào các nơi lại không cùng dạng đó, nhìn sơ qua cũng thấy chỉ một Khoái Việt đã đuổi tám trăm lưu khấu chạy vội vàng khỏi Dĩnh Xuyên. Mã Dục tuy là người tương

lại xuyên thời gian mà đến đây nhưng với thời tam quốc hần hiểu không rõ lắm, thật sự chưa nghe nói đến nhân vật nào là Khoái Việt.

Quách Đồ lại nói: “Đại đầu lĩnh, bây giờ chỉ có một kế là chờ Vương Khuông kéo quân đi cần vương thì mới có cơ hội đột kích.

Mã Dục vẻ mặt lạnh lùng chưa vội nói về ý kiến của Quách Đồ, đột nhiên hỏi: “Cao Thuận bao giờ về tới nơi?”

Quách Đồ đáp: “Cao Thuận dùng ngựa di chuyển theo như tính toán chắc cũng sắp về đến đây.”

Quách Đồ vừa dứt lời ngoài trường vang lên tiếng bước chân, cửa lều vén lên một thân ảnh hùng tráng ngang nhiên bước vào đứng là Cao Thuận.

“Mặt tướng Cao Thuận, tham kiến Đại đầu lĩnh.”

“Cao Thuận!”

Mã Dục đứng thẳng lên nhìn thẳng vào Cao Thuận.

“Có mặt tướng.”

“Hiện có một việc, cử người và “Hãm trận doanh” đi làm, người có dám nhận không.

Cao Thuận hiên ngang đáp: “Hãm trận doanh chỉ vào được mà không ai thoát được!”

“Tốt!” Mã Dục nghiêm trang nói: “Ngày mai tấn công Dương Phụng, Trương Tế, Vương Khuông ba lộ quân cần vương, cướp tinh thần quân địch! Tám trăm lưu khẩu không dùng ưu thế kỵ binh lấy quân cùng binh chông đánh chúng, đường đường chính chính quyết chiến làm một trận đại thắng để cho lão hoàng đế và các quan lại quý nhân trong thành biết, thế nào là quân đội tinh nhuệ, phải lấy thực tế đầm máu cho họ biết nếu tiếp tục ngoan cố thì chỉ có con đường chết.”

Cao Thuận hiên ngang nói: “Cao Thuận sẽ không làm nhục sứ mạng được giao.”

“Ừ” Mã Dục phát tay, khẽ nói: “Các người tạm lui ra, Công Tắc người ở lại.”

Trong khoảng khắc, chư tướng đã lui ra hết chỉ còn lại Quách Đồ trong trường.

Quách Đồ ánh mắt chợt sáng lên, tất nhiên đã đoán được tâm sự của Mã Dục, nên mạnh dạn nói: “Đại đầu lĩnh, Hãm trận doanh của Cao Thuận chỉ cần hơn ngàn quân tinh nhuệ đã dày dặn kinh nghiệm, thêm nữa lại trang bị tốt hơn cả quân trung ương của Đại Hán. Trương Tế, Dương Phụng, Vương Khuông ba lộ cần vương tuy có bảy ngàn quân nhưng đa phần là quận quốc binh chưa có kinh nghiệm thực chiến, lại thiếu thốn trang bị, để thực sự chiến đấu chỉ còn không đến ba ngàn quân còn lại đều chỉ là loại reo họ trợ uy thôi. Nếu hai bên chính diện giao phong Hãm doanh trận lấy một ngàn đánh hai ngàn quân địch là việc dễ như trở bàn tay.”

Mã Dục yên tâm cũng không khỏi tán thưởng nhìn Quách Đồ.

Quách Đồ cười hắc hắc cũng khôi khôi lộ vẻ đắc ý thấp giọng nói tiếp: “Đại đầu lĩnh, Đồ chỉ lo rằng, sau khi hãm trận doanh đánh tan ba lộ quân cần vương, chắc chắn cũng là lúc Linh đế triệu tập triều thần họp bàn thỏa hiệp với chúng ta, chỉ khổ nỗi chúng ta không có tay trong chỉ lối đưa đường, nên ý của đại đầu lĩnh khó mà tới được ta hoàng đế, thật có chút không ổn.”

“Bá Tề, ta đã trở về” Quách Đồ vừa nói xong, có tiếng Bùi Nguyên Thiệu hưng phấn vang lên trước trường, “Bá Tề, có việc cực vui đây, lão tử bắt được cả công chúa, là em gái của đương kim thiên tử đấy nhé ha ha”.

Quách Đồ nghe vậy sắc mặt vui mừng nói với Mã Dục: “Đại đầu lĩnh người đưa lối cho chúng ta đến rồi, hắc hắc.”

“Ừ!”

Mã Dục cũng hiểu ý, đưa mắt nhìn Quách Đồ, mắt hai người cùng hiện tia tà ác, cùng nở nụ cười âm hiểm.

Thoáng chốc, Bùi Nguyên Thiệu đã bước vào trường hét to: “Bá Tề, ta bắt được một cô công chúa, mẹ nó thật là xinh đẹp, quyến rũ lắm, ha ha.”

“Biết rồi.” Mã Dược trợn mắt nhìn Bùi Nguyên Thiệu lãnh đạm hỏi: “Người đang ở đâu?”

“À, đang ở trước trưởng.”

“Đi, xem qua một chút.”

Mã Dược vung tay dẫn đầu ra khỏi trưởng, Quách Đồ, Bùi Nguyên Thiệu cũng nổi gót ra sau.

Ba người rời trưởng đi không quá mười bước, đã gặp chiếc xe ngựa dừng ở đó, phía trong chỉ có một ngọn đèn lơ mờ, ánh sáng leo lét.

Trong xe ngựa, Ích Dương công chúa Lưu Minh cùng hai tỳ nữ thân tín đang lo lắng chú ý vào nhau, đột nhiên màn cửa bị kéo lên, ba cô gái chỉ thấy thoáng một cái trước mặt đã xuất hiện một võ tướng trẻ tuổi hùng vĩ cũng không kém phần tuấn tú, sắc mặt âm trầm, đôi mắt như lang sói đang đứng trước xe ngựa vào đánh giá chủ tỳ ba người họ.

Mã Dược đôi mắt sáng vụt lên, nụ cười tà ác trên miệng càng rõ hơn.

“Hắc hắc.” Mã Dược cười nhẹ rồi quay đầu nhìn Bùi Nguyên Thiệu đứng bên nói: “Quả là đẹp, không thể chê vào đâu được.”

“Hắc hắc. Ta không lừa ngươi chứ.”

Bùi Nguyên Thiệu mặt mày rạng rỡ, tâm trạng cực kỳ đắc ý.

“Chúc mừng Đại đầu lĩnh, chúc mừng Đại đầu lĩnh. Hắc hắc.”

Quách Đồ đi sau hai người cất tiếng cười lớn, tiếng cười ẩn chứa ý thâm tà.

“Các người, ... các người muốn gì?” một tên tỳ nữ dù hoảng sợ nhưng cũng dũng cảm ngăn trước cửa xe. Run giọng nói: “Các người ... không được là tổn thương công chúa, nếu không sẽ bị chu di cửu tộc.”

“Chu di cửu tộc ư? Ha ha.”

Mã Dược nghe vậy cười to, tiếng cười đầy sự châm chọc càn rỡ, hoàn toàn không coi sự tôn nghiêm của triều đình vào đâu.

“Ngươi lại đây!”

Bùi Nguyên Thiệu tiến lên trước túm lấy cổ nữ tỳ đầy đặn kéo ra rồi nhấc chân nàng lên vác nàng ngang vai, sau đó dùng tay nện thật mạnh vào hông nàng “Bộp” thị nữ này hét lên thất thanh. Đôi tay nhỏ nhắn như mưa vào lưng Bùi Nguyên Thiệu nhưng đối lại Bùi Nguyên Thiệu chỉ cất tiếng cười to đầy càn rỡ.

Một tên thị nữ khác cũng dũng cảm tiến lên che trước cửa xe.

Nụ cười trên mặt Mã Dược càng trở nên tà ác, quay lại phía Quách Đồ nói: “Công Tắc, nàng này dành cho ngươi đấy.”

“Hắc hắc ~~ ”

Quách Đồ nghe vậy ánh mắt sáng lên, đôi mắt âm trầm toát lên thâm ý, tiến lên ôm lấy thị nữ trước mặt đi một mạch về lầu. So với võ tướng thì Quách Đồ yếu hơn hẳn nhưng để đối phó với mấy cô gái thì hẳn thừa sức.

Đưa mắt nhìn Bùi Nguyên Thiệu, Quách Đồ mỗi người ôm một mỹ nhân đi, Mã Dược cười hắc hắc khom lưng tiến vào xe, đưa tay kéo mạnh rèm cửa xuống trong và ngoài xe đã không còn ngăn cách nữa một mùi thơm nhẹ nhàng từ trong xe tràn ngập không gian, Mã Dược cảm thấy phấn khích hẳn lên.

Nhất là dưới ánh đèn tù mù trong khoang xe, dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn của Lưu Minh lại càng quyến rũ.

“Ngươi ~ ngươi muốn làm gì?” Lưu Minh mặt mày thất sắc, đôi mắt ngọc trợn trừng hoảng sợ nhìn Mã Dược không ngừng lắc đầu: “Chớ ~ đừng tới đây ~~ ”

“Muốn gì nào?” Mã Dược cười giễu cợt đưa tay cởi đai lưng trên người, mở rộng vạt áo để lộ ra bên trong những múi cơ ngực vòng lên, cười đậm đàng nói: “Cô nam quả nữ, vậy nàng nói còn có thể làm gì? Hắc hắc ~”

Lưu Minh run rẩy nói: “Bổn cung ~ Bổn cung chính là đương kim thiên ...”

“Nàng có dám nhìn ta hay không?”

Mã Dược cởi quần áo trên người, nửa thân trên cường tráng thoáng chốc trần trụi hiện ra trước mắt Lưu Minh. Nhất là những vết sẹo dọc ngang cắt nhau khắp trên người Mã Dược. Càng làm Lưu Minh như bị sét giáng trúng, trái tim run rẩy. Nam nhân này nếu như trên người lại có rất nhiều vết thương như vậy hẳn là trải qua bao nhiêu lần chinh phạt đẫm máu?

Chỉ một thoáng, trong đầu Lưu Minh không thể nén nổi việc hiện ra một bức tranh kì dị. Một viên võ tướng trẻ tuổi, anh tuấn mặc áo bào trắng giáp bạc, tay cầm ngân thương, cưỡi một con ngựa bạch, đang dong ruổi trong thiên quân vạn mã. Võ tướng lướt qua nơi nào địch quân tan ra như sóng vỡ vụn, không người nào có thể giao phong ~

“Nàng lại đây nào!”

Mã Dược cũng mặc kệ Lưu Minh đang suy nghĩ gì, dùng tay phải ôm nàng. Lưu Minh vội đưa tay chống cự, không ngờ bị Mã Dược kéo bộ trang phục trong cung. Chỉ nghe xoạc một tiếng, cái áo trên người đã bị Mã Dược lột ra. Thoáng chốc lộ ra cái yếm đỏ tươi bên trong, chỉ có mấy sợi dây yếm nhỏ thấp thoáng từ cổ đến vòng eo nhỏ nhắn trắng ngần. Còn thì coi như không có quần áo, từng vầng từng khoảnh lớn da thịt trắng nõn nà như ngọc ngà nhất thời lộ ra làm Mã Dược nóng rực người không cách nào dụi đi.

Nữ tử thời cổ đại vốn mặc ít quần áo, nữ tử nhà quý tộc lại càng ít hơn.

Đôi mắt Mã Dược thoáng chốc trở nên như bốc lửa, mỹ nhân như ngọc, da trắng hơn tuyết. Thậm chí không nghĩ tới trên đời này lại còn có mỹ nhân cực phẩm như vậy a, hôm nay mới biết cổ nhân quả thực không có lừa dối mình.

“A ~”

Lưu Minh hét lên một tiếng, vội lấy hai tay che ngực, hai chân cũng quặp thật chặt, thân thể mềm mại mê người càng co rúm lại, khó khăn lắm mới che được xuân quang phát tiết ra ngoài.

Mã Dược khê khịt mũi cầm bắp chân Lưu Minh nhẹ nhàng kéo. Lưu Minh hét lên, thân thể mềm mại lả lướt không thể kháng cự được liền duỗi ra. Mã Dược lại thuận thể ôm choàng lấy. Lưu Minh lộ ra cả người như ngọc, thân thể mềm mại trơn bóng như mỡ liền lật sấp xuống, mặt úp xuống nệm gấm mượt mà, hai khóa mỹ đồn cong vênh tròn trịa núng nính liền xích lõa hiện ra trước mắt Mã Dược. Giữa hai quả đồi tròn trĩnh, ẩn kín một khe rãnh mờ mờ. Bên trong cây cỏ um tùm, có một đường lún nho nhỏ chột ẩn chột hiện ~

“Ba ~”

Mã Dược hung hăng vung tay phát mạnh vào đồn bộ trắng như tuyết của Lưu Minh. Thoáng chốc đã hiện ra mười lần đỏ. Cơ dâm cuồng dã thú trong người Mã Dược bùng phát làm thốt ra tiếng cười hung tợn. Lưu Minh rên lên một tiếng, hàm răng ngọc khê cắn, trong khoảnh khắc đôi mắt đẹp khép chặt, một cảm giác chưa từng có lan chuyển khắp thân thể mềm mại vẫn còn tê dại của Lưu Minh ~

Mã Dược cứ thô bạo dày vò như thế, chẳng những không khiến Lưu Minh cảm thấy một xíu đau đớn, thậm chí còn làm cho nàng cảm thấy như được hưởng thụ. Về ứng thuận đó thực làm cho kẻ khác phải cup mắt xuống. Đại Hán Công Chúa yêu kiều tựa hồ rất thích thú sự giãy vò thô bạo, đã man như thế.

Mã Dược rất nhanh phát hiện sự dị thường của Lưu Minh. Tiếng rên rỉ của nàng Công Chúa yêu kiều tựa hồ cũng không có bao nhiêu đau đớn, ngược lại bộ dáng có vẻ rất hưởng thụ? Mã Dược nhìn không được lật thân thể mềm mại của Lưu Minh lại, quả nhiên thấy mặt nàng như hoa đào, đôi mắt đẹp như tơ, môi hồng hé mở. Hơi thở nóng rực thoang thoang mùi lan ~

“Ừ! ?”

Mã Được đưa tay đến chỗ thần bí nhất của Lưu Minh, lại đưa đến gần mắt nhìn kĩ, chỉ thấy một sợi chất lỏng trong suốt như tơ từ đầu ngón tay hắn kéo xuống, li ti dài ra miên man không đứt cực kỳ dâm dăng.

“Thật đúng là dâm dăng.” Mã Được hắc hắc cười dâm một tiếng, dứt chất lỏng trong suốt đang chảy xuống kia vào đôi môi anh đào hé mở của Lưu Minh. Lại cười dâm dăng nói: “Nhìn nàng xem, đều trở nên ẩm ướt như vậy, đây là Công Chúa điện hạ của đế quốc Đại Hán a. Hắc hắc hắc ~”

Lưu Minh tức thì xấu hổ đỏ bừng, hận không tìm được lỗ nẻ nào để chui xuống. Nhưng dù nàng xấu hổ nữa cũng không cách nào khi lừa gạt cảm giác của mình, bởi vì thân thể giần giật của nàng đã bán đứng nàng.

“Lại đây .” Mã Được đi đến ngồi lên đệm gấm đặt đại đao, cởi khó ra rồi nâng vạt áo rộng thùng thình lên để lộ ra đệ ngũ chi hung dữ đang vươn thẳng mình. Sau đó túm vào cổ ngọc của Lưu Minh dúi mạnh cái đầu xinh xắn của nàng xuống dưới khó của mình dùng giọng không cho phép kháng cự hạ lệnh: “Liếm đi ~”

Lưu Minh hơi thở như lan, mị nhãn như tơ, ngẩng đầu liếc nhìn Mã Được, nhưng rồi cũng biết điều ngoan ngoãn há miệng anh đào nhỏ nhắn từ từ nuốt dần hung khí của Mã Được ~

“Ác ~ tê ~ tê ~”

Cảm giác như bị ngựa trong xương tủy ủa tới hết dòng điện, Mã Được thoáng chốc cũng hít sâu một hơi. Cánh tay thép cường tráng không nhận được vươn ra, ôm quanh vòng eo xinh xắn của Lưu Minh bế thân thể mềm mại của nàng lên, hai bán cầu nóng rực của phong đồn kề sát trên mặt của hắn. Chỉ một thoáng, một mùi thơm không khỏi lan tỏa vào cánh mũi Mã Được khiến trong người như say. Lại có dâm thủy trong suốt ẩn hiện lấp lánh trước mắt Mã Được ~

“Ừ hừ ~”

Dư vị khác thường từ nhụy hoa mơn mẩn nóng rực bị tập kích rốt cuộc làm Lưu Minh không nhận được rên rỉ, bởi vì cái miệng nhỏ nhắn bị đầy căng nên chỉ có thể thoát ra tiếng hừ hừ từ trong lỗ mũi. Một nỗi tê dại khó nói lên lời lan truyền khắp cơ thể nàng, cơ hồ làm nàng điên cuồng. Từ năm mười sáu tuổi được gả làm vợ, Lưu Minh cũng coi là biết việc đời đã lâu. Nhưng Phò mã chưa từng mang cho nàng cảm giác ngựa ngáy như thế. Trong thoáng chốc, Công Chúa điện hạ yêu kiều đã như mẹ như say ~

Trong cuồng loạn, Mã Được vật mạnh thân thể mềm mại của Lưu Minh lên nệm gấm, hai cánh tay thép cường tráng thô bạo tách hai chân mẫm mĩm của Lưu Minh. Sau đó thân hình hùng tráng nặng nề đè xuống. Trái tim Lưu Minh run lên, cảm thấy chính mình được mạnh mẽ khai mở. Sau đó tất cả được điền đầy, cảm giác tê mủi như thủy triều tràn tới, Lưu Minh nhận không được thấy cả người khô khốc bắt đầu rên rỉ, đôi mắt ngọc sáng ngời trở nên mờ màng xưa nay chưa từng có ~

Ở trước Tổng triều, nữ tử cổ đại chưa hình thành quan niệm trinh tiết. Giống như Thái Thị, không biết chịu bao nhiêu lần giày vò, nhưng nàng cuối cùng chẳng những sinh cho Tả Hiền Vương Hung Nô hai quý tử mà sau khi trở về Trung Nguyên vẫn được gả một lần nữa, nhưng cũng không có người nào trách mắng nàng là dâm phụ.

Ở Hoàng cung thời cổ đại càng dâm ô cùng cực. Ích Dương Công Chúa Lưu Minh thuở nhỏ sinh trưởng trong nhà đế vương, tự nhiên cũng là được luyện từ nhỏ, thuật phòng the thật sự có thể nói là tinh xảo. Vốn nàng được gả cho Phò mã cũng là nho sinh, chẳng những tư tưởng cổ hủ mà hơn nữa thân thể gầy yếu, căn bản là không biết được chuyện tình thú.

Hôm nay gặp được Mã Được, có thể nói củi khô gặp lửa tức thời bùng cháy. Chẳng còn gì mà cố kị nữa, cái gì mà cân nhắc đến lễ nghi, tới thân phận khác biệt. Nói gì đến tôn quý và bản tiện, hết thấy mọi thứ đều bị quẳng đi hết. Giờ khắc này, Ích Dương Công Chúa Lưu Minh chỉ nghĩ tới khoan khoái hưởng thụ, nam nhân thô bạo này đã mang lại cho nàng khoái cảm khác thường. Rốt cục , mây mưa cũng tan.

“Nàng tên là gì?”

“Ừ ~ Lưu Minh”.

“Nàng thật sự là ngự muội của Hán Linh đế?”

“Ừ.”

Mã Được đột nhiên đưa tay vuốt qua cằm xinh xắn của Lưu Minh, đôi mắt ngọc của Lưu Minh khẽ lướt qua Mã Được, trong con mắt càng toát ra một tình ý đắm đuối.

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín.”

“Lập gia đình chưa?”

Lưu Minh khẽ ừ, vẻ mặt hơi ảm đạm.

Mã Được bĩu môi, nụ cười thâm hiểm trên môi càng lộ rõ lại hỏi tiếp: “Trượng phu vừa mới chết?”

Đôi mắt ngọc của Lưu Minh nhẹ chớp nhỏ nhẹ nói: “Cuối năm ngoái bệnh nặng mà qua đời, nếu không thì thiếp không tới đây nương tựa.”

Mã Được cười hắc hắc, hai ngón tay vuốt theo tấm lưng mịn màng của Lưu Minh đi xuống, thăm dò hang động bí hiểm kia, cho đến khi để tay tại nhụy hoa mềm mại e ấp thì mới cười dâm dăng nói: “Biết ta là ai không?”

Lưu Minh liếc nhẹ qua Mã Được rồi lắc đầu.

“Đã từng nghe nói qua tám trăm lưu khẩu?”

“Tám trăm lưu khẩu!”

Cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn của Lưu Minh thoáng chốc há hốc thành hình chữ “O”, làm Mã Được thâm hiểm liên tưởng đến cảm giác tuyệt vời khi cái miệng nhỏ nhắn mê người này tiến lui phun nuốt.

“Người ~ người là Mã Được? Không thể nào ~ ”

Mã Được cười dâm dăng nói: “Không nghĩ tới nàng đường đường là Công Chúa Đại Hán, lại có ngày thậm chí bị Đại đầu lĩnh của tám trăm lưu khẩu Mã Được cười lên như kị mã vậy, phải không?”

“Không phải.” Đôi mắt ngọc của Lưu Minh sụp xuống, trên mặt nổi lên một vùng đỏ ửng, nhẹ giọng nói: “Không nghĩ tới người vẫn còn trẻ như vậy ~ như vậy ~ ”

“Cái gì?”

Lưu Minh thấp giọng nói: “Ta vốn tưởng rằng người là nam nhân đàn độn hung thần ác sát”.

“Hừ!” Mã Được từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, thuận tiện đưa đề tài tới chỗ hấn hy vọng, lãnh đạm nói: “Chẳng lẽ nàng cho rằng ta là thiện nam tín nữ sao? Nếu như nàng biết hiện tại ta đang làm chuyện gì thì nàng sẽ cho là như vậy đó”.

Lưu Minh hoài nghi hỏi: “Người ~ người đang làm cái gì vậy?”

“Ta định tấn công Lạc Dương!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Lưu Minh lại há thành hình chữ “O”, trong con mắt nhìn Mã Được toát ra vẻ khó có thể tin.

Mã Được lạnh lùng phi thường nói: “Nàng không tin, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều đã chết trận. Nếu nàng không tin, bây giờ ta có thể cho người đem đầu lâu bọn họ đưa đến trước mặt nàng! Còn nữa ~ toàn bộ quan quân trung ương do bọn họ soái lĩnh đã bị tiêu diệt. Hiện tại chung quanh Lạc Dương đã không có binh cứu viện. Đại quân cần vương của các châu trong thiên hạ ít nhất phải mấy tháng mới có thể chạy tới Lạc Dương. Nhưng căn bản không tới một tháng Tám trăm lưu khẩu có thể đánh vào Lạc Dương. Đến lúc đó, ta sẽ chặt đầu chó của Hoàng huynh nàng. Mụ nội nó, tên hỗn đản kia làm hại ta và các huynh đệ không chỗ dung thân, mới bắt đắc dĩ đi làm lưu khẩu, hừ ~ ”

“Đừng, không nên!” Lưu Minh cả kinh kêu lên, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Mã Được yếu ớt van nài: “Van xin người, đừng giết Hoàng huynh, được không?”

Nữ nhân vẫn là nữ nhân, ngực to mông to nhưng không có não, tùy tiện hù dọa một câu liền tin là thật.

Mã Duyệt cười khẩy lạnh nhạt nói: “Không đánh Lạc Dương cũng được, giữ lại mạng chó cho Hoàng huynh nàng cũng có thể, nhưng ta phải cho các huynh đệ dưới trướng một chỗ nương tựa! Thật vất vả mới có cục diện hôm nay, việc này tuyệt không thể coi như vậy là xong ~”

“Người nói đi, điều kiện gì cũng có thể thương lượng.” Lưu Minh vội la lên, “Hoàng huynh ta là vua của một nước, giàu nhất thiên hạ, còn có cái gì không thỏa mãn được người?”

~~~~~
“Duyệt, chỉ cần Hoàng huynh nàng đáp ứng cho các huynh đệ ta một con đường sống, chúng ta sẽ không công phá Lạc Dương nữa!”

“Đường ~ đường sống gì?”

“Cái này thì đi hỏi Hoàng huynh nàng, hãy xem xem đám đại thần có thể chỉ ra đường sống kiểu gì. Nếu là không thể để cho các huynh đệ ta hài lòng, vậy phải đánh Lạc Dương, người phải giết!”

“Hảo. Bây giờ ta liền vào thành thương lượng với Hoàng huynh.”

“Bây giờ?” Mã Duyệt gian tà cười nói, “Bây giờ thì không được.”

“Vì sao không được?”

Mã Duyệt cười thâm dâm nói: “Vẫn còn muốn làm vài việc, vội đi ngay thế sao?”

Lưu Minh lí nhí kêu một tiếng, thoáng chốc gương mặt tựa như hoa đào, đôi mắt ngọc liếc nhẹ Mã Duyệt, bắt đầu để ham muốn của mình ủa tới. Mã Duyệt cười hắc hắc, đưa tay hung hăng vỗ một cái lên đồn bộ to lớn trắng như tuyết của Lưu Minh ra lệnh: “Quay người lại nâng mông lên, Lão Tử đến từ phía sau”.

Vô Tình

130. Chương 103 :hãm Trận Doanh

“Te te ~”

“Ồ ~”

Tiếng kèn lệnh đều đều ngân vang trên cánh đồng hoang vu ở phía đông thành Lạc Dương, tiếng kèn to rõ mang theo khí thế hùng dũng hiên ngang vang vọng làm cho cả thiên địa kích động, vang vọng thật lâu không dứt.

Từ hướng Đông Bắc. Trương Tế, Dương Phụng, Vương Khuông ba lộ cần vương rốt cuộc cũng đã đến nơi, hùng dũng nhằm cửa đông tiến tới tới. Bấy ngàn thiết giáp trải dài trên cánh đồng hoang vu ngoài cửa cửa đông, hàng ngũ dày đặc, đao thương như rừng, cờ bay phấp phới nhiều đến nỗi có thể che đi cái nắng gắt của buổi trưa.

Đầu thành Lạc Dương, Hán Linh Đế cùng văn võ bá quan lại lần nữa lên thành quan sát trận chiến. Trận quyết chiến này sẽ quyết định vận mệnh của Lạc Dương, liên quan đến sự hưng suy của triều đình Đại Hán, Hán Linh Đế không thể nào ngồi tại cấm cung mà nhận tin được.

Trên cánh đồng hoang vu bát ngát mơ hồ có thể thấy được đại doanh của Tặc Bình, đối mặt với đại quân cần vương như cơn thủy triều cuốn đến, bên trong đại doanh Tặc Bình cũng yên tĩnh một cách quỷ dị, cửa trại mở ra, có bóng người xuất hiện.

Triệu Trung nhin không được nói: “Mới nghe đại quân cần vương kéo tới, không lẽ Tặc Bình liền bỏ chạy sao?”

“Ồ ~”

Triệu Trung vừa nói xong, trong đại doanh Tặc Bình bỗng vang lên tiếng kèn trầm trầm vang vọng xa xa, Hán Linh Đế cùng văn võ bá quan đang quan chiến trên thành lâu cũng bị dọa cho hoảng sợ. Trong tiếng kèn hiệu, hàng hàng thiết kỵ đông nghịt như thủy triều từ trong cửa trại tràn ra, rồi bắt đầu triển khai làm hai cánh xếp hàng trước cửa trại. Chỉ một lát sau, ngay tại mảnh đất trống trước đại doanh hiện ra chỉ chút

kỵ binh, một mảng hắc giáp âm u liên miên không dứt giống như binh đoàn ác ma từ địa ngục đến, tản mát khí thế khiến cho người khác phải lạnh người

“Ồ ~ ”

Tiếng kèn hiệu vừa chuyển, Tặc Binh đột ngột đứng dậy, hàng ngũ thiết kỵ uy nghiêm bỗng nhiên tách ra làm thành một lối đi.

“Hống ~ ”

“Hống ~ ”

“Hống ~ ”

Ngay lập tức, một âm thanh như sấm sét vang lên khiến người khác phải nghẹt thở, Hán Linh Đế cùng văn võ bá quan trên thành lầu cảm nhận máu huyết như đảo lộn, trong lòng không khỏi run rẩy. Chỉ thấy thiết kỵ Tặc Binh dạt ra thành lối đi, một đội thiết giáp tinh nhuệ đang không ngừng hò hét phóng ra.

Cao Thuận toàn thân mang giáp nặng, rảo bước đến trước trận, tay cầm cương đao giương thẳng lên trời, rồi đột nhiên rống lên một tiếng vang vọng khắp trời đất.

“Tổng tấn công ~”

“Quyết tiến không lui~”

“Xông vào giết địch!”

“Quyết tử cùng địch ~”

Cao Thuận rống một hồi, phía sau hàng nghìn tinh binh cùng đồng loạt rống lên đáp lại hùng hồn đến nỗi có thể làm cho đất đá nứt toác, xem sinh tử tựa như lông hồng. Tỏa ra khí tức hào hùng xem chiến tranh như cỏ rác, thanh âm của các tướng sĩ bùng cháy bừng bừng nhiệt huyết. Đôi mắt Mã Dục thoáng chốc trở lên nóng rực, đứng dậy nhìn sang hai bên tả hữu. Chư tướng Bùi Nguyên Thiệu điềm nhiên nói: “Thử xem hãm trận doanh làm được những gì” (DG: Cao Thuận là tướng đi theo Lữ Bố, cũng là một mãnh tướng trong tuy kém Trương Liêu, ông ta được biến đến với hãm trận doanh khá lợi hại)

...

Tặc Binh đại doanh.

Giả Hủ, Hà Chân, Triệu Dung cùng với vài tên quan quân triều đình đang bị mười tên Tặc Binh áp giải chậm rãi tiến đến đài quan sát. Đánh một trận tại hẻm núi Hồ Lao, Triệu Dung không bị giết nhưng rủi thay lại bị bắt làm tù binh, lúc này mới đi chậm một chút thì ngay tức khắc bọn Tặc Binh hung hăng cho ăn roi.

“Đi nhanh lên, nếu không lão tử quất chết ngươi bây giờ”.

Triệu Dung kêu lên một tiếng đau đớn, quay đầu trừng mắt với tên Tặc Binh.

“Chát ~ ”

Triệu Dung lại bị quất một roi thật mạnh lên mặt, lần máu hiện lên rõ ràng. Triệu Dung nhú mày đau đớn, tên Tặc Binh nọ hình như vẫn còn chưa hết giận, liền bồi thêm một cước thật đau vào mông Triệu Dung, lớn tiếng hét: “Trừng cái gì mà trừng, nếu trừng nữa thì lão tử lập tức móc mắt ngươi, Đi ...”

Triệu Dung liền không dám ương ngạnh nữa, cố nén buồn bực mà bước về phía trước. Giả Hủ đi bên cạnh cũng hít một hơi lạnh khí, trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh. Chỉ là một đám Tặc Binh tiểu tốt mà còn ngang ngược, hống hách như sói dữ. Tặc Binh này đúng là không đơn giản đâu.

Đã đi theo đại đầu lĩnh Mã Dục thì mỗi tên Tặc Binh cũng đều giống như lang sói cả. Cái tính hung tàn, bạo ngược như dã thú đã thấm nhuần vào tận trong xương cốt rồi.

Đem một tên Tặc Binh như lang sói này đến chiến trường thì có thể tưởng tượng làm cho địch nhân thống khổ đến nhường nào? Một tên hung tàn như lang sói này lại xuất thân từ giặc Khăn Vàng sao? Rốt cuộc tên Mã Dục này làm cách nào mà có thể đem một đám ô hợp biến thành một đàn lang sói thế này?

“Đi mau ~ ”

Giả Hủ đắm chìm trong suy tưởng, cước bộ chậm lại liền bị một roi hung tàn quất xuống lưng hắn, Giả Hủ hít mạnh một hơi chịu đựng đau đớn.

...

“Úc ~ ”

Cao Thuận giương đao chỉ thiên, tiếng gầm như vang lên tận trời cao, binh trận lập tức dừng lại.

“Khách ~ khách ~ khách ~ đông ~ ”

Trong trận Tặc Binh, ba trăm tên đao thuấn thủ thân mang trọng giáp, tay cầm cương đao diên cuộn đập sóng đao lên cự thuấn hoặc dộng mạnh cự thuấn xuống đất tạo ra âm thanh đinh tai nhức óc, khiến chúng phát ra một loạt âm thanh trầm trầm. Thậm chí làm cho tường thành Lạc Dương dày cộm cũng phải ầm ầm run rẩy.

“Tiến lên ~”

Cao Thuận hung hăng vung cương đao trong tay.

“Hống ~ ”

“Hống ~ ”

“Hống ~ ”

Trong tiếng đinh tai nhức óc ấy, hăm trận doanh kết thành từng đoàn có tổ chức xông lên, nhìn tựa như một con quái thú thân mang thiết giáp đang diên cuồng xông đến cửa phía cửa đông

Ngoài cửa đông thành Lạc Dương, con người Dương Phụng co lại, tay phải phát lên nói to: “Cung tiễn thủ ... LÊN !”

“Sát sát sát ~ ”

Tiếng bước chân vang lên văng vẳng, hơn ngàn tên cung tiễn thủ trong trận hình quan quân xông ra.

“Bắn tên ~ ”

“Vút vút vút ~”

Tiếng mũi tên xé gió liên miên không dứt. Hơn ngàn mũi tên sắt nhọn vút vào khoảng không, đan chéo vào nhau thành mưa tên mang theo tiếng rít chói tai hướng đội hình Tặc Binh mà lao đến.

Cao Thuận thản nhiên ngẩng đầu nhìn trời cao, hai mắt đang híp lại bỗng mở lớn, gào lên một tiếng.

“Thuấn trận ~ triển khai phòng ngự ~”

“Hoa hoa hoa ~ ”

Hơn ba trăm cự thuấn cao bảy xích, rộng ba xích, ở mặt ngoài có hình sói đồng loạt giơ lên không tạo thành một bức tường thuấn bao bọc bảo vệ đội hình một cách vững chắc.

“Hưu hưu hưu ~ ”

“Phập phập phập ~”

Mũi tên như giọt mưa rít gào lao xuống lạnh lùng cắm vào cự thuấn rắn chắc. Thoáng chốc vang lên tiếng trầm trầm liên miên bất tuyệt, nhưng trận hình Tặc Binh lại không bị ảnh hưởng chút nào, giống như dòng nước chảy cuộn cuộn không thể ngăn trở, tiếp tục tiến tới trận địa của quan quân tại cửa đông cửa đông Lạc Dương

Vũ tiễn trút xuống như mưa nhưng không thể ngăn trở Tặc Binh dù chỉ chốc lát.

...

“Tê ~ ”

“Tê ~ ”

“Tê ~ ”

Trên thành Lạc Dương thoáng chốc vang lên tiếng hít mạnh.

Trong mắt Hán Linh Đế hiện lên vẻ sợ hãi, run giọng nói :” Đây ... đây .... đây là trận hình gì vậy? Trẫm ... trẫm sao chưa bao giờ nhìn thấy vậy?”

Bọn thái giám ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải trả lời thế nào.

Đại tướng quân Hà Tiến cùng với văn võ bá quan nhìn nhau mà hoảng sợ, đừng nói đến Linh đế chưa từng thấy qua, ngay cả bọn hán cũng chưa hề thấy bao giờ, thậm chí cũng chưa từng nghe đến.

Tại đại doanh Tặc Bình, trên đài quan sát.

Lông mày Giả Hủ nhíu lại, trong mắt thoáng qua một tia nghiêm nghị, trong lòng hán bây giờ như có mây đen bao phủ, tâm hán đã cảm thấy chán nản. Hán triều khí số đã tận, sớm muộn gì thì cũng sẽ đến ngày diệt vong .

Nhưng suốt cuộc Giả Hủ cũng xuất thân từ sĩ tộc, đã từng vào triều làm quan, đối với tặc khẩu có cảm giác coi khinh đã thành thâm căn cố đế. Mắt thấy biểu hiện cường hãn của tặc khẩu lúc này khó tránh khỏi làm hán thấy nặng nề.

Ngoài cửa đông Lạc Dương, trong trận doanh của quan quân. Dương Phụng, Trương Tế, Vương Khuông ba người cũng hít một hơi lãnh khí. Có thể thấy Tặc Bình dùng cự thuẫn để che chắn cho đội hình liên tục tiến về phía quan quân, xem ra khó mà ngăn được dù là chỉ trong chốc lát. Dương Phụng giờ tay phải lên cao quát to: “Ngừng bắn ~~”

“Từ Hoảng đâu?”

Ánh mắt Dương Phụng như dao nhìn thẳng đại tướng Từ Hoảng, Từ Hoảng thúc ngựa tiến đến trước, lạnh lùng nói: “Có mặt tướng.”

“Chỉ huy một ngàn tinh binh xông trận đập tan Tặc Bình”

“Tuân lệnh!”

Từ Hoảng uy nghiêm hét lớn một tiếng, trong tay cầm đại phủ (rìu lớn) tiến đến, thanh âm hùng dũng vút tận trời cao. Hơn nghìn tinh binh tràn đến mãnh liệt phía sau Từ Hoảng cũng rống lên hòa vào thanh âm mãnh liệt ấy

“Hán thủy chi đông hữu nhi lang hề ~”

“Hữu nhi lang hề ~~”

“Đái trường kiếm hề hiệp tần cung ~~”

“Hiệp tần cung ~~”

“Chấp kim qua hề phi kiên giáp ~~”

“Phi kiên giáp ~~”

“Xuất bất nhập hề vãng bất phản ~”

“Vãng bất phản ~~”

“Xuất bất nhập hề vãng bất phản ~”

“Vãng bất phản ~ vãng bất phản ~~”

Từ Hoảng vung cánh tay hô tráng sĩ Hà Đông hưởng ứng, mỗi người đều mang chí lớn, ngửa mặt lên trời gầm lớn, thanh âm cao vút tận trời cao. Thể hiện ý chí quyết tử không lùi, khí khái anh hùng cùng với tấm lòng đầy nhiệt huyết càn quét trên chiến trường, sát khí trong mây bùng bùng toát ra.

“Giết ~ ”

Từ Hoảng cầm đại phủ hung hăng tiến về phía trước, thúc ngựa chạy như tên bắn.

“Sát sát sát ~”

Hơn nghìn dũng sĩ Hà Đông đi theo như hình bóng, diên cuồng tiến về phía trước.

“Trường thương trận ~ tấn công ~”

Đứng trước Tặc Bình trận, Cao Thuận hét to một tiếng, trận thế của Tặc Bình thoáng chốc liền biến đổi. Một mặt đưa cự thuẫn lên che phủ đội hình, một mặt cầm trường thương sắc bén chia về phía trước. Thoán chốc, quân trận giống như một con nhím khổng lồ với toàn gai bằng sắt.

“Hống ~”

“Hống ~”

“Hống ~”

Tặc Bình hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi khí thế hung hãn của quan quân, họ giống như một con sói hoang lạnh lùng và tàn nhẫn đang rình sơ hở của con mồi chuẩn bị phát động tấn công.

“Giao thác trận ~ của hãm trận doanh”.

Cuối cùng Cao Thuận gào lên một tiếng, thân ảnh lóe lên trong Tặc Bình trận, hòa mình vào đám lính bình thường.

“Oanh ~”

Hai đạo quân diên cuồng xông vào nhau, tiếng va chạm vang lên mãnh liệt, tiếng binh khí chạm nhau đan xen với tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khắp nơi. Huyết quang bắn đầy trời, rất nhiều binh lính trong nháy mắt đã ngã xuống.

Không hề có kỹ xảo, mưu kế mà chỉ có mặt đối mặt đánh nhau trực diện, lúc này thực lực quyết định tất cả.

Cao Thuận tại hãm trận doanh vẫn luôn giữ vững trận thế. Trung đội thứ nhất dùng cự thuẫn hình thành một bức tường lớn bao trùm bảo vệ toàn đội hình, đồng thời tiến về phía quan quân. Đồng thời trung đội thứ hai và thứ ba sử dụng trường thương men theo cự thuẫn bất ngờ đâm quan quân từ các lỗ hổng của tường thuẫn, sau đó nhanh chóng rút về. Liên tục đâm ngã quân Hán ở ngoài bức tường cự thuẫn.

Dù là so sánh về thời gian huấn luyện hay trang bị, quan quân đều thua xa Tặc Bình, có thể nói đây là một hãm trận hoàn mỹ. Nếu so về kinh nghiệm thì trong trận doanh đều là những lão binh đã kinh qua trăm trận, mà quan quân Tử Hoàng đại đa số đều là tân binh chưa một lần ra chiến trường, mặc dù có nhiệt huyết nhưng căn bản không hề có kinh nghiệm giết địch.

Quanh hãm trận doanh, từng đội quan quân bị đâm lén mà ngã xuống, trận hình trở nên tán loạn.

“Bành ~”

Một gã quan quân bị dòng người hung hăng đẩy mạnh, cả người hấn đập mạnh vào cự thuẫn của Tặc Bình. Ở mặt ngoài cự thuẫn gần đây dính sắc nhọn như nanh sói thoáng chốc đâm xuyên qua ngực bụng của gã, trên người hấn bây giờ có tới mười lỗ huyết lớn, tên lính vội lấy hai tay chống cự thuẫn ra sức đẩy người mình ra, cúi đầu kinh hoảng nhìn mười dòng máu đã ào ào tuôn như suối. Nhất thời nỗi sợ hãi cái chết xâm chiếm toàn thân hấn. Bỗng nhiên hấn đứng dậy rống lên một cách thê lương.

“Ách a ~”

“Bình!”

Một tên quan quân hung hăng bỏ một đao lên cự thuẫn của Tặc Bình, cự thuẫn không bị sút mẻ tí nào

“Toa toa ~”

Nhưng lập tức có hai thanh trường thương sắc bén từ lỗ hổng hai bên sườn cự thuấn đột nhiên đâm tới, hàn quang lóe lên, hung hăng đâm xuyên qua tiểu phúc của tên quan quân, phía sau hân bỗng xuất hiện hai đầu thương sắc bén lạnh lẽo bị nhuộm màu đỏ sẫm của máu tên lính xấu số ấy.

“A.. không ~ ”

Quan quân binh sĩ nắm lấy trường thương đã đâm vào cơ thể mình, ngửa đầu lên trời rống lên một cách thê lương, nhiệt huyết của tuổi trẻ cũng theo dòng máu thoát ra ngoài như thủy triều.

“Hống nha ~ ”

Một tên quan quân liều chết nhảy lên, đạp cước lên cự thuấn trùng trùng điệp điệp, nanh vuốt sắc bén thoáng chốc đâm xuyên qua hân, tên lính quan quân dường như không để ý đến, huy vũ cương đao trong tay nhưng chưa kịp bổ xuống thì đã bị hai thanh trường thương lạnh lẽo đột ngột đâm tới.

“Phập ...”

“Phập ...”

Mũi thương sắc bén đâm xuyên phần ngực và bụng của tên quan quân , thoáng chốc đã đóng đinh hân trên không trung.

“Cản ta thì chết ~”

Từ Hoảng hét lớn một tiếng, cầm đại phủ trong tay hung hăng đánh tới.

“Rầm ~”

Một tiếng nứt vỡ vang lên, một cự thuấn cứng rắn bị bổ thành bốn năm mảnh, cự thuấn mà cũng không đỡ nổi một kích của Tử Hoảng. Tặc Binh nấp ở dưới cự thuấn linh trợn một đòn ấy bị chấn nát lục phủ ngũ tạng, người mềm nhũn ngã xuống đất.

Một tên Tặc Binh ngã xuống thì liền có một tên khác khiêng cự thuấn lấp vào chỗ khuyết thể cho tên vừa bị giết, trận thế lại hoàn chỉnh như trước.

“Toa ~ ”

“Toa ~ ”

“Toa ~ ”

Ba mũi thương sắc nhọn từ ba chỗ khác nhau đột ngột đâm đến, hướng chiến mã của Tử Hoảng đang cười mà đâm.

“Dem!”

Từ Hoảng ra sức đỡ, khó khăn lắm phá được một thương nhưng không có cách nào ngăn cản hai thương còn lại, huyết quang bắn đầy trời, ba mũi thương dễ dàng xé toang lồng ngực con ngựa.

“Hí luật luật ~ ”

Con ngựa ngẩng đầu hí dài một tiếng, thân mình đứng thẳng lên, hai móng trước chìa lên trời một hồi rồi sau đó từ từ ngã xuống đất. Từ Hoảng xót xa rống lên một tiếng, nhảy lên không.

“Toa ~ ”

Từ Hoảng đang lơ lửng trên không thì một thanh trường thương nhắm vào chỗ hiểm đâm tới . Vô luận tốc độ hay độ chuẩn xác đều có thể xem là tinh diệu! con người Từ Hoảng thoáng co lại, hét lớn một tiếng vung đại phủ trong tay đập xuống, đập vào trường thương trước khi bị nó xuyên qua tạo một vết mẻ trên cán thương.

Nhưng Từ Hoảng vẫn còn đang lững lơ ở trên không trung, không có chỗ mượn lực nên một riu lúc này có phần hơi nhẹ.

“Dem ~ ”

“Phốc ~ ”

Tiếng kim loại va chạm nhau mãnh liệt. Trường thương đâm tới chỉ chệch chút xíu trúng phần eo của Tử Hoảng, hắn xoay người lại thì cảm giác lạnh lạnh ở phần eo, cúi đầu nhìn thì kinh hoàng. Chỉ thấy ở thắt lưng mình đứt lìa, hắn nhìn thấy không khí thoát ra từ lỗ hổng, rơi xuống đất lạt lạt lại mấy bước rồi ẩn vào trong trận của quan quân cũng đang rối tung lên.

Trận hình của quan quân đã bắt đầu tan rã, hàng hàng cự thuẫn của Tặc Bình bắt đầu chậm rãi đẩy tới, trường thương ẩn bên trong cự thuẫn cứ phóng ra thu vào không ngừng, tiếp tục đoạt lấy sinh mệnh của bọn quan quân.

...

Đầu thành Lạc Dương, Hán Linh Đế cùng văn võ đại thần sắc mặt tái nhợt. Lúc này còn đang phấn khởi khi thấy khí thế long trời lở đất của binh lính Hà Đông nhưng thoáng chốc lại bị Tặc Bình đập cho tơi tả không còn manh giáp.

Tặc Bình đại doanh, trên đài quan sát. Sắc mặt của Giả Hủ cũng tái nhợt, mặc dù đại quyết chiến vẫn chưa nổ ra nhưng quan quân đã bại, hơn nữa còn bại rất nhanh chóng, Tặc Bình hoàn toàn áp đảo. Đây ..... là sự thật sao?

...

“Ồ ~ ”

Trong trận thế của quan quân, tiếng kèn hiệu trầm thấp vang lên. Binh sĩ quan quân đang cố liều mạng chống đỡ rồi cuộc cũng thối ra một hơi, lạt lạt xoay người rút chạy. Tử Hoảng thân mang giáp trong loạn quân cũng đang hốt hoảng rút chạy.

Thân ảnh Cao Thuận lại lần nữa đứng trước trận hình Tặc Bình.

“Trường thương trận ~ tấn công !”

“Hống ~ ”

“Hống ~ ”

“Hống ~ ”

Tặc Bình gầm lên ba tiếng dài, đẩy nhanh cước bộ áp đến tam lộ cần vương đại quân với niềm tin rằng hoàn toàn có thể lấy một nghìn Tặc Bình chống lại bảy nghìn quan quân.

...

Phía Bắc của cung điện Lạc Dương. Ngự Hoa viên.

Hán Linh Đế đang ngồi thở dài. Hai tên thái giám Trương Nhượng, Triệu Trung cũng hơi khom người đứng bên cạnh mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, vô kế khả thi. Trương Tể, Dương Phụng, Vương Khuông tam lộ đại quân cần vương hội quân, vẫn đang quyết chiến ở ngoài thành Lạc Dương. Lúc này khí thế của tặc khấu đang cao, không thể nào ngăn cản. Lạc Dương đang ở trong thế ngàn cân treo sợi tóc.

“Công Chúa điện hạ giá lâm ~ ”

Đang lúc Hán Linh Đế chán nản, bỗng bên ngoài Ngự hoa viên vang lên giọng nói sắc sảo. Hán Linh Đế có một muội muội, chính là Ích Dương công chúa Lưu Minh. Bình thường xem như báu vật, huynh muội tình cảm như keo sơn.

“Tiểu muội?”

Thoáng chốc trong mắt Hán Linh Đế xẹt qua một tia vui mừng. Khi mà phải đối mặt với quốc nạn thì hạnh phúc nhất là khi có người thân bên cạnh mình bầu bạn. Hán Linh Đế đích xác là không có khả năng trị quốc, bản tính nhất gan, để quốc Đại Hán bị diệt vong nguyên nhân một phần cũng là do sự ngu ngốc của hắn. Nhưng cũng phải công nhận rằng Lưu Hoàn là một con người rất trọng tình trọng nghĩa, chỉ tiếc lại sinh ra trong gia đình đế vương.

“Hoàng huynh!”

Bước chân nhẹ nhàng, hương thơm thoang thoảng. Bóng người xinh đẹp của Ích Dương công chúa Lưu Minh từ phía sau hòn giả sơn hiện ra. Tuy rằng tối qua bị nghịch tặc chà đạp nhưng trên mặt Lưu Minh lại không có bất kỳ vết tích nào giống như chẳng có chuyện gì phát sinh vậy.

“Hoàng huynh ~” vừa thấy Hán Linh Đế Lưu Hoàn, vẻ mặt Lưu Minh liền thay đổi, trên cặp mắt tuyệt đẹp lệ rơi như mưa, thân hình run rẩy, thanh âm bị thương cất lên: “Hoàng huynh, tiểu muội suýt nữa là đã không được nhìn thấy người lần nữa rồi, hu hu ~”

Hán Linh Đế sợ hãi, liền bước tới đỡ Lưu Minh, hỏi: “Tiểu muội, có chuyện gì vậy?”

Lưu Minh lấy tay áo che mặt, thanh âm nức nở nói: “Tiểu muội đêm qua bị tặc khấu bắt đi ở ngoài thành, suýt nữa là không thể về được ~”

“Hả ~?” Hán Linh Đế vừa nghe liền thất kinh, thận trọng nói “Tặc khấu .... tặc khấu ... có ...có khi phụ muội không?”

Lưu Minh bỏ cái vẻ mặt buồn bã lúc này, trên mặt như hờn dỗi. Sảng giọng: “Hoàng huynh nghĩ bây bạ gì đó, tiểu muội đường đường là công chúa Đại Hán, tặc khấu tuy càn rỡ nhưng sao lại giám vô lễ với muội? Nếu không, sao muội có thể an lành mà trở về, hi hi ...”

Hai tên thái giám Trương Nhượng, Triệu Trung đứng hai bên trái phải nghe được hai mắt tròn tròn, biết chuyện nhưng cố nhịn trong lòng. Ích Dương công chúa lẳng lơ này, bất kỳ người nào cũng biết vị diện hạ này nổi danh phong lưu khắp thành Lạc Dương. Không biết đã có bao nhiêu con em quan lại đã từng qua tay nàng.

“Phù ~” Hán Linh Đế thở ra một hơi. Nói: “Tặc khấu thật là hung ác, thập phần nguy hiểm, tiểu muội có thể bình an trở về thực sự là mạng lớn”.

Lưu Minh thần sắc biến đổi, đôi mắt đẹp lộ ra một tia sát khí, ngoan độc nói: “Mấy tên tặc khấu này tuy không có vô lễ nhưng cũng không thể vì vậy mà tha chúng. Hoàng huynh sao không xuất Vũ Lâm, Tây Viên tinh binh. Chỉ cần bọn họ ra mặt là đủ dẹp tan bọn tặc khấu? còn có tên Mã Dục nữa, huynh phải giao cho muội xử trí hửn.”

Hán Linh Đế cười khở nói: “Đánh bại Tặc Binh? dễ dàng vậy sao! Tiểu muội à, cho nàng biết một điều, đừng nói là đánh bại Tặc Binh, ngay cả cái thành Lạc Dương này cũng không cầm cự nổi nữa rồi.”

“Thật sao?”

” Có thể giả được sao, trong thành cạn lương thực mấy ngày rồi, trong cung cũng đã hết sạch cao lương mỹ vị. Muội bình an trở về nhưng bắt qua ta cũng chỉ thu xếp được một bàn đồ chay thôi. haiz ... ”

“Hả?” Lưu Minh mặt mày tái nhợt, lúc này mới tin lời đe dọa của Mã Dục tối qua. Thoáng chốc lại nghĩ tới Mã Dục tha cho nàng, mặt khác lại muốn nàng chuyển cáo thông điệp cho hoàng huynh, nàng ấp úng nói: “Hoàng huynh, việc này ... việc này ...”

Hán Linh Đế ôn nhu nói: “Tiểu muội muốn nói gì?”

Lưu Minh thấp giọng nói: “Mã Dục trước khi thả muội ra có nói muốn nhờ muội chuyển cho huynh một thông điệp”.

Hán Linh Đế sắc mặt thoáng trầm xuống, nói :“Cái gì? Có phải hửn bắt ta phải đầu hàng? Buồn cười, trăm đường đường là vua một nước, là thiên tử há lại có thể đầu hàng một tên nghịch tặc! Ý trẫm đã quyết, có chết cũng không hàng, có bản lĩnh thì tiến vào thành Lạc Dương rồi nói.”

Lưu Minh vội xua tay nói: “Không phải đâu. Mã Dục nói hửn vốn là hậu bối của Phục Ba tướng quân Mã Viện. Chỉ vì gia cảnh sa sút nên lưu lạc ở Nam Dương. Vốn hửn định đi tòng quân nhưng lại bị một tên tiểu quan hãm hại, thiếu chút nữa là chết oan uổng, bắt đất dĩ phải trả trộn vào tặc doanh. Rồi sau đó tham gia chiến đấu liên tục ở Nam Dương, càng quét Dĩnh Xuyên, đánh chiếm Hồ Lao, đánh cướp Lạc Dương bất quá đều hành động là bắt cóc dĩ.”

“Hay cho một câu bắt đắc dĩ.” Hán Linh Đế cười gượng. “Giang sơn của trăm bị tám trăm tên giặc cỏ đó phá tanh bành. Nam Bắc lưỡng đại doanh quan quân tinh nhuệ cũng bị quét sạch. Ngay cả kinh đô Lạc Dương hôm nay cũng đang đối mặt với đại nguy cơ, tồn vong chỉ biết đếm từng ngày. Chỉ sợ ngay cả cái đầu trăm cũng sẽ trở thành vật trang trí trên tử chiến công của hãn, đó cũng là bắt đắc dĩ ư?”

“Trời ạ, đều không phải”. Lưu Minh gấp gấp đến độ giậm chân nói :“Mã Dục nói. Chỉ cần huynh phong quan cho hãn, hãn sẽ không tạo phản nữa, lập tức triệt binh rút khỏi Lạc Dương.”

“Hả?”

Nhất thời Hán Linh Đế không tin vào lỗ tai mình. Chỉ cần phong quan cho Mã Dục thì sẽ lập tức triệt binh rút khỏi Lạc Dương sao?

Trương Nhượng nghe vậy sắc mặt khê động, cuốn quít khuyên nhủ: “Bệ hạ, đó là cơ hội tốt để cứu nguy cho Lạc Dương lúc này. Chỉ cần phong cho Mã Dục một chức tiểu quan rồi điều hãn đến một nơi hoang vu nào đấy. Như vậy có thể đuổi cái họa này đi thật xa. Chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?”

“Ách.. ”Hán Linh Đế yên lặng nhìn Lưu Minh hỏi: “Thật chứ?”

“Ừ.”

Lưu Minh nặng nề gật đầu.

Hán Linh Đế thần sắc chấn động, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện ánh hồng, hướng Trương Nhượng nói: “Nhượng phụ, triệu tập toàn bộ văn võ bá quan đến Đức Dương điện nghị sự.”

Trương Nhượng cung kính cúi người, nhẹ nhàng nói: “Lão nô tuân chỉ ... ”

...

Sau nửa canh giờ, tại Đức Dương điện, toàn thể văn võ bá quan đều đã tụ tập đầy đủ.

“.. Ỗ Trẫm như vậy. Các khanh nghĩ sao?”

Hán Linh Đế vừa nói xong, thái sử Viên Phùng lập tức ban tấu nói: “Bệ hạ, ngàn vạn lần không thể!”

Hán Linh Đế nhíu mày, nói:“Vi sao không thể?”

Viên Phùng cúi đầu, mắt ngấn lệ nói: “Đây là quỷ kế của tặc khấu, bệ hạ đừng cả tin. Lúc này mà cúi mình thỏa hiệp với nghịch tặc thì còn đâu là uy nghi, còn đâu là tôn nghiêm của Đại Hán nữa?”

Trương Nhượng lên tiếng nói: “Nếu Viên thái sử không tán thành thì chắc hãn đã có kế sách phá nghịch tặc, sao không mau đề xuất để làm yên lòng thánh tâm của bệ hạ?”

Viên Phùng thấp giọng nói: “Thần thực không có kế phá nghịch tặc.”

Trương Nhượng thần sắc lạnh lẽo, quát: “Không có kế dẹp nghịch tặc vậy mà còn ngăn cản kế chiêu hàng, Viên thái sử muốn dẫn bệ hạ vào tuyệt cảnh, biến Lạc Dương thành tử thành sao? rốt cuộc người có mưu mô gì?”

Viên Phùng khấu đầu nói: “Bệ hạ, Mã Dục lòng lang dạ thú, Tám trăm lưu khấu đều là dạng lang sói. Lúc này nếu dùng kế chiêu hàng thì hãn nhanh chóng biến thành thần tử của Đại Hán, có thể rũ bỏ cái danh nghịch tặc, như vậy hãn có thể công khai mở rộng vây cánh, bồi dưỡng thân tín, tương lai nếu hãn nổi dậy tạo phản thì sẽ cực kỳ nguy hại.”

Trương Nhượng nói: “Cho dù Mã Dục tạo phản nhưng đó là chuyện sau này. Đến lúc đó chúng ta có thể điều quân từ từ phá tan phản tặc. Nhưng nếu chúng ta không thi hành kế chiêu hàng, triều đình bị lật đổ, vậy xin hỏi thái sử cứu vãn tình thế ra sao?”

Viên Phùng nói: “Tử thủ Lạc Dương, từ từ đợi thiên hạ đem quân cứu giá.”

Trương Nhượng nói: “Lương thực trong thành đã cạn. Làm sao để tử thủ?”

Linh đế nói: “Chiêu hàng Mã Dục là điều phải làm. Ỗ trẫm đã quyết, không cần thương nghị”.

Viên Phùng trầm mặc trong chốc lát rồi nói nhỏ nhẹ: “Bệ hạ, nếu ý người đã quyết thì theo hạ thần nên phong Mã Dục làm Phục Ba trung lang tướng dưới quyền Thái Thú. Đa số thuộc hạ của hắn là người phương Bắc, không quen khí hậu miền Nam. Vả lại ở phía Nam toàn là đất cằn sỏi đá, dân cư thưa thớt. Mã Dục nếu được điều về đó thì không tới mấy năm, bộ hạ dưới trướng hầu hết sẽ chết vì dịch bệnh, không còn khả năng quật khởi lần nữa.”

Trương Nhượng nói: “Bệ hạ, Trương Thuần, Trương Cử người Ngự Dương theo Ô Hoàn giáo Ức Công Trù, hữu thái thú Bắc Bình - Lưu chính, thái thú Liêu Đông - Dương Chung Đẳng, tập hợp được hơn mười vạn quân, chiếm cả một dải Liêu Tây trù phú. Thần nghĩ ta nên phong cho Mã Dục chức Phục Ba trung lang tướng lĩnh chức Ô Hoàn giáo Ức, đem quân đến chiếm lại, lúc đó chắc chắn lương hổ sẽ tương tranh, hơn nữa triều đình lại không tốn lương thảo quân mã lại vừa diệt được bọn Trương Thuần cũng làm yếu đi thế lực của Mã Dục, chính là kế lấy hổ nuốt sói, thật là nhất cử lưỡng tiện.”

Viên Phùng vội la lên: “Bệ hạ, vạn lần không thể. Nếu Mã Dục nhận chức Ô Hoàn giáo Ức thì tương lai sẽ cực kỳ nguy hại”.

Hán Linh Đế còn đang do dự chưa quyết, hỏi Hà Tiến: “Đại tướng quân nghĩ thế nào?”

Hà Tiến tâu: “Thần cho rằng nên phong Mã Dục làm Ô Hoàn giáo Ức.”

Viên Phùng nghe vậy liền biến sắc, liếc mắt nhìn Hà Tiến một cách khó tin.

Hán Linh Đế nói: “Tốt, ban lệnh phong Mã Dục làm Phục Ba trung lang tướng, nhậm chức Ô Hoàn giáo Ức. Không biết có ai tình nguyện đi làm sứ giả đi ban chiếu không?”

Hà Tiến nói: “Bệ hạ, thần xin tình nguyện”.

...

Ban đêm, tại phủ Đại tướng quân Hà Tiến.

Trong mật thất, Hà Tiến lệnh hạ nhân hai bên tả hữu thối lui, Nhìn Hứa Du nói: “Từ Viễn tiên sinh quả nhiên tiên liệu như thần. Bệ hạ quả nhiên đã hạ chỉ phong Mã Dục làm Phục Ba trung lang tướng, nhậm chức Ô Hoàn giáo Ức, xuất quân thảo phạt phản tặc Trương Thuần, Trương Cử.”

Hứa Du nói: “Đại tướng quân có xin làm người tuyên chỉ không?”

Hà Tiến cười nói: “Sao có thể làm trái ý tiên sinh được”.

Hứa Du trên mặt lộ vẻ đắc ý, thấp giọng nói: “Đại tướng quân. Mã Dục, Đồng Trác đều giống như hổ sói. Nếu không sớm đề phòng thì trước sau cũng bị họ cắn. Với thế cục hiện nay, đang lúc sóng to gió lớn thế này mà Vũ Lâm, Tây Viên lương quân đều đã bị thao túng, đại tướng quân trong tay không có một binh một tốt, phải mượn ngoại lực bên ngoài, mở rộng vây cánh. Nếu để Đồng Trác tự tung tự tác thì rất có thể sẽ làm cái ghế Đại tướng quân bị lung lay, chỉ bằng mượn tay Mã Dục kiềm chế Đồng Trác, như vậy Đại tướng quân đứng giữa trung hòa hai bên, vững chắc địa vị của mình.”

Hà Tiến nói: “Tốt, cứ theo như lời tiên sinh nói”.

Hà Tiến đang thương nghị với Hứa Du, chợt có quản gia vào bẩm báo “Lão gia, công chúa điện hạ đến thăm”.

“Hả? là công chúa điện hạ.” con người Hà Tiến xẹt qua một tia hoang mang, cuống quýt nói :” Mau mau cho mời ..”

Vô Tình

131. Chương 104: Hộ Ô Hoàn Giáo Ức

Trong ánh nến âm u, Mã Dục ngồi một mình, Quách Đồ như thường lệ hơi khom mình đứng sau Mã Dục. Điền Vi tay cầm thiết kích giống như sát thần đứng gác trước trướng. Một người giữ cửa, vạn người không qua được.

“Công Tắc ~ ”

Mã Dục đột nhiên hô nhỏ một tiếng.

Quách Đồ ở sau Mã Dục nhanh chóng tiến đến cung kính đáp: “Đại đầu lĩnh, có tiểu nhân”.

Ánh mắt Mã Dục sắc như dao nhìn Quách Đồ, lên tiếng nói: “Trong thành vừa xuất ra một bức mật thư, nói rằng trong thành lương thực đã cạn. Ích Dương công chúa Lưu Minh cũng đã an toàn hồi cung, xem ra chỉ cần không có chuyện gì bất ngờ thì trong vòng hai ngày tới triều đình nhất định sẽ khuất phục. Lúc triều đình khuất phục thì chúng ta phải đưa ra điều kiện gì đây?” Quách Đồ nói: “Chiếm lấy một mảnh đất”.

Mã Dục nói: “Lấy nơi nào thì tốt nhất?”

Quách Đồ nói: “Ti Đãi, Duyệt Châu, Dự châu đều là những mảnh đất trù phú của Đại Hán. Nhân khẩu đông đúc, thuế ruộng dồi dào, đó là chọn lựa tốt nhất. Thanh, Từ, Kinh, Dương bốn châu này nằm ở nơi xa xôi, hẻo lánh, đó cũng là một nơi tốt để chọn, kém nhất là Lương, Tịnh và U châu

“A ... ” Mã Dục kêu khẽ một tiếng, đột nhiên hỏi tới một vấn đề “Tám trăm lưu khẩu vốn chỉ là một đám giặc Khăn Vàng, cơ bản không chịu nổi một kích. Nhưng từ sau trận chiến ở Nam Dương, Tám trăm lưu khẩu càng đánh càng mạnh, quét sạch cả lũ quan quân tinh nhuệ, mà trước sau chỉ mới có thời gian nửa năm. Tại sao lại có biến hóa lớn như vậy nhỉ?” Quách Đồ suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Thứ nhất là có đại đầu lĩnh túc trí đa mưu, tính toán cẩn thận không có sai sót. Thứ hai là do Bùi Nguyên Thiệu, Quản Hối, Chu Thương đều là những đầu lĩnh dũng cảm hơn người, là tấm gương lớn cho binh sĩ noi theo. Thứ ba là do chiến đấu liên miên, hơn phân nửa người già yếu trong quân đều chết trận, chỉ còn lại những tráng sĩ khỏe mạnh, càng đánh càng mạnh, dần dần trở thành Hồ lang chi sư”

Mã Dục lắc đầu nói: “Không, người sai rồi. Những cái đó không phải là nguyên nhân chính. Kẻ được gọi là hồ lang, đều do dòng máu hồ lang trong người đó ... trải qua vô vàn chiến trường, vô số trận ác chiến, Tám trăm lưu khẩu hiện tại là một đàn sói ! một đàn hổ! một đàn dã thú! Bởi vậy bọn họ mới quá cường hãn, quá hiếu chiến, say mê đổ máu!”

Quách Đồ như đã hiểu ra, ngưng giọng nói: “Tiểu nhân minh bạch ý của Đại đầu lĩnh. Tám trăm lưu khẩu chỉ có tiếp tục cướp bóc, tiếp tục tàn sát, tiếp tục phát huy thú tính thì mới có thể bách chiến bách thắng!”

Con người Mã Dục xẹt qua một tia lạnh lẽo, thấp giọng nói: “Bởi vậy ... vùng đất Trung Nguyên mặc dù tốt nhưng tuyệt không phải là địa phương chúng ta ở lại. Nếu như để Tám trăm lưu khẩu ở lại Trung Nguyên thì chỉ có hai khả năng: Tám trăm lưu khẩu quét sạch Trung Nguyên hoặc Trung Nguyên tiêu diệt Tám trăm lưu khẩu, tuyệt không có khả năng thứ ba.”

Quách Đồ nghiêm nghị nói: “Vô luận là Tám trăm lưu khẩu cần quét Trung Nguyên hay Trung Nguyên tiêu diệt Tám trăm lưu khẩu đều không phải là mong muốn của Đại đầu lĩnh. Xem ra chỉ có thể biên giới phía Tây hoặc sa mạc ở phía Bắc”

Mã Dục bỗng nhiên đứng dậy, tạo ra một luồng gió khiến ngọn nến bị thổi tắt, trong trướng thoáng chốc thành một mảng đen kịt. Thanh âm Mã Dục như động đất vang lên trong bóng tối vô tận : “Ta đã hứa với các huynh đệ, nhất định sẽ làm cho bọn họ nổi tiếng, vui vẻ khoái lạc, còn có thể cưới một đám tiểu lão bà xinh đẹp. Ta nói được ... thì nhất định sẽ làm được.

Ngày hôm sau, đại doanh Mã Dục.

Mã Dục cho thủ hạ bên người lui hết, trong trướng chỉ còn lại mỗi hai người Đại tướng quân Hà Tiến và Mã Dục

Hà Tiến trịnh trọng lấy ra một cuộn giấy từ trong người đưa cho Mã Dục, mỉm cười nói: “Bá Tề, từ hôm nay người đã là Hộ Ô Hoàn giáo úy, coi như đã là trọng thần của triều đình. Không cần phải câu nệ lễ tiết. Ha ha. Ở đây còn có một mật hàm của hoàng thượng muốn giao tận tay cho người”.

Mã Dục hai tay tiếp nhận, cung kính nâng trên đầu, hướng Hà Tiến nói: “Đại tướng quân, mật tướng trước kia đã mắc nhiều tội. Kính mong được tướng quân bỏ qua.”

Hà Tiến nói: “Bá Tề vốn là hậu duệ của danh tướng. Bị kẻ gian hãm hại buộc phải làm đạo tặc. Bây giờ sự thật đã được làm rõ, người lại quay về quy phục Đại Hán, từ nay về sau có thể làm cho gia tộc hưng thịnh, Đại Hán lại có thêm tướng tài, thật là đại hỷ. Những chuyện trước đây, bản Đại tướng quân coi như chưa xảy ra. Ha ha...”

Mã Dục cười nói: “Đại tướng quân tấm lòng rộng rãi, làm cho mặt tướng phải bội phục muôn phần”.

Hà Tiến cười nói: “Đâu có, đâu có, lúc này Yêm đang làm loạn trong triều. Sau này còn phải nhờ Bá Tề tương trợ nhiều.”

“Mặt tướng làm sao có thể từ chối được!” Mã Dục mỉm cười, xoay người lại, cất cao giọng nói: “Người đâu”.

Màn trưởng vệt ra, Diển Vi, Hứa Chử hiên ngang tiến vào.

Ánh mắt Hà Tiến lập tức cẩn trọng, có thể Mã Dục gây bất lợi cho hắn, sắc mặt không khỏi khê biến.

Mã Dục mỉm cười nói: “Cho mời lão thái gia”.

“A?” Hà Tiến nghe vậy liền sửng sốt, chợt vừa mừng vừa sợ nói “Gia phụ vẫn còn sống ư?”

Mã Dục ôm quyền khiêm cung nói: “Đại tướng quân, lúc trước loạn lạc liên miên, mặt tướng e sợ cho lão thái gia trên đường gặp chuyện nên vẫn cố lưu lại trong quân, không dám tùy tiện đưa về Lạc Dương. Hôm nay thế cục đã ổn định, lão thái gia rốt cuộc cũng đã an toàn trở về.”

Hà Tiến cảm kích nói: “Đa tạ Bá Tề.”

Mã Dục lại nói: “Đại tướng quân, ngoại trừ đưa lão thái gia về Lạc Dương. Mặt tướng còn có một phần lễ mọn gọi là hiếu kính.”

“Hả?”

Hà Tiến nghe vậy hai mắt sáng ngời

“Người đâu” Mã Dục vung tay lớn tiếng nói: “Trình lên”.

Màn trưởng vệt ra, Diển Vi hiên ngang tiến tới, trên tay nâng một thanh bảo kiếm. Vỗ kiếm, chuôi kiếm đều cần bẩy hạt minh châu chói mắt, làm cho doanh trướng đang âm u bỗng bừng sáng. Mã Dục tiến đến nhận bảo kiếm, soạt một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ. Bóng thấy mũi kiếm giương thẳng lên trời, hàn khí bức người tỏa xung quanh thấm vào da thịt...”

Mã Dục đưa tay rút ra sợi tóc tung lên không trung, vung kiếm lên. Mũi kiếm quét ngang làm đứt sợi tóc đang chậm rãi rơi.

Hai mắt Hà Tiến nhất thời tỏa sáng, nói: “Hảo kiếm”

“Đại tướng quân, kiếm này tên là thất tinh kiếm là bội kiếm của phản tặc Khản Vàng Trương Giác, xuy mao đoạn phát (thổi nhẹ một hơi cũng làm đứt sợi tóc, sợi lông), sắc bén vô cùng. Mặt tướng không thể lấy làm của riêng, đặc biệt hiến dâng kiếm này mong Đại tướng quân nhận cho.”

Hà Tiến kinh hỉ nói: “Bá Tề nói thật chứ?”

Mã Dục mỉm cười nói: “Mặt tướng có thể rũ bỏ được cái danh nghịch tặc, quay về quy phục Đại Hán đều là nhờ công đức của Đại tướng quân, chút lễ mọn này thì có thấm vào đâu. Ngoài thanh kiếm này, mặt tướng còn có thêm một vài lễ mọn nữa!”

“Hả?”

Hà Tiến kích động đến nỗi đứng bật dậy. Một phần “lễ mọn” này đã xa xỉ vượt xa tưởng tượng của hắn, không nghĩ rằng Mã Dục còn có thêm lễ vật nữa. Không biết là báu vật gì nữa đây?

Mã Dục vung tay lên lần nữa, cất cao giọng nói: “Khiêng vào”.

Màn trưởng lại vén lên. Hai mươi tên lính bước vào đang hợp lực khiêng hai cái rương, đặt trước mặt Hà Tiến

Hà Tiến chỉ vào cái rương gỗ hỏi: “Bá Tề, đây là cái gì?”

Mã Dục mỉm cười nói: “Đại tướng quân muốn biết có thể tự mình khám phá”.

Hà Tiến tiến nhanh tới hai bước mở cái rương đầu tiên. Một ánh sáng rực rỡ từ trong rương tỏa ra thoảng chói làm người ta chói mắt. Hà Tiến chăm chú nhìn lại thì thấy toàn là vàng bạc châu báu! Hà Tiến vội mở cái rương còn lại cũng tràn đầy vàng bạc châu báu.

Hai tay Hà Tiến chợt run run, nói: “ Bá Tề. cái lễ trọng này quá lớn. Bản tướng tuyệt không thể nhận”.

Mã Dục mỉm cười thầm nghĩ mấy thứ này giữ lại trong quân ngoài trừ làm tăng gánh nặng khi ra ngoài thì không còn nữa điểm tác dụng. Tám trăm lưu khẩu đều đã là lang sói. Đám người hung tàn này có thể dựa vào cướp bóc mà sống, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, tất cả đồ đạc có thể kiếm thông qua đánh cướp. Giữ mớ vàng bạc này bên người thì có tác dụng gì?

Không bằng đưa cho Hà Tiến, cũng có thể gia tăng mối quan hệ với Hà Tiến! tên Hà Tiến này mặc dù đang thất thế nhưng dù sao hãn cũng là Đại tướng quân, đối với các châu mục, quận thủ có chút ảnh hưởng. Nếu mớ vàng bạc có thể đổi lấy một phong mật tín của hãn thì Tám trăm lưu khẩu có thể đi U châu sau này cũng không sợ bốn phía thù địch, như vậy mới có thể đứng vững trong thời gian ngắn.

“Đại tướng quân, cái này chỉ là một chút tấm lòng của mặt tướng. Nếu ngài không nhận vậy là không nể mặt mặt tướng rồi”.

“Ha ha ... hắc hắc ... hơi hơi.” hai tay Hà Tiến xoa xoa vào nhau không tự nhiên, nói rằng: “Như vậy, bản tướng không thể nào không nhận rồi”.

Mã Dục như mở cờ trong lòng, mỉm cười nói: “Đại tướng quân. Mặt tướng còn có một thỉnh cầu nho nhỏ, chỉ mong Đại tướng quân có thể thành toàn”.

Hà Tiến xúc động nói: “Bá Tề có gì cứ nói, đừng ngại.”

Mã Dục thấp giọng nói: “Đại tướng quân, mặt tướng dù sao cũng xuất thân từ phi đồ, thủ hạ dưới trướng cũng từng là cường đạo. Một ngày nào đó đến U châu, chỉ sợ rằng sẽ làm cho Châu mục, Quận thủ hiểu nhầm. Mặt tướng chỉ sợ làm lỡ quốc sự, phụ sự ủy thác của Đại tướng quân cùng Bệ hạ. Chi bằng Đại tướng quân có thể cấp cho một phong thư giao cho mặt tướng giữ, đến lúc cần thiết có thể trình cho Châu mục, Quận thủ”.

Hà Tiến nói luôn: “Nếu không có Bá Tề nhắc nhở, bản tướng suýt nữa quên mất. Cũng được, bản tướng liền viết một phong thư, chuyển cho U châu thứ sử Lưu Ngu, còn có Bắc Bình Thái thú Công Tôn Toàn đang chờ người, lệnh họ chiếu cố cho người một chút. Lấy quốc sự làm trọng, có cùng chung kẻ thù, thay mặt Đại Hán tiêu diệt phản tặc Trương Thuần, Trương Cử, bảo vệ biên cương phía Bắc.”

Mã Dục bái một cái thật sâu: “Đa tạ Đại tướng quân”.

...

Ban đêm, trong doanh trướng Mã Dục

Giả Hủ cung kính tiến về phía Mã Dục nói: “ Tiểu nhân tham kiến tướng quân.”

Mã Dục ngồi sau cái bàn, lãnh đạm nói: “Đồng hương, mấy ngày nay ở trong quân khỏe mạnh chứ?”

Giả Hủ nói: “Rất tốt, đa tạ tướng quân đã cứu một mạng.”

Mã Dục phất tay một cái, lãnh đạm nói: “ Hà Chân, Triệu Dung đã thu xếp đi đến chỗ quan quân. Vì sao tiên sinh vẫn còn chưa đi? Chẳng lẽ lại muốn một lòng cống hiến trong quân sao?”

“Tướng quân lại nói đùa rồi, tiểu nhân tài học thô thiển làm sao có thể cống hiến cho tướng quân”.

“Thế à, vậy có gì mà còn chưa rời đi?”

Giả Hủ nói: “Không được tướng quân cho phép, tiểu nhân nào dám tự ý rời đi.”

Mã Dục nói: “Bản tướng hiện tại cho phép, tiên sinh có thể đi được rồi.”

Giả Hủ nói: “Vây, thỉnh tướng quân rộng lòng ban cho giải được”.

“Giải được?” Mã Dục lãnh đạm nói “Bản tướng chưa hiểu ý của tiên sinh?”

Giả Hủ nói: “Lưu Nghiêi tiểu thư tâm địa thiện lương, không đành lòng nhìn tiểu nhân chịu khổ đã nói ra sự thật. Tiểu nhân chỉ là một dân đen, chẳng hiểu vì sao tướng quân lại cất công như vậy?”

“Chỉ là một tên dân đen? Ha ha”.

Thấy thần sắc lạnh lùng của Mã Dục, Giả Hủ trong lòng không khỏi trầm xuống

Mã Dục nhướn mày, lãnh đạm nói: “Nếu vậy bản tướng cũng không ngại nói thẳng, người khác có thể được thả nhưng ngươi thì không được.”

Giả Hủ hít sâu một hơi lãnh khí, trầm giọng nói: “Vì sao?”

“Bởi vì ngươi chính là Lương Châu danh sĩ ... Giả.. Hủ!”

Mã Dục không biết nhiều lắm về tam quốc, chỉ có ấn tượng với những người như những mãnh tướng Lữ Bố, Quan Vũ, Trương Phi, Mã Siêu, những anh hào đương thời như Lưu Bị, Tào Tháo, Tôn Quyền . Trừ mấy người đó ra thì chỉ có biết Gia Cát Lượng, Quách Gia cùng với Giả Hủ đều là những mưu sĩ hàng đầu. những người khác hẳn không biết mấy.

Giả Hủ nét mặt cũng không quá kinh ngạc, không chút hoang mang nói: “Nguyên lai tướng quân đã rõ thân phận của tiểu nhân.”

Mã Dục lãnh đạm nói: “Giả Hủ, ngươi có hai con đường để lựa chọn. Có thể lưu lại trong quân ta làm việc, nhược bằng không, bản tướng lập tức hạ lệnh giết ngươi. Mấy ngày nay, để ngươi ở trong quân đó là muốn ngươi quan sát cách đối nhân xử thế của bản tướng, ngươi chắc cũng rõ ràng. Nhưng chỉ cần ngươi lác đầu thì bản tướng tuyệt không do dự giết ngươi”.

Giả Hủ thần nhiên nói: “Như vậy, Hủ nguyện được phụ tá tướng quân.”

Mã Dục âm hiểm cười nói: “Tiên sinh không hổ là người thông minh, am hiểu đạo làm người, hắc hắc ...”

“Đến con kiến còn tham sống, huống chi là người?” Giả Hủ lẽ nào lại làm khác . Rồi lại thần nhiên nói “Tướng quân dẫn theo tám trăm tráng sĩ quật khởi ở Nam Dương, liên tục đánh tới Dĩnh Xuyên, chỉ dùng ba ngàn thiết kỵ mà đánh cướp Lạc Dương, làm cho thiên hạ rung động, kinh sư hoảng sợ. Tất cả chẳng phải là muốn tìm đường sống trong chỗ chết sao? Hôm nay tướng quân rút cuộc cũng đã làm được”.

“Hả. Ý tiên sinh là, ngay từ đầu đã biết bản tướng sẽ không tiến công Lạc Dương?”

Giả Hủ nói: “Tướng quân là người có tham vọng, sao lại lấy nhỏ bỏ lớn, lao đầu vào chỗ chết?”

Mã Dục nói: “Lời này là ý gì?”

Giả Hủ nói: “Hiện nay Yên đảng, ngoại thích đang đối chọi nhau trong triều. Hoàng thất suy vi, Hán triều không lâu nữa sẽ bị diệt vong, cả thiên hạ đều biết, duy chỉ có bọn hủ nhỏ vẫn còn huyền tưởng. Nếu tướng quân công hãm Lạc Dương, Hán thất sẽ bị diệt trong sớm tối, tướng quân chỉ làm nó xảy ra sớm hơn thôi, sau đó tất sẽ là cái bia cho anh hùng trong thiên hạ tấn công. Tướng quân thể yếu, phải lựa chiều gió. Nếu cố gắng chống đối thì chỉ có nước rước bại vào thân, không phải là hành động của bậc trí giả”.

Mã Dục trong lòng chấn động mạnh.

Trong thành Lạc Dương, phủ Đại tướng quân.

“Hắc hắc!”

Hà Tiến nhìn mười cái rượu trước mặt, miệng cười toe toét không thôi. Lát lại cầm cây thất tinh kiếm mà mân mê, yêu thích không nỡ buông tay.

Sáng sớm ngày hôm sau. Mã Dục thăng trưởng điểm tướng.

“Bùi Nguyên Thiệu, Quán Hối, Chu Thương.”

“Có mặt tướng.”

“Mỗi người dẫn một trăm tinh kỵ đánh cướp Bình Âm, Bình Huyền, Cốc Thành. Phàm là thợ thủ công, thợ nề, thợ đan lát, thợ mộc, thợ rèn đều tập trung lại đây!”

“Tuân mệnh.”

“Công Tắc.”

“Có tiểu nhân”

“Kiểm kê tiền lương quân mã, lao dịch, hôm nay lập tức nhổ trại, vượt Hoàng Hà tiến lên phía Bắc”.

“Tuân lệnh.”

“Liêu Hóa.”

“Có mặt tướng.”

“Thối lệnh. Triệu tập toàn quân tướng sĩ tập kết ngoài cổng trại”.

“Tuân mệnh.”

Một lát sau. Trước cửa trại.

Mã Dược được Hứa Chử, Điền Vi bảo hộ hiên ngang đứng trên cửa trại. Ánh mắt âm lãnh đảo qua, hàng ngũ Tặc Binh đang ồn ào bỗng trở nên im bật, thiên địa đều yên ắng, chỉ có tiếng thở nặng nề cùng với tiếng đại kỳ huyết sắc bay phần phật trên cổng trại.

Hít thật sâu khí lạnh của sáng sớm, Mã Dược lớn tiếng nói: “Các huynh đệ, từ hôm nay trở đi, chúng ta không phải là lưu khấu nữa. Bây giờ ... chúng ta đã là quan quân. Chúng ta không còn phải dãi gió dầm sương nữa, cũng không cần lo lắng rằng liệu có sống qua ngày mai hay không ..”

“Ngao ngao ngao ~~ ”

Dưới cổng trại, gần ba ngàn binh lính đứng lên diên cuồng gào thét, cầm binh khí trong tay giơ cao trên không.

“Chúng ta có thể sống ...”

“Ngao ngao ngao ~~ ”

“Hơn nữa lại có thể sống tốt ...”

“Ngao ngao ngao ~~ ”

“Các người có muốn ăn thịt không?”

“Muốn ...”

“Muốn uống rượu không?”

“Muốn...”

“Có muốn sở hữu một đàn bò dê cùng gia cầm không?”

“Muốn...”

“Mỗi người có muốn một đám lão bà xinh đẹp, muốn cưới thì cưới, muốn làm gì thì làm không?”

“Ha ha ha..”

“Rất muốn phải không? vậy cầm binh khí lên, bước lên ngựa đi theo lão tử, lão tử nhất định sẽ cho người cuộc sống như vậy...”

“Ngao ngao ngao ~~~ ”

Gần ba ngàn tướng sĩ cùng tru lên như sói làm thiên địa phải thất sắc ...” Ta xông đất box KH 4 chương thôi còn lại cho anh em khác

Vô Tình

132. Chương 105: Thuận Sống Nghịch Chết

Lạc Dương, điện Đức Dương.

Hán Linh để Lưu Hoành tinh thần sáng khoái, từ sớm đã tới kim điện chủ trì buổi nghị sự trong triều. Sau khi quần thần hai ban văn võ ba lần tung hô vạn tuế, Đại tướng quân Hà Tiến liếc mắt. Xa Kỳ, Tướng quân Hà Miêu hiểu ý, bước ra quì xuống tâu: “Bệ hạ, thần ~ có bản tấu ~.”

Hán Linh để hỏi: “Tấu chuyện gì?”

Hà Miêu bảm tấu: “Bệ hạ, hiện nay Tám trăm lưu khẩu tuy đã yên ổn, nhưng lòng quân chưa ổn. Phục Ba Trung Lang tướng Mã Dục trước khi được phong tướng đã có ý báo đáp cho triều đình. Chỉ vì tình thế bất buộc mới bắt buộc dĩ khuất thân theo giặc. Vì vậy, Mã Dục tuyệt sẽ không làm phản nữa. Nhưng tướng sĩ thuộc hạ khác đều như Hồ Lang, khát máu thành tính. Nay bị luật Đại Hán kiểm chế e rằng sinh oán trong lòng, rồi lại làm phản ~”

Hán Linh để thất sắc nói: “Không thể nào ~ Mã Dục chẳng lẽ không quản thúc được quân sĩ thuộc hạ của hắn?”

Trương Nhượng lúc đấy đang đứng liếc mắt nhìn Hà Tiến rồi khom người xuống, hạ giọng nói: “Bệ hạ, lời Xa Kỳ tướng quân nói e là sự thật. Lão nô nghe được Bình Âm, Bình Huyền, Cốc Thành đều từng bị tướng sĩ thuộc hạ của Phục Ba tướng quân cướp phá, đây là dấu hiệu lòng quân không yên. Nếu để kéo dài hậu quả không tưởng tượng nổi”.

Thái sư Viên Phùng mặt mày trắng bệch, nhin không được liếc nhìn Hà Tiến. Hà Tiến cũng coi như không thấy. Viên Phùng đương nhiên không biết, tối ngày hôm qua, Mã Dục đã tặng Hà Tiến mười rương vàng bạc châu báu lớn. Hắn lại đem hai hòm vàng bạc châu báu dâng lên Trương Nhượng, Triệu Trung. Ba người đều là hạng tham lam, được Mã Dục tặng tiền bạc nên đương nhiên nói thay cho Mã Dục.

Trên thực tế, Mã Dục trước hiến Thất Tinh bảo kiếm sau tặng lượng lớn tiền bạc nên Hà Tiến đã sớm coi là tâm phúc rồi.

Hán Linh để vội la lên: “Cái này ~ việc này thì làm sao cho phải?”

Hà Tiến bước ra khỏi hàng rồi nói: “Bệ hạ, thần cũng có một sách cũng có thể ổn định lòng quân.”

“Kế sách gì, Ái khanh mau mau nói”.

Hà Tiến nói: “Thần hôm qua đi tới doanh trại Phục Ba tướng quân, đã lấy được danh sách tướng lĩnh dưới quyền. Không bằng cho chúng được phong quan chức, vậy đều cảm ơn sâu của bệ hạ. Tự nhiên sẽ không làm loạn nữa”.

Thái sư Viên Phùng liếc nhìn Hà Tiến và Trương Nhượng kẻ xướng người họa, dĩ nhiên đều nói hộ cho nghịch tặc Mã Dục. Không khỏi sắc mặt càng là khó coi, trong mắt thoáng qua vẻ lạnh lùng.

Hán Linh để nói: “Vậy đem danh sách trình lên”.

Hà Tiến lấy từ trong tay áo một lá thư lụa trắng, trình trọng giơ lên cao quá đầu. Sớm có tiểu thái giám tiến lên tiếp nhận bước lên mấy bậc chuyển cho Trương Nhượng. Trương Nhượng mang thư lụa đưa đến trước án của Linh đế, Linh đế mở ra đọc qua rồi cất cao giọng nói: “Truyền ý chỉ của trẫm ~ phong Giả Hủ làm Trường Sử, Quách Đồ làm Chủ Bạ, Bùi Nguyên Thiệu, Quán Hối, Chu Thương đều làm Giáo Úy. Hứa Chử, Điền Vi, Cao Thuận đều làm Đô úy ~” ...

Cửa khẩu Bình Âm, dòng Hán Thủy âm âm chảy cuộn cuộn về phía đông. Trên mặt sông mênh mông hung dữ nhấp nhô những cánh buồm, thuyền giăng như mắc cửi. Gần ba ngàn tướng sĩ tướng sĩ thuộc hạ của Mã Dục, hơn một ngàn thợ nghề đủ loại, còn có hơn bốn ngàn thớt chiến mã cùng với hơn một ngàn xe lương thảo trang bị tạo thành một dòng ồn ào hỗn loạn màu đỏ nhằm hướng Hà Bắc đi tới.

Ngựa xe rầm rộ, gió sông thổi quần áo tung bay, dũng sĩ ra đi không hẹn ngày về.

Trên bờ bắc sông Hoàng Hà, Hứa Chử vẽ mặt đần độn, quay mặt nhìn phía đông nam quì vái về cổ hương. Phía sau Hứa Chử, hơn hai trăm tên nghĩa dũng Hứa gia trang cũng cùng quì xuống. Dòng sông mênh

mông mãnh liệt vỗ vào như muốn bào mòn bờ sông thẳng đứng. Bụi nước bay trắng xóa khắp nơi, gió sông ầm ầm thổi bọt nước bay đầy trời thấm ướt đầm cả bờ sông, đập vào mặt Hứa Chử làm hấn chạnh lòng. Nhưng cũng phù hợp với tâm tình lúc này của Hứa Chử.

“Cha! Cha a ~” Hứa Chử từ từ giơ cao hai cánh tay. Ngửa đầu lên trời, bắt đầu thê lương thét dài: “Đại đầu lĩnh Mã Dục không nuốt lời. Hôm nay hấn đã khôi phục thanh danh của tổ tiên. Đã là Phục Ba Trung Lang tướng, mà con ~ giờ cũng là Đô úy Đại Hán. Hu hu hu ~ lão nhân gia người có thể yên nghỉ rồi.”

~ ”

“Hãy yên nghỉ ~ ”

Phía sau Hứa Chử, hơn hai trăm nghĩa dũng nhất thời ngẩng đầu thương tiếc kêu lên.

Loạt xoạt

Tiếng bước chân nặng nề từ xa đang lại gần cuối cùng dừng lại bên cạnh Hứa Chử, một âm thanh sâu lắng buồn rầu vang lên: “Trọng Khang, người ~ hận ta sao?”

Gương mặt dần dần của Hứa Chử quay lại, chỉ thấy Mã Dục đang chấp tay đứng ngạo nghễ trên bờ sông, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng xa xa về phía những con sóng mãnh liệt trên mặt sông. Gió sông dữ dội làm thân sau của áo khoác hấn bay phấp phới kêu lật phật. Trong nền của mặt sông mênh mông và những đợt sóng mãnh liệt, thân hình cao lớn của Mã Dục càng tỏ ra hùng vĩ.

Phía sau Mã Dục, Điển Vi thô kệch để phanh bụng ngực, vai vác hai cây đại thiết kích, đứng sừng sững như núi.

Đôi mắt dần dần của Hứa Chử sáng rực lên, quay người nhìn Mã Dục đang chấp tay, trịnh trọng nói: “Chử ~ ra mắt chủ công ~ ”

Gió sông thổi mạnh, tiếng sóng dồn dập, Mã Dục chấp tay đứng nghiêm, yên lặng thật lâu. Phía sau Mã Dục, Điển Vi cũng học theo đưa mắt nhìn mặt sông cuộn cuộn rồi cũng ngẩng ra nhìn ~

Một lúc lâu, Mã Dục thăm thở dài lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi, xuất phát ~ ”

“Loạt xoạt ”

Tiếng bước chân nặng nề từ từ đi xa. Mã Dục có Điển Vi hộ vệ chậm rãi rời đi, chợt lẩn vào đại quân đang ồn ào bắc tiến ~ Hứa Chử hít thật sâu đứng thẳng người lên, trong đôi mắt dần dần không khỏi hiện lên ánh kiên nghị, lạnh lùng nói: “Các huynh đệ, chúng ta đi ~ ”

“Đi ~ ”

Hai trăm hơn tên nghĩa dũng Hứa gia trang vội vàng đứng dậy, ầm ầm hưởng ứng.

...

Vào tháng năm năm Trung bình thứ hai (công nguyên 185) Hán linh đế, Phục Ba Trung Lang tướng Đại Hán, Hộ Ô Hoàn Giáo Ủy Mã Dục chỉ huy ba ngàn quân thiết kỵ vượt sang bờ bắc sông Hoàng Hà. Đi qua Tịnh Châu, ải Kinh Nhạn, từ Đại Quận tiến vào địa giới U Châu.

Tháng chín. Đã đến huyện lỵ huyện Trữ quận Thượng Cốc.

U Châu (nội mông ngày nay) là lãnh thổ cực bắc của đế quốc Đại Hán. Bao gồm quận lớn Thượng Cốc, có các quận Nghiêm Dương, Ngư Dương, Hữu Bắc Bình, Liêu Tây, Liêu Đông, Nhạc Lăng. Ngoài mười quận huyện còn có thuộc quốc Liêu Đông. Thủ phủ châu ở Nghiêm Dương. Từ thời Tần mạt tới đầu thời Hán, quân Hung Nô hoành hành ở mạn bắc cướp bóc biên giới Đại Hán, tấn công thủ phủ U Châu nhiều lần gây tổn thất nghiêm trọng.

Hán Cao tổ Lưu Bang phát ba mươi hai vạn quân bắc tiến đánh Hung Nô, ...thua trận ở Bạc Đăng.

Tới thời Vũ đế dốc toàn lực cả nước làm Hung Nô tổn thất nặng, Hung Nô từ thịnh chuyển sang suy.

Đến thời Quang Vũ trung hưng. Lưu Tú thi hành chính sách lùi bước, bỏ mặc biên giới để tích lũy quốc lực. Lúc này Hung Nô chia rẽ bè phái. Quân Hung Nô nam xâm nhập vào các vùng đất Hán gần Trường Thành.

Quân Hung Nô bắc bị đuổi đi xa, chuyển sang đánh Âu Châu. Đáng tiếc lúc này triều đình Đông Hán lại hủ bại, Vũ bị phế truất nên bỏ lỡ mất cơ hội. Bộ tộc Tiên Ti của đông Hồ thừa cơ xâm nhập chiếm gần hết vùng đất cũ Mạc Bắc của Hung Nô.

Tới thời Linh đế Quang Hòa (năm 178 ~ 184 sau công nguyên), Thiện Thạch Hòe đại vương thống nhất Tiên Ti, cai quản lãnh địa từ Phù Dư (đông bắc Hắc Long Giang ngày nay), phía tây mở rộng đến tận Đôn Hoàng, Ô Tôn dài mấy ngàn dặm, thế lực mạnh nhất thời đó. Năm Hán Linh đế Quang Hòa thứ tư, Thiện Thạch Hòe chết, người con là Hòa Liên kế vị. Hòa Liên ngu ngốc bất lực lại háo sắc, chả mấy chốc thì chết. Chẳng bao lâu sau Tiên Ti đi đến chỗ tan rã.

Lúc Mã Dục chỉ huy ba ngàn thiết kỵ bắc tiến U Châu đúng vào thời điểm thế cục U Châu hỗn loạn nhất.

Ở vùng đất lân cận phía bắc mười quận U Châu là vùng gần Mạc Bắc có nhiều bộ tộc. Theo luật Tiên Ti có các bộ tộc Thôi Diễn, Mộ Dung, Thác Bạt, Khôi Đầu, , Tổ Lợi, Di Gia, Khuyết Kỵ. Có bộ tộc Ô Hoàn Tô Phó Duyên, Phổ Phu Lô, Na Lâu Lai, Khâu Lực Cư. Còn các bộ tộc nam Hung Nô, người Hồ mỗi bên đều chiếm cứ các vùng thuộc Đặc khu Hà Sáo cùng với các bộ tộc Khương Hồ. Các phương thế lực xen lẫn vào nhau giao tranh chinh phạt, hơn nữa lại thêm Trương Thuần, Trương Cử nổi loạn, thế cục càng hỗn độn không chịu nổi.

Thứ sử U Châu Lưu Ngu là tông thất nhà Hán cai trị U Châu phần lớn dùng thủ đoạn hòa giải được đám di tộc Tiên Ti, Ô Hoàn, Phu Dư lẫn Hán tộc ủng hộ sâu sắc. Có Thái Thú Bắc Bình là Công Tôn Toản rất có vũ dũng, hay dùng vũ lực, đám di tộc Tiên Ti, Ô Hoàn, Phu Dư có chút kiêng kỵ.

Bởi vì thích sử dụng hai sách lược đối nghịch, Lưu Ngu cùng Công Tôn Toản xảy ra bất hòa càng ngày càng sâu sắc.

...

Ánh chiều tàn đỏ như máu, bão cát mù trời.

“Hô lỗ lỗ ~ ~ ”

Tiếng hí tể ngắt của chiến mã xa xăm vang lên. Trên dãy đồi núi nhấp nhô chập trùng hiện ra một bóng hình tựa như quỷ mị, kỵ sĩ mặc trang phục người Hồ, lưng dắt loan đao, trên vai khoác chéo một cây trường cung, dăm ba mũi tên lộ ra từ sau vai, hướng thẳng lên trời.

“Hu ~ ~ ”

Kỵ sĩ quất chiến mã dừng lại, giống nhau lang sói đứng nghiêm ở trên đỉnh núi, ánh mắt sắc bén không hề chớp nhìn chăm chăm dưới chân núi. Cách đó không xa dưới chân núi là một khu chợ vô cùng náo nhiệt. Người Hồ lui tới chỗ này thường bán lông, da súc vật. Thương nhân người Hán đến từ Trung Nguyên chuyên chở tơ lụa, muối sắt để giao dịch.

Kể từ khi Lưu Ngu đảm nhiệm chức thứ sử U Châu tới nay, chính sách chủ yếu hòa giải nên việc buôn bán với nhau rộng mở. Các thương điểm biên cảnh bắt đầu nhanh chóng phồn vinh.

Trong chợ, một tên người Hồ nhìn chung quanh, thấy không có chuyện gì xảy ra thì lấy tấm da hổ ở trên người xuống, vung vẩy lên cao ba lần, cao giọng mời chào: “Da hổ, da hổ thượng hạng, ai muốn mua thì sớm đến xem ~ ~ ”

Trên đỉnh núi, ánh mắt tên kỵ sĩ trong trang phục người Hồ thoáng chốc lạnh lẽo, thúc ngựa rời đi, nhanh chóng khuất sau đỉnh núi.

Nửa canh giờ sau lúc, từ đỉnh núi lại xuất hiện kỵ sĩ quỷ mị trong trang phục người Hồ. Thanh loan đao sắc bén đã cầm trên tay vung mạnh về phía trước. Phía sau kỵ sĩ hiện ra bóng dáng một nhóm kỵ binh, loan đao trong tay giơ lên, lưỡi đao sắc bén dưới nắng chiều tàn phản chiếu chói mắt.

“Hiệu ô ô ô ~ ~ ”

Trên vọng tháp dựng bên ngoài chợ, ánh mắt sắc bén của một tên lính phòng thủ phát hiện kỵ binh trong trang phục Hồ trên đỉnh núi trước tiên, lập tức nổi tù và cảnh báo. Tức thời tiếng tù và trầm thấp đã vang trong không trung.

“Hừ ~ ”

Một mũi tên xé gió bay tới lạnh lùng xuyên thủng cổ họng tên lính canh.

“Ách ~ ”

Tên lính canh kêu thảm thiết, từ trên vọng tháp cấm đầu rơi xuống. Âm thanh trầm thấp của tiếng tù và đột nhiên ngừng lại.

“Người Tiên Ti đến ~ người Tiên Ti đã tới ~ ”

Cư dân trong chợ và thương nhân rốt cục phục hồi lại tinh thần, không biết là ai la hét đầu tiên. Chỉ một thoáng, cả chợ liền như nổ tung, mọi người kinh hoàng vứt đồ tranh nhau chạy trốn chết như heo xổng chuồng. Hàng quán lộn nhào, ẩm trà bàn rượu lăn lóc trên mặt đất, vật tư và hàng hóa thất lạc không buồn để ý, cả chợ đã thành một bãi ngổn ngang ~

“Ngao nha ô lạp ~ ”

Tiếng quát kỳ quái vang trong không trung, tên kỵ sĩ trang phục Hồ xuất hiện đầu tiên cầm trong tay loan đao đi trước hùng hăng hươu lên từ trên đỉnh núi nhanh chóng phi xuống, tiếng vó ngựa nặng nề nện trên nền đất cứng rắn, thoáng chốc làm bụi mù nổi lên cuộn cuộn. Từ trong đám bụi bay đầy trời vô số kỵ binh từ phía sau đỉnh núi lao ra như thác lũ tràn xuống khu chợ dưới chân núi ~

Từ đỉnh núi đến khu chợ, chẳng qua khoảng cách chỉ có mấy trăm bước nên kỵ binh chỉ trong thoáng chốc đã phi tới.

“Đóng cửa ra vào lại~~ lấp tên vào nỏ ~ ”

“Đốt đài phong hỏa cầu viện các binh doanh phụ cận ~ ”

Mười mấy tên quan quân đóng ở lối vào khu chợ do tiểu giáo chỉ huy nhanh chóng đóng cửa ra vào, đốt đài phong hỏa, chuẩn bị nghênh chiến. Mặc dù bọn họ chỉ có hơn mười người, mà kỵ binh Tiên Ti có chừng hơn một ngàn kỵ mã, nhưng bọn họ không hề rút lui. Tính mạng người nhà bọn họ và khu chợ đã trói buộc với nhau. Một khi khu chợ đánh chiếm, hàng hóa bị cướp bóc thì luật pháp Đại Hán không tha cho bọn họ được!

Nếu cả hai bên đều chết, vậy sao không liều mạng với đám Tiên Ti cùng đánh người chết ta sống?

“Oanh long long ~ ”

Kỵ binh Tiên Ti như thủy triều vọt tới. Trên lưng ngựa đã có thể thấy rõ sắc mặt hung ác của người Tiên Ti ~

“Bắn!”

“Toa toa toa ~ ”

Tiểu giáo ra lệnh một tiếng, hơn mười mũi tên bắn ra như chớp.

“A ~ ”

“Oa nha ~ ”

“A nữa nữa ~ ”

Giữa tiếng kêu gào thảm thiết, hơn mười kỵ binh kỵ binh Tiên Ti từ trên lưng ngựa rơi xuống bụi bặm, rồi nhanh chóng bị đám kỵ binh phía sau dẫm thành bùn. Nhưng quan quân gây mức độ thương tổn như thế căn bản không đủ ngăn cản đám lớn kỵ binh Tiên Ti đang lao tới. Đội hình kỵ binh như cơn lũ hung tàn lao tới chẳng mấy chốc đã vọt tới trước hàng rào tương đối đơn giản của khu chợ.~~

“Oanh oanh oanh ~ ”

“Hí luật luật ~ ”

Tiếng đánh nhau kịch liệt cùng với tiếng chiến mã hí đau đớn thoáng chốc vang dội trời mây. Hàng rào đơn sơ trước sự va đập cuồng bạo của kỵ binh Tiên Ti ầm ầm bị sụp đổ. Cũng có không ít kỵ binh Tiên Ti bị

dây sừng hươu trước hàng rào (cũng không phải là sừng hươu thực sự, chỉ là những cọc gỗ vót nhọn) sát thương. Nếu không phải là ngã xuống đất bị đâm nát bét thì cũng là bị cọc gỗ sắc bén xuyên qua thân thể ~ ~

Tiểu giáo quân triều đình giận dữ trừng mắt đầy vẻ hung ác vùng thanh trường đao trong tay lớn tiếng quát lên: “Các huynh đệ, hãy liều mạng với bọn chó chết Tiên Ti này ~ ~ ”

“Liều mạng ~ ~ ”

Mười mấy tên quan quân gào lên hưởng ứng. Đều tự quơ binh khí thề đi theo phía sau Tiểu giáo quân triều đình, mãnh liệt nghênh chiến với kỵ trận Tiên Ti. Cũng có hơn mười người dân thường không sợ chết cầm vũ khí trong tay đi theo đằng sau quan quân.

“Sa sa sa ~ ~ ”

Hàn quang lóe lên, hơn mười thanh loan đao sắc bén đồng thời chém xuống. Mười mấy tên quan quân cùng với hơn mười gã dân thường thoáng chốc liền bị đám thiết kỵ Tiên Ti cuốn cuộn trù lấp. Tựa như một hòn đá nhỏ ném xuống dòng sông lớn hung dữ, mặc dù cũng làm nổi lên một bọt nước nho nhỏ. Nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy tăm hơi ~ ~

“Bồng ~ ~ ”

Móng ngựa sắt ầm ầm hung hăng đạp vào đồng cỏ đang cháy hất lên tàn lửa đầy trời. Một vài tàn lửa vẫn cháy trong không trung quay cuồng rơi xuống. Vừa vặn rơi xuống đồng cỏ, đồng cỏ khô liền bốc cháy bùng bùng. Trong ánh lửa bắn tung ra, kỵ binh Tiên Ti bắt đầu tản ra tàn nhẫn chém giết, cướp bóc. Thương nhân và dân thường tay không tác sắt rồi rít kêu thảm ngã vào trong vũng máu ~ ~

“Đừng ~ đừng mà ~ ~ ”

Một phụ nữ nhan sắc xinh đẹp chạy từ trong nhà ra, chân tay vùng vẫy, đầy vẻ kinh hoàng ~ ~

“Ha ha ha ~ ~ ”

Một gã tráng sĩ Tiên Ti để phanh bụng ngực, mặt mày dâm dăng từ trong nhà hiện ra đuổi theo. Chỉ hai bước đã đuổi kịp phụ nữ kia, xóc nạng đặt ngang trên vai, đưa tay vỗ một cái vào đôi mông núng nính, ngựa mặt lên trời phát ra một tràng cười vang thích thú, tiếng cười tràn ngập vẻ đắc ý và phóng túng ~ ~

“Ông nội ~ ~ ”

Một thiếu niên từ đồng cỏ chui ra, khóc lớn chạy vội tới một ông lão cạnh đó, liều mạng lay lay thân thể dường như đầm máu của ông lão như muốn làm ông lão tỉnh lại. Nhưng ông lão đã vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại nữa. Chỉ mới lúc trước, sau khi ông lão vừa mới đem đứa cháu giấu vào trong đồng cỏ, một tên kỵ binh Tiên Ti đã giục ngựa xông tới, thanh loan đao sắc bén đã vô tình đâm vào bụng ông lão ~ ~

“Ông nội ~ ~ ”

Tiếng kêu khóc của thiếu niên đã thu hút sự chú ý của một tên kỵ binh Tiên Ti khác, thoáng chốc hấn đã giục ngựa lao tới.

“Sa ~ ~ ”

Ánh hàn quang chói mắt xẹt qua, tiếng la khóc của thiếu niên đột nhiên ngừng lại, thân hình non nớt mềm nhũn co quắp rồi ngã xuống, bám chặt vào thân hình của ông lão ngã vào trong vũng máu ~ ~

“Lão Tử liều mạng với người ~ ~ ”

Một tráng sĩ cầm một cọc gỗ hung hăng đánh ngã ngựa một tên kỵ binh Tiên Ti, đang muốn bổ thêm một cùn đập nát đầu tên kỵ binh Tiên Ti thì hai thanh loan đao sắc bén đồng thời đâm vào phía sau lưng hắn. Thanh loan đao từ trên chiến mã phi nhanh tới vùng lên hung hăng chém qua thân hình cao lớn của tráng sĩ. Trong máu tươi văng lên, thân thể tráng sĩ giật mạnh từ từ ngã xuống đất. Một dòng máu đỏ từ thân hắn chảy ra, ánh mắt sáng ngời sắc bén trong khoảnh khắc ảm đạm đi ~ ~

Đã mấy trăm năm, cảnh tượng như vậy vẫn diễn ra. Trước kia là bởi người Hung Nô. Hiện tại ~ ~ do người Tiên Ti!

...

Khi Mã Dực chỉ huy đại quân chạy tới thì người Tiên Ti đã sớm trốn xa, cả khu chợ đã thành một đồng trống nát. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nặng nề cùng với mùi khét lẹt của thi thể sau khi bị đốt. Thi thể ngổn ngang cũng được thu về một chỗ. Có người Hán, có người Hồ, thậm chí cũng có người Tiên Ti~~

Cuối cùng Mã Dực dừng bước trước thi thể thiếu niên nọ, vẻ lạnh lẽo không khỏi trào dâng trong mắt hắn, trong không trung vang âm thanh của hắn lạnh lùng như khiến người ta phải nín thở: “Ngay cả hài tử cũng không buông tha, bọn súc sinh, lưu manh này là lũ đồ tể, cầm thú cũng không bằng ~~ ”

“Ách ~ ”

Lông mày Quách Đồ giật giật, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác vô cùng quái dị, nghe cái giọng kia của Mã đồ tể mắng người Tiên Ti nghiêm nhiên giống như thiện nam tín nữ vậy.

“Choang ~~ ”

Một tiếng sắc gọn vang từ đồng trống nát phía trước vang lên, giống như tiếng đồ gốm rơi vỡ. Diêm Vi mắt lộ ra hung ác, đôi đại thiết kích trên vai thoáng chốc đã nằm trong tay, bước lên hai bước chắn ngang trước mặt Mã Dực lạnh lùng quát to: “Ai? Ra đi!”

“Dừng ~~ tha ~ tha mạng ~~ ”

Từ đồng trống nát vang lên một âm thanh bối rối, sau đó một tên nam nhân gầy yếu ồm ồm nhún nhó đi ra. Thậm chí đầu cũng không dám ngẩng lên, cả người vẫn không ngừng run rẩy.

Ánh mắt Mã Dực lạnh lùng, trầm giọng nói: “Người nhìn xem chúng ta là ai?”

“Ách? Thì ra là quan quân triều đình ~ hắt xì ~~ ”

Nam nhân kia ách một tiếng chậm rãi ngẩng đầu lên, sau khi thấy rõ đúng là quan quân triều đình lập tức giống như vừa thoát khỏi vẻ tê liệt. Trong lòng mừng rỡ như thể vừa mới sống, trong lúc nhất thời cảm thấy phảng phất như đang ở trong mộng.

Quách Đồ lên tiếng hỏi: “Người ~~ tên là gì?”

Nam nhân kia phục hồi tinh thần lại. Đáp: “Tiểu nhân tên Hầu Tam”

“Hầu Tam?” Lông mày Quách Đồ cau lại, trầm giọng hỏi: “Nơi này đã xảy ra chuyện gì, người biết không?”

“Biết, biết.” Hầu Tam luôn miệng nói: “Đây đều là bọn chó Tiên Ti đáng chết, bọn lang sói này không thể xem thường! Những năm trước đây, bọn chó chết Tiên Ti hàng năm đều tới vài lần như vậy. Nhưng kể từ khi đại nhân Lưu Ngụ nhậm chức thứ sử U Châu. Bọn chó chết Tiên Ti này cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, đã nhiều năm không đến cướp bóc quấy rầy. Không nghĩ tới a, không nghĩ tới. Ai, năm nay thậm chí lại tới nữa , sớm biết như vậy tiểu nhân năm nay cũng đừng tới. Đáng thương thay mười mấy kiện tơ lụa thượng hảo hạng, tất cả đã mất trắng rồi ~~ ”

Mã Dực ánh mắt lạnh lẽo, thầm nghĩ Hầu Tam này có thể biết nói năng như vậy, sợ là vẫn hơi giống người triều đình. Xem ra không phải là thương nhân đơn giản! Giả Hủ bên cạnh như đoán biết tâm tư Mã Dực, vội ho một tiếng hỏi: “Hầu Tam. Người đi buôn bao lâu rồi?”

Hầu Tam đáp: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân buôn bán đã có hơn mười năm”

“Là người ở đâu?”

“Tiểu nhân là người quận Phạm Dương”

“Mười mấy năm qua, người vẫn mua bán từ nam tới bắc?”

“Vâng, đại nhân.”

“Đã qua lãnh địa Mạc Bắc của người Tiên Ti?”

“Đã qua, đã qua vài lần.”

Ánh mắt Giả Hủ nghiêm lại, hỏi: “Nói như vậy thì đối với tình hình người Tiên Ti ở Mạc Bắc, người hẳn là cũng hiểu không ít?”

Hầu Tam vội nói: “Biết một ít, hắc hắc, biết một ít.”

Giả Hủ chỉ tay vào Mã Dục trằm giọng nói: “Vị này là Phục Ba Trung Lang tướng, tướng quân Mã Dục mới nhậm chức Hộ Ô Hoàn Giáo Ủy, phụng chiếu thiên tử đến đây bình định tai họa cho vùng biên ải. Người biết những gì thì nói chi tiết. Nếu như có nửa câu dối trá ~~ hừ hừ, không cần ta phải nói nhiều chứ?”

Hầu Tam vội rùng mình một cái, luôn miệng nói: “Tiểu nhân nhất định nói chi tiết nói, nói chi tiết”

Giả Hủ nói: “Nói mau.”

Hầu Tam suy nghĩ hồi lâu, gãi đầu nói: “Nhưng mà đại nhân, tiểu nhân thực không biết nên nói từ đâu. Hay đại nhân hỏi một câu, tiểu nhân đáp một câu được không?”

Giả Hủ nói: “Cũng tốt, hiện nay Đại vương Tiên Ti là người nào?”

Hầu Tam đáp: “Mùa đông năm ngoái, lão vương Hòa Liên bị bệnh đã mất. Tiểu vương tử tuổi còn nhỏ, bây giờ là Khôi Đầu Vi Đại làm Đại vương.”

“Người Tiên Ti có bao nhiêu bộ lạc?”

“Ách ~~ đại nhân hỏi tới Trung bộ Tiên Ti?”

“Trung bộ Tiên Ti? Chẳng lẽ còn có bộ tộc Tiên Ti khác?”

Hầu Tam nói: “Có điều Đại nhân chẳng rõ, kể từ sau khi người Hung Nô nam vào vùng lân cận Trường Thành, toàn bộ vùng Mạc Bắc đều thuộc về người Tiên Ti. Phía đông từ Liêu Đông, Phu Dư, tây tới Đôn Hoàng, Ô Tôn, liên miên mấy ngàn dặm đều là lãnh địa Tiên Ti. Đại vương Tiên Ti Đàn Thạch Hộc từng chia làm ba bộ là Đông bộ Tiên Ti, Trung bộ Tiên Ti và Tây bộ Tiên Ti. Vừa rồi tiểu nhân nói tới Trung bộ Tiên Ti. Đối với Đông bộ Tiên Ti và Tây bộ Tiên Ti, tiểu nhân cũng biết rất ít.”

“Ừ, Trung bộ Tiên Ti có bao nhiêu bộ lạc?”

“Có các bộ tộc Mạc Dung, Thác Bạt, Khứ Cản, Độc Cô, Khuất Đột, Kha TỐI, thành ấp có hơn mười tòa. Nhân số hơn ba mươi vạn. Người đứng đầu là Địa Vương Đình Thiết đóng ở Đạn Hãn Sơn cách đây mấy trăm dặm về phía bắc”

“Tiên Ti có thể có phát sinh nội loạn không?”

“Cái này tiểu nhân không rõ lắm”.

Ánh mắt Giả Hủ chợt lóe, trằm giọng nói: “Hầu Tam, ngươi vừa là con dân Đại Hán thiết tướng nên hợp sức với triều đình. Bây giờ tướng quân cố ý tảo thanh Mạc Bắc, chấm dứt tai họa vùng biên ải. Người có nguyện tương trợ không?”

“Cái này ~~” ánh mắt Hầu Tam sáng lên, ngập ngừng nói, “Tiểu nhân ~~ ”

Giả Hủ nói: “Cũng không sai ngươi đi chém giết người Tiên Ti. Người chỉ cần làm bốn phận thương nhân của người, chỉ là khi qua lại Mạc Nam, Mạc Bắc thì lưu tâm nghe một ít tin tức, được không? Dĩ nhiên, nếu như ngươi đáp ứng góp sức cho tướng quân, tướng quân tất sẽ không bạc đãi ngươi. Đợi tương lai bình định Mạc Bắc, khao thưởng những người có công thì tất không để ngươi mất phần.”

Quách Đồ nói: “Hơn nữa, tướng quân còn có thể cung cấp cho người tiền bạc hàng hóa buôn bán.”

Hầu Tam hỏi: “Thật ~~ thật không?”

Mã Dục hừ một tiếng, lãnh đạm nói: “Tất nhiên là thật.”

Hầu Tam mặt mũi đỏ lên, nghiêm trang nói: “Như thế ~~ tiểu nhân nguyện dốc sức khuyến mã.”

Mã Dục sa sầm mặt mày, lạnh lùng thâm nghĩ, thật không hổ là gian thương. Bất quá người không vì mình, trời tru đất diệt. Nhưng mà như thế thì mới không cần lo lắng Hầu Tam có ý định giở trò gì đó.

...

Ban đêm, huyện Trữ, phủ Hộ Ô Hoàn Giáo Ủy.

Bóng đêm sâu thẳm, một ngọn đèn như hạt đậu, Mã Dực ánh mắt sa sầm, cứ ngồi ở sau bàn. Quách Đồ, Giả Hủ về mặt nghiêm nghị ngồi hai bên. Không khí trong nhà cũng như bị nén chặt bởi sự nghiêm trang. Gió đêm lạnh lùng thổi qua cửa sổ phát ra tiếng u u. Điển Vi ôm trong ngực đại thiết kích ngồi dựa ngoài cửa. Tiếng ngáy như muốn làm vỡ trần nhà ~~~

Quách Đồ trầm thờ dài hạ giọng nói: “Tướng quân, Liêu Tây Ô Hoàn Khâu Lực Cư, Liêu Đông Ô Hoàn Tô Phó Duyên, Đại Quận Ô Hoàn Phổ Phụ Lô, Thượng Cốc Ô Hoàn Na Lâu Lai đều đã làm phản. Duy chỉ có Bắc Bình Ô Hoàn Công Tôn Toàn là còn vâng lệnh. Tướng quân giờ không có một tên lính Ô Hoàn nào. Hộ Ô Hoàn Giáo Ủy bộ thực ra đã chỉ còn danh mà thôi.”

Mã Dực ánh mắt lạnh lẽo, im lặng không nói.

Đời phong chức Hộ Ô Hoàn Giáo Ủy chẳng qua chỉ để thoát khỏi cái tiếng làm tặc khấu mà thôi. Trên thực tế, Mã Dực cũng chưa từng để chức tước này vào mắt. Cũng không tính toán dùng quan chức này mà bán mạng mình.

Giả Hủ cười buồn một tiếng, đột nhiên nói: “Điều này cũng chưa chắc. Trai tráng Ô Hoàn tuy đã nổi loạn, nhưng vợ con vẫn ở lại đây, còn đang nằm dưới quyền tướng quân. Tướng quân bắc tiến bảo hộ Ô Hoàn, quyết chí bình định Mạc Bắc. Tuy nhiên muốn bình Mạc Bắc, tất phải diệt Tiên Ti. Muốn diệt Tiên Ti, tất trước tiên lấy ổn định Ô Hoàn làm hậu thuẫn. Muốn ổn định Ô Hoàn, không bằng thu phục hết vợ con Ô Hoàn, ban thưởng tướng sĩ thuộc hạ có công. Như thế chỉ hai mươi năm có thể lập được một đội quân hùng hậu”

“Hai mươi năm?” Mã Dực thoáng chốc cau mày trầm giọng nói: “Quá lâu!”

Bây giờ đã là tháng chín năm Trung Bình thứ hai, đến năm Trung Bình thứ sáu khi Linh đế băng hà cũng chỉ còn chưa tới bốn năm. Sách lược kia của Giả Hủ dĩ nhiên là ổn thỏa, nhưng nếu mất thời gian quá lâu thì Mã Dực chờ không nổi. Nếu thật sự phải chờ tới hai mươi năm, đến lúc đó thì ngay cả cuộc chiến Quan Độ cũng đã kết thúc. Mã Dực lấy cái gì để tranh giành với hơn mười vạn quân tinh nhuệ của Tào Tháo?

Chỉ bằng ba ngàn quân thiết kỵ bây giờ, hay đợi bọn họ sinh thêm mấy vạn trẻ em làm quân?

“Bốn năm!” Mã Dực lạnh lùng giơ lên bốn ngón tay, trong giọng nói không nghi ngờ gì lộ ra vẻ kiên định: “Chúng ta chỉ có thời gian bốn năm. Trong bốn năm phải bình định xong Mạc Bắc, mãi mãi diệt trừ hậu họa!”

“Bốn năm! ?”

Ánh mắt Giả Hủ thoáng chốc lạnh lẽo.

Quách Đồ cũng hít thật sâu, nếu không phải đã chứng kiến bản lĩnh của Mã Dực biến điều không thể thành có thể, chỉ sợ lúc ấy sẽ cho là hấn mơ mộng. Mười mấy vị hoàng đế hai triều Đông Hán, Tây Hán suốt mấy trăm năm đều không thể bình định tai họa biên ải Mạc Bắc. Vậy mà Mã Dực nghĩ chỉ trong bốn năm là ổn định, liệu điều đó có thể không?

Giả Hủ hít thật sâu nghiêm trang nói: “Trong bốn năm san bằng Mạc Bắc, cũng không phải là không thể được~~ ”

Quách Đồ nghe vậy lại cũng hít sâu, quay đầu lại hoảng sợ nhìn chằm chằm Giả Hủ, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Có Mã Dực một người điên cũng đã đủ rồi, không nghĩ tới hiện tại lại thêm Giả Hủ. Quách Đồ cảm thấy đầu óc mình có chút quay cuồng, thật sự trong bốn năm có thể bình định Mạc Bắc chăng?

Mặc dù Quách Đồ cam tâm tình nguyện theo cùng Mã Dực đi tới U Châu. Nhưng công tâm mà nói, hẳn thực sự không cho rằng Mã Dực có thể ổn định được Mạc Bắc. Cũng không cho rằng cuộc đời này còn có thể quay về Trung Nguyên nữa. Trên thực tế, Quách Đồ đã sớm chuẩn bị tư tưởng sẽ chết già ở U Châu. Theo Quách Đồ xét, U Châu quả thật là vùng đất khô cằn, dân cư rất thưa thớt. Nhiều dân tộc khác biệt, có thể sống sót qua sự thù địch đã không dễ rồi!

Kể từ khi đêm đó, khi Mã Dục quyết định vì tám trăm lưu khẩu mà từ bỏ Trung Nguyên, Quách Đồ đã cảm thấy thời quần hùng loạn lạc Hán mạt đã không có có quan hệ gì với Mã Dục rồi ~

Mã Dục trầm giọng nói: “Liệu Văn Hòa đã có sách lược đối phó?”

Giả Hủ lạnh nhạt nói: “Thuận thì sống nghịch tất chết! Thuận thì thu làm binh, nghịch tất chịu diệt tộc! Duy chỉ vậy mà thôi ~”

Giọng điệu của Giả Hủ điềm đạm, giống như là đang nói về một việc nhỏ không hề quan trọng. Quách Đồ nhin không được lại cũng lại hít thật sâu nữa. Có lẽ, cũng bởi vì một câu nói của Giả Hủ mà hơn mười thành quách với hàng trăm vạn dân du mục sẽ bị Mã đồ tể giết hại, vô số bộ tộc thảo nguyên sẽ gặp họa diệt vong ~

“Thuận sống nghịch chết?” Ánh mắt Mã Dục thoáng chốc trở nên càng lạnh lẽo. Lạnh lùng nói: “Bản tướng vốn cũng đang có ý đó!”

““““““

Trên vùng đất hoang dã Mạc Bắc, dân tình vừa mạnh mẽ vừa ngu muội, chỉ sùng bái vũ lực. Trên mảnh đất này, thực lực quyết định hết thảy! Kẻ mạnh giết chết người yếu. Chiếm đoạt thê tử nữ nhân của người yếu được coi là việc đương nhiên, tựa như sói phải ăn dê. Cho tới bây giờ chẳng có người nào bảo làm như vậy có gì không đúng?

Ở nơi này khái niệm dân tộc cực kỳ mờ nhạt. Dân tộc du mục man di sống trên thảo nguyên và người Hán quá hưng thịnh hoàn toàn không thể dùng chung ngôn ngữ. Trên thảo nguyên căn bản không tồn tại vấn đề tình cảm dân tộc. Cho nên, bất luận ngươi là người Hán, hay người Hung Nô, hoặc là người Tiên Ti, chỉ cần ngươi có đầy đủ thực lực vậy ngươi chính là chủ nhân của vùng hoang mạc rộng lớn này, hoặc là làm vương của vạn dân!

Vô Tình

133. Chương 106: Giả Hủ Bàn Về Thế Sự

Rốt cục cũng đến lúc rồi!

Mã Dục lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mắt Giả Hủ, hai người thoáng chốc đối mắt với nhau, khí thế của hai người như thông qua ánh mắt giao tranh với nhau, Quách Đồ đứng cạnh nhìn như ngây đại chừng vài hơi thở sau, Giả Hủ mới thở phào một hơi, nhếch miệng cười nhạt rồi dời ánh mắt ra chỗ khác.

Mã Dục vẫn không nói tiếng nào, hai mắt lạnh lùng vẫn nhìn chót chặt vào Giả Hủ, người tài giỏi tất có cách xử sự khác thường, không thể lấy lẽ thường mà nhận xét bọn họ. Đôi khi chỉ một câu nói, một hành động nhỏ có thể làm họ hết lòng thậm chí hi sinh vì ngươi, nhưng cũng có khi ngươi có thể giết sạch người trong thiên hạ cũng chẳng làm họ sợ hãi.

Giả Hủ được mọi người gọi là loạn quốc độc sỹ, hiểu rộng biết nhiều, là người có tầm nhìn xa có thể nói là người có trình độ cao siêu. Mã Dục lấy tính mạng uy hiếp để buộc chặt Giả Hủ vào con thuyền của mình. Giả Hủ vì mạng sống nên cũng cực kỳ dứt khoát sẽ phục vụ cho Mã Dục, nhưng Mã Dục cũng hiểu rõ rằng để Giả Hủ thực sự nghe lệnh cũng không dễ dàng như vậy.

Mã Dục cũng nhếch miệng cười nhạt nói: “Cứ nói đi, không cả.”

Giả Hủ nhắm hờ mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Tướng quân mặc dù nổi tiếng trong đám loạn quân. Trở thành danh tướng sau khi chỉ huy tặc khấu. Hiện nay đã được xá tội làm quan, chức Phục Ba trung lang tướng, Hộ Ô Hoàn giáo úy, vậy cuối cùng ngài muốn trở thành kiểu người nào?”

Mã Dục ánh mắt chợt đánh lại trầm giọng nói: “Kiểu người nào là sao?”

Giả Hủ cười nhạt, thẳng thừng nói một câu long trời lở đất: “Tướng quân muốn làm trung thần gánh vác giang sơn đại Hán hay muốn thành một kẻ kiêu hùng thời loạn thế?”

Mã Duyệt khó có thể hiểu được dụng tâm của Giả Hủ ngay, nên lãnh đạm nói: “Trung thần là sao, kiêu hùng thì thế nào?”

Giả Hủ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Mã Duyệt ánh mắt đã trở nên sắc bén vô cùng, làm Mã Duyệt cũng không trực tiếp đối chọi. Một lúc lâu sau Giả Hủ lại cười nhạt mắt chậm rãi nhìn xuống, ánh mắt sắc bén kia cũng biến mất. Trầm giọng nói: “Nếu như tướng quân muốn làm rường cột của đại Hán xin ban cho hạ quan thuốc giải độc.”

Đứng bên cạnh, Quách Đồ cũng biến sắc, Giả Hủ đang muốn khiến Mã Duyệt trở thành loạn thế kiêu hùng!

Mã Duyệt trong lòng dao động mạnh mẽ, sắc mặt vẫn không lộ vẻ gì, Giả Hủ nói vậy là thật hay giả? Là dò xét thử lòng hay là dối trá. Mẹ nó, trước kia đánh bạc vô số lần để giữ được mạng ống, lúc này lại phải đánh bạc để có được sự tận trung của một tên mưu sĩ tuyệt đỉnh.

Trước kia đánh bạc vô số lần Mã Duyệt đều thắng, cho nên hắn mới còn sống đến bây giờ, vậy hôm nay nữ thần may mắn có còn phù hộ cho hắn không?

Đánh cuộc mẹ nó đi!

Hít một hơi thật sâu Mã Duyệt ngao nghễ nói: “Khí số Hán triều đã hết, sức người có thể cứu vãn được không? Không tới bốn năm nữa thiên hạ chắc chắn sẽ đại loạn!”

Giả Hủ mở bừng hai mắt, trầm giọng hỏi: “Vậy là tướng quân muốn trở thành loạn thế kiêu hùng phải không?”

Mã Duyệt lạnh lùng cười rồi trầm giọng nói: “Là một thằng đàn ông có ba chân hoàn hảo, hiên ngang đứng giữa trời đất. Cần gì phải che giấu? Không sai ta muốn trở thành loạn thế kiêu hùng!”

Giả Hủ chậm rãi vãi dài, trịnh trọng tung hô: “Giả Hủ bái kiến chúa công.”

Quách Đồ cũng thở phào một cái hô: “Quách Đồ bái kiến chúa công.”

Mã Duyệt thoải mái, tiến tới đỡ Giả Hủ, Quách Đồ lên.

Giả Hủ đứng dậy, cất cao giọng nói: “Đúng như chủ công nói, khí thế Hán triều đã hết, đương kim thiên tử đam mê nữ sắc, không lo triều chính. Không lâu nữa sẽ sớm mất thực quyền, lại có Yêm đảng làm loạn trong triều, mua quan bán tước, kỷ cương suy đồi, mầm loạn đã manh nha, chủ công muốn thành đại nghiệp phải tìm một vùng thuận lợi làm căn bản, bồi dưỡng thực lực, rồi từ đó đánh lấy thiên hạ.”

Quan Trung cùng với Trung Nguyên, các châu Duyện, Dự Thanh, Từ Kinh, Dương, Ký dân cư đông đúc có thể chọn làm căn cơ, chỉ đáng tiếc chủ công xuất thân Khăn Vàng, dẫn tộc khẩu tấn công Lạc Dương, thiên hạ chấn động, tuy được thiên tử xá tội, phong làm Phục Ba trung lang tướng, nhận chức Hộ Ô Hoàn giáo úy, nhưng thanh danh đã mất, chắc chắn không được anh hùng hào kiệt trong thiên hạ hưởng ứng cho nên ở vùng Quan Trung và Trung Nguyên chủ công khôn thể nào thu phục được các sĩ tộc môn phiệt.”

Quách Đồ nói: “Trung Nguyên tuy tốt nhưng không dung được chủ công và đội Hồ lang chi sư.”

Giả Hủ nói tiếp: “Ngoài Quan Trung và Trung Nguyên, Giao Châu (Việt Nam thời đó) là vùng man hoang không thể ở, Lương, Tịnh, U ba châu nằm giữa Trung Nguyên và man di chiến loạn bốn bề dân cư thưa thớt, cuộc sống khó khăn, cũng là nơi khó dùng làm căn bản được.”

Từ khi vượt Hoàng Hà lên phía bắc Mã Duyệt khổ tâm suy tính về hướng đi trong tương lai, nhưng vẫn chưa có hướng nào ổn thỏa. Lúc này Giả Hủ hùng hồn phân tích, Mã Duyệt tư tưởng cũng rõ ràng hơn, nếu ở Trung Nguyên thì không được sự ủng hộ. Giao, Lương, Tịnh, U bốn châu không thể lấy làm căn bản được, chỉ còn một cách là nhảy khỏi bản đồ đại Hán mà tìm vùng đất làm căn bản thôi.

“Quan Trung, Trung Nguyên đều không được, Giao, Lương, Tịnh, U cũng không thể làm căn bản.” Quách Đồ buồn bã thở dài nói: “Thiên hạ rộng lớn nhưng không có nơi nào làm căn bản cho quân ta sao?”

Mã Duyệt và Giả Hủ cùng đáp một lúc: “Không có một nơi có thể làm căn bản được!”

Vừa dứt lời Mã Duyệt và Giả Hủ nhìn nhau cười một tiếng, Quách Đồ không hiểu vội hỏi: “Chủ công, Văn Hòa huynh nơi nào có thể làm căn bản cho quân ta?”

Mã Duyệt quay sang Giả Hủ nói: “Văn Hòa, hay là ta và người cùng ghi suy nghĩ trong lòng ra tay rồi đưa Công Tắc xem nhé?”

Giả Hủ mỉm cười nói: “Hủ này nào dám không nghe lệnh.”

Mã Duyệt khẽ mỉm cười, cầm bút viết vào lòng bàn tay trái hai chữ, rồi đưa bút cho Giả Hủ, Giả Hủ cũng viết vào lòng bàn tay trái hai chữ, rồi hai người cùng đưa bàn tay trái ra trước mặt Quách Đồ, Quách Đồ thấy bàn tay Mã Duyệt có hai chữ “Hà sáo”, còn tay Giả Hủ có hai chữ “Sóc Phương”.

“Hà sáo, Sóc phương?”

Quách Đồ ánh mắt nghiêm trang đọc ra lời.

Hán Thủy (Hoàng Hà) chảy về đông dọc theo Hạ Lan sơn, gặp Âm sơn thì chảy về đông, gặp Lữ Lương sơn thì đổi hướng chảy về nam thành hình chữ “Kỷ”. Trong chữ “Kỷ” này thì trường thành ngăn cách khu vực phía bắc! Hà sáo nguyên là vùng đất cũ của người Hung Nô, Hán Vũ đế đuổi người Hung Nô lên Mạc Bắc, thu hết đất Hà sáo gộp vào thành quận Sóc phương. Thời Quang Vũ trường hưng. Lưu Tú có chính sách thu hẹp, buông lỏng các quận huyện ở biên giới, từ đó Hà sáo thoát ly khỏi bản đồ đại Hán.

Đây là nơi sinh sống của lưu dân Hán tộc cùng các dân tộc du mục, Nguyệt, Khương, Hồ, Hung Nô, Tiên Ti sống chung với nhau, dần dần hình thành một cái gọi “khối liên minh các bộ lạc Khương Hồ”

Giả Hủ liếc Mã Duyệt một cái, mắt lộ vẻ tán thưởng nói: “Hà sáo là nơi sông ngòi ngang dọc cây cối tươi tốt. Vừa trồng trọt thuận lợi vừa phát triển du mục, đủ để nuôi sống mấy trăm vạn người! Phía nam giáp trường thành, dọc theo Hán Thủy bốn phía hiểm trở, tiến có thể công lui có thể thủ. Quả là nơi lựa chọn tốt nhất.”

Quách Đồ suy nghĩ một chút rồi thắc mắc: “Tuy nhiên Hà sáo là khu vực theo người Khương, Hồ các tộc người Khương, Hồ tổng cộng có hơn mười vạn tráng đinh, quân ta chỉ có hơn hai ngàn kỵ binh, thật khó khống chế.”

Giả Hủ nói: “Mọi việc cứ tuân tự mà tiến hành, chúa công đầu tiên cứ đánh tan bọn phản loạn Trương Thuần, Trương Cử dẹp yên người Ô Hoàn chiếm lấy khu vực của người Ô Hoàn phía tây Hà sáo, dùng đó làm bàn đạp chinh phục Khương, Hồ ở phía đông, bắc đánh người Tiên Ti, tất vạn dặm đại mạc sẽ về tay chúa công, mười vạn thiết kỵ nằm dưới sự chỉ huy của chúa công, đợi khi quần hùng Trung Nguyên hỗn loạn. Chúa công dẫn quân xuôi nam, đại sự làm sao lại không thành được?”

Mã Duyệt nghe vậy phút chốc hai mắt sáng ngời. Giả Hủ chỉ diễn giải đơn giản đã lập tức xác định phương hướng chiến lược của tập đoàn quân sự Mã Duyệt sau này, đó là bình định Ô Hoàn trước, sau đó chiếm Hà sáo, sau nữa bình định Mạc Bắc, cuối cùng thu tóm mười vạn thiết kỵ xuôi nam tấn công Trung Nguyên. Cái này cũng giống như Gia Cát Lượng ở Long Trung xác định phương hướng chia ba thiên hạ của tập đoàn Lưu Bị, ý nghĩa thật không nhỏ.

Có được sự chỉ đạo xác định được phương hướng chiến lược mới không giống con ruồi không đầu đâm loạn lung tung, không làm việc vô ích, toàn lực hướng tới một mục tiêu xác định, từng bước tiến tới phía trước.

Quách Đồ nghĩ ngợi một chút, chợt lộ vẻ hiểu ra nói với Mã Duyệt: “Chúa công, Văn Hòa nói thật chí lý.”

Mã Duyệt đôi mắt uy nghiêm, trầm giọng nói: “Công Tắc gia tăng dò la bọn phản loạn, chú ý hơn nữa tới các hoạt động của các bộ lạc Ô Hoàn.”

Quách Đồ thưa: “Tuân lệnh.” Mùa xuân năm Trung Bình thứ hai Trương cử ở Ngự Dương cùng Trương Thuần làm phản đem chín ngàn quân công phá thành trì ở U châu thứ sử U châu là Lưu Ngưu ra lệnh cho Hộ Ô Hoàn giáo úy Công Tôn Trù dẫn quân đi chinh phạt. Công Tôn Trù độc ác tham lam ý mạnh sau khi thảo phạt chín ngàn quân Ô Hoàn liền nhân cơ hội chiếm đoạt tài sản, phụ nữ của người Ô Hoàn, mấy tháng sau Khâu Lực Cư ở Liêu Tây làm phản liên kết với Tô Phó Duyên thủ lĩnh Ô Hoàn ở Liêu Đông, Phổ Phu Lô và Na Lâu Lai ở Thượng Cốc cũng làm loạn dẫn đến toàn bộ tộc Ô Hoàn làm phản, chỉ trong một thời gian ngắn thế giặc đã rất lớn.

Tháng năm, Khâu LựcCư, Tô Phó Duyên dẫn ba vạn quân kỵ sát nhập với Trương Thuần, Trương Cử, quân phản loạn có đến mười vạn người cướp bóc cả vùng Bắc Bình, Công Tôn Toàn dẫn quân chống lại, quân

giặc tạm lui đóng tại Liêu Tây.

Giữa tháng sáu Phổ Tu Lô, Na Lâu Lai dẫn hai vạn kỵ binh xuôi nam, cướp bóc, đốt phá các vùng thuộc Ký, Thanh châu. Thứ sử Ký châu Hàn Phúc, thái thú Bột Hải Viên Thiệu dẫn quân phản kích, quân phản loạn chiến bại, tổn thất nhiều nhân mã nên rút lui.

Giữa tháng chín, Phổ Tu Lô, Na Lâu Lai đánh bại thái thú Nghiêm Dương Điền Trù, quân đội phục hồi lại đem quân vây hãm Kế Huyền. Kế Huyền, phủ thái thú.

Thứ sử U châu Lưu Ngu sắc mặt buồn bực, ngồi trước án bộ tướng Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân, mưu sĩ Diêm Nhu, chia nhau đứng hai bên tả hữu tất cả sắc mặt đều lộ vẻ lo lắng, Lưu Hòa con của Lưu Ngu cũng có chút tài năng nên cũng được ngồi nghị sự. Chỉ có thái thú Nghiêm Dương Điền Trù, mặt mày có vẻ xấu hổ đang ngồi dưới cùng.

Anh em Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân là người dân tộc thiểu số Tiên Ti (là thủ lĩnh một bộ lạc nhỏ cùng dạng với bộ lạc Càn Kha Bửu Năng) Vì người của bộ tộc bị giết hại không thể sống được ở Mạc Bắc, cùng đường nên đến đầu quân cho Lưu Ngu. Diêm Nhu xuất thân thế gia ở Nghiêm Dương rất mưu trí, từng bị kỵ binh Tiên Ti bắt giữ, mang tới Đại Mạc, nhưng hắn chỉ dựa vào ba tactic thuyết phục đại vương Tiên Ti thát hắn trở về lại được tặng nhiều hàng hóa, da thú, Lưu Ngu biết tiếng mời về làm tâm phúc và cho giữ chức trưởng sử.

Lưu Ngu xuất thân quyền quý nhưng không dựa thế gia đình để một bước lên trời mà ngược lại khởi đầu từ chức vụ thấp, từ từ leo lên, cuối cùng đạt được chức vụ cao hiện nay, cũng thấu hiểu nỗi khổ của dân, biết nghe tiếng nói của dân, không khinh khi nhân tài xuất thân nghèo khó, có thể nói trong thời Hán mạt hắn cũng là người nổi tiếng một vùng, với triều đình lại trung thành tuyệt đối.

Lưu Ngu rất giỏi về nội chính, U châu vốn là nơi khó khăn, nhưng sau hơn mười năm hắn cai trị thì đang mang một diện mạo mới, dân chúng an cư, kinh tế phồn vinh, có thể nói là nơi phồn vinh nhất trong mười ba châu của đại Hán! Nếu trời cao có thể cho Lưu Ngu mười năm để an tâm phát triển kinh tế thì lịch sử của đế quốc đại Hán có lẽ còn kéo dài thêm được ít nhất trăm năm nữa.

Đáng tiếc là năm Trung bình thứ năm, đột nhiên giặc Khăn Vàng khởi nghĩa, lại làm cho tất cả những cố gắng của Lưu Ngu thành công dã tràng!

Khởi nghĩa Khăn Vàng bùng nổ, triều đình liên tục đòi tăng viện kỵ binh Ô Hoàn. Trai tráng Ô Hoàn chết quá nửa, các bộ tộc Ô Hoàn oán hận nhiều. Đến khi Trương Thuần, Trương Cử làm phản, các bộ tộc Ô Hoàn vội vàng hưởng ứng, quân giặc làm loạn khắp cả vùng, cả U châu chìm trong chiến loạn, vô số kỵ binh Ô Hoàn đông như kiến cỏ đi cướp bóc khắp nơi, đồng ruộng nhà cửa đều bị phá hủy, dân chúng mất nhà cửa ly tán khắp nơi, những cố gắng của Lưu Ngu bị hủy trong phút chốc.

Lưu Ngu bùi ngùi nói: “Trong thành binh ít lương thiếu. Khó phòng thủ lâu dài, các vị có cách nào lui địch không?”

Tiên Vu Phụ tính tình lỗ mãng. Ưa dùng bạo lực, hiện tại đang lúc tức giận, lạnh lùng nói: “Đại nhân, xin cho mật tướng năm trăm quân kỵ ra khỏi thành quyết chiến nhất định chặt cái đầu chó của Phổ Tu Lô và Na Lâu Lai xuống, bọn phản loạn Ô Hoàn tất nhiên phải rút lui.”

Lưu Ngu cau mày nói: “Na Lâu Lan kiêu dũng thiện chiến, dũng mạnh vạn người khó địch. Tiên Vu tướng quân không nên khinh địch xuất chiến.”

Diêm Nhu đột nhiên nói: “Đại nhân hạ quan nghe nói tân nhiệm Hộ Ô Hoàn giáo úy, đại Hán Phục Ba tướng quân Mã Dục đã dẫn ba ngàn thiết kỵ vào đóng tại Trữ Huyền, dưới tay có rất nhiều tinh binh mãnh tướng, nay bọn phản loạn thế mạnh quân ta khó địch nổi. Vậy hiện nay chỉ có một cách là cầu viện tướng quân Mã Dục thôi.”

“Muốn bản quan cầu xin sự giúp đỡ của Mã đồ tể sao?”

Lưu Ngu nghe vậy thoáng nhướn mày. Từ khi Mã Dục đem quân vây hãm Lạc Dương, phơi xác hơn vạn thi thể ở cửa đông Lạc Dương, cái danh hiệu đồ tể đã truyền khắp bốn phương, khiến mọi nơi đều kinh sợ, Lưu Ngu ở U châu tuy xa xôi nhưng cũng nghe danh ít nhiều, Mã Dục giết người không ghê tay, tác phong làm việc tàn nhẫn của Mã Dục khiến Lưu Ngu cực kỳ căm ghét.

Diêm Nhu nói: “Mã Được nhận chức Hộ Ô Hoàn giáo úy nên đi thu phục bọn Ô Hoàn - Na Lâu Lai, Phổ Phu Lô cũng là việc bình thường.”

Lưu Ngu nói: “Chẳng nhẽ không còn cách khác sao?”

Diêm Nhu đáp: “Đại nhân, đây là biện pháp duy nhất hiện nay.”

Lưu Ngu bất đắc dĩ bùi ngùi nói: “Được, nếu thế ta sẽ cầu viện Mã đồ tể vậy.”

Tiêu Vu Phụ xung phong đi nói: “Đại nhân, mặt tướng xin đi.”

Lưu Ngu gật đầu, nói: “Bản quan sẽ viết ngay một phong thư, ài, Tử Hòa (tên chữ của Diêm Nhu) , người tới thư phòng cùng ta đi.”

Diêm Nhu nói: “Cũng được.” Đêm khuya, trong đại doanh quân Ô Hoàn.

Cây đuốc lớn bằng gỗ dương đang cháy to, làm cả đại tướng bằng da trâu sáng như ban ngày. Thủ lĩnh quân Ô Hoàn Na Lâu Lai và Phổ Phu Lô đang triệu tập tướng lĩnh dưới trướng nghị sự.

Na Lâu Lai mình cao chín thước, lưng hùm vai gấu, sức địch muôn người, tay không có thể đánh chết hổ báo, thiện dùng một thanh lan nha bổng nặng bảy mươi cân, có thể xông pha trong đám vạn quân, là dũng sĩ nổi danh của bộ lạc Ô Hoàn. Phổ Phu Lô khoảng lục tuần đáng thư sinh, thân thể gầy gò, mặt đầy nếp nhăn, có vẻ chỉ còn chờ để về với tổ tiên.

“Hô ~ ”

Cửa trướng đột nhiên bị cén lên, một bóng người xông thẳng vào đại tướng, mang theo gió lửa khiến cho những cây đuốc bằng gỗ dương chợt mờ chợt tỏ.

Mắt Na Lâu Lai chợt lóe lên, phát hiện người vào là em của hắn, đang chắn giữ bản doanh, liền thất thanh hỏi: “Lâu Ban, sao ngươi lại tới đây?”

Lâu Ban tiến lên hai bước, quỳ xuống trước mặt Na Lâu Lai khóc lớn: “Đại ca xong rồi, xong hết rồi!”

Na Lâu Lai trừng mắt túm Lâu Ban đang quỳ dưới đất nhấc lên lay mạnh quát: “Cái gì xong? Hả?”

Lâu Ban nói: “Bản doanh xong hết rồi, đàn bà và gia súc xong rồi, xong hết rồi.”

“Cái gì! Người nói sao?” Na Lâu Lai thất kinh, lạc giọng hỏi: “Không phải ta đã để ba ngàn dũng sĩ cùng người giữ trại sao? Người làm ăn thế nào? Cả U châu có vài mống quan quân mà còn bị Công Tôn Toàn chỉ có hai vạn chỉ có hai vạn quân giữ thành còn không đủ cướp mất bản doanh, ngươi là đồ vô dụng thật là khiến ta tức quá.

Lâu Ban nét mặt đau khổ nói: “Không phải đâu đại ca, không phải là quan quân mà là bọn người Tiên Ti, bọn Tiên Ti chó má!”

“A.” Na Lâu Lai nghe vậy thất kinh, nói: “Bọn người Tiên Ti sao? Lâu Ban ngươi không nhìn lầm chứ?”

Lâu Ban giọng căm hận nói: “Dù có đốt thành than, em cũng nhận ra. Bọn Tiên Ti chó má. Hơn nữa là Càn Ngốc Luật!”

“Ba!”

Na Lâu Lai nắm mạnh hai tay vào nhau nói: “Được lắm Càn Ngốc Luật, người là quân khốn nạn, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Phổ Phu Lô cuối cùng cũng hồi phục tinh thần sau phút sợ hãi ban đầu nói: “Na Lâu Lai, nếu tộc nhân của ngươi gặp nạn, ngươi hãy dẫn dũng sĩ tộc nhân của ngươi về tự cứu đi, Kế Huyền có tộc nhân của ta là đủ rồi.”

Lâu Ban hít sau một hơi nói: “Phổ Phu Lô đại nhân, ngài cũng nên dẫn tộc nhân của ngài về cứu doanh trại ở Thượng Cốc của ngài đi thôi. Trên đường tới đây ta bắt được mấy tên chó Tiên Ti, thấy nói thủ lĩnh của người Tiên Ti Khuất Đột đại tướng quân đã dẫn mấy vạn thiết kỵ vượt trường thành, đang nhắm tới bản doanh của ngài.”

“Cái gì! ?”

Phổ Phu Lô nghe thế lập tức kinh hãi thất sắc.

Na Lâu La nói: “ Chú Phổ Phu Lô, Kế Huyền đánh mãi không được, chỉ bằng đêm nay chúng ta chia quân ra tự cứu, đợi đoạt lại đàn bà và gia súc rồi tính tiếp.”

Phổ Phu Lô đang lo đến sự an toàn của bản doanh nên gật đầu liên tục, lạnh lùng nói: “Người đâu, đêm nay nhờ vả rút lui.” Trữ Huyền.

Bản doanh của Mã Dục ở U châu, Bên trong có ba ngàn hộ dân. Khoảng hơn tám ngàn người, chung quanh Trữ Huyền cũng không xây tường thành chỉ có tường đất đổ nát xung quanh, dùng để ngăn cản dã thú lên vào. Tường đất cao khoảng hơn trượng. Có nhiều chỗ bị hư hại, dưới chân tường có hào nước, hai phía nam bắc có hai cửa đều có cầu treo để không chế việc ra vào.

Khi Mã Dục đem quân tới đã lập quân doanh tại đây, đồng thời kéo cầu treo phía bắc lên.

Đêm khuya trong phủ của Mã Dục.

Ánh nến leo lét xuyên qua lồng đèn chiếu ra xung quanh, trong phòng tranh tối tranh sáng đầy dụ hoặc. Trong phòng không khí có chút khác thường, có chút nóng bỏng, có chút mập mờ.

Mã Dục mặc bộ áo ngủ quỳ trên tấm đệm, gió nhẹ thổi qua làm lật vạt áo của hắn, lộ ra bộ ngực cường tráng cùng những vết sẹo chằng chịt.

Trâu Ngọc Nương mặc áo hoa, ngồi trước cửa sổ đôi tay ngọc như múa trên chiếc đàn, âm thanh du dương vang lên không ngớt giống một dòng suối trong mát chảy qua rừng tùng, ánh trăng sáng trên trời chiếu xuống một dòng suối trong xanh từ đỉnh núi chảy xuống, thật là một bức tranh sơn thủy hữu tình đầy ý thơ “Minh nguyệt tùng gian chiếu, thanh tuyến thạch thượng lưu”.

Chỉ tiếc là Mã Dục, tên đồ tể này không hiểu âm luật, chẳng biết chút ý thơ, cảnh đẹp trong giai điệu gì hết, chỉ thấy Mã Dục nhướn mày lãnh đạm nói: “Đổi bài khác đi.”

Trâu Ngọc Nương gương mặt đẹp thoáng chút bất đắc dĩ, bàn tay ngọc khẽ gảy tiếp, tiếng đàn chuyển hóa thành tiếng rền vang. Mơ hồ có tiếng sát phạt, thật là rung động lòng người..nhưng Mã Dục vẫn không hài lòng. Lãnh đạm nói: “Không hay, không muốn nghe nữa, đổi bài khác, gảy bản giống đêm qua đi.”

“Dạ.”

Trâu Ngọc Nương khẽ đáp, đôi mắt đẹp thoáng nét thẹn thùng, gương mặt trắng như ngọc cũng ửng đỏ. Tiếng âm thanh sát phạt lắng xuống, chợt hóa thành những âm thanh nhẹ nhàng, nỉ non, như tiếng thở khẽ, như nam thanh nữ tú trong khuê phòng xuân phong, trầm bổng du dương.

Đôi mắt Mã Dục thoáng đã trở nên đỏ như lửa, bộc lộ ra cái dã thú ẩn sâu trong đó, nhìn chăm chăm vào cặp ngực của Trâu Ngọc Nương, đôi tay thô to đã ko nhịn mò đến.

Phía sau Mã Dục, Lưu Nghiên kéo áo trễ xuống, bộ ngực sữa nửa lộ, được Mã Dục kích động, mặt mũi đỏ ửng, xuân ý nồng đậm, một cơn gió nhẹ thổi qua, làm cho bộ đồ mỏng của Lưu Nghiên bám vào thân thể mềm mại, xuân quang vừa hiện lại vừa ẩn, thật là mê người. Đột nhiên, thân thể mềm mại của nàng run lên, gương mặt nhất thời đỏ ửng, cả người căng cứng đến một lúc sau mới thả lỏng được.

Hai bàn tay thô ráp lướt theo thân thể trơn bóng của Lưu Nghiên, bắt đầu dò xét u cốc.

Lưu Nghiên “Úm” một tiếng, ngực trái trong tay rơi xuống, thân thể nàng thoáng cái đã nóng lên. Vô lực ngã ngồi vào trong lòng Mã Dục, một tay hắn nhẹ nhàng cởi áo của Lưu Nghiên ra, một cái áo yếm đỏ tươi đập vào mắt của hắn, một cái áo yếm thêu hình uyên ương, được hai bầu ngực to tròn làm nhô cao lên, hai bên sườn yếm để lộ ra mảng da thịt trắng như tuyết, vô cùng mịn màng.

“Ồ ....”

Hô hấp của Mã Dục dần trở nên nặng nề, một tay đỡ lấy phần nhũ phong đầy đặn mà mềm mại của nàng, tay kia dùng sức tách hai chân của nàng ra, xoay người chuyển thân qua. Một cơn gió lại phất qua, trên người Mã Dục bây giờ chỉ còn lại một cái áo lót mỏng, lộ ra một vật thể màu đen thô dài ở dưới, chỉ thấy

Mã Duyệt nhấc mông lên, nặng nề như gỗ búa đi xuống, trong phòng thoáng cái đã vang lên tiếng thở dốc của Lưu Nghiên kèm theo những tiếng rên rỉ ...

” A ... A .... ”

Trong cùng thời điểm đó, Trâu Ngọc Nương mặt đỏ như lửa mà tâm hoảng ý thì loạn, như đã không thể chịu đựng được nữa. Nhìn không được quay đầu lại, thấy Mã Duyệt đang cười lên hông của Lưu Nghiên, tùy ý sát phạt, thân thể mềm mại của Lưu Nghiên tựa như một cây dây leo quấn chặt lấy thân hình hùng tráng của Mã Duyệt ...

” Nàng cũng lại đây!”

Âm thanh của Mã Duyệt vang lên, như một mệnh lệnh không thể kháng cự.

Trâu Ngọc Nương thoáng cái đã cảm thấy tâm hồn yếu mềm, cả người nóng lên, một cảm giác ngứa không thể tả, tựa như ngàn vạn con kiến đang bò trên người nàng ... Ngày hôm sau, trong phòng nghị sự của phủ tướng quân.

Quách Đồ từ bên ngoài bước nhanh vào nói: “Chúa công, có tin tức mới.”

Ánh mắt lạnh băng của Mã Duyệt dời khỏi tấm bản đồ rồi lãnh đạm nói: “Nói đi.”

Quách Đồ hít sâu một hơi nói: “Vừa có tin mới, Ma Lâu Lai, Phổ Tu Lô hai đội quân Ô Hoàn tổng cộng có hai vạn kỵ binh đang tấn công Kế Huyền! Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên hai đội quân này tổng cộng có ba vạn kỵ binh gia nhập với bọn phản loạn Trương Thuần, Trương Cử tổng cộng chúng có hơn mười vạn quân đang đóng ở Liêu Tây giằng co với hai vạn quân Công Tôn Toàn.

“Ồ?”

Mã Duyệt sắc mặt lạnh băng cúi đầu, ánh mắt sắc bén nhìn lên tấm bản đồ quân sự U châu.

Giả Hủ ở bên vuốt râu quay sang nói với Mã Duyệt: “Chúa công vậy đây là cơ hội cho ta. Nếu Na Lâu Lai, Phô Phu Lô hợp binh với Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên lúc đó sẽ có năm vạn kỵ binh, lực lượng quá lớn, khó đánh lại được, nay bọn phản quân Ô Hoàn chia quân hai đường đã tạo cho chúng ta cơ hội để đánh bại chúng.”

Quách Đồ nghi hoặc hỏi: “Bọn phản loạn Ô Hoàn mặc dù chia quân hai hướng nhưng vẫn có hơn hai vạn quân. Quân ta ít, có hơn hai ngàn kỵ binh nhưng thực sự có thể chiến đấu hiệu quả chỉ có hơn ngàn, làm sao phá được giặc?”

Giả Hủ lạnh nhạt nói: “Nếu chỉ đơn giản là đánh tan bọn Na Lâu Lai, Phô Phu Lô, hai đạo phản quân Ô Hoàn không khó, cái khó là làm thế nào thu phục được bọn chúng!”

Quách Đồ thất thanh nói: “Đánh bại Na Lâu Lai, Phô Phu Lô hai toán phản loạn không phải việc khó? Văn Hòa người đang nói đùa phải không?”

“Cũng không phải đùa.” Giả Hủ nói : “Hỏa công, thủy công, đặt bẫy, đầu độc, rải đinh đều là những cách để đối phó với kỵ binh. Ngoài ra còn vô số cách để đánh bại bọn Na Lâu Lai, Phô Phu Lô thật là dễ như trở bàn tay, chỉ khó là dùng cách nào để có được sự trung thành của bọn chúng, nhưng giờ đã có chút cơ hội rồi.”

Mã Duyệt trầm giọng nói: “Văn Hòa đã có cách ứng phó rồi sao?”

Giả Hủ nói: “Chỉ là chưa nghĩ thật kỹ, không biết có nên nói hay không.”

Mã Duyệt đáp: “Cứ nói đi đừng ngại.”

Giả Hủ nói: “Hung Nô ở Mạc Bắc, Tiên Ti, Ô Hoàn là các dân tộc du mục đều thờ cho sói, họ đều tự nhận là con cháu của Thiên Lang, tướng quân nếu muốn thu phục các bộ tộc Ô Hoàn thì phải làm cho họ tin rằng tướng quân từ trên trời xuống là Thiên Lang thần chuyển thế. Như vậy việc thu phục các bộ tộc khác sẽ có hy vọng lớn. Việc uy hiếp các bộ lạc Tiên Ti, Hung Nô sau này cũng có tác dụng rất lớn.”

“Ừ! ?”

Mã Dực nghe vậy thoáng chớp mắt sáng lên, việc giả làm thần linh ạ phạm quả là ý kiến không tồi! Người thời này rất mê tín, các bộ lạc du mục ở thảo nguyên càng mê tín hơn, nếu như có thể để các dân tộc ở thảo nguyên cho rằng Mã Dực là người trời hạ phạm, là Thiên Lang thần chuyển thế, là người thống trị tối cao ở trần gian do thần linh phái xuống, lúc đó họ sẽ xuất hiện sự kính sợ với Mã Dực mà đi theo.

Giả hủ nói tiếp: “Tuy nhiên, làm thế nào để người Ô Hoàn tin tưởng chúa công là Thiên Lang thần chuyển thế, thì hạ quan chưa có chủ ý nào hay cả.”

Quách Đồ ngồi cạnh đột nhiên nói: “Chúa công, Văn Hòa huynh, hạ quan cũng có biện pháp.”

“Ồ?” Mã Dực vui vẻ nói: “Công Tắc thử nói đi.”

Quách Đồ đang muốn nói thì Quản Hối chợt đi vào hô lớn: “Bá Tề, Lưu Ngu phái người đến cầu cứu.”

“Hả?” Mã Dực lập tức đứng dậy trầm giọng nói: “Mau cho mời vào.”

Vài phút sau, có tiếng bước chân vang lên, một đại hán uy mãnh bước vào, quỳ xuống trước mặt Mã Dực cao giọng: “Đô úy Tiên Vu Phụ thuộc hạ của thứ sử U châu Lưu Ngu tham kiến tướng quân.”

Mã Dực lạnh lùng phất tay nói: “Tiên Vu tướng quân mời đứng lên.”

“Cám ơn tướng quân”. Tiên Vu Phụ tạ ơn đứng dậy hai tay cầm một phong thư đưa quá đầu nói: “Hiện Lưu đại nhân có một phong thư xin tướng quân xem qua.”

Điển Vi tiến lên nhận phong thư đem tới cho Mã Dực, Mã Dực nhận lấy đặt trên bàn rồi mở ra, đọc lướt qua rồi nhìn Tiên Vu Phụ nói: “Tiên Vu tướng quân, thảo phạt bọn Ô Hoàn là bổn phận của ta, Lưu đại nhân lại là thượng cấp của ta, việc giúp đỡ là đương nhiên, ngày mai ta sẽ dẫn ba quân đi trước cứu viện.”

Mã Dực sử sự dứt khoát khiến cho Tiên Vu Phụ phát sinh hảo cảm, Tiên Vu Phụ vốn là người Tiên Ti. Người Tiên Ti vốn sùng bái dũng sĩ, Mã Dực trong mắt Lưu Ngu là tên đồ tể độc ác khôn cùng, nhưng trong mắt Tiên Vu Phụ lại là đại anh hùng! Ở nơi toàn người man rợ này, giết càng nhiều người càng được coi là anh hùng.

Tiên Vu Phụ lúc đó cung tay cảm kích nói: “Đa tạ ơn cứu viện của tướng quân!”

Mã Dực phất tay quay sang Quản Hối nói: “Quản Hối người dẫn Tiên Vu tướng quân đi nghỉ trước đi.”

“Tuân lệnh.” Quản Hối trả lời rồi quay sang Tiên Vu Phụ nói: “Tiên Vu tướng quân mời theo ta.”

Chờ Tiên Vu Phụ đi khuất, Mã Dực quay lại Quách Đồ nói: “Công Tắc, nói tiếp đi.”

Quách Đồ chậm rãi trình bày kế hoạch.

Nghe Quách Đồ nói xong, Giả Hủ lộ vẻ tán thưởng, nhìn Mã Dực nhưn mày nói: “Chúa công kế này rất hay đấy.”

“Ừ!” Mã Dực gật đầu nhìn Quách Đồ nói: “Công Tắc, mau gọi lão Hắc đến đây.”

Vô Tình

134. Chương 107: Đồ Tể

“Chúa công, có việc quân khẩn cấp.”

“Nói!”

Hầu Tam người gày gò đi đến sau Quách Đồ nói: “Bẩm tướng quân, hai hôm trước người Tiên Ti tập kích bản doanh của người Ô Hoàn, bắt đi toàn bộ đàn bà và gia súc.”

“Hả!?”

Mã Dực ánh mắt sắc bén như sói đói nhìn chằm chằm Hầu Tam, Hầu Tam sợ hãi rùng mình một cái. Vội đưa nhanh ánh mắt sang chỗ khác không dám nhìn thẳng vào ánh mắt khiến người khác sợ hãi của Mã Dực. Mã Dực miệng nở một nụ cười lạnh lẽo, Ánh mắt Hầu Tam tuy sợ hãi nhưng của không loạn, không

giống đang nói dối. Chỉ cần không phải là gian tế của người Tiên Ti, người này có thể là nhân tuyển tốt để làm công tác tình báo.

Giả Hủ vuốt râu, nhìn Mã Dược nói: “Chúa công vậy đây là một cơ hội! Chi bằng dùng người Tiên Ti khai đao thôi.”

Quách Đồ lại nói: “Chúa công vừa mới có tin thám mã về báo, quân giặc vây quanh Kế Huyền tự nhiên rút đi hết.

“À?”

Mã Dược khẽ đổi sắc, Tiên Vu Phụ ánh mắt lộ vẻ vui mừng, hỏi: “Vị tiên sinh này, ngài nói thật chứ?”

“Tất nhiên là thật.” Quách Đồ nhíu mày lãnh đạm nói: “Hơn nữa, khi rút đi bọn phản quân còn chia hai đường, Na Lâu Lai dẫn bảy ngàn thiết kỵ tiến theo hướng bắc, theo hạ quan suy đoán chắc là Na Lâu Lai muốn cướp lại đàn bà và gia súc ở chỗ người Tiên Ti.”

Mã Dược ánh mắt lạnh băng, đứng lên đi đến vách tường hướng bắc. Trên tường treo một tấm bản đồ rất lớn bằng gấm, họa tiết trên tấm bản đồ ấy là do Trâu Ngọc Nương, Lưu Nghiên bỏ cả buổi tối mới thêu được thành tấm bản đồ quân sự U châu phóng to lên nhiều lần.

Quách Đồ đi tới bên cạnh Mã Dược chỉ vào một chỗ trên bản đồ nói: “Chúa công đây là nơi đóng của doanh trại người Ô Hoàn ở Thượng Cốc, vị trí này có thể khống chế được hơn trăm dặm phía bắc thảo nguyên.”

Mã Dược trầm giọng nói: “Người Tiên Ti vượt trường thành đến đây theo đường nào?”

Hầu Tam khẽ nói: “Bẩm tướng quân, là từ phía cửa phía bắc tiến vào.”

Quách Đồ chỉ vào phía bắc chính giữa bản đồ chỗ quận Ngư Dương, quay sang Mã Dược nói: “Cửa phía bắc chính là ở đây.”

Giả Hủ đôi mắt thoáng tia độc ác hỏi lại: “Hầu Tam ngươi chắc chắn người Tiên Ti sẽ từ nơi này quay về không?”

Hầu Tam nói: “Không chắc chắn lắm nhưng theo thông lệ, người Tiên Ti từ cửa bắc nhập quan, sẽ từ cửa bắc xuất quan. Bọn chúng chắc sẽ mang theo các thứ cướp được từ Thượng Cốc hoặc từ Bắc Bình theo ngã này.”

Giả Hủ nói: “Chúa công, Công Tôn Toàn có hai vạn quan quân đang giằng co với bọn phản loạn Trương Thuần, Trương Cử ở Liêu Tây cách hữu Bắc Bình mấy trăm dặm, hạ quan cho rằng người Tiên Ti không thể chọn đường qua hữu Bắc Bình để xuất quan.”

“Chúa công, hạ quan cho rằng Văn Hòa huynh phân tích có lý, rất có khả năng người Tiên Ti chọn xuất quan qua đường núi quận Thượng Cốc xuất quan.”

“Ừ!?”

Đôi mắt Mã Dược thoáng vẻ lạnh lùng, hẻm núi A Lạp Sơn cách Trữ Huyền khoảng trăm dặm! Đi đến Thượng Cốc chỉ có một con đường duy nhất.

“Người Tiên Ti có bao nhiêu quân?”

Hầu Tam nói: “Hơn năm ngàn kỵ binh.”

“Hơn năm ngàn kỵ à?” Giả Hủ nói: “Chúa công, quân lực hai bên cũng không hơn kém là mấy. Hơn nữa người Tiên Ti còn chưa biết có sự tồn tại của quân ta, ta có thể công kỳ vô bị, giết chúng không kịp trở tay. Trận này ta nắm chắc đến chín phần thắng lợi.”

Mã Dược lạnh lùng gật đầu hỏi Hầu Tam: “Khoảng bao lâu nữa người Tiên Ti sẽ kéo qua hẻm núi?”

Hầu Tam nói: “Người Tiên Ti tuy toàn là kỵ binh, nhưng còn áp giải đàn bà và dê ngựa, hơn nữa dọc đường còn muốn cướp bóc tiếp gia súc của dân nên từ doanh trại Ô Hoàn đi đến hẻm núi chắc phải khoảng năm ngày.”

“Năm ngày!?” Mã Dực nhìn bản đồ trăm ngàn trong chốc lát, đột nhiên xoay người lạnh lùng nói: “Người đâu, truyền gọi lão Hắc.” Dạn Hãn sơn trải suốt trăm dặm từ đông bắc gặp Bạch sơn ở Trữ Huyền, hình thành một hẻm núi, gọi là hẻm A Lạp trên núi đều có trường thành bảo vệ hai vùng Yên, Triệu, nhưng đã có nhiều hư hại, những nơi chưa hư hại thì cũng chìm trong gió cát sa mạc nên bây giờ chỉ còn là một vùng hoang mạc mênh mông.

Khe núi A Lạp nằm theo hướng đông tây, rộng khoảng trăm trượng, giữa hẻm núi lại rộng ra, đỉnh núi xung quanh lại bằng phẳng. Bên ngoài hẻm núi A Lạp này không có cây cối gì, địa hình bên trong cũng chỉ có gò đồng thấp nhỏ. Địa hình trong ngoài đều thuận lợi cho kỵ binh di chuyển, nên từ xưa nơi này từng là chiến trường.

Danh tướng thời Tây Hán, thái thú hữu Bắc Bình Lý Nghiễm từng chỉ huy một vạn kỵ binh từ đây bắc tiến đánh quân Hung Nô, bất hạnh lại gặp chủ lực quân Hung Nô nên toàn quân bị tiêu diệt, bản thân suýt bị bắt làm tù binh.

Cuồng phong gào thét, cuốn cát vàng đi khắp nơi.

Mặt trời chiếu sáng chói trang suốt cả ngày cuối cùng cũng lặn về phía tây, màn đêm buông xuống hẻm núi A Lạp. Bên trong hẻm núi A Lạp đầy gò đồng thấp lè tè, đột nhiên vang lên những âm thanh huyền ảo, một cây đuốc sáng ngời từ đầu hẻm núi hiện ra, phá tan màn đêm âm u tĩnh mịch, tiếp sau đó ngày càng nhiều ánh đuốc xuất hiện liên tiếp từ sau núi hiện ra.

Ánh lửa đỏ chiếu rọi làm hiện rõ một đội ngũ hỗn tạp đang di chuyển từ sau núi ra.

Rất nhiều ngựa, xe, mấy trăm kỵ sĩ Tiên Ti lưng đeo loan đao, vai mang trường cung, từ đội ngũ vừa gào thét vừa vượt lên trước đội hình rồi dừng chân trước hẻm núi, cầm đầu nhóm người Tiên Ti này là một dũng sĩ Tiên Ti vóc người to lớn, mặt mày sáng sủa, hắn quay lại nhìn vào dòng người lố nhố phía sau mắt hiện vẻ không hài lòng.

Tên mặt mày sáng sủa này là dũng sĩ nổi danh của bộ lạc Khứ Cản, không có họ chỉ có tên chính là đại tướng Lang Hào người cực kỳ thân tín của Khứ Cản Ngốc Luật. Trước thời của đại vương Thiện Thạch Hộc người Tiên Ti còn chưa đặt tên, sau khi Thiện Thạch Hộc thống nhất tộc Tiên Ti, nhân tài của Tiên Ti mới được có tên, nhưng chỉ một số ít quý tộc mới có được họ tên đầy đủ.

“Bọn chó Ô Hoàn kém cỏi, đi chậm quá, xem ra có khi tối nay còn không qua hết hẻm núi này” Lang Hào thở phào một cái, cau mày nói: “Truyền lệnh cho mọi người vào trong hẻm núi lập trại, sáng mai sẽ xuất quan.”

“Ôi, tướng quân chó sói.”

Lang Hào còn chưa dứt lời thì một kỵ binh Tiên Ti đột nhiên đứng lên, thanh âm lộ ra sự sợ hãi.

Lang Hào lộ vẻ không vui, người sông trên thảo nguyên từ nhỏ đã gặp nhiều hổ báo, sao lại còn sợ chó sói? Người của tộc Tiên Ti lấy chó sói làm thần linh, cũng tin thờ chó sói như một con vật linh, nhưng không phải họ không đi săn chó sói mà ngược lại còn lấy nanh sói săn được làm niềm vinh dự.

Người Tiên Ti và người Hung Nô đều là dân tộc sùng bái vũ lực, điều khiến sinh sống khắc nghiệt tạo cho họ những tập tục dã man, chém giết, mạnh bắt nạt yếu là những quan niệm ăn sâu vào máu thịt của họ. Cho dù họ tin tưởng vào thần linh, có nơi để sợ hãi nhưng thần linh của họ với người Trung Nguyên là khác nhau.

“Sói ~ một con sói hạt to ~~ ”

Lang Hào đang định quát, thì có vài tên kỵ binh Tiên Ti cũng đứng dậy hô hoán, âm thanh của họ vang vọng khắp hẻm núi. Cơn sợ hãi cứ dần dần lan truyền khắp mọi người.

“Hả! ?”

Lang Hào chậm rãi quay đầu lại, nhìn theo hướng mắt của tên kỵ binh Tiên Ti, vừa quay nhìn lại hắn không khỏi hít sâu một hơi lạnh, không thể dời ánh mắt đi được nữa.

Trăng cuối tháng đã mọc lên tỏa ánh sáng bàng bạc xuống khắp hẻm núi, phía trên đỉnh núi có một con sói thật lớn uy phong đứng đó, ánh trăng mới mọc khuất sau con sói tạo thành một cảnh thật đẹp, mặc dù cách xa mấy trăm bộ nhưng Lang Hào có thể cảm nhận rõ sự lạnh lùng từ người con sói trên đỉnh núi tỏa ra khắp chốn.

Lang Hào thậm chí còn có thể cảm nhận thấy những sợi lông của con sói đó nhẹ nhàng bay trong gió.

“Ngao ô ~ ”

Trong lúc Lang Hào cùng với mấy trăm kỵ binh Tiên Ti đưa mắt nhìn nhau, thì con sói kia lại ngửa cổ lên trời hú lên. Chỉ chốc lát là tiếng sói hú vang vọng khắp cả bầu trời.

“Ngao ô ~ ”

“Ngao ô ~ ”

Tiếng sói tru khiến mọi người tại hiện trường không dám hít thở mạnh, con sói to lớn kia lại ngao nghễ đứng dậy. Dưới ánh trăng lại ngao nghễ ngẩng đầu tru lên lần nữa rồi mới chậm rãi đi khuất vào sau núi, giữa trời đất vẫn vang vọng tiếng tru của nó, tựa như có vô số con sói khác cũng đang tru theo hưởng ứng.

“Ta muốn giết nó!” Lang hào đôi mắt thoáng thoáng tia băng lạnh thản nhiên nói: “Đó là lang vương! Vua của thảo nguyên!”

Nếu như có thể săn được con lang vương, nhờ được răng nanh của nó làm sinh lễ cầu hôn công chúa của đại vương thì thân phận Lang Hào cũng biến thành quý tộc Tiên Ti.

“Mau nhìn kìa cháy, cháy rồi”.

“Đám cháy thật to”.

“Cả ngọn núi đều cháy kìa”.

Đám người hầu hô hoán làm Lang Hào bừng tỉnh khỏi giấc mộng, đưa mắt nhìn, con người Lang Hào thoáng co nhỏ lại, ngọn núi mà lang vương vừa đứng trong khoảnh khắc đã hóa thành hỏa diệm sơn, lửa cháy bùng bùng đến tận trời, ánh sáng từ đỉnh núi chiếu xuống khiến cả hẻm núi sáng như ban ngày!

“Mau nhìn kìa đồng lửa phía trước đang có cái gì bay lên kìa.”

“Đó...đó là gì vậy.”

“Trời ơi, đó là con sói, trời ơi con sói vừa rồi đấy.”

“Trời ạ, làm thế nào mà nó bay lên được, a.. lại biến thành cưỡi ngựa tay cầm vũ khí.”

“Bay ra rồi, nó bay ra thật rồi, lại cưỡi cả ngựa nữa.”

Đám người hầu hô hoán liên tục, âm thanh lộ vẻ sợ hãi.”

Đôi mắt Lang Hào hiện vẻ khấn trương, hắn cũng nhìn rõ cảnh tượng đáng sợ đó.

Giữa cảnh lửa cháy bùng bùng đó. Trên đỉnh núi đột nhiên lại bay lên một cái đầu sói khổng lồ! Ở giữa đám cháy đó, cái đầu sói từ từ bay lên rồi hoàn toàn rời khỏi đỉnh núi, kỹ sĩ cao lớn cưỡi tuần mã giáp đen hung ác đầu đội mũ đầu sói răng còn nhỏ máu hiện ra một cách rõ rệt.

“Tê ~ ”

Tiếng hít thở phì phò vang lên phía sau Lang Hào, đám dũng sĩ Tiên Ti này không sợ cả cái chết nhưng bây giờ lại lộ vẻ sợ hãi.

Đem lửa đỏ thiêu cháy nhân gian, tên “Đồ tể” cầm đao dài, cưỡi tuần mã, mũ bọc da lang vương, chui lên từ mặt đất, từ địa ngục đi đến nhân gian, biến thảo nguyên thành địa ngục, tàn nhẫn giết sạch mọi người trên thảo nguyên, đó là truyền thuyết mà các nữ phù thủy Tát Mãn thường truyền tụng lập tức hiện lên trong đầu óc các dũng sĩ Tiên Ti.

Quá giống, tất cả đều quá giống! Đốt cháy cả quả núi. Từ đỉnh núi xuất hiện một kỵ sĩ hung ác đầu đội mũ da lang vương. Cầm đao dài cười tuấn mã. Chẳng nhẽ thật sự có chuyện đồ tể phá vỡ mặt đất, từ địa ngục tiến đến nhân gian? Thảm họa của thảo nguyên đã xảy ra đến nơi rồi sao?

Bọn người Tiên Ti ngu muội không biết việc nữ phù thủy Tát Mãn truyền tụng chỉ là giả thần giả quỷ. Mà Mã Dược lại khéo lợi dụng truyền thuyết này của nữ phù thủy Tát Mãn thiết kế cẩn thận thành một màn diễn khủng bố. Tạo thành màn xuất hiện hoàn hảo của “Đồ phụ” nhân vật huyền thoại trong tâm linh của người Tiên Ti. Người Tiên Ti sợ hãi, kính phục cũng là điều đương nhiên.

“Hí luật luật ~~ ”

Con ngựa mà “Đồ phụ” cười đột nhiên dừng người, hai chân trước to lớn giơ lên không. Rồi nặng nề rơi xuống đất hướng về phía người Tiên Ti đi đến.

“Nó tới đây.”

“Đồ ma quỷ kia đang tới đây.”

“Chạy mau đi nếu không chúng ta sẽ mất mạng đấy.”

Người Tiên Ti vội vàng lùi lại.

“Không phải sợ, không có gì phải sợ” Lang Hòa hiên ngang rút loan đao. Trong ánh trăng sáng ngời, loan đao phản chiếu một thứ ánh sáng lạnh lẽo, Lang Hào vùng loan đao lên cao, hung hăng tiến lên phía trước. Hét lên một tiếng thê lương: “Có gì mà hoảng sợ! Tất cả chúng ta đều là con của Thiên Lang thần, Thiên Lang sẽ phù hộ chúng ta, giết chết tên đồ tể kia, hồi các dũng sĩ bộ lạc Ngốc Căn Luật, các người hãy lấy hết dũng khí, theo ta, giết....

“Hôi luật luật ~~ ”

Lang Hào hung hãn thúc vào bụng ngựa, chiến mã hí dài một tiếng. Nhằm thẳng hướng “Đồ tể” nghênh chiến, phía sau Lang Hào mấy trăm tên dũng sĩ Tiên Ti cố lấy hết dũng khí, vội vàng rút loan đao thúc ngựa theo sau.

Trăng đã lên cao, trong ánh lửa bùng bùng, mấy trăm kỵ binh Tiên Ti phóng như bay, nhằm hướng hẻm núi A Lạp phi tới, đi khoảng trăm bộ, khi gần đến chỗ tên “Đồ tể” kia thì đột nhiên phát sinh dị biến.

“Hí luật luật ~~ ”

Chiến mã của “Đồ tể” hí dài một tiếng. người lại đứng thẳng lên, vó trước tung lên vài cái, trông rất uy mãnh.

“Ngao ô ~~ ”

Cái đầu sói hung dữ đột nhiên ngẩng lên. Khắp nơi vang lên tiếng sói hú cực lớn.

“Hí luật luật ~~ ”

“Hí luật luật ~~ ”

Đám kỵ binh Tiên Ti đang cuộn cuộn phóng tới, đột nhiên thấy ngựa đồng loạt ngã quỵ. Mấy trăm dũng sĩ kỵ binh Tiên Ti kịp không hiểu chuyện gì xảy ra đều bị quăng từ lưng ngựa xuống đất.

Lang Hào bị tung lên không trung nhưng kịp thời đảo người, vũng vàng hạ xuống đất.

Khó lỗ lỗ ~~ ”

Tiếng vó ngựa nặng nề vang lên ngay bên cạnh, Lang Hào hoảng sợ xoay người lại, thấy một cảnh tượng mà suốt đời hẳn không thể quên, tên “Đồ tể” đến từ địa ngục đã đến gần trong gang tấc, tiếng những chiếc vó sắt lạnh như băng gần như làm đầu óc hắn tê liệt. Chúng lạnh lùng dẫm nát cả cát đất trên mặt đất.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa mặt một bộ giáp đen lạnh lẽo khủng bố, các đốt ngón tay cũng có đầy mũi nhọn, kỵ sĩ thân mình cao lớn, vững trãi như núi, đầu đội mũ da lang vương đang mở rộng cái miệng rộng lộ rõ hàm răng đầy máu.

“Giết giết giết ~ ”

Tiếng la hét đột nhiên vang lên rầm rộ. Vô số cây đốc đột nhiên thấp lùn, ánh sáng từ trên núi chiếu xuống sáng cả một vùng, vô số kỵ binh như thác lũ phóng từ trên núi xuống.

Lang Hào rùng mình một cái, cúi người quỳ rạp xuống đất, dùng tiếng Tiên Ti gào lên: “Thần Đồ tể, xin tha thứ cho đám nô lệ Tiên Ti của người.”

Phía sau Lang Hào mấy trăm kỵ sĩ Tiên Ti cũng quỳ xuống, xa hơn nữa hàng vạn người Tiên Ti, đàn bà, trẻ con Ô Hoàn, các nô lệ tộc người khác cũng vội vàng quỳ rạp xuống đất. “Giá” Lâu Ban thúc mạnh vào bụng ngựa một cái, giục ngựa đuổi theo anh, hẻm núi phía gió thổi u.u “Hay là cho một nhóm kỵ binh dò đường đi trước?”

“Không còn kịp rồi!” Na Lâu Lai mắt lộ vẻ lo âu: “Truyền lệnh, toàn quân dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua.”

“Đại ca, nhờ có quan quân mai phục thì sao.”

“Không có nhờ đâu.” Na Lâu Lai khôngnghĩ được trả lời: “Quan quân ở U châu toàn bộ đã tập trung ở Liêu tây, tên chó Khử Cân Ngốc Luật nhất định đang vội vã chuyển những dê ngựa và đồ cướp được, chắc không phục kích chúng ta đâu.”

Lâu Ban im lặng.

“Giá ~ ”

Na Lâu Lai thúc mạnh vào hông ngựa, chiến mã tăng tốc nhằm phía hẻm núi phóng tới.

Hẻm núi này cũng giống hẻm núi A Lạp, địa hình không cao nhưng hiểm yếu không phải không thể đi vòng qua được. Nhưng Na Lâu Lai quyết định không đi đường vòng vì nếu thế chắc sẽ chậm trễ một canh giờ nữa. Với việc đang nóng lòng cướp lại đàn bà và gia súc thì việc đi đường vòng là không thể chấp nhận được.

“Oanh ~ ”

Hơn bảy ngàn kỵ binh Ô Hoàn như nước lũ tràn vào hẻm núi, tiếng vó ngựa cuồng loạn âm âm vang vọng cả một vùng, cả vùng xung quanh cũng rung động nhẹ nhẹ.

“Hừ ~ ”

Khi toàn bộ kỵ binh Ô Hoàn đã tiến vào hẻm núi thì một mũi tên lửa từ ngọn núi bên trái bắn lên, phút chốc vô vàn ngọn đuốc ở hai bên hẻm núi được đốt lên, ánh lửa bùng bùng chiếu sáng khắp nơi, đám kỵ binh Ô Hoàn vừa vào hẻm núi liền hỗn loạn dừng cả lại, cả hẻm núi nhất thời người kêu ngựa hí âm ỉ.

Na Lâu Lai hít sâu một hơi dơ cánh tay phải lên hét lớn: “Không được hoảng loạn, không được sợ hãi, xông thẳng qua, lao qua đi”.

“Hí luật luật ~ ”

Na Lâu Lai vừa dứt lời con ngựa hấn cười đột nhiên ngã quỵ xuống đất, Na Lâu Lai ở trên không nhanh nhẹn như khi vượn chuyển mình nhẹ nhàng rơi xuống đất. hấn quay phắt đầu lại khi thấy bụi mù tràn ngập hẻm núi một cái hào rộng đột nhiên hiện ra chặn ngang hẻm núi. Con ngựa yêu của hấn đã rơi vào hầm sâu, mấy mũi chông to đã đâm thủng bụng nó rồi, nó chỉ còn cất tiếng rên rỉ khe khẽ.

“Ba tháp ~ ba tháp ~”

“Hí luật luật ~”

Tiếng âm thanh rơi xuống hồ cùng tiếng chiến mã hí thê lương vang lên liên miên không dứt, lại có hơn mười kỵ binh Ô Hoàn rơi xuống hầm chông, bọn kỵ sĩ này không có trình độ như Na Lâu Lai nên cả người lẫn ngựa đều rơi xuống, lập tức bị mũi chông xuyên thấu thân thể, sau đó rất nhiều kỵ binh Ô Hoàn từ sau lao đến xô người phía trước lên.

“Lui về! Tất cả lui lại ~ ”

Na Lâu Lai nghiêng răng như muốn vỡ ra, kinh hãi ngẩn đầu. Một bóng người to lớn hiện ra trước mắt hấn.

“Na Lâu Lai, ta chờ ngươi ở đây đã lâu rồi!” Trên núi một người cao lớn đầu đội mũ giáp, người mặc áo giáp, gò cương ngựa, cầm trong tay một cây thương to nặng chỉ xuống Na Lâu Lai dưới hẻm núi nghiêng rằng nói: “Năm trước ngươi cướp đi người đàn bà mà ta yêu thích, nay ta chẳng những muốn cướp lại người đàn bà của mình, mà còn muốn cướp sạch đàn bà tộc của ngươi giết sạch người trong tộc của ngươi Ha Ha ha.”

“Khử Căn Ngốc Luật, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!” Na Lâu Lai mắt như phát hỏa, nắm chặt cây lang nha bổng, đứng thẳng người thê lương gào lên: “Hỡi các dũng sĩ Ô Hoàn, hãy rút loan đao của các ngươi ra, dùng sức mạnh của các ngươi cho bọn chó hèn hạ vô sỉ Tiên Ti này biết, chúng ta có thể bị giết chết. nhưng tuyệt đối sẽ không bị khuất phục, giết ... ”

Na Lâu Lai hét to một tiếng, lang nha bổng trong tay vung lên chạy bộ lên núi, nhằm thẳng phía Khử Căn Ngốc Luật đi tới.

Cuối cùng người Ô Hoàn cũng ổn định lại chia hai hướng xông lên hai bên hẻm núi (núi cũng không cao, nhưng kỵ binh phóng ngựa lên tốc độ cũng chậm hơn nhiều)

“Bắn tên, bắn tên, bắn chết bọn Ô Hoàn hạ tiện đi”

Khử Căn Ngốc Luật ra lệnh, lập tức hai bên sườn núi tên bắn xuống như mưa, đám kỵ binh Ô Hoàn đang xuống lên lớp lớp ngã xuống, trong hẻm núi tiếng kêu rên vang lên không dứt, kêu dưng như Na Lâu lai cũng bị mưa tên dày đặc bắn đến phải lui xuống.

“Ha ha ha” Khử Căn Ngốc Luật ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, cây thương chậm rãi giơ lên chỉ thẳng xuống chân núi hét to: “Giết”.

“Ô oa ~ ”

“Ngao nữa ~ ”

Tiếng hô đình tai nhức óc vang lên, hơn năm ngàn kỵ binh Tiên Ti lập tức vung loan đao thúc ngựa từ trên núi phi xuống như điên, gào thét, chém giết xông vào đội hình của người Ô Hoàn, tiếng sát phạt nhanh chóng vang vọng trời cao.

“Cáp ~ ”

Một tên kỵ binh tiên ty giục ngựa xông tới, loan đao trong tay hung hãn chém xuống chặt tay trái của một kỵ binh Ô Hoàn cụt đến tận vai.

“A ~ ”

Tên kỵ binh Ô Hoàn gào lên thê thảm, loan đao trong tay vung lên cuồng loạn đâm thẳng vào ngực tên kỵ binh Tiên Ti, kỵ binh Tiên Ti chạy thêm được một quang tắt thở rơi xuống đất, con ngựa mất chủ ngẩng đầu hí thê thiết, rồi nhằm dãy đồi núi thấp phóng đi.

“Dem ~ ”

Lang nha bổng của Na Lâu Lai và thiết thương của Khử Căn Ngốc Luật đánh mạnh vào nhau. Phát ra một tiếng động lớn, đây là lần thứ mười bảy hai người đánh mạnh vào nhau. Mạnh mẽ như Na Lâu Lai cũng cảm thấy đôi tay tê dại, không thể giơ lên được, chân loạn choạng lui lại hơn mười bước.

Một tên kỵ binh Tiên Ti bên cạnh thừa dịp vung loan đao chém vào Na Lâu Lai, bị Na Lâu Lai thuận tay cho một gậy nát bầy cả lồng ngực. Mũi thương sắc bén của Khử Căn Ngốc Luật lại nhằm cổ họng của Na Lâu Lai sát cơ độc ác trong đôi mắt hằn như bùng cháy.

“Na Lâu Lai, ngươi nhất định phải chết!”

Na Lâu Lai xông tới tay hung hăng vung lang nha bổng lạnh lùng nói: “ Nằm mơ đi.”

“Cáp ~ ”

Khử Căn Ngốc Luật hét lớn, giục ngựa lao vào. Cây thương nặng quét ngang vào ngực Na Lâu Lai, Na Lâu Lai mất trọng tâm hét lớn lại cầm lang nha bổng to nặng đỡ thẳng vào thiết thương.

“Dem ~ ”

Lại một tiếng va chạm kịch liệt vang lên, thân mình hùng vĩ của Na Lâu Lai bị hất tung lên bay ngược ra sau mười bước, Na Lâu Lai kiệt sức, chân rớt cuống cũng không hạ xuống đất được nữa, hai chân mềm nhũn, oạch! Hắn quy xuống đất, cảm thấy máu trào lên cổ họng, đôi mắt dần thấy mờ đi, khắp nơi toàn màu máu, Na Lâu Lai nhìn thấy người trong tộc mình từng đám từng đám ngã xuống.

Người Ô Hoàn mặc dù kiêu dũng không kém người Tiên Ti, nhưng bọn người Tiên Ti lại hèn hạ “Lấy sức nhàn đánh quân địch mệt mỏi” (binh pháp Tôn tử), còn dũng sĩ Ô Hoàn đã trải qua một chặng đường dài, sớm mệt mỏi rồi.

“Chịu chết đi ~ ”

Khứ Cân Ngốc Luật điên cuồng hét lên, cây thương nặng nề như độc xà đâm tới, cây thương sắc bén như phá vỡ không khí rít lên chói tai, Na Lâu Lai mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào mũi thương đang đâm tới, muốn né tránh nhưng bất hạnh làm sao đôi chân đã không còn theo sự điều khiển của hắn nữa.

“Đừng hòng động đến đại ca của ta.”

Lâu Ban hét lớn, thân hình cao gầy chắn trước mặt Na Lâu Lai.

“Lâu Ban chạy mau, dẫn tộc nhân chạy đi.” Na Lâu Lai nhặt lang nha bổng dưới đất lên lớn tiếng quát: “Không cần lo cho ta”.

Tuy nhiên đã chậm

“Phốc ~ ”

“Ách a ~ ”

Mũi thương sắc bén của Khứ Cân Ngốc Luật đã đâm xuyên qua lồng ngực của Lâu Ban, mũi thương đâm xuyên từ trước ra sau lưng, từng giọt máu đào tong tong chảy từ đầu mũi thương xuống đất. Khứ Cân Ngốc Luật miệng nhếch nụ cười tàn nhẫn lạnh lùng, thiết thương giật về lưu lại trên người Lâu Ban một lỗ thủng đầy máu.

Máu tươi như suối phun ra từ lỗ thủng ấy, sinh mạng của Lâu Ban cũng lập tức mất đi.

“Đại ~ ca ~ ách ~ ”

Lâu ban cuối cùng cũng chỉ rên rỉ được một câu rồi ngã vật xuống đất.

“Lâu Ban ~ ”

Na Lâu Lai vùng đứng dậy ôm chặt lấy thi thể của Lâu Ban.

“Cùng tiến lên đường đi ~ ”

Khứ Cân Ngốc luật mắt lộ vẻ đanh ác, trường thương trong tay như độc xà đâm hăng vào cổ họng Na Lâu Lai. Đưa mắt nhìn về phía mũi thương đang đâm tới của Khứ Cân Ngốc Luật, đôi mắt Na Lâu Lai tình linh thoáng qua vẻ độc ác.

“Phốc ~ ”

Mũi thương sắc bén xé tung da thịt, phát ra âm thanh trầm đục, Khứ Cân Ngốc Luật miệng mím lại, mắt lộ vẻ đanh ác, hắn thích những âm thanh như vậy! Tuy nhiên rất nhanh hắn phát hiện sự tình có chút bất thường, mũi thương không đâm trúng họng Na Lâu Lai mà chỉ đâm vào vai trái có mặc giáp của hắn.

Na Lâu Lai đầu đang cúi thấp đột nhiên ngẩng lên, đôi mắt tròn tròn bắn ra tia cuồng loạn như dã thú.

“Hả?”

Khứ Cân Ngốc Luật trong lòng phát run, muốn thu ngay thiết thương trở lại.

“Tháp!”

Na Lâu Lai tay trái như chớp nắm lấy cây thương của Khứ Cân Ngốc Luật, Khứ Cân Ngốc Luật dùng hết sức rút thương lại nhưng Na Lâu Lai dùng cả sức nặng của thân mình giữ lại. chỉ một thoáng hai người đã

cách nhau không đến ba thước. Khứ Cân Ngốc Luật rốt cục cũng phát hiện sâu trong đôi mắt của Na Lâu Lai có ánh sát cơ đầy tàn nhẫn.

“Kiệt kiệt kiệt ~ ”

Na Lâu Lai cất lên ba tiếng cười quái dị, tay phải vung lên, lang nha bổng trong tay nhằm Khứ Cân Ngốc Luật rít gió đập tới mũi nhọn trên lang nha bổng dưới trời đêm hiện những tia lạnh băng. Quá bất ngờ, Khứ Cân Ngốc Luật không kịp phản ứng miễn cưỡng nén mình để cho cây lang nha bổng hung hãn đập vào vai trái.

“Khách sát ~ ”

Tiếng âm thanh vỡ vụn của xương vang lên, Na Lâu Lai chỉ một gậy đã đánh nát vai trái, và mũi nhọn vẫn cắm vào lồng ngực của Khứ Cân Ngốc Luật, máu thịt nát bấy bắn tứ tung khắp nơi.

Khứ Cân Ngốc Luật hai mắt trợn to nhìn chằm chằm vào vai trái đã nát bấy, đôi mắt lộ vẻ khó tin!

“Hắc hắc ~ ”

Na Lâu Lai âm trầm khê cười, dòng máu theo khoe miệng chảy ra, tai trái đang nắm chặt thiết thương cũng buông ra, cả người cùng thiết thương ngã xuống đất. Chỉ có vẻ đanh ác vẫn không đổi chết cũng phải kéo người theo cùng.

“Ngao ~ ”

“Phốc phốc phốc ~ ”

Khứ Cân Ngốc Luật ngửa mặt lên trời hét lên thê lương, tay phải cố sức thu về cuối cùng cũng thu được cây thương trở lại, chọt vung thương nhằm Na Lâu Lai điên cuồng đâm liên tục, chỉ trong chớp lát ngực Na Lâu Lai đã thủng mười lỗ, trông như tổ ong.

“Hắc hắc hắc ~ ”

Na Lâu Lai như không biết chỉ thấy Na Lâu Lai nhìn Khứ Cân Ngốc Luật cười quỷ dị không ngừng.

“Đi tìm chết ~ ”

Khứ Cân Ngốc Luật một tay cầm thương tàn nhẫn đâm vào miệng Na Lâu Lai, Mũi thương thoáng cái đã đâm xuyên qua đầu của Na Lâu Lai, nụ cười quái dị của Na Lâu Lai biến mất, đôi mắt sáng ngời trong khoảnh khắc cũng âm đạm xuống, thủ lĩnh bộ lạc Ô Hoàn ở Thượng Cốc đã chết.

“Hô ~ ”

Khứ Cân Ngốc Luật thở dài một hơi, thân thể đầy máu trên lưng ngựa lao đảo, nặng nề kéo thi thể Na Lâu Lai lên rút cánh tay phải về, ôm chặt lấy thi thể Na Lâu Lai, khi hai người còn sống từng là tử địch, lúc này lại giống bạn bè sống chết có nhau.

“Ách ~ ”

Khứ Cân Ngốc Luật mắt cảm thấy mơ hồ. hoảng hốt đứng lên. Sắp chết rồi sao? Trong mơ hồ, Khứ Cân Ngốc Luật mơ màng nghe thấy tiếng tù và trầm thấp, không phải tiếng tù và của người Tiên Ti, cũng không phải của người Ô Hoàn hình như là tiếng tù và của quan quân đại Hán

Vô Tình

135. Chương 108: Chém Giết

Tiếng kèn to rõ vang tận mây xanh, ở trong hẻm núi những người Tiên Ti cùng người Ô Hoàn đang chém giết lẫn nhau theo bản năng ngừng lại, hoảng sợ ngẩng đầu lên, chỉ thấy giữa trời đất u ám, ở hai bên sườn núi hiện lên rất nhiều bó đuốc, ánh sáng của lửa chiếu sáng khắp nơi, kỵ binh đông nghịt từ phía sau sườn núi như ma quỷ cùng xông ra.

Quan quân tới thật là đúng lúc!

“Hí hí~~”

Tiếng chiến mã hí vang liên tục không thôi, một số ít kỵ binh theo hẻm núi phía Nam tiến ngược lên phía Bắc xuất hiện ở U Linh Bàn, những kỵ binh này chia làm hai nhánh xuất hiện, liền lập tức nhảy xuống ngựa, xếp thành hàng ngũ bộ binh chỉnh tề ở hẻm núi Cốc Khẩu, mặc dù nhân số không nhiều lắm, mỗi đội đều chỉ có bốn năm trăm người, nhưng lại bao vây chặt chẽ hẻm núi Cốc Khẩu.

Đội trưởng thương binh đứng phía trước xếp thành ba hàng cầm cự mã thương sắc bén đặc chế dài khoảng ba , bốn thước tập hợp tạo thành cự mã trận giống một khu rừng chết khùng bố, các mũi nhọn sắc bén trong ánh lửa chiếu xuống lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, phía sau trường thương binh, cung tiễn thủ ánh mắt lạnh lùng, cung đã kéo, tên đã lắp.

“Hàng phốc ~”

“Hô xích ~”

Hơn trăm kỵ binh khùng bố xuất hiện ở trên sườn núi, nhất là gã kỵ sĩ dẫn đầu, đầu đội mũ da sói, cả người mặc áo giáp đen, toàn quân đều cầm vũ khí sắc nhọn, phẳng phát giống như bọn “Đồ tể” do phù thủy gọi đến từ địa ngục, đám người Tiên Ti và người Ô Hoàn ở giữa nhất thời vang lên tiếng hít thở dồn dập.

Phía sau nhóm kỵ binh kia, một cây đại kỳ đang bay phấp phật trong gió, trên đó có năm chữ lớn “Hộ ô hoàn giáo úy”.

“Là quan quân đại Hán!”

“Là quan quân đại Hán!”

Người Tiên Ti và người Ô Hoàn biết chữ Hán lập tức hô to.

“Cách đạt đạt ~~”

“Hu ~~”

Một con tuần mã, từ trên sườn núi phóng ra. Vọt tới lưng chừng núi kỵ sĩ mới hung hăng ghìm cương ngựa lại, .

Kỵ sĩ lập tức dừng lại, lấy tiếng A Nhĩ Thái lớn giọng quát to:

“Đại Hán phục ba trung lang tướng. Hộ ô hoàn giáo úy Mã Dục, theo chiếu lệnh của thiên tử Đại Hán bảo vệ biên cương phía Bắc. Hiện tại dẫn hai vạn quân tinh nhuệ, đã vây chặt các người, muốn giữ mạng sống, hãy quăng vũ khí, từng người tự trói, sau đó bước ra theo thứ tự ~~”

Lúc này trong hẻm núi, người Tiên Ti và người Ô Hoàn tổng cộng vẫn còn gần sáu ngàn người, trong đó hơn ba ngàn người Tiên Ti, còn người Ô Hoàn hơn hai ngàn. Hai bộ tộc dũng sĩ đều tụ lại thành vô số nhóm nhỏ, dao kiếm hướng về phía nhau, đề phòng lẫn nhau, mặc dù tạm thời ngừng chém giết, nhưng kẹt chặt một chỗ với nhau, ai cũng không dám làm bừa.

Tiếng Hán quân gọi hàng (kêu gọi đầu hàng) vừa dứt, liền có thủ lĩnh Ô Hoàn lớn tiếng hỏi:

“Đại nhân. Chúng tôi trước kia phạm sai lầm. Thiên tử Đại Hán có thể tha thứ không?”

Hán Quân đáp:

“Tướng quân nói. Chỉ cần buông vũ khí đầu hàng, cống hiến cho Đại Hán, cống hiến cho tướng quân. Mặc kệ trước kia đã làm chuyện gì. Phạm phải sai lầm gì, nhất định không truy cứu!”

Gã thủ lĩnh Ô Hoàn nói:

“Tốt, bộ tộc Hắc Lang chúng ta đây nguyện ý đầu hàng ~~”

“Không được, bộ lạc Dã Mã chúng ta kiên quyết không đầu hàng ~”

“Đúng. Bộ lạc Kim Điều chúng ta cũng kiên quyết không hàng ~”

“Bọn người Hán này vừa giáo hoạt vừa âm hiểm. Vì sao phải nghe lời bọn chúng?”

Tiếng nói của gã thủ lĩnh Hắc lang vừa dứt. Lập tức mấy thủ lĩnh bộ lạc khác liền phản đối.

Bộ lạc Ô Hoàn ở Thượng Cốc của Na Lâu Lai, kỳ thật là do mấy trăm bộ lạc lớn nhỏ tạo thành, Na Lâu Lai dựa vào vũ dũng hơn người đem mấy trăm bộ lạc thống nhất, hiện tại Na Lâu Lai cũng đã chết, mấy trăm thủ lĩnh bộ lạc lập tức không ai phục ai, vì việc đầu hàng hay không đầu hàng mà thành một đám ầm ĩ.

“Đúng vậy, người Ô Hoàn các người cũng giống người Đại Tiên Ti chúng ta đều là dũng sĩ thảo nguyên, đều là con cháu Thiên Lang. Vì sao phải nghe lệnh người Hán ?”

“Đi theo chúng ta đi, cùng nhau đi xông ra ngoài”

“Giết sạch bọn Hán cầu này. Chúng ta hai nhà đình chiến, bắt tay giảng hòa ~”

“Chúng ta sẽ đem đàn bà cũng gia súc trả lại các người, giết sạch bọn Hán cầu này, lao ra đi ~”

Người Tiên Ti nhân cơ hội liền dụ dỗ. Trong hẻm núi mọi người nhất thời phấn nộ, người Tiên Ti và người Ô Hoàn vốn là kẻ thù sinh tử bắt tay giảng hòa, cùng nhau ứng phó kẻ thù.

Trên sườn núi, ánh mắt Mã Dược lạnh lẽo, cánh tay phải giơ cao hung hăng phát xuống.

Đầu hẻm núi phía Bắc, Cao Thuận thu ánh mắt sắc bén đang nhìn lên sườn núi của mình lại. Khắp trời đất đột nhiên vang lên âm thanh hân hào thét:

“Trường thương trận ~ thể công kích ~”

“Hống ~”

“Hống ~”

“Hống ~”

Năm trăm quan quân sắp hàng chỉnh tề đến trước hô hào, ba trăm tên trường thương binh xếp thành ba hàng. Trường thương sắc bén ào ào tiến đến, hai trăm tên cung tiễn thủ theo sát phía sau, mũi tên sắc nhọn đã đưa lên cao, chỉ chờ Cao Thuận ra lệnh một tiếng, lập tức giương cung bắn tên, bắn chết từng người Man chỉ còn chút hơi tàn trong hẻm núi.

Đầu hẻm núi phía Nam

Năm trăm tên quan quân khác đồng thời tiến lên ào ào, quan quân hai nhánh Nam Bắc giống như là một đôi kim sắt đem đám người Man Di kẹp chặt ở giữa, sẵn sàng nghiền nát không thương tiếc.

Mấy trăm kỵ binh dân tộc Tiên Ti gào lên thê lương, dẫm lên thi thể, phóng qua cạm bẫy xung phong tiến lên liều chết, nhưng hẻm núi hẹp dài không cách nào để nhiều kỵ binh đồng thời tấn công xuống dưới, vả lại khoảng cách hai quân quá gần, cự ly này cũng không đủ cho chiến mã tăng tốc, cho nên sức mạnh kỵ binh suy giảm mạnh.

“Phốc ~”

“Phốc ~”

“Phốc ~”

Âm thanh của lưỡi dao sắc bén đâm vào cơ thể người không ngừng bên tai. Huyết quang bắn tung tóe, hơn mười kỵ binh Tiên Ti xông vào đầu tiên trong khoảnh khắc cả người lẫn ngựa bị đâm thành con nhím. Đội hình kỵ binh Tiên Ti phía sau cũng đại loạn.

“Bắn tên ~”

Cánh tay phải Cao Thuận lại hung hăng phát xuống.

“Vèo vèo ~”

“Vù vù ~”

“Vút vút ~”

Tiếng chói tai vút qua, mũi tên lạnh lẽo giống như những hạt mưa trên trời hợp lại mà rơi xuống, không hề phân biệt người Tiên Ti và Ô Hoàn cứ thế cắm vào thân thể bọn họ, chỉ trong chốc lát, đã có mấy trăm người kêu thảm ngã xuống vũng máu, chỉ có một số rất ít người Tiên Ti, người Ô Hoàn có thể bắn trả. Bởi vì mũi tên của bọn họ đã sớm tiêu hao gần hết ở trận hỗn chiến trước.

Bọn họ tuy là dân tộc cỡi ngựa bắn cung dũng mãnh trên thảo nguyên, nhưng hiện tại lại bị mưa tên của quân Hán tàn sát, người Tiên Ti và Ô Hoàn sức cùng lực kiệt căn bản là không cách nào đột phá Cự Mã trận của Hán quân, vận mệnh tương lai bọn họ thoát nhìn đã thấy rõ, đó chính là bị cung tiễn thủ quân Hán bắn chết.

“Chúng ta đầu hàng ~”

“Chúng ta chấp nhận đầu hàng ~”

“Đừng bắn, không nên bắn nữa ~”

Thấy uy danh quân quân như thế, ký ức ở sâu trong đầu người Ô Hoàn nhất thời thức tỉnh, đã rất nhiều năm trước đây, tổ tiên bọn họ đã đi theo quân Hán tấn công người Hung Nô phương bắc từng nhìn thấy sức mạnh kinh khủng của quân Hán. Cũng bắt đầu từ lúc đó, người Ô Hoàn bắt đầu phục tùng cho người Hán thống trị.

Nhưng theo năm tháng trôi đi, người Ô Hoàn dần dần quên lãng đoạn hồi ức này, cho rằng sức mạnh của quân Hán đã theo năm tháng trôi qua cũng biến mất, chỉ là hôm nay, người Ô Hoàn mới phát hiện, họ không thể chiến thắng được, những tấn công đều bị quân Đại Hán đánh bại! Không ai có thể đánh bại bọn họ, cho dù ngày xưa bọn họ đại Hung Nô ngông cuồng tự cao tự đại, cũng thất bại thảm hại rồi bị bọn họ truy giết mà bỏ chạy.

“Bỏ vũ khí, quỳ xuống dâng đao ~”

Người Ô Hoàn nhanh chóng quỳ xuống một đám, rồi rút kiếm loạn đao trong tay giơ lên cao quá đỉnh đầu.

Người Tiên Ti rất nhanh cũng tan rã. Đi theo rồi rút quỳ rạp xuống đất, chẳng ai không sợ chết. Cho dù là dân tộc du mục dã man, bọn họ đều sợ chết giống nhau! Cường thịnh như Đại Hung Nô ngày trước, cũng từng có cả bộ lạc người Hung Nô xuôi hướng Nam đầu hàng đế quốc Đại Hán, danh tướng Đại Hán- Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh ở trên chiến trường giết không biết bao nhiêu dũng sĩ hung nô anh hùng.

...

Phì Như thành, đại doanh quân.

Công Tôn Toàn đang triệu tập văn quan võ tướng dưới trướng bàn bạc kế sách phá địch, Công Tôn Việt, Nghiêm Cương, Trâu Đan, Điền Giai chia nhau đứng ở hai bên, Lưu Bị cũng đứng ở dưới.

Trường Sử Quan Tĩnh vén màn mà vào, cao giọng nói:

“Đại nhân. Quân Liêu Đông cấp báo.”

“Hả!?”

Công Tôn Toàn thần sắc chấn động, vội la lên, “Mau nói.”

“Khâu Lực Cư, Tô Phó Duyên dẫn một vạn kỵ binh, xâm lược thuộc địa Liêu Đông, Xương Lê, Phù Lê báo cáo tình hình khẩn cấp!”

Năm trước Công Tôn Toàn đã từng tự tay giết quốc tướng của nước Liêu Đông, hơn nữa Nghiêm Cương vốn làm Thái thú Liêu Tây, cho nên Công Tôn Toàn trên thực tế đã ngồi nắm ba quận, vượt qua cả thứ sử Lưu Ngưu, đặc biệt còn chiếm cả một quận, cũng bởi vì thế mới khiến Lưu Ngưu đặc biệt kiêng kỵ, mâu thuẫn giữa hai người nhanh chóng trở nên gay gắt.

Chân mày Công Tôn Toàn thoáng nhíu lại, trầm giọng hỏi:

“Thái thú Liêu Đông Công Tôn Độ đâu? Đại quân của hắn vào tới đâu rồi?”

Quan Tĩnh nói:

“Đại quân của đại nhân Công Tôn Độ đang ở Tương Bình”

“Cái gì, vẫn còn ở Tương Bình!?”

Công Tôn Toàn giận nói, “Gã Công Tôn Độ này, hành động chậm chạp thế.”

Điền Giai lạnh lùng nói:

“Đại nhân, Công Tôn Độ từ trước đến nay chỉ tuân theo hiệu lệnh của lão Lưu Ngu, không muốn xuất binh giúp công hai tên phản thần Khâu Lực Cư, Tô Phó Duyên Bộ, cũng là chuyện không ngoài dự đoán”.

Công Tôn Toàn vỗ bàn nói:

“Lưu Ngu đây là nuôi hổ sinh họa. Bản quan muốn tấu lên thiên tử.”

Điền Giai nói:

“Đại nhân vẫn là không nên làm vậy, Lưu Ngu là dòng dõi hoàng tộc, điều này gọi là có thân có khác, thiên tử chỉ tin tưởng Lưu Ngu, liệu có thể tin ngài? Dâng tấu biểu lên trên cũng chỉ khiến bản thân mất mặt mà thôi.”

Lúc nói lời này, ánh mắt Điền Giai liếc qua chỗ Lưu Bị một cái, lông mày Lưu Bị thoáng nhú lại. Trong con mắt thoáng qua một tia sầu lo.

...

Ban đêm. Tại doanh trại của Lưu Bị.

Quan Vũ mặt mày đầy bụi vén rèm đi vào, lớn tiếng nói:

“Đại ca, người tìm tiểu đệ?”

“Xuyết ~” Lưu Bị dựng ngón tay ngăn cản Quan Vũ lên tiếng, mới cầm rèm nhẹ nhàng hạ xuống, sau đó kéo tay Quan Vũ đi nhanh vào tới giữa lều, thấp giọng hỏi:

“Nhị đệ, vừa mới thương nghị, Côn Tôn Toàn hạ lệnh vi huynh ngày mai lên đường, trợ giúp Nghiêm Cương đi trước lên biên giới (phía tây quận Bắc Bình) áp giải quân lương.”

Quan Vũ vui vẻ nói:

“Đây là chuyện tốt, Công Tôn đại nhân rất tín nhiệm đại ca a.”

Lưu Bị nói:

“Vân Trường có chuyện không biết, Công Tôn Đoán cử đi thực ra là do tiểu nhân Điền Giai xúi bẩy, ý muốn tách riêng mấy huynh đệ chúng ta! Bây giờ Lưu Ngu cùng Côn Tôn Toàn bất hòa, vi huynh cùng Lưu Ngu đều là dòng dõi Hán Thất, trong lòng Công Tôn Toàn dĩ nhiên ngờ vực, ở lại trong quân chỉ sợ bị làm hại, không bằng sớm rời đi, đi trước đến Kế Huyền nương tựa vào Lưu Ngu.”

“Cái gì! Gã thất phu Công Tôn Toàn mà lại muốn mưu hại đại ca?”

Mắt phượng Quan Vũ đột nhiên mở to, trong con ngươi toát ra tinh mang khiếp người, trầm giọng nói:

“Uổng công ta liều chết tuân theo hiệu lệnh của hã. Không ngờ lại là kẻ tiểu nhân âm hiểm như thế, không bằng thừa dịp đêm tối lên vào trong lều, một đao chém rơi đầu gã.”

Lưu Bị xua hai tay nói:

“Vân Trường không được, Công Tôn Toàn mặc dù đa nghi, nhưng lại có ân với ta và người, há có thể lấy oán báo ân. Chẳng bằng thừa dịp đêm tối mà bỏ đi ~~”

Quan Vũ nói:

“Vâng, đại ca, chi bằng bây giờ liền khởi hành?”

Lưu Bị nói:

“Cũng được!”

...

Bão cát cuốn khắp nơi, sắc trời dần ảm đạm.

“Ồ ~”

Giữa tiếng kèn liên tục không dứt, hai ngàn thiết kỵ ở trên cánh đồng hoang vu chậm rãi triển khai.. Một thanh mã đao sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh buốt ở bầu trời ảm đạm. Giữa tia nắng mỏng manh, rất nhiều người Hồ quỳ trên hoang mạc, bọn người Hồ này phần lớn cả thân đầm máu, bị thương trên người.

Dù là người Ô Hoàn hay là người Tiên Ti đều bị trói chặt tay chân, quỳ trên mặt đất khó có thể nhúc nhích, chỉ có thể chờ đợi phán quyết của vận mệnh ~.

“Ngang ~”

Tiếng kèn trầm thấp vừa chuyển thành chói tai, trận kỵ binh đông nghịt đột nhiên tách ra. tạo thành một thông đạo, tất cả ánh mắt người Ô Hoàn, người Tiên Ti nhìn chăm chăm, một đội trọng giáp thiết kỵ mặc áo giáp hùng dũng tiến ra, gót sắt nặng nề gõ trên nền đất cứng rắn, cát bụi bốc lên mù mịt.

“Hô xích ~”

“Hàng phúc ~”

Tiếng ngựa hí vang đàn vào thành một mớ âm thanh hỗn độn.

Một người giục ngựa ra, tới trước trận của người Tiên Ti. Lấy tiếng A Nhĩ Thái của người Tiên Ti, người Ô Hoàn tương đồng tiếng A Nhĩ Thái lớn tiếng hét:

“Người Tiên Ti hèn hạ vô sỉ tập kích doanh trại của người Ô Hoàn, cướp bóc nữ nhân, gia súc của bộ lạc Ô Hoàn. Tội ác không thể tha thứ, đại Hán Phục Ba trung lang tướng, Hộ Ô Hoàn giáo úy, thay mặt thiên tử đại Hán bảo vệ biên cương, phụng chỉ đem bọn giặc Tiên Ti xâm phạm biên cương Đại Hán chém đầu ~”

Cuối cùng còn lại hai ngàn người Ô Hoàn đều hít vào một ngụm lãnh khí, ba ngàn người Tiên Ti nhất thời náo loạn lên.

Trong trận quân Hán, Mã Dục thần tình âm lãnh.

Cái gọi là người Tiên Ti phạm tội không thể tha thứ chẳng qua chỉ là viện cớ mà thôi, nguyên nhân thực sự là do Mã Dục căn bản không tính lưu lại ba ngàn chiến sĩ Tiên Ti kia! Người Tiên Ti không giống người Ô Hoàn. Người Ô Hoàn sống trong trường thành đã mấy trăm năm. Nô dịch cùng dất ngựa cho người Hán đã thành thói quen, thành thật mà nói thì tương đối ngoan ngoãn, dễ dàng khống chế.

Nhưng người Tiên Ti lại không giống thế, bọn họ ở phía bắc trường thành thời gian dài, vẫn luôn cùng triều đình Đại Hán đối địch, nhất là sức mạnh Hán Mạt suy yếu, người Tiên Ti phương Bắc lại ngày một cường thịnh, thủ lĩnh Tiên Ti Thiện Thạch Hộc nhiều lần đưa binh xâm lược biên cương Đại Hán. Cho nên, hầu như tất cả trai tráng Tiên Ti đều từ việc đâm giết người Hán mà trưởng thành. Người Hán yếu ớt giống như đã ăn sâu vào máu của bọn họ!

Người Tiên Ti bướng bỉnh cố chấp cũng không phải không có khả năng chinh phục, nhưng tuyệt đối không phải là hiện tại!

Mã Dục tuyệt đối sẽ không cuồng vọng cho rằng chỉ dựa vào hai ngàn kỵ binh của hắn là đủ để điều khiển trăm vạn người, khiến hơn mười vạn chiến sĩ tộc Tiên Ti quỳ dưới chân hắn. Dựa theo chiến lược của Giả Hủ, hiện tại còn xa mới tới lúc chinh phục Tiên Ti. Những gì nếu ta không thể sử dụng, vậy chỉ thể diệt trừ hậu hoạn (nhỏ cổ tận gốc)! Người Tiên Ti chết thêm một người, tương lai lúc chinh phục bọn họ ít bị ngăn cản thêm một chút~

“Sát sát sát ~”

Giữa tiếng bước chân nặng nề, Cao Thuận trong đám người đi ra, chậm rãi tiến tới trận tiền người Tiên Ti dừng lại.

Cuồng phong gào thét, lay động áo choàng phía sau Cao Thuận , bay phần phật, khiến không khí xơ xác tiêu điều nghẹt thở như lan ra vô tận khắp trời đất.

“Đao phủ ~”

Thanh âm Cao Thuận vang dội tận trời cao.

“Giết giết giết ~”

Bước chân nặng nề, dồn dập vang lên, một đội hơn ngàn bộ binh quân Hán chạy gấp tới, giáp da màu nâu, chiến bào màu đỏ sẫm, mã đao sắc bén, trên mũ đội đầu còn có buộc tua màu hồng anh đào, thoạt nhìn, giống như là một thứ trang bị hoàn mỹ của tinh binh Đại Hán, nhưng biểu tình nơm nớp lo sợ trên mặt lại vô tình bán đứng bọn họ.

Không sai, bọn học chỉ là một đám tân binh chưa từng ra chiến trường, một ngàn người này là Mã Dục ra lệnh Cao Thuận chiêu mộ lưu dân cường tráng đi theo quân Hán. Sau khi tự tiện tiến vào chiếm Trữ Huyền, Mã Dục cũng không mù quáng mà mở rộng quân đội của mình, thân trải trăm trận mà còn sống hăng quá rõ ràng, binh quý ở chất lượng chứ không quý ở số lượng!

“Bây trận ~”

Cao Thuận chấp tay đứng nghiêm, không giận mà uy.

Giả Hủ gò ngựa đứng nghiêm bên cạnh Mã Dục mắt lộ ra vẻ tán thưởng, hướng Mã Dục nói:

“Chủ công, Cao Thuận thật là vị tướng tài, chủ công được Cao Thuận trợ giúp, còn hơn cả hổ thêm cánh”

“Hả?”

Mã Dục nghe vậy ánh mắt nhất thời ngưng đọng, không nghĩ tới Giả Hủ đánh giá Cao Thuận cao như thế! Mã Dục công nhận Cao Thuận cầm binh không tệ, nhiều lần ngăn cơn sóng dữ, đánh bại cả Lý Diễn, Nhạc Tiến, Hạ Hầu Uyên có thể nói là tất cả mãnh tướng dưới trướng Tào Tháo, nhưng chưa bao giờ nghĩ giống như Giả Hủ, cho rằng Cao Thuận là một vị tướng tài!

Giả Hủ vuốt chòm râu dưới cằm, nói:

“Chém quân địch trước trận, tăng sự tàn nhẫn của binh lính, là vị mãnh tướng; khéo về luyện binh, tuy binh ít mà lâm trận không hề sợ hãi, tuy lợi thế mà lâm trận không kiêu, mà tướng sĩ lại quy thuận, ba quân nghe lệnh. Đáng là Đại tướng, bây giờ Cao Thuận có khả năng, đủ để gánh vác danh hiệu Đại tướng, chủ công có chấp nhận không?”

“Ừ!”

Mã Dục nặng nề gật đầu.

Lúc này, hơn ngàn tân quân đã bày trận xong, Cao Thuận tay vỗ chuôi kiếm, từ trận tiền chậm rãi đi qua, ánh mắt hơn ngàn tân binh non nớt thoáng chốc tập trung ở trên người Cao Thuận, ánh mắt theo bước chân Cao Thuận mà chậm rãi chuyển động ~

“Giết giết giết ~”

“Hô ồ ồ ~”

Chỉ có cuồng phong gào thét không ngừng. Bước chân Cao Thuận nặng nề phối hợp cùng tiếng chiến mã hí vang, là trời đất thêm vẻ tang thương.

“Lên ~”

Bước chân Cao Thuận đột nhiên dừng lại, từ trong miệng lạnh lùng thốt ra một chữ, hơn ngàn tân binh non nớt hét lớn một tiếng, tiến nhanh về phía trước. Ồ ạt tiến vào trong trận Tiên Ti, đều đè cổ một tên tù binh Tiên Ti. Một thanh mã đao sắc bén kia đã giơ lên cao ~

Thần sắc sợ hãi trong mắt tân binh non nớt nhanh chóng mất đi, quang mang trở thành cuồng loạn như dã thú. Phải nhớ thay đổi một người, từ nông phu thiện lương biến thành chiến sĩ hung tàn, chém giết vĩnh viễn là sách lược hiệu quả nhất.

“Trảm ~”

Cao Thuận ra lệnh một tiếng, ánh đao lóe lên, hơn ngàn mã đao sắc bén hung hăng chém xuống. Hơn ngàn đầu người rơi xuống lăn trên mặt đất, máu tươi người Tiên Ti, trong khoảnh khắc nhuộm đỏ hoang mạc khô héo.

“Trăm ~”

“Trăm ~”

Khuôn mặt Cao Thuận không chút thay đổi. Không ngừng lặp lại mệnh lệnh giống nhau. Đám tân binh giờ đao chém giết đến đỏ con mắt. Chém xuống, lại giờ đao, chém xuống lần nữa, máu tươi bắn lên nhuộm đỏ chiến bào bọn họ. Ánh mặt trời rốt cục cũng xua tan ban mai mỏng manh, đem ánh dương quang đầu tiên chiếu nghiêng vào vùng máu tanh trên đất, thảm liệt giống như huyết ngục Tu La.

“Oa oa ~”

Mấy con điều hâu bị mùi máu tươi nồng nặc hấp dẫn, từ xa xa bay tới, lượn vòng giữa không trung ~

“Thu đao, lùi ra sau ~”

Cao Thuận ra lệnh một tiếng, tân binh hành hình xong như thủy triều lui về, để lại trên hoang mạc hơn ba ngàn thi thể bị chém thành nhiều đoạn ~

“Hô lô lô ~”

Mã Dục giục ngựa ra. Chậm rãi đi tới trận tiền người Ô Hoàn, tháo mũ giáp hình sói to lớn dữ tợn xuống. Ánh mắt sắc bén quét qua lạnh như băng. Tất cả người Ô Hoàn đều đưa mắt lên nhìn. Nhưng không có người nào dám nhìn thẳng!

“Tuyên thệ trung thành đi, ta sẽ tha chết cho các người ~”

Mã Dục hít vào một hơi thật sâu, gượng gạo lấy ngôn ngữ A Nhĩ Thái ngửa mặt lên trời huýt dài, hai ngàn chiến binh Ô Hoàn đang cúi đầu xuống trong khoảnh khắc ngừng hết lên ~

...

Phì Như thành, đại doanh của quan quân.

Điền Giai vội vã xông vào đại doanh Công Tôn Toàn, lạnh lùng nói:

“Đại nhân, Lưu Bị và Quan Vũ chạy trốn!”

“Hả!” Ánh mắt Công Tôn Toàn kinh ngạc, trầm giọng hỏi, “Chạy trốn?”

Điền Giai nói:

“Không sai, hạ quan đã sớm hoài nghi Lưu Bị, cho nên vẫn phái người âm thầm giám sát, không nghĩ tới tới nay quả thực đã bỏ trốn, có nên phái người đuổi giết hay không?”

Công Tôn Toàn suy nghĩ một lát, thở phào một cái, lắc đầu nói:

“Quên đi, bản quan dù sao cũng từng là bạn học của Lưu Bị, hấn bắt nhân nhưng ta không thể bắt nghĩa, để hấn đi đi.”

Điền Giai nói:

“Đại nhân, Lưu Bị ~ có dã tâm riêng, nếu như đầu quân cho Lưu Ngụy, chỉ sợ vô cùng có hại.”

Công Tôn Toàn nói:

“Ý ta đã quyết, đừng nhiều lời.”

“Ai ~”

Điền Giai thở dài, xoay người ra khỏi lều. Cho đến khi ra khỏi lều, trong con mắt bình tĩnh của Điền Giai đột ngột thoáng qua một tia sát cơ lạnh như băng, thầm nghĩ l đại nhân hiển lãnh không muốn sát hại bạn đồng môn, nhưng thân là môn hạ không thể không dùng mưu, Lưu Bị có dã tâm riêng, sao có thể dễ dàng dung túng? Phải đem quân nhanh chóng đuổi giết ~

...

Trữ Huyền. Phòng nghị sự ở phủ tướng quân.

Bùi Nguyên Thiệu nói:

“Bá Tề, bọn người Ô Hoàn này mặc dù đã đầu hàng, nhưng mà nhận thức cũng không giống quân ta, hơn nữa lại không cùng ngôn ngữ, trao đổi khó khăn, nếu như tình hình có biến, hoặc là bị giặc ngoài xâm lược, bọn họ rất dễ dàng phản bội, cho nên, ta đề nghị nên đem phụ nữ, gia súc lưu lại trong thành để làm con tin, bằng không, lỡ như đem nữ nhân và bò dê trả lại cho bọn họ, bọn họ liền tạo phản thì sao?”

Quản Hối mắt lộ sát cơ, cánh tay hung hăng chém xuống, điềm nhiên nói:

“Quản cái con mẹ hán, nếu như bọn Ô Hoàn mọi rợ này dám tạo phản, liền giết sạch tất cả! Thì cùng giết chết giống như bọn người Tiên Ti. Giết giết giết, một người cũng không để lại! Hắc hắc hắc ~”

Quách Đồ hít một ngụm lạnh khí, thầm nghĩ Quản Hối thật đúng là tên ma quỷ giết người máu lạnh, có điều nhìn lại thì tên đồ tể Mã Dục này so với Quản Hối còn máu lạnh hơn a!

“Chủ công, Quản tướng quân, hạ quan cho là lưu lại đàn bà và dê bò không trả, chỉ có thể làm tăng thêm sự đố kỵ của người Ô Hoàn, mà dựa vào việc chém giết cũng nhất định là không được, ngoại trừ ra uy, còn cần lấy ơn ban đi, chỉ có như thế mới có thể thu thập để bọn man di Ô Hoàn này dung nhập vào trong quân ta, cũng chỉ khi người Ô Hoàn bổ sung liên tục không ngừng vào quân ta, quân ta mới càng đánh càng mạnh, nếu không như thế, cho dù cuối cùng quân ta có thể chinh phục các bộ lạc Ô Hoàn, chỉ sợ cũng chết gần hết.

Ánh mắt Mã Dục như đao, nhìn trên mặt Giả Hủ, hỏi:

“Văn Hòa, ý người thế nào?”

Giả Hủ lạnh nhạt nói:

“Công Tắc nói rất đúng, thu phục nhiều người vẫn cần nhân tâm. Nếu không thì chẳng thà giết đi.”

Bùi Nguyên Thiệu nói:

“Muốn bọn man di này quy thuận, chắc là rất khó?”

Giả Hủ nói:

“Thật ra, muốn làm bọn man di Ô Hoàn này quy thuận, cũng không phải là việc khó.”

“Hả?”

Quách Đồ thoáng chốc có hứng thú, hỏi:

“Xin nói rõ cao kiến.”

Giả Hủ nói:

“Bản thân Ô Hoàn gần Đại Hán, đang thời chiến, cùng Tiên Ti đánh lẫn nhau, có thể nói là kẻ thù truyền kiếp, luôn ở thế không đội trời chung. Chủ công nếu có thể dẫn man di Ô Hoàn ra ngoài biên cương phía Bắc, cướp lãnh địa Tiên Ti, đem phụ nữ và trẻ em, gia súc các chiến lợi phẩm ban tặng, thì chẳng bao lâu, man di Ô Hoàn liền cảm tạ ân đức của chủ công, tự nhiên quy thuận.”

Quách Đồ nghe vậy hai mắt sáng người, vỗ đùi nói:

“Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu ~”

Trong lòng Mã Dục cũng thâm kinh hãi, thầm nghĩ thật không hổ là loạn quốc độc sĩ, dẫn dụ kỳ Ô Hoàn ra ngoài biên cương phía Bắc, ngang nhiên cướp bóc. Dựa theo tâm lý người Ô Hoàn muốn trả thù người Tiên Ti, vừa có thể thông qua việc trừ khử người Tiên Ti tạo dựng một hình tượng Mã Dục máu lạnh, uy vũ không thể đánh bại. Có như vậy, sự chống cự của người Ô Hoàn tự nhiên mất đi, cam tâm tình nguyện trở thành tay sai của Mã Dục.

Giả Hủ lại nói:

“Phía Bắc trường thành có nhiều bộ lạc Tiên Ti, từ chỗ Khứ Cân Ngốc Luật đến Trữ Huyền là gần nhất. Vả lại, Khứ Cân Ngốc Luật mới bại, toàn quân sáu ngàn thiết kỵ bị diệt, trong tộc thế nào cũng không phòng bị, chủ công lúc này dẫn quân đi thảo phạt, nhất định chỉ đánh một trận là thắng, cướp được rất nhiều phụ nữ và trẻ em, gia súc mà trở về.”

“Ừ ~” Mã Dục lãnh đạm nói, “Lập tức triệu tập người Ô Hoàn”

...

Trên vùng đất hoang vu thành Trữ Huyền, hơn hai ngàn dũng sĩ Ô Hoàn đứng nghiêm như rừng.

Màn kinh khủng máu chảy đầm đìa ở hẻm núi kia, đến nay vẫn còn trong đầu bọn họ không xua đi được!

Để Hứa Chử, Diển Vi đứng tại chỗ, Mã Dục giục ngựa đi đến trước trận tiền Ô Hoàn, ánh mắt âm lãnh thần nhiên liếc qua. Tất cả người Ô Hoàn vội vàng cup mắt, không dám nhìn thẳng. Mã Dục thu hồi ánh mắt, buồn bực hừ mũi một tiếng, lập tức có một người lao ra, lấy tiếng A Thái Ngữ hét lớn:

“Tướng quân nói, người Tiên Ti hèn hạ tập kích địa bàn người Ô Hoàn, đoạt đi đàn bà cùng dê bò của bộ lạc Ô Hoàn, là không tôn trọng tướng quân, là không tôn trọng Đại Hán. Phải trả thù ~”

Trong trận toàn bộ Ô Hoàn im lặng không một tiếng động, chỉ có cuồng phong gào thét mang theo bão cát, cuốn bay đầu trời.

“Bây giờ, tướng quân truyền lệnh, tất cả nghe kỹ!”

“Người không nghe hiệu lệnh, trăm ~”

“Người lâm trận bỏ chạy, trăm ~”

“Người nghe trống không tiến. Trăm ~”

“Người nghe kèn không lùi, trăm ~”

“Giết đàn bà và trẻ con, trăm ~”

“Người lạm sát dân chúng Đại Hán, trăm ~”

“Người tự tiện cướp châu quận Đại Hán, trăm ~”

“Một người lùi bước, giết mười người của bộ lạc~”

“Mười người lùi bước, giết trăm người của bộ lạc ~”

“Trăm người lùi bước, cả bộ lạc đều bị giết~~”

“Ngàn người lùi bước, diệt hết toàn bộ tộc Ô Hoàn ~”

...

Kim Liên Xuyên, phía Bắc quận Thượng Cốc, mấy trăm dặm xung quanh, nguồn nước và cây cỏ tốt tươi, thú rừng tụ thành đoàn.

Ngày xưa sau khi thủ lĩnh Tiên Ti Thiện Thanh Hòa thống nhất đại mạc, ngang nhiên phong thưởng quý tộc dưới trướng, đem Kim Liên Xuyên phỉ nhiêu cùng mấy vạn nô lệ ban thưởng cho tướng lĩnh trung thành Khứ Cân Đột.

Ba năm trước, Khứ Cân Đột dẫn năm ngàn dũng sĩ trong bộ tộc công thành mà vào, cướp bóc U Châu, Đại hán Ô Hoàn giáo úy Công tôn Trù cùng thủ lĩnh Ô Hoàn Na Lâu Lai tấn công, đánh bại Khứ Cân Đột, chém đầu tại chỗ. Con trai độc nhất của Khứ Cân Đột là Khứ Cân Ngốc Luật kế vị trở thành thủ lĩnh bộ lạc, đem quân báo thù, lại bị bại bởi Na Lâu Lai.

Năm sau, trên cốc gặp nạn tuyết, Na Lâu Lai mang theo nhiều người tới cướp bóc Kim Liên Xuyên. Bắt đi tân nương vừa mới cưới của Khứ Cân Ngốc Luật, cùng vô số trâu bò, hai nhà cừ oán càng thêm sâu, từ đó phân tranh không ngừng, luôn luôn có chém giết.

Một tháng trước, Na Lâu Lai, Phổ Phu Lô làm phản, dốc toàn bộ lực lượng cường tráng trong tộc tiến hành vây công Kế Huyền, doanh trại bỏ trống, nhớ mối thù cũ Khứ Căn Ngốc Luật tức thì xuất toàn bộ hơn sáu ngàn dũng sĩ trong tộc, từ cửa quan Bắc khẩu mà vào, lao thẳng tới doanh trại trên cốc Ô Hoàn, bắt hết toàn bộ đàn bà, gia súc tộc Na Lâu Lai. Cũng cho bố trí mai phục ở hẻm núi Âm Phong, ý muốn một kích tiêu diệt toàn bộ tộc Na Lâu Lai.

Không nghĩ tới, Khứ Căn Ngốc Luật dày công tính toán nhưng kết quả là Mã Dực vừa đến đã phá được.

....

Kim Liên Xuyên, dưới Bạch sơn, gió thổi cây cỏ thấp lộ ngưu dương~~

Đang là tháng mười mùa thu, một đàn dê gặm cỏ trên thảo nguyên, một đoàn ngựa to lớn khỏe mạnh, lững lờ xuất hiện ở bờ sông, khói bếp lượn lờ từ từ bốc lên. Bầu trời vẫn xanh biếc, trong trời đất một mảnh an bình ~ tinh tráng trong tộc đều xuất chinh đi, trong doanh trại chỉ còn có người già.

Một lão nhân mắt bị mù lẳng lặng ngồi ở trước lều của mình, tay vỗ về đầu đàn ngựa, hát một khúc hát thê lương, hai tên tiểu hài Tiên Ti bảy tám tuổi nằm trên cỏ mềm mại, đang nghe đến nhập thần. Cách đó không xa, có thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đang cố gắng thuần phục một con ngựa hoang, cứ từ trên lưng ngựa té xuống, nhưng lại đứng lên, trên khuôn mặt non nớt lộ vẻ quật cường ~~

Trong chuồng ngựa phía xa xa, vài thiếu phụ trẻ tuổi đang vắt sữa ngựa, nhìn dòng sữa ngựa chảy vào trong bình, trên mặt dính đầy vết bẩn cười như nở hoa.

“Lại nữa a ~~”

Tiếng ngâm xướng trầm bổng du dương từ trên thảo nguyên cất lên không dứt, một người mặc trang phục cưỡi ngựa, thiếu nữ đẹp đẽ hồn nhiên của tộc Tiên Ti vội vã lừa đàn dê từ xa trở về, mặt trời lặn chiếu sáng trên thân thể mềm mại thon thả của nàng, hoàn toàn lộ ra dáng vẻ thướt tha.

“Hào ô ô ô ~~”

Tiếng kèn trầm thấp từ xa đột nhiên vang lên không hề báo trước, theo tiếng kèn vang lên, có vô số sát khí ở trên thảo nguyên vô tận liên lần ra khắp nơi, sắc mặt thiếu nữ trong khoảnh khắc liên thay đổi, khum bàn tay nhìn ra hướng Nam, chỉ thấy đầu xa xa trên đại thảo nguyên, trên đường chân trời bao la nọ, chậm rãi xuất hiện một đường chỉ đen nhàn nhạt.

Vô Tình

136. Chương 109: Bánh Xe Vấy Máu

“Hu ~~”

Mã Dực nhẹ nhàng quất chiến mã dừng lại, cánh tay phải từ từ giơ lên. Phía sau Mã Dực, Hứa Chử, Diễn Vi giống như hai hung thần ác sát, bảo vệ hai bên, Diễn Vi để trần bụng ngực, sau vai đeo nghiêng hai thanh Đại Thiết Kích, nâng cán Huyết Sắc đại kỳ trong tay lên, trên đó viết bốn chữ lớn “Đại Hán Mã Dực”, đại kỳ theo gió xao động, bay phấp phật.

Trong tiếng hí vang liên tục không dứt của chiến mã, bốn ngàn thiết kỵ ở sau Mã Dực chậm rãi triển khai, một vùng thiết giáp đen giống như ngọn lửa màu đen bùng cháy, tản mát ra hơi lạnh khiến kẻ khác phải ngẹt thở, hơn bốn ngàn mã đao sắc bén gặp ánh chiều tà ở phía Tây in bóng xuống đất, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo chói mắt.

“Hô lô lô ~~”

Chiến mã phía dưới Mã Dực bờm run run nhẹ, cánh mũi phập phồng, phát ra một tiếng hí vang dội, bốn vó đạp nhẹ. Chậm rãi xoay người lại, ánh mắt Mã Dực sắc bén nhìn thoáng qua khuôn mặt lạnh như băng của bốn nghìn tướng sĩ, về mặt hai ngàn kỵ binh Ô Hoàn nghiêm nghị, mà con mắt hai ngàn tướng sĩ Đại Hán thoáng chốc lại trở nên nóng rực.

“Các huynh đệ, nhìn thấy bộ lạc phía trước không?”

Trong trời đất vang vọng tiếng hét to như tiếng sấm của Mã Dục.

“Nhìn thấy ~”

Hai ngàn tướng sĩ Đại Hán ầm ầm hưởng ứng, mà ánh mắt hai ngàn kỵ binh Ô Hoàn lại càng trở nên nghiêm túc. Bọn họ mặc dù nghe không hiểu bọn người Hán này gào thét cái gì, nhưng từ sát khí toát ra trên người bọn người Hán này, ngay cả người mù cũng có thể cảm nhận được! Bọn họ chưa bao giờ thấy qua người Hán hung hãn như thế, quả thực giống như sài lang hổ báo!

Ánh mắt Mã Dục lạnh lùng, khóe miệng nở một nụ cười có chút tà ác. Lớn tiếng hỏi:

“Như vậy có ai có thể nói cho ta biết. Có người nào sinh hoạt ở trong bộ lạc phía trước?”

“Người Tiên Ti!”

“Rất tốt!”

Mã Dục nghiêm nghị gật đầu, lạnh lùng nói:

“Hôm nay, ta nghĩ phải nói cho các người biết một đạo lý, người Tiên Ti, người Ô Hoàn, còn có người Hung Nô. Đều giống người Hán chúng ta, đều là con người!”

“Thế nhưng~”

“Người có phân biệt rõ địa vị cao thấp, tựa như thế gian vạn vật, có khác chỉ là kẻ yếu bị kẻ mạnh ăn thịt! Dê ~ sinh ra là để sói ăn thịt! Mà người Tiên Ti ~ sinh ra là để làm nô dịch cho người Hán chúng ta ~”

Mã Dục cũng không phải là người theo chủ nghĩa tộc Đại Hán. Nhưng sinh ra ở thời loạn thế Hán mạt, nếu muốn dựa vào hơn hai ngàn người Hán hèn mọn này đi chinh phục thảo nguyên bao la, đi chinh phục trên trăm vạn người Tiên Ti, hẳn chỉ có thể làm như vậy. Hẳn không có sự lựa chọn nào khác!

“Người Hán ~ là dân tộc cao quý nhất trên thế giới này. Mà các người ~ sẽ trở thành quý tộc ở trên vùng thảo nguyên kia, quý tộc cao quý nắm giữ quyền sinh sát trong tay! Ta đây là~ Đại Hán Phục Ba trung lang tướng, Hộ Ô Hoàn giáo úy. Ban quyền lực cho các người! Ngay cả thiên tử Đại Hán, thậm chí thần linh trên trời, cũng không thể tước đoạt quyền lực của các người!”

“Bất kể là người Ô Hoàn, người Phù Tang, người Cao Lệ, người Hung Nô hay người Tiên Ti, đều trở thành người hầu, thuộc hạ hay nô lệ của các người!”

“Nhìn thấy người Ô Hoàn ở phía sau các người không? Hiện tại. Bọn họ chính là người hầu của các người. Lúc chưa có chiến tranh, bọn họ giúp các người chăm sóc ngựa. Chăn thả dê bò, còn theo dõi nô lệ của các người làm việc ~ lúc có chiến tranh. Bọn họ phải theo gót các người ra trận giết địch, giống như bây giờ, bọn họ theo sau các người, đi chinh phục người Tiên Ti phía trước, đi chinh phục vùng thảo nguyên bao la.”

“Hiện tại, chỉ có hai ngàn người Ô Hoàn lập lời thề trung thành, cho nên, mỗi người các người chỉ có thể có được một người hầu! Nhưng sau này, nếu có càng nhiều người Ô Hoàn lập lời thề trung thành, ta cam đoan, mỗi người ít nhất có thể có đến mười người hầu! Mỗi người các người, đều muốn trở thành quý tộc có ít nhất mười người hầu.”

“Các người sẽ đem thuộc hạ chính mình biến thành hơn trăm ngàn, cùng nô lệ hàng ngàn hàng vạn ~ nữ nhân của các người nhiều đến nỗi mỗi tối làm tân lang một lần ngủ không hết ~”

“Ha ha ha ~”

Hai ngàn tướng sĩ Đại Hán phát ra trận cười to đầy sáng khoái, ánh mắt càng trở nên nóng rực.

“Ngoài người Ô Hoàn, chúng ta cũng sẽ chinh phục người Hung Nô và người Khương, Hồ, đem bọn họ biến thành thuộc hạ của các người.”

Mã Dục giọng nói vừa chuyển, tiếp theo lạnh lùng nói:

“Mà người Tiên Ti phía trước. Hãy biến chúng thành nô lệ các người! Toàn bộ người Tiên Ti, trâu, dê, ngựa tất cả. Còn có rất nhiều đàn bà, đều trở thành tài sản các người!”

“Các người có thể chia tài sản tùy ý!”

“Các người có thể đem bọn họ bán đi, tặng hoặc là giết chết, đây đều là tự do của các người, cho dù là thần linh ở trên trời cũng không thể can dự vào tự do của các người.”

“Ha ha ha ~”

Hai ngàn tướng sĩ Đại Hán ầm ầm cười to, có ngọn lửa nóng rực dấy lên trong con mắt của mỗi một gã tướng sĩ, bọn họ ~ đã không thể chờ đợi được nữa muốn đánh chiếm bộ lạc Tiên Ti ở phía trước.

“Ở ngoài thảo nguyên, các người không cần tuân thủ luật pháp Đại Hán. Các người có thể giống loài sói muốn làm gì thì làm! Đốt phá, giết, cướp, đánh, đoạt gia súc cùng đàn bà, đây đều là tự do của các người!”

Mã Dục hít vào một hơi thật sâu, giọng nói lại chuyển, đột nhiên trở nên lạnh lùng vô cùng. Trầm giọng nói.

“Nhưng mà ~ có một kỷ luật sắt không được xâm phạm, nếu ai dám cả gan cầm đao kiếm trong tay chỉ vào người anh em của chính mình ~ chém không cần bàn.”

Ánh mắt hai ngàn tướng sĩ nghiêm nghị. Mỗi người đều muốn ghi tạc những lời nói này vững vàng ở trong lòng, không bao lâu, những lời này và “Tuyệt không vứt bỏ, tuyệt không buông tay” giống nhau, đều dung nhập vào trong máu của bọn họ, trở thành kỷ luật sắt! Mã Dục trị quân với một bàn tay sắt, chỉ cần nói được thì nhất định làm được. Tuyệt không người nào dám cả gan khiêu chiến quyền uy của hắn!

Mã Dục thâm trầm đảo mắt một vòng, nói tiếp:

“Các người phải hiểu, duy nhất một con sói, rất có thể sẽ bị một đám trâu rừng giẫm chết, cũng có thể bị mãnh thú cỡ khác ăn thịt, nhưng nếu như là một bầy sói, sẽ không gì thể chiến thắng chúng. Chúng là vua của cả thảo nguyên! Nghe rõ rồi chứ?”

“Nghe rõ!”

Hai ngàn tướng sĩ Đại Hán rền vang đáp lại.

“Bây giờ, đi chinh phục người Tiên Ti phía trước đi, giết sạch toàn bộ nam đinh thân cao hơn bánh xe, đoạt hết gia súc dê bò của bọn họ, đốt thảo nguyên bọn họ, để cho đàn bà và trẻ em của bọn họ trở thành nô lệ của các người ~”

Mã Dục cánh tay phải giơ lên cao phát mạnh xuống, tiếng gào kéo dài thê lương vang tận mây xanh.

“Các dũng sĩ đế quốc Đại Hán ~ tiến lên ~”

“Ngao nha ~”

“Cáp ~”

“Oa nha nha ~”

Tiếng gào thét điên cuồng vang tận trên mây, bốn ngàn thiết kỵ giống như thủy triều ào ào mà tiến. Mã Dục dừng ngựa đứng im, sừng sững bất động, Hứa Chử, Diển Vi bảo vệ hai bên cũng không động dấy. Phía sau Hứa Chử hơn trăm trọng giáp thiết kỵ cũng yên lặng! Đưa mắt nhìn bốn ngàn thiết kỵ như gió cuốn mây tan cuốn sạch đi, trong lòng Mã Dục dấy lên niềm tự hào.

Chinh phục Ô Hoàn, Hung Nô, Khương Hồ còn có Tiên Ti. Đến cuối cùng chinh phục toàn bộ sa mạc rộng lớn, đó là một quá trình gian khổ mà lại hung hiểm, mặc dù Giả Hủ đưa ra chiến lược hoàn mỹ, nhưng kia cũng chỉ là một chiến lược. Nếu như không có một nhóm quân đội thiện chiến làm cơ sở, chiến lược dù hoàn mỹ cũng chỉ có thể trở thành ảo tưởng.

Cũng giống như, nếu không có sự đảm bảo của chế độ và ràng buộc của luật pháp, cho dù có cố gắng thực hiện chiến lược đã đề ra, thì cũng chỉ là thành công tạm thời. Khó có thể kéo dài được.

Cho nên, phải đem dân tộc trên thảo nguyên tiến hành phân hóa thứ bậc chặt chẽ, hình thành chế độ cấp bậc Kim tự tháp nghiêm ngặt! Giống như đời sau Thiết Mộc Chân, bốn chủng người phân chia cấp bậc tạo nên lãnh thổ đế quốc Mông Cổ rộng lớn! Chế độ cấp bậc này áp dụng ở vùng Trung Nguyên văn minh tiên tiến e rằng khó có thể kéo dài. Nhưng ở đại mạc hoang dã lạc hậu, lại là chế độ xã hội vô cùng hoàn mỹ.

Ở tầng trên cùng, tất nhiên là Mã Dược cùng hai ngàn bộ hạ ban đầu của hắn. Tiếp đó tương lai lần lượt chiêu mộ lưu dân người Hán, nhóm người này không nghi ngờ gì nữa là trung thành với Mã Dược, hơn nữa để bảo vệ lợi ích bản thân, bọn họ cũng sẽ luôn ủng hộ Mã Dược không thay đổi, là lực lượng một lòng trung thành ủng hộ việc Mã Dược thống trị thảo nguyên.

Tầng thứ hai ở dưới người Hán chính là người Ô Hoàn, cùng người Hung Nô ở khu vực Hà Sáo, người Khương Hồ, bọn họ lấy thân phận người hầu trở thành thuộc hạ của quý tộc người Hán tầng trên. Ở tầng dưới cùng chính là thế lực người Tiên Ti mạnh mẽ nhất bây giờ. Cùng với tương lai lâu dài, không ngừng bị ngoại tộc Man di chinh phục, bọn họ sẽ trở thành nô lệ thấp kém nhất.

...

“Hu ~”

Quản Hối mang theo hơn mười kỵ binh đánh thẳng một mạch đến trung tâm bộ lạc Tiên Ti, vượt qua vô số lều cỏ, trước mắt trở quang đáng, một tòa trường bông da trâu hùng vĩ xuất hiện ở phía trước đám cướp này, trên đỉnh trường bông còn có Lang kỳ bay phấp phật, rõ ràng là lều lớn của thủ lĩnh bộ lạc này.

“Ha ha ha ~”

Quản Hối giục ngựa đi lên, cầm trong tay chùy Lưu Tinh một ngón tay chỉ về phía trước, trong mắt lộ ra ngọn lửa sáng ngời. Cười dài nói:

“Cái lều cỏ này thuộc về ta rồi. Tất cả đàn bà bên trong đều thuộc về ta cả, ha ha ha ~”

“Ngao lạp ~”

Mười mấy tên dũng sĩ Tiên Ti bảo vệ ở ngoài trường bông vùng mã xoa sắc bén. Nhắm Quản Hối xông tới.

“Khắc khắc ~”

Quản Hối cười quái dị, trong mắt thoáng qua tia giết người tàn nhẫn, cánh tay phải vùng mạnh, chùy Lưu Tinh trong tay rít gào tung ra, đập thẳng vào ngực tên dũng sĩ Tiên Ti ở phía trước.

“Phốc ~”

“Ách a ~”

Cả ngực tên dũng sĩ Tiên Ti bị đập lõm vào, hai mắt lại đột ngột lồi ra, trừng mắt nhìn chăm chăm Quản Hối, mã xoa trong tay vẫn còn đang đâm tới, nhưng vĩnh viễn không bao giờ đâm vào trong cơ thể của được địch nhân được, dòng máu đỏ tươi theo khoe miệng dũng sĩ Tiên Ti lặng lẽ chảy xuống, con mắt đờ đờ sáng sát khí trong phút chốc trở thành ảm đạm.

Màn trường da trâu của đại trưởng bị xô nhẹ lên một góc, lộ ra một bóng hình xinh đẹp yếu điệu. Đôi mắt đẹp sáng ngời đúng lúc nhìn thấy hai gã dũng sĩ Tiên Ti kêu thảm ngã xuống giữa vũng máu, đại hán kia như thép sắt gào lớn một tiếng tiến lên từng bước sau cùng ôm lấy eo tên dũng sĩ Tiên Ti kia, lộn ngược lại rồi đập mạnh xuống đất, đầu của dũng sĩ Tiên Ti đập mạnh trên mặt đất. Gần như toàn bộ đầu ở trên vai rớt vào trong.

“Ngao nha nha ~”

Đại hán ném thi thể dũng sĩ Tiên Ti đi, xé mạnh vạt áo dài ở trước ngực, lộ ra lồng ngực vừa dày vừa đen, sau đó tay nắm thành quyền điên cuồng đánh vào ngực mình, phát ra tiếng vang bồm bộp không dứt, giống như thú đực đánh bại tất cả đối thủ cạnh tranh, ở trước mặt thú cái khoe khoang sức mạnh cường bạo của bản thân.

“Hắc hắc ~”.

Quản Hối kéo mạnh trường bông da trâu một cái, nói với hơn mười kỵ binh phía sau:

“Bảo vệ tốt bên ngoài cho lão tử, ngoại trừ tướng quân, ai cũng không được tiến vào.”

“Vâng. Tướng quân!”

“Hắc hắc hắc ~”

Quản Hợi cười dâm ba tiếng, đi nhanh lên trước vén màn trướng vù vù, trong trướng bông đã thấp đuốc sẵn. Trong ánh lửa sáng rực, Quản Hợi nhìn thấy mười mấy nữ nhân rụt lại ở một góc trướng bông, mặc dù mấy con mắt đều mở to, nhưng lại không lộ chút kinh hoàng. Trên thực tế. Ở trên thảo nguyên đốt nát lác hậu, các bộ tộc báo thù và cướp bóc mỗi ngày đều xảy ra, đàn bà, trẻ em và dê bò đều như nhau, cho tới nay đều là nô lệ cùng tài sản của đàn ông, mọi người đối với tất cả những điều này sớm đã trở thành thói quen.

Ánh mắt Quản Hợi hung hãn đặt trên thân thể của cô gái trẻ có tướng mạo xinh đẹp sau cùng, vươn tay ra ngoắc ngón tay một cái. Nói:

“Người ~ đi ra.”

...

“Hô ~”

Màn trướng rủ xuống đột nhiên lại bị người xốc lên, Quản Hợi đang ở trên người nữ nhân mặc sức rong ruổi nghe âm thanh phía sau, hai tay chân hai chân không khỏi đẩy mạnh để đứng lên, chỉ có chân to lớn thứ ba vẫn còn ở lại trong cơ thể của cô gái, Quản Hợi đột nhiên quay đầu lại. Muốn quát mắng, bất thành linh thấy rõ người đến liền không khỏi ngơ ngác.

“Bá ~ Bá Tề?”

Giữa hai lông mày Mã Dược thoáng chốc nhíu lại, nghiêm nghị nhìn lại, chỉ thấy Quản Hợi đang ngửa cái miệng đen thui, đè nhẹ lên trên hai cánh miệng vừa trắng vừa đầy đặn của cô gái, ở giữa hai chân lông đen thô dài, bất ngờ lộ ra một cái chân thứ ba, ở dưới sự chiếu sáng của ánh lửa thấy rõ một chất dịch trong suốt.

“Xuất hiện một nhóm nhỏ bốn, năm trăm kỵ binh bộ lạc Tiên Ti ở vùng lân cận. Lập tức triệu tập thuộc hạ, chuẩn bị chặn đánh ~”

Ánh mắt Quản Hợi lạnh lẽo, bỗng nhiên nhảy người lên, đỉnh trụ dựng đứng lạnh lùng nói:

“Tuân lệnh!”

“Hô ~”

Mã Dược ra lệnh xong, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn thoáng qua phía sau Quản Hợi, nữ nhân kia nằm ngửa trên thảm lông cừu mềm mại, thân thể mềm mại trắng muốt như ngọc. cặp miệng tròn căng mướt mà, eo thon nhỏ nhắn uyển chuyển không thể nhỏ hơn được. Da thịt nhẵn nhụi trơn bóng như ngọc đứng là xinh đẹp không thua kém chút nào con gái Trung nguyên, mà phong tình lại hơn hẳn.

“Mẹ nó. Đúng là xinh đẹp.”

Mã Dược trừng mắt nhìn Quản Hợi một cái, Quản Hợi gãi gãi đầu, nhếch miệng cười hắc hắc, trên khuôn mặt dữ tợn lại có thể lộ ra một nụ cười ngớ ngẩn hiếm thấy.

“Lên đường ~”

Mã Dược hừ lạnh một tiếng, chuyển thân nghênh ngang rời đi.

...

Cuồng phong gào thét, thổi lá Huyết sắc đại kỳ tung bay, làm vang tiếng phản phật. Bó đuốc hừng hực cháy chiếu sáng nơi đóng quân trống trải, dưới vòm trời u ám, một đám đông thiết kỵ sừng sững ngạo nghễ, một thanh mã đao sắc bén chiếu ánh sáng lạnh lẽo thấu bầu trời sao, mây đen lướt qua, che khuất ánh trăng.

“Cô lộc lộc ~”

Trong tiếng bánh xe ma sát chói tai, một chiếc xe ngựa cũ nát bị đẩy lên trên chỗ đất trống, bánh xe cực lớn ở bãi đất cao bằng nửa thân người theo ánh lửa chiếu xuống hiện ra vẻ bất mắt vô cùng.

Một tên thủ lĩnh Ô Hoàn giục ngựa tiến ra. Trên mặt tràn ngập sát ý dữ tợn, điệu võ dương oai mà nói:

“Tướng quân có lệnh. Hễ gã đàn ông Tiên Ti nào cao hơn bánh xe, đều giết chết ~”

Nhóm nam nhân Tiên Ti đang quỳ về mặt ngơ ngác. Nữ nhân mắt lại lộ ra vẻ đau thương.

“Phốc ~”

Mã đao sắc bén chém mạnh xuống, lại một cái đầu rơi trên mặt đất, lăn lông lốc, khuôn mặt vẫn như cũ, biểu tình dữ tợn, máu nóng từ cổ liền phun ra, bắn lên trên bánh xe, bó đuốc cháy hừng hực chiếu sáng màn giết người giống huyết ngục Tu La, cũng chiếu sáng cả bánh xe lấy máu.

“Người kế tiếp!”

Một tên thiếu niên Tiên Ti mười bốn mười lăm tuổi bị hai người Ô Hoàn như hung thần ác sát kéo lại đây, thân thể non nớt dán sát vào bánh xe để so, vừa vượt đứng nửa cái đầu, thiếu niên Tiên Ti ngẩng đầu nhìn người đàn ông Ô Hoàn giống hung thần ác sát, vẻ mặt ngơ ngác, tuổi hắc mới trên vị thành niên, thực chất vẫn còn chẳng biết chết vì cái gì.

“Chết ~”

Ánh mắt đao phủ Ô Hoàn chịu trách nhiệm hành hình lạnh lẽo, mã đao sắc bén chém ngang qua, lạnh lùng chặt đứt cổ thiếu niên Tiên Ti, lại một dòng máu nóng bắn lên trên bánh xe lấy máu, theo bánh xe đỏ sẫm từ từ chảy xuống, máu nhỏ giọt xuống dưới bánh xe. Một vùng đỏ sẫm vốn là thảo nguyên xanh biếc.

“Người tiếp theo ~”

“Đi!”

Hai tên binh lính Ô Hoàn bắt một thằng nhỏ Tiên Ti đi.

“Con, con ta ~”

Một phụ nữ Tiên Ti gào đến tê tâm liệt phổi.

Ánh mắt thằng nhỏ Tiên Ti ngơ ngác, chuyện xảy ra hôm nay, căn bản không phải là việc đơn giản mà đầu óc non nớt của hắn có thể hiểu được.

“Lại đây.”

Thằng nhỏ được đưa đến cạnh bánh xe, tay của đao phủ người Ô Hoàn đôi mắt sắc bén ấn nó vào xe ngựa, kẻ sát trên mép bánh xe để so sánh, phát hiện đứa nhỏ thấp hơn một đoạn.

“Thấp hơn, người kế tiếp!”

Binh lính Ô Hoàn nhẹ buông tay, thằng nhỏ Tiên Ti chạy nhanh về bên cạnh phụ nữ Tiên Ti. Phụ nữ Tiên Ti vươn hai tay ra ôm lấy thằng nhỏ, ôm chặt vào lòng, chỉ sợ tên đồ tể Ô Hoàn thay đổi ý định tàn nhẫn giết chết. Lại lần nữa đem đồ đao đặt lên người đứa bé.

...

Trên con đường nhỏ tiến về Kế Huyền, Lưu Bị, Quan Vũ dẫn hơn trăm quân sĩ không dám đi đường lớn, chọn đường nhỏ giữa núi. Lợi dụng bóng đêm đi nhanh về phía trước. Đang chạy vào bên trong, chợt nghe tiếng kêu la mơ hồ từ phía sau bản thân truyền đến, Lưu Bị trong lòng lấy làm kinh hãi, một bước dẫm lên khoảng không nhất thời trượt từ trên núi xuống. Kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy phía sau cách đó không xa ánh lửa ngút trời, vô số binh mã đang hò hét truy sát tới

“Đại ca!”

Mắt phượng Quan Vũ hẹp dài đột nhiên mở ra, chạy vội xuống đỡ Lưu Bị dậy, ân cần hỏi:

“Đại ca sao chứ?”

Lưu Bị thở dài, buồn bã nói:

“Truy binh tới rồi, biết làm gì bây giờ?”

Quan Vũ nói:

“Đại ca đừng vội kinh hoảng, chỉ ít truy binh. Tiểu đệ còn chưa để vào mắt, người đâu ~ bày trận”.

Hơn trăm quân sĩ đi theo Lưu Bị đều là tinh binh, đều những kẻ lang sói dũng mãnh thiện chiến, cũng không lùi bước. tập hợp thành trận thế phía sau Quan Vũ. Giương cung bạt kiếm, chuẩn bị giao chiến.

Chỗ ánh lửa vừa xuất hiện, Điền Giai thúc ngựa giết tới, lớn tiếng hét:

“Thằng lỏi Lưu Bị. Thất phu, thằng tai dài, đồ vong ân phụ nghĩa, Thái thú Công Tôn Toàn đối đãi người không tệt, như thế nào lại chia tay mà không nói một lời nào?”

“Câm miệng!”

Quan Vũ mắt phượng trợn tròn, quát to như tiếng sấm:

“Còn dám nói bừa. Quyết trăm không tha!”

“Ách a ~”

Tiếng quát của Quan Vũ chưa dứt, một binh sĩ đứng cạnh Điền Giai bất ngờ bệnh cũ phát tác, kêu thảm một tiếng miêng phun mật xanh, từ từ tắt thở, quân sĩ quanh đấy không biết nội tình, cho rằng binh sĩ này chẳng may nghe tiếng quát của Quan Vũ khiếp sợ quá vỡ mật mà chết, đều lạnh mình mắt, lộ vẻ sợ hãi.

“Tê ~”

Điền Giai cũng hít vào một hơi lạnh, lúc này mới nhớ ra bên cạnh Lưu Bị có nghĩa đệ Quan Vũ, có sức mạnh vạn người không địch được. Kinh hãi giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Quan Vũ thân cao chín thước. Đứng trên núi giống như một pho tượng thần to lớn, tay cầm đao Thanh Long Yển Nguyệt, uy phong凛冽, có phần một người đã đủ giữ quan ải, khiến vạn người không vượt qua được.

Điền Giai quay đầu, lớn tiếng quát:

“Người nào dám tiến lên lấy đầu thằng lỏi Lưu Bị?”

Đám quân sĩ đứng sau hấn đều vội vàng lùi lại, không một kẻ nào dám tiến lên trước.

“Giết ~”

Đúng lúc này, Quan Vũ hét lớn một tiếng, dẫn hơn trăm quân sĩ đánh lén sang. Trong bóng tối cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu người, chỉ cảm thấy khắp nơi đều là tiếng la giết đình tai nhức óc, Điền Giai cùng tướng sĩ phía sau đều sợ mất mật, vội vàng tránh đi.

...

“Phác sí sí ~”

“A a ~ a a ~”

Tiếng vó ngựa kinh hoàng xen lẫn với mấy con điều hâu vỗ cánh lượn vòng trên trời cao, vừa bay vừa phát ra tiếng kêu lãnh lẽo thảm thiết, càng lộ ra vài phần thê lương cùng máu tanh ~

Kha Bĩ Năng tuy tuổi còn trẻ mà sắc mặt vẫn lạnh như băng, cũng bị một màn máu tanh trước mắt làm sợ hãi sâu sắc, vùng hỗn độn trên bãi sông vốn là nơi đóng quân của bộ lạc Khứ Cán, lều cỏ bị đốt, trướng bông ngã rạp, một đàn dê bò còn có vô số ngựa mất tích, nơi đóng quân ngày trước náo nhiệt bây giờ một vùng tĩnh lặng, chỉ có một đồng thi thể không đầu lạnh ngắt nằm ngổn ngang ở cạnh một chiếc bánh xe lấy máu, hơn một ngàn cái đầu lâu bị chất ở một chỗ.

Trong không khí tản mát mùi máu tươi nồng nặc, trong người muốn ói ~

Kha Bĩ Năng chỉ là thủ lĩnh của bộ lạc Tiên Ti nhỏ. Căn cứ vào luật lệ của người Tiên Ti, bộ lạc đạt đến ngàn người, có thể trở thành thủ lĩnh, dẫn đầu cả vạn người. Lại có thể ban thưởng cả họ, mười vạn người thì làm vương, trăm vạn người thì mới có thể xưng là Đại vương! Đại vương chỉ có một, chính là người thống trị tối cao tất cả Tiên Ti.

Kha Bĩ Năng là tới tìm người yêu của hắn, hắn để ý em gái của Khứ Cán Ngốc Luật, bỏ cả một mùa đông, ở lại nơi Mạc Bắc lạnh vô cùng giết được hai con Tuyết Hồ, định lấy hai tấm da hoàn chỉnh của Tuyết Hồ để làm sinh lễ, nghênh đón người đẹp về bộ lạc. Điều khiến Kha Bĩ Năng không ngờ tới là, hắn đã đến chậm, bộ lạc Khứ Cán lại bị người ta diệt tộc rồi!

“Thủ lĩnh, là của người Ô Hoàn!”

Một tên tùy tùng nhặt từ trên cỏ lên một chuỗi vòng xương thú, nói với Kha Bĩ Năng:

“Chỉ có loại Ô Hoàn bĩ ổi mới có thể mang vòng xương thú này.”

Một tên tùy tùng khác dò xét kĩ càng dấu chân ngựa trên bờ sông, lại đi tới cạnh xe ngựa, lấy ngón tay quệt nhẹ qua vết máu trên bánh xe, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, lạnh đạm nói:

“Thủ lĩnh, mùi máu tươi vẫn chưa tan hết, thời gian bộ lạc Khứ Cân gặp họa diệt tộc hẳn là chưa vượt quá hai ngày. Kẻ địch ước chừng bốn ngàn kỵ binh.”

“Hai ngày, bốn ngàn kỵ binh!”

Ánh mắt Kha Bĩ Năng bình tĩnh lạnh lùng, trầm giọng nói:

“Bộ lạc Khứ Cân dê bò vô số, người Ô Hoàn thế nào cũng đi không nhanh, thời gian hai ngày hẳn là đi không tới trăm dặm! Nói cách khác, bọn họ bây giờ có lẽ vẫn còn ở phía Bắc trường thành, ừm, để ta suy nghĩ ~~”

“Thủ lĩnh là muốn đoạt lại đàn bà và dê bò của bộ lạc Khứ Cân?”

“Trong tộc chúng ta chỉ có không quá năm trăm dũng sĩ, trừ khi cầu viện tộc Thác Bạt.”

“Bộ lạc Thác Bạt cách đây hơn năm trăm dặm, chờ Thác Bạt Khiến Phần dẫn dũng sĩ trong tộc chạy tới, người Ô Hoàn đã sớm trở lại trường thành phía Nam, chúng ta nếu vượt qua trường thành cướp đoạt, sẽ phải đối mặt với quan quân đế quốc Đại Hán.”

Trong con mắt thản nhiên của Kha Bĩ Năng thoáng qua một tia giảo hoạt, hướng tùy tùng của hắn ngoắc tay nói:

“Các người lại cả đây.”

[QUOTE=Vô Tình;550686]

137. Chương 110: Phải Chết (1)

“Thủ lĩnh, là của người Ô Hoàn!”

Một tên tùy tùng nhặt từ trên cỏ lên một chuỗi vòng xương thú, nói với Kha Bĩ Năng: “Chỉ có loại Ô Hoàn bĩ ổi mới có thể mang vòng xương thú này.”

Một tên tùy tùng khác dò xét kĩ càng dấu chân ngựa trên bờ sông, lại đi tới cạnh xe ngựa, lấy ngón tay quệt nhẹ qua vết máu trên bánh xe, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, lạnh đạm nói: “Thủ lĩnh, mùi máu tươi vẫn chưa tan hết, thời gian bộ lạc Khứ Cân gặp họa diệt tộc hẳn là chưa vượt quá hai ngày. Kẻ địch ước chừng bốn ngàn kỵ binh.”

“Hai ngày, bốn ngàn kỵ binh!”

Ánh mắt Kha Bĩ Năng bình tĩnh lạnh lùng, trầm giọng nói: “Bộ lạc Khứ Cân dê bò vô số, người Ô Hoàn thế nào cũng đi không nhanh, thời gian hai ngày hẳn là đi không tới trăm dặm! Nói cách khác, bọn họ bây giờ có lẽ vẫn còn ở phía Bắc trường thành, ừm, để ta suy nghĩ, để ta suy nghĩ ~~”

“Thủ lĩnh là muốn đoạt lại đàn bà và dê bò của bộ lạc Khứ Cân?”

“Trong tộc chúng ta chỉ có không quá năm trăm dũng sĩ, trừ khi cầu viện tộc Thác Bạt.”

“Bộ lạc Thác Bạt cách đây hơn năm trăm dặm, chờ Thác Bạt Khiến Phần dẫn dũng sĩ trong tộc chạy tới, người Ô Hoàn đã sớm trở lại trường thành phía Nam, chúng ta nếu vượt qua trường thành cướp đoạt, sẽ phải đối mặt với quan quân đế quốc Đại Hán.”

Trong con mắt thần nhiên của Kha Bĩ Năng thoáng qua một tia giảo hoạt, hướng tùy tùng của hắn ngoắc tay nói: “Các ngươi lại cả đây”.

Bóng đêm tối đen như mực, gió mạnh gào rít, mây đen giăng đầy trời, ánh trăng ảm đạm, thê lương chiếu rọi khắp thảo nguyên.

Trăng đang sáng vàng vạc, đúng là thời điểm tốt để giết người.

“Hô ~ ”

Tấm rèm trướng nặng nề bằng da trâu bị nhấc lên. Điển Vi, hai vai vác thiết kích, khom lưng chui ra ngoài. Hắn trợn tròn mắt, từ mắt hắn phát ra tia sáng của dã thú. Nhìn xung quanh, đảo mắt qua các gương mặt của đám người Ô Hoàn, buồn bực “Hừ” một cái rồi tránh ra một bên cửa trướng nói: “Chúa công cho mời các vị vào.”

Hơn mười vị thủ lĩnh Ô Hoàn vội tránh ánh mắt Điển Vi, tránh ua bên cạnh Điển Vi tiến vào đại trướng da trâu của Mã Dược.

Mười mấy cây đuốc cháy rùng rục, đại trướng làm bằng da trâu sáng như ban ngày. Mã Dược mặc áo giáp, đầu đội mũ trụ, thanh kim đao đặt dưới đệm, ngồi trên giường da hổ, đôi mắt đen nhìn không chớp về phía các thủ lĩnh Ô Hoàn, mắt thoáng tia thâm trầm rồi mất ngay.

Chu Thương, Quân Hối hai người cầm kiếm đứng nghiêm bên cạnh Mã Dược. Cả hai vẫn mặc bộ chiến giáp, gương mặt lãnh đạm.

Đội mười mấy thủ lĩnh của bộ lạc Ô Hoàn khom người đi hết vào trướng. Điển Vi cũng chui người vào theo, hắn tiện tay bỏ tấm rèm da trâu xuống. Như ngăn cách bóng đêm ở ngoài trướng, trong trướng sáng sủa nhưng lại rất yên tĩnh, một sự yên tĩnh quỷ dị.

“Chi chi ~ ”

Cây đuốc cháy phát ra âm thanh lách tách, không khí tràn ngập sự nghiêm trọng khiến mọi người nghệt thở.

“Tham kiến tướng quân ~ ”

Hơn mười thủ lĩnh của bộ lạc Ô Hoàn đứng trước mặt Mã Dược. Sắc mặt cung kính, tay phải ôm trước ngực, khom lưng cúi chào, theo nghi lễ tôn kính nhất của vùng thảo nguyên.

Mã Dược khoát tay nói: “Chư vị đầu lĩnh, mời ngồi”.

“Cám ơn Tướng quân ~ ”

Hơn mười đầu lĩnh khom người tạ ơn, rồi rít ngòi xếp bằng xuống thảm.

Ánh mắt Mã Dược lạnh lùng nhìn qua hơn mười thủ lĩnh đang ngồi trên thảm. Hắn nói: “Hôm nay, ta đặc biệt mời các vị thủ lĩnh tới đây là muốn mọi người hết lòng giúp đỡ, tất nhiên nói cho cùng thì cũng là việc nhỏ thôi.”

Đám thủ lĩnh bộ lạc Ô Hoàn ríu rít ngẩng cao đầu nói: “Nguyện tuân theo sự phân phó của tướng quân”.

“Là thế này.....” Mã Dược khẽ nhếch miệng cười nhạt, nói: “Bổn tướng, muốn mượn một vật trên người của chư vị để dùng một chút”.

“Chỉ cần tướng quân muốn, bọn tiểu nhân nguyện tuân theo”.

“Rất tốt” Nụ cười của Mã Dược vẫn lạnh như băng. Hắn nói tiếp: “Bổn tướng muốn mượn đầu của chư vị để dùng có việc”.

“A?”

“Hả!”

“Cái gì?”

Hơn mười thủ lĩnh Ô Hoàn nhìn nhau sợ hãi. Hai người trẻ tuổi không chịu nhụt được, đứng dậy rút đao ra. Những người còn lại vẫn đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ quả thực không dám tin vào tai mình. Bọn họ đã tuyên thệ thuần phục. Sao Mã Dục vẫn muốn lấy tính mạng của họ?

Mã Dục dụng tâm thật hiểm ác. Nếu suy nghĩ đơn giản như đám thủ lĩnh Ô Hoàn thì Mã Dục đã không phải là Mã Dục. Những người này sẽ không còn là thủ lĩnh của bộ lạc Ô Hoàn nữa.

Nên biết rằng để người Ô Hoàn trở thành đám thuộc hạ trung thành của Mã Dục, trở thành tầng thứ ba của kim tự tháp, trở thành toán tiên phong để Mã Dục chinh phục Hà sáo thì phải tiến hành hợp nhất các bộ lạc Ô Hoàn ở trong quận, Thượng Cốc, Ngự Dương, Hữu Bắc Bình, Liêu Tây, Liêu Đông và các nơi khác.

Sau khi thống nhất người Ô Hoàn thì sẽ chia thành năm đội, tiền, hậu, tả, hữu, trung. Mã Dục sẽ bổ nhiệm Bùi Nguyên Thiệu, Quản Hối và các đại tướng thân tín nắm giữ năm đội này. Như vậy việc thống nhất sẽ ảnh hưởng lớn tới quyền lợi của các thủ lĩnh Ô Hoàn. Tất nhiên họ sẽ hết sức phản đối thậm chí phản bội.

Cho nên đám thủ lĩnh Ô Hoàn này phải chết.

“Tại sao?” Tên thủ lĩnh bộ tộc Hắc lang không nhịn được hỏi hần: “Bộ tộc Hắc Lang chúng ta đã tuyên thệ thuần phục. Tướng quân tại sao vẫn muốn giết chúng ta?”

Ánh mắt Mã Dục hiện lên vẻ độc ác và sát khí. Hần hỏi lại: “Người không cam lòng, đúng không?”

Thủ lĩnh Hắc Lang giận dữ nói: “Người đã làm nhục toàn thể bộ lạc Ô Hoàn chúng ta. Đây là sự báng bổ với Lang thần. Người sẽ là kẻ thù của cả thảo nguyên”.

“Nói xong chưa?” Mắt Mã Dục hiện lên vẻ vô cùng độc ác: “Nói xong rồi thì chuẩn bị lên đường thôi”.

Tên trẻ tuổi, thủ lĩnh bộ lạc Kim Điều lạnh lùng nói: “Ta đã nói người Hán các người đều là lũ tiểu nhân không biết giữ lời, các người vẫn còn không tin. Hiện tại như vậy, các người còn ở đó nhằm nhí với hần làm gì. Giết hần đi, sau đó chúng ta dẫn toàn bộ bộ tộc giết sạch người Hán. Chúng ta có thể chạy tới Liêu Tây đầu hàng Khâu Lặc Cư đại nhân”.

“Giết!”

Thủ lĩnh Dã Mã hét lên một tiếng. Hần vung đao xông thẳng vào Mã Dục.

“Hừ!”

“Ừ!”

Hai tiếng lạnh như băng phát ra. Quản Hối, Chu Thương cả hai tiến lên trước. Đứng chắn trước người Mã Dục. Chu Thương tay cầm đao, Quản Hối, cánh tay cuốn ngọn dây xích, trong tay cầm một quả lưu tinh chùy to tướng đầy mũi nhọn.

Thủ lĩnh Ngân Hồ sợ hãi quay người định bỏ chạy.

“Hả!?”

Sát khí lạnh lẽo như nước lũ tràn tới làm tóc gáy của thủ lĩnh Ngân Hồ dựng đứng lên, hần sợ hãi ngẩng đầu chỉ thấy trước mặt là đại hán vừa vén rèm đang như hung thần canh giữ cửa trướng, hai thanh đại thiết kích nằm gọn trong tay hần, nước thép đem xỉ của hai cây kích khiến kẻ khác thấy ghê sợ.

“Đã tới đây rồi, còn muốn sống sót rời khỏi đây sao?” Mã Dục lui lại, lạnh lùng nói: “Giết”.

“Chết!”

Điền Vi, Quản Hối, Chu Thương đồng loạt quát lên, mắt hiện sát khí, cùng lúc đó tấm rèm da trâu đang buông xuống đóng cửa đại trướng bị vén lên, hơn trăm tên Hán quân mặc trọng giáp gào thét tiến vào trong trướng. Trường thương sắc bén giương lên, ánh đuốc phản chiếu xuống mũi thương toát ra ánh sáng ghê rợn, chết chóc.

Mười sát, từ đầu đến cuối là mười sát!

Trước khi đi cướp Kim Liên Xuyên, Mã Dục và Giả Hủ đã thiết kế hoàn hảo vụ mười sát này!

“Cái gì? Thủ lĩnh muốn xâm nhập trường thành, tập kích đại doanh của người Ô Hoàn?”

Khả Bĩ vừa rút lời, hơn mười tên tùy tùng biến sắc.

Khả Bĩ trầm giọng nói: “Các dấu hiệu cho thấy người của bộ lạc Khứ Cân đã gặp bất trắc, nên Na Lâu Lai mới có gan thừa dịp tới tập kích Kim Liên Xuyên. Na Lâu Lai tập trung hết trai tráng đến đây tất ở nhà phòng ngự lỏng lẻo. Nếu chúng ta có thể nhân cơ hội này tấn công bản doanh của Na Lâu Lai, chẳng những có thể dương danh thảo nguyên mà còn có thể mượn tiếng báo thù cho bộ lạc Khứ Cân ở Kim Liên Xuyên để thu phục các người Khứ Cân còn phân tán ở Kim Liên Xuyên. Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. Sao lại không làm chứ?”

Kha Bĩ Năng dù còn trẻ tuổi nhưng đã bộc lộ nét kiêu hùng của một người có hùng tài đại lược, dường như việc làm thủ lĩnh một bộ lạc nhỏ không thể thỏa mãn dã tâm của hắn, tầm mắt hắn hướng tới cả thảo nguyên bao la, mà bộ lạc Khứ Cân và Kim Liên Xuyên chỉ là bước đầu tiên để hắn thực hiện dã tâm đó.

Một tên hầu cận khuyên nhủ: “Thủ lĩnh tôn kính. Bên trong Trường thành có Hán quân tinh nhuệ đóng giữ. Hơn nữa nghe nói Thứ sử U châu Lưu Ngưu cùng thái thú Bắc Bình Công Tôn Toàn đều là người lợi hại. Bộ tộc chúng ta chỉ có năm trăm dũng sĩ”.

“Quân Hán tinh nhuệ chỉ là lũ cừu non” Kha Bĩ hung hăng nói: “ Các dũng sĩ của chúng ta chính là lang sói trên thảo nguyên, người đã thấy sói ăn thịt cừu chưa?”

138. Chương 110: Phải Chết (2)

“Ô ngao ~ ~ ”

Trong tiếng động hỗn độn, tiếng vó ngựa vang lên dồn dập. mấy trăm thích khách kỵ binh Tiên Ti nhảy lên ngựa phóng đi, trong chớp lát chúng biến mất vào bóng đêm mịt mù.

“Hô ~ ”

Mã Dục thở phào nhẹ nhõm, cơn đau đớn khủng khiếp, nóng rực từ vai phải phát ra. Một mũi tên, đuôi gắn lông chim như nanh sói cắm vào vai phải hắn, mũi tên đón gió rung lên nhẹ nhẹ. Bùi Nguyên Thiệu, gã sói hoang này đúng là nhẫn tâm. Hắn bắn một mũi tên xuyên thủng cả áo giáp ở vai Mã Dục.

Nhưng cũng may là mũi tên ba cạnh này sẽ không mắc lại trong cơ thể khiến Mã Dục phải chịu đau đớn khổ sở để lấy nó ra

“Hí luật luật ~ ~ ”

“Giá ~ ”

“Cáp ~ ”

Dưới bầu trời đêm tiếng ngựa hí, tiếng người quát hỗn loạn ồn ào như thác lũ kéo tới, mấy ngàn thiết kỵ sau khi nghe tiếng chém giết vội cùng nhau kéo đến cứu viện, vô số cây đuốc chiếu cả vùng thảo nguyên sáng như ban ngày.

“Thích khách. Có thích khách, Bọn Tiên Ti đáng chết tập kích đại doanh của tướng quân” Một tiếng hét lớn xé tan màn đêm: “Tướng quân bị trọng thương. Hơn mười vị thủ lĩnh vì bảo vệ tướng quân đã tử thương”.

“Vì tướng quân và các thủ lĩnh đã vong mạng. Hãy đuổi theo, giết sạch bọn người Tiên Ti hèn hạ”.

“Đuổi theo giết hết lũ cẩu tặc Tiên Ti này đi”.

Trong khung cảnh hỗn loạn đó, không biết kẻ nào đã hô hào ầm ĩ. Đám người Ô Hoàn không hiểu rõ chân tướng sự việc cũng nhất thời gào lên hưởng ứng.

Trong lúc nhất thời kích động, tướng sĩ Hán quân cũng không biết rõ sự thật cũng gào thét hưởng ứng không dứt, người Tiên Ti đáng chết đánh lén đại doanh, hơn nữa bản tướng quân bị thương, thật sự không thể tha cho bọn chúng!

Tướng sĩ ba quân phần nộ, nhất là người Ô Hoàn, nghe tin các thủ lĩnh bị giết lại càng phần nộ. Thấy tình thế trước mắt sắp mất đi sự khống chế, Mã Dực đôi mắt lạnh băng thoáng tia độc ác, cánh tay phải lạng lẽ giơ cao, Diển Vi đang đứng nghiêm sau lưng Mã Dực bèn lấy tù và ra thổi.

Trong chốc lát âm thanh hiệu lệnh vang động khắp nơi.

Nghe hiệu lệnh, binh sĩ Hán quân lập tức lấy lại tinh thần, bắt đầu lập trận theo đội ngũ của mình. Dưới bầu trời đêm u ám, hai ngàn tướng sĩ Hán quân nhanh chóng tụ tập thành thế trận nghiêm chỉnh. Đám người Ô Hoàn vẫn còn lộn xộn như trước, tụ tập một chỗ gào thét loạn bậy, đầy kích động.

Mã Dực nhảy lên ngựa, hấn không cẩn thận động chạm bên vai bị trúng tên, hấn cau mày nhăn nhó.

“Hí hí, hí ~ ”

Chiến mã hí lên, âm thanh vang động khắp nơi. Mã Dực giục ngựa tiến đến trước trận tiền của quân thiết kỵ Ô Hoàn.

“Các dũng sĩ Ô Hoàn”.

Dưới bầu trời đêm vang lên giọng nói của Mã Dực, làm xáo trộn sự yên tĩnh của đám người Ô Hoàn. Người Ô Hoàn đã di cư vào trong trường thành và hỗn cư cùng người Hán trên trăm năm. Mặc dù không nhiều người Ô Hoàn có thể nói tiếng Hán lưu loát nhưng rất nhiều người có thể nghe và hiểu tiếng Hán.

Chốc lát đám người Ô Hoàn đang kích động bị giọng nói của Mã Dực gây chú ý. Tất cả đều nhìn thẳng vào người Mã Dực, dưới ánh đuốc dọi sáng, tất cả người Ô Hoàn đều nhìn thấy đầu vai trái của Mã Dực vẫn đang cầm mũi tên

“Mới vừa rồi, lũ cầu tặc Tiên Ti hèn hạ đã tập kích đại doanh của ta. Các thủ lĩnh bộ lạc vì bảo vệ ta đã anh dũng tử nạn”.

Vẻ đau thương hiện lên trong mắt các dũng sĩ Ô Hoàn. Trên thảo nguyên này, cái chết của thủ lĩnh đồng nghĩa với sự suy sụp của bộ lạc, nó càng ý nghĩa hơn khi tai kiếp của bộ lạc mới chỉ bắt đầu.

“Mặc dù thủ lĩnh của các người tử trận. Nhưng bọn họ vì bảo vệ ta mà chết. Các người không nên bi thương, dù thủ lĩnh của các người đã chết nhưng bốn tướng vẫn còn sống. Bốn tướng thế có đất trời, lấy danh nghĩa Thiên Lang thần mà thế, sẽ nhận người Ô Hoàn làm thuộc hạ trung thành nhất của ta, ngay cả khi thần linh từ bỏ ta, ta cũng không vứt bỏ các người.

Tất cả người Ô Hoàn đều lộ vẻ nghiêm trang, Thiên Lang thần trên trời không thể coi thường, lời thế này cũng giống như thần thánh cũng không thể coi thường. Người trên thảo nguyên rất ít tôn trọngLang thần, ít khi lập thế, một khi đã nói lời thế mà vi phạm người trên thảo nguyên mà biết thì sẽ trở thành kẻ thù của toàn thảo nguyên.

“Ta sẽ tuân thủ ước định cùng với các thủ lĩnh. Lần hành động này, nô lệ và gia súc thu được sẽ chia đôi, chia đều cho tất cả mọi người. Chỉ cần là dũng sĩ tham gia hành động lần này đều nhận được phần của mình”.

Tất cả người Ô Hoàn mở to hai mắt nhìn hấn. Bọn chúng quả thực không dám tin vào hai tai mình nữa.

Hộ Ô Hoàn Giáo úy Đại Hán trước kia không cướp lấy đàn bà và gia súc của họ là mau lắm rồi, nhưng vị Hộ Ô Hoàn giáo úy này chẳng những không cướp của họ mà còn đem chia một nửa số đàn bà và gia súc cướp được cho họ nữa. điều này liệu có thật không?

Ánh mắt Mã Dực lạnh lùng. Hấn đã đoán trước được sự do dự của người Ô Hoàn.

“Lần này chẳng qua chúng ta chỉ chinh phục một bộ lạc nhỏ cho nên các dũng sĩ sẽ không được phân chia nhiều nô lệ và gia súc, nhưng trong tương lai khi chúng ta chinh phục được càng nhiều bộ lạc Tiên Ti hơn, các người có thể có hàng nghìn gia súc và hàng trăm nô lệ, các người có muốn không?”

“Có!”.

Các dũng sĩ Ô Hoàn ríu rít đáp lại.

Con người ta sinh ra ai cũng có bản tính tham lam. Con người sinh ra trên thảo nguyên, không ai có thể cự tuyệt sức hấp dẫn của nữ nhân, nô lệ và gia súc. Không ai muốn từ khi sinh ra đã là nô lệ cũng giống như không ai muốn từ khi sinh ra đã là thái giám.

“Rất tốt” Mã Dược lạnh lùng nói: “Vậy các người hãy vung đao lên, giương cung tên, theo bốn tướng và các tướng sĩ dũng mãnh Đại Hán đi thực hiện ước mơ của các người”.

“Ngao ~ ~ ”

Ban đầu hai, ba dũng sĩ Ô Hoàn gào lên, sau đó càng có nhiều dũng sĩ Ô Hoàn tham gia cùng, loan đao trong tay chúng vung lên cao. Thấy đám dũng sĩ Ô Hoàn cuồng nhiệt đáp lại, mắt Mã Dược thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng. Mười kẻ giết các thủ lĩnh Ô Hoàn của Độc sĩ Giả Hủ đã làm cho mọi chuyện trở nên cực kỳ đơn giản. Sau khi giết chết các thủ lĩnh, rồi lại ban thưởng cho người Ô Hoàn, Mã Dược dễ dàng có được sự thuận phục của các dũng sĩ Ô Hoàn.

Kế huyện, đại sảnh của U châu Sử bộ.

Lưu Ngu sắc mặt vui vẻ nói với Lưu Bị: “Huyền Đức, xin mời ngồi!”.

Lưu Bị khiêm nhường nói: “Bị là người không có quan tước gì, thực không dám ngồi”.

Lưu Ngu nói: “Huyền Đức tuy là không quan tước gì nhưng là dòng dõi hoàng tộc, lại đã từng theo Chu Tuyên, Hoàng Phủ Tung, nhị vị tướng quân chinh phạt quân Khăn Vàng. Là công thần của Đại Hán, sao còn giữ lễ nghi như vậy? Hãy ngồi đi”.

Lưu Bị lại từ chối nói: “Bị thực không dám”.

Diêm Nhu cười hệt nói: “Huyền Đức công, không cần khách khí, xin mời ngồi”.

Tiên Vu Phụ không vui nói: “Mời ngồi ngài không ngồi, cứ từ chối là ý gì?”

Quan Vũ mắt phượng chợt khép lại. Đôi mắt hiện hàn quang, cũng khuyên nhủ: “Đại ca, đã thế anh không cần khách khí nữa, cứ ngồi đi.”

Lưu bị quay sang chỗ Diêm Nhu, Tiên Vu Phụ chấp tay, toát mồ hôi nói: “Vậy bị đành bêu xấu.”

Lưu Ngu cười ha hả, nâng chung rượu nói: “Nào Huyền Đức. Chúng ta cạn chung này”.

Lưu Bị cũng giơ chung lên, ngửa cổ uống một hơi cạn.

Đang lúc yếm ả, chợt thấy thái thú Thượng Cốc Khiên Chiêu vội vã tiến vào đại sảnh, tiếng bước chân dồn dập làm mọi người chú ý, Lưu Bị cũng vội nhìn vào người mới đến, chỉ có Quan Vũ mắt phượng vẫn nhắm hờ, thân vẫn thẳng băng đứng sau Lưu Bị. Có thái độ như núi đổ trước mặt cũng không biến sắc.

Lưu Ngu thấy Khiên Chiêu. Hắn ngạc nhiên hỏi: “Khiên Chiêu, sao chỉ mình người đến, Mã Dược đâu?”

Năm ngày trước, Na Lâu lai, Phổ Phu Lô hai đạo quân phản loạn Ô Hoàn rút đi. Kế huyện không đánh mà giải vây, Lưu Ngu viết thư cho thái thú Nghiêm Dương, Thượng Cốc, Đại Quận cùng Hộ Ô Hoàn giáo úy Mã Dược cùng đến Kế Huyền bàn kế phá bọn phản loạn Trương Thuần, Trương Cử, thái thú và đô úy Nghiêm Dương đến sớm nhất, chỉ có thái thú Thượng Cốc và Hộ Ô Hoàn giáo úy Mã Dược là chưa tới.

Khiên Chiêu chấp tay hướng Lưu Ngu nói: “Đại nhân, Mã Dược tự mình dẫn hai nghìn kỵ mã bản bộ và hai nghìn thiết kỵ Ô Hoàn, rời sơn khẩu A Lạp đi tập kích Kim Liên Xuyên”.

“Cái gì?” Lưu Ngu nghe vậy thất thanh hỏi lại. Hắn lo lắng nói: “Trương Thuần, Trương Cử làm loạn. Đang lúc cấp bách như thế, Mã Dược dẫn quân tập kích Kim Liên Xuyên làm gì? Nếu chọc giận đại vương Tiên Ti Khôi Đầu, hắn sẽ dẫn quân báo thù. Tên Mã Dược này thật không biết phân biệt tốt xấu gì cả”.

139. Chương 110: Phải Chết (3)

Diêm Nhu chau mày hỏi: “Khiên Chiêu đại nhân, Mã Dược vốn chỉ có hai nghìn quân kỵ mã, sao bây giờ lại có thêm hai nghìn thiết kỵ Ô Hoàn theo hắn?”

Câu hỏi đó đã nhắc nhở Lưu Ngu, hắn vội hỏi: “Không sai, tất cả các quận người Ô Hoàn đều làm phản. Chỉ còn có Ô Duyên bộ dưới trướng của Công Tôn Toản. Mã Dục là Hộ Ô Hoàn giáo úy chỉ là cái chức hữu danh vô thực. Tại sao kỵ binh Ô Hoàn lại theo hắn?”

Khiên Chiêu hít một hơi rồi trả lời: “Chư vị đại nhân không biết chứ năm ngày trước bảy ngàn kỵ binh của Sở bộ Ô Hoàn đang ở Âm Phong Hạp Cốc đi tập kích quân của Khứ Cân Ngốc Luật. Quân hai bên hỗn chiến ác liệt. Khứ Cân Ngốc Luật chết tại trận, quân hai bên đánh nhau bất phân thắng bại. Lúc đó Mã Dục thống lĩnh hai ngàn tinh kỵ binh xuất trận. Bắt làm tù binh gần năm ngàn quân Tiên Ti và Ô Hoàn. Ba ngàn tù binh Tiên Ti bị Mã Dục thảm sát hết. Hai ngàn tù binh Ô Hoàn lại được Mã Dục thu nhận”.

“Cái gì?” Tề Chu nghe vậy hít một hơi hỏi lại: “Ba ngàn tù binh Tiên Ti bị giết hết. Mã Dục đúng là một tên đồ tể”.

“Mã Dục vốn dĩ là một tên đồ tể” Lưu Bị không để mất thời cơ nói xen vào: “Chư vị đại nhân, con người Mã Dục tại hạ cũng biết một ít. Khi hắn thống lĩnh tám trăm lưu khẩu tiến vào Dĩnh Xuyên, tại hạ đã giao chiến cùng hắn. Người này máu lạnh, giết người không ghê tay, lại biết dùng thủ đoạn để lung lạc lòng người”.

Lưu Ngu cau mày lại. Ấn tượng ban đầu của hắn với Mã Dục không có gì. Hắn nghe Lưu Bị nói giọng khiêu khích như thế, hắn không nhịn được hỏi: “Huyền Đức nói thế là có ý gì?”

Lưu Bị lạnh lùng nói: “Đại nhân, Mã Dục là loại lang sói, dã tâm lớn. Nếu hắn ngồi ở ngôi cao sẽ là cái họa trong lòng của Đại Hán, không bằng hãy sớm diệt trừ hắn đi”.

Lưu Ngu gật đầu. Hắn trầm tư suy nghĩ.

“Hừ ~ ”

Một mũi tên sắc bén như nanh sói rít lên bay tới.

“Phốc ~ ”

Một tia máu bắn lên, mũi tên sắc bén xuyên qua cổ họng tên thám mã Hán quân. Thân thể tên thám mã Hán quân trên lưng ngựa run lên ngã nhào từ trên ngựa xuống đất. Chiến mã mất chủ hí lên một tiếng bị thương rồi điên cuồng chạy trong bóng đêm mù mịt.

“Tiểu nhân đuổi theo mang con ngựa trở lại”.

Một tên hầu cận muốn đuổi theo. Kha Bĩ giơ cánh tay phải ngăn lại nói: “Không cần, chẳng cần một con ngựa làm gì, hiện chúng ta đang xâm nhập vào đất của người Hán, lúc nào cũng có thể gặp quân Hán, đừng có đuổi theo, tránh làm lộ hành tung mà hỏng đại sự”.

“Dạ, thủ lĩnh.”

Tên hầu cận dừng lại, thân thể thấp lùn của hắn lui lại núp vào trong bụi cỏ, một cơn gió mạnh thổi qua làm các bụi cỏ cao quá đầu người đổ rạp xuống để lộ ra một toán kỵ binh lớn khoảng chừng bốn, năm trăm quân. Cầm đầu là một người vóc dáng cao lớn, dung mạo khôi vĩ hiển nhiên đó chính là Kha Bĩ.

“Cách đất đất ~ ”

Tiếng vó ngựa dồn dập từ phía xa đưa lại, phá tan màn đêm u ám. Một kỵ mã đang cưỡi ngựa phóng như bay tới.

“Lọc cọc.”

“Lọc cọc.”

Tên kỵ mã phóng như bay tới cùng với âm thanh quỷ dị đáp lại. Kha Bĩ nghiêm mặt lại. hai tên hầu cận tâm phúc từ trong bụi cỏ tiến ra, chúng trầm giọng hỏi: “Ngột Lực Đột, thế nào?”

Tên Ngột Lực nhảy từ lưng ngựa xuống. Hắn nói: “Thủ lĩnh, không xong rồi”.

“Sao?”

“Người Ô Hoàn đã di chuyển. Không để lại dấu vết gì”.

“Cái gì?” Kha Bĩ thất thanh. Hắc vội hỏi: “Người Ô Hoàn nhập quan đã hai trăm năm, chưa từng di cư. Không thể nào, tuyệt không thể nào. Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Ngột Lực Đột”.

“Dạ ,thủ lĩnh”.

Ngột Lực Đột vội trả lời rồi hô mấy tên lính hầu đi theo rồi nhảy lên gựa gào thét phóng đi. Thoáng chốc đã khuất sau màn đêm.

Trữ huyện, giáo úy bộ người Ô Hoàn.

“Dát chi ~ dát chi ~ ”

Tiếng quát chói tai vang lên, câu treo nặng nề hạ xuống, rồi có tiếng bước chân nặng nề bước trên câu treo. Một bóng người cao lượn chạy qua câu treo, trên một tháp canh trước cổng một cây đuốc đang cháy bùng bùng. Dưới ánh lửa đỏ tên quân Hán đứng canh nhìn rõ người vào, đôi mắt hiện rõ tia sùng kính.

Cao Thuận thân mặc trọng giáp, đầu đội mũ trụ. Cả người hắc mặc giáp nặng đến bốn, năm mươi cân. Hắc đứng nghiêm dưới bầu trời đêm, gió thổi mạnh gào rít, làm áo choàng của hắc bay phấp phật .

“Ô ô ~ ”

Cao Thuận ngẩng đầu nhìn bầu trời ảm đạm. Hắc nói với mấy tên quân hiệu lệnh bên cạnh: “Nổi hiệu lệnh. Toàn quân tập hợp”.

“Dạ. Tướng quân!”

Mấy tên thổi kèn hiệu trả lời. Chúng giương cao sừng trâu, thổi hiệu lệnh, âm thanh sừng trâu nhanh chóng vang lên xé tan màn đêm tịch mịch. Quân doanh đang yên tĩnh bỗng thoáng chốc náo động cả lên. Tiếng chửi rủa, quát nạt, tiếng giáp trụ, thanh âm của binh khí rút ra khỏi vỏ nghe soàn soạt đan vào nhau tạo nên một mớ âm thanh hỗn độn. Ánh đuốc chiếu dọi như ban ngày. Có nhiều bóng người đi lại.

Trong thời gian uống cạn chung trà. Ở cửa bắc Trữ huyện đã tụ tập một toán quân Hán. Dưới ánh đuốc đỏ rực, lộ ra vẻ ngăm đen của trọng giáp, hàng loạt trường thương đâm thẳng lên trời cao, lưỡi mâu sắc bén phản xạ ánh đuốc phát ra ánh sáng chói mắt, khắp thành đã tràn ngập không khí chết chóc.

Tiếng bước chân vang lên, Quách Đồ, Liêu Hóa xuất hiện trước mặt Cao Thuận.

Cao Thuận chấp tay hướng Quách Đồ, Liêu Hóa. Hắc cất cao giọng nói: “Quách đại nhân, Liêu tướng quân. Xin mời quay lại”.

Mặt Quách Đồ lạnh lùng. Hắc gật đầu, vuốt cằm, thở phào một cái rồi nói: “Cao Thuận, đi sớm, về sớm”.

Cao Thuận nghiêm túc gật đầu, hắc trầm giọng nói: “Mặt tướng cáo từ.”

Nói xong, không đợi Quách Đồ, Liêu Hóa trả lời, hắc xoay người bước đi. Trong bầu trời đêm u ám chợt vang lên tiếng quát lạnh lùng của Cao Thuận: “Toàn quân nghe lệnh, đi tới”.

“Sát sát sát ~ ”

Trận thế nghiêm chỉnh của hơn ngàn Hán quân bỗng di chuyển đi về hướng tây nam. Trong chốc lát mảnh tối đen của thiết giáp biến mất trong màn đêm.

“Ồ” Liêu Hóa thở dài, chìa cách tay phải ra, tức giận nói: “Cao Thuận, hắc đúng là không có lúc nào nghỉ ngơi. Vừa giúp đám tân binh huấn luyện. Giờ lại dẫn chúng đi đánh sơn tặc. Chúng thật là xui xẻo”.

Quách Đồ nở một nụ cười nhạt. Hắc trả lời: “Đó chính là phúc phận của bọn hắc”.

“Nói thế cũng đúng” Liêu Hóa cảm khái nói: “Các huynh đệ nếu không gặp gỡ Chủ công, chỉ e đã trở thành bộ xương khô hết rồi”.

Quách Đồ cau mày, mắt hắc hiện lên tia lạnh lẽo.

Liêu Hóa lại nói: “Đám tân binh ngày mai lúc hừng đông không biết còn bao nhiêu người sống sót trở về?”

Quách Đồ nói: “Chẳng qua cũng chỉ là một đám sơn tặc thôi. Cao Thuận có thể xử lý chúng dễ như trở bàn tay, đây coi như là cơ hội rèn luyện binh lính, không thể có nhiều tổn thất được”.

Liêu Hóa đạo nói: “Chỉ mong như thế”.

Quách Đồ hỏi: “Liêu Hóa tướng quân, đã phá thám mã đi chưa?”

Liêu hóa đạo nói: “Yên tâm đi, Quách Đồ đại nhân. Mạt tướng đã phá đi hơn trăm kỵ mã thám báo, , trong phương viên hai trăm dặm quanh Trữ huyện, dù có bất kỳ động tĩnh nào, tuyệt đối không thể gạt được thám mã của ta.”

Quách Đồ nói: “ Hôm nay chủ công dẫn quân ra ngoài. Cao Thuận lại vừa dẫn quân đi phá sơn tặc. Trong thành chỉ còn năm trăm tinh binh. Binh ít, không thể bắt cần được. Trữ huyện chính là căn cứ của chủ công. Nếu xảy ra chuyện gì. Hậu quả là không thể tưởng tượng nổi”.

Liêu Hóa nói: “Quách Đồ đại nhân cứ yên tâm, chỉ cần còn Liêu Hóa ta thì sẽ không có chuyện gì xảy ra”.

“Ừ” Quách Đồ thầm thở phào.

“Đầu lĩnh”.

Bóng đêm u ám. Hơn mười kỵ binh phi nhi gió cuốn hướng tới bụi ở cao Kha Bĩ đang ẩn thân. Thanh âm hô hoán phá vỡ màn đêm tịch mịch.

“Đạ đúng là Ngột Lực Đột” Khả Bĩ đứng thẳng người lên trong bụi cỏ: “Ngột Lực Đột trở về!”.

“Hí, hí, hí”

Tiếng ngựa hí lên dồn dập, hơn mười chiến mã đột nhiên xuất hiện, hai chân trước chiến mã dựng lên cao rồi dừng lại. Ngột Lực nhảy xuống ngựa. Hắn lau mồ hôi trán rồi nói với Kha Bĩ: “Thủ lĩnh, bọn tiểu nhân bắt được một người Hán”.

Ánh mắt Kha Bĩ lạnh lẽo, hắn trầm giọng nói: “ Dẫn tới”.

Tiếng nói vừa dứt hai tên dũng sĩ Tiên Ti đã sốc nách một gã người Hán đi tới. Tới trước mặt Kha Bĩ cả hai ném mạnh tên người Hán xuống đất, tên người Hán sợ quá run lên cầm cập, miệng liên tục lảm nhảm: “Xin tha mạng, tha mạng”.

Kha Bĩ rút thanh đao ra, kề lên cổ người Hán nọ. Hắn lãnh đạm nói: “Ta hỏi ngươi cái gì, ngươi trả lời cái đó, nghe rõ không?”

Người Hán nọ quỳ lạy sát đất, miệng liên thanh nói: “Nghe rõ, nghe rõ”.

“Được, giờ ta hỏi ngươi, người Ô Hoàn đã di chuyển đi đâu rồi?”

“Trữ huyện, đi tới Trữ huyện”.

“Cái gì?”

Mắt Kha Bĩ long lên, người Hán nọ cuống quýt nói: “Đi tới Trữ huyện”.

“Trữ huyện?” Ánh mắt Kha Bĩ lạnh lẽo. Hắn trầm giọng nói: “Đại Hán hộ Ô Hoàn giáo úy bộ, tường thành bằng đất nung đúng không?”

140. Chương 111: Gà Chó Cũng Không Tha

Mắt Kha Bĩ Nặng phát ra tia hung bạo. Hắn lạnh lùng nói: “Công hạ Trữ huyện, chó gà cũng không tha”.

“Công kích Trữ huyện?” Ngột Lực Đột nghe vậy, hắn ngạc nhiên nói: “Đầu lĩnh, chúng ta chỉ có năm trăm người”.

“Năm trăm dũng sĩ đúng là hơi ít” Ánh mắt Kha Bĩ Nặng lóe lên một tia sắc lạnh. Hắn trầm giọng nói: “Nhưng dùng để công hạ một tòa thành không, tường thành bằng đất thì cũng không có vấn đề gì”.

Ngột Lực Đột nói: “Đầu lĩnh, Trữ huyện là đại bản doanh của Hộ Ô Hoàn giáo úy bộ, phòng ngự chắc chắn sẽ nghiêm ngặt”.

Kha Bửu Năng nói: “Hừ, Hán quân phòng thủ Trữ huyện sẽ không có nhiều hơn một ngàn người. Nổi hiệu lệnh tấn công Trữ huyện”.

Thân hình Ngột Lực Đột Đột đột nhiên đứng thẳng lên. Hắc lạnh lùng nói: “Tuân mệnh đầu lĩnh”. Dưới bầu trời đêm vang lên âm thanh hiệu lệnh, các dũng sĩ Tiên Ti đang ẩn náu ở các bụi cỏ cùng chiến mã đột nhiên xuất hiện như ma quỷ nhanh chóng tập hợp bên dưới một lá cờ có hình đầu sói đang tung bay trước gió. Kha Bửu Năng gò ngựa đứng nghiêm dưới lá cờ đó. Đôi mắt hắc sang rực như sao.

Tối nay hắc sẽ đánh một trận làm cho người Hán khiếp sợ. Hắc muốn làm cho người Hán phải luôn ghi nhớ uy danh Kha Bửu Năng của hắc.

Trận đánh tối nay sẽ đem uy danh Kha Bửu Năng của hắc truyền đi khắp thảo nguyên rộng lớn.

“Hỡi các dũng sĩ Tiên Ti. Chúng ta là hậu duệ của Lang thần, trong tay các người có cung tên và loan đao, các người có thể dùng máu và cái chết để cho người Hán biết ai mới thực là lang sói của thảo nguyên” Kha Bửu Năng thẳng ngựa, hắc xoay người, mắt hướng về Trữ huyện, thanh đao trong tay hắc hung hăng chỉ về phía trước.

Thanh âm vang lên hùng hục: “Giết”.

“Giết ~ ~ ”

“Giết ~ ~ ”

“Giết ~ ~ ”

Dưới bầu trời đêm u ám, năm trăm dũng sĩ người Tiên Ti gào lên hưởng ứng. Tất cả cuộn cuộn đi theo Kha Bửu Năng hướng về Trữ huyện. Một mũi tên sắc bén không một tiếng động bay tới. mũi tên dễ dàng xuyên thủng tấm áo giáp của Phổ Phu Lô, ghim sâu vào ngực trái của hắc.

“Ái”.

Một cơn đau kịch liệt kéo tới trong khoảng khắc lan khắp người Phổ Phu Lô. Hắc mệt mỏi ngẩng cao đầu, thân hình thon gầy trên lưng ngựa của hắc lắc lư muốn té xuống

“Giết ~ ~ ”

“Oa nha nha ~ ~ ”

“Ngao a ~ ~ ”

“Đinh ~ đem ~ khanh ~ ”

Tiếng sát phạt đinh tai nhức óc, còn có tiếng kim loại va chạm vang dội, còn có những mũi tên rít gió giữa trời đêm, mở âm thanh kịch động này vang lên không ngớt, người Tiên Ti và người Ô Hoàn đang quần lấy nhau mà chém. giết. Người Ô Hoàn đông hơn nhưng đi đường xa mệt mỏi, người Tiên Ti ít hơn nhưng lại được nghỉ ngơi, nên hai bên đang đánh ngang tay.

Hai canh giờ trước. Đại nhân quân Ô Hoàn Phổ Phu Lô thống lĩnh một vạn năm ngàn quân thiết kỵ Ô Hoàn cấp tốc quay lại ứng cứu bản doanh, nhưng phát hiện bản doanh đã bị quân Tiên Ti tàn sát không ai sống sót. Năm ngàn dũng sĩ phòng vệ lão Doanh cũng bị giết hết. Lòng Phổ Phu Lô như lửa đốt. Hắc thống lĩnh đại quân đuổi theo dấu vết của người Tiên Ti lưu lại.

“Đại nhân!”

Bộ tướng Hô Xích thất kinh, hắc tiến đến cầm cương ngựa của Phổ Phu Lô. Hắc phát hiện sắc mặt Phổ Phu Lô tái nhợt, hai tay khó nhọc ôm lấy cổ chiến mã gắng sức không để ngã ngựa. Trong ánh đuốc sáng rực Hô Xích nhìn thấy một đầu mũi tên thò ra sau lưng Phổ Phu Lô. Một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ đầu mũi tên nhỏ xuống.

Hô Xích lặng người. Dựa vào kinh nghiệm chinh chiến trên sa trường nhiều năm hắc biết Phổ Phu Lô đã trúng một mũi tên trí mạng, bây giờ kêu vu y tới cũng vô dụng bởi vết thương trúng tên này không thể chữa trị. Hơn nữa hắc kinh hãi quay đầu lại thấy lửa cháy ngút trời, quân hai bên đang kịch chiến ác liệt, các dũng sĩ Ô Hoàn đang từng người một ngã xuống.

Đám người Tiên Ti đáng chết!

Hai mắt Hô Xích trở nên đỏ ngầu, sát khí lóe lên.

“Hô . Hô Xích”

Hô Xích đang muốn chạy đi thì bên tai hắn vang lên tiếng gọi khẽ. Hắn từ từ quay đầu lại thì thấy Phổ Phu Lô trên mình ngựa đang nghiêng đầu xuống. Gương mặt hắn hiện lên các nếp nhăn, tràn đầy vẻ bi thương. Nỗi bi thương không phải là do sự đau đớn của vết thương gây ra. So với nỗi đau của vết thương thì sự bi thương mà người Tiên Ti gây cho Phổ Phu Lô còn lớn hơn nhiều.

Phổ Phu Lô chỉ có một người con duy nhất đã mất sớm còn đứa cháu mới bảy tuổi lọt vào tay người Tiên Ti chắc là dữ nhiều lành ít, sợ rằng đánh xong trận này thì sự cường thịnh của người Ô Hoàn không còn nữa. Có lẽ khó mà ngóc đầu lên nổi.

“Đại nhân!” Ánh mắt Hô Xích như bốc lửa. Hắn nói: “Cho phép mặt tướng thống lĩnh một ngàn tinh kỵ đột phá trung quân của bọn Tiên Ti. Mặt tướng thề chém được thủ cấp của Khuất Đột mang về”.

“Không” Phổ Phu Lô nặng nhọc lắc đầu, thở dốc.

“Cái gì? Rút lui?” Hô Xích không tin nhìn Phổ Phu Lô: “Tại sao?”

Phổ Phu Lô hít một hơi thật sâu, sắc mặt hắn đỏ lên, các vết nhăn cũng theo đó nổi lên. Hắn ngồi thẳng lên trên lưng ngựa.

Hắn trầm giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn tất cả các dũng sĩ Ô Hoàn đều táng mạng ở đây phải không? Lập tức nổi hiệu lệnh, toàn quân rút lui”.

Mắt Hô Xích thoáng hiện lên tia sát khí rừng rực rồi chợt tan biến. Hắn cúi đầu, thở nhẹ ra nói: “Tuân mệnh đại nhân”.

“Xuy hiệu ~ xuy hiệu ~” Hô Xích thúc ngựa phi thật nhanh, dưới trời đêm tiếng hắn thê lương vang vọng giữa chiến trường: “Rút lui, toàn quân rút lui.”

“Ô ~ ~ ”

“Ô ô ~ ~ ”

“Ô ô ô ~ ~ ”

Hiệu lệnh của tù và sừng trâu nổi lên. Quân Ô Hoàn đang cố sức chém giết người Tiên Ti nghe hiệu lệnh lập tức rút chạy.

Trong chốc lát, chiến trường vừa mới xảy ra quyết chiến đã không còn bóng người Ô Hoàn nào, người Tiên Ti cũng không đuổi theo, chỉ tụ tập thành đội ngũ chỉnh tề từ từ rút đi.

Bầu trời u ám, vài đốm lửa còn sót lại cháy leo lét, chiến trường trống trải, binh khí cùng thi thể nằm rải rác. Gió giạt từng cơn làm lá cờ rách nát bay xa dần, mùi máu tươi nồng nặc theo gió bay đi khắp thảo nguyên.

Hai con chiến mã vô chủ ngừng đầu hí thê thiết rồi chạy vào trong bóng đêm để lại tiếng vó ngựa xa dần.

Người Ô Hoàn rút lui khoảng hai mươi dặm, đóng lại ở một thung lũng.

Phổ Phu Lô thu thập tàn binh, điểm lại quân số. Một vạn năm ngàn thiết kỵ chỉ còn lại hơn bảy ngàn người. Số còn lại hoặc đã chết trận hoặc bỏ chạy tản mát.

Tàn mát, điều này càng làm cho tâm trạng của hắn thêm đau thương. Hôm nay bản doanh bị quân Tiên Ti tàn phá. Phụ nữ, trẻ em và gia súc đã bị quân Tiên Ti cướp đi. Mùa đông sắp đến. làm thế nào để vượt qua đây?

“A a ~ ~ a a ~ ~ ”

Mây con quạ bay ngang trời phát ra những âm thanh thê lương . Bỏ ngoài tai những âm thanh đó Phổ Phu Lô đang khổ não suy nghĩ, người Ô Hoàn ở Đại quân nên đi đâu bây giờ?

“Hô xích!”

“Đại nhân, có mặt tướng.”

“Lập tức gọi các đầu lĩnh tới đây.”

“Tuân lệnh. Đại nhân.”

Hô Xích lĩnh mệnh rời đi. Lát sau ba tên đầu mục phụng lệnh đi tới, toàn thân chúng nhuốm đầy máu, ánh mắt bi thương cực độ, đây là các đầu lĩnh còn sống sót sau trận đánh, dẫn người của mình đào tẩu.

“Đại nhân”.

Ba tên đầu mục đi tới trước mặt Phổ Phu Lỗ, chúng thấy ngực trái Phổ Phu Lỗ cắm một mũi tên. Chúng cũng như Hô Xích đã chinh chiến nhiều năm nên biết lão đại của chúng không xong rồi. Sắc mặt chúng đều lộ vẻ bi thương.

“Khụ, khụ”.

Phổ Phu Lỗ cong người ho khụ khụ, một dòng máu xuất hiện ở khóe miệng hắn. Sắc mặt hắn càng lúc càng đỏ. Hắn thản nhiên ngẩng đầu nhìn Hô Xích và ba tên đầu mục rồi nói: “Thời gian của ta không còn nhiều lắm. Mọi người đã tới thì ta sẽ nói ý định của ta”.

“Các người đã thấy tình cảnh của bộ lạc, ta không cần nói thêm nữa. tương lai chúng ta nên đi đâu?”

Hô Xích hung hăng dấm tay xuống mặt cỏ. Hắn trầm giọng nói: “Liều mạng, quay lại, quyết tử chiến cùng tên hồn đản Khuất Đột. Tiểu nhân muốn liều mạng. dù chết cũng phải chết trên chiến trường. Dũng sĩ Ô Hoàn chỉ có chết trận. Tuyệt không làm kẻ hèn nhát bỏ chạy”.

“Câm miệng” Phổ Phu Lỗ tức giận quát Hô Xích Địa. Hắn nặng nề nói: “Khuất Đột mặc dù ít quân nhưng chúng đều là quân lang sói. Quân ta ít ỏi khó có thể thắng được, bảy ngàn kỵ binh đi cũng chịu chết hết. Dũng sĩ tộc Ô Hoàn dĩ nhiên không sợ chết và máu chảy nhưng không thể chết vô ích. Đây là huyết hải thâm thù, nhất định một ngày nào đó phải báo, nhưng không phải hôm nay”.

Một tên đầu mục nói: “Đại nhân, người xem chúng ta có nên chạy tới Liêu tây đầu hàng Khâu Lực Cư đại nhân, hoặc Tô Phó Duyên đại nhân”.

Hô Xích Địa phản đối: “Khâu Lực cư và Tô Phó Duyên bị xua đuổi như chó hoang, thân mình còn khó giữ. Đi đầu hàng hắn không đảm bảo gì tốt đẹp cả..

Thái thú Hữu bắc Bình Công Tôn Toản cũng không phải nơi có thể nương tựa được. Thủ Lĩnh Nghiêm Cương, Công Tôn Việt đều là hạng người không thể đi theo. Ngay cả người Tiên Ti cũng e ngại uy danh của hắn”.

Phổ Phu Lô thở dốc rồi nói: “Hô Xích nói đúng. Trương Thuần, Trương Cử không phải là người làm nên đại nghiệp, sớm muộn chúng cũng bị đại quân triều đình tiêu diệt. Khâu Lực Cư, Tô Phó Duyên đi theo chúng cũng không có kết cục tốt. Đáng tiếc khi hiểu rõ đạo lý này thì quá muộn. Nếu không phải vậy thì bộ lạc chúng ta sẽ không có kết cục của ngày hôm nay.

Hiện tại bộ tộc Ô Hoàn tình cảnh của tộc Ô Hoàn không giống như mấy trăm năm trước. Phản bội Đại Hán, người Ô Hoàn chỉ có đường chết.

Mấy tên đầu mục sốt ruột nói: “Đại nhân, người nói đi, chúng ta nên làm gì bây giờ. Chúng tiểu nhân sẽ nghe theo người”.

141. Chương 111: Gà Chó Cũng Không Tha (2)

“Hô Xích, hiện tại ngươi là thủ lĩnh của bộ tộc Ô Hoàn, ngươi nói xem nên làm gì bây giờ?”

“A?” Hô Xích ngạc nhiên. Hắn không kịp ứng phó, ấp úng nói: “Cái này...., cái này”.

Mấy tên đầu mục hiểu ý, chúng vội hướng Hô Xích xá lạy, cùng cao giọng nói: “Bọn thuộc hạ tham kiến đại nhân”.

“Đứng lên đi”.

Hô Xích đưa tay đỡ mấy tên đầu mục đứng dậy. hần quay đầu lại phát hiện sắc mặt Phổ Phu Lô tái nhợt, hai mắt đã vĩnh viễn nhắm lại. Gió núi gào thét thổi qua rừng núi, qua những lùm cây nhỏ phát ra những âm thanh sù sù như tiếng thổn thức của đám quân lính Ô Hoàn vang lên trong gió.

“Đại nhân, người cứ yên tâm ra đi”.

Hô Xích hít thật sâu một hơi khí lạnh, mắt hần toát ra vẻ thê lương. Phổ Phu Lô đại nhân, người cứ yên tâm đi gặp Lang thần trên trời cao. Hô Xích đã biết nên làm thế nào. Tộc Ô Hoàn đã từng phản bội triều đình Đại Hán. Cũng từng mang đến chết chóc, tổn thất cho người Hán. Nhưng chính người Ô Hoàn cũng chịu mất mát. Người có thể đi theo được là thứ sử U châu Lưu Ngụ. Dưới bóng đêm u ám, một thám mã âm thầm đi trên hoang mạc trống trải, cảnh giác để ý khắp nơi như thể đã phát hiện điều gì đó trong bóng tối!

Một mũi tên lạnh băng âm thầm bay tới vô tình xuyên thẳng vào cổ họng tên thám mã, tên thám mã đứng thẳng trên lưng ngựa hai tay đưa lên cổ cố gắng rút mũi tên ra, nhưng chỉ tiếc là sinh mệnh cũng đã theo dòng máu chảy từ mũi tên chảy đi hết.

“Phịch”

Tên thám mã dấy dựa vài cái rồi ngã xuống đất, Con chiến mã sợ hãi ngẩng đầu hí lên thê thiết.

Rồi phóng thẳng vào trong màn đêm.

Dưới bầu trời đêm u ám, mấy trăm kỵ binh Tiên Ti như quỷ my xuất hiện. Kha Bỉ Năng quay đầu nhìn Ngột Lực Đột, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng. Hần khen ngợi: “Ngột Lực Đột, tài bắn cung của tiểu tử người đúng là ngày càng lợi hại”.

“Ha, ha”.

Ngột Lực Đột cười ha hả. ánh mắt đanh ác như lang sói. Hần thích mùi vị của máu tươi, cảm giác giết chóc. Hơn nữa hần thích bắn giết người Hán như những con mồi trên thảo nguyên. Đây đã là tên thám mã kỵ binh Hán quân thứ mười bảy bị hần giết, mũi tên xuyên qua yết hầu từ khoảng cách năm mươi bước, không trệch mũi nào.

Dựa vào tài bắn cung cao siêu của Ngột Lực Đột. Kha Bỉ Năng và năm trăm dũng sĩ Tiên Ti có thể lặng lẽ tiến gần Trữ huyện, trong sắc trời u ám đã hiện ra một tòa thành đất thấp! Hai năm trước Kha Bỉ Năng từng theo đại vương Tiên Ti đến đây, lần đó thiết kỵ của người Tiên Ti đã giày xéo nơi đây.

Tối nay Trữ huyện lại gặp thảm họa quân thiết kỵ Tiên Ti. Nhưng đây không phải là Đại vương Tiên Ti cùng mấy vạn đại quân thiết kỵ mà chỉ là một nhóm nhỏ năm trăm dũng sĩ của Kha Bỉ Năng.

Người Hán sẽ phải luôn ghi nhớ kiếp nạn hôm nay. Kha Bỉ Năng hít một hơi thật sâu khí lạnh, hần hung hăng chỉ thẳng về phía trước, chỉ chốc lát dưới trời đêm vang lên tiếng reo hò dậy đất, năm trăm kỵ sĩ Tiên Ti nhùng nhùng tòa thành đang im lìm xông tới.

“Địch quân tập kích. Địch quân tập kích”.

“Nổi hiệu lệnh báo động”.

“Cung thủ, cung thủ tiến lên chuẩn bị nghênh địch”.

Mười tên Hán quân chịu trách nhiệm canh gác ban đêm ở đoạn tường thành thấp, hự hổng ngay lập tức phát hiện ra chuyện dị thường. Âm thanh báo động nổi lên, phá tan sự tĩnh lặng của buổi đêm. Tướng sĩ Hán quân đang ngủ say trong quân doanh lập tức thức dậy. Khắp quân doanh tiếng ồn ào nổi lên.

“Cách đất đất ~ ~ ”

“Toa toa toa ~ ~ ”

Hơn trăm kỵ binh Tiên Ti đánh vào cửa nam. Hơn trăm túi đựng bằng da dê được ném ra, tới tấp đập vào cổng thành và cầu treo. Từ trong các túi da dê, dầu chảy tràn ra ngoài. Trong không khí xuất hiện mùi tanh nồng nặc.

“Cách đất đất”

Lại có hơn trăm kỵ binh tiên Ti theo bóng đêm đánh giết tới ngang cổng thành. Chúng giương cung, lấp các mũi hỏa tiễn đang cháy rừng rực.

“Hỏa tiễn!”

“Ôi trời, hỏa tiễn”.

“Địch quân muốn dùng hỏa công. Nước mau chuẩn bị nước”.

“Chuẩn bị cứu hỏa. Chuẩn bị cứu hỏa”.

Trên thành lâu quân Hán gào lên, giục nhau chạy xuống lâu thành đi lấy nước, chuẩn bị ứng phó với hỏa tiễn của địch quân.

“Hừ hừ hừ ~ ~ ”

Tiếng rít chói tai vang lên. Hơn trăm mũi hỏa tiễn bắn chi chít vào cửa thành và cầu treo chỉ trong khoảng khắc đã dẫn lửa làm cả cửa thành lẫn cầu treo cháy bùng bùng, cũng có mười mấy túi tên lửa bao vào trong thành vào doanh trại của quân Hán, lều trại vào cỏ khô thoáng chốc cũng bị thiêu cháy.

“Cháy rồi”.

“Mau tới cứu hỏa”.

“Tướng quân. Nhanh đi bẩm báo tướng quân”.

Hán quân mặc dù kinh hoảng nhưng đội ngũ không hỗn loạn. Dù sao thì chúng đã đi theo Mã Dục xông pha chiến địa, trải qua ba ngày chiến đấu cứu tử nhất sinh ở Trường Xã , còn coi cái trận chiến cỏn con này ra gì?

“Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra?”

Liêu Hóa lộ vẻ tức giận. Hắn vội vã bước đến.

“Tướng quân, có kỵ binh địch quân đánh lên, chúng dùng hỏa công. Cổng thành và cầu treo đã bị đốt cháy”.

Liêu Hóa thất sắc. Hắn quát lên: “Đáng chết. Địch nhân tập kích? Sao địch nhân có thể tiếp cận chúng ta được? Lũ thám mã của chúng ta đều là lũ ăn hại ư?”

“Liêu Hóa tướng quân, kỵ thám mã phái đi e rằng đã gặp bất trắc”.

Phía sau Liêu Hóa đột nhiên vang lên một âm thanh trầm buồn. Hắn quay đầu lại thấy thân hình thon, gầy của Quách Đồ đang đứng đó, trong ánh đuốc mập mờ, cả người và sắc mặt Quách Đồ như một khối băng lạnh lẽo. Liêu Hóa định tâm suy nghĩ, một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn. Con mẹ nó, ánh mắt đó sao giống hệt như ánh mắt của chủ công thế?

Quách Đồ nói: “Có thể bí mật hạ sát quân thám mã của ta chỉ có thể là người Tiên Ti”.

Liêu Hóa trầm giọng nói: “Có phải Quách Đồ đại nhân nói địch nhân bên ngoài thành là quân Tiên Ti?”

Quách Đồ khẽ nhếch mép cười. Hắn nói: “Mặc kệ bất kể là người Tiên Ti hay người Ô Hoàn, chúng đã đến đây thì cũng cho chúng lãnh giáo một chút uy phong của quân ta.

Liêu Hóa tướng quân. Thừa dịp cổng thành bị phá, tướng quân xuất lĩnh hai trăm kỵ binh xông ra ngoài. nỗ lực ngăn cản người Tiên Ti để cho ta tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút”.

“Ừ!”

Liêu Hóa gật đầu, cánh tay phải hắn giơ cao lên. Trong ánh đuốc hiện lên một cây thiết trảo (Liêu Hóa mất bốn ngón tay, lão Hắc thợ rèn đã rèn cho hắn một vũ khí độc môn), ngọn thiết trảo nắm ngón phản xạ ánh đuốc phát ra ánh sáng chói lòa, giống như răng nanh của mãnh thú chuyên hút máu.

“Hí, hí, hí”.

“Các huynh đệ. Lên ngựa, giết .”

Liêu Hóa giật cương, hai chân thúc mạnh vào hông ngựa. Chiến mã hí lên một tiếng, tung vó chạy như bay, trong đêm tối vang lên tiếng Liêu Hóa. Hai trăm kỵ binh cũng gào thét phóng theo Liêu Hóa hướng ra phía cổng nam thành Trữ huyện.

“Mở cửa thành ra”.

“Mở cửa thành ra”.

Liêu Hóa hét lớn. Phía sau hai trăm kỵ binh cũng gào lên hưởng ứng. Quân Hán thủ thành đang cố sức dập lửa, vội vàng mở cánh cổng thành đang cháy rừng rực. Cổng thành vừa mở ra Liêu Hóa phóng qua, cầu treo đã bị cháy mất rất nhiều dây thừng, đang rung ầm ầm như sắp rơi xuống.

“Đông đông đông. ”

Tiếng vó sắt nặng nề lạnh lẽo gõ trên cầu treo, phát ra những tiếng trầm đục liên hồi.

Ngoài thành dưới bóng đêm u ám, Kha Bĩ Năng đôi mắt trở nên nóng bỏng. Xông ra à! Bọn người Hán cũng thật to gan, trong tình hình không rõ quân địch ra sao lại còn dám xông ra!? Có ý cùng kỵ binh Tiên Ti quyết đấu sao? Vậy để loạn đao của các dũng sĩ Tiên Ti giết chúng, cho bọn người Hán ngu ngốc này biết thế nào là sự lợi hại của kỵ binh!

“Ngao nha .”

Kha Bĩ Năng hét lớn, mã xoa trong tay hấn chỉ về phía trước, giục ngựa phóng đi, phía sau Kha Bĩ Năng năm trăm dũng sĩ Tiên Ti giương cung lắp tên, vừa cười ngựa vừa kéo căng dây cung, mũi tên đều lấp lóe trong ánh lửa, phản chiếu ánh sang lạnh như băng.

“Cáp ~ ”

“Cáp ~ ”

Liêu Hóa, Kha Bĩ Năng cùng hét lớn, thúc ngựa xông vào nhau, trong ánh lửa cháy. Dựa vào bản năng vô tướng cả hai đều phát hiện ra đối phương, đoán được thân phận của đối phương. Ý muốn phải giết chết đối phương đang thiêu cháy lồng ngực hai người. Giống như hai con sói đầu đàn, cả hai gào thét xông vào nhau.

Chém thẳng đỡ thẳng.

Đem!”

Thiết trảo của Liêu Hóa và mã xoa của Kha Bĩ Năng va chạm nhau, phát ra âm thanh chói tai. Tay Liêu Hóa bị chấn động mạnh, cánh tay phải của hắn tê dại đi, không thể gơ lên được. Thân thể to lớn đang ngồi trên lưng ngựa của Kha Bĩ Năng lắc lư hai cái, hấn suýt nữa ngã nhào xuống ngựa một cái bàn đạp ngựa nhỏ nhỏ tưởng không được tích sự gì cũng khiến Kha Bĩ Năng khốn đốn.

Kỵ binh hai bên đan vào nhau, phóng qua nhau. Hán quân và thiết kỵ Tiên Ti cùng gào thét xông vào chém giết.

“Hưu hưu hưu ~~ ”

“Toa toa toa ~~ ”

Kỵ binh Tiên Ti thì bắn tên, kỵ binh quân Hán thì phóng thương tất cả đều rít lên hung ác phóng thẳng vào đội hình của nhau, tiếng kèn gào thê lương vang động cả một vùng, trong phút chốc cả một vùng cỏ dại bị tướng sĩ hai bên đạp nát tơi bời dưới chân ngựa.

“Phốc ~ chi ~ ”

Một mũi trường thương sắc bén lạnh lẽo đâm vào cổ họng một tên kỵ binh Tiên Ti, xuyên suốt ra đằng sau. Mũi thương vẫn không dừng lại tiếp tục xuyên thủng bụng một tên kỵ binh Tiên Ti khác ở đằng sau.

“Ách a ~~ ”

Tên Tiên Ti phía trước không còn sức lực ngã xuống. Tên Tiên Ti phía sau ngửa mặt lên trời thê lương gào lên. Hai tay hắn nắm chặt đầu thương ghim ở bụng rút ra. Máu tươi chảy lênh láng ruột bị lộn cả ra ngoài, mượn sức chiến mã hắn hung hăng ném thương trả lại.

“Hô ~ ”

Sau thi ném thương đi, tên kỵ binh Tiên Ti mới thở hắt ra, ngã nhào từ trên lưng ngựa xuống.

“Chết!”

Kha Bĩ Năng quát to. Mã xoa trong tay hắn đâm ra như chớp, chọc thủng lồng ngực của một tên kỵ binh Hán quân. Máu trào ra từ khoe miệng tên Hán quân. Đôi mắt đen sáng ngời vẫn giữ sự sắc bén càng thêm vẻ hung ác hơn trước cánh tay phải giơ cao, cây mã đao sắc bén nhằm hướng Kha Bĩ Năng chém xuống.

“Hả!?”

Đến chết cũng không buông tay sao? Kha Bĩ Năng đồng tử co lại dùng hết sức hất ngược thanh đao lên chém. Bay cánh tay của tên quân Hán lên không. Tên quân Hán từ từ gục xuống ngã lăn xuống chân ngựa. Một đợt quân kỵ phóng tới, vó sắt đạp loạn trên ngực, bụng hắn trong khoảnh khắc chỉ thấy thân thể hắn đã gần nát bét.

Máu chảy đầy đất, máu giống như suối phun ra ào ào, tên quân Hán hét lên một tiếng cuối cùng dùng hết tàn lực quay người tới trước, mắt nhìn chăm chăm trước mặt, ánh mắt vẫn khùng khiếp như trước, thở hắt một hơi, ngã xuống. Cho dù có chết cũng chết theo hướng xông lên. Giây lát bóng tối u ám đã bao phủ hoàn toàn ý thức của tên quân Hán.

142. Chương 111: Gà Chó Cũng Không Tha (3)

”Mau tránh ra ~”

Một tiếng quát như sấm nổ cất lên như muốn làm thủng màng nhĩ của Kha Bĩ Năng, Kha Bĩ Năng cả kinh quay lại đã thấy tên chủ tướng quân Hán đã xông đến gần thiết trảo bên tay phải hung hãn đâm vào một tên dũng sĩ Tiên Ti sau đó càng hung hãn hơn xé một cái. Tên dũng sĩ Tiên Ti bị phanh thây trong chớp mắt, máu thịt, gan ruột bắn tung tóe.

“Đồ khốn. Ta muốn giết ngươi.”

Kha Bĩ Năng đổi mắt trợn trừng hét lớn thúc ngựa vùng xoa lao vào Liêu Hóa.

“Muốn đánh với tướng quân, hãy bước qua xác ta rồi hãy nói”.

Một âm thanh lạnh như băng vang tới tai Kha Bĩ Năng, khiến hắn cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy một tên đội trưởng quân Hán thúc ngựa đến, lưỡi đao sắc bén chém thẳng vào cổ hắn.

“Muốn chết!”

Chỉ vậy mà cũng muốn ngăn ta sao? Kha Bĩ Năng nở nụ cười băng lạnh đầy sát cơ, cây xoa sắc nhọn đâm ra vừa khéo đỡ cây mã đao của tên đội trưởng lại thuận đà đâm vào bụng tên này, vũ khí sắc bén đâm xuyên qua bụng tên đội trưởng khiến tên này dừng hẳn lại, hai mắt vằn tia máu, miệng cũng học máu.

“Hừ ~ ”

Kha Bĩ Năng nổi lòng tàn nhẫn, cây xoa trong tay xoay mạnh một cái quấn toàn bộ gan ruột nội tạng của tên đội trưởng lại, mặt tên đội trưởng lập tức trắng bệch, chỉ có đôi mắt vẫn khùng khiếp như cũ, đội trưởng tên đội trưởng cười quỷ dị, mã đao trong tay âm thầm chém xuống.

“A”

Giáp trên người Kha Bĩ Năng bị chém đứt thành hai mảnh, cánh tay cũng bị chém một vết dài sâu hoắm.

“Hả?” Kha Bĩ Năng cảm thấy lạnh sống lưng “Vừa rồi là sao! Bọn kia chẳng lẽ đều ương ngạnh như vậy sao? Thật khó có thể tin được.” Kế Huyền, phòng họp phủ thái thú.

Đêm tối như mực. Ánh đèn nhỏ như hạt đậu. Lưu Ngu và Diêm Nhu đang mật nghị.

“Báo”

Đột nhiên vang lên tiếng cấp báo, bước chân dồn dập. Một bóng người xuất hiện, một tên đưa tin mình đầy bụi bặm chạy vào.

“Đại nhân, Đại quân cấp báo”.

“Nói!”

“Quân Tiên Ti của Khuất Đột bất ngờ đánh vào đại bản doanh của người Ô Hoàn. Phò Phu Lô chết trận. Hô Xích và hơn năm ngàn tàn quân kỵ binh chạy đến đầu hàng”.

“Ồ?”

Lưu Ngu cùng Diêm Nhu đánh mắt nhìn nhau. Mắt đều lộ vẻ khiếp sợ Lưu Ngu hỏi: Tử Hòa (tên chữ của Diêm Nhu) , việc này có gian trá gì không?”

Diêm Nhu trầm ngâm một lát đáp: “Hô Xích thế cùng mà đầu hàng đại nhân có thể thu nạp. Sau này khi đánh bọn phản loạn Trương Thuần, Trương Cử sẽ có tác dụng lớn.”

Lưu Ngu nói: “Nếu Hô Xích làm phản thì làm thế nào?”

Diêm Nhu trả lời: “Đầu tiên, trong thời điểm này người Ô Hoàn ở các quận đều làm phản, cự Hộ Ô Hoàn giáo úy Công Tôn Trù hoành hành ngang ngược, không được lòng người Ô Hoàn, nay đại nhân tiếp tế lương thảo cho họ, họ sẽ biết ơn, cảm kích đại nhân khoan dung đại lượng mà không dám làm phản lần nữa.

Khâu Lực Cư, Tô Phó Duyên nếu thấy tình hình chiến sự không ổn, rất có thể dẫn quân theo hàng ta, khi đó bọn Trương Thuần, Trương Cử không dám cũng tự tan.”

“À, lại còn có việc tốt như thế sao?”

Lưu Ngu mặt mày vui mừng gật đầu.

Bên ngoài Trữ Huyền, cuộc chiến đang rất ác liệt.

Thiết trảo của Liêu Hóa và mã xoa của Kha Bĩ Năng va chạm với nhau liên tục, tiếng kim loại đập vào nhau vang vọng giữa trời đêm càng khiến người ta nghe sợ hãi.

Liêu Hóa máu me đầy mặt, đôi mắt hung dữ, Kha Bĩ Năng mắt trợn trừng, cả hai như hai con hổ điên cuồng cắn nhau, vũ khí của cả hai cứ nhắm nhau mà đánh tới tấp, đã trở thành đánh loạn, không còn ra phương pháp gì cả.

Liêu Hóa có thể không kém gì Kha Bĩ Năng, nhưng hai trăm kỵ binh hấn chỉ huy đã dần kèm thế. Người Tiên Ti dù sao cũng đông hơn, hơn nữa lại có khả năng cưỡi ngựa bắn cung rất lợi hại, quân Hán mặc dù có phi thương sắc bén nhưng khi hai bên hỗn chiến thì uy lực của phi thương đã không còn tác dụng.

Đứng trên bức tường đất thấp, Quách Đồ lạnh lùng nhìn cuộc chiến khốc liệt ngoài thành không chớp mắt, thân hình như hòa với bóng đêm.

“Đại nhân, có cần hạ lệnh rút quân không? Một tên đội trưởng không nhận được lệnh hỏi hấn: “Nếu không rút lui, các huynh đệ tất cả đều bỏ mạng hết”.

“Không vội, chờ một chút!”

Quách Đồ lạnh lùng, hờ hững nói. Nếu đã ra chiến trường thì phải có người chết, thân là chủ tướng thì phải lo việc chính yếu.

Mà việc chính yếu là lấy tổn thất nhỏ nhất đổi lấy thắng lợi lớn nhất! Nếu như hai trăm kỵ binh của Liêu Hóa có thể đổi lấy việc đánh kỵ binh kia bị tiêu diệt hoàn toàn, Quách Đồ cho là đáng giá.

Ngược lại nếu lo bảo vệ Liêu Hóa vào hai trăm kỵ binh để đánh kỵ binh kia tiếp tục dùng tên lửa đốt phá Trữ Huyền, căn cứ của chúa công bị phá hủy thì đó là thất bại lớn nhất của Quách Đồ, là một trong những mưu sĩ hàng đầu của chúa công Quách Đồ tuyệt đối không để mình bị thất bại.

Cuộc hỗn chiến thảm thiết ngoài thành cuối cùng cũng kết thúc. Trong tiếng hiệu lệnh sừng trâu nổi lên dồn dập, kỵ binh Tiên Ti nhanh chóng rút lui như nước triều xuống. Kha Bĩ Năng cũng bỏ Liêu Hóa chạy đi. Liêu Hóa hít một hơi luồng lạnh khí, hóa giải sự ngột ngạt trong lồng ngực hần. Hần nhìn xung quanh, hai trăm kỵ binh Hán quân chỉ còn lại không tới một nửa nhưng người Tiên Ti còn bị thiệt hại nặng nề hơn nhiều.

Vừa phóng nhanh như một mũi tên, Kha Bĩ Năng vừa há miệng thật lớn, hít thật sâu từng hơi không khí trong lành, trận kịch chiến vừa rồi khiến hần hoàn toàn kiệt sức, nhìn lại xung quanh năm trăm dũng sĩ giờ chỉ còn lại không tới ba trăm! Bọn quân Hán đáng chết, sao lại đột nhiên trở nên kiêu dũng thiện chiến như vậy.

Thậm chí ngay cả những chiến sĩ Tiên Ti kiêu dũng nhất cũng phải kém thế!

Kha Bĩ Năng quả thật không dám tin đó là sự thật!

“Thủ lĩnh, đám Hán quân này và không giống với quân Hán trước kia, chúng rất dũng mãnh” Ngột Lực Đột phi ngựa tới trước mặt Kha Bĩ Năng, hần trầm giọng nói: “Hay là rút lui đi, nếu không các huynh đệ sẽ chết ở đây hết”.

“Rút lui?” Ánh mắt Kha Bĩ Năng như điên cuồng. Hần lớn tiếng hỏi: “Tại sao phải rút lui?”

Ngột Lực Đột cứng họng không trả lời được.

Kha Bĩ Năng nhăn mặt lạnh đậm nói: “Ta đã nghĩ ra cách đối phó với bọn quân Hán đáng chết này rồi, hừ bọn quân Hán đáng chết.”

Bọn chúng quá mạnh. Nếu hai bên giáp chiến, quân ta không phải địch thủ, nhưng mà bọn chúng lại không thể cưỡi ngựa bắn cung, hừ hừ! Mọi người lại đây, lát nữa chúng ta làm như thế này.”

Chưa đầy chốc lát, đội kỵ binh Tiên Ti vừa chật vật rút chạy, lại hùng hổ quay lại.”

Nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa, Liêu Hóa ánh mắt thoảng lạnh lẽo lạnh lùng nói; “Bọn chó hoang Tiên Ti đáng chết này, chẳng lẽ còn chưa chịu từ bỏ ý định tấn công?”

Các anh em hãy hăng hái lên, chặt đầu tất cả bọn chó Tiên Ti này đi, giết.”

“Hừ hừ hừ ~ ~ ”

Liêu Hóa vừa dứt lời thì một loạt tiếng rít gió vang lên, tên nổ từ trên trời rơi xuống như mưa, Liêu Hóa cũng trúng một mũi tên vào cánh tay trái.

Liêu Hóa cảm thấy lạnh mình, nửa người bên trái như tê liệt, thân hình to lớn nghiêng đi suýt nữa rơi xuống ngựa.

“Ách a ~ ~ ”

“Oa nha ~ ~ ”

“Ách nga ~ ~ ”

Âm thanh thê lương vang lên xung quanh Liêu Hóa, hần cả kinh quay lại thì thấy hơn mười kỵ sĩ kêu thảm rơi từ trên mình ngựa xuống.

“Cách đất đất ~ ~ ”

“Hừ hừ hừ ~ ~ ”

Tiếng vó ngựa dồn dập một lần nữa vang lên, lại một đám tên vô tình rơi xuống đầu quân Hán, lại có hơn mười kỵ binh kêu thảm rơi xuống ngựa.

Hai mắt Liêu Hóa như muốn vỡ ra. Hần gào lên: “Các huynh đệ, đuổi theo, đuổi theo giết hết bọn cẩu tặc Tiên Ti hèn hạ này đi”.

Giết giết giết ~ ~ ”

Hơn mười kỵ binh Hán quân còn sót lại gào lên hưởng ứng phóng theo Liêu Hóa, nhằm đám người Tiên Ti đuổi tới.

Cho dù phải chết, cũng phải chết trên đường xông lên. Lúc này câu nói của Mã Dực luôn vang lên bên tai các tướng sĩ Hán quân.

Trên tường thành, ánh mắt Quách Đồ càng trở nên âm lạnh. Cưỡi ngựa bắn cung. Người Tiên Ti cuối cùng cũng nhớ ra ưu thế cưỡi ngựa bắn cung của mình sao? Hắn nhìn thấy Liêu Hóa đang gặp phiền phức nhưng may mắn là trong thành hắn đã chuẩn bị chu đáo.

“Truyền lệnh, thu binh”

Quách Đồ lạnh lùng nói. Tên đội trưởng đứng nghiêm bên cạnh như trút được gánh nặng, khẽ thở ra. Hắn vội hét lớn: “Nổi hiệu lệnh thu binh”.

“Ồ ồ ”

Trong khoảnh khắc, tiếng tù thê lương trầm trầm vang lên, đang thúc ngựa đuổi theo Liêu Hóa nghe thấy tiếng tù nổi lên, Liêu Hóa vội gò cương ngựa quay đầu hét lớn: “Các an hem rút lui, mau rút lui về thành đi.”

Cách đó không xa Kha Bĩ Năng trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc đầy sát cơ, quân Hán kiêu dũng thiện chiến vừa rồi ra sao? Trong tình huống không thể cưỡi ngựa bắn cung, không phải là bị đánh cho tơi bời sao! Muốn chạy trốn? Có chạy nổi không? Hiện tại không có gì ngăn cản dũng sĩ Tiên Ti nữa, đám quân Hán hung dữ không còn Trữ huyện bỏ trống rồi.

“Các dũng sĩ Tiên Ti tộc. Hãy phá nát thành trì. Chó gà cũng không tha”.

“Gà chó không tha ”

“Gà chó không tha ”

“Gà chó không tha ”

Gần ba trăm kỵ binh Tiên Ti còn sót lại gào lên hưởng ứng, giục ngựa theo sau Kha Bĩ Năng hướng về phía tường thành của Trữ huyện. Đứng trên lầu thành, Quách Đồ cười nhạt, ánh mắt hiện ra vẻ đánh ác.

“Oanh ~ ”

Tiếng vó sắt hân độn vang lên, hơn mười kỵ sĩ quân Hán chạy như điên vượt cầu treo vào trước, mấy trăm kỵ binh Tiên Ti đuổi theo sát nút, gần như hai đội nhập chung làm một. hai đội kỵ binh nhanh chóng phóng qua cửa thành xông vào trong tường thành Trữ huyện, trên tường thành Quách Đồ lạnh nhạt nói: “Động thủ!”

Tên đội trưởng đứng nghiêm bên cạnh ánh mắt lạnh lẽo, gương cung lấp tên, một tên lính đã sớm đem tên hiệu đến, mũi hỏa tiễn cháy sáng bay trên bầu trời tạo một vòng sáng đẹp mắt.

“Giết”

“Giết”

“Giết”

“Hí, hí, hí”

Tiếng la hét từ hai bên tường đất vang lên liên tục chiến mã hí lên âm ỉ, Hơn mười kỵ mã Tiên Ti chạy trước ngã vật xuống đất, quăng các kỵ sĩ ra xa, họ chưa kịp đứng dậy đã có hơn mười mũi trường mâu đâm tới, phút chốc trên người bọn họ đã thủng lỗ chỗ.

“Cô long long ~ ”

Tiếng động lộc cộc chói tai truyền trong không khí, khoảng hơn trăm chiếc xe quy mị hiện ra, vây đám kỵ binh Tiên Ti vào giữa, mặt trước của xe đẩy đỉnh nhọn, hơn mười kỵ binh Tiên Ti không kịp dừng lại đâm mạnh cả người vào xe khiến người bị vô số đỉnh nhọn xuyên thủng lỗ chỗ.

143. Chương 112: Hãy Nhớ Kỹ Kẻ Đây (1)

Tiếng kèn hiệu vang dội tận trời xanh, hơn trăm chiếc chiến xa kết thành một khối tạo thành bức tường kiên cố từ phía trước, phải, trái nhằm hướng toán kỵ binh Tiên Ti từ từ tiến tới.

“Hừ ~ ”

“Hừ ~ ”

“Hừ ~ ”

Tên nô bắn ra như châu chấu từ những lỗ hổng ở mặt trước của chiến xa.

“Hí luật luật ~ ”

Trong khoảnh khắc tiếng chiến mã hí dài thê thiết vang lên liên tiếp. Hơn mười kỵ binh Tiên Ti cả người lẫn ngựa bị bắn thành con nhím, đám người Tiên Ti trở tay không kịp bị ép lại thành đồng, chẳng biết phải làm thế nào. Phía trước, bên phải, bên trái đều là bức tường xe dày đặc mũi nhọn chặn lại, thủ lĩnh chưa ra lệnh ai cũng không dám rút lui.

Trong đám binh mã đang hoảng loạn Ngột Lực Đột đi tới bên Kha Bĩ Năng nói: “Thủ lĩnh việc lớn không thành rồi, chúng ta bị mai phục!”

Kha Bĩ Năng đôi mắt như phát hỏa. Không cần Ngột Lực Đột nói hắn cũng nhìn thấy. Chỉ trong chốc lát khoảng gần trăm thuộc hạ của hắn đã anh dũng ngã xuống, cứ tiếp tục tổn thất thế này đừng nói đến việc chiếm Trữ huyện mà hai trăm kỵ binh của hắn cũng phải bỏ xác tại chỗ này.

Thật đáng chết, ta đã coi thường bọn người Hán xảo trá này rồi, Kha Bĩ Năng đôi mắt hiện tia phần nộ hết lớn: “Rút lui, rút lui ra khỏi thành mau.”

“Rút lui ~ ”

Ngột Lực Đột giận dữ hét lên, rồi phóng theo Kha Bĩ Năng, nhằm hướng cửa thành chạy thẳng.

Đứng trên tường cao hơn trượng. Quách Đồ cười lạnh, hiện giờ mới nghĩ đến rút lui, chẳng phải quá muộn hay sao?

Quách Đồ bình tĩnh quay lại hạ lệnh cho tên đội trưởng đứng cạnh: “Phong tỏa cửa thành.”

“Tuân lệnh đại nhân!” Đội trưởng vội trả lời, chạy ra lớn tiếng kêu lên: “Đại nhân ra lệnh, phong tỏa cửa thành, phong tỏa cửa thành.”

“Cô lộc lộc ~ ”

Trong tiếng ma sát chói tai hơn mười chiếc xe to lớn quỷ dị xuất hiện bên trong cửa thành liên kết thành một bức tường kiên cố đầy mũi chông nhọn sắc chặn đứng đường chạy trốn của đám người Tiên Ti. Đến giờ chỉ còn sót lại hơn trăm tên tàn binh Tiên Ti bị nhốt trong vòng vây bốn phía của quân Hán, không ngừng có tên nô từ trong các chiến xa bắn ra, không ngừng có các kỵ binh Tiên Ti thảm tử.

Chẳng nhẽ hôm nay ta phải chết ở chỗ này sao? Kha Bĩ Năng tròn mắt, con người hiện rõ tia thú tính cuồng loạn. Không, không bao giờ, ta sẽ không chết ở chỗ này! Con cháu của Thiên Lang thần hùng bá đại mạc, thiên hạ vô địch, sao có thể thua bọn người Hán hèn hạ được? Sói trên thảo nguyên sao có thể thua đám dê chứ?

“Hất đổ đám đồ quỷ quái này, rồi lao ra ngoài đi.”

“Ngao nha ~ ”

Đám dũng sĩ Tiên Ti ngẩng đầu hét phát cuồng rồi giục ngựa phóng như điên, nhằm hướng chỗ giữa hai cỗ xe lao vào.

Với quán tính lớn cả người lẫn ngựa đâm mạnh vào chiến xa, đinh sắt đâm xuyên cả người lẫn ngựa đóng đinh dũng sĩ Tiên Ti trên mặt xe, nhưng sức va chạm cũng khiến các chiến xa không liên kết với nhau được nữa. Bức tường chiến xa đã bị húc làm mở ra một khe hở đủ để hai chiến mã phóng qua.

“Lấp chỗ hổng lại, không để người Tiên Ti chạy trốn.”

Quách Đồ giật mình nhú mảy, từ bóng tối đi ra.

Trong trận địa của người Tiên Ti, Ngột Lực Đột đôi mắt bình tĩnh xẹt qua một tia sát khí lạnh băng, gương cũng lấp tên, tiếng hò reo sát phạt trong khoảnh khắc hoàn toàn không lọt vào tai Ngột Lực Đột, trong mắt hắn chỉ còn viên quan người Hán trên thành lầu, tất cả như không tồn tại chỉ còn thấy mục tiêu.

Yên lặng như núi, Ngột Lực Đột mắt trái đang nheo lại đột nhiên mở ra. Đồng thời tay phải buông tên. Mũi tên sắc nhọn đã rời dây cung rít gió bay thẳng tới trái tim tên quan người Hán.

“Đại nhân cẩn thận !”

Nghe thấy tiếng rít chói tai, tên đội trưởng hoảng sợ tái mặt, vội dùng hết sức đẩy Quách Đồ sang bên.

“Phốc ~ ”

Máu bắn tóe ra xung quanh, thân hình cao gầy của Quách Đồ run rẩy, hắn cúi đầu nhìn một cách khó tin vào mũi tên đang cắm vào ngực mình.

Đuôi mũi tên đang run nhẹ nhẹ trong gió. Một phút sau, một cơn lạnh như thác lũ tràn khắp người Quách Đồ, tất cả sức lực của hắn khoảnh khắc tan đi đâu mất, Quách Đồ kiệt sức lão đảo, gục xuống đất.

“Người, mau tới đây. ”

“Lang trung, mau tìm lang trung ”

“Đáng chết, bọn lang trung chết ở đâu hết rồi?”

Trên thành lầu, tên đội trưởng giậm chân tức giận kêu lớn, tiếng gào kéo dài thê lương vút lên.

“Thật đáng chết.”

Trong đội hình của người Tiên Ti, Ngột Lực Đột cũng giận dữ mắng một câu, vừa rồi nếu không phải tên quân Hán đó đẩy viên quan thì mũi tên đó chắc chắn đã...

Bắn thủng trái tim viên quan đó, nhưng chỉ vì cú đẩy đó mà làm mũi tên bắn lệch vị trí, mặc dù vẫn trúng tên quan người Hán đó nhưng lại trúng vai mang giáp của hắn. Khiến hắn thoát chết.

Ngột Lực Đột lại gương cung lấp tên, muốn bắn thêm một mũi tên nữa giết cho được tên quan người Hán, nhưng chỉ thấy một tên quân Hán đang ở trên thành lầu giậm chân mắng to.

“Hừ!”

Ngột Lực Đột vừa hừ lạnh một tiếng vừa bắn một mũi tên ra, trên thành lầu tên đội trưởng người Hán hét lên một tiếng thân hình ngã về phía trước lập tức núp vào sau bức tường đất.

Mồ hôi tên đội trưởng toát ra đầm đìa sau khi tránh khỏi mũi tên trong gang tấc, mũi tên rít gió bay qua cũng khiến hắn đau rất cả mặt.

“Đáng chết, cung thủ, mười cung thủ mau tới đây, bắn chết tên cung thủ Tiên Ti đó cho ta.”

Trong tiếng gào của tên đội trưởng mười cung thủ vội vã chạy tới, nghe lệnh hắn gương cung lấp tên, nhằm Ngột Lực Đột giữa đội hình Tiên Ti.

“Hả!?”

Ngột Lực Đột ánh mắt bình thản lạnh lẽo, trên mặt hiện tia sát cơ hung ác, rút ra nốt bốn mũi tên cuối cùng.

Lấp toàn bộ tên vào cung, rồi quát to một tiếng hay tay kéo mạnh cây cung, khiến cây cung nặng nề cong lại giống trăng đầu tháng.

“Hừ ~ ”

Tiếng rít của tên chói tai vang lên, bốn mũi tên lao như điện lên trên thành lầu.

“Ách a ~ ”

Năm tên cung thủ quân Hán cùng kêu thảm, ngã xuống, có hai tên không may bị Ngột Lực Đột bắn xuyên tảo, hai tên đó bị xâu chuỗi với nhau.

“Thật đáng chết.”

Tên đội trưởng nấp trên thành lâu sợ mất mật nhìn năm tên cung thủ đang nằm kêu rên. Mẹ kiếp tên cung thủ Tiên Ti kia thật không phải con người, nếu người Tiên Ti ai cũng như hắn thì sợ anh em trong thành không ai có thể thoát được việc bị bắn chết.

“Rút lui.” Kha Bĩ Năng từ khe hở do hai tên tử sĩ Tiên Ti tạo thành chạy thoát ra đến cửa thành quay đầu lại hét to không ngừng: “Mau rút lui.”

“Đương đương đem ~ ”

Tiếng đình đang vang lên không dứt. Ngột Lực Đột vung cây cung lớn. hất bay toàn bộ các mũi tên mà cung thủ Hán quân bắn tới, rồi mới cam long bỏ đi.

Chỉ chốc lát, bốn năm mươi tên kỵ sĩ Tiên Ti cuối cùng đã phóng ngựa qua hào nước chạy trốn khỏi thành.

Chạy xa được khoảng trăm bộ, Kha Bĩ Năng quay đầu lại. Nhìn đăm đăm Trữ Huyền. Ngột Lực Đột chờ đợi ở Kha Bĩ Năng một gương mặt đau thương tiếc nuối, nhưng Kha Bĩ Năng lại thản nhiên ngẩng mặt lên trời cười lớn, tiếng cười lồng lộng giữa trời đêm u ám, vang đi thật xa mãi không dứt.

Ngột Lực Đột ngạc nhiên hỏi: “Quân ta thảm bại, dũng sĩ trong tộc chết gần hết, thủ lĩnh sao lại cười?”

“Người Hán có câu nói là đại nạn không chết tất sẽ có đại phúc! Hôm nay thập tử nhất sinh, chẳng phải báo hiệu ngày sau có thể thành được sự nghiệp lớn sao?” Kha Bĩ Năng còn cất cao giọng nói: “Chết mấy trăm người đã sao, con cháu Thiên Lang trên thảo nguyên nhiều như cỏ dại, mất một người năm sau còn có thêm nhiều hơn, chỉ cần đất đai trên thảo nguyên còn nằm trong tay người Tiên Ti chúng ta, chẳng nhẽ còn sợ thiếu dũng sĩ sao?”

“Đi, chúng ta quay về thảo nguyên nào! Cáp.”

Kha Bĩ Năng hét to một tiếng rồi giục ngựa phóng đi, đi sau Kha Bĩ Năng là Ngột Lực Đột và hơn bốn chục dũng sĩ Tiên Ti, sau khi chạy khá xa Kha Bĩ Năng mới nhìn tỉnh quay lại, nhìn kỹ Trữ Huyền, đôi mắt không khỏi lạnh lẽo. Một ngày nào đó ta còn quay lại chốn này. Trưa ngày hôm sau tại chỗ ở của Quách Đồ.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên rồi màn cửa được vén lên, Mã Dược được Giả Hủ, Quán Hối, Chu Thương tháp tùng tiến thẳng vào, đôi mắt Mã Dược luôn lạnh lùng nay thoáng nét ôn hòa, nhìn Quách Đồ nói: “Công Tắc, không bị thương nặng lắm chứ?”

Nghe tin Trữ Huyền bị tập kích, Mã Dược dẫn một ngàn thiết kỵ vội trở về cứu viện, đến trưa cuối cùng cũng về đến Trữ Huyền.

Quách Đồ cảm động, nghẹn ngào nói: “Vết thương không đáng ngại, cảm ơn chúa công quan tâm.”

“Ừ, hãy trị thương cho tốt, mấy ngày nữa sẽ có nhiều việc đấy!”

“Cảm ơn chúa công.”

Mã Dược nhìn sang Lưu Nghiên nói: “Lưu Nghiên.”

“Dạ.”

Lưu Nghiên khẽ trả lời đi đến trước mặt Mã Dược.

Mã Dược nói: “Dùng thuốc tốt nhất chữa thương cho Quách Đồ tiên sinh.”

Lưu Nghiên bình tĩnh nói: “Chàng cứ yên tâm, Quách Đồ tiên sinh tuy vết thương khá nặng nhưng không nguy đến tính mạng, nghỉ ngơi vài ngày là có thể khỏi hẳn.”

Liêu Hóa lúc này mới tiến lên trước mặt mây xấu hổ nhìn Mã Dục nói: “Chúa công đều là do mặt tướng bất tài, bị người Tiên Ti đánh lén, làm liên lụy tới Quách Đồ tiên sinh bị trọng thương.”

Mã Dục ánh mắt lạnh lùng đang muốn quát thì Quách Đồ vội nói: “Chúa công, Trữ Huyền bị tập kích không thể trách Liêu Hóa tướng quân được, người Tiên Ti thật xảo hoạt, trong quân Tiên Ti có một tay thần tiễn vô cùng lợi hại, thám mã của ta phải đi đều bị bắn chết. Cho nên mới bị địch tiếp cận thành mà không biết, nên mới trở tay không kịp. Nhưng may là Liêu Hóa tướng quân liều chết chống địch, đủ để hạ quan có thể bố trí, nếu không chỉ sợ Trữ Huyền không giữ được.”

144. Chương 112: Hãy Nhớ Kỹ Kẻ Này (2)

Liêu Hóa đáp: “Không biết từ đâu tới, nhưng nhân số không nhiều khoảng năm trăm kỵ binh.”

“Cái gì?” Mã Dục ngạc nhiên hỏi: “Chỉ năm trăm kỵ binh mà dám tấn công Trữ Huyền sao?”

Liêu Hóa toát mồ hôi nói: “Đều do mặt tướng bất tài cuối cùng vẫn để khoảng bốn năm mươi kỵ binh Tiên Ti chạy trốn.”

Mã Dục cau mày nói: “Bọn người Tiên Ti đó thuộc bộ lạc nào?”

Liêu Hóa im lặng, Quách Đồ lại nói: “Chúa công, khi người Tiên Ti xông vào thành những anh em hiểu được tiếng Tiên Ti nghe bọn người Tiên Ti gọi hãn là thủ lĩnh.

Hạ quan cho rằng đây là một thủ lĩnh bộ lạc nhỏ khoảng nghìn người trở xuống. Căn cứ vào tin tức mà Hầu Tam cung cấp, hạ quan to gan đoán là bộ lạc phía bắc Kim Liên Xuyên, bộ lạc Kha Bỉ Năng.”

“Kha Bỉ Năng? Kha Bỉ Năng à!” Mã Dục trầm ngâm. Đôi mắt thoáng một tia, quay lại nhìn chư tướng trầm giọng nói: “Nhớ kỹ tên kẻ này nhé, một ngày nào đó hãn có thể trở thành đối thủ mạnh của chúng ta!”

Quản Hối hừ lạnh một tiếng, vung mạnh cánh tay to lớn nói to: “Kha Bỉ Năng phải không? Một ngày nào đó ta muốn tự ta chém đầu hãn xuống.” Chỗ ở của Lưu Bị ở Kế Huyền.

Đến tháng mười khí trời dần trở lạnh nhìn gió thu thổi ngoài khung cửa sổ Lưu Bị đột nhiên cảm khái. Nhìn Quan Vũ nói: “Tam đệ thất lạc đã mấy tháng, không biết tam đệ hiện sống chết ra sao? Ài.”

Quan Vũ trấn an nói: “Tam đệ sức địch vạn người, ai có thể hại được mạng hãn chứ? Huynh trưởng không nên lo lắng.”

Lưu Bị thở dài nói: “Nói thì nói vậy, nhưng không thấy mặt tam đệ, ta không khỏi lo lắng.”

Quan Vũ im lặng, từ khi đào viên kết nghĩa, ba anh em tình như thủ túc, chưa từng phân ly, nay anh em ly tán, Quan Vũ cũng không khỏi buồn bã.

Thấy Quan Vũ im lặng, Lưu Bị vừa thở dài vừa nói: “Cũng không biết sau này còn có thể gặp lại Tam đệ được không?”

Quan Vũ nhíu mày một chút đột nhiên nói: “Đại ca nếu đã nhớ nhưng tam đệ như thế sao không từ quan đi tìm tam đệ? Lưu Ngu tuy cùng đại ca là người của hoàng thất, nhưng theo đệ thấy không phải là người độ lượng. Chỉ bổ nhiệm huynh làm một chức quan nhỏ. Khinh rẻ chúng ta như vậy, ở đây lâu cũng vô ích, nên sớm bỏ đi thôi.”

Lưu Bị lắc đầu nói: “Không phải, đệ chỉ biết một mà không biết hai.”

Quan Vũ ngạc nhiên nói: “Huynh nói thế là sao?”

Lưu Bị nói: “Lưu Ngu là danh thần có nhiều công lao với đại Hán ít người bì kịp. Tuyệt không phải hạng người lòng dạ hẹp hòi đâu. Nếu không có chút công lao mà lại nhận chức cao văn quan võ tướng làm sao tâm phục khẩu phục được?”

Quan Vũ gật đầu không nói, huynh đệ họ đang nói chuyện, chợt có thân binh vào nói: “Đại nhân, có người tên Giản Ung đến thăm, tự xưng là người quen cũ của đại nhân ở quê nhà.”

“Giản Ung?” Lưu Bị nghe vậy vui mừng, đang ngồi liền đứng dậy, ngay cả dép cũng không kịp xỏ chạy vội ra cửa: Giản Ung, Giản Hiến Hòa ha ha.”

Quan Vũ sắc mặt hơi đỏ, mắt phượng đột nhiên toát ra một tia tinh quang khiến người ta sợ hãi, chỉ lát sau Lưu Bị đã thân mật kéo tay một người vào.

Một văn sĩ trẻ tuổi đi vào. Văn sĩ này tuổi trẻ anh tuấn, mặt đẹp như ngọc, dáng vẻ phong trần. Cử chỉ ung dung nhàn nhã rất có phong độ khiến người người khác bội phần hảo cảm.

“Lại đây, lại đây.” Lưu Bị kéo Văn sĩ đến rồi nắm tay phải Quan Vũ nhìn Giản Ung nói: “Hiến Hòa còn đây là nghĩa đệ của Bị tên là Quan Vũ, tự là Vân Trường là người Giải Lương, Hà Đông.

Còn một nghĩa đệ khác tên là Trương Phi tự là Dực Đức, đáng tiếc khi ở Dĩnh Xuyên chinh phạt bọn giặc Khăn Vàng thì bị thất lạc đến nay chưa rõ tung tích.

Giản Ung ôm quyền khen: “Thật là một tráng sĩ”.

Quan Vũ khoan khoái trong lòng, cũng ôm quyền đáp: “Vũ xin chào Giản Ung tiên sinh.”

Lưu Bị cười to nói: “Hiến Hòa. Mời vào ngồi, Vân Trường, đệ cũng ngồi đi.” Kế huyền, trong phòng nghị sự.

Lưu Ngu cầm một lá thư trong tay đưa cho Diêm Nhu. Trầm giọng nói: “Tử Hòa, vừa mới có người đưa tin cấp báo, Mã Dục dẫn hai ngàn quân Ô Hoàn kéo lên phía bắc, cướp Kim Liên Xuyên, chiếm được vô số trâu dê, chiến mã, dân cư của bộ lạc Khử Cản.

Nhưng hễ là con trai cao hơn bánh xe ngựa là giết hết, tất cả đàn bà trẻ con còn lại đều bị hấn thưởng cho thuộc hạ làm nô lệ.

Diêm Nhu vội đọc lướt qua, thoáng chốc mắt lộ vẻ suy nghĩ.

Lưu Ngu giận dữ đập tay lên án. Trầm giọng nói: “Cái tên Mã Dục này thật ngang ngược, hấn muốn gì đây? Chấn lè muốn chọc giận người Tiên Ti làm cho mấy trăm vạn dân chúng đại Hán lâm vào cảnh chiến tranh chết chóc sao? Đáng giận, thật đáng căm giận!”

“Đại nhân, hạ quan không lo lắng việc Mã Dục ngang ngược chọc giận người Tiên Ti. Dù sao từ khi Đàn Thạch Hộc chết người Tiên Ti đã chia năm sẻ bảy đã trở thành một nắm cát rời rời, nếu muốn trả thù người Hán cũng không đủ sức!” Diêm Nhu ngừng một chút rồi nói tiếp: “Hạ quan lo lắng là tác phong làm việc của Mã Dục là tác phong quân phiệt, trong mắt hấn không có sự tôn nghiêm của triều đình đại Hán và luật pháp đại Hán với hấn có cũng như không!”

“Hả!?” Lưu Ngu cau mày nói: “Tử Hòa cũng đồng ý với Lưu Bị cho rằng Mã Dục đáng chết?”

“Rất đáng chết!” Diêm Nhu trầm giọng nói: “Nói về võ lực, Mã Dục qua là tài năng tuyệt thế, hai danh tướng là Chu Tuyền và Hoàng Phủ Tung đem mấy vạn tinh binh tấn công nhưng hết lần này đến lần khác đều thất bại, hấn quả là oai danh hiển hách không ai sánh kịp! Nếu có thể thuần phục triều đình, tận tâm vì nước, sẽ là lương đồng của đại Hán, đáng tiếc ...”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc là Mã Dục chưa bao giờ có lòng thần phục triều Hán! Hấn tự tung tự tác, chỉ vì lợi ích bản thân, hoặc nói cách khác vì quân đội của hấn.

Lưu Ngu trầm giọng nói: “Mã Dục đã có dã tâm, bản quan nghĩ ngày sau tất sẽ làm phản, nên sớm trừ đi mới được!”

Diêm Nhu vội khuyên can: “Đại nhân, Mã Dục xảo trá như hồ ly, quân ít nhưng đều anh dũng thiện chiến như hổ báo. Nếu tùy tiện phát binh ngược lại có thể thất bại. Chi bằng tâu với triều đình nói rằng: “Mã Dục độc đoán chuyên quyền, dụng tâm xấu xa, khiêu khích để Tiên Ti và đại Hán có chiến tranh, đem quân đi gây họa liên miên, chém giết không ngừng.... thiên tử và Yêm đảng sợ giao chiến với người Tiên Ti tất sẽ khiển trách Mã Dục. Đại nhân nhân cơ hội tâu thêm, giáng chức Mã Dục là tả Hộ Ô hoàn giáo úy, lại nói Lưu Bị chinh phạt Khăn Vàng có công xin cho làm hữu Hộ Ô Hoàn giáo úy, chia binh quyền với Mã Dục, từ từ chặt đứt vây cánh của hấn....” “Báo ~~ ”

Hai người đang bàn bạc đột nhiên có tiếng kêu lớn, tiếng bước chân dồn dập, một viên quan nhỏ vội vã đi tới quỳ trước cửa hai tay giơ quá đỉnh đầu cao giọng nói: “Thái thú Liêu Đông Công Tôn Độ cấp báo ...”

“Công Tôn Độ? Chắc là có tin tức của Khâu Lực Cự và Tô Phó Duyên rồi!” Lưu Ngu đổi sắc, nhìn Diêm Nhu một cái rồi nói: “Mau đưa đây!”

Viên quan nhỏ đem thư dâng trước án của Lưu Ngu, Lưu Ngu giở sách ra đọc vội, mắt không khỏi mừng rỡ như điên. Hưng phấn nhìn Diêm Nhu nói: “Tử Hòa, thành công rồi! việc bình định Trương Thuần, Trương Cử chỉ trong nay mai.”

“À?”

Diêm Nhu cũng đổi sắc, vội nhận lá thư từ tay Lưu Ngu bắt đầu đọc lướt qua. Phì Như, “Vương cung” của Trương Cử.

Trương Thuần vội vã vào cung quỳ ở dưới thềm cao giọng nói: “Thần khấu kiến Hoàng đế bệ hạ.”

Trương Cử phát tay, nét mặt hài long nói: “Ái khanh bình thân.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Trương Thuần đứng dậy, mặt có nét lo lắng, có tin tức quân sự mới báo về, Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên đã dẫn quân quay về. đã vào đóng ở Liễu thành.”

“Ồ?” Trương Cử hỏi: “Có thu được lương thảo, vũ khí không?”

Trương Thuần đáp: “Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên dụng phải thái thú Liêu Đông Công Tôn Độ cố thủ chắc chắn không thu hoạch được gì lại còn tổn thất mấy ngàn binh mã.”

Trương Cử giận lắm nói: “Hai tên vô dụng, mấy vạn thiết kỵ mà đi ko thu thập được chút lương thảo nào.”

Trương Thuần nói: “Bệ hạ, lương thảo trong thành sắp hết, ngoài thành quân của Công Tôn Toàn tấn công ngày càng ráo riết hay là ta thiên đô tạm lánh đi?”

“Thiên đô?” Trương Cử cau mày, trầm giọng nói: “Thiên đô đến đâu?”

Trương Thuần nói: “Liễu thành địa thế hiểm trở dễ thủ khó công, bắc ra quan ngoại, nam giáp Liêu Đông có thể làm kinh đô.”

Trương Cử suy nghĩ một chút nói: “Được, truyền chỉ của trẫm thiên đô đến Liễu thành.” Ban đêm, tại phủ “Đại tướng quân.”

Môn khách Vương Chính hỏi: “Đại tướng quân, Trương Cử có đồng ý không?”

Trương Thuần nói: “Trương Cử đã đồng ý thiên đô, nhưng Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên có thật sự suy tôn ta làm thiên tử không?”

Vương chính đáp: “Nước Đại Yên (Trương Thuần, Trương Cử làm phản lập ra nước Đại Yên) là do Đại tướng quân một tay lập ra, Trương Cử chẳng có chút công nào nhưng lại ngồi tại ngôi thiên tử, hai vị đại vương Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên sớm có lòng oán hận, chỉ là còn có Đại tướng quân với Trương Cử trung thành tuyệt đối, nên cố nhịn mà không dám nói thôi, nay Đại tướng quân có ý phế Trương Cử tự lập làm vua, tất nhiên nhất hô bá ứng, Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên sao lại không ủng hộ chứ?”

Trương Thuần bị Vương Chính thuyết một tràng liên xiêu lòng, gập đầu liên tục nói: “Nếu ngày sau ta lên ngôi Thiên tử, khanh sẽ được làm Thừa tướng!”

Vương Chính lập tức quỳ sát đất cao giọng nói: “Tần xin ra mắt Hoàng thượng, chúc Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

145. Chương 113: Đẩy Lùi Mối Hiểm Họa (1)

“Ái khanh mau bình thân.” Trương Thuần trong lòng cực kỳ vui vẻ tiến lên đỡ Vương Chính hỏi: “Mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

Vương Chính đáp: “Bệ hạ cứ an tâm, vi thần đã cho mai phục tại Liễu thành hai ngàn tinh binh, chỉ cần xe của Trương Cử đi qua lúc đó vạn mũi tên cùng bắn hán, không có chút sơ xảy nào đâu.”

Trương Tuần nói: “Tốt lắm, tốt lắm.” Trữ huyền, đại sảnh phủ Phục Ba Tướng quân.

“Khà” Giả Hủ ngửa cổ uống cạn một chén mỹ tửu, gật gù khen: “Rượu ngon, rượu ngon! Hủ không ưu nữ sắc, không ham quyền thế. Chỉ thích uống các loại rượu quý thôi.”

Dứt lời, Giả Hủ đưa tay định lấy bầu rượu nhưng bị Mã Dục nhanh tay dành trước.

“Mẹ nó, người định uống sạch đây à? Tốt xấu gì thì cũng để cho ta một ngụm chứ.” Mã Dục đem bầu rượu rót vào chén nói: “Rượu ngon thì chỉ dùng để nhắm nháp thưởng thức, chứ uống như người thật là lãng phí.”

Giả Hủ cau mày nói: “Hoàng thượng ban cho mấy vò ngự tửu. Chúa công sao lại keo kiệt vậy?”

Mã Dục nói: “Uống nhiều rượu nữa sẽ say đấy, giữ tỉnh táo một chút đi.”

Dứt lời, Mã Dục nâng chén uống một hơi cạn sạch chén rượu, Giả Hủ chậm rãi nói: “Chúa công, ăn uống đã no say nếu không còn việc gì nữa hạ quan xin phép cáo từ. Mấy hôm nay cười ngửa liên tục thân thể hạ quan đã rã rời rồi.”

Mã Dục ngoắc tay lại nói: “Đừng vội đi, ngồi xuống.”

Giả Hủ hỏi: “Có việc gì chăng?”

Mã Dục nói: “Tất nhiên là có việc.”

“Vậy lấy thêm một vò rượu nữa đến đây. Vừa uống vừa nói được không?”

Mã Dục trợn mắt nhìn chằm chằm Giả Hủ, trong quân thì Quán Hối, Bùi Nguyên Thiệu đi theo Mã Dục sớm nhất được Mã Dục coi như anh em, Quán Hối, Bùi Nguyên Thiệu bình thường cũng gọi thẳng tên tự của Mã Dục, người thân thiết như Chu Thương cũng không dám gọi thẳng tên của Mã Dục, như Điển Vi, Hứa Chử, Quách Đồ đều kính sợ Mã Dục đều không dám có ý nghĩ phạm thượng.

Nhưng người dám công khai ép buộc Mã Dục chỉ có mình Giả Hủ thôi.

“Hừ” Mã Dục bực bội lắc đầu rồi ngoắc tay: “Gọi người đem ngự tửu ra đây.”

“Tuân lệnh. Chúa công.” Điển Vi đáp rồi vác kích đi ra. Lạnh lùng nói: “Người đâu, lấy ngự tửu.”

Giả Hủ vuốt râu ngồi xuống án đối diện với Mã Dục hỏi: “Chúa công, có chuyện gì thế?”

Mã Dục nói: “Vừa mới có tin người Ô Hoàn ở đại quân bị người Tiên Ti do Khuất Đột chỉ huy đánh bại, Phổ Phu Lô tử trận, đại tướng Hồ Xích dẫn năm ngàn tàn binh đến Kế huyện đầu hàng Lưu Ngu rồi.”

Giả Hủ trầm tư giây lát hơi biến sắc nói: “Chúa công, không ổn rồi, Lưu Ngu chỉ mượn cớ để gây sự với ta.”

“Ừ.”

“Chúa công cho kỵ binh cướp Kim Liên Xuyên, đem trâu ngựa dân chúng cướp được thưởng cho các thuộc hạ việc này đã khiến cho Lưu Ngu nổi giận! hiện Hồ Xích cùng đường đầu hàng Lưu Ngu, người Ô Hoàn ở các quận ở U châu chia năm sẻ bảy, một phần là thuộc hạ của chúa công hoặc đi theo Công Tôn Toản hoặc đi theo Lưu Ngu, nếu Hủ đoán không sai, Lưu Ngu sẽ mượn cơ hội dâng biểu lên thiên tử, chia bớt quyền của chúa công! Đến lúc đó cho chúa công làm tả Ô Hoàn giáo úy, cho người khác làm hữu Ô Hoàn giáo úy, việc này rất bất lợi với chúa công.”

“Hừ!”

“Vậy ta nên cho người tâm phúc mang hậu lễ đi trước về Lạc Dương hỏi lộ Hà Tiến, Trương Nhượng, Triệu Trung mấy người nói chúa công có công mở rộng biên cương phía bắc, người Tiên Ti nghe tiếng đã bỏ chạy, tất tiên tử cực kỳ hài lòng, Lưu Ngu tuy là trụ cột của hoàng thất muốn mượn cơ hội để sinh sự cũng đã muộn.” Trên đường nhỏ từ Phì Như đến Liễu thành, thiên tử nước Đại Yên Trương Cử đi đầu phía sau có Đại tướng quân Trương Thuần cùng năm ngàn ngự lâm quân bảo vệ. Đem qua Trương Cử dưới sự bảo vệ

của Trương Thuần nửa đêm phá vây chạy về hướng Liễu thành, Công Tôn Toàn dẫn quân đuổi theo không ngừng, phần quân mười phần chết chín chỉ còn năm ngàn ngự lâm quân theo bên mình Trương Cử.

Phần quân chạy suốt cả ngày vừa mệt vừa đói, đến tối khó khăn lắm mới tới một hẻm núi hiểm trở.

Thấy địa thế hẻm núi phía trước hiểm trở Trương Cử kinh hãi hỏi Trương Thuần: “Đại tướng quân thế núi phía trước vô cùng hiểm trở. Nếu như có quan quân mai phục thì chúng ta không tránh khỏi chết, sao không đi đường vòng mà qua?”

Trương Thuần nói: “Bệ hạ không cần lo lắng, thần xin dẫn năm trăm tinh binh đi trước dò đường.”

“Ôi”. Trương Cử rất cảm động lắc đầu nói: “Trẫm với Đại tướng quân tình như tay chân thật không muốn thấy Đại tướng quân mạo hiểm, ta cứ đi đường vòng thôi.”

Trương Thuần nói: “Vì bệ hạ, thần nguyện gan óc lầy đất cũng không tiếc.”

Trương Cử nói: “Khanh đúng là một trung thần hiếm có.”

Dứt lời, Trương Cử cởi áo choàng trên người xuống khoác lên vai Trương Thuần, Trương Thuần nhìn Trương Cử rồi chấp tay nhảy lên ngựa dẫn năm trăm tinh binh đi trước dẫn đường, Trương Cử dẫn đại quân đi sau, chỉ chốc lát đã vào trong hẻm núi, quân Trương Thuần đi trước đã ra khỏi hẻm núi.

Trương Cử đã cảm thấy yên tâm, thì hai bên sơn cốc đột nhiên vang lên tiếng tù hiệu tiếng hò reo dậy đất gỗ đá lăn xuống lấp kín đường xuất nhập hẻm núi, tên nổ từ trên núi bắn xuống như mưa, dưới hẻm núi phần quân không có chỗ nấp từng đám từng đám ngã xuống.

Đáng thương thay thiên tử nước Đại Yên đẳng cơ chưa được hai năm đã chết bởi loạn tiền!

Trương Thuần dẫn năm trăm quân tiên phong đi trước, nghe thấy tiếng bắn giết trong hẻm núi mất lộ về lạnh lẽo, hô lớn: “Vương Chính ở đâu?”

“Đại tướng quân, Vương Chính ở chỗ này.”

Vương Chính từ sau một tảng đá lớn nhô ra.

Trương Thuần vui mừng nói: “Việc thành rồi, toàn nhờ công của ái khanh cả.”

“Thật không?”

Vương Chính cười nhạt, vung tay lên, vô số quan quân đột nhiên từ hai sườn núi xông ra cung tên tua tua nhằm hướng Trương Thuần và năm trăm quân chia vào.

Trương Thuần thất kinh nói: “Vương Chính, ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì à?” Vương Chính cười lạnh nói: “Tất nhiên là lấy đầu ngươi rồi!”

“Ngươi.” Trương Thuần giận dữ: “Ngươi dám phản bội bản tướng à?”

“Phản bội?” Vương Chính mỉm cười nói: “Bản quan là mệnh quan của triều đình đại Hán giết bọn phản loạn là chức trách của ta, sao lại nói đến hai chữ phản bội?”

“Ngươi ~ ”

Trương Thuần còn muốn mắng nữa, nhưng Vương Chính không muốn nói nhiều vung tay lãnh đạm hạ lệnh: “Bắn tên”.

Chỉ một thoáng loạn tiền bắn xuống, Trương Thuần đã bị tên cắm khắp người tua tua như con nhím.

Trữ huyền, phủ Phục Ba Tướng quân.

Đêm khuya tĩnh mịch, Mã Dục đang ngồi trước án trầm tư, chợt có tiếng bước chân quen thuộc từ ngoài đi vào.

Mã Dục đầu cũng không ngẩng lên hỏi: “Văn Hòa, đến rồi à?”

Giả Hủ ôm quyền đáp: “Giả Hủ tham kiến chúa công.”

“Ngồi đi.”

Mã Dực đưa tay mời ngồi, Giả Hủ tùy tiện ngồi một chỗ bên dưới nhìn lên thấy Mã Dực nhíu chặt lông mày, thần sắc lo lắng, như có tâm sự gì liền hỏi: “Chúa công có chuyện gì khó nghĩ sao?”

Mã Dực nói: “Do thám báo về, Trương Thuần giết Trương Cử, môn khách Vương Chính lại giết Trương Thuần, Đại Yên lập quốc không tới hai năm đã chính thức diệt vong, hai tên Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên đang cử người đi gặp Lưu Ngu, chắc chắn đang muốn theo về dưới trướng Lưu Ngu.”

Giả Hủ nói: “Ồ, đây quả là tin xấu, Lưu Ngu là kẻ cố chấp, bảo thủ, chúa công đem quân cướp Kim Liên Xuyên, trâu dê ngựa, dân chúng cướp được chia cho chúng thuộc hạ làm nô lệ, nên chúa công đã là cái gai trong mắt hắn. Lần này bình định phản loạn xong, Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên lại có theo hàng, Lưu Ngu có thể thẳng tay đối phó với chúa công rồi.”

Mã Dực im lặng gật đầu, hắn chính đang lo lắng chuyện này, ban đầu không tiếc tặng nhiều lễ vật cho Hà Tiến, đòi Hà Tiến viết thư, những tướng Lưu Ngu còn nể Hà Tiến phần nào, không ngờ Lưu Ngu chỉ biết có thiên tử, và triều đình đại Hán, không xem Hà Tiến vào đâu, thư của Hà Tiến cũng không thềm để ý.

Hô Xích dẫn quân chạy đến Kế huyện xin theo về lý đáng lẽ là chuyển cho Mã Dực chỉ huy. Mã Dực cho người đến đòi nhưng lại bị Lưu Ngu nghiêm khắc mắng mỏ rồi đuổi về.

Giả Hủ lại nói: “Nhưng chúa công cũng không cần quá lo, Lưu Ngu tuy có ý định gây bất lợi với chúa công nhưng cũng không dám ra mặt động thủ với tướng quân. Dù sao chúa công hiện vẫn là Phục Ba trung lang tướng, danh nghĩa vẫn còn, Lưu Ngu sẽ không dám khinh thường vọng động, nếu không đó là tội giết mệnh quan triều đình, tội như là tạo phản.”

Mã Dực nói: “Vẫn còn chuyện khác, người xem cái này.”

Vừa nói Mã Dực vừa đưa một bức thư cho Giả Hủ xem: “Thám báo tại thành Lạc Dương cấp báo tám trăm dặm mật báo, thái sư Viên Phùng, thái phó Viên Ngỗi và tư đồ Hoàng Uyển đang bàn mưu diệt trừ thập thường thị lại đem ta, Đồng Trác, Tào Tháo vào cùng phe Yêm đảng, cũng nằm trong danh sách phải diệt trừ. Ngẫm lại cũng không khỏi nực cười gặp nhau ở Dĩnh Xuyên ta với Tào Tháo còn đánh nhau sống chết, nay lại cùng bị liệt vào phe Yêm đảng ha ha.”

Giả Hủ đọc qua rồi suy nghĩ một chút lại hỏi: “Chúa công đang lo lắng Viên Phùng, Viên Ngỗi, Hoàng Uyển cùng Lưu Ngu đang chờ cơ hội để trong ngoài liên kết sao?”

Mã Dực cau mày nói: “Đó không phải chỉ là lo lắng mà đã thành sự thật rồi!”

Giả Hủ nói: “Ồ?”

Mã Dực lại đem một phong thư khác đưa cho Giả Hủ nói: “Người xem cái này đi.”

Giả Hủ đưa tay nhận rồi chậm rãi mở ra, đọc lướt qua, cau mày trầm giọng nói: “Đây là thư Lưu Ngu gửi Viên Phùng phải không?”

“Ừ.” Mã Dực nói: “Thám báo của ta giữa đường bắt được.”

146. Chương 113: Đẩy Lùi Mối Hiểm Họa (2)

“Trong triều không ai dùng được!” Mã Dực nói: “Đó là điều ta đang lo lắng.”

Giả Hủ nói: “Chúa công, theo tình hình lần này, đưa lễ vật đến cho Trương Nhượng, Triệu Trung sợ không có tác dụng, phải có người đến biện thuyết, chọn người thông minh giỏi ăn nói đến phân tích lợi hại mới có tác dụng, khiến bọn họ nói giúp chúa công trước mặt Hoàng thượng như thế mới phá được âm mưu của phe họ Lưu.

Mã Dực nói: “Quân ta có khả năng biện bác, giỏi du thuyết chỉ có Văn Hoà và Công Tắc là làm được việc này, đáng tiếc Công Tắc trọng thương chưa khỏi, còn các tướng khác đều không thể làm được.”

Giả Hủ nói: “Chúa Công chuyện đến nước này cũng chỉ có cách là hạ quan phải đi Lạc Dương một chuyến.

“Nếu là Văn Hòa đi bản tướng cũng yên tâm.” Mã Dược vui vẻ nói: “Nhưng từ U châu về Lạc Dương xa xôi, trên đường có nhiều phi tặc, để ta sai Diễn Vi và hai trăm hổ vệ đi theo bảo vệ.”

Giả Hủ nói: “Diễn Vi và hai trăm hổ vệ cần để bảo vệ an toàn cho chúa công, nhiệm vụ quan trọng không thể bỏ đi, xin để Quân Hối tướng quân cùng ba trăm tinh kỵ đi cùng được.”

Mã Dược quả quyết nói: “Văn Hòa đi Lạc Dương lần này, liên quan đến vận mệnh của toàn bộ tướng sĩ, không thể không thận trọng, việc này rất gấp đờng nhiều lời nữa.”

Giả Hủ cũng không từ chối nhiều nữa, vui vẻ đón nhận nói: “Nếu vậy thì Giả Hủ đa tạ chúa công.”

Mã Dược đưa mắt nhìn Diễn Vi, trầm giọng nói: “Lão Diễn, Giả Hủ tiên sinh có việc quan trọng nên đi đến Lạc Dương rất cần một mãnh tướng dẫn quân đi theo bảo vệ, Giả Hủ tiên sinh là quân sư của quân ta, cực kỳ quan trọng không được có sơ suất gì, người có dám đi bảo vệ không?”

Diễn Vi thần nhiên đáp: “Có gì không dám chứ!”

Mã Dược nói: “Tốt, lập tức chọn hai trăm hổ vệ, hộ tống Giả Hủ tiên sinh đi Lạc Dương.”

Diễn Vi ôm quyền nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Giả Hủ nói: “Chúa công, việc đi Lạc Dương nên đi sớm không nên trì hoãn, để lâu sinh biến, Giả Hủ lập tức lên đường ngay.”

Mã Dược nói: “Cũng được.” Vương đình của người Tiên Ti.

Nhạc trống dập dìu, xuân quang vô hạn, Đại vương Tiên Ti Khôi Đầu mặt đỏ phừng phừng đang nằm ngửa trên tấm da hổ mềm mại, khắp người bôi bóng loáng mỡ bò, một nữ nhân Tây Vực dạng hai chân cưỡi trên người Khôi Đầu, đôi mông đầy đặn đang siết chặt vào cái bụng đang chậm chậm phập phồng của hắn.

Nhìn cặp mông trắng như tuyết đang lắc lư đong đưa qua lại trên bụng mình làm dục hỏa của Khôi Đầu lại bốc lên, chiếc khố ở phía dưới nhô lên như chiếc lều tựa như có một con mãng xà đang muốn thoát ra, một nữ lang Tây Vực khác lại đang cười mỉ hoặc, thân thể đầy đặn trắng muốt nhẹ nhàng uốn éo, quỳ xuống giữa hai chân của Khôi Đầu. Gương mặt xinh đẹp đung đưa, miệng ngọc khẽ hé ra nuốt trọn con mãng xà của Khôi Đầu.

“A.”

Khôi Đầu hít một ngụm khí lạnh. Gương mặt mê mê toát ra vẻ hưởng thụ khó nói nên lời.

“Ừm”

“Ngô ~ ”

“Hừ ~ ”

Trong trường bỗng vang lên những tiếng kêu dâm dăng và tiếng thở dốc

“Sa ~~ ”

Cửa trường da trâu đột nhiên bị mở ra, một thanh niên mặt mày giận dữ bước vào, thanh niên này chính là Bộ Độ Căn là em ruột của Đại vương Tiên Ti Khôi Đầu. Mặc dù tuổi trẻ nhưng trời sinh thần lực lại luyện tập thành một tay cung thiện xạ, nên cũng vang danh dũng sĩ trên thảo nguyên!

Hai nữ nhân mỹ miều khi thấy người tự tiện xông vào vương trường thì không khỏi ngạc nhiên, thấy rõ người vừa tới là Bộ Độ Căn trẻ tuổi, anh tuấn thì đều thâm liếc mắt đưa tình. Nữ lang đang cưỡi trên người Khôi Đầu thì lại càng trở nên phóng dăng, cặp chân thon dài, trắng như tuyết đang hai bên, địa phương thần bí tuyệt đẹp lộ ra. Trong một góc bí ẩn của hoa phòng hiện lên khung cảnh mỹ lệ, mấy ngón tay ngọc mờ ám nhẹ nhàng lướt qua cái nơi xinh đẹp đến mê người, rồi nhẹ nhàng đưa vào miệng anh đào bú liếm, dùng hết khả năng trêu chọc.

Bộ Độ Căn tuổi trẻ khí thịnh hít một ngụm khí lạnh, thoáng chốc liền có phản ứng của nam tính theo bản năng sinh lý.

“Cút, hai người, các người cút cho ta! Dám câu dẫn Bộ Độ Căn trước mặt ta. Hừ!” Khôi Đầu hừ một tiếng động thân ngồi dậy, xô hai nữ lang xuống thảm. Hắn lại đưa tay đang ở trên mông trắng như tuyết của hai nàng phát mạnh một cái, cười mắng: “Các người có phải là không chờ nổi đến lúc ném thử lạc thú thân tiên của Bộ Độ Căn không, hừ?”

Hai nữ lang cực kỳ dâm đẳng xinh đẹp từ trên thảm xoay người bò dậy, eo khẽ uốn éo cái eo thon, cặp tuyết phong đung đưa đến hoa cả mắt. Khi đi qua Bộ Độ Căn thì đôi mông trắng khiến người ta muốn phạm tội lại mờ ám cọ vào khố của Bộ Độ Căn, sau khi cười phóng đàng vài tiếng liền trần như nhộng rời khỏi trường

Trước khi rời trường còn không quên liếc lại Bộ Độ Căn với ánh mắt câu hồn nhiếp phách.

“Ui, hồn siêu phách lạc rồi hả?” Khôi Đầu dấm nhẹ một cái vào ngực Bộ Độ Căn, cười mắng: “Người trẻ tuổi cần phải được dụ dỗ, trên thế giới này không thiếu nhất là đàn bà, chỉ cần người có đủ thực lực, cho dù là đàn bà Tây Vực hoặc đàn bà người Hán đệ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

“Hô ~ ”

Bộ Độ Căn thở phào một hơi, cuối cùng cũng đã phục hồi tinh thần.

Khôi Đầu với tay mặc thêm áo. Vừa lấy quyền trượng tượng trưng cho quyền lực của Đại vương cầm trong tay, sắc mặt trở nên nghiêm túc đứng lên. Trầm giọng hỏi: “Bộ Độ Căn người triệu tập đến đây bao nhiêu binh mã?”

Bộ Độ Căn mặt lại lộ vẻ giận dữ, bực tức nói: “Các bộ lạc Di Gia, Khuyết Kỳ, Nhật Luật, Thôi Diễn, Mộ Dung, Kha Tồi với huynh đều âm thầm chống đối, cơ bản không muốn phái người đi, chỉ có các bộ lạc Địa Thác, Độc Cô vùng Mạc Bắc mỗi bộ lạc phái năm ngàn dũng sĩ đến đây nghe lệnh.”

“Bọn khốn nạn đó thật đáng chết từ sau khi tiên vương qua đời vẫn luôn âm thầm chống đối ta, bọn chúng hành động như vậy cũng trong dự liệu của ta.” Khôi Đầu giọng căm tức nói: “Nhưng mà, chỉ cần có tộc Thác Bạt và Độc Cô đem 1 vạn kỵ binh và vương đình chúng ta có hai vạn kỵ là có ba vạn thiết kỵ, chỉ cần ba vạn thiết kỵ là đủ để đập bằng cả U châu rồi!”

Độ Bộ Căn bực bội nắm chặt tay nói: “Không sai, lần này đánh phá U châu, nhất định phải giết sạch phá sạch! Bọn người Hán đáng chết dám đem kỵ binh cướp bóc Kim Liên Xuyên, cướp đi bao nhiêu đàn bà và gia súc của chúng ta. Cái này cũng giống như lấy răng trả răng lấy máu trả máu, thiên hạ chẳng phải có đạo lý vậy sao? Lúc đó nhất định phải dạy cho bọn người Hán không biết trời cao đất dày là gì một bài học xứng đáng.

Khôi Đầu cũng vung mạnh vương trượng trong tay quát: “Nhất là tên Mã Dục kia, bản vương phải chính tay chém đầu hắn mới được, hừ.” Trữ huyền, phòng nghị sự phủ Phục Ba tướng quân.

Mã Dục tâm trầm nhìn chằm chằm vào bản đồ quân sự treo trên tường rất lâu không nói gì, chỉ vài phút trước có tin do thám báo về, Đại vương Tiên Ti Khôi Đầu tụ tập được ba vạn thiết kỵ, sắp vượt cửa quan, tuyên bố đập bằng U châu, giết sạch người Hán, báo thù cho bộ lạc Khứ Cán ở Kim Liên Xuyên bị chúng ta cướp. Ba vạn thiết kỵ

Ba vạn thiết kỵ, đây là ba vạn thiết kỵ thiện chiến của người Tiên Ti.

Kha Bỉ Năng chỉ có năm trăm thiết kỵ, suýt nữa công phá được Trữ huyền, lần này có tận ba vạn thiết kỵ tới đánh, chắc chắn không phải truyện đùa! Nhất định không thể để người Tiên Ti phá cửa quan vào, phải chặn địch ở ngoài cửa quan, mắt Mã Dục đột nhiên khẩn trương, ánh mắt lạnh lùng không ngừng di chuyển trên bản đồ, cuối cùng lại dừng lại ở hẻm núi A Lạp.

Đúng rồi, chính là hẻm núi A Lạp.

“Diễn Vi!”

Mã Dục mắt vẫn nhìn vào bản đồ, không quay đầu lại gọi to một tiếng.

Trong phòng âm thanh vang vọng nhưng không ai đáp lại, Mã Dục không nhận được bực mình định hô thêm tiếng nữa, lúc đó mới chợt nhớ ra Diễn Vi đã dẫn hai trăm hộ vệ hộ tống Giả Hủ đi Lạc Dương rồi, bình thường Diễn Vi nửa bước không rời, giờ lại không ở cạnh, Mã Dục vẫn cảm thấy chưa quen.

“Người đâu!”

Mã Dục hét lớn.

Một tên thân vệ vội đi vào, đứng ở cửa hỏi: “Chúa công sai bảo gì ạ?”

Mã Dục nói: “Gọi Cao Thuận đến đây ngay.”

“Tuân lệnh.”

Tên thân vệ nhận lệnh rồi đi ngay, chỉ lát sau Cao Thuận đã đến, đứng nghiêm trong sảnh chấp tay nói: “Mặt tướng Cao Thuận, tham kiến chúa công.”

Mã Dục “Ừ” một tiếng hỏi: “Cao Thuận tân binh tập luyện ra sao rồi?”

Cao Thuận đáp: “Vẫn cần tập luyện.”

Mã Dục nhíu mày, trầm giọng nói: “Không còn thời gian nữa, để bọn họ tập luyện trong thực chiến đi.”

Cao Thuận ngẩng phắt đầu lên nhìn chằm chằm vào sau lưng Mã Dục hỏi: “Chúa công lại muốn xuất chinh sao?”

Mã Dục chậm rãi quay đầu lại thần sắc cực kỳ nghiêm trọng, trầm giọng nói: “Lần này không phải xuất chinh mà là cự địch. Vừa mới có tin, Đại vương Tiên Ti Khôi Đầu triệu tập được ba vạn thiết kỵ, tuyên bố đập bằng U châu, giết sạch người Hán để trả thù cho bộ lạc Khử Cản. Quân địch có ba vạn thiết kỵ, hơn nữa lại là ba vạn kỵ binh thiện chiến của người Tiên Ti, còn ta chỉ có hai ngàn bộ binh trong đó lại có một ngàn là tân binh, người có dám nhận lệnh không?”

147. Chương 114: Huyết Chiến (1)

“Tốt!” Mã Dục trầm giọng nói: “Lập tức điểm hai ngàn bộ binh tới chặn trong hẻm núi A Lạp. người Tiên Ti chắc chắn sẽ vượt qua quan ải theo lối hẻm A Lạp. Hẻm núi A Lạp tuy bằng phẳng có lợi cho kỵ binh xung phong nhưng nếu tại cửa hẻm núi đào vài hào sâu, rồi cho tinh binh trấn giữ đại quân Tiên Ti khó có thể tiến được bước nào.”

Cao Thuận hiên ngang ôm quyền nói: “Mặt tướng xin lĩnh mệnh!” Kế huyền, phòng nghị sự phủ thứ sử.

Diêm Nhu nói: “Đại nhân, Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên đã dẫn quân về ban doanh rồi, bọn phản loạn ở U châu đã bị dẹp, bây giờ có thể báo tin thắng trận với triều đình rồi.”

Lưu Ngụ gật đầu, nhưng mặt lại lộ vẻ không vui.

Diêm Nhu đoán được tâm sự của Lưu Ngụ bèn nhẹ nhàng hỏi: “Đại nhân đang lo lắng về người Tiên Ti phải không?”

Lưu Ngụ nói: “Đại vương Tiên Ti Khôi Đầu triệu tập ba vạn thiết kỵ uyên bố đập bằng U châu, giết sạch người Hán, bản quan không lo lắng sao được? Lần này họa lớn đến nơi rồi, nên triệu gấp hữu thái thú Bắc Bình Công Tôn Toàn, thái thú Liêu Tây Nghiêm Cương, thái thú Ngự Dương Điền Khai, thái thú Đại quân Tề Chu đến đây bàn cách phá địch.

Diêm Nhu không tán đồng nói: “Đại nhân cần gì phải huy động nhiều người thế, Khôi Đầu mặc dù có ba vạn thiết kỵ thanh thế tuy lớn nhưng thật ra không đáng lo, Khôi Đầu không đủ uy tín nên thuộc hạ đều có lòng riêng. Lòng quân không ổn thì sức chiến đấu có được là bao? Thiết nghĩ người Tiên Ti đến trường thành cũng không vào được chỉ một mình Mã Dục cũng đủ để người Tiên Ti chết không chỗ chôn thây.

Nói rằng, Mã Dục chỉ bằng bốn năm vạn kỵ binh cũng có thể đánh bại ba vạn kỵ binh người Tiên Ti.

Lưu Ngụ tất nhiên không tin, tuy Mã Dục ở Trung nguyên thanh danh hiển hách, cùng danh tướng như Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đối đầu cũng không chịu kém thế, lần nào cũng bị hắn đánh cho tan tác, nhưng dù sao Lưu Ngụ cũng chưa từng chứng kiến tận mắt, chưa biết rõ ràng về khả năng cầm quân của Mã Dục.

Mà kỵ binh Tiên Ti lợi hại thế nào Lưu Ngu lại rất rõ ràng, sở dĩ Lưu Ngu dùng chính sách mềm dẻo với người dị tộc phần lớn là do kiêng sợ kỵ binh của người Tiên Ti! Theo cách nhìn của Lưu Ngu, từ khi giặc Khăn Vàng khởi nghĩa để quốc đại Hán ngày một suy yếu mà người Tiên Ti ngày một mạnh lên.

Hiện tại người Tiên Ti giống như một mãnh hổ đang ngủ say, một khi chọc giận nó thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Diêm Nhu lạnh nhạt nói: “Đại nhân, hạ quan thấy người Tiên Ti thất bại, do ba nguyên nhân.”

“Ồ?” Lưu Ngu nói: “Xin được nghe cao kiến.”

“Từ khi sau khi Thiện Thạch Hộc chết, các thế lực người Tiên Ti tranh đấu với nhau không ngừng, thế nước ngày một suy yếu, lần này Khôi Đầu dẫn đại quân tới trả thù, vương đình tất bỏ trống, các con của cố Đại vương Tiên Ti sẽ thừa cơ hành động nhằm đoạt ngôi vị, nên trận chiến này người Tiên Ti khó có thể dốc toàn lực là thứ nhất.”

“Mã Dục dựa vào trường thành có địa thế hiểm yếu để phòng thủ chỉ cần phải một viên đại tướng lập trại ở hẻm A Lạp, người tiên ty chỉ quen dã chiến chứ không quen công thành tất không vượt qua nổi đó là thứ hai.”

“Người Tiên Ti tập tính dã man quen lấy cướp bóc mà sống, lần này lấy danh nghĩa báo thù thật ra vì cướp bóc của cải dân cư của đại Hán mà tới, tất sẽ không mang nhiều lương thảo, nếu chiến sự không thuận lợi, tình hình chiến đấu giằng co sẽ không thể kéo dài đó là thứ ba. Có ba lý do ấy người Tiên Ti chắc chắn thua trận.”

“Ồ.” Lưu Ngu lại cau mày, lần này Diêm Nhu phân tích mạch lạc rõ ràng thật có lý, đánh giá thật tinh tế. Sự việc quả nhiên như vậy, không khỏi buột miệng hỏi: “Nói như vậy, trận chiến này Mã Dục thắng là điều khỏi phải nghi ngờ?”

Diêm Nhu nói: “Mười phần chắc chắn sẽ như vậy.”

Lưu Ngu chấp tay đi đi lại lại trong sảnh. Hồi lâu chợt dừng lại nói: “Mã Dục nếu thắng tất sẽ tẩu lên thiên tử báo công, trong triều có Hà Tiến, Yêm đảng nói thay cho hắn tất nhiên sẽ một tác tới trời, Thánh thượng không rõ chân tướng rất có thể bị lừa, tướng hắn có công mở mang bờ cõi mà ban thưởng, nếu thế thì phải làm thế nào?”

Diêm Nhu ánh mắt lạnh lẽo, thấp giọng nói: “Nếu đại nhân muốn diệt trừ Mã Dục thì đây đúng là cơ hội tốt.”

“Hà?” Lưu Ngu hỏi: “Tử Hòa xin chỉ giáo?”

“Mã Dục dựa vào trường thành hiểm trở. Nhưng nếu thiết kỵ Tiên Ti vượt qua được trường thành dù Mã Dục có bốn năm ngàn thiết kỵ cũng không đánh nổi kỵ binh Tiên Ti.” Diêm Nhu ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo trầm giọng nói: “Nếu Đại nhân cho người bí mật lệnh cho Thái thú Đại quận Tề Chu tập trung quân lấy danh nghĩa phòng thủ các thành ấp lớn, mặc người Tiên Ti tấn công Mã thành.”

“Người Tiên Ti bị ngăn ở hẻm A Lạp, chỉ cần Khôi Đầu không quá ngu ngốc sẽ chuyển quân sang tấn công Mã thành, nếu người Tiên Ti đánh được Mã thành. Từ Mã thành đến Trữ huyện chỉ khoảng trăm dặm khinh kỵ đi chỉ một buổi là tới, đến lúc đó Mã Dục bắc nam đều gặp địch, đầu đuôi không ứng cứu được nhau có may mắn đánh thắng được người Tiên Ti thì cũng là thắng thảm, tinh binh dưới trướng cũng chết gần hết, lúc đó thế yếu, đại nhân cứ kê cao gối mà ngủ không lo gì nữa.”

“A.” Lưu Ngu sắc mặt khế biến, nghiêm giọng nói: “Để bản quan suy nghĩ cẩn thận đã.” Trữ huyện

Sau một hồi kèn vang dội, một đội kỵ binh giáp trụ đầy mình rời doanh trại nhanh chóng tập hợp tại cửa thành. Ở giữa quảng trường Hứa Chử đôi mắt lạnh lùng tay cầm lá huyết sắc đại kỳ gò cương ngựa đứng nghiêm đầu hàng quân, đại kỳ đón gió bắc phấp phới vang lên tiếng phần phật.

Mã Dục mình mặc giáp nặng đứng nghiêm dưới là đại kỳ, Quân Hối, Chu Thương, Cao Thuận chực tướng đứng một hàng ngang sau lưng hắn.

Mã Duyệt ánh mắt dữ tợn nhìn Liêu Hóa trầm giọng nói: “Liêu Hóa, lần này cho người một ngàn tinh binh giữ thành, nếu lại sai sót gì nhất định chém không tha!”

Liêu Hóa hiên ngang đáp: “Xin chúa công yên tâm, người còn thành còn, người mất thành mất!”

Mã Duyệt lãnh đạm nói: “Người còn thành còn, người chết thành vẫn phải còn, dù thế nào đi chăng nữa Trữ huyện không được thất thủ!”

Liêu Hóa đứng thẳng người, nghiêm trang nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

“Ừ ~ ”

Mã Duyệt gật đầu, đang muốn giục ngựa đi, có tiếng vó ngựa dồn dập từ bên trái vang lên, hần quay lại nhìn thấy ba kỵ mã từ ngoài thành vội vã phóng tới, người đi trước mặc áo vải, phiêu hốt. Mặt mày sáng sủa, đúng là Giả Hủ sắc mặt gấp gáp, không ngừng dung tay đánh ngựa, thúc ngựa chạy nhanh hơn.

“Văn Hòa?” Mã Duyệt lộ vẻ ngạc nhiên tới đón, thẳng ngựa trước mặt Giả Hủ hỏi: “Văn Hòa sao lại quay lại Trữ huyện?”

Giả Hủ tài cưỡi ngựa không bằng Mã Duyệt vượt qua Mã Duyệt mười bộ mới quay ngựa lại được, đưa tay áo lau mồ hôi, thở dốc nói: “Chúa công, hạ quan gặp quân ta, mới biết Đại vương Tiên Ti dẫn ba vạn thiết kỵ tấn công, sợ rằng chúa công bị hại nên vội vàng quay về.”

Mã Duyệt nói: “Văn Hòa quá lo rồi, quân Tiên Ti mặc dù hung mãnh nhưng bản tướng cũng không sợ chúng.”

Giả Hủ thở dốc nói: “Quân Tiên Ti tất nhiên không đủ để làm ta sợ hãi, đáng sợ là Lưu Ngụ kia.”

“Hả?” Mã Duyệt ánh mắt chợt lạnh đi trầm giọng nói: “Lưu Ngụ à?”

“Nếu quân ta đang giằng co với quân Tiên Ti, Lưu Ngụ âm thầm ám hại sẽ gây bất lợi cho chúa công.”

Mã Duyệt cau mày nói: “Văn Hòa đêm qua không phải từng nói, Lưu Ngụ không dám động thủ sao?”

Giả Hủ nói: “Hiện tại, nếu trực tiếp xuất quân tấn công chúa công thì, Lưu Ngụ tất nhiên không dám, nhưng khi chúa công và người Tiên Ti đánh nhau chỉ cần âm thầm thi hành thủ đoạn cũng đủ làm cho chúa công vào hiểm cảnh! Hạ quan tính Lưu Ngụ sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để mượn đao giết người này đâu.”

Mã Duyệt biến sắc hỏi: “Mượn đao giết người là sao?”

Giả Hủ nghiêng người nhảy xuống ngựa rút bội kiếm vẽ trên mặt cát chỉ chốc lát đã thành địa đồ quân sự sơ lược Đại Quận, Thượng Cốc, Ngự Dương cùng tình hình trong ngoài thảo nguyên. Sau đó chỉ vào bản đồ nhìn Mã Duyệt nói: “Chúa công hãy nhìn, quân ta nếu muốn đánh bại người Tiên Ti nhất định phải dựa vào trường thành, nếu hai bên đang giằng co người Tiên Ti cho một toán quân đi đường Mã thành vào rồi đánh thẳng Trữ huyện khi đó quân ta lâm vào cảnh hai mặt bị giáp công cực kỳ nguy hiểm.”

Mã Duyệt trầm giọng nói: “Ý Văn Hòa là Lưu Ngụ sẽ bí mật ra lệnh cho Tề Chu bỏ Mã thành?”

Giả Hủ cười gian nói: “Nếu chúa công là Lưu Ngụ thì có bỏ Mã thành không?”

Mã Duyệt ánh mắt lo lắng im lặng.

Giả Hủ nói: “Lưu Ngụ tuy là người chính trực, nhưng cũng là người có thể tùy cơ ứng biến, lại coi trọng sự tôn nghiêm của triều đình, nên việc công khai giết mệnh quan triều đình hẳn không dám làm, nhưng mượn đao của người Tiên Ti giết người thì hẳn chắc cũng dám làm. Ban đầu, khi Lưu Ngụ mới tới U châu chưa quen biết nhiều, trong tay chưa có thực quyền, hẳn không phải dựa vào kẻ mượn đao giết người, dùng sức người khác, trừ khử thế lực đối địch, cuối cùng mới nắm giữ cả vùng U châu này.

“Ừ” Mã Duyệt đôi mắt thoáng tia lạnh lẽo, nếu chiến sự đang ác liệt, Lưu Ngụ lại ra tay, hẳn sẽ lâm vào tình trạng bị động.

Giả Hủ thở phào một hơi dài nói: “Chúa công anh minh.” Quận Hữu Bắc Bình, thành Thượng Ngân, phòng nghị sự phủ thái thú.

Công Tôn Toàn đang triệu tập, trưởng sử Quan Tĩnh, bộ tướng Điền Giai, Nghiêm Cương, Trâu Đan họp bàn, chợt thấy em họ là Công Tôn Việt vội vàng đi thẳng vào sảnh, lớn tiếng nói: “Huynh trưởng, người Tiên Ti xuất quân, người Tiên Ti xuất quân thật rồi!”

Công Tôn Toàn thoảng cau mày, mắt lộ vẻ không vui trầm giọng nói: “Nhị đệ!”

Công Tôn Việt “Á.” Một tiếng gãi gãi đầu vẻ khó xử rồi nói: “Huynh trưởng vừa mới nhận được tin do thám báo về, Khôi Đầu đã tập hợp ba vạn đại quân. Mấy ngày nữa sẽ vượt trường thành vào! Mã đồ tể xem như chọc vào tổ ong người Tiên Ti rồi, phen này hẳn phải chịu ăn quả đắng.”

Công Tôn Toàn dăm dăm hết nhìn Quan Tĩnh lại Điền Giai, trầm giọng hỏi: “Mọi người nghĩ sao?”

148. Chương 114: Huyết Chiến (2)

Thái thú Liêu Tây Nghiêm Cương nói: “Hạ quan cho rằng Mã Dục có ít nhất chín phần thắng lợi, quân Tiên Ti tuy nhiều nhưng toàn kỵ binh giỏi về dã chiến, không giỏi công thành, Mã Dục tuy ít quân nhưng là quân tinh nhuệ kinh nghiệm chiến đấu nhiều, chỉ cần đóng quân cản địch ở nơi hiểm yếu có thể một địch mười, người Tiên Ti hung bạo thường lấy cướp đoạt làm chính, nên không mang nhiều lương thảo vì vậy khó có thể đánh lâu dài, nếu chiến sự giằng co, sẽ chóng hết lương mà rút lui.”

Công Tôn Toàn chậm rãi gật đầu, Nghiêm Cương là đại tướng dưới tay hắn, kinh nghiệm chiến trận phong phú, cho nên nhìn một cái có thể thấy rõ ưu nhược điểm của Mã Dục và người TiênTi, khác với Điền Giai tuổi trẻ có tài nhưng thiếu kinh nghiệm thực chiến chỉ nói chuyện tầm phào, tầm mắt còn xa mới theo kịp Nghiêm Cương.

Công Tôn Toàn cuối cùng đưa ánh mắt tới trưởng sử Quan Tĩnh thấy Quan Tĩnh đang nhíu chặt lông mày như có điều suy nghĩ, không nhận được hỏi: “Sĩ Khởi (tự của Quan Tĩnh) , người thấy thế nào?”

Lông mày Quan Tĩnh đang nhíu chặt từ từ giãn ra lạnh nhạt nói: “Đại nhân, đúng như Nghiêm Cương đại nhân nói, trận chiến này bình thường Mã Dục tất thắng, nhưng có lẽ có người không mong thấy kết quả như vậy!”

Công Tôn Toàn hơi đổi sắc hỏi: “Lưu Ngu à?”

“Ài.”

Quan Tĩnh chậm rãi gật đầu.

Công Tôn Toàn trầm giọng nói: “Theo tính các của Lưu Ngu, chắc chắn sẽ làm chuyện này! Xem ra phải cho người nhắc nhở Mã Dục tránh hẳn chịu ám toán của Lưu Ngu.” Hẻm A Lạp, gió núi giận dữ thổi ào ào, cát vàng mù mịt khắp nơi.

Chính giữa cửa khẩu giữa sườn dốc thoải, có một doanh trại chắc chắn, trong doanh trại tinh kỳ phấp phới, gương giáo như rừng, sát khí lạnh lẽo vô tận như tràn ra khắp đất trời. Dưới cổng trại, Mã Dục đứng nghiêm nhìn ra xa xa phía cửa hẻm núi, trên xa mạc mênh mông có một đường chỉ đen đang chậm chạp di chuyển.

Hít sâu một hơi lạnh, trong không khí có mùi bùn đất, mùi gió cát, Mã Dục thu hồi ánh mắt nhìn lại doanh trại bên sườn núi, hai ngàn kỵ binh đứng nghiêm như rừng. Giáp sắt đen xì hàng hàng, ngù đỏ của mũ trong ánh mặt trời như chùm lửa, khiến người ta thấy chói mắt.

Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ chờ người Tiên Ti đến thôi!

Chỉ cần đánh thắng một trận, kế hoạch “Lang” của Quách Đồ sẽ phát huy tác dụng, “Lang đồ tể” cái hung danh đã truyền khắp đại mạc, cũng sẽ trở thành ác mộng trong tâm trí của mỗi người Tiên Ti! Nghĩ đến cả thảo nguyên chấn động, run sợ trước hung danh ấy, Mã Dục ánh mắt chợt trở nên cuồng nhiệt.

Vị vua thật sự của thảo nguyên sắp ra đời.

Trước hẻm núi A Lạp mười dặm, trong sa mạc mênh mông, ba vạn thiết kỵ tập hợp thành một đội kỵ binh dày đặc như châu chấu lao đến, đại mạc hoang vu bị một đám người như thủy triều tràn qua. Bụi mù mịt từ sau đội hình kỵ binh Tiên Ti bốc lên cao như muốn che lấp cả bầu trời.

Trước đội hình của người TiênTi, Đại vương Khôi Đầu mặc giáp vô cùng oai phong, tay cầm quyền trượng tượng trưng cho vương quyền, nửa nằm nửa ngồi trên xe ngựa đang nheo mắt ngắm dải núi hùng vĩ trước mắt, sườn núi ngày một dốc đứng lên, giữa hẻm núi đột nhiên lại xuất hiện một doanh trại, trong oanh trại tinh kỳ tung bay rợp trời.

Mấy ngàn kỵ binh quân Hán đứng nghiêm giữa sườn núi, áo giáp đen cả một vùng, trận thế uy nghiêm.

Khôi Đầu đôi mắt lộ sát cơ. Bọn người Hán yếu ớt dám ngăn cản thiết kỵ Tiên Ti sao? Chẳng mấy chốc nữa chúng sẽ trở thành vong hồn dưới đao của dũng sĩ Tiên Ti thôi.

Chợt, Khôi Đầu giơ cao cánh tay phải lên.

“Đại vương có lệnh, toàn quân dừng lại, lập trận.”

Hơn mười kỵ binh truyền lệnh từ xe ngựa của Khôi Đầu phóng đi, đem mệnh lệnh của Khôi Đầu truyền đi khắp toàn quân, đoàn quân Tiên Ti dừng lại cách cửa vào hẻm núi khoảng ngàn bộ, hai cánh từ từ triển khai bao vây cửa hẻm núi, ngăn hẳn hẻm núi với hoang mạc.

Thấy kỵ binh Tiên Ti trùng trùng điệp điệp, bên kia kỵ binh quân Hán chỉ có một dóm ít ỏi một cách đáng thương đứng trên sườn núi, Khôi Đầu mắt tràn hưng phấn, hiên ngang nói: “Thối kèn hiệu, đánh trống trận chuẩn bị tiến công.”

Một cái sừng trâu to lớn dựng lên hướng thẳng lên trời, một tên Tiên Ti to lớn áo lộ ngực, bụng treo lên giá để trống, cánh tay khỏe mạnh vung lên gân xanh nổi cuộn cuộn, cầm cái dùi trống to đùng, nhả cái trống trận khổng lồ đánh mạnh xuống liên tục.

“Đồng ~ ”

Tiếng trống âm âm vang lên khắp bốn phương khiến người khác hít thở khó khăn, trực tiếp làm rung động trái tim các dũng sĩ Tiên Ti khiến họ sôi trào nhiệt huyết, sát khí tràn ngập toàn thân. Trống trận nổi lên, loan đao giơ cao, đại biểu cho dũng khí của dũng sĩ Tiên Ti.

“Đồng đồng đồng ~ ”

“Ô ô ô ~ ”

Tiếng trống trận âm âm hòa cùng tiếng tù và đan vào nhau tạo thành một vùng tràn ngập sát khí ở phía ngoài hẻm núi.

“Bộ Độ Căn.”

Khôi đầu quát to một tiếng.

Bộ Độ Căn giục ngựa đi tới trước, tiến được hơn hai trăm bộ liền giương cung lấp tên nhắm ra xa., Ngũ thạch trường cung từ từ giương lên cong như vầng trăng cuối tháng mũi tên sắc bén nhằm thẳng doanh trại quân Hán trên sườn núi, chợt hần buông tay phải một cái chỉ nghe tiếng dây cung “Ông” một tiếng. mũi tên nhọn hoắt đã phóng lên không trung.

“Hừ ~ ”

Mũi tên sắc bén bay qua không gian rít gió bay đến trại quân Hán, hàn quang lóe lên, chỉ nghe “Phập” một tiếng mũi tên đã cắm vào cổng trại bằng gỗ sâu cả tấc, Mã Dục ở trong trại cách đó chỉ vài bước sắc mặt sầm xuống, ở khoảng cách xa như vậy mà còn sức xuyên thấu mạnh như vậy thì sức mạnh của đối phương thật kinh khủng!

Người Tiên Ti thiện xạ, quả là không ngoa.

Mã Dục quay nhìn tả hữu lạnh lùng hỏi: “Đây là có ý gì?”

Dưới cổng trại, một tên thủ lĩnh Ô Hoàn tiến lên trước cung kính đáp: “Tướng quân, đây là người Tiên Ti muốn thị uy với chúng ta, muốn chúng ta buông vũ khí đầu hàng.”

“Đầu hàng? Con mẹ nó đánh rầm thoi thế! Quân Hại bị chọc giận đến mức gầm lên như sấm, đưa tay ra lạnh lùng nói: “Đem cung đến đây!”

Lập tức có thân binh đem Thiết thai cung đến trước mặt quân Hại, hắn đưa tay cầm rút một mũi tên trên ống tên lắp vào dây cung, ngẩng đầu hét lớn một tiếng, cánh tay to lớn đưa ngang, tiếng cung bị kéo mạnh kêu ken két không ngừng, cây Thiết thai cung bị kéo đến cực hạn.

“Hắc ~ ”

“Hừ ~ ”

Quân Hại thở ra đồng thời buông dây cung, mũi tên rời dây bay vút qua không gian, bắn thẳng vào trong trận của người Tiên Ti, “Phập.” một tiếng ghim sâu vào xe của Khôi Đầu. Khôi Đầu thần sắc lạnh như tro, Bộ Độ Căn đứng cạnh Khôi Đầu mắt càng lộ vẻ lạnh lùng!

Người Tiên Ti tự phụ vũ dũng, thiên hạ đệ nhất thần xạ, không tưởng rằng trong quân Hán cũng có người là cao thủ bắn cung như vậy!

Khôi Đầu hít thật sâu một hơi, thân hình cao lớn đột nhiên đứng thẳng trên xe ngựa, tay phải giơ lên quá đầu, vung mạnh về phía trước.

“Một ngàn kỵ tiến công trước.”

Một ngàn kỵ binh Tiên Ti lập tức tách ra xông lên như làn khói hò hét xông tới.

Trước trận địa quân Hán, Mã Dược ánh mắt lạnh băng, tay phải vung lên, đứng cạnh Mã Dược tên lính truyền lệnh giơ lá cờ lệnh màu lam lên. Phất mạnh hai cái!

Trước cửa trại, đội hình kỵ binh của quân Hán chợt tách ra làm hai thành một lối rộng ở giữa một đám kỵ binh mang giáp nặng thúc ngựa xông ra, áo giáp nặng bằng đồng xanh dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng xanh lạnh lẽo, sát khí như từ trận địa quân Hán lạnh lẽo tràn ngập khắp nơi.

Cánh tay phải của Mã Dược nhẹ nhàng vung về phía trước, không một tiếng ra hiệu Hán quân trong trận lập tức gào thét, như cuồng long nhằm hướng quân Tiên Ti mạnh mẽ lao tới, Lúc này Mã Dược vẻ mặt đầy vẻ lạnh lùng.

“Giá ~ ”

“Cáp ~ ”

“Uống ~ ”

Tiếng âm thanh cuồng loạn hỗn độn vang lên, ba trăm trọng giáp thiết kỵ như thủy triều xông lên, giống như cá chép phóng ra, nhằm đám kỵ binh Tiên Ti phía trước cuộn cuộn xông đến, vó sắt nặng nề cuồng loạn dẫm trên nền đất lạnh lẽo của hoang mạc, bụi đất bốc lên mù mịt.

Cả không gian u ám, hỗn loạn.

Dẫn đầu đội kỵ binh, Hứa Chử giục ngựa đi đến phi nhanh, mặt đất dưới chân lui nhanh về phía sau, chiến ý nóng rực trong ngực Hứa Chử bốc lên mạnh mẽ, Hứa Chử giơ cao tay phải, thân thể như con hổ khổng lồ đứng thẳng trên lưng ngựa, thấy chủ tướng ra hiệu ba trăm trọng giáp thiết kỵ lập tức có sự thay đổi, toán đi đầu vẫn giữ nguyên tốc độ xông tới, toán đi giữa và đi sau bắt đầu tăng tốc triển khai sang hai cánh.

Chỉ một lát, ba trăm thiết kỵ đã sắp xếp xong, hình thành đội hình ba hàng mỗi hàng một trăm kỵ xếp hàng chữ nhất.

Đội hình dàn mỏng ra, thành đội hình rộng khoảng hơn trăm bộ nghênh đón chính diện đội hình của người Tiên Ti.

“Cáp ~ ”

Hứa Chử lại hét lớn một tiếng, cánh tay phải lại giơ lên, phất mạnh một cái.

“Thương thương ~ ”

Có tiếng kim loại ma sát, ba trăm thiết kỵ đồng loạt rút từ yên ngựa ra hai thanh loan đao sắc bén dài hơn năm xích , chuôi đao hướng vào trong, lưỡi hướng phía ngoài. Chỉ chốc lát phía trước mỗi trọng giáp thiết kỵ xuất hiện hai mũi đao nhọn sắc khùng khiếp. Hai lưỡi đao phải trái ghép lại với nhau thành một đường thẳng, lạnh lẳng, phản chiếu ánh mặt trời tạo thành ánh sáng lạnh lẽo, khiến kẻ khác thấy lạnh mình.

149. Chương 114: Huyết Chiến (3)

Trong trận của người Tiên Ti đồng thời phát ra tiếng hô hấp dồn dập, Khôi đầu cũng không nhịn được hít sâu một luồng khí lạnh, mẹ nó kia là cái quái gì vậy? Cả người lẫn kỵ đều mặc giáp? Như vậy sẽ nặng kinh khùng, chiến mã hoàn toàn sẽ bất động, bọn người Hán đáng chết, rốt cục làm thế nào mà được thế?

“Ô oa ~ ”

Tướng lĩnh dẫn đầu đội quân Tiên Ti quát to một tiếng, một ngàn thiết kỵ vội vàng tra đao vào vỏ, hạ cung trên vai xuống.

Giương cung đặt tên, vô số tên từ đội hình Tiên Ti vút lên không trung đan vào nhau thành một mảng nhằm đội hình kỵ binh quân Hán ghim xuống.

“Hừ hừ hừ ~ ”

Tên rơi xuống như châu chấu, ở trên trời rơi xuống.

“Đinh ~ ”

“Dem ~ ”

“Phốc ~ ”

Tên bắn loạn xạ vào đội hình trọng giáp thiết kỵ, nhưng tiếng vó ngựa vẫn đều đặn vang lên, tên bắn như châu chấu nhưng cũng văng ra hoàn toàn, đám quân Hán vẫn bình yên vô sự, như thủy triều tràn đến như chưa từng gặp trở ngại nào.

“Hống nha nha ~ ”

Viên tướng Tiên Ti mắt trợn to, buông bỏ cung rút loan đao ra, vung đao xông lên phía trước. Phía sau hẳn một ngàn kỵ binh cũng tru lên như bầy sói, bỏ cung rút đao ra, nhằm đám thiết kỵ trước mặt lao tới.

“Oanh ~ ”

Nhau đội quân lao mạnh vào nhau, chỉ một thoáng ánh đao kiếm lấp lánh, máu huyết tung tóe, trên chiến trường tiếng người kêu ngựa hí tiếng vũ khí đánh nhau. Mượn lực quán tính rất lớn của chiến mã quân Hán dàn hàng ngang cùng loan đao đặt ngang ngựa tạo thành cơn ác mộng với người chỉ huy quân Tiên Ti.

“Phốc phốc ~ ”

Loan đao sắc bén dễ dàng cắt ngang cả người lẫn ngựa của người Tiên Ti, ba trăm kỵ binh quân Hán tựa như một thanh đao cực lớn lướt qua đội hình Tiên Ti, để lại một cảnh tượng vô cùng thảm thiết, một con chiến mã Tiên Ti chí thẩm rồi ngã xuống đất hất kỵ sĩ Tiên Ti trên lưng xuống đất. Sau đó cả người lẫn ngựa bị hàng trăm vó sắt giày xéo thành thịt vụn.

“A nha nha ~ ”

Một tên kỵ binh Tiên Ti tru lên loan đao trong tay chém xuống vai tên kỵ binh Hán quân.

“Dem ~ ”

Thanh đao sắc bén chém vào bả vai mang giáp của tên quân Hán phát ra một va chạm mạnh, tên kỵ binh Tiên Ti chờ máu bắn tung tóe ra xung quanh nhưng tình cảnh đó không xảy ra mà tên kỵ binh quân Hán vẫn bình yên vô sự. Vung tay một cái thanh đao của kỵ binh quân Hán lướt qua cổ họng của người Tiên Ti

“Phốc ~ ”

“Phốc phốc ~ ~ ”

Máu bắn thành vòi như mũi tên từ cổ họng người Tiên Ti bắn ra. Gần như cùng lúc đó loan đao sắc bén ở bên hông tên quân Hán cũng xé đôi con chiến mã Tiên Ti.

“Hí luật luật ~ ”

“Oanh ~ ”

Con ngựa người Tiên Ti cười hí lên thê thiết, rồi mang cả kỵ sĩ ngã quỵ xuống, khiến bụi đất bay mù mịt.

Trên chiến trường cảnh tượng đó cũng diễn ra khắp nơi, với đồng giáp nặng nề, loan đao sắc bén đội trọng giáp thiết kỵ của quân Hán giống như một con thú toàn thân giáp sắt. Người tiên Ti với giáp da, loan đao hoàn toàn không thể ngăn cản được kỵ binh quân Hán, chỉ một lượt hai bên xung sát kỵ binh Tiên Ti vốn đông đảo giờ trở nên thưa thớt không còn mấy, người còn sống sót ai nấy đều mình đầy thương tích.

Nhìn lại thiết kỵ quân Hán, thiệt hại lại không đáng kể.

Sợ đến vỡ mật đám kỵ Tiên Ti không dám cùng đám thiết kỵ quân Hán ma quỷ kia chiến đấu nữa mà chia hai hướng chạy trốn trở về đại trận của người Tiên Ti.

Đứng trong trận của người TiênTi, Khôi Đầu không dám tin vào mắt mình nữa! Một ngàn dũng sĩ kỵ binh Tiên Ti lại bị ba trăm kỵ binh quân Hán đánh bại, hơn nữa bại rất thảm, Đây có phải sự thật không? Kỵ binh quân Hán lợi hại như vậy lúc khi nào? Người Tiên Ti là vua kỵ binh trên thảo nguyên, người Hán lại có thể thiện chiến hơn chứ?

Tuy nhiên sự thật vô tình dẫm máu kia đã cho Khôi Đầu biết, một ngàn kỵ binh Tiên Ti chính xác đã bị ba trăm kỵ binh Tiên Ti đánh bại hoàn toàn!

“Bộ Độ Căn!” Khôi Đầu mắt đột nhiên nhìn vào Bộ Độ Căn nói: “Dẫn ba ngàn dũng sĩ xuất trận.”

“Các dũng sĩ tộc Tiên Ti. Giết.”

Bộ Độ Căn đôi mắt thoáng hiện nét lang sói, sắc mặt dữ tợn, giục ngựa xuất trận, cánh tay phải vung loan đao lên đón ánh mặt trời phản xạ một tia hàn quang chói mắt, ba ngàn kỵ sĩ Tiên Ti tru lên như bầy sói, theo sau Bộ Độ Căn ào ào xông lên.

Trên cửa doanh trại Mã Dục thờ ơ nói: “Nổi hiệu cho trọng kỵ binh quay về trại.”

“Hiệu ô ô ~ ~ ”

Tiếng kèn hiệu nổi lên liên tục, vang trong không gian của chiến địa. Hứa Chử chớp mắt một cái thu hồi loan đao đang đặt ngang ngựa tra đao vào vỏ. Giơ tay phải hét lớn: “Về trại.”

Ba trăm trọng giáp thiết kỵ phút chốc rút hết loan đao, nhắm bắn trận thúc ngựa quay về.

Cách đó không xa ba ngàn kỵ binh Tiên Ti hùng hổ như thủy triều phóng tới, trên cửa trại mặt Mã Dục vẫn lạnh lùng, cánh tay phải lại giơ lên vẫy mạnh về phía trước.

“Cung thủ ~ ~ bắn ~ ”

Đứng nghiêm bên cạnh Mã Dục tên lính truyền lệnh phát mạnh lá cờ vàng hai cái, trên sườn núi, Cao Thuận đứng lên cát bụi đầy mặt mũi đầu tóc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía đám kỵ binh Tiên Ti phía trước, lạnh lùng hét to: “Cung thủ chuẩn bị, lên.”

“Oanh ~ ”

“Oanh ~ ”

“Oanh ~ ”

Hoang mạc đang bình lặng đột nhiên từ dưới đất trời lên hai ngàn cung thủ, khắp người phủ cỏ cây, cành lá từ dưới những con hào đào từ trước đứng lên, lúc này đám kỵ binh người Tiên ti đang phóng như điên chỉ còn cách đám cung thủ người Hán một tầm tên.

“Hô ~ ”

Cao Thuận thở một hơi dài lỗ mũi phun ra một đám bụi, cánh tay phải thả nhiên giơ cao, rồi phất mạnh, tiếng vó ngựa cuồng loạn cũng không thể át được tiếng hét to của hắn.

“Bắn tên ~ ~ ”

“Toa toa toa ~ ~ ”

Một loạt tên nhọn bắn lên không trung đan vào nhau dày đặc như châu chấu. nhằm hướng toán kỵ binh Tiên Ti đang gào thét chụp xuống.

“Đốc đốc đốc ~ ~ ”

Đám kỵ binh Tiên Ti đáng thương mặc giáp da hoàn toàn không ngăn được tên nổ sắc nhọn, tiếng kêu rên vang lên không dứt, từng đám từng đám ngã xuống.

“Tăng tốc xông qua.”

Bộ Độ Căn mặt mày hung ác, gào to thê lương.

Người Tiên Ti tuy giỏi cưỡi ngựa bắn cung, nhưng bọn cung thủ người Hán quá giảo hoạt, hơn nửa thân người đều ở dưới hào gần như chỉ có đầu lộ trên mặt đất, mục tiêu quá nhỏ, bắn rất khó trúng, cách tốt nhất là tăng tốc vượt qua khoảng cách tử vong này, chỉ cần lao tới chỗ bọn cung thủ kia, thì bọn chúng sẽ như đám dê bị đem tế thần, chỉ chờ các dũng sĩ Tiên Ti mặc sức chém giết.

“Xông qua ~ ~ ”

Bộ Độ Căn vung tay giận dữ giống lên, không ngờ con ngựa đang cưỡi chợt ngã quỵ, hất Bộ Độ Căn ngã xuống.

Ngã lăn mấy trượng, Bộ Độ Căn toàn thân đầy đất, hắn quay đầu lại không khỏi chấn động kinh hoàng!

Chỉ thấy phía sau cách đó không xa bụi bốc mù mịt, cát vàng tứ tung, vốn hoang mạc đang bình thường giờ đột nhiên lại biến thành một con hào sâu, dưới con hào cắm đầy chông nhọn, con ngựa của chính hắn đang nằm dưới hào kêu liên hồi, chông nhọn đã xuyên thủng thân thể nó.

“Hí luật luật ~ ~ ”

“Oa nha nha ~ ~ ”

Tiếng chiến mã hí thê thảm hòa với tiếng kỵ sĩ rên rỉ khắp cả vùng, kỵ binh Tiên Ti đội hình rối loạn, kỵ sĩ phía trước muốn dừng bước, nhưng các kỵ sĩ Tiên Ti phía sau, lại cứ lao về phía trước, người ngựa va vào nhau, không ngừng có kỵ binh Tiên Ti rơi xuống hào sâu và bị chông nhọn đâm xuyên người.

“Hưu hưu hưu ~ ~ ”

Cung thủ quân Hán cũng không vì thấy tình hình đó mà ngừng tay, tên vẫn bay đến như châu chấu vô tình rơi xuống, không ngừng sát thương người Tiên Ti.

“Toa ~ ~ ”

Hàn quang lóe lên, một mũi tên từ trên trời lao xuống mạnh mẽ ghim và mất một chiến mã TiênTi, chiến mã Tiên Ti hí lên thê thảm, ngã xuống đất, đến lúc này chiến trường không còn người hay ngựa nào còn đứng cả, gió lạnh thổi qua chiến trường, thổi cho cát bụi tung bay, mùi máu tươi trong không khí mãi không tan nổi.

Nhìn lại chiến trường chỉ thấy ngổn ngang thi thể người ngựa, ba ngàn kỵ binh chỉ còn không quá năm trăm kỵ có thể trốn theo Bộ Độ Căn về bản trận.

“Hắc!” Khôi Đầu đâm mạnh một cái vào thành xe máng: “Bọn người Hán giảo hoạt thật, lúc nào phá được doanh trại của chúng vào trong hẻm núi nhất định ta sẽ đem chúng băm thành vụn mảnh mới tan được mối hận này.”

Thác Bạt Khiết Phấn thủ lĩnh trẻ tuổi của bộ lạc Thác Bạt nhìn sắc trời ngày một tối dần đề nghị: “Đại vương bây giờ trời bắt đầu tối kỵ binh đánh đêm rất bất lợi, chi bằng tạm thời nghỉ ngơi ngày mai quyết chiến?”

“Ừ.” Khôi Đầu gật đầu, trầm giọng nói: “Truyền lệnh hạ trại.”

Doanh trại quân Hán, trên cổng trại.

Mã Dược im lặng thở phào một cái. Những tia nắng chiều cuối cùng cũng đang tắt dần, bầu trời dần dần sụp tối. Trận chiến mở màn đã thắng lợi, nhưng đó chỉ là khởi đầu, cuộc chiến ngày mai sẽ càng ác liệt hơn. Mã Dược không ngại thơ đến mức cho rằng người Tiên Ti sau khi vừa tổn thất hơn vạn kỵ đã lập tức rút đi.

Hôm nay sở dĩ có thể chiến thắng dễ dàng là do người Tiên Ti chưa quen chiến thuật của quân Hán nên bị bất ngờ, bị giết trở tay không kịp, nhưng ngày mai, mọi chuyện sẽ khác! Trọng giáp thiết kỵ uy lực vô cùng lớn, người Tiên Ti khó có thể chống nổi. Nhưng dù sao số lượng quá ít ỏi, chiến đấu lâu dài với ba vạn kỵ binh Tiên Ti là không đủ, chiến thuật mai phục này cũng chỉ dùng được một lần, đến lần thứ hai chưa chắc đã có tác dụng!

Bùi Nguyên Thiệu đột nhiên đề nghị: “Bá Tề hay là đêm nay chúng ta cướp trại?”

“Hà?” Mã Dược trong lòng khechanchấn động. Khe khẽ lẩm bẩm: “Cướp trại sao?”

150. Chương 115: Cướp Trại

“Còn đây là da bạch hổ, cực kỳ quý hiếm, rất có mới có được. Mã tướng quân nghe nói chân lão thái gia của Đại tướng quân có tật không chịu được giá lạnh mùa đông nên cử ba trăm thiết kỵ đi xa ngàn dặm đến Mạc Bắc xa xôi cướp lấy đem vào biểu Đại tướng quân chống rét.”

Giả Hủ nói xong mở tấm da hổ còn nguyên vẹn trịnh trọng đưa cho Hứa Du.

Hứa Du đưa tay nhận lấy, nhìn qua sâu trong mắt có tia tham lam, bình than nói: “Mã Phục Ba tướng quân có hậu lễ như thế chắc là có điều gì cầu xin Đại tướng quân? Thật không may, Hà lão thái gia đột nhiên mắc bệnh nhẹ, thân thể không khỏe, Đại tướng quân là con chí hiếu nên để cho Lão thái gia trở về quê rồi.”

“Tiên sinh sao lại nói vậy?” Giả hủ mặt không đổi sắc nói: “Nếu không phải Đại tướng quân chỉ lối đưa đường, làm sao tướng quân nhà ta có ngày hôm nay được, đây chỉ là lễ mọn để thể hiện lòng biết ơn.”

Hứa Du vuốt bộ râu dê lạnh nhạt nói: “Buổi chiều hôm nay, thái sư Viên Phùng, thái phó Viên Ngỗi và tư đồ Hoàng Uyển cùng chín mươi bảy viên quan liên danh dâng sớ muốn bãi chức của Mã Phục Ba tướng quân, tiên sinh lần này tới chẳng phải vì việc này sao?”

Giả Hủ trong lòng lo ngại nghĩ người này tướng mạo tầm thường nhưng nói năng sắc bén, đầu óc linh mẫn, quả là nhân tài! Nghĩ tới đây, Giả Hủ thoáng thay đổi cách nghĩ. Cũng thân nhiên phản kích nói: “Hứa Du tiên sinh cho rằng tình thế của Đại tướng quân hiện nay thế nào, có còn tả hữu trong triều hay không? Tướng quân nhà tôi nếu muốn tự bảo vệ sao không sớm đi cầu xin Trương Nhượng, Triệu Trung mà chỉ tới nhờ Đại tướng quân?”

“Cái này!..”

Hứa Du bị một lời của Giả Hủ đánh trúng yếu điểm, nhất thời cứng họng.

Trên thực tế, Viên Phùng, Viên Ngỗi, Hoàng Uyển cùng chín mươi bảy viên quan liên danh dâng sớ muốn bãi chức quan của Mã Dược đã khiến cả triều đình chấn động, ngay cả Yêm đảng cũng đang im lặng theo dõi biến động không muốn nhúng tay vào, Hà Tiến lại càng cẩn thận không muốn tham gia vào việc đó! Nên nghe Mã Dược sai Giả Hủ đến phủ, Hà Tiến không ra mà để Hứa Du ra tiếp.

Thấy Hứa Du bị lời nói của mình chấn áp, Giả Hủ thừa thế nói tiếp: “Tướng quân nhà tôi xuất thân Khăn Vàng, từng là giặc cỏ ở Nam Dương, Đinh Xuy cướp bóc bốn phương, cướp giết của các quý tộc, nhà giàu, nên đã sớm bị họ oán hận, suốt đời này đã không còn hi vọng trở về Trung nguyên nữa.”

Hứa Du nghe vậy động tâm. Giả Hủ nói cũng không sai, các hành động của Mã Dược ở Trung Nguyên mặc dù võ công hiển hách, nhưng cũng làm cho nhân sĩ trong thiên hạ lạnh lòng! Coi như Mã Dược không được lòng họ, cho dù có đội hổ lang chỉ sư thì muốn vào làm chủ Trung nguyên cũng là vô vàn khó khăn.

Giả Hủ thấy Hứa Du có chút động tâm liền nói tiếp: “Tướng quân nhà tôi cũng ở đại mạc mà thu lợi của người Ô Hoàn, nếu không cần thiết thì cả đời này cũng không muốn bước chân vào Trung nguyên nữa, cũng không quan tâm đến cục diện Trung nguyên nữa, cùng lắm thì tướng quân nhà tôi đem người đi lên hướng bắc. Đại Mạc rộng lớn nơi nào chẳng dung thân được? Nhưng mà ....”

Hứa Du lông mày nhướn lên hỏi: “Nhưng mà thế nào?”

Giả Hủ cười nhạt nói: “Nhưng mà, Đồng Trác ở Tây Lương là kẻ lang sói, lại có các sĩ tộc Trung nguyên chống lưng, ngay khi một ngày nào đó diệt trừ được Yêm đảng, triều chính khởi sắc hơn, vẫn tiềm ẩn nguy cơ đe dọa tính mạng Đại tướng quân.

“À. ”

Hứa Du nghe vậy lo lắng, nếu Mã Dục thật sự bị triều đình bãi chức, lúc đó trốn vào Đại mạc cũng có nghĩa là phước án ban đầu của Hứa Du định để Hà Tiến mượn quân diệt trừ Yêm đảng bị phá sản toàn toàn! Theo kế hoạch ban đầu thì dự định để Đồng Trác, Mã Dục chia quân để có thể kìm chế lẫn nhau, một khi Mã Dục trốn ra Đại mạc, không ai kìm chế tất sẽ tìm cách thay thế Hà Tiến, chứ không cam lòng làm thuộc hạ mãi.

Hơn nữa Giả Hủ còn nói rằng cường hào các nơi do xuất thân và cách xử sự của Mã Dục không được lòng sĩ tộc trong thiên hạ, nên khó có thể đặt chân vào Trung nguyên, nếu như không có sự kìm chế của Đồng Trác cũng không thể nào thay thế được vị trí của Hà Tiến.

“Văn Hòa huynh có điều không biết, hiện nay cục diện Lạc Dương vô cùng phức tạp.” Hứa Du sức mặt chuyển sang ôn hòa, thành khẩn nói: “Đại tướng quân có muốn giúp, nhưng cũng không đủ sức văn hồi rồi.” Hẻm núi A Lạp, doanh trại quân Hán.

Mã Dục người mặc trọng giáp giục ngựa đi phía trước đội hình, âm thanh của vó sắt sắc lạnh làm phá vỡ sự yên tĩnh của ban đêm, các tướng sĩ nhìn mắt dõi theo Mã Dục, ánh lửa đỏ bừng chiếu rọi xuống bộ giáp Mã Dục đang mặc làm phản xạ ánh sáng đỏ hồng, như hắc có lửa địa ngục bùng cháy trên người.

“Hô lô lô ~ ”

Con tuần mã mà Mã Dục cưỡi gõ móng xuống đất, cuối cùng cũng dừng lại ở đầu hàng bên trái.

“Khanh ~ ”

Tiếng kim loại ma sát phát ra, Mã Dục rút Mã đao sắc bén giơ cao khỏi đầu chĩa thẳng lên trời, hơn ngàn tướng sĩ ánh mắt nhìn chăm chăm vào Mã Dục, giống như hơn ngàn con sói đói, ánh mắt tràn ngập thú tính tập trung vào thủ lĩnh của bọn họ, con sói đầu đàn mạnh mẽ, giáo hoạt nhất, cũng hung tàn nhất.

Đêm tối như mực, mây đen che phủ bầu trời, cả vầng trăng cũng biến đi mất, tiếng gió thổi ù ù che lấp hết nhưng tiếng động nhỏ, trên thảo nguyên im lìm, đưa tay không nhìn thấy ngón. Trong bóng đêm vô tận, một đội kỵ binh phiêu hốt như đám quỷ đến từ địa ngục đang yên lặng không một tiếng động đi trên thảo nguyên.

Cách đó không xa trên thảo nguyên là vài đồng lửa mơ hồ có thể thấy được đó là doanh trại của người Tiên Ti.

Người Tiên Ti là điển hình cho các dân tộc du mục sống trên thảo nguyên, lúc tác chiến thì tụ tập bên cạnh Đại vương có thể đạt tới mấy vạn người, nhưng đến lúc nghỉ ngơi lại tự tản ra thành từng bộ lạc, tùy ý cho ngựa ăn uống, còn người thì đốt phân trâu thành những đồng lửa ngoài trời và tụ tập quanh những đồng lửa đó trong doanh trại, chỉ có một ít quý tộc mới có lều da trâu để che mưa gió.

Cho nên doanh trại của người Tiên Ti cực kỳ phân tán, hơn nữa cũng không phải quân doanh nghiêm chỉnh.

Cách đất đất ~ ”

Trong tiếng gió gào thét. Có tiếng vó ngựa từ xa đi tới, dựa vào ánh lửa có thể thấy một con ngựa phi như gió, đang từ xa phi đến.

Là một kỵ binh thám báo của người Tiên Ti.

“Toa ~ ”

Một tiếng xé gió lạnh băng, một mũi tên bắn tới cắm chính xác vào cổ họng tên thám báo Tiên Ti, tên thám báo Tiên Ti hoảng sợ trợn mắt cổ há miệng định kêu, nhưng rồi hắn đã vĩnh viễn không kêu được tiếng nào nữa.

“Phó thác ~ ”

Thân thể vô hồn của hắn rơi xuống đất. Trong bóng đêm chỉ còn tiếng con chiến mã vô chủ chạy như điên.

“Hắc hắc, đây là tên thứ chín rồi.”

Quản Hối lạnh lùng cười một tiếng, vừa đeo lại Thiết thai cung.

Mã Dược chậm rãi quay ngựa lại, ánh mắt sắc bén nhìn Hứa Chử, Hứa Chử đội một cái mũ đầu sói, ánh mắt ngây ngô của Hứa Chử xuyên qua mũ đầu sói nhìn lại ánh mắt lạnh như băng của Mã Dược, hoàn toàn bình lặng không chút sợ hãi. Mã Dược quay đầu lại rồi hít sâu một hơi khí lạnh, chậm rãi đưa đưa thanh đao lên chỉ về hướng lều trại san sát của người Tiên Ti, tiếng hét như sấm nổ theo gió truyền đến bên tai tất cả các tướng sĩ.

“Các huynh đệ nhìn thấy cái lều da trâu cao nhất kia không?”

“Nhìn thấy!”

Hơn ngàn tướng sĩ ầm ầm đáp lại.

“Đó chính là trưởng của đại vương Tiên Ti Khôi Đầu!” Mã Dược quát to: “Ai phá được trưởng đó, thưởng Thiên hộ, ai chặt đầu được đại vương Tiên Ti thưởng Vạn hộ.”

“Ngao ~ ”

Hơn ngàn tướng sĩ tru lên như sói hưởng ứng, trogn khoảng khắc sát cơ bùng lên trong mỗi binh sĩ quân Hán, Mã Dược chỉ nói một câu mà đã đốt lên ngọn lửa cuồng dã trong lòng họ!

“Giết!”

Mã Dược vung đao phát mệnh về phía trước.

Mây đen trôi dần đi làm lộ ra vầng trăng, ánh sáng rọi xuống, đôi mắt Mã Dược đặc biệt lạnh lùng, phía sau Mã Dược hơn ngàn tướng sĩ người Hán ùn ùn theo sau như thủy triều, hùng hực khí thế vượt qua hoang mạc lạnh lẽo hướng tới doanh trại của người TiênTi kéo tới.

“Giết ~ giết ~ giết ~ ”

Trong tiếng hò reo đinh tai nhức óc, hơn ngàn tướng sĩ quân Hán thúc ngựa vung đao, giục ngựa chạy như điên về phía trước, lao thẳng về phía đại trưởng da trâu cao nhất, to nhất. Đất dưới chân cứ lui mãi về phía sau, doanh trại của người Tiên Ti ngày một gần lại, sát cơ rừng rực trong mắt mỗi binh sĩ quân Hán ngày một nồng đậm, tựa như đám sói đói nhìn thấy con mồi, mở rộng cái miệng rộng lộ ra hàm răng lởm chởm sắc nhọn.

Phía trước cách đó không xa. Người Tiên Ti cuối cùng cũng phát hiện ra nguy hiểm đang đến gần.

“Đánh lên ~ ”

“Có người đánh lên ~ ”

“Xuy hiệu ~ mau xuy hiệu ~ ”

“Nhanh đi bẩm báo Đại vương, mau ~ ”

Đang nằm ngổn ngang cạnh đồng lửa người Tiên Ti vội choàng dậy, doanh trại nhất thời hỗn loạn.

Khôi Đầu đang chìm trong mộng đẹp bị âm thanh hỗn loạn xung quanh làm tỉnh giấc không kịp mặc giáp trụ, hất tung cửa lều mặt mày tức giận đi ra hỏi: “Bộ Độ Cẩn! Có chuyện gì xảy ra?”

Bộ Độ Cẩn vội vàng chạy đến nói: “Vương huynh, quân Hán nhân lúc đêm tối đánh lén, sắp sửa đánh đến vương trưởng rồi.”

“Cái gì?” Khôi Đầu thất kinh. Lạnh lung hỏi: “Quân Hán có bao nhiêu binh mã, đại quân hạ trại sao lại không phái kỵ binh do thám? Tối nay người của bộ lạc nào chịu trách nhiệm gác đêm. Bản vương nhất định chém đầu hắn.”

151. Chương 116: Lang Đồ Tể (1)

“Ngao ô ~ ~ ”

Bộ Độ Cẩn chưa dứt lời, thì chợt có tiếng sói tru ở không xa phía trước, Khôi Đầu sợ hãi quay đầu lại chỉ thấy một con ngựa như từ u linh hiện ra, toàn thân giáp trụ đen xù, ánh lửa phản chiếu từ bộ giáp phẳng phát nét u ám, giống như con ngựa ma đến từ địa ngục đang nhắm hướng vương trưởng xông thẳng tới.

Trên lưng kỵ sĩ cũng mặc giáp đen, đầu là một cái đầu sói khổng lồ, miệng mở lớn lộ hai hàm răng sắc như dao, sau kỵ sĩ đó là một đoàn kỵ sĩ cũng mặc giáp đen đang như thủy triều hung hãn phi đến, trong bóng tối không thể nhận ra có bao nhiêu kỵ sĩ?

“Lang đồ phu ~ ”

“Lang đồ phu tới ~ ~ ”

Lang kỵ sĩ lướt qua, đám người Tiên Ti vừa mới vội vàng tỉnh ngủ nhìn thấy cảnh tượng đó dọa khiếp, Tất Mãn vu nữ với câu truyện và hình tượng kinh khủng của Lang kỵ sĩ trong khoảnh khắc hiện ra trong tâm trí họ, trong truyền thuyết lang kỵ sĩ trong đêm trăng tròn, phá vỡ mặt đất, từ địa ngục nóng bỏng đi đến nhân gian mang cho thảo nguyên sự chết chóc, máu chảy lập nên một trật tự mới.

“A” đôi mắt Khôi Đầu khẩn trương hẳn lên, từ cổ họng thốt ra những tiếng lạnh lẽo: “Lang đồ phu!”

“Cẩn ta sẽ chết.”

Hứa Chử quát lớn, đôi mắt hung bạo làm người khác hoảng sợ, cây đao sắc bén rít gió vù vù, hàn quang chói mắt, chém xuống một tên dũng sĩ Tiên Ti, tên dũng sĩ Tiên Ti tru lên như sói cổ sức vung mã xoa trong tay chống lại thanh đao của Hứa Chử, tia lửa tung tóe dưới bầu trời đêm.

“Thương ~ ”

Trong tiếng va chạm kịch liệt khiến kẻ khác nghẹt thở, cây mã xoa của tên dũng sĩ Tiên Ti bị hất ngược trở về, cây đao của Hứa Chử thuận đà chém. xuống lạnh lùng chém. Từ vai trái xuống sườn phải tên dũng sĩ Tiên Ti, theo thế hất đao lên nửa thân mình tên dũng sĩ Tiên Ti cũng bị hất bay lên trời.

“Oa nha ~ ”

“Oa nữa ~ ”

Lại có hai dũng sĩ Tiên ti không sợ chết vung loan đao nghênh chiến, lao tới cản đường đi của Hứa Chử.

“Cút ngay ~ ”

Hứa Chử hét lên, cả người đứng thẳng trên lưng ngựa, trường đao nặng nề trong tay khua thành vòng lớn, vừa gào thét vừa nhắm hai người Tiên Ti kia chém tới.

“Thương ~ ”

“Thương ~ ”

“Ách a ~ ”

Trong tiếng loan đao bị chém gãy là hai tiếng hét thê lương của hai dũng sĩ Tiên Ti, ánh hồng xuyên từ trán đến giáp da ở ngực, một chút sau thì máu tràn từ lưng ngựa xuống, một người một ngựa, khó ai có thể ngăn ca Hứa Chử trong chớp lát!

“Cáp ~ ”

Hứa Chử hét một tiếng lại hung hăng thúc ngựa nhằm hướng vương tướng xông thẳng vào.

“Tê ~ ~ ”

Thấy Lang kỵ sĩ (Hứa Chử) xông vào lại không ai ngăn cản được Khôi Đầu không khỏi hít sâu một hơi lạnh, thúc ngựa liên hồi chạy đi. Phía sau Khôi Đầu, Bộ Độ Cấn cũng hít sâu một hơi lạnh quay sang dừng sĩ Tiên Ti bên cạnh gào lên: “Thề bảo vệ Đại vương, dù chết cũng không lùi.”

“Dù chết cũng không lùi.”

“Dù chết cũng không lùi.”

“Dù chết cũng không lùi.”

Mấy trăm kỵ binh TiênTi điên cuồng hưởng ứng, Bộ Độ Cấn cầm mã xoa lao lên trước vung lên hét lớn: “Giết sạch bọn người Hán hèn hạ vô sỉ đi, giết.”

“Giết ~ ~ ”

Mấy trăm kỵ binh TiênTi hét lên theo, không quản tính mạng điên cuồng lao vào đội hình quân Hán hai đội kỵ binh lao vào nhau, giao chiến ác liệt, dưới trời đêm vang lên tiếng ngựa hí, người kêu ầm ĩ.

“Cản ta là chết.”

Hứa Chử rút gào, trường đao trong tay múa tít, hàn quan lóe lên liên tục. Hắn đi đến đâu kỵ binh Tiên Ti dạt ra đến đấy, không ai ngăn được. Hơn trăm kỵ binh Hứa gia trang hò hét theo sau Hứa Chử tạo thành một mũi nhọn sắc bén xuyên thẳng vào trong trận của người Tiên Ti.

Quản Hối như u linh từ sau toán kỵ binh hiện ra trong tay cầm Thiết thai cung, thấy Khôi Đầu trong sự bảo vệ của hơn mười dũng sĩ TiênTi đang chạy chối chết. Đôi mắt thoáng hiện vẻ hung ác, sát cơ bùng lên, muốn chạy à? Còn phải hỏi cây cung trong tay ông nội người có đồng ý không đã!

“Hắc ~ ~ ”

Quản Hối khẽ quát một tiếng thân hình đứng thẳng trên lưng ngựa, hai mũi tên đã đặt vào dây cung, một tiếng thở ra cùng lúc với tiếng rít chói tai, Thiết thai cung đang được kéo căng ra, chỉ cần giết chết người này người Tiên Ti sẽ xong.

Bọn chó chết Tiên Ti này, cho các người nếm thử tài bắn cung của ông nội người đây!

Quản Hối nín hơi, tập trung, dây cung căng lên, chiến trường hỗn loạn hoàn toàn biến khỏi ý niệm của Quản Hối, cả thế giới đột nhiên yên tĩnh. Quản Hối cuối cùng cũng tiến vào cảnh giới quên tất cả, hắn chỉ còn thấy có Đại vương Tiên Ti đang thúc ngựa chạy như điên.

“Hây.”

Quản Hối thở ra một hơi, con mắt đang nhắm lại đột nhiên mở ra. Tia lạnh lèo thoáng qua trong mắt, đồng thời tay phải buông ra.

“Ông ~ ~ ”

Tiếng dây cung bật mạnh, hai mũi tên từ Thiết thai cung của quản Hối, lập tức phóng ra, chỉ thoáng chớp đã vượt trăm bộ nhằm lưng Khôi Đầu bắn tới.

“Đại vương cẩn thận.”

“Phốc ~ phốc ~ ~ ”

“Ách a ~ ~ ”

Một tên dũng sĩ Tiên Ti, từ trên lưng ngựa dướn người sang dùng chính thân thể cường tráng của mình vắt vả che phía sau Khôi Đầu, chưa kịp vung đao ra thì hai mũi tên đã nhanh chóng cắm sâu vào thân thể hắn, lực bắn quá mạnh làm cả thân thể kỵ sĩ này bắn ngược về phía sau nặng nề va vào lưng Khôi Đầu.

“Hừ ~ ~ ”

Khôi Đầu bị va phải muốn thổ huyết suýt nữa ngã xuống ngựa, nhưng cuối cùng cũng thoát được một mạng.

Hồng ăn à? Quân Hối buồn bã la lớn rút bốn mũi tên còn lại lấp vào dây cung đang muốn bắn thì đột nhiên cảm nhận thấy sát khí lạnh băng từ bên trái ép tới. Quân Hối rùng mình quay ngoắt đầu lại. Quân Hối thấy dưới ánh trăng là một tên Tiên Ti đang giương cung, cây cung đang cong như vầng trăng đầu tháng, ngay lúc đó hàn quang lóe lên, mũi tên rít gió như xé không gian lao tới.

“Ngao ~ ~ ”

Quân Hối tru lên như sói vội vã khom lưng né tránh.

“Hừ ~ ”

“Hừ ~ ”

“Hừ ~ ”

“Phốc ~ ”

Ba mũi tên xẹt qua người Quân Hối, nhưng hắn cũng không tránh được mũi thứ tư, mũi tên đâm xuyên vào da thịt, Quân Hối thấy vai trái đột nhiên tê rần, kinh hãi cúi nhìn chỉ thấy một mũi tên nhọn hoắt đã xuyên thủng cả trọng giáp ở vai hắn, mũi tên vẫn còn rung bần bật.

Mẹ kiếp, tài bắn cung của tên người Tiên Ti kia thật kinh khủng! Quân Hối hoảng sợ trong lòng, thúc ngựa trốn đi.

“Chạy à. Ném thêm một mũi tên của Ngột Lực Đột nữa đây!”

Dũng sĩ Tiên Ti nọ giục ngựa đuổi theo không ngừng, lại dùng tiếng Hán thách đấu Quân Hối. Ngột Lực Đột!? Quân Hối trong lòng thầm nói, ta nhớ kỹ ngươi rồi, một ngày nào đó ta sẽ trả lại sự sỉ nhục hôm nay. Hừ!

“Đại vương đừng sợ đã có Kha Bỉ Năng để hộ giá đây.”

Thảo nguyên u ám đột nhiên hiện lên hơn mười ngọn đuốc sáng ngời, một dũng sĩ trông rất dũng mãnh chỉ huy hơn mười kỵ sĩ gào thét xông đến cản đường truy đuổi của quân Hán. Khôi Đầu cuối cùng thoát mái cũng chạy thoát được.

Đứng sau trận của quân Hán, Mã Dục thoáng nét thất vọng, vì đại quân Tiên Ti đóng trại phân tán, Hán quân cũng không thể nào tạo hỗn loạn cả các doanh trại khác, những doanh trại ở xa chưa bị tập kích đã tập hợp thành đoàn, bắt đầu hướng tới vương trưởng của Khôi Đầu kéo đến. Cơ hội giết Khôi Đầu đã mất rồi.

“Truyền lệnh rút lui.”

Thời cơ đã qua rồi, đánh tiếp cũng vô ích, Mã Dục rất nhanh quyết định rút quân.

“Ô ô ô ~ ~ ”

Dưới bầu trời u ám nổi lên tiếng tù hiệu. Đang thỏa sức chém giết tướng sĩ Hán quân vội vã quay ngựa rút lui có trật tự, chỉ chốc lát đã rút lui hết, toàn quân ẩn vào trong bóng tối mịt mù, chỉ còn lại doanh trại của người Tiên Ti lửa vẫn cháy đùng đùng, vẫn chìm trong hỗn loạn. Lạc Dương, phủ Đại tướng quân.

Giả Hủ lạnh nhạt nói: “Việc bãi quan, không cần Đại tướng quân rat ay tương trợ, tướng quân nhà tôi đã có sự tính toán, tại hạ đến đây thăm phủ chỉ muốn nói cùng Đại tướng quân một việc, hiện nay Đại tướng quân và tướng quân nhà ta như chân với tay, cùng chung lợi ích, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, chỉ vậy mà thôi.”

“Như chân với tay, cùng chung lợi ích?” Hứa Du khẽ biến sắc thì thầm nói: “Vinh cùng vinh, nhục cùng nhục!”

Giả Hủ quay sang Hứa Du chấp tay nói: “Hứa Du tiên sinh, tại hạ xin cáo từ.”

Hứa Du đưa tay ra nói: “Tiên sinh xin cứ tự nhiên.”

Giả Hủ ra ngoài một lát, Hà Tiến từ sau bức bình phong bước ra, hỏi Hứa Du: “Tử Viễn nghĩ như thế nào?”

Hứa Du suy nghĩ chốc lát, thấp giọng nói: “Tại hạ cho là Giả Hủ nói rất có lý.”

Ngày hôm sau, ở chợ ngựa phía đông Lạc Dương.

Từ khi tám trăm lưu khấu bị triều đình chiêu an đi tới U châu, Lạc Dương lại yên ổn, kinh kỳ lại hồi phục lại không khí ngày trước, chợ ngựa ở phía đông vẫn đông đúc lái buôn từ Tây Vực, Liêu Đông đem ngựa tốt đến đổi lấy hàng hóa. Ích Dương công chúa ở trong cung rảnh rỗi, đột nhiên nảy ra ý muốn học cách cưỡi ngựa, liền đem theo thị tỳ đến chợ ngựa mua ngựa, xe ngựa mới ra cửa đông Lạc Dương chợt thấy có người cản đường.

Kim ngô vệ đi theo bảo vệ công chúa giận dữ nói: “Người kia, mau tránh ra!”

Người nọ khẽ mỉm cười, lấy từ trong tay áo ra một đồ trang sức cũ cho tên Kim ngô vệ nói: “Phiền ngài đem vật này trình lên công chúa điện hạ, chắc chắn công chúa sẽ không trách tội tại hạ lỡ mãng chặn đường.”

“Ồ, người chờ ở đây không được bỏ đi đâu đấy!”

Kim ngô vệ cảnh giác nhìn người nọ vài lần, rồi nhận đồ trang sức đi lại xe ngựa của Lưu Minh, ghé vào cửa sổ xe nói vài câu, rèm xe vén lên rồi một cách tay trắng như ngọc từ trong đưa ra nhận lấy đồ trang sức đó, sau đó rèm xe hạ xuống kín đáo như ban đầu.

152. Chương 116: Lang Đồ Tể (2)

Lát sau, tại một quán trà bên đường.

Giả Hủ cung kính hướng về phía công chúa Lưu Minh vái thật sâu, cất cao giọng nói: “Giả Hủ bái kiến công chúa.”

Ngọc thủ của Lưu Minh phát nhẹ ôn nhu nói: “Tiên sinh miễn lễ.”

“Tạ ơn Công Chúa.”

Đôi mắt đẹp của Lưu Minh chợt lóe sang hỏi: “Tiên sinh, Mã Dục có khỏe không?”

Giả Hủ đôi mắt thoáng nét mập mờ cười khê rồi cực kỳ nghiêm túc nói: “Thưa công chúa, Mã Dục tướng quân rất mạnh khỏe.”

“Vậy, vậy hẳn có từng, có từng ...”

Thấy Lưu Minh ăn nói ngấp ngừng, sắc mặt ngưng ngệu, Giả Hủ trong lòng buồn cười không thôi. Lão hồ ly tinh quái này sao lại nhìn không ra, Lưu Minh đang vội vã muốn biết Mã Dục có gửi thư cho nàng hay không? Lúc này mới bình tĩnh lấy từ trong tay áo ra một phong thư đưa đến trước mặt Lưu Minh cười nói: “Tướng quân có một phong thư, xin các hạ chuyển giùm cho công chúa.”

Lập tức có thị tỳ đến nhận lá thư trong tay Giả Hủ đưa đến cho Lưu Minh.

Từ lúc tám trăm lưu khấu còn ở Lạc Dương, Lưu Minh đã nhờ Hà Tiến gửi cho Mã Dục một phong thư, Mã Dục cũng hồi âm từ đó hai người thường xuyên trao đổi thư từ với nhau.

Lưu Minh sống trong gia đình đế vương, được nuông chiều từ nhỏ, thương kiêu căng ngạo mạn, bình thường không có ai dám làm phật ý nàng, ngay cả sau khi xuất giá, cũng rất được nhà chồng tôn kính, ngay cả những khi làm chuyện vợ chồng, phò mã đáng thương cũng vừa làm vừa run, không dám bừa bãi.

Tất nhiên dần dần Lưu Minh cảm thấy nhàm chán.

Cho đến khi gặp Mã Dục, Mã đồ tể không biết thương hương tiếc ngọc chút nào, hơn nữa không chút sợ hãi, thô bạo khinh bạc, tất nhiên lại làm cho Lưu Minh biết mùi vị thực sự của việc ân ái, một đêm điên cuồng đó đã khắc sâu vào tâm khảm, khiến Lưu Minh động lòng thậm chí vì dục sinh yêu. Do vậy mới nhờ Hà Tiến chuyển hộ thư cho Mã Dục.

Trước khi đi, Mã Dục nói với Giả Hủ về quan hệ mập mờ với Lưu Minh, Giả Hủ không thể hiểu được vì sao Mã Dục không cưới Lưu Minh và đem theo bên người, một khi có quan chức là Phục Ba tướng quân của đại Hán lại có danh nghĩa là Phò mã, tình cảnh của Mã Dục đã khác, Lưu Ngu trước khi xuống tay cũng còn phải lo lắng đến hậu quả về sau.

Nhưng mà hiện tại, Giả Hủ không thể không bội phục tầm nhìn xa trông rộng của Mã Dục, cưới Lưu Minh, đem công chúa đại Hán bên người không hữu dụng như để nài lại Lạc Dương, Lưu Minh không thể tham gia triều chính, nhưng nài có thân phận là công chúa có thể đem lại những lợi ích rất lớn cho Mã Dục.

Giả Hủ đột nhiên nói: “Công chúa có biết tướng quân đang sắp gặp đại nạn không?”

Lưu Minh nghe vậy giật mình hỏi: “Tiên sinh sao lại nói thế?”

Giả Hủ nói: “Gian đảng Viên Phùng, Viên Ngỗi, Hoàng Uyển, Thái Ung, Vương Doãn đang cấu kết với đám thứ sử U châu Lưu Ngu, thứ sử Ký châu Hàn Phúc, thái thú Bột Hải Viên Thiệu tìm cách hãm hại Mã Dục tướng quân, muốn đổ tội cho tướng quân, tướng quân sắp bị ép đến đường cùng chắc sẽ dẫn quân chạy lên Mạc Bắc tránh họa, đời này khó mà trở lại Trung nguyên được nữa.”

“A!” Lưu Minh khiếp sợ không thôi, hỏi: “Mã Dục, hắn đã gây ra đại họa gì thế?”

Lưu Minh thường ngày chỉ biết vui đùa, không quan tâm đến triều chính nên không biết được trong triều đã phát sinh chuyện lớn, chín mươi bảy viên quan đã gửi tấu thư lên thiên tử kể tội Mã Dục. Nhóm Viên Phùng đã tập hợp được mười tội lớn của Mã Dục. Trong đó có tội Mã Dục cố ý khơi mào cho cuộc chiến tranh giữa người Hán và người Tiên Ti, tâm địa xảo quyệt định từ đó mà ngư ông đắc lợi.

Giả Hủ thở dài nói: “Công chúa biết không, tướng quân chẳng những vô tội mà còn có công nữa! Trước đây không lâu, Mã Dục tướng quân đem người đi bình định bộ lạc Khứ Cân người Tiên Ti chém đầu mấy vạn quân địch, nêu cao uy danh của đại Hán, liên tục đánh đuổi bọn man di, khiến chúng trốn chạy không ngừng, từ thời Quang Vũ trung hưng đến nay chỉ có duy nhất tướng quân có công mở mang bờ cõi. Nhưng mà lại khiến Viên Phùng, Lưu Ngu sinh lòng đố kỵ hiền tài, hãm hại trung thần, cố ý giấu diếm sự thật, cố ý lấy những lời giả dối tâu lên thiên tử, thiên tử không rõ việc này, chỉ sợ bất lợi cho tướng quân.”

Lưu Minh bị chọc giận đến tái mặt, giọng căm hận nói: “Viên Phùng, Viên Ngỗi làm đến tam công địa vị cao như vậy mà lại làm việc đê tiện như thế, Lưu Ngu cũng là dòng dõi hoàng thất lại có lòng dạ đen tối thế thật là đáng hận, tiên sinh hãy kể cho ta việc xảy ra cụ thể thế nào, bản cung lật tức trở về tìm hoàng huynh bẩm rõ hết thấy.”

Giả Hủ vái thật sâu, cảm kích rơi nước mắt nói: “Được như vậy, cả đời tướng quân sẽ mang ơn công chúa.”

Có Lưu Minh ra mặt nói với Lưu Hoàn, bên cạnh có Trương Nhượng, Triệu Trung nói thêm vào Viên Phùng, Viên Ngỗi, Lưu Ngu muốn làm khó dễ chúa công chỉ là vọng tưởng. Nhưng mà tiếp sau nên đi tìm Trương Nhượng, Triệu Trung hai tên thái giám, hai lão thái giám này rất âm hiểm xảo trá, chắc lại phải phí nhiều công sức đây, nhưng mà ai chẳng có nhược điểm, có nhược điểm là có thể lợi dụng được. Chỉ cần nắm được yếu điểm của hai lão thái giám kia, là có thể làm cho họ biết điều, ở trước mặt thiên tử có thể nói tốt cho chúa công.

Giả Hủ đang nghĩ ngợi, Lưu Minh phát tay nói: “Tiên sinh hay ngồi đi, có gì từ từ nói tiếp.” Hém núi A lập, quân doanh quân Hán.

Mã Dục hất áo choàng, ngồi xuống ghế da hổ, kim đao để bên cạnh, Bùi Nguyên Thiệu, Quán Hối, Chu Thương, Cao Thuận, Hứa Chử chực tướng đứng hai bên. Tất cả đều chăm chăm nhìn Mã Dục, đôi mắt tràn đầy nhiệt huyết, dù là Bùi Nguyên Thiệu là đại tướng thân tín hai là binh lính bình thường nhất, thậm chí cả những binh sĩ Ô Hoàn, Mã Dục trong mắt họ càng ngày càng gần gũi với địa vị thần linh.

Kể từ khi Mã Dục trở thành đầu lĩnh của tám trăm Lưu khấu gần như chưa từng chiến bại! Như là chỉ cần sự có mặt của Mã Dục, tất cả đều có hi vọng, dù trời có sụp xuống họ cũng tin là Mã Dục có thể cứu được họ. Tóm lại trên đời này chưa có việc gì làm khó được Mã Dục, chưa có kẻ nào đánh bại được Mã Dục.

“Chu Thương, thi thể của các tướng sĩ bỏ mình đều đem về hết rồi chứ?”

Chu Thương sắc mặt cung kính đáp: “Báo cáo chúa công, các tướng sĩ bỏ mình tất cả có 137 người, trong đó tướng sĩ Ô Hoàn là 109 người, thì thể đều đã được mang về.”

“Được.” ghi công cho họ, tất cả gia đình họ mỗi gia đình hưởng ba con trâu, mười con dê, tất cả con cái đều do phủ tướng quân nuôi dưỡng đến trưởng thành, nữ thì lo lập gia đình cho, nam thì cho nhập ngũ.”

Chu thương mắt hiện tia âm áp, trầm giọng nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Mã Dục quay sang nhìn Bùi Nguyên Thiệu, hỏi: “Lão Bùi nhóm ba trăm người Lang Hào người đã thả chưa?”

Bùi Nguyên Thiệu đáp: “Bá Tề yên tâm, tất cả đều đã thả trở về rồi.”

“Ừ.”

Mã Dục gật đầu, thả cho Lang Hào và ba trăm tù binh Tiên Ti chạy đi là bước trọng yếu nhất của kế hoạch “Lang đồ tể”, tối nay đi cướp trại rồi thả Lang Hào cùng ba trăm tù binh Tiên Ti đi truyền tin tức, chắc chắn không bao lâu nữa tin đại Hán Hộ Ô Hoàn giáo úy Mã Dục là “Lang đồ tể” chuyển thể sẽ lan nhanh như gió khắp cả đại mạc. Đến lúc đó tất cả các bộ lạc trên thảo nguyên đối mặt với Mã Dục đều phát sinh sự sợ hãi.

Kế hoạch này thoáng nhìn có vẻ như hoang đường kì quái, nhưng ở nơi ngu muội, dã man lạc hậu này lại có thể phát huy được sức mạnh không nhỏ, có lẽ bây giờ nó chưa phát huy được uy lực nhưng tương lai, một lúc nào đó kế hoạch này sẽ có tác dụng.

“Người Tiên Ti đã nếm mùi thất bại, ngày mai chắc không dám trở lại nữa.”

Quản Hối hưng hăng vùng mạnh hai tay, không cẩn thận làm động đến vết thương, đau đớn đến nhăn nhó mặt mày.

“Cao Thuận!”

Mã Dục đưa mắt nhìn Cao Thuận.

Cao Thuận hiên ngang tiến lên, cao giọng nói: “Có mặt tướng.”

“Ngày mai trong cày vào Hãm trận doanh đấy!”

“Xin chúa công yên tâm, chỉ cần Cao Thuận còn một hơi thở, sẽ không để người Tiên Ti bước qua trường thành một bước.” Vương trưởng người Tiên Ti

Cây đuốc cháy sáng làm cả đại tướng da trâu sáng như ban ngày, Khôi Đầu chưa hết kinh hoàng ngồi trên ghế da hổ, Bộ Độ Cẩn, Thác Bạt Khiết Phấn và các thủ lĩnh bộ lạc khác chia nhau ngồi hai bên, vóc người hung tráng của Kha Bĩ Năng cùng Ngột Lực Đột đang ngồi ở ngoài cùng gần cửa trường.

Bộ Độ Cẩn thấp giọng nói: “Vương huynh, dũng sĩ trong tộc bỏ mình là sáu trăm người, trọng thương hơn ba trăm.”

Khôi Đầu sắc mặt không vui hỏi: “Quân Hán thương vong thế nào?”

“...”

“Tại sao không nói?”

Bộ Độ Cẩn bất đắc dĩ đáp: “Thưa vương huynh trên chiến trường không phát hiện thi thể quân Hán nào.”

“Hả?”

Không chỉ Khôi Đầu, mà tất cả các thủ lĩnh bộ lạc trong trường nghe vậy đều biến sắc khiếp sợ không thôi, một đêm hỗn chiến người Hán không thương vong một người nào, việc này thật là đáng sợ. Khôi Đầu mắt lạnh lùng nhìn qua thủ lĩnh các bộ lạc ngồi trong trường, khi ánh mắt nhìn đến Kha Bĩ Năng thì sắc mặt hòa hoãn hơn khẽ gật đầu.

153. Chương 117: Kha Bĩ Năng (1)

Thủ lĩnh bộ lạc Độc Cô Ứng bước ra khỏi hàng quý sát đất thấp giọng nói: “Thưa đại vương. Đêm qua là ta Độc Cô cùng thuộc hạ tuần đêm.”

Khôi Đầu lạnh lùng hỏi: “Vì sao không phái kỵ binh đi do thám?”

Độc Cô Ứng đáp: “Mặt tướng đã cho hơn trăm kỵ binh đi do thám.”

“Nếu phái kỵ binh đi do thám, vì sao quân Hán đến gần mà không phát hiện ra?”

“Việc này ....”

“Rõ ràng là nói dối để chạy tội!” Khôi Đầu sắc mặt lạnh lùng mắt lộ sát khí, trầm giọng nói: “Người đâu, đem kẻ này chém cho ta.”

Lập tức có hai tên đao phủ Tiên Ti như hổ báo xông tới tóm lấy Độc Cô Ứng trên mặt đất, Độc Cô Ứng khấn trương vội nói: “Đại vương, mặt tướng chính xác là có phái kỵ binh thám báo, đại vương mặt tướng bị oan.”

Khôi Đầu không nhịn được phát phát tay, hai tên đao phủ liền lôi Độc Cô Ứng ra.

“Khiết Phấn huynh đệ, người cũng biết đêm qua đã phái kỵ binh do thám đi mà, người hãy nói với đại vương đi, ta bị oan mà.”

Độc Cô Ứng vội vàng, dùng ánh mắt van xin nhìn người anh em kết nghĩa Thác Bạt Khiết Phấn, Thác Bạt Khiết Phấn lộ ánh mắt không đành lòng nhưng làm bộ như không thấy, yên lặng đưa mắt nhìn nơi khác.

“Đại vương, đại vương ơi.”

Độc Cô Ứng hét lên ai oán trong khi vẫn bị kéo đi xa dần. Chợt có tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng kêu mới được một nửa liền bị dừng lại đột ngột, rồi tất cả trở nên yên lặng.

Khôi Đầu thở dài một cái, uy nghiêm nói: “Truyền lệnh của bản vương, người của bộ lạc Độc Cô ở Thanh Thủy Xuyên từ nay do Khã Bĩ Năng quản lý.”

Kha Bĩ Năng nghe vậy mắt liền lộ vẻ mừng rỡ như điên bước ra khỏi hàng quý sát xuống đất, kêu lớn: “Đa tạ Đại vương ...”

Khôi Đầu đột nhiên đứng dậy, bàn tay to lớn vung lên một cái lạnh lùng nói: “Sáng sớm mai, đem quân toàn lực tấn công vào hẻm núi A Lạp. Thề nếu phá được doanh trại quân Hán, sẽ chém đầu tất cả bọn người trong doanh trại.”

Hẻm núi A Lạp, quân doanh quân Hán.

Trường thành liên miên trải từ Đại Hãn sơn, phải từ Bạch sơn uốn lượn xuống, gặp nhau tại hẻm núi này, sơn khẩu trước vốn cũng có xây doanh trại nhưng vì lâu năm không tu sửa chỉ còn là tường xiêu vẹo đổ, nơi nơi hoang phế, từ khi Cao Thuận tới đã xây nối liền tường thành, biến nơi này thành một nơi hiểm yếu.

Đại quân Tiên Ti nếu muốn vượt qua trường thành, thì phải phá được quân doanh của quân Hán.

Đứng trên cửa quân doanh quân Hán. Cao Thuận ánh mắt lạnh lùng, hồ hững nhìn người Tiên Ti đang từ sườn núi xông lên như thủy triều, cánh tay phải giơ lên cao.

“Cung thủ, lên.”

“Soạt soạt soạt ~ ~ ”

Trong tiếng bước chân hỗn độn, hơn một ngàn cung thủ từ trong quân doanh tiến ra chia làm hai hàng trước sau rồi dừng lại, tiếng áo giáp và binh khí va vào nhau lách cách, tất cả họ cung đều cầm sẵn ở tay, một mũi tên đã đặt ở dây cung. Một ngàn cặp mắt lạnh lùng nhìn về phía giữa cửa trại, Cao Thuận giờ tay phải lên cao.

“Dzê ~ ~ ”

“Dzê ~ ”

Mấy ngàn chiến sĩ Tiên Ti mặc giáp da thú, tay cầm loan đao hò hét leo lên sườn núi, người Hán khôn ngoan đã đào rất nhiều con hào lớn bé sâu cạn khác nhau, phía dưới lại cắm đầy chông nhọn, làm cho chiến mã của người Tiên Ti di chuyển một bước cũng khó khăn, nên người Tiên Ti đành bỏ ngựa đi bộ tiến lên.

Mất đi chiến mã, chỉ di chuyển bằng hai chân, người Tiên Ti thấp hèn đi, không thể làm gì được khi đứng trước tường lũy của quân Hán.

“Bắn tên ~ ”

Cao Thuận giơ cao tay thần nhiên phát một cái, một ngàn cung thủ quân Hán quay nhìn về phía người Tiên Ti, trường cung giơ cao, sát cơ lạnh lùng từ hai mắt lộ rõ ra ngoài.

“Toa ~ ”

“Toa ~ ”

“Toa ~ ”

Một đám tên nhọn bắn vào không trung đan thành một mạng lưới tử vong, từ trên phủ xuống đầu người Tiên Ti, chỉ thoảng một cái tiếng kêu gào thảm thiết đã vang dậy đất trời. Do không có lá chắn và trọng giáp bảo vệ nên các chiến binh Tiên Ti ngã xuống hàng loạt.

Xa xa, sau trận của của người Tiên Ti, Khôi Đầu cầm hận đâm một quyền vào cửa xe, nghiêng răng trèo treo, đây là lần tấn công thứ chín rồi, nhưng kết quả vẫn không thể đột phá được doanh trại của quân Hán! Bọn người Hán đáng chết này trở nên ương ngạnh như vậy từ bao giờ? Chẳng những quá ương ngạnh mà còn xảo trá thâm hiểm, sử dụng đủ các loại quỷ kế liên miên, thật khó mà phòng bị được.

Thác Bạt Khiết Phấn khuyên nhủ: “Đại vương, doanh trại của quân Hán chắc chắn, quân ta thiếu hụt vũ khí công thành, có lẽ nên tạm thời lui binh?”

“Người nói sao? Lui binh!” Khôi Đầu sắc mặt lạnh lẽo. Đôi mắt lộ sát cơ: “Thác Bạt Khiết Phấn, người muốn bản vương hạ lệnh giết người không?”

“A.”

Thác Bạt Khiết Phấn nghe vậy sợ hãi lặng lẽ lui ra.

Kha Bĩ Năng suy nghĩ một chút nói: “Đại vương, theo mặt tướng nghĩ chúng ta nên chuyển hướng tấn công Mã thành, từ Mã thành nhập quan đánh thẳng vào sau lưng Mã Dục. Giáp công hai mặt như vậy có thể công phá được doanh trại kia.”

Thác Bạt Khiết Phấn nghe thế hai mắt sáng ngời, thầm nghĩ đó là kế hay nhất hiện nay.

Khôi Đầu suy nghĩ một chút, cũng gật đầu nói: “Ừ kế này không tệ, bản vương cho người năm ngàn kỵ binh trong vòng ba ngày phải tới phía sau quân Hán, sau đó trong ngoài giáp công, một trận phá tan doanh trại quân Hán.”

Kha Bĩ Năng hiên ngang nói: Mặt tướng tuân lệnh.” Lạc Dương, trong ngự hoa viên.

Hán Linh đế Lưu Hoàn đang dẫn hai nhóm phi tần đi dạo, Triệu Trung, Trương Nhượng dẫn theo hai nhóm thái giám đi theo hầu hạ. Đang chơi vui vẻ thì thấy Ích Dương công chúa Lưu Minh nổi giận ùng ùng xông vào.

Lưu Hoàn chỉ thương yêu duy nhất cô em gái này, không khỏi cười ha ha nói: “Kẻ nào có mặt không trông lại làm ngự muội giận thế? Nói đi, trẫm thay người trút giận, tru di cửu tộc hần.”

Lưu Minh tức giận đi tới trước mặt Lưu Hoàn: “Hoàng huynh, tiểu muội đang vội vả muốn chết mà huynh còn tâm tư nói đùa à.”

Lưu Hoàn nói: “Nói đi, chuyện gì thế?”

“Nghe nói huynh đã bãi quan của Mã Dục?”

Lưu Minh vừa dứt lời, thì sát phía sau Trương Nhượng và Triệu Trung đồng thời đồng tai lên thăm nghĩ người đốt lửa đến rồi, bọn họ ở bên cạnh thêm chút gió là được. Đêm qua, Giả Hủ tặng vài tòa nhà, cùng một số thị thiếp xinh đẹp, coi như không quan tâm đến việc hai lão là thái giám, không còn là đàn ông bình thường nữa.

“A, cái này ...” Lưu Hoành ậm ừ rồi nói: “Đây... đây là việc triều chính, ngự muội là đàn bà sao lại đi hỏi việc quốc sự thế?”

“Không được sao?” Lưu Minh sáng giọng: “Muội sao lại thấy Mã Dục chết mà không cứu được.”

“À . à cái này . . .”

Lưu Hoành đau đầu gãi đầu gãi tai, Lưu Minh phải lòng Mã Dục thì Lưu Hoành cũng sớm biết. Đại Hán phong tục rất cởi mở, Lưu Minh được nuông chiều từ nhỏ trong lòng muốn cái gì cũng đều lộ rõ ra mặt. Ngay thừa ban đầu lúc Mã Dục bị chiêu an, Lưu Hoành cũng đã phát hiện, Lưu Minh có thái độ rất mập mờ với Mã Dục, Lưu Hoành truy hỏi vài lần Lưu Minh cũng khai là nàng rất coi trọng Mã Dục, mong muốn có hán làm phò mã.

“Hoàng huynh, huynh bị Viên Phùng, Viên Ngỗi, Hoàng Uyển mấy lão già này lừa rồi.”

“Ngự muội không được nói nhảm. Viên Phùng, Viên Ngỗi đều là trọng thần của triều đình, sao có khả năng lừa gạt trẫm được.”

“Thật sự, chính Viên Phùng đã nói Mã Dục muốn tạo chiến tranh giữa người Tiên Ti và người Hán để làm ngư ông đắc lợi?”

“Chẳng nhẽ không đúng sao? Trẫm đều nhận được tin từ hai châu U, Tịnh do Hung Nô trung lang tướng cấp báo, nói rằng người Tiên Ti ở phương bắc đang rục rịch chuẩn bị có hành động, hình như có dấu hiệu kéo quân xuống phía nam. Những điều này đều do Mã Dục chọc tới họ mà gây họa, tất nhiên trách nhiệm đều do hán gánh chịu.”

“Nhưng sự thật không phải như thế!” Hẻm núi A Lập, doanh trại quân Hán.

Bùi Nguyên Thiệu ngẩng đầu sải bước vào đại doanh, nói: “Bá Tề, hữu Bắc Bình thái thú Công Tôn Toàn cử người tới, nói có việc quân quan trọng muốn thông báo.”

“Hả, Công Tôn Toàn sao?” Mã Dục nói: “Mau mời sứ giả vào.”

“Tuân lệnh.”

Bùi Nguyên Thiệu nhận lệnh đi. Chỉ chốc lát dẫn một nho sĩ vào, người nọ vái dài cao giọng nói: “Thuộc hạ của Công Tôn hữu Bắc Bình thái thú, trưởng sử Quan Tĩnh, kính chào Mã Dục tướng quân.”

Mã Dục cười ha ha đưa tay phát một cái nói: “Tiên sinh miễn lễ.”

Quan Tĩnh vuốt râu, mở lời nói: “Tướng quân có biết đại họa trước mắt không?”

“Hả?” Mã Dục khê biến sắc, nghiêm túc nói: “Xin được nghe cao kiến.” Lạc Dương, trong ngự hoa viên.

Lưu Hoành cau mày nói: “Ngự muội, việc này sao muội biết được? Trẫm lại không biết nhỉ?”

Lưu Minh nói: “Viên Phùng, Viên Ngỗi cùng thứ sử U châu Lưu Ngu, thứ sử Ký châu Hàn Phúc, trong ngoài cầu kết thống nhất hành động, hoàng huynh tất nhiên không biết rõ được chân tướng sự việc, muội biết được sự việc từ thuộc hạ của Mã Dục, thấy việc bất bình nên mới vào cung kiến giá, báo cho hoàng huynh chân tướng, xin hoàng huynh minh xét.”

“Hừ.” Lưu Hoành hít sâu một hơi, nửa tin nửa ngờ nói: “Là công thần mở mang bờ cõi mà không phải kẻ khơi mào chiến tranh giữa Hán và Tiên Ti à, có thể trẫm trách lầm hán.”

154. Chương 117: Kha Bĩ Năng (2)

Triệu Trung cũng không bỏ lỡ thời cơ nói: “Lão nô cũng nghe nói thứ sử U châu Lưu Ngu, Thứ sử Ký châu Hàn Phúc, thái thú Bột Hải Viên Thiệu cùng đại thần trong triều Viên Phùng, Viên Ngỗi, Hoàng Uyển

quan hệ thân thiết, thường trao đổi mật thư với nhau, việc họ tâu chưa chắc đã là sự thật.”

“Ài.” Lưu Hoành thở dài nói: “Trẫm thật xấu hổ vì bản thân, trẫm thật thất vọng vì bọn họ, Trương Nhượng, lập tức cho xe ngựa đến đón trưởng sử của Mã Dục, Giả Hủ vào gặp trẫm, trẫm muốn đích thân hỏi han mọi việc.”

“Lão nô tuân chỉ ~~ ” Hẻm núi A Lạp, doanh trại quân Hán

Bầu trời sụp tối, người Tiên Ti tấn công liên tục suốt một ngày, bỏ lại mấy ngàn thi thể sau khi rút lui, Quan Tĩnh đến đưa tin cho Công Tôn Toàn cũng quan chiến một ngày khi chiến sự căng thẳng nhất rồi cũng rời đi.

Quản Hối trầm giọng nói: “Bá Tề, ngay cả Công Tôn Toàn cũng nhắc nhở ngài đề phòng Lưu Ngu, vậy chắc chắn lão già đó sẽ đâm sau lưng chúng ta rồi.”

Chu Thương hưng dữ nói: “Chúa công, chờ đánh xong người Tiên Ti, chúng ta quay lại giết chết lão thất phu Lưu Ngu đi!”

Mã Dục mặt lạnh như băng. Việc trở mặt với Lưu Ngu cũng là việc sớm muộn thôi! Mã Dục muốn trong khoảng thời gian ngắn có thể khống chế được Hà Sáo, muốn vậy phải có sự giúp đỡ của lực lượng người Ô Hoàn mà Lưu Ngu chắc chắn sẽ không giao quyền chỉ huy người Ô Hoàn cho hắn, việc dùng vũ lực là không thể tránh khỏi.

Ở U châu, Lưu Ngu chiếm ưu thế tuyệt đối! Chẳng những hắn khống chế người Ô Hoàn ở Đại quận, Liêu Tây, Liêu Đông, Ngự Dương, Đẳng quận mà còn rất nhiều bộ lạc Ô Hoàn nhỏ cũng đi theo hắn. Điều quan trọng nhất là mười quận U Châu thì có bảy quận trung thành với Lưu Ngu, hơn nữa lúc cần thiết Lưu Ngu còn có thể liên kết với Hàn Phúc ở Ký Châu, Viên Thiệu ở Bột Hải.

Công Tôn Toàn mặc dù khống chế ba quận hữu Bắc Bình, Ngự Dương, Liêu Tây, nhưng thật ra quân đội của hắn chỉ có năm ngàn! Hai vạn đại quân để tiêu diệt Trương Cử, Trương Thuần là do các quận U Châu tạm thời điều đến chiến đấu, đều là nhận lệnh của Lưu Ngu đến để nghe Công Tôn Toàn điều khiển mà thôi. Sau khi bình định xong phản loạn chúng lại trở về các quận.

Nói cách khác, Lưu Ngu ít nhất có thể điều động ba vạn kỵ binh và bốn vạn bộ binh tinh nhuệ, đối mặt với lực lượng khổng lồ như vậy dù là Mã Dục hay Công Tôn Toàn cũng không đủ sức chống lại. Nhưng nếu hai nhà có thể liên kết cục diện lại khác hẳn.

“Xem ra, ta phải đi gặp Công Tôn Toàn thôi.”

“Bá Tề, ngài định đi gặp Công Tôn Toàn sao?” Bùi Nguyên Thiệu nghiêm giọng hỏi: “Có nên chờ Giả Hủ tiên sinh về bàn tiếp không? Nghe nói tên Công Tôn Toàn này cũng không phải hiền lành gì, nhớ ra ...”

“Không sao, Công Tôn Toàn dù không phải loại hiền lành nhưng bản tướng quân cũng là người tốt sao? Đến lúc đó để Quản Hối cho hai trăm người đi cùng ta là được.”

Quản Hối cường hăng hắc quay sang Bùi Nguyên Thiệu nói: “Có lão quản ta cùng đi với Bá Tề chẳng lẽ người không yên tâm?”

“Nhưng mà hiện tại...” Mã Dục đổi giọng, mắt lộ sát cơ lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Chúng ta nên đi Mã thành. Truyền lệnh đại quân nhổ trại kéo đến Mã thành”. Thượng Ngân thủ phủ quận hữu Bắc Bình.

Quan Tĩnh người đầy bụi bặm tiến vào phòng nghị sự, Công Tôn Toàn vội đứng lên tiếp đón khẩn trương hỏi: “Sĩ Khởi (tự của Quan Tĩnh) thế nào rồi?”

Quan Tĩnh thở hổ hển, nghiêm giọng nói: “Đại nhân, Mã Dục đã bố trí ổn thỏa chắc sẽ không xảy ra sơ sót gì đâu.”

Công Tôn Toàn thở phào một cái, hỏi: “Chiến sự với người Tiên Ti thế nào rồi?”

Quan Tĩnh mắt lộ vẻ khâm phục. Nói: “Đại nhân, binh sĩ của Mã Dục có thể nói là rất tinh nhuệ. Chỉ có hai ngàn bộ binh trấn thủ tại hẻm núi mà mấy vạn người Tiên Ti tấn công liên tục vài ngày mà không qua được, ngược lại bỏ lại vô số tử thi, thật khiến kẻ khác khiếp sợ.”

“Vậy sao?”

Công Tôn Toàn mắt cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Trâu Đan không tin nói: “Sĩ Khởi huynh nói đùa à? Chỉ có hai ngàn bộ binh mà có thể ngăn chặn được mấy vạn thiết kỵ Tiên Ti à? Không tin, ta nhất định không tin”.

Quan Tĩnh nói: “Việc này vạn lần chính xác, chính mắt Quan Tĩnh ta đã nhìn thấy! Thuộc hạ của Mã Dực là Cao Thuận, chỉ huy quân rất chuẩn xác, dù núi đổ trước mặt cũng bình tĩnh không sợ hãi, tuy gặp nguy hiểm cũng không lo lắng, mấy vạn người Tiên Ti ngày nào cũng xông lên huyết chiến, nhưng đều thất bại! Hạ quan thấy người này có tài làm đại tướng, tất sau này sẽ nổi danh!”

“A.” Công Tôn Toàn mắt lộ vẻ nghiêm trọng: “Có thể nói, Mã Dực này nguy hiểm, không hợp tác được à?”

Quan Tĩnh thấy Công Tôn Toàn có ý kiêng kỵ, không khỏi nhú mày, khuyên nhủ: “Đại nhân, Mã Dực tuy quân lính tinh nhuệ nhưng lại không quá bốn, năm ngàn, thực lực quá yếu. Chỉ ngại Lưu Ngu có hơn năm vạn quân, văn thì có Diêm Nhu võ thì có Tiên Vu Phụ, Lưu Bị lại có Công Tôn Độ, Tề Chu, Khiên Chiêu, Điền Trù làm vây cánh đó mới là mối họa tâm phúc của đại nhân.”

Công Tôn Toàn tỉnh ngộ cả kinh, nói: “Nếu không phải Sĩ Khởi nhắc nhở suýt nữa ta làm hỏng đại sự rồi.”

Quan Tĩnh nói: “Đại nhân, Lưu Ngu thế lớn một mình ngài không thể chống nổi, nhưng trong triều có biến, thiên hạ chấn động, đại nhân chắc sẽ bị hại, nên liên kết với Mã Dực cùng chống lại Lưu Ngu.”

Công Tôn Toàn nói: “Phải lắm. Cứ làm theo lời Sĩ Khởi vậy.” Kế Huyền, trong phòng nghị sự phủ thứ sử.

“Báo ~ Thượng Cốc cấp báo ~ ”

Một tên đưa tin mặt mày đầy bụi vãi chạy vào quỳ rạp xuống, trong phòng nghị sự Diêm Nhu cùng Lưu Ngu đang bàn bạc vội đứng lên hỏi: “Chiến sự ở Thượng Cốc thế nào rồi?”

Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân, Lưu Bị cũng vội vàng nhìn chăm chăm vào người đưa tin.

Người đưa tin thở dốc nói: “Đại quân Tiên Ti mãnh liệt tấn công vào hẻm núi mấy ngày, chết mất mấy ngàn quân, nhưng không có tác dụng gì.”

“Cái gì! ?”

Lưu Ngu nghe vậy mắt lộ vẻ khiếp sợ, trừ Diêm Nhu và Lưu Bị trong sảnh chư tướng đều biến sắc. Mặc dù Diêm Nhu đã nói rằng người Tiên Ti khó có thể thành công nhưng Lưu Ngu nghe tin vẫn không tránh khỏi thất kinh.

“Cái tên Mã Dực này!” Tiên Vu Phụ đập bàn nói: “Thật đúng là ghê gớm, chỉ bằng bốn năm ngàn người có thể chặn đứng ba vạn thiết kỵ người Tiên Ti, thật không thể tưởng tượng được.”

Lưu Bị nghe vậy ánh mắt vẫn lạnh lùng, thầm nghĩ ban đầu ở Dĩnh Xuyên thì thủ hạ dưới tay Mã Dực chỉ có tám trăm lưu khấu có thể đánh cho Tào Tháo và hãn cùng bảy ngàn quân tan tác, việc này nếu nói ra chắc chắn các ngươi sẽ sợ đến bán sống bán chết, nhưng mà Mã Dực thể mạnh như vậy khiến tâm tình Lưu Bị cảm thấy nặng nề, kẻ này chỉ huy quân chiến đấu lợi hại như vậy, một lúc nào đó dưới tay có hơn một vạn đại quân chẳng phải sẽ là thiên hạ vô địch sao?”

Chỉ có Diêm Nhu điềm đạm, lạnh nhạt nói: “Hiện tại người Tiên Ti đã không phải như khi Thiện Thạch Hòe còn sống không công phá được hẻm núi A Lạp cũng là trong dự tính. Kế tiếp, Khôi Đầu hãn sẽ dùng biện pháp tấn công Mã thành, Tề Chu đại nhân ở đó chắc đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.”

Thái Thú Đại quân Tề Chu tiến lên một bước cung kính nói: “Xin thứ sử đại nhân yên tâm, hạ quan theo sự sắp xếp của Diêm Nhu tiên sinh tất cả đã chuẩn bị xong. Hai ngày trước, dân cư Mã thành đều đã chuyển đi, đêm ngày hôm nay nhóm quân cuối cùng sẽ rút đi, ngày mai Mã thành đã trở thành một tòa thành trống.”

“Ừ” Đôi mắt Lưu Ngu thoáng một tia sát cơ lạnh lẽo trầm giọng nói: “ Vậy chúng ta chỉ còn chống mắt mà đợi thôi.”

Lưu Ngu cười hắc hắc mắt lộ vẻ tàn nhẫn nói: “ Người Tiên Ti chiếm được Trữ Huyền hang ổ của Mã Dược lúc đó không biết mặt Mã Dược sẽ sao nhỉ?”

Tiên Vu Phụ cau mày nói: “Đại nhân, mặt tướng cho rằng làm như vậy thật không quang minh lỗi lạc.”

Lưu Ngu cau mày, mắng: “ Thật là lòng dạ đàn bà.”

Lạc Dương. Đức Dương điện.

Trương Nhượng ho khẽ một tiếng rồi tiến lên eo éo hô lớn: “Hoàng thượng có chỉ, tuyên trưởng sử của hộ Ô Hoàn giáo úy Giả Hủ vào điện”.

“Trưởng sử của hộ Ô Hoàn giáo úy Giả Hủ vào điện”.

“Trưởng sử của hộ Ô Hoàn giáo úy Giả Hủ vào điện”.

“Thần ~ tuân chỉ.”

Giả Hủ lại chỉnh lại quần áo, điềm nhiên đi thẳng vào, đứng nghiêm dưới kim điện.

Từ ngoài cửa Bắc, Giả Hủ đứng lên chỉnh lại quần áo, từ ti lễ Thái Lâm nhằm hướng Đức Dương kim điện thẳng tiến. Khi Giả Hủ đến ngoài điện lập tức có mấy trăm cặp mắt từ hai ban văn võ đại thần chăm chăm nhìn vào người hắn. Giả Hủ thong dong điềm nhiên chậm rãi đi vào ba quỳ chín vá rồi cao giọng hô: “Thần, Giả Hủ, Trưởng sử quan thuộc hạ của vụ Ô Hoàn giáo úy khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Trên kim điện, Hán linh đế Lưu Hoành phát tay lạnh nhạt nói: “Bình thân”.

“Đội ơn Bệ hạ”

Giả Hủ bái một cái cuối cùng rồi đứng thẳng ngoài điện.

Trung thường thị Trương Nhượng tiến lên một bước, eo éo hô: “Hoàng thượng có chỉ, tuyên Giả Hủ vào điện.”

155. Chương 117: Kha Bĩ Năng (3)

Cả triều đình phút chốc cùng đưa mắt nhìn vào Giả Hủ, không biết vị trưởng sử của Hộ Ô Hoàn giáo úy sẽ ứng đối như thế nào?” Giả Hủ thần sắc ung dung ôm quyền vái chào, cất cao giọng nói: “Thần vào Thượng Cốc từ tháng chín. Thấy việc có người nói dân chúng điều linh, sinh linh đồ thần... Thật là sự lạ.”

Viên Phùng, Viên Ngỗi cùng các quan văn trong triều có chút biến sắc.

Giả Hủ nói tiếp: “ Bởi vì thứ sử U Châu quản lý không nổi , nên tự phục ba tướng quân phải đem quân đến chinh đồn biên phòng, củng cố quân đội cùng người Tiên Ti kịch chiến liên tiếp may mắn tướng sĩ anh dũng, đánh được toàn thắng. Nay đuổi người Tiên Ti ra sa mạc, biên cương phía bắc Đại Hán mở rộng ra mấy trăm dặm, phía trong trường thành trăm họ an cư, phía ngoài trường thành người man di sợ hãi, khắp cả U Châu dân chúng phồn vinh, biên cương phía bắc Đại Hán đang ở một thời kỳ mới.”

Viên Phùng biến sắc, đứng lên chỉ vào Giả Hủ lạnh lùng nói: “Toàn lời dối trá biến đổi trắng đen, diên đảo thị phi như vậy, ai mà tin được chứ?”

Giả Hủ lạnh nhạt nói: “ Viên thái sư đã từng đến U Châu chưa?”

Viên Phùng cau mày nói: “Tất nhiên là chưa”

Không đợi Viên Phùng nói xong, Giả Hủ cướp lời: “ Nếu Viên Thái sư chưa từng đến U Châu sao biết lời hạ quan nói là biến đổi trắng đen, diên đảo thị phi, toàn lời dối trá?”

Viên Phùng lớn tiếng nói: “ Bản quan đã có thư của thứ sử U Châu là Lưu Ngu đại nhân, sao lại không biết?”

Giả Hủ đôi mắt thoảng một tia giảo hoạt, bất ngờ hỏi: “Nói vậy, lâu nay Viên đại nhân cùng Lưu Ngu thứ sử thường có thư từ qua lại?”

“Đây là lẽ đương nhiên”, Viên Phùng vừa dứt lời thì chợt tỉnh ngộ, vội vàng giải thích nói: “ Bản quan thân là Thái sư đương triều, là người có trách nhiệm dạy dỗ thái tử, đương nhiên phải quan tâm đến quốc sự, việc cùng Lưu thứ sử thư từ qua lại hỏi thăm tình hình biên cương cũng là lẽ đương nhiên”

“ Cũng là lẽ đương nhiên”

Giả Hủ cười nhạt cũng không cãi lại.

Ngồi trên kim điện Lưu Hoành chau mày một cái, Đại Hán từ khi cao tổ lập nước tới nay tới kỳ quan lại trong triều cùng quan lại ngoài biên ải quá thân thiết, trong ngoài liên kết dễ gây tai họa, việc Viên Phùng tự nói cung Lưu ngu thường qua lại thư từ khiến cho Lưu Hoành không hài lòng. Viên Phùng thấy mặt thiên tử khó chịu, trong lòng không khỏi phát hoảng. Phía Bắc Đại hãn sơn, một đội kỵ binh Ô Hoàn đang phóng như cuồng phong dọc theo sườn núi mấy ngàn vó sắt lạnh như băng nên xuống nền đất hoang vu của Đại Mạc khiến bụi bốc lên mù mịt, đi đầu đội hình kỵ binh cuồng bạo đó Kha Bĩ Năng giục ngựa phi nhanh, gió núi ù ù thổi qua tai, càng làm cháy thêm hào khí trong ngực hãn.

“ Ngột Lực Đột”

“Có”

Kha Bĩ Năng quát to một tiếng, Ngột Lực Đột vội ứng thanh giục ngựa tiến tới, phía sau vai trái lộ ra bảy mũi tên sắc bén, đuôi tên đón gió rung nhẹ.

Kha Bĩ Năng dùng roi ngựa chỉ dấy Đại Hãn sơn hùng vĩ cười to nói: “ Người còn nhớ trước đây không lâu lúc thua trận ở Trữ Huyền ta từng nói với các người gì không?”

Ngột Lực Đột bất ngờ nói: “ Thủ lĩnh, thủ lĩnh từng nói người Hán có câu nói gặp đại nạn không chết sau này tất có đại phúc.”

“ Ha ha ha “ Kha Bĩ Năng ngửa mặt lên trời phát ra một tràng cười dài, chỉ đoàn kỵ binh đang phóng lên mãnh liệt như thủy triều cát cao giọng nói: “ Bọn người Hán này mặc dù đánh nhau không giỏi nhưng học vấn thì không ai bằng, người Hán nói có nhiều điều đúng đắn khi nào chúng ta trở thành bộ lạc hùng mạnh, nhất định phải cố gắng học tập văn hóa của người Hán.”

Ngột Lực Đột không hiểu được hỏi: “ Thủ lĩnh nếu chúng ta dùng loan đao có thể chinh phục được người Hán, vậy tại sao còn phải học tập văn hóa của người Hán? Chẳng nhẽ văn hóa của người Hán còn lợi hại hơn loan đao trong tay dũng sĩ người Tiên Ti chúng ta?”

Kha Bĩ Năng lạnh lùng liếc một cái, trầm giọng nói: “ Ngột Lực Đột, biết tại sao Đại vương có ba vạn thiết kỵ mà tấn công mấy ngày cũng không thể phá được hẻm núi A Lạp không?”

Ngột Lực Đột lắc đầu nói: ” Không biết.”

Kha Bĩ Năng trầm giọng nói: “ Đừng coi thường văn hóa, người Hán không kiêu dũng thiện chiến như dũng sĩ Tiên Ti nhưng bọn họ có một nền văn hóa vĩ đại, đã hoàn thiện được về binh pháp. Các tướng lĩnh quân Hán hầu hết đều tinh thông binh pháp, hiểu được các chiến thuật mà người Tiên Ti sử dụng, người còn nhớ người Hán trước kia bị chúng ta bắt làm tù binh không?”

Ngột Lực Đột nghiêm trang nói: “ Thủ lĩnh nói đến người Hán tên gọi Diêm Nhu phải không?”

“ Không sai” Kha Bĩ Năng nghiêm nghị trả lời, “ Các người nhất định sẽ thấy rất kỳ quái, người Hán này ban đầu bị bắt làm tù binh nhưng ta chẳng những không giết hãn mà còn tặng rất nhiều trâu, dê để hãn đưa về Trung nguyên.”

Ngột Lực Đột nói: “Tiểu nhân thực sự không hiểu.”

Kha Bĩ Năng ánh mắt trở nên xa xăm, lạnh nhạt nói: “ Bởi vì người Hán tên gọi Diêm Nhu này đã làm ta hiểu được rất nhiều điều mà trước đó ta không hiểu. Càng quan trọng hơn làm cho ta biết văn hóa của người Hán rất xấu xa huyền diệu. Người Tiên Ti chúng ta có thể sinh hùng thảo nguyên không phải bởi vì dũng sĩ Tiên Ti chúng ta có nhiều người kiêu dũng, thiện chiến mà căn bản là người Hán khinh thường và cho chúng ta tranh đoạt đại mạc hoang vu này, nếu như người Hán muốn tranh đoạt thảo nguyên với chúng ta thì người Tiên Ti chúng ta thế nào cũng không tranh nổi.”

Ngột Lực Đột cau mày: “ Thủ lĩnh nói vậy có phải đề cao người Hán quá không.”

“ Không. Một chút cũng không.” Kha Bĩ Năng trầm giọng nói, “ Đế quốc Hung Nô chẳng phải rất mạnh sao? Nhưng cuối cùng thì thế nào, chẳng phải bị đế quốc Đại Hán hết lần này đến lần khác đánh bại mà tan rã sao! Ngột Lực Đột, bản thủ lĩnh hỏi người như lúc trước Thiện Thạch Hộc đại vương còn tại vị Đại Tiên Ti chúng ta so với Đại Hung Nô năm đó như thế nào?”

Ngột Lực Đột thành thật đáp: “ Không thể bằng Đại Hung Nô được.”

Kha Bĩ Năng vung mạnh cây mã xoa trong tay, trầm giọng nói: “ Chính thế. Người biết không cái thực sự đánh bại người Hung Nô không phải là người Ô Hoàn, người Tiên Ti cũng không phải người Hán mà là văn hóa của người Hán!”

“ Tiểu nhân hiểu rồi!”

Ngột Lực Đột cái hiểu cái không gật đầu.

“Có thật người hiểu rõ không?”

“Hiểu rõ cả ạ!”

“Tốt lắm!” Kha Bĩ Năng mắt hờ thoảng hiện tia tàn khốc nói: “ Chúng ta hiện trở về bộ lạc Độc Cô ở Thanh Thủy Xuyên trước, sau đó trở về Kim Liên Xuyên thu nạp người thất lạc trong thảo nguyên của bộ lạc Khứ Cán, sắp tới thảo nguyên sẽ đại loạn. Chúng ta phải làm thế nào để trước khi đại loạn có được sức mạnh lớn nhất.”

“A? Về Thanh Thủy Xuyên?” Ngột Lực Đột giật mình: “ Không tấn công phía sau quân Hán à?”

“ Tấn công phía sau quân Hán?” Kha Bĩ Năng cười lạnh nói: “ Người cho rằng Mã thành công hạ dễ dàng như vậy à? Đó là một tòa thành kiên cố khó mà hạ nổi, hơn nữa người Hán quỷ kế đa đoan còn giảo hoạt hơn hồ ly trên thảo nguyên? Ai biết họ có đặt mai phục ở Mã thành hay không?”

“ Nhưng mà thừa thủ lĩnh, ngài chống lệnh của Đại vương sẽ bị chém đầu đấy.”

“ Chém đầu à? Hừ hừ” Kha Bĩ Năng lạnh lùng cười trầm giọng nói: “ Người cho rằng lần này Khôi Đầu còn sống mà trở lại Vương đình à?”

Đầu óc đơn giản của Ngột Lực Đột bắt đầu thấy không theo kịp suy nghĩ của Kha Bĩ Năng, hần ập ứng hỏi: “Thủ ... thủ lĩnh ... ngài”

Kha Bĩ Năng lãnh đạm nói: “ Lần này Khôi Đầu xuất binh hoàn toàn là sai lầm, còn giữ được mạng sống là may, nhưng vương vị chắc là mất, dám tùy tiện hưng binh quả thực là tự chuốc lấy diệt vong. Lần này tướng lĩnh quân Hán giao chiến cùng đại quân Tiên Ti chúng ta còn giảo hoạt hơn hồ ly, hung tàn hơn sói đói. Khôi Đầu xong rồi. Đại đế quốc của Hoàng Kim bộ lạc cũng xong rồi! Thảo nguyên sẽ rất nhanh chóng trở nên đại loạn”

“ A... cái này...”

Kha Bĩ Năng hít sâu một hơi lạnh, quay ngựa đi lên ngọn núi nhỏ phía bên phải. Hai tay kéo mạnh cương ngựa, con ngựa hần cưỡi lập tức dựng đứng lên ngẩng đầu phát một tiếng hí lớn, phút chốc tập trung được sự chú ý của năm nghìn dũng sĩ Tiên Ti, mọi ánh mắt đều tập trung vào Kha Bĩ Năng.

“ Hồi các dũng sĩ bộ lạc Độc Cô, Khôi Đầu bắt chúng ta tấn công một thành trì kiên cố có đông quân Hán chiếm giữ đây là bắt chúng ta đi chịu chết, muốn bắt năm nghìn dũng sĩ của bộ lạc Độc Cô chôn xuống đất! Ta, Kha Bĩ Năng là bản thủ lĩnh của bộ lạc Độc Cô nhất định không để chuyện đó xảy ra.”

Năm nghìn dũng sĩ bộ lạc Độc Cô mất lộ về bàng hoàng. Các dân tộc du mục trên thảo nguyên đều theo chế độ xã hội nô lệ nguyên thủy trừ tầng lớp quý tộc ở tầng cao nhất, tất cả dân chúng đều là nô lệ của quý tộc, bọn họ bình thường thì sống trên thảo nguyên, có chiến tranh thì lên ngựa thành quân đội tính mạng bọn họ đều cống hiến cho địa chủ mà không hề có tự do cá nhân.

156. Chương 118: Hoàng Tước Rình Sau (1)

Cho nên, sau khi Khôi Đầu giết thủ lĩnh bộ lạc Độc Cô và tuyên bố đem cả bộ lạc Độc Cô thưởng cho Kha Bĩ Năng, trong ý thức những người dân du mục này Kha Bĩ Năng đã trở thành địa chủ mới của họ, lúc này thấy chủ nhân đột nhiên lại ra mặt chống lại Đại vương Tiên Ti họ không khỏi cảm thấy sợ hãi bất an.

“Chúng ta, những dũng sĩ của bộ lạc Độc Cô sẽ không đổ máu một cách ngu ngốc, không vì sự ngu xuẩn của Khôi Đầu, tính mạng chúng ta sẽ không vì dã tâm của bộ lạc Hoàng Kim mà hi sinh vô ích.” Kha Bĩ Năng vung tay hô lớn: “Chúng ta trở về Thanh Thủy Xuyên, chúng ta về với đàn bà và hài tử của chúng ta.”

Bao quanh ngọn núi nhỏ các dũng sĩ Tiên Ti rốt cục cũng đứng cả dậy hoan hô, bọn họ cũng không thích chiến tranh, bọn họ thích được cùng thân nhân đoàn tụ một chỗ. Nếu Kha Bĩ Năng có thể dẫn bọn họ về nhà là có thể nhận được sự ủng hộ của họ.

Lạc Dương. Phủ của Viên Phùng.

Sắc mặt Viên Phùng âm trầm, trong đầu hắn vẫn không ngừng hồi tưởng lại những sự kiện xảy ra hôm nay trên Đúc Dương điện, trưởng sử của Hộ Ô hoàn giáo úy Giả Hủ đã bóp méo sự thật, Yêm đảng cũng vào hòa theo. Hoàng thượng không bắt tội bọn chúng làm cho việc tấu trình của chín bảy viên quan bị thất bại trong gang tấc.

Mã Dục chẳng những không bị bãi chức thậm chí lại trở thành công thần mở mang cương thổ của đế quốc, được phong làm quan Nội Hầu, thăng chức Hộ Ô Hoàn trung lang tướng, ngang cấp với các thứ sử ở các châu quận”.

“Ài.”

Viên Phùng đang lúc tâm trạng rối bời thở ngắn than dài thì Viên Ngỗi bước vào nói với hắn: “Nhị ca, Tiểu Thất tới”.

Viên Phùng xoay người lại, đưa mắt nhìn tên gia nô trẻ tuổi đứng sau Viên Ngỗi, sau đó hắn cầm một ống quyển trên án thư. Hắn nói với Tiểu Thất: “Tiểu Thất, ở hậu viện đã chuẩn bị sẵn hai con ngựa, người hãy cưỡi ngựa chạy thẳng tới Bội Hải, trực tiếp giao phong thư này cho Bản Sơ, phải nhớ .....”.

Viên Thất trình trọng đưa tay nhận quyển sách, hắn nói: “Lão gia yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ hoàn thành sứ mạng”.

“Được” Viên Phùng gật đầu nói: “Chỉ cần người có thể đem phong thư đến Bội Hải kịp thời, ta sẽ gả Tiểu Thúy cho người”.

Ánh mắt Tiểu Thất hiện lên sự vui mừng, hắn nói: “Đa tạ lão gia”.

Viên Phùng phát tay áo nói: “Đi đi, mau đi nhanh đi”. Mã thành.

Bóng đêm tối đen như mực, gió gào rít. Mã Dục đứng lặng lẽ một mình trên lầu thành. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, những ngôi sao mờ mờ cùng ánh trăng lạnh lẽo, thì thoảng xuất hiện những ngôi sao băng lóe sáng, xẹt qua màn đêm càng làm cho lòng người trống rỗng, tâm trạng buồn bã. Gió từ phương bắc thổi tới làm tung bay tấm áo choàng của Mã Dục để lộ ra bộ áo giáp dày cộm, nặng nề.

Đầu tháng mười.

Cũng thời gian này năm ngoái, Mã Dục mới chỉ là một tên quân lính Khăn Vàng. Hắn vì bản năng sinh tồn mà tranh đấu, hắn căn bản cũng không biết ngày mai còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời không? Tất cả cũng chỉ vì một điểm trọng yếu đó chính là sống sót.

Khi con người gặp phải sự uy hiếp đến sự sống của chính mình thì luôn phát ra năng lực vô cùng mạnh mẽ mà nghị lực người bình thường khó có thể làm được. Mã Dục chỉ dựa vào tám trăm tên tàn binh bại tốt, mở một đường máu thoát khỏi vòng vây của quân Hán, càng đánh càng mạnh cuối cùng đã phải làm cho triều đình Đại Hán phải cầu hòa.

Sống sót! Nghe thì rất dễ dàng, nhưng để làm được điều này thì hoàn toàn không dễ. Nhất là khi đang ở thời loạn thế của thời kỳ Hán mạt thì lại càng không dễ dàng gì.

Quân đoàn của Mã Dục mặc dù mở đường máu từ trong đồng xác chết thoát ra ngoài nhưng vẫn không hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Hán triều sắp đi tới cuối con đường của mình, thời loạn thế chỉ còn trong nay mai. Nếu như không nhanh chóng xây dựng lực lượng, trở nên hùng mạnh thì quân đoàn của Mã Dục chỉ như viên đá lót đường cho kẻ khác.

Mã Dục không muốn bị biến thành hòn đá lót đường của người khác, ngay lúc này cả cái chết hắn cũng không muốn nghĩ tới.

Tiếng chân tập tễnh vang lên từ phía sau. Một bóng người thon gầy đi tới đứng sau lưng Mã Dục, hai tay xỏ trong tay áo, ngẩng đầu lên nhìn trời sao cùng Mã Dục. Mã Dục quay đầu lại nhìn, ánh mắt hắn lộ ra vẻ nhu hòa. Hắn nhìn dáng người cao gầy của người đó rồi nói: “Công Tắc, sao ngươi lại tới đây?”

Quách Đồ cúi đầu nói: “Chúa công, trận chiến này liên quan đến sinh tử tồn vong của quân ta. Đồ sao có thể khoanh tay đứng nhìn”.

Mã Dục gật đầu nói: “Cũng được, nếu đã tới thì cứ ở lại trong quân đi”.

“Hí, hí, hí”.

Tiếng nói Mã Dục vừa dứt thì bên ngoài thành vang lên tiếng ngựa hí, theo gió đưa đến bên tai Mã Dục và Quách Đồ. Tiếng bước chân vội vã từ xa đưa lại. Trong thoáng chốc thấy Bùi Nguyên Thiệu vội vã chạy lên lầu thành. Hắn nói với Mã Dục: “Bá Tề, có tin tức”.

“Ừ?”

“Thám mã phi báo, năm ngàn khinh kỵ binh Tiên Ti đã từ đại bản doanh của người Tiên Ti tiến thẳng đến Mã thành. Nhưng bất ngờ khi đi được nửa đường chúng đột nhiên đổi hướng đi lên phía bắc, tiến thẳng tới Mạc Bắc”.

Dưới bầu trời đêm, ánh mắt Mã Dục đang nhìn màn đêm u tối đột nhiên sáng rực, sắc bén, như muốn xuyên qua màn đêm nhìn thấy mọi vật cách xa ngàn dặm.

“Tăng cường lực soát, mở rộng phạm vi. Tiếp tục điều tra”.

“Tuân mệnh!”

Bùi Nguyên Thiệu trả lời rồi hắn vội vã đi xuống lầu. Quách Đồ đứng sau Mã Dục, sắc mặt hắn biến đổi, hắn khẽ nói với Mã Dục: “Chúa công, năm ngàn kỵ binh Tiên Ti không tới Mã thành mà chuyển hướng đi Mạc Bắc. Đồ cho là trong nội bộ người Tiên Ti đã có nội loạn, chúng ta cũng nhân điều này tương kế tựu kế đưa người Tiên Ti vào bẫy”.

Quách Đồ vốn đang định giải thích cặn kẽ nhưng tiếng bước chân dồn dập lại vang lên trên thành lầu, Quân Hối cao như tòa tháp xuất hiện sau lưng Mã Dục. Hắn nói với Mã Dục: “Bá Tề, thái thú hữu Bắc Bình Công Tôn Toàn cho người đưa thư tới nói rằng hắn đã thống lĩnh ba ngàn tinh binh tiến quân tới bắc Đô Sơn, cách A Lạp sơn khẩu khoảng một trăm dặm. Hắn nói hắn muốn giúp chúng ta một tay”.

“Thế sao?” Ánh mắt Quách Đồ lộ vẻ vui mừng, hắn nói: “Chúa công, Công Tôn Toàn bắt hòa với Lưu Ngưu. Lần này hắn dẫn quân tới đây chính là thành tâm của hắn. Chúa công nên kết giao với hắn để tạo thế lực đối kháng với Lưu Ngưu”.

“Tiên Ti trên đường đi lại ngược bắc làm phản. Công Tôn Toàn lại dẫn ba ngàn quân tinh nhuệ tới giúp chúng ta. Đây chính là cơ hội cho chúng ta tiêu diệt đại quân Tiên Ti.” Mã Dục đột nhiên quay lại, tấm áo choàng của hắn bị gió thổi bay lên gây ra những âm thanh phấp phật trong buổi đêm. Mắt Mã Dục phát ra sát khí nặng nề, hắn khẽ nhếch miệng cười rồi nói: “Quân Hối”.

Quân Hối vội uốn thẳng ngực nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dục nói: “Truyền lệnh, đêm nay đại quân lên đường, thẳng tiến Đô sơn”.

“Ai da” Quân Hối ngạc nhiên nói: “Bá tề, người muốn đi Đô Sơn gặp mặt Công Tôn Toàn ư? Nếu chúng ta đi người Tiên Ti sẽ thừa dịp tập kích Mã thành thì sẽ làm thế nào?”

Mã Nhảy lãnh đạm nói: “Người Tiên Ti sẽ không tới!”

Kế huyện, phòng nghị sự của phủ thứ sử.

Sắc mặt Lưu Ngu âm trầm, hần im lặng chấp tay sau lưng, thần sắc Diêm Nhu cũng nghiêm trọng, hần sau mày suy nghĩ, những người còn lại Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân, Vĩ Đôn cùng chư tướng thần sắc tất cả đều nghiêm nghị, ánh mắt thể hiện sự nghiêm trọng. Lúc trước thái thú Bột Hải Viên Thiệu sai tâm phúc là đại tướng Cúc Nghĩa mang thư tay của Thái sư Viên Phùng tới cho biết tình hình gây chấn động của triều đình.

Điều làm Lưu Ngu lo lắng nhất là Mã Dục được tấn phong làm Hộ Ô Hoàn trung lang tướng.

Hộ Ô Hoàn trung lang tướng và Hộ Ô Hoàn giáo úy khác nhau về bản chất. Hộ Ô Hoàn giáo úy thì bị U châu Thứ sử quản lý. Hộ Ô Hoàn trung lang tướng thì cùng ngang chức quan với Thứ sử. Nói cách khác Mã Dục sẽ không bị Lưu Ngu quản chế nữa. Nói cách khác từ nay Mã Dục có thể tùy ý xuất binh đi chinh phạt các tộc người trong quận Ô Hoàn, không cần có sự cho phép của Lưu Ngu nữa.

Lưu Ngu nếu ra mặt can thiệp thì lúc đó sẽ là lạm quyền can thiệp vào nhiệm vụ của người khác.

Diêm Nhu trầm ngâm một lát rồi nói: “Đến bây giờ chỉ còn biết hy vọng vào người Tiên Ti. Chỉ cần người Tiên Ti có thể nhập quan tấn công Mã thành từ hai hướng. Mã Dục chắc chắn sẽ bị hao binh tổn tướng. Dân chúng quận Thượng Cốc gặp phải nạn binh đao. Đại nhân có thể gửi tấu trình cho hoàng thượng nói Mã Dục bất tài, đẩy chúng sanh U châu vào cơn chiến loạn sau đó thì cứ thế vấn đề này sẽ được giải quyết”.

“Cấp báo” Diêm Nhu vừa dứt lời thì một tên tiểu giáo chạy vội vào.

Sắc mặt Lưu Ngu thay đổi. Hần xoay người, trầm giọng hỏi: “Nói!”

Diêm Nhu sốt ruột không chờ được vội hỏi: “Người Tiên Ti xâm phạm cửa quan à?”

“Bẩm hai vị đại nhân, hai hôm trước Mã Dục tự mình dẫn đại quân đi vào Mã thành. Người Tiên Ti thấy tình hình không thuận lợi liền chuyển hướng đi tới Mạc Bắc, không nhập quan”.

“Cái gì?”

Lưu Ngu, Diêm Nhu và các chư tướng trong đại sảnh biến sắc. Tất cả đều bị tin tức này làm chấn động. Có phải Mã Dục đã nghi ngờ Lưu Ngu nên hần tự mình dẫn quân đến Mã thành? Đến lúc này hy vọng của Lưu Ngu đặt vào việc người Tiên Ti tấn công Mã Dục đã gặp trở ngại. Nói không chừng Mã Dục còn thu được thắng lợi to lớn khi đối đầu với người Tiên Ti.

157. Chương 118: Hoàng Tước Rình Sau (2)

Lưu Ngu hít thật sâu một luồng không khí rồi nói: “Nói đi”.

Tên tiểu giáo nói: “Hữu Bắc Bình thái thú Công Tôn Toàn dẫn ba ngàn quân tinh nhuệ, đêm qua đã tới Đô Sơn Bắc Lộc. Mã Dục đã dẫn hai ngàn tinh kỵ đi nghênh đón. Hai đạo quân này sẽ gặp nhau ở Âm Phong hạp cốc”.

“Công - Tôn - Toàn!”.

Sắc mặt Lưu Ngu đại biến, hần gần giọng nói từng từ một. Sắc mặt Diêm Nhu âm trầm. Hần lo lắng nói: “Đại nhân, một khi Mã Dục và Công Tôn Toàn liên kết người Tiên Ti nhất định không phải là đối thủ của chúng. Đại cục đã định. Vấn đề chỉ là cuối cùng chúng ta chờ xem Khôi Đầu có thể mang bao nhiêu người chạy thoát ra Đại mạc”. Âm Phong hạp cốc, Công Tôn Toàn đại doanh.

Công Tôn Toàn dẫn Công Tôn Việt, Công Tôn Phạm, Nghiêm Cương, Quan Tĩnh và những người khác ra cổng nghênh đón, phía trước bụi bốc lên mù mịt, hơn mười kỵ binh đang phi nước đại đến.

Sắc mặt Quan Tĩnh biến đổi, hần trầm giọng nói: “Không ngờ Mã đồ tể uy chấn tứ hải lại cũng là người tao nhã như thế”.

Ánh mắt Công Tôn Toàn lộ ra vẻ đố kỵ. Hần nói: “Còn trẻ như thế! Đúng là hậu sinh khả úy!”.

Trong lúc hần đang nói thì ngựa đã phi đến trước cổng nhưng vẫn không giảm tốc độ, những tưởng sẽ va chạm vào đám người Công Tôn Toàn thì kỵ sĩ trên lưng ngựa mới thắng ngựa, chiến mã nhất thời nhấc bổng nửa thân trước lên, đầu ngẩng cao hí lên một tràng dài. Sau khi hai chân trước đá lẳng không mấy cái mới hạ xuống đất.

Công Tôn Việt, Công Tôn Phạm tái nhợt, cả hai thấy hai chân trước của chiến mã chỉ cách Công Tôn Toàn có vài thước. Từ thuở nhỏ Công Tôn Toàn đã nổi tiếng khắp vùng biên cương về thuật cưỡi ngựa. Lúc này hần nhìn thấy thế cũng không khỏi thấy ngạc nhiên, Mã đồ tể đúng là Mã đồ tể. Thuật cưỡi ngựa có thể nói là vô cùng điêu luyện (thật đáng thương Công Tôn Toàn không biết Mã Dục có sự trợ giúp của bàn đạp ngựa).

“Phốc.”

Thân hình nặng nề bay lên không rồi hạ xuống bãi cỏ, phát ra một âm thanh trầm đục. Mã Dục nhảy xuống ngựa, nét mặt tươi cười hần vừa tiến về phía Công Tôn Toàn vừa nói: “Ngài có phải là Thái thú Hữu Bắc Bình, uy danh lừng lẫy, người đương thời gọi là Bạch mã tướng quân Công Tôn Toàn, Công Tôn đại nhân không?”

“Túc hạ có đúng là hậu nhân của Phục Ba tướng quân, Hộ Ô Hoàn giáo úy uy chấn thiên hạ, Mã Dục, tự là Bá Tề không?” Công Tôn Toàn bước nhanh lên trước nghênh đón, mặt hần cũng nở một nụ cười giả tạo, hần cao giọng nói: “Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, thật đáng ngưỡng mộ”.

Nói xong, Mã Dục và Công Tôn Toàn đưa hai tay ra nắm chặt lấy nhau. Hai người giống như cổ nhân lâu ngày gặp nhau, bật cười ha hả. Cả hai đứng không hổ là hào kiệt đương thời, sau mấy lời nói xã giao tán dương nhau không khí đã trở nên thân thiện hơn rất nhiều.

“Mã Dục tướng quân, kia là hai bào đệ của bốn quan Công Tôn Việt và Công Tôn Phạm. Còn vị này chính là bằng hữu của bốn quan, thái thú Liêu Tây Nghiêm Cương, còn vị này là Trưởng sử Quan Tĩnh, tên chữ là Sĩ Khởi”.

Công Tôn Toàn thân mật kéo Mã Dục đi giới thiệu đám người Quan Tĩnh với hần. Mã Dục lại giới thiệu Bùi Nguyên Thiệu, Quản Hối, Chu Thương và Quách Đồ giới thiệu với Công Tôn Toàn. Sau vài câu xã giao, Công Tôn Toàn dắt tay Mã Dục đi vào đại doanh. Hai bên phân phó chủ khách rồi bắt đầu tiệc rượu.

Chủ khách an tọa, sau ba tuần rượu. Chủ đề đàm đạo chuyển sang chiến sự với người Tiên Ti. Tiên Ti đại doanh.

Bộ Độ Căn giận dữ đi vào trong trướng. hần gần như hét lên: “Vương huynh, tên hồn đản Kha Bĩ Năng không dẫn quân tới Mã thành. Hần dẫn theo năm ngàn kình kỵ binh của bộ lạc Độc Cô chạy về Mạc Bắc, vùng Thanh Thủy Xuyên”.

“Cái gì?” Khôi Đầu biến sắc mặt thốt lên. Hần hỏi lại: “Người nói lại lần nữa”.

Bộ Độ Căn mặt lộ vẻ danh ác. Hần nói: “Vương huynh yên tâm. Chờ đến khi cuộc chiến ở đây kết thúc, cho dù hần có chạy đến chân trời góc biển, Độ Căn đệ cũng sẽ phải bắt được tên khốn Kha Bĩ Năng, đệ nhất định phải tự tay bẻ gãy cổ hần, hừ”.

“Kha Bĩ Năng” Khôi Đầu Bật vung tay đập xuống tấm thảm quát lớn: “Người dám phản bội Bốn vương”.

Thủ lĩnh bộ lạc Thác Bạt, Thác Bạt Khiết Phấn khuyên nhủ: “Đại Vương, quân ta liên tiếp mấy ngày tấn công quân doanh Hán quân, thiệt hại nặng nề. Kha Bĩ Năng lại vừa dẫn bộ lạc Độc Cô chạy tới Mạc Bắc. Ba vạn đại quân chỉ còn không tới hai vạn. Hơn nữa lương khô tướng sĩ mang theo đã gần cạn. Hay là chúng ta tạm lui binh có được không?”

“Câm miệng!” Khôi Đầu trợn mắt đứng lên, cánh tay hần vung vẩy giống như dã thú bị thương. Hần rít lên: “Không được lui binh. Ai dám nói lui binh nữa bốn vương sẽ lấy đầu của người đó”.

Từ khi Khôi Đầu lên ngôi Đại vương đến nay, Các bộ lạc Tiên Ti ở phía đông và tây phản bội, các bộ lạc Tiên Ti ở vùng trung bộ thảo nguyên cũng không tuân theo vương mệnh. Tôn nghiêm của vương đình Tiên Ti bị uy hiếp nặng nề. Mặc dù Khôi Đầu tài năng bình thường nhưng hắn được thừa kế hùng tâm của tổ phụ Thiện Thạch Hòe. Không ngày nào hắn không nghĩ đến việc khôi phục uy danh ngày xưa, nhất hô bá ứng.

Lần đây binh xâm phạm Đại Hán này Khôi Đầu suy nghĩ rất đơn giản, hắn muốn nhờ trận chiến này tạo cho hắn một võ công hiển hách, khuất phục hoàn toàn các thủ lĩnh của các bộ tộc ở trên thảo nguyên.

Tuy nhiên thực tế lại rất tàn khốc. Khôi Đầu đã điều động gần như tất cả quân đội mới tập hợp được ba vạn thiết kỵ. Hắn không ngờ lại bị mấy ngàn quân Hán phòng thủ trường thành ngăn cản. Tấn công mãnh liệt đã mấy ngày, thương vong nặng nề vẫn không tiến lên được. Nếu như cứ như thế nào rút quân quay về, uy tín của Khôi Đầu sẽ tan biến, còn việc muốn khôi phục lại uy danh như Thiện Thạch Hòe ngày xưa và khôi phục lại đại đế quốc Tiên Ti thì đó là việc không bao giờ làm được.

Không thể quay về như thế được. Khôi Đầu hung hăng vung cánh tay, lạnh lùng nói: “Bộ Độ Cẩn, ngày mai người suất lĩnh dũng sĩ bộ lạc Hoàng Kim toàn lực tấn công. Nhất định phải chiếm được đại bản doanh của quân Hán”. Âm Phong hạp cốc, đại doanh của Công Tôn Toàn.

“Khôi Đầu lên ngôi chưa lâu, chưa có uy tín. Chưa tới lúc tuyệt vọng hắn sẽ không lui binh. Đồ cho là Hoàng kim bộ lạc chính là bộ lạc cao quý nhất trong số mấy trăm bộ lạc Tiên Ti, thuộc về Vương đình, được hưởng đặc quyền, nhân số dù không nhiều lắm nhưng lại được trang bị rất tốt, thiện chiến. Ngày xưa bộ lạc này đã từng theo Thiện Thạch Hòe tung hoành trên thảo nguyên, lập nhiều chiến công hiển hách. Thực lực không thể coi thường”.

Nói xong một hơi, gương mặt Quách Đồ tái nhợt. Hắn cúi người khẽ ho khan mấy tiếng.

“Quách Đồ tiên sinh nói rất đúng, Khôi Đầu dù tài năng hạn chế nhưng hắn lại nóng lòng lập đại công để tạo uy tín cho mình. Hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng lui binh”.

Trưởng sử Hữu Bắc Bình Quan Tĩnh lộ vẻ tán thưởng. Quách Đồ mới chỉ theo Mã Dục tới U châu có mấy tháng. Việc hắn nắm vững tình hình của người Tiên Ti ở Mạc Bắc như lòng bàn tay. Điều này đã làm cho người khác rất thần phục.

Ánh mắt Công Tôn Toàn nhìn sang Mã Dục. Hắn hỏi Mã Dục: “Mã Dục tướng quân. Nếu đúng như lời Quách Đồ tiên sinh nói thì ngày mai sẽ xảy ra một trận ác chiến. Tướng quân có cần ta dẫn quân đi trợ giúp không?”

Mã Dục không trả lời mà hỏi ngược lại: “Có người thường nói: Người Tiên Ti là cái họa trong lòng của Đại Hán. Công Tôn đại nhân có nghĩ như thế không?”

Ánh mắt Công Tôn Toàn lộ ra vẻ hoài nghi. Hắn không biết Mã Dục hỏi vậy là có thâm ý gì. Hắn suy nghĩ một lát rồi đáp: “Nếu có một người có hùng tài đại lược, thống nhất được Mạc Bắc thì người Tiên Ti cũng là mối đại họa trong lòng của Đại Hán. Nếu vương đình suy vong, các bộ lạc Tiên Ti đánh lộn lẫn nhau thì không cần phải lo lắng”.

Mã Dục nói: “Công Tôn đại nhân đã từng nghĩ một khi Khôi Đầu chết, cục diện thảo nguyên Mạc Bắc sẽ như thế nào không?”

Công Tôn Toàn chấn động. Hắn đáp ngay không cần suy nghĩ: “Khôi Đầu chết thì đệ của hắn là Độ Cẩn sẽ kế thừa vương vị. Nhưng con của cố đại vương Tiên Ti đời trước và Khiên Mạn cũng đã trưởng thành. Hắn nhận được sự ủng hộ của mấy bộ lạc. Giữa hai người đó sẽ có một trận ác chiến. Còn nữa Kha Bĩ Năng là người có dã tâm, chắc chắn hắn sẽ có ý thêm muốn vương vị đến lúc đó thì thảo nguyên Mạc Bắc rộng lớn sẽ xảy ra nội chiến, chiến tranh sẽ diễn ra liên miên”.

Mã Dục thản nhiên nói: “Ta có ý đánh một trận, giết chết Khôi Đầu, làm cho thảo nguyên xảy ra biến loạn, hóa giải mối họa biên cương của Đại Hán. Không biết Công Tôn đại nhân nghĩ thế nào?”

Mã Dục vừa nói xong. Chư tướng của Công Tôn Toàn lộ ra vẻ kinh ngạc, không tin vào tai mình nữa. Công Tôn Toàn cũng hoài nghi nhìn hắn, chỉ có Quan Tĩnh vẫn giữ vẻ mặt âm trầm, hắn đang trầm tư

suy nghĩ. Sau một lúc lâu Công Tôn Toàn mới lấy lại tinh thần, hần hỏi Mã Dực: “Ý của Mã tướng quân muốn giết chết Khôi Đầu?”

Mã Dực trả lời: “Đúng”.

“Nhưng Khôi Đầu là Đại vương của người Tiên Ti, giết hần bằng cách nào?”

Mã Dực nói: “Ta sẽ dùng cánh quân của Cao Thuận để làm mồi khiến cho đại quân Tiên Ti rơi vào mai phục. Hai ngàn tinh kỵ của ta và ba ngàn tinh binh của Công Tôn đại nhân sẽ mai phục ở Âm phong hạp cốc. Chuẩn bị cây khô và cỏ khô ở trong hạp cốc. Chúng ta chỉ cần chờ đến khi đại quân của Khôi Đầu vào hết trong cốc, phục binh sẽ rút ra và dùng hỏa công thì lúc đó đại sự sẽ thành”.

158. Chương 118: Hoàng Tước Rình Sau (3)

Mã Dực vừa dứt lời thì Công Tôn Việt không nhịn được phá lên cười nói: “Mã Dực tướng quân nói đùa phải không? Nếu như quan ải bị phá, thiết kỵ Tiên Ti sẽ cướp phá khắp nơi, sao chúng có thể tới Âm phong hạp cốc được?”

Mã Dực cười nhạt không đáp.

Quan Tĩnh vẫn đang trầm ngâm suy nghĩ đột nhiên mở mắt ra đáp: “Diệu kế! Diệu kế! Kế này quá hay!”

“Ồ.”

Đám người Công Tôn Toàn, Công Tôn Việt vội đưa mắt nhìn Quan Tĩnh. Quan Tĩnh mỉm cười nói: “Cao Thuận phòng thủ cửa quan đã năm ngày. Đại quân Tiên Ti tấn công mãnh liệt nhưng không chiếm được, thương vong nặng nề. Khôi Đầu và binh tướng Tiên Ti tất rất căm hận nhưng nếu Cao Thuận giả vờ không giữ được quan ải, bỏ quan chạy trốn. Khôi Đầu chắc chắn sẽ thống lĩnh quân Tiên Ti đuổi theo kỳ được mới thôi. Khi đó sẽ dẫn dắt Khôi Đầu và đại quân Tiên Ti tiến vào hạp cốc và dùng hỏa công”.

“À.”

Công Tôn Toàn trầm ngâm, hần nhíu mày suy nghĩ.

Bên ngoài đại doanh, một tên tiểu giáo đang chăm chú nghe trộm cuộc đối thoại bên trong doanh trướng, nghe đến đó, trong mắt hần hiện lên một tia kỳ dị. Hần quay sang nói với tên quân sĩ bên cạnh nói nhỏ mấy câu. Sau đó thân hình hần biến mất trong bóng đêm. Kế huyện, phủ của U châu thứ sử.

Diêm Nhu đang đêm khuya đến gặp. Lưu Ngu bị gia nô đánh thức, không kịp thay quan phục, chân đất ra đón Diêm Nhu vào nội đường.

“Tử Hòa đêm khuya đường đột đến đây, có chuyện gì quan trọng vậy?”

“Đại nhân, gian tế của húng ta trong quân của Công Tôn Toàn báo về cho biết Công Tôn Toàn và Mã Dực mưu đồ mai phục ở Âm phong hạp cốc, dùng hỏa công để tiêu diệt toàn quân Tiên Ti của Khôi Đầu”.

“Cái gì? Tiêu diệt toàn quân Tiên Ti?” Lưu Ngu thất thanh hỏi lại: “Dã tâm của Mã đồ phụ không nhỏ, chẳng qua kế này ....”

Diêm Nhu nói: “Mã Dực muốn dùng quân của Cao Thuận làm mồi nhử. Người Tiên Ti hận Cao Thuận thấu xương, lại không hiểu binh pháp, e rằng không thoát được quỷ kế của Mã Dực”.

Lưu Ngu hít một hơi thật dài. Hần trầm giọng nói: “Nếu chuyện này xảy ra, Mã Dực lại lập công lớn. E rằng sau này càng khó khống chế hần. Chuyện này nên giải quyết sao đây”.

“Đại nhân, bây giờ chỉ còn cách nhân lúc thánh chỉ chưa tới. Mã Dực vẫn là Hộ Ô Hoàn giáo úy, thuộc quyền quản chế của đại nhân. Nếu không làm thì sẽ .....”

Diêm Nhu vừa nói hần vừa dùng tay làm thành tư thế chém đầu, mắt hần hiện ra sát cơ.

“Ừ” Lưu Ngu nói: “Nhưng tự ý giết hại tướng quân chính là tử tội đó”.

“Tướng ngoài biên ải có thể không tuân quân mệnh. Chỉ cần giết chết Mã Dục, diệt trừ hậu hoạn thì Yên đảng cũng không thể bao che cho hắn được nữa, đã quá muộn. Mã Dục đã chết chẳng lẽ hắn có thể đội mồ đứng dậy minh oan cho mình sao? Chân tướng sự thật thế nào còn không phải do đại nhân quyết định sao?”

Cứ cho là Yên đảng không tin thì cũng chỉ ở trước mặt hoàng thượng tranh cãi chứ còn làm gì khác được nữa. Đại nhân là dòng dõi hoàng tộc, trọng thần của triều đình. Dù cho Yên đảng có căm hận trong lòng nhưng cũng sẽ không dám động tới đại nhân, cùng lắm là đại nhân bỏ chức quan này để giết tên loạn thần Mã Dục này được không?”

“À.”

Thấy Lưu Ngu vẫn do dự. Diêm Nhu vội lên tiếng: “Đại nhân, không còn thời gian để do dự nữa. Nếu cứ tiếp tục do dự thì sẽ đánh mất cơ hội cuối cùng này. Một khi thánh chỉ truyền tới U châu, các quận Ô Hoàn sẽ thuộc về Mã Dục. Mã Dục nắm trong tay mấy vạn hùng binh thì cục diện đã ổn định. Lúc đó muốn diệt trừ hắn thì lại càng khó khăn hơn nữa”.

Lưu Ngu nói: “Muốn giết Mã Dục cũng cần có cơ gì đó”.

Diêm Nhu nói: “Việc này rất dễ dàng, muốn ghép tội cho người khác còn sợ không có bằng chứng ư? Chỉ cần bắt được Mã Dục thì không cần phải lo không có cách để giết hắn”.

Lưu Ngu nói: “Muốn giết Mã Dục, trước tiên phải diệt trừ tay chân của hắn, làm thế nào để tiêu diệt được toàn Hổ lang chi sư của hắn?”.

“Mã Dục muốn ở Âm Phong hạp cốc tiêu diệt toàn quân Tiên Ti. Chúng ta sẽ giống bọ ngựa bắt ve sầu chim sẻ rình ở phía sau.” Diêm Nhu nói tiếp: “Đại nhân, ba ngày trước hạ quan đã cho người mật báo cho Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên thống lĩnh hai ngàn khinh kỵ binh từ Liễu thành theo hướng tây tiến vào, hiện giờ đã tới Ngự Dương ở quan ngoại. Nếu như chúng nhập quan ở Cổ bắc khẩu thì chỉ trong vòng một ngày sẽ tới được Âm phong hạp cốc. Đợi khi quân của Công Tôn Toản và Mã Dục đang ác chiến với quân Tiên Ti thì hai ngàn khinh kỵ binh của Tô Phó Duyên và Khâu Lực Cự sẽ bất thành linh tập kích, chắc chắn sẽ đánh tan được liên quân của Công Tôn Toản và Mã Dục. Kể cả khi Công Tôn Toản và Mã Dục may mắn thoát chết thì chúng cũng bị hao binh tổn tướng, nguyên khí bị hao tổn nặng nề”.

“Chỉ cần diệt hết vây cánh của Công Tôn Toản và Mã Dục trước thì việc đối phó với hai người này sẽ không thành vấn đề nữa”.

Lưu Ngu cau mày nói: “Tử Hoà, trợ giúp người Tiên Ti tấn công Hán quân chính là tử tội đấy. Nếu triều đình truy cứu trách nhiệm cho dù bổng quan là dòng dõi hoàng gia cũng e không thoát khỏi tội chết”.

Diêm Nhu nói: “Hạ quan đã có đối sách. Người Ô Hoàn và Người Tiên Ti cùng chủng tộc, người thường không thể phân biệt được. Cho quân của Tô Phó Duyên và Khâu Lực Cự cải trang làm người Tiên Ti thì triều đình có truy cứu cũng không có chứng cứ”.

Lưu Ngu trầm tư suy nghĩ hồi lâu rồi đột nhiên trong mắt hắn hiện lên vẻ kích động: “Cũng được, Tử Hoà hãy ra lệnh cho Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên nhập quan từ Cổ Bắc, tận dụng cơ hội Công Tôn Toản, Mã Dục đang hỗn chiến với người Tiên Ti, tấn công bọn chúng, tốt nhất hãy giết chết Công Tôn Toản và Mã Dục ngay tại trận”.

Diêm Nhu nói: “Vậy để hạ quan đi sắp đặt mọi chuyện”. Âm Phong hạp cốc, đại doanh của Mã Dục.

Quản Hối vung hai tay nói: “Ha, ha. Lần này được giết sướng tay rồi”.

“Lão Quản, không được khinh thường” Mã Dục trầm giọng nói: “Cao Thuận có thể dùng binh lực yếu kém chống đỡ được đại quân Tiên Ti là nhờ vào địa thế, chứ không phải là người Tiên Ti không thiện chiến. Ngược lại người Tiên Ti vẫn là vô địch trên chiến trường rộng lớn. Nếu quân ta phải đối địch với người Tiên Ti ngoài bãi chiến trường tất sẽ thất bại. Cho nên trận đánh ở Âm phong hạp cốc này ta cần xuất toàn lực, trừ quân ở lại Trữ huyện, toàn quân sẽ xuất trận quyết chiến. Tất cả các nam nhân của người Ô Hoàn cũng phải ra trận. Lần này không cần giữ lại cái gì nữa”.

Bùi Nguyên Thiệu nhắc nhở: “Bá Tề, có phải chúng ta quá nhẹ dạ khi tin tưởng Công Tôn Toàn. Nếu khi trong lúc hai bên đang kịch chiến, Công Tôn Toàn đột nhiên rút quân thì hậu quả chắc chắn sẽ rất thảm”.

Mã Dực lắc đầu nói: “Nguyên Thiệu không được đa nghi, nếu Công Tôn Toàn nghe thấy sẽ làm tổn thương hòa khí hai bên. Công Tôn Toàn nếu có bụng khác thì cần gì hấn dẫn quân từ xa tới Thượng Cốc”.

Quách Đồ nói: “Hạ quan cũng cho là Công Tôn đại nhân thành tâm giúp chúng ta, không nên nghi ngờ ông ấy. Nhưng Lưu Ngu ở Kế huyện thì không thể không đề phòng. Quân Tiên Ti lúc này vẫn chưa từ Mã thành nhập quan, tin này chắc chắn đã truyền tới Kế huyện. Bọn Lưu Ngu, Diêm Nhu thấy mưu kế của chúng không thành, chắc chắn chúng sẽ lại giở quỷ kế khác”.

“Ừ” Mã Dực gật đầu nói: “Công Tắc nói có lý, Quân Hối”.

Quân Hối nghĩ Mã Dực muốn phái hấn làm tiên phong. Hấn khắp khởi mừng thầm. Hấn ưỡn ngực, lạnh lùng nói: “Có mặt tướng”.

“Thống lĩnh ba trăm thiết kỵ phòng thủ đại doanh. Không có lệnh của ta thì không được tự tiện hành động”.

“Ai da” Quân Hối như bị dội một gáo nước lạnh. Hấn nhăn nhó nói: “Tại sao lại bắt thuộc hạ phòng thủ đại doanh? Thuộc hạ muốn làm tiên phong”.

Mã Dực cau mày. Hấn trầm giọng nói: “Đây là quân lệnh!”.

“Ồ”.

Quân Hối đưa tay gỡ dây rồi lui xuống.

Mã Dực thở phào. Hấn quay sang nói với Quách Đồ: “Công Tắc, ngoại trừ ba trăm thiết kỵ để lại cho Quân Hối để đề phòng sự bất trắc, cần phái thám mã điều tra trong vòng mấy trăm dặm. Đặc biệt chú ý hành động của Kế huyện. Lưu Ngu muốn gây bất lợi cho quân ta, hấn chắc chắn sẽ không sử dụng quân Hán. Hấn có thể dùng quân Ô Hoàn của Hồ Xích hoặc Khâu Lực Cư, Tô Phó Duyên đóng giả làm quân Tiên Ti đến đánh lên chúng ta”.

Quách Đồ nói: “Chúa công nói rất đúng. Hạ quan sẽ đi sắp đặt mọi chuyện”.

“Công Tắc, chờ đã”.

Quách Đồ đang nặng nhọc đi ra khỏi trường, bỗng nghe Mã Dực gọi. Hấn quay đầu lại hỏi: “Chúa công, còn chuyện gì nữa?”

Mã Dực nghiêm nghị nói: “Người Tiên Ti và Ô Hoàn có rất nhiều tay cung thiện xạ. Kỵ thám mã rất dễ bị tiêu diệt từ xa. Kha Bĩ Năng có thể tiến tới gần Trữ huyện cũng vì nguyên nhân đó. Hãy cử mỗi nhóm hai thám mã, cách nhau một khoảng cách nhất định. Một khi một người bị giết thì người còn lại có thể chạy về báo tin”.

Quách Đồ nghe vậy, ánh mắt sáng ngời. Hấn vui mừng nói: “Chúa công anh minh”.

Chờ bọn Quách Đồ xoay người bước đi. Mã Dực đứng dậy, cao giọng nói: “Bùi Nguyên Thiệu nghe lệnh!”.

Bùi Nguyên Thiệu tiến lên một bước nói: “Có mặt tướng”.

“Lập tức quay về Trữ huyện, mang tất cả dầu lửa dự trữ vận chuyển tới Âm Phong Hạp cốc”.

“Tuân mệnh.”

“Chu Thương.”

“Có mặt”.

“Thống lĩnh một ngàn quân đi thu thập cỏ khô, cành cây khô và những vật dễ cháy để trong hạp cốc”.

“Tuân mệnh.”

Thấy Bùi Nguyên Thiệu thản nhiên rời đi, Quân Hối gỡ dây, mắt hiện lên vẻ ảo não, hấn nghiêng đầu nhìn Mã Dực lúc này đã đang ngồi sau bàn, trầm tư xem bản đồ.

159. Chương 119: Tử Chiến (1)

Ba mũi trường mâu đồng thời đâm ra từ sau tường rào doanh trại, lạnh lùng đâm xuyên ngực một chiến sĩ Tiên Ti, máu đỏ theo lỗ thủng do trường mâu đâm vào phun ra như suối xuống đất. Làm cả một mảng đất vàng của sa mạc biến thành một vùng đỏ sẫm.

Đôi mắt dũng sĩ Tiên Ti hiện vẻ độc ác, cắn chặt răng ngửa mặt lên trời hét một tiếng thê lương cuối cùng, loan đao trong tay nhằm hướng quân Hán bên trong tường doanh trại, ném mạnh.

“Đốc ~ ”

Loan đao do chiến sĩ Tiên Ti ném ra ghim mạnh vào khiên gỗ của một tên quân Hán, gần như xuyên thủng cả khiên, chuôi đao rung động không ngừng.

“A.”

Thấy phi đao không có tác dụng, cuối cùng chiến sĩ Tiên Ti thở dài một tiếng, đôi mắt hung dữ tàn khốc nhanh chóng mờ đục đi, thở hắt ra rồi chết, ba mũi trường mâu cũng như rắn độc rút về, thân mình chiến sĩ Tiên Ti không còn gì giữ nữa nên đổ vật xuống. Biến thành một thi thể lạnh băng nằm dưới nền đất.

Trên cửa trại của quân Hán, Cao Thuần vẻ hững hờ, hàng đồng xác người Tiên Ti ngổn ngang trước quân doanh cũng không khiến hắn đổi sắc chút nào, chỉ có tiếng trống trận thong thả, vang lên đều đặn trong doanh trại quân Hán.

“Ô ~ ”

Tiếng tù hiệu bằng sừng trâu vang lên liên tục, sau khi bỏ lại mấy trăm thi thể, đợt tiến công của người Tiên Ti đã bị quân Hán đánh tan, Cao Thuần khoanh tay nhìn lên trời, vẻ mặt ung dung, lạnh nhạt, nín như trình độ của người Tiên Ti chỉ có vậy. Ba vạn thiết kỵ dù chết hết tại đây đừng mong vượt qua trường thành một bước!

“Báo ~ ”

Tiếng bước chân dồn dập từ phía sau vang lên, Cao Thuần quay lại lạnh nhạt nói: “Nói đi.” Tên lính truyền tin cung tay nói: “Tướng quân có lệnh, bỏ doanh trại ở đây, giả thua chạy về hướng Âm Phong hợp cốc.

“Ừ.” Cao Thuần mắt hồ thoảng qua một chút dị sắc, nghiêm giọng đáp: “Mặt tướng tuân lệnh!”

Tên lính truyền tin vội vã rời đi.

Ngoài cửa hẻm núi, tiếng trống, tiếng tù lại vang động trời xanh, một đội quân Tiên Ti bắt đầu tụ họp, chuẩn bị phát động một cuộc tấn công mới. Cao Thuần tay đặt lên cổng trại đưa mắt nhìn xuống, mắt hồ thoảng tia mong chờ, lạnh nhạt lắm lắm: “Bộ lạc Hoàng Kim! Bộ lạc Hoàng Kim của người Tiên Ti cuối cùng cũng ra trận rồi. Chỉ mong không làm ta thất vọng.”

Trước trận của người Tiên Ti, Bộ Độ Căn chậm rãi gơ mã xoa trong tay lên không trung, đôi mắt ứng toát ra tia hung ác, tàn nhẫn nhìn chằm chằm phía trước chỗ doanh trại quân Hán trên sườn núi, sự cuồng bạo đang dâng lên trong lòng Bộ Độ Căn. Cây mã xoa nặng nề vung thẳng về phía trước.

“Ngao nha nha ~ ”

Năm ngàn tên dũng sĩ bộ lạc Hoàng Kim người Tiên Ti thoảng chốc đã reo hò, ầm ầm giục ngựa xông lên. Tiếng vó ngựa cuồng loạn làm náo động cả một vùng. Năm ngàn kỵ binh loan đao điên cuồng vung loạn trên không trung, phản xạ ánh mặt trời làm phát ra ánh sáng lạnh lẽo chiếu rọi khắp chốn.

Lúc này trời đất biến sắc, hoang mạc như gặp phải động đất.

“Giết ~ ”

Bộ Độ Căn giục ngựa xông lên đầu tiên, ngửa mặt lên trời khản giọng kêu gào, hung quang lộ rõ trong mắt, hai mắt như có lửa, số dũng sĩ Tiên Ti chết trận cũng chưa phải là nhiều, nhưng nhìn thấy các dũng sĩ Tiên Ti anh dũng không sợ chết lần lượt ngã xuống thật sự khiến hắn không khỏi đau lòng căm giận!

Bọn người Hán đáng chết, người Tiên Ti chúng ta mà đánh được doanh trại thì gà chó cũng không tha!

Trên cửa trại quân Hán, Cao Thuận lặng yên nắm chặt một cái khiên gỗ tròn trên tay, gân xanh mờ mờ hiện lên, khóe miệng Cao Thuận hơi nhếch lên cười lạnh, không hổ là Bộ lạc Hoàng Kim, mạnh nhất trong dân tộc Tiên Ti, chỉ xưng phong cũng có thể thấy sự khác nhau với chiến sĩ Tiên Ti khác, tổ chất hoàn toàn khác biệt.

Nếu vậy để Hãm trận doanh, trận thế phòng ngự cực mạnh, đấu với sức tấn công của bộ lạc Hoàng Kim đi!

“ Mở cửa doanh trại.”

Cửa doanh trại nặng nề mở ra, cách đó mấy trăm bộ trên sườn núi, năm ngàn kỵ binh Tiên Ti đang chạt vật vượt qua hàng loạt thi thể xông lên như thủy triều.

“Thế tấn công, có đến không về.”

“Có đến không về.”

“Có đến không về.”

“Có đến không về.”

Cao Thuận ra lệnh một tiếng, gần hai ngàn quân Hán tinh nhuệ hô to hưởng ứng ba lần, từ trong doanh trại đổ ra tập trung tại khu đất trống trước cửa doanh trại bày trận, mỗi tướng sĩ sắc mặt đều lạnh lùng, nghiêm trọng. Bọn họ cảm thấy cả vùng đất dưới chân đang rung động mạnh tiếng vó ngựa cuồng bạo đầy cả đất trời, năm ngàn kỵ binh như thủy triều giận dữ xông tới, hai bên chỉ còn cách nhau không đến trăm bộ.

“Hãy a.”

Bộ Độ Căn hét lớn, mã xoa trong tay giơ cao trên đầu, đám kỵ binh Tiên Ti vội tra đao vào vỏ, thuận thực gương cung lấp tên trên lưng ngựa.

“Toa toa toa ~ ”

Mã xoa trong tay Bộ Độ Căn hung hãn vung lên. Năm ngàn mũi tên sắc bén như nanh sói được bắn lên cao, thoáng chốc trên không trung đã đan vào nhau tạo thành một đám như đàn châu châu bằng tên, từ trên không liên tiếp rơi xuống đầu quân Hán.

“ Đao thuận thủ, gương thuận!”

Cao Thuận ra lệnh một tiếng, hơn trăm tên đao thuận thủ đồng loạt đặt những cái thuận nặng nề trong tay xuống đất, trong khoảnh khắc tạo thành một bức tường thuận, trong đội hình các đao thuận thủ cũng giơ thuận quá đỉnh đầu tạo thành một bức tường thuận dày đặc che kín toàn bộ hai ngàn quân Hán dưới bức tường thuận.

“Toa toa toa ~ ”

“Đốc đốc đốc ~ ”

Tên bắn như mưa rơi không ngừng rơi xuống trên mặt thuận , chỉ trong chốc lát bức tường thuận của quân Hán đã cắm đầy tên nhọn, nhìn xa trông giống như một con nhím đang xù lông.

“Oanh ~ ”

Tiếng vó ngựa cuồng loạn của kỵ binh Tiên Ti đang nhanh chóng đến gần.

“ Đao thuận thủ lui lại phía sau hai mươi bộ!”

“ Cung thủ, bắn tên.”

Trong tiếng bước chân nặng nề năm trăm tên đao thuận thủ nhanh chóng lui lại, nhường chỗ cho đội trường thương, các cây thương đâm thẳng phía trước, gần ngàn cây thương đan vào nhau dày đặc như một khu rừng tử vong, giống như răng nanh của con dã thú hung ác đang chờ người Tiên Ti lao vào.

Trong doanh trại mấy trăm tên cung thủ nhanh chóng tiến lên, đứng sau hàng rào trường thương binh gương cung lấp tên, dây cung đã sẵn sàng một mũi tên nhọn.

Trong đội hình của người Tiên Ti, Bộ Độ Căn mắt thoáng tia lạnh lùng, gò cương ngựa, mã xoa trong tay hung hăng vung lên, đám quân Tiên Ti đã lên đến giữa sườn núi bắt đầu tăng tốc, như một làn sóng hung dữ xung phong lên.

Sâu trong đại mạc cách Cổ Bắc khẩu năm mươi dặm, Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên sóng ngựa cùng Diêm Nhu đi đầu đoàn quân.

“Diêm Nhu tiên sinh, ở cửa khẩu phát hiện không ít thám mã” Khâu Lực Cự trầm giọng nói: “ Xem ra Mã đồ tể và Công Tôn Toàn cũng đã sớm có phòng bị rồi.”

Diêm Nhu cau mày hỏi: “ Trong quân có ai là thiện xạ không?”

Khâu Lực Cự nói: “ Không được, Mã đồ tể cực kỳ xảo trá, thám mã đều là hai người một đội, cách xa nhau một tầm tên, nếu bắn chết một trong hai tên thì tên còn lại sẽ biết mà chạy thoát về báo tin.”

Diêm Nhu trầm giọng nói: “ Việc này thật khó giải quyết! Nếu như để Mã Dực, Công Tôn Toàn phát hiện ra hành tung quân ta, hai tên đó rất có thể không tổ chức phục kích nữa. Lúc đó, người Tiên Ti sẽ thẳng đường mà vào, gây họa cho dân chúng U châu mất, lúc đó Lưu Ngu đại nhân nhất định sẽ gặp họa.”

Khâu Lực Cự nói: “ Tốt nhất là làm sao để không ai biết việc chúng ta đi đến Âm Phong hạp cốc.”

Tô Phó Duyên nói: “ Diêm Nhu tiên sinh, Khâu Lực Cự đại nhân, hay là chúng ta đi đường nhỏ trong núi.”

“Ồ?” Diêm Nhu nghe vậy hai mắt sáng lên hỏi: “ Trong núi có đường nhỏ để tới Âm Phong hạp cốc à?”

Tô Phó Duyên nói: “ Ba năm trước ta đã dẫn một số dũng sĩ trong tộc đi săn ở đây, vô tình phát hiện một con đường nhỏ hiểm trở, con đường này kỵ binh có thể đi qua, nhưng mà so với đường qua Cổ Bắc khẩu thì xa hơn một chút.”

“Ồ.” Diêm Nhu sắc mặt dần ra: “ Vậy chúng ta đi đường nhỏ trong núi.” Trong Âm Phong hạp cốc, Mã Dực ánh mắt thâm trầm đứng nghiêm trên vách núi, dưới chân hạp cốc mấy ngàn tướng sĩ đang đem cỏ khô, vật dẫn lửa trải ra rồi dùng đất cát phủ lên để ngụy trang, hai đầu ra vào của hạp cốc có rất nhiều tướng sĩ vội vàng ra vào, đem từng bó củi khô đem vào trong cốc.

Có tiếng bước chân hỗn độn vang lên, thân hình cao gầy của Quách Đồ cùng vài tên thân binh hộ vệ xuất hiện sau lưng Mã Dực, vì vết thương chưa khép miệng nên sắc mặt Quách Đồ nhìn qua vẫn tái nhợt. Nghe tiếng bước chân quen thuộc, Mã Dực không quay đầu lại hỏi: “ Công Tắc có phát hiện gì đặc biệt không?”

“ Chúa công, thám mã đã phái đi, nhưng không phát hiện điều gì bất thường.”

Mã Dực gật nhẹ đầu, trầm giọng nói: “ Gia tăng phạm vi lục soát, không được chủ quan.”

Quách Đồ cung kính nói: “ Đồ xin tuân lệnh.”

Hẻm núi A Lạp, đang hồi kịch chiến.

Không hổ là bộ lạc Hoàng Kim, sức chiến đấu rất mạnh, quan trọng hơn là trang bị rất đầy đủ! Khác với các chiến sĩ bộ lạc khác chỉ có áo giáp nhẹ bằng da trâu, chiến sĩ của bộ lạc Hoàng Kim trên người mặc thiết giáp. Vì vậy, cung thủ của quân Hán hoàn toàn không làm sao tạo sát thương lớn cho kỵ binh Tiên Ti được.

Trường thương binh của quân Hán cũng không chịu được, bị đánh sâu vào đội hình!

Trường thương binh và kỵ binh đánh nhau cơ bản là lấy mạng đổi mạng. Trường thương binh với lợi thế chiều dài trường thương có thể dễ dàng đâm chết kỵ sĩ Tiên Ti trên lưng ngựa. Nhưng trận địa trường thương mỏng manh không thể tránh được việc các con ngựa của kỵ sĩ sau khi chết lại húc vào đội hình khiến phần lớn trường thương binh bị ngựa húc chết.

160. Chương 119: Tử Chiến (2)

“Giết, giết, giết ....”

Một trường thương binh quân Hán hét lên, dùng cảm xông lên phía trước.

Người trước ngã xuống, người sau xông lên liên tiếp không ngừng. Những thanh niên này chém giết đến đỏ cả mắt, đến lúc này trong mắt bọn họ không có mảy may sợ hãi, chỉ có thù hận với người Tiên Ti! Trong đầu bọn họ chỉ có một ý niệm là xông tới đâm chết hết người Tiên Ti trước mặt.

“Ngao ngao ngao ~~ ”

Hàng người Tiên Ti vừa đông đảo vừa mạnh mẽ, như một đợt sóng thần hung hãn quét vào trận địa trường thương binh của quân Hán, đợt sóng phía trước bị con đê quân Hán phá vỡ thì đợt sóng sau lại xô tới, hết đợt nọ đến đợt kia liên miên vô cùng vô tận, không để cho quân Hán nghỉ tay chút nào.

“Hô ~~ ”

Trên cửa trại, Cao Thuận thở phào một hơi dài, ngẩng đầu nhìn sắc trời, cũng đúng lúc rồi nên theo kế hoạch chậm rãi rút quân thôi.

“Ô ô ~~ ”

Thoảng chốc tiếng tù thê lương vang lên báo hiệu rút quân về doanh trại. Đang dừng cảm tiến lên, tướng sĩ quân Hán nghe tiếng tù liền lấp tức dừng lại bắt đầu từ từ rút lui một loạt trường thương giao nhau bảo vệ phía sau để toàn quân rút vào doanh trại.

“Giết!” Mã xoa của Bộ Độ Căn nhanh như chớp hung hãn đâm vào bụng một binh sĩ quân Hán, rồi dùng sức hất tung binh sĩ đó lên không trung, rồi ngẩng đầu hét lớn: “Hỡi các dũng sĩ đại Tiên Ti không cho bọn người Hán trốn thoát, giết ...”

“Giết giết giết ~~ ”

Người Tiên Ti kêu gào theo sau Bộ Độ Căn đuổi theo bộ binh quân Hán, nhằm hướng cửa doanh trại mãnh liệt xông tới. Quân Hán khó khăn lắm mới rút được vào trong trại, có mười kỵ binh Tiên Ti không sợ chết xông vào trại, còn có rất nhiều kỵ binh Tiên Ti bị cánh cửa trại nhỏ hẹp ngăn ở ngoài doanh trại.

“Hừ hừ hừ ~~ ”

Một loạt mũi tên lửa bắn lên không trung tạo thành mười đường cong đẹp mắt lao xuống cổng trại.

“Oanh ~~ ”

Những mũi tên lửa rơi xuống đất, trúng vào cỏ khô, chất dẫn hỏa đặt sẵn ở đó, lập tức trong cổng trại lửa bốc ngùn ngụt khói bay đầy trời, mười kỵ binh Tiên Ti dừng cảm cũng lọt cả vào trong biển lửa.

“Hí luật luật ~~ ”

Chiến mã hí vang dội không gian, những kỵ sĩ theo sau đội hình rối loạn lửa cháy ngùn ngụt làm chia cách trong ngoài cửa trại. Bên ngoài trại ngựa hí, người kêu ầm ĩ, mấy ngàn kỵ binh Tiên Ti bị mắc tại cửa không vào được. Bên trong trại, hơn mười kỵ binh Tiên Ti hăm thân trong biển lửa kêu la gào thét.

Cao Thuận quay nhìn đám lửa ngùn ngụt lần cuối rồi thần nhiên vung tay phải lên trầm giọng nói: “Toàn quân nghe lệnh, rút lui theo hướng Âm Phong hạp cốc.”

“Rút lui ~~ rút lui ~~ ”

“Tướng quân có lệnh nhằm hướng Âm Phong hạp cốc rút lui.”

Tiếng binh sĩ truyền tin vang lên khắp quân doanh, cuối cùng chỉ còn hơn ngàn tướng sĩ theo sau Cao Thuận nhằm hướng Âm Phong hạp cốc nhanh chóng rút lui. Âm Phong hạp cốc.

Công Tôn Toản cùng Công Tôn Việt, Công Tôn Phạm, Nghiêm Cương đứng trên vách núi cao. Thân hình cao ngạo của Mã Dục đứng nghiêm đón gió, tay nắm chắc chuôi đao nhìn về hướng bắc gió núi hất áo choàng tung bay không ngớt.

Sau lưng Mã Dục là Quán Hối và Hứa Chử trông giống hai hung thần mình mặc giáp tay lăm lăm vũ khí hộ vệ hai bên, sát khí của hai người họ tỏa ra khiến người ta phải nghẹt thở, nếu không trải qua chiến trường đầm máu khăng định là họ không thể tỏa ra sát khí nặng nề như vậy.

Nghe thấy tiếng chân từ phía sau vang lên, Mã Dược mặt thoáng nét cười nhẹ, quay sang Công Tôn Toàn ôm quyền nói: “ Công Tôn đại nhân, các vị tướng quân ..”

Công Tôn Toàn, Nghiêm Cương cùng chư tướng cũng ôm quyền đáp lễ cao giọng nói: “ Mã Dược tướng quân, tất cả đã chuẩn bị xong.”

Mã Dược lạnh nhạt nói: “ Không sai, chỉ còn chờ người Tiên Ti đâm đầu vào chỗ chết nữa thôi.”

“Hừ.” Công Tôn Phạm khinh thường cười lạnh nói: “ Chưa chắc đã dễ dàng như vậy.”

“Thương ~ ”

Đôi mắt ngây ngô của Hứa Chử thoáng một tia lạnh lẽo. hắn đưa tay rút đao, tiếng kim loại ma sát chói tai khiến người ta sợ hãi, sát cơ từ người Hứa Chử tuôn ra ào ạt khiến Công Tôn Phạm cả người phát lạnh như bị bỏ vào hầm băng, Công Tôn Phạm lòng cũng không chịu phục vội rút kiếm chống lại, nhưng chợt cảm thấy chân tay tê dại, khó mà nhúc nhích được.

Một bàn tay to lớn kịp thời ấn cây đao đã rút ra được một nửa vào lại vỏ đao. Hứa Chử trợn mắt thấy là Mã Dược thần sắc liền dịu đi sát cơ cũng thoáng chốc mất hẳn.

“Hô ~ ~ ”

Công Tôn Phạm thở hắt một hơi dài, sau lưng thấy lạnh như băng, đúng là bị dọa đến toát mồ hôi liên hồi nhanh lại sau Công Tôn Toàn, không dám nói thêm gì nữa. Công Tôn Toàn, Nghiêm Cương cùng nhìn nhau rồi lại nhìn Hứa Chử một cái, ánh mắt lộ vẻ kính sợ, không ngờ dưới trướng Mã Dược lại có hổ tướng như vậy!

“Báo ~ ~ ”

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, một con ngựa chạy như bay từ ngoài hạp cốc vào tới dưới vách núi thì dừng lại, con ngựa lập tức dừng người lên, ngẩng đầu hí dài.

“Tướng quân Hãm trận doanh đã bị bao vây, tình hình rất nguy ngập”

Quản Hối sắc mặt trầm trọng nói: “ Bá Tề, việc này rất cấp bách, xin cho mặt tướng ba trăm kỵ binh đi cứu viện.”

Mã Dược trong mắt thoáng tia lạnh lẽo, trầm giọng nói: “ Không được!”

Công Tôn Toàn cũng khuyên nhủ: “ Mã Dược tướng quân, nếu Hãm trận doanh có gì sơ sót, tất cả những cố gắng chuẩn bị của chúng ta ở Âm Phong hạp cốc đều tan thành bọt nước. Sao không phái một đội tinh binh đi trước tiếp ứng?”

Mã Dược chỉ nhấn mạnh từng chữ: “ Không cần, Cao Thuận .. thừa sức ... chống chọi!”

Phía bắc cách Âm Phong hạp cốc ba mươi dặm, trên đại mạc hoang vu hai đội nhân mã đang chém giết lẫn nhau, sau khi dập tắt ngọn lửa trước cửa trại, vượt qua doanh trại đã trống không, kỵ binh Tiên Ti liền đuổi theo bộ binh quân Hán, cuối cùng khi cách Âm Phong hạp cốc năm mươi dặm thì đuổi kịp quân Hán. Khôi Đầu, thủ lĩnh của người TiênTi bị cầm tù, sát cơ che lấp tâm trí ra lệnh toàn quân tấn công quyết liệt, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải tiêu diệt toàn quân Hán kia.

Chính là do một đội quân Hán không đến hai ngàn người nhưng lại chặn đứng ba vạn thiết kỵ trong vòng mười ngày, hơn nữa lại làm cho người Tiên Ti thương vong trầm trọng, ít nhất năm ngàn dũng sĩ Tiên Ti đã chết trận, còn có rất nhiều dũng sĩ Tiên Ti bị trọng thương, từ đó cũng trở thành tàn phế.

Bao lâu nay người Tiên Ti chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như vậy. Trước đây mấy ngàn dũng sĩ Tiên Ti có thể đánh đuổi mấy vạn thậm chí là mười vạn người Hán chạy khắp nơi, nhưng hiện tại mọi thứ lại bị đảo lộn hết, mấy vạn dũng sĩ Tiên Ti lại bị chưa đến hai ngàn quân Hán đánh cho tơi bời, thân là Đại vương Tiên Ti, Khôi Đầu làm sao chịu nổi? Dù gì đi nữa hắn cũng không thể nuốt được cơn giận này! !

“Giết”. Khôi Đầu đang ngồi trên xe ngựa, vùng quyền trượng gào khản cả giọng: “ Giết sạch bọn người Hán đáng chết này đi, không được để tên nào chạy thoát, giết ...”

“Giết!”

“Đốc ~ ”

Bộ Độ Căn cũng đứng thẳng dậy gào lên, mã xoa đâm mạnh vào lá chắn to lớn của một Hán binh , một âm thanh trầm đục vang lên, mũi xoa xuyên qua lá chắn rồi xuyên thẳng vào ngực chiến binh quân Hán phía sau, chiến binh quân Hán âm thầm ngã xuống, bức tường khiên liền xuất hiện một khe hở.

Nhưng rất nhanh, một tên đao thuấn thủ quân Hán khác tiến lên lấp vào khe hở đó, tiếp tục duy trì bức tường khiên một cách vững chắc.

“Cáp ~ ”

Một tên kỵ binh Tiên Ti cho là cơ hội đến liền thừa dịp lao cả người lẫn ngựa vào khe hở, nhưng hai mũi thương sắc bén từ bức tường khiên lao ra như chớp đâm thủng ngực chiến binh Tiên Ti, chiến mã vẫn theo đà đâm mạnh vào bức tường khiên làm bức tường khiên bị đẩy lui vài bước nhưng kỵ binh Tiên Ti cũng bị hai cây thương đâm thủng người nhấc lên không trung, máu đỏ theo hai cây thương chảy xuống đỏ hồng cả mặt đất.

Tình hình quân Hán sau khi lập trận là hai bên đều bị tấn công liên tục, đao thuấn thủ kết thành ba bức tường thuẫn vây ba mặt của cửa đội hình, che chở cho quân Hán ở trong, không để kỵ binh người Tiên Ti lọt vào trong bức tường, dù người Tiên Ti tấn công mạnh mẽ đến đâu trận thế quân Hán vẫn ổn định, không suy chuyển .

Phía trước của đội hình quân Hán thì không như vậy, Cao Thuận tự thống lĩnh mấy trăm trường thương binh đi trước tạo thành trường thương trận , trường thương đan với nhau dày đặc như lông nhím, cho dù di chuyển chậm, nhưng cũng không ngừng tiến về phía trước.

Người Tiên Ti từ mặt trước phát động công kích điên cuồng, cố gắng ngăn cản bước tiến của đội hình quân Hán nhưng vẫn vô dụng, cả đội hình quân Hán giống một vòng tròn xung quanh đầy mũi nhọn giữa vòng vây của hơn vạn quân Tiên Ti dù di chuyển chậm rãi nhưng không có ai ngăn trở bước tiến của họ được.

“Thế xung phong, có đến không về.”

Cao Thuận đâm mạnh một thương khiến một kỵ binh TiênTi cả người lẫn ngựa bị hất bay lên không trung, máu bắn đầy trời, tiếng hô như đồng dục át cả tiếng sát phạt xung quanh, tiếng ngựa hí, tiếng hô càng đồng dục càng khiến binh sĩ quân Hán thấy rõ ý chí quyết tử của chủ tướng, càng khiến họ giữ vững đội hình.

“Gặp Hãm trận doanh, chỉ chết mà thôi.”

Hơn ngàn tướng sĩ âm ầm đáp lại tiếng kích động vang vọng lên trời xanh mãi không thôi, sát cơ của các tướng sĩ theo đó càng dâng cao, bản năng hoang dã của các binh sĩ cũng được khơi dậy. Làm đàn ông thân cao bảy thước, quyết tử sa trường, dù máu phun năm bước cũng có gì phải sợ!

161. Chương 119: Tử Chiến (3)

Quản Hối đột nhiên phục xuống dán tai xuống đất trong chốc lát ngẩng lên, mặt mày lo lắng nói: “ Bá Tề, đến rồi!”

Mã Dục, Công Tôn Toàn, Hứa Chử, Công Tôn Phạm, Nghiêm Cương, đều quay đầu nhìn về phía cửa bắc hạp cốc, mỗi người đều lộ vẻ khẩn trương, mong chờ, lo âu, chỉ chốc lát tiếng sát phạt, tiếng kêu la thảm thiết từ phía bắc mơ hồ truyền đến.

Công Tôn Phạm hưng phấn biến sắc nói: “ Tôi thật rồi!”

Công Tôn Toàn, Nghiêm Cương ánh mắt bình tĩnh, lạnh lùng, trong lòng thoáng chút lo ngại khó nói thành lời.

Việc này cho thấy Cao Thuận quả là danh bất hư truyền! Chỉ có hai ngàn bộ binh ngăn cản sự tấn công liên tục của ba vạn kỵ binh Tiên Ti suốt mười ngày trời, có thể nói là do dựa vào địa thế hiểm yếu, tuy nhiên hiện tại chỉ dựa vào hơn ngàn tàn binh có thể vượt qua được sự truy đuổi của hơn vạn kỵ binh Tiên Ti chạy từ hẻm núi A Lạp đến Âm Phong hạp cốc.

Thật sự quá khó thực hiện, phải vượt qua trăm ngàn khó khăn, sự bền bỉ dẻo dai này cũng đủ ngạo thị thiên hạ! Mã Dược là kiếm đâu ra được một viên đại tướng như vậy!? Bạch sơn, sâu trong con đường núi hiểm trở.

“ Rơi nữa rồi.”

Một khối đá lâu năm bị sói mòn đột nhiên bị lỏng, vừa lúc một kỵ binh Ô Hoàn đi đến, khiến cả người lẫn ngựa đều rơi xuống khe núi, từ dưới khe sâu truyền lên tiếng kêu thảm và tiếng kỵ binh nọ chạm đất trầm đục, vang vọng không ngớt trong sơn cốc.

Đi không xa kỵ binh nọ, Tô Phó Duyên sắc mặt âm trầm đi sát vào vách đá, không ngừng quay lại nhắc nhở binh lính đi sau: “ Mọi người xuống ngựa đi bộ, đi sát vào vách đá, không được nhìn xuống dưới.”

Diêm Nhu đi trước Tô Phó Duyên không xa đang hết sức cẩn thận đi đến một đoạn đường núi dốc xuống, không ngờ trượt chân ngã lăn xuống đất, từ từ lăn theo sườn núi, nhìn thấy có thể lăn khỏi sườn núi rơi xuống vực sâu thì một bàn tay to lớn xuất hiện nắm lấy tay phải của Diêm Nhu.

“Tiên sinh cẩn thận !”

Khâu Lực Cư kéo mạnh Diêm Nhu về, rồi nhẹ nhàng đỡ dậy, Diêm Nhu trong lòng vẫn còn sợ hãi đứng lên, cảm kích xá Khâu Lực Cư một cái: “Núi sơn đạo này thật nguy hiểm, không biết khi nào mới hết đây, chỉ mong sớm đi qua con đường quỷ quái này ...” Âm Phong hạp cốc

Cao Thuận và hơn ngàn quân Hán tựa một con thú bằng sắt từ từ tiến vào Âm phong hạp cốc, hơn vạn kỵ binh Tiên Ti giống như đám kiến điên cuồng từ bốn phía liên tục tấn công đội hình của quân Hán, tướng sĩ quân Hán mặc dù rất hăng máu, muốn ra tử chiến nhưng chủ tướng của họ vẫn duy trì được sự tỉnh táo.

Thân là chủ tướng càng những lúc gian nan nhất càng phải giữ cho đầu óc tỉnh táo!

Mà người Tiên Ti cũng chém giết đến đỏ cả mắt. Thân là đại vương Tiên Ti nhưng Khôi Đầu lại bị cảnh chém giết che khuất tâm trí, hoàn toàn không có được sự tỉnh táo của một chủ tướng. Tự nhiên lại tự mình dẫn thân binh đi tiên phong, hơn một vạn đại quân Tiên Ti cùng với quân Hán dần dần đi vào vòng mai phục! Bị cừu hận che lấp lý trí Khôi Đầu căn bản còn chưa thấy được địa thế xung quanh đã thay đổi.

Thác Bạt Khiết Phấn thủ lĩnh bộ lạc Thác Bạt từ trong đám loạn quân tìm được Bộ Độ Căn, vội hỏi: “ Bộ Độ Căn đại nhân, Đại vương đâu rồi?”

Bộ Độ Căn đáp: “ Đại vương tự mình dẫn hai ngàn dũng sĩ đi trước giết địch rồi, Thác Bạt thủ lĩnh có chuyện gì thế?”

Thác Bạt Khiết Phấn giọng gấp gáp nói: “ Bộ Độ Căn đại nhân, đây chính là Âm Phong hạp cốc địa thế hiểm yếu. Quân ta không thể dây dưa với quân Hán ở đây được đề phòng bất trắc.”

“A ...” Bộ Độ Căn thoáng rùng mình quay đầu nhìn hai bên sườn núi gấp ghe. Địa thế dù khá bằng phẳng nhưng cũng không có lợi lắm cho kỵ binh di chuyển, nếu như quân Hán ở hai bên sườn núi thiết lập mai phục đại quân Tiên Ti khó mà chạy thoát, hẳn liền trầm giọng nói: “ Thác Bạt thủ lĩnh lập tức dẫn dũng sĩ dưới quyền rút ra khỏi cốc ta sẽ đi kiếm đại vương ngay.”

“ Vuu..”

Bộ Độ Căn vừa dứt lời một tiếng rít mơ hồ như phá không gian, một mũi tên lửa bắn lên không trung tạo thành một vòng cung chói mắt trên không trung, cuối cùng biến mất ở phía xa.

“Giết ~ ”

“Giết ~ ”

“Giết ~ ”

“Giết ~ ”

Sau khi mũi tên lửa biến mất, tiếng sát phạt từ bốn phía đông tây nam bắc đồng thời vang lên trong tiếng reo hò đình tại nhúc nhúc, vô số quân Hán đông như kiến từ hai bên Hạp cốc xông ra, dưới bầu trời nhá nhem tối chỉ thấy vô số mũi tên lửa từ hai bên sườn núi bắn xuống.

Bộ Độ Căn sắc mặt đại biến tức giận nói: “ Thật đáng chết, chỗ này có mai phục!”

Thác Bạt Khiết Phấn sắc mặt cũng đại biến, quay sang Bộ Độ Căn nói: “ Bộ Độ Căn đại nhân, xin hạ lệnh lập tức rút lui, kéo hết quân ra khỏi cốc đi.”

“ Không được!” Bộ Độ Căn quả quyết nói: “ Đại vương đang ở phía trước, toàn quân phía sau không được tự tiện rút lui!”

“ Không còn kịp rồi Bộ Độ Căn đại nhân!” Thác Bạt Khiết Phấn khẩn trương khuyên nhủ, “ Xưa nay người Hán vốn giáo hoạt vô cùng, nếu ở trong Âm Phong hạp cốc có đặt mai phục sẽ có cạm bẫy vô cùng lợi hại nếu như tùy tiện vào cốc chỉ sợ sau này không rút lui được nữa. Bộ Độ Căn đại nhân, xin ngài hãy đặt Đại Tiên Ti lên trên hết mau dẫn quân rút lui đi, coi như đại vương Tiên Ti Khôi Đầu chết trận thì Đại Tiên ti cũng còn có ngài là người mang huyết mạch của bộ lạc Hoàng Kim mà.”

Thác Bạt Khiết Phấn vừa dứt lời, tên lửa từ sườn núi đã bắn xuống, từ chỗ tên lửa cắm xuống mặt đất các vật dẫn hỏa chôn dưới đất lập tức bùng lên. Chỉ trong chớp lát, trong hạp cốc đã có hơn mười chỗ cháy lớn, hơn nữa ngày càng nhiều tên lửa từ sườn núi vẫn không ngừng bắn xuống.

“ Không được! Ta nhất định không thể bỏ rơi Vương huynh được!” Bộ Độ Căn không quan tâm đến thể lửa đang lan ngày một nhanh quả quyết cự tuyệt lời khuyên nhủ của Thác Bạt Khiết Phấn, ngồi trên lưng ngựa hấn vung mã xoa lên lớn tiếng hét: “ Hỡi các dũng sĩ Đại Tiên Ti, hỡi các con cháu của Thiên lang thần đã đến lúc khảo nghiệm dũng khí và lòng trung thành của chúng ta, tất cả theo ta...giết...”

“Giết ~”

“Giết ~”

“Giết ~”

Các dũng sĩ bộ lạc Hoàng Kim hô to ba lần hưởng ứng rồi theo sau Bộ Độ Căn xông vào sâu trong hạp cốc.

Thác Bạt Khiết Phấn yên lặng quay ngựa lại, đôi mắt thoáng một tia đau thương, bộ lạc Hoàng Kim của Đại Tiên Ti hôm nay sợ rằng đều chết cả ở đây rồi nhưng không thể vì bộ lạc Hoàng Kim bị diệt vong mà người của bộ lạc Thác Bạt lại đi chịu chết một cách vô ích được.

“ Hỡi các dũng sĩ bộ lạc Thác Bạt, chúng ta không chịu chết nhưng chúng ta không thể chịu chết một cách vô ích, Thác Bạt Khiết Phấn giờ cao loan đao vung mạnh ra rồi hét lớn: “ Trận chiến ngày hôm nay không còn ý nghĩa gì nữa, chúng ta không cần thiết phải hy sinh tính mạng tại đây, toàn bộ tướng sĩ nghe lệnh ta... rút lui”.

“ Quay về thảo nguyên”.

Hơn ba ngàn dũng sĩ bộ lạc Thác Bạt theo sau Thác Bạt Khiết Phấn vội vàng quay ngựa chạy về hướng bắc, Thác Bạt Khiết Phấn ngồi trên con ngựa đi sau cùng quay đầu nhìn hạp cốc lửa cháy bùng bùng, đôi mắt thoáng một tia đau xót, Đại Tiên Ti hôm nay tổn thất nặng nề trừ năm ngàn người đi theo Kha Bỉ Năng có thể trở về lại nhà, chỉ sợ không có mấy người có thể trở về Đại Mạc. “Hô ~”.

Diêm Nhu thở dài một tiếng đưa tay lau mồ hôi trên trán, thoáng qua một nét khó nói thành lời, rốt cục cũng đã đi qua được đoạn đường núi chết tiệt kia. Giờ đã tới hoang mạc trống trải rồi hấn quay đầu nhìn lại thấy càng ngày càng nhiều tướng sĩ Ô Hoàn đang từ sơn đạo chen nhau đi xuống chân núi, thoáng chốc đã tụ tập được gần ngàn kỵ binh.

Chỉ mong vẫn còn kịp! Diêm Nhu ngẩng đầu nhìn sắc trời tối dần, đôi mắt thoáng tia lo lắng.

“ Tiên sinh. Âm Phong hạp cốc chỉ còn cách không đến hai mươi dặm nữa! Bây giờ không xuất phát còn đợi đến bao giờ?”

“ À...” Diêm Nhu gật đầu “ Hãy chờ tin tức thám mã đưa về đã...”

Diêm Nhu vừa dứt lời, chợt có người hoảng sợ chỉ vào vùng núi ở chân trời phía tây hỏi: “ Tiên sinh nhìn kia có ánh lửa, lửa cháy to quá ..”

“Hả! ?”

Diêm Nhu, Khâu Lực Cự và Tô Phó Duyên ba người cùng quay nhìn về phía tây, quả nhiên thấy dưới bầu trời nhá nhem một quầng lửa đỏ đang hiện ra chiếu sáng cả nửa bầu trời. Tô Phó Duyên liền biến sắc, quay sang Diêm Nhu nói: “Tiên sinh, nhìn hướng và khoảng cách thì lửa cháy ở Âm Phong hạp cốc, chẳng lẽ đại chiến đã bắt đầu?”

Khâu Lực Cự mắt lộ hung quang trầm giọng nói: “Xem ra, chúng ta đến kịp lúc rồi, hừ hừ, tiên sinh xin lập tức hạ lệnh tấn công đi, lần này nhất định phải cho Mã Đồ tể một tin vui bất ngờ! Cái tên đồ tể đáng chết ngàn lần này, ta không bao giờ quên mối huyết thù ba ngàn binh sĩ của ta ở Dĩnh Xuyên, hẳn nhất định phải trả bằng ba ngàn cái đầu lâu quân của hắn.”

“Ừ!” Diêm Nhu nặng nề gật đầu nói: “Không chờ quân mã tập kết nữa, lập tức bắt đầu tiến công Âm Phong hạp cốc.”

”Tuân lệnh!”

Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên cùng quát to thống lĩnh hơn ngàn kỵ binh đã đi xuống khỏi con đường núi, nhằm hướng Âm Phong hạp cốc xông tới. Tiếng vó ngựa nặng nề lạnh băng xéo lên mặt cỏ thảo nguyên thoảng chốc đã nổi lên ầm ầm. Tiếng ầm ầm vang xa làm kinh động hai thám mã trên thảo nguyên.

162. Chương 120: Bỏ Mìn (1)

Âm Phong hạp cốc. Quân doanh tạm thời của quân Hán.

Quách Đồ sắc mặt lo lắng quay sang Mã Dược nói: “Người Tiên Ti còn ngoan cố hơn chúng ta dự đoán, toán quân kỵ của người Tiên Ti chưa vào trong Âm Phong hạp cốc, chưa bị hỏa thiêu nên sức chiến đấu còn mạnh, một ngàn bộ binh của Công Tôn Việt sắp không địch nổi, có nên cho Quân Hối đem ba trăm thiết kỵ đi trước tăng viện không?”

“Không cần!” Mã Dược lạnh nhạt nói. “Khôi Đầu và bộ lạc Hoàng Kim mới là mục tiêu thật sự của trận chiến, đám kỵ binh Tiên Ti chưa vào trong hạp cốc kia, ngăn không được thì thả cho chúng đi đi!”

Quân Hối trông giống một con gấu chó đang hung hăng đi đi lại lại. Nghe vậy hắn không nhịn được liền dừng lại trước mặt Mã Dược, la lên: “Bá Tề để ta xuất chiến đi, lão Bù và Hứa Chữ đã ra trận hết rồi, còn có mỗi mình ta, chuyện này thật bất công.”

Quách Đồ cũng khuyên nhủ: “Chúa công, sao không cho Quân Hối tướng quân xuất chiến đi, lúc này còn chưa thấy thám mã về báo, chắc Lưu Ngu không biết mà tham gia vào cuộc chiến này đâu.”

Mã Dược lắc đầu nói: “Công Tắc, không thể khinh suất được.”

“Báo ..” Mã Dược vừa dứt lời, một thám mã mình đầy bụi bặm bước vội vào, quỳ xuống nói: “Tướng quân, phát hiện đại quân kỵ binh không rõ thuộc phe nào ở hướng đông cách đây ba mươi dặm.”

“Ừ!?”

Mã Dược thần sắc bình tĩnh, đại mã kim đao ở trên ghế da hổ vẫn nằm yên bất động. Đứng sau lưng Mã Dược, Quách Đồ cả kinh nhảy dựng lên, khiếp sợ nói: “Nói sao? ! Phát hiện kỵ binh cách ba mươi dặm? Bọn thám mã làm ăn kiểu gì thế, sao lại để kỵ binh địch đến cách ba mươi dặm mới báo về?”

Thám mã cứng họng không nói được gì.

Quách Đồ nửa tin nửa ngờ nói: “Liệu có phải là đàn ngựa hoang không?”

“Nhất định không phải ngựa hoang?” Thám mã nghiêm trang đáp: “Mặc dù trời tối nhưng tiểu nhân thấy rõ ràng, nhất định là kỵ binh! Hơn nữa ít nhất có một ngàn kỵ binh!”

“Một ngàn kỵ binh?” Quách Đồ sắc mặt lo lắng nói: “Vào lúc này lại xuất hiện một ngàn kỵ binh, thật là đau đầu.”

Mã Dược chậm rãi đứng lên, đôi mắt thoảng tia lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Lưu Ngu cuối cùng cũng không nhịn được mà động thủ với ta rồi phải không? Quân Hối đâu?”

Quản Hối phần khích ưỡn ngực bước lên lạnh lùng đáp: “ Có mặt tướng!”

Mã Dục ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mặt Quản Hối nói: “ Dẫn ba trăm kỵ binh đi trước chặn địch, không tiếc bất kỳ giá nào, dù hi sinh đến người cuối cùng, cũng không để địch kéo đến đây trong một canh giờ nữa!”

“ Tuân lệnh!” Quản Hối quát lên một tiếng, cánh tay như chiếc cột vung lên không trung, vác cây trùy lưu tinh lên vai hiên ngang đi khỏi trường, ra khỏi trường hấn quát lên như sấm: “ Các anh em, tất cả lên ngựa theo ta.” Kế huyền, trong phòng nghị sự của phủ thứ sử.

Lưu Ngu khoanh tay nhìn lên bầu trời tối đen, mây cau chặt lại. Theo tính toán thì Khâu Lực Cư và Tô Phó Duyên cùng bốn ngàn kỵ binh cũng đã đến Âm Phong hợp cốc rồi, trận chiến này kết quả cuối cùng ra sao? Nếu thắng khi triều đình truy cứu cũng dễ dàng giải thích, lo nhất là nhờ ra lại thất bại. Chỉ sợ U châu khó mà tránh khỏi nạn binh đao mất.

Mã Dục đứng nghiêm ở cửa trại, đưa mắt nhìn Quản Hối chỉ huy ba trăm tinh kỵ xuất trại nhằm phía chân trời phía đông mờ mờ tối tối mà chạy như gió. Gió bắc buồn bã gào thét thổi tới, cuốn qua thảo nguyên hoang dã làm xô xao cây cỏ. Nỗi buồn không khỏi quanh quẩn trong lòng Mã Dục. Trong khoảnh khắc trong đầu hần vang lên một câu trong bài phú lưu truyền từ thời cổ.

“Phong tiêu tiêu hề ~ dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề ~ bất phục phản ~” (Gió hiu hiu thổi hề, nước sông Dịch lạnh tê, tráng sĩ một đi không trở về)

Quách Đồ cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Mã Dục. Thấy Mã Dục đang lo lắng Quản Hối đi vào chỗ chết. Nhưng nếu như không để cho Quản Hối đi ngăn địch, đến khi đại quân Ô Hoàn tiến đến Âm Phong Hợp cốc rồi cùng đại quân Tiên Ti tại cốc trong ngoài giáp công thì liên quân Mã Dục, Công Tôn Toàn ắt phải đối mặt nguy cơ bị tiêu diệt.

Mà hết thấy đều là bởi vì Quách Đồ hấn thất sách, lại bị kẻ địch thần không biết quỷ không hay lọt vào gần sát chỉ trong vòng ba mươi dặm!

Nghĩ đến đây, trên mặt Quách Đồ tái nhợt không khỏi thoáng chút xấu hổ. Thấp giọng nói: “Chủ công, đều là Đồ vô năng ~ khiến cho Quản Hối tướng quân thân sa vào chốn nguy hiểm.

“Không cần nhiều lời.” Mã Dục thản nhiên giơ lên cánh tay phải, ngăn cản lời Quách Đồ tự trách, trầm giọng nói, “Truyền lệnh Cao Thuận, Hứa Chử, không cần chờ hỏa hoạn trong cốc dập tắt, lập tức chỉ huy quân trọng giáp thiết kỵ mạnh mẽ công kích. Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt quân Tiên Ti, sau đó quay về cứu viện Quản tướng quân. ”

Quách Đồ mặt liền biến sắc, khuyên nhủ: “Chủ công, hỏa hoạn chưa tắt đã vội mạnh mẽ phát động công kích, làm tăng thương vong vô ích, thiết tưởng không cần thiết.”

“Ừ .”

Về mặt Mã Dục bất động.

“Chủ công. Ngàn vạn lần hãy nhin, phải lấy đại cục làm trọng.” Quách Đồ khuyên can: ” Vả chăng Quản tướng quân là dũng tướng chốn ba quân, lại chỉ huy ba trăm kỵ binh tinh nhuệ thiện chiến có thể chống đỡ đại quân quay về cứu viện .”

“Hô. ”

Mã Dục thở phào quay nhanh đầu lại, che mắt nhìn về phía Âm Phong Hợp cốc. Chỉ thấy trong sơn cốc lửa cháy ngất trời, người Tiên Ti hỗn loạn, tiếng kêu đau đớn tuy cách xa nhau vài dặm cũng có thể rõ ràng nghe thấy.

Trong lòng Quách Đồ biết Mã Dục đã ra quyết định bèn yên lặng thở dài, khom người nói: “Chủ công anh minh.”

...

Âm Phong hợp cốc đã trở thành huyết ngục rực lửa.

Bộ Độ Căn rốt cục tìm thấy Khôi Đầu trong đám loạn quân. Chỉ thấy Khôi Đầu đầu tóc rũ rượi, áo giáp trên người, áo bào cũng nhiều chỗ bị cháy khiến cho mặt mũi đen nhem. Thoạt nhìn lộ ra vẻ vô cùng thảm hại, càng làm người ta sợ hãi là trên lưng Khôi Đầu vẫn cắm hai mũi tên sắc bén như nanh sói xuyên thấu ra tới ngực. Có những giọt máu đỏ nhỏ xuống từ đầu mũi tên.

Những chiến sĩ Tiên Ti vẫn có thể theo bên cạnh Khôi Đầu thì phần lớn trên người bị cháy, chạy tới chạy lui như đàn khỉ cố gắng dập tắt lửa trên người, thỉnh thoảng có người bị trúng hỏa tiễn từ hai bên đỉnh núi bắn trúng, kêu thảm ngã vào trong biển lửa, chỉ trong chốc lát liền bị thiêu thành một khúc than cháy. Trong không khí tràn ngập mùi xú khí nồng nặc khiến trong người muốn ói.

” Vương huynh!” Bộ Độ Căn tiến lên một bước cầm tay Khôi Đầu, lớn tiếng hỏi: ” Vương huynh làm sao vậy”.

” Có phải Bộ Độ Căn không?” Trên mặt Khôi Đầu thoáng qua vẻ sầu thảm, quay đầu lại nhìn Bộ Độ Căn buồn bã nói: ” Đại Tiên Ti đã bại, đội thiết kỵ vô địch đã từng tung hoành trên đại sa mạc chưa hề chiến bại mà Tiên vương để lại cho Bốn vương đã hết rồi, hoàn toàn xong hết rồi”.

Bộ Độ Căn hít thật sâu luồng không khí nóng rực xung quanh rồi khuyên nhủ: ” Vương huynh xin đừng đau thương nữa. Người Hán không phải có câu ngạn ngữ, gọi thắng bại là chuyện thường của binh gia, lần này thất bại, lần sau chiến thắng lại cũng được! Vương huynh. Tĩnh lại đứng lên đi, các dũng sĩ Đại Tiên Ti vẫn chờ huynh chỉ huy bọn họ chém giết phá vỡ, trở lại Vương Đình rồi tập hợp lại lực lượng đi Một ngày nào đó người Tiên Ti sẽ đem nổi sỉ nhục hôm nay trả lại cho bọn người Hán đáng chết này gấp trăm lần, gấp ngàn vạn lần ~ ”

“Ồ ”

Khôi Đầu rên rỉ nhỏ nhỏ. Sắc mặt đột nhiên hồng lên, đôi mắt vốn âm đạm không ánh sáng cũng đột nhiên trở nên rạng rỡ sống động. Khôi Đầu đứng dậy nắm chặt tay phải của Bộ Độ Căn, sau đó với vẻ trịnh trọng quen thuộc đưa quyền trượng vẫn nắm chắc trong tay trịnh trọng vào tay Bộ Độ Căn.

” Bộ Độ Căn, người huynh đệ thân nhất của ta, đệ hãy nghe. Có Thiên Lang thần làm chứng, ta vua của Đại Tiên Ti Khôi Đầu, trước khi chết đem vương vị truyền lại cho đệ. Từ hôm nay trở đi nữ nhân, nô lệ cùng với tất cả tài sản của bản vương. Còn có thảo nguyên xanh tươi, đều đã trở thành tài sản của đệ.”

” Vương huynh ... ô ...”

Thấy trên mặt Khôi Đầu hiện lên sắc đỏ yêu dị, gương mặt Bộ Độ Căn lộ vẻ sầu thảm, càng thốn thức không thể nên lời.

” Nghe đây, huynh đệ Bộ Độ Căn ...” âm thanh Khôi Đầu bắt đầu nhỏ đi, “Mời quỳ gối dưới chân Bản vương, lấy danh nghĩa Thiên Lang thần tuyên thệ, thề thừa kế nguyện vọng chưa thành của Tiên vương, thề nhất thống đại sa mạc... Bốn vương muốn chinh phục Đại Hán, muốn giết nam nhân người Hán cao vượt qua bánh xe ngựa để tuần ~ táng ~ cho Bốn vương ... ách ... ô ... ”

Bộ Độ Căn từ từ quỳ xuống, quỳ gối dưới chân Khôi Đầu, tay phải ôm ngực, đầu đang ngẩng cao cúi xuống. Khôi Đầu dùng hết khí lực toàn thân nhắc tay phải lên, nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu Bộ Độ Căn. Trong ánh lửa cháy bập bùng lan tỏa khắp nơi, hỏa tiễn bay như mưa trong không trung, trước sự chăm chú theo dõi của hơn một ngàn chiến sĩ Tiên Ti, Bộ Độ Căn trịnh trọng tuyên thệ.

” Ta ... Bộ Độ Căn ... lấy danh nghĩa Thiên Lang thần xin thề. Thề thừa kế tham vọng chưa thành của Tiên vương, thề thống nhất đại sa mạc, thề chinh phục Đại Hán, giết nam nhân người Hán cao vượt qua bánh xe ngựa.

163. Chương 120: Bỏ Mình (2)

” Vương huynh!”

Bộ Độ Căn đột nhiên ngẩng đầu, thân thể của Khôi Đầu đã sớm mất đi tánh mạng ầm ầm ngã xuống. Tựa như một khúc gỗ từ từ đổ xuống trên nền đất cát đã bị lửa cháy làm cho nóng bỏng.

” Vương huynh.”

Trong mắt Bộ Độ Căn thoáng qua nét đau thương sâu sắc, vươn tay phải ra nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đầy bụi than của Khôi Đầu, hai mắt tròn tròn của Khôi Đầu rốt cục khép lại, Bộ Độ Căn đột nhiên đứng dậy, xoay người về lối thoát hướng bắc của Âm Phong Hạp cốc, cầm quyền trượng trong tay giơ lên cao quá đầu. Trong hẻm núi đang cháy bùng bùng nhất thời vang lên một tiếng rống giận cực đại.

” Các dũng sĩ Đại Tiên Ti ... ta lấy danh nghĩa là vua lệnh cho các người quay về thảo nguyên đi.”

” Quay về thảo nguyên đi.”

” Quay về thảo nguyên đi. ”

” Quay về thảo nguyên đi. ”

Những dũng sĩ Tiên Ti may mắn còn lại cuối cùng oang oanh rống lên, không để ý hết thấy tụ tập đến bên cạnh Bộ Độ Căn, tụ tập dưới quyền trượng tượng trưng cho vương quyền của Tiên Ti.

...

” Tướng quân mau nhìn, kỵ binh, một đám lớn kỵ binh!”

Một tên thân binh kêu to lên. Không chờ tên thân binh nhắc nhở thì Quân Hối cũng nhìn ra, chỉ thấy một đoàn kỵ binh đen sì sì đang từ đại sa mạc hoang vu cuộn cuộn đến, âm thanh vó sắt đến đình tai nhức óc tràn đầy không gian. Xem thanh thế như vậy ít nhất cũng phải có hơn một ngàn kỵ binh.

“Hu. ”

Quân Hối chậm rãi dừng chiến mã, cánh tay phải nhàn nhã giơ lên, đám kỵ binh phía sau đang dũng mãnh tiến tới cũng bắt đầu chậm lại, chậm rãi triển khai sang hai cánh. Cuối cùng sau khi dừng chiến mã thì ba trăm tinh kỵ phía sau Quân Hối đã nhóm thành một trận trường xà. Gió thổi cuộn cuộn làm cát bay đầy trời, đập vào áo giáp các tướng sĩ kêu lan canh. Sát khí dày đặc lan tràn khắp nơi trên vùng đất hoang bao la.

” Phát đại kỳ lên. ”

” Tuân lệnh, tướng quân!”

Quân Hối ra lệnh một tiếng, một tên thân binh quát lên một tiếng lớn rồi đưa tay cầm đại kỳ giơ cao lên trời đồng thời dùng sức vẩy mạnh. Huyết sắc đại kỳ lập tức mở ra đón gió tung bay phấp phật.

” Đốt đuốc!”

Quân Hối vừa ra lệnh một tiếng, sớm có thân binh lấy hỏa thạch đốt hơn mười cây đuốc. Ánh lửa đỏ bùng thoáng chốc chiếu vào trên lá huyết sắc kỳ đang bay phấp phật làm ánh lên chữ “ Mã “ cực to thêu trên trên nền cờ giống như một thiên mã cuồng đại đang chực bay lên không trung.

...

” Hí luật luật. ”

Đang giục ngựa phi nhanh thì Khâu Lực Cư ghì mạnh cương ngựa. Con ngựa cười nhất thời hí vang toàn thân dựng đứng lên, Diêm Nhu đang theo sát phía sau không kịp dừng lại, suýt nữa thì cả người cả ngựa đụng vào Khâu Lực Cư.

” Khâu Lực Cư đại nhân, chuyện gì vậy?”

Khâu Lực Cư đưa tay chỉ về phía trước, lãnh đạm nói: ” Tiên sinh xin nhìn phía trước.”

” Ừ! ?”

Diêm Nhu đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy trên thảo nguyên đã mọc lên hơn mười cây đuốc quỷ mị. Ánh lửa đỏ bùng dưới bầu trời u ám càng thêm chói mắt, một cây đại kỳ dưới ánh lửa chiếu rọi xuống đang tung bay phấp phật. Trên nền huyết sắc hiện lên một chữ “ Mã” cực lớn trông hung dữ đến cùng cực.

Dĩ nhiên là quân đội của Mã Dực! Trong lòng Diêm Nhu đột nhiên trầm xuống. Tên Mã Dực này, thậm chí đã sớm nghĩ tới chuyện chuẩn bị khi quân ta có hành động. Bất quá, chỉ bằng hơn ba trăm kỵ binh kia mà cũng muốn ngăn trở đại quân của Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên? Chẳng qua chỉ là bộ ngựa chống xe, tự chuốc lấy diệt vong thôi.

” Khâu Lực Cự đại nhân. Xin lập tức chỉ huy quân phát động công kích phá tan đám kỵ binh chết tiệt kia. Rồi mau chạy tới Âm Phong Hạp cốc, để chậm e sinh biến.”

” Ừ!” Khâu Lực Cự nặng nề gật đầu, thản nhiên giơ lên cao cánh tay phải, loan đao sắc bén trong tay hung hăng chỉ về phía trước lớn tiếng quát to: ” Các dũng sĩ bộ tộc Ô Hoàn, giết.”

” Giết.”

” Giết.”

” Giết.”

Hơn một ngàn kỵ binh Ô Hoàn đuổi theo phía sau Khâu Lực Cự mãnh liệt lao lên. Ngàn vạn tiếng vó ngựa nặng nề nện xuống vùng đất hoang vu rộng lớn. Trong đám bụi mù bốc lên đầy trời, bầy chiến mã trong gió đêm bay phất phơ, hơn ngàn kỵ binh Ô Hoàn tựa như hơn ngàn con sói hung ác nhe hàm răng dày đặc lao về phía miếng mồi ngon.

Tuy nhiên, ba trăm kỵ binh tinh nhuệ của Quân Hối có phải là miếng mồi ngon không? Dĩ nhiên không phải!

” Phi thương, chuẩn bị.”

Quân Hối hét lớn một tiếng, sát khí lạnh lẽo thoáng qua trong mắt. Đồng thời đem quả chùy lưu tinh nặng nề chuyển sang tay trái, tay phải đưa tới phía sau yên ngựa rút ra một phi thương giơ lên ngang tai, mũi thương ba góc sắc bén dưới ánh lửa chiếu rọi lóe ra ánh đỏ bầm chỉ thẳng về phía kỵ binh Ô Hoàn mạnh liệt xông tới.

Ba trăm tướng sĩ vội vàng chuyển đao sang tay trái, tay phải rút mũi thương giơ ngang tai.

“Cáp ~~ ”

Quân Hối đột nhiên hét lớn một tiếng, hung hăng thúc vào bụng ngựa. Chiến mã hí vang lấy sức tung bốn vó lao lên phía trước, chỉ trong chốc lát liền hoàn thành việc tăng tốc bắt đầu phi nhanh.

“Giá .”

“Cáp .”

“Uống.”

Ba trăm kỵ binh tinh nhuệ như bóng với hình bám sát phía sau Quân Hối nghênh chiến với đám kỵ binh Ô Hoàn đang cuồn cuộn tới. Từ trong mắt mỗi tướng sĩ toát ra ánh mắt quyết tử. Lúc chiến mã đang lao lên, trong lòng mỗi tướng sĩ đều như có khúc bi tráng không ngày về quay cuồng, kích động.

Đây là một trận tử thí thực lực quá chênh lệch.

Cho dù khó khăn, cho dù trở ngại, cho dù tử vong, vang dội bên tai bọn họ trước sau chỉ có câu nói kia của Mã đồ tể khiến máu nóng sôi trào – tuyệt không rời bỏ! Vậy đó, thân là binh sĩ của Mã đồ tể thì bọn họ tuyệt sẽ không lùi bước cho dù chết, cũng phải chết khi đang xông lên!

Trước trận Ô Hoàn, Khâu Lực Cự cầm loan đao trong tay chém mạnh về phía trước hét lớn: ” Bắn tên.”

Đám kỵ binh Ô Hoàn chạy ở phía trước bắt đầu giương cung bắn tên [kỹ thuật bắn cung tên phân hai loại. Bắn thẳng và bắn cầu vòng (lên trời) , bắn thẳng tuy chỉ bắn được gần nhưng khả năng trúng cao, bắn cầu vòng có thể bắn xa gây thương vong nhiều nhưng khả năng trúng thấp. Cưỡi ngựa bắn cung vì bắn ở tốc độ vận động cao nên bị nhiều yếu tố ảnh hưởng. Bắn cầu vòng khả năng trúng rất thấp nên đa phần chọn cách bắn thẳng. Chỉ có tình huống đặc thù khi đối mặt trận hình bộ binh dày đặc qui mô lớn thì kỵ binh mới có thể sử dụng bắn cầu vòng để giết địch]

” Toa toa toa.”

Mấy trăm mũi tên sắc bén như nanh sói nhằm hướng kỵ trận của quân Hán gào thét lao tới, mũi tên lạnh lùng xé gió phát ra tiếng rít chói tai. Đuôi mũi tên vẽ trong không trung những đạo quỹ tích mơ hồ, phẳng phất như nanh sói sắc bén, nhằm hướng kỵ trận quân Hán hung hăng lao vào.

“Toa toa.”

Hai mũi tên sắc bén như nanh sói cơ hồ xoạt qua mang tai Quản Hối. Lông chim cuối mũi tên mơ hồ làm hấn đau. Quản Hối cũng không hề chớp mắt tiếp tục giục ngựa phi tới. Trong khoảnh khắc thân hình vững chãi đã nhổm hấn trên lưng ngựa, cánh tay phải dùng sức vung lên. Đầu ngả ra lấy thế để ném.

Phía sau Quản Hối, hơn ba mươi kỵ binh quân Hán lặng lẽ ngã xuống trên vùng đất hoang vu lạnh giá. Số tướng sĩ còn lại tiếp tục giục ngựa phi tới. Tất cả bọn họ đều như không thấy điều đó, những lão binh này trải qua vô số trận gió tanh mưa máu đã sớm thấy qua chuyện sinh tử, trên chiến trường mạng người giống như cỏ rác bỏ mình tại trận cũng là chuyện quá đỗi bình thường.

Kỵ binh Ô Hoàn cố gắng bắn ra đợt tên thứ hai, hai bên đã cách xa nhau chưa đầy ba mươi bước. Quân Hán đã thương vong hơn năm mươi kỵ binh nhưng rốt cục đã tiến vào phạm vi sát thương của phi thương.

” Giết!”

” Hừ.”

Quản Hối hét lớn một tiếng, cánh tay phải đột nhiên vung ra phía trước, đầu thương đầy tức giận nhất thời được hung hăng ném ra. Mũi thương sắc bén trong khoảnh khắc xé rách không khí, phát ra tiếng rít chói tai bay như chớp đến đám kỵ binh Ô Hoàn đứng ở hàng đầu. Hàn quang chợt lóe, kỵ binh Ô Hoàn không may không còn kịp vung đao cản lại. Đầu thương sắc bén đã lạnh lùng ghim vào lồng ngực hấn thân hình của kỵ binh Ô Hoàn giật mạnh. Đôi chân kẹp chặt bụng ngựa vô lực rời ra, cả người liền từ trên lưng ngựa rơi xuống, ngã trên vùng đất hoang vu lạnh lẽo. Sau khi kỵ binh Ô Hoàn tựa như cơn lũ tràn qua, vó ngựa cuồng loạn trong khoảnh khắc đã dẫm hấn nát như bùn.

“Hừ ~ ”

“Hừ ~ ”

“Hừ ~ ”

Trong tiếng xé gió liên miên không dứt, hơn hai trăm đầu thương đầy tức giận từ trong trận quân Hán bay ra, hung hăng ghim vào trong trận kỵ binh Ô Hoàn. Trận tiền Ô Hoàn nhất thời người ngã ngựa quỵ, tiếng kêu thảm thiết và chiến mã hí trong khoảnh khắc trộn lẫn vào nhau. Hơn trăm kỵ binh Ô Hoàn kêu thảm ngã ngựa, chợt bị đồng bọn chạy tới dẫm nát thành bùn.

“Cáp ~ ”

Quản Hối hét lớn một tiếng, đem chùy lưu tinh chuy từ trên cánh tay trái xoay tròn, tay phải giữ sợi xích sắt tung ra. Quả chùy lưu tinh lấy tay phải hấn làm tâm bắt đầu xé gió quay tròn. Những mũi nhọn sắc bén như nanh sói vẽ trên không trung một vòng tròn quỹ tích ngăm đen khiến người ta khiếp sợ.

“Oanh ~ ”

Trong tiếng vó ngựa cuồng loạn, hai đạo kỵ binh rốt cục không cách nào ngăn cản hung hăng lao vào nhau. Tiếng binh khí giao nhau, tiếng chiến mã hí, vó sắt tung lên, máu tươi cùng các đoạn chân tay bay lên đầy trời. Cuộc chiến kỵ binh kinh hoàng diễn ra trong nháy mắt, giống như sương khói lan tỏa ánh sáng rực rỡ chói mắt đầy màu của máu.

164. Chương 120: Bỏ Mình (3)

Quả chùy lưu tinh của Quản Hối hung hăng đập trúng đầu một tên kỵ binh Ô Hoàn. Trong tiếng vỡ vụn giòn tan, đầu óc tên kỵ binh Ô Hoàn tựa như quả dưa bị đập bẹp thoáng chốc hóa thành máu bay đầy trời. Thân thể không đầu của kỵ sĩ trên lưng ngựa vẫn lao về phía trước hơn mười bước, loạn đao sắc bén trong tay vẫn giữ tứ thế sẵn sàng chém giết cũng đã vĩnh viễn không còn chém được lên người kẻ địch nhất nào nữa.

” Bành!”

Một tiếng vang lên thật lớn. Quả chùy lưu tinh của Quân Hối chưa dừng lại hung hăng va thẳng vào trong ngực tên kỵ binh Ô Hoàn. Trong khoảnh khắc ngực tên kỵ binh Ô Hoàn bị đụng phải lõm vào, dây đỉnh như nanh sói của quả chùy lưu tinh ghim thật sâu vào lồng ngực hắn làm lục phủ ngũ tạng của hắn sau khi bị đập thủng nát bét.

Hai mắt tên kỵ binh Ô Hoàn trợn trừng hung hăng nhìn chằm chằm vào Quân Hối. Trong con ngươi lộ ra vẻ dữ tợn, một dòng máu đỏ từ khóe miệng chảy ra thì, Kỵ binh Ô Hoàn rốt cục hét một tiếng, tay phải ra sức hung hăng chém về phía trước. Thanh loan đao sắc bén hóa ra một đạo hàn mang nhằm thẳng ngực Quân Hối chém tới.

” Đinh ~ ”

Quân Hối giơ ngang cánh tay phải đang cuốn đầy sợi xích sắt lên đỡ. Trong tiếng âm thanh sắt thép va vào nhau, đòn giáng trả của tên kỵ binh Ô Hoàn sắp chết mặc dù bị Quân Hối hóa giải, nhưng lưỡi đao sắc bén vẫn cắt trên cánh tay phải của Quân Hối một vết thương có thể chạm tới xương. Thoáng chốc máu tươi tuôn trào.

” Hô.”

Quân Hối không kịp thu hồi chùy lưu tinh, một đạo hàn mang lóe ra từ thanh mã xoa đã hung hăng đâm tới trước ngực. Hắn ngừng đầu chân động, chỉ thấy một tên kỵ binh Ô Hoàn đôi mắt hung ác đang giận dữ rống khàn cả giọng.

” Hừ!”

Quân Hối hừ một tiếng, hai tay như chớp nắm lấy thanh mã xoa đang đâm tới. Mã xoa của kỵ binh Ô Hoàn chợt rung lên, mũi nhọn sắc bén dừng ngay sát trước ngực Quân Hối. Thậm chí Quân Hối có thể cảm nhận rõ ràng hơi lạnh toát ra từ đầu mũi nhọn của mã xoa.

” Cút ngay. ”

Quân Hối điên cuồng hét lên một tiếng, cơ bắp trên cánh tay nổi vồng lên, lực lượng mạnh mẽ trong cơ thể phát tiết ra, thậm chí truyền ngược lại qua mã xoa làm tên kỵ binh Ô Hoàn dựng ngược lên trên lưng ngựa.

” Phốc phốc. ”

Hai tên kỵ binh quân Hán từ phía sau vọt lên. Hai mũi phi thương sắc bén lạnh lùng xé toạc bụng tên kỵ binh Ô Hoàn, trong khoảnh khắc máu tuôn như suối. Quân Hối buông lỏng tay thân thể kỵ binh Ô Hoàn thuận thế từ không trung rơi xuống. Hai tay vẫn nắm chặt mã xoa không muốn buông ra.

” Hồng nha nha. ”

Quân Hối rốt cục thu hồi lưu tinh chùy, đang muốn đánh nữa thì phát hiện trước mắt đã không còn một tên kỵ binh Ô Hoàn nào nữa. Hắn kinh ngạc quay đầu thì phát hiện không ngờ đã xuyên qua trận quân địch! Nhìn sang hai bên, ba trăm tinh kỵ đã chỉ còn lại có hơn trăm kỵ. Hơn nữa phần lớn trên người đang bị thương dù sao đây cũng không phải trọng giáp thiết kỵ, nên hổ dữ cũng khó ngăn cản sói đàn cắn xé.

” Hô.”

Quân Hối hít thật sâu, lấy từ bao thương một đầu thương giơ cao về phía trước. Hơn trăm kỵ binh quân Hán vội vàng giục ngựa quay đầu một lần nữa lập trận phía sau Quân Hối. Gió bắc buồn tẻ dữ dội thổi qua làm ... mồ hôi trên vai tướng sĩ quân Hán tí tách rơi xuống, Trong khi nín thở chờ đợi, đôi mắt tướng sĩ quân Hán càng nồng đậm về quyết tử, cho dù đánh tới người cuối cùng, cũng ~ tuyệt ~ không ~ rút ~ lui.

Sau trận Ô Hoàn, trong mắt Diêm Nhu không khỏi thoáng qua một vẻ run sợ. Quân đội của Mã đồ phu thật đúng là ngoan cố, chỉ bằng hơn trăm kỵ tàn binh bại tướng kia mà vẫn còn muốn đánh tiếp? Diêm Nhu hít một hơi thật sâu rồi quay đầu, dưới bầu trời đêm đang ngày càng có nhiều kỵ binh Ô Hoàn chạy tới, hơn nữa còn đông hơn cả số kỵ binh ban đầu. Hiện tại đã tụ tập ít nhất hai ngàn kỵ sĩ.

” Ủ! ?”

Ánh mắt Quân Hối càng phát ra vẻ ác độc hung tàn, kỵ binh Ô Hoàn đang cuộn cuộn không ngừng chạy tới khiến cho sự chênh lệch lực lượng hai bên đang trở nên càng ngày càng lớn, tình thế đang trở nên càng ngày càng hung hiểm!

...

Âm Phong Hạp cốc, lửa cháy lớn bùng bùng rất cực đã tắt. Liên quân Mã Dược, Công Tôn Toàn giống như nước lũ tràn vào khắp sơn cốc chật hẹp. Các chiến sĩ Tiên Ti đã bị lửa đốt khói hun cả người vô lực bị tướng sĩ quân Hán chém như thái rau ngã xuống đất. Bộ Độ Căn có năm trăm hộ vệ Hoàng Kim Tiên Ti bảo vệ rất cực đã phá được vòng vây.

Cho đến khi đã phá được vòng vây, Bộ Độ Căn quay đầu lại nhìn lần cuối cảnh thây nằm ngổn ngang. Hẻm núi giờ giống như Tu La huyết ngục. Quân Hán đang bước qua thi thể của vô số chiến sĩ Tiên Ti, đông tựa như kiến đang đuổi theo. Trong mắt Bộ Độ Căn thoáng chốc toát ra nỗi căm hận khắc cốt ghi xương, cầm quyền trượng trong tay hung hăng chỉ về phương bắc, thề lương quất dài: ” Đi. ”

Một trận Âm Phong Hạp cốc, Đại vương Tiên Ti Khôi Đầu chết trận, Kha Bỉ Năng chỉ huy năm ngàn kỵ binh bỏ đi, Thác Bạt Khiết Phần cũng dẫn ba ngàn kỵ binh chạy trốn. Cuối cùng Bộ Độ Căn chỉ huy năm trăm tàn binh tháo chạy ra ngoài. Tuy nhiên hạn vận của Bộ Độ Căn chỉ vừa mới bắt đầu. Thừa dịp đại quân Khôi Đầu xuất quân ra ngoài, Mạn Sấn là con của Đại vương Tiên Ti đời trước Hòa Liên thừa dịp vương đình không người trông nom, dẫn quân bản bộ đánh chiếm Vương Đình.

Vạn dặm đại sa mạc, loạn lạc hình thành.

...

“ Oanh ~ ”

Trong tiếng vó ngựa hỗn độn, quân hai bên lại lần lượt thay nhau qua lại.

” Hu.”

Quân Hối chậm rãi quất dừng chiến mã, lúc quay đầu thấy vẫn có thể đuổi theo phía sau hẳn chỉ còn lại có mười ba kỵ sĩ. Trong đó một tên binh lính thì cánh tay trái bị người Ô Hoàn chặt sát bả vai, máu đang tuôn trào, ngay cả con ngựa hẳn cũng đã nhuộm đỏ máu. Có một tên binh lính khác bụng bị lòi ra, nửa đoạn ruột đầy máu lòi ra ngoài cơ thể, nhưng hẳn cũng không nhìn một lần nào.

Mười ba kỵ binh còn lại cuối cùng tựa như mười ba con sói hung tàn, ngang nhiên nhìn thẳng vào cái chết đáng sợ. Trong đầu chỉ còn lại ý niệm duy nhất, đó là xông tới, nhằm địch nhân cắn chết, xé nát.

” Hà hà đều thành ra thế này, không hổ là huynh đệ lão Quân ta!”

Quân Hối cười khinh thường, lại quay đầu ngựa, từ bao thương rút ra phi thương cuối cùng giơ cao lên, mười ba kỵ sĩ còn lại cuối cùng vội vàng quay ngựa lập trận phía sau Quân Hối. Trận gió hung tợn như bị sát khí trên người tướng sĩ quân Hán tỏa ra trấn áp cũng yên lặng lùi bước.

Gió lặng, mây ngừng trôi. Trên vùng đất hoang hoàn toàn yên tĩnh, sự yên tĩnh lạ thường khiến người ta nín thở trong đợi chờ. Chỉ có tiếng thở dốc của Quân Hối và mười ba kỵ sĩ vang lên hỗn hỗn.

Đứng sau trận Ô Hoàn, Diêm Nhu hít một hơi thật sâu nhìn cách đó không xa, mười ba kỵ sĩ tướng sĩ quân Hán thân hình thâm thẫm mà hùng tráng, cùng với viên Hán tướng cứng cỏi đứng trước trận tiền quân Hán, trong mắt toát ra vẻ lạnh lùng không thể át được, cuối cùng thì quân đội kia là như thế nào? Cuối cùng là ai, tạo cho bọn họ ý niệm tử chiến không lùi. Khiến cho bọn hắn biến thành một đám dã thú chém giết hung tàn.

Mã đồ tể! Mã đồ tể chẳng? Một tay Mã đồ tể đã tạo nên một đội quân như vậy sao! ?

Tô Phó Duyên cũng hít thật sâu, mặt mày khiếp sợ nói: ” Bọn quân Hán này muốn làm gì? Chỉ còn lại có hơn mười kỵ binh như vậy, chẳng lẽ còn muốn xông trận sao?”

Khâu Lực Cư cũng trầm giọng nói: ” Ngay cả biết rõ kết cục chết trận, mà không ngờ vẫn tử chiến không lùi?”

Diêm Nhu trầm giọng nói trong mắt thoáng qua một nỗi buồn khó tả: “ Chủ công đều là thuộc hạ vô năng.”

...

” Có Lão Tử đây, lũ thổ chết các ngươi đừng có mơ tưởng đi qua đừng có mơ tưởng.”

Quản Hối dùng sức nắm lấy thi thể một tên kỵ binh Ô Hoàn, ngựa mặt lên trời thét dài.

Ở gần Quản Hối, ít nhất chất đồng trên trăm thân của kỵ binh Ô Hoàn và chiến mã. Chỗ thi thể này chất đồng đủ tạo thành một tòa núi nhỏ, trong không khí tràn ngập nỗi kinh hoàng bởi nhìn vào đôi mắt đỏ rực của Quản Hối. Nó phảng phất như hai khối sắt nóng đỏ khiến cho kẻ khác trông thấy đều rùng mình.

” Hí luật luật.”

Trong tiếng chiến mã hí dài, một tên kỵ binh Ô Hoàn tự phụ là dũng sĩ giục ngựa xông tới, loan đao sắc bén giơ lên cao giữa không trung nhằm vào đầu Quản Hối hung hăng chém xuống.

” Chết!”

Quản Hối quát lên một tiếng lớn, bước nhanh tới trước chiến mã của kỵ binh Ô Hoàn. Trước khi loan đao của tên kỵ binh Ô Hoàn chém xuống, hai cánh tay nổi gân xanh của Quản Hối đã nhanh như chớp ôm lấy đầu ngựa vặn mạnh. Không ngờ cuối cùng làm kỵ binh Ô Hoàn cả người cả ngựa đều ngã lăn xuống đất, tạo nên một tiếng vang thật lớn.

Trong bụi mù cuộn bay đầy trời, Quản Hối vung tay đoạt lấy thanh loan đao của kỵ binh Ô Hoàn. Trong tiếng xương thịt bị chém giòn tan, máu lạnh bắn vào lồng ngực hắn. Thân thể cường tráng của kỵ binh Ô Hoàn co giật kịch liệt hai cái, một dòng máu nhỏ chảy ra từ miệng hắn, đôi mắt vốn sáng ngời cũng từ từ âm đạm đi.

” Kiệt kiệt kiệt ~~~” Quản Hối chậm rãi xoay người lại, bước mạnh về phía trước hai bước, lạnh lùng nói: ” Còn ai muốn tới, ai dám xông lên! ?”

Đám kỵ binh Ô Hoàn đối diện vội vàng biến sắc, theo bản năng giục ngựa lui về phía sau. Người này hình dạng hung tợn như vậy, sức lực lại vô cùng khủng khiếp, thực là khát máu. Quả thực không phải là người, rõ ràng là đồ ma quỷ.

165. Chương 120: Bỏ Mình (4)

” Lão Tử làm thịt người trước, oa a a.”

Trong mắt Quản Hối lạnh lùng xẹt qua một tia hung ác tàn bạo, ngựa mặt lên trời thét dài một tiếng, nhằm phía Khâu Lực Cử bước nhanh tới. Khâu Lực Cử đột nhiên biến sắc, giục ngựa chạy nhanh vào trong trận. Hơn mười thân binh kỵ binh Ô Hoàn quơ loan đao, dũng cảm tiến lên đón, cố gắng ngăn cản Quản Hối.

” Cút ngay. ”

Quản Hối quát lên một tiếng lớn, trợn trừng hai mắt như vỡ ra, hai chân đạp mạnh xuống đất. Thân hình vững chãi đã lẳng không nhảy lên, thậm chí lấy chính thân hình khổng lồ nặng hai trăm cân đè làm vũ khí, nhằm đám kỵ binh Ô Hoàn đang hung hăng phi tới và chém mạnh.

“Đinh ~ ”

“Đem ~ ”

Mấy thanh loan đao dường như cùng chém vào người Quản Hối. Lưỡi đao sắc bén cùng bộ giáp sắt giá lạnh trên người Quản Hối chạm nhau, thoáng chốc vang lên tiếng kim loại va vào nhau giòn tan.

Bành.

Ngay sau ba tiếng va nhau vang dội, thân hình khổng lồ của Quản Hối giống như một khúc gỗ cứng nặng nề đập tới hung hăng đánh bay mấy tên kỵ binh Ô Hoàn. Đám kỵ binh Ô Hoàn sau khi bị đánh bật ra lại liên tiếp đụng ngã mấy kỵ binh đồng bọn. Chỉ trong chớp lát thời gian, đám kỵ binh Ô Hoàn tiến lên nghênh

chiến đã bị thương vong hơn phân nửa. Số kỵ binh Ô Hoàn còn lại táng đờm kinh hồn vội giục ngựa lui ra thật xa không dám đến gần kẻ hung thần ác sát kia nữa.

Khâu Lực Cư giục ngựa lui hơn mười bước thoát ra, mắt thấy Quân Hối thần uy như thế, nhất thời kinh hãi, lớn tiếng hét lên: ” Bắn tên, bắn tên cho Lão Tử. Bắn chết đồ ma quỷ này, bắn tên.”

Kỵ binh Ô Hoàn vội vàng lấy cung tên từ trên lưng ra. Giương cung lắp tên, trong tiếng ken két chói tai các cánh cung đã giương lên hết cỡ. Trong chốc lát mấy chục đến hàng trăm mũi tên sắc bén như nanh sói bắn ra dày đặc như mưa về phía người Quân Hối.

” Ngao ~ ”

Quân Hối tru lên như sói vớ vội thì thể một tên kỵ binh Ô Hoàn che trước mặt mình. Trận mưa tên bắn nhanh tới thoáng chốc đã biến thì thể tên kỵ binh Ô Hoàn nọ thành con nhím.

” Phốc ~ ”

Một mũi tên như nanh sói bắn từ mặt bên xé gió bay tới, lọt qua khe hở của bộ trọng giáp thoáng chốc bắn thủng chỗ giáp vai của Quân Hối làm cho máu tươi chảy ra từ trước ngực hắn. Từ miệng vết thương nặng máu chảy ra khắp người. Chỉ trong chốc lát thời gian, Quân Hối liền cảm thấy cả nửa người bên trái đã trở nên lỏng lẻo cứng đờ.

“Phốc ~ ”

“Phốc ~ ”

Lại có hai mũi tên sắc bén như nanh sói bắn xuyên qua các chỗ khớp nối mà bộ trọng giáp khó có thể bảo vệ xuyên vào trong cơ thể Quân Hối~~

“Ngô ~ ách ~ ”

Quân Hối rên thảm một tiếng. Gối trái mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, hai tên kỵ binh Ô Hoàn kỵ đem thừa dịp giục ngựa xông lên trước. Trong tiếng rít xé gió sắc bén hai thanh mã xoa đã thừa dịp đâm vào. Nhắm chỗ dưới nách mà bộ trọng giáp của Quân Hối khó có thể bảo vệ hung hăng xuyên thẳng tới trước ngực.

“A ~ đau quá ~ Lão Tử muốn giết các ngươi ~ ”

Quân Hối đột nhiên ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời thê lương tru lên. Cánh tay phải rũ xuống đất đột nhiên giơ lên nắm lấy một thanh mã xoa đánh lên rồi dùng sức rút ra từ trong cơ thể mình ra sau đó không nhìn thêm nhìn chỗ vết thương đang tràn đầy máu tươi, hắn dùng hết sức vùng mạnh tay, hai tên kỵ binh Ô Hoàn ... không kịp đề phòng đã bị Quân Hối vứt lên không.

“Giết các ngươi ~ ”

“Hừ hừ ~ ”

Quân Hối hét dài một tiếng. Đem hai thanh mã xoa mới đoạt được ném ra, hai tên kỵ binh Ô Hoàn đánh lên cả người đang bay trên không trung liền bị mã xoa của mình xuyên qua ngực, chưa rơi xuống đất liền tuyệt khí bỏ mình.

” Hừ ~ ”

Lại một mũi tên như nanh sói bắn cầu vồng tới, đúng lúc Quân Hối giơ cánh tay, chỗ hở dưới nách làm tạo ra cơ hội lớn. Mũi tên cực kỳ âm độc xuyên vào chỗ mới bị mã xoa đâm thủng, một mũi tên này thật là đã trúng chỗ quan trọng của Quân Hối! Chỉ thấy cả thân hình khổng lồ của Quân Hối run mạnh lên, thần sắc đôi mắt trong khoảnh khắc trở nên ngây đại.

” Hừ!” Tô Phó Duyên một mũi tên đặc thủ, giục ngựa từ trong đám người xông ra, đi tới trận tiền ngao nghê giơ cây cung trong tay lên nói với tướng sĩ Ô Hoàn đang run sợ trong lòng: ” Người dù vũ dũng thì cũng vĩnh viễn không cách nào thay đổi kết cục chiến tranh. ”

” Tê ~ ”

Tô Phó Duyên đang muốn mượn cơ hội khích lệ tinh thần kỵ binh Ô Hoàn bị sa sút, bỗng nghe thấy từ trong trận kỵ binh Ô Hoàn đồng thời vang lên một trận thổ mạnh. Hắn kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy ác quỷ rõ ràng mới vừa bỏ mạng đột nhiên sống lại một cách kì dị. Thân hình khổng lồ đã lẳng không nhảy lên, hai cánh tay cường tráng cố gắng mở ra, tựa như một con chim to vung về nhằm phía Tô Phó Duyên hung hăng đánh tới.

“Oanh ~ ”

Tô Phó Duyên vội vàng né tránh nhưng không kịp, thân hình cường tráng của Quân Hối đã hung hăng đè xuống. Trong tiếng vang ầm ầm, thân thể hai người ôm nhau đã nặng nề ngã xuống. Sau khi ngã Tô Phó Duyên cố ngóc đầu chuyển hướng đứng lên, nhưng hoảng sợ phát hiện căn bản là mình khó có thể nhúc nhích. Giống như là bị một quả núi lớn nặng nề đè xuống.

Quân Hối đè Tô Phó Duyên xuống bên dưới, hai tay nắm chặt đầu Tô Phó Duyên dùng sức xoắn mạnh một cái.

“Lạc lạt lạt ~ ”

Trong tiếng xương cốt vỡ vụn giòn tan, đầu lâu Tô Phó Duyên thậm chí đã bị vặn đứt. Quân Hối đứng dậy cầm đầu lâu máu me của Tô Phó Duyên vung lên cao, lớn tiếng quát to: “Ai? Còn có ai dám tới. ”

” Còn có ai dám tiến lên?”

Quân Hối hét lớn một tiếng, bước lên ba bước, kỵ binh Ô Hoàn liền lui ba bước, không một người nào dám tiến lên.

Qua một hồi lâu. Khâu Lực Cư mới lấy lại tinh thần lại, khàn cả giọng hét lớn: ” Bắt tên ~ bắt tên cho Lão Tử.”

“Toa toa toa ~ ”

Mưa tên bay như châu chấu bắn cầu vòng tới.

Lúc này, Quân Hối không còn sức né tránh, chỉ trong chốc lát thời gian, các khớp nối tay, cánh tay, đùi mà trọng giáp khó có thể bảo vệ đã cắm đầy những mũi tên hung ác. Hai mũi tên vô tình đã xuyên thủng xuyên thủng cái cổ trắng kiện của Quân Hối. Mũi tên sắc bén sau khi xuyên thấu thì không có máu tươi chảy ra. Máu trong người Quân Hối đã sớm hầu như không còn trước trận ác đấu vừa rồi.

“Hô ~” Diêm Nhu thở phào một hơi thật dài, rốt cục tỉnh lại từ chấn động quá lớn nói với Khâu Lực Cư: ” Khâu Lực Cư đại nhân, rốt cục đã tiêu diệt được tên quân Hán khó dây dưa này. Bây giờ nhanh lên đi Âm Phong Hạp cốc, chỉ mong còn kịp. ”

“Ô ô ô ~ ”

Diêm Nhu vừa nói dứt lời, từ phía tây bắc chợt vang lên tiếng tù và miên man. Trong tiếng tù và liên tục không thôi, có vô số ánh lửa từ trên vùng đất hoang u ám mọc lên. Chúng hội tụ thành hai con rồng lửa uốn lượn, chậm rãi ngọ nguậy về phía trước.

“Xong, người Tiên Ti đã xong thật rồi! Thậm chí bị đánh bại quá nhanh như vậy.” Mắt thấy rồng lửa chạy đến mãnh liệt, lại có âm thanh sát phạt mơ hồ theo gió vọng lại, trong mắt Diêm Nhu không khỏi xẹt qua một nỗi thất vọng nói với Khâu Lực Cư: ” Khâu Lực Cư đại nhân, thời cơ đã qua, ở lại nơi đây lâu cũng vô ích, không bằng sớm cho lui binh.”

Khâu Lực Cư mặt liền biến sắc, nhìn Diêm Nhu nói: ” Ý của Tiên sinh là cuộc chiến ở Âm Phong Hạp cốc đã kết thúc?”

Diêm Nhu gật đầu nói: ” Mười phần là như vậy, nếu không làm sao Mã đồ tể lại có binh lực tới cứu viện?”

“A” Khâu Lực Cư nói: “Nếu là viện quân của Mã đồ tể thì sao không thừa dịp đánh luôn?”

Diêm Nhu thần sắc lạnh lùng, hỏi: ” Đại nhân cho là quân ta vẫn còn kham nổi một trận nữa sao?”

Khâu Lực Cư nghe vậy hoảng sợ, nhìn sang hai bên, tướng sĩ quân bản bộ Ô Hoàn mặt đều có vẻ sợ hãi. Kỵ binh bản bộ Ô Hoàn của Tô Phó Duyên càng không chịu nổi. Chủ tướng vừa đã bỏ mình, tinh thần đã

sớm rơi xuống tới đáy cốc. Quân Mã Dục tỏ ra mạnh mẽ, nhất là viên Hán tướng nọ như ma quỷ, càng khiến cho tất cả tướng sĩ Ô Hoàn trong lòng đều hoảng sợ!

Quản Hợi đã sớm bỏ mạng từ lâu, nhưng không có một người Ô Hoàn nào dám tiến lên xúc phạm di thể của hắn.

Khâu Lực Cự nói: ” Chẳng lẽ cứ như vậy trở về thôi?”

Diêm Nhu nói: ” Khâu Lực Cự đại nhân, cuộc chiến vẫn dài, xin tự mình quyết định. Tại hạ cần sớm trở về Huyện Kế phụng mệnh Lưu Thứ sử U Châu, hẹn lần sau gặp lại.”

Dứt lời, Diêm Nhu nhảy lên ngựa, có hơn mười khinh kỵ binh hộ vệ vội vã rời đi về phía nam. Khâu Lực Cự đưa mắt nhìn toàn người của Diêm Nhu lẫn vào trong màn đêm, trong mắt đột nhiên lóe lên vẻ hung tàn, lạnh lùng nói: ” Các huynh đệ, chúng ta nếu đã tới đây, tự nhiên không thể đi một chuyến uống công. Bây giờ nếu đã đi theo Lưu Ngụ đại nhân thì vùng đất U Châu của người Hán tự nhiên là không thể cướp đoạt. Chúng ta phải đi đoạt Ô Duyên của bộ lạc chó Đều Tẩu, đi.”

Khâu Lực Cự cầm mã xoa trong tay chỉ về phía trước, hơn ba ngàn kỵ binh Ô Hoàn trong khoảnh khắc ào ạt chạy đi. Chỉ trong chớp lát thời gian liền rút lui sạch sẽ khỏi vùng đất hoang.

166. Chương 121: Phải Chết (1)

“Hô lô lô ~ ”

Mã Dục nhẹ nhàng dừng cương ngựa, chiến mã hí vang rồi đạp bốn vó, cuối cùng cũng dừng ở bên bãi chiến trường. Nhờ ánh lửa đỏ bừng phía sau, Mã Dục có thể thu hết cảnh tượng phía trước vào mắt. Ngược mắt nhìn lại là một cảnh thảm khốc, trên đại sa mạc hoang vu thì thể đang nằm ngổn ngang, khắp nơi đều là đao thương cung tên gãy nát.

“Hô lô lô ~ ”

Trong tiếng chiến mã hí liên miên không dứt, các chư tướng Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Hứa Chử, Cao Thuận đều giục ngựa tiến lại gần. Sau khi đi qua Mã Dục, về mặt từng người đều vô cùng trang trọng. Dưới bầu trời đêm đen sẫm, chỉ có gió bắc không ngừng thổi, bão cát cuộn cuộn nổi lên đầy trời lạnh lùng tạt vào mặt các tướng sĩ quân Hán khiến họ mơ hồ có cảm giác đau đớn.

“Xoạt ~ ”

Mã Dục tung người nhảy xuống ngựa. Hai chân nặng nề dẫm đạp lên nền đất hoang vu lạnh giá. Cách đó không xa, một tên binh sĩ quân Hán trẻ tuổi lẳng lặng gục trên mặt đất, mái đầu bất khuất vẫn hiên ngang ngẩng cao. Hai mắt tròn tròn gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước, tay phải giơ lên cao, mã đao trong tay vẫn giữ tư thế chuẩn bị chém.

Trên lưng hắn cắm ba mũi tên hung ác như nanh sói. Trong đó có một mũi xuyên qua tim cắm ngập tới đuôi đã lấy đi sinh mạng của hắn trên vùng đất hoang giá lạnh.

“Sát sát ~ ”

Mã Dục tiến hai bước, lại một thi thể binh sĩ quân Hán đập vào mắt hắn. Đó là một tên tráng sĩ áng chừng nhiều tuổi, khuôn mặt mạnh mẽ đầy ấn tượng toát ra sát khí đậm đặc. Hai tay gắt gao xiết trên cổ một tên binh lính Ô Hoàn, tên lính Ô Hoàn hai mắt tròn tròn, miệng há hốc đã sớm khí tuyệt bỏ mình.

Một mũi tên lạnh lùng cắm vào thiên linh cái của binh sĩ quân Hán xuyên thấu tới tủy, mũi tên như nanh sói khi xuyên qua sọ tráng sĩ thì cũng đồng thời lấy đi sinh mạng tràn trề của hắn.

“Sát sát sát ~ ”

Trong tiếng bước chân nặng nề, Mã Dục tiếp tục kiên định bước lên trước. Trên vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt sâu kín như vậy ~ phảng phất dấu trời có sắp xuống cũng không thể làm Mã Dục may may biến sắc. Vô số huyết vũ tinh phong, vô số chém giết thảm khốc đã khiến tâm hồn Mã Dục ~ trở nên cứng như đá, lạnh như băng!

Lại một thi thể cứng đờ hiện ra trước mắt Mã Dục. Các kiểu chết của bọn họ thực khác nhau, chỉ có một điều chung là đều kinh người! Đó chính là ~~ tất cả bọn họ không một ngoại lệ đều hướng lên trời, đầu ngẩng cao. Nếu như ~~ đầu của bọn họ vẫn còn nằm trên cổ.

Đám tướng sĩ đã bỏ mình này thực sự làm được điều đó - cho dù chết, cũng chết khi tấn công!

Khi một đồng thi thể như một tòa núi nhỏ xuất hiện trước mặt thì Mã Dục cuối cùng cũng dừng bước. Tựa như đã đứng nghiêm ở trên vùng đất hoang đã lâu, gió bắc buồn bã thổi tung thân sau áo khoác của Mã Dục để lộ ra một bộ giáp sắt ngăm đen, ở dưới bóng đêm đang lóe ra ánh sáng u ám ~~

Thân hình cao lớn của Quản Hối đứng thẳng trước đồng thi thể, hai mắt tròn tròn, cảm tức nhìn phía trước. Miệng há ra như đang gào để lộ ra hai hàm răng dày sít sít, đầu đầy râu tóc lởm chởm giống như rễ cây mọc lên trải rộng trên mặt. Trên người giăng khắp dấu vết của cung tên và đao thương nhìn hung ác thê lương, giống như quỷ dữ! Hơn mười mũi tên nhọn xuyên qua thân thể cường tráng của Quản Hối làm hằn giống như con nhím, trong đó có hai mũi tên xuyên qua cổ họng ~~

Tay trái Quản Hối nắm thành nắm đấm, tay phải vẫn còn cầm một cái đầu lâu đầm máu, con mắt của đầu lâu thật là hung ác, đúng là đến chết khó có thể nhắm mắt ~~

“Lão Quản ~~ ô ô ô ~~ ”

Một tiếng kêu khóc thấu tim gan vang lên từ đằng sau Mã Dục, Bùi Nguyên Thiệu tiến lên hai bước, quì xuống trước mặt Quản Hối, đầu óc điên cuồng đập xuống mặt đất lạnh giá làm kêu lên binh binh, một mặt đập đầu một mặt gào khóc ~~ Tám trăm lưu khẩu từ lúc khởi binh tới nay, Bùi Nguyên Thiệu và Quản Hối đã cùng nhau luôn luôn bên người Mã Dục. Từ đó về sau, bất luận hung hiểm, bất luận tai ách. Ba người trước sau đều không rời nhau, không ngờ hôm nay Quản Hối đã bỏ mình. Làm sao Bùi Nguyên Thiệu lại không thể cảm thấy đau thương?

Chu Thương, Cao Thuận hai tướng thần sắc buồn thảm, chỉ có Hứa Chử vẫn dằn dợn như trước, dường như không trông thấy cảnh này. Phía sau chư tướng, mấy ngàn tướng sĩ quân Hán đứng nghiêm như tượng, không một tiếng động, trong tiếng gió thét gào, chỉ có tiếng chiến mã hí, làm hiện ra vài phần sát khí vô bờ ~~

Quản Hối!

Mã Dục thầm mặc niệm một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, trước mặt tướng sĩ ba quân thực khó quyết định, trong đôi mắt lạnh giá có một vẻ đau buồn thương xót thoáng qua ~~

Đầu gối Mã Dục quì xuống đất, hấn quì trước mặt Quản Hối.

“Phốc phốc phốc ~ ”

Đằng sau Mã Dục, ba tướng Chu Thương, Cao Thuận, Hứa Chử lần lượt quỳ rạp xuống đất. Sau đó âm thanh vang lên, ba quân tướng sĩ đứng nghiêm như tượng nhất thời đồng loạt quì xuống trên mảnh đất hoang vu giá lạnh. Trừ lũ chiến mã hồ hững không biết gì thì không còn ai đứng! Trong tiếng gió điên cuồng, đầu tất cả tướng sĩ đều gục xuống ~~

“Oanh ~~ ”

Thi thể của Quản Hối đang đứng thẳng phía trước ngã xuống, nện một tiếng lớn trên vùng đất hoang lạnh giá. Bùi Nguyên Thiệu bước tới hai bước ôm lấy thi thể của Quản Hối điên cuồng lắc, một mặt lắc mặt khác thì gào thét: “Đứng lên, đứng lên cho Lão Tử. Mịa nó hấn giả chết. Lão Tử biết tiểu tử ngươi không có chết, ô ô ô ~~ ”

Mã Dục hít thật sâu luồng không khí lạnh lẽo, đột nhiên đứng thẳng dậy dưới bầu trời đêm đen sẫm. Từ đôi mắt đen nhánh của Mã Dục bạo phát ra hai luồng hàn mang làm cho người ta sợ hãi. Chỉ một thoáng, một âm thanh lạnh lùng vang trong không trung như thể làm vỡ đá quanh quẩn thật lâu trong tai tướng sĩ ba quân, vang lên thật lâu không tan ~~

” Giết huynh đệ của ta, phải chết. ”

” Giết tướng sĩ của ta, phải chết ”

” Toàn quân thất băng trắng, để tang mười ngày!”

” Bất sống Lưu Ngu, tể các anh hùng này!”

Bùi Nguyên Thiệu lồm cồm bò dậy khàn cả giọng gào theo. Ngay sau đó Hứa Chử, các chư tướng cùng với tất cả tướng sĩ đều vội vàng điên cuồng hét gào giống như mấy ngàn con sói đứng nghiêm trên nền đất hoang vu giá lạnh ngẩng đầu nhìn trăng, sát khí lạnh lẽo dưới bầu trời đêm tỏa ra vô tận, uất ức, mãnh liệt

~~

...

Huyện Kế, phủ thứ sử U Châu, phòng ngủ Lưu Ngu.

Lưu Ngu giật bản mình, rùng mình một cái bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, đưa tay vừa sờ giường chỉ thấy lạnh lẽo vô cùng. Cử động của Lưu Ngu làm tiểu thiếp của hắn bừng tỉnh, đứng dậy ân cần hỏi: ” Lão gia, người làm sao vậy?”

” Không có gì.”

Lưu Ngu thở phào, cố nói nhẹ đi để che dấu.

Nhưng cảnh mới vừa xảy ra trong mộng lại hiện ra trước mắt cứ vẫn y trong đầu Lưu Ngu không tan. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, một lang vương cường tráng đang ngẩng đầu nhìn trăng, tiếng tru thê lương làm khiếp đảm hồn người. Phía sau lang vương, trên vùng đất hoang giá lạnh đứng nghiêm hơn vạn con sói đang ngược lên. Trong mắt mỗi một con sói đều toát ra khí tức âm lãnh, lạnh lùng nhìn Lưu Ngu chăm chăm.

Một nỗi bất an lạnh lẽo mơ hồ kéo tới trùm kín Lưu Ngu, giấc mộng quỷ dị như thế, chẳng lẽ là ông trời muốn cho hắn biết điều gì?

...

Huyện Trữ, Hộ Ô Hoàn Giáo Ủy bộ, dõi mắt nhìn quanh chỉ thấy khăn tang.

Ở phía đông tạm thời đắp nổi lên một đài cao. Ở giữa đài cao để một cỗ quan tài nặng. Phía trước quan tài là một mộ đỉnh to lớn, mộ đỉnh toàn thân đen nhánh trông thật mộc mạc. Trên đỉnh và phía dưới có chạm khắc những đường hoa văn tinh xảo. Bốn phía khắc từng dãy dài tên người. Càng gần tới đỉnh thì chữ càng lớn, càng xuống tới đế thì chữ càng nhỏ.

Dưới đài cao, mấy ngàn tướng sĩ đứng nghiêm như tượng, không một tiếng động.

Mã Dục cầm trong tay quả chùy lưu tinh của Quân Hối. Các chư tướng Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Liêu Hóa, Hứa Chử, Cao Thuận nối đuôi theo sau. Đoàn người chậm rãi đi lên đài cao, trình trọng đặt quả chùy lưu tinh của Quân Hối vào trong đỉnh công huân, sau đó Quách Đồ cầm bút viết. Tiếp đến lão Hắc (tên lão thợ rèn) tạc tên Quân Hối lên hàng thứ nhất của đỉnh công huân!

Vụn gỗ tung bay, chỉ trong chớp lát thời gian, tên của Quân Hối đã được khắc vào trên đỉnh, trở thành dấu vết vĩnh viễn.

Mã Dục đứng nghiêm trước đỉnh. Ngón tay chỉ hàng chữ dày đặc mới khắc trên đỉnh lớn tiếng nói: “Ngoài tên của tướng quân Quân Hối, trên đỉnh còn khắc tổng cộng chín trăm ba mươi bảy cái tên. Mỗi một tên được khắc trên đó đều giống như tướng quân Quân Hối, đã từng là một chiến sĩ anh dũng ~~ ”

Ánh mắt mấy ngàn tướng sĩ thoáng chốc tập trung vào trên đỉnh công huân.

” Ta hy vọng mọi người luôn luôn nhớ kỹ, chín trăm ba mươi bảy chiến sĩ anh dũng kia đã chết như thế nào, vì cái gì mà chết?” Mã Dục chỉ vào những tên đứng cao nhất trên đỉnh nói với giọng trầm mặc: ” Mao Tam, Ngưu Tứ, Đại Đầu, Thổ Đản... Đó là tháng mười năm ngoái, để cho đại đội nhân mã tranh thủ có đủ thời gian dời đi, Chu Thương tướng quân chỉ huy hai trăm huynh đệ cùng quan quân thiết kỵ đông gấp hàng chục lần huyết chiến suốt ngày. Chỉ có ba người còn sống, còn lại ~~ toàn bộ chết trận!”

Ánh mắt mấy ngàn tướng sĩ đều quay sang nhìn Chu Thương. Vẻ mặt Chu Thương lạnh lùng, trong mắt không thể át được rơm rớm nước mắt. Trận đánh vô cùng thảm thiết nọ lại hiện ra rõ ràng trước mắt ~~

“Thiết Đản, Nhị Cầu Tử, Sơn Kê... Đó là tháng hai năm nay đánh trận Trường Xã, giữa quân Hán trung ương tinh nhuệ nhất thiên hạ. Để phá tan trận hình phòng ngự do mấy ngàn trọng giáp kết thành, tướng quân Hứa Chử chỉ huy hơn trăm trọng giáp thiết kỵ dốc lực công kích, ngay cả đánh tới người cuối cùng cũng tuyệt không rút lui. Cuối cùng lấy hơn trăm kỵ binh liều mạng phá vỡ phòng tuyến quân Hán, cứu được mấy ngàn huynh đệ bị vây trong Trường Xã ~ ”

167. Chương 121: Phải Chết (2)

” Còn hôm nay mới khắc lên địa ba trăm lẻ một cái tên, đó là trận đánh hôm qua trên bình nguyên. Để tránh cho quân ta lâm vào khốn cảnh hai mặt chống địch, Quân Hối tướng quân lúc nguy cấp nhận lệnh chỉ huy ba trăm tinh kỵ xuất chiến. Đối mặt bốn ngàn thiết kỵ của Khâu Lực Cư, Tô Phó Duyên tử chiến không lùi, cho đến khi ~ toàn bộ chết trận ~ ”

Dưới đài hoàn toàn yên lặng, chỉ cần có thể đủ nghe là hiểu được lời của Mã Dục. Bất luận là người Hán hay người Ô Hoàn, trong mắt đều không khỏi như có lửa cháy ngút trời. Bọn họ phảng phất đã bị miêu tả của Mã Dục dẫn tới tràng chém giết vô cùng thảm thiết nọ. Những chiến sĩ anh dũng không hề sợ hãi đang nghênh chiến quân địch như lang sói gấp mấy chục đến hàng trăm lần, dù đổ máu bỏ mình cũng tuyệt không lùi bước ~

Mã Dục hít thật sâu luồng không khí lạnh giá, lớn tiếng quát lên: “Bây giờ, các người đã biết các chiến sĩ anh dũng vì sao mà chết?”

“Đã biết ~ ”

“Đã biết ~ ”

“Đã biết ~ ”

Mấy ngàn tướng sĩ âm âm đáp lại, tiếng gầm vọng tới khiến cho thiên địa cũng biến sắc.

” Như vậy, các người có biết, bọn họ vì đâu mà chết?”

Dưới đài hoàn toàn yên lặng, chỉ có Hứa Chử đột nhiên hiên ngang ngẩng đầu lên, trong đôi mắt dần dần thoáng qua một tình cảm sâu sắc, nắm tay thành quyền giơ cao lên quá đầu, lớn tiếng quát: ” Bọn họ chết đi, là để rất nhiều huynh đệ được sống sót!”

” Nói rất hay!” Mã Dục lạnh lùng nói: ” Tướng quân Hứa Chử nói đúng, những chiến sĩ anh dũng này cho dù tử chiến cũng tuyệt không lui về phía sau, chính là vì để càng nhiều huynh đệ được sống sót!”

” Nếu như không phải Chu Thương tướng quân chỉ huy hai trăm dũng sĩ tử chiến không lùi, tám trăm lưu khẩu có lẽ căn bản không cách nào rời khỏi Uyển Thành; Nếu như không phải tướng quân Hứa Chử chỉ huy hơn trăm trọng giáp thiết kỵ liều chết xông lên, mấy ngàn huynh đệ bị vây ở Trường Xã chỉ có thể toàn quân chết hết; Nếu như không phải tướng quân Quân Hối chỉ huy ba trăm tinh kỵ tử chiến không lùi, như vậy bao nhiêu người hôm nay có thể đứng ở chỗ này. Kể cả ta cũng đều không một ai có thể may mắn thoát khỏi khó khăn ~ ”

” Một người nếu như sợ chết, hẳn chỉ có thể bị chết nhanh hơn!”

” Một đội quân nếu như sợ chết, kết quả chỉ có thể bị tiêu diệt nhanh hơn!”

“Chỉ có từng người đều không sợ chết, thời khắc chuẩn bị vì huynh đệ mà lựa chọn tự mình đi tìm cái chết thì chúng ta mới có thể trở thành một đám lang, một đám hổ. Mới có thể trở thành Hổ Lang Chi Sư làm địch nhân nghe tên là táng đảm kinh hồn. Chỉ có trở thành Hổ Lang Chi Sư, mỗi một người chúng ta đều có cơ hội sống sót lớn hơn, sống đến cuối cùng.”

” Không sợ chết. Chính là để không chết!”

” Đừng sợ máu chảy, vì như vậy để làm cho máu chảy ít đi ~ ”

” Hết thấy mọi thứ, chỉ là vì để sống sót đến cuối cùng! Trước kia như thế, hiện tại như thế, tương lai cũng như thế ~ ”

“Ngao ~ ”

“Ngao ~ ”

“Ngao ~ ”

Trong mắt ba quân tướng sĩ tựa như bốc lửa, đột nhiên khắp người nóng rực như lửa cháy, vội vàng cầm binh khí trong tay ra sức giơ lên quá đầu, quên đi mọi thứ bắt đầu hô theo.

Mã Dục lạnh lùng giơ cánh tay phải, tiếng reo hò của ba quân tướng sĩ liền đột nhiên ngừng lại.

” Tiễn đưa tướng quân Quản Hối ~ lên đường ~ ”

Mã Dục ra lệnh một tiếng, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Liêu Hóa, Cao Thuận bốn người đồng thời khom lưng nâng một góc quan tài dùng sức giơ lên đặt trên vai. Nắp trên của quan tài chưa đóng, Quản Hối im lặng nằm ở trong đó, đôi mắt trợn tròn đã nhắm lại. Gương mặt đen rữa đi vết máu tím bầm cũng hiện ra vẻ thiện lương siêu thoát nơi trần thế ~

” Ngang ngang ngang ~ ”

” Đông đông đông ~ ”

Tiếng trống trận kịch liệt cùng với tiếng tù và réo rắt thoáng chốc vang dội trời mây, ba quân tướng sĩ đứng nghiêm như tượng vội hô hét mở ra một lối đi. Bốn người Bùi Nguyên Thiệu nâng quan tài từ đài cao đi xuống theo lối đi do các tướng sĩ mới tránh ra đi qua. Các tướng sĩ phía sau liền vội vàng quỳ rạp xuống đất. Trong khoảnh khắc, mấy ngàn tướng sĩ đã đều quỳ rạp xuống đất ~

Bốn người Bùi Nguyên Thiệu khiêng quan tài đi qua lối do tướng sĩ mở ra, cuối cùng đem quan tài đặt lên một đồng củi. Mã Dục cầm trong tay cây đuốc chậm rãi đi tới. Đang lúc muốn giơ đuốc (tám trăm lưu khẩu từ khi khởi binh ở Tinh Sơn, Mã Dục liền lập ra quy củ. Phạm là tướng sĩ bỏ mình thì đi thể không đem chôn, mà đều hỏa táng), từ phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng quát vang dội.

“Đội đã ~ ”

Mã Dục đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy mấy kỵ binh từ phía trước phóng đến. Đi đầu là Thái Thú Hữu Bắc Bình Công Tôn Toàn, mấy kỵ sĩ đuổi theo phía sau là các chư tướng Công Tôn Việt, Công Tôn Phạm, Nghiêm Cương. Công Tôn Toàn chạy vội đến gần không kịp dừng chiến mã liền nhảy xuống ngựa, vung vàng đứng trước mặt Mã Dục chấp tay ôm quyền nói: ” Mã Dục tướng quân, tướng quân Quản Hối chỉ huy ba trăm tinh kỵ tử chiến ngăn địch đánh bại âm mưu quỷ kế của thất phu Lưu Ngu và tiểu nhân Diêm Nhu nên có đại ân với ba ngàn tướng sĩ Hữu Bắc Bình. Bản quan thay mặt tướng sĩ ba quân đặc biệt vội tới tiễn đưa tướng quân Quản Hối ~ ”

“À ~ ”

Mã Dục nhẹ nhàng gật đầu, Công Tôn Toàn bèn quay người đi về phía quan tài của Quản Hối, vẻ mặt tràn đầy nghiêm nghị. Phía sau chư tướng Công Tôn Việt vẻ mặt cũng nghiêm nghị, bốn người trước tới quan tài Quản Hối cúi người vái thật sâu. Công Tôn Toàn bèn hô sang sảng: ” Quản Hối tướng quân ~ đi đường bình an ~ Thái Thú Hữu Bắc Bình Đại Hán Công Tôn Toàn tới tiễn đưa ngài ~ ”

...

Huyện Kế, đại sảnh nghị sự của Thứ sử U Châu. Lưu Ngu đang cùng đám người Lưu Bị, Vĩ Đôn chờ nghị sự, chợt có tiểu lại vội chạy vào bên trong phòng nói với Lưu Ngu: ” Đại nhân, Diêm Nhu tiên sinh đã về!”

“Nga, Tử Hòa đã về?”

Lưu Ngu nghe vậy sắc mặt biến đổi, từ chỗ ngồi đột nhiên đứng dậy. Lưu Bị ngồi chầu tiếp chuyện một bên cũng đứng lên, đi theo Lưu Ngu ra ngoài nghênh đón. Tiếng bước chân vang lên, vừa mới gặp mặt Diêm Nhu, Lưu Ngu vội vàng không chờ đợi hỏi luôn: ” Tử Hòa, cuộc chiến Âm Phong Hạp cốc thắng bại như thế nào?”

Diêm Nhu thở dài đáp: “Đại nhân, quân bản bộ của Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên không kịp đến thì cuộc chiến ở Âm Phong Hạp cốc đã kết thúc. Đại quân Tiên Ti thảm bại, Đại vương Khôi Đầu chết trận. Chỉ có Bộ Độ Căn chỉ huy mấy trăm kỵ binh chạy về đại sa mạc.”

Lưu Ngu lấp bắp nói: “Sao ~ không ~ không ~ không kịp chạy tới, sao lại như vậy?”

Lưu Bị cũng hỏi: “Tính theo thời gian và khoảng cách, hai đạo đại quân của Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên hẳn là có đầy đủ thời gian chạy đến Âm Phong Hạp cốc trước khi cuộc chiến bắt đầu. Tại sao đến khi chiến sự kết thúc còn chưa chạy tới?”

Các chư tướng còn lại Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân, Vĩ Đôn cũng vội vàng hỏi: “Đúng vậy, tại sao như vậy?”

Diêm Nhu thở dài nói: “Chư vị tướng quân có điều chẳng hay, Mã Dục tình ranh như cáo, lại sớm có phòng bị. Trên đường quân ta ắt phải đi qua đã bố trí một lượng lớn kỵ binh do thám. Nếu như hai đạo đại quân của Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên đi thẳng vào, vậy tất nhiên làm kinh động Mã Dục. Mã Dục bị ép buộc rất có thể từ bỏ quyết chiến ở Âm Phong Hạp cốc với đại quân Tiên Ti. Như thế mấy vạn đại quân Tiên Ti đi thẳng vào, tất nhiên di họa cho dân chúng U Châu, thiết tưởng là tạo thành sai lầm lớn.”

Lưu Bị trong lòng thì coi thường, nhưng bề ngoài làm ra vẻ lo lắng, liên tục gật đầu nói: “Tiên sinh có thể lo cho dân chúng, cũng thật là nghĩa sĩ ~ ”

Diêm Nhu không để ý lời ca tụng của Lưu Bị nói tiếp: “Bất đắc dĩ, hai đạo đại quân chỉ có thể chuyển sang đi đường nhỏ Bạch Sơn. Đường núi có nhiều nguy hiểm, gập ghềnh khó đi. Cho nên mất nhiều thời gian, đến khi ra khỏi chốn núi thẳm thì sắp hết ngày, cuộc chiến Âm Phong Hạp cốc đã đến hồi kết thúc ~ ”

Tiên Vu Phụ kích động nói: “Tuy gần tới hồi kết nhưng rốt cuộc cũng sắp đến, làm sao lại nói không kịp chạy tới, liệu có phải là tự mâu thuẫn?”

Diêm Nhu đáp: “Tiên Vu tướng quân có điều chẳng hay, Mã Dục ngoài việc bố trí một số lớn thám báo trên đường quân ta ắt phải đi qua thì vẫn có sắp xếp. Quân ta đang muốn thẳng tiến Âm Phong Hạp cốc để giáng cho liên quân hai nhà Mã Dục, Công Tôn Toàn một đòn trí mạng thì một đội kỵ binh ba trăm người từ trên trời rơi xuống ngăn cản đường đi ~ ”

Vĩ Đôn nói: “Hai đạo đại quân của Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên có chừng bốn ngàn thiết kỵ. Ba trăm kỵ binh không phải là vừa đánh đã tan, có thể cầm cự được bao lâu?”

Diêm Nhu nói: “Vĩ Đôn tướng quân nói lời ấy sai rồi. Đội kỵ binh kia tuy chỉ có ba trăm người, cũng là một chi Hồ Lang Chi Sư. Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên chỉ huy hơn ngàn tiên quân tham chiến càng khó có thể thắng nhanh. Hao binh tổn tướng đã đành, Tô Phó Duyên đã chết trong trận này ~ cho đến khi ba trăm kỵ binh chết sạch thì cuộc chiến ở Âm Phong Hạp cốc đã kết thúc.”

“Tê ~” Lưu Ngu cũng hít thật sâu khiếp sợ nói: “Không ngờ thuộc hạ của Mã đồ phụ lại có đội Hồ Lang Chi Sư như vậy! ?”

168. Chương 122: Giành Thắng Lợi Trong Hiểm Cảnh (1)

Mã Dục dừng bước trước tường, ánh mắt chăm chú nhìn trên bản đồ thật lâu không hề dời đi. Có tiếng bước chân đi tới, thân hình thon gầy của Quách Đồ từ ngoài phòng đi vào.

“Công Tắc, tang sự đã lo xong?”

“Khởi bẩm chúa công, đã lo xong.”

“Trận đánh này ~ quân ta thương vong thế nào?”

” Hãm trận doanh của tướng quân Cao Thuận thương vong hơn phân nửa, trong đó hơn ngàn tân binh mới chiêu mộ hầu như toàn bộ chết trận. Hai ngàn kỵ binh Ô Hoàn mới theo thì thương vong hơn năm trăm kỵ sĩ. Trọng giáp thiết kỵ của tướng quân Hứa Chủ thương vong hơn hai mươi kỵ sĩ. Ngoài ra Thanh Châu doanh thuộc hạ của Quân tướng quân ~ toàn quân chết hết. Trận chiến này tổng cộng hơn ngàn tướng sĩ bỏ mình, trọng thương hơn năm trăm người, lớn nhất với quân ta từ trước tới nay.”

“A ~ còn bao nhiêu tướng sĩ?”

“Quân của Hãm trận doanh có thể chiến đấu còn hơn tám trăm người. Kỵ binh Ô Hoàn còn sức chiến đấu hơn một ngàn tám trăm kỵ sĩ. Trọng giáp thiết kỵ vẫn còn hơn ba trăm. Tướng quân Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương chỉ huy hơn ngàn kỵ binh tinh nhuệ. Tổng cộng vẫn có gần bốn ngàn người có thể tham chiến, chiến mã còn hơn vạn con.”

“Bốn ngàn người ~” Trong mắt Mã Dục thoáng qua vẻ tàn nhẫn trầm giọng nói: “Quân ta mặc dù binh ít, nhưng đều Hồ Lang tôi luyện ra từ trong máu và lửa, có thể đánh được đội quân bốn vạn người bình thường! Nhưng mà, Lưu Ngu và Diêm Nhu cũng không phải kém cỏi. Trận đánh ở Âm Phong Hạp cốc nếu như không có Quân Hối liều chết ngăn cản thì quân ta suýt nữa bị diệt bởi tay kẻ khác! Cho nên, để đảm bảo trận chiến này tất thắng, vẫn cần mượn lực lượng của Công Tôn Toàn”

Quách Đồ hỏi: “Chủ công thật muốn khai chiến với Lưu Ngu?”

Mã Dục đáp: “Bản tướng vốn đã thề trước mặt tướng sĩ ba quân, giết tướng sĩ ta, phải chết! Mối huyết cừ của Quân Hối và ba trăm huynh đệ há có thể không báo? Nhưng mà ~ cũng không thể mạo muội! Nếu chỉ vì báo huyết cừ ba trăm huynh đệ, lại khiến trên ba ngàn tướng sĩ bỏ mạng thì có thể vì cái nhỏ mà mất lớn.”

Quách Đồ nói: “Chủ công minh giám, tuy nhiên ~ Đồ có một câu, không nói không được.”

Mã Dục nói: “Cứ nói không sao.”

Quách Đồ hít một hơi nói nghiêm nghị: “Từ thời Linh đế tới nay, Hán thất suy vong, thủ lĩnh các phương chinh phạt lẫn nhau, chuyện này không sai. Tuy nhiên Lưu Ngu lại là Thứ sử U Châu, trên danh nghĩa là thượng quan của chủ công. Nếu rơi vào điều tội kỵ phạm thượng thì cực kỳ bất lợi cho danh tiếng của chủ công.”

” Danh tiếng?” Mã Dục lạnh nhạt cau mặt nói: ” Chính vì miệng lưỡi người đời thất thường, đúng sai đều có lý! Danh tiếng không phải chỉ dựa vào người nói ra. Bản tướng nếu như giết Lưu Ngu, đương nhiên sẽ bị người trong thiên hạ mắng là đồ tể. Nhưng nếu như không giết Lưu Ngu, người trong thiên hạ liền không mắng Mã đồ tể chẳng?”

“Cái này ~ ”

Quách Đồ nhất thời cứng họng.

“Báo ~” Mã Dục nói chưa dứt lời thì ngoài trường báo lại: “Thái Thú Hữu Bắc Bình Công Tôn Toàn đại nhân và Trường sử Quan Tĩnh tới chơi.”

Mã Dục nói: “Vừa nói Công Tôn Toàn thì Công Tôn Toàn đến. Truyền lệnh. Mời vào~ ”

“Tuân lệnh.”

Thân binh lĩnh mệnh đi ra, chỉ chớp lát thời gian, tiếng bước chân nặng nề từ bên ngoài phòng vang lên. Mã Dục và Quách Đồ tự mình ra nghênh đón. Sớm thấy Công Tôn Toàn đang bước nhanh tới, trên mặt mơ hồ lộ ra một nỗi âu lo. Trường sử Hữu Bắc Bình Quan Tĩnh cũng mang vẻ mặt điềm đạm theo sát phía sau Công Tôn Toàn.

“Công Tôn đại nhân ~ ”

“Mã Dục tướng quân ~ ”

Hai người chấp tay hành lễ xong cùng nhau đi vào bên trong phòng phân ngôi chủ khách rồi ngồi xuống.

Công Tôn Toàn nói: “Mã Dục tướng quân. Bản quan lần tới là tới là để từ biệt tướng quân.”

Mã Dục nói: “Công Tôn đại nhân. Ta và ngài vừa gặp đã quen, thấy nhau là vui. Làm sao lại đột ngột rời đi?”

Công Tôn Toàn nói: “Cái này ~ thực không dám dấu diếm. Trương Thuần, Trương Cử làm loạn tuy đã bình định, nhưng dư đảng có nhiều kẻ lẫn vào chốn hương thôn. Do thám vừa mới báo lại, mấy ngày gần

đây ở các huyện phía bắc Hữu Bắc Bình có nhiều đám cướp nhỏ tụ tập làm loạn e rằng có biến động. Do đó bản quan cần về sớm để phòng ngừa bất trắc.”

Mã Dực cười nhạt, nói: ” Công Tôn đại nhân sao không nói thẳng ra?”

Về mặt Quan Tĩnh biến động, Công Tôn Toàn cũng kinh hãi nói: “Mã Dực tướng quân đã biết hết?”

Mã Dực nói: “Thám mã vừa mới hồi báo. Khâu Lực Cư thấy dẫn quân tới thượng cốc vô ích nên không về, tiện đường tới Hữu Bắc Bình cướp bóc trại của Ô Duyên lão. Ô Duyên thua trận chạy trốn, bị bắt đi vô số ngựa dê, có việc này không?”

Công Tôn Toàn nói: “Đích thật có việc này.”

Mã Dực nói: “Công Tôn đại nhân nóng lòng quay về trụ sở chỉ huy quân trả thù Khâu Lực Cư?”

Công Tôn Toàn nói: ” Khâu Lực Cư đã tâm lang sói. Dám đem thân binh đến chỗ bản quan cai trị. Lần này nếu không thể mạnh mẽ giáo huấn một phen, thì hẳn cho là bản quan mềm yếu dâm coi thường.”

Mã Dực nói: ” Công Tôn đại nhân tuy là Thái Thú Hữu Bắc Bình, nhưng Ô Duyên không phải là thuộc hạ của đại nhân. Giờ Khâu Lực Cư vừa mới đem quân qui phục Đại Hán, đại nhân e là xuất quân vô danh. Danh bất chính thì ngôn bất thuận, Lưu Ngu sợ là không chịu ngồi nhìn không để ý tới? Chẳng lẽ đại nhân đã chuẩn bị trở mặt với thất phu Lưu Ngu?”

” Mã Dực tướng quân nói giỡn. Đại nhân Lưu Ngu chính là thượng quan, bản quan liệu có dám phạm thượng?” Công Tôn Toàn nói, ” Khâu Lực Cư dẫn quân làm loạn, tội như tạo phản. Luận tội phải tru diệt, tuy nhiên ~~ bản quan nếu như xuất quân chinh phạt, tất trước cần Lưu Ngu đại nhân cho phép.”

Mã Dực nói: ” Đại nhân chẳng phải biết cuộc chiến Âm Phong Hạp cốc kỳ thật hung hiểm vạn phần. Thất phu Lưu Ngu muốn cầu kết với man di Tiên Ti mưu đồ giết hại bản tướng là việc làm như kẻ tiểu nhân. May mà có thượng quan tham dự? Nếu không phải có Quân Hội tử chiến, ta và ngài hai nhà e là Lưu Ngu đã hại rồi, không như hợp binh chinh phạt? Khi việc thành, bản tướng đem việc tâu lên thiên tử thỉnh cho đại nhân làm U Châu mục.”

Về mặt Công Tôn Toàn khê biến, hình như có ý động tâm, trước hết vội nhìn thuộc hạ Quan Tĩnh rồi nói: ” Mã Dực tướng quân có lẽ hiểu lầm, cùng man di Tiên Ti cầu kết, ý muốn giết tướng quân đại nhân của chúng ta chính là Khâu Lực Cư, Tô Phó Duyên hai người, việc này đại nhân Lưu Ngu vô can.”

” Bản tướng vốn đã cùng Lưu Ngu lão nhi ở thế thù không cùng sống, trận chiến này khó tránh khỏi!” Mã Dực đột nhiên đứng dậy sa sầm nói: ” Công Tôn đại nhân nếu không muốn xuất binh tương trợ thì ta một mình đi chinh phạt”

Công Tôn Toàn nói: “ Mã Tướng quân ... ”

Mã Dực quả quyết nói: “ Ngày mai, bản tướng sẽ dẫn đại quân đi lên hướng bắc, vòng qua đại sa mạc từ Hữu Bắc Bình vào ải. Sau đó dẫn khinh kỵ từ Ngư Dương tây tiến, đột ngột đánh đến Huyện Kế, định giết Lưu Ngu trở tay không kịp, mong rằng Công Tôn đại nhân xét tới vong hồn ba trăm tướng sĩ của Quân Hội để mượn đường đi cho dễ dàng”.

Công Tôn Toàn trong lòng khiếp sợ, Mã đồ phụ am hiểu câu nói cầu thắng trong nguy hiểm, lời ấy cũng không sai! Mã Dực chỉ huy quân đi về phía bắc, lại từ Hữu Bắc Bình vào ải hành quân cả một vòng lớn tấn công Huyện Kế. Có thể nói đội quân cô độc xâm nhập, chạy đường trường tập kích, thật sự là nguy hiểm cực cao, một khi không thể trong thời gian ngắn công phá Huyện Kế, rất có thể bị Lưu Ngu điều động binh quay lại vây dưới chân thành Huyện Kế.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Lưu Ngu, Diêm Nhu cũng chưa chắc có thể ngờ tới Mã Dực dám dẫn thân chốn nguy hiểm kỳ tập Huyện Kế. Huyện Kế chưa chuẩn bị, rất có thể bị Mã Dực một trận công phá, đến lúc đó Lưu Ngu không có mấy vạn bộ binh và kỵ binh, lại bị Mã Dực một kiếm đâm ngay tim, đến khi đại quân tụ tập về cứu viện thì Lưu Ngu đã chết, đại thế đã định. Thuộc hạ của Công Tôn Toàn là Trường sử Quan Tĩnh cũng vội về nghiêm túc xin Mã Tướng quân nghĩ lại. Tướng quân nếu giết Lưu Ngu, chính là kẻ phạm thượng, chỉ e người trong thiên hạ coi thường!

“ Người trong thiên hạ?” Trong mắt Mã Dục không khỏi thoáng qua vẻ tàn nhẫn mà nói: “Người trong thiên hạ coi thường thì đã sao nào? Vốn trong mắt bản tướng cho tới bây giờ chỉ có huynh đệ, cho tới bây giờ chỉ có tướng sĩ trung dũng! Nếu ai giết huynh đệ của ta, giết quân sĩ ta thì ta liền giết chúng, thần ngăn sát thần, phật cản giết phật.”

Công Tôn Toàn nghe vậy cũng trầm hít sâu, không nghĩ tới Mã Dục dám phóng túng như thế, ngôn ngữ càn rỡ đương nhiên không để sự tôn nghiêm của triều đình vào mắt, trong lòng không khỏi thoáng khiếp sợ. Nhưng thấy Mã Dục vẻ mặt hung ác, ánh mắt thê lương, tuyệt không phải bộ dạng đang nói giỡn! Chẳng lẽ thật sự đã hạ quyết tâm đánh Huyện Kế rồi chăng?

Nên hợp binh công phạt? Hay án binh bất động? Trong nhất thời Công Tôn Toàn trong lòng do dự chưa quyết bèn nói với Mã Dục: “ Mã Tướng quân. Việc quan hệ trọng đại, hãy cho Bồn quan về doanh cẩn thận suy nghĩ.”

Về mặt Mã Dục trở lại như thường, chấp tay nói: “ Công Tôn đại nhân xin

cứ tự nhiên ... ”

” Nếu vậy, Bồn quan cáo từ.”

Công Tôn Toàn chấp tay với Mã Dục, dẫn Quan Tĩnh đứng dậy rời đi.

Đưa mắt nhìn bóng dáng hai người Công Tôn Toàn đi xa, Quách Đồ thấp giọng nói: “ Chủ công, Công Tôn Toàn người này rất có dã tâm, không thể không đề phòng. Nếu hấn chịu hợp binh thì thôi, nếu không chịu hợp binh, hạ quan lo lắng hấn có đem tin tức quân ta kỳ tập Huyện Kế âm thầm tiết lộ cho Lưu Ngu biết được, để quân ta cùng Lưu Ngu liều mạng lưỡng bại câu thương, hấn ở giữa làm ngư ông đắc lợi.”

169. Chương 122: Giành Thắng Lợi Trong Hiểm Cảnh (2)

” Cái gì! ıQuách Đồ khiếp sợ nói: “ Chủ công nếu biết rõ trong quân của Công Tôn Toàn có gian tế của Lưu Ngu thì làm sao còn nghĩ tiết lộ kế hoạch quân sự trọng yếu như thế cho Lưu Ngu biết được? Một khi Công Tôn Toàn thật sự không cẩn thận đem kế hoạch này tiết lộ cho gian tế, Lưu Ngu tất nhiên sớm có phòng bị. Quân ta liền mất đi ưu thế bất ngờ, lần đi có thể nói là cô quân xâm nhập, dữ nhiều lành ít.”

” Cô quân xâm nhập, dữ nhiều lành ít?” Mã Dục đột nhiên nở một nụ cười xảo trá rồi nói: “ Chỉ sợ chưa chắc!”

Quách Đồ vội la lên: “Lưu Ngu nếu có phòng bị, quân ta đi lần này tất bại không thể nghi ngờ! Xin chủ công nghĩ lại.”

Mã Dục đột nhiên giơ cánh tay phải lên ngắt lời Quách Đồ: “ Công Tắc không cần khuyên can, bản tướng sở dĩ đem kế này tiết lộ cho Công Tôn Toàn biết được, là hy vọng Lưu Ngu có đề phòng.”

Quách Đồ ngạc nhiên nói: “ Cớ sao chủ công nói như vậy?”

Mã Dục lãnh đạm nói: “ Người đời đều biết bản tướng vốn liều mạng cầu thắng. Từ khi khởi binh ở Tỉnh Sơn tới nay đã đánh mấy chục trận, không có một trận nào không phải liều chết để sống, vào nguy hiểm để chiến thắng! Lần này đi hàng ngàn dặm, chạy đường xa bên tập Huyện Kế, mặc dù hung hiểm nhưng cũng không phải không có thể thành công. Công Tắc tin tưởng điều đó không nghi ngờ, Công Tôn Toàn, Quan Tĩnh cũng tin không nghi ngờ, vậy thì hạng người như Lưu Ngu, Diêm Nhu tất nhiên cũng rất tin không nghi ngờ. Như thế, Lưu Ngu tất nhiên điều binh khiển tướng, ở chung quanh Huyện Kế bố trí trọng binh chờ quân ta đi vào chỗ chết ... ”

Quách Đồ bắt đầu hiểu rõ ràng mình không theo kịp suy nghĩ của Mã Dục, thất thanh nói: “ Như vậy thì sao chủ công còn tiết lộ kế hoạch cho Công Tôn Toàn biết được, há chẳng phải là thất sách sao?”

” Thất sách? Cái này chẳng qua là kế dụ địch mà thôi!” Mã Dục lãnh đạm nói: “ Tuyên bố tấn công Huyện Kế chẳng qua là muốn Lưu Ngu điều đại quân tới chung quanh Huyện Kế. Chỉ có như vậy thì trong lúc chủ lực quân ta đi xa, Huyện Trữ mới được bình yên vô sự, đó là kế dụ địch! ” Quách Đồ cũng hít một ngụm lãnh khí, thấp giọng hỏi: “ Như vậy, chủ công muốn công kích nơi nào?”

Bên ngoài Huyện Trữ, đại doanh Công Tôn Toàn.

Công Tôn Toàn nói với Quan Tĩnh: ” Sĩ Khởi, Lưu Ngụ cùng Bản quan vốn đã bất hòa, trở mặt chỉ là việc sớm muộn, không bằng nhân cơ hội này hợp binh cùng Mã Dực chinh phạt Lưu Ngụ? Nếu việc thành, cho dù Mã Dực có dâng biểu lên thiên tử xin làm U Châu mục hay không thì cục diện cũng tốt hơn hiện tại. Nhưng nếu thua trận thì cục diện sẽ xấu hơn hiện tại.”

Quan Tĩnh biến sắc nói: ” Đại nhân không thể lỗ mãng, bây giờ Lưu Ngụ thế lớn, quân tinh nhuệ các quận không dưới bốn năm vạn người. Kỵ binh bản bộ của Hồ Xích, Khâu Lực Cư cũng hơn ba vạn kỵ binh. Quân bản bộ của Mã Dực tuy là Hồ Lang Chi Sư, cuối cùng vẫn là binh ít tướng thiếu. Tấn công Huyện Kế mặc dù nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng xem ra là tỉ lệ thành công không cao.”

” Sĩ Khởi sao khẳng định như thế?”

” Đại quân hành động, thanh thế ắt lớn, làm sao có thể che dấu hành tung là một vấn đề lớn. Mã Dực lên phía bắc xuất ra rồi lại vào ải ở Hữu Bắc Bình, không ngại đi đường vòng xa ngàn dặm kỳ tập Huyện Kế, có thể nói là đem ảnh hưởng bất lợi giảm đến mức thấp nhất. Từ Hữu Bắc Bình sang phía tây đến Huyện Kế chỉ có hơn trăm dặm. Đến khi Lưu Ngụ nghe thấy biết tin tức thì đại quân Mã Dực đã áp sát Huyện Kế cũng nên.”

Công Tôn Toàn nói: ” Nếu Sĩ Khởi cũng cho rằng Mã Dực có thể xuất kỳ bất ý áp sát chân thành Huyện Kế thì làm sao còn nói thành công của Mã Dực có thể tính là hơi nhỏ?”

Quan Tĩnh đáp: ” Đại nhân, nếu Mã Dực muốn bôn tập ngàn dặm tất nhiên phải chú ý yếu tố binh quý thần tốc. Cho nên chỉ mang theo trang bị nhẹ tiến quân, không thể nào mang quá nhiều lương thảo trang bị. Nếu như không có trang bị, lấy đâu khí giới công thành? Huyện Kế chính là một tòa thành kiên cố, không phải là một tòa thôn trang. Nếu Mã Dực nghĩ bằng vào mấy ngàn kỵ binh sẽ đánh chiếm được nó, không phải có chút cuồng vọng sao?”

Công Tôn Toàn mặt cứng đờ, chậm rãi nói: “A • • Sĩ Khởi nói như vậy không phải là không có đạo lý, nói như thế chỉ bằng án binh bất động cho thỏa đáng.”

Quan Tĩnh nói: ” Đại nhân minh xét.”

Bên ngoài đại doanh, đường đệ của Công Tôn Toàn là Công Tôn Việt nhân buổi tối đến chơi, chợt thấy trước trưởng Công Tôn Toàn có đội trưởng thân binh Công Tôn Ngao lén lén lút lút nấp ở một góc đại doanh, đang dán lỗ vào vải trưởng, không khỏi quát lên: “Công Tôn Ngao, ngươi đang làm gì đó?”

Công Tôn Ngao bị dọa cho hoảng sợ, nhanh chóng quay người lại thấy là Công Tôn Việt không khỏi ấp úng nói: “Ách ... Nhị Tướng quân? Không có gì, mới rồi đại nhân gọi tiểu nhân. Tiểu nhân chưa nghe rõ. Cho nên tới gần để nghe cẩn thận ...”

Công Tôn Việt cau mày nói: ” Nếu như thế, sao không đi vào hỏi lại mà dáo dác giống như tên gian tế.”

Công Tôn Ngao gật đầu nói: ” Dạ dạ dạ, Nhị Tướng quân giáo huấn đúng.”

Lúc đó, âm thanh của Công Tôn Việt đã kinh động đến bên trong làm Công Tôn Toàn hỏi: “Nhị đệ đó à?”

Công Tôn Việt lấy lại thần sắc, không hề để ý tới Công Tôn Ngao nữa, vén vải trưởng mà vào rồi nói, : ” Huỳnh trưởng, chính là tiểu đệ • • ”

” Nhị đệ, đệ tới vừa đúng lúc ... ”

Bên trong trưởng mơ hồ vọng ra âm thanh của Công Tôn Toàn, ánh mắt của Công Tôn Ngao chợt lóe, lén lút rời khỏi đại doanh Công Tôn Toàn. Trong phút chốc bóng hình của hắn đã lẩn vào trong bóng đêm u ám.

Huyện Kế, đại sảnh nghị sự của Thứ Sử U Châu.

Diêm Nhu lấy tấm da dê để trình lên án cho Lưu Ngụ, khom người nói: ” Đại nhân, gian tế trong quân Công Tôn Toàn có cấp báo! Khẩn cấp vượt tám trăm dặm tới, dọc đường chạy đã làm chết ba con khoái mã!”

” Ủ? ? Chuyện gì khẩn cấp như thế?”

Vẻ mặt Lưu Ngu chợt biến, vội vàng mở tấm da dê để đọc.

Ánh mắt Diêm Nhu không rời khỏi mặt Lưu Ngu, chỉ thấy sắc mặt Lưu Ngu trong khoảnh khắc trở nên phi thường khó coi. Một lúc lâu thở dài một tiếng, từ từ ngồi sau án buồn rầu nói: “Chuyện xấu rồi ... Mã đồ tể đã hưng binh báo thù. Kẻ này mặc dù binh ít tướng thiếu, nhưng đa phần là giống hổ lang. Một khi chiến cuộc nổ ra, tất nhiên di họa cho dân chúng U Châu, giờ cần phải làm gì?”

Diêm Nhu nghiêm nghị nói: ” Đại nhân, quả thật là Mã Dục hưng binh báo thù?”

Lưu Ngu hồ hững đưa tấm da dê cho Diêm Nhu, nói: ” Tử Hòa, một mình ngươi xem đi.”

Diêm Nhu cầm tấm da dê, vội vã đọc rồi biến sắc mặt nói: ” Khá lắm Mã đồ phu. Dĩ nhiên xuất quân lên phía bắc, lại mượn đường Hữu Bắc Bình, đi một đường vòng lớn dùng kỳ binh tới sát Huyện Kế. Nếu không phải có cơ hội biết tin tức, Huyện Kế không kịp đề phòng thì rất có thể bị công hạ, việc này lớn đây.”

Lưu Ngu nói: ” Huyện Kế thành trì kiên cố, chắc chắn lại có trọng binh trú phòng. Tử Hòa xem một tên Mã đồ tể thật sự có thể công phá?”

Diêm Nhu đạo: “Ải Hổ lao là thiên hạ hùng quan, lại có trọng binh triều đình trấn thủ. Mã đồ phu chỉ có hơn ngàn tặc binh một trận là công phá, đại nhân cho là Huyện Kế so với ả Hổ Lao như thế nào?”

Lưu Ngu nói: ” E là không bằng”

” Mã Dục mặc dù liệu định Công Tôn Toàn sẽ không đem tin tức tiết lộ cho đại nhân, nhưng quả quyết sẽ không ngờ tới quân ta có gian tế dưới trướng Công Tôn Toàn, lần này vì đại nhân đã biết ý đồ tác chiến của Mã đồ tể nên thế cục đã hoàn toàn không giống trước!” Nói đến đây, trong mắt Diêm Nhu đột nhiên nhoáng lên vẻ vô cùng lạnh lẽo, nói dứt khoát: ” Đại nhân, tiêu diệt Mã đồ phu là ở cuộc chiến này.”

Dưới đài điểm binh của Trữ huyền, ba ngàn kỵ binh, tám trăm bộ binh, một vạn thớt ngựa cười theo tiếng hét lập thành quân trận san sát. Mã Dục ánh mắt lạnh lùng, giục ngựa chậm rãi trước trận tiền. Ánh mắt của ba ngàn tướng sĩ thoảng chốc đổ dồn vào trên người Mã Dục. Trong mắt các tướng sĩ không khỏi nóng rực bởi ngọn lửa thiêu đốt bùng bùng.

Ánh mắt Mã Dục cũng lướt qua gương mặt tướng sĩ ba quân đầy vẻ oai nghiêm.

Lưu Ngu đã cai trị U Châu nhiều năm, thế lực có thể nói là cực kỳ vững chắc. Thái Thú các quận ngoại trừ Công Tôn Toàn, Nghiêm Cương thì đều là thân tín của hắn. Chỉ cần Lưu Ngu ra lệnh một tiếng, trong khoảnh khắc liền tập hợp được mấy vạn tinh binh! Tuy nhiên, thực sự làm cho Mã Dục phải kiêng kỵ không phải mấy vạn tinh binh của Lưu Ngu, mà là mấy vạn kỵ binh Ô Hoàn của Hô Xích, Khâu Lực Cư.

Tinh binh của Lưu Ngu cho dù là tinh nhuệ đi nữa, cuối cùng cũng chỉ là bộ binh. Mà quân đội của Mã Dục đều là kỵ binh, sức cơ động vượt xa Lưu quân. Một khi hai bên giao chiến, bằng vào sự cơ động cao của kỵ binh thì ít nhất cũng không bị đánh bại. Nhưng nếu có kỵ binh Ô Hoàn của Hô Xích, Khâu Lực Cư tham gia thì kết quả đã hoàn toàn khác rồi.

Lưu Ngu được Hô Xích, Khâu Lực Cư giúp sức, giống như mãnh hổ thêm hai cánh. Vì thế muốn diệt Lưu Ngu, tất phải cắt đôi cánh trước đã, trong đó đặc biệt Khâu Lực Cư uy hiếp lớn nhất nên cần phải phá trước.

170. Chương 123: Phá Quân Doanh (1)

” Cao Thuận!”

Trong yên lặng khiến người ta phải nín thở, đột nhiên vang lên tiếng quát lạnh lạnh lạnh lùng của Mã Dục.

Cao Thuận hiên ngang bước ra khỏi hàng, hai tay ôm quyền cất cao giọng nói: ” Có mặt tướng!”

Ánh mắt Mã Dục tựa như lang sói nhìn thẳng vào mặt Cao Thuận, trầm giọng nói: ” Đại quân xuất chinh, cần Đại tướng đốc lực trấn thủ doanh trại, Trữ Huyền là gốc rễ của quân ta. Liên quan đến sinh mạng tồn vong của ba quân tướng sĩ, không được để mất, ngươi có dám lĩnh mệnh không?”

Cao Thuận hiên ngang nói: ” Có gì mà không dám!”

” Tốt!” Mã Dược trầm giọng nói: ” Lệnh cho người chỉ huy tám trăm quân ở lại bảo vệ đại doanh.”

” Tuân lệnh!”

” Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Liêu Hóa, Hứa Chữ!”

Bốn người Bùi Nguyên Thiệu đồng thời giục ngựa lên trước, ngồi trên lưng ngựa ôm quyền lạnh lùng nói: ” Có mặt tướng.”

Mã Dược nói: ” Các người chỉ huy quân bản bộ, theo bản tướng xuất chinh!”

” Tuân lệnh!”

” Công Tắc ” Mã Dược quay đầu, ánh mắt nhìn vào Quách Đồ, giọng nói hơi hòa hoãn đi: ” Lần này người cũng cùng xuất chinh, theo làm tham mưu quân sự ”

Quách Đồ ở trên lưng ngựa chấp tay, vui vẻ nói: ” Hạ quan tuân lệnh.”

Mã Dược hít một hơi thật sâu rồi hùng hăng giục ngựa quay đầu, rút mã đao ra giơ lên cao quá đầu, lập tức chỉ về phương bắc hăng hái quát lớn một tiếng: “Ba quân tướng sĩ nghe lệnh tiến lên”

“Cáp ~ ”

Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Liêu Hóa, Hứa Chữ bốn tướng đồng thanh hét lớn, giục ngựa lên trước. Phía sau bốn tướng, ba ngàn kỵ binh mỗi người dắt hai thớt chiến mã hùng dũng tiến lên. Chỉ trong chốc lát thời gian, liền tạo thành một dòng sắt thép chảy trên vùng đất hoang nhằm hướng bắc cuộn cuộn đi. Đưa mắt nhìn đại quân bắc tiến, vạn mã rong ruổi thật hùng tráng và phóng túng, trên mặt Quách Đồ không khỏi ửng đỏ. Một làn gió thoảng qua tai làm hấn kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Mã Dược đã giục ngựa cất vó, nhằm hướng bắc phi tới.

“Giá ~ ”

Quách Đồ hùng hăng vụt một roi ngựa cũng nhằm phương bắc phóng nhanh.

...

Ngoài thành Lạc Dương, một kỵ sĩ phi như bay từ phía bắc phóng tới. Dịch tốt trên ngựa mình đầy bụi đất, con ngựa cười mồ hôi chảy như mưa. Trong chốc lát, dịch tốt đã chạy tới gần trước lầu thành lớn tiếng hô to, tiếng thét mãnh liệt đã làm kinh động lính gác trên lầu thành lẫn đám thương buôn vừa mới ra khỏi cổng thành nên chúng vội vàng dừng chân ngẩn nhìn.

” Đại thắng... Thượng Cốc đại thắng ... ”

” Chém đầu hai vạn ... bắt sống tám trăm ... ”

” Đại vương Tiên Ti Khôi Đầu ... chết ngay tại trận ...”

Trong mắt đám quân canh cổng cùng với thương buôn không khỏi có vẻ chấn động khi tiếng vó ngựa dồn dập lướt qua bên cạnh. Tên dịch tốt kia đã sớm như một trận gió hô hoán tiến vào thành Lạc Dương ~ Cho đến khi tiếng vó ngựa dồn dập trên đường càng lúc càng xa, đám thương buôn và lính canh ở cổng hành mới bắt đầu tỉnh lại từ nỗi khiếp sợ bắt đầu len lén thì thầm.

Chỉ chốc lát sau, ở ngoài cửa cung. Ngự lâm vệ thần sắc nghiêm nghị, nhận tin thư từ trong tay dịch tốt, hai tay giơ lên cao quá đầu nhằm hướng điện Đức Dương nhanh chóng chạy đến, vừa chạy vừa la: “Đại thắng ... Thượng Cốc đại thắng ... ”

Trước điện Đức Dương, Kim ngô vệ vừa nhận thư tín từ tay Ngự Lâm Vệ liền quay người đi đến Ngọc Giai, lạnh lạnh hô to: “Đại thắng ... Thượng Cốc đại thắng ... ”

Bên ngoài Kim điện, thị lang Hoàng môn nhận thư tín từ tay Kim Ngô Vệ, chạy một mạch vào đại điện, hô lớn trước văn võ toàn triều: ” Bệ hạ ... Thượng Cốc đại thắng ... ”

Hán Linh đề đang cùng văn võ toàn triều nghị sự nghe vậy vẻ mặt chấn động, nói: ” Mau mau trình lên đây!”

Trung thường thị Trương Nhược vợ vàng xuống điện đi ra cửa tiếp nhận thư tín từ tay Hoàng Môn thị lang, lại vợ vàng chạy tới trước ngự án của Hán Linh đế. Hán Linh đế vợ vã mở thư, nhanh chóng xem qua, trong khoảnh khắc mắt lộ ra vẻ vui mừng, vỗ án lớn tiếng nói: ” Tốt! Rất tốt! Thật tốt quá ... ”

Trước ánh mắt chờ mong của văn võ bá quan toàn triều, Hán Linh đế hô liên ba tiếng hảo rồi mới cất cao giọng nói: ” Báo tin thắng trận Thượng Cốc, Phục Ba tướng quân Mã Dục một trận Âm Phong Hạp cốc đánh bại quân Tiên Ti, chém đầu hơn hai vạn, bắt sống tám trăm, Đại vương Tiên Ti Khôi Đầu chết tại trận. Ha ha ha... từ đây trăm không cần phải lo biên giới phía bắc Đại Hán nữa ... ”

Trên đại điện thoáng chốc vang lên những tràng thở phào, từ khi Thiên Thạch Hòe chết, thế lực Tiên Ti có yếu đi nhưng vẫn uy hiếp nghiêm trọng an toàn của Đại Hán. Chẳng ngờ Mã Dục vừa tới U Châu, một trận đánh bại quân Tiên Ti, chém đầu hai vạn, thậm chí giết chết Đại vương Tiên Ti Khôi Đầu! Võ công hiển hách như thế, có thể nói từ thời Vũ đế trở lại là chưa từng có!

Thậm chí ngay cả Thái sư Viên Phùng, Thái phó Viên Ngỗi, dù có kiêu kỳ cũng trong lòng cảm thán Mã Dục dụng binh như thần, người đương thời không ai có thể làm nổi!

Hán Linh đế long nhan hớn hở, đứng trước điện tuyên bố: ” Trương Nhược, truyền ý chỉ của trẫm, gia phong Mã Dục làm Lộc Đình Hầu, thái ấp tăng tám trăm hộ.”

Trương Nhược cúi khom người sát đất, quì rạp đáp: ” Lão nô ~ tuân chỉ ~ ”

...

Lạc Dương, dịch quán.

Giả Hủ đang trong thư phòng mài mực viết thư, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nặng nề thì kinh ngạc ngẩn đầu. Chỉ thấy Điển Vi tựa lưng thần ác sát xông vào, nhưng đôi mắt hung dữ lại toát ra vẻ mừng rỡ không thể giấu nổi vỗ một cái lên án làm Giả Hủ cả kinh giật bắn người. Đang lúc Giả Hủ kinh ngạc không thôi thì Điển Vi ha ha cười to nói: ” Tiên sinh, Thượng Cốc đại thắng! Chủ công ở Âm Phong Hạp cốc đại thắng, đánh bại Tiên Ti, chém đầu hơn hai vạn. Hiện tại đã truyền ra khắp thành Lạc Dương, người nào cũng khen chúa công võ công cái thế, có thể nói là tài năng bậc lương đồng của Đại Hán, hắc hắc ... ”

“Hả?” Giả Hủ nghe vậy vẻ mặt nghiêm nghị: ” Chủ công đã thắng người Tiên Ti rồi à?”

Điển Vi cười to nói: ” Thắng, hơn nữa là đại thắng, ha ha ... ”

Giả Hủ nghĩ ngợi một lúc, chậm rãi nói: ” Điển Vi Tướng quân, nhanh chóng chuẩn bị hành trang quay về Trữ Huyền.”

Vừa nghe nói quay về Trữ Huyền, Điển Vi vui vẻ nói: ” Tuân lệnh, lão Điển liền đi chuẩn bị.”

...

Bên ngoài biên ải, thảo nguyên ngàn dặm, đại sa mạc vạn dặm. Một đội kỵ binh khổng lồ tựa như thủy triều tràn qua, ngàn kỵ đua tranh, vạn mã cắm đầu chạy làm bụi mù nổi lên cuộn cuộn âm ỉ cả bầu trời. Một vầng mặt trời sắp lặn đỏ rực uể oải đơn độc lờ lờ phía chân trời, tỏa ra những tia nắng như máu làm nhuộm đỏ cây cối vàng ruộm trên vùng thảo nguyên hoang dã.

Tháng mười đã qua, mùa đông giá rét đã tới, trên thảo nguyên Mạc Bắc (Nội Mông ngày nay) đã bắt đầu điêu tàn.

“Giá ~ ”

Chu Thương hét lớn một tiếng, từ phía trước phi ngựa quay lại, đến gần bên người Mã Dục mới hung hăng giật cương ngựa làm bốn chân chiến mã trượt dài đi mấy bước.

Khó khăn lắm mới ngừng lại được, mặc kệ mồ hôi nhỏ từ trên mặt như mưa, Chu Thương học hai tiếng, khó nhọc nói: “Chủ công, phía trước phát hiện một tiểu bộ lạc người Tiên Ti, có nên tiện đường công kích không?”

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, Quách Đồ giục ngựa từ sau trận đuổi tới, cao giọng hỏi: “Chúa công, đại quân đã đi được khá xa, đi hướng nam là Hữu Bắc Bình rồi ”

Trong đôi mắt đen nhánh của Mã Dực thoáng qua vẻ suy tư kín đáo. Hắn đứng thẳng người nhìn về thảo nguyên rộng vô biên đằng đông, nói một câu lạnh lùng, âm thanh mặc dù trầm thấp, nhưng rõ ràng vẫn lọt vào tai Quách Đồ và Chu Thương: ” Truyền lệnh, đại quân không dừng lại, dốc hết tốc lực tiến về phía trước.”

” Tuân lệnh!”

Chu Thương hét lớn một tiếng rồi lĩnh mệnh đi.

...

Kế Huyền, trong phòng nghị sự của Thứ sử U Châu.

Một bức bản đồ quân sự U Châu mở ra trên bàn. Lưu Ngụ và các chư tướng Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân, Vĩ Đôn, Hồ Xích, Lưu Bị đồng loạt đứng xung quanh bàn.

Diêm Nhu chỉ tay vào bản đồ nói: ” Đại nhân, chư vị tướng quân, vừa mới được tin cấp báo, Thứ sử Ký Châu Hàn Phúc đại nhân sai danh tướng Hà Gian -Trương Cáp chỉ huy năm ngàn tinh binh tiến lên bắc, bây giờ đã qua Phạm Dương. Đi gấp thì nội trong ba ngày kéo quân đến Kế Huyền. Thái Thú Bột Hải Viên Thiệu cho Văn Sứ, Nhan Lương lĩnh hai ngàn tinh binh đã tiến đến Phương Thành, cũng còn mấy ngày đường mới tới Kế Huyền!”

” Thái Thú Liêu Đông Công Tôn Độ lấy Tham Chí Vương làm tướng dẫn sáu ngàn tinh binh theo đường thủy tiến quân, tính theo lộ trình thì trong ba ngày có thể đến Tuyền Châu (quận phía nam Ngư Dương), trong vòng bảy ngày có thể tới Kế Huyền. Thái Thú Đại Quận đại nhân Tề Chu chỉ huy năm ngàn tinh binh trong quận đông tiến. Thái Thú Thượng Cốc đại nhân Khiên Chiêu cử năm ngàn tinh binh xuôi nam. Từ ba mặt đông, tây, bắc hình thành thế giáp công.”

” Hơn nữa ở Kế Huyền có ba ngàn tinh binh, năm ngàn thiết kỵ. Như vậy, quân ta ở chung quanh Kế Huyền tập trung hơn đại quân hơn ba vạn kỵ bộ binh, binh lực gấp mười lần Mã Dực. Nếu Mã đồ phụ đến, tất phải chết dưới chân thành Kế Huyền!”

Nghe thấy năm đường viện quân kéo tới, tâm thần Lưu Ngụ đại ổn định. Tán thưởng nhìn Diêm Nhu, nói: ” Tử Hòa mưu trí thiên hạ khó bì, có được quân sự, thật là trời giúp cho Bản quan vậy ”

Diêm Nhu cười nhạt, khiêm tốn nói: ” Đại nhân quá khen.”

Trong mắt Lưu Bị đột nhiên thoáng qua vẻ nghiêm trang, nhìn Lưu Ngụ nói: ” Đại nhân. Mã đồ phụ dẫn hết đại quân kỳ tập Kế Huyền, hang ổ tất nhiên trống không, Bị xin chỉ huy một đạo tinh binh bất ngờ tấn công Trữ Huyền.”

“Hả ”

Lưu Ngụ thần sắc chấn động, lấy ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Diêm Nhu, Diêm Nhu không khỏi gật đầu.

171. Chương 123: Phá Quân Doanh (2)

Bóng đêm như mực, gió bắc thét gào.

Trên đại sa mạc hoang vu sáng lên một đồng lửa cháy bập bùng, ánh lửa đỏ hồng trên nền đất đen hoang vắng có thể nhìn thấy đặc biệt dễ. Từ cách xa vài dặm bên ngoài đều có thể rõ ràng thấy được, hơn mười tên binh lính Ô Hoàn vây quanh hai tên binh sĩ quân Hán ngồi hơ tay bên cạnh đồng lửa. Hơn mười thớt ngựa cưỡi làm thành một vòng vây quanh ở xung quanh đồng lửa để ngăn cản làn gió lạnh ghê người kia.

“Cáp ~ ngáp ~” một tên binh lính Ô Hoàn hắt hơi thật to. Ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên kêu to: ” Mau nhìn kia, tuyết rơi!”

Mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn trời, dưới ánh lửa đỏ bừng quả nhiên nhìn thấy vô số bông tuyết như lông ngỗng đang từ trên trời tới tấp rơi xuống. Có vài bông rơi vào trên chóp mũi, thoáng chốc hóa thành nước đá lạnh buốt da thịt.

“A.” một tên binh lính quân Hán vội đưa tay lên miệng, ra sức hà hơi rồi cất tiếng mắng mỏ: “ Cái xứ quỷ quái này thật là lạnh. Chân tay Lão Tử đều sắp rụng hết cả rồi.”

Một tên binh lính Ô Hoàn cười nói: “ Tướng quân (cho dù là tên lính quen quân Hán thì binh lính Ô Hoàn vì tôn kính cũng phần lớn tôn xưng là tướng quân). Ở vùng Mạc Bắc này, ngày mà được coi là lạnh thì thật sự lạnh cóng, hắc ~ đến lúc đi tiểu thì mọi thứ đều biến thành cục băng. Nếu vẫn chưa rụng thì đến khi gặp mẹ ** dù xinh đẹp mấy cũng chỉ có thể nuốt nước miếng, hắc hắc. ”

” Ha ha ha ~ ”

Hai tên binh lính quân Hán và hơn mười tên kỵ binh Ô Hoàn đồng thời càn rỡ cười lớn. Bọn binh lính bất kể là người Hán hay người Ô Hoàn, phần lớn đều là người thô lỗ một chữ bẻ đôi không biết. Là người thô lỗ đương nhiên thích một ít chuyện tiểu lâm thô tục, nhất là đề tài liên quan tới đàn bà thì càng không khỏi hưng phấn.

” Cách đấy đấy ~ ”

Đang lúc nói giỡn, trên vùng đất hoang vắng đột nhiên vang lên một hồi vó ngựa dồn dập, chạy thẳng tới chỗ họ.

” Có kỵ binh địch!” Binh sĩ quân Hán mặt liền biến sắc, theo thói quen cầm đao đứng dậy, trầm giọng nói, “ Lên ngựa, chuẩn bị nghênh địch.”

Hai tên binh lính quân Hán nhanh chóng phản ứng, hơn mười tên binh lính Ô Hoàn cũng không dám chậm trễ, vội vàng nhảy lên mình ngựa rút mã đao kêu leng keng. Có tên thì giương cung lắp tên, chĩa mũi tên sắc bén nhắm ngay phía trước dưới bầu trời đêm u ám tối mịt.

Tiếng vó ngựa dồn dập nhanh chóng đến gần, một âm thanh rổ rảng vang lên từ trong bóng tối: “ Phía trước là huynh đệ người bộ lạc nào? Là bộ lạc Kim Điều hay bộ lạc Hắc Hạt Tử vậy?”

Tên lính người Hán cầm đầu sắc mặt lạnh lẽo, hỏi binh lính Ô Hoàn bên cạnh: “ Người này đang nói cái gì?”

Tên lính Ô Hoàn vội vàng phiên dịch lại , binh lính quân Hán nghĩ ngợi một lát rồi trầm giọng nói: “ Nói cho hẳn biết chúng ta là người của bộ lạc Kim Điều tới nơi này săn thú. Mời hẳn lại đây uống bát sữa ngựa nóng cho ấm người.”

Tên lính Ô Hoàn không dám chậm trễ, vội vàng đem lời binh sĩ quân Hán phân phó lớn tiếng phiên dịch lại. Rất nhanh, một kỵ sĩ từ trong bóng tối đi ra, chậm rãi tới gần. Binh sĩ Ô Hoàn và binh lính quân Hán nhìn chăm chú, chỉ thấy người nọ trên đầu đội mũ len, ngang lưng đeo loan đao, rõ ràng là người Ô Hoàn.

” Lên!” Tên lính quân Hán vung tay lên, hạ lệnh: “ Bắt hẳn lại!”

Hơn mười kỵ binh Ô Hoàn nhanh chóng bật người lên, trong khoảnh khắc đã vây quanh kỵ sĩ Ô Hoàn nọ.

...

Bờ sông Liêu Thủy.

Mã Dục lẳng lặng ngồi tựa dưới một gốc cây thấp ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời đêm u ám xa xăm, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên một nỗi lo âu sâu kín. Khi trời về đêm nhiệt độ xuống thấp, đây không phải là điềm tốt. Mạc Bắc là nơi vô cùng lạnh, một khi trời nổi trận tuyết lớn thì ắt ảnh hưởng vô cùng nghiêm

trọng tới hành động của đại quân.

Bởi vì đem khinh kỵ binh đi xa, đại quân cũng không mang theo nhiều lương thảo, hơn nữa cũng không mang y phục chống lạnh. Một khi chiến sự không thuận lợi, cả đạo quân đều có thể bỏ mạng trên chốn thảo nguyên mệnh mông mờ mịt tuyết trắng! Bao nhiêu lần sát phạt thảm khốc đều đã trải qua, Mã Dục cũng không muốn để ba ngàn quân tinh nhuệ của hắn ngã xuống vùng đất hoang vu băng giá này.

“Chúa công ~ ”

Tiếng gọi của Quách Đồ làm Mã Dục bừng tỉnh từ nỗi suy tư. Quay đầu lại chỉ thấy Quách Đồ vẻ mặt vui mừng đang đi dọc theo bờ sông Liêu Thủy vội vàng bước tới.

” Chúa công, xích hầu đội (trinh sát) của quân ta bắt được một tên gian tế Ô Hoàn. Sau khi tra hỏi, hắc hắc, dĩ nhiên là thám mã do Khâu Lực Cự phải đi.”

“Hả?”

Mã Dục nghe vậy mắt sáng lên vội đứng thẳng dậy.

Quách Đồ vội đi tới trước mặt Mã Dục, thở dốc mấy hơi mới nói tiếp được: ” Hô hô ~ chủ công, theo thám mã khai báo, đại quân của Khâu Lực Cự sau khi tập kích bản doanh của bộ lạc Ô Duyên ở Hữu Bắc Bình, cướp được một lượng lớn ngựa dê, cho nên hành động bị chậm lại. Hôm nay vừa mới qua khỏi Bình Cương, thậm chí lại còn rút lại phía sau quân ta!”

” Thật không?” Mã Dục vẻ mặt vui vẻ bèn nói: ” Nói như vậy thì Khâu Lực Cự còn chưa trở về thành?”

Quách Đồ nói: ” Dĩ nhiên!”

” Thật là ông trời giúp ta!” Mã Dục hưng hăng kích động nói: ” Công Tắc, mau cho gọi bốn tướng Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Liêu Hóa, Hứa Chử đến đây nghị sự.”

” Tuân lệnh.”

Quách Đồ lĩnh mệnh đi, chưa đầy chốc lát thời gian, bốn tướng Bùi Nguyên Thiệu trước sau đều tới.

...

Phía tây Liễu Thành.

Sông Liêu Thủy ở chỗ này mở rộng ra, lòng sông rộng rãi, nước chảy chậm chậm, nơi người qua lại nhiều, được gọi là bến Thiển Thủy.

Trời đã xế chiều, gió bắc lồng lộn làm nổi lên cuộn cuộn tuyết trắng đầy trời. Một trận bão tuyết đêm qua đã trang điểm thảo nguyên hoang vu vạn dặm thành một thế giới của Băng Tuyết.

” Hí luật luật ~ ”

Trong tiếng ngựa hí kéo dài, một thám mã từ trên thảo nguyên tuyết trắng xuất hiện như ma quỷ. Ánh mắt cảnh giác dòm ngó dải đất tuyết phủ trắng xóa một hồi lâu, xác định không có bất cứ dị thường nào, mới giục ngựa quay lại nhanh chóng rời đi. Chỉ trong chốc lát thời gian, trên thảo nguyên mênh mông trắng xóa liền xuất hiện một đường đen nhàn nhạt. Theo thời gian trôi qua, vệt đen đó chậm chậm di chuyển về phía trước cuối cùng nở ra thành một dòng lũ mãnh liệt. Đúng là một đạo kỵ binh khổng lồ, đang dắt theo vô số ngựa dê, phụ nữ trẻ em chậm rãi đi về phía trước.

“Cáp ~ ”

Khâu Lực Cự quát to một tiếng, hai chân hưng hăng thúc vào bụng ngựa, con ngựa cưỡi bị đau hí dài một tiếng tung bốn vó phi lên phía trước. Gió bắc ù ù tạt vào mặt, nhưng không cách nào làm giảm bớt sự vội vàng, nôn nóng của Khâu Lực Cự. Phía trước không xa nơi này là bến Thiển Thủy, từ bến Thiển Thủy vượt qua sông Liêu Thủy đi thêm tám mươi dặm là tới Liễu Thành.

Vừa nghĩ tới Liễu thành, trong đầu Khâu Lực Cự không thể không hiện lên thân thể nóng bỏng mềm mại đến mê người. Luồng khí nóng rực không khỏi hùng hực bốc lên từ dưới khổ Khâu Lực Cự làm cho hần hần không mọc được cánh bay ngay về Liễu Thành. Đặt người nọ ở dưới hưng hăng dày vò, tùy ý phát tiết tình lực hần để dành đã lâu.

” Ô ~ ô ~ ô ~ ”

Khâu Lực Cự đang suy nghĩ chuyện tốt đẹp thì từ phía trước đột nhiên vang lên ba tiếng tù và mơ hồ.

” Hả! ?”

Trong lòng Khâu Lực Cự hốt nhiên chấn động. Vội vàng ngẩng đầu nhìn phía trước, kinh ngạc thấy trên thảo nguyên tuyết trắng vô tận đằng trước đột nhiên xuất hiện một đám kỵ binh tựa ma quỷ. Một đám kỵ binh mà Khâu Lực Cự mới gặp không lâu. Nhân số không nhiều lắm, chỉ có khoảng ba trăm kỵ binh. Tất cả kỵ binh, cả người và ngựa đều bọc kín trong áo giáp đồng xanh xám xịt, thậm chí ngay cả khuôn mặt tất cả kỵ binh đều bị một mặt nạ kiểu mặt quỷ hung ác kinh khủng che kín.

Ba trăm kỵ binh tạo thành một vệt đen sì sì, từ trên nền tuyết trắng hung hăng chạy đến. Không khỏi có một khí tức lạnh lẽo tỏa ra tràn ngập trong không gian vô tận.

” Đáng chết, bọn ma quỷ này mọc ra từ đâu vậy?” Khâu Lực Cự hung hăng mắng một câu, lớn tiếng hét: ” Bày trận ~ chuẩn bị nghênh địch. ”

...

” Hô lô lô ~ ”

Con ngựa Đại Uyển Lương Câu mà Hứa Chữ đang cưỡi hí vang một tiếng ra sức lắc cái đầu to lớn. Bộ chiến giáp vì cử động kịch liệt của chiến mã mà phát ra liên tiếp chuỗi âm thanh lanh canh theo gió đưa xa mãi không thôi làm tản ra vài phần sát khí .

Trong sự đợi chờ khiến kẻ khác nghẹt thở, cây đại thiết chùy trong tay Hứa Chữ đã chậm rãi giơ lên, hàng đinh sắc bén như nanh sói trên quả thiết chùy dưới ánh nắng chiếu rọi xuống lộ ra vẻ hung dữ vô song.

” Thương ~ thương ~ thương ~ ”

Trong tiếng kim khí va nhau liên tục không thôi, hơn ba trăm thanh Trảm Mã đao nặng nề mau chóng rút ra khỏi vỏ vung thẳng lên cao. Lưỡi đao lạnh lùng phản chiếu ánh nắng toát ra một vẻ lạnh lẽo khó coi. Sát khí dày đặc từ trong trận quân Hán bốc lên như sóng vỗ bờ nhằm hướng kỵ trận Ô Hoàn trên bến Thiển Thủy cuốn tới.

Trong trận Ô Hoàn, mi mắt Khâu Lực Cự thoáng chốc cau lại. Dừng sức nắm thật chặt thanh mã xoa trong tay, trong lòng Khâu Lực Cự đột nhiên không khỏi thoáng qua nỗi sợ hãi. Sát khí nồng nặc như thế, mùi máu tươi nồng đậm như thế, Mã đồ tể! Nhất định là quân đội của Mã đồ tể! Khâu Lực Cự ngoái nhìn bốn phía. Nhưng thấy trên thảo nguyên mịt mờ tuyết trắng, gió bắc ù ù tuy nhiên không hề có bóng dáng của Mã đồ tể. Nhưng nỗi sợ hãi vẫn vờ trong lòng chỉ có tăng chứ không hề giảm.

172. Chương 123: Phá Quân Doanh (3)

Bên cạnh Khâu Lực Cự, hầu như tất cả tướng sĩ Ô Hoàn đều hai mắt nhìn nhau, thần sắc sợ hãi. Đám kỵ binh quân Hán hơn ba trăm người kia làm bọn hấn nhớ lại trận ác chiến vô cùng thảm khốc mấy ngày trước. Viên tướng Hán này như hung thần ác sát lại giống như từ cơn ác mộng nọ hiện lên trước mắt tướng sĩ Ô Hoàn.

“Cáp!”

Hứa Chữ hét lớn một tiếng. Đại thiết chùy trong tay hung hăng vung về phía trước, con Đại Uyển Lương Câu dưới thân thoáng chốc tung cả bốn vó. Vó sắt nặng nề đập lên nền đất thảo nguyên giá lạnh, tiếng vó dữ dội làm vỡ vụn vẻ yên tĩnh trên chiến trường.

“Cáp ~ ”

“Cáp ~ ”

“Cáp ~ ”

Tiếng quát như sấm vang rền một hồi, hơn ba trăm trọng giáp thiết kỵ theo sát phía sau Hứa Chữ, như cơn thác lũ tràn tới bến Thiển Thủy nhằm phía kỵ trận của người Ô Hoàn xông tới.

” Cung thủ ~ chuẩn bị.”

Khâu Lực Cự hít một hơi thật sâu, cầm thanh mã xoa trong tay giơ lên cao quá đầu, mấy trăm tên kỵ binh Ô Hoàn phía trước nhanh chóng dúi đao vào vỏ rồi giương cung lấp tên, một mũi tên sắc bén đã nhắm ngay phía trước. Ở đằng trước, ba trăm kỵ binh quân Hán như nước lũ tràn tới làm bụi tuyết tung bay đầy trời.

“Xác đất đất ~ ”

Vó ngựa của hơn ba trăm chiến mã nện xuống nền đất giá lạnh gây nên tràng âm thanh liên tục tựa như tiếng trống tử vong hung hăng nện vào lòng mỗi một tên tướng sĩ Ô Hoàn ~ Trong phút chốc, ba trăm kỵ binh quân Hán đã tràn đến bên Thiển Thủy rộng rãi cách kỵ trận Ô Hoàn chưa đến một tầm tên.

” Hô xích ~ ”

” Hàng phốc ~ ”

Tướng sĩ Ô Hoàn thậm chí có thể nghe được rõ ràng tiếng thở dốc nặng nề của đám ngựa mà quân Hán đang cưỡi. Lại còn hơi thở nóng rực từ lỗ mũi nở to của đám ngựa quân Hán cưỡi tạo thành những cuộn sương trắng càng làm lòng người kinh hãi. Khiến cho đám quân Hán tỏa ra một vẻ hung dữ giống như đàn sói đói lạnh lùng làm cho người ta khiếp đảm.

” Bắt tên! ! ! ”

Khâu Lực Cự ra lệnh một tiếng, mã xoa trong tay hung hăng huơ ra phía trước.

” Toa toa toa ~ ”

Trong tiếng dây cung dao động liên miên không dứt, mấy trăm mũi tên sắc bén tựa như nanh sói phóng ra như những tia chớp mãnh liệt nhằm đến đám kỵ binh quân Hán. Trong khoảnh khắc, trong kỵ trận quân Hán vang lên một tràng âm thanh kim khí va nhau. Mấy trăm mũi tên sắc bén hết nanh sói nếu không phải bị văng ra thì bị đánh rơi xuống, cuộc công kích của kỵ binh quân Hán không hề bị ngăn cản chút nào.

Trong trận Ô Hoàn lập tức náo loạn, đám kỵ binh đứng trước theo bản năng bắt đầu giục ngựa lui về phía sau.

” Không được lui về phía sau!” Thanh mã xoa trong tay Khâu Lực Cự như con rắn độc đâm ra làm một tên kỵ binh Ô Hoàn ngã ngựa, hấn lớn tiếng quát to: ” Tự ý lui về phía sau, chết! Bắt tên, tiếp tục bắt tên, bắt chết hết bọn người Hán đáng chết này, bắt tên. ”

Khi quân Ô Hoàn bắn đến loạt tên thứ ba thì kỵ binh quân Hán như giông tố rốt cuộc đã tiến tới không gì ngăn cản được đâm vào trong trận Ô Hoàn. Giống như là một thanh cự chùy nện xuống mặt nước tĩnh lặng trong khoảnh khắc làm nước bay tung tóe, trong trận Ô Hoàn nhất thời là cảnh người rơi ngựa ngã, tiếng chiến mã hí cùng tiếng người la hét trộn lẫn vào nhau.

” Cản ta thì chết. ”

Hứa Chử hét lớn một tiếng, đôi mắt lạnh lùng tỏa ra sát khí hung dữ vô tận, sức mạnh như bạt sơn cử đỉnh trong khoảnh khắc tụ lại trên hai cánh tay, thiết chùy nặng trên trăm cân múa một vòng, vẽ trên không trung một quỹ tích mơ hồ nhằm phía một tên kỵ binh Ô Hoàn cuồng bạo đập tới.

” Dem ~ bá!”

Một viên tướng kỵ binh Ô Hoàn xông tới, mã xoa trong tay khó khăn chống đỡ thiết chùy hung tợn của Hứa Chử. Nhưng mã xoa bị hất văng lại còn nhanh hơn, chưa kịp phản ứng thì thiết chùy của Hứa Chử đã xé gió lao tới nghiền nát hết thấy vật cản nện xuống giữa đỉnh đầu hắn. Trong tiếng vỡ vụn giòn tan, cả đầu tên kỵ binh Ô Hoàn vỡ vụn ra, hóa thành đám thịt vụn máu me tung bay đầy trời.

” Bành bành ~ ”

Quả thiết chùy sắc bén của Hứa Chử vẫn chưa hết đà lại hung hăng đập vào ngực hai tên Ô Hoàn.

Hai tên kỵ binh Ô Hoàn trong khoảnh khắc trợn ngược hai mắt, bộ ngực hồm vào, cả người bị đập bay khỏi lưng ngựa quay cuồng liên tiếp đập phải mấy tên đồng bạn. Kỵ trận dày đặc của người Ô Hoàn trong khoảnh khắc bị tách ra một khe.

” Oanh ~ ”

Lại một tiếng kêu diếc tai nhức óc, con Đại Uyển Lương Câu dưới người Hứa Chử cùng một con ngựa của kỵ binh Ô Hoàn đụng vào nhau, con ngựa cưỡi của kỵ binh Ô Hoàn nhất thời bị đụng phải bay ngang ra ngoài. Còn con Đại Uyển Lương Câu mà Hứa Chử cưỡi giống như một con thú bọc sắt, nhờ vào sức nặng kinh khủng ngoài ngàn cân tung hoành trong trận Ô Hoàn, đánh bay mọi thứ.

Thiết chùy Hứa Chử tới đâu, kỵ binh Ô Hoàn như sóng vỡ ra tới đó không có người nào có thể ngăn cản. Chỉ chốc lát ba trăm trọng giáp thiết kỵ có Hứa Chử dẫn đầu hình thành trận tam giác sắc bén, giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm sâu vào trong kỵ trận Ô Hoàn rồi xé tan ra. Trong khoảnh khắc, khoảng cách tới thân binh của Khâu Lực Cự đã chỉ còn mấy chục bước.

” Tê ~” Thấy thanh thế thiết kỵ quân Hán như thế, Khâu Lực Cự không khỏi sờn tóc gáy, một mặt vội vàng giật ngựa quay lui, một mặt liều mạng rống to: “Lên hết cho Lão Tử, ngăn bọn họ lại ~ ngăn bọn họ lại ~ không cho lũ ma quỷ đó lại đây ~ Nếu ai dám lui về phía sau một bước, Lão Tử giết cả nhà hắn ~”

Mấy trăm kỵ sĩ thân binh Ô Hoàn không dám kháng lệnh, vội hô nhau tiến lên đón đánh ~

“Cút ngay ~”

Hứa Chử hét lớn một tiếng, thiết chùy lờm chờm hung hăng giáng xuống nặng nề nện vào bụng một con ngựa cưỡi của kỵ binh Ô Hoàn. Trong huyết nhục tung bay, con ngựa Ô Hoàn mang cả người cưỡi bị đánh bay lên không trung.

Thấy Hứa Chử thần uy như thế, đám kỵ binh Ô Hoàn còn lại sợ vỡ mật vội vàng giục ngựa né tránh.

” Chịu chết đi ~”

Mắt thấy Khâu Lực Cự giục ngựa lui về phía sau có thể sẽ lui vào sau trận Ô Hoàn, Hứa Chử hét lớn một tiếng, đem thiết chùy cầm trong tay ra sức ném đi. Thiết chùy nặng nề xé gió vẽ trên không trung một đường cong làm cho người ta sợ hãi kèm theo tiếng rít chói tai nhằm phía sau lưng Khâu Lực Cự hung hăng đánh tới.

“Phốc ~”

Huyết nhục tung tóe, thiết chùy từ lưng Khâu Lực Cự hung hăng xuyên vào rồi trở ra trước ngực hắn. Hàng đỉnh sắc bén dính đầy nội tạng đầm máu, có những giọt máu đỏ nhỏ giọt từ những chiếc đỉnh nhọn. Thân hình Khâu Lực Cự giật mạnh một cái rồi chậm rãi cúi đầu xuống, kinh hoàng nhìn thấy một quả thiết chùy to lớn với những đỉnh dài hung dữ đã xuyên thấu nhô ra trước ngực mình.

Một quả tim bẹp rúm không giữ được đã bị cắm trên hai mũi đỉnh, động mạch vẫn chưa đứt, mỗi khi mạch đập thì lại có một ít máu tươi tràn ra.

“Ách a ~”

Khâu Lực Cự thê lương ngửa mặt lên trời thét dài rồi đột nhiên chợt ngừng lại. Sau một khắc, hai tay vô lực của Khâu Lực Cự buông ra, thanh mã xoa nắm chặt trong tay từ từ rơi xuống đất, phát ra một tiếng keng. Thân hình hùng tráng do quả thiết chùy nặng nề làm lắc lư ở trên lưng ngựa rồi cắm đầu rơi xuống.

” Hí luật luật ~”

Mắt đi chủ nhân, con ngựa cưỡi ngẩng đầu hí lên một tiếng, kinh hoàng nhằm phía trước phóng đi. Chỉ trong chốc lát thời gian liền biến mất trên thảo nguyên mịt mờ tuyết trắng.

“Ngao ~”

Hứa Chử giục ngựa về phía trước, đưa tay nhắc thanh lang nha thiết dài nhắc cả thi thể Khâu Lực Cự vẫn còn cầm quả thiết chùy lên, ngửa mặt lên trời thét dài. Tiếng gào điên cuồng tràn ngập thú tính trong khoảnh khắc vang dội cả chiến trường, làm thủng tai tất cả chiến sĩ Ô Hoàn. Tất cả chiến sĩ Ô Hoàn kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy một chiến tướng tựa hùng thần đứng nghiêm trong trận, trong tay giơ cao lang nha bổng dính đầy vết máu. Còn trên lang nha bổng là thi thể của Khâu Lực Cự đại nhân.

Nỗi sợ hãi giá lạnh trong lòng mỗi một tướng sĩ Ô Hoàn tướng sĩ bùng lên dữ dội. Cảnh ác mộng mấy ngày trước chưa tan đi, không nghĩ hôm nay lại thấy cơn ác mộng đáng sợ hơn! Tên gia hỏa người Hán kia ~

quả thực không phải là người. Quả thực là kẻ ma quỷ! Chỉ có đứa ngốc, ngu ngốc mới nguyện ý làm địch nhân của bọn họ.

“Ồ ~ ”

“Ồ ~ ”

“Ồ ~ ”

Tiếng tù và liên tục không thôi từ bốn phương tám hướng vang lên, đám tướng sĩ Ô Hoàn đều sợ vỡ mật hoảng sợ nhìn chung quanh. Chỉ thấy trên thảo nguyên mịt mờ một mảnh tuyết trắng, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một đội kỵ binh quân Hán đen sì sì. Đám kỵ binh quân Hán to lớn kia có chừng mấy ngàn người, đang từ bốn phương tám hướng chậm rãi áp sát tới.

” Hô lô lô ~ ”

Lại một tiếng chiến mã hí vang dội lại khiến người ta phải nín thở, từ giữa kỵ trận quân Hán ở phía bắc đột nhiên mở ra, một kỵ binh như ma quỷ từ sau trận chậm rãi chạy ra, ánh mắt tướng sĩ Ô Hoàn không thể không dồn vào trên người tên kỵ sĩ đó. Bộ thiết giáp toàn thân ngăm đen thoắt chốc làm đóng băng mọi trái tim tất cả tướng sĩ Ô Hoàn. Vẫn còn có một đầu sói to lớn, hung ác. Cái miệng rộng mở ra để lộ hai hàng đầy sin sít, lời nguyện tương truyền của mục phù thủy Tất Mãn nữ vụ sư thoắt chốc vang lên bên tai tướng sĩ Ô Hoàn.

173. Chương 124: Trúng Kế (1)

Giờ khắc này, trong lòng tất cả người Ô Hoàn đều hoảng sợ rên lên, lang đồ phu ~ dĩ nhiên là lang đồ phu.

“Ngao ~ ”

Mã Dục cầm thanh mã đao trong tay giơ lên trời hung hăng giật mạnh, nâng đầu sói lên, ngựa mặt lên trời thét dài.

“Ngao ngao ngao ~ ”

Tất cả tướng sĩ quân Hán đều ra sức giơ mã đao trong tay lên rồi cùng tru lên, tiếng gầm mạnh mẽ vọng thấu không gian kích động quay cuồng giữa trời đất thật lâu không thôi. Trong tiếng tru lên khiến kẻ khác phải nín thở, một kỵ binh Ô Hoàn từ trong trận quân Hán giục ngựa ra, dùng tiếng Ô Hoàn cao giọng thét lên: “Tướng quân có lệnh. hàng thì không giết hàng thì không giết. ”

” Nguyện hàng ~ ”

Một tên chiến sĩ Ô Hoàn nhảy khỏi mình ngựa, thành kính phục xuống đất.

“Chúng ta nguyện hàng ~ ”

“Chúng ta nguyện hàng ~ ”

Chiến sĩ Ô Hoàn vội vàng xuống ngựa, trên thảo nguyên tuyết trắng giá lạnh đôi mắt nhìn lại khắp trận, ngoại trừ ba trăm trọng giáp thiết kỵ do húa Chử chỉ huy thì không một tên kỵ sĩ Ô Hoàn nào còn dám ngồi trên lưng ngựa ~ Ánh mắt lạnh lẽo của Mã Dục chậm rãi nhìn thoắt qua đám hàng binh Ô Hoàn đang phủ phục, mã đao nặng nề trong tay chậm rãi hạ xuống, lưỡi đao hướng lên trên.

Gần hai ngàn kỵ binh Ô Hoàn nhảy xuống ngựa trong khoảnh khắc phát cuồng từ sâu trong lòng. Lưỡi đao hướng lên trời có ý nghĩa là người Ô Hoàn đầu hàng có thể thoát khỏi vận hạn bị xử tử. Nếu như lưỡi đao quay xuống, như vậy ~ tất cả hàng binh đều bị xử tử tại chỗ, giống như tám trăm bại binh người Tiên Ti đầu hàng ở Âm Phong Hạp cốc.

...

Tháng mười một năm Trung Bình thứ hai năm dưới thời Hán Linh đế (185 sau công nguyên), Mã Dục giương đông kích tây, vượt qua ngàn dặm tấn công Liễu Thành. Hứa Chử chỉ huy “Phá quân doanh” đại phá Ô Hoàn, chém chết Liễu Tây Ô Hoàn đại nhân Khâu Lực Cư tại bến Thiển Thủy, bức hàng quân bản

bộ. Ngày hôm sau, hang ổ của Liêu Tây Ô Hoàn bị phá, cháu của Khâu Lực Cư là Đạp Đốn vội dẫn tám trăm người trong tộc chạy đến Liêu Đông, số còn lại đều đầu hàng.

Màn đêm buông xuống, Mã Dực chấp tay đứng thẳng người ở trên tường thành đã bị phá sập xuống. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm âm đạm, vô số bông tuyết đang từ trên trời bay phát phơ xuống. Chỉ trong chốc lát thời gian, trên mũ giáp và áo choàng của Mã Dực đã bám một lớp tuyết dày, nhìn dưới ánh lửa u ám trông lại càng giống một người tuyết ..

Bên trong Liễu Thành lửa cháy ngất trời bùng lên từng đám. Nam nhân kêu thảm thiết, nữ nhân rên rỉ và tiếng khóc của hài tử xen lẫn vào nhau. Trong lòng Mã Dực chỉ thấy lạnh buốt hết như bông tuyết đang tung bay đầy trời kia.

Những người đứng đầu và các quý tộc của bộ lạc Ô Hoàn Liêu Tây đang gặp nạn cướp bóc và giết hại thảm khốc nhất. Mã Dực mặc dù tha thứ cho mục dân bình thường của bộ tộc Ô Hoàn, nhưng không thể nào tha thứ cho quý tộc bộ tộc Ô Hoàn! Bất luận do tác dụng hay do nhu cầu thì vẫn phải khao thưởng tướng sĩ thuộc hạ, do đó ắt phải khai đao với đám quý tộc Ô Hoàn này.

Đương nhiên trong chiến tranh, bên thua trận phải hiểu rõ cảnh chiến bại.

Mã Dực không có hứng thú tham gia các hành động cuồng hoan của tướng sĩ thuộc hạ, nhưng cũng chẳng hề có ý ngăn cản bọn họ, cái này chính là phần thưởng cho bọn hắn! Đối với sự trừng phạt bên thua trận, cũng là phần thưởng người thắng trận thì đừng nhắc tới nhân nghĩa đạo đức. Ở thời loạn thế này, người thắng làm vua, kẻ chiến bại đâu còn quyền làm người!

Thế nào là Hổ Lang Chi Sư?

Là hổ lang, và cũng là cầm thú! Một đạo quân Hổ Lang Chi Sư, ắt cũng là một đội cầm thú chi sư! Có chuyện cuồng hoan sau cuộc chiến thì tinh thần mới được phát tiết cực độ, mới có liều mạng chém giết và không sợ chết trên chiến trường! Mã Dực vô cùng rõ ràng đám thuộc hạ Hổ Lang Chi Sư kia của hắn được hun đúc như thế nào. Càng rõ ràng hơn phải dựa vào thủ đoạn gì để duy trì thú tính hổ lang của bọn họ.

Mã Dực không mong muốn đám thuộc hạ Hổ Lang Chi Sư tàn phá Trung Nguyên gấm vóc, mà cũng không hy vọng cầm tù Trung Nguyên lại phá hổ lang chi sư của hắn. Cho nên ~~ hắn lựa chọn tới vùng đất hoang vu mọi rợ thừa thớt người này, đến nơi xa lạ với tình cảm của mình? Còn không phải là để tiếp tục lạnh lùng đốt phá, chém giết, cướp bóc nhằm duy trì thú tính khát máu của đạo Hổ Lang Chi Sư kia sao.

Tất cả đều chỉ là vì cuộc sống, đều chỉ là để sống tốt hơn!

Hôm nay ~~ tám trăm lưu khẩu đã có thân phận quan quân, có hang ổ ổn định, có nữ nhân và hài tử. Có hàng đàn bò dê và nô tì, lại không cần cả ngày đứng trước mũi đao đầu thương, không cần cả ngày đem sinh mệnh ra đánh cược nữa. Thoạt nhìn tựa hồ là đã thực hiện được mục tiêu lúc ban đầu.

Nhưng mà Mã Dực so với người khác đều biết rõ, vẫn còn cách xa, xa lắm. Thực lực bây giờ còn không đủ để cam đoan tất cả tướng sĩ có thể sống đến sau cùng, sống được tốt nhất.

Cuộc chinh phạt của tám trăm lưu khẩu cũng chưa kết thúc, thậm chí lại chỉ mới vừa bắt đầu!

Không muốn chết, phải khiến cho kẻ khác chết.

Không muốn bị giết, phải đi giết người khác.

Thời loạn thế thì chỉ cần đơn giản như vậy!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên từ phía sau, Quách Đồ khoác trên người tấm da dê thật dày bám đầy tuyết đang bước lên lầu thành nên trông cả người giống như là béo phì ra không ít.

Mã Dực cũng không quay đầu lại, lạnh nhạt hỏi: " Công Tắc, người đã đến rồi à?"

Quách Đồ hai tay dút trong tay áo, khom lưng đến sau người Mã Dực cung kính nói: " Bẩm chủ công, đã phái ra kỵ binh do thám"

Mã Dực chuyên đánh lén người khác. Đương nhiên sẽ không cho người khác cơ hội đánh lén mình. Nhưng phạm là công thành thì sau khi phá thành, tất nhiên sẽ phát ra một lượng lớn kỵ binh do thám để đảm bảo

các tướng sĩ thuộc hạ trong lúc làm chuyện cuồng hoan sẽ không bị quân địch đột nhiên tập kích. Điều đó đã trở thành truyền thống tốt đẹp nhất của quân đội Mã Dực.

“Ừ.” Mã Dực nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt chuyển sang người Chu Thương đang đứng nghiêm, trầm giọng nói: “Chu Thương.”

Chu Thương tiến lên trước một bước, hai tay ôm quyền lạnh lạnh nói: “Có mặt tướng.”

Mã Dực nói: “Chỉ huy ba trăm tinh binh đi tuần tra dọc đường lớn, nếu gặp kháng cự trăm tại chỗ!”

“Tuân lệnh.”

Chu Thương hét một tiếng. Lĩnh mệnh đi.

Quách Đồ hít vào một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt. Thấp giọng nói: “Nếu Đồ không đoán sai, lúc này Lưu Ngu tất nhiên đã điều đại quân tập kết dưới thành Kế Huyền đang chờ chức chủ công tự chui đầu vào lưới. Nhưng khẳng định không ngờ được chủ công đúng là giương đông kích tây, tấn công Kế Huyền chỉ là giả, chạy ngàn dặm tập kích Liêu Tây Ô Hoàn mới là thực, hắc hắc.”

Mã Dực lại nở nụ cười xảo trá, những gì tốt đẹp lúc này cũng chỉ là vừa mới bắt đầu!

Nụ cười trên mặt Quách Đồ từ từ biến mất, vẻ lo âu nhàn nhạt suốt đời hạ giọng nói: “Chủ công, quân ta kỳ tập Liêu Thành, một trận bình định được Liêu Tây Ô Hoàn, thu hoạch dồi dào. Nhưng mà trời mưa tuyết bất lợi cho bò dê, dân cư di tản làm ảnh hưởng nghiêm trọng tốc độ hành quân của quân ta. Một khi Lưu Ngu nghe thấy Liêu Tây binh bại, tất nhiên dẫn hết đại quân tiến công Trữ Huyền, như thế thì Trữ Huyền tất nguy to.”

“Không sao” Mã Dực lạnh nhạt nói, “Từ Liêu Thành đi Kế Huyền xa hơn ngàn dặm, đến khi Lưu Ngu biết tin tức Liêu Tây binh bại thì ít nhất cũng là chuyện sau năm ngày! Đến khi Lưu Ngu điều động lương thảo trang bị, tổ chức đại quân bắc tiến cũng ít nhất phải mất năm ngày. Quân bộ không thể so với quân kỵ, hành quân chậm chạp, từ Kế Huyền đến Trữ Huyền ít nhất cần hành quân mười ngày.”

Quách Đồ cau mày nói: “Chủ công, chỉ e Lưu Ngu sai khinh kỵ binh của Hồ Xích bốn tập Trữ Huyền.”

“Khinh kỵ bốn tập?” Mã Dực cười lạnh rồi nói: “Bản tướng cũng hy vọng Lưu Ngu và Diêm Nhu sẽ ngu xuẩn tới mức phái khinh kỵ bốn tập Trữ Huyền, nhưng mà việc như vậy có thể là hơi khó.”

“Dạ! ?”

Vẻ mặt Quách Đồ chấn động, nhìn tuyết trắng bám đầy trên lưng Mã Dực mà rơi vào trầm tư.

...

Kế Huyền, phòng lớn nghị sự của Thứ Sử U Châu.

Trương Cáp, Văn Sú, Nhan Lương, Tham Chí Vương, Khiên Chiêu, Tề Chu sáu lộ đại quân đã tề tựu dưới chân thành Kế Huyền. Nhưng thời gian trôi qua suốt mười ngày trời rồi, mà trước sau không thấy bóng dáng người nào của Mã quân! Do thám cử đi khắp vùng Ngư Dương, Hữu Bắc Bình cũng không có tin tức gì truyền về. Đại quân của Mã đồ tể kể từ khi bắc tiến giống như là biến mất vào không khí, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Liệu có phải là quân đội của Mã đồ tể bị chết rét ở ngoài Trường Thành không?”

Ánh mắt Văn Sú lóe ra vẻ vô cùng hung ác. Nói ra một câu cho thấy kẻ này người cũng như tên, thể hiện cực kỳ hung ác, dữ tợn như quỷ.

Trương Cáp nói: “Văn Tướng quân nói đùa, quân đội của Mã Dực mặc dù phần nhiều là người phương nam, nhưng cũng không tới mức bị chết rét ở trên thảo nguyên được. Huống hồ Mã Dực hung tàn như sói, xảo trá như cáo, từng lấy tám trăm quân ô hợp đánh đại bại đại quân tinh nhuệ mấy ngàn người của triều đình. Là một kẻ có tài cầm quân, quỷ thần khó dò, theo ý mặt tướng ~~~ tất nhiên có quỷ kế của Mã Dực ở đây.”

“Chỉ mấy ngàn quân binh thì có thể có âm mưu quỷ kế gì?” Nhan Lương không nhịn được vùng tay đâm xuống đoạn hung hăng nói.

174. Chương 124: Trúng Kê (2)

” Theo ý mặt tướng, không bằng dẫn hết đại quân đi đến Trữ Huyền. Một đòn đánh chiếm hang ổ, đến lúc đó thì hẳn có nhà mà không về được, làm ma quỷ cô hồn.”

Trương Cáp nghiêm trang nói: ” Nhan tướng quân nhất thiết không thể khinh địch. Hãy nhớ cuộc chiến Dĩnh Thủy, Mã Dục chỉ dựa vào hơn ngàn tinh binh liền đánh bại tám ngàn tinh binh của Tào Tháo, Lưu Bị. Đánh một trận Trường Xã, danh tướng Đại Hán Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung chỉ huy hai vạn tinh nhuệ cũng không giữ nổi Mã Dục để hắn tùy ý qua trốn thoát. ”

Thượng Cốc Thái Thú Khiên Chiêu gật đầu nói: ” Không sai, Trương Cáp tướng quân nói rất đúng. Mã đồ tể hung tàn xảo trá, người thường khó lòng sánh nổi. Thiết kỵ Tiên Ti tung hoành đại sa mạc, kiêu dũng nhường nào? Không ngờ đánh một trận Âm Phong Hạp cốc mà ba vạn thiết kỵ đã bị diệt, thử hỏi chư vị đang ngồi tại đây, ai người tự tin năng lực như vậy? Hạ quan cho là, cử trình thám xác thực hướng hành động của đại quân Mã đồ phụ trước, quân ta nên án binh bất động, yên lặng theo dõi diễn biến mới thỏa đáng.”

Văn Sú khịt khịt nói: ” Chẳng lẽ Mã đồ phụ một năm không xuất hiện thì chúng ta phải ở Kế Huyền chờ hắn một năm sao?”

” Cũng không cần chờ đến một năm.” Diêm Nhu cười nhạt mà nói: ” Nếu là Mã Dục thật sự không có ý đồ khác thì chỉ trong mấy ngày cũng nên thì sẽ có tin tức truyền về. ”

“Báo ~~ Liêu Đông cấp báo!”

Diêm Nhu vừa dứt lời, bên ngoài phòng chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập. Các chư tướng Trương Cáp, Văn Sú, Nhan Lương vội quay đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy một tên tiểu lại tay nâng một phong thư chạy hôc tốc vào, quỳ trong phòng lớn tiếng nói: ” Đại nhân, Thái Thú Liêu Đông Công Tôn Độ theo đường thủy cấp báo. ”

” Liêu Đông?” Diêm Nhu thì thào nói nhỏ một tiếng, trong khoảnh khắc sắc mặt đại biến, hét lớn: ” Bất ổn, trúng kê rồi. ”

“Hả! ?”

Ánh mắt Lưu Ngu và chư tướng Trương Cáp thoáng chốc nhìn vào trên người Diêm Nhu. Diêm Nhu hít một hơi thật sâu, ra sức trấn tĩnh kích động trong lòng, trầm giọng nói: ” Đại nhân, chư vị tướng quân, trúng kê rồi. Hôm nay xem ra, Mã đồ phụ mười phần đã đoán biết đại nhân có ẩn gian tế bên cạnh Công Tôn Toàn. Tuyên bố kỳ tập Kế Huyền chỉ là giả, bôn tập ngàn dặm đánh Liễu Thành mới là thực. Nếu Nhu đoán không sai, Liêu Tây Ô Hoàn sợ là đã khó giữ được rồi. ”

” Cái gì! ?” Lưu Ngu thất kinh, vội quay về hướng tiểu lại nói: ” Mau. Mau trình lên đây!”

Tiểu lại vội đem phong thư trình lên trước án lưu Ngu. Lưu Ngu mở ra vội vã xem, trong khoảnh khắc sắc mặt xanh mét, nhìn Diêm Nhu thật lâu không nói một câu, chỉ có một đôi mắt không khỏi toát ra vẻ khiếp sợ.

Khiên Chiêu thấy Lưu Ngu hồi lâu không nói, không khỏi vội la lên: ” Đại nhân, như thế nào?”

Lưu Ngu ta thán một tiếng, nói: ” Tử Hòa (tên tự của Diêm Nhu) nói đúng rồi. Công Tôn Độ cấp báo, Mã đồ tể năm ngày trước đại phá Liêu Tây Ô Hoàn, chiếm Liễu Thành. Khâu Lực Cư chết, Đạp Đốn vội chỉ huy tám trăm tộc nhân chạy tới Liêu Đông. ”

Trương Cáp: “...”

Tiên Vu Phụ khó tin mà nói: ” Liễu Thành có không dưới hai vạn quân bộ tộc Ô Hoàn canh giữ, làm sao chỉ đánh một trận mà diệt?”

Thái Thú Thượng Cốc Khiên Chiêu thở dài nói: ” Tiên Vu tướng quân cho là kỵ binh Ô Hoàn so với kỵ binh Tiên Ti như thế nào?”

Tiên Vu Phụ nói: ” E là không bằng”

Khiên Chiêu thở dài nói: " Ba vạn thiết kỵ Tiên Ti chỉ đánh một trận mà diệt. Huống chi hai vạn tay cung Ô Hoàn? Lần này thua thật không oan, quả thật Mã Dục cũng quá xảo trá. "

Chư tướng đều im lặng. trong phòng nghị sự nhất thời hoàn toàn yên lặng.

Một lúc lâu, Lưu Ngu mới thở dài nói với Diêm Nhu: " Tử Hòa, bây giờ quân ta nên làm gì tiếp?"

Chỉ trong chốc lát thời gian, hàng lông mày cau có của Diêm Nhu liền giãn ra, lấy lại vẻ nho nhã và thông dong điềm đạm trên mặt nói với Lưu Ngu: " Đại nhân, Mã Dục không hổ là Mã Dục, dụng binh có như quỷ thần. Thật là kẻ khó lòng phòng bị, lần này đúng là để hấn thắng trước một trận!"

" Bất quá cũng không lo . Ta quân vẫn chiếm ưu thế áp đảo. Bây giờ không cần nhờ may mắn, khỏi dựa vào mưu kế để đánh bại Mã Dục nữa. Đại nhân dẫn hết đại quân đi tới Trữ Huyền, lấy ưu thế binh lực hùng hậu một đòn phá tan hang ổ của Mã Dục. Chỉ cần tuyệt đứt căn cơ, Mã Dục tự nhiên sẽ bại."

Trương Cáp kích động nói: " Tiên sinh nói rất hay , đang lúc binh lực gấp hàng chục lần, đối mặt với uy lực tuyệt đối thì mọi mưu kế đều không có đất dụng võ."

Nhan Lương lớn tiếng nói: " Tranh cãi hồi lâu, cũng chỉ là đi tấn công Trữ Huyền phải không? Hắc hắc, chẳng qua cũng tốt. Tới lúc để Mã đồ phụ nhìn thấy uy phong của hùng binh Hà Bắc! Cái chó má gì là Hồ Lang Chi Sư, chẳng qua là chưa gặp Tinh nhuệ chi sư thực sự, hừ hừ."

Trương Cáp hít sâu, không thể lắc đầu, thầm nghĩ thật đúng là đồ hữu dũng vô mưu.

...

Quận Thượng Ngân Hữu Bắc Bình, phòng nghị sự phủ Thái Thú.

Công Tôn Toản đang cùng Trường Sử Quan Tĩnh nghị sự.

Quan Tĩnh nói: " Đại nhân, gian tế hồi báo, canh phòng Kế Huyền đột nhiên gia tăng, quân đội ra vào gấp nhiều lần. Hơn nữa trong vùng Ngư Dương, Hữu Bắc Bình quân thám tử của Lưu Ngu đột nhiên tăng nhiều. Phân tích đủ loại dấu hiệu thì Lưu Ngu rất có thể đã biết kế hoạch kì tập Kế Huyền của Mã Dục, vì vậy sớm có chuẩn bị."

Công Tôn Toản thần sắc nghiêm trọng, gật đầu nói: " Ý đồ tập kích Kế Huyền của Mã Dục cực kỳ bí ẩn, làm sao lão già Lưu Ngu lại biết được?"

Quan Tĩnh nói: "Hạ quan cũng không giải thích được."

Đang lúc hai người đang nói chợt thấy Công Tôn Việt vội vã bước vào, nói với Công Tôn Toản: " Huynh trưởng, Nghiêm Cương cấp báo, năm ngày trước Mã Dục công phá Liễu Thành, chém chết Khâu Lực Cự, thu phục các bộ lạc Liêu Tây Ô Hoàn."

" Cái gì! ?" Công Tôn Toản mặt liền biến sắc, từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, khiếp sợ nói: " Mã Dục không phải kỳ tập Kế Huyền sao, tại sao lại đi Liễu Thành?"

Quan Tĩnh chống tay nghĩ ngợi một lúc, chợt nói: " Đại nhân, Mã Dục đã giương đông kích tây, ôi "

Công Tôn Toản nói: "Cái gì, Sĩ Khởi nói sao?"

Quan Tĩnh nói nghiêm trọng: " Khó trách vào lúc khẩn cấp của cuộc chiến Âm Phong Hạp cốc thì hai đạo đại quân của Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên cùng xuất hiện. Ý đồ của Mã Dục bất ngờ tấn công Kế Huyền, cũng khó dấu diếm qua được tai mắt Lưu Ngu, vấn đề thậm chí nằm ở trong quân của đại nhân! Đại nhân, trong quân ta có gian tế của Lưu Ngu!"

" Cái gì!" Công Tôn Toản khiếp sợ nói: " Lại có việc này sao?"

" Gian tế!" Vẻ mặt Công Tôn Việt chấn động, nói, " Chẳng lẽ là hấn?"

Ánh mắt Công Tôn Toản và Quan Tĩnh đồng thời xoáy vào trên người Công Tôn Việt, cùng kêu lên hỏi: "Ai?"

Trong mắt Công Tôn Việt thoáng qua vẻ lạnh lẽo trầm giọng nói: " Là đội trưởng thân binh của Huynh trưởng - Công Tôn Ngao!"

Trời tối như mực, hai ngọn đuốc cháy bập bùng soi sáng cổng thành Trữ Huyền. Một toán lính trang bị đầy đủ đứng nghiêm dưới lầu thành, ánh mắt cảnh giác thỉnh thoảng lại lục soát cánh đồng tuyết bao la, tựa hồ như cố gắng tìm kiếm trong bóng tối vô tận một chút gì đó khác thường.

Tuyết ngừng rơi, gió bắc thổi ù ù cũng dừng lại, trong cái yên lặng của đất trời chỉ có cây đuốc đang cháy bập bùng thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu lách tách.

” Có tiếng động!” Một tên binh lính đột nhiên cảnh giác vểnh tai lên nghe ngóng, chỉ trong chốc lát lộ vẻ nghiêm trọng nhìn về phía một tên binh lính khác nói: ” Có tiếng vó ngựa ~ phải tới ba trăm kỵ binh mau đi gọi quân sĩ giữ thành.”

Tên lính vừa dứt lời, một tên lính khác cũng nghe được tiếng vó ngựa mơ hồ như sấm đang từ thảo nguyên tuyết trắng bao la phía trước cuộn cuộn mà đến.

” Mau mau nổi tù và, đánh thức quân trấn thủ!”

” Tuân lệnh.”

Sau một khắc, tiếng tù và ồm ồm vang tận trời mây phá tan vẻ tĩnh lặng trong màn đêm giá rét. Trong khoảnh khắc quân doanh nằm kề sát lầu thành trở nên sôi động. Tiếng binh khí, áo giáp va chạm nhau, tiếng trống sĩ mắng mủi lại thêm tiếng bước chân hỗn loạn trộn lẫn vào nhau. Chỉ trong chốc lát, các binh lính đội phản ứng cấp tốc rũ bỏ hết vẻ ngái ngủ rồi vội vã chạy lên lầu thành.

Một tên đội trưởng một mặt vội chụp lên đầu mũ giáp lạnh toát, một mặt lớn tiếng quát hỏi: ” Chuyện gì xảy ra? Vì sao nổi tù và?”

Binh lính gác đêm quỳ rạp xuống trên lầu thành lạnh lẽo cất cao giọng nói: ” Khởi bẩm tướng quân, có một đạo quân kỵ chưa rõ lai lịch đang tới gần, có hơn ba trăm ngựa. ”

“Hả! ?”

Tên đội trưởng sắc mặt nghiêm lại. Đột nhiên hắn quay đầu lại, chỉ thấy trên thảo nguyên tuyết phủ bên ngoài thành đã mơ hồ hiện ra một đội kỵ binh chưa rõ lắm, nhưng đúng là đang nhằm thẳng đến thành Trữ Huyền.

” Cung thủ ~ chuẩn bị. ”

Tên đội trưởng ra lệnh một tiếng, hơn trăm tên cung tiễn thủ đã vào vị trí và vội vã tiến lên đứng dọc theo chỗ tường thấp dần thành một hàng. Những cây trường cung đã căng hết cỡ, một mũi tên sắc như nanh sói đã lấp vào dây cung, nhắm ngay đội kỵ binh đang từ phía trước phi nhanh tới.

” Mở cửa thành ra, mau mau mở cửa thành ra.” Trong sự đợi chờ đến nghẹt thở, một con ngựa phi cuồng loạn từ trong kỵ trận ra, kỵ sĩ quát tháo như điên dưới lầu thành. Dưới ánh lửa cháy bùng bùng trên lầu thành, chỉ thấy một viên võ tướng như hung thần ác sát trên lưng ngựa, trong tay quơ hai thanh đại thiết kích nặng chịch, đang ngửa mặt lên trời lớn tiếng hét: ” Lão Tử Điển Vi đây ~ mau mau mở cửa thành ra, Giả Hủ tiên sinh có việc gấp bẩm báo chúa công. ”

175. Chương 125: Nhất Định Tử Chiến (1)

” Dát dát dát ~ oanh!”

Cầu treo nặng nề ầm ầm hạ xuống, hơn ba trăm kỵ binh nhanh chóng vọt tới, giống như một cơn gió lốc vượt qua cầu treo. Giả Hủ thần sắc lo lắng, thúc ngựa phi như bay dọc theo con đường lớn yên tĩnh trống trải chạy thẳng tới phủ tướng quân. Vó ngựa nặng nề nện hỗn độn xuống lớp đá lát giá lạnh trên đường. Tiếng vó ngựa giòn tan khiến chó sủa làm kinh động cả thành.

“Chúa công đâu? Chúa công đâu!”

Nhanh chóng phi đến phủ tướng quân, Giả Hủ nhảy xuống ngựa, không kịp sửa sang lại quan phục đã nhàu nát, cũng không kịp lau mồ hôi đầy mặt, nhắc vạt áo bào đi thẳng tới đại môn. Cũng vào lúc này một bóng

người cao lớn từ trong phòng của phủ tướng quân ra đón, cung kính ôm quyền vái thi lễ với Giả Hủ, cất cao giọng nói: " Cao Thuần tham kiến đại nhân".

" Cao Thuần tướng quân?" Giả Hủ hồn hển thở dốc hỏi: "Chúa công ở đâu ?"

Cao Thuần đáp: " Khởi bẩm đại nhân, chúa công cũng không ở trong phủ. Mười lăm ngày trước đã dẫn đại quân đi tấn công Kế Huyền, Cao Thuần phụng mệnh chỉ huy quân giữ trại trấn giữ Trữ Huyền."

"Ai nha ~" Giả Hủ đầm ngực thở dài nói, "Khẩn cấp đuổi theo, không ngờ vẫn không kịp ~ ai ~ "

Cao Thuần hỏi: " Đại nhân, có chuyện gì khẩn cấp như thế?"

Giả Hủ thở dài nói: " Cao Thuần tướng quân có điều không biết, lần này không phải lúc khai chiến."

Cao Thuần nói: " Lúc quân ta đang cùng đại quân Tiên Ti kịch chiến tại Âm Phong Hạp cốc thì Lưu Ngưu sai khiến Khâu Lực Cư, Tô Phó Duyên đánh lên phía sau khiến cho Quân Hối tướng quân chết trận nơi sa trường, ba trăm tướng sĩ Thanh Châu doanh toàn quân bị tiêu diệt. Đại nhục như thế, thù sâu như biển nếu như không báo thì tướng sĩ làm sao tâm phục?"

" Là tướng ~ phải nhin chỗ người khác không thể nhẫn nhịn!" Giả Hủ nói, " Quân tướng quân bỏ mình, cố nhiên khiến người ta phải nghiến răng căm hận, nhưng lúc này nhất định không phải lúc khai chiến. Quân ta thể yếu căn cơ chưa ổn. Lưu quân thể lớn vả chăng Lưu Ngưu cai trị ở U Châu nhiều năm, thể lực hùng hậu, không thể một sớm một chiều là động tới được. Lúc này khai chiến thì thắng bại khó liệu."

Cao Thuần nói: " Thường nghe nói tiên hạ thủ vi cường, xuống tay sau dễ gặp nạn. Chúa công nếu không đánh trước, chờ khi Lưu Ngưu điều trọng binh, tới lúc đại quân áp sát thì e là đã muộn."

Giả Hủ nói: " Lưu Ngưu vốn là một kẻ hủ nho, bị lễ giáo Khổng Mạnh ràng buộc sâu sắc. Lúc nào cũng ghi nhớ báo đáp triều đình, trấn an vạn dân. Binh sinh rất giữ thể diện, coi trọng danh tiếng, nếu như chúa công không khai chiến trước thì hẳn tuyệt sẽ không dám gây việc binh đao. Cùng lắm cũng chỉ giở chút thủ đoạn nhỏ bé sau lưng thôi."

" ... "

" Binh pháp nói, đánh vào lòng người trước khi dụng binh, sau mới dùng mưu. Lúc này đối phó với Lưu Ngưu thì dùng nguyên tắc đại nghĩa triều đình. Kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần dùng đại nghĩa triều đình, lấy danh nghĩa thiên tử đi áp chế hắn, làm như vậy trói buộc tay chân hắn, vậy khôn trong thành. Đáng tiếc ~ đáng tiếc nha ~ "

Cao Thuần hỏi: " Đáng tiếc cái gì?"

Giả Hủ nói: " Đáng tiếc chúa công vừa xuất quân như vậy , khó tránh khỏi ngờ vực tội phạm thượng, nói về đại nghĩa cũng bị giảm nhiều. Nhưng điều này lại khiến Lưu Ngưu thoát khỏi sự ràng buộc, có thể an lòng điều động đại quân đến đây tiến công Trữ Huyền! Ai ~ chúa công thân trải qua trăm trận dùng mưu cả trăm lần, mỗi lần đều lấy binh yếu đánh bại cường địch. Cách dụng binh thật tinh diệu khiến người khác thần phục . Đáng tiếc chính là chúa công trời sanh tính vô cùng mạnh mẽ, vô cùng sùng bái vũ lực."

Cao Thuần suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: " Có lẽ chúa công lại có thâm ý khác cũng nên."

Giả Hủ nói: "Chúa công đích thực là có thâm ý khác, tuyên bố kỳ tập Kế Huyền chỉ là giả. Giương đông kích tây chạy ngàn dặm tập kích Liễu Thành, tiêu diệt bộ tộc Liêu Tây Ô Hoàn của Khâu Lực Cư mới là ý đồ thật sự của chúa công."

"Hả, đại nhân tại sao khẳng định như thế?"

" Chuyện không phải đã rõ ràng sao? Chúa công tinh thông kỳ chiến, chỉ huy kỳ binh như tay với ngón. Lúc ở Trung Nguyên vừa đánh vừa đi đều dùng binh ở yếu thể mà luôn luôn giành được thắng lợi không thể tưởng tượng được. Tất cả đến giờ đều do dùng kỳ binh tung hoành mà chiếm lợi thế! Dối mắt khắp thiên hạ ~ không một ai có thể am hiểu lợi hại của kỳ binh hơn so với chúa công."

Cao Thuần hiểu ra một chút nhưng trước sau vẫn chưa nắm được điểm chính yếu nên nhin không được lại hỏi: " Vậy thì sao?"

Giả Hủ nói: " Chúa công am hiểu sâu sắc lợi hại của kỵ binh nên có chút kiêng kỵ quân kỵ binh bản bộ Ô Hoàn của Khâu Lực Cự, Hô Xích. Lưu Ngu được Khâu Lực Cự, Hô Xích trợ giúp, giống như mãnh hổ mọc thêm hai cánh, trong đó đặc biệt Khâu Lực Cự binh lực đông nhất, uy hiếp lớn nhất! Chúa công muốn diệt Lưu Ngu, tất phải cắt đôi cánh trước. Cho nên mới mượn kẻ kỳ tập Kế Huyền để đại quân Lưu Ngu chôn chân ở gần Kế Huyền. Như thế để tránh được mối lo về sau, chúa công chỉ huy đại quân chạy ngàn dặm tập kích Liễu Thành, trước hết cắt đi một cánh tay của Lưu Ngu!"

"A "

" Lưu Ngu vô mưu, nghe thấy Liễu Tây thua trận thì rất có thể sai Hô Xích đem khinh kỵ binh thừa dịp tấn công Trữ Huyền, ý đồ định phá căn cơ của chúa công. Do đó tạo cho chúa công cơ hội đánh phá, chúa công gấp rút đem quân trở về Trữ Huyền thừa dịp đại quân Lưu Ngu chưa đến mà diệt Hô Xích trước. Như vậy lại cắt thêm một cánh tay của Lưu Ngu. Khâu Lực Cự, Hô Xích mà chết, thuộc hạ Lưu Ngu không có khả năng dùng kỵ binh, cho dù có mười vạn bộ binh tinh nhuệ thì chúa công cũng không e ngại chỗ nào nữa. "

Cao Thuận vỗ tay nói: " Nguyên do là như vậy"

" Đáng tiếc là Lưu Ngu tuy vô mưu, nhưng Diêm Nhu lại đa trí. Tấn công Liễu Thành có thể thành công, tiêu diệt Hô Xích thì không thể."

Cao Thuận nói: " Cho dù không thể được thì chúa công mưu nghĩ sâu xa, cũng làm mặt tướng khâm phục vô cùng." Giả Hủ nói: " Lấy góc độ quân sự mà xét, chúa công thật xứng được gọi là mưu nghĩ sâu xa. Tuy nhiên từ đại cục mà nói, như vậy khó tránh khỏi vì nguyên cơ nhỏ mà chịu oán hận lớn. "

" Ba ba ba ~~~" Đột nhiên trên đường phía trước vang lên một tràng tiếng vỗ tay trong trẻo, một âm thanh lạnh lạnh rõ ràng vọng tới tai Giả Hủ và Cao Thuận: " Không hổ là Cổ Văn Hòa, nhìn thấy tình thế rõ ràng, am hiểu tính tình của người. Con người của Lưu Ngu, tâm tư của bản tướng tất cả đều không thoát khỏi đôi mắt kia của người. "

Giả Hủ, Cao Thuận kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy một đám lớn các tướng hộ vệ Mã Dục đứng nghiêm trên đường lớn. Hai người không dám chậm trễ, nhanh chóng hành lễ, cất cao giọng nói: "Hủ tham kiến chúa công."

" Mặt tướng tham kiến chúa công."

" Lại đây!" Mã Dục nhảy xuống ngựa, tiến lên trước cầm tay Giả Hủ và Cao Thuận, rồi quay đầu lại về phía Hứa Chử, Điền Vi, Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa cùng với hơn mười vị tướng lãnh đạo bộ tộc Ô Hoàn nói: " Các người đều tới đại sảnh nghị sự. "

"Tuân lệnh."

Chư tướng ầm ầm theo sau, ngang nhiên đi thẳng vào đại sảnh nghị sự trong phủ tướng quân.

...

Phía nam Trữ Huyền một trăm dặm, quân doanh Lưu Bị.

Lưu Bị cầm thư tre trong tay nặng nề ném lên bàn, đứng thẳng người lên, chấp tay bước ra khỏi trướng. Trên mặt có vẻ uất ức cực độ, liên tục lắc đầu thở dài.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Quan Vũ đột nhiên mở ra, trong mắt ánh lên một vẻ làm cho người ta sợ hãi, đưa tay vuốt vuốt chòm râu dài hói sang sang: " Đại ca, trong thư Lưu Ngu nói những gì?"

Lưu Bị lắc đầu không nói chỉ thở dài. Giản Ung nói với Quan Vũ : " Nhị Tướng quân, Lưu Ngu muốn chúa công án binh bất động, đợi khi đại quân đến cùng nhau tiến công Trữ Huyền."

" Cái gì?" Quan Vũ đấm ngực nói, " Nếu chờ đại quân Lưu Ngu đến thì còn biết bao nhiêu ngày? Thật sự đến khi đó, Mã đồ tể đã sớm trở về Trữ Huyền cũng nên, như vậy chẳng phải bỏ lỡ cơ hội sao? Lúc này không đánh Trữ Huyền thì còn đợi khi nào!"

Giản Ung nói: " Chúa công, thiết nghĩ là Nhị Tướng quân nói có lý."

Lưu Bị nói: " Nhưng quân lệnh của Lưu Ngu không thể không tuân theo, nếu có làm trái thì tất không tha."

Quan Vũ nói: " Lần này rõ ràng là lão già Lưu Ngư đồ kị với tài năng của đại ca, không muốn đại ca lập chiến công để triều đình phong thưởng, cho nên mới cố ý gây khó khăn như vậy."

"Ai ~~~" Lưu Bị trong lòng nặng nề, ngửa mặt lên trời thở dài nói: "Bị tuy không có đại tài, nhưng cũng là dòng dõi đế thất, gặp thời loạn thế chỉ nghĩ cách trên thì báo đáp triều đình, dưới thì trấn an muôn dân. Đáng tiếc từ lúc khởi binh mọi chuyện không thuận, bao lần bị nhục, không cách nào báo đáp."

Quan Vũ cả giận nói: " Đại ca, lần này không nghe lời lão già Lưu Ngư nữa. Tiểu đệ nguyện dẫn một nửa quân mã đi trước tiến công Trữ Huyền. Nếu như nên chuyện thì cũng muốn nhìn lão già Lưu Ngư nói như thế nào, hừ!"

Lưu Bị vội la lên: " Nhị đệ không thể lỗ mãng."

Giản Ung lại nói: "Chúa công. Thiết nghĩ là Nhị Tướng quân nói như vậy không phải không có lý."

"Hả~~ "

Lưu Bị biến sắc lại lâm vào trầm tư.

176. Chương 125: Nhất Định Tử Chiến (2)

" Lại đây, lại đây ~~~" Mã Dục sai bước đến trước tấm bản đồ địa hình quân sự U Châu treo trên vách ngoắc tay gọi các chư tướng: " Các người đều lại đây, đến gần một chút."

Trong tiếng kim loại va vào nhau leng keng, chư tướng nhanh chóng tiến tới gần.

Mã Dục chỉ chỉ lên tấm bản đồ quân sự cao giọng nói: " Vừa rồi trước phủ tướng quân Giả Hủ đại nhân có nói, bản tướng vốn đem chuyện kỳ tập Kế Huyền để che dấu việc chạy ngàn dặm tập kích Liễu Thành, ý đồ chặt đứt một cánh tay, thậm chí cả hai cánh tay của Lưu Ngư. Lấy góc độ quân sự mà xét có thể nói mưu kế sâu xa. Nhưng xét theo đại cục thì khó tránh khỏi vì nhỏ mà mất lớn. Cái này chỉ là quan điểm của Giả Hủ đại nhân, ta muốn nghe một chút ý kiến của mọi người."

Theo sự bành trướng của quân đội dưới quyền, Mã Dục càng ngày càng cảm giác được sức lực của một người là có hạn. Hắn không thể nào coi mấy ngàn tướng sĩ giống như tám trăm lưu khấu trước kia được mà chỉ huy như tay với chân! Việc bồi dưỡng các tướng lĩnh, thuộc hạ để họ có khả năng độc lập tự suy nghĩ, tự hành động đã thành nhu cầu cấp bách trước mắt.

Chư tướng đều im lặng đứng nghiêm. Kỳ thật cũng là khó khăn cho bọn họ, trong mấy tướng lĩnh thuộc hạ của Mã Dục, ngoại trừ Cao Thuận thỉnh thoảng đọc chút binh thư, phần lớn đều nhìn qua thì biết được là người thô lỗ. Nếu bảo cho bọn họ nói ra chuyện tí sừu dầm mào thì không bằng kẻ dao trên cổ bọn họ mà giết cho xong.

Mã Dục than thầm trong lòng cao giọng nói: " Đều không ai có thể nói được ý kiến. Thôi được, các người có muốn nghe bản tướng nói một chút không?"

Mọi người đều kính sợ, chỉ có Giả Hủ cao giọng nói: " Hạ quan ~~ xin rửa tai lắng nghe."

Mã Dục đột nhiên giơ tay phải ra chỉ thẳng mặt Giả Hủ lớn tiếng nói: " Giả Hủ ~~ người là quân sư tốt, cũng là người tốt! Nhưng người quá máu lạnh, quá vô tình!"

Về mặt Giả Hủ lạnh đi, trầm giọng nói: " Tại sao mà chúa công nói như vậy?"

Mã Dục lạnh lùng nói: " Quân Hối chết trận, Thanh Châu doanh toàn quân bị diệt, đều là tội của thằng già Lưu Ngư. Người bảo bản tướng phải nhẫn, bản tướng nhẫn như thế nào đây! ? Nếu như bản tướng chịu nhẫn, ba quân tướng sĩ sẽ nhìn bản tướng như thế nào, vong hồn của Quân Hối và ba trăm tướng sĩ đã bỏ mình sẽ đối xử với bản tướng ra sao?"

Giả Hủ trầm giọng nói: " Làm người trên, phải nhìn cả lúc không thể nhẫn nhịn!"

Mã Dục lớn tiếng nói: " Cút mẹ người trên đi, ai giết huynh đệ của ta, hại tướng sĩ ta thì ta liền róc thịt hắn!"

Giả Hủ ngạc nhiên nói: " Vì một mối thù riêng, chúa công ngay cả hùng đồ nghiệp bá cũng bỏ đi sao?"

"Đem hùng đồ bá nghiệp, mà không có huynh đệ, hùng đồ nghiệp bá làm gì? Đánh chiếm giang sơn, vậy cùng ai hưởng vinh hoa phú quý? Vì huynh đệ, vì ba quân tướng sĩ, bản tướng sẽ liều mạng. Để róc thịt thằng già Lưu Ngu, ngay cả liều mạng đến người cuối cùng, cũng tuyệt không chịu từ bỏ!"

Mã Dục đột nhiên quay người lại, ánh mắt như sói nhìn qua các tướng lĩnh đang đứng nghiêm trong sảnh. Trong đó có Bùi Nguyên Thiệu đã theo Mã Dục lâu ngày. Cũng có Cao Thuận, Liêu Hóa vốn là cựu tướng lĩnh Khăn Vàng mới gia nhập làm thuộc hạ của Mã Dục. Lại có rất nhiều tướng lĩnh Ô Hoàn gần đây mới tham gia vào trong quân.

Tất cả ánh mắt các tướng lĩnh đều tập trung trên mặt Mã Dục, thấy được ngọn lửa nóng rực bùng cháy trong mắt các tướng lĩnh. Lời nói tràn ngập kích động của Mã Dục tựa như một mối lửa châm vào đồng củi khô, thoáng chốc khơi gợi ngọn lửa trong lòng bọn họ.

" Các người đều nghe Lão Tử cho cẩn thận. Bất kể các người là người Hán hay người Ô Hoàn, nếu bây giờ đã cùng sánh vai với nhau thì đó chính là huynh ~ đệ ~ sinh ~ tử!" Ánh mắt Mã Dục dữ dội, một ngón tay lần lượt chỉ: " Nếu có một ngày, trong các người có ai chết trận thì cũng như vậy, Lão Tử sẽ thay các người báo thù! Cũng đều liều mạng đánh một trận!"

" Đa tạ ơn sâu của chúa công!"

" Bây giờ hãy cùng nói lớn cho ta biết, huynh đệ chúng ta bị người ta giết, có thể nhịn không?"

" Không thể nhẫn nhịn!"

Chúng tướng lĩnh đều hô lớn đầy vẻ kích động.

" Vậy phải làm thế nào?"

" Giết Lưu Ngu, thề có chết cũng báo thù cho huynh đệ!"

Chúng tướng lĩnh càng phát ra tiếng rống to mãnh liệt, trong mắt lộ ra sát khí.

" Tốt! Rất tốt!" Mã Dục lạnh lùng nói: " Bây giờ, các chư tướng tự về doanh trại, đem lời bản tướng nói hôm nay cùng với lời tuyên thệ của các người nói cho quân sĩ của mình biết. Đến mai, dẫn hết đại quân xuôi nam đến Kế Huyền cùng thằng già Lưu Ngu quyết một trận tử chiến, không báo huyết cừ, thề không về."

" Tuân lệnh!"

Chư tướng ầm ầm đáp lời rồi quay người rời đi.

Chỉ trong chốc lát, trong sảnh chỉ còn lại có ba người Mã Dục, Giả Hủ và Quách Đồ. Còn ngoài cửa, Điền Vi vai vác đôi đại thiết kích, thân hình cao lớn đứng vững như núi.

"Hô ~" Mã Dục thở phào, gương mặt hòa hoãn hơn nói với Giả Hủ: " Văn Hòa, vừa rồi oan ức cho người quá."

" Chia sẻ nỗi lo cho chủ là phận sự của Hủ." Giả Hủ lạnh nhạt nói: " Xưng huynh đệ với nhau, cùng chung ý chí, lấy trên dưới đồng lòng ra trận đều liều chết giết địch. Điều này nói lên cách chúa công luyện quân, làm cho tướng sĩ theo mình, Hủ dù sao cũng không dám cản trở chút nào" Quách Đồ lo lắng không yên nói: " Vốn người Ô Hoàn ở Thượng Cốc chỉ có hai ngàn quân nên hạ quan cũng không lo lắng. Nhưng Liêu Tây Ô Hoàn có hơn vạn người lại vừa mới quy hàng, lòng quân chưa ổn định. Nếu như có lệnh xông lên trên chiến trường thì kết quả khó lường"

Giả Hủ nói: " Chuyện cho tới bây giờ thì cũng không có biện pháp nào. Cứ thử một lần đi, cũng còn hơn gượng gồng ngồi chờ chết."

Mã Dục nói: " Văn Hòa, người thực sự cho là bản tướng thiếu cái nhìn đại cục mà không biết lúc này không nên khai chiến với Lưu Ngu sao?"

Giả Hủ nói: " Vốn là hạ quan thực sự cho là như vậy. Nhưng mà bây giờ Hủ lại có cái nhìn khác."

“À?” Mã Dược nói: “Nguyện nghe tường tận.”

Giả Hủ cũng không ăn nói dài dòng mà chỉ buông mấy chữ: “Thời gian không đợi ta!”

“Hay cho một câu thời gian không đợi ta!” Mã Dược vỗ trán, chấn động nói: “Văn Hòa người nói đúng, thời gian không đợi ta. Chúng ta không có nhiều thời giờ dây dưa tiếp với thằng già Lưu Ngu ở nơi U Châu khô cằn này. Không lâu nữa Hán thất tất suy, thiên hạ sẽ đại loạn. Quân ta phải mau chóng hợp nhất các bộ tộc Ô Hoàn, sau đó tây tiến chiếm Hà Sáo để có một căn cứ vững chắc.”

Giả Hủ vuốt vuốt chòm râu dê mỉm cười nói: “Chúa công cố ý tiết lộ ý định kỳ tập Kế Huyền, làm Lưu Ngu tập hợp đại quân ở Kế Huyền, lại bức bách Lưu Ngu dẫn quân bắc tiến cùng chúa công quyết chiến. Dụng ý không chỉ có muốn giết Lưu Ngu cổ vũ sĩ khí mà còn muốn mượn lần đại chiến này để rèn luyện một đạo Tinh Nhuệ Chi Sư sao?”

Mã Dược nói: “Không sai.”

Giả Hủ nói: “Lấy chiến đấu luyện binh, đương nhiên có thể trong thời gian ngắn nhất luyện được một đạo tinh binh. Nhưng thương vong ~ chỉ sợ cũng sẽ không nhỏ”.

Mã Dược nói: “Bình quý tinh mà không quý nhiều. Hơn một vạn hàng binh Liêu Tây Ô Hoàn kia nếu có thể tuyển từ trong đó được năm ngàn tinh binh thì bản tướng cũng đã hài lòng rồi.”

Giả Hủ nói: “Nhưng hết thấy điều đó đều phải dựa trên cơ sở có chiến thắng, giờ thì điều hạ quan không giải thích được là, chúa công tại sao khẳng định trận chiến này tất thắng?”

Mã Dược nói: “Trên đời này ~ căn bản không tồn tại chữ tất thắng, chỉ có là dám đánh hay không!”

Giả Hủ nói: “Chúa công nói như vậy, nhất định có một ý nào đó.”

Mã Dược nói: “Văn Hòa liệu việc như thần. Tâm tư của bản tướng khó thoát được đôi mắt của người. Nhưng mà có một thứ khẳng định người nhất định không ngờ tới, hắc hắc hắc ~”

“À?” Giả Hủ nói, “Hủ ~ nguyện xin nghe cho tường tận.”

Mã Dược vẫy vẫy tay, nói với Giả Hủ và Quách Đồ: “Lại đây, lại đây. Văn Hòa, Công Tắc, các người đều lại đây.”

Không lâu sau, trong đại sảnh vang lên tiếng hít hà của Quách Đồ, Giả Hủ sang sảng nói: “Chúa công dụng binh xuất quỷ nhập thần khiến kẻ khác thán phục. Hủ không theo kịp, Hủ thật sự không theo kịp.”

...

Kế Huyền, mười cỗ trống hành quân cỡ lớn chất cao trên xe chậm rãi chạy ra cửa bắc. Tuy là trời đông giá rét cuối tháng mười, tuyết trắng phau phau, nhưng mười tên đánh trống vẫn đứng thẳng. Trên lưng, trên cánh tay các múi thịt nổi vồng lên gân xanh chằng chịt, cầm trong tay hai cái dùi trống tròn ngấn lẳng lẳng chờ đợi.

Hai trăm chín mươi bảy tên lính truyền lệnh chia ra ba người làm một tổ. Mang chín mươi chín chiếc tù và sừng trâu dài ngoằng theo sát phía sau. Trong ngoài cổng hành, tinh kỳ tung bay, đao kích như rừng. Lưỡi đao sắc bén phản xạ tia sáng lạnh làm lóa mắt giữa thảo nguyên tuyết phủ lạnh cóng. Sự trang nghiêm vô tận theo cơn gió lạnh rầu rĩ thổi mãnh liệt tản ra khắp nơi.

Một truyền lệnh binh cưỡi ngựa từ bên trong cổng thành phóng nhanh ra ngoài. Ánh mắt của quân đánh trống và truyền lệnh binh thoáng chớp tập trung vào lá cờ lệnh hình tam giác trong tay tên truyền lệnh binh nọ. Trong phút chớp, lá cờ lệnh được giơ lên không trung, hung hăng vẫy ba lần.

“Đông ~ đông đông ~ đông đông đông.”

“Ngang ~ ngang ngang ~ ngang ngang ngang.”

Tiếng trống trận kịch liệt cùng với tiếng tù và bằng sừng trâu liên tục nổi lên chói tai, vang dội trong không trung. Trong tiếng trống trận khiến người ta thấy nhiệt huyết sôi trào đến khó thở, bốn cổng Kế Huyền rộng mở. Đội quân tham chiến đứng trang nghiêm sắp thành hàng chỉnh tề theo đội hình vuông nổi đuôi nhau đi ra, thiết giáp đen sì sì trong khoảnh khắc che khuất cả thảo nguyên đầy tuyết lạnh giá.

177. Chương 125: Nhất Định Tử Chiến (3)

Phía sau Lưu Ngu, các chư tướng Trương Cáp, Văn Sú, Nhan Lương, Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân, Vĩ Đôn, Khiên Chiêu, Tề Chu, Tham Chí Vương, Hồ Xích đều trang phục chỉnh tề, lạnh lùng đứng nghiêm.

Hít một hơi thật sâu luồng không khí lạnh cóng, Lưu Ngu hét to hết cỡ: "Mã Dục, thân là Phục Ba Trung Lang tướng, Hộ Ô Hoàn Giáo Ủy Đại Hán, không nghĩ cách báo đáp triều đình, lâu nay không hề có lòng thần phục, âm mưu gây nên tranh giành giữa Đại Hán và Tiên Ti, bụng dạ tham lam, đúng là bất trung!"

"Mã Dục sau khi được phong làm tướng, đã làm việc xấu xa hung bạo, không tuân phép tắc, vi phạm tổ huấn, là kẻ bất hiếu!"

"Mã Dục tàn nhẫn khát máu, độc đoán tự phụ, chẳng biết lễ nghi, không hiểu vương hóa, chuyên làm việc gian dân cướp đoạt. Từ lúc tới U Châu đã phạm vô số huyết án, hai tay dính đầy máu tanh, là kẻ bất nhân!"

"Mã Dục là thần tử Đại Hán nhưng lại phạm thượng, không giữ gìn sự tôn nghiêm của triều đình, xúc phạm thánh uy của thiên tử, là kẻ bất nghĩa!"

"Kẻ bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa như vậy, thần người đều phần nộ, trời cao trừng phạt ~ Ngu lại là Thứ sử U Châu Đại Hán, phụng chiếu giết giặc, tuyệt không khoan nhượng."

...

Trữ Huyền, giáo trưởng của thành.

Tiếng trống và âm thanh tù và cùng vang dội trời mây, một vạn năm ngàn tên kỵ binh Liêu Tây Ô Hoàn vừa mới quy hàng sắp thành hàng kỵ trận chỉnh tề đồng loạt đứng nghiêm. Trên giáo trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người không ai dám thở mạnh chỉ có thể nghe được tiếng gió bắc thét gào cùng tiếng chiến mã thở dốc.

Mã Dục toàn thân mặc nhung phục, một mình đi lên đài quan sát. Ánh mắt tất cả tướng sĩ Ô Hoàn đều đổ dồn vào trên người Mã Dục. Có sự khuất phục, có cơn phần nộ, có nỗi sợ hãi, cũng có cả đau thương trong làn gió lạnh buồn bã, chỉ có cây huyết sắc đại kỳ trước đài duyệt binh đang đón gió tung bay phần phật.

"Đồng!"

Mã Dục bước mạnh một bước lên phía trước đài duyệt binh, tay đặt trên chuôi kiếm đứng nghiêm hứng gió. Ánh mắt sắc như dao lạnh lùng nhìn qua toàn bộ giáo trường, gió bắc ù ù hất tung áo khoác màu đen dày cộm nặng nề trên người Mã Dục để lộ ra một bộ thiết giáp ngăm đen lạnh lạnh. Hơn vạn tướng sĩ Ô Hoàn trong khoảnh khắc cup mắt xuống không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập sát khí, tràn ngập sát khí phách của Mã Dục.

Thế giới trước mắt tướng sĩ Ô Hoàn cũng giống như bộ thiết giáp ngăm đen trên người Mã Dục vậy, hoàn toàn đen tối.

"Các ngươi đã bị đánh bại!"

Trong cái lạnh giá đến khó thở vang lên tiếng gầm lớn của Mã Dục như thể tan bia vỡ đá dội lên không trung vọng tới tai từng tướng sĩ Ô Hoàn. Một vạn năm ngàn cái đầu đang ngẩng lên trong khoảnh khắc lại cúi xuống. Tiếng rống lạnh lùng của Mã Dục tàn nhẫn tước đi sự tôn nghiêm từng là chiến sĩ của bọn họ. Bọn họ đã thua, đã đầu hàng. Bây giờ bọn họ chỉ là một đám dê cừu đợi mổ.

"Theo qui củ của Thiên lang thần chí cao vô thượng, bản tướng bây giờ có thể hạ lệnh xử tử các ngươi. Nếu như lưu các ngươi một mạng, các ngươi cũng phải suốt đời làm nô lệ!"

"Nhưng ngươi đã đáp ứng chúng ta, chỉ cần đầu hàng, ngươi sẽ không giết chúng ta"

"Không sai, bản tướng đích thực là đã đáp ứng không giết các ngươi, nhưng liệu các ngươi có nguyện sống cuộc đời không hề có tôn nghiêm như vậy không? Các ngươi đã từng là chiến sĩ kiêu ngạo và vẻ vang sao? Đã để đầu rồi? Để cho sói tha đi rồi sao."

“ ... ”

“Vốn có thể giết các người nhưng hôm nay, bản tướng định phá lệ một lần. Ta sẽ cho các người một cơ hội, một lần tìm lại sự tôn nghiêm, cơ hội tìm lại lòng kiêu ngạo và vẻ vang! Chỉ cần các người có thể chứng minh, các người vẫn là chiến sĩ, vẫn có sự bất khuất trong lòng, bản tướng sẽ ban cho các người tự do.”

” Người nói thật không?”

” Hãy giữ lời hứa!”

” Cũng đừng hối hận.”

” Tốt, chúng ta tin tưởng người. Nói đi, cơ hội như thế nào?”

Mã Dược nói: ” Một ngày nữa, sẽ có một đạo quân Hán tới đánh ta. Bọn họ rất đông người, rất mạnh, rất tinh nhuệ, rất thiện chiến! Chúng ta rất có thể sẽ chết trận. Nếu như các người sợ, không muốn tìm lại sự tôn nghiêm của chiến sĩ, vậy xin mời bước ra khỏi hàng. Bản tướng lấy danh nghĩa Thiên Lang thần tuyên thệ sẽ không giết các người, có điều các người suốt đời làm nô lệ”.

Dưới đài duyệt binh người Ô Hoàn vội vàng hỏi lớn: ” Chúng ta muốn đi?”

” Tốt lắm ~~” Mã Dược đột nhiên giơ cánh tay phải giơ lên tay nắm chặt lại lạnh lùng nói: ” Ta đảm bảo đánh một trận sẽ làm cho các người thoát cảnh nô lệ! Chém được một đầu quân địch, cả nhà thoát khỏi nô lệ! Nếu chém được mười đầu lâu...”

Dưới đài duyệt binh nhanh chóng hơi lớn: ” Chém được mười đầu lâu sẽ như thế nào?”

Mã Dược ánh mắt phát lạnh, lạnh lùng nói: ” Chém được mười đầu lâu, có người hầu, thưởng mười hộ nô lệ! Chém được trăm đầu lâu, thưởng trăm hộ nô lệ, phong làm quý tộc.”

Lời của Mã Dược vừa dứt, dưới đài duyệt binh liền ồn ào như vỡ chợ.

Đúng lúc này, Giả Hủ vội vã bước lên đài duyệt binh hạ giọng nói với Mã Dược: ” Chúa công, có việc quân khẩn cấp.”

“Nói!”

” Lưu Ngu sai Lưu Bị dẫn hai ngàn quân đến đây đánh úp, hiện cách Trữ Huyền đã không đầy trăm dặm.”

” Lưu Bị! ?” Ánh mắt Mã Dược lạnh đi, trên miệng nở một nụ cười hung tợn, trầm giọng nói: ” Rất tốt, mượn hai ngàn người của Lưu Bị khai đao!”

Giả Hủ nói: ” Chúa công anh minh.”

“Thương ~~ ”

Trong tiếng kim loại cọ sát chói tai, Mã Dược chậm rãi rút bội kiếm ra giơ lên cao quá đầu, mũi kiếm lạnh lẽo đón ánh sáng mặt trời phản chiếu chói mắt. Rõ ràng có thể cảm nhận được sát khí nồng đậm toát ra từ trên người Mã Dược. Dưới đài duyệt binh, âm thanh loạn xạ của tướng sĩ Ô Hoàn đột nhiên ngừng lại.

...

Quận Thượng Cốc, dưới chân thành.

Lưu Bị có Giản Ung theo hầu cùng đi lên lầu thành dõi mắt nhìn tới thảo nguyên bao la tuyết phủ từ dưới lầu thành đến xa hút tầm mắt. Hai ngàn tinh binh do Quan Vũ chỉ huy đã sớm biến mất ở đường chân trời rộng lớn. Trên mặt tuyết chỉ để lại một vệt dài những dấu chân hỗn độn.

“Ai ~~” Lưu Bị thở dài nói với Giản Ung: ” Văn Trường đi lần này cũng không biết có thể thành công không. Nếu may mắn công phá được Trữ Huyền, cũng còn được....”

Không đợi Lưu Bị nói xong, Giản Ung liền khuyên nhủ: ” Chúa công chớ lo. Nhị Tướng quân trải qua sa trường đã lâu anh dũng bậc nhất chốn ba quân. Mã đồ tể chỉ huy đại quân viễn chinh Liễu Thành khó lòng về kịp, phòng thủ Trữ Huyền tất nhiên trống rỗng nên có thể một đòn liền chiếm được. Chúa công cứ ở trong thành an tâm chờ tin thắng trận của Nhị Tướng quân đi. ”

“Hắc ~” Lưu Bị nặng nề một chưởng nện lên lớp băng đóng trên bức tường thấp, nói với Giản Ung: “Đi, Hiến Hòa, chúng ta đánh cờ đi.”

...

Trên đường quan đạo từ đó đi Trữ Huyền, Quan Vũ đầu quàng khăn mặc bộ bào xanh, mắt phượng mày ngài, tay cầm thanh long đao nặng bảy mươi hai cân, oai phong凛冽, đàng đàng sát khí, chỉ huy hai ngàn tinh binh tiến thẳng đến Trữ Huyền. Quan Vũ tự phụ có võ nghệ, luôn luôn kiêu ngạo, ngoại trừ kính trọng Lưu Bị là dòng dõi để thất chưa từng để người nào vào mắt.

Lòng đầy tiếc nuối, từ Tông Quận khởi binh tới nay, Quan Vũ theo Lưu Bị chinh chiến khắp nơi. Không kể lúc thảo phạt Khăn Vàng còn có chiến công, sau đó là hàng loạt chiến bại, nhất là trận bên sông Dĩnh Thủy. Với binh lực ưu thế tuyệt đối lại bị hơn ngàn quân cướp của Mã Dục đánh bại. Từ đó bị đuổi đi giống như chó nhà có tang, bốn ba đông tây chẳng lúc nào yên!

Trong lòng Quan Vũ thực sự cực kỳ hận Mã Dục. Nếu không phải Mã Dục, Lưu Bị lúc này vẫn giữa quan cao theo Thái Thú Trần Lưu, làm sao thất vọng tới lâm vào khốn cảnh dưới trướng người?

“Cáp ~” Quan Vũ hung hăng thúc vào bụng ngựa, giục ngựa đi nhanh, lại thỉnh thoảng thúc giục phía sau quân sĩ: “Mau, tốc độ hành quân nhanh hơn. Trước khi trời tối nhất định phải đến trước Trữ Huyền lập trại, nếu làm lỡ quân cơ chém.”

“Báo ~” Đang lúc Quan Vũ thúc giục, thám mã phía trước như gió cuốn mây bay phi nhanh quay lại: “Quan Tướng quân, phía trước cấp báo.”

Quan Vũ giật cương ngựa, đặt Thanh Long Đao Yển Nguyệt nằm ngang yên ngựa, đưa tay vuốt vuốt chòm râu cằm dài cao giọng nói: “Mau nói đi!”

”Phía trước mười dặm phát hiện đại quân kỵ binh Ô Hoàn!”

”Kỵ binh Ô Hoàn?” Mắt phượng khép hờ của Quan Vũ đột nhiên mở ra, thoáng có vẻ sắc bén rồi biến mất, trầm giọng hỏi: “Có bao nhiêu nhân mã?”

”Chừng hơn một vạn kỵ binh!”

“Ừ! ?” Quan Vũ mặt liền biến sắc, mắt phượng nhân lại mở ra, oai nghiêm hỏi: “Cái gì, hơn một vạn kỵ binh! ?”

Thám mã nói: “Không sai, đích thực có hơn một vạn kỵ!”

”Đại quân Mã Dục sao lớn như vậy?”

Thám mã không nói gì đáp lại.

”Tướng quân mau nhìn, kia?”

178. Chương 126: Năm Mồ Của Ba Vạn Đại Quân (1)

”Kết trận ~ mau mau kết trận ~”

Quan Vũ cầm Thanh Long Đao Yển Nguyệt trong tay giơ lên cao, giục ngựa phi trên đường, tiếng hô lớn thoảng chốc vang dội trời mây. Quân lính đang thở hồng hộc chạy phía trước cuống quýt dừng bước, bắt đầu loạn xạ hò hét kết trận. .

Phía bắc vài dặm, vệt đen nhàn nhạt ngọ nguậy ầm ầm vỡ ra, hóa thành vô số kỵ binh, đầu ngựa ngúc ngoắc, loan đao vung vẩy, vạn mã lao tới bụi tuyết bắn lên. Một vạn năm ngàn kỵ sĩ kỵ binh Ô Hoàn trên thảo nguyên tuyết tạo thành một dòng lũ đỏ cuộn cuộn, mang theo khí thế như nghiền nát hết thảy tràn đến.

Mấy vạn vó ngựa điên cuồng nện lên thảo nguyên lạnh giá như muốn đập nát cả thế giới, trong sự kích động ngất trời tiếng vó ngựa làm người ta không thở nổi. Giờ khắc này, quân Ô Hoàn giục ngựa chạy như điên, con mắt hung ác, dây cung đã căng lên, loan đao sắc bén đã rút ra khỏi vỏ, mã xoa lạnh leo đã giơ lên.

Vì sự tôn nghiêm của chiến sĩ mà đánh!

Thua bởi Lang đồ tể, lòng người Ô Hoàn tâm phục khẩu phục. Giấc mơ hùng bá của thủ lĩnh Khâu Lực Cư đại nhân đã chết ở bến Thiển Thủy, còn có Đại Tiên Ti Khôi Đầu đại vương cũng bỏ mình ở Âm Phong Hạp cốc, đây là chúa tể do Thiên Lang thần chí cao vô thượng phái tới nhân gian, con người làm sao mà kháng cự được?

Trên thế giới này, đã không ai có thể ngăn cản sự chinh phục của Lang đồ tể với tộc Ô Hoàn, với tộc Tiên Ti, với cả đại sa mạc bị Lang đồ phủ chinh phục mà không thể kháng cự, không người Ô Hoàn nào dám cãi lại nữa.

“Giết ~”

Trong tiếng reo hò vang trời, hơn một vạn năm ngàn kỵ binh Ô Hoàn tựa như một đàn sói nhe răng hung ác, để lộ ra những chiếc răng sắc bén hung hăng ập tới.

” Toa toa toa ~”

Mũi tên nhọn bay đầy không trung, tiếng huyết sáo không dứt bên tai, hơn vạn mũi tên sắc bén như nanh sói từ kỵ trận Ô Hoàn bay lên không trung tạo thành một trận mưa chết chóc rơi xuống đầu quân Hán.

Mắt phượng của Quan Vũ trợn ngược đầy sát khí làm cho người ta sợ hãi, tiếng hô dài mãnh liệt nổi lên: “Đao thuận thủ định thuận!”

Mấy trăm tên đao thuận thủ cầm thuận trong tay giơ lên cao quá đầu, cố gắng bảo vệ cả quân trận. Điều đáng tiếc là, mấy trăm cái thuận căn bản là không đủ để bảo vệ cả quân trận.

“ Muốn chết ~”

Quan Vũ hét lớn một tiếng, Thanh Long Yển Nguyệt Đao quơ ra mạnh mẽ, lưỡi đao sắc bén xé gió phát ra tiếng rít chói tai nhằm thẳng vào đầu một tên kỵ binh Ô Hoàn chém xuống.

“Uống ~”

Kỵ sĩ Ô Hoàn đương nhiên không sợ hãi, giơ cao thanh mã xoa trong tay cố gắng đỡ nhát đao vô cùng mạnh mẽ kia.

” Keng ~”

Một tiếng vang lên, mã xoa của kỵ sĩ Ô Hoàn vừa chạm vào thì đứt đoạn. Thế nhưng đao thế của Quan Vũ không hề bị cản chút nào, hàn quang vừa chọt lóe trên đỉnh đầu kỵ sĩ Ô Hoàn trong nháy mắt xuyên thấu qua lưng cắt người hấn thành hai mảnh! Lưỡi đao lạnh lùng vẫn không dừng lại, thậm chí còn cắt đôi luôn con ngựa cưỡi của kỵ sĩ Ô Hoàn thành hai đoạn ~

” Giết giết giết ~”

Sự thần dũng của Quan Vũ khiến cho kỵ binh Ô Hoàn chú ý, từ bốn phía của Quan Vũ đồng thời vang lên tiếng quát mạnh mẽ. Sáu tên kỵ binh Ô Hoàn vùng loan đao nhằm hướng Quan Vũ xông đến. Trong ánh hàn quang lóe lên, sáu thanh loan đao sắc bén từ sáu hướng khác nhau chém xuống người Quan Vũ.

” Chồng ta thì chết ~”

Mắt phượng nhỏ của Quan Vũ đột nhiên mở ra. Trong trời đất như vang lên tiếng rống ngân dài. Thanh Long Yển Nguyệt Đao nặng nề bay lượn cao thấp. Ánh hàn quang lóe ra, từ xa nhìn lại giống như một con rồng xanh đang quay cuồng ở trên chiến trường giương nanh múa vuốt đầy đe dọa. Rồng xanh lướt tới đầu kỵ binh Ô Hoàn như sóng vỡ ra tới đó, thì nhau ngã lẫn xuống ngựa.

“Hồng nha ~”

Một viên kỵ tướng Ô Hoàn vốn tự phụ là vũ dũng gầm lên dữ dội hung hăng không sợ chết xông tới. Nhưng hấn vẫn chưa kịp đụng vào cầu vòng xanh đang quay cuồng múa may kia thì cả người lẫn ngựa đã bị đánh văng ra ngoài. Khắp không trung người ngựa liên vỡ vụn ra thành một số đoạn thì thể lớn nhỏ khác nhau lẫn lộn với máu tươi bay đầy trời.

...

Trên đỉnh một ngọn núi nhỏ cách chiến trường mấy trăm bước, Mã Dực toàn thân trong bộ thiết giáp ngăm đen, trên đầu đội mũ giáp hình đầu sói hung ác. Có Giả Hủ, Quách Đồ, Hứa Chữ, Diển Vi hộ vệ âm thầm xuất hiện. Từ đỉnh núi nhỏ nhìn xuống, một vạn năm ngàn kỵ binh Ô Hoàn giống như là dòng nước mênh mông mạnh mẽ đã hoàn toàn bao trùm hai ngàn bộ binh của Quan Vũ.

Trong đợt tấn công của binh kỵ Ô Hoàn, hai ngàn Lưu quân rất nhanh chóng đã bị phân chia thành mấy đám người nhỏ. Binh lính Lưu quân bị kỵ binh Ô Hoàn công kích chém giết ngã xuống hàng loạt. Quân trận của Lưu quân giống như khối băng rơi xuống nước đang nhanh chóng tan rã.

Tựa hồ như bị cảnh tượng kịch chiến của hàng vạn con ngựa xông tới tác động, gương mặt tái nhợt khác thường của Quách Đồ hiện lên một màu đỏ ửng, nói cực kỳ hưng phấn: " Chúa công, chắc không bao lâu nữa thì hai ngàn Lưu quân kia sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn! Thằng nhãi Lưu Bị hồi cuộc chiến ở Dĩnh Thủy đã giữ được một mạng, nhưng mà hôm nay cũng khó chạy thoát tai kiếp, hắc hắc. "

"Ừ!" Mã Dực nặng nề gật đầu, trầm giọng nói, " Hứa Chữ đâu ?"

Hứa Chữ giục ngựa đi tới trước mặt Mã Dực, trong đôi mắt dần dần toát ra một vẻ hung ác, lạnh lùng nói: " Có mặt tướng."

Mã Dực nói: " Truyền lệnh, đem Lưu quân chém tận giết tuyệt. Không để kẻ nào sống sót!"

" Tuân mệnh!"

Hứa Chữ hét lớn một tiếng giục ngựa lao đi. Trong không trung chợt vang lên tiếng rống như sấm của Hứa Chữ: " Tướng quân có lệnh, chém tận giết tuyệt, không để một kẻ nào sống sót."

...

"Ngang ~ ~ "

Con rồng xanh trong tay Quan Vũ lại chém tới. Lưỡi đao sắc bén xé gió, phát ra từng tràng âm thanh khiến kẻ khác phải ngừng thở. Hai tên kỵ binh Ô Hoàn ngăn cản đường đi liền bị chém bắn ra. Quan Vũ giục ngựa xông tới thì đột nhiên thấy trước mắt bừng sáng, thì ra đã đột phá vòng vây.

Kinh ngạc quay đầu lại, thảo nguyên lạnh lẽo chói mắt dưới ánh hàn quang với âm thanh chém giết vang trời. Chiến trường chém giết kịch liệt giống như một cốc nước đun nóng đang quay cuồng sôi trào, nhìn lại lần nữa không thấy bóng dáng dù chỉ một tên binh lính Lưu quân. Ngoại trừ Quan Vũ thì không còn một tên binh lính nào có thể đột phá vòng vây! Giờ khắc này, Quan Vũ trợn ngược đến rách mắt.

Bại, lại một lần nữa thất bại! Vì sao ông trời lại bất công như vậy, bạc bẽo như vậy với huynh đệ của ta? Sự không cam lòng nhói lên sâu sắc và nổi uất ức vô bờ bến tựa như một quả núi nặng nề đè lên trong lòng làm Quan Vũ nghẹt thở, khó nhọc thở dốc. Rốt cục Quan Vũ hít vào một hơi thật sâu, ngửa mặt lên trời thê lương thét dài một tiếng.

" Tướng quân có lệnh, chém tận giết tuyệt, không để một kẻ nào sống sót. "

"Hử! ?"

Cách đó không xa vang lên tiếng quát liên tục không thôi. Quan Vũ trong lòng chấn động, đột nhiên quay đầu ngẩng nhìn chung quanh. Chợt phát hiện bên trái cách đó không xa có mấy kỵ sĩ đứng nghiêm đón gió trên đỉnh một ngọn núi nhỏ. Chẳng lẽ...? Trong chớp mắt, đôi mắt phượng của Quan Vũ toát ra sát khí làm cho người ta sợ hãi, hai chân vội hung hăng thúc mạnh vào con ngựa đang cưỡi.

"Cáp ~ "

"Hí luật luật ~ ~ "

Con ngựa Quan Vũ cưỡi ngẩng đầu hí vang rồi tung bốn vó nhằm phía đỉnh núi nhỏ cách đó không xa mà phóng tới.

"Hả! ?"

Trên đỉnh núi nhỏ, chòm râu cầm chổi xể của Điển Vi chợt dựng ngược lên, vẻ lạnh lẽo trong mắt khiến người ta sợ hãi lại xuất hiện. Hắn giục ngựa chậm rãi quay lại, chỉ thấy một con ngựa phi như bay đang nhằm hướng đỉnh núi nhỏ tiến tới. Sát khí lạnh lùng tỏa ra từ trên người này lan tỏa khắp nơi đến vô cùng vô tận.

“Hừ!”

Điển Vi bực bội hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, chậm rãi giơ hai tay rút hai cây đại thiết kích vẫn cắm sau lưng nắm chặt trong tay hung hăng đập mạnh vào nhau. Trong không gian nhất thời vang lên một tiếng kim khí va đập như tiếng sấm. Vẻ máy móc của Điển Vi cũng biến đổi, trong khoảnh khắc trở nên vô cùng hung ác.

“Cáp ~ ”

Mã Dược, Giả Hủ, Quách Đồ ba người gần như bị thủng màng nhĩ, kinh ngạc quay lại chỉ thấy Điển Vi hung hăng thúc con ngựa đang cười đã nhằm phía chân núi mà lao xuống. Dưới chân núi cách đó không xa, một viên võ tướng mặc lục bào, đầu quấn khăn xanh đang giục ngựa phi đến. Trong tay rõ ràng là Thanh Long Dao Yển Nguyệt lấy lừng.

“Lên ~~” Quan Vũ ngẩng đầu hô dài một tiếng, rồi quát lớn: “Quan Vũ ở đây, Mã Dược thất phu mau mau chịu chết.”

” Quan Vũ!” Quách Đồ cũng hít một luồng khí lạnh gần như la hoảng lên: ” Chúa công, người này là Quan Vũ!”

179. Chương 126: Năm Mồ Của Ba Vạn Đại Quân (2)

” Không cần!” Mã Dược lãnh đạm nói: ” Người này tuyệt sẽ không đầu hàng, lập tức triệu tập cung tiễn thủ bắn chết hắn!”

Giả Hủ khuyên can: ” Chúa công, người này có dũng khí địch vạn người, giết đi không phải đáng tiếc lắm sao?”

Mã Dược hầm hừ rồi trầm giọng nói: ” Văn Hòa không cần nhiều lời, Công Tắc mau cho gọi cung thủ tới đây!”

“Tuân mệnh.”

Quách Đồ vâng một tiếng rồi giục ngựa phi đi.

Giả Hủ không thể làm gì chỉ lắc đầu, vung tay về phía chân núi một cái. Hơn ba trăm thân binh chờ đợi ở một mặt khác dưới chân núi hò hét xông lên bảo vệ cho Mã Dược và Giả Hủ. Cách đó không xa, Quan Vũ và Điển Vi đang phóng tới gần nhau, cuối cùng cũng giao chiến không gì có thể ngăn cản nổi.

“Kai!”

Điển Vi hét lớn một tiếng, hai cây đại thiết kích nặng nề vể trên không trung hai đạo sáng màu ngăm từ hai bên chém tới. Ngay lập tức đã như cơn gió lạnh chỉ còn cách cổ Quan Vũ khoảng một thước. Quan Vũ đột nhiên mở to đôi mắt phượng hẹp dài, từ trong con ngươi toát ra sát khí lạnh lẽo.

“Khai ~ ”

Quát to một tiếng, Quan Vũ cũng nâng Thanh Long Dao Yển Nguyệt trong tay rồi đột nhiên vung lên hung hăng đón đỡ đôi đại thiết kích của Điển Vi chém tới. Trong tiếng kim loại va nhau vang dội trời mây, hai cây đại thiết kích của Điển Vi trong khoảnh khắc bị hất ngược trở ra. Hai con ngựa lao vượt qua nhau mỗi con vọt đi phía trước hơn mười bước rồi mới quay đầu dừng lại lạnh lùng nhìn nhau.

” Kẻ kia, mau xưng tên, đao Quan mỗ không chém hạng người vô danh!”

Quan Vũ tay phải cầm đao chậm rãi giơ ngang trước ngực, vẻ mặt đầy nghiêm nghị! Kẻ này đúng là chỉ cậy mạnh, đường kích mặc dù hơi có vẻ thô thiển nhưng xét tổng thể thì lại có một luồng sát khí mạnh mẽ, thực là một đối thủ khó đối phó!

” Lão Tử là Điển Vi, hôm nay thề lấy mạng chó của ngươi!”

Điển Vi mặt mày hung tợn lớn tiếng đáp lại. Đang lúc hai người giằng co thì cách đó không xa có một viên kỵ sĩ Ô Hoàn ngồi trên lưng ngựa giương cung lấp tên, mũi tên sắc bén như nanh sói đã nhắm ngay lưng Quan Vũ.

“Ông ~ ”

Nắm ngón tay cứng như đá vận lực đột nhiên bật lại, trong tiếng kêu ông ông không thôi của dây cung bị kéo ra, mũi tên như nanh sói gắn trên dây cung đã sớm phóng đi nhằm thẳng lưng Quan Vũ xé gió lao tới.

“Hả! ?”

Quan Vũ đang dồn cả tinh thần chăm chú vào trên người Điển Vi bỗng nghe phía sau vang lên tiếng rít chói tai. Vội vàng lắc mình né tránh thì đã muộn. Chỉ nghe phốc một tiếng thì trong khoảnh khắc cánh tay phải đã cứng đờ, Thanh Long Dao Yển Nguyệt cũng suýt nữa rời tay. Kinh ngạc cúi đầu, chỉ thấy một mũi tên nhỏ thô kệch đã xuyên qua cánh tay phải.

“A ~ ”

Khi Quan Vũ bị đau đang kêu thảm thiết lại có tiếng xé gió mạnh mẽ lao tới. Vội vàng cúi đầu thì cái khăn trên đầu lại bị một mũi tên đâm thủng. Mũi tên bay đi thì tóc tai cũng xổ xuống rồi bù ~ Quan Vũ kinh hãi vội quay đầu lại, chỉ thấy phía sau cách đó không xa, trong đám loạn quân có một viên tráng sĩ Ô Hoàn đang giương cung nhắm, mũi tên thứ ba đã lấp lên dây cung.

“Giá!”

Quan Vũ hai chân hung hăng thúc vào bụng ngựa mau chóng vọt đi. Trong quân của địch có mãnh tướng, lại còn có xạ thủ như thần. Đã không thể nào tập kích giết chết được Mã Dục mà lúc này không đi thì còn đợi khi nào?

“Hừ ~ ”

Mũi tên thứ ba của tráng sĩ Ô Hoàn rút cục bắn tới nhằm giữa cổ chiến mã của Quan Vũ. Chiến mã bị đau ngẩng đầu hí một tiếng nổi điên tự chạy về phía trước. Điển Vi gãi gãi đầu nhưng cuối cùng nghĩ hộ vệ chúa công quan trọng hơn nên không dám giục ngựa đuổi theo, chỉ có thể trơ mắt nhìn Quan Vũ đầu tóc tán loạn đang thúc ngựa chạy trốn.

” Đáng ghét, lại để cho hắn chạy trốn!” Trên núi nhỏ, Mã Dục không khỏi tiếc nuối thở dài một tiếng nói với Quách Đồ: ” Công Tắc, sau khi về trại gọi người Ô Hoàn vừa rồi bắn tên tới đại doanh “

Quách Đồ cung kính nói: “Tuân lệnh.”

...

Thành Hạ Lạc, dịch quán.

Từ sau khi Quan Vũ chỉ huy quân xuất chinh, Lưu Bị và Giản Ung đều ở nhà khách. Nhân lúc đêm khuya, Lưu Bị không ngủ được liền đánh thức Giản Ung, hai người ngồi đánh cờ. Đánh được nửa ván thì chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, chợt có âm thanh liên tiếp của đám hộ vệ khiếp sợ vang lên.

“Nhị Tướng quân trở về ~ ”

Nghe thấy Nhị đệ trở về giữa đêm khuya, Lưu Bị theo bản năng cảm thấy không ổn, cuối cùng cũng đứng lên nghe thấy tiếng chân trong sảnh bước tới. Chỉ chốc lát đã thấy Quan Vũ đầu tóc rũ rượi vội vàng bước vào mang theo làn gió lạnh suýt nữa thổi tắt ngọn nến trong phòng. Lưu Bị và Giản Ung định thần nhìn lại, rõ ràng phát hiện trên người Quan Vũ vẫn còn lốm đốm vết máu. Một mũi tên sắc nhọn to chừng ngón cái thô thiển xuyên qua cánh tay phải, đầu mũi tên sắc bén dưới ánh lửa chiếu rọi xuống lóe ra vẻ lạnh lùng hung ác.

” Nhị đệ!” Lưu Bị vội tiến lên nghênh đón đỡ lấy Quan Vũ, nói sang sảng: ” Nhị đệ sao lại thế này?”

Đây là chỗ lợi hại trong cư xử của Lưu Bị, nếu là người khác thì lúc này câu hỏi đầu tiên tất nhiên là hai ngàn đại quân như thế nào? Trong lòng Lưu Bị cũng nghĩ về hai ngàn đại quân, nhưng hẳn hỏi câu đầu tiên cũng chỉ có quan tâm tới Quan Vũ, thành ra có thể nói là thật am hiểu sâu sắc thuật lung lạc lòng người.

Quan Vũ vừa cảm kích vừa xấu hổ, tay trái đang vịn vào Lưu Bị liền quỳ rạp xuống đất, buồn bã nói: "Đại ca! Đây là tiểu đệ vô năng hai ngàn đại quân đã hoàn toàn chết hết "

"Cái gì! ?"

Lưu Bị còn giữ được vẻ bình thường, nhưng Giản Ung lại cả kinh nhảy dựng lên, mặt mày chấn động mà hỏi: " Phòng thủ Trữ Huyền trống rỗng, Nhị Tướng quân vì sao như vậy?"

Quan Vũ ảm đạm nói: " Tiên sinh có điều không biết, Quan mỗ đang chỉ huy quân gấp rút đến Trữ Huyền thì chợt thấy hơn vạn kỵ binh Ô Hoàn từ khắp nơi xông tới, quân ta bất ngờ không kịp đề phòng nên toàn quân đại bại. Chỉ có một mình Quan mỗ phá được vòng vây mà giữ được tánh mạng."

Lưu Bị trong lòng phiền muộn muốn chết, nhưng ngoài miệng miễn cưỡng biến thành ý tứ hoàn toàn khác đi để an ủi Quan Vũ: " Người ta thường nói thắng bại là chuyện thường của binh gia, Nhị đệ cũng không phải lo lắng. Bại thì đã bại rồi, đánh mất hai ngàn quân cố nhiên là điều đáng tiếc, tuy nhiên Nhị đệ được an toàn cũng đã tốt rồi. "

Giản Ung hít vào một hơi, nói với Lưu Bị: "Chúa công, hôm nay đã mất đại quân hai ngàn người. Lưu Ngưu sẽ khó chịu với việc chúa công làm tổn thương nhuệ khí nên tất nhiên sẽ nổi giận, nếu quay về Kế Huyền chỉ e dữ nhiều lành ít. Không bằng sớm định liệu .... ." (PS: lại chạy trốn như chó nhà có tang, Lưu Bị thật đáng thương. Hề hề lại chạy trốn)

Lưu Bị cũng biết về Kế Huyền thì quả là không về được nữa. Tuy nhiên trước mắt mịt mờ, thậm chí không có chỗ mà chạy, không khỏi ảm đạm thở dài nói: " Nghĩ Lưu Bị ta mấy lần chinh chiến, chỉ có công nhỏ, phiêu bạt khắp nơi, không có rễ không cội nguồn. Thiên hạ to lớn nhưng lại không có một chỗ có thể an thân ~ ai ."

Giản Ung vội khuyên nhủ: " Chúa công không thể nhụt chí, Ung thường nghe thấy Thứ sử Từ Châu Đào Khiêm là người thẳng thắn, rất có nhân nghĩa. Có thể dung được không bằng nên đến đó gia nhập?" Lưu Bị nói: "Nếu vậy thì đem tin tức quân ta thua trận nói cho Thừa lại Hạ Lạc "

Giản Ung nói: "Chúa công không thể, nếu việc này bị Thừa lại Hạ Lạc biết được thì chỉ sợ muốn đi cũng không được. Giờ nhân trời còn tối mà mau chóng rời đi, để chậm e sinh biến."

...

Thảo nguyên Bá Thượng, đại doanh Mã Dục.

Mùi thịt thơm nức mũi lan tỏa khắp trường, trên bàn Mã Dục là một nồi đất nung đặt trên bếp đang sôi sùng sục. Mã Dục dùng dao vớt từ trong nồi một miếng thịt dê béo ngậy đã ninh dừ nhét vào trong miệng rồi bắt đầu ngồm ngoàm cắn xé, trên bàn còn bày ra một bầu rượu sữa ngựa, mùi sữa tỏa ra bốn phía, hương thơm xộc thẳng vào mũi.

Màn trưởng vén lên, bóng dáng gầy yếu của Quách Đồ đi vào, trong ánh sáng không đủ khiến hắn trông tựa như bóng ma, hắn hạ giọng nói: "Chúa công, đã tìm được người Ô Hoàn ban ngày bắn bị thương Quan Vũ."

"Ừ." Mã Dục khịt mũi hừ rồi cũng không buồn ngẩng đầu lên mà hỏi: " Hiện giờ đang ở đâu?"

" Ngay bên ngoài trường."

" Mau mau gọi vào"

" Tuân mệnh." Quách Đồ đáp lại xong mới ngẩng đầu lên cất cao giọng gọi ra ngoài trường: "Chúa công có lệnh, cho đòi Cú Đột vào ngay. "

Màn trưởng buông thấp lại nhấc lên, một tráng sĩ Ô Hoàn đã ngang nhiên đi thẳng vào. Thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu, trên người khoác một bộ da dê vừa rách vừa cũ, mấy chỗ bị rách ra để bắp thịt vạm vỡ, dưới ánh đuốc chiếu rọi xuống lóe ra màu thân người sáng bóng.

” Người chính là Cú Đột?”

Ánh mắt sắc như dao của Mã Dực rơi trên người tráng sĩ Ô Hoàn, chỉ thấy Cú Đột đầu tóc rối bù, chỉ có đuôi sam nhỏ không giống người Ô Hoàn bình thường. Điều này chỉ có thể nói Cú Đột ở trong bộ lạc Liêu Tây Ô Hoàn căn bản là có thân phận nô lệ. Trong bộ tộc Ô Hoàn và Tiên Ti, chỉ có nô lệ mới mang đuôi sam.

” Tiểu nhân Cú Đột, tham kiến tướng quân.”

180. Chương 126: Năm Mồ Của Ba Vạn Đại Quân (3)

Mã Dực lạnh nhạt nói: ” Miễn lễ. Đứng lên đi.”

Cú Đột đứng thẳng người lên, ngẩng cao đầu trong trướng.

Ánh mắt Mã Dực chợt lóe, lấy dao găm vớt từ trong nồi một miếng thịt dê béo lớn hất về phía Cú Đột nói: ” Ăn đi!”

Cú Đột không nói cảm ơn (người man di không hiểu lễ giáo) cũng không đáp lời, vung một tay lên trước đã nắm miếng thịt dê béo, không cần đợi cho nước nóng chảy xuống hết mà đưa thẳng vào miệng ngặm một miếng lớn.

Cú Đột đang sung sướng ăn không đề phòng Mã Dực bất ngờ quát: ” Cú Đột!”

” Có tiểu nhân!”

Cú Đột vội vàng nuốt miếng thịt dê xuống mà nhảy dựng lên.

Mã Dực trầm giọng nói: ” Bản tướng phong cho người thân phận quý tộc, thưởng nô lệ mười hộ, làm Bách phu trưởng. ”

Trông mắt Cú Đột lập tức sáng lên vẻ khác thường nghiêm trang đáp: ” Tiểu nhân thề nhất định trung thành với tướng quân!”

...

Sắc trời xám xịt, quân Lưu Ngu đi tới Lộc Bắc Hiệu hạ trại.

Đại doanh trung quân, Lưu Ngu đang cùng Diêm Nhu bàn công chuyện, chợt có thám mã vào báo: ” Đại nhân, tiền quân cấp báo.”

Lưu Ngu cao giọng : “Nói.”

” Trên bờ sông Dương Thủy phát hiện hai ngàn thi thể bỏ lại đều mặc quân phục của quân ta.”

” Cái gì! ?” Lưu Ngu thất kinh. Ánh mắt chuyển sang Diêm Nhu hỏi: ” Tử Hòa, đã có tin tức của Lưu Bị?”

Diêm Nhu ánh mắt sa sầm, thấp giọng nói: ” Chúa công, hai ngàn thi thể bỏ mặc chỉ sợ là đại quân của Lưu Bị.”

“Cái tên Lưu Bị này!” Lưu Ngu cả giận nện xuống bàn nói: ” Bản quan không phải đã cho người lệnh cho hần không thể khinh địch mạo hiểm tiến quân, như thế nào lại dẫn quân đến Dương Thủy để rồi thất bại! Lưu Bị nếu về, bản quan nhất định chém đầu thị chúng, giữ nghiêm quân kỷ.”

Diêm Nhu cau mày nói: ” Coi như Lưu Bị chưa chết trong loạn quân, chỉ sợ cũng sẽ không về trong quân đại nhân nữa. Lưu Bị tuy bại, nhưng chưa chắc đã làm tổn thương nhuệ khí quân ta. Hôm nay không để ý chuyện Lưu Bị nữa. Việc chính sự quan trọng hơn, đại nhân cho đòi hạ quan đến đây gấp không phải nói có chuyện gấp cần thương lượng sao, không biết có chuyện gì vậy?”

“Ai nha ~~~ Bản quan suýt nữa đã quên chính sự” Lưu Ngu vỗ trán nói: “Tử Hòa, vừa rồi thứ sử Ký Châu Hàn Phức đại nhân phái người chạy tám trăm dặm cấp báo, triều đình phái trung thường thị Tống Diển làm khâm sai, đội xa giá đã tiến vào quận Thường Sơn, rất nhanh sẽ vào địa giới U Châu!”

Diêm Nhu thất sắc nói: ” Ai nha, Hàn Phức đại nhân làm sao lại không thử giữ Tống Diển lại?”

” Không được đâu.” Lưu Ngu dậm chân nói: ” Tổng Diễn nhìn bộ dạng đã nhận lễ trọng của Mã đồ phu, cho nên không thể không vội vã chạy tới U Châu. Tử Hòa, nếu như hai quân đang lúc giằng co mà Tổng Diễn chạy tới tuyên chỉ ngay trước trận tiền để ba quân tướng sĩ biết được ý chỉ triều đình, thì e là lòng quân biến động, hậu quả thiết tưởng không tưởng tượng nổi.”

Sắc mặt Diêm Nhu từ từ tái đi, thấp giọng nói: ” Đại nhân, đàm lao thì phải theo lao. Sao không phái người tập kích giết chết Tổng Diễn, hơn nữa người hầu đi theo hắn cũng toàn bộ giết sạch để diệt khẩu, sau đó giả họa cho người Hung Nô hoặc là thứ sử Tịnh Châu Đinh Nguyên. Đến lúc đó cho dù có người hoài nghi, thì cũng là chết không có đối chứng, xét đi xét lại liền thành án không xử được. ”

Lưu Ngu biến sắc nói: ” Việc này ngàn vạn lần không thể, tập kích giết chết khâm sai tội như tạo phản, chính là hành động đại nghịch bất đạo!”

Diêm Nhu nói : ” Sự việc cấp bách, xin đại nhân nghĩ lại.”

Lưu Ngu kiên quyết nói: ” Quyết không thể được.”

Diêm Nhu thở dài nói: ” Như vậy, chỉ có gia tăng tốc độ hành quân, tranh thủ thời gian ngắn nhất công chiếm Trữ Huyền. Đến lúc đó coi như Tổng Diễn có tới Trữ Huyền thì chúng ta cũng có thể lừa gạt nói Mã Dục đã cùng người Tiên Ti cầu kết làm phản đã ra khỏi Trường Thành.”

Lưu Ngu nói: ” Có lẽ cũng chỉ làm được như thế thôi.”

...

Thảo nguyên Bá Thượng, cách Trữ Huyền tám mươi dặm về phía nam, trong vòng trăm dặm đều chỉ thấy bình nguyên bao la như biển. Trận tuyết lớn đầu mùa đông đã khoác lên khắp thảo nguyên tấm áo trắng bàng bạc. Dõi mắt nhìn lại, trên miền đất hoang hiện ra màu trắng lộn xộn phẳng phất như trong trời đất đã không còn màu nào nữa.

Trên cánh đồng tuyết hoang vu chỉ trong một đêm đã nổi lên một bức tường cỏ cao hơn một thước dài dằng dặc vài dặm. Hai ngàn kỵ binh tinh nhuệ lập trận trước bức tường cỏ, đứng sát chân tường tạo thành một hàng dài, ánh mắt nghiêm nghị. Có cơn gió lạnh buồn bã thổi qua làm bức tường cỏ mới dựng rung rinh sột soạt, lung lay muốn đổ.

Mã Dục cưỡi ngựa cầm ngang đao đứng nghiêm trước trận tiền, trong con mắt đen nhánh không khỏi toát ra vẻ lạnh lùng: thảo nguyên Bá Thượng, chốn này sẽ là mồ chôn đại quân ba vạn người của Lưu Ngu!

“ A ~ a ~ ”

Một đàn quạ bị tiếng bước chân làm kinh hãi vỗ cánh vọt qua đỉnh đầu Lưu Ngu bay đi xa xa. Trong cơn gió lạnh buồn bã vắng vắng tiếng rên rỉ thê lương. Tít trên trời cao xa xa vô số quạ đang lượn lờ trong không trung đang kêu chói tai đầy buồn bã quạ bay đầy trời làm cho bên sông càng trở nên buồn thảm.

Trên bờ sông Dương Thủy chảy xiết nằm ngổn ngang mấy ngàn thi thể, mấy ngàn thi thể không có đầu!

Một cây đại kỳ đâm máu cắm chéch trên bờ sông đang sột soạt trong gió lạnh. Trên nền cỏ rách bươm có thể phẳng phất phân biệt được chữ “Lưu”.

Trong không khí tỏa ra nồng nặc mùi máu tươi khiến người ta muốn ói, dòng sông Dương Thủy vốn nhìn thấy đáy đã trở nên hơi mờ đục, đã sớm mất đi vẻ trong suốt vốn có. Mấy thanh trường mâu bị gãy cắm ngay trước chân Lưu Ngu. Lưỡi mâu lõm lõm vết máu đọng lại như phẳng phất muốn nói, mấy ngày trước từng phát sinh một trận huyết chiến thảm thiết ở chỗ này.

Đây chính là hai ngàn tên tướng sĩ trung dũng, Lưu Ngu hít thật sâu luồng khí lạnh, mặt tối sầm lại.

Trong tiếng bước chân nặng nề, Tiên Vu Phụ đi tới trước mặt Lưu Ngu bẩm báo: ” Đại nhân, tìm khắp tất cả thi thể cũng không hề phát hiện thi thể của Lưu Bị.”

“Hả ~ có phát hiện thi thể của Quan Vũ nghĩa đệ của Lưu Bị không?”

” Cũng không hề phát hiện thấy.”

” Xem ra, Lưu Bị và Quan Vũ đúng là chưa chết trận, không phải bị bắt sống đó chứ?”

“Báo ~” Lưu Ngu chưa dứt lời thì phía trước đột nhiên vang lên một tiếng hô mạnh mẽ. Chợt có một kỵ sĩ đang giục ngựa phi nhanh vọt tới trước mặt Lưu Ngu mới giật cương dừng ngựa lớn tiếng hô: “Đại nhân, Hộ Ô Hoàn Giáo úy Mã Dực chỉ huy ba ngàn kỵ bộ quân tiến đến thảo nguyên Bá Thượng đang đối diện trước năm ngàn kỵ binh của Hộ Xích tướng quân. Hộ Xích tướng quân xin cờ lệnh xuất kích?”

Lưu Ngu trầm giọng nói, “Truyền lệnh Hộ Xích tướng quân không thể coi thường mạnh động, đợi Bồn quan chỉ huy đại quân tiến đến hội hợp.”

“Tuân mệnh.”

Truyền lệnh binh trả lời một tiếng lại giục ngựa phóng nhanh đi.

Lưu Ngu nhảy lên mình ngựa, nói với Tiên Vu Phụ: “Tiên Vu tướng quân. Truyền lệnh ba quân gia tăng tốc độ hành quân mau đến thảo nguyên Bá Thượng cùng Mã tặc quyết một trận tử chiến.”

“Tuân mệnh!”

Tiên Vu Phụ hét một tiếng, lĩnh mệnh đi.

...

Thảo nguyên Bá Thượng.

Giả Hủ có hơn mười kỵ binh hộ vệ giục ngựa đi tới trước mặt Mã Dực thở hổn hển mà nói: “Chủ công, mọi thứ đều đã sắp xếp xong xuôi, hô hô hiện tại chỉ chờ đại quân ba vạn người của lão già Lưu Ngu chạy đến tìm cái chết. Hắc hắc.”

Mã Dực nói: “Ừ, Văn Hòa khổ cực rồi.”

“Chia sẻ lo toan cho chủ công là phận sự của Hủ.” Giả Hủ cười nhạt, sắc mặt đột nhiên nghiêm lại mà nói: “Chủ công, còn có tin tức không tốt lắm, tướng quân Chu Thương sai người đưa tin cấp báo, Thái Thú Liêu Đông Công Tôn Độ sai con là Công Tôn Khang cùng con trưởng của Khâu Lực Cư là Đạp Đốn làm phản đang chỉ huy năm ngàn quân kỵ và bộ binh tây chinh. Đang tới gần Liễu Thành.”

“Ừ! ?”

Mã Dực nghe vậy thoáng chốc chân mày cau lại. Vì phải nghênh chiến với Lưu Ngu, sau khi chiếm được Liễu Thành Mã Dực liền chỉ huy quân chủ lực áp giải một vạn năm ngàn tên tù binh Ô Hoàn vội vàng về Trữ Huyền, chỉ để lại cho Chu Thương năm trăm tinh binh đóng ở Liễu Thành. Năm trăm tinh binh kia chẳng những phải thủ thành, hơn nữa còn phải bảo vệ mấy vạn già trẻ Ô Hoàn trong thành cùng với vô số bò dê gia súc. Cứ cho là Chu Thương kiêu dũng thiện chiến thì cũng quả quyết đánh không lại đại quân năm ngàn người của Công Tôn Khang.

“Cái tên Công Tôn Độ này, thật đúng là chọn đúng lúc a!” Quách Đồ cũng lạnh sống lưng mà nói: “Nếu như Liễu Thành mà bị mất thì mấy vạn già trẻ Ô Hoàn cùng bò dê gia súc đều bị Công Tôn Độ đoạt được. Hơn vạn kỵ binh Ô Hoàn trong khoảnh khắc e là sẽ làm âm ỉ lên. Mọi cố gắng trước đó của chủ công trước có thể bị tan thành mây khói.”

Giả Hủ nói: “Chủ công. Hôm nay xem ra cũng chỉ có thể xin Công Tôn Toàn giúp đỡ.”

Quách Đồ nói: “Văn Hòa huynh nói rất hay. Trữ Huyền cách xa Liễu Thành đến gần ngàn dặm, lúc này phái viện quân chỉ sợ đã không còn kịp rồi. Hơn nữa quân ta đang đối phó với ba vạn đại quân của Lưu Ngu, binh lực vốn đang thiếu hụt đào đâu ra quân có thể phái đi chi viện? Kế sách bây giờ cũng chỉ có thể cầu viện với Thái Thú Hữu Bắc Bình Công Tôn Toàn. Thái Thú Liêu Tây Nghiêm Cương chính là thân tín của Công Tôn Toàn hiện đang chỉ huy quân đóng tại Dương Nhạc. Dương Nhạc cách Liễu Thành không quá trăm dặm, quân đi vội một ngày là tới.”

Mã Dực hơi nghĩ ngợi rồi trầm giọng nói: “Công Tắc, hỏa tốc phái người đi An Nhạc cầu viện Công Tôn Toàn để hấn phải đại quân tây tiến đến Ngự Dương giáp công đại quân Lưu Ngu. Sau khi chuyển thành công, bản tướng sẽ tâu lên thiên tử xin cho hấn làm U Châu mục!”

Ánh mắt Giả Hủ chợt lóe nhìn không được mà khen: “Cao! Thật sự là cao ~”

“Hả?” Quách Đồ đầu tiên là sững sốt, nghĩ ngợi thêm thì cũng chợt hiểu ra mà nói: “Thì ra là như thế.”

181. Chương 127: Liên Hoàn Chiến Xa (1)

Từ khi Lưu Ngu và Mã Dục giao chiến, Công Tôn Toản liền cùng Mã Dục âm thầm liên minh chỉ huy bốn ngàn tinh binh tây tiến đến Ngự Dương, đóng quân ở An Nhạc. Bề ngoài thì nói là tiểu trừ tàn dư giặc cướp, kỳ thật là chỉ muốn đứng xem đám cháy để tùy cơ mà hành động. Nếu như Mã Dục bình bại thì chỉ khoanh tay đứng nhìn, nếu như Mã Dục chiến thắng lại thừa dịp giáp công Lưu Ngu làm ngư ông hưởng lợi.

Công Tôn Toản nhẹ cau mày nhìn chằm chằm tấm bản đồ da dê trên bàn hỏi Quan Tĩnh: ” Sĩ Khởi, đại quân Lưu Ngu đã tới nơi nào?”

Quan Tĩnh nói: ” Đã tới Bá Thượng.”

” Đã vào tới Bá Thượng?” Công Tôn Toản gật đầu, nói nho nhỏ: ” Nói như vậy thì nhất định họ Mã và họ Lưu ở U Châu sẽ đánh một trận sẽ bắt đầu nhanh thôi. ”

Quan Tĩnh nói: ” Theo tính toán thời gian thì lúc này hẳn là đã khai chiến. ”

“Báo ~ ”

Quan Tĩnh nói chưa dứt lời thì chợt có thân binh tay nâng một phong thư vội vàng chạy vào đại doanh, quỳ xuống đất bẩm báo: ” Đại nhân, Hộ Ô Hoàn Giáo úy (thánh chỉ còn chưa tới U Châu nên Mã Dục vẫn là Hộ Ô Hoàn Giáo úy, mà không phải là Trung Lang tướng) Mã Dục sai người đưa tin cấp báo.”

” Mã Dục cấp báo?” Công Tôn Toản vung tay lên, trầm giọng nói: ” Trình lên đây.”

Công Tôn Việt sải bước lên trước, nhận thư từ trong tay thân binh đệ trình cho Công Tôn Toản. Công Tôn Toản mở thư ra đọc vội, đôi chân mày thoáng chốc cau chặt.

Quan Tĩnh nói: ” Đại nhân, trong thư nói chuyện gì?”

Công Tôn Toản đưa thư cho Quan Tĩnh, trầm giọng nói: ” Mã Dục yêu cầu quân ta lập tức tây tiến Bá Thượng để cùng giáp công Lưu Ngu! Để đền ơn, sau khi chuyển thành hẳn sẽ thưởng tấu lên thiên tử xin cho Bản quan làm U Châu mục.”

Điền Giai cau mày nói: ” Đại nhân, ta quân mặc dù đã cùng Mã Dục liên minh, nhưng Lưu Ngu thế lớn nên không thể tùy tiện khai chiến. Nếu như tùy tiện khai chiến, một khi cuối cùng chiến bại thì e là sẽ gặp họa.” Quan Tĩnh xem thư xong tiện tay đưa cho Điền Giai, tay kia vuốt ve cằm râu trầm ngâm suy tư một lúc rồi chậm chậm nói: ” Lúc này thật là không nên ra mặt khai chiến với Lưu Ngu. Nhưng quân ta dù sao cũng đã bí mật liên minh với Mã Dục. Nếu như không có chút hành động nào thì cả lí lẫn tình đều không giải thích được?”

“Báo ~ ” Lúc Công Tôn Toản đang do dự chưa quyết chợt có tin sứ của Phong Trần là Phó Địa chạy vội đi vào. Phó Địa quỳ xuống khấn giọng nói: ” Liêu Tây cấp báo. ”

“Nói!”

” Thái Thú Liêu Đông Công Tôn Độ sai con thứ là Công Tôn Khang có con trưởng của Khâu Lực Cư là Đạp Đốn làm phó chỉ huy năm ngàn quân tiến đánh Liễu Thành. Ở Liễu Thành có bộ tướng của Mã Dục là Chu Thương chỉ huy năm trăm tinh binh đóng. Nghiêm Cương đại nhân xin lệnh đại nhân có nên phái binh cứu viện hay không?”

Công Tôn Toản không chút nghĩ ngợi trả lời thẳng: ” Truyền lệnh Nghiêm Cương, không được coi thường manh động.”

“Tuân mệnh!”

“Chậm đã!”

Tín sứ vừa vâng dạ xong đang muốn xoay người rời đi, lại bị Trường sử Quan Tĩnh ngăn cản.

Quan Tĩnh ngăn trở tín sứ rồi quay lại nói với Công Tôn Toàn: ” Đại nhân, đây chính là một cơ hội. Nếu như để Nghiêm Cương đại nhân xuất binh cứu viện Liễu Thành, vừa không phải khai chiến với Lưu Ngụ, vừa thực hiện nghĩa vụ liên minh của chúng ta. Như vậy liền có thể cho Mã Dục một giao tình, thật là nhất cử lưỡng tiện?”

“À ~” Về mặt Công Tôn Toàn chợt biến thành vui vẻ nói: ” Theo lời của Sĩ Khởi, truyền lệnh Nghiêm Cương phái binh cứu viện Liễu Thành.”

“Tuân mệnh.”

Tín sứ đáp lời rồi lĩnh mệnh đi.

...

Thảo nguyên Bá Thượng. Trong bóng đêm.

Một bông tuyết từ không trung phát phơ rơi xuống rồi đậu trên chóp mũi Mã Dục. Chỉ thoáng chốc đã hóa thành một giọt nước đá, cảm giác lạnh cóng truyền từ cánh mũi thoáng chốc làm Mã Dục đang mơ màng đến gần chết lặng sự tĩnh. Trong bóng đêm bao la phía trước không khỏi mơ hồ có tiếng huyền ảo âm ỉ vọng từ không trung xuống.

Một đốm lửa nho nhỏ từ trong bóng đêm vô tận chợt xuất hiện đầy quý mị. Trong phút chốc càng nhiều ngọn đuốc xuất hiện dưới bầu trời đêm lóng lánh. Từ ánh lửa ban đầu làm trung tâm nhanh chóng lan theo hai phía. Chỉ trong chốc lát thời gian liền tạo thành một vệt lửa kéo dài vô tận dường như muốn chia đôi bầu trời cao u ám với thảo nguyên tuyết phủ lạnh giá.

Một trận đánh quyết định vận mệnh rốt cục sắp bắt đầu

Mã Dục nhẹ nhàng thở phào một cái, khoe miệng hẳn lên sát khí đầy lạnh lùng.

Vệt lửa mờ mờ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng gần, rốt cục hóa thành vô số ngọn đuốc đang cháy bập bùng. Trong ánh lửa ngời ngời đạo quân đen sì sì như thác lũ tràn tới, mấy vạn bộ giáp sắt lạnh lẽo dưới ánh lửa chiếu rọi phản xạ hàn quang u ám. Thương kích như rừng nhô lên tựa như che khuất cả bầu trời cao âm đạm.

Mã Dục thần nhiên giơ lên cao cánh tay phải, dưới bầu trời đêm u ám lập tức vang lên tiếng hô mạnh mẽ của Điển Vi: ” Tướng quân có lệnh ~ giờ đuốc ~ ”

Trong tiếng ken két chói tai, Cú Đột kéo căng trường cung hết cỡ. Sớm có quân sĩ giơ cây đuốc vào đầu mũi tên. Cục giẻ tròn tẩm dầu trên đầu mũi tên trong khoảnh khắc cháy bùng lên, Cú Đột hơi nâng cao góc bắn. Mắt phải nhắm lại đột nhiên mở ra đồng thời tay phải khê buông. Chỉ nghe ông một tiếng vang lên, mũi hỏa tiễn đang cháy đã bay vọt đi.

“Hừ ~ ”

Hỏa tiễn xé gió bay lên phát ra tiếng rít chói tai, trong nháy mắt liền lao ra xa mấy trăm bước rồi mới chúc đầu rơi xuống.

“Oanh ~ ”

Hỏa tiễn cắm xuống đất, thảo nguyên tuyết phủ vốn mờ mờ tối đột nhiên bùng cháy. Hơn nữa, thể lửa còn lan ra chung quanh nhanh chóng tản đi khắp nơi. Chỉ trong chốc lát thời gian mọi chốn đều biến thành một biển lửa. Trong vòng chừng hơn mười bước, ngọn lửa bốc lên quay cuồng cuộn cuộn. Ánh lửa đỏ bừng dường như làm cả chiến trường được chiếu sáng như ban ngày.

Ánh mắt Lưu Ngụ trầm xuống, lặng yên giơ cao cánh tay phải.

” Đại nhân có lệnh. Toàn quân dừng lại ~ ”

” Đại nhân có lệnh. Toàn quân dừng lại ~ ”

” Đại nhân có lệnh. Toàn quân dừng lại ~ ”

Hơn mười kỵ sĩ truyền lệnh binh đứng nghiêm phía sau nhanh chóng tản đi, tiếng hô mạnh mẽ thay nhau vang lên, liên tục không thôi. Đại quân vô tận đang ồn ào tiến lên phía trước bắt đầu chậm lại, cũng chậm rãi triển khai sang hai cánh. Từ xa nhìn lại, vô số ngọn đuốc đang cháy hừng hực từ phía đằng sau Lưu quân chậm rãi triển khai sang hai cánh. Tựa như hùng ưng ở dưới bầu trời đêm đang chậm rãi mở rộng đôi cánh vươn thẳng lên trời cao.

Đại quân khó khăn lắm mới kết trận xong. Cánh tay phải của Lưu Ngu vung lên phía trước, giọng nói tràn ngập sự tự tin lớn lao: ” Cung thủ lên trước, đề bệ khí thế ngông cuồng của Mã đồ phu.”

Một tên truyền binh nhanh chóng giục ngựa ra cao giọng mạnh mẽ hô dài: ” Đại nhân có lệnh, cung thủ xuất trận. Trọng bộ binh bảo vệ, đại nhân có lệnh ”

Mệnh lệnh của Lưu Ngu nhanh chóng được truyền đạt đi, quân trận đang đứng yên bắt đầu nhanh chóng chuyển tảo động. Ở giữa quân trận chính tề mở ra lối để một đội trọng giáp bộ binh mặc thiết giáp hung dữ từ trong trận chạy vội ra. Trong tiếng hô khẩu lệnh nhịp nhàng chúng chậm rãi tiến gần biển lửa đang thiêu đốt từng vùng phía trước.

“Thang ~ ”

Trọng giáp bộ binh tiến lên cách biển lửa năm mươi bước mới cầm đại thuẫn trong tay nặng nề dựng trên mặt đất làm phát ra một tiếng nổ lớn gọn gàng rồi bắt đầu kết trận. Sau một khắc ba ngàn tên cung tiễn thủ từ trong trận của Lưu quân mãnh liệt chạy ra nối đuôi nhau tiến bước chính tề nhanh chóng đến sau trọng giáp bộ binh bắt đầu nhóm trận.

” Cung thủ ~ đốt lửa!”

Thủ lĩnh quân cung thủ ra lệnh một tiếng, ba ngàn tên cung tiễn thủ đưa đầu mũi tên đến cây đuốc trong tay đám trọng giáp bộ binh. Trong phút chốc ba ngàn mũi tên được đốt cháy đã giơ lên cao nhắm thẳng vào không trung.

...

“Thương ~ ”

Trong tiếng kim loại cọ sát vào nhau, Cao Thuận chậm rãi rút ra bội kiếm, giơ lên cao quá đầu. Ánh đuốc đỏ bùng chiếu vào mũi kiếm sắc bén phản xạ tia sáng chói mắt. Ánh mắt của hơn tám trăm tướng sĩ giữ trận thoảng chốc tập trung trên thanh kiếm của Cao Thuận. Trong phút chốc, Cao Thuận cầm thanh bội kiếm trong tay hung hăng vung lên phía trước.

“Tiến lên ~ ”

Cao Thuận ra lệnh một tiếng, hơn tám trăm tướng sĩ Hãn trận doanh nhất loạt bước nhanh mà đi tới tới cách biển lửa năm mươi bước chia thành hai hàng từng tốp trước sau.

” Thuẫn cầm tay ~ hạ thuẫn!”

Bốn trăm tên giữ thuẫn nặng nề đặt thuẫn trên mặt đất một lượt. Trong tiếng vang âm thật lớn tạo thành một bức tường chắc chắn từ thuẫn vững vàng bảo vệ cho tám trăm tướng sĩ Hãn trận doanh.

“Cung thủ ~ đốt lửa!”

Bốn trăm tên cung tiễn thủ từ cây đuốc trong tay đám giữ thuẫn châm lửa lên đầu mũi tên, sau đó giơ cao nhắm thẳng vào không trung. ...

“Bắn tên!”

Hầu như cùng một lúc, Cao Thuận và tên Tư mã chỉ huy quân đồng thời hung hăng hạ thanh bội kiếm đang giơ cao. Ngay lập tức những mũi hỏa tiễn đang cháy từ trong trận xé gió bay lên rồi ở trên không trung lần lượt đan chéo qua nhau. Trong tiếng rít chói tai nhắm phía quân trận đối phương hung hăng bắn cầu vòng đến.

Thấy hỏa tiễn trong trận quân địch bắn tới thừa thớt lạc, tướng sĩ Lưu quân âm ỉ cười to, ngay cả trên mặt Lưu Ngu cũng hiện lên nụ cười khinh thường. Thực lực đôi bên cách nhau thật là quá xa, chẳng lẽ Mã

Được cũng chỉ có mấy trăm tên cung tiễn thủ sao? Chỉ bằng chừng đó binh lực thì làm sao có thể ngăn cản ba vạn đại quân đang tấn công như Thái sơn áp đỉnh?

182. Chương 127: Liên Hoàn Chiến Xa (2)

Trong tiếng rít chói tai, hỏa tiễn gào thét rơi xuống, quân cầm thuẫn đôi bên nhanh chóng nâng tấm chắn cầm trong tay lên cao quá đầu tạo thành một bức tường phòng hộ dày đặc. Cung tiễn thủ vội nhanh chóng khom lưng núp vào dưới tấm chắn.

“Tốc tốc tốc ~”

Hỏa tiễn bắn cầu vòng rớt cuộc rơi xuống. Trong đó tuyệt đại đa số đều vì tấm chắn từ thuẫn nên bị ngăn cản. Chỉ có rất ít xuyên thấu qua khe hở giữa các tấm chắn tạo thành sát thương có hạn. Mưa tên trôi qua, đao thuẫn thủ lập tức thu hồi tấm chắn, cung tiễn thủ lại một lần nữa đứng lên, gương cung lấp tên chuẩn bị đợt bắn thứ hai.

Tư mã của Lưu quân lại giơ lên cao bội kiếm, y theo tiêu chuẩn trình tự đánh đêm mà lạnh lẽo hết lớn: ”
Cung tiễn thủ ~ đốt lửa ~”

Nhưng mà lúc này Cao Thuận không có hạ lệnh đốt lửa, mà là giơ bội kiếm lên cao rồi trực tiếp giật xuống, cất cao giọng nói: “Bắn tên!”

“Toa toa toa ~”

Mấy trăm mũi tên sắc bén lại xé gió bay lên thoáng chốc xẹt qua bầu trời đêm, không hề có dấu hiệu rơi xuống quân trận Lưu quân. Đáng thương cho cung tiễn thủ của Lưu quân khó khăn lắm mới giương hết dây cung đang muốn bắn tên thì một trận mưa tên lạnh lùng bắn cầu vòng đã rơi xuống. Bộ binh trọng giáp chịu trách nhiệm phòng hộ căn bản không kịp giơ tấm chắn trong tay, đợt ẩn công ám muội đã phủ xuống đầu bọn họ.

Trong tiếng xé đứt da thịt gọn gàng, mười mấy tên trọng bộ binh và hơn trăm tên cung tiễn thủ kêu thảm ngã xuống, quân trận nghiêm chỉnh trong khoảnh khắc nổi lên sự hỗn loạn.

“Hưu hưu hưu ~”

Lại một trận mưa tên lạnh lùng lặng lẽ bắn cầu vòng đến, lại có hơn trăm tên cung tiễn thủ bị bắn ngã lăn trên mặt đất. Tiếng kêu rên nhát thoi đan vào thành một mảnh, trận hình cũng trở nên càng hỗn loạn không chịu nổi. Lúc đó, biển lửa vốn cháy bùng bùng đang dần dần dập tắt, ánh lửa chiếu khắp trời đất nhanh chóng ảm đạm đi. Tình hình quân trận của địch vốn là có thể thấy được rõ ràng cũng từ từ trở nên mơ hồ huyền ảo.

” Bọn ngu ngốc này!” Sắc mặt Lưu Ngu đột nhiên trở nên khó coi dị thường, cánh tay phải thản nhiên giơ lên cao. Lãnh đạm nói: ” Truyền lệnh, cung tiễn thủ rút lui! Tiền quân xuất kích ~ đánh tan đám quân địch. ”

“Tuân mệnh.”

Truyền lệnh binh đáp ứng một tiếng rồi lĩnh mệnh đi. Tiếng hô mạnh mẽ thoáng chốc vang dội quân trận.

Cung tiễn thủ Lưu quân có trọng giáp bộ binh bảo vệ bắt đầu chật vật rút lui. Điều ngoài ý muốn chính là hai ngàn tinh kỵ của Mã Dục cũng không thừa dịp xông lên mà là tùy ý để cung tiễn thủ quân địch lui về sau trận. Trong trận Lưu quân lại có biến hóa, năm ngàn tiền quân sắp hàng thành năm trận đợt phá sắc bén hình tam giác theo tiếng hô mệnh lệnh lạnh lẽo hùng dũng xông lên. Mã Dục mới giục ngựa đi tới sau Cao Thuận, vỗ vỗ bả vai Cao Thuận trầm giọng nói: ” Cao Thuận tướng quân. Nơi này ~ tạm giao cho người.”

Cao Thuận hiên ngang nói: ” Xin chúa công yên tâm, Cao Thuận tuyệt không có làm nhục sứ mạng.”

“Hảo!”

“Uống ~”

Mã Duyệt đưa mắt sâu lắng nhìn Cao Thuận rồi hung hăng thúc vào bụng ngựa, giục ngựa phóng đi. Hai ngàn tinh kỵ đứng nghiêm như tượng trong khoảnh khắc vỡ ra thành hai khối vòng qua bức tường cỏ dài liên miên vài dặm đích như hai cánh loạn quân hò hét cuốn đi. Từ xa nhìn lại cũng giống như là bị thanh thế cường đại của Lưu quân dọa vỡ mặt mà kinh hoàng bỏ chạy.

“Ha ha ha ~ ”

Trong trận Lưu quân vang lên một tràng cười nhạo không chút kiêng kỵ. Trên mặt mỗi một tên tướng sĩ lộ ra vẻ khinh miệt. Bọn tiểu quỷ nhát gan này, chiến đấu còn chưa bắt đầu mà đã bị làm cho sợ đến kinh hoàng chạy trốn. Ha ha.

Lưu Ngu có chút lo lắng quay đầu nhìn thẳng vào mặt Diêm Nhu mà hỏi: ” Tử Hòa, Mã đồ phụ vốn là kẻ quỷ kế đa đoan, giờ chưa từng đánh một trận liền vội vã rút lui đi, phải chăng là có âm mưu gì?”

” Không sao” Diêm Nhu lạnh nhạt nói: ” Đại nhân không cần lo lắng, đang lúc lấy mười chọi một. Lại trực tiếp đánh nhau chính diện thì mọi âm mưu quỷ kế đều mất đi tác dụng. Chỉ cần ba vạn đại quân của ta luôn hợp thành một khối thì không ai ngăn cản được chúng ta vượt qua thảo nguyên Bá Thượng lên phía bắc nghiền nát chúng. Mã Duyệt có tài năng bằng trời cũng khó lòng ngăn cản bước tiến của quân ta.”

Trương cáp phụ họa theo: ” Diêm Nhu tiên sinh nói rất đúng, Mã Duyệt căn bản không cách nào bảo vệ cho Trữ Huyền. Trừ phi quân đội của hắn có thể chính diện kích phá quân ta. Nhưng mà ~ Mã Duyệt chỉ dựa vào mấy ngàn quân kỵ, bộ thì căn bản là không thể làm được.”

Diêm Nhu lạnh nhạt nói: ” Theo Nhu dự liệu thì Mã đồ tể tất là thấy tình thế không ổn, nên chuẩn bị lùi về tử thủ Trữ Huyền”

“Ừ!” Lưu Ngu nghe vậy lòng tin tăng nhiều bèn rút ra bội kiếm giơ lên không trung, cất cao giọng nói: ” Truyền lệnh phía trước tiếp tục tiến lên phá tan quân giặc trong đêm nay ~ ”

“Xông lên ~ ”

“Xông lên ~ ”

“Xông lên ~ ”

Lệnh truyền của Tư mã tiền quân vang dội quân trận, năm ngàn tên bộ binh tinh nhuệ do Tư Mã dẫn dẫn cuốn cuộn xông lên. Năm ngàn cỗ thiết giáp đen bóng tạo thành một biển sâu đen ngòm, năm ngàn cây trường thương lập lòe ánh hàn quang tạo thành một mảnh rừng rậm tử vong kinh khủng nhắm trận địa phòng thủ của Cao Thuận xông tới.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Năm ngàn tinh binh mỗi đi tới một bước liền hô to một tiếng, tiếng hô mãnh liệt vang dội trời đất, khí tức sát phạt kinh hoàng lan truyền trên thảo nguyên lạnh giá.

” Có chút thú vị .” Cao Thuận nở một nụ cười nhàn nhạt giơ cao bội kiếm lên không rồi phất về phía sau, cất cao giọng nói: ” Toàn quân tản ra ~ rút lui thật nhanh. ”

Cao Thuận ra lệnh một tiếng, tám trăm tướng sĩ lập tức tản ra hình thành một trận trường xà nhanh chóng rút lui về phía sau bức tường cỏ cao hơn một trượng. Trong trận chính của Lưu quân, bởi vì bị bóng đêm che dấu nên Lưu Ngu không phát hiện sự tồn tại của bức tường cỏ. Nay thấy quân địch đột nhiên chia thành trường xà trận điên cuồng lui về phía sau thì còn tưởng rằng quân địch muốn phân tán chạy trốn.

” Muốn chạy trốn sao?” Diêm Nhu trên mặt thoáng qua một nụ cười nhàn nhạt nói với Lưu Ngu: ” Đại nhân, tả quân, hữu quân đồng thời xuất kích, để một đòn giết hết quân địch.” “Được!” Lưu Ngu vui vẻ nói: ” Truyền lệnh, tả quân, hữu quân xuất kích!”

“Tuân mệnh!”

Truyền lệnh binh đáp ứng một tiếng, phi nhanh đi.

Quân lệnh đến nơi, Khiên Chiêu dẫn năm ngàn tả quân, Tề Chu chỉ huy năm ngàn hữu quân đồng thời xuất kích, tựa như hai cái càn lớn của con cua nhanh chóng cắt đứt đường rút lui của trận địa phòng thủ xông tới mắt thấy sẽ hình thành thế hai gọng kìm sắt hợp vây định giết sạch tám trăm tướng sĩ giữ trận thì dị biến đột ngột phát sinh!

“Hừ ~ ~ ”

Một mũi hỏa tiễn từ chỗ tối xé gió bay lên vẽ một quỹ tích chói mắt trên không trung rồi ghim vào bức tường cỏ cách đó hơn mười bước. Chỗ mũi tên găm vào thì mặt đất tối đen đột nhiên cháy bùng bùng. Trong khoảnh khắc liền bốc thành biển lửa, tàn lửa bốc lên bay lên trời. Tuy cách xa nhau hơn mười bước nhưng cũng có thể cảm nhận được hơi nóng chết người.

Dưới ánh lửa cháy bùng bùng chiếu rọi xuống, bức tường cỏ dài liên miên vài dặm rốt cục không che dấu nổi nữa mà lộ ra. Từ chỗ sáng của đám cháy kéo dài đến tận nơi ánh sáng khó lọt tới phẳng phất như nằm ngang suốt cả thảo nguyên Bá Thượng vô cùng vô tận. Trong lòng Lưu Ngu lập tức giật đánh thót.

Diêm Nhu cũng thảm giật mình, vội vàng nói với Lưu Ngu: ” Đại nhân, mau mau hạ lệnh tả, tiền, hữu tam quân đình chỉ truy kích, lập tức rút lui về phía sau!”

Trên cánh đồng tuyết lập tức vang lên tiếng tù và u sầu hắt hiu, tướng sĩ Lưu quân đang mãnh liệt xông lên phía trước nghe thấy tiếng tù và mặc dù không giải thích được cũng không dám kháng mệnh, đành đình chỉ truy kích, xoay người chậm rãi lui về. Hơn tám trăm tướng sĩ của Cao Thuận rốt cục thoát khỏi sự truy kích của Lưu quân, thông dong lui tới phía trước bức tường cỏ.

“Oanh ~ ~ ”

Hơn tám trăm tướng sĩ giữ trận khó khăn lắm mới lui về đến bên bức tường cỏ. Lấy chân đạp một cái thì cả bức tường cỏ liền ầm ầm ngã xuống. Ẩn phía sau bức tường cỏ là một dãy dày đặc các xe ngựa liền lộ ra! Hoặc có thể nói chúng căn bản không thể gọi là xe ngựa, bởi vì nó vừa không có bánh xe mà cũng không có thùng xe. Chỉ có hai khúc gỗ làm càng xe hếch lên đặt ở trên đôi bàn trượt tuyết được nối với nhau bởi một tấm gỗ đơn sơ làm sàn xe.

Cả sàn xe thì thập phần đơn sơ, chỉ có ngang dọc mấy tấm ván nhưng đóng đinh thập phần chắc chắn. Mỗi sàn xe ngựa có ba càng xe vươn ra phía trước. Mỗi càng được hai con ngựa chiến buộc chặt, đầu các thốt ngựa đều được bao trùm bởi thiết giáp lạnh lẽo. Càng làm người ta kinh hoàng chính là, trên mỗi càng xe đều cột năm cây trường mâu chiều dài vượt qua ba trượng. Lưỡi mâu nhọn thò ra trước đầu ngựa chùng hai trượng! Từ xa nhìn lại, cả xe cả ngựa giống như là một con quái thú dài đang nhe năm cái răng bằng sắt ra.

Tổng cộng cũng được hơn tám trăm chiếc xe ngựa!

Cứ mười xe lại nối với nhau thành một cụm để hình thành một cỗ xe thiết giáp liên hoàn kinh khủng dữ tợn. Hơn tám mươi cỗ thiết giáp liên hoàn chiến xa xếp thành dãy chỉnh tề dài liên miên đến ba, bốn dặm!

183. Chương 127: Liên Hoàn Chiến Xa (3)

Địa hình bằng phẳng của thảo nguyên Bá Thượng làm cho việc hơn mười cỗ thiết giáp liên hoàn chiến xa có thể gộp chung lại thành khối khi công kích. Lớp tuyết đọng thật dày lại giúp cho thiết giáp liên hoàn chiến xa bỏ đi bánh xe, chỉ cần hai càng trước được nâng hếch lên hơn nửa mặt ngoài ván trượt được bảo nhẵn là có thể ở trên mặt tuyết nhanh chóng trượt đi. Hơn nữa lực cản cũng nhỏ hơn!

Liệu lịch sử có vĩnh viễn nhớ kỹ một ngày nọ!

Đánh một trận trên thảo nguyên Bá Thượng, Mã Dục dùng thiết giáp liên hoàn chiến xa đánh đại bại đại quân ba vạn người của Lưu Ngu!

“Cái ~ cái gì! ?” Lưu Ngu mất lộ ra kinh hoàng mà lắp bắp.

Lưu Ngu không thể không giật mình, chiến xa tuy đã từng vô cùng thịnh một thời. Ở thời xuân thu chiến quốc đã lập nhiều chiến công hiển hách, nhưng theo năm tháng trôi qua, chiến xa đã sớm bởi vì không cách

nào khắc phục nhiều thiếu sót đành lui khỏi võ đài lịch sử. Không nghĩ tới Mã đồ phu dám đi nghịch trào lưu, một lần nữa sử dụng vũ khí đã bị đào thải như vậy?

Trước ánh mắt không khỏi khiếp sợ của tướng sĩ Lưu quân đang nhìn kỹ. Hơn tám trăm tướng sĩ Hãm trận doanh nhảy lên xe ngựa, vừa đủ mỗi người điều khiển một chiếc xe ngựa.

Trong ánh lửa thiêu đốt bập bùng, Cao Thuận đứng nghiêm ở trên xe ngựa chính giữa chậm rãi giơ bội kiếm trong tay lên. Ánh mắt của hơn tám trăm tướng sĩ thoáng chốc tập trung vào trên bội kiếm của Cao Thuận. Ánh hàn quang chói mắt từ mũi bội kiếm của Cao Thuận chói lên dưới bầu trời u ám đến mù mịt, sát khí lạnh lẽo dưới gầm trời tràn ngập đến vô tận.

Hàn quang chợt lóe, bội kiếm trong tay Cao Thuận lạng lẽ chém xuống.

“Cáp!”

Hơn tám trăm tướng sĩ đồng thanh hét lớn, hơn một ngàn sáu trăm roi ngựa (bởi vì là chiến xa song mã nên một người cầm hai roi) đồng thời vung lên hung hăng vụt xuống hơn một ngàn sáu trăm móng ngựa. Thót ngựa bị đau, đồng thời hất tung bốn vó lao về phía trước chạy chạy đi. Tấm gỗ bảo nhả trên cánh đồng tuyết dễ dàng trượt đi rồi dần dần tăng tốc.

Chỉ một lúc sau, chuyện làm cho tướng sĩ Lưu quân khiếp sợ nhất đã xảy ra!

Chiến xa mãnh liệt lao về phía trước thậm chí chạy thẳng qua biển lửa đang bùng cháy. Chiến mã thông thường thì sợ lửa nhưng lúc này giống như lũ vô tri vô giác cuồng loạn giẫm đạp lên đám lửa đang cháy, kéo theo chiến xa dữ tợn lao về phía trước ~ tất cả chiến mã đều bị bịt kín mắt, cũng bị che kín lỗ tai. Dưới sự thúc giục của người đánh xe chúng chỉ có thể chạy về phía trước, phía trước, về phía trước nữa.

Mười giá chiến xa buộc chặt chung một chỗ, lại hạn chế phương hướng của thiết giáp liên hoàn chiến xa đã đảm bảo cả cỗ liên hoàn chiến xa chỉ có thể đi về phía trước. Cho dù một chiến mã bị kinh sợ, nhưng cũng căn bản không đủ thay đổi phương hướng của cả cỗ liên hoàn chiến mã. Hoặc là một chiến mã ngã lăn, nhưng cũng không cách nào ngăn cản bước tiến của cả đoàn liên hoàn chiến mã đi tới ~

Đến lúc Hãm trận doanh của Cao Thuận cười thiết giáp liên hoàn chiến xa phát động xung phong thì trên cánh đồng tuyết giá lạnh hai bên chiến trường, mỗi bên có hơn năm ngàn kỵ binh Ô Hoàn như quỷ mị xông ra. Vó ngựa bọc vãi, miệng khóa hàm thiếc, không đốt đuốc, không gây huyền não, có đến hơn một vạn kỵ binh tựa như một đám ma quỷ từ hai bên nhắm hướng đại quân ba vạn người của Lưu Ngu mà sấn tới.

Chỉ chờ cho đại quân Lưu Ngu bị thiết giáp liên hoàn chiến xa của Cao Thuận thọc sâu vào thì trận hình đại loạn. Lúc đó hơn một vạn kỵ binh Ô Hoàn đã bắt đầu cuộc tàn sát đầm máu!

“Ngăn chúng lại, mau ngăn chúng lại ~”

Diêm Nhu là người đầu tiên phát hiện mối nguy hiểm. Khi bức tường cỏ vừa mới sụp đổ, tám trăm cỗ chiến xa vừa mới để lộ vẻ nguy hiểm thì Diêm Nhu cảm thấy không ổn, bắt đầu gào lớn.

Một cỗ chiến xa căn bản không đủ gây ra nỗi sợ hãi, mười cỗ chiến xa liên kết xung phong cũng không đáng sợ. Nhưng nếu như tám trăm cỗ chiến xa đồng loạt phát động cuộc xung phong long trời lở đất thì tình hình trở nên hoàn toàn khác. Tám trăm cỗ chiến xa xung phong ắt gây ra tính hủy diệt mạnh mẽ, tuyệt không thể dùng thân xác của tướng sĩ ba quân đưa ra để ngăn cản được!

Nếu như đại quân Lưu Ngu chỉ có vài người thì tám trăm cỗ chiến xa xung phong cũng không hề uy hiếp. Bởi vì khi đó mũi nhọn của đám chiến xa đang chạy tới thì quân Lưu Ngu có thể thông dong đến đối mặt rồi né sang bên. Đám chiến xa thiết giáp liên hoàn khó có thể thay đổi phương hướng xung phong, không còn có tác dụng nữa dù có sức mạnh hủy diệt nhưng chỉ là đi sai phương hướng mà thôi.

Nhưng vấn đề là đại quân của Lưu Ngu có ba vạn người! Đại quân ba vạn người trên thảo nguyên đã lập trận hình, thiết tướng biến đổi trận hình trong thời gian ngắn là hoàn toàn không thể làm được! Một khi miễn cưỡng hạ lệnh biến trận thì kết quả giống như tự làm loạn trận cước, đám quân lạc tướng sợ hãi sẽ giống như đàn thú bị kích động chạy loạn tứ phía, cuối cùng gây ra sự hỗn loạn đáng sợ.

Nếu như lúc đó đám xe ngựa kia thừa dịp xông đến thì Diêm Nhu không muốn nghĩ nữa. Hẳn hầu như đã có thể khẳng định, đội quân chia đôi bỏ chạy của Mã Dược trước khi khai chiến cũng không phải giống như

suy nghĩ ban đầu của Diêm Nhu là chạy về Trữ Huyền chuẩn bị tử thủ. Mà là ả núp sang một bên chờ đến thời điểm đại quân Lưu Ngu đại loạn ~

Không thể loạn được, tuyệt không được chạy toán loạn !

Hiện tại, biện pháp duy nhất là ngăn cản thiết giáp liên hoàn chiến xa xông lên. Nhất định phải ngăn cản thiết giáp liên hoàn chiến xa xung phong ~! Thiết giáp liên hoàn chiến xa mặc dù đáng sợ. Nhưng cũng có điểm yếu trí mạng, đó chính là chiến mã kéo chiến xa. Chỉ cần bắn chết chiến mã thì đội thiết giáp liên hoàn chiến xa đáng sợ này ~ cũng chẳng cần đánh mà tự phá!

“Cung tiễn thủ ~ cung tiễn thủ tập trung bắn chết chiến mã. Mau” ~ Khi Lưu Ngu còn đang kinh hoảng thì Diêm Nhu đã trực tiếp hạ lệnh cho truyền lệnh binh đang đứng nghiêm bên cạnh. Truyền lệnh binh vẫn đứng như tượng, Diêm Nhu lập tức khản giọng quát lớn: “Còn không đi mau ~”

“Tuân mệnh!”

Thấy Lưu Ngu không hề có ý ngăn cản, hơn mười truyền lệnh binh không dám chần chừ chạy tản đi. Đang lúc tám trăm cỗ thiết giáp liên hoàn chiến xa khó khăn lắm bắt đầu xung phong, chỉ có hơn năm toán cung tiễn thủ từ trong loạn quân hò hét xông ra sắp thành tám hàng nhưng trận hình xạ kích lại hỗn loạn đứng trước đại quân ~

“Cáp ~”

Tiếng kèn lệnh~

Tiếng ngựa hí ~

Dưới bầu trời đêm, tiếng gào thét dữ dội lạnh lùng của đạo quân nguy hiểm kia vang lên không ngừng. Khi roi ngựa vút một nhát xuống cổ ngựa, nó đau đớn hí lên. Cỗ chiến xa nặng nề bắt đầu tăng tốc lao thẳng lên. tăng tốc, lại tăng tốc đến cực đại. Hơn tám trăm cỗ thiết giáp chiến xa dường như đã bắt đầu hung dữ lướt trên cánh đồng tuyết.

“ Kít kít ~~~”

Những cỗ xe tời tàn lướt trên cánh đồng tuyết đóng băng làm gây ra hàng loạt tiếng rạn vỡ không thôi. Tám trăm thiết giáp chiến xa nhóm thành cụm mười chiếc một hàng ngang gia tăng tốc độ cho đến khi có tốc độ cao nhằm phía đại quân ba vạn người ủa tới. Những tấm gỗ gỗ đặc chế thành ván trượt trơn bóng đã tạo ra những vết rạch sâu hoắm trên thảo nguyên đầy tuyết.

“Bắn tên ~”

“Bắn tên ~”

“Bắn tên ~”

Trước trận Lưu quân. Sau tiếng ra lệnh lạnh lạnh của các Tư Mã, hơn năm toán cung tiễn thủ liều mạng giương cung giương lên bắn thẳng. Từng đợt, từng đợt tên lao lên trời, giữa không trung tạo nên một trận mưa tên không ngớt mang theo tiếng rít chói tai rơi xuống đám thiết giáp liên hoàn chiến xa sau đợt xạ kích thứ nhất.

“Hưu hưu hưu ~”

Tên bay như mưa, những mũi tên bay vút lên xé gió tạo ra những tiếng rít chói tai.

“Tốc tốc tốc ~”

Vô số mũi tên đâm vào những tấm ván của chiến xa, phát ra những tiếng kêu liên miên.

“Keng keng keng ~”

Cũng có rất nhiều mũi tên bắn trúng đầu chiến mã, vào thiết giáp trước ngực rồi bật lại trong tiếng va chạm giòn tan~?

“ Đề luật luật ~”

Nhưng cũng có một vài mũi tên xuyên qua lớp thiết giáp bảo vệ cắm sâu vào người chiến mã. Chiến mã nhất thời bị kích động càng hí vang nhưng không cách nào làm nó lập tức ngừng nghe lệnh. Ngược lại chỉ càng khơi dậy tính hoang dã của chiến mã, mà bắt đầu điên cuồng hơn hẳn, trước khi chết cố kéo cỗ chiến xa nặng nề nhằm hướng đại quân Lưu quân hung hăng lao tới ~

184. Chương 128: Mã Dục Cung Kính Chờ Ở Đây Đã Lâu Rồi (1)

“Bắn tên ~”

Quan Tư Mã lấy hết sức lực rống to, hình bóng của thiết giáp chiến xa đang nhanh chóng gần lại trước mắt hắn. Mặt đất dưới chân đang run rẩy kịch liệt. Trong tai chỉ còn nghe thấy âm thanh vang dội trời đất dường như cả thế giới đã bị nghiền nát. Trong khoảnh khắc, vẻ mặt quan Tư Mã trở nên trắng bệch ~!

“Sưu sưu sưu ~?”

Lại một đợt mũi tên từ đám cung tiễn thủ bay lên không trung. Những nét mặt sợ hãi của binh sĩ, những tiếng kêu khản đặc vọng bên tai hắn đội cung tiễn thủ cũng không buồn nghe lệnh phải giữ yên đội hình nữa mà vội vàng lui lại đằng sau. Trận hình bắt đầu hỗn loạn, đám cung tiễn thủ đã quen chuyện đi lấy mạng quân địch giờ cũng nếm trải cảm giác của đội quân đang sợ hãi!

“Hừ? Đợt bắn của cung tiễn thủ chẳng lẽ không có hiệu quả! ?”

Diêm Nhu cũng hít một luồng khí lạnh, dấu hiệu của một loại run sợ. Chết một nỗi là không có một biện pháp nào để ngăn chặn đòn đột kích của thiết giáp liên hoàn chiến xa quân địch. Vận mệnh của đại quân Lưu Ngưu dường như đã được định! Giờ khắc này, Diêm Nhu muốn cảm nhận cái lạnh để luồng suy nghĩ của mình được sáng suốt. Hắn đã nghĩ tới hết thấy, nhưng không hề nghĩ Mã đồ phu thậm chí có thể đánh vỡ mặt để phá vỡ phòng tuyến đại quân ba vạn người của Lưu Ngưu!

Nếu như không phải là Mã đồ phu thì nhất định là đã bị ta hóa kiếp rồi! Kẻ này quả thực không phải là người, hắn là ma quỷ! Cách thức trái khoáy như thiết giáp liên hoàn chiến xa mà hắn nghĩ ra được, chẳng lẽ ông trời lại muốn đại nhân Lưu Ngưu phải chịu cảnh bại trận hay sao? Chìm đắm vào nỗi đau xót trong lòng, Diêm Nhu gục đầu bất lực thở dài một tiếng.

Sưu ~

Một tên cung thủ Lưu quân bắn ra mũi tên cuối cùng trong đời vì chiến mã trước mặt lao nhanh tới. Chỉ nghe trong tiếng vang giòn tan, áo giáp da dày cộm nặng nề đã bị mũi nhọn xuyên thấu. Trong khoảnh khắc một đoạn trường mâu đã nhăm vào ngực tên cung thủ Lưu quân đâm tới. Mũi mâu dưới ánh lửa chiếu rọi trông trắng toát tựa gương mặt của thần chết vậy.

“Đừng”

Tên cung tiễn thủ Lưu quân vung ra tay kêu một tiếng, vút cả trường cung xoay người định chạy. Tuy nhiên hắn vẫn chưa kịp chạy bước nào thì cây trường mâu nặng nề cũng đã lạnh lùng đâm tới. Mũi mâu sắc gấn trên xe theo lực quán tính lớn đâm thẳng từ phía sau vào tên cung tiễn thủ Lưu quân mới bắt đầu chạy.

“Ách ~”

Vật lạ đâm thủng ngực làm ý niệm khác lạ kéo tới, cũng chẳng hề cảm thấy đau đớn, chỉ có cái chết lạnh lẽo khiến tên cung tiễn thủ Lưu quân gào lên thê lương. Sức lực trong người mất đi rất nhanh. Hắn chỉ tro mắt nhìn mũi mâu đâm máu từ trước ngực lộ ra, thân thể đã không cách nào giúp được nữa bị đoạn mâu thô thiển xuyên từ phía sau lòi đi. Lưỡi mâu vốn màu trắng giờ tưởng chừng như đã đỏ sẫm, đúng là màu của máu tươi. Trước khi tên cung tiễn thủ Lưu quân kịp thở hắt ra lần cuối thì cây trường mâu đâm máu lại liên tục xuyên qua ngực hai tên binh lính. Theo cùng một cách như nhau, thân thể ba người bị xâu chuỗi cạnh nhau. Lưỡi mâu khất máu cuối cùng cũng đâm tới một tên lao binh trong Lưu quân. Sau khi bị trường mâu đâm thì tên lao binh Lưu quân ngã xuống lập tức bị chiến mã lao tới đạp. Khi trận vỏ ngựa điên cuồng chạy qua người hắn thì chẳng còn phần thân thể nào còn nhận ra được nữa ~

Tên lao binh Lưu quân thậm chí có thể nghe được âm thanh xương cốt và nội tạng bên trong cơ thể bị dẫm nát!

“ Hồng ~”

Một tên vốn là giáo đầu của đám cung tiễn thủ Lưu quân nổi giận gầm lên một tiếng, lao mình sang bên né được thân chết đang tới tránh bị còng xe đâm vào ngực. Lúc thân thể chuẩn bị từ không trung rơi xuống đã va mạnh vào dây trường mâu xếp thành hàng dài. Nhưng vận may của hắn cũng chỉ có đến đó. Khi hắn vừa mới nhắc người lên thì kinh hoàng thấy trước mắt chợt lóe, một mũi nhọn đã chờ sẵn xuyên thấu qua mắt hắn. Thân hình tên cung tiễn thủ Lưu quân dừng một chút trên không trung rồi dừng một chút rồi theo đà rơi khỏi chiến xa ~

Hơn tám trăm cỗ thiết giáp chiến xa tựa như dòng lũ mạnh mẽ không gì ngăn nổi lạnh lùng tràn tới. Đám năm ngàn tên cung tiễn thủ đứng phía trước chịu đợt công kích vô mặt. Thiết giáp chiến xa xông qua thì từng đám cung tiễn thủ ngã lộn nhào hết như những mảng cỏ dại bị cắt đứt. Nếu không phải bị hàng trường mâu dày đặc trên chiến xa đâm chết thì khi ngã xuống bị chiến mã dẫm nát thành bùn ~

Thiết giáp chiến xa tựa như đang cày xới đất lên. Lưỡi cày sắc bén đi tới đâu cây cỏ ngã xuống tới đó ngổn ngang khắp nơi. Hơn năm ngàn tên cung tiễn thủ chỉ trốn được không đến một phần mười, phần lớn bị trọng thương nằm la liệt trên mặt đất phủ đầy tuyết, định mệnh chờ đợi bọn hắn chỉ có thể có một mà thôi, đó chính là bị chết rét từ từ ~

Trận hình rối loạn của đám cung tiễn thủ rất nhanh lan tới đám quân hậu cần, đám quân này vừa rút lui về phía sau liền gây ra rối loạn trung quân. Trung quân đã loạn thì hậu quân và hữu quân cũng liền loạn theo. Tướng sĩ hậu quân nhìn thấy đội hình đã không còn nghe lệnh vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra nên đứng nguyên tại chỗ, chưa xoay người bỏ chạy ~

“ Tránh ra ~ mịa nó mau tránh ra ~?”

Một tên lao binh Lưu quân không muốn bản thân cuối cùng lại bỏ mạng. Hắn liên tục đánh ngã ba tên lính Lưu quân khác và đang chuẩn bị bắt đầu chạy. Khi đang hướng về phía sau thì một lưỡi mâu sắc đã điên cuồng đâm vào hắn. Trong đám máu thịt bay tung tóe, lưỡi mâu bén nhọn đâm từ gáy tên lao binh. Lưỡi mâu đó kết liễu hắn một cách nhanh gọn. “ Không được... phía trước! Đừng hoảng hốt” Trong đám loạn quân Thái Thú Thượng Cốc? Khiên Chiêu cầm kiếm trong tay ra sức rống to: “ Cố thủ tại chỗ, không được rút lui. Nghiêm trị kẻ tự ý rút lui.” Dù gào thét nào thì căn bản là chẳng ai để ý tới lệnh của Khiên Chiêu. “ Tất cả giữ nguyên tại chỗ, giết kẻ nào tự ý rút lui.”

Khiên Chiêu quát to một tiếng, vung kiếm giết chết một tên binh lính bỏ chạy. Khi hắn lại vung bội kiếm chuẩn bị chém tiếp một tên lao binh bỏ chạy khác thì kinh ngạc thấy trước mắt hàn quang chợt lóe. Cổ họng thấy mát lạnh, cả người giống như rơi vào hố băng vạn năm. Cái lạnh thấu xương đã hoàn toàn nuốt chửng lấy hắn.

Một mũi tên đã đâm thẳng vào yết hầu Khiên Chiêu. Khi mũi bén nhọn của nó xuyên ra sau gáy thì Khiên Chiêu liều mạng cựa quậy định quay đầu nhìn kẻ giết hắn. Nhưng hắn cũng chẳng đạt được ý nguyện nữa, bóng tối mênh mông đã ủa tới, đầu Khiên Chiêu rơi từ lưng ngựa xuống lập tức bị loạn quân dẫm đạp ở dưới chân.

“ Tên thứ sáu, hắc hắc”

Cú Đột nở nụ cười tàn nhẫn, thân hình hùng tráng đứng nghiêm ngạo ngẩng ở phía sau Cao Thuận, ngũ toàn thạch Thiết thai cung đã lại uốn cong, một mũi tên đã đặt sẵn trên dây cung, mũi tên lại một lần nữa bắn vào đám loạn quân. Đám vô dụng cũng dám cản đường ta, thật không biết lượng sức.

Chợt lúc đó một viên võ tướng toàn thân mặc thiết giáp đẹp đẽ rơi vào mắt Cú Đột. Rõ ràng đang ngồi trên lưng ngựa giương cung. Trong ánh lửa lúc tối lúc sáng có vệt sáng lạnh đang chắc chắn lao thẳng về phía Cú Đột. Đến khi kịp nhìn thấy hàn quang lóe lên thì sát khí lạnh lùng đã xé gió lao tới.

“ Không ổn!”

Cú Đột quát to một tiếng, theo bản năng nghiêng người đi. Mũi tên lạnh lùng xé gió cắm vào vai phải của hắn, toàn bộ sức mạnh như lũ ập đến làm thân hình cao lớn của Cú Đột bị bắn văng khỏi chiến xa nặng nề nên xuống mặt đất phủ tuyết giá lạnh. Cú Đột rơi xuống đất lăn hai vòng rồi vội ngẩng lên mới phát hiện một đoạn mũi tên vẫn còn cắm trên vai phải, chòm lông chim ở đuôi mũi tên vẫn còn rung rinh nhẹ nhẹ.

“ Đáng tiếc!”

Trong loạn quân, Trương Thai không khỏi thở dài hồi tiếc lại lấy ra từ bầu tên một mũi tên khác, giương cung hết cỡ nhắm ngay viên tướng có vẻ khắc khổ đầy oai phong đang đứng trên chiến xa. Một cơn gió lạnh buồn bã thổi qua, con mắt đang nheo của Trương Cáp đột nhiên mở ra. Cùng lúc đó tay phải khê buông. Mũi tên thoát khỏi dây cung bay vút đi nhằm thẳng kẻ địch đang đứng nghiêm trên chiến xa cách hơn trăm bước.

“Hừ!”

Cao Thuận nở nụ cười nhàn nhạt đầy tự tin giống như làn sóng vô song đang ập tới. Phảng phất như lúc này hắn vẫn đứng yên trên xe. Hàn quang chợt lóe, mũi tên dường như sắp cắm vào yết hầu của hắn. Tựa như mũi tên như cơn gió thoảng qua bên cạnh Cao Thuận như thể chưa từng có mũi tên nào vậy.

Vừa thất thủ sao! Chẳng lẽ tài bắn cung của ta không linh?

Trương Cáp tiếc rẻ vỗ đùi lại thò tay ra sau định rút tên thì thấy trống không. Toàn bộ tên trong bầu đã sớm bắn hết. Hắn đành khoác cung đang muốn giục ngựa xông tới thì nghe thấy từ hai phía có tiếng hô sát phạt như sấm vang lên. Kinh ngạc quay lại chỉ thấy trên thảo nguyên tối mờ mờ đột nhiên hiện lên vô vàn ngọn đuốc. Trong muôn ngàn ánh lửa lấp lăm, vô số kỵ binh Ô Hoàn như nước lũ tràn tới khiến cho Lưu quân vốn đã rối loạn càng nhanh chóng bị tan vỡ.

“Không ổn, trúng mai phục rồi! “ Trương Cáp? thất kinh vung cao ngọn giáo về phía sau quát lớn: “Toàn quân nghe lệnh, lập tức rút lui!”

“Rút lui!”

“Rút lui!”

Tương tự Nhan Lương, Văn Sú sau khi thấy quân Lưu Ngu đã bại thì cũng không dám đánh mà vội cho quân rút lui.

185. Chương 128: Mã Đuộc Cung Kính Chờ Ở Đây Đã Lâu Rồi (2)

Trong tiếng quân lính giục ngựa loạn xạ, các chư tướng Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân, Vĩ Thục cùng nhau bảo vệ Lưu Ngu rút lui. Chợt thấy một đám du mục xuyên qua loạn quân phi nhanh đến.

“Đại nhân” Hồ Xích vội giục ngựa đến, khi tới trước mặt Lưu Ngu thì hô lớn: “Đại nhân, quân ta trúng kế rồi. Mã đồ phu đáng ghét lại phục trong bóng tối cả thấy một vạn quân. Thừa dịp trận hình quân ta đại loạn đột nhiên xông tới. Năm ngàn quân do mặt tướng chỉ huy đã bị tan rã ~”

Không chờ Hồ Xích báo lại thì Lưu Ngu đã sớm nhìn thấy mọi thứ tận mắt! Mã đồ phu đáng chết, đánh một trận trên thảo nguyên Bá Thượng rõ ràng là bày mưu lớn. Trước lấy thiết giáp liên hoàn chiến mã đánh chính diện làm loạn trận hình của đại quân ba vạn người. Phía sau là một vạn kỵ binh Ô Hoàn từ hai cánh đồng thời xuất kích thừa dịp chém giết ~

Chỉ là Lưu Ngu không sao nghĩ ra, theo lời thuộc hạ tin cẩn nói thì năm quân của địch làm sao lại có hơn một vạn kỵ binh Ô Hoàn? Chẳng lẽ Mã đồ phu có tà thuật sai khiến nô lệ, có thể nói chúng góp sức?

Lưu Ngu hai mắt tròn tròn, nghĩ đến ngây dại ~

Diêm Nhu hít một hơi thật sâu, cố ghìm nén nỗi khiếp sợ trong lòng nói với Lưu Ngu: “Đại nhân, giò không thể tiếp tục đánh được thì nên mau chóng rút lui. Đợi thu quân về thành lại quyết tử chiến với Mã đồ phu.”

Lưu Ngu đã sớm không có chủ kiến nên liên tục gật đầu nói: “Vậy cứ theo ý Tử Hòa nói, tập trung quân rút lui về hướng Tiết Nhật.”

Diêm Nhu xoay người sang các tướng Tiên Vu Phụ và Tiên Vu Ngân bên cạnh trầm giọng nói một cách rõ ràng là nhún nhường: “Do quân địch truy kích, Tiên Vu Phụ tướng quân trước rút về Giang Hòa. Còn lại Tiên Vu Ngân tướng quân có thể dẫn xe ra sức bảo vệ cho đại nhân rút lui hướng Tụ Dương. Chư tướng còn lại chỉ huy quân bản bộ vừa đánh vừa lui về phía Tụ Dương ~”

“Tuân mệnh ~”

Chư tướng đáp ứng một tiếng rồi chia nhau rời đi.

Diêm Nhu có Tiên Vu Ngân bảo vệ chạy một mạch theo đường phía nam một khắc cũng không ngừng. Cho đến khi phía sau không nghe thấy âm thanh sát phạt nữa mới dám dừng lại nghỉ. Trong tiếng binh lính giục ngựa loạn xạ không ngừng có từng đám nhỏ tàn binh từ phía chiến trường thua chạy mà đến đều được Tiên Vu Ngân nhất loạt thu hồi. Khó khăn lắm mới tập hợp nổi ba bốn ngàn tàn binh ~

“Ài ~”

Nhìn mấy ngàn tàn binh bên cạnh đều rã rời, nghĩ tới đại quân ba vạn người trước trận đánh Lưu Ngu bắt giặc thấy lòng đau xót ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng mà ngẫm rơi lệ ~

Diêm Nhu trong lòng buồn bã cố khuyên nhủ: “Đại nhân không cần đau thương, thường có câu nói: thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, cần gì phải quá bi lụy? Thường nghe nói giữ được núi xanh lo gì thiếu củi đốt? Chỉ cần đại nhân không việc gì, các quận phía đông U Châu ta vẫn còn hàng vạn quân có thể dùng được lại bắt đầu cùng Mã đồ phụ tranh đấu”.

“Giết a ~”

“Giết a ~”

“Giết a ~”

Tiếng Diêm Nhu vừa dứt thì trong bóng tối đột nhiên âm thanh chém giết nổi lên, ánh lửa nhỏ xú từ phía tây đang đuổi đến. Dưới ánh đuốc có vẻ linh hoạt một đạo quân như nước lũ đang ầm ầm kéo tới. Dẫn đầu là một viên hổ tướng cao lớn đang hét lớn:

“Thất phu Lưu Ngu chó chạy, Liêu Hóa chờ đây đã lâu rồi ~”

Sắc mặt Lưu Ngu lúc này trắng bệch nói lắp bắp: “Phục ... phục binh?”

Tiên Vu Ngân vội vàng nhảy lên ngựa nói với Lưu Ngu: “Đại nhân và Diêm Nhu tiên mau chóng rút lui về Giang Hòa. Nơi này cứ giao cho mặt tướng phụ trách.”

Lưu Ngu kích động nói uy nghiêm: “Nếu vậy thì đa tạ Tiên Vu tướng quân. Bản quan nếu được sau này được an toàn trở về Tiết Nhật, việc đầu tiên phải làm là lập đội quân hùng mạnh trả thù trận hôm nay.” Tiên Vu Ngân giận dữ vung cây thương trong tay nói với mấy tên bộ hạ đứng nghiêm trước mặt: “Các người cùng hai ngàn quân bảo vệ đại nhân và Diêm Nhu tiên sinh mau chóng rút lui về Giang Hòa. Tướng sĩ còn lại theo bản tướng.”

“Còn định chạy sao?” Một tiếng quát lạnh lùng vang lên: “Không dễ dàng như vậy đâu!”

Tiên Vu Ngân vội giục chiến mã dẫn hai ngàn tàn binh nghênh chiến với Liêu Hóa lớn tiếng quát to: “Tặc khấu đừng vội ngông cuồng, có mỡ tới bồi tiếp ngươi ~”

Hai ngàn tàn binh của Tiên Vu Ngân liều chết chống cự, cuối cùng ghì chân được Liêu Hóa.

Diêm Nhu có đám tàn quân bảo vệ cầm đầu chạy theo hướng đông nam. Khó khăn lắm mới tới được ngoại vi thảo nguyên Bá Thượng. Phía trước mơ hồ có thể thấy được dãy núi chập chùng. Các tướng sĩ cũng đã mệt mỏi quá rồi. Thực sự là không còn đi được nữa.

Lưu Ngu bất đắc dĩ đành hạ lệnh tạm thời nghỉ ngơi. Lệnh cho thân binh lấy tuyết nấu nước, phá tuyết lấy rơm rạ mái nhà và lúa mạch nấu lút dạ ~

Lưu Ngu vừa mới uống được ngụm nước nóng, bỗng nghe phía tây bắc có tiếng tù và vang lên. Chợt âm thanh hò hét vang trời, một đội quân khí thế dờn non lấp biển đã lại xông tới. Dẫn đầu là một viên Đại tướng Tay cầm Lang nha bổng, sắc mặt lạnh lùng, giống như mãnh hổ xuống núi.

“Thất phu Lưu Ngu chó chạy, có Hứa Chử đợi đây đã lâu rồi ~”

“Dem”

Cốc nước trong tay Lưu Ngu rơi xuống lớp băng trên nền đất làm nước nóng bắn tung tóe. Nhưng hắn cũng không để ý chỉ ngửa mặt lên trời ta thán một câu: “Trời phụ ta rồi~”

Diêm Nhu cũng là nhện không được hít sâu một hơi. Bên mình Lưu Ngu chỉ còn đám tàn binh mệt mỏi, hơn nữa lại không có tướng chỉ huy.

Không một dấu hiệu báo trước, làm sao quân địch có thể nhanh chóng kéo đến đông như vậy? Còn địch quân lại như hổ thì ai có thể địch được? Đang lúc Diêm Nhu và Lưu Ngu tự nhủ phen này hẳn phải chết, chợt có một toán bại quân từ phía đông đi đến. Dẫn đầu là hai viên hổ tướng, may mắn đó là hai viên mãnh tướng của Thái Thú Bột Hải là Văn Sú và Nhan Lương

Lưu Ngu lập tức nhìn quanh nhất thời nhìn kỹ rồi nói gấp gáp: “ Nhị vị tướng quân cứu với.” Văn Sú cũng Nhan Lương dẫn tàn quân đến lạnh lùng nói: “ Đại nhân không cần phải sợ, có Văn Sú, Nhan Lương ở đây, ngài mau đi về quận thành.

Trời đã tảng sáng, trên tường thành hoàn toàn yên lặng. Có hai cây đuốc cắm chéo trên thành đã bị dập tắt nhưng khói đen vẫn phất phơ tỏa ra không tan được. Có hai tên lính khoác trên người áo da dê dày cộm. Hai tay bắt chặt lấy nhau quanh một cây thương đang dựa vào cửa ngũ say.

Đi đến chỗ tường thành thấp còn có thể thấy được bên trong thành như đua với nhau nên khắp nơi đều đầy lông thú. Cho dù là vùng đất biên ải nhưng cũng không thiếu các hộ lớn. Nhất là sau khi Lưu Ngu làm Thứ Sử U Châu, sử dụng sức mạnh đi cùng chính sách ôn hòa đối xử rất hòa hợp, dân nghèo vùng biên hưng thịnh lên. Rất nhiều dân vùng biên giới dựa vào đó lấy việc bán thớt ngựa, lá trà và tơ đều thành cự phú.

Trong làn gió buồn thảm, một đám tàn quân gọi mở cửa thành. đám còn lại nằm lăn ra đất Cờ xí và mọi thứ khác đều cũng vứt trên mặt đất. Trên tường thành vẫn chỉ có hai tên gác đêm nhưng có vẻ đang ngủ gật, khắp trong ngoài lâu thành không hề có chút gì cảm thấy bất thường cả.

“ Hô hô ~” Vừa về đến Tiết Nhật , mặc dù đã bại trận thê thảm, nhưng trong lòng Lưu Ngu vẫn tràn ngập cảm giác may mắn khi còn sống sót sau tai kiếp nên Lưu Ngu không cần suy nghĩ nhiều nữa mà nói với Diêm Nhu: “ Tử Hòa có thể từ thảo nguyên Bá Thượng trở về thật đúng là không dễ gì. Nếu như không phải có Tiên Vu Ngân, sau đó là Văn Sú, Nhan Lương cùng binh sĩ đánh liều mạng ngăn cản thì mạng lão già này chỉ sợ cũng đã chỉ sợ đã ở lại thảo nguyên rồi.”

Bây giờ trở về nhớ lại mà trong lòng Lưu Ngu vẫn còn sợ hãi không thôi. Cái này cũng giống như một giấc mơ đáng sợ. Diêm Nhu cũng lau mồ hôi trán, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn, nói lạnh lạnh: “ Cũng may là Mã đồ phu mới chỉ bố trí hai đạo phục binh. Nếu như còn thêm một đường phục binh nữa thì bọn ta có chết cũng không có chỗ chôn ~”

“ Ha ha ha , Nhu tiên sinh e là cao hứng quá sớm đó!”

Diêm Nhu vừa dứt lời thì trên thành đột nhiên vang lên một âm thanh lạnh lạnh của tràng cười lớn. Bờ tường thành vốn trống rỗng trong khoảng khắc xuất hiện binh lính đứng dày đặc. Một cây đại kỳ từ cửa trên cánh cửa khép chặt dựng lên. Trên mặt huyết sắc đại kỳ đang đón gió tung bay có dòng chữ “ Đại Hán Phục Ba”. .

Dưới lá huyết sắc đại kỳ đang bay phất phơ, một viên võ tướng đang đứng ngạo nghễ. Những tia nắng đầu tiên chiếu lên bộ thiết giáp ngăm đen. Trên miệng hắn là nụ cười lạnh lùng mà đầy kiêu ngạo: “ Đại nhân Lưu Ngu, Diêm Nhu tiên sinh, Mã Dược chờ ở đây đã lâu rồi ~”

“Đông đông đông ~”

“Ô ô ô ~”

Lời Mã Dược vừa dứt, tiếng trống trận kịch liệt cùng với tiếng tù và nổi lên. Cầu treo trên cao bắt đầu hạ xuống, cửa thành đóng chặt âm ỉ mở ra. Hai ngàn quân như gió cuốn từ trong thành dũng mãnh xông ra tầng tầng lớp lớp vây quanh Diêm Nhu, Lưu Ngu cùng với đám bại binh.

“Xin hàng.”

“Xin hàng.”

“Xin hàng.”

186. Chương 129: Tề Sống (1)

Gió bắc gào thét, tuyết rơi đầy trời suốt mười dặm đường quang cảnh buồn bã.

“Sát sát sát ~~ ”

Trong tiếng bước chân nặng nề dồn dập, hai đội binh lính nghiêm trang đi dọc theo mười dặm đường nối đuôi nhau chỉnh tề hùng dũng tiến lên. Trong tiếng va chạm lách cách lạnh lùng, thiết giáp lóe ra ánh ngăm đen. Những sợi tua rua của quả ngư đồ trên đầu mũ giáp tướng sĩ dưới ánh nắng chiếu rọi xuống trông đỏ như máu ~~

“Dừng lại ~~ ”

Đội trưởng dẫn quân thần nhiên giơ cao tay phải, đám binh lính đang đi hùng dũng phía sau từ từ chậm bước tản ra hai cánh ~~

“Lập trận ~~ ”

“Tháp!”

Đội trưởng vừa ra lệnh một tiếng, hai đội binh lính cầm trường mâu trong tay động thẳng cán xuống đất. Trong tiếng vang thật lớn trung đã lập thành trận hình nghiêm chỉnh. Tất cả ưỡn ngực hóp bụng, đón gió đứng nghiêm ngạo ngê. Ánh mắt cảnh giác nhìn thẳng về phía trước, sát khí lạnh lẽo lan tràn khắp nơi ~~

Trong sự đợi chờ đến nín thở, tiếng vó ngựa dồn dập đã phá vỡ sự yên tĩnh dọc đường. Trước ánh mắt nhìn kĩ của đám dân chúng vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi, mấy trăm kỵ sĩ dũng mãnh phi đến thẳng trước phủ Thái Thú mới nhảy xuống ngựa. Có đám chư tướng Giả Hủ, Quách Đồ với Bùi Nguyên Thiệu, Diễn Vi hộ vệ hạ, Mã Dược ngang nhiên đi thẳng vào đại sảnh phủ Thái Thú quăng người ngồi xuống vị trí chủ trì trầm giọng nói: ” Mang Lưu Ngu vào!”

Diễn Vi đang đứng nghiêm sau người Mã Dược tiến lên trước một bước. Trong đôi mắt hung dữ thoáng qua một sát khí lạnh lẽo, đột nhiên ngừng cái đầu to lớn mà gào lên: ” Mang ~ Lưu Ngu vào~~ ”

“Tướng quân có lệnh ~~ mang Lưu Ngu vào~~ ”

Lệnh của Mã Dược lan truyền đi, chỉ chốc lát thời gian đã có tiếng bước chân dồn dập vang bên ngoài phong. Bóng người hiện ra, Lưu Ngu với hình dáng cao gầy vẻ mặt đầy lo ngại, đã bị áp vào trong đại sảnh. Ánh mắt các chư tướng của Mã Dược thoáng chốc đều tập trung vào trên người Lưu Ngu. Lưu Ngu lãnh đạm liếc Mã Dược, hơi hơi nghiêng mình, trên mặt có vẻ rất khinh thường về.

” Tướng bại trận làm sao không quỳ?”

Bùi Nguyên Thiệu tiến lên trước một bước tuốt kiếm ra đầy uy hiếp.

” Hừ!”

Lưu Ngu bực bội hừ một tiếng tỏ ra không hề sợ hãi.

” Thất phu muốn chết!”

” Nguyên Thiệu!”

Bùi Nguyên Thiệu đột nhiên giận dữ, muốn một kiếm đâm chết Lưu Ngu lại bị Mã Dược quát một tiếng ngăn cản. Bùi Nguyên Thiệu bất đắc dĩ đành tra kiếm vào vỏ lòng đầy giận dữ mà lui trở về.

Mã Dược quát lui Bùi Nguyên Thiệu, lúc này mới chuyển hướng về Lưu Ngu, lạnh nhạt nói: ” Lưu Ngu đại nhân, nếu như bản tướng không có nhớ lầm thì đây là lần đầu chúng ta gặp lại?”

Lưu Ngu lãnh đạm nói: ” Không sai”

Về mặt Mã Dược trong khoảnh khắc lạnh hắt đi, đột nhiên đứng dậy lớn tiếng quát lên: ” Ta và ngươi ngày xưa không oán, ngày gần đây không có cừu, vì sao sau lưng ám toán bản tướng? Nếu đều là thần tử Đại

Hán, lẽ ra phải đồng tâm hiệp lực cùng chống lại man di Tiên Ti. Cớ sao không phân biệt được đúng sai lại giúp Tiên Ti mà hại tánh mạng của bản tướng? Đại nhân thân là Thứ Sử U Châu, là trọng thần triều đình nhưng không nghĩ tới báo đáp triều đình. Ngược lại âm thầm tương trợ kẻ địch, không biết là có ý gì?”

” Hừ ~” Lưu Ngu khinh thường phũ phũ y bả, nghiêm mặt nói: “ Hán thần, thực ra là hán tặc. Dã tâm lang sói, ngày sau tất là cái họa tâm phúc của Đại Hán! Nghịch thần tặc tử như thế, người người đều muốn giết trừ! Đâu cần lý do, hà cớ gì phải dẫu giếm? Thật sự là buồn cười ! Hôm nay nếu đã rơi vào tay người, muốn giết cứ giết, hà tất phải hỏi.”

” Muốn chết!”

” Muốn chết!”

” Muốn chết!”

Điển Vi, Hứa Chử, Bùi Nguyên Thiệu đồng thời rút kiếm, trợn mắt chĩa vào. Mã Dược thần nhiên giơ cao cánh tay phải, ba người mới gượng thu kiếm lui về phía sau, không dám đâm tới.

Mã Dược lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Ngu, trong mắt đột nhiên thoáng qua một vẻ làm cho người ta sợ hãi lạnh lùng nói: ” Người đâu!”

Hai tên thân binh hai tay ôm quyền, đồng dặc đáp: ” Có tiểu nhân!”

” Đưa Lưu Ngu về Trữ Huyền, ba ngày sau ~ đem tế sống ~ ”

” Tuân mệnh!”

Hai tên thân binh lớn tiếng vâng dạ liền túm lấy Lưu Ngu dẫn đi. Lưu Ngu chấn động, sắc mặt trong khoảnh khắc trắng bệch, kịch liệt cự quật hai lần la lớn: ” Mã Dược thất phu! Đồ phu! Gian tặc! Cầu tặc ~ dám giết thượng quan, dám làm việc ngỗ nghịch như thế ắt bị kẻ sĩ thiên hạ thóa mạ, không được chết tử tế được ~ Tắt để tiếng xấu vạn năm ~ ”

Mã Dược vẫn ngồi yên vung tay lên trầm giọng nói: ” Mang Diêm Nhu vào!”

” Mang Diêm Nhu vào~~ ”

” Mang Diêm Nhu vào~~ ”

Chỉ trong chốc lát thời gian, Diêm Nhu bị dẫn tới. So với vẻ cao ngạo của Lưu Ngu thì Diêm Nhu lại có vẻ thông dong trấn định.

” Diêm Nhu!”

Mã Dược hét lớn một tiếng, ánh mắt như bốc lửa nhìn thẳng vào mắt Diêm Nhu. Diêm Nhu không sợ hãi sợ cũng không né tránh, thần nhiên đón nhận ánh mắt sắc bén của Mã Dược, dáng vẻ đầy thông dong ~

” Túc hạ là người Hán cũng là thần tử Hán triều, làm sao lại giúp Tiên Ti mà hại bản tướng?”

Diêm Nhu cười nhạt, thông dong ứng đối: ” Không định giúp Tiên Ti, thực sự chỉ muốn giúp Lưu Thứ Sử mà giết tướng quân, chỉ vậy mà thôi.”

” Bản tướng vốn vô tội, hà cớ gì mà mưu hại?”

” Tướng quân tuy vô tội, nhưng có dã tâm! Lưu Thứ Sử là vì Đại Hán, vì dân chúng thiên hạ mà gánh vác việc tiêu diệt tướng quân. Tại hạ vì làm trong quân Lưu Thứ Sử , nguyện đem hết sức hèn mà đóng góp.”

Mã Dược cao giọng nói: ” Việc quá khứ bản tướng có thể quên đi, ngươi có nguyện vì bản tướng mà ra sức?”

Diêm Nhu nhe nhàng cự tuyệt: ” Kẻ bại trận chỉ mong sớm được chết.”

Mã Dược lãnh đạm nói: “ Ngươi thà chết cũng không nguyện dốc sức cho bản tướng?”

Diêm Nhu lạnh nhạt nói: ” Mong rằng tướng quân thành toàn.”

Giọng của Diêm Nhu tuy thờ ơ, nhưng ý lại thực kiên quyết khiến cho Giả Hủ đứng xem một bên không khỏi lắc đầu. Nếu ta không thể dùng được ~~ tất phải đem giết!

Ánh mắt Mã Dực lóe lên nhìn Diêm Nhu thật lâu không nói. Một hồi lâu sau bắt đầu gằn giọng thốt từng câu: " Nếu đã như thế ~~ bản tướng sẽ thành ~~ toàn ~~ cho ngươi! Ngươi đâu tới đây ~~ dẫn đi ~~ chém đầu thị chúng!"

" Đa tạ Tướng quân thành toàn."

Diêm Nhu ôm quyền vái chào, xoay người thẳng lưng bước đi. Phía sau Diêm Nhu, ánh mắt Mã Dực đầy thất vọng. Diêm Nhu ~~ thật tiếc.

...

An Nhạc, đại doanh Công Tôn Toàn.

Công Tôn Việt đi nhanh vào trường, lớn tiếng nói: " Huynh trưởng, bại ~ bại! ! !"

Công Tôn Toàn cau mày nói không vui: " Nhị đệ, cái gì bại?"

Công Tôn Việt hít vào một hơi, đáp: " Lưu Ngu bại, đánh một trận thảo nguyên Bá Thượng Lưu Ngu đại bại. Đại quân ba vạn người hoàn toàn tan rã. Hiện tại cả thảo nguyên khắp chốn đều là tàn binh bại tốt của Lưu Ngu. Quân Mã Dực thừa thắng truy kích. Đại tướng thuộc hạ Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa mỗi người chỉ huy một đạo đại quân đã dẫn quân tới bao vây Xương Bình ~~ "

" Cái gì! ?" Công Tôn Toàn nghe vậy thất kinh, đột nhiên đứng dậy khản giọng nói, " Lưu Ngu đã thật sự bại, Mã Dực không ngờ thật sự thắng! ?"

" Kết cục này thực là không thể tin được, khiến cho kẻ khác giật mình!" Quan Tĩnh cũng nói với vẻ khó tin: " Cần biết Lưu Ngu có đại quân hơn ba vạn kỵ bộ binh. Mà Mã Dực chỉ có bốn năm ngàn kỵ bộ binh. Cho dù quân Mã Dực có kiêu dũng thiện chiến đi chăng nữa cũng khó lòng đem đại quân ba vạn người của Lưu Ngu đánh một trận mà diệt. Mã Dực này ~~ rốt cuộc như thế nào mà làm được?"

" Mặt tướng từng chỉ huy thám mã đích thân đến Bá Thượng điều tra. Lưu Ngu thua trận đích thực không thể nghi ngờ." Công Tôn Việt nghiêm trang nói: " Còn nói về nguyên nhân bại trận thì trước mắt vẫn chưa được biết. Nhưng mà theo đám quân sĩ Lưu quân tiết lộ, sở dĩ Mã Dực có thể đại phá quân Lưu Ngu, dường như có sử dụng cái gì đó có quan hệ tới chiến xa ~~ "

" Chiến xa?" Quan Tĩnh nghe vậy càng tỏ ra nghi hoặc, " Điều này sao có thể!"

Lưu Ngu bại trận mặc dù làm kẻ khác khiếp sợ, nhưng Công Tôn Toàn cũng quan tâm việc khác vội hỏi Công Tôn Việt: " Còn Lưu Ngu sống chết thế nào?"

Công Tôn Việt nói: " Hiện vẫn chưa được biết. Nhưng mà theo đám tàn binh chạy được về Kế Huyền tiết lộ, dường như Lưu Ngu chưa về đến Kế Huyền."

Quan Tĩnh liền biến sắc mặt nói với Công Tôn Toàn: " Đại nhân, nói như thế thì Lưu Ngu e là dữ nhiều lành ít."

" Nói như vậy thì U Châu nhanh chóng trở thành họ Mã ~~" Công Tôn Toàn than thầm rồi nói với Quan Tĩnh: " Sĩ Khởi, người đích thân đi đêm nay đến đại doanh Mã Dực. Thứ nhất chúc mừng hắn, thứ hai cho biết ý bản quan. Bản quan đã chuẩn bị dâng tấu lên thiên tử xin cho Mã Dực làm U Châu mục."

Quan Tĩnh chớp mắt nói đầy cung kính: " Hạ quan tuân mệnh."

187. Chương 129: Tế Sống (2)

Tự Dương.

Giả Hủ nhàn nhã đi vào hậu đường cúi người hành lễ với Mã Dực rồi cung kính nói: " Hủ ~~ tham kiến chúa công."

Mã Dực lạnh nhạt nói: " Văn Hòa cũng không cần đa lễ."

Giả Hủ nói: " Chúa công, vừa rồi có Quan Tĩnh muốn gặp chúa công nhờ hạ quan quay về nói trước."

“A, Quan Tĩnh nói những gì?”

“Đơn giản là đến chúc mừng chúa công, cũng là vì chuyển đạt ý định của Công Tôn Toàn nói là chuẩn bị thượng tấu lên thiên tử xin cho chúa công làm U Châu mục. Theo như hạ quan xét thì rõ ràng là muốn thử dò xét chúa công.”

” Chắc Công Tôn Toàn lo lắng bản tướng định cướp U Châu của hần, hừ hừ ~~” Mã Dược nói: ” U Châu đất cằn cỗi dân nghèo. Dân cư rất thưa thớt lại ở xa kinh kỳ, không phải chỗ được việc chỗ. Hơn nữa ~~ lấy Diêm Nhu mà xét thì chí sĩ các quân U Châu đều xem bản tướng như họa hồng thủy, thú dữ nên e nhiều mâu thuẫn. Nếu mạnh mẽ tấn công thì khó tránh khỏi hao binh tổn tướng.”

Giả Hủ nói: ” Nếu xét tổng thể công thủ của U Châu thì e là khó giữ được lâu, nếu xét theo có lợi không hại thì người khôn ngoan sẽ không đảm nhiệm.”

Mã Dược nói: ” Hay là cứ tính toán thuận theo nhân tình dâng biểu xin cho Công Tôn Toàn làm U Châu mục?”

” Chúa công anh minh.” Giả Hủ nói, ” Đúng là ~~ chim sẻ sao biết chí chim hồng hộc. Công Tôn Toàn, Quan Tĩnh coi U Châu như châu báu. Còn chúa công lại chỉ coi như cỏ rác.”

” Nếu đã quyết định cho họ thì nên làm để hấp dẫn một chút, thiện chí một chút! Nhân cơ hội này cũng không nhất thiết phải nói đến trao đổi ích lợi. Hơn nữa Công Tôn Toàn không thể so với chúng ta được, có vất cũng không ra bao nhiêu nước.” Mã Dược nói: ” Cứ như vậy, tương lai Trung Nguyên đại loạn, lúc quần hùng nổi dậy thì cũng có thể cần có đồng minh, Văn Hòa nghĩ như thế nào?”

Giả Hủ nghiêm nghị nói: ” Chúa công anh minh.”

” Hiện giờ Lưu Ngu đã bại, bình định các quận Ô Hoàn chỉ trong nay mai.” Mã nhảy chột vỗ án đứng lên, trầm giọng nói, ” Hiện tại ~~ đến lúc chuẩn bị tây chinh lấy Hà Sáo rồi”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập. Có bóng người hiện ra, thân hình gầy gò của Quách Đồ đi vào.

” Chúa công, Đồ ~~ đã về.”

” Công Tắc.” Mã Dược đứng dậy chào hỏi: ” Chiến quả như thế nào?”

Quách Đồ thở hổn hển, mắt lộ ra vẻ hưng phấn cao giọng nói: ” Thượng Cốc thái thú Khiên Chiêu bị Cú Đột bắn chết. thái thú Đại Quận Tề Chu chết trong đám loạn quân. Liêu Đông Chúc quốc Tham Chí Vương bị tướng quân Hứa Chử chém chết trước trận tiền. Hồ Xích thua chạy về Đại Quận. Tiên Vu Ngân bị tướng quân Liêu Hóa bắt sống, ngoài ra Tiên Vu Phụ, Vĩ Đôn chỉ huy hai ngàn tàn binh lui về cố thủ Kế Huyền. Văn Sú, Nhan Lương chỉ huy ba ngàn tàn binh lui về cố thủ Nghiêm Dương, phù.”

Giả Hủ vỗ đùi nói: “Tốt! Đánh một trận thảo nguyên Bá Thượng, có thể nói thắng lợi toàn diện.”

Quách Đồ lại nói: ” Bởi vì chiến sự vẫn chưa kết thúc, nên tạm thời vẫn không cách nào thống kê thương vong hai bên. Nhưng mà trước mắt đã thu được gần vạn người phu dịch. Bùi Nguyên Thiệu tướng quân đã công chiếm Quân Đô, tướng quân Liêu Hóa tập kích lấy Xương Bình, Hữu Bắc Bình Thái Thú Công Tôn Toàn cũng đã dời quân đến Lộ Huyền hình thành thế hợp vây ba mặt với Kế Huyền, nhưng mà ~~ ”

Mã Dược hỏi: ” Nhưng mà như thế nào? Công Tắc sao nói nửa chừng.”

Quách Đồ nói: ” Nhưng mà quân ta cũng chỉ có thể đến chỗ này thì phải dừng, không thể tiếp tục tiến công Kế Huyền.”

Mã Dược giật mình hỏi: ” Vì sao?”

Quách Đồ nói: ” Hiện nay quân ta tuy thắng, nhưng có ba nỗi lo. Thứ nhất là lo tranh đấu trong triều, thứ hai là lo lòng quân không yên, thứ ba là lo lương thảo không đủ. Trong đó đặc biệt tranh đấu trong triều là quan trọng nhất. Lần này ~~ chúa công lấy danh nghĩa báo thù nên không thể coi nhẹ lòng người. Lưu Ngu liên kết với Tiên Ti tấn công chúa công bị thua trận, lại chỉ huy đại quân cướp phá Trữ Huyền, đó là hành vi đại nghịch bất đạo. Cho dù chúa công đem đi giết, cũng cần thiết nói với mọi người là trừ gian tặc cho nước!”

” Nói rất hay.” Giả Hủ nói tiếp: ” Nếu như chúa công chỉ huy quân công chiếm Kế Huyền, tình hình sẽ rất khác. Đến lúc đó trong triều đám Viên Phùng, Viên Ngỗi, Hoàng Uyển có thể cần ngược lại một miếng, vu cho chúa công mưu đồ tạo phản chỉ huy quân công phá Kế Huyền. Lưu Ngụ chỉ huy quân liều chết chống cự bị chúa công giết chết. Do đó Lưu Ngụ lại thành trung thần liệt sĩ vì nước quên mình.”

Mã Dục nói: ” À ~ ”

Quách Đồ lại nói: ” Vả lại quân Ô Hoàn ở Liêu Tây quy hàng không lâu, lòng quân chưa ổn định. Vừa rồi mới có thám mã hồi báo, trong đám kỵ binh Liêu Tây Ô Hoàn có nhiều kỵ binh đã cướp lược bóc bách tính U Châu. Một khi tình thế bị mất khống chế, rất có thể lại xuất hiện cục diện giống như Khâu Lực Cự, Tô Phó Duyên thì hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi!”

Mã Dục nói đầy thâm ý: ” Đúng vậy, Liêu Tây Ô Hoàn cũng như dao hai lưỡi. Nếu dùng tốt thì có thể giết địch, dùng không tốt cũng có thể làm mình bị thương! Hiện tại chiến sự đã chấm dứt, bây giờ nên đem con dao hai lưỡi này cắt vào trong vỏ rồi.”

Quách Đồ nói: ” Điều làm Quách Đồ lo lắng chính là tình hình lương thảo đã khá cấp bách. Lương thực vận chuyển theo quân mang từ kinh kỳ đến kho lương Trữ Huyền. Trải qua mấy lần ác chiến đã tiêu hao gần hết, số bò dê cướp đoạt được của các bộ lạc mặc dù không ít, nhưng cũng là như chén nước rửa xe. Hạ quan đã tính toán qua, nếu như muốn chịu đựng qua mùa đông này, ít nhất còn thiếu một nửa lương thảo ~ ”

” Đúng vậy, hiện tại cũng không phải như lúc ban đầu nữa.” Giả Hủ bùi ngùi nói: ” Ban đầu quân thuộc hạ của chúa công chưa đến năm ngàn người. Cộng cả mấy ngàn thợ thủ công già trẻ vợ con thì chưa đến mười ngàn. Còn hiện tại? Bây giờ hiện tại mỗi bộ lạc Ô Hoàn đi theo ta có không dưới hai vạn. Hơn nữa, còn có già trẻ, vợ con cùng với nô lệ Tiên Ti thì phải đông đúc đến hơn tám vạn người. Mỗi ngày lương thực tiêu hao quá lớn, những thứ chúa công tích trữ từ trước căn bản là không đủ để duy trì.”

Mã Dục nghe vậy sợ hãi. Lúc này mới nhớ ra kể từ khi thu phục được Thượng Cốc, Liêu Tây hai quận Ô Hoàn thì dân số dưới sự cai trị của hắn đã nhiều hơn tám vạn người. Chợt nghĩ nếu trông nom chuyện ăn, mặc, đi lại và sinh tử cho nhiều người như vậy thì Mã Dục vẫn thật sự có chút chưa kịp thích ứng.

” Ừ, lương thảo đích thực là cả vấn đề.” Mã Dục nheo chặt mắt liếc nhìn qua hai người Quách Đồ, Giả Hủ mà hỏi: ” Các người có thể có kế sách về lương thực?”

Quách Đồ nói: ” Đồ ~ không có cách gì”.

Trong mắt Giả Hủ đột nhiên thoáng qua vẻ ác độc nói với Mã Dục: ” Chúa công, Hủ có một kế sách.”

Mã Dục nói: ” Nói mau.”

Giả Hủ nói: ” Muốn giải quyết mối nguy lương thảo, đơn giản có hai biện pháp. Thứ nhất : lập chợ lương thảo, thứ hai: tiết giảm chi dùng.”

Quách Đồ cau mày nói: ” Tiền lương U Châu phần lớn nằm tại tồn cho Kế Huyền. Giờ không thể công chiếm Kế Huyền nên cũng không có cách nào thu được tiền lương của Kế Huyền. Nếu như trưng thu của dân chúng U Châu lại gây ảnh hưởng không tốt tới lòng dân hướng về triều đình. Hơn nữa U Châu đất xấu dân nghèo, chỉ sợ cũng không được bao nhiêu tiền lương. Đúng ra, nếu như thời tiết tốt thì còn có thể cướp bóc của người Tiên Ti. Nhưng hiện tại tuyết dày đóng băng, trời băng tuyết rất bất lợi cho hành động của đại quân. Lúc này bắc tiến e là khó có thể làm được.”

” Cho nên ~ lập chợ lương thảo đã không còn kịp rồi.” Giả Hủ nghiêm nghị nói: “Vậy cũng chỉ có thể lấy từ tiết giảm chi dùng thôi”

” Tiết giảm chi dùng?” Quách Đồ không giải thích được đành hỏi: ” Làm sao mà tiết giảm?”

Giả Hủ cười thâm rồi lãnh đạm nói: ” Không có cái đó ~ giảm khẩu phần!”

Quách Đồ nghe vậy sợ hãi nói lắp bắp: ” Giảm ~ giảm khẩu phần! ?”

” Không sai, giảm khẩu phần! Chúa công cai trị quá nhiều người nên tốn kém lương thực. Nhất là Liêu Tây Ô Hoàn vừa mới quy hàng. Tuy chỉ có quân số một vạn năm ngàn người, nhưng già trẻ vợ con lại có

hơn bốn vạn người, quá nhiều! Thật sự là quá nhiều. Nếu như không có số già trẻ vợ con kia thì quân ta ít nhất có thể tiết kiệm được một nửa số ăn hàng ngày, vừa đủ để có thể chịu đựng qua mùa đông này.”

Quách Đồ nghe được lạnh buốt sống lưng, mặt càng lúc xám đi. Giả Hủ thật không then với danh xưng độc sĩ. Thậm chí mưu kế ác độc như thế mà cũng nghĩ ra! Trong khoảnh khắc, Quách Đồ vừa rùng mình một cái quay đầu lại nhìn Mã Dục trước mặt cũng thất thần trong chớp mắt. Mã đồ phụ lại đi cùng đường với độc sĩ, Trời ạ ~

188. Chương 130: Sinh Mạng Như Cỏ Rác (1)

Quách Đồ hít sâu một hơi, rồi trịnh trọng khuyên nhủ: “ Chúa công kế này quá tổn thương đến thiên đạo.”

Giả Hủ tai khê co giật, sắc mặt thoáng hiện vẻ âm trầm, nghiêm giọng nói: “ Muốn thành đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, cần gì phải giữ lòng nhân của đàn bà thế?”

Quách Đồ vội la lên: “ Nhưng đây là bốn vạn nhân mạng kia mà!”

“Thiên đạo vô thường, vạn vật đều như nhau, nhân mạng với cỏ cây có khác gì nhau đâu?”

” ...”

Quách Đồ im lặng.

Giả Hủ lại nói: “ Chúa công, kế giảm nhân khẩu này không những có thể thảo việc chi phí quân lương, mà còn có thể tạo sự hận thù của người Ô Hoàn với Công Tôn Độ, nếu như chúa công khéo lợi dụng có thể thông qua việc chinh phạt Công Tôn Độ có thể rèn được một đội quân trung thành tuyệt đối lại vừa kiêu dũng thiện chiến, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.”

(PS: Vì tình tiết của truyện nên để Công Tôn Độ làm thái thú Liêu Đông sớm một chút. Theo sách sử có ghi, năm Trung Bình thứ sáu Công Tôn Độ được thăng thưởng là Từ Vinh, một tướng yêu của Đổng Trác tiến cử nên được nhậm chức thái thú Liêu Đông. Trong truyện hiện là năm Trung Bình thứ ba, Công Tôn Độ đã là thái thú Liêu Đông.)

“ A.”

Mã Dục “ A ” khê một tiếng, chưa phản ứng gì, cũng chẳng nói thêm lời nào.

“ Nếu như muốn giảm nhân khẩu, không thể không mượn tay Công Tôn Độ.” Giả Hủ đôi mắt thoáng tia quỷ quyết, cười nhạt, như đã tính toán được tâm trạng của Mã Dục liền nói tiếp: “ Công Tôn Độ tên hật là Công Tôn Báo xuất thân là một viên quan nhỏ sau này được thái thú Công Tôn Vực cất nhắc, tiến cử vào triều là thượng thư lệnh, khi còn làm việc ở Lạc Dương, Hủ có gặp qua người này.”

Mã Dục đột nhiên quay lại, nghiêm trang hỏi: “ Người này tính tình ra sao?”

Giả Hủ cười khê đáp: “ Người này tính tình thô bạo, tàn nhẫn hiếu sát, có hai con trai, con thứ Công Tôn Cung là con vợ lẽ yếu ớt nhiều bệnh tật không được quan tâm, con cả Công Tôn Khang là con vợ cả vừa mới trưởng thành, được Công Tôn Độ rất yêu quý, nếu chúa công bí mật cho người sai tướng quân Chu Thương giết Công Tôn Khang ở Liêu thành, Công Tôn Độ chắc chắn sẽ tự dẫn đại quân đến báo thù, như thế đại sự tất thành công!”

“ Tốt, cứ làm như thế!” Mã Dục vỗ tay một cái cất cao giọng nói: “ Người đâu!” Lộ huyền đại doanh của Công Tôn Toàn.

Công Tôn Việt trán đầy mồ hôi xông vào lớn tiếng nói: “ Huynh trưởng, Mã Dục rút quân rồi!”

Công Tôn Toàn ngạc nhiên nói: “ Cái gì, sao lại rút quân!?”

“ Không sai.” Công Tôn Việt thở dốc nói: “ Vừa mới có thám mã hồi báo, Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa, hai đạo quân ở Quân Đô, và Xương Bình đều rút lui, ngay cả trung quân của Mã Dục cũng rút khỏi Tự Dương, ba lộ đại quân đều vượt Dương Thủy về Trữ huyền, xem ra họ không tấn công Kế huyền nữa.”

“ Không thể thế được, Kế huyền còn có vô số tiền lương Mã Dực bản tính tham lam, sao lại chịu bỏ lỡ cơ hội như vậy?” Công Tôn Toàn cau mày suy nghĩ chốc lát, nghiêm giọng nói: “ Mã Dực lần này hành động khác thường chẳng lẽ có mưu mô khác?”

“ A” Công Tôn Việt gãi gãi đầu nói: “ Ý Huỳnh trưởng là Mã Dực có mưu kế? Đầu tiên giả bộ lui quân, sau đó bí mật quay lại tập kích Kế huyền?”

“ Rất có thể.” Công Tôn Toàn nói: “ Nhưng mà, Sĩ Khởi cũng sắp trở về. Mã Dực có âm mưu gì chờ Sĩ Khởi về đến nơi hỏi là biết ngay.”

“ Đại nhân Quan Tĩnh đã về.”

Công Tôn Toàn vừa dứt lời, bên ngoài trường một nhân ảnh chợt hiện ra, Quan Tĩnh vén cửa trường đi vào, Công Tôn Toàn vỗ tay cười to: “ Nói đến Sĩ Khởi, Sĩ Khởi tới liền ha ha ha ...”

Quan Tĩnh cung kính vái chào Công Tôn Toàn, cao giọng nói: “ Tĩnh tham kiến đại nhân.”

Công Tôn Toàn tiến lên đỡ Quan Tĩnh dậy kéo lại ghế ngồi ân cần hỏi: “ Sĩ Khởi miễn lễ, lần này đi Tự Dương Mã Dực trả lời thế nào?”

Quan Tĩnh nín thở giọng nói lộ vẻ nghiêm trang, quay sang Công Tôn Toàn nói: “ Đại nhân có lẽ chúng ta đều nhìn lầm Mã Dực tướng quân rồi.”

“ Hả?” Công Tôn Toàn biến sắc hỏi: “ Sĩ Khởi sao lại nói vậy?”

Quan Tĩnh đáp: “ Người đời đều cho Mã Dực là kẻ đầy dã tâm, máu lạnh, hiếu sát, thực tế đều vì sinh tồn mà bất đắc dĩ làm vậy, nay đã là trọng thần triều đình, phụng chiếu trấn giữ biên cương, sẽ không giống như ngày trước. Nếu dùng suy nghĩ của mình đoán tâm tư người khác thì thường sai lầm mà sai một ly đi một dặm.”

Công Tôn Việt nghe vậy càng thấy khó hiểu nói: “Ai da, Sĩ Khởi đại nhân có chuyện gì cứ nói thẳng, cứ vòng vèo như vậy, mặt tướng đau đầu muốn chết quá.”

Quan Tĩnh hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: “ Đại nhân, Mã Dực tướng quân đã cấp báo tám trăm dặm dâng sớ tấu xin đại nhân thay Lưu Ngụ làm U châu mục!”

“ Chuyện này thật chứ?” Công Tôn Toàn thất sắc hỏi: “ Vốn chỉ nghĩ là Mã Dực chỉ là dò xét mà nói vậy, không ngờ là là sự thật sao?”

Công Tôn Việt cũng không tin nói: “ Mã Dực lại có lòng tốt như vậy à?”

Công Tôn Toàn nói: “ Sĩ Khởi, liệu việc này có gì gian trá không?”

Quan Tĩnh hỏi ngược lại: “ Với cục diện U châu hiện nay, Mã Dực có cần thực hiện mưu kế gì với đại nhân không? Nếu như Mã Dực muốn làm U châu mục ai có thể ngăn cản được hẳn? U châu là vùng biên giới cách xa Trung nguyên, ngay cả Thiên tử muốn ngăn cản, cũng sợ không đủ sức?”

“ Cái này chắc phải có nguyên nhân khác?” Công Tôn Toàn cau mày nói: “ Mọi người thường nói, người không vì bản thân thì trời tru đất diệt, Mã Dực vô duyên vô cớ đem U châu tặng cho Bản quan, nếu bản quan không biết trước nguyên nhân thì thật cũng không dám nhận.”

Quan Tĩnh thở dài nói: “ Không phải vô duyên vô cớ mà là Mã Dực không có ý ở U châu này.”

“ Mã Dực không muốn ở lại U châu?” Công Tôn Toàn ngạc nhiên hỏi: “ Thế hẳn muốn ở đâu?”

” Hà Sáo!”

“Hà Sáo ư?” Công Tôn Toàn cau mày nói: “ Hà Sáo diện tích ngàn dặm, cây cối xanh tươi, dễ thủ khó công, địa thế hiểm yếu, lại gần Trung Nguyên, tuy nhiên ở đây là nơi nhiều dân tộc man di sinh sống, người Hán rất ít, dân cư thì đông đảo nhưng văn hóa lại lạc hậu, muốn tìm một nho sĩ cũng khó, chiếm cứ nơi ấy để làm gì?”

Quan Tĩnh nói: “ Hạ quan cho là Mã Dực bỏ U châu mà lấy Hà Sáo chính là hành động sáng suốt, nếu cố chiếm U châu, tất sẽ tộc các quận không ủng hộ, sớm muộn gì cũng mất, nhưng nếu lấy Hà Sáo thì có tác dụng hơn.

Khắp trong thiên hạ, chỉ ở đó mới có thể tạo dựng được một đội hổ lang chi sư, đủ để tạo một chỗ đứng tại Trung nguyên.

“ Đây là Mã Dực chính miệng nói sao?”

“ Chính miệng nói.”

Công Tôn Toàn nói: “ Nói vậy là Mã Dực dâng biểu tiến cử bản quan làm U châu mục là thực lòng?”

Quan Tĩnh nói: “ Hạ quan cho là như vậy, Mã Dực thật sự có thành ý liên minh với chúa công!”

“ Ủ” Công Tôn Toàn gật đầu nói: “ Thường có câu có đi có lại, Mã Dực đã như vậy thì bản quan cũng nên tỏ chút thành ý phải không?”

Quan Tĩnh nói: “ Nếu Đại nhân không ngại thì dâng tấu lên thiên tử, nói Lưu Ngu cầu kết với người Tiên Ti mưu hại Mã Dực, thanh minh cho việc Mã Dực giết Lưu Ngu là đúng người đúng tội là được.”

“ Cái gì?” Công Tôn Toàn giật mình hỏi: “ Lưu Ngu chết thật rồi sao?”

Quan Tĩnh nói: “ Trước mắt thì chưa chết, nhưng hắn cũng chỉ sống không quá hai ngày, hai ngày nữa Mã Dực tổ chức tế sống, giết Lưu Ngu trước linh vị để an ủi vong hồn của Quản Hối và ba trăm tướng sĩ.

Công Tôn Toàn nói: “ Quản Hối và ba trăm tướng sĩ đó có ơn với bản quan, việc lớn như vậy không thể vắng mặt, Sĩ Khởi theo bản quan đi Trữ huyền nhé.”

Quan Tĩnh nói: “ Đại nhân anh minh.” Hai ngày sau ở Trữ huyền.

” Ô ô ô ~ ”

” Đông đông đông ~ ”

Trong tiếng tù và liên tục cùng tiếng trống ầm ầm khiến người ta phải nghẹt thở, một đội quân trang phục chỉnh tề hiện ngang xuất hiện tại quân doanh, khi vào đến giáo trường thì nhanh chóng đứng thành đội ngũ. Một mảng giáp sắt đen ngòm lạnh lẽo, một loạt trường thương sắc bén chìa thẳng lên bầu trời ảm đạm.

Trên đài điểm binh ở chính bắc giáo trường, tại một vị trí trang trọng đặt Công huân đỉnh, bốn phía khắc đen đặc tên các chiến sĩ bỏ mình, đỉnh công huân hương khói mịt mờ tỏa ra nghi ngút từ mỏ chim hạc khắc bốn phía đỉnh tạo không khí nghiêm trang trên đài điểm binh.

Trước đỉnh công huân trồng một cây cột gỗ lớn, Lưu Ngu đầu tóc tán loạn, gương mặt thâm đậm, bị trói chặt vào cột gỗ, đầu nghẹo một bên, ánh mắt đờ đẫn. Miệng Lưu Ngu sưng vù vẫn còn một chút máu từ từ chảy xuống.

” Hí luật luật ~ ”

Một con ngựa phi như bay đến dưới đài điểm binh, kỵ sĩ kéo mạnh cương ngựa, con ngựa lập tức dừng người, đầu ngẩng cao phát ra một tiếng hí dài, hai vó to lớn như bơi trong không trung. Mã Dực uy phong lẫm liệt ngồi vững trên lưng ngựa, gió thổi từng đợt làm áo choàng đen của hắn bay phấp phới.

” Đông ~ ”

Vó sắt của con ngựa cuối cùng cũng hạ xuống mặt đất phát ra một tiếng trầm buồn, như một tiếng chuông tang đập vào tai Lưu Ngu ở trên đài, Lưu Ngu yếu ớt ngẩng đầu lên, ánh mắt mê loạn của hắn xuyên qua mái tóc tán loạn chỉ thấy thân hình hùng hùng tráng, tấm lưng như dã thú của tên ma quỷ nọ.

Nét tuyệt vọng vô tận hiện trên nét mặt của Lưu Ngu.

” Khách khách khách ~ ”

Trong tiếng bước chân lạo xạo trên mặt tuyết, Mã Dược có Giả Hủ, Quách Đồ, Cao Thuận, Hứa Chử cùng chư tướng hộ vệ chậm chậm đi lên đài điểm binh. Sau đó Mã Dược một mình bước đến gần đỉnh huân công, hần từ từ xòe bàn tay vuốt ve cái đỉnh, lướt qua một loạt hàng chữ, Mã Dược vung tay hét lớn: “ Kẻ giết huynh đệ ta, sẽ phải giết.”

189. Chương 130: Sinh Mạng Như Cỏ Rác (2)

Gió thổi ù ù trên đài điểm binh, ngọn huyết sắc đại kỳ tung bay phần phật, kích động bởi vẻ lạnh lùng, và tiếng thét giận dữ của Mã Dược, ba quân tướng sĩ ở trên đài trong khoảnh khắc sôi trào cừu hận, vội hét theo khản cả giọng: “ Giết.”

“ Kẻ giết tướng sĩ ta, sẽ phải giết.”

” Giết ~ ”

” Giết ~ ”

“Giết ~ ”

” Thập thập thập ~~ ”

Bọn lính vừa hô theo vừa gõ trường thương rầm trời. Tiếng động phát ra như sét đánh, sát khí ở giáo trường mạnh mẽ khiến người khác phải nghẹt thở.

Mã Dược thản nhiên giơ tay phải lên cao, đôi mắt thoáng qua nét lạnh lùng, ba ngàn tướng sĩ đang đứng nghiêm dưới đài đột nhiên im bất không một tiếng động hơn vạn đôi mắt vẫn còn đầy sát cơ phút chốc đều nhìn vào Mã Dược.

Gió bắc thét gào, chiến mã kêu khe khẽ, tuyết rơi không ngừng.

” Thương ~ ”

Trong tiếng âm thanh kim loại ma sát, Mã Dược chậm rãi rút bội kiếm sau lưng ra, mây đen tan đi, ánh dương chiếu vào mũi kiếm lạnh băng phản chiếu ánh sang lên mặt Lưu Ngu, Lưu Ngu sắc mặt xám xịt, trán lấm tấm mồ hôi, đôi môi nứt nẻ mấp máy không nói ra lời.

Mã Dược bước mạnh lên một bước, một tay nắm lấy tóc Lưu Ngu kéo lên, hàn quang lóe lên thanh kiếm trong tay Mã Dược kề ngang trên cổ Lưu Ngu, Mã Dược nhẹ nhàng kéo thanh gươm.

“ Xoẹt”

Lưỡi kiếm sắc cắt đứt da thịt, cổ Lưu Ngu bị cắt một nhát thật sâu, máu tràn ra lênh láng, sức lực của Lưu Ngu cũng theo dòng máu chảy ra, ánh mắt Lưu Ngu cũng nhanh chóng trở nên mờ đục đi.

“ Keng”.

Mã Dược vút thanh kiếm trong tay xuống đất, quỳ sụp xuống đất trước đỉnh công huân, hai tay giơ lên quá đỉnh đầu, hô lớn: “ Linh hồn Quán Hối ở đâu? Oan hồn các tướng sĩ ở đâu? Nay chính tay Bản tướng đã đâm chết Lưu Ngu trước linh vị của các người, nay các người đã có thể yên nghỉ rồi.

“ Hãy yên nghỉ đi.”

Ba ngàn tướng sĩ dưới đài điểm binh đều quỳ cả xuống. Liều thành.

Một kỵ sĩ phi như bay, từ hướng tây bắc đầy tuyết đến, vó ngựa hất tuyết tung tóe phía sau, gió bắc gào thét như đuổi theo sau kỵ sĩ.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa mình đầy bụi bặm đáng vẻ mệt mỏi, mặt xám như tro!

Con ngựa hần cưỡi mồ hôi đầm đìa, miệng sùi bọt, mới chạy đến gần cửa thành đã mềm nhũn quỵ xuống, hất mạnh kỵ sĩ xuống đất, kỵ sĩ bị hất đi rơi xuống đất người nảy lên hai lần rồi cũng nằm bất động.

” Hí luật luật ~~ ”

Con ngựa dấy dựa hí lên một tiếng cuối cùng rồi nằm hẫm xuống.

“ Hình như là thân binh của tướng quân.”

Một tên lính gác chỉ tay kinh ngạc hô lên.

Đội trưởng chịu trách nhiệm phòng thủ cửa bắc liền biến sắc vội nói: “ Mau hạ cầu treo, mở cửa thành ra, người, người nữa, cả mấy người các người theo ta.”

Mấy tên lính gác liền ầm ầm chạy theo đội trưởng chỉ trong chốc lát, cầu treo cao vút từ từ hạ xuống, cử thành cũng ầm ầm mở ra, tên đội trưởng dẫn vài lính dưới quyền ra khỏi thành đỡ người kia từ nền tuyết lạnh lên, tên này đã ngất đi, nhìn kỹ quả thật là thân binh của phủ tướng quân. Trong lúc tên đội trưởng đang hốt hoảng thì tên thân binh kia mở mắt thều thào nói: “ Mau, mau lên ...”

Tên đội trưởng sắc mặt khấn trương, ghé sát tai vào miệng tên thân binh, nói: “ Người muốn nói gì?”

Tên thân binh hơi thở chỉ còn mong manh, thều thào tiếng được tiếng mất nói: “ Mau .. mau .. truyền lệnh .. Chu Thương tướng quân, giết .. Công .. Tôn .. Khang .. A.”

Nói được câu cuối cùng thì tên thân binh thở dài một tiếng, thân kinh căng thẳng cuối cùng cũng chùng xuống. Nói xong tiếng cuối cùng cũng là lúc hẫm trút hơi thở cuối cùng, đôi mắt thất thần.

“ Người anh em, lên đường bình an nhé.” Tên đội trưởng đưa tay chậm rãi vuốt mắt cho tên thân binh, tên thân binh cũng đã khép đôi mắt đang trợn tròn lại, tên đội trưởng hít sau một hơi nghiêm nghị đứng dậy, thề lương nói: “ Đi, mang người anh em này đi báo với Chu Thương tướng quân.” Lát sau tại đại doanh của Chu Thương.

“ Cái gì, giết Công Tôn Khang sao?” Nghe tên đội trưởng bẩm báo xong, Nghiêm Cương đột nhiên đứng dậy giọng khó tin nói: “ Đừng nói đến việc Công Tôn Khang có đại quân bảo vệ giết được hay không cũng là vấn đề lớn mà coi như có cơ hội giết được Công Tôn Khang bản quan còn không biết có nên giết hãn hay không nữa.”

Chu Thương không vừa ý trợn mắt nhìn Nghiêm Cương một cái kêu lên: “ Nói vậy là ý gì?”

Nghiêm Cương nói: “ Công Tôn Khang là con trưởng của thái thú Liêu Đông Công Tôn Độ. Nếu như hãn chết tại Liêu Thành thì sẽ bị Công Tôn Độ kéo đại quân đến báo thù, chúng ta quân ít, đại quân của Công Tôn Toàn đại nhân và Mã Dục tướng quân thì ở xa ngàn dặm, không thể cứu viện kịp! Bản quan cho là nên cố thủ là thượng sách. Bây giờ đang mùa đông giá rét, quân của Công Tôn Khang đi xa, đóng ở ngoài thành khổ sở nhiều, chỉ mấy ngày làm tự khắc rút lui thôi.”

“ Ta không quản nhiều việc như thế!” Chu Thương đột nhiên đứng dậy cau mày nói: “ Nếu tướng quân có lệnh Công Tôn Khang kia phải chết, không chết cũng phải chết! Người đâu ..”

“ Có.”

Hai tên thân binh vội bước tới đứng nghiêm bên thềm.

Chu Thương mắt lộ vẻ độc ác, lớn tiếng quát: “ Nổi kèn điểm binh chuẩn bị xuất chiến.”

” Tuân mệnh!”

Thân binh vội dạ ran lĩnh mệnh đi. Chỉ trong chốc lát trong quân doanh vang lên tiếng kèn hiệu liên miên. Năm trăm tinh binh đi theo Chu Thương đóng ở Liêu thành bắt đầu rời doanh trại ào ào tập trung lại, mắt háo hức chờ được xuất binh.

Chu Thương quay sang Nghiêm Cương miễn cưỡng chấp tay nói: “ Đa tạ đại nhân.” Cổng nam Liêu thành, đại doanh của Công Tôn Khang.

Nghe thấy tiếng tù hiệu trong thành nổi lên, Công Tôn Khang động dung, từ ghế da hổ đứng phắt dậy lạnh lùng nói: “ Chu Thương thất phu, Nghiêm Cương tiểu nhi rốt cục không nhịn được mà xuất chiến rồi phải không?”

“Thiếu tướng quân xin cho mặt tướng xuất trận, mặt tướng nhất định sẽ chém Chu Thương với Nghiêm Cương trước trận tiền!” Đạp Đốn cũng nghiêng răng tức giận nói: “Chu Thương thất phu là tâm phúc của Mã đồ phu, mặt tướng thề chém hắn làm vạn mảnh mới hả được mối giận trong lòng.”

“Bản tướng cho phép!” Công Tôn Khang hất áo choàng, cất cao giọng nói: “Truyền lệnh, nổi trống điểm binh, chuẩn bị xuất chiến.”

Công Tôn Khang ra lệnh, cả đại doanh liền sôi sục, một đội quân giáp trụ đầy đủ từ cửa trại đi ra tiến đến cách thành ba dặm bày trận. Phía Liễu thành cửa mở ra, Chu Thương dẫn năm trăm tinh binh cùng Nghiêm Cương dẫn hai ngàn tinh binh ồ ạt xông ra, bày trận trước mặt đại quân của Công Tôn Khang.

Ba hồi trống nổi lên trước trận tiền hai bên.

Đạp Đốn thúc ngựa, cầm thương xuất trận thách chiến, hắn cầm thương chỉ sang trận đối phương mắng: “Chu Thương thất phu! Nghiêm Cương tiểu nhi! Đạp Đốn ở đây, còn không mau ra đây chịu chết...”

“Chịu chết...”

“Chịu chết...”

“Chịu chết...”

Công Tôn Khang đứng trong trận, cho tám trăm dũng sĩ hô theo Đạp Đốn ba lần để hưởng ứng, khí thế ngút trời, Chu Thương đột nhiên giận dữ, múa đao xuất trận nhằm Đạp Đốn xông tới. “Thánh chỉ đến...”

Nghi thức tế sống vừa mới kết thúc, thi thể của Lưu Ngu vẫn chưa kịp mang đi, trên giáo trường đột nhiên vang lên tiếng hô, Mã Dục cùng ba quân tướng sĩ kinh ngạc nhìn xuống thì thấy một đội nghi trượng uy nghiêm đang tiến vào, một Kim ngô vệ uy phong lẫm liệt đầu Trung thường thị Tống Diển đi thẳng vào giáo trường.

Tống Diển tay cầm cờ hiệu khâm sai, nghênh ngang bước lên đài tiếp lấy thánh chỉ từ tay người hầu, quát to: “Đại Hán Phục Ba trung lang tướng Hộ Ô Hoàn giáo úy Mã Dục tiếp chỉ...”

Mã Dục cúi mình quỳ trên đài duyệt binh. Cao giọng nói: “Thần, Mã Dục tiếp chỉ...”

“... Đại Hán hoàng đế chiếu viết ... Mã Dục từ khi tới Mạc Bắc, giao chiến cùng người Tiên Ti lớn nhỏ hơn mười trận chưa hề thất bại, giết được vô số, mở rộng biên cương Mạc Bắc, uy trấn man hoang, võ công hiển hách, cả triều không ai sánh kịp, trẫm rất vui mừng, nay sắc phong cho Mã Dục là Phục Ba trung lang tướng, thăng tước Lộc Đình Hầu chức Hộ Ô Hoàn trung lang tướng, khâm thử...”

Mã Dục khấu bái ba lần tung hô vạn tuế.

Tống Diển cười dài, nói: “Mã Dục, còn không mau tiếp chỉ?” Mã Dục cung kính giơ hai tay lên cao nhận thánh chỉ từ tay Tống Diển, lúc này mới đứng thẳng dậy, đứng nghiêm phía sau hắn. Hứa Chử, Cao Thuận, Diển Vi chư tướng cùng Giả Hủ, Quách Đồ vội vàng vây quanh Mã Dục chúc mừng. Công Tôn Toàn, Quan Tinh đến cúng tế vong linh Quân Hối cùng ba trăm tướng sĩ cũng tiến lên phía trước chúc mừng.

Công Tôn Toàn cũng từng vào triều làm lang quan ở Lạc Dương mấy năm nên Tống Diển nhìn một cái liền nhận ra, vội tiến lên nói với Công Tôn Toàn: “A, không ngờ Công Tôn đại nhân cũng ở Trữ Huyền thật là quá tốt, khỏi mất công chúng ta phải mất công đi một chuyến đến Hữu Bắc Bình, hi hi, Công Tôn đại nhân, chúng ta ở đây còn có một bức thánh chỉ để giao cho ngài, còn không lập tức quỳ xuống tiếp chỉ?”

“A...” Công Tôn Toàn không dám chậm trễ lập tức quỳ xuống tiếp chỉ.

Mã Dục thở dài một cái đành tự than thở là không may, vội quỳ xuống theo, trời đất bao la, lúc này hoàng đế là to nhất, ngay cả khi hắn vạn lần không muốn nhưng cũng không thể không quỳ.

190. Chương 130: Sinh Mạng Như Cỏ Rác (3)

Nhìn một đám văn quan võ tướng cùng với một đám đại quân như hổ lang dưới đài duyệt binh đang quỳ rạp xuống, Tống Diển không khỏi có chút hưng phấn, từ tay người hầu lấy ra thánh chỉ chậm rãi đọc: “Đại Hán hoàng đế chiếu viết ... Công Tôn Toàn từ khi làm Thái thú Hữu Bắc Bình, cai trị hiệu quả được dân

chúng ủng hộ, xuất quân giúp đỡ Mã Dục đánh bọn Tiên Ti có công, phong chức Vô Đĩnh Hầu, thái ấp năm trăm hộ, khâm thử ..”

“ Thần ... Tạ long ân, Thánh hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ~ ”

Công Tôn Toàn tung hô vạn tuế ba lần tiến lên tiếp chỉ.

Tổng Diễn khẽ mỉm cười đang muốn nhân cơ hội đòi Mã Dục, Công Tôn Toàn hối lộ thì đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa dựng một cái cọc gỗ, thấy trên cọc treo một tử thi, tử thi này yểu hầu đã bị cắt đứt, máu tươi rùng rùng, nhìn thấy thảm trạng như vậy Tổng Diễn thất kinh nói: “ Á, Mã Dục tướng quân, người chết kia là ai? Ồ, đây không phải là Lưu Ngu, Lưu thứ sử sao?”

Tổng Diễn dĩ nhiên nhận ra người bị giết là Thứ sử U châu Lưu Ngu, hắn không khỏi lấy làm kinh hãi, sắc mặt trong khoảnh khắc trắng bệch ra, ấp úng nói: “ Mã .. Mã tướng quân ... Kia là ...”

Mã Dục nhú mày, đưa mắt ra hiệu cho Giả Hủ, Giả Hủ hiểu ý tiến lên đỡ lấy Tổng Diễn thấp giọng nói: “ Tổng công, xin cứ từ từ rồi nói chuyện.”

...

” Cáp ~ ”

” Cáp ~ ”

Chu Thương, Đạp Đốn cùng thúc ngựa xông tới. Hai con ngựa lao vào nhau.

” Hừ!”

Đạp Đốn hừ lạnh, ngân thương trong tay đâm ra như tia chớp nhằm vào cổ họng Chu Thương.

“ Hây!”

Chu Thương coi như không nhìn đến mũi thương của Đạp Đốn đang nhằm vào cổ họng mình, hét lớn một tiếng, thanh trăm mã đao to bản nặng nề không ngần ngại chém thẳng vào đầu của Đạp Đốn, sát khí ràn rụa tràn khắp không gian. Cho dù có bị thương của Đạp Đốn đâm xuyên cổ họng cũng cũng quyết chém Đạp Đốn làm hai mảnh.

Đạp Đốn dù sao cũng còn trẻ, kinh nghiệm chiến trường còn quá ít, đột nhiên bị Chu Thương sử dụng cách đánh dùng mạng đổi mạng làm khiếp vía vội thu thương đỡ trăm mã đao của Chu Thương, mắt Chu Thương đột nhiên lộ vẻ vô cùng đanh ác, tàn khốc, nhai con muốn đấu với ông nội họ Chu của người sao, người vẫn còn non lắm, hãy lại nạp mạng cho ta nào.

Chỉ trong nháy mắt khi đao của Chu Thương chém xuống, trăm mã đao đột nhiên chuyển hướng như ma quỷ, làm cây thương của Đạp Đốn vừa miễn cưỡng thu về đón đỡ thành vô ích. Chu Thương vung ngược thanh trăm mã đao lại, thanh đao to bản nặng nề đập mạnh vào áo giáp trên người Đạp Đốn, chỉ nghe một âm thanh trầm đục vang lên, thân hình to lớn của Đạp Đốn trên lưng ngựa chấn động dữ dội, nhưng quả là kỳ tích khi Đạp Đốn vẫn chưa ngã xuống ngựa.

“ Ồ.”

Chu Thương kinh ngạc có chút bất ngờ, một đao vừa rồi không ngờ cũng không thể làm thằng nhóc này ngã ngựa sao? Đang kinh ngạc thì hai con ngựa đã phóng vọt qua nhau rồi, phi quá hơn mười bộ, Chu Thương mới vất vả dừng được chiến mã, vội quay đầu lại thì thấy Đạp Đốn đang giục ngựa chạy về bản trận.

“ Ha ha ha, nhóc con đừng có chạy, nộp mạng đi.”

Chu Thương ngửa mặt lên trời cười dài, giục ngựa đuổi theo Đạp Đốn, đang đứng nghiêm trong trận xem cuộc đấu Công Tôn Khang đột nhiên nổi giận, hai chân thúc vào bụng ngựa một cái, giục ngựa vung đao xông tới đánh Chu Thương, Công Tôn Khang hét to: “ Chu Thương thất phu! Đừng có làm càn có ta đến giết ngươi đây.”

“ Hả?”

Chu Thương ánh mắt lạnh lẽo, dang muốn giục ngựa đi nghênh chiến với Công Tôn Khang, trong đầu đột nhiên nghĩ tới quân lệnh của Mã Dục, đôi mắt thoáng tia gian trá, giả bộ khiếp đảm quay ngựa chạy về bản trận, Công Tôn Khang không biết là trúng kế liền thúc ngựa đuổi theo, vừa đuổi vừa hét lớn: “Đồ hèn chạy đâu ném thử một đao của ta đây.”

Mặt trời đã ngã về tây làm bóng của Công Tôn Khang trải dài trên nền tuyết của thảo nguyên, Chu Thương cầm đầu chạy thẳng, chỉ thấy bóng Công Tôn Khang giục ngựa vung đao càng ngày càng gần lại, cây đao nặng nề trong tay Công Tôn Khang đã vung lên cao chuẩn bị tư thế chém xuống.

Trong trận quân Liêu Đông, ba quân tướng sĩ hò reo hoan hô rung trời, ai nấy đều cho rằng Chu Thương chết là việc không nghi ngờ gì nữa, nhìn lại các tướng sĩ quân Liêu Tây, cả năm trăm tinh binh đi theo Chu Thương tất cả đều lộ ánh mắt khiếp sợ, chỉ có người dày dặn kinh nghiệm như Nghiêm Cương mới lộ ánh mắt tán thưởng, không ngớt gật đầu.

Chu Thương rình đúng lúc trường đao trong tay Công Tôn Khang đang từ trên cao chém xuống, cả người đột nhiên quay phắt lại, thanh trả mã đao đâm ra như tia chớp, Công Tôn Khang đang lúc thúc ngựa đuổi phía sau toàn bộ tinh thần đang tập trung cao độ vào Chu Thương, lúc này thấy Chu Thương đột nhiên quay lại phía sau một cách khó tin liền không khỏi sửng sốt.

Sự sửng sốt này, đã quyết định tính mạng của Công Tôn Khang!

Hàn quang lóe lên, cây trả mã đao sắc bén đã đâm mạnh vào cổ họng Công Tôn Khang, thân hình to khỏe của Công Tôn Khang run lên, hai mắt chăm chăm nhìn một cách khó tin vào thanh trả mã đao đang đâm vào cổ họng chính mình, máu huyết của hắn tràn ra theo thanh trả mã đao tràn ra lai láng.

Tương Bình, thủ phủ Đông quận, trong phủ thái thú.

Công Tôn Độ đang đọc binh thư, chợt nghe tiếng bước chân vội vàng, một bóng người chợt xuất hiện là trưởng sử Điền Chiêu đang vội vã đi vào, sắc mặt nhợt nhạt vội chào Công Tôn Độ giọng gấp gáp nói: “Đại nhân, đại sự hỏng rồi, thật không may!”

Công Tôn Độ nhướn mày hỏi: “Chuyện gì mà hoảng hốt thế?”

Điền Chiêu nói: “Công tử đánh Liễu thành thất bại, bị thuộc hạ của Mã Dục là Chu Thương chém chết trước trận, Đạp Đốn cùng tám trăm kỵ binh Ô Hoàn lâm trận bỏ chạy, không rõ tung tích.”

” Cái gì! Người nói cái gì?”

Công Tôn Độ đột nhiên đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn chăm chăm Điền Chiêu, đôi mắt tràn đầy sát cơ khiến người khác sợ hãi, gương mặt lúc xanh lúc trắng cực kỳ hung tợn.

Điền Chiêu thản nhiên không để ý đến nét mặt đầy thương tâm của Công Tôn Độ vẫn đều đặn nói: “ Khi công tử xuất chinh hạ quân từng khuyên can đại nhân, người không cùng tộc tất có lòng dạ khác, Đạp Đốn mặc dù thua trận rồi tới đầu quân nhưng dù sao cũng là bọn người Ô Hoàn man di sao có thể dễ dàng tin tưởng được. Nếu biết Liễu thành là bản doanh của người Ô Hoàn ở Liêu Tây làm sao Mã Dục chỉ cho năm trăm quân trấn giữ? Công Tôn Toản và Mã Dục ngầm liên kết với nhau, Nghiêm Cương sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Ài đại nhân lại không nghe lời khuyên của ta nếu không công tử đâu đến nỗi mất mạng, lại thêm mấy ngàn tướng tướng sĩ chết theo, thật là khổ thay!

Điền Chiêu xem ra cũng là người trung nghĩa, đối với Công Tôn Độ lại càng tuyệt đối trung thành, chỉ tiếc là Công Tôn Độ không phải là người rộng lượng làm sao có thể để thuộc hạ nói thẳng như vậy?

“ Đủ rồi!” Công Tôn Độ đột nhiên giận dữ thốt lên, lạnh lùng nói: “ Người đâu!”

Hai tên thân binh hiện ngang đi vào đồng thanh: “ Có!”

Công Tôn Độ trong mắt hiện sát cơ. Đưa tay chỉ Điền Chiêu lạnh lùng nói: “ Đem cái đồ om sòm này đi chém cho ta!”

” Tuân mệnh!”

Hai tên thân binh hét lớn rồi hùng hổ lôi Điền Chiêu đi. Điền Chiêu biến sắc hét to giọng thê lương: “ Sự thật mấy lòng, sự thật mất lòng, nếu đại nhân không nghe hạ quan nói, Liêu Đông tất gặp họa diệt vong! Đại nhân, đại nhân nhất thiết không được khởi binh báo thù, không được khởi binh báo thù đâu.”

” Hô ~ ~ ”

Chờ đến khi tiếng kêu thê lương của Điền Chiêu đi xa dần tới khi không còn nghe thấy nữa, Công Tôn Độ mới thở phào một tiếng, đôi mắt giừ đã trở nên lạnh lùng. Đột nhiên lại lớn tiếng quát: “ Tới đây!”

“ Có.”

Lại một tên thân binh đi vào.

Hít thật sâu một hơi, Công Tôn Độ đột nhiên quay người lại, nhìn về phía đông bắc hướng của Liễu thành, nói một câu: “ Truyền lệnh, truy nã Đạp Đốn khắp quận, nếu bắt được nhất định lột da rút xương hắn! Tất cả bọn man di Ô Hoàn ở Liêu Đông, xử tử hết không chừa kẻ nào! Quân đội ở các huyện lập tức tập hợp ở Tương Bình, rồi kéo cả đến Liễu thành, ta quyết giết sạch cả thành đó! ! !”

” Tuân mệnh!”

Tên thân binh hét lớn nhận lệnh đi ngay.

” Thương!”

Công Tôn Độ đột nhiên rút bội kiếm, xoany người chém mạnh một nhát, một âm thanh trầm đục vang lên, chiếc án trong sảnh bị chém làm hai mảnh trong khoảng khắc làm cho sách, bút trên bàn bay tứ tung, Công Tôn Độ gào lên thê lương: “ Khang nhi ... ta ... Công Tôn Độ lần này không báo được thù cho con ta thì không làm người!”

“ Mã đồ phu, Chu Thương, Nghiêm Cương, Công Tôn Toản ... các ngươi nhớ cho kỹ nếu một ngày nào đó các ngươi lọt vào tay ta, bản quan sẽ lột da các ngươi, rút gân các ngươi, uống máu các ngươi, ăn thịt các ngươi, a ... a ... a”

...

Trữ huyền.

“ Ai da ..” Tổng Diễn dậm chân, quay sang Giả Hủ nói: “ Giả đại nhân, dù vậy, Mã Dục tướng quân cũng không nên giết chết Lưu Ngu chứ, Lưu Ngu dù sao cũng là người thuộc dòng dõi hoàng tộc, thân phận đâu phải chuyện chơi. Ngay cả khi phạm vào quốc pháp, kỷ cương hoặc có tư thông với địch phản quốc đi nữa thì cũng nên giải đến Lạc Dương giao cho thiên tử xét xử chứ, không nên xử tử ở Trữ huyền, đây là coi thường nghiêm trọng thánh uy của thiên tử, chính là tội lớn chu di cửu tộc đấy, ôi ...”

Giả Hủ ho khan một tiếng rồi nói: “ Khục ... việc ... này ... là để ngăn chặn việc quần chúng quá phần nộ ... tướng quân nhà tôi cũng chỉ là vạ bất đắc dĩ mà làm thế thôi, nếu không ba quân tướng sẽ lạnh lòng ai còn chịu nghe lệnh triều đình đại Hán nữa? Nếu các tướng sĩ lạnh lòng một khi bọn man di Tiên Ti thừa cơ đem quân xâm phạm báo thù trận vừa rồi thì ai sẽ là người chống địch? Tướng quân làm vậy ... cũng chỉ vì lo lắng cho giang sơn xã tắc đại Hán mà thôi!”

191. Chương 131: Đại Mạc Cô Lang (1)

“ Vô ích thôi ...” Tổng Diễn liên tục xua tay nói: “ Bọn ta tất nhiên tin tưởng Mã Dục tướng quân nhưng mà bọn Viên Phùng, Viên Ngỗi, Hoàng Uyển lại không tin đâu, người thuyết phục ta cũng vô dụng thôi, người phải đi thuyết phục bọn Viên Phùng, Hoàng Uyển, phải đi thuyết phục thiên tử mới được ... bằng không cái bọn quan lại ăn no lăm chuyen kia lại nói này nói nọ, dù gì việc này cũng không phải chuyện nhỏ, ta nghĩ rằng bọn ta dù muốn giúp cũng không thể giúp được ...”

Giả Hủ cười xu nịnh nói: “ Sao lại thế được, Tổng công cùng Trương công, Triệu công hiện là trọng thần thân tín nhất của thiên tử, ai trên đời này có thể không làm được thì hạ quan tin, chứ hạ quan nhất định không tin, hắc hắc, việc giết Lưu Ngu ... cái việc nhỏ này làm sao có thể làm khó được chư vị công công? Nói gì thì nói Lưu Ngu thật sự cũng là tội ác vô cùng, tội không thể tha thứ, tội đáng chết vạn lần ...”

“Được được được...” Tổng Diễn ngăn Giả Hủ lại nói: “Người cũng đừng có tăng bốc ta nữa, đừng có thấy ta uy phong khắp trong ngoài triều, các quan trong triều gặp ta cũng phải nhường vài ba phần, nhưng bọn họ cũng không phải coi trọng ta mà là coi trọng chủ nhân sau lưng ta, là đương kim Thánh Thượng! Nếu là người khác thì ta ở bên Người cũng có thể nói đỡ được một vài câu, nhưng Lưu Ngu thì lại khác, dù tội không thể tha thứ nữa thì cũng là người của hoàng tộc, là người nhà của chủ nhân, Giả Hủ đại nhân người có biết chủ nhân là thế nào không?”

Giả Hủ chỉ biết cười cười không nói.

Tổng Diễn lại nói: “Việc này ... thật không giúp được, nhưng mà ta có thể chỉ cho Mã Dục tướng quân một lối thoát, việc này ... phải nhờ đến Ích Dương công chúa, người hãy mau chuyển lời này cho Mã Dục tướng quân để hắn mau phái người đi Lạc Dương cầu xin Công chúa điện hạ thay mặt hắn cầu tình, chúng ta mới có thể chọn lúc thích hợp ở bên giúp đỡ một tay thì mới mong thành công được.”

“Còn nữa, nhất định phải thật nhanh, phải làm trước khi bá quan trong triều biết được tin này, nếu mà chậm trễ cả triều cùng liên danh dâng tấu lúc đó khó ai có thể cứu được Mã Dục tướng quân.”

“Đa tạ Tổng công...” Giả Hủ quay sang Tổng Diễn vái dài một cái, mở ra một rương nhỏ đặt sẵn trên bàn, chỉ thấy cả rương toàn vàng ròng, cười nhẹ nói: “Đây là chút lễ bạc, gọi là tỏ lòng cảm tạ của tướng quân nhà tôi, mong rằng Tổng công không chê...”

Tổng Diễn sắc mặt phút chốc hiện vẻ thỏa mãn, các nếp nhăn trên mặt dần cả ra, hai mắt mở to lại như đang tỏa sáng, miệng há ra không ngậm lại được, liên tục xua tay nói: “Ai da ... làm thế này sao được ... làm thế này sao được ... Mã Dục tướng quân quá khách khí rồi ... thật quá khách khí...”

Giả Hủ cười nịnh bợ nói với Tổng Diễn: “Việc tướng quân nhà tôi giết Lưu Ngu, mong Tổng công cùng chư vị công công giúp cho, đem sự thật báo cho thiên tử được rõ, chỉ cần chư vị công công có thể giúp tướng quân nhà tôi bình yên vượt qua cửa ải khó khăn này, sau này tướng quân nhà tôi sẽ có hậu tạ thêm...”

Tổng Diễn cười duyên nói: “Ta có thể chiếu cố được, chỉ cần Công chúa nói vài câu trước mặt thánh thượng, mấy người bọn ta sẽ liều mạng già để nói tốt cho Mã Dục tướng quân, Giả Hủ đại nhân cứ yên tâm đi, hắc hắc...”

Giả Hủ bị giọng cười của Tổng Diễn làm nổi cả da gà, nhưng mặt không dám lộ vẻ gì, liên tục nói: “Như vậy, hạ quan xin thay tướng quân đa tạ Tổng công.” Tổng Diễn cười ha hả nói: “Đều là người nhà cả, sao lại vẫn khách khí thế? Thật là...”

Một thất, phủ Tướng quân.

Mã Dục, Công Tôn Toàn ngồi đối mặt nhau, trong phòng không còn ai khác, chỉ có Điển Vi như hung thần cầm hai cây đại thiết kích đứng gác ngoài cửa, mặt trời đã ngả đằng tây, ánh sáng trong phòng đang dần ảm đạm đi.

Công Tôn Toàn nhìn sang Mã Dục chấp tay nói: “Tướng quân, có chuyện này hạ quan không thể không nhắc nhở ngài, mong ngài sớm chuẩn bị trước đi.”

Mã Dục lạnh nhạt nói: “Chuyện gì thế?”

Công Tôn Toàn nói: “Tướng quân giết Lưu Ngu là việc nghĩa thuận lòng trời, hợp ý dân! Chỉ có điều Lưu Ngu là tôn thất nhà Hán, thân phận tôn quý chỉ lo thiên tử tức giận, giáng tội cho tướng quân nên sớm lo trước, cử người đến Lạc Dương trước báo cáo rõ sự tình với các đại thần, sau đó lại bí mật tấu lên thiên tử, ta cho rằng như vậy cũng có thể thoát được nguy cơ này.”

“Ừ.” Mã Dục ôm quyền đáp: “Đa tạ đại nhân nhắc nhở.”

“Vẫn còn một chuyện nữa...” Công Tôn Toàn khẽ mỉm cười, đột nhiên nói: “Hạ quan nghe nói, lương thảo trong quân của tướng quân đang gặp khó khăn?”

Mã Dục đáp: “Không sai.”

Công Tôn Toàn tiếp lời: “Hữu Bắc Bình vốn nghèo nàn chả có nhiều lương, lại gặp thiên tai binh họa, lương thảo cũng sớm cạn kiệt, hạ quan có muốn cũng không giúp được ngài. Nhưng mà tại Kế huyền thủ

phủ U châu lại tích trữ rất nhiều lương thực, nếu tướng quân có thể thuyết phục Tổng công cùng hạ quan đi Kế huyền trước dùng chức thái thú Hữu Bắc Bình tạm làm quyền thứ sử U châu, hạ quan sẵn sàng lấy một nửa lương thực Kế huyền tặng cho tướng quân để qua cơn khó khăn này.”

“ À.”

Mã Dục cũng động lòng, trung thường thị ở Lạc Dương vốn là có quyền to ngang trời, Tổng Diển lần này đi tuần thú U châu, theo thiên tử tuyên chiếu, lấy thân phận là khâm sai tôn nghiêm tạm thời ủy quyền cho Công Tôn Toàn là thứ sử U châu cũng là việc hợp lý! Dù sao, Lưu Ngu vừa mới chết, U châu không thể không có thứ sử, hơn nữa cũng không phải là chính thức bổ nhiệm là chỉ tạm thời là quyền thái thú thôi.

Nghĩ tới đây, Mã Dục quyết định rất nhanh nói: “ Tốt, việc này cứ giao cho bản quan làm đi.”

Công Tôn Toàn nghe vậy vui vẻ đáp: “ Như vậy, hạ quan đa tạ tướng quân.”

Mã Dục cười cười hỏi: “ Đại nhân, tâm ý của tôi chắc ngài cũng biết cả rồi nhỉ?”

Công Tôn Toàn nghiêm mặt đáp: “ Hạ quan đã rõ.”

Mã Dục nói: “ Ừm, U châu cũng tốt nhưng ta không định ở lâu, ta định đem quân đi chiếm Hà Sáo, Hà Sáo là nơi các tộc người Khương, Hồ, Hung Nô sống chung, dân chúng đều dũng mãnh, tôn sùng vũ lực, ta muốn lấy Hà Sáo tất nhiên phải mất công chinh chiến một thời gian cho nên quân Ô Hoàn ở U châu ta phải đem đi. Mong đại nhân có thể chấp nhận.”

Công Tôn Toàn khẳng khái đáp: “ Tướng quân nói gì vậy, tướng quân được triều đình bổ nhiệm là Hộ Ô Hoàn trung lang tướng, quân Ô Hoàn ở các quận phải theo sự điều động của tướng quân là hoàn toàn hợp lý mà, bản quan mặc dù ngu dốt cũng không phải không phân biệt nặng nhẹ, không phải không biết nhìn người. Khi tới Trữ huyền hạ quan sẽ lệnh cho Ô Duyên dẫn quân mã Ô Hoàn đến nghe sự điều động của tướng quân. Sau này tướng quân có gì sai bảo, cho dù khó khăn đến mấy Công Tôn Toàn dù có phải nhảy vào lửa, chết vạn lần cũng không chối từ.”

“ Tốt! Thật sáng khoái!” Mã Dục vỗ án đứng lên lớn tiếng nói: “ Nếu Công Tôn đại nhân không chê, ta với ngài cắt máu ăn thề nhé?”

Công Tôn Toàn phấn khởi nói: “ Ta mong còn chẳng được, lẽ nào lại chối từ.”

Mã Dục vung tay lạnh lùng nói: “ Diển Vi, dâng rượu!”

” Tuân mệnh!”

Đang đứng ngoài cửa gác Diển Vi ầm ầm đáp, chỉ một lát đã bưng một vò rượu lớn vào. Hắn đem vò rượu đặt lên án rồi lại nghiêm trang lui ra cửa. Mã Dục lấy tay mở niêm phong vò rượu rồi rút dao cửa nhẹ vào cổ tay rồi đưa lên miệng vò, máu từ vết cắt phun vào vò rượu.

Công Tôn Toàn cũng không do dự, tiếp lấy dao trong tay Mã Dục kề vào cổ tay mình, cũng cắt máu vào vò rượu cũng không nhíu mày chút nào.

Mã Dục bày ra trước án hay cái chén lớn, đem rượu có hòa máu đổ đầy, hai người đều quay mặt về phía nam, trịnh trọng bưng chén rượu đưa lên quá đầu rồi cùng quỳ xuống đất.

“ Mã Dục (Công Tôn Toàn) hôm nay thề trước trời đất, dùng máu mà thề, cùng Công Tôn Toàn (Mã Dục) kết làm đồng minh, sống chết có nhau, như răng với môi, nếu trái lời thề, thần và người cùng tiêu diệt ...”

“ Cạn.”

“ Cạch.”

Hai cái chén cụng mạnh vào nhau, rượu máu trong đó sánh ra mất một nửa, Mã Dục, Công Tôn Toàn cùng giờ chén uống một hơi cạn sạch.

...

Nam Bì, trong phủ thái thú Bột Hải.

Văn Sú, Nhan Lương cùng quỳ ở trong sảnh, mặt mũi lộ vẻ xấu hổ, chỉ dám đưa mắt len lén nhìn dáng người ẩn hiện trước mặt, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Trước mặt hai người, thái thú Bột Hải Viên Thiệu mặt tái mét, đầy tức giận đang chấp tay đi đi lại lại trong sảnh.

Trưởng sử Điền Phong đôi mày cau chặt chậm rãi giãn ra, đôi mắt toáng một tia nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Đại nhân từ tất cả các thông tin chúng ta thu thập được có thể phán đoán Lưu Ngu đại nhân đã bị hại là không thể nghi ngờ gì nữa.”

“Việc này ... Mã đồ phu ...” Viên Thiệu nghiêng răng nói: “Thật là to gan quá mức, chẳng lẽ khinh Hà Bắc chúng ta không có người sao? Bản quan sẽ thân chinh dẫn đại quân lên phía bắc, thảo phạt Mã đồ phu ở U châu, thề quyết chém cái đầu chó của hắn để báo thù cho Lưu Ngu đại nhân.”

Đại tướng Cúc Nghĩa hiên ngang nói: “Nếu vậy, mặt tướng xin dẫn quân đi tiên phong!”

192. Chương 131: Đại Mạc Cô Lang (2)

“Đại nhân xin hãy thư thả không được nóng vội.” Điền Phong vội khuyên can: “Mã Dục quân mạnh chỉ quân của chỉ một quận chúng ta không thể địch nổi, vì vậy hiện thời chúng ta nên dùng trí chứ không nên dùng lực. Mã Dục tùy tiện hành động không quan tâm đến sự tôn nghiêm của hoàng tộc đã giết tôn thất nhà Hán, phạm tội đại nghịch bất đạo, đại nhân nên gửi một phong thư hỏa tốc trình lên thái phó, thái sư cùng Hoàng tư đồ, để triệu tập các quan trong triều liên danh dâng tấu, làm vậy không cần đại nhân dùng đến một binh một tốt nào, mà Mã Dục chết không nghi ngờ gì nữa.”

Mưu sĩ Thẩm Phối nói: “Đại nhân, thuộc hạ cho rằng Nguyên Hạo huynh nói phải lắm, lúc này còn chưa đến lúc trực diện đối đầu với Mã Dục.”

“Được, làm vậy đi.” Thấy hai đại mưu sĩ dưới trướng đều nhất trí, Viên Thiệu liền bỏ ý định khởi binh, hần vung tay cao giọng gọi: “Người đầu mang bút đến đây ...”

Chỉ trong chốc lát, Viên Thiệu đã viết xong bức thư, trình trọng gói kỹ rồi cất cao giọng nói: “Văn Sú đâu?”

Văn Sú vội đứng dậy ôm quyền nói: “Có mặt tướng.”

Viên Thiệu đem bao thư đưa cho Văn Sú trầm giọng nói: “Người mang thư này, dùng tốc độ nhanh nhất phi ngựa bất kể ngày đêm làm sao đưa đến tận tay lão thái gia ở Lạc Dương, biết chưa?”

Văn Sú nghiêm trang nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

“Ừ.” Viên Thiệu gật đầu nghiêm giọng nói: “Vạy đi mau đi.”

Văn Sính lĩnh mệnh quay người đi ngay.

...

Liễu thành, đại doanh của Chu Thương.

“Báo ...” trong tiếng gào vội vã, một tên lính mặt mày đầy bụi bặm bước nhanh vào, quỳ phục xuống đất nói: “Có quân tình khẩn cấp cần báo cáo!”

Chu Thương đột nhiên đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Nói đi ..”

“Liêu Đông thái thú Công Tôn Độ khởi tám ngàn binh mã đang tiến đến Liễu thành, hai ngàn kỵ binh tiên phong đã qua địa phận Xương Lê!”

“Cái gì!” Chu Thương thất kinh, thất thanh hỏi lại: “Tám ngàn quân mã?”

Nghiêm Cương cũng thất sắc nói: “Không ổn rồi, Công Tôn Độ tự mình thân chinh dẫn đại quân đến đây, chắc là vì báo thù cho con, người này tính tình tàn bạo, máu lạnh hiếu sát, già trẻ trong thành sợ gặp họa lớn rồi! Hắc ... bản quan ngay từ đầu đầu từng khuyên tướng quân rồi, không thể giết Công Tôn Khang được tướng quân lại không nghe, lần này thì nguy rồi.”

Chu Thương trợn mắt, lạnh lùng gọi: “Tới đây!”

Một tên thân binh tiến đến đáp: “ Có tiểu nhân.”

“ Dùng tốc độ nhanh nhất đến Trữ huyện cầu viện chúa công, đi suốt ngày đêm trên đường đi người không được rời yên ngựa!”

” Tuân mệnh.”

Tên thân binh vội nhận lệnh đi ngay.

...

Trữ huyện, phòng nghị sự phủ tướng quân.

Giả Hủ nói: “ Chúa công, Tổng Diễn và Công Tôn Toàn đã lên đường đi Kế huyện rồi.”

“ Ừ.” Mã Dục quay sang Quách Đồ nói: “ Có Tổng Diễn Giúp một tay Công Tôn Toàn làm thứ sử U châu đã trở thành việc hợp tình hợp lý rồi, Công Tắc chuẩn bị xe ngựa, khi nào Công Tôn Toàn được làm quyền thứ sử U châu lập tức cho người đi Kế huyện chuyển lương thực về. Tinh binh không chê ít lương thảo không chê nhiều, có món lợi như vậy không thể không chiếm lấy.”

Quách Đồ cúi thấp người xuống thấp giọng nói: “ Hạ quan .. tuân lệnh.”

Mã Dục đưa mắt lại đưa mắt nhìn Giả Hủ hỏi: “ Văn Hòa, người đưa thư đã xuất phát đi Lạc Dương chưa?”

Giả Hủ nói: “ Thưa chúa công, người đưa thư đã lên đường.”

“ Còn một phong thư nữa.” Mã Dục suy nghĩ một chút lãnh đạm nói: “ Cũng chuyển gấp tám trăm dặm đưa nhanh về Lạc Dương lệnh cho Điều Thuyền phao tin khắp thành Lạc Dương là đại nhân Viên phùng , Viên Ngỗi, Hoàng Uyển cầu kết với quan lại địa phương là Hàn Phúc, Viên Thiệu có ý đồ lập Lưu Ngụ làm hoàng đế.”

Giả Hủ khẽ mỉm cười đáp: “ Chúa công, hạ quan đã lo làm tốt việc này rồi.”

“ Ồ?” Mã Dục kinh dị liếc Giả Hủ một cái chợt nhẹ nhàng gật đầu nói: “ Ừ.”

“ Chúa công” Mã Dục vừa dứt lời, bên ngoài một người lại bước vào, Cao Thuận hiên ngang đi vào rồi quỳ xuống cất cao giọng nói: “ Mạt tướng Cao Thuận tham kiến chúa công.”

Mã Dục nghiêm nghị nói: “ Cao Thuận tướng quân xin hãy đứng lên.”

Cao Thuận cất cao giọng nói: “ Chúa công, mạt tướng may mắn không làm nhục mệnh gần hai vạn kỵ binh Ô Hoàn, trừ số quân già yếu, con trai độc nhất, cha con cùng trong quân ... còn lại được một vạn lẻ chín mươi bảy người, đều là chiến binh khỏe mạnh cả.”

“ Tốt!” Mã Dục nói: “ Thống kê sau chiến sự với Lưu Ngụ thế nào?”

“ Thưa chúa công đã thống kê xong, tổng cộng bắt sống được hơn một vạn chín ngàn người, trong đó quân Hán là hơn một vạn người, quân Tiên Ti là hơn tám ngàn người, quân Ô Hoàn là hơn một ngàn người.”

“ Ừ .. hơn vạn tù binh người Hán kia người già thả đi, còn những người trong tuổi trai tráng nhốt cả lại, hơn ngàn tù binh Ô Hoàn xung vào làm nô lệ hết, thưởng cho các tướng sĩ có công.” Mã Dục nói đến đây mắt lộ vẻ tàn ác: “ Còn hơn tám ngàn quân Tiên Ti giết hết cho ta!”

Đối với người Tiên Ti Mã Dục có một chính sách nhất quán là chỉ cần cao quá bánh xe là giết hết. Hơn tám ngàn người Tiên Ti kia đều là đi theo quân Hán, nếu đã có thể theo Lưu Ngụ xuất chinh tất nhiên đều là đàn ông trưởng thành tất nhiên không thể thấp hơn bánh xe, vậy tất nhiên không thể tha mạng được.”

Cao Thuận ôm quyền nghiêm mặt nói: “ Mạt tướng tuân lệnh.”

“ Ừ.” Mã Dục gật đầu quay sang Giả Hủ nói: “ Văn Hòa, tính thời gian thì Liễu thành cũng sắp có tin tức đấy nhỉ?”

Giả Hủ nói: “ Chắc là chỉ trong vòng một hai ngày nữa thôi.”

“ Tốt vậy chúng ta cũng nên chuẩn bị xuất chinh thôi!” Mã Dực đứng thẳng người lên, ánh mắt sáng rực lên liếc qua chư tướng trong sảnh, lạnh lùng nói: “ Liều Hóa, Hứa Chử!”

Liều Hóa, Hứa Chử từ trong hàng đi ra lạnh lùng nói: “có mặt tướng.”

“ Các người dẫn năm ngàn khinh kỵ Ô Hoàn theo bản tướng xuất chinh!”

” Tuân mệnh!”

“ Bùi Nguyên Thiệu, Cao Thuận, Quách Đồ!”

“ Có mặt tướng (hạ quan).”

“ Dẫn năm ngàn tinh kỵ, tám trăm tinh binh trấn thủ Trữ huyền.”

” Mặt tướng tuân mệnh.”

Mã Dực cuối cùng quay sang Quách Đồ, đặc biệt dặn dò: “ Công Tắc, sau khi đại quân xuất chinh cần giám sát cẩn thận tình hình xung quanh, nhất là Ký, Tịnh hai châu cùng động tĩnh của người TiênTi. Tuyệt đối không thể xem nhẹ việc này.”

Quách Đồ cung tay đáp: “ Xin chúa công yên tâm, Đồ tuyệt đối sẽ không nhục mệnh.”

...

Tấn Dương phòng nghị sự của phủ thứ sử Tịnh châu.

Một viên quan nhỏ vội vã đi vào sảnh, bẩm báo với thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên: “ Đại nhân, việc lớn không hay rồi.”

Đinh nguyên hỏi: “ Có chuyện gì mà kinh hoàng thế?”

Viên quan nhỏ đáp: “ Vừa mới có tin của thứ sử Ký châu cấp báo, Hộ Ô Hoàn giáo úy Mã Dực đánh nhau với thứ sử U châu Lưu Ngu hai bên đại chiến ở thảo Nguyên Bá Thượng, Lưu Ngu đại bại, bị Mã Dực bắt sống ...”

Đinh Nguyên đột nhiên đứng phắt dậy vội hỏi: “ Sau đó thế nào?”

Viên quan nhỏ lại nói: “ Mã Dực đem giải Lưu Ngu về Trữ huyền rồi tể sống trước linh vị các tướng sĩ chết trận!”

“ A!” Đinh Nguyên kinh ngạc thất thanh nói: “ Lưu Ngu là dòng dõi hoàng tộc, là trọng thần của triều đình, Mã Dực là kẻ dưới mà phạm thượng, giết chết quan trên, coi thường danh dự của triều đình, tội như làm phản, triều đình chắc sẽ không để yên, chiếu thư chắc không lâu nữa sẽ đến đây, ta nên triệu tập tinh binh các quận và chuẩn bị lương thảo để thảo phạt Mã Dực.”

Viên quan nhỏ nói: “ Nhưng mà hiện Phụng Tiên tướng quân đã phụng mệnh đại nhân đi giải vây cho Mã ấp, hiện không ở Tấn Dương.”

“ À.” Đinh Nguyên vỗ trán chợt nói: “ Gọi Hầu Thành, Ngụy Tục, Tống Hiến, Tào Tính chư tướng đến gặp bản quan.”

” Tuân mệnh.”

Viên quan nhỏ vội nhận lệnh đi ngay.

...

Mã ấp.

Hơn mười ngày trước, Trương Ngưu Giác thủ lĩnh Hắc sơn tặc do trong trại hết lương thảo nên dẫn năm vạn tặc binh xuống núi vây Mã ấp, ngày đêm tấn công, Mã ấp thành trì nhiều nơi đã bị hư hại, quân giữ thành chết rất nhiều, xem chừng thành khó mà giữ được.

Huyện lệnh Mã ấp là Trương Túc toàn thân giáp trụ, thân chinh đi lên tường thành chống địch, thấy Hắc sơn tặc đông đảo như kiến đang từ bốn phía tấn công mãnh liệt, quân giữ thành càng ngày càng ít đi, khổ

nổi bóng dáng viện quân còn chưa thấy đâu, Trương Túc không khỏi dậm chân, ngửa mặt lên trời than: “Viện quân ... viện quân sao còn chưa tới?”

“Đại nhân không ổn rồi, tặc binh đã lên được tường thành rồi!”

Một tên lính đột nhiên la hoảng lên, Trương Túc vội quay đầu lại, quả nhiên thấy hơn mười tên sơn tặc đã hung hãn nhảy lên thành lầu, quân giữ thành mặc dù có sức phản kích nhưng không địch lại hơn mười tên sơn tặc dũng mãnh kia, ánh đao vung lên lại có quan quân ngã xuống, máu nhuộm đỏ cả thành lầu.

Trương Túc quay lại phía sau lạnh lùng nói: “Thành thì mà bị phá, gà chó cũng không còn, tất cả hãy theo bản quan giết địch.”

Phía sau hần quan lại lớn nhỏ, nha dịch đều cầm gậy gỗ, đao, xoa ầm ầm đáp: “Thề đi theo đại nhân!”

Trương Túc rút bội kiếm đi đầu, đang lúc muốn hạ lệnh phản công, thì phía trong thành một âm thanh từ xa truyền lại: “Phụ thân đại nhân, hài nhi con đã tới.”

Trương Túc kinh ngạc quay đầu lại, thấy một viên tướng trẻ đang bước nhanh lên thành lầu, người này thân cao tám thước lưng hùm vai gấu, mặt đẹp như ngọc, đôi mắt tinh anh, vừa anh tuấn lại vừa hùng tráng, đúng là ái tử duy nhất của hần Trương Liêu.

“Liêu nhi?” Trương Túc sắc mặt buồn bã, chợt ngửa mặt lên trời cười thảm nói: “Cũng được, ổ trứng bị lật sao còn trứng lành, nếu có lòng đền nợ nước, hãy cùng vi phụ tử chiến trên thành lầu này, coi như nhà ta đều tận trung vì đại Hán, ha ha ...”

193. Chương 131: Đại Mạc Cô Lang (3)

“Đại nhân! Viện quân ... Viện quân đến rồi ...” đang khi Trương Túc chuẩn bị lấy cái chết đền nợ nước thì một tên lính đột nhiên vui mừng hét lên: “Mau nhìn kìa, viện quân đến thật rồi, ha ha ha ..”

“Ồ?”

Trương Túc vội ngẩng đầu nhìn về hướng tây nam, chỉ thấy xa xa trên thảo nguyên có một kỵ sĩ phóng tới như bay, kỵ sĩ trong tay cầm một lá cờ đỏ rất lớn.

Trên lá cờ đó thêu một cái đầu sói hung ác đang giương nanh múa vuốt đầy hung dữ.

Phía sau kỵ sĩ đó là vầng dương chói lọi, ánh hoàng hôn chiếu vào kỵ sĩ khiến hần trông như mang theo một vầng lửa đỏ.

“Sao lại chỉ có một người?” Trương Túc vẻ mặt ảm đạm nói: “Sao lại chỉ có một người! Tặc binh có năm vạn chỉ có một người thì được tích sự gì, ài ...”

Tên lính bên cạnh lại không nhụt chí như Trương Túc, hần không nén được sự hưng phấn trong lòng, lớn tiếng nói: “Đại nhân đừng nhụt chí, còn phải xem cứu binh là ai đã chứ.”

“Là ai vậy?”

“Đại mạc cô lang Lữ Bố ... Lữ Phụng Tiên cũng là ngài ấy!”

“Thật là hần sao?” Trương Túc cũng đổi sắc, thần kinh đang căng thẳng liền thư giãn, thấp giọng nói: “Nếu quả thật là đại mạc cô lang Lữ Phụng Tiên thì Mã áp không còn lo gì nữa, thật quá may mắn.”

“Quả thật là Phụ Tiên đại nhân sao?”

Trương Liêu tuổi trẻ vội chạy tới sau lưng phụ thân, gương mặt đẹp đôi nhìn phương xa, trên bình nguyên một lá đại kỳ có hình đầu sói hung ác đang tiến nhanh lại, đôi mắt không khỏi thoáng một chút nôn nóng khó nói thành lời, nhiệt huyết tuổi trẻ phút chốc đã sôi trào lên.

“Các tướng sĩ ...” Trương Túc thừa dịp giờ trống kiếm trong tay lên lạnh lùng nói: “Viện quân đã tới, hãy đánh đuổi bọn sơn tặc đáng chết này đi, giết ...”

“Giết ...”

Tinh thần phấn khích, quân trong thành theo sau Trương Túc hò hét đánh giết bọn sơn tặc trên thành lầu, phút chốc cuộc chém giết thảm thiết trên lầu thành đã bắt đầu.

...

” Cáp ~ ”

Lữ Bố thúc mạnh vào bụng ngựa, khiến con ngựa phóng như điên, bụi phía sau lưng ngựa bốc lên mù mịt. Mặt trời đỏ như máu cũng đang dần lặn xuống dưới chân trời. Lữ Bố ngẩng đầu nhìn về trận địa sơn tặc đang chen nhau dưới chân thành Mã ấp, hơn mười cái thang đang bắc lên tường thành, tặc binh xúm xít quanh đó tranh nhau leo lên, trên thành lầu huyết chiến đang diễn ra ác liệt.

Không khí sát phạt tỏa ra khắp chốn, dù các xa ngàn bộ Lữ Bố cũng cảm nhận được sát khí bốc lên ngàn ngút. Ngọn lửa trong mắt hắn càng ngày càng nồng đậm.

” Hí luật luật ~ ”

Con ngựa Lữ Bố cười cũng cảm nhận được sát khí đang dấy lên trong lòng Lữ Bố ngẩng đầu hí dài một tiếng, tăng tốc phóng như gió trên thảo nguyên giá lạnh nhằm phía đội hình tặc binh ở xa phóng tới, trong trận địa tặc binh cũng có người phát hiện ra vị khách không mời này nên phái một đội nhân mã ra chặn Lữ Bố lại.

” Hô ~ ”

Lữ Bố nhẹ nhàng quét ngang cây chiến kỳ một nhát, lá cờ như mũi tên phóng ra cả trăm bộ, rồi ghim chặt xuống mặt đất lá cờ trải ra, cái đầu sói hiện ra hung ác vô cùng, đôi mắt như đang nhìn kỹ hết thấy mọi vật trên thế gian.

” Cáp ~ ”

Lữ Bố ngửa mặt lên trời huyết sáo, một tay cầm Phương thiên họa kích nhẹ nhàng múa trên không trung, khiến cho lưỡi kích phản xạ từng đạo hàn quang chói mắt, sát cơ như tỏa khắp thảo nguyên.

...

“ Báo ... ” một tên tặc binh bại trận chạy vội tới trước mặt Trương Ngưu Giác lạnh lùng nói: “ Đại đầu lĩnh, các anh em đều bị bại cả rồi, không ai ngăn được tên quan quân kia xông vào.”

“ Cái gì! ” Trương Ngưu Giác đứng phắt dậy lạnh lùng hỏi: “ Hai ngàn anh em mà không ngăn được một tên địch? ”

Trương Ngưu Giác mình cao chín thước, mặt mày xấu xí, hai mắt to như chuông đồng, râu rậm cứng như rễ tre, dung mạo cực kỳ hung ác, đôi tay trắng kiết dài khoảng một trượng, có sức mạnh ngàn cân, có thể tay không đánh chết hổ báo! Giỏi sử dụng một thanh khai sơn đao nặng sáu mươi bảy cân, vì có sức địch vạn người nên bọn phỉ ở Hắc sơn tôn làm thủ lĩnh.

Tên sơn tặc thở dốc nói: “ Dạ ... đúng vậy! ”

“ Hồn dân! ” Trương Ngưu Giác thốt lên giận dữ, lạnh lùng nói: “ Người đầu đem tên phé vật này đi chặt đầu cho ta.”

“ Đại đầu lĩnh tha mạng.” Tên tặc binh vội la lên: “ Viên tướng đang tới dù chỉ có một người nhưng đại danh cực lớn là Đại mặc cô lang mà.”

“ Cái gì, Đại mặc cô lang Lữ Bố? ” Trương Nưu Giác sắc mặt lạnh đi: “ Quả nhiên là hắn sao? ”

“ Đúng vậy, thưa đại đầu lĩnh chúng ta rút lui đi nếu không các anh em sẽ chết hết mất.”

“ Vớ vẩn! ” Trương Ngưu Giác đột nhiên nổi giận lạnh lùng nói: “ Ta có năm vạn người, ta không tin năm vạn đại quân lại không giết được một tên Đại mặc cô lang, người đầu mang cự mã giáo dài, cùng đông đảo anh em vây hắn lại... hừ hừ Đại mặc cô lang à? Lần này để ta cho hắn biến thành con chó chết, mau lên ... ”

...

” Hừ hừ ~ ”

Hai mũi tên xé không gian bắn tới, Lữ Bố khoe miệng nhếch lên nụ cười khinh bạc, tay trái tùy tiện phát ra bắt gọn hai mũi tên đó, rồi đột nhiên ném ra, hai mũi tên bắn ngược lại còn nhanh hơn khi bắn đi, hai mũi tên bay đi mang theo tiếng rít chói tai.

Hai mũi tên phóng thẳng tới hai tên sơn tặc bắn lên, thoáng chốc đã xuyên qua cổ họng của chúng, hai tên không kịp kêu tiếng nào liền chết thảm, biến thành cái tử thi ngã xuống chân ngựa.

” Giết nha ~~ ”

” Giết nha ~~ ”

” Giết nha ~~ ”

Mười mấy tên tặc khẩu không sợ chết cầm thương sắp thành hàng lao về phía Lữ Bố, Lữ Bố hét lớn lao tới, hơn mười cây trường thương đan thành một mảng rừng tử vong nhằm Lữ Bố và ngựa của hắn đâm tới, Lữ Bố khoe miệng lại nở nụ cười khinh thường, ‘Chỉ bằng mấy tên binh tằm tướng cá này cũng đòi ngăn cản bước tiến của bản tướng quân sao?’

” Chết!”

Lữ Bố lãnh đạm vùng Phương thiên họa kích rít gió vù vù, xoay tròn trên không trung phát ra hàn quang chói mắt, tạo thành một vòng tròn sắc bén, sát cơ lạnh lẽo nhằm hướng mấy tên trường thương binh mạnh mẽ lao tới.

“ Đỉnh ... đang ... choang.”

Vòng tròn Phương thiên họa kích đụng độ với trận trường thương, thanh âm kim loại va vào nhau vang dội trời đất, mấy tên trường thương binh đang hò hét chỉ thấy ánh kích mịt mờ, rồi cảm thấy trong nhẹ bỗng, sau chút nữa là hoảng sợ khi thấy bản thân bay cả lên.

Chính xác mà nói là phát hiện nửa thân người của mình đứt đoạn mà bay lên, từ thất lưng trở xuống vẫn nguyên tại chỗ, tặc binh còn có thể thấy rõ vòng tròn đó đã hất bay thân trên còn máu huyết và nội tạng của hắn đang từ “Hạ thân” rơi xuống đất từng đám.

” Cáp ~~ ”

Vòng tròn to lớn Phương thiên họa kích vừa bay nhanh ra vừa rít gió ào ào, rồi nhanh chóng quay về tay Lữ Bố, Lữ Bố nhẹ nhàng xòe tay đón lấy, mười mấy tặc binh đã bị phân thân hai đoạn, chết thảm giữa đường trường, Lữ Bố ngửa mặt lên trời huýt sáo một tiếng, tiếng sáo như rồng ngâm hổ gầm vang dội cả trong ngoài thành, mấy vạn tặc binh đang tham chiến đều run rẩy sợ hãi.

” Cáp ~ ”

Lữ Bố thúc mạnh vào bụng ngựa xông vào giữa trận địa của tặc binh nơi mà được đông đảo tặc binh bảo vệ kỹ nhất để tìm Trương Ngưu Giác.

Sức người có hạn, Lữ Bố biết rõ rằng dù hắn có kiêu dũng thế nào cũng không thể nào một mình giết hết năm vạn tặc binh, nhưng chỉ cần giết chết Trương Ngưu Giác kia thì bọn giặc cỏ nào không đánh cũng tan!

Ngựa Lữ Bố đi đến đâu quân của Hắc sơn tặc giạt ra đến đấy, không ai dám chống lại. Chỉ trong chốc lát, Lữ Bố đã xông vào đến trung quân của tặc binh, chỉ còn cách Trương Ngưu Giác không đến trăm bộ.

“ Các huynh đệ không phải sợ hãi.” Trương Ngưu Giác gào lên giận dữ: “ Hắn chỉ có một mình, chẳng lẽ hắn đủ sức giết sạch chúng ta? Xông lên, ai có thể lấy đầu của Lữ Bố, ta sẽ tôn hắn làm đại thủ lĩnh Hắc sơn ...”

” Oa nha nha ~~ ”

Rốt cục cũng có một tên sơn tặc liều mạng hò hét xông vào đánh Lữ Bố.

” Cút ~~ ”

” Phốc ~ ”

Lữ Bố quát lên một tiếng, Phương thiên họa kích nhẹ nhàng vung ra, mũi kích sắc bén đâm ra đâm thẳng vào bụng tên tặc khẩu nọ vẫn còn dư lực nên hất bay tên tặc khẩu đó ra xa, thân thể hắn quay cuồng bay trên không trung rồi va vào hơn chục tên tặc khẩu khác làm chúng ngã dúm dụi, đám quân bảo vệ Trương Ngưu Giác phút chốc tán loạn cả lên.

“ Rào gỗ, mau đem rào gỗ ra ...” Thấy Lữ Bố sẽ xông lại, Trương Ngưu Giác khẩn trương hô: “ Mau đặt hàng rào, ngăn hẳn lại, thật đáng chết ...”

Mấy trăm tặc binh vội cuống quýt mang hàng rào tiến lên, cả trận địa thành một bãi hàng rào nhon hoắt, chặn đường tiến của Lữ Bố, Trương Ngưu Giác, đôi mắt thoáng tia dữ tợn, Lữ Bố lần này xem người chết ra sao, sao người không thúc người vượt qua đám hàng rào tới giết ta đi?

” Thích ~ ”

Nụ cười trên khóe miệng Lữ Bố càng lộ rõ vẻ khinh thường, cánh tay dài lại vung lên, cây Phương thiên họa kích lại giơ lên không trung chém một nhát vào hư không. Ánh sáng lạnh lẽo từ lưỡi kích sáng lên như khiến kẻ khác lạnh cả mình.

” Khai!”

Lữ Bố hét lớn một tiếng, cánh tay phải vung lên rồi mạnh mẽ chém xuống, Phương thiên họa kích lại rời tay, xoay tròn lao qua đám hàng rào, Phương thiên họa kích xoay tròn giống như một đạo cuồng phong, gào thét bay qua đám hàng rào hóa thành một tròn với hơn ngàn mũi đao sắc bén hung ác chém xuống.

Tặc binh trong trận kêu thảm liên tục, mười mấy tên tặc binh trong khoảnh khắc chính những mũi rào nhon văng ra đâm chết, phơi xác trên thảo nguyên.

194. Chương 132: Một Trăm Đầu Người (1)

Cự mã đầu ...” Trương Ngưu Giác gào lớn: “Cự mã ...”

Hơn mười tên tặc binh liều mạng tiến ra, đem hơn mười cái cự mã ra đặt xuống cản đường.

Lữ Bố lạnh nhạt cười một tiếng, thu hồi Phương thiên họa kích lại, đồng thời hất hai thanh trường mâu dưới đất lên cầm trong tay, Lữ Bố hai tay lần lượt vung ra. Trường mâu rít gào giống như con rắn bạc đâm vào trận tiền. Hai tên tặc binh kêu thảm ngã xuống, mỗi tên trước ngực đều có một lỗ thủng đỏ lòm do trường mâu xuyên qua, máu bắn ra như suối.

” Hừ ~ ”

Lữ Bố lạnh nhạt hừ một cái, thúc ngựa xông vào, khoảng cách với Trương Ngưu Giác chỉ còn không tới mười bộ. Trương Ngưu Giác đột nhiên hét lớn. Lữ Bố cả người lẫn ngựa liền ngã nhào xuống, chìm trong đám bụi.

Tuy nhiên, Trương Ngưu Giác chưa kịp lộ vẻ đắc ý, thì lại thay vào bằng vẻ khiếp sợ ,bụi đất ầm ầm bắn lên, hàn quang chói mắt, một thân ảnh hung vĩ nhảy lên trước mắt hắn, đôi tay dang ra giống đại bàng giương cánh, cầm thanh Phương thiên họa kích nhằm đầu Trương Ngưu Giác chém xuống.

” Ngao ~ ”

Trương Ngưu Giác gào lên một tiếng. Thú cùng thì cắn, hắn vung khai sơn đao lên nghênh chiến Lữ Bố. Giờ phút này Trương Ngưu Giác đau đớn nhận ra vào lúc nguy cấp nhất, trên đời này không ai có thể giúp được hắn, muốn sống sót chỉ có thể dựa vào chính mình, Lữ Bố người và ta thì không đội trời chung.

” Sa ~ ”

Cây Khai sơn đao nặng nề chém ra, ta nên tiếng rít chói tai, Lữ Bố ở trên không trung vung tay chém xuống, nhẹ nhàng chém vào đầu Trương Ngưu Giác.

” Dem ~ ”

Khai sơn đao cùng Phương thiên họa kích chém mạnh vào nhau, Trương Ngưu Giác kêu thảm một tiếng, hai chân lún sâu xuống đất đến tận đầu gối! sức phản chấn quá mạnh khiến Khai sơn đao bật ngược lại, sống đao đập vào ngực Trương Ngưu Giác.

Trương Ngưu Giác thấy ngực mình như bị một quả chùy lớn đập trúng, đột nhiên hít hở khó khăn làm hắc muốn điên lên.

” Hô ~ ”

Hàn quang chói mắt lại hiện ra trước đôi mắt đã mê loạn của Trương Ngưu Giác, Phương thiên họa kích của Lữ bố lại một lần nữa chém ngang người Trương Ngưu Giác trở mắt nhìn lưỡi kích sắc bén chém tới, hắc hoảng sợ muốn giơ khai sơn đao ra đỡ nhưng đau đớn phát hiện ra hai tay đã bủn rủn vô lực, không thể nhắc lên được nữa.

“ Xoạt.”

Phương thiên họa kích nhẹ nhàng chém bay đầu Trương Ngưu Giác, chỉ thoáng một cái Trương Ngưu Giác thấy mình bay lên, quang cảnh thảo nguyên cùng mấy vạn đại quân cũng quay cuồng theo, giống như cả thế giới đột nhiên điên đảo, quay cuồng không thôi.

Sau một khắc, bóng tối vô tận kéo đến, hoàn toàn bao trùm Trương Ngưu Giác.

Phương thiên họa kích trong tay Lữ Bố ung dung vung lên, mũi kích cắm cái đầu lâu máu me của Trương Ngưu Giác, thân hình Lữ Bố nhảy lên cao hai trượng đặt chân lên tường thành, đem thanh Phương thiên họa kích có cắm đầu lâu Trương Ngưu Giác giơ cao lên, tiếng huýt sao vang dội cả đất trời.

“ Trương Ngưu Giác đã chết, các người sao còn không hàng.”

Trên tường thành Mã áp là một khoảng yên lặng tất cả tặc binh đều hoảng sợ trốn to mắt nhìn chằm chằm vào cây Phương thiên họa kích nọ, ngờ ngẩn một lúc tặc binh chợt bừng tỉnh phát ra tiếng kêu la, cây đổ chim thú đều bỏ đi, vòng vây quanh Mã áp tự nhiên tan rã.

Một người có thể một mình đánh lui năm vạn tặc binh, thật là dũng mãnh thiên hạ khó gặp. Trương Túc vội tiến đến vái dài Lữ Bố nói: “ Hạ quân thay dân chúng toàn thành Mã áp tạ ơn cứu mạng của tướng quân.”

Lữ Bố lạnh nhạt nói: “ Bố tuy có chút võ nghệ, đại nhân quá khen rồi, tặc binh tuy nói có năm vạn người nhưng thật ra chúng chỉ có một, hai vạn mà thôi, trong quân đa phần là người già trẻ con, chúng chỉ hư trương thanh thế vậy thôi, kể có thực lực chiến đấu chỉ có một hai ngàn người lại đối bụng lâu ngày không thể phát huy hết sức mạnh lại không có đủ vũ khí giáp trụ, thực tế chỉ là bọn ô hợp không chịu được một đòn thôi, chỉ cần chém chết thủ lĩnh thì chúng lập tức tan rã cả, thắng chẳng có gì là vẻ vang, ha ha ...”

Cũng không phải Lữ Bố có ý khiêm nhường, thành Mã áp chỉ là một huyện thành cỏn con, trong thành có hai ba trăm quân nghĩa dũng, lại có thể phòng thủ được trong mười ngày, việc này cũng có thể thấy sức chiến đấu của tặc khấu “ thật không thể tưởng tượng nổi”.

Trương Túc nói: “ Nhưng mà cuối cùng cũng phải nhờ có tướng quân mới phá vây được cho Mã áp.”

Lữ Bố nói: “ Đây là bổn phận của ta mà, cần gì phải khách khí vậy?”

Trương Túc vội viên võ tướng trẻ đang đứng phía sau ra nói: “ Liều nhi, mau bái kiến Lữ Bố tướng quân đi.”

Trương Liều tiến lên một bước cung kính vái chào Lữ Bố, cao giọng nói: “ Trương Liều, bái kiến tướng quân.”

Lữ Bố gật đầu đáp lại, nhưng mắt cũng không thèm liếc Trương Liều chút nào, lạnh nhạt nói: “ Trương huyện trưởng (theo thể chế nhà Hán, cai quản vạn người thì gọi là Huyện lệnh, còn dưới vạn người thì gọi là huyện trưởng) , Mã áp đã được giải vây, bản tướng xin cáo từ.”

Gương mặt tuấn tú của Trương Liều nhất thời thoáng chút thất vọng.

Trương Túc nhìn thấy vẻ mặt của Trương Liều, hiểu con không ai bằng cha, đành quay gương mặt già nua quay sang nói với Lữ Bố: “ Tướng quân, hạ quan xin có một thỉnh cầu ..”

Lữ Bố cau mày nói: “ Trương huyền trưởng xin cứ nói.”

Trương Túc thấp giọng nói: “ Khuyển tử Trương Liêu năm này vừa tròn mười bảy mặc dù tư chất ngu độn, chẳng có tài năng gì, nhưng cực kỳ ngưỡng mộ uy danh tướng quân, xin tình nguyện theo hầu dưới trướng tướng quân, xin làm một tên tùy tùng dắt ngựa cho ngài, chẳng hay ý tướng quân thế nào?”

Lữ Bố lạnh nhạt nói: “ Cũng được, để hắn đi theo bản tướng xem sao.”

Trương Túc vui mừng nói: “ Đa tạ tướng quân giúp cho. Liêu nhi sao không bái tạ tướng quân đi.”

Trương Liêu cung tay khuỵu gối trước mặt Lữ Bố, nét mặt không nén được kích động, cao giọng nói: “ Đa tạ tướng quân ..”

“ Bản tướng đi đây ..” Lữ Bố khẽ quát một tiếng liền nhảy xuống thành lầu, hai tay bám vào tường thành đu xuống, tường thành của Mã ấp thì thấp Lữ Bố thân cao cả trượng, hai tay trên mép tường vừa buông ra thì chân gần như đã chạm đất rồi (PS: Giờ thì mọi người cũng hiểu vì sao Lữ Bố nhảy lên tường thành được chứ gì? Vì đây không đơn thuần là nhảy lên mà là một loạt động tác kể thì dài dòng nên chỉ tả là nhảy lên tường thành) Lữ Bố chạm đất rồi quay lại nói với Trương Túc trên tường thành nói lớn: “ Ba ngày sau, mời lệnh lang đến Tần Dương gặp mặt, cáo từ ..”

“ Hạ quan cung tiễn tướng quân.”

Đưa mắt nhìn Lữ Bố rời đi, Trương Túc thân hình chợt lão đảo, sắc mặt trong khoảnh khắc trở nên trắng bệch, Trương Liêu vội tiến lên đỡ lấy cha, ân cần hỏi: “ Phụ thân, người sao thế?”

“ Không sao ... không sao đâu ..”

Trương Túc tay ôm ngực, mặt mũi phát tay, đột nhiên ngã xuống, Trương Liêu vội tiến đến đỡ cha lên, phát hiện thấy có máu tươi đang từ trong người Trương Túc thẩm ra chiến bào, một mũi đao từ sau lưng Trương Túc lộ ra, lúc này Trương Liêu mới thấy trên ngực cha bị một thanh trủy thủ đâm vào!

“ Phụ thân, người bị thương từ bao giờ?”

Trương Liêu khẩn trương hỏi.

Trương Túc nở một nụ cười ảm đạm run giọng nói: “ Liêu ... nhi .. cha sợ ... sợ không chờ được đến ngày người được làm quan rồi, hôm nay cho người đi xa ... hy vọng con thực hiện được chí hướng và hoài bão như vạn dặm đại mạc rộng lớn, vạn lần không được để liệt tổ liệt tông phải xấu hổ đấy a .. ách ..”

“ Cha ...”

Trên thành lầu vang lên tiếng kêu thê lương tan nát ruột gan của Trương Liêu, đứng nghiêm trên thành lầu tướng sĩ quân Hán đều cúi đầu, nét mặt đau buồn.

...

Lạc Dương, Phủ thái phó Viên Phùng.

Tư đồ Hoàng Uyển đang đêm đến phủ, Viên Phùng vội đưa Hoàng Uyển vào bí thất.

Chia ngôi chủ khách ngồi xuống xong, Viên Phùng hỏi: “ Tư đồ đại nhân, ngài đang đêm đến phủ, có việc gì quan trọng thế?”

Hoàng Uyển nhìn hai bên, Viên Phùng hiểu ý vội ra hiệu cho mọi người lui ra. Lúc này Hoàng Uyển mới khẽ hỏi: “ Gần đây dân chúng Lạc Dương đồn đại một việc, không hiểu thái phó đại nhân đã nghe qua chưa?”

Viên Phùng nói: “ Là chuyện gì?”

Hoàng Uyển đáp: “ Đại nhân không biết thật sao?”

Viên Phùng vội la lên: “ Ai da, tư đồ đại nhân đừng úp úp mở mở nữa, có chuyện gì mau nói đi.”

Hoàng Uyển đáp: “ Dân chúng đang đồn đại là thứ sử Dục châu Hàn Phúc, thái thú Bột Hải Viên Thiệu, Dương Châu thứ sử Viên Thuật cùng thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên, Thanh châu thứ sử Khổng Dung thế

lực cực lớn liên kết cùng thái sư, thái phó và bản quan liên danh dâng tấu lên thái hậu, có ý phế truất đương kim thiên tử, lập hoàng thúc của đương kim thiên tử là thứ sử U châu Lưu Ngu làm hoàng đế!”

” A?”

Viên Phùng nghe vậy chấn động đứng phắt dậy, gương mặt đang hồng nhuận trong khoảnh khắc trắng bệch cả ra.

Vừa thấy sắc mặt Viên Phùng như vậy, Hoàng Uyển trong lòng liền rõ ràng việc này không phải là không có nguyên do, chắc chắn là sự thật, bèn không khỏi tức giận, việc lớn như vậy mà Viên Phùng lại không chịu bàn với hắn, Hoàng Uyển dậm chân nói: “ Đại nhân thật hồ đồ, việc phế lập là việc lớn, sao lại để tiết lộ ra ngoài, khiến cho cả thành bàn tán?”

Viên Phùng lộ vẻ buồn bã nói: “ Ba ngày trước, bản quan nhận được mật thư của thứ sử Ký châu Hàn Phúc đại nhân, trong thư Hàn Phúc đại nhân quả thật có đề cập đến việc ấy, bản quan có chút động lòng, nhưng mà việc này bản quan chưa từng nói với ai, ngay cả tư đồ đại nhân cũng không dám khinh xuất bày tỏ, tin tức sao lại lộ ra ngoài được?”

(Mã Dược thật may mắn, cho Điều Thuyền tung tin đồn nhảm, nhưng lại đúng với sự thật.)

Hoàng Uyển dậm chân nói: “ Lúc này khoan nghĩ việc là sao lại lộ tin tức hãy nghĩ cách làm sao ứng phó với nguy cơ sắp tới đi, việc này đã truyền khắp Lạc Dương, sớm muộn gì thiên tử cũng biết được, nếu thiên tử nổi giận chẳng những chúng ta gặp họa mà thứ sử U châu Lưu Ngu đại nhân cũng bị liên lụy.”

195. Chương 132: Một Trăm Đầu Người (2)

Hoàng cung, chỗ ở của Trương Nhượng.

“ Cơ hội tốt đến rồi!” Trung thương thị Quách Thắng vỗ tay nói: “ Lần này bọn Viên Phùng chết chắc, hắc hắc ..”

Túc Thạc nói: “ Viên Phùng, Viên Ngỗi, Hoàng Uyển, ba lão thất phu này đúng là cái gai trong mắt chúng ta sao không nhân cơ hội này nhổ tận gốc Lưu đảng đi, ta cũng muốn xem sau khi Viên Phùng, Viên Ngỗi , Hoàng Uyển bị đánh đổ, cả triều ai dám trái lời chúng ta nào?”

Triệu Trung nói: “ Nhưng việc phế lập mặc dù đã lan truyền khắp cả thành, thái hậu cũng rất có hảo cảm với Lưu Ngu, nhưng việc này là thật hay giả cũng còn chưa rõ, nếu như vạn nhất cuối cùng tra xét thấy tất cả chỉ là tin đồn thì không tốt, như tự đốt lửa thiêu thân thôi, khó tránh khỏi bị vạ lây.”

Hạ Uẩn đưa mắt nhìn Trương Nhượng hỏi: “ Chẳng hay Trương công định thế nào?”

Hạ Uẩn vừa dứt lời mọi người đều đưa mắt nhìn Trương Nhượng, dù sao tất cả các trung thương thị ở đây đều coi Trương Nhượng là thủ lĩnh, từ lâu mọi việc đều do Trương Nhượng quyết định.

Trương Nhượng suy nghĩ một chút, nghiêm giọng nói: “ Việc này có lẽ nên dò trước ý bệ hạ, nếu bệ hạ nổi giận, thì mượn cơ hội này thanh trừ Lưu đảng, việc phế lập không phải truyện đùa, bọn Viên Phùng không chết thì cũng bị lột da! Nhưng nếu bệ hạ cho rằng đó chỉ là lời đồn đại, thì chúng ta không nên coi thường vọng động, để tránh dẫn lửa thiêu thân, mọi người thấy thế nào?”

Chúng hoạn quan cùng nói: “ Trương công anh minh.”

...

Lạc Dương, bắc cung, tẩm cung của Hán Linh đế.

“ Đáng giận, thật là đáng giận!”

Hán Linh đế Lưu Hoành mặt mày giận dữ. Chắp tay sau lưng đi qua đi lại, Trương Nhượng , Triệu Trung, khom lưng khép nép đứng một bên. Đôi mắt nhỏ dõi theo bóng lưng Lưu Hoành đang đi lại, không ai dám thở mạnh.

“ Trẫm từ khi đăng cơ đến nay, tuy không có công to nhưng cũng chẳng có lỗi gì lớn cả, ngày nào cũng chăm lo triều chính, không dám trễ nải, quan lại trong triều lại sinh lòng muốn phế lập, thật là đáng giận!” Hán Linh đế đột nhiên dừng bước. Quay sang Trương Nhượng nói: “ Trương Nhượng, lập tức điều tra xem quan lại trong triều, quan viên địa phương lập danh sách tất cả những kẻ dính líu vào vụ này, xử thật nặng cho ta.”

Trương Nhượng nói: “ Lão nô tuân chỉ, nhưng mà ...”

Lưu Hoành cau mày hỏi: “ Nhưng mà cái gì?”

Trương Nhượng thấp giọng nói: “ Bá quan dâng biểu xin thái hậu việc phế lập, dù là thật hay giả bệ hạ cũng nên phòng bị trước, phải sớm chuẩn bị để tránh bị bất ngờ mà ứng phó không kịp.”

“ Hả.” Lưu Hoành sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói: “ Theo ý Nhượng phụ, bây giờ nên làm thế nào?”

Trương Nhượng nói: “ Lão nô mặc dù còn chưa điều tra kỹ càng, nhưng mà qua việc phân tích các thông tin đã biết, chắc chắn việc này có nhiều quan lại cao cấp trong triều và các quan đứng đầu các địa phương, trong đó có Ký châu thứ sử Hàn Phúc, Tịnh châu Thứ sử Đinh Nguyên, Thanh châu thứ sử Khổng Dung, U châu thứ sử Lưu Ngu, lại còn có thái phó Viên Phùng, thái sư Viên Ngỗi với tư đồ Hoàng Uyển cùng tam công cửu khanh. Nhưng nếu bệ hạ đều nhất nhất chặt đầu, nghiêm trị các quan lại địa phương dính líu vào đó chỉ sợ sẽ ép họ làm phản, làm ảnh hưởng đến gốc rễ nước nhà.”

Lưu Hoành nói: “ Ừ, Nhượng phụ lo phải lắm, trẫm cũng đang lo việc này.”

Trương Nhượng nói tiếp: “ Theo ý của lão nô, sao ta không ‘Cầm tặc tiên phải cầm vương’?”

Lưu Hoành nói: “ Ý Nhượng phụ là giết chết hoàng thúc (Lưu Ngu)?”

Trương Nhượng nói: “ Bệ hạ thánh minh.”

Lưu Hoành nói giọng khó khăn: “ Nhưng mà Hoàng thúc được mẫu hậu rất tín nhiệm, nếu giết chết thì mẫu hậu sẽ trách tội, việc này phải làm thế nào?”

Trương Nhượng giọng âm hiểm nói: “ Bệ hạ, lão nô có một kế, vừa diệt được Lưu Ngu vừa khiến thái hậu không trách tội bệ hạ được.”

“ Ồ, là kế gì?”

“ Bệ hạ chẳng lẽ quên mất, ở nơi U châu hoang dã còn có một người như thể mãnh hổ sao?”

Lưu Hoành liền biến sắc mặt nói: “ Nhượng phụ nói đến Hộ Ô Hoàn trung lang tướng Mã Dực?”

Trương Nhượng nói: “ Đúng là người này! Bệ hạ sao không mượn tay Mã Dực để giết Lưu Ngu? Như vậy khi thái hậu trách móc, hoàng thượng cứ đổ hết tội lỗi lên đầu Mã Dực là được.”

“ Hay! Thật tuyệt diệu!” Lưu Hoành vui mừng nói: “ Cứ làm theo ý Nhượng phụ đi, lập tức đem mật chỉ đưa gấp tám trăm dặm đến Trữ huyền, hạ lệnh cho Hộ Ô Hoàn trung lang tướng Mã Dực bí mật giết Lưu Ngu.”

Trương Nhượng nói: “ Lão nô tuân chỉ.”

...

Phủ của công chúa Ích Dương, tẩm cung của Lưu Minh.

Lửa trong lò sưởi đang cháy to, ngoài trời mặc dù rét mướt nhưng trong cung lại vẫn ấm áp như mùa xuân, Lưu Minh trên mình chỉ mặc một cái áo lụa mỏng, uể oải thu người nằm trên giường, mộng nở eo lưng thon thả yếu điệu đến tuyệt vời với những đường cong lồ lộ, lại thêm ... trên mặt càng rạng ngời tình cảm yêu thương nồng nàn.

“ Công chúa.” Tỳ nữ thân tín không để lỡ thời cơ trêu ghẹo nói: “ Tướng quân nói gì, có những lời tình tứ gì trong thư thế, có thể cho nô tỳ đọc một chút được không?”

“ Muốn chết.”

Lưu Minh vung tay muốn đánh, nhưng sắc mặt lại không có ý giận.

“ Ái ui, nô tỳ sau này không dám nữa.”

Nữ tỳ cười hi hi xin tha.

Lưu Minh mở bức thư bằng lụa ra, chỉ chốc lát mặt mũi lạnh lùng nói: “ Ài, Mã Dược tên hỗn đản này thật là coi trời bằng vung, tới U châu không yên phận làm tướng quân lại đi giết hoàng thúc Lưu Ngu, ài, cái này chính là đại họa đây. Bản cung không biết có nên giúp hần thoát khỏi mối họa này không đây?”

“ A.” Thị tỳ kêu lên thất thanh, thật sự choáng váng: “ Tướng quân còn giết cả hoàng thúc nữa sao?”

Lưu Minh vội ngồi dậy mặt đằng đằng sát khí, nổi giận đùng đùng, tấm lụa mỏng suýt thì bị xé làm hai mảnh, hỏi: “ Liên nhi, phong thư này đưa đến đây bao lâu rồi?”

“ Đã được ba ngày rồi.”

“ Cái gì, ba ngày trước đã tới!” Lưu Minh giận dữ nói: “ Vì sao hôm nay mới đưa cho bản cung?”

Nữ tỳ Liên nhi sợ hãi quỳ xuống vừa khóc vừa nói: “ Nô tỳ đáng chết ... nô tỳ không biết là có đại sự, thấy công chúa điện hạ theo hầu hoàng thượng đi săn thú ở Hà Đông, cho nên đã tự tiện cất đi, hu hu, công chúa, nô tỳ lần sau không dám nữa, không dám nữa.”

“ Được rồi, việc này cũng không trách người được.” Lưu Minh thở dài rồi sai bảo: “ Liên nhi, mau giúp bản cung thay áo, bản cung đêm nay phải gặp hoàng huynh.”

...

Ngoại thành Trữ huyện, giáo trường của đại quân.

Tổng cộng có hơn một vạn quân kỵ có mặt.

Kỵ binh đã ổn định đội hình, Mã Dược đứng trên đài điểm binh nhìn xuống, thấy các kỵ sĩ Ô Hoàn ai cũng mặc giáp da đông đặc cả giáo trường, trong trời đất tràn ngập sự lạnh lẽo của sát khí.

“ Trong cuộc chiến Liễu thành lần trước các người đã thua, nhưng bản tướng biết trong các người có rất nhiều người không phục! Cho rằng quân Hán chúng ta chỉ nhờ âm mưu quỷ kế mới thắng trong trận chiến, nếu như hai bên dàn trận đánh một cách quang minh chính đại, Hán quân chúng ta sẽ bại một cách chắc chắn.”

Mã Dược ánh mắt lạnh băng nhìn khắp lượt các tướng sĩ Ô Hoàn, âm thanh lại vang lên vang dội cả giáo trường.

“ Hôm nay bản tướng quân cho các người một cơ hội nữa để chứng minh thực lực của mình!” Mã Dược vung tay một cái lạnh lùng nói: “ Tất cả ra cả đây.”

Mã Dược vừa dứt lời, trong tiếng ngựa hí vang trời, một trăm kỵ binh quân Hán từ sau đài điểm binh đi vòng ra phía trước đài, đứng một hàng trước hơn vạn tướng sĩ Ô Hoàn, họ trang bị giáp đen, mũ giáp hung dữ, mã đao lạnh lẽo, cùng phi thương sắc bén.

Mã Dược chỉ tay xuống đám quân Hán dưới đài điểm binh nói: “ Đây là một trăm dũng sĩ người Hán, các người có thể chọn ra hai trăm dũng sĩ thiện chiến nhất cùng bọn họ quyết đấu, quy tắc đơn giản hỗn chiến cho đến khi có một bên bị tiêu diệt hoàn toàn.

“ Có thể bắn tên, dùng đao chém, phóng thương, có thể đánh tay không, đánh đối phương ngã ngựa cũng được! Đây là chiến tranh thật sự! Dũng sĩ tộc Ô Hoàn các người không cần kiêng nể gì hết, bởi vì các người đang chiến đấu vì danh dự người Ô Hoàn. Cũng giống như các dũng sĩ người Hán cũng không nương tay, trong cuộc chiến này chỉ có sống hoặc chết.”

“ Bây giờ, hai trăm dũng sĩ hãy bước ra khỏi hàng!”

Trong đội hình Ô Hoàn bắt đầu có chút xáo động, sau đó rất nhanh có hai trăm kỵ binh to khỏe thúc ngựa ra khỏi hàng, đứng đối diện một trăm kỵ binh quân Hán. Sự thật chứng minh Mã Dược nói không sai, hơn vạn kỵ binh Ô Hoàn mặc dù quy hàng nhưng thâm tâm bọn họ không thực sự tâm phục.

” Thương ~ ”

Mã Dục rút bội kiếm, ném mạnh lên không trung, thanh kiếm bay xa hơn mười bộ rồi cắm sâu xuống mặt đất.

“ Bản tướng thề trước thanh kiếm này, nếu như dũng sĩ Ô Hoàn thắng, người Ô Hoàn có thể tự quyết định vận mệnh, có thể đi đâu tùy ý không phải nghe lệnh bản tướng! Nếu muốn lưu lại bản tướng sẵn sàng hoan nghênh, nếu không thì có thể dẫn người nhà, gia súc, nô lệ của các người đi đâu cũng được bản tướng sẽ không làm khó khăn gì.”

“ Tất nhiên, nếu như dũng sĩ người Hán thắng, vận mệnh của tộc Ô hoàn do bản tướng quyết định! Các người ... tất cả các binh sĩ đều phải phục tùng bản tướng vô điều kiện, chẳng những khẩu phục mà còn phải tâm phục! Bản tướng ra lệnh các người đi hướng đông các người không được đi hướng tây. Nếu bản tướng quân muốn các người chết các người không ai được sống, có dám đánh cuộc không?”

” Dám!”

Hai trăm dũng sĩ Ô Hoàn ầm ầm trả lời.

“ Nói lớn lên một chút, bản tướng nghe không rõ!”

” Dám ~ ”

Hơn vạn tướng sĩ Ô Hoàn ầm ầm trả lời.

“ Tốt!” Mã Dục mắt lộ vẻ lạnh lùng, trầm giọng nói: “ Đánh trống, nổi hiệu, chuẩn bị khai chiến.”

” Đông đông đông ~ ”

” Ô ô ô ~ ”

Mã Dục ra lệnh xong, tiếng trống trận cùng tiếng kèn hiệu vang động khắp nơi, tiếng kèn hiệu mang theo không khí sát phạt liên tục không ngừng, tràn ngập bốn phía.

196. Chương 133: Cuộc Chiến Liễu Thành (1)

Liễu thành, đang diễn ra ác chiến.

Tiếng trống trận và tiếng kèn hiệu vang lên ầm ầm, một đám đông quân đội liễu mạng từ bốn phía mạnh mẽ tấn công Liễu thành. Tên nổ bắn như mưa lên không trung thành từng đám, cướp đi sinh mạng của hàng loạt binh sĩ.

Gỗ đá từ trên thành lăn xuống làm binh sĩ Liêu Đông ngã xuống từng đám, một vạc dầu sôi từ trên thành trút xuống làm hơn trăm binh sĩ dưới thành kêu thảm không ngớt, lại một mũi tên lửa ở trên thành bắn xuống làm lửa cháy khắp dưới chân thành, các tướng sĩ Liêu Đông bị lửa bén kêu la giãy dụa trong biển lửa.

Công Tôn Độ toàn thân nhưng phục, gò ngựa đứng trên sườn núi ngoài thành, sắc mặt hung dữ.

“ Truyền quân lệnh của ta, toàn quân tiếp tục tấn công, không tiếc bất kể giá nào, trước khi trời tối nhất định phải phá được Liễu thành!”

Trên thành lầu, Nghiêm Cương vừa chém một binh sĩ Liêu Đông đang cố sức trèo lên thành lầu, rồi lại bên Chu Thương nói: “ Chu Thương tướng quân, tên Công Tôn Độ kia điên rồi! Đột nhiên ngay cả tiến công dò xét cũng không làm, đại quân vừa tiến đến đã toàn lực công thành, thực sự trái với đạo cầm quân, hẳn ta nhất định đã phát điên thật rồi.”

Chu Thương không nóng không lạnh, lạnh lùng nói: “ Quân tới tướng cản, nước lên dê chần, có gì mà lo! Giết ...”

...

Ngoại thành Trữ huyền, đại giáo trường.

” Giết!”

Một tên dũng sĩ Ô Hoàn hét lớn, mặt mày hung hãn, loan đao vung lên quá đỉnh đầu ...

” Phốc phốc phốc ~ ”

Ba mũi phi thương đồng thời lao tới xuyên thủng ngực dũng sĩ Ô Hoàn, ba mũi thương xuyên thấu ra sau lưng, máu theo lỗ thủng bắn ra như mũi tên, dũng sĩ Ô Hoàn trong khản khắc đôi mắt âm đạm đi, thân thể to lớn trên lưng ngựa giật mạnh một cái rồi lảo đảo xuống đất.

Một tên kỵ binh ngã xuống ngựa vội đứng lên giơ đao định chém tiếp, một kỵ binh của quân Hán lướt qua bên cạnh hắn như làn gió, mã đao lấp lóe hàn quang lạnh băng chém lướt qua gáy của tên dũng sĩ Ô Hoàn, dũng sĩ Ô Hoàn thân hình run mạnh, đôi mắt đanh ác biến thành ngây dại.

Sau một khắc, đầu lâu của dũng sĩ Ô Hoàn từ trên cổ rơi xuống, máu đỏ phun mạnh lên cao, ánh đỏ như bay đầy trời.”

Yên lặng chết chóc!

Ai cũng phải nín thở chính là sự yên lặng chết chóc!

Trên đại giáo trường, tất cả mọi người đều nín thở chính là yên lặng chết chóc!

Nhìn lại giữa đại giáo trường, không một tên dũng sĩ Ô Hoàn nào còn ngồi trên mình ngựa.

Hai trăm tên dũng sĩ, lúc này đã hoàn toàn tử trận, mùi máu tươi tràn ngập cả giáo trường, lúc này hơn vạn chiến binh Ô Hoàn ánh mắt đã trở nên âm đạm thâm thương chưa từng có.

Thua rồi, hơn nữa lại thua hoàn toàn!

Một trăm tên dũng sĩ Hán quân đánh với hai trăm dũng sĩ Ô Hoàn, cuối cùng dũng sĩ quân Hán thắng lợi áp đảo, còn gì có thể chứng minh một cách hùng hồn hơn? Một trăm dũng sĩ quân Hán mặc dù ít người bị thương nặng nhưng không ai ngã ngựa, hơn nữa không ai chết trận, nhìn lại hai trăm dũng sĩ Ô Hoàn toàn bộ đều tử trận.

“ Xếp hàng!”

Trong đội hình quân Hán vang lên tiếng huýt sáo hiệu, một trăm kỵ binh quân Hán thần nhiên tra đao vào vỏ, tuần tự trở về trước đài điểm binh, vẫn xếp hàng một thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hơn vạn kỵ binh Ô Hoàn, đôi mắt hoàn toàn hồ hững, như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

“ Các ngươi lại chiến bại!” Mã Dục hít sâu một hơi, mùi máu tươi nồng nặc khiến đôi mắt trở nên hăng hái, hắn hét lên một cách điên cuồng: “ Nhưng các ngươi thua cũng không oan!”

“ Các huynh đệ cởi giáp!”

Mã Dục vừa ra lệnh một trăm dũng sĩ liền chậm rãi cởi giáp trên người ra, rồi cởi nốt chiến bào đem nửa thân trần phơi ra trước gió lạnh, gió lạnh đến tận xương tủy cũng không làm họ chau mày chút nào! Chỉ một thoáng, cả đội hình người Ô Hoàn toàn những tiếng hít thở dồn dập.

Trong thời tiết lạnh lẽo một trăm tên Hán quân phô ra thân hình đầy sẹo, giống như có vô số con rết, còn trùng khấp toàn thân!

Mã Dục âm thanh lộ vẻ thương xót lớn tiếng nói: “ Nhìn thấy vết thương trên người bọn họ không? Mỗi một vết thương kia đều là minh chứng cho một trận chiến thảm khốc! Một trăm vết thương đó chính là một trăm trận ác chiến .. bọn họ muốn sống đến ngày hôm nay là phải bước trên con đường đầy xương cốt của kẻ thù.

“ Các ngươi từ nhỏ đã lớn lên trên lưng ngựa, nhưng bọn họ lại giành lấy mạng sống trong máu lửa”

“ Các ngươi bắn cung rất giỏi nhưng bọn họ lại giỏi giết người!”

“ Vừa rồi, có thấy vòng xích trên áo giáp của bọn họ không? Các ngươi có thể đến để xem cuối cùng là có bao nhiêu mắt xích, bản tướng quân nói cho các ngươi biết trên giáp mỗi người đều có hơn trăm mắt xích kết lại thành sợi xích đó! Có biết hơn trăm mắt xích đó tượng trưng cho cái gì không? Đó là hơn trăm đối thủ đã bỏ mạng dưới đao của bọn họ.”

“Bọn họ đều đã chém hơn trăm đầu người! Thực sự có cho các người thêm một trăm người nữa cũng không đánh lại bọn họ đâu. Các người đã phục chưa.”

Đội hình của người Ô Hoàn không một tiếng động, im lặng lạ thường.

“Nhất tướng công thành vạn cốt khô, công trạng của chiến sĩ phải lấy xương cốt của địch nhân đổi lấy! Bản tướng hi vọng lần này xuất chinh trở về có thể chém mười đầu lâu, trăm đầu lâu, thậm chí cả nghìn đầu lâu!” Mã Dục vung mạnh cánh tay phải lên, nắm chặt hét lên: “Đến lúc đó, bản tướng sẽ tự mình trao cho các người áo giáp, mắt xích để các người và bọn họ trở thành một dãy sĩ chân chính được mọi người ngưỡng mộ!”

Hơn vạn ánh mắt của tướng sĩ Ô Hoàn bắt đầu nóng lên, mặc dù người Ô Hoàn vào sống với người Hán hơn trăm năm nhưng trong lòng bọn họ vẫn là dòng máu của con người ở thảo nguyên! Ở trên thảo nguyên, vũ lực là tối cao! Chỉ có kẻ mạnh mẽ chân chính mới được người khác sùng bái.

Hoàn cảnh sinh tồn ác liệt trên thảo nguyên, người trên thảo nguyên chưa biết đến lễ nghĩa, liêm sỉ, chưa hiểu nhân nghĩa đạo đức, chưa được giáo hóa của thánh hiền chỉ có quy luật của tự nhiên là được tôn trọng nhất! Ai là người mạnh nhất, đao ai sắc nhất người đó có thể có nhiều đàn bà, nô lệ, người đó là chủ nhân chân chính của thảo nguyên.

Cho dù là người Tiên Ti hay Ô Hoàn hoặc người Hán, chỉ cần người có thực lực đủ mạnh, người sẽ là kẻ thống trị thảo nguyên.

Mã Dục cố tình sắp đặt một trường luận vô thưởng phạt đó không phải vì hắn muốn chấn nhiếp long quân, mà hơn nữa là vì cho người Ô Hoàn thấy sức mạnh của người Hán là không thể đánh bại! chỉ có thể người Ô Hoàn mới can tâm tình nguyện chấp nhận sự thống trị của người Hán, can tâm tình nguyện trở thành một lực lượng trung thành với Mã Dục, trở thành thanh đao sắc bén trong tay Mã Dục để hắn chiến Hà Sáo, thu phục Hung Nô, tiến lên chiếm cả phía bắc đại mạc. Liều thành.

Nghiêm Cương toàn thân đầy vết máu có mười mấy tên thân binh hộ vệ đi đến cửa đông thành.

Tên bay loạn xạ trên thành lầu, Chu Thương dẫn đầu quân sĩ huyết chiến trên thành lầu, hơn mười tên lính Liêu Đông nằm dưới chân Chu Thương, thi thể không còn đầy đủ xếp thành một tòa núi nhỏ, nhưng binh lính Liêu Đông vẫn liều mạng nhảy lên thành lầu, binh sĩ bên cạnh Chu Thương càng ngày càng ít đi.

“Chu Thương tướng quân!” Nghiêm Cương vọt đến bên cạnh Chu Thương, tiện tay chém một tên lính Liêu Đông thành hai đoạn, máu bắn trên mặt không thèm lau đi, lạnh lùng nói: “Chu Thương tướng quân, cửa bắc và cửa tây đã thất thủ rồi! Quân Liêu Đông đã xông vào thành!”

Chu Thương ánh mắt như điên cuồng, vung cương đao trong tay hỏi: “Người nói sao?”

Nghiêm Cương hét lớn: “Quân Liêu Đông thế công quá mạnh, quân ta không thể chống đỡ được, cửa bắc và cửa tây đã thất thủ, cửa nam cũng sắp thất thủ rồi, hiện tại chỉ còn cửa đông vẫn còn trong sự khống chế của ta với tướng quân thôi!”

“..., ta quyết liều mạng với tên cầu tặc Công Tôn Độ kia!” Chu Thương mặt đầy máu, lạnh lùng nói: “Tử chiến không lùi!”

“Không được!” Nghiêm Cương vội nói: “Sao không lui vào trong thành cố thủ đợi thêm viện binh?”

Chu Thương nói: “Nhưng già trẻ người Ô Hoàn trong thành thì sao?”

Nghiêm Cương nói: “Không lo được nhiều như vậy đâu, nếu không lui vào trong thành nội chúng ta chắc chắn sẽ chết tại đây!”

“Được rồi, đi, toàn quân nghe lệnh!” Chu Thương giơ cao cương đao lớn tiếng quát: “Trọng giáp bộ binh chặn hậu, cung thủ hỗ trợ phía sau, tất cả từ từ lui vào trong thành nội...”

Bên ngoài Liều thành, đứng trên ngọn núi nhỏ, Công Tôn Độ hung ác phát tay một cái, đôi mắt thoắt tia độc ác, quay sang tên lính truyền tin nói: “Truyền lệnh sau khi phá thành, gà chó cũng không tha!”

Ngoài hoang nguyên lạnh lẽo, tuyết rơi dày đặc, tuyết đọng trên cả đầu ngựa của hơn vạn kỵ sĩ, cả người các kỵ sĩ Tiên Ti cũng bị tuyết phủ trắng xóa, dày đặc trên những chiếc áo da trâu, cả trời đất chỉ toàn màu

trắng, chỉ toàn một cảnh tiêu điều, tiếng vó ngựa cuồng loạn vang động không gian, khiến kẻ khác phải nín thở.

” Báo ~ ”

Một thám mã từ phía trước phi nhanh lại, khi phóng đến gần chỗ Mã Dục mới dừng cương lại.

Mã Dục ánh mắt lấp loáng nhìn vào thám mã, trầm giọng hỏi: “ Nói đi.”

“ Đại quân của Công Tôn Độ đã công phá được Liễu thành, tướng quân Chu Thương đang dẫn quân tử thủ trong thành nội.”

“ Ừ.” Mã Dục gật đầu quay sang Giả Hủ nói: “ Văn Hòa, Liễu thành bị phá rồi.”

Giả Hủ lông mày nhướn lên, quay sang Mã Dục nói : “ Chúa công, nhanh cho hai viên đại tướng dẫn hai đội kỵ binh tấn công Xương Lê, Đồ Hà, chặn đứt đường rút về Liêu Đông của Công Tôn Độ, khiến hắn không chạy về Liêu Đông được, như vậy có thể làm cho dân chúng Liêu Đông thoát khỏi tai kiếp.”

197. Chương 133: Cuộc Chiến Liễu Thành (2)

” Ừ.”

Mã Dục nhẹ nhàng gật đầu, Liễu thành vừa bị phá, trong thành bốn vạn già trẻ người Ô Hoàn chắc là đã dữ nhiều lành ít, hơn một vạn tướng sĩ Ô Hoàn dưới trướng sẽ bị ngọn lửa báo thù chi phối, tất cả đều nằm trong kế hoạch của Mã Dục và Giả Hủ, Mã Dục dự định khơi lên ngọn lửa báo thù để dựa vào chiến tranh có thể rèn luyện được một đội quân trung thành tuyệt đối lại vô cùng tinh nhuệ, một đội hổ lang chi sư.

Trong quá trình đó, tất nhiên người Ô Hoàn trở thành tế phẩm, vật hi sinh thôi. Mã Dục vì dân tộc Đại Hán dĩ nhiên không thể trơ mắt nhìn dân chúng Liêu Đông bị tướng sĩ Ô Hoàn tiêu diệt nên đối tượng bị thăm sát chỉ là người Ô Hoàn thôi.

“ Liêu Hóa. Hứa Chử đâu?”

Liêu Hóa, Hứa Chử thúc ngựa tiến lên đáp: “ Có mặt tướng.”

“ Liêu Hóa, dẫn một ngàn tinh kỵ đánh chiếm Xương Lê.”

“ Hứa Chử dẫn một ngàn tinh kỵ đánh chiếm Đồ Hà.”

“ Sau khi phá được thành không được xâm phạm dân chúng ở đó.”

Liêu Hóa, Hứa Chử vội ôm quyền hành lễ trên lưng ngựa đáp: “ Mặt tướng tuân lệnh.”

Giả Hủ đến gần Liêu Hóa, Hứa Chử hướng dẫn lại một lần nữa, hai tướng gật đầu liên tục rồi mỗi người dẫn một ngàn tinh kỵ (kỵ binh quân Hán, thuộc hạ cũ của Mã Dục) chia nhau đi tấn công Xương Lê, Đồ Hà, Mã Dục tiếp tục dẫn hơn vạn đại quân kỵ binh Ô Hoàn đi đến Liễu thành.

...

Liễu thành.

“Hắc hắc hắc ~ ”

“Ha ha ha ~ ”

Hai tên binh lính Liêu Đông giống như hai con báo dồn một thiếu nữ Ô Hoàn vào trong phòng, đưa tay lên đòi ngực thiếu nữ rờ nắn một chút, tên kia nhìn chăm chăm vào thân thể mềm mại của cô gái rồi cuối cùng giống như sói đói vật ngựa cô gái xuống nền đất, rồi bất chấp trời đông giá rét nhanh chóng cởi hết quần áo chồm lên người cô gái.

” Ách a ~ ”

Một ông lão người Ô Hoàn kêu thảm một tiếng, một mũi tên nhọn hoắt xuyên thấu qua lưng, làm thân hình ông lão phút chốc cứng đờ gục xuống nền tuyết. Binh sĩ Liêu Đông giống như hổ sói tiến lên chém đầu ông lão rồi nhặt đầu lâu đầy máu me vung lên không trung hò hét.

“ Không .. con của ta ..”

Người đàn bà thê lương kêu lên, một binh sĩ mình trần đầu trọc từ trong phòng của người đàn bà đó đi ra, người đàn bà này không để ý đến bản thân lao vào đánh tên binh sĩ Liêu Đông đó. Tên lính Liêu Đông lôi một đứa bé Ô Hoàn định bỏ đi thấy người đàn bà Ô Hoàn xông lại, liền nổi giận vung tay đâm một nhát.

” Phốc ~ ”

Một tiếng động nhẹ nhàng phát ra, người đàn bà Ô Hoàn liền dừng lại, một mũi dao lạnh lẽo đã đâm lút cán, mũi dao lộ ra sau lưng, máu tươi phun ra như suối, đôi mắt của người đàn bà đó phút chốc trở nên thất thần, nhìn đứa bé trong tay tên binh sĩ Liêu Đông một cách vô cùng đau thương.

“ Ta liều mạng với các người.”

Một thiếu niên Ô Hoàn nổi giận cầm một cây gậy gỗ gào lên nhằm đám lính Liêu Đông xông tới nhưng hần mới chạy được hai bước thì đã ngã quỵ xuống, một mũi tên lạnh băng đã bắn thủng cổ họng hắn, lấy đi tính mạng non trẻ của hắn.

Cuộc giết chóc tại Liễu thành diễn ra giống như vậy ở khắp nơi khắp chốn, từng góc phố từng con hẻm, hơn bốn vạn già trẻ người Ô Hoàn bị thảm sát, ở U châu xa sự văn minh Trung nguyên, tại Liêu Đông thiếu hụt sự giáo hóa của thánh nhân, người Hán cũng không văn minh hơn người man di bao nhiêu, thậm chí có đôi khi lại còn man rợ hơn, tàn nhẫn hơn, hiếu sát hơn!

Công Tôn Độ mặt mày hung ác đứng nghiêm trên thành lầu nhìn khắp Liễu thành, cả Liễu thành chìm trong biển lửa, tiếng kêu rên thảm thiết vang động không trung, trong không khí nồng nặc mùi máu tươi ... Công Tôn Độ cảm thấy máu trong người đang sôi lên, trong đôi mắt hắn tràn ngập vẻ điên cuồng ..

Đứa con Công Tôn Độ yêu quý nhất đã chết! Hy vọng của Công Tôn Độ đã chết, Công Tôn Độ sẽ khiến tất cả tướng sĩ cùng toàn bộ già trẻ trong thành chết theo đứa con yêu của hắn.

Khang nhi an nghỉ đi, cha đang báo thù cho con đây!

Công Tôn Độ ngẩng mạnh đầu, đôi mắt buồn thảm nhìn lên trời cao, những bông tuyết lạnh lẽo đang từ trên trời thong thả rơi xuống, khắp nơi đều một cảnh đau thương.

” Báo ~ ”

Một tên đội trưởng chạy vội lên thành lầu quỳ xuống dưới chân Công Tôn Độ, Công Tôn Độ ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua rồi cất giọng lạnh lùng nói: “ Tình hình thế nào, thành nội còn chưa công phá được sao?”

“ Thưa đại nhân, vẫn .. còn .. chưa được ạ.”

” Vô dụng!”

Công Tôn Độ thốt lên giận dữ, đột nhiên rút kiếm chém xuống tên đội trưởng, trên thành lầu vang lên tiếng thét thảm thương, đáng thương cho tên đội trưởng không dám né tránh, phút chốc máu nhuộm đỏ thành lầu. Công Tôn Độ chém tên đội trưởng xong vung thanh kiếm còn dính máu lên, gào lên thê lương: “ Truyền lệnh ... không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải công phá thành nội, giết sạch tất cả động vật trong đó ..”

“ Tuân .. tuân lệnh.”

Tên lính truyền tin căng thẳng nhận lệnh, rồi sợ hãi chạy trốn nhanh như thỏ.

...

Trong thành nội nguyên là cung điện của Khâu Lực Cư, bốn vách tường đều dùng đá xanh xây thành, đây một tượng cao ba trượng, so với tường của Liễu thành còn chắc chắn hơn nhiều, ba ngày trước Liễu thành bị công phá, Chu Thương, Nghiêm Cương dẫn tám trăm tàn binh chạy vào cố thủ ở thành nội, quân Liêu Đông tấn công mãnh liệt ba ngày nhưng chưa công phá được bức tường cuối cùng này.

” Giết ~ ”

Tiếng hò hét liên tục phát ra, Hắc Nghĩ Tự đội quân thiện chiến nhất của Liêu Đông lại mãnh liệt tấn công vào, một cái thang đơn giản nhưng là rất hữu dụng lúc này được đặt lên đầu tường, hơn mười tên binh lính Liêu Đông khỏe mạnh đang miệng ngâm cương đao hai tay leo thang đi lên, bọn này thật liều mạng ngay cả lá chắn cũng không dùng đến như không thêm quan tâm đến cung tên của phe thủ thành.

Trên thực tế trong thành nội không còn một mũi tên nào, gỗ đá cũng đã hết, trừ khi cây tường lên thì toàn bộ các vật nặng đều đã được dùng để ném xuống hết cả rồi, cuộc chiến đã biến thành chém giết đơn thuần, lấy mạng đổi mạng!

” Giết ~ ”

Một tên quân sĩ của Mã Dục nổi giận gầm lên, trường thương trong tay như độc xà phóng ra đâm vào bụng một tên lính Liêu Đông, tên lính Liêu Đông chấn động mạnh, yêu đao trong tay rơi xuống đất, hai tay run rẩy ôm lấy trường thương trước bụng, kêu lên.

” Toa ~ ”

Tên quân sĩ của Mã Dục chưa kịp rút thương về thì một mũi tên bắn tới như tia chớp trúng vào mắt trái của hắn, sự lạnh lẽo từ mắt trái lan tỏa khắp toàn thân hắn, tên quân sĩ của Mã Dục cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng vô cùng.

Quay đầu nhìn lại, hắn thấy một tên lính Liêu Đông đang đứng cách mười bộ giường cung lấp tên.

Đang kéo căng dây cung nhằm một tên binh sĩ quân Hán khác.

” Oa nha nha ~ ”

Tên quân sĩ của Mã Dục hét lên thê lương rồi vứt bỏ trường thương trong tay như ác hổ vồ mồi xông qua mười bộ, trên đường chạy bị trúng hai đao ba thương nhưng hắn không dừng lại cuối cùng cũng chụp được tên cung thủ Liêu Đông, trong khoảnh khắc thân thể hai người xoắn lấy nhau, cùng rơi từ trên thành xuống.

Ở trên không trung tên quân sĩ của Mã Dục đột nhiên há miệng hung hãn cắn phập vào họng tên cung thủ Liêu Đông kia.

“ A.”

Nghiêm Cương dùng hết sức chém mạnh nhưng hắn cảm thấy như chém vào một trái núi, cả kinh ngẩng đầu, thấy trước mặt là một tên lính Liêu Đông cao lớn như thiết tháp, vừa rồi hắn chém vào cây khai sơn phủ của tên này, lực phản chấn khiến lồng ngực Nghiêm Cương như bị đánh mạnh một chùy, Nghiêm Cương lảo đảo lui lại ba bước đụng vào một người khác.

” A ~ ”

Nghiêm Cương tưởng người phía sau cũng là quân Liêu Đông, cả kinh xoay người định vung đao chém nhưng thấy người đó máu me đầy mặt, sắc mặt hung ác dĩ nhiên là Chu Thương, cả người không khỏi thoải mái, thư giãn một chút.

” Đại nhân cẩn thận !”

Chu Thương hét lên thất thanh, một tay vung khai sơn đao ra vắt vả đổ cây khai sơn phủ của tên đại hán Liêu Đông, Nghiêm Cương ngẩng đầu thì thấy khai sơn phủ chỉ cách mặt hắn có một chút thôi, nếu như Chu Thương không cứu viện kịp thời thì đầu hắn đã bị chém làm hai mảnh.

” Sa ~ ”

Hàn quang lóe lên, đại đao trong tay Nghiêm Cương đâm mạnh vào bụng đại hán Liêu Đông, đại hán Liêu Đông run rẩy hét lên thê lương, điên cuồng đánh tới, Chu Thương xoay tay đâm đao vào lưng tên đại hán kia, rồi cả người nhảy lên tường thành tránh đòn cuối cùng của đại hán Liêu Đông.

” Hô ~ ”

Nghiêm Cương thở phào một cái chỉ thấy sau lưng lạnh toát, quay sang nói với Chu Thương: “ Chu Thương tướng quân, Mã Dục tướng quân khi nào đem đại quân quay lại?”

Chu Thương chém ngã tên lính Liêu Đông cuối cùng xuống thành lâu, chống đao thở dốc cũng không quay lại đáp: “ Lúc cần thiết.”

“ Hả! Lúc cần thiết?”

Nghiêm Cương kinh ngạc không thôi thì lại thấy Chu Thương vung đao đứng dậy, giơ đao lên không gào lên: “ Các anh em ... tuyệt không từ bỏ ...”

” Tuyệt không từ bỏ!”

” Tuyệt không từ bỏ!”

” Tuyệt không từ bỏ!”

Quân phòng thủ trên thành lâu mặc dù mỗi một đến kiệt sức nhưng vẫn hét theo Chu Thương, binh lính đi theo Nghiêm Cương tới chống quân Liêu Tây cũng không nhịn được reo hò theo, thanh đao trong tay Chu Thương thu lại rồi hét lớn: “ Tử chiến ..”

“ Tử chiến ..”

“ Tử chiến ..”

“ Tử chiến ..”

Tiếng hò reo đầy sát khí kích động mọi người ở trên thành, Nghiêm Cương hoảng sợ nhìn lại hơn hai trăm tên tướng sĩ Mã quân, đôi mắt hiện vẻ kính sợ, bọn người này có thật sự là con người không? Thương vong nặng nề như vậy, tình hình cực kỳ ác liệt, toàn quân đang có nguy cơ bị tiêu diệt. Bọn người kia lại có thể nâng cao được tinh thần như vậy, thật sự quá kiên cường.

Ý chí của bọn người kia còn mạnh mẽ hơn cả mình! Mã Dục rốt cục đã làm thế nào để có một đội hổ lang chi sư như vậy?

198. Chương 134: Thê Thần Phục Tướng Quân (1)

” Báo ~~ ”

Tiến công lại bị nhục, Công Tôn Độ nổi giận hét lên như sấm, giết chết hai tên đội trưởng, đang muốn tự mình dẫn quân tấn công thì chợt một tên đội trưởng chạy lên thành lâu, máu tươi đầy trên thành lâu khiến cho tên đội trưởng này không khỏi thất sắc phát run, sợ hãi nhìn Công Tôn Độ không dám đứng gần, hần bèn quỳ thật xa sát tường thành.

Công Tôn Độ đưa mắt lạnh lùng nhìn một cái rồi hỏi: “ Có chuyện gì?”

“ Thừa đại nhân, Xương Lê, Đồ Hà đã thất thủ.”

“ Người nói sao?”

Công Tôn Độ biến sắc thốt lên, Xương Lê, Đồ Hà cùng thất thủ, vậy viện quân của Công Tôn Toàn, Mã Dục sẽ nhanh chóng đến đây vậy cũng không sao nhưng tám ngàn quân trong phút chốc bị chặn mất đường lui thì không phải chuyện đùa. Chẳng lẽ cuộc chiến Kế huyền đã kết thúc? Liên quân Mã Dục, Công Tôn Toàn lại chiến thắng được Lưu Ngu?

Công Tôn Độ thật không dám tin vào phán đoán của mình, nhưng nếu không phải Lưu Ngu chiến bại, Mã Dục hoặc Công Tôn Toàn sao dám xuất quân đến Liêu Đông, chiếm lấy Xương Lê, Đồ Hà?

“ Báo ..” Công Tôn Độ đang nghi hoặc không thôi thì một tên đội trưởng lại vừa gào lên thê lương vừa chạy đến nói: “ Đại nhân, đông bắc Liễu thành phát hiện rất đông kỵ binh!”

Công Tôn Độ cả kinh nói: “ Có bao nhiêu nhân mã?”

Tên đội trưởng nói: “ Ước chừng hơn vạn kỵ binh!”

“ Cái gì! ?” Công Tôn Độ thất thanh hỏi: “ Hơn vạn kỵ sao? Còn cách Liễu thành xa lắm không?”

“ Khoảng hơn trăm dặm.”

“ Chỉ còn có hơn trăm dặm à! ?” Công Tôn Độ run rẩy, cả người như ngã vào hố băng, đột nhiên hét lên: “ Nhanh lên, toàn quân rút lui, rút khỏi Liễu thành, chạy theo hướng Cao Cú Lệ!”

Hiện nay, Xương Lê, Đồ Hà đã bị chiếm, đường về Liêu Đông đã bị cắt đứt, may là trời không tuyệt đường con người, Cao Cú Lệ Vương là bạn cũ của Công Tôn Độ, quan hệ khá tốt, còn có thể mượn đường Cao Cú Lệ để trở về Liêu Đông.

...

Lạc Dương, bắc cung, điện Đức Dương.

Đã năm ngày qua Hán Linh đế Lưu Hoành không lâm triều, nay lại lên triều trong tiếng huyên náo cãi nhau của bá quan văn võ. Lưu Hoành vừa xuất hiện bá quan trong điện tức khắc im lặng không một tiếng động.

Năm ngày vừa qua trong thành Lạc Dương xảy ra không ít chuyện, đầu tiên là lời đồn đại nổi lên khắp nơi, nói là thứ sử U châu Lưu Ngu cầu kết với rất nhiều quan lại đứng đầu các nơi và các đại thần trong triều, thuyết phục thái hậu chuẩn bị phế truất Hán Linh đế, rồi lên làm hoàng đế, rồi lại có tin Mã Dục với Lưu Ngu tranh chấp. Lưu Ngu thua trận bị giết.

Ngay sau đó lại có lời đồn Mã Dục giết Lưu Ngu, sợ thiên tử giáng tội, mới vu cho Lưu Ngu có mưu đồ phế lập, cuối cùng ai cũng không biết thế nào là đúng cả? Hán Linh đế cáo bệnh, liên tục năm ngày không lên triều, càng khiến dân chúng Lạc Dương và bá quan văn võ phải đoán già đoán non.

Trương thường thị Trương Nhượng tiến lên một bước hô lên the thé: “ Có việc thì nhanh tấu lên, không có việc gì thì bả triều.

“ Thần ... có việc muốn tâu.”

Trương Nhượng vừa dứt lời, đại tướng quân Hà Tiến bước ra khỏi hàng quỳ xuống.

Lưu Hoành giọng không vui hỏi: “ Ái khanh có chuyện gì muốn tâu?”

Hà Tiến nói: “ Thái phó Viên Phùng, thái sư Viên Ngỗi, tư đồ Hoàng Uyển cùng thị trung Vương Doãn có mưu đồ phế lập, không hợp lẽ quân thần, xin giao cho phủ đình úy điều tra rõ ràng.”

Hà Tiến vừa dứt lời, Viên Phùng cả kinh biến sắc, bọn họ sớm biết phe hoạn quan sẽ mượn cớ làm khó dễ, nhưng lại không nghĩ được đại tướng quân Hà Tiến lại đi tiên phong cho Yêm đảng! Nhìn Hà Tiến hoàn toàn thần phục quyền thế của Yêm đảng, Viên Phùng nhè nhẹ lắc đầu, mắt lộ vẻ khinh bỉ.

Lưu Hoành thần sắc không vui nhìn Viên Phùng hỏi: “ Viên Phùng, có việc này không?”

Viên Phùng bước ra khỏi hàng quỳ dưới điện không hoảng hốt, không vội vàng đáp: “ Bệ hạ, việc phế lập, hoàn toàn là giả dối, thật sự có người âm thầm ngụy tạo, ý đồ làm rối loạn dư luận.”

“ Thật sao?” Lưu Hoành lạnh lùng hỏi, “ Không biết là kẻ nào có ý đồ âm thầm ngụy tạo, làm rối loạn dư luận?”

Viên Phùng thông dong đáp: “ Là Đại Hán Phục Ba tướng quân, hộ Ô Hoàn trung lang tướng ... Mã Dục!”

“ Mã Dục!?”

“ Không sai, Mã Dục đã sát hại thượng quan, là kẻ đại nghịch bất đạo, sợ thiên tử giáng tội, cho nên mới vu cáo Lưu hoàng thúc có ý đồ phế lập, việc làm lộ liễu đó làm sao có thể lừa gạt được người trong thiên hạ?”

Nghe Viên Phùng trình bày xong, Lưu Hoành cũng không lộ thái độ gì, suy nghĩ lát rồi nói: “ Đình úy đâu?”

Đình úy Chu Mật vội bước ra quỳ dưới điện cao giọng đáp: “ Có thần.”

Lưu Hoành nói: “ Vụ án lần này giao cho phủ Đình úy điều tra cẩn thận, thẩm tra cho người thiên tử kiểm, nếu có ai dám to gan cản trở việc phá án của người thì cứ tiền trăm hậu tấu.”

Chu Mật phấn khích mặt hồng cả lên, nghiêm nghị nói: “ Thần tuân chỉ.”

Lưu Hoành phất áo đứng dậy nói: “ Đình nghị hôm nay kết thúc, bá quan văn võ bãi triều.”

Dứt lời cũng không để bá quan kịp tấu thêm gì, Lưu Hoành đã bỏ đi, nhìn bóng Lưu Hoành đang đi xa dần cả triều đều có cảm giác kỳ lạ, đây có phải là ông vua suốt ngày không màng đến chính sự, suốt ngày chỉ biết vui vẻ với phi tần mỹ nữ trong hậu cung không?

Hậu cung, tẩm cung của Hà hoàng hậu.

” Ai ~ ”

Lưu Hoành thở dài thườn thượt, mặt mày mỗi một ngời phịch xuống, thái tử Lưu Biện khéo léo tiến lên, đôi tay non nớt dầm nhẹ lên lưng Lưu Hoành, đứng sau lưng nũng nịu nói: “ Phụ hoàng để nhi thần dầm lưng cho người.”

Thấy thái tử hiếu thuận như vậy, Lưu Hoành trong lòng cũng đỡ buồn phiền, quay sang Hà Hoàng hậu (con gái đại tướng quân Hà Tiến) nói: “ Thái tử đã trưởng thành, cũng đã hiểu biết hơn nhiều, ài, nhưng trăm và hoàng hậu cũng già rồi, năm tháng thật sự không buông tha ai cả.”

Hà hoàng hậu nói: “ Bệ hạ đang lúc khỏe mạnh sao lại nói chuyện như người có tuổi vậy?”

Lưu Hoành thở dài nói: “ Từ năm Trung Bình thứ nhất đến nay thiên tai binh họa liên miên, hết nạn châu chấu lại đến loạn Khăn Vàng, bách tính quẫn bách, có thể cũng là điềm báo trước.

Hà hoàng hậu nói: ” Bệ hạ ~ ”

Lưu Hoành khoát tay, ngăn không để Hà hoàng hậu ngắt lời rồi có chút cảm khái nói tiếp: “ Từ khi Mã Dục đem quân vào cướp Lạc Dương, trăm bị kinh sợ đến bị bệnh nặng một thời gian, sau đó cẩn thận nghĩ lại, Mã Dục vốn là hậu nhân danh tướng sao lại đi làm giặc cỏ? Thực ra cũng không phải tại hấn muốn vậy, mà vì hấn buộc phải cầu sinh, bất đắc dĩ mà làm vậy.”

Hà hoàng hậu im lặng, đột nhiên thấy có một chút xa lạ.

Lưu Hoành âm thầm nói: “ Hoàng hậu là người hiểu trăm nhất chắc thấy hôm nay trăm có chút kỳ lạ phải không?”

Hà hoàng hậu nói: “ Bệ hạ có ý thương xót dân chúng chính là phúc cho giang sơn , phúc cho toàn dân.”

Lưu Hoành lắc đầu, thở dài nói: “ Đời người cũng như một giấc mộng, dù là mộng đẹp nhưng cũng có lúc phải tỉnh lại, tiên hoàng đem giao sơn đại Hán giao vào tay trăm, trăm không thể để lại cho thái tử một đất nước tan nát được, trăm phải giao cho thái tử một đất nước xứng với câu giang sơn cẩm tú mới được.

Lưu Biện nói: “ Phụ hoàng, nhi thần không cầm giang sơn cẩm tú, nhi thần chỉ cần phụ hoàng sống lâu trăm tuổi thôi.”

Lưu Hoành yêu thương vuốt đầu Lưu Biện cười nói: “ Con thật ngốc, ai cũng đều phải chết, một ngày nào đó phụ hoàng cũng phải rời xa con, đến lúc đó giang sơn cẩm tú đại Hán phải dựa vào sự cheo chống của con đấy.”

Lưu Biện nửa hiểu nửa không đáp: “ Nhi thần nhất định sẽ không để phụ hoàng thất vọng đâu.”

“ Tốt. “Lưu Hoành sáng khoái cười nói: “ Thế mới là con con cháu nhà họ Lưu ta.”

...

Liều thành.

” Bạch.”

Chu Thương hai tay ôm quyền quỳ phục xuống đất nói với Mã Dục: “ Chúa công, Chu Thương để ngài thất vọng rồi.”

“ Không bản tướng quân không thất vọng.” Mã Dục tiến lên một bước đặt bàn tay to lớn lên vai Chu Thương nghiêm túc nói: “ Chu Thương, ngươi là một anh hùng chân chính, thực sự là anh hùng!”

Ngẩng đầu lên, Mã Dược nhìn thấy ánh mắt nóng rực của hơn hai trăm huynh đệ, nhất là mười mấy người bị thương nặng, làm cho người ta thực sự thấy tự hào, càng làm cho tâm can Mã Dược hừng hực khí thế ... đây mới đúng là một đội hùng sư, hẳn có thể trông cậy vào họ được, có đội quân tinh nhuệ như vậy hậu thuẫn thì khắp thiên hạ còn có ai có thể uy hiếp được sự sinh tồn của Mã Dược và các huynh đệ chứ?

Không, tuyệt đối không có kẻ nào!

Hít sâu một hơi Mã Dược lớn tiếng nói: “ Các huynh đệ, các người đều là anh hùng!”

“ Cả các người nữa!” Mã Dược đột nhiên xoay người, nhìn về phía Nghiêm Cương cùng các tướng sĩ Liêu tây đứng phía sau Nghiêm Cương(đáng thương thay hai ngàn binh sĩ Liêu tây đi theo nghiêm Cương lúc này chỉ còn không đến một trăm người). lớn tiếng nói: “ Hỡi các dũng sĩ quận Liêu tây, các người cũng là anh hùng, đây là một cuộc chiến không phải của các người nhưng các người đã đến đây với một bầu nhiệt huyết giúp đỡ cho chúng ta, bản tướng quân cảm tạ các người!”

Đôi mắt Nghiêm Cương thoáng một tia thâm trầm, cuối cùng hắn đã biết Mã Dược làm thế nào có được một đội hổ lang chi sư! Thổi hồn vào quân sĩ Mã Dược đã làm cho đội hổ lang chi sư có một linh hồn, nhiều chủ tướng có rất nhiều binh sĩ, nhưng chỉ có Mã Dược mới có mùi của hổ lang, chỉ có hắn mới tạo được được đội hổ lang chi sư kia.

“ Báo.” Một thám mã phi nhanh lại, tiếng vó sắt phá tan sự yên tĩnh trên con đường, phi thẳng đến thành nội, tên thám mã chấp tay lớn tiếng nói: “ Tướng quân, đã phát hiện ra hành tung của quân Liêu Đông!”

“ Nói đi.”

“ Quân Liêu Đông đang đi theo hướng đông bắc, dọc theo dòng Liêu Thủy, đang chạy thẳng đến Cao Cú Ly.

199. Chương 134: Thề Thần Phục Tướng Quân (2)

” Tướng quân ~~ ”

Thám mã vừa dứt lời thì một con đường đang phóng như bay từ xa lại, trên lưng ngựa là một dũng sĩ Ô Hoàn ánh mắt dữ tợn, ngọn lửa căm giận bùng bùng trong mắt hắn, phi tới trước mặt Mã Dược hắn nhảy xuống ngựa quỳ rạp xuống nền đá xanh lạnh như băng lạnh lùng nói: “ Tướng quân, xin hạ lệnh truy kích!”

Tên dũng sĩ Ô Hoàn này không phải ai khác chính là bách phu trưởng mới được Mã Dược phong chức Cú Đột.

Cú Đột vừa dứt lời lại có hơn mười bách phu trưởng giục ngựa phóng đến, họ đến trước mặt Mã Dược rồi nhất tề xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất kêu lớn: “ Tướng quân, xin hạ lệnh truy kích đi.”

” Xin hạ lệnh truy kích đi ~ ”

“ Thật đáng thương cho già trẻ cả nhà mặt tướng tất cả đều bị hại, ngay cả đứa con chín tuổi cũng không may mắn sống sót, hu hu.”

” Tướng quân ~ ”

” Tướng quân ~ ”

” Tướng quân ~ ”

Trong tiếng hối thúc của các tướng lĩnh Ô Hoàn thì hơn ngàn dũng sĩ Ô Hoàn đã ùn ùn kéo đến tập trung trước mảnh đất trống trước thành nội, hò hét phấn nộ, tất cả đều cầu xin Mã Dược: “ Tướng quân, xin hạ lệnh đi.”

” Thương ~ ”

Điển Vi “ Hừ” lạnh một tiếng, rút đôi kích sau lưng ra, đập mạnh hai cây kích vào nhau, tiếng kim loại va vào nhau khiến các binh sĩ Ô Hoàn yên lặng dần, đợi khi các binh sĩ Ô Hoàn im hẳn Điển Vi mới nghiêm trang hét lên: “ Các người định làm gì, muốn làm phản phải không?”

Cú Đột đập mạnh đầu xuống nền đá xanh, phát ra những tiếng động rõ ràng, trán hấn đập xuống đất máu đã tràn ra rơi xuống nền đá, làm cho gương mặt Cú Đột trông càng kinh khủng.

” Tướng quân, xin hạ lệnh đi ~~ ”

Từ trong đám người hỗn loạn bước ra, Giả Hủ nhẹ nhàng vuốt râu nói, miệng thoáng nét cười âm hiểm, đám người Ô Hoàn kia giống như đám củi đã khô giờ chỉ chờ chúa công thêm một mối lửa nữa là hơn một vạn kỵ binh Ô Hoàn sẽ bùng cháy lên.

Lửa đỏ, chỉ có lửa đỏ chân chính mới có thể rèn được sắt tốt.

Mã Dục kéo Điển Vị lại, tiến lên đỡ Cú Đột lên võ võ lên bả vai Cú Đột, rồi không nói tiếng nào đi vào trong thành nội, chỉ lát sau, Mã Dục đã mặc giáp trụ đứng trên tường của thành nội, trong tiếng kim loại ma sát chói tai. Mã Dục chậm rãi rút kiếm.

Mấy ngàn ánh mắt của tướng sĩ Ô Hoàn nhanh chóng nhìn vào Mã Dục, tiếng reo hò như sấm đột nhiên dừng lại, khắp nơi im lặng như tờ, chỉ còn tiếng hít thở của tướng sĩ Ô Hoàn.

“ Tên cầu tặc Công Tôn Độ! Giết cả già trẻ trong thành, không bằng loài cầm thú! Bản tướng quân thề với trời đất, thề không đội trời chung với tên cầu tặc Công Tôn Độ! Dù chân trời góc biển cũng phải giết hắn! Bất kể ai giúp hắn cũng trở thành kẻ thù của bản tướng quân!” Mã Dục vung trường kiếm trong tay lên cao hét lớn: “ Không giết Công Tôn Độ thề không làm người.”

Mấy ngàn tướng sĩ Ô Hoàn phút chốc hò reo ầm ĩ như sấm nổ.

“ Thề thần phục tướng quân” Cửa Đột cảm kích rơi nước mắt, ngửa mặt lên trời hét: “ Vinh viễn không phản bội!”

Mã Dục vung trường kiếm lên trước khan giọng hét: “ Toàn quân xuất phát.”

” Ngao ~~ ”

Hơn vạn chiến sĩ Ô Hoàn đều tru lên như sói, nhảy lên ngựa phóng ra khỏi thành.

...

Ánh chiều tà như màu máu, gió thổi rất mát, cả hoang nguyên trông thật thê lương.

Phía sau bọn Mã Dục là khoảng trống, Mã Dục dẫn hơn vạn kỵ binh Ô Hoàn từ từ bày trận, giống như một đám sói nghiêm trang đứng trong tuyết lạnh, đôi mắt hờ hững, lạnh lùng nhìn ra xa.

Phía trước bọn họ mờ mờ có thể thấy được nội thành của vương quốc Cao Cú Lệ! Mã Dục quay đầu lại hung dữ cười một tiếng, ánh mặt trời phản chiếu trong con ngươi hấn như hai luồng sáng đỏ như máu, hơn vạn ánh mắt của chiến sĩ Ô Hoàn thoáng chốc nhìn chằm chằm vào hấn.

“ Phá được thành trì, phóng túng ba ngày! Dẫn đầu quân vào thành phong thiên hộ trưởng!”

” Ngao ô ~~ ”

Mã Dục vừa dứt lời, một vạn kỵ binh Ô Hoàn đã điên cuồng rống lên, tay vung đao, đôi mắt như cháy lên, giống như bảy sói đói ngửi thấy mùi máu tươi lộ ra cái miệng rộng với hàm răng lởm chởm.

Bộ binh ” Tinh nhuệ” của Cao Cú Ly vương trang bị quá thô sơ, hơn nữa lại đánh đầu thua đó nên quân Liêu Đông bạc nhược căn bản là không cách nào ngăn cản đợt xung kích như dãi non lấp biển của kỵ binh Ô Hoàn. Mất thấy kỵ binh Ô Hoàn tựa như làn sóng cuộn cuộn tràn tới, binh lính liên quân hoàn toàn đánh mất ý chí chống cự liền quay người bỏ chạy.

Binh bại như núi lở.

” Đóng cửa thành, mau đóng cửa thành lại~~” Mất thấy liên quân trước mặt đại bại đang chạy về, quốc vương Cao Cú Ly Bá Cố đứng ở trên lầu thành nhìn xem cuộc chiến giận dữ nghiến răng quát to đám tướng sĩ giữ thành: ” Lũ ngu ngốc các người còn lo gì nữa, mau đóng cửa thành ~~ ”

” Trình Đại vương, binh lính chúng ta còn chưa vào được thành!”

” Ngu xuẩn, nếu không đóng cửa thành thì không còn kịp rồi ~ ”

” Hừ ~ ”

” Ách ~ ”

Bá Cố nói vừa dứt lời thì một tia sáng lạnh mang theo tiếng rít chói tai xé gió bay tới lạnh lùng đâm vào cổ họng của hắn. Thân hình cao gầy của Bá Cố giật mạnh, hai mắt bỗng trợn ngược chậm rãi cúi đầu xuống bỗng phát hiện cổ họng mình đã trúng một mũi tên nhọn hoắt. Chòm lông đuôi mũi tên đang run nhè nhẹ ~

“Á ... ~ ”

Thân hình Bá Cố giống như khúc gỗ bị chém lác lư ngã xuống không một tiếng động. Có dòng máu đỏ sậm từ cổ của hắn chảy ra nhuộm đỏ những tảng đá xanh của tường thành.

” Không tốt ~ Đại vương đã chết ~ ”

” Đại vương đã chết ~ ”

Tin Bá Cố trúng tên bỏ mình tựa như cơn lốc trong khoảnh khắc lan truyền khắp thành. Vương thành Cao Cú lập tức rơi vào cảnh hỗn loạn xưa nay chưa từng có. Các đại thần rối loạn mất phương hướng, các tướng quân không ai phục ai, binh lính mất đi chỉ huy. Mọi thứ ~ đều bao trùm trong sự rối loạn.

Ngoài thành, quân lính Cao Cú trốn về đang hò hét loạn xạ nhằm thẳng cửa thành dốc sức mà chạy. Theo sát đám quân Cao Cú Ly là kỵ binh Ô Hoàn như hổ lang đuổi theo. Không ngừng có binh lính Cao Cú Ly tụt lại ở phía sau kêu thảm ngã xuống dưới loan đao của kỵ binh Ô Hoàn. Sau đó bị vó ngựa mãnh liệt chạy qua mà bị dẫm nát thành bùn ~

” Oanh ~ ”

Hơn vạn kỵ binh Ô Hoàn giống như thủy triều tràn vào trong thành, chạy dọc theo đường lớn hẻm nhỏ tản mát ra, ánh đao nhoang nhoáng, tiếng rên liên miên. Người Cao Cú Ly tay không tác sát nhanh chóng kêu thảm ngã xuống. Ngã vào những vũng máu. Cuộc chém giết tàn nhẫn dẫm máu ~ rất cực đã bắt đầu ~

...

Ban đêm, đại điện trong cung Cao Cú Ly vương.

Mã Dược toàn thân thiết giáp đen đang ngạo nghễ ngồi chễm trệ ở chỗ vốn thuộc Cao Cú Ly vương. Một nữ nhân Cao Cú Ly vóc người xinh đẹp khiến kẻ khác phải nín thở ngồi bồi tiếp bên cạnh Mã Dược. Nữ nhân này tên là Ly Cơ, là phi tần được sủng ái nhất của Cao Cú Ly quốc vương Bá Cố. Từ khi thành bị phá, Bá Cố mất mạng thì Ly Cơ và tất cả nữ nhân trong cung theo lễ thường đều trở thành nữ nhân của Mã Dược.

Trong tiếng bước chân hỗn độn, hơn trăm tên tướng lĩnh Ô Hoàn từ bên ngoài đại điện hò hét loạn xạ tràn vào. Đi ngay đằng trước không ngờ lại là Cú Đột. Cú Đột bởi vì bắn một mũi tên giết chết Bá Cố, lại bắt sống Công Tôn Độ nên được Mã Dược đề bạt làm Thiên phu trưởng. Trong hơn trăm tướng lĩnh Ô Hoàn chỉ có duy nhất một Thiên phu trưởng!

” Tham kiến tướng quân ~ ”

Hơn trăm tướng lĩnh Ô Hoàn vào đại điện, đều quỳ xuống làm lễ ra mắt Mã Dược.

” Đứng cả lên đi.” Mã Dược gạt đầu xem như đáp lễ, sau đó vung tay lên lớn tiếng nói: ” Dẫn tới!”

Trong tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, những bóng dáng duyên dáng lộn xộn xuất hiện. Hơn trăm nữ nhân Cao Cú Ly trẻ tuổi xinh đẹp đã bị áp giải tới, vừa xôn xao vừa đi vào đại điện, họ vừa dừng lại thì ánh mắt các tướng lĩnh Ô Hoàn đều nhìn chằm chằm vào họ! Cao Cú Ly so với Trung Nguyên văn minh thì đương nhiên ngu muội lạc hậu hơn nhiều. Cho dù đã là văn minh canh nông, nhưng về kiến trúc, hay quần áo thì so với mấy bộ tộc du mục như Ô Hoàn, Tiên Ti, Hung Nô vẫn còn tân tiến hơn nhiều.

Mã Dược nở một nụ cười tà ác lớn tiếng hỏi: ” Các huynh đệ, đám nữ nhân này đẹp mắt không?”

Các tướng lĩnh Ô Hoàn rói rít trả lời: " Đẹp mắt, nhìn quá đẹp."

" Các người thích không?"

"Thích ~ "

" Muốn làm các nàng không?"

" Muốn!"

Tướng lãnh Ô Hoàn âm âm đáp lại, trong mắt toát ra sự chờ đợi nóng bỏng.

" Tốt ~ " Mã Dục vung tay lên cao giọng nói: " Bản tướng quân phân chia, Thiên phu trưởng có thể chọn hai người xinh đẹp nhất. Đám nữ nhân còn lại, Bách phu trưởng công lớn thì chọn trước, mỗi người đều có phần ~ "

" Ngao ~ "

Hơn trăm tên tướng lĩnh Ô Hoàn nhất thời tru lên như sói, trong con người toát ra sự hưng phấn khó che giấu được.

Vốn bọn tướng lĩnh Ô Hoàn bị buộc đến đại diện tham gia yến tiệc mừng công mà vẫn đầy bụng oán hận. Bởi vì chúng không thể cùng bọn lính thuộc hạ tiêu dao sung sướng. Nhưng bây giờ sự bất mãn này đã sớm tan thành mây khói. Ở trên đời này, còn có gì có thể so sánh với mỹ nữ, họ càng làm cho nam nhân điên cuồng hơn.

Chỉ chớp lát thời gian, hơn trăm nữ nhân Cao Cú xinh đẹp đã bị phân chia không sót người nào. Còn Cú Đột một người tự phân hai mỹ nữ, phải ôm trái ấp, trên dưới trong tay, hận không được đặt Cao Cú mỹ nữ xuống dưới người, ngay trong đại diện chinh chiến một phen. Nghĩ đến cảnh tuyệt vời đó mà mừng rỡ, mọi cơ thịt trên mặt đều cười rạn rở.

200. Chương 135: Nhớ Kỹ Cho Ta (1)

" Dâng rượu và thức ăn ~ "

Mã Dục ra lệnh một tiếng, mấy trăm thân binh nối đuôi nhau mà vào, đem hơn mười loại rượu ngon Cao Cú Ly. Còn có giò heo, đùi dê ninh nhừ bốc khói cũng được mang tới đặt lên bàn trước mặt tướng lĩnh Ô Hoàn. Lại đi rót đầy một chén rượu ngon cho các tướng lĩnh.

Mã Dục một tay đặt ở vòng eo mảnh mai của Ly Cơ, một tay nâng chén rượu, hướng về hơn trăm tên tướng lĩnh Ô Hoàn mà nói: " Các huynh đệ, vì nữ nhân Cao Cú Ly xinh đẹp ~ cạn chén!"

" Cạn!"

Các tướng lĩnh Ô Hoàn âm âm cười to, vội vàng nâng chén rượu ~

Mã Dục nâng chén rượu ngon uống một hơi cạn sạch rồi ném cốc xuống đất. Tay đang để ở eo nhỏ của Ly Cơ trước mặt kéo lại. Thân hình đầy đặn xinh đẹp của Ly Cơ liền nhẹ nhàng nép vào trong lòng Mã Dục. Mã Dục cười hắc hắc, đưa tay đến bụng Ly Cơ.

Giật mạnh một cái, chỉ nghe xoạt một tiếng, cái áo Kim Lũ tinh xảo trên người Ly Cơ đã bị giật ra. Da thịt trắng nõn lại còn có hai vú đầy đặn vểnh cao lập tức lộ ra trước mắt Mã Dục cùng với hơn trăm tướng lĩnh Ô Hoàn.

Vẻ mặt nàng vừa ai oán, vừa sợ hãi ~ còn Mã Dục cười lớn ha hả như dã thú.

" Ha ha ha ~ "

Các tướng lĩnh Ô Hoàn trên đại diện cũng phóng túng cười như điên, trong mắt lóe lên vẻ dâm tà vô tận, vội vàng đưa vuốt sói dò xét nữ nhân Cao Cú Ly bên cạnh. Ngay lập tức, tiếng thét chói tai, tiếng kinh hô của bọn đàn bà Cao Cú Ly vang khắp nơi, càng khơi dậy ham muốn dã thú của đám đàn ông~~

Mã Duyệt tách tay Ly Cơ ra, khum tay mà chộp thẳng lên đôi vú đầy đặn của Ly Cơ rồi tùy ý vuốt ve. Trước ánh mắt nóng rực của hơn trăm tướng lĩnh Ô Hoàn đang chăm chú nhìn, đôi vú trắng ngần của Ly Cơ dưới sự chăm sóc của tay Mã Duyệt không ngừng biến đổi hình dáng, khí tức đậm đặc tràn ngập ở trong đại điện ~

” Hô ~ ”

Mã Duyệt ôm eo Ly Cơ đặt lên người. Váy Kim Lũ trên người Ly Cơ xáo trộn mơ hồ để lộ ra hai đùi thon dài tròn lẳn. Mã Duyệt thuận tay hung hăng vỗ một cái lên đôi mông trắng hếu của Ly Cơ rồi quay đầu nói với các tướng lĩnh Ô Hoàn đang gào thét: ” Các huynh đệ tùy ý, Bản tướng quân không phụng bồi được nữa, hắc hắc ~ ”

” Hắc hắc hắc ~ ”

” Ha ha ha ~ ”

Các tướng lĩnh Ô Hoàn cười như dã thú. Khi bóng dáng của Mã Duyệt ôm Ly Cơ vừa biến mất thì đám dã thú liền vội vàng vật nữ nhân Cao Cú bên cạnh lên mặt đất. Không kịp chờ tháo giáp cởi quần áo, chỉ chớp lát thời gian mấy trăm thân thể nam nữ xích lỏng đã cuốn lấy nhau. Tiếng nam nhân thở dốc lại thêm tiếng nữ nhân rên rỉ thoảng chốc trộn lẫn vào nhau ~

Mã Duyệt ôm Ly Cơ vừa mới vào hậu điện thì bóng Giả Hủ đột nhiên xuất hiện như quỷ mị.

“Hủ ~ tham kiến chúa công.”

Mã Duyệt khó xử đặt Ly Cơ xuống, lạnh nhạt nói: ” Văn Hòa, người đã đến rồi?”

Giả Hủ liếc qua Ly Cơ quần áo không hoàn chỉnh cười gian tà nói: ” Chúa công, có vẻ hạ quan tới không đúng lúc nhỉ?”

Ta khinh, vẫn còn biết là không phải lúc sao? Mã Duyệt trong lòng ảo não, ngoài miệng lại trả lời: ” Không sao.”

Giả Hủ nói: ” Chúa công, xin cho nói một chuyện.”

Ánh mắt Mã Duyệt chợt lóe, nhìn sang Ly Cơ, lạnh nhạt nói: ” Người ~ đi ra ngoài!”

Giả Hủ thu hồi ánh mắt từ người Ly Cơ, trầm giọng nói: ” Chúa công, Bá Cố đã chết, Cao Cú Ly cũng mất. Công Tôn Độ cũng đã bị các tướng sĩ lột da, rút gân. Quân ta chẳng những bắt được một lượng lớn lương thảo, gia súc, còn cướp đoạt được rất nhiều nữ nhân (đối với thời loạn thế mà nói, nữ nhân tức là dân cư, là tài sản quý giá nhất). Dĩ nhiên, điều phẫn chấn nhất chính là qua mấy tháng chinh chiến thì hơn vạn khinh kỵ Ô Hoàn đã hoàn thành việc biến chuyển ra một đạo Hồ Lang Chi Kỵ.”

” Hồ Lang Chi Kỵ? Tên hay!” Mã Duyệt trầm giọng nói: ” Từ khinh kỵ Ô Hoàn điều ba trăm tráng sĩ mạnh mẽ sung vào Thiết kỵ doanh của Hứa Chử, còn lại hơn bảy ngàn kỵ sĩ để xây dựng Lang Kỵ doanh do ~ Cú Đột thống lĩnh, Văn Hòa nghĩ như thế nào?”

” Chúa công, ai tới thống lĩnh Lang kỵ doanh cũng không quan trọng.” Giả Hủ nghiêm nghị nói: ” Quan trọng là Lang kỵ doanh phải hoàn toàn phục tùng quân lệnh của chủ công! Trong lần huyết chiến này, cuộc tàn sát đẫm máu đã kích thích tính hồ lang của tướng sĩ Ô Hoàn đồng thời cũng khiến cho bọn họ trở nên lãnh khốc vô tình, tàn nhẫn chém giết. Nếu như cứ để mặc cho tự phóng túng thì rất có thể sẽ mất khả năng khống chế, hậu quả không tưởng tượng nổi.”

” Ừ!”

Mã Duyệt cho là việc đương nhiên phải giải quyết.

...

Ba ngày sau.

Quân Mã Duyệt rốt cuộc kết thúc đợt phóng túng. Trong thành Cao Cú Ly vương quốc dường như đã thành một tòa thành chết. Tất cả nam đinh người cao hơn bánh xe ngựa toàn bộ bị giết! Tất cả lương thực và gia

súc trong thành đều bị cướp đoạt không còn. Một số lớn nữ nhân trẻ tuổi bị áp giải đến đại doanh quân Mã Dục.

Người già và trẻ con bị bỏ rơi lại trong thành, không lương thực, không có gia súc. Vận mệnh của bọn họ là có thể tưởng tượng trước được ~

Đại doanh quân Mã Dục, giáo trường.

Mã Dục ngạo nghễ đứng nghiêm ở trên đài duyệt binh đang huấn thị quân lính.

” Các người phải hiểu, các người là quân nhân! Là quân nhân thì phải phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của chủ tướng!” Mã Dục nói một hơi, mắt lộ ra vẻ hung tợn lớn tiếng quát: “Bản tướng quân bảo các người làm gì thì các người tự phải làm cái đó. Nếu ai dám can đảm kháng mệnh bất tuân, nhất định trăm không tha!”

” Thề thuần phục tướng quân, chỉ tuân theo lệnh tướng quân!”

Các tướng sĩ Ô Hoàn ầm ầm đáp lại.

” Tốt ~” Mã Dục gật đầu, vung tay lên mà cao giọng nói.

Bóng hình đẹp dễ thanh nhã lướt đi như múa, Ly Cơ xinh đẹp tuyệt trần được dẫn tới trên đài duyệt binh. Mã Dục lên trước nhẹ nhàng nâng cằm xinh đẹp của nàng lên nói với tướng sĩ Ô Hoàn dưới đài duyệt binh:

” Các huynh đệ, nữ nhân này đẹp mắt không?”

” Đẹp mắt ~ ”

” Quá đẹp mắt ~ ”

” Ta từ trước đến nay chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp hơn ~ ”

Mã Dục lại hỏi: ” Thích không?”

” Thích ~ ”

Hơn bảy ngàn tướng sĩ Ô Hoàn ầm ầm đáp lại.

Ánh mắt Mã Dục lạnh đi lớn tiếng hỏi: ” Như vậy ~ các người biết nàng là ai chăng?”

Tuyệt đại đa số tướng sĩ Ô Hoàn á khẩu không trả lời được, chỉ có Cú Đột cùng số ít tướng lĩnh Ô Hoàn lớn tiếng đáp: ” Biết, nàng trước kia là nữ nhân Cao Cú Ly quốc vương, bây giờ là nữ nhân của tướng quân.”

” Hiện tại ~” Ánh mắt Mã Dục tựa như đao xẹt qua tướng sĩ Ô Hoàn dưới đài duyệt binh quát hỏi: ” Có ai thích nàng?”

Dưới đài duyệt binh không một tiếng động (nha tước vô thanh). Hơn bảy ngàn tướng sĩ Ô Hoàn đều không lên tiếng, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nói đùa, các nàng này là nữ nhân của tướng quân, trừ phi ăn gan hùm mật báo thì mới dám nói một câu thích? Dám cùng tướng quân tranh nữ nhân, đây không phải là muốn chết sao. ” Người ~ bước ra khỏi hàng!” Mã Dục chỉ ngón tay xuống đài duyệt binh gọi một tên chiến sĩ Ô Hoàn hung ác nhất lạnh lùng nói: ” Mới vừa rồi thấy người nói rất to, lên đài ~ ”

Chiến sĩ Ô Hoàn không dám cãi lời run lấy bẫy đi lên trên đài.

Mã Dục nhìn chằm chằm như sói vào chiến sĩ Ô Hoàn lãnh đạm nói: ” Cung tên chuẩn bị ~ ”

Chiến sĩ Ô Hoàn không chút suy nghĩ lấy cung từ trên lưng lại rút từ bầu tên một mũi tên sắc bén đặt lên dây cung rồi từ từ kéo căng ~

Mã Dục đưa một ngón tay tay chỉ Ly Cơ, lãnh đạm nói: ” Bây giờ ~ Bắn chết nữ nhân này!”

Thấy chiến sĩ Ô Hoàn chần chờ, Mã Dục liền lãnh đạm nói: ” Như thế nào, người dám cãi lại quân lệnh?”

Chiến sĩ Ô Hoàn bị làm cho sợ đến hết hồn vội quỳ xuống ai oán nói: ” Tướng quân tha mạng, tiểu nhân không dám ~ ”

Mã Dục lạnh lùng nói: ” Bản tướng quân nói một lần cuối cùng, đây là quân lệnh!”

Chiến sĩ Ô Hoàn cúi đầu nói: " Tiểu nhân không dám ~~ "

Mã Dục lãnh đạm nói: " Bỏ tướng quân đếm tới ba, một ~~ hai ~~ ba!"

Chiến sĩ Ô Hoàn vẫn quỳ gối trên đài không dám nhúc nhích, Mã Dục quát to: " Lại đây, đem kẻ này xuống ~~ chém!"

" Tuân mệnh!"

Hai tên thân binh hét lên một tiếng, đoạn tiến lên đài duyệt binh đến trước mặt chiến sĩ Ô Hoàn. Trong đó một tên thân binh hung hăng đá một cước lên chân chiến sĩ Ô Hoàn. Chiến sĩ Ô Hoàn liền quỵ xuống, bị kéo lê đi xuống đài duyệt binh. Trong giây lát một tên thân binh khác vung Trảm Mã đao trong tay lên cao. Lưỡi đao lạnh lùng phản chiếu bầu trời cao âm đạm.

Sắc mặt chiến sĩ Ô Hoàn trong khoảnh khắc trắng bệch, lớn tiếng tru lên: " Tướng quân ~~ tướng quân tha mạng a ~~ tha mạng"

Mã Dục lạnh lùng nói: " Bỏ tướng cũng có thể tha cho người, tuy nhiên quân lệnh như sơn, há có thể so với trò trẻ con? Trảm ~~ "

" Sa ~~ "

Hàn quang chợt lóe, Trảm Mã đao trong tay thân binh lạnh lùng chém xuống. Tiếng kêu thảm thiết của chiến sĩ Ô Hoàn đột nhiên ngừng lại, đầu lâu với đôi mắt kinh sợ bay vút lên cao ~~

Duyệt binh dưới đài, hơn bảy ngàn tướng sĩ Ô Hoàn hoảng sợ im lặng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Mã Dục lại nhìn xuống đám tướng sĩ Ô Hoàn dưới đài duyệt binh rồi đưa tay chỉ vào một tên binh lính lãnh đạm nói: " Người ~~ đi lên!"

Binh lính Ô Hoàn cũng lộ vẻ sầu thảm, nhưng không dám kháng mệnh, đành đi lên đài.

Mã Dục nghiêm nghị rút bội kiếm ra đưa vào tay binh lính Ô Hoàn trầm giọng nói: " ra lệnh cho người đi giết nữ nhân Cao Cú Ly kia ~~ giết!"

201. Chương 135: Nhớ Kỹ Cho Ta (2)

Binh lính Ô Hoàn hai tay run rẩy tiếp nhận bội kiếm của Mã Dục. Hắn quay đầu lại nhìn Ly Cơ xinh đẹp vô song lại nhìn Mã Dục. Cuối cùng không biết nên giết hay là không giết. Dù sao đều là khó khăn chết người liền quỳ rạp xuống dưới chân Mã Dục nói thảm thiết: " Tiểu nhân không dám tự tiện giết nữ nhân của tướng quân, tiểu nhân tình nguyện nhận lấy cái chết."

" Tới đây ~~" Mã Dục lạnh lùng nói: " Lôi hắn xuống ~~ chém!"

" Tuân mệnh."

Hai tên thân binh lại hô một tiếng rồi tiến lên, chỉ chốc lát thời gian lại thêm một tên chiến sĩ Ô Hoàn kháng mệnh bỏ mạng trên đài duyệt binh.

Ánh mắt Mã Dục lần thứ ba chiếu qua đám tướng sĩ Ô Hoàn dưới đài duyệt binh. Lúc này tất cả tướng sĩ Ô Hoàn đều cúi xuống, không người nào dám nhìn thẳng vào hai tròng mắt đàng đàng sát khí của Mã Dục.

Mã Dục hít thật sâu rồi lại lạnh lùng nói: " Điển Vi ở đâu !"

Điển Vi ngang nhiên tiến lên trước một bước, đồng dạ đáp: " Có mặt tướng."

" Bỏ tướng quân lệnh cho người, lôi nữ nhân Cao Cú Ly kia ra ~~ đâm chết!"

" Tuân mệnh!"

Điển Vi hô lớn tiếp nhận bội kiếm của Mã Dục rồi bước nhanh đến không hề do dự nhằm bộ ngực vồng cao của Ly Cơ mà đâm. Đáng thương cho vu vật một đời như Ly Cơ làm sao lại chết dưới lợi kiếm trong tay Điển Vi? Trong tiếng xương thịt bị xé ra ngọt xót, Ly Cơ kêu thảm một tiếng, hai tay ôm chặt chuỗi

kiếm ngập sâu trong ngực chậm rãi ngã trên đài duyệt binh. Có dòng máu đỏ tươi chảy ra từ dưới thân thể mềm mại của nàng. Trong khoảnh khắc đài duyệt binh như bị nhuộm đỏ ~

Dưới đài duyệt binh ánh mắt tất cả tướng sĩ Ô Hoàn lạnh buốt. Dù sao thì bọn họ cũng không nghĩ Diển Vi dám giết chết nữ nhân của tướng quân!

Ánh mắt Mã Dục như đao lạnh lèo xẹt qua bảy ngàn tướng sĩ Ô Hoàn lạnh lùng nói: " Các ngươi ~ đều nhớ kỹ cho ta, luôn luôn nhớ kỹ! Chuyện Bản tướng quân không cho phép các ngươi làm thì chết cũng không thể làm. Bản tướng quân lệnh cho các ngươi giết người, các ngươi phải giết người. Cho dù đó là ai, không sợ đó là nữ nhân Bản tướng quân sủng ái nhất, không sợ hấn là Thiên vương Lão Tử, các ngươi cũng phải không chút do dự chém rụng đầu của hấn!"

" Ai nếu dám kháng lệnh không tuân theo, Lão Tử sẽ chém rụng đầu chó của hấn!" Mã Dục nói liền một mạch, lạnh lùng chỉ vào hai thi thể không đầu trên đài duyệt binh, lạnh lùng nói: " Cũng theo chân bọn họ luôn~~ "

" Thề thề phục tướng quân!"

Hơn trăm tên tướng lãnh Ô Hoàn chỉ huy quỳ rạp xuống đất trước, ngửa mặt lên trời hô dài.

" Thề thề phục tướng quân ~ "

Hơn bảy ngàn chiến sĩ Ô Hoàn ầm ầm cùng quỳ xuống.

...

Tháng giêng năm Trung bình thứ ba (năm 186 sau công nguyên), Công Tôn Độ vì báo thù cái chết cho con mà chỉ huy đại quân Liêu Đông tám ngàn người tiến đánh Liễu Thành. Thành bị phá liền giết sạch hơn bốn vạn già trẻ Ô Hoàn trong thành. Cùng tháng, Mã Dục chỉ huy hơn vạn kỵ binh Ô Hoàn phản kích. Hai bên kịch chiến tại thảo nguyên Mạc Bắc. Quân Công Tôn Độ đại bại chạy trốn đến Cao Cú Ly. Cao Cú Ly Vương Bá Cố chỉ huy quân tới cứu viện, cũng bị quân Mã Dục đánh bại.

Từ tháng giêng tới tháng ba, quân Mã Dục đánh thẳng vào Cao Cú Ly, đánh đâu thắng đó đại phá liên quân Công Tôn Độ, Bá Cố. Lại liên tiếp hạ mười bảy thành của Cao Cú Ly, chém đầu hơn mười vạn người. Thiết kỵ Ô Hoàn lướt qua đâu, thành trì sụp đổ, gà chó không còn. Trong vòng ngàn dặm không có dấu hiệu người ở. Người Cao Cú Ly vừa mới hưng thịnh gặp phải tai họa giết chóc bị thảm không ngờ.

Tháng tư, đô thành Cao Cú Ly vương bị phá, Mã Dục hạ lệnh ba ngày tàn sát. Thanh niên trai tráng chết hết, phụ nữ đều bị bắt làm nô lệ. Cao Cú Ly từ đó không gượng dậy nổi. Mấy năm sau bị man tộc phương bắc tiêu diệt.

Tháng năm, năm Trung Bình thứ ba (năm 186 sau công nguyên) Mã Dục kéo quân về Trữ Huyền.

Mã Dục quần áo đường trường không kịp cởi, tay cầm roi ngựa đi vào đại sảnh nghị sự. Giả Hủ, Quách Đồ theo sát mà vào.

Mã Dục hất áo choàng ngoài ngồi xuống ghế, Đại Mã Kim Dao đặt cạnh ghế da hổ đưa mắt nhìn Quách Đồ mà hỏi: " Công Tắc, trong triều có động tĩnh gì?"

Quách Đồ khom người cung kính đáp: " Phủ Đình ủy nhận lệnh điều tra án định phế vua. Nhưng qua mấy tháng điều tra mà không hề tiến triển, Thiên tử giận dữ bãi quan Chu Mật sau đó giao cho Nội Đình điều tra. Chỉ mấy ngày sau, Cảnh Thạc tự mình dẫn Kim Ngô vệ lục soát trong phủ Thái Phó Viên Phùng được một số mật thư trao đổi với Lưu Ngu, trong đó có nói đến chuyện phế lập thật là kì lạ ..."

Mã Dục khoát tay lạnh nhạt nói: " Không cần phải nói quá trình, kết quả như thế nào?"

Quách Đồ cung kính dạ rồi nói tiếp: " Kết quả là Viên Phùng, Viên Ngỗi bị bãi quan, biếm về quê ở Nhữ Nam. Tư Đồ Hoàng Uyển bị giáng ba cấp phải đóng cửa ngấm nghĩ lỗi lầm. Thị Trung Vương Doãn bởi vì có công tổ giác được thăng làm Tư Đồ. Chúa công cũng bị thiên tử hạ chỉ quả trách, cắt đi năm trăm hộ thực ấp. Tội đánh chết Lưu Ngu cũng không bị truy cứu."

" Ừ ~" Mã Dục gật đầu lại hỏi: " Thế còn Trữ Huyền".

Quách Đồ đáp: " Hai tháng trước Thứ sử Tịnh Châu Đinh Nguyên tập hợp hai vạn đại quân ở Nhạn môn quan, trong đó có một vạn quân kỵ binh Hung Nô. Thứ sử Ký Châu Hàn Phức cũng tập kết ba vạn đại quân ở Hà Gian, đêm ngày thao luyện. Lại có một lượng lớn lương thảo từ các quận Thanh Hà, Bình Nguyên không ngừng vận chuyển về Hà Gian. Thái Thú Bột Hải là Viên Thiệu cũng chiêu binh mãi mã ở Nam Bì, tình thế thập phần nguy cấp."

Giả Hủ lạnh nhạt nói: " Chủ công chém hoàng thúc Lưu Ngu. Đám người Đinh Nguyên, Hàn Phức, Viên Thiệu tất nhiên cho là thiên tử sắp hạ chỉ chinh phạt chủ công. Cho nên đã tập trung đại quân trước, tích trữ lương thảo đó cũng là điều đã được dự tính. Chẳng qua ~ hiện giờ thiên tử đã xuống chiếu không truy cứu tội chủ công đánh chết Lưu Ngu thì không lâu sau ắt tự thoái lui."

" Quả nhiên như Văn Hòa huynh dự tính" Quách Đồ nói: " Vừa mới có gian tế hồi báo, đại quân tụ tập ở Nhạn môn quan đã giải tán về các nơi."

Mã Dược lại hỏi: " Thế còn Mạc Bắc Tiên Ti thì sao?"

Quách Đồ đáp: " Từ năm ngoái khi Khôi Đầu bại trận ở Âm Phong Hạp Cốc tới nay, người Tiên Ti ở Mạc Bắc Tiên Ti đã chia ra thành bốn tập đoàn của Bộ Độ Căn, Mạn, Kha Bì Năng, Thác Bạc Khiết Phấn đều tự coi mình là chủ mà công phạt lẫn nhau."

" Ừ!"

Mã Dược đứng thẳng người lên bước dài đến trước bức tường phía bắc nhìn lên bức địa đồ quân sự rồi lâm vào trầm tư. Giả Hủ và Quách Đồ vội tiến lên trước vài bước lập tức đứng hai bên Mã Dược. Quách Đồ hít vào một hơi nói nhỏ: " Chủ công, hiện nay quân ta binh mạnh lương nhiều, bốn bề yên ổn. Đúng là thời cơ rất tốt để tây chinh lấy Hà Sáo."

Mã Dược đang quay lưng về phía Quách Đồ chỉ hơi gật đầu nhưng không lên tiếng.

Ánh mắt Giả Hủ chợt lóe, đã đoán biết tâm tư Mã Dược bèn mỉm cười nói: " Hôm nay mọi sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu có thời."

Mã Dược không quay đầu lại, chỉ lãnh đạm hỏi: " Văn Hòa có thể có kế sách nào hay?"

Giả Hủ nói: " Hạ quan nghĩ là làm cho Hung Nô Trung Lang tướng Trương Hoán bất hòa với vua Thiển Vu Hung Nô là Khương Cừ"

" A?" Mã Dược đột nhiên quay người lại chăm chú nhìn Giả Hủ nói: " Xin nguyên lắng nghe tỏ tường."

Giả Hủ nói: " Triều Hán ta từ thời Quang Vũ trung hưng, Hung Nô gặp nội loạn. Thiển Vu, Hô Hàn Tà Đan chỉ huy tám bộ tộc Nam Hung Nô hơn năm vạn người xuôi nam quy hàng được an trí về các quận Tây Hà, Sóc Phương, Định Tương, Ngũ Nguyên, Vân Trung, Nhạn Môn. Đến giữa năm Kiến Vũ (để hiệu của Quang Vũ), Quang Vũ để vì để dành quốc lực nên thi hành sách lược thu gọn. Các quận Tây Hà, Sóc Phương, Định Tương, Ngũ Nguyên, Vân Trung vốn thuộc Tịnh Châu đều buông lỏng phòng vệ. Dân chúng trong quận bị đẩy ra biên giới(Hán Vũ Đế để tăng cường cho vùng biên đã đưa dân chúng nội địa lên biên giới phía bắc) hơn trăm vạn người thì phần lớn di chuyển ngược về nam. Nhưng mà các bộ lạc Hung Nô được giữ lại để làm bình phong ở phương bắc cho Đại Hán chống đỡ sự xâm nhập của người Tiên Ti, Ô Hoàn ~ "

" Hơn trăm năm sau thì thời cuộc lại thay đổi. Ô Hoàn đầu hàng, Tiên Ti thần phục nên việc Hung Nô làm bình phong phương bắc cho Đại Hán không còn ý nghĩa. Trương Hoán từ khi làm Hung Nô Trung Lang tướng mấy lần yêu cầu Khương Cừ đem Nam Hung Nô đang ở các quận Tây Hà, Định Tương, Sóc Phương, Vân Trung chuyển tới Nhạn Môn, Thái Nguyên, đều bị Khương Cừ cự tuyệt. Trương Hoán trong lòng bất mãn, cố ý cắt bớt tiền lương, vãi vốc của triều đình Đại Hán tiếp tế cho Hung Nô do đó oán hận tích lại ngày càng nhiều."

" À ~" Mã Dược suy tư chỉ chốc lát lại trầm giọng nói: " Nhưng như vậy đâu phải là một cơ hội."

Giả Hủ nói: " Chủ công sao không khiến người tâm phúc giả mạo làm tướng Ô Hoàn chỉ huy một bộ tộc Ô Hoàn mưu phản chạy tới Tây Hà xin đầu hàng Khương Cừ. Nếu Khương Cừ giữ lại ắt Trương Hoán sẽ không tha. Nếu Khương Cừ không giữ lại thì có thể nhân dịp chém giết giá họa cho Trương Hoán. Trương

Hoán và Khương Cừ thế đã như nước với lửa nay chỉ cần gió thổi cỏ lay (có nguyên nhân) tất nhiên sẽ nổi đao binh. Khương Cừ cùng đường tất nhiên sẽ phản Hán. Nếu Hung Nô làm phản ắt Thiên tử phát binh chinh phạt. Chủ công thừa dịp làm thượng tấu lên Thiên tử tự trách trông nom người Ô Hoàn bất lực, nay xin chỉ huy quân Hung Nô, lấy công chuộc tội. Như thế việc lớn ắt thành.”

202. Chương 136: Ai Có Thể Làm Tướng.

” Kế này thực tuyệt diệu.” Quách Đồ vỗ đùi tán thưởng, đang nói mạnh chợt đổi giọng hỏi ngược lại: ” Nhưng mà ~~ lấy người nào làm tướng?”

Quách Đồ điểm qua một loạt các chư tướng thuộc hạ của Mã Dục gồm Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa, Hứa Chử, Cao Thuận, Diển Vi, Chu Thương nhưng không phát hiện được người nào có thể đảm nhiệm. Đối với nghi vấn của Quách Đồ, Giả Hủ cũng mỉm cười không đáp nhưng bộ dáng đầy vẻ tự tin. Còn Mã Dục cũng giữ bộ dáng đầy suy nghĩ.

...

Ban đêm, phủ tướng quân.

Trong tiếng đàn du dương dễ nghe, Trâu Ngọc Nương đang ngồi bên cửa sổ gảy đàn, Lưu Nghiên ôm bụng bầu chăm sóc Mã Dục dùng bữa.

” Phu quân, nghe nói lần này xuất chinh Cao Cú Ly đã giết không ít dân chúng tay không tác sát. Lại còn Tướng quân Diển Vi nghe nói trước mặt ba quân tướng sĩ đem Vương phi Cao Cú Ly ...”

Mã Dục đột nhiên ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn Lưu Nghiên. Lưu Nghiên cứng người lại không dám tiếp tục nói nữa, chỉ có thể đem câu nói bỏ dở gượng nuốt xuống bụng.

Một hồi lâu, Mã Dục bắt đầu hàm hừ phiền muộn mà hỏi: ” Những điều này ~~ là nàng nghe ai nói vậy?”

Từ trong giọng nói của Mã Dục mơ hồ nghe ra có vài phần sát khí. Lưu Nghiên vội vàng lắc đầu nói: ” Không ai nói cho chúng thiếp, đều là thiếp đi quân doanh chữa thương cho các tướng sĩ, trong lúc vô tình nghe được.”

Mã Dục không vui nói: ” Chuyện của nam nhân, nữ nhân đừng quản!”

Lưu Nghiên cúi gục đầu xuống đáp nhỏ: ” Dạ.”

” Ngoài ra ~~” ánh mắt Mã Dục chạm vào cái bụng ngày càng phình to trên người Lưu Nghiên cau mày nói: ” Cũng đã mang thai sáu tháng rồi, sau này cũng đừng đi quân doanh nữa.”

” Dạ.”

Lưu Nghiên cúi đầu thấp hơn, có hai hàng thanh lệ theo gương mặt thanh tú rơi xuống.

Đôi mày rậm của Mã Dục thoáng chốc cau lại nói không vui: ” Nàng khóc cái gì?”

Lưu Nghiên khóc nói: ” Chỉ là thiếp thương cho dân chúng Cao Cú Ly không nơi nương tựa, lại còn Vương phi Cao Cú Ly ~~ ”

” Nàng thương bọn họ?” Mã Dục thốt nhiên giận dữ lãnh đạm nói: ” Vậy sao nàng không thương ta? Tại sao không thể thương dân chúng Đại Hán trong quận Liêu Đông? Tại sao không thể thương toàn thể dân chúng Đại Hán U Châu?”

” Cái này ...~~ ”

Lưu Nghiên bị Mã Dục hỏi một hồi không biết nói gì.

Mã Dục hít vào một hơi, trầm giọng nói: ” Nàng cho là ~~ ta rất thích vô cớ giết hại dân chúng sao? Không, nàng nhầm rồi. Một chút ta cũng không thích, đây đều là vạn bất đắc dĩ! Công Tôn Độ giết hết toàn bộ già trẻ dân chúng Ô Hoàn tại Liễu Thành. Tất cả tướng sĩ Ô Hoàn trong lòng đều tràn ngập cừu hận, bọn họ phải báo thù, phải lấy giết chóc điên cuồng để giải tỏa cừu hận trong lòng. Nếu như ta không

để cho bọn họ đi giết hại người Cao Cú Ly, bọn họ sẽ chạy đi Liêu Đông giết hại người Hán! Nếu như ta không để cho bọn họ giết người, bọn họ sẽ ~~ giết ta!”

” Ta không muốn chết, càng không thể chết! Cho nên ta chỉ có thể để cho bọn họ đi giết người khác. Nhưng ta tuyệt sẽ không muốn và cũng không có thể để cho bọn họ đi tàn sát người Hán! Để giữ được một người người Hán, ta thà hy sinh hàng trăm, hàng vạn người Cao Cú Ly! Không phải người dân tộc ta, đừng hy vọng ta sẽ đồng tình với bọn họ, đừng có mơ!”

” Còn Vương phi Ly Cơ của Cao Cú Ly, nàng cho rằng ta rất thích nhìn nàng trước mọi người bị Đĩnh Vi chém đôi sao? Không, nàng sai lầm rồi. Ta cũng không thích một chút nào, nhưng ta không được không làm như vậy! Tướng sĩ Ô Hoàn từ Liễu Thành thẳng tay giết chóc đến Vương đô của Cao cú ly đều đã đổ máu. Trong đầu bọn họ chỉ có điên cuồng giết chóc, giết chóc, giết chóc nữa. Nếu như không có biện pháp ngăn cản bọn họ thì bọn họ sẽ mất đi khống chế mà trở thành một đám dã thú. Đến khi đó, ngay cả là ta cũng khó lòng ngăn cản bọn họ.”

” Nhưng ~~” Lưu Nghiên yếu ớt hỏi, ” Có thể làm gì đó để ngăn cản tướng sĩ Ô Hoàn tiếp tục giết chóc không?”

” Có lẽ vẫn còn biện pháp khác, những biện pháp tốt hơn.” Mã Dục lãnh đạm nói: ” Nhưng dưới tình hình lúc đó thì ta chỉ có thể nghĩ ra biện pháp trực tiếp nhất, ấn tượng sâu sắc nhất! Tuân theo hiệu lệnh ~~ thì sống. Bọn họ không biết chữ, không được thánh nhân giáo hóa, không biết lễ nghĩa liêm sỉ, càng không biết nhân nghĩa đạo đức. Bọn họ ngoài việc giết người, ức hiếp nữ nhân còn có thể làm gì khác?”

” Nếu như không thể khiến cho tướng sĩ Ô Hoàn chấp hành cấm lệnh trước khi kéo binh trở về Trữ Huyền, đến lúc đó tai ương sẽ rơi xuống đầu tất cả nữ nhân xung quanh Trữ Huyền! Khi đó ~~ nàng đồng tình cho một nữ nhân Vương phi Cao Cú Ly? Hay đồng tình với tất cả nữ nhân xung quanh Trữ Huyền? Hừ?”

” Cái này ...~~ ”

Lưu Nghiên cứng họng.

” Cho nên ~~ thu hồi nước mắt vô nghĩa của nàng lại, đừng có quá lạm dụng lòng thương xót. Bây giờ còn chưa tới lượt nàng giáo huấn ta!” Mã Dục trầm giọng nói: ” Cho dù kẻ sĩ quý tộc triều đình Đại Hán đều mắng ta là đồ phụ, mắng ta là đao phủ máu lạnh, nhưng ta biết mình đang làm gì vậy ~~ ”

” Cạch!”

Nói xong, Mã Dục nặng nề quăng đôi đũa xuống bàn đứng dậy đi thẳng.

Hồi lâu sau khi Mã Dục rời đi, Lưu Nghiên mới yếu ớt thở dài hỏi Trâu Ngọc Nương: ” Ngọc Nương muội muội, chẳng lẽ ta thật sự sai lầm rồi sao?”

Trâu Ngọc nương cũng yếu ớt thở dài theo tuyệt không đáp lại. Nàng cũng như Lưu Nghiên đều chưa hề biết đến nỗi khốn khổ và sự bất đắc dĩ của thời loạn thế.

Loạn thế là gì? Kẻ yếu ớt đổ máu, cường giả đi chinh phục, loạn thế là thời kẻ mạnh hiếp yếu.

Ngoại thành Trữ huyền, đại giáo trường.

Cao Thuận đang chỉ huy Hãm trận doanh luyện tập, dùng năm trăm cự binh làm nòng cốt, Cao Thuận nhận lệnh của Mã Dục chiêu mộ từ lưu dân và tù binh chọn ra hai ngàn năm trăm tân binh.

Ba ngàn tướng sĩ chia làm ba đội, một đội đao thuấn thủ, một đội trường thương binh, một đội cung thủ, ba đội quân do ba Tư mã chỉ huy xếp thành hàng đang tiến hành thao diễn, binh sĩ mỗi khi tiến lui, mỗi khi thực hiện các động tác chém giết đều hô lớn để tăng thêm thanh thế.

Giáo trường của Mã Dục được mở ngoài bãi trống cũng không có hàng rào ngăn cách nên khi Hãm trận doanh đang thao diễn có không ít lưu dân người Hán cùng dân du mục Ô Hoàn đến quanh giáo trường để xem, ngoài giáo trường lập ra một khu mộ binh lưu động, mỗi ngày đều có rất nhiều lưu dân đến đây đầu quân.

Xa xa trên thành lâu, Mã Dục chấp tay sau lưng cùng Giả Hủ đi cùng như hình với bóng.

Nhìn xa xa, tại giáo trường tiếng hò hét rung trời, Mã Dực nhủ mảy, hồi lâu không nói gì, Giả Hủ là người thông minh nên đã đoán ra những lo nghĩ của Mã Dực.

Lúc này xung quanh yên ổn là thời cơ tốt để tây chinh chiếm lấy Hà Sáo, tạo cơ xuất binh không khó, cái khó là lấy ai để dẫn toán “Phản quân” Ô Hoàn đi tới nương tựa Hung Nô đó mới là cái khó! Người này vừa phải đủ uy vọng để trấn áp sự kiêu ngạo của tướng sĩ Ô Hoàn, lại còn phải đủ quyết đoán mưu trí, dũng cảm, nếu không sẽ không hoàn thành nhiệm vụ này được.

Hứa Chử, Điển Vi, anh dũng nhất ba quân dùng để xung phong, hãm trận thì không ai bằng, nhưng cũng chỉ được mỗi mặt này, mà việc này chỉ vũ lực thì không thể thành công được.

Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa, hai tướng này cũng thuộc hạng hữu dũng vô mưu, không dùng vào việc lớn được.

Chu Thương có thể nói là phúc tướng. Từ khi theo Mã Dực đến nay đã trải qua hơn trăm trận chiến lớn nhỏ, trong đó suýt chết cũng đến bảy lần, nhưng mỗi lần lại hóa giải được hiểm nguy. Lần cuối cùng là trận chiến oanh liệt tại Liễu thành, tử thủ hơn mười ngày mà không mất thành, chỉ có Chu Thương đi mới có thể dũng cảm quyết đoán, cũng không sợ không phục nhân tâm, không sợ lỗ mãng làm càn.

Ngoài ra trong chư tướng còn có Cao Thuận.

Cao Thuận trí dũng song toàn, có tài làm đại tướng, vốn là nhân tuyển thích hợp nhất. Nhưng chỉ tiếc là Mã Dực muốn Hãm trận doanh được huấn luyện thành một đội quân có kỷ luật nghiêm minh, Hãm trận doanh có khẩu hiệu “ Vì thiên uy của đại Hán mà chiến đấu”, nếu bắt Hãm trận doanh đi theo hàng người Hung Nô, chắc chắn sẽ phá hủy sự tự hào, vinh dự làm một tinh binh của đại Hán, hủy đi dũng khí của đội quân này.

Đến lúc đó, Hãm trận doanh sẽ chỉ là một đám quân ô hợp không chịu được một đòn.

Nếu như để Cao Thuận dẫn tướng sĩ Ô Hoàn đi, chắc chắn sẽ khó mà phục chúng, Cao Thuận mặc dù trí dũng song toàn, nhưng là chỉ là thống lĩnh Hãm trận doanh. Chưa từng thống lĩnh quân Ô Hoàn chinh chiến, tướng sĩ Ô Hoàn tất nhiên sẽ không phục.

“ Thôi!” Mã Dực nặng nề đập tay lên tường thành đất. Trầm giọng nói: “ Sự việc trọng đại, bản tướng quân tự mình dẫn quân đi hàng người Hung Nô!”

“ Chúa công anh minh.”

Giả Hủ hai tay ôm quyền, khom người, cung kính thi lễ với Mã Dực, nét giảo hoạt trong mắt phút chốc hoàn toàn tan biến. Thay vào đó là nét tán thưởng không che dấu, Giả Hủ hâm mộ Mã Dực ở điểm này nhất, mỗi lúc gặp khó khăn Mã Dực liền không chút do dự xử lý với một phong cách tàn nhẫn, quyết đoán.

Kể kiêu hùng thì cần có: ‘ Một là quyết đoán, hai là cẩn thận, ba là tàn nhẫn.’ trong đó quyết đoán là quan trọng nhất.

” Chúa công không thể được.”

Giả Hủ vừa dứt lời thì gần đó bỗng vang lên một âm thanh lo lắng, rồi có tiếng bước chân dồn dập vang lên, Mã Dực, Giả Hủ quay lại nhìn thấy Quách Đồ mặt lo lắng, đang vội vã chạy lại. Đến gần Mã Dực, Quách Đồ thi lễ với Mã Dực rồi cung kính nói: “ Đồ, tham kiến chúa công.”

“ Ừ.” Mã Dực gật nhẹ đầu hỏi: “ Công Tắc vì sao không thể?”

203. Chương 137: Đầu Nhập Hung Nô

Quách Đồ nói: “ Sự an toàn của chúa công chính là sinh tử tồn vong của ba quân tướng sĩ, sao có thể khinh suất mạo hiểm được?”

Giả Hủ nói: “ Công Tắc huynh nói vậy sai rồi, giờ chỉ lo giữ Trữ huyền chỉ là ngồi đợi chết, đến khi thiên hạ đại loạn, trong tay chúa công không có đội hổ lang chi sư, không có một vùng đất an thân lập nghiệp làm căn bản, cũng không có tiền lương để chiêu binh mãi mã, giống như cây không có rễ, sao có thể tồn tại lâu

dài được? Chúa công đem thân vào chốn nguy hiểm tất nhiên là không hay, nhưng so với ngồi chờ chết thì vẫn tốt hơn nhiều lần.”

Quách Đồ vội la lên: “ Nhưng mà ...”

Mã Dục đưa tay cản Quách Đồ nói: “ Ý ta đã quyết, Công Tắc đừng nhiều lời nữa.”

“ Ài ...” Quách Đồ nhè nhẹ thở dài một tiếng, bỗng nói: “ Chúa công vẫn còn một chuyện nữa.”

Mã Dục hỏi: “ Chuyện gì thế?”

Quách Đồ nói: “ Khi chúa công viễn chinh Liêu Đông, Cao Cú Ly, có một nhóm người vì tránh loạn Khăn Vàng ở Thanh châu, nên đi đường biển từ Bắc Hải đến Liêu Đông, sau đó biết tin chúa công đem đại quân đến chinh phạt Liêu Đông lại theo đường bộ chạy đến sống ở Kế huyện, hạ quan trong lần trước dẫn quân đi vận lương ở Kế huyện bắt gặp liền thay chúa công thu nạp đám lưu dân đó.”

Mã Dục nói: “ Chỉ là một đám lưu dân, cần gì phải làm vậy?”

Quách Đồ đáp: “ Chúa công còn chưa rõ, trong đám lưu dân đó có một người, hạ quan có biết, người này họ Quản tên Trữ, tự là Ấu Thường, chính là hậu nhân của danh tướng Quản Trọng, học vấn uyên thâm, là người có tài! Hạ quan cho rằng nếu chúa công lấy được Hà Sáo, chiếm làm lãnh địa, dân cư ngày càng tăng lên, nếu thiếu người quản lý tất sẽ không thể giữ lâu dài được, hạ quan cùng Văn Hòa huynh không thể quản lý được hết, nên mới thay chúa công chiêu mộ người này.”

Giả Hủ nói: “ Quản Trữ, Quản Ấu Thường, là danh sĩ chỉ vui với hoa cỏ phải không?”

Quách Đồ nói: “ Đúng là người này.”

Giả Hủ nghe vậy nghiêm trang, quay về phía Mã Dục trình trọng nói: “ Chúa công, Quản Trữ này là người có tài, có thể dùng vào việc lớn.”

(PS: Quản Trữ chỉ vui với hoa cỏ là một giai thoại, trong thời Hán mạt thiên hạ đại loạn, Quản Trữ cùng bạn là Vương Liệt và Bình Nguyên tị nạn ở Liêu Đông, cùng thật lạ là suốt cả đời, Quản Trữ chưa bao giờ làm quan cả, chỉ dồn hết tâm tư cho cây cỏ hoa lá.)

Mã Dục nghe vậy động lòng, nghiêm túc hỏi: “ Có thể được Văn Hòa và Công Tắc khen như vậy tất là kẻ phi thường, Công Tắc người ấy đang ở đâu?”

Quách Đồ nói: “ Người này không màng danh lợi, không muốn tranh đoạt với thế nhân, chỉ có mẹ già đang bệnh, hạ quan biết phu nhân giỏi y thuật nên giới thiệu tên phu nhân, hiện đang bố trí cho gia đình họ ở trong dịch quán.”

Mã Dục nói: “ Đi. Gặp thử người này một chút xem sao.”

“ Chậm đã.” Giả Hủ ngăn lại nói: “ Chúa công không nên.”

“ Hả?”

Mã Dục quay lại nghi hoặc nhìn Giả Hủ.

Giả Hủ nói: “ Quản Trữ này là người không màng danh lợi, coi nhẹ quyền thế, trọng danh tiết, tất không vì chúa công đến tận nơi mà cảm kích, giờ chúa công đi có khi chỉ phản tác dụng, sao không chờ một thời gian nữa, để phu nhân trị bệnh cho mẫu thân y đã? Quản Trữ là người chí hiếu, nếu chúa công có thể trị khỏi bệnh cho mẹ y, thì sẽ làm Quản Trữ cảm động mà đến xin theo.”

“ Cũng được!” Mã Dục nói: “ Nếu vậy, việc Quản Trữ sau này sẽ tính.”

Giả Hủ nói: “ Có lẽ ta đợi lấy Hà Sáo trước rồi lo việc này.”

Mã Dục hỏi: “ Văn Hòa, khi nào xuất binh thì thích hợp nhất?”

Giả Hủ nói: “ Nên sớm đi không nên để lâu, đầu tháng bảy hàng năm người Hung Nô đều triệu tập các quý tộc tại Thiên Vu đình, cử hành đại lễ Khánh điển, tế trời, chúa công có thể hành sự vào lúc đó.”

“Ừ.” Mã Dực suy nghĩ một chút rồi quả quyết, trầm giọng nói: “ Lần này đi Thiên Vu đình Hung Nô quân lính không nên đem theo quá nhiều, để tránh lộ thân phận, bản tướng quân nghĩ dẫn Diển Vi, Hứa Chử, Cú Đột cùng năm trăm quân Ô Hoàn đi thôi, Văn Hòa làm tùy quân tham tán, việc xuất chinh nên giữ bí mật, nên đối với mọi người cứ tuyên bố bản tướng quân ngưỡng mộ thánh hiền nên đóng cửa nghiên cứu sách thánh hiền. Việc chính sự lớn nhỏ đều do Công Tắc giải quyết, việc quân cứ để Cao Thuận, Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa, Chu Thương các tướng cùng bàn bạc.”

...

Đêm khuya, trong tư thất của Mã Dực.

Mã Dực dang rộng hai tay, còn Trâu Ngọc Nương đang cúi mình cởi áo giáp cho Mã Dực,, một làn gió nhẹ thổi qua làm cho chiếc áo lụa mỏng trên người Trâu Ngọc Nương dán sát vào thân thể.

Vài sợi tóc theo gió nhẹ quét qua cánh mũi của Mã Dực, đem theo mùi thơm nhẹ nhàng khiến người ta say mê, Mã Dực không kìm lòng được, đưa ngón tay nâng nhẹ cằm nàng lên.

“ Ừ.”

Ngọc Nương không tự chủ được kêu khẽ một tiếng rồi ngẩn đầu lên, đôi mắt đẹp trong suốt như nước hồ thu đón nhận ánh mắt nóng bỏng của Mã Dực, tình ý tuôn trào liên miên như suối nguồn, nếu là nửa năm trước đây, Ngọc Nương nhất định sẽ như con nai nhỏ lẩn tránh ánh mắt đó, tạo thành bộ dạng thẹn thùng vô cùng.

Bây giờ Ngọc Nương không còn bộ dạng thẹn thùng nữa, nhưng lại thể hiện một bộ dạng khác, bộ dạng của một thiếu phụ đã hiểu chuyện phong tình.

Đôi mắt Mã Dực trong khoảnh khắc trở nên nóng rực cả lên hỏi: “ Lưu Nghiên đâu?”

Trâu Ngọc Nương ôn nhu trả lời: “ Tỷ tỷ đã ngủ rồi.”

Ngón tay Mã Dực thuận đường di chuyển xuống dưới, lướt qua chiếc cổ trắng như ngọc, rồi từ cổ trượt xuống bộ ngực mềm mại trắng nõn, ngón tay gạt nhẹ một cái. Chiếc áo mỏng trên người Trâu Ngọc Nương trễ hẳn xuống lộ ra làn da trắng như tuyết, cặp tuyết lê đầy đặn tròn trịa liền hiện ra trước mắt Mã Dực, đầu vú đỏ hồng đã dựng cả lên càng làm tăng vẻ mê người.

Đôi mắt Mã Dực càng thêm nóng bỏng, thấp giọng nói: “ Đi, mau gọi nàng ấy đến đây.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Trâu Ngọc Nương liền biến thành hình chữ O ngạc nhiên đến không tin nổi nhìn Mã Dực lí nhí nói: “ Nhưng ty tỷ đang mang thai , sao có thể ... có thể ...”

” Nhanh đi!”

Ánh mắt Mã Dực lạnh hẳn đi, Trâu Ngọc Nương không dám cãi lời, vội cúi đầu đi ra, chỉ trong chớp lát liền thấy nàng dìu Lưu Nghiên đến, đôi mắt đẹp của Lưu Nghiên luôn nhìn xuống đất nhưng vẫn hiện rõ ánh sáng thánh khiết của phụ nữ mang thai, hai tay nàng nhẹ nhàng phủ lên bụng, toàn tâm toàn ý với nó, tựa như nó là cả thế giới của nàng vậy.

Lúc này, trong lòng Mã Dực thoáng một tia cảm xúc khác thường. Đôi mắt luôn lạnh băng trong khoảnh khắc trở nên nhu hòa trở lại. Cho đến nay, vẫn chưa có người đàn bà nào của hắn có mang cả, đứa bé mà Lưu Nghiên mang trong bụng là đầu tiên! Trong bụng của nàng đang chứa một sinh mạng kéo dài huyết mạch của hắn.

Lưu Nghiên ngược mắt nhìn Mã Dực nói: “ Tiện thiếp thân thể nặng nề không thể hành lễ với phu quân được, xin phu quân thứ lỗi.”

Mã Dực lạnh nhạt nói: “ Thôi thôi, không cần đa lễ.”

Nhìn bụng của Lưu Nghiên to như cái trống, mặt của Mã Dực thoáng một nét áy náy, Lưu Nghiên là người thông minh, lại gần gũi với Mã Dực đã lâu nên đã sớm hiểu tâm ý của hắn, liền nhẹ giọng hỏi: “ Phu quân lại muốn dẫn quân xuất chinh sao?”

“ Ừ.” Mã Dực nói: “ Ngày mai xuất chinh.”

Lưu Nghiên nói: “Phu quân cứ yên tâm xuất chinh, thiếp thân nhất định sẽ bảo vệ hài nhi trong bụng.”

Trâu Ngọc Nương cũng ôn nhu nói: “Tướng quân yên tâm, thiếp thân nhất định sẽ bảo vệ tỷ tỷ thật chu đáo.”

Không giống như Lưu Nghiên, Trâu Ngọc Nương tới tận bây giờ vẫn không dám gọi Mã Dục là phu quân mà chỉ dám xưng là tướng quân, Mã Dục cũng như không để ý đến cách xưng hô của Trâu Ngọc Nương.

“À.” Mã Dục lại nói: “Lần này xuất chinh là việc cơ mật, nhất định không để người khác biết! Nếu có ai hỏi, cứ nói bản tướng quân đang đóng cửa đọc sách thánh hiền nhé.”

Lưu Nghiên và Trâu Ngọc Nương ôn nhu đáp: “Dạ.”

“Tốt lắm.” Mã Dục quay sang Trâu Ngọc Nương nói: “Giờ hãy đỡ phu nhân về phòng nghỉ đi.”

”Dạ.”

Trâu Ngọc Nương cung kính thưa rồi dìu Lưu Nghiên về phòng nghỉ, sau đó quay lại phòng của Mã Dục, chỉ thấy Mã Dục đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, trường bào trên người đã cởi ra, lộ rõ một thân hình cường tráng, ngăm đen, thân thể mềm mại của Trâu Ngọc Nương thoáng chốc đã căng cứng, dù Mã Dục còn chưa trèo lên người nàng mà nàng cũng đã ra đầy nước ...

Mã Dục ngoắc tay với Trâu Ngọc Nương cười dâm nói: “Lại đây nào.”

Trâu Ngọc Nương quỳn rũ liếc nhìn Mã Dục một cái, thân hình thon thả nhẹ nhàng uốn éo một chút chiếc áo lụa mỏng trên người liền rơi xuống, một thân thể trắng nõn như ngọc, chỗ nào cần lời thì lời, chỗ nào cần lôm thì lôm tất cả hiện ra một cách hoàn hảo trước mắt Mã Dục.

...

Đêm tối như mực.

Trên hoang nguyên phía bắc Trữ huyền, năm trăm kỵ binh Ô Hoàn đã tập hợp xong, năm trăm đôi mắt đang nhìn thẳng phía trước.

Phía trước họ là một kỵ sĩ to lớn đang ngạo nghễ cười trên mình ngựa, áo bào rách nát áo giáp tối tả, vỏ thanh loan đao cũng dính đầy dầu mỡ, chỉ có đôi mắt kỵ sĩ rất sắc bén luôn toát ra khí thế ngạo thị thiên hạ, ngay cả khi đứng giữa ngàn vạn tướng sĩ Ô Hoàn cũng như lạc giữa bầy gà.

”Thương ...”

Trong tiếng kim loại ma sát chói tai, Mã Dục chậm rãi rút thanh loan đao ra khỏi vỏ, ruột đao mặc dù dính đầy dầu mỡ vừa bẩn vừa xấu nhưng thanh đao lại sáng loáng sắc bén đến mức có thể nói là thổi sợi tóc vào cũng đứt đôi.

“Tướng quân uy vũ.” Năm trăm tên tướng sĩ Ô Hoàn vội vàng rút đao khỏi vỏ, năm trăm thanh loan đao sắc bén trong khoảnh khắc phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo u ám lên trời cao, tiếng reo hò kích động không ngớt vang lên trong màn đêm.

“Tướng quân uy vũ ... chỉ cần tướng quân ra lệnh dù chết cũng không từ nan!”

Mã Dục vung mạnh thanh loan đao lên, lạnh lùng nói: “Xuất binh ...”

”Ngao ngao ngao ~~”

Trên hoang nguyên trống trải liên tục có tiếng kêu gào kích động, Mã Dục dẫn đầu năm trăm tướng sĩ Ô Hoàn như bóng với hình theo sát phía sau hắn, cả đoàn nhằm hướng tây phóng đi như gió. Chỉ trong chốc lát tất cả đều biến mất trong màn đêm u ám, chỉ còn lại những âm thanh mơ hồ vang vọng thật lâu trong trời đất ... Tây Hà, Mỹ Tuệ, Thiên Vu Đình nam Hung Nô.

Lão Thiên Vu Khương Cừ hôm nay cho triệu tập tả Cốc lễ vương, hữu Cốc lễ vương đến nghị sự.

Theo thể chế nam Hung Nô, tả hữu thiên vu do Thiên Vu phong hoặc con cháu trong vương tộc đảm nhiệm, vị Thiên Vu thứ nhất mất đi người thừa kế lên làm Thiên Vu đời thứ hai, tả hữu Cốc lễ vương cũng tương đương tả hữu thừa tướng hoặc văn võ thừa tướng, đại Thiên Vu trông coi việc nước, dưới tả hữu Cốc lễ

vương có tả hữu đại tướng, tả hữu đại đô úy, tả hữu đại đương hộ, tả hữu tu đô hầu và bát đại vạn hộ thống lĩnh tám bộ tộc Hung Nô.

Mùa đông năm ngoái tuyết rơi dày đặc da súc của các bộ lạc Hung Nô chết rét quá nửa, hiện tại người Hung Nô đang gặp vấn đề nghiêm trọng về lương thực. Nếu là mấy năm trước, khi người Hung Nô gặp phải tuyết tai thì triều đình Đại Hán sẽ cho quân hộ tống lương thảo từ Tần Dương đến đây, nhưng từ khi Khương Cừ từ chối chuyển vào quan nội thì triều đình Đại Hán đã hoàn toàn cắt đứt việc tiếp tế lương thảo.

Nếu như không gặp thiên tai, không có sự tiếp tế của Đại Hán, người Hung Nô còn có thể tự lo cho mình, chỉ những năm gặp thiên tai như năm nay thì tình hình lương thực mới trở nên cấp bách, nếu như Đại Hung Nô quả thật độc bá thảo nguyên thì khi gặp thiên tai người Hung Nô sẽ xuất quân cướp bóc chuyển tai nạn lên các tộc khác trên thảo nguyên nhưng hiện tại người Hung Nô đã suy yếu, người Tiên Ti mới là bá chủ thật sự của thảo nguyên. Thậm chí ngược lại họ còn cho kỵ binh cướp cả của người Hung Nô.

Tả Cốc lễ vương mặt mày buồn rầu nói: “Thưa Đại Thiên Vu, lương thực của các bộ lạc đã ăn hết rồi, da súc cũng chỉ còn chút ít nếu không tìm cách thì toàn bộ tộc nhân đều bị đói.”

Khương Cừ lo lắng nói: “Nhưng lúc này có thể có biện pháp nào?”

Tả Cốc lễ vương nói: “Đại Thiên Vu sao không đáp ứng điều kiện của Trương Hoán đại nhân. Đưa tám bộ tộc của Đại Hung Nô ta xuống phía nam sống trong Nhạn Môn Quan, đây cũng là cách tốt để có được lương thực ...”

Hữu Cốc lễ vương nói: “Đại Thiên Vu không thể làm như thế được, nếu như tám bộ tộc Đại Hung Nô chuyển xuống phía nam nhận môn quan, người Tiên Ti và người Khương Hồ sẽ thừa cơ xâm nhập hoàn toàn chiếm cứ Hà Sáo. Đến khi đó, Đại Hung Nô ta hoàn toàn không có đường về đại mạc nữa, vĩnh viễn không thể tìm lại sự huy hoàng của Đại Hung Nô ngày xưa.”

Tả Cốc lễ vương nói: “Hữu Cốc lễ vương, người luôn miệng nói muốn tái hiện sự huy hoàng của Đại Hung Nô ngày xưa, nhưng người nói xem có biện pháp nào để vượt qua khó khăn trước mắt không? Chẳng lẽ người muốn Đại Hung Nô bị diệt tộc phải không?”

Hữu Cốc lễ vương mất lộ hung quang, quay sang Khương Cừ nói: “Đại Thiên Vu, nếu triều Hán không muốn tiếp tế lương thảo, sao không kéo quân đi cướp bóc một phen?”

“Sao?” Khương Cừ nghe vậy có chút động tâm, “Đi cướp à?”

Tả Cốc lễ vương biến sắc, vội vã khuyên can: “Đại Thiên Vu không thể được, ngày xưa lúc Đại Hung Nô cường thịnh nhất cũng không địch lại nổi Hán triều. Lúc này Đại Hung Nô ta đang yếu thế, trai tráng còn có hơn hai mươi vạn. Quân ở Khổng Huyền không đủ năm vạn mà quân Đại Hán có hơn trăm vạn, chênh lệch quá lớn, mạnh yếu rõ ràng, nếu như động đao binh thì chỉ chuốc lấy diệt vong thôi.”

Hữu Cốc lễ vương nói: “Tả Cốc lễ vương, ta thấy người đã bị người Hán dọa cho mất mật rồi!”

Tả thiên vu nói: “Người nói nhảm ...”

Xấu hổ, Khương Cừ cau mày nói: “Được rồi, đừng cãi nhau nữa, ai ...”

“Báo ...” Khương Cừ vừa dứt lời thì có một tên bách hộ đi vào báo cáo, “Đại Thiên Vu, có người Ô Hoàn xin cầu kiến.”

“Người Ô Hoàn à?” Khương Cừ đang bị việc thiếu lương thực làm đau đầu liền cau mày nói: “Không gặp!”

Tên bách hộ đáp: “Nhưng người Ô Hoàn nợ cứ nhất định gặp cho được Đại Thiên Vu.”

“Hỗn xược, đồ vô dụng!” Khương Cừ không nhịn được quát: “Dám làm loạn ở chỗ bản Thiên Vu à!”

...

Phía đông Thiên Vu đình cách khoảng năm mươi dặm, trong một hang núi bí mật bên bờ sông, năm trăm tướng sĩ Ô Hoàn đang cải trang thành mã tặc trốn trong đám cỏ rậm bên bờ sông, Mã Dục, Giả Hủ ngồi đối diện nhau, hai người đều mặc áo giáp da rách rưới, trên đầu mũ cũng tối tả, đai lưng dắt một thanh loan đao cũ nhìn cũng chẳng khác các chiến sĩ Ô Hoàn bên cạnh bao nhiêu.

Mã Duyệt trầm giọng nói: “ Ngay cả sứ giả chúng ta phái đi, Khương Cừ cũng không gặp, xem ra hẳn hoàn toàn không nghĩ tới việc thu nạp chúng ta.

“ Xem ra chỉ còn cách giết chết Khương Cừ thôi sau đó chúng ta giả họa cho Trương Hoán.” Giả Hủ nói: “ Lúc hạ quan cùng Cú Đột tướng quân đi trước báo kiến Khương Cừ từng để ý quan sát tình hình phòng thủ của Thiên Vu đình, hơn nữa Hầu Tam thâm nhập trong nội bộ của Hung Nô làm gian tế cũng cung cấp tin tức rằng hộ vệ của Thiên Vu đình chủ yếu do Hữu thiên vu Hồ Trù Tuyên thống lĩnh gồm hai ngàn thiết kỵ, còn hai ngàn thiết kỵ nữa của tả hữu Cốc lễ vương, số quân đó chia làm bốn đại doanh, chia nhau bảo vệ Thiên Vu đình ở giữa.”

Giả Hủ vừa nói vừa lấy loan đao vạch trên mặt cỏ nói tiếp: “ Binh lực Hung Nô tuy có bốn ngàn người nhưng phòng bị lại không nghiêm túc, quân ta nếu thừa lúc trời tối xuất quân tấn công bất ngờ thì ít nhất nắm chắc bảy phần đột nhập được vào vương đình, giết chết Khương Cừ nhưng mà sau khi giết chết Khương Cừ thế nào cũng sẽ lâm vào vòng vây của bốn ngàn thiết kỵ Hung Nô, sẽ không tránh khỏi một trận ác chiến, Hủ cho rằng chúa công không nên đi nhưng nên cử hai tướng Hứa Chử, Cú Đột ...”

Giả Hủ chưa dứt lời, bên bờ sông vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, Giả Hủ kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cú Đột đang phi như bay dọc theo bờ sông đến gần, trên yên ngựa còn mang theo một tên người Hung Nô. Cú Đột cho ngựa chạy vào hang núi, vứt tên Hung Nô trên ngựa xuống cỏ, đã có một tên bách phu trưởng đã chạy đến trước ngựa, một thanh loan đao đã kề cổ tên người Hung Nô đó.

Tên Hung Nô sắc mặt kinh sợ, dùng tiếng A Nhĩ Thái nói một tràng.

Mã Duyệt nhướn mày, hỏi Cú Đột: “ Cú Đột, thằng nhãi này nói gì thế?”

Cú Đột khi còn trẻ đã bị bắt làm nô lệ cho người Hung Nô, sau này mới trốn về Liêu Tây, cho nên cũng biết tiếng A Nhĩ Thái, khi ấy nói: “ Thừa tướng quân, thằng nhãi này nói hẳn là thị vệ thân tín của Tả Thiên Vu Vu Phu La, nói chúng ta đừng giết hắn, khi nào Vu Phu La thừa kế chức Thiên Vu hẳn sẽ báo đáp thật hậu cho chúng ta.”

Trước sự sống chết, tên người Hung Nô nọ như nghe hiểu hết lời Cú Đột nói, liên tục gật đầu.

“ Tả Thiên Vu Vu Phu La?” Giả Hủ đôi mày nhướn lên, thấp giọng nói: “ Nói đến tả Thiên Vu, khiến hạ quan nhớ đến một việc, chúa công có lẽ chúng ta không cần mạo hiểm để tấn công giết Khương Cừ đâu, có lẽ có biện pháp tốt hơn để cho Hung Nô và đại Hán đánh nhau.”

“ Hả?” Mã Duyệt nghiêm trang nói: “ Cách gì vậy?”

Giả Hủ không đáp, quay sang Cú Đột hỏi: “ Cú Đột tướng quân, người hỏi tên này một chút, hẳn nói tả Thiên Vu Vu Phu La đang ở Tấn Dương phải không?”

Cú Đột quay người hỏi vài câu tên Hung Nô nọ liên tục gật đầu.

“ Có rồi!” Giả Hủ vỗ tay nói: “ Chúa công, việc lấy Hà Sáo đều nhờ vào người này!”

Tấn Dương là thủ phủ của quận Thái Nguyên, cũng là thủ phủ của châu, đồng thời cũng là trụ sở của Hung Nô trung lang tướng có thể nói là một trong ba tòa thành có vị trí chiến lược quân sự quan trọng nhất phương bắc, để khống chế Khương Hồ, Hung Nô, chống lại sự xâm lược của người Tiên Ti, các hoàng đế thời Đông Hán đều cử đại quân trấn giữ ở đây.

Khu bắc thành Tấn Dương, phủ Hung Nô trung lang tướng sắp đóng cửa, trên sân có một vị quan trang phục lạ mắt đứng một mình. Viên quan này là Vu Phu La, tả Thiên Vu Hung Nô, là con trai cả của Thiên Vu Khương cừ. Theo thể chế của nam Hung Nô, Thiên Vu kế vị đều là lập con cả làm tả Thiên Vu sau đó đưa tới chỗ Hung Nô trung lang tướng tiếng là làm thuộc hạ. Thật ra thực chất là làm con tin để phòng ngừa người Hung Nô làm loạn.

Năm Quang Hòa thứ nhất (178 sau công nguyên), Thiên Vu Hung Nô Hồ Chính chết, Khương Cừ lên thay lập Vu Phu La làm tả Thiên Vu, khi ấy mới mười tám tuổi vào doanh trại quân Hán làm con tin đến nay đã được tám năm. Tám năm nay Vu Phu La sống ở Tấn Dương ngày nào cũng như ngày nào, không lúc nào là không muốn trở lại Thiên Vu đình để được vung roi phóng ngựa rong ruổi trên đại mạc, để được ngả vào lòng ngực của cha.

Từ nhỏ Vu Phu La đã có dã tâm khi hắn mới chỉ có bảy tuổi trong lúc vô tình nghe được tổ tiên của Đại Hung Nô từng thống trị cả đại mạc thì trong đầu óc non nớt của hắn đã lập một lời thề, một ngày nào đó sẽ khiến Đại Hung Nô trở lại vinh quang như ngày xưa, trở thành chúa tể thực sự của Đại mạc ...

204. Chương 138: Phong Cho Người Làm Thứ Vương

Trong tám năm đó, Vu Phu La không phải chưa từng nghĩ đến việc trở về Thiên Vu đình, quãng đường trở về thì dễ dàng nhưng hắn không thể cũng không dám chạy, vì hắn biết rõ rằng khi hắn trở về Thiên Vu đình Đại Hung Nô chỉ còn hai lựa chọn, hoặc là khai chiến với Đại Hán hoặc là chặt đầu hắn xin nhận tội với Đại Hán ...

Trong tâm trạng khốn khổ, lo âu chờ đợi mòn mỏi, vận mệnh của Vu Phu La rốt cục cũng xoay chuyển một chút.

Vào lúc hoàng hôn, có một tên thương nhân cầm trong tay một thanh loan đao rất bình thường xuất hiện tại phủ của Vu Phu La. Cất cao giọng hắn la lớn: “ Bán đao đây, bảo đao của Hung Nô đây, gặp người không hiểu đao ngàn vàng không bán. Gặp kẻ biết đao một đồng cũng không lấy đây.”

Đang luyện võ trong phủ giết thời gian, nghe thấy bán bảo đao Hung Nô, lập tức Vu Phu La động lòng, vút đao ra khỏi phủ xem, hai tên thị vệ quân Hán đi theo như hình với bóng, thoạt nhìn thì là bảo vệ, thật ra là theo để giám sát theo lệnh Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán, phòng ngừa Vu Phu La chạy trốn.

“ Đây người bán đao kia.” Vu Phu La cản người bán đao hỏi lớn: “ Người bán đao thế nào?”

Thương nhân nói: “ Đây là thanh bảo đao Hung Nô thượng hảo hạng, không nhìn ra thì ngàn vàng cũng không bán, nếu nhận ra thì một đồng cũng không lấy.”

“ Ừ.”

Đôi mắt Vu Phu La thoáng qua một tia ngạc nhiên, thanh đao kia rõ ràng là đao mà tám năm trước khi hắn rời đi hắn đã ban cho tên tùy tùng thân tín, thanh đao tuy đã cũ lại để trong chiếc vỏ đao đã sờn rách, nhưng trên đó vẫn còn thấy rõ dấu ấn tượng trưng cho quyền uy của vương tộc Hung Nô trên cán đao.

Không thể nhầm được, tuyệt đối không thể nhầm được, đây chính là chiến đao hắn đã ban cho Khất Nhi tùy tùng của hắn! Chẳng lẽ Hung Nô đã xảy ra chuyện gì rồi, hay Khất Nhi bị làm sao? Vu Phu La nóng vội như lửa trong lòng nhưng hắn vẫn giữ được thần sắc tự nhiên, tám năm làm con tin khiến hắn học được cách không bộc lộ tình cảm ra mặt.

Vu Phu La cười nhạt nói: “ Đao này tuy tốt, nhưng không phải là vũ khí để giết người.”

“ Hả?” Thương nhân liếc nhìn hai tên thị vệ quân Hán bên cạnh Vu Phu La lớn tiếng nói: “ Nhìn túc hạ quả là người biết về đao, thôi thì thanh bảo đao Hung Nô này bán cho túc hạ giá không đồng vậy, cáo từ.”

...

Đêm đó, trong phòng nghị sự của Hung Nô trung lang tướng.

Tả Tư mã vội vào trong, nói với Trương Hoán: “ Đại nhân, thị vệ vừa mới báo lại, có một tên thương nhân cổ quái ở trước cửa phủ của Vu Phu La ra bán bảo đao Hung Nô, cuối cùng tự nhiên lại không lấy đồng nào đem bảo đao Hung Nô tặng cho Vu Phu La, việc này cực kỳ đáng nghi, cuối cùng kẻ mang bảo đao Hung Nô đến bán có mục đích gì?”

“ Chỉ là nhận một thanh đao thôi.” Trương Hoán lạnh nhạt nói: “ Xem ra người Hung Nô cũng không dám chơi trò mưu kế gì với chúng ta đâu, Khương Cừ nếu dám cho người đón Vu Phu La về Vương đình, bản tướng sẽ xuất quân giống như năm đó giết chết Hô Chính! Hiện tại người Hung Nô đã không còn là đại Hung Nô của ngày xưa nữa, hừ hừ ..”

“ Tướng quân sáng suốt.” Tả Tư mã ôm quyền cung kính nói: “ Mặt tướng qua lo lắng rồi.”

“ Nhưng mà ...” Trương Hoán nói tiếp: “ Dù sao Vu Phu La cũng còn trẻ tuổi, để tránh tên nhóc này làm những chuyện ngu ngốc có thể làm tổn thương đến hòa khí giữa Hán và Hung Nô, hãy chuyển chỗ ở của hắn đi.”

“ Báo ...” Trương Hoán vừa dứt lời, hữu Tư mã vội vã vừa chạy vừa la lên: “ Nguy rồi, Vu Phu La đã uống thuốc độc tự vẫn!”

“ Cái gì!?” Trương Hoán hết sức kinh hãi, trầm giọng nói: “ Sao còn không mau đi mời lang trung đi.”

Hữu Tư mã nói: “ Đã cho mời lang trung, nhưng lang trung nói Vu Phu La dùng độc quá mạnh, sống không quá mười ngày nữa, sớm nhất ...”

Trương Hoán lạnh lùng nói: “ Sớm nhất thì sao?”

Hữu Tư mã đáp: “ Sớm nhất tối nay sẽ chết.”

“ Hả?” Tả Tư mã nghe vậy kinh hãi, nhìn Trương Hoán nói: “ Tướng quân, bây giờ phải làm thế nào? Nếu Vu Phu La chết một cách bất minh ở Tấn Dương, thì chẳng biết ăn nói với Khương Cừ thế nào đây? Mặc dù đại Hán không ngại gì Hung Nô, nhưng nếu vì việc này mà xảy ra chiến tranh, chỉ sợ triều đình sẽ giáng tội tướng quân thiếu trách nhiệm trong việc trông coi Vu Phu La đấy.”

Trương Hoán nhíu chặt lông mày, chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong sảnh. Một lát sau chợt dừng bước nghiêm giọng nói: “ Truyền lệnh ngay lập tức, cho một đội quân đem hắn đi cả ngày lẫn đêm về Đan vu đình chỉ cần hắn ra khỏi biên giới đại Hán thì Vu Phu La sống chết ra sao cũng không liên quan đến bản tướng quân.”

Tả Tư mã nói: “ Mạt tướng xin đi làm ngay.”

...

Phía tây bắc cách Tấn Dương khoảng hai mươi dặm có một hạp cốc, quan đạo từ Tấn Dương đi đến quận Tây Hà cũng phải xuyên qua hạp cốc này, kể từ khi hoàng đế Quang Vũ dùng chính sách thu hẹp biên giới bỏ mặc các quận Tây Hà, Sóc Phương, Định Tương, Vân Trung, Ngũ Nguyên đến nay, quan đạo bị bỏ hoang, dọc theo quan đạo thì mã tặc hoành hành, người đi đường thưa thớt.

Giữa trưa tháng sáu lúc mặt trời lên cao nhất, ánh nắng chói chang thiêu đốt cả vùng, một chút gió cũng không thấy đâu, trong không gian tràn ngập sự nóng bức khiến mọi người đều hít thở khó khăn, cả khu vực như một lò lửa, mỗi bước chân đều cảm nhận được cái nóng gay gắt kinh người.

” Xèo ..”

Điền Vi cầm một túi da dê đầy nước đổ lên áo giáp, lập tức hơi nước bốc lên nghi ngút. Chỉ trong chốc lát trên áo giáp sắt không còn một giọt nước nào. Điền Vi chán nản vứt chiếc áo giáp sắt dày cộp vứt sang một bên gãi gãi đầu nói: “ Mấy ngày nay thật là nóng, mấy tên ranh con đó muốn làm ông nội chúng chết nóng ở đây sao?”

Mã Dục neho mắt nhìn mặt trời trên đỉnh đầu quay sang Giả Hủ ở bên cạnh nói: “ Văn Hòa, liệu có xảy ra chuyện gì bất ngờ không?”

Giả Hủ chấp tay tiến lên nhìn ra phía trước một lát rồi thấp giọng nói: “ Chắc không có chuyện gì đâu, Hủ hiểu rõ tên Trương Hoán này mà. Tuy rằng dụng binh không tệ, về phương diện này cũng có vài phần bản lĩnh, nhưng tính lại sợ việc hay trốn tránh trách nhiệm, Trương Hoán nhất định sẽ tìm cách để đưa Vu Phu La về Đan Vu đình trước khi hắn chết.

“ Ủ.” Mã Dục đem loan đao đang cầm trong tay cắm mạnh xuống nền đất vàng, trầm giọng nói: “ Thế thì chờ thêm một chút vậy.”

” Báo ...”

Mã Dục vừa dứt lời, thám mã đi do thám đã vội phi về.

Cú Đột đột nhiên ngồi dậy quay sang Mã Dục nói: “ Tướng quân, chúng đến rồi!”

“ Hả!?” Diên Vi nghe vậy ánh mắt long lên, vội nhặt lấy áo giáp nóng bỏng trên nền đất mặc vội lên người, lạnh lùng nói: “ Con bà nó, chờ mãi mới chịu đến, giờ thì bọn nhãi này cũng đến rồi xem ta bề cổ bọn chúng như lũ gà con như thế nào.”

Mã Dược cũng đứng phắt dậy, rút thanh loan đao ở dưới đất tra vào vỏ, quay lại nói với năm trăm tướng sĩ Ô Hoàn phía sau: “ Toàn quân nghe lệnh trút bỏ giáp da trâu, mặc y phục mã tặc vào, lát nữa động thủ không ai được nói gì, càng không được báo tên, ai trái lệnh giết không tha!”

“ Xin nghe lệnh tướng quân!”

Cú Đột cùng năm trăm tướng sĩ Ô Hoàn ầm ầm nhận lời.

” Chuẩn bị phục kích ...”

Mã Dược vung tay, năm trăm tướng sĩ nhanh chóng tản ra hai bên hạp cốc tìm chỗ ẩn nấp.

...

Một đoàn xe ngựa ồn ào đi tới.

Trên quan đạo đã bị bỏ hoang, một đội quân Hán oai phong khoảng hơn trăm người đang đi đến, hơn năm mươi kỵ binh đi trước mở đường, hơn một trăm bộ binh đi sau, ở giữa là một chiếc xe ngựa đã cũ, nằm trên xe là một người trẻ tuổi thần sắc yếu ớt. Người thanh niên này chính là người “ Dừng độc tự sát” tả Thiên Vu Hung Nô, Vu Phu La.

“Nước ... nước ...”

Đôi môi nứt nẻ của Vu Phu La khe khẽ nói, đôi mắt cố gắng mở ra toát ra vẻ cầu xin nhìn tên tiểu giáo quân Hán ngồi bên cạnh, tên tiểu giáo Hán quân nhưثر mây. Quay lại phía sau ra lệnh cho tiểu binh của mình nói: “ Cho hân hậm nước, nếu không chưa đến biên giới hân đã chết thì nguy.”

“ Tuân lệnh tướng quân.”

” Báo ...”

Tiểu binh vừa nhận lệnh cởi túi nước da dê xuống đang định cho Vu Phu La uống thì có thám mã từ xa phóng lại, báo với tên tiểu giáo: “ Tướng quân, phía trước không xa là Dương Giác hạp cốc, phía ngoài hạp cốc có dấu vết vó ngựa rất rõ ràng, thời gian có lẽ không quá hai thời thần, quanh đây rất có khả năng có mã tặc mai phục, quân ta nên đi đường vòng hay cứ đi thẳng phía trước?”

“ Mã tặc?” Tiểu giáo quay đầu lại nhìn hơn trăm tên lính bộ binh quân Hán hộ vệ, đôi mắt thoáng qua vẻ khinh miệt, lãnh đạm nói: “ Truyền lệnh, toàn quân không được dừng lại, tiếp tục đi tới, nhất định trước khi trời tối phải đi đến Hắc Sơn trại, đến doanh trại bỏ hoang đó chúng ta sẽ dừng chân nghỉ ngơi.”

” Tuân lệnh!”

Tên lính truyền lệnh nhận lệnh rồi đi ngay.

Quân Hán tiếp tục đi đến, cuối cùng cũng đã vào bên trong hạp cốc, đột nhiên thấy tiếng ầm ầm vang lên, quân lính hoảng hốt ngẩng đầu thấy một tảng đá từ vách núi bên trái, đang ầm ầm lăn xuống.

Trên vách đá có người! ? Tiểu giáo quân Hán lòng hơi nao núng, quả nhiên thấy trên vách núi dựng đứng phía bên trái có một bóng người, người này đang giơ cao một thanh loan đao, phản chiếu ánh sáng mặt trời sắp lặn phát ra những tia lạnh như băng, khiến kẻ nhìn vào thấy chói mắt.

Ngay lúc này thanh loan đao sắc bén đó đã chém xuống.

“ Có mai phục!” Tên tiểu giáo quân Hán mặc dù giật mình cũng kịp cất tiếng quát to: “ Toàn quân nghe lệnh, lập tức lập trận!”

Tiểu giáo vừa dứt lời thì thấy hai đội kỵ binh từ hai phía bắc nam của hạp cốc xông vào, hai đội kỵ binh ước chừng bốn năm trăm kỵ binh, đám ngựa phi nhanh trên mặt đất khô nóng nhưng lại không hề phát ra tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc, hai đội kỵ binh kia giống như là đội quân từ địa ngục lặng lẽ nhả trong cốc đánh vào.

Không có cờ xí, không có áo giáp sắt nghiêm trang, chỉ có áo vải thô, binh khí đơn giản, rõ ràng là một đám mã tặc! Tiểu giáo quân Hán đôi mắt đã bớt đi sự lo lắng, bọn cướp vớ vẩn này lại dám đánh cướp cả quân Hán, thật là muốn chết.

“ Trường thương thủ lên trước lập cự mã trận!”

“ Dao thuấn thủ bảo vệ hai cánh.”

“ Cung thủ ở giữa, bắn tên!”

“ Kỵ binh ổn định ở sau trận, chuẩn bị truy kích.”

Tiểu giáo quân Hán đôi mắt hiện vẻ ung dung, đồng loạt hạ từng mệnh lệnh, hơn trăm tên tướng sĩ quân Hán cũng trấn định tự tin bày trận.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chỉ là một đội tinh binh vùng biên giới đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, chẳng những bày trận nhanh chóng, hành động luôn trấn tĩnh như “Thấy Thái sơn đổ trước mặt cũng không đổi sắc.” mặc dù quân số ít hơn đối phương nhiều, chỉ bằng một phần năm nhưng các tướng sĩ quân Hán hoàn toàn không bối rối, thần sắc tràn ngập niềm tin tất thắng.

” Vuu ... vuu ... vuu ...”

Trường cung của các cung thủ quân Hán đã bắn trước, hơn mười mũi tên sắc bén đã bay lên không trung.

Sau đó toàn bộ rơi thẳng xuống đầu đội hình mã tặc, làm cho đội hình mã tặc có chút rối loạn, hơn mười kỵ sĩ mã tặc kêu thảm rồi xuống ngựa.

“ Hay.” Tiểu giáo quân Hán cười lạnh đáng điệu vô cùng khinh miệt: “ Một loạt nữa.”

” Vuu ... vuu ... vuu ...”

Lại một loạt tên nhọn được bắn lên không trung rồi rơi xuống đội hình mã tặc, đội hình mã tặc lại rối loạn thêm lần nữa, lại có hơn mười kỵ sĩ ngã xuống.

“Ngao ô ...”

Cuối cùng cũng xông tới gần đội quân Hán, bọn mã tặc vội vàng rút cung ngắn, bắt đầu lấp tên, chỉ thấy tên bắn như mưa dày đặc phủ lên đội hình quân Hán, tên tiểu giáo hồ hững, ung dung nói: “ Dao thuấn thủ, bày trận cự thuấn!”

Hơn mười tên đao thuấn thủ nhanh chóng tiến lên trước trận lập thành một đội hình lá chắn nghiêm mật bảo vệ toàn bộ hơn trăm quân Hán phía sau, tên của mã tặc vừa vội vàng bắn ra hầu hết bị cản lại, chỉ có một số ít xuyên qua các lá chắn tạo cho quân Hán một chút thương tích.

...

Xa xa trên vách núi, Giả Hủ đột nhiên thở ra một tiếng quay sang Mã Dục nói: “ Chúa công, chiến sĩ Ô Hoàn mặc dù mạnh mẽ kiêu dũng không sợ chết nhưng cuối cùng vẫn không thể sánh được với quân Hán ở các châu quận được huấn luyện nghiêm chỉnh, may mà quân ta có ưu thế quân số áp đảo, nếu không thì thắng bại thế nào cũng khó mà biết được.

Mã Dục lạnh lùng gật đầu.

Thời kỳ Tần Hán, thế mạnh của người Hán không chỉ ở kinh tế mà trong lĩnh vực quân sự tâm lý cũng là ưu thế lớn! Đến các đời Tống Minh sau này, người Hán mới sợ phải chiến đấu với các dân tộc du mục phương bắc. Còn thời kỳ Tần Hán khi người Hán đối mặt với dân du mục thì tâm lý luôn mạnh mẽ, khinh thị.

Đúng là ưu thế tâm lý là rất quan trọng, nó khiến quân Hán trở nên mạnh mẽ hơn, khó mà bị đánh bại hơn.

“ Đúng thế, bản tướng quân đương nhiên nhìn ra, nếu như quân Hán ở các châu quận cũng ngoan cường giống đội quân kia thì muốn dùng kỵ binh du mục muốn tiến vào Trung nguyên thật là không thực tế.” Mã Dục cảm khái nói: “ Đại Tần, đại Hán hai đế quốc xưng bá đại lục đã mấy trăm năm. Tâm lý được củng cố nhiều đời nay, để cho mỗi tên tướng sĩ đối mặt với quân đội man di đều có sự tự tin rất lớn.

“ Xem ra sau khi chúa công lấy được Hà Sáo, vẫn cần lấy người Hán làm nòng cốt để xây dựng một đội kỵ binh tinh nhuệ.” Giả Hủ nói: “ Nếu không, chỉ dựa vào Ô Hoàn lang kỵ, Hung Nô từ kỵ, việc chinh phục người Tiên Ty ở Mạc bắc thì thừa sức, còn muốn cùng các hào kiệt Trung nguyên ganh đua thì sợ là không đủ sức.”

Mã Dục im lặng không đáp, chỉ nặng nề gật đầu.

Đúng như Giả Hủ nói, gây dựng một đội quân kỵ binh tinh nhuệ người Hán là cách làm sáng suốt! Cho dù là để duy trì Kim tự tháp thống trị hay làm để sau này tiến quân Trung nguyên cùng các lộ hào kiệt tranh giành, đều phải có một đội thiết kỵ đại Hán thật mạnh mẽ.

Ô Hoàn lang kỵ mặc dù kiêu dũng nhưng chỉ dùng để chinh phục Đại mạc, còn dùng để chinh phục Trung nguyên thì vô cùng khó khăn. Bởi vì tâm lý rằng người Hán ưu việt hơn các giống người khác, làm họ cảm thấy tự ti khi chiến đấu với người Hán khiến họ đã yếu hèn đi, không chịu nổi một đòn. Kỵ binh du mục phương bắc ở chiến trường Trung nguyên khó có thể làm nên trò chống gù.

...

“Nha ~~~ ”

“Nha ~~~ ”

“Nha ~~~ ”

Trong tiếng hò hét man rợ, toán mã tặc ào ạt xông tới, nhưng cũng không ngu xuẩn giống các đám mã tặc khác, mà chia thành hai cánh chứ không xông thẳng vào, một đám mây đen từ đội hình của mã tặc bay lên không trung, dày đặc như châu chấu, bay đến đỉnh đầu quân Hán.

“Vật gì vậy?”

Tiểu giáo quân Hán mở to mắt nhìn, tất cả các binh sĩ quân Hán cũng mở to mắt nhìn.

“Thủ phủ!” Một tên binh lính tinh mắt đột nhiên kêu to: “Đúng là thủ phủ ...”

“Hả! Thủ phủ?”

Tiểu giáo quân Hán đưa mắt nhìn theo sự chuyển động của đám mây đen đang bay nhanh đến kia. Đám thủ phủ đó dày đặc như châu chấu bay đến đỉnh đầu quân Hán sau đó rơi xuống đầu các tướng sĩ quân Hán, các tướng sĩ quân Hán thậm chí còn có thể cảm nhận rõ tiếng rít gió trong không trung của các lưỡi phủ rơi xuống.

“Đao thuấn thủ ...”

Tiểu giáo quân Hán hét lên thê lương, cố gắng lệnh cho đám đao thuấn thủ lập trận phòng ngự, tuy nhiên đã không kịp mất rồi. gần như khi tiểu giáo dứt lời thì lưỡi rìu đầu tiên đã rơi xuống lá chắn của một tên đao thuấn thủ, trong khoảnh khắc chiếc lá chắn dày cộp đã bị chém làm hai mảnh, còn dư đà nó còn chém bay cánh tay của tên đao thuấn thủ.

” Phốc phốc phốc ~~~ ”

Trong tiếng chém xuống liên tiếp, bốn năm trăm phủ thủ rơi xuống như mưa, không chút lưu tình rơi xuống tướng sĩ quân Hán hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị gì, quân Hán ngã xuống cả loạt, đội hình phòng ngự vốn dày đặc trong phút chốc đã chỉ còn thừa thớt, tiểu giáo quân Hán cắn răng như muốn vỡ cả ra. Chỉ thấy mã tặc hung hãn xông tới, loan đao trong tay bọn chúng phát ra hàn quang chói mắt.

“Rút quân ..” tiểu giáo quân Hán quyết định rất nhanh, gào lên thê thiết: “ Kỵ binh mở đường, đao thuấn thủ chặn hậu, toàn quân rút lui khỏi hạp cốc, nhanh lên ..”

” Giá ~~~ ”

Tiểu giáo quân Hán thúc mạnh vào bụng ngựa dẫn quân rút lui.

Trên vách núi, Cú Đột lạnh lùng từ từ rút một mũi tên nhọn hoắt đặt vào dây cung, tiếng ken két chói tai vang lên, cây thiết thai cung bị kéo căng hết cỡ, Cú Đột nheo mắt trái lại, mắt phải cùng mũi tên và mục tiêu nằm trên một đường thẳng và mục tiêu không phải ai khác chính là tên tiểu giáo quân Hán.

” Thấp!”

Cú Đột đang muốn buông tên thì một bàn tay to lớn đập lên vai hắn.

Không biết vì nguyên nhân gì mà Mã Dược lại ra tay ngăn cản Cú Đột, Mã Dược lạnh nhạt nói: “ Để sau đi.”

Đứng sau Mã Dược, Giả Hủ không ngớt gật gù, trầm nghĩ chưa công lại một lần nữa tính toán sâu xa, cuối cùng cũng không quên mình là người Hán, rút cục vẫn có lòng thương hại với người Hán, cố tình để tên tiểu giáo người Hán chạy thoát, rõ ràng là muốn mượn miệng hắn báo tin cho Trương Hoán, để đại quân Hán sớm có phòng bị, tránh việc về sau người Hung Nô tấn công mà quân dân Hán không kịp trở tay.

...

“ Tức chết ta mất thôi ...”

Vu Phu La hét lớn một tiếng rồi từ đồng cỏ ngồi dậy.

“ Chủ nhân ... ngài đã tỉnh rồi?”

Thấy Vu Phu La bình yên vô sự tỉnh lại, Nô Nhi Khất (người hầu của Vu Phu La khi ở vương đình Hung Nô bị Cú Đột bắt được) đang quỳ trước đồng cỏ vui mừng bỏ lại.

“ Nô Nhi Khất!” Vu Phu La quay phắt người lại, thấy người đang quỳ trước mặt mình, dáng điệu thảm hại nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra tùy tùng của mình tám năm về trước, hắn không khỏi vui mừng nắm tay Nô Nhi Khất lay lay hai cái nói: “ Nô Nhi Khất, đúng là ngươi rồi! ?”

“ Đúng là tiểu nhân.” Nô Nhi Khất tay phải đặt lên ngực khom người xuống cung kính đáp: “ Nô Nhi Khất khấu kiến chủ nhân.”

“ Mau mau miễn lễ.” Vu Phu La đưa tay đỡ lấy Nô Nhi Khất gấp gấp hỏi: “ Nô Nhi Khất, mau nói cho tiểu vương biết cuối cùng là có chuyện gì xảy ra với đại Hung Nô rồi?”

Nguyên là ngày ấy Nô Nhi Khất sau khi bị bắt mới biết được đám mã tặc này là người Ô Hoàn, vì bị đại Hán Hộ Ô Hàn trung lang tướng bức bách quá không biết đi đâu bèn làm phản rồi chạy đến Tây Hà đầu nhập Hung Nô, nhưng bị Thiên Vu cự tuyệt.

Nô Nhi Khất là tùy tùng thân tín của Vu Phu La, lúc nào cũng mong mỏi để Vu Phu La được trở về vương đình, hai bên đúng là có chung mục đích nên dễ dàng thống nhất với nhau bày mưu để thực hiện hành động cứu Vu Phu La.

Mã Dược sai Cú Đột hỏa tốc trở về Trữ huyền xin Lưu Nghiên thuốc “ Giả tử chi dược” , sau đó Giả Hủ cải trang thành thương nhân đem thuốc và mật thư giấu vào trong chuôi đao của Nô Nhi Khất, mượn có bán đao mà đưa cho Vu Phu La. Sau khi, Vu Phu La đọc được mật thư của Nô Nhi Khất, lòng như lửa đốt, không chút do dự uống luôn “ Giả tử chi dược.”

205. Chương 139: Hung Nô Kịch Biến (1+2)

“ Đã gặp chuyện gì?” Vu Phu La thất thanh hỏi: “ Việc gì mà nghiêm trọng như vậy!?”

Nô Nhi Khất nói: “ Mùa đông năm ngoái tuyết rơi nhiều làm rất nhiều gia súc của đại Hung Nô bị chết rét, đại Hán trung lang tướng Trương hoán lại cố tình gây khó khăn trì hoãn việc cứu tế lương thảo, đại Hung Nô chắc sắp không thể nhìn thấy trời xanh nữa rồi, còn nữa ...”

“ Còn cái gì nữa?”

“ Còn có lão Thiên Vu ngày nào cũng có thể qua đời, ngưng hiện tại con dân của đại Hung Nô đã quên ngài rồi, họ chỉ biết lão Thiên Vu có một vương tử là Hô Trù Tuyên thôi, không còn biết đến còn có một vương

tử là Vu Phu La nữa, nếu ngài không mau trở về thiên vu đình thì đến khi lão Thiên Vu quy thiên thì em của ngài Hồ Trù Tuyền sẽ thừa kế ngôi vị Thiên vu.

“Thật đáng giận!” Vo Phu la hai tay nắm chặt, trầm giọng nói: “Bản vương lập tức trở về Thiên Vu đình ngay.”

Nô Nhi khất vội la lên: “Chúa công không được đâu, vạn lần không thể trở về Thiên vu đình được.”

“Tại sao?”

“Nếu bây giờ ngài trở về, rất có thể sẽ bị lão Thiên vu nhốt lại sau đó lại đưa trở về Tấn Dương lần nữa, ngài biết rõ là lão Thiên vu rất sợ đại Hán mà, lại còn có tả cốc lễ vương, tả đại tướng quân, hữu đại tướng quân, hữu đại đô úy, họ đều là chó săn của người Hán, bọn chúng sẽ không tha cho ngài đâu.

“Vậy ta phải làm sao bây giờ?” Vu Phu La vội kêu lên: “Chẳng lẽ chỉ có cách ngồi chờ chết thôi sao?”

Nô Nhi Khất khẽ nói: “Chúng ta phải chờ thời cơ, chờ thời cơ có thể đánh một đòn trí mạng!”

Vu Phu La nói: “Nhưng quân đội của tám bộ tộc Hung Nô chưa thuận phục bản vương, khi cơ hội đến thì phải làm thế nào đây?”

Nô Nhi Khất nói: “Tiểu nhân nghe nói hữu cốc lễ vương, tả đại đô úy có khuynh hướng khai chiến với triều Hán, họ rất bất mãn đối với việc lão Thiên vu ra sức nhần nhện người Hán, tiểu nhân có thể âm thầm tiếp xúc với bọn họ, thử dò ý bọn họ. Ngoài bọn họ ra, chủ nhân còn có một lực lượng bí mật hỗ trợ.”

“Hả?” Vu Phu La sắc mặt chấn động, nghiêm giọng hỏi: “Còn có lực lượng thần bí nào?”

Nô Nhi Khất nói: “Có một đội năm ngàn kỵ binh Ô Hoàn lúc nào cũng sẵn sàng nghe lời chủ nhân điều khiển, hiện có năm trăm kỵ binh ở bên ngoài.”

“Người Ô Hoàn à?” Vu Phu La nghi hoặc hỏi: “Người Ô Hoàn ở xa mãi tận U châu, hơn nữa trước đây giữa họ với đại Hung Nô còn có oán cừu làm sao họ lại nguyện ý trợ giúp bản vương?”

Nô Nhi Khất nói: “Đó là ân oán mấy trăm năm trước, hiện tại đã thay đổi rất nhiều rồi. Đại Hung Nô và người Ô Hoàn đã không còn có mối thù sinh tử nữa. Năm ngoái thiên tử đại Hán cử tân nhiệm Hộ Ô Hoàn trung lang tướng, nghe nói là một tướng quân họ Mã, khi ở Trung nguyên nổi danh tàn nhẫn, người ta gọi là Mã đồ phu. Sau khi Mã đồ phu đến U châu, liền chấn áp người Ô Hoàn bạo loạn một cách tàn khốc, ngay cả người già phụ nữ trẻ con cũng không bỏ qua, khiến bản doanh của người Ô Hoàn ở Liêu tây cháy thành tro bụi.”

”Mã đồ phu?” Vu Phu La ngạc nhiên nói: “Khi bản vương ở Tấn Dương cũng đã từng nghe nói đến người này, nghe nói người này dùng binh xảo trá, quỷ thần khó lường, là một kẻ cực kỳ lợi hại, nguy hiểm, có thật hiện nay hắn đang là Hộ Ô Hoàn trung lang tướng không?”

“Đúng vậy.” Nô Nhi Khất nói: “Tên Mã đồ phu này thật lợi hại. Mười mấy vạn người Ô Hoàn lại tự nhiên bị mấy ngàn người của hắn đánh cho tan tác, cuối cùng chỉ còn có năm ngàn người trốn vào đại mạc, đến đầu nhập Thiên vu đình, kết quả là bị đại Thiên vu đuổi đi, người Ô Hoàn giờ không biết nương tựa vào đâu, nên mới nghĩ đến việc ủng hộ chủ nhân lên ngôi Thiên vu. Họ chỉ xin đại hung Nô cho họ một vùng đất trên đại mạc để người Ô Hoàn có thể yên ổn sinh sống.”

“Chuyện này không khó khăn gì!” Vu Phu la cao giọng nói: “Nếu có một ngày bản vương một lần nữa được trở lại làm vua của đại mạc sẽ đem đất Đông Hồ ban cho tộc Ô Hoàn, để cho con cháu tộc Ô Hoàn đời đời sinh sống, vĩnh viễn không thay đổi.”

“Đạt Đán đa tạ đại Thiên vu ban cho.”

Vu Phu La vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nói trầm hùng, chợt một bóng người hùng vĩ hiên ngang đi vào. Vu Phu La đưa mắt nhìn lên thì thấy người này mình cao tám thước, cực kỳ to lớn, dáng điệu oai phong, thoạt nhìn là biết là một kẻ anh hùng.

Vu Phu La nghiêm trang hỏi: “Người là Đạt Đán thủ lĩnh của người Ô Hoàn?”

Người nọ đặt tay phải lên ngực bái Vu Phu La một cái cao giọng nói: “Đúng là tiểu nhân.”

Vu Phu La từ từ đi đến trước mặt Đạt Đán cao giọng nói: “ Đạt Đán, nếu người có thể giúp bản vương lên ngôi Thiên vu Hung Nô, bản vương sẽ phong cho người là thứ vương.”

Đạt Đán vội quỳ xuống cao giọng nói: “ Đa tạ đại Thiên vu.”

...

Tấn Dương nha phủ của Hung Nô trung lang tướng.

Trương Hoán đang ngồi trước án đọc binh thư, chợt thấy từ bên ngoài một bóng người hiện xuất hiện ,là tả Tư mã đang vội vã bước vào, quỳ xuống trầm giọng nói: “ Tướng quân, có chuyện rồi!”

Trương Hoán cau mày hỏi: “ Có chuyện gì?”

Tả Tư mã nói: “ Đội quân hộ tống Vu Phu La về Thiên vu đình bất ngờ gặp mã tặc phục kích, hơn trăm binh sĩ tất cả tử trận, chỉ còn mỗi tiểu giáo là thoát chết.”

“Cái gì?” Trương Hoán vỗ án đứng lên, lạnh lùng nói: “ Trong địa giới Tấn Dương xuất hiện Mã tặc lợi hại như vậy từ bao giờ, chúng sao có thể tiêu diệt hoàn toàn hơn trăm tinh binh của ta được?”

Tả Tư mã khê nói: “ Bọn mã tặc kia không đơn thuần là mã tặc có thể do người Khương hoặc Hung Nô cải trang.”

Trương Hoán trầm giọng hỏi: “ Tiểu giáo dẫn quân ở đâu rồi?”

Tả Tư mã buồn bã nói: “ Tiểu giáo dẫn quân đi, trong khi hỗn chiến đã bị thương nặng. Sau khi trở lại Tấn Dương chỉ kịp thuật lại sự việc xong là tắt thở.”

Người Hung Nô từ xưa rất tin vào Tát Mãn giáo, sùng bái nhật nguyệt, sùng bái phong vũ lôi điện, các Đại Thiên vu đều tự xưng là con của trời đất và được nhật nguyệt phù hộ nên thường cúng nhật nguyệt, mừng một tháng bảy hàng năm Thiên vu đều tổ chức đại lễ tế trời tại Thiên vu đình.

Trước Thiên vu đình, tiếng trống thừa thốt, một bầu không khí thê lương tràn ngập cả khu vực, vốn đáng ra phải có không khí vui vẻ để đón ngày tế trời, nhưng lúc này trên mặt mọi người đều lộ rõ vẻ lo âu.

Trên tế đài rất cao ở giữa bản doanh, mười mấy Tát Mãn vu sư tóc bạc mặt vẽ đồ hình, mặc áo lông ngỗng, cổ đeo vòng xương, tay cầm trống da trâu đang nhảy nhót, miệng hét lên những tiếng quái dị, có lẽ ngay cả bọn họ cũng không hiểu nổi chính mình đang hét cái gì.

Trước tế đài, tám đội kỵ binh của tám bộ lạc Hung Nô đang xếp hàng chỉnh tề, mỗi đội kỵ binh có một trăm dũng sĩ cường tráng, bọn họ mình mặc chiến bào mới tinh, trước ngực và sau lưng mặc giáp nhẹ, cổ tay đeo hộ thủ, chân đặt lên bàn đạp ngựa, cưỡi một con tuấn mã, uy phong lẫm liệt.

Phía sau kỵ binh của tám đại bộ lạc là dân du mục từ các bộ lạc gần xa đến xem lễ hội náo nhiệt của người Hung Nô.

Tiếng thanh la ngừng hẳn còn tiếng trống lại trở nên dồn dập hơn, một người râu dài quá gối xuất hiện chính là Tát Mãn vu sư, phía sau là đại Thiên vu Hung Nô Khương Cừ nét mặt thành kính, hơi có chút tiều tụy, theo sát Khương Cừ là hữu Thiên Vu Hồ Trù Tuyền. Sau nữa là tả hữu cốc lễ vương, tả hữu đại tướng quân, tả hữu đô úy, tả hữu đại đương hộ, cùng tả hữu tu đô hầu.

Ngoại trừ tả Thiên vu Vu Phu La đang ở Tấn Dương xa xôi, còn các quý tộc nam Hung Nô đều tề tựu ở đây dự nghi thức tế trời sau đó đại Thiên Vu Khương Cừ sẽ tuyên bố một quyết định trước đông đảo mọi người!

Lão Vu sư cao tuổi dập đầu ba cái rồi cố gắng leo lên tế đài, mười mấy tên Vu sư trẻ tuổi đang nhảy nhót trên đài đều thành kính quỳ mọp xuống đài, giống như “ Chúng tinh cùng nguyệt” vây quanh lão Vu sư, lão Vu sư thần nhiên giơ hai cánh tay lên, ông tay áo rộng thùng thình tuột xuống để lộ hai cẳng tay gầy gò khô đét như hai que củi.

Đại Thiên vu Khương Cừ và tất cả các quý tộc phía sau đều quỳ xuống, đám người từ xa đến xem náo nhiệt cũng thành kính quỳ xuống, chỉ có các dũng sĩ của tám bộ tộc Hung Nô vẫn hiên ngang ghì cương ngựa, hưởng đặc ân miễn quỳ lạy.

...

Ngoài Thiên vu đình, Vạn phu trưởng Ô Chất Lặc đang dẫn một đội năm ngàn thiết kỵ Hung Nô đang tuần tra liên tục trên thảo nguyên.

Đại Hung Nô đang tổ chức nghi lễ tế trời, tất cả các quý tộc đều tập trung ở Thiên vu đình, nếu lúc này các bộ tộc khác đem đại quân xâm lấn, trực tiếp tấn công Thiên vu đình, khi đó hậu quả thật khó lường! Thân là thuộc hạ của đại Thiên Vu chỉ huy hàng vạn thiết kỵ, Ô Chất Lặc tất nhiên không dám coi thường chênh lệch.

” Báo ~~” Chợt có thám mã từ hướng đông nam phóng nhanh tới, lớn tiếng hô: “ Tướng quân, hướng đông nam cách ba mươi dặm phát hiện một lượng lớn kỵ binh Ô Hoàn!”

“ Người Ô Hoàn à?” Ô Chất lặc trầm giọng hỏi: “ Chúng có bao nhiêu kỵ binh?”

Thám mã nói: “ Khoảng hơn hai ngàn kỵ binh.”

“ Hơn hai ngàn kỵ cơ à?” Ô Chất Lặc thoáng rung mình, đột nhiên rút loan đao chỉ về phía trước lạnh lùng nói: “ Hỡi các dũng sĩ đại Hung Nô, có địch quân xâm lấn, giết ..”

” Ngao ~~ ”

Phía sau Ô Chất Lặc, các kỵ binh Hung Nô vội vàng rút loan đao khỏi vỏ, gào thét inh ỏi, phóng theo sau Ô Chất Lặc, tất cả như một cơn lốc nhằm hướng đông nam cuộn cuộn phóng đi. Hướng đông nam cách đó ba mươi dặm, Mã Dục mang tên giả là Đạt Đán đang thống lĩnh hai ngàn kỵ binh Ô Hoàn hộ tống Vu Phu La quay về Thiên vu đình.

“ Báo .. phía trước năm mươi dặm phát hiện rất đông kỵ binh Hung Nô, ước chừng năm ngàn kỵ binh.”

“ Báo .. kỵ binh Hung Nô đã phát hiện quân ta ..”

“ Báo .. kỵ binh Hung Nô đang nhằm hướng quân ta xông tới ..”

“ Báo .. kỵ binh Hung Nô chỉ cách quân ta không đến mười dặm ..”

Thám mã liên tục đem tin tức của đại quân Hung Nô về báo lại, Mã Dục thần nhiên giơ cánh tay phải phát mệnh về phía trước, phía sau hẳn hai ngàn kỵ binh Ô Hoàn đang tiến tới vội vàng dừng lại, sau đó chậm rãi triển khai ra hai cánh tạo thành đội hình chiến đấu. Gần như ngay sau khi kỵ binh Ô Hoàn vừa mới lập xong đội hình thì phía chân trời xanh ngắt đã hiện lên một đường chỉ đen mờ mờ.

Đường chỉ đen phía trước từ từ chuyển động, chỉ trong chớp lát liền biến thành một đám mây đen che phủ hoàn toàn màu xanh của thảo nguyên, rồi đột nhiên đám mây đen đó lại biến thành vô số kỵ binh Hung Nô giống như thủy triều đen kịt cuốn qua thảo nguyên ầm ầm xông đến.

Thiết kỵ của Đại Hung Nô, cuối cùng đã gặp lại thiết kỵ của Đại Hung Nô rồi! Đôi mắt của Vu Phu La thoáng chốc nóng rực lên như có lửa. Chỉ không lâu nữa đám thiết kỵ Hung Nô hùng mạnh kia sẽ thuận phục chính mình, rồi chính mình cũng giống như tổ tiên, giống như các Đại Thiên Vu vĩ đại ngày trước, một lần nữa giành lại đại mạc.

Vu Phu La đưa mắt nhìn Đạt Đán, Đạt Đán thần sắc nghiêm trang gặt đầu.

” Giá ~ ”

Vu Phu La khẽ quát một tiếng, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa phóng lên.

Trong tiếng vó ngựa phi lên, Đạt Đán thống lĩnh hơn mười kỵ binh Ô Hoàn từ trong đội hình phóng ra bảo vệ cho Vu Phu La tiến về phía trước nghênh đón cơn thủy triều Hung Nô thiết kỵ.

Trước đội hình của người Ô Hoàn, Thiên phu trưởng Nha Sư đột nhiên vui mừng kêu to lên: “ Tả Thiên vu, là Tả Thiên vu đã trở về ... ha ha ha ...”

Phụ Thân của Nha Sư là tùy tùng trung thành nhất của lão Thiên vu Khương Cừ, Nha Sư cùng Vu Phu La lớn lên với nhau từ nhỏ, hai người cùng nhau cưỡi ngựa, cùng nhau kết bái, cùng nhau săn thú tình cảm

sâu đậm, mặc dù thối thoát đã tám năm Vu Phu La lại phóng ra từ đội hình Ô Hoàn nhưng Nha Sư nhìn thoáng một cái đã nhận ra ngay.

“ Hả! Tả Thiên vu à?”

Ô Chất Lặc thoáng rung mình đột nhiên giơ cao cánh tay phải ý bảo đám kỵ binh Hung Nô đang phóng nhanh phía sau hãy chậm lại. Đám kỵ binh Hung Nô cũng bắt đầu đi chậm lại đồng thời chậm rãi triển khai sang hai cánh lập thành đội hình đứng đối diện với đội hình Ô Hoàn. So với đội hình của người Ô Hoàn thì đội hình của người Hung Nô đông hơn nhiều lắm, hai cánh vẫn tiến về phía trước thoáng chốc đứng thành hình cánh nhọn vây quanh đội hình của người Ô Hoàn.

” Người kia hãy dừng lại!”

Ô Chất Lặc sắc mặt lạnh lẽo hét lớn, đám kỵ binh Hung Nô đứng phía sau lập tức giương cung lấp tên, mấy ngàn mũi tên nhọn hoắt chĩa thẳng phía trước nhằm vào Vu Phu La và hơn mười kỵ binh Ô Hoàn đi phía sau.

Nha Sư thấy vậy biến sắc, hung dữ gào lên: “ Ô Chất Lặc, ngươi điên rồi sao, dám bắt kính với tả Thiên Vu thế à!?”

” Hừ ~ ”

Vu Phu La kéo nhẹ cương tuấn mã, dừng ngựa lại trước trận của người Hung Nô, hơn mười kỵ binh Ô Hoàn ở phía sau cũng tản ra, sát khí ở đội hình của người Hung Nô tràn ngập không gian, Mã Dực có chút bất an bèn đưa mắt ra hiệu với Diển Vi, Cú Đột. Diển Vi, Cú Đột phút chốc mất lộ hung quang gật đầu hiểu ý.

“ Ô Chất Lặc!” Vu Phu La giơ roi ngựa chỉ vào Ô Chất Lặc đang đứng cách xa mười bộ, trầm giọng nói: “ Thấy bản vương sao còn không xuống ngựa hành lễ ra mắt?”

“ Mặt tướng tham kiến Tả Thiên vu!”

Vu Phu La vừa dứt lời, Tri Nha Sư lập tức nghiêng người nhảy xuống ngựa quỳ phục xuống đất lạy, hơn mười thân binh nghe lệnh của Tri Nha Sư cũng vội vàng nhảy xuống ngựa quỳ xuống.

Nhưng Ô Chất Lặc vẫn an nhiên bất động, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua đám Nha Sư và hơn mười thân binh một cái, rồi quay sang Vu Phu La, không lạnh không nóng nói: “ Mặt tướng phụng mệnh đại Thiên Vu bảo vệ nghi lễ tế trời, đang phải thực thi quân lệnh, xin Tả Thiên vu thứ lỗi không thể hành lễ ra mắt được.”

“ Vậy à.” Vu Phu La ánh mắt lạnh lẽo nhìn Ô Chất Lặc quát: “ Vậy để cho các dũng sĩ của đại Hung Nô chia cung tên trong tay vào bản vương và những ân nhân cứu mạng của bản vương, đây cũng là quân lệnh của đại Thiên vu sao?”

“ Việc này ...”

Ô Chất Lặc cứng họng, đành phát tay, ra dấu cho các dũng sĩ Hung Nô đang giương cung phía sau, họ lập lúc vội vàng hạ cung tên trên tay xuống.

“ Hừ ..” Vu Phu La hừ mũi một cái, quát lên: “ Bây giờ hãy mở đường, bản vương muốn dẫn các ân nhân cứu mạng đi gặp đại Thiên vu.”

Ô Chất Lặc bất đắc dĩ, quơ tay bảo đội hình các dũng sĩ Hung Nô nhường đường, chính giữa đại quân Hung Nô từ từ tách ra làm hai tạo thành một con đường hẹp , Ô Chất Lặc lúc này mới quay sang nói với Vu Phu La: “ Tả Thiên vu nếu muốn gặp đại Thiên vu mặt tướng xin dẫn đường nhưng mà hai ngàn kỵ binh Ô Hoàn phải cách xa Thiên vu đình năm mươi dặm.”

“ Làm càn!” Vu Phu La giận dữ thốt lên: “ Ngươi chỉ là một vạ kỵ trưởng nho nhỏ mà dám quyết định cho bản vương phải làm thế này thế kia sao?”

Ô Chất Lặc tất nhiên không sợ, ngang nhiên nói: “ Thứ cho mặt tướng vô lễ.”

Vu Phu La lãnh đạm nói: “ Ô Chất Lặc, ngươi không sợ chết sao!?”

Ô Chất Lặc đưa tay sờ lên chuôi loan đao, lãnh đạm nói: “ Tả Thiên vu, xin đừng ép mặt tướng phải ra tay.”

Vu Phu La nhướn mày, lạnh lùng quát lên: “ Vậy ngươi cứ coi là bản vương muốn chết đi!”

Vu Phu La vừa dứt lời, Mã Dược bực bội phất tay, Cú Đột quát lên một tiếng, gương cung lấp tên như tia chớp, một mũi tên to bằng ngón cái đã đặt lên dây cung, cùng lúc đó, Diễm Vi ở sau lưng Mã Dược thúc ngựa xông lên lần lượt rút hai thanh đại thiết kích ra cầm trong tay.

“ Hả! ?”

Ô Chất Lặc sắc mặt sa sầm lại, rút nhanh loan đao ra, đang muốn hạ lệnh toàn quân tấn công, thì chợt thấy hàn quang lóe lên trước mắt, rồi thấy cổ họng chợt đau nhói, hai tay đang muốn giơ lên giờ như bị một tòa núi lớn đè lên không đủ sức giơ lên nữa, Ô Chất Lặc từ từ cúi xuống thấy một mũi tên đen nhánh đang cắm tại cổ họng của mình, đuôi mũi tên còn rung rung nhẹ nhàng trong gió.

” Hồng nha ~~ ”

Diễm Vi thúc ngựa xông lên, hai cây đại thiết kích lạnh lùng chém vào cổ Ô Chất Lặc, máu tươi văng tung tóe, đầu lâu của Ô Chất Lặc trong khoảnh khắc tung lên không trung. Diễm Vi lại lấy thiết kích đâm vào cái đầu của Ô Chất Lặc rồi giơ lên cao, máu tươi chảy từ đại thiết kích xuống đất tí tách, đôi mắt của Ô Chất Lặc vẫn còn trợn trừng kinh khiếp.

Đám kỵ binh Hung Nô người nọ nhìn người kia, biến có bất ngờ kinh người này khiến họ sợ đến đờ đẫn.

Vu Phu La đưa mắt hung dữ nhìn đám tướng sĩ Hung Nô, cuối cùng nhìn vào Tri Nha Sư, lớn tiếng quát: “ Tri Nha Sư đâu!”

” Có mặt tướng.”

“ Bản vương phong cho ngươi làm vạn kỵ trưởng, thay Ô Chất Lặc thống lĩnh thiết vệ Thiên vu.”

“ Mặt tướng tuân lệnh.”

Tri Nha Sư lập tức đáp ứng, gương mặt non trẻ dâng lên sự kích động khó nói thành lời.

...

Doanh trại Thiên vu đình, nghi thức tế trời đã chấm dứt.

Lão Thiên vu Khương Cừ thân thể già yếu tay cầm quyền trượng bằng vàng được hữu Thiên vu Hô Trù Tuyên đỡ lên tế đài, quyền trượng của đại Hung Nô có hình một con Thiên Lang đang đứng, phía trên đầu trượng là hai cánh của Thiên Lang.

“ Hồi các thần dân, đại Hung Nô hiện nay đang gặp một nguy cơ lớn chưa từng có từ trước đến nay, đại Hung Nô đã lập quốc được mấy trăm năm, trong mấy trăm năm qua đại Hung Nô đã trải qua bao nhiêu sóng gió, bao nhiêu biến cố, nhưng chẳng phải cuối cùng chúng ta cũng đã vượt qua sao? Cho nên lúc này chúng ta cũng có thể vượt qua khó khăn như trước kia.”

“ Nhưng lúc này bản Thiên vu không còn trẻ nữa, thân thể cũng không còn khỏe mạnh nữa, vốn bản Thiên vu không còn cách nào thống lĩnh các dũng sĩ Hung Nô dong ruổi nơi xa trường nữa, giờ đã đến lúc để một Thiên vu mới thay thế ta thống trị đại Hung Nô.”

“ Đại Thiên vu anh minh ..”

Khương Cừ vừa dứt lời, tả cốc lễ vương, tả đại tướng quân, hữu đại tướng quân, hữu đại đô úy, hữu đại đương hộ, cùng hữu tu đô hầu đều quỳ xuống hô to ba lần hưởng ứng, Khương Cừ thoáng một tia vui mừng, không khỏi gạt nhẹ đầu, Hô Trù Tuyên tuổi trẻ cũng khó nén được vẻ kích động.

“ Thần không đồng ý.” Hữu cốc lễ vương từ trong đám đông bước ra nói to: “ Nếu như đại Thiên vu muốn thoái vị cũng nên nhường lại cho tả Thiên vu Vu Phu La điện hạ, sao lại có thể truyền ngôi cho hữu Thiên vu Hô Trù Tuyên điện hạ được? làm vậy có phải là trái với thiết chế của tổ tiên không? rất không ổn.”

“ Đúng vậy, hữu cốc lễ vương nói phải lắm, nếu muốn nhượng vị thì cũng nên nhường cho tả Thiên vu Vu Phu La điện hạ.”

Hữu cốc lễ vương vừa dứt lời, tả đại đương hộ cũng bước theo ra khỏi hàng, biểu thị sự phản đối.

Khương Cừ cau mày lại, ho khan rồi khom lưng đứng lên, hữu cốc lễ vương cùng tả đại đương hộ không thích Hô Trù Tuyền, Khương Cừ đã dự liệu sẽ công khai phản đối. Khương Cừ tính tình hiền lành, không ưa giết chóc, nhưng ở địa vị đại Thiên vu Hung Nô, lần này không tránh khỏi việc giết chóc rồi.

206. Chương 139: Hung Nô Kịch Biến (3+4)

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, một tinh binh Hung Nô từ lầu của đại Thiên vu xông ra hô lớn.

Hai người có ý kiến phản đối là hữu cốc lễ vương và tả đại đương hộ đã bị vây quanh bởi binh lính, hai thanh loan đao đã kề vào cổ họ.

Hữu cốc lễ vương biến sắc lạnh lùng nói: “ Đại Thiên vu ... ngài!”

Khương Cừ ngửa mặt lên trời than dài: “ Không phải bản Thiên vu độc ác muốn giết các người, mà Thiên vu mới đáng vị, tất cả những ai không phục đều giết hết, đây chính là thiết chế của tổ tiên đây.”

“ Đem đi chém đầu!” Khương Cừ nhẹ nhàng phát tay, đưa mắt nhìn thái độ của tả đại đô úy, tả tu đô hầu hỏi: “ Hiện còn ai phản đối nữa?”

Tả đại đô úy, tả tu đô hầu đều nghiêm trang không nói gì cả.

“ Bản vương phản đối!”

Khương Cừ đang muốn nói tiếp thì đột nhiên một âm thanh như sấm nổ vang lên cách đó không xa, tất cả quý tộc Hung Nô trước tế đài, tám trăm kỵ binh của tám bộ lạc Hug Nô cũng vội vàng quay đầu lại nhìn xem ai, thì thấy trên thảo nguyên không biết từ khi nào đã xuất hiện hai ngàn kỵ sĩ Ô Hoàn, giáp sắt đen xì.

Trước đội hình của người Ô Hoàn, một con ngựa ngạo nghễ đứng nghiêm.

“ Vu Phu La!”

“ Tả Thiên vu!”

Khương Cừ cùng hữu cốc lễ vương đồng thanh kinh ngạc hô lên, trong giọng nói lộ tình cảm trái ngược nhau.

Đôi mắt Vu Phu La thoáng một tia lạnh lẽo khác thường, giục ngựa chậm rãi tiến lên trước, lớn tiếng quát to: “ Vị trí Thiên vu của Đại Hung Nô phải do vương tử thiện chiến nhất thừa kế, Hô Trù Tuyền người có phải là vương tử thiện chiến kiêu dũng nhất của đại Hung Nô không? Người có dám cùng bản vương tỷ thí không?”

“ Có gì mà không dám!” Gương mặt còn trẻ của Hô Trù Tuyền thoáng một tia kích động, từ tế đài vội vàng phóng xuống, nhảy lên một con tuần mã đi đến trước mặt Vu Phu La, cao giọng nói: “ Tiểu đệ xin được cùng đại ca ganh đua võ thuật.”

Vu Phu La rút từ bao tên ra một mũi tên, đưa đến trước mặt Hô Trù Tuyền lãnh đạm nói: “ Đại Hung Nô chúng ta, dựa vào cung tên tung hoành trên thảo nguyên, người – người anh em của ta, chúng ta lấy cung tên phân định thắng bại, người thấy thế nào? Người thắng là đại Thiên vu, người thua chết.”

“ Xin được làm theo lời đại ca!” Hô Trù Tuyền nhận mũi tên từ trong tay Vu Phu La, rồi bẻ làm đôi lấy đoạn tên gãy chỉ vào trường bông có đỉnh đầu sói của Thiên vu lớn tiếng nói: “ Lấy hình sói trên trường làm mục tiêu, bắn mười mũi tên ai trúng nhiều hơn sẽ thắng, huynh thấy thế nào?”

“ Được.”

Vu Phu La ầm ầm đáp ứng.

Trên tế đài Khương Cừ nhìn lướt qua Vu Phu La và Hô Trù Tuyền đang giương cung lắp tên chuẩn bị so tài, cuối cùng nhìn vào đám thiết kỵ Ô Hoàn, trong lòng không khỏi lo sợ. Vu Phu La đột nhiên dẫn hơn hai ngàn thiết kỵ Ô Hoàn xuất hiện tại Thiên Vu đình, hẳn muốn làm gì? Năm ngàn kỵ binh của Ô Chất Lặc đang làm gì? Tại sao không ngăn cản bọn người Ô Hoàn này?

Trong đội hình người Ô Hoàn, Mã Dược thản nhiên đưa mắt nhìn Khương Cừ, rồi quay sang Diển Vi ở bên cạnh nói: “ Diển Vi, đưa cung đây.”

” Tuân lệnh.”

Diển Vi khẽ nói một tiếng, lấy cung và một mũi tên đưa cho Mã Dược, Mã Dược nhận lấy cung tên, đặt tên vào dây cung chuẩn bị giương cung. Thấy Mã Dược giương cung muốn bắn, phía sau Mã Dược hai ngàn kỵ binh Ô Hoàn vội tra đao vào vỏ giương cung lắp tên chuẩn bị.

” Toa toa toa ~ ”

Hô Trù Tuyền bắn liền ba mũi tên đều trúng vào hình sói.

Vu Phu La lạnh lùng cười một tiếng, rút từ ống tên ra ba mũi tên lắp vào dây cung, chỉ nghe “ Ông” một tiếng. Ba mũi tên đồng thời bắn ra, trúng ngay giữa hình sói, Hô Trù Tuyền không khỏi ngẩn ngơ, hữu cốc lễ vương, tả đại đương hộ cũng ngạc nhiên hô lớn, đám đông người Hung Nô và dân du mục vây quanh xem thì hoan hô ầm trời.

Vu Phu La quay lại nhìn Hô Trù Tuyền, dùng âm thanh lạnh lẽo nói: “ Hô Trù Tuyền còn muốn đấu tiếp không?”

Hô Trù Tuyền tự biết tài bắn cung của mình không được như Vu Phu La nên im lặng không nói.

“ Không so đo nữa.” Khương Cừ đứng trên tế đài đột nhiên lạnh lùng nói: “ Bản Thiên vu còn chưa chết, chưa đến lượt các người quyết định ai được kế thừa chức đại Thiên vu! Bản Thiên vu đã quyết định đem ngôi Thiên vu trao lại cho Hô Trù Tuyền, như vậy từ nay Hô Trù Tuyền chính là đại Thiên vu của Hung Nô.”

“ Hừ! Ta thấy lão già rồi nên hồ đồ.”

Vu Phu La nói lớn, đôi mắt thoáng một tia sát cơ lạnh lẽo. Ngồi trên lưng ngựa đột nhiên xoay người giương cung lắp tên chĩa thẳng vào đại Thiên vu Khương Cừ!

“ Đại ca làm gì thế?” Hô Trù Tuyền thất kinh, vội giương cung lắp tên nhằm cổ họng Vu Phu La lạnh lùng nói: “ Để ... cung tên xuống, không được bất kính với đại Thiên vu.”

Vu Phu La lạnh lùng liếc Hô Trù Tuyền một cái, mũi tên cũng không dịch chuyển chút nào.

Đôi mắt Khương Cừ thoáng nét ngạc nhiên, kinh hãi, chỉ thấy trước đội hình Ô Hoàn, một kỵ binh Ô Hoàn chậm rãi giương cung tên, nhằm thẳng vào hắn, tất cả các kỵ binh Ô Hoàn đều giương cung tên lên, hai ngàn mũi tên cũng lấp lóe ánh sáng nhằm thẳng vào hắn.

Trong đội hình người Ô Hoàn chỉ có Cú Đột nheo mắt, mũi tên nhọn hoắt đặt trên dây cung, mặt lạnh băng, cây cung trong tay nhằm thẳng Hô Trù Tuyền, khóe mắt Cú Đột luôn lưu ý nhất cử nhất động của Vu Phu La.

“ Hạ ... cung tên xuống!”

Hô Trù Tuyền lớn tiếng hét lớn

Vu Phu La đôi mắt chợt lóe hàn quang, tay phải buông ra, mũi tên nằm trên dây cung phóng ra như tia chớp, ngay lúc đó Mã Dược cũng buông tay phải, hai ngàn kỵ binh Ô Hoàn cũng buông dây cung.

” Toa toa toa ~ ”

Tên bay như châu chấu loạn xạ khắp bốn phía, đứng trên tế đài Khương Cừ ngay lập tức bị bắn thành con nhím.

” Không ~ ”

Hô Trù Tuyền gào lên một tiếng, đang muốn buông dây cung bắn chết Vu Phu La, chợt thấy trước mắt chợt lóe hàn quang, sau đó thấy tay nhẹ bỗng, dây cung đang căng không ngờ bị đứt tung, Hô Trù Tuyền còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một mũi tên khác từ sau cổ Hô Trù Tuyền xuyên vào, từ phía trước cổ họng của Hô Trù Tuyền hai giọt máu bắn ra, rồi đầu mũi tên cũng lộ ra trước cổ hắn.

Ánh mắt Hô Trù Tuyền phút chốc trở nên ngây dại, thân thể cường tráng trên mình ngựa lao đảo, rồi nặng nề ngã xuống ngựa, nằm im bất động.

” Giá!”

Vu Phu La thúc ngựa vượt qua thi thể Hô Trù Tuyền chạy thẳng đến tể đài.

Các quý tộc Hung Nô cùng dân du mục thấy vậy mặc dù khiếp sợ nhưng cũng không thấy vẻ cuồng quýt, thậm chí không ít người trên mặt hiện vẻ hưng phấn đầy biến thái!

Đại Hung Nô từ xưa đến nay là một dân tộc mà ai muốn giành ngôi báu đều phải trải qua giết chóc máu tanh. Bằng mọi cách giành được quyền lực, dù thể nào cũng không bị chê trách.

Vu Phu La bước nhanh lên tể đài, đoạt lấy quyền trượng bằng vàng tượng trưng cho quyền lực của hoàng tộc Hung Nô trong tay Khương Cừ giờ lên cao!

Hữu cốc lễ vương, tả đại đô úy, là hai người đầu tiên quỳ xuống, đồng thanh hô to: “ Đại Thiên vu ..”

“ Đại Thiên vu ..”

“ Đại Thiên vu ..”

Tiếp theo là tả đại đương hộ, tả tu đô hầu cũng quỳ xuống, cuối cùng là tả cốc lễ vương dùng dằng một chút rồi cũng quỳ xuống, những dân chúng Hung Nô đứng quanh cũng thành kính quỳ xuống, Vu Phu La đứng trên tể đài nhìn lại, trừ hai ngàn tướng sĩ Ô Hoàn đằng đằng sát khí, cùng với đội kỵ binh của tám đại bộ tộc Hung Nô ra không ai còn đứng cả.

“ Bắt đầu từ hôm nay, ta ... Vu Phu La sẽ làm đại Thiên vu của đại Hung Nô!”

“ Bản Thiên vu xin thề với trời, sẽ dẫn dắt con dân của đại Hung Nô trở lại đại mạc, tái hiện hùng phong của tổ tiên khi xưa trở thành chúa tể của vạn dặm đại mạc ..”

“ Ban đầu tám đại bộ tộc Hung Nô sẽ được thống nhất thành hai bộ tộc tả hữu.”

“ Tùy tùng trung thành của bản vương là Nô Nhi Khất phong làm hữu anh vương, thống lĩnh hữu bộ tộc, người bạn trung thành của ta là Tri Nha Sư phong là tả anh vương thống lĩnh tả bộ tộc.

“ Còn thủ lĩnh tôn quý Đạt Đán của bộ tộc Ô Hoàn là ân nhân cứu mạng của bản vương, phong làm thứ vương của Hung Nô, địa vị chỉ dưới bản vương, có thể điều khiển cả hai bộ lạc tả hữu.”

...

Tháng bảy năm Trung bình thứ ba (năm 186 sau công nguyên) , tại Tấn Dương xa xôi vì con tin – tả Thiên vu Vu Phu La được Đại Hán Hộ Ô Hoàn trung lang tướng trợ giúp trốn thoát về Tây Hà Thiên vu đình, nhân cơ hội lúc Hung Nô tể trời, các quý tộc Hung Nô tụ tập tại Thiên vu đình, phát động binh biến giết chết cha và em trai để lên ngôi đại Thiên vu.

Sau khi lên ngôi, Vu Phu La nóng lòng muốn cứu Hung Nô thoát khỏi khó khăn liền đem tám bộ lạc Hung Nô thống nhất thành hai bộ lạc tả hữu, hơn nữa lại tập trung toàn bộ trai tráng tổng cộng là năm vạn kỵ binh, sắm sửa vũ khí, chuẩn bị làm giống như tổ tiên hắn năm xưa, xuôi xuống phía nam cướp bóc vùng biên giới đại Hán.

...

Đêm tối như mực, thành Tấn Dương im lặng như tờ, hai cây đuốc bằng gỗ dương cháy sáng trên thành lầu, ánh sáng mờ mờ chiếu ra bốn phía quanh thành lầu, một nhóm hai tên lính cùng đứng nghiêm trên thành lầu, giương mắt cảnh giác nhìn chăm chăm vào bóng đêm vô tận ngoài thành, như muốn tìm trong bóng tối một điều gì bất thường.

Xa hơn nữa là hơn mười tên binh sĩ quân Hán đang đội ngũ chỉnh tề đi đi lại lại trên tường thành tuần tra. Trong bóng tối bên ngoài thành, đột nhiên xuất hiện mấy đốm lửa quỷ mị, đứng trên thành lâu hai tên lính quân Hán lập tức cảnh giác lớn tiếng quát: “ Ai đấy? Ai đang đốt lửa đó?”

Không ai đáp lời, trong bóng tối đột nhiên vang lên một tiếng xé gió một tiếng, một mũi tên lửa rít gió lao lên mặt thành, “ Đốc” một tiếng ghim thẳng vào cột gỗ của thành lâu, dưới ánh lửa, hai tên lính quân Hán phát hiện trên thân tên có một mẫu thư.

“ Thư, đúng là một phong thư!” một tên lính rút mũi tên ra rồi gỡ bức thư khỏi mũi tên. Vội vàng đọc vài lần, mặt biến sắc nói: “ Mau đưa tin cho Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán biết Thiên Vu đình Hung Nô phát sinh chính biến, lão Thiên Vu Khương Cừ bị giết, tả Thiên vu Vu Phu La kế vị, lúc này đang tập trung quân mã, lập tức sẽ xuôi nam cướp bóc biên giới.”

“ Còn chần chờ gì nữa.” Một tên lính khác quát: “ Mau đem thư này cho Trương Hoán tướng quân đi.”

...

Tấn Dương, trong phủ nha của Hung Nô trung lang tướng.

Đại Hán Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán đang triệu tập thuộc hạ, tả hữu Tư mã đến bàn bạc.

Tả Tư mã nói: “ Tướng quân, chúng ta đã lục soát toàn bộ từng tấc đất từ Dương Giác hạp cốc đến Hắc Sơn trại cũng không phát hiện thi thể Vu Phu La thậm chí ngay cả một mẫu xương cũng không tìm thấy.”

Trương Hoán cau mày nói: “ Có thể bị dã thú ăn hoặc tha đi mất chăng?”

“ Chắc là không đâu.” Tả Tư mã nói: “ Bọn mã tặc kia dù hung ác nhưng cũng không làm nhục thi thể các tướng sĩ, thi thể hơn một trăm tướng sĩ bỏ mình đều đặt ở quân doanh hoang phế ở Hắc Sơn trại! Nếu mã tặc đối xử tử tế với thi thể các tướng sĩ bỏ mình như vậy thì không có lý do gì lại vứt một mình thi thể Vu Phu La ở nơi hoang dã cả.”

“ Ủ, phân tích rất có lý.” Trương Hoán gật đầu nói: “ Nói như vậy chỉ còn lại một khả năng có thể xảy ra là đám mã tặc đó mang theo thi thể của Vu Phu La, nhưng bọn chúng tại sao lại đem thi thể của Vu Phu La đi? Thi thể của Vu Phu La thì có ích lợi gì cho bọn chúng?”

Hữu Tư mã đột nhiên nói: “ Tướng quân, có lẽ vẫn còn một khả năng khác.”

“ Khả năng nào nữa?”

“ Vu Phu La được bọn mã tặc kia cứu đi.”

“ Ồ?” Trương Hoán nghiêm giọng hỏi: “ Vu Phu La được cứu đi à?”

“ Không sai.” Hữu Tư mã gật đầu nói: “ Mặt tướng nghĩ đi nghĩ lại, thấy Vu Phu La đột nhiên dùng độc tự sát thật là kỳ quặc, có lẽ đó là một âm mưu được vạch ra từ trước, Vu Phu La giả vờ dùng thuốc độc, và đám mã tặc kia căn bản chính là người Hung Nô cải trang, tất cả mọi việc đều nhằm mục đích cứu Vu Phu La về Thiên vu đình.”

Tả Tư mã phụ họa theo: “ Hữu Tư mã nói không phải là không có lý, mặt tướng nghe nói lão Thiên vu Khương Cừ gần đây sức khỏe suy yếu, lúc nào cũng có thể quy thiên việc đón Vu Phu La về tiếp nhận vị trí Thiên vu là cũng có khả năng.”

“ Không thể nào.” Trương Hoán lắc đầu nói: “ Việc đó không thể xảy ra! Theo ta Khương Cừ không có can đảm làm việc này! Nếu Khương Cừ muốn Vu Phu La trở về kế thừa vị trí Thiên vu, hẳn cũng chỉ có thể đàm phán với bản tướng quân, nếu âm thầm làm vậy, chẳng lẽ hẳn không ngại bản tướng thống lĩnh đại quân đập bằng Thiên vu đình của hẳn sao?”

“ Báo ..” Trương Hoán vừa dứt lời, một tên binh lính vội vã chạy vào phòng nghị sự, hần quỳ rạp xuống đất hai tay cầm phong thư đưa lên qua đỉnh đầu nói: “ Hung nô kịch biến!”

Tấn Dương, trong đại sảnh của Hung Nô trung lang tướng.

Trương Hoán, tả Tư mã, hữu Tư mã ngồi đọc thư bằng vải lụa, trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn thỉnh thoảng phát ra âm thanh lách tách.

Tả Tư mã nói: “ Tướng quân, dù bức thư này không rõ lai lịch. Mạt tướng cho rằng chuyện này rất lạ. Việc Vu Phu La uống thuốc độc vẫn là một nghi vấn. Hơn nữa cuộc chiến ở Dương Giác hạp cốc càng khả nghi. Tuy nhiên quân ta phải sớm chuẩn bị, tránh bị đại quân Hung Nô tràn qua biên giới.

Hữu Tư mã nói: “ Tướng quân, có thể truyền lệnh cho các bộ tộc Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ, Tần hồ nhanh chóng tập hợp tinh binh, đợi khi quân Hung Nô tiến xuống phía nam sẽ hợp lực tấn công chúng. Chúng ta phải ra tay trước, một trận đánh tan quân Hung Nô. Nếu để quân Hung Nô tiến được xuống phía nam, Đại Hán sẽ lâm vào cảnh loạn lạc”.

Trương Hoán lặng im không nói, những gì Tả tư mã nói xét về khía cạnh binh pháp thì hoàn toàn đúng, ra tay trước không chế địch nhân là biện pháp tốt nhất. Nhưng là một Hung Nô trung lang tướng của Đại Hán nên Trương Hoán biết không dễ để ra tay trước khắc chế địch quân.

Điều đại quân không khó. Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ, Tần hồ sợ hãi thiên uy của Đại Hán. Chỉ cần Trương Hoán ra lệnh bọn họ không dám cưỡng lệnh, nhưng khi đã điều động đại quân thì sao? Khi chưa điều động đại quân, lương thảo phải tích trữ trước. Nếu muốn duy trì mấy vạn đại quân chống lại quân Hung Nô cần phải có rất nhiều lương thảo.

” Tả Tư Mã nghe lệnh.”

Sau khi suy nghĩ Trương Hoán đã ra quyết định.

” Có mạt tướng”.

Tả Tư Mã ngẩng đầu, ưỡn ngực đón nhận ánh mắt của Trương Hoán.

“ Phái thám mã, du kị điều tra nghiêm ngặt Tây Hà, Sóc Phương, Ngũ Nguyên, Vân Trung, Định Tương các quận. Các bộ lạc Hung Nô có bất kỳ hành động dị thường nào phải cấp báo ngay”.

” Tuân lệnh.”

” Hữu Tư Mã nghe lệnh.”

” Có mạt tướng.”

“ Cấp tốc truyền lệnh cho Đại vương Đồ Đáp của Đồ các hồ, Nãi Chân Nhĩ Đóa nữ vương của Nguyệt thị hồ, Tần hồ đại tướng quân Quách Thái triệu tập tinh binh của bộ tộc, chuẩn bị xuất chinh. Về phần lương thảo, bọn họ sẽ không phải chuẩn bị. Mùa đông năm ngoái tuyết rơi nhiều, cuộc sống của họ cũng rất khó khăn. Bản tướng quân sẽ cấp lương thảo cho họ”.

” Tuân lệnh.”

Bộ tộc Đồ các hồ là hậu duệ của Hưu đồ vương và Hồn tà vương. Vào thời Hán Vũ Đế, Hưu đồ vương, Hồn tà vương đã quy thuận đại Hán. Di cư vào Lương châu, khu vực Hà Sáo, trở thành phiên dậu của Đại Hán chống lại sự xâm lăng của người Hung Nô của nhà Đại Hán. Đến thời Đông Hán thì Hung Nô chia làm hai. Nam Hung Nô Thiên vu Hồ Hàn Tà xuôi xuống phía nam, gia nhập Đại Hán. Hậu duệ của Hưu Đồ vương, Hồn tà vương phát triển cường thịnh, trở thành bộ tộc, sử sách gọi là Đồ các hồ.

Nguyệt thị hồ. Nguyệt thị vốn là một bộ lạc cường thịnh lập nước ở hành lang Hà Tây. Sau khi bị Thiên vu Hung Nô Mạo Đồn đánh bại. Một chi tộc chạy lên phía tây bắc, lập quốc ở Thiên Sơn, sử gọi là Đại nguyệt thị. Một chi tộc chạy vào Lương châu, địa khu Hà Sáo, sống hỗn cư với người Đồ các hồ và người Hán, sử gọi là Tiểu Nguyệt thị, hay còn gọi là Nguyệt thị hồ.

Tần hồ cư trú ở vùng Hà Sáo, Lương châu từ lâu đời. Bộ tộc Khương hồ này đã hoàn toàn bị Hán hóa. Tây Hà, Hung Nô Thiên vu đình.

Vu Phu La triệu tập Tự thứ vương Đạt Đán, Tả anh vương Tri Nha Sư, Hữu anh vương Nô Nhi Khất, tả cốc lễ vương, hữu cốc lễ vương cùng các quý tộc Hung Nô thương nghị việc khởi binh nam chinh.

Vu Phu La nói: “ Nam chinh lần này liên quan đến sự tồn vong của Đại Hung Nô, các bộ tộc phải dốc toàn lực. Bản Thiên vu sẽ thống lĩnh ba vạn quân thiết kỵ, tiến dọc sông Hoàng Hà xuống phía nam, vượt qua Trường thành, tấn công các bộ tộc Tần hồ, Tiên linh khương, Thiêu đương khương, Lạc tả khương. Nếu chiến sự thuận lợi sẽ tiếp tục tiến xuống phía nam tới tấn công tam phụ (tả phụ, hữu phụ, kinh phụ)

Vu Phu la nhìn Mã Dục. Hắc khê nói: “ Tự thứ Vương”.

Mã Dục vội vàng đứng dậy nói: “ Có vi thần”.

Vu phu La hạ lệnh: “ Thống lĩnh năm ngàn thiết kỵ Ô Hoàn rời khỏi tây Sóc Phương tấn công Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ”.

“ Tuân lệnh”.

” Tả anh vương.”

“ Có thần”.

“ Thống lĩnh năm ngàn thiết kỵ đi tiên phong, cùng Tự vương tây chinh”.

“ Tuân lệnh”.

” Hữu anh vương.”

“ Có thần”.

“ Thống lĩnh hai vạn quân ở lại Đan vu đình, bảo vệ người già, trẻ em và nữ nhân cùng gia súc của chúng ta”.

“ Tuân lệnh”.

Vu Phu La đứng dậy, ánh mắt sắc như dao nhìn lướt qua mặt của Tả, Hữu cốc lễ vương, Tả, Hữu đại tướng và đám quý tộc Hung Nô” Các vương còn lại, đại tướng, Đại đô úy, Đại đương hộ và Tu đô hầu tất cả theo bản Thiên vu nam chinh”.

“ Tuân lệnh”.

Quý tộc bộ lạc Hung Nô ầm ầm hưởng ứng.

“ Ha, ha, ha” Tiếng nói của Vu Phu La vừa dứt. Một tiếng cười ngạo nghễ vang khắp đại trường, sau đó một người bước ra từ phía sau Tự thứ vương Đạt Đán, cất giọng lãnh đạm nói: “ Đại Thiên vu không tự lượng sức, dụng binh tây chinh. Có phải muốn bị diệt vong không?”

Mọi người nghe thế, tất cả đều biến sắc. Tả anh vương Tri Nha Sư tức giận rút đao toan chém người đó thành hai đoạn nhưng bị Vu Phu La ngăn lại.

“ Người là ai?” Vu phu La giận dữ hỏi: “ Sao người lại dám ăn nói càn rỡ trước mặt bản Thiên vu?”

Tự thứ vương Đạt Đán bước ra khỏi hàng nói: “ Xin Đại Thiên vu bớt giận. Người này là một môn khách của hạ thần, họ Từ tên Cổ, rất có mưu lược. Hắc tuy là người Hán nhưng lại có mối thù sâu nặng với Đại Hán, mối thù khắc cốt ghi tâm. Hộ Ô Hoàn trung lang tướng Mã Dục của Đại Hán đã giết phụ thân, cướp thê thiếp của hắc”.

Vu Phu La tức giận. hắc cau mày hỏi: “ Đúng không?”

Tự thứ vương Đạt Đán nói: “ Đại Thiên vu, nếu không có Từ Cổ giúp sức, thần và năm ngàn tộc nhân sẽ không thể nào chạy thoát ra Liêu Tây, e rằng tất cả đã chết dưới lưỡi đao của Mã đồ phụ. Hơn nữa Đại Thiên vu giả chết chạy khỏi Tần Dương, tất cả đều là mưu kế của Từ Cổ, thần không dám tranh công, thần vốn định tiến cử Từ Cổ với Đại Thiên vu nhưng người này trời sinh bản tính phóng khoáng, ăn nói xằng bậy, mạo phạm uy danh của Đại đan vu, thật đáng muôn chết”.

207. Chương 140: Trận Chiến Hà Sáo

Từ Cổ cười nhạt, hần trả lời: “Đương nhiên”.

Vu Phu La trầm giọng hỏi: “Vì sao tiên sinh nói bản Thiên vu động binh là tự rước lấy diệt vong?”.

Từ Cổ nói: “Đại Đan Vu truyền lệnh Tự thứ vương, Tả anh vương thống lĩnh một vạn thiết kỵ tây chinh Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ. Tự tay Đại Thiên vu lại thống lĩnh ba vạn quân đi nam chinh Tần Hồ. Tiên Linh, Thiêu Đương, Lạc Tả các bộ tộc rợ Khương. Chẳng lẽ Đại Đan vu muốn các bộ tộc Khương, Hồ đó liên kết với Đại Hán chống lại người Hung Nô ư?”

“Lực, Đan, Thiêu, Khương, Hồ các bộ tộc chẳng phải sẽ liên quân với đại Hán sao?”

“Vậy thì có sao?” Hùng tâm bốc lên Vu Phu La bùng bùng nói: “Dũng sĩ Đại Hung Nô kiêu dũng thiện chiến, tất cả đều có thể lấy một địch mười”.

Từ Cổ nói: “Hùng tâm của Đại Thiên vu làm cho lòng người phẫn chấn. Nhưng bên cạnh hùng tâm còn phải có thực lực thực sự. Bây giờ Đại Hung Nô có hơn hai mươi vạn người, hơn năm vạn quân, có thực lực mạnh nhất trong các bộ tộc Khương, Hồ nhưng không chiếm ưu thế rõ ràng. Các bộ tộc du mục Đồ các Hồ, Nguyệt thị Hồ ở tây bắc Hà Sáo cũng có hơn năm vạn người, hơn hai vạn quân. Tần Hồ và các tộc Khương khác đã dời dời định cư ở nam Hà Sáo cũng có hơn mười vạn người, hai vạn quân. Quân Đại Hán bảo vệ ở đây cũng có không dưới tám vạn quân tinh nhuệ. Đại Đan Vu chỉ dựa vào năm vạn thiết kỵ, vậy không tự rước lấy diệt vong là gì?”

Tả anh vương nói: “Đồ các Hồ, Nguyệt thị Hồ, Tần Hồ đều nghe lệnh của Đại Hán Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán. Tiên Linh, Thiêu Đương, Lạc Tả các bộ tộc rợ Khương đều nghe theo hiệu lệnh của Đại Hán Hộ Khương trung lang tướng Đồng Trác. Tất cả các bộ tộc này đều là chó săn của người Hán. Nếu như người Hung Nô không phát binh trước, làm chủ tình hình, đánh bại các bộ tộc này thì mấy bộ tộc này sẽ liên kết cùng quân Hán. Chúng sẽ đồng thời phát động tấn công quân Hung Nô chúng ta từ ba hướng tây, nam và đông. Đến lúc đó người Hung Nô sẽ lâm vào hiểm cảnh”. Vu Phu La vuốt cằm, gật đầu. Hần quay đầu nhìn Từ Cổ ra vẻ muốn nghe lời giải thích của Từ Cổ như thế nào.

“Tả anh vương nói sai rồi” Từ Cổ nói: “Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ, Tần hồ cùng Tiên Linh, Thiêu Đương, Lạc Tả các tộc Khương tuy đều là chư hầu của Đại Hán. Nhưng lòng trung thành của các bộ tộc này với Đại Hán cũng giống như của Hung Nô. Đại Hung Nô thay vì xuất binh chinh phạt, bức họ trung thành với Đại Hán. Cách tốt nhất là gửi hòa ước làm cho chúng an binh bất động. Sau đó Đại Thiên Vu tập hợp tất cả binh lực của Đại Hung Nô, hợp binh cùng Tự thứ vương tấn công Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán, chỉ cần đánh bại Trương Hoán là có thể hạ thấp uy danh của Đại Hán. Các bộ tộc Khương, Hồ khiếp sợ uy danh của Đại Hung Nô tất sẽ thi nhau tới đầu phục. Đó chính là không chiến mà khuất phục được địch nhân”.

“Không chiến mà khuất phục?” Mắt Vu Phu La lộ vẻ ranh ma, hần ngửa mặt lên trời cười lớn rồi hần nói tiếp: “Cuối cùng dưới trướng bản Đan vu đã có nhân tài. Người tuy là người Hán nhưng lại giúp Đại Hung Nô chống lại Đại Hán. Bản Thiên vu được tiên sinh giúp sức đó chính là ân điển của Lang thần. Tiên sinh, xin nhận của bản Đan vu một lạy”.

“Đại Thiên vu?”

Đám quý tộc Hung Nô biến sắc, nhưng Vu Phu La đã rời khỏi chỗ ngồi. Hần chấp tay cúi rạp mình xuống.

...

Tấn Dương, đại sảnh của Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán.

”Tướng quân!”

Tiếng bước chân vang lên, thân hình cao lớn của Tả tư mã đi vào.

Đang trầm tư xem bản đồ quân sự trên bàn, Trương Hoán bừng tỉnh, hần vội hỏi: “Sao rồi?”

Tả tư mã trầm giọng nói: “Vẫn chưa biết được Vu Phu La đã soạn đoạt được ngôi vị Thiên vu hay chưa. Nhưng thám mã cấp báo quân kỵ binh Hung Nô ở các quận Ngũ Nguyên, Văn Trung, Định Tương, Sóc

Phượng đang tiến về Tây Hà Thiên vu đình. Xem ra thông tin trong bức mật thư đó là đúng. Người Hung Nô đang chuẩn bị hành động quân sự quy mô lớn”.

Trương Hoán đằng đằng sát khí nói: “ Nếu Hung Nô đang chuẩn bị xuất binh, việc Vu Phu La có giành được ngôi vị Đại Đan Vu đã không còn quan trọng nữa. Người Hung Nô dám phản bội Đại Hán, đừng trách bản tướng quân vô tình. Truyền lệnh quan quân nhu chuẩn bị lương thảo và các phương tiện tác chiến nặng. Các cánh quân tập trung về Tần Dương”.

” Tuân lệnh.”

“ Còn nữa” Trương Hoán nói tiếp: “ Nếu đại quân Hung Nô xuôi xuống phía nam. Thượng quận nằm trên đường tiến quân của chúng. Hãy truyền lệnh cho Tần hồ Đại tướng quân Quách Thái vào đóng ở Thượng quận. Truyền tin cấp báo tám trăm dặm cho Hộ Khương trung lang tướng Đồng Trắc, yêu cầu Đồng Trắc tướng quân lệnh cho các bộ lạc rợ Khương, Tiên Linh, Thiêu Đương, Lạc Tả tập trung tinh binh tử thủ thành trì, không để cho quân Hung Nô chiếm được lợi thế. Truyền lệnh hai bộ tộc Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ nhanh chóng tập trung tinh kỵ, chuẩn bị giáp công quân Hung Nô từ hướng đông”.

” Tuân lệnh.”

Tả tư mã dạ ran rồi lĩnh mệnh đi ra.

Đưa mắt nhìn Tả tư mã đang rời đi, mắt Trương Hoán hiện lên vẻ đắc ý. Người Hung Nô cuối cùng sẽ trở thành lịch sử. Nhưng ai là người âm thầm trợ Đại Hán, đem tin tức Hung Nô dấy binh tới Tần Dương, người đó là ai? Chẳng lẽ trong nội bộ Hung Nô có kẻ phản bội? Tây Hà, Thiên vu đình, bản doanh của Tự thứ vương Đạt Đán (Mã Dục)

Mã Dục, Giả Hủ ngồi đối diện nhau, tay Giả Hủ cầm một chén rượu sữa ngựa rồi hần cau mày đặt chén rượu sang bên cạnh. Hần đã tới Hung Nô Thiên vu đình khá lâu nhưng vẫn không chịu được mùi của rượu sữa ngựa. Quả thật rượu của người Hung Nô còn kém xa ngựa tửu trong cung đình Đại Hán.

“ Chúa công, Cú Đột mang tin tức tạo phản của quân Hung Nô truyền vào Tần Dương đã được mười ngày. Theo tính toán Trương Hoán sẽ xuất binh trong vòng một, hai ngày tới. Căn cứ vào lương thảo tích trữ ở Tần Dương cùng với tính cách của Trương Hoán. Hủ cho rằng lần này Trương Hoán sẽ thống lĩnh khoảng hai, ba vạn quân”.

“ Hai vạn quân Hán tinh nhuệ đánh với năm vạn khinh kỵ binh của Hung Nô. So sánh về binh lực thì đúng là một đánh hai” Mắt Mã Dục chợt lóe sáng, hần trầm giọng hỏi: “ Văn Hòa, theo ngươi quân Hung Nô có mấy phần thắng?”

“ Trương Hoán là lão thần của Đại Hán, tinh thông binh pháp, trải qua trăm trận, rất giỏi điều binh khiển tướng. Vu Phu La chỉ là đứa trẻ vô tri, sao có thể là đối thủ của hần được? Nếu quân hai bên dàn trận, đường đường chánh chánh đối địch, quân Hung Nô tất sẽ thất bại” Giả Hủ nói tiếp: “ Thật buồn cười Vu Phu La không biết tự lượng sức mình. Hần lại còn muốn thụ địch tứ phía, tuyên chiến cùng Đồ các Hồ, Nguyệt thi Hồ, Tần Hồ, rợ Khương. Chẳng lẽ hần không biết hiện tại nam Hung Nô không còn hùng mạnh như thời kỳ Thiên vu Mạo Đốn thống trị Đại Hung Nô ư?”

Mắt Mã Dục lộ vẻ tán thưởng, trầm giọng nói: “ Không ngờ Văn Hoà cũng cho là như vậy.”

“ Vì vậy Chúa công vẫn cần phải trợ giúp Hung Nô một tay” . Giả Hủ mỉm cười nói: “ Trương Hoán phải thất bại, Trương Hoán không thất bại, Chúa công không có cơ hội tiến binh vào Hà Sáo. Hung Nô phải thắng nhưng với một cái giá rất đắt. Thực lực Hung Nô bị tiêu hao càng nhiều, sau này Chủ công vào Hà Sáo càng gặp ít trở ngại”.

Mã Dục khẽ nhếch mép cười gian xảo, xen lẫn sự tà ác. Hần nói: “ Hiểu ta cũng chỉ có ... Văn Hoà mà thôi...”.

Giả Hủ nói tiếp: “ Khi chủ công xuất binh cũng phải lựa chọn thời cơ tốt nhất. Không nên xuất binh quá sớm, tránh cho Hung Nô vẫn bảo toàn được nhiều binh lực. Cũng không được muộn quá nếu không thì Hung Nô sẽ thất bại”.

Mã Dục hỏi: “ Bọn Bùi Nguyên Thiệu đã lên đường chưa?”

Giả Hủ đáp: “ Chúa công yên tâm. Tam vị tướng quân Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa, Chu Thương đã thống lĩnh ba ngàn khinh kỵ binh , bí mật xuất phát từ Trữ huyện tới bắc tường thành, ngày đêm tiến quân tới Hà Sáo. Trong vòng mười ngày nhất định sẽ tới Hà Sáo. Đại quân Hung Nô dù không phải là đối thủ của hai vạn quân Hán của Trương Hoán nhưng vẫn có thể cầm cự được mười ngày, hoặc nửa tháng nữa”.

“ Hay!” Mã Dục kích động nói: “ Vậy đã gửi mật thư về Lạc Dương chưa?”

Giả Hủ nói: “ Mật thư đã gửi đi, chỉ chờ khi Trương Hoán thất bại, gửi tin cấp báo về Lạc Dương, cùng lúc đó mật thư của chủ công cũng về tới Lạc Dương, chủ động xin triều đình đi chinh phạt Hung Nô. Sau đó chúa công dẫn kỳ binh chiếm lấy Tây Hà Sáo một cách hợp tình hợp lý, ha, ha”. Trung Bình năm thứ ba (năm 186 sau công nguyên), hạ tuần tháng bảy, Vu Phu La dùng Tả anh vương làm tiên phong dẫn một vạn quân khinh kỵ từ Định Tương tiến về phía nam, bản thân Vu Phu La dẫn bốn vạn quân khinh kỵ vượt qua sông Hà Thủy đông tiến. Đại Hán Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán thống lĩnh hai vạn đại quân tiến lên phía bắc nghênh chiến. Đại quân hai bên giằng co nhau ở bình nguyên Hà Sáo.

Đại doanh của quân Hung Nô, đại tướng của Tụ thứ vương.

Mã Dục đưa mắt nhìn Cú Đột. Hắn trầm giọng hỏi: “ Cú Đột, sao vẫn chưa có tin tức gì à?”

Cú Đột lắc đầu nói: “ Vẫn chưa có tin tức gì”.

“ Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì không hay rồi?” Giả Hủ nhíu mày, hắn nói với Mã Dục: “ Chúa công, có khi gặp phải người Tiên Ti ở dọc đường. Vì để đảm bảo bí mật, không để cho thám mã của Trương Hoán phát hiện ra, ba nghìn quân phải đi vòng ra phía bắc của Trường thành, trên đường đi phải đi qua địa bàn của Bộ Độ Cản. Rất có thể bọn họ đã bắt ngờ bị chặn lại”.

“ Ta mặc kệ xảy ra chuyện gì trên đường đi. Sự thật là ba nghìn quân đã không tới đúng như kỳ hạn” Mã Dục trầm giọng nói: “ Sáng sớm mai đại quân Hung Nô sẽ quyết chiến cùng đại quân của Trương Hoán. Nếu như ba nghìn quân không tới trước khi quân Hung Nô thất bại thì chúng ta sẽ bị thất bại. Hy vọng lấy được vùng Tây Hà Sáo đã tan biến”.

“ Vu Phu La và Trương Hoán đều có lý do để tốc chiến tốc thắng. Ngày mai hai bên ở vào thế bất buộc phải quyết chiến” Mã Giả Hủ đảo qua đảo lại, hắn trầm giọng nói: “ Nhưng Hủ có một kế có thể trì hoãn sự thất bại của quân Hung Nô. Chỉ cần ba cánh quân của Bùi Nguyên Thiệu, Liêu Hóa, Chu Thương đến kịp vào giữa trưa thì chúng ta vẫn còn cơ hội”.

“ Thật ư?” Mã Dục chấn động, hắn vội hỏi: “ Kế sách gì?” Đại doanh của Hán quân, soái tướng của Trương Hoán.

Trương Hoán trầm giọng hỏi: “ Đồ Đáp, Nãi Chân Nhĩ Đoá đã xuất binh chưa?”

Tả tư mã lắc đầu nói: “ Tướng quân, các bộ tộc Đồ các hồ, Nguyệt thị Hồ, Tần Hồ đều án binh bất động?”

“ Lũ người Hồ!” Trương Hoán nghiêng răng nói: “ Đợi ta tiêu diệt xong quân Hung Nô. Ta nhất định sẽ cho chúng biết tay”.

Tả tư mã trầm giọng nói: “ Tướng quân nói đúng lắm. hãy để cho bọn người Hồ man di này vĩnh viễn ghi nhớ thiên uy của Đại Hán chúng ta. Không thể tha cho sự bội phản của chúng”.

“ Ừ” Trương Hoán trầm giọng nói: “ Việc bản tướng quân giao đã hoàn thành chưa?”

Tả tư mã nói: “ Tướng quân yên tâm. Mọi việc đã sắp đặt ổn thỏa”. Đại doanh của Hung Nô, đại tướng của Thiên Vu

Bốn cây đuốc cháy bùng rực, soi sáng khắp đại tướng, trong đại tướng sáng rõ như ban ngày. Đại Thiên vu Vu Phu La đang ngồi cùng Tụ thứ vương Đạt Đán, Tả anh vương Tri Nha Sư, tả Đại tướng quân, hữu Đại tướng quân, tả Đại đô úy, hữu Đại đô úy, tả Đại đương hộ, hữu Đại đương hộ, tả Tu đô hầu, hữu Tu đô hầu, phân chia làm hai bên tả hữu.

Vu Phu La vung vẩy cái roi ngựa. Hắn đột nhiên hỏi: “ Sau khi đại quân chúng ta rời Đan Vu Đình, Đồ các hồ, Nguyệt thị Hồ có động tĩnh gì không?”

Tả cốc lễ vương đứng dậy nói: “ Bẩm Đại Thiên Vu, thám mã phi báo, mười ngày trước Đồ các đồ, Nguyệt thị hồ đã tiếp nhận yêu cầu lời yêu cầu trợ giúp của Đại Hán Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán. Nhưng Đại vương Đồ Đáp của Đồ các đồ, Nữ vương của Nguyệt thị hồ vẫn án binh bất động, không có ý muốn khởi binh trợ giúp”.

“ Thật vậy không?”

Vu Phu La không kiềm chế được sự cao hứng, mắt hần thoáng hiện sự phấn khích. Hần đã đoán đúng. Đồ các đồ, Nguyệt thị hồ đã chọn lựa cách an binh bất động.

“ Như vậy khắp vùng nam Hà Sáo chỉ còn bộ tộc Tần Hồ đúng không?”

Tả cốc lễ vương nói: “ Đại vương Tần hồ Quách Thái đã triệu tập tinh binh của bộ tộc, tiến vào Thượng quận, chuẩn bị phòng thủ Thượng quận. Hần không có ý định tiến quân lên phía bắc”.

“ Ủ! ?”

Vu Phu La càng nghe càng sợ. Phản ứng của các bộ tộc Khương, Hồ quả thực giống như Từ Cổ đã đoán trước được. Nếu không phải chính Tự thứ vương đã nói cho hần biết mối thâm thù của Từ Cổ với Đại Hán thì hần sẽ nghi ngờ Từ Cổ là gian tế của đại Hán cử tới nằm vùng. Con người thực sự có khả năng dự đoán như thần ư?”

Vu Phu La lấy một cây lệnh tiễn rồi lạnh lùng nói: “ Hữu cốc lễ vương”.

Hữu cốc lễ vương bước ra, tay phải đưa ngang ngực, đồng dạc nói: “ Có thần!”.

“ Bản Thiên Vu truyền lệnh cho người quay về Thiên vu đình. Hữu anh vương sẽ cấp cho người năm ngàn binh mã. Người thống lĩnh binh mã xuôi xuống phía nam, quấy nhiễu Thượng quận, không được để cho quân Tần Hồ có cơ hội đi lên phía bắc”.

“ Tuân lệnh!”.

Hữu cốc lễ vương tiến lên tiếp nhận lệnh tiễn, lĩnh mệnh đi ra.

Vu Phu La đưa mắt nhìn Từ Cổ. Hần hỏi Từ Cổ: “ Tiên sinh có kế sách gì giúp cho bản Thiên Vu thắng được trận quyết chiến ngày mai không?”

“ Nếu xét về việc dụng binh. Tâm chiến là thượng sách, binh chiến là hạ sách” Từ Cổ lạnh nhạt nói: “ Hán quân binh ít. Chúng ta binh nhiều, đều là kỵ binh, có thể chỉ cần phô trương thanh thế, uy hiếp quân Hán làm cho quân Hán chưa lâm trận đã khiếp nhược, lúc đó phá quân Hán sẽ dễ như trở bàn tay”.

“Thật sao?” Vu Phu La vui mừng hỏi: “ Thị uy như thế nào?”

“ Rất đơn giản” Từ Cổ tự tin đáp: “ Ngày mai khi lâm trận, đại Thiên vu chia kỵ binh tả quân Hung Nô thành hai mươi kỵ đội, mỗi đội một ngàn người thay nhau đánh vào trận thế của quân Hán, như nước sông Hà Thủy, triền miên không dứt để tiêu tan ý chí của quân Hán, làm ta rã lòng quân. Đợi khi ý chí của quân Hán tiêu tan, lòng quân của chúng tan nát, Đại Thiên vu sẽ xuất toàn lực quân Hung Nô tấn công, chắc chắn sẽ đại phá quân Hán”.

“ Hay!” Vu Phu La phấn khích nói: “ Diệu kế, cứ làm theo ý tiên sinh. Truyền lệnh mời các tả hữu Thiên kỵ trưởng tới đại tướng nghị sự”. Ngày hôm sau.

” Ô ô ô”

” Đồng đồng đồng ”

Tiếng trống trận vang lên liên hồi khắp nơi, âm thanh của kèn lệnh làm cho người khác cảm thấy ngọt ngào. Từ trong đại doanh của quân Hán, một đội tinh kỳ phấp phới như nước triều lên đi ra, một đội binh sĩ Hán quân, binh giáp chỉnh tề tiến ra khỏi trại, bên cạnh màu ngăm đen của áo giáp còn có màu hồng của chiến bào như muốn phủ màu lên thảo nguyên xanh tươi.

Năm ngàn tên trọng giáp bộ binh, tay cầm khiên đồng chậm rãi đi tới. Năm ngàn tấm khiên đồng nặng nề được dựng nối lại với nhau tạo thành một bức tường đồng chắc chắn. Trong mắt mỗi tên trọng giáp bộ binh đều toát ra vẻ tự tin, một sự kiên định.

Năm ngàn tên trường thương binh, tay cầm trường thương đặc chế dài đến ba trượng để khống chế kỵ binh đứng nghiêm ngay sau thế trận của năm ngàn tên trọng giáp bộ binh. Năm ngàn mũi trường thương giờ thẳng lên trời. Phía sau quân trường thương là năm ngàn quân cung thủ. Ánh mắt của quân cung thủ lạnh lùng, toát ra vẻ lãnh đạm, bọn chúng đã trải qua quá nhiều cuộc chiến, lấy đi sinh mạng của quá nhiều địch nhân, cuộc chiến này thì cũng như thế mà thôi.

Phía sau trận của quân cung thủ là trung quân của Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán.

Dưới cây đại kỳ bay phấp phật trong gió, Trương Hoán mặc khôi giáp, khoác hồng bào, bên trái có Hữu tư mã hộ vệ, giục ngựa chậm rãi tiến lên. Ánh nắng buổi sáng sớm chiếu vào khôi giáp của Trương Hoán, tua rua trên mũ trụ bị gió thổi tung lên.

Chiến trường. Đây sẽ là một chiến trường đích thực.

Trương Hoán hít một hơi thật sâu, cặp mắt lơ đãng của hắn đột nhiên trở nên sắc bén hơn bao giờ hết. Có nhiều người sống dựa vào chiến trận. Hắn chỉ thấy cuộc sống có ý nghĩa khi được chinh chiến và giết chóc không ngừng. Xa rời chiến trận hắn sẽ trở thành một người không còn sự sống, Trương Hoán chính là con người như vậy.

Sau cùng là năm ngàn thiết kỵ của quân Hán, một mảng giáp sắt ngăm đen cùng với hồng bào cùng những thanh đao sắc bén. Đây là lực lượng kỵ binh tinh nhuệ, được huấn luyện và trang bị đầy đủ của quân Hán. Năm ngàn kỵ binh chia làm hai đội tả, hữu bảo vệ hai cánh của quân Hán, phòng ngừa quân Hung Nô bất ngờ tập kích vào hai cánh của quân Hán.

Hai vạn quân hợp thành một khối cuộn cuộn tiến về phía trước.

Trước trận tiền của quân Hán mấy dặm, kỵ binh Hung Nô cuộn cuộn tiến lên, tiếng vó ngựa rền rập làm dung chuyển mặt đất. Khắp nơi là một màu xám, sắc màu của kỵ binh Hung Nô.

Hiệu lệnh nổi lên, Trương Hoán thản nhiên giơ tay phải lên.

“Tướng quân có lệnh lập trận”.

”Tướng quân có lệnh, lập trận”.

”Tướng quân có lệnh, lập trận”.

Cùng với hiệu lệnh phát ra, hơn mười tên quân kỵ truyền lệnh theo sát bên cạnh Trương Hoán lập tức tản đi khắp nơi mang theo hiệu lệnh của Trương Hoán. Quân Hán đang hùng dũng tiến lên đột nhiên dừng lại. Năm ngàn tên quân trọng giáp bộ binh nhanh chóng tản ra hai bên cánh. Theo sát năm ngàn tên trọng giáp bộ binh là năm ngàn tên trường thương binh đang bước tới cùng với trọng giáp bộ binh lập thành một trận thế để chống lại quân kỵ binh du mục.

“ Ầm ..”

Năm ngàn tên trọng giáp bộ binh và năm ngàn tên bộ binh cầm trường thương, khiên đồng, trường thương nặng nề cầm tay đứng thành từng hàng trên đồng cỏ, liên tục phát ra âm thanh đinh tai nhức óc. Năm ngàn tên cung thủ cũng bắt đầu lập trận. Một số cung thủ đã tháo trường cung ở trên lưng xuống, túi tên trên vai cũng được tháo xuống, đeo trên đùi phải để thuận tiện rút tên khi lâm trận. Xa xa phía trận của quân Hung Nô, Vu Phu La giơ tay phải lên, kỵ binh Hung Nô đang mãnh liệt tiến lên lập tức chạy chậm lại, triển khai ra hai cánh. Chiến mã xếp thành từng đội chỉnh tề, đao đã rút ra khỏi vỏ.

Sát khí tràn ngập trước trận tiền của hai bên.

Trong sự chờ đợi đến ngột ngạt. Một tên thiên kỵ trường Hung Nô đột nhiên phi ngựa lên trước trận, thanh đao trong tay hắn chỉ lên trước, hắn ngửa mặt lên trời gào lên: “Ngao ..”.

”Ngao ~~~”

Âm thanh rì rào lấp lất đổ vỡ, một ngàn kỵ binh Hung Nô từ từ cưỡi ngựa tiến lên trước. Một ngàn kỵ binh lập tức lập trận. Hơn một ngàn thanh đao trong tay hung hăng chỉ về phía trước rồi một ngàn kỵ binh Hung Nô giục ngựa phóng như điên tiến về phía trận của Hán quân. Một ngàn kỵ binh Hung Nô theo sau tên thiên phu trưởng đang lao vào nơi tử địa.

“ Ừm ..”

Trương Hoán cau mày, quân Hung Nô sao chỉ phái ra một ngàn kỵ binh xông tới, chúng định làm gì đây? Chẳng lẽ chúng muốn tự sát. Một ngàn kỵ binh không thể chịu nổi hai đợt bắn tên của quân trưởng cung Hán quân, Chúng sao có thể xông tới trận của quân Hán được? Quân Hung Nô đang giở trò gì đây?

208. Chương 141: Kịch Chiến

“ Có thể quân Hung Nô muốn áp dụng kế xa luân chiến, không sợ chết xông lên để làm tiêu tan ý chí của quân ta, làm tan rã lòng quân” Hữu tư mã cười khinh bỉ: “ Bọn này thật ngu xuẩn. Chẳng lẽ chúng không biết binh sĩ để quốc Đại Hán chúng ta là những người không biết sợ là gì? Chúng ta đã được trui rèn qua bao nhiêu trận sát phạt, tự sát xông lên liệu có ích gì không?” Xa xa bên trong trận của quân Hung Nô, Giả Hủ nhếch miệng cười âm hiểm. Người Hung Nô tự sát xông lên dĩ nhiên không thể làm tiêu tan ý chí của quân Hán, càng không thể làm tan rã lòng quân của quân Hán. Tác dụng duy nhất của nó là trì hoãn sự thất bại hiển nhiên của người Hung Nô.

“ Truyền lệnh cho kỵ binh hai cánh tăng cường cảnh giới, không được tự tiện hành động, nhất là quân mai phục trong trại càng không được tự tiện hành động, tránh bộc lộ tung tích” Trương Hoán lạnh lùng ra lệnh: “ Còn nữa ra lệnh cho quân cung thủ không cần tiết rẽ tên. Hãy bắn chết tên thống soái Hung Nô dám làm nhục thiên uy của Đại Hán”.

“ Bắn tên ..”

“ Vuu .. Vuu ...”

Tên tiểu giáo Hán quân vừa ra lệnh, âm thanh xé gió vang lên. Những mũi tên bay lên từ phía trận của quân Hán, kết thành một mảng dày đặc như tơ trên không trung, hướng về phía một ngàn quân kỵ binh Hung Nô rơi xuống. Lập tức liên tiếp có kỵ binh Hung Nô và chiến mã trúng tên ngã xuống. Khắp nơi chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ của người hòa cùng với những tiếng hí bị thương của chiến mã.

(PS: Cung của quân Hung Nô không bắn xa bằng cung của Hán quân, nên quân Hung Nô không có cách nào phản kích lại.)

Một mũi tên sắc bén như răng nanh xuyên thủng đầu một chiến mã Hung Nô. Chiến mã hí lên một tiếng ai oán, ngã khụy xuống, hất tung tên kỵ mã Hung Nô trên lưng xuống đất. Tên kỵ mã Hung Nô ngã xuống đất, hai mũi tên khác lạnh lùng bay tới cắm vào bụng và ngực hắn.

Tên Thiên kỵ trưởng Hung Nô phi ngựa dẫn đầu toán kỵ binh Hung Nô, tay hắn liên tục huy động thanh đao, mồm liên tục gào thét. Hắn chợt quay đầu lại nhìn binh sĩ phía sau mình. Hắn hoảng ghốt nhận ra sau hắn không còn một kỵ binh nào cả, chỉ có hơn mười chiến mã mất chủ nhân vẫn đang chạy theo sau hắn.

“ A!”

Tên thiên phu trưởng Hung Nô ngửa mặt lên trời, hét lên một tiếng thê lương. Mắt hắn long lên, nổi lên những tia máu, gương mặt hắn trở nên vô cùng hung tợn, giống như một con thú dữ bị dồn vào đường cùng. Hắn gào lên đầy thê lương rồi giục ngựa phi nước đại về phía trận của quân Hán.

“ Bắn tên”.

“ Vù ... vù ... vù”

Lại một cơn mưa tên rơi xuống.

“ Vù ... vù ... vù ...”

Trong tiếng tên nhọn xuyên xé không bay tới hàng trăm mũi tên bắn thẳng tới tên Thiên phu trưởng đang dẫn đầu đoàn quân Hung Nô xông tới, tên Thiên phu trưởng Hung Nô bị trúng liên tiếp cả chục mũi tên, thân thể cường tráng run rẩy kịch liệt, rồi rơi thẳng từ trên yên ngựa xuống đất. Mất đi kỵ sĩ, chiến mã hí lên một tiếng bị thương rồi quay đầu về phía bên phải thảo nguyên phóng đi, biến mất sau đường chân trời.

Yên lặng!

Gió thổi qua thảo nguyên xanh biếc, trên thảo nguyên ngổn ngang xác của binh sĩ Hung Nô. Những binh sĩ Hung Nô còn lại đang nằm rên rỉ đau đớn, âm thanh kêu la thê thảm của họ vang khắp thảo nguyên nhưng binh sĩ hai bên không tỏ ra một chút thương cảm nào hết.

“ Hừ !”

Vu Phu La đưa mắt nhìn một tên thiên phu trưởng gật đầu. Tên thiên phu trưởng cũng gật đầu, sau đó hần giục ngựa tiến lên, thanh đao trong tay hần vung lên chỉ về phía trước, hần ngửa mặt lên trời gào lên.

Âm thanh hưởng ứng của quân Hung Nô ầm ầm đáp lại, hơn một ngàn thanh đao trong tay hơn ngàn tên kỵ binh Hung Nô phía sau hần cuộn cuộn vung lên. Tên thiên phu trưởng điên cuồng vung đao. Kỵ binh Hung Nô lại ầm ầm xông lên hướng về phía trận của quân Hán như muốn đè bẹp đội cung thủ thứ nhất của quân Hán.

Phía sau trận của Hán quân.

“ Chúng đang đi vào chỗ chết” Tả tư mã không khỏi sợ hãi nói: “ Chẳng lẽ quân Hung Nô không sợ chết?”

“ Chẳng lẽ người Hung Nô thật sự tưởng rằng.” Hữu tư mã lãnh đạm nói: “ Bọn chúng có thể giao tranh tranh quân binh với đại quân chúng ta? Hoặc chúng nghĩ rằng binh sĩ của đế quốc Đại Hán sẽ sợ hãi.”

“ Không phải, chắc chắn chuyện không đơn giản như thế. Ưu thế của người Hung Nô là tập kích, đánh lén.” Trương Hoán trầm giọng nói: “ Người Hung Nô trời sinh sở trường đánh bọc sườn, nhưng hôm nay người Hung Nô lại có hành động bất thường. Chúng dám giao chiến trực diện với chúng ta ở bình nguyên Hà Sáo này, đó chỉ là vẻ bề ngoài, bên trong chắc chắn có âm mưu khác.” Tả tư mã trầm giọng nói: “ Tướng quân lo lắng cũng phải, quân ta đã bố trí phòng thủ cẩn thận, tất nhiên người Hung Nô khó có thể đánh lén các nơi khác được, nhưng người Hung Nô tự nhiên lại chủ động tìm cách quyết chiến, thật không bình thường chút nào.”

Hữu tư mã nói: “ Nhưng mà cũng chẳng biết bọn chúng có mưu kế gì đây?”

Trung quân của Hung Nô.

Tả anh vương Tri Nha Sư đi tới trước mặt Vu Phu La nói: “ Đại Thiên Vu, không thể đánh như vậy được nữa! Nếu để các chiến sĩ của đại Hung Nô chia thành từng nhóm nhỏ tấn công như vậy thì chịu chịu chết thôi! Xin hãy hạ lệnh dừng tấn công đi không thể quân sĩ hi sinh một cách vô ích được. ”

Vu Phu La trầm giọng nói: “ Không xung phong nữa ư?”

Tri Nha Sư thản nhiên nói: “ Binh sĩ Đại Hung Nô đa phần là kỵ binh, quân Hán phần lớn là bộ binh, quân ta cơ động hơn hẳn quân Hán. Cho nên trước khi quân di chuyển đến quân ta nên làm giống như Thiên vu Dục Đốn thừa trước đánh bại quân Hán bằng cách di chuyển và tấn công vào các vị trí ít phòng ngự của địch khiến chúng phải chia nhỏ ra rồi trong nửa tháng trời từ từ tiêu diệt! Nay chúng ta đường đường chính chính quyết chiến với quân Hán chẳng phải lấy sở đoản của mình đấu với sở trường của địch sao?

“ Ừ.” Vu Phu La khẽ gật đầu, đôi mắt nhìn Tri Nha Sư có vẻ tán thưởng nói: “ Tả anh vương, người có thể nghĩ được một tầng như vậy cho thấy bản Thiên vu không nhìn nhầm người, nhưng mà ... ừm.”

Tri Nha Sư hỏi: “ Nhưng mà sao?”

Vu Phu La nói: “ Nhưng người có nghĩ tại sao quân ta lại chọn Dương Đoãn Tị ở bình nguyên Hà Sáo làm nơi quyết chiến trực diện với quân Hán không?”

Tri Nha Sư im lặng. Hắn thật sự không nghĩ tới vấn đề này.

Vu Phu La nói: “ Bản Thiên Vu hỏi người, đại Hán có điều gì đáng sợ nhất?”

Tri Nh Sư nói: “ Đó là quân đội của chúng”.

“ Tại sao quân đội của chúng đáng sợ nhất?”

Quân Hán trang bị đầy đủ, huấn luyện kỹ lưỡng, anh dũng thiện chiến. Nếu đại quân Hung Nô chúng ta và quân Hán đường đường chính chính giao chiến với nhau, dựa vào ưu thế binh lực chúng ta cũng chưa chắc đã nắm chắc phần thắng”.

“ Không sai, cho tới bây giờ chiến sĩ Đại Hung Nô chúng ta chưa bao giờ chiếm ưu thế trong việc quyết chiến trên chiến trường, giống như mấy trăm năm trước người Hán không dám tác chiến lâu dài. Nhưng sau mấy trăm năm sau người Hán đã học được cách tác chiến lâu dài. Hơn nữa người Hán đã dùng phương thức tác chiến của người Hung Nô đánh bại người Hung Nô.

“ A ..”

Tri Nha Sư bắt đầu cảm thấy không hiểu được ý nghĩ của Vu Phu La.

Vu Phu La nói: “ Cho nên hôm nay, bản Thiền Vu muốn dùng phương thức tác chiến của người Hán đánh bại quân Hán. Bản Thiền vu muốn cho người Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ, Tần hồ, thậm chí là người Tiên Ti biết quân đội của đế quốc Đại Hán không phải là thiên hạ vô địch. Quân đội của đại Hung Nô chúng ta đã đánh bại quân Hán trên chiến trường, hơn nữa lại dùng chính phương pháp tác chiến hiệu quả nhất của người Hán đánh bại người Hán.”

Tri Nha Sư lẩm bẩm : “ Dùng phương pháp xa luân chiến của người Hán đánh bại người Hán? Đây chính là nguyên nhân Đại Thiền Vu quyết định quyết chiến mặt đối mặt với quân Hán ư?”

“ Nhưng không phải chỉ có nguyên nhân đó.” Vu Phu La lạnh lùng nói tiếp: “ Vẫn còn nguyên nhân thứ hai. Đó là vì uy danh của đại Hung Nô chúng ta. Đại Thiền vu ta dù phải trả giá thế nào đi chăng nữa thì trong thời gian ngắn nhất cũng phải đánh tan quân Hán. Chứng minh rằng người Hung Nô ta không phải chỉ biết cướp phá vùng biên giới của Đại Hán mà còn có thể dùng phương thức tác chiến của quân Hán đánh bại chúng”.

Tri Nha Sư thấy khó hiểu liền nói: “ Nhưng tại sao quân ta không đi vòng qua chúng, tràn vào vùng biên cương Đại Hán cướp phá. Chúng ta hoàn toàn không cần thiết phải đánh bại quân Hán sau đó mới đánh vào vùng biên cương của chúng, làm như vậy chúng ta không lãng phí thời gian và mất đi những chiến sĩ Hung Nô anh dũng thiện chiến, cái đó gọi là nhất cử lưỡng tiện”.

“ Đồ ngu!” Vu Phu La quát: “ Quân ta có thể tiến xuống phía nam tấn công vùng biên cương của Đại Hán, chẳng lẽ Trương Hoán không biết tập kích thẳng vào Thiền vu đình của đại Hung Nô chúng ta sao?. Nếu như Thiền vu đình thất thủ, nữ nhân, hài tử của Đại Hung Nô chúng ta sẽ bị cướp đi. Mất đi nữ nhân và hài tử Đại Hung Nô chúng ta cũng mất đi tương lai”.

“ Mất đi nữ nhân và hài tử, đại Hung Nô cũng mất đi.” Tri Nha Sư lại lẩm bẩm, ánh mắt hần lóe lên hần trăm giọng nói: “ Đại Thiền vu, mặt tướng đã hiểu. Vì đại Hung Nô ta phải quyết chiến với quân Hán ở bình nguyên Hà Sáo rồi”.

Mã Dục lạnh nhạt nói: “ Xem ra Vu Phu La quyết tâm quyết chiến một trận cùng Trương Hoán”.

Giả Hủ cười nói: “ Người Hung Nô có lý do để không thể không quyết chiến.”

Lý do lấy phương thức tác chiến của người Hán đánh bại người Hán để lập uy, vì tương lai của người Hung Nô mà quyết chiến thực ra không phải là do chính đáng.” Mã Dục khẽ nhếch miệng cười. hần lạnh lùng nói: “ Lý do thực sự là Văn Hòa người đã cho Vu Phu La một viên thuốc an thần, ha ... ha”.

“ Ha ... ha ... ha.”

Giả Hủ và Mã Dục đưa mắt nhìn nhau rồi cùng phá lên cười.

Trung quân của quân Hung Nô. Vu Phu La trầm giọng nói: “ Chúng ta quyết chiến chính diện với quân Hán là còn một nguyên nhân quan trọng hơn. Bản Thiền Vu lựa chọn bình nguyên Hà Sáo, có biết tại sao không?” Tri Nha Sư sợ hãi nói: “ Vậy nguyên nhân là gì?”

Vu Phu La tự tin nói: “ Nguyên nhân quan trọng nhất là nếu quyết chiến thì người Hung Nô tất sẽ thắng lợi.”

“ Đại Hung Nô tất thắng! ?”

Tri Nha Sư nhìn cảnh chiến trường phía trước, chỉ thấy một ngàn kỵ binh Hung Nô giờ không còn ai, đội hình quân Hán thì nhàn hạ, dũng sĩ Hung Nô dù anh dũng nhưng không làm sao đến gần quân Hán được!

Từ khi bắt đầu khai chiến quân Hung Nô đã mất không hai ngàn người nhưng đại Thiên vu lại nói đại Hung Nô tất thắng?

Tri Nha Sư thốt lên: “Kia là chiến thuật nhân tâm của gã người Hán ư?”

Vu Phu La tức giận quát: “Câm mồm! Ai cho ngươi vô lễ với Từ Cổ tiên sinh!”

Tri Nha Sư yên lặng không nói, nhưng trên mặt hiện rõ sự không hài lòng, Vu Phu La cũng không giải thích chỉ một mực tin tưởng và năng lực tính toán của người Hán kia. Nào ngờ chiến thuật đó chẳng qua là để kéo dài thời gian, mê hoặc quân Hán mà thôi, chứ thực ra chẳng thể đem lại chiến thắng cho quân Hung Nô.

Giả Hủ tay che ngang mày mắt nhắm lại ngơ ngẩn nhìn trời, rồi quay sang Mã Dục nói: “Chúa công theo như kế hoạch đã dự tính, thì bây giờ rời đi là tốt nhất.”

“Ừ.”

Mã Dục khẽ gật nhẹ đầu, đưa tay phải phất nhẹ một cái, năm ngàn kỵ binh Ô Hoàn vội vàng quay đầu ngựa quay ngược hướng chiến trường mà hò hét chạy đi. Nhìn thật giống như vì cung thủ quân Hán mà sợ mất mật bỏ chạy.

Thấy năm ngàn kỵ binh Ô Hoàn bỏ chạy, đại quân Hung Nô đã bắt đầu rối loạn vốn là liên quân bày trận hình cánh cung trước trận quân Hán, nay một cánh đã bỏ chạy khiến cho tướng sĩ quân Hán cười ầm cả lên. Tiếng cười tràn ngập sự khinh bỉ.

Trung quân của Hung Nô, Tri Nha Sư biến sắc nói với Vu Phu La: “Đại Thiên vu, Tự thứ vương và thuộc hạ của hắn đã bỏ chạy rồi, xin đại Thiên vu cho mặt tướng đi bắt chúng trở lại.”

“Không cần đâu.” Vu Phu La lạnh nhạt nói: “Cứ để chúng chạy đi. Tả anh vương lần này người dẫn hai ngàn kỵ binh tấn công lần thứ ba đi, lần này không cần xông đến trước mặt đội trường cung của quân Hán chỉ cần chạy ngoài tầm bắn của chúng là được rồi, để thu hút sự chú ý của quân Hán.”

Tri Nha Sư ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Vu Phu La. Vu Phu La cay mồm nói: “Không nghe thấy quân lệnh của bản Thiên Vu à?”

Như vẫn chưa tin vào tai mình nhưng Tri Nha Sư vẫn nhận lệnh đi ngay.

Nhìn Tri Nha Sư quay ngựa rời đi. Vu Phu La khẽ mỉm cười, tiếng nói của gã người Hán nọ lại vang lên trong óc của Vu Phu La: “Nếu năm ngàn dũng sĩ Ô Hoàn đột nhiên rời đi, chủ tướng quân Hán nhất định sẽ nghi ngờ trong đó có mưu kế khác, chắc chắn sẽ lưu lại một lực lượng quân để đề phòng, khi đó số lượng quân Hán có thể tham gia vào trận quyết chiến sẽ giảm bớt, ưu thế về binh lực của đại Hung Nô sẽ càng rõ ràng hơn.”

Phía sau trận Hán quân.

Tả tư mã nói: “Tướng quân, một cánh năm ngàn quân của địch đang bỏ chạy.”

Hữu tư mã nói: “Âm mưu, đây nhất định là âm mưu.”

“Chẳng lẽ người Hung Nô cũng hiểu binh pháp?” Trương Hoán trầm ngâm nói: “Không, không đúng, người Man di không hiểu binh pháp. Đây nhất định có người Hán đầu hàng đang ở trong quân Hung Nô, thật là đồ đại nghịch bất đạo, quân ta không thể không đề phòng! Truyền lệnh cho tiền quân chia quân hai đội, cẩn thận đề phòng.”

“Tuân lệnh.”

Tên lính truyền tin nhận lệnh đi ngay.

Mắt Tả tư mã lóe lên. Hắn trầm giọng hỏi: “Chia quân hai đội?”

Hữu tư mã đã hiểu ra. Hắn hạ giọng nói: “Chúng ta cũng chia quân hai đội một đội để hóa giải các đợt tấn công của quân Hung Nô, đội thứ hai ở sau chuyên để ứng phó với mưu mô của người Hung Nô. Nhưng mà quân ta binh lực đã ít, nếu như chia quân hai đội thì binh lực có thừa thớt quá hay không?”

Tả tư mã phụ họa: “ Không sai, nếu đại quân Hung Nô tấn công. Đội thứ nhất có thể hoàn toàn bị tiêu diệt.”

“ Toàn quân chết hết! ?”

Trương Hoán nhưn mày một cái, trong lòng mắt hiện ánh lạnh lẽo, chiến tranh là phải có người chết! Vì chiến thắng cuối cùng trong chiến tranh thì tính mạng ba quâ tướng sĩ chỉ là một việc hết sức nhỏ bé, không đáng phải chú tâm đến. Thân là chủ soái việc duy nhất phải suy nghĩ đó là làm thế nào để lấy tổn thất nhỏ nhất giành được chiến thắng lớn nhất trong toàn bộ cuộc chiến.

Đây cũng giống một cuộc chơi bằng tính mạng con người với người Hung Nô! Một cuộc chiến tranh thực sự, giành giật bảy mươi dặm Hà Sáo này.

“ Giá ...”

“ Nhanh lên.”

Chu Thương hét lớn, quát mạnh một roi lên con ngựa đang cưỡi. tiếng hét vang vọng cả thảo nguyên.

Chu Thương bỗng nhiên quay đầu lại, cách đó không xa một đoàn chiến mã đang như thác lũ đi tới, vó ngựa hỗn loạn nện trên nền đất thảo nguyên, phá vỡ một ngày yên bình trên thảo nguyên này. Một đội ba ngàn chiến sĩ Ô Hoàn đang thúc ngựa phóng thật nhanh theo sau Chu Thương.

Chu Thương ngẩng đầu buồn bực nhìn bầu trời, đôi mắt toát lên vẻ lo âu, không biết hai đội quân mã của Bù nguyên Thiệu và Liêu Hóa đang ở đâu, nếu ba lộ đại quân không kéo vào Hà Sáo đúng kế hoạch thì việc lớn không biết sẽ ra sao?

“ Chết tiệt!”

Chu Thương cuống quit, nắm chặt hai tay, các đốt ngón tay kêu lách cách, các ngón tay nắm chặt lại khiến chúng trắng bệch cả ra! Đứng vội thấy mây trắng khắp trời mà tưởng rằng thảo nguyên bình yên, nửa canh giờ trước bão cát nổi lên cát vàng đầy trời, như che cả lấp cả ánh mặt trời, cả đội nhân mã bị khốn trong bão cát nên cả đội nhân mã không biết đường nào mà đi cả.

“ Phì.”

Chu Thương há miệng nhỏ mạnh, phun ra một đám cát vàng lẫn với đờm.

“ Nhanh lên, tất cả đi nhanh nữa lên.” Chu Thương ngồi trên ngựa gào lên: “ Nếu ai chậm trễ làm giảm tốc độ hành quân, ta lập tức chém rụng đầu hẳn”.

Trung quân của quân Hung Nô.

“ Đại Thiên vu ..”

Tiếng hét lớn từ phía sau truyền đến khiến Vu Phu La vội quay đầu lại, chỉ thấy Nô Khất Nhi đang túm chặt bờm ngựa phóng như bay trở lại, tâm tình Vu Phu La thoải mái trở lại, mặt mũi không khỏi lộ vẻ vui mừng như điên, hô lớn: Hữu anh vương, người đến thật vừa hay!”

“ Hả? Hữu anh vương!”

Đám quý tộc Hung Nô vội vàng quay đầu lại nhìn. Họ không dám tin vào mắt mình nữa, người đang quay lại là Hữu anh vương, hẳn ta chẳng phải đã nhận lệnh đi phòng thủ Thiên vu đình rồi sao, tại sao lại xuất hiện để tham chiến tại chiến trường Hà Sáo?

“ Nha.” Nô Nhi Khất ngồi trên chiến mã khì thế bưng bưng quay sang Vu Phu La nói: “ Đại Thiên vu giờ đã cho khởi động sự bố trí được chưa?”

Vu Phu La ngửa mặt lên trời cười nói: “ Tới đúng lúc lắm”.

Nói xong Vu Phu La rút đao ra khỏi vỏ, vung lên chỉ về phía trước. Hắn nói tiếp: “ Truyền lệnh cho Tả anh vương dừng việc quấy nhiễu quân Hán, toàn quân chia làm hai đội bố trí làm hai cánh để trống khoảng giữa.”

Trong đội hình quân Hán.

Hữu tư mã nói: “ Sao quân Hung Nô không đánh mà quay lại? Đại quân Hung Nô lại chia nhau bố trí ở hai cánh!”

Hữu tư mã nói: “ Không xong rồi, phía sau đội hình Hung Nô hình như có gì đó rất lạ!”

Không cần hữu tư mã cảnh báo, Trương Hoán cũng vội vàng đi tới, đại quân Hung Nô vốn chia làm ba phần, giữa, hai cánh đứng thành thế bao vây, quân ở giữa có chút thừa thớt, nay đội quân Hung Nô ở giữa tách ra thì Trương Hoán vẫn chẳng hiểu gì, còn muốn xem rõ cục đối phương làm trò gì!

Ở cánh phải của quân Hung Nô Vu Phu La nhìn thấy bộ mặt nghi hoặc ngơ ngác của Tri Nha Sư bèn nói: “ Không sai! Đó là năm vạn con chiến mã do đại Hung Nô bố trí, đánh bại quân Hán phải dựa vào chúng!”

Tri Nha Sư không tin hỏi lại: “ Chiến mã cũng có khả năng phá địch?”

“ Hơn mười con thì chẳng ăn thua gì!”

“ Hơn trăm con chiến mã thì vẫn là không đủ, nhưng nếu là năm vạn con chiến mã thì sức công phá là không gì sánh nổi, không một đội quân nào có thể ngăn chặn được chúng dù chỉ một chút thôi.”

“ Bởi vì, chiến mã không chút sợ hãi như binh sĩ! Bọn chúng sẽ trở thành cơn ác mộng của bộ binh quân Hán!” Vu Phu La đưa mắt nhìn ra xa rồi trầm giọng nói với vẻ chắc chắn: “ Chỉ cần bộ binh quân Hán bị phân tán, không còn giữ được đội hình, ta đã lập tức vây lại từ từ tiêu diệt, toàn bộ đại quân quân Hán sẽ trở thành chiến công cho các chiến sĩ Hung Nô ta.”

Tri Nha Sư nói: “ Chiến mã thì sợ lửa, nếu như người Hán đốt một bức tường lửa trước trận thì sao?”

Vu Phu La nói: “ Đốt lửa cũng vô dụng vì năm vạn chiến mã này vừa điếc vừa mù. Chúng không nghe và không nhìn thấy cái gì. Bọn chúng chỉ biết chạy phía trước, xông lên, xông thẳng vào trận quân Hán. Cho dù quân Hán kiên cường, anh dũng thiện chiến, bọn chúng dù có may mắn thoát khỏi trận này thì cũng không thể thoát khỏi sự công kích của kỵ binh quân ta.”

Tri Nha Sư nói: “ Thì ra là như thế!”

Vu Phu La quay đầu về phía Nô Nhi Khất trầm giọng nói: “ Truyền lệnh cho Hữu anh vương bắt đầu”.

Tên lính truyền lệnh Hung nô dạ ran rồi hấn hấn vung tay phải lên ra hiệu, năm vạn chiến mã ở giữa trận của người Hung Nô bắt đầu bị đuổi chạy về phía trước, dưới sự điều khiển thuần thục của người Hung Nô, năm vạn chiến mã ùn ùn chạy thẳng phía trước như một biển ngựa mênh mông cuốn thẳng vào trận của quân Hán.

Phía sau trận của Hán quân.

Đột nhiên, Hữu Tư mã như chợt tỉnh mộng.

Nguy rồi, đám chiến mã Hung Nô kia đang nhắm thẳng hướng quân ta xông tới.

“Cung thủ bắn chết hết bọn chúng cho ta.”

“ Vô ích, chúng không phải là người, chúng không sợ chết. Hơn nữa lực chiến đấu của chúng mạnh hơn con người rất nhiều. Chỉ một chân của chúng cũng đủ lấy mạng một tên binh sĩ. Muốn giết một chiến mã cần phải ít nhất mười mấy mũi tên.

“ Vậy chúng ta hãy rút lui về phía sau, tránh thế công của bầy chiến mã.”

“Ngu ngốc, không kịp nữa rồi. Nếu chúng ta rút lui, thế trận sẽ rối loạn. Đại quân Hung Nô ở hai cánh sẽ thừa dịp tấn công chúng ta, chia cắt và bao vây. Chỉ sau một canh giờ chúng sẽ tiêu diệt hết chúng ta”.

“Đều do bản tướng quân sơ xuất!” Trương Hoán không khỏi tự trách mình, Hữu tư mã lại ngạc nhiên nói tiếp: “ Đây không phải là năm vạn con ngựa hoang, có gì đó rất kỳ quái!”

Trương Hoán ra lệnh: “ Truyền lệnh đội cung thủ thứ nhất không được bắn tên bừa bãi, nhắm trúng đỉnh đầu của chiến mã, bắn vào đó. Truyền lệnh cho các tướng sĩ, dù có chết trận cũng không thể rút lui. Nếu bọn họ chết trận, bản tướng quân sẽ chu cấp hậu hĩnh cho gia đình bọn họ. Nếu ai sợ hãi rút lui, chém ngay

tại trận.” Tả tư mã suy nghĩ một chút rồi cả kinh nói: “ Tướng quân đây là ngài muốn dùng toàn bộ tướng sĩ đội thứ nhất liều mạng ngăn chặn đám ngựa hoang Hung Nô đang thẳng tiến kia sao?”

Trương Hoán lạnh băng nhìn tả tư mã một cái trầm giọng nói: “ Vậy ngươi còn biện pháp nào tốt hơn không?”

Tả tư mã cứng họng, vẻ mặt ủ rũ cúi đầu xuống.

Ở cánh phải quân Hung Nô, Vu Phu La nheo mắt thần nhiên mỉm cười trên miệng thoáng nét cười khinh miệt, chỉ bằng tám ngàn quân mà cũng đòi chống lại năm vạn chiến mã đang lao tới được không?

Quân Hán thật đúng là hy vọng viễn vông.

Ầm ... ầm ... ầm ...

Tiếng vó ngựa vang vọng cả vùng, khiến khắp thiên địa toàn những tiếng đinh tai nhức óc, đám quân Hán đang đứng đợi rõ ràng thấy sợ hãi, bọn họ đều cảm thấy dưới chân đang rung lên, trong tiếng vó ngựa cuồng loạn năm vạn con chiến mã đã tăng tốc, mang theo khí thế nghiêng trời cuốn đến.

“ Bắn tên.”

“ Bắn tên.”

“ Bắn tên.”

Trước trận của quân Hán, tiểu giáo phát tay ra hiệu, hai ngàn năm trăm cung thủ lập tức giương cung, kéo căng hết sức rồi bắn mọi mũi tên lên không trung, tên rơi xuống đàn ngựa như mưa, nhưng không có chiến mã nào ngã xuống, lập tức chúng bị cơn thủy triều chiến mã nuốt chửng, như không chút hiệu quả nào.

Thực ra chiến mã của Hung nô cũng đã bị ảnh hưởng một phần, không thể xông lên mãnh liệt như trước nữa.

Sau trận của quân Hán, Tả tư mã kêu lên: “ Tướng quân cung thủ đội thứ nhất không đủ để ngăn chặn đám chiến mã, hay là để cử đi báo cho đội cung thủ thứ hai lên tăng cường cho tuyến trên?”

Trương Hoán đang đứng bên cạnh giận đỏ cả mặt liếc hẳn, lạnh lùng đáp lại: “ Không được!”

Đứng hàng đầu trước trận quân Hán, một tiểu giáo còn trẻ rút đao ra, giơ cao trên đầu hơi hơi, năm trăm tên lính dưới quyền hẳn cũng phấn khích hò reo ủng hộ, tất cả đều nặng nề tiến lên, đây là một toán bộ binh toàn thân mang trọng giáp.

Trọng giáp bộ binh, tất cả đều quỳ xuống, đặt tấm khiên nặng nề trước người, họ nép mình sau tấm khiên dày cộp nặng nề, giờ phút này họ sắp sửa dùng chính thân thể mình để đối mặt với thử thách, sau các tấm khiên hiện ra những khuôn mặt kiên định! Sứ mệnh của một trọng giáp bộ binh là bức tường phòng ngự, vì vậy họ đều là những người có ý chí kiên định, muốn phá vỡ tuyến phòng ngự của quân Hán à, không dễ dàng như vậy đâu!

Chiến mã mãnh liệt xông vào, đứng ở trong trận tiểu giáo quân Hán xông lên trước, không lo lắng vung đao chém đầu một con ngựa vừa xông tới, nhưng hẳn cũng bị thân thể của con ngựa không đầu húc vào, cả người bắn lên không trung, tiểu giáo há miệng phun máu ra thành vòi, rồi nhanh chóng nhả thần trở nên dờ dẩn.

Tiếng va chạm liên tiếp vang động trời xanh, hai bên va chạm kịch liệt với nhau, ngựa lao vào khiên chắn của quân Hán, máu thịt văng tung tóe hơn ngàn con chiến mã đã bị quân Hán đâm chết, cũng có khoảng trăm tên trọng giáp bộ binh đã bị sức lao vào mãnh liệt của ngựa làm chấn động mà chết.

Thật sự là một cuộc kịch chiến lấy mạng đổi mạng, đám chiến mã hung hãn lao vào đội hình phòng ngự của quân Hán dù thân thể có bị đâm thủng thì quá tính rất lớn của chúng cũng làm trọng giáp bộ binh bị tổn thương nặng nề.

Chiến mã phía trước gục xuống chiến mã phía sau vẫn tiếp tục xông lên. Giẫm đạp lên thi thể của đồng bạn mà lao về phía trước. Đám chiến mã xông lên như nước triều dâng liên miên bất tận cuộn lao vào

đội hình phòng ngự của quân Hán, đội hình phòng ngự của quân Hán tan vỡ, tan vỡ tan vỡ dần ra, nhưng vẫn cố chống chọi để thoát hiểm cảnh.

Ở trong thời điểm chết chóc này, trọng giáp phía trước cùng trường thương phía sau cùng cung thủ sau nữa đang ở ranh giới sống chết, không ai giúp được họ không có cách nào khả dĩ để chống đỡ, chiến mã Hung Nô đã xông vào đội hình thì cung thủ lập tức không còn tác dụng.

Có lẽ thấy nguy cơ, các cung thủ cũng rút đao tham gia vào cuộc chém giết.

Phía sau trận của quân Hán.

“Tướng quân.” Tả tư mã gào lên đầy mê mẩn: “Đội thứ nhất sắp không trụ vững nữa rồi!”

“Nói thế vẫn còn quá sớm”

Trương Hoán lạnh nhạt nói, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào chiến trường.

Cánh phải của quân Hung Nô.

Vu Phu La nặng nề lắc đầu. Hắn quay sang Tri Nha Sư giận dữ nói: “Quân Hán vẫn chưa mất tinh thần. Quân Hán không mất tinh thần thì không thể đánh bại chúng được. Truyền lệnh Tô đại đô úy và năm ngàn quân bước vào chiến đấu. Tấn công trực diện vào quân Hán”.

Tri Nha Sư nói: “Tại sao chúng ta phải tấn công chính diện?”

Vu Phu La nói: “Chẳng lẽ người không phát hiện ra năm ngàn kỵ binh ở hai cánh của quân Hán vẫn chưa hành động gì. Nếu chúng ta tấn công từ hai cánh, sẽ gặp sự tấn công từ bên sườn của chúng! Quân sĩ hi sinh thì không đáng nói nhưng hiệu quả thì chắc chắn sẽ không có!”

Nếu chúng ta tấn công chính diện, kết quả sẽ khác. Quân Hán ở chính diện vừa bị thiệt hại nặng nề bởi năm ngàn chiến mã, sự phòng ngự đã lỏng lẻo đi rất nhiều. Nếu ngay lúc này năm ngàn quân của Đại đô úy đồng loạt tấn công trực diện vào đó, chắc chắn sẽ chọc thủng được hệ thống phòng ngự của quân Hán, quân Hán lúc đó sẽ rối loạn. Đến lúc đó đại quân Hung Nô chúng ta đồng loạt đánh vào, có thể đánh tan được quân Hán.

Tri Nha Sư nói: “Thì ra là như vậy”.

Phía sau trận của quân Hán.

Tả tư mã kinh hãi hét lên: “Thoát rồi, tuyệt quá, quân ta đã chịu đựng được sự công kích của đám ngựa hoang Hung Nô rồi!”

Trương Hoán cũng thở phào một cái hai mắt nhắm lại, đôi tay đang nắm chặt cũng từ từ mở ra. Một mảnh chiến bào từ trong lòng bàn tay cũng rời ra, trên đó cũng ướt đẫm, rõ ràng là thấm đẫm mồ hôi trong lòng bàn tay Trương Hoán.

“Không xong rồi!” Trương Hoán vừa mới thở phào nhẹ nhõm đã nghe Tả tư mã hét lên: “Kỵ binh Hung Nô đang tấn công chính diện, cung thủ của đội thứ nhất đã không còn sức để giương cung nữa đã nên để đội cung thủ thứ hai tham chiến chưa?”

“Hả!?” Trương Hoán đột nhiên mở bừng hai mắt, băng lạnh kiên định nói hai tiếng: “Để nguyên!” Trước trận tiền của quân Hán.

Một tên tiểu giáo quân Hán từ đội hình nhô ra ngạo nghễ đứng trước đội hình chỉ huy đội hình trọng giáp và trường thương một lần nữa tập hợp lại, phía sau tên tiểu giáo là đội hình năm ngàn kỵ binh Hung Nô đang phóng như bay trên thảo nguyên cuốn đến, cảnh tượng vừa mê mẩn vừa bi tráng.

Một tên trọng giáp bộ binh Hán quân cố hết sức nhô người lên, hắt hất mồ hôi ra nửa đầu lưỡi. Hắn vịn tay vào chiếc khiên đồng cầm chắc chắn đứng lên, một lần nữa đặt trường thương lên vai, quay đầu nhìn về hướng nam đôi mắt thâm trầm như muốn nói nhiều điều, “Phu nhân nhi tử giao lại cho nàng chăm lo nhé.”

Một tên trường thương binh Hán quân quỳ dập xuống đất, hắn quay đầu về phương nam dập đầu ba cái, miệng hắn lầm bầm: “Kiếp này con phụng dưỡng được cha mẹ, kiếp sau xin làm trâu ngựa để báo đáp cha

mẹ, dập đầu xong hấn vợ lấy ngọn giáo, đôi mắt đã trở nên lạnh băng không còn chút cảm xúc nào của con người.

“Viu ... viu ... viu.”

Một trận mưa tên lại rơi xuống đầu quân Hung Nô, hơn trăm kỵ sĩ không kêu được tiếng nào lập tức ngã ngựa, nhưng quân Hung Nô không vì thế mà dừng lại, người trước ngã xuống các binh sĩ phía sau lại xông lên tiếp, tràn tới trận địa phòng ngự của quân Hán.

“Ầm ..”

Kỵ binh Hung Nô va chạm mạnh với trận địa của quân Hán, huyết chiến bắt đầu! Quân Hung Nô sức khỏe dồi dào khí thế lại đang hăng, quân Hán vừa mới chống lại đợt công kích của ngựa hoang đột hình tản mất sức khỏe suy giảm trận chiến này thật không cân sức.

Hậu trận quân Hán.

Tả Tư Mã vội vàng nói với Trương Hoán: ” Tướng quân, đội thứ nhất đã bị thương vong quá nửa nên không còn chống đỡ được nữa ~~ Hãy để đội thứ hai lên nghênh chiến đi!”

Hữu Tư Mã cũng khuyên can: ” Đúng vậy, tướng quân. Nếu để đội một không chống nổi, bại binh chạy về sẽ làm loạn đội hình đội thứ hai. Như vậy thì cục diện có thể còn nguy hiểm hơn ~~ ”

” Không ~~” Trương Hoán ánh mắt lạnh lùng, trong giọng nói lộ ra ý như chém đinh chặt sắt: ” Bây giờ còn chưa đến lúc đó!”

209. Chương 142: Hỏa Ngưu Trận (1)

” Không được! Kỵ binh tuyệt đối không thể dừng lúc này!”

Trương Hoán lại lạnh lùng cự tuyệt thỉnh cầu của tả Tư Mã. Kỵ binh hai cánh dĩ nhiên không thể động vào, đây là lực lượng quyết định để đánh bại người Hung Nô. Nếu không phải thời khắc mấu chốt thì tuyệt không thể xuất kích! Trương Hoán tuyệt đối tin tưởng vào quân đội dưới quyền của mình. Lão tin chắc đội thứ nhất có thể cầm cự được.

...

Cánh phải Hung nô.

Về mặt Tả Anh Vương Tri Nha Sư kích động nói lớn: ” Đại Thiên Vu, quân Hán dường như sắp bại trận!”

” Không ~~ nếu nói quân Hán đã bại trận e rằng còn quá sớm!” Vu Phu La giơ roi ngựa trong tay chỉ vào hậu trận quân Hán nói nghiêm nghị: ” Có nhìn thấy cách quân Hán bày trận không? Trương Hoán chia gần hai vạn bộ binh hành hai đội tiền quân và hậu quân. Một khi đội thứ nhất chống đỡ không xong thì lập tức đội thứ hai có thể xông lên ~~ ”

Nô Nhi Khất nói: ” Đội thứ nhất của quân Hán có vẻ không chống đỡ được, vì sao Trương Hoán không tung đội thứ hai vào trận?”

Vu Phu La nói: ” Bởi vì ~~ Trương Hoán tin tưởng binh lính của hấn có thể cầm cự được trước đợt xung kích của kỵ binh Đại Hung Nô!”

” Điều này sao có thể!” Tri Nha Sư khiếp sợ nói: ” Đội thứ nhất của quân Hán vừa mới bị năm vạn thốt chiến mã công kích như thủy triều đã chết thảm già nửa, hơn nữa cũng đã kiệt sức. Cung tiễn thủ của bọn họ cũng đã không sao giương cung nổi! Trong tình thế khó khăn như vậy, bọn họ thật sự còn có thể chịu nổi đợt tấn công của năm ngàn thiết kỵ Hung Nô sao?”

” Tri Nha Sư!” Vu Phu La đột nhiên quay đầu nhìn Tri Nha Sư nói nghiêm túc: ” Quân Hán ~~ vốn là vua đánh bộ binh! Vĩnh viễn không được hoài nghi sự cứng cỏi và ngoan cường của binh sĩ quân Hán!”

” Hả! ?”

Ánh mắt Tri Nha Sư chợt lóe lên, hần đột nhiên quay đầu nhìn ra chiến trường xa xa. Nhưng hần giật mình phát hiện tình thế trên chiến trường lại phát sinh sự thay đổi khiến người ta khó có thể tin. Sau khi đợt đánh phá ban đầu của kỵ binh Hung Nô, trận hình quân Hán đã co lại cực độ thoát nhìn như lúc nào cũng có thể tan vỡ lại đột nhiên hồi phục trở lại ~

Năm ngàn kỵ binh Hung Nô của Tả Đại Đô Úy do bị quân Hán phản kích nên thương vong nặng nề buộc lòng phải rút lui lại phía sau~

” Cái này ~ ”

Tri Nha Sư cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Trong trận Hung Nô cũng liền vang lên những âm thanh thúc giục.

” Không hổ là quân Hán, thật đúng là cứng cỏi làm người ta khó có thể tin nổi a!” Vu Phu La lạnh lẽo cười một tiếng. Trầm giọng nói: ” Nhưng mà ~ đó đã là nỗ lực cuối cùng của quân Hán rồi. Truyền lệnh ~ Toàn quân đột kích!”

...

Hậu trận quân Hán.

Tả Tư Mã gào lên dữ dội: ” Tướng quân, người Hung Nô lại dốc toàn lực đột kích!”

Mi mắt Trương Hoán không khỏi giật giật mấy lần, trong mắt thoáng chốc toát ra ánh mắt lạnh lùng sắc bén. Người Hung Nô ~ có thực nhện không nổi nên đã phát động toàn quân đột kích chăng? Vậy để cho bọn họ tới đi, từ nay về sau trên thế giới này sẽ không còn tồn tại dân tộc Hung Nô nữa ~

Hữu Tư Mã hét lớn: ” Tướng quân, đại quân Hung Nô nhằm thẳng vào trung quân của quân ta. Xem ra là muốn xuyên qua trung quân để chia cắt thành hai nửa làm cho quân ta đầu đuôi khó có thể ứng cứu cho nhau~ ”

Trương Hoán đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy mấy vạn thiết kỵ Hung Nô đã tập hợp thành một làn sóng mãnh liệt menh mông nhằm thẳng vào trung quân của quân Hán xông đến. Đội thứ nhất vốn đã thương vong nặng nề không còn sức chiến đấu lại phải đương đầu trực tiếp với mấy vạn vó ngựa thiết kỵ Hung Nô đang hung hăng chồm tới ~

Chiến thuật chọc thủng phòng tuyến sao? Trương Hoán thoáng chốc nở nụ cười lạnh lẽo, vốn lão đã sớm đoán được người Hung Nô nhất định sẽ áp dụng chiến thuật chọc thủng phòng tuyến mà!

” Truyền lệnh!” Trương Hoán lạnh lùng hạ lệnh: ” Đội thứ nhất tử chiến không lùi. Đội thứ hai chia làm hai cánh tả hữu sau khi rút lui đến phía sau hai cánh kỵ binh lại lập trận.”

” Tướng quân có lệnh ~ tử chiến không lùi!”

” Tướng quân có lệnh ~ chia làm hai đạo quân ~ ”

Mấy tên truyền lệnh binh đứng nghiêm phía sau Trương Hoán nhanh chóng phóng đi.

Trước trận quân Hán, tiểu giáo tay cầm cương đao ngạo nghễ đứng nghiêm. Phía sau cách đó không xa mấy vạn thiết kỵ Hung Nô như cơn sóng mù trời cuốn đến. Ánh mắt hơn hai ngàn tàn binh thoáng chốc tập trung vào tiểu giáo. Ánh mắt tiểu giáo như ngọn lửa đang tàn lụi đi ~ Chợt cương đao trong tay tiểu giáo đã giơ lên cao, lưỡi đao lạnh lùng chỉ thẳng lên trời ~

“Tử chiến ~ không lùi!”

Tiểu giáo ngửa mặt lên trời hét dài, gương mặt nghiêm nghị mà dữ tợn. Thân là binh lính đế quốc Đại Hán ~ chết trận nơi sa trường thường xuyên là số mạng cuối cùng!

” Tử chiến ~ không lùi ~ ”

Hai ngàn tàn binh điên cuồng reo hò, vọt văng nâng lớp thuẫn lên, xiết chặt thương dài chống ngựa để một lần nữa lập trận hình chống kỵ binh, bắt đầu cuộc chiến huy hoàng cuối cùng trong đời ~

...

Cách chiến trường Hà Sáo hơn mười dặm về phía bắc.

Hai đạo kỵ binh đen sì sì ra sức xáp lại gần nhau. Đến khoảng cách không đầy một trăm bước thì mới bắt đầu chậm lại cuối cùng hợp làm một. Trên thảo nguyên bao la lập tức bùng nổ tiếng hoan hô, reo hò rung trời lở đất.

Chu Thương thở hổn hển như trâu đi tới trước mặt Mã Dục, mặt toát mồ hôi nói: " Chúa công, Chu Thương đến chậm."

" Còn không coi là quá muộn!" Mã Dục mệt mỏi nói rồi hỏi tiếp: " Bùi Nguyên Thiệu và Liêu Hóa đâu?"

Chu Thương nói: " Sau khi bắc tiến không lâu, đại quân bị trận bão cát, mặt tướng và hai vị tướng quân liền mất liên lạc. Hiện tại cũng không biết hai vị tướng quân đã tới nơi nào?"

Giả Hủ liền đi lên, nghiêm trang nói: " Chúa công, tám ngàn kỵ binh mặc dù còn hơi ít nhưng cũng miễn cưỡng tạm đủ. Thời gian không đợi nữa, bây giờ phải lập tức phát động tấn công. Để chậm trễ e chiến trường có biến."

" Ừ!"

Mã Dục nặng nề gật đầu, nhẹ nhàng thúc vào bụng ngựa. Chiến mã liền phi ra khỏi trận. Mã Dục giục ngựa đi tới trước trận tiền lách cách rút loan đao giơ lên không trung. Trong giây lát những tiếng ồn ào hỗn loạn liền đột nhiên tắt ngấm. Tám ngàn tướng sĩ oai nghiêm yên lặng, tám ngàn đôi mắt nhất loạt đổ dồn chăm chú nhìn Mã Dục.

Ánh sáng mặt trời giữa trưa chiếu lên lưỡi đao của Mã Dục phản chiếu những tia sáng lạnh lẽo chói mắt. Trong phút chốc loan đao trong tay Mã Dục nặng nề vung lên chỉ về phía trước. Tám ngàn Hồ Lang Chi Kỵ tựa như cơn lũ tràn qua đê trong khoảnh khắc lao vào thảo nguyên xanh ngắt bao la nhằm thẳng đến chiến trường Hà Sáo đang hồi kịch chiến không ngừng mà mãnh liệt lao đến ~

...

" Hưu ~ "

" Phốc ~ "

Một tên thiên kỵ trưởng Hung Nô giương cung lấp tên. Dây cung bật lại, một mũi tên sắc bén như nanh sói bay vút đi lạnh lùng cắm vào bụng tiểu giáo quân Hán.

" A ~ "

Tiểu giáo quân Hán đau đớn kêu lên. Đưa tay che kín bụng, nhưng vẫn có những giọt máu đỏ từ kẽ ngón tay đang tràn ra. Trong khoảnh khắc đã nhuộm đỏ hai tay của hắn lần cương đao trong tay ~

" Mụ nội ngươi ~ "

" Tê ~ "

Ánh mắt tiểu giáo quân Hán thoáng chốc trở nên hung tợn khác thường, hắn hét lớn một tiếng ra sức ném cương đao đang cầm trong tay. Trong tiếng xé gió sắc bén, cương đao xẹt qua không trung rồi hung hăng cắm ngập vào bụng thiên kỵ trưởng Hung Nô. Lưỡi đao xuyên thấu ra sau lưng xé toang cả bụng thiên kỵ trưởng Hung Nô làm máu tươi cùng ruột chảy lòng thòng xuống ~

" Xẹt xẹt xẹt ~ "

" Rầm ~ "

Mắt thấy thiên kỵ trưởng của Hung Nô thất thần rơi khỏi ngựa, tiểu giáo quân Hán cười phá lên. Sau một khắc, một con chiến mã Hung Nô điên cuồng húc vào tiểu giáo quân Hán làm cả người bay lên. Ngay khi người còn đang trên không trung, lại có hai mũi tên sắc bén như nanh sói vút tới lạnh lùng xuyên thủng cổ họng của hắn. Tiểu giáo quân Hán nho nhỏ rên rỉ một tiếng. Rốt cục cũng hít một hơi sau chót mà hoàn tất cuộc chiến cuối cùng của mình ~

" Oanh ~ "

” Phốc phốc phốc ~~ ”

Kỵ binh Hung Nô mãnh liệt tràn tới rồi cục cũng hung hăng xông thẳng vào trận hình phòng ngự tới tấp đến cùng cực của hai ngàn quân Hán. Gần ngàn cây trường thương chống ngựa thiết lập thành cự mã trận trong nháy mắt bị mấy trăm kỵ binh Hung Nô xông vào chính diện công kích. Cho dù cả người người và ngựa đều bị xuyên thấu, nhưng chiến mã Hung Nô đang điên cuồng lao tới cũng đạt kết quả nghiền nát trận hình quân Hán ~~

” Hí luật luật ~~ ”

Trong tiếng chiến mã hí đinh tai nhức óc, đợt kỵ binh thứ hai của Hung Nô giục ngựa vọt tới. Kỵ binh Hung Nô với kỹ thuật cỡi ngựa cao siêu vội vàng phóng ngựa nhảy vọt lên không trung, sau đó do lực quán tính lớn lại từ không trung hung hăng rơi xuống. Trong phút chốc mấy trăm tướng sĩ quân Hán anh dũng liền bị vô ngựa vô tình dẫm nát ~~

Do lực lượng tiến công chính diện vượt quá xa nên hàng phòng ngự cứng cổ cũng không chịu nổi một đòn.

” Ngao ~~ ”

Một tên vạn kỵ trưởng Hung Nô dẫn đầu đợt đột phá trận hình của quân Hán. Khi hắn thấy trước mắt đột nhiên trống trải không còn nhìn thấy tới một tên binh sĩ quân Hán nào nữa thì nhện không được giờ loan đao trong tay lên không trung ngựa mặt lên trời lớn tiếng hú dài ~~

” Ngao ngao ngao ~~ ”

Càng ngày càng nhiều binh lính Hung Nô dẫm đạp lên thi thể tướng sĩ quân Hán trúng tên vọt tới. Hơn vạn kỵ binh Hung Nô chen chúc phía sau hắn cũng bắt đầu ra sức hú dài. Bởi vì hưng phấn do đã chọc thủng được trận hình của quân Hán cho nên người Hung Nô căn bản không có để ý đến trên thảo nguyên xanh tươi chẳng biết từ khi nào đã rải một lớp cỏ khô lên trên.

210. Chương 142: Hỏa Ngưu Trận (2)

Tầng này cỏ khô bởi vì không đủ để ngăn cản kỵ binh đột kích cho nên không khiến cho người Hung Nô phải chú ý đến.

Đang phi nhanh trong trận Hung Nô, Tả Anh Vương Tri Nha Sư không nén nổi vẻ kích động nói với Vu Phu La bên cạnh: ” Đại Thiên Vu, quân ta đã đột phá quân Hán, chiến thuật xuyên thấu đã thành công, ha ha ha ~~ ”

Hữu Anh Vương Nô Nhi Khất cũng hưng phấn không dứt mà nói: ” Tiếp theo là có thể chia cắt, bao vây, sau đó tiêu diệt quân Hán. Đại Hung Nô sẽ nhanh chóng giành được thắng lợi cuối cùng, ha ha ha ~~ ”

Tri Nha Sư nói: ” Bất quá, có thể dễ dàng xuyên thấu trận hình quân Hán như thế thì có chút nằm ngoài dự đoán.”

Vu Phu La nói: ” Trương Hoán tuy là đại tướng lão luyện của Đại Hán, nhưng hắn lại phạm vào sai lầm trí mạng! Nếu như hắn không chia đội thứ hai làm hai đạo quân rút lui ra sau hai cánh kỵ binh để nhóm trận phòng ngự thì trận chiến này thắng bại ~~ còn không biết chừng. Coi như quân ta cuối cùng nếu có chiến thắng thì cũng chỉ sợ là thắng thảm. Nhưng hiện tại hắn lại mê muội chia đôi đội hai tinh nhuệ lại được dưỡng sức, sau khi rút lui tới sau hai cánh nhóm trận tạo cơ hội cho quân ta dễ dàng chọc thủng thế trận ~~ ”

Tri Nha Sư nói: ” Trương Hoán tại sao làm như vậy?”

Vu Phu La nói: “Cái này không đơn giản, trong đại doanh quân Hán nhất định còn có một đạo phục binh. Gã Trương Hoán này, tham vọng thật đúng là không phải tầm thường. Hắn muốn lợi dụng tâm lý quân ta nóng lòng chọc thủng phòng tuyến để tử mĩ thiết kế một cái bẫy chết người. Hắn sẽ dùng phục binh trong đại doanh ngăn cản kỵ binh quân ta đột kích. Sau đó dùng hai cánh quân tả hữu tinh nhuệ lại còn đang sung sức của thế đội hai từ hai phía trái phải của quân ta đột kích chặn đường tiến. Sau đó dùng năm ngàn kỵ

binh vẫn chưa dùng đến để cắt đứt đường lui của quân ta. Trương Hoán ~ muốn một miếng nuốt sạch đại quân bốn vạn người của Đại Hung Nô ta a!”

Tri Nha Sư thất thanh nói: ” Cái gì, chỗ này hiển nhiên là một cái bẫy sao?”

” Không cần lo lắng!” Vu Phu La lãnh đạm nói: ” Trương Hoán muốn một miếng nuốt trọn bốn vạn thiết kỵ của Đại Hung Nô, để xem rằng quân Hán cứng tới đâu! Mưu đồ hoàn hảo này được dựa vào cơ sở là ~ trong doanh trại quân Hán nhất định phải có phục binh đủ để ngăn cản cuộc đột phá của bốn vạn thiết kỵ Đại Hung Nô ta!”

Tri Nha Sư nói: ” Đại Đan Vu, mặt tướng hiểu ra là thiết kỵ Đại Hung Nô chỉ cần đột phá phục binh trong doanh trại quân Hán thì quân Hán tất bại không còn nghi ngờ gì nữa, đúng không?”

...

Cánh phải quân Hán.

Tả Tư Mã trầm giọng nói: ” Người Hung Nô dễ dàng chọc thủng phòng tuyến quân ta như thế, Vu Phu La hiện tại nhất định rất đắc ý!”

Tả Tư Mã cười dữ tợn nói: ” Chẳng còn bao lâu nữa thì người Hung Nô phải khóc cha khóc mẹ rồi!”

” Tướng quân, đã đến lúc phát động phục binh!”

Tả, hữu Tư Mã đồng thời đưa mắt chăm chú nhìn Trương Hoán.

Trong lòng Trương Hoán thở dài nhẹ nhẹ, kỵ binh Hung Nô đột nhiên vượt qua vòng chiến trước sau không thể biết trước yếu tố nguy hiểm. Chính bây giờ là lúc quyết định thắng bại của cuộc chiến giữa hai bên. Không thể chờ thêm đám kỵ binh Hung Nô vừa bất ngờ ra khỏi cuộc chiến nữa (Toán quân của Mã Dục.) Phải tiêu diệt chủ lực quân Hung Nô của Vu Phu La trong thời gian ngắn nhất! Để đến khi đạo quân Hung Nô đi tập kích quay về thì không cách nào thay đổi kết cục chiến tranh nữa.

Trương Hoán rút cục cũng nén lòng ra quyết định, lãnh đạm nói: ” Phóng tín hiệu lên ~ phục binh xuất kích!”

” Tuân mệnh!”

Tả Tư Mã trả lời rồi giương cung lắp tên, sớm đã có tên thân binh tiến lên đốt nắm vải tấm dầu quấn quanh đầu mũi tên. Tả Tư Mã buông tay phải, dây cung vang lên, một mũi hỏa tiễn đã xé gió bay lên không trung vẽ ra đường cong chói mắt bay thẳng vào đại doanh sau hậu trận quân Hán.

Trong giây lát cổng doanh trại quân Hán ầm ầm mở ra. Cùng với lúc cổng trước của doanh trại đổ sập xuống, hàng rào dày đặc cũng ngã xuống từng mảng. Đám kỵ binh Hung Nô đi đầu đang định xông vào chọc giết mình phát hiện. Đằng sau hàng rào đổ xuống lại tụ tập một đám đen sì sì toàn bò hoang!

Phóng mắt nhìn tiếp thì trong trại đều là bò hoang, ít nhất cũng có mấy ngàn con!

Càng làm cho người ta giật mình chính là trên lưng đám bò hoang này đều được buộc vào một búi cỏ khô, trong không khí vẫn tràn ngập mùi vị dầu hỏa ~

” Phóng hỏa!”

Tiểu giáo ra lệnh một tiếng, đám phục binh trong trại bắn cầu vòng loạn xạ hàng loạt mũi hỏa tiễn. Mấy trăm mũi hỏa tiễn lập tức bắn vòng cung vào cỏ khô tẩm dầu. Trong phút chót tàn lửa bay lên không trung đầy trời. Cùng với việc phóng hỏa và binh lính reo hò đuổi đi, đám bò hoang bị hoảng sợ bắt đầu nhả phía trước mà chạy như điên. Hơn nữa càng chạy càng nhanh ~

...

Trong trận Hung Nô.

Tri Nha Sư cũng lạnh buốt sống lưng, nhìn chăm chăm một cách khó tin vào vào lớp lớp bò hoang bị đốt lửa mà lắp bắp nói: ” Kia ~ là cái gì?”

Sắc mặt Vu Phu La giây lát trở nên trắng bệch, cũng lắp bắp theo: ” Bò ~ lửa ~ trận bò lửa! ?”

Nô Nhi Khất cẩn thận giết cương ngựa của Vu Phu La nhắc nhở: ” Đại Đan Vu, hay chúng ta nhanh chóng lui về hậu trận đi thôi. Ngài nhìn xem nơi này trên mặt đất nơi nơi đều là cỏ khô, nếu lát nữa đám bò lửa kia chạy lại đây thì nhất định sẽ cháy lớn~~ thật đáng sợ!”

Nô Nhi Khất chỉ mới nói một nửa thì đã không thể tiếp được nữa, sắc mặt thì xám ngoét. Bởi vì hắn hoảng sợ khi thấy hầu như cả chiến trường đều đã bị cỏ khô bao trùm. Bốn vạn thiết kỵ Đại Hung Nô rõ ràng đang bước một chân vào cái bẫy mà người Hán đã bố trí sẵn! Đám người Hán chết tiệt ~~ thực đúng là một lũ giảo hoạt, thâm độc ~~

” Đại Thiên Vu ~~” Tri Nha Sư dưới tình thế cấp bách hỏi lớn: ” Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

...

” Oanh!”

Cuối cùng thì thiết kỵ Hung Nô và trận bò lửa cũng xô vào nhau mãnh liệt. Tiếng ngựa hí người kêu thảm thiết cùng với tiếng bò rống thoảng chốc trộn lẫn vào nhau. Các tàn lửa văng tung tóe khắp nơi bắt vào đám cỏ khô phủ kín thảo nguyên. Nhưng chỗ cỏ khô này cũng không phải là cỏ khô thông thường, mà là “Bạch thảo!”

Trên chiến trường lập tức khói mù cuộn cuộn, lửa cháy ngập trời.

Ngọn lửa từ Bạch thảo mặc dù không đủ để đốt chết kỵ binh Hung Nô, nhưng chính đám khói mù cuộn cuộn tỏa ra thì đủ để làm cho kỵ binh Hung Nô lâm vào kinh hoàng. Trong bóng tối và hỗn loạn lại thêm đang bị lửa thiêu nên đám bò hoang càng chạy cuồng loạn. Không ai có đủ khả năng để ngăn cản chúng, kể cả những tráng sĩ anh dũng nhất không biết sợ nhưng lúc này đều không rét mà run ~~

Theo đàn bò lửa đang nổi cơn điên cuồng loạn xông vào khe hở giữa kỵ binh Hung Nô mà lửa cháy không ngừng mà lửa chuyển về phía sau. Lửa cháy, khói mù đang không ngừng lan rộng trong trận của đại quân Hung Nô mà lan ra khắp nơi ~~ Hơn nữa, trận cuồng phong trên thảo nguyên càng làm tăng thêm thế lửa. Ngọn lửa nhanh chóng lan tỏa đi khắp nơi ~~

Chỉ chốc lát thời gian, cả trận Hung Nô đã mịt mù cuộn cuộn khói. Vô số kỵ binh Hung Nô kỵ binh đều bị màn khói dày đặc làm hai mắt sưng đỏ, ho khan liên tục. Lại không rõ phương hướng nên chỉ biết phóng ngựa chạy trốn khắp nơi. Không ngừng có những kỵ binh không may bị ngã xuống đất liền bị đám cỏ ngựa ào ạt xông qua dẫm thành bùn ~~

...

Thấy người Hung Nô lâm vào cảnh hỗn loạn không ngờ, trên mặt Trương Hoán không hề thấy vẻ đắc ý chút nào. Trong mắt vẫn là sát khí lạnh lùng. Mệnh lệnh ban bố so ra càng lúc càng đáng sợ. Càng nhìn lại càng làm cho người Hung Nô đang lâm vào cuộc chiến cảm thấy tuyệt vọng ~~

” Truyền lệnh ~~, cánh phải quân bộ lập trận vòng cung!”

” Truyền lệnh ~~ kỵ binh hai cánh vu hồi hậu trận Hung Nô cắt đường rút lui!”

” Truyền lệnh ~~ đội cung nỏ lên phía trước. Cung tiễn thủ bắn cầu vòng không hạn chế ~~ ”

Trương Hoán ban ra từng đạo mệnh lệnh. Quân Hán được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng hành động từ từ tạo thành một vòng vây khổng lồ vây lấy đại quân Hung Nô đang lâm vào hỗn loạn! Hơn một vạn bộ binh chia làm hai đội lập thành trận vòng cung khác nhau. Một đội có đầy đủ thuẫn dầy nặng, thương chống ngựa hung dữ để làm người Hung Nô đang đại loạn mất đi dũng khí công kích vào. Do đó bọn họ chỉ có thể tìm đường lui khác ~~

Phía trước là hỏa hoạn rực trời, đường này không thông.

Đường sống duy nhất ~~ là chỗ kỵ binh quân Hán còn chưa hoàn toàn bịt kín đường lui!

Trương Hoán dụng binh có thể nói là tàn nhẫn, năm ngàn kỵ binh chia làm hai đội, khó khăn lắm mới chặn được đường lui của kỵ binh Hung Nô. Nhưng không hoàn toàn bịt kín đường rút. Ở chỗ tiếp giáp giữa kỵ binh với bộ binh và giữa hai đội kỵ binh đều để lại lỗ hổng. Đúng là có ba lỗ hổng để gây ra cho người Hung Nô đang gặp tai ương diệt vong có được tâm lí cố tìm đường sống ~~

“Toa toa toa ~ ”

Trong tiếng xé gió liên tục không thôi, từng loạt mũi tên sắc bén trút xuống như mưa. Kỵ binh Hung Nô đang hoảng loạn hết cỡ ngã xuống từng mảng. Tiếng binh lính rên la cùng với tiếng ngựa hí cực kì hỗn loạn. Trong đám loạn quân dày đặc như thế, nếu bị ngã ngựa thì cũng đồng nghĩa với tử vong ~

...

Hữu trận quân Hán, Hữu Tư Mã không giải thích nổi đành hỏi: “ Tướng quân, tại sao không để cho kỵ binh bịt kín nốt lỗ hổng?”

Trương Hoán không đáp, nhưng Tả Tư Mã trả lời: “ Nếu như bịt kín hoàn toàn lỗ hổng thì người Hung Nô khi thấy không thể chạy trốn sẽ như chó cùng dứt đuôi. Cứ như vậy thì quân ta mặc dù cuối cùng sẽ chiến thắng, nhưng chịu thương vong nặng nề! Nếu như để lại mấy lỗ hổng thì người Hung Nô sẽ có tâm lí cầu may, một lòng chỉ nghĩ đến cố vượt qua lỗ hổng chạy trốn chết nên sẽ không liều mạng với quân ta. Hơn nữa ~ khi tranh nhau đến lỗ hổng thì còn có thể làm tăng sự hỗn loạn trong đại quân Hung Nô và tự giẫm đạp lên nhau nên quân ta có thể tránh được rất nhiều thương vong vô nghĩa!”

“ Nguyên lai là như vậy.” Hữu Tư Mã liên tục gật đầu nói: “ Xem ra lúc này ~ thì người Hung Nô đã hoàn toàn đi tong.”

“ Chưa chắc!” Trương Hoán lên tiếng, ánh mắt lạnh đậm rời khỏi chiến trường mà lướt nhìn qua thảo nguyên trống trải dừng ở đường chân trời xa xa rồi bình tĩnh nói: “ Nếu chưa đến lúc cuối cùng thì mãi mãi không nên có kết luận dễ dàng. Rất nhiều lúc, thắng bại thường thường chỉ xảy ra trong chớp mắt ~ ”

“ Tướng quân nói tới năm ngàn kỵ binh Hung Nô bỏ chạy trước khi lâm trận sao?” Tả Tư Mã trầm giọng hỏi: “ Có thể là năm ngàn kỵ binh Hung Nô trở về thì e là cũng không thay đổi được kết cục của cuộc chiến Hà Sáo, tướng quân không phải dự trữ một ngàn kỵ binh sao? Đó chính là một ngàn kỵ binh tinh nhuệ nhất của quân ta, đủ sức chống đỡ năm ngàn kỵ binh Hung Nô.”

Ánh mắt Trương Hoán thực kín đáo, lão vẫn im lặng không nói chỉ mong ~ chuyện có thể giống như Tả Tư Mã nói. Trực giác của viên tướng lão luyện mơ hồ nhắc nhở Trương Hoán, mọi chuyện ~ còn lâu mới đơn giản như vậy.

“ Báo ~” Hậu như Tả Tư Mã nói vừa dứt lời thì một tiếng gào lớn từ bình nguyên phía bắc vang lên. Trương Hoán cùng tả, hữu Tư Mã đột nhiên quay người lại, chỉ thấy một kỵ binh đang phi như gió từ thảo nguyên đến. Người chưa tới thì tiếng đã đi trước: “ Tướng quân, hai mươi dặm về phía bắc phát hiện thấy một đám lớn kỵ binh Hung Nô ~ ”

“ Một đạo kỵ binh Hung Nô đông đảo sao?” Tả Tư Mã đột nhiên biến sắc, trầm giọng nói: “ Thám mã phát hiện tung tích quân địch lúc ở ngoài hai mươi dặm. Nhưng phải mất thời gian về để báo. Nói cách khác hiện tại kỵ binh Hung Nô rất có thể đã chỉ còn cách có mười dặm!”

“ Mười dặm? Chỉ sợ là không đến!” Trương Hoán lớn tiếng hỏi: “ Có bao nhiêu ngựa?”

“ Ước chừng một vạn kỵ binh!”

211. Chương 143: Đàn Bà Cũng Không Hàm Hồ

“ Cái gì! ?” Tả, hữu Tư Mã đồng thời thất kinh mà nói thất thanh: “ Không phải chỉ có năm ngàn kỵ binh thôi sao, như thế nào đột nhiên lại thành một vạn quân?”

“ Tướng quân mau nhìn ~ chúng đã đến!”

Đột nhiên có thân binh la hoảng lên, Trương Hoán cùng hai viên Tư Mã đột ngột quay đầu. Quả nhiên trên đường chân trời phía bắc đã xuất hiện một đường nhờ nhờ. Chỉ trong phút chốc đường nhân nhật đó đã mau chóng lớn lên tách ra thành vô số chiến mã đang phi tới trên thảo nguyên tĩnh lặng với khí thế nghiêng trời lệch đất ~

“ Thật nhanh!” Tả Tư Mã lạnh lùng nói: “ Đạo kỵ binh Hung Nô kia tới thật nhanh a ~ ”

” Ha ha ha ~~ chẳng qua cũng vậy!” Trương Hoán ngửa mặt lên trời cười dài lạnh lùng nói: ” Tả Tư Mã nghe lệnh!”

Tả Tư Mã giục ngựa tiến lên, lạnh lùng nói: ” Có mặt tướng.”

Trương Hoán nói: ” Chỉ huy một ngàn thiết kỵ nghênh chiến viện quân Hung Nô. Bất kể giá nào cũng phải ngăn cản viện quân Hung Nô!”

Tả Tư Mã nói: ” Tuân lệnh.”

” Hữu Tư Mã nghe lệnh.”

” Có mặt tướng.”

” Truyền lệnh ~~ cho quân đột kích. Nhằm thẳng tàn quân Hung Nô trong vòng vây phát động cuộc công kích cuối cùng. Nhất định phải đánh tan đại quân Hung Nô trước khi viện quân Hung Nô kịp đến ~~ ”

” Tuân lệnh!”

...

Xa xa, hàng vạn kỵ binh đang hồi hả phi đến chiến trường.

” Hứa Chử!”

Mã Dục đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm như lang sói vào Hứa Chử đang đứng phía sau.

” Có mặt tướng.”

Hứa Chử hét lên một tiếng giục ngựa xông lên trước nhanh chóng đuổi kịp Mã Dục rồi hai người cùng đi song song.

Mã Dục quay đầu sang rồi chỉ vào cây đại kì nền trắng viền đỏ đang tung bay trong gió lạnh lùng nói: ” Có nhìn thấy cây đại kỳ kia không?”

” Nhìn thấy!”

” Tốt!” Mã Dục lạnh lùng nói: ” Bản tướng giao quân lệnh cho người chỉ huy Thiết Kỵ doanh đột kích giết sạch những người dưới lá đại kỳ kia ~~ không để kẻ nào chạy thoát!”

” Mặt tướng tuân lệnh!” Hứa Chử hét lớn một tiếng, hung hăng vung lang nha chùy cầm trong tay về phía trước, lớn tiếng hét dài: ” Các huynh đệ theo ta xông lên ~~!”

” Giết! ! !”

Một ngàn tên thiết kỵ binh ầm ầm hưởng ứng, trong khoảnh khắc từ trong đại quân kỵ binh mãnh liệt xông lên chạy chéo về phía trước. Cả doanh nhằm thẳng tới bên cạnh chiến trường, nơi cây đại kì nền trắng viền đỏ đang bay phấp phật dưới gió. Trên nền cờ có thêu nổi bật chữ “Trương”.

” Cú Đột nghe lệnh!”

” Có mặt tướng.”

” Chỉ huy hai ngàn lang kỵ binh đánh thẳng vào một ngàn kỵ binh quân Hán!”

” Tuân mệnh.”

Cú Đột hét lớn một tiếng, dẫn đầu hai ngàn lang kỵ binh Ô Hoàn từ trong đại quân kỵ binh tách ra nhằm thẳng phía kỵ binh quân Hán đang mãnh liệt lao tới ~~

” Chư tướng còn lại ~~” Mã Dục giơ cao thanh loan đao trong tay lên không trung nặng nề vung mạnh về phía trước lớn tiếng hét dài: “Mọi người chỉ huy quân bản bộ ~~ theo bản tướng quân xông lên ~~ ”

...

Xa xa, Giả Hủ mặc bộ áo thầy đồ đứng trên một gò đất nhỏ hơi nhô lên. Hơn trăm thân binh hộ vệ đón gió đứng nghiêm phía sau. Từ gò đất nhỏ có thể nhìn thấy toàn bộ chiến trường Hà Sáo không bỏ sót điều gì~~

” Tiên sinh ~~” một tên thân binh nhin không được hỏi: “Chúng ta thật sự phải giúp người Hung Nô giết người Hán sao?”

” Giết người Hán? Người nói tới quân Hán đang ở phía trước đại quân Hung Nô man rợ kia sao?” Ánh mắt Giả Hủ khê liếc, miệng nở nụ cười lạnh nhạt lắc đầu nói: ” Không ~~ Đám bộ binh quân Hán kia thực tình nhuệ khó đối phó, chủ công chắc là không giết bọn họ! Hơn nữa ~~ họ sẽ nhanh chóng trở thành thuộc hạ của chủ công, tại sao phải giết bọn họ đi?”

” Hô ~~ vậy nói là phải giúp quân Hán giết người Hung Nô?”

Thân binh thở phào một cái, chỉ cần không phải giúp người Hung Nô giết đồng bào của mình là tốt rồi.

” Giết người Hung Nô? Đó là dĩ nhiên!” Giọng nói của Giả Hủ thay đổi nói thoang thoảng: ” Người Hung Nô thì đương nhiên là phải giết. Nhưng mà ngoài người Hung Nô thì chúng ta còn muốn giết chết một vài người Hán vương tay vương chân ~~ ”

...

Trong bản trận của Trương Hoán.

Hữu Tư Mã lạnh lùng nói: ” Tả Tư Mã có chuyện gì xảy vậy? Tại sao lại để cho người Hung Nô đột kích vào bản trận chúng ta! ?”

Trương Hoán lạnh lùng nói: ” Cái đó không thể trách Tả Tư Mã. Đám người Hung Nô chết toi kia ~~ bọn họ căn bản là không phải chỉ là người Hung Nô! Trong bọn họ có rất nhiều người Hán, còn có người Ô Hoàn ~~ Đó cũng không phải chỉ là một đạo kỵ binh Hung Nô bình thường, mà là một đạo quân đã tôi luyện dày dạn trong máu lửa sa trường. Đó đích thực là một đội quân Hổ Lang Chi Sư!”

” Cái gì?” Hữu Tư Mã kinh hãi nói: ” Người Hán lại thêm người Ô Hoàn? Cái này ~~ là chuyện gì đang xảy ra?”

Ánh mắt Trương Hoán tối sầm mà trở nên im lặng, lão cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Đương lúc quân Hán và đại quân Hung Nô kịch chiến đến thời điểm quan trọng nhất thì tại sao lại đột nhiên xuất hiện một đạo Hổ Lang Chi Sư như vậy? Đó rõ ràng là một đạo quân người Hán là chính, nhưng bọn họ muốn làm gì ở đây, chẳng lẽ lại giúp người Hung Nô giết đồng bào của mình chẳng?

” Mặc kệ!” Hữu Tư Mã lạnh lùng nói: ” Mạt tướng cứ xông lên trước ngăn cản đạo kỵ binh kia, tướng quân mau mau tránh đi! Hãy hãy ~~ ”

Hữu Tư Mã giục ngựa nghênh chiến với đám kỵ binh đang nhanh chóng phi đến, hơn trăm thân binh liều mạng theo sau Hữu Tư Mã, tựa như thiêu thân xông vào lửa không hề sợ hãi cùng nghênh địch ~~

” Cản ta phải chết ~~ ”

Hứa Chử hét lớn một tiếng, chùy lang nha trong tay vung lên hung tợn. Quả thiết chùy ngăm đen vẽ trong không trung một vết tích nhàn nhạt, giống như cơn sóng lớn mang theo sát khí vô cùng đáng sợ hung hăng đập vào đầu của Hữu Tư Mã. Hữu Tư Mã đột nhiên biến sắc, cắn chặt hàm răng giờ đao nghênh chiến ~~

” Thương!”

Trong tiếng kim loại va nhau kịch liệt khiến người ta phải nín thở, Hứa Chử tuyệt không ngừng di chuyển, giục ngựa phi qua nhằm thẳng Trương Hoán đang đứng bất động cách đó không xa ~~ dưới lá đại kỳ đang bay phấp phật, ánh mắt của lão tướng thực lạnh lẽo ~~

” Mấy người các ngươi bảo vệ tướng quân, còn lại theo ta xông lên ~~!”

Đội trưởng thân binh của Trương Hoán hét lớn một tiếng rồi giục ngựa vung thương nhằm thẳng Hứa Chử. Phía sau đội trưởng mười mấy tên thân binh chia làm hai đội, một đội bảo vệ Trương Hoán đang hoảng loạn rút lui, một đội khác lại đuổi theo phía sau đội trưởng không hề sợ sệt nghênh chiến Hứa Chử ~~

” Chết đi ~~ ”

Hứa Chử hét lớn một tiếng, lang nha chùy nặng nề rít lên bay tới rồi điên cuồng đập vào ngực đội trưởng thân binh.

” Đừng có mơ qua được đây ~~ ”

Đội trưởng thân binh giận dữ hét lớn đáp lại rồi hoành thiết thương trong tay cố gắng chống đỡ quả chùy cuồng bạo của Hứa Chữ. Trong tiếng vang thật lớn, cây thiết thương trong tay đội trưởng thân binh trong khoảnh khắc bị đập cong veo, hàng đinh nhọn dày đặc trên đại thiết chùy đã sớm lạnh lùng ghim vào lồng ngực của đội trưởng thân binh ~~

” Hô ~~ ”

Hứa Chữ đập xong một chùy không buồn liếc nhìn lại đối thủ mà giục ngựa phóng nhanh qua ~~

” Dem ~~~~ ”

Đội trưởng thân binh ngồi trên lưng ngựa cố hết sức quay người lại, ánh mắt đã mờ dần nhìn Trương Hoán đang cuống cuồng tháo lui cách đó không xa. Về mặt đầy tiếc nuối, tướng quân, thuộc hạ không thể bảo vệ được ngài nữa rồi, hãy bảo trọng ~~

” Phốc phốc ~~ ”

Trong tiếng ngọt sót của lưỡi dao sắc bén chém đứt xương thịt, mười mấy tên thân binh đuổi theo đội trưởng đã sớm bị thiết kỵ binh hùng hổ xông tới chém ngã xuống ngựa ~~

” Giết giết giết ~~ ”

Mắt thấy không cách nào tránh thoát bị truy sát, hơn mười tên thân binh còn sót lại bên cạnh Trương Hoán gào lên, quay người ngoan cường xông tới. Ánh thép loang loáng, mười mấy cây trường thương hung hăng đâm về phía con ngựa Hứa Chữ đang cười ~~

” Cút ngay ~~ ”

Hứa Chữ quát lên một tiếng lớn, quả lang nha chùy vung ra như chớp. Lang nha chùy nặng nề như con rồng đen bay vút lên không trung. Trong tiếng đập vang dội, hơn mười tên thân binh trong khoảnh khắc bị đùng phải bay vọt ra ngoài, trong đó có hai tên thân binh ngay cả lồng ngực cũng bị đập bẹp dúm ~~

Trong khoảnh khắc, giữa Trương Hoán và Hứa Chữ đã không còn gì ngăn cản nữa.

” Hả! ?”

Ánh mắt Trương Hoán tối sầm lại, vội vàng rút bội kiếm ra cố gắng chặt vật chống đỡ.

” Để mạng lại ~~ ”

Hứa Chữ trợn ngược mắt đến muốn rách ra, lang nha chùy trong tay chọc thẳng về phía trước ~~

” Dem ~~ phốc!”

Bội kiếm trong tay Trương Hoán trong khoảnh khắc bị đánh bay, lang nha chùy nặng nề không hề đổi hướng đập mạnh vào ngực Trương Hoán. Những dây đinh sắc bén như nanh sói dễ dàng đâm xuyên qua thiết giáp thân trước rồi để lại trên ngực Trương Hoán mười mấy lỗ thủng rành rành đầm máu. Đại chùy cuồng bạo cũng làm ngực Trương Hoán bẹp dúm lại!

” Ách ~~ ”

Hai mắt Trương Hoán đột nhiên trợn ngược, chằm chú nhìn chăm chăm vào Hứa Chữ. Tay phải giơ lên được nửa chừng lại uể oải buông thõng xuống, chợt đầu giật mạnh mà tuyệt khí bỏ mạng. Tuy nhiên khi thi thể lão vẫn chưa kịp rơi khỏi ngựa thì Hứa Chữ đã phóng đến đưa tay nắm lấy thi thể Trương Hoán. Loan đao sắc đã lạnh lùng cắt đứt cổ Trương Hoán.

” Ngao hống hống ~~ ”

Hứa Chữ một đao cắt đứt đầu Trương Hoán đột nhiên giơ cao quá đỉnh đầu, mặc kệ máu tươi đang nhỏ tí tách xuống mặt mà hấn cứ ngựa cổ lên trời hét dài. Tiếng kêu như hổ gầm rống hú trong khoảnh khắc vang dội cả chiến trường ~~ Yên lặng, cả chiến trường trong khoảnh khắc trở nên chết lặng, một sự yên lặng đến lạ thường

” Ngao ~ ”

Chỉ chốc lát sau, người Hung Nô vừa mới còn tuyệt vọng trong giây dựa đã ầm ầm hoan hô rồi nhằm quân Hán bao vây chung quanh bắt đầu phản kích như triều dâng. Chủ tướng bỏ mình chẳng những khiến cho quân Hán mất đi chỉ huy, hơn nữa còn ảnh hưởng nghiêm trọng tới tinh thần. Phòng tuyến vốn là không thể phá vỡ từ từ trở nên lung lay như sắp sụp đổ.

Trong lúc nguy cấp, một tên tiểu giáo quân Hán xông ra giương kiếm hét lớn: ” Truyền lệnh ~, hai đạo quân dựa vào nhau lui về đại doanh, hậu quân đổi thành tiền quân, kỵ binh đi sau chặn hậu ~ rút quân!”

Đạo quân Hán này không hổ là bách chiến tinh nhuệ. Vốn đã ở bên bờ thất bại, nhưng tiểu giáo hô to một câu liền lập tức ổn định hàng ngũ rồi tuân theo sự chỉ huy của tiểu giáo từ từ tập trung binh lực. Đội nỗ cứng cung dài giữ trận, đội thương dài chống ngựa và cầm thuẫn đi giữa, còn kỵ binh chặn hậu chậm rãi rút lui về đại doanh ~

Còn gã tiểu giáo kia ghìim ngựa hoành thương, tự mình đi đoạn hậu .

Người Hung Nô then quá thành giận định thừa dịp phản kích, nhưng lại bị quân Hán đánh cho đại bại, không đạt được gì mà còn hao tổn rất nhiều binh mã. Thấy quân Hán có thể tự trấn tĩnh như vậy, tuy chủ tướng bỏ mình mà không loạn thì Mã Dục đôi không khỏi phát ra một tia sáng kỳ dị. Nhất là tên tiểu giáo chỉ huy thực chắc chắn, rất có phong độ của Đại tướng càng làm cho Mã Dục âm thầm kinh hãi.

” Còn muốn chạy? Không có đường đâu!” Chu Thương đứng phía sau Mã Dục đột nhiên giận dữ giục ngựa múa đao xông thẳng đến chỗ tên tiểu giáo quân Hán kia: ” Tiểu giáo kia, để mạng lại ~ ”

Tiểu giáo quân Hán dĩ nhiên không sợ hãi, lập tức hoành thương chặn đứng Chu Thương đang xông tới.

” Xem đao!”

Chu Thương hét lớn một tiếng, Đại Khảm Đao nặng nề trong tay không thềm biến chiêu cứ chém thẳng xuống đầu tiểu giáo quân Hán. Lưỡi đao sắc bén xé không khí phát ra tiếng rít chói tai. Đao pháp của Chu Thương là từ vô số cuộc chiến đẫm máu mà thành, dùng sức cực mạnh như xé núi mở đường. Mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa sát khí vô cùng đáng sợ ~

Về mặt tiểu giáo quân Hán rất bình tĩnh không hề thay đổi.

” Khai!”

Đúng lúc Đại Khảm Đao của Chu Thương khó khăn lắm mới bổ trúng thì tiểu giáo quân Hán đột nhiên hét lớn một tiếng, cây thiết thương trong tay như con rắn độc xà đâm thẳng vào tay Chu Thương đang giữ cuối Đại Khảm Đao. Đại Khảm Đao trong tay Chu Thương cũng bị bật lại. Lực lượng điên cuồng như thác đổ dội ngược về nện thẳng vào ngực Chu Thương. Chu Thương chỉ cảm thấy bên tai ông một tiếng thì cả người như bị đập dẹp lét không thở nổi nữa~~

” Bình!”

Chu Thương đang cảm thấy hít thở không nổi thì cây đại thiết thương của tiểu giáo quân Hán lại thừa thế quét tiếp nặng nề động mạnh xuống lưng Chu Thương. Chu Thương học một tiếng há mồm phun ra một búng máu. Còn thiết giáp trên lưng đã bị gõ nát bấy. Thân hình cường tráng ở trên lưng ngựa lao đảo hai lần suýt nữa ngã lộn nhào xuống ngựa.

” Hô ~ ”

Khi hai ngựa đã vượt qua nhau thì Chu Thương không dám vòng lại đánh nữa mà vội giục ngựa quay về. Tiểu giáo kia liền lập tức hoành thương, uy phong lẫm liệt bảo vệ cho đội hình cũng không đuổi theo. Trong trận của Mã Dục, Hứa Chử, Diển Vi đồng thời giận dữ, muốn giục ngựa xuất chiến lại bị Mã Dục cản lại. Cú Đột muốn thi triển tài bắn đánh lén, cũng bị Mã Dục ngăn cản.

Chỉ trong chốc lát thời gian, hơn tám ngàn tàn binh quân Hán do tiểu giáo chỉ huy đã lui về tới đại doanh. Lúc đó thì lửa cháy đã sớm tàn còn khói mù cuộn cuộn cũng đã tản đi. Nhìn khắp chiến trường ngổn ngang đầy những thi thể, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc làm cho người ta cảm thấy muốn ói ~

” Chúa công.” Hứa Chử hừ một tiếng rồi nói lớn: ” Tiểu giáo này đã thương tướng quân Chu Thương, vì sao không để cho mặt tướng đi làm thịt hăn?”

” Làm thịt hăn? Không, tại sao phải làm thịt hăn!”

Mã Dục cười lãnh đạm thản nhiên quay đầu, chỉ thấy Vu Phu La có đám quý tộc Hung Nô và đội hộ vệ mấy trăm Thiết Vệ đang nổi giận dùng dùi ngựa xông đến. Một nụ cười tà ác nở trên môi Mã Dục rồi quay sang Hứa Chử, Điển Vi và Cú Đột nói: ” Các người nghe cho kỹ lời bản tướng quân nói ~ Chúng ta không phải muốn giết người Hán. Mà là ~ người Hung Nô!”

...

” Tự Thứ Vương!” Vu Phu La rút cục đi tới trước mặt Mã Dục vung roi ngựa trong tay giận dữ chỉ Mã Dục. Lớn tiếng quát hỏi: ” Mới vừa rồi vì sao không thừa dịp thế hợp công quân Hán? Tùy tiện để cho quân Hán thông dong rút đi không nói, còn làm hại bản Thiên Vu hao tổn vô ích mấy ngàn dũng sĩ, người rốt cuộc là có ý gì?”

Hữu Anh Vương Nô Nhi Khất càng khẩn trương hỏi: ” Tự Thứ Vương, không phải là người muốn tạo phản sao?”

” Tạo phản!” Mã Dục đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn: ” Tạo phản? Ha ha ha ~ ”

Nô Nhi Khất bị cười đến ù tai, thẹn quá hóa giận nói: ” Tự Thứ Vương. Người cười cái gì! ?”

” Cười cái gì? Ha ha ha ~ ”

Mã Dục cười chưa dứt tiếng thì cánh tay phải cũng lặng lên giơ lên cao. Tám ngàn thiết kỵ đứng sau lưng Mã Dục liền hô hoán xông lên vây quanh Vu Phu La, mười mấy tên quý tộc Hung Nô cùng với mấy trăm Thiết Vệ . Trong giây lát tiếng cười của Mã Dục đột nhiên dừng lại lớn tiếng quát to: ” Điển Vi đâu ?”

Điển Vi vòng tay sau lưng rút dùi đại thiết kích giữ ngang trước người. Lớn tiếng đáp: ” Có mặt tướng!”

Vu Phu La rút cục ý thức được nguy hiểm, lớn tiếng quát to: ” Tự Thứ Vương, bản Thiên Vu đối đãi người không tệ. Người thật muốn tạo phản sao?”

” Tạo phản?” Mã Dục lãnh đạm nói: ” Không, Bản tướng quân không hề tạo phản, mà tạo phản chính là người Hung Nô các người!”

” Bản tướng quân?” Vu Phu La nghiêm trang nói: ” Người là người Hán ~ hay người Ô Hoàn!”

” Bản tướng quân dĩ nhiên là người Hán!”

” Người rốt cuộc là ai?”

” Bản tướng quân chính là Hộ Ô Hoàn Trung Lang tướng của đế quốc Đại Hán ~ Mã Dục!”

” Mã ~ Dục! ?” Vu Phu La cũng lạnh sống lưng nheo mắt hỏi: ” Mã ~ đồ phụ! ?”

” Đại Thiên Vu nhìn cho kỹ, Bản tướng quân thật sự đã giết không ít người, trong đó đặc biệt người Hồ càng nhiều. Nhưng mà còn xa mới xứng đáng với danh xưng đồ phụ.” Mã Dục nói đến đó thì vẻ mặt bắt đầu hung tợn hơn mà lạnh lùng nói: ” Điển Vi ~ thịt hăn!”

” Tuân lệnh!”

Điển Vi hét lớn giục ngựa phi đến chỗ Vu Phu La.

Vu Phu La vội vàng trốn vào trong trận của quân Thiết Vệ lớn tiếng quát : ” Tự Thứ Vương, người sẽ hối hận! Coi như người có thể giết bản Thiên Vu, nhưng hai vạn thiết kỵ của bản Thiên Vu cũng sẽ không tha người!”

” Hai vạn thiết kỵ?” Mã Dục lãnh đạm nói: ” Đại Thiên Vu, hai vạn thiết kỵ sẽ nhanh chóng hôi phi yện diệt (tan thành tro bụi). Còn Đại Hung Nô quốc của người cũng mau chóng không tồn tại nữa. Đại Thiên Vu đi đường cho khỏe. Các vị Vương gia Đại Hung Nô, các tướng quân đi đường cho khỏe, ~xin thứ lỗi cho việc Bản tướng quân không đưa tiễn!”

...

Tấn Dương, đại sảnh nghị sự phủ Thứ Sử Tĩnh Châu.

Thứ Sử Tĩnh Châu Đinh Nguyên đang ngồi ở án đọc binh thư, chợt thấy ngoài cửa có bóng người chợt xuất hiện, Lữ Bố đã đi thẳng vào.

”Hài nhi ra mắt nghĩa phụ.”

”Con đứng lên đi.” Đinh Nguyên mỉm cười nói: ”Phụng Tiên đi vội như thế hẳn là có việc gì quan trọng?”

Lữ Bố nói: ”Bẩm nghĩa phụ, đích thật có đại sự phát sinh.”

”Hả?” Đinh Nguyên biến sắc hỏi: ”Chuyện gì?”

Lữ Bố nghiêm nghị nói: ”Thám mã mới báo về, Trương Hoán tướng quân chỉ huy đại quân hai vạn năm ngàn người chinh bắc cùng năm vạn phản quân Hung Nô kịch chiến tại bình nguyên Hà Sáo đã đại bại. Trương Hoán tướng quân cùng tả, hữu Tư Mã tất cả đều bỏ mình. Hai vạn đại quân bản bộ cũng chết và bị thương vô số, chỉ còn hơn tám ngàn tàn binh đang cố thủ đại doanh.”

”A! Cái gì?” Đinh Nguyên thất kinh, đột nhiên đứng dậy nói thất thanh: ”Lại có chuyện này sao? Trương Hoán tướng quân chính là lão tướng nơi sa trường, quân bản bộ cũng đều là tinh nhuệ trải qua trăm trận, làm sao lại thảm bại như thế?”

Lữ Bố nói: ”Hài nhi đang tăng thêm thám mã đi thăm dò, không lâu sẽ có tin tức xác thật truyền về.”

Đinh Nguyên nói: ”Trương Hoán tướng quân bỏ mình là không phải chuyện đùa. Mau chuẩn bị chạy tám trăm dặm một ngày hỏa tốc trình báo triều đình, người đâu~~”

Một tên thân binh lên tiếng bước vào, cao giọng nói: ”Có tiểu nhân.”

Đinh Nguyên vội thảo một thư cấp báo giao tận tay thân binh trầm giọng nói: ”Mau đưa tin này chạy tám trăm dặm một ngày chuyển về Lạc Dương, trình tấu lên thiên tử~~”

”Tuân lệnh.”

Thân binh tiếp nhận thư, lĩnh mệnh đi.

...

Cuộc chiến Hà Sáo rốt cuộc cũng lắng xuống.

Vừa mới kịch chiến với quân của Trương Hoán nên tàn binh Hung Nô tuy có gần hai vạn kỵ binh, nhưng phần lớn trên người mang thương tích và kiệt sức. Càng tệ hại hơn là Vu Phu La cùng với tất cả tướng lĩnh cao cấp Hung Nô cũng đã bị Mã Dục một lưới bắt hết. Mất đi chỉ huy càng khiến cho người Hung Nô không chịu nổi một đòn.

Ba ngàn kỵ binh quân Hán thuộc hạ của Mã Dục và năm ngàn kỵ binh Ô Hoàn cũng xứng với danh Hồ Lang Chi Sư. Nhất là hơn một ngàn quân Thiết Kỵ doanh của Hứa Chử lại càng như hổ giữa đàn dê tựa như một thanh đao sắc bén xông pha chém giết trong trận Hung Nô, khiến cho đại quân Hung Nô bị chia cắt bị đánh cho thất điên bát đảo~~

Dưới mũi thương kỵ binh quân Hán, lưỡi búa và những trận mưa tên của kỵ binh Ô Hoàn, kỵ binh Hung Nô giống như cỏ dại bị cắt ngã rạp từng mảng. Trên bình nguyên thấy nằm ngổn ngang khắp nơi, máu chảy hành suối~~ Căn bản là không phải trận chém giết, mà từ đầu chí cuối là cuộc tàn sát triệt để!

Đến lúc mặt trời lặn xuống sau rặng núi phía tây thì cuộc tàn sát chém giết đầm máu lạnh lùng rốt cục đã kết thúc. Đại quân bốn vạn người Hung Nô theo Vu Phu La xuất chinh gặp thảm họa diệt vong. Chỉ còn không đầy năm ngàn kỵ binh khốn khổ chạy trốn. Nhưng vận mệnh của bọn họ đã sớm xác định, cho dù có chạy về đến Thiên Vu Đình thì sao nào? Thiên hạ to lớn nhưng không còn chỗ cho người Hung Nô an thân lập nghiệp nữa rồi!

” Hô ~” Nghe mặt đón làn gió đêm sắc mùi máu tanh, Mã Dục nặng nề thở phào nói với Giả Hủ đang đứng ở bên cạnh: ” Văn Hòa, cuộc chiến Hà Sáo cuối cùng dù nguy vẫn bình an. Người Hung Nô ~ đã hết đời!”

” Ủ, đúng vậy.” Giả Hủ nặng nề gật đầu, nói nghiêm nghị: ” Kế tiếp quân nên tấn công thẳng chiếm lấy các quận Hà Sáo!”

” Cho dù thiên tử có đồng ý hay không, thì chức Hộ Hung Nô Trung Lang tướng ~ chắc cũng là của tướng quân rồi!” Mã Dục quay người nhìn đường chân trời phía tây trắc nơi mặt trời đang hấp hối trước khi lặn, trong mắt thoáng qua đầy vẻ kiên định, trầm giọng nói: ” Nhưng mà ~ dù không được đồng ý thì chúng ta cứ làm. Ở đó còn có Trương Nhượng, Triệu Trung và Hà Tiến. Cứ phái người đi du thuyết, coi như không bị được mồm miệng thiên hạ thì cũng cũng phải chặn họng văn võ trong triều.”

Giả Hủ cười gian nói: ” Chúa công yên tâm, mọi thứ đó Hủ cũng đã sắp xếp xong rồi.”

” Ủ.” Mã Dục gật đầu nói: ” Có Văn Hòa sắp xếp, Bản tướng quân an tâm rồi.”

Giả Hủ bước lên trước một bước, đứng nghiêm sau người Mã Dục nói nhỏ: ” Chúa công, Hủ cũng còn lo lắng một việc khác.”

Mã Dục nói: ” Chuyện gì?”

Giả Hủ nói: ” Chúa công sau khi lấy được Hà Sáo, thì liền có dân cư cùng với cơ nghiệp. Đến lúc đó cai trị như thế nào cũng có vấn đề khó khăn. Lúc này dưới trướng chúa công số người không nhiều lắm, dựa vào lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, cướp bóc người Hồ thì miễn cưỡng có thể giữ được. Nhưng sau lúc lấy Hà Sáo, dân cư sẽ tăng mạnh. Nếu vẫn chỉ dựa vào cướp bóc thì e là khó có thể duy trì lâu.”

Mã Dục nói: ” Văn Hòa có thượng sách gì?”

Giả Hủ nói: ” Thường nghe nói Hà Thủy nhiều tai ương, chỉ có Hà Sáo là giàu có. Đất Hà Sáo xưa nay cây cối tốt tươi, vừa lợi cho du mục, vừa tiện trồng trọt. Nếu chúa công muốn giải quyết việc cơm áo cho dân chúng mà chỉ dựa vào du mục sợ là còn thiếu nhiều. Vẫn cần phải khai hoang trồng cây, khơi thông kênh rạch, trồng các loại tiểu mạch và canh nông làm vật tư và quân lương.”

Mã Dục nói: ” Văn Hòa nói thật là có lý, đợi sau lúc chiếm được Hà Sáo thì lại bàn tiếp.”

Giả Hủ nói: ” Chúa công anh minh.”

...

Ba ngày sau, tại Tấn Dương, đại sảnh nghị sự phủ Thứ Sử Tịnh Châu.

Lữ Bố vội vã đi thẳng vào đại sảnh nói với Đinh Nguyên nói: ” Nghĩa phụ, không tốt rồi! Đã xảy ra đại sự!”

Đinh Nguyên vội hỏi : ” Phụng Tiên con ta, có chuyện gì?”

Lữ Bố nói: ” Hài nhi vừa mới thăm dò được tin tức, trợ giúp người Hung Nô đánh bại tướng quân Trương Hoán lại là quân lính của Hộ Ô Hoàn Trung Lang tướng Mã Dục! Hơn nữa ~ Dục còn là Tự Thứ Vương Hung Nô!”

” Cái gì? Mã Dục lại là Tự Thứ Vương Hung Nô sao!” Đinh Nguyên đột nhiên giận dữ nói: ” Thất phu Mã Dục, dám giúp người Hung Nô tấn công người Hán, thật là kỳ quặc! Bản quan cùng Trương Hoán tướng quân làm quan cùng triều, tình như chân với tay, thù này sao có thể không báo? Phụng Tiên con ta, cấp tốc triệu tập tinh binh các quận. Bản quan muốn tự mình dẫn đại quân đi chinh phạt Trữ Huyền, thề chính tay chặt thủ cấp Mã Dục rửa mối thù này cho tướng quân Trương Hoán.”

Lữ Bố hít một hơi rồi nói tiếp: ” Nghĩa phụ tạm thời bớt giận, hãy nghe hài nhi nói tiếp ~ ”

Đinh Nguyên cả giận nói: ” Còn có gì mà nói nữa?”

Lữ Bố vội la lên: ” Nhưng ~ là Mã Dục chém chết liễu Vu Phu La ở trước trận tiền, hơn nữa chỉ một đòn tiêu diệt bốn vạn thiết kỵ Hung Nô của Vu Phu La. Hiện giờ đại quân của Mã Dục đã xông thẳng vào đánh chiếm Thiên Vu Đình của Hung Nô. Đại Hung Nô từng xưng hùng xưng bá nơi sa mạc đã bị hấn một tay tiêu diệt rồi~ ”

” A?” Đinh Nguyên cả kinh, nói lắp bắp: ” Cái này ~ lại xảy ra chuyện gì?”

Lữ Bố nói: ” Mã Dục phái người đưa tin nói, tháng trước có một đội quân Ô Hoàn làm phản chạy đến Thiên Vu Đình của Hung Nô. Sau đó nghe tin Hung Nô khởi binh phản Hán thì Mã Dục lúc này mới chỉ huy quân giả làm quân phản loạn Ô Hoàn trà trộn vào Hung Nô để dẹp loạn tận gốc. Nhưng không ngờ xui xẻo đã bị đưa lên làm Tự Thứ Vương của Hung Nô.”

Đinh Nguyên nói: ” Vậy tội chém chết tướng quân Trương Hoán thì giải thích như thế nào?”

Lữ Bố nói: ” Mã Dục nói ở trước trận tiền chém chết tướng quân Trương Hoán đúng là do không rõ tình hình nên đã ngộ sát!”

” Ngộ sát?” Đinh Nguyên cả giận nói: ” Một câu ngộ sát là có thể xóa được tội ác ngút trời dám tự tiện chém chết mệnh quan triều đình của hãn sao? Mơ tưởng! Bản quan sẽ dâng tấu lên thiên tử thuật rõ ngọn ngành, người đâu~~ ”

...

Quận Tây Hà (đời Tây Hán thì quận Tây Hà ở phía tây Hoàng Hà), vốn là Thiên Vu Đình.

Nam Hung Nô vốn có hơn hai mươi vạn người. Trong đó nữ nhân thì có hơn mười vạn (thời loạn thế do chinh chiến không ngừng nên nữ nhân luôn nhiều hơn so với nam nhân). Thanh niên trai tráng hơn năm vạn, còn lại hơn bốn vạn đều là ông già và trẻ con. Trong năm vạn trai tráng thì có bốn vạn theo Vu Phu La xuất chinh, phần lớn đã chết trận ở bình nguyên Hà Sáo, chỉ còn không đến năm ngàn người chạy thoát về Thiên Vu Đình.

Khi Mã Dục tấn công Thiên Vu Đình thì hai bên lại giao tranh ác liệt. Trai tráng Nam Hung Nô giảm xuống còn không đủ vạn người! Lúc này gần vạn tù binh Hung Nô đã bị tập trung tất cả đến bãi đất trống trước Thiên Vu Đình, hết như một đám dê đợi bị mổ đang chờ phán xét của thần vận mệnh ~

Xa xa đằng sau gần vạn tù binh Hung Nô lại tụ tập huyên náo hơn mười vạn người, tất cả đều là nữ nhân. Thuần túy chỉ có nữ nhân! Trong đó tuyệt đại đa số đều là nữ nhân trẻ tuổi. Bọn họ có nữ nhân Cao Cú Ly, nữ nhân người Tiên Ti. Cũng có nữ nhân người Ô Hoàn, và nhiều nhất là nữ nhân người Hung Nô ~

Ba ngàn kỵ binh quân Hán sắp hàng thành kỵ trận đứng nghiêm trước đại tướng Thiên Vu.

Ba ngàn kỵ binh là quân bản bộ trung thành nhất của Mã Dục, là quân tinh nhuệ nhất trong số tinh nhuệ. Là lực lượng nòng cốt tuyệt đối của quân đội của Mã Dục. Bọn họ từ Đình Xuyên bắt đầu đi theo dưới sự chỉ huy tác chiến của Mã Dục. Có thể nói là trải qua trăm trận thập tử nhất sinh!

Bóng dáng của Mã Dục xuất hiện trước Thiên Vu Đình trước trên đài tế sao, ánh mắt của ba ngàn tướng sĩ thoáng chốc đổ dồn vào trên người Mã Dục.

” Các huynh đệ, hãn còn nhớ lúc liêu mạng ở Trung Nguyên, Bản tướng quân đã hứa với các người, tương lai chúng ta chẳng những ăn cơm ngon, uống rượu say lại còn được sung sướng cười năm mười mỹ nữ xinh đẹp. Hàng đêm luân phiên ngủ với từng người thì nửa tháng mới hết vòng! Những lời này ~ tướng quân vẫn nhớ ở trong lòng, cho tới bây giờ vẫn chưa hề quên!”

” Ha ha ha ~ ”

Ba ngàn tướng sĩ âm âm cười lớn, không khí thoáng chốc trở nên sôi nổi hẳn.

Mã Dục lạnh lùng giơ cao cánh tay phải, tiếng cười của các tướng sĩ liền đột nhiên ngừng lại.

” Lời của Bản tướng quân đã nói cho tới bây giờ đều coi là mặc định. Đã hứa chuyện gì với các huynh đệ thì nhất định sẽ làm được, chết cũng sẽ làm được! Hôm nay ~ tướng quân đã có thể khẳng định với các người, bắt đầu từ bây giờ mọi người chẳng những có thể ăn ngon uống say mà còn có mười người tám người nữ nhân để ngủ cùng~~ ”

” Ha ha ha ~ ”

Ba ngàn tướng sĩ lại âm âm cười to.

Mã Duyệt đưa một ngón tay chỉ tới hơn mười nữ nhân xa xa, lớn tiếng nói: " Nhìn thấy những nữ nhân kia không?"

" Nhìn thấy!"

Ba ngàn tướng sĩ âm ầm đáp lại, ánh mắt bọn họ đã trở nên vô cùng nồng nhiệt. Nữ nhân ~ nhất là nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp vĩnh viễn đều là sinh vật xinh đẹp khiến nam nhân sôi trào nhiệt huyết.

" Các huynh đệ nghe cho kỹ, mỗi người được hưởng hai mươi nữ nhân. Có thể chọn trước năm người tùy theo như quân công lớn nhỏ. Người công lớn chọn trước. Mười lăm người còn lại do các tướng lãnh phân phối, cho dù xinh đẹp hay xấu xí, già hay trẻ. Chỉ cần đã được phân chia thì tất cả Lão Tử đều cho các người dẫn về dưới trướng của mình. Tiếp theo nên làm như thế nào ~ thì có cần Lão Tử phải dạy các người không?"

" Hắc hắc hắc ~ "

Tiếng cười của ba ngàn rõ ràng đã thay đổi.

" Nhưng mà ~ các người đừng cười quá sớm!" Mã Duyệt thay đổi cách nói lại tiếp tục: " Đến giờ này sang năm, nếu ai chưa cho Lão Tử mười mấy hai mươi đứa trẻ con thì đầu trên đầu dưới của hãn Lão Tử đều chặt tất ~ "

" Dát dát dát ~ "

Ba ngàn tướng sĩ rốt cục cười quái dị, cả bọn đều mặt đỏ tía tai, gãi gãi đầu tóc. Ít nhất vào giờ phút này, cả ba ngàn lão hồ lang đều thoát nhìn giống như người bình thường.

" Đừng cười, đều đừng cười!" Mã Duyệt quát to." Ta cũng không nói đùa với các người! Ta rất nghiêm túc."

" Đại đầu lĩnh người cứ yên tâm đi." Một tên chiến binh kỳ cựu từ Nam Dương nhin không được khàn giọng hét lớn: " Các huynh đệ đánh giặc giết người không run tay, cười nữ nhân cũng tuyệt không ngắc ngứ. Nhất định sẽ không để cho người thất vọng."

" Totto, đây chính là các người nói, các người nhớ kỹ cho ta." Mã Duyệt gật đầu, lại đưa một ngón tay chỉ về gần vạn tù binh Hung Nô phía sau ba ngàn tướng sĩ nói: " Còn những tù binh, các huynh đệ cũng nhìn thấy chưa?"

" Nhìn thấy!"

Ba ngàn tướng sĩ âm ầm đáp lại.

" Tốt, bọn người Hung Nô này đều phân cho các huynh đệ làm nô lệ. Mỗi đệ huynh ba nô lệ, sau này bọn Hung Nô đó đều là tài sản của các huynh đệ. Đánh cũng tốt, mắng cũng được, giết cũng xong. Tóm lại các người bảo bọn họ làm gì thì bọn họ phải làm cái đó. Dĩ nhiên, nữ nhân của các người tuyệt không thể để cho bọn họ làm, nghe rõ chưa?"

" Nghe rõ ~ "

" Còn nữa ~ tướng quân chính thức phong các người làm bách hộ! Bắt đầu từ hôm nay, các người đều là quý tộc! Mỗi người các người đều có lãnh địa thuộc về mình, một lãnh địa rất lớn. Ở trong lãnh địa này việc chăn nuôi, trồng trọt dân du mục canh nông và bách tính đều là thần dân của các người. Bọn họ phải cống hiến lương thực và dê bò gia súc cho các người ~ "

212. Chương 144: Họa Phúc Khôn Lường

" Tương lai nếu các người chết, có thể truyền tước quý tộc và vị trí đứng đầu lãnh địa của các người cho một trong các con trai của các người! Nhưng những đứa con khác nếu cũng muốn trở thành quý tộc thì phải dựa vào công lao đánh giặc của mình. Nếu không cũng chỉ có thể làm bình dân."

" Bình thường lúc không có việc gì, các người cứ ở nhà ăn ăn uống uống, liêu mạng mà ngủ với nữ nhân để sinh trẻ con. Đến lúc xuất chinh, các người phải mang theo trai tráng trưởng thành trong lãnh địa theo

Bản tướng quân xuất chinh. Vũ khí, áo giáp và lương thảo gì đó. Phải do các người chuẩn bị. Cái này Bản tướng quân sẽ không giúp gì, nghe rõ chưa?”

” Nghe rõ ~~ ”

Ba ngàn tướng sĩ âm âm đáp lại.

Đằng sau Mã Dược, Giả Hủ lạnh người, trong lòng đã bội phục Mã Dược sát đất! Sau này sẽ chia đặc khu đại hoang mạc Hà Sáo thành ba ngàn cụm trăm hộ. Sau đó lợi dụng ba ngàn tên lính bản bộ quân Hán trung thành thống trị tam ngàn cụm trăm hộ thì thật sự là hành động sáng suốt.

Phân tán ba ngàn tên thuộc hạ trung thành kia đi khắp nơi, tương lai có thể thu được ba ngàn cụm trăm hộ, ba trăm tiểu khu ngàn hộ, ba mươi khu vạn hộ! Ba mươi khu vạn hộ ở đây chính là ba mươi vạn đại quân! Hơn nữa lại là quân đội tuyệt đối thuần phục chúa công ~~ Có ba mươi vạn đại quân đó thì cho dù là đuổi hươu thiên hạ (tranh ngôi vua) cũng có thể làm!

Nghĩ có thể giúp cho Mã Dược hoàn thành nghiệp bá cả đời thì Giả Hủ cũng nhịn không được nhiệt huyết sôi trào. Giả Hủ xuất thân hàn vi nên không dính vào quan niệm thủ cựu của quan trường. Hắn cũng không háo danh, không màng lợi lộc, chỉ duy nhất là muốn được dùng tài học của mình. Ở trong mắt Giả Hủ, có thuần phục Đại Hán hay không cũng không quan trọng. Quan trọng nhất là có thể thi triển sở trường.

Trên thực tế, lúc mặc dù Giả Hủ mưu trí tuyệt vời, nhưng so với hắn thì Mã Dược thiết tưởng vẫn còn sâu xa hơn.

Ba ngàn cụm trăm hộ kia chẳng những có ý nghĩa ba mươi vạn đại quân trong tương lai. Điều càng thêm ý nghĩa là ba ngàn cụm trăm hộ này thì người Hán chiếm cứ địa vị tuyệt đối chủ đạo. Người Hán chiếm cứ càng nhiều tài nguyên, càng có nhiều nữ nhân cùng với càng nhiều cơ hội sinh tồn thì thế lực người Hán càng lúc càng lớn.

Cùng với thời gian, năm tháng trôi qua thì người Hung Nô, người Ô Hoàn, người Nguyệt Thị, người Đồ Các, người Khương, thậm chí cả người Tiên Ti ở phương bắc xa xôi cuối cùng đều biến mất. Trên vùng đại hoang mạc bao quanh Hà Sáo chỉ còn lại có duy nhất một dân tộc ~~ đó là Hán tộc, một tộc người dung hòa máu của các dân tộc trở thành một tộc người Đại Hán hoàn toàn mới.

Dĩ nhiên, dự định của Mã Dược bây giờ mới gần như chỉ là một chiến lược được suy xét tốt. Ít nhất trước khi thiên tử ra chiếu lệnh thì hắn vẫn thiếu hụt đại nghĩa, danh phận. Việc chiếm cứ Hà Sáo cũng là danh bất chánh, ngôn bất thuận. Nhưng mà Mã Dược tin tưởng có Giả Hủ thu xếp, hơn nữa lại tin tưởng với thực lực trong tay mình thì cái chức Hộ Hung Nô Trung Lang tướng ~~ có thể dễ dàng được định đoạt!

Lạc Dương, điện Đức Dương.

“Báo ~~ Thứ Sử Tịnh Châu đại nhân Đinh Nguyên có bản tấu gấp~~ ”

Thị Lang gác cửa cung tay nâng cao một cuộn thư tín vội vàng chạy vào kim điện.

Hán Linh Đế nói: ” Đọc!”

Trương Nhượng bước xuống bậc kim giai, nhận ống thư tín từ tay Thị Lang cửa cung chậm rãi mở ra, tiếng nói the the từ từ thì thầm: ” Năm Trung Bình thứ ba tháng bảy, Tả Hiền Vương nam Hung Nô Vu Phu La chạy trốn khỏi Tấn Dương, giết Khương Cừ tự lập làm Thiên Vu Nam Hung Nô. Sau đó dẫn quân phản Hán, chỉ huy bốn vạn thiết kỵ đột nhập vào Tịnh Châu ~~ ”

Trương Nhượng đọc tới đây đột nhiên dừng lại, không dám đọc tiếp nữa. Tin tức quan trọng như thế dù bề hạ có cho phép thì lão cũng không dám tự tiện tuyên đọc ra. Vạn nhất khiến cho triều thần kinh hoảng, lão có thể không trốn vào đâu được. Quả nhiên, Trương Nhượng chưa dứt tiếng thì trăm quan trong triều liền có không ít quan văn đột nhiên biến sắc, khẩn trương xì xào với nhau.

Nửa đêm, trong tấm cung của Hán Linh đế

Hán Linh đế Lưu Hoành đang giận đến xanh mặt, Phục hoàng hậu ở bên cạnh đang hết lời khuyên giải.

“ Bệ hạ, vì mấy việc con con bằng sợi lông cũng giận dữ hại đến long thể, thật không đáng chút nào.”

“ Ài, hoàng hậu ...” Lưu Hoàn thở dài nói: “ Lần này không phải là việc nhỏ nữa mà là họa lớn của giang sơn xã tắc, thật sự là chuyện lớn rồi ..”

“ Việc gì mà lại là họa lớn của giang sơn xã tắc?” Phục hoàng hậu nhẹ giọng hỏi: “ Kể cho thần thiếp một chút được không?”

“ Dĩ nhiên là được, hôm nay trẫm cũng chỉ có thể tâm sự với hoàng hậu thôi.” Lưu Hoàn thở dài nói: “ Lần này, những người trung thành với trẫm nhất Trương Nhượng, Triệu Trung đều nói thay cho Mã đồ tể, lại còn có ngự muội Ích Dương công chúa Lưu Minh nữa, suốt ngày nói tên Mã đồ tể đó tốt thế này thế kia.”

Phục hoàng hậu cười phá lên rồi nói: “ Từ xưa đến nay anh hùng thích mỹ nữ, mỹ nữ sao lại không thương anh hùng được? Ngự muội coi trọng Mã Dục tướng quân như vậy là bình thường. Quả thật nói về Mã Dục tướng quân ngoài một đoạn quá khứ không hay, cho dù là gia thế, hay tài năng về võ công đầu tướng xứng với Công chúa mà.”

“ Tâm ý của ngự muội trẫm sao lại không biết?” Lưu Hoàn buồn bực nói: “ Nhưng mà cái tên Mã Dục đó không phải chỉ có một đoạn quá khứ không hay đó đâu. Lần trước ở U châu, Mã Dục không hỏi ý trẫm tự tiện xuất quân tấn công giết chết Hoàng thúc, trẫm nể mặt ngự muội cùng bọn Trương Nhượng nên không truy cứu việc này. Không ngờ hắn bỗng nhiên lại cầu kết với người Hung Nô tấn công giết mất lão thần của trẫm là Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán!”

Phục hoàng hậu giật mình nói: “ Mã Dục tướng quân cầu kết với người Hung Nô giết chết Trương Hoán tướng quân à? Việc này ...”

Lưu Hoàn nói: “ Mặc dù Mã Dục, Đinh Nguyên có báo cáo lại nhưng sự thật rốt cuộc ra sao trẫm vẫn chưa biết rõ, nhưng Mã Dục tự tiện xuất quân chiếm Hà Sáo cũng là sự thật! Hắn là một Hộ Ô Hoàn trung lang tướng, dẫn quân chiếm lấy Hà Sáo rốt cục muốn làm gì? Hà Sáo vốn không phải là vương thổ của đại Hán, nhưng hắn dẫn quân Hán đóng tại đó, vậy hắn muốn làm gì? Muốn lập một nước ở ngoài Hán triều à, muốn có thể ngang bằng với trẫm sao? Nghe nói Thiên vu nam Hung Nô Vu Phu La từng phong cho hắn làm Tự thứ vương, liệu trẫm có phải phong cho hắn làm vương giống như vậy không? Thật là quá càn rỡ!”

Phục hoàng hậu giật mình nói: “ A, Mã Dục tướng quân dẫn quân vào chiến Hà Sáo à?”

“ Thật ra chuyện đó cũng không có gì lớn, Mã Dục cho dù có dã tâm lang sói thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể xưng hùng xưng bá ở vùng biên hoang đó thôi. Dù sao cũng chẳng thể nào gây bất lợi cho ta được.” Lưu Hoàn thở dài nói: “ Thật sự việc làm trẫm thất vọng nhất là bọn Trương Nhượng, Triệu Trung, bọn họ vẫn luôn bên vực Mã Dục. Trẫm thật thất vọng, trẫm kính trọng bọn Trương Nhượng, Triệu Trung như cha mẹ nhưng bọn họ lại ngang nhiên cầu kết, thông đồng với Mã Dục.”

” Bình!”

Nói đến đây Lưu Hoàn tức giận đập mạnh lên mặt bàn 1môt cái, tiếng động đột ngột làm Phục hoàng hậu kinh hãi, có thể thấy được sát cơ toát ra từ đôi mắt của Lưu Hoàn.

Đúng lúc này có một tiểu hoạn quan đi vào tâu: “ Thừa bệ hạ, có đại tướng quân Hà Tiến, tư đồ Vương Doãn xin gặp.”

Lưu Hoàn chỉnh lại sắc mặt, cao giọng nói: “ Mau truyền vào đây.”

...

Nửa đêm, tại Hồng lâu thành Lạc Dương.

Tư đồ Vương Doãn đã uống rượu ngà ngà say được hai tên tỳ nữ dìu lên tú lầu của Điêu Thuyền.

Vừa lên đến trên lầu, Vương Doãn nấc khê, đôi mắt say lơ lơ, càng nhìn lại càng thấy Điêu Thuyền xinh đẹp không bút nào tả xiết, hơn nữa tinh thần lại đang rất vui. Đột nhiên sắc tâm nổi lên, không nhịn được đưa tay vuốt má Điêu Thuyền, hắc hắc cười nhẹ nói: “ Thuyền nhi, Thuyền nhi ngoan, càng lớn lại càng trở nên xinh đẹp, hắc hắc.”

Điêu Thuyền eo lưng uốn khê, lật tức như “ hồ điệp xuyên hoa” lách sang một bên, khanh khách cười nói: “ Tử Sư đại nhân, ngài uống say rồi.”

“Say à? A ... say, Bản quan không hề say ..” Vương Doãn đôi mắt đờ đẫn giọng đầy hơi men nói: “Bản quan hôm nay thật cao hứng ... cao hứng ... đã lâu ta không được cao hứng như hôm nay, hắc ... hắc.”

Điền Thuyền hơi giật mình đỡ Vương Doãn lên giường hoa ngồi xuống, miệng phà hơi thở thơm tho ghé sát vào Vương Doãn hỏi: “Không biết Tử Sư đại nhân cao hứng chuyện gì thế, có thể nói ra cho tiểu nữ vui cùng được không?”

Vương Doãn vòng tay ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Điền Thuyền, cười nói: “Nói thật cho nàng biết, sắp xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện lớn gì vậy!”

“Nói cho nàng thì nàng cũng không biết, đàn bà các nàng thì biết gì đến việc quốc gia đại sự, hắc hắc.” Vương Doãn cười nhẹ đáp: “Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta hãy ...”

“Ui da, Tử Sư đại nhân ngài vội gì thế.”

Điền Thuyền lại như hồ điệp lách mình tránh đi, Vương Doãn chụp vào khoảng không, ôm vào một cái gối thêu hoa trên giường bèn thuận tay cầm lên hít một hơi dài như muốn lấy hương thơm trên đó.

“Đại nhân, nếu ngài không nói nữa, tiểu nữ phải đi đây.”

“Ấy đừng ... đi, ngoan nào, vậy bản quan nói tiểu yêu tinh người biết những động tĩnh trong triều mà nàng muốn.” Vương Doãn hít sau một hơi, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc hẳn, nói: “Nói thật ta cũng không dám tin, kể từ sau khi đương kim thiên tử bị bệnh nặng, giống như biến thành một người khác vậy, so với trước kia thì chăm lo triều chính hơn, cũng không đi Tây Uyển chơi bời, hơn nữa ...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa so với trước kia thì sáng suốt hơn nhiều! Những ngày yên ổn của thập thường thị sắp chấm dứt rồi, đêm ngày hôm kia, thiên tử cho triệu bản quan và đại tướng quân Hà Tiến, có người sắp không được may mắn rồi ...”

“Ai da... Là ai sẽ gặp xui xẻo thế?”

“Còn có thể là ai nữa, là cái kẻ tùy tiện hành động, vô pháp vô thiên, Mã Dược Mã đồ tể chứ ai!” Vương Doãn nói tiếp: “Hoàng thượng xử lý thật lão luyện, mặc dù không có động thái gì lớn nhưng đã ngầm điều động bốn lộ đại quân, cùng lúc chuẩn bị vây chặt quân của Mã Dược ở Hà Sáo!”

“Bốn lộ quân kia à! Là bốn lộ quân nào thế?”

Vương Doãn cau mày nói: “Ách ... sao lại cứ phải hỏi rõ ràng vấn đề này làm gì?”

Điền Thuyền yêu kiều đáp: “Không có gì đâu, chỉ là tùy tiện hỏi thôi.”

“Nàng lại đây nào.”

Vương Doãn cười hắc hắc, ôm Điền Thuyền ngã lên giường hoa sau đó cả người cười lên, hai tay sờ loạn. Điền Thuyền cười khanh khách, nửa chống cự nửa lôi kéo, thần sắc càng toát ra vẻ kiều mị.

...

Ban đêm trong phủ đại tướng quân Hà Tiến.

Hứa Du thông thả đi vào vái chào Hà Tiến cung kính nói: “Tạ hạ kính chào đại tướng quân.”

Hà Tiến đỡ Hứa Du lên cười nói: “Tử Viễn mau miễn lễ, lại đây, mời ngồi.”

Hai người phân ngôi chủ khách xong, Hứa Du hỏi: “Đại tướng quân đêm khuya cho gọi chắc là có việc gì quan trọng?”

Hà Tiến không đáp, hồi lâu mới thở dài nói: “Bản tướng có một chuyện khó khăn, chẳng thể tự quyết định được.”

Hứa Du hỏi: “Không biết đại tướng quân khó nghĩ chuyện gì?”

Hà Tiến đáp: “Hoàng thượng lệnh cho bản tướng quân làm thượng quân giáo úy cùng Cảnh Thạc thống lĩnh binh mã Tây Viên. Lại lệnh cho Chu Mật thủ lĩnh Kim ngô vệ, thống lĩnh thêm Ngự lâm quân. Thập thường thị đã thất thế, từ giờ không còn đáng ngại nữa.”

Hứa Du cả kinh đứng lên, nghiêm mặt nói: “Đây là chuyện tốt, tại hạ chúc mừng đại tướng quân, chúc mừng đại tướng quân.”

Hà Tiến đáp: “Tử Viễn khoan hãy chúc mừng, bản tướng quân còn chưa nói đến việc khó khăn.”

“Xin được lắng nghe.”

“Thiên tử chủ ý xuất binh chinh phạt Mã Dục, bản tướng quân thật sự không đành lòng.”

“Chinh phạt Mã Dục?” Hứa Du đảo tròn đôi mắt hỏi: “Tại hạ cho là Mã Dục đáng bị thảo phạt!”

“A, đáng bị thảo phạt à?”

“Mã Dục nắm được người Ô Hoàn, vừa rồi lại chiếm được Hà Sáo, trong tay lại có thêm người Hung Nô, nhân khẩu hơn mười vạn, quân đội cũng có mấy vạn. Thêm nữa các bộ lạc xung quanh Đồ Các hồ, Nguyệt Thị hồ, Tần hồ. Cuối cùng là người Tiên ti ở phía bắc sớm muộn gì cũng lọt vào tay hắn, đến lúc đó hơn mười vạn thiết kỵ xuôi nam, đại Hán sao chống nổi?”

“Đại tướng quân ban đầu sở dĩ giúp đỡ Mã Dục, là sách lược kiềm chế lẫn nhau. Vì để quân binh về cán cân quân sự, có thể lấy Mã Dục để kiềm chế Đồng Trác. Nhưng nay Mã Dục quân lực đã hơn xa Đồng Trác, đã mất đi sự khống chế, hắn nhất định sẽ không chịu yên phận đâu.”

Hà Tiến chợt nói: “Nếu không nhờ Tử Viễn nhắc nhở, bản tướng quân suýt nữa thì làm hỏng đại sự rồi!”

Hứa Du lại nói: “Hoàng thượng muốn phái ai đi thảo phạt?”

Hà Tiến đáp: “Hoàng thượng muốn hạ chỉ cho Mã Dục làm Hộ Hung Nô trung lang tướng, để yên lòng hắn, mặt khác sai Hộ Khương trung lang tướng Đồng Trác, thứ sử Lương châu Cảnh Bì, thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên, thứ sử Ký châu Hàn Phúc, bốn lộ đại quân hợp kích đem toàn quân Mã Dục diệt gọn tại khu vực Hà Sáo.”

“Bốn lộ đại quân cùng đánh?” Hứa Du đầu tiên lấy làm kinh ngạc, im lặng một hồi lâu mới âm thầm thở dài nói: “Đại tướng quân, hoàng thượng lần này có thể nói là cũng tốn nhiều tâm huyết đấy!”

“A?” Hà Tiến nói: “Xin được nghe cao kiến.”

Hứa Du nói: “Tại hạ cho rằng, thảo phạt Mã Dục chỉ là cái cớ nguy trang thôi, mượn cớ này để làm yếu đi các châu quận phía bắc mới là mục đích chính của hoàng thượng!”

“A?”

Hứa Du lại nói: “Tất cả các đội quân thảo phạt lần này tuy có mặt chiếu của Thiên tử, nhưng không thể đem tuyên cáo với thiên hạ nên chỉ có thể âm thầm hành sự, vừa không có đại nghĩa vừa không có danh phận nên chỉ có thể xem như các chư hầu hỗn chiến với nhau thôi! Cuối cùng dù ai chiến thắng cũng không phải kẻ thắng cuộc chân chính.” Hà Tiến vẫn không hiểu được nói: “Người thắng chân chính trong cuộc chiến là thế nào?”

Hứa Du nói: “Năm Trung Bình thứ nhất giặc Khăn Vàng nổi lên, thứ sử Ký châu Hàn Phúc lấy danh nghĩa bình định phản loạn chiêu mộ nghĩa dũng binh có đến tám vạn, đến nay chưa chịu giải tán bớt! Thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên, lấy cớ chống bọn giặc Hắc Sơn cũng có năm vạn tinh binh, thứ sử Lương châu Cảnh Bì trong tay cũng có rất nhiều tinh binh mãnh tướng, Hộ Khương trung lang tướng Đồng Trác vừa có quân của Hàn Toại quy hàng binh lực đang mạnh, bốn châu bộ này đều giống Mã Dục, đều có quân lực rất mạnh.”

Hà Tiến hiểu được thâm ý nói: “Tử Viễn nói phải lắm, thiên tử tuy biết rõ Hàn Phúc có lòng ủng hộ Lưu Ngự nhưng lại nín lại không làm gì, đúng là kiêng kỵ tám vạn binh mã trong tay hắn.”

“Hàn Phúc, Đinh Nguyên, Đồng Trác do có đông binh mã nên đã tâm cũng lớn chưa chắc đã nghe lệnh của Thiên tử, chỉ có lần này có chút bất đồng.” Hứa Du nói một hồi rồi từ trong ngực lấy ra một bức địa đồ,

chỉ vào vị trí của Hà Sáo trên địa đồ nói: “Đại tướng quân hãy nhìn đây, chỗ này là Hà Sáo cây cối xanh tốt, đất đai phì nhiêu, dựa vào trường thành thành một nơi hiểm địa dễ thủ khó công, Hàn Phức vì muốn tranh đoạt Hà Sáo nên sẽ dốc toàn lực tấn công, không cam lòng làm người đi sau đâu, thiên tử cử đi lần này như gài đúng chỗ ngựa, có thể nói là hiểu rõ lòng người, có một cách nhìn táo bạo.”

Hà Tiến nghiêm giọng nói: “Ý Tử Viễn là người thắng cuối cùng là đương kim thiên tử?”

“Không, thiên tử cũng không phải người thắng cuối cùng.” Hứa Du thở dài nói: “Một khi hỗn chiến nổ ra, Mã Dục, Đồng Trác, Cảnh Bĩ, Đinh Nguyên, Hàn Phức các châu bộ đều hao binh tổn tướng, thực lực giảm mạnh, nhưng quốc lực của đại Hán cũng bị tổn thất nghiêm trọng nhất là quân đội dày dặn kinh nghiệm ở phía bắc sẽ gần như không còn, thế nước sẽ suy vong mất.”

... .

Mỹ Tắc, quận Tây Hà.

Trong đại tướng của Mã Dục, mã Dục cau mày hỏi: “Văn Hòa, sứ giả của triều đình còn chưa đến sao?”

Giả Hủ nói: “Theo thám mã báo về, bây giờ vẫn còn ở trong địa phận Tịnh châu.”

Quách Đồ vừa từ Trữ huyền đến không nhịn được nói: “Chúa công, sứ giả đi từ từ như vậy, nửa tháng mới đi có hơn trăm dặm, thật là khác thường, trong chuyện này nhất định có nguyên do khác.”

Mã Dục nghiêm nghị nói: “Chẳng nhẽ trong triều có biến động gì rồi?”

Giả Hủ lắc đầu nói: “Trước mắt vẫn khó khẳng định.”

“Báo ..” Giả Hủ vừa dứt lời, Diển Vi bước nhanh vào lớn tiếng nói: “Chúa công có một cô gái tự xưng là cố nhân từ Lạc Dương xin gặp.”

“Cố nhân ở Lạc Dương?” Mã Dục đứng phắt dậy trầm giọng nói: “Mau mau mời vào đây.”

“Tuân lệnh.”

Diển Vi nhận lệnh đi, chợt ngoài tướng có một bóng người xuất hiện, một cô gái thân thể mềm mại dụ hoặc đi vào tướng, chỉ đáng tiếc là có một tấm sa che mặt nên khó nhìn rõ mặt, tuy nhiên Mã Dục từ cử chỉ, thần thái của cô gái này vẫn có thể nhận ra, không phải Diêu Thuyền thì ai nữa.

“Diêu Thuyền?”

“Tiểu nữ nguyên họ Nhâm tên Hồng Xương.” Cô gái chợt xá Mã Dục nói: “Diêu Thuyền chính là nghệ danh của tiểu nữ và thị nữ Thuyền nhi sử dụng, trước kia đã giấu giếm chuyện này xin tướng quân thứ lỗi.”

Mã Dục lạnh nhạt nói: “Không vấn đề gì, lần này Diêu Thuyền tiểu thư đích thân đến Hà Sáo, chắc trong triều có biến cố gì rồi?”

Diêu Thuyền nghiêm trang nói: “Tướng quân có biết tại họa trước mắt không?”

Mã Dục cau mày hỏi lại: “Cô nói sao?”

Diêu Thuyền nói: “Đương kim thiên tử phong cho đại tướng quân Hà Tiến là thượng quân giáo úy, cùng chỉ huy tân quân Tây Viên, lại lệnh cho đình úy Chu Mật vừa chỉ huy Kim Ngô vệ lại vừa quản lý Ngự lâm quân, thập thường thị đã thất thế rồi! Thiên tử lại hạ mật chỉ cho thứ sử Ký châu Hàn Phức, thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên, thứ sử Lương châu Cảnh Bĩ cùng Hộ Khương trung lang tướng Đồng Trác bốn lộ đại quân giáp công tướng quân.”

Mã Dục đột nhiên đứng dậy, sắc mặt biến đổi, nhưng cuối cùng lại cười lớn một tiếng, vừa cười vừa nói: “Việc này thật đúng với câu nói của người xưa ‘Họa phúc khôn lường.’ Bản tướng quân vừa lấy được Hà Sáo đang muốn phát triển cơ đồ, không ngờ đại họa lại giáng xuống ha ha ha ..”

Giả Hủ nói: “Chúa công, xem ra thiên tử cũng không ngu ngốc như chúng ta tưởng tượng, thật là thất sách.”

Quách Đồ nói: “Văn Hòa tiên sinh nói quá lời rồi, gần đây thế lực của chúa công tăng lên vô cùng nhanh chóng, có lẽ đã khiến triều đình và các châu bộ xung quanh kiêng dè.”

“Thật là càng ngày càng thú vị, Đồng Trắc, Cảnh Bĩ, Đinh Nguyên lại còn cả Hàn Phúc nữa phải không? Cứ để bọn chúng tới đi!” Mã Dực đi ra cửa trường nhìn về phía nam nhìn phía chân trời xa xa, một lúc sau mới lên tiếng: “Nhưng mà bản tướng quân cũng không giải thích được, thiên tử năm ngoài với thiên tử hiện tại biểu hiện thật khác nhau quá xa.”

Giả Hủ thần sắc thâm trầm, nghiêm nghị nói: “Chúa công, sao không để tại hạ đi Lạc Dương một chuyến?”

“Tạm thời không cần thiết.” Mã Dực nghiêm nghị nói: “Chờ đánh lui bốn lộ đại quân đã rồi nói tiếp.”

...

Lạc Dương ngoài cửa bắc hoàng cung.

Lão thần ba triều, Viên Phùng mặc một bộ đồ xanh, ống tay áo phấp phới nhằm cửa cung đi đến.

“Người kia dừng lại, tự tiện lại gần cấm cung là chết!”

Hai tên Kim ngô vệ cầm mác bước tới, đưa lưỡi mác trong tay chặn Viên Phùng lại. Viên Phùng không sợ hãi cười lạnh một tiếng quát: “Tránh ra!”

“To gan!” Kim ngô vệ quát lên: “Dám bước thêm một bước, ta sẽ chém chết!”

“Giương to mắt lên nhìn đây!” Viên Phùng cầm miếng ngọc đưa ra trước mặt lạnh lùng nói: “Biết viên ngọc này không? Đây là viên ngọc mà tiên đế ban cho ta, ai dám cản đường ta nào!”

Dứt lời Viên Phùng vừa giơ cao viên ngọc vừa xông thẳng vào cung, Kim ngô vệ liên tục lui về phía sau nhưng cũng không dám tránh đường. Đang lúc giằng co thì một tên hoạn quan xuất hiện tại cửa cung, lại ngẫu nhiên là trung thường thị Tống Diển, lớn tiếng quát nạt: “To gan! Kẻ dám tự tiện xông vào cấm cung?”

213. Chương 145: Lão Nô Tội Đáng Chết Vạn Lần

Viên Phùng lãnh đạm nói: “Tổng thường thị, có nhận ra lão phu hay không?”

Tống Diển trầm giọng nói: “Thì ra là Viên lão đại nhân.”

Viên Phùng nói: “Tổng thường thị, xin bảo người của ngài tránh đường đi, lão phu muốn vào cung ra mắt thánh thượng.”

Tống Diển nói: “Thật xin lỗi Viên lão đại nhân, Hoàng thượng đã nghỉ ngơi, thần tử không nên quấy rầy. Có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Viên Phùng nói: “Lão phu có việc khẩn cấp.”

Tống Diển đáp: “Gặp đến đâu cũng không quan trọng bằng long thể của hoàng thượng.”

Viên Phùng trả lời: “Nếu lão phu không gặp được hoàng thượng thì không thể đi được?”

Tống Diển châm chọc: “Vậy ta chỉ còn cách bắt ngài lại thôi.”

“Người dám à?” Viên Phùng lạnh lùng nói: “Tối nay lão phu nhất định sẽ xông vào cấm cung, không xông được cũng phải xông vào. Xem ai dám ngăn cản!”

Dứt lời Viên Phùng lại xông tới đụng cả vào lưỡi mác của Kim ngô vệ, Kim ngô vệ bất đắc dĩ đành thu lưỡi mác lại, Viên Phùng hừ lạnh một tiếng phất tay áo ngang nhiên đi vào, Tống Diển âm hiểm cười khê rồi cất giọng the thé nói: “Người đâu tới đây, bắt tên thích khách tự động xông vào cung cấm kia cho ta!”

”Tuân lệnh.”

Hai tên Kim ngô vệ hét lớn xông lên tóm lấy Viên Phùng, Viên Phùng giận dữ mắng: “Tống Diển, thằng hoạn quan, người dám à?”

“Hừ Hừ.” Tống Diển phất tay, lãnh đạm nói: “Giải hẩn vào thiên lao!”

”Tuân lệnh.”

Kim ngô vệ liền giải Viên Phùng đi luôn.

...

Bên trong tấm cung

Hán Linh để Lưu Hoành vừa mới nằm xuống, liền có một tiểu thái giám vội vã chạy vào. Ghé tai Linh để nói vài câu, Linh để liền biến sắc lật tức ngồi dậy nói to: “ Tới đây, mau giúp trẫm thay quần áo!”

Hà hoàng hậu ở bên cạnh cũng kinh ngạc, ôn nhu hỏi: “ Bệ hạ, có chuyện gì thế?”

Linh để nói: “ Hoàng hậu nàng nghỉ trước đi, trẫm đi rồi sẽ về nhanh thôi.”

...

Tong một phòng giam âm u, một bó đuốc cháy bập bùng gắn trên vách tường chiếu sáng một đoạn đường đi, hai bên đoạn đường này là hai hàng song sắt to dày, phía sau hai hàng song sắt này là hai hàng phòng giam, phần lớn đều bỏ không, chỉ có một căn phòng có một tên phạm nhân bị nhốt trong đó.

Viên Phùng mặt áo tù mặt mày nhem nhuốc, đầu bù tóc rối đang ra sức lay hai cây cột sắt ở giữa. miệng gào thét đến khản giọng.

” Cho lão phu đi ra ngoài!”

” Lão phu muốn gặp Hoàng thượng!”

” Người, người đâu!”

Nhà lao vốn yên tĩnh, một loạt tiếng gào của Viên Phùng dù vang lên nhưng không ai trả lời, giống như nơi đây đã bị bỏ quên, giống như sẽ không ai đến đây nữa.

Gào thét một hồi lâu, Viên Phùng mệt mỏi dựa vào song sắt nghỉ ngơi thì một âm thanh khiêu khích không biết từ đâu vang lên: “ La đi, hét nữa đi! Chúng ta đến sao Viên lão đại nhân không gào thét nữa? Hét lớn thêm chút nữa có khi hoàng thượng nghe thấy, sẽ tới gặp ngài đấy, hắc, hắc.”

“ Hả?”

Viên Phùng chậm rãi quay đầu lại chỉ thấy một bóng người như ma quỷ hiện ra, quả nhiên là trung thường thị Trương Nhược, Trương Nhược sắc mặt âm trầm, tay cầm theo một bầu rượu, nhìn thấy bầu rượu nọ, Viên Phùng không khỏi run lên, trong mắt thoáng một tia tuyệt vọng.

“ Trương Nhược! ?” Viên Phùng run giọng hỏi: “ Người muốn làm gì?”

Trương Nhược âm hiểm cười, cất tiếng lạnh lùng nói: “ Không làm gì cả, ta chỉ phụng mệnh hoàng thượng tới đưa Viên lão đại nhân lên đường!”

“ Không thể nào!” Viên Phùng lạnh lùng nói: “ Đây là người mượn cớ hãm hại ta, hoàng thượng nhất định sẽ không làm như vậy.”

“ Không ngại nhầm rồi.” Trương Nhược vẫn âm hiểm nói: “ Đây chính là ý chỉ của hoàng thượng, bằng không ta dù có gan lớn bằng trời cũng không dám. Dĩ nhiên rượu này lão đại nhân có thể không uống. Nhưng mà ta tin tưởng lão đại nhân nhất định sẽ uống, Viên lão đại nhân ngài là người thông minh chắc sẽ không làm những việc hồ đồ đâu, đúng vậy không?”

Dứt lời Trương Nhược tiến lên mấy bước, đặt bầu rượu trước mặt Viên Phùng.

“ Đi thôi, ta đã đem rượu đến, bây giờ quay về chỗ hoàng thượng báo cáo, uống hay không uống là do chủ ý của Viên lão đại nhân, ha ha ha ...”

Nói dứt lời, Trương Nhược liền xoay người bỏ đi, chỉ lát sau đã biến mất khỏi tầm mắt, nhà giam lại trở lại yên tĩnh, Viên Phùng đem bầu rượu ném xuống đất lớn tiếng mắng: “ Trương Nhược, tên cầu hoạn quan người giả truyền thánh chỉ, hãm hại lão phu, lão phu chết thành quỷ cũng không tha cho người đâu!”

“ Trương Nhược mau thả lão phu ra!”

“ Cầu hoạn quan.”

“ Viên lão ái khanh, đừng mắng nữa.”

Một âm thanh lạnh nhạt vang lên bên tai Viên Phùng, Viên Phùng chân động tưởng như tai mình có vấn đề, cẩn thận nghe lại, âm thanh kia vẫn tiếp tục vang lên.

” Trẫm ~~~ tới thăm ngươi.”

Viên Phùng đột nhiên quay người lại, chỉ thấy cuối thông đạo âm u, một người cao gầy không phải đương kim thánh thượng thì ai nữa? Viên Phùng cảm kích lệ tuôn đầy mặt. Quý xuống đất khóc lớn nói: “ Bệ hạ, bệ hạ ơi! Trương Nhượng hãm hại lão phu, hắn giả truyền thánh chỉ ép chết lão phu, hu hu.”

“ Không!’ Hán Linh để lạnh nhạt nói: “ Trương Nhượng không giả truyền thánh chỉ, đó chính là ý chỉ của trẫm.”

“ A.”

Thân hình Viên Phùng run mạnh, đôi mắt già nua thoáng chốc trở nên ngây dại, tựa như một đôi mắt khác, ngơ ngác nhìn Hán Linh để, hồi lâu không nói nên lời.

Hán Linh để quay lưng về phía Viên Phùng lạnh nhạt nói: “ Ngươi mặc dù chưa nói ra lời, nhưng trong lòng nhất định đang tự hỏi, tại sao trẫm lại tuyệt tình thế phải không. Đúng vậy làm như vậy quá tuyệt tình, nhưng trẫm không thể không làm như vậy! Trẫm biết Viên ái lão khanh trung thành tuyệt đối, nhưng ngươi tự tiện xông vào cấm cung là phạm vào tử tội.”

“ Bệ hạ.” Viên Phùng dập đầu lia lịa nói: “Lão thần chết không nhắm mắt, hu hu, lão thần còn có lời muốn nói ..”

“ Viên lão ái khanh. Ngươi hãy nghe trẫm nói trước, được không?”

Viên Phùng ngạc nhiên không nói chỉ lặng lẽ gật đầu.

Hán Linh để nói: “ Trẫm vốn là không lo nghĩ đến triều chính, chỉ lo uống rượu và vui cùng mỹ nữ, hưởng lạc thú nhân sinh, đang yên đang lành thì An lạc vương gia, đại tướng quân Đậu Vũ và thái hậu lại đem giang sơn đại Hán đặt lên vai trẫm, trẫm mặc dù rất không muốn, nhưng cũng vì con cháu nhà họ Lưu, giang sơn đại Hán có gánh vác nổi hay không thì cũng phải gánh vác!”

“ Từ khi đăng cơ đến nay, trẫm lấy nhân nghĩa để trị quốc, hi vọng trong triều quân thần có thể hòa thuận, thiên hạ có thể thái bình có thể quốc thái dân an, không có chiến loạn, mọi người đều được hưởng thái bình, nhưng trời cao hết lần này đến lần khác không chiều lòng trẫm. Đầu tiên là đại tướng quân Đậu Vũ kéo bè kéo đảng làm loạn, cuối cùng là sau khi bình định được loạn Khăn Vàng thì tám trăm lưu khẩu nổi lên, Mã Dục dẫn mấy ngàn kỵ binh như lang sói vào cướp bóc ở kinh thành, có thể nói là thế nước đã suy, nhân dân đang đứng trước khó khăn.”

“ Bệ hạ ..”

Viên Phùng lại dập đầu khóc rống lên.

“ Chính vào lúc Mã Dục cướp bóc Lạc Dương, trẫm chợt tỉnh ngộ, đế quốc đại Hán từng mạnh mẽ vô địch giờ suy yếu đến mức này! Mã Dục chỉ có mấy ngàn lưu khẩu lại có thể vây hãm Lạc Dương bức bách trẫm phải lập giao ước! Cả triều đông người như vậy như không ai có thể giúp trẫm ý nào, cũng không ai có thể giải trừ được mối nguy nan cho trẫm.”

“ Cả triều đông như vậy, tất cả chỉ nghĩ đến cái mũ của bản thân, quan lại các châu quận chỉ biết mộ binh tự củng cố thế lực của mình! Chẳng có ai thực lòng với giang sơn xã tắc, chẳng có ai thực lòng với trẫm cả!”

“ Thất vọng, trẫm thật sự thất vọng! Trẫm rốt cục cũng hiểu ra, giang sơn xã tắc đại Hán là giang sơn xã tắc nhà họ Lưu! Trừ bản thân trẫm ra không thể trông cậy vào ai hết!”

Viên Phùng gào lên khóc lớn: “ Lão thần đã phụ sự ủy thác của tiên hoàng, lão thần đáng chết ...”

Hán Linh để nhìn Viên Phùng đang khóc lớn nhưng như không thấy, nói tiếp: “ Một ngày nào đó, trẫm cũng phải theo tiên đế xuống dưới cửu tuyền, đến lúc đó nếu tiên đế hỏi trẫm về giang sơn đại Hán ra sao?

Trầm biết trả lời như thế nào chẳng nhẽ trầm nói với tiên đế là giang sơn đại Hán đã mất trong tay trầm rồi.”

“ Không! Trầm không thể nói như vậy, trầm phải nói với tiên đế là giang sơn đại Hán đã được trầm giao lại cho thái tử một cách hoàn hảo hơn nữa còn có thể vĩnh viễn truyền đến muôn đời sau.” Hán Linh đế ánh mắt trở nên kiên định lãnh khốc, nghiêm trang nói: “ Cho nên trầm đem một giang sơn hoàn hảo cho thái tử chứ không phải một giang sơn bị tàn phá!”

Viên Phùng tiếp tục khóc lớn: “ Lão thần hiểu rồi.”

Hán Linh đế bùi ngùi thở dài một tiếng, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt có chút thương hại nhìn Viên Phùng, nhẹ giọng nói: “ Trương Nhượng, Triệu Trung từng theo Tào Tiết diệt trừ đại tướng quân Đậu Vũ cho trầm .. Có ơn! Trầm không thể tùy tiện tìm cớ đuổi bọn họ về quê được, Viên lão ái khanh có hiểu cho nỗi khổ tâm của trầm không?”

Viên Phùng nói: “ Lão thần hiểu.”

“ Hiểu là tốt rồi.” Hán Linh đế bùi ngùi nói: “ Lão ái khanh cứ yên tâm ra đi thôi, trầm nhận lời với với người, chỉ cần giang sơn của Lưu gia còn, nhà họ Viên các người vĩnh viễn được hưởng vinh hoa.”

“ Lão thần tạ ơn bệ hạ.”

“ Vậy hiện tại, lão ái khanh còn lời nào muốn nói với trầm không?”

“ Không ..” Viên Phùng lắc đầu nói: “ Lão thần không còn gì để nói nữa, vốn lão thần muốn nhắc bệ hạ cẩn thận đề phòng dã tâm của Mã Dược, nhưng xem ra sự lo lắng của lão thần là thừa mất rồi, ha ha ha lão thần lo hoàn toàn thừa mất rồi!”

“ Lão ái khanh lên đường đi, trầm không tiễn.”

Nói xong câu cuối cùng, Hán Linh đế xoay người rời khỏi phòng giam.

Viên Phùng ngơ ngẩn nhìn bóng lưng Hán Linh đế, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn: “ Ha ha ha, tiên đế người đã thấy rồi chứ? Bệ hạ rốt cục đã trưởng thành rồi! Đại Hán lại có thể hưng thịnh lại rồi, tiên đế lão thần đi theo người đây!”

Trong ánh lửa mờ mờ, Viên Phùng giơ cao bầu rượu, trút hết bầu rượu độc vào miệng không chừa lại chút nào.

“ Choang.”

Bầu rượu rơi xuống đất, một bóng người ngã vật xuống đất, chỉ còn cây đuốc trên tường leo lét cháy.

214. Chương 146: Cuộc Chiến Sắp Bắt Đầu

Ngày hôm sau tại điện Đức Dương.

Tư đồ Vương Doãn trình lên bản tấu nói: “ Bệ hạ, thần có bản tấu.”

“ Muốn tấu chuyện gì?”

Vương Doãn nói: “ Đêm qua, Viên Phùng lão đại nhân muốn xông vào cung gặp thánh thượng, lại bị trung thường thị Tống Diển, Trương Nhượng kiềm cố bắt lại, bí mật giải vào thiên lao giết chết! Viên Phùng lão đại nhân tự tiên xông vào cấm cung là có tội, nhưng tội không đáng chết. Tống Diển, Trương Nhượng tự tiện sát hại lão thần, tội đáng chém đầu. Xin bệ hạ xem xét.”

Đôi mắt Hán Linh đế phút chốc lạnh hắt lại, vỗ lên thành ngai hỏi Trương Nhượng: “ Trương Nhượng, có việc này không?”

Trương Nhượng không ngờ Vương Doãn sẽ tấu việc này, càng không ngờ thiên tử sẽ hỏi hắn, lúc này hắn cứ ngơ ngác nhìn Hán Linh đế không biết nên trả lời thế nào.

Hán Linh đế quát hỏi: “ Trương Nhượng, có việc này không?”

Trương Nhượng khê rùng mình một cái, không tự chủ được quỳ xuống dập đầu nói: “ Lão nô tội đáng muôn chết, lão nô tội đáng muôn chết.”

Tháng tám, năm Trung Bình thứ ba.

Trung thường thị Trương Nhượng, Triệu Trung, Tống Diển bởi vì mắc án hãm hại Viên Phùng mà bị đuổi về quê, quyền thế mất sạch, thập thường thị hoành hành một thời, Yên đảng cũng tan rã. Hán Linh để chỉ để lại Cảnh Thạc vẫn giữ chức thống lĩnh tân quân Tây Viên, đưa Hà Tiến vào chia bớt quyền tránh để thế lực hoạn quan phục hồi và thế lực ngoại thích lại lớn mạnh như xưa.

Sau đó không lâu, Hán Linh để lại một lần nữa trọng dụng Viên Ngỗi làm thái sư, Hoàng Uyển làm tư không, Vương Doãn làm tư đồ cùng xử lý việc triều chính, nạn tranh đấu giữa hai phe hoạn quan và ngoại thích thời Hán mạt tạm thời bị dẹp bỏ, Lưu đảng bắt đầu thể hiện vai trò của mình, hơn nữa gia tộc có truyền thống là Viên gia lại một lần nữa quật khởi, uy danh hiển hách.

Cùng lúc đó, thiên tử âm thầm ra lệnh cho Hộ Khương trung lang tướng Đồng trác, Lương châu thứ sử Cảnh Bĩ, Thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên cùng thứ sử Ký châu Hàn Phúc chuẩn bị có hành động quân sự với Hà Sáo, bọn này cũng không kiềm chế nổi dã tâm nên khẩn trương chuẩn bị lương thảo binh mã, một cuộc chiến thảm thiết đầy máu tanh vô ích giữa các thế lực quân phiệt chuẩn bị bắt đầu ...

...

Thủ phủ của Ký châu.

Kỵ đô úy Trương Cáp, bộ binh đô úy Cao Lãm thân mặc nhung phục hiện ngang tiến vào phòng nghị sự, cả hai ôm quyền nói: “ Mạt tướng tham kiến đại nhân.”

Thứ sử Ký châu hàn Phúc đứng dậy cười nói: “ Hai vị tướng quân đã tới rồi, mời ngồi.”

” Tạ ơn đại nhân.”

Trương Cáp, Cao Lãm tạ ơn Hàn Phúc vừa ngồi vào chỗ thì có tiếng bước chân vang lên, đô úy Phan Phượng, Quan Thuần, Cảnh Vũ cùng biệt giá Ký châu Thư Thụ lần lượt nói đuôi nhau đi vào chào hỏi Hàn Phúc xong thì ai ngồi vào chỗ của người nấy. Trương Cáp đứng lên quay về phía Hàn Phúc chấp tay cao giọng nói: “ Chiến sự tại Hắc Sơn đang lúc quan trọng đại nhân cho người gọi mạt tướng về gấp chẳng hay có việc gì khẩn cấp?”

Hàn Phúc nói: “ Hắc Sơn tặc cùng lắm chỉ là một đám đạo tặc vớ vẩn. không đáng nhắc tới, Trương Cáp tướng quân không cần bận tâm đến chúng.”

Biệt giá Thư Thụ không suy nghĩ nhiều thẳng thắn khuyên nhủ: “ Đại nhân nói vậy sai rồi, sau khi Trương Ngưu Giác chết. Trương Yển lên làm thủ lĩnh Hắc Sơn tặc, người này còn trẻ nhưng rất có mưu lược, biết lung lạc lòng người, ngày nay Hắc Sơn thập bát bộ đều trung thành với đại thủ lĩnh, có hơn vạn nhân mã, thanh thế cực lớn. Sao lại coi thường chúng?”

Hàn Phúc cau mày, trầm nghĩ Thư Thụ này tài trí hơn người, tài năng xuất chúng, rất có phong độ quốc sĩ, chỉ có điều vô cùng trực tính, những điều nên nói thì nói, có những điều thì không nên nói cũng nói ra, chẳng chút giữ gìn thể diện và quan tâm đến cảm xúc của quan trên, luôn luôn làm kẻ khác không vừa lòng.

“ Tắc Chú(tự của Thư Thụ), việc thảo phạt Hắc Sơn tặc, bản quan đã có chủ ý.”

Thư Thụ không đồng ý hỏi: “ Vậy đại nhân sắp xếp thế nào?”

Hàn Phúc càng cảm thấy không hài lòng, cố nén giận đáp: “ Bản quan cho đô úy Phan Phượng thay Trương Cáp dẫn quân đi thảo phạt sơn tặc. Tắc Chú nghĩ sao?”

Thư Thụ không chút suy nghĩ nói luôn: “ Đại nhân không thể được, tướng quân Phan Phượng mặc dù khỏe có tiếng trong ba quân, cũng tinh thông binh pháp giỏi cầm quân, phong làm tướng tiên phong thì không vấn đề gì nhưng dùng để cầm quân ngăn giặc thì không đủ sức.”

Thư Thụ nói một loạt đắc tội với cả Hàn Phúc và Phan Phượng, Hàn Phúc sắc mặt đã trở nên rất khó coi, Phan Phượng mặt cũng lộ vẻ không vui, dù ai đi chăng nữa bị người khác chê ngay trước mặt là mình

không có tài cầm quân trong lòng không thể vui vẻ được! Nếu như không phải bình thường rất kính trọng Thư Thụ, Phan Phụng sợ rằng đã rút kiếm quyết đấu rồi.

Trương Cáp bình thường rất kính trọng nhân phẩm của Thư Thụ, lúc này thấy Hàn Phúc mặt mày không vui liền khuyên nhủ: “Đại nhân, Phan Phụng tướng quân chính là đại tướng dưới tay ngài, không nên khinh động, mặt tướng cho là nếu quân ta mà thua trong tay tặc khấu thì lòng quân giảm sút, nếu Phan Phụng có điều sơ xuất, thì sẽ ảnh hưởng tới nhuệ khí của quân ta, xin đại nhân nghĩ lại.”

“Cũng được!” Hàn Phúc nói: “Nếu vậy, vẫn để Trương Cáp dẫn quân đi thảo phạt Hắc Sơn Tặc.”

Trương Cáp đứng dậy ôm quyền cao giọng nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Hàn Phúc gật nhẹ đầu, đột nhiên lớn tiếng nói: “Phan Phụng, Cao Lãm, Quan Thuần, Cảnh Vũ nghe lệnh.”

Phan Phụng đứng thẳng dậy nghiêm giọng nói: “Có mặt tướng.”

Hàn Phúc nói: “Phan Phụng làm chủ tướng, Cao Lãm, Quan Thuần, Cảnh Vũ làm phó dẫn tám ngàn quân kỵ, hai vạn quân bộ mười ngày sau xuất quân thảo phạt Mã Dục!”

Phan Phụng, Quan Thuần, Cảnh Vũ âm âm ứng thanh: “Mặt tướng xin nhận lệnh.”

Trương Cáp, Cao Lãm đều biến sắc, Thư Thụ cả kinh giật bắn người la lên: “Đại nhân không được, vạn lần không làm thế được!”

Hàn Phúc cả giận nói: “Thư Thụ, ngươi không nên cứ đối đầu với bản quan mãi thế được không?”

Thư Thụ vội la lên: “Đại nhân sao lại nói vậy? Hạ quan cũng chỉ có sao nói vậy, tuyệt không có ý mạo phạm.”

“Chưa có ý mạo phạm thì tốt.” Hàn Phúc lớn tiếng nói: “Việc thảo phạt Mã Dục cứ quyết định như vậy đừng nói nhiều lời.”

Thư Thụ thờ dãi nói: “Nếu vậy, Thụ xin theo quân xuất chinh.”

“Bản quan đồng ý.”

Hàn Phúc lạnh băng trả lời một câu, rồi đứng dậy phất áo đi luôn, Phan Phụng, Quan Thuần, Cảnh Vũ ba tướng cũng lần lượt rời đi, Cao Lãm chậm rãi đứng dậy quay sang Thư Thụ chấp tay như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại không nói chỉ thờ dãi rồi quay đi, lúc này trong đại sảnh chỉ còn hai người Thư Thụ và Trương Cáp.

Trương Cáp đứng dậy sắc mặt cung kính hỏi: “Tiên sinh vì sao lại phản đối thảo phạt Mã Dục?”

Thư Thụ thờ dãi một tiếng lắc đầu nói: “Tất cả là số trời, sức người sao chống nổi, khí số của Mã Dục chưa hết.”

“Hả!” Trương Cáp giật mình nói: “Khí số của Mã Dục chưa hết?”

Thư Thụ gật đầu đáp: “Tại hạ đêm xem thiên tượng, thấy có hung tinh xuất hiện ở hướng bắc, chiếu sáng cả cửa châu, lần này tất ứng trên người Mã Dục, đại nhân lúc này lại mang quân thảo phạt thì chỉ hao binh tổn tướng, tự chuốc lấy thất bại thôi ....”

”Tiên sinh!”

Trương Cáp vội ngăn lời Thư Thụ, không để hắn nói hết, lời này mà để Hàn Phúc đại nhân nghe thấy, chỉ sợ sẽ trách tội Thư Thụ nói vô căn cứ, nhiễu loạn lòng quân.

...

Lũng huyền, quận Hán Dương.

Trong một ngôi nhà bình dân ở phía đông thành, đột nhiên truyền ra tiếng trẻ nhỏ.

“Oa a a ... thăm mẫu, a ca bắt nạt con, oa a a ...”

Cùng với tiếng khóc, một đứa bé khoảng năm, sáu, bảy tuổi chạy ra, tóc tai tán loạn, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, vừa chạy vừa lau nước mắt, hóc lóc kể tội kẻ ăn hiếp nó.

“ Hầy, thật là vô dụng, ngã một cái là khóc, cha đã nói rồi, nam tử hán đại trượng phu, chỉ nhỏ máu chứ không nhỏ lệ.”

Đứa trẻ khóc còn chưa nín, sau bức tường thấp uất hiện một đứa bé khoảng mười một, mười hai tuổi, dáng điệu ngang tang, mày kiếm mắt sáng, mặt đẹp như ngọc, lớn lên chắc chắn sẽ cực kỳ uy vũ bất phàm, đằng sau thiếu niên đó là một đứa bé khoảng ba bốn tuổi miệng vẫn còn chảy dãi.

Thiếu niên vỗ vỗ vào đầu đứa bé phía sau giọng giáo huấn nói: “ Hừ đệ, sau này người lớn thì không được giống như tên Mã phế vật kia đâu đấy, ngã một cái đã khóc, thật là mất mặt nhà họ Mã ta, nhớ chưa?”

“ Dạ.”

Đứa bé kia nửa hiểu nửa không gật đầu.

Đang khi ấy, một thiếu phụ từ phòng trong đi ra, thiếu phụ ôm một đứa bé mấy tháng tuổi, đang vén áo lộ ra một bộ ngực đầy đặn cho đứa bé bú, đứa bé họ Mã tiến đến ôm đùi thiếu phụ khóc mach: “ Thảm mẫu, a ca bắt nạt con.”

Thiếu phụ trợn mắt nhìn thiếu niên một cái, khiển trách: “ Siêu nhi, sao con lại bắt nạt người khác?”

“ Con có bắt nạt nó đâu.” Mã Siêu nói xong hung dữ trợn mắt nhìn cậu em họ một cái rồi lôi đứa bé sau lưng ra để giả thích: “ Không tin mẫu thân có thể hỏi Hừ đệ, Hừ đệ hãy mau nói với mẫu thân xem đại ca có bắt nạt tên họ Mã kia không?”

Đứa bé vội nói: “ Đại ca không có .. không có bắt nạt Nhị ca ... chỉ là đẩy ... chỉ đẩy Nhị ca một cái ... Nhị ca ngã từ trên tường xuống, liền khóc ngay.”

Thiếu phụ nói: “ Còn nói không bắt nạt à, để ta nói với cha của người.”

“ Cái thằng ngu ngốc này.” Mã Siêu cốc một cái vào cái đầu nhỏ của Mã Hừ, mắng: “ Nói dối cũng không nên thân. Sau này đừng đi theo ta nữa.”

” Hí luật luật ~~ ”

Lúc đó ngoài đường cái đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí. Một loạt tiếng vó ngựa từ xa phi lại, Mã Siêu mắt lập tức lộ vẻ vui mừng, quay người chạy ra khỏi cửa. Vừa chạy vừa gọi lớn: “ Phụ thân đã về!”

Chỉ chốc lát, Mã Siêu đã vác về một cây thương lớn uy phong lẫm liệt đi vào sân, đầu tiên là giơ thương lên trời với thức “ Kim kê độc lập” tiếp theo là chiêu “ Hoàn hảo bát phương” thiết thương nặng nề quét một vòng lớn rồi từ trên không trung nện mạnh xuống kêu “ Bá” thật lớn trên nền sân bằng đá xanh.

215. Chương 147: Nữ Vương Nguyệt Thị

Nền sân bằng đá bị một đòn này của Mã Siêu làm nát bấy, đá vụn bắn rào rào.

“ Hay, Hay quá.”

Mã Hừ cao hứng vỗ đôi tay nhỏ bé, Mã Dã cũng ngừng khóc nhìn Mã Siêu với vẻ hâm mộ.

Có tiếng bước chân nặng nề từ ngoài đường vọng vào, một bóng người cao lớn đi thẳng vào sân. Người vào là một Hán tử trung niên, khuôn mặt góc cạnh, hốc mắt sâu, sống mũi cao. Trông không giống với người Hán mấy, vừa nhìn là biết ngay người này có huyết thống của người Khương.

Mã Siêu đột nhiên xoay người, thiết thương trong tay như độc xà phóng ra, nhằm ngực Hán tử đâm tới, miệng quát lên: “ Phụ thân, xem thương pháp của con tiến bộ thế nào? Đã đủ để ra chiến trường hay chưa?”

Hán tử cánh tay phật ngang một cái, hộ thủ đỡ lấy cây thương hất mạnh, cây thương nặng nề liền đâm vào khoảng không, Hán tử thuận thế đạp vào hông Mã Siêu một cái, chỉ thấy Mã Siêu thu thế không kịp, lão đảo chạy về phía trước mấy bước rồi ngã sấp xuống đất như chó ăn phân.

Hán tử vừa chỉnh lại hộ thủ vừa lãnh đạm nói: “ Chỉ biết cậy mạnh, không khổ luyện võ nghệ, thương pháp càng ngày càng dở, sơ hở trăm bề, võ nghệ cỡ người hiện nay mà cũng dám ra chiến trường à?”

” Hì hì hi ~ ”

Mã Dã, Mã lưu cùng cất tiếng cười to.

Mã Siêu lôm côm bò dậy, thẹn quá hóa giận nói: “ Không được cười, kẻ nào cười ta đánh kẻ đó!”

Thiếu phụ lúc này mới tiến lên, ân cần hỏi: “ Lão gia, đại quân lại sắp xuất chinh phải không?”

“ Đúng thế, đại quân lại sắp xuất chinh.” Hán tử sắc mặt sầm xuống, đôi mắt thoáng hiện tia buồn bã, khẽ nói: “ Sắp tới, Cảnh đại nhân muốn tấn công Hà Sáo.”

...

Trong mật thất ở phủ thứ sử Lương châu Cảnh Bì.

Trình Cầu khẽ nói: “ Đại nhân, hạ quân đã tra cứu gia phả của Mã gia.”

“ Hả?” Cảnh Bì hỏi: “ Kết quả thế nào?”

Trình Cầu khẽ trả lời: “ Mã Đằng chính là con cháu của Phục Ba tướng quân Mã Viện, cha Mã Đằng là Mã Túc cháu năm đời của Mã Viện, Mã Viện sinh con là Mã Phòng, Mã Phòng có con là Mã Sinh, Mã Sinh có con là Mã Liên, Mã Liên sinh ra Mã Túc, theo gia phả của Mã gia, Mã Viện là đời thứ mười còn Mã Đằng là đời thứ mười sáu.”

Cảnh Bì cau mày nói: “ Nói vậy thì Mã Đằng và Mã Dực là người thân sao?”

Trình Cầu khẽ nói: “ Theo hạ quan phân tích, Mã Dực phải là hậu nhân của đời thứ mười ba của dòng họ Mã, là con cháu của Hợp Hương hầu Mã Lăng, chỉ có điều sau loạn giặc Khăn Vàng đã không thể nào điều tra rõ ràng, chỉ là nhìn theo tuổi tác thì Mã Dực phải là đời thứ mười bảy của họ Mã, chỉ là văn bối của Mã Đằng thôi.”

Cảnh Bì cau mày nói: “ Nói vậy là Mã Dực phải gọi Mã Đằng là chú? Việc này Mã Đằng có biết không?”

“ Mã Đằng tất nhiên biết.” Trình Cầu nói: “ Cẩn thận vẫn hơn, hạ quan cho là không nên cho Mã Đằng xuất chinh lần này.”

“ Mã Đằng anh dũng nhất trong quân ta, lại được người Khương Hồ ủng hộ.” Cảnh Bì cau mày nói: “ Nếu không cho hắn đi theo, ai có thể thay hắn được?”

Trình Cầu nói: “ Đại nhân, hạ quan có một cách.”

“ A, cách gì?”

“ Sao đại nhân không cùng Hộ Khương trung lang tướng Đồng Trác hợp quân thảo phạt Hà Sáo: “ Đại nhân dưới tay có rất nhiều tinh binh, Đồng Trác có rất nhiều mãnh tướng, hai nhà hợp quân lo gì không diệt được Mã Dực, không chiếm được Hà Sáo?”

Cảnh Bì nói: “ Nhưng mà Đồng Trác có đồng ý cùng bản quan hợp quân thảo phạt không?”

Trình Cầu nói: “ Hỏi là sẽ biết ngay thôi.”

“ Ừ,” Cảnh Bì nói: “ Vậy lập tức phái người đi nói với Đồng Trác tướng quân về tâm ý của bản quan đi.”

“ Hạ quan tuân lệnh.”

Trình Cầu nhận lệnh đi ngay.

Hà Sáo, đại doanh của Mã Dực.

Mã Dực đang xem bản đồ dưới ánh đuốc, thân hình cao gầy của Quách Đồ như thường lệ vẫn theo sát đằng sau, ngoài trường một nhân ảnh xuất hiện, Giả Hủ bước nhanh vào, thở dốc nói: “ Chúa công, có tin tức rồi.”

“ À?” Mã Dực vội hỏi: “ Mau mau nói đi.”

Giả Hủ hít sâu một hơi, lấy ống tay áo lau mồ hôi trán rồi nói: “ Do thám báo về, thứ sử Ký châu Hàn Phúc dùng mãnh tướng dưới trướng là Phan Phượng làm chủ tướng, Cao Lãm, Quan Thuần, Cảnh Vũ làm phó tướng, biệt giá Thư Thụ làm quân sư, dẫn tám vạn kỵ binh, hai vạn bộ binh đang kéo đến Thường Sơn tập kết.”

“ Phan Phượng? Chưa từng nghe nói.” Mã Dục lại nói: “ Đinh Nguyên? Đinh Nguyên có hành động gì không?”

Giả Hủ nói: “ Đinh Nguyên dùng nghĩa tử, tông sự Lữ Bố làm chủ tướng, Hầu Thành, Tống Hiến làm phó tướng, dẫn năm ngàn kỵ binh, một vạn bộ binh, đã rời khỏi Truân Ly Thạch.”

“ Cái gì!” Mã Dục thất kinh, thất thanh hỏi: “ Lữ Bố à?”

Giả Hủ ngạc nhiên hỏi: “ Chúa công sao lại giật mình như vậy?”

Giả Hủ không phải là người từ tương lai đến, lúc này còn chưa xảy ra trận chiến Hồ Lao quan, còn nhiều năm nữa thì Lữ Bố mới nổi danh thiên hạ, Giả Hủ có lẽ cũng chưa bao giờ nghe đến uy danh của Lữ Bố.

Mã Dục hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “ Ở Ly Thạch vẫn còn tám ngàn thuộc hạ cũ của Trương Hoàn phải không?”

Giả Hủ đáp: “ Có thể đã bị Lữ Bố thu phục rồi.”

“ Tội tệ!” Mã Dục vỗ bàn đứng dậy, trầm giọng hỏi: “ Đồng Trác và Cảnh Bì thế nào?”

Giả Hủ đáp: “ Chúa công, trước mắt do thám của quân ta mới do thám trong phạm vi Ký, Tịnh, U châu và khu vực Mạc bắc, Mạc nam còn Lương châu thì chưa thể thâm nhập được để dò xét hư thực của Đồng Trác, Cảnh Bì. Nhưng mà Hủ cho rằng Đồng Trác, Cảnh Bì thực lực không lớn bằng Hàn Phúc, Đinh Nguyên, hai nhà đó hợp binh cũng không quá ba vạn quân.”

“ Hai vạn tám ngàn cộng hai vạn ba ngàn lại thêm ba vạn nữa đó là hơn tám vạn đại quân đấy!” Mã Dục lạnh lùng nói : “ Tám vạn đại quân này lại là một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị đầy đủ chính là một đội quân tinh nhuệ! Đương kim Thiên tử đúng là vùng tay quá trán, hẳn không sợ tám vạn quân tinh nhuệ đó mất đi ở Hà Sáo thì gây tổn thương lớn đến nguyên khí Đại Hán sao?”

Giả Hủ nói: “ Biểu hiện gần đây của đương kim thiên tử thật khiến người ta phải ngạc nhiên, lần này điều động bốn lộ đại quân tấn công chúa công rõ ràng là kẻ “ Khu hổ thôn lang” khiến người khác phải thán phục. Đám bốn người Đồng Trác biết rõ đây là độc kế của thiên tử nhưng vẫn không tự chủ được mà mắc vào.”

Mã Dục nói: “ Xem ra sức cảm dỗ của Hà Sáo quá lớn. Cho dù là đương kim thiên tử hay Đồng Trác, Đinh Nguyên đều giống nhau, họ không muốn bản tướng quân vào làm chủ Hà Sáo.”

Giả Hủ nói: “ Cũng là lẽ tự nhiên, Hà Sáo dễ thủ khó công, nam có thể tấn công Quan Trung, kinh kỳ, tây có thể tấn công Lương châu chặt đứt con đường ra Tây Vực. Hướng đông có thể uy hiếp hai châu Tịnh, Ký, địa thế quá hiểm yếu! Càng hấp dẫn hơn nữa Hà Sáo cây cối xanh tốt, sông nước đủ cả vừa có lợi cho chăn nuôi, lại lợi cho trồng trọt, có thể nói là căn cơ có thể dựng nên bá nghiệp.”

“ Lúc nam Hung Nô chiếm cứ Hà Sáo, Đồng Trác, Đinh Nguyên bọn họ đều không có ảo tưởng, nhưng lúc này nam Hung Nô đã bị chúa công diệt. Thiên tử lại có ý tạo chiến tranh, mấy nhà có dã tâm này tất nhiên không thể ngồi yên, tuy biết rõ là xuất quân chưa chắc có thể chiếm lấy Hà Sáo, nhưng cũng không thể trở mắt nhìn chúa công chiếm giữ.”

“ Muốn đến cứ cho chúng đến đi, bản tướng quân sẽ cho họ hối hận không kịp!” Mã Dục đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Quách Đồ đang đứng như chiếc bóng, trầm giọng hỏi: “ Công Tắc, người hãy báo cáo tình hình quân ta xem.”

“ Tuân lệnh.” Quách Đồ chấp tay quay sang Mã Dục, cao giọng nói: “ Trước mắt chúa công có một vạn năm ngàn kỵ binh trong đó ba ngàn kỵ binh là thuộc hạ cũ, chính là lực lượng trung thành lại vô cùng tinh nhuệ! Bảy ngàn khinh kỵ binh người Ô Hoàn cũng đã từng theo chúa công viễn chinh Liêu Đông, Cao Cú Ly, cũng coi là tinh nhuệ, ngoài ra còn có năm ngàn kỵ binh Ô Hoàn ở Khổng huyền.”

“ Bộ binh thì thế nào?”

“ Quân ta có tổng cộng năm ngàn bộ binh, trong đó Hãm trận doanh của tướng quân Cao Thuận có thể nói là cực kỳ tinh nhuệ, nhưng chỉ có tám trăm người.”

Giả Hủ nói: “ Nói cách khác, quân ta có thể dùng để chiến đấu chỉ có gần một vạn năm ngàn kỵ binh, binh lực yếu hơn rất nhiều! Hà Sáo mặc dù dựa vào trường thành, ba mặt giáp sông dễ thủ khó công nhưng quân ta mới đến đây, chỗ đứng còn chưa vững, các bộ lạc phía tây Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ, cùng bộ lạc phía nam là Tần hồ thì có thái độ không rõ ràng, nếu như một mực cố thủ thì chỉ sợ không giữ được.”

Mã Dục trầm giọng nói: “ Bản tướng quân dụng binh, cho tới nay đã bao giờ phòng thủ hay chưa, chỉ có tấn công, tấn công mà thôi!”

Giả Hủ, Quách Đồ đồng thanh nói: “ Đúng vậy, lấy công làm thủ!”

Mã Dục đưa tay vỗ mạnh lên địa đồ, ánh mắt liếc qua Giả Hủ, Quách Đồ nói: “ Đinh Nguyên, Cảnh Bĩ, Đồng Trác, Hàn Phúc bốn lộ đại quân trước khi hợp công Hà Sáo, trước tiên phải giải quyết Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ và Tần hồ, ổn định cục diện của Hà Sáo, sau đó mới dựa vào ưu thế binh lực hợp sức một trận đánh tan đối phương.”

Giả Hủ, Quách Đồ cùng nói: “ Chúa công anh minh.”

...

Địch Đạo, quận Lũng tây, Lương châu , trong phòng nghị sự phủ Đồng Trác tướng quân.

Lý Nho âm trầm nói: “ Chúa công, thiên tử một mặt sắc phong cho Mã Dục chức Hộ Hung Nô trung lang tướng, một mặt gửi mật thư cho chúa công để bốn lộ đại quân hợp công Hà Sáo, đây rõ ràng là kế “ Khu Hồ Thôn Lang”, ý đồ quá lộ liễu, chẳng qua chỉ là muốn làm suy yếu thể lực của chúa công, Cảnh Bĩ, Đinh Nguyên, Hàn Phúc.”

“ À?” Đồng Trác thần sắc nghiêm trang hỏi: “ Ý Văn Tu (tự của Lý Nho) là lần này không nên xuất quân?”

“ Không, phải xuất quân.” Lý Nho lắc đầu nói: “ Chẳng những phải xuất quân mà phải xuất quân càng nhanh càng tốt!”

Đồng Trác không hiểu được nói: “ Nếu đã là kế “Khu hồ thôn lang” của thiên tử thì sao còn xuất quân làm gì? Không phải sẽ tổn hao quân sĩ một cách vô ích sao?”

“ Nếu không...” Lý Nho nói: “ Mã Dục thực lực lớn mạnh quá nhanh, nếu không kịp làm suy yếu, hắn sẽ có thực lực để tranh đoạt thiên hạ.”

Đồng Trác là kẻ đầy dã tâm, tất nhiên sẽ không muốn thấy các thế lực khác trở nên mạnh hơn.

“ Nhưng mà, bản tướng quân ít quân, còn muốn giữ lại một số tinh binh để áp chế Hàn Toại, để tránh người này làm phản, chỉ sợ không thể đem đi nhiều binh mã được.”

Lý Nho nói: “ Chúa công, Nho có một cách để giải mối lo này của ngài.”

Đồng Trác hỏi: “ Cách gì thế?”

Lý Nho nói: “ Chúa công phong cho Hàn Toại là chủ tướng dẫn tám ngàn bộ binh cùng với giáo úy Quách Dĩ, Phàn Trù hợp binh thảo phạt Mã Dục. Nếu Hàn Toại nghe theo, chúa công liền thừa cơ lúc hắn xuất chinh, dùng ân uy thu phục thuộc hạ của Hàn Toại là Dương Thu, Mã Ngạc, Thành Nghi, Lương Hưng, lúc đó thì Hàn Toại lực bất tòng tâm thôi.”

Lý Nho nói một hồi, rồi làm điệu bộ chém đầu nói: “ Sau đó sẽ giết hắn.”

“ Tốt, cứ làm như thế đi.” Đồng Trác trầm giọng nói: “ Nhưng làm phải cẩn thận không được để lộ phong thanh gì đâu.”

Lý Nho đáp: “ Hạ quan tuân lệnh.”

” Báo ~~ ”

Lý Nho vừa dứt lời thì có tiểu giáo đi vào báo: “Tướng quân, có thuộc hạ của thứ sử Trình Cầu xin gặp.”
“Trình Cầu à?” Lý Nho đôi mắt đảo qua đảo lại rồi quay sang Đồng Trác nói: “Chúa công, nếu Nho dự đoán không sai, Trình Cầu đến để làm thuyết khách cho Cảnh Bĩ.”

Đồng Trác nghi hoặc hỏi: “Thuyết khách? Về vấn đề gì?”

Lý Nho nói: “Cảnh Bĩ đương nhiên cũng giống chúa công, lo lắng Mã Dục ngày một lớn mạnh, nhưng dưới tay hắn chỉ có một viên đại tướng là Mã Đằng mà Mã Đằng cùng Mã Dục là người một nhà tất nhiên không dám dùng Mã Đằng cho nên muốn cùng chúa công hợp binh, cùng thảo phạt Mã Dục.”

“Hợp binh cùng thảo phạt?” Đồng Trác vui vẻ nói: “Mong còn chẳng được, không thể không làm.”

...

Hà Sáo, đại doanh của Mã Dục.

Lão thợ rèn Hắc đột nhiên xuất hiện sắc mặt hưng phấn nói với Mã Dục: “Tướng quân, có chuyện mừng, cực kì đáng mừng!”

“A?” Mã Dục, Giả Hủ, Quách Đồ cả ba đều chuyển ánh mắt từ bản đồ sang lão Hắc hỏi: “Việc gì mà đáng mừng?”

Lão Hắc nói: “Ở thượng nguồn Hà Thủy, tiểu nhân phát hiện hai mỏ nguyên liệu lộ thiên.”

“Mỏ lộ thiên?”

“Đúng vậy, một mỏ sắt và một mỏ thạch thán. Hai mỏ này gần như ở chung một chỗ trong vòng mấy trăm dặm, hơn nữa chất lượng cực tốt! Tiểu nhân làm thợ rèn đã mười năm chưa từng thấy mỏ nào lộ thiên nhiều và tốt như thế cả! Tướng quân nếu như bên cạnh Hà Thủy cho xây một xưởng rèn, vừa tiện lấy sắt vừa tiện lấy thạch thán chỉ cần có đủ nhân công sẽ không ngừng luyện ra sắt tốt.”

Giả Hủ, Quách Đồ cùng vui mừng nói: “Chúa công, việc này thật đúng là quá tốt rồi.”

Mã Dục trong lòng rất kích động nhưng cũng không lộ ra nét mặt, hỏi: “Lão Hắc, người cần bao nhiêu người?”

Lão Hắc tính toán một chút rồi đáp: “Nếu có một ngàn tên nô lệ, một năm có thể luyện được mười ngàn cân sắt tốt.”

Mã Dục nói: “Nay bản tướng quân cho người năm ngàn nô lệ! Dốc hết sức luyện ra thật nhiều sắt tốt cho ta!”

“Tiểu nhân tuân lệnh.” Lão Hắc nói: “Nếu tướng quân không còn dặn dò gì nữa, tiểu nhân xin cáo từ.”

“Ừ, lão đi đi.”

Lão Hắc vái chào Mã Dục rồi rời đi.

“Chờ chút.” Lão Hắc vừa mới ra đến cửa thì lại bị Mã Dục gọi giật lại hỏi: “Người vừa nói gì đến mỏ thạch thán? Nó là cái gì thế?”

Lão Hắc lắc đầu nói: “Thạch thán là thạch thán, chứ còn là gì nữa?”

Giả Hủ giải thích: “Chúa công, thạch thán là một loại đá ròn, nhưng có thể đốt thành lửa.”

“Hòn đá đốt thành lửa?” Mã Dục ánh mắt đảo qua đảo lại đột nhiên nói: “Chẳng lẽ là than đá?”

“A, than đá?” Lần này đến lượt Giả Hủ nghi hoặc không thôi: “Chưa nghe thấy bao giờ.”

“Than đá! Than đá?”

Mã Dục giống như bị ma nhập, vừa lẩm bẩm vừa chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong trướng, ánh mắt xoay chuyển rồi chợt lóe sáng, tựa như đang suy nghĩ rất tập trung, căng thẳng. Giả Hủ, Quách Đồ không biết Mã Dục suy nghĩ gì cũng không dám bắt cần lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn đành ngẩn người nhìn hắn.

“ Bộp.”

Mã Dực đột nhiên dừng bước, hai tay vỗ mạnh vào nhau phần khích nói: “ Có rồi!”

“ Hả?”

Mắt Giả Hủ, Quách Đồ cùng lộ vẻ kinh ngạc, ngay cả lão hồ ly như Giả Hủ cũng không thể nào đoán ra cuối cùng Mã Dực đã nghĩ ra điều gì?

Mã Dực không kịp giải thích với hai người, ngẩng mặt lên gọi to: “ Diễn Vi!”

Diễn Vi hiên ngang bước vào trong trường, lạnh lùng đáp: “ Có mặt tướng.”

“ Lập tức triệu tập chư tướng tới đây nghị sự.”

“ Tuân lệnh.”

Diễn Vi đáp lời rồi ôm quyền vái chào xoay người đi luôn.

“ Lão Hắc, người lại đây.” Lão thợ rèn tên lão Hắc đang chẳng hiểu thế nào thì Mã Dực đột nhiên vẫy vẫy tay, sau đó quay sang Giả Hủ, Quách Đồ nói: “ Văn Hòa, Công Tắc, hai người cũng đến đây đi.”

...

Bên Nguyệt thị hồ xinh đẹp, trong một gia đình người Nguyệt thị.

Thoạt nhìn toàn bộ thảo nguyên trông giống như màu xanh biếc của đại dương, đàn cừu chạy trên thảo nguyên như những đám mây di động, một đàn ngựa đang nhàn nhã đang thong thả rảo bước đến bên hồ uống nước, bờ bên kia Nguyệt thị hồ từng mảng màu trắng rải rác trông giống như những vì sao trên bầu trời, vài làn khói lơ thơ bay ra từ một mái nhà, thảo nguyên thật rộng lớn và xinh đẹp.

Chợt có tiếng vó ngựa dồn dập từ bên hồ vang lên, khiến cho chim chóc trong các bụi cỏ ven hồ sợ hãi bay vụt lên. Trong tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, hai cô gái tộc Nguyệt thị thân hình yếu điệu thúc ngựa phi tới, tuần mã trắng như tuyết, áo lụa sắc sỡ, da thịt lộ ra ngoài, eo thon mềm mại, xuân sắc động lòng người.

” A a...”

Một con chim nhạn lớn bắt hạnh bay trên trời, phía trước hai cô gái Nguyệt thị, một cô gái quay sang nói với cô kia: “ Hãy xem ta bắn hạ nó nhé.”

Cô gái Nguyệt thị giương cung lấp tên, thân thể mềm mại trên lưng ngựa cũng cong lại, bộ ngực đầy đặn càng lộ rõ như muốn phá tung cả lớp xiêm y ra.

” Toa.”

Cô gái Nguyệt thị buông dây cung, trong không trung vang lên một tiếng xé gió, con nhạn trên trời kêu thảm một tiếng rồi từ trên trời quay cuồng rơi xuống sau một sườn núi thấp cách bọn họ không xa.

” Hí luật luật ~~ ”

Trong tiếng ngựa hí vang, sau sườn núi bất ngờ xuất hiện một con ngựa, ánh mặt trời đã ngả về tây chiếu vào sau lưng kỵ sĩ như một đám mây lửa sau lưng hắc, kỵ sĩ nọ toàn thân mặc giáp sắt đen nôm, gương mặt được che bởi chiếc mặt nạ quý.

Phía sau kỵ sĩ, một lá huyết sắc đại kỳ đang phấp phới bay.

Mã Dực ghì cương ngựa đứng trên sườn núi, ánh mắt hắc lạnh lùng xuyên qua tấm mặt nạ quý, đánh giá nữ nhân Nguyệt thị hồ ở cách đó không xa. Mặc dù chưa bao giờ gặp mặt, chỉ cần liếc nhìn hắc cũng biết nữ nhân Nguyệt thị hồ mặc quần áo sắc sỡ đó chính là nữ vương của người Nguyệt thị hồ, Nãi Chân Nhĩ Đóa.

Cảm giác đầu tiên của Nãi Chân Nhĩ Đóa gây cho Mã Dực đó là sự mỹ lệ. Sự mỹ lệ của nàng giống như một bó hoa tươi. Cho dù gương mặt của nàng bị một tấm voan trắng mỏng che thì cũng không che hết được nhan sắc diễm lệ, quyến rũ đến mê người của nàng. Đôi mắt xanh, to, trong như nước hồ thu giống

như hai viên ngọc lam, hoàn toàn khác so với đôi mắt đen của nữ nhân Trung nguyên, toát ra nét quyến rũ khác thường.

Cảm giác thứ hai Nãi Chân Nhĩ Đóa gây cho Mã Dục đó là một nữ nhân có một vẻ đẹp hoang dã giống như một hỏa diễm sơn sấn sàng thiêu cháy tất cả. Nàng đúng là vũ vật trời sinh, một ân điển dành cho nam nhân.

Cánh tay phải của Mã Dục khẽ vùng lên.

Ngay lập tức một đội trọng giáp thiết kỵ đông nghìn nghịt xuất hiện sau lưng Mã Dục. Tiết trời tháng tám rất nóng bức, nhưng toán thiết kỵ đen ngòm lại làm toát ra một luồng không khí lạnh như băng làm cho Nguyệt thị nữ vương Nãi Chân Nhĩ Đóa và các thị nữ của nàng cũng phải rùng mình ớn lạnh.

“ Hí hí hí ..”

Tiếng ngựa hí vang lên dồn dập. Hai đạo kỵ binh đột nhiên xuất hiện từ hai bên, vây chặt Nãi Chân Nhĩ Đóa và các thị nữ của nàng. Thị nữ của Nãi Chân Nhĩ Đóa cuống quýt rút những thanh loan đao tinh xảo ra, đứng hộ vệ trước mặt nữ vương của mình, quát to: “ Các người muốn làm gì? Nơi này là Nguyệt thị quốc. Nếu các người dám làm càn, các dũng sĩ của Nguyệt thị quốc sẽ không bỏ qua cho các người”.

Mã Dục vẫy tay về phía sau. Một tên lưu dân người Hán thông thạo tiếng của người Nguyệt thị hồ vội giục ngựa chạy lên trước.

“ Nữ nhân đó vừa nói cái gì?”

“ Tướng quân, nàng ta nói các dũng sĩ của Nguyệt thị hồ sẽ không bỏ qua cho chúng ta”.

“ Dũng sĩ của Nguyệt thị hồ?” Mã Dục quay lại nhìn tướng sĩ phía sau. Hắn cười nói: “ Người Nguyệt thị hồ cũng có dũng sĩ ư? Sao ta nghe nói Nguyệt thị quốc chỉ có nữ nhân xinh đẹp?”

” Ha ha ha...”

Đám tướng sĩ phía sau khoái trá cười ầm ĩ.

“ Người hãy nói cho nữ nhân Nguyệt thị hồ đó.” Mã Dục chỉ tay vào tên lưu dân người Hán nói: “ Bản tướng quân là Mã Dục, tâu Hộ Hung Nô trung lang tướng của Đại Hán. Bây giờ ta cho nàng ta hai lựa chọn. Thứ nhất thống lĩnh tộc nhân thần phục bản tướng quân, trở thành nữ nhân của bản tướng quân. Thứ hai bản tướng quân sẽ san bằng Nguyệt thị quốc của nàng ta, giống như bản tướng quân đã làm với người Hung Nô. Hơn nữa bản tướng quân sẽ giết sạch tộc nhân của nàng ta, làm cho người Nguyệt thị hồ hoàn toàn biến mất trên thế gian này”.

Quanh bình nguyên Hà Sáo có mười mấy bộ tộc du mục Tiểu Nguyệt thị, tổng cộng có bốn vạn người. Kỵ binh tinh nhuệ có chín ngàn. Nhưng lại phân tán nhiều nơi. Người Nguyệt thị hồ tập trung ở quanh Nguyệt thị hồ cũng chỉ có một vạn người, kỵ binh tinh nhuệ chưa đến hai ngàn người. Mã Dục nói muốn san bằng Nguyệt thị quốc hoàn toàn không phải lời nói đe dọa trống tuếch.

216. Chương 148: Nữ Nhân Của Bản Tướng Quân

Mã Dục vốn không định dùng vũ lực để chinh phục các bộ tộc Đồ các hồ, Nguyệt thị hồ và Tần hồ. Hơn nữa Quách Thái của Tần hồ dù được coi là người Hồ nhưng thực ra hắn là người Hán. Ba bộ tộc này nắm giữ một lực lượng trọng yếu trong chiến lược ở vùng Hà Sáo của Mã Dục. Đáng tiếc là Mã Dục vẫn chưa kịp thu phục ba tộc người Hồ này thì tình hình đột ngột thay đổi. Thiên tử Đại Hán đã ban mật chiếu khởi bốn đạo quân chinh phạt Hà Sáo, cuộc đại chiến sắp sửa diễn ra.

Trước khi quyết chiến với bốn lộ đại quân Đại Hán, Mã Dục phải giải quyết xong ba bộ tộc người Hồ. Mặc dù thực lực của ba tộc người Hồ này không lớn. Trước mắt chúng không phải là sự uy hiếp nghiêm trọng với Mã Dục. Nhưng không thể nói trước điều gì với cuộc đại chiến trước mắt với bốn lộ đại quân. Một khi Mã Dục tổn thất nặng nề, thực lực bị tổn hao ba tộc người Hồ đó sẽ là mối uy hiếp đáng kể với hắn.

“ Tiên Phát chế nhân”. Đây chính là giải pháp tối ưu nhất trong hoàn cảnh bị uy hiếp nặng nề tứ phía.

Thời gian không cho phép Mã Dực chậm trễ nữa. Hắn phải nhanh chóng thu phục được ba tộc người Hồ trong thời gian ngắn nhất. Nếu như ba tộc người Hồ không chịu thuận phục thì hắn sẽ tận diệt.

Tên lưu dân người Hán dịch lại lời Mã Dực cho Nguyệt thị hồ nữ vương nghe. Nghe xong sắc mặt nữ vương Nguyệt thị hồ tái nhợt. Uy danh hiện tại của Mã Dực chẳng những người Trung Nguyên đều biết mà tất cả mọi người trên vùng thảo nguyên này cũng biết. Ở Trung Nguyên có biệt hiệu là Mã đồ phu, còn trên thảo nguyên hắn có biệt hiệu là Lang đồ phu.

Tên Lang đồ phu đáng sợ đó từ khi tới phương bắc, trước hết hắn đã đánh cho người Tiên Ti hùng mạnh thất bại thảm hại, sau đó hắn lại tẩy huyết Cao Cú Ly, gần đây hắn lại tiêu diệt Đại Hung Nô. Hiện nay trên thảo nguyên này, cho dù là loài dã lang nghe đến đại danh Lang đồ phu của hắn thì cũng phải bỏ trốn thật xa.

Nãi Chân Nhĩ Đóa vội la lên: “ Nhưng người Nguyệt thị hồ đã quy thuận triều đình Đại Hán. Hoàng đế Đại Hán cũng đã đồng ý cho người Nguyệt thị hồ được tự do chăn thả gia súc ở bình nguyên Hà Sáo”.

Tên lưu dân người Hán lại dịch lại lời nói của Nãi Chân Nhĩ Đóa cho Mã Dực nghe. Mã Dực lạnh lùng trả lời: “ Bình nguyên Hà Sáo này là địa bàn của bản tướng quân. Không cần quan tâm đến lời nói của Hoàng đế Đại Hán. Bản tướng quân mới là chủ nhân thực sự ở đây. Bản tướng quân cho người thời gian suy nghĩ một nén nhang. Nếu không đồng ý..... sẽ chết”.

Cùng lúc đó đại doanh của người Nguyệt thị hồ đã bị bảy ngàn kỵ binh Ô Hoàn bao vây. Hai ngàn dũng sĩ bảo vệ đại bản doanh của người Nguyệt thị hồ cũng tổ chức kháng cự. Hai bên đã rút kiếm, giương cung, cuộc hỗn chiến sắp nổ ra. Ven Nguyệt thị hồ, trong tay Diễm Vi là một cây nhang sắp tàn đang tỏa hương thơm ngát. Nãi Chân Nhĩ Đóa thở dài buồn bã, nàng cùng thị nữ xuống ngựa, nhẹ nhàng quỳ xuống hành lễ. Cách Nguyệt thị hồ ba trăm dặm về phía tây bắc là đại bản doanh của người Đồ các hồ.

Đồ các Vương Đồ Đáp đang đi qua đi lại trong đại trường. sau khi nghe tin Đại Hung Nô bị Mã đồ phu tiêu diệt nửa tháng trước đây, hắn không có ngày nào ngủ ngon giấc, chưa ăn một bữa cơm ngon. Lại nói tiếp bộ tộc Đồ các hồ là hậu duệ của Hưu đồ vương người Hung Nô, cũng coi như là một nhánh của người Hung Nô. Mã đồ phu tiêu diệt Đại Hung Nô. Tiếp theo liệu hắn có xuống tay với người Đồ các hồ không?

“ Cấp báo...” Bên ngoài trường chợt vang lên tiếng bước chân, màn trường vén lên, một tên thân binh chạy vào: “ Đại vương, không xong rồi!”.

Đồ Đáp vội đứng lại hỏi: “ Có chuyện gì?”

Tên thân binh thở dốc nói: “ Lang đồ phu xuất binh tập kích đại bản doanh của người Nguyệt thị hồ. Người Nguyệt thị hồ đã đầu hàng”.

“ A?” Đồ Đáp thất kinh. Hắn thất thanh hỏi: “ Người Nguyệt thị hồ đã đầu hàng? Thế còn Nguyệt thị nữ vương Nãi Chân Nhĩ Đóa?”

Tên thân binh trả lời: “ Nghe nói đã trở thành nữ nhân của Lang đồ phu rồi”.

“ Trở thành nữ nhân của Lang đồ phu? Thật đáng tiếc! Tuyệt đại vũ vật như thế lại trở thành đồ chơi dưới khổ của Lang đồ phu” Đồ Đáp thở dài liên tục: “ Người đâu, truyền lệnh cho tất cả tộc nhân chúng ta chạy tới Hưu Đồ Trạch. Lang đồ phu là kẻ không thể trên vào. Tẩu vi là thượng sách”. Đại bản doanh của người Nguyệt thị hồ, đại trường của nữ vương.

Bốn bức vách trường đã được kéo lên. Gió đêm thổi nhẹ mang đến cảm giác mát mẻ. Mã Dực ngồi thoải mái trên thảm, thưởng thức rượu sữa ngựa ướp lạnh.

Nguyệt thị hồ là một tộc người rất biết cách hưởng thụ. Nói cách khác người Nguyệt thị hồ rất hiểu cuộc sống. Trang phục của bọn họ hoàn toàn khác với trang phục của các Man tộc khác trên thảo nguyên. Trang phục của các Man tộc khác luôn dùng màu tối, đơn điệu. Trang phục, trang sức của người Nguyệt thị hồ lúc nào cũng sắc sảo, sáng sủa, tươi đẹp.

“ Cấp báo!”.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên. Thân hình to lớn như một con gấu của Cú Đột hiện ngang đi vào trong trường.

Mã Dục rót rượu sữa ngựa ra chung, bỏ thêm mấy miếng băng vào rồi hắt đưa cho Cú Đột: “ Tới đây, Cú Đột. Cạn ly đã”.

Cú Đột cầm lấy chung rượu. Hắt ngựa cổ dốc cả rượu và băng vào trong miệng. Sau đó hắt nhai nát những miếng băng trong miệng và nuốt xuống.

Mã Dục hỏi: “ Người Đồ các hồ bỏ trốn rồi hả?”

“ Dạ đúng, chúa công” Cú Đột đáp: “ Đại bản doanh của người Đồ các hồ hoàn toàn trống rỗng. Nửa tháng trước đây lão gia hỏa Đồ Đáp đã đưa tất cả gia súc tới Hưu Đồ Trạch cách đó một ngàn dặm. Nơi đó chính là cổ hương của bọn chúng. Một nhánh của người Đồ các hồ vẫn ở đó chặn thả gia súc”.

“ Chạy cũng tốt.” Mã Dục phát tay nói: “ Tốt lắm, người lui ra đi”.

“ Mạt tướng tuân lệnh”.

Cú Đột ôm quyền thi lễ rồi xoay người rời đi.

“ Điển Vi!” Mã Dục quay sang nhìn Điển Vi nói: “ Đi dẫn nữ vương Nguyệt thị hồ tới đây”.

“ Tuân lệnh”.

Điển Vi rống lên một tiếng rồi đi ngay. Ngay sau đó hắt đã dẫn nữ vương Nguyệt thị hồ tới đại trướng. Trong ánh sáng mờ ảo, nữ vương Nguyệt thị hồ càng lộ ra dáng vẻ hấp dẫn, mê đắm lòng người.

Gió đêm thổi nhẹ như cơn man lạn lướt mỏng trên người nữ vương Nguyệt thị hồ, làm lộ ra khuôn ngực mờ ảo, trắng hồng của nàng, một cái yếm nhỏ ôm khít hai gò núi nhỏ đầy đặn của nàng, tạo thành một khe sâu thăm thẳm. Vòng eo thon nhỏ để trần của nàng làm lộ ra làn da trắng như tuyết, ánh sáng chiếu rọi là tản ra màu sắc mê người.

Một dải lụa đỏ quấn quanh thắt lưng của nữ vương, thắt nút hình con bướm ở một bên sườn. Tựa như chỉ cần đưa tay cầm con bướm đó giật ra, dải lụa đỏ sẽ rơi xuống, làm lộ ra cảnh xuân sắc làm nóng huyết quản của bất kỳ nam nhân nào. Những đường cong mê người của nàng làm cho nam nhân dễ dàng liên tưởng đến kiều đồn đầy đặn vĩnh cao của nàng.

Mã Dục phát tay. Điển Vi khom lưng đi ra ngoài. Bốn bức màn trướng được hạ xuống. Bên trong đại trướng hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ nghe thấy hơi thở gấp gáp của Mã Dục và nữ vương Nãi Chân Nhĩ Đóa.

Mã Dục đứng thẳng người nhìn chằm chằm vào bộ ngực non tơ của nữ vương, mắt hắt toát ra thú tính hoang dại. Đây là thời đại của nam nhân. Nam nhân có quyền lực tối cao. Nữ nhân chỉ là đồ chơi của nam nhân, chỉ là nơi phát tiết dục vọng của nam nhân, công cụ sinh con. Ngay cả một nữ vương tôn quý cũng không ngoại lệ.

“ Lại đây”.

Mã Dục giơ ngón tay ngoắc nữ vương. Nữ vương không dám cãi lời, từ từ bước tới bên cạnh Mã Dục. Mã Dục đưa tay khẽ ôm lấy thân hình thon dài, nở nang của nữ vương, kéo lại. Nữ vương khẽ “ Ừm” một tiếng rồi ngã nhào vào người Mã Dục. Thân thể ngọc ngà của nàng ép xuống, hai trái đào non một nửa ở trần cọ sát vào đầu mũi của Mã Dục.

Mã Dục đưa tay kéo thắt nút hình con bướm bên sườn của nữ vương. Dải lụa trên người nàng từ từ rơi xuống. Tay phải của Mã Dục thô bạo khám phá hạ thể của nàng. Tay hắt chạm vào vùng cổ non mềm mại, ẩm ướt của nàng. Hai mắt Mã Dục lập tức trở nên nóng bỏng, hơi thở hắt cũng trở nên gấp gáp.

Trước nữ nhân quan ngoại trần ngập phong tình. Thú tính nguyên thủy trong con người Mã Dục lập tức bộc phát.

Mã Dục thô bạo lật sấp thân thể mềm mại của nữ vương. Hắt bắt nàng quỳ gối sấp mặt trên thảm. Hắt tự mình cỡi y bào rộng thùng thình trên người ra. Nữ vương đang trong tư thế quỳ sấp, kiều đồn của nàng vênh lên thì bất chợt nàng bật lên tiếng rên rỉ, một dị vật nóng bỏng đã hung hăng đâm vào trong người nàng.

...

Hán Vũ Đế chiếm bình nguyên Hà Sáo, xây dựng một tòa thành đất ở nhánh sông Hoàng Hà, đồn trú quân đội ở đó, đặt tên tòa thành là Mỹ Tắc, di dân ở Trung Nguyên tới thành Mỹ Tắc, dùng Mỹ Tắc làm thủ phủ quận Tây Hà. Đến khi Vua Quang Vũ trung Hưng, Thiên Vu Hô Hàn Tà thống lĩnh người Hung Nô đánh đuổi quân Hán, đổi tên thành Mỹ Tắc thành Thiên Vu đình. Người Hung Nô không thích cư trú trong thành nên Mỹ Tắc thành dần sụp đổ. Đến khi Mã Dục chiếm lấy bình nguyên Hà Sáo thì thành Mỹ Tắc chỉ còn đường viền xung quanh và mấy đoạn tường thành đổ nát.

Đầu tháng tám Năm Trung Bình, thứ ba. Phụng mệnh Mã Dục, Quách Đồ bắt đầu tiến hành xây dựng lại thành Mỹ Tắc.

Dưới bầu trời đêm tối đen như mực, những bó đuốc cháy rừng rực soi sáng như ban ngày khu công trường đang thi công. Một vạn nô lệ người Hung Nô, Tiên Ti dưới sự giám sát của các đốc công quân Hán đang đào hào, đắp đất, tất cả chú tâm làm việc, khí thế ngút trời. Rất nhiều nữ nhân Hung Nô đang điều khiển xe ngựa, xe trâu không ngừng vận chuyển, đất đá từ bờ sông tới công trường đang thi công.

Quách Đồ đứng nghiêm trên lầu thành. Thân hình thon gầy của hắn gần như tan biến vào tường thành trong bóng tối. Nếu không cẩn thận quan sát, sẽ rất khó phát hiện ra sự có mặt của hắn. Hắn đứng trên lầu thành nhìn xuống những đoàn xe chuyên chở đất kéo dài từ công trường đang thi công cho tới tận bờ sông.

Quách Đồ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám. Bây giờ mới bắt đầu xây dựng tường thành. Liệu có kịp không?

217. Chương 149: Hà Nội Phương Duyệt

Sau khi thất bại trong cuộc chiến Hà Sáo, Trương Hoán, Tả, Hữu tư mã cùng với quan quân từ Đô úy trở lên chết trận. Tám ngàn bộ hạ cũ của Trương Hoán và mười mấy tên kỵ binh, dưới sự thống lĩnh của một tên tiểu giáo rút lui về phía đông sông Hà Thủy, đóng trại ở Ly Thạch, chờ triều đình bổ nhiệm tân Hộ Hung Nô trung lang tướng tới nhậm chức.

Trung Bình, nguyên niên thứ ba, đầu tháng tám, Hán Linh Đế ra mật chiếu cho Đình Nguyên đem binh tấn công Hà Sáo. Đình Nguyên e sợ Mã Dục lớn mạnh, vui vẻ lĩnh mệnh. Đình Nguyên dùng nghĩa tử là Lữ Bố làm tướng, Hầu Thành, Ngụy Tục, Tào Tính làm phó tướng, khởi năm ngàn kỵ binh, một vạn bộ binh thảo phạt Mã Dục. Lữ Bố thống lĩnh đại quân tới phụ cận Ly Thạch. Hắn muốn thu phục tám ngàn bộ hạ cũ của Trương Hoán.

Ly Thạch, quân doanh của thuộc hạ cũ của Trương Hoán.

Lữ Bố dừng ngựa, hoành kích, ngạo nghễ đứng ở ngoài cửa. Hầu Thành cùng với mấy trăm tinh kỵ xếp thành trận phía sau hắn. Một tên thân binh giục ngựa tiến lên, hô lớn: “Lữ Bố tướng quân ở đây. Mau mở cửa ra”.

Chỉ trong chốc lát, cánh cửa trại đang đóng chặt ầm ầm mở ra, Lữ Bố hét lên một tiếng rồi giục ngựa đi vào, ngay lúc đó một tên tiểu giáo dẫn hơn mười kỵ binh xuất hiện trước cửa trại, ngăn chặn đường đi của Lữ Bố. Tên tiểu giáo hoành thương đứng trấn trước cửa đại doanh. Hắn quát lên: “Người là ai? Sao người dám tự tiện xông vào đại doanh?”

Mắt Lữ Bố hiện lên sát cơ, hắn đang định ra tay thì Hầu Thành đã tiến lên trước quát to: “Cần rồi. Người có biết tướng quân đây là ai không?”

“Không biết”.

Nói ra sợ làm người hoảng sợ. Tướng quân của ta họ Lữ, tên Bố, hiệu là Phụng Tiên. Thiên hạ gọi tướng quân là: “Đại mặc cô lang”.

“Lữ Bố?” Tên tiểu giáo lãnh đạm nói: “Chưa nghe nói”.

Hầu Thành giận dữ quát to: “Thất phu muốn chết!”.

Tên tiểu giáo không chút hoảng sợ. Hắn giơ cây thiết thương chỉ ngang họng Hầu Thành, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ các ngươi là ai. Nếu các ngươi không có lệnh phù của Hộ Hung Nô trung lang tướng, các ngươi đừng hòng bước qua cửa trại”.

Lữ Bố tức giận cười gằn. Hắn lớn tiếng nói: “Nếu như bản tướng quân cứ nhất định phải vào thì ngươi sẽ làm gì?”

Tên tiểu giáo quát lên: “Đừng trách cây thiết thương trong tay ta không có mắt”.

“Khẩu khí thật lớn! Đã lâu không ai dám nói như thế với bản tướng quân!” Mắt Lữ Bố phát ra hàn quang. Hắn gằn giọng: “Hôm nay bản tướng quân muốn lãnh giáo một chút. Người đâu, mang kích tới”.

Hầu Thành ở bên cạnh hét to: “Giết gà đâu cần dao mổ trâu. Tướng quân không cần ra tay. Để mặt tướng đánh hắn ngã ngựa để hắn không dám ngăn trở chúng ta nữa”.

Hầu Thành vỗ ngựa, vùng thương đâm tên tiểu giáo.

Tên tiểu giáo ghì cương, thương giơ lên, ánh mắt ngạo nghễ. Hắn làm như không nhìn thấy Hầu Thành đang vỗ ngựa xông đến.

Hầu Thành thúc ngựa xông tới. Hắn vùng thương định đâm tới, đột nhiên trước mặt hắn xuất hiện luồng sáng chói mắt, bên tai hắn vang lên một tiếng hét chói tai. Hầu Thành vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra liền cảm thấy ngực mình bị một vật nặng nề đánh vào.

Trong giây lát Hầu Thành cảm thấy thân thể hắn bay lên. Chiến mã của hắn cứ thế phóng đi bỏ mặc hắn ở lại dưới đất. Hầu Thành cảm thấy không khí ngột ngạt, hít thở khó khăn. Lồng ngực hắn như bị hai tảng đá đè nặng, không sao hít thở bình thường được.

“Phịch.”

Thân thể nặng nề của Hầu Thành từ trên không rơi xuống làm bốc lên một đám bụi mù.

”Toa.”

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo lại lóe lên, mũi thương sắc bén đã gí sát yết hầu của Hầu Thành, một cảm giác lạnh lẽo từ đầu mũi thương truyền sang da thịt của hắn. Dưới ánh nắng chói chang của mùa hè, Hầu Thành vẫn thấy giá lạnh thấu xương. Hắn kinh hãi ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của tên tiểu giáo.

“Nếu ngươi không phải là tướng sĩ Đại Hán .....” Tên tiểu giáo lạnh lùng nói, mắt hắn ngập sát khí. Hắn quát lớn: “Một thương vừa rồi của ta đã đâm chết ngươi rồi”.

“Đừng ....., đừng giết ta”.

Hầu Thành thoáng rùng mình, hơi thở dồn dập.

Thương pháp của thằng nhãi này nhanh thật. Mắt Lữ Bố lóe lên rồi biến mất. Hắn không ngờ dưới trướng của Trương Hoán lại có thủ hạ kiêu dũng như thế. Nhưng tại sao hắn lại chỉ là một tên tiểu giáo?

“Cút!”

Tên tiểu giáo hét lớn. Hắn vùng thương đánh vào hông Hầu Thành, Hầu Thành gào lên một tiếng ngã lộn nhào, hắn lồm cồm quay đầu bỏ chạy, mũ trụ của hắn tung ra hắn cũng chẳng dám dừng lại nhặt.

“Đồ thất phu càn rỡ. Hãy đỡ một thương của ta”.

Một tên thân binh trẻ tuổi hét lên giận dữ, hắn thúc ngựa xông ra từ sau lưng Lữ Bố, vùng thương đâm tên tiểu giáo.

“Hả?”

Tên tiểu giáo rùng mình, hắn đưa mắt nhìn thì thấy tên thân binh này còn rất trẻ, chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Hắn sử dụng một cây thương vào loại thông dụng nhất trong quân, loại thương dùng cho kỵ binh. Nhưng xét về các yếu tố như tốc độ, lực của cây thương thì tất cả đều hoàn hảo, gây cho người ta một cảm giác không thể né tránh được.

” Giá!”

Tên tiểu giáo rất phấn khích, hấn không lui lại mà thúc ngựa tiến lên. Cây thiết thương trong tay hấn vung lên đâm vào cổ họng của tên thân binh. Hai chiến mã cùng xông tới, trong giây lát hai chiến mã vượt qua nhau, hai bên đã giao đấu một chiêu. Chỉ những người có con mắt chiến trận tinh tường như Lữ Bố thì mới nhìn thấy tình hình giao chiến của hai người. Những tướng sĩ còn lại hoàn toàn không hiểu vừa xảy ra chuyện gì.

“ Hu, hu, hu”

“ Hô, hô, hô”

Tên tiểu giáo và tên thân binh cùng quát lên, cả hai quay ngựa đứng nhìn nhau.

“ Xoạt .. Loạt xoạt.”

Dải lụa tơ tằm quanh cổ tên thân binh đứt lìa khỏi mũ trụ rơi xuống đất, một dòng máu đỏ tươi từ trên cổ hấn nhỏ xuống. Tên thân binh trẻ tuổi vẫn rất bình tĩnh, hấn chăm chú nhìn sắc mặt lạnh lẽo của tên tiểu giáo ở cách đó bốn mươi bước. Hấn thầm nghĩ, thương pháp nhanh thật, thiếu chút nữa đã đâm thủng yết hầu mình.

“ Loạt xoạt..”

Áo giáp trước ngực của tên tiểu giáo bị rách làm hai đoạn, từng mảnh áo giáp nhỏ rơi xuống. Từ chỗ áo giáp bong ra đó lộ ra áo chiến bào đỏ tươi, một vết chém dài kéo từ vai trên của hấn tới gần như ngang ngực. Máu đỏ từ lồng ngực của hấn chảy ra.

“ Hảo thương pháp.”

“ Hảo thương pháp.”

Tên tiểu giáo và tên thân binh cùng thốt ra lời khen ngợi nhau, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Tên thân binh thông thả đặt thương ngang yên cương. Hấn ôm quyền nói: “ Tại hạ là Nhạ môn Trương Liêu. Không biết quý tánh đại danh của các hạ là gì?”

Tên tiểu giáo trả lời: “ Ta là Phương Duyệt ở Hà Nội”.

Trương Liêu khuyên nhủ hấn: “ Hộ Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán đã bị Mã Dục giết chết. Phương Duyệt tướng quân sao không đi theo tướng quân của ta xuất chinh công phạt tên Mã Dục bắt nghĩa?”

Phương Duyệt cự tuyệt: “ Tại hạ không phải thuộc hạ của tướng quân Lã Bố. Xin thứ tại hạ không thể tuân lệnh”.

Trương Liêu nói: “ Chẳng lẽ tướng quân không muốn báo thù cho Trương Hoán tướng quân?”

Phương Duyệt nói: “Ta là binh lính của Đại Hán, không phải là binh lính của Trương Hoán. Tại sao mỗ phải báo thù cho Trương Hoán?”

“ Người đúng là kẻ vô tình bạc nghĩa”

Trương Liêu còn muốn lên tiếng khuyên giải Phương Duyệt thì sau lưng hấn vang lên một tiếng quát lớn, hấn cả kinh quay đầu lại thì thấy Lữ Bố đang giục ngựa tiến lên, Phương thiên hạo kích trong tay hấn chỉ thẳng về phía trước. Một màn sát khí khủng khiếp xuất hiện bao trùm cả Phương Duyệt và Trương Liêu trong đó.

“ Trương Liêu, người lui ra phía sau”.

“ Tuân lệnh”.

Trương Liêu bắt đầu dĩ giục ngựa lui lại phía sau.

“ Nếu người đi theo bản tướng quân cùng nhau xuất chinh, bản tướng quân sẽ tha cho.”

Nếu người cự tuyệt, bản tướng quân sẽ phá tan đại doanh của các người, giết hết không chừa một mống”. Cây Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố chỉ thẳng lên trời, phản chiếu ánh nắng gay gắt của mặt trời phát ra ánh sáng lóa mắt. Lữ Bố trầm giọng hỏi: “Bản tướng quân hỏi người lần cuối. Người có đi theo bản tướng quân không?”

Phương Duyệt chậm rãi chỉ cây thiết thương vào Lữ Bố, trả lời không một chút do dự: “Xin thứ cho ta bất tuân mệnh lệnh”.

“A”.

Lữ Bố hét lớn một tiếng, hai chân thúc vào hông chiến mã. Chiến mã ngẩng đầu hí lên một tiếng, bốn vó nhấc lên lao thẳng tới phía Phương Duyệt. Phương Duyệt chẳng nói chẳng rằng cầm thương đâm tới.

“ Xem đây”.

Hai chiến mã giao nhau, âm thanh va chạm của binh khí vang lên. Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố đánh mạnh vào thiết thương của Phương Duyệt, phát ra một luồng ánh sáng chói lóa, những đốm lửa nhỏ bắn tung tóe. Thiết thương trong tay Phương Duyệt không chịu nổi sức mạnh ngàn cân từ Phương Thiên Họa Kích oằn xuống, cong hẳn đi. Một chiêu mạnh mẽ của Lữ Bố đã đánh bay mảnh giáp phủ vai của Phương Duyệt.

“ Hí, hí, hí.”

Phương Duyệt giục ngựa tiến lên mấy bước, nhưng cuối cùng chiến mã kiệt sức, ngẩng đầu hí lên một tiếng thê lương rồi khụy xuống, hất tung Phương Duyệt từ trên lưng xuống đất.

Phương Duyệt vừa lồm cồm bò dậy, hần ngẩng đầu lên kinh hoàng nhận ra Lữ Bố đã thúc ngựa đến bên cạnh, Phương Thiên Họa Kích mang theo luồng ánh sáng chói mắt đâm tới. Phương Duyệt muốn né tránh nhưng không kịp nữa rồi.

” Ngao ~ ~ ”

Phương Duyệt tức giận ngẩng cao đầu hét lên một tiếng. Hần cố sức giương cao cây thiết thương lên trên đỉnh đầu, ý muốn một lần nữa chống đỡ một kích nặng tựa ngàn cân của Lữ Bố đánh xuống, không muốn né tránh.

“ A”.

Một tiếng hét mạnh mẽ làm người khác phải rung mình vang lên. Rốt cục Phương Duyệt cũng điên cuồng đánh lại Lữ Bố một thương, nhưng hai chân hần đã lún sâu xuống đất tới nửa thước. Tận dụng lúc Phương Duyệt chưa kịp rút chân lên, Lữ Bố lại giục ngựa tiến lại. Phương Thiên Họa Kích trong tay hần như một ngọn thái sơn đánh xuống cây thiết thương của Phương Duyệt.

Một âm thanh đinh tai nhức óc lại vang lên. Thân hình Phương Duyệt lại lún sâu xuống đất.

Lần này Lữ Bố không thu hồi Phương Thiên Họa Kích mà hần vẫn đặt ngang thiết thương của Phương Duyệt, ấn chặt xuống. Thân hình to lớn của Phương Duyệt dần lún sâu xuống đất, cho đến khi cả người Phương Duyệt lún hẳn xuống đất, Lữ Bố mới quát hỏi: “ Bản tướng quân hỏi người lần cuối. Người theo hay không theo?”

“ Thứ ....., không tuân lệnh”.

Phương Duyệt cố sức thốt ra bốn từ.

“ Nếu thế người đừng trách bản tướng quân vô tình”.

“ A’ Phương Duyệt quát lên một tiếng. Hần dùng sức lực toàn thân hất tung Phương thiên họa kích của Lữ Bố lên, ánh mắt dữ tợn đỏ rực lên giống như hai ngọn lửa trừng trừng nhìn Lữ Bố. Hần gằn từng từ một: “ Ai chết dưới tay ai vẫn chưa biết được đâu”.

“ Hả?”

Lữ Bố thoáng giật mình. Thăng nhãi này thật ương ngạnh. Nếu hôm nay không phải hần đến đây mượn quân và lương thảo thì hần phải hạ gục thăng nhãi này cho hả giận.

“ Dừng tay!” Đang lúc giằng co, chợt bên ngoài cổng vang lên một tiếng quát. Lập tức Lữ Bố quay đầu lại, hần thấy một viên quan văn đang giục ngựa chạy tới, từ đằng xa hần vừa vẫy tay vừa la to: “ Dừng tay, mau dừng tay. Chúng ta đều là tướng sĩ Đại Hán, không được chém giết lẫn nhau”.

Lữ Bố thu hồi Phương Thiên Họa Kích, giục ngựa thối lui hai bước, hần quay sang hỏi viên quan văn nọ: “ Túc hạ là ai?”

Viên quan văn ngồi trên lưng ngựa chấp tay hướng Lữ Bố trả lời: “ Bẩm tướng quân. Tại hạ là Trưởng sử dưới trướng của cố Hộ Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán”.

“Thì ra là Trưởng sử đại nhân” Lữ Bố ngồi trên lưng ngựa vái chào rồi hần đằng đằng sát khí nói: “Bản tướng quân phụng mệnh Thứ sử đại nhân thống lĩnh năm vạn đại quân xuất chinh thảo phạt tên nghịch tặc Mã Dục. Xin mời Trưởng sử đại nhân hạ lệnh cho quan quân bản bộ cùng xuất chinh. Tất cả nghe theo hiệu lệnh của bản tướng quân”.

Trưởng sử nói: “ Tướng quân chắc không biết, sắc lệnh của triều đình đã tới. Tân Hộ Hung Nô trung lang tướng sắp tới đây nhậm chức”.

“ Hả?”

Lữ Bố cau mày lại, mắt hần thể hiện sự thất vọng. Nếu như triều đình đã bổ nhiệm tân Hộ Hung Nô trung lang tướng tới đây nhậm chức. Hần thật sự không dám làm càn. Lữ Bố hần cũng chỉ là một tướng sĩ của Đại Hán, hần đương nhiên không thể công khai chống lại sắc lệnh của triều đình.

Suy nghĩ hồi lâu Lữ Bố thấy không cam lòng, hần bực tức hỏi: “ Không biết tân Hộ Hung Nô trung lang tướng là ai?”

“ Cái này ....” Trưởng sử lắc đầu nói: “ Tại hạ cũng không biết, nhưng sứ giả của triều đình đang ở dịch quán. Tướng quân cứ đến đó hỏi chắc sẽ biết”.

“ Không cần” Lữ Bố quay đầu lại, hần trợn mắt nhìn Phương Duyệt nói: “ Lần này coi như người may mắn”.

Mắt Phương Duyệt toát ra vẻ cuồng loạn như dã thú. Hần lạnh lùng nói: “ Người sợ rồi hả?”

Lữ Bố bực tức hừ một tiếng , tay hần cầm Phương Thiên Họa Kích vòng ra sau lưng. Hần giận dữ nói: “ Chúng ta đi ....”.

Đưa mắt nhìn đám kỵ binh của Lữ Bố rời xa, Phương Duyệt mới rút hai chân lún sâu dưới đất ra, hai tay hần cầm hai đoạn thiết thương gãy bực tức ném xuống đất. Hần lên tiếng hỏi Trưởng sử: “ Trưởng sử đại nhân, không biết tân Hộ Hung Nô trung lang tướng là ai. Tại sao không mau đến doanh trướng nhậm chức?

“ Ai da” Trưởng sử thở dài. Hần bắt đắ dĩ nói: “ Người không biết chứ người được triều đình sắc phong làm Hộ Hung Nô trung lang tướng chính là nguyên Hộ Ô Hoàn trung lang tướng Mã Dục. Ta thật sự không biết tại sao triều đình lại làm thế?. Dù bất cứ lý do gì cũng không thể bổ nhiệm hung thủ giết chết tướng quân Trương Hoán làm Hộ Hung Nô trung lang tướng”.

“ Sao lại không được? Việc quốc gia đại sự sao lại liên quan đến ân oán cá nhân?” Phương Duyệt phản đối: “ Nếu vậy, ngày mai các huynh đệ sẽ nhổ trại lên đường tới doanh trướng của Mã Dục tướng quân”.

Trưởng sử vội khuyên can: “ Không được, dù giá nào cũng không được. Ngày nào Mã Dục chưa tới Ly Thạch để nhận phù tiết của Hộ Hung Nô trung lang tướng thì hần vẫn chưa phải là Hộ Hung Nô trung lang tướng”.

Phương Duyệt hỏi: “ Vì sao?”

Trưởng sử cau mày nói: “ Đại sự của triều đình, người chỉ là một tên tiểu giáo nhỏ nhoi không biết được đâu. Không nên hỏi nhiều”.

Trời nắng như lửa đốt, mặt trời lạnh lùng chiếu ánh nắng thiêu đốt mặt đất. Cả một vùng sa mạc hoang vắng giống như một lò lửa.

Xa xa ở đường chân trời, bụi bay mù mịt, thỉnh thoảng có quạ bay phát phối, áo giáp sắt hàng hàng, trường thương dựng thẳng, san sát như rừng, giống như muốn chọc thủng bầu trời.

Một đạo quân Hán khổng lồ đang cuộn cuộn tiến về phía tây.

Trong đội hình của quân Hán nổi bật lên thân hình tráng kiện của Phan Phượng trên lưng chiến mã. Mắt hổ lóe tinh quang, nhìn thẳng về phía trước, những giọt mồ hôi lặn lẽ tự hai gò má nhỏ xuống. Sau mười ngày hành quân cấp tốc, đại quân cuối cùng cũng đã tới cửa ải Mã Ấp.

Phía tây Mã Ấp hai trăm dặm là sông Hà Thủy. Từ đó vượt qua sông đi tiếp về phía tây là sẽ tới địa giới Hà Sáo. Khoảng cách từ đó tới đại bản doanh của Mã Dục ở thành Mỹ Tắc (trước đây là Đan Vu đình của người Hung Nô) chưa đến một trăm dặm.

“ Truyền lệnh” Phan Phượng thản nhiên giơ cao cánh tay trái. Hấn cao giọng nói: “ Đại quân dừng lại, dựng trại ở Mã Ấp, sau hai ngày nghỉ ngơi, hồi phục sẽ tiếp tục tây tiến”.

Quân lệnh của Phan Phượng nhanh chóng truyền xuống phía dưới. trong khoảnh khắc đạo quân Hán hùng hậu lao xao, xa xa phía đường chân trời thấp thoáng bóng thành Mã Ấp. Trong lúc đó Thự Thụ giục ngựa chạy lên. Hấn lo lắng nói với Phan Phượng: “ Tướng quân, tại sao lại cho đại quân dừng lại đóng trại?”

Phan Phượng nói: “ Sau một ngày hành quân cấp tốc, tướng sĩ đã mệt mỏi, cần phải ở lại Mã Ấp nghỉ ngơi, hồi phục hai ngày. Đợi khi tướng sĩ lấy lại tinh thần, chúng ta tiếp tục tây tiến cũng không muộn”.

Tự Thụ nói: “ Tướng quân, chúng ta nên cấp tốc hành quân thẳng tới Mỹ Tắc, không để cho Mã Dục có đủ thời gian tổ chức phòng thủ”.

Phan Phượng mặc dù kính trọng tài năng của Tự Thụ, nhưng không hài lòng với xử sự của ông ta. Phan Phượng cau mày nói: “Bản tướng quân đã có kế sách. Quân sư đừng nhiều lời”.

Tự Thụ vội nói: “ Mã Dục mới chiếm Hà Sáo, tình hình chưa ổn định, ngoại loạn chưa trừ hết. Nếu lúc này quân ta có thể nhanh chóng áp sát Mỹ Tắc, tạo thành một đạo quân lớn uy hiếp, bên trong nội loạn, bên ngoài quân ta hợp lực tấn công. Quân của Mã Dục sẽ kinh sợ, không đánh mà tan. Nếu quân ta tới chậm, Mã Dục có đủ thời gian tiêu diệt các mối đe dọa bên trong như Nguyệt thị hồ, Đồ các hồ, Tần hồ, sau đó hấn sẽ tập trung binh lực tấn công bốn lộ quân của chúng ta. Tướng quân nên nghĩ lại”.

Cao Lãm tiến lên khuyên nhủ: “ Quân sư nói không phải không có lý. Tướng quân hãy nghĩ lại”.

Quan Thuần, Cảnh Vũ cũng tiến lên cùng khuyên nhủ: “ Xin tướng quân nghĩ lại”.

“ Thôi!” Phan Phượng thấy chư tướng đều ủng hộ ý kiến của Tự Thụ đành giận dữ quát lên: “ Truyền lệnh, đại quân tiếp tục hành quân, tấn công Hà Sáo”.

...

Lương châu.

Sau khi mật nghị, Cảnh Bĩ khởi hai vạn quân, Đồng Trác thống lĩnh tám ngàn kỵ binh, mang theo bộ tướng của Đồng Trác là Hàn Toại, Trình Cầu, Đồng Mân, Mã Ngoạn, Lương Hưng làm phó tướng. Gần ba vạn binh vạn sẽ hội quân xuất binh chinh phạt Mã Dục, trong vòng bảy, tám ngày sẽ tiến tới phía bắc quận Cảnh Nội.

Linh châu, đại doanh của liên quân, đại trưởng của Hàn Toại.

Hàn Toại hỏi Lương Hưng, Mã Ngoạn: “ Đồng Mân thế nào rồi?”

Lương Hưng nói: “ Chúa công yên tâm, thằng nhãi đó đã bị mật tướng và Mã Ngoạn huynh chuốc rượu cho say mèn, hấn đã ngủ li bì rồi”.

Hàn Toại hỏi: “ Trình Cầu đâu?”

Mã Ngoạn nói: “ Chúa công không cần lo lắng. Mật tướng đã phái người bí mật giám sát tên phế vật đó”.

“ Được!” Hàn Toại trầm giọng nói: “ Lần này liên quan đến sinh tử tồn vong của quân ta. Để tránh đêm dài lắm mộng, làm hỏng đại sự, tối nay bản tướng quân phát động binh biến, các người nghĩ sao?”

“ Chúa công anh minh.” Lương Hưng, Mã Ngoạn nói: “ Các huynh đệ mong đợi ngày này từ lâu lắm rồi”.

“ Tốt lắm!” Hàn Toại cắn răng một cái rồi nói: “ Tối nay bí mật chém đầu Đổng Mân và Trình Cầu. Sáng sớm mai triệu tập các Tư mã trong quân nghị sự, bí mật bố trí hai trăm đao phủ quanh trướng. Nếu có ai hỏi Đổng Mân và Trình Cầu cứ nói hai vị tướng quân đó đã phụng mệnh quay về Lương châu. Đại quân do mình bản tướng quân chỉ huy. Nếu ai không phục, giết ngay tại chỗ”.

Lương Hưng, Mã Quán nói: “ Mật tướng tuân lệnh”.

“ Đổng Trác người bất nhân, đừng trách bản tướng quân bất nghĩa. Lần này ta sẽ làm cho người thành thẳng nhai ăn trộm gà không còn mất thêm nắm thóc.” Hàn Toại ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “ Chờ khi đại quân rời khỏi Lương châu, hãy bí mật cho người phi báo cho Dương Thu, Thành Nghi, Trình Ngân, Trương Hoành, Lý Trạ, Hầu Tuyền thống lĩnh sáu lộ quân rời Lương châu, tiến tới Hà Sáo hội quân với đại quân”.

Lương Hưng, Mã Ngoạn lại nói: “ Mật tướng tuân lệnh”.

Hàn Toại cười âm trầm rồi hắt lạnh lùng nói: “ Đến lúc đó, bản tướng đã lấy được Hà Sáo, trong tay có mấy vạn thiết kỵ, Đổng Trác sẽ làm gì được ta? Thậm chí Thiên tử Đại Hán cũng phải sợ hãi hạ chỉ sắc phong cho bản tướng quân làm Hộ Hung Nô trung lang tướng. Nếu không, hừ, bản tướng quân hàng năm sẽ tiến xuống phía nam, xâm phạm kinh đô và vùng phụ cận”.

” Ha ha ha ”

Lương Hưng, Mã Ngoạn đồng thời cười lớn, tựa như những cuộc sống vinh hiển đang ở trước mặt chúng.

Hàn Toại tiến lên một bước, cầm tay Lương Hưng, Mã Ngoạn nói: “ Sau khi thành công, các người chính là cánh tay phải của bản tướng quân, lúc đó chúng ta sẽ cùng hưởng vinh hoa phú quý”.

Lương Hưng, Mã Ngoạn cảm kích rơi lệ, đồng thanh nói: “ Đa tạ chúa công”.

...

Thượng quận, đại doanh Tần hồ.

Hồ Tài, Lý Nhạc xá lỵ nói với Quách Thái: “ Bọn mật tướng tham kiến Đại tướng quân”.

Quách Thái phất tay nói: “ Hai vị tướng quân mau đứng lên”.

“ Đa tạ Đại tướng quân”.

Hồ Tài, Lý Nhạc tạ ơn Quách Thái rồi phân hai bên ngồi. Hồ Tài chấp tay hỏi Quách Thái: “ Đại tướng quân cho gọi bọn mật tướng quay lại Thượng quận, không hiểu có chuyện gì khẩn cấp?”

Quách Thái lấy một phong thư trên án thư đặt trước mặt Hồ Tài rồi khẽ nói: “ Đây là mật chỉ tấn phong của Thiên tử Đại Hán. Xin mời hai vị tướng quân xem qua”.

Hồ Tài vội mở mật chỉ ra đọc. Hắn biến sắc, nói: “ Thiên tử Đại hán sắc phong Đại tướng quân làm Bạt Hồ tướng quân, quản chế Thượng quận, dời dời thế tập, thay mặt Đại Hán trấn thủ biên cương phía bắc?”

218. Chương 150: Dục Tốc Tất Bất Đạt

“ Cái gì?” Lý Nhạc nghe vậy giật mình kinh hãi, hắn không tin vội giật lấy mật chỉ từ Hồ Tài mở ra xem rồi hắn quay sang nói với Quách Thái: “ Đại tướng quân, chuyện này là thật hay giả?”

Cho tới nay người Tần hồ trong con mắt người Hán và triều đình Đại Hán đều là bạo dân hay là phi đồ. Nếu như không phải người Tần hồ sinh sống ở Kinh kỳ, và các vùng lân cận, phía bắc Tam phụ, tiếp giáp với chư Hồ ở phía bắc và bình thường người Tần hồ rất ít khi quấy nhiễu dân chúng Đại Hán, hơn nữa người Tần hồ còn là bức bình phong ở biên cương của triều đình, thì e rằng triều đình Đại hán đã sớm phát binh chính phạt người Tần hồ từ lâu.

Thế nhưng Triều đình Đại Hán lại rất khinh bỉ người Tần hồ. Trong con mắt triều đình Đại Hán địa vị của người Tần hồ còn kém xa so với chư Hồ và người Hung Nô. Cổ Hung Nô trung lang tướng Trương Hoán khi chinh phạt thường yêu cầu người Tần hồ đóng góp nhiều binh sĩ nhất, nhưng lại cung cấp lương thảo ít

nhất. Gặp những năm tuyết rơi nhiều, người Hung Nô còn được triều đình Đại Hán cung cấp lương thực. Nhưng người Tàn hồ chỉ có thể dựa vào lương thực đi cướp được của người Khương, người Hồ.

Quách Thái nói: “ Bản Đại tướng quân cũng không dám tin là thật vì vậy mới đang đêm mời nhị vị tướng quân tới đây”.

Hồ Tài nói: “ Đại tướng quân trở thành Bạt Hồ tướng quân cũng là điều hay. Từ nay về sau chỉ phải tuân thủ chiếu thư của Thiên tử Đại hán, không cần phải nghe lệnh của Hộ Hung Nô trung lang tướng nữa. Nhưng vấn đề là sao Thiên tử Đại Hán lại có lòng tốt như thế, phong Đại tướng quân làm Bạt Hồ tướng quân? Nhất định ở đây có quỷ kế”.

Lý Nhạc nói: “ Có thể trong này có quỷ kế gì đó?”

Hồ Tài suy nghĩ một lát rồi nói: “ Liệu có liên quan gì đến việc Mã Dục xâm chiếm Hà Sáo không?”

“ Ý người muốn nói triều đình phong bản tướng quân là Bạt Hồ tướng quân là để đối phó với Mã Dục?”
Quách Thái chợt hiểu ra, hần nói: “ Rất có thể. Nếu người không nhắc nhở, bản tướng quân suýt nữa đã quên Hà Sáo đã đổi chủ. Mau truyền quân lệnh, lập tức đóng cửa Quy Tư quan. Không cho bất kỳ người Hồ nào nhập quan”.

...

Quy Tư quan, cách Thượng quận hai trăm dặm về phía bắc. Quy Tư quan nằm trên vị trí xung yếu trên con đường quan đạo dẫn tới bình nguyên Hà Sáo. Tường thành hai bên quan ải uốn lượn quanh co. Tường thành chỉ cao ba trượng, mặc dù rất khó ngăn cản vũ khí công thành của bộ binh, nhưng đối với dân du mục cuộc sống trên lưng ngựa, Quy Tư quan cũng đã là một chướng ngại vật tự nhiên khó vượt qua.

Kể từ năm Trung bình thứ nhất khi có loạn Khăn Vàng đến nay, dân chúng Trung Nguyên không ngừng đi tránh nạn. Trong đó có một bộ phận không nhỏ dân chúng xuất quan theo cửa ải Quy Tư quan định cư ở vùng bình nguyên Hà Sáo. Hiện tại bọn họ lại bắt buộc tha phương thêm một lần nữa, các gia đình lại bỏ đi bởi vì Mã đồ phu hung tàn còn hơn giặc Khăn Vàng đã chiếm giữ bình nguyên Hà Sáo.

Thời cổ đại, thông tin liên lạc không thuận tiện, những thông tin lan truyền bậy bạ dễ gây ra hậu quả nghiêm trọng. Hơn nữa triều đình Đại Hán và các quận thủ đã cố tình bóp méo sự thật. Trong con mắt dân chúng Đại Hán không biết chân tướng sự thật Mã Dục đã nghiêm nhiên thành một người chuyên uống máu người, ăn óc trẻ con, hung ác cùng cực. Binh lính của Mã Dục thì như lang sói, chuyên ăn thịt người.

Vào lúc giữa trưa, trẻ con, người già, nạn dân như nước thủy triều ùn ùn từ ngoài quan ải kéo vào, đứng chen chúc nhau trước cửa quan ải, ai cũng mong muốn nhanh chóng chạy vào quan nội.

“Dát dát dát... Oanh!”

Trong lúc nạn dân tuyệt vọng, tiếng ca thán vang trời, cánh cửa thành nặng nề đóng lại. Một tên Đô úy Tàn hồ xuất hiện trên lầu thành, hần hét đến khản cả giọng: “ Phụng mệnh Đại tướng quân. Hôm nay bế quan, tất cả dân chúng không ai được tới cách tường thành trong phạm vi năm mươi bước. Nếu ai vi phạm, bắn chết không tha”.

Lẫn trong đám nạn dân hỗn loạn, Chu Thương tức giận dậm chân. Hần quay sang nói với binh lính cải trang thành dân chúng: “ Chúng ta lại đến chậm một bước rồi”.

“ Tướng quân, nếu kỳ tập không được thì chúng ta hãy cường công” Tiếng một tên lính mạo hiểm đề nghị:
“ Thành tường chỉ cao hơn ba trượng, chỉ cần sử dụng phi trảo là leo lên được, quân bảo vệ quan ải cũng không đông. Chỉ cần các huynh đệ tản ra, phân thành nhiều toán tấn công quan ải, chắc chắn chúng ta sẽ thành công”.

“ Không được” Chu Thương cau mày nói: “ Cường công rất dễ bộc lộ hình tích của quân ta. Chúng ta cứ chờ xem sao đã”.

Dù quân thủ quan liên tục cảnh báo, nhưng đám nạn dân đang chen chúc nhau bên ngoài quan không muốn rời đi. Bọn họ đang cầu khẩn quân thủ quan mở cửa để họ nhập quan. Những ai liều lĩnh tiến lại gần đều bị quân lính bên trên dùng cung tên bắn chết. Liên tiếp đã có hàng chục người bị bắn chết. Đám nạn dân lúc này mới hoảng sợ chạy lùi ra sau hơn một trăm bước.

Chu Thương đang lẫn lộn trong đám nạn dân. Hắn vừa né tránh vừa chửi: “ Bọn súc sanh này dám bắn tên. Cơ hội đoạt quan đã mất. Chúng ta mau quay lại”.

...

Cách Quy Tư quan năm mươi dặm về phía bắc, trong sa mạc hoang vu, đại quân của Mã Dực đang ngụp lặn trong biển cát.

Mặt trời lên cao, ánh nắng chói chang chiếu xuống sa mạc tạo thành những gợn sóng nhấp nhô trên sa mạc, hiện tượng tự nhiên đẹp lạ thường. Nhưng đám tướng sĩ bị sức nóng tàn phá lại không cảm nhận thấy vẻ đẹp mỹ lệ đó của biển cát. Đằng sau những vẻ đẹp tráng lệ thường ẩn giấu những nguy hiểm chết người, sa mạc hoang vắng này cũng không phải là một ngoại lệ.

Không khí nóng bỏng làm cho con người không thể hít thở được.

Bão cát diễn ra suốt cả ngày.

Không có gì làm các binh sĩ kiên dũng, can đảm sợ hãi bằng cơn khát cháy họng.

Vì muốn trong khoảng thời gian ngắn nhất giải quyết mối đe dọa của tam Hồ, sau đó tập trung đối phó với bốn lộ đại quân chinh phạt. Mã Dực quyết định chọn đường tắt, đi xuyên qua sa mạc Tử Vong hoang vắng. Hiện tại sau mười ngày trời. Đại quân của Mã Dực dù đã phải trả một cái giá nghiêm trọng nhưng vẫn không thể thoát ra khỏi sa mạc Tử Vong.

Uy lực của tự nhiên, con người dù mạnh mẽ đến đâu cũng không có cách nào ngăn cản được.

Trong cơn bão cát điên cuồng gào rít, chiến mã và binh lính giống như lá úa tàn trước gió, dễ dàng bị thổi bay vào không trung, khi từ không trung rơi xuống thì đã tan xương nát thịt. Có những người không thể hít thở được luồng không khí nóng bỏng, làm cho phát cuồng vì cơn khát. Tất cả những điều này đang đánh gục ý chí của các dũng sĩ can trường.

“ Phịch.”

Một tên lính tay dắt chiến mã đi tới. Hắn ngã xuống rồi lại bò dậy đi tiếp. Mặt hắn đỏ bừng dưới hơi nóng hầm hập, cát dưới chân nóng bỏng làm cho người ta không dám đặt chân xuống, nhưng hắn vẫn không có phản ứng gì. Da thịt tên lính trần trụi phơi bày dưới ánh nắng mặt trời như thiêu đốt, bong ra từng mảng. Dù vậy thì hắn vẫn không cởi bộ áo giáp nặng nề, nóng bỏng, tay hắn cũng vẫn nắm chặt thanh đao.

“ Đứng lên! Đứng lên cho lão tử!” Một tên tiểu giáo liếm quanh đôi môi khô khốc, hắn hung hăng đá một cước vào mông của tên lính. Hắn tức giận chửi: “ Đừng nằm như xác chết vậy. Lão tử biết ngươi vẫn đi được. Đứng lên”.

“ Đội trưởng, Hắc Ngưu đi rồi!”

Một tên lính gào lên, hắn cố ngăn cản cơn cuồng bạo của tên tiểu giáo.

“ Ngươi cút sang bên cho lão tử.” Tên tiểu giáo tung chân đá tên lính lăn xuống cát. Hắn tiến lên ôm thi thể của đồng bạn vào ngực, thê lương gào lên: “ Hắc Ngưu! Huynh đệ! Ta đây, hảo huynh đệ. Ngươi mở mắt ra đi. Ta đây, Cổ Ngưu đây. Ta xin ngươi....., ôi, ôi, ôi”.

“ Đội ..... đội trưởng”.

Âm thanh yếu ớt từ phía sau truyền lên. Dã Ngưu rùng mình xoay người lại. Hắn thấy tên lính vừa bị hắn đá cũng đã ngã xuống, tên lính đang ngẩng đầu lên, ánh mắt khác thường trước khi chết đang chăm chú nhìn Cổ Ngưu. Cổ Ngưu kêu lên một tiếng bi thương, hắn nhào lại ôm lấy tên lính hỏi: “ Thủy Ngưu, ngươi làm sao vậy?”

“ Thủy Ngưu, con mẹ nó ngươi đừng dọa lão tử. Huynh đệ chúng ta đã cùng nhau xông pha trong bao trận ác chiến. Tại sao hôm nay phải chết ở nơi quỷ quái này chứ? Tướng quân nói dù có chết cũng phải chết trên chiến trường. Chúng ta còn phải tìm đường ra khỏi sa mạc Tử Vong này thì mới xứng là một nam tử Hán. Thủy Ngưu”.

Đôi môi khô nẻ của Thủy Ngưu động dậy, hần thều thào nói: “ Đội trưởng, hãy nói với tướng quân, Thủy Ngưu không thể chết trên chiến trường. Hần đã làm mất mặt tướng quân. Nếu như quả có kiếp sau, Thủy Ngưu nhất định sẽ lại làm lính của tướng quân, Thủy Ngưu nhất định không để tướng quân thất vọng nữa. ô, ô, ô”.

“ Không! Ngươi vẫn chưa làm mất thể diện của ta”.

Một âm thanh thản nhiên, kiên định đột nhiên vang lên phía sau hai người. Cổ Ngưu đỡ Thủy Ngưu quay người lại thì thấy Mã Dục, Diển Vi và mười mấy tên thân binh hộ vệ đang đi tới. Nét mặt Mã Dục lộ ra vẻ nghiêm túc chưa từng có, ánh mắt hần cũng toát lên vẻ nghiêm trang.

“ Tướng .....”

Sau khi thoát ra từ cuối cùng đó, Thủy Ngưu đã vĩnh viễn ra đi.

Mã Dục ngồi xổm, hai tay hần vuốt mặt Thủy Ngưu, vuốt lại đôi mắt mở trừng trừng của hần. Mã Dục khẽ nói: “ Thủy Ngưu, ngươi là người lính ưu tú nhất của bản tướng quân. Bản tướng quân rất tự hào khi có được những người lính ưu tú như ngươi”.

Tiểu giáo Cổ Ngưu buồn bã nói: “ Thủy Ngưu, ngươi có nghe thấy không? Tướng quân nói ngươi là binh sĩ tốt nhất”.

Mã Dục chậm rãi đứng dậy, hần đưa mắt nhìn ba quân tướng sĩ rồi hét lớn: “ Các ngươi đúng là những binh lính tốt nhất của ta. Các ngươi là những người lính kiêu dũng, thiện chiến nhất thế gian này. Không ai có thể ngăn cản chúng ta. Kể cả ông trời dám cản trở, chúng ta cũng sẽ đâm toạc bầu trời. Sa mạc hung ác dám ngăn trở chúng ta, chúng ta sẽ chinh phục được nó”.

Mã Dục vừa nói dứt thì mây đen cuộn cuộn kéo đến, một tấm màn đen dần che kín bầu trời. Trong chớp lát ánh nắng gay gắt đã bị mây đen che phủ. Tất cả các tướng sĩ kinh hãi đứng nhìn bầu trời càng lúc càng tối sầm lại, giống như đang lúc đêm khuya vậy.

” Lạc lạc ”

Tia chớp chói mắt bỗng nhiên rạch ngang bầu trời âm u rộng lớn, ánh chớp hung hăng đánh xuống một cơn cát cách đó không xa. Những hạt mưa bắt đầu rơi xuống, rơi trúng mặt Mã Dục, một cảm giác mát rượi chạy suốt người hần. Càng lúc mưa càng nặng hạt.

” Ha ha ha ”

Mã Dục chỉ tay lên trời hần ngửa mặt cười như điên cuồng.

” Ha ha ha ~ ”

Cảm giác mệt mỏi, kiệt sức trong quân Hán nhanh chóng tan biến, đám tướng sĩ người Hán chạy nhảy la hét, cười đùa một cách điên cuồng. Đám binh lính Ô Hoàn sức cùng lực kiệt thì lại thành kính quỳ xuống, hướng về phía Mã Dục đang đứng một cách ngạo nghễ như thách thức tự nhiên bá lỵ. Giờ phút này trong lòng người Ô Hoàn chỉ có thần thánh mới có thể gọi chớp, làm ra mưa như thế. Người phàm trần không có khả năng làm điều đó.

...

Mỹ Tắc, đại trưởng của Liêu Hóa.

Liêu Hóa đang cùng Cao Thuận, Quách Đồ nghị sự, chợt một tên tiểu giáo vào trong trường cấp báo: “ Tướng quân, thám mã phát hiện tung tích quân Hán ở Mã Ấp và Lâm Nhung”

“ Dịch quân tiến nhanh quá.” Quách Đồ thất thanh nói: “ Không ngờ đã tiến tới Lâm Nhung, Mã Ấp”.

” Đúng vậy.”

“ Có bao nhiêu nhân mã?”

Tên tiểu giáo nói: “ Quân Hán tiến tới Lâm Nhung đều là kỵ binh, ước chừng có ba vạn. Quân Hán tới Mã Ấp kỵ binh chừng một vạn, bộ binh chừng hai vạn”.

Liêu Hóa kích động nói: “ Không hay rồi! Quân Hán có bốn vạn kỵ binh, hai vạn bộ binh”.

Quách Đồ mở bản đồ, trải ra trên án thượng, hẩn tìm vị trí của Lâm Nhung và Mã Ấp trên bản đồ rồi nói Liêu Hóa và Cao Thuận: “ Nhị vị tướng quân hãy nhìn xem. Lâm Nhung ở phía tây Mỹ Tắc, cách chúng ta tám trăm dặm. Mã Ấp ở phía đông Mỹ Tắc, ở giữa lại có con sông Hà Thủy ngăn cách, cách chúng ta gần bốn trăm dặm đường”.

Cao Thuận dùng tay so sánh rồi nói: “ Như vậy hai đạo quân Hán này rất có thể đồng thời đánh vào Mỹ Tắc”.

“ Không sai. Nếu như đại quân của chúa công không kịp thời quay lại chặn đứng địch quân.” Thần sắc Quách Đồ trở nên vô cùng nghiêm trọng: “ Nhiều nhất là mười ngày nữa hai đạo đại quân đó sẽ hợp lực tấn công hạ thành Mỹ Tắc. Đến lúc đó thì tình hình của chúng ta sẽ rất nguy hiểm. Vấn đề nghiêm trọng là đó mới chỉ là hai lộ đại quân. Triều đình Đại Hán đã phái ra bốn lộ đại quân, vẫn còn hai lộ quân khác, đến nay chúng ta vẫn chưa biết hành tung của chúng. Không biết hành tung của kẻ thù mới là điều đáng sợ nhất. Bởi vì không ai biết chúng đang ở đâu, chúng sẽ bắt ngờ tấn công quân ta từ chỗ nào”.

Liêu Hóa la lên: “ Nhưng đại quân của chúa công từ khi tiến vào sa mạc Tử Vong thì không còn tin tức gì nữa. Không biết chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Quách Đồ trầm giọng nói: “ Lúc này không có kế sách nào khác. Tướng quân Liêu Hóa hãy tăng cường nô lệ gia cố tường thành. Dù xác chúng có chất cao thành lũy thì trong vòng mười ngày tướng quân cũng phải gia cố tường thành Mỹ Tắc cao thêm ba trượng”.

Liêu Hóa đáp: “ Quách Đồ tiên sinh yên tâm. Trong vòng mười ngày bản tướng quân nhất định sẽ gia cố tường thành Mỹ Tắc cao thêm bốn trượng nữa”.

“ Tốt” Quách Đồ gật đầu nói tiếp với Cao Thuận: “ Cao Thuận tướng quân, địch quân thế mạnh, các đạo quân mã hợp lại sẽ không dưới tám vạn, chúng đều là quân tinh nhuệ, dày dạn chinh chiến. Nếu đại quân của chúa công không kịp quay về chi viện, chúng ta chỉ dựa vào năm ngàn binh mã trong thành thì sẽ không thể nào thủ thành được. Vậy xin mời tướng quân trang bị vũ khí cho năm ngàn tráng đinh còn lại của tộc Ô Hoàn”.

Cao Thuận nói: “ Quách Đồ tiên sinh muốn năm ngàn tráng đinh Ô Hoàn đó hỗ trợ thủ thành, đúng không? Nhưng bọn chúng chưa được huấn luyện, chưa chắc chúng đã có thể giúp chúng ta được gì”.

Quách Đồ lắc đầu nói: “ Không phải để bọn chúng thủ thành mà là để bọn chúng bảo vệ nam phụ, lão ấu rời Mỹ Tắc, tạm lánh vào bình nguyên Hà Sáo. Tướng quân nên chia năm ngàn tráng đinh Ô Hoàn thành một trăm đội, mỗi đội năm mươi kỵ binh, chịu trách nhiệm hộ tống năm trăm người già và trẻ nhỏ. Nếu thành Mỹ Tắc có bị phá thì chúng ta vẫn giữ lại được năm vạn người già, phụ nữ và trẻ nhỏ. Chỉ cần vẫn còn nữ nhân và trẻ nhỏ, quân ta vẫn còn cơ hội khôi phục lại nguyên khí”.

Cao Thuận trầm giọng nói: “ Mặt tướng hiểu rồi. Mặt tướng sẽ đi triệu tập tráng đinh Ô Hoàn, sơ tán người già và trẻ nhỏ”.

Thương nghị xong, Cao Thuận, Liêu Hóa ôm quyền, xoay người rời đi, đưa mắt nhìn thân ảnh của hai người tan biến vào bóng tối, Quách Đồ mới buông một tiếng thở dài, mắt hẩn hiện lên sự áy náy: “ Chúa công, khả năng của Quách Đồ chỉ có đến thế. Quách Đồ chỉ có thể cố gắng thay mặt chủ công giữ lại một chút nguyên khí”.

...

Khi cơn mưa lũ ngừng thì trời đã tối đen.

Đại quân của Mã Dực cuối cùng cũng ra khỏi Tử Vong hải, tới đóng trại ở trên bờ một con sông.

Vì hành quân cấp tốc, Mã Dực không mang theo nhiều quân lương. Mỗi binh sĩ khi xuất quân chỉ mang theo khẩu phần lương thực nửa tháng và chiến mã. Mỗi khi đóng trại phải đóng trại ngoài trời, chịu cảnh màn trời chiếu đất, ruồi muỗi cắn.

Mỗi lần xuất chinh, Mã Dực và các tướng sĩ đều đồng cam cộng khổ.. Binh lính ngủ ở đâu, hẩn ngủ ở đó. Binh lính ăn gì, hẩn ăn cái đó. Binh lính chưa ăn đủ no, hẩn không ăn trước. Lúc này Mã Dực đã là Đại

Hán trung lang tướng, tác phong của hắn không thay đổi. Hắn vẫn cùng các huynh đệ đồng sanh đồng tử, vượt qua khó khăn trên đường hành quân

Các tướng sĩ dưới trướng chẳng bao giờ hiểu được lý do đồng cam cộng khổ, vượt qua khó khăn của Mã Dục cùng với bọn họ. Trong con mắt của các tướng sĩ, Mã Dục vẫn là một Mã Dục một huynh đệ trượng nghĩa, ngang tàng, một đại đầu lĩnh.

” Ba!”

Giả Hủ tự tát vào mặt mình. Máu đen từ con ruồi trâu bẹp gí bắn tung tóe mà hắn cũng chẳng buồn lau. Đã qua mười ngày vùng vẫy trong biển cát. Giả Hủ, một thư sinh nho nhã đã bị hành hạ quá sức chịu đựng. Mái tóc rối bù, gương mặt bần thiêu, nhìn hắn không khác gì một tên khát cái.

“ Con mẹ nó, đúng là dục tốc bất đạt” Mã Dục ngẩng đầu lên, trong mắt hắn tràn ngập sự buồn bã, thất vọng. Hắn ảo não nói: “ Sớm đã biết thế này thì nghe theo Văn Hòa, cứ đi theo đường ven biển, vòng qua sa mạc tử vong thì từ nguyệt thị hồ tới Quy Tư quan cũng chỉ mất bảy, tám ngày đường. Bây giờ tự nhiên lại mất thêm hai ngày nữa, hao tổn vô lý hơn một ngàn huynh đệ nữa. Ta thân là chủ tướng, đẩy anh em vào nơi gian khó là trách nhiệm của ta”.

Giả Hủ nói: “ Chúa công không nên tự trách mình. Hủ thân là quân sư nhưng không thể thuyết phục chủ công nghe theo ý kiến đúng đắn. Đây là lỗi của Hủ”.

“ Tạm thời không nói về việc này nữa.” Mã Dục xua tay ngăn cản Giả Hủ tiếp tục oán trách mình. Hắn nói tiếp: “ Bởi vì bản tướng quân làm theo ý của mình, đại quân chúng ta đã lãng phí mười ngày quý giá ở sa mạc Tử Vong. Mất liên lạc với đại bản doanh ở Mỹ Tắc. Chúng ta cũng không biết bốn đạo quân của Đồng Trác đã tiến tới đâu rồi? Văn Hòa, theo người hiện tại chúng ta có nên tiếp tục tiến quân đánh lấy Thượng quận không?”

Giả Hủ nói: “ Ý định trước kia của chúa công là bình định tam Hồ trước. Sau đó xuất kỳ bất ý tấn công trước đánh tan hai đạo quân của quân Hán, cuối cùng sẽ quay về Mỹ Tắc quyết chiến với chúng. Bây giờ Nguyệt thị hồ đã bình định xong. Đồ các đồ đã bỏ chạy tới Hưu Trạch. Duy chỉ còn Tần hồ là còn tồn tại, nhưng thực lực yếu ớt. Hủ cho rằng Tần hồ không phải là việc cấp bách hiện nay. Việc cấp bách của chúng ta là mau chóng liên lạc với Mỹ Tắc, tìm hiểu xem bốn lộ quân của Đồng Trác đã tiến tới đâu. Sau đó chúng ta sẽ tiến hành tấn công, đánh tan lộ quân tiến nhanh nhất”.

Mã Dục nói: “ Ý của Văn Hòa rất hợp với ta”.

Giả Hủ nói: “ Chúa công anh minh”.

Mã Dục đứng thẳng người lên. Hắn nói to: “ Tốt, vậy cứ để các huynh đệ nghỉ ngơi hai canh giờ, chờ đội kỳ tập của Chu Thương quay về chúng ta sẽ nhổ trại vào ban đêm”.

Giả Hủ khuyên nhủ: “ Các huynh đệ vừa thoát khỏi sa mạc Tử Vong, người ngựa mệt mỏi, không còn sức lực. Chúng ta có thể để các huynh đệ nghỉ ngơi, hồi phục một đêm, sáng sớm ngày mai chúng ta hãy nhổ trại đi tiếp không?”

“ Không còn thời gian” Mã Dục trầm giọng nói: “ Chúng ta đã mất quá nhiều thời gian ở sa mạc Tử Vong”.

Giả Hủ nói: “ Nhưng chúng ta vẫn chưa bắt liên lạc được với Mỹ Tắc, không biết được vị trí xác thực của bốn lộ quân của Đồng Trác. Không rõ chủ công định tấn công lộ quân nào trước?”

Ngón tay của Mã Dục chỉ về chân trời phía đông. Hắn nói không chút do dự: “ Hướng đông! Tới Dã Ngưu Độ, bản tướng quân đoán, đại quân của Lã Bố chắc chắn vượt sông ở đây”.

“ Dã Ngưu Độ? Ánh mắt Giả Hủ ngưng lại, hắn trầm giọng nói: “ Chúa công muốn tấn công đại quân của Lã Bố trước?”

...

Cách Thượng quận hai trăm dặm về hướng đông là Dã Ngưu Độ, đại quân của Lã Bố đang vượt sông ngay trong đêm.

Năm chiếc thuyền mỗi lần qua sông chỉ chở được hai trăm binh sĩ vượt sông Hà Thủy. Với tốc độ đó, theo tính toán nếu muốn chở hết một vạn năm ngàn quân, năm ngàn chiến mã, lương thảo và trang bị nặng khác qua sông thì phải mất ít nhất là năm ngày.

“ Không được, quá chậm” Lã Bố xoay người nói với Hầu Thành: “ Hầu Thành.”

Hầu Thành tiến lên phía trước cao giọng nói: “ Có mặt tướng”.

Lã Bố nói: “ Hãy đi tìm thêm thuyền để vượt sông. Chỉ có năm chiếc thuyền như vậy thì đến khi nào mới chở hết đại quân qua sông? Quá chậm!”.

Hầu Thành nói: “ Hồi bẩm tướng quân, xung quanh bên đò, hạ, thượng lưu Hà Thủy mười dặm đã tìm hết, chỉ tìm được năm chiếc thuyền đó thôi”.

“ Không có thuyền thì đốn cây làm bè, hoặc làm cầu tạm.” Lã Bố quát to: “ Bản tướng quân không cần biết người dùng biện pháp gì, trong vòng hai ngày người phải chở hết tướng sĩ, chiến mã và lương thảo qua sông. Nếu người không làm được thì hãy mang đầu đến gặp ta”.

219. Chương 151: Kịch Chiến Ở Bến Đò Dã Ngưu

Hầu Thành hoảng sợ rùng mình. Hắn cúi đầu nói: “ Mặt tướng linh mệnh”.

Lã Bố quay nhìn Trương Liêu nói: “ Trương Liêu”.

Trương Liêu lập tức tiến lên nói: “ Có tiểu nhân”.

“ Hiện tại người là xích hầu đội trưởng. Đại quân vượt qua sông Hà Thủy, bên đó là bình nguyên Hà Sáo, địa bàn của Mã Dục. Người nhớ kỹ phải phái nhiều du kỵ xích hầu, cẩn thận quan sát động tĩnh ở xung quanh. Nếu phát hiện ra bất kỳ động tĩnh nào phải lập tức báo cho bản tướng quân biết.” Lã Bố nói xong, hắn vỗ vai Trương Liêu nói tiếp: “ Võ nghệ của người rất khá. Người hãy chịu khó tôi luyện, tương lai người nhất định sẽ trở thành một viên dũng tướng.” Ánh mắt Trương Liêu lộ vẻ kích động. Hắn ưỡn ngực lớn tiếng nói: “ Đa tạ tướng quân dạy bảo”.

“ Tốt, đi thôi”.

“ Tiểu nhân tuân lệnh”.

Trương Liêu ôm quyền thi lễ với Lã Bố rồi nhảy lên ngựa phóng đi. Chỉ trong chốc lát cả người và ngựa biến mất trong màn đêm tối đen.

Bến đò Dã Ngưu, đại doanh quân Tĩnh Châu.

Do phải từ từ vượt sông, nên năm ngàn kỵ binh đã vượt qua bờ tây Hà Thủy trước, mà một vạn bộ binh cùng lương thảo quân nhu còn lại vẫn phải đợi bên bờ đông, Lữ Bố buộc phải ra lệnh cho quân lính hạ trại, một mặt phái thám mã đi do thám động tĩnh ở bờ tây, một mặt đợi đại quân từ từ vượt sông.

Trong đại trường của Lữ Bố.

Lữ Bố đang buồn bực đi đi lại lại trong trường, khí trời oi bức rất dễ khiến con người cảm thấy phiền muộn, mà khiến hắn thấy càng khó chịu hơn nữa là trong quân lại không cho uống rượu, lại không có phụ nữ! Hai thứ trên là niềm vui thích duy nhất trong cuộc sống của Lữ Bố. Thế nên sống cuộc sống như tu khổ hạnh trong quân ngũ thế này đối với Lữ Bố thì chẳng khác gì bị dày dũa dưới địa ngục.

“ Người đâu, mang rượu tới đây!”

“ Tướng quân, trong doanh trại không có rượu.”

“ Hả?” Lữ Bố hừ một tiếng, giận giữ quát: “ Hầu Thành! Hầu Thành đâu?”

Hầu Thành mũ giáp đội lệch, ba chân bốn cẳng chạy vào trong trường của Lữ Bố, luôn miệng thưa: “ Tướng...Tướng quân, mặt tướng có mặt.”

Lữ Bố sải bước tiến lại gần, vung tay túm áo Hầu Thành, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “ Người mang theo thân tín đi quanh đây một vòng xem, nếu thấy con đàn bà nào có chút tư sắc thì trối lại mang về đại doanh cho bản tướng.”

Hầu Thành nịnh bợ đáp lời: “ Vâng, vâng, vâng, mặt tướng đi ngay, hì hì, đi ngay đây ạ.”

Lữ Bố đá vào hông Hầu Thành một cái, cười mắng: “ Đừng quên kiếm ít rượu nữa nhé!”

“ Mặt tướng dù có quên cái đầu của mình để ở đâu cũng quyết không quên những lời dặn dò của tướng quân, hì hì.”

Hầu Thành nói xong liền vội ba chân bốn cẳng chạy đi. Ngụy Tục đứng bên cạnh thấy vậy thì không khỏi lắc đầu, trong mắt lộ vẻ khinh thường, bụng thầm nghĩ tên Hầu Thành này chỉ biết nịnh bợ lấy lòng tướng quân là giỏi.

....

Ánh mặt trời gay gắt hoành hành cả ngày trời cuối cùng cũng chịu lặn xuống nơi chân trời, màn đêm lại một lần nữa bao phủ mặt đất.

Mã Dục ôm kiếm đứng trên một ngọn đồi nhỏ, ngẩng đầu nhìn về phía ánh dương đỏ chói phía chân trời, trước đó một lúc, thám mã đã quay về báo cáo là đại đội Hán quân chính đang vượt bến Dã Ngưu. Không nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là đại quân của Lữ Bố! Điều khiến Mã Dục bất ngờ nhất chính là không ngờ cánh quân của Lữ Bố lại đến nhanh như vậy.

Bóng dáng của Giả Hủ xuất hiện ở đằng sau Mã Dục, y thấp giọng nói: “ Chủ công, đại quân của Lữ Bố đến nhanh hơn so với dự liệu, xem ra khó tránh khỏi một trận quyết chiến trực diện rồi.”

” Ừ.” Mã Dục nói: “Vậy thì hãy đường đường chính chính quyết chiến một trận với đại quân của Lữ Bố đi, quân Tịch Châu không phải được xưng Thiên Hạ Tinh Duệ sao? Vậy hãy để bọn họ lĩnh giáo xem cái gì mới là Thiên Hạ Tinh Duệ chân chính!”

Mã Dục dùng binh, không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ hắn quyết không tiến hành quyết chiến trực diện với địch, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn chỉ cố gắng tránh quyền chiến với địch chứ không phải là sợ quyết chiến! Trước kia khi lưu khẩu tiến vào trung nguyên, Mã Dục không dám quyết chiến với quan quân tinh nhuệ bởi vì khi đó quả thật sức chiến đấu của tám trăm lưu khẩu quá yếu. Nhưng tình hình hiện giờ đã hoàn toàn khác xưa rồi.

” Báo...” Mã Dục vừa dứt lời thì có tiếng Cú Đột vọng lại từ đằng xa: “ Chủ công, cấp báo.”

Mã Dục phất áo choàng, quay người lại hỏi nhanh: “ Có tra rõ được tình hình cụ thể của địch quân không?”

Cú Đột xoay người xuống ngựa, sau khi thở hổn hển mấy hơi mới đáp: “ Chủ công, du kỵ của Tịch Châu quả nhiên danh bất hư truyền. Đặc biệt là đội trưởng trinh sát của bọn họ, võ nghệ vô cùng cao cường, mặt tướng âm trầm tập kích, bắn tên liên tiếp, vậy mà hắn vẫn ung dung tránh được hết. Đội trinh thám đi theo mặt tướng cũng tổn thất hơn mười người, có điều mặt tướng cuối cùng cũng không nhục sứ mạng, đã tra rõ được tình hình cụ thể của quân địch.”

Mã Dục: “ Nói.”

Cú Đột trả lời: “ Địch quân ước chừng có một vạn năm ngàn nhân mã, trong đó có năm ngàn kỵ binh, một vạn bộ binh. Trước mắt năm ngàn kỵ binh đã vượt qua Hà Thủy, một vạn bộ binh cùng toàn bộ lương thảo quân nhu vẫn bị mắc ở bên bờ đông.”

” Ồ?” Mặt Mã Dục hơi động, hắn nghiêm giọng hỏi: “ Có tra rõ xem ai là chủ tướng của lộ Hán quân này không?”

Cú Đột lắc lắc đầu, đáp: “ Mặt tướng từng định bắt một tên lính để hỏi, nhưng quân Hán lại quá dũng mãnh, cho dù một người bị mười người vây đánh mà vẫn bình tĩnh, không hề lộ vẻ sợ hãi. Thà rằng chiến tử cũng quyết không đầu hàng, cho nên....mặt tướng không thể bắt được tên nào còn sống, nên cũng không thể tra hỏi được chủ tướng của lộ Hán quân này là ai.”

Mã Dục nhíu mày nói: “ Tình kỳ thì sao? Chắc người đọc được chữ thêu trên tinh kỳ chứ?”

Cú Đột bối rối đáp: “ Mạt tướng tuy nói được tiếng Hán, nhưng lại không đọc được chữ Hán.”

” Được rồi, đi xuống đi.” Mã Được phát phát tay, trầm giọng nói: “ Tiếp tục giám thị chặt chẽ động hướng của quân địch, nếu có biến động gì phải lập tức báo cáo.”

” Mạt tướng tuân lệnh.”

Cú Đột giọng vang rền, nhận lệnh rời đi.

Mã Được bỗng nhiên quay người về phía Giả Hủ, hỏi: “ Văn Hòa, thế nào?”

Giả Hủ nói: “ Đây chính là cơ hội tốt trời ban cho, chủ công sao không noi theo cổ nhân, nhân lúc nửa đường qua sông mà tập kích?”

” Hay, lời của Văn Hòa chính hợp với ý ta.” Mã Được gật gật đầu, sau đó vội quát to: “ Điển Vi đang ở đâu?”

Điển Vi vội tiếng lên, đáp: “ Mạt tướng có mặt.”

” Truyền quân lệnh của ta, đại quân dừng lại, hạ trại tại chỗ.” Mã Được truyền lệnh: “ Ngày mai canh ba ăn cơm, toàn quân tướng sĩ ăn no nê, canh năm tiến binh!”

“ Mạt tướng tuân lệnh.”

.....

Bến dò Dã Ngưu.

Cách đại doanh của quân Tĩnh Châu mười dặm, Hầu Thành chính đang dẫn hơn mười tên thân binh chậm rãi áp giải hai thiếu phụ có chút tư sắc về trại, trong đó có hai tên thân binh tay còn ôm hai vò rượu. Hơn mười tên thân binh vừa đi vừa phát ra những tràng cười dâm dăng trắng trợn, thi thoảng lại còn ngất nhéo hai thiếu phụ mấy cái. Hai thiếu phụ kinh hoảng kêu la không ngớt, nhưng càng kêu lại càng khiến đám binh sĩ vô lại trêu chọc dữ hơn.

” Bốp!”

Hầu Thành vung tay vỗ lên phỉ đồn của một thiếu phụ, y cười dâm dăng, nói: “ Con mẹ nó chứ, mông của con đàn bà này vừa tròn, to lại còn vểnh, chơi chắc sướng lắm đây. Tướng quân của chúng ta thích nhất đám đàn bà đa tình có mông to, hơn mười cơ thiếp trong nhà tướng quân không một ai có mông nhỏ cả, ha ha ...”

” Tướng quân, hay là ngài lên làm tí thử xem?” Một tên thân binh nịnh nọt: “ Dù sao chúng huynh đệ không nói, Lữ Bố tướng quân sẽ không biết ngài đã chơi hai nàng trước đâu.”

” Cút.” Hầu Thành một cước đá bay tên thân binh kia, cười mắng: “ Đưa ra một ý kiến vô cùng ngu ngốc, đàn bà của tướng quân mà các người cũng dám động,

Đám binh sĩ vô lại chính đang cãi lộn ồm ồm thì đằng sau bỗng vọng lại tiếng vó ngựa dồn dập. Hầu Thành quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy Trương Liêu chính đang thúc ngựa chạy nhanh đến. Tại trận chiến ở Ly Thạch cùng Phương Duyệt, Hầu Thành bị đánh cho mặt mũi đầy đất trước mặt các tướng sĩ, mất hết cả thể diện. Nhưng Trương Liêu lại đánh ngang tay với Phương Duyệt, có thể nói là thanh danh vang dội.

Có điều Hầu Thành cũng không vì vậy mà đổ kỵ, thù địch Trương Liêu, ngược lại, những lúc không có việc gì cũng đến bờ đờ Trương Liêu. Tên Hầu Thành này là một tên tinh ranh điển hình, võ nghệ thì tầm thường nhưng được cái tài quan sát sắc mặt lại thuộc hạng nhất! Y đã sớm nhìn ra Trương Liêu tuổi tuy còn trẻ, nhưng võ nghệ cao cường, thành tựu trong tương lai không thể hạn lượng.

” Trương Liêu tiểu huynh đệ, có thám thính được động tĩnh của quân địch không?”

Hầu Thành thúc ngựa chạy lên đón, cười hi hi chào hỏi Trương Liêu. Có điều lần này cái mặt đỏ vì sốt sắng của y lại được đáp lại bằng sự lạnh lùng của Trương Liêu! Trương Liêu sắc mặt hơi âm trầm, trong mũi phát ra mấy tiếng hừ buồn bực, gãi chỉ vào hai vò rượu cùng hai thiếu phụ trong tay đám thân binh hỏi: “ Hầu Thành tướng quân, chuyện gì đang xảy ra thế này?”

” Cái này...” Hầ Thành ấ ứng, hồi lâu mới tìm được cách ứng phó, Trương Liêu hiện giờ chẳng qua mới chỉ là một đội trưởng trinh thám nhỏ nhỏ mà thôi, vì thế y liền hừ một tiếng tỏ vẻ không hài lòng: “ Trương Liêu ngươi là cái thá gì, chuyện của bản tướng quân mà ngươi cũng dám quản sao?”

” Quân luật của Đại Hán, trong quân doanh không được uống rượu, chứa chấp phụ nữ, càng không được cướp đoạt dân nữ! Hầ Thành tướng quân nhập ngũ đã lâu, chẳng lẽ ngay cả điều này cũng không biết sao?” Trương Liêu quát, lời lẽ rất đanh thép.

” Hồn láo!” Hầ Thành rống lên: “ Chuyện của bản tướng quân còn chưa tới lượt một tên đội trưởng trinh thám cón con như ngươi đến giáo huấn, thật là đáng cười.”

” Không phân biệt quân chức lớn nhỏ, cho dù là Lữ Bố tướng quân cũng phải tuân theo quân luật của Đại Hán!” Trương Liêu trầm giọng nói: “ Lần này chỉ cần thả hai cô gái này ra là xong, tại hạ coi như chưa từng thấy gì, còn nếu không thì ...”

Hầ Thành điềm nhiên nói: “ Thì ngươi làm gì?”

Hầ Thành hoảng sợ rùng mình. Hẩ cúi đầu nói: “ Mạt tướng lĩnh mệnh”.

Lữ Bố quay nhìn Trương Liêu nóLời của Hầ Thành vừa dứt, hơn mười tên thân binh đằng sau y đã rút yêu đao ra xoang xoảng, xếp thành hình vòng tròn vây Trương Liêu vào giữa, nhưng lại không có tên nào dám tự tiện lao lên. Phải đối mặt với hơn mười tên thân binh vây xung quanh, Trương Liêu vẫn tỏ ra rất bình thản, gã rút từ sau yên ngựa ra một thanh thương sắt, chậm chậm nâng thương đến trước ngực, thản nhiên nói: “ Nếu như không làm, thì đừng trách tại hạ không khách khí.”

” Ngươi dám!” Hầ Thành mặt biến sắc, quát: “ Ngươi chỉ là một tên đội trưởng trinh thám bé con con mà cũng dám động dao động thương với bản tướng quân sao, chán sống rồi chắc.”

” Nếu đã như vậy...” Trương Liêu mỉm cười lạnh lùng, nói: “ Vậy thì đừng trách tại hạ không khách khí!”

” Bộp!”

Vừa dứt lời, thương sắt trong tay Trương Liêu đã như độc xà đâm về phía một tên thân binh tay vẫn còn ôm vò rượu ở chính giữa. Chỉ nghe thấy một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, vò rượu vỡ tan, rượu trong vò liền bắn đầy đầu đầy mặt tên thân binh. May mà Trương Liêu có ý thương hạ lưu tình, nên tên thân binh kia không bị thương tổn gì cả.

” Dám động thủ thật sao?” Hầ Thanh kinh ngạc, sau đó liền thúc ngựa bỏ chạy, vừa chạy vừa quay đầu lại quát: “ Ngươi cứ đấy, bản tướng quân nhất định phải khiến ngươi mất mặt!”

...

Trong đại trường của Lữ Bố.

Lữ Bố chính đang sốt ruột ngồi chờ thì chợt thấy Hầ Thành mặt mũi nhếch nhác chạy vào đại trường rồi quỳ rạp xuống, vừa thở hổn hển vừa nói: “ Tướng...quân...” ” Có chuyện gì xảy ra vậy?” Lữ Bố nhíu mày nói: “ Hốt ha hốt hải, cứ như đánh mất cả hồn vía rồi ấy, rượu bản tướng quân bảo ngươi tìm đâu? Đàn bà đâu?”

Hầ Thanh nói: “ Tìm...được rồi!”

” Tìm được rồi?” Lữ Bố thở phào, hỏi: “ Vậy để ở đâu?”

” Lại...bị tên tiểu tử Trương Liêu kia thả mất rồi.”

” Cái gì? Sao lại dính dáng đến Trương Liêu, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Hầ Thành đáp: “ Vốn là mạt tướng đã tìm được cho tướng quân hai vò rượu ngon, còn có hai cô gái xinh đẹp nữa. Ai ngờ về đến ngoài viên môn (khi hạ trại thì xếp xe vòng xung quanh làm hàng rào, chỉ để một chỗ ra vào, hai bên để xe dốc xuống càng xe ngổng lên để làm dấu hiệu, cho nên gọi là viên môn) thì lại gặp phải Trương Liêu vừa mới đi thám thính quân tình về. Kết quả là tên tiểu tử ấy nói mạt tướng cướp đoạt dân nữ, uống rượu gây chuyện, không những đánh thương mạt tướng cùng các huynh đệ mà còn thả hai cô gái kia đi...”

” Bình!”

Lữ Bố đâm mạnh một đâm lên bàn, hấn sớm đã giận tím mặt. Hầu Thành thấy vậy thì run bắn lên, sợ đến mức im re, không dám ho he gì tiếp nữa.

” Người đâu!” Cơ mặt Lữ Bố giật giật mấy cái, hấn quát to: “ Mang Trương Liêu đến đây!”

” Tiểu nhân ở đây.” Lữ Bố vừa dứt lời thì một giọng nói đồng dục vang lên ở bên ngoài trướng. Rèm cửa vừa được vén lên, dáng người hùng vĩ của Trương Liêu ngang nhiên tiến vào, quỳ một gối trên mặt đất, gã lớn tiếng nói: “ Tiểu nhân tham kiến tướng quân.” ” Trương Liêu!” Lữ Bố nhìn chằm chằm Trương Liêu, trầm giọng nói: “ Người thật uy phong đấy...”

Trương Liêu chẳng tỏ vẻ kiêu ngạo cũng không hèn nhát, nói: “ Hầu Thành tướng quân phá hoại quân kỷ, tiểu nhân...”

” Đủ rồi!” Lữ Bố ngang ngược cắt ngang lời Trương Liêu, hấn quát to: “ Quân kỷ của quân Tỉnh Châu chưa tới lượt một tên đội trưởng trình thám nhỏ nhỏ như người giữ gìn! Từ bây giờ trở đi người không còn ở dưới trướng của bản tướng quân nữa, ngay lập tức đến khu bếp của hậu quân, về sau người sẽ làm một tên đầu bếp ở đó!”

Trương Liêu kinh ngạc: “ Tướng quân...”

” Còn nữa...” Lữ Bố lại cắt ngang lời Trương Liêu: “ Trong mắt người không có quân kỷ, dám tự tiện đánh Hầu Thành tướng quân, đã xúc phạm tới quân kỷ, người đâu...”

” Có mặt!”

Hai gã thân binh cao to lực lưỡng từ bên ngoài tiến vào trong trướng, đến đứng ở hai bên quanh Trương Liêu.

Lữ Bố chỉ một ngón tay vào Trương Liêu, quát: “ Lôi tên này xuống cho ta, đánh hai mươi gậy!”

” Tuân lệnh!”

Hai gã thân binh rống to nhận lệnh rồi kéo Trương Liêu rời đi, Trương Liêu không dám giãy dụa, chỉ đành phải hô to: “ Tướng quân, tiểu nhân có quân tình khẩn cấp cần bẩm báo. Tướng quân...” Nhưng mặc cho Trương Liêu có kêu vang trời, Lữ Bố cũng không thêm để ý.

Ngay sau đó, Trương Liêu liền bị hai tên thân binh như lang như hổ lôi ra ngoài trướng, bị chúng ấn xuống bãi cỏ, chúng nhanh tay nhanh chân tháo bỏ khôi giáp, cởi chiến bào, làm lộ ra bộ móng hoàn hảo của Trương Liêu. Lại có tên thân binh cầm lấy một cây gậy có đường kính to cỡ cái miệng bát, vụt lấy vụt để xuống móng Trương Liêu. Chỉ hai phát mà trên móng Trương Liêu đã da tróc thịt bong.

Trương Liêu nghiến chặt răng, quyết không bật ra lời nào dù chỉ là một tiếng rên.

....

Rạng sáng ngày hôm sau.

Trong đại trướng của Lữ Bố thì thoảng lại truyền ra những âm thanh dâm dăng, một tên thân binh không chịu nổi sự dụ hoặc của những âm thanh này, đã len lén tiến đến căn đại trướng làm bằng da trâu này, nhìn lén vào bên trong thông qua một kẽ hở. Chỉ thấy bên trong đại trướng được hai cây đuốc cháy rừng rực soi sáng như ban ngày, trên tấm thảm nhung mềm mại, cơ thể to lớn của Lữ Bố tướng quân chính đang cùng hai cô gái có tấm thân đầy đặn, trắng trẻo nõn nà quần quýt cùng một chỗ.

Trong đó có một cô gái có vóc người quyến rũ chính đang cưỡi trên hông của Lữ Bố tướng quân, bộ móng trắng bóc đối diện với tên thân binh đang nhìn trộm đong đưa không ngừng. Cảnh xuân vô hạn mê người lộ ra từ khu giữa ** của cô gái, thật quá dâm dăng, tên thân binh nhất thời hít vào một hơi khí lạnh, hai chân cố gắng khép chặt lại.

Tiếng rên rỉ của cô gái cùng tiếng thở dốc nặng nề của Lữ Bố tướng quân như hòa vào làm một, ẩn bên trong còn mơ hồ nghe được những tiếng động kỳ lạ khác, khiến người nghe huyết mạch sôi sục.

” Báo ....”

Đúng lúc Lữ Bố đang thúc ngựa tiến quân mãnh liệt, khiến cho cô gái đang cười trên hồng hân liên tục cầu xin tha thứ thì ngoài trường bỗng vang lên tiếng kêu khẩn cấp của Ngụy Tục. Bỗng nhiên nghe được tiếng kêu của Ngụy Tục, Lữ Bố lấy làm kinh hãi, bật người dậy, lại dùng sức đẩy cô gái đang cười trên hồng hân ra xa vài bước.

” Ôi chào!”

Cô gái kia rên rỉ một tiếng, dùng ánh mắt gợi tình quyến rũ vô cùng đong đưa với Lữ Bố. Lữ Bố vuốt vuốt cái cảm nhần nhụi không râu, trong bụng lại không khỏi đắc ý, nữ nhân trong thiên hạ phàm là hưởng qua thương ụy của Lữ Bố hân thì đều say mê hân không thôi. Chỉ có điều là Lữ Bố cũng sẽ không chút lưu luyến nào với cô gái này.

Vội vàng phủ lên người một tấm áo, Lữ Bố vén rèm chạy ra, quát hỏi: “ Có chuyện gì?”

Có tiếng bước chân dồn dập vang lên, Ngụy Tục người mặc đầy trọng giáp đã vọt tới trước trường, lớn tiếng nói: “ Tướng quân, đại sự không ổn rồi, Mã Dục dẫn theo một vạn thiết kỵ đột nhiên xuất hiện ở ngoài ba mươi dặm về hướng tây Hà Thủy. Chỉ cần nửa canh giờ nữa sẽ đánh tới bến Dã Ngưu.”

” Thật không?” Trong đôi mắt ửng của Lữ Bố lóe lên một tia hàn quang, hân lạnh lùng nói: “ Mã Dục kia chỉ có một hai vạn kỵ binh vậy mà dám chủ động xuất kích sao? Xem ra bản tướng quân đã coi nhẹ hân rồi! Thôi được, truyền lệnh.....năm ngàn kỵ binh đã vượt sông lập tức tập kết, theo bản tướng quân xuất kích.”

Ngụy Tục hiên ngang nói: “ Tuân lệnh.”

” Người đâu.” Lữ Bố hừ một tiếng buồn bực, quát to: “ Giúp bản tướng quân thay y phục, mặc giáp!”

.....

” Tùng tùng tùng...”

” U u u...”

Chỉ trong chốc lát, trong đại doanh của quân Tĩnh Châu tiếng kèn, tiếng trống trận vang lên không ngớt, từng đội từng đội kỵ binh trang bị đầy đủ lao ầm ầm ra khỏi viên môn, bắt đầu kết trận trên khoảng đất trống trước đại doanh. Khi quân Tĩnh Châu kết xong trận hình, ở chân trời phía tây đã xuất hiện đoàn kỵ binh đông nghìn nghịt, dẫn đầu đoàn kỵ binh là lá cờ màu máu tung bay phấp phật dưới ánh nắng của buổi ban mai.

“ Ầm ầm ầm...”

Ngàn quân xông lên, vạn ngựa tung vó, mấy vạn gót sắt diên cuồng dẫm lên thảm cỏ xanh mướt như nhung, khiến cho cỏ rác đất bùn vung bay khắp trời, tiếng vó như tiếng sấm sét vọng lại từ đằng xa, vang ra khắp cả thảo nguyên. Khắp đất trời như không còn tồn tại thanh âm nào khác, chỉ có tiếng ầm ầm hùng hồn khiến người khác bức bối ngạt thở đó mà thôi.

” U u u...”

Từ trong đại doanh của Tĩnh Châu, tiếng kèn trầm thấp vang xa đột nhiên thay đổi, trở nên sục sôi đầy khí thế. Ngụy Tục, Tào Tính, Hầu Thành ba tướng cùng cưỡi ngựa lao ra, đằng sau bọn họ là mấy trăm tinh binh cầm trong tay đại kỳ, xếp thành một đội cờ quạt che trời che đất, từ viên môn ào ào lao ra.

” Hí hí...”

Trong tiếng ngựa hí khiến người ta ngạt thở, một con tuấn mã trắng kiện lao ra khỏi viên môn, tới khoảng trước viên môn thì đột ngột dừng lại, cả người dựng thẳng, hai chân trước giơ lên, hí vang trời cao...Lữ Bố tay cầm Phương Thiên Họa Kích, trên đầu đội tử kim trùng thiên quan, ngạo nghễ cười trên lưng ngựa, trong đôi mắt mang theo vẻ tự tin cùng kiêu ngạo nhìn đời bằng nửa con mắt. ” Hô...”

Đội chiến mã nhảy lên, Lữ Bố thong thả giơ Phương Thiên Họa Kích lên, đâm thẳng về phía trời cao. Lưỡi kích sắc nhọn đón lấy ánh nắng mai rồi phát ra hàn quang lóa mắt, chiếu lạnh cả không trung....sát khí vô tận từ trên Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố như tơ nhện lan ra khắp nơi, khuấy động cả đất trời.

” Tướng quân ụy vũ!”

” Tướng quân uy vũ!”

” Tướng quân uy vũ!”

Mắt thấy Lữ Bố oai hùng như vậy, năm ngàn thiết kỵ của Tịnh Châu quân tâm chấn động, bắt đầu hò hét điên cuồng. Lòng tin mạnh mẽ sôi trào trong lòng mỗi tướng, quân Tịnh Châu, kích động, giống như có Lữ Bố áp trận, thiên hạ không có một đội quân nào có thể ngăn cản được bước tiến của thiết kỵ Tịnh Châu.

.....

Mã Dục giơ tay phải lên ra hiệu, thiết kỵ quân Hán ào ào chạy đằng sau bắt đầu giảm tốc độ, nhưng kinh kỵ Ô Hoàn ở đằng sau vẫn giữ nguyên tốc độ, chạy tăn sang hai cánh từ từ triển khai trận hình, cuối cùng giảm tốc cùng thiết kỵ quân Hán ở giữa tiến lên. Trong phút chốc, chỉ thấy vô số đầu ngựa lắc lắc, bờm tuấn mã phiêu dật kéo dài suốt vài dặm.

” Xùy...” Mã Dục khẽ quát chiến mã dừng lại, Điển Vi tiện tay đem cây đại kỳ trong tay phất lên trên không, làm lá cờ màu máu vốn đã rủ xuống lại một lần nữa tung bay dưới ánh mặt trời, tạo lên một vẻ đẹp thê lương đầy máu.

.....

Kèn lệnh dừng, trống trận ngưng.

Chiến trường mới rồi còn râm rĩ không thôi đột nhiên trở nên im ắng, yên tĩnh tới mức nghe rõ được tiếng hô hấp nặng nề của các tướng sĩ cùng tiếng thở phì phì trầm muộn của chiến mã phát ra, tiếng gió thổi qua chiến trường, tiếng cờ bay phấp phật, tiếng keng keng của giáp trụ, binh khí va chạm với nhau. Sát khí ngột ngạt lặng lẽ lan ra, hoành hành....

Mã Dục nhẹ nhàng ghì cương rồi xoay người lại.

Chín ngàn thiết kỵ đứng lặng như rừng cây, chín ngàn đôi mắt sớm đã tập trung lên thân hình Mã Dục.

” Các huynh đệ, từ lúc tiến vào U Châu, bản tướng quân đã được nghe quân Tịnh Châu chiến đấu rất giỏi.”

” Nghe nói, quân Tịnh Châu đánh đâu thắng đó, không chỗ nào không đánh được, hai trăm thiết kỵ của Tịnh Châu có thể đánh tan đại quân Hắc Sơn mười vạn người!” Mã Dục nói tới đây thì ngừng lại một chút, ngữ khí đột nhiên trở lên hăng hái, hấn lạnh lùng nói: “ Nhưng bản tướng quân có thể nói cho các người, bọn họ được như vậy vì họ chưa gặp phải quân tinh nhuệ chân chính!”

” Trong núi không lão hổ, hầu tử làm bá vương!”

” Ha ha ha...”

Chín ngàn tướng sĩ cười phá lên.

” Hôm nay, chính là hôm nay! Quân Tịnh Châu sẽ biết cái gì mới là tinh nhuệ chân chính! Phá quân địch khi chúng đang có nhuệ khí, đó mới là tinh nhuệ chân chính, dô...”

” Dô...”

” Dô...”

” Dô...”

Chín ngàn tướng sĩ như quên hết tất cả, chỉ biết quơ vũ khí trong tay, điên cuồng hưởng ứng lời khích lệ của Mã Dục, giống như chín ngàn con ác lang trên thảo nguyên ngẩng đầu gào rú. Theo tiếng gào thét thê lương, chín ngàn đôi mắt của các tướng sĩ chỉ trong nháy mắt đã trở nên nóng bỏng, sát khí lạnh lẽo đã ngập tràn trong con người họ.

Hiện giờ chín ngàn con ác lang đã há cái miệng đỏ máu ra, nhe hàm răng lạnh buốt ra, chỉ còn đợi lao lên bắt lấy con mồi đem xé ra làm từng mảnh nhỏ nữa thôi.

.....

Trong trận thiết kỵ Tịnh Châu.

” Tướng quân.” Ngụy Tục trong mắt lộ vẻ hiên ngang, quay về phía Lữ Bố nói: “ Sĩ khí của quân địch rất cao, xem ra khó tránh khỏi một trận ác chiến rồi!”

” Sĩ khí rất cao sao?” Trên mặt Lữ Bố thoáng hiện vẻ khinh thường, thản nhiên nói: “ Như vậy bản tướng quân sẽ diệt sĩ khí của bọn chúng trước!”

” Tướng quân không nên.” Hiểu ra Lữ Bố muốn xuất trận khiêu chiến, Ngụy Tục không khỏi sợ hãi nói: “ Tướng quân là chủ tướng trong quân, không thể nào đem thân vào chốn hiểm nguy được.”

” Dem thân vào chốn hiểm nguy?” Lữ Bố thản nhiên nói: “ Bản tướng quân ở giữa trăm vạn quân vẫn lấy được thủ cấp thượng tướng địch dễ như lấy đồ trong túi, có gì mà nguy hiểm? Chỉ bằng đám ô hợp mấy ngàn người của Mã đồ tể thì làm gì được ta?”

” Lên!”

Lữ Bố quát to một tiếng, quát ngựa xuất trận.

” Tướng quân uy vũ!”

” Thiên hạ vô song!”

” Thiết kỵ Tinh Châu!”

” Thiên hạ vô địch!”

Tướng sĩ Tinh Châu điên cuồng vẫy binh khí trong tay, hò hét trợ uy cho Lữ Bố.

...

Mã Dục chỉ vào Lữ Bố ở phía xa đang thúc ngựa lên khiêu chiến, cảm khái nói: “ Người ta nói Lữ Bố anh dũng vô song, hôm nay thấy mới biết danh bất hư truyền, Lữ Bố quả là một mãnh tướng tuyệt thế.”

Giả Hủ hiểu ý, phụ họa thêm: “ Dưới trướng chúa công không có ai có thể địch nổi sự dũng mãnh của Lữ Bố.”

” Lời này của quân sư sai rồi, thằng nhóc Lữ Bố sao đáng nói đến chứ, hãy xem mặt tướng tới lấy thủ cấp của hắn!”

” Thủ cấp của Lữ Bố là của lão tử, không ai được tranh với lão tử.”

Lời của Giả Hủ vừa dứt thì đồng thời chọc giận Hứa Chử và Điển Vi, Điển Vi chính đang tìm Chu Thương cầm cờ thay y thì Hứa Chử đã sớm thúc ngựa ra trận, lao về phía Lữ Bố. Lữ Bố đang chạy qua chạy lại trước trận để khoe khoang vũ lực, chợt thấy trong trận của Mã Dục có một tướng lao ra thì hét lớn một tiếng rồi thúc ngựa lên chặn đánh.

Tiếng kèn lanh lảnh, tiếng trống trận ầm ầm như vang vọng lên tận mây xanh. Tiếng gào thét của tướng sĩ hai bên đợt sau to hơn đợt trước, tựa như muốn phá vỡ không trung vậy.

” Thật đáng hận!” Điển Vi nắm chặt tay lại, tức giận không thôi: “ Lại để tên hỗn đản Hứa Chử này giành trước.”

.....

” Lên..”

“Hừ...”

Lữ Bố, Hứa Chử thúc ngựa lao nhanh lên, nhất thời hai ngựa giao nhau, Phương Thiên Họa Kích cùng Lang Nha thiết chùy đầu nhau keng keng trên không rồi cùng bị bật về, khi hai người vội ghì cương thì hai ngựa đã chạy qua nhau rồi.

” Kẻ vừa tới báo tên!”

Lữ Bố ghì cương chiến mã, dùng Phương Thiên Họa Kích chỉ chỉ Hứa Chử, uy nghiêm quát hỏi.

Hứa Chử vung Lang Nha thiết chuy nặng nề trong tay lên, lạnh lùng trả lời: “ Ta là Hứa Chử, Lữ Bố tiểu nhi mau mau chịu chết.”

” Muốn chết.”

Lữ Bố giận tím mặt, thúc ngựa lao về phía Hứa Chử, Hứa Chử thản nhiên như không, múa chùy nghênh đỡ. Chỉ trong chốc lát, hai người đã giao thủ mười hiệp, đôi bên vẫn bất phân thắng bại.

....

” Cú Đột!”

Mã Dục thản nhiên quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo rơi lên người Cú Đột.

” Mặt tướng có mặt.”

Cú Đột hô lên, thúc ngựa chạy tới.

” Tìm đúng thời cơ, bắn lén giết chết!”

Mã Dục vừa đưa một cây Lang Nha tiến to cỡ hai ngón tay cái cho Câu Đột, ở đầu mũi tên có bọc một túm vải chùng nắm tay, miệng vừa rít ra những lời lạnh lùng.

Giả Hủ tiếc rẻ nói: “ Chủ công. Lữ Bố võ nghệ không kém Điển Vi, Hứa Chử hai vị tướng quân, mãnh tướng như vậy mà dùng tên bắn chết thì thật đáng tiếc, sao không dùng kế thu phục?”

” Thu phục Lữ Bố?” Cơ mặt Mã Dục giật giật mấy cái, nhưng cuối cùng vẫn không xóa bỏ được sát cơ lạnh băng trên mặt, Mã Dục trầm giọng nói: “ Bản tướng quân còn muốn sống thêm vài năm nữa! Cú Đột, cung tên chuẩn bị...”

” Ách..”

Giả Hủ cứng họng.

” Tuân lệnh.”

Cú Đột đáp lời, thúc ngựa chạy ra đằng sau đám cờ quạt, hấn lấy từ sau yên ngựa ra thiết thai cung. Đem đặt Lang Nha tiến lên dây cung, miệng ngậm chặt, Cú Đột hít sâu một hơi, sau đó là từng tiếng kít kít chói tai, cây cung nặng năm thạch đã được kéo căng, mũi tên bọc vải nhả thẳng về phía trước, di chuyển theo chuyển động của Lữ Bố.

“ Hô...”

Lữ Bố lại đánh với Hứa Chử mười hiệp nữa nhưng vẫn bất phân thắng bại nên mới tạm ghìm cương chiến mã, dùng Phương Thiên Họa Kích chỉ về phía Hứa Chử, quát: “ Hứa Chử, bản tướng quân kính trọng người là một trang hảo hán, không nỡ lòng gia hại, sao không quy thuận bản tướng quân?” Hứa Chử hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: “ Nằm mơ!”

” Nếu đã như vậy...” Trong mắt Lữ Bố sát cơ đại thịnh, hấn quát: “ Thì dù có giết một viên mãnh tướng cũng không có gì đáng tiếc?”

” Nói khoác mà không biết ngượng!” Hứa Chử lạnh lùng nói: “ Hươu chết về tay ai còn chưa biết được!”

“ Lên..”

“ Lên...”

Lữ Bố, Hứa Chử lại thúc ngựa lao lên.

” Giết!”

” Giết!”

Hai ngựa lại chạy giao nhau, Phương Thiên Họa Kích cùng Lang Nha thiết chuy một lần nữa được vung ra.

” Vụt... Đúng vào lúc này, tiếng huýt gió điếc tai như xé rách không gian vang lên, sát khí lạnh băng trong nháy mắt bắn tới, Lữ Bố gặp kinh hiểm nhưng vẫn bình tĩnh, thế chém xuống của Phương Thiên Họa Kích không đổi, đuôi kích bén nhọn thuận thế khéo léo hất ra, điểm vào mũi tên do Cú Đột bắn lên.

“ Phốc...”

Trong tiếng vủ bị xé rách, mũi tên bắn lên Lữ Bố đã bị đánh bay ra, nhưng bọc vải ở quần ở đầu mũi tên đã bị đuôi kích bén nhọn chọc rách, một đám bột trắng tung ra. Lữ Bố lấy làm kinh hãi, muốn né tránh thì đã không kịp nữa, chỉ chớp mắt đã bị đám bột trắng bám đầy đầu đầu cổ.

Trong khoảnh khắc đó, Lữ Bố chỉ thấy trước mắt một màu trắng xóa, không nhìn được cái gì nữa, cảm giác đau nhức, nóng rát từ trong mắt còn chạy thẳng về tim, khiến hắn muốn nổi điên lên.

” Keng!”

Lang Nha thiết chùy của Hứa Chử tại thời điểm quan trọng nhất đã đánh tới, hung ác đập lên Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố. Trong tiếng kim loại va chạm kịch liệt, Phương Thiên Họa Kích bị đánh ngược lại, đập mạnh lên ngực Lữ Bố, suýt nữa đánh cho Lữ Bố ngã khỏi ngựa. Lữ Bố kêu lên tiếng đau đớn, không dám đánh tiếp nữa, nhắm chặt hai mắt, thúc ngựa phi nước đại quay về bản trận.

” Ồ?”

Hứa Chử kinh ngạc, cứ ngỡ người nhìn theo Lữ Bố đang bỏ chạy trốn chết.

” Hứa Chử!” Chính lúc Hứa Chử còn đang ngạc nhiên thì từ đằng sau vang lên tiếng rống như sấm dậy của Mã Dục: “ Mau đuổi theo giết hắn!”

Hứa Chử giờ chùy nanh sói lên như muốn ném, nhưng cuối cùng vẫn chán nản bỏ xuống, thân là võ tướng nên ở trên chiến trường đường đường chính chính mà đánh bại đối thủ, không nên sử dụng âm mưu quỷ kế, Lữ Bố mặc dù là kẻ địch của chúa công, nhưng hắn lại là một viên võ tướng chân chính, võ tướng chân chính không nên chết bởi ám tiễn.

Mã Dục khẩn trương, nói với Cú Đột: “ Cú Đột, bắn chết Lữ Bố!”

Bởi vì cách nhau khá xa, giác cung bình thường của chiến sĩ Ô Hoàn căn bản không cách nào bắn tới Lữ Bố, chỉ có cường cung của Cú Đột mới có thể uy hiếp tính mạng của Lữ Bố, Cú Đột hừ một tiếng ra sức giương cung, nhưng mới chỉ kéo được một nửa đã lại bắn ra, sức thể thời gian dài vừa nãy khiến thể lực Cú Đột cơ hồ cạn sạch.

“ Tồi tệ!” Mã Dục vỗ mạnh, lạnh lùng nói: “ Thối kèn, toàn quân tập kích!”

Thời gian cứ trì hoãn như vậy, Lữ Bố đã thúc ngựa chạy về bản trận, mắt thấy Lữ Bố mặt mày trắng bệch, giống như bị thương, lại không biết thương thế có nghiêm trọng hay không, đại tướng Ngụy Tục dưới trướng xách thương ra trận, nói với Tào Tính, Hầu Thành: “ Hầu Thành, Tào Tính, bảo vệ tướng quân lui về đại doanh, để ta cản phía sau!”

Không đợi Ngụy Tục nhắc nhở, Hầu Thành đã sớm giục ngựa tiến lên dắt cương ngựa của Lữ Bố, nhưng Tào Tính lại ân cần nói với Ngụy Tục: “ Ngụy Tục, xin nhờ người!”

“ Yên tâm!” Trên mặt Ngụy Tục thoáng qua một tia nhìn lạnh lẽo, trầm giọng nói: “ Chỉ cần ta còn một hơi thở, tuyệt không để một binh một tốt nào của Mã Dục vượt qua.”

220. Chương 152: Quyết Đấu Không Chút Hồi Hạp.

“ Ngụy Tục tướng quân!”

Tào Tính đưa mắt nhìn Ngụy Tục thật sâu sắc, xoay mình giục ngựa rời đi, năm ngàn thiết kỵ Tịnh Châu trong khoảnh khắc chia thành hai phần, bốn ngàn kỵ binh đi theo Lữ Bố, Tào Tính, Hầu Thành chậm rãi lui về đại doanh, còn một ngàn kỵ binh thì Ngụy Tục giữ lại, hơn nữa đang nhanh chóng triển khai ra hai bên. Trận hình công kích triển khai rộng.

“ Giá ~” Ngụy Tục thúc ngựa ra trận, ở trước trận giờ trường thương rống lên: “ Thiết kỵ Tịnh Châu ~”

“ Thiên hạ vô địch!”

“ Thiên hạ vô địch!”

“ Thiên hạ vô địch!”

Một ngàn thiết kỵ Tịnh Châu cuối cùng lưu lại âm âm hưởng ứng, thanh thế rung trời.

Ngụy Tục giục ngựa từ từ quay đầu lại, chỉ thấy phía trước đầu ngựa lúc nhúc, chín ngàn địch kỵ giống như núi lở biển gầm tập kích tới, đúng lúc mây đen che trời, Ngụy Tục trước gió cười lạnh, cầm trong tay thiết thương tiến tới trước hung hăng dẫn đầu, tiếng hú dài trong khoảnh khắc vang tận mây xanh: “ Các tướng sĩ quân Tịnh Châu. Giết!”

“ Giết!”

“ Giết!”

“ Giết!”

Trong tiếng hò reo như dời non lấp biển, Ngụy Tục dẫn đầu giục ngựa tiến ra. Phía sau một ngàn thiết kỵ Tịnh Châu đột nhiên giống như nước lũ vỡ đê ào ạt tiến ra, không hề sợ hãi nghênh đón chín ngàn kỵ binh địch quân cuộn cuộn tiến đến.

“ Toa toa toa ~”

Tên đầy trời trong trận Ô Hoàn bắn tua tua lên không trung. Rơi như mưa xuống đầu thiết kỵ Tịnh Châu đang ào tới, Ngụy Tục ra lệnh một tiếng, tướng sĩ Tịnh Châu vội vàng lấy từ sau yên ngựa một tấm thuẫn nhỏ che trên đầu, sau đó tận lực co cả người lại, ép mình trên lưng ngựa, thúc ngựa phi nhanh, tấm thuẫn nhỏ phối hợp với cổ ngựa cũng đủ tạo thành tường phòng ngự bảo vệ kỵ binh.

Toạ kỵ mặc dù không có phòng hộ, nhưng sinh mạng của bọn chúng lại mạnh hơn loài người nhiều. Chỉ cần không bị bắn trúng chỗ trọng yếu, phải nhớ để một chiến mã khỏe mạnh ngã xuống là vô cùng khó khăn.

“ Phốc phốc phốc ~”

Mũi tên sắc nhọn trút xuống như mưa, tiếng hí thảm của chiến mã lập tức vang tận mây xanh, hơn mười con ngựa của thiết kỵ Tịnh Châu đang lao nhanh âm âm ngã quỵ, nhưng kỵ trận vẫn mãnh liệt tiến lên không bị ảnh hưởng chút nào.

Nhưng mà, ác mộng của thiết kỵ Tịnh châu vừa mới bắt đầu.

Khinh kỵ binh địch quân đang lúc cuộn cuộn tiến vào đột nhiên nảy sinh biến hóa kinh người. Khinh kỵ binh chạy đầu bắt ngờ từ giữa tách ra, giống như một ngọn sóng lớn bị đá ngầm cứng rắn cắt thành hai mảnh ở chính giữa, dạt sang hai cánh.

Sát khí đằng đằng, trọng giáp thiết kỵ cả người lẫn ngựa đều bọc giáp sắt nặng nề giống như ma quỷ xông ra. Tiếng chiến mã thở phì phò đan xen tiếng gót sắt vang lên, động đất rung trời, từng thanh trường thương đứng thẳng đan vào nhau như rừng, ánh sáng lạnh lẽo của thiết giáp đen chiếu lên trời cao.

Thân ảnh Hứa Chử xuất hiện phía trước những trọng giáp thiết kỵ này, bỗng nhiên trong lúc đó, Hứa Chử giờ cao chùy Lang Nha trong tay, ngựa mặt lên trời hú dài: “ Ngao ~”

“ Sa ~”

Trong tiếng kim loại ma sát, một ngàn trọng giáp thiết kỵ đồng thời kéo mặt nạ quỷ trên mũ giáp xuống, trong khoảnh khắc yên lặng khuôn mặt từng người trở nên dữ tợn, chỗ mặt nạ quỷ lạnh băng bao trùm, chỉ có lỗ mắt, lộ ra ánh mắt đằng đằng sát khí của các tướng sĩ thiết kỵ.

“ Ngao ~”

Hứa Chử cầm chùy Lang Nha trong tay đi trước hung hăng dẫn đầu, lại hú dài.

“ Thương ~”

Trong tiếng binh kim loại ma sát không ngừng, tướng sĩ thiết kỵ vội vàng rút từ sau yên ngựa ra hai thanh trăm mã đao vừa dài vừa sắc bén, chuôi đao được gắn lại với nhau, lưỡi đao hướng ra phía trước, đao đặc chế gắn chặt vào rãnh trước yên ngựa, lao nhanh theo chiến mã, hai ngàn thanh trăm mã đao hai lưỡi đó hợp thành một hàng dài, hội tụ thành một vùng đao phong tử vong dày đặc, mang theo sát khí lạnh băng gào thét mà xông lên ~

“ Hả!?”

Con người Ngụy Tục thoáng chốc co lại, kỵ binh kia con mẹ nó là cái gì vậy? Cả người lẫn ngựa đều phủ thiết giáp dày cộm, chiến mã thật sự có thể chịu sức nặng như vậy sao? Phía sau Ngụy Tục, gần ngàn kỵ binh Tịnh Châu đều hít vào khí lạnh, bọn họ đều chưa từng thấy qua kỵ binh hung tợn khủng bố như thế, ít nhất là cho tới bây giờ chưa từng thấy.

“ Ầm ầm ~”

“ Hưư hưư ~”

Quân khinh kỵ binh của Mã Dục chia thành hai cánh xông vào mặt chính của thiết kỵ Tịnh Châu, sau một khắc, một loạt phi thương sắc bén ở trong đội hình kỵ binh của Mã Dục được phóng lên, trên không trung đan thành một vùng rừng chết, sau đó mang theo tiếng rít sắc bén ghim mạnh xuống.

“ Dương!”

Ngụy Tục vùng thương gạt một phi thương phóng tới hần, ngựa mặt lên trời gào thán: “ Dừng thuận! Mau dừng thuận ~”

“ Hoa lạp lạp ~”

Kỵ binh Tịnh Châu đang cuộn cuộn tiến tới đều đồng thời dừng thuận nhỏ lên, cố gắng co người nấp dưới thuận nhỏ, đáng thương là, lúc này thứ lướt tới không phải là mưa tên, mà là một loạt phi thương sắc bén nặng hơn mười cân!

“ Đốc ~”

Một phi thương sắc nhọn mang theo quán tính nặng nề lẳng không rơi xuống, dễ dàng xuyên qua sự ngăn cản của tấm thuẫn, sau đó lại đâm xuyên qua mũ giáp, ghim sâu vào đầu một tên kỵ binh Tịnh Châu, tên kỵ binh Tịnh Châu kêu lên một tiếng đau đớn, ánh mắt đột nhiên trở thành thất thần rồi từ trên người chiến mã đang phóng nhanh rơi xuống.

“ Phốc ~”

“ Phốc ~”

“ Phốc ~”

Tiếng lợi khí đâm rách khoang cơ thể giòn tan không ngừng vang lên bên tai, tiếng hí của chiến mã thoáng chốc xen với tiếng kêu thảm của binh lính, Ngụy Tục đột nhiên quay đầu, chỉ thấy thiết kỵ Tịnh Châu phía sau cuộn tới đang ngã xuống một loạt, chiến sĩ anh dũng đang sống sờ sờ trong khoảnh khắc biến thành từng cỗ thi thể lạnh băng.

Thiết kỵ Tịnh Châu mặc dù tinh nhuệ, nhưng chưa hoàn toàn quen thuộc với chiến thuật của Mã Dục! Trên chiến trường, hậu quả khi chưa quen thuộc chiến thuật địch quân chính là tai họa, cũng giống như một ngàn thiết kỵ Tịnh Châu của Ngụy Tục, hai ngàn khinh kỵ binh của Mã Dục chỉ mới phóng loạt thương đầu tiên, liền kéo ngã ít nhất hơn bốn trăm kỵ binh Tịnh Châu.

Đây là dưới tình huống phóng ở mặt bên, nếu như là hai quân chính diện giao nhau, một ngàn thiết kỵ Tịnh Châu của Ngụy Tục chỉ sợ sẽ không còn mấy mống!

Mắt thấy đám thuộc hạ anh dũng ào ào ngã xuống ngựa, đôi mắt của Ngụy Tục thoáng chốc trở nên đỏ rực, giận dữ điên cuồng giống như lửa nóng cuộn cuộn không ngừng thiêu đốt ở trong ngực hần.

“ Hô phốc ~”

“ Hàng xích”

Trong tiếng thở phì phò của chiến mã, một ngàn trọng giáp thiết kỵ của Hứa Chử rót cuộc cũng xông tới, cùng thiết kỵ Tịnh Châu đang xông lên húc mạnh vào nhau, chiến mã của kỵ binh Tịnh Châu theo bản năng muốn từ khe hở trong trọng giáp thiết kỵ chạy xuyên qua, nhưng vừa vọt lao vào một loạt thanh trăm mã đao sắc bén.

“ Phốc phốc phốc ~”

“ Hí luật luật ~”

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng hí thảm của chiến mã vang thành một đoàn, kỵ binh Tịnh châu thân mặc giáp nhẹ giáp thậm chí chưa kịp vung yêu đao trong tay, liền đã bị thương của trọng giáp thiết kỵ đâm xuyên qua ngực, tiếp đó cả người bị xâu chuỗi trên kỵ thương, từ trên lưng ngựa lúi xuống, chỉ có một ít kỵ binh Tịnh Châu trước khi chết có thể cầm yêu đao trong tay ra sức ném, nhưng căn bản không thể xuyên qua giáp đồng nặng nề dày cộm trên người trọng giáp thiết kỵ.

Có chuẩn bị đấu với không chuẩn bị, trọng giáp thiết kỵ đấu với khinh kỵ binh, đây là một tràng quyết đấu không chút hồi hộp, chiến tranh còn chưa bắt đầu thì kết cục đã định.

“ Giết!”

Ngụy Tục hú một tiếng dài thê lương, vung thương đâm thẳng Hứa Chử.

“ Hô ~”

Chùy Lang Nha của Hứa Trữ quét ngang qua, chạm vào thiết thương trong tay Ngụy Tục, lực lượng cường bạo từ thiết chùy Lang Nha trong khoảnh khắc nện thiết thương Ngụy Tục cong thành hình cung, thế tới của chùy Lang Nha vẫn còn nhanh, không thể ngăn cản mà nện trước ngực Ngụy Tục, đập thiết giáp bảo vệ ngực Ngụy Tục thành mảnh nhỏ, văng ra.

“ Phốc ~”

Ngụy Tục há mồm phun ra một ngụm máu, cả người từ trên lưng ngựa văng mạnh, bay ngược ra sau, người trên không trung, Ngụy Tục khó khăn quay đầu lại, nhìn hướng đại doanh Tịnh Châu sau lưng, trong con mắt thoáng qua một tia đau thương nhàn nhạt, tướng quân Lữ Bố, năng lực Ngụy Tục cũng chỉ có thế, vĩnh biệt ~

Dưới sự tấn công của thiết kỵ doanh, sự tấn công không thể nào ngăn cản được của Hứa Chử và trọng giáp thiết kỵ, thiết kỵ Tịnh Châu của Ngụy Tục cũng bỏ mạng gần hết, Chu Thương, Cú Đột dẫn theo Lang kỵ binh từ hai cánh vòng qua ngăn cản quân Ngụy Tục, thừa thế tấn công vào đại doanh Tịnh Châu, trong tiếng reo hò đình tại nhức óc, mấy ngàn khinh kỵ binh Ô Hoàn của Lang kỵ binh ùn ùn kéo đến, như thủy triều phóng tới chỗ cổng trại đang từ từ khép lại. “ Toa toa toa ~”

Mưa tên dày đặc như châu chấu từ trong đại doanh Tịnh Châu bắn cầu vòng ra, hết lớp này đến lớp khác giống như thủy triều mạnh mẽ từ đại doanh Tịnh Châu trút về phía kỵ binh Ô Hoàn khiến họ liên tiếp rớt xuống ngựa, chỉ trong thời gian chốc lát, đã thương vong hơn mấy trăm kỵ binh.

Phía xa, khước miệng Mã Dục giật một cái, trầm giọng nói: “ Truyền lệnh, Lang kỵ binh sau khi rút lui, tạm ngừng công kích”.

Người truyền lệnh giục ngựa nhanh chóng chạy đi, cấp tốc truyền đạt mệnh lệnh của Mã Dục, mấy ngàn khinh kỵ binh Ô Hoàn gào thét mà tới, lại gào thét mà rút về, trong khoảnh khắc liền rút sạch khỏi mặt trước của đại doanh Tịnh Châu, trên chiến trường thê lương, chỉ còn những đồng lõa xộn đầy đất, khắp nơi đều là thi thể nằm ngửa, thương tích gãy đoạn, còn có tinh kỵ rách tươm.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, một đám chim ưng bị mùi máu tươi dụ dỗ, từ phía xa vỗ cánh bay tới, chuẩn bị hưởng thụ món mồi ngon do trời ban cho.

Giả Hủ nói: “ Chúa công, quân Tịnh Châu không hổ là đội quân tinh nhuệ, cấu trúc đại doanh vô cùng kiên cố, quân ta nếu như phát động công kích mạnh mẽ, chỉ sợ thương vong thảm trọng, không bằng chờ trời tối rồi lại nghĩ biện pháp?”

“ Ừ”.

Mã Duyệt nghe vậy liền gật đầu.

Tướng thất trận Phụng Tiên núng thế.

Sĩ khí tăng Hứa Chử đuổi ngay

Cũng nhờ Ngụy Tục giải vây

Ôn Hầu cấp kích chạy ngay mà về.

Binh Tinh Châu vốn xưng Tinh Nhuệ

Quân Ô Hoàn được gọi Hổ Lang

Chín ngàn quân kỵ dàn hàng

Ầm ầm như lũ trên ngàn cuốn đi.

Lữ Bố thua trận, may mà còn kịp chạy về trận doanh bỏ trốn. Ngụy Tục dẫn 1000 quân kỵ Tinh Châu được xưng là Tinh Nhuệ ra cản, nhưng liệu có cản được đạo Hổ Lang chỉ sư này của Mã Duyệt.

Muốn biết rốt cuộc Mã Duyệt có chém chết được Lữ Bố hay không, trận chiến Dã Ngưu độ sẽ có kết quả như thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

221. Chương 153: Đêm Nay Phá Doanh.

Cho tới nay, Mã Duyệt dùng binh đều là thắng vì đánh bất ngờ, am hiểu là nhằm chỗ sơ hở mà đánh, trong hiểm cầu thắng, chờ lúc địch lơ là không kịp đề phòng đột nhiên tấn công, sau đó một trận là thành công. Giống như bây giờ, đường đường chính chính mà quyết chiến với địch, hơn nữa đánh mạnh vào trại lớn quân địch phòng ngự kiên cố, Mã Duyệt cũng không có quá nhiều biện pháp.

Hơn nữa, Hãm trận doanh ở phía xa Mỹ Tắc cách tốt nhất là công thành, nhưng thiết kỵ doanh, lang kỵ doanh dưới trướng Mã Duyệt am hiểu nhất là dã chiến phá địch, cũng không khéo công thành.

“ Văn Hòa còn có diệu kế đánh địch sao?”

“ Chúa công, tình thế bây giờ cực kỳ bất lợi cho quân ta.” Giả Hủ chỉ đại quân Tinh Châu đang ở xa xa dưới Dã Ngưu Độ, nghiêm giọng nói: “ Quân Tinh Châu lập doanh trại dọc bên bờ, quân ta không thể phá được đại doanh nên không cách nào ngăn được bộ binh quân địch tiếp tục từ bờ sông phía Đông tiến vào bờ sông phía Tây. Một khi tất cả một vạn bộ binh quân Tinh Châu cùng với lương thực vượt qua sông, muốn diệt quân Tinh Châu đã khó khăn lại càng khó khăn hơn. Đến lúc đó quân ta sẽ lâm vào hoàn cảnh cực kỳ bị động”.

“ Ừ”.

Mã Duyệt tự nhiên nghe ra hàm ý trong lời nói của Giả Hủ, nếu như đại quân không thể ở Dã Ngưu Độ đánh tan quân Tinh Châu của Lữ Bố thì đến lúc đó sẽ lâm vào khốn cảnh tiến thoái lưỡng nan!

“ Tối nay phải công phá đại doanh Tinh Châu.” Mã Duyệt trầm giọng nói: “ Cho dù không thể đánh tan bộ binh Tinh Châu ở bờ sông phía Đông, cũng phải nuốt trọn mấy ngàn kỵ bộ binh Tinh Châu ở bờ sông phía Tây, chỉ cần nuốt trọn kỵ binh, một vạn bộ quân Tinh Châu còn lại không cần lo tới nữa, chờ lúc bọn chúng chạy tới Mỹ Tắc, chỉ sợ món cục vàng cũng đã nguội.”

“ Ách. Món cục vàng?” Mắt Giả Hủ lộ vẻ hoang mang, trong lúc vô tình ngoái đầu lại, đột nhiên liếc về vùng rừng rậm cách đó không xa, khóe miệng không khỏi thoáng qua một nét cười lạnh lẽo, nói: “ Chúa công, Hủ có một kế, có thể phá địch”.

...

Ở đại doanh quân Tinh Châu, đại tướng của Lữ Bố.

Lữ Bố giống như con thú hoang bị thương, ôm đầu rú lên: “ Đôi mắt, đôi mắt của ta, ta không thấy gì nữa cả ~”

Lang trung đi theo quân vội khuyên: “ Tướng quân không cần lo lắng, chỉ là do một ít đá vôi rơi vào, mặc dù có chút tổn thương nhưng không ảnh hưởng lớn quá, nằm trên giường tối đa hai ngày là đã có thể khôi phục lại như cũ.”

“ Hô ~”

Nghe Lữ Bố không có việc gì, Hầu Thành, Tào Tính đồng thời thở phào một cái.

“ Báo ~” chính lúc này, có tiểu giáo vén trướng mà vào, quỳ xuống đất bẩm báo: “ Tướng quân, Ngụy Tục tướng quân vì yểm hộ đại quân rút về, dẫn quân cản phía sau, đã...”

Tào Tính xưa nay thân với Ngụy Tục, nghe vậy vội la lên: “ Ngụy Tục tướng quân như thế nào rồi?”

Tiểu Giáo vội cúi đầu xuống, ảm đạm nói: “ Ngụy Tục đã bỏ mình rồi, toàn quân một ngàn thiết kỵ cũng đã chết hết.”

“ Cái gì!” Tào Tính cũng hít vào một ngụm khí lạnh, mặt lộ vẻ khiếp sợ: “ Chỉ mới một chốc thời gian như vậy, toàn quân một ngàn thiết kỵ Tịnh Châu đã chết hết sao?”

“ Đáng ghét!” Lữ Bố đột nhiên xoay người ngồi dậy, nắm chặt hai quyền, cắn răng nghiến răng nói: “ Mã Dục, Mã đồ phụ, thất phụ! Bốn tướng quân thề lấy đầu chó của ngươi, oa a a ~”

Tào Tính nói: “ Tướng quân, mặt tướng cho là quân Mã Dục tối nay nhất định tập kích doanh trại, nên đã sớm có phòng bị”.

Lữ Bố nói: “ Ủ, Tào Tính nghe lệnh”.

Tào Tính bỗng nhiên tiến lên trước một bước, ôm quyền đáp lớn: “ Có mặt tướng”.

Lữ Bố nói: “ Trước khi đôi mắt bốn tướng quân khôi phục, toàn quân tạm thời để ngươi chỉ huy.”

Mắt Tào Tính lộ tia sắc quyết tâm, cất cao giọng nói: “ Mặt tướng tuân lệnh”.

Nhưng Hầu Thành ở một bên lại bĩu môi, mặt lộ vẻ không phục.

Đầu thành Mỹ Tắc.

Dưới ánh lửa bùng cháy yếu ớt, thân ảnh Quách Đồ càng lộ vẻ gầy ốm, càng có nhiều tơ máu phủ kín trong đôi mắt, lúc ánh lửa chiếu xuống tựa như có hai ngọn lửa âm thiêu đốt trong con ngươi của Quách Đồ, vì độc thức tu sửa thành Mỹ Tắc và dời phụ nữ và trẻ em ở trong thành đi, Quách Đồ đã mấy ngày chưa chớp mắt.

“ Quách Đồ tiên sinh!”

Trong lúc Quách Đồ mơ màng buồn ngủ, chợt có tiếng bước chân dồn dập vang lên phía sau, Quách Đồ bỗng nhiên xoay người lại, chỉ thấy Liêu Hóa dẫn mười mấy tên thân binh bảo vệ vội vã đi lên thành lâu.

“ Quách Đồ tiên sinh, trừ giác lâu ở Đông Nam, tất cả tường thành đều đã cao tới bốn trượng!”

“ Ủ”. Quách Đồ gật đầu, mệt mỏi nói: “ Khổ cực cho tướng quân rồi.”

Liêu Hóa nói: “ Vì chúa công ra sức, xử lý một số sự việc bên trong mà thôi.”

“ Báo ~” Liêu Hóa vừa nói xong, chợt có tiểu giáo chạy nhanh lên thành lâu, quỳ rạp xuống trước mặt Quách Đồ, gấp gấp nói: “ Tiên sinh, thám mã cấp báo”.

Quách Đồ nói: “ Nói”.

Tiểu giáo nói: “ Thám mã báo về, quân Ký Châu đã vượt sông hai ngày trước, bây giờ cách Mỹ Tắc còn chưa tới năm mươi dặm!”

Lông mày Quách Đồ thoáng chốc nhíu lại, thấp giọng nói: “ Quân Lương Châu đâu?” “ Quân Lương Châu trong bảy ngày tiến nhanh về phía Đông năm trăm dặm, bây giờ cách Mỹ Tắc không quá tám mươi dặm”.

“ Tê ~” Liêu Hóa nghe vậy cũng hít vào một ngụm khí lạnh, nghiêm nghị nói: “ Nói cách khác, chậm nhất là trước tối mai, quân Lương Châu, quân Ký Châu sẽ gặp nhau ở dưới thành Mỹ Tắc!”

Quách Đồ đột nhiên chấp hai tay sau lưng, đi qua đi lại ở trên lầu thành, hơn nữa tốc độ cực nhanh, ánh mắt Liêu Hóa, tiểu giáo cùng với đám thân binh di động theo thân ảnh di động của Quách Đồ, nhất thấy đều không dám lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Quách Đồ, chỉ có cây đuốc cháy mạnh thỉnh thoảng phát ra tiếng lách tách, còn có tiếng kêu thảm do nô lệ bị đánh phát ra trên công trường bận rộn.

Liêu Hóa ừng ực nuốt xuống một ngụm nước bọt. Thật sự nhìn không được nữa hỏi: “ Tiên sinh, bây giờ làm gì đây?”

Mặc dù mệnh lệnh Mã Dược rõ ràng muốn Liêu Hóa làm chủ tướng đóng giữ ở Mỹ Tắc, Cao Thuận, Quách Đồ phụ giúp, nhưng bản thân Liêu Hóa cũng biết hẳn không phải người giỏi mưu lược, hầu như lúc có chuyện, cuối cùng đều hỏi chủ ý của Quách Đồ.

Quách Đồ bỗng nhiên dừng bước, ngừng giọng hỏi: “ Liêu Hóa tướng quân, nhưng đại quân của chúa công có tin tức gì không?”

Liêu Hóa lắc đầu ảo não, trả lời: “ Mạt tướng trước sau đã phái ra mười mấy thám mã tiến vào biển chết tìm hành tung đại quân của chúa công, đến nay vẫn chưa có tin truyền về.”

“ Ba”.

Quách Đồ gõ mạnh. Vẻ lo lắng trên mặt lại đậm thêm một phần, suy ngẫm một lát rồi lại hỏi: “ Cao Thuận tướng quân đâu, bây giờ ở nơi nào?”

Liêu Hóa nói: “ Cao Thuận đang sắp xếp dời phụ nữ và trẻ em đi”.

“ Ngơ ~” Quách Đồ gật đầu, hỏi: “ Đã dời đi bao nhiêu người rồi?”

“ Đàn bà và trẻ nhỏ rời khỏi đại khái khoảng năm, sáu vạn người”.

“ Ài, cũng chỉ có thể như vậy”. Quách Đồ thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “ Việc dời phụ nữ và trẻ em dừng ở đây, để Cao Thuận tướng quân lập tức đến lầu thành này nghị sự. Mau”.

“ Tuân lệnh”.

Một tên thân binh đáp ứng một tiếng, chạy vội đi.

Ước chừng thời gian một bữa cơm, Cao Thuận mồ hôi đầy đầu vội vã chạy tới lầu thành, chưa vào cửa đã nói: “ Mạt tướng đang sắp xếp dời phụ nữ và trẻ em đi, tiên sinh có gì lại gọi tới?”

Quách Đồ thẳng thắn, thở dài nói: “ Cao Thuận tướng quân, đã không còn thời gian nữa”.

“ Không còn thời gian?” Cao Thuận ngạc nhiên nói: “ Nhưng mạt tướng mới kịp dời đi hơn năm vạn người, còn hơn tám vạn người chưa kịp dời đi mà”.

Quách Đồ nói: “ Ta hỏi ngươi, đã dời hơn năm vạn người ra ngoài, có phải đều là phụ nữ và trẻ em hay không?”

Cao Thuận nói: “ Không sai, mạt tướng tuân theo lời dặn của tiên sinh, đều dời trẻ em và nữ nhân trẻ dưới ba mươi tuổi đi trước, bây giờ phụ nữ và trẻ em đã dời đi gần xong, hơn tám vạn người còn lại phần lớn là nữ nhân hơn ba mươi tuổi và nhiều người già”.

“ Gần hết là được rồi”. Quách Đồ thở phào một cái, nói với vẻ yếu ớt hiếm thấy: “ Quân Lương Châu và quân Ký Châu rất nhanh sẽ kéo tới, bây giờ dời đi nữa cũng không kịp nữa rồi, coi như miễn cưỡng tổng ra ngoài thành, chỉ sợ cũng khó trốn vận rủi, chỉ bằng để bọn họ ở lại trong thành đi, chỉ cần đại quân của chúa công có thể kịp thời trở về cứu viện, thành trì ở Mỹ Tắc không bị phá, bọn họ vẫn có một con đường sống.

Quách Đồ ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng hẳn hiểu rõ, khả năng này là cực kỳ thấp!

Cao Thuận suy nghĩ một chút, chán nản thở dài nói: “ Cũng tốt”.

“ Còn một việc, phải làm tốt trước khi quân Lương Châu và quân Ký Châu giết tới”.

Quách Đồ nói xong xoay người nhìn công trường xây công sự bận rộn bên trong thành, thân ảnh vô số nô lệ bận rộn trong khoảnh khắc thu vào tầm mắt Quách Đồ, đột nhiên, trong con ngươi kín tơ máu của Quách Đồ thoáng qua một tia sát cơ lạnh liệt.

“ Chiến tranh một khi xảy ra, quân ta đem hết binh toàn lực thủ thành, tất sẽ không có binh lực dư thừa trông coi bọn nô lệ này, cho nên ~”

Quách Đồ nói câu này xong liền ngừng lại, lấy tay ra dấu chém đầu.

Liêu Hóa nghe vậy cũng hít vào một ngụm khí lạnh, lắp bắp: “ Ý tiên sinh là, giết hơn một vạn nô lệ này?”
“ Ừ”.

Mặt Quách Đồ không chút biến sắc mà gật đầu.

Liêu Hóa nói: “ Nhưng ... đây là hơn một vạn lao động cường tráng a, chưa được chúa công cho phép, làm như vậy không phải ...”

Quách Đồ nói: “ Chuyện quân khẩn cấp, đã không còn kịp bẩm báo chúa công nữa! Huống hồ hơn một vạn nô lệ kia đã tính chưa thuần, một khi chiến sự khẩn cấp, khó đảm bảo sẽ không từ trong đó mà sinh loạn, vì thành Mỹ Tắc, vì đại nghiệp của chúa công, hơn một vạn nô lệ này, quyết không được lưu lại, bọn chúng phải chết hết, không muốn chết cũng phải chết!”

Liêu Hóa nghiêm giọng nói: “ Mạt tướng đã hiểu”.

Quách Đồ chuyển ánh mắt về phía Cao Thuận, nói: “ Cao Thuận tướng quân, việc này ... giao cho người đi làm. Vừa vặn có thể cho những tân binh dưới trướng người thấy máu”.

Cao Thuận ôm quyền thở dài nói: “ Mạt tướng lĩnh mệnh”.

Bóng đêm dần khuất, nhưng bên trong đại doanh Tịnh Châu ánh lửa vẫn sáng trưng, đầu người lúc nhúc.

Tào Tính phụng mệnh tạm thời thống lĩnh toàn quân không dám chậm trễ, đã tăng thêm hai mươi bốn đội tuần tra, tuần tra dọc xung quanh đại doanh một khắc cũng không ngừng, e sợ quân Mã Dục nhân đêm tối cướp trại. Tào Tính một mặt gia tăng tuần tra, một mặt vẫn tổ chức cho bộ binh vượt sông cả đêm từ bờ sông phía Đông, bổ sung thêm cho đại doanh Tịnh Châu ở bờ Tây.

Dưới sự bảo vệ của hơn mười thân binh, Tào Tính ngang nhiên đi lên cổng trại, sớm có tiểu giáo giữ cửa tiến lên nghênh đón, lớn tiếng nói: “ Tiểu nhân tham kiến tướng quân”.

“ Ừm ~” Tào Tính gật đầu, hỏi: “ Ngoài doanh có động tĩnh gì không?”

“ Hồi bẩm tướng quân. Vẫn chưa có động tĩnh”.

“ Ừ, tăng cường đề phòng. Nhưng nếu có bất cứ động tĩnh nhỏ nào, lập tức báo lại”.

“ Tuân lệnh”.

“ Dạ!” Tiếng tiểu giáo giữ cửa vừa dứt, Tào Tính đột nhiên nhú chân mày, ngưng giọng nói: “ Âm thanh gì vậy?”

Tiểu giáo và bọn binh sĩ chung quanh đều ngơ ngác, bọn họ căn bản không nghe thấy có tiếng động gì lạ.

Ánh mắt Tào Tính nghiêm nghị, đưa tay ra, trầm giọng nói: “ Đưa cung!”

Rất nhanh một thân binh đưa cung Thiết Thai nặng bốn thạch cho Tào Tính, Tào Tính nắm cung ở tay. Lại rút một mũi tên to bằng ngón cái ở bao tên trong tay thân binh lắp vào dây, quay đầu nói với tiểu giáo bên cạnh: “ Người cầm một cây đuốc, dốc sức ném ra xa trước cổng trại, ném càng xa càng tốt”.

“ Tuân lệnh”.

Tiểu giáo ở viên môn không dám chậm trễ, vội vàng rút một cây đuốc đang cháy hừng hực trên viên môn, xoay tròn cánh tay đi tới trước ra sức ném ra. Thoát cái, cây đuốc đang cháy xoay tít mà bay ra phía trước, trên không trung kéo thành một quỹ đạo vừa sáng ngời, mắt Tào Tính có chút nheo lại, dựa vào sự chiếu

sáng của ánh lửa, quả nhiên thấy trên bãi đất trống ngoài viên môn đang có rất nhiều bóng người đen xì di chuyển.

Tào Tính thở ra một hơi, cung Thiết Thai nặng bốn thạch thoáng chốc kéo căng, bỗng nghe một tiếng ông rung lên, mũi tên Lang nha đặt trên dây đã như tia chớp bắn ra ngoài.

“ Ách a ~”

Gần như cùng lúc Tào Tính buông tay, trong bóng tối phía trước viên môn liền vang lên một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“ Hảo tiễn pháp!”

Tiểu giáo giữ cửa trại và bọn thân binh âm ầm ủng hộ, Tào Tính khó tránh khỏi đắc ý trong lòng, lúc đang muốn bắn ra mũi tên thứ hai, chợt có sát khí lạnh như băng từ dưới bầu trời đêm như tơ nhện kéo tới, khiến hắn một mực tập trung.

“ Hưu ~”

Sau một khắc, tiếng rít thê lương từ bóng tối vô tận phía trước vang lên, sắc mặt Tào Tính đại biến lúc muốn lắc mình, một mũi tên Lang nha bằng ngón cái đã sớm bắn thẳng ngực trái của hắn, sức mạnh to lớn ẩn trên mũi tên mang cả thân hình Tào Tính văng ra sau, va mạnh lên vách chắn bằng gỗ trên cửa trại.

“ Đốc!”

Mũi tên Lang nha sắc nhọn bắn thẳng vai trái của Tào Tính, lại ghim sâu vào vách chắn bằng gỗ trên cửa trại.

“ Tướng quân!”

“ Tướng quân!”

“ Tướng quân!”

Tiểu giáo viên môn và bọn lính giữ cửa rối rít kêu to, nhìn chăm chú lên trên, chỉ thấy một mũi tên Lang nha bằng ngón cái cắm sâu ở vai trái Tào Tính, ghim cả người hắn trên vách chắn bằng gỗ trên cửa trại. Con người đen láy của Tào Tính một vùng lạnh lẽo, nửa bên thân đã tê liệt, khó có thể nhúc nhích một chút nào nữa.

“ Hưu ~”

Lại một tiếng rít vang lên, mũi tên Lang nha bằng ngón cái vút không mà tới, lúc Tào Tính vô lực tránh né nữa, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn hàn quang chợt lóe trước mắt, chợt cảm thấy cổ họng mát lạnh, lúc từ từ cúi đầu xuống, một đoạn lông vũ của mũi tên Lang nha đang có chút rung động trong gió đêm.

Tào Tính xưa nay tự phụ tài bắn cung siêu tuyệt, không ngờ tối nay lại chết dưới tên của quân địch!

Trong con người Tào Tính thoáng qua một tia tự giễu nhàn nhạt, đầu chợt nghiêng sang, đứt hơi bỏ mạng.

“ Tướng quân!!!”

Tiểu giáo viên môn và bọn thân binh rối rắm lên, nhìn Tào Tính khó có thể tin, quả thực không dám tin Tào Tính tướng quân là thiện xạ nhất trong quân Tịnh Châu lại bị địch nhân dùng tên bắn chết.

“ Không ổn rồi, ngoài doanh trại có động tĩnh!”

“ Hình như có người”.

“ Mau cầm đuốc tới, đuốc!”

Có binh lính luống cuống tay chân mà nhổ ra một cây đuốc đang cháy hừng hực trên cửa trại, tiểu giáo viên môn tiếp nhận đuốc từ trong tay binh lính, lại ra sức ném ra phía trước, lúc cây đuốc xoay tít xẹt qua bầu trời đêm, cũng là lúc các tướng sĩ Tịnh Châu hoảng sợ phát hiện, ngoài viên môn đang có vô số bóng đen ở gần.

“ Địch tập kích, địch ~”

Tiếng kêu lớn của tiểu giáo gác cửa trại đột nhiên ngừng lại, một mũi tên nhọn hoắt lạnh như băng đã bắn thủng cổ họng của hắn, khiến hắn không thể phát ra tiếng nào nữa, tiểu giáo gác cửa trại cố hết sức mà giơ hai tay lên, gắng sức bịt chặt cổ họng mình, lực lượng toàn thân giống như thủy triều từ trong cơ thể hắn rút đi.

“ Phịch ~”

Tiểu giáo viên môn ngã xuống nằm vật ra.

“ Toa toa toa ~”

Trong bóng tối, mưa tên dày đặc như châu chấu từ ngoài doanh bắn tới, tướng sĩ Tịnh Châu canh giữ ở trong viên môn cũng không kịp đề phòng, kêu thảm ngã xuống, sau một khắc, bóng đen ở ngoài viên môn dưới bóng đêm xông ra vô số, nhờ ánh lửa bùng cháy trên cổng trại, mơ hồ có thể thấy được, có vô số kỵ binh đang lặng yên không một tiếng động xông tới, ném một bó củi đen sì tới ngoài viên môn, chưa tới một khắc, ở ngoài viên môn liền chất đống thành một tòa núi nhỏ.

“ Địch tập kích, địch tập kích!”

“ Cung tiễn thủ, cung tiễn thủ mau lên ~”

Chờ lúc cung tiễn thủ quân Tịnh Châu nhanh chóng chạy tới, kỵ binh quân địch đã sớm hô hào rút đi, sau một khắc, trong bóng tối vô tận phía trước đột nhiên dấy lên ánh lửa lập lòe, đột nhiên, ánh lửa lập lòe kia đã vút không mà tới, rơi xuống đống củi chất như núi phía trước viên môn của đại doanh Tịnh Châu.

“ Không xong rồi, là hỏa tiễn! Quân địch muốn hỏa công!” Lão binh Tịnh Châu có kinh nghiệm phong phú liền gào lên: “ Nước, mau mang nước tới, chuẩn bị cứu hỏa ~”

“ Toa toa toa ~”

Hỏa tiễn đầy trời một loạt rơi xuống, bó củi chất đống trước đại doanh Tịnh Châu liền cháy rất nhanh, thế lửa lan rất nhanh, từ đống lửa ban đầu, rất nhanh trở thành một trận lửa lớn hùng hục, chờ lúc tướng sĩ Tịnh Châu mang nước từ bờ sông tới, thế lửa đã sớm mất đi khống chế, ngay cả cửa trại, hàng rào, thậm chí cọc nhọn ở đại doanh cũng bắt đầu bốc cháy.

Bờ sông phía Đông, đại doanh Tịnh Châu.

Trương Liêu cầm thìa trong tay từ trong bếp vọt ra, người này mặc dù hôm qua mới bị đánh ba mươi côn, nhưng thanh niên thân thể rất tốt, khôi phục cũng nhanh, mặc dù còn khập khiễng, cũng đã có thể tự nhiên đi lại rồi. Trương Liêu lao ra khỏi nhà bếp, chỉ thấy ánh lửa ngất trời chỗ đại doanh Tịnh Châu ở bờ phía Tây, tiếng la hét, tiếng kêu thảm vang lên một vùng.

“ Quân địch cướp trại, đại doanh hình như bị công phá rồi!”

“ Ngụy Tục tướng quân đã bỏ mình, Lữ Bố tướng quân, Hứa Thành tướng quân còn có Tào Tính tướng quân đều ở bờ phía Tây, chưa có quân lệnh của ba vị tướng quân, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“ Còn có thể làm gì chứ, chúng ta muốn lập tức đi cứu viện, cũng không qua sông được mà.”

Tướng sĩ Tịnh Châu bị đám cháy hù dọa tụ tập ở bờ sông chỉ trở sang phía bờ Tây, náo động cả một vùng.

Trương Liêu đã vút thìa, đoạt yêu đao trong tay một tên binh lính đang sững sờ, sải bước, vọt lên đầu cầu, vọng quát lớn: “ Thuyền đâu? Thuyền ở đâu?”

“ Thuyền ở bờ bên kia, không có ở bên này”.

Trong hoảng loạn, có binh lính đáp lại Trương Liêu.

“ Tệ hại!” Trương Liêu oán hận dậm chân, dậm mạnh lên ván gỗ phát ra tiếng đống đống, Trương Liêu đột nhiên thần sắc vừa động, vọng hô lên: “ Mấy người các người, cả bọn người nữa, lại đây, đều lại đây, mau!”

Một tên binh lính chạy tới cạnh khó hiểu, ngơ ngác mà nhìn Trương Liêu.

Trương Liêu vung đao chém đứt một đoạn cột gỗ chống bên cạnh cầu dẫn bến đò, hấp tấp nói: “ Tháo những tấm ván trên cầu này xuống, làm bè gỗ trên sông, sau đó đi bè qua cứu viện, mau, nhanh lên một chút!”

Một tên binh lính chợt hiểu ra, ba chân bốn cẳng mà chạy qua đây bắt đầu vung đao chém xuống, binh sĩ Tĩnh Châu đang xem lửa cách bờ không xa cũng vội vàng chạy tới, đi theo hỗ trợ.

” Có chuyện gì vậy?” Lữ Bố bật người dậy, thét hỏi: ” Bên ngoài có tiếng gì vậy?”

” Tướng quân, không ổn rồi!” Lữ Bố vừa dứt lời, Hâu Thành đã hấp tấp chạy vào đại trướng, gấp giọng nói: ” Quân Mã Dục đã phá được viên môn rồi, đại doanh sắp không giữ nổi nữa.”

” Cái gì?” Lữ Bố nghiêng rằng: ” Tên hỗn đản Tào Tính này, ngay cả đại doanh cũng không giữ được. Người đâu, lôi tên vô dụng đẩy đến đây cho bản tướng quân.”

Hâu Thành đau khổ nói: ” Tướng quân, Tào Tính đã chiến tử rồi.”

” Hả?” Lữ Bố cứng họng: ” Đã chết rồi sao? May cho hán đấy.”

Trong lúc hán nói, tiếng kêu la ở ngoài đại trướng đã tiến lại rất gần, một tên bộ quân tiểu giáo trên người đầy vết thương chạy vào đại trướng, thở hồng hộc nói: ” Tướng...quân, các huynh đệ sắp không chống được nữa, rút lui, mau rút lui thôi.”

” Bản tướng quân thà chết chứ không lui!” Lữ Bố lạnh lùng nói: ” Mang kích ra đây....!”

” Tướng quân, mau rút lui đi!”

Hâu Thành và tên thân binh trong trướng cùng quỳ sụp xuống.

Lữ Bố thấy thế thì một cước đá Hâu Thành đang quỳ trước mặt ngã lăn quay, hán lạnh lùng nói: ” Cút ngay, mang kích ra đây!”

Hâu Thành lao tới ôm lấy chân Lữ Bố, cầu xin: ” Tướng quân, núi xanh còn đó sợ gì thiếu củi đốt, rút lui đi!”

” A!”

Lữ Bố hét tướng lên, hung hăng đâm một đâm xuống cái bàn trước mặt làm nó gãy làm hai, tạo ra một tiếng động rất lớn, đồ vật đặt trên bàn đổ rào rào xuống đất. Hâu Thành quan sát nét mặt liền biết Lữ Bố lòng đã muốn lui, liền lên bờ dậy, vung tay lên, lạnh lùng ra lệnh: ” Mau, mau chuẩn bị thuyền, bảo vệ tướng quân qua sông.”

Thật là:

Thủ Mỹ Tắc, Quách Đồ hạ lệnh

Quân Ký, Lương đã tiến ào ào

Cả vạn lao động thì sao?

Làm thân nô lệ mạng trao tay người

Tiến đối tiền Cú Đột thi triển

Trước cửa doanh Tào Tính bỏ mình

Nửa đêm Lưu khẩu xuất binh

Theo kế Giả Hủ thành linh đánh sang.

Theo kế của Giả Hủ, Mã Dục quyết định nửa đêm dùng hỏa công đốt trại quân Tĩnh Châu. Tuy giết được Tào Tính nhưng trong quân địch vẫn còn Lữ Bố, Hâu Thành, Tống hiến, liệu lần tấn công này của Mã Dục có thành công như ý nguyện?

Hai đạo quân Lương Châu, Ký Châu đã tiến sát thành Mỹ Tắc, liệu Quách Đồ, Liêu Hóa, Cao Thuận có giữ được thành hay không?

Muốn biết diễn biến thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

222. Chương 154: Binh Lâm Thành Hạ (Quân Vây Bốn Mặt).

Hầu Thành dẫn mọi người rời khỏi đại trường, chỉ thấy cả đại doanh giờ mịt mù, cuộn cuộn những khói như hơi nước bốc lên khi đun nước vậy. Thi thoảng lại có hỏa tiễn bắn đầy trời, lửa bén vào các vật dễ cháy trong doanh, khiến cho khắp nơi đều là ánh lửa đỏ rực. Lữ Bố trên mặt quần vải nên không nhìn thấy đường, bất cẩn chạm phải một ngọn lửa đang cháy, chiến bào trên người bén lửa bốc cháy chỉ trong nháy mắt.

Hầu Thành vội vàng lao tới dùng áo bào dập tắt ngọn lửa trên người Lữ Bố, sau đó kéo tay hắn, nói: ” Tướng quân cẩn thận, mời đi bên này.”

Lữ Bố trong lúc hoảng loạn liền bám chặt lấy Hầu Thành, để mặc cho y dẫn đi.

” Lữ Bố, không được chạy!”

” Lữ Bố, không được chạy!”

” Lữ Bố, không được chạy!”

Hầu Thành dẫn theo mười thân binh bảo vệ cho Lữ Bố, khó khăn lắm mới chạy được tới bến đò, chợt nghe thấy phía đằng sau liên tục vang lên tiếng hò hét, cứ như núi rung đất nứt. Trong ánh lửa cháy rừng rực chỉ thấy ánh đao lấp lóe, bóng người lay động, khắp nơi đều là bóng dáng của quân địch. Tốp tặc binh Mã Dực gần nhất chỉ còn cách bến đò khoảng ba mươi bước nữa.

” Các người, cả các người nữa.” Hầu Thành dùng thiết thương trong tay chỉ qua đám tướng sĩ Tịnh Châu đang canh giữ ở bến đò, quát tháo ra lệnh: ” Bảo vệ bến đò, bất cứ kẻ nào dám tới gần, giết không tha!”

” Tuân lệnh.”

Mười mấy tên lính canh rống lên, tay xách đao đứng bảo vệ bến đò. Hầu Thành lúc này mới cùng hơn mười tên thân binh đỡ Lữ Bố lên một con thuyền trong bến, đang muốn ra lệnh qua sông thì chợt một tên thân binh mất sắc chỉ xuống mặt nước mệnh mang phía trước, thét ầm lên: ” Tướng quân mau nhìn, trên sông có bè gỗ.”

” Hả?”

Hầu Thành hít một hơi khí lạnh, quay phắt đầu lại, chỉ thấy trên mặt nước phía xa xa chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy chiếc bè gỗ. Nhờ ánh lửa bốc lên từ đại doanh phía sau, có thể trông thấy rõ được một đại hán đứng ngạo nghễ trên chiếc bè gỗ đi đầu, cơ bắp cuộn cuộn của đại hán dưới ánh lửa lộ ra màu đồng cổ mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết đây là một người hung hãn.

Đứng trên mấy chiếc bè gỗ đằng sau đại hán là mười mấy hán tử khỏe mạnh mặc quần áo giống nhau, trong tay cầm yêu đao sáng loáng, đằng đằng sát khí, đang ngăn cản lấy đường đi của họ.

” Muốn chạy à? Không có cửa đâu!” Đại hán cỡi trần đứng trên chiếc bè gỗ đầu quát to: ” Nhận lệnh của quân sư, Chu Thương đã chờ ở đây từ lâu, ha ha...”

” Ha ha ha...”

Mười mấy hán tử khỏe mạnh đứng sau đại hán cũng ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lữ Bố hai mắt quần vải nên không nhìn thấy gì, chỉ đành hỏi Hầu Thành: ” Hầu Thành, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Hầu Thành hít một hơi khí lạnh, nói với Lữ Bố: ” Tướng quân, trên mặt sông có kẻ cản đường. Địch nhiều, ta ít, chỉ sợ khó có thể chống được, không bằng tạm thời trở về đại doanh.”

” Tướng quân, không thể được.” Một tên thân binh vội khuyên: ” Đại doanh đã bị quân địch công phá, quay lại thì chẳng khác gì tự tìm đường chết. Đã vậy sao không liều mình phá vây, có lẽ có thể phá được bè gỗ

ngăn cản của quân địch, may mắn phá vây! Tiểu nhân bắt tài, nguyện đi tiên phong, mở một đường máu cho tướng quân.”

Thấy một tên tiểu tốt cũng có thể dũng mãnh như vậy, Hầu Thành trong lòng cảm thấy xấu hổ, thiết thương cầm trong tay chỉ về phía trước: ” Các huynh đệ, giết!”

.....

Mỹ Tắc, bốn cổng ửng thành (bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành).

Đám nô lệ vì phải lao động cật lực hơn mười ngày nên đã kiệt sức, bị chia làm bốn nhóm khác nhau xua vào bốn cổng ửng thành. Khi các cánh cổng nặng nề khép lại thì trên tường thành xung quanh bỗng xuất hiện thủ quân đông nghìn nghịt, trong tay mỗi tên thủ quân còn cầm một cây trường cung, trên dây đã được đặt sẵn một cây lang nha tiễn sắc bén.

Đến lúc này thì dù đám nô lệ có là ngu ngốc cũng biết được số phận gì đang đợi chờ họ.

” Lũ gian tặc các người, các người không giữ lời.” Một gã nô lệ người Hung Nô tức giận gào lên: ” Các người đã đáp ứng chúng ta, chỉ cần chúng ta đầu hàng thì sẽ không giết chúng ta, chỉ cần chúng ta làm đủ ba năm khổ dịch thì sẽ trả tự do cho chúng ta. Tại sao các người lại nuốt lời, tại sao muốn giết chúng ta?”

” Tại sao lại nuốt lời?”

” Tại sao muốn giết chúng ta?”

Đám nô lệ bất lực và tuyệt vọng tức giận gào lên, những nô lệ đứng gần cổng thành thì càng điên cuồng hơn, cố gắng dùng thân thể bằng máu thịt của mình va vào cổng thành, để mong có thể phá vỡ được nó. Tiếc rằng tất cả chỉ là vô dụng.

Cao Thuận cầm kiếm đứng nghiêm trên tường thành, vẻ mặt lạnh lùng nhìn xuống đám nô lệ trong ửng thành. Đám nô lệ kẻ khóc lóc, kẻ gào thét, kẻ mắng chửi, dấm đá, cứ loạn cả lên. Mắt thấy đám nô lệ trước khi chết mỗi người một vẻ, trên mặt Cao Thuận chẳng thấy buồn mà cũng chẳng vui, chỉ thấy vẻ ung dung cùng lạnh lùng.

Chỉ có lão binh đã từng nhìn quen những màn gió tanh mưa máu, trải qua vô số trận huyết chiến thảm liệt mới có thể có sự ung dung, lạnh lùng từ sâu trong xương tủy như vậy.

” Cung thủ....chuẩn bị.”

Cao Thuận rút bội kiếm ra, lạnh lùng ra lên quá đầu, ánh mắt vẫn rất lạnh lẽo. Đám tướng sĩ đứng hãm trận doanh trên tường thành cũng giơ trường cung trong tay lên, chỉ thoáng chốc, những cây trường cung đều đã được kéo căng, những mũi tên lạnh giá đã nhắm thẳng vào đám nô lệ tay không tác sát đang bị vây trong ửng thành.

Đám lão binh quen với sinh tử ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt lặng như giếng nước. Mà những tân binh chưa từng ra chiến trường lần nào thì hoảng sợ nhắm chặt hai mắt lại, không dám hé ra nhìn cảnh tượng thê thảm như địa ngục chốn nhân gian giữa ửng thành.

” Bắn tên!”

Cao Thuận hét lên một tiếng, bội kiếm giơ cao lạnh lùng chém xuống, dây cung bật lên, tên như mưa rơi, không ngừng trút xuống đám nô lệ đang chen chúc nhau trong ửng thành. Tiếng gào thét, kêu rên trong thoáng chốc vang khắp thành, những nô lệ không có chút năng lực kháng cự từng lớp người ngã xuống vũng máu.

” Uỳnh uỳnh uỳnh...”

Trong âm thanh nặng nề, trầm muộn, con thuyền đang được đà lao tới va chạm với chiếc bè gỗ hời hả tiến vào, thể tiến của thuyền liền bị chặn đứng. Nhờ quán tính ngược nhau lớn, nên những cọc gỗ đầu được vót nhọn của cái bè dễ dàng đâm xuyên vào thân thuyền, chỉ thoáng chốc đã kết dính bè gỗ cùng thuyền lại.” Xuống đây cho lão tử!”

Chu Thương hét lớn một tiếng, xoay tròn cây gậy trong tay rồi quét tới, đánh cho mười mấy tên lính Tịnh Châu đang đứng ở đầu thuyền ngã xuống nước, sau lại dùng gậy chống xuống bè gỗ mượn lực nhảy lên. Thân thể như cột sắt giống một con chim lao vút lên, rồi hạ xuống mũi thuyền.

” Uỳnh!”

Hai chân của Chu Thương hạ xuống mũi thuyền làm phát ra một tiếng vang trầm muộn, thân thể nặng nề đè xuống làm mũi thuyền lắc lư, lại có thêm hai binh sĩ Tịnh Châu ở đằng mạn thuyền đứng không vững nên kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống nước. Lính Tịnh Châu tuy kiêu dũng thiện chiến, nhưng đa số không giỏi bơi lội, nếu rơi xuống nước thì chỉ vẫy vùng được mấy cái là chìm nghỉm.

” Giết!”

Hầu Thành rống lên, thương trong tay đâm thẳng về phía Chu Thương. Chu Thương cười ha hả, dùng gậy gỗ chống xuống sàn thuyền, thân thể như cột sắt lại nhảy vọt lên, khi hạ xuống lại rơi đúng vào phần mạn thuyền rộng nhất. Hơn hai trăm cân thịt trên người Chu Thương kèm theo quán tính nặng nề đè xuống mạn thuyền, khiến cho cả con thuyền phải lắc lư kịch liệt.

Hầu Thành chân đứng không vững, nghiêng nghiêng ngã ngã rồi ngã lăn ra sàn thuyền, hai tay vung về phía trước, thiết thương trong tay theo đà ngã văng ra xa, rơi tõm xuống nước.

“ Ha ha.”

Chu Thương cười to, bước lên hai bước nhảy lên đá Hầu Thành bay xuống nước. Hầu Thành không biết bơi lội, rơi xuống nước liền uống phải hai ngụm nước mới vùng vẫy ngoi lên được, y gào lên thảm thiết: ” Cứu...mạng, cứu mạng, ta đầu hàng, mau cứu ta, oa oa...ực ực ực ực...”

” Đúng là phế vật.” Chu Thương cười ha hả, thét lên: ” Các huynh đệ nghe cho kỹ, không ai được phép cứu y.”

” Tuân lệnh.”

Đám thủy tặc đứng sau Chu Thương rào rào đáp lời.

” Hà hà.”

Chu Thương khẽ cười hai tiếng, xoay người lại vung vẩy gậy gỗ trong tay một hồi, khiến cho mười mấy tên lính Tịnh Châu còn đứng trên thuyền phải lùi lại. Cả đám vây quanh Lữ Bố, lùi sát tới đuôi thuyền, nếu còn lùi nữa thì sẽ rơi xuống nước. Lữ Bố tuy không nhìn thấy gì nhưng vẫn có thể nghe được, liền giận dữ quát: ” Mang phương thiên họa kích của bản tướng quân ra đây!”

” Còn muốn tỏ vẻ anh hùng?” Chu Thương cười lạnh, xoay người lại nói với đám thủy tặc đằng sau: ” Các huynh đệ, đánh lật con thuyền này cho lão tử.”

” Tuân lệnh.”

Đám thủy tặc đang trèo lên thuyền đồng thanh đáp ứng, tất cả chạy ầm ầm về mé trái thuyền, đợi cho thuyền nghiêng sang lại lao sang phía phải. Cứ lặp đi lặp lại như thế làm con thuyền nghiêng ngã, khiến mười mấy tên lính Tịnh Châu phải bám chặt mép thuyền không dám buông tay, còn Lữ Bố thì bị hất xuống dòng Hà Thủy.

” Tùm...”

Chu Thương nhún người lao xuống, cả người lao vào dòng nước, chỉ lát sau, dáng người khỏe mạnh của Chu Thương lại từ trong nước lao ra, một tay xách phương thiên họa kích của Lữ Bố, một tay túm tóc của Lữ Bố, lúc thì lòi lên mặt nước, lúc thì lại nhấn xuống nước, y ngửa mặt lên trời cười: ” Bắt được rồi, ha ha ha, lão tử bắt được Lữ Bố rồi.”

Thương thay cho Lữ Bố, trên đất bằng thì dũng mãnh vô song, nhưng rớt xuống nước rồi làm một bụng nước sông thì chẳng còn lực phản kháng, chỉ có thể để mặc cho Chu Thương xử lý. Thật đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Mãi đến lúc Lữ Bố nghẹn thở, Chu Thương mới kéo Lữ Bố giờ trông như con chó chết lên trên bè gỗ. Sớm đã có thủy tặc chờ sẵn, lao lên ba chân bốn cẳng xông tới trói Lữ Bố lại.

” Hừ...”

Thấy bắt được chủ tướng Lữ Bố của quân Tịnh Châu mà ngay cả Hứa Chử cũng không đánh bại được, Chu Thương không khỏi cảm thấy đắc ý. Không ngờ vui quá hóa buồn, chợt nghe thấy tiếng xé gió vang lên, gió mạnh lao tới, dựa vào bản năng của võ tướng cùng kinh nghiệm sinh tử sau bao lần tìm đường sống trong chỗ chết, Chu Thương trong thế ngàn cân treo sợi tóc né người sang một bên.

” Phốc...”

Trong tiếng lợi khí xé rách thân thể, Chu Thương cảm thấy nửa người đột nhiên tê dại, cúi đầu xuống chỉ thấy một mũi lang nha tiễn to chừng ngón tay cái đã bắn xuyên qua bả vai của y. Sức mạnh cường đại từ trên mũi tên truyền đến, khiến cả cơ thể cường tráng của y bắn ra, ngã lăn ra bè gỗ.

” Tướng quân!”

” Tướng quân!”

” Mau cứu tướng quân.”

Đám thủy tặc kinh ngạc, đang muốn ba chân bốn cẳng chạy tới cứu Chu Thương thì từ trong bóng tối lại vang lên tiếng xé gió chói tai, bốn cây lang nha tiễn đồng thời được bắn ra, vô tình bắn xuyên qua người năm tên thủy tặc, trong đó có một mũi bắn xuyên qua yết hầu của hai tên, một mũi tên đoạt hai mạng.

” Không cần lo cho ta...” Chu Thương vùng vẫy chống người dậy. Rống lên: ” Mau giết Lữ Bố, mau!”

Một tên thủy tặc giơ đao muốn chém, một cây thiết thương trầm trọng đã bắn tới, mũi thương lạnh lẽo đâm xuyên qua lồng ngực hắn, khiến cả người hắn bắn ra. Trên con thuyền còn chưa chìm hẳn xuống nước, tên thủy tặc chưa tắt thở kêu lên một tiếng uất ức, hai tay vô lực buông thõng. Cương đao trong tay rơi tòm xuống nước.

” Khụ khụ...”

Lữ Bố ho dữ dội, cuối cùng cũng tỉnh lại, vừa mở mắt ra (vừa rồi khi bị Chu Thương hành hạ, vài quần trên mặt đã bị tuột), chỉ thấy mờ mờ một thanh cương đao sáng lóe đang chém xuống cổ mình, Lữ Bố sợ mất mật, đang muốn né tránh thì lại phát hiện ra thân thể mình nặng như núi, không tài nào nhúc nhích được.

” Keng!”

Khi Lữ Bố nghĩ hẳn hẳn phải chết thì một cây thiết thương quét tới, khó khăn lắm mới cản lại được thanh cương đao, tia lửa bắn ra bốn phía, bên tai Lữ Bố vang lên tiếng hét đồng thanh của Trương Liêu: ” Tướng quân, Trương Liêu đã tới...”

.....

Trước đại doanh Tịnh Châu.

Mã Dục, Giả Hủ được sự bảo vệ của mấy trăm thiết kỵ đứng quan chiến từ xa.

” Báo...Chủ tướng quân đã công phá được ngoại doanh.”

” Báo...Đã phá được chủ doanh.”

” Báo...Cú Đột tướng quân đã đánh tới bên Dã Ngưu, cướp được một con thuyền.”

” Báo...Quân Tịnh Châu đã tan rã, quân ta đang truy quét tàn địch.”

” Báo...Thương tướng quân chặn sông vây đánh, đã bắt sống được chủ tướng Lữ Bố quân Tịnh Châu.”

” Tốt!” Mã Dục phấn khởi nói: ” Trận này nếu thắng, Chu Thương sẽ lập công đầu!”

Giả Hủ cũng mỉm cười nói: ” Giả Hủ chúc mừng chúa công.”

” Ha ha.”

Mã Dục chưa dứt, phía trước lại có khoái mã chạy tới, tiếng kêu thê lương vang lên: "Đội thủy tặc bị viện binh quân Tịnh Châu ở bờ bên tập kích, thương vong phần lớn, chủ tướng Lữ Bố của quân địch cũng được cứu đi!"

Mã Dục biến sắc, vội hỏi: "Chu Thương đâu?"

"Chu Thương tướng quân bị trúng tên, rơi xuống nước bỏ mình."

"Cái gì!" Mã Dục kinh ngạc, thất thanh nói: "Người bị trúng tên, rơi xuống nước bỏ mình?"

"Ồ."

Giả Hủ cũng ghen hòng, ngạc nhiên quên cả thở, tí nữa thì tắc thở chết.

. . . Bờ đông Hà Thủy, đại tướng Lữ Bố.

Lữ Bố yếu ớt mở hai mắt, nhìn Trương Liêu cảm khác nói: "Văn Viễn, nếu lần này không có người dẫn người liều mạng tới cứu, thì bản tướng quân đã phải bỏ mạng trong tay bọn gian tặc rồi."

Trương Liêu ôm quyền thi lễ, trang nghiêm nói: "Ra sức cho tướng quân chính là phận sự của tại hạ."

"Ừ." Lữ Bố gật gật đầu, nghiêm mặt nói: "Văn Viễn, từ giờ trở đi, người chính là thân vệ đội trưởng dưới trướng của bản tướng quân."

"Dạ?" Trương Liêu ngạc nhiên ngẩng đầu, khi thấy được ánh mắt tán thưởng của Lữ Bố, Trương Liêu mới quỳ một gối xuống, cao giọng nói: "Mặt tướng nhận lệnh."

Bờ tây Hà Thủy, bến Dã Ngưu.

Mã Dục trừng đôi mắt đỏ như máu, lạnh lùng quát hỏi Cú Đột: "Sao còn chưa tìm được?"

Cú Đột không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hung ác của Mã Dục, buồn bã lắc lắc đầu.

"Tìm, tiếp tục tìm!" Mã Dục lạnh lùng quát: "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, không tìm được di thể của Chu Thương, bản tướng quân quyết không bỏ qua. Truyền lệnh, tất cả tướng sĩ biết bơi phải xuống sông hết, không biết bơi thì đi dọc bờ xuống hạ du tìm kiếm, cho đến khi tìm được di thể của Chu Thương mới dừng, đi ngay..."

"Tuân lệnh."

Cú Đột hiên ngang nhận lệnh, xoay người cưỡi lên ngựa phóng đi.

Đưa mắt nhìn Cú Đột giục ngựa phóng đi, Mã Dục đột nhiên xoay người lại nhìn về phía dòng Hà Thủy mênh mang, đôi mắt đen nhanh trở nên thâm thúy, Chu Thương, lão tử biết người vẫn còn sống, tiểu tử người không thể chết dễ như vậy, người nhất định phải sống!

"Khụ..." Giả Hủ vội ho mấy tiếng, thấp giọng nói: "Chúa công, nếu giờ đã đánh bại thiết kỵ Tịnh Châu của Lữ Bố, thì không nên tiếp tục lưu lại bến Dã Ngưu nữa. Hiện giờ nên tức tốc quay trở về Mỹ Tắc, chuẩn bị đón đánh ba lộ đại quân khác, nếu chậm trễ chỉ sợ Mỹ Tắc sẽ mất, đại thế sẽ xấu đi."

Nói thật, Giả Hủ rất bất đắc dĩ khi phải nói những điều này với Mã Dục, đặc biệt là trong hoàn cảnh này, nhưng y thân là quân sư, không thể không nói đến.

"Câm mồm!" Mã Dục đột nhiên giận dữ quát: "Bản tướng quân từng thề với trời tuyết sẽ không vứt bỏ bất kỳ một người huynh đệ nào! Khi nào chưa tìm được hạ lạc của Chu Thương, bản tướng quân quyết không rời khỏi bến Dã Ngưu nửa bước."

Phản ứng của Mã Dục sớm nằm trong dự liệu của Giả Hủ, nhưng Giả Hủ không thể không làm tận chức trách quân sư, y tiếp tục khuyên nhủ: "Nếu như đại quân tiếp tục dừng ở bến Dã Ngưu không về, Mỹ Tắc một khi mất, thì mười mấy vạn phụ nữ, trẻ em chỉ sợ khó giữ. Xin chúa công lấy đại cục làm trọng, không thể vì một Chu Thương mà làm lỡ đại cục."

Giả Hủ vừa dứt lời, mấy nghìn tướng sĩ quân Hán tụ tập quanh Mã Dục đều trợn trừng mắt nhìn! Theo những binh sĩ đầu óc đơn giản này suy nghĩ, việc khuyên nhủ chúa công vứt bỏ huynh đệ cùng sinh cùng tử

thật không thể chấp nhận được, nếu không phải thấy Mã Dục thường ngày cực kỳ kính trọng Giả Hủ, thì đám tướng sĩ đã sớm lao lên đánh cho Giả Hủ một trận chết đi sống lại rồi.

Mã Dục đột nhiên xoay người lại, đón nhận ánh mắt phẫn nộ của mấy nghìn tướng sĩ, nói như đinh đóng cột: “Bản tướng quân nhắc lại một lần nữa, cho dù có chết, cũng quyết không vứt bỏ bất kỳ một huynh đệ nào, trước khi chưa tìm được Chu Thương quyết không rời khỏi bến Dã Ngưu nửa bước, cho dù vì thế có phải trả giá bằng mười mấy vạn phụ nữ, trẻ em trong thành Mỹ Tắc cũng không tiếc!”

Mấy nghìn đôi mắt đều trở nên nóng bỏng, nhiệt huyết của Mã Dục cùng những ngôn từ quyết liệt đã khơi dậy huyết tính nguyên thủy nhất từ tận sâu trong đáy lòng của những binh sĩ.

.....

Thành Mỹ Tắc.

”U u u...”

”Tùng tùng tùng...”

Tiếng kèn tịch mịch kéo dài cùng tiếng trống trận kịch liệt vang vọng trời không, trên thảo nguyên mênh mông bất ngát, hai đại quân đông nghìn nghịt như những đàn kiến từ hai phía đông, tây tiến về phía Mỹ Tắc thành. Rừng tình kỳ bay phần phật che lấp ánh mặt trời gay gắt, ánh sáng lóe lên từ rừng thương kích chiếu lạnh không trung, thiết giáp đen nghịt hội tụ thành một phiến đại dương dữ tợn.

Quân Lương Châu và quân Ký Châu cuối cùng cũng đánh tới!

Quách Đồ đứng trang nghiêm trên cổng thành Mỹ Tắc, để mặc cho những lá tình kỳ bay phần phật lướt qua khuôn mặt gầy gò của mình, đôi mắt đầy những tơ máu trông rất thâm trầm. Cái gì phải tới cũng sẽ tới, cát bụi rồi sẽ quay trở về cát bụi, mọi thứ đều sẽ kết thúc nhanh chóng, đều sẽ kết thúc, vào thời khắc này, trên mặt Quách Đồ lộ ra vẻ điềm đạm trước nay chưa từng thấy.

Bến Dã Ngưu.

Bùi Nguyên Thiệu thúc ngựa phi nước đại chạy tới, kích động nói: “Bá Tề, tìm được Chu Thương rồi.”

”Người đâu?”

”Chúa công, Chu Thương ở đây.”

Mã Dục vừa dứt lời, từ phía trước chợt vang lên tiếng của Chu Thương, hắn giương mắt nhìn lên, chỉ thấy bốn tên binh sĩ đang khiêng Chu Thương bước nhanh tới. Trên vai trái Chu Thương vẫn còn cắm một mũi tên dài, trên vai phải thì lại vác cây phương thiên họa kích nặng nề. Chiến bào trên người ướt đẫm, hiển nhiên vừa mới bò từ dưới nước lên.

Chu Thương vùng dậy rồi quỳ xuống đất, áy náy nói: “Chúa công, Chu Thương đã khiến người phải thất vọng, đã để người khác cứu Lữ Bố đi, chỉ có thể cướp được phương thiên họa kích của hắn.”

Mã Dục vội bước tới nâng Chu Thương dậy, nghiêm túc nói: “Mau đứng dậy, Lữ Bố chạy thoát được không liên can gì tới người, người đã cố hết sức rồi.”

Bùi Nguyên Thiệu, Quán Hối, Chu Thương từ buổi đầu đã theo Mã Dục chinh chiến ở Nam Dương, đây là mối giao tình sinh tử được trui rèn từ trong máu và lửa. Đối với Chu Thương, Mã Dục còn có cảm giác áy náy. Có nhiều nhiệm vụ nguy hiểm, Mã Dục không đành lòng phái Bùi Nguyên Thiệu, Quán Hối đi chấp hành, chỉ có thể sai Chu Thương đi. Không phải trong lòng hắn không có tình thân sơ với Chu Thương, mà là dù sao thời gian Chu Thương gia nhập vào tám trăm lưu khẩu cũng muộn hơn Bùi Nguyên Thiệu với Quán Hối.

Dù vậy nhưng Chu Thương chưa bao giờ nói một câu oán hận, mỗi một lần phải gánh vác trọng trách nguy hiểm y đều cảm khái đi chấp hành, may mắn là mỗi lần đi Chu Thương đều gặp dữ hóa lành, bình yên vô sự, thật sự có thể gọi y là một viên phúc tướng. Mã Dục tuy máu lạnh, giết người không chớp mắt, nhưng đó là đối với địch nhân!

”Người đâu.” Mã Dục quát: “Mau tìm lang trung trị thương cho Chu Thương.”

Chu Thương vội nói: “ Chúa công, Chu Thương không có gì đáng ngại.”

Mã Dục đỡ vai phải của Chu Thương, nghiêm túc nói: “ Chu Thương, cẩn thận đường thương đi, đây là quân lệnh!”

” Tuân....lệnh.”

” Người đâu, đưa Chu Thương tướng quân đi trị thương.”

Bốn tên lính nhận lệnh đi tới nâng Chu Thương lên.

Mã Dục đưa mắt nhìn theo bóng dáng Chu Thương dần đi xa, trong lòng hẩn thảm phát lời thề, Chu Thương, từ nay về sau, bản tướng quân sẽ không để người phải nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nữa! Chờ sau này bản tướng quân đoạt được thảo nguyên, sẽ chia cả đại mạc ra làm ba mảnh. Bên trái phong cho Bùi Nguyên Thiệu, ở giữa cấp để lại cho con của Quân Hối. Còn mảnh bên phải thì sẽ để cho người, đời đời con cháu được hưởng thế tập!

” Báo...” Cú Đột chợt vội vàng chạy tới, lạnh lùng nói: “ Chúa công, Mỹ Tắc cấp báo!”

Bến Dã Ngưu, Mã Dục dựng hỏa công

Sông Hạ Thủy, Chu Thương chặn đầu đánh.

Thương cho Lữ Bố, Hầu Thành.

Một đảng bị bắt, một đảng chết trôi.

Kia Lã Bố oai hùng ai sánh,

Phải Chu Thương bắt trói nơi này

Không nhờ Văn Viễn ra tay

Ôn Hầu cũng đã có ngày trận vong.

Lã Bố tự xưng anh hùng một cõi, nếu không có Trương Liêu thì đã chết trên sông Hạ Thủy. Cuộc chiến Dã Ngưu độ này đã kết thúc, có thể nói là Mã Dục đã thắng. Nhưng ở Mỹ Tắc, một cuộc chiến khác đã bắt đầu.

Liệu Mã Dục có tiếp tục truy giết Lữ Bố, hay chọn con đường trở về cứu viện Mỹ Tắc thành, muốn biết thế nào xem hồi sau sẽ rõ.

223. Chương 155: Phá Thành

” Hả?”

” Mỹ Tắc?”

Mã Dục, Giả Hủ mặt biến sắc, Mã Dục phát phát tay, các binh sĩ tụ tập ở xung quanh đều tản cả đi.

Cú Đột thở dốc một hồi, nói: “ Chúa công, từ lúc đại quân ta tiến vào sa mạc tử vong, Liêu Hóa tướng quân liền phái ra mười lộ khoái mã, tìm tòi khắp nơi. Mãi đến nửa canh giờ trước họ mới gặp được thám mã do mặt tướng phái đi.”

” Nói nhảm ít thôi, Mỹ Tắc thế nào rồi?”

” Khoái mã do Liêu Hóa tướng quân phái đi nói, ở Lâm Nhung, Mã Ấp đồng thời phát hiện được đại đại quân Hán. Quân Hán ở Lâm Nhung đều là kỵ binh, có khoảng ba vạn. Quân Hán ở Mã Ấp thì kỵ binh có một vạn, bộ binh hai vạn.”

Giả Hủ trở nên nghiêm túc: “ Quân Hán ở Lâm Nhung chắc chắn là liên quân của Cảnh Bĩ và Đồng Trác. Còn quân Hán ở Mã Ấp của quân đội của Hàn Phức!”

Mã Dục trầm giọng hỏi: “ Tin tức này là từ lúc nào?”

Cú Đột trả lời: “ Mười ngày trước.”

” Mười ngày trước?”

Mã Được khẽ kêu lên một tiếng, đôi mày cau lại.

Giả Hủ hít vào một hơi, thấp giọng nói: “ Lâm Nhung cách Mỹ Tắc không quá tám trăm dặm, Mã Ấp cách Mỹ Tắc chưa đầy bốn trăm dặm. Trong mười ngày, hai lộ đại quân chỉ sợ đã sớm tiến sát tới chân thành Mỹ Tắc rồi. Hà, cũng không biết Công Tắc đã tu sửa xong công trình phòng thủ của Mỹ Tắc chưa?”

” Cứ cho là Công Tắc đã nâng tường thành Mỹ Tắc cao đến năm trượng, chỉ sợ cũng khó có thể ngăn được thế tấn công của hai lộ đại quân.” Mã Được nhíu mày, trầm giọng nói: “ Thật không thể ngờ được, hai lộ đại quân này lại hành quân nhanh như thế! Bây giờ cho dù quân ta đi ngày đi đêm trở về khéo cũng không kịp nữa.”

Giả Hủ đồng ý: “ Không có thời gian năm ngày, đại quân không thể trở về Mỹ Tắc kịp. Hơn nữa cứ cho là trở về được Mỹ Tắc, thì người kiệt sức, ngựa cũng hết hơi, không có sức mà đánh nữa.”

” Mỹ Tắc nhất định phải cứu! Lão ấu, phụ nữ, trẻ em trong thành bản tướng quân có thể không cứu, lương thảo quân nhu trong thành bản tướng quân cũng có thể không cần. Nhưng Liêu Hóa, Công Tắc, Cao Thuận, còn có các huynh đệ sinh tử hãm trận doanh nữa, bản tướng quân quyết không vứt bỏ bọn họ!” Mã Được bỗng xoay người lại nói với Cú Đột: “ Truyền lệnh, toàn quân nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát, trở về Mỹ Tắc. Dù chạy chỉ còn một hơi thở, cũng quyết phải bò về ...”

Cú Đột lạnh lùng đáp: “ Mạt tướng tuân lệnh!”

.....

Mỹ Tắc, đêm đầu tiên sau khi địch đến dưới thành đã trôi qua một cách yên bình, Phan Phượng hai lộ đại quân không phát động tấn công trong đêm, thậm chí cả đánh nghi binh để thăm dò cũng không thấy.

Nhưng Quách Đồ, Cao Thuận, Liêu Hóa cũng không dám sơ suất chút nào!

Bóng đêm bao phủ, ánh sao nhạt nhòa, bóng người gầy guộc của Quách Đồ đứng trang nghiêm trên tường thành Mỹ Tắc, mượn ánh sao mờ nhạt mà nhìn ra phía ngoài thành. Sáu vạn đại quân địch lập đại dài hơn mười dặm ở ngoài thành Mỹ Tắc, dẫu hết tầm mắt cũng chỉ thấy trập trùng những mái trường bằng. Chủ tướng của quân địch xem ra rất am hiểu tinh yếu binh pháp vây ba bỏ một, đem ba cổng đông, bắc, tây vây kín như bưng, duy chỉ có cổng nam là không bố trí một doanh một trường nào.

” Loạt soạt loạt xoạt ....”

Trong tiếng bước chân nặng nề, Cao Thuận, Liêu Hóa cùng đi lên tường thành. Liêu Hóa tiến lên một bước đứng sừng sững với Quách Đồ.

” Xem ra tối nay sẽ không có việc gì đâu, có điều ngày mai quân địch có lẽ sẽ phát động tấn công mạnh!” Liêu Hóa nói tới đây thì dừng lại, quay qua nhìn khuôn mặt gầy gò của Quách Đồ, thấp giọng nói: “ Quách Đồ tiên sinh, những việc nên làm ngài đã làm rồi, những việc còn lại xin hãy giao cho mạt tướng và Cao Thuận, xin ngài rời đi ngay trong đêm.”

” Nói vậy?” Quách Đồ nhíu mày: “ Chúa công đem thành Mỹ Tắc giao phó cho tại hạ, tại hạ há có thể bỏ thành mà chạy chứ? Tướng quân chớ có nhiều lời, tại hạ thề sẽ cùng tồn vong với Mỹ Tắc.”

” Bịch!”

” Hự.”

Quách Đồ chưa dứt lời, Liêu Hóa đã ra tay như chớp, một chưởng nặng nề chặt vào sau gáy Quách Đồ. Quách Đồ kêu lên một tiếng rồi ngã lảo ra đất. Cao Thuận đã sớm chờ sẵn để đỡ.

Liêu Hóa nói: “ Cao Thuận tướng quân, mọi chuyện chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Cao Thuận đáp: “ Đều đã chuẩn bị tốt.”

” Quách Đồ tiên sinh là cánh tay trái, bờ vai phải của Chúa công, không thể có sơ suất.” Liêu Hóa nghiêm túc: “ Mời tướng quân lập tức hộ tống tiên sinh rời thành.”

Cao Thuận đáp: “ Mạt tướng tuân lệnh.”

.....

Ngoại thành Mỹ Tắc, đại doanh quân Ký Châu.

Thư Thụ đang chấp tay đứng, đầu ngẩng cao nhìn lên bầu trời khuya đầy sao, đầu lông mày vẫn vương một nỗi ưu tư mơ hồ. Phan Phượng thật bảo thủ, không chịu nghe lời khuyên bảo, trận chiến này chỉ sợ sẽ dữ dội nhiều lần nữa. Chợt nghe được tiếng bước chân nặng nề từ phía đằng sau, Thư Thụ quay đầu lại, hóa ra là Cao Lãm đang chậm rãi đi tới.

Cao Lãm đi tới đằng sau Thư Thụ, trầm giọng nói: “ Tiên sinh lại đang xem thiên tượng sao?”

” Đúng vậy.” Thư Thụ nhíu mày: “ Quần tinh âm đạm, chỉ có hung tinh nổi lên nơi đông nam, ánh sáng chói lọi.”

Cao Lãm thản nhiên hỏi: “ Tiên sinh đã nhìn ra được gì?”

Thư Thụ nói xa xôi: “ Máu chảy thành sông, cây ngã đầy đồng.”

” Thật sao?”

Cao Lãm vẫn rất thản nhiên đến bên cạnh Thư Thụ, cũng bắt chước ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nhưng chỉ nhìn thấy sao sáng đầy trời, có khác gì với ngày hôm qua đâu?

Thư Thụ lắc đầu. Tinh tượng chỉ số người thường há có thể nhìn ra được? Có đôi khi, Thư Thụ cũng thật sự hy vọng mình không hiểu được tinh tượng chi số, bởi vì thời khắc này, tinh tượng trên đỉnh đầu Thư Thụ lại khiến y cảm thấy rất bất an! Để tinh âm đạm mà quần tinh lấp lánh, đây điềm báo bại vong của nhà Hán, thiên hạ không lâu nữa tất sẽ đại loạn ...

.....

Trên tường thành Mỹ Tắc.

Liêu Hóa bỗng nhiên xoay người lại, dưới ánh lửa tối tăm, Cao Thuận chính đang rảo bước tiến đến.

” Cao Thuận tướng quân, ngươi vì sao không rời đi cùng Quách Đồ tiên sinh?”

” Quách Đồ tiên sinh thân là mưu sĩ, bổn phận là thay Chúa công bày mưu tính kế, ra trận giết địch không phải là phận sự của ngài ấy.” Cao Thuận dừng bước: “ Nhưng Cao Thuận thân là võ tướng dưới trướng của Chúa công, há có thể lâm trận bỏ trốn?”

Liêu Hóa trầm giọng nói: “ Cao Thuận tướng quân, ngươi hẳn đã rõ tình thế hiện giờ của thành Mỹ Tắc.”

” Dĩ nhiên mạt tướng rõ.” Cao Thuận thản nhiên: “ Thành Mỹ Tắc nhiều nhất cũng chỉ giữ được ba ngày, mà đại quân của Chúa công cho dù có thể kịp thời liên lạc, nhưng không mất năm ngày không thể trở về kịp. Nói cách khác, thành Mỹ Tắc sẽ bị phá, quân ta sẽ bại.”

Liêu Hóa gầm lên: “ Nếu đã biết vậy, sao ngươi còn không đi?” Cao Thuận hỏi ngược lại: “ Vậy xin hỏi tướng quân vì sao không đi?”

Liêu Hóa nhíu mày nói: “ Bản tướng đã nhận phó thác của Chúa công, thân là chủ tướng, sao có thể bỏ thành mà chạy.”

Cao Thuận nói: “ Mạt tướng cũng nhận phó thác của Chúa công, tuy chỉ là phó tướng, nhưng cũng không dám tự khinh rẻ mình.”

” Ài.....” Liêu Hóa thở dài một hơi, nói: “ Tướng quân tài cao, bất kể luyện binh hay cầm quân đều hơn Hóa này mười lần. Chúa công có thể không có Liêu Hóa, nhưng không thể không có Cao Thuận. Hơn nữa, từ khi Liêu Hóa đầu nhập dưới trướng Chúa công, công lao chẳng lập mà thân lại giữ chức cao, mỗi lần suy nghĩ lại luôn cảm thấy rất hổ thẹn, chỉ có tử thủ Mỹ Tắc này, lấy thân tương báo mới nguôi ngoai.”

Cao Thuận đáp: “ Tướng quân chẳng lẽ đã quên lời răn dạy của Chúa công?”

” Quyết không từ bỏ, quyết không từ bỏ!” Liêu Hóa trầm giọng nói: “ Bản tướng quân sao có thể quên được? Khi trước ở Nghi Xuyên, ở Trường Xã, nếu không có Chúa công liều mình tới cứu, Hóa này đã sớm bỏ mình từ lâu rồi.”

” Chính là vậy!” Cao Thuận tiến lên một bước, đứng sừng sững với Liêu Hóa, tay chống lên tường thành nhìn ra doanh trường dài dằng dặc của quân Hán, trầm giọng nói: “ Chúng ta quyết không thể từ bỏ, Chúa công quyết sẽ không vứt bỏ chúng ta! Đợi đến ngày mai, hãy để cho quân Ký Châu lĩnh giáo binh phong của chúng ta một chút.”

” Đúng!” Liêu Hóa vỗ mạnh một chưởng vào tường thành, trầm giọng nói: “ Thiên hạ này, chỉ có quân đội của Chúa công mới là tinh nhuệ chân chính. Ký Châu tinh nhuệ? Ta nhổ vào, chỉ toàn lũ bỏ đi.”

.....

Một đêm yên bình ngắn ngủi cuối cùng rồi cũng qua đi, khi ánh mặt trời mọc lên từ chân trời phía đông, một ngày máu tanh không thể ngăn cản rốt cuộc cũng bước ra khỏi cánh gà. Trong tiếng kèn kéo dài không dứt, từng đội bộ binh trên người mặc đầy thiết giáp ào ra từ đại doanh quân Hán, nhắm về phía thành Mỹ Tắc để lập trận.

Phan Phụng người mặc trọng giáp, cười trên mình con tuấn mã, được Cao Lãm, Quan Thuần, Cảnh Vũ ba tướng cùng mấy trăm tinh kỵ bảo hộ đã xuất hiện ở ngoài cửa đông Mỹ Tắc, cách đó không xa, Hàn Toại được Lương Hưng, Mã Ngoạn cùng mấy trăm thiết kỵ Tây Lương bảo vệ cũng xuất hiện. Hai người nhìn nhau gật đầu, chấp tay hành lễ với nhau trên

lưng ngựa. Hai lộ quân Hán đã hẹn ngầm với nhau, kỵ binh Tây Lương của Hàn Toại phụ trách vây thành, bộ binh Ký Châu của Phan Phụng phụ trách công thành. Nếu như quân phòng thủ bỏ thành, hoặc là đại quân Mã Dục trở về thì sẽ do kỵ binh Tây Lương đón đánh.

Phan Phụng chậm chậm giơ tay phải lên, y vung tay về phía trước, ra lệnh: “ Máy bắn đá ... Bắn.”

Thoáng cái, tiếng kèn trầm thấp vang xa trở nên to rõ hơn. Tiếng trống trận kịch liệt càng vang tận trời xanh, như muốn đục rách màng nhĩ của tướng sĩ ba quân. Trong những âm thanh đầy tiết tấu đó, từng chiếc tháp gỗ được dựng lên ở hậu trận quân Ký Châu, chỉ trong chớp nhoáng chúng đã được xếp thành một hàng, đứng vững như nhà lầu.

” Bắn!”

Tiểu giáo ra lệnh một tiếng, hơn mười chiếc máy bắn đá đồng thời vung cánh tay đòn (có thể gọi là cần) lên, hung hăng quăng từng khối đá lớn đi. Mười mấy khối đá mang theo tiếng xé gió sắc nhọn, mang theo khí thế nghiền nát mọi thứ, quay tròn xẹt qua không trung, va đập tàn bạo với tường thành Mỹ Tắc.

” Vút...”

Một khối đá bay qua tường thành rơi thẳng vào trong. Đập mạnh xuống nền đất bằng phẳng làm xuất hiện một cái hố to.

” Rầm rầm rầm...”

Ba khối đá lần lượt đập vào tường thành, trong nháy mắt liền làm xuất hiện hai vết lõm to trên tường thành. Một khối đá trong đó còn đập vỡ cả một đoạn thành đá (phần nhô lên bên trên tường, là những khối hình chữ nhật được xây cách đều nhau trên tường thành), đá vụn rơi rào rào xuống dưới. Một tên lính đứng bên cạnh thành đá mặt trắng bệnh, mắt dại ra, hiển nhiên là còn chưa rõ cái gì vừa mới xảy ra?

Sau một khắc, một khối đá còn lớn hơn nữa rít gào bay tới, mép khối đá lướt qua đầu tên lính đó.

” Bộp.”

Đầu của tên lính giống như dưa hấu vỡ tung ra, khối đá đã bay vẫn chưa hết, xẹt qua thì thể còn chưa gục ngã của tên lính, nặng nề đập xuống tường thành. Vào giờ khắc ấy, cả tòa thành lâu đều rung lên, có mấy tên lính giữ thành không kịp đề phòng nên té ngã, trông rất nhếch nhác.

” Uỳnh!”

Khi bị khối đá cuối cùng từ trên trời đập một phát tàn bạo, tường thành của Mỹ Tắc mới được tạm dừng lên, còn chưa được đầm chặt cuối cùng cũng sụp xuống một khối, ba tên thủ quân canh giữ trên tường thành không kịp chạy trốn, chỉ kịp kêu thảm khi rơi từ trên xuống. Ở dưới là chiến hào, bọn họ vừa rơi vào liền bị chông bén nhọn cắm đầy chiến hào đâm xuyên thân thể.

Máy bắn đá của quân Ký Châu hoành hành gần nửa canh giờ, tường thành Mỹ Tắc đã bị oanh tạc cho thiên sang bách khổng (nghìn vết lỗ, trăm lỗ khổng), khắp tường đầy vết nứt thủng. Có điều lại chỉ tạo được rất ít sát thương cho quân phòng ngự.

” A a a...”

Ngoài thành Mỹ Tắc, tướng sĩ Ký Châu hoan hô rầm trời, khí thế sôi trào.

Trái lại, trên tường thành Mỹ Tắc, ngoại trừ tám trăm lão binh hăm trận doanh của Cao Thuận, những tướng sĩ còn lại tim gan rét run, sĩ khí sa sút. Bất kể là bộ hạ cũ của Lưu Ngu đầu hàng được chuyển sang, hay là lưu dân người Hán mới được chiêu mộ, họ đều chưa từng trải qua đại chiến thảm liệt như vậy, càng chưa từng thấy qua lợi khí công thành khủng bố như thế, khiếp sợ cũng hợp tình hợp lý.

Cao Thuận chống tay, gật gật đầu với thân binh Thiết Đầu ở bên cạnh.

Thiết Đầu hiểu ý, đột nhiên nhảy lên thành垛, vung vẩy tấm khiên trong tay, rống lên: “ Các huynh đệ, thủ đoạn của quân Ký Châu hóa ra cũng chỉ có thế mà thôi, dô dô dô...”

” Dô dô dô...”

Tám trăm lão binh hăm trận doanh cùng gào thét theo, tiếng gào thét như dời núi lấp biển đã hấp dẫn được sự chú ý của các tướng sĩ thủ quân khác trên tường thành, mọi người đều liếc mắt nhìn về phía bên này. Thiết Đầu càng hăng say hơn, cởi bỏ thiết giáp ở hạ thân và chiến bào, để lộ ra bộ móng ngựa đen, quay nó về đám quân Ký Châu ở phía ngoài thành mà lắc qua lắc lại, thi triển hết sở trường khiêu khích của mình.

Thiết Đầu vừa lắc móng, trên mặt vừa ra vẻ sợ hãi, trong miệng thì lẩm bẩm: “ Ôi chao, lão tử sợ quá cơ, sợ tới mức móng lão tử đen cả rồi này, hô hô...”

” Ha ha ha...”

Lúc này, không chỉ tám trăm lão binh cười rộ lên, mà tất cả quân giữ thành trên tường thành nghe được tiếng của Thiết Đầu đều cười phá lên. Bầu không khí căng thẳng, đầy áp lực trước trận đại chiến nhất thời được xua tan.

.....

Ngoài thành Mỹ Tắc, trong đôi mắt của Thư Thụ thoáng qua một tia ưu tư, y quay qua nói với Cao Lãm ở bên: “ Chủ tướng quân thủ trong thành thật không đơn giản. Vừa rồi máy bắn đá của quân ta đã làm suy giảm nghiêm trọng sĩ khí của thủ quân, nhưng bây giờ, sĩ khí của họ đã được khôi phục, thậm chí là vượt hơn lúc trước.”

” Đúng.” Cao Lãm gật đầu, trầm giọng nói: “ Có điều quân ta cũng không trông chờ nhiều việc chỉ dựa vào máy bắn đá là có thể phá hủy được quân thủ thành. Cuộc chiến mới chỉ bắt đầu, trò hay vẫn còn ở đằng sau, không phải sao?”

Chủ tướng Phan Phụng của quân Ký Châu giận tới tím mắt, lạnh lùng nói: “ Quan Thuần ở đâu?”

Quan Thuần thúc ngựa đi tới, ôm quyền nói: “ Mạt tướng có mặt.”

Phan Phụng nói: “ Dẫn tiền quân phá thành!”

” Tuân lệnh.”

” Tiền quân...Tấn công.”

Quan Thuần vâng lệnh, giơ thiết thương trong tay chỉ về phía trước, năm ngàn bộ binh tinh nhuệ đồng thanh đáp lời, sắp xếp thành quân trận chỉnh tề rồi ào về phía Mỹ Tắc.

.....

Trên tường thành Mỹ Tắc.

Cuối cùng cũng bắt đầu đoạt thành rồi sao? Bây giờ cuộc chiến mới chính thức bắt đầu. Cao Thuận vẻ mặt ung dung, giơ bội kiếm lên cao quá đầu, lớn tiếng quát: “ Cung thủ, chuẩn bị.”

Trong tiếng bước chân dồn dập, tám trăm lão binh cùng một ngàn tân binh vọt tới mép thành. Lúc này có thể phân biệt được đâu là lão binh, đâu là tân binh rồi. Tám trăm lão binh thì vẻ mặt lạnh lùng, đối mặt với quân địch như thủy triều quần tới thành mà vẫn tỏ ra thông dong, trầm tĩnh như núi.

Mà một ngàn tân binh thì trong mắt lộ vẻ kinh hoảng, thậm chí ngay cả tay cầm cung cũng run run.

Có điều Cao Thuận tuyệt không lo lắng về điều này, bởi vì chẳng bao lâu sau, những tân binh này sẽ từ trong giết chóc tàn nhẫn mà nhanh chóng trưởng thành lên, trở thành lão binh đạt tiêu chuẩn! Đương nhiên, sẽ có rất nhiều người trong số những tân binh này chết trận, cái giá phải trả sẽ rất lớn. Nhưng đây là chiến tranh, chiến tranh một cách thật sự.

” Giết....” Trong tiếng hò hét như trời long đất lở, năm ngàn bộ binh Ký Châu xếp thành trận hình có trật tự, ào ào tiến tới. Một ngàn bộ binh mặc trọng giáp dẫn đầu cả đoàn, bọn họ là đội cảm tử, tác dụng duy nhất là làm một bức tường thịt, chống đỡ lại cung tên, khúc cây, đá lặn, thậm chí là cả dầu sôi của quân thành.

Ba ngàn khinh bộ binh của Ký Châu trên vai khiêng thang mây, tay giơ tấm chắn theo sát phía sau bộ binh trọng giáp, bọn họ là chủ lực khi đoạt thành. Đi cuối là một ngàn cung thủ phụ trách yểm hộ.

Trên thành Mỹ Tắc.

” Tướng quân!” Thiết Đầu bỗng nhiên xoay người lại, nói với Cao Thuận: “ Bộ binh trọng giáp của quân địch đã tiến vào phạm vi trăm bước.”

Cao Thuận tay phải giơ cao, đứng im lặng như hóa đá vậy, ánh mắt của gần hai ngàn cung thủ dán chặt lên bội kiếm trong tay Cao Thuận, bội kiếm của Cao Thuận chưa chém xuống, bọn họ tuyệt không dám tự ý bắn một mũi tên. Chỉ đành mặc cho bộ binh trọng giáp của quân Ký Châu như thủy triều ào vào phạm vi trăm bước.

” Tướng quân, khinh bộ binh của quân địch đã tiến vào phạm vi trăm bước!”

” Tướng quân, bộ binh trọng giáp của địch đã áp sát chiến hào!”

” Tướng quân, cung thủ của địch đã tiến vào phạm vi trăm bước!”

Ta chờ chính là giờ khắc này! Khóe miệng Cao Thuận lộ ra một tia sát khí lạnh lùng, bội kiếm giơ cao dùng sức chém về phía trước, y ra lệnh: “ Bắn tên...” ” Vụt vụt...”

Gần hai ngàn cung thủ đột nhiên quay người lại, để lộ ra những cây trường cung đã được kéo căng, những mũi lang nha tiễn sắc nhọn đã được đặt trên dây. Trong chớp mắt, tiếng huýt gió chói tai vang lên không ngừng, tên nhiều như châu chấu từ trên tường thành trút xuống, vô tình bắn vào trong trận quân Ký Châu đang ào ào tiến tới.

Thoáng chốc, những tiếng kêu thảm vang lên không ngừng vọng tới cả mây xanh, quân Ký Châu từng mảng người đổ rạp xuống. Nhất là đám cung thủ đi cuối cùng thì càng thương vong nặng nề hơn! Cao Thuận dùng binh không theo lẽ thường, cố ý buông tha không bắn bộ binh trọng giáp cùng khinh bộ binh đi trước, chính là vì muốn bắn chết một ngàn cung thủ của quân Ký Châu.

.....

Hậu trận quân Ký Châu.

Thư Thụ nói đều đều: “ Tướng địch có kế thật hay!”

Phan Phụng thì càng giận giữ hơn, y buồn bực nói: “ Tên ngu ngốc Quan Thuần này đang làm cái trò gì thế?”

Dưới thành Mỹ Tắc.

Sau khi phải trả giá bằng thương vong nặng nề, bộ binh trọng giáp của quân Ký Châu cuối cùng cũng xếp thành tường thịt, bảo vệ lấy mấy trăm cung thủ còn sót lại. Cung thủ ở trên thành, dưới thành bắt đầu bước vào cuộc đấu cung. Dưới sự yểm hộ của cung thủ, ba ngàn khinh bộ binh nhanh chóng vượt qua trọng bộ binh, đem thang mây dựng lên tường thành, mượn sự che đỡ của lá chắn mà bắt đầu trèo lên tường cướp thành.

.....

Ở phía nam cách Mỹ Tắc ba trăm dặm, Mã Dược đang dẫn theo đại quân vội vàng trở về, chín ngàn kỵ binh, gần ba vạn con chiến mã hội tụ thành một cơn sóng mênh mông vô bờ cuộn trào mãnh liệt, tràn ra khắp thảo nguyên mênh mang rộng lớn, ào về phía phương bắc. Gót sắt đi qua đâu, khói bụi mù mịt, cỏ rác tung bay, một mảnh hỗn loạn.

.....

Trên thành Mỹ Tắc, kịch chiến bắt đầu.

” Giết!”

Cao Thuận hét lớn một tiếng, tay chop lấy trường thương của một bộ binh Ký Châu, dùng hết sức ném về phía trước, trường thương sắc nhọn mang theo tiếng xé gió chói tai, lạnh lùng đâm xuyên ngực Quan Thuần. Trường thương thế đi chưa hết, khiến thi thể của Quan Thuần bắn ra đằng sau, đâm xuyên vào phần bụng của một tên tiểu giáo khác.

Khi mũi thương đâm máu xuyên ra sau lưng tên tiểu giáo Ký Châu, Quan Thuần và tên tiểu giáo cùng tru lên thảm thiết, vẻ mặt trông rất dữ tợn. Đúng lúc này thì có một khúc gỗ to chừng hai người ôm lẫn tới, trong nháy mắt húc Quan Thuần và tên tiểu giáo rơi từ trên tường thành xuống đất.

” Bịch!”

Thi thể của Quan Thuần và tên tiểu giáo bị trường thương đâm dính cùng một chỗ nặng nề rơi xuống chiến hào, trở thành hai thi thể trong vô số cỗ thi thể lạnh giá. Tiếng kèn dừng, trống trận ngưng, trong ngoài thành trì trở nên yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khiến người ta phải ngạt thở! Chỉ còn cuồng phong gào thét, khiến những lá tinh kỳ trên tường thành tung bay phần phật.

Huyết chiến kết thúc rồi!

Cao Thuận một chân đạp lên tường thành, tay nhắc bổng chiếc thang mây cuối cùng lên, sau đó dùng sức ném xuống dưới thành, rồi quay về phía đại quân Ký Châu đen nghìn nghịt ở phía ngoài thành vung vẩy nắm tay, ngửa đầu lên trời hét dài: “ Tất thắng ...” ” Tất thắng!”

Tiếng hô hào hưởng ứng của tám trăm lão binh hăm trận doanh vang dội.

” Tất thắng!”

” Tất thắng!”

” Tất thắng!”

Hơn ba ngàn quân thủ thành còn sống sau trận huyết chiến ào ào hưởng ứng, thanh thế rung trời, khí thế dâng cao.

224. Chương 156: Kế Dụ Địch.

Ban đêm, đại doanh quân Ký Châu, đại tướng của Phan Phượng.

Trận đánh ban ngày, quân Ký Châu không những đã mất đi một viên đại tướng, còn tổn thất hơn ba ngàn tinh binh, Phan Phượng cuối cùng cũng hiểu ra được rằng nếu cứ tiếp tục cường công, thì cho dù cuối cùng có thể đánh hạ được Mỹ Tắc, nhưng chỉ sợ đại quân cũng thương vong gần hết. Dù tình nguyện hay không, hiện giờ Phan Phượng chỉ có thể cầu trợ tới Thư Thụ.

Thư Thụ chậm rãi tiến vào đại tướng, cúi người vái chào Phan Phụng rồi cao giọng nói: “Thư Thụ tham kiến tướng quân.”

”Quân sư miễn lễ.” Phan Phụng phát tay, trầm giọng nói: “Thế công của quân ta bị chặn, không biết quân sư có thượng sách gì hay để giúp quân ta phá thành?”

Thư Thụ đáp: “Tại hạ đã sớm nói qua, muốn phá Mỹ Tắc không thể cường công, nhưng tướng quân lại không nghe nên mới có tổn thất ngày hôm nay.”

Phan Phụng nhíu chặt đôi mày rậm, hơi tỏ vẻ xấu hổ nói: “Tổn thất ngày hôm nay đều là do bản tướng quân, có điều tối nay bản tướng quân mời quân sư tới chính là muốn xin thỉnh giáo kế sách phá thành, không biết quân sư có điều gì dạy dỗ?”

Thư Thụ nói: “Tại hạ ban ngày đã quan sát cẩn thận tường thành phòng hộ của thành Mỹ Tắc, thấy tường thành góc phía đông nam đất đá chưa được đầm chặt, giống như mới chỉ được vội vàng đắp nên. Tướng quân ngày mai hãy dùng máy bắn đá tập trung tấn công vào tường thành góc đông nam, chỉ cần tường thành đổ, thủ quân mất đi thế hiểm do tường thành thì quyết tâm thủ vững sẽ sụp đổ, khi đó phá Mỹ Tắc dễ như trở bàn tay.”

”Ồ?” Phan Phụng nghe vậy thì vẻ mặt hơi biến đổi, đưa tay vuốt vuốt râu, bỗng nhiên nói: “Vậy y theo lời quân sư, ngày mai điều động máy bắn đá tập trung tấn công tường thành góc đông nam.”

Đầu thành Mỹ Tắc.

Liêu Hóa quay sang Cao Thuận nói: “Quân Ký châu ban ngày công thành thất bại, ngày mai có thể thay đổi cách tấn công, lúc đó tường thành góc đông nam là yếu nhất khó mà chịu nổi sự công phá của máy bắn đá của quân Ký châu, khi mà tường thành bị phá, bộ binh Ký châu sẽ xung phong qua lỗ thủng đó vào thành, quân ta thế yếu khó mà ngăn cản được.”

Cao Thuận đưa tay chỉ dải đất ngoài thành, lạnh nhạt nói: “Tướng quân lo lắng không sai, e rằng quân Ký châu đã tập trung máy bắn đá ở hướng đông nam rồi.”

“Thật vậy à?” Liêu Hóa nhìn theo hướng Cao Thuận chỉ, con ngươi co lại, nghiêm trang nói: “Xem ra, trận đánh ngày mai là trận chiến cuối cùng rồi, Cao Thuận tướng quân..”

“Không cần phải nói nhiều đâu.” Cao Thuận ngắt lời Liêu Hóa, lạnh nhạt nói: “Người còn thành còn, người mất thành mất, chỉ vậy mà thôi.”

“Cũng được.” Liêu Hóa liếc nhìn Cao Thuận một cái thật sâu lắng, vung tay cao giọng nói: “Mang rượu tới đây, bản tướng quân muốn uống thật thoải mái với Cao Thuận tướng quân.”

Chỉ chốc lát đã có một thân binh ôm một vò rượu lớn đi lên thành lầu, Liêu Hóa một tay tiếp lấy vò rượu đó, một tay mở niêm phong giữa cổ uống luôn ba hớp lớn, sau đó lau miệng đầy rượu rồi đưa vò rượu đến cho Cao Thuận, cao giọng nói: “Cao Thuận tướng quân, xin mời!”

Lợi dụng lúc này trời tối Cao Thuận không để ý, lúc đưa vò rượu sang cho Cao Thuận, Liêu Hóa đã thả một nắm bột nhỏ vào trong vò rượu. Liêu Hóa xuất thân sơn tặc chuyên làm nghề không vốn, nên luôn mang thuốc mê trong người, không ngờ hôm nay thật hữu dụng. Cao Thuận không nghi ngờ gì, hẩn nhận lấy vò rượu uống luôn mấy hớp lớn, rồi trả vò rượu lại cho Liêu Hóa, cao giọng nói: “Sảng khoái, thật sảng khoái, ha ha.”

Dưới bóng đêm u ám, gió đêm thổi mạnh, tóc Liêu Hóa phấp phới bay, tiêu sái trong gió. Đúng lúc này ánh mắt Liêu Hóa trở nên lạnh lẽo, mặt mày lộ vẻ âm đạm, miệng Liêu Hóa đột nhiên xuất hiện nét cười thê lương.

“Cao Thuận tướng quân, xin hãy nói lại câu này với chúa công.”

“Ừ?”

“Liêu Hóa không giỏi cầm quân cũng không có sức mạnh hơn người, càng không thể giống như Giả Hủ Quách Đồ tiên sinh bày mưu tính kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm. Từ khi đi theo dưới trướng chúa công,

công lao thì chưa lập được, lại được ngồi ngôi cao, lòng thật bất an! Hôm nay chúa công gặp nạn, Liêu Hóa chỉ còn cách lấy thân báo đáp, chỉ có vậy thôi.”

“ Tướng quân sao lại nói những lời này?” Cao Thuận ngạc nhiên, thân thể to lớn đột nhiên loạng choạng, cả kinh kêu lên: “ Ôi, đầu ta sao thế này, rượu này ..”

” Phốc!”

Cao Thuận vừa dứt lời, liền ngã vật xuống đất.

” Thương thương thương ~~ ”

Trong tiếng kim loại ma sát, hơn mười tên thân binh của Cao Thuận lập tức rút đao ra, vây chặt lấy Liêu Hóa, một tên quát lớn: “ Liêu Hóa, ngươi muốn làm phản à?”

“ Dừng tay!” Liêu Hóa trợn tròn hai mắt quát to: “ Cao Thuận tướng quân chỉ là trúng thuốc mê thôi, ngủ mấy canh giờ sẽ tỉnh lại! Nhân khi quân địch còn chưa kịp vây nốt cửa nam, các người nhanh hộ tống Cao Thuận tướng quân rút lui! Năm trăm lão binh Hãm trận doanh (ba trăm đã hi sinh) cũng rút lui theo.”

Mười mấy tên thân binh , nhất thời ngạc nhiên không biết làm thế nào.

Liêu Hóa lạnh lùng nói: “ Chúa công trước khi xuất chinh, đã bổ nhiệm bản tướng làm chủ tướng ở Mỹ Tắc, các người dám chống lại quân lệnh phải không?”

Thân binh của Cao Thuận bắt đầu dĩ đành nhận lệnh rời đi.

...

Cửa tây thành Mỹ Tắc, đại doanh của Hàn Toại.

Lương Hưng bước nhanh vào trường lớn tiếng nói: “ Chúa công, có bốn năm trăm kỵ binh nhân lúc đêm tối chạy khỏi thành theo cửa nam, có cần phái quân truy kích không?”

“ Ồ?” Hàn Toại suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “ Theo ta, Mã đồ phu kia mặc dù danh dự không được tốt nhưng mà cũng đủ đáng thương rồi, đại doanh Mỹ Tắc và già trẻ lớn bé đều nằm trong tay chúng ta, thôi thả cho năm trăm kỵ binh đó đi đi, để khi chúng về lại với hãn thì món nợ này cũng tính lên đầu quân Ký châu.”

“ Hắc hắc” Lương Hưng cười nhẹ, nói: “ Chúa công, mặt tướng nghe nói trong thành Mỹ Tắc có mười mấy vạn nữ nhân, hơn nửa phần lớn là còn trẻ, có đàn bà Ô Hoàn, đàn bà Hung Nô, còn có cả đàn bà Cao Cú Ly nữa, tất cả đều do Mã Đồ chinh phục các bộ lạc đem về, xem ra trong đó không thiếu mỹ nữ đâu, hắc hắc.”

“ Ồ, có thật vậy không?” Hàn Toại cũng là con quỷ dâm dục, vừa nghe thấy vậy liền phấn chấn: “ Ngươi nói thật đấy chứ?”

Lương Hưng đáp: “ Cực kỳ chính xác, đến lúc đó chúa công đừng có chỉ lo phong lưu sung sướng một mình, cũng thưởng cho mặt tướng mấy mỹ nữ, cho mặt tướng cũng được sung sướng cùng nhé, hắc hắc ...”

Hàn Toại nói: “ Yên tâm, chỉ cần bản tướng sung sướng, tất nhiên sẽ không thiếu phần của Lương Hưng người đâu.”

Lương Hưng vui vẻ nói: “ Đa tạ chúa công.”

Hàn Toại nói: “ Nói vậy thì sau khi phá được thành thì phải nhanh chóng vào thành trước, nếu chậm trễ chỉ sợ tên Phan Phượng kia sẽ chiếm đoạt hết! À, thông báo cho các tướng sĩ là sau khi vào thành, lương thảo, trang bị của Mã Đồ cùng đàn bà phụ nữ cứ chiếm đoạt hết đừng để lại chút gì cho quân Ký châu.”

Lương Hưng đáp : “ Chúa công anh minh.”

...

Bình minh ngày hôm sau.

” Oanh oanh oanh ~~ ”

Các tảng đá đủ các kích cỡ điên cuồng tấn công vào góc đông nam thành Mỹ Tắc, vốn là nơi không vững chắc nhất lại bị máy bắn đá của quân Ký châu điên cuồng công kích nên tường thành góc này đã lung lay, lúc nào cũng có thể đổ sụp.

Mấy ngàn quân tinh nhuệ nhất của Ký châu đã chen chúc ở góc đông nam, nhân lúc tường thành bảo vệ ở đây yếu đi mà chậm rãi tiến tới gần. Có kinh nghiệm ngày hôm qua, nên cung thủ của phe thủ thành khó mà gây nên tổn thất quá lớn với bộ binh Ký châu! Chỉ có một vài mũi tên xuyên qua các tấm khiên, và giáp sắt bảo vệ, tạo thành sát thương ít ỏi với quân Ký châu.

Trong thành Mỹ Tắc, Liêu Hóa tập trung toàn bộ quân thủ thành lại, tập trung tại chỗ thành vỡ thành nửa vòng tròn, đao tuốt trần, trường thương chìa ra tua tủa. Không khí tràn ngập mùi vị tử vong.

Theo tiếng va đập liên miên không dứt tường thành đang rung nhẹ nhẹ, vô số khe nứt nhỏ dần dần hiện ra trên mặt tường, rồi như mạng nhện lan tỏa ra bốn phía, thỉnh thoảng lại có một khối đất đá trên tường thành rơi xuống mặt đất.

Tường thành sắp sụp xuống, nhưng đôi mắt của các tướng sĩ giữ thành ngược lại tỏ ra rất hưng phấn.

Phía sau đội hình của quân Ký châu, hơn ba mươi binh sĩ đang cố sức kéo dây thừng, khiến máy bắn đá bung mạnh ra phía trước, một tảng đá lớn bắn mạnh lên không trung tạo thành một đường vòng cung lớn, phút chốc đập vào tường thành, gây nên một tiếng động thật lớn, viên đá như dính vào tường thành một lát rồi mới rơi xuống.

Rất nhiều tảng đá lớn nhỏ liên tục bay đến rít gió âm âm bay qua khoảng không, nhằm hướng đông nam thành Mỹ Tắc rơi xuống.

” Oanh!”

Một tiếng vang cực lớn, tảng đá đập mạnh vào tường thành không vững chãi lắm.

“ Âm âm ừm.”

Trong tiếng đổ vỡ âm âm, góc tường thành phía đông nam đổ xuống từng mảng, một lỗ hổng khoảng mười bộ lộ ra, hơn mười tên lính thủ thành không kịp kêu tiếng nào liền cùng với đá vụn rơi xuống, rồi bị chôn sống trong bụi bặm mịt mù.

” Giết!”

Cao Lãm, Cảnh Vũ đều lăm lăm đại đao đi tiên phong dẫn mấy ngàn tinh binh Ký châu vừa điên cuồng reo hò vừa xông lên. Giống hệt một đám sói hoang vừa gào thét vừa xông tới lỗ hổng của tường hành. Từ trên tường thành xung quanh lỗ hổng tên bắn xuống liên tiếp nhưng không thể ngăn nổi thế xông tới mãnh liệt của quân Ký châu.

” Giết giết giết!”

Mấy ngàn quân Ký châu tựa như cơn hồng thủy phá vỡ đê mà vào. Chỉ một lát mà bụi bay mù trời, khiến cho mọi người nhìn không được rõ cảnh vật xung quanh.

Bên trong thành Mỹ Tắc.

Liêu Hóa tay trái cầm khiên, tay phải giơ thiết trảo phát về phía trước một cái, hai ngàn quân thủ thành cùng hò hét xông lên, không chờ đến khi bụi đá lắng xuống, mà cứ như một cơn sóng dữ xông thẳng vào đám bụi mù mịt, các tướng sĩ vừa xông tới vừa gào thét chói tai, sắc mặt thể hiện rõ ý chí quyết tử, liều mạng.

225. Chương 157: Hỏa Thiêu Thành Trì.

Đã không còn đường lui nữa! Tướng quân đã nói, nếu Mỹ Tắc bị thất thủ, không những bọn họ bị mất đầu mà cả con cái của họ cũng bị chết theo, toàn bộ đàn bà, phụ nữ cũng sẽ bị lăng nhục! Vì con cái, vì thân nhân, cho dù là nông phu hèn yếu thế nào cũng trở nên dũng cảm, hung hãn không sợ một ai.

” Giết!”

Liêu Hóa tay cầm khiên dẫn đầu đoàn quân xông tới lỗ hổng. Trong đám bụi mù mịt khó mà nhìn rõ mọi vật, hai tên lính Ký châu xông vào đầu tiên chưa kịp nhìn rõ vật gì thì đã thấy người mình bị nâng bổng lên không, cả hai đã bị loạn thương đâm chết.

” Giết giết giết ~ ”

Hai đội quân ở lỗ hổng ở tường thành rốt cục cũng lao vào nhau chém giết. Chỉ một lát, tiếng hò reo, tiếng gào thảm thiết, tiếng đâm chém vang động cả trời xanh, rìu phóng qua, thương ném lại, lại có tiếng động lớn do vũ khí va chạm với lá chắn, tạo thành một mớ âm thanh cuồng loạn.

Đến khi tiếng hô hào điên loạn ngớt đi, đám bụi lắng xuống, chỗ lỗ hổng hiện ra một trường chém giết thảm thiết, xác của tướng sĩ hai bên dày đặc nằm lẫn lộn tại chỗ.

Trong tiếng sát phạt đinh tai nhức óc, quân lính Ký châu và quân giữ thành ngã xuống như ngã rạ, rồi tiếp tục có những binh sĩ khác lại liều mạng xông lên, rồi cuối cùng lại giống như đồng đội ngã xuống bên lỗ hổng của tường thành.

Tại đây, nhân mạng thật mất đi quá dễ dàng, mỗi cái chớp mắt, mỗi một hơi thở đều có một người ngã xuống, đều có một người đang chết dần trong thống khổ.

” Bành bành bành ~ ”

Liêu Hóa điên cuồng vung lá chắn lao thẳng về phía quân Ký châu đông như kiến cỏ, trong chiến trường chật hẹp thế này vũ khí sắc bén cũng không thể sử dụng hiệu quả lắm, cho dù người đâm chết quân địch cũng khó thoát khỏi bị quân địch chém chết, chỉ có vũ khí phòng ngự, lá chắn mới là vũ khí hữu dụng nhất.

Lại có ba tên binh sĩ Ký châu không may bị đánh bay ra phía sau.

“ Tất cả lui lại để ta xử lý hẳn.”

Trong đám quân Ký châu đột nhiên vang lên tiếng quát như sấm nổ. Trong chiến trường chật hẹp, quân Ký châu khó khăn lắm mới có thể tránh ra để tạo một con đường cho một người xuyên qua. Một người mặc giáp nặng, dáng cao lớn hiên ngang xuất hiện, đó là danh tướng Cao Lãm của quân Ký châu.

” Giết!”

Cao Lãm hét lớn một tiếng, trường đao chém thẳng vào Liêu Hóa, Liêu Hóa hừ lạnh vung khiên chặn lại, một tiếng choang thật lớn, tấm khiên trong tay Liêu Hóa bị trường đao trong tay Cao Lãm chém làm đôi, trường đao còn dư đà chém sâu vào vai của Liêu Hóa đến cả tắc, gần như chém đứt vai trái của Liêu Hóa.

” A ~ ”

Liêu Hóa gào lên thê lương, đôi mắt đỏ ngầu đầy cuồng bạo.

“ Ừm?”

Cao Lãm cố sức rút trường đao lại, nhưng trường đao vẫn ngập sâu trong áo giáp của Liêu Hóa không nhúc nhích.

“ Tao phải giết mày!”

Liêu Hóa gào lên một tiếng hung ác đâm mạnh thiết trảo về phía Cao Lãm. Cao Lãm tránh không thoát lập tức bị thiết trảo xuyên thủng bụng, một luồng khí lạnh từ bụng truyền lên khiến Cao Lãm biết số mạng của mình không qua khỏi hôm nay.

” Nha hống ~ ”

Cảm giác không cam lòng trào lên, Cao Lãm nổi giận ngẩng đầu gầm lên một tiếng, trường đao trong tay đột nhiên vung lên, cánh tay trái của Liêu Hóa rơi xuống văng xa mấy bước, máu bắn tung tóe. Trong lồng ngực của Liêu Hóa người ta còn thấy rõ trái tim đang đập phồng đập.

Theo mỗi nhịp đập của trái tim lại có một chùm máu tươi từ vết thương bắn mạnh ra.

“Kha kha kha.”

Liêu Hóa như còn chưa biết đến việc này, miệng cười quái dị, thiết trảo đã đâm vào bụng Cao Lãm rút ra thật mạnh, một cái lỗ lớn đầy máu hiện ra trên bụng Cao Lãm, máu từ lỗ đó tràn ra cùng với lực phủ ngũ tạng cũng bị thiết trảo kéo theo ra ngoài.

“Lão Quân, ta Liêu Hóa đến với ngươi đây, ha ha ha ..” Trên cánh tay phải còn sót lại của Liêu Hóa máu tươi đầm đìa, hắn hướng về phía nam gào lên điên cuồng: “Chúa công, cho dù chết Liêu Hóa cũng không để người phải xấu hổ! Oa ..”

Liêu Hóa gào lên câu cuối cùng liền ôm lấy Cao Lãm hai người cùng ngã vật xuống đất, sau đó có rất nhiều đao kiếm của hai bên chém tới, chỉ chốc lát Liêu Hóa và Cao Lãm thân thể đã nát bấy, rồi bị quân sĩ hai bên dẫm đạp lên, trở thành hai thi thể lạnh lẽo không toàn vẹn.

...

Cửa tây thành Mỹ Tắc.

Hai vạn Tây lương thiết kỵ ở cửa tây đang lập trận chờ đợi. Hàn Toại mặc giáp da, gò cương ngựa đứng trước trận.

Một con ngựa phóng như bay từ góc đông nam thành đến, dừng lại trước mặt Hàn Toại báo cáo: “Tướng quân, góc đông nam thành Mỹ Tắc đã bị quân Ký châu phá rồi! Bây giờ hai bên đang chém giết tại lỗ hồng đó.”

“A, thật chứ? Như vậy quân ta cũng nên hành động thôi!”

Nói đoạn, Hàn Toại rút trăm mã đao giơ lên quá đầu vung lên đội hình kỵ binh đen ngòm tách ra làm đôi, một đội bộ binh khiêng một cái thang công thành vội chạy ra, như một bầy ong nhằm hướng thành Mỹ Tắc xông tới.

Đội bộ binh kia chỉ là kỵ binh xuống ngựa mà thôi, chứ cũng không thực sự là bộ binh, nhưng mà trên tường thành Mỹ Tắc quân giữ thành ít ỏi một cách đáng thương, Liêu Hóa đã điều động tất cả quân đội ra góc đông nam, còn lại quân phòng ngự tại các cửa khác rất mỏng, không tới một bữa cơm quân Lương châu đã lên được thành lầu.

Trong lúc quân Ký châu còn đang kịch chiến với quân thủ thành ở góc đông nam thì cửa tây thành Mỹ Tắc đã mở, hai vạn kỵ binh Tây Lương giống như thủy triều tràn vào Mỹ Tắc, quân doanh Mỹ Tắc của Mã Dục cuối cùng cũng đã thất thủ!

...

Hướng nam cách Mỹ Tắc hai trăm dặm, Mã Dục cùng chín nghìn quân đang vội vàng quay về.

Giả Hủ thúc ngựa tiến lên đi song song với Mã Dục, thở dốc nói: “Theo tính toán thì Mỹ Tắc giờ đã thất thủ, kế dụ địch của chúa công cũng đã hoàn thành, lúc này Công Tắc, Cao Thuận, Liêu Hóa chắc đang dẫn quân rút khỏi Mỹ Tắc rồi!”

Mã Dục nặng nề gật đầu, nghiêm trang nói: “Hy vọng Cao Thuận và Hãm trận doanh có thể chống đỡ nổi, bảo vệ được đại quân rút lui.”

“Cấp báo!”

Mã Dục vừa nói xong, một âm thanh thê lương từ đằng xa truyền lại. Hắn cả kinh ngẩng đầu lên thì thấy Cú Đột đang giục ngựa như bay quay về.

“Chúa công, Quách Đồ tiên sinh, Cao Thuận tướng quân và năm trăm kỵ binh đang ở phía trước, cách đây hai mươi dặm.”

“Có bao nhiêu địch quân truy kích?”

“Không phát hiện địch quân”. Mặt Mã Dục đành lại, hắn đưa mắt nhìn Giả Hủ. Từ mắt cả hai hiện ra vẻ hoảng sợ. Tại sao Quách Đồ, Cao Thuận lại xuất hiện ở phía trước hai mươi dặm? Điều làm cả hai ngạc

nhiên là không có địch quân truy kích. Chẳng lẽ bọn họ đã rút ra khỏi thành trước khi địch quân vây thành Mỹ Tắc?

Nếu quả vậy, kế dụ địch của hần sẽ thất bại trong gang tấc.

Trước khi Mã Dục dẫn quân đi bình định tam Hồ trong vùng Hà Sáo. Hần đã cùng Giả Hủ, Quách Đồ thương nghị kế sách. Dùng thành Mỹ Tắc để dụ ít nhất hai trong số bốn lộ đại quân. Vì để đảm bảo địch quân chắc chắn bị mắc lừa. Mã Dục không quản ngại đã ra lệnh cho Liêu Hóa làm chủ tướng giữ thành, Cao Thuận và Quách Đồ làm phó tướng, khẩn cấp tu sửa, gia cố tường thành. Làm ra vẻ tử thủ thành Mỹ Tắc chờ đại quân quay về.

Thậm chí ngay cả Liêu Hóa và Cao Thuận cũng không biết tử thủ thành Mỹ Tắc chỉ là một kế dụ địch.

Tuy nhiên trước khi thành Mỹ Tắc thất thủ, Quách Đồ sẽ thuật lại chi tiết kế hoạch cho Liêu Hóa và Cao Thuận nghe. Sau đó quân thủ thành Mỹ Tắc với hăm trận doanh do Cao Thuận chỉ huy làm tiên phong xông ra khỏi thành, đột phá vòng vây. Hướng chỉ địch quân không phải là một lộ quân thống nhất, chúng chắc chắn sẽ lục đục với nhau. Chúng chỉ muốn sớm xông vào thành chiếm đoạt lương thảo, đồ quân nhu cũng như nữ nhân, chúng chắc chắn không đem toàn lực đuổi giết quân phá vây.

Nếu thế, quân binh của Cao Thuận sẽ có cơ hội rất lớn xông ra khỏi vòng vây, khi đó kế dụ địch của Mã Dục sẽ hoàn thành được một nửa. Thế nhưng hiện tại, Quách Đồ, Cao Thuận và năm trăm kỵ binh xuất hiện cách đây hơn hai mươi dặm. Hơn nữa hình như không có địch quân truy kích. Điều này hơi bất bình thường.

Ánh mắt Giả Hủ chợt lóe lên, hần nhìn Mã Dục nói: “ Chúa công, có thể đã xảy ra biến cố. Chúng ta cứ đợi gặp Công Tắc xem thế nào”.

“ Ừ.” Sắc mặt Mã Dục đanh lại, hần gật đầu rồi đột nhiên giơ cao tay phải, nói: “ Truyền lệnh, đại quân lập tức tăng tốc độ hành quân. Tiến tới phía trước hội quân với Quách Đồ và Cao Thuận”.

“ Tuân lệnh”.

Hơn mười tên kỵ binh liên lạc rống lên rồi lĩnh mệnh chạy đi. Quân lệnh của Mã Dục nhanh chóng được truyền xuống phía dưới. Ngay lập tức đạo quân chín ngàn người nhanh chóng gia tăng tốc độ hành quân hướng về phía bắc. Tây thành Mỹ Tắc.

Lương Hưng, Mã Ngoạn vội vã đi tới trước mặt Hàn Toại.

Mã Ngoạn vui vẻ nói: “ Chúa công, trong thành có nhiều nữ nhân. Cái thằng Mã đồ phu này lợi hại thật, hần cường đoạt rất nhiều đàn bà. Mặc dù mặt tướng chưa đẹp nhưng ít nhất cũng có năm, sáu vạn người”.

Lương Hưng cao hứng, gãi gãi đầu: “ Đúng vậy, đủ để phân chia cho các huynh đệ mỗi người hai nữ nhân”.

Hàn Toại vội hỏi: “ Tướng phủ của Mã đồ phu ở đâu? Đã bao vây chưa?”

Hàn Toại chợt nhớ đến nữ nhân của Mã Dục. Mã đồ phu đã cướp đoạt rất nhiều nữ nhân của các bộ tộc người Hồ ở bên ngoài Trường Thành. Hần nhất định sẽ giữ lại những nữ nhân xinh đẹp nhất để hưởng thụ. Những nữ nhân khác Hàn Toại có thể chia xẻ cho các tướng sĩ. Nhưng hần không muốn chia xẻ những nữ nhân cực phẩm của Mã Dục.

Lương Hưng đáp: “ Chúa công, rất kỳ quái, bọn mặt tướng không phát hiện ra phủ tướng quân của Mã đồ phu”.

Mã Ngoạn nói: “ Đúng vậy, chúa công. Trong thành toàn là nhà gỗ, lợp cỏ được xây dựng rất đơn sơ. Không có chỗ nào giống như phủ đệ. Có thể là do thành Mỹ Tắc hoang phế đã lâu. Mã đồ phu vẫn chưa kịp xây dựng tướng quân phủ của hần”.

“ Ừ, chắc chắn như thế. Hai người phải lục soát cẩn thận. nhất định không để xổng nữ nhân của Mã đồ phu”.

Lương Hưng, Mã Ngoạn cười dâm đãng nói: “ Chúa công yên tâm. Bọn mặt tướng nhất định không làm nhục mệnh”.

Hàn Toại cười nói: “ Mau đi”.

“ Cấp báo!” Hàn Toại vừa dứt lời thì thấy phía trước có một tên tiểu giáo Tây Lương đang đi tới. Hắn nói to: “ Tướng quân, quân ta và quân Ký châu đang đánh nhau”.

“ Cái gì?” Hàn Toại nhú mày. Hắn trầm giọng hỏi: “ Xảy ra chuyện gì?”

Tên tiểu giáo Tây Lương nói: “ Quân ta phát hiện ra một kho lương thảo và quân trang quân dụng. Nhưng bọn quân Ký châu ngang ngược nói chúng phát hiện ra trước. Hai bên chưa nói gì đã xông vào đánh nhau. Cũng may tướng sĩ hai bên đều sợ làm lớn chuyện nên không dùng đao kiếm. Tình hình mỗi lúc một căng thẳng, chỉ sợ không thể khống chế được nữa”.

“ Bọn khốn kiếp. Đám quân Ký châu này rất ghê tởm!” Hàn Toại trầm giọng nói: “ Đi, dẫn bản tướng quân tới đó”.

“ Tuân lệnh” Hàn Toại vừa giục ngựa đi được hai bước. Hắn đột nhiên ghìm cương nói với Mã Ngoạn: “ Mã Ngoạn, người lập tức tập hợp năm ngàn thiết kỵ đi theo ta”.

Mã Ngoạn ngồi trên lưng ngựa, ôm quyền nói: “ Mạt tướng lĩnh mệnh”.

“ Gia”

Hàn Toại hét lớn, hai chân thúc mạnh vào hông chiến mã, giục ngựa chạy đi. Phía sau hắn mấy trăm kỵ binh tùy tùng cũng giục ngựa chạy theo, theo đường phố mảnh liệt đi tới. Đông thành Mỹ Tắc.

Thư Thụ và hơn mười thân kỵ binh hộ vệ đang chậm rãi tiến vào cổng thành. Hắn đưa mắt quan sát thì thấy trong thành kiến trúc rất đơn sơ, đều bằng gỗ, lợp liên nhau san sát. Gỗ dùng để dựng nhà vẫn còn mới, cỏ lợp mái cũng còn tươi. Nếu dùng hỏa công cũng không phù hợp lắm.

Trong những ngôi nhà bằng gỗ dọc theo lối đi chính vào trong thành có rất nhiều nữ nhân tóc rối bù, chân trần, mặc trang phục người Hồ đang chạy trốn, vừa chạy vừa sợ hãi la hét. Từng tốp năm, ba quân binh Ký châu đang đuổi theo những nữ nhân với những nụ cười hết sức dâm dăng trên mặt.

Rất nhiều tiểu giáo đi lại trên đường cười ha hả, không ai ngăn cản những hành động đó.

Thư Thụ cẩn thận quan sát và phát hiện ra tất cả mặt đất trong thành đều có màu đen. Thậm chí phần dưới cùng của tường thành bốn phía cũng có màu đen. Thành Mỹ Tắc nằm trên vùng đất vàng vì sao Mã Dục lại tốn công vận chuyển đất đen từ xa đến? Chẳng lẽ Mã Dục đặc biệt yêu thích màu đen?

Thư Thụ mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng hắn lại không nghĩ ra được cụ thể là gì.

“ Tìm được rồi!”

Thư Thụ đang nghi hoặc thì phía trước vang lên một tiếng la vô cùng thê lương. Một nhóm quân Ký châu đang hò hét mang một cái cang chạy tới.

“ Quân sư, tìm được rồi. Tìm được thi thể của tướng quân Cao Lãm”.

Cao Lãm tướng quân? Ánh mắt Thư Thụ sầm xuống hắn cũng không quan tâm đến việc chưa giải thích được nghi hoặc của hắn, vội giục ngựa chạy tới chỗ đám quân Ký châu kia. Thân binh của Thư Thụ vọt lên trước mở đường, đứng chắn trước mặt đám quân bộ binh Ký châu. Thư Thụ đi tới trước thi thể tướng quân Cao Lãm mới phát hiện ra nằm trên cang. Thi thể của Cao Lãm đã biến dạng. Bụng mở phanh ra, ruột xổ ra ngoài, người chi chít vết đao thương, trên người có mấy vết thương chí mạng. Toàn thân nhuốm máu, rất khó nhận diện.

“ Cao Lãm tướng quân!” Thư Thụ thở dài. Hắn trầm giọng nói: “ Truyền lệnh, lập tức chặt cây làm một tấm áo quan thượng hạng. Nhất định phải hộ tống thi thể Cao Lãm tướng quân về Hà Gian”.

“ Quân sư!” Thư Thụ vừa dứt lời, chợt thấy Cảnh Vũ chạy đến, hắn hoảng hốt nói: “ Quân sư, không hay rồi. Phan Phụng tướng quân, Phan Phụng tướng quân...”

Thư Thụ vội hỏi: “ Phan Phụng tướng quân làm sao?”

Cảnh Vũ nói: “ Phan Phụng tướng quân và Hàn Toại tướng quân xảy ra bất hòa. Hai bên sắp xảy ra xung đột. Hiện tại năm ngàn quân của hai bên đứng đối địch . Quân sư, ngài mau đi. Nếu chậm trễ chỉ sợ đã xảy ra việc lớn rồi”.

“ Hả?” Thư Thụ kinh hãi hỏi: “ Sao lại xảy ra chuyện này?”

...

“ Chúa công!” Quách Đồ bước nhanh tới trước mặt Mã Dược, hấn quỳ dập xuống đất, buồn bã nói: “ Đồ vô năng, không hoàn thành trách nhiệm chúa công giao phó, đã làm chúa công thất vọng”.

Mã Dược nhảy xuống ngựa, đỡ Quách Đồ dậy. hấn trầm giọng hỏi: “ Công Tắc, thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

“ Ai da” Quách Đồ thở dài, đau lòng nói: “ Đều do thuộc hạ nhất thời sơ suất. Không ngờ Liêu Hóa tướng quân .....”.

Mã Dược cau mày hỏi: “ Liêu Hóa làm sao?”

Cao Thuận nói: “ Chúa công, mọi chuyện cứ để từ từ mặt tướng sẽ thuật lại”.

Mã Dược giục: “ Nói đi!”.

Cao Thuận nói: “ Chuyện này tính từ mười ba ngày trước khi chúa công dẫn quân đi vào Tử Vong sa mạc. Ngày hôm sau thám mã phát hiện tung tích của hai lộ quân Lương, Ký châu ở Lâm Nhung và Mã Ấp. hai lộ quân này tiến quân thần tốc, khí thế mãnh liệt, vượt xa dự đoán của quân ta”.

“ A.”

“ Hai đạo lộ quân đó chỉ còn cách thành Mỹ Tắc mười ngày đường, lại không có tin tức đại quân của chúa công. Quách Đồ tiên sinh lệnh cho mặt tướng trang bị binh khí cho năm ngàn tráng đinh Ô Hoàn còn lại trong thành, hộ tống nữ nhân và hài tử rời khỏi thành Mỹ Tắc, trước khi hai đạo quân Lương châu và Ký châu đến đánh thành. Tất cả nữ nhân dưới ba mươi tuổi và hài tử trong thành đều được chuyển đi”.

Chỉ cần giữ lại được nữ nhân và hài tử, chúng ta vẫn còn hy vọng..

Trong mắt Mã Dược hiện lên sự tán thưởng, hấn gật đầu nói: “ Nói tiếp đi”.

Cao Thuận nói: “ Ba ngày trước, tường thành Mỹ Tắc đã được gia cố cao bốn trượng. Lúc đó quân Mã Lương, Ký hai châu bắt đầu bao vây bốn mặt thành. Trừ năm ngàn quân chịu trách nhiệm thủ thành, năm ngàn tráng đinh Ô Hoàn đã hộ tống nữ nhân và hài tử lánh đi nơi khác, trong thành chỉ còn lại người già. Binh lực thủ thành của chúng ta ít, không đủ để quản chế nô lệ. Quách Đồ tiên sinh bất đắc dĩ phải hạ lệnh giết tất cả một vạn nô lệ”.

Quách Đồ buồn bã nói: “ Thuộc hạ không thể giữ lại một vạn nô lệ. thuộc hạ đã làm chúa công thất vọng”.

Mặt Mã Dược xuất hiện sự nuối tiếc. Đó chính là một vạn nô lệ. Nhưng quyết định của Quách Đồ rất đúng. Nếu đổi là Mã Dược hấn, trước tình hình đó, hấn cũng sẽ hạ lệnh giết hết một vạn nô lệ đó. Dù thế nào đi nữa, tiêu diệt kẻ thù, bảo vệ vững chắc căn cứ địa Hà Sáo mới là quan trọng nhất.

“ Không, Công Tắc, người làm rất tốt”. Mã Dược nói: “ Đổi lại là bản tướng quân thì ta cũng hành động như thế”.

Cao Thuận nói tiếp: “ Ngay đêm đó, Liêu Hóa tướng quân tới tìm mặt tướng. Liêu Hóa tướng quân cho rằng không thể giữ được thành Mỹ Tắc, nhiều lắm cũng chỉ giữ được hai ngày. Đang thương nghị thì Liêu Hóa tướng quân đánh ngất Quách Đồ tiên sinh. Sau đó tướng quân hạ lệnh cho mặt tướng hộ tống tiên sinh ra khỏi cửa nam thành. Mặt tướng liền phái binh sĩ lợi dụng đêm tối hộ tống tiên sinh ra khỏi thành”.

Mã Dược ngạc nhiên hỏi: “ Tại sao lại như vậy?”

Giả Hủ nắm chặt tay: “ Việc này ..... Liêu Hóa ..... ôi”.

Quách Đồ thở dài nói: “ Khi thuộc hạ tỉnh lại thì đã ở cách thành một trăm dặm. Thuộc hạ liền cấp tốc quay lại, được nửa đường gặp hãm trận doanh của Cao Thuận tướng quân mới biết mọi chuyện đã kết thúc”.

Mã Dục hỏi Cao Thuận: “ Chuyện xảy ra như thế nào?”

Cao Thuận nói: “ Sau khi đưa Quách Đồ tiên sinh ra khỏi thành. Ngày hôm sau quân Ký châu bắt đầu công thành. Quân Ký châu kiêu dũng, thiện chiến, tấn công dũng mãnh. Quân ta là tân binh, vừa lâm trận đã tổn thất vô cùng nghiêm trọng, chưa tới một ngày đã thương vong gần hai ngàn người. Quân thủ thành còn lại chưa tới ba ngàn người, tình thế rất nguy ngập. Mạt tướng vốn chủ ý cùng Liêu Hóa tướng quân tử thủ cùng thành Mỹ Tắc, thành mất thì người mất. Không ngờ trong tiệc rượu Liêu Hóa tướng quân đã hạ mê dược vào trong rượu làm cho mạt tướng mê man. Sau đó ra lệnh cho Hãm trận doanh ngay trong đêm hộ tống mạt tướng ra khỏi thành. Nhưng Liêu Hóa tướng quân .....”.

Mã Dục thất thanh hỏi: “ Liêu Hóa làm sao?”

Cao Thuận đau buồn nói: “ Liêu Hóa tướng quân chỉ huy binh sĩ tử thủ thành. Đến khi thành bị phá đã tử chiến cùng địch quân”.

“ A!”.

“ Liêu Hóa tướng quân bảo mạt tướng chuyển đến chúa công một câu”.

“ Nói đi!”.

“ Liêu Hóa không giỏi dùng binh, cũng không kiêu dũng. Càng không thể giống như Giả Hủ và Quách Đồ tiên sinh bày mưu tính kế, quyết định thắng lợi từ xa ngàn dặm. Liêu Hóa đầu quân dưới trướng chúa công, chưa lập được công lao, nhưng ngồi ở ngôi cao Liêu Hóa thực thấy xấu hổ. Hôm nay chúa công gặp nạn. Liêu Hóa chỉ biết lấy thân này báo đáp. Chỉ lần này thôi”.

“ A!”.

Mã Dục kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt hắc tái nhợt.

Quách Đồ buồn rầu nói: “ Tất cả đều do thuộc hạ nhất thời sơ sót, không kịp nói lại kế dụ địch của chúa công cho nhị vị tướng quân, gây ra tổn thất này”.

“ Liêu Hóa!”.

Mã Dục đột nhiên ngửa mặt lên trời, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, ngã nhào xuống đất, bất tỉnh.

” Bá Tề!”

“ Chúa công!”

“ Chúa công!”

Cao Thuận, Hứa Chử, Điển Vi, Bùi Nguyên Thiệu cuống quít tiến lên đỡ Mã Dục dậy. Một lúc lâu sau Mã Dục mới tỉnh lại. Hắn ngẩng đầu nhìn trời xanh, mắt toát ra sự thù hận khủng khiếp. Hắn nghiến răng nói: “ Bản tướng quân thề có trời cao. Ta nhất định phải giết hết địch nhân, tuấn táng theo Liêu Hóa”.

“ Đúng!”.

“ Giết hết địch nhân”.

“ Tuấn táng theo Liêu Hóa”.

Chư tướng âm âm hưởng ứng. Tất cả đứng nhìn về phía bắc, mắt hiện sát cơ. Trong khoảnh khắc tất cả tướng sĩ đều giơ cao binh khí. Hào khí bốc lên tựa như có thể làm tan băng, phá thạch, khí thế kinh thiên động địa. Đất trời cũng sợ hãi, cuồng phong cũng thấy ghen ngào.

Trong tiếng reo hò ngút trời, Giả Hủ gọi bốn tướng Cao Thuận, Hứa Chử, Điển Vi, Bùi Nguyên Thiệu đến bên cạnh dặn dò. Bốn tướng lập tức gật đầu. Mỗi người tự mình dẫn năm mươi tinh kỵ rời khỏi đại quân phân tán đi bốn hướng. Trong giây lát bốn nhóm kỵ binh đã biến mất trong thảo nguyên bao la.

Sau khi bốn nhóm kỵ binh đi khỏi không lâu, đại quân của Mã Dục tiếp tục hành quân, nhưng tốc độ hành quân lần này đã chậm lại. Liêu Hóa đã chết, thành Mỹ Tắc đã chết, hành quân cấp tốc cũng không giải quyết được gì.

Mỹ Tắc.

Phan Phụng trợn mắt, vênh vác quát lớn: “ Nếu không phải quân Ký châu chúng ta liều chết tấn công thành, bọn Tây Lương mọi rợ các ngươi sao có vào được thành Mỹ Tắc? Bây giờ các ngươi lại thần nhiên đến cướp địa bàn của chúng ta, tranh đoạt nữ nhân, thực không chịu nổi. Bản tướng quân cho các ngươi thời gian một nén nhang phải rút khỏi đây, nếu không ....”.

Phan Phụng nói tới đó hắt ngừng lại, mắt lộ sát khí rồi hắt thần nhiên nói: “ Đừng trách bản tướng quân không khách khí”.

“ Cút đi!”.

“ Cút đi!”.

“ Cút đi!”.

Quan quân Ký châu phía sau Phan Phụng đồng thanh hô hưởng ứng ba lần, khí thế làm cho người khác phải run sợ.

Đứng đối diện với quân Ký châu, ánh mắt Hàn Toại bất động. Công bằng mà nói thì hắt không sợ quân Ký châu của Phan Phụng. Nhưng bây giờ hai đạo quân đang ở trong thành. Địa thế trong thành chật hẹp, bất lợi cho kỵ binh Tây Lương hoạt động. Một khi xảy ra hỗn chiến, quân Tây Lương sẽ gặp bất lợi vô cùng. Nếu đối lại ở nơi khác, một con người kiêu hùng như Hàn Toại chắc chắn sẽ không thể nhẫn nhịn.

Nhưng tên Phan Phụng ngang nhiên miệt thị quân Tây Lương là man di, lại đe dọa bắt quân Tây Lương trong khoảng thời gian một nén nhang phải rút khỏi khu kho lương. Đây là một điều lăng nhục toàn quân Tây Lương. Quân Ký châu hung hăng như vậy, nếu Hàn Toại hắt không phản ứng gì thì uy tín của Hàn Toại hắt ở đâu?

Hàn Toại cười nhạt, hắt khế nói: “ Phan Phụng tướng quân nói thế là khinh người quá mức”.

“ Quá mức?” Phan Phụng nói về khinh thường: “ Bản tướng quân đã rất khách khí rồi đó”

Gương mặt Hàn Toại thoáng co rúm lại. Hắt cắn răng đang định trở mặt thì phía trước đột nhiên vang lên tiếng hét lớn: “ Dừng tay. Tất cả dừng tay”.

“ Hả?”

“ Ồ.”

Phan Phụng, Hàn Toại cùng quay đầu lại thấy Thư Thụ và hơn mười thân kỵ binh hộ vệ đang giục ngựa chạy tới. Từ xa Thư Thụ vẫy tay hét lớn: “ Nhị vị tướng quân, chờ chút. Thuộc hạ có việc quân khẩn cấp cần bẩm báo”.

“ Việc quân khẩn cấp?”

Phan Phụng, Hàn Toại cùng cau mày.

Thư Thụ trầm giọng nói: “ Thám mã hồi báo. Ở phía nam Mỹ Tắc hơn trăm dặm phát hiện rất nhiều quân xích hầu du kỵ của Mã Dục. Chắc chắn đại quân của Mã Dục đang ở gần đây”.

“ Đại quân của Mã Dục?”

Phan Phụng biến sắc. Lúc này hắt mới nhớ ra dù thành Mỹ Tắc đã bị công phá nhưng đại quân của Mã Dục vẫn chưa xuất hiện. Bây giờ đại địch đang ở trước mặt, hắt không thể trở mặt với quân Lương châu được. Nghĩ vậy sắc mặt của Phan Phụng trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều. Hắt lặng lẽ gờ cánh tay phải lên làm hiệu, đám binh sĩ phía sau vội vàng thu hồi binh khí.

Hàn Toại cũng không chậm chễ hắt ra ý bảo quân lính của mình tra đao, kiếm vào vỏ. không khí căng thẳng ngay lập tức được giải tỏa.

Hàn Toại nói: “ Phan Phụng tướng quân, Thư Thụ tiên sinh. Đại quân của Mã Dục có thể quay lại bất cứ lúc nào. Đại địch đang ở trước mặt, chúng ta hãy dừng tranh chấp. Hai đạo quân chúng ta chia binh tử

thủ bốn cửa thành, đợi sau khi đánh lui đại quân của Mã Dực. Chúng ta sẽ căn cứ theo công lao của từng lộ quân để phân chia lương thảo, quân dụng, cùng với nữ nhân. Có được không?”

Phan Phụng nói: “Được, cứ làm theo lời tướng quân”.

Hàn Toại nói: “Nếu như thế bản tướng quân xin cáo từ”.

Phan Phụng nói: “Thứ cho không tiễn”.

Đợi khi Hàn Toại đi khuất, Thư Thụ mới quay sang nói với Phan Phụng: “Tướng quân, thành Mỹ Tắc nhỏ bé, không thể lưu toàn bộ đại quân trong thành. Chúng ta nên chia quân ra đóng ngoài thành. Trong ngoài hỗ trợ tạo thành thế ý giốc”.

“Không cần!” Phan Phụng quả quyết cự tuyệt: “Các tướng sĩ từ Ký châu xa xôi tới Hà Sáo. Hành quân hàng nghìn dặm. Lại trải qua mấy ngày huyết chiến, đã mệt mỏi. Các tướng sĩ cũng là người bằng xương bằng thịt, thân thể không phải làm bằng sắt. Thờ ải đại quân của Mã Dực chưa đến, hãy để bọn họ lưu lại trong thành nghỉ ngơi vài ngày”.

Thư Thụ bất đắc dĩ nói: “Nếu vậy tướng quân hãy phái du kỵ thám mã dò xét quân tình của Mã Dực, đề phòng quân của Mã Dực đánh lên”.

“Đánh lên!” Phan Phụng buột miệng, hấn hỏi lại: “Chẳng lẽ quân sư cho rằng mấy vạn tướng sĩ Ký châu đều là tượng gỗ à? Chúng ta có tinh binh, lại có thành trì hiểm trở. Quân Mã Dực sao dám đánh lên?”

Thư Thụ khuyên can: “Tướng quân, Mã Dực trời sinh hiểm ác, xảo trá. Không thể khinh thường được”.

“Thôi” Phan Phụng giận dữ nói: “Nếu quân sư cẩn thận như thế, hãy tự dẫn năm mươi thân binh đi tuần đêm”.

Thư Thụ ngạc nhiên nói: “Cái này .....”.

Phan Phụng lãnh đạm nói: “Có chuyện gì, chẳng lẽ quân sư dám chống lệnh của bản tướng quân?”

Thư Thụ thở dài: “Thụ ..... tuân lệnh”.

...

Màn đêm lại buông xuống

Lợi dụng đêm tối, một nhóm bốn, năm mươi kỵ binh lặng lẽ xuất hiện cách cửa đông thành Mỹ Tắc mấy trăm bước.

Mặc dù Thư Thụ cố gắng khuyên can Phan Phụng chia quân đóng ở bên ngoài, Phan Phụng vẫn không nghe. Hấn còn tức giận phái Thư Thụ mang binh ra ngoài tuần tra. Lúc này trong thành Mỹ Tắc tràn ngập một khung cảnh dâm dăng vô cùng, khắp nơi vang lên những ngón từ tục tĩu, không cần nói cũng biết dù là quan quân Lương châu hay Ký châu thì cũng đang phát tiết sinh lực trai trẻ trên thân thể nữ nhân trong thành.

Số lượng binh sĩ bố trí canh gác trên mặt thành không nhiều lắm. Không có binh sĩ đi tuần tra bên ngoài thành.

Một tên kỵ binh xuống ngựa cẩn thận lục soát, sau đó hấn nói với Hứa Chử: “Tướng quân, tìm được rồi”.

Hứa Chử nghiêm mặt, hấn nhảy xuống ngựa, quả nhiên hấn nhìn thấy một cái cọc gỗ cắm trên bãi cỏ. Trong bóng đêm tối đen này, nếu không đến gần, chăm chú nhìn thì sẽ rất khó phát hiện ra.

“Ừ, chỗ này. Mau xuống ngựa đào lên cho bản tướng quân”.

Bốn, năm mươi tên kỵ binh ào ào nhảy xuống ngựa. Chúng bắt đầu đào đất xung quanh vị trí cái cọc gỗ. Trong chốc lát chúng đào làm lộ ra một cửa động rộng ba người đi vào. Hứa Chử vung tay lên, ba tên lính vóc người nhỏ bé, mang theo mỗi lửa khom lưng chui vào cửa động, biến mất bên trong đường hầm tối tăm. Những binh lính còn lại nhảy lên ngựa, giục ngựa tản mát ra xung quanh, chịu trách nhiệm bảo vệ cửa động.

...

Tây thành Mỹ Tắc

Hàn Toại bỗng nhiên bị hơi nóng đánh thức, hần giật mình tỉnh dậy. Hần đưa tay sờ mặt, rất nhiều mồ hôi. Hần ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài là một màn đêm đen kịt làm hần thấy bản khoăn.

Trời vẫn chưa sáng. Tại sao lại nóng thế?

Hàn Toại thò một chân xuống đất, suýt chút nữa hần la lên. Tại sao mặt đất cũng nóng thế? Nóng đến bỏng cả chân. Trong lúc hần đang kinh ngạc thì bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng kêu thảm thiết của Mã Ngoạn.

“Chúa công, không xong rồi. Đại quân Mã Dục quay lại tấn công”.

“Cái gì?” Hàn Toại kinh hãi, hần vội vã đi giày. Hần cũng không kịp để tâm tìm hiểu tại sao nền nhà cũng nóng bỏng lên như vậy. Hần vội đi ra khỏi phòng, hấp tấp hỏi: “Có bao nhiêu nhân mã?”

Mã Ngoạn thở hổn hển, hần vừa lau mồ hôi vừa trầm nghĩ: Hôm nay nóng thật rồi trả lời: “Tôi quá không nhìn rõ. Nhưng dựa vào số lượng đuốc ngoài thành thì ít nhất cũng phải có năm, sáu vạn kỵ binh”.

“Nhiều thế ư?” Hàn Toại hít một hơi thật sâu rồi trầm giọng nói: “Đi ra xem thế nào”.

Hàn Toại, Mã Ngoạn và thân binh hộ vệ vội chạy tới cửa tây thành, đoàn người hấp tấp chạy lên lầu thành. Quả nhiên bên ngoài thành, dưới bầu trời đêm là một rừng đuốc, tiếng ngựa hí, tiếng người lao xao, khí thế ngút trời làm cho người khác phải run sợ. Một đạo quân lớn đã bao vây tứ phía thành Mỹ Tắc đến độ một con ruồi cũng không lọt qua được. Ngoài thành Mỹ Tắc.

Giả Hủ nói với Mã Dục: “Chúa công, có thể bắt đầu được rồi”.

“Ừ” Mã Dục gật đầu. Hần trầm giọng nói: “Truyền lệnh, phóng hỏa!”.

“Tướng quân có lệnh, phóng hỏa”.

“Tướng quân có lệnh, phóng hỏa”.

“Tướng quân có lệnh, phóng hỏa”.

Quân lệnh của Mã Dục được truyền khắp đại quân. Bọn lính vội vàng đem cỏ khô, cành khô đã chuẩn bị trước ném xuống đất, chúng lại dội lên đó dầu lửa, mỡ cừu, mỡ trâu rồi chúng ném đuốc xuống. Ngay lập tức lửa bùng lên, men theo các cành cây khô tẩm dầu lan khắp nơi. Trong chốc lát ngọn lửa đã vây xung quanh thành Mỹ Tắc. Tạo nên một vòng tròn lửa khổng lồ.

Đứng trên lầu thành Hàn Toại cười ha hả: “Mã đồ phụ muốn làm gì vậy? Chẳng lẽ hần muốn hỏa thiêu thành Mỹ Tắc ư?”

Mã Ngoạn cũng nói: “Mặt tướng thấy Mã đồ phụ hết cách rồi. Hần làm vậy để ra vẻ thần bí thôi”.

Hàn Toại nói: “Bản tướng quân mặc kệ Mã đồ phụ định dùng mưu ma chước quỷ gì. Truyền lệnh toàn quân không được tự ý ra khỏi thành, tránh cho địch quân thừa dịp đánh vào. Chúng ta cứ đợi tới bình minh rồi sẽ tính”.

...

Ngoài thành Mỹ Tắc.

Giả Hủ vuốt cằm nói với Mã Dục: “Chúa công, quả nhiên quân Lương châu và Ký châu trúng kế. Không dám ra khỏi thành nghênh chiến. Ha ha”.

Mã Dục nghiêng răng nói: “Liêu Hóa ở trên trời có linh. Quân Lương, Ký châu đã đến lúc tận số. Lần này chúng đừng mong chạy thoát tên nào. Bản tướng quân muốn toàn bộ chúng phải biến thành tro bụi, tuần táng theo Liêu Hóa và các huynh đệ khác”.

Sắc mặt Quách Đồ nghiêm nghị, hần trầm nghĩ chết theo Liêu Hóa và các huynh đệ sẽ không chỉ có năm, sáu vạn quân Lương, Ký châu mà còn có bảy, tám vạn nữ nhân vô tội và người già. Mặc dù Quách Đồ hần là người khởi xướng tẩm thảm kịch tuần táng bi thương này nhưng lúc này cũng không tránh được tâm trạng bi thương.

“ Chỉ dựa vào mấy ngàn kỵ binh của người mà cũng dám chống lại mấy vạn tinh binh Ký châu ư? Thật là nực cười”.

Mã Dục vừa dứt lời, một giọng nói trong trẻo của một trung niên từ xa truyền lại. Mã Dục quay đầu lại thì thấy Cú Đột đang áp giải một người văn sĩ trung niên cao gầy, tướng mạo trang nhã đi tới.

Mã Dục quát hỏi: “ Cú Đột, đây là ai?”

Cú Đột trả lời: “ Chúa công, mặt tướng dẫn đội xích hầu đi tuần đêm, bất ngờ gặp với một toán nhỏ quân tuần đêm của địch quân, sau một hồi kịch chiến đã tiêu diệt hoàn toàn quân địch. Mặt tướng thấy người này đáng về tào nhả không giống với binh lính liền áp giải tới cho chúa công xử trí”.

Mã Dục quát hỏi: “ Người là ai?”

Người nọ phất ống tay áo, thản nhiên nói: “ Tại hạ ngồi không đổi tên, nằm không đổi họ, Nghiễm Bình Thư Thụ”.

“ Thư Thụ?” Mã Dục cau mày suy nghĩ nhưng không nhớ ra được gì quen thuộc hẳn liền quát hỏi: “ Vừa rồi người dựa vào cái gì mà cuồng ngôn như thế?”

Thư Thụ trả lời: “ Người cuồng ngôn chính là người”.

“ Vậy sao?” Mã Dục lạnh lùng nói: “ Người sẽ nhanh chóng hiểu là bản tướng quân không cuồng ngôn”.

“ Hừ” Thư Thụ cười nhạt: “ Chỉ dựa vào đốt lửa thế này mà muốn thiêu mấy vạn đại quân trong thành ra tro bụi ư? Thật buồn cười”.

Giả Hủ cười nói: “ Tại hạ không ngại tiết lộ cho Thư Thụ tiên sinh biết quân ta không chỉ dựa vào đốt lửa ở ngoài thành. Khi trời vừa tối, chúa công của ta đã phái người theo đường địa đạo đào từ trước lên vào trong thành phóng hỏa. Tại hạ đoán chắc bây giờ quân trong thành đã biết, nhưng quân trong thành sẽ không để tâm vào việc đó. Ha, ha, ha”.

Mã Dục lãnh đạm nói: “ Còn cứ coi như chúng để tâm đến thì muốn cứu hỏa cũng đã muộn”.

...

Lâu thành Mỹ Tắc.

“ Tướng quân, không xong rồi” Tiếng bước chân dồn dập vang lên, Cảnh Vũ chạy lên lâu thành, lo lắng nói: “ Lửa, toàn thành bốc cháy”.

“ Nói vậy!” Phan Phụng quát to: “ Mặc dù trong thành Mỹ Tắc toàn nhà gỗ, lợp cỏ nhưng gỗ, cỏ còn tươi. Sao có thể gây ra hỏa hoạn được?”

“ Thật mà, xảy ra hỏa hoạn rồi” Cảnh Vũ vội la lên: “ Tướng quân, hãy nhìn xem”.

Phan Phụng nhìn theo hướng chỉ của Cảnh Vũ, quả nhiên trong thành có mấy chỗ xảy ra hỏa hoạn, hình như còn có khói bốc cao. Có rất nhiều binh lính và nữ nhân thân thể trần truồng từ trong nhà chạy ra ngoài, đứng ngoài đường gọi nhau, còn có rất nhiều quân sĩ đứng vây xung quanh, la hét quát tháo nhau, tình thế cực kỳ hỗn loạn.

Phan Phụng bức tức nói: “ Sao vẫn còn đứng đây làm gì. Mau đi cứu hỏa”.

“ Tuân lệnh”.

Cảnh Vũ lĩnh mệnh rồi chạy đi.

Dù trong thành xảy ra hỏa hoạn thì Phan Phụng cũng chẳng để tâm. Chỉ có mấy đám cháy nhỏ, khó có thể lan rộng. Điều hắn lo lắng chính là đại quân Mã Dục bên ngoài thành sẽ giở trò gì nữa. Phan Phụng quay lại nhìn ra ngoài thành. Hắn nhận ra cái vòng tròn lửa khổng lồ đó đang tắt dần.

Ở chỗ khác của thành Mỹ Tắc, Hàn Toại cũng có suy nghĩ như vậy. Hắn không để tâm tới mấy đám cháy trong thành.

Mã Ngoạn chỉ tay ra ngoài thành cười nói: “ Chúa công, nhìn kia, lửa tắt rồi”.

“ Không đúng” Hàn Toại lắc đầu nói: “ Lửa vẫn chưa tắt. Vẫn đang cháy”.

“ Hả?” Mã Ngoạn sững sốt. Hắn nhìn kỹ mới phát hiện ra vẫn còn những đốm lửa yếu ớt lập lờ. Lát sau những đám lửa đó càng cháy sáng hơn. Mã Ngoạn ngạc nhiên nói: “ Thật tà môn. Sao lửa vẫn tiếp tục cháy nhỉ?”

“ Xem ra để làm ra trận hỏa thiêu này Mã đồ phụ đã lao tâm khổ tứ rất nhiều” Hàn Toại trầm giọng nói: “ Bản tướng quân muốn nhìn xem Mã đồ phụ rốt cuộc còn những trò bịp bợm nào nữa?”

...

Ngoài thành Mỹ Tắc.

Giả Hủ mỉm cười nói với Thư Thụ: “ Tiên sinh có biết dưới chân tiên sinh là gì không?”

Thư Thụ lãnh đạm nói: “ Không biết”.

Giả Hủ nói: “ Thực chẳng dám giấu, vật đó gọi là than đá, bình thường không cháy được, nhưng khi đã được nhóm lửa thì rất khó dập tắt. Nó sẽ cháy đến khi tàn thành tro bụi thì thôi”.

Thư Thụ biến sắc, hắn vội hỏi: “ Nói như vậy....”.

Thần sắc Giả Hủ lạnh lẽo, mắt hiện sát khí. Hắn trầm giọng nói: “ Tiên sinh đã đoán đúng, ban đầu khi tu sửa thành Mỹ Tắc đã phát hiện ra một lớp than đá dày ở trong, ngoài thành Mỹ Tắc. Sau đó chúng ta lại đào một thông đạo ngầm để phóng hỏa. Đầu tiên trong thành phát hỏa trước, lửa sẽ từ dưới lòng đất lan tới bề mặt, cùng lúc đó ngoài thành cũng phóng hỏa. Đợi khi quân trong thành phát hiện ra sự bất thường thì đã lâm vào tuyệt cảnh cả trong lẫn ngoài”.

Thư Thụ không tin hỏi lại: “ Nếu quân trong thành đánh phá vậy thì sao?”

Giả Hủ nói: “ Nếu quân trong thành đánh phá vậy thì có thể có một bộ phận nhân mã có thể thoát được. Nhưng tại hạ đoán rằng quân trong thành chắc chắn sẽ không phá vậy”.

“ Tại sao?”

“ Bởi vì con người ai cũng có tâm lý ham sống, chỉ cần một số ít quân phá vây bị giết, những người còn lại sẽ không cố phá vây nữa, chúng ta rằng đứng trên lâu thành còn hơn. Bởi vì cho rằng đứng ở lâu thành sẽ sống sót, quân trong thành sẽ do dự và tự làm mất đi cơ hội sống sót cuối cùng. Đến khi lớp than đá trên bề mặt bị đốt, lửa sẽ lan tràn khắp nơi, lúc đó thì sắt cũng chảy thành nước huống chi là con người bằng xương bằng thịt”.

“ Thật độc ác!” Thư Thụ tái mặt nói: “ Chẳng lẽ tức hạ không biết trong thành còn có tám vạn bách tính vô tội cũng sẽ bị thiêu thành tro bụi. Chẳng lẽ các ngươi không sợ trời xanh sẽ trừng phạt các ngươi vì tội ác này?”

“ Trời phạt?” Giọng nói của Mã Dực lạnh băng làm người khác ớn lạnh, ngón tay hắn chỉ thẳng lên trời nói: “ Nếu có trời phạt, bách tính trăm họ không phải lưu lạc khắp nơi, thiên hạ không rơi vào cảnh đại loạn như thế này”.

“ Cái này ..”

Thư Thụ há hốc mồm. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy những lời đại nghịch bất đạo như vậy. Trong lúc nhất thời hắn không biết phản bác như nào.

...

Đông thành Mỹ Tắc.

Cảnh Vũ sắc mặt bối rối chạy lên lâu thành, nói với Phan Phụng: “ Tướng quân, đại sự hỏng rồi”.

Phan Phụng cau mày hỏi: “ Có chuyện gì vậy?”

Cảnh Vũ nói: “ Các đám cháy trong thành không dập được. Chúng còn bốc cháy to hơn”.

“ Cái gì?” Phan Phụng trầm giọng hỏi: “ Sao lại có chuyện đó?”

” Tướng quân mau đi xem một chút đi.”

“ Được, dẫn bản tướng quân tới đó xem”.

...

Tây thành Mỹ Tắc.

Hàn Toại đột nhiên quay đầu lại, hắn thấy các đám cháy trong thành không dập được, ngược lại càng cháy to hơn. Hắn hoảng hốt hỏi: “ Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lương Hưng vội la lên: “ Mặt tướng cũng không biết. Hình như lửa này bốc lên từ dưới lòng đất. Một thùng nước dội xuống xèo xèo mấy cái hóa thành hơi nước hết. Chỉ giây lát chỗ đổ nước lửa lại bốc lên mạnh hơn. Rất tà môn”.

“ Hừ!” Hàn Toại đang nghi hoặc thì chợt nghe phía sau có tiếng Mã Ngoạn hô lên: “ Chúa công, mau nhìn”.

“ Cái gì?” Hàn Toại sốt ruột quay người lại. Mắt tròn tròn, há mồm hít một luồng không khí, trầm giọng nói: “ Tại sao lạ như vậy?”

Chỉ trong một thời gian ngắn lửa ngoài thành càng bốc cháy dữ dội, thậm chí có những tia lửa đỏ phụt từ dưới mặt đất bắn thẳng lên trời, hình như còn có khói đặc thoát ra từ đó. Gió thảo nguyên thổi tới càng giúp cho ngọn lửa cháy càng lúc càng cao. Vòng tròn lửa yếu ớt tưởng chừng đã tắt bỗng nhiên bùng cháy dữ dội, biến thành một biển lửa khủng khiếp.

Đứng trên lầu thành cách biển lửa đó hơn trăm bước, Hàn Toại vẫn mơ hồ cảm nhận được hơi nóng do gió đưa tới.

“ Con mẹ nó, tình hình không ổn rồi. Theo tình hình hiện tại mà nói lửa có thể lan vào trong thành”. Hàn Toại lau mồ hôi trán. Hắn quay sang nói với Mã Ngoạn: “ Mã Ngoạn, người mang theo mấy người dùng dây thừng tụt xuống, ra ngoài tìm hiểu xem tại sao lửa lại cháy dữ dội thế? Bên ngoài thành ngay cả cây cỏ cũng không có, rốt cục thì cái gì làm cho lửa cháy như thế?”

“ Mặt tướng tuân lệnh”.

Mã Ngoạn lĩnh mệnh, kiểm dây thừng rồi rời đi.

Lương Hưng đứng bên lo lắng hỏi: “ Chúa công, thế còn các đám cháy trong thành?”

“ A, trong thành” Hàn Toại vỗ vỗ trán, hắn vội nói: “ Hãy tìm nhiều nước dội, trước tiên phải khống chế ngọn lửa đã rồi hẵng tính”.

“ Tuân lệnh”

Lương Hưng lĩnh mệnh rồi vội vã đi ngay.

Mã Ngoạn tìm được dây thừng, dẫn theo mấy tên thân binh cường tráng, tụt xuống ngoài thành, chúng vừa đi được chưa đầy mười bước đã bị lửa mãnh liệt và khói đặc bức phải quay lại. Mã Ngoạn đứng ở chân tường thành, ngửa cổ nói đến khản cả giọng với Hàn Toại: “ Chúa công, lửa rất mạnh, các huynh đệ không thể tới gần được”.

Hàn Toại bất đắc dĩ nói: “ Nếu như vậy các người lên hết đây đi, chờ đến bình minh sẽ tính tiếp”.

...

Cuối cùng thì những tia sáng trắng bạc cũng xuất hiện ở chân trời phía đông, màn đêm tối tăm dần bị đẩy lui.

Một ngày mới lại bắt đầu, nhưng đối với rất nhiều người mà nói thì hôm nay là ngày cuối cùng trên cuộc đời của chúng.

Thư Thụ hít một hơi thật sâu, luồng không khí nóng rực làm cho ngạt thở. Mặc dù đứng cách xa hơn trăm bước nhưng hắn vẫn cảm nhận được hơi nóng kinh người. Điều đó đủ thấy bây giờ trong thành Mỹ Tắc nóng đến mức độ nào. Vừa nghĩ đến sức nóng trong thành, Thư Thụ lại nghĩ đến hai vạn tinh binh Ký châu sắp thành tro bụi, ánh mắt Thư Thụ lập tức trở nên âm trầm.

“ Két két két rầm!”

Cánh cổng thành Mỹ Tắc đang đóng chặt bỗng mở ra. Một toán kỵ binh Lương châu hỗn loạn chạy ra từ công thành nhưng bọn chúng chỉ giục ngựa chạy không được mười bước. Chiến mã hí lên thảm thiết rồi ngã quỵ xuống, kỵ binh trên lưng bị hất tung xuống mặt đất nóng đỏ. Ngay lập tức ngọn lửa hung tàn nuốt lấy đám kỵ binh Tây Lương.

Đầu tiên là chiến bào, tóc của đám kỵ binh bắt lửa bốc cháy. Những kỵ binh và chiến mã còn sống liên tục lặn lộn, giãy giụa trong biển lửa, thỉnh thoảng chúng lại thét lên những âm thanh nghe sồn cả gai ốc. Trong chốc lát bầu không khí tràn ngập một mùi thịt cháy.

Trong thời gian chưa ăn hết bữa cơm, hơn mười kỵ binh Tây Lương, cả người và chiến mã bị thiêu cháy thành tro. Chỉ còn sót lại bộ giáp trận trên người kỵ binh bị nung nóng đỏ hồng, nhưng vẫn không bị biến dạng.

Trên lầu thành Mỹ Tắc vang lên những tiếng kêu sợ hãi. Tất cả binh lính ở đó đã bị cảnh đó làm cho kinh hãi. Giờ đây toàn thành Mỹ Tắc lửa bùng cháy biến thành một tòa thành lửa. Trong thành địa hỏa đã lan tràn khắp nơi, đốt cháy các ngôi nhà bằng gỗ, mái cỏ.

Tất cả mọi người trong thành buộc phải dồn tới khu vực tường thành. Trong một khu vực chật hẹp ngọn lửa vẫn chưa lan tới, tạm thời vẫn an toàn. Thế nhưng chẳng bao lâu nữa ngọn lửa sẽ lan tới đây nên binh lính điên cuồng tranh nhau trèo lên lầu thành, thỉnh thoảng có tên không may bị người khác run đẩy ngã xuống dưới chân thành, gãy chân, gãy tay.

226. Chương 158: Nữ Binh Doanh

Tình hình mỗi lúc một hỗn loạn. Bây giờ Hàn Toại và Phan Phượng không thể khống chế được tình hình nữa.

Thời gian trôi đi, địa hỏa cuối cùng cũng lan tới chân thành. Lớp than đá ở chân tường thành cũng bốc cháy. Từ xa nhìn lại cả chân thành đỏ rực giống như sắt nung đỏ, cực kỳ hùng vĩ. Nhưng chỉ binh sĩ Lương châu và Ký châu đang chen chúc nhau trên tường thành mới biết được cảm giác thế nào là hỏa ngục.

“ Rầm”.

Bởi vì lớp than đá ở chân tường thành bốc cháy dữ dội. Trên tường thành quá đông người, một đoạn tường thành không chịu nổi trọng lượng đổ xuống, ầm ầm sụp xuống. Khói bụi, hơi nóng bay tứ tung. Đám đông binh lính đứng trên đoạn tường thành đó ngay lập tức tảng thân trong biển lửa.

Hàn Toại liều mạng bám vào một tảng đá chìa ra ở trên lầu thành. Hắn bây giờ giống như đang đánh đu trong không trung. Lầu thành nơi hắn vừa đứng đã sụp đổ, phía dưới đó bây giờ đã trở thành một biển lửa. Khói đặc và hơi lửa bốc lên sộc vào mũi hắn làm cho hắn không thở nổi.

“ Mã Ngoạn, cứu ta, cứu ta”.

Hàn Toại cố sức kêu cứu, nhưng Mã Ngoạn đứng gần đó không đáp lại, hắn lại còn lui lại phía sau.

” Cốt lục lục ~ ”

Tảng đá chìa ra ngoài tường thành bỗng nhiên lung lay rồi nó bắt đầu nghiêng xuống. Hàn Toại thất kinh, hắn cố sức nhảy lên, rốt cục cũng bám được vào bắp chân Mã Ngoạn. Hắn ngẩng đầu lên, thở hổn hển nói:

“ Mã Ngoạn, mau kéo ta lên”.

“ Cút mẹ ngươi đi”.

Mã Ngoạn chửi Hàn Toại một câu, hắn không những cúi xuống kéo Hàn Toại lên mà còn nhả tâm đá một cước trúng cằm Hàn Toại. Hàn Toại đau đớn buông hai tay ra. Thân hình hắn từ trên tường thành rơi xuống đất, ngay lập tức, khói và lửa mù mịt bao phủ quanh người hắn. Trong khoảnh khắc đó Hàn Toại mơ hồ nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Mã Ngoạn.

” Oanh oanh oanh ~ ”

Bởi vì tường thành đã bị nung nóng trong một thời gian dài. Tường thành không chịu nổi áp lực nữa, các đoạn tường thành liên tục sụp xuống, khói bụi bốc lên mù mịt. Đám quân lính đứng đông nghịt trên tường thành liên tục rơi xuống đồng gạch vụn. Khi đám binh lính đáng thương này chưa kịp đứng lên, khói và ngọn lửa đã liếm lấy chúng, bao phủ người chúng, không cho chúng chạy nữa. Cả tòa thành Mỹ Tắc đã trở thành một lò lửa lớn, nhưng lò lửa dùng để luyện sắt, thép còn lò lửa ở đây chuyên thiêu người, những người sống.

Những tiếng kêu rên vang lên không ngừng. Phan Phụng lúc này đã sức cùng lực kiệt liều mạng đứng dậy, nhưng ngay lập tức hắn bị loạn quân dẫm đạp lên. Khuôn mặt của Phan Phụng dính sát xuống đồng gạch đá đổ nát. Hắn cảm nhận được mặt hắn đã bị bỏng, một luồng khói xanh bốc lên từ mặt hắn. Hắn thậm chí còn nghe được tiếng da, thịt hắn cháy phát ra tiếng xèo xèo.

Phan Phụng cố sức há miệng, hít vào một luồng không khí nhưng vẫn không xoa dịu được lồng ngực nóng bỏng của hắn, giống như đang có lửa trong người vậy. Bầu không khí nóng rực, hít thở khó khăn. Trong chốc lát Phan Phụng thấy lửa bốc lên bên cạnh hắn. Vô số tướng sĩ Kỳ châu đang giãy giụa, kêu la trong biển lửa.

“Oa!”

Phan Phụng không chịu được rên lên một tiếng. Hắn phải chết ở chỗ này ư? Sau một khắc bóng tối dày đặc kéo tới bao phủ quanh người hắn.

...

Lac Dương, phủ Đại tướng quân.

Hứa Du đi vào, ôm quyền thi lễ nói: “Hứa Du tham kiến Đại tướng quân”.

Hà Tiến nói: “Tử Viễn mau đứng lên”.

Hứa Du đứng thẳng người, hỏi: “Đại tướng quân cho gọi lúc đêm khuya, không biết có chuyện gì quan trọng?”

Hà Tiến nói: “Cũng không có gì. Chẳng qua ta nhớ tới chiến sự ở Hà Sáo nên cho mời Tử Viễn tới đàm đạo”.

“Dạ!” Hứa Du gật đầu, hắn khẽ nói: “Theo như tính toán, lúc này bốn lộ đại quân của Đồng Trác, Đinh Nguyên, Cảnh Bĩ, Hàn Phúc đã tấn công Hà Sáo rồi”.

Hà Tiến nói: “Theo Tử Viễn thì cuộc chiến Hà Sáo lần này, ai là người giành thắng lợi cuối cùng?”

Hứa Du nói: “Không ai ngoài Mã Dục”.

“Hả?” Hà Tiến trầm giọng hỏi: “Tử Viễn dựa vào đâu lại khẳng định như vậy?”

“Tại hạ dám đem đầu ra bảo đảm” Hứa Du nói như đinh đóng cột: “Mã Dục chắc chắn thắng cuộc chiến này”.

“Tại sao?”

“Mã Dục đã kinh qua trăm trận, trời sinh gian xảo, quỷ quyệt, người bình thường không sánh được. Thủ hạ có Giả Hủ, Quách Đồ đa mưu túc trí. Các tướng có Hứa Chử, Diên Vi hung ác tàn bạo. Ngoài những điều này ra còn có hai nguyên nhân chủ yếu khác”. Hứa Du rung đùi đắc ý nói: “Đồng Trác, Cảnh Bĩ, Hàn Phúc, Đinh Nguyên mặc dù thêm muốn bình nguyên Hà Sáo nhưng chúng lại không muốn vứt bỏ căn cứ của mình, vì thế sẽ không dốc hết binh lực vào cuộc chiến Hà Sáo. Bụng có ý riêng tất không dốc hết toàn lực. Chủ tướng đã không toàn tâm, các tướng sĩ ba quân khó có thể toàn tâm chiến đấu. Đây chính là nguyên nhân thứ nhất”.

“Thứ hai?”

“Mã Dục chọn bình nguyên Hà Sáo làm căn cứ địa. Cuộc chiến lần này hắn sẽ dốc toàn lực quyết chiến. Đây chính là nguyên nhân thứ hai”.

“Ừ!” Hà Tiến gật đầu nói: “Tử Viễn nói cũng có lý”.

Hứa Du nói tiếp: “ Thế nhưng .....”.

“ Nhưng sao?”

“ Vấn đề là Mã Dục có thắng thì hán cũng bị tổn thương nguyên khí nặng nề. Mà đây chính là ý đồ thực sự của Hoàng thượng”.

Hà Tiến trầm giọng hỏi: “ Ý đồ thực sự của Hoàng thượng là gì?”

Hứa Du nói: “ Ý đồ thực sự của Hoàng thượng là tạo nên một cuộc hỗn chiến giữa mấy thế lực quân phiệt lớn ở phương bắc, làm suy yếu thực lực của chúng. Tạo cơ hội cho triều đình khôi phục nguyên khí. Cho dù cuối cùng là ai chiếm được bình nguyên Hà Sáo, Hoàng thượng cũng sẽ không vứt bỏ Sóc châu. Hoàng thượng muốn các quận Sóc Phương, Định Tương trở lại bản đồ của Đại Hán”.

“ Ủ?” Sóc châu!” Hà Tiến cau mày nói: “ Nói như thế Thứ sử Sóc châu là Mã Dục đúng không?”

“ Cũng không phải”. Hứa Du lắc đầu nói: “ Theo tại hạ thấy Thứ sử Sóc châu có thể là Đồng Trác hoặc Đinh Nguyên chứ không phải Mã Dục”.

...

Hoàng cung Lạc Dương. Tẩm cung của Hán Linh Đế.

Hà hoàng hậu ngồi dựa vào ngực Lưu Hoành, khẽ thốt hỏi: “ Hoàng thượng, nếu cuối cùng Mã Dục thắng trận thì sao?”

Lưu Hoành nói: “ Dù Mã Dục có thể thắng trận chiến này thì hán đã hao binh tổn tướng, nguyên khí tổn thương nặng nề. Trẫm đã đào sẵn huyết mộ cho hán rồi, chỉ cần hán dám tới, chắc chắn hán sẽ chết. Lùi một bước để tiến trăm bước. Dù Mã Dục tránh khỏi kiếp nạn này thì hán cũng đã kết oán cừu với Đồng Trác, Đinh Nguyên, Cảnh Bĩ, Hàn Phúc bốn người”.

“ Trẫm muốn thu hồi sáu quận Sóc châu, Sóc Phương, Định Tương vào bản đồ Đại Hán. Trẫm sẽ xuống chiếu sắc phong Đinh Nguyên làm Thứ sử Sóc châu. Đồng Trác làm Thứ sử Tịnh châu, Cảnh bĩ làm Thứ sử Ký châu, Hàn Phúc làm Hộ Khương trung lang tướng, Mã Dục làm Thứ sử Lương châu”.

Hà hoàng hậu nghi ngờ hỏi: “ Thế nhưng năm người Đồng Trác, Hàn Phúc, Cảnh Bĩ, Đinh Nguyên, Mã Dục thống lĩnh trọng binh, không tuân theo hiệu lệnh của triều đình. Chỉ e chúng sẽ không nghe theo sắc phong của Hoàng thượng”.

Lưu Hoành thở dài nói: “ Bọn chúng dĩ nhiên sẽ không tuân theo chiếu mệnh của trẫm. Trẫm cũng không hy vọng chúng sẽ phục tùng. Sở dĩ trẫm ban chiếu này chẳng qua là để chúng có cớ đánh giết lẫn nhau. Nếu Mã Dục nhất định không chịu buông Hà Sáo. Đinh Nguyên sẽ có lý do chinh phạt. Tương tự như thế nếu Đinh Nguyên không chịu rời bỏ Tịnh châu thì Đồng Trác cũng có lý do chinh phạt Đinh Nguyên”.

Hà hoàng hậu nói: “ Nếu Hoàng thượng làm vậy có thể đẩy phương bắc tới một cuộc chiến loạn, làm lung lay cơ nghiệp Đại Hán”.

Lưu Hoành thở dài: “ Trẫm chẳng qua cũng vạn bất đắc dĩ. Năm thế lực quân phiệt hùng mạnh đó uy hiếp nghiêm trọng uy tín của triều đình. Nếu không có biện pháp diệt trừ sau này tất trở thành đại họa. Trong những năm còn lại của Trẫm, Trẫm bằng mọi giá phải nghĩ cách diệt trừ hoàn toàn năm mối đại họa này, truyền cho Thái tử một Đại Hán thái bình, thịnh trị”.

Hà hoàng hậu ôn nhu nói: “ Thần thiếp hiểu Hoàng thượng làm vậy cũng chỉ vì cơ nghiệp đời đời của Đại Hán”.

...

Hà Sáo, thành Mỹ Tắc.

Than đá trên mặt đất cuối cùng đã tàn. Ngọn lửa hung tàn cháy suốt hai ngày đêm đã tắt. Cả tòa thành biến thành một đồng hoang tàn đổ sập. Mặc dù lửa đã tắt nhưng trong vòng một trăm bước vẫn cảm nhận hơi nóng tỏa ra. Ngoài bách tính bị nhốt trong thành còn có ba vạn Kỵ binh Lương châu, hai vạn tinh binh Ký châu, toàn bộ đã táng thân trong biển lửa, hóa thành tro bụi, không một người nào chạy thoát.

Đáng thương Hàn Toại một đời kiêu dũng nhưng không may chạm chán Mã Đồ phu. Vẫn chưa kịp phát huy tài năng thì thương thay đã táng thân nơi biển lửa.

“ Hô!” Mã Dược thở phào một tiếng. Hắc thần nhiên nói: “ Cuộc chiến Hà Sáo đã kết thúc”.

Giả Hủ nói tiếp: “ Đúng vậy, kết thúc rồi”.

Quách Đồ hồi hộp nói: “ Cuối cùng cũng kết thúc”.

Mã Dược giục ngựa tiến lên rồi hắc xoay người lại nhìn chín ngàn tướng sĩ của hắc. Hắc giơ cao cánh tay phải, ngựa mặt lên trời gào lên: “ Các huynh đệ ..... thắng rồi!”.

“ Chúng ta thắng! A, a, a”.

” Thắng.”

” Thắng”.

” Thắng”.

Ban đầu là Hứa Chữ, Diển Vi rống lên, sau đó tới Cao Thuận, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, tiếp nữa là Cú Đột, Giả Hủ, Quách Đồ. Cuối cùng là tất cả binh lính, cho dù là người Hán hay người Ô Hoàn thì tất cả cũng la hét điên cuồng. Trong không gian tràn ngập bầu không khí kích động, tiếng la hét đến ngột ngạt.

Trong đám binh lính ồn ào đó có hai người có những cảm giác khác.

Một người là Thư Thụ. Hắc là tướng bại trận, tiếng reo hò của địch quân như dao cắt vào lòng hắc. Toàn quân Ký châu bị tiêu diệt. Hắc không thể trốn tránh trách nhiệm này. Nếu như Phan Phượng nghe lời hắc chia quân ra đóng, trong ngoài thành. Nếu như Phan Phượng không tức giận lệnh cho hắc đi làm đội trưởng đội tuần tra.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Nếu cái nếu như xảy ra thì đã không có thất bại. Quân Ký châu đã thất bại, hơn nữa còn thất bại hoàn toàn.

Ngoài Thư Thụ vẫn còn một người nữa đang trong tâm trạng phức tạp. Nàng là Nguyệt thị nữ vương Nãi Chân Nhĩ Đóa. Sau khi bộ tộc Nguyệt thị hồ đầu hàng, Nãi Chân Nhĩ Đóa bị bức phải dẫn năm trăm dũng sĩ của bộ tộc đi hộ tống Mã Dược xuất chinh. Kỳ thật Mã Dược muốn giữ nàng làm con tin. Hắc thậm chí còn lãng nhục nàng khi bắt nàng phải phục dịch hắc ngủ.

Ban đêm, đại doanh của Mã Dược.

Quách Đồ, Giả Hủ cùng đi vào, chấp tay thi lễ với Mã Dược. Mã Dược vừa cắt miếng thịt dê bỏ vào miệng, vừa gạt đầu ra hiệu cho cả hai ngồi xuống. Quách Đồ theo thói quen đứng sau lưng Mã Dược. Giả Hủ lại đứng đầu gối đối diện với Mã Dược. Hắc thò tay cầm một cái đùi dê ở trên bàn, cắn ăn ngon lành.

“ Ừ” một tiếng, Mã Dược nuốt miếng thịt dê trong miệng. Hắc lại cầm mấy miếng thịt dê nhỏ trên bàn bỏ vào miệng. Sau cùng hắc đưa ngón tay út dính đầy thịt dê vào miệng mút chùn chụt. Cuối cùng hắc xoa tay nói với Giả Hủ: “ Thật xấu hổ khi lãng phí thức ăn”.

Giả Hủ đang gặm cái đùi dê, mồm hắc dính đầy mỡ, hắc nhồm nhoàm nói: “ Đáng xấu hổ, đáng xấu hổ”.

Quách Đồ khom lưng, cung kính nói: “ Chúa công, đã thống kê được tổn thất của quân ta. Trận chiến Hà Sáo lần này quân ta thương vong tổng cộng hơn một vạn người. Trong đó sáu ngàn người chết trên chiến trường, trong đó có năm ngàn tướng sĩ và Liêu Hóa tướng quân phụng mệnh thủ thành Mỹ Tắc tất cả đều tử trận. Ngoài ra còn có tám trăm kỵ binh Ô Hoàn và hai trăm thiết kỵ Hán quân bỏ mình trong bão cát”.

Mất Mã Dược lộ vẻ đau thương. Hắc buồn bã nói: “ Liêu Hóa chết, năm ngàn tướng sĩ bỏ mình đều là do bản tướng quân suy nghĩ chưa chín chắn. Còn một ngàn tinh binh thiệt mạng trong bão cát cũng là do bản tướng quân không biết cân nhắc thiệt hơn, liều lĩnh làm bừa. Ngày mai bản tướng quân sẽ tự chịu hình phạt đánh ba mươi roi trước mặt quân tướng sĩ để tự răn đe mình”.

“ A?” Giả Hủ bị miếng thịt dê mắc làm nghẹn, một lúc sau hắc mới nuốt được. Hắc thở dốc nói: “ Hủ xin cùng chịu phạt”.

Quách Đồ cũng nói: “ Liêu Hóa tướng quân chết là do lỗi của Đồ. Xin chúa công trách tội”.

“ Ai da” Mã Dực xua tay ngăn cản hai người nói tiếp. Hần nói: “ Chịu phạt roi trước mặt ba quân tướng sĩ không phải là việc mất mặt. Không tranh cãi nữa. Công Tắc, nói tiếp về tổn thất của quân ta đi”.

“ Tuân lệnh!” Quách Đồ khom lưng vái chào rồi nói tiếp: “ Ngoài tổn thất về quân số, quân ta đã mất gần như toàn bộ lương thảo, đồ quân dụng và mười vạn dân chúng, đáng tiếc nữa là mất một vạn nô lệ. Sau trận đánh vừa qua, trong địa phận quản chế của chúa công hầu như không còn nam đinh”.

Sắc mặt Mã Dực thoáng trầm xuống rồi lại nhanh chóng trở lại bình thường. Hần khẽ nói: “ Nói tiếp đi”.

Quách Đồ nói: “ Hiện nay trong đất của chúa công vẫn còn sáu vạn dân chúng, nhưng phần lớn là nữ nhân và hài tử. May mắn là chúng ta vẫn còn hơn trăm vạn trâu bò và các loại gia súc. Mùa đông năm nay chúng ta không phải lo chuyện lương thực và quần áo”.

Giả Hủ nói: “ Nói cách khác, nguồn binh lính bổ sung trong đất của chúa công đã cạn kiệt. Trong khoảng thời gian ngắn quân ta không thể tăng thêm binh lực. Hiện tại tuy chúng ta có hơn một vạn tinh binh, hơn nữa rất thiện chiến nhưng với binh lực như vậy là quá ít. Dùng để phòng thủ thì đủ, nhưng nếu để tấn công quân thù thì không đủ. Nếu chúng ta không có kỳ mưu thì trong vòng bốn, năm năm nữa chúng ta không thể làm bá chủ sa mạc như đã định liệu”.

Quách Đồ nói: “ Đúng vậy, sau trận chiến lần này, chúa công đã kết mối đại cừu với Cảnh Bĩ, Đinh Nguyên. Một khi chúa công xuất binh đi chinh phạt, quân Tịnh châu và Lương châu nhất định sẽ thừa dịp đột kích. Nếu như chúng liên kết với người Tiên Ti bên ngoài Trường Thành, quân ta sẽ rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch, tình thế cực kỳ bất lợi”.

“ Cái đó còn chưa chắc” Mắt Mã Dực sáng lên, hần trầm giọng nói: “ Trong đất của bản tướng quân, nam đinh dù hiếm nhưng lại có năm vạn nữ nhân mạnh khỏe. Ai bảo chỉ có nam nhân khỏe mạnh mới có thể tham gia quân đội. Bản tướng quân sẽ cho thiên hạ thấy sai lầm đó. Bản tướng quân sẽ thành lập một nữ doanh binh”.

“ Ách”

“ A?”

Giả Hủ, Quách Đồ cùng ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: “ Nữ binh?”

“ Đúng” Mã Dực đứng lên, lớn tiếng nói: “ Bản tướng quân đã quyết định rồi, chúng ta hiện có năm vạn nữ nhân trẻ, chúng ta sẽ chọn ra một vạn nữ binh trong số đó để thành lập nữ doanh binh. Bản tướng quân cũng đã chọn được Thống lĩnh, phó Thống lĩnh chỉ huy nữ doanh binh, các nàng là Trâu Ngọc Nương và Nguyệt thị nữ vương Nãi Chân Nhi Đóa”.

Quách Đồ trợn mắt, há hốc mồm, không nói được câu nào. Giả Hủ vỗ tay cuồng quát khen: “ Tuyệt diệu, tuyệt diệu. Rất hay! Vậy khi chúa công xuất chinh có thể ra lệnh cho nữ binh doanh phòng thủ Hà Sáo. Đây chính là cái gọi là trong công có thủ, trong thủ có công. Giỏi dùng binh cũng chỉ đến thế này mà thôi”.

Mã Dực đi ra ngoài lều, ngửa mặt nhìn bầu trời u ám, trong đôi mắt đen của hần thoáng hiện lên tia lạnh lẽo. Hần trầm giọng nói: “ Hơn nữa ở Ly Thạch, Tịnh châu vẫn còn tám ngàn tinh binh. Đây là những tinh binh thực sự”.

Giả Hủ vội hỏi: “ Ý chúa công muốn nói tới tám ngàn thuộc hạ cũ của Trương Hoán?”

“ Không sai!”

Mã Dực gật đầu. Trong đầu hần liền hiện lên hình bóng của tên tiểu giáo, lâm nguy không hoảng sợ, chỉ một chiêu đánh bại Chu Thương. Binh lính như thế mới đúng là tinh binh, mà cũng có thể coi là dũng tướng.

Giả Hủ nói: “ Triều đình phái sứ giả tới Tịnh châu đã hơn một tháng nhưng vẫn lưu lại Ly Thạch, không chịu tới Hà Tây. Chắc chắn ở đây có âm mưu gì đó”.

Quách Đồ nói: “ Đồ cho rằng Thiên tử Đại Hán muốn dụ chúa công tới Ly Thạch để mưu hại”.

“ Muốn giở trò thủ đoạn sau lưng chúa công đây, Đương kim Thiên tử vẫn còn non lắm.” Giả Hủ cười nhạt: “ Lần này chúng ta nhất định phải để cho hắc trộm gà không được, còn mất thêm năm gạo. Ha ha ha”.

Mã Dục vờ giận dữ nói: “ Văn Hòa nói không đúng rồi. Ai là gạo, ai là gà?”

“ Hả? Ha ha ha”.

Ban đầu Quách Đồ rất sững sốt nhưng ngay lập tức hắc cười ha hả.

“ Ai da” Giả Hủ vỗ vỗ gáy, xấu hổ cười: “ Thuộc hạ lỡ lời. Tội đáng chết. Thật đáng chết”.

Đợi dứt tiếng cười, Mã Dục lại nói: “ Thiên tử Đại Hán hạ mật chiếu khởi bốn lộ đại quân chinh phạt Hà Sáo. Sao đến giờ triều đình vẫn chưa có phản ứng gì? Văn Hòa, Công Tắc các ngươi thử nghĩ xem bước tiếp theo Thiên tử Đại Hán sẽ ra chiêu gì ?”

Giả Hủ lạnh nhạt nói: “ Đương kim Thiên tử hạ mật chiếu khởi bốn lộ đại quân chinh phạt Hà Sáo, thủ đoạn rất cao minh nhưng bề ngoài có vẻ như rất đơn giản, thậm chí có thể nói đó là ai cũng biết. Nhưng mục đích là làm suy yếu thực lực của chúa công và bốn thế lực quân phiệt hùng mạnh kia. Bọn người Đồng Trác tuy biết rõ mưu kế này, nhưng vì dã tâm nên chúng cam tâm tình nguyện để bị lợi dụng”.

Quách Đồ nói tiếp: “ Đánh trận Hà Sáo, mặc dù chúa công toàn thắng nhưng lại kết cừ oán cùng với Đồng Trác, Đinh Nguyên, Hàn Phúc và Cảnh Bĩ. Thiên tử Đại Hán chắc chắn sẽ tìm cách khơi mào cuộc hỗn chiến giữa chúa công và bốn trấn quân phiệt kia một lần nữa. Mượn cơ hội các thế lực quân sự địa phương suy yếu, Triều đình Đại Hán ở giữa sẽ được hưởng lợi, có cơ hội hồi phục nguyên khí”.

Mã Dục nói: “ Thiên tử Đại Hán sẽ làm gì để khơi mào cuộc hỗn chiến giữa bản tướng quân và bốn trấn quân phiệt kia?”

Giả Hủ nói: “ Cách thì có rất nhiều, nhưng đơn giản nhất đó là điều chuyển đi nhậm chức ở nơi khác. Ví dụ như điều Hàn Phúc nhậm chức Thứ sử Tịnh châu, Đinh Nguyên làm Hộ Hung Nô trung lang tướng, chúa công làm Thứ sử Lương châu, Cảnh Bĩ làm Hộ Khương trung lang tướng, Đồng Trác làm Thứ sử Ký châu. Nếu như thế chúa công và bốn trấn quân phiệt sẽ lâm vào tình trạng hỗn chiến triền miên”.

Mã Dục trầm giọng hỏi: “ Đương kim thiên tử sẽ làm vậy thật sao?”

“ Chắc chắn như thế” Giả Hủ nói: “ Mặc dù đương kim Thiên tử đã tỉnh ngộ, dốc sức trị vì đất nước, nuôi hoài bão chấn hưng cơ nghiệp Đại Hán. Nhưng tâm địa hẹp hòi, không biết cân nhắc thiệt hơn. Chính vì gian xảo, quỷ quyệt, tự mình khơi mào phân tranh, dẫn đến thảm họa chiến tranh liên miên. Đương nhiên mạnh thắng yếu, kẻ yếu bị tiêu diệt, kẻ mạnh càng mạnh hơn. Tình cảnh của triều đình lại càng nguy ngập”.

Quách Đồ cũng nói: “ Bệnh của Đại Hán sớm đã vào xương tủy. Thiên hạ chắc chắn sắp rơi vào thế đại loạn”.

Mã Dục vẫy tay nói: “ Việc này cứ chờ đến khi có chiếu lệnh của triều đình sẽ thương nghị tiếp. Thế còn người tên là Thư Thụ sao rồi? Vẫn tuyệt thực à?”

Quách Đồ nói: “ Bẩm báo chúa công hắc vẫn đang tuyệt thực”.

“ Hắc cũng là một người cứng đầu”. Mã Dục cau mày nói: “ Nếu hắc cứ tuyệt thực như vậy, chắc chắn sẽ chết. Rất đáng tiếc. Hãy nghĩ biện pháp nào làm cho hắc bỏ ý định muốn chết đó đi”.

Quách Đồ nói: “ Ý chí của hắc rất kiên quyết. Chỉ sợ không thể làm hắc thay đổi ý định được”.

Mã Dục hỏi: “ Không có cách nào sao?”

Giả Hủ đột nhiên nói: “ Chính vì cái đạo lý của người quân tử mà tại hạ sẽ có cách làm cho hắc thay đổi chủ ý”.

...

Tháng chín, năm Trung Bình thứ ba (tức năm 186 sau công nguyên), Hán Linh Đế muốn diệt trừ tận gốc các thế lực quân phiệt đối nghịch đã hạ mật chiếu cho Đồng Trác, Đinh Nguyên, Cảnh Bĩ, Hàn Phúc khởi bốn lộ đại quân chinh phạt Hộ Ô Hoàn trung lang tướng Mã Dục. Vì muốn cướp lấy vùng bình nguyên Hà

Sáo phì nhiều và các bộ tộc Khương Hồ kiêu dũng, thiện chiến. Bốn người Đổng Trác khởi tổng cộng tám vạn đại quân chia làm ba đường tấn công Hà Sáo.

Mã Dục chủ động dẫn quân xuất kích, kịch chiến với thuộc hạ của Đinh Nguyên là Lữ Bố ở Dã Ngưu độ, quân Lữ Bố thất bại thảm hại, quân kỵ binh bản bộ gần như bị tiêu diệt hoàn toàn. Hơn mười ngày sau Mã Dục quay về thành Mỹ Tắc, hỏa thiêu thành Hàn Toại phản tướng của Đổng Trác, thuộc hạ của Hàn Phúc là Phan Phụng và hơn năm vạn đại quân bị thiêu thành tro. Mã Dục toàn thắng.

Trung tuần tháng mười tin tức truyền ra, thiên hạ chấn động.

Lạc Dương, phủ Đại tướng quân.

Sắc mặt Hà Tiến nghiêm trọng. Hắn nói với Hứa Du: “ Tử Viễn, triều đình vừa nhận được cấp báo của quan ải, Mã Dục thực sự đã giành thắng lợi”.

“ Thật sao?” Hứa Du nói: “ Quả nhiên không ngoài sở liệu của tại hạ”.

Hà Tiến nói: “ Tử Viễn, ngươi có biết Mã Dục thắng như thế nào không?”

“ Dạ.”

Hà Tiến trầm giọng nói: “ Thằng nhãi Mã Dục đó đã hỏa thiêu thành Mỹ Tắc. Trong thành ngoài tám vạn dân còn có gần sáu vạn quân Lương châu và Ký châu, tất cả bị thiêu thành tro bụi”.

“ A?”

Hứa Du đột nhiên há mồm hít thật sâu, sắc mặt tái nhợt.

Hà Tiến kích động nói: “ Thằng nhãi Mã Dục này thật độc ác”.

Hứa Du thở ra một hơi, thần sắc trở lại bình thường, hắn bùi ngùi nói: “ Đây mới chính là Mã đồ phụ. Trong mắt hắn tám vạn dân chúng chỉ là con cờ có thể vứt bỏ được mà thôi”.

...

Bắc cung Lạc Dương. Tẩm cung của Hán Linh Đế.

“ Ba!”

Lưu Hoành tức giận ném bức thư xuống đất, lạnh lùng nói: “ Ngày nào chưa diệt trừ được Mã Dục, Đại Hán ta chưa bình yên được ngày đó”.

Vóc người xinh đẹp của Hà hoàng hậu thướt tha đi ra từ sau bức bình phong. Nàng đi tới nhật phong thư trên mặt đất, cẩn thận đặt trên án thư rồi ôn nhu nói: “ Hoàng thượng hà cớ gì phải tức giận vì phường bất nhân đó để ảnh hưởng đến long thể chứ”.

Lưu hoàng nói: “ Hoàng hậu không biết chứ tên Mã Dục đó rất ghê tởm”.

“ Có chuyện gì vậy?”

“ Hậu cứ đọc thư đi”.

Hà Hoàng hậu vội vàng mở bức thư ra đọc đi đọc lại mấy lần, sắc mặt tái đi, nàng kinh hoàng nói: “ Không phải chứ? Tên Mã Dục đó thật sự đã ngang nhiên thiêu cháy cả thành Mỹ Tắc, tám vạn dân chúng và năm vạn đại quân thành tro bụi ư?”

“ Tám vạn dân chúng trong thành Mỹ Tắc, tuy phần lớn là người Hồ, nhưng bọn họ cũng là con dân Đại Hán”. Lưu Hoành nói: “ Mã đồ phụ coi mạng người như cỏ rác. Trẫm lại không có cách gì trừng phạt hắn. Trẫm thật hổ thẹn với chúng sinh thiên hạ”.

Hà Hoàng hậu nói: “ Nếu bệ hạ đã thống hận Mã đồ phụ như thế, sao bệ hạ không hạ chiếu lệnh cho các chư hầu phương bắc khởi binh chinh phạt?”

“ Chuyện không đơn giản như vậy” Lưu Hoành thở dài nói: “ Vì trấn áp khởi nghĩa Hoàng cân. Ký châu Hàn Phúc trở nên hùng mạnh. Vì trấn áp phản loạn của Bắc Cung Bá Ngọc lại xuất hiện Lương châu Đổng

Trác. Vì trấn áp sơn tặc Tinh châu Đinh Nguyên cũng trở nên hùng mạnh. Nếu lại hưng binh, cho dù có tiêu diệt được Mã Dược thì cũng lại xuất hiện một, hai Mã Dược khác. Vậy thảo phạt có ích gì?”

...

Địch Đạo, Lương châu, phủ tướng quân của Đồng Trác.

Lý Nho vội vã đi vào đại sảnh. Hắn ôm quyền thi lễ với Đồng Trác rồi khẽ nói: “ Lý Nho tham kiến chúa công”.

“ Văn Tu (Tên chữ của Lý Nho) mau đứng lên.” Đồng Trác vội ngoắc tay nói: “ Mau tới ngồi đi”.

Lý Nho tiến lên ngồi vào chỗ của mình, hắn hỏi Đồng Trác: “ Chúa công vội vã cho gọi Nho tới đây chắc hẳn là có tin tức của Hàn Toại tướng quân?”

“ Đúng vậy” Đồng Trác nói: “ Ta vừa nhận được thông báo của triều đình nói trước tiên Mã đồ phu đánh bại thủ hạ của Đinh Nguyên là Lữ Bố ở Dã Ngưu độ. Sau đó hắn quay lại thành Mỹ Tắc hỏa thiêu thành tro bụi toàn bộ ba vạn phản quân của Hàn Toại, cộng với hai vạn quân của Phan Phượng và tám vạn dân chúng trong thành Mỹ Tắc. Mười mấy vạn nhân mạng đã bị Mã đồ phu thiêu chết không còn một ai”.

Lý Nho thất thanh: “ Sao lại như vậy?”

Đồng Trác nắm chặt tay nói: “ Chỉ tiếc ba vạn thiết kỵ Tây Lương đã bị táng thân nơi biển lửa cùng với Hàn Toại”.

Lý Nho hít một hơi thật sâu, khôi phục lại sắc mặt. Hắn trầm giọng nói: “ Mã đồ phu bản tính xảo trá, lòng dạ độc ác. Hắn không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Lúc này đây mới là con người thật của hắn. Chúa công, Nho có linh cảm trong tương lai Mã đồ phu sẽ là đối thủ nguy hiểm nhất của người”.

Đồng Trác thản nhiên nói: “ Bản tướng quân cũng nghĩ như thế”.

...

Từ châu, phủ đệ của Đào Khiêm.

“ Oa, a, a”

Đào Khiêm vừa đọc xong công văn của triều đình cho thuộc hạ thân tín của mình, Lưu Bị đang ngồi ở ghế khách quý bỗng nhiên khóc ồ ồ. Đào Khiêm đang ngồi ghế chủ tọa và Tôn Càn, Trần Khuê, Mi Chúc, Tôn Khải vội quay nhìn Lưu Bị. Quan Vũ đang đứng sau Lưu Bị, ừ ừ nói: “ Huynh trưởng, có phải huynh tưởng nhớ đến tam đệ nên đau lòng khóc không?”

Lưu Bị che mặt, lắc đầu nói: “ Không phải ta khóc tam đệ mà ta khóc vì mười vạn dân chúng trong thành Mỹ Tắc”.

Đào Khiêm bùi ngùi nói: “ Huyền Đức nhân nghĩa, thiên hạ hiếm có”.

Tôn Càn, Trần Khuê, Mi Chúc cũng cảm thấy kính nể. Tất cả nhìn Lưu Bị, sắc mặt biểu lộ sự tôn kính.

...

Tiểu Huyệt, phủ quan của Tào Tháo. Trình Dục, Trần Cung cùng đi vào, chấp tay thi lễ với Tào Tháo, cao giọng nói: “ Dục, Cung tham kiến chúa công”.

Tào Tháo vội ngẩng đầu lên, trong đôi mắt nhỏ, dài thoảng hiện sự vui mừng. Hắn nói: “ Công Đài, Trọng Đức các ông tới rồi. Lại đây ngồi đi”.

Trình Dục, Trần Cung ngồi xuống ghế.

Tào Tháo chưa kịp lên tiếng, Trần Cung đã nói trước: “ Chúa công, trung tuần tháng chín tặc khấu Thái sơn hoành hành ngang ngược, lũ Tôn Quan, Tôn Khang, Ngô Đôn, Duẩn Lễ và tám vạn thủ hạ đã tấn công đất Lỗ. Tướng quân đất Lỗ chết trận, Lỗ huyện cấp báo. Thứ sử Thanh châu Khổng Dung đã gửi công văn khẩn cấp cầu viện các châu, quận xung quanh. Đây chính là cơ hội tốt để kết giao với Khổng Dung. Chúa công, quân ta có mau chóng phát binh không?”

Tào Tháo nói: “ Khổng Dung là một nhà nho lớn. Quân ta há có thể thấy chết mà không cứu sao? Nhưng hôm nay bốn quan mời hai vị tới đây là vì một chuyện khác”.

“ A?” Đồi mào kiếm của Trình Dục dựng lên, hấn hỏi: “ Không biết chúa công muốn nói chuyện gì?”

Tào Tháo cầm một phong thư trên án thư đưa cho Trình Dục nói: “ Trọng Đức, Công Thái, hãy đọc lại thư này rồi hãy nói”.

Trình Dục mở thư ra, Trần Cung cũng chụm đầu vào đọc. Hai người vội vã đọc thư. Trình Dục thất thanh nói: “ Mã Dục thực sự đã giành thắng lợi trong cuộc chiến Hà Sáo”.

Mặt Trần Cung tái xanh, hấn trầm giọng nói: “ Tên Mã đồ phụ lại dùng thủ đoạn ác độc như vậy. Vì để đánh bại đại quân của Hàn Toại và Phan Phụng hấn đã hy sinh mười vạn dân chúng trong thành Mỹ Tắc”.

“ Ai da” Tào Tháo phản đối: “ Muốn làm đại sự thì không được câu nệ tiểu tiết. Mã Dục làm thế cũng không có gì đáng trách”.

“ A” Trần Cung lộ vẻ khiếp sợ, hấn nhìn Tào Tháo hồi lâu, không nói gì, sau cùng hấn run run hỏi: “ Chẳng lẽ chúa công nghĩ muốn bắt chước hành động độc ác của Mã Dục?”

Không khí trong đại sảnh có phần nặng nề. Trình Dục hết nhìn Tào Tháo, lại nhìn Trần Cung, hấn đang định nói điều gì đó thì Tào Tháo đã cười ha hả nói: “ Công Thái lại nói giỡn rồi. Tháo tôi dù không dám nhận là người nhân nghĩa, nhưng hành động độc ác, man rợ như thế Tháo tôi cũng không làm được”.

“Ồ” Trần Cung thở nhẹ, hấn cung kính nói: “ Là do thuộc hạ đa nghi. Xin chúa công chớ giận”.

Tào Tháo nói: “ Công Đài, Trọng Đức, hai người nghĩ cục diện phương bắc sẽ như thế nào?”

Trình Dục nói: “ Thiết nghĩ phương bắc sẽ rơi vào cảnh đại loạn”.

“ Hả?” Tào Tháo hỏi: “ Sao Trọng Đức lại nói thế?”

Trình Dục nói: “ Đương kim Thiên tử hạ mật chiếu cho Đồng Trác, Cảnh Bĩ, Hàn Phức, Đinh Nguyên bốn người khởi bốn lộ quân công phạt Mã Dục, dụng tâm rất rõ ràng, đó là sách lược dùng hổ nuốt lang, làm suy yếu thực lực của các thế lực quân phiệt phương bắc. Mặc dù cuối cùng Mã Dục giành toàn thắng nhưng Hoàng thượng tất lại ngẫm ra tay tiếp”.

Trần Cung nói: “ Trọng Đức huynh nói rất đúng. Theo thuộc hạ thấy Thiên tử Đại Hán lại sắp ban chiếu cho các trấn quân phiệt đó thay đổi nơi trấn nhậm, khơi mào cuộc hỗn chiến giữa các trấn quân phiệt với nhau. Triều đình Đại Hán đứng giữa hưởng lợi. Nhưng Đương kim Hoàng thượng làm thế rất có thể kết quả sẽ ngược lại, giống như tự ném đá vào chân. Nhà Đại Hán sẽ suy vong mất”.

Trình Dục nói tiếp: “ Thực ra nếu Thiên tử Đại Hán không hạ chiếu thì thắng nhãi Mã Dục cũng sẽ không dễ yên. Hấn sẽ mượn cơ hội này gây chiến trước. Bởi vì Tịnh châu gần Hà Sáo nhất, thực lực của Đinh Nguyên yếu nhất trong số bốn trấn đại quân phiệt. Mã Dục rất có thể sẽ khai đao với Đinh Nguyên. Theo như Dục dự kiến không lâu nữa sẽ xảy ra cuộc chiến giữa Đinh Nguyên và Mã Dục”.

Tào Tháo trầm giọng hỏi: “ Theo Trọng Đức thì Mã Dục hay Đinh Nguyên sẽ chiếm thế thượng phong?”

“ Bốn trấn liên quân lại còn không địch nổi Mã Dục. Đinh Nguyên là kẻ tài hèn, sức mọn chắc chắn không phải là đối thủ của Mã Dục.” Trình Dục nói: “ Nhưng Thứ sử Ký châu Hàn Phức sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Nếu quân Ký châu tham gia cuộc chiến tình hình sẽ rất khác”.

Trần Cung cũng nói: “ Trọng Đức huynh, ở Ký châu còn có Thái thú Bột Hải Viên Thiệu, người này dựa vào danh tiếng của Viên gia đang công khai chiêu hiền đãi sĩ, hấn đã thu hút được rất nhiều nhân tài dưới trướng. Hơn nữa, vì cái chết của Lưu Ngu, Viên gia và Mã Dục kết oán với nhau. Viên Thiệu chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn”.

Trình Dục mỉm cười nói: “ Công Đài huynh chớ quên Công Tôn Toản ở U châu”.

Tào Tháo nói: “ Nếu Hàn Phức, Viên Thiệu và Công Tôn Toản tham gia vào cuộc chiến này. Chắc chắn lần này sẽ có chuyện hay để xem”.

“ Thế nhưng.” Trần Cung nói tiếp: “ Cứ coi như Công Tôn Toàn không xuất binh, Đinh Nguyên dù có Hàn Phức và Viên Thiệu trợ giúp cũng không thể đánh bại Mã Dục bởi vì Mã Dục sẽ không chính thức đối mặt với đám người Đinh Nguyên, Viên Thiệu và Hàn Phức. Hưng binh báo thù chỉ là cái cớ. Mã đồ phụ còn có dụng ý khác”.

Tào Tháo vỗ tay cười sảng sặc, hai con mắt nhỏ híp lại. Hắn luôn miệng nói: “ Công Đài nói rất hợp ý ta. Có thể nói anh hùng gặp nhau. Ha, ha, ha”.

227. Chương 159: Việc Này Không Thể Bỏ Qua

Vào lúc bình minh, bóng tối vẫn ngự trị. Bên trong đại trường của Mã Dục tràn ngập âm thanh xuân sắc. Thân thể mềm mại của Trâu Ngọc Nương nửa nằm nửa quỳ trên tấm thảm lông cừu. hương đồn vừa cao vừa nẩy vươn cao đang nhiệt tình hướng về phía Mã Dục lắc lư qua lại. Trong lúc này, hai khối tròn trịa mê người như đang kẹp chặt một quả đào đã chín tới, mật lộ trong suốt đang từ từ tràn ra từ trong khe, mang theo ánh sáng lóng lánh mê người.

“ Bép!”

Mã Dục vỗ mạnh lên hương đồn trắng như tuyết của Trâu Ngọc Nương, lập tức trên đó hiện lên năm dấu ngón tay đỏ tươi, Trâu Ngọc Nương yêu kiều rên rỉ một tiếng, quay đầu gọi tình nhân Mã Dục. Mỗi anh đào khẽ mở, đôi mắt đen lay lắt toát ra nhu tình như nước, ánh lửa u ám chiếu vào càng làm nổi bật da thịt trắng trẻo trơn bóng của Trâu Ngọc Nương, trông như mỡ đông, trong suốt lóng lánh.

“ Nàng” Mã Dục vừa ra sức xoa bóp kiều đồn vểnh cao, mềm mại của Trâu Ngọc Nương, vừa quay đầu về phía Nguyệt thị nữ vương Nãi Chân Nhĩ Đóa, hần ngoắc tay nói với nàng: “ Nàng cũng lại đây đi”.

Nãi Chân Nhĩ Đóa không dám trái lệnh Mã Dục. Nàng thướt tha đi tới trước mặt Mã Dục.

Mã Dục nghiêng đầu, không đợi nàng kháng cự đã to giọng quát: “ Quỳ xuống”.

Nãi Chân Nhĩ Đóa quỳ xuống trước mặt Mã Dục. Sắc mặt nàng không biểu lộ sắc thái gì, không buồn mà cũng chẳng phải cảm giác bị lạnh nhạt. Ở thời đại này nữ nhân không có địa vị gì. Các nàng chỉ là đồ chơi trong tay nam nhân, tài sản của nam nhân hoặc coi như là công cụ sinh con đẻ cái để nối dõi tông đường mà thôi.

Nam nhân có quyền lực tối cao với nữ nhân. Nam nhân muốn nữ nhân thế nào thì nữ nhân phải thế đó. Duy có Lưu Bị, một đời ngụy quân tử thì mới nói một câu bất hủ: “ Nữ nhân là y phục, huynh đệ như tay, chân. Y phục rách có thể thay. Tay, chân bị chặt đứt thì còn nữa không?” Ở thời đại đó đây mới chính là địa vị thực tế của nữ nhân.

Mặc dù Mã Dục đã từng là người của xã hội hiện đại, chịu ảnh hưởng của văn minh hiện đại. Nhưng bây giờ hắn đã sống ở thế giới này hơn hai năm. Một thế giới tràn ngập giết chóc, cướp bóc. Cuộc sống sinh tồn hàng ngày đã sớm làm trái tim hắn chai sạn, sắt đá và giá lạnh. Thù tính trong con người hắn đã bị khơi dậy. Ý thức về luân thường đạo lý trong con người hắn đã mất từ lâu.

“ Quỳ xuống!”

Mã Dục tóm lấy vạt áo nàng, đem thân thể mềm mại của nàng kéo lại, cùng Trâu Ngọc Nương quỳ song song, sau đó ra lệnh cho nàng cởi bỏ y phục trên người, từng mảng y phục mỏng manh trên thân thể Nãi Chân Nhĩ Đóa từ rơi xuống. Trong chớp lát, hạ thể trắng như tuyết cùng với tuyết đồn tròn vành vạnh hiện lên trọn vẹn trước mắt Mã Dục.

” Tê ~ ”

Kiều đồn đầy đặn, trắng như tuyết sóng đôi trước mắt Mã Dục, gây cho hắn một cảm giác khác thường. Dục hỏa từ sâu thẳm trong người hắn bỗng nhiên bùng cháy dữ dội.

...

Sau nửa canh giờ.

Mã Duyệt lột thể toàn thân, hai tay hất giang ra. Trâu Ngọc Nương và Nãi Chân Nhi Đóa đang mặc y phục cho hần. Hai nàng chỉ mặc một bộ quần áo mỏng bằng lụa tơ tằm, trong suốt, không thể che hết những xuân quang. Đôi bàn tay to, thô ráp của Mã Duyệt thì thoảng lại vuốt ve đôi nhũ phong đầy đặn, cao vút hoặc kiêu đồn nở nang của các nàng.

“ Nãi Chân Nhi Đóa”.

Mã Duyệt đưa bàn tay thô ráp khê véo vào cặp nhũ phong trắng như tuyết của Nguyệt thị nữ vương.

“ Dạ!”.

Nguyệt thị nữ vương không để ý đến ma trảo của Mã Duyệt đang tự do trên người nàng. Nàng khê dạ một tiếng.

“ Bản tướng quân quyết định phân chia chín ngàn lạc (lạc tương đương với gia đình) của bộ tộc Nguyệt thị hồ thành ba ngàn bách hộ (ba ngàn thuộc hạ cũ của Mã Duyệt sẽ cai quản ba ngàn bách hộ này). Mỗi bách hộ quản lý ba lạc. Bình thường thì chăn thả gia súc. Khi có chiến sự thì cùng với bách hộ xuất chinh.

“ Dạ!”

Nãi Chân Nhi Đóa ừ một tiếng. Nàng biết rõ hoàn cảnh của người Nguyệt thị hồ hiện nay. Mã Duyệt nói với nàng không phải là hỏi ý kiến nàng, hần chẳng qua là tuyên bố quyết định của mình mà thôi. Nãi Chân Nhi Đóa và người Nguyệt thị hồ có thể không tuân lệnh Mã Duyệt. Nhưng hậu quả của việc đó là người Nguyệt thị hồ sẽ bị Mã Duyệt diệt tộc.

Mã Duyệt có khả năng hỏa thiêu mười mấy vạn người trong thành Mỹ Tắc, hần đương nhiên sẽ không thương xót năm, ba vạn người Nguyệt thị hồ. Điểm này thì Nãi Chân Nhi Đóa hiểu rất rõ nên nàng ngoan ngoan phục tùng Mã đồ phụ. Đối với thuộc hạ của mình Mã đồ phụ vẫn đối đãi rất tử tế.

Ví dụ như người Ô Hoàn là người đầu hàng Mã Duyệt sớm nhất, tình cảnh của họ khá tốt. Trong tám vạn dân chúng bị thiêu chết trong thành Mỹ Tắc, không có một người Ô Hoàn nào. Tất cả đều là nữ nô của các bộ tộc bị cướp về, nữ nhân người Hung Nô. Tất cả chỉ là nữ nô chứ không phải bộ hạ của Mã Duyệt. Mã đồ phụ đương nhiên sẽ không luyến tiếc tính mạng các nàng.

“ Nàng là một nữ nhân thông minh”.

Mã Duyệt đút một ngón tay vào cái miệng nhỏ nhắn như đóa anh đào của Nãi Chân Nhi Đóa. Lúc trước ngón tay này vừa mới rút ra từ mật đào của nàng, trên ngón tay của hần vẫn còn dính mật lộ trong suốt của nàng. Nãi Chân Nhi Đóa liếc nhìn Mã Duyệt đầy tình tứ rồi nàng ngậm lấy ngón tay của Mã Duyệt.

“ Thật là một .....”.

Mã Duyệt cười dâm dăng. Hần rút ngón tay ra chuyển sang Trâu Ngọc Nương. Ngón tay vẫn còn dính mật lộ và nước bọt của Nãi Chân Nhi Đóa khê vuốt cái cổ trắng mịn của Trâu Ngọc Nương. Trong đôi mắt luôn lạnh lùng của hần hiện lên sự dịu dàng hiếm thấy. Hần nhìn vào đôi mắt đen, xinh đẹp của nàng khê gọi: “ Ngọc Nương!”.

“ Dạ!”.

Trâu Ngọc Nương thoảng rung động, nàng ôn nhu dạ một tiếng.

“ Nàng và Nãi Chân Nhi Đóa hãy hôn lấy hai nghìn nữ nô trẻ tuổi, xinh đẹp, khỏe mạnh thành lập nữ doanh binh. Nàng làm thống lĩnh, Nãi Chân Nhi Đóa làm phó thống lĩnh. Nữ doanh binh do hai nàng chỉ huy”.

“ Hả?” Trâu Ngọc Nương ngạc nhiên hỏi: “ Nữ doanh binh?”

“ Ừ, nàng không muốn?”

“ Không phải” Trâu Ngọc Nương vội nói: “ Tiện thiếp nguyện ý”.

“ Tốt lắm!” Mã Duyệt thắt chặt bộ áo giáp trên người. Hần nói: “ Lát nữa nàng đi tìm Quách Đồ tiên sinh. Hần sẽ giúp nàng tuyển nữ binh. À, đúng rồi, những nữ binh được tuyển có thể bỏ đi thân phận nô lệ, khỏi phục tự do”.

“ Dạ”.

Trâu Ngọc Nương khẽ dạ một tiếng. Nàng cầm áo choàng đưa cho Mã Dục.

Mã Dục cầm áo choàng , vung ra đằng sau, choàng lên vai rồi hấn đi ra khỏi trường.

Ngay khi Mã Dục vừa ra khỏi lều, trong quân doanh vang lên tiếng kèn lệnh. Trong điệu kèn lệnh giục giã, quân doanh vốn đang yên tĩnh chìm trong giấc ngủ bắt đầu náo động hẳn lên, không khí khẩn trương tràn ngập khắp quân doanh. Một ngày mới lại đã bắt đầu.

...

Ba hồi kèn lệnh vang lên

Bốn ngàn binh sĩ người Hán và sáu ngàn dũng sĩ Ô Hoàn đã tụ tập trên giáo trường. Tinh kỳ phát phối, áo giáp san sát, trường thương dựng thẳng cao vút như rừng. sáng sớm tinh mơ, sương mù vẫn chưa tan hết, gió thảo nguyên thổi xào xạc. Võ đài trong giáo trường trông xơ xác, tiêu điều.

Hai bên giáo trường chín ngàn dũng sĩ Nguyệt thị đứng nghiêm trước gió. Chín ngàn dũng sĩ Nguyệt thị hồ không phải là bộ hạ của Mã Dục mà là bộ hạ của ba ngàn thuộc hạ cũ của Mã Dục.

Dưới ánh nắng ban mai yếu ớt, Mã Dục ngạo nghễ đứng nghiêm điểm binh trên đài. Điển Vi, Hứa Chử, Cao Thuận, Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, Cú Đột, Giả Hủ, Quách Đồ, tất cả các văn quan, võ tướng xếp thành hình chữ nhật đứng sau lưng hấn. Sắc mặt tất cả đều trang nghiêm, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào Mã Dục.

“ Các huynh đệ, mặc dù chúng ta thắng trong cuộc chiến Hà Sáo. Nhưng đối với chúng ta thắng lợi này cũng rất đau đớn. Chúng ta đã phải trả một cái giá rất đắt, mất đi toàn bộ lương thảo, quân trang, quân dụng và mười vạn nô lệ”.

Nói đến đây Mã Dục ngừng lại, ánh mắt bộc lộ nỗi đau thương rồi hấn lạnh lùng nói: “ Nhưng những cái này không là gì cả. Lương thực mất đi vẫn còn sản xuất ra được. Đồ quân nhu, quân dụng mất đi có thể làm lại được. Nô lệ mất đi vẫn có thể cướp về được. Điều làm bản tướng quân đau đớn nhất chính là trong trận chiến này chúng ta tổn thất sáu ngàn huynh đệ anh dũng”.

Xúc động bởi giọng nói bi thương của Mã Dục, ánh mắt ba quân tướng sĩ hiện lên sự đau xót. Chỉ cần là binh lính của Mã Dục, không cần biết đó là người Hán hay người Ô Hoàn hấn sẽ tuyệt đối không vứt bỏ một ai. “ Vĩnh viễn không vứt bỏ” đã trở thành một câu danh ngôn, đã khắc sâu trong lòng mỗi tướng sĩ của Mã Dục.

“ Toàn bộ sáu ngàn tướng sĩ đó.” Ánh mắt Mã Dục càng lộ vẻ đau thương vô bờ bến, giọng nói càng ngẹn ngào: “ Sáu ngàn tướng sĩ đó vốn có thể không chết. Bọn họ vốn không phải chết. Tất cả chỉ bởi vì bản tướng quân trù tính không chu toàn, xử lý không đến nơi đến chốn, mạo hiểm khinh địch nên mới để thảm họa này xảy ra”.

Mã Dục nhấn mạnh từng chữ từng chữ một.

“ Thân là chủ tướng ba quân, bản tướng quân không thể trốn tránh trách nhiệm” Mã Dục đột nhiên quát lên đầy thê lương: “ Tới đây!”.

“ Có!”

Hai mươi tên thân binh hiên ngang tiến lên đài, xếp hàng trước mặt Mã Dục.

Mã Dục vung tay nói: “ Hãy mang khiên đỉnh hồn lên đây!”

“ Tuân lệnh!”.

Hai mươi tên thân binh đồng thanh trả lời rồi chúng xoay người đi xuống, lát sau chúng khiêng lên đài một cái đỉnh hồn làm bằng gỗ. chúng trịnh trọng đặt cái đỉnh giữa đài. Mã Dục bước tới, quỳ xuống trước đỉnh hồn, cung kính khấu đầu lạy ba cái.

Phía sau Mã Dục, bên dưới đài, ba quân tướng sĩ ầm ầm quỳ xuống.

Sau khi bái lạy, Mã Dực đứng lên xoay người lại. Ánh mắt âm trầm, hần trầm giọng nói: “Điển Vi đâu?”

Điển Vi nhanh chóng đứng dậy, hần tiến lên hai bước, hùng hồn nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dực giang hai tay ra, trầm giọng nói: “Cởi giáp cho mặt tướng”.

Ba quân tướng sĩ bên dưới lễ đài nhao nhao đứng dậy, mặt lộ vẻ hoang mang không biết Mã Dực định làm gì?

“Tuân lệnh”.

Điển Vi rống lên một tiếng, hần tiến lên một bước cởi giáp của Mã Dực xuống. Trong lúc ba quân tướng sĩ đang chăm chú nhìn, Mã Dực đã cởi nốt chiến bào ra, để lộ trần nửa thân trên. Bên dưới vang lên những tiếng suýt soa, gần như tất cả tướng sĩ bên dưới đều tận mắt nhìn thấy một cảnh tượng làm rung động lòng người.

Trên khắp thân trên của Mã Dực hiện ra vô số những vết thương đáng sợ của đao, kiếm và tên. Gần như không còn một phần thân thể nào còn nguyên vẹn. Thật khó tưởng tượng một người chịu nhiều vết thương như Mã Dực mà vẫn tràn đầy sinh lực như hổ lang, như không bị mất một sợi tóc, những tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên. Mã Dực thật đúng là một người ngoan cường.

Thân thể tràn ngập vết thương đao, kiếm của Mã Dực cùng với gương mặt dữ dằn, lạnh lùng chính là phác thảo xác thực nhất của một chiến tướng bất khả chiến bại, một chiến tướng không nghi ngờ gì nữa đã trải qua vô số các trận đánh đẫm máu nhưng vô cùng oanh liệt.

”Bành ~”

Mã Dực quay xuống nhìn ba quân tướng sĩ ở bên dưới đài, hần đột nhiên khuyyu gối quỳ xuống. Miếng giáp sắt bao đầu gối hần chạm vào làm lớp sàn gỗ khê rung lên. Trong lúc ba quân tướng sĩ đang kinh hoàng không biết chuyện gì Mã Dực lại tháo nốt mũ trụ trên đầu ra, cầm trong tay. Hần trầm giọng nói: “Bản tướng quân quyết định tự chịu phạt ba mươi roi để răn đe chính mình, làm gương cho người khác”.

“Hả?”

“A?”

Ba quân tướng sĩ đều lộ vẻ kinh ngạc, từ cổ chí kim đến giờ cho bao giờ có chuyện chủ tướng tự mình chịu phạt roi trước mặt ba quân tướng sĩ.

Trong lúc ba quân tướng sĩ còn đang thì thảo bàn tán, Mã Dực đã trịnh trọng đặt mũ trụ trước mặt. Sau đó hần cúi đầu xuống, hai tay chống xuống sàn gỗ, trầm giọng gọi: “Điển Vi!”

“Có mặt tướng!”

”Gia hình!”

“Tuân lệnh!”

“Quách Đồ!”

“Có hạ quan!”.

“Giám hình!”.

“Tuân lệnh!”.

Ánh mắt Điển Vi nghiêm nghị hần lên. Hần rút roi ngựa, quật vào không khí. Roi ngựa xé gió, “ba” một tiếng rít lên. Ba quân tướng sĩ đang đứng nghiêm dưới đài khê rùng mình, chỉ cần nghe âm thanh dị thường đó cũng biết nếu cái roi đó thực sự quất vào người thì mùi vị của nó sẽ như thế nào.

Quách Đồ đang đứng gần đài, khoe miệng hần thoáng co rúm lại.

Điển Vi đi tới sau lưng Mã Dực. ngọn roi ngựa trong tay hần vung lên, trước hơn một vạn ánh mắt đang chăm chú theo dõi, hung hăng hạ xuống, quất mạnh vào lưng Mã Dực. Chỉ nghe một tiếng “Ba”, ngay lập tức lớp da ngăm đen trên lưng Mã Dực tróc ra, máu tươi bắt đầu rỉ ra.

“ Một!”.

Mặt Quách Đồ co giật dữ dội. Hắn nghiêng răng đếm: “ Một”.

“ Bá!”

“ Hai!”

“ Bá!”

“ Ba!”.

...

Điền Vi quát mạnh roi ngựa xuống lưng Mã Dục. Chưa đến mười roi, lưng Mã Dục đã tướt ra, máu, thịt lẫn lộn. bên dưới dài vang lên suýt xoa. Đối với nam tử Hán chấp nhận hình phạt tàn khốc còn khó chịu hơn là chịu bị chém đầu.

Thế nhưng Mã Dục thậm chí không mấy may phản ứng gì, một cái nhú mày cũng không. Hắn cứ thản nhiên như thể chiếc roi ngựa đó không đánh xuống lưng hắn vậy.

...

“ Bá!”.

Một âm thanh nữa vang lên.

“ Ba mươi!”.

Âm thanh thê lương của Quách Đồ vừa đếm xong, hắn thở phào nhẹ nhõm như được giải thoát khỏi gánh nặng trong lòng, lưng áo hắn đã ướt đầm mồ hôi, giống như không phải Mã Dục là người chịu phạt mà là Quách Đồ hắn.

Mã Dục từ từ đứng dậy, hắn đưa tay kéo chiến bào quấn quanh thắt lưng mặc lại. Trên tấm sàn gỗ chỗ Mã Dục vừa chống tay để lại hai vũng mồ hôi lớn. Mặc dù đám binh lính dưới đài không nhìn thấy vẻ mặt đau đớn, cũng không nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của Mã Dục. Nhưng con người chung quy vẫn chỉ là con người. Làm sao không đau đớn khi phải gánh chịu những vết thương như thế?

“ Điền Vi, mặc giáp cho bản tướng quân!”.

“ Tuân lệnh!”.

Điền Vi bỏ roi ngựa, tiến lên ôm bộ trọng giáp của Mã Dục. Khi bộ trọng giáp nặng nề ôm chặt lấy thân thể Mã Dục, ba quân tướng sĩ bên dưới nhìn thấy Mã Dục khẽ cau mày lại. Điều này cũng dễ hiểu, khi bộ áo giáp nặng nề đó được mặc vào, chạm vào các vết thương đang rỉ máu, phản ứng đau đớn cũng là đương nhiên.

Mặt Mã Dục hơi tái đi, mồ hôi lạnh từ trán hắn chảy xuống nhưng hắn vẫn không hề kêu rên lấy nửa tiếng.

“ Tướng quân uy vũ!”.

“ Tướng quân uy vũ!”.

“ Tướng quân uy vũ!”.

Một tên lính không nhận được vung tay hét lên. Thoáng chốc ba quân tướng sĩ dưới đài tựa như phát điên, điên cuồng hò hét. Chỉ có chín ngàn dũng sĩ Nguyệt thị hồ vẫn đứng yên không nhúc nhích hai bên võ đài. Nhưng trong mắt chúng hiện lên vẻ kính sợ.

Mã Dục thản nhiên giơ cao tay phải. Ba quân tướng sĩ đang điên cuồng gào thét giống như bị một thanh đao chặt ngang đột nhiên ngừng lại.

Mã Dục hít một hơi thật sâu rồi hét lớn: “ Sáu ngàn huynh đệ đã bỏ mình. Bản tướng quân đương nhiên không thể trốn tránh trách nhiệm. Nhưng chúng ta phải luôn ghi nhớ bốn tên quân phiệt Đồng Trác, Đinh Nguyên, Cảnh Bử, Hàn Phúc. Nếu như bọn chúng không dẫn quân xâm phạm Hà Sáo thì sẽ không có cuộc chiến Hà Sáo và sáu ngàn huynh đệ của chúng ta đã không tử trận sa trường”.

“ Kể từ khi chúng ta khởi binh ở Nam Dương đến nay. Chỉ có chúng ta đánh kẻ khác, thế mà bây giờ người khác ngang nhiên mang quân tiến đánh chúng ta.” Mã Dục hưng hăng giơ cao tay. Hấn lạnh lùng hô hào: “ Các huynh đệ máu tươi không thể nhỏ xuống một cách vô ích. Việc này ..... không thể dễ yên. Nợ máu phải trả bằng máu”.

“ Nợ máu phải trả bằng máu!”.

“ Nợ máu phải trả bằng máu!”.

“ Nợ máu phải trả bằng máu!”.

Cửu hận trong lòng ba quân tướng sĩ đang đứng nghiêm dưới đài thoáng chốc đã bị những lời nói mạnh mẽ, đầy cảm xúc của Mã Dục khơi dậy. Tất cả ba quân tướng sĩ nhao nhao giơ cao binh khí trong tay, điên cuồng gào thét. Mã Dục lại giơ cao tay phải, tiếng reo hò hào hùng như khai sơn phá thạch một lần nữa lại đột nhiên dừng lại.

“ Để đòi được món nợ máu này, chúng ta sẽ tính sổ với từng tên một. Lần này chúng ta sẽ khai đao với Thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên. Chúng ta hãy tiêu diệt Đinh Nguyên trước”. Mã Dục rút bội kiếm ra, chỉ thẳng lên bầu trời, lạnh lùng nói: “ San bằng Tấn Dương. Chính tay ta sẽ giết chết Đinh Nguyên”.

“ San bằng Tấn Dương. Giết chết Đinh Nguyên”.

“ San bằng Tấn Dương. Giết chết Đinh Nguyên”.

“ San bằng Tấn Dương. Giết chết Đinh Nguyên”.

Ba quân tướng sĩ hưởng ứng vang trời, âm thanh vang động làm kích thích nhiệt huyết của người khác. Trong tiếng reo hò điên cuồng, liên miên không dứt đến ngạt thở, Mã Dục bắt đầu phân phái binh sĩ chuẩn bị xuất chinh.

“ Bùi Nguyên Thiệu nghe lệnh!”.

“ Có mặt tướng!”.

“ Thống lĩnh ba ngàn lang kỵ, vượt qua Bắc độ Hà Thủy, đánh chiếm Nhạn môn”.

” Tuân lệnh.”

“ Công Tắc!”

“ Có hạ quan!”.

“ Đi theo trung quân”

“ Tuân lệnh!”.

“ Chu Thương nghe lệnh!”.

” Có mặt tướng!”

“ Thống lĩnh ba ngàn lang kỵ vượt qua Nam độ Hà Thủy, tấn công Thượng Đảng”.

“ Tuân lệnh!”.

“ Hứa Chử nghe lệnh!”.

” Có mặt tướng!”

“ Thống lĩnh ba ngàn thiết kỵ, chín ngàn tòng kỵ Nguyệt thị theo bản tướng quân tiến binh vào Thái Nguyên, chiếm Tấn Dương”.

“ Tuân lệnh!”.

“ Cao Thuận nghe lệnh!”.

” Có mặt tướng!”

“ Thống lĩnh tám trăm quân Hãm trận doanh và năm ngàn du kỵ Ô Hoàn phòng thủ đại bản doanh”.

” Tuân lệnh!”

...

Quận Thường Sơn. Đại doanh của Trương Cáp.

Một tên tiểu giáo chạy thẳng vào đại tướng, bẩm báo với Trương Cáp: “ Tướng quân, Hắc sơn tặc lại vừa hạ sơn”.

“ Hả?” Trương Cáp vội ngẩng đầu lên hỏi: “ Hắc sơn tặc không thể kiềm chế được ư? Chúng có bao nhiêu nhân mã?”

“ Ước chừng hai vạn người”.

“ Hai vạn người?” Mắt Trương Cáp hiện ra vẻ thâm trầm. Hắn trầm giọng nói: “ Lần này không thể để cho Hắc sơn tặc chạy thoát nữa. Mau tức tốc đi mời các Tư mã đến đại tướng nghị sự”.

” Tuân lệnh.”

Tên tiểu giáo lĩnh mệnh, xoay người đi ra khỏi trướng.

Tên tiểu giáo vừa ra ngoài . Bên ngoài trướng lại vang lên tiếng bước chân. Một tên lính truyền tin dáng vẻ mệt mỏi bước nhanh vào trướng. Hắn quỳ rạp xuống đất, thở hổn hển nói: “ Tướng.....quân, Nghiệp.....thành cấp báo”.

“ Hả?” Trương Cáp nhíu mày nói: “ Nói đi”.

Tên lính truyền tin thở dốc nói: “ Toàn quân của Phan Phụng tướng quân bị tiêu diệt. Phan Phụng tướng quân, Cảnh Vũ tướng quân, Quan Thuần tướng quân tất cả đều bỏ mình. Quân sư Thư Thụ bị Mã Dục bắt làm tù binh. Hàn Phúc đại nhân truyền lệnh tướng quân mau rút quân quay về Nghiệp Thành, thương nghị kế hoạch”.

“ Cái gì?” Trương Cáp thất kinh: “ Toàn quân bị tiêu diệt?”

...

Dã Ngưu độ, đại tướng của Mã Dục. Mã Dục đang thương nghị cùng với Giả Hủ.

“ Văn Hòa, tình hình người Tiên Ti ở Mạc Bắc thế nào?”

“ Hầu Tam vừa gửi mật thư thông báo Khiên Mạn đã bị Bộ Độ Căn giết. Ngày nay địa khu Mạc Bắc đã hình thành thế chân vạc. Trong đó thực lực của Bộ Độ Căn là mạnh nhất”.

Mã Dục nói: “ Bản tướng quân cùng với Cảnh Bĩ, Đinh Nguyên, Hàn Phúc đã ở thế đối mặt như nước với lửa, không thể dung hòa. Hơn nữa Thiên tử Đại Hân ở giữa đổ dầu vào lửa. Ta nghĩ trong vòng một, hai năm nữa quân ta rất khó xoay chuyển được tình thế thọ địch tứ bề. Trong tình huống này ta không thể quan tâm tới người Tiên Ti ở Mạc Bắc. Văn Hòa, người có kế sách gì để ngăn cản sự lớn mạnh của người Tiên Ti?”

Giả Hủ nói: “ Hủ có thượng sách và hạ sách để chúa công lựa chọn”.

“ Thượng sách thì thế nào?”

“ Thượng sách là giảm đỉnh. Đem giết tất cả nam đỉnh của người Tiên Ti cao hơn một bánh xe”.

Mã Dục nói: “ Kế sách giảm đỉnh rất đúng, nhưng lúc này quân ta lâm vào tình trạng tứ bề thọ địch. Chúng ta không có đủ quân để tấn công Đại mạc. Hãy nói hạ sách”.

Giả Hủ nói: “ Hạ sách là dùng kế tuyệt hậu”.

“ Kế này như thế nào?”

“ Hỏa thiêu thảo nguyên”.

“ Hỏa thiêu thảo nguyên?” Mã Dục nghiêm giọng nói: “ Văn Hòa, người rõ ràng muốn lấy mạng người Tiên Ti. Một khi thảo nguyên bị thiêu cháy, chẳng những cây cỏ không tồn tại được mà ngay cả những loài

vật sinh sống trên thảo nguyên như chim, cá, dã thú, thậm chí cả trâu, bò gia súc cũng không thoát khỏi tử thần, chắc chắn tất cả sẽ không qua nổi mùa đông.

228. Chương 160: Không Tiên, Chẳng Lui

Giả Hủ nhếch mép cười nhạt. Hắn trầm giọng nói: “ Chúa công nên nhớ nếu muốn ngăn ngừa người Tiên Ti cường thịnh, biện pháp tốt nhất là chúng ta phải tạo ra một thảm họa”.

“ Ừ.”

Mắt Mã Dực sáng lên, hắn bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Giả Hủ nói: “ Chúa công, mặc dù kế này tàn độc nhưng những người bị dồn vào tử địa đều là man di, không có quan hệ gì với Đại Hán của chúng ta. Mà có thể giải trừ nỗi ưu phiền của chúa công. Tại sao lại không được?”

Mã Dực nói: “ Nhưng nếu người Tiên Ti bị bức bách, xuôi xuống nam Hà Sáo, cướp phá U châu thì sao?”

“ Không có khả năng” Giả Hủ tự tin nói: “ Một khi thảo nguyên bị hỏa thiêu. Người Tiên Ti rất khó sống sót qua mùa đông năm nay. Để cướp bóc phần tài nguyên còn sót lại vô cùng ít ỏi, bọn chúng sẽ lâm vào cuộc hỗn chiến vô cùng tàn khốc. Dù Bộ Độ Cẩn muốn xuôi xuống phía nam Hà Sáo, cướp bóc U châu, với binh mã ít ỏi hẳn không thể nào làm được. Đại bản doanh của hắn sẽ bị Kha Bỉ và Thác Bạt Khiết Phấn thừa cơ tấn công. Thử hỏi trong tình huống như thế người Tiên Ti có thể xuôi nam không?”

Mã Dực hỏi: “ Vậy nếu như người Tiên Ti liên kết với nhau?”

“ Càng không có khả năng” Khóe miệng Giả Hủ hiện lên một nụ cười gian xảo: “ Chúa công tin rằng người Tiên Ti sẽ liên thủ với nhau ư?”

...

Nghiệp Thành. Phủ của Thứ sử Ký châu.

Trương Cáp hấp tấp đi vào đại sảnh, ôm quyền thi lễ với Hàn Phúc, nói: “ Trương Cáp tham kiến đại nhân”.

Hàn Phúc phất tay, cao giọng nói: “ Trương Cáp tướng quân miễn lễ. Đây không phải là yến tiệc”.

” Tạ ơn đại nhân.”

Trương Cáp tạ ơn Hàn Phúc. Hắn nghiêng đầu nhìn thì phát hiện ra hai bên đã có mấy người ngồi. Trong đó phía dưới bên trái Hàn Phúc có một gã trẻ tuổi, thân thể cao lớn, nét mặt, dáng vẻ không tầm thường chút nào. Ngồi hai bên gã trẻ tuổi đó là hai viên võ tướng Đông quận ngang tàng Nhan Lương, Văn Sứ mà Trương Cáp đã có duyên gặp mặt.

Nhìn thấy Trương Cáp nhìn mình, Nhan Lương, Văn Sứ cùng vuốt cằm, mỉm cười.

Hàn Phúc hướng về gã trẻ tuổi đó nói: “ Bản Sơ, vị này là Hà Gian Trương Cáp”.

“ A?” Mắt gã trẻ tuổi đó đột nhiên sáng lên, gã quay nhìn Trương Cáp, ánh mắt toát ra vẻ tán thưởng. Hắn cao giọng nói: “ Các hạ là danh tướng Hà Gian Trương Cáp?”

Hàn Phúc nói với Trương Cáp: ” Trương Cáp, vị này là Viên Thiệu đại nhân Thái Thú Bột Hải mà bản quan thường xuyên nhắc đến với các ngươi. Viên gia bốn đời làm tam công, bốn bề ngóng về, còn không mau mau đến làm lễ ra mắt.”

Trương Cáp ôm quyền cao giọng nói: ” Mạt tướng Trương Cáp, tham kiến đại nhân.”

Viên Thiệu vội gơ tay nói: ” Ái chà, Trương Cáp tướng quân mau mau xin đứng lên.”

Hàn Phúc lên tiếng bày tỏ rõ ràng: ” Hôm nay, bản quan mời chư vị tới Nghiệp Thành thực sự có chuyện muốn nói. Nghịch tặc Mã Dực không tuân theo hiệu lệnh của Thiên tử, tự tiện dẫn quân xâm phạm Tịnh Châu. Thứ Sử Tịnh Châu Đinh Nguyên đại nhân đã sai người mang văn thư cấp báo, nói rõ Mã nghịch tặc dẫn toàn bộ ba vạn kỵ binh, chia làm ba đường khác nhau cướp phá Nhạn Môn, Tấn Dương, Thượng Đảng.”

” Ba vạn kỵ binh! ?” Trương Cáp cau mày nói: ” Đại nhân, liệu tin tức có nhầm lẫn không?”

Hàn Phúc nói: ” Trương Cáp tướng quân sao lại nói như vậy?”

Trương Cáp nói: ” Thường nghe nói là binh mã chưa động thì lương thảo đã đi trước. Ba vạn đại quân xuất chinh thì phải chuẩn bị rất nhiều lương thảo trang bị. Ba vạn kỵ binh đòi hỏi lương thảo trang bị thì chỉ có hơn chứ không kém. Mã Dục mặc dù đánh bại bốn lộ đại quân vây công, nhưng cũng tổn thất trầm trọng. Việc tích trữ lương thảo là cực kỳ khó khăn. Thử hỏi với tình hình như thế Mã Dục làm sao tập hợp đủ quân lương cho ba vạn đại quân? Nếu như không có lương thảo, đại quân xuất chinh bằng cách nào?”

Hàn Phúc hầm hừ trầm giọng nói: ” Trương Cáp tướng quân chẳng lẽ đã quên xuất thân của Mã Dục sao? Mã đồ phụ xuất thân từ nghịch tặc Khăn Vàng, thiện nghệ nhất chính là cướp bóc! Đối với tặc khấu như vậy mà nói, xuất chinh cần gì phải mang lương thảo trang bị. Dọc đường giết chóc, cướp bóc không được sao? Mã đồ phụ trước kia giết người Tiên Ti, giết người Cao Cú Ly, giết người Ô Hoàn. Thậm chí cũng giết người Hung Nô, đều chẳng phải vì thế sao?”

Trương Cáp nói: ” Quân Mã Dục đúng là cướp phá thành tính, nhưng bọn họ cho tới bây giờ không lấy của người Hán!”

” Vớ vẩn” Hàn Phúc nói không vui: ” Khi Tám trăm lưu khấu trốn khỏi Nam Dương, Dĩnh Xuyên, cướp bóc đến kinh thành thì chẳng lẽ không phải là cường đoạt của dân chúng người Hán sao?”

” Ách ~” Trương Cáp cau mày nói: ” Mỗi thời mỗi khác. Lúc đó quân Mã Dục còn là lưu khấu, còn bây giờ cũng là quan quân Đại Hán. Hai cái không thể giống nhau.”

” Trương Cáp!” Hàn Phúc giận dữ nói: ” Người hai ba phen bao che cho Mã Dục là có ý gì?”

Trong mắt Trương Cáp thoáng qua sự sợ hãi nhưng vẫn nghiêm trang nói: ” Đại nhân. Mặt tướng cũng không phải là cố ý nói hộ Mã Dục, mặt tướng chỉ là nói ra sự nghi hoặc trong lòng mà thôi. Dù sao Mã Dục tinh ranh như cáo, nếu không cẩn thận có thể trúng gian kế của hắn. Nếu như đại nhân thấy mặt tướng nói không hợp ý thì mặt tướng thu hồi lời mới nói vừa rồi.”

Hàn Phúc nói: ” Đã biết Mã Dục gian xảo như quỷ chẳng lẽ không hiểu là Mã đồ phụ hung tàn như lang sói? Hạng người giết chóc tàn nhẫn như vậy thì có e ngại gì với sự sống chết của dân chúng Tịnh Châu? Bản quan quyết định khởi binh, cùng Thái thú Bột Hải đại nhân Viên Thiệu cùng hợp binh cứu giúp đại nhân Đinh Nguyên, chẳng hay ý chứ vị như thế nào?”

Mọi người đều nói: “Đại nhân anh minh.”

” Nếu đã thế thì việc cứ làm như vậy đi.” Hàn Phúc dứt lời, nói với Trương Cáp: ” Trương Cáp, Bản quan lệnh cho người làm tiên phong chỉ huy năm ngàn kỵ binh, cấp tốc lên đường chi viện cho Tấn Dương.”

Trương Cáp ôm quyền nói: ” Mặt tướng tuân lệnh.”

...

Lương Châu Lũng Tây, phủ tướng quân của Đồng Trác. Đồng Trác đang ngồi trước án đọc binh thư, chợt thấy quân sư Lý Nho bước nhanh vào.

” Chúa công, do thám báo về, Mã Dục dẫn toàn bộ ba vạn kỵ binh, chia quân làm ba đường định cướp lấy Tịnh Châu!”

” À?” Đồng Trác đặt cuốn thư trong tay xuống rồi ngược mắt lên chậm rãi nói: ” Mã Dục dẫn ba vạn quân định cướp lấy Tịnh Châu? Điều đó ~ sao có thể được? Mã Dục cho dù thắng cuộc chiến Hà Sáo, một trận đốt chết đại quân sáu vạn người của Hàn Toại và Phan Phụng. Nhưng chính hắn cũng tổn thất nặng nề, làm sao trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã kịp khôi phục lại nguyên khí?”

” Khôi phục nguyên khí?” Lý Nho cười khẩy nói: ” Dân số Hà Sáo vốn đã ít ỏi, người Hung Nô chiếm đa số lại bị Mã đồ phụ giết hại gần hết, có thể còn lại bao nhiêu tráng đinh đây? Theo như Nho thấy thì thuộc hạ trung thành của Mã đồ phụ cũng chỉ có hơn vạn bộ hạ cũ. Lấy đâu ra tới đại quân ba vạn người? Cũng chỉ có hai tên gốc Đinh Nguyên, Hàn Phúc mới tin.”

Đồng Trác nói: " Cho dù Mã Dược chỉ có hơn vạn bộ hạ cũ thì cũng không thể khinh thường. Đánh một trận Hà Sáo dù sao cũng đã chôn thây ba vạn kỵ binh Tây Lương của Hàn Toại đã cho chúng ta thấy rõ thực lực chân chính của quân Mã Dược. Đó thực sự là một đạo quân Hồ Lang Chi Sư thiên chiến! Nếu như Mã Dược thật sự muốn tấn công Tịnh Châu thì có lẽ Đinh Nguyên chưa chắc có thể giữ được."

Lý Nho nói: " Nhưng Nho cho là, Mã Dược căn bản sẽ không đánh Tịnh Châu."

" Vậy sao?" Đồng Trác nói: " Ý Văn Tu là chuyện Mã Dược tấn công Tịnh Châu chỉ là nguy trang? Vậy Mã Dược dấy binh thì mục đích thực sự ở đâu ?"

Lý Nho nói: " Mục đích thực sự của Mã Dược xuất quân thì Nho tạm thời vẫn không nghĩ ra. Nhưng mà Nho có thể khẳng định, Mã Dược tuyệt đối sẽ không thật sự đánh Tịnh Châu. Nguyên nhân rất đơn giản, điều kiện căn bản để Mã đồ phụ tấn công Tịnh Châu vẫn chưa chín mùi. Cho dù có đánh chiếm được Tịnh Châu hay không cũng chỉ coi như miễn cưỡng mà lấy thì làm sao còn giữ được? Rốt cuộc không phải là giúp cho người khác sao. Mã đồ phụ là ai? Chúa công đã bao giờ thấy hắn làm chuyện gì mà chịu thiệt đâu."

" Văn Tu nói như vậy, rất là đáng để ý." Đồng Trác gật đầu nói: " Nhưng mà ~ Mã đồ phụ làm bộ tiến công Tịnh Châu vậy rốt cuộc là vì cái gì?"

Lý Nho nói: " Cho dù Mã Dược muốn làm gì thì ít nhất có một điều đã có thể khẳng định, đó là ít nhất trong vòng một năm nữa, Mã Dược và Đinh Nguyên, Hàn Toại chắc sẽ giao tranh không ngừng! Nói cách khác, ít nhất trong một năm, Mã Dược sẽ không nhòm ngó gì đến phía tây!"

" Đúng ~ "

Đồng Trác nghe vậy hai mắt sáng ngời, liên tục gật đầu.

Lý Nho nói tiếp: " Thua trận Hà Sáo, ba vạn thiết kỵ của Hàn Toại bị diệt sạch đương nhiên có người nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng cũng không phải là tất cả đều là chuyện xấu, ít nhất thì nhân tố ngăn cản chúa công đã không còn tồn tại. So sánh thực lực lại càng yếu, chúa công thừa dịp này chinh đông phạt tây thu phục các bộ tộc Bạch Mã, Tiên Linh, Lặc Tả, Thiêu Đương của người Khương. Sau đó trộn lẫn với tinh binh người Hán trong đám thuộc hạ của chúa công để lập nên đội quân Lương Châu khổng lồ và thiện chiến."

" Ừ?"

Đồng Trác sáng mắt gật đầu.

Lý Nho nói: " Chúa công lệnh cho Từ Vinh, Dương Thu, Hầu Tuyển chỉ huy năm ngàn tinh binh đến Lũng Tây, Vũ Đô, đánh phá tộc Bạch Mã người Khương. Cho Quách Tử, Trình Ngân, Lý Kham dẫn năm ngàn tinh binh đến Kim Thành lấy Tây Hải đánh tộc Thiêu Đương rợ Khương. Lý Thôi, Trương Hoành mang ba ngàn tinh binh bắc tiến Vũ Uy, Trương Dịch hạ bộ tộc Lặc Tả người Khương. Ngưu Phụ, Thành Nghi lĩnh ba ngàn tinh binh chinh đông đến An Định, bình định bộ tộc Tiên Linh người Khương ở phía bắc. Còn chúa công giữ tám ngàn thiết kỵ trấn giữ Lũng Tây ở giữa tiếp ứng. Như thế không đầy một năm thì chúa công sẽ có trong tay mười vạn hùng binh."

" Hay!" Đồng Trác vỗ án nhảy dựng lên, phấn khởi nói: " Vậy cứ theo ý Văn Tu nói."

Thành Lạc Dương, Bắc Cung.

Vương Doãn quỳ rạp xuống, dập đầu sát đất mà cao giọng nói: " Thần Vương Doãn ra mắt Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế ~ "

Hán Linh để khoát tay áo lạnh nhạt nói: " Vương ái khanh bình thân."

Vương Doãn nói: " Tạ ơn bệ hạ."

" Vương ái khanh, chuyện trăm giao đã làm xong chưa?"

" Khởi bẩm bệ hạ. Thần đã thu xếp ổn thỏa." Vương Doãn cung kính nói: " Kiềm khách Lạc Dương là Công Tôn Phách đã chỉ huy tám mươi tên tử sĩ lên đường từ nửa tháng trước. Lúc này hắn là đã tới Li Thạch gặp Hoàng Uyển đại nhân."

” Được.” Hán Linh để gậy đầu chậm rãi nói: ” Trẫm cố ý để tám ngàn thuộc hạ cũ của Trương Hoán đóng ở Li Thạch, lại sớm đánh tiếng phong Mã Dực làm Hộ Hung Nô Trung Lang tướng, chính là để dụ Mã Dực đến đó! Chỉ cần Mã Dực dám đi Li Thạch tiếp nhận tám ngàn bộ hạ cũ của Trương Hoán thì hần hần là phải chết không thể nghi ngờ.”

Vương Doãn: ” Bộ hạ thánh minh.”

Hán Linh để chấp tay đi lại vài bước trong sảnh rồi bùi ngùi thở dài nói: ” Nhưng mà trẫm lo lắng đám thuộc hạ Hồ Lang Chi Sư của hần sau đó sẽ có phản ứng thế nào? Vạn nhất bọn họ muốn báo thù cho Mã Dực bằng mọi giá dẫn quân về nam lại vây ép Lạc Dương thì đại sự không ổn.”

Vương Doãn biến sắc mặt đề nghị: ” Bộ hạ. Thần có một kế.”

” Thật sao?” Hán Linh để vui vẻ nói: ” Có kế sách gì thì mau nói ra?”

Vương Doãn nói: ” Thuộc hạ dưới trướng Mã Dực có hai tâm phúc được ví như hai cánh tay. Một là Bùi Nguyên Thiệu, thứ hai là Quản Hối. Quản Hối đã mất, bộ hạ sao không ban chiếu phong Bùi Nguyên Thiệu làm Hộ Ô Hoàn Giáo Ủy, thống lĩnh bọn chúng. Lúc đó, ngay cả khi Mã Dực bị giết chết thì đám thuộc hạ cũng không làm loạn. Còn gây hại cho phương bắc thì càng khó bởi vì Bùi Nguyên Thiệu không có dã tâm bưng bít như Mã Dực, lại càng không hung tàn xảo trá như Mã Dực. Nếu cần ứng phó cũng dễ dàng hơn nhiều, hắc hắc.”

” Hay.” Hán Linh để nói: ” Kế này không tệ, vậy cứ theo ý khanh đã tấu cấp tốc thi hành.”

Vương Doãn nói: ” Thần tuân chỉ.”

...

Biên giới Nhạn Môn.

Ba ngàn Lang kỵ binh Ô Hoàn giống như dòng sắt thép cuộn cuộn chảy về phía đông vượt qua biên giới tiến vào trong quận Nhạn Môn. Từ sau khi tiến vào quận Nhạn Môn thì trên đại hoang mạc bắt đầu có thôn xóm, thị trấn, hai bên đường cũng bắt đầu có đồng ruộng và những người nông phu cù làm ăn. Hoàn toàn không giống khu Hà Sáo hoang vu, không có dấu hiệu người ở.

Dưới lá cờ bay phất phơ, Bùi Nguyên Thiệu toàn thân mặc binh phục, ánh mắt nghiêm nghị.

Bùi Nguyên Thiệu mặc dù không được phong Thượng tướng, nhưng do đã theo Mã Dực chinh chiến vài năm nên cũng coi như là đã trải qua trăm trận, nhưng cho tới bây giờ hần vẫn chưa từng thấy kiểu đánh lạ lùng như thế! Mã Dực ngoài việc giao cho Bùi Nguyên Thiệu dẫn ba ngàn Lang kỵ binh Ô Hoàn sau đó sai dẫn quân qua Nhạn Môn thì không hề có bất cứ quân lệnh cụ thể gì nữa. Thậm chí cũng không giao mục tiêu tác chiến cụ thể.

Bùi Nguyên Thiệu cũng không biết dẫn quân qua Nhạn Môn sẽ làm gì tiếp? Càng làm Bùi Nguyên Thiệu mù mờ hơn là Mã Dực rõ ràng hạ lệnh cho Quách Đồ theo quân để giúp việc. Nhưng người này sau khi cùng đi vượt qua bến sông Hà Thủy thì đã quay trở lại Mỹ Tắc, cũng không biết đã xảy ra chuyện? Hơn nữa đại quân chỉ mang theo bảy ngày thối khô làm lương, lại không cho đi cướp đoạt!

” Hê ~ ”

Bùi Nguyên Thiệu thở phào thật dài, nếu không nghĩ ra thì tốt nhất là không thêm nghĩ nữa. Dù sao suy nghĩ cũng là vô ích. Bá Tề dụng binh thì giảo hoạt khó lường, người khác có thể dễ dàng suy đoán được sao?

” Người đâu.”

” Tướng quân có gì sai khiến?”

” Truyền lệnh, đại quân dừng lại tại chỗ! Ngoài ra nghiêm cấm cướp bóc, lại càng không được phép giết người, trái lệnh, giết ~!”

” Tuân lệnh.”

...

Biên giới Thượng Đảng.

Chu Thương triệu tập cả ba tên Thiên phu trưởng (chỉ huy ngàn người) của Lang kỵ binh Ô Hoàn cùng với ba mươi tên Bách phu trưởng đến bàn luận.

Chu Thương lấy roi ngựa chỉ một vòng qua đầu mũ giáp đám Thiên phu trưởng và Bách phu trưởng Ô Hoàn, mặt mày hằm hằm mà nói: " Các người đều nghe cho kĩ lời Lão Tử đây. Sau khi vượt qua biên cảnh thì để ý đám sói con của các người cho tốt. Không cho ai cướp bóc, lại càng không cho phép giết người! Một người cướp, Lão Tử liền giết cả mười người, mười người cướp bóc thì cả đội trăm người đều chết. Một trăm người đi cướp thì Lão Tử giết sạch cả ba ngàn người các người, sau đó cắt đầu của mình tạ tội với chúa công, tất cả đều nghe rõ chứ?"

Ba tên Thiên phu trưởng và ba mươi tên Bách phu trưởng Ô Hoàn cùng kêu lên rõ to: " Đã nghe rõ."

" Được." Chu Thương gạt đầu lạnh lùng nói: " Bây giờ lên đường. Cùng Lão Tử đi đánh Hồ Quan!"

Hồ Quan không phải là cửa ải mà là quận lỵ của quận Thượng Đảng.

" Nhưng thưa tướng quân ~" một tên Thiên phu trưởng Ô Hoàn nghi hoặc nói: " Chúa công cũng không hạ lệnh cho chúng ta đi tấn công Hồ Quan mà?"

" Ngu ngốc." Chu Thương hằm hừ mắng: "Chúa công không hề nói chúng ta tấn công ở đâu, nhưng cũng không nói là không thể đánh!"

...

Tấn Dương, đại sảnh nghị sự trong phủ Thứ Sử Tịnh Châu.

Đình Nguyên đang cúi xuống trên bàn cẩn thận xem bản đồ. Lữ Bố, Tống Hiến đứng nghiêm hai bên thì nghe tiếng bước chân vội vã vang lên. Thành Liêm ngẩng đầu bước vội đi thẳng vào đại sảnh nói với Đình Nguyên: " Đại nhân, thám mã cấp báo."

Đình Nguyên cũng không ngẩng đầu lên cứ trầm giọng nói: " Nói mau"

Thành Liêm nói: " Thuộc hạ hàng đầu của Mã Dục là Đại tướng Bùi Nguyên Thiệu dẫn ba ngàn khinh kỵ binh vượt qua bến sông Hà Thủy đông tiến đã vào tới quận biên giới Nhạn Môn trú quân. Lại có mãnh tướng Chu Thương chỉ huy ba ngàn khinh kỵ đã vượt qua biên giới Thượng Đảng ngày đêm đi gấp nhằm thẳng Hồ Quan, xem ra đang chuẩn bị một trận chiếm Hồ Quan."

Tống Hiến vội la lên: " Đại nhân, Hồ Quan chẳng những là quận lỵ của quận Thượng Đảng, hơn nữa chỗ ấy rất quan trọng. Nó nằm trên trục đường chính từ Tịnh Châu đi các nơi, tuyệt không thể mất. Đại nhân mau chóng phát binh cứu viện."

" Không được, hai đạo quân địch kia quân nhìn thì hung hãn như thế, kỳ thật cũng không đáng ngại. Bọn họ chỉ là kẻ nghi binh của Mã Dục, mục đích để dụ ta chia quân ra. Bản quan tuyệt đối sẽ không mắc mưu." Đình Nguyên đột nhiên đứng dậy giơ tay ngăn cản Tống Hiến rồi hỏi Thành Liêm: " Còn đại quân hai vạn người của Mã Dục hiện ở nơi nào?"

Lữ Bố cung kính nói: " Nghĩa phụ anh minh. Chỉ cần đánh tan đại quân chủ lực của Mã Dục thì hai cánh quân cơ động đó không đánh cũng phải lui."

Thành Liêm gặp khó khăn nói: " Đại nhân, mặt tướng đã phái đi mấy chục thám mã, nhưng đến nay chưa từng thấy thám mã hồi báo. Vì vậy cũng không biết đại quân hai vạn người của Mã Dục đã vào tới đâu. Nhưng mà theo mặt tướng suy đoán thì đại quân chủ lực của Mã Dục bây giờ hẳn là đã tiến tới vùng Tây Sơn ~ "

" Suy đoán? Hẳn là? Đây là lời của người sao! ? Người có biết nếu không rõ tình hình như vậy thì rất có thể sẽ đưa không chỉ mấy vạn quân Tịnh Châu mà cả dân chúng Tịnh Châu vào chỗ chết!" Đình Nguyên lạnh lùng nói: " Đồi bên giao tranh đâu phải trò đùa? Phái thêm nhiều thám mã nữa, nhất định phải mau chóng nắm đại quân chủ lực của Mã Dục đóng ở đâu."

Thành Liêm mặt toát mồ hôi nói: " Mặt tướng tuân lệnh."

” Hừ ~” đưa mắt nhìn Thành Liêm vội vã đi xa, Đinh Nguyên mới nhẹ nhàng thở dài nói với Lã Bố: ” Phụng Tiên, lập tức tăng cường tuần tra xung quanh Tấn Dương. Ngàn vạn lần không thể để cho đại quân Mã Dục đến trước cửa nhà thì chúng ta mới biết. Với khí thế hung hăng của Mã đồ phụ thì xem ra không thể ngừng chiến được.”

Lã Bố trầm giọng nói: ” Nghĩa phụ yên tâm, hài nhi xin đi làm ngay!”

...

Ly Thạch, đại doanh Mã Dục.

Một đĩa đèn dầu u ám chiếu sáng cả lều trưởng da trâu vừa thấp vừa nhỏ. Nó cũng chiếu sáng cả hai bóng người đứng sát cạnh nhau trong trướng da trâu. Dưới ánh sáng bập bùng lúc sáng lúc tối, gương mặt của hai người Mã Dục, Giả Hủ hiện ra ba phần xảo trá, sáu phần nham hiểm, lại thêm một phần ma quỷ khác thường.

Giả Hủ giả hoạt cười nói: ” Chúa công, lão già Đinh Nguyên kia hiện tại nhất định đang vội vàng điều binh khiển tướng chờ đại quân của ta đánh vào Tấn Dương, hắc hắc ~ ”

Mã Dục lãnh đạm nói: ” Nếu không phải lương thảo trang bị của quân ta bị đốt sạch sẽ thì lần này Bản tướng quân nhất định kết liễu lão già quái ác kia rồi!”

Diễn Vi đang đứng canh ngoài trướng da trâu nhin không được quay đầu lại nói: ” Chúa công, lương thảo trang bị không có thì có thể đi cướp mà? Trước kia lương thảo trang bị chẳng phải chúng ta cũng cướp từ người Hung Nô, người Cao Cú Ly, lại cả người Tiên Ti đó sao? Dọc đường đông tiến từ khi vượt qua sông Hà Thủy, Lão Tử nhìn thấy dân chúng Tịnh Châu so với đám người Hồ kia thì giàu có hơn nhiều.”

” Câm!” Mã Dục không chút khách khí quát mắng: ” Người Hồ và người Hán có thể giống nhau sao? Bản tướng quân ở phương bắc dù cướp đoạt nữa, giết hại người Hồ nữa cũng chẳng làm sao. Nhưng còn dám cướp bóc dân chúng nhà Hán ở Tịnh Châu thì tình hình đã khác xa rồi! Đến lúc đó, Bản tướng quân sẽ bị ngàn người khiển trách, vạn kẻ thóa mạ.”

Giả Hủ cũng nói: ” Không sai, chúa công tàn sát người Tiên Ti, người Cao Cú Ly thậm chí cả người Hung Nô thì dân chúng, sĩ tử, hào kiệt Trung Nguyên nhắc tới chúa công còn phải xưng một tiếng anh hùng. Nhưng nếu như đối xử với người Hán giống như với người Hồ thì chúa công đâu còn là anh hùng hào kiệt gì nữa. Mà là thật sự trở thành đồ phụ, là kẻ đáng phỉ nhổ rồi.”

Dứt lời, Giả Hủ mỉm cười liếc nhìn Mã Dục, vừa đúng lúc Mã Dục cũng đang nhìn Giả Hủ. Hai người nhìn nhau cười, cùng một ý tưởng nên không cần nhìn mặt cũng hiểu được lòng nhau. Theo sự hùng mạnh của quân đội dưới trướng, theo địa bàn được mở rộng, cùng với quan văn võ tướng đang tụ tập, dã tâm của Mã Dục cũng ngày một lớn hơn.

Vận Hán đến Hoàn, Linh suy thế,

Đế quốc kia đã thoáng hơi tàn

Vài tờ mặt chiếu vua ban

Mấy bên quân phiệt tương tàn lẫn nhau

Gã Hàn Phúc một vùng châu Ký

Đồng Trác kia cả dải Lương Châu

Đinh Nguyên vốn giữ Tịnh Châu

Mã Dục công đến, Ôn Hầu dám ngăn?

Mã Dục chia quân 3 đường, Bùi Nguyên Thiệu chiếm Nhạn môn quan, Chu Thương một đường đánh Thượng Đảng, còn bản thân Mã Dục đóng quân ở Ly Thạch.

Đinh Nguyên nghe tin thì cuồng cuồng chống đỡ, các chư hầu khác âm thầm cười trộm chờ cơ hội. Nhưng liệu Mã Dục có cho chúng cơ hội đánh trộm hay không, muốn biết thế nào xem hồi sau sẽ rõ.

229. Chương 161: Tám Ngàn Tinh Binh.

Mã Dực không giết, không cướp bóc dân chúng Trung Nguyên, cũng không phải vì giữ danh tiếng! Trên thực tế, cho tới bây giờ danh tiếng có cho Mã Dực ích lợi gì đâu? Mã Dực mặc dù mạo xưng là hậu duệ của danh tướng, nhưng không phải là con dòng cháu dõi nên chẳng dựa vào xuất thân. Từ trong vô số cuộc chém giết đẫm máu mà trở nên mạnh mẽ, hẳn chỉ tin vào thanh kiếm trong tay và đám thủ hạ dưới trướng!

Mã Dực không giết, không cướp bóc của dân chúng Trung Nguyên, cũng không phải vì hấn quá nhân từ, lại càng không vì e ngại vi phạm luân lý đạo đức. Lời dạy của thánh nhân ở trong mắt Mã Dực không bằng con chó. Nguyên nhân duy nhất chỉ là Mã Dực còn muốn dựa vào đám dân chúng này để cung cấp lương thực, cung cấp quân binh cho hấn mà thôi!

” Báo ~ Tướng quân Cú Đột vừa bắn chết hai mươi sáu thám mã Tịnh Châu.”

” Ừ, làm tốt đấy! Truyền lệnh Cú Đột, tiếp tục tuần tra, tuyệt không buông tha một thám mã Tịnh Châu nào.”

” Tuân lệnh.”

” Báo ~ quân ở quanh Tây Sơn vừa bắt được mười mấy tên khả nghi là gian tế.”

” Tất cả cứ giam lại”

” Tuân lệnh.”

” Báo ~ Nguyên Thiệu tướng quân đã vào tới biên giới Nhận Môn đóng quân.”

” Báo ~ Tướng quân Chu Thương đã tiến vào Thượng Đảng, đang tiến gần tới Hồ Quan”

Lại có chiến báo như nước chảy đưa đến lều trưởng da trâu của Mã Dực. Giả Hủ vuốt vuốt chòm râu cằm nói với Mã Dực: ” Chúa công, xem ra ý của tướng quân Bùi Nguyên Thiệu là đóng quân ở vùng biên Nhận Môn không tiến quân mà cũng không lui binh. Còn tướng quân Chu Thương dẫn quân thẳng vào chuẩn bị cướp lấy Hồ Quan ha ha ha ~ ”

” Chu Thương này thật đúng là đầu óc đã mở mang hơn.” Mã Dực kích động, trong mắt thoáng qua vẻ tán thưởng mà chậm rãi nói: ” Thật là càng ngày càng hiểu được cách dùng binh.”

Giả Hủ nói: ” Hủ cho là Đinh Nguyên không dám pháai binh tăng viện Hồ Quan. Hồ Quan thành nhỏ tường thấp, tường thành là đất đắp lên, vô cùng dễ tấn công. Tướng quân Chu Thương thật là có thể dễ dàng công phá. Hồ Quan lại là quận lỵ quận Thượng Đảng, trong thành tất nhiên có không ít tiền lương trang bị. Nếu như có thể vận chuyển về Hà Tây thì cũng đủ đối phó một chút cho tình hình quân lương của chúng ta hiện nay.”

” Có thể đánh được là tốt nhất, đánh không được thì cũng không cần miễn cưỡng.” Mã Dực buông thông rồi ngẩng đầu cao giọng hô: ” Người đâu...”

Liền có thân binh tiến lên, quỳ xuống đất bẩm: ” Có tiểu nhân”

Mã Dực nói: ” Truyền lệnh cho Chu Thương, Hồ Quan chỉ dùng trí để chiếm, không được công phá tường thành! Mọi thứ lấy tính mạng các huynh đệ làm trọng. Không được công kích làm tổn thất nhiều người.”

” Tuân lệnh.”

Thân binh đáp lời rồi nhảy lên ngựa nhanh chóng phóng đi.

Mã Dực hất mạnh áo khoác trên lưng nói với Điển Vi: ” Điển Vi, gọi Hứa Chử lập tức đến đại trướng.”

” Tuân lệnh.”

Điển Vi hô một tiếng lĩnh mệnh đi, chỉ chốc lát thời gian đã dẫn Hứa Chử về đại trướng Mã Dực. Hứa Chử bước vội đến chỗ Mã Dực ôm quyền nói nhanh: ” Hứa Chử tham kiến chúa công.”

Mã Dực gật đầu, trầm giọng nói: ” Hứa Chử.”

Hứa Chử đứng thẳng người lớn tiếng nói: ” Có mặt tướng.”

” Lập tức điểm hai ngàn thiết kỵ, chín ngàn kỵ binh cơ động Nguyệt Thị quay về Hà Sáo gặp Quách Đồ tiên sinh. Sau đó nghe theo sự sắp xếp của Quách Đồ tiên sinh. Tám ngàn con khoái mã dư thừa để lại. Bản tướng quân có việc dùng khác.”

” Ồ ~” Hứa Chử ngạc nhiên nói: ” Vậy không đánh Tần Dương sao?”

” Tình hình có biến động. Không đánh Tần Dương nữa, đi nhanh.”

” Mạt tướng tuân lệnh.”

Hứa Chử xoay người bước nhanh đi.

Mã Dược nói với Giả Hủ: ” Văn Hòa, chúng ta cũng nên đi đại doanh Ly Thạch rồi. Bản tướng quân cần phải chiếm tám ngàn bộ hạ cũ của Trương Hoán hắc hắc ...”

Giả Hủ xoa tay, mỉm cười nói: ” Chúa công ~~ xin mời.”

...

Tần Dương, đại sảnh nghị sự phủ Thứ Sử.

Thành Liêm nói: ” Đại nhân, năm ngàn kỵ binh của Chu Thương đã tới gần Hồ Quan chỉ còn cách năm mươi dặm! Nếu không phái viện quân có thể không kịp nữa. Hồ Quan tường thành bảo vệ thấp. Lại không có hào bao quanh. Hơn nữa đều là lấy đất đắp thành tường. Trong thành chỉ có không tới hai ngàn quân canh giữ, tình thế rất nguy hiểm.”

” Chớ có sợ!” Ánh mắt Đinh Nguyên ung dung, trầm giọng nói: ” Càng trong lúc nguy cấp thì càng cần phải gắng giữ bình tĩnh. Ngàn vạn lần không để cho mưu kế của Mã Dược mê hoặc. Thành Liêm, bản quan hỏi ngươi, hai vạn đại quân chủ lực của Mã Dược có biến động gì mới không?”

Thành Liêm nói: ” Khởi bẩm đại nhân, Mã đồ phụ phái rất nhiều xạ thủ, phần lớn thám mã quân ta phái đi đều bị bắn chết. Cả mật thám cải trang đều cũng có đi không về, nên đến nay còn chưa có tin tức báo lại. Nhưng mà các huyện quanh vùng Tây Sơn đều không có tin tức đại quân đi qua. Theo mạt tướng suy đoán thì đại quân Mã Dược hẳn là vẫn còn đang ở Tây Sơn.”

” Đại quân Mã Dược vẫn còn ở Tây Sơn?” Đinh Nguyên cau mày nói: ” Đã mấy ngày nay hẳn đều phái đi nhiều xạ thủ bắn chết thám mã, kỵ binh cơ động, ngay cả mật thám của quân ta cũng không bỏ qua. Hẳn muốn làm gì, chẳng lẽ là định giấu diếm gì đó?”

Lã Bố biến sắc mặt nói: ” Nghĩa phụ, hay là đại quân hai vạn người của Mã Dược đã sớm rời khỏi Tây Sơn?”

” Rất có thể!” Đinh Nguyên lạnh lùng nói: ” Mã đồ phụ am hiểu nhất chính là che dấu hành tung, đi ngàn dặm tập kích! Ban đầu tám trăm lưu khấu cướp phá Nam Dương, Mã Dược dựa vào một chiêu này đánh cho Tần Hiệt rằng vãi đầy đất, cuối cùng ngay cả Uyển Thành cũng bị mất, còn tính mạng cũng xong đời! Lại có Lưu Ngu, vẫn cứ cho là Mã đồ phụ có ý đồ bôn tập Kế Huyền, kết quả nhưng vẫn là trúng kế giương đông kích tây của hắn, bị Mã Dược một đòn chiếm mất sào huyệt Ô Hoàn là Liễu Thành, trong khoảng khắc liền bể gãy cánh tay khỏe nhất. Mã đồ phụ này dụng binh gian trá, không thể không đề phòng.”

Lã Bố cung kính nói: ” Nghĩa phụ anh minh.”

Đinh Nguyên nói: ” Truyền lệnh xuống, các trại cứ đóng trong doanh, cố thủ trong thành. Cho dù xảy ra chuyện gì, nếu chưa có quân lệnh của bản quan tuyệt không thể tự tiện xuất binh! Trái lệnh, chém ~~!”

” Tuân lệnh.”

” Từ Tây Sơn tới Tần Dương, dọc đường bố trí nhiều điểm ngầm dò xét. Hễ có biến động nhỏ nào lập tức báo về ngay!”

” Tuân lệnh.”

” Truyền lệnh tiếp cho Thái Thú Thượng Đảng, để hắn bắt luận thế nào cũng phải giữ vững thành trong ba ngày!”

” Tuân lệnh.”

” Được!” Đinh Nguyên đột nhiên quay sang Tống Hiến, trầm giọng hỏi: ” Vậy tám ngàn bộ hạ cũ của Hung Nô Trung Lang tướng Trương Hoán bây giờ vẫn còn ở Ly Thạch chứ?”

Tống Hiến nói: ” Đại nhân, theo mật tướng biết, trong tám ngàn bộ hạ cũ của Trương Hoán thì sáu ngàn người nửa tháng trước đã bí mật xuôi nam qua Hà Đông tiến vào Lạc Dương. Hiện giờ chỉ có hai ngàn người vẫn đóng quân ở đại doanh Ly Thạch”

” Điều đi sáu ngàn rồi?” Đinh Nguyên cau mày nói: ” Đã bí mật điều về nam thì sao người lại biết được?”

Tống Hiến nói: ” Việc vốn là cực kỳ cơ mật, mật tướng cũng nhờ cơ duyên nên mới vừa biết được.”

Đinh Nguyên hỏi: ” Khâm sai Hoàng Uyển đại nhân ở đâu?”

” Vẫn đang ở trong doanh”

” Thực là lạ.” Đinh Nguyên lắc đầu nói: “Chẳng lẽ Hoàng Uyển đại nhân thật sự muốn chờ Mã đồ phu đi đến Ly Thạch nhận sắc phong.”

...

Lạc Dương, điện Đức Dương.

Hán Linh đế Lưu Hoành chấp tay đứng nghiêm trên đài cao, nhìn lên bầu trời đầy sao. Vừa hay có một ngôi sao băng vụt bay về phía chân trời kéo theo một cái đuôi thật dài đẹp đẽ rồi biến mất. Ánh mắt ngày càng tối sầm của Hán Linh đế đột nhiên trở nên sáng ngời trước đó chưa từng có. Gió đêm ào ào làm cho long bào trên người hần bay lên lật phật.

Có tiếng bước chân khe khẽ, hình dáng cao gầy của Tư Đồ Vương Doãn xuất hiện sau lưng Hán Linh đế.

” Thần ~ ra mắt Hoàng đế bệ hạ, Hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

” Vương ái khanh bình thân.”

” Tạ ơn bệ hạ.” Vương Doãn đứng thẳng người lên, cung kính nói: ” Bệ hạ, trong tám ngàn bộ hạ cũ của Trương Hoán thì sáu ngàn người đã bí mật được điều về nam đã tới An Ấp (thủ phủ quận Hà Đông).”

” Rất tốt, việc có bị tiết lộ ra ngoài không?”

” Bệ hạ yên tâm, đại quân sáu ngàn thuận theo dòng nước xuôi nam, ngày nghỉ đêm đi. Dân chúng hai bờ sông, tiểu phu đều chuyển đi trước, tuyệt đối không để lộ chút phong thanh nào.”

” Thế cũng được.” Hán Linh đế nói: ” Có lẽ trăm quá cẩn thận. Nhưng mà Mã đồ phu quỷ kế đa đoan, cẩn thận một chút cũng không sao. Theo lý mà nói thì thực ra trăm không nên điều sáu ngàn tinh binh kia xuôi nam về Hà Đông để tránh đánh rắn động cỏ, khiến cho Mã Đồ sinh bụng hoài nghi. Nhưng trăm không dám mạo hiểm như vậy, vạn nhất kế hoạch của đại nhân Hoàng Uyển thất bại, Công Tôn Phách không giết được Mã Đồ để tám ngàn tinh binh kia rơi vào tay Mã Đồ thì hậu quả thật là không tưởng tượng nổi”

Vương Doãn nói: ” Bệ hạ thánh minh.”

Hán Linh đế nói: ” Sáu ngàn bộ hạ cũ của Trương Hoán vậy tạm thời giao cho Thái Thú Hà Đông Dương Phụng thống lãnh. Dương Phụng này, trăm cũng hiểu rõ ít nhiều, là người trung thực mấy đời trung lương. Trăm chuẩn bị sắc phong cho làm Bắc Trung Lang tướng để hần bất cứ giá nào cũng trấn giữ mặt bắc cho trăm.”

” Bệ hạ, thế hai ngàn binh còn lại ~ ”

” Hai ngàn binh còn lại~~” Hán Linh đế bỗng dừng lại, giọng nói đột nhiên trở nên vô cùng thâm hiểm: ” Trăm đã có sách lược vẹn toàn, Vương ái khanh khỏi phải lo lắng.”

...

Ly Thạch, đại doanh quân Hán.

Công Tôn Phách vội vã đi vào đại trường của Hoàng Uyển trầm giọng nói: ” Đại nhân, Mã đồ phu tới!”

” Vậy sao?” Hoàng Uyển đột nhiên đứng dậy: ” Hắn đang ở đâu?”

” Đã đến bên ngoài cửa”

” Mã đồ phu mang theo bao nhiêu nhân mã đến đây?”

” Chỉ có hơn hai trăm kỵ binh”

” Chỉ dẫn theo hơn hai trăm kỵ binh?” Trong mắt Hoàng Uyển lạnh nhạt thoáng qua một sát khí, lạnh lẽo nói: ” Thật là trời cũng giúp ta!”

Nhận môn quan, Nguyên Thiệu chiếm đóng

Thành Hồ Quan, Chu Thương tiến công

Đinh Nguyên chim sợ cành cong

Nghiêm mật phòng thủ cả trong lẫn ngoài

Ngờ đâu Hán đế vô tài

Mà nay mưu kế trong ngoài nơi nơi

Ly Thạch, Hoàng Uyển chờ thời

Mưu đem Mã Dục đầu rơi trước thềm

Hai đạo quân của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu đã khiến cho Đinh Nguyên co vào phòng thủ. Trong khi đó Mã Dục ung dung đến Ly Thạch nhận sắc phong, nhưng liệu có đơn giản là đi nhận sắc phong như vậy.

Hán Đế ra mưu, để cho Hoàng Uyển cùng sát thủ phục kích Mã Dục, liệu có thành công.

Muốn biết thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

230. Chương 162: Hư Trương Thanh Thế

Hoàng Uyển nói rồi dừng lại, sau mới trầm giọng nói: ” Tráng sĩ mau sắp xếp tám mươi tử sĩ mai phục bốn phía đại tướng. Đợi Bản quan gọi Mã đồ phu vào đại tướng, dâng lên hương án tuyên đọc thánh chỉ, cho nhận ấn tín tiết kỳ (phò tiết) của Hung Nô Trung Lang tướng. Sau khi nhận phò tiết xong thì nhìn tay bản quan mà làm việc. Nếu bản quan giờ tay phải thì không thể coi thường mà mạnh động. Nếu Bản quan giờ tay trái, tráng sĩ mau dẫn tám mươi tử sĩ đột nhập vào doanh trại kích giết ngay Mã đồ phu.”

” Tại hạ tuân lệnh.”

...

Nhà bếp trong quân doanh.

Một tên quan văn chỉ huy mười tên quân sĩ khỏe mạnh mang vào năm vò ngự tửu lớn xuất hiện tại cửa nhà bếp. Hỏa đầu quân (nhà bếp) cuống quít tiến lên nghênh tiếp làm lễ ra mắt nói: ” Tiểu nhân tham kiến đại nhân.”

Quan văn nói: ” Miễn lễ, đây là Thiên tử ban tặng ngự tửu, Hoàng đại nhân lệnh hạ quan đưa tới nhà bếp, để ở chỗ nào đây?”

Hỏa đầu quân nói: ” Đại nhân nếu không chê tiểu nhân tham ăn, không bằng cứ để lại trong nhà bếp.”

Quan văn liếc mắt với tên cầm đầu đám quân sĩ. Mười tên quân sĩ liền khiêng ngự tửu vào nhà bếp, Hỏa đầu quân đang muốn theo vào thì lại bị quan văn ngăn cản: ” Nghe giọng nhà ngươi thì hình như không phải người Tịnh Châu?”

” Ô ô ô ~ ”

” Tùng tùng tùng ~ ”

Hoàng Uyển chờ trong đại trường hồi lâu cũng không thấy Mã Dục đến. Đang lúc nghi ngại chợt nghe ngoài trường vang lên tiếng tù và cùng tiếng trống vang trời thì không khỏi kinh ngạc hỏi: "Tiếng tù và ở đâu thế?"

Tả hữu không người nào có thể trả lời, chợt thấy Công Tôn Phách vội vã đi vào, mặt biến sắc mà nói: "Đại nhân, không tốt rồi. Mã đồ phu sau khi vào cửa đi thẳng đến đại giáo trường, hiện tại đang nổi tù và điểm binh."

"Cái gì? Mã đồ phu đến đại giáo trường?" Hoàng Uyển thất kinh mà nói thất thanh: "Lại còn nổi tù và điểm binh. Hắn bây giờ vẫn chưa phải là Hộ Hung Nô Trung Lang tướng, ai cho hắn quyền làm như vậy, thật là kỳ quặc!"

Công Tôn Phách nói: "Đại nhân, chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Hoàng Uyển phiên muộn nói: "Còn có thể làm sao bây giờ, lập tức dẫn tám mươi tử sĩ, cùng Bản quan đến đại giáo trường."

Công Tôn Phách đáp: "Tạ hạ tuân lệnh."

...

Đại giáo trường.

Tiếng tù và miên man vang xa mãi không dứt, tiếng trống trận kịch liệt thúc dục trong lòng các tướng sĩ khiến cho nhiệt huyết sôi trào. Từng đội binh lính toàn thân mặc thiết giáp huyền ảo đi từ trại đến đại giáo trường lập thành trận thế. Dao kiếm tuốt ra, trường thương như rừng, trên giáo trường tràn ngập khí tức sát phạt đáng sợ.

Mã Dục toàn thân mặc bộ thiết giáp ngăm đen. Cả người như một tảng đá được đẽo sắc gọn, lạnh lẽo đứng trên đài duyệt binh.

Mã Dục nhìn xuống dưới đài duyệt binh hơi hơi gật đầu. Điển Vi thô kệch liền hừ một tiếng, cầm trong tay một cây đại kỳ nặng ngang nhiên đi thẳng lên đài duyệt binh. Hắn cầm đại kỳ trong tay phát mạnh lên không trung làm lá cờ tung ra cuộn cuộn rung mạnh. Nó hứng gió trải phẳng ra làm hiện lên nền cờ đỏ thẫm, trên đó có thêm một chữ "Mã" thật to.

Bên cạnh thêm dòng chữ nhỏ "Đại Hán Hộ Hung Nô Trung Lang tướng".

"Hống ~"

"Hống ~"

"Hống ~"

Hai ngàn tinh binh đứng nghiêm dưới đài duyệt binh đều nhịp nhàng giơ cao binh khí trong tay, hô hưởng ứng ba lần. Không phải là trong lòng bọn họ ủng hộ Mã Dục. Chẳng qua đó chỉ là lễ tiết quân Hán thể hiện sự tôn kính với chủ tướng, chỉ vậy mà thôi. Mã Dục cũng tuyệt sẽ không gây thơ mà cho là hai ngàn tinh binh này bởi vì sợ ác danh đồ phu rồi thuận phục hắn.

Mã Dục đứng trên đài duyệt binh nhìn lại, quân Hán dưới đài lập thế trận chỉnh tề, khí thế như núi. Mơ hồ lộ ra sát khí chỉ có ở những đạo quân đã trải qua trăm trận. Nhưng điểm qua thì thấy rõ ràng có điều không đúng. Dưới đài duyệt binh sao lại chỉ có khoảng hai ngàn người. Vì sao thiếu mất sáu ngàn người?

Ánh mắt Mã Dục tựa như đao dừng lại ở một tên tiểu giáo quân Hán đứng ở hàng đầu, lớn tiếng nói: "Người ~~ bước ra khỏi hàng!"

Tiểu giáo hiên ngang tiến lên trước một bước nhìn thẳng vào ánh mắt như đao của Mã Dục, thần sắc thông dong, khí thế trấn định như núi.

"Ừ." Mã Dục nhẹ nhàng gật đầu, hỏi nhanh: "Người ~~ tên là gì?"

Tiểu giáo nói: "Tiểu nhân là Phương Duyệt."

"Phương Duyệt." Mã Dục trầm giọng nói: "Tại sao chỉ có hai ngàn người, còn lại sáu ngàn người đâu?"

Phương Duyệt nói: " Bẩm tướng quân, còn lại sáu ngàn huynh đệ đã phụng chiếu xuôi về nam."

" Phụng chiếu xuôi nam?" Long mày Mã Dục thoáng chốc cau lại rồi chợt lạnh lùng nói: " Người cho Bản tướng quân là ai?"

Phương Duyệt nói: " Biết, tướng quân đúng là Hộ Hung Nô Trung Lang tướng mới nhận chức của Đại Hán, Mã Dục Mã Tướng quân."

Mã Dục nói: " Đã biết tên tuổi tục danh của Bản tướng quân, tại sao còn không làm lễ ra mắt?"

Phương Duyệt trang trọng quỳ xuống, cao giọng nói: " Tiểu nhân ra mắt tướng quân."

" Ra mắt tướng quân ~ "

" Ra mắt tướng quân ~ "

" Ra mắt tướng quân ~ "

Đang sau Phương Duyệt, hai ngàn quân Hán thoáng chốc đều quỳ cả xuống, dưới đài duyệt binh không có người nào đứng, Mã Dục gật đầu, lạnh nhạt nói: " Tốt, đứng lên cả đi"

" Tạ Tướng quân."

Chúng tướng sĩ tạ ơn Mã Dục rồi âm thầm đứng dậy.

Mã Dục nói với Phương Duyệt: " Phương Duyệt, Bản tướng quân biết người võ nghệ không tầm thường, cũng rất có khả năng cầm quân, hôm nay phong người làm tả Tư Mã, thống lĩnh hai ngàn huynh đệ này."

" Khoan đã!"

Phương Duyệt đang muốn vái tạ ơn lĩnh mệnh thì trên giáo trường đột nhiên vang lên một tiếng hét sang sảng rất cương quyết ngăn cản Phương Duyệt. Mọi người vội vàng quay đầu, chỉ thấy Khâm sai Hoàng Uyển đại nhân có tám mươi tên Kim Ngô Vệ hộ vệ vội vã đến. Hoàng Uyển giục ngựa chạy đến dưới đài duyệt binh mới nhảy xuống ngựa, ngược nhìn Mã Dục trên đài mà nói: " Mã Dục tướng quân, bản sứ vốn chưa tuyên đọc chiếu của Thiên tử, tại sao người đã vội khẳng định, thay đổi nhân sự?"

Mã Dục phẩy tay lạnh nhạt nói: " Nếu như vậy thì phiền Thiên sứ đại nhân tuyên đọc chiếu thư cho mọi người nghe."

Hoàng Uyển nói: " Tuyên đọc chiếu thư là việc thiêng liêng đâu phải trò đùa? Tướng quân cần phải tắm rửa dâng hương, thực hiện đại lễ quỳ ba lần, khấu đầu chín lần. Xin lập tức trở về đại trướng, đợi điểm các tướng lớn nhỏ trong quân, hai ban văn võ, lúc bấy giờ mới tuyên đọc chiếu thư không muộn."

" Không cần" Mã Dục lãnh đạm nói: " Phiền xin Thiên sứ đại nhân đọc tuyên chiếu tại đây."

" Người ~" Hoàng Uyển giận dữ nói: " Người dám bất kính với Khâm sai của triều đình?"

" Keng keng keng ~ "

Hoàng Uyển chưa dứt lời thì Công Tôn Phách và tám mươi tên tử sĩ Kim Ngô Vệ đã vội vàng rút binh khí ra. Nhưng không đợi bọn hắn lên đài hành thích thì hai trăm tinh binh của Mã Dục đã sớm từ phía sau đài duyệt binh hô hoán xông lại vây lớp lớp xung quanh tám mươi tên kia. Trên đài duyệt binh, Đĩnh Vi cầm mạnh cây đại kỳ xuống đài, vòng tay ra sau lưng rút ra hai cây đại thiết kích nện mạnh vào nhau trước mặt mình, lập tức phát ra âm thanh vang dội.

Công Tôn Phách và tám mươi tử sĩ vội vàng biến sắc. Hai ngàn quân Hán dưới đài duyệt binh cũng đứng đờn nhìn.

" Dựa vào đâu mà nói là bất kính?" Mã Dục hét lớn một tiếng, chỉ thẳng tay vào Hoàng Uyển mắng: " Bản tướng quân đoạt nữ nhân của người, nhưng đó chỉ là oán thù riêng. Nhưng vì vậy mà làm hại việc nước, cố ý giữ thánh chỉ lại không chịu tuyên đọc! ? Đến nỗi mạo phạm Bản tướng quân, gây trở ngại cho vô số tướng sĩ trung dũng. Trách nhiệm này là người phải gánh chịu, nên Bản tướng quân có giết người cũng không quá đáng."

Hoàng Uyển giận dữ đến tái mét mặt, nói lắp bắp: " Người ~ "

Mã Dục căn bản không để cho Hoàng Uyển cơ hội phân trần, lạnh lùng nói: "Người cái gì người! Chẳng lẽ Bản tướng quân đổ oan cho người sao?"

Hoàng Uyển đã bắt đầu giận run cả người mà thịnh nộ: "Người ~~~~" Đúng lúc này, bóng dáng của Giả Hủ xuất hiện ở giáo trường vẫy tay ra hiệu cho Mã Dục có ý nhắc nhở. Tức thì Mã Dục nở nụ cười gian xảo.

" Báo ~ "

Bóng dáng Giả Hủ vừa mới đi xa, chợt có năm ba tên hỏa đầu quân(nhà bếp) vội vã chạy tới giáo trường, từ xa đã quỳ rạp xuống dưới đài duyệt binh nói với Mã Dục: " Tướng quân, Khâm sai phái người đưa đến nhà bếp ngự tửu có độc, vài tên đầu bếp thèm thường đã hợp trộm mấy ngụm ngự tửu, không ngờ ~ đều bị độc mà chết."

" Hả?"

" Cái gì?"

" Ngự tửu có độc?"

" Ghê tởm, thậm chí định cho chúng ta uống rượu độc?"

" Đây là muốn đầu độc chết chúng ta!"

Hai ngàn tướng sĩ quân Hán vội vàng hô hoán, trên mặt tất cả đều không khỏi toát ra vẻ phẫn nộ.

Đám binh lính này đều là người thô lậu, căn bản là không hiểu được đạo lý lớn gì hết. Cũng không thể nào bình tĩnh mà phân tích xem trong đó có nguyên do gì khác không. Ý nghĩ của bọn họ cho tới bây giờ đều rất đơn giản. Ai đối tốt với bọn họ thì bọn họ sẽ bán mạng cho kẻ đó. Còn ai định làm bất lợi cho bọn họ, bọn họ lập tức sẽ trở mặt vô tình, rút đao đâm chết người.

" Hoàng Uyển!" Mã Dục quát to: " Bản tướng quân và người có mối hận cướp vợ, nên người cố ý gây khó khăn cho Bản tướng quân cũng còn có lý. Nhưng vì sao người còn muốn trút giận lên đầu tướng sĩ ba quân? Hơn nữa ~ lại còn muốn dồn các huynh đệ thuộc hạ của Bản tướng quân vào chỗ chết! Vì sao người ác độc như vậy?"

" Bản quan không hề ~ sao có thể ~" Hoàng Uyển giận dữ đến nói không ra hơi, chỉ cả giận nói: " Người ~ nói nhảm!"

" Giết hắn!"

" Giết hắn!"

" Giết hắn!"

Hai ngàn tướng sĩ bị Mã Dục kích động nên giận dữ không kìm được nữa nhanh chóng gầm lên.

Hoàng Uyển vừa vội vừa tức, xoay người giải thích với hai ngàn tướng sĩ: " Các vị tướng sĩ, các người nghe Bản quan giải thích, chuyện không phải như vậy ~ "

Nhưng căn bản là không người nào để ý lời của Hoàng Uyển. Hai ngàn tướng sĩ phẫn nộ như sóng vỗ, đợt sau cao hơn đợt trước nên dần dần có dấu hiệu mất đi khống chế.

Tám mươi tử sĩ đi theo Hoàng Uyển tất cả đều tái mét mặt! Bọn tử sĩ này chẳng qua gọi là tử sĩ cho dễ nghe. Nhưng bình thường cũng chỉ giết vài người, hoành hành nơi thôn quê thôi, làm sao có thể nói đến chuyện tử chiến với tướng sĩ trấn giữ biên ải? Lúc này nhìn thấy hai ngàn tướng sĩ quân Hán gầm như long trời lở đất thì cả bọn sớm đã sợ đến co rúm người lại.

Mã Dục lạnh lùng vuốt cằm gật đầu, nghiêng răng thốt ra chỉ một từ lạnh lẽo: " Giết!"

" Ra tay!"

Điển Vi hừ một tiếng, hai trăm tinh binh đã sớm lập trận hô hào xông tới. Điển Vi khua hai thanh đại thiết kích nhằm thẳng Công Tôn Phách. Chỉ chớp lát, tám mươi tử sĩ Hán Linh để cử đi từ Lạc Dương đã bị giết sạch không còn một mống. Đại kiếm sĩ Công Tôn Phách cũng bị Điển Vi một kích chém bay đầu.

Hoàng Uyển vừa sợ vừa giận, chỉ Mã Dục mắng: ” Mã Dục, đồ phụ, người ~ ”

Mã Dục căn bản không muốn cho Hoàng Uyển cơ hội giải thích chân tướng của sự việc nên lạnh lùng hạ lệnh: ” Điễn Vi, cắt lưỡi hắn”

” Tuân lệnh.”

Điển Vi hừ một tiếng rồi tiến đến Hoàng Uyển đang run như cây sậy rút con dao nhọn thọc vào mồm Hoàng Uyển ngoáy một cái. Hoàng Uyển lập tức liên kêu thảm một tiếng, há mồm phun ra một cục thịt đầm máu rồi chợt ú ú ở ở không thể thành tiếng. Chỉ có một đôi mắt hung hăng nhìn chằm chằm Mã Dục càng lúc càng hung tợn.

Điển Vi thọc vào ống tay áo của Hoàng Uyển lục soát lấy ra thánh chỉ, hai tay giơ cao đi lên đài duyệt binh.

Mã Dục tiếp nhận thánh chỉ, mở ra cho tất cả tướng sĩ ba quân dưới đài rồi hỏi nhanh: ” Các huynh đệ đều nhìn đi? Đây là cái gì?”

” Thánh chỉ.”

” Bản tướng quân chánh thức tuyên bố, bắt đầu từ hôm nay các người trở thành quân của Lão Tử!”

” Ra mắt tướng quân ~ ”

Hai ngàn tướng sĩ ầm ầm quỳ xuống, tiếng gọi ầm ĩ so với vừa rồi rõ ràng nhiệt liệt hơn nhiều, bọn họ hiển nhiên rất hưởng ứng cách làm việc quyết liệt của Mã Dục. Binh tướng nên có tác phong kiên quyết của sa trường. Nói giết là giết, hô róc xương là phải xéo thịt, đâu cần phải ủy mị ướm át làm gì?

Mã Dục đột nhiên giơ cao cánh tay phải, đợi tiếng hoan hô của các tướng sĩ hơi dịu đi mới mạnh mẽ quát to: ” Phương Duyệt ở đâu ?”

Phương Duyệt ôm quyền đồng dạc nói: ” Có tiểu nhân.”

Mã Dục nhìn chằm chằm vào Phương Duyệt, lạnh lùng nói: ” Bắt đầu từ bây giờ người làm tả quân Tư Mã cho bản tướng, chỉ huy hai ngàn binh mã này!”

” Mạt tướng tuân mệnh.”

...

Thượng Quận, phủ tướng quân Quách Thái.

Lý Nhạc nói với Quách Thái: ” Tướng quân, vừa mới rồi thám mã báo về ba vạn đại quân của Mã đồ phụ thật sự đã rời khỏi Mỹ Tắc chia binh làm ba đường thẳng tiến Tịnh Châu. Hơn nữa, gian tế từ Tịnh Châu cũng có báo về tin tức, thật sự có ba đạo đại quân tiến vào Tịnh Châu. Xem ra Mã đồ phụ đích thật là muốn đẩy binh trả thù.”

” Vậy sao?” Quách Thái chấn động, vội vàng đi tới trước bàn cúi xuống coi bản đồ rồi chậm rãi nói: ” Mã đồ phụ có thật sự xuất binh tấn công Tịnh Châu không?”

Hồ Tài nói: ” Tướng quân, đây là cơ hội hiếm có, xin mau mau phát binh.”

Quách Thái đưa mắt nhìn sang Lý Nhạc hỏi: ” Lý Nhạc, ý kiến của người thế nào?”

Lý Nhạc nói: ” Tướng quân. Thiên tử ban mật chiếu lệnh cho quân ta thừa dịp chiếm lấy Hà Sáo, chẳng qua đó là kế hổ báo đánh lẫn nhau. Mục tiêu không ngoài hai người, hoặc là mượn tay Mã Dục diệt trừ tướng quân, hoặc là mượn tay tướng quân diệt trừ Mã Dục. Cho dù cuối cùng ai chiến thắng thì đối với triều đình đều là có lợi không có hại.”

Quách Thái hỏi: ” Nói cách khác, quân ta không nên xuất kích?”

” Cũng không phải.” Lý Nhạc lắc đầu nói: ” Nếu như Mã Dục không xuất binh tấn công Tịnh Châu thì quân ta bắc phạt chỉ sợ là gặp cảnh lưỡng bại câu thương. Nhưng hiện tại đại quân Mã Dục đi hết, hậu phương trống rỗng. Nếu tướng quân đột nhiên dẫn quân xuất kích thì ắt có thể một đòn bình định được Hà Sáo! Mã Dục nghe thấy tất thế trận sẽ tự loạn. Với khả năng của Đinh Nguyên thì có thể truy kích đằng sau. Khi đó Mã Dục tất bại không thể nghi ngờ”

Hồ Tài nói: " Như vậy quân ta có thể dễ dàng chiếm lấy Hà Sáo. Thiên tử ắt thực hiện hứa hẹn hạ chiếu tái lập Sóc Châu, hơn nữa sắc phong Tướng quân làm Thứ Sử Sóc Châu. Nếu không, hừ hừ, tướng quân có thể dẫn toàn bộ đại quân vượt qua Trường Thành nhằm thẳng kinh kỳ xin chức Tam công."

Lý Nhạc nói: " Tướng quân nếu không muốn khuất phục người ta thì sớm muộn gì tất phải đánh một trận với Mã đồ phu. Đánh muộn không bằng đánh sớm"

Hồ Tài nói: " Xin tướng quân quyết đoán."

Quách Thái sáng mắt lên, một hồi lâu mới vỗ án trầm giọng nói: " Ý ta đã quyết, ba ngày sau khởi binh!"

...

Mỹ Tắc, đại trưởng của Quách Đồ.

" Ủ?" Cao Thuần nghiêm nghị nói: " Toàn quân nhổ trại đi tới phía bắc Quy Tư Thành hai trăm dặm mai phục ở Thủy Nguyên!"

" Không sai!" Quách Đồ trầm giọng nói: " Trận chiến này đánh trống phát cờ chinh phạt Đinh Nguyên là giả. Lặng lẽ chiếm lấy Tần Hồ, dẫn dân chúng Thượng Quận về Hà Sáo làm ruộng mới là thực!"

Cao Thuần kích động nói: " Ra là như thế."

Quách Đồ nói: " Chúa công đánh chiếm Hà Sáo, trước diệt Hung Nô, sau bình định tộc Nguyệt Thị, thu phục người Đồ các hồ. Sau khi bốn đạo đại quân của Đồng Trác cùng nhau tấn công, có thể nói chiến cuộc liên miên. Dân chúng người Hán vốn ở Hà Sáo đều tị nạn sang Thượng Quận. Dân cư ngụ ở Hà Sáo mười phần đi mất chín.

Cao Thuần nói: " Vâng"

Quách Đồ tiếp tục: " Dựng cơ nghiệp cần dân ông, giữ đất phải chú ý tới dân. Có nhiều người thì lắm tiền, lương thịnh, tiền lương dư dật thì binh mã khỏe mạnh. Binh mã hùng tráng mới có thể đi khắp thiên hạ. Hiện nay chúa công tuy có Hà Sáo, chiếm đất ngàn dặm. Nhưng dân chúng dưới quyền chỉ có năm vạn người. Đã thế nữ nhiều nam ít, như thế thì hỏi sao có thể được việc?"

Cao Thuần nói: " Nhưng mà chắc gì Quách Thái thật sự dám xuất binh?"

Hai tên thân binh lên tiếng bước vào đứng nghiêm trước mặt Mã Dục.

Mã Dục nói: " Mau cấp tốc thông báo cho Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương lập tức kéo quân về Mỹ Tắc, không được chậm trễ. Lại truyền lệnh Cú Đột để hấn soái lĩnh Xích Hưu doanh chiếm bến Dã Ngưu, Bản tướng quân chỉ huy đại quân liền rút theo sau."

" Quách Thái dĩ nhiên không dám, cho nên chúa công mới cho hấn thêm can đảm. Lại đánh trống khua chiêng bày ra việc công phạt Đinh Nguyên như vậy. Hơn nữa trên thực tế, tám trăm quân của tướng quân giữ trại thì đại quân tinh nhuệ của chúa công cũng đích thật là toàn quân kéo đi hết!" Quách Đồ nói lần một hồi, mắt lộ ra vẻ thâm hiểm, chậm rãi nói: " Hơn nữa, điều bức xúc khiến Quách Thái xuất binh còn có một nguyên nhân khác quan trọng hơn."

" Vậy sao?" Cao Thuần từ tốn hỏi: " Còn lí do trọng yếu hơn?"

Quách Đồ nói: " Là người thì có tham lam, Quách Thái cũng không ngoại lệ! Theo tin tức của do thám ẩn náu ở Lạc Dương báo về, Thiên tử đã ban mật chiếu cho Quách Thái bắc phạt Hà Sáo. Chỉ cần Quách Thái có thể chiếm được Hà Sáo, thì triều đình sẽ lập lại Sóc Châu, sắc phong Quách Thái làm Thứ Sử Sóc Châu. Tướng quân cho là, Quách Thái có thể khước từ nỗi sợ dụ dỗ như vậy không?"

Cao Thuần im lặng gật đầu, hơi suy nghĩ rồi lo lắng mà nói: " Nhưng mà quân kỵ, bộ của Quách Thái có hơn hai vạn người. Mật tướng chỉ có tám trăm tinh binh, tính thêm trai tráng Ô Hoàn cũng không quá ba, bốn ngàn người. Quân số hai bên chênh nhau quá xa. Cho dù có dùng cách tập kích, chỉ sợ cũng rất khó đánh bại được đại quân Tần Hồ của Quách Thái."

Quách Đồ mỉm cười nói: " Tướng quân yên tâm, chẳng bao lâu nữa thì Hứa Chủ tướng quân sẽ dẫn một vạn kỵ binh quay về Mỹ Tắc."

Cao Thuận trầm giọng nói: " Hả? Một vạn kỵ binh của tướng quân Hứa Chử!"

" Báo ~~" Cao Thuận nói chưa dứt lời thì có tiểu giáo bước nhanh vào trường cao giọng nói: "Hứa Chử tướng quân dẫn hai ngàn thiết kỵ, chín ngàn kỵ binh Nguyệt Thị đã quay về Mỹ Tắc."

" Tướng quân thấy đó." Quách Đồ cười to nói: " Hứa Chử tướng quân chẳng phải là đã trở về sao, ha ha ha."

...

Ly Thạch, đại doanh quân Hán.

" Thật là thất sách." Giả Hủ ảo não nói: " Không nghĩ tới Thiên tử lại điều đi sáu ngàn tinh binh."

" Có ngàn mối lo, tất có một điều phải mất. Văn Hòa cũng không phải dấn vật." Mã Dục nói: " Nhưng mà kế hoạch tác chiến của quân ta phải thay đổi tương ứng."

" Chúa công nói rất đúng" Giả Hủ gật đầu nói: " Vốn là trông cậy vào việc dùng tám ngàn tinh binh kia cầm chân hai cánh quân của Đinh Nguyên, Hàn Phức ở quận Thái Nguyên trong vòng mười ngày nữa tháng. Nhưng giờ tám ngàn tinh binh chỉ còn hai ngàn, thì kế hoạch kia phải hủy bỏ. Cú Đột ở Tây Sơn bố trí nghi binh có thể lừa gạt được nhất thời. Nhưng cũng không thể giấu diếm quá lâu, nếu không chỉ mấy ngày thì chiến binh lão luyện như Đinh Nguyên cũng sẽ nhìn ra".

Mã Dục cau mày nói: " Nếu mạn Thái Nguyên có thể thu hút đại quân của Đinh Nguyên, Hàn Phức thì Bùi Nguyên Thiệu và Chu Thương có thể lừa từ hai quận Nhạn Môn, Thượng Đảng tối thiểu ba vạn dân chúng bên bờ tây sông Hà Thủy. Nhưng bây giờ nhìn lại thì mục tiêu đó căn bản không thực hiện được nữa! Hai đạo kỵ binh lập tức phải rút lui. Nhất là Chu Thương, xâm nhập sâu vào trong Thượng Đảng đến mấy trăm dặm. Vạn nhất Đinh Nguyên lấy lại tinh thần thì có thể bị quân Tịnh Châu cắt đứt đường lui!"

Giả Hủ nói: " Không thể tiện đường bắt đi từ Tịnh Châu mấy vạn dân chúng, thật là có chút đáng tiếc. Nhưng mà mục tiêu đích thực của quân ta vẫn là Tần Hồ. Chỉ cần có thể một trận chiếm được Tần Hồ, chúa công ít nhất có thể dời từ Thượng Quận được mười vạn dân chúng! So sánh với các châu quận Trung Nguyên thì mười vạn dân cư dĩ nhiên không đáng nói. Nhưng dù sao đối với chúa công mà nói thì cũng ý nghĩa trọng đại."

" Cũng được." Mã Dục quyết định thật nhanh rồi nói: " Người đâu..."

231. Chương 163: Tiểu Đồ Phu

Trương Cáp ôm quyền cao giọng nói: " Mặt tướng Trương Cáp, phụng lệnh Hàn đại nhân dẫn năm ngàn khinh kỵ đến đây trợ chiến. Hàn đại nhân và Thái Thú Bột Hải đại nhân Viên Thiệu tự mình dẫn hai vạn đại quân tiến theo sau"

Đinh Nguyên nói: " Trương Cáp tướng quân khổ cực rồi, mau vào ngồi."

" Tạ ơn đại nhân."

" Báo ~~ "

Trương Cáp tạ ơn Đinh Nguyên, vừa mới vào còn chưa kịp ngồi, chợt có tiểu giáo vội vã bước vào, quỳ xuống đất cấp báo: " Đại nhân, Nhạn Môn cấp báo."

" Nói."

" Bùi Nguyên Thiệu chỉ huy năm ngàn kỵ binh dừng ở ranh giới Nhạn Môn ba ngày, sáng sớm hôm nay đột nhiên rút lui đi."

" Vậy sao?" Đinh Nguyên cau mày nói: " Bùi Nguyên Thiệu lui binh thực sự?"

Lã Bố đứng một bên phụ họa nói: " Lần này do nghĩa phụ xử trí thỏa đáng, hơn nữa viện quân Ký Châu tới kịp thời. Mã đồ phu thấy không thể thừa dịp xông vào, bèn không thể làm gì khác hơn là lén lui binh chuồn về Hà Sáo, ha ha."

” Báo ~ ”

Lã Bố còn chưa dứt lời, lại có tiểu giáo vội vã bước vào, quỳ xuống đất cấp báo: ” Thượng Đảng cấp báo!”

” Nói.”

” Quân bản bộ của Chu Thương vây Hồ Quan, nhưng không công thành mà đêm qua đột nhiên rút lui.”

” Cái gì?” Đinh Nguyên càng cau chặt lông mày, chậm rãi nói: ” Chu Thương cũng rút lui!”

Trương Cáp đứng nghiêm một bên nhìn không được bèn hỏi một câu: ” Quân Mã Dục có từng cướp bóc dân chúng hai quận Nhạn Môn, Thượng Đảng không?”

Hai tên tiểu giáo đều lắc đầu nói: ” Chưa từng, quân của Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương từ khi tới Nhạn Môn, Thượng Đảng thì không hề đụng chạm gì đến dân chúng.”

” Thế là đúng rồi!” Về mặt Trương Cáp chấn động vội nói: ” Đại nhân, Mã Dục chẳng qua là hư trương thanh thế, căn bản là hắn không có ý đồ tấn công Tịnh Châu.”

” Hả?” Đinh Nguyên chậm rãi hỏi: ” Hư trương thanh thế?”

Trương Cáp nói: ” Đại nhân thử nghĩ, tấn công không thể so sánh với phòng thủ. Ba vạn đại quân xuất chinh thì phải tiêu hao bao nhiêu lương thảo, bao nhiêu trang bị? Mã Dục mặc dù thắng cuộc chiến Hà Sáo, nhưng cũng tổn thất trầm trọng. Hà Sáo vốn là nơi đất rộng người thưa. Do chiến cuộc mà người dân ở đó li tán hầu như không còn mấy. Trong khoảng thời gian ngắn Mã Dục đi đâu để tập trung lương thảo trang bị cho đại quân ba vạn người xuất chinh?”

Tổng Hiến nói: ” Đại quân xuất chinh đương nhiên phải có lương thảo trang bị. Nhưng cái đó và Mã Dục hư trương thanh thế thì có quan hệ như thế nào?”

Trương Cáp hiển nhiên không ngờ tới Tổng Hiến lại hỏi vấn đề ngu ngốc như thế nên không thể làm gì khác hơn là giải thích: ” Đương nhiên là có quan hệ, nếu như Mã Dục quả thật tấn công Tịnh Châu thì phải dựa vào cướp bóc của dân chúng để duy trì cái ăn cho ba vạn đại quân. Nhưng hiện tại hắn không làm như vậy, rõ ràng là Mã Dục cũng không ý đồ tấn công Tịnh Châu.”

Tổng Hiến kích động nói: ” Thì ra là như vậy!”

Lã Bố cãi lại: ” Nếu Mã Dục không có ý tấn công Tịnh Châu, thì cần gì phải khu chiêng gióng trống huy động binh mã lớn như thế?”

Trương Cáp lắc đầu nói: ” Cái này mặt tướng cũng không rõ lắm. Mã Dục dùng binh gian xảo không người nào có thể sánh bằng. Đến như Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung hai vị tướng quân tài năng mà cũng thua từ trận này sang trận khác. Mặt tướng càng không có cách nào đoán ra mục đích của hắn. Nhưng mà mặt tướng có thể khẳng định Mã Dục sẽ không tấn công Tịnh Châu.”

” Hừ ~ ”

Đinh Nguyên nhẹ nhàng thở phào một cái. Cũng chẳng ai để ý là lông mày của lão đã yên lặng giãn ra. Trong khoảnh khắc, Đinh Nguyên cảm thấy nhẹ người chưa từng thấy! Từ khi thám mã báo về là Mã Dục xuất binh ba vạn đại quân tới tấn công thì Đinh Nguyên không có một ngày được ngủ yên giấc, hơn nữa không có một bữa cơm được bình yên.

Đinh Nguyên cũng coi như đã trải qua trăm trận, nửa đời trên yên ngựa. Cho tới bây giờ chưa hề phục ai, hơn nữa cũng không có sợ ai. Nhưng đây là lần đầu ~ đích thật là sợ! Đinh Nguyên chinh chiến nửa đời, vẫn từ không gặp đối thủ ác độc như Mã Dục! Người này chẳng những giỏi chinh chiến, hơn nữa tâm đủ hung ác, thủ đoạn tàn độc có thừa!

Nếu như ông trời lại cho Đinh Nguyên cơ hội lựa chọn một lần nữa thì lão nhất định sẽ không xuất binh đến Hà Sáo, đi trừ chọc tên đồ tể Mã Dục kia.

Lã Bố đột nhiên đề nghị: ” Nghĩa phụ, nếu Mã Dục chỉ hư trương thanh thế, nói cách khác căn bản không có tính toán đánh nhau với quân ta thì không bằng quân ta nhân cơ hội phản công, đánh hắn một đòn bất ngờ?”

” Không được!” Đinh Nguyên thẳng thừng bác bỏ kiến nghị của Lã Bố: ” Mã Dục tinh ranh như cáo, dụng binh hư hư thật thật. Cho nên không thể coi thường mạnh động!”

Đây đâu phải trò chơi, Mã Dục không phát binh tấn công cũng đã là phúc đức ông trời ban cho rồi, lại còn muốn phát binh đi tấn công hẳn thì đây không phải là rồi hơi đi kiếm chuyện sao? Nhìn lại mà nói dù cho Đinh Nguyên muốn đánh nhau với Mã Dục, Tịnh Châu cũng thật sự là còn có mấy vạn tinh binh, nhưng lương thảo trang bị đâu ra? Chưa đầy nửa năm tích trữ thì e là không chịu nổi một trận chinh chiến lớn nữa.

Quân Tịnh Châu cũng không phải là quân Mã Dục. Quân Mã Dục có thể lấy chiến tranh nuôi chiến tranh. Chỉ cần không phải toàn bộ binh lính chưa chết trận lại lại có thể đánh từ trận này sang trận khác, liên tục không ngừng chiến đấu. Nhưng quân Tịnh Châu thì không được. Quân Tịnh Châu đánh giặc không chỉ là quân đội đánh mà cả tiền lương cũng tham gia. Không có tiền lương thì quân Tịnh Châu nửa bước cũng khó mà đi nổi.

...

Thượng Quận.

Quách Thái nhảy lên mình ngựa, quay đầu lại phía sau dặn dò Hồ Tài: ” Hồ Tài, sau khi đại quân xuất chinh thì không thể say rượu gây sự. Càng không thể tùy ý đánh chửi sĩ tốt, mọi việc cần nghĩ cho kĩ rồi sau đó mới làm, hãy nhớ.”

Hồ Tài khảng khái nói: ” Xin Đại tướng quân yên tâm, mặt tướng nhất định giữ vững Thượng Quận.”

” Rất tốt.” Quách Thái gật đầu, quay đầu lại lạnh lùng nói: ” Các huynh đệ, cùng Lão Tử xuất trận. Đi đánh cướp hang ổ của Mã đồ tể, cướp bóc lương thực, đoạt lấy nữ nhân, ngao ~ ”

” Ngao ~ ”

Gần hai vạn quân Tần Hồ ánh mắt sáng rực, khàn cả giọng rống theo. Trong tiếng hò reo trời long đất lở, Quách Thái vung tay chỉ về phía trước hung hăng vẩy mạnh một cái rồi nói lớn: ” Lên đường ~ ”

” Âm ~ ”

Đại quân hai vạn lính kỵ, bộ trong khoảnh khắc ào ào tựa như nước lũ đi vào thảo nguyên xanh biếc nhằm thẳng hướng bắc kéo đi.

Đưa mắt nhìn đại quân của Quách Thái đã xa, Hồ Tài quay đầu hét lớn: ” Người đâu, mang vò rượu ngon cho Bổng tướng quân tới đây.”

Một tên tiểu giáo tốt bụng tiến lên trước mặt khuyên nhủ: ” Tướng quân, trước khi Đại tướng quân xuất chinh đã nhiều lần nhắc nhở, khi đại quân chưa về thì không được phép uống rượu.”

” Bốp!”

Hồ Tài cho tên tiểu giáo một cái tát nổ đom đóm mắt, mắng: ” Đồ ngu ngốc nhà người, liệu có còn chút đầu óc hay không? Hiện tại Mã đồ tể đang giao chiến cùng Đinh Nguyên. Nhìn khắp xung quanh Thượng Quận thì còn có ai dám đến trêu chọc Tần Hồ chúng ta?”

Tiểu giáo vẻ mặt đau khổ nói: ” Nhưng ~ ”

Hồ Tài càng giận dữ hung hăng đá vào bụng tên tiểu giáo, tên tiểu giáo đau đến mức ôm bụng gập người lại. Nửa ngày sau vẫn còn giận dữ Hồ Tài vô nguyên cớ lại đá vào hông tiểu giáo một cái làm ngã dúi dụi mắng tiếp: “ Đồ khốn kiếp, dám xúc phạm Bổng tướng quân, người muốn chết?”

Tiểu giáo đau quá mới cầu xin tha thứ: ” Tướng quân tha mạng, xin nể mặt em rể tiểu nhân mà tha cho tiểu nhân, tướng quân ~ ”

Hồ Tài vốn đã mỏi tay không muốn đánh nữa, nhưng vừa nghe tiểu giáo nhắc tới em rể thì trong mắt lập tức toát ra sát khí làm cho người ta sợ hãi. Lại một cước đạp vào gáy tiểu giáo lớn tiếng mắng to: ” Không nói tới em rể của người thì ta cũng thôi. Nhưng nhắc tới hẳn thì Lão Tử cần đánh đau người một trận mới hết cơn giận này.”

” Nếu không phải em rể người gièm pha trước mặt tướng quân, thì tướng tiên phong là của Lão Tử rồi!” Hồ Tái vừa đánh vừa mắng mỏ không đầu không đuôi: ” Ý vào em gái người là tiểu thiếp của Lý Nhạc dám quản cả Lão Tử sao? Nói con mẹ người, thiếu suy nghĩ! Tới đây, các người đều lại đây đánh cho Lão Tử, mạnh tay mạnh chân vào, đánh chết thôi!”

...

Mỹ Tắc, doanh trại nữ binh.

” Giết!”

” Giết!”

” Giết!”

Trong tiếng hô sắc bén vang dội trời mây, hai ngàn nữ binh tay cầm đoản kiếm, đang ở trên giáo trường bắt chước thao luyện đủ kiểu.

Trâu Ngọc Nương và Nãi Chân Nhĩ Đóa đứng nghiêm trên đài duyệt binh. Nãi Chân Nhĩ Đóa cầm lá cờ lệnh hình tam giác trong tay đang chỉ huy nữ binh thao diễn. Cả hai nàng đều mặc quần áo cưỡi ngựa màu trắng. Bộ quần áo bằng tơ bó sát thân thể mềm mại thành thực đầy đặn, những đường cong lồ lộ khoe léo phô ra không bỏ sót tẹo nào khiến người ta liên tưởng đủ điều.

” Báo ~” một tên nữ binh đột nhiên vội vã đi lên đài duyệt binh nói với Trâu Ngọc Nương: ” Nhị phu nhân.”

” Chuyện gì?” ” Đại phu nhân sắp sinh rồi. Mời ngài mau về doanh trại”

” Thật không?” Mắt Trâu Ngọc Nương lộ ra vẻ vui mừng, nói với Nãi Chân Nhĩ Đóa đứng bên cạnh: ” Tỷ tỷ, chúng ta mau trở về đi”

Nãi Chân Nhĩ Đóa cầm lá cờ lệnh tam giác trong tay vung lên, uyển chuyển hô: ” Nghỉ ngơi.”

Đám nữ binh hò hét giải tán, còn Trâu Ngọc Nương và Nãi Chân Nhĩ Đóa nhảy lên ngựa vội vàng quay về đại trướng của Mã Dục. Vừa tới bên ngoài trướng đã nghe được tiếng rên rỉ đau đớn của Lưu Nghiên. Trâu Ngọc Nương nóng lòng vội nhắc vãi trướng nhìn vào, chỉ thấy Lưu Nghiên vẻ mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi. Trong miệng vẫn cắn chặt một lọn tóc, đang gắng dùng sức.

” Gắng sức. Phu nhân cố rặn đi ~~ ”

Hai bà đỡ dùng sức nắm chặt hai tay, hận không giúp sức được cho Lưu Nghiên. Trong trướng hơi nước mù mịt, đám nữ nô đang mang nước nóng được đun sôi sùng sục vào rồi lại mang nước nguội ra đun nóng lại, tất cả đều rất vội vàng bận rộn.

Bến Dã Ngưu.

Mã Dục hỏi Giả Hủ: ” Văn Hòa, quân Tịnh Châu liệu có thể có hành động gì không?”

” Bẩm chúa công, quân Tịnh Châu cũng không có hành động gì.” Giả Hủ cười gian nói: ” Chúa công cứ việc yên tâm. Đinh Nguyên đã bị cuộc chiến Hà Sáo làm khiếp sợ, giờ thì cho gan to bằng trời hăn cũng không dám vượt sông đuổi theo!”

” Hí luật luật ~~ ”

Mã Dục gật đầu không nói, đang lúc suy nghĩ thì từ phía sau đột nhiên vang lên nhiều tiếng ngựa hí. Chợt có tiếng vó ngựa dồn dập chạy từ xa tới gần phóng nhanh mà đến. Mã Dục và Giả Hủ đột nhiên quay đầu. Chỉ thấy Cú Đột thúc ngựa như bay đang vượt ra từ ánh mặt trời sắp lặn chạy từ đường chân trời gấp rút phóng lại.

Gương mặt Giả Hủ chấn động, nói với Mã Dục: ” Chúa công, nhất định là có tin tức từ Thượng Quận gửi về.”

...

Mỹ Tắc, đại trướng Mã Dục.

” A ~ ”

” Ô oa ~ ô oa ~ ”

Theo tiếng rên rĩ xé ruột xé gan của Lưu Nghiên, một tiếng khóc lớn vang dội trời mây.

” Hô, mẹ con bình yên.”

Hai bà đỡ thở phào nhẹ nhõm, thăm nghĩ cuối cùng thì cũng bảo vệ được cái mạng già. Hai mẹ con nhà đó cho dù là ai gặp chuyện xấu thì liệu Mã đồ tể liệu có còn để cho bọn họ được sống nữa không?

” Sinh rồi, phu nhân sinh rồi ~ ”

Đám nữ nô lệ reo hò nhảy nhót.

” Tỷ tỷ, là công tử.” Trâu Ngọc Nương tiến tới bên cạnh nhìn gương mặt xinh xắn trắng bệch của Lưu Nghiên, vừa hâm mộ vừa vui sướng nói: ” Tỉ đã sinh cho tướng quân một vị công tử.”

” Thật không?” Lưu Nghiên sung sướng khóc, một giọt nước mắt long lanh chảy xuống gương mặt tái nhợt: ” Lớn lên sẽ giống ai?”

Trâu Ngọc Nương ngẩng đi nhìn lại rồi vui vẻ nhu thuận nói: ” Gương mặt lớn lên sẽ giống tỷ tỷ, sẽ xinh đẹp. Nhưng mà ánh mắt của nó ~ ”

Lưu Nghiên vội la lên: ” Ánh mắt của nó làm sao?”

Trâu Ngọc Nương nói: ” Ánh mắt nó lớn lên sẽ giống tướng quân, thoát nhìn cũng hung ác.”

Một bà đỡ bĩu môi cắt cuống rốn cho trẻ sơ sinh, quay đầu nhìn lại đôi mắt đang trợn thật to của đứa bé trong lòng thăm nghĩ. Cha mẹ ơi, đứa bé này khi trưởng thành chỉ sợ sẽ giống cha nó. Cũng là nòi đồ tể giết người không chớp mắt. Một kẻ đại đồ tể, một nhóc tiểu đồ tể, thế gian này ~ liệu có còn để cho người ta được sống nữa hay không? ...

Phía bắc Quy Tư Vãng hơn trăm dặm có một con đường thiên lý theo hướng bắc nam, giống như một ốc đảo hẹp dài đến hơn trăm dặm được người ta gọi là Nguyệt Nha Châu.

Từ Vong Chi Hải mệnh mông gần như ngăn cách Hà Sáo với Thượng Quận, chỉ có Nguyệt Nha Châu bèn bĩ lì lợm tồn tại vững vàng trong biển chết hoang vu. Giống như một con đường huyết mạch gắn liền Hà Sáo và Thượng Quận với nhau. Từ Hà Sáo xuôi nam qua Nguyệt Nha Châu đi tới Thượng Quận chỉ có đường này là duy nhất. Đương nhiên nó cũng là lối đi bắt buộc từ Thượng Quận ngược bắc lên Hà Sáo.

Quách Thái ở Thượng Quận đã lâu nên biết rõ uy lực của biển Từ Vong. Hắn cũng không giống như Mã Dục tùy tiện dẫn quân xông vào biển Từ Vong chỉ vì cố gắng tìm lối đi tắt! Mà trên thực tế, một vạn tinh binh của Mã Dục lại ra khỏi được biển Từ Vong cũng không bị vùi thây trong đó đã là kỳ tích.

Mặc dù đã là tháng mười cuối thu, cả vùng phương bắc thời tiết đã bắt đầu mát. Nhưng ở Từ Vong Chi Hải căn bản lại không cảm nhận được sự mát mẻ của tiết thu, chỉ có nóng bức và khô khốc. Những cây cỏ lùn tịt sinh trưởng ở Nguyệt Nha Châu căn bản là không chống đỡ nổi ánh mặt trời dữ dội có hại. Đại quân của Quách Thái lại phải không ngừng hành quân dưới ánh mặt trời độc địa đó.

Ở trong chỗ hẹp nhất của Nguyệt Nha Châu có một nguồn nước hình trăng khuyết. Chiều rộng theo hướng đông tây không quá nửa dặm, chiều dài theo hướng bắc nam chừng mười dặm. Ven hồ những cây dương mọc dày đặc, cây xanh che rợp bóng vì vậy mà được gọi là Nguyệt Nha Châu (cù lao hình ngà voi). Hai bên hồ Nguyệt Nha là cả biển cát mệnh mông có hình những làn sóng liên tiếp nối nhau chạy mãi đến chân trời vô tận xa xa .

Đứng ở bờ hồ Nguyệt Nha nhìn thật kĩ ra biển cát hai bên, là những đụn cát tạo thành hết con sóng nọ đến đợt kia. Từ bên bờ Nguyệt Nha Châu đến tận chân trời xa tít tắp chỉ thấy trời đất có độc màu vàng như nhau, ngoài ra không còn màu gì nữa ~

” Hí luật luật ~ ”

Sau một tiếng ngựa hí vang rền, một đám ngựa thượng thặng xuất hiện thực ma mãnh trên bờ hồ Nguyệt Nha. Kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa cảnh giác lục soát xung quanh hồ Nguyệt Nha. Khi xác định không thấy

có gì bất thường thì mới bắt đầu hung hăng giật cương ngựa quay đầu lại nhằm về phía nam Nguyệt Nha Châu giục ngựa phóng nhanh đi.

Chỉ chốc lát, từ đường chân trời phía nam liền bốc lên bụi mù cuộn cuộn như muốn che lấp cả mặt trời. Mặt nước hồ Nguyệt Nha vốn yên tĩnh trong như gương đột nhiên cũng nổi lên lớp lớp sóng xô. Từ những đụn cát bóng loáng dường như cũng có những dòng hạt cát không ngừng rào rào rơi xuống.

Một đàn thủy cầm đang uống nước ở bên hồ đột nhiên bị đánh động vỗ cánh bay lên trời cao. Từ trên trời nhìn xuống thì thấy sa mạc hoang vu giống như một biển cát rộng mênh mông. Còn Nguyệt Nha Châu hẹp dài giống như hòn đảo đơn độc trong biển cát, chia biển cát mênh mông đó làm hai nửa.

Ở mạn nam của hòn đảo cô độc đó, trong đám bụi mù tung bay đầy trời có vô số người ngựa đang liều mạng chạy tấp tể đến ốc đảo. Với tốc độ gần như điên cuồng nhằm phía hồ Nguyệt Nha lao đến.

” Oanh long long ~ ”

Hơn vạn thốt chiến mã chạy ầm ầm trên mặt đất như dòng nước cuộn cuộn. Vô số vó ngựa điên cuồng nện lên đại sa mạc hoang vu làm phát ra âm thanh như sấm khiến cho người ta phải nín thở. Cả vùng đất dường như cũng không chịu nổi sự phá hoại kịch liệt như vậy mà bắt đầu rung mình.

Cả ngàn quân tranh nhau lên trước, vạn mã tung vó lướt đi. Đại quân Tần Hồ rốt cục cũng đã mãnh liệt lao tới bên bờ hồ Nguyệt Nha. Các tướng sĩ Tần Hồ như sắp chết khô căn bản cũng không có ý định dừng chân liên phi cả người cả ngựa ầm ầm chạy ào vào xuống hồ nước trong suốt như gương. Nước hồ mát mẻ làm ướt đầm cả người ngựa. Cảm thấy được sự mát mẻ nhẹ nhàng đó, các tướng sĩ Tần Hồ mới bắt đầu khoái chí hô hoán ầm ĩ.

Bọt nước bắn ra, ngựa hí người ầm ĩ. Hai vạn đại quân Tần Hồ và hơn vạn thốt chiến mã đua tranh với nhau chạy ào xuống làn nước hồ mát mẻ. Trong khoảnh khắc đội hình đại loạn, binh khí và cờ xí vút đầy trên bờ hồ.

” Sạt sạt sạt ~ ”

Theo một dòng cát lặn xuống nhẹ nhàng vang lên, từ mặt sau của một đụn cát giữa biển cát bên trái hồ Nguyệt Nha thấy mặt cát vốn bằng phẳng đột nhiên tách ra để lộ một cái đầu đen đen. Hứa Chử ra sức lắc lắc đầu để những hạt cát chui ở trong tóc tai rơi xuống, lại phì một cái phun ra từ lỗ mũi mấy hòn sỏi nhỏ.

Sau đó cả thân hình của Hứa Chử đều nhô hẳn lên khỏi cát, cũng không biết moi từ chỗ nào mũ giáp nặng nề chụp lên đỉnh đầu giần dữ nói: ” Con mẹ nó, bọn chó chết Tần Hồ này cuối cùng cũng đã tới rồi!”

” Hoa lạp lạp ~ ”

” Hoa lạp lạp ~ ”

” Hoa lạp lạp ~ ”

Sau khi Hứa Chử xuất hiện, mặt cát vốn yên tĩnh đột nhiên đua nhau nứt ra. Vô số binh lính, còn cả chiến mã được lớp cát trắng xóa che giấu cũng đứng lên. Dường như cùng lúc ở phía bên phải hồ Nguyệt Nha xuất hiện một cách ma quỷ đám quân lính đen sì sì lại thêm vô số chiến mã.

Hai cây đại kỳ từ đằng sau những đụn cát nhấp nhô như sóng đột nhiên mọc lên theo gió phất phơ mở ra. Trên đại kỳ bên trái có thêu một con chiến mã hung tợn ngăm đen toàn thân bọc kín thiết giáp đang ngẩng đầu tung vó phi tới. Còn trên nền cây đại kỳ bên phải lại thêu một lá chắn, phía sau là chắn là một cây kích ngắn. Một giọt máu đỏ tươi đang từ đầu nhọn của đoản kích rơi xuống ~

” Phù ~ ”

Thân hình gầy gò của Quách Đồ cuối cùng cũng xuất hiện, hẳn ra sức phủi những hạt cát bám trên bộ quần áo màu xanh, lại phụt một cái phun ra một cục đờm đầy những cát nói với Hứa Chử: ” Tướng quân Hứa Chử, có thể bắt đầu tiến công được rồi.”

” Ừ!”

Hứa Chử nặng nề gật đầu, nhảy lên mình ngựa cầm trong tay thiết chùy Lang Nha nặng nề tung lên trời một cái. Hai ngàn kỵ binh Thiết Kỵ doanh liền vội vàng nhảy vọt lên ngựa, chạy tới từ đằng sau Hứa Chử bắt đầu lập trận. Chỉ trong chốc lát đã lập thành đội hình nghiêm chỉnh. Phía sau hai ngàn tướng sĩ Thiết Kỵ doanh, bốn ngàn kỵ binh Nguyệt Thị câu lưu cũng khó khăn lắm mới lập thành kỵ trận có vẻ hơi xộc xệch.

Chẳng có những lời lẽ hoành tráng, cũng không hề dùng đến những lời khích lệ đầy kích động, Hứa Chử chỉ đơn giản cầm Lang Nha thiết chùy hung hăng vung về phía trước liền dẫn hai ngàn Thiết Kỵ doanh và bốn ngàn kỵ binh Nguyệt Thị câu lưu nhằm vào đại quân Tần Hồ đang ngâm mình trong làn nước mát mẻ dưới hồ Nguyệt Nha phát động xung phong như đợt thủy triều lên. Khi người Tần Hồ đang ngâm mình trong làn nước hồ bình tĩnh thì tiếng vó ngựa kinh thiên động địa đã làm tác nghẹn cả găm trời.

Kẻ thô lỗ như Hứa Chử giống như nam nhân đàn độn không hiểu được cách **. Một khi đã đặt đàn bà xuống dưới mình thì cũng chẳng cần nói năng gì, cứ việc tách đôi đùi trắng nõn ra rồi nhằm thẳng bên trong mà thọc. So ra thì ở bên phải hồ Nguyệt Nha Cao Thuận biết điều hơn Hứa Chử nhiều. Hắn dẫn tám trăm quân Hãm trận doanh sắp thành hàng một cách nghiêm chỉnh nhằm hồ Nguyệt Nha mà tiến. Năm ngàn kỵ binh câu lưu thuộc về Cao Thuận cũng chia làm hai đường, tập kích từ phía bắc và phía nam, chuẩn bị cắt đứt đường rút lui của người Tần Hồ.

232. Chương 164: Người Quân Tử Cũng Có Khi Phải Lụy.

Thượng Quận.

Hồ Tài đang mơ màng trong giấc mộng thì bị đánh thức, găng sức mở đôi mắt mờ đi vì rượu nhìn lên thì thấy chính là đội trưởng thân binh, hắn không khỏi cả giận nói: " Gì vậy ~~ có chuyện gì đó, rõ ràng giữa ban ngày ban mặt dám quấy rầy mộng đẹp của Bản tướng quân."

Đội trưởng thân binh vội la lên: " Tướng quân, đại sự không tốt rồi! Đại quân của Mã đồ tể đã đến trước cửa, đội thiết kỵ tiên phong chỉ còn cách thành Thượng Quận chưa đầy mười dặm."

" Vớ vẩn, ặc ~~" Hồ Tài ợ một cái đầy hơi rượu đẩy đội trưởng thân binh ra nói đứt quãng: " Nói nhảm, Mã đồ tể đang ở Tịnh Châu đánh nhau với Đinh Nguyên, như ~~ như thế nào có thể xuất hiện ở Thượng Quận, quả thực hoang đường~~ quá vớ vẩn."

" Tướng quân, đích thực là đại quân của Mã đồ tể." Đội trưởng thân binh vội la lên: " Không sai được! Mọi người đều thấy đại kỳ của Mã đồ tể, trên nền có thêu chữ ' Mã' lớn."

Hồ Tài ngẩn người ra, đột nhiên nhồm người ngồi dậy, đầu óc mụ mị vì rượu đã tỉnh lại được chín phần, lắp bắp nói: " Có thật ~~ là đại quân của Mã đồ tể không! ?"

" Nhất định là không sai." Đội trưởng thân binh nói như đinh đóng cột: " Không riêng gì cờ hiệu, còn có khí thế đó. Mẹ nó, vừa nhìn sẽ biết không thể là binh Lương Châu, càng không thể là quân Khương Hồ. Nhưng xung quanh Thượng Quận ngoại trừ quân Lương Châu, binh Khương và lính của Mã đồ tể thì còn ai có thể có được qui mô như vậy, có được đội kỵ binh thiết giáp với khí thế bậc đó?"

" Hư!" Hồ Tài đột nhiên không khỏi cảm thấy nóng ruột vô cớ, ra sức kéo kéo quần áo trên người, nói khản đặc: " Mẹ kiếp, hỏng cả rồi, quân đội của Mã đồ tể làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở Thượng Quận? Càng tệ hại hơn chính là Đại tướng quân đã chỉ huy đại quân chủ lực đi tiến công Hà Sáo, vậy phải làm sao bây giờ?"

Hồ Tài vốn là kẻ chỉ biết cậy mạnh, đầu óc không suy xét nhiều nên lúc này càng gấp đến mức rối loạn phương hướng. Trong lúc này không biết phải làm gì cho tốt.

Đội trưởng thân binh nói: " Không còn kịp rồi, tướng quân hãy mau chóng mặc quần áo, chuẩn bị thủ thành đi."

" Đúng, đúng, đúng ~~" Hai mắt Hồ Tài đột nhiên sáng ngời, luôn miệng nói: " Lão Tử còn có thành trì vững chắc có thể giữ được. Quân đội của Mã đồ tể có kiêu dũng thiện chiến đi nữa, cũng không thể cỡi ngựa xông lên tường thành đến tận đây, ha ha ha, hắc hắc hắc, mau. Mau thay quần áo cho Lão Tử, mặc giáp."

Còn nữa, lập tức phái ngựa lưu tinh cấp tốc chạy lên phía bắc đuổi theo đại quân chủ lực của Đại tướng quân báo mau chóng trở về .”

Hồ Tài mặc quần áo xong chỉ huy hơn mười kỵ sĩ thân binh vội vã lao đầu chạy đến cổng thành phía đông.

Còn chưa đến giữa thành, đột nhiên nghe thấy phía trước có âm thanh chém giết vang trời. Đường lớn nhỏ đang trong hỗn loạn, quân Tần Hồ về mặt bối rối bị mắc kẹt giữa đám đông dân chúng đang chạy tán loạn đến. Cho dù Hồ Tài và hơn mười kỵ sĩ thân binh quát khản cả cổ thì cũng không có ai để ý tới bọn họ. Làn sóng người ào ạt vẫn dồn bọn họ đến góc đường, trong lúc nhất thời khó có thể nhúc nhích.

” Con mẹ nó, lại có chuyện gì xảy ra?” Hồ Tài gấp dần mức nhảy dựng lên hung hăng vung trường đao trên lưng ngựa lớn tiếng quát to: ” Có chuyện gì xảy ra! Trong thành vì sao hỗn loạn như thế?”

” Tướng quân, xong! Hoàn toàn xong rồi ~~” Một tên tiểu giáo đột nhiên từ trong đám loạn quân đi ra quỳ rạp xuống trước ngựa Hồ Tài khóc nói: ” Hai ngày trước, tướng quân hành hung anh rể của tướng quân Lý Nhạc một trận trước mặt mọi người. Không ngờ vì chuyện ấy nên người này lại ghi hận trong lòng, dẫn người lên mở cửa thành nghênh đón thiết kỵ của Mã đồ tể vào trong thành ~~ ”

” Cái gì!” Hồ Tài thất kinh, nói thất thanh: ” Tại sao có thể như vậy?”

Tiểu giáo vừa khóc vừa nói: ” Các huynh đệ căn bản không ngăn được, cổng thành phía đông đã thất thủ rồi, ô ô ô ~~ ”

” Xong, thế này thật sự đã xong thật rồi.”

Hồ Tài ngựa mất thăng bằng ta thán một tiếng, chỉ cảm thấy cả người lạnh toát. Đại quân của Mã đồ tể cũng đã vào thành, chỉ với đám thuộc hạ của mình và hai ngàn quân Tần Hồ tạp nham thì làm sao còn giữ nổi thành? Nếu thành Thượng Quận đã đánh mất, liệu Quách Thái há có thể tha cho hắn sao? Coi như may mắn chạy thoát ra khỏi thành đi, thì cũng khó tránh khỏi cái chết.

” Thôi rồi~ ”

Hồ Tài thở dài một tiếng, kê trường đao vào cổ của mình giật mạnh.

” Tướng quân!”

” Tướng quân?”

Đến khi đám thân binh kịp phản ứng thì cổ Hồ Tài đã sớm bị cắt một nhát sâu vào mạch máu. Máu tươi bắn ra, ánh mắt Hồ Tài trong khoảnh khắc liền mờ đục đi. Thân hình không còn sức giữ từ trên lưng ngựa thuận thế rơi xuống, ngã gục ở góc đường hóa thành một cỗ thi thể lạnh lẽo.

” Tướng quân đã chết, tất cả chúng ta cũng đều tự chạy trốn đi thôi.”

Hơn mười kỵ sĩ thân binh của Hồ Tài kêu lên, trong khoảnh khắc chạy như chim vỡ tổ.

...

Nguyệt Nha Châu.

” Phịch!”

Một tiếng vang lên, Quách Thái giống như bao cát bị quăng xuống trên mặt đất. Quách Thái hừ một tiếng giãy dụa muốn đứng lên. Nhưng một bàn chân to lớn nặng nề đã dẫm như bẹp đầu hắn. Trong khoảnh khắc như ấn sâu mặt hắn vào vài tấc vào trong cát. Quách Thái kêu thảm một tiếng, vừa mới mở miệng ra thì một lượng cát lớn đã tràn vào.

Hứa Chử một chân dẫm lên đầu Quách Thái nói với Quách Đồ: ” Quách Đồ tiên sinh, đã bắt được Quách Thái.”

” Ừ.” Quách Đồ gật đầu, nói với Hứa Chử: ” Tướng quân đã lập công lớn, khi về ắt chúa công có thưởng lớn.”

” Xoạt xoạt xoạt ~~ ”

Trong tiếng bước chân nặng nề vang lên, bóng dáng cao lớn của Cao Thuận cũng xuất hiện trước mặt Quách Đồ: " Quách Đồ tiên sinh, quân Tần Hồ đã xong đời. Chỉ có chưa đầy hai ngàn người chạy vào biển Tử Vong. Có cần phái binh đuổi theo hay không?"

" Không cần đuổi theo!"

Quách Đồ phát tay quay lại nhìn, chỉ thấy hồ Nguyệt Nha vốn trong suốt như gương đã thành một mảng màu đỏ sẫm. Thi thể quân Tần Hồ nổi đầy mặt hồ, phần lớn đám quân Tần Hồ này chưa kịp bò lên bờ thì đã bị quân của Hãm trận doanh và kỵ binh Nguyệt Thị câu lưu bắn tên hóa thành con nhím. Còn có rất nhiều quân Tần Hồ mặc dù may mắn ngoi được lên bờ, lại bị hai ngàn Thiết kỵ của Hứa Chử ném phi thương đâm chết một cách thảm hại.

Đôi bên kịch chiến không đến hai canh giờ thì hai vạn đại quân Tần Hồ đã tan tành. Trừ hai ngàn tàn binh đã chạy vào biển Tử Vong thì số còn lại nếu không chết trận thì bị bắt làm tù binh. Ngay cả chủ tướng quân Tần Hồ là Quách Thái và Đại tướng tiên phong Lý Nhạc cũng bị Hứa Chử, Cao Thuận bắt sống.

" Báo ~ "

Quách Đồ đang lúc tâm hồn bay bổng thì từ phía bắc đột nhiên vang lên một tiếng hô dài mạnh mẽ. Quách Đồ đột nhiên quay đầu, chỉ thấy một kỵ sĩ phóng như bay, đang từ phương bắc gấp rút lao đến.

" Quách Đồ tiên sinh, Đại phu nhân đã sinh cho chúa công vị công tử nối dõi!"

" A? Cái gì!" Quách Đồ đầu tiên là cả kinh, chợt vui mừng nói: " Phu nhân đã sinh công tử nối dõi?"

Gã đưa tin thở hổn hển nói: " Đúng vậy"

" Tốt, tốt lắm!" Quách Đồ kích động nói: " Các tướng sĩ, chúa công có công tử rồi, ha ha ha ~ "

" Ngao ngao ngao ~ "

Hai ngàn tướng sĩ Thiết Kỵ doanh và tám trăm lão binh Hãm Trận doanh trong khoảnh khắc giống như lang sói cũng bắt đầu hò hét. Vừa kêu gào lại vừa cầm binh khí trong tay điên cuồng vung lên cao. Lập tức đao kiếm giơ lên, hàn khí chiếu đến trời cao ~

" Thật tốt quá, có lẽ lúc này chúa công cũng đã chiếm được Thượng Quận rồi, thật là song hỷ lâm môn" Quách Đồ vui vẻ xoa xoa tay, ngẩng đầu hô lớn: " Người đâu!"

Sớm có thân binh tiến lên mạnh mẽ đáp: " Có."

Quách Đồ nói: " Lập tức sai ngựa lưu tinh cấp tốc chạy đến Thượng Quận, mau báo tin vui này cho chúa công biết được, mau!"

...

Thượng Quận, cổng thành phía đông.

Mã Dục có Giả Hủ, Diển Vi và hơn mười thân binh hộ vệ chậm rãi đi lên địch lầu. Đứng ở trên lầu thành ngoái đầu nhìn lại, trong thành Thượng Quận gà bay chó sủa, đầy tiếng hô hào chém giết. Vẫn có không ít quân Tần Hồ đang dựa vào góc kháng cự. Có điều dù bọn hăn chống cự nữa cũng không cách nào giúp quân Tần Hồ thoát khỏi số mệnh thất bại.

Mã Dục đi lên lầu rồi dừng lại, lạnh nhạt nói: " Phương Duyệt."

Phương Duyệt chuyển mình tiến lên, ôm quyền lớn tiếng nói: " Có mặt tướng."

" Đem người dâng cửa thành lại đây."

" Tuân lệnh." Phương Duyệt đáp lời đi tới đầu cầu thang vung tay hô lớn: " Đưa người mở cửa thành tới đây!"

Chỉ trong chốc lát thời gian, hai tên binh lính như hổ báo đã áp giả một tên ánh mắt bỉ ổi tới địch lầu. Mã Dục nở nụ cười nhàn nhạt nhìn thẳng vào kẻ hèn mọn, hỏi: " Người tên là gì?"

Người trông hèn mọn đó nói: " Tiểu nhân là Trương Mậu."

Mã Duyệt hỏi: " Vì sao lại dâng thành?"

Trương Mậu đáp: " Tiểu nhân nghe thấy uy danh tướng quân đã lâu, thường suy nghĩ được theo hầu, hận lúc đó không được gặp. Bây giờ tướng quân chỉ huy Hồ Lang Chi Sư chinh phạt Thượng Quận nên tiểu nhân tự mình hiến thành để hàng."

Trương Mậu nói vừa dứt lời, bên cạnh liền vang lên mấy tiếng hăm hừ khinh thường. Các chư tướng Phương Duyệt, Cú Đột, Diên Vi đứng hai bên Mã Duyệt tất cả đều lộ ra vẻ giận dữ. Nụ cười của Mã Duyệt đột nhiên trở nên giận dữ, cao giọng nói: " Lại đây."

Hai tên binh lính lách cách chạy lên hô lớn: " Có."

Mã Duyệt đảo mắt qua Trương Mậu, lạnh nhạt nói: " Trói người này lại."

" Tuân lệnh."

Hai tên binh lính hô lớn rồi tiến lên, không nói gì nhiều bắt đầu trói Trương Mậu. Trương Mậu kinh hãi biến sắc mặt, luôn miệng gọi to: " Tướng quân, tiểu nhân có công dâng thành. Có công dâng thành nên không thể giết, không thể giết được~~ "

Mã Duyệt mỉm cười nói: " Tiểu nhân phản chủ, giữ lại có ích lợi gì!"

" Chậm đã."

233. Chương 165: Nhịp Đập Chết Chóc

Ánh mắt Giả Hủ chợt sáng lên, đột nhiên tiến lên một bước ghé sát vào tai Mã Duyệt nói nhỏ vài câu. Mã Duyệt nghe xong lập tức hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói: " Tốt lắm, một người quân tử ắt phải có chỗ khác thường! Khó trách người không muốn Bản tướng quân dẫn Thư Thụ xuất chinh, thì ra vẫn còn tâm tư đó, hắc hắc. Không hổ là Văn Hòa, độc kế cỡ đó mà cũng có thể nghĩ ra."

Giả Hủ cười hắc hắc, nói: " Chúa công quá khen, hắc hắc."

" Người đâu" Mã Duyệt vung tay lên, lớn tiếng nói, " Dẫn Thư Thụ lại đây!"

Thư Thụ được đưa tới rất nhanh.

Hai mắt Thư Thụ nhìn lên trời mà cũng không thèm ngó đến Mã Duyệt rồi hừ một tiếng trong mũi. Diên Vi đứng bên cạnh đột nhiên giận dữ, rút đôi đại thiết kích ra muốn giết Thư Thụ nhưng bị Mã Duyệt khoát tay ngăn chặn.

Mã Duyệt tiến lên đi tới trước mặt Thư Thụ hỏi: " Thư Thụ tiên sinh, có đầu hàng hay không?"

Thư Thụ phát phát ổng tay áo, đường đường chính nghĩa nghiêm nghị quát lên: " Không hàng."

Mã Duyệt cười nhạt, đưa tay một ngón tay chỉ vào Trương Mậu đang nằm dưới đất đã sợ đến xám ngoét mặt mà nói: " Có biết người này là ai?"

Thư Thụ hừ một tiếng, quay đầu đi nơi khác, dáng vẻ không cần quan tâm đến điều gì.

" Không muốn biết? Vậy Bản tướng quân càng muốn để ngài biết, người này họ Trương tên Mậu, chính là người Tần Hồ." Mã Duyệt nói một chập rồi quay đầu lạnh lùng nói: " Người đâu, đem Trương Mậu đến tường thành ~~ chặt đầu!"

" Tuân lệnh."

Hai tên thân binh hô lớn một tiếng, bước lên phía trước lôi Trương Mậu đi. Trương Mậu kêu thảm một tiếng chết ngắt, trong không khí đột nhiên tràn ngập bởi một mùi hôi thối. Tên này đã sợ đến mức đùn cả ra quần. Nhưng hai tên thân binh cũng chẳng mềm lòng đặt Trương Mậu lên tường thành. Đã sớm có đao phủ bước lên nhằm cổ Trương Mậu chém xuống một nhát.

" Phốc ~ "

Máu tươi bắn ra tung tóe, một cái đầu lâu bật tung lên rồi quay cuồng rơi xuống lăn lông lốc dưới lầu thành.

Mã Duyệt quay sang Thư Thụ, lạnh nhạt nói: " Thư Thụ tiên sinh, người Tần Hồ này chết là bởi vì ngài."

Thư Thụ cau mày nói: " Thực buồn cười quá đỗi, tại hạ với người Tần Hồ kia vừa không quen biết cũng chẳng có ân oán. Hơn nữa người này rõ ràng chết dưới đồ đao của người thì có quan hệ gì tới tại hạ?"

" Đương nhiên là có liên quan!" Mã Duyệt cười nhạt, nói: " Bởi vì ngài không muốn quy hàng Bản tướng quân. Trong lòng Bản tướng quân rất phẫn nộ, nhưng lại không thể giết tiên sinh. Cho nên không thể làm gì khác hơn là giết hẳn cho hả giận!"

" Người ~" Tự Thụ mặt liền biến sắc, chậm rãi nói: " Quả thực không thể nói lý do như vậy, đúng là đồ phụ!"

" Nói rất đúng, Thư Thụ tiên sinh." Mã Duyệt cười nhạt nói: " Hồn danh của Bản tướng quân không phải là đồ phụ sao? Bản tướng quân bình sinh không có thú vui nào khác như thích giết người. Nhất là lúc tâm tình không tốt, lại càng thích lạm sát kẻ vô tội! Lại đây. Mang mười tên hàng binh Tần Hồ lên đây!"

" Tuân lệnh!"

Phương Duyệt hỏ lớn một tiếng rồi vung tay lên. Lại có hai mươi tên quân sĩ áp giải mười tên hàng binh Tần Hồ đi lên lầu thành. Lần này không đợi Mã Duyệt hạ lệnh, Phương Duyệt liền trực tiếp cho binh lính đem mười tên hàng binh đến sát tường thành chờ đợi chém đầu.

Trên mặt Mã Duyệt hiện lên một nụ cười gian xảo lại hỏi Thư Thụ: " Thư Thụ tiên sinh, có đầu hàng hay không?"

Thư Thụ quay đầu nhìn mười tên hàng binh Tần Hồ kia, trong mắt đột nhiên thoáng qua vẻ không cam lòng nhưng rồi vẫn nghiêng nghiêng hàm răng, chậm rãi đáp: " Không hàng."

Mã Duyệt quay đầu nhìn Phương Duyệt phát phát tay, lãnh đạm nói: " Chém."

" Tuân lệnh."

Phương Duyệt đáp lời rồi giơ bội kiếm lên lạnh lùng chém xuống. Trong khoảnh khắc mười lưỡi yêu đao sắc bén đã xé gió chém xuống. Máu tươi bay lên không trung, lại có thêm mười cái đầu lăn xuống dưới lầu thành. Thư Thụ nhắm nghiền hai mắt, còn nụ cười của Mã Duyệt cũng càng tỏ ra dữ tợn.

Trong phút chốc, lời của Giả Hủ vang lên bên tai Mã Duyệt: " Chúa công. Ngay cả người quân tử có thể phải lừa dối kẻ khác. Thư Thụ là người thẳng thắn chính trực, tài năng cũng gần như Hủ. Nhân vật như thế nếu thật sự có tài thì tất phải thương xót tính mạng thiên hạ như của mình. Chúa công nếu lấy tính mạng dân chúng cả thành Thượng Quận để ép buộc thì cũng không có gì là bất lợi ~ "

Mã Duyệt nhàn nhạt giễu cợt nói: " Thư Thụ tiên sinh, mười tên hàng binh kia cũng bởi vì ngài mà chết."

Nét mặt Thư Thụ lộ vẻ sầu thảm, nhấp máy môi ngập ngừng hai lần, nhưng cuối cùng thì cũng không nói ra điều gì.

Mã Duyệt lại hỏi: " Thư Thụ tiên sinh, Bản tướng quân hỏi ngài một lần nữa, có đầu hàng hay không?"

Mắt Thư Thụ lộ ra vẻ do dự và đau đớn nhưng một hồi lâu không thốt lời nào. Mã Duyệt cũng ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, lạnh lùng nói: " Lại đây, mang một trăm tên hàng binh lên!"

" Tuân lệnh."

Phương Duyệt hét lớn một tiếng rồi vung tay lên. Những tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, hai đội bộ binh áp giải một trăm tên hàng binh chạy lên lầu thành dàn ra trên tường thành. Một trăm tên đao phủ ánh mắt lạnh lùng, cầm cương đao trong tay đến đứng sau cả trăm tên hàng binh. Sát khí trên lầu thành lan tràn khắp nơi làm người ta phải nín thở ~

Mã Duyệt đi đến trước mặt Thư Thụ, giọng nói đột nhiên trở nên vô cùng dừng dưng: " Thư Thụ tiên sinh, nếu ngài không hàng, Bản tướng quân liền giết một trăm tên hàng binh. Nếu vẫn không hàng, Bản tướng quân sẽ giết toàn bộ tù binh Tần Hồ. Nếu như vẫn còn không chịu hàng, như vậy Bản tướng quân không thể làm gì khác hơn là đem toàn bộ dân chúng cả thành Thượng Quận ~ chém đầu tất!"

Thư Thụ đột nhiên chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, cuối cùng lại nhìn Mã Dược, trong lúc đó không nói lời nào nữa.

Mã Dược phát nhanh áo khoác, quay người đưa lưng về phía Thư Thụ, lạnh giọng nói: " Người đời đều mắng Bản tướng quân là đồ phụ, mới đây tiên sinh cũng mắng Bản tướng quân là đồ phụ, như vậy ~~ hẳn là rất rõ ràng, trên đời này chưa điều gì mà Bản tướng quân không dám làm! Bản tướng quân có thể một ngọn lửa đốt mười mấy vạn dân chúng và quân địch. Chẳng lẽ còn không thể chém giết dân chúng toàn thành sao?"

Giả Hủ cười gian xảo một tiếng, tiến tới trước mặt Thư Thụ nói: " Thư Thụ tiên sinh, đừng ép chúa công nhà ta ra tay giết người ~~ toàn bộ dân chúng trong thành đều bởi vì ngài mà chết!"

Thư Thụ đột nhiên quay đầu nhìn Giả Hủ, nhưng vẫn nói không ra một câu nào.

" Thư Thụ tiên sinh, chỉ cần ngài hàng chúa công thì dân chúng toàn thành hẳn không phải chết!" Giả Hủ khẽ mỉm cười, rốt cục cũng tung ra lá bài chủ chốt cuối cùng: " Vì bảo toàn danh tiết của mình mà ngài thật sự nhẫn tâm để mười vạn dân chúng trong thành Thượng Quận vô cớ phải chịu cảnh thảm sát sao? Tiên sinh nghĩ lại đi!"

Thư Thụ cương quyết hít vào một hơi, ánh mắt hơi lệch đi đột nhiên chú ý tới tường thành thấp phía trước không xa, chỉ cần chạy nhanh về phía trước mấy bước ~~ Bất chợt, trong mắt Thư Thụ thoáng qua một vẻ kiên quyết. Nhưng Mã Dược dường như là đoán trúng tâm tư của Thư Thụ bèn lắc mình chắn trước mặt Thư Thụ lãnh đạm nói: " Thư Thụ tiên sinh, ngài không nên nghĩ đến chuyện tự sát. Cho dù ngài kết thúc tánh mạng của mình, Bản tướng quân cũng tuyệt sẽ không bỏ qua dân chúng cả thành. Nói một câu, hoặc là ngài hàng, hoặc là ~~ dân chúng trong thành chết!"

Những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đỗ từ trên trán Thư Thụ rơi xuống, hàng mi mắt cũng run lên kịch liệt. Thư Thụ đang lâm vào cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Mã đồ phụ ỷ thế ép buộc mặc dù là quá vô sỉ, nhưng hẳn nói được là làm được. Thư Thụ tuyệt đối tin tưởng, nếu như mình kiên trì không hàng, thì gã đồ phụ này tất nhiên sẽ lạnh lùng đồ sát dân chúng toàn thành đến tận người cuối cùng.

Trên đời người có thể hoài nghi bất luận kẻ nào, nhưng luôn luôn không được hoài nghi nhịp đập chết chóc trong lồng ngực gã đồ phụ này!

Một bên là danh tiết bản thân, một bên là tính mạng của mười vạn người dân vô tội. Cái nào nhẹ? Cái nào nặng?

" Thôi ~~" nghĩ đến nửa ngày, Thư Thụ mới đột nhiên thở dài một tiếng, mái đầu vốn ngẩng cao chán nản gục xuống, vẻ mặt ảm đạm nói: " Xin hàng."

Giả Hủ cười gian nói: " Tiên sinh nếu đã hàng. Sao không tiến lên khấu kiến chúa công?"

Thư Thụ quay phắt đầu lại căm tức nhìn Giả Hủ. Giả Hủ mỉm cười mà nhìn lại.

Ánh mắt Thư Thụ chợt lóe lên, rốt cục cũng quay lại Mã Dược cúi mình vái chào nói ngắc ngư: " Thư Thụ ~~ khấu kiến chúa công."

" Ha ha ha ~~" Mã Dược cười dài ba tiếng, tiến lên đem đỡ Thư Thụ lên, cất cao giọng nói: " Tắc Chủ (tên tự của Thư Thụ) mau mau xin đứng lên."

" Hủ ~~ chúc mừng chúa công, chúc mừng chúa công."

Giả Hủ tiến lên ôm quyền chúc mừng Mã Dược, trong mắt thoáng qua một vẻ vui mừng không thể át nổi. Giả Hủ hiểu rất rõ ràng, với tính cách của Thư Thụ, nếu như chỉ là đầu hàng thì e là hàng ngoài mặt còn trong bụng không hàng! Nhưng nếu như buộc hẳn gọi Mã Dược là chúa công thì tình hình đã hoàn toàn khác rồi.

Một tiếng " Chúa công" này đã khắc ghi vào lòng Thư Thụ, chỉ cần bước qua được câu nói đó thì sống chết đời này Thư Thụ cũng sẽ theo Mã Dược, từ đó không còn tâm tư nào khác nữa. Ngay cả sau này nếu Thư Thụ bị bắt làm tù binh, chỉ cần đối phương không dùng thủ đoạn như vậy để uy hiếp hẳn. Thì dù đối phương là đương kim thiên tử, hẳn cũng sẽ không đổi chủ nữa.

Đối với một người thẳng thắn như Thư Thụ mà nói, một lần đổi chủ là một lần bôi tro trát trấu nên hẳn tuyệt đối chịu không nổi thêm một lần đổi chủ nữa.

Hai tướng Diển Vi, Phương Duyệt cũng tiến lên chúc mừng: "Mặt tướng chúc mừng chúa công."

"Báo ~" Mã Dục đang đắc ý thì, chợt thấy một con ngựa lưu tinh từ trong thành phóng nhanh nhằm thẳng cổng đông phi tới. Kỵ sĩ trên lưng ngựa một mặt giục ngựa phóng nhanh, một mặt cao giọng hô lớn: "Tướng quân, Mỹ Tắc cấp báo ~"

"Mỹ Tắc cấp báo?"

Lông mày Mã Dục cau lại vội dẫn Giả Hủ, Diển Vi, Phương Duyệt nghênh đón. Thư Thụ do dự chỉ chốc lát, cuối cùng lắc đầu cũng nổi bước đi theo. Kỵ binh nọ giục ngựa chạy vội tới dưới lầu thành thì cao giọng hô nhanh: "Tướng quân, Đại phu nhân đã sinh công tử kế vị, tiên sinh Quách Đồ đặc biệt phái tiểu nhân cấp tốc đến đây báo tin mừng!"

"A? Sinh rồi!"

Mã Dục quát to một tiếng rồi ngậy người ra một hồi lâu không nói câu nào.

Giả Hủ kịp phản ứng trước hết, khấu đầu vái Mã Dục rồi cao giọng nói: "Chúc mừng chúa công, chúc mừng chúa công ~"

"Chúc mừng chúa công, chúc mừng chúa công."

Chư tướng cũng vội vàng đến chúc Mã Dục, Thư Thụ do dự một chút rồi cũng đến vái Mã Dục, nhưng mà vẻ mặt so với lúc này thì đã thông dong hơn nhiều.

"Ha ha ha ~" Mã Dục rốt cục lấy lại tinh thần, cười to nói: "Truyền lệnh, Bản tướng quân mở yến tiệc lớn trong thành Thượng Quận khao thưởng ba quân!"

"Tạ ơn chúa công ~"

"Tạ Tướng quân ~"

Tướng sĩ ba quân từ trên lầu hành đến dưới đất đều ầm ầm hoan hô, thanh thế ngất trời.

...

Tấn Dương, đại sảnh nghị sự phủ Thứ Sử.

Đinh Nguyên ngồi giữa, Hàn Phúc, Viên Thiệu phân chia tả hữu hai bên, ba người song song mà ngồi. Các chư tướng Lã Bố, Thành Liêm, Tống Hiến, Nhan Lương, Văn Sứ, Cúc Nghĩa, Trương Cáp phân thành hai nhóm, còn có đám mưu sĩ Tân Bình, Thẩm Phốc, Diên Phong cũng tề tụ một dãy.

Bộ tướng của Đinh Nguyên là Tống Hiến nói chưa dứt lời thì Hàn Phúc đã nói thất thanh: "Lui binh rồi ư? Mã đồ phu thực sự đã lui binh!"

Đinh Nguyên nói: "Không sai, Mã đồ phu lần này huy động binh mã. Việc định công phạt Tịnh Châu chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế, mục đích thực sự cũng không nhằm vào Tịnh Châu."

"Hắn không nhằm vào Tịnh Châu?" Hàn Phúc nói thất thanh: "Vậy thì là nơi nào, chẳng lẽ là Lương Châu? Mã đồ phu nghĩ định giở trò giường đông kích tây, giả vờ công phá Tịnh Châu, còn trên thực tế là tấn công Lương Châu?"

"Tấn công Lương Châu?" Ở dưới đột nhiên bước ra một người, dáng vẻ tuấn tú, dung mạo không tầm thường, đứng giữa mọi người phản bác mà nói: "Chỉ sợ Mã đồ phu còn không có thực lực như vậy."

Đinh Nguyên dừng mắt nhìn vào người này, nghi hoặc hỏi: "Vị này là ...?"

Viên Thiệu vội vàng đứng dậy nói với Đinh Nguyên: "Đại nhân, người này họ Diên tên Phong, tên tự Nguyên Hạo, chính là người ở trong quân hạ quan, giữ chức hành quân chủ bạ."

"À." Đinh Nguyên gật đầu, hỏi: "Diên Phong tiên sinh vì sao khẳng định Mã Dục không dám tấn công Lương Châu?"

Điền Phong nói: "Mã Dục viễn chinh Lương Châu, có thể nói ba quân một nhọc, đường xa tập kích, rõ ràng Lương Châu cố thủ thì có thể nói là dĩ dật đãi lao. Hơn nữa kỵ binh Tây Lương kiêu dũng thiện chiến nổi tiếng thiên hạ, quân Mã Dục chưa chắc có thể chiếm được thượng phong. Có hai điều này thì Mã Dục nếu tấn công Lương Châu tất bại không thể nghi ngờ."

"Thì ra là như vậy." Trong lòng Đinh Nguyên cũng cho là như vậy nên hỏi tiếp: "Như vậy thì theo ý tiên sinh, mục tiêu thật sự của Mã đồ phụ ở nơi nào?"

"Nếu không nhầm thì hẳn" Điền Phong lạnh nhạt nói: "nhắm vào Tần Hồ"

"Tần Hồ?" Đinh Nguyên, Hàn Phúc liếc mắt nhìn nhau, khó lòng tin nổi mà nói: "Nói như vậy Mã Dục lần này xuất binh, chỉ là nhân cơ hội thôn tính quân Tần Hồ? Chẳng lẽ hẳn không muốn báo thù Hà Sáo? Về tình về lý chỉ sợ nói đều không ổn. Hơn nữa bốn đạo đại quân chinh phạt Hà Sáo làm cho nguyên khí Mã Dục tổn thương nặng nề, với tính tình của Mã đồ phụ thì đường như cũng sẽ không tự nguyện đình chiến"

"Mã đồ phụ dĩ nhiên sẽ không chịu chấm dứt mà ngưng chiến, nhưng mà cũng chẳng phải vì báo thù." Ánh mắt Điền Phong đảo qua mọi người trong sảnh tiếp tục nói rõ ràng: "Mã đồ phụ bản tính kiêu hùng, dã tâm bừng bừng, làm sao lại chịu tổn thất mười vạn dân chúng trong thành Mỹ Tắc? Dẫn quân báo thù chẳng qua chỉ là ngụy trang, mượn cơ hội chiếm đóng Thượng Quận, thôn tính người Tần Hồ mới là mục đích thực sự của Mã đồ phụ! Mã đồ phụ hiển nhiên cũng ý thức được rằng việc chuyên đi cướp bóc mà sống, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh không phải là đạo vương giả. Muốn thành đại sự vẫn phải dựa vào thuế má từ dân cư thôi."

Viên Thiệu nói: "Nói cách khác. Mã đồ phụ hiện tại đang bận rộn tiến công Thượng Quận, chúng ta có thể thừa dịp công kích doanh trại hậu phương của hắn, đánh chiếm Mỹ Tắc."

"Chỉ sợ đã chậm." Điền Phong lắc đầu nói: "Với khả năng của Mã Dục, chỉ sợ thành Thượng Quận đã bị chiếm từ mấy ngày trước. Nếu tại hạ đoán không sai thì lúc này xác Quách Thái đã sớm lạnh lâu rồi."

"Báo ~~~" Điền Phong nói vừa dứt lời. Một tên tiểu giáo vệ vội chạy vào đại sảnh, quỳ xuống đất vội vàng nói nhanh: "Đại nhân. Thượng Quận cấp báo."

Đinh Nguyên đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: "Nói mau"

Tiểu giáo nói: "Ba ngày trước, đại tướng quân Tần Hồ là Quách Thái nghe thấy biết đại quân Mã Dục đang chinh phạt Tịnh Châu liền dùng thuộc hạ là Đại tướng Lý Nhạc làm tiên phong, dẫn đại quân hai vạn người bắc phạt đến Nguyệt Nha Châu. Ý đồ thừa dịp tập kích chiếm lấy đại doanh Hà Sáo. Nhưng không nghĩ ở hồ Nguyệt Nha bị đại quân Mã Dục phục kích, đại quân hai vạn người toàn quân bị tiêu diệt. Quách Thái, Lý Nhạc cũng bị bắt sống."

"A?" Đinh Nguyên thất thanh hỏi: "Toàn quân Quách Thái đều bị tiêu diệt?"

Hàn Phúc vội la lên: "Còn thành Thượng Quận?"

Tiểu giáo đáp: "Thành Thượng Quận cũng bị quân Mã Dục tập kích chiếm rồi. Bây giờ Mã Dục đang dồn dân chúng Thượng Quận di cư lên Hà Sáo."

Tân Bình vội la lên: "Ba vị đại nhân, xin nhanh chóng phát đại quân tiến công Hà Sáo, tuyệt không thể để cho Mã Dục đem hơn mười vạn dân chúng Thượng Quận chuyển về Hà Sáo. Hà Sáo nước đủ cây nhiều, đất đai rộng đến ngàn dặm. Nếu có mười mấy vạn dân chúng kia, chỉ sợ không đến vài năm thì thực lực Mã Dục sẽ tăng nhiều, như vậy sẽ trở thành cái họa trong gan ruột các vị đại nhân."

Điền Phong thở dài nói: "Chỉ sợ hiện tại đã trở thành cái họa trong gan ruột rồi."

Hàn Phúc nhìn Đinh Nguyên, Viên Thiệu nói: "Bản quan quyết định lại chinh phạt Hà Sáo, chẳng hay hai vị đại nhân nghĩ như thế nào?"

Viên Thiệu ôm quyền nói: "Hạ quan xin theo sự dẫn dắt của đại nhân."

Đinh Nguyên do dự nói: "Thường nghe nói rằng đại quân chưa động, lương thảo đi trước. Lúc trước một trận Hà Sáo, quân ta tổn thất trăm trọng, quân lương trang bị hao tổn càng nặng nề. Trong vòng một năm

rười nữa chỉ sợ không chịu nổi cuộc chinh chiến đại quy mô. Đương nhiên nếu như hai vị đại nhân muốn thảo phạt Hà Sáo thì Bản quan vẫn có thể dốc hết sức cung cấp trợ giúp.”

Hàn Phúc cùng Viên Thiệu liếc mắt nhìn nhau, rồi ôm quyền nói với Đinh Nguyên: ” Nếu như thế, Bản quan xin được cáo lui trước.”

Viên Thiệu đứng dậy theo, ôm quyền nói với Đinh Nguyên: ” Hạ quan cũng xin cáo từ”

Đinh Nguyên cười nhạt, ôm quyền đáp lại: ” Hai vị đại nhân đi thông thả, Bản quan thứ lỗi không tiễn xa được.”

...

Thượng Quận, đại sảnh nghị sự phủ tướng quân.

Mã Dược đang triệu tập Giả Hủ, Thư Thụ nghị sự.

Giả Hủ bẩm với Mã Dược: ” Sau khi bại trận Hà Sáo lần trước, xem ra trong khoảng thời gian ngắn thì Đinh Nguyên không cách nào uy hiếp được chủ công. Hàn Phúc, Đồng Trác vẫn còn có thực lực làm chuyện này. Nhưng Ký Châu cách đây quá xa, còn Đồng Trác dường như đang nóng lòng thu phục binh Khương nên cũng tuyệt không có ý tranh đoạt Hà Sáo với chúa công. Lần trước sai Hàn Toại xuất chinh chẳng qua cũng là nghĩ muốn mượn giết đao người, dùng mưu cướp lấy tinh binh tám bộ tộc thuộc hạ của Hàn Toại.”

Mã Dược chậm rãi nói: ” Tên Đồng Trác này, ngàn vạn lần không thể khinh thường.”

Giả Hủ gật đầu nói: ” Bụng dạ lang sói của Đồng Trác so sánh với chúa công cũng không kém nhiều đâu, thật là không thể khinh thường. Chẳng qua lúc này núi cao đường xa nên không có dịp cùng chúa công giao tranh. Cho dù có bụng thôn tính thì cũng là xa xôi mà vẫn chưa với tới thôi. Cũng may chủ công hiện tại đã có được căn cơ vững chắc. Bây giờ đã diệt Tần Hồ, cuối cùng cũng cai trị mười mấy vạn dân cư. Chỉ cần trông nom cho tốt thì không đầy ba năm là có thể từ từ khôi phục nguyên khí, bắt đầu dụng binh đối với hai châu Tịnh, Lương xung quanh.”

Mã Dược đưa mắt nhìn sang Thư Thụ, chậm rãi nói: ” Tắc Chú.”

Thư Thụ chấp tay với Mã Dược, nói ngập ngừng: ” Chúa công.”

Mã Dược nói: ” Bản tướng quân hiện giao cho người trách nhiệm cai trị Hà Sáo, phạm là những việc bên trong đều do người tự mình quyết đoán. Bản tướng quân tuyệt không chen ngang can thiệp.”

Thư Thụ cúi đầu ủ rũ đáp: ” Thụ ~~ vâng lệnh.”

Mã Dược chuyển giọng mà hỏi: ” Nhưng mà, Bản tướng quân muốn nghe một chút ý nghĩ của người, người tính toán cai trị Hà Sáo như thế nào?”

Thư Thụ thở dài một hơi rồi hỏi ngược lại: ” Tại hạ mạo muội xin hỏi một câu, chẳng hay chí hướng của chúa công như thế nào?”

Mã Dược nói: ” Xin chỉ giáo cho?”

Thư Thụ nói: ” Nếu chúa công chỉ muốn yên ổn làm vương một cõi, xưng hùng Hà Sáo thì chúa công thiết lập việc phân chia Bách Hộ chế là đủ rồi”

Mã Dược nói: ” Nếu Bản tướng quân muốn nam chinh đến kinh kỳ, làm Tam Công, bao quát khắp cả Trung Nguyên thì sao?”

Thư Thụ nói: ” Chúa công nếu muốn nam chinh đến kinh kỳ, lên chức Tam Công, làm chủ Trung Nguyên, chỉ dựa vào phân chia Bách Hộ chế e là rất khó được việc. Bách Hộ chế có thể có công hiệu cai trị các bộ tộc du mục, thay chúa công duy trì một đạo kỵ binh thiện chiến. Nhưng lại rất khó khăn để cai trị dân chúng người Hán. Nếu chúa công muốn Hà Sáo thuê má dôi dào, dân sinh phồn vinh thì ắt phải dựa vào Quận Huyện chế.”

Mã Dược và Giả Hủ liếc mắt nhìn nhau, cười khổ rồi nói: ” Tắc Chú có điều chẳng biết, thuộc hạ Bản tướng quân có nhiều kẻ mạnh như hổ báo, chỉ thiếu người có học. Quận Huyện chế chắc chắn không tệ, nhưng Bản tướng quân kiếm đâu ra được chừng đó Thái Thú, Huyện lệnh?”

234. Chương 166: Mã Đằng Mạnh Tướng Tây Lương.

Thư Thụ nói: " Lúc này chúa công cai trị số dân chúng cũng không nhiều lắm, chỉ như nhân khẩu một huyện ở Trung Nguyên, trước mắt Thụ chỉ cần một người là đủ."

Mã Dục đột nhiên nói: " Cũng có thể là có người trợ giúp Tắc Chú. Người này họ Quan tên Trữ, tên tự là Ấu An, vốn là danh sĩ Bắc Hải. Chỉ tiếc tính tình cố chấp trời sinh, không muốn làm dưới trướng Bản tướng quân. Nếu Tắc Chú có thời gian mà không ngại đến khuyên hấn thì coi như là vì làm phúc cho chúng sinh thiên hạ đi."

Thư Thụ bất đắc dĩ nói: " Thụ ~~ vâng lệnh."

Mã Dục nói với Giả Hủ: " Văn Hòa, Tần Hồ đã bình định xong. Quân ta cũng coi là đứng vững chân ở Hà Sáo. Chiến lược Hà Sáo cuối cùng đã thực hiện được bước thứ hai! Bước kế tiếp, nên tấn công người Tiên Ti ở Mạc Bắc. Lần xuất chinh trước, vốn là muốn một ngọn lửa hỏa thiêu thảo nguyên Mạc Bắc. Cuối cùng kết quả không được như ý, trận đại hỏa hoạn rốt cuộc cũng không thể thiêu cháy hết."

Hỏa thiêu thảo nguyên?

Nét mặt Thư Thụ mặc dù khiếp sợ, nhưng trong mắt cũng không có nhiều vẻ không đành lòng.

Dù sao lúc ấy người Hán vẫn còn tương đối bài ngoại. Quan niệm thâm căn cố đế là nếu không phải chủng tộc mình thì bụng ắt nghĩ khác. Với những bộ tộc đã phản người Hán như Ô Hoàn, Nam Hung Nô thì người Hán cũng thường thường hay đề phòng trong bụng, không dám lơ lỏng chút nào. Hơn nữa rất nhiều tướng lãnh ở biên ải của triều đình Đại Hán vốn xuất thân thế gia, thuở nhỏ đã nghiền ngẫm sách thánh hiền, biết rõ nhân nghĩa đạo đức, lễ nghĩa liêm sỉ. Nhưng việc giết hại người Hồ thì so với Mã đồ phu cũng không hề nương tay chút nào.

...

Bên ngoài Tần Dương, đại tướng của Hàn Phức.

Hàn Phức cười khẩy mà nói: " Xem ra Đinh Nguyên đã bị Mã Dục đánh cho sợ hãi! Có cơ hội như thế mà cũng không muốn xuất binh."

Viên Thiệu nói: " Không xuất binh thì không xuất binh. Đinh Nguyên cũng không sốt ruột với việc của mình thì chúng ta háng hái làm gì? Dù sao Mã đồ phu sau khi đứng vững chân ở Hà Sáo thì kẻ đầu tiên chịu khai đao nhất định là Đinh Nguyên. Ký Châu và Hà Sáo thì ở giữa còn có Tịnh Châu. Mã đồ phu cho dù lợi hại nữa thì trong vòng năm ba năm cũng chưa kê được đồ đao trên đầu đại nhân."

Hàn Phức gật đầu, nói với Trương Cáp: " Truyền lệnh xuống, đại quân hôm nay nhổ trại quay về Nghiệp Thành."

Trương Cáp ôm quyền nói: " Tuân lệnh."

Tháng mười năm Trung Bình thứ ba (năm một trăm tám sáu sau công nguyên), Mã Dục lừa mười vạn dân chúng Tần Hồ cùng với hơn vạn hàng binh Tần Hồ kéo quân về Mỹ Tắc. Từ khi Tần Hồ diệt vong, Mã Dục chính thức chiếm cứ Hà Sáo, trở thành kẻ thống trị thực tế của thảo nguyên Hà Sáo.

Cùng với mùa đông lại đến, những trận tuyết lớn đóng băng khắp cả vùng Hà Sáo cùng sa mạc và thảo nguyên. Quân Mã Dục cuối cùng cũng được nghênh đón một mùa đông yên tĩnh. Mã Dục một mặt theo dõi chặt chẽ động tĩnh của triều đình và mấy châu Tịnh, Lương, một mặt gấp rút chuẩn bị những việc chính cho cuộc chiến mùa xuân sang năm với người Tiên Ti.

Bắc phạt Tiên Ti là chiến lược đã được xác định. Nếu muốn còn dẫn binh vào Trung Nguyên, thì việc đầu tiên là phải loại bỏ được mối lo bên mình. Một ngày người Tiên Ti còn chưa bị diệt, Mã Dục lại một ngày không cách nào xuôi nam hoặc là triển khai việc công chiếm các châu Tịnh, Lương xung quanh.

Trong khi Mã Dục nghỉ ngơi lại sức, chuẩn bị cho cuộc quyết chiến sang năm với người Tiên Ti thì triều đình và các quân phiệt khác cũng không hề ngồi chơi.

Có quân sư Lý Nho bày mưu tính kế, Hộ Khương Trung Lang tướng Đồng Trắc rốt cục đã hoàn thành việc chinh phục các tộc người Khương như Thiêu Đường, Lạc Tả, Tiên Linh, Bạch Mã. Dưới sách lược dùng cả ân lẫn uy của Đồng Trắc, các tộc Khương vội vàng thần phục. Đến cuối năm, Đồng Trắc đã xây dựng được một đạo quân hỗn hợp Hán Khương gồm sáu vạn người.

Toàn bộ đội quân này được thành lập bởi người Khương cùng với người Hán đã được Hồ hóa. Điều kiện sinh tồn cực kỳ khắc nghiệt của vùng biên ải đã tạo cho đội quân này khả năng chịu khó chịu khổ, tác phong hung hãn không sợ thương vong. Cùng với sự lớn mạnh của đạo quân hỗn hợp Hán Khương, thực lực của Hộ Khương Trung Lang tướng Đồng Trắc cũng nhanh chóng mạnh mẽ hẳn lên để trở thành quân phiệt địa phương có thế lực nhất dưới triều Hán mạt.

Tháng giêng năm Trung Bình thứ tư, Hán Linh đế âu lo chất chồng trong bụng vội vàng kích động cuộc hỗn chiến giữa các đại quân phiệt phương bắc để làm giảm bớt thực lực của bọn họ. Vì vậy chính thức hạ chiếu lập lại Sóc Châu. Cùng với việc giao cho Đinh Nguyên làm Sóc Châu mục thì Mã Dục được điều đến làm Thứ Sử Lương Châu. Cảnh Bì đổi sang làm Hộ Khương Trung Lang tướng, Đồng Trắc làm Thứ Sử Ký Châu, Hàn Phúc làm Tịnh Châu mục.

Sau khi tiếp nhận chiếu lệnh, quả nhiên năm đại quân phiệt cũng không buồn để ý tới. Tất cả đều ở nguyên trụ sở mặc kệ không chịu lên đường đi nhậm chức.

Nhưng mà đến trung tuần tháng hai, Đồng Trắc chấp nhận đề nghị của quân sư Lý Nho, đột nhiên dẫn hai vạn tinh binh đông tiến. Bề ngoài thì nói là phụng chỉ đi Ký Châu nhậm chức. Nhưng sau khi đại quân đến Hà Đông thì đột nhiên phát động tập kích chỉ một trận đã chiếm được quận lỵ của Hà Đông là An Ấp. Thái Thú Hà Đông là Dương Phụng dẫn quân bản bộ đầu hàng.

...

Lạc Dương. Bắc cung.

"Thực quá kiêu ngạo!" Hán Linh đế giận dữ nện một cái lên ngự án, long nhan giận dữ nói: "Đồng Trắc muốn làm gì đây? Không chịu quay về Lũng Tây, cũng không tiếp tục dẫn quân đến Ký Châu. Đại quân hai vạn người cứ như vậy nằm ì ở quận Hà Đông không đi! ? Hẳn định thọc dao vào tim trẫm sao."

"Đáng hận nhất chính là Dương Phụng lại dám dẫn quân bản bộ đầu hàng Đồng Trắc." Ti Đãi Giáo Ủy Viên Ngõi cả giận nói: "Bệ hạ, trong mắt Đồng Trắc không có vua, còn Dương Phụng đánh mất lễ nghĩa của kẻ bề tôi. Tất cả đều là tội đại nghịch bất đạo, lão thần nguyện chỉ huy tinh binh Ti Đãi tiến hành thảo phạt."

"Vạn lần không thể được, bệ hạ." Tư Đồ Vương Doãn vội la lên: "Đồng Trắc không nghi ngờ gì là mắc tội đại nghịch bất đạo, tội này đáng tru di. Nhưng hắn có dưới trướng mười vạn hùng binh, chiến tướng ngàn viên. Nếu như triều đình thật sự trở mặt với hắn. Kẻ này nói không chừng sẽ một là không làm, hai thì đã làm sẽ không dừng. Trực tiếp dẫn đại quân tới tấn công Lạc Dương, như vậy đại sự không ổn."

Thị Trung Thái Ung cũng khuyên can: "Vương Tư đồ nói rất đúng. Hồ lang chi sư của Đồng Trắc không thể coi như đám ô hợp Khăn Vàng! Nếu như để Hồ Lang Chi Sư của Đồng Trắc tấn công vào Lạc Dương thì xã tắc Đại Hán lâm nguy ~ "

Viên Ngõi cả giận nói: "Chẳng lẽ cứ để như vậy mà không làm gì? Đồng Trắc không coi vương pháp và thiên tử ra gì làm việc trái đạo, nếu như triều đình không hề phản ứng thì còn gì là thể diện thiên tử nữa?"

"Thể diện là chuyện nhỏ, sống còn mới là việc lớn." Vương Doãn tiếp tục: "Kính mong Bệ hạ nghĩ lại." [Sử ghi: Hán mạt, triều đình phong Đồng Trắc làm Thứ Sử Tịnh Châu, Đồng Trắc không muốn giao ra binh quyền, dẫn đại quân vào đóng ở Hà Đông, thật là chuyện lạ.]

Hán Linh đế hít vào một hơi thật sâu, ra sức nén cơn giận trong lòng, trầm giọng nói: "Vương ái khanh nói không phải không có lý. Sau khi Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung chết, trong triều đã không còn tướng tài. Lòng trung thành của Viên ái khanh thì đương nhiên trẫm biết. Nhưng mà Ti Đãi tân quân vừa mới thành lập. Làm sao có thể là đối thủ của Hồ Lang Chi Sư dưới quyền Đồng Trắc? Được rồi, trước hết cứ tạm sai sứ đến An Ấp khiển trách Đồng Trắc, lệnh cho hắn trong ngày rời khỏi Hà Đông lên đường đến Nghiệp Thành nhậm chức."

” Ài ~ ”

Viên Ngỗi dậm chân, thở dài một tiếng.

Vương Doãn và Thái Ung cũng khom lưng cung kính nói: ” Bệ hạ thánh minh.”

Hán Linh để phẩy tay rồi nói: ” Viên ái khanh và Thái ái khanh cứ về phủ. Còn Vương ái khanh ở lại, trăm có việc bàn bạc.”

Đưa mắt nhìn Viên Ngỗi, Thái Ung rời đi, Hán Linh để mới nói với Vương Doãn: ” Vương ái khanh, hai vạn tinh binh của Đổng Trác đóng ở Hà Đông lúc nào cũng có thể vượt sông Hà Thủy xuôi nam xâm nhập đến kinh thành cho nên vừa rồi tuyệt không phải kế hoạch lâu dài. Khanh có thể có phương sách gì để đối phó?”

Vương Doãn nói: ” Hai vạn tinh binh của Đổng kéo đến Hà Đông làm triều đình đương nhiên khó chịu. Nhưng còn có người khó chịu hơn nhiều so với bệ hạ.”

” Vậy sao?” Hán Linh để nghe vậy thì mắt sáng ngời, chợt hỏi: ” Khanh đang nói đến Mã Dục?”

” Không sai.” Vương Doãn gật đầu nói: ” Hà Đông và Hà Sáo chỉ cách nhau một con sông, đi về phía bắc chưa đầy năm trăm dặm. Đổng Trác kéo quân ra Hà Đông, tựa như một thanh đao nhọn chĩa vào bụng Mã Dục. Sau này khi Mã Dục dụng binh cho dù là sang đông, vào tây hoặc lên bắc thì lúc nào cũng phải đề phòng hai vạn tinh binh kia của Đổng Trác.”

Hán Linh để nói: ” Trẫm hiểu rồi, ý Vương ái khanh nói là, nếu như Mã Dục không muốn bị Đổng Trác khống chế thì phải cố tìm cách nhỏ được cái đỉnh kia.”

” Đúng vậy” Vương Doãn nói: ” Nhưng mà Đổng Trác, Mã Dục đều không hạ người tầm thường. Lúc này hai người còn kiêng kỵ nhau. Nếu như không phải lúc bắt buộc trở mặt thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng khai chiến. Thần cũng lo lắng hai người này hiện tại đã bí mật liên minh. Cứ để như vậy thì tình cảnh triều đình sẽ vô cùng bất ổn.”

Hán Linh để nói thất thanh: ” Hiện tại, bí mật liên minh? Liệu có khả năng này không?”

Vương Doãn nói: ” Cho dù là có khả năng hay không thì bệ hạ đều phải tìm cách ngăn chặn ý đồ đó. Thần có một kế có thể khiến cho Mã Dục, Đổng Trác nhìn nhau như kẻ thù để không thể liên minh với nhau nữa.”

” Kế gì thì mau nói ra?”

” Đổng Trác là kẻ háo sắc, lúc còn làm Lang Trung trong triều thì cực kỳ ngưỡng mộ công chúa Ích Dương xinh đẹp, không lúc nào là không mơ tưởng đến.” Vương Doãn nói một hơi thì phát hiện vẻ mặt Hán Linh để không được vui, lại đành nói tiếp: ” Bệ hạ trước hết sai sứ đến Hà Sáo truyền lời của bệ hạ muốn ban Ích Dương Công Chúa cho Mã Dục làm vợ. Sau đó sắp xếp cho nghi trượng của Công Chúa đi qua Hà Đông để đến Hà Sáo. Đổng Trác không biết việc bệ hạ ban hôn lễ, lại ham muốn sắc đẹp của Công Chúa nên nhất định chặn giữ xa giá lại. Kể từ đó, Đổng Trác và Mã Dục sẽ có mối hận cướp vợ, cho nên Mã Dục không thể nào liên minh với Đổng Trác nữa.”

Hán Linh để sa sầm mặt mày một hồi lâu mới nói không vui: ” Cứ như vậy, Đổng Trác và Mã Dục tất nhiên có mối hận cướp vợ. Nhưng ngữ muội của trẫm bị loạn thần đoạt lấy thì chẳng phải là bôi tro trát trấu sao. Sĩ tử và dân chúng thiên hạ chẳng phải là sẽ chê cười trẫm, làm mất uy phong của trẫm sao?”

Vương Doãn nói: ” Chẳng còn cách nào khác. Nếu Bệ hạ cứ lựa theo thời thế mà gả Công Chúa cho Đổng Trác thì còn mất mặt hơn?”

” Phải rồi ~” Hán Linh để biến sắc gật đầu nói: ” Cũng đáng giá thử một lần.”

Vương Doãn nói: ” Bệ hạ, vẫn còn có mấy tin tức, thần không biết có nên nói hay không.”

Hán Linh để: ” Không sao đâu, cứ nói.”

Vương Doãn nói: ” Theo như thần biết, Thái Thú Trường Sa là Tôn Kiên (Tôn Kiên vốn là Thái Thú Nam Dương, vì có công trấn áp loạn Trường Sa nên triều đình điều Tôn Kiên làm Thái Thú Trường Sa) và

Thứ Sử Kinh Châu là Lưu Biểu gần đây bất hòa với nhau. Hai người đang chiêu binh mãi mã, chỉnh đốn quân đội chuẩn bị chiến tranh. Xem ra tình hình Kinh Tương sẽ nhanh chóng bùng nổ thành một cuộc hỗn chiến.”

” Vì sao vậy?”

” Sau khi dẹp loạn Trường Sa, Tôn Kiên nhân cơ hội thu nhận mười vạn loạn dân, từ trong đó chọn lựa ra tám ngàn thanh niên trai tráng đêm ngày luyện tập. Hơn nữa còn tổ chức lại quân mã, chế tạo binh khí áo giáp. Thứ Sử Kinh Châu Lưu Biểu vì quá lo lắng nên mấy lần yêu cầu Tôn Kiên giải tán đám quân đội kia. Nhưng không ngờ Tôn Kiên cự tuyệt nên hai người bất hòa với nhau.”

” Còn chuyện đó ư?”

” Ngoài ra gian tế bào về. Đám người Thứ Sử Dương Châu là Viên Thuật, Thái Thú Tiểu quận là Tào Tháo, Duyện Châu mục Lưu Đại và Thứ Sử Từ Châu là Đào Khiêm cả bốn nơi đều chiêu binh mãi mã. Bề ngoài thì nói là đề phòng giặc Khăn Vàng tiến công. Nhưng sau khi Trương Giác mất thì giặc Khăn vàng đã sớm không còn là mối lo, làm sao cần phải khoa trương lớn như vậy?”

” Thế cục phương bắc chưa bình định xong, không ngờ chiến loạn ở phương nam lại sắp bùng nổ, ôi ~ ~ ”

Hán Linh để thở dài một tiếng, vẻ mặt lại càng thêm âu lo đến hai phần. Chẳng lẽ ~ ~ Vận số triều đình Đại Hán thực sự đã hết? Không, không thể, tuyệt đối không được! Giang sơn xã tắc Đại Hán tuyệt đối sẽ không thể bị mất ở trong tay của trẫm. Trẫm nhất định phải dẹp yên đám quân phiệt cát cứ ở các địa phương, đem giang sơn truyền lại cho thái tử ~ ~

...

Mỹ Tắc, đại trưởng Mã Dục.

Quách Đồ vội vã đi vào nói với Mã Dục: ” Chúa công, gian tế hồi báo, Thái Thú Hà Đông là Dương Phụng đã dẫn quân bản bộ đầu hàng Đồng Trác.”

” Vậy sao?” Mã Dục đột nhiên đứng dậy, hỏi: ” Nói như vậy thì Đồng Trác đã chiếm cứ quận Hà Đông rồi sao?”

Quách Đồ nói: “Đúng vậy”

Mã Dục cau mày nói: ” Đồng Trác nếu chiếm đóng Hà Đông thì giống như kẻ dao vào bụng Bản tướng quân. Nếu không cách nào thay đổi thế cục thì từ nay về sau Bản tướng quân chẳng phải lúc nào cũng bị hấn áp chế sao.”

” Chúa công, Đồng Trác lần này đa phần là nhằm vào triều đình, chúa công chỉ là hàng thứ yếu. Nếu Hủ đoán không sai thì chẳng bao lâu sau Đồng Trác ắt sẽ phái sứ giả đến Hà Sáo để ước hẹn cùng chúa công bí mật lập liên minh.” Giả Hủ nói một hồi rồi tiếp tục: ” Có điều thế lực của Đồng Trác bành trướng nhanh chóng quá mức nên đã tạo thành uy hiếp nghiêm trọng đối với chúa công. Hủ cho là ~ ~ hấn phải tìm biện pháp kiềm chế”

” Ủ.” Mã Dục gật đầu nói: ” Văn Hòa nói chính hợp ý ta, quân ta lúc này mặc dù không đủ sức chính diện chiến đấu với Đồng Trác. Nhưng cũng không có thể ngồi yên nhìn Đồng Trác mà không làm gì. Người hấn là đã nghĩ ra biện pháp kiềm chế hấn, ít nhất không thể để cho kẻ này được phát triển quá thuận lợi.”

” Chúa công, Đồng Trác nhìn thì mạnh mẽ nhưng lại có một yếu điểm trí mạng.” Giả Hủ nói: ” Trước cuộc chiến Hà Sáo, Cảnh Bì thế mạnh còn Đồng Trác thế yếu, lại có Hàn Toại ngăn cản. Cho nên Đồng Trác không có lựa chọn nào khác chỉ có thể ẩn giấu lực lượng không cho người khác biết được. Nhưng cuộc chiến Hà Sáo cho Đồng Trác cơ hội hiếm có, Đồng Trác chẳng những nhân cơ hội thu phục được đám thuộc hạ cũ của Hàn Toại là Dương Thu, Trình Ngân. Lại còn dùng bộ hạ cũ của Hàn Toại sai đi chinh phục các bộ tộc Khương như Thiêu Dương, Lặc Tả, Bạch Mã, Tiên Linh, xây dựng được đại quân binh lực đạt tới sáu vạn người.”

” Hiện tại tình hình Lương Châu đã hoàn toàn ngược lại với trước đây. Đồng Trác thế mạnh còn Cảnh Bì thế yếu! Nhưng Cảnh Bì vẫn không chế địa bàn rộng lớn hơn cùng với tài nguyên phong phú hơn. Cho nên

bất kể là Cảnh Bĩ hay Đồng Trác cũng sẽ không ngồi nhìn cục diện tiếp tục như vậy. Chỉ sợ không được bao lâu thì giữa Đồng Trác và Cảnh Bĩ sẽ có một trận ác chiến.”

Bùi Nguyên Thiệu đứng một bên đột nhiên nói: ” Sao không thừa dịp lúc Đồng Trác và Cảnh Bĩ hỗn chiến thì xuất binh tập kích chiếm lấy Hà Đông?”

Giả Hủ lắc đầu nói: ” Đồng Trác dã tâm bừng bừng, chỉ sợ sẽ không dễ dàng để mất Hà Đông. Hơn nữa coi như quân ta có thể chiếm được Hà Đông, thì với nhân lực, binh lực, vật lực trước mắt của chúa công thì e là cũng chống không nổi ba mặt giáp công của Tịnh Châu, Lương Châu và Ti Đãi tân quân. Hủ cho rằng không nên tập kích chiếm lấy Hà Đông là thỏa đáng.”

Bùi Nguyên Thiệu cau mày nói: ” Không xuất binh tập kích Hà Đông, chẳng lẽ trực tiếp xuất binh đến Lương Châu tham dự hỗn chiến?”

Giả Hủ gật đầu nói: ” Không sai, chúa công muốn tham dự hỗn chiến ở Lương Châu, nhưng không thể xuất binh.”

Bùi Nguyên Thiệu ngạc nhiên hỏi: ” Không xuất binh thì làm cách nào tham dự hỗn chiến?”

Giả Hủ nói: ” Rất đơn giản, bởi vì cuộc hỗn chiến ở Lương Châu vẫn còn có một nhân tố khác không xác định. Đó chính là chú của chúa công ~~ mãnh tướng Tây Lương Mã Đằng!”

” Mã Đằng!” Mã Dục chợt sáng mắt, nói chậm rãi: ” Đằng thúc?”

...

An Ấp, quận lỵ Hà Đông.

Đại sảnh nghị sự phủ Thái Thú, Đồng Trác đang cùng quân sư Lý Nho, Đại tướng Từ Vinh nghị sự.

Đồng Trác hỏi Lý Nho: ” Sứ giả được phái đi Mỹ Tắc đã lên đường chưa?”

” Chúa công yên tâm. Đã lên đường từ hai ngày trước.” Lý Nho trả lời một câu, mặt mày hưng phấn mà nói: ” Chúa công lấy quận Hà Đông, giống như kẻ dao vào bụng nhà Đại Hán. Tiến thì có thể tấn công các châu Tịnh, Ký, Dự, Duyện, Ti Đãi, lui có thể về giữ Quan Trung cùng với Lương Châu. Có thể nói là thế cục của quân Lương Châu chúng ta đã mở ra cánh cửa lớn bước vào Trung Nguyên!”

Lý Nho nói một hơi, mặt đầy nghiêm nghị nói tiếp: ” Nhưng mà lúc này chúa công vẫn còn có một tai họa ngầm phải sớm giải trừ.”

Ánh mắt Đồng Trác chợt sáng lên rồi hỏi: ” Văn Tu muốn nói tới Cảnh Bĩ?”

” Không sai.” Lý Nho gật đầu nói: “Chúa công tuy có dưới trướng sáu vạn tinh binh, nhưng trong tay Cảnh Bĩ cũng có hai vạn kỵ binh tinh nhuệ. Quan trọng hơn là Cảnh Bĩ vẫn khống chế Sơn Đan Quân Mã trằng của Trương Dịch! Nếu như chúa công có thể diệt trừ Cảnh Bĩ, độc chiếm Lương Châu. Thu Sơn Đan Quân Mã trằng làm của riêng thì lập tức có thể xây dựng một đạo quân kỵ binh cường đại đủ để tung hoành khắp Trung Nguyên.”

” Ừ.” Đồng Trác gật đầu, nói: ” Nhưng Văn Tu mới vừa rồi cũng nói, Cảnh Bĩ vẫn có hai vạn kỵ binh tinh nhuệ. Đại tướng Mã Đằng dưới trướng càng kiêu dũng thiện chiến, rất được quân Khương ủng hộ. Thực sự muốn đánh thì thắng bại khó lường đây.”

Lý Nho nói: ” Chúa công chớ lo, Nho đã có kế phá địch, để cho mãnh tướng Tây Lương Mã Đằng diệt trừ Cảnh Bĩ.”

” Để mãnh tướng Tây Lương Mã Đằng giết Cảnh Bĩ?” Đồng Trác ngạc nhiên nói: ” Văn Tu nói đùa sao, chuyện đâu đâu có thể? Phải biết rằng Mã Đằng thuở nhỏ bản hàn. Do Cảnh Bĩ đưa hãn từ một tên binh lính bình thường đề bạt lên. Mã Đằng là người trung nghĩa, làm sao có thể làm việc cầm thú phản bội giết Cảnh Bĩ?”

” Vì sao không thể?” Lý Nho nham hiểm cười nói: ” Cảnh Bĩ đích thực có ơn cật nhắc với Mã Đằng. Mã Đằng cũng thật sự là người trung nghĩa, nhưng chúa công đừng quên Mã Đằng là hậu duệ Phục Ba Tướng quân Mã Viện, lại là chú họ của Mã đồ phu! Lần trước bốn đạo đại quân cùng chinh phạt Hà Sáo, giữa

Cảnh Bĩ và Mã Đằng đã có hố sâu ngăn cách. Nếu không, Cảnh Bĩ cũng sẽ không chọn kẻ ngốc như Trình Cầu chỉ huy quân xuất chinh.”

” Đúng vậy!” Đồng Trác vỗ đầu, hét lớn: ” Bản tướng quân thậm chí đã quên việc này.”

Lý Nho nói tiếp: ” Cảnh Bĩ sợ Mã Dục dẫn quân trả thù, càng sợ Mã Đằng trở thành nội ứng cho Mã Dục. Chúa công chỉ cần thuận tiện cho thêm một mối lửa thì chẳng khó khăn gì mà gây ra cuộc tranh đấu giữa Cảnh Bĩ và Mã Đằng. Hai hổ tranh nhau ắt có một con bị thương, cuối cùng bất luận ai là người chiến thắng thì quân Lương Châu đều bị tổn thương nguyên khí nặng nề. Chúa công lúc này có thể dâng biểu lên triều đình xin làm Lương Châu mục để xuất binh bình định thế cục hỗn loạn. Một chiêu là nắm trong tay cục diện Lương Châu.”

Đại tướng Từ Vinh nói: ” Không hổ là quân sư chúa công, kế này thật là cao minh!”

Lý Nho đắc ý nói: ” Sau khi chúa công nắm trong tay Lương Châu, thì sai quân tinh nhuệ nam tiến chiếm lấy Quan Trung. Nắm lấy Quan Trung sang đông ra khỏi Hàm Cốc, Đồng Quan, lại sai một tướng chỉ huy quân tinh nhuệ Hà Đông xuôi nam giáp công. Đến lúc đó, hừ hừ, trong khắp thiên hạ còn ai có thể ngăn cản chủ công chiếm lấy triều Đại Hán?”

Đồng Trác được Lý Nho nói một hồi thì nhiệt huyết sôi trào, đột nhiên đứng dậy nói lớn: ” Văn Tu, lập tức phái người bí mật đến Lương Châu phát tán lời đồn là Mã Dục đã dẫn ba vạn quân chuẩn bị tiến công Lương Châu. Còn Mã Đằng đã âm thầm liên kết với Mã Dục, chuẩn bị nghênh đón Mã Dục vào làm chủ Lương Châu.”

Lý Nho nói: ” Nho ~ vâng lệnh”

235. Chương 167: Người Thật Độc Ác.

Lũng Huyền, đại doanh quân Lương Châu.

Bàng Đức đi nhanh vào đại tướng của Mã Đằng ôm quyền nói: ” Mạt tướng tham kiến tướng quân.”

” Lệnh Minh, người đã đến rồi?” Mã Đằng chỉ tay nói: ” Xin mời ngồi.”

Bàng Đức lại bàn ngồi vào chỗ của mình đối diện Mã Đằng rồi hỏi: ” Chẳng hay tướng quân cho gọi mạt tướng đến đây gấp là có chuyện gì quan trọng?”

Mã Đằng búi người thở dài một tiếng rồi hỏi: ” Lệnh Minh, người theo Bổng tướng quân đã bao năm rồi?” Bàng Đức nói: ” Mạt tướng mười bảy nhập ngũ, là thân binh dưới tướng tướng quân. Đến nay là sáu năm tám tháng rồi.”

Mã Đằng hỏi: ” Bản tướng quân đối đãi người như thế nào?”

Bàng Đức nói: ” Tướng quân có ơn với tôi như cha mẹ, nếu không được tướng quân nâng đỡ thì tôi đâu có ngày hôm nay?”

” Tốt lắm.” Mã Đằng nghiêm nghị nói: ” Lệnh Minh người lời nói thật cho Bản tướng quân, gần đây trong doanh có nghe được lời đồn đại nào không?”

Bàng Đức liền biến sắc mặt, do dự nói: ” Cái này ~ ”

Mã Đằng trầm giọng nói: ” Nói mau!”

Bàng Đức cúi đầu, đáp: ” Trong doanh có nhiều lời đồn đại, nói tướng quân vong ân phụ nghĩa, cố ý phản bội Cảnh đại nhân, để nghênh đón Mã Dục vào làm chủ Lương Châu.”

” Bình!”

” Bản tướng quân xuất thân bần hàn, nhưng sau này cũng là rường cột trung thành, cũng biết lễ nghi trung hiếu, làm sao lại là đồ vong ân phụ nghĩa?” Mã Đằng nện một chưởng nặng nề lên bàn mà cả giận nói: ” Mã Dục được triều đình chiếu phong làm Thứ Sử Lương Châu, đó là sự thật. Bản tướng quân là chủ của Mã Dục, đó cũng là sự thật. Chẳng lẽ Bản tướng quân còn có thể điên đảo đối trắng thay đen, phải trái

lấn lộn được sao? Hơn nữa đáng hận là há có thể vì vậy mà vu cáo Bản tướng quân có bụng phản bội Cảnh đại nhân! ?”

Bàng Đức nói: ” Dạ, tướng quân trung nghĩa thì mọi người đều biết. Như vậy thì trong lòng Cảnh đại nhân cũng hiểu rõ, việc gì tướng quân phải để ý tới những chuyện ngoài lề đôi mách như vậy chứ.”

Mã Đằng bực tức nói: ” Không biết là ai cho âm thầm nói nhăng nói cuội? Nếu để Bản tướng quân biết được, nhất định phải đưa bầm thầy vạ đoạn!”

Bàng Đức khuyên nhủ: ” Thường nghe người ta nói: cây ngay không sợ chết đứng, tướng quân là người chính trực thì đâu sợ bóng mình bị xiên xẹo. Như vậy lời đồn cũng chỉ ngày một ngày hai là lại khắc biến mất thôi.”

” Lời tuy như thế, nhưng Bản tướng quân vẫn có chút không yên lòng.” Mã Đằng nói với Bàng Đức: ” Lệnh Minh, người lập tức điểm một trăm tinh binh đi suốt đêm vào thành bảo vệ phủ Tư Mã. Nếu chưa có quân lệnh của Bản tướng quân thì không cho bất luận kẻ nào tới gần phủ Tư Mã trong vòng mười bước, kẻ nào trái lệnh ~ chém!”

Bàng Đức nói đồng dạ: ” Mạt tướng tuân lệnh.”

Nói dứt lời thì Bàng Đức đứng lên, điểm một trăm tinh binh đi suốt đêm vào thành. Lúc này Mã Đằng mới yên lòng.

...

Lũng Huyền, phủ Thứ Sử Lương Châu.

Cảnh Bĩ lo lắng đi đi lại lại ở trong đại sảnh. Gần đây đầu đường cuối chợ đều có lời đồn đại quá đáng. Tất cả đều nói Mã Đằng có bụng ngênh đón Mã Dục vào làm chủ Lương Châu! Cảnh Bĩ biết rõ Mã Đằng là người trung nghĩa, vốn là đánh chết cũng không tin. Nhưng mà rốt cuộc vẫn không tránh được những lời đồn đại ảnh hưởng khiến trong lòng dần sinh nghi ngờ.

Dù sao Mã Dục, Mã Đằng cũng là cùng họ, đều là hậu bối của danh tướng Mã Viện. Mà nói đến ngôi thứ thì Mã Đằng còn là vai vế chú của Mã Dục! Một khi Mã Dục thật sự dẫn quân tới tấn công, ai có thể đảm bảo Mã Đằng không sinh dị tâm? Mã Đằng chính là Đại tướng trong quân Lương Châu, rất có uy tín trong lòng các tướng sĩ. Một khi Mã Đằng đầu hàng Mã Dục thì hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Cảnh Bĩ lo đứng lo ngồi cuối cùng thấy không yên lòng, liền phái một đội nhân mã đến bảo vệ cho Tư Mã phủ của Mã Đằng. Nói là để bảo vệ gia quyến của Mã Đằng không bị đám người rối việc quấy rầy, kỳ thật là giữ cả nhà Mã Đằng làm con tin để cho Mã Đằng luôn phải dè chừng mà không dám coi thường mạnh động.

Người ngựa phái đi chưa được bao lâu thì Thái Thú Hán Dương Phó Tiếp đã vội vã đi tới phủ Thứ Sử ra mắt Cảnh Bĩ.

Thấy thế, Phó Tiếp cũng không khách sáo, mở miệng nói ngay: ” Đại nhân, làm sao ngài có thể phái binh vây chặt phủ Tư Mã của Mã Đằng?”

Cảnh Bĩ cười cười lúng túng đành nói nước đôi: ” Bản tướng quân đây là lo lắng có kẻ do tin vào lời đồn mà gây bất lợi cho người nhà của tướng quân Mã Đằng, cho nên mới phái một đội nhân mã bảo vệ cho phủ Tư Mã của tướng quân Mã Đằng. Chẳng lẽ Bản quan làm như vậy có gì không ổn sao?”

” Ai dà” Phó Tiếp kích động nói: ” Vốn ý của Đại nhân đương nhiên là tốt, nhưng chắc gì Mã Đằng đã hiểu ra được.”

Cảnh Bĩ nói: ” Cho dù có biết bụng dạ Mã Đằng hay không thì Bản tướng quân vẫn phải tự chuẩn bị mọi chuyện cho tốt.”

Phó Tiếp nói: ” Đại nhân nghĩ lại đi, nếu như Mã Đằng thật bụng ngênh đón Mã Dục thì e là nói năng phải dè chừng. Làm sao mà còn có thể trước mặt người này người nọ nói về quan hệ họ hàng của mình với Mã Dục? Mã Đằng là quân tử ngồi ngồi, có gì thì nói đó. Hẳn là muốn đại nhân hiểu rõ bụng dạ hắn.”

” Không cần nhiều lời.” Cảnh Bĩ trầm giọng nói: ” Việc cứ quyết như vậy đi.”

” Chà ~ ”

Phó Tiếp thở dài một tiếng, yên lặng cúi đầu xuống trong lòng thầm nghĩ, đại nhân ơi đại nhân, người làm như vậy chỉ có thể gây ra tác dụng ngược lại. Mã Đằng thật sự bị ép phải đi làm thuộc hạ Mã Dực. Nhưng cuối cùng Phó Tiếp cũng không nói ra những lời này, bởi vì hắn biết cho dù có nói ra thì Cảnh Bĩ cũng sẽ không nghe, uống công mà chẳng vui về gì.

...

Phía tây thành Lũng Huyện, trong phủ Trung Quân Tư Mã.

Lý Nho mỉm cười nói: ” Diêm Hành Tướng quân, đã lâu không gặp rồi?”

Đứng ở trước mặt Lý Nho chính là một người ngang tàng, thân cao bảy thước, mặt to tai dài, hai cánh tay như có lực ngàn cân. Người này là dũng sĩ Tây Lương nổi danh họ Diêm tên Hành, tên tự là Ngạn Minh, là thuộc hạ của Cảnh Bĩ được giao cho làm Trung Quân Tư Mã. Có thể nói là mãnh tướng trong quân Tây Lương, chỉ sau có Mã Đằng.

” Nhờ phúc của tiên sinh” Diêm Hành ôm quyền đáp lễ, lạnh nhạt nói: ” Bản tướng quân vẫn luôn mạnh khỏe.”

” Cụ thân sinh có khỏe không?”

” Cụ thân sinh thân thể tráng kiện, rất tốt.”

Nói được vài câu, Lý Nho thấy tả hữu không có người nào, liền lấy từ trong tay áo ra một gói lễ vật bọc trong vải đỏ đưa cho Diêm Hành. Diêm Hành đưa tay tiếp nhận, cầm lấy thì chỉ cảm thấy nặng vô cùng bèn hơi mở một góc vải đỏ. Liếc mắt nhìn qua không ngờ bên trong lại là hai đỉnh vàng đỏ au, ít ra cũng đến hai trăm lượng.

Lý Nho vuốt râu mỉm cười nói: ” Chỉ là bạc lễ không đáng lưu tâm. Xin tướng quân chớ chê cười.”

” Ừ?”

Trong mắt Diêm Hành thoáng chốc xẹt qua một vẻ tham lam, đem hai đỉnh vàng cất kỹ vào bên trong giáp ngực rồi hạ giọng hỏi: ” Tiên sinh có chuyện gì xin nói thẳng, có chuyện gì cần tại hạ ra sức? Chỉ cần tại hạ có thể làm được thì tất nhiên làm theo.”

Lý Nho khẽ mỉm cười, trong mắt thoáng qua một luồng sát khí không dễ phát hiện rồi chậm rãi nói: ” Nghe nói gần đây giữa Cảnh đại nhân và tướng quân Mã Đằng vừa mới có việc bất hòa?”

Diêm Hành hỏi: ” Tiên sinh nghe ai nói vậy?”

Lý Nho nói: ” Việc này trong thành Lũng Huyện cũng đã truyền khắp nơi. Tại hạ còn nghe nói Cảnh đại nhân chuẩn bị đưa gia quyến Mã Đằng tướng quân vào trong phủ Thứ Sử ở tạm, liệu có thể có chuyện này?”

Diêm Hành nói: ” Đích thật có chuyện lạ này?”

Lý Nho nói: ” Chúa công của ta rất yêu thích tướng quân Mã Đằng, nói vậy thì trong lòng tướng quân cũng đã biết rõ?”

Diêm Hành nói: ” Có biết loáng thoáng. Thường nghe thấy Tướng quân Đồng Trác mấy lần định chiêu mộ Tướng quân Mã Đằng. Chỉ tiếc tướng quân Mã Đằng lòng trung ngời ngời không chịu phản bội Cảnh đại nhân.”

” Nhưng mà hiện tại sự việc lại có cơ biến chuyển.” Lý Nho thấp giọng nói: ” Tại hạ mới nhận được tin tức, trong phủ Tả Tư Mã có giấu thư từ qua lại giữa Mã Đằng và Mã Dực. Mong rằng tướng quân có thể lục soát lấy từ trong phủ Tả Tư Mã những mật thư này rồi giao cho tại hạ. Có những thư này thì Mã Đằng phải biết điều một chút mà nghe lệnh chúa công của ta, hắc hắc.”

” Hả?” Diêm Hành chậm rãi nói: ” Chẳng lẽ Mã Đằng và Mã Dực tư thông với nhau. Thật là chuyện lạ?”

Lý Nho gian xảo cười nói: ” Mặc kệ chuyện lạ có thật hay không thì đó đều là chuyện tốt cho tướng quân lẫn chúa công của ta, chính là việc nhất cử lưỡng tiện, hà có gì mà không làm?”

” Tiên sinh nói vậy sai rồi.” Diêm Hành không đồng tình mà phản bác: ” Mã Đằng nếu về làm thuộc hạ dưới trướng của tướng quân Đồng Trác thì đương nhiên là chuyện tốt cho tiên sinh. Nhưng việc đó cùng Bản tướng quân có quan hệ gì đâu? Tại sao lại nói đến nhất cử lưỡng tiện?”

Lý Nho mỉm cười nói: ” Tướng quân không nên lừa mình dối người nữa.”

Diêm Hành biến sắc mặt nói: ” Hà có gì ngài lại nói những lời đó?”

Lý Nho nghiêm sắc mặt, nghiêm nghị nói: ” Tướng quân cũng hiểu người, hẳn là biết thanh danh của Mã Đằng ở trong quân Lương Châu. Tướng quân tuy là Trung Quân Tư Mã, nhưng các tướng sĩ thực sự chỉ khâm phục Tả tư mã Mã Đằng! Chỉ cần Mã Đằng một ngày chưa rời khỏi quân Lương Châu, tướng quân sẽ một ngày không nắm được chức Đại tướng của quân Lương Châu trong tay. Tại hạ nói như vậy, ngài thấy có đúng không?”

Diêm Hành lại biến sắc mặt lần nữa. Hẳn tự nhiên hiểu được ý mà Lý Nho không nói ra. Đây không phải là thật sự bảo hắn đến phủ Tả Tư Mã của Mã Đằng lục soát tìm kiếm thư từ qua lại gì hết. Rõ ràng là ngụy tạo thư để hãm hại Mã Đằng, từ mà ép Mã Đằng phải bỏ đi. Diêm Hành đang do dự bất quyết thì chợt có binh lính vội vã chạy đến thở không ra hơi nói: ” Tướng quân, không ~ không tốt rồi ~ ”

Hồn Tại Tam Quốc Làm Quân Phiệt

Quyển 2: Sự Khởi Đầu Của Tám Trăm Lưu Khẩu

236. Chương 167: Người Thật Độc Ác. (2)

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nội Dung: hide

Diêm Hành cau mày hỏi: ” Chuyện gì mà phải hoảng hốt vậy?”

Binh lính thở dốc nói: ” Đánh ~ đánh nhau rồi.”

” Cái gì mà đánh nhau?”

” Diêm ~ Diêm Minh tướng quân và công tử Mã Siêu đánh nhau. Không ngờ là ~ bị giết rồi! Vãn ~ còn có mấy người huynh đệ cũng cùng bị giết nữa ~ ”

” Cái gì! ?” Diêm Hành thất kinh, khó lòng tin nổi mà nói: ” Nhị đệ bị Mã Siêu giết?”

” Dạ ~ đúng vậy” Quân lính nói tiếp: ” Tướng quân mau đến xem một chút đi.”

” Một đám toi cơm, ngay cả một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch mà cũng không đối phó được!” Diêm Hành mắng một câu, quay đầu lại nói với Lý Nho: ” Để tiên sinh chê cười rồi. Xin tiên sinh chờ một chút, Bản tướng quân đi liền về ngay!”

Lý Nho dè dặt nói: ” Tướng quân xin cứ tự nhiên.”

Diêm Hành tùy tiện chấp tay chào Lý Nho xong vội quay người rời đi. Dõi mắt nhìn theo dáng người cao lớn của Diêm Hành đang đi xa, trên mặt Lý Nho đột nhiên thoáng qua một vẻ vui mừng. Con Mã Đằng là Mã Siêu giết em của Diêm Hành là Diêm Minh. Liệu Diêm Hành có thể tha cho Mã Siêu được không? Nếu Diêm Hành giết Mã Siêu thì Mã Đằng làm sao tha nổi cho Diêm Hành?

Xem ra trong quân Lương Châu sẽ nhanh chóng nổi lên một hồi gió tanh mưa máu rồi, công việc so với dự định còn thuận lợi hơn nhiều, chẳng phải là có trời giúp sao?

...

Phía đông thành Lũng Huyện, phủ Tả Tư Mã.

Lúc em Diêm Hành là Diêm Minh dẫn hơn mười tên thân binh đi tới phủ Tả Tư Mã thì cũng đúng dịp Mã Đằng phu nhân bé Mã Thiết còn quần tã về nhà thăm bố mẹ đẻ. Trong phủ chỉ có Mã Siêu, Mã Ân, Mã Hưu và hai tên gia đình Mã Phúc, Mã Thọ trông nhà.

Tính tình Diêm Minh hay làm chuyện bạo ngược, bình thường ỷ vào quyền thế của Diêm Hành ở trong thành Lũng Huyện đánh con trai làm nhục con gái, không chuyện ác nào không làm. Thường dân trăm họ đều phải tránh xa ba trượng. Mã Phúc, Mã Thọ đứng gần ở cổng lớn mới hỏi hai câu, liền bị Diêm Minh chém lặn xuống mặt đất. Đang muốn tiến lên đập cửa thì lại thấy cửa mở ra đánh rầm một tiếng.

Mã Siêu cầm ngân thương trong tay từ trong cửa ngang nhiên bước ra. Chỉ thấy trước cửa có ba bốn mươi tên lính vây quanh, còn hai tên gia đình Mã Phúc, Mã Thọ đã nằm co quắp trong vũng máu thì không khỏi giận dữ cầm ngân thương chỉ về phía trước, quát to: " Hừ. Các người là ai? Vì sao giết gia đình nhà ta?"

Mã Siêu mặc dù năm ấy mới có mười hai tuổi nhưng cũng đã thân cao bảy thước, bình thường mà mặt đã như dát ngọc, cực kỳ anh tuấn bất phàm. Người nào không biết vẫn tưởng hắn đã là nam tử trưởng thành.

Diêm Minh nghênh ngang đi lên phía trước đến cổng phủ Tả Tư Mã ôm quyền cao giọng nói: " Bản tướng quân vâng lệnh Thứ Sử Lương Châu đại nhân Cảnh Bĩ đến đây hộ tống gia quyến tướng quân Mã Đằng đến ở tạm trong phủ Thứ Sử. Xin công tử mau dẫn gia quyến trong phủ ra sớm rồi lên đường để tránh nhỡ thời gian."

" Đi đến phủ Thứ Sử ở tạm?" Mã Siêu cau mày nói: " Không cần như vậy."

Diêm Minh nói: " Bản tướng quân đang thực thi chức trách. Sao có thể tuân theo sự lựa chọn của công tử?"

Mã Siêu nói: " Nếu là ta không đáp ứng thì sao?"

" Hừ?"

Diêm Minh tức giận hừ một tiếng, đôi mắt đã lộ ra vẻ hung ác nhìn chăm chăm Mã Siêu như lang sói. Nhưng mà Mã Siêu lại không sợ hãi, dáng vẻ càng lúc dường như toát ra một tia coi thường ngạo nghễ. Diêm Minh đột nhiên giận dữ bước nhanh lên phía trước đưa tay phải định giật cây ngân thương trong tay Mã Siêu. Mã Siêu tuy là con nhà danh tướng, nhưng cuối cùng chỉ có mười hai tuổi. Diêm Minh tự phụ vũ dũng nên không thèm để vào mắt đứa trẻ hỉ mũi chưa sạch.

Nhưng Diêm Minh nhanh chóng trả giá vì đã khinh thường địch thủ của mình.

Nếu nói không đúng sự thật thì cây ngân thương trong tay Mã Siêu chỉ khẽ rung lên là sức lực mạnh mẽ của Diêm Minh đã rơi vào khoảng không. Đến khi Diêm Minh ý thức được có điều gì đó không ổn thì ngân thương của Mã Siêu đã mang theo tiếng xé gió chói tai quét ngang quay trở lại nặng nề nện lên lưng Diêm Minh. Diêm Minh gắng gượng không nổi nên trượt trượt lao về phía trước mấy bước suýt nữa va phải thêm đá phủ Tư Mã.

Mã Siêu cười nói: " Người chỉ có thân thủ như vậy mà cũng dám cùng thiếu gia bàn luận? Hãy về tập luyện thêm mười năm nữa đi."

Diêm Minh thẹn quá hóa giận, xoay xoay rút yêu đao ra nhắm phía Mã Siêu vọt tới mạnh mẽ quát to: " Ta giết người!"

Mã Siêu giơ ngang cây ngân thương trong tay cao giọng nói: " Thì cứ lại đây"

Diêm Minh tiến lên trước hai bước, yêu đao trong tay giơ lên cao vận sức ngàn cân nhằm đầu Mã Siêu hung hăng bổ xuống. Mã Siêu hừ một tiếng, thân hình dong dỏng đột nhiên nhoáng lên khác thường. Diêm Minh dưới tình thế tự mãn đã bổ hụt một đao. Chỉ nghe một tiếng giòn tan vang lên, yêu đao của Diêm Minh đã nặng nề chém xuống thêm đá cứng rắn.

Trong khi những đốm lửa bắn văng khắp nơi, Diêm Minh thấy không ổn muốn thu hồi yêu đao thì đã không còn kịp rồi. Ngân thương của Mã Siêu đã xé gió đâm đến. Diêm Minh trơ mắt đứng nhìn luồng hàn quang ở trước mắt đang nhanh chóng tới gần đâm thẳng vào cổ họng mình. Nhưng bởi vì khí lực đã dùng hết vào nhất chém nên không còn khả năng né tránh.

" Sa!"

Ngân thương trong tay Mã Siêu đột nhiên ngừng lại, Diêm Minh hoảng sợ phát hiện mũi thương sắc bén đã đâm sọt vào cổ họng mình. Thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được rõ ràng cơn lạnh do nỗi sợ hãi từ mũi

nhọn của ngân thương truyền đến. Mười mấy tên quân lính Lương Châu đứng ngoài cửa vội vàng hô hoán ầm ỉ.

Diêm Minh mặt mày xám ngoét, nhưng dù sao hấn cũng chinh chiến lâu năm, coi như là người chết dưới tay cũng đã chết đông. Đúng lúc sinh tử tồn vong thì trong đầu đột nhiên như có tia sáng chợt lóe giả bộ ngất người nhìn về phía sau Mã Siêu, trong miệng lại thốt ra một tiếng kinh dị như thể phát hiện ra điều gì không khỏi làm người ta khiếp sợ.

” Gì vậy?”

” Hả?”

Mã Siêu dù sao tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm chiến trận còn xa mới bằng được kẻ già đời như Diêm Minh. Lúc ấy liền không chút suy nghĩ quay đầu nhìn về phía sau. Thừa dịp tích tắc thời gian đó, Diêm Minh đột nhiên đẩy ngân thương của Mã Siêu ra sau đó dang rộng hai tay vọt mạnh lên từ phía sau lưng ôm lấy cổ Mã Siêu. Đến khi Mã Siêu phục hồi lại tinh thần thì hai tay hai chân đã bị Diêm Minh ôm lấy chặt cứng không sao giãy ra được.

Mã Siêu mặc dù thương pháp xuất chúng, thân pháp cũng cực kì linh hoạt. Nhưng cuối cùng do tuổi nhỏ, thân thể còn chưa trưởng thành, về mặt sức lực thì vẫn kém Diêm Minh một bậc. Lúc này lại bị Diêm

Minh giữ chặt lấy hai tay hai chân nên trong lúc nhất thời đứng là khó có thể thoát khỏi. Diêm Minh giữ lấy Mã Siêu thật chắc quay đầu lại quát to: ” Diêm Lâm, còn lo lắng gì nữa, mau giết hấn!”

Tên thân binh gọi là Diêm Lâm do dự nói: ” Bẩm Nhị gia, đại gia chỉ sai chúng ta đi bảo vệ gia quyến Tả Tư Mã cũng không hề nói muốn giết người, làm như vậy sợ là không ổn đó?”

” Con mẹ nó, ta bảo người giết thì cứ giết, nói nhiều lời như vậy làm gì?” Diêm Minh quát to: ” Xảy ra chuyện gì đã có ta chịu trách nhiệm, người sợ cái gì?”

” Nhưng hấn còn là một hài tử ~ ”

” Ra tay!”

” Tuân lệnh.”

Diêm Lâm cắn răng tiến lên trước hai bước, thanh thiết thương trong tay rung lên nhằm bụng Mã Siêu đâm tới. Mã Siêu trơn ngược mắt như muốn vỡ ra, nhưng trên người bị khối thịt nặng một trăm mười cân của Diêm Minh quấn chặt lấy nên không cách nào né tránh được. Mắt thấy thiết thương của Diêm Lâm như con rắn độc đâm đến, Mã Siêu khó khăn lắm mới uốn lưng, nhưng vẫn bị thiết thương của Diêm Lâm đâm xuyên qua sườn trái.

Bị mũi thương sắc bén này xuyên vào trong cơ thể, ngược lại cơn đau thấu xương đã khơi dậy thú tính của Mã Siêu. Đôi mắt đen lấy vốn trong suốt thoáng chốc đỏ ngầu, gương mặt tuấn tú cũng trở nên hung tợn cực độ. Mã Siêu nghiêng đầu lé mắt lạnh lùng nhìn qua Diêm Lâm trước mặt. Khó khăn lắm hấn mới có thể miễn cưỡng hoạt động cổ tay cầm chắc đầu thanh thiết thương.

” Hả ~ ”

Diêm Lâm dùng sức rút thương, nhưng thanh thương sắc giống như bị tảng đá nặng đè lên vẫn không hề nhúc nhích.

Diêm Minh vẫn ôm chặt lấy Mã Siêu tiếp tục hô lớn: ” Bọn ngu ngốc các người vẫn còn lo lắng gì nữa, mau đến đâm chết tên tiểu tử này cho ta!”

Tiếng hô như sấm vang lên ngay sát bên tai Mã Siêu. Trong khoảnh khắc trong mắt Mã Siêu thoáng qua vẻ hung tợn, hấn cảm thật chắc thanh thiết thương trong tay đột nhiên dùng sức kéo vào. Mũi thương đã đâm vào người Mã Siêu trong khoảnh khắc lại tiến thêm hơn một thước.

” Phốc ~ ”

” Ách ~ ”

Một dòng máu tươi từ sườn trái của Mã Siêu chảy ra, nhưng Diêm Minh cũng phát ra một tiếng hét thảm. Thanh thiết thương mới vừa xuyên qua sườn trái Mã Siêu, mũi thương sắc bén đã sớm xuyên thủng sườn trái Mã Siêu sau đó lại hung ác đâm thẳng vào ngực trái của Diêm Minh xuyên thấu qua tim. Diêm Minh hừ một tiếng, ánh mắt trong khoảnh khắc trở nên hoàn toàn đờ đẫn.

” A?”

Diêm Lâm dường như biết được điều gì đó, hai tay đột nhiên buông thiết thương ra mà kinh hoàng lui lại.

Hai tay Diêm Minh đang quắp chặt Mã Siêu uể oải buông thõng xuống.

Mã Siêu dùng sức giật mạnh thiết thương về phía trước. Mũi thương dính sát thân thể hai người vào nhau đột nhiên rút ra khỏi người Diêm Minh. Mười mấy tên quân lính Tây Lương hoảng sợ phát hiện trên ngực trái của Diêm Minh đã có một lỗ thủng đầm máu. Máu tươi đang phun ra như suối từ đó.

” Phì.”

Mã Siêu đẩy thi thể Diêm Minh ra rồi chậm rãi quay đầu lại trông hệt như một con dã thú bị thương. Từ trong mắt toát ra ánh mắt điên cuồng hung bạo nhìn chằm chằm mười mấy tên quân lính Tây Lương trước mặt. Sau đó bắt đầu đi những bước dài, cứ một bước tiến về phía trước lại có những giọt máu đỏ tươi từ thanh thiết thương chậm rãi nhỏ xuống. Mỗi lần Mã Siêu tiến lên trước một bước thì trên mặt đất để lại những giọt máu đỏ, còn cả người đã nhuộm đỏ máu rồi.

” Giết hân ~ ”

Hai tên quân lính Tây Lương lớn tiếng hô hào rồi vọt nhanh tới. Thiết thương trong tay hung hăng nhằm thẳng bụng Mã Siêu đâm tới. Hai tay Mã Siêu nhanh như chớp vung lên khó khăn lắm mới bắt được hai đầu mũi thương. Hai tên quân lính Tây Lương ra sức ấn thiết thương để cố gắng lợi dụng đầu thương sắc làm rách bàn tay Mã Siêu. Nhưng bọn họ ngay cả dùng hết sức bình sinh cũng không làm nhúc nhích được thiết thương.

Một nụ cười tàn nhẫn đột nhiên hiện ra trên miệng Mã Siêu.

” Nha hồng ~ ”

Hai tên quân lính Tây Lương đồng thanh hét lớn dốc toàn lực ấn mạnh về phía trước. Mã Siêu đột nhiên buông tay, lập tức như có tảng đá cản đường biến mất làm hai tên quân lính Tây Lương không tìm lại được mà khó nhọc vọt tới trước mặt Mã Siêu. Hai tay Mã Siêu đuổi ra như hai gọng kìm sắt, một tay chụp lấy cổ họng một tên quân lính Tây Lương.

” Rắc rắc rắc ~ ”

Trong không khí đột nhiên vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn chói tai. Mắt của hai tên quân lính Tây Lương lồi hẳn ra ngoài, còn từ miệng thì rỉ ra dòng máu tươi. Chỉ trong chớp lát thời gian, ánh mắt hai tên quân lính Tây Lương đã lạc đi, hai mái đầu bất lực cũng cúi gục xuống cổ.

” Bịch bịch ~ ”

Mã Siêu buông tay ra, hai thi thể liền từ từ đổ gục xuống đất.

” Giết!”

Lại một tên quân lính Tây Lương bình hét lớn một tiếng, gươm đao tiến lên. Mã Siêu hất chân làm yêu đao của Diêm Minh bay lên không trung, sau đó đưa tay cầm yêu đao trước hết cắt đôi cây thương còn đang thò ra khỏi ngực. Tiếp theo tiện tay phóng nó tới. Nửa cây thương không có mũi không có lưỡi như vũ khí sắc bén ghim vào lồng ngực tên lính Tây Lương kia.

”Ặc ~ ”

Tên lính Tây Lương thả yêu đao xuống hai tay ôm ngực ngã xuống đất bắt đầu rên rỉ đau đớn. Chỉ trong chớp lát thời gian, một dòng máu đỏ đã từ thân hân loang ra xung quanh, tiếng kêu của tên lính Tây Lương cũng dần dần trở nên yếu ớt.

Đám quân lính Tây Lương còn lại đều cả kinh đứng ngây người, không còn có một người nào dám xông lên trước.

” Một đám phế vật, mau tránh ra cho Lão Tử!”

Vừa lúc đó, Diêm Hành giục ngựa chạy tới.

” Để mạng lại!”

Diêm Hành giơ tay nâng thanh thiết thương lên hét lớn một tiếng nhằm thẳng vào Mã Siêu. Nghe thấy tiếng xé gió chói tai, Mã Siêu theo bản năng giơ yêu đao trong tay lên để cản. Chỉ nghe thấy “Phanh” một tiếng vang dội, yêu đao trong tay Mã Siêu cũng đã bị bắn ngược lại nện mạnh vào ngực. Mã Siêu lập tức hừ một tiếng lùi lại liên tiếp hơn mười bước.

” Phịch!”

Thân mình Mã Siêu nặng nề va vào bức tường của sân. Đầu mũi thương xuyên qua người chạm vào tường đá bị đẩy ngược lại vào trong người Mã Siêu, khiến cho Mã Siêu lại phải chịu thêm vết thương mới. Mã Siêu hừ một tiếng, hàng mi dài lập tức cau chặt lại, từ đôi môi mím chặt dường như rỉ ra một dòng máu nhỏ nhỏ.

Diêm Hành bằng mình nhảy xuống ngựa, rút đao cầm tay nhằm phía Mã Siêu từng bước áp tới.

” Choang ~ ”

Diêm Hành vung đao chém chéo xuống, Mã Siêu giơ đao ngăn cản. Hai đao hung hăng va đập vào nhau. Trong tiếng nổ vang kịch liệt, thân thể của Mã Siêu bị hất bay đi ra ngoài nặng nề va vào thêm đá, Mã Siêu nhịn không được há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Chỉ thấy ánh mắt trong con người càng trở nên hung tợn.

” Anh!”

” Anh ơi!”

Hai tiếng gọi non nớt đồng loạt vang lên, Mã Ân và Mã Hưu tuổi còn nhỏ từ trong cổng lớn đi ra. Ánh mắt Diêm Hành đột nhiên rơi vào trên người hai đứa bé, sát khí trong mắt đột nhiên trở nên vô cùng kinh hãi. Giết một người cũng là giết, giết cả nhà cũng là giết! Việc đã đến nước này, duy chỉ có một chữ giết người!

Nghĩ tới đây, Diêm Hành không do dự nữa. Giơ đao bổ vào Mã Siêu.

” Ân, mau dẫn em Hưu thoát theo cửa sau chạy đi!” Mã Siêu giãy dụa đứng dậy cầm ngang thanh đao bảo vệ cửa lớn nói gấp gáp: ” Mau đi đến đại doanh ngoài thành tìm cha, mau!”

Mã Ân dắt Mã Hưu vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

” Còn muốn đi sao? Không có lối đâu!” Diêm Hành lạnh lùng nói: ” Hôm nay cả nhà Mã gia các người cũng đừng ai nghĩ sống sót, Lão Tử cho cả nhà các người chôn chung với Nhị đệ.”

Mã Siêu đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng, cười dữ tợn nói: ” Để xem ngươi có được bản lĩnh đó hay không đã”.

” Có giỏi thì tiếp thêm một đao!”

Diêm Hành hét lớn một tiếng, lại vung đao bổ xuống.

” Có đón mười đao của ngươi thì đã sao?”

Mã Siêu đương nhiên không sợ lại vung đao đón đỡ.

” Choeng!”

Lại một tiếng nổ vang, Mã Siêu chịu không nổi lực lượng mạnh mẽ của Diêm Hành phải lùi tiếp ba bước mà vẫn không ghìm nổi ngời phịch trên mặt đất. Mã Ân phát ra một tiếng kêu cuống quýt chạy tới đỡ Mã Siêu lên. Mã Siêu giãy dụa ngồi dậy chỉ cảm thấy hai cánh tay bủn rụn nặng như bị núi đè không cách nào giơ nổi đao nữa.

Diêm Hành tiến lên trước hai bước, cử đao chém liền.

” Thất phu, chó làm tổn thương công tử!”

” Vưu!”

Đang lúc chém xuống nửa chừng thì trên đường đột nhiên vang lên một tiếng hét như sấm, lại thêm sát khí nhằm thẳng vào gáy khiến mặt Diêm Hành liền biến sắc. Hắn đột nhiên xoay người chỉ nghe toa một tiếng, một mũi tên sắc bén đã xẹt qua mang tai hắn rồi cắm thật sâu vào dưới đất chỉ còn thò đuôi lên.

” Bàng Đức!”

Diêm Hành và người đó bốn mắt nhìn nhau, trong con ngươi thoáng chốc xẹt qua một vẻ cẩn thận chăm chú.

Bàng Đức phóng ngựa như bay, trực tiếp vọt tới trước phủ Tư Mã rồi mới hung hăng giật cương dừng ngựa lại. Con ngựa đang cưỡi hí dài một tiếng lập tức dừng đứng lên. Không chờ cho chiến mã hạ hai vó trước thì trường đao trong tay Bàng Đức đã sớm hung hăng chém xuống. Một đao đã ép Diêm Hành lui lại hơn mười bước. Diêm Hành hừ một tiếng, sắc mặt lập tức đỏ bừng lên. Hiển nhiên là đã chịu nội thương không nhẹ.

Mười mấy tên quân lính Lương Châu thấy thế bèn cuống quýt tiến lên phía trước bảo vệ cho Diêm Hành.

Hơn trăm kỵ sĩ thân binh của Bàng Đức cũng mãnh liệt tràn tới vây quanh Diêm Hành và mười mấy tên quân lính Lương Châu. Hai bên cùng tuốt gươm rút đao ra, hỗn chiến tức thì bùng phát. Đúng lúc này hai bên đường lớn đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc. Người ngựa hai bên đồng thời ngoái nhìn bốn phía chỉ thấy kỵ binh đen sì sì đang từ hai bên đường lớn xông đến mãnh liệt.

Diêm Hành nhìn thấy rõ ràng đám kỵ binh kia đương nhiên là bộ hạ của mình thì không khỏi vui mừng nói: ” Bàng Đức, lần này thử xem người chạy đi đâu!”

Về mặt Bàng Đức nghiêm nghị xuống ngựa bế Mã Siêu đã bất tỉnh nằm lăn trên mặt đất ôm lên lưng ngựa, sau đó cầm đao đi bộ bảo vệ bên mình ngựa, đồng thời hô to với hai tên thân binh: “Hai người các người bảo vệ Nhị công tử và Tam công tử. Những người còn lại bảo vệ bốn phía, dù chết cũng không thể để cho người ta làm ba vị công tử bị thương!”

” Tuân lệnh.”

Một trăm tên kỵ sĩ thân binh ầm ầm hưởng ứng.

Bàng Đức cầm trường đao trong tay đi lên phía trước ngăn lại, lớn tiếng quát to: ” Giết!”

” Giết!”

Một trăm tên kỵ sĩ thân binh ầm ầm hưởng ứng, một trăm thanh mã đao sắc sáng loáng vung lên cao mãnh liệt xông đến nghênh đón đám kỵ binh Tây Lương ở phía trước, nét mặt không hề sợ hãi.

...

Bên ngoài thành Lũng Huyện, đại doanh tả quân.

Mã Đằng đang ở bên trong đại trường lo lắng đi đi lại lại. Cũng không biết vì sao mà kể từ sau khi Bàng Đức dẫn một trăm thân binh rời đi thì trong lòng Mã Đằng liền cảm thấy một trận bất an. Đang lúc cảm thấy có chuyện gì xảy ra muốn tự mình trở về thành xem sao thì chợt nghe thấy ngoài trường vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Vải trường nâng lên, chỉ thấy Bàng Đức cả người đầy máu bước nhanh mà vào, trong tay hắn vẫn ôm một người cũng máu me bê bết khắp người, trên ngực vẫn còn lòi ra một mẩu cán thương. Đến khi Mã Đằng thấy rõ Bàng Đức đang ôm trong tay đúng là con trưởng Mã Siêu thì lập tức cảm thấy mọi thứ trước mắt biến thành màu đen, bước chân lão đảo suất nữa ngã dầm đầu xuống đất.

” Tướng quân!” Bàng Đức ngã rạp xuống quỳ trước mặt Mã Đằng khóc lóc nói: ” Mạt tướng bất tài ~ ”

” Siêu nhi!” Mã Đằng vội bước lên trước ôm lấy Mã Siêu, ngẩng đầu nói nhanh: ” Thầy lang, mau gọi thầy lang tới ~ ”

...

Phủ Thứ Sử.

Đang lúc Cảnh Bĩ đang xử lý công văn chợt có tiểu lại vội vã chạy vào quỳ xuống đất hô lớn: ” Đại nhân, đại sự không tốt!”

Cảnh Bĩ cau mày hỏi: ” Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu lại gấp rút nói: ” Tướng quân Diêm Minh phụng mệnh đi trước đến phủ Tả Tư Mã hộ tống gia quyến Mã Đằng tướng quân ở tạm trong phủ Thứ Sử. Nhưng không biết vì chuyện gì lại cùng công tử Mã Siêu đánh nhau. Tướng quân Diêm Minh và vài tên tướng sĩ đều bị công tử Mã Siêu giết chết. Công tử Mã Siêu lại suýt nữa bị tướng quân Diêm Hành giết chết. Sau đó đội trưởng thân binh Bàng Đức của tướng quân Mã Đằng dẫn quân chạy tới, lại đánh cho tướng quân Diêm Hành bị trọng thương. Sau đó quân bản bộ của tướng quân Diêm Hành lại chạy tới, hai bên hỗn chiến một trận~~ ”

” A?” Cảnh Bĩ càng nghe càng kinh hãi, vội vàng nói: ” Tại sao có thể như vậy! Cái đồ Diêm Hành ngu ngốc này, ngay cả việc cõn con chó cũng làm không xong, thật là giết chết Bản quan rồi ~ ”

Tiểu lại kêu khổ thưa: ” Đại nhân, vẫn còn nữa.”

” Mau nói.”

” Tướng quân Bàng Đức che chở ba vị công tử của tướng quân Mã Đằng chạy thoát ra khỏi thành. Nhưng phu nhân của tướng quân Mã Đằng và tử công tử còn đang quần tã vừa lúc đó lại trở về phủ liền bị tướng quân Diêm Hành hạ độc thủ! Càng đáng giận hơn là Diêm Hành dám đem thủ cấp của Mã Đằng phu nhân và hai tên gia đình treo trên lầu thành thị uy. Ai, bây giờ thảm kịch đã xảy ra, tướng quân Mã Đằng tính tình cương quyết, sau lúc biết tin như vậy tất nhiên sẽ không chịu bỏ qua cho, vậy phải làm sao bây giờ ~ ”

237. Chương 168: Mã Đằng Làm Phản.

Cửa đông huyện, đại doanh tả quân.

Tiếng tù hiệu nổi lên, trống giục rung trời, hơn ba ngàn quân Lương châu đã tụ tập trên giáo trường. Trên giáo trường tuyết trắng mù mịt, giáp sắt đen xì, đằng đằng sát khí.

Mã Đằng được bàng Đức cùng hơn mười thân binh hộ vệ tiến lên đài điểm binh, gió bắc thổi ào ào làm tuyết bay tán loạn, ba ngàn tướng sĩ chăm chú nhìn Mã Đằng.

Một nửa các tướng lĩnh là người Khương Hồ còn một nửa là các tướng người Hán nhưng vì định cư ở Tây Lương đã nhiều đời nên đã sớm bị Khương Hồ hóa.

Khác với các tướng lĩnh người Hán, địa vị của Mã Đằng trong lòng người Khương Hồ tương đối đặc biệt, họ vì việc trăm năm trước Mã Viện chinh phục Tây Khương, mà uy tín trong lòng dân chúng Khương tộc rất lớn, hơn nữa mẹ của Mã Đằng là người Khương tộc nên hắn cũng coi như một nửa là người Khương, khiến người Khương Hồ đón nhận hắn dễ dàng hơn.

Hơn nữa Mã Đằng kiêu dũng thiện chiến, là người trung nghĩa, cuối cùng cũng tạo được một vị trí đặc biệt tại Lương châu.

Mã Đằng bước lên đài điểm binh vung tay hô to: “ Vừa rồi có thám mã báo về tên cẩu quan Cảnh Bĩ tập hợp tiền, hậu, hữu, trung quân tổng cộng có một vạn thiết kỵ chia làm ba hướng bắc, đông, nam kéo đến vây quân ta, hắn muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, các anh em hãy nói xem chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“ Liều mạng với bọn chúng!”

“ Đúng rồi, đánh bỏ mẹ nó đi!”

“Sợ cái gì bọn trướng thôi đó!”

Trên giáo trường nhất thời ầm ĩ cả lên, bọn quân lính này đều là người thô lỗ chỉ biết nghe lệnh Mã Đằng. Nói cách khác họ chỉ biết có Mã Đằng không cần biết đến triều đình đại Hán. Chỉ cần mã Đằng hô hào họ làm phản họ liền không suy nghĩ nhiều đi theo luôn.

Nhưng hôm nay mã Đằng muốn dẫn họ làm phản thật!

Mã Đằng lớn tiếng nói: “Thật không dấu gì anh em, tên Cảnh Bĩ kia đã giết phu nhân của bản tướng, ngay cả đứa con mới một tuổi cũng chết trong tay hắn, với mối thù giết vợ con này Mã Đằng ta thề không đội trời chung với hắn! Bản tướng quân quyết định khởi binh làm phản, giết tên cầu quan Cảnh Bĩ báo thù cho vợ con. Tuy nhiên ân oán của bản tướng quân với Cảnh Bĩ không liên quan gì đến anh em.”

Nói một tràng rồi Mã Đằng nghỉ một lúc rồi tiếp: “Cho nên ai không muốn theo bản tướng quân làm phản có thể rời đi. Bản tướng tuyệt đối không làm khó dễ gì.”

“Chúng ta không đi.”

“Thề đi theo tướng quân.”

“Làm phản đi, làm phản luôn ...”

“Làm phản con mẹ nó đi. Ta đã muốn làm phản từ lâu rồi ...”

Ba ngàn tướng sĩ ầm ầm đáp lại, không ai nguyện ý rời đi cả. Mã Đằng kích động không thôi, rút xoát thanh bội kiếm vung mạnh lên không hét lên: “Tốt, không hổ là quân Lương châu của Mã Đằng ta! Các anh em, lên ngựa theo bản tướng quân kéo vào Lũng huyền làm thịt Cảnh Bĩ cho chó ăn ..”

“Giết hắn cho chó ăn ..”

“Đánh vào Lũng huyền ..”

“Vì phu nhân và tứ công tử báo thù ..”

Mã Đằng được Bàng Đức và hơn mười thân binh hộ tống xuống đài điểm binh, đã có thân binh dắt ngựa đến chờ sẵn. Mã Đằng nhảy lên lưng ngựa giương kiếm trong tay chỉ về hướng Lũng huyền dẫn đầu, ba ngàn kỵ binh Lương châu vội vàng nhảy lên ngựa phi theo như thác lũ nhằm thẳng hướng Lũng huyền.

...

Lũng huyền, phủ thứ sử Lương châu.

Trong khi Mã Đằng đang chỉ huy ba ngàn kỵ binh xông tới Lũng huyền thì trong phủ thứ sử văn quan võ tướng còn chưa quyết định được là có nên xuất quân vây giết ba ngàn quân của Mã Đằng hay không, họ còn đang cãi nhau không ngớt.

Biệt giá Lương châu Diêm Trung vội nói: “Đại nhân, ngàn vạn lần không thể khai chiến với Mã Đằng, tất cả đều là quân đội của Lương châu, đều là quân đội của đại Hán, mọi người đều là anh em không thể tự tàn sát lẫn nhau được. Hiện giờ nên dùng biện pháp hòa bình xóa bỏ hiểu lầm kia đi.”

Chủ bạ Khương Tự cũng hòa theo phụ họa nói: “Diêm đại nhân nói rất đúng, hiện nay Đông bắc có Mã Dục ở Hà Sáo, tây nam có Đồng Trác ở Lũng Tây, đều có dã tâm bưng bưng, đều chăm chăm nhắm vào Lương châu. Cho nên nhất định, không thể tự gây chuyện, tự làm rối loạn được.”

“Biện pháp hòa bình?” Hữu tư mã cười lạnh nói: “Nói mới nhẹ nhàng làm sao! Thế nào là biện pháp hòa bình? Phu nhân và con út của Mã Đằng đều đã chết liệu có sống lại được không?”

Hậu quân tư mã nói: “Hay là để Diêm Hành tướng quân đến đại doanh của Mã Đằng xin lỗi?”

“Quả thực vô lý.” Biệt bộ tư mã vỗ bàn đứng dậy quát lên: “Còn có ý gì hay nói nốt ra đi, không phải chỉ là một tên Mã Đằng sao, có gì đặc biệt đâu? Cứ cử binh tiêu diệt hắn là xong! Ta thật không tin gần hai vạn thiết kỵ mà không diệt được tả quân ba ngàn người của hắn.”

Cảnh Bĩ lông mày cau chặt lại, tình hình đã rất rõ ràng, văn võ dưới quyền chia làm hai phái. Quan văn thì chủ trương dĩ hòa vi quý để không xảy ra cuộc nội chiến lớn, còn võ tướng thì kiên quyết với chủ trương

khai chiến bao gồm Diêm Hành và phe võ tướng, bọn họ đối với Mã Đằng vừa đổ kỵ vừa cảm hận. Lúc này đang có cơ hội, bọn họ đang muốn nhanh chóng đẩy Mã Đằng vào chỗ chết.

Ý kiến hai bên đều có lý, Cảnh Bĩ không biết làm gì bèn đưa mắt nhìn: “ Nam Dung (Tự của Phó Tiếp) ý người thế nào?”

Phó Tiếp thở dài, ban đầu hắn đã phản đối việc Cảnh Bĩ phái quân đến hộ vệ nhà Mã Đằng là sợ lỡ có việc không may xảy ra, không ngờ sợ điều gì thì điều đó tới, chuyện không may xảy ra thật! Nhưng bây giờ đã xảy ra, hối hận cũng không có ý nghĩa gì nữa, Phó Tiếp tuy là quan văn nhưng cũng mười phần rõ ràng là tình hình của Mã Đằng hiện nay đã thành thế cưỡi hổ, hơn nữa việc sử dụng biện pháp hòa bình là không thể nào.

“ Đại nhân chuyện đến nước này cũng không có cách nào khác, nên lập tức tập trung toàn bộ quân đội, thật nhanh chóng bao vây tả doanh của quân Mã Đằng là đúng đắn nhất.”

Cảnh Bĩ nói: “ Nói vậy, là Nam Dung tán thành hành động vũ lực à?”

Phó Tiếp nói: “ Xin lập tức phát binh, kéo trễ thì có biến.”

“ Báo .. không hay rồi, không hay rồi!”

Phó Tiếp vừa dứt lời thì có một tiểu giáo vội vã chạy vào trong sảnh.

Cảnh Bĩ lạnh lùng nói: “ Có chuyện gì? Sao lại hoảng lên như vậy!”

Tiểu giáo nói: “ Làm phản rồi, làm phản rồi ..”

“ Cái gì, ai làm phản?”

“ Mã Đằng làm phản rồi!” Tiểu giáo cấp báo: “ Mã Đằng đã khởi ba ngàn thiết kỵ kéo tới Lũng huyền rồi, còn nữa ..”

Trong đại sảnh, các quan văn vô đều biến sắc.

Cảnh Bĩ hốt hoảng nói: “ Còn gì nữa? Nói mau!”

Tiểu giáo nói: “ Vẫn còn là Mã Đằng tuyên bố muốn giết Cảnh đại nhân và Diêm tướng quân, còn muốn huyết tẩy Lũng huyền báo thù cho phu nhân và tứ công tử đã chết của Mã Đằng.”

~~~~~

“ Cái gì mà Mã Đằng tướng quân. Chỉ là một tên loạn thần tặc tử thôi.” Cảnh Bĩ đột nhiên ngẩng đầu quay sang Diêm hành trong hàng tướng võ nói: “ Chư vị tướng quân xin nhanh chóng về doanh trại của mình, dẫn quân đến đây cùng bảo vệ Lũng huyền, quyết một trận tử chiến với tên nghịch tặc Mã Đằng!”

Diêm Hành cùng chư tướng cùng ôm quyền cung kính nói: “ Tuân lệnh.”

“ Báo ..” Chư tướng vừa dứt lời lại có tiểu giáo chạy vào sảnh vội vã nói: “ Đại nhân, các vị đại nhân, không xong rồi, không xong rồi ..”

Cảnh Bĩ giận dữ dậm chân hỏi: “ Có chuyện gì nữa?”

Tiểu giáo đưa tay lau mồ hôi thở dốc nói: “ Mã Đằng dẫn ba ngàn thiết kỵ đã công phá được cửa đông, hiện đã xông vào thành rồi.”

“ Cái gì, người nói sao?”

“ Đại nhân. Phản tặc Mã Đằng đã công phá được cửa đông rồi!”

“ Điều này sao lại xảy ra được?”

“ Đại nhân, quan trấn thủ cửa đông nguyên là thuộc hạ cũ của Mã Đằng, chùng cùng nhau làm phản, dẫn phản quân của Mã Đằng tiếp tục tiến vào thành!”

“ Xong, tất cả xong mất rồi!”

Cảnh Bĩ hít sâu một hơi, rồi ngồi co mình trên ghế giữa sảnh, các quan văn võ tướng tu tập trong đại sảnh đều cả kinh đến ngậy người. Chỉ có Diêm Hành bực bội hừ mạnh một tiếng quay sang các Tư mã hét lớn: “Còn lo lắng cái gì nữa nhanh theo bản tướng quân ra khỏi thành, tập trung toàn quân chuẩn bị chiến đấu ..”

Cảnh Bĩ phục hồi lại tinh thần cuống quýt gọi lại: “Diêm Hành tướng quân, chờ một lát ..”

Diêm Hành đi không buồn để ý cũng không ngoảnh lại đi ra khỏi sảnh, các Tư mã cũng vội vàng rời đi, chỉ trong chốc lát, trong đại sảnh lặng ngắt như tờ chỉ còn lại một đám văn quan trối gà không chặt, ngơ ngác nhìn nhau. Thái thú Hán Dương Phó Tiếp phản ứng sớm nhất gấp gáp gọi: “Người đâu!”

Một đám thân binh nghe thấy liền chạy vào hiên ngang đáp: “Có.”

Phó Tiếp nói: “Lập tức hộ tống các vị đại nhân rút lui theo cửa tây ra khỏi Lũng huyền, mau!”

...

Mỹ Tắc, đại trưởng của Mã Dục.

Lò sưởi dùng than đá đang cháy đỏ, khiến cả đại trưởng được ấm áp.

Than đá này ngoài việc khi cháy thì tỏa ra một ít mùi khó ngửi, nhưng cháy rất lâu, quan trọng hơn là ở thảo nguyên Hà Sáo nguyên liệu để sưởi ấm rất khan hiếm! Các năm trước đây, năm nào cũng có rất nhiều người chết rét.

Mùa đông năm nay, Quách Đồ đã cam đoan trước mặt Mã Dục là tuyệt đối không để một mục dân nào chết rét cả.

Mã Dục đang ôm Mã Chinh ngồi bên lò sưởi hơi lửa, thỉnh thoảng lấy hỏa kiếm (kìm kẹp than) gấp ra một chút than đá, Lưu Nghiên ngồi đằng sau nép sát vào lưng Mã Dục mặt ửng đỏ lộ vẻ hạnh phúc.

Đây là mùa đông thứ hai Mã Dục trải qua từ khi xuyên việt về thời loạn thế này. Một mùa đông yên ổn, không có chinh chiến với máu tanh cũng không có khổ sở để sinh tồn, nhiều lần tỉnh giấc trong đêm, Mã Dục hồi tưởng lại hai năm gian khổ trước đây, tất cả như một giấc mộng không có thực.

Những ngày qua mặc dù yên ổn nhưng đầu óc Mã Dục không hề nhàn rỗi, từng giờ từng phút luôn không ngừng vạch kế hoạch, đang lúc thất thần thì thấy trên đùi nóng lên, hắn vội ôm con lên rồi nhìn lại thì thấy quần áo ướt một mảng, Mã Dục còn đang nghi hoặc thì tiểu Mã Chinh đã phun một dòng nước tiểu vào mặt Mã Dục.

“Con mẹ ngươi!”

Mã Dục vừa bực vừa buồn cười, buột miệng mắng to.

“Đưa khăn cho ta lau mặt đi.”

Lưu Nghiên cuống quýt lấy từ trong áo một chiếc khăn tay cho Mã Dục, vừa nhận lấy hài tử. Mã Dục tiện tay lau mặt, đang muốn nói chuyện thì màn trướng bị xốc lên Quách Đồ, Giả Hủ, Thư Thụ ba người đi vào mang theo một chút gió lạnh vào đại trưởng.

“Công Tắc, Văn Hòa cả Tắc Chú nữa các người đến rồi? Lại đây, lại đây, mau ngồi đi.” Mã Dục bối rối mời ba người vào vị trí quanh lò sưởi, vừa quay ra cửa trướng nói: “Lão Điền mau đem một chút rượu đến và một con dê nướng nữa.”

“Tuân lệnh.”

Cửa trướng lộ ra một nửa cái đầu, thoáng cái lại không thấy nữa.

“Con mẹ nó.” Mã Dục cười mắng: “Ta đã nói với hắn bao nhiêu lần rồi, bình thường không cần lúc nào cũng tuân lệnh tuân lệnh, không ngờ lão Điền luôn không nhớ được.”

Giả Hủ, Quách Đồ, cười khê một tiếng rồi ngồi xuống quanh lò sưởi, Thư Thụ vẫn đứng nghiêm trang nói: “Chúa công, người nói thế không phải lắm, ngài là chúa công Điền Vi tướng quân nói với ngài cần giữ lễ tiết cần thiết, chúa công sao lại vì thế mà trách cứ hắn?”

“ A ..” Mã Dực ngạc nhiên nói: “ Tắc Chú nói rất đúng, bản tướng về sau sẽ chú ý việc này.”

“ Còn nữa ..” Thư Thụ chưa vừa ý nói tiếp: “ Chúa công dù gì cũng là đại quan của triều đình, cũng nên có dáng vẻ của quan viên triều đình, ngôn từ hành động không thể thô lỗ như thế được. Tại hạ, Văn Hòa, Công Tắc tất nhiên sẽ không vì vậy mà coi thường chúa công nhưng văn nhân sĩ tử Trung nguyên nghe được sẽ không tránh khỏi ảnh hưởng đến danh tiếng của chúa công.”

Mã Dực hơi cau mày, thoáng nghĩ cái tên Thư Thụ này thật hăng hái quá mức.

Trông thấy Mã Dực có vẻ không vui, Giả Hủ vội vàng giải vây nói: “ Tắc chú huynh, tạm thời không nói đến việc này. Nói chính sự trước đã, nào nào.”

Quách Đồ hiểu ý, rút từ trong tay áo một phong thư, mở ra thì thầm: “ Chúa công, Công Tôn Toàn đại nhân phái Nghiêm Cương tướng quân vận chuyển từ Kế huyền mười vạn thạch lương, hôm qua đã đến Mỹ Tắc an toàn, còn có hữu Bắc Bình Ô Duyên đại nhân thống lĩnh năm ngàn dân Ô Hoàn đến ở Hán Sáo.”

“ A, mười vạn thạch lương!” Mã Dực mắt lộ vẻ vui mừng hỏi: “ Bản tướng chỉ mượn Bá Khuê huynh năm vạn thạch thôi mà?”

Giả Hủ đáp: “ Công Tôn đại nhân muốn thể hiện thành ý với chúa công. Dù gì thì lúc bốn lộ đại quân tấn công Hà Sáo, ông ấy không thể xuất quân tương trợ được.”

“ Ủ, cũng phải.” Mã Dực gật đầu nói: “ Bản tướng quân nghe nói Bá Khuê huynh đang định xây dựng một đội kỵ binh,

Khi về thì nói Chu Thương chọn hai ngàn con bạch mã để Nghiêm Cương đưa về Kế huyền. Nói là bản tướng tạ ơn Bá Khuê huynh, hiện quân ta cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu chiến mã. Nên đem một chút tặng cho đồng minh.”

Giả Hủ, Quách Đồ chấp tay nói: “ Chúa công anh minh.”

Thư thụ cũng bĩu môi, nhưng không nói gì, cho dù nói thế nào thì đến nay hãn vẫn coi thường không nói năng gì.

Quách Đồ lại nói: “ Còn nữa, Đinh Nguyên vừa phái người tới.”

Mã Dực nói: “ Hãn muốn gì?”

Quách Đồ đáp: “ Đơn giản là thúc giục tướng quân nhanh chóng giao quân đội lương thảo của Sóc châu và lên đường đi Lương châu nhận chức.”

“ Việc này không cần để ý đến.” Mã Dực quay sang Giả Hủ nói: “ Văn Hòa, còn người?”

Giả Hủ nói: “ Chúa công, Hủ vừa mới nhận được mật thư của Điều Thuyền cấp báo!”

“ A, trong thư nói thế nào?”

“ Điều Thuyền nói theo tin nhân được do Vương Doãn tiết lộ, đương kim thiên tử cố ý muốn dùng công chúa Ích Dương để gây thù hận giữa chúa công và Đồng Trắc.” Giả Hủ nói một loạt về độc kế của đương kim thiên tử và Vương Doãn sau cùng mới nhận xét: “ May mà chúa công có Điều Thuyền tiểu thư giúp đỡ nếu không chỉ sợ sẽ mắc phải gian kế của Vương Doãn rồi.”

Mã Dực nói: “ Vương Doãn cũng thật âm hiểm, loại độc kế này cũng nghĩ ra được.”

Giả Hủ nói: “ Nhưng mà hiện tại chúa công đã biết được kế hoạch của thiên tử và Vương Doãn, nên việc hóa giải nó cũng không phải việc khó.”

“ A?” mã Dực nói: “ Xin được nghe cao kiến.”

Giả Hủ nói: “ Chúa công phái nhiều sứ giả đi thông báo cho các thế lực xung quanh, Cảnh Bĩ, Đinh Nguyên, Hàn Phúc, Viên Thiệu, Công Tôn Toàn, Ti Đãi giáo úy Viên Ngỗi, thứ sử Thanh châu Khổng Dung cùng các châu quận khác về việc thiên tử đồng ý cho công chúa và tướng quân thành hôn. Từ đó việc này sẽ thành sự thật dù thiên tử có đổi ý cũng không được mà Đồng Trắc cũng sẽ buộc phải kiêng dè không dám có ý nghĩ gì quá phận với công chúa Ích Dương.”

Thư Thụ không nhịn được vỗ tay nói: “ Kế này thật tuyệt diệu, một khi việc thiên tử ban hôn được thiên hạ biết, Đồng Trác tất nhiên sẽ không dám coi thường vọng động, nếu không sẽ thành thế không đội trời chung với chúa công, mà còn mắc tội xúc phạm tôn nghiêm của hoàng gia! Đồng Trác thế lực tuy mạnh nhưng cũng không đủ để chống lại cả thiên hạ.”

Giả Hủ nói: “ Công chúa Ích Dương gả cho chúa công, còn có rất nhiều điều lợi, từ nay về sau chúa công sẽ thành hoàng thân quốc thích của đại Hán thân phận tôn quý đủ để bịt được miệng lưỡi thế gian.”

“ Tốt!” Mã Dục vỗ tay nói: “ Cứ là như thế đi, làm thật gấp!”

Giả Hủ nói: “ Hủ, tuân lệnh.”

Mã Dục cuối cùng quay sang Thư Thụ hỏi: “ Tắc Chú người có việc gì không?”

Thư Thụ chấp tay nói: “ Tại hạ có một chuyện muốn thương lượng với chúa công.”

“ Nói đi.”

“ Tại hạ đã thuyết phục được Quản Trữ tiên sinh mở trường khai hóa dạy học sinh ở Mỹ Tắc.”

“ Thật không? Tốt lắm!”

Thư Thụ nói: “ Chúa công từ từ nghe tại hạ nói nốt, Quản Trữ tiên sinh mặc dù đồng ý ở Mỹ Tắc mở trường dạy học nhưng hẳn có một điều kiện.”

” Điều kiện gì?”

“ Quản Trữ tiên sinh nói, học sinh hẳn dạy phải do hẳn đích thân chọn lựa, chúa công không được can thiệp qua nhiều! Nếu Quản Trữ tiên sinh không muốn, cho dù là con ruột của chúa công hẳn cũng không dạy, nếu như hẳn vừa mất thì cho dù là một nô lệ hẳn cũng dạy.”

Nói đến đoạn này , Thư Thụ có chút xúc động, Thư Thụ và Quản Trữ đều giống nhau đều là người xuất thân nghèo khó, vì vậy cũng biết rằng người nghèo muốn được đi học khó khăn thế nào, vì thời ấy muốn được đi học thì phải giàu có hoặc có địa vị. Trong thời bấy giờ không cho phép người nghèo hoặc thân phận thấp kém được đi học.

Mã Dục mặc dù từng đi theo giặc Khăn Vàng, nhưng hẳn dù sao cũng là hậu duệ của danh tướng, cũng coi như là xuất thân thế gia. Thư Thụ lo lắng là Mã Dục có thể phản đối điều kiện của Quản Trữ.

Nhưng mã Dục lại trả lời hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Thư Thụ.

Mã Dục không chút suy nghĩ đáp luôn: “ Không thành vấn đề, điều kiện này bản tướng quân đáp ứng.”

“ A ..” Thư Thụ ngạc nhiên nói: “ Chúa công thật sự đồng ý?”

Mã Dục đáp: “ Lại còn có giả sao?”

Thư Thụ vội chỉnh sắc, đứng thẳng người dậy cung kính vái Mã Dục nghiêm trang nói: “ Tại hạ thay cho toàn bộ học sinh nghèo của Sóc châu tạ ơn chúa công.”

Mã Dục quay sang Giả Hủ hỏi: “ Văn Hòa, gần đây Lương châu có động tĩnh gì không?”

Giả Hủ đáp: “ Thừa chúa công, tạm thời còn chưa có động tĩnh gì, nhưng mà Hủ cho rằng sẽ rất nhanh có việc lớn xảy ra, một núi không thể có hai hổ, Lương châu nhỏ bé không thể đồng thời tồn tại hai con hổ là Đồng Trác và Cảnh Bĩ được?”

“ Báo ..” Giả Hủ vừa dứt lời, Diễn Vi đột nhiên bước nhanh vào đại trướng, một tay ôm một vò rượu lớn một tay cầm một con dê nướng nói với Mã Dục: “ Chúa công Cú Đột vừa mới phái người truyền tin nói rằng sứ giả của triều đình đã đến, đang ở hướng nam chỉ còn cách Mỹ Tắc ba mươi dặm.” Lương châu, Lũng huyền.

Cảnh Bĩ, Phó Tiếp, Diêm Trung, Khương Tự cùng các quan văn lớn nhỏ dưới sự hộ vệ của hơn trăm tinh binh chạy đến cửa tây. Trong đám loạn quân, con ngựa Diêm Trung cưỡi kinh sợ hãi nên hất hấn xuống ngựa. Cảnh Bĩ đang định đến cứu thì nghe thấy không xa phía tiếng ngựa hí, tiếng hò reo rung trời.

“ Cầu quan Cảnh Bĩ đừng có chạy!”

“ Cảnh Bĩ trốn đi đâu ..”

Cảnh Bĩ vội nhìn kỹ thì thấy một đám Tây Lương thiết kỵ đông đảo đang phóng dọc theo tường thành như thủy triều cuốn đến. Đi đầu là một viên đại tướng, đầu đội mũ giáp, đôi mắt hung dữ, hiển nhiên chính là mãnh tướng Tây Lương Mã Đằng! Cảnh Bĩ nhìn thấy Mã Đằng thì ngược lại Mã Đằng cũng trông thấy Cảnh Bĩ, đôi mắt hấn liền có lệ thăm trào ra liền hét lớn: “ Cảnh Bĩ tên cầu quan! Định chạy đi đâu ..”

Cảnh Bĩ sợ đến hồn phi phách tán vội quay sang thân binh bên cạnh nói: “ Mau ngăn bọn chúng lại!”

“ Báo ..” Cảnh Bĩ đang nói thì ở hướng tây có một viên tiểu lại chạy tới hét to: “ Đại nhân không được rồi tướng giữ cửa tây cũng làm phản rồi! Hiện hấn đang dẫn quân xông tới đây chúng ta trốn không thoát rồi, chúng ta hoàn toàn xong mất rồi ..”

“ Cái gì! ?”

Cảnh Bĩ hét to, liền giận quá ngã quay xuống ngựa, Phó Tiếp, Diêm Trung vội nhảy xuống ngựa đỡ Cảnh Bĩ lên, thì xung quanh ầm ầm vang lên tiếng vó ngựa của quân lính Mã Đằng.

Tây lương thiết kỵ cuối cùng đã đuổi đến! Hơn trăm hộ vệ của Cảnh Bĩ cuống quýt buông vũ khí đầu hàng.

Tuy nhiên Tây lương thiết kỵ đang say máu chém giết không hề có ý dừng tay, ánh đao loang loáng chỉ trong chớp lát hơn trăm thân binh của Cảnh Bĩ đã bị chém chết hết, vẫn say máu chém giết đám quân lính Lương châu còn xông vào tàn sát đám quan văn trời gà không chặt. Đến khi Mã Đằng dẫn quân đến thì Diêm Trung, Khương Tự đã sớm làm ma dưới loạn đao rồi, chỉ có Phó Tiếp vốn là quan thanh liêm nên may mắn thoát được một mạng.

Mã Đằng nhảy xuống ngựa, tóm lấy Cảnh Bĩ đang bất tỉnh định cắt lấy thủ cấp thì Phó Tiếp vội bò dậy khuyên can: “ Tướng quân xin hãy nghĩ lại!”

“ Hả?”

Mã Đằng quay lại nhìn chằm chằm Phó Tiếp, đôi mắt hiện sát cơ, Bàng Đức lập tức hét lớn đập Phó Tiếp ngã lăn ra đất, dẫm chân lên, trường đao trong tay chuẩn bị chém xuống. Phó Tiếp lại không hề sợ hãi, chỉ quay đầu đi nơi khác, khuyên bảo Mã Đằng: “ Tướng quân, bây giờ quay đầu lại vẫn còn kịp, nhưng nếu một đao kia đã chặt xuống thì việc quay đầu lại là không thể nữa rồi!”

“ Phó đại nhân, bản tướng quân biết ngài là một vị quan tốt nên không muốn làm khó dễ ngài, ngài có thể tự rời đi!” Mã Đằng hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn Cảnh Bĩ trong tay thì đôi mắt toát lên cừu hận thấu xương lạnh lùng nói: “ Nhưng mà tên cầu quan Cảnh Bĩ thì bản tướng quân với hấn sẽ không đội trời chung ..”

Phó Tiếp vội kêu lên: “ Tướng quân, hiểu lầm, tất cả mọi việc chỉ là hiểu lầm thôi, việc giết tôn phu nhân và lệnh công tử đều là do Diêm Hành gây họa hoàn toàn không liên quan đến Cảnh đại nhân.”

Mã Đằng nói: “ Phó đại nhân không cần giải thích hộ tên cầu quan này như thế! Nếu tên cầu quan này chưa cho phép thì Diêm Hành có gan trời cũng không dám hạ thủ với chuyết thê và khuyến tử!”

“ Việc này ..”

Phó Tiếp cứng họng không thể nói gì hơn. Mặc dù Cảnh Bĩ không trực tiếp hạ lệnh giết chết vợ và con Mã Đằng nhưng không thể tránh được liên quan, Mã Đằng muốn giết Cảnh Bĩ báo thù cũng là lẽ đương nhiên!

Nhưng phó Tiếp không đành lòng nhìn thấy một viên hổ tướng như Mã Đằng tự phá hủy tiền đồ, vẫn cố gắng khuyên nhủ: “ Con người ân oán là chuyện nhỏ, trung nghĩa mới là việc lớn. Tướng quân xuất thân danh môn là hậu nhân của Phục Ba tướng quân Mã Viện, nên nghĩ lại đi ..”

“ Phó đại nhân không cần khuyên nữa!”

Mã Đằng hừ lạnh rồi chém xuống, đầu Cảnh Bĩ rơi xuống đất, máu đỏ cả một mảng tường. Phó Tiếp ngo ngẩn nhìn vết máu trên tường thở dài. Một đao kia của Mã Đằng không chỉ chém rụng đầu của Cảnh Bĩ mà còn khiến Lương châu không còn được yên ổn nữa.”

Với đầu óc của Phó Tiếp tất nhiên sẽ nhận thấy cục diện của Lương châu sẽ ra sao sau khi Cảnh Bĩ chết!

Đồng Trác và Mã Dực hai kẻ hung tàn như sài lang kia sao để lỡ cơ hội? Thật đáng thương cho mười quận Lương châu, gần mười vạn dân chúng nếu gặp họa binh đao thì thật quá khốn khổ.

Chém giết đến đỏ cả mắt Mã Đằng cũng không để ý nhiều liền khom lưng nhặt đầu của Cảnh Bĩ giơ lên cao hét to: “ Các anh em, thủ cấp của tên cầu quan Cảnh Bĩ đây rồi!”

” Ngao ~ ~ ”

Đang ở khắp nơi đuổi giết dân chúng vô tội, nhân cơ hội cướp bóc các binh sĩ Tây lương làm loạn ầm ầm hưởng ứng.

Mã Đằng nhảy lên lưng ngựa treo đầu lâu Cảnh Bĩ trước cổ ngựa. một lần nữa giơ trường đao trong tay lên hô lớn: “ Các anh em, hãy theo bản tướng quân đi giết tên cầu tặc Diêm Hành ..”

” Giết ~ ~ ”

Đám binh sĩ phản loạn đang hăng máu giết chóc vội vã thúc ngựa chạy theo Mã Đằng, điên cuồng quơ binh khí trong tay hò reo ầm ầm sắc mặt hung dữ, thật giống như một đám sói hoang ngửi thấy mùi máu tươi, gào thét xông đến con mồi.

...

Lũng Tây, giáp danh giữa Hán Dương và Tương Vũ.

Đại tướng trung quân của Đồng Trác.

Đại tướng dưới quyền Đồng Trác là Từ Vinh đang ngồi ghế chủ tọa, Lý Nho ngồi một bên. Lý Thôi, Quách Dĩ, Dương Thu, Trình Ngân, Lý Kham, Thành Nghi, Trương Hoành, Hầu Tuyền, cùng hơn mười tên tướng người Khương chia nhau đứng hai hàng hai bên. Tất cả chư tướng đều lộ vẻ nghiêm túc, trong sảnh không khí càng ngày càng ngột thở.

Chỉ có Lý Nho sắc mặt đang mỉm cười, bộ ngực gầy còm vẫn thở đều đặn.

Lý Thôi quay đầu nhìn ra bầu trời tối dần ngoài đại doanh rồi hỏi Lý Nho: “ Quân sư, trời sắp tối rồi sao còn chưa nhận được tin tức gì từ Lũng huyện?”

Lý Nho mỉm cười nói: “ Lý tướng quân an tâm chờ một chút, sẽ lập tức có tin tức truyền về thôi.”

“ Báo ...” Lý Nho vừa dứt lời thì một tên tiểu giáo bước nhanh vào trước quỳ xuống gấp giọng nói: “ Tướng quân, Lũng huyện cấp báo.”

Từ Vinh nhìn tên tiểu giáo nghiêm giọng: “ Nói đi.” Tên tiểu giáo vừa thở hổn hển vừa nói: “ Mãnh tướng Tây lương Mã Đằng khởi binh làm loạn, loạn quân đã công phá Lũng Huyện, thủ sử Lương châu Cảnh Bĩ và quan viên lớn nhỏ đều bị giết. Trung quân tư mã Diêm Hành đang dẫn quân đi trấn áp. Hiện nay hai bên đang kịch chiến ở phía bắc Lũng huyện, nhất thời khó phân thắng bại.”

“ Tốt!” Từ Vinh hét lớn vỗ bàn đứng dậy, gấp gấp nói: “ Chư tướng đâu!”

“ Có!”

Các tướng đều chấp tay, chăm chăm nhìn Từ Vinh.

Từ Vinh nghiêm trang nói: “ Lý Thôi, Dương Thu, Trình Ngân nghe lệnh!”

Bọn ba tướng Lý Thôi hiên ngang tiến lên trước một bước lạnh lùng nói: “ Có mặt tướng.”

Từ Vinh lấy một lệnh bài trên bàn đưa cho Lý Thôi lớn tiếng nói: “ Lệnh cho người dẫn năm ngàn khinh kỵ ngày đêm hành quân đến Trương Dịch, trong ba ngày phải chiếm được Sơn đan quân mã trường!”

Lý Thôi đưa tay nhận lấy lệnh bài ôm quyền hiên ngang nói: “ Mạt tướng tuân lệnh.”

Từ Vinh lại nói: “ Quách Dĩ, Thành Nghi nghe lệnh!”

Quách Dĩ, Thành Nghi cùng tiến lên một bước lạnh lùng nói: “ Có mặt tướng.”

Từ Vinh cũng lấy trên bàn một lệnh bài ném cho Quách Dĩ trầm giọng nói: “ Lệnh cho người dẫn ba ngàn kỵ binh tám ngàn bộ binh tấn công Ký huyện, không được sơ suất!”

Quách Dĩ đưa tay nhận lệnh bài ôm quyền hiên ngang nói: “ Mặt tướng tuân lệnh.”

Từ Vinh cuối cùng cao giọng nói: “ Các chư tướng còn lại dẫn quân mã bản bộ theo bản tướng hành quân đến Lũng huyện tiêu diệt phản quân!”

HỖN TẠI TAM QUỐC LÀM QUÂN PHIỆT[/SIZE][[/B]

238. Chương 169: Tự Xin Làm Lương Châu Mục

Phía bắc Lũng huyện.

“ Các anh em, thiên hạ đại Hán đã không còn chỗ cho người Khương chúng ta sống nữa rồi, làm phản thôi, hãy đi theo Mã Đằng tướng quân làm phản thôi ..”

“ Đúng thế, tất cả chúng ta cùng làm phản thôi!”

“ Chúng ta nguyện tôn Mã Đằng tướng quân làm Thiên tướng, không chịu để tên cầu Hoàng đế kia nô dịch nữa.”

“ Giết Diêm Hành, Giết hết bọn quan quân!”

“ Đi theo Mã Đằng tướng quân đánh vào Trường An, đánh vào Lạc Dương, giết tên cầu Hoàng đế đi ..”

“ Làm phản thôi, làm phản thôi ..”

Hai đội quân còn chưa khai chiến, thì quân Lương châu đã biến thành một đám hỗn loạn vô số quân lính Khương tộc không chịu xông lên lại quay lại chống lại quân nhà, quân Lương châu còn chưa kịp ổn định đội hình phát động tấn công thì đội hình đã tự rối loạn! Mã Đằng thừa cơ chỉ huy ba ngàn thiết kỵ đánh cho hai vạn đại quân của Diêm Hành thất điên bát đảo, như gà bay chó chạy.

Diêm Hành bị thua liên tục mười trận, rút lui tám mươi dặm. Chờ đến sáng ngày hôm sau, thu nhặt tàn binh, kiểm điểm lại thì gần hai vạn quân nay chỉ còn lại không đến hai ngàn kỵ binh, số còn lại thì không chết trận hoặc làm phản thì là bỏ trốn mất, Diêm Hành càng nhụt chí khi thấy lương thảo, trang bị đều bị mất hết, quân sĩ tinh thần bạc nhược, không còn sức tái chiến.

~~~~~

“ Tướng quân, bây giờ thì phải làm thế nào?” Biệt bộ Tư mã đi đến trước mặt Diêm Hành ủ rũ hỏi: “ Hiện Lũng huyện không thể về được, hay chúng ta đi Ký huyện (thủ phủ quận Hán Dương) hay là chúng ta đi Lâm Kỉnh (thủ phủ quận An Định) ?”

“ Báo ..” Tư mã bộ binh vừa dứt lời, lại có thám mã vội vàng chạy tới cấp báo: “ Tướng quân, tên phản loạn Mã Đằng lại dẫn quân đuổi đến, hiện chỉ cách quân ta năm dặm.”

“ Khốn kiếp!” Diêm Hành liền rút kiếm hét lên: “ Mẹ nó, không chạy nữa, chúng ta liều mạng với bọn phản nghịch!”

Biệt bộ Tư mã vội nói: “ Không được đầu tướng quân, quân ta sĩ khí rất thấp, bọn phản tặc sĩ khí lại cao, không thể đánh được.”

” Cút ngay!”

Diêm Hành giận dữ, đập Biệt bộ Tư mã văng ra, đang định nhảy lên ngựa thì đột nhiên thấy cả khu đất dưới chân rung lên nhẹ. Còn loáng thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa xa truyền đến, Diêm Hành lập tức nhận ra đây là có một đội kỵ binh rất lớn đang nhanh chóng đến gần. Nhưng thám mã chẳng phải đã báo là phản quân còn cách năm dặm sao?

Hơn nữa phương hướng thì cũng không đúng, phản quân ở hướng đông bắc, nhưng tiếng vó ngựa rõ ràng đến từ hướng tây nam, chẳng nhẽ là quân đội của Đồng Trác?

Diêm Hành đột nhiên biến sắc quát lớn: “ Các anh em lên ngựa!”

Hai ngàn tàn binh của Diêm Hành vất vả lắm mới ổn định được đội hình, một đội kỵ binh đen ngòm từ hướng tây nam hiện ra. Chỉ thấy vô số kỵ binh đang tràn tới dọc theo cả vùng núi hoang vu tới gần. Cả ngàn vạn vó ngựa nện trên nền đất, bụi bốc lên mù mịt, như cuộn lên cả trời cao.

“ Là quan quân!” Biệt bộ Tư mã đột nhiên vui mừng hét to: “ Tướng quân là quân của Đồng Trác, viện quân của chúng ta đến rồi!”

“ Đừng vội mừng quá sớm!” Diêm Hành hít sâu một hơi khí lạnh, nghiêm giọng nói: “ Nhìn thái độ của họ không phải giúp chúng ta mà là giết chúng ta thì đúng hơn.”

“ Cái gì? Giết chúng ta à!” Tư mã bộ binh ngạc nhiên hỏi: “ Không .. không thể nào?”

Diêm hành lãnh đạm nói: “ Giương to đôi mắt của ngươi mà nhìn cho kỹ đi.”

T Biệt bộ Tư mã định thần nhìn lại, quả nhiên thấy đám kỵ binh đang phóng tới đã triển khai sang hai cánh, triển khai đội hình tấn công chính diện và đang tăng tốc lao tới, một hàng trăm mã đao sắc bén đang phản xạ ánh mặt trời tạo thành một vầng hàn quang chói mắt, đám quân đó giống như một đàn sói đỏ nhìn thấy con mồi, chứ đâu có vẻ gì là viện quân!”

...

Lũng huyền, đại trưởng của Mã Đằng.

Một tên tướng lĩnh Khương tộc đột nhiên lão đảo chạy ào và đại trưởng, thở dốc nói: “ Tướng .. tướng quân, việc lớn không ổn rồi, không hay rồi ..”

Mã Đằng đứng phắt dậy trầm hỏi: “ Xảy ra chuyện gì?”

Tên tướng Khương tộc nói: “ Mặt tướng phụng mệnh tướng quân dẫn nhân mã bản bộ đi đuổi giết tên cầu tặc Diêm Hoàn, không ngờ đến Thiên Thủy gặp quân của Đồng Trác, quân ta không kịp ứng phó bị quân của Đồng Trác đánh cho đại bại, vẫn còn nữa là ...”

“ Quân của Đồng Trác?” Mã Đằng thất sắc hỏi: “ Vẫn còn cái gì nữa?”

Viên tướng Khương tộc nói: “ Vẫn còn là đại quân của Đồng Trác hiện đang kéo tới Lũng huyền.”

“ Cái gì?” Mã Đằng thất kinh nói: “ Sao ngươi lại không nói sớm?”

” Ách ~ ”

Tên tướng Khương tộc “ A ” một tiếng không dám biện minh gì, Bàng Đức đứng cạnh khuyên nhủ: “ Tướng quân, việc quân khẩn cấp, hãy mau tập hợp quân sĩ chuẩn bị nghênh địch.”

” Báo ~ ”

Bàng Đức vừa dứt lời, thì có thám mã chạy vội vào trước, quỳ xuống đất giọng vội vã nói: “ Tướng quân, đội quân của ta đang tấn công Ký huyền bị trúng mai phục của quân Đồng Trác , toàn quân bị tiêu diệt.”

“ Báo ... Có một đội quân rất đông đang từ hướng nam tiến gần đến Lũng huyền.”

“ Báo ... Có một đội quân lớn đang tiến đến Lũng huyền từ hướng tây.”

“ Báo có một đám kỵ binh lớn đã vượt qua Lũng huyền, không biết đi về đâu.”

Tin tức bất lợi của thám mã báo về truyền về đại trưởng như nước chảy, may mà Mã Đằng là người dày dặn sa trường nên cũng không đến nỗi sợ hãi đến không biết phải làm gì! Hắn đã sớm đoán được quân của Đồng Trác sẽ không ngồi yên nhưng không ngờ được quân của Đồng Trác lại đến nhanh như vậy! Hắn vừa mới là phản, đại quân của Đồng Trác đã lập tức xuất hiện, ngay lập tức đã vây thành?

Hít sâu một hơi khí lạnh, Mã Đằng quát to: “ Người đâu!”

Một đám thân binh lập tức chạy vội vào trước đáp: “ Có.”

“ Truyền lệnh ..” Mã Đằng quát: “ Các đội quân đang phân tán vào các thôn làng cướp bóc lập tức đình chỉ cướp phá, nhanh chóng tập hợp tại Lũng huyền, lập tức theo bản tướng quân bỏ thành chuyển đến quận An Định.”

” Tuân lệnh.”

Đám thân binh lập tức ầm ầm nhận lệnh kéo đi.

“ Lệnh Minh.” Mã Đằng cuối cùng đưa mắt sang Bàn Đức, nghiêm giọng nói: “ Người chọn trong quân hai trăm tướng sĩ tinh nhuệ nhất bảo vệ thật tốt cho ba đứa con ta.”

Bàn Đức nghiêm trang nói: “ Tướng quân yên tâm, chỉ cần Bàn Đức còn một hơi thở, tuyệt nhiên sẽ không để ba vị công tử bị bất kỳ tổn hại nào.”

Mã Đằng nâng nề đặt mũ giáp lên đầu nói: “ Đi đi.”

...

Phía tây Lạc Dương, trong quân doanh Tây Viên.

Sau buổi triều sớm, Hán Linh để đột nhiên rời cung đi tới quân doanh Tây Viên thị sát. Túc Thạc, Hà Tiến cùng bá quan văn võ không thể làm gì hơn là miễn cưỡng đi theo. Không ngờ khi Linh đi và bá quan còn chưa tới cửa doanh đã thấy một đội binh lính vũ trang đầy đủ áp giải mười mấy tên quần áo rách rưới ra khỏi doanh trại.

“ Dám cướp bóc này!”

“Đét!”

“ Dám giết người này!”

“ Vụt.”

Cùng với tiếng quát phẫn nộ của đám lính áp giải là roi vụt xuống như mưa xuống người bị áp giải. Mặc dù bị đánh liên tục nhưng đám người bị áp giải chỉ lặng im không dám kêu một tiếng nào.

Hán Linh để cau mày hỏi đại tướng quân Hà Tiến đang đứng bên cạnh: “ Chuyện này là thế nào?”

Hà Tiến thúc ngựa tiến hỏi viên đội trưởng quân Hán đang áp giải phạm nhân: “ Bộ hạ muốn biết, có chuyện gì xảy ra?”

Tên quan chỉ huy hoảng sợ vội quỳ rạp xuống đất, binh lính theo sau hắn cũng quỳ xuống theo, chỉ còn mười mấy tên binh lính quần áo rách rưới vì mang gông xiềng quá nặng nên không thể quỳ xuống được, chúng đều lộ vẻ sợ hãi.

Tên quan chỉ huy sau một lúc sợ hãi mới bình tĩnh lại nói: “ Bẩm hoàng thượng, bọn khốn nạn này là quan quân triều đình, nhưng thừa lúc đêm tối lén trốn khỏi quân doanh. Chúng giả mạo sơn tặc giết sạch dân chúng hai thôn gần đây, ngay cả đứa trẻ cũng không tha. Có thể nói là không thể tha thứ! Tiểu nhân phụng lệnh truy bắt chúng về quy án, đang áp giải chúng ra pháp trường chuẩn bị xử trí theo quân pháp.”

“ Cái gì!?” Hán Linh để giận đến xanh mặt, giận dữ nói: “ Lại có chuyện này sao? Đưa chúng đến đây trăm muốn đích thân thẩm vấn.”

Viên quan quân nọ không dám chậm trễ vội cùng hai tên lính áp giải một tên lính làm loạn đến trước ngựa của Hán Linh để. Hán Linh để dùng roi ngựa chỉ vào tên lính làm loạn hỏi: “ Người tên gì?”

Tên lính đang mắc tội kia tự nghĩ chắc là phải chết, nên gạt chuyện dính tử ra ngoài ngang nhiên đáp: “ Ta gọi là Cầu nhị dẫn tử.”

“ Cầu nhị dẫn tử?” Hán Linh để nhướn mày hỏi: “ Trăm hỏi người, tại sao lại giả mạo sơn tặc cướp của giết người?”

Cầu nhị dẫn tử ngang ngạnh đáp: “ Đều do tướng quân bức bách.”

“ Nói cho rõ đi?”

“ Ta trong nhà có mẹ già tám mươi, dưới có hai mụ vợ, lại còn có ba đứa con nhỏ, nhưng triều đình đã mấy tháng nay chưa phát quân lương. Ta nếu không đi cướp thì lấy gì nuôi sống giả trẻ nhà ta chứ?”

“ Cái gì!” Hán Linh để ngạc nhiên nói: “ Đã mấy tháng chưa phát quân lương sao?”

Hà Tiến phát phát tay, tên chỉ huy đội áp giải vội cho quân đưa tên tội phạm làm loạn đi xa khỏi xa giá của thiên tử đi đến hình trường. Hà Tiến, Túc Thạc vội nghênh đón Hán Linh để vào đại trường ở trung quân, Hán Linh để còn chưa nguôi giận, đi thẳng từ cửa doanh vào đại trường. Trên đường đi thấy các tướng sĩ tân quân phần lớn đều có vẻ thiếu ăn, tinh thần ủ dột.

Bá quan vào đến đại trường còn chưa kịp ngồi xuống, Hán Linh để đã hỏi Hà Tiến: “ Hà ái khanh vừa rồi Cầu nhị dẫn tử nói đã mấy tháng chưa phát quân lương, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Trăm tháng nào cũng cho người phát quân lương khi giới cơ mà? Sao lại có chuyện nửa năm không phát quân lương?”

Hà Tiến thở dài đưa mắt ra hiệu cho bào đệ Hà Miêu.

Hà Miêu bắt đầu dĩ đánh bước ra khỏi hàng tâu: “Bệ hạ, tiền đúng là có lĩnh nhưng hiện nay lương thảo khi giới tại kinh kỳ đều tăng ba bốn lần. Ban đầu có thể mua được một thạch gạo, nhưng hiện nay đến một quân gạo cũng không mua được (Bốn quân bằng một thạch, một quân bằng ba mươi cân) tiền lương chỉ tạm đủ dùng cho bản thân các tướng sĩ, không dư thừa để phát lương.”

“ Thì ra là vậy .” Hán Linh để thở dài nói: “ Nếu vậy, để quốc khổ chi thêm tiền lương.”

Tư đồ Vương Doãn khó khăn nói: “ Bệ hạ, lúc này quốc khổ đã không còn nhiều nữa, còn phải duy trì cho việc tiêu dùng hàng ngày cho bá quan và hoàng cung nữa.”

Hán Linh để im lặng, quốc khổ trống rỗng không phải hẳn không biết, nhưng không ngờ là đã khó khăn đến mức độ đó.

Vương Doãn nói tiếp: “ Từ khi bệ hạ khôi phục chế độ châu mục, Lưu Biểu châu mục ở Kinh châu, Lưu Yên châu mục ở Ích châu, lấy cớ cần diệt trừ quân phiến loạn ở vùng đất của mình chưa từng giao nộp tiền lương cho triều đình, Thứ sử Ký châu Hàn Phức, Thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên, Thứ sử Lương châu Cảnh Bĩ, Thứ sử Dương châu Viên Thuật đều năm lần bảy lượt khất lần không chịu nộp thuế, lương thảo, Hiện nay tất cả việc chi dùng đều trông vào thu thuế tại kinh kỳ tam phụ, chỉ sợ là không kéo dài được lâu nữa.

” Bình!”

Hán Linh để nện mạnh tay xuống án thư, thốt lên giận dữ: “ Bọn loạn thần tặc tử này, trăm không thể tha cho chúng được!”

Vương Doãn, Thái Ung nhìn nhau cười khổ, không ngớt lắc đầu.

Mặc dù đương kim thiên tử đã sửa đổi, không còn như trước nữa, mạng nặng hùng tâm chấn hưng đại Hán. Nhưng hiện nay triều đình đại hán bệnh đã ăn sâu đến xương tủy, đã vào đến giai đoạn ác tính. Triều đình không còn đủ uy tín để các châu quận nộp thuế và lương thảo, các châu quận không nộp thuế và lương thảo thì triều đình càng yếu, triều đình càng yếu thì các châu quận lại càng không kiêng kỵ chút nào nữa.

Lúc này Hàn triều của dòng họ Lưu trong lòng những kẻ sĩ trung thành trong thiên hạ còn có thể miễn cưỡng duy trì địa vị của hoàng gia. Tạm thời vẫn chưa có quân phiệt địa phương nào dám làm loạn nhưng việc này cũng rất bất bình! Chỉ cần một quân phiệt có dã tâm, dẫn quân vào kinh thành, khống chế triều đình, triều đình của họ Lưu sẽ lập tức bị đánh đổ.

Đến lúc đó, ở các châu, các quận, các địa phương các thế lực quân phiệt sẽ mọc lên như nấm, công khai phát động bạo loạn, thiên hạ sẽ đại loạn, cả thiên hạ sẽ không ngừng phân tranh!

” Bệ hạ ~ ”

Hán Linh để đang tức giận thì chợt thấy Ti đãi giáo úy Viên Ngỗi vội vã chạy vào đại trường trung quân, quỳ xuống tâu: “ Bệ hạ, tân Thứ sử Lương châu Mã Dực gửi công văn đến. Nói là ...”

Hán Linh đế cau mày hỏi: “ Sao cứ ấp a ấp úng thế, trong công văn Mã Dực nói những gì?”

Viên Ngỗi nói: “ Trong công văn Mã Dực nói, bệ hạ đã gả Ích Dương công chúa cho hần và xa giá đã rời khỏi Lạc Dương đang nhanh chóng đến Hà Sáo thành hôn với hần. Cuối cùng hần vẫn uy hiếp lão thần hãy chuẩn bị một phần lễ vật đưa đến Mỹ Tắc nếu không hần sẽ cho lão thần đẹp mặt.”

“ Cái gì ! ?” Hán Linh đế nghe vậy ngạc nhiên nói: “ Sao lại có thể như vậy được?”

“ Còn nữa ...” Viên Ngỗi thở dốc hai tiếng nói tiếp: “ Lão thần còn nghe nói tên Mã Dực hỗn đản đó còn phái mười bốn đội kỵ mã đi báo tin cho mười ba châu của đại Hán và Tây Viên của thần yêu cầu mọi người hãy chuẩn bị kỳ trân dị bảo đem đến Hà Sáo làm quà mừng đám cưới Công chúa.”

“ Báo cho mười ba châu của đại Hán và Tây Viên à?”

Tư đồ Vương Doãn đứng cạnh cũng hít sâu một hơi. Nếu như vậy, độc kế hần đưa ra sẽ thất bại, Ích Dương công chúa gả cho Mã Dực đã thành sự thật. Chỉ sợ rằng ngay cả Đồng Trác cũng không dám có ý đồ gì! Đồng Trác tuy bừa bãi nhưng ngay lúc này cũng không dám công khai mạo phạm công chúa.

“ Báo ..” Hán Linh đế đang tức giận thì lại có lính đưa tin xông vào Tây Viên, đi thẳng đến đại trưởng ở trung quân: “ Lương châu cấp báo.”

“ Lương châu?” Hán Linh đế hơi biến sắc, trầm giọng nói: “ Nói đi.”

Tên lính báo tin nói: “ Mãnh tướng Lương châu Mã Đằng khởi binh làm loạn, Thứ sử Lương châu Cảnh Bĩ đại nhân và các quan viên lớn nhỏ đều bị hại, Trung quân tư mã Diêm Hành dẫn quân đi trấn áp cũng bại trận trước Mã Đằng! Hiện nay quân phản loạn đang tấn công Lũng huyền, cả vùng Hán Dương, Lương châu đều chấn động! Thái thú các vùng phía bắc như An định, Vũ Đô đều vội vã gửi công văn cấp báo, xin triều đình khẩn cấp cử quân đến dẹp loạn.”

“ Mã Đằng!” Hán Linh đế cau mày nói: “ Mã Đằng là ai?”

Lập tức có một triều thần bước ra tâu: “ Bệ hạ, Mã Đằng là hậu duệ của danh tướng Mã Viện, nói cách khác là chú họ của Mã Dực.”

“ Cái gì? Lại là hậu duệ của danh tướng Mã Viện à, thật khốn kiếp.” Hán Linh đế lúc ấy giận dữ đến xanh cả mặt, phất áo nói: “ Người đâu bãi giá về cung.”

...

An ấp, phủ đệ của Đồng Trác.

“ Đưa gương đồng tới đây.” Đồng Trác vung tay gọi to: “ Mau đưa gương đồng tới đây.”

Lập tức có thân binh cầm gương đồng chạy tới, Đồng Trác quay mình trước gương đồng hồi lâu rồi lớn tiếng nói: “ Người! đâu, mau thay quần áo mặc giáp cho bản tướng quân!”

Thân binh vội vàng tiến đến thay quần áo và mặc khôi giáp cho Đồng Trác.

Còn đang mặc đồ giáp trụ thì một bóng người hấp tấp bước vào, chính là người vừa mới đầu nhập dưới trướng Đồng Trác, thái thú Hà Đông Dương Phụng, Dương Phụng quỳ xuống bẩm báo: “ Chúa công, xa giá của Công chúa Ích Dương đã đi qua Ngô sơn, sắp sửa vào địa phận An Ấp rồi.”

“ Thật không?” Đồng Trác vội quay sang thân binh đứng cạnh nói: “ Người nhanh lên một chút, mau lên.”

Hai tên thân binh đồng thanh , vội vã mặc giáp trụ cho Đồng Trác.

Tuy nhiên, Đồng Trác chưa kịp ra nghênh đón thì đại tướng Ngưu Phụ vội vã chạy đến đem một công văn giao cho Đồng Trác. Đồng Trác đọc lướt qua liền không khỏi biến sắc, giận dữ vút ngay công văn xuống đất hồi lâu không nói nên lời. Hai tên thân binh đang muốn mặc nốt giáp trụ cho Đồng Trác, không ngờ bị Đồng Trác đạp cho một cái, mắng to: “ Cút!”

Hai Tên thân binh cuống quýt ôm đầu trốn ra như chuột.

Chỉ trong chốc lát, đại tướng Hoa Hùng, mưu sĩ Lý Túc đều lần lượt chạy tới.

“Thật là vô lý.” Đồng Trác chỉ vào công văn trên mặt đất mắng: “Thiên tử đã tuyên bố gả công chúa Ích Dương làm vợ Mã Dục từ bao giờ? Đáng giận là tên Mã Đồ phu không biết xấu hổ lại còn phát công văn cho cả thiên hạ biết, nói rằng công chúa rời khỏi Lạc Dương đi lên phía bắc tới Hà Sáo thành hôn với hắn, thật là quá đáng.”

Đồng Trác sao lại không nổi giận được?

Đồng Trác thêm thường sắc đẹp của công chúa Lưu Minh không chỉ ngày một ngày hai, ban đầu Lưu Minh bị gả đi Kinh Tương xa xôi thì Đồng Trác có thất vọng một chút. Lần này, khó khăn lắm mới có được cơ hội, đã nghĩ rằng có thể ôm được mỹ nhân trở về thì Mã đồ phu lại hoành đao đoạt mất người đẹp.

Đồng Trác vốn tính rằng, đầu tiên bằng mọi cách nghênh đón xa giá của công chúa và An Ấp. Sau đó cho dù Lưu Minh có đồng ý hay không đều ép phải kết hôn với hắn, để hắn làm phò mã, cứ thế hắn nghiêm nhiên trở thành hoàng thân quốc thích! Nhưng hiện nay tên Mã Dục giảo hoạt là cho sự việc phức tạp lên.

Cho dù Mã đồ phu nói thật hay không nhưng công văn hắn đã phát khắp đại Hán, mười ba châu, một bộ, nếu Đồng Trác tự làm theo ý mình thì sẽ mang tiếng khắp thiên hạ là cướp vợ của Mã Dục, kết mối hận đoạt vợ với Mã Dục, hơn nữa lại mang tiếng là cướp đoạt công chúa, coi thường sự tôn nghiêm của hoàng gia.

Đồng Trác không thể không thận trọng suy nghĩ, làm như vậy sẽ đưa đến hậu quả gì.

Mưu sĩ Lý Túc thấp giọng nói: “Chúa công, vì một người đàn bà mà bỏ cả thiên hạ rộng lớn không đáng chút nào.”

Đại tướng Ngưu Phụ cũng khuyên nhủ: “Lý Túc tiên sinh nói rất đúng. Chúa công chỉ cần đoạt được giang sơn của họ Lưu, lên ngôi cửu ngũ mỹ nhân trong thiên hạ muốn ai mà chẳng được. Còn nữa Mã đồ phu mặc dù trong tay không có nhiều quân tướng lắm. Nhưng đều quân hổ lang rất thiện chiến, chúa công cần gì vì Lưu Minh mà thành thế không đội trời chung với Mã Dục.”

Lý Túc nghiêm nghị nói: “Mong chúa công nghĩ lại.”

“Thôi.” Đồng Trác trầm giọng nói: “Lần này tặng cho Mã đồ phu chút thể diện. Ngưu Phụ, người thân chinh dẫn quân hộ tống xa giá của công chúa Lưu Minh đi Hà Sáo.”

Ngưu Phụ nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Đồng Trác lại nói: “Lý Túc.”

Lý Túc đáp: “Có tiểu nhân.”

Đồng Trác nói: “Chuẩn bị cho bản tướng một phần hậu lễ, đưa cùng đoàn rước đến Hà Sáo.”

Lý Túc đáp: “Tuân lệnh.”

Ngưu Phụ, Lý Túc vừa rời khỏi thì Bộ quân giáo úy Phàn Trù vội bước vào nói với Đồng Trác: “Chúa công Lương châu cấp báo.”

“Hả?” Đồng Trác biến sắc nôn nóng hỏi: “Mau nói đi.”

Phàn Trù đáp: “Sau khi quân sư trở về Lũng tây, cho phát tán lời đồn, Cảnh Bĩ trúng kế cho quân vây nhà Mã Đằng. Mười ngày trước Mã Đằng và Cảnh Bĩ xung đột, Mã Đằng khởi binh làm loạn, công phá Lũng huyền, giết Cảnh Bĩ và quan lại lớn nhỏ của Lương châu.”

Đồng Trác vui vẻ nói: “Mã Đằng đã là phản thật ư?”

Phàn Trù đáp: “Đã làm phản thật rồi! Cảnh Bĩ cho Trung quân Tư mã Diêm Hành đi trấn áp nhưng bị mã Đằng đánh bại. Sau khi quân sư xuất kỳ binh đột nhiên tấn công một trận diệt trừ Diêm Hành cùng tàn binh và phản quân của Mã Đằng. Hiện nay hai vạn quân Lương châu tinh nhuệ chỉ còn sót lại mấy ngàn tàn binh trong tay Mã Đằng hiện đang trong đất của quận An Định.”

“Tốt!” Đồng Trác vỗ tay nói: “Văn Tu làm rất tốt!”

Phàn Trù nói tiếp: “ Quân sư còn nói, đại quân đang truy kích phản quân của Mã Đằng, thừa cơ chiếm lấy hai quận An Định, Bắc Địa, lại sai Quách Dĩ tướng quân dẫn năm ngàn khinh kỵ tấn công mã trường Sơn Đan. Lý Thôi tướng quân đã công chiếm Ký huyện, Lý Kham và Trương Hoành tướng quân đang chia quân chiếm hai quận Kim Thành, Vũ Đô.”

“ Tốt, quá hay!” Đồng Trác phấn khởi nói: “ Bản tướng quân định khống chế Lũng tây, hiện nay lại có được Hán Dương, Kim Thành, Vũ Đô, Bắc Địa bốn quận. Hiện mười quận Lương châu thì sáu quận đã vào tay bản tướng lại còn có quân mã trường Sơn Đan nữa, bên trong có hơn mười ngàn con chiến mã nữa chứ ha ha ha ...”

Phàn Trù ôm quyền cười nói: “ Mạt tướng chúc mừng chúa công.”

Đồng Trác cười một hồi, lớn tiếng nói: “ Người đâu, mang bút giấy đến đây, bản tướng quân muốn viết thư tấu lên thiên tử.”

...

Mỹ Tắc, bản doanh của Mã Dục

Giả Hủ vội vã đi vào đại trường, gấp giọng nói: “ Chúa công, Lương châu cấp báo.”

Đang ngồi gần lò sưởi hơi tay, Mã Dục vội đứng dậy, nghiêm nghị nói: “ Mau nói đi.”

Giả Hủ nói: “ Nửa tháng trước (Tin tức của Giả Hủ chậm hơn năm ngày so với Đồng Trác), Lương châu đột nhiên xảy ra bạo loạn, chú họ của chúa công là Mã Đằng tướng quân vì vợ con bị hại nên khởi binh làm phản, dẫn quân công phá Lũng huyện, giết Cảnh Bĩ và toàn bộ quan viên lớn nhỏ. Lại đánh bại quan binh do Diêm Hành chỉ huy, đang dẫn quân truy đuổi, thì quân của Đồng Trác đột nhiên xuất hiện, quân Mã Đằng đại bại.”

Mã Dục vội la lên: “ Hiện tại tình hình Lương châu như thế nào?”

~~~~~
Giả Hủ nói: “ Theo tin tức mà nội gián của chúng ta báo về, quân của Mã Đằng đã lui về giữ quận An Định. Quân Đồng Trác đã khống chế bốn quận Lũng Tây, Vũ Đô, Kim Thành, Hán Dương hơn nửa tại hạ lo rằng việc Lương châu đại loạn là do một tay Đồng Trác bày ra. Nếu như vậy thì tình thế của quân Mã Đằng cực kỳ nguy ngập, rất có thể cả Lương châu sẽ rơi vào tay Đồng Trác.”

“ Tội tệ thật!” Mã Dục đập tay một cái rồi nói: “ Đồng Trác thật là chọn đúng thời cơ!”

Giả Hủ nghiêm giọng nói: “ Chúa công, Hủ cho rằng nếu như không có thế lực nào từ ngoài tác động thì không tới hai tháng nữa Đồng Trác có thể khống chế cả Lương châu!”

“ Hai tháng? Hai tháng!” Mã Dục trầm giọng nói: “ Nhưng quân ta vừa mới được nghỉ ngơi dưỡng sức ít lâu, sang năm mới thu hoạch được tiểu mạch, sợ là bây giờ khó điều động được đại quân xuất chinh, Lương châu dù gì cũng là đất đai của đại Hán, rất nhiều dân chúng người Hán, chúng ta không thể đối đãi với dân chúng Lương châu giống như người Tiên Ty và Cao Cú Ly được.”

“ Lương châu tuyệt đối không thể lọt vào tay Đồng Trác được, dù sao chúa công mới là người được triều đình sắc phong làm thứ sử Lương châu.” Giả Hủ vội kêu lên: “ Hơn nữa Lương châu địa thế hiểm yếu, dân chúng khỏe mạnh, lại có Sơn Đan quân mã trường trong đó có mười vạn chiến mã. Một khi rơi vào tay Đồng Trác, hẳn có thể cho chiêu mộ các tộc người Khương Hồ, các tộc người có các kỵ sĩ thiện chiến, từ đó có thể xây dựng một đội quân cực kỳ hùng mạnh tại Lương châu! Khi ấy thực lực của Đồng Trác có thể bành trướng khó mà tưởng tượng nổi, thậm chí có thể kéo về Quan trung chiếm đóng tam phụ, thế lực lúc đó khó ai có thể chống nổi hẳn!”

Mã Dục lại biến sắc lần nữa, im lặng thật lâu không nói.

Giả Hủ lại nói: “ Chúa công, lúc này chúng ta phải tìm cách để ngăn cản Đồng Trác bình định được Lương châu. Hơn nữa còn có quân phản loạn của Mã Đằng chỉ cần quân phản loạn của Mã Đằng cầm cự được đến khi Hà Sáo thu hoạch tiểu mạch, chúa công có thể dẫn đại quân xuất chinh Lương châu! Lúc đó Lương châu cuối cùng lọt vào tay ai còn chưa biết.”

Mã Duyệt đột nhiên ngẩng đầu rồi nhìn chăm chăm Giả Hủ hỏi: “ Văn Hòa, theo ý của ngươi, Đổng Thúc có thể cầm cự được đến khi Hà Sáo thu hoạch được tiểu mạch không?”

“ Cái này ..” Giả Hủ nghe vậy im lặng hồi lâu mới thở dài một hơi nói: “ Sợ rằng rất khó.”

“ Vậy cũng đành.” Mã Duyệt trầm giọng nói: “ Văn Hòa, lập tức triệu tập chư tướng đến đây nghị sự.”

“ Hủ tuân lệnh.”

Giả Hủ chấp tay chào Mã Duyệt, nhận lệnh đi ra.

...

Bắc cung , Lạc Dương.

Văn võ bá quan đang ở Đức Dương điện thảo luận suốt bốn canh giờ vẫn chưa ngã ngũ. Hán Linh đế muốn khởi binh chinh phạt quân phản loạn ở Lương châu nhưng bị đại đa số các đại thần phản đối. Cho dù là văn quan hay võ tướng đều có sự nhất trí cao. Chỉ có Trung thường thị Túc Thạc và một số ít đại thần là tán thành việc xuất quân.

Văn võ bá quan đều có một lí do cực kỳ xác đáng là quốc khố hiện trống rỗng, thiếu thốn trầm trọng, triều đình không thể chịu nổi một hoạt động quân sự quy mô lớn như vậy được.

Quân thần đang tranh cãi không ngớt thì thấy Hoàng môn thị lang vội vã chạy vào kim điện, quỳ xuống đất tâu: “ Bệ hạ, Ký châu mục Đổng Trác từ Hà Đông đưa công văn khẩn cấp đến.”

Hán Linh đế lớn tiếng nói: “ Đọc đi!”

Hoàng môn thị lang không dám chậm trễ liền mở bức thư khê đọc: “ Thần Ký châu mục Đổng Trác cung chúc bệ hạ thánh an, vừa nghe Lương châu loạn lạc, binh lửa liên miên, dân chúng điêu linh. Thần thân là thần tử của đại Hán, cực kỳ sợ hãi, lo cùng nỗi lo của bệ hạ, đêm không dám ngủ. Việc quân khẩn cấp không kịp gặp mặt để bẩm rõ mọi chuyện, thần cả gan xin làm Lương châu mục dẫn các bộ tộc Khương hồ ở Lương châu thay bệ hạ bình định phản loạn, giữ cho giang sơn đại Hán bình yên mãi mãi. Thần Đổng Trác dập đầu khấu bái.”

Trên kim điện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng của Hoàng môn thị lang vang vang. Bá quan văn võ như sợ hãi đến choáng váng, người nọ nhìn người kia, im phăng phắc. Từ khi Cao tổ lập quốc, Quang Vũ trung hưng đến nay, từ tiền Hán đến hậu Hán chưa bao giờ có thần tử địa phương nào dám to gan yêu cầu triều đình phong quan như vậy!

Kỷ cương triều đình bị chà đạp. Hán Linh đế Lưu Hoành lòng lạnh như tro tàn. Một lúc lâu sau, Hán Linh đế từ từ đứng dậy khỏi ngai vàng, không nói tiếng nào đi luôn, bỏ lại bá quan văn võ trên kim điện. Trung thường thị Túc Thạc lúc này mới kịp phản ứng vung phất trần trong tay lên lớn tiếng: “ Hôm nay nghị sự kết thúc, bá quan bãi triều.”

Văn võ bá quan lúc này mới hồi phục tinh thần lục tục vừa đi vừa bàn luận kéo ra khỏi kim điện. Thị trung Thái Ung tìm gặp tư đồ Vương Doãn cùng Ti Đãi giáo úy Viên Ngỗi và đại tướng quân Hà Tiến, bốn người chưa vội rời cung mà đi vào hậu cung xin gặp hoàng thượng.

239. Chương 170 :cùng Thảo Phạt Đổng Trác

Mỹ Tắc, trung quân đại tướng.

Mã Duyệt ngồi thủ tọa. Giả Hủ, Quách Đồ, Thư Thụ, Quản Trữ ngồi bên trái, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Hứa Chử, Điển Vi, Cao Thuận, Phương Duyệt chư tướng ngồi bên phải. Sau khi mọi người tề tựu đông đủ, Giả Hủ liền thuật lại tình hình Lương châu.

Giả Hủ nói xong, Bùi Nguyên Thiệu liền nói: “ Bá Tề, Hoàng thượng đã sắc phong làm Thứ sử Lương châu. Chúng ta há có thể ngồi nhìn Lương châu loạn lạc như vậy sao?”

Chu Thương và chư tướng họa theo: “ Đúng, chúa công tuyệt không thể ngồi yên”.

Mã Dục vung tay ngăn cản tướng nói tiếp rồi hần nhìn Thư Thụ hỏi: “ Tắc Chú, ý của người thế nào?”

Thư Thụ bước ra, ôm quyền thi lễ với Mã Dục, cất cao giọng nói: “ Chúa công, Thụ nghĩ lúc này không nên xuất binh”.

“ Hả?”

“ Cái gì?”

“ Phản đối xuất binh?”

Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu và các chư tướng biến sắc, tất cả trừng mắt nhìn Thư Thụ.

Mã Dục hỏi: “ Tại sao?”

Thư Thụ đáp: “ Chuyện này rất rõ ràng. Lương châu hỗn loạn chính do Đồng Trác bày ra. Mục đích của hần không gì khác là chiếm cứ Lương châu làm căn cứ lâu dài. Bạo loạn Lương châu xảy ra gần nửa tháng. Phản quân của Mã Đằng còn chống cự không? Đại quân Đồng Trác đã chiếm cứ toàn bộ Lương châu chưa? Tất cả không có thông tin chính xác. Dịch tình không rõ, tùy tiện xuất binh, chính là đại kỵ của nhà binh”.

Giả Hủ, Quách Đồ gật đầu đồng ý. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Không biết rõ dịch tình đã vội xuất binh, quả thực không ổn.

Thư Thụ nói tiếp: “ Hơn nữa so với Đồng Trác, chúa công ở vào tình thế bất lợi hơn. Quyền thống trị của chúa công ở Hà Sáo mới được xác lập, còn trăm việc phải làm, phải nỗ lực để trở nên cường thịnh. Lúc này nền móng của chúa công chưa vững chắc, khai chiến với Đồng Trác là việc làm không khôn ngoan tý nào”.

Mã Dục nhú mày nói: “ Nhưng Lương châu rất quan trọng với bản tướng quân. Hơn nữa Mã Đằng còn là tộc thúc của bản tướng quân. Bản tướng quân không thể khoan tay đứng nhìn”.

Thư Thụ vuốt râu nói: “Vào tháng hai, Đồng Trác dẫn hai vạn đại quân đánh chiếm Hà Đông làm cho bọn quân phiệt Quan Đông hoảng sợ. Nếu lần này Đồng Trác nhân dịp hỗn loạn đánh chiếm Lương châu. Thế lực của hần càng hưng thịnh, Các thế lực quân phiệt Quan Đông càng thêm sợ hãi. Sao chúa công không dùng kế hợp tung, liên kết các thế lực quân phiệt Quan Đông chống lại Đồng Trác?”

Giả Hủ vuốt râu, mỉm cười không nói.

Quách Đồ bổ sung thêm: “ Chúa công không những phải thực hiện kế hợp tung, mà phải dùng cả kế vây Ngụy cứu Triệu. liên kết quân phiệt Quan Đông đánh chiếm Hà Đông khiến cho Đồng Trác phải điều đại quân từ Lương châu tới cứu viện, giảm bớt áp lực cho Mã Đằng. Chỉ cần Mã Đằng có thể cầm cự qua mùa thu. Quân ta hoàn toàn có thể can thiệp vào cuộc chiến Lương châu”.

“ Hay!” Mã Dục vỗ tay tán thưởng. Hần gọi to: “ Quách Đồ?”

Quách Đồ bước ra, nghiêm trang nói: “ Có tiểu nhân”.

Mã Dục trầm giọng nói: “ Lập tức phái sứ giả tới Tịnh châu, U châu, Ký châu cùng Hà Nội, Hoảng Nông, Lạc Dương và những nơi khác thỉnh cầu triều đình và các châu, quận xung quanh cùng xuất chinh công phạt Đồng Trác”.

Quách Đồ nói: “ Đồ tuân lệnh”.

Mã Dục lại nói: “ Bùi Nguyên Thiệu, Phương Duyệt nghe lệnh”.

Bùi Nguyên Thiệu, Phương Duyệt bước ra, ôm quyền thản nhiên nói: “ Có mặt tướng”.

“ Bùi Nguyên Thiệu làm chủ tướng, Phương Duyệt làm phó tướng ở lại phòng thủ Mỹ Tắc”.

“Tuân lệnh!”

” Cao Thuận, Chu Thương nghe lệnh”

” Có mặt tướng.”

“ Cao Thuận làm chủ tướng. Chu Thương làm tiên phong. Thống lĩnh hai ngàn kỵ binh chiếm lấy Thái Tang Tân, uy hiếp Hà Đông”.

“ Tuân lệnh!”

“ Diễn Vi, Hứa Chử nghe lệnh”.

“ Có mặt tướng!”

“ Mang theo một ngàn thiết kỵ cùng bản tướng quân xuất chinh Lương châu”.

“ Tuân lệnh”.

Sau cùng Mã Dục quay nhìn Giả Hủ, khẽ nói: “ Văn Hòa”.

Giả Hủ ôm quyền nói: “ Có”.

“ Theo bản tướng quân xuất chinh Lương châu”.

Giả Hủ đáp: “ Tuân lệnh”.

“ Báo ..” Mã Dục vừa phân phó xong, đột nhiên một tên tiểu giáo vào trước bẩm báo: “ Tướng quân, thám mã của Cú Đột tướng quân phi báo xa giá của Ích Dương công chúa đã tới cách Mỹ Tắc ba mươi dặm”.

“ A, Ích Dương công chúa đang ở cách Mỹ Tắc ba mươi dặm?” Thần sắc Mã Dục biến đổi. Hắn quay sang nói với Quách Đồ: “ Công Tắc, người phái người đi nghênh đón công chúa. Bản tướng quân không đi”.

Quách Đồ ngần ngừ nói: “ Đồ chỉ sợ không thích hợp”.

Mã Dục lạnh nhạt nói: “ Không sao. Hiện tại bản tướng quân không rảnh. Việc hôn lễ đợi bản tướng quân quay về từ Lương châu thương nghị lại cũng không muộn”.

Quách Đồ bất đắc dĩ nói: “ Đồ lĩnh mệnh”.

...

Lạc Dương. Hậu cung

“ Nhẫn, nhẫn, nhẫn. Vẫn phải nhẫn” Hán Linh Đế giận dữ nói: “ Tự tiện cử làm Lương châu mục. Các người có biết hắn có ý gì không? Đồng Trác đang uy hiếp Trầm. Hắn cho rằng Trầm không có cách nào trị hắn nên hắn mới kiêu căng như thế. Đồng Trác đang đập lên đầu Trầm, các người còn muốn Trầm nhẫn nhịn nữa. Tại sao Trầm phải nhẫn nhịn hắn?”

Ti Đãi giáo úy Viên Ngỗi vội nói: “ Nhưng bây giờ quốc khó trống rỗng, triều đình không thu được thuế. Đồng Trác binh mạnh, lương nhiều. Hắn vừa mới thu phục được tỉnh bình Hà Đông của Dương Phụng, thủ hạ có mười vạn quân hổ lang. Triều đình chỉ dựa vào Tây Viên tân quân và Ti Đãi tân quân không phải là đối thủ của hắn”.

“ Đánh không thắng cũng phải đánh. Trầm không thể nhẫn nhịn được khẩu khí của hắn.” Hán Linh Đế giận dữ nói: “ Đồng Trác coi thường Trầm như thế. Nếu Trầm vẫn nhẫn nhịn không hành động. Các quan trấn nhậm các châu, quận sẽ chê cười Trầm. Bọn loạn thần tặc tử sẽ tát nước theo mưa, tới tấp dâng sớ về triều bắt Trầm phong quan. Đến lúc đó thể diện của triều đình ở đâu? Thể diện của Trầm ở đâu?”

Viên Ngỗi không nói gì, trong lòng không nén được sự bực tức, thầm nghĩ: “ Nếu như khi xưa gặp phải họa tám trăm lưu khẩu hãm thành, Hoàng thượng cũng có dũng khí không chịu khuất phục thì quan viên trấn thủ các châu quận có ngang nhiên phá bỏ sự tôn nghiêm của triều đình như bây giờ không? Nếu như không có tiền lệ Mã Dục, Đồng Trác sẽ không dám kiêu căng, không dám ngang nhiên dâng sớ yêu cầu triều đình thăng quan”.

Suy cho cùng thủ phạm chính vẫn là Mã đồ phụ, khi tám trăm lưu khẩu hãm thành, thể diện của triều đình đã mất hết, uy tín bị thổi bay. Sự uy nghiêm giả tạo của triều đình bị lột ra. Hoàn toàn lộ ra bộ mặt thật yếu đuối của mình. Các thế lực quân phiệt hùng cứ các địa phương từ đó mới không tuân theo hiệu lệnh của triều đình.

Thế nhưng Viên Ngỗi không dám nói ra.

Tư Đồ Vương Doãn khuyên nhủ: “ Bệ hạ, thần vẫn chỉ có một câu nói đấy. Không nên bức Đồng Trác quá. Nếu Đồng Trác bị bức bách quá hẳn có thể sẽ đem quân tiến đánh Lạc Dương. Tình hình Tây Viên tân quân và Ti Đãi quân bệ hạ đã thấy, huấn luyện không đầy đủ, tinh thần binh lính sa sút. Quân đội như thế sao có thể ngăn cản đội quân hổ lang của Đồng Trác?”

Hán Linh Đế liên tục thở dài, cơn thịnh nộ cuối cùng cũng lắng xuống, ông ta thở dài hỏi: “ Chẳng lẽ không có cách nào đối phó với Đồng Trác sao?”

“ Vẫn có.” Tư Đồ Vương Doãn nói: “ Triều đình không thể xuất binh nhưng quân phiệt Quan Đông và Mã Dục ở Hà Sáo có thể xuất binh. Lúc này xa giá của Ích Dương công chúa đã tới Hà Sáo. Bệ hạ hãy thuận nước đẩy thuyền. Bệ hạ đã ban hôn cho Mã Dục với công chúa, bây giờ hạ mật chiếu cho hắn xuất quân chinh phạt Đồng Trác. Dù sao Đồng Trác cũng là mối uy hiếp rất nguy hiểm với Mã Dục”.

Viên Ngỗi nói: “ Bệ hạ, thần nghĩ kế này có thể thực hiện được”.

“ Tốt!” Hán Linh Đế nói: “ Viên ái khanh hãy thay trăm thảo mật chỉ, chiếu lệnh cho Mã Dục, Đinh Nguyên, Hàn Phúc, Công Tôn Toản, Trương Tế, Vương Khuông cùng xuất quân thảo phạt Đồng Trác”.

Viên Ngỗi nói: “ Lão thần tuân chỉ”.

...

Tấn Dương, Phủ đệ của Thứ sử Tịnh châu.

Đinh Nguyên đang triệu tập Lữ Bố, Thành Liêm, Tống Hiến, Trương Liêu bốn tướng nghị sự. Bởi vì Trương Liêu lập công xuất lớn khi thảo phạt Hắc sơn tặc, dùng ba trăm tinh binh đánh lấy mười tám sơn trại, trước sau bức hàng hai vạn sơn tặc, hơn nữa được Lữ Bố ra sức tiến cử nên đã được Đinh Nguyên thăng chức Bộ quân giáo úy.

Đinh Nguyên giơ cao bức thư, cao giọng nói: “ Mã đồ phu vừa mới chuyển công văn tới. Hắn nói Đồng Trác đã sắp đặt một cuộc phản loạn ở Lương châu. Cảnh Bì đại nhân đã bị thuộc hạ Mã Đằng giết. Quân binh Lương châu đã tan nát. Đồng Trác lấy cớ dẹp quân phản loạn đã đánh chiếm Lũng Tây, Kim Thành, Vũ Đô ... sáu quận. Hơn nữa Đồng Trác đã tập trung mười vạn đại quân ở quận Hà Đông, khí thế cực kỳ hùng mạnh”.

Sắc mặt các chư tướng trong sảnh đều lộ vẻ nghiêm trọng.

Đinh Nguyên nói tiếp: “ Mã đồ phu đã dẫn hai ngàn quân tấn công Hà Đông. Hắn còn viết thư yêu cầu bản quan, Ký châu Hàn Phúc đại nhân, U châu Công Tôn Toản đại nhân cùng với Hoàng Nông Trương Tế, Hà Nội Vương Khuông đồng loạt cử binh thảo phạt Đồng Trác. Không biết các vị nghĩ sao? Tịnh châu chúng ta có nên xuất binh hưởng ứng không?”

Tống Hiến không suy nghĩ nói ngay: “ Dĩ nhiên không thể xuất binh. Chúng ta vẫn còn chưa tính toán với Mã đồ phu trận Dã Ngưu độ”.

Trương Liêu do dự một lát rồi nói: “ Mặt tướng cho rằng chúng ta nên xuất binh”.

...

Nghiệp Thành, phủ của Thứ sử Ký châu.

“ Ha, ha, ha” Hàn Phúc cầm phong thư trong tay, ngửa cổ cười thầm rồi nói: “ Hay thật, rất hay. Bản quan không ngờ Mã đồ phu lại vô sỉ thỉnh cầu bản quan liên kết với hắn cùng đối phó với Đồng Trác. Thằng nhãi này đã hỏa thiêu thành Mỹ Tắc cùng với ba vạn tinh binh của bản quan. Bản quan còn chưa hỏi tội hắn, hắn lại dám ngang nhiên cho người tìm tới cầu xin bản quan. Hừ”.

Mưu sĩ Tân Bình nói: “ Đại nhân, thuộc hạ nghĩ chúng ta nên xuất chinh”.

“ Cái gì?” Hàn phúc cau mày hỏi: “ Nên xuất binh? Chẳng lẽ chúng ta đã quên mối thù của ba vạn tướng sĩ?”

“ Mối huyết cừu của ba vạn tướng sĩ dĩ nhiên phải báo, nhưng hiện tại chưa phải là lúc.” Tân Bình nói: “ Lúc này mối uy hiếp lớn nhất với đại nhân là Đồng Trác chứ không phải Mã Dục. Liên hợp tất cả các thế

lực làm suy yếu thực lực của Đổng Trác mới là việc quan trọng nhất. Để đạt được điều này trước mắt đại nhân nên tạm thời hòa hoãn, hợp tác với kẻ thù”.

Trương Cáp gật đầu nói: “ Mạt tướng nghĩ Tân Bình tiên sinh nói rất đúng”.

Hàn Phục trầm tư hồi lâu rồi gật đầu nói: “ Cũng được, chúng ta tạm thời hợp tác với Mã đồ phu. Trương Cáp?”

Trương Cáp đứng thẳng người đáp: “ Có mạt tướng”.

Hàn Phục nói: “ Dẫn năm ngàn khinh kỵ binh đi trước tới Tấn Dương, hội quân cùng Đinh Nguyên đại nhân, cùng thảo phạt Đổng Trác”.

Trương Cáp đáp: “ Tuân lệnh”.

...

Quận Hà Đông, thành An Ấp.

Đại môn, phủ quan của Đổng Trác.

” Hu ~ ~ ”

“ Hí hí hí ..”

Tiếng ngựa hí đinh tai nhức óc vang lên. Hơn mười kỵ mã đột nhiên dừng lại trước đại môn. Hai thủ vệ trước đại môn cầm giáo bước lên ngăn cản. Tên quan quân chỉ huy quát lớn: “ Các người là ai? Dám xông vào phủ tướng quân!”.

“ Láo xược” Một võ tướng mặt mày dữ tợn trong đội kỵ binh đi tới quát to: “ Dám ngăn cản đường đi của quân sư. Không muốn sống nữa hả? Mau tránh đường cho ta”.

Tên quan quân chỉ huy đưa mắt nhìn quả nhiên ở giữa đám kỵ sĩ đó có một văn sĩ trung niên, vóc dáng thư sinh, vẻ mặt âm trầm. Không phải quân sư Lý Nho thì còn ai nữa? Hắn không dám chậm trễ vội vung tay lên, quân thủ vệ hai bên vội lui lại. Đám người của Lý Nho cũng không dừng lại, vội vã đi vào cửa.

Lý Nho đang thống lĩnh đại quân đánh chiếm Lương châu thì nghe tin Đổng Trác dâng sớ về triều đình tự tiến cử làm Lương châu mục. Hắn không khỏi thất kinh, vội giao quyền chỉ huy đại quân cho Đại tướng Từ Vinh, dẫn theo một đội khinh kỵ binh chạy thẳng tới An Ấp Hà Đông gặp Đổng Trác. Nhóm Lý Nho chạy một mạch tới đây, dọc đường đi đã chết mấy trăm chiến mã, ngày thứ ba cũng tới được An Ấp.

Khi Đổng Trác nghe tin hần vội ra ngoài đại sảnh nghênh đón, gặp ngay Lý Nho khập khiễng đi vào.

Đổng Trác tưởng Lý Nho bị thương, hần cả kinh hỏi: “ Văn Tu (tên chữ của Lý Nho), xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Nho trả lời: “ Chẳng qua bị cọ vào yên ngựa, không sao cả”.

“ Vậy bản tướng quân yên tâm rồi.” Đổng Trác thở phào, hần lại hỏi: “ Văn Tu sao không ở Lương châu đốc chiến, tới An Ấp làm gì?”

Lý Nho ống tay áo lau mồ hôi trên mặt, thở hổn hển nói: “ Nho ở Lương châu nghe nói chúa công dâng biểu về triều đình xin sắc phong làm Lương châu mục. Có việc này không?”

Đổng Trác nói: “ Đúng có việc này”.

“ Ai da” Lý Nho thở dài nói: “ Chúa công quá hấp tấp”.

“ Tại sao?” Đổng Trác ngạc nhiên hỏi: “ Chẳng lẽ có gì không ổn?”

Lý Nho hỏi: “ Chúa công đã nghĩ tới hậu quả của việc này chưa?”

“ Hậu quả? Việc này thì có hậu quả gì?” Đổng Trác không đồng ý. Hần nói: “ Lúc này nhà Hán suy vong. Chư hầu thiên hạ đều có dã tâm, còn ai phục tùng chiếu mệnh của Thiên tử Đại Hán không? Cứ coi như bản tướng quân chọc giận Thiên tử Đại Hán, thì đã sao, chẳng lẽ Thiên tử Đại Hán dám đối đầu với bản

tướng quân. Cứ coi như ông ta dám, chẳng lẽ bách quan trong triều không sợ bản tướng quân dẫn đội quân hổ lang chỉ sự của mình đánh vào Lạc Dương ư?”

Lý Nho hít một hơi thật sâu, hần nhất thời không nói gì được.

Đồng Trác mỉm cười nói: “ Văn Tu yên tâm. Trong tay bản tướng quân có mười vạn tinh binh. Triều đình làm gì được bản tướng quân nào? Bản tướng quân không động tới triều đình cũng đã may phúc cho Thiên tử Đại Hán và bách quan lắm rồi. Bọn chúng có dám động tới bản tướng quân không?”

Lý Nho thở dài nói: “ Chúa công, Đại Hán dĩ nhiên suy vong. Triều đình không còn. Nhưng chúa công không thể khinh thường bọn quân phiệt Quan Đông và tên Mã đồ phụ ở Hà Sáo. Sau sự việc Hà Đông, quân phiệt Quan Đông đã chú ý đề phòng chúa công. Lần này chúa công lại dâng biểu tự lập làm Lương châu mục, chúa công càng trở thành đối tượng cần đối phó của chúng. Tục ngữ có câu: ‘Cây to đón gió’ Nho chỉ e lần này chúng sẽ liên thủ đối phó với chúa công”.

“ Hả?” Đồng Trác nghe vậy sợ hãi nói: “ Không thể nào có chuyện Mã đồ phụ liên thủ với đám người Đinh Nguyên, Hàn Phúc”.

“ Báo” Đồng Trác vừa dứt lời, một tên thân binh vội vã đi vào, hần quỳ xuống la lên: “ Tướng quân, phía bắc cấp báo”.

“ Phía bắc?” Đồng Trác kinh hãi la lên: “ Mau nói”.

Tên thân binh nói: “ Thám mã hồi báo, Mã Dục cử Cao Thuận làm đại tướng, Chu Thương làm tiên phong, khởi hai ngàn quân vượt qua bờ đông Hà Thủy (tên cũ của sông Hoàng Hà) đang tiến tới Thái Tang Tân.”

“ Thái Tang Tân?” Đồng Trác biến sắc, hần vội la lên: “ Bản đồ, mau mang bản đồ tới đây”.

Một tên tiểu lại nhanh chóng mang bản đồ tới đặt trên án. Lý Nho chỉ tay vào bản đồ, trầm giọng nói: “ Chỗ này. Thái Tang Tân ở chỗ này. Cách An Ấp ba trăm dặm về phía đông bắc”.

Đồng Trác nhìn Lý Nho, lo lắng hỏi: “ Văn Tu, liệu hai ngàn quân đó có phải chỉ là quân tiên phong của Mã đồ phụ không? Theo sau nó liệu có đại quân không?”

“ Trước mắt rất khó nói.” Lý Nho nói tiếp: “ Chúng ta có thể phái thám mã thâm nhập vào phương bắc dò la tin tức”.

“ Báo” Lý Nho vừa nói xong lại có một tên thân binh đi vào la lên: “ Tướng quân, Thượng Đảng cấp báo”.

“ Cái gì? Thượng Đảng?” Đồng Trác vội nói: “ Tịnh châu Đinh Nguyên! Mau nói”.

Tên thân binh nói: “ Thám mã phi báo Thứ sử Sóc châu Đinh Nguyên dùng Lữ Bố làm đại tướng, Trương Liêu, Tống Hiến làm phó tướng cùng với đại tướng Trương Cáp của Hàn Phúc hợp binh, kỵ binh tám ngàn, bộ binh một vạn rời Hồ quan tiến về phía tây, cùng với thuộc hạ của Mã Dục là Cao Thuận tiến tới Hà Đông”.

“ Báo”. Đồng Trác, Lý Nho đang kinh hãi, một tên thân binh nữa chạy vào la lên: “ Tướng quân, Hà Nội cấp báo. Hoàng Nông cấp báo. Bình Âm cấp báo”.

“ Cái gì?” Đồng Trác thất kinh, hần hỏi lại: “ Hà Nội, Hoàng Nông, Bình Âm. Trương Tế, Vương Khuông và Ti đãi giáo úy bộ đều xuất binh? Sao lại như vậy? Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào”.

“ Chúa công. Việc đã đến nước này, hối hận cũng vô ích.” Lý Nho trầm giọng nói: “ Vô luận chúa công muốn hay không, trận chiến này chắc chắn phải đánh. May thay trước đó tại hạ đã ra lệnh cho Lý Thôi tướng quân dẫn bốn vạn quân hỏa tốc đông tiến. Trước tối nay tám ngàn khinh kỵ binh tiên phong có thể tới An Ấp. Trong vòng ba ngày nữa đại quân sẽ quay về tới đây”.

240. Chương 171: Cẩm Nang Diệu Kế

An Định, Lâm Kính, phủ thái thú.

Đại tướng Từ Vinh, bộ tướng của Đồng Trắc đang cùng các thuộc tướng Hồ Chấn, Hầu Tuyển, Thành Nghi và chư tướng nghị sự, chợt một tên tiểu giáo bước vào bẩm báo: “Tướng quân, thám mã phi báo, rạng sáng nay phản quân của Mã Đằng chia binh làm bảy đường, mỗi đường bốn, năm trăm kỵ binh rời Bành Dương đi cướp phá xung quanh”.

“Hả?” Từ Vinh phản chấn nói: “Vậy chứng tỏ phản quân đã hết lương thảo”.

Bộ tướng Hồ Chuẩn nói: “Trước khi đi quân sự có nói nếu phản quân ra cướp bóc xung quanh Bành Dương chúng tôi đã cạn lương thảo. Quân sự đã để lại cấm nang trong túi gấm và nói cứ làm theo cấm nang là có thể phá được phản quân. Tướng quân, bây giờ chúng ta hãy mở cấm nang của quân sự để lại xem diệu kế phá địch là gì?”

“Đúng!” Từ Vinh đồng ý. Hắn lấy từ trong áo giáp ngực ra một túi gấm. Hắn trịnh trọng mở túi gấm, lấy ra một vuông lụa, vội vã đọc. Hắn vuốt cằm cười nói: “Thì ra là thế, quả nhiên diệu kế. Thành Nghi nghe lệnh”.

Bộ tướng Thành Nghi bước ra nói: “Có mặt tướng”.

Từ Vinh nói: “Thống lĩnh hai ngàn bộ binh đi áp tải xe lương. Trong xe lương đựng đá, cỏ khô, vải gai. Khi đêm xuống rời khỏi Lâm Kính đi dọc theo sông Kính Thủy. Nếu có phản quân truy đuổi, không được ham đánh, giả bộ bỏ chạy tới bãi sông Qua Cư. Sau khi tới bãi Qua Cư lập tức đốt lửa làm hiệu”.

Thành Nghi nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Từ Vinh lại nói: “Trương Hoành, Hầu Tuyển nghe lệnh”.

Trương Hoành, Hầu Tuyển nhị tướng song song tiến lên nói: “Có mặt tướng”.

Từ Vinh nói: “Thống lĩnh ba ngàn bộ quân mai phục hai bên cánh rừng bên cạnh bãi Qua Cư. Khi thấy ở bãi Qua Cư đốt lửa, dẫn quân lính xông ra đánh giết, giết hết phản quân cướp lương”.

Trương Hoành, Hầu Tuyển đồng thanh đáp: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Từ Vinh lại nói: “Hồ Chấn nghe lệnh”.

Hồ Chấn tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Có mặt tướng”.

Từ Vinh nói: “Chỉ huy năm ngàn quân ở lại phòng giữ Lâm Kính. Nếu không có mệnh lệnh của bản tướng quân, tuyệt không được mở cổng thành”.

Hồ Chấn đáp: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Cuối cùng Từ Vinh nói: “Các chư tướng còn lại”.

Các chư tướng bước ra, cao giọng nói: “Có”.

Từ Vinh nói: “Chỉ huy quân bản bộ theo bản tướng quân thừa dịp đánh chiếm Bành Dương”.

Chư tướng ầm ầm đáp: “Tuân lệnh”.

...

Bành Dương.

Nửa tháng trước, sau khi cùng năm ngàn phản quân chạy thoát, Mã Đằng dẫn quân vây đánh Lâm Kính mấy ngày không hạ được thành, Mã Đằng đành dẫn quân quay lại tập kích Đại ấp Bành Dương ở phía bắc gần Lâm Kính làm nơi nấu ăn tạm thời. Nhưng Bành Dương thành nhỏ, dân ít, lương thảo trong thành có hạn. Chưa đến mười ngày, lương thảo trong quân Mã Đằng cạn kiệt. Mã Đằng bắt buộc phải phái quân ra ngoài thành cướp phá xung quanh.

Đến tối các cánh quân ra khỏi thành cướp bóc đều quay về thế nhưng lương thảo thu được không nhiều.

Một viên tướng râu rậm nói: “Tướng quân, dân chúng phụ cận Bành Dương đã chạy loạn hết. Rất nhiều thôn, làng không có một bóng người, lương thảo thu được không được bao nhiêu”.

Viên tướng đó đề nghị: “Tướng quân, hay chúng ta giết ngựa làm lương thực, có được không?”

“ Nói bậy!” Mã Đằng giận dữ nói: “ Có chết đói cũng không được giết ngựa. Giết chiến mã thì lấy gì đánh trận? Người chỉ nói bậy bạ”.

Viên tướng đó nói thầm: “ Nhưng dù sao cũng không thể để các huynh đệ đói bụng đánh nhau với quan quân”.

Mã Đằng hít một hơi thật sâu. Hắn trầm giọng nói: “ Đừng lo lắng. Bản tướng quân sẽ tìm cách giải quyết. Bản tướng quân nhất định sẽ có cách”.

“ Báo” Mã Đằng vừa dứt lời chợt có một tên thân binh chạy vào. Hắn quỳ trước mặt Mã Đằng, hấp tấp nói: “ Tướng quân. Có tin tốt”.

Mã Đằng vội la lên: “ Tin gì?”

Tên thân binh thở hổn hển nói: “ Thám mã vừa mới phi báo có một đội vận lương từ thành Lâm Kính đi dọc theo sông Kính Thủy về phía nam”.

“ Hả?” Mắt Mã Đằng sáng lên. Hắn vội hỏi: “ Có bao nhiêu xe ngựa?”

Tên thân binh nói: “ Ít nhất năm trăm xe”.

” Có bao nhiêu binh lính hộ tống?”

” Ít nhất hai ngàn tinh binh”

” Hai ngàn tinh binh?”

Mã Đằng nhíu mày suy nghĩ. Sau mấy trận đánh gần đây, phần quân của Mã Đằng đã nếm mùi lợi hại của bộ binh tinh nhuệ của Đồng Trác. Binh lính người Khương Hồ được tổ chức thành bộ binh, những tên bộ binh thân thể cường tráng, cao lớn, tay cầm khiên mộc dày và trường thương. Chúng không e sợ thiết kỵ Tây Lương đột kích.

Bàng Đức trầm giọng nói: “ Tướng quân, liệu đây có phải quĩ kế của quan quân không?”

Tên thân binh lắc đầu nói: “ Thám mã nói xe tải lương rất nặng, không giống như xe không”.

Mã Đằng trầm ngâm suy nghĩ. Đội vận lương này có thể là quĩ kế của quan quân, mà cũng có thể là không. Nhưng Mã Đằng không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ cần có một cơ hội mong manh hắn cũng phải nắm lấy nó. Lương thảo trong thành Bành Dương đã cạn. Nếu hắn không tìm ra biện pháp nào, các huynh đệ sẽ phải chịu đói.

Mã Đằng hít thật sâu, trầm giọng nói: “ Bàng Đức nghe lệnh”.

Bàng Đức bước ra, dứt khoát nói: “ Có mặt tướng”.

Mã Đằng nói: “ Chỉ huy một ngàn quân ở lại phòng giữ Bành Dương”.

Bàng Đức đáp: “ Mặt tướng tuân lệnh”.

Mã Đằng nói tiếp: “ Các chư tướng chỉ huy quân mã bản bộ theo bản tướng quân đêm nay đi cướp lương. Bản tướng quân không tin bốn ngàn thiết kỵ Lương châu không đánh lại hai ngàn bộ binh quan quân”.

Các tướng lĩnh Khương Hồ ầm ầm đáp: “ Tuân lệnh”.

...

Dọc theo con đường quan đạo từ Lâm Kính đi về phía nam, Thành Nghi, bộ tướng cũ của Hàn Toại suất lĩnh hai ngàn bộ binh áp ải năm trăm xe lương thảo thừa dịp đêm tối đi về phía nam. Trong ánh đuốc, đoàn xe ngoằn ngoèo uốn lượn thành một đoàn dài tới mấy dặm. Thành Nghi mình mặc áo giáp, tay cầm trường đao, cùng mười thân binh hộ vệ đi đầu đoàn xe.

“ Đi, đi, đi”.

“ Dạ.”

Đoàn xe đang từ từ đi trên đường, chợt phía sau vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Thành Nghi hét lên một tiếng quay đầu lại, dưới ánh sáng nhạt nhòa của ánh đuốc hắt thấy có một người đang cưỡi ngựa như bay từ phía bắc tới.

“Tướng quân, phản quân đã ra khỏi Bành Dương”.

“Thật không?” Phản quân quả nhiên trúng kế!” Thành Nghi hỏi: “Phản quân có bao nhiêu nhân mã?”

“Chừng bốn ngàn quân kỵ binh”.

“Bốn ngàn kỵ binh?” Thành Nghi trầm tư nói: “Nếu vậy Mã Đằng đã dốc toàn lực. Vậy cũng tốt lần này sẽ cho chúng không còn đường lui nữa. Người đâu”.

“Có!”

Đám thân binh âm âm đi tới trước mặt Thành Nghi.

Thành Nghi nói: “Truyền lệnh, toàn quân tăng tốc độ hành quân. Lập tức đi tới bãi sông Qua Cự”.

“Tới bãi Qua Cự?” Một tên thân binh nghi ngờ hỏi lại: “Bãi Qua Cự toàn sinh lầy, người ngựa khó đi qua. Nếu xe lương vào đó sẽ bị sụt lún không đi được. Tướng quân, cái này”.

Thành Nghi nói: “Hỏi nhiều làm gì? Mau đi đi”.

Tên thân binh run rẩy đáp: “Tiểu nhân tuân lệnh”.

Quân lệnh của Thành Nghi nhanh chóng được truyền xuống phía dưới. Đội quân vận lương nhanh chóng thay đổi tốc độ hành quân hướng tới bãi sông Qua Cự.

...

Trên vùng bình nguyên cách bãi Qua Cự hai mươi dặm về phía bắc, Mã Đằng và bốn ngàn thiết kỵ đang phi nước đại về hướng nam.

“Báo.” Một tên thám mã từ phía nam phi như tên bắn tới. Hắn tới trước mặt Mã Đằng nói: “Tướng quân, đội tải lương đột nhiên tăng tốc độ”.

“Hả? Thế là đúng rồi!” Mã Đằng phấn chấn nói: “Nếu đúng là quỷ kế của quan quân. Đội vận lương phải từ từ đi, dụ quân ta tới cướp lương. Bây giờ chúng tăng tốc độ hành quân, đủ chứng minh đó không phải quỷ kế. Không còn gì nghi ngờ nữa đó là xe tải lương thảo”.

Tướng lĩnh tùy tùng xu nịnh nói: “Tướng quân anh minh”.

“Ha, ha” Mã Đằng cười to nói: “Truyền lệnh, toàn quân tăng tốc độ hành quân, cùng bản tướng quân đuổi theo”.

Phản quân của Mã Đằng đuổi về hướng nam được mười dặm, lại có thám mã từ phía trước chạy về.

“Tướng quân, quan quân vận lương đột ngột bỏ quan đạo, đi vào bãi sông Qua Cự”.

~~~~~

“Bãi sông Qua Cự? Đó là nơi đầm lầy người ngựa khó đi qua.” Sắc mặt Mã Đằng nghiêm lại rồi hắn cười to: “Cái này càng chứng minh quan quân vận lương không chạy trốn được, chúng muốn dựa vào địa thế của bãi sông Qua Cự, triệt tiêu ưu thế thiết kỵ của chúng ta. Chúng muốn dựa vào đó chống cự”.

Một viên tướng nói: “Đầm lầy không có lợi cho thiết kỵ. Đây chắc chắn là một cái bẫy”.

Mã Đằng nói: “Đầm lầy tất nhiên không lợi cho thiết kỵ công kích. Nhưng cũng đừng quên quân Lương châu không những vô địch về kỵ binh mà đánh bộ cũng rất tinh nhuệ. Truyền lệnh toàn quân tăng tốc độ xông tới bãi sông Qua Cự”.

Mệnh lệnh của Mã Đằng vừa ban ra bốn ngàn thiết kỵ ngay lập tức như nước thủy triều cuốn tới trên bình nguyên dọc theo tả ngạn sông Kinh Thủy tràn tới bãi sông Qua Cự.

...

Bãi sông Qua Cự.

Hai ngàn quân bộ binh của Thành Nghi đã bày trận sẵn sàng. Năm trăm xe ngựa của đội vận lương đã tới nơi. Phía trước của bãi sông là một bức tường mới dựng, bên trong đông nghịt binh lính cầm trường thương. Sau khi đoàn xe lương đi vào trong trận, những ngọn đuốc cháy soi sáng bãi sông như ban ngày, phía sau đó là nước sông Kinh Thủy mênh mông, lạnh giá.

Đột nhiên ở chân trời ở bình nguyên phía bắc lập lòe ánh lửa. Trong chốc lát ánh lửa đó càng tiến tới gần, tỏa ra khắp nơi, ánh sáng càng lúc càng rõ theo âm thanh của vó sắt kéo tới. Cuối cùng tạo thành một biển lửa mênh mông, dưới ánh sáng chiếuọi của vô số cây đuốc, thiết kỵ Tây Lương xuất hiện như bóng ma hiện ra từ bóng tối.

241. Chương 172: Mã Đằng Trúng Kế

“ Trường thương binh lập trận cự mã”.

“ Cung thủ chuẩn bị”.

Quân lệnh của Thành Nghi lần lượt được truyền xuống bên dưới. Một đồng lửa lớn được đốt lên trên bãi sông, ở khoảng cách mười dặm cũng nhìn thấy. Một ngàn tên trường thương binh tiến vào hợp thành trận thế sau đoàn xe vận lương. Năm trăm tên cung thủ lập trận phía sau trận của quân trường thương. Những cây trường cung đã được tháo xuống.

Cách bãi sông Hà Than vài dặm về bên trái có một khu rừng rậm, Trương Hoành và ba ngàn tinh binh mai phục trong khu rừng rậm này. Vào lúc tiết trời mùa xuân se lạnh, chẳng hứng thú gì khi mai phục ngoài trời. Trương Hoành và ba ngàn binh lính đang trong tình trạng đông cứng thì một tên lính tinh mắt hết âm lên.

“ Tướng quân, lửa. Đốt lửa rồi!”.

“ Hả!”

Trương Hoành vội ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, quả nhiên thấy mấy đồng lửa lớn đã được đốt lên ở bãi sông Hà Than. Hắn vội quay đầu nhìn lại đằng sau nhìn về hướng bắc, xa xa ở đó xuất hiện bạt ngàn đuốc đang cuốn tới. Không nghĩ ngờ gì nữa đó chắc chắn là phản quân của Mã Đằng. Trương Hoành phần chấn nghĩ thầm quân sư đúng là thần cơ diệu toán. Mã Đằng quả nhiên đã trúng kế.

“ Các huynh đệ” Trương Hoành rút kiếm giơ cao. Hắn hô to: “ Thời khắc quan trọng đã tới. Hành động thôi. Hãy nghe kỹ lời lão tử đây. Ngựa bịt mõm, móng bịt vải, không được nói chuyện, không được gây ra tiếng động, càng không được đốt đuốc. Chúng ta lên lút tiến theo sau quân của Mã Đằng” (Trương Hoành xuất thân từ thổ phỉ, lời lẽ mang âm hưởng của thổ phỉ)

” Ha ha ha!”

Ba ngàn quân của Trương Hoành cười ầm ĩ rồi tới tấp ra khỏi rừng. Chúng vừa xoa hai tay đông cứng, vừa cố gắng dậm chân, sau đó mò mẫm theo Trương Hoành đi về hướng bãi sông Hà Than. Cùng lúc đó ở khu rừng rậm bên kia của bãi Hà Than Hầu Tuyền và ba ngàn tinh binh cũng đang mò mẫm đi tới.

Mã Đằng tự cho là mình thông minh nhưng hắn không ngờ đã rơi vào quỷ kế của Lý Nho. Bốn ngàn thiết kỵ tinh nhuệ Tây Lương không có phòng bị đã rơi trận địa phục kích được sắp đặt rất tỉ mỉ của Lý Nho.

“ Các huynh đệ.” Mã Đằng chỉ trường đao về phía trước, hô to: “ Hãy nhìn xem phía trước ở bãi sông Hà Than là đoàn xe vận lương. Trên xe chất đầy lương thảo. Lát nữa chúng ta sẽ được ăn bánh nóng hổi, thịt khô thơm phức. Giết...”.

” Giết giết giết ”

Những ngọn đuốc cháy rừng rực. Bốn ngàn tướng sĩ đứng trên bờ sông nhìn theo, quả nhiên thấy một đoàn xe lương. Trên xe phủ vải bố dày. Lương thảo chất đống như ngọn núi nhỏ. Trước tình cảnh đó binh lính Lương châu phần chấn hẳn lên. Sắc mặt, ánh mắt chúng hiện lên sự tham lam, tàn bạo. Tất cả điên cuồng hò hét.

Trên bãi sông Hà Than, đôi mắt của Thành Nghi thoáng co lại. Hắn vừa có cảm giác hoảng sợ vừa có cảm giác mong chờ.

Mã Đằng chính là danh tướng nổi danh Tây Lương, kiêu dũng thiện chiến. Hắn lại được các tướng sĩ Khương Hồ ủng hộ, yêu mến. Khi Thành Nghi còn làm thổ phỉ ở Lương châu đã từng được lĩnh giáo sự lợi hại của Mã Đằng. Mấy ngàn nhân mã thường xuyên bị mấy trăm quân của Mã Đằng đánh giết sợ đến tè cả ra quần. Sơn trại liên tục bị đánh phá, có lần Thành Nghi suýt nữa đã mất mạng.

Thế nhưng trong tình hình hiện tại thì Thành Nghi lại trở thành quan quân, Mã Đằng lại là mã tặc.

Kể từ khi theo đại đầu lĩnh Hàn Toại nương nhờ dưới trướng Đồng Trác. Thành Nghi không còn là thổ phỉ nữa. Các huynh đệ đều là tinh binh, còn có năm trăm cung thủ nữa, tất cả đều mặc áo giáp. Nói về trang bị thì quan quân Lương châu trang bị kém hơn nhiều. Nghĩ đến đây trong lòng Thành Nghi tràn ngập sự mong chờ. Nếu như hôm nay hắn có thể giết chết Mã Đằng ở bãi Hà Than này thì danh hiệu dũng tướng Tây Lương chỉ e sẽ rơi vào tay Thành Nghi hắn.

“Phốc tư ~ ”

Thành Nghi rút hai chân ra khỏi bùn. Hắn cố sức nhảy lên một xe lương, giơ cao bội kiếm lên quá đỉnh đầu, hô lớn: “ Các huynh đệ hãy nghe kỹ đây. Kỵ binh Tây Lương không có gì đáng sợ cả. Chiến mã của chúng không xông tới bãi sông này được. Tội nay chỉ cần chúng ta giết chết Mã Đằng, từ nay về sau lão tử ta chính là mãnh tướng số một của Tây Lương, chúng ta là đội quân tịnh nhuệ nhất Lương châu. Giết ..”

“ Hả? Mã Đằng tướng quân!”

“ Mã Đằng tướng quân?”

“ Mã Đằng đến đây cướp lương?”

Thành Nghi vừa dứt lời. Không ít tướng sĩ người Khương Hồ khê thì tháo với nhau. Trong số ba ngàn tinh binh có ít nhất một ngàn binh lính người Khương Hồ. Mà sự yêu mến Mã Đằng của người Khương Hồ có thể nói là căn thâm cố đế. Thậm chí khi Mã Đằng tạo phản, trở thành phản nghịch của Đại Hán thì người Khương Hồ vẫn kính trọng hắn.

Mã Đằng được người Khương Hồ yêu quý như thế hắn phải có nguyên nhân.

Dân tộc Khương Hồ sùng bái vũ lực. Tổ tiên của Mã Đằng là Phục Ba tướng quân nhà Đại Hán hơn một trăm năm trước đã từng dẫn quân chinh phạt nơi đây. Người Khương Hồ ngang tàng bạo ngược, không hiểu biết lễ nghi vương hóa, trái lại người Khương Hồ luôn ghi nhớ sâu đậm những thiệt hại nặng nề Phục Ba tướng quân gây ra với chúng.

Nghe nói đến cái tên Phục Ba tướng quân thì ngay cả trẻ con người Khương Hồ cũng không dám khóc đêm.

Đương nhiên Mã Đằng cũng thế.

Để có được lòng trung thành như thế của người Khương Hồ, đương nhiên Mã Đằng cũng không dựa vào uy danh của tổ tiên. Mã Đằng đi lính năm hơn hai mươi tuổi. Hắn đã cùng người Khương Hồ trải qua mấy trăm trận chiến lớn nhỏ. Hắn đã giết hàng vạn người Khương Hồ. Chính phục hàng ngàn bộ tộc Khương Hồ nhỏ. Nhưng dù như thế Mã Đằng lại càng được người Khương Hồ ủng hộ.

Bởi vì trời tối đen. Hơn nữa hàng ngàn tướng sĩ người Hán ầm ầm trả lời Thành Nghi hoàn toàn không chú ý tới rất nhiều tướng sĩ thuộc hạ người Khương Hồ đã bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau.

Trong tiếng ầm ầm của ngựa hí, người la hét, bốn ngàn thiết kỵ của Mã Đằng cuối cùng cũng tiến tới bãi sông Hà Than.

Mã Đằng nhảy xuống ngựa, trường đao trong tay chỉ thẳng về phía trước. Hắn hô lớn: “Các huynh đệ, xuống ngựa”.

Bốn ngàn tướng sĩ ào ào nhảy xuống ngựa, bỏ lại chiến mã tụ tập trước mặt Mã Đằng. Mã Đằng nói tiếp: “ Ba trăm huynh đệ ở lại trông ngựa. Các huynh đệ còn lại theo bản tướng quân đi đoạt lương thảo”.

“ Đoạt lương thực!”.

“Đoạt con mẹ nó đi”.

...

“Đoạt”.

Bốn ngàn tướng sĩ gào thét, Trăm mã đao trong tay điên cuồng vung lên. Mã Đằng xoay người trường đao trong tay chỉ về phía trước. Ngoại trừ ba trăm binh lính ở lại trông coi chiến mã. Binh lính Tây lương còn lại giống như thác lũ tràn ngập bãi Hà Than, chạy tới đám quân Thành Nghi sâu trong bãi sông.

Đứng trên xe lương, Thành Nghi hét lên một tiếng, trường kiếm trong tay hất vung lên. Hất ngựa mặt hét to: “Bắn tên!”.

Năm trăm tên cung thủ vội vàng giương cung lấp tên, hướng lên bầu trời đồng loạt bắn ra. Năm trăm mũi lang nha tiễn xé gió gây ra những âm thanh chết chóc bay lên không trung, vẽ lên một đường cong, hướng đỉnh đầu quân Lương châu hung ác rơi xuống.

Âm thanh của những mũi tên sắc bén đâm thủng da thịt cùng với tiếng kêu la, chửi bới của binh lính Lương châu thoáng chốc hòa vào nhau. Hơn một trăm tên lính Lương châu gào lên thảm thiết ngã xuống đầu bãi Hà Than. Mã Đằng cũng bị một mũi tên sượt qua mặt, tý chút nữa bắn trúng mi tâm của hắn.

Phản quân hung hãn không vì thế mà mấy may sợ hãi. Chúng tiếp tục liều chết xông tới bãi Hà Than.

“Bắn tên!”

“Bắn tên!”

“Bắn tên!”

Thanh trường kiếm trong tay Thành Nghi một lần nữa bí mật vung lên. Trong lòng Thành Nghi tràn ngập cảm giác thống khoái khi hắn tàn nhẫn nhìn quân Lương châu trên bãi Hà Than tới tấp trúng tên ngã xuống bùn lầy. Từ trên bờ tới vị trí của Thành Nghi ở bãi Hà Than chỉ khoảng trên dưới một trăm bước chân. Nếu như là đất bằng phẳng, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn là có thể vượt qua. Nhưng hiện tại do bùn lầy ngăn cản, quân Lương châu phải mất rất nhiều thời gian và lượng thương vong nặng nề để vượt qua khoảng cách đó.

“A!”.

Lại một tên lính Lương châu thét lên đau đớn ngã xuống ngay bên cạnh Mã Đằng. Mã Đằng vội cúi đầu xuống. Một mũi lang nha tiễn lạnh băng đã tàn nhẫn xuyên thủng ngực tên lính Lương châu. Hai tay tên lính ôm ngực, hai mắt vô thần nhìn Mã Đằng, môi hắn mấp máy nhưng không tài nào phát ra tiếng. Chỉ có một dòng máu đen rỉ ra từ khoe miệng hắn.

~~~~~  
“A!”.

Mã Đằng đột nhiên xoay người lại. Hắn lồng lộn gào lên như một con dã thú bị thương. Thân hình cao lớn của Mã Đằng đột nhiên ngồi xuống. Sau một khắc thân thể Mã Đằng giống như một cây cung co lại rồi bật mạnh lên, thanh trường đao trong tay hắn bị ném mạnh về phía trước. Thanh trường đao nặng hàng chục cân thoáng chốc bay vào không khí, phát ra tiếng rít chói tai, như một tia chớp bay về phía trước, hướng về Thành Nghi đang đứng trên xe lương cách đó mấy chục bước chân.

Thành Nghi đang đứng trên xe lương, thanh trường kiếm lại giơ lên cao. Hắn đang muốn tiếp tục ra lệnh thì đạo sát khí lạnh băng từ khoảng không tới đen phía trước lạnh lùng lướt tới, nhanh chóng bao phủ khắp người Thành Nghi. Mất Thành Nghi đột nhiên co rúm lại. Hắn hét lên một tiếng, xoay người nhảy lùi lại, nhảy khỏi xe lương để tránh luồng sát khí đáng sợ đó.

Tuy nhiên thân thể Thành Nghi vừa mới nhảy lên, trường đao của Mã Đằng như tia chớp lao tới.

” Phốc!”

Hàn quang lóe lên. Thanh trường đao sắc bén xuyên qua bụng Thành Nghi. Thành Nghi đang lơ lửng trên cao hét lên một tiếng đau đớn. Hai tay hắn ôm chặt bụng. Ánh mắt hắn nhanh chóng trở nên mờ đục. Sau một khắc thân hình cao lớn của Thành Nghi bị một đao vô cùng mạnh của Mã Đằng hất tung xuống.

” Giết!”

Mã Đằng rống lên một tiếng, rút thanh bội kiếm, phản kích vung lên phía trước. Mấy trăm tên lính Lương châu gào lên như dã thú, chạy vượt lên trước mã Đằng. Sau khi bị trả giá bởi mấy trăm binh lính thương vong, phản quân của Mã Đằng cũng tiến tới trước xe lương của quân Đồng Trác. Cuộc kịch chiến vô cùng thê thảm chính thức bắt đầu.

242. Chương 173: Ngàn Vạn Người Ủng Hộ

Mã Đằng cố gắng đánh lui hai tên trưởng thương binh ngăn cản hắn. Sau đó hắn chém một kiếm rạch đứt tấm vải bố che xe lương. Hắn không khỏi trầm xuống khi nhìn thấy trên xe lương toàn đá. Mấy tên thân binh bên cạnh hắn gọi to: “ Tướng quân, bị mắc lừa rồi. Trong xe không phải lương thực, toàn đá”.

” Giết!”

” Giết! ”

Mấy tên thân binh vừa nói xong, tiếng hò hét vang trời bất thành linh nổi lên ở phía sau. Mã Đằng thất kinh quay đầu lại hắn thấy trên bờ sông vốn yên tĩnh, lặng lẽ bỗng nhiên xuất hiện vô số ánh đuốc, rất nhiều binh lính mặc giáp sắt từ trong màn đêm xông ra. Những lưỡi đao vung lên, phản chiếu ánh đuốc, phát ra những ánh sáng chói mắt.

Quân mai phục của Đồng Trác đổ ra, tàn quân của Thành Nghi vốn đã rút chạy sâu trong bãi Hà Than cũng quay lại hung hãn phản kích lại quân Mã Đằng. Trong tức khắc quân Mã Đằng lâm vào tuyệt cảnh tứ bề thọ địch. Điều nguy hiểm nữa là các tướng sĩ của hắn thấy biến cố bất thành linh xảy ra cũng bắt đầu rối loạn.

“ Tướng quân, không hay rồi. Trúng kế rồi.” Một viên tướng thê lương hét lên: “ Chúng ta trúng kế rồi”.

Đột nhiên bị quân của Đồng Trác công kích, ba trăm thiết kỵ của Mã Đằng ở lại bờ sông để trông coi chiến mã đã bị đánh bại nhanh chóng. Chiến mã bị xua đuổi chạy lung tung trong bãi sông, móng ngựa ngay lập tức sụt xuống lớp đất bùn phù sa lỏng không nhắc chân lên được. Bốn ngàn chiến mã trên bãi sông nhanh chóng rơi vào tay quân của Đồng Trác.

Trương Hoành ngồi trên lưng ngựa, vung đao quát to: “ Mã Đằng, tử kỳ của ngươi đến rồi”.

Hầu Tuyển cũng quát to: “ Mã Đằng, mau chóng đầu hàng đi. Mối có thể tha mạng cho ngươi”.

Mã Đằng quát to: “ Đừng mơ”.

Mã Đằng vội xoay người nhìn đám quân Lương châu đang rối loạn. Hắn vung tay hét lớn: “ Các huynh đệ, chúng ta liều mạng cùng quan quân. Giết”.

...

Thảo nguyên Mạc Bắc. Kim Liên Xuyên. Đại tướng của Kha Bĩ Năng.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, màn trướng vén lên, một tên Bách phu trưởng chạy vội vào, quỳ xuống, nói: “ Đại vương”.

Kha Bĩ Năng đang cùng Đại tướng Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê nghị sự. Hắn cau mày hỏi: “ Chuyện gì?”

Tên Bách phu trưởng nói: “ Thám mã phi báo, Thứ sử U châu Công Tôn Toàn đang điều động quân binh các quận Liêu Tây, Liêu Đông và Hữu Bắc Bình về Thượng Cốc”.

“ Hả? Tụ tập binh lực ở Thượng Cốc.” Thần sắc Kha Bĩ trầm xuống. Hắn trầm giọng nói: “ Phía sau quận Thượng Cốc chính là Vương đình của Bộ Độ Căn. Chẳng lẽ Công Tôn Toàn sẽ động thủ với Bộ Độ Căn?”

Tiết Quy Nê nói: “ Đại vương, đây chính là cơ hội tốt”.

Ngột Lực đột nhiên nói: “ Đúng. Nếu chúng ta có thể liên kết với Công Tôn Toàn, Bộ Độ Căn chắc chắn phải chết”.

“ Không đúng.” Kha Bĩ Năng vẫy tay ngăn cản Tiết Quy Nê và Ngột Lực Đột. Hắn trầm giọng nói: “ Lúc này Công Tôn Toàn không đời nào chọn cách động thủ với Bộ Độ Căn. Mặc dù bây giờ là mùa xuân, tuyết vẫn chưa tan hết, thời tiết trên thảo nguyên vẫn rất lạnh, cực kỳ bất lợi đối với hành quân, tác chiến, ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc tiếp tế hậu cần của quân Hán”.

Tiết Quy Nê nói: “ Ý Đại vương là Công Tôn Toàn tập hợp đại quân ở Thượng Cốc không phải để đối phó với Bộ Độ Căn ư?”

“ Ừ” Kha Bĩ Năng gật đầu nói: “ Công Tôn Toàn và Mã đồ phụ kết nghĩa huynh đệ. Lần trước bọn Đinh Nguyên chia làm bốn lộ đại quân chinh phạt Hà Sáo, giết hại rất nhiều tướng sĩ và dân chúng của Mã đồ phụ. Hai bên đã kết mối thâm cừu đại hận. Lần này Công Tôn Toàn tập trung lực lượng hùng hậu ở Thượng Cốc, rất có thể hắn muốn cùng Mã đồ phụ giáp công tiêu diệt Thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên”.

Ngột Lực Đột nói: “ À, thì ra là vì tiêu diệt Đinh Nguyên”.

“ Thế nhưng.” Kha Bĩ đột ngột trầm giọng nói tiếp: “ Đối với người Tiên Ti chúng ta đây chính là một cơ hội”.

“ A.”

“ Ồ”

Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê cùng quay đầu nhìn Kha Bĩ, ánh mắt nghi hoặc. Kha Bĩ cười ha hả, hắn rút ra hai mũi lang nha tiễn, quát to: “ Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê?”

Hai người Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê cùng bước ra, hùng hồn nói: “ Có mặt tướng”.

Kha Bĩ nói: “ Hai người cầm lệnh tiễn của bản vương, chia nhau đi tới Sắc Lặc Xuyên, Đạn Hãn Sơn Vương đình mời Đại vương Thác Bạt Khiết Phấn, Đại vương Bộ Độ Căn tới Đại Thanh Sơn tham gia hội kết đồng minh”.

“ Hả? Liên kết đồng minh!” Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê nhìn nhau nói: “ Đại vương muốn kết đồng minh với Thác Bạt Khiết Phấn và Bộ Độ Căn?”

“ Đúng, kết đồng minh.” Kha Bĩ trầm giọng nói: “ Người Tiên Ti chúng ta không thể tiếp tục hỗn chiến. Chúng ta phải liên kết lại để đối phó với địch nhân lớn nhất của người Tiên ti – Mã đồ phụ”.

“ Mặt tướng tuân lệnh”.

Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê vòng tay trước ngực thi lễ, lĩnh mệnh rời đi. Đưa mắt nhìn hai người đi ra khỏi trường, ánh mắt Kha bĩ đột nhiên trở nên vô cùng âm trầm. Sau hơn một năm hỗn chiến. Đại dân tộc Tiên Ti đã suy yếu. Nếu người Tiên Ti tiếp tục hỗn chiến, sẽ có ngày người Tiên Ti sẽ bị kẻ thù tiêu diệt . Hiện nay chỉ còn cách liên kết ba phái của người Tiên Ti thì người Tiên Ti mới tìm ra lối thoát.

Đương nhiên cùng Thác Bạt Khiết Phấn và Bộ Độ Căn liên kết chỉ là kế hòa hoãn tạm thời. Hùng tâm thống nhất người Tiên Ti, hùng bá Đại mạc trong người Kha Bĩ Năng không bao giờ nhạt phai. Hơn nữa Kha Bĩ Năng tin tưởng rằng chỉ cần lần này liên kết đồng minh thành công, trong thời gian sớm nhất hắn có thể trở thành Đại vương duy nhất của tộc Tiên Ti.

...

Lương châu, bãi sông Hà Than.

Một viên tướng người Khương cố sức len tới bên cạnh Mã Đằng. Hắn hoảng hốt nói: “Tướng quân, không thể xông ra được. Quân trưởng thương của quan quân quá đông. Các huynh đệ xông ra ngoài đều bị trường thương đâm nát người. Không thể phá vây xông ra được”. “ Còn có rất nhiều quân cung thủ của quan quân. Các huynh đệ không có khiên che, không nơi ẩn núp” Một viên tướng người Hán hét lớn: “ Tướng quân, các huynh đệ đã thương vong hơn một nửa. Còn đánh tiếp như thế sẽ chết hết”.

“ Phải đánh. Không xông lên được cũng phải xông lên.” Mã Đằng tức giận gào lên: “ Các người mở to mắt nhìn đi. Hai bên trái, phải là nước sông lạnh giá. Phía trước, đằng sau đều là tặc binh của Đồng Trác. Không đánh, không xông ra thì chúng ta làm gì bây giờ? Nói các huynh đệ. Chúng ta liều mạng với chúng. Giết ...”.

“ Toa toa toa”

Ba đợt mưa tên nữa từ không trung tàn nhẫn rơi xuống. Hơn một trăm tên kỵ binh Lương châu gào lên thảm thiết ngã xuống.

“ Ha, ha, ha”.

Phía sau trận của quân Đồng Trác, Trương Hoành ngửa mặt lên trời cười sảng sặc. Một lần nữa cuộc công kích của quân Lương châu đã bị đẩy lui. Quân cung thủ ở phía sau quân trường thương binh lại gây ra những tổn thất nặng nề cho quân Lương châu. Nếu cứ tiếp tục như vậy phản quân của Mã Đằng sẽ không duy trì được bao lâu nữa.

Quân lính bị giết hết thì dù mãnh tướng Tây Lương Mã Đằng có điên cuồng chém giết cũng nhanh chóng bị đánh bại.

...

“ A!”.

“ Người điên rồi”.

“Lữ Khương cầu các người. Ôi, oa”.

Hàng loạt tiếng gào thét thê thảm, kỳ lạ vang lên gần Trương Hoành. Trương Hoành vội quay đầu lại thì thấy ánh đao chớp lóe trong không trung. Hắn thấy mấy trăm binh lính đang vung đao chém giết quân nhà. Trận thế chặt chẽ bỗng trở nên rối loạn, rất nhiều quân cung thủ không đề phòng, hét lên đau đớn ngã gục.

“ Chuyện gì xảy ra?” Trương Hoành quát to: “ Con mẹ nó. Xảy ra chuyện gì vậy?”

“ Tướng quân.” Một tên tiểu giáo thảo hồng học chạy tới nói: “ Mấy trăm tên Khương cầu của Hắc Ứng trại đột nhiên làm phản. Chúng đang chém giết các anh em của chúng ta”.

“ Khốn kiếp!” Trương Hoành giận dữ nói: “ Truyền lệnh. Hãy giết hết lữ Khương cầu ở Hắc Ứng trại, không để tên nào sống sót”.

“ Báo” Trương Hoành vừa dứt lời, một tên tiểu giáo chạy vội tới, hấn hoảng hốt nói: “ Tướng quân, tên Khương cầu Tiểu Hàn Sơn cũng làm phản”.

“ Cái gì?”

Trương Hoành kinh hãi. Hắn quay đầu nhìn, quả nhiên thế trận cánh hữu đã bắt đầu rối loạn. Hơn nữa phía bên cánh quân của Hầu Tuyển ở đằng xa cũng thấy rối loạn. Tiếng hò hét thảm thiết, tiếng chửi bới, nguyên rửa xen lẫn vào nhau, ngựa hí quỵên với tiếng người. Tình thế bắt đầu ra ngoài sự khống chế.

Quân Đồng Trác đột nhiên giết hại lẫn nhau, lâm vào cảnh hỗn chiến. Quân mã của Mã Đằng đang bị vây khốn ở bãi sông Hà Than đương nhiên không khoan tay đứng nhìn, thế nhưng Mã Đằng cũng cảm thấy rất bất ngờ, nhưng với kinh nghiệm sa trường của mình, hắn hiểu rằng bây giờ là thời cơ tốt nhất để phá vây thoát ra ngoài.

~~~~~  
“ Các huynh đệ, cơ hội đã tới. Giết”.

” Giết giết giết ”

Cuối cùng chỉ còn hơn một ngàn tàn quân đuổi theo sau Mã Đằng, tấn công mãnh liệt vào thế trận đang hỗn loạn của quân Đồng Trác. Quân Đồng Trác mỗi lúc một giảm. Quân trường thương vốn đông như rừng giờ cũng trở nên thưa thớt. Mã Đằng nhặt một cây trường thương trong đám loạn quân, quét ngang xung

quanh người, đánh bay ba tên lính Đồng Trác đứng chắn phía trước. Tàn quân Lương châu ở phía sau vọt tới như nước triều lên, rớt cuộc cũng phá vỡ, chạy ra khỏi bãi Hà Than.

“Mã Đằng tướng quân, chạy bên này”.

Trong đám loạn quân đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn. Mã Đằng ngẩng đầu nhìn. Hắn thấy trong đám loạn quân ở trung quân phía trước một tên thủ lĩnh người Khương đang thống lĩnh bốn, năm trăm tên dũng sĩ Khương tộc vất vả chống đỡ các đợt vây công của quân Đồng Trác. Mã Đằng nhìn thất rất quen thuộc, hần trăm giọng hỏi: “Phía trước có phải là Đại đương gia Tiểu Hàn Sơn không?”

“Đúng tiểu nhân đây” Gã thủ lĩnh Khương tộc đó trả lời: “Dã Cầu Tử của Hắc Ưng trại đã chết trận rồi. Tiểu nhân cũng sắp không chống đỡ được. Tướng quân, chạy mau”.

Mã Đằng thoáng run lên. Hắn quay đầu quát lên: “Các huynh đệ, rút lui”.

Tên thủ lĩnh Khương tộc và thủ hạ giạt ra nhường đường cho Mã Đằng và hơn một ngàn tàn quân chạy qua theo. Đợi khi tên lính cuối cùng của Mã Đằng đi thoát, mấy trăm tên dũng sĩ Khương tộc lại quay lại, cố sức ngăn chặn quân Đồng Trác truy đuổi. Tên thủ lĩnh Khương tộc vùng dao chém chết một tên địch quân, hần quay đầu nói với Mã Đằng: “Tướng quân, tiểu nhân đoạn hậu”.

Mã Đằng không còn lòng dạ nào ham chiến, hần dẫn hơn ngàn tàn quân rút về Bành Dương. Ngay khi Mã Đằng và tàn quân của mình biến mất trong màn đêm mù mịt, tên thủ lĩnh Khương tộc và mấy trăm tinh binh trong bộ tộc của hần đã bị quân của Trương Hoàn, Hầu Tuyển và tàn binh của Thành Nghi ba mặt giáp công. Toàn quân bị diệt, hơn một ngàn quân Khương tộc chết trận.

Tàn quân của Mã Đằng chạy được nửa đường chợt thấy phía trước đèn đuốc sáng choang, hơn hai trăm kỵ binh ào ạt xông đến. Quân mã hai bên chạm nhau trên đường quan đạo. Mã Đằng khê than thảm một tiếng. Hần đang định dẫn quân tử chiến thì thấy chủ tướng quân kỵ binh bên kia quen thuộc. Hần dựa vào ánh đuốc quan sát thật cẩn thận thì nhận ra đó là Bàng Đức.

“Lệnh Minh!” Mã Đằng thất kinh la lên: “Tại sao người lại chạy đến đây?”

“Tướng quân? Đúng là tướng quân!” Bàng Đức nhảy xuống ngựa. Hần chạy vội đến trước ngựa Mã Đằng, quỳ rạp xuống đất, khóc nói: “Tướng quân, mặt tướng vô năng. Thành Bành Dương đã mất”.

“Hả? Thành Bành Dương đã mất!” Mã Đằng trầm xuống, hần vội hỏi: “Thế Mã Siêu, Mã Thiết, Mã Hưu đâu?”

“Đang ở trung quân”.

“Ồ!” Mã Đằng thở phào một tiếng.

“Tướng quân, không hay rồi. Địch quân từ bãi Hà Than đuổi tới”.

“Phía Bành Dương cũng có địch quân đuổi tới”.

Mã Đằng vừa dứt lời, một tên thân binh thẳng thốt hô lên. Tên thân binh vừa nói xong lại có tiếng của một tên binh lính khác kêu to. Mã Đằng kinh hãi ngẩng đầu nhìn, quả nhiên phía bãi sông Hà Than và hướng thành Bành Dương xuất hiện ánh đuốc đang tiến lại gần. Dựa vào số lượng đuốc, ít nhất cũng có bảy, tám ngàn kỵ binh.

Dựa vào sự phản chiến của hai tên thủ lĩnh Khương tộc ngay trong trận chiến. Mã Đằng và hơn ngàn tàn quân mặc dù phá vỡ chạy thoát nhưng lại mất hết chiến mã. Thiết kỵ trở thành bộ binh. Chỉ dựa vào vèn vèn hai trăm kỵ binh của Bàng Đức làm sao có thể ngăn cản mấy ngàn quân kỵ binh của Đồng Trác đây?

Mã Đằng đoạt lấy một chiến mã. Hần nhảy lên chiến mã rồi nói với Bàng Đức: “Lệnh Minh”.

Bàng Đức đứng lên, lạnh lùng nói: “Có mặt tướng”.

“Chỉ huy hai trăm kỵ binh đoạn hậu”.

“Tuân lệnh”.

“Các huynh đệ còn lại theo bản tướng quân rút lui”.

Mã Đằng vừa ra lệnh, hơn một ngàn tàn quân vội vàng hoảng sợ bỏ chạy theo hướng đông bắc. Bàn Đức hoành đao, chỉ huy hai trăm kỵ binh ở lại, đứng chắn giữa đường quan đạo cản hậu. Gió đêm lạnh giá thổi tới như muốn xe rách tấm áo bào của Bàn Đức. Ánh mắt Bàn Đức trong trẻo nhưng lạnh lùng, từ đó phát ra tinh thần quyết tử đến cùng.

Bàn Đức hét lên, thanh trường đao trong tay từ từ giơ lên. Hai trăm kỵ binh ở phía sau Bàn Đức xếp thành thế trận chữ nhất. Hai trăm thanh Trảm mã đao sắc bén từ từ được rút ra khỏi vỏ. Trong màn đêm u tối. Hàng dài đuốc lửa mãnh liệt tiến đến. Tàn ngàn kỵ binh từ hai hướng nam, bắc nhanh chóng tiến tới mục tiêu.

Hai trăm kỵ binh đối đầu với năm ngàn kỵ binh, cuộc chiến này không có một tia hy vọng nào. Quay đầu nhìn tàn quân của Mã Đằng đang rút chạy, Bàn Đức mỉm cười đầy thê lương. Ngay sau đó thanh trường đao trong tay Bàn Đức nặng nề chỉ về phía trước. Hết lên một tiếng xé toang màn đêm.

” Giết!”

Bàn Đức thúc mạnh hai chân vào bụng ngựa. Chiến mã của hắn nhanh chóng vọt lên dẫn đầu. Hai trăm kỵ binh Lương châu giục ngựa, dương đao chạy theo sau Bàn Đức. Chiến đao sắc bén phản chiếu ánh sáng lạnh lùng lên bầu trời đêm, ý chí quyết tử ngùn ngụt trong lòng mỗi tên lính Lương châu.

Sinh ra giữa thời loạn thế. Nam nhân há lại tiếc sinh mạng của mình ư?

...

An Ấp, phủ quan của Đồng Trác.

Đồng Trác ngồi sau án thư. Lý Nho, Lý Túc, Phàn Trì, Từ Hoảng, Ngưu Phụ, văn quan võ tướng tề tựu đông đủ, có thể nói nhân tài đông đúc.

Lý Nho vuốt cằm nói với chư tướng: “ Thám mã vừa phi báo, Công Tôn Toàn đã điều tám ngàn tinh binh từ các quận Liêu Tây, Liêu Đông. Dùng Đại tướng Nghiêm Cương, Thái thú Liêu Tây làm chủ tướng tới Thượng Cốc, tập kết đại quân. Xem ra cũng chuẩn bị xuôi nam, chinh phạt Hà Đông”.

Dương Phụng trầm giọng nói: “ Nếu vậy, địch quân đến chinh phạt chúa công đã có bảy đạo quân. Liên quân đang tụ tập xung quanh quận Hà Đông có hai ngàn quân của Cao Thuận, một vạn ba ngàn quân của Lữ Bố, trong đó có ba ngàn kỵ binh. Năm ngàn quân kỵ binh của Trương Cáp. Năm ngàn quân của Trương Tế. Ba ngàn quân của Vương Khuông. Tám ngàn quân của Phùng Phương. Nghiêm Cương có tám ngàn quân. Hàn Phúc, Mã Dục tùy điều kiện có thể điều ít nhất bốn vạn quân nữa tham gia cuộc chiến Hà Đông. Quân mã của liên quân có thể lên tới tám vạn, bốn ngàn người. Có thể nói thanh thế rất to lớn”.

Đại tướng Ngưu Phụ nói: “ Quân ta có hai vạn tinh binh. Binh mã của Dương tướng quân cũng có tám ngàn quân tinh nhuệ. Hơn nữa Quách tướng quân đang dẫn bốn vạn quân ngày đêm hành quân cấp tốc tới Hà Đông, ít ngày nữa sẽ tới nơi. Mặc dù liên quân binh lực nhiều, quân ta binh ít hơn nhưng binh sĩ của ta tinh nhuệ, trải qua trăm trận, một có thể địch mười. Làm gì phải sợ hãi chúng?”

“ Liên quân chỉ là một đám quân ô hợp.” Bộ tướng Từ Hoảng phản đối nói: “ Mạt tướng chỉ cần dẫn ba ngàn binh mã bản bộ, thay chúa công đánh bại binh mã Tì Đãi ở phía nam Hoảng Nông”.

“ Từ Hoảng tướng quân an tâm.” mưu sĩ Lý Túc mỉm cười nói: “ Binh mã mạt nam không có gì đáng ngại. Phùng Phương chỉ là một tên ngu ngốc, tám ngàn quân Tì Đãi càng không đáng nhắc tới. Hẳn xuất quân tới Bình Âm chỉ để phô trương thanh thế, Túc nghĩ chắc chắn hẳn sẽ không dám tiến quân lên phía bắc. Về phần Thái thú Hoảng Nông Trương Tế, hẳn là người quen cũ của tại hạ. Tại hạ chỉ cần đến gặp y, uốn ba tấc lưỡi là thuyết phục được Trương Tế về đầu quân dưới trướng của chúa công”.

“ Hả?” Đồng Trác vui vẻ hỏi: “ Tử Nghiêm (tên chữ của Lý Túc) thật sự sẽ thuyết phục được Trương Tế về đầu quân dưới trướng của ta?”

Lý Túc mỉm cười không đáp, nhưng Lý Nho bước ra nói: “ Tử Nghiêm huynh có sở trường biện luận, hùng tài biện luận của huynh không ai bằng. Nếu huynh có thể đi Hoảng Nông, việc chắc chắn thành”.

“ Hay!” Đồng Trác vỗ đùi, vui vẻ nói: “ Bản tướng quân cử người làm Tông sự Lương châu, người hãy lập tức đi tới Hoảng Nông”.

Mặc dù triều đình chưa chính thức tấn phong nhưng Đồng Trác nghiêm nhiên sử dụng thân phận Lương châu mục, bổ nhiệm Lý Túc làm Tòng sự Lương châu trong nháy mắt.

Lý Túc khom lưng thi lễ, cao giọng nói: “Túc xin lĩnh mệnh”.

“Ha, ha, ha” Đồng Trác cười to nói: “Phùng Phương không dám xuất binh. Nếu Trương Tế hàng phục. Mặt nam Hà Đông không lo nữa. Bản tướng quân sẽ đích thân thống lĩnh đại quân lên mặt bắc cự địch, nhất định phải phá tan tặc quân, tiêu diệt hoàn toàn tặc quân, làm tiêu tan mối hận trong lòng ta”.

Bộ tướng Từ Hoảng bước ra nói: “Mặt tướng nguyên làm tiên phong”.

“Tốt!” Đồng Trác cực kỳ tán thưởng dũng khí của Từ Hoảng. Hắn vuốt râu vui vẻ nói: “Bản tướng quân cấp cho người tám ngàn tinh binh, canh năm ngày mai khởi binh, rồi Bạch Ba Cốc chiếm giữ Bình Dương, ngăn chặn quân Lữ Bố xuôi nam”.

“Mặt tướng tuân lệnh” Từ Hoảng thần nhiên nói: “Chỉ cần mặt tướng còn một hơi thở, dù Lữ Bố có mười vạn hùng binh, mặt tướng cũng làm cho hắn thất vọng quay về”.

...

Lương châu, lúc trời tảng sáng.

”Hu ~ ~”

Bàng Đức ngồi trên ngựa quát lên một tiếng, quay ngựa lại. Phía trước cách đó không xa kỵ binh của địch quân kết thành một mảng lớn đen ngòm, giống như một mảng mây đen đang đè nặng trong lòng Bàng Đức làm cho hắn không thở được. Trước trận tiền của quân mã hai bên, trên con đường quan đạo trống trải nằm ngổn ngang hơn một ngàn thi thể binh lính.

Toàn bộ hai trăm kỵ binh thủ hạ của Bàng Đức đã chết trận, chính Bàng Đức cũng bị thương nặng, không đứng dậy được nữa. Dù gì thì Bàng Đức cũng là con người bằng xương bằng thịt, hắn đã kiệt sức. Từ đêm hôm qua tới giờ Bàng Đức đã chém giết mấy canh giờ liền. Thanh trường đao đã bị cong lại. Hắn liền cướp Trảm mã đao của địch quân tiếp tục chém giết, đao bị cong lại cướp cái khác. Bàng Đức không nhớ bao nhiêu thanh Trảm mã đao đã bị cong, hắn càng không nhớ đã chém chết bao nhiêu binh lính của đối phương.

Một dòng máu đặc từ thái dương hắn chảy xuống, theo khoeo mắt chui vào hốc mắt làm cho Bàng Đức khó chịu khê nhắm mắt lại, những cơn đau đầu, choáng váng xuất hiện. Lúc trước trong đợt xung phong cuối cùng một tên thủ lĩnh Khương tộc đã hung hăng đập một lang nha bổng vào thái dương của Bàng Đức, làm cho hắn choáng váng suýt ngã ngựa.

~~~~~

Trước trận quân Đồng Trác, Từ Vinh ghìm cương ngựa, chậm rãi tiến lên, hai mắt hắn tập trung quan sát thân hình nhuốm máu của Bàng Đức, ánh mắt hiện ra sự kính phục. Hắn lớn tiếng nói: “Bàng Đức, bản tướng quân kính người là nam tử Hán, không nỡ hủy đi. Sao người không buông đao đầu hàng, cùng giúp sức chúa công ta?”

Bàng Đức nhếch miệng cười nhạt, hoành Trảm mã đao trong tay nói: “Tướng quân không cần nhiều lời. Cứ giục ngựa qua đây, Bàng Đức chỉ có thể tử chiến ở đây thôi”.

Từ Vinh bùi ngùi thở dài: “Được, chỉ cần người quay người rời đi, không ngăn cản đại quân của ta truy kích phản quân của Mã Đằng. Bản tướng quân sẽ để người tự do rời đi, không gây khó dễ cho người”.

Bàng Đức thần nhiên nói: “Nếu muốn đi qua đây chỉ có một cách đó là bước qua xác của Bàng Đức ta”.

Bầu trời trong xanh, yên tĩnh, lặng gió như hòa cùng giọng nói bi thương, kiên quyết của Bàng Đức. Bàng Đức ngẩng cao đầu nhìn về phương xa nơi phản quân của Mã Đằng rút chạy, ánh mắt hắn hiện lên sự tiếc nuối: Tướng quân, đây là lần xông trận cuối cùng của Bàng Đức. Bàng Đức chỉ có khả năng làm được thế thôi.

Sau một khắc, Bàng Đức lại giơ Trảm mã đao lên.

Từ Vinh thở dài, khẽ vung tay lên. Bộ tướng Hồ Chấn liền giục ngựa tiến lên, huy đao quát to: “Cung thủ chuẩn bị”.

Cách đó không xa, Bàng Đức quát lên một tiếng, chiến mã hí lên, tung bốn vó xông tới đại quân của Từ Vinh. Đại mạc rộng lớn, bầu trời xám xịt tràn ngập cảnh thê lương. Một kỵ sĩ cô đơn, giục ngựa, giương đao, không chút sợ hãi xông tới hơn vạn địch quân chém giết.

Dù địch quân có hàng vạn người, ta vẫn xông lên.

”Giết!”

Ánh mắt Bàng Đức dữ tợn, Trăm mã đao trong tay càng vung cao hơn.

”Bắn tên!”

Hồ Chấn gào lên một tiếng, một màn lang nha tiễn dày đặc bắn ra hướng về phía Bàng Đức đang xông tới.

243. Chương 174: Tuyệt Lộ Gặp Sinh Cơ

Hai mắt Bàng Đức mở to, phần nộ. Thanh trường đao giơ lên cao muốn chém xuống nhưng thật đáng tiếc hắn không bao giờ có thể chém xuống được. Những mũi lang nha tiễn dày đặc như châu chấu đã biến cả người hắn và chiến mã trông giống như một con nhím. Mặc dù đã tuyệt khí nhưng thân thể Bàng Đức vẫn ngồi sừng sững trên lưng ngựa, không ngã xuống một cách kỳ dị, giống như một ngọn núi che chắn giữa đường quan đạo, vững vàng ngăn cản đường tiến quân của đại quân Từ Vinh.

Từ Vinh bùi ngùi thở dài. Hắn buồn rầu nói: “Trương Hoành, chỉ huy hai ngàn kỵ binh lưu lại đây khắc phục hậu quả, không được phép khinh nhờn di thể tướng sĩ hai bên. Hãy an táng Bàng Đức, hai trăm phần quân và hơn một ngàn tướng sĩ tử trận của chúng ta chung một chỗ. Bọn họ dù là quân phản nghịch, vẫn là các chiến binh chân chính. Chúng ta luôn tôn kính những chiến binh chân chính”,

Trương Hoành bất đắc dĩ nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Từ Vinh quay đầu nhìn quận Bắc Địa ở phía xa. Hắn trầm giọng nói: “Các tướng sĩ còn lại theo bản tướng quân tiếp tục truy kích”.

Từ Vinh chỉ trường đao về phía trước. năm ngàn kỵ binh còn lại ầm ầm hưởng ứng. Tất cả giục ngựa theo sau Từ Vinh tiến về hướng quận Bắc Địa.

...

Quận Bắc Địa.

Sau mấy canh giờ hoảng loạn bỏ chạy thục mạng, cuối cùng tàn quân của Mã Đằng cũng chạy tới phụ cận Nê Dương vào giữa trưa. Nê Dương nằm ở phía nam quận Bắc Địa. Vào thời Tây Hán Vũ Đế, Nhị sư tướng quân Lý Quảng Lợi đã từng đắp thành đất trú quân ở đây. Dần dần dân chúng lục tục kéo tới cư trú, hình thành một tòa thành nhỏ hơn một ngàn người cư trú. Nhưng đến thời Hán mạt, tường thành Nê Dương đổ nát, ngay cả dã thú cũng không thể ngăn cản được.

Mã Đằng lau mồ hôi trán, hỏi tên thân binh bên cạnh: “Đây là nơi nào?”

Một tên thân binh thông thạo địa hình quận Bắc Địa tiến lên đáp: “Tướng quân, không xa phía trước là thành Nê Dương”.

“Nê Dương?” Nghe vậy Mã Đằng trầm ngâm suy nghĩ rồi hắn hỏi theo bản năng: “Có bao nhiêu quân thủ thành?”

Lúc này binh lính Lương châu đã như chim sợ náy, nhân mã chỉ còn hơn một ngàn người, chiến mã hầu như mất hết. Chắc chắn sẽ không chống đỡ nổi một đợt công kích nữa của quan quân. Nếu trong thành Nê Dương có đại quân trấn giữ, tốt nhất là phải đi đường vòng. Còn vòng tránh đi về đâu thì chính Mã Đằng cũng chưa nghĩ tới. Hắn cũng không muốn nghĩ tới. Cho tới lúc này hắn cũng chỉ biết tính từng bước một mà thôi.

Tên thân binh đó đáp: “ Tướng quân, khi tiểu nhân rời khỏi Nê Dương thì trong thành chỉ có hơn một trăm quân thủ thành”.

“ Hả?” Chỉ có hơn một trăm quân?”

Mã Đằng nghe xong, sắc mặt biến đổi. Hắn quay đầu nhìn tàn quân của mình, các tướng sĩ đáng vẻ đói khát, ánh mắt kinh hoàng, tất cả muốn một chỗ nghỉ ngơi thoải mái để hồi phục, ăn no một bữa. Thành Nê Dương chỉ có hơn một trăm quân trấn giữ chính là nơi tốt nhất. Nghĩ vậy Mã Đằng không do dự nữa. Hắn nói lớn: “ Các huynh đệ, phía trước là thành Nê Dương. Chúng ta hãy lấy lại tinh thần, đánh chiếm thành Nê Dương. Sau đó ăn một bữa no nê, nghỉ ngơi mấy ngày”.

“ Báo!”.

Mã Đằng chưa nói xong, âm thanh của một tên thám mã đã cắt ngang lời hắn. Mã Đằng và hơn một ngàn tàn quân quay đầu lại. Trên quan đạo phía sau bụi bốc lên mù mịt. Một kỵ mã đang phóng ngựa tới. Đó chính là thám mã do Mã Đằng phái đi dò la.

“ Tướng quân, không hay rồi. Kỵ binh của quan quân đuổi theo”.

“ Hả? Nhanh như vậy ư?”

Mã Đằng nghe vậy liền trở nên buồn bã. Hắn thầm thở dài: “ Lệnh Minh, bản tướng quân thật sự xin lỗi người.

“ Tướng quân mau nhìn. Kỵ binh, kỵ binh quan quân”.

Mã Đằng đang tư lự buồn rầu thì chợt nghe âm thanh thắng thốt của một tên thân binh. Mã Đằng cả kinh ngẩng đầu nhìn, bụi bay mù mịt ở chân trời . Một mảng đen đen từ phía đó đang tiến lại gần. Bỗng nhiên cái mảng đen đó rẽ ra làm hai cánh, mỗi lúc một rõ hơn.

“ Chạy! Chạy mau!” Mã Đằng rùng mình, hắn hoảng hốt hét lên: “ Các huynh đệ, mau chạy vào thành Nê Dương. Lợi dụng tường thành Nê Dương để chống lại kỵ binh của quan quân. Mau”.

Thực tế không đợi Mã Đằng hạ lệnh, hơn một ngàn tàn quân giống như ngựa hoang đã lao như điên về phía trước. Tốc độ thậm chí còn nhanh hơn tốc độ truy kích của kỵ binh quan quân. Thế nhưng điều đáng tiếc là đám tàn quân đang bỏ chạy chối chết để giữ lấy mạng sống của mình đã vứt bỏ cả áo giáp và khí giới.

“ Tướng quân, không hay rồi!” Mã Đằng đang giục ngựa chạy như điên thì một tên thân binh hét lên: “ Phía trước cũng có kỵ binh”.

“ Hả?” Mã Đằng cả kinh ngẩng đầu, quả nhiên bụi bay đầy trời ở hướng Nê Dương. Bụi mù bốc lên che kín bầu trời giống như đang có một đạo kỵ binh đông nghịt từ hướng tây nam đang kéo đến. Cùng với quan quân đang truy đuổi phía sau hình thành hai mặt giáp công. Vây chặt tàn quân của Mã Đằng vào giữa.

“ Tướng quân, chúng ta bị bao vây rồi”.

“ Không còn đường thoát rồi”.

“ Hết rồi. Toàn bộ hết thật rồi”.

Hơn một ngàn tàn quân hoảng hốt, lúng túng. Tất cả bối rối tụ tập quanh Mã Đằng không biết làm gì. Phía trước có quân chặn đường, phía sau có truy binh, bên trái là sông Kinh Thủy, bên phải là đồng cỏ mênh mông bát ngát. Thật đúng là lên trời không có đường, xuống đất không có cửa. Mã Đằng ngẩng mặt lên trời khe thở dài, buồn bã nói: “ Thật không ngờ Mã Đằng ta một đời anh hùng. Lại chết ở nơi đây. Ôi”.

“ Phụ thân” Mã Siêu ở trên cẳng cầu thương giầy giữa ngời dậy nói: “ Phụ thân mau qua sông, dựa vào sông để ngăn cản truy binh. Con nguyện ý ở lại đoạn hậu”.

“ Con ngốc quá.” Mã Đằng thở dài, nhảy xuống ngựa. Hắn đi tới bên cẳng của Mã Siêu, đưa tay đỡ Mã Siêu dậy nói: “ Phụ thân có thể bỏ con cùng ba quân tướng sĩ bỏ chạy một mình ư? Chuyện tới nước này ta cũng chỉ biết cùng quan quân liều chết đánh một trận mà thôi.”

Nói xong, Mã Đằng quay nhìn nét mặt thê lương của hơn một ngàn tàn quân, trầm giọng nói: “ Các huynh đệ, bên trái, bên phải chúng ta cũng đều là tử lộ, không bằng chúng ta liều mạng cùng quan quân”.

“ Liều mạng”.

Đây chính là chó cùng rứt giậu. Hơn một ngàn tàn quân của Mã Đằng đã bị dồn tới tuyệt lộ, ý chí chiến đấu nổi lên. Mã Đằng vừa ra lệnh chúng bắt đầu lập trận ở bờ sông Kinh Thủy, chuẩn bị quyết chiến một trận tối hậu cùng với hai gọng kìm giáp công của quan quân.

...

“ Báo. Phát hiện phản quân của Mã Đằng cách mười dặm phía trước”.

“ Báo, phản quân của Mã Đằng đang chạy vào Nê Dương”.

“ Báo, phản quân của Mã Đằng đã ngừng chạy trốn. Chúng đang lập trận ở bờ sông Kinh Thủy”.

...

Thám mã liên tục truyền tin tức tới. Khi tin cuối cùng của thám mã truyền lại thì đại quân của Từ Vinh chỉ còn cách phản quân của Mã Đằng chưa tới ba dặm. Từ Vinh và chư tướng đã nhìn thấy thế trận bày sẵn trên bờ sông của quân Mã Đằng. Từ Vinh giục ngựa, giơ roi chỉ về phía trước cười to nói: “ Mã Đằng muốn chó cùng dứt giậu đây”.

“ Chỉ dựa vào một ngàn tàn binh, bại tướng mà cũng muốn chó cùng dứt giậu ư? Chúng chỉ chuốc lấy diệt vong mà thôi”.

“ Xem ra bản tướng quân sẽ nhanh chóng tiêu diệt Mã Đằng, giành được kỳ công cái thế”.

“ Mã Đằng chết rồi, khắp Lương châu còn ai có thể ngăn cản sức mạnh của quân ta? Việc công chiếm mười quận Lương châu dễ như trở bàn tay”.

Từ Vinh nói xong chư tướng bên cạnh cười sảng sặc đáp lại.

“ Hả?” Từ Vinh đột nhiên kinh ngạc thốt lên. Hắn chỉ tay hướng về đám bụi mù đang bốc lên phía trước hỏi một viên tướng bên cạnh: “ Có phải phía trước có một đạo kỵ binh không? Chẳng lẽ Lý Thôi tướng quân đã bất ngờ bốn tập, đánh thắng quân mã trường Sơn Đan, dẫn quân quay về trợ giúp chúng ta”.

Bộ tướng Hồ Chấn nhìn theo, lát sau hắn lắc đầu nói: “ Không phải. Không giống như quân của Lý Thôi tướng quân”.

Từ Vinh trầm giọng hỏi: “ Chẳng lẽ là kỵ binh Lương châu?”

“ Cũng không phải” Hồ Chấn nói: “ Sau khi chúng ta tiêu diệt được phản quân của Mã Đằng. khắp mười quận Lương châu lấy đâu ra kỵ binh hùng mạnh như vậy?”

“ Ủ!” Từ Vinh trầm giọng nói: “ Mặc kệ chúng là kỵ binh của ai, ít nhất chúng ta có thể chắc chắn đó không phải là quân mã của chúa công”.

!!!!!!!!!!!!!!~~~~~

Hồ Chấn nói: “ Tướng quân anh minh!”.

“ Toàn quân nghe lệnh” Từ Vinh thông thả vung trường đao lên, trầm giọng nói: “ Triển khai thế trận, tiến nhanh về phía trước, chuẩn bị tấn công”.

Từ Vinh vừa ra lệnh, năm ngàn kỵ binh phía sau chậm rãi triển khai thành hai cánh, trải rộng ra tới mấy dặm, hình thành thế trận công kích.

...

Phía trước đội hình kỵ binh đang từ Nê Dương tiến tới.

Một đại hán cường tráng, toàn thân mặc giáp sắt dày nặng giống như một cây cột sắt vung trường đao trong tay mảnh liệt gào lên: “ Ngao”.

“ Keng, keng, keng”.

Âm thanh cọ sát chói tai của binh khí vang lên. Hai trăm tên kỵ binh đang băng băng chạy về phía trước đột nhiên tản ra thành hai cánh. Mỗi kỵ binh cách nhau khoảng mười bước. Hình thành một cánh quân chính diện rất rộng. Sau đó tất cả rút ra hai thanh trường đao ở phía sau. Chuôi đao đặt ngang yên ngựa, lưỡi đao được đặc chế cao hai bên lõm ở giữa. Thoáng chốc đã kết nối lại với nhau, hình thành một trận đao lập lòe ánh đao.

“ Ngao”.

Đại hán giống như một cây cột sắt lại ngửa mặt lên trời rống lên. Hai trăm kỵ binh phía trước lại rút từ yên ngựa ra một thanh trường mâu dài ba trượng. Sau đó chúng chậm rãi hạ xuống chỉ về phía trước hình thành một rừng mâu như muốn đâm thủng tất cả lực cản phía trước. Tám trăm kỵ binh phía sau đột ngột tản ra hai phía, hình thành hai cánh quân. Tám trăm kỵ binh cầm thương sắc bén, mũi thương lấp lóe hàn quang, các kỵ binh trong tư thế sẵn sàng chuẩn bị phóng ra.

...

Trước trận của tàn quân Mã Đằng.

“ A!” một tên tướng đột nhiên kêu lên đầy kinh ngạc, hấn quay sang nói với Mã Đằng: “ Tướng quân, đám kỵ binh kia hình như không phải đang tiến tới chỗ chúng ta. Bọn họ rõ ràng đang tiến tới đối mặt với quân truy binh”.

Không cần đợi tên tướng này nói Mã Đằng cũng đã nhận ra một ngàn kỵ binh từ Nê Dương rõ ràng không phải đang hướng tới thế trận bên bờ sông của tàn quân Mã Đằng. Bọn họ đang nghênh đón quân của Đồng Trác đang mãnh liệt kéo tới. Mặc dù binh lực kém xa, chỉ có gần một ngàn kỵ binh, mà quân của Đồng Trác có năm ngàn quân kỵ binh. Nhưng không hiểu là do áo giáp hay là vì nguyên nhân gì Mã Đằng cảm thấy thanh thế của một ngàn quân từ Nê Dương tới mạnh hơn nhiều so với quân của Đồng Trác.

244. Chương 175: Trận Đầu Thắng Lợi.

“ Đây là kỵ binh gì vậy? Chiến thuật gì vậy?” Từ Vinh đang ở hậu trận quan sát cuộc chiến kinh hãi hỏi tả hữu. Hấn nói tiếp: “ Bản tướng quân chưa từng thấy bao giờ”.

“ Đúng vậy, đây là kỵ binh gì vậy?”

“ Thậm chí kỵ sĩ cũng mặc áo giáp rất nặng nề, dày cộm. Sao chiến mã có thể mang được trọng lượng như vậy nhỉ?”

“ Chiến mã có thể mang được nhưng nhiều nhất cũng chỉ chạy nhanh được mấy trăm bước. Dưới áp lực của trọng lượng nặng như vậy, móng ngựa sẽ bị tổn hại do đó sẽ không thể duy trì được khả năng phi nước kiệu. Nhưng hiện tại bọn chúng đã phi nước đại xông tới ít nhất cũng đã được năm trăm bước rồi.. Rốt cục thì bọn chúng là thế nào nhỉ?”

Chư tướng tả hữu thì thảo bàn tán nhưng không ai có câu trả lời cho nghi vấn của Từ Vinh.

“ Tướng quân!” Tất cả đang kinh nghi hoảng hốt thì một tên tiểu giáo giục ngựa tiến lên. Hấn hoảng hốt la lên: “ Mã đồ phụ. Đây là quân mã của Mã đồ phụ!”.

Từ Vinh biến sắc. Hấn trầm giọng hỏi: “Mã đồ phụ? Hà Sáo Mã Dục”.

Ánh mắt tên tiểu giáo đó hiện lên sự sợ hãi khủng khiếp. Hình như hấn đang hồi tưởng lại những ký ức vô cùng bi thảm. Hấn khề cất giọng khàn khàn nói: “Trước khi tiểu nhân tới Lương châu đã từng làm lính dưới trướng Trung lang tướng Chu Tuyền. Hai năm trước ở Dĩnh Xuyên, bắc quân (Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung chỉ huy quân triều đình tinh nhuệ) đã từng giao tranh một trận với tám trăm lưu khấu của Mã đồ phụ”.

“ Hà?” Từ Vinh kích động hỏi: “ Kết quả thế nào?”

Tên tiểu giáo dường như không nghe thấy câu hỏi của Từ Vinh. Hấn thì thầm như nói mê: “ Cả đời này của tiểu nhân sẽ không bao giờ quên được trận chiến đó. Chúng là một lũ ma quỷ đến từ ma giới. Cả người

chúng mặc áo giáp dày cộm, nặng nề, ngay cả chiến mã cũng được phủ giáp chắc chắn. Cả người và chiến mã đều đen sì. Dao thương rất khó đỡ thương chúng”.

” Tê tê tê ~ ”

Trước trận của quân Đồng Trác vang lên một âm thanh lạnh lùng. Rất nhiều tướng sĩ rói rít ngẩng đầu nhìn quả nhiên đúng như lời nói cả người đám quân kỵ đang mãnh liệt xông tới là một màu đen u tối giống như ma quỷ đến từ ma giới làm cho kẻ khác phải giật mình hoảng sợ.

Tên tiểu giáo nói tiếp: “ Quân tinh nhuệ nhất của bắc quân chính là quân trường cung. Một thời người Tiên Ti ở Mạc Bắc nghe tới quân trường cung là khiếp đảm kinh hồn. Nhưng quân trường cung không sao ngăn được bọn chúng xông tới. Những mũi trường tiễn sắc bén như nanh sói, dày đặc như mưa lũ bắn vào bọn chúng. Nhưng bọn ma quỷ đó không bị bất kỳ tổn hại nào”.

Như để chứng minh lời nói của tên tiểu giáo. Một cơn mưa tên từ phía trận của quân Đồng Trác bắn ra, mãnh liệt bay tới quân kỵ binh đang xông tới. Kết quả đúng như tên tiểu giáo nói. Đám quân kỵ binh đó vẫn tiếp tục xông tới, không mấy may tổn hại gì. Tốc độ có vẻ càng lúc càng nhanh hơn.

Từ Vinh giật mình, mặt hắn co rúm lại. Mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng đáng sợ. Chúng không sợ tên bắn ra tập trung như vậy. Thiên hạ lại có loại kỵ binh như vậy ư?

Giọng nói của tên tiểu giáo tiếp tục vang lên: “ Khi lũ ma quỷ đó tiến tới trước mặt thì đất dưới chân bọn tiểu nhân bắt đầu rung lên. Rất nhiều huynh đệ giờ thương cổ hết sức đâm vào ngực bọn chúng. Thương trong tay các huynh đệ thay nhau gãy vụn, bọn ma quỷ đó vẫn không bị hề hấn gì. Sau đó chúng giống như một tảng đá lớn hung ác xông vào, rất nhiều huynh đệ đụng vào chúng bị bắn tung ra ngoài. Nhiều huynh đệ bị giẫm nát bét”.

“ Các huynh đệ liều mạng rút dao ở thắt lưng ra, cố sức chém quân ma quỷ đó và chiến mã của chúng. Nhưng dao kiếm cũng không chém được chúng. Trăm mã đao trong tay chúng giống như đang thu hoạch lúa mạch, một dao của chúng chém các huynh đệ ngã lộn nhào. Đoàn dao của chúng ta cũng không làm sao gây cho chúng bất kỳ tổn thương nào”.

Hai tròng mắt Từ Vinh đột nhiên co lại. rõ ràng hắn cảm thấy sự sợ hãi trong lòng tên tiểu giáo.

Kỵ binh hai bên mãnh liệt xông tới, hung hăng chạm nhau. Trên vùng thảo nguyên mênh mông, hoang vắng vang lên những tiếng hí, tiếng la thê thảm liên miên không dứt của người và ngựa. Hai trăm kỵ binh như một mũi đao bén nhọn, hung tợn đâm tới, tràn vào thế trận kỵ binh của quân Đồng Trác đông hơn gấp nhiều lần.

Khóe miệng Từ Vinh co giật dữ dội. Hắn nhìn thấy quân kỵ binh thuộc hạ của mình đang bị những cây thương nặng nề như quỷ dị đó sát thương nặng nề. Có rất nhiều kỵ binh đã bị trăm mã đao ở hai bên sườn chúng chặt đứt. Còn có rất nhiều kỵ binh bị đám kỵ binh ma quỷ đó chắn bay cả người và ngựa.

Nhưng bản thân Trăm mã đao trong tay quân kỵ binh của hắn lại không đủ sức gây sát thương cho đám kỵ binh quỷ dị đó. Từ Vinh nhìn thấy rõ ràng các tướng sĩ thuộc hạ của hắn bằng thuật cưỡi ngựa cao siêu đã tránh được đòn sát thương của Trăm mã đao hai bên sườn chém ngang rồi vùng Trăm mã đao sắc bén của mình hung hăng chém vào vai của đám kỵ binh quỷ dị đó. Nhưng Từ Vinh chỉ nhìn thấy những đốm lửa nhỏ bắn tung tóe. Tên kỵ binh quỷ dị đó vẫn không hề hấn gì hắn còn dễ dàng vùng dao chém xuống tên kỵ binh Lương châu anh dũng kia.

” Oanh!”

Khói bụi tung bay khắp trời. Hai trăm quân trong giáp thiết kỵ giống như một lưỡi đao sắc bén mãnh liệt xuyên thủng thế trận của ba ngàn quân kỵ binh tinh nhuệ tiên phong của quân Đồng Trác. Hai trăm trọng giáp thiết kỵ lạnh lùng đối đầu với ba ngàn quân kỵ binh tinh nhuệ của Từ Vinh. Ba trăm quân kỵ của Từ Vinh đã vong mạng dưới lưỡi đao của quân trọng giáp thiết kỵ, trong khi hai trăm trọng giáp thiết kỵ lại bị tổn thất có hơn mười kỵ binh.

Trọng giáp thiết kỵ lao như tên bắn về phía trước. Chúng lại tiếp tục gây ra những sát thương trầm trọng.

Tiếng vó ngựa kinh thiên động địa lại vang lên, trên tiền tuyến bụi bay mù trời. Một đội kỵ binh giống như thần binh trên trời từ trong đám bụi mù cuộn cuộn xông ra. Một tiếng thét long trời lở đất vang lên. Tám trăm cây thương sắc bén giơ lên hướng về phía quân kỵ binh của Từ Vinh vẫn chưa kịp hoàn hồn phóng tới.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên khắp nơi. Những cây thương nặng nề, sắc bén. Quân kỵ binh hai bên dàn xông tới càng làm cho lúc đâm của thương tăng lên gấp bội, chúng dễ dàng đâm xuyên qua thân thể của ít nhất hai tên kỵ binh bên phía Từ Vinh, hoặc là xuyên thấu người một con chiến mã to lớn. Quân kỵ binh của Từ Vinh không phòng bị gặp phải sát thương vô cùng nặng nề. Hàng mảng kỵ binh liên tiếp ngã xuống.

Dù hai trăm trọng giáp thiết giáp rối loạn đội hình quân của kỵ binh của Từ Vinh nhưng thật sự gây ra thiệt hại thâm trọng cho quân của hắn lại là tám trăm quân kỵ binh ném thương ở phía sau.

Gió bắc gào thét, bụi mù tràn ngập bãi chiến trường. Khi bụi tan đi thể trận cuối cùng cũng bày ra trước mắt Từ Vinh. Hắn quả thực không dám tin vào hai mắt mình. Chỉ sau một đòn tấn công hiệu quả của đối phương ba ngàn quân thiết kỵ tinh nhuệ của hắn chỉ còn lại có một nửa.

“ Giết!”

Mã Đằng không hổ là mãnh tướng dày dạn sa trường. Hắn đã chọn đúng lúc để khởi phát thế công của hơn ngàn tàn quân của hắn.

Nếu đổi lại lúc bình thường, dù cho có ngang bằng quân số quân bộ binh khởi phát thế công quân kỵ binh thì chắc chắn đi vào chỗ chết. Nhưng tình hình lúc này khá đặc biệt quân kỵ binh của Từ Vinh đang kinh hoàng sau khi bị quân của Mã Đằng tàn sát, chưa ổn định tinh thần, đội hình rối loạn. Có rất nhiều viên tướng vừa dẫn quân xung phong đã bỏ mạng nên đội hình của chúng càng rối loạn.

Tàn quân của Mã Đằng nhanh chóng áp sát tàn binh của Từ Vinh. Quân Từ Vinh không còn bụng dạ nào tham chiến. Hơn ngàn quân của Mã Đằng như chó cùng rứt giậu trút hết nỗi thống hận lên quân Từ Vinh. Hơn một ngàn kỵ tàn binh của Từ Vinh bị hơn một ngàn bộ binh của Mã Đằng chém giết tới bời, chúng hoảng sợ bỏ chạy tứ tán khắp thảo nguyên rộng lớn.

~~~~~

” Ngao ~ ” Từ Vinh đang trầm kinh hãi thì đột nhiên hắn lại nghe một tiếng thét như sấm. Hắn kinh hãi thấy gã đại hán cao lớn như cột sắt lạnh lùng giơ thanh đao nặng nề trong tay hắn lên. Hơn một trăm tám chục trọng giáp thiết kỵ sau hắn lại bắt đầu kết lại thể trận, chuẩn bị xung phong lần thứ hai. Mục tiêu lần này của quân trọng giáp thiết kỵ là hơn hai ngàn kỵ binh đang lập trận ở phía sau Từ Vinh vẫn chưa tham chiến.

Mặt khác tám trăm thiết kỵ sau khi phóng thương cũng bỏ qua quân kỵ binh của Từ Vinh ở hai bên cánh. Chúng cũng bắt đầu lập trận phía sau gần hai trăm quân trọng giáp thiết kỵ.

” Ngao cấp ~ ”

Thanh trường đao trong tay gã đại hán cao lớn chỉ thẳng về phía trước, gần hai trăm trọng giáp thiết kỵ phía sau hắn ào ào giục ngựa xông lên. Chúng lại bắt đầu gia tăng tốc độ. Hơn nữa tốc độ của chiến mã còn nhanh hơn trước. Kỵ trận lại một lần nữa tản rộng ra hai cánh hình thành một mặt tấn công chính diện rất rộng.

Phía sau trận của quân Từ Vinh.

Bộ tướng Hồ Chấn giục ngựa tiến lên, hắn hoảng hốt nói: “ Tướng quân, mau rút quân thôi”.

“ Đúng vậy, tướng quân. Hãy mau rút lui.” Một viên tướng khác vội la lên: “ Quân kỵ binh đó quá lợi hại. Chỉ e quân ta không thể chống cự được. Chúng ta cứ chờ đại quân phía sau tới rồi quay lại báo thù cũng không muộn. Trường thương trong tay chúng cũng vô cùng lợi hại. Quân ta phải có ít nhất một vạn thì mới áp dụng chiến thuật biến người áp đảo, tiêu diệt được chúng”.

“ Đúng, đúng” Hồ Chấn liền thanh nói: “ Hay chúng ta cứ chờ đại quân phía sau tới đông đủ sẽ quay lại tấn công chúng. Dù sao lúc này quân của Mã Đằng đã trở thành bộ binh. Chúng muốn bỏ chạy cũng không thoát được”.

“Ừ!” Từ Vinh thấy Hồ Chấn nói có lý. Hắn liền gật đầu nói: “ Cũng được. Truyền lệnh lui quân. Đợi sau khi hội quân với đại quân phía sau chúng ta sẽ quay lại tiêu diệt chúng”.

Từ Vinh vừa ra lệnh, một hiệu kèn thê lương vang lên khắp bãi chiến trường. Quân của Từ Vinh bắt đầu thay đổi thế trận. Sau khi cải hoán đội hình, tiền quân làm hậu quân chúng nhanh chóng rút lui. Trong khoảnh khắc hai ngàn kỵ binh và hơn một ngàn kỵ tàn binh ở hai cánh đã rút lui sách sế.

” Hồ ~ ”

Mã Dục thở phào một tiếng. Hắn đã trút bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng.

May mắn là quân của từ Vinh không biết thực hư, chúng bị hù dọa sợ phải rút lui. Nếu như quân Đồng Trác quyết chiến không chịu rút lui. Dù chúng có nhận thương vong nặng nề khi huyết chiến với quân của Mã Dục nhưng Mã Dục vẫn không dám chắc kết quả cuối cùng là như thế nào? Hai trăm trọng giáp thiết kỵ dĩ nhiên lợi hại nhưng chúng chỉ khởi phát tấn công một lần.

Mới rồi Hứa Chử tập hợp cả đội, ý đồ muốn khởi phát tấn công nhưng đó chỉ là giả bộ mà thôi. Trên thực tế quân trong giáp thiết kỵ đã sớm kiệt sức. Nếu như khởi phát tấn công một lần nữa thì không cần đến quân của Đồng Trác chém giết, chiến mã cũng sẽ bị ngã quỵ bởi kiệt sức ngay trên chiến trường.

Còn thương của tám trăm dĩ nhiên cũng lợi hại nhưng đó là do quân Đồng Trác không biết lai lịch nên bị giết trở tay không kịp. Nếu quân mã hai bên giao chiến một lần nữa, Mã Dục tin rằng quân của Đồng Trác sẽ không giống như lần đầu tiên. Ít nhất là sẽ không dễ dàng sụp đổ như vậy.

245. Chương 176: Khương Tộc

Mã Đằng cùng trưởng tử Mã Siêu, cháu họ Mã Đại, thứ tử Mã Hưu vào trong đại trường. Bởi vì bỏ chạy trốn chết, thương thể của Mã Siêu chưa khỏi hẳn. Lúc này sắc mặt Mã Siêu vẫn còn tái nhợt, nhưng thần khí đã hoàn toàn khôi phục. Thoáng nhìn thì vẫn đáng vẻ vẫn mạnh mẽ như rồng như hổ.

Tâm trạng của Mã Đằng rất nôn nóng. Bên ngoài trường vang lên tiếng bước chân nặng nề. Màn trường vén lên, một võ tướng phong thái hiên ngang, hai bên là hai hộ vệ hung tợn như hùng thần cùng tiến vào. Mã Đằng lập tức đưa mắt quan sát, hắn không khỏi sửng sốt khi thấy đối phương lại trẻ tuổi như vậy.

Người tới không phải ai khác chính là Mã Dục.

Mã Dục đi thẳng tới trước mặt Mã Đằng, không nói câu nào cứ nhìn Mã Đằng chăm chăm. Trong mắt hắn không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào. Sắc mặt Mã Đằng như cứng lại, hắn đang định quỳ xuống thi lễ thì Mã Dục đã đưa tay ra đỡ.

“ Đằng thúc’ Mã Dục cầm chặt bàn tay to lớn của Mã Đằng vui vẻ nói: “ Người vất vả quá”.

Tâm trạng Mã Đằng rối bời khi nhìn thấy hậu bối cùng tộc chưa từng gặp mặt. Trong lúc nhất thời hắn không biết phải xưng hô với Mã Dục như thế nào cho phải? Nếu nói về thân phận Mã Dục được Thiên tử tấn phong là Thứ sử Lương châu, Vị Cư hầu. Hơn nữa hắn còn là phò mã của Ích Dương công chúa. Mã Đằng chẳng qua chỉ là một tên phản tặc.

Nhưng nói về vai vế, Mã Dục chỉ là văn bối của Mã Đằng.

Cũng may cảnh khó xử này diễn ra không lâu. Mã Dục là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí căng thẳng đó. Ánh mắt Mã Dục lướt qua Mã Đằng dừng lại trên người Mã Siêu. Hắn hỏi: “ Đằng thúc, vị này ...”

“ À.” Mã Đằng sực tỉnh, hắn luống cuống dắt Mã Siêu, Mã Đại, Mã Hưu tới trước mặt Mã Dục nói: “ Siêu nhi, Đại nhi, Hưu nhi. Đây là người phụ thân thường nhắc tới Mã Dục đại ca, đại anh hùng của Mậu Lăng Mã gia chúng ta, niềm tự hào của gia tộc. Các người còn không mau mau tiến lên ra mắt huynh trưởng”.

Mã Đại, Mã Hưu liếc nhìn Mã Dục sợ hãi không dám bước tới, cả hai lùi lại núp sau lưng Mã Đằng. Chỉ có Mã Siêu sắc mặt toát ra vẻ hưng phấn, hắn cúi đầu hướng Mã Dục thi lễ nói: “ Tiểu đệ Mã Siêu ra mắt huynh trưởng”.

“Ừ” Mã Dược gật đầu. Hắn quay sang nói với Mã Đằng: “Siêu đệ dung mạo hiên ngang, tư thế oai hùng. Sau này nhất định sẽ là một tướng tài”.

Mã Đằng toát mồ hôi nói: “Chỉ học được mấy công phu mèo quào. Lúc nào cũng đòi ra trận, Trận trước bị Diêm Hành đánh trọng thương, thiếu chút nữa mất mạng. Thật sự đã làm mất mặt Mã gia chúng ta”.

Mã Siêu xấu hổ đỏ bừng mặt, im lặng không nói gì.

“Không thể nói vậy. Siêu đệ tuổi còn nhỏ, không địch lại mãnh tướng Tây Lương Diêm Hành cũng là chuyện bình thường.” Mã Dược quay lại nhìn Hứa Chử, Diễn Vi ở phía sau. Hắn trầm giọng nói: “Diễn Vi, Hứa Chử”.

Diễn Vi, Hứa Chử nhún vai tiến lên một bước, ôm quyền nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dược nói: “Có cơ hội nhất định phải tận tâm chỉ bảo võ nghệ cho Siêu đệ. Không được chậm trễ”.

Diễn Vi nhún vai thản nhiên nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Mã Siêu lại quỳ dập xuống xá lạy. Hắn nói to: “Tạ ơn huynh trưởng”.

“Chúa công, có việc quân khẩn cấp”.

Chú cháu Mã Đằng, Mã Dược đang hàn huyên. MÀN trướng vén lên, Giả Hủ bước nhanh vào. Mã Dược nhân cơ hội giới thiệu với Mã Đằng: “Đằng thúc, vị này là Giả Hủ tự là Văn Hòa, người Võ Uy Lương châu. Là cánh tay đắc lực của cháu”.

Giả Hủ ôm quyền nói: “Hủ tham kiến trì quân”.

Mã Đằng đáp lễ nói: “Tiên sinh mau miễn lễ”.

Mã Dược đưa mắt nhìn Giả Hủ. Hắn trầm giọng hỏi: “Văn Hòa, có quân tình gì cấp bách?”

Giả Hủ hít một hơi thật sâu nói: “Chúa công, gian tế của ta vừa đưa tin vô cùng bất lợi”.

“Hả?” Mã Dược trầm giọng nói: “Mau nói rõ đi”.

“Gian tế báo tin Từ Vinh đã điều động hai vạn đại quân thẳng tiến tới Nê Dương. Trong đó có năm ngàn kỵ binh chia làm hai cánh quân, cắt đứt đường lui của quân ta ở hướng đông và hướng bắc” MẮT Giả Hủ hiện ra vẻ nghiêm trọng, hắn trầm giọng nói: “Từ Vinh đúng là đại tướng cừ khôi nhất dưới trướng Đồng Trác, dùng binh cực kỳ lão luyện, ý đồ của hắn rất rõ ràng. Hắn muốn vây chết quân ta ở thành Nê Dương”.

MẮT Mã Dược lóe lên, hắn trầm giọng nói: “Diễn Vi, bản đồ”.

”Tuân lệnh!”

Diễn Vi trả lời xong hắn vội móc trong người ra một tấm bản đồ trải trên bàn. Mã Dược căn dặn Hứa Chử, Diễn Vi dẫn ba huynh đệ Mã Siêu lui ra ngoài. Sau đó Mã Dược quay sang nói với Mã Đằng, Giả Hủ: “Đằng thúc, Văn Hòa, hai người tới đây xem đi”.

Đợi khi Mã Đằng, Giả Hủ tiến đến gần, Mã Dược chỉ ngón tay vào bản đồ trầm giọng nói: “Đây là Nê Dương nơi quân ta đang trú quân”.

“Nơi này là Lâm Kính, trước đây hai vạn quân của Từ Vinh đóng ở đây.” MẮT Mã Đằng hiện ra vẻ thất vọng, ngón tay hắn chỉ về phía bắc Lâm Kính nói: “Đây là Bành Dương, trước đây bại quân của ngu thú ở đây. Chỉ tiếc ngu thú trúng phải gian kế, không chỉ đánh mất thành trì mà còn làm tổn hại Lệnh Minh một cách vô ích”.

Mã Dược khuyên nhủ: “Có câu người chết không thể sống lại. Đằng thúc không nên quá đau buồn”.

Ngón tay Giả Hủ vẽ một vòng tròn ở đông bắc Nê Dương nói: “Hôm nay năm ngàn kỵ binh của Từ Vinh đã chia binh làm hai đường, chặn đứt đường tiến, lui của quân ta ở hướng đông và hướng bắc. Lúc này thuộc hạ của Thọ Thành tướng quân (tên chữ của Mã Đằng) đều là bộ binh, phần lớn lại mang thương tích, rất bất lợi cho việc di chuyển. Nếu chúng ta cố tình phá vây địch quân sẽ thừa dịp đánh tới”.

Mã Dục trầm giọng nói: “ Xung quanh Nê Dương mấy trăm dặm đều là cao nguyên hoang vắng, địa thế bằng phẳng, không có người ở. Một khi chúng ta bỏ thành chạy, không những rất khó khăn trong việc đảm bảo cung cấp lương thực, còn rất khó tránh khỏi đại quân của Từ Vinh đuổi giết. Nói cách khác quân ta chỉ có cách tử thủ thành Nê Dương, không còn cách lựa chọn nào khác”.

“ Không được, tuyệt đối không được” Mã Đằng kích động nói: “ Tử thủ Nê Dương chính là tử lộ. Ngu thúc không thể làm liên lụy đến Bá Tề cháu. Bá Tề, cháu hãy dẫn thiết kỵ mau rút khỏi đây. Để ngu thúc ở lại tử thủ Nê Dương. Một ngàn thuộc hạ của cháu đều là thiết kỵ. Từ Vinh muốn ngăn cản cháu cũng không được”.

Mã Dục đột nhiên đưa tay ra. Hần cương quyết nói: “ Ý cháu đã quyết. Đằng thúc không cần nói nhiều”.

“ A!”

Mã Đằng nghe vậy không dám nói thêm lời nào nữa.

“ Tử thủ Nê Dương chỉ là vạn bất đắc dĩ.” Giả Hủ thở dài, khẽ nói: “Thật đáng tiếc tường thành Nê Dương chỉ cao một trượng, hơn nữa phần lớn đã bị hư hỏng, căn bản là không thể dựa vào đó được. Quân ta muốn tử thủ Nê Dương thì trước khi các đạo quân của từ Vinh tới đây phải gia cố tường thành cao ít nhất hai trượng”.

Mã Dục nói: “ Vậy hãy cho xây tường thành”.

“ Chúa công có điều không biết chứ. Tình hình tôi tặc hơn dự đoán nhiều.” Giả Hủ lắc đầu nói: “ Đất ở Nê Dương mềm, xốp. Dùng để xây thành rất dễ đổ. Đắp đồng còn bị rời ra. Căn bản là không có cách nào đắp cát thành tường được”.

“Hả? Còn có chuyện này ư?” Mã Dục cau mày nói: “Đằng thúc, không bằng chúng ta đi ra xem sao”.

Trên đường quan đạo từ Lâm Kính tới Nê Dương, đại quân Từ Vinh giống như một con rồng lớn, uốn lượn quanh co đang hành quân. Áo giáp như mây, giáo mác như rừng. Tinh kỳ phát phối trước gió cơ hồ như che khuất ánh tà dương đầu xuân. Từ Vinh với Hồ Chấn, Trương Hoàn, Hầu Tuyền và các chư tướng đang giục ngựa đi ở trung quân.

Bộ tướng Hầu Tuyền vẫn còn sợ hãi nói: “Trọng giáp thiết kỵ của Mã đồ phụ quá lợi hại. Quân ta khó có thể ngăn cản được. Tướng quân, liệu có quá mạo hiểm không khi chúng ta chia làm hai đạo khinh kỵ binh chặn đường rút lui theo hướng đông và hướng bắc? Không bằng chúng ta đợi đại quân của Lý Thôi tướng quân đánh Trương Lang quay về. Sau đó chúng ta hợp binh tấn công quân của Mã Dục, được không?”

“ Không được. Trọng giáp thiết kỵ của Mã Dục lợi hại vậy thực chất chỉ có hai trăm kỵ binh” Thanh âm Từ Vinh thay đổi, hần tự tin nói: “ Chư tướng không phải quá lo lắng. Bản tướng quân đã nghĩ ra kế hoạch phá giải. Nếu một lần nữa Mã Dục dám phái trọng giáp thiết kỵ xung trận, bản tướng quân sẽ làm cho chúng có đi mà không có về”.

“ Hả?” Hồ Chấn vui mừng hỏi: “ Tướng quân đã nghĩ ra cách phá địch?”

“ Ừ” Từ Vinh gật đầu, hần trầm giọng nói: “Trọng giáp thiết kỵ toàn thân mặc trọng giáp, tay cầm thương cứng. Nếu giao tranh trực diện, kỵ binh của ta khó có thể địch nổi. Nhưng dù mạnh vẫn có nhược điểm. Chiến mã mang một trọng lượng nặng như thế chắc chắn không thể duy trì tốc độ, hơn nữa xoay sở chậm chạp. Quân ta dùng khinh kỵ tập kích, không được tiến sát tới chúng như vậy chúng sẽ nhanh chóng kiệt sức, quân ta sẽ phá chúng dễ như trở bàn tay”.

“ Tuyệt diệu” Hồ Chấn hiểu ra nói: “ Sớm biết như thế chúng ta đã phá vỡ được kỵ binh của chúng”.

“ Nhưng khinh kỵ binh của Mã đồ phụ cũng cực kỳ lợi hại.” Hầu Tuyền lo lắng nói: “ Nhất là phi thương của chúng đủ sức xuyên thấu chiến mã khoe mạnh nhất. Quân ta nên đối phó với chúng thế nào?”

“ Cái đó cũng không có trở ngại gì.” Từ Vinh nói như đã trù liệu sẵn: “ Thương của quân khinh kỵ của Mã Dục đương nhiên rất lợi hại nhưng số lượng hạn chế. Chỉ cần quân ta dùng đội hình tấn công dày đặc áp

chế chúng là có thể hạ chế khả năng sát thương của thương. Quân ta có ưu thế binh lực tuyệt đối, đủ để triệt tiêu sự uy hiếp của khinh kỵ binh của chúng”.

Trương Hoành đột nhiên nói: “Hãy cứ làm theo lời tướng quân. Mạt tướng không đợi được, chỉ muốn chém chết Mã đồ phu. Chỉ sợ Mã đồ phu và Mã Đằng sẽ bỏ trốn rồi”.

“Không thể nào” Từ Vinh khẳng định: “Bản tướng quân liệu định bọn chúng vẫn đang ở Nê Dương”.

Trương Hoành nói: “Ý của Tướng quân bọn chúng nhất định sẽ ở lại phòng thủ Nê Dương chờ quân chúng ta tới bao vây chúng?”

Từ Vinh lãnh đạm nói: “Bọn chúng lựa chọn phòng thủ Nê Dương bởi vì bọn chúng không còn sự lựa chọn nào khác. Trừ khi Mã Dực bỏ phản quân Mã Đằng đào tẩu một mình. Nếu không chỉ cần phản quân của Mã Đằng còn ở đó, Mã Dực sẽ không bao giờ bỏ thành chạy trốn. Xung quanh Nê Dương trong vòng mấy trăm dặm là cao nguyên hoang vắng. Chỉ có thành Nê Dương là có thể phòng thủ được. nếu đối là người ở vị trí của Mã đồ phu, người sẽ lựa chọn tử thủ trong thành hay chọn cách tử chiến cùng quân ta bên ngoài?”.

Trương Hoành không suy nghĩ đáp ngay: “Dĩ nhiên là chọn cách tử thủ trong thành”.

Mắt Từ Vinh hiện ra sát khí rùng rợn trông giống như một con dã thú xảo trá đang nhe răng. Hắn trầm giọng nói: “Ngay cả người như Trương Hoành người cũng nghĩ ra, vậy người xảo trá như Mã Dực không nghĩ tới sao?”

An Ấp, phủ quan của Đồng Trác.

Trương Tế, Trương Tú quỳ dập xuống bái lạy, cung kính nói: “Trương Tế (Tú) tham kiến chúa công”.

“Ha, ha. Hiền thúc, chắt mau đứng dậy.” Đồng Trác bước nhanh tới đỡ Trương Tế và Trương Tú đứng dậy. Hắn cười nói: “Bản tướng quân được hiền thúc chắt giúp sức như hổ thêm cánh”.

Trương Tế cung kính nói: “Tế bất tài nhưng cũng nguyện vì chúa công ra sức khuyển mã”.

“Hay” Đồng Trác nói to: “Nếu như thế Nguyên Độ (tên chữ của Trương Tế) vẫn cứ làm Thái thú Hoàng Nông. Còn lưu lại lệnh hiền chắt Trương Tú ở lại dưới trướng của ta có được không?”

Trương Tế, Trương Tú lại cúi đầu xá lạy, cả hai đồng thanh nói: “Đa tạ chúa công”.

Lý Túc không bỏ lỡ thời cơ, bước ra nói: “Chúc mừng chúa công có thêm đại tướng. Nghiệp bá chắc chắn thành”.

Đồng Trác cười nói: “Bản tướng quân sẽ khắc ghi công lao hôm nay của Tử Nghiêm, ngày sau sẽ trọng thưởng”.

Lý Túc cười nói: “Đa tạ chúa công”.

Lý Nho bước ra khỏi hàng đứng nghiêm nói: “Chúa công. Hôm nay Trương Tế tướng quân đã về dưới trướng chúa công. Phùng Phương tuy có tám ngàn quân, nhưng không đáng lo. Mối uy hiếp phía nam đã tiêu trừ. Bốn vạn đại quân của Quách tướng quân cũng đã tới Quỳ Ấp. Bây giờ chính là lúc tiến quân tiêu diệt liên quân phương bắc”.

“Ừ” Đồng Trác gật đầu nói: “Văn Tu, theo người chúng ta nên làm gì để tiêu diệt liên quân phương bắc?”

Lý Nho nói: “Có câu thủ không bằng công. Vậy tại sao chúa công không lấy công làm thủ? Dùng một bộ phận binh lực cố thủ An Ấp, lôi kéo quân chủ lực của đối phương tới tấn công. Chúa công ở phía sau điều một viên đại tướng mang theo trọng binh vượt qua Vương Ốc Sơn. Thần không biết, quỷ chẳng hay, bất ngờ tấn công vào sườn của liên quân, công chiếm Tấn Dương. Nếu chúng ta có thể nhấc tay lấy được quận Thái Nguyên thì sẽ như một thanh đao sắc bén chẹn ngang yết hầu của liên quân”.

“Hả?” Đồng Trác biến sắc. Hắn trầm giọng hỏi: “Lấy Thái Nguyên?”

246. Chương 177: Vượt Qua Núi Dao, Biển Lửa, Thang Trời.

Vào cuối thời kỳ tam quốc cao nguyên Hoàng thổ không hoang vu như bây giờ. Khi đó ở vùng sơn nguyên có rừng rậm, đất đai phì nhiêu, có mãnh thú lui tới. điều kiện sinh tồn khác xa so với sự khốc liệt hiện nay.

Khi đại quân của Từ Vinh đuổi tới nơi. Mã Đằng, Mã Dục đã rời khỏi Nê Dương, chỉ có Diển Vi chỉ huy mười tên tinh binh cường tráng đi theo bảo vệ. Đoàn người cưỡi ngựa rời Nê Dương đi theo con đường núi nhỏ, ngày thứ hai vào lúc hoàng hôn, tất cả khó nhọc tiến vào một vùng núi non trùng điệp.

Mã Đằng đi trước chịu trách nhiệm dẫn đường đột nhiên thắng ngựa lại. Hắn chỉ tay về phía trước nói với Mã Dục: “ Bá Tề, qua sơn khẩu phía trước chính là Bạch Mã trại trong ba mươi sáu trại Khương. Bởi vì Bạch Mã trại gần bên ngoài hơn, tiếp xúc với người Hán nhiều nhất, giao lưu trao đổi nên dã tính cũng giảm đi. Càng đi sâu vào trong núi người Khương càng dã man hơn. Nghe nói nơi sâu nhất trong núi người Khương ở đó vẫn giữ tập tục ăn thịt người”.

“ Cái gì? Ăn thịt người! Diển Vi rên rỉ nói: “ Bọn... người man rợ này tốt nhất đừng đụng vào lão Diển ta. Nếu chúng đụng vào ta sẽ vạ cổ chúng”.

Diển Vi là một ma vương giết người. Hắn hành như đặc biệt thích vạ cổ địch nhân.

Mã Dục bình tĩnh hỏi: “ Đằng thúc, nếu muốn thuyết phục ba mươi sáu trại Khương thì phải tìm ai?”

Mã Đằng nói: “ Trong ba mươi sáu trại Khương, Tiên Linh Khương là thế lực lớn nhất. Trại chủ Tiên Linh Khương là đại trại chủ của ba mươi sáu trại Khương. Nếu muốn thuyết phục ba mươi sáu trại Khương xuất binh, trước hết phải tìm tới Tiên Linh Khương. Sau đó trại chủ Tiên Linh Khương sẽ triệu tập các trại chủ của ba mươi sáu trại Khương. Đại hội các trại chủ sẽ quyết định có xuất binh hay không”.

“ Trại chủ Tiên Linh Khương là người như thế nào?”

“ Trại chủ Tiên Linh Khương là một nữ nhân tên Ngột Đường. Nàng ta cũng xứng đáng là nữ cân quắc anh hùng không kém các bậc mày râu. Cảnh Bĩ, Đồng Trác đã cố gắng thu phục. Cả hai đều phái người tới Tiên Linh trại. Ngột Đường đều đón tiếp chu đáo nhưng vì không người nào của Cảnh Bĩ và Đồng Trác vượt qua ba cửa ải khó khăn. Ba mươi sáu trại Khương từ chối xuất binh vì thế mới xảy ra giao tranh với nhau”.

“ Cái gì?” Diển Vi thất thanh hỏi: “ Trại chủ của ba mươi sáu trại Khương là nữ nhân?”

“ Ba cửa ải khó khăn?” Mã Dục cau mày hỏi: “ Ba cửa ải khó khăn đó là gì?”

Mã Đằng nói: “ Trèo qua núi đao, biển lửa, thang trời. Đây là quy tắc của tổ tiên người Khương đã lập ra. Ba mươi sáu trại Khương sống ngăn cách với thế giới bên ngoài, dân chúng hiếu chiến, hung hãn, man rợ, kiêu dũng thiện chiến. Tổ tiên của người Khương e sợ hậu nhân Trự Trự Vi Ngược (giúp người xấu làm điều ác) mang tai họa cho con cháu liên lập ra quy củ. Người Hán muốn điều động Khương binh phải vượt qua tam quan ải”.

“ Vượt qua núi đao, biển lửa, thang trời? Mã Dục trầm giọng hỏi: “ Đơn giản như vậy thôi ư?”

Mã Đằng nói: “ Bá Tề chớ coi thường. Núi đao biển lửa có thể không gây khó khăn cho chúng ta nhưng trèo qua thang trời thì không phải chuyện đùa. Người mà Cảnh Bĩ và Đồng Trác phái đi đều là anh hùng hảo hán hiếm có trong trăm người nhưng đều thua bởi cái cửa ải khó khăn đó. Hai hảo hán đều ngã từ trên thang trời cao mấy trăm trượng xuống chết tươi”.

“ Vậy sao?” Mã Dục trầm giọng hỏi: “ Vượt qua cái thang trời đó khó vậy ư?”

” Ô ô ~ ”

Mã Dục vừa nói dứt. trong rừng rậm âm u phía trước chợt vang lên tiếng kèn trầm thấp kéo dài. Theo tiếng kèn lệnh, trong khu rừng rậm đó tràn ngập mùi sát khí hình như có thiên quân vạn mã đang ẩn giấu trong đó. Bất kỳ lúc nào cũng có thể xông ra chém giết.

“ Không hay rồi, địch quân tập kích.” Diển Vi hét lớn. Theo bản năng hắn rút đôi thiết kích từ trên vai xuống nhảy đứng chắn trước mặt Mã Dục, đồng thời hắn ra lệnh cho mười tên thân binh: “ Mấy người các người bảo vệ hai bên chúa công”.

Mười tên thân binh rút đao kiếm ra khỏi vỏ, tẩn ra hai bên.

Mã Đằng vội ngăn cản: “Điển Vi tướng quân. Đây chỉ là hiệu kèn cảnh báo của người Khương. Chỉ cần chúng ta không tiến lên nữa bọn họ sẽ không tấn công chúng ta”.

Mã Dược cũng khoát tay nói: “Điển Vi, không được hành động khinh suất”.

...

Nê Dương.

Hai vạn đại quân của từ Vinh bao vây Nê Dương thành ba tầng đến một con kiến cũng không chui lọt. Từ Vinh vẫn hạ lệnh cho quân sĩ đào hào sâu vây xung quanh Nê Dương. Dưới hào bỏ những hàng rào chướng ngại sắc bén. Hấn quyết tâm vây chết một ngàn quân thiết kỵ của Mã Dược và hơn một ngàn phản quân của Mã Đằng trong thành Nê Dương.

...

Hà Đông. An Ấp.

Ba cánh quân của Lữ Bố, Trương Cáp, Cao Thuận liên tiếp tấn công quân Đồng Trác. Quân Đồng Trác “Liên tiếp bại trận thoái lui”. Dọc theo hai bên bờ sông các huyện Vĩnh An, Bình Dương, Bạch Ba cốc, Lâm Phần, Văn Hỉ lần lượt thất thủ. Quân tiên phong của liên quân thẳng tiến tới uy hiếp thủ phủ quận Hà Đông thành An Ấp cùng lúc đó Thái thú Hà Nội Vương Khuông dẫn ba ngàn quân vượt qua bờ bắc Hà Thủy, lấy được Ngô Sơn huyện, uy hiếp An Ấp từ phía nam.

Văn Hỉ thành. Đại doanh của liên quân.

Công Tôn Toản dùng Đại tướng Nghiêm Cương làm thống soái chỉ huy tám ngàn quân nam hạ, rốt cuộc cũng tới nơi trước khi liên quân công kích An Ấp. Nghiêm Cương không kịp cởi khôi giáp đi thẳng tới đại trướng của Lữ Bố. Người chưa vào tiếng đã tới: “Mặt tướng Nghiêm Cương tới chậm. Thật thất lễ”.

Trong liên quân, binh lực của Lữ Bố mạnh nhất vì lý do đó không nghi ngờ gì nữa Lữ Bố trở thành chủ soái của liên quân.

Lữ Bố miễn cưỡng ôm quyền đáp lễ, lạnh nhạt nói: “Cuối cùng vẫn có thể tham gia cuộc chiến An Ấp vẫn không coi là trễ. Nghiêm Cương tướng quân, xin mời ngồi”.

“Đa tạ tướng quân”.

Nghiêm Cương nói rồi quay người lại. Lúc này hấn mới phát hiện trong trướng đã có hai viên tướng khí vũ hiên ngang. Hai viên tướng nhìn Nghiêm Cương ôm quyền nói: “Mặt tướng Cao Thuận, Trương Cáp ngưỡng mộ đại danh của Nghiêm tướng quân đã lâu”.

“Đâu có, đâu có” Nghiêm Cương khiêm tốn nói: “Đối với đại danh hai vị tướng quân, Nghiêm Cương nghe như sấm nổ bên tai”.

“Thôi” Lữ Bố không nhị được lên tiếng: “Nếu mọi người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu nghị sự. Phía trước đại quân chúng ta ba mươi dặm là An Ấp. Ta hy vọng chư vị đồng tâm, hiệp lực cùng Bố đánh cho nghịch tặc Đồng Trác một đòn cuối cùng. Tất cả không nên vì việc riêng tư của mình mà làm hỏng việc quân”.

“Lữ Bố tướng quân yên tâm” Trương Cáp thần nhiên nói: “Mặt tướng tuyệt không phải hạng người tham sống sợ chết. Quân thiết kỵ Hà Bắc sẽ không đi sau người khác”.

“Không hạ được An Ấp Hầm trận doanh sẽ không sống sót quay về Hà Sáo”.

Ánh mắt Cao Thuận bình tĩnh, sắc mặt thông dong nhưng giọng nói lại âm vang làm cho kẻ khác phải kính trọng. Cao Thuận mang lại một cảm giác tựa như một ngọn núi, một tảng đá bình thường đứng ở nơi thâm sơn nào đó không xuất hiện chỉ tới khi mưa to bão lớn thể hiện ra sự ổn định vững vàng của nó..

Hấn đã nói nhất định sẽ làm được hấn đã hứa nhất định sẽ thực hiện.

Nghiêm Cương đưa mắt nhìn Cao Thuận, Trương Cáp, hần đột nhiên cảm thấy khí huyết bốc lên hần trăm gióng nói: “ Tám ngàn binh sĩ U châu sẽ tuân theo quân lệnh của tướng quân”.

“ Tốt!” Lữ Bố rút kiếm, hùng hồn nói: “ Hăm trận doanh của Cao Thuận làm tiên phong. Năm nghìn khinh kỵ binh của Trương Cáp làm tả quân. Tám ngàn tinh binh của Nghiêm Cương làm hữu quân. Bản tướng quân tự thống soái đại quân làm trung quân. Ngày mai canh ba thổi cơm, canh năm xuất binh, tiến đánh An Ấp, tử chiến cùng lão tặc Đồng Trác”.

” Mặt tướng tuân mệnh!”

Trương Cáp, Cao Thuận, Nghiêm Cương cùng tiến lên trước mặt Lữ Bố , đồng thanh trả lời.

...

Sâu trong Vương Ốc sơn. Khe núi Hổ Khiêu.

” Hí luật luật ~ ”

Chiến mã hí lên thê thảm vang động núi rừng. Một tên kỵ binh không cẩn thận trượt chân ngã xuống khe núi, trong nháy mắt cả người và chiến mã biến mất trong mây mù của khe núi bên dưới. Từ sâu bên trong thung lũng mơ hồ truyền ra âm thanh giao tranh, tất cả các binh sĩ gần đây sợ hãi đến mặt mũi trắng bệch, tất cả tụ tập trên con đường sạn đạo hẹp không dám tiến lên.

“ Không được hoảng sợ. Không được hoảng sợ.” Đồng Trác quơ quơ thanh bảo kiếm trong tay, hần quát to đến khản cả giọng: “ Toàn thể xuống ngựa, dựa sát vào vách núi tiến lên. Không được nhìn xung quanh, không được quay đầu xuống dưới. Chỉ nhìn về phía trước, nhìn thẳng về phía trước”.

...

Tiểu thanh sơn. Tiên Linh trại.

Khi miếng vải trùm mặt được cởi ra Mã Dực mới phát hiện hần đã ở trong một sơn cốc âm u, sâu thẳm. Xen lẫn quái thạch mọc lởm chởm là những dãy nhà sàn bằng gỗ. Mã Dực đưa mắt nhìn hần cứ ngỡ như vừa lại vào chốn tiên cảnh giữa nhân gian. Âm thanh thở hổn hển từ phía sau vang tới Mã Dực không cần quay lại cũng biết Mã Đằng, Diển Vi đang ở phía sau. Mười tên thân binh lại bị người Khương cường ép ở lại bên ngoài núi.

Không xa ở phía trước có một căn nhà gỗ ba tầng đồ sộ. Một cầu thang gỗ chạy dài từ bậc tam cấp bằng đá xanh tới tận tầng hai. Tầng một của căn nhà nuôi lợn, trâu, dê và các loại gia súc khác. Điều làm người khác giật mình là ở trong góc vẫn nuôi một con mãnh hổ màu lông sặc sỡ.

Đứng hai bên chân cầu thang gỗ là hai gã vệ binh Khương tộc, trên đầu chúng cắm lông chim kỳ dị hiếm có, trên người chúng mặc giáp làm bằng vỏ cây, chân đi giày cỏ. Thế nhưng bên hông chúng là Khương đao sắc nhọn, lưỡi đao phát ra luồng khí lạnh giá.

Mã Dực đang thăm quan sát thì phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập. Mã Dực vội quay đầu lại thì thấy hơn mười gã tráng hán Khương tộc vây quanh một nữ nhân Khương tộc trẻ tuổi đi tới. Nữ nhân Khương tộc thoạt nhìn chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi thân thể cao ráo thon thả, thanh cao thoát tục, khí chất như sương tuyết giống như một đóa hoa Tuyết Liên trên Thiên Sơn. Người khác chỉ cần liếc mắt nhìn tâm tình cảm thấy vui sướng, tâm hồn thanh thản.

Từ thời xa xưa là chế độ mẫu hệ thị tộc. Đến bây giờ người Khương vẫn duy trì luật tục nữ cưới nam. Vì thế trong các bộ lạc người Khương phần lớn do nữ nhân làm tộc trưởng.

Mã Dực ngăn người theo bản năng nhưng hần nhanh chóng khôi phục tinh thần. Hần ôm quyền nói: “ Vị này chắc hẳn là Ngột Đương tộc trưởng. Mã Dực thất lễ”.

” Phốc xích ~ ”

Nữ nhân Tiên Linh Khương trẻ tuổi che miệng cười, tiếng cười ngân vang êm ái, rung động lòng người, phong thái vô cùng lãng lợ. Một người ngoài bốn mươi tuổi như Mã Đằng cũng thấy tim đập thình thịch. Diển Vi ở bên cạnh hai mắt chòng chọc nhìn nàng.

Nữ nhân Khương tộc lúc này mới thản nhiên nói: “ Ta không phải là Ngột Đường tộc trưởng”.

“ Ai!” Mã Dục ngạc nhiên hỏi: “ Cô nương không phải là Ngột Đường đại trạch chủ”.

Lúc này Mã Đằng mới phục hồi lại tinh thần. Hắn tiến tới nói vào tai Mã Dục: “ Bá Tề, Ngột Đường đại trạch chủ tuổi đã hơn bốn mươi, không thể nào là nữ nhân Diệu Linh trẻ tuổi này được”.

“ Nguyệt Nô không được vô lễ”.

Mã Dục đang nhíu mày suy nghĩ thì đột nhiên trên lầu truyền xuống một âm thanh êm ái của nữ nhân trung tuổi mà không mất đi vẻ uy nghiêm. Ba người Mã Dục nghe tiếng quát vội quay đầu lại, từ trên cầu thang không biết từ lúc nào đã xuất hiện một phụ nhân quý phái trang điểm lộng lẫy. Nhìn qua phụ nhân đó chỉ hơn ba chục tuổi, dáng vẻ rất giống nữ nhân Diệu Linh trẻ tuổi.

“ Khách quý xin mời lên lầu đàm đạo”.

Trong lúc ba người Mã Dục đang chăm chú quan sát thì phụ nhân trang phục lộng lẫy đã đưa tay mời. Mã Dục không chút do dự đi lên cầu thang tiến vào đại sảnh ở tầng hai. Hắn thấy trong đại sảnh phảng phất mùi khói thuốc, mùi hương thơm của đàn hương. Một cái đầu sói to lớn đặt ở đại sảnh, đầu sói hung dữ, màu trắng bệch.

Một gã pháp sư Khương tộc đầu bù tóc rối, mặc y phục bằng lá đậu khô tay cầm chuông đang nhe nanh múa vuốt giả thần giả quỷ ở trong đại sảnh.

...

Từ châu. Lang Tà quận.

Vừa được Thứ sử Từ châu Đào Khiêm bổ nhiệm là Lang Tà tướng, Lưu Bị cùng nghĩa đệ Quan Vũ, mưu sĩ Giảo Ung chỉ huy hai ngàn quân binh tấn công sơn tặc ở Sơn Công. Lưu Bị vừa mới nhậm chức, nóng lòng muốn lập công để thu hút sự chú ý của Thứ sử Từ châu Đào Khiêm và các đại thế tộc trong châu.

Lưu Bị đã cẩn trọng quan sát, hắn nhận ra Đào Khiêm tuổi đã cao. Hai nhi tử đều là hạng không làm nên cơn cháo gì. Hình như Đào Khiêm đang tìm trong đám thuộc hạ một người có đức hạnh để giao phó cơ nghiệp Từ châu. Lưu Bị là người kiêu hùng, võ nghệ không cao, không có mưu kế thâm sâu, lại càng không am hiểu binh pháp, cầm quân ra trận nhưng hắn lại có một đôi mắt cực kỳ hiểm độc, đối xử với người vô cùng giảo quyệt.

Lưu Bị nhận ra chỉ cần hắn lập được quân công ở Lang Tà quận, hơn nữa mượn thân phận hoàng tộc của mình hắn sẽ có cơ hội rất lớn ngồi vào địa vị chủ nhân Từ châu. Chính vì nguyên nhân đó nên ngay khi vừa mới tới Lang Tà quận, chưa kịp nghỉ ngơi Lưu Bị đã triệu tập binh mã các châu, huyện tới để chinh phạt sơn tặc Công Sơn.

Thế nhưng vận khí của gã ngụy quân tử Lưu Bị cũng không tệ lắm. Đại vương của sơn tặc Công Sơn không phải ai khác mà chính là nghĩa đệ bị thất lạc đã hai năm của hắn Trương Phi. Câu ngạn ngữ xưa nói quả không sai: Đi mòn gót sắt không thấy, khi tìm được chẳng tốn chút công sức. Thế nên chuyện của Lưu Bị coi như đã thành.

Lưu Bị, Quan Vũ và hai ngàn quân vừa triển khai thế trận. Từ trên núi Công Sơn một đội nhân mã đã hò hét lao xuống. Dẫn đầu là một võ tướng thân như cột sắt, sắc mặt đen sì, trên đầu quấn một cái khăn đen. Giữa trời đông trên người chỉ khoác một chiếc áo cộc, hai cánh tay để trần trong gió rét thấu xương.

“ Tam đệ! Có phải đệ không?”

Lưu Bị mừng rỡ như điên hắn suýt chút nữa ngã từ trên lưng ngựa xuống.

Viên võ tướng nọ sững sờ. Hắn vội vàng cầm thanh Bát xà mâu trong tay xuống đất, nhảy xuống ngựa, quỳ lạy, khóc ngay giữa đồng hoang.

Hắn nói: “ Đại ca!. Đại ca”.

Quan Vũ cũng cười ha hả nói: “ Huynh trưởng. Đúng là tam đệ, Dục Đức không việc gì. Không việc gì”.

Lưu Bị cũng xoay người nhảy xuống ngựa. Hắn tiến tới ôm chặt hai cánh tay Trương Phi ra sức lắc lắc. Quan Vũ cũng tiến tới, ba người ôm nhau khóc, cười một hồi. Lưu Bị là một tên ngụy quân tử lừa gạt cả thiên hạ nhưng vào lúc này thực sự hắn đã bộc lộ tấm chân tình của mình, tuyệt đối không có chút giả dối nào.

~~~~~

“Thằng mặt đen kia. Trả lại mẫu thân ta”.

Ba huynh đệ đang ôm nhau khóc ròng thì một tiếng hét lớn đột nhiên vang lên cách đó không xa. Ba huynh đệ vội quay đầu lại thì thấy một người đang cưỡi một con ngựa đầy bụi đất phi như bay tới. Người trên lưng ngựa là một võ tướng khí vũ hiên ngang, anh tuấn bất phàm. Võ tướng đó cầm một ngọn giáo, lộ ra vẻ uy phong凛冽.

Trương Phi giận dữ nói: “Ta đã nói cho người biết bao nhiêu lần. Trương Phi ta không cướp mẫu thân của người. Người tìm lầm người rồi”.

Võ tướng nọ cũng tức giận nói: “Tên tặc tử ghê tởm kia, người còn dám quanh co lấp liếm. Hôm nay không trả lại mẫu thân ta ta sẽ phá nát sơn trại của người, giết sạch, chó gà cũng không tha”.

“Đáng chết!” Trương Phi tức giận nhảy lên ngựa, rút thanh Bát xà mâu cắm xuống đất lên, giận dữ nói: “Chẳng lẽ Trương Phi ta còn sợ người hay sao. Tới đây ta và người đại chiến ba trăm hiệp”.

“Tặc tử xem giáo đây”.

Võ tướng kia hét lớn một tiếng, giục ngựa vùng thương đâm Trương Phi. Trương Phi tức giận trợn tròn mắt cũng vùng Bát xà mâu đón đánh. Trong giây lát hai ngựa giao nhau. Ngọn giáo trong tay võ tướng kia và Bát xà mâu trong tay Trương Phi va chạm mạnh với nhau. Hai bên đã trao đổi qua hai chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Mắt phượng Quan Vũ thản nhiên hiện lên ánh sáng làm người khác sợ hãi. Hắn hướng Lưu Bị nói: “Huynh trưởng, võ nghệ của người này tuyệt đối không dưới Dục Đức”.

“Hả?”

Lưu Bị vuốt râu tư lự. Mắt hắn toát ra vẻ tham lam. Một mãnh tướng như vậy, há có thể bỏ lỡ dịp may như thế này ư?

...

Tiên Linh trại. Trong đại sảnh. ngôi nhà ba tầng.

Người Tiên Linh Khương tộc đánh trống đưa tin, không lâu sau đó ba mươi sáu trại chủ Khương đã tụ tập đông đủ trong phòng. Sau khi chủ trì nghi lễ tế tổ long trọng của người Khương, Ngột Đương cất giọng du dương nói: “Hai vị tướng quân hậu nhân của Văn Yên công nói vậy là đã hiểu quy củ của tổ tiên người Khương lập ra. Nếu muốn ba mươi sáu trại người Khương xuất binh chỉ cần các vị có thể vượt qua ba quan ải. Người Khương chúng ta không nói hai lời sẽ lập tức xuất binh”.

“Tốt!” Mã Dục trầm giọng nói: “Nếu như thế. Xin mời đại trại chủ cứ ra tay”.

“Rất thẳng thắn. Không hổ là con cháu của Văn Uyên công!” Ngột Đương vỗ tay nói: “Quan ải thứ nhất là lên núi đao”.

Mã Dục hỏi: “Núi đao ở đâu?”

Ngột Đương nói: “Ba vị tướng quân, xin mời”.

Đại trại chủ người Khương Ngột Đương tự mình dẫn đường, ba mươi sáu trại chủ còn lại vây quanh ba người Mã Dục đi phía sau tới một khu đất trống phía sau trại. Ở giữa khu đất trống có một núi đất cao hơn mười trượng. Trên núi cắm chỉ chít những những mũi lao vót nhọn làm bằng gỗ mun hơn trăm tuổi rất cứng rắn không hề bị mục rữa theo thời gian.

Ngột Đương nói: “Tổ tông người Khương đã lập ra quy định không cho phép đi giày, không mang binh khí, dùng tay không leo lên”.

Mã Dục nhìn Mã Đằng, Điển Vi đang đứng trang nghiêm hai bên hắt trâm giọng hỏi: “ Có quy định giới hạn người xông qua tam quan không?”

Ngột Đường đang định trả lời thì nữ nhân Tiên Linh trẻ tuổi xinh đẹp kia tiến tới thì thảo nói mấy câu vào tai Ngột Đường. Ngột Đường khẽ gật đầu đáp: “ Chỉ có thể dùng một người xông qua tam quan. Trong ba vị tướng quân, bất kỳ ai xông qua tam quan thì hai vạn Khương binh của ba mươi sáu trại Khương sẽ thề sống chết thuần phục người đó, vĩnh viễn không phản bội”.

Mã Đằng, Điển Vi đều muốn thử nhưng khi nghe Ngột Đường nói thế thì từ bỏ ý định. Hai người có thể thay thế Mã Dục lên núi đao, xuống biển lửa, trèo lên thang trời nhưng hai người không thể thay Mã Dục đón nhận lời thề thuần phục của ba mươi sáu trại Khương. Trong ba người chỉ có tài năng của Mã Dục mới xứng đáng đón nhận sự thuần phục của ba mươi sáu trại Khương.

“ Dục. Vậy hôm nay bản tướng quân sẽ lên núi đao một lần”.

Ngay lập tức Khương binh tiến lên cởi áo giáp trên người Mã Dục ra cùng với mũ trụ, bội kiếm. Hơn nữa cũng tháo cả giày của hắn. Mã Dục thản nhiên mỉm cười. Một chân hắn bước lên mũi lộc giác thượng, một cơn đau đớn kinh khủng chạy khắp người hắn. Không cần cúi đầu Mã Dục cũng biết lòng bàn chân hắn đã bị xuyên thủng.

Máu huyết chảy ra hòa cùng với những mũi đao bén nhọn nhưng Mã Dục vẫn là Mã Dục. Một chút đau đớn đó không nhằm nhò gì với hắn. bao nhiêu vết thương trầm trọng hắn còn có thể vượt qua được. Hắn còn quan tâm gì tới chút thử thách nhỏ nhỏ này chứ?

Mã Dục nở một nụ cười bình thản. Hắn bước đi như bay, hiên ngang tiến thẳng lên đỉnh núi đao. Mã Dục ngạo nghễ đứng sừng sững trên đỉnh núi đao. Dưới chân núi vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng của ba mươi sáu trại chủ người Khương. Thần sắc Mã Dục thờ ơ, hai hàng lông mày không nhúc nhích. Hắn lại bước nhanh xuống núi đao, vung văng, kiên định đứng trên mặt đất.

Trong đám người Mã Đằng liên tiếp gật đầu. Là một thành viên của Mã tộc, hắn cảm thấy kiêu hãnh vì Mã Dục.

“ Tốt. Không hổ là hậu nhân của Văn Uyên công” Ngột Đường thở thè nói: “ Kế tiếp là biển lửa. Xin mời tướng quân”.

Mã Dục lạnh nhạt nói: “ Xin mời đại trại chủ”.

Ngột Đường cũng không khiêm nhường nằng đi trước, Mã Dục đi sau. Bàn chân tóa máu của hắn thản nhiên bước trên những tảng đá to lạnh băng trên mặt đất. Hắn để lại trên mặt đất một chuỗi dài dấu chân máu. Đi sâu vào phía trong nửa dặm tới một sơn cốc hẹp. Gió núi lạnh buốt thổi vù vù qua khe núi, thổi vào mặt đau rát như dao cắt.

Vốn con đường mòn được lát bằng những phiến đá xanh bây giờ được trải lên trên một lớp than củi dày. Lớp than củi này đang cháy rừng rực, gió núi thổi qua, tàn lửa bay khắp nơi, đứng cách một trăm bước vẫn cảm nhận được hơi nóng chết người. Biển lửa đó dài năm mươi bước, trông thật kinh người.

Ngột Đường nói: “ Lần vượt qua biển lửa này, trên vai phải mang xích sắt dùng khóa đá tổng cộng bốn trăm cân (bằng một nửa cân bình thường) khóa hai mắt cá chân lại . Sau đó đi bộ vượt qua biển lửa”.

“ Cái gì? “Mã Đằng thất thanh nói: “ Đi bộ xuyên qua, còn phải mang bốn trăm cân đá?”

Điển Vi giận dữ quát to: “Con mẹ nó quy củ gì vậy. Các người âm mưu giết chết chúa công ta hả?”

“ Tự nguyện vượt quan ải, sống chết theo số mệnh.” Ngột Đường nói: “ Nếu tướng quân muốn rút lui cũng được nhưng chuyện xuất binh không bàn tới nữa”.

Mặt Mã Dục thoáng giật mạnh. Hắn thản nhiên nói: “ Tới đây đi. Còn có trận thế nào mà bản tướng quân chưa trải qua, ta còn sợ biển lửa sao?”

” Tốt!”

Ngột Đường vung tay. Hai gã Khương binh lực lưỡng khiêng tới hai thanh khóa đá. Nhìn cơ bắp của hai tên Khương binh thì thấy hai thanh khóa đá đó cực kỳ nặng. Hơn nữa còn có một sợi xích sắt thô ở đó.

Ngột Đường nói: “ Mã Dực tướng quân, nếu từ bỏ lúc này vẫn chưa muộn”.

Trong mắt Mã Dực toát ra một ý chí mãnh liệt, vẻ mặt bình tĩnh như Thái sơn: “ Bản tướng quân đã quyết định điều gì thì không bao giờ đổi ý. Tới đây đi”.

Ánh mắt Ngột Đường âm trầm, trong mắt nữ nhân Tiên Linh trẻ tuổi phía sau nàng lại phát ra tia sáng kỳ dị.

Ngột Đường khẽ gật đầu. Hai tên Khương bình tiến lên, chúng lắp hai thanh khóa đá vào mắt cá chân Mã Dực. Mã Dực lắc mạnh đầu, búi tóc ở trên đầu hất tung ra, rơi xuống. Mái tóc đen của hắn tung bay trong gió núi, phảng phất hào khí ngạo nghễ coi thiên hạ bằng nửa con mắt.

“ Kịch.”

“ Kịch.”

Mã Dực kéo lê hai chân tiến lên hai bước. Thanh âm của chiếc khóa đá phát ra trầm nặng. Lúc này chỉ còn cách bờ của biển lửa có một bước. Chỉ cần Mã Dực tiến lên một bước. Đôi chân đầm máu của hắn không còn cách nào khác là phải giẫm trên biển lửa đang thiêu cháy rừng rực kia.

Con người Mã Dực thoáng co rút lại.

Hai nắm tay Diễm Vi nắm chặt.

Ba mươi sáu trại chủ người Khương cũng nín thở đứng nhìn.

Trong lúc mọi người đang chăm chú nhìn Mã Dực khẽ nhếch miệng cười, một nụ cười khinh miệt. Biển lửa có thể ngăn cản bản tướng quân đi tới đích ư? Nếu như ngay cả những nỗi khổ đau này bản tướng quân không vượt qua nổi, bản tướng sao có tư cách sống ở thời loạn thế này? Sao có thể đạp bằng mọi khó khăn, nguy hiểm sống cho tới ngày nay?

” Phốc!”

“ Kịch.”

Mã Dực giơ chân trái nặng nề bước lên một bước. Một lần nữa khóa đá phát ra âm thanh trầm nặng nề. Sau một khắc bàn chân đầm máu của Mã Dực đặt vào biển lửa đỏ đang cháy đỏ rực. Mã Đằng, Diễm Vi và ba mươi sáu trại chủ Khương tộc nghe rõ ràng tiếng “lèo xèo”, một hồi. Sau đó từ dưới lòng bàn chân của Mã Dực bốc lên một luồng khói xanh.

Trong giây lát trong không khí bốc lên mùi thơm ngát của thịt nướng.

Quay lưng lại phía ánh mắt của mọi người. Hai hàng chân mày của Mã Dực co rút dữ dội.

Chung quy Mã Dực cũng chỉ là một con người. Thân thể hắn cũng làm bằng máu, thịt, không phải là tấm thân kim cương bất hoại. Mã Dực cảm thấy vô cùng đau đớn, hơn nữa đau đớn toàn thân. Ông trời có lẽ cũng sẽ không để Mã Dực hắn chịu một ít đau đớn, khổ sở nếu như không tìm thấy sự khác biệt của hắn và những người khác, đó là Mã Dực có sự nhẫn nại, chịu đựng mà người khác không có được.

Đại trượng phu sống ở thời loạn thế. Khi đối địch với người thì phải hung ác, tàn nhẫn nhưng đối với bản thân mình còn phải tàn nhẫn hơn. Giây phút này ánh mắt Mã Dực trở nên vô cùng thê lương, tựa như ánh mắt của dã lang trong đêm tối, người khác nhìn vào chắc chắn sẽ phải rét run.

“ Xèo ..”

Chân phải Mã Dực lại nặng nề đặt vào biển lửa. Một luồng khói xanh lại bốc lên. Trong không khí nồng nặc mùi thịt nướng.

” Chúa công!”

Diễm Vi hét lên thê lương. Hai tay nắm chặt, bởi vì hắn nắm quá chặt các ngón tay trắng bệch. Hai mắt hắn trở nên vô cùng dữ tợn.

” Hô ~~ ”

Gió núi lại một lần nữa thổi mạnh qua biển lửa. Lửa trên con đường sơn đạo nhỏ hẹp ngay lập tức đỏ rực khác thường. Mã Đằng và những người khác đứng ở xa hơn mười bước vẫn cảm thấy hơi nóng rực không thể chịu nổi. Thật không thể tưởng tượng lúc này Mã Dược đang bị vây trong biển lửa. Hắn có thể chịu đựng những nỗi giày vò như thế nào đây? Mã Đằng thấy rõ mái tóc đen bóng bèn của Mã Dược cũng bắt đầu cháy xém, cong lại dưới tác động của hơi nóng.

Một giọt mồ hôi lớn đọng lại ở trán Mã Dược sau đó lăn xuống gương mặt nhưng chưa chảy tới má đã bị hơi nóng trên người hắn làm khô cong, chỉ để lại chút dấu vết nhàn nhạt của mồ hôi. Đúng lúc này Mã Dược đột nhiên nắm chặt hai tay, trên cái cổ to, cứng cáp của hắn nổi nhiều sợi gân xanh.

” Ngao ~ ”

Cuối cùng Mã Dược hét lên một tiếng. Cả người hắn tựa như nổi cơn điên, siêu thoát khỏi phạm trần thế tục. Hắn như quên hết mọi sự đau đớn bước nhanh như bay về phía trước, kéo theo chiếc khóa đá vượt qua biển lửa đang thiêu đốt bùng bùng.

” Phốc!”

” Phốc!”

“ Xèo ..”

Hai chân Mã Dược nặng nề dẫm trên biển lửa. Khóa đá nặng nề kéo lê trên biển lửa làm bắn ra tung tóe những đốm lửa ở khắp nơi. Ra khỏi biển lửa Mã Dược chậm rãi quay người lại nhìn ba mươi sáu trại chủ Khương tộc, hắn nhếch miệng cười, thản nhiên nói: “ Các vị trại chủ. Đã đắc tội”.

Ngột Đường hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “ Hiện tại chỉ còn một cửa ải cuối cùng, cửa ải khó nhất”.

Mã Dược sốt ruột hỏi: “ Đại trại chủ chỉ cần nói cho bản tướng quân biết thang trời ở đâu?”

Ngột Đường nhìn hai bàn chân cháy xém vì lửa của Mã Dược, ân cần hỏi: “ Tướng quân, hai chân...”.

“ Không sao” Mã Dược lạnh nhạt nói: “ Bản tướng quân vẫn chịu được sự đau đớn này. Thang trời ở đâu?”

Ngột Đường đột nhiên ngẩng đầu, chỉ ngón tay lên vùng trời giữa hai ngọn núi nói: “ Thang trời ở ngay trên đỉnh đầu tướng quân”.

“ Hả?”

Ánh mắt Mã Dược ngưng lại, hắn ngẩng đầu nhìn quả nhiên thấy giữa hai ngọn núi có một sợi xích sắt. Bởi vì khoảng cách quá xa nên. Đứng ở dưới nhìn lên sợi xích chỉ như một sợi dây nhỏ. Sợi xích vắt ngang hai ngọn núi dài chừng năm mươi trượng, ở trên độ cao cách mặt đất mười trượng.

“ Bá Tề, cái thang này cao quá, không qua được.” Sắc mặt Mã Đằng biến đổi: “ Sợi xích nhỏ như thế. Trong hạp cốt lại có gió núi. Ai có thể qua được? Nếu ngã xuống từ trên sợi xích, cho dù thân hình làm bằng sắt e rằng cũng tan xương nát thịt. Chỉ còn cách nghĩ biện pháp khác”.

“ Không!” Mã Dược nói như đinh đóng cột: “ Nếu đã tới, há có thể trở về tay không ư? Hơn nữa con cháu của Văn Uyên công không thể rút lui”.

247. Chương 178:lương Châu Kinh Biển

Theo những câu chuyện kể về con người thời tam quốc thì rất nhiều người coi trọng danh tiết còn hơn tính mạng. Nếu có thấy vật rơi ngoài đường thì họ cũng đường đường chính chính đi thẳng qua, dù chết cũng không chịu động vào. Mười người thì chín người như vậy.

Những người mà Cảnh Bĩ, Đồng Trác phái đi đều là những người cứng rắn mạnh mẽ, dù núi đao biển lửa cũng khó ngăn được họ, nhưng họ đều không qua được cửa ải danh tiết, họ đều thất bại thảm hại. Tiền nhân của ba mươi sáu tộc người Khương đã nhìn rõ nhược điểm của người Hán, nên đã đặt ra quy ước, mục đích là tránh để con cháu đời sau bị người Hán lợi dụng.

Nhưng mà, tiền nhân của ba mươi sáu tộc người Khương dù cố chấp, tính xa đến đâu cũng không thể ngờ được Mã Dược có thể vượt thời gian để đến thế giới này. Đối với người hiện đại mà nói danh tiết có đáng là gì. Mấy ngàn năm lịch sử, với vô số máu tanh, xương trắng đã chứng minh một quy luật thắng làm vua thua làm giặc!

Nếu như tính mạng mà mất đi thì làm sao có thể thành nghiệp lớn được.

Nghệp lớn và danh tiết cái nào quan trọng hơn? Chỉ cần không phải quá ngu ngốc đều có thể lựa chọn dễ dàng.

Mã Dược đưa mắt nhìn sang Điển Vi, trầm giọng nói: “ Điển Vi.”

Điển Vi hiên ngang đáp: “ Có mặt tướng.”

Mã Dược đưa một ngón tay chỉ vào rừng rậm gần đó nói: “ Sang phía kia chặt mấy sợi dây rừng lại đây.”

” Tuân lệnh.”

Điển Vi liền ứng thanh lĩnh mệnh đi ngay, tên ác Hán này không cần biết Mã Dược cần dây rừng làm gì, đối với hần lời nói của Mã Dược là trời, tuyệt đối sẽ không sai, chỉ cần làm theo là được. Mã Dược tiện tay cởi chiếc áo chiến bào xuống, phủ lên đôi chân bị thương có lớp vải thô này bọc lại mặc dù khi dẫm lên mặt đất vẫn đau nhói đến tận tim óc nhưng ít ra là vẫn có thể chịu được.

Chỉ trong chốc lát, Điển Vi đã chặt về mấy sợi dây rừng. Mã Dược nhận dây rừng từ tay Điển Vi rồi nói với Ngột Đương: “ Đại thủ lĩnh, xin đi trước dẫn đường.”

...

Lang Tà, Công Sơn.

“ Tam đệ. Vị tráng sĩ kia hãy dừng tay lại đã ..” Lưu Bị thúc ngựa tiến lên, cao giọng nói: “ Xin nghe tại hạ nói một lời.”

“ Cheng.”

Xà mâu của Trương Phi đánh mạnh vào cương thương của võ tướng kia, hai con chiến mã họ cưỡi liền hí lên thê thảm rồi lùi lại mấy bước, Lưu Bị vội ôm quyền lao tới giữa võ tướng kia và Trương Phi. Trương Phi đang muốn xông tới đánh tiếp thì Quan Vũ đã vội cản lại, giữ chặt lấy cương ngựa của Trương Phi hét lên: “ Tam đệ không được lỗ mãng, để đại ca làm chủ việc này.”

Viên tướng nọ nhìn thấy Lưu Bị thần sắc ung dung, không giống loại tặc khấu, liền nghiêm trang hỏi: “ Túc hạ là ai?”

Lưu Bị ngồi trên lưng ngựa ôm quyền nói: “ Tại hạ Lưu Bị, là người U châu. Vốn là dòng dõi Trung Sơn Tĩnh vương, hiện đang là Lang Tà tướng quân, người vừa đấu với tráng sĩ là nghĩa đệ thất lạc đã lâu họ Trương tên Phi chứ không phải là thảo khấu trên núi. A, không biết đại danh của tráng sĩ là gì?”

Lưu Bị báo danh hiệu là dòng dõi đế vương nhưng võ tướng nọ không hề phản ứng, miễn cưỡng ôm quyền nói: “ Tại hạ là Thái Sử Từ, ra mắt Lưu đại nhân.”

Lưu Bị nói: “ Thái Sử tráng sĩ quá khách khí rồi, Lưu Bị then không dám nhận.”

Thái Sử Từ nói: “ Đại hán mặt đen kia là nghĩa đệ của Lưu đại nhân. Phiền đại nhân nói giúp với lệnh đệ một tiếng thả mẹ của tại hạ ra có được không.”

“ Tráng sĩ an tâm chờ một chút, để tại hạ gọi Dục Đức lại hỏi là rõ ngay.” Lưu Bị nói đoạn quay sang Trương Phi nói: “ Dục Đức, đệ có bắt mẹ của tráng sĩ đây không?”

Trương Phi trợn mắt cả giận nói: “ Đại ca, anh chỉ tin tưởng người ngoài mà không tin lời của tiểu đệ sao?”

Quan Vũ vội nói: “ Tam đệ, đại ca là có ý tốt, muốn giải quyết sự hiểu lầm giữa đệ và vị tráng sĩ này thôi.”

“ Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì!” Trương Phi cả giận nói: “ Ta nhìn hần không vừa mắt, muốn đánh với hần một trận, tên thối tha kia có giỏi ra đây cùng ta quyết một trận tử chiến.”

Thái Sử Từ cũng nổi giận nói: “ Ta mà sợ mi à?”

Trương Phi giật cương ngựa trong tay Quan Vũ, thúc ngựa vác mâu đâm Thái Sử Từ. Thái Sử Từ cũng chẳng chịu kém vùng thương nghênh địch. Quan Vũ ở cạnh sợ Thái Sử Từ làm hại Lưu Bị vội vùng dao đến hộ vệ. Thái Sử Từ thấy vậy tưởng Quan Vũ cố tình giúp Trương Phi, lập tức mất lộ về hung tàn, hét lớn: “ Tới đây, tới hết cả đây, tốt nhất là cả ba anh em người cùng xông lên!”

Điều này làm cho Quan Vũ nổi giận, Quan Vũ luôn kiêu ngạo không thể chịu nổi việc người khác coi thường võ nghệ của hắn. Lúc này nghe Thái Sử Từ ngông cuồng nói rằng muốn một mình đấu với ba anh em liền thốt lên giận dữ: “ Đừng có lớn lối! Muốn giết nhà người đâu cần ba anh em ta hợp sức, chỉ cần một mình Quan mô thôi là đủ, đại ca, Dực Đức hãy tránh ra ...”

Lưu Bị lấy tay cản lại, khổ sở nói: “ Nhị đệ, người thật là ...”

Trương Phi ánh mắt dữ tợn quay sang Quan Vũ nói: “ Nhị ca, cần gì nói nhiều, cứ hợp sức chém chết tên này đi.”

Khi ba con chiến mã lao vào nhau, Quan Vũ cầm Thanh Long Yển nguyệt đao trong tay dùng thế thái sơn áp đỉnh chém thẳng vào xuống đầu Thái Sử Từ. Thái Sử Từ hét lớn một tiếng vùng thương đỡ thẳng vào thanh long đao. Trong tiếng kim loại va chạm như sấm nổ, Thái Sử Từ chỉ thấy hai cánh tay của mình tê dại không thể gờ lên được nữa.

Thái Sử Từ đang giật mình thì một luồng sát cơ lạnh băng từ bên trái chợt ập đến, Thái Sử Từ vội quay đầu lại thì thấy bát xà mâu của Trương Phi giống như độc xà xuất động đâm tới.

” Phốc!”

” A!”

Thái Sử Từ không né tránh được bị bát xà mâu của Trương Phi đâm trúng vai trái một vết khá sâu, máu bắn tung tóe. Thái Sử Từ kêu thảm một tiếng không dám tái chiến vội giục ngựa quay người chạy trốn. Quan Vũ, Trương Phi đang muốn thúc ngựa đuổi theo thì bị Lưu Bị ngăn cản.

“ Ài, đáng tiếc là mất cơ hội để kết giao với một viên hổ tướng rồi.”

Lưu Bị thở dài một tiếng lắc đầu nhìn sau lưng Thái Sử Từ đang vội vã chạy trốn. Nhờ sợi dây rừng trợ giúp Mã Dục dùng cả tay lẫn chân nhẹ nhàng vượt qua ba cửa ải khó khăn mà tổ tiên người Khương đặt ra! Ngột Đường cùng ba mươi sáu trại chủ người Khương thấy vậy há mồm, trợn mắt mà nhìn nhưng không thể nói gì hơn, dù sao trong quy định mà tiền nhân lập ra không nói đến việc không cho phép dùng dây rừng hoặc không cho phép dùng cả tay lẫn chân. Bọn họ thật không nghĩ tới việc Mã Dục có thể chẳng quan tâm gì đến danh tiết như thế.

Khi xuống được chân núi Mã Dục nhìn ba mươi sáu trại chủ người Khương đang đứng thành đoàn thần nhiên nói: “ Các vị thủ lĩnh, đã đắc tội nhiều rồi.”

Ngột Đường cười nhạt, quay lại phía sau gọi Diệu Linh Khương Nữ: “ Nguyệt Nô, mau đắp thuốc cho tướng quân.” “ Dạ.”

Diệu Linh Khương Nữ Nguyệt Nô không biết từ lúc nào đã cho hai mảnh lá xanh vào miệng nhai nhỏ. Sau đó đi tới trước mặt Mã Dục khom người nhẹ nhàng mở miếng vải bọc chân của Mã Dục, cuối cùng dùng đám bã lá đắp vào lòng bàn chân Mã Dục.

Mã Dục chỉ cảm thấy lòng bàn chân đột nhiên mát rượi, vết thương đang nhức nhối lập tức cảm thấy đỡ đi rất nhiều. Hắn không khỏi nhẹ nhàng thở phào một cái quay sang Ngột Đường nói: “ Đại thủ lĩnh, ba cửa ải đã được vượt qua, bây giờ đã xuất quân được chưa?”

“ Đừng vội.” Ngột Đường mỉm cười nói: “ Dựa theo quy định của tổ tiên ba mươi sáu trại người Khương thì quân Khương không thể giao cho người ngoài thống lĩnh được, cho nên ...”

“ Người nói cái gì? Vất vả bao lâu mà quân Khương vẫn không thể giao cho người ngoài thống lĩnh lại còn bày ra việc ba cửa quan các người không phải là đùa giỡn chúng ta sao?” Điển Vi điềm nhiên mặt không

đổi sắc nói: “ Chúa công, không cần nói gì nữa. Chúng ta hãy trở về, một ngày nào đó chúng ta còn có thể trở lại, đến lúc đó sẽ thống lĩnh đại quân đập bằng ba mươi sáu trại này.”

“ Diên Vi tướng quân đừng vội. Xin nghe ta nói nốt.” Ngột Đường mỉm cười nói: “ Quân Khương thật sự không thể giao cho ngoại nhân thống lĩnh nhưng nếu như Mã Dục tướng quân có thể lấy Nguyệt Nô, trở thành con rể của ba mươi sáu trại Khương này thì việc thống lĩnh quân Khương sẽ trở nên danh chính ngôn thuận. Các vị thủ lĩnh nghĩ sao?”

Thủ lĩnh ba mươi sáu trại Khương liên tục khen hay.

“ A, thì ra là như vậy.” Diên Vi nhìn Mã Dục lại nhìn thấy gương mặt nóng bừng ửng đỏ của Khương Nữ Nguyệt Nô bèn gãi đầu cười khúc khích nói: “ Tốt, hắc hắc, thật là tốt.”

Mã Đằng cũng cười hắc hắc nói: “ Đây quả thật là một biện pháp tốt.”

Ngột Đường quay sang hỏi Mã Dục: “ Không biết ý tướng quân như thế nào?”

“ Bản tướng quân bất tài sao có thể phụ ý tốt của Đại thủ lĩnh được?”

Bên cạnh Mã Dục cũng có khá nhiều đầu phải chỉ có một người đàn bà hơn nữa Khương Nữ Nguyệt Nô cũng có thể được coi là thiên kiều bá mị, xinh đẹp động lòng người.

Ngột Đường nói: “ Tốt lắm, chuyện cứ vậy mà làm, sau ba ngày nữa thì kết hôn, năm ngày nữa thì xuất quân.”

“ Không được!” Mã Dục đột nhiên giơ tay quả quyết nói: “ Hôm nay thành hôn, ngày mai xuất quân!”

... Trình Dục sắc mặt vui mừng vội vã đi vào đại sảnh, Tào Tháo vuốt râu cười nói: “ Nhìn vẻ mặt vui mừng của Trọng Đức chắc là Diêu Tài, Nguyên Nhượng đi thảo phạt bọn sơn tặc Thái Sơn có kết quả rồi?”

“ Nguyên Nhượng, Diêu Tài hai vị tướng quân đi thảo phạt bọn giặc cướp Thái Sơn mới vừa báo về từ tiền tuyến, Đại thủ lĩnh của bọn giặc cướp Thái Sơn đã dẫn thuộc hạ ra hàng.” Trình Dục nói đoạn thì giọng điệu trở nên hưng phấn nói với Tào Tháo: “ Nhưng mà hôm nay chúa công còn có một tin tức tốt lành nữa.”

“ A?” Đôi mắt nhỏ của Tào Tháo liền nheo lại hỏi: “ Còn tin tức tốt lành gì nữa?”

Trình Dục nói: “ Hôm nay thuộc hạ xin tiến cử cho chúa công hai vị đại tài.”

Đôi mắt nhỏ của Tào Tháo lại mở lớn, ngạc nhiên nói: “ Có thật vậy không?”

“ Tất nhiên là thật.” Trình Dục nói: “ Vị thứ nhất họ Tuân tên Úc tự là Văn Nhược có tài trị quốc! Vị thứ hai họ Tuân tên Du là cháu họ xa của Tuân Úc, hai người đều là người Dĩnh Âm huyện Dĩnh Xuyên, Tuân Úc trước đây đã từng làm Hoàng Môn thị lang, vì thập thường thị nắm giữ triều chính làm loạn kỷ cương nên cáo quan về nhà hưởng thú thanh nhàn.”

“ Tốt.” Tào Tháo vỗ tay nói: “ Ta sẽ đến Dĩnh Xuyên mời họ.”

“ Không cần đâu.” Trình Dục nói: “ Dục đã thuyết phục bọn họ đến giúp chúa công rồi, họ hiện đang ở hậu viện.”

Tào Tháo nghe vậy liền kêu lên: “ Mau mau cho mời bọn họ.”

Trình Dục quay người gọi to: “ Chúa công mời hai vị tiên sinh Văn Nhược, Công Đạt vào.”

Trình Dục vừa dứt lời liền có hai văn sĩ trẻ tuổi từ ngoài cửa bước vào, hai người tướng mạo đều thanh nhã, hữu thần, quả là nhân tài, hơn nữa người bên trái dáng điệu ung dung, ánh mắt thoả mái lại càng có vẻ xuất chúng. Hai người đi vào đại sảnh chấp tay nói với Tào Tháo: “ Tại hạ Tuân Úc (Du), tham kiến đại nhân.”

...

Nê Dương

Liên tục sáu ngày, đại quân của Từ Vinh chỉ vây mà không đánh, lương thảo trong thành đã gần cạn. Hứa Chử lo lắng đến gặp Giả Hủ nói: “ Quân sư, đã đến ngày thứ sáu rồi, thời gian chúa công ước định đã qua,

sao còn chưa có tin gì của chúa công? Chúa công đơn thương độc mã lên trại người Khương chẳng phải là ..”

Giả Hủ ung dung đáp: “ Hứa Chử tướng quân an tâm đừng nóng ruột, chờ thêm chút nữa đi.”

...

Ngoài thành Nê Dương, trong đại trường của Từ Vinh.

Trương Hoàn nói: “ Thừa Tướng quân, trong thành mọi việc vẫn bình thường, cũng không có hiện tượng gì lạ cả.”

“ Ủ?” Từ Vinh cau mày suy nghĩ: “ Thật là kỳ quái, đã sáu ngày rồi, lương thực trong thành chắc cũng phải hết rồi chứ, chẳng lẽ phản quân có thể hít khí trời để sống? Hay là Mã đồ phu và Mã Đằng chuẩn bị giết ngựa làm lương thực? Không phải vậy thì bản tướng quân thật nghi ngờ bọn chúng có âm mưu quỷ kế gì đó.”

Hầu Tuyền nói: “ Quân ta vây quanh Nê Dương đến giọt nước cũng không lọt, Mã đồ phu dù xảo trá thế nào đi nữa thì cũng có thể bày ra âm mưu quỷ kế gì chứ?”

“ Hầu Tuyền tướng quân đừng coi thường Mã Đồ phu, người này chỉ có tám trăm lưu khẩu mà có thể hoành hành khắp Trung nguyên, dẫn quân cướp bóc Lạc Dương, ngay cả danh tướng Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung cũng đều bại trong tay hắn, đâu là hạng tầm thường!” Từ Vinh nói đoạn hít một hơi rồi nói tiếp: “ Nhưng mà nếu nói Mã đồ phu ở Nê Dương này còn có thể bày ra được một âm mưu quỷ kế gì thì ngay cả bản tướng quân cũng không tin.”

“ Báo ...” Từ Vinh vừa dứt lời, chợt có tiểu giáo vội vã chạy vào trường gấp giọng nói: “ Tướng quân, không hay rồi!”

Từ Vinh cau mày hỏi: “ Có chuyện gì?”

Tiểu giáo vội nói: “ Vừa mới nhận được thư cấp báo từ Lũng huyền, Ký huyền đưa tới, ba mươi sáu trại người Khương đã làm phản rồi! Ba mươi sáu trại người Khương đột nhiên tập hợp năm vạn quân tiến xuống phía nam, chúng liền chiếm được Cao Bình, Hướng Ngạc, Ô Thị, Chư huyền, hiện tại chúng chia quân hai ngả uy hiếp trực tiếp Lũng huyền và Ký huyền, Hán Dương, An Định cũng đã gửi cấp báo!”

“ Cái gì?” Từ Vinh nghe vậy thất kinh, đứng phắt dậy, lạc giọng hỏi: “ Ba mươi sáu trại người Khương làm phản?”

“ Việc này nguy rồi.”

“ Ba mươi sáu trại người Khương quân đội đông đảo, bao đời nay chiến binh người Khương đều kiêu dũng thiện chiến, đây chính là một đội hổ lang chi sư.”

“ Đúng thế. Ba mươi sáu trại người Khương lợi hại hơn bọn phản loạn Bắc Cung Bá Ngọc, Lý Văn Hầu rất nhiều, Lũng huyền, Ký huyền liệu có giữ được không?”

“ Nếu như bốn vạn đại quân của Lý Thôi tướng quân vẫn còn ở Lương châu thì quân của ba mươi sáu trại người Khương cũng không có gì đáng ngại, nhưng mà hiện nay ..”

Trong trường chừ tướng nghe vậy liền không nhịn được bàn tán ầm ĩ cả lên.

“ Yên lặng!” Từ Vinh hét lớn khiến cho chừ tướng im bật rồi hỏi tiếp: “ Ba mươi sáu trại người Khương làm phản là việc lớn, tin này có thật hay không?”

Tiểu giáo nói: “ Tiểu nhân đã cho người đi điều tra lại. Là sự thật ạ.”

Bộ tướng Hồ Chấn kêu lên: “ Tướng quân, Lũng huyền, Ký huyền không thể mất được. Nếu không quân ta sẽ bị cắt đứt đường lui! Ba mươi sáu trại người Khương làm phản là việc lớn, nếu nhỡ ra mất đi sự khống chế, thế giặc mạnh có thể bao trùm cả Lương châu cho dù quân ta có thể vây chết Mã đồ phu và Mã Đằng cũng khó có thể bù được tổn thất này.”

“ Đúng vậy. Tướng quân, Lũng huyền, Ký huyền không thể mất được.” Bộ tướng Trương Hoàn, Hầu Tuyền cũng khuyên can: “ Xin tướng quân hỏa tốc dẫn quân trở về cứu viện. Chậm trễ e có biến.”

“Thật đáng tiếc, chỉ cần năm ba ngày nữa thôi, phản quân trong thành không đánh cũng tự diệt vong!” Từ Vinh vỗ bàn thở dài nói: “Việc đã như vậy, chỉ có thể tạm thời bỏ qua Nê Dương thôi. Hồ Chấn nghe lệnh.”

Hồ Chấn vội đáp: “Có mặt tướng.”

“Dẫn năm ngàn khinh kỵ ngày đêm đi về Lũng huyền.”

“Tuân lệnh.”

“Còn các chư tướng dẫn quân mã bản bộ ngày mai khởi hành theo bản tướng quân trở về Hán Dương!”

”Tuân lệnh.”

Trương Hoàn, Hầu Tuyền và chư tướng ầm ầm nhận lệnh.

...

An Ấp thủ phủ quận Hà Đông.

“Thế xung phong. Chỉ tiến không lùi!”

“Gặp Hãm trận doanh, chỉ chết mà thôi!”

”Giết!”

”Giết!”

”Giết!”

Trong tiếng hiệu lệnh tử vong khiến kẻ khác ghệt thở. Một đội quân tám trăm tinh binh tạo thành thế trận vững chắc chỉnh tề từ từ tiến lên, trong đó một nửa mang trọng giáp tay cầm khiên lớn. Bốn trăm tấm khiên cao chừng sáu thước rộng chừng ba thước kết hợp với nhau tạo thành một bức tường khiên vững trải bảo vệ phía trước, đỉnh đầu và hai bên của đội hình.

Bốn trăm tên tinh binh giáp nhẹ vai mang cung, tay cầm đao khom lưng nấp sau bức tường khiên như bốn trăm con sói ẩn trong bóng tối. Cả đám người đó tản ra mùi vị nguy hiểm.

Đội hình vững vàng tiến đến chân thành An Ấp, nơi đây đã bắc rất nhiều thang công thành. Quân sĩ liên quân đang bu lại ở dưới thành lâu như đàn kiến. không ngừng có tướng sĩ muốn leo lên thanh lên mặt thành nhưng rất nhanh lại bị đá, gỗ trên thành ném cho rơi xuống đất.

Cuộc chiến đến hồi kịch liệt nhất thì một đám dầu sôi từ trên thành trút xuống khiến tướng sĩ dưới thành kêu la không ngớt, bỏ chạy như chuột, ngay sau đó lại có tên lửa bắn xuống liên tiếp, lửa cháy bùng bùng khắp chân thành đốt cháy vô số tướng sĩ liên quân.

Trên một sườn núi đất cách tường thành An Ấp mấy trăm bộ, gương mặt tuấn tú của Lữ Bố đầy cau có, ánh mắt vô cùng hung ác, những người đang giãy dụa trong biển lửa chính là tướng sĩ thuộc hạ của hắn! Đáng giận thay lão tặc Đồng Trác, đáng giận thay đám quân của Đồng Trác, sau khi phá được An Ấp nhất định phải huyết tẩy toàn thành, báo thù cho các tướng sĩ đã chết trận.

Đầu thành An Ấp, đại tướng Ngưu Phụ cười lạnh nói: “Liên quân là bọn ô hợp, không đáng ngại.”

Đứng nghiêm bên cạnh Ngưu Phụ là Phàn Trù và Dương Phụng đều nghiêm trang không nói. Hai người nhìn lướt qua cảnh đám cháy dưới chân thành rồi nhìn vào đội hình đầy giáp sắt bên cánh trái. Đó là thực sự là một đội tinh binh! Dương Phụng, Phàn Trù coi như đã cầm quân nửa đời nhưng vẫn chưa thấy đội quân nào uy nghiêm đáng sợ như vậy.

Đội tinh binh kia chẳng những trang bị đầy đủ đến tận răng hơn nữa rõ ràng bọn họ đều là những chiến binh dày dạn sa trường từng trải qua nhiều trận huyết chiến tàn khốc! Đáng sợ hơn nữa là viên tướng chỉ huy lại là một kẻ tức trí đa mưu! Lúc này quân giữ thành An Ấp đã chiến đấu từ sáng đến trưa đang là lúc kiệt sức, gỗ đá, dầu sôi trên tường thành đã tiêu hao rất nhiều chưa kịp bổ xung.

~~~~~

Tướng địch lựa chọn đúng thời điểm này phát động tiến công! Chính là phát động một đợt tấn công trí mạng! Chỉ dựa vào điểm này cũng đủ để chứng minh tướng địch không phải là loại tầm thường.

Dưới thành An Ấp, Hãm trận doanh đã tiến vào tầm bắn của cung thủ, Cao Thuận chậm rãi giương cao trường đao trong tay lên không. Hãm trận doanh vốn đang từ từ di chuyển đột nhiên tăng tốc đồng thời hân hêt lên: “ Gặp Hãm trận doanh ..”

“ Chỉ chết mà thôi!”

Tám trăm tinh binh âm ầm hưởng ứng, tăng tốc tiến lên phía trước, bức tường khiến lạnh lùng chẳng phân biệt địch ta cứ đẩy lui bại binh và dẫm bừa lên thi thể binh sĩ dưới chân vọt tới tường thành! Vĩnh viễn không rút lui, vĩnh viễn không vứt bỏ chính là khẩu hiệu bất diệt trong lòng tướng sĩ của Mã Dục nó là quân hồn và cũng là truyền thống giết chóc tàn nhẫn của họ.

Đối với thời khắc nằm giữa ranh giới sống còn, thời khắc chuẩn bị liều mạng xông lên, các cựu binh nhấc nhổ, cái đáng sợ nhất không phải cơn đói, cũng không phải cái chết mà là bị vứt bỏ!

Quân lính của Mã Dục tại sao có thể liều mạng, tại sao không sợ chết? Là bởi vì ngay từ đầu Mã Dục đã dùng chính hành động của bản thân hãn xây dựng một tín niệm cho mỗi tướng sĩ là chỉ cần mà quân sĩ của Mã Dục. Hãn sẽ không vứt bỏ bất cứ kẻ nào! Cho dù là trời sập xuống Mã Dục hãn cũng sẽ là người đầu tiên đứng lên chống đỡ.

Bởi vì vĩnh viễn không rút chạy, cho nên họ thù ghét đào binh, sẵn sàng tàn nhẫn giết chóc đào binh.

” Đốc đốc đốc ~ ”

Tên nổ trên thành bắn xuống như châu chấu nhưng bị bức tường khiến kiên cố cản lại hết. Cung thủ phe giữ thành điên cuồng bắn một lượt cũng không tạo nên chút thương vong nào cho các tướng sĩ Hãm trận doanh.

” Toa toa toa ~ ”

Nhân lúc quân thủ thành vừa ngưng đợt mưa tên thì bức tường khiến kiên cố lại mở ra bốn trăm bộ binh giáp nhẹ nhanh nhẹn giương cung lấp tên bắn một loạt lên đầu thành An Ấp. Do bất ngờ không kịp đề phòng cung thủ quân thủ thành trúng tên ngã xuống hàng loạt.

” Giết!”

Nhân lúc trường thương binh trên thành đang kinh hoàng lui lại, Cao Thuận huýt sao một tiếng tiến lên trước nhất bám lấy thang công thành, chỉ vài lượt đánh đu thân hình nhanh nhẹn như khỉ vượn của Cao Thuận đã lên đến mặt thành. Trường đao trong tay hãn rít gió vù vù chém một nhất khắp xung quanh. Bốn tên lính thủ thành trong nháy mắt đã bị Cao Thuận chém là tám đoạn.

” Giết giết giết ~ ”

Trong tiếng hò reo đinh tai nhức óc, tám trăm tinh binh từ sau bức tường khiến tràn ra, bốn trăm tên bộ binh giáp nhẹ đã bỏ trường cung tay cầm đao nhanh chóng leo lên thành!

Chỉ một lát đã có mười mấy tên lính leo lên được mặt thành và bắt đầu chém giết.

Trên thành lầu quân thủ thành liều mạng phản kích cố gắng đẩy lui, mười tên lính kia, nhưng đám này toàn là chiến binh dày dạn sa trường nên mặc cho đối phương tấn công mãnh liệt thế nào đi chăng nữa vẫn trụ vững! Thời gian càng trôi đi, càng nhiều tinh binh leo lên được tường thành. Cuối cùng trọng giáp bộ binh cũng đã tràn theo thang mà lên mặt thành.

Tình thế trở nên cực kì nguy hiểm khi bốn trăm tên trọng giáp bộ binh leo lên được thành lầu, điều cốt yếu là khó mà đẩy lui được đám này! Vì bọn này mang giáp nặng, tay cầm lá chắn lớn đủ để kết hợp tạo thành bức tường phòng thủ ngăn cản bất cứ kiểu tấn công nào của bộ binh.

Mà dựa vào lỗ hổng của quân thủ trên tường thành tướng sĩ liên quân cứ bám theo thang mà lên tường thành, thành An Ấp đã sắp thất thủ.

“ Khốn kiếp!” Ngưu Phụ giận dữ nói: “ Dương Phụng dẫn quân phản kích đẩy lui chúng khỏi tường thành! Phàn Trù dẫn kỵ binh cắt đứt đường lui của địch. Bản tướng quân nhất định phải tiêu diệt toàn bộ đám quân địch cứng đầu kia dưới thành! Chỉ cần tiêu diệt hoàn toàn đám quân kia, có thể dập tắt nhuệ khí của liên quân.”

” Tuân lệnh.”

” Tuân lệnh.”

Dương Phụng, Phàn Trù đồng ý liền nhận lệnh đi ngay.

Bên ngoài thành An Ấp cánh trái của liên quân.

Trương Cáp thán phục nói: “ Đã chiếm được thành lâu rồi sao? Không hổ là quân đội của Mã đồ phu, quả nhiên là hổ lang chi sư! Nếu như tiếp tục thế này thì thành An Ấp sắp bị hạ rồi! Nhưng mà quân giữ thành tất nhiên sẽ không dễ yên sẽ tìm cách phá vỡ tình thế này, như vậy chúng sẽ phái kỵ binh ra phản kích.”

Nói đoạn, đôi mắt Trương Cáp lóe tinh quang làm kẻ khác sợ hãi tay nắm chặt cương thương trầm giọng nói: “ Nói cách khác là sắp đến phiên kỵ binh Hà Bắc chúng ta xuất chiến rồi. Kỵ binh Hà Bắc chúng ta cũng không thể chịu thua quân của Mã đồ phu, trận chiến này tất thắng!”

...

Nê Dương.

Giả Hủ đang ngủ gật trong trường đột nhiên bị bước chân nặng nề làm tỉnh giấc. Chưa kịp đứng dậy liền thấy Hứa Chử xông vào trường hưng phấn nói: “ Quân sư, rút! Đại quân của Từ Vinh thật sự rút rồi!”

“ A?” Giả Hủ nghe vậy chấn động, đột nhiên đứng dậy nói: “ Như vậy là chúa công đã thuyết phục được ba mươi sáu trại người Khương!”

Hứa Chử nắm chặt hai tay gấp gấp hỏi: “ Quân sư, hiện tại phải làm gì bây giờ, có nên lập tức xuất quân truy kích?”

“ Không!” Giả Hủ mỉm cười lắc đầu đáp: “ Không thể truy kích. Từ Vinh là chiến tướng dày dạn sa trường chúa công vây thành tuy là diệu kế nhưng chưa chắc đã lừa được hắn. Cho nên quân ta lập tức kéo về phía tây. Trước khi Từ Vinh kịp phản ứng phải chiếm lấy Lâm Kính! Đoạt được Lâm Kính thì sẽ có lương thảo ở trong thành, có đầy đủ lương thảo sau đó chúng ta tính tiếp.”

...

Trên quan đạo từ Nê Dương đến Lũng huyền.

Quân đi cuộn cuộn, bụi bay mù trời, đại quân của Từ Vinh đang vội vã hành quân đến Lũng huyền.

Bộ tướng Hầu Tuyền thúc ngựa lên đi cạnh Từ Vinh nói lấy lòng: “ Tướng quân, theo tốc độ hành quân của quân ta chỉ không đến ba ngày nữa là tới được Lũng huyền.”

“ Ừ! ?” Từ Vinh đột nhiên cau mày, đưa mắt nhìn tiểu giáo bên cạnh hỏi: “ Quân Khương làm phản được mấy ngày rồi?”

Tiểu giáo đáp: “ Năm ngày trước.”

“ Năm ngày? Năm ngày!” Từ Vinh thì thầm nói nhỏ hai tiếng, đột nhiên biến sắc thất thanh nói: “ Không được rồi, suýt nữa trúng kế của Mã đồ phu, truyền lệnh toàn quân lập tức dừng lại!”

“ A?” Hầu Tuyền, Trương Hoành cùng các tướng đều ngạc nhiên hỏi: “ Tướng quân sao lại nói vậy?”

Từ Vinh nói: “ Từ Nê Dương đến Lũng huyền khoảng năm sáu trăm dặm, khoái mã cũng cần hai ngày mới đến nơi. Nếu Lũng huyền cấp báo thật thì Khương tộc cũng không thể trong ba ngày từ Tiểu Thanh sơn đánh tới Lũng huyền được! Dọc đường lại còn công chiếm các huyện Cao Bình, Triều Ngạc, Ô Thị. Chư tướng nghĩ có khả năng đó không?”

“ A ..” Chư tướng nhìn nhau cùng nói: “ Quả nhiên là không thể được.”

Trương Hoành khẽ nói: “ Liệu có phải là ba mươi sáu trại người Khương đã sớm làm loạn, chỉ là quân ta không nhận được tin tức.”

“ Vớ vẩn!” Từ Vinh mắng luôn: “ Thám mã của quân ta và gian tế bố trí khắp mười quận Lương châu, bất kỳ động tĩnh nào cũng khó thoát khỏi tai mắt của quân ta. Ba mươi sáu tộc Khương nếu sớm làm phản hơn nữa lại tấn công các huyện xung quanh thì bản tướng quân sao lại không biết được? Khương tộc làm phản là chuyện mới phát sinh trong sáu ngày nay, hoặc cơ bản là không hề xảy ra.”

“ A, không hề xảy ra?”

“ Đúng thế, đó rất có thể là kế ‘vây Ngụy cứu Triệu’ . Mã đồ phu và Mã Đằng rõ ràng muốn dùng tin Khương tộc tạo phản để dụ quân ta đi, giải cứu cho đám phản quân bị vây trong thành Nê Dương.” Từ Vinh nói: “ Khương tộc làm phản thật là chuyện lạ, nhưng mà chỉ là việc hư trương thanh hế mà thôi, không cần để ý đến, truyền lệnh hậu quân chuyển thành tiền quân, lập tức trở về Nê Dương.”

Hầu Tuyền nhỏ giọng nói: “ Để đề phòng vạn nhất có nên để Hồ Chấn tướng quân dẫn năm ngàn kỵ binh quay về Lũng huyền.”

“ Không cần thiết.” Từ Vinh nói: “ Truyền lệnh binh, lập tức truyền lệnh cho Hồ Chấn quay lại Nê Dương, hội quân với bản tướng quân.”

Trương Hoành cũng nhắc nhở: “ Nhưng thừa tướng quân, quân ta đã rút lui xa khỏi Nê Dương, quân địch bị vây trong Nê Dương liệu có ngu ngốc ở lại để chúng ta vây trong thành lần nữa không?”

“ A ..” Từ Vinh nghe vậy giật mình, vỗ mạnh lên trán, toát mồ hôi đầy mặt nói: “ Không nhờ Trương Hoành tướng quân nhắc nhở, suýt nữa bản tướng quân làm hỏng đại sự rồi.”

248. Chương 179 :hà Sáo Cấp Báo

Lương châu

Gió bụi cuốn cuộn, chiến mã hàng hàng, trên quan đạo từ Nê Dương đến Lũng huyền. Hồ Chấn dẫn năm ngàn kỵ binh đang nhanh chóng di chuyển, đại quân đã đi đến một hạp cốc, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng hò hét vang đến.

” Tướng quân ~~ ”

“ A?”

Hồ Chấn kinh ngạc “ A.” một tiếng , thảng ngựa quay đầu lại thì thấy một con ngựa đang từ xa phi lại, trên lưng ngựa là một thân binh dưới trướng Từ Vinh trên lưng có một cây lệnh kỳ hình tam giác. Hồ Chấn thấy thế không khỏi lo lắng. Đại quân vừa lên đường chưa lâu, Từ Vinh tướng quân lại phái người tới đây truyền lệnh, không lẽ có biến cố gì?

Hồ Chấn đang nghi hoặc không thôi thì tên thân binh nọ đã thúc ngựa đến trước mặt Hồ Chấn nói: “ Tướng quân có lệnh, đại quân lập tức dừng lại, quay trở về Lâm Kính.”

“ A, quay về Lâm Kính à?”

” Hí luật luật ~~ ”

Hồ Chấn đang nghi hoặc thì từ hạp cốc trước mặt đột nhiên có tiếng ngựa hí vang lên liên tục, chỉ trong chốc lát có một tiểu giáo vệ và chạy đến báo cáo: “ Thừa tướng quân ở cửa hạp cốc có rất nhiều hổ to trên mặt quan đạo, mỗi hổ rộng tới ba trượng, cắm đầy lông nhọn, có thể nói con đường đã bị chặn lại hoàn toàn.”

“ Cái gì? Con đường đã bị chặn lại!” Hồ Chấn giận dữ nói: “ Là kẻ nào làm?”

” Giết giết giết ~~ ”

Hồ Chấn vừa dứt lời, ở hai bên sườn núi thấp đột nhiên có tiếng hò reo long trời lở đất sau đó một đạo quân đông như kiến như vô cùng vô tận kéo ra từ sườn núi, giống như một cơn hồng thủy phá vỡ được bờ đê, từ trên sườn núi tràn xuống hạp cốc.

“ Không xong rồi, có mai phục!”

Hồ Chấn thất kinh, vội giục ngựa quay đầu lại, còn chưa kịp ra lệnh rút quân thì đội quân kia đã vây kín đường ra vào của hạp cốc khiến quân của hắn không còn đường lui. Dẫn đầu là viên tướng như một tòa thiết tháp, mặt như chôn chảo, tay cầm hai cây đại thiết kích đen xì, đôi mắt khủng khiếp như ác quỷ.

...

Lâm Kính thủ phủ quận An Định.

Từ Vinh thúc ngựa đến dưới cửa thành, ngẩng đầu kêu lớn: “ Ngô huyền úy, Bản tướng quân là Từ Vinh. Mau mau mở cửa thành!”

Trên thành lầu chỉ thấy im lặng như tờ, không ai đáp lại thậm chí ngay cả một bóng người cũng không hiện ra. Trong không gian tràn ngập một bầu không khí quỷ dị, Từ Vinh còn đang kinh hãi thì từ sau lỗ châu mai trên tường thành đột nhiên xuất hiện một bóng người tay cầm thiết thai cung lạnh lùng bắn thẳng vào cổ họng Từ Vinh.

“ Tướng quân cẩn thận!”

Hai tên thân binh cùng hét lớn từ trên lưng ngựa nhảy lên chắn phía trước Từ Vinh. Hàn quang lóe lên một mũi tên sắc nhọn bắn đến lập tức xuyên thấu hai tên thân binh chắn trước người Từ Vinh. Hai thân thể bị tên xuyên chung với nhau cùng rơi xuống mặt đất.

Từ Vinh hít sau một hơi, vội thúc ngựa chạy lùi lại.

“ Có kẻ tấn công, mau bảo vệ tướng quân!”

” Mau bảo vệ tướng quân!”

Trương Hoành, Hầu Tuyển vội phản ứng dẫn bộ binh ào ạt xông lên dùng lá chắn bao quanh Từ Vinh tầng tầng lớp lớp. Từ Vinh nhìn qua khe hở của hàng rào lá chắn lên thành lầu thì thấy trên thành vốn không một bóng người đã xuất hiện đầy đặc binh lính.

Đột nhiên, một cây huyết sắc đại kỳ dương lên, trên lá cờ thêu một chữ “ Mã.” thật lớn. Đúng lúc này một tên lính truyền tin từ phía sau chạy đến trước mặt Từ Vinh gấp gáp nói: “ Tướng quân không tốt rồi!”

Từ Vinh lạnh lùng hỏi: “ Việc gì thế?”

“ Hồ Chấn tướng quân đang dẫn quân trở về Lũng huyền chẳng ngờ gặp phục binh. Hai bên đang kịch chiến thì đột nhiên tên nghịch tặc Mã Đằng xuất hiện trong quân địch, các chiến binh Khương Hồ lập tức nổi loạn, quân ta chưa đánh đã tan! Hồ Chấn tướng quân bị địch chém chết trong đám loạn quân năm ngàn quân kỵ chỉ chạy thoát được có hơn một trăm.”

“ Cái gì?” Từ Vinh choáng váng sững sờ, chợt hét to: “ Trời hại ta rồi ..”

Vừa dứt lời Từ Vinh đã ngã vật từ lưng ngựa xuống.

Chư tướng vội tiến đến cứu Từ Vinh, một lát sau Từ Vinh mới từ từ tỉnh lại, thở dài nói: “ Vinh này nhất thời khinh địch, làm hỏng đại sự của chúa công rồi, ài ..”

Trương Hoành sợ hãi hỏi: “ Tướng quân nay Lâm Kính đã bị phản quân chiếm đóng, quân ta nên đi đâu bây giờ?”

Từ Vinh trầm tư giây lát buồn bã nói: “ Hiện nay xem ra Mã Dục sợ là không đơn thuần là đến cứu Mã Đằng mà mười phần là có ý đồ chiếm đoạt Lương châu của chúa công. Mau cho khoái mã đến Trương Dịch cầu viện Lý Thôi tướng quân, còn nữa lật tức cho khoái mã đến Hà Đông cấp báo cho chúa công tình hình Lương châu.”

Trương Hoành nói: “ Mạt tướng lập tức thu xếp việc này ngay.”

“ Còn nữa.” Từ Vinh khẽ kéo tay Trương Hoành thở dốc nói: “ Mã Dục, Mã Đằng đã thu phục ba mươi sáu tộc Khương làm phản tiêu diệt toàn quân của Hồ Chấn, tất sẽ không ngồi yên. Nếu bản tướng quân tính không sai thì phản quân hiện đang nhanh chóng đến Lâm Kính này ý đồ vây khốn quân ta dưới chân thành. Nơi này không nên ở lâu mau truyền lệnh đại quân vượt Kính Thủy rồi dựa vào sông mà phòng thủ.”

Trương Hoành đáp: “ Mạt tướng tuân lệnh.”

“ Còn nữa, Hán Dương, Vũ Đô, Kim Thành, Lũng Tây các quận đều có không dưới hai vạn quân Khương Hồ trấn thủ nếu như Mã Đằng đến nơi dự hàng chỉ sợ lại có quân làm phản cứ như vậy toàn Lương châu sẽ mất, căn cơ của chúa công sẽ không còn!” Từ Vinh nói một hồi đột nhiên cố gắng hỏi: “ Hầu Tuyền tướng quân đâu rồi?”

Hầu Tuyền vội đáp: “ Có mạt tướng.”

Từ Vinh nói: “ Lập tức cầm bội kiếm của bản tướng quân đến Hán Dương, Kim Thành, Lũng Tây, Vũ Đô giết hết quân Khương Hồ thủ thành. Sau đó người rời Vũ Đô dẫn quân xuôi nam đến Hán Trung nếu không có quân lệnh của chúa công hay bản tướng quân thì người không được tùy ý hành động, nhớ kỹ đấy.”

Hầu Tuyền nói: “ Mạt tướng tuân lệnh.”

Từ Vinh yếu ớt phát tay, nhẹ nhàng nói: “ Đi đi.”

Trương Hoành, Hầu Tuyền nhận lệnh đi ngay.

...

Lâm Kính, ban đêm trong phủ thái thú.

Mã Dục đang gác chân lên bàn vừa hưởng thụ sự xoa bóp nhẹ nhàng của Khương nữ Nguyệt nô vừa hỏi Giả Hủ: “ Nói vậy là Từ Vinh dẫn đại quân vượt qua Kính Thủy chuẩn bị cố thủ bên kia sông phải không? Có thể nhanh chóng quyết định vứt bỏ quận An Định, tên Từ Vinh này thật không tầm thường đây.” Giả Hủ gật đầu nói: “ Không chỉ có như vậy thám báo báo về quân Khương Hồ thủ thành tại các huyện đều bị Từ Vinh coi là làm phản cùng Mã Đằng nên đem giết sạch. Hiện quân phòng thủ tại các quận Hán Dương, Lũng Tây, Kim Thành, Vũ Đô nếu không phải là quân của Đồng Trác thì cũng là thuộc hạ cũ của Hàn Toại thôi.”

” Bình!”

Mã Dục dậm mạnh một nhát xuống bàn trầm giọng nói: “ Từ Vinh! ? Không hổ là đại tướng hàng đầu dưới trướng Đồng Trác, thật là khó chơi, cứ như vậy chuyện này thật khó giải quyết đây.”

“ Từ Vinh này đã giải quyết tận gốc mọi việc rồi.” Giả Hủ lo lắng nói: “ Nếu không thể lợi dụng phản quân Khương Hồ trong quân của Đồng Trác mà chỉ dựa vào tám ngàn quân Khương của ba mươi sáu bộ lạc và hai ngàn tinh binh của chúa công và Mã Đằng sợ rằng khó mà xoay chuyển được tình thế ở Lương châu.”

“ Đúng thế, nếu không được một lượng lớn quân Khương Hồ ở các quận gia nhập quân ta.” Mã Đằng nói đoạn rồi thở dài nói tiếp: “ Nếu như quân ta có thể công hạ được các quận An Định, Hán Dương thì cũng không giữ được.”

“ Ài ..” Mã Dục thở dài một tiếng nói: “ Không ngờ rằng Từ Vinh lại có tài năng, khí phách và sự quyết đoán đến mức này! Có được viên tướng như vậy, Đồng Trác thật may mắn.”

Bên ngoài có thân binh đem một nồi cháo gà vào. Mã Dục tiếp lấy, buồn bã thở dài nói: “ Gân gà, gân gà ..”

Mã Đằng ngạc nhiên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Giả Hủ. Giả Hủ khẽ mỉm cười nói: “ Gân gà thật là vô vị, nhưng vứt đi thì thật đáng tiếc.” (cái này lấy ở tích trong tam quốc chí)

...

Mỹ Tắc, trong đại trướng trung quân của Mã Dục.

Quách Đồ đang thức đêm kiểm kê lại số lượng tiền lương, chợt thấy màn trướng vén lên Bùi Nguyên Thiệu sải bước tiến vào hoảng hốt nói: “ Quách Đồ tiên sinh, có việc không hay rồi.”

Quách Đồ vội ngẩng đầu lên hỏi: “ Tướng quân có chuyện mà kinh hoảng vậy?”

Bùi Nguyên Thiệu thở dốc nói: “ Vừa có tin mật báo của Hầu Tam, ba bộ lạc người Tiên Ti ở Mạc bắc là Bộ Độ Cẩn, Thác Bạt Khiết Phấn, Kha Bĩ Năng kết là đồng minh, hiện tại ba bộ lạc đã hội quân một chỗ, tổng cộng có bảy vạn kỵ binh đang chuẩn bị tấn công Hà Sáo. Lúc này chúa công và quân sư không có ở bản doanh, Cao Thuận tướng quân vừa dẫn quân đi xa, biết làm thế nào đây?”

“ Đừng có hoảng sợ, .. đầu tiên là không được hoảng sợ.” Quách Đồ cố gắng trấn tĩnh, yên lặng suy nghĩ một chốc rồi đột nhiên nói: “ A được rồi, trước tiên hãy cho người mời tướng quân Phương Duyệt đến.”

“ Phương Duyệt?” Bùi Nguyên Thiệu cau mày hỏi: “ Chỉ là một đô úy, có thể làm được việc gì?”

“ Tướng quân, không thể nói vậy được.” Quách Đồ lắc đầu nói: “ Phương Duyệt tướng quân mặc dù còn trẻ tuổi nhưng lại theo Trương Hoán nhiều năm đã nhiều lần giao chiến với Hung nô ở Mạc bắc và man tộc Tiên Ti, có rất nhiều kinh nghiệm. Nói về kinh nghiệm sa trường tướng quân không thể coi thường tướng quân Phương Duyệt được.”

“ Cũng được.” Bùi nguyên Thiệu nói: “ Nếu như vậy, mau cử người đến gọi Phương Duyệt đến nghị sự.”

Thân binh của Quách Đồ vội đi ngay. Chỉ lát sau Phương Duyệt đã bước vào trung quân đại trướng, vừa bước vào trướng Phương Duyệt đã cao giọng nói: “ Tham kiến Quách Đồ tiên sinh, Bùi Nguyên Thiệu tướng quân.”

Bùi Nguyên Thiệu lạnh nhạt nói: “ Miễn đi.”

Quách Đồ vội Phương Duyệt lại nói: “ Mời Phương Duyệt tướng quân vào ngồi.”

Phương Duyệt chấp tay ngồi xuống hỏi: “ Tiên sinh đêm khuya cho gọi không biết là có việc gì quan trọng?”

Quách Đồ hít sâu nội hơi nói: “ Phương Duyệt tướng quân, ta vừa mới được nội gián mật báo, ba bộ lạc Tiên Ti ở Mạc bắc là Bộ Độ Cẩn, Kha Bĩ Năng, Thác Bạt Khiết Phấn đã kết làm đồng minh, hiện đang tập hợp bảy vạn thiết kỵ tiến tới Hà Sáo. Lúc này chúa công và quân sư không ở bản doanh, Cao thuận tướng quân lại cầm quân ở bên ngoài bởi vậy tại hạ muốn nghe ý kiến của tướng quân xem nên nghênh chiến hay tạm rút lui để tránh thế mạnh của địch?”

“ Rút lui à?” Phương Duyệt cau mày hỏi ngược lại: “ Gốc rễ chúng ta là ở Hà Sáo, còn có thể rút lui đến nơi nào? Hơn nữa kỵ binh Tiên Ti di chuyển như gió chỉ năm ba ngày là có thể đến được Hà Sáo, bây giờ mới bắt đầu rút lui thì còn kịp không? Thay vì lúc đó phải ứng chiến một cách bị động, sao không bằng bây giờ chủ động xuất kích.”

Quách Đồ nghiêm giọng nói: “ Vậy là Phương Duyệt tướng quân muốn chủ chiến?”

Phương Duyệt trầm giọng nói: “ Không sai, chỉ có cách tấn công thôi.”

“ Nhưng thiết kỵ Tiên Ti có khoảng bảy vạn!” Bùi Nguyên Thiệu cau mày hỏi ngược lại: “ Mà quân ta chỉ có gần hai vạn, trong đó có chín ngàn kỵ binh Nguyệt thị, khi ra chiến trường họ chưa chắc đã một lòng chiến đấu cùng chúng ta. Đến lúc đó nhờ bọn người Nguyệt thị quay sang tấn công quân ta hậu quả thật không tưởng tượng nổi.”

“ Mật tướng cho là người Nguyệt thị sẽ không làm phản.” Phương Duyệt không chút giữ thể diện cho Bùi Nguyên Thiệu quả quyết nói: “ Người Tiên Ti đã man thành tính, nếu như để người Tiên Ti vào đến Hà Sáo, gặp tai ương không chỉ có người Hán mà cả người Nguyệt thị ở Hà Sáo cũng chịu chung số phận bị người Tiên Ti tiêu diệt một cách tàn khốc.”

“ Ủ.” Quách Đồ hơi gật đầu nói: “ Phương Duyệt tướng quân nói cũng đúng.”

Bùi Nguyên Thiệu nói: “ Bản tướng quân cũng chủ trương đánh một trận, nhưng trận này nên đánh thế nào?”

Phương Duyệt hưng phấn nói: “ Không lo, cứ dựa vào Hà Thủy hiểm trở mà nghênh địch thôi!”

Quách Đồ có chút cau mày nghiêm giọng nói: “ Nhưng lúc này Hà Thủy (tên cổ của sông Hoàng Hà) đang đóng băng, người Tiên Ti hoàn toàn có thể phóng ngựa qua sông, sao lại nói là hiểm trở? Vốn nghĩ là người Tiên Ti sẽ chờ đến mùa thu ngựa khỏe thì mới động binh, nhưng hiện nay lại trái với lẽ thường chúng lại động binh đầu mùa xuân, chắc chắn là nhằm mục đích hóa giải sự ngăn trở của Hà Thủy.”

“ Không.” Phương Duyệt trầm giọng nói: “ Mặt tướng đã đến bờ sông xem thử mặt ngoài thì nước sông vẫn đóng băng nhưng ở dưới cũng đã bắt đầu tan ra, độ dày của băng không đủ để chống đỡ sức nặng của kỵ binh, nếu người Tiên Ti dám phóng ngựa qua sông chẳng qua là chuốc lấy diệt vong thôi.”

“ A.” Quách Đồ ánh mắt lộ vẻ tán thưởng quay sang Phương Duyệt nói: “ Không ngờ tướng quân quan sát tỉ mỉ thế.”

Phương Duyệt khiêm tốn chấp tay nghiêm trang nói: “ Duyệt này được tướng quân Mã Dục phó thác trọng trách phòng thủ bản doanh Hà Sáo nên lúc nào cũng chú ý tình hình sông nước đất đai, dù sông núi bên bãi có chút thay đổi nào cũng đều nắm được, sao dám coi thường chức trách.”

Bùi Nguyên Thiệu nghe vậy hơi gật đầu mặc dù chưa nói ra lời nhưng lòng đã hết sức thán phục.

249. Chương 180 :công Hãm Tấn Dương

...

Cửa đông thành An Ấp

Nhìn thấy Cao Thuận và Hãm trận doanh đã chiếm được một vị trí trên tường thành chỉ cần Hãm trận doanh có thể chống đỡ được sự phản kích của quân địch và Trương Cáp với kỵ binh Hà Bắc ngăn cản được thiết kỵ Lương châu phản công thì thành An Ấp không tránh khỏi bị phá.

Lã Bố đang kích động không thôi thì bộ tướng Thành Liêm tiến sát lại hạ giọng nói: “ Tướng quân sao không đánh chiêu thu quân đi.”

“ Người nói gì? Lữ Bố quay đầu lại ánh mắt dữ tợn nhìn Thành Liêm chằm chằm, trầm giọng hỏi: “ Lúc này sao lại thu binh?”

“ Đúng vậy, đánh chiêu thu quân.” Thành Liêm thấy ánh mắt hung ác của Lữ Bố nhưng không hề sợ hãi nói: “ Nếu cứ tiếp tục như vậy thành An Ấp sẽ bị phá, tất cả công lao sẽ tính cả vào Cao Thuận và Hãm trận doanh, triều đình và hào kiệt trong thiên hạ chỉ biết người phá thành là Cao Thuận mà không biết đến tướng quân mới là người lãnh đạo liên quân.”

“ A.”

Lữ Bố cay mày, suy nghĩ.

Thấy Lữ Bố đã động lòng, Thành Liêm lại khuyên thêm: “ Theo mặt tướng thấy quân giữ An Ấp đã kiệt lực, hôm nay cho Hãm trận doanh rút lui, đến ngày mai đích thân tướng quân dẫn quân công thành, nhất định sẽ lập công to! Như vậy triều đình và hào kiệt trong thiên hạ sẽ biết đến uy danh của tướng quân.”

“ Thành Liêm tướng quân nói chí lý.” Bộ tướng Tống Hiến cũng phụ họa thêm nói: “ Lần này sáu lộ liên quân cùng thảo phạt Đồng Trác, tướng quân dẫn quân tấn công An Ấp đã ba ngày quân lính thương vong trăm trọng, nhưng tất cả lại để cho tên Cao Thuận này ăn sẵn, chẳng phải quá thuận lợi cho hắn sao?”

Bộ tướng Trương Liêu cau mày rậm, vốn định nói gì đó nhưng suy nghĩ một chút lại thôi.

“ A.” Lữ Bố gật đầu liên tục nói: “ Nếu không có Thành Liêm người nhắc nhở, bản tướng quân suýt làm hỏng đại sự rồi. Người đâu hôm nay trời đã tối rồi không nên đánh tiếp, đánh chiêu thu quân!”

” Dương dương đem ~ ”

Chỉ trong chốc lát, trong trận của liên quân nổi tiếng chiêng thu quân. Đang ở trên tường thành ra sức chiến đấu Cao Thuận và Trương Cáp cùng quay phắt đầu lại mắt lộ vẻ khó tin. Lúc này lại khua chiêng thu quân, thật không ai giải thích nổi. Chẳng lẽ ngoài thành có viện binh của địch tới?

“ Toàn thể tướng sĩ nghe lệnh, hậu quân đổi thành tiền quân, lập tức rút lui!”

Trên tường thành An Ấp, Cao Thuận rất nhanh quyết định rút lui. Nghe tiếng trống thì tiến, nghe tiếng chiêng thì lui đó là thiết quân luật, Hăm trận doanh là những binh sĩ dày dạn sa trường nhanh chóng biến chuyển thành đội hình rút lui. Hơn mười tên trọng trang bộ binh tiến lên đem hơn mười tấm khiên kết thành một bức tường khiên che chắn phía sau cho toàn quân rút lui.

Chỉ một lát, với động tác nhanh nhẹn khinh bộ binh đã leo xuống chân thành bằng thang, chỉ còn mười tên trọng trang bộ binh đi cuối đang cố sức chống đỡ sự tấn công của hơn mười trường thương binh đối phương. Nhìn thấy Cao Thuận vẫn đi cuối cùng tử chiến thì đồng thanh hét lớn: “ Tướng quân, các anh em đều rút hết cả rồi, ngài cũng mau xuống thành đi. Chỗ này giao cho chúng tôi!”

“ Làm tướng lẽ nào lại rút lui trước!” Cao Thuận cố sức đẩy lui hai tên tiểu giáo quân địch, quay đầu lại quát to: “ Các người xuống trước, bản tướng chặn hậu!”

Mười mấy tên trọng trang bộ binh vội kêu lên: “ Tướng quân ..”

Cao thuận hét lớn: ” Quân lệnh như sơn!”

“ Đừng để Cao Thuận chạy thoát!”

” Giết bọn chúng ~ ~ ”

” Giết!”

Quân thủ thành của Dương Phụng từ khắp nơi xông đến. Mãnh tướng Từ Hoảng tay cầm đại phủ cũng chạy lên tường thành quát to: “ Tên thất phu Cao Thuận, đừng có chạy.”

“ Cao Thuận đừng có chạy.”

Các tướng sĩ thủ thành ầm ầm hò hét theo, khí thế rung trời.

Cổ thủ trên tường thành mười tên trọng trang bộ binh nhìn nhau thăm hỏi ý, rồi đột nhiên hét lớn đồng loạt dững cầm xông lên vọt qua người Cao Thuận lao vào đám đông quân địch trên tường thành. Một tên trọng trang bộ binh quay đầu lại thê lương gào lên: “Tướng quân ... Hăm trận doanh có thể không có chúng tôi nhưng không thể không có tướng quân!”

“ Hồ Tam, Hồ Tứ!” Cao Thuận lớn tiếng quát to: “ Quay lại, các người dám trái quân lệnh à ..”

Hồ Tam, Hồ Tứ quay đầu lại nhìn Cao Thuận cười to huýt sáo nói: “ Tướng quân, tiết thanh minh hàng năm đừng quên cúng mấy văn tiền và vài chén rượu cho anh em nhé, chúng tôi đi trước đây.”

“ Quay ...”

” Bành ~ ~ ”

Cao Thuận vừa mới hô được nửa câu “ Quay lại.” thì lưới đại phủ đã xẻ đôi tấm lá chắn của Hồ Tam, dư đà chém Hồ Tam sau tấm lá chắn thành hai mảnh, Hồ Tứ cùng mười tên đao thuấn thủ cũng bị quân thủ thành dùng trường thương đâm nát người trong khoảnh khắc.

Nhưng bọn người Hồ Tam, Hồ Tứ dù sao cũng không hi sinh vô ích. Bọn họ đã dùng tính mạng để đổi lấy cơ hội chạy trốn cho Cao Thuận! Nếu không có bọn Hồ Tam liều mình cản địch thì Cao Thuận đi đoạn hậu khó mà may mắn thoát đi được.

“ Tướng .. quân ..”

Hồ Tứ ngã xuống cuối cùng nhìn về phía Cao Thuận cười một tiếng thê lương rồi tắt thở.

“ Hồ Tứ ..”

Gương mặt tuấn tú của Cao Thuận xưa nay luôn ung dung giờ đột nhiên chán nản, thân hình cao lớn phóng ngược về phía sau theo thang công thành tuột xuống đất. Dưới thành Hãm trận doanh đã lập sẵn đội hình, bức tường khiên của trọng trang bộ binh lập tức tách ra che chắn cho Cao Thuận rút vào trong.

“ Đi, rút lui!”

Cao Thuận hét lớn, khoe mắt hiện lên một chút nước trong suốt. Đúng là nam nhi chưa rơi lệ chỉ là chưa đến lúc thương tâm mà thôi.

” Oanh ~ ”

Cửa thánh An áp đột nhiên mở ra, ngựa hí người hét ầm ầm, một đám thiết kỵ Lương Châu từ cửa thành ào ạt phóng ra như thủy triều nhằm hướng Hãm trận doanh cuốn tới. Gần như cùng lúc đó một loạt cung thủ xuất hiện trên tường thành, bắn tên như mưa xuống Hãm trận doanh.

Nhưng trong thế bị động như vậy, Hãm trận doanh cũng vẫn duy trì sự ổn định, ung dung, đội hình vẫn nghiêm chỉnh không chút hỗn loạn, đám tên như châu chấu từ trong thành bắn xuống đều bị bức tường khiên chặn lại ở phía ngoài không cách nào tạo thành sát thương quá lớn đối với Hãm trận doanh.

“ Các anh em Hãm trận doanh xin hãy yên tâm rút lui, bọn Lương châu chó má này giao cho chúng ta đối phó.”

Kỵ binh Lương châu đang sắp sửa đuổi kịp Hãm trận doanh thì một tiếng hét như sấm nổ vang lên. Cao Thuận nghe thế liền quay đầu lại, thì thấy một đội kỵ binh đông đảo đột nhiên xuất hiện, một viên đại tướng hiên ngang uy phong lẫm liệt đầu đội mũ giáp, mình mặc giáp sắt, tay cầm bát điểm cương thương chính là danh tướng Hà Gian Trương Cáp.

...

Tấn Dương, trong phủ thứ sử.

Đinh Nguyên đang ở trong phòng ngủ giả vờ ngủ say, Đinh Nguyên tuổi ngày càng cao ứng phó với một vợ sáu thiếp đã càng ngày càng cảm thấy lực bất tòng tâm rồi. Đêm qua, hắn vừa ở phòng tiểu thiếp thứ sáu hoan lạc cả đêm ngày hôm sau đứng lên liền cảm thấy lưng đau gối mỏi, đầu óc mụ mị, tinh thần sa sút. Ài, xem ra sau này phải hạn chế bớt một chút vậy.

“ Đại nhân, không ổn rồi, không ổn rồi ...”

Đinh Nguyên đang phiền muộn chợt thấy một tên tiểu lục vệ vệ vàng vàng xông vào.

“ Hả?” Đinh Nguyên hét lên giận dữ nói: “ Ai cho người xông vào?”

Tên tiểu lục vệ vàng quỳ sụp xuống đất vừa khóc vừa nói: “ Đại nhân, không ổn rồi, Đồng Trác đã vào được thành.” “ Cái gì?” Đinh Nguyên lạnh mình đứng phắt dậy, nhưng sau đó lại mệt mỏi ngồi xuống, khẽ mắng: “ Tầm bậy, quả thực là tầm bậy, bây giờ sáu lộ liên quân Hà Sáo, Tịnh châu, U châu, Ký châu, Hà Nội với quân Ti Đãi đang ở Hà Đông thảo phạt Đồng Trác. Lão tặc Đồng Trác tự lo thân còn không xong sao có thể chia quân tấn công Tấn Dương được?”

Tên tiểu lục vệ nói: “ Nhưng nhưng nhưng, nhưng đây là sự thật.”

“ Còn muốn nói nhảm nữa à?” Đinh Nguyên càng giận dữ nói: “ Chẳng lẽ người cho rằng bản quan không dám giết người sao?”

Tên tiểu lục vệ tuyệt nhiên không dám lên tiếng nữa, ngơ ngác nhìn Đinh Nguyên rồi đột nhiên bò dậy bỏ chạy như làn khói, tên tiểu lục vệ vừa mới chạy đi thì đội trưởng thân binh của Đinh Nguyên vội vàng vàng xông vào gấp gấp nói: “ Đại nhân, không xong rồi, quân của thằng giặc Đồng Trác đã xông vào trong thành Tấn Dương rồi, quân giữ thành hơn nửa thì đầu hàng còn lại thì bỏ chạy tan tác cả.”

“ Hả?” Đinh Nguyên hít sâu một hơi lúc này mới tin: “ Việc này là thật sao?”

“ Đại nhân mau rời phủ chạy trốn thôi.” Tên đội trưởng thân binh kêu lên: “ Chậm chút nữa là không kịp đây.”

“ Cái này...cái này...điều này sao xảy ra được?” Đinh Nguyên trước cái chết do dự không tin nói: “ Bọn giặc Đồng Trác làm sao vào thành Tấn Dương được? Vì sao thám mã và gian tế của ta không phát hiện được động tĩnh gì cả? Lữ Bố cái tên ngu ngốc kia làm ăn như thế nào mà để quân giặc tiến vào Tịnh châu mà không có biện pháp nào ngăn cản?”

Tên đội trưởng thân binh vội kêu lên: “ Tiểu nhân cũng không rõ tình hình cụ thể lắm, nhưng mà nghe nói lão tặc Đồng Trác đi theo đường Vương Ốc sơn tới nên tướng quân Lữ Bố không hề hay biết gì, thám mã và gian tế của ta đang tập trung ở Hà Đông nên phía Vương Ốc sơn không phòng bị gì.”

“ Cái gì? Đi theo đường Vương Ốc sơn tới đây!” Đinh Nguyên ấp úp nói: “ Nhưng thành Tấn Dương chắc chắn, sao có thể bị công phá dễ dàng như vậy được?”

“ Có gian tế! gian tế của quân giặc trà trộn vào trong thành, rồi lên mở cửa thành.” Tên đội trưởng thân binh vội kêu lên: “ Ái da, đại nhân đừng hỏi nữa mau đi thôi kéo không kịp nữa rồi.”

“ Cứ từ từ để bản quan đi thu thập chút đồ đạc, rồi cùng gia quyến chạy trốn.”

“ Đại nhân, bây giờ là lúc nào rồi mà còn muốn thu thập đồ đạc?”

“ Nếu như vậy, thì để bản quan đem theo tiểu thiếp mới cưới đã ..”

” Giết giết giết ~ ”

Đinh Nguyên vừa dứt lời thì ngoài phủ đột nhiên vang lên tiếng reo hò vang trời, tiếng vó ngựa dồn dập, cùng tiếng bước chân hỗn độn xông vào trong phủ, hướng tới hậu viện đi thẳng vào. Đinh Nguyên và tên đội trưởng thân binh chỉ nghe thấy vài tiếng binh khí vang lên rồi vài tiếng kêu thảm thiết, sau đó cửa phòng ngủ bị đá bật ra. Một đám binh sĩ Lương châu như hổ lang tay cầm cương đao, đằng đằng sát khí kéo vào.

Tên đội trưởng thân binh than dài một tiếng khê nói: “ Đại nhân mau trốn theo lối cửa sau, để tiểu nhân ở đây cầm chân bọn chúng.”

“ Còn muốn chạy sao. Không có đường đâu.” Trong đám quân lương châu một tên tướng lên tiếng, hần lạnh lùng nói tiếp: “ Giết chết hai tên này , đàn bà, và của cải trong phủ giữ hết lại cho ta. Chúa công đã nói ai đến trước phủ nào thì tài sản thuộc về kẻ đó, Phủ đệ này đã thuộc về Hoa Hùng ta rồi.”

” Tuân lệnh.”

Phía sau lưng Hoa Hùng, các binh sĩ Lương châu đã sớm hùng hổ lao tới, tên đội trưởng thân binh mới vung đao lên thì đã bị loạn đao phân thân, Đinh Nguyên vừa mới chạy tới cửa sau thì một mũi đao đã lộ ra trước ngực hắn. Đôi mắt Đinh Nguyên trở nên mờ dần, khó nhọc quay đầu lại, thì thấy một tên lính Lương châu đang cười nanh ác vung đao chém vào cổ hắn.

Sau một giây, Đinh nguyên thấy bản thân bay lên, cả thế giới đều chuyển động, rất nhanh sau đó bóng tối vô tận đã bao trùm hắn hoàn toàn.

Tháng tư năm Trung bình thứ ba (Tức năm một trăm tám bảy sau công nguyên) Đồng Trác theo kế của Lý Nho, dùng quân chủ lực cố thủ An Ấp thu hút lực lượng của liên quân. Sau đó tự mình dẫn hai vạn tinh binh vượt quan Vương Ốc sơn, bất ngờ tấn công Tấn Dương. Tấn Dương thất thủ thứ sử Tịnh châu Đinh Nguyên chết trong đám loạn quân. Thế lực của Đinh Nguyên hoàn toàn tan rã.

...

Cái ngày mà Đồng Trác phá được Tấn Dương, Đinh Nguyên chết trong đám loạn quân, cũng là ngày mà Cao Thuận suất phá được thành An Ấp!

...

Bên ngoài thành An Ấp, trong đại doanh của liên quân.

Cao Thuận tiến thẳng vào đại tướng trung quân của Lữ Bố, gặp Trương Cáp trong trường Cao Thuận lập tức cúi đầu xá một cái, trình trọng nói: “ Cao Thuận .. xin đa tạ tướng quân đã cứu viện.”

Trương Cáp vội tiến tới đỡ Cao Thuận lên, thành khẩn nói: “ Ta và uống quân vì liên quân, lại vì mục tiêu chung mà chiến đấu. Việc cứu viện là điều đương nhiên, sao lại làm như thế?”

“ Một xá này, là thay mặt tất cả anh em Hãm trận doanh còn sống tạ ơn tướng quân, nếu không phải tướng quân cứu viện thì quân ta nguy rồi ..” Cao Thuận có xá một cái rồi đứng dậy nhìn sang Lữ Bố cau mày hỏi: “ Mặt tướng có một việc không hiểu, xin tướng quân giả thích cho.”

Lữ Bố trong lòng lo lắng, không dám nhìn thẳng và mắt Cao Thuận, bèn nhìn quanh nói: “ Hôm nay đã tối, tướng quân chiến đấu cả ngày rồi chân cũng đã mệt mỏi. Có việc gì ngày mai hãy nói được không?”

“ Không mặt tướng phải hỏi cho ra nhẽ nếu không thì ăn không ngon ngủ không yên! Các tướng sĩ bỏ mình trên tường thành An Ấp chết khó mà nhắm mắt!” Cao Thuận giọng sắt đá nghiêm trang hỏi: “ Xin hỏi tướng quân, hôm nay cuộc chiến rõ ràng là sắp tới lúc phá được thành, sao lại khua chiêng thu quân?”

” Cái...này ~ ~ ”

Lữ Bố thần sắc bất an liếc Thành Liêm một cái, nhất thời chẳng biết nói gì để biện minh.

Cao Thuận sắc mặt trở nên giận dữ, trầm giọng nói: “ Quân địch có viện quân hay là có biến cố gì mà đang lúc sắp thắng lợi lại khua chiêng thu quân?”

Trương Cáp sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng giận dữ đứng lên, trong lòng hẳn cũng rất nghi hoặc, ban ngày rõ ràng sắp phá được thành đến nơi, không biết vì sao Lữ Bố lại hạ lệnh thu quân? Không những làm mất cơ hội phá thành mà còn khiến cho Hãm trận doanh trong lúc rút lui chịu không ít thương vong, việc này thật khiến ai cũng tiếc nuối.”

Thấy Lữ Bố không nói gì để biện minh, Thành Liêm đành cứng đầu nói: “ Cái này là vì trời sắp tối nên không thể đánh tiếp được. Vì vậy tướng quân mới hạ lệnh thu quân, để các tướng sĩ hồi phục thể lực và tinh thần đợi ngày mai cùng giặc quyết một trận tử chiến.”

” Thương ~ ~ ”

Trong tiếng kim loại ma sát chói tai, Cao Thuận chậm rãi rút bội kiếm, chỉ về hướng Thành Liêm nghiêm giọng nói: “ Nói như vậy, là do túc hạ khuyên Lữ Bố tướng quân hạ lệnh khua chiêng thu quân có phải thế không?”

“ Ngươi ..” Thành Liêm đột nhiên thất sắc, lui lại hai bước nói: “ Ngươi muốn làm gì?”

Trương Cáp vội tiến lên cản Cao Thuận lại khuyên nhủ: “ Cao Thuận tướng quân, không nên qua xúc động.”

“ Thành Liêm!” Cao Thuận lạnh lẽo nhìn thẳng vào Thành Liêm nghiêm giọng nói: “ Hôm nay ghi lại nợ máu này ngày sau nhất định sẽ đòi lại trên mình ngươi.”

“ Làm càn!” Lữ Bố vỗ bàn đứng dậy lạnh lùng nói: “ Cao Thuận, ngươi muốn làm gì? Dám ở trước mặt bản tướng quân vung đao múa kiếm? Quả thật to gan! Nếu không biết tốt xấu, thì đừng trách bản tướng quân không khách khí nữa!”

” Hừ!”

Cao Thuận hừ lạnh một tiếng phất áo bỏ đi.

Trương Cáp vội rời trường đuổi theo Cao Thuận nói: “ Cao Thuận tướng quân chậm đã.”

Cao Thuận dừng bước quay lại thấy là Trương Cáp vội vang ôm quyền nói: “ Tướng quân có gì chỉ giáo?”

Trương Cáp quay đầu nhìn về hướng đại tướng của Lữ Bố, khẽ nói:

“ Lữ Bố lòng dạ hẹp hòi không muốn tướng quân thành công, không thể cùng người như vậy làm đại sự được. Cho dù liên quân có công phá được An Ấp thì sớm muộn cũng bị Lữ Bố làm hại. Ta muốn dẫn quân trở về ngày mai khởi hành, chẳng hay tướng quân có tính toán gì không?”

Cao Thuận nói: “ Trương Cáp tướng quân nói chí lý, Lữ Bố là kẻ tiểu nhân, không thể cùng làm việc lớn có ở lại thì cũng chỉ tăng thêm thương vong vô ích, không bằng dẫn quân trở về Thải Tang Tân, hợp binh cùng tướng quân Chu Thương rồi trở về Hà Sáo. Chỉ tiếc là sứ mạng chúa công giao phó, mặt tướng khi thể hoàn thành được, ài ..”

...

Bên bờ sông, Kính Thủy Lương châu

Mã Dục, Mã Đằng, Giả Hủ được mấy trăm tinh binh hộ vệ đứng trên một sườn núi nhỏ nhìn sang doanh trại của Từ Vinh bên kia sông, nhưng thấy doanh trại địch bên kia sông tinh kỳ pháp phối, phòng thủ nghiêm ngặt, thám mã bố trí dày đặc trong ngoài doanh trại, lại còn có một đội kỵ binh tuần tra đằng xa, có thể nói là đến giọt nước cũng không lọt.

Giả Hủ vuốt râu cười nói: “ Từ Vinh dựa lưng vào đoạn sông gấp khúc mà lập trại thật là có một không hai, thật là kẻ tinh thông binh pháp. Hai bên trái phải đều là bờ sông, không cần lo lắng thiết kỵ quân ta tập kích bất ngờ, nếu quân ta tấn công thì chỉ có thể từ mặt chính diện thôi.

Mã Đằng thần sắc cũng có vài phần lo ngại, trầm giọng nói: “ Ở chính diện, Từ Vinh cũng cho đào nhiều hào sâu, cạm khác nhau, kỵ binh quân ta hoàn toàn không có đất dụng võ! Nếu như cho bộ binh lợi dụng đánh thì gặp phải cung thủ của quân Từ Vinh, thật là khó giải quyết đây.”

Mã Dục sắc mặt âm trầm nhìn doanh trại của Từ Vinh ở bờ bên kia sông Hà Thủy thật lâu không nói.

Đột nhiên, Mã Dục nhớ lại ngày trước ở Nam Dương, ở Đình Xuyên. Khi đó binh tướng ít ỏi nhưng đều giành chiến thắng một cách thần kỳ. Đến một người chiến thắng một người lại toàn là cường địch: Thái thú Nam Dương Tần Hiệt, Lưu Bị, Tào Tháo, Tôn Kiên cuối cùng là hai danh tướng cuối cùng của nhà Hán là Hoàng Phủ Tung và Chu Tuyền cũng lần lượt bại dưới tay hắn.

Mã Dục vạn lần cũng không tưởng tượng nổi mình có thể đánh thắng được nhiều danh tướng, nhiều kẻ kiêu hùng như vậy, nhưng ở Lương châu đối mặt với một kẻ vô danh như Từ Vinh thì lại thúc thủ! Nhưng cũng phải nghĩ lại ban đầu ở Nam Dương, Nghi Xuyên Mã Dục chẳng phải là hạng vô danh sao? Đã ai thêm để hắn vào mắt? Cho nên hắn luôn dùng cách ban trư cật hổ, lợi dụng lúc địch coi thường đột nhiên tạo kỳ tích.

Nhưng hiện nay tình hình đã khác, hiện tại hung danh của mã Dục đã lan xa, cả thiên hạ ai lại không biết đến tiếng của Mã đồ phụ? Hơn nữa võ tướng luôn trong chiến đấu mà trưởng thành hơn. Danh tướng cũng không phải từ đầu đã là danh tướng, kiêu hùng cũng không phải từ đầu đã là kiêu hùng, chỉ có trải qua vô số trận huyết chiến thì tướng tài mới trở thành danh tướng, kiêu hùng mới trở thành kiêu hùng đích thực.

Tào Tháo, Lưu Bị sở dĩ ban đầu bại trận trước Mã Dục là vì lúc đó bọn họ mới chỉ là lính mới trên chiến trường.

Mã Dục ở Lương châu bị Từ Vinh cầm chân, là vì Từ Vinh thân kinh bách chiến. Đã trưởng thành trong vô số trận huyết chiến, tất cả các sơ hở mà quân địch có thể lợi dụng đều bị Từ Vinh dựa vào hiểm địa ngăn chặn hoàn toàn. Cho dù là Mã Dục rất giỏi dùng cách đánh mạo hiểm cũng không có đất dụng võ.

Hít sau một hơi, Mã Dục trầm giọng nói: “ Không có cách nào chiếm được Lương châu rồi, chúng ta quay về Hà Sáo.”

Giả Hủ chấp tay nói: “ Chúa công sáng suốt.”

Mã Đằng thở dài nói: “ Việc đến nước này cũng chỉ có thể làm như vậy.”

...

Hà Sáo

Dưới chân núi Âm sơn đại doanh của liên quân Tiên Ti, trưởng của Kha Bỉ Năng.

Đại tướng dưới trướng Kha Bĩ Năng là Ngột Lực Đột đang không phục nói: “Bộ Độ Cần binh lực không bằng đại vương dựa vào đâu mà để hấn làm thống soái chỉ huy liên quân? Làm thống soái chỉ huy phải là đại vương mới phải.”

Đại tướng Tiết Quy Nê và Lý Bất Ca cung vội rồi rít phụ họa: “ Cho dù xét về chiến công hay võ nghệ trên đại thảo nguyên có ai có thể sánh được với đại vương của chúng ta. Cho dù Bộ Độ Cần có là người thừa kế vương đình nhưng là việc của mấy năm trước, vương vị của đại Tiên Ti phải do người kiên dũng thiện chiến nhất đảm nhiệm mới đúng.”

Kha Bĩ Năng đột nhiên giơ tay, chúng tướng lập tức yên lặng không dám lên tiếng.

Kha Bĩ Năng đưa ánh mắt uy nghiêm nhìn chúng tướng nghiêm giọng nói: “Những lời này nói trước mặt bản vương một ít thì không sao, nếu ai dám nói lộ ra ngoài một câu đừng trách bản vương không khách khí!”

“ Đại vương!” Ngột Lực Đột không phục nói: “ Sao lại phải vậy?”

“ Tại sao à?” Kha Bĩ Năng lạnh lùng trợn mắt nhìn Ngột Lực Đột một cái quát lên: “ Dùng cái đầu heo của người ngĩ lại đi thống soái liên quân có đáng để bản vương tranh giành không? Các người cho rằng bản vương không tranh nổi với tên phế vật Bộ Độ Cần sao? Không các người đều nhầm rồi. Thực tế bản vương không hề muốn làm thống lĩnh chỉ huy liên quân.”

“ A?” Ngột Lực Đột bất ngờ thất thanh nói: “ Đại vương, ngài không muốn làm thống soái chỉ huy liên quân?”

Kha Bĩ Năng âm trầm cười: “ Các người sẽ sớm biết tại sao bản vương không muốn làm thống soái chỉ huy liên quân thôi!”

...

Ngoài thành An Ấp, đại doanh liên quân.

Trương Liêu vội vã chạy thẳng vào đại trướng trung quân, chỉ cách đại trướng của Lữ Bố khoảng hơn mười bước thì Trương Liêu nghe thấy tiếng hát và một loạt âm thanh dâm dăng. Đôi mày rậm của Trương Liêu thoáng cau lại, mắt hồ thoáng hiện lo âu, vốn muốn nhắc màn trướng lại rút tay về.

Do dự hồi lâu, Trương Liêu cắn răng nhắc màn trướng lên xông thẳng vào đại trướng trung quân của Lữ Bố. Chỉ thấy trong trướng quang cảnh khác hẳn bên ngoài, hai ả đàn bà thân thể quyến rũ xinh đẹp xiêm y cởi ra quá nửa đang rúc vào trong lòng Lữ Bố vừa dùng tay vuốt ve vừa dùng cái miệng nhỏ nhấm mớm rượu cho Lữ Bố.

Lữ Bố đang cười dâm dăng, hai tay tùy tiện xoa nắn trên người hai ả ca nữ đó. Trong đại trướng tràn ngập không khí dâm dật đến cùng cực.

Lữ Bố bị hai ả kiều nữ trêu chọc thân thể đã có phản ứng lớn, đang muốn tiến tới làm việc chính yếu thì cửa trướng bị Trương Liêu xốc lên, phá hỏng việc tốt bèn không khỏi giận dữ nói: “ Văn Viễn, bản tướng quân không phải đã phái người đi tuần đêm rồi sao? Người không đi tuần đêm bảo vệ doanh trại lại chạy đến đại doanh của bản tướng làm gì?”

Trương Liêu quỳ phục xuống đất, nghiêm trang nói: “ Bẩm tướng quân, có việc lớn xảy ra rồi.”

Lữ Bố cau mày không vui hỏi: “ Có chuyện gì vậy?”

Trương Liêu vội nói: “ Vừa có thám mã báo về, ba ngày trước Đồng Trác dẫn quân tập kích Tấn Dương, Tấn Dương đã thất thủ, hầu hết quân lính đầu hàng, thứ sử đại nhân đã chết trong đám loạn quân.”

“ Cái gì thứ sử đã chết sao? Có thật không?” Lữ Bố nói đến đây đột nhiên hít sâu một hơi rồi đứng dậy. Hai ả ca nữ xinh đẹp cũng bị hất ra xa, Lữ Bố ấp úng nói: “ Đã xảy ra chuyện gì?”

“ Thứ sử đại nhân đã chết, Tấn Dương thất thủ, căn cơ của quân ta đã mất!” Trương Liêu trầm giọng nói: “ Tiếp tục tấn công An Ấp đã không còn có ý nghĩ gì nữa, không bằng quay về Tấn Dương quyết một trận tử chiến với lão tặc Đồng Trác.”

250. Chương 181: Bức Định Quyết Chiến

Hà Sáo đại doanh quân Mã Dục.

“Hoàng Hà mà tan băng, kỵ binh Tiên Ti sẽ bị hạn chế rất nhiều. Muốn tiến vào Hà Sáo chỉ có ba con đường.” Phương Duyệt chỉ lên bản đồ quân sự, quay sang nói với Quách Đồ, Bùi Nguyên Thiệu: “Đường thứ nhất là vòng qua Lương châu, từ bờ đông Hà Thủy vượt sông sang Lương châu, coi như kỵ binh Tiên Ti có thể công hạ được Lương châu thì vẫn còn có trường thành ngăn cản, nếu không đến một tháng thì chẳng thể tới nơi được, người Tiên Ti vừa mới qua mùa đông quân lương có hạn bọn họ chắc chắn sẽ không đủ để chịu được cuộc hành quân này.”

Bùi Nguyên Thiệu gật đầu cẩn thận hỏi: “Còn đường thứ hai?”

Phương Duyệt nói: “Con đường thứ hai là tiến thẳng vào quan nội rồi từ Dã Ngưu độ hoặc từ Thái Tang Tân từ bờ tây vượt qua Hà Thủy, nhưng con đường này còn xa hơn, người Tiên Ti sẽ không đi đường này.”

Bùi Nguyên Thiệu lại hỏi: “Còn con đường thứ ba?”

“Nơi này.” Phương Duyệt đưa tay vỗ mạnh lên bản đồ, nghiêm giọng nói: “Chỉ có nơi này! Mạt tướng cho rằng người Tiên Ti nhất định chọn chỗ này để vượt qua Hà Thủy tiến vào Hà Sáo.”

“Ồ!” Quách Đồ ánh mắt lạnh lẽo nói: “Ngũ Nguyên à!”

Bùi Nguyên Thiệu nghe vậy ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: “Ngũ Nguyên một khúc vừa không có cầu, vừa không có bến đò, sông rộng khoảng năm sáu trăm trượng, người Tiên Ti qua sông bằng cách nào?”

Phương Duyệt nghiêm trang nói: “Ngũ Nguyên chiều rộng có thể đạt ngàn bộ nhưng hiện tại đang lúc trời hanh khô, mạt tướng đã điều tra rồi, chỗ sâu nhất cũng không quá năm sáu thước, người Tiên Ti hoàn toàn có thể phóng ngựa qua sông.”

...

Âm sơn đại doanh của người Tiên Ti.

“Báo ..” Một tên thiên phu trưởng chạy nhanh vào đại trướng, nhìn Bộ Độ Căn nói: “Đại vương Hà Thủy đã bắt đầu tan băng, độ dày của băng không đủ để chịu sức nặng của chiến mã qua sông đâu.”

“Hả?” Bộ Độ Căn liền cau mày, trầm giọng nói: “Việc này có giải quyết được không?”

“Không thể.” Kha Bĩ Năng lạnh nhạt nói: “Nếu như Hà Thủy tan băng đại quân Tiên Ti có thể qua sông theo theo ngã Ngũ Nguyên.”

“Thật buồn cười.” Tên vạn phu trưởng dưới trướng Bộ Độ Căn phản bác nói: “Ngũ Nguyên sông rộng mấy trăm trượng vừa không có bến đò vừa không có cầu. Nếu đốn gỗ để làm cầu cũng mất mấy ngày, lại dễ bị quân Hán tập kích. Đại quân làm thế nào vượt qua được Ngũ Nguyên?”

Kha Bĩ Năng nói: “Hiện nay nước sông hai bên bờ tuyết đọng, băng còn chưa tan lại đúng lúc nước cạn nhất trong năm nước sông đã hạ xuống mức thấp nhất, hai tháng trước bản vương đã cho người điều tra rồi, chỗ nước sâu nhất cũng không quá năm, sáu thước, đại quân hoàn toàn có thể phóng ngựa qua sông.”

“Ồ!” Bộ Độ Căn nghe vậy vui vẻ nói: “Nếu vậy đại quân sẽ vượt sông ở Ngũ Nguyên.”

...

Hà Sáo. Đại doanh của Mã Dục.

“Nếu quả như Phương Duyệt tướng quân nói lúc này đúng là thời điểm nước cạn nước sâu không quá năm, sáu thước kỵ binh Tiên Ti hoàn toàn có thể phóng ngựa qua sông.” Quách Đồ ngừng một lúc rồi cau mày nói: “Nhưng cả khoảng Ngũ Nguyên rộng hơn mười dặm quân ta binh lực có hạn làm thế nào ngăn địch được?”

Phương Duyệt nói: “Quân ta ở bờ nam Hà Thủy để phòng ngự kỵ, binh Tiên Ti có thể chia quân nhiều đường sang sông tại nhiều điểm, quân ta binh lực có hạn nên không thể chia quân ngăn địch. Nếu như chia

quân ngăn địch rất dễ bị người Tiên Ti đánh bại thật khó lòng phòng bị, vì vậy mặt tướng cho là chúng ta vượt qua Hà Thủy lập trại ở bờ bắc để ngăn địch.”

“ Hả?” Quách Đồ vuốt râu ngạc nhiên nói: “ Vượt sang bờ bắc lập trại ngăn địch à?”

Bùi Nguyên Thiệu không hiểu bèn hỏi: “ Quân ta đóng ở bờ bắc hay bờ nam ngăn địch có khác gì nhau người Tiên Ti không phải vẫn có thể chia binh nhiều đường qua sông nhiều điểm sao?”

“ Thoạt nhìn thì là như vậy nhưng sự thật lại không phải như thế.” Phương Duyệt nói: “ Nếu ta cho quân phòng ngự ở bờ nam người Tiên Ti vượt sông lúc đó đối phương ở trước mặt ba quân tướng sĩ liều mạng dũng cảm xông về phía trước. Nếu quân ta phòng ngự ở bờ bắc người Tiên Ti qua sông đối phương lại ở sau lưng tất nhiên sẽ lưỡng lự, lo lắng bị quân ta đánh lén cắt đường rút lui, nhiều khi tâm lý sợ hãi cũng đủ để thay đổi tình thế trên chiến trường thậm chí quyết định thắng bại cuối cùng.”

“ Ủ.” Quách Đồ gật đầu nghiêm giọng nói: “ Tại hạ cho là Phương Duyệt tướng quân nói rất có lý, Nguyên Thiệu tướng quân nghĩ sao?”

Bùi Nguyên Thiệu nói: “ Nếu tiên sinh và Phương Duyệt tướng quân đều cho rằng nên lập trại ở bờ bắc Hà Thủy cản địch thì bản tướng quân cũng không có ý kiến gì khác chúng ta cứ làm như vậy đi.”

Phương Duyệt thần nhiên ôm quyền trầm giọng nói: “ Như vậy mặt tướng xin tuân lệnh.” Nam Lộc, Âm Sơn.

Bảy vạn đại quân Tiên Ti tập hợp thành một đội quân đông đảo có thể nói là đông như kiến ào ạt vượt qua đại mạc hoang vu xuống phía nam. Đại quân đang thẳng tiến thì một con khoải mã từ phía trước phi lại đi đến trước trung quân của Bộ Độ Căn.

“ Đại vương, quân Hán ở Hà Sáo đã vượt qua Hà Thủy sang bờ bắc dựa lưng vào bờ sông lập trại.”

“ Hả?” Ánh mắt Bộ Độ căn sáng lên trầm giọng hỏi: “ Quân Hán có bao nhiêu nhân mã?”

“ Hơn một vạn kỵ binh và năm ngàn bộ binh.”

“ Hơn một vạn rưỡi quân à?” Bộ Độ Căn trầm ngâm chốc lát, lạnh lùng gọi: “ Người đâu!”

Một tên thân binh giữ chức Bách phu trưởng thúc ngựa tiến lên đáp: “ Có”

Bộ Độ Căn nói: “ Truyền lệnh mời Thác Bạt Khiết Phấn, Kha Bĩ Năng cùng tất cả vạn phu trưởng trở lên, các quý tộc đến trung quân nghị sự.”

” Tuân lệnh!”

Bách phu trưởng hét to một tiếng rồi thúc ngựa dõng dõng đi. Chỉ chốc lát hơn mười kỵ binh liền thúc ngựa tản đi. Lát sau, Thác Bạt Khiết Phấn, Kha Bĩ Năng cùng với các quý tộc Tiên Ti, các vạn phu trưởng trở lên đều vội vàng tập trung tại trung quân. Thác Bạt Khiết Phấn và con là Thác Bạt Lực Vi(người này chính là danh nhân trong lịch sử, cao tổ của đế quốc Bắc Ngụy người Tiên Ti), Kha Bĩ Năng cùng các đại tướng, Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê, Toát Lý Thoát đi cùng một nhóm.

Bộ Độ Căn nhảy xuống ngựa, lập tức có người trải thảm cho Bộ Độ Căn ngồi xuống. Bộ Độ Căn ngồi trước, Kha Bĩ Năng, Thác Bạt Khiết Phấn cùng các quay tộc Tiên Ti khác cũng vội vàng ngồi xuống tạo thành một vòng lớn quay quanh Bộ Độ Căn.

“ Vừa mới có thám mã báo về, một vạn năm ngàn quân Hán đã vượt sông Hà Thủy ở Ngũ Nguyên, hạ trại dựa lưng vào bờ sông Hà Thủy.” Bộ Độ Căn đưa mắt nhìn lướt qua mặt các quý tộc Tiên Ti, trầm giọng nói: “ Bản vương vốn tưởng quân Hán sẽ lập trại phòng ngự ở bờ nam Hà Thủy, nhưng không ngờ quân Hán lại đột nhiên dám dựa lưng vào bờ bắc lập trại!”

“ Quân Hán lập trại dựa lưng vào bờ sông tất nhiên là tự đưa mình vào tuyệt cảnh nhưng cũng làm cho quân ta mất đi ưu thế kỵ binh, buộc phải tiến hành quyết chiến!” Thác Bạt Khiết Phấn thần sắc cần trọng nói: “ Xem ra, mặc dù Mã đô phu không ở Hà Sáo nhưng tướng ở lại giữ Hà Sáo cũng là kẻ lợi hại.”

“ Quyết chiến thì quyết chiến!” Thác Bạt Lực Vi còn trẻ bèn lớn tiếng nói: “ Người Tiên Ti ta có bảy vạn thiết kỵ chẳng lẽ sợ có hơn vạn quân Hán?”

Thác Bạt Lực Vi mặc dù kiêu dũng nhưng vẫn còn trẻ tuổi, hẳn chưa từng nhìn thấy sự lợi hại của quân Hán!

Nếu như hai bên đường đường chính chính giao tranh chính diện, dựa vào lợi thế địa hình ba ngàn quân Hán có thể ngăn cản được sự tấn công của mười vạn kỵ binh Tiên Ti. Kỵ binh Tiên Ti và Hung Nô giống nhau ưu thế của họ luôn là quấy rối tấn công mặt sau khiến cho quân Hán ăn ngủ không yên, rồi giống như chó sói rình cơ hội cắn một nhát trí mạng.

“ Không.” Bộ Độ Căn lắc đầu nói: “ Lần này xuôi nam là chỉ cần cướp bóc dân chúng, gia súc của bình nguyên Hà Sáo thôi chứ không phải là quyết chiến cùng quân Hán. Không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên quyết chiến! Nhưng cũng phải cử một đội kỵ binh một ngàn người đi do thám tình hình qua sông, đồng thời dò xét phản ứng của quân Hán đã.”

...

Bờ bắc Hà Thủy, đại doanh quân Mã Duyệt

Phương Duyệt đứng thẳng trên cửa trại giữa gió lạnh, đưa tay chỉ bờ nam Hà Thủy nói với Quách Đồ, Bùi Nguyên Thiệu: “ Mặt tướng đã sai người cứ trăm bộ lại dựng một tháp quan sát cao mười trượng tại bờ nam Hà Thủy. Dùng cờ hiệu năm màu để truyền tin, nếu người Tiên Ti có động tĩnh gì thì chưa đến một tuần trà tin tức sẽ truyền đến đại doanh.”

“ Mẹ nó chứ.” Đột nhiên Bùi Nguyên Thiệu chửi đồng một câu, rồi lại khẽ nói: “ Ta nghĩ rằng cái đám tháp quan sát này đúng là bảo bối khắc chế kỵ binh. Nhớ khi xưa tám trăm lưu khẩu hoành hành ở Nam Dương, Tần Hiệt, Viên Thuật bị đánh giết đến lên bờ xuống ruộng, thổ huyết mà chết, nhưng không biết một tên hồn đản ở đâu chui ra cho xây dựng tháp quan sát khiến cho tám trăm lưu khẩu nửa bước cũng khó di chuyển, bất đắc dĩ mới phải chạy vào Dĩnh Xuyên.”

Mặt Phương Duyệt hiện vẻ hơi khó xử nói tiếp: “ Có đại doanh ở bờ bắc kiểm chế, lại có năm ngàn kỵ binh cùng hai vạn mục dân cải trang mới có thể phát huy được tác dụng nghi binh. Hoàn toàn loại bỏ tâm lý cầu may của người Tiên Ti, khiến cho bọn chúng chỉ còn cách quyết chiến với quân ta.”

“ Tốt, dùng đại doanh ở bờ bắc chỗ dựa, lấy Tháp quan sát bờ nam làm tai mắt việc di chuyển của quân Tiên Ti không thể lọt khỏi tầm mắt chúng ta, rất tốt!” Quách Đồ vuốt râu khen: “Như vậy phòng tuyến Ngũ Nguyên có thể nói là như tường đồng vách sắt, trừ việc quyết chiến chính diện với quân ta, người Tiên Ti chẳng còn lựa chọn nào khác.”

“ Bản tướng quân có chút nóng ruột.” Bùi Nguyên Thiệu xoa tay vào nhau: “Nếu lần này có thể tiêu diệt toàn bộ bảy vạn kỵ binh Tiên Ti kia. Chờ đến khi chúng ta thu hoạch xong, ta xuất quân lên phía bắc là có thể không tổn chút hơi sức mà có thể bình định được người Tiên Ti ha ha.”

...

Cách Ngũ Nguyên năm mươi dặm về phía bắc, đại doanh của người Tiên Ti.

Tên Thiên phu trưởng người Tiên Ti được phái đi dò xét quân Hán sắc mặt kinh hoàng chạy vào đại trướng của Bộ Độ Căn, các quý tộc Tiên Ti tập trung tại đại trướng của Bộ Độ Căn đều nhìn thấy máu nhuộm đỏ chiến bào của tên thiên phu trưởng, hẳn thân sắc tái nhợt, ngực bị mã đao chém một nhát rất sâu nhìn thấy cả xương, lưng còn cắm hai mũi tên.

Vừa vào đại trướng tên thiên phu trưởng vội quỳ rạp xuống đất khóc không thành tiếng nói: “ Đại vương hết rồi, các anh em đều xong hết cả rồi, hu hu ..”

Bộ Độ Căn sắc mặt lạnh lùng, cũng không vì tổn thất một ngàn kỵ binh mà đổi sắc, trầm giọng hỏi “ Chuyện gì xảy ra?”

Tên thiên phu trưởng nọ ngừng khóc, thở dốc nói: “ Tiểu nhân phụng mệnh đại vương dẫn quân qua sông, khi ở bờ bắc qua sông thì quân Hán ở doanh trại cũng không ngăn cản, nhưng quân mã vừa sang đến bờ nam thì một đội năm ngàn kỵ binh quân Hán đột nhiên xông tới, các anh em vừa mới trăm mình trong

nước lạnh thấu xương đầu còn sức lực nữa? Hơn nữa quân số chênh lệch quá lớn các anh em mặc dù ra sức tử chiến nhưng vẫn thảm bại.”

“ Thua là thua.” Bộ Độ Căn trầm giọng nói: “ Nhưng ít nhất các người cũng đã thăm dò được thực hư của quân Hán, không ngờ ở bờ nam còn có năm ngàn kỵ binh quân Hán mai phục nữa. Nhưng mà chỉ bằng năm ngàn kỵ binh mà cũng muốn cản quân ta qua sông sao? Hừ hừ.”

“ Không, không chỉ có năm ngàn kỵ binh.” Tên thiên phu trưởng thở dốc nói: “ Tuy quân tấn công chỉ có năm ngàn nhưng ở phía xa còn có rất nhiều kỵ binh hò hét trợ uy, vì cách quá xa nên tiểu nhân không xác định được chính xác được, nhưng tiểu nhân có thể nói là ít nhất chúng có hơn hai vạn kỵ.”

“ Người nói sao?” Bộ Độ Căn đột nhiên biến sắc, đứng bật dậy: “ Bờ nam Hà Thủy còn có hai vạn kỵ binh? Nói cách khác là quân Hán tổng cộng có bốn vạn quân, trong đó một vạn năm nghìn đóng ở bờ bắc, hai vạn đóng ở bờ nam, Mã đồ phu kia có nhiều quân thế từ bao giờ?” “ Tuyệt đối không sai.” Tên thiên kỵ trưởng khẳng định: “ Tôi tệ hơn nữa là dọc theo bờ nam Hà Thủy quân Hán cho dựng rất nhiều đài quan sát, mỗi tháp cao hơn mười trượng, có lính quan sát ở trên, quân ta di chuyển ra sao ở bờ bắc không thể thoát khỏi sự giám sát của chúng.”

Đôi mắt Kha Bĩ Năng thoáng nét âm trầm nói với Bộ Độ Căn: “ Đại vương, như vậy kế hoạch quân ta chia binh hai đường một nửa kiềm chế quân Hán ở bờ bắc, một nửa vượt sông cướp bóc ở Hà Sáo là không thể thực hiện được, quân Hán ở bờ nam có tới hai vạn kỵ binh mà ta chỉ phải một nửa kỵ binh sang sông thì khó mà thành công được.”

Bộ Độ Căn thần sắc âm trầm. trong lòng cảm thấy rất bức bối.

Sớm biết thế này thì cần gì phải tranh chức thống soái chỉ huy liên quân? Hôm nay Bộ Độ Căn nay đã thành thế cưỡi hổ khó xuống, thật là tiến thoái lưỡng nan.

Hạ lệnh lui quân ? Vậy phải giải thích thế nào với mọi người ở bản doanh? Lấy gì nuôi sống già trẻ ở đó? Nguy hiểm hơn nữa là với địa vị thống soái chỉ huy liên quân mà bảy vạn thiết kỵ Tiên Ti không đánh đã lui, thì uy tín của Bộ Độ Căn sẽ tan tành, lúc đó ai phục tùng nghe lệnh hần nữa ?

Nếu cứ thế trở về thì tập đoàn của Bộ Độ Căn ở đại mạc do nhiều bộ lạc nhỏ hợp thành. Trên thảo nguyên vốn là coi trọng kẻ mạnh, cho dù Hoàng Kim gia tộc trước đây có cường thịnh , phần vinh đến đâu, nhưng đã thuộc về quá khứ, thuộc về một thời đại kiêu hãnh của Thiện Thạch Hòe, đại Tiên Ti trước đây !

Nếu như Bộ Độ Căn không thể thể hiện được khí thế, sức mạnh vương giả, dù hần có là con cháu của Thiện Thạch Hòe thì cũng bị vứt bỏ một cách vô tình.

Nếu như quyết chiến với quân Hán.

Bảy vạn đại quân Tiên Ti thoát nhìn thì thế mạnh, nhưng thật ra phục tùng Bộ Độ Căn chỉ có hai ngàn thuộc hạ dưới tay hần, hai tên Thác Bạt Khiết Phần và Kha Bĩ Năng chỉ thừa dịp cướp bóc mà thôi.

Nếu chỉ có hai vạn kỵ binh dưới tay thì Bộ Độ Căn vẫn còn có lòng tin chiến thắng quân Hán ở bờ bắc Hà Thủy, nhưng thắng rồi thì sao nữa. Thắng quân Hán ở bờ bắc vẫn còn hai vạn kỵ binh quân Hán ở bờ Nam! Nếu như diệt được hai vạn kỵ binh ở bờ nam đi chăng nữa thì hai vạn kỵ binh của hần còn được bao nhiêu?

Đến lúc đó chủ yếu tố mạnh, rốt cục không phải quá thuận lợi cho Kha Bĩ Năng và Thác Bạt Khiết Phần đây đã tâm kia sao?

Bộ Độ Căn đang do dự chưa quyết định thì Kha Bĩ Năng đột nhiên lớn tiếng nói: “ Đại vương, vì vinh quang của người TiênTi, Kha Bĩ Năng nguyện dẫn kỵ binh dưới trướng đánh trận đầu, quyết tử chiến với quân Hán!”

“ Hả?” Bộ Độ Căn nghe vậy cảm thấy bất ngờ nói: “ Kha Bĩ Năng tướng quân nói thật chứ?”

Kha Bĩ Năng rút một mũi tên trong bao tên ra, bẻ làm hai đoạn nghiêm trang nói: “ Thừa Thiên lang thần ở trên cao, Kha Bĩ Năng nói mà không giữ lời sẽ như mũi tên này!”

“ Tốt!” Bộ Độ Căn đột nhiên quay lại nhìn Thác Bạt Khiết Phần trầm giọng nói; “ Thác Bạt Khiết Phần tướng quân, ngài thì sao?”

Thác Bạt Khiết Phấn bất đắc dĩ nói: “ Thác Bạt Khiết Phấn xin nghe sự sai bảo của đại vương.”

...

Thành Tấn Dương thủ phủ quận Thái Nguyên.

Phủ Thứ sử Tịnh châu này đã thành nơi ở tạm thời của Đồng Trác, Lý Nho tay áo pháp phối thần sắc tiêu sái đi vào đại sảnh, mặt mũi vui mừng nói với Đồng Trác: “ Chúa công, có tin mừng.”

Đang ngồi đọc binh thư, Đồng Trác nghe vậy ngẩng đầu vui vẻ hỏi: “ Có tin mừng gì vậy?”

Lý Nho chấp tay đáp: “ Sáu lộ liên quân đã tan rã rồi, ha ha.”

“ Liên quân tan rã?” Đồng Trác Vỗ tay nói: “ Vậy là Hà Đông không phải lo nữa, tốt, tốt quá”

Lý Nho mỉm cười nói: “ Hiện nay Đinh Nguyên đã chết, Tịnh châu vô chủ sao chúa công không nhân dịp này mà chiếm lấy.”

Đồng Trác nói: “ Văn Tu có diệu kế gì giúp ta lấy Tịnh châu?”

Lý Nho nói: “ Chúa công nếu muốn lấy Tịnh châu thì cần phải thu phục Lữ Bố, theo Nho biết Tử Nhiêm (tự của Lý Túc) là đồng hươu với Lữ Bố. Lữ Bố này là kẻ tham lam, ham nữ sắc, chúa công sao không bỏ chút lợi ích cho hắn, sai Tử Nhiêm mang vàng bạc, mỹ nữ đi khuyên hàng hắn?”

Đồng Trác vui vẻ nói: “ Ta thường nghe nói Lữ Bố kiêu dũng thiên hạ vô song, nếu có được sự trợ giúp của hắn, lo gì đại sự không thành?”

Lý Nho nói: “ Lúc này Lữ Bố đang dẫn quân đến Bình Dương, chúa công hãy viết một phong thư, cho khoái mã đưa cho Tử Nhiêm, bảo Tử Nhiêm theo kế mà làm, chắc sẽ thành công.”

Đồng Trác vung tay lên cao giọng gọi: “ Người đâu, đem bút tới đây.”

251. Chương 182: Dã Tâm

Ban đêm, trong đại trường của Kha Bĩ Năng.

Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê chư tướng đi theo Kha Bĩ Năng khom lưng tiến vào lều. Ngột Lực Đột vội bước hai bước đuổi theo Kha Bĩ Năng nghi hoặc hỏi: “ Vì sao Đại vương đồng ý thay Bộ Độ Căn đánh trận này?”

Kha Bĩ Năng hừ lạnh một tiếng quát lên: “ Nếu bản vương không đồng ý đánh trận đầu thì làm sao kéo được tên Thác Bạt Khiết Phấn giao hoát kia xuống nước chứ? Nếu như không thể kéo Thác Bạt Khiết Phấn xuống nước cho dù Bộ Độ Căn có thua, trên đại thảo nguyên cũng hình thành cục diện song hùng. Đến lúc đó không tránh khỏi một phen long tranh hổ đấu nhưng Đại Tiên Ti không chịu nổi một trận hỗn chiến nữa đây là cơ hội cuối cùng của ta, nhất định phải giải quyết vấn đề đó trong trận chiến này.”

“ Đại vương muốn đem Thác Bạt Khiết Phấn và Bộ Độ Căn giải quyết một thể à?” Tiết Quy Nê lấy làm kinh hãi thất thanh nói: “ Đại vương không phải ngài đang muốn cùng hợp tác với người Hán phối hợp để đối phó với Bộ Độ Căn và Thác Bạt Khiết Phấn chứ?”

“ Vớ vẩn.” Kha Bĩ Năng mắng. “ Bản vương cũng muốn cùng người Hán hợp tác, nhưng người Hán liệu có cho hợp tác không, người Hán vốn xảo trá vô thường hợp tác cùng bọn họ ư? Chỉ sợ đến lúc chết rồi vẫn không biết mình chết như thế nào. Bản vương còn chưa ngu xuẩn tới mức tự đi tìm tử lộ cho mình.”

“ Không phải hợp tác với người Hán?” Tiết Quy Nê buồn bực nói: “ Vậy làm thế nào để giải quyết cả Bộ Độ Căn và Thác Bạt Khiết Phấn?”

Kha Bĩ Năng nói: “ Mượn một câu nói của người Hán là “ Mượn đao giết người”.

” Mượn đao giết người?” Ngột Lực Đột biến sắc, giật mình nói: “ Mượn đao của người Hán để giết Bộ Độ Căn và Thác Bạt Khiết Phấn à?”

Tiết Quy Nê nói: “ Nếu vậy Đại vương cũng không nên chủ động xin đánh trận đầu tiên chứ?”

“Bản vương nếu không chủ động xin đánh Bộ Độ Căn sao có thể dám tử chiến với quân Hán? Bản vương nếu không chủ động xin đánh làm thế nào để kéo được Thác Bạt Khiết Phấn xuống nước? Hơn nữa...” Kha Bĩ Năng nói đoạn ánh mắt trở nên vô cùng âm trầm: “Quyết chiến với Hán quân đi đánh trận đầu lại có nhiều điểm hay.”

“Có chỗ nào hay?”

“Quân Hán trang bị đến tận răng đầy đủ các binh chủng, chiến thuật mặc dù đơn giản nhưng cực kỳ thực dụng! Mỗi lần chiến đấu đều lấy trọng trang bộ binh bảo vệ đội hình một lượng lớn cung thủ ở phía sau sát thương kỵ binh của quân ta, đợi khi tên hết nhuệ khí quân ta cũng không còn, quân Hán mới đem trường thương binh tiến hành quyết chiến chính diện nếu như quân ta hơi yếu thế quân Hán sẽ cho kỵ binh tinh nhuệ tiến hành phản kích một trận tiêu diệt toàn quân ta.”

Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê chư tướng liên tiếp gật đầu nói: “Chiến thuật của quân Hán quả nhiên đều như vậy.”

Kha Bĩ Năng âm hiểm cười một tiếng trầm giọng nói: “Nếu quân ta đánh trận đầy sẽ đối đầu với cung thủ quân Hán. Trường cung của quân Hán tất nhiên lợi hại nhưng chỉ cần chúng ta có sự chuẩn bị trước các anh em chỉ bị thương mà phần lớn không bị chết trận! Sau đó Thác Bạt Khiết Phấn cùng quân đội của hắn sẽ đối đầu với trường thương binh tinh nhuệ của quân Hán.”

Ngột Lực Đột bất ngờ hỏi: “Quân ta nên chuẩn bị như thế nào?”

Kha Bĩ Năng đáp: “Cho các anh em mặc thêm nhiều quần áo dày trước mặt và sau lưng nhét thêm da trâu. Khi xung phong triển khai đội hình hàng ngang thừa thớt để giảm tối đa sát thương của cung thủ quân Hán, sau khi lao tới trận tiền của quân Hán thì lập tức thúc ngựa trở về”

Ngột Lực Đột chư tướng liên tục gật đầu khen hay.

Kha Bĩ Năng lại nói: “Quay về nói cho thuộc hạ của ngươi, các thiên phu trưởng, bách phu trưởng trong lúc bỏ chạy thì đội hình nhất định phải tán loạn nếu như thương tích trên người các huynh đệ quá ít thì bọn họ phải sử dụng mũi tên tạo vết thương trên mặt trên cổ. Tốt nhất là dùng tên đâm vào những nơi không yếu hạng như hông, cánh tay hoặc đùi giả như bị thương vì trúng tên.”

“Ồ” Ngột Lực Đột ngạc nhiên nói: “Đại vương sao phải làm vậy?”

Kha Bĩ Năng âm hiểm nói: “Nếu không làm như vậy sao có thể biểu hiện quân ta bị thương vong trầm trọng chứ? Nếu thương vong không trầm trọng thì sao có thể qua được ánh mắt của hai tên hồ ly Thác Bạt Khiết Phấn và Bộ Độ Căn chứ? Chỉ cần Bộ Độ Căn và Thác Bạt Khiết Phấn tin rằng quân ta đã không còn sức chiến đấu bọn họ mới có thể hạ quyết tâm tử chiến với quân Hán.”

”Thì ra là như vậy.” Ngột Lực Đột vỗ tay nói: ”Mặt hiểu rồi.”

Kha Bĩ Năng vung tay lên nói: “Đi thôi, khẩn trương đi chuẩn bị mọi việc.”

Ngột Lực Đột tay phải đặt lên ngực chào Kha Bĩ Năng xoay người rời trường. Chờ khi Ngột Lực Đột ra khỏi trường, Kha Bĩ Năng vung cánh tay trái, nói nhỏ như muỗi kêu gần như không thể nghe thấy: “Ngày mai, chỉ cần qua ngày mai, đại hảo nguyên Mạc Bắc đã hoàn toàn thuộc về bản vương rồi.”

Ngày hôm sau, tại bờ bắc Hà Thủy.

Tù và âm vang, trống đánh rung trời, cửa trại của quân Hán ầm ầm mở ra, một đội quân đông đảo tràn ra ngoài bắt đầu tập trung cách doanh trại ba dặm. Quân Hán đã lựa chọn kỹ lưỡng địa hình để bày trận, hai bên trái phải đều là rừng rậm có thể ngăn cản hữu hiệu sự tấn công bên sườn của người Tiên Ti. Phía sau lại có sông Hà Thủy nước lạnh như băng, bờ bên kia có đài quan sát, chắc chắn không thể bị người Tiên Ti tập hậu.

Chiếm được địa lợi quân Hán có thể tập trung toàn lực để phòng ngự mặt trước.

Nếu như có thể lựa chọn người Tiên Ti sẽ không bao giờ lựa chọn địa hình mà chỉ có thể tiến hành giao phong chính diện với quân Hán. Nhưng Bộ Độ Căn không còn lựa chọn nào khác! Quyết chiến với quân

Hán chỉ có hai kết quả. Thắng hoặc thua, thắng sẽ được tất cả, hơn mười vạn thần dân, thảo nguyên tất cả đều thuộc về Bộ Độ Căn.

Nếu thua sẽ mất tất cả. Nhưng hán cũng không còn đường lui nữa! Quyết một trận tử chiến, ít nhất còn vượt qua được cái chết mà tìm lấy cơ hội sinh tồn. Nhưng nếu không đánh mà lui thì Bộ Độ Căn đến cơ hội cũng không còn, đàn bà, của cải, đại thảo nguyên tất cả đều sẽ rời xa hán.

Quân Hán vừa lập xong đội hình, phía bắc đã thấy kỵ binh Tiên Ti kéo đến đông như kiến cỏ, như vô cùng vô tận bao trùm cả đại thảo nguyên, bụi bốc mù mịt như che khuất cả mặt trời, không khí như bị nén lại khiến người ta thấy nghẹt thở.

Phương Duyệt toàn thân mặc giáp dày, cầm thương đứng trước trận tiền.

Đột nhiên quay đầu lại, phía sau tinh kỳ dày đặc như tường, đang đón gió bay phấp phới. Trận địa nghiêm chỉnh dữ tợn của quân Hán đã bị các lá cờ che khuất hoàn toàn. Thấy uy thế của quân Hán như vậy, Phương Duyệt trên miệng cười nhẹ, mắt nhìn vào bóng người cao gầy của Quách Đồ.

Quách Đồ tiên sinh không hổ là túi khôn dưới trướng của tướng quân, trận tinh kỳ này của hán quả là kiệt tác! Tinh kỳ dày đặc vừa lần quân sĩ phấn khởi tinh thần vừa khiến người Tiên Ti khó mà nhìn rõ được tình hình trong trận của quân Hán. Sáng thì rõ ràng, tối thì khó nắm bắt, chỉ có những gì ẩn trong bóng tối mới là nguy hiểm nhất.

” Ô ô ô ~ ”

Tiếng tù hiệu thê lương vang lên, kỵ binh Tiên Ti cuộn cuộn di chuyển bắt đầu dừng lại, cách đội hình quân Hán khoảng năm dặm thì dừng hán lại bắt đầu triển khai sang hai cánh, Bộ Độ Căn và ba vạn kỵ binh của hán ở giữa, Kha Bỉ Năng và Thác Bạt Khiết Phần cũng quân của mình ở hai bên phải trái.

Đội nhìn kỵ binh của người Tiên Ti kéo dài khoảng mười dặm.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy một hàng dài toàn người kêu ngựa hí, như trong trời đất này chỉ có người Tiên Ti và người Tiên Ti.

252. Chương 183: Quyết Chiến

Trung quân của người Tiên Ti

Bộ Độ Căn gạt nhẹ đầu, một tên vạn phu trưởng thân thể cường tráng ánh mắt sáng ngời tiến lên trước trận. Hán liếm ướt ngón tay rồi rút thiết thai cung trên vai xuống, lại rút một mũi tên từ ống tên đặt vào dây cung. Trong tiếng tù hiệu rung trời ngũ thạch thiết thai cung bị kéo căng hết cỡ thành hình trăng khuyết.

Sau một tiếng bật dây cung như xé màng nhĩ khiến người ta thấy ong ong trong tai, mũi tên phóng đi thật xa về hướng cánh trái.

...

Cánh trái của quân Tiên Ti.

” Hưu ~ ”

” Phốc ~ ”

Một tiếng rít dài vang lên rồi một mũi tên cắm sâu xuống đất trước ngựa của Ngột Lực Đột, Ngột Lực Đột nhảy xuống ngựa, chạy vài bước rồi rút mũi tên trên bãi cỏ lên. Hán quay đầu nói với Kha Bỉ Năng: “ Đại vương, là lệnh tiến của Bộ Độ Căn.”

“ Thế à!” Kha Bỉ Năng hai mắt đang híp lại đột nhiên mở lớn, tay phải giơ lên che mắt nhìn sắc trời rồi giơ tay lên cao nói: “ Bắt đầu tấn công!”

“ Tuân lệnh!” Ngột Lực Đột quát lên một tiếng rồi nhảy lên lưng ngựa, giơ lang nha bổng trong tay lên cao hét lớn: “ Hỡi các dũng sĩ của đại Tiên Ti, giết ..”

” Giết ~ ”

Một ngàn kỵ binh Tiên Ti âm âm đáp lại, liên tục thúc ngựa tiến lên phía trước.

...

Trước trận quân Hán.

Phượng Duyệt nheo hai mắt lại, một nụ cười nhẹ vẫn còn đọng trên miệng hắn.

Người Tiên Ti bắt đầu tấn công?

Lúc này Phượng Duyệt giơ cao tay vẫy một cái, truyền lệnh binh đứng sau lưng Phượng Duyệt vội thúc ngựa đi, nhanh chóng truyền quân lệnh của Phượng Duyệt đi khắp nơi. Trong tiếng tinh kỳ bay phấp phất, chợt có tiếng có tiếng lách cách do kim loại va chạm, hơn một ngàn binh sĩ mạnh mẽ đạp lên vùng đất lạnh như băng tiến lên. Tiếng bước chân rầm rập vang động cả vùng.

Cả một ngàn tên trọng giáp bộ binh tay cầm khiên lớn như dòng thác vượt qua lá cờ lớn tiến lên phía trước trận của quân Hán khoảng trăm bộ đem tấm khiên cầm trong tay đặt thành một hàng tạo thành một loạt tiếng trầm đục như sấm nổ, khiến cả vùng đất đất như rung động.

~~~~~

Trong giáp bộ binh vừa lập trận xong, thì một rừng thương tử trong đội hình liền đi theo sát bọn họ. Hai ngàn trường thương binh cầm chắc trường thương xếp thành đội hình chỉnh tề cuộn cuộn tiến về phía trước. Đến khi tới sau đội hình của trọng giáp bộ binh thì bắt đầu lập trận, hòa vào trong trận của trọng giáp bộ binh. Một thanh cự mã thương lại nhô ra từ sau một khe hở của các tấm khiên.

...

Đứng trên đài cao sau trận của quân Hán

Quách Đồ không nhịn được quay sang nói với Bùi Nguyên Thiệu: “ Không hổ là Phượng Duyệt tướng quân, quân lính dưới tay cũng là đội quân dày dặn kinh nghiệm, đây thực sự là một đội quân tinh nhuệ từng trải trăm trận.

Bùi Nguyên Thiệu hơi gật đầu, trong lòng thán phục nhưng lại không tự chủ được phản bác: “ Quân tinh nhuệ trải trăm trận thì sao nào? Khi xưa Bá Tề dẫn các anh em hoành hành ở Trung nguyên giết quân Hán tinh nhuệ cũng không ít! Bắc quân, Nam quân đều được gọi là tinh nhuệ nhất đại Hán, không phải cũng bị diệt trong một trận Hồ Lao quan hay sao?”

Quách Đồ khẽ mỉm cười không nói.

Khi bắt đầu hỏa thiêu quân đội trung ương đại Hán, Quách Đồ cũng tham dự, Quách Đồ cũng tự biết trận thắng đó có rất nhiều may mắn! Ban đầu nếu không phải tên Thuần Vu Quỳnh ngu ngốc kia cầm quân, nếu không phải chúa công quyết đoán, nếu không phải có địa hình hiểm trở của hạp cốc trước Hồ Lao quan, nếu không nhờ tất cả những điều đó thì đâu dễ có được trận hỏa công đó.

Chỉ cần bất kỳ một trong các điều đó có sơ sót thì kết quả của trận chiến ấy sẽ khác. Đến tận bây giờ khi nghĩ lại Quách Đồ vẫn còn thấy sợ đến run người. Cũng chỉ có kẻ máu lạnh như Mã đồ phu mới có thể trấn định tinh thần, như không có chuyện gì, đó cũng là điều mà Quách Đồ phục nhất, cũng là lý do mà hắn thần phục Mã Dục.

Tính cách Mã Dục chính là như vậy, đã không đánh cuộc thì thôi, một khi cơ hội đến hắn sẽ dốc hết vốn liếng cho lần đánh cuộc ấy!

...

Trung quân Tiên Ti.

Bộ Độ Căn đưa mắt nhìn lại toàn bộ cánh trái do Kha Bĩ Năng chỉ huy đã bắt đầu tràn lên tấn công như triều dâng. Mỗi đội một ngàn kỵ binh lần lượt mãnh liệt xông lên như hồng thủy tựa như những đợt sóng liên tiếp vô cùng vô tận xong thẳng về phía trước, lao vào trận địa vững trãi của quân Hán đang chờ sẵn.

Đại tướng Khuất Đột thúc ngựa đến trước mặt Bộ Độ Căn, khẽ nói: “ Đại vương xem ra Kha Bĩ Năng có lẽ muốn liều mạng với quân Hán thật! Đột nhiên lại phái hai mươi đội mỗi đội một ngàn kỵ liên tục xung

phong không ngừng, có lẽ đó là quân số lớn nhất hán có thể điều động được. Bên cạnh hán chỉ còn không tới hai ngàn kỵ binh bảo vệ.”

“ Xem ra trận chiến này liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Kha Bĩ Năng rồi!” Bộ Độ Căn cảm khái nói: “ Nếu như trận này thắng đại Tiên Ti còn có thể sinh tồn có thể phân chia ranh giới với người Hán nếu thua đại Tiên Ti từng vô cùng lớn mạnh cũng sẽ như đại Hung Nô vĩnh viễn biến mất dưới đồ đao của người Hán.”

Khuất Đột bất ngờ nói: “ Nhưng mà Kha Bĩ Năng vì sao lại chia quân làm hai mươi đội một ngàn kỵ để xung phong? Như vậy có tránh khỏi sát thương của trường cung quân Hán không?”

“ Việc này Kha Bĩ Năng đã cho người nói trước với bản vương rồi.” Bộ Độ Căn nói: “ Làm như vậy để tiêu hao số tên của quân Hán, khiến nhuệ khí quân Hán suy giảm, đợi khi đầu chí của quân Hán giảm đi thì cho quân của Thác Bạt Khiết Phấn xung phong dẹp bỏ chướng ngại tạo cơ hội cho quân của Bản vương tấn công đợt cuối cùng.”

...

Cánh phải của quân TiênTi.

“ Phụ vương, toàn quân cánh trái của Kha Bĩ Năng đã bắt đầu tấn công rồi.” Nhìn thấy kỵ binh tràn lên như thác lũ tiến về phía trước Thác Bạt Lực Vi thấy máu nóng bốc lên làn da trắng nõn trên khuôn mặt tuần tú đỏ cả lên, quay đầu lại hỏi Thác Bạt Khiết Phấn: “ Kha Bĩ Năng có thể phá vỡ trận địa quân Hán không?”

“ Ừm!”

“ Nếu như không thể làm được thì tiếp sau sẽ đến phiên đại quân của phụ vương tấn công phải không? Lúc đó xin phụ vương đồng ý cho con dẫn quân tấn công.”

“ Ừ.”

Thác Bạt Khiết Phấn, sắc mặt âm trầm, Kha Bĩ Năng tự nhiên lại cho hai mươi đội một ngàn kỵ lần lượt tấn công đã là dùng hết quân lực của hán, hán muốn liều mạng với quân Hán sao? Hán ta từ lúc nào lại có thể khẳng khái và thấu hiểu đại nghĩa thế?

Ánh mắt của Thác Bạt Khiết Phấn tối lại, Kha Bĩ Năng dùng hết quân lực tấn công quân Hán, cũng buộc hán cũng phải dùng hết sức để tấn công!

Nếu lúc này hán không dốc toàn lực thì chẳng những sẽ kết oán với hai tập đoàn quân sự lớn là Bộ Độ Căn và Kha Bĩ Năng mà còn bị ngay cả các dũng sĩ bộ lạc của hán cũng sẽ coi thường.

...

Trên đài quan sát của quân Hán, phía sau trận.

“ Một đội, hai đội .. Hai mươi đội! trời ơi ..” Bùi Nguyên Thiệu chợt hít sâu một cái, ấp úp nói: “ Người TiênTi điên rồi sao? Tự nhiên ngay từ đầu đã cho hai mươi đội một ngàn quân tấn công, hơn nữa lại ngu xuẩn chia hai vạn kỵ thành hai mươi đội để xung phong?”

“ Chiến thuật của người Tiên Ti thật là có chút bất thường.” Quách Đồ cau mày nghiêm túc nói: “ Đem hai vạn kỵ chia làm hai mươi đội thay nhau tấn công, tất nhiên có thể giảm bớt sát thương do trường cung của quân ta gây ra, cũng tạo cho quân ta áp lực tâm lý rằng kỵ binh quân địch vô cùng vô tận khó mà kháng cự được nhưng như vậy cũng làm giảm rất nhiều sức tấn công của kỵ binh. Nhưng nghĩ rằng chỉ với chiến thuật như vậy có thể làm loạn đội hình của quân ta thì thật là mơ mộng hão huyền.”

“ Đúng vậy Kha Bĩ Năng kia định cho cung thủ quân ta tập bắn đây mà.” Bùi Nguyên Thiệu cũng nghiêm trang nói: “ Nếu như hai vạn kỵ tập trung lại dù cung thủ của ta có bắn hiệu quả lắm thì cũng chỉ có thể tiêu diệt một nửa thì cũng còn một vạn kỵ binh xông được tới trận địa của quân ta, ít nhất cũng có cơ hội đánh với trường thương binh của quân ta một trận. Nhưng với cách xung phong này có thể có một, hai ngàn kỵ xông tới được trận địa của ta cũng là tốt lắm rồi.”

Quách Đồ ưu tư một lát đột nhiên nói: “ Xem ra người Tiên Ti muốn dùng binh lực hùng hậu tiến hành đánh xa luân chiến. Hai vạn kỵ binh kia không phải có mục đích đánh vào trận địa của chúng ta mà chỉ nhằm mục đích tiêu hao tên, nhuệ khí và máu của quân ta.”

“ Thì ra là như vậy.” Bùi Nguyên Thiệu chợt hỏi: “ Có nên cho người đi nhắc nhở tên tiểu tử Phương Duyệt kia không?”

“ Không cần đâu.” Quách Đồ lắc đầu nói: “ Phương Duyệt tướng quân tuy trẻ tuổi nhưng đã giao chiến với người Tiên Ti vô số lần nên chiến thuật của người Tiên Ti thế nào đều đã rõ như lòng bàn tay rồi.”

...

Trận tiền quân Hán.

Đôi mắt nheo nheo của Phương Duyệt đột nhiên mở lớn, nhìn tên tiểu giáo phía sau nói: “ Truyền lệnh, chia năm ngàn cung thủ phía sau chia làm năm đội. Một đội bắn tên, một đội chuẩn bị bắn đợt sau, ba đội kia nghỉ ngơi ở sau trận! Khi kỵ binh địch xông tới không triển khai bắn cầu vòng mà chờ đến khi địch đến phạm vi bắn thẳng mới được bắn tên.”

” Tuân lệnh.”

Tiểu giáo nhận lệnh đi ngay. Chỉ trong chớp lát, hai đội cung thủ từ sau lá cờ lớn chạy ra đứng sau bức tường khiên bắt đầu lập trận, một nhóm khác bình thản ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi. Phương Duyệt thúc ngựa đi khoảng trăm bộ tới trận tiền của trọng giáp bộ binh, phía trước đã vang lên tiếng ầm ầm của vó ngựa quân Tiên Ti. Toàn một ngàn kỵ binh Tiên Ti đầu tiên đang mãnh liệt xông tới.

...

” Cáp ~ ”

Ngột Lực Đột hét lớn một tiếng, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, con ngựa hí lên một tiếng rồi tăng tốc đến mức cao nhất, bắt đầu liều mạng chạy như điên về phía trước. Sau lưng Ngột Lực Đột một ngàn kỵ binh Tiên Ti hò hét tranh nhau xông tới đội hình đang là một hàng thẳng tắp đột nhiên biến thành một đám quân đội hình toán loạn.

Ngột Lực Đột hơi khom lưng, thân thể cường tráng nép sát vào chiến mã. Ngũ toàn thạch Thiết thai cung đã nằm sẵn trong tay, hai mũi tên đã lắp sẵn vào dây cung. Mũi tên lạnh băng đã hướng về phía viên võ tướng cưỡi ngựa cầm thương đứng trước trận tiền của quân Hán.

“ Hãy.”

Ngột Lực Đột thở mạnh một hơi, thiết thai cung giương hết cỡ.

...

Trận tiền quân Hán.

Sát cơ băng lạnh như tơ nhện lan tới, Phương Duyệt cả kinh ngẩng đầu chỉ thấy hai điểm hàn tinh bắn tới nhanh như điện. Phương Duyệt hét lớn một tiếng, cương thương trong tay vung lên như chớp, quét ngang một cái hất hai điểm hàn tinh ra ngoài, cùng với hai tiếng va chạm lạnh lạnh, hai mũi tên to bằng ngón tay cái bị hất bay ra, hai tay cầm thương của Phương Duyệt cũng cảm thấy hơi tê dại.

Lực bắn thật mạnh!

Phương Duyệt nhìn thẳng vào viên võ tướng đang thúc ngựa cầm cung đi đầu đội quân Tiên Ti, đột nhiên hô to: “ Bắn tên.”

Hơn một ngàn cung thủ đã giương cung chờ sẵn lập tức buông tay phải, các mũi tên liền rời dây cung bắn ra như tia chớp ào ào bắn về phía đội hình người Tiên Ti. Thoáng một cái hơn trăm kỵ binh Tiên Ti ầm ầm ngã xuống, tiếng người rên rĩ, tiếng ngựa hí bị thiết vang lên liên tục.

” Bắn tên!”

Gần như cùng một lúc Ngột Lực Đột cũng hét to một tiếng, kỵ binh người Tiên Ti cũng ngồi vững trên lưng ngựa bắn đầu dùng tên bắn trả. Nhưng do cưỡi ngựa bắn tên nên sức bắn kém hơn quân Hán lại có bức tường khiên bảo vệ nên không thể gây cho cung thủ quân Hán tổn thương nào được.

” Ngao cáp ~”

Cung thủ quân Hán đang muốn bắn đợt tên thứ hai, để tiếp tục gây thương vong cho người Tiên Ti thì đột nhiên giữa trận tiền vang lên tiếng hét lớn, tiếng hét rung động màng nhĩ của quân lính hai bên. Chín trăm kỵ binh Tiên Ti đột nhiên quay ngựa, lướt qua đội hình trọng giáp bộ binh.

Toán thứ nhất vừa mới phóng đi thì toán một ngàn kỵ binh Tiên Ti thứ hai cũng tràn tới.

...

Sau trận quân Hán.

Một tên tiểu giáo leo lên đài quan sát gấp gáp nói: “ Tướng quân, không ổn rồi, không hay rồi.”

Bùi Nguyên Thiệu nghe vậy quay đầu lại cau mày hỏi: “ Có chuyện gì xảy ra?”

“ Công chúa ...” Tiểu giáo thở dốc nói: “ Công chúa điện hạ đã qua Hà Thủy, sắp sửa đến đại doanh ở bờ bắc rồi.”

” A?”

” Cái gì!”

Bùi Nguyên Thiệu và Quách Đồ nghe vậy đều lấy làm kinh hãi. Bùi Nguyên Thiệu thốt lên giận dữ: “ Sao người không khuyên ngăn công chúa? Công chúa điện hạ thân phận tôn quý, vạn nhất có điều gì sơ xuất người có vạn cái đầu cũng không đủ để chém đầu, người chết thì cũng đáng tội nhưng bản tướng quân và Quách Đồ tiên sinh cũng sẽ bị chém đầu theo người!”

“ Tiểu nhân có cam ngăn.” Tên tiểu giáo tái mặt kêu khổ nói: “ Nhưng mà không thể khuyên nổi, công chúa điện hạ còn sai người đánh tiểu nhân một trận, tướng quân hãy nhìn tiểu nhân, trên mặt, trên tay, cả trên người nữa, toàn thân đều bị đánh. Tiểu nhân đi theo chúa công và tướng quân từ khi ở Nam Dương đến đây, chưa khi nào bị như thế này!”

Quách Đồ hít sâu một hơi nói với Bùi Nguyên Thiệu: “ Tướng quân, chúng ta đi khuyên công chúa đi.”

...

Kỵ binh Tiên Ti từng đợt từng đợt như sóng vỗ bờ vô cùng vô tận, xung phong lao vào trận quân Hán.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đến giữa trưa cuối cùng cũng có tiếng tù và nổi lên, ba đội kỵ binh Tiên Ti cuối cùng cũng đã chạy thoát về trận địa. Trên chiến trường bụi bốc mù mịt chỉ nghe tiếng vó ngựa khiến cho người ta cảm thấy buồn bực.

...

Sau trận của người Tiên Ti.

Hai mươi đội một ngàn kỵ của Kha Bĩ Năng xuất phát từ cánh trái lao tới trận tiền của quân Hán bắn tên rồi lập tức lượn qua tạo thành một vòng tròn lớn đi qua cánh phải của quân Tiên Ti rồi về chỗ cũ. Cho nên quân của Thác Bạt Khiết Phấn và Bộ Độ Căn có thể thấy được sự thảm hại của đội quân Tiên Ti này.

Quả thật là đáng kinh ngạc. Cả một đội quân toàn thân đầy máu, tin thần suy sụp, ánh mắt lạc thần, tất cả đều bị thương nặng lần lượt đi qua trước mặt quân Tiên Ti, cả trận địa chỉ nghe tiếng kêu rên liên tục. Quân đội của Kha Bĩ Năng chết trận thì không hiểu nhưng hầu như toàn quân đều đã bị thương nặng, quá nửa số kỵ binh còn yếu tới mức lúc nào cũng có thể rơi từ trên lưng ngựa xuống.

Thi thoảng lại có một vài kỵ binh lão đảo rồi ngã từ trên lưng ngựa xuống đất rồi không thấy dậy nữa.

Với vết thương nặng như vậy lại đang xuất chinh đi xa rất thiếu Vu sư chữa trị cho thương binh kết quả này thật tai hại. Ít nhất có một nửa số thương binh phải chịu thống khổ, đau đớn hơn cả cái chết!

“ Hỡi các dũng sĩ bộ lạc Thác Bạt.”

Một tiếng quát như sấm nổ vang lên khiến mấy trăm tên kỵ binh của bộ lạc Thác Bạt vội đưa mắt nhìn. Ngột Lực Đột ánh mắt thê lương, cả người đầm máu xuất hiện trước mắt họ. Trên đùi, cánh tay, trên người cắm không dưới mười mũi tên nhọn, trong đó một mũi tên xuyên cả qua vai trái xuyên cả ra sau lưng, máu tươi đỏ sẫm từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Thấy thảm trạng kinh người của ngột Lực Đột như vậy các dũng sĩ của bộ lạc Thác Bạt đều hít sâu một hơi.

Đôi mắt Ngột Lực Đột hiện lên vẻ hung dữ quát to: “ Chúng ta các dũng sĩ của bộ lạc Kha Bĩ Năng đã dùng máu và tính mạng để chứng minh chúng ta không thẹn là con cháu của Thiên lang thần! Các dũng sĩ bộ lạc Thác Bạt, xem tiếp theo các người sẽ làm được gì, hi vọng các người cũng giống chúng ta không thẹn với danh hiệu con cháu của Thiên lang thần ..”

“ Các dũng sĩ bộ lạc Thác Bạt sẽ không để các người phải thất vọng đâu!”

“ Đúng thế, các người sẽ không đổ máu một cách vô ích đâu!”

“ Chúng ta nhất định sẽ bắt người Hán phải trả giá thật đắt!”

Các dũng sĩ bộ lạc Thác Bạt ầm ầm đáp lại, người trẻ tuổi như Thác Bạt Lực Vi lại càng bị khích động, hân giơ cao cây lang nha bổng trong tay quát lớn: “ Đạp bằng Hà Sáo, giết sạch người Hán!”

“ Đạp bằng Hà Sáo, giết sạch người Hán!”

Mấy trăm tên dũng sĩ Tiên Ti ở bên cạnh Thác Bạt Lực Vi cũng ầm ầm hưởng ứng. Sát khí tràn ngập cả trận địa người Tiên Ti, ngày càng nhiều binh lính điên cuồng reo hò, cuối cùng cả hai vạn dũng sĩ của bộ lạc Thác Bạt đều reo hò, tiếng reo ầm ầm như muốn rung trời vỡ đất truyền đến tận trận tiền của quân Hán.

Thấy sĩ khí của các dũng sĩ trong bộ lạc đang dâng cao, reo hò không ngớt, Thác Bạt Khiết Phấn vừa mừng vừa lo. Mừng vì Hồ phụ sinh không sinh khuyến tử, Thác Bạt Lực Vi tuy mới mười tám tuổi còn trẻ tuổi nhưng đã bắt đầu có biểu hiện có tố chất thích hợp để làm thủ lĩnh bộ lạc, đã biết làm cách nào để khích lệ lòng quân!

Có được người con như vậy còn mong ước gì hơn?

Nhưng Thác Bạt Khiết Phấn lại lo rằng tinh thần dũng sĩ bộ lạc Thác Bạt đang cao, lòng quân phấn chấn chưa hẳn đã là việc tốt. Quân Hán trước mặt được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị kỹ càng, dày dặn kinh nghiệm, đây chính là một đội Hồ lang chi sư. Nhưng hiện tại có thể thấy nói là Thác Bạt Khiết Phấn có muốn lùi cũng không còn đường lui nữa rồi.

” Giết ~ ”

” Giết giết giết ~ ”

Thác Bạt Lực Vi hét lớn một tiếng, hai vạn dũng sĩ Tiên Ti ầm ầm đáp lời, khí thế ngút trời, Thác Bạt Lực Vi quay lại nhìn Thác Bạt Khiết Phấn, Thác Bạt Khiết Phấn hơi gật đầu. Thác Bạt Lực Vi phấn chấn tiến lên đầu hàng quân vùng lang nha bổng trong tay huýt sáo một tiếng vang vọng bầu trời.

“ Hỡi các dũng sĩ đại Tiên Ti, hãy lên ngựa, nắm chặt thanh đao trong tay các người, hãy dũng mãnh như bảy sói đạp bằng quân Hán trước mặt. Để cho bọn chúng phải run rẩy trước loan đao của chúng ta đi.”

” Ngao ngao ngao ~ ”

Hơn hai vạn dũng sĩ Tiên Ti cùng gào lên, phóng ngựa theo sau Thác Bạt Lực Vi nhằm hướng trận địa quân Hán phóng tới. Mấy vạn vó sắt cuồng loạn nện trên nền đất hoang mạc lạnh băng, phát ra những tiếng ầm ầm liên tục khiến kẻ khác phải nghẹt thở, cả vùng đất đều rung chuyển như trong cơn động đất.

...

Trận tiền quân Hán.

Gió lạnh thổi ù ù làm cho chiếc áo choàng sau lưng Phương Duyệt bay phấp phật, mây đen đang từ cuối chân trời trôi dần đến che khuất mặt trời khắp chiến trường là vệt vùng ảm đạm. Trên trời tuyết bắt đầu rơi, một bông tuyết rơi nhẹ xuống chót mũi Phương Duyệt, thoáng chốc hóa thành một giọt nước trong suốt, Phương Duyệt nhất thời hắt hơi một cái.

Người Tiên Ti cuối cùng đã tấn công thật sự rồi!

Phương Duyệt đột nhiên quay đầu lại, trọng giáp bộ binh đôi mắt đều mở lớn, ánh mắt sắc như dao, họ đã trải qua quá nhiều trận huyết chiến thảm khốc nên các chiến binh này ý chí đã trở nên sắt đá, nếu trời có sập xuống bọn họ cũng sẽ thử dùng khiên chống lên.

Tất cả trọng giáp bộ binh, trường thương binh phía sau và cả năm ngàn tên cung thủ đã lập đội hình nghiêm cẩn chờ đợi! Cung tiễn thủ ánh mắt lạnh lùng tinh thần sung mãn, không tỏ ra chút mệt mỏi nào vì Phương Duyệt đã chia họ làm năm đội thay nhau xuất trận bắn tên, đảm bảo thời gian để phục rồi thể lực.

Phương Duyệt đột nhiên thúc ngựa xông lên dùng thương đâm mạnh vào một tấm khiên. Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, tên trọng giáp bộ binh ngạc nhiên đột nhiên đứng thẳng, ánh mắt hung dữ nhìn Phương Duyệt, quát to: “ Tướng quân!”

Phương Duyệt hơi gật đầu, tiếp tục thúc ngựa tiến về phía trước, cương thương trong tay liên tục điểm vào bức tường khiên. Các trọng giáp bộ binh đều vội vàng đứng lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm theo từng cử động của Phương Duyệt tới khi Phương Duyệt đi đến tận cùng bên trái của quân trận.

Ánh mắt của Phương Duyệt nhìn vào năm tên tiểu giáo chỉ huy đội trường thương binh, trầm giọng hét lên: “ Hán quân uy vũ!”

Năm tên tiểu giáo bộ binh nhìn thấy ánh mắt của Phương Duyệt liền đồng thanh đáp lại: “ Bách chiến bách thắng!”

” Ừ.”

Phương Duyệt gật nhẹ đầu, mỉm cười hài lòng thúc ngựa đi.

Năm tên tiểu giáo bộ binh đột nhiên nắm chặt tay, nhìn theo bóng của Phương Duyệt hét lớn: “ Xin tướng quân yên tâm, các ah em sẽ không làm nhục danh tiếng của quân Tịnh châu!”

Phương Duyệt cũng không quay lại, tiếp tục thúc ngựa phóng đi. Chỉ trong chốc lát đã biến mất ở rừng rậm bên cánh trái.

...

Trên đài quan sát sau trận quân Hán.

Quách Đồ và Bùi Nguyên Thiệu cuối cùng cũng không cản được Lưu Minh. Một mình một ý Lưu Minh đã vượt Hà Thủy đích thân đến trận tiền, hơn nữa còn leo lên đài quan sát xem cuộc chiến. Lưu Minh từ nhỏ chỉ sống trong cấm cung, thường nghe nói người Tiên Ti phương bắc bản tính dã man , cướp bóc đốt phá, giết người không việc ác nào là không làm.

Cho nên hôm nay, Lưu Minh muốn tận mắt nhìn thấy quân Hán anh dũng đánh bại bọn người Tiên Ti dã man này.

Lưu Minh vừa mới đi lên đài quan sát thì hiện ra trước mắt nàng là hàng hàng vũ khí áo giáp, hàng vạn chiến mã xông lên, bụi cát vàng của đại mạc hoang vu bốc lên mù mịt, kỵ binh Tiên Ti đông như kiến xông tới. Kỵ binh Tiên Ti chỉ còn cách quân Hán có mấy trăm bộ, nhưng hậu trận của chúng vẫn còn là những điểm đen không nhìn rõ nhân ảnh.

Trên trời mây đen xì, dưới đất kỵ binh tiến như nước triều dâng.

Đạp vào tai Lưu Minh ngoài tiếng vó ngựa ầm ầm hoàn toàn chẳng còn âm thanh nào khác!

Nhìn biểu tình kích động đến đỏ mặt của Lưu Minh, Quách Đồ trong lòng không khỏi than dài một tiếng khẽ lắc đầu. Công chúa điện hạ chỉ cảm thấy chiến tranh là một cảnh hoành tráng, thú vị, nào biết đâu chiến tranh là tàn khốc tanh máu? Trận đánh hôm nay chẳng biết có bao nhiêu chiến sĩ sẽ chết trận.

...

Trung quân Tiên Ti.

Khuất Dật lại thúc ngựa đi đến trước mặt Bộ Độ Căn, trầm giọng nói: “ Đại vương, quân đội của Kha Bĩ Năng xong cả rồi! Mặc dù hầu hết các chiến binh đều chạy thoát trở về nhưng quá nửa đều mạng vết thương trí mạng, có lẽ sống sót không còn được bao nhiêu! Còn lại các thương binh nhẹ thì cũng chẳng khá hơn, chỉ khổ cho thân nhân của họ cuộc sống về sau sẽ trở nên khó khăn.”

~~~~~

“ A ..” Bộ Độ Căn gật nhẹ đầu, mắt thoáng nét buồn rầu khó nhận ra, nói thật khẽ: “ Bộ lạc Thác Bạt bắt đầu tấn công rồi, bộ lạc Kha Bĩ Năng đánh đến trưa vậy cũng đã tiêu hao được khá nhiều tinh lực của quân Hán rồi.

“ Dạ.” Khuất Dật nặng nề gật đầu, trầm giọng nói: “ Bây giờ đến lượt trường thương binh và đao thuẩn thủ chiến đấu, không biết cuối cùng là thiết kỵ Tiên Ti phá trường thương trận của quân Hán, hay trường thương trận của quân Hán cản bước của thiết kỵ Tiên Ti đây, sẽ rất nhanh có kết quả thôi! Cho dù quân của Thác Bạt Khiết Phấn không thể nào xông qua được trường thương trận của quân Hán thì quân Hán cũng sẽ thương vong trầm trọng, sẽ như nổ cứng hết tầm thôi.”

“ Ừm ..” Bộ Độ Căn gật đầu nghiêng trang nói: “ Đến lúc đó bộ lạc Hoàng Kim chúng ta sẽ phát động đợt tấn công cuối cùng!”

...

“ Ầm ..”

Trong tiếng vó ngựa kinh thiên động địa, kỵ binh Tiên Ti ầm ầm xông tới.

” Bắn tên!”

Tiểu giáo bộ quân giơ cao cánh tay phát mạnh xuống, năm ngàn cung thủ đồng thời giương cung lấp tên, hướng lên trời. Sau một khắc tên nổ dày đặc như châu chấu bắn lên trên không, rít gió vượt không gian rơi xuống đội hình của người Tiên Ti, lập tức trong đội hình kỵ binh tiếng người kêu ngựa hí vang trời.

Hơn một ngàn kỵ binh ngã ngựa, lập tức bị vó ngựa của chính đồng đội dẫm nát thành tương, hàng chục chiến mã bị thương không nghe sự chỉ huy của chủ bắt đầu đâm thẳng vào đồng đội xung quanh làm kỵ trận hỗn loạn không ngừng.

” Toa toa toa ~ ”

” Hưu hưu hưu ~ ”

Trong tiếng rít gió liên tục, trường cung quân Hán phóng tên ra như mưa diên cuồng trút xuống đội hình kỵ binh của quân Tiên Ti. Áo giáp nhẹ bằng da trâu của người Tiên Ti không thể nào ngăn được tên bắn cầu vòng của cung thủ quân Hán. Trường cung quân Hán bắn cầu vòng quả là danh bất hư truyền.

Kỵ binh Tiên Ti bị trúng tên ngã xuống như ngã rạ.

“ Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại như vậy được!”

Đang hưng hân phóng nhanh trong trận của người Tiên Ti, Thác Bạt Lực Vi không tin nổi vào mắt mình! Đánh nhau đến tận trưa, bắn tên không ngừng vậy mà trường cung của quân Hán vẫn có thể bắn tiếp được? Nếu vậy bọn trường cung quân Hán không phải là người nữa rồi?

Thác Bạt Lực nghiêng rằng trèo treo nhưng không thể làm gì hơn, quân của bộ lạc Thác Bạt đã bắt đầu tăng tốc, nếu như lúc đó thu quân thì đội hình sẽ rối loạn, đến lúc đó đội hình của người Tiên Ti sẽ thật sự bị trường cung quân Hán bắn chết hết.

Hiện tại bộ lạc Thác Bạt chỉ còn một con đường sống đó là xông tới đập bằng quân trận của quân Hán!

“ Hỡi các dũng sĩ đại Tiên Ti, các người hãy chứng minh dũng khí và đầu chí của các người, không nên sợ hãi, đừng do dự, hãy dũng cảm tiến về phía trước ..” Thác Bạt Lực Vi điên cuồng vùng Lang Nha bổng, ngửa mặt lên trời hét: “ Rất nhiều trâu dê, đàn bà đang chờ các người hưởng thụ, giết sạch người Hán gà chó không tha. Giết ..”

” Giết giết giết ~ ”

Những kỵ binh Tiên Ti tránh được đợt mưa tên mất trợ tròn đỏ ngẫu như đám sỏi hoang hò hét ầm ĩ, vùng loan đao trong tay nhằm cự mã trận của quân Hán xông tới. Đúng như Bùi Nguyên Thiệu nhận xét hai vạn kỵ binh tập trung lại để xung phong bị cung thủ quân Hán bắn chết một nửa, vẫn còn một vạn kỵ binh có thể xông đến trận tiền quân Hán.

253. Chương 184: Đại Phá Tiên Ti

“ Ngao ngao ngao ~ ”

Đội tiên phong của người Tiên Ti đang điên cuồng gào thét, thúc ngựa mãnh liệt xông lên lao thẳng vào đội hình đao thuấn thủ quân Hán đang phòng thủ nghiêm mật cùng với hàng loạt trường thương sắc bén thò ra từ những khe hở của bức tường khiến lập thành trận cự mã. Trận cự mã đã gần trong gang tấc nhưng bọn kỵ binh Tiên Ti vẫn chưa có ý ngừng lại! Đám kỵ binh Tiên Ti chỉ có một ý niệm đơn giản điên cuồng trong đầu.

Đó chính là xông lên, cả người lẫn ngựa xông lên! Húc tung cự mã trận của quân Hán! Chỉ cần phá tan được cự mã trận của quân Hán để kỵ binh Tiên Ti vượt qua, bọn kỵ binh hung hãn này sẽ quay lại bao vây hai mặt, lúc đó thì số mệnh của quân Hán chỉ còn là trở thành mục tiêu để các dũng sĩ Tiên Ti thỏa sức chém giết thôi.

” Phốc phốc phốc ~ ”

” Bành bành bành ~ ”

Kỵ binh Tiên Ti điên cuồng phóng đến cuối cùng cũng đã húc mạnh vào cự mã trận của quân Hán, trường thương sắc bén trong cự mã trận đã đâm hàng trăm lỗ thủng trên hàng ngàn tên kỵ binh Tiên Ti, nhưng kỵ binh Tiên Ti vẫn điên cuồng lao tới, cự mã thương của quân Hán liên tục bị bẻ gãy. Với quán tính rất lớn nhiều chiến mã đã chết vẫn tiếp tục lao về phía trước húc mạnh vào bức tường khiến của đao thuấn thủ dựng lên làm phát ra những tiếng động vang dội cả không gian.

Trong những tiếng động ầm ầm còn có cả những tiếng xương gãy vụn ròn tan, đó là tiếng của xương đùi các chiến mã Tiên Ti gãy phát ra, tiếng quân sĩ hai bên kêu thảm trước khi chết vang lên liên tục. Hơn một ngàn kỵ binh Tiên Ti bị quán tính hất ngược lên cao, khi từ trên không trung rơi xuống thì mới giật mình phát hiện chờ bọn họ ở phía dưới là một mảnh rừng dày đặc trường thương.

Tại những nơi bị kỵ binh Tiên Ti húc vào trọng giáp bộ binh cũng thương vong trầm trọng, kỵ binh Tiên Ti trước khi chết cũng ném loan đao mặc dù bị bức tường khiến cản lại hết nhưng quán tính quá lớn của chiến mã lao vào bức tường khiến cũng là cho họ đau khổ rất nhiều.

Tấm khiên dù rất to lớn vững chắc nhưng cũng cần có bộ binh chống đỡ phía sau! Những trường thương nhô ra từ sau bức tường khiến có thể đâm xuyên cả người lẫn ngựa của kỵ binh Tiên Ti nhưng không thể nào ngăn được bọn chúng lao lên. Ở những nơi mà kỵ binh Tiên Ti gần như sử dụng cách đánh tự sát lao vào nhiều lần bức tường khiến cũng liên tục bị phá thủng, rất nhiều binh lính cả người lẫn khiên bị hất bay ra phía sau.

Người ngựa liên tục ngã xuống, tiếng kêu thảm vang động trời xanh.

Mặc dù tử thương vô số nhưng kỵ binh Tiên Ti vẫn không ngừng lao vào không ngừng, kỵ binh phía sau vẫn tiếp tục điên cuồng xông lên không màng sinh tử. Tựa như một đợt sóng bị đập tan lại một đợt khác xô bờ, liên tục không ngừng, hung hãn đánh sâu vào đội hình phòng ngự của quân Hán. Rất nhiều bộ binh trọng giáp anh dũng hi sinh không phải vì bị người Tiên Ti chém chết mà do bị chiến mã húc chết.

Vốn dĩ đội hình cự mã của quân Hán rất nghiêm chỉnh nhưng trong khoảnh khắc đã xuất hiện những rối loạn, nếu như sự rối loạn này tiếp diễn thì chỉ trong chốc lát nữa thôi cả phòng tuyến sẽ tan rã!

Thác Bạt Lực Vi phát hiện thấy trong đội hình quân Hán đã có sự rối loạn, lập tức hét lớn đến khản giọng: “Hỡi các dũng sĩ của đại Tiên Ti, quân Hán sắp vỡ trận rồi, hãy thể hiện dũng khí kiên cường của các người đi, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về các người, các con cháu của Thiên Lang thần trên trời. Giết ..”

” Giết giết giết ~ ”

Kỵ binh Tiên Ti phấn khởi tinh thần, tấn công càng mãnh liệt, phòng tuyến của quân Hán đã sắp tan vỡ.

...

Cánh phải của người Tiên Ti.

“Đáng tiếc.” Thác Bạt Khiết Phần đâm mạnh vào không khí một cái. Thì thào nói: “Chỉ tại chiến trường bị địa hình rừng rậm hai bên hạn chế kỵ binh quân ta không thể triển khai sang hai cánh để phát huy ưu thế binh lực, nếu được như vậy thì đội hình phòng ngự của quân Hán có thể bị phá một cách dễ dàng.”

Trung quân của người Tiên Ti.

“Thật là hay!” Bộ Độ Căn vỗ mạnh tay, mặt mày không nén nổi vẻ kích động nói: “Xem ra bộ lạc Thác Bạt sắp phá được phòng tuyến của quân Hán rồi.”

Khuất Đột cũng trầm giọng nói: “Không ngờ tên nhóc Thác Bạt Lực Vi cũng rất khá, không kém cha hắn bao nhiêu.”

Cánh trái của người Tiên Ti.

“Quân Hán không xong rồi?”

Kha Bỉ Năng hừ một cái, đôi mắt thoáng một tia lạnh lẽo nói: “Còn sớm để nói đến kết quả! Đại chiến lúc này mới bắt đầu, quân Hán nếu dễ dàng thất bại như vậy thì mấy trăm năm trước đã bị thiết kỵ Hung Nô đánh cho tan thành mây khói rồi.”

...

Chiến trường giữa hai bên.

“Đội đầu tiên tử chiến không lui, đội thứ hai, thứ ba, thứ tư lùi lại năm bộ lập trận lại.”

Trong thời khắc nguy cấp đó, một tiểu giáo bộ binh quơ mạnh nhận linh đao, khản giọng rống lên, nhưng một mũi tên sắc nhọn lạnh lùng bắn xuyên họng hắn, tiếng rống đang vang vọng đột nhiên bị ngừng lại. Nhưng ngay sau đó một tên bộ binh tiểu giáo khác lại quơ nhận linh đao vọt lên tiếp tục điều khiển trọng giáp bộ binh lập lại đội hình.

Trọng giáp bộ binh nhanh chóng trấn tĩnh lui lại. Chỉ còn đội thứ nhất tử chiến không lùi, liều mạng vì việc lớn, dùng máu thịt để ngăn địch. Quyết ngăn cản không để kỵ binh Tiên Ti vượt qua. Cuối cùng cũng tranh thủ được thời gian để cho đội hai, đội ba đội bốn rút lui năm bộ lập lại đội hình.

Đến khi đội một bị người Tiên Ti diệt sạch thì đội hình cự mã nghiêm chỉnh lại như phượng hoàng tái sinh, đã một lần nữa hình thành. Người Tiên Ti vừa bước qua xác của đám trọng giáp bộ binh đội một thì một lần nữa gặp ngay bức tường khiên của trọng giáp bộ binh. Nhưng mà lúc này thì thương vong của người Tiên Ti lại càng lớn hơn.

Vì bị đội trọng giáp bộ binh thứ nhất ngăn cản, tốc độ xông lên của người Tiên Ti bị chậm lại. Khi mà tốc độ bị chậm lại thì uy lực tấn công của kỵ binh giảm mạnh nên dễ dàng bị bức tường khiên cản lại, dễ dàng bị cự mã thương của quân Hán đâm chết hơn, cũng dễ dàng bị cung thủ của quân Hán bắn chết hơn!

Đây không phải là cách đánh mà người du mục với cách đánh chuyên tập kích và di chuyển quen thuộc, mà là cách đánh mà quân Hán quen thuộc nhất quyết chiến chính diện! Hai bên giao chiến trực diện nếu kỵ binh của quân du mục không thể đột phá được trận địa của cự mã trận thì chờ đợi bọn họ chỉ tử trận tại sa trường mà thôi!

Năm ngàn tên cung thủ tinh nhuệ vẫn đang liên tục giương cung, bắn tên đem từng đợt từng đợt mưa tên trút lên đầu kỵ binh Tiên Ti. Từ lúc khai chiến đến nay các cung thủ quân Hán không thể nhớ được mình đã giương cung bao nhiêu lần, bắn hết bao nhiêu bao tên, tay của họ cũng đã tê dại, không còn cảm giác bất nhẫn, mệt mỏi gì nữa.

Đau đớn.

Chỉ có ý chí giúp cho họ tiếp tục chiến đấu, không thể ngừng bắn tên cho đến khi kiệt sức.

...

Cánh phải của quân Tiên Ti.

“ Đáng tiếc! Chỉ thiếu có một chút là có thể phá tan được phòng tuyến của quân Hán rồi, ài ..”

Thác Bạt Khiết Phấn bù ngùi than dài một tiếng.

Vào giờ phút này trái tim Thác Bạt Khiết Phấn đang rỉ máu, đôi mắt như bốc lửa vì hắn thấy các dũng sĩ bộ lạc Thác Bạt đang bị quân Hán bắn gục từng đám, biến thành những thi thể ngã xuống. Họ đều là những tinh anh của bộ lạc Thác Bạt, là tương lai của bộ lạc Thác Bạt.

Tinh anh của bộ lạc nếu chết cả, vậy thì bộ lạc Thác Bạt bọn họ về sau sao có thể ngẩng mặt làm người trên thảo nguyên nữa.

Cánh trái của người Tiên Ti.

Đại tướng Tiết Quy Nê áp úng nói: “ Đại vương, quân Hán hình như đã ngăn được thế công của bộ lạc Thác Bạt rồi. Tiên phong của bộ lạc Thác Bạt đã bị địa hình rừng rậm xung quanh khiến tụ thành một đoàn rồi. Phía sau thì đại quân vẫn tiếp tục tiến đến, hiện hai bên đã lâm vào cuộc hỗn chiến đã bắt đầu đấu cung với nhau.”

Ngột Lực Đột cũng trầm giọng nói: “ Nhưng trường cung của cung thủ quân Hán sát thương lớn hơn, đội hình dàn trải mà đội hình Tiên Ti thì tập trung vô cùng dày đặc, tình huống này với bộ lạc Thác Bạt là vô cùng bất lợi.

“ Bản vương đã nói trước quân Hán không thể nhanh chóng thất bại như vậy, nếu như Thác Bạt Khiết Phấn mà không hạ lệnh thu quân thì bộ lạc Thác Bạt coi như xong!” Kha Bĩ Năng nói một tràng đôi mắt càng lộ vẻ âm lạnh, hắn trầm giọng nói tiếp: “ Nhưng hiện tại Thác Bạt Khiết Phấn có muốn thu quân cũng không được nữa rồi.”

“ Đúng vậy, người của bộ lạc Thác Bạt say máu chém giết qua rồi.”

“ Ài ..”

“Xem ra bộ lạc Thác Bạt hết thật rồi!”

Ngột Lực Đột, Tiết Quy Nê chư tướng đều liên tục thở dài, nhìn về phía chiến trường dẫm máu ở xa, đôi mắt không khỏi toát ra một tia bất nhẫn.

...

Hậu trận quân Hán, trên đài quan sát.

Ích Dương công chúa Lưu Minh thở phào một hơi dài, trái tim đang thấp thỏm cuối cùng đã ổn định trở lại, gương mặt đang tái nhợt cũng đã hồng trở lại. Nhớ lại tình huống nguy hiểm vừa qua Lưu Minh vẫn còn cảm thấy sợ hãi! Nhưng mà toán quân trước mặt đúng là gan dạ nếu như tại kinh đô Lạc Dương có một đội quân gan dạ như vậy đóng giữ thì trong thiên hạ còn có tên loạn thần tặc tử nào dám không nghe hiệu lệnh của hoàng huynh nữa?

...

Trong rừng, cách chiến trường năm dặm về bên trái.

Dưới sự che trở của rừng cây, một đội kỵ binh đông đảo đang yên lặng ẩn nấp. Tất cả các chiến mã đều miệng ngậm hàm thiếc. Móng bịt bông, binh lính nghiêm cấm nói chuyện, trừ tiếng gió thổi qua rừng phát ra tiếng ào ào, thì chỉ có tiếng trận chiến ngoài rừng liên tục truyền đến.

” Hí luật luật ~ ~ ”

Một tiếng ngựa hí đột nhiên phá tan sự yên lặng trong rừng. Một con tuấn mã đang cưỡi thặng lách qua các bụi cây, đạp trên thảm lá vàng đi đến.

” Tướng quân!”

” Đúng là tướng quân rồi.”

” Tướng quân đến rồi.”

” Các anh em mau đứng lên, tướng quân đã đến ..”

Trong tiếng gọi nhau liên tục, quân lính đang ẩn trong rừng đều vội vàng đứng lên đi đến tập hợp quanh chiến mã của vị tướng quân họ.

Phượng Duyệt một tay cầm thương một tay gạt cây cỏ trước mặt, cuối cùng cũng tới được bãi trống giữa rừng.

Rừng rậm đã ở sau lưng hiện ra một khu đất trống, sáu ngàn kỵ binh Ô Hoàn đang yên lặng chờ ở đây cả đêm. Trên áo giáp, trên mặt, lông mi của các tướng sĩ đều phủ đầy sương, nhưng đôi mắt họ chỉ thấy ánh hung tợn như những con sói. Trước đây lúc ở U châu, Mã đồ phu đã huấn luyện họ thành một đám sói hoang tàn nhẫn hiếu sát.

Trong mắt đám người Ô Hoàn không có cái gì gọi là liêm sỉ, không có cái gì là nhân nghĩa đạo đức, hơn nữa chưa có sự giáo hóa của thánh nhân, trong mắt bọn họ chỉ có sắc mặt Mã đồ phu, hung dữ, khát máu, khủng khiếp! Mã đồ phu bảo họ làm gì thì họ làm cái đó. Mã đồ phu bảo họ nghe lời Phượng Duyệt, bọn họ sẽ theo Phượng Duyệt chiến đấu.

Nhìn thấy những ánh mắt khát máu của người Ô Hoàn, Phượng Duyệt dù đã quen với việc giết chóc cũng hơi mất bình tĩnh một chút.

...

” Toa toa toa ~ ~ ”

Trong tiếng rít gió chói tai, tên từ trên trời từ trên trời rơi xuống như mưa cảm giác như vô cùng vô tận. Gã trẻ tuổi Thác Bạt Lực Vi tròn tròn đôi mắt, hung dữ nhìn đám tên đang rơi xuống, mắt như bốc lửa! Bao nhiêu dũng sĩ anh dũng của bộ lạc Thác Bạt đã ngã xuống dưới mưa tên của quân Hán rồi.

” Vương tử cẩn thận !”

Tên đội trưởng thân binh hét to một tiếng cả thân mình nhảy vọt khỏi lưng ngựa chắn trước mặt Thác Bạt Lực Vi loan đao vung ra như tia chớp mấy tiếng tinh tang vang lên ba mũi tên sắc nhọn bị hất ra nhưng mũi thứ tư đã trúng đích.

Bụng tên thân binh đội trưởng đã trúng một mũi tên sâu đến tận đuôi tên.

” Vương tử ~ ~ ”

Tên thân binh đội trưởng kêu khê một tiếng, từ trên không rơi xuống đất, gãy dựa một chút quay lại nhìn thác Bạt Lực Vi, rồi tắt thở.

“ Cái Tô Văn!”

Thác Bạt Lực Vi gào lên thê lương, vội nhảy xuống ngựa ôm tên đội trưởng thân binh vào ngực. Hắn cùng với Thác Bạt Lực Vi cùng lớn lên từ nhỏ, tình như chân tay. Chỉ đáng tiếc là dù Thác Bạt Lực Vi có hét vỡ cả trời thì tên đội trưởng thân binh Cái Tô Văn cũng vĩnh viễn không thể mở mắt được nữa.

“ A ..” Thác Bạt Lực Vi ngửa mặt lên trời hét to: “ Giết các người. Tiểu vương muốn giết sạch các người ..”

Gào lên một câu như sói tru, Tác Bạt Lực Vi mới bỏ lại thi thể của Cái Tô Văn nhảy lên mình ngựa, quơ thanh lang nha bổng nặng nề thúc ngựa xông thẳng vào trận địa quân Hán. Mấy trăm thân binh chịu trách nhiệm bảo vệ cho Tác Bạt Lực Vi vội vàng phóng ngựa chạy theo. Các kỵ binh tiên Ti gần đấy thấy đích thân vương tử điện hạ tự mình dẫn quân chém giết. Vốn tinh thần đang thấp lẹch tức hưng phần trở lại.

” Giết!”

Thác Bạt Lực Vi hét lớn một tiếng, lang nha bổng nặng nề hung hãn đánh xuống, ba thanh cự mã thương lập tức bị đánh thành sáu đoạn. Những mũi thương bị bẻ gãy bắn ngược lại đâm vào các khiên của trọng giáp bộ binh phát ra những tiếng đóc đóc liên tục.

Sau một khắc, Thác Bạt Lực Vi thúc mạnh vào bụng ngựa, con ngựa hấn cưỡi đứng dựng lên lảng không đá vào bức tường khiên.

” Bành bành!”

” Khách lạt!”

Hai tiếng đồng trầm đục vang lên, hai tấm khiên bị lực đá của con ngựa mà Thác Bạt Lực Vi đá vào bị tách ra. Giữa hai tấm khiên lớn vừa lộ ra khe hở hai tên bộ binh quân Hán còn chưa phục hồi tinh thần thì Thác Bạt Lực Vi đã vung lang nha bổng tràn ngập lửa hận đập xuống. Hai tiếng phụp, phụp vang lên, rồi đến tiếng xương cốt vỡ vụn, hai tên trọng giáp bộ binh đều bị đập lún xuống đất, máu tràn ra từ khoe miệng, ánh mắt đang lạnh lùng sắt đá dần ảm đạm đi.

” Hồng a ~ ”

Thác Bạt Lực Vi hét lớn một tiếng còn định phóng ngựa vào khe hở thì hơn mười thanh cự mã thương sắc bén từ ba hướng khác nhau đồng loạt đâm tới, Thác Bạt Lực Vi cố hết sức cũng chỉ đỡ được sáu mũi thương đâm tới, còn bảy mũi thương nữa đã đâm trúng con chiến mã hấn đang cưỡi. Chiến mã hí lên một tiếng thê thiết rồi hất mạnh Thác Bạt Lực Vi ra ngoài.

Thác Bạt Lực Vi còn đang ở trên không trung thì đã thấy từ bốn phương tám hướng tên nổ bắn tới như mưa, chỉ trong chớp mắt hấn đã bị tên bắn vào tua tủa như con nhím. Thác Bạt Lực Vi chưa kịp thể hiện tài năng hùng bá thiên hạ của hấn thì đã tử trận sa trường! Cùng với việc Thác Bạt Lực Vi chết trận thì bộ lạc Thác Bạt cũng mất đi tương lai. Sau này đế quốc Thác Bạt Tiên Ti thống trị vùng bắc sông Hoàng hà gần hai trăm năm cũng không xuất hiện nữa.

...

Cánh phải của quân Tiên Ti.

Bốn năm trăm thân binh khắp người đầy máu kinh hoàng chạy về bản trận, một tên thiên phu trưởng lão đảo nhào tới trước mặt Thác Bạt Khiết Phần, quỳ xuống cất tiếng khóc to: “ Đại vương! Vương tử đã .. đã ..”

“ Vương nhi đã làm sao?”

“ Vương Tử đã tử trận rồi, hu hu hu ..”

” Cái gì! Người nói cái gì! ?”

Thác Bạt Khiết Phần hét lên một tiếng mặt co rúm lại, nhìn chăm chăm vào mái tóc dài của tên thiên phu trưởng ngơ ngẩn. Đột nhiên hấn há miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã vật từ trên lưng ngựa xuống đất.

” Đại vương!”

” Đại vương?”

Hộ vệ ở bệnh Thác Bạt Khiết Phần cuống quýt tiến lên đỡ Thác Bạt Khiết Phần lên. Chỉ thấy Thác Bạt Khiết Phần hai mắt nhắm chặt, mặt vàng như nghệ hơi thở mong manh.

...

Trung quân Tiên Ti.

Khuất Đột gương mặt trầm trọng đi tới trước mặt Bộ Độ Căn, trầm giọng nói: “ Đại vương, bộ lạc Thác Bạt hỏng rồi. Đại quân hai vạn kỵ binh chỉ trở về được có bốn, năm ngàn! Số quân tử trận thực tế là không nhiều lắm nhưng hầu hết đã bị trúng tên nằm lại chiến trường không thể cử động được, nếu rơi vào tay quân Hán thì chỉ có chết.”

Bộ Độ Căn sắc mặt âm trầm, Khuất Đột không nói hấn cũng có thể thấy được. hấn chỉ không ngờ bộ lạc Thác Bạt lại thảm bại như vậy! Bộ lạc Kha Bỉ Năng thảm bại là nằm trong dự liệu, nhiệm vụ của bọn họ là tiêu hao tên của quân Hán, dùng máu và tính mạng để phá bỏ thật nhiều các chướng ngại của để mở đường cho bộ lạc Thác Bạt và bộ lạc Hoàng Kim.

Nhưng Bộ Độ Căn không thể đoán trước được là bộ lạc Kha Bỉ Năng mặc dù thương vong nghiêm trọng nhưng đại đa số còn quay trở về được, nhưng bộ lạc Thác Bạt quay trở về chỉ còn có bốn năm ngàn kỵ sĩ.

...

Người Tiên Ti không e ngại trọng giáp bộ binh của quân Hán, cũng không e ngại cung thủ quân Hán.

Trọng giáp bộ binh của quân Hán tất nhiên lợi hại nhưng nếu không có cung thủ và địa hình bảo vệ, đám bộ binh trọng giáp này rất dễ bị giết chết, cung thủ quân Hán cũng như vậy, nếu không có trọng giáp bộ binh bảo vệ thì cũng như dê bò đem đi cúng tế thôi. Cái chính là trọng giáp bộ binh và cung thủ kết hợp ăn ý với nhau thì sẽ là cơn ác mộng với người Tiên Ti.

Nếu gặp tình huống đó, sáng suốt nhất là người Tiên Ti nên lui binh, không dây dưa gì với quân Hán hết. Thật đáng buồn là Bộ Độ Căn đã cùng đường, hấn không thể rút lui được nữa.

Khuất Đột trầm giọng nói: “ Đại vương, xem ra vừa rồi quân Hán sử dụng một vạn bộ binh tham chiến, trong đó có bảy ngàn cung thủ (trong thực tế chỉ có tám ngàn bộ binh. Nhưng vì cách xa nhau lại có nhiều tình kỳ che chắn nên người Tiên Ti mới phán đoán sai lầm), bộ lạc Kha Bỉ và bộ lạc Thác Bạt xong rồi, nhưng bọn họ hi sinh cũng không phải hoàn toàn vô ích, ít nhất quân Hán cũng bị thương vong rất lớn nhiều nhất chỉ còn ba ngàn quân.”

“ Ủ.” Bộ Độ Căn nghiêm nghị gật đầu, trầm giọng nói: “ Đã đến lúc cho quân Hán một đòn chí mạng rồi!”

...

Hậu trận quân, trên đài quan sát.

Lưu Minh mừng rỡ nói với Quách Đồ: “ Tiên sinh, quân ta thắng rồi à?”

“ Hiện tại nói đến thắng bại là hơi sớm.” Quách Đồ mắt thoáng vẻ lo âu, nghiêm nghị nói: “ Hai cánh của người Tiên Ti mặc dù thất bại mà rút lui, nhưng đội quân tinh nhuệ nhất của họ ở trung quân vẫn chưa hành động! Mà quân ta cũng đã bị địch giết mất năm ngàn cung thủ, các cung thủ chưa bị thương thì cũng không thể giương cung nổi nữa.”

Bùi Nguyên Thiệu nói tiếp: “ Nghiêm trọng hơn nữa quân ta có gần một ngàn trọng giáp bộ binh thì đã thương vong phân nửa. Hai ngàn trường thương binh và năm ngàn cung thủ cũng đã chết khá nhiều không còn mấy nữa. Hơn nữa đã hơn một ngày trời chiến đấu, thể lực của quân sĩ đã đến giới hạn, chỉ sợ khó cản được sự tấn công của trung quân của người Tiên Ti.”

Lưu Minh càng nghe càng cảm thấy sợ hãi đến lạnh cả người, ấp úng hỏi: “ Nhưng quân ta không phải còn có kỵ binh sao?”

Quách Đồ đáp: “ Phương thức tác chiến kỵ binh thì người Tiên Ti am hiểu nhất. Hơn nữa kỵ binh của ta chỉ có sáu ngàn, chưa đến lúc cuối cùng, lúc quá khẩn cấp thì không thể dễ dàng đưa vào chiến trường! Nếu không kỵ binh quân ta không những không thể gây tổn thất cho người Tiên Ti mà ngược lại còn bị người Tiên Ti thịt sạch.”

Lưu Minh thất thanh nói: “ Như .. vậy .. phải làm sao bây giờ?”

“ Công chúa điện hạ không cần lo lắng.” Quách Đồ nghiêm trang nói: “ Người Tiên Ti mặc dù biểu hiện có chút ngoài dự liệu, nhưng quân ta cũng không phải là không có sự chuẩn bị. Ít nhất tình thế trước mắt thì tình hình cuộc chiến vẫn trong tầm kiểm soát của ta! Chỉ là trận này quân ta thương vong quá lớn, đến khi chúa công trở về không biết phải báo cáo thể nào đây.”

“ Phò mã?” Lưu Minh nghe vậy đôi mắt đẹp sáng lên, cất tiếng thánh thót hỏi: “ Bao giờ thì ngài ấy về?”
“ A, cái này ..” Quách Đồ nghe xong khó nghĩ nói: “ Hạ quan cũng không rõ.”

...

Trong cánh rừng cánh trái của quân Hán.

“ Tướng quân ..” Một tên thân binh chạy nhanh vào rừng tới trước mặt Phương Duyệt hẩn vội quì xuống báo cáo: “ Tướng quân, đợt sóng tấn công thứ hai của người Tiên Ti đã bị đánh lui, hai vạn quân Tiên Ti chỉ chạy thoát được bốn, năm ngàn, còn lại là bị thương nằm lại trên chiến trường chờ chết.”

Phương Duyệt trầm giọng nói: “ Quân ta thương vong thể nào?”

Tên thân binh buồn bã hạ giọng nói: “ Quân ta thương vong cũng rất lớn, cung thủ và trường thương binh thương vong gần hết (nói thương vong gần hết có nghĩa là bị thương mất sức chiến đấu chứ không phải chết hết) mười người không còn nổi một, trọng giáp bộ binh cũng thương vong phân nửa, hơn nữa các anh em thể lực đã suy yếu trầm trọng khó mà chống đỡ nổi một đợt xung phong nữa của quân Tiên Ti.”

“ A.” Phương Duyệt than nhẹ một tiếng, đôi mắt thoáng nét lo lắng, quay sang tên bộ binh nói: “ Mau trở về trung quân báo cho Quách Đồ tiên sinh là bản tướng quân ở đây đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ cần ông ấy ra lệnh một tiếng là sẽ cùng người Tiên Ti quyết một trận tử chiến!”

“ Tuân lệnh.”

Tên thân binh vội đáp lại, nhận lệnh đi ngay.

...

Trung quân của người Tiên Ti.

Đôi mắt sắc bén của Khuất Đột đang nhìn về phía trước đột nhiên hẩn quay sang Bộ Độ Căn nói: “ Đại vương, hậu trận của quân Hán đang rút lui!”

“ À, hậu trận quân Hán bắt đầu rút lui à?” Bộ Độ Căn lạnh lùng cười một tiếng, trầm giọng nói: “ Nhưng mà bây giờ mới nghĩ đến việc rút lui thì đã muộn mất rồi! Truyền lệnh, các dũng sĩ của bộ lạc Hoàng Kim toàn bộ xuất kích, một đợt này tiêu diệt hết quân Hán ..”

” Tuân lệnh!”

Khuất Đột hét to một tiếng thúc ngựa đến trận tiền của trung quân, vung lang nha bổng trong tay vung lên dẫn đầu kỵ binh Tiên Ti xông lên như một cơn hồng thủy tràn qua đê ào ạt xông lên phía trước.

...

Tiền phương của quân Hán, các tướng sĩ còn sống sau trận huyết chiến sợ hãi rút lui.

Khi các cánh mang các binh lính bị trọng thương đi được khoảng hai trăm bộ, đang lui về sau hàng tinh kỳ thì kỵ binh Tiên Ti cũng đã như thủy triều tràn tới. Đang lúc nguy cấp thì đột biến phát sinh! Tinh kỳ đang dày đặc như rừng che kín hậu trận quân Hán đột nhiên đổ rạp cả xuống.

Một đám chiến xa thô sơ đã ẩn sẵn sau hàng tinh kỳ đó.

Trong cuộc chiến trên thảo nguyên Bá Thượng, Mã Dục đã sử dụng thiết giáp liên hoàn chiến xa đại phá quân Lưu Ngu, bất ngờ giành lấy thắng lợi! Nhưng mà thiết liên hoàn chiến xa chỉ thích hợp trên thảo nguyên Bá Thượng còn trên địa hình bình nguyên này thì hoàn toàn vô dụng, không thích hợp chút nào với việc tác chiến trên bình nguyên.

Quách Đồ chỉ có đem chiến xa của Mã Dục hơi cải tạo một chút, từ một vũ khí tấn công sắc bén thành bức tường phòng ngự chắc chắn.

Đám chiến xa này gọi là chiến xa cho oai chứ thật ra chỉ là một khung gỗ được gia cố vững chãi bằng các đinh sắt to dài, gồm bốn cây gỗ lớn chụm lại ở giữa, mỗi một khung gỗ đều gắn mười cái khiên tròn to bằng Hồ Dương Mộc Tước, dài hơn sáu trượng ở mặt trước lại có rất nhiều đinh, cọc gỗ nhọn tua tủa.

Đám bộ binh kinh hãi tháo chạy đều lách vào khe hở giữa các chiến xa đi qua. Nhưng mà cơn thủy triều của kỵ binh Tiên Ti thì không làm như vậy được! Khi mà hàng tinh kỳ dày đặc đổ xuống thì kỵ binh Tiên Ti chỉ còn cách “Liên hoàn chiến xa” chỉ còn hơn mười bộ, họ hoàn toàn không có cơ hội lui lại, hay tránh né.

Chỉ có một số tướng lĩnh người Tiên Ti với trình độ cưỡi ngựa xuất sắc mới điều khiển ngựa nhảy cao vọt qua một loạt cọc gỗ và chông nhọn, nhưng đại đa số kỵ binh Tiên Ti không thể làm được như vậy, vì thế với quân tính rất lớn họ đâm mạnh vào hàng “Liên hoàn chiến xa” kinh khủng này. Các đinh sắt cọc gỗ, trường thương trong khoảng khắc đã đâm nát mấy trăm thân thể kỵ binh Tiên Ti.

Giữa hai đạo quân đột nhiên xuất hiện một hàng rào cự mã, khiến kỵ binh Tiên Ti đang mãnh liệt xông lên bị chặn đứng lại trong khoảnh khắc, đội hình đang nghiêm chỉnh đã rối loạn tụt lại một chỗ. Nếu đòn tối hậu của quân Hán chỉ có vậy, thì cũng chỉ có thể tạo thành một chút sát thương và ngăn bước kỵ binh Tiên Ti một chút thôi, cũng không thể thay đổi kết quả là sẽ chiến bại.

Nhưng đòn tối hậu của Quách Đồ hiển nhiên không chỉ có thế. Đi theo Mã Duyệt lâu ngày, sự xảo trá của Mã đồ phu đã lây vào đến tận xương tủy hắn, đã thành bản năng! Mã đồ phu hay dùng quân mạo hiểm, am hiểu các đánh di chuyển cướp bóc, một khi cơ hội đến lập tức thì triển thủ đoạn liên tục bất tận, không giết chết hoàn toàn quân địch tuyệt đối không dừng tay.

...

Trên đài quan sát.

Quách Đồ đột nhiên đưa mắt nhìn phía sau, tên thân binh đang đứng nghiêm phía sau lưng ý vội đem một cây lam kỳ thò ra khỏi đài quan sát phát lia lịa. Chỉ trong chớp lát trên một cây đại thụ cũng hiện ra một cây lam kỳ như thế, liên tục như vậy truyền tin đi xa. Tin tức nhanh chóng truyền đến đám rừng rậm bên cánh trái cách đó năm dặm.

“Tướng quân ..” tên thân binh thở hồng hộc chạy đến trước mặt Phương Duyệt gấp gấp nói: “Quách Đồ tiên sinh có lệnh, kỵ binh xuất kích!”

Phương Duyệt gật nhẹ đầu cảm thương lên ngựa vung một cái trước mặt sáu ngàn kỵ binh. Sáu ngàn kỵ binh Ô Hoàn vội nhảy lên ngựa. Trong tiếng kim loại ma sát liên tục, sáu ngàn mã đao đã rút ra khỏi vỏ. Trong rừng rậm lập tức tràn ngập một luồng sát khí lạnh căm căm.

...

Trung quân của người Tiên Ti.

Sau khi Khuất Đột thống lĩnh quân của bộ lạc Hoàng Kim xung phong trận cuối cùng cũng là đợt tấn công mãnh liệt nhất, lúc này bên cạnh Bộ Độ Căn chỉ còn hai ngàn thân binh! Cánh phải của quân Tiên Ti thì Thác Bạt Khiết Phần vẫn đang đang hôn mê bất tỉnh, cả bộ lạc Thác Bạt đang lo lắng đau khổ đã lâm vào cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Cánh trái của quân Tiên Ti có vẻ khả quan hơn, tương đối yên tĩnh. Hai vạn “Thương binh” cũng không xuất hiện nhiều biến hiện đau đớn. Bọn họ chỉ im lặng ngồi im trên lưng ngựa, thần sắc lạnh lùng. Nhất là thủ lĩnh Kha Bỉ Năng của họ thấy bên cạnh Bộ Độ Căn chỉ còn lại hai ngàn thân binh, đôi mắt Kha Bỉ Năng không khỏi thoáng qua một tia sát cơ lạnh lẽo.

254. Chương 185 :phương Duyệt Làm Phản..

Đang lúc đại quân Tiên Ti bị liên hoàn chiến xa trận của Quách Đồ ngăn cản thì Phương Duyệt dẫn sáu ngàn thiết kỵ xuất hiện đánh thẳng vào trung quân của Bộ Độ Căn, hai ngàn thân binh chết hết, Bộ Độ Căn cũng tử trận tại chỗ!

Thấy tình hình không ổn, Kha Bĩ Năng dẫn toàn bộ “Thương binh” rút lui về đại mạc.

Khuất Đột thấy vậy vội dẫn quân quay lại cứu viện thì đã không kịp, năm ngàn kỵ binh Ô Hoàn đã âm thầm qua sông cùng với sáu ngàn thiết kỵ của Phương Duyệt hai mặt giáp công, quân Tiên Ti đại bại. Quân Hán chém hơn một vạn quân, bắt sống hơn ba vạn quân, chiến mã, vũ khí cướp được vô số, vương tử bộ lạc Thác Bạt là Thác Bạt Lực Vi, đại vương của bộ lạc Hoàng Kim là Bộ Độ Căn tử trận, hơn nữa lại bắt sống đại vương của bộ lạc Thác Bạt là Thác Bạt Khiết Phần.

Khuất Đột dẫn tàn binh bại tốt kinh hoàng trở về đại mạc giữa đường lại gặp đại quân của Kha Bĩ Năng phục kích, toàn quân bị tiêu diệt. Đến lúc này thế chân vạc trên thảo nguyên đã hoàn toàn bị phá vỡ, bộ lạc của Bộ Độ Căn và Thác Bạt Khiết Phần đã suy sụp, Kha Bĩ Năng cuối cùng đã thống nhất các bộ lạc trên thảo nguyên.

Ngũ Nguyên, đại doanh quân Hán.

Phương Duyệt hiên ngang đi thẳng vào đại tướng của Lưu Minh, ôm quyền nghiêm mặt nói: “Mạt tướng thân mang giáp trụ không tiện hành đại lễ xin công chúa diện hạ thứ tội.”

“Miễn lễ.” Lưu Minh cười nhạt, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn vào mặt Phương Duyệt hỏi: “Người chính là tướng quân Phương Duyệt?”

Phương Duyệt ôm quyền cúi đầu đáp: “Chính là mạt tướng.”

“Thật là một tướng quân rất tài ba.”

“Đa tạ công chúa đã ban khen.”

Đôi mắt đẹp của Lưu Minh chợt lóe lên đột nhiên hỏi: “Tướng quân có thể vì triều đình cống hiến không?”

Phương Duyệt nghe vậy sững sốt ngẩng đầu đáp: “Công chúa sao lại nói vậy? Mạt tướng thân là người Hán, cũng là tướng nhà Hán, sao lại không nguyện dốc sức vì triều đình?”

“Bản cung muốn ..” Lưu Minh khẽ mỉm cười nói: “Điều tướng quân dẫn tinh binh về Lạc Dương, bảo vệ kinh đô, người có bằng lòng không?”

“Mạt tướng không dám trái lệnh.” Phương Duyệt nghe vậy ấp úng nói: “Nhưng mà việc này quá lớn, chưa được lệnh của tướng quân mạt tướng không dám tự tiện hành động.”

“Nếu bản cung có thánh dụ của thiên tử thì sao?” Lưu Minh đáp: “Liệu có được không?”

Phương Duyệt không chút suy nghĩ gật đầu đáp: “Nếu có thánh dụ của Thiên tử tất nhiên có thể.”

“Nếu vậy ..” Lưu Minh đứng thẳng dậy cất giọng trong trẻo nói: “Phương Duyệt nghe chỉ.”

Phương Duyệt do dự đáp: “Việc này ..”

“Sao hả?” Lưu Minh gương mặt đẹp sầm xuống, thanh âm lạnh lùng nói: “Bản cung chính là công chúa đại Hán, chẳng lẽ còn có thể giả truyền thánh chỉ cho người sao?”

Phương Duyệt bất đắc dĩ cúi quỳ xuống.

...

Tấn Dương đại bản doanh của Đồng Trác.

Lữ Bố cúi đầu xá Đồng Trác hiên ngang nói: “Bố .. tham kiến chúa công.”

“Phụng Tiên mau đứng lên, ha ha ha ..” Trông thấy Lữ Bố uy vũ hiên ngang, là một anh tài, Đồng Trác hai mắt sáng lên không nhịn được khen: “Sinh được con như Phụng Tiên thì thật chẳng còn gì để hối tiếc.”

Lữ Bố hiểu ý cúi đầu xá một cái, cao giọng nói: “Hài nhi xin ra mắt nghĩa phụ.”

“A ha ha ..” Đồng Trác cực kỳ vui sướng, tự mình đến đỡ Lữ Bố dậy vui vẻ nói: “Phụng Tiên con ta mau đứng lên đi.”

“ Đa tạ nghĩa phụ.” Lữ Bố chấp tay lại nói: “ Hài nhi với thái thú các quận Thượng Đảng, Tân Hưng, Nhạc Bình, Nhậm Môn đều là chỗ quen biết cũ, con xin đi thuyết phục họ theo hàng.”

Đồng Trác vui sướng nói: “ Ta có được Phụng Tiên giúp đỡ thật như cá gặp nước!”

Tháng tư năm Trung Bình thứ tư, thuộc hạ cũ của Đinh Nguyên là Lữ Bố dẫn quân đầu hàng Đồng Trác. Không lâu sau Lữ Bố lại chiêu hàng thêm các quận khác. Toàn bộ Tịnh châu đã về tay Đồng Trác. Đến lúc này, Đồng Trác đã hùng cứ Lương châu, Tịnh châu và quận Hà Đông, dưới tay có hai mươi vạn hùng binh, hơn ngàn viên đại tướng, thế lực có thể nói là như mặt trời chính ngọ.

...

Thượng quận, quân doanh của Mã Dục.

Giả Hủ vội vã đi vào đại tướng, nói với Mã Dục: “ Chúa công có tin tức rồi.”

Mã Dục trầm giọng nói: “ Tin tức thế nào?”

Giả hủ nói: “ Lữ Bố đã đầu hàng, toàn bộ Tịnh châu đã rơi vào tay lão tặc Đồng Trác rồi.”

“ Cái gì?” Mã Dục đứng bật dậy: “ Lữ Bố theo hàng Đồng Trác?”

“ Đúng vậy.”

“ Đinh Nguyên đâu?”

Giả hủ hít sâu một hơi nghiêm giọng nói: “ Lão tặc Đồng Trác dùng độc kế của Lý Nho, thân chinh dẫn hai vạn tinh binh lên qua Vương Ốc sơn đột kích Tấn Dương thành công, Đinh Nguyên chết lâu rồi.”

“ Sao Đinh Nguyên lại khinh suất như vậy, hẳn thật sự chết rồi sao.” Mã Dục nói một chập rồi vội kêu to: “ Cao Thuận, Chu Thương đâu? Điểm hai ngàn tinh binh cho bản tướng quân?”

Giả hủ nói: “ Cao Thuận, Chu Thương hai vị tướng quân hiện đang đóng quân ở bên Dã Ngưu.”

“ À ..”

Mã Dục nhẹ à một tiếng cau mày không nói.

“ Chúa công, tình hình diễn ra cực kỳ bất lợi với quân ta, sau khi Đồng Trác lấy được Tịnh châu đã thành thế bao vây ba mặt với Hà Sáo, nếu người Tiên Ti ở Mạc bắc cùng ra tay với chúng ta, sau này hậu hoạn khôn cùng!”

Giả Hủ nghiêm giọng nói tiếp: “ Cũng may các các quận ở Tịnh châu tuy đầu hàng nhưng chưa ổn định, lại có Công Tôn Toản, Hàn Phúc theo dõi gắt gao, sẵn sàng ứng phó nên trong lúc này Đồng Trác vẫn chưa dám tùy tiện xuất quân. Bây giờ là cơ hội cuối cùng để chinh phục người Tiên Ti!”

“ Ủ.” Mã Dục gật đầu nói: “ Nếu không phải Lương châu có biến động, lúc này bản tướng quân đã thân chinh dẫn quân bắc phạt rồi.”

“ Báo ..” Mã Dục vừa dứt lời, cửa trường độ nhiên vén lên, tiếng báo cáo vang từ ngoài vào, Cú Đột hất màn trường đi vào: “ Tướng quân, Hà Sáo cấp báo.”

“ Hả, Hà Sáo?”

Đôi mắt Mã Dục lạnh hẳn đi, hai tay đặt trên án nắm chặt.

Cú Đột thở dốc mấy hơi nói tiếp: “ Mười ngày trước, bảy vạn thiết kỵ Tiên Ti đột nhiên xuất hiện tại Nam Lộc, Âm sơn, ý đồ tấn công Hà Sáo, Bùi Nguyên Thiệu tướng quân, Quách Đồ tiên sinh và Phương Duyệt tướng quân dẫn quân nghênh địch. Tại Ngũ Nguyên đã đại phá quân Tiên Ti chém đầu hơn một vạn địch, bắt sống hơn ba vạn, chiến mã, khí giới thu được vô số.”

“ Hả?”

Mã Dục sắc mặt vẫn như thường nhưng nắm tay đã buông lỏng ra.

Giả Hủ suy nghĩ một lúc nhưn mảy nói: “ Chúa công, người Tiên Ti mới thảm bại, thực lực hao tổn rất nhiều, lúc này chúng ta nên nhân cơ hội thừa thắng chinh phục toàn bộ người Tiên Ti.”

“ Chúa công!” Giả Hủ vừa dứt lời, lại thấy Điển Vi bước nhanh vào trướng hét lớn: “ Quách Đồ tiên sinh vừa cho khoái mã đưa tin Phương Duyệt làm phản rồi.”

“ Hả?”

Bàn tay Mã Dục vừa thả lỏng lại nắm chặt lại.

Giả Hủ cũng vội hít sâu một hơi, khó tin nói: “ Phương Duyệt làm phản à?”

“ Vâng.” Điển Vi gật đầu nói: “Ba hôm trước, Bùi Nguyên Thiệu tướng quân và Quách Đồ tiên sinh nghe thấy chúa công đã về đến Thượng quận liền hộ tống công chúa đến Quy Tư nghênh đón chúa công, nhân lúc Bùi Nguyên Thiệu tướng quân và Quách Đồ tiên sinh không ở bản doanh Mỹ Tắc, tên nghịch tặc Phương Duyệt dẫn năm ngàn quân bản bộ rời khỏi Mỹ Tắc.”

Mã Dục giận đến xanh mặt, trầm giọng nói: “ Thăng phản tặc Phương Duyệt đang đi về hướng nào?”

Điển Vi đáp: “ Đang đi về hướng bên Dã Ngưu.”

“ Bên Dã Ngưu? Tên Phương Duyệt này chẳng lẽ muốn chạy theo Đồng Trác?” Mã Dục đột nhiên đứng dậy gấp gấp nói: “ Đi! Đại quân lập tức nhổ trại trong đêm, lập tức đến bên Dã Ngưu.”

...

Tấn Dương đại doanh của Đồng Trác.

Lý Nho vội vã đi vào nói nhanh: “ Chúa công, Lương châu cấp báo!”

“ Cái gì!” Đồng Trác cả kinh giật bắn người thất thanh hỏi: “ Lương châu à?”

“ Vừa mới nhận được tin cấp báo tám trăm dặm của Từ Vinh tướng quân cấp báo, Mã đồ phu dẫn một ngàn thiết kỵ đột nhiên xuất hiện tại Lương châu!” Lý Nho đưa tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán nghiêm giọng nói: “ Khó trách hẳn chỉ cho Cao Thuận dẫn hai ngàn binh mã tham gia liên quân, ngoài ra không có động tĩnh gì khác, thì ra là Mã đồ phu chỉ muốn dùng sáu lộ đại quân để thu hút sự chú ý của quân ta. Mục đích thực sự của hắn là đánh chiếm Lương châu, chiếm lấy căn cơ của tướng quân, tâm địa thật hiểm độc.”

Đại tướng Phàn Trù không đồng ý nói: “ Lương châu có Từ Vinh tướng quân với ba vạn quân trấn giữ lại có hai vạn thiết kỵ Lương châu của Lý Thôi tướng quân ở Trương Dịch, Mã đồ phu chỉ đem có một ngàn kỵ vào Lương châu thì làm được trò chống gì? Từ Vinh, Lý Thôi hai vị tướng quân chỉ cần tùy tiện búng tay một cái cũng có thể tiêu diệt hắn.”

“ Phàn tướng quân không nên coi thường Mã đồ phu! Phải biết rằng Mã đồ phu chính là cháu của mãnh tướng Tây Lương Mã Đằng, cùng là dòng dõi của Phục ba tướng quân Mã Viện từng chinh phục Tây Lương, rất có uy tín trong lòng người Khương Hồ! Rất dễ dàng kích động các binh sĩ Khương hồ ở các quận Lương làm phản.”

Lý Nho nói một hồi sắc mặt trở nên âm trầm, nghiêm giọng nói: “ Mà sự thật đã xảy ra như vậy, Mã đồ phu vừa tới Lương châu thì đã sách động ba mươi sáu trại người Khương làm phản.”

“ Hả?” Đồng Trác cả kinh: “ Ba mươi sáu trại người Khương làm phản?”

Phàn Trù cũng sợ hãi hít sâu một hơi ấp úng hỏi: “ Ba mươi sáu trại người Khương! Chẳng phải là những bộ lạc Khương Hồ khó thu phục nhất sao? Chúa công đã vài lần phái người lên chiêu lãm mà không thành công.”

“ Hơn nữa Mã đồ phu mưu tính sâu xa khôn chỉ một lần.” Lý Nho nói: “ Kích động ba mươi sáu trại người Khương làm phản chỉ là bước đầu tiên trong quỷ kế của Mã Đồ phu, kế tiếp hẳn còn mưu kế âm hiểm hơn là lợi dụng danh tiếng của Phục ba tướng quân Mã Viện và Mã Đằng kích động quân Khương Hồ trấn thủ tại các quận huyện làm phản.”

Mưu sĩ Lý Túc thất thanh nói: “ Nếu như vậy thì Lương châu nguy mất.”

Lý Nho thở phào một hơi nói: “ Cũng may là Từ Vinh tướng quân đã lập tức quyết định rất nhanh đem toàn bộ quân Khương Hồ điều đi Hán Trung, lại dẫn đại quân cố thủ tại bờ đông Hà Thủy, Mã đồ phụ hết cách không làm gì được bèn dẫn đám quân Khương tộc làm phản đó lui về Hà Sáo.

255. Chương 186: Đánh, Dù Cho Có Là Công Chúa.

Bến Dã Ngưu.

Cao Thuận Chu Thương thúc ngựa tiến đến trước trận tiền của Phương Duyệt, Phương Duyệt cảm thương ngồi trên ngựa ôm quyền nói: “ Mặt tướng tham kiến hai vị tướng quân.”

Chu Thương cau mày nói: “ Phương Duyệt, người không trấn giữ ở Mỹ Tắc lại dẫn đại quân đến bến Dã Ngưu này làm gì?”

Phương Duyệt đáp: “ Mặt tướng nhận lệnh điều động đi qua đây, xin hai vị tướng quân nhường đường.”

“ Nhận lệnh điều động?” Chu Thương nghi hoặc hỏi: “ Có lệnh bài của chúa công không?”

“ Chúa công xa tận Lương châu làm sao có lệnh bài được.”

“ Thế có khẩu dụ của chúa công không?”

“ Phương Duyệt cũng thành thực đáp: “ Chưa từng có khẩu dụ của chúa công.”

Chu Thương sắc mặt dãn trở nên âm trầm hỏi: “ Nếu vậy thì có lệnh bài của Quách Đồ tiên sinh không?”

Phương Duyệt ôm quyền nói: “ Chu Thương tướng quân, tại hạ không dám có chút dấu diếm, cũng chưa từng có lệnh bài của Quách Đồ tiên sinh.”

“ Phương Duyệt!” Chu Thương đột nhiên biến sắc quát to: “Vừa không có khẩu dụ của chúa công, lại không có lệnh bài của Quách Đồ tiên sinh, người tự tiện điều động đại quân xuất chinh thì phải chịu tội gì?”

Phương Duyệt sắc mặt lộ vẻ không vui, đang muốn nói rõ nguyên nhân đây chỉ là phụng chỉ đi đến Lạc Dương thì lại nhớ đến lời dặn của công chúa Ích Dương Lưu Minh, chuyến này đi là sự việc quan trọng, không được dễ dàng nói rõ với người khác! Nghĩ đến đây Phương Duyệt đánh thôi, ngang ngang nói với Chu Thương: “ Mặt tướng lặp lại lần nữa đây là phụng chỉ đi qua xin hai vị tướng quân hãy nhường đường.”

Chu Thương tái mặt nói: “ Nếu bản tướng không cho đi qua thì sao?”

Phương Duyệt rút thương ra cầm ngang ở tay rồi chỉ vào Chu Thương, nghiêm giọng nói: “ Nếu vậy đừng trách mặt tướng vô lễ.”

“ Tên thất phu Phương Duyệt đừng có can rở, đừng cho rằng ông đây sợ người.”

Chu Thương đột nhiên biến sắc, trong đầu hiện lên trận giao đầu đầu tiên của mình với Phương Duyệt. Lúc đó, Chu Thương có chút khinh địch chỉ tùy tiện vung đao chém xuống một tên tiểu giáo quân Hán, nhưng kết quả là bị tên Phương Duyệt “ Vô danh tiểu tốt” xoay thương đánh một đòn suýt rơi xuống ngựa.

Phương Duyệt lạnh nhạt nói: hai vị tướng quân đừng ép bản tướng.”

Cao Thuận thúc ngựa tiến lên ung dung nói: “ Phương Duyệt tướng quân có tự tin qua được bến Dã Ngưu này không?”

“ Cao Thuận tướng quân, Hãm trận doanh quả thật là đội quân tinh nhuệ nhất mà mặt tướng biết. Nhưng mà ..” Phương Duyệt nói đoạn ánh mắt lộ vẻ nghiêm nghị, trầm giọng nói: “ Đại trượng phu sống trên đời, nếu thấy việc nên làm thì dù có ngàn vạn người ngăn cản vẫn vì nghĩa mà làm. Mong hai vị tướng quân nể tình đồng liêu mà đừng ngăn cản nữa.”

“ Hay cho một câu vì nghĩa mà làm, dù cho vạn người ngăn cản, khí tiết của tướng quân thật đáng để người khác khâm phục.” Cao Thuận nói đến đây mắt lộ vẻ nghiêm trang, trầm giọng nói: “ Hôm nay tướng quân bỏ chúa công, bỏ đồng liêu chẳng nhẽ cũng vì nghĩa?” Cao Thuận ngu dốt xin tướng quân tận tình chỉ giáo.”

Phượng Duyệt im lặng hồi lâu mới cảm khái nói: “ Tầm lòng của Phượng Duyệt, trời có thể chứng giám!”

Cao Thuận cau mày không vui nói: “ Nếu tướng quân tự thấy không hèn với trời sao không nói thẳng nguyên nhân việc này đi?”

Chu Thương đã rút đao cầm ở tay, lớn tiếng quát lên: “ Cao Thuận tướng quân hơi đầu mà nói chuyện với thẳng phản chủ này làm gì? Tất cả không ai để hấn qua, hợp sức giết hấn ..”

Phượng Duyệt thở dài nói: “ Chẳng lẽ không động thủ không được sao?”

“ Chu Thương cả giận nói: “ Chỉ e là không còn cách nào khác.”

“ Nếu đã vậy ..” Phượng Duyệt giờ thương lên bù ngùi nói: “ Phượng Duyệt xin đắc tội, xem thương đây!”
” Dừng tay!”

Phượng Duyệt đang muốn thúc ngựa xông lên thì ở phía xa đột nhiên vang lên tiếng hét như sấm nổ. Phượng Duyệt, Chu Thương, Cao Thuận đều quay lại nhìn, chỉ thấy trên bình địa phía tây có một con ngựa đang hối hả phi đến. Người cưỡi ngựa mặt đen như chôn chảo, thân như thiết tháp sau lưng đeo hai cây đại thiết kích hiển nhiên là Điển Vi thị vệ thiết thân của Mã Dục.

Điển Vi thúc ngựa phi nhanh đến lớn tiếng quát to: “ Chúa công ở đây ai dám động thủ?”

” Chúa công!”

” Chúa công?”

” Tướng quân?”

Cao Thuận , Chu Thương sắc mặt lộ vẻ vui mừng, còn trong mắt của Phượng Duyệt hiện vẻ lo lắng.

...

Mỹ Tắc, đại trưởng của Mã Dục.

“ Choang ..”

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên, Lưu Minh dùng tay hất cái bát trên tay Lưu Nghiên xuống đất, cháo gà nóng bỏng trong bát bắn tung lên người Lưu Nghiên. Lưu Minh chỉ ngón tay ngọc vào mũi Lưu Nghiên mắng mỏ: “ Tiện nhân kia, ngươi có ý gì mà dám đem món cháo gà của bọn tiểu phu nơi thôn dã cho bản công chúa ăn? Ngươi muốn làm nhục bản công chúa phải không?”

Lưu Nghiên mặt lộ vẻ khó xử, lo sợ bắt nạt nói: “ Công chúa nhưng .. nhưng .. là ..”

“ Không nhưng nhị gì cả,” Lưu Minh ỷ thế nói: “ Lập tức mang đồ ăn thịnh soạn cho bản cung, nếu không đừng trách bản cung không khách khí với ngươi. Hừ.”

“ Không khách khí? Ngươi sẽ không khách khí thế nào?”

Lưu Minh vừa dứt lời thì một âm thanh trầm thấp của đàn ông từ ngoài trường vọng vào, Lưu Nghiên, Lưu Minh cùng các thị nữ, nữ nô đều vội vàng quay đầu lại. Mân trưởng bị gạt ra, Mã Dục thân mặc giáp sắt, chiến bào chưa cởi hiên ngang đi vào. Mã Dục ánh mắt thâm trầm bức bối, như đang rất giận dữ.

“ Khẩu kiến tướng quân.”

Vừa nhìn thấy hấn vào trường mấy tên nữ nô Hung Nô vội vã quỳ xuống hành lễ.

“ Lưu Nghiên ra mắt phu quân.”

Lưu Nghiên đang muốn quỳ xuống thi lễ thì bị Mã Dục nhẹ nhàng cản lại.

“ Phò mã?” Lưu Minh cuối cùng cũng hồi phục tinh thần quay lại vui mừng nói với mấy tên thị nữ mang từ trong cung đến: “ Mấy người các ngươi còn lo lắng gì nữa, không mau bái kiến Phò mã đi.”

“ Không cần đâu!”

Mấy tên thị nữ đang muốn tiến lên thi lễ thì bị Mã Dục phát tay cản lại.

Nhìn thấy Mã Dục sắc mặt giận dữ, giọng nói nặng nề, Lưu Minh mới nhận ra được việc Mã Dục nổi giận chắc là vì nàng, liền không khỏi ngạc nhiên nói: “ Phò mã, ngài là sao vậy?”

“ Làm sao à?” Mã Dục hằm hằm nhìn Lưu Minh đột nhiên quát lên: “ Ngọc Nương, Nãi Chân Nhi Đóa đâu?”

“ Có tiện thiếp.”

Ngoài trướng vang lên hai tiếng đáp trong trẻo, chợt hai nhân ảnh tiến vào đại trướng, chỉ thấy Trâu Ngọc nương và nữ vương Nguyệt thị Nãi Chân Nhi Đóa mặc nhung phục, mạnh mẽ oai hùng, tiến vào trong trướng.

Mã Dục đưa tay chỉ Lưu Minh, nghiêm giọng nói: “ Đem tiện nhân này trói lại.”

“ Vâng.”

Hai nàng ứng thanh, Trâu Ngọc nương tóm lấy hai vai Lưu Minh, Nãi Chân Nhi Đóa không nói không rằng cầm thùng trói hai tay Lưu Minh vào cây cột gỗ ở trung tâm đại trướng thể chất yếu đuối làm sao có thể chống lại được hai cô gái mạnh mẽ là Trâu Ngọc nương và Nãi Chân Nhi Đóa được? Đến khi nàng hồi phục tinh thần thì đã bị trói chặt vào cây cột rồi.

“ Mã Dục ngươi muốn làm gì?” Lưu Minh vừa sợ vừa giận, giận dữ nói: “ Đừng quên bản cung là công chúa của đại Hán, hoàng huynh đem gả cho ngươi đấy. Mặc dù bản cung đoái hoài đến ngươi nhưng nếu ngươi dám vô lễ với bản cung như thế sao? Ngươi, ngươi đã làm quá phận rồi đấy.”

“ Công chúa à?” Mã Dục khoe miệng đột nhiên nở nụ cười tà ác, rít lên: “ Ta đang muốn đánh công chúa đây! Nãi Chân Nhi Đóa, lột hết xiêm y của tiện nhân này ra, Ngọc nương mang roi đến cho ta! Hôm nay ta phải dạy cho tiện nhân này một bài học nhớ đời, cho nàng ta nhớ kỹ thể nào là đạo làm vợ!”

“ Vâng.”

Nguyệt Thị nữ vương yêu kiều đáp một tiếng rồi, tiến lên túm lấy quần áo Lưu Minh định xé ra. Lưu Minh vừa thẹn vừa lo lắng quát lên: “ Con đàn bà man di kia, ngươi dám! ?”

Nữ vương Nguyệt Thị cười khê một tiếng nhẹ nhàng nói: “ Xem ta có dám hay không nhé.”

Dứt lời, Nguyệt thị nữ vương giật mạnh một cái. Chỉ thấy xộc một cái chiếc áo da cừu đắt giá của Lưu Minh bị xé toạc thành hai mảnh, khiến Lưu Minh kêu lên sợ hãi không thôi. Nguyệt Thị nữ vương liên tục giật tung tất cả xiêm y , cả chiếc yếm sát người cũng lột cả xuống. Lúc này trên người Lưu Minh không còn gì nữa, thấy rõ làn da trắng như tuyết, ngực cao, eo thắt, giữa hai đùi có điểm hồng hồng, cây cỏ um tùm cũng lộ ra hết.

Mã Dục nhìn Lưu Minh chằm chằm không chớp mắt, đưa tay ra giọng âm trầm: “ Roi.”

Trâu Ngọc nương vội đưa một cây roi ngựa cho Mã Dục. Lưu Nghiên lộ vẻ không đành lòng khuyên nhủ: “ Phu quân bớt giận, công chúa điện hạ vốn ở trong thâm cung, quen ăn sung mặc sướng, không chịu được khổ cực ở vùng biên ải này, nên bực tức là chuyện thường, hãy để thiếp khuyên bảo nàng ta là được.”

” Bá!”

Lưu Nghiên vừa dứt lời, Mã Dục vung tay nện một roi, lên người Lưu Minh. Lập tức trên thân thể mềm mại trắng như tuyết của Lưu Minh hiện lên một vết máu rõ ràng. Lưu Minh đau đớn kêu thảm một tiếng oằn cả người. Khuôn mặt mày cung nữ bên cạnh đã sợ đến mức trắng bệch, đánh công chúa trước mặt mọi người là tội lớn, chu di cửu tộc, phò mã này sao lại hung dữ quá như vậy?

Mã Dục đẩy, lấy roi ngựa Lưu Nghiên ra trước, lấy roi ngựa nâng cầm Lưu Minh lên nói: “ Nhìn đây? Nàng ấy là Lưu Nghiên là vợ cả của bản tướng quân! Cho dù ngươi là công chúa hay nữ nô man di, nếu hoàng đế ban cho bản tướng quân, thì ngươi chính là đàn bà của ta. Chỉ cần là đàn bà của bản tướng quân thì Lưu Nghiên chính là chị cả, nghe rõ không?”

“ Dạ.”

Lưu Minh đã biết điều một chút bèn vâng dạ. Mã Dược mặt dù giọng nói không nhanh không chậm, nhưng lại làm người khác lạnh đến tận xương tủy. Trong đầu Lưu Minh ngay một chút ý chống đối cũng không dám.

“ Sau này muốn gì thì hãy sai nha hoàn làm!”

“ Dạ.”

” Bá.”

Lưu Minh vừa mới dạ một tiếng thì Mã Dược lại quát một roi lên người nàng, hai vệt máu tạo thành hình chữ “ X” giao nhau ở giữa nhũ phong của Lưu Minh lại càng làm lộ bộ ngực cao vút của Lưu Minh, càng làm lộ thêm vẻ dụ hoặc. Mã Dược nuốt một ngụm nước miếng, trầm giọng nói: “ Một roi này để người nhớ kỹ, việc của đàn ông người không được tham dự vào nghe chưa!”

“ Ôi ..” Lưu Minh rên rỉ nói: “ Tiện thiếp nhớ rồi.”

“ Người giả truyền thánh chỉ, để Phương Duyệt dẫn quân đi Lạc Dương là muốn làm gì?”

Lưu Minh chớp chớp mắt nhìn Mã Dược vẻ đáng thương chu miệng nói: “ Tiện thiếp chỉ thấy bên cạnh hoàng huynh không có được một viên đại tướng đắc lực nào, đường đường là thiên tử đại Hán, vua của một nước cứ bị Đồng Trác, Hàn Phúc, Đinh Nguyên, Cảnh Bử mấy tên loạn thần tặc tử bức hiếp, mà đành thúc thủ không làm gì được, cho nên ..”

Mã Dược mắt lộ hàn quang nghiêm giọng hỏi: “ Cho nên người giả truyền thánh chỉ, để Phương Duyệt dẫn quân vào kinh?”

Lưu Minh khẽ rùng mình một cái, lo sợ nhỏ giọng nói: “ Tiện thiếp sau này không dám thế nữa.”

” Bá bá bá ~ ”

Mã Dược đánh Lưu Minh một hơi sáu roi khiến công chúa điện hạ vốn được yêu chiều đau đến trắng cả mắt. Vài tên cung nữ ở bên sợ tới mức mặt trắng bệch, không một ai dám lên tiếng can ngăn. Mã Dược vẫn chưa hết giận quát thêm hai roi nữa nghiêm giọng nói: “ Người nhớ kỹ cho bản tướng quân, đàn bà có bốn phận hầu hạ đàn ông, sinh con đẻ cái! Chuyện khác không được phép nhúng tay vào, nhất là chính sự thì tuyệt đối không được tham dự, phải nhớ kỹ biết chưa?”

“ Dạ nhớ rồi.”

Gương mặt xinh đẹp của Lưu Minh cúi gằm không dám nhìn thẳng vào ánh mắt dọa người của Mã Dược, khiếp sợ đáp.

Mã Dược “ Hừ” một cái, ánh mắt nhìn vào đôi nhũ phong xinh đẹp của Lưu Minh, dục hỏa trong lòng bắt đầu dấy lên. Trâu Ngọc nương là người tinh ý đã sớm phát hiện ra biến hóa trong mắt Mã Dược, liền tiến lên kéo bàn tay nhỏ bé của Lưu Nghiên, vừa ra hiệu cho Nguyệt Thị nữ vương, chỉ trong chốc lát, trong trướng chỉ còn lại Mã Dược cùng với Lưu Minh thân thể trần truồng vừa mới được cởi trói.

Mã Dược vừa ôm chiếc eo nhỏ nhắn của Lưu Nghiên vừa vuốt ve trên trên bờ mông nàng, đột nhiên lại đập mạnh một cái. Lập tức trên chiếc mông trắng như tuyết của Lưu Minh hiện ra năm ngón tay đỏ tươi. Lưu Minh “ Á” một tiếng cặp mông bắt đầu đung đưa, lập tức hiện lên bộ dáng phóng đảng.

” Tiện nhân.”

Đang lúc Lưu Minh nghĩ rằng phong ba đã qua, có thể bằng thân thể mềm mại mê người phong tình quyến rũ làm cho Mã Dược vui sướng thì Mã Dược đột nhiên ném mạnh nàng xuống đất. Lưu Minh bị thất vọng, thân thể mềm mại cũng cứng cả lại, vẻ mặt phóng đảng cũng tan thành mây khói.

“ Tiện nhân, đừng tưởng việc này đã xong! Đầu tiên ra Tiểu hắc ốc một tháng. Sau đó làm nữ nô nửa năm cho Lưu Nghiên!”

256. Chương 187: Xử Trí Phương Duyệt Như Thế Nào?

Đêm, trong đại trường của Mã Dực.

Bên ngoài gió thổi ù ù, bên trong đại trường không khí có phần nặng nề, Mã Dực nghiêng người dựa vào ghế da hổ nhấm mắt dưỡng thần, Quách Đồ, Giả Hủ, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương và Mã Đằng nằm người đứng nghiêm trong trường. Mã Dực chưa cất lời, ai cũng không dám là người đầu tiên phá vỡ không khí yên lặng. Ngay cả Mã Đằng là chú họ của Mã Dực trong lòng cũng không khỏi thấp thỏm lo âu.

” Phốc xích ~ ”

Ngọn đèn mờ dè dặt nhiên phát ra một tiếng nổ nhỏ, đôi mắt đang khép hờ của Mã Dực chẳng biết đã mở ra từ lúc nào, lấp lánh hữu thần nhìn không chớp mắt vào Quách Đồ, hần cứ nhìn như vậy khiến Quách Đồ trong lòng run lên, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất.

“ Công Tắc ...” Mã Dực thở dài nói: “ Bản tướng quân rất thất vọng đấy.”

Hai vai Quách Đồ run khê, nhỏ giọng nói: “ Quách Đồ sơ suất, suýt làm hỏng việc lớn của chúa công, xin chúa công trách phạt.”

Mã Dực im lặng không nói, Quách Đồ càng hồi hộp không yên.

Thấy thần sắc do dự của Mã Dực, Bùi Nguyên Thiệu vội vàng quỳ xuống theo, hạ giọng nói: “ Bá Tề, lần này Phương Duyệt tự tiện dẫn quân trốn đi không hoàn toàn là lỗi của Quách Đồ tiên sinh ...”

“ Nguyên Thiệu!” Mã Dực quát lớn ngăn không để Bùi Nguyên Thiệu nói tiếp: “ Người không định nhận hết trách nhiệm về phần mình đó chứ!”

Bùi Nguyên Thiệu im bất không dám nói tiếp, Quách Đồ vội vàng tiến thêm mấy bước thành khẩn nói: “ Xin chúa công trách phạt.”

“ Phạt? Phạt có giải quyết được vấn đề không? Có thể khiến việc Phương Duyệt trốn đi biến mất không, có thể khiến cho bản doanh Hà Sáo chưa từng xảy ra việc gì sao?” Mã Dực lãnh đạm nói: “ Bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, việc cấp thiết là ngăn chặn các nguy cơ lớn hơn xảy ra.”

“ A?”

“ Nguy cơ lớn hơn sao?”

Bùi Nguyên Thiệu, Mã Đằng, Chu Thương ngơ ngác nhìn nhau.

Giả Hủ hít sâu một hơi quay sang hỏi Quách Đồ: “ Công Tắc huynh, ý của chúa công là sau khi đến bản doanh công chúa điện hạ, trừ Phương Duyệt tướng quân ra, nài còn tiếp xúc riêng với những ai nữa?”

Quách Đồ vắt óc nhớ lại một lát, rồi khẳng định: “ Sau khi công chúa điện hạ tới bản doanh, việc ăn ở đều được đại phu nhân hoặc nhị phu nhân lo liệu, trừ tiểu nhân đi ba mươi dặm đón công chúa thì còn gặp mặt còn thì văn quan võ tướng chưa ai gặp mặt công chúa cả, cho đến khi quân Tiên Ti tấn công ...”

Mã Dực nói: “ Việc quân Tiên Ti tấn công, bản tướng quân đã biết rồi.”

“ Dạ.” Quách Đồ cất tiếng nói tiếp: “ Trong cuộc chiến Ngũ Nguyên, công chúa lên đài quan sát nhìn thấy biểu hiện thần dũng của Phương Duyệt, nên khi toàn quân trở về bản doanh công chúa cho triệu một mình Phương Duyệt vào đại trường. Tiểu nhân tưởng rằng công chúa chỉ muốn khen ngợi hần vài câu, không ngờ .. không ngờ ..”

“ Nếu là như vậy thì chuyện đơn giản hơn nhiều.” Giả Hủ thở phào một cái, quay sang Mã Dực nói: “ Chúa công, hiện tại chỉ còn một vấn đề khó khăn là xử trí Phương Duyệt ra sao?”

“ Cần gì phải nói nữa!” Chu Thương giận dữ nói: “ Dĩ nhiên không thể không giết.”

Giả Hủ cười hỏi: “ Vì sao không thể không giết?”

“ A ..” Chu Thương hít một hơi không suy nghĩ nhiều, hỏi ngược lại: “ Phương Duyệt không có tín nghĩa, dẫn quân phản bội chúa công, tội như mưu phản, sao lại không giết hần được?”

Giả Hủ lại nói: “ Nếu như Phương Duyệt phụng chỉ xuất binh thì sao?”

“ Phụng chỉ?” Chu Thương nghe thấy liền cảm thấy khó hiểu: “ Thánh chỉ ở đâu ra?”

“ Công chúa có thể giả truyền thánh chỉ.” Giả Hủ nói: “ Thật sự là vì coi trọng kỷ cương quân thần, mặc dù biết rõ là công chúa giả truyền thánh chỉ, nhưng hấn là thần tử của nhà Hán không thể không làm theo. Nếu không sẽ là coi thường triều đình, xúc phạm tôn nghiêm của hoàng thất.”

Giả Hủ vừa nói những lời ấy xong, Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu ... hai người thô lỗ này thì không có biểu hiện gì nhưng Mã Đằng và Quách Đồ đều đột nhiên biến sắc sợ rằng Mã Dục nghe xong sẽ nổi giận. Giả Hủ nói những lời này rõ ràng là để giải vây cho Phương Duyệt, Phương Duyệt chỉ là làm đúng bổn phận của thần tử không phải là kẻ bội bạc, phạm thượng làm loạn.

Nếu nói tới coi rẻ triều đình, xúc phạm tới tôn nghiêm của hoàng thất thì lại như ám chỉ Mã Dục. Mã Dục đánh đập giam cầm công chúa chẳng lẽ không phải coi rẻ triều đình, không phải coi thường sự tôn nghiêm của hoàng thất sao? Nếu đúng theo lời của Giả Hủ nói, Mã Dục chẳng phải là loạn thần tặc tử đáng tội tru di cửu tộc sao?

Nhưng khác với dự đoán của Quách Đồ và Mã Đằng, Mã Dục hoàn toàn không tức giận.

Bởi vì Mã Dục biết Giả Hủ thật ra không ám chỉ hấn mà chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở. Người giống Phương Duyệt không chỉ dùng một chữ “ Giết” có thể giải quyết được vấn đề, Hán thất mặc dù đã suy, diệt vong là không thể tránh khỏi nhưng để kẻ sĩ trong thiên hạ đón nhận được thực tế này phải cần một thời gian ngắn nữa.

Người có thể suy nghĩ thoáng như Giả Hủ trong thiên hạ có rất ít.

Trong thiên hạ có rất nhiều người như Phương Duyệt, Thư Thụ, Quán Trữ, họ đều là người bảo thủ, ngu trung! Muốn giết thì cứ giết nhưng giết xong thì sao nữa? Tất nhiên sẽ là nhân tài thiếu thốn, tổn thương nặng nề đến nguyên khí của người Hán.

Nếu như Mã Dục chỉ muốn yên ổn ở một vùng, thanh thoi làm quân phiệt ở Hà Sáo, hấn hoàn toàn có thể giết Phương Duyệt là xong chuyện, Hà Sáo không giống như Trung nguyên, việc quản lý tương đối đơn giản! Giết một người đủ để giải quyết mọi vấn đề. Nhưng nếu Mã Dục có dã tâm lớn hơn, hấn phải hiểu rằng muốn vào làm chủ Trung nguyên chỉ bằng việc giết chóc còn lâu mới có thể thành công được.

Mã Dục đang trầm tư thì Giả Hủ bỗng nói: “ Chúa công, Hủ có một ý kiến.”

“ Nói đi”

Giả Hủ nói: “ Phương Duyệt có thể dùng hai vạn quân ở Ngũ Nguyên đánh bại bảy vạn thiết kỵ Tiên Ti, hơn nữa là đường đường chính chính giao phong chính diện mà đánh bại người Tiên Ti, tài năng quân sự của người này không phải nghi ngờ gì cả, chúa công sao không cho Phương Duyệt làm chủ tướng để hấn dẫn đại quân đi viễn chinh đại mạc?”

” Cái gì!”

“ Quân sư nói thật buồn cười, để Phương Duyệt dẫn quân đi viễn chinh đại mạc sao?”

“ Vạn nhất Phương Duyệt lại dẫn quân bỏ đi thì làm sao bây giờ?”

“ Đúng vậy, đề nghị này không thể chấp nhận được.”

Giả Hủ vừa dứt lời, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương liền cất tiếng phản đối.

Giả Hủ cũng không vì việc Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương kịch liệt phản đối mà có chút nào không hài lòng, nói tiếp: “ Phương Duyệt, Thư Thụ, Quán Trữ, đám người này thật là bảo thủ, nhưng đám người bảo thủ lại có ưu điểm của họ đó chính là họ không có dã tâm! Nói cách khác cho dù Phương Duyệt chinh phục được vạn lý đại mạc hấn tuyệt đối sẽ không giữ lại binh quyền, tìm cách chiếm đất xưng hầu đâu.”

Mã Đằng nói: “ Cho dù Phương Duyệt chưa có dã tâm nhưng nhờ ra đương kim thiên tử lại đưa một thánh chỉ tới, chẳng phải hấn sẽ dẫn quân đầu hàng sao?”

“Mã Đằng tướng quân hỏi rất hay.” Giả Hủ vỗ tay nói: “Đây chính là mấu chốt của vấn đề, quân đội viễn chinh đại mạc có thể do Phương Duyệt làm chủ tướng nhưng người thống lĩnh quân đội lại không phải là Phương Duyệt!”

“Quân sư, ta nghe ngài nói mà chẳng hiểu gì.” Chu Thương nghe vậy khó hiểu nói: “Đoạn đầu thì nói Phương Duyệt làm chủ tướng lát sau lại nói thống lĩnh quân đội lại không phải là Phương Duyệt, vậy không phải là trước sau tự mâu thuẫn với nhau sao?”

Giả Hủ mỉm cười không đáp.

Chu Thương đang muốn hỏi tiếp, Mã Dục đột nhiên đưa tay, trầm giọng nói: “Chu Thương nghe lệnh!”

” Có mặt tướng.”

Chu Thương theo bản năng tiến lên một bước đứng lên trước mặt Mã Dục, Mã Dục ánh mắt sắc bén nhìn Chu Thương trầm giọng nói: “Phong cho người làm chủ tướng dẫn năm ngàn Ô Hoàn lang kỵ, chín ngàn Nguyệt Thị tòng kỵ viễn chinh đại mạc, đại quân chuẩn bị mười ngày lương khô, ba ngày sau xuất binh không được chậm trễ.”

“Tuân lệnh” Chu Thương đầu tiên là đáp ứng, sau đó lập tức hồi phục tinh thần áp ứng hỏi: “A ... việc này ... chúa công ... việc này ... viễn chinh đại mạc là đại sự, mặt tướng sợ rằng không thể đảm đương nổi.”

“Bản tướng quân nói người đi được là được.” Mã Dục không đồng ý nói: “Chẳng lẽ người dám kháng lệnh à?”

Chu Thương hoảng lên nói: “Mặt tướng không dám.”

“Vậy còn lo lắng gì nữa?” Mã Dục quát lên, “Chờ bản tướng quân mời uống rượu sữa ngựa à?”

Chu Thương vội vàng chấp tay cúi chào sau đó chạy vội ra ngoài.

...

Đêm tối như mực.

Hai tên lính to khỏe áp giải Phương Duyệt tới trước trướng bỗng, Phương Duyệt quay đầu nhìn bốn phía nhưng khắp nơi đều tối thui, chỉ thấy hai bó đuốc ở phía trước cách khoảng mười bước là đang cháy bập bùng khiến xung quanh trướng giống như âm ti đầy vẻ đáng sợ.

” Vào đi thôi!”

Hai tên lính đập mạnh một cái vào lưng Phương Duyệt, Phương Duyệt lão đảo lao vào trong trướng. Chỉ thấy trong trướng ánh đuốc mờ mờ, Mã Dục mặt mũi lạnh lùng đang ngạo nghễ ngồi giữa trướng. Ác hán Điển Vi đứng nghiêm sau lưng Mã Dục trông như lệ quỷ. Mặt mũi Điển Vi vốn hung dữ ở chỗ này nhìn thật là khủng khiếp.

Phương Duyệt quỳ xuống đất, đầu cúi thấp khẽ nói: “Tham kiến tướng quân.”

“Phương Duyệt!” Mã Dục trầm giọng quát lên, “Người có biết tội của người không?”

Phương Duyệt ánh mắt buồn bã thở dài nói: “Mặt tướng tự biết khó thoát tội chết, xin tình nguyện nhận lấy cái chết.”

“Nếu như vậy ...” Mã Dục đột nhiên đứng dậy, mắt lộ sát cơ: “Bản tướng quân sẽ thành toàn cho người.”

Phương Duyệt bỏ mũ giáp sau đó nhắm mắt, thân hình nghiêng về phía trước, chờ chém.

” Thương ~ ”

Trong tiếng kim loại ma sát, Mã Dục chậm rãi rút bội kiếm, ở trong ánh sáng lập lòe từ từ giờ cao kiếm lên không. Đột nhiên trong trướng có ánh hàn quang lóe lên, thanh kiếm sắc trong tay Mã Dục đã nhắm vào đầu Phương Duyệt chém mạnh xuống ...

257. Chương 188: Loạn Quốc Độc Sĩ Giả Hủ

“ Ngâm ..”

Sau tiếng kiếm ngân vang, Phương Duyệt chỉ cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh, một đám tóc dài từ từ rơi xuống đất.

” Tướng quân?”

Phương Duyệt ngẩng vội đầu lên kinh ngạc nhìn Mã Dục.

“ Chém tóc thay đầu.” Mã Dục lãnh đạm nói: “ Cái đầu của ngươi tạm gửi trên cổ, ngươi không phải vẫn cho mình là thần tử đại Hán sao? Vì bảo vệ khí tiết của thần tử mà biết rõ công chúa Ích Dương giả truyền thánh chỉ vẫn mặc nhiên không chống lại! Nếu vậy bản tướng quân sẽ thành toàn cho ngươi, chờ ngươi hoàn thành cái gọi là đạo thần tử thì sẽ chém đầu ngươi, ngươi có tâm phục không?”

Phương Duyệt nét mặt âm trầm nói: “ Mặt tướng xin nghe tướng quân sắp xếp.”

Mã Dục trầm giọng nói: “ Người Tiên Ti ở Mạc Bắc giết hại dân ta, cướp đoạt gia súc của chúng ta, gây họa vùng biên giới đã mấy trăm năm. Ngươi là thần tử Đại Hán tất nhiên phải chia sẻ lo lắng cho thiên tử Đại Hán, vừa giúp dân chúng thoát khỏi tai nạn có phải thế không?”

” Dạ.”

“ Nếu đã như vậy, ngươi có dám phụ tá Chu Thương tướng quân xuất chinh Mạc Bắc thảo phạt người Tiên Ti, giữ yên biên giới Đại Hán không?”

“ Chu Thương tướng quân sao?” Phương Duyệt cau mày nói: “ Cái ... này ...”

“ Cái này ... cái kia ... cái gì?” Mã Dục trầm giọng nói: “ Bản tướng quân chỉ hỏi ngươi có dám hay không thôi?”

Phương Duyệt ngẩng phắt đầu lên nghiêm trang nói: “ Có gì mà không dám!”

“ Tốt!” Mã Dục vừa ý nói: “ Phương Duyệt nghe lệnh.”

Phương Duyệt xúc động mạnh, nhưng nhanh chóng khôi phục thần sắc như thường trầm giọng nói: “ Có mặt tướng.”

...

Cùng lúc đó, ở đại tướng của Chu Thương.

Chu Thương trầm giọng nói: “ Nói như vậy thì tình hình Hà Sáo đang cực kỳ nguy hiểm?”

“ Đâu chỉ là cực kỳ nguy hiểm.” Giả Hủ nói: “ Quả thực đã tới mức nguy hiểm như chồng trứng sắp đổ cho nên trong lúc nguy cấp này, cháu công dù thế nào đi nữa cũng không thể rời Hà Sáo được, nhưng thảo phạt người Tiên Ti là chuyện không thể trì hoãn chút nào, một khi bỏ lỡ cơ hội chỉ sợ không còn cơ hội lần sau nữa.”

Chu Thương nói: ” Cái...này mặt tướng hiểu.”

” Hiểu là tốt rồi.” Giả Hủ nói: “ Chúa công dùng Phương Duyệt làm phó tướng phụ tá tướng quân xuất chinh cũng là việc bất đắc dĩ.”

Chu Thương nói: “ Thì ra là thế.”

Giả Hủ nói: “ Lần này quân đội xuất chinh Mạc Bắc đều là anh em cũ do chúa công mang đến từ Nam Dương. Ở Hoàn lang kỳ cũng ở dưới trướng chúa công đã lâu cho nên dù Phương Duyệt có làm phản cũng không thể dẫn đi được người nào, nhưng mà để đạt được mục đích thì bình thường tướng quân nắm trong tay toàn quân, tuy nhiên khi giao chiến với người Tiên Ti thì phải tùy Phương Duyệt chỉ huy điều động, tướng quân tuyệt đối không thể can thiệp, cản trở. Để tránh làm hỏng việc lớn của chúa công, nhớ lấy.”

Chu Thương nói: “ Quân sư yên tâm. Chu Thương mặc dù ngu dốt cũng không phải người không hiểu lý lẽ.”

“Ừ.” Giả Hủ gật đầu, lại dặn dò tiếp: “Lần này xuất chinh Mạc Bắc, bản doanh không thể cung cấp lương thảo cho đại quân, tất cả đều dựa hoàn toàn vào việc đi cướp đoạt cho nên không cần phải lo lắng điều gì. Lại càng không cần phải quản lý các tướng sĩ quá chặt tất cả đàn ông Tiên Ti chỉ cần cao hơn bánh xe ngựa đều giết chết, đàn bà, trẻ con tất cả đều bắt về bản doanh làm nô lệ.”

Chu Thương hưng dữ nói: “Việc này mặt tướng hiểu rồi. Mặt tướng chỉ còn một chuyện không giải thích được.”

Giả Hủ hỏi: “Chuyện gì thế?”

Chu Thương nói: “Nếu tình hình Hà Sáo đã nguy ngập như chồng trứng sắp đổ vì sao lúc này lại còn xuất chinh Mạc Bắc?” Sau khi mặt tướng dẫn một vạn bốn ngàn kỵ binh đi khỏi, tình hình Hà Sáo chẳng phải sẽ càng nguy hiểm hơn sao?”

“Tướng quân có điều không biết.” Giả Hủ nói: “Thằng giặc già Đổng Trác thế lực qua lớn nếu dẫn quân tới tấn công tất Hà Sáo không giữ được cho dù có thêm một vạn bốn ngàn kỵ cũng không giữ được! Đổng Trác nếu không dẫn quân đến đánh dù không có một vạn bốn ngàn kỵ binh Hà Sáo cũng bình yên không phải lo lắng gì.”

...

Năm ngày sau. Tại đại trường của Mã Dục.

Mã Dục đang ngồi trước án, Bùi Nguyên Thiệu, Mã Đằng, Hứa Chử, Điển Vi, Cao Thuận chư tướng cùng Giả Hủ, Quách Đồ, Thư Thụ đều tề tựu trong trường. Mã Dục sắc mặt âm trầm, nghiêm nghị nói: “Vừa mới nhận được tin của do thám báo về, ái tướng tâm phúc của Đổng Trác là Ngưu Phụ dẫn tám ngàn quân đóng tại nhận môn quan.”

Nói đoạn, Mã Dục đưa mắt nhìn Thư Thụ hỏi: “Tắc Chú, người thấy việc này thế nào?”

Thư Thụ chỉnh lại quần áo bước ra khỏi hàng nói: “Đổng Trác đã hoàn toàn thu phục được sĩ tặc môn phiệt ở Tịnh Châu, ít nhất bề ngoài là như thế! Hiện nay nếu như Đổng Trác muốn tấn công chúa công có thể từ phía bắc, Hà Đông, nhận môn quan một hướng tiến công thậm chí có thể ba hướng đồng thời tiến công.”

Mã Dục trầm giọng nói: “Mọi người đừng tưởng việc này không thể xảy ra, dưới tay Đổng Trác vốn đã có sáu vạn tinh binh sau khi chiếm được quân Lương Châu của Cảnh Bì lại cho Lý Thôi chiếm Trương Dịch, Sơn Đan quân mã trường, lại có được kỵ binh Lương châu, hiện tại lại vừa thu được quân Tịnh châu của Đinh Nguyên, binh lực đã có gần, thậm chí hơn hai mươi vạn! Cho nên Đổng Trác hoàn toàn có đủ sức để tấn công chúng ta đồng thời từ ba hướng.”

Thư Thụ lại nói: “Nhìn lại quân ta, tính cả quân của ba mươi sáu trại Khương thì quan ta không quá ba vạn người, Chu Thương tướng quân đem một vạn bốn ngàn kỵ binh đi bắc chinh Tiên Ti, hiện binh lực ở Hà Sáo chỉ hơn một vạn người! Quân ta đều là quân tinh nhuệ nhưng quân của Đổng Trác cũng không phải toàn là quân ô hợp, quân số hai bên hơn kém quá xa, vậy nên nếu có chiến tranh quân ta thua là điều không phải nghi ngờ!”

“Cái gì?” Điển Vi giận dữ nói: “Quân ta thua là không phải nghi ngờ sao? Thư Thụ tiên sinh, người đi theo chúa công hay đi theo Đổng Trác hả?”

“Điển Vi.” Mã Dục cau mày quát lên: “Thư Thụ nói mặc dù không dễ nghe nhưng đều là sự thật.”

”Hừ.”

Điển Vi trợn mắt nhìn Thư Thụ một cái, mặt lộ vẻ không vui trở lại đứng sau Mã Dục.

Mã Dục nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát rồi hỏi Thư Thụ: “Tắc Chú theo ý người, Đổng Trác có tấn công Hà Sáo không?”

“Có.” Thư Thụ không cần suy nghĩ gập đầu đáp: “Chúa công hùng cứ Hà Sáo, lại thu phục được các tộc Khương Hồ, Hung Nô, Tiên Ti, mặc dù binh lực không nhiều lắm nhưng đều là đội hổ lang chỉ sự cực kỳ

thiện chiến. Quan trọng hơn nữa là Hà Sáo địa thế hiểm yếu lại tiếp giáp Tịnh châu, Lương châu và Hà Đông, Đồng Trác nếu muốn yên ổn mặt bắc để phát triển nhất định phải diệt được chúa công trước.”

Mã Dục cau mày nói: “ Nói cách khác, Đồng Trác tấn công Hà Sáo là điều tất nhiên, không còn đường nào tránh khỏi?”

Thư Thụ do dự một hồi rồi thở dài nói: “ Thụ bất tài không thể chia sẻ khó khăn với chúa.”

Mã Dục chợt phát hiện Giả Hủ đứng một bên đang đưa mắt ra hiệu cho mình, liền xoay chuyển ý nghĩ nói: “ Hôm nay trời đã tối, chư vị hãy về doanh trại, việc này để sau bàn bạc tiếp.”

Chư tướng cùng Thư Thụ lần lượt cáo từ, chỉ còn Quách Đồ và Giả Hủ vẫn đứng trong trường không nhúc nhích.

Chờ mọi người đi hết, Diên Vi tự mình ra ngoài cửa đại trường đứng gác. Trong trường chỉ còn ba người Mã Dục, Giả Hủ và Quách Đồ, Giả Hủ mới lên tiếng: “ Chúa công, Thư Thụ vừa rồi nói vẫn còn có chút dấu diếm.”

“ Hả?” Mã Dục trầm giọng nói: “ Thư Thụ có điều gì dấu diếm?”

“ Không sai.” Giả Hủ đáp: “ Trên thực tế, muốn ngăn không cho Đồng Trác tấn công Hà Sáo, không phải là không có cách. Tại hạ nghĩ rằng Thư Thụ cũng biết rất rõ điều này. Chỉ là .. hắn không muốn nói ra thôi.”

“ Vì sao Thư Thụ không muốn nói ra?” Quách Đồ thất thanh hỏi: “ Chẳng lẽ hắn cũng chỉ giả vờ thần phục mua danh trộm tiếng là kẻ tiểu nhân vô tín vô nghĩa sao? Bề ngoài đáp ứng thần phục chúa công nhưng thực tế lại chỉ ngồi không, chẳng muốn bày mưu tính kế cho chúa công?”

“ Không, không phải vậy.” Giả Hủ khoát tay nói: “ Thư Thụ thuần phục chúa công là thật lòng, người như hắn căn bản sẽ không giở thủ đoạn đó đâu. Thư Thụ sợ dĩ không nói ra cách để ngăn Đồng Trác tấn công Hà Sáo thật ra là vì cách này tổn thương quá lớn đến thiên đạo.”

“ Hả?”

“ Tổn thương nặng nề đến thiên đạo?”

Mã Dục, Quách Đồ cùng biến sắc.

Giả Hủ hít sâu một hơi nói tiếp: “ Một khi sử dụng kế hoạch này, nhà Hán sẽ bị tiêu diệt, thiên hạ đại loạn, đến lúc đó chiến tranh liên miên, vô số dân chúng sẽ lưu lạc tha hương ..”

“ Đủ rồi!” Mã Dục ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói: “ Văn Hòa đừng nói nữa!”

Giả Hủ, Quách Đồ liền ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Mã Dục.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Giả Hủ và Quách Đồ, Mã Dục vung mạnh áo choàng đi ra ngoài cửa trường ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao. Giọng nói nghiêm trang phẳng phất như vọng từ trời cao xuống.

“ Lúc ở Trung nguyên, bản tướng quân giết rất nhiều người, bọn họ đều là người Hán, nhưng các người hắn cũng biết khi đó bản tướng quân chỉ là bất đắc dĩ, không còn sự lựa chọn nào khác! Nếu không giết bọn họ, bọn họ sẽ giết ta, nếu bản tướng quân chết tám trăm anh em dưới trướng đều sẽ chết hết ..”

Giả Hủ , Quách Đồ thần sắc đều nghiêm trang không nói một lời nào.

“ Sau khi tới U châu, bản tướng quân lại càng giết nhiều người hơn, chuốc lấy hung danh Mã đồ phụ, nhưng khi đó người mà bản tướng quân giết đều là người Hồ! Các người đã từng thấy bản tướng quân giết hại một người dân Hán nào một cách vô cớ chưa? Vừa qua quân ta thiếu lương thảo không còn cách nào khác, bản tướng quân đành hi sinh sáu vạn già trẻ người Ô Hoàn chứ đã từng hạ lệnh cướp lấy của người Hán một chút lương thực nào chưa?”

Giả Hủ, Quách Đồ lắc đầu không nói.

“ Nếu như bản tướng quân quả thật là đồ phụ, có thể hành động độc ác, giết người cướp của, đốt phá khắp nơi, có thể không kiêng kỵ gì giết chóc người Hán như với người Hồ, Đồng Trác đâu có thể dễ dàng chiếm được Lương châu và Tịnh châu? Ngay khi bốn lộ đại quân hợp công, bản tướng quân có thể đem thiết kỵ đập bằng Lương, Tịnh hai châu, Tấn Dương cũng đã thành một tòa thành nát nát rồi.”

Giả Hủ , Quách Đồ ánh mắt âm trầm, thấy ngừng lời đó không phải là nói xuông dọa người, ban đầu tám trăm lưu khẩu còn công hạ được Hồ Lao quan, chỉ một thành Tấn Dương nho nhỏ nếu không phải Mã Dục có lòng nhân thì mấy vạn hồ lang chỉ sợ thừa sức tranh phong cũng người khác, ít nhất sẽ là vô địch phương bắc!

“Ài ..” Mã Dục đột nhiên thở dài một tiếng nói: “ Văn Hòa đã từng nhiều lần khuyên ta, người làm đại sự phải không câu nên tiểu tiết, hiện nay cướp bóc giết phá chỉ là kế tạm thời, đến khi chúng ta cướp được thiên hạ có thể một lần nữa cải cách, khiến dân Hán một lần nữa được trở nên thịnh vượng.

“ Tuy là nói vậy nhưng bản tướng quân hoàn toàn không làm vậy được, trước kia cũng không, bây giờ cũng không, sợ rằng tương lai cũng không nốt. Bản tướng quân thừa sự độc ác, thừa sự nhẫn tâm nhưng cuối cùng vẫn là người Hán, trong người vẫn mang dòng máu người Hán sao có thể tàn hại đồng bào của mình được?”

Giả Hủ muốn nói gì đó nhưng bị Mã Dục ngăn lại.

“ Văn Hòa không cần nói nữa, cách làm cho Đồng Trác không tấn công Hà Sáo nữa bản tướng quân cũng đoán được, Đồng Trác dã tâm rất lớn, cách đơn giản là lợi dụng dã tâm bành trướng thế lực của Đồng Trác, lợi dụng Hán thất đang suy vi, dụ Đồng Trác tấn công Lạc Dương. Đồng Trác là kẻ lòng lang dạ sói, một khi làm chủ Lạc Dương rồi thế nào cũng làm những điều bạo ngược, khiến cho người và trời đều phẫn nộ. Đến khi đó quần hùng trong thiên hạ sẽ hợp sức thảo phạt Đồng Trác. Nguy cơ của Hà Sáo không đánh cũng tự mất đi có đúng vậy không?”

Giả Hủ ngạc nhiên nói: “ Chúa công?”

Mã Dục không quay đầu lại lùi người nói: “ Nhưng từ đây trở đi, thiên hạ đại loạn, chiến hỏa liên miên, mấy ngàn vạn dân chúng sẽ tan nhà nát cửa, còn khủng khiếp hơn cả lúc có loạn Khăn Vàng, nguyên khí của dân tộc đại Hán sẽ bị tổn thất nặng nề.”

“ Chúa công.”

Giả Hủ còn muốn khuyên can lại bị Mã Dục ngắt lời.

“ Văn Hòa, thật sự không cần khuyên ta nữa, bản tướng quân vĩnh viễn không làm như thế.” Mã Dục nói một cách quả quyết: “ Nếu như phải hy sinh mấy ngàn vạn dân chúng vô tội, bản tướng quân tình nguyện rút lui ra đại mạc, trở thành mã tặc lưu lạc tự do! Đồng Trác muốn tới đây cũng tốt, bản tướng quân sẽ đợi hắn!”

Nói xong, Mã Dục liền bỏ đi. Chỉ trong chớp lát Mã Dục có Điển Vi theo sát đã khuất vào trong màn đêm mịt mù. Mã Dục nói chuyện lần này không phải là dối trá, lại càng không phải là giả nhân giả nghĩa, mà hoàn toàn xuất phát từ nội tâm. Mã Dục không coi trọng đạo đức, không quan tâm đến lời dạy của thánh hiền, hoàn toàn không như tên ngụy quân tử Lưu Bị luôn giả dối với mọi người.”

Mã Dục không muốn hi sinh ngàn vạn dân chúng để bảo toàn Hà Sáo, thật sự là quá nhân nghĩa.

Vì sự sinh tồn, giết các nhà giàu, danh môn, Mã Dục làm được!

Vì phát triển thế lực, giết chóc dị tộc, Mã Dục làm được!

Nhưng vì bản thân mà hi sinh ngàn vạn đồng bào, Mã Dục nhất định không làm!

Việc Đồng Trác làm loạn kinh thành và việc sớm muộn cũng xảy ra, khó mà tránh khỏi. Cho dù Mã Dục có hi sinh Hà Sáo thì sau này Đồng Trác thế nào cũng vẫn sẽ nhòm ngó Lạc Dương!

Nhưng đó lại là việc khác, ít nhất Mã Dục cũng sẽ không là nguyên nhân gây nên họa lớn cho tổ quốc.

Đưa mắt nhìn đến khi bóng dáng Mã Dục chìm dần vào bóng đêm, Giả Hủ mới hít sâu một hơi quay đầu nhìn sang Quách Đồ đôi mắt thoáng một tia âm trầm khó diễn tả được, trầm giọng nói: “ Công Tắc huynh,

chúa công nhân nghĩa không muốn hy sinh ngàn vạn dân chúng vô tội để đổi lấy sự an toàn cho Hà Sáo. Nhưng chúng ta là mưu sĩ dưới trướng của ngài thì không thể thấy chúa công bị hãm trong khốn cảnh mà không làm gì cả phải không?”

“ Văn Hòa, ý huynh muốn làm thế nào?” Quách Đồ nghiêm trang nói: “ Chỉ cần vì nghiệp lớn của chúa công Đồ không việc gì không làm!”

“ Hay cho một câu không việc gì không làm!”

Giả Hủ đột nhiên đưa tay lên, Quách Đồ cũng giơ cao tay, hai bàn tay vỗ mạnh vào nhau.

...

Ngày hôm sau trong đại trướng của Lưu Nghiên.

Lưu Nghiên đang cho Mã Chỉnh đi tè, vừa quay lại thì thấy Giả Hủ đang thông thả đi tới. Lưu Nghiên vui vẻ nói: “ Giả Hủ tiên sinh, thiếp thân đang muốn gặp ngài.”

“ A?” Giả Hủ ôm quyền cung kính hỏi: “ Không biết đại phu nhân muốn gặp tại hạ là có chuyện gì?”

“ Là việc của công chúa điện hạ.” Lưu Nghiên quay lại liếc về đại trướng nhốt công chúa Ích Dương Lưu Minh, hạ giọng nói: “ Công chúa bị giam trong trướng đó, hầu hạ nàng toàn là các nữ nô Hung Nô, do bất đồng ngôn ngữ nên nàng chẳng có ai để nói chuyện, tiên sinh có thể đổi cho ngàn vài tên cung nữ vào đó không?”

Giả Hủ khó nghĩ nói: “ Phu nhân, việc này sợ là không tốt lắm. Đối người hầu của công chúa đi là ý của chúa công, cho nên tại hạ chẳng thể thay đổi người hầu của công chúa được, biết làm sao đây? Hay là phu nhân nói với nữ vương của bộ lạc Nguyệt Thị vậy.”

“ A, nếu vậy ..” Lưu Nghiên hạ giọng nói: “ Vậy thì thôi, không dám làm phiền tiên sinh nữa.”

“ Phu nhân khoan đi đã.”

Lưu Nghiên đang muốn ôm Mã Chỉnh đi, bỗng Giả Hủ gọi lại.

Thấy ánh mắt dò hỏi của Lưu Nghiên, Giả Hủ vội nói: “ Việc này ... phu nhân y thuật cao minh, xin cho hỏi có loại dược liệu nào có thể thay đổi dung mạo của con người không?”

Lưu Nghiên ngạc nhiên nói: “ Tiên sinh hỏi thuốc này để làm gì?”

Giả Hủ đáp: “ Phu nhân chỉ cần nói cho tại hạ biết có loại thuốc đó hay không thôi?”

Lưu Nghiên đáp: “ Cũng có một loại thuốc đắp lên mặt, người đắp lên mặt mày sẽ sưng phù, sau một tháng thì hết, ngay cả người thân cũng khó mà nhận ra được.”

“ Tốt lắm!” Giả Hủ vỗ tay nói: “ Phiền phu nhân nhanh chóng chuẩn bị thuốc này, tại hạ đang có việc gấp cần dùng.”

Lưu Nghiên nói: “ Nếu vậy, xin tiên sinh chờ ngày mai đến lấy thuốc này.”

“ Đa tạ phu nhân.” Giả Hủ vái Lưu Nghiên rồi nói: “ Hủ vẫn còn một việc phiền phu nhân giúp đỡ.”

...

Tấn Dương, năm ngày sau.

Đồng Trác vừa vào đến cửa thì thấy một quái nhân, tên quái nhân này mặc một tấm đạo bào cũ rách, lưng thắt dây cỏ, đầu đội mũ cỏ, mặt mũi phù nề, đôi mắt bị phù thành ra híp tịt lại, thật là xấu xí vô cùng, hơn nữa lại bốc mùi hôi thối, khiến mọi người đi làm đều tránh xa.

Khi Đồng Trác ra cửa, một tên thân binh định tiến tới đuổi lão quái nhân này đi thì tên quái nhân đó đột nhiên phát ngôn cuồng ngạo: “ Trời đất tuy rộng lớn thế mà dưới trướng chẳng có ai sao?”

Đồng Trác nghe thấy thuận miệng đáp: “ Dưới tay ta văn quan võ tướng khoảng hơn mười người đều là anh hùng đương thời sao lại nói chẳng có ai?”

Quái nhân kia nói: “ Xin được nghe cao kiến.”

Đồng Trác đáp: “ Lý Nho suy tính sâu xa, Lý Túc giỏi biện bác dù là Tiêu Hà, Tô Tần cũng không bì kịp. Lữ Bố, Hoa Hùng, Trương Liêu, Từ Hoảng, Trương Tú đều có sức mạnh vạn người khó địch, cho dù là Sầm Bành, Mã Vũ cũng không bằng. Từ Vinh Từ Nguyên Mậu có tài đại tướng hiện nay không ai chống nổi sao lại nói không có người nào?”

“ Ngài nói sai rồi, đẳng cấp của mấy nhân vật đó thật chẳng đáng nói. Lý Nho suy tính sâu xa có thể làm quản gia giữ nhà, Lý Túc giỏi biện bác có thể cho đi đọc diếu tang, Lữ Bố có thể đánh trống khua chiêng, Hoa Hùng có thể chăn trâu dắt ngựa, Trương Liêu, Từ Hoảng, Trương Tú dùng để giết chó, mổ lợn, mài kiếm, lau dao, Từ Vinh Từ Nguyên Mậu có tài đại tướng thì cho đi trồng rau đồn củi. Chỉ vậy mà thôi.”

Đồng Trác thốt lên giận dữ: “ Vậy người có thể dùng làm gì?”

Quái nhân kia đáp: “ Thiên văn địa lý không gì không biết, tam giáo cửu lưu không gì không hiểu. Văn có thể an bang, võ có thể định quốc, ở trong triều đình có thể phò tá quân vương thống lĩnh ba quân, chiếm đoạt trung nguyên, ngồi trong màn trướng bày mưu tính kế có thể quyết thắng ngoài ngàn dặm, năng lực vô bờ người thường sao hiểu được?”

Lữ Bố nghe vậy giận dữ rút kiếm định giết quái nhân thì Lý Nho can lại.

~~~~~
“ Phụng Tiên hãy chậm đã” Lý Nho đưa tay cản Lữ Bố vừa quay sang Đồng Trác nói: “ Chúa công, kẻ này ngữ khí ngông cuồng nhưng lại ăn nói lưu loát, lời lẽ sắc bén có thể nói cũng là kẻ có học lại coi rẻ anh hùng trong thiên hạ tự cho mình là thanh cao nếu không phải là người điên thì là người có chân tài thực học.”

“ Nếu như vậy bản tướng quân dưới trướng bản tướng quân đang khuyết một chân văn thư có thể cho hắn làm.” Đồng Trác dứt lời chợt nghĩ thấy mùi hôi thối liền vội vã lấy ống tay áo che mũi lại rồi nói: “ Người đầu mau mang tên này đi tắm rửa thay quần áo.”

Đợi người hầu dẫn quái nhân đi khuất, Lữ Bố mới tức giận hỏi: “ Người này ăn nói ngông cuồng, lời lẽ bất kính, nghĩa phụ không giết hắn thì thôi sao lại cho hắn làm quan làm gì. Hai nhi thật không thể giải thích được.”

“ Phụng Tiên ... con có điều không hiểu.” Đồng Trác phất tay cười nói: “ Nếu như Văn Tu (tự của Lý Nho) nói, người này mặc dù ăn nói ngông cuồng, cử chỉ điên khùng nhưng lời lẽ sắc bén ẩn tàng ý tứ, biết đâu lại là danh sĩ trong thiên hạ nếu ta giết chết người này chẳng phải khiến cho kẻ sĩ trong thiên hạ sợ hãi ta hay sao? Vậy chẳng phải làm cho nhân tài, cao nhân dị sĩ trong thiên hạ không tìm đến với ta sao?”

“ Thì ra là vậy.”

Lữ Bố nghe xong cái hiểu cái không, nhưng sắc mặt cố gắng biểu hiện đã hiểu rõ rồi.

...

Hà Sáo, bản doanh Mỹ Tắc.

Quách Đồ bước vào trong đại trướng của Mã Dục khom lưng cung kính nói: “ Đồ tham kiến chúa công.”

“ Công Tắc.” Mã Dục ngẩng đầu lên vẫy tay nói: “ Đến rồi à. Vào ngồi đi.”

“ Tạ ơn chúa công.”

Quách Đồ khom lưng thi lễ rồi nơm nớp lo sợ quỳ xuống trước mặt Mã Dục.

Nhìn bản đồ hồi lâu Mã Dục đột nhiên nói: “ Công Tắc, Văn Hòa bệnh nặng đã khỏi chưa?”

Quách Đồ khẽ nói: “ Không thấy chuyển biến gì cả.”

“ Thật à? Văn Hòa bị bệnh nặng thế nào mà năm ngày vẫn không thấy chuyển biến gì, có thể nguy đến tính mạng hay không?” Mã Dục nói đoạn đột nhiên đứng dậy nói với Quách Đồ: “ Bản tướng quân thật không yên lòng, Công Tắc hay là ta với người đến thăm hắn một phen?”

“ Không, không cần đâu ...” Quách Đồ cuống quýt nói: “ Phu nhân nói Văn Hòa huynh tuy bệnh nặng nhưng không đáng lo đến tính mạng, không nên đến thăm nếu không có thể bị lây bệnh.”

“ Thế à?” Mã Dược nửa tin nửa ngờ nói: “ Lại có việc này sao?”

Quách Đồ không dám trực tiếp nhìn vào ánh mắt sắc bén của Mã Dược, nhỏ giọng nói: “ Việc này là thật ạ.”

Đôi mắt Mã Dược thoáng một tia lạnh lẽo, chấp tay đi đến trước cửa trưởng rồi dừng lại. Quách Đồ từ phía sau chỉ nhìn thấy tấm lưng to lớn của Mã Dược. nhưng không thể nhìn thấy vẻ mặt của Mã Dược. Quách Đồ đang thấp thỏm bất an thì Mã Dược đột nhiên quay đầu lại hỏi: “ Văn Hòa bao giờ thì trở về Hà Sáo?”

Quách Đồ giật mình không chút suy nghĩ đáp: “ Nhanh thì mười ngày chậm thì .. chậm thì .. a ..”

Mã Dược miệng nhếch lên một nụ cười xảo trá, Quách Đồ mặt trắng bệch ngậy ra như gà gổ nhìn Mã Dược chằng biết phải làm gì, ấp úng nói: “ Chúa .. chúa công, Văn Hoàn huynh .. huynh ấy ..”

Mã Dược trầm giọng “ Hừ” một tiếng, trầm giọng nói: “ Công Tắc, ngươi còn định giấu diếm đến bao giờ?”

Quách Đồ chán nản quỳ xuống thở dài nói: “ Văn Hòa huynh, Quách Đồ làm huynh thất vọng rồi.”

Mã Dược hỏi: “ Rốt cuộc là xảy ra việc gì?”

Quách Đồ không dám dấu giếm nữa, đành đem toàn bộ sự việc nói lại từ đầu đến cuối. Thì ra là, Loạn quốc độc sĩ giả Hủ không muốn ngồi yên mà nhìn Mã Dược rơi vào hiểm cảnh nên quyết tâm đi đến Tấn Dương thuyết phục Đồng Trác đem quân vào Lạc Dương. Hắn tự tiện thông đồng với Quách Đồ diễn một vở “ Bệnh nặng không gặp ai được”.

Hai người mặc dù được Lưu Nghiên che trở nhưng vẫn không thể dấu được đôi mắt của Mã Dược.

“ Văn Hòa đi Tấn Dương?” Nghe Quách Đồ thuật lại xong, Mã Dược cũng không quá bất ngờ, không như Quách Đồ dự đoán là sẽ có một cơn thịnh nộ thì Mã Dược chỉ ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng rồi nói: “ Xem ra, việc gì đến sẽ đến, việc gì xảy ra sẽ xảy ra cũng không vì một ý muốn nhỏ nhoi mà thay đổi, ài ..”

...

Tấn Dương, trong đại sảnh phủ Thứ sử.

Đồng Trác người kiêm nhiệm các chức Lương châu mục, Tịnh châu mục, Hộ Khương trung lang tướng, thái thú Hà Đông đang triệu tập văn quan võ tướng dưới trướng nghị sự. Vấn đề được bàn là xuất quân tấn công Hà Sáo, thảo phạt Mã Dược. Mặc dù chưa được triều đình cho phép nhưng Đồng Trác đã tự giữ chức Lương châu mục, Tịnh châu mục, tự khắc hai ấn tín.

Xế chiều ngày hôm nay, Đồng Trác ra cửa gặp một quái nhân ăn nói ngông cuồng, giờ đang làm văn thư dưới trướng hắn. Người này đang nhận trách nhiệm ghi chép các văn quan võ tướng ra vào sổ, để Đồng Trác tiện theo dõi.

Đang khi tất cả các văn quan võ tướng đều tán thành xuất quân tấn công Hà Sáo, chỉ có Lý Nho ánh mắt thâm trầm chưa tỏ thái độ gì. Đang lúc mọi người đang hăng hái bàn luận đột nhiên có tiếng chân nặng nề, một tiểu giáo bên ngoài hét lớn: “ Từ Vinh tướng quân, Lý Thôi tướng quân đến ..”

Chư tướng trong sảnh vội vã chấp tay, chỉ thấy trong tiếng kim loại leng keng một viên võ tướng ngang nhiên tiến vào phòng họp. Người này mang giáp nặng, mặt vuông tai lớn, bộ râu phấp phới, đôi mắt hổ không giận mà uy, hiển nhiên là Từ Vinh. Đi sau Từ Vinh là một người mình cao bảy thước, gương mặt anh tuấn là Lý Thôi.

Từ Vinh, Lý Thôi đi thẳng vào phòng họp, quỳ xuống đồng thanh nói: “ Mạt tướng Từ Vinh (Lý Thôi) tham kiến chúa công.”

“ Hai vị tướng quân mau đứng lên.” Đồng Trác phát tay nói: “ Nguyên Mậu đến thật đúng lúc, bản tướng quân muốn hỏi ngươi, quân ta có nên xuất quân đánh Hà Sáo hay không?”

Từ Vinh thẳng thắn đáp: “ Nên đánh.”

“ A?” Đồng Trác vui vẻ nói: “ Nếu Nguyên Mậu cũng tán thành xuất quân, bản tướng quân không nghi ngờ gì nữa quyết định ..”

“ Toàn là đám người tầm mắt nhìn không quá chớp mũi, thật kém cỏi, đáng thất vọng vô cùng.”

Chợt một âm thanh trong trẻo vang lên cất lời của Đồng Trác, mọi người vội quay đầu lại thì thấy người ngồi ngay cửa của phòng nghị sự ở sau án từ từ đứng lên. Chỉ thấy người này mặt mũi phù nề mắt híp tịt, xấu xí vô cùng, đương nhiên là quái nhân cuồng ngôn lúc xế chiều.

“ Vị tiên sinh này chưa gặp bao giờ này.” Từ Vinh mặt xanh mét, giọng đe dọa nói: “ Nói mặt tướng là kẻ kém cỏi, mắt nhìn không quá chớp mũi, không biết tiên sinh là thần thánh phương nào, có cao kiến gì không?”

Quái nhân không buồn để ý đến Từ Vinh chỉ hỏi Đồng Trác: “ Xin hỏi Đồng công muốn xuất quân tấn công Hà Sáo là ý làm sao?”

Đồng Trác nói: “ Mã đồ phu đa mưu túc trí, hung tàn hiếu sát, quân sĩ dưới tay đều là hổ lang chi sư, Hà Sáo hiểm yếu, dễ thủ khó công, lại nằm sát Lương, Tịnh hai châu, quân chỉ cần vượt qua Thải Tang Tân là có thể uy hiếp Hà Đông, có thể nói là mối họa tiềm ẩn với quân ta! Nếu không xuất quân diệt đi, bản tướng quân thật sự không an lòng.”

“ Đồng công trong mắt chỉ có Hà Sáo thôi sao?” Quái nhân cười lạnh nói: “ Thường nghe Đồng Trác có hùng tâm tráng khí, thì ra cũng chỉ như vậy.”

Đồng Trác giận dữ nói: “ Sao tức hạ lại nói vậy?”

Quái nhân nói: “ Hà Sáo tuy hiểm yếu, nhưng chỉ là một góc của đại Hán, quân chỉ không quá hai vạn, đất đai chỉ có ngàn dặm, Mã đồ phu lại thiếu nhân tài, có thể làm gì được? Nay Đồng công đã có Lương, Tịnh hai châu và quận Hà Đông, trong tay có hai mươi vạn hùng binh, mãnh tướng không dưới ngàn viên còn có Lý Nho, Lý Túc trí tuệ cao siêu giúp đỡ, sao có thể vì việc trước mắt, vì một góc Hà Sáo cón con mà bị che khuất tầm mắt?”

Quái nhân vừa dứt lời, thì Lý Nho mắt đang nhắm hờ đột nhiên mở lớn. Đôi mắt thoảng vẻ lạnh lẽo rồi biến mất. Lý Nho nhìn Đồng Trác hội ý rồi gật nhẹ đầu. Đồng Trác hiểu ý đứng dậy đưa tay ra nói: “ Tiên sinh mời ngồi, lại đây, mời ngồi.”

258. Chương 189: Khống Chế Thiên Tử Sai Khiến Chư Hầu

Quái nhân nọ ngồi vào chỗ của mình, Đồng Trác mới trang nghiêm hỏi: “ Tiên sinh tới đây chúng ta nên làm gì?”

Quái nhân nói: “ Tiên xuống phía nam, uy hiếp thiên tử, sai khiến chư hầu”.

“ Hả? Uy hiếp Thiên tử, sai khiến chư hầu?”

Ánh mắt Đồng Trác sợ hãi, các chư tướng trong sảnh lại càng biến sắc, chỉ có Lý Nho lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Một lúc lâu sau trong đại sảnh vang lên tiếng thì thầm to nhỏ với nhau. Hoa Hùng, Phàn Trì cầm đầu đám tướng lĩnh Lương châu cũ sắc mặt hưng phấn, hăm hè chỉ hận không thể ngay lập tức xuôi nam, thẳng tiến Lạc Dương. Từ Hoảng, Trương Liêu, Đại tướng Từ Vinh kịch liệt phản đối cho rằng uy hiếp Thiên tử, sai khiến chư hầu là đại nghịch bất đạo, sẽ bị người trong thiên hạ xỉ vả.

Trong lúc nhất thời đám võ tướng chia làm hai phe. Bên nào cũng cho mình đúng, mặt đỏ tía tai tranh cãi, không can ngăn được, Đồng Trác nhất thời không biết quyết định thế nào, đành tạm thời cho chúng tướng thối lui, ngày khác nghị sự. Chúng tướng lập tức lui ra trong sảnh chỉ còn hai người Đồng Trác và Lý Nho.

Đồng Trác quay nhìn Lý Nho hỏi: “ Văn Tu thấy thế nào?”

Lý Nho đột nhiên đứng dậy vái Đồng Trác, cao giọng nói: “ Nếu làm theo cách ấy, đại nghiệp của chúa công chắc chắn sẽ thành”.

“ Hả?” Đồng Trác nghiêm mặt, trầm giọng hỏi: “ Nói thế Văn Tu đồng ý xuôi nam?”

Lý Nho nói: “ Đây chính là thời điểm hợp lý”.

“ Tốt!” Đồng Trác vỗ tay xuống án nói: “ Ý ta đã quyết, ngay hôm nay khởi sự xuôi nam”.

“ Chúa công không thể” Lý Nho vội khoát tay nói. “ Việc xuôi nam không thể làm vội vàng được”.

“ Hả?” Đồng Trác nghi hoặc hỏi: “ Tại sao?”

Lý Nho nói: “ Uy hiếp Thiên tử, sai khiến chư hầu là việc trọng đại, há có thể hành động đại khái, qua loa sao? Nếu chúa công tùy tiện tiến vào kinh thành, chắc chắn sẽ bị nguyên rửa là đại nghịch bất đạo, cướp đoạt quyền bính tới lúc đó khắp thiên hạ sẽ muốn công phạt chúa công. Lúc đó ngay cả há mồm chúa công cũng không làm được, chẳng phải đại sự đã hỏng sao?”

Đồng Trác vỗ trán nói: “ Nếu không có Văn Tu, ta đã nguy rồi”.

Lý Nho nói: “ Chúa công nếu muốn thành đại sự thì không thể nóng vội, phải yêu cầu các vị tướng quân gia tăng huấn luyện binh sĩ, tích trữ lương thảo để tới khi cần. Tiếp theo phái người vào trong triều hoạt động, gây ra tranh chấp, tạo nên thế cục hỗn loạn, lòng người không yên tới khi đó chúa công phát hịch bố cáo thiên hạ, lấy lý do tảo thanh “ Quân phản loạn’ đường đường chính chính tiến vào Lạc Dương, người trong thiên hạ không thể nói gì được”.

“ Ừ” Đồng Trác liên tục gật đầu. “ Cứ làm theo ý Văn Tu”.

...

Năm Trung Bình thứ tư (năm 187), tháng sáu.

Lúc này Lạc Dương lâm vào cảnh ảm đạm, thê lương.

Tin tức Đồng Trác đánh bại sáu lộ liên quân, dẫn quân tập kích giết chết Đinh Nguyên, công chiếm Tịnh châu truyền về, Hán Linh Đế vừa vượt qua cơn bạo bệnh, ngửa mặt lên trời than lên một tiếng, học máu bất tỉnh, tả hữu hai bên cuống quýt cấp cứu, tức tốc gọi Thái y tới thì Hán Linh Đế đã trong cơn hấp hối, hơi thở mong manh.

Lưu Hoành tự biết không thể sống được nữa, cấp tốc cho đòi Đại tướng quân Hà Tiến, Thái phó Viên Ngỗi, Tư đồ Vương Doãn, Thái Úy Trương Ôn, Tư Không Lưu Hoảng, Thái Sư Dương Bư cùng văn võ bá quan, vội vã an bài hậu sự. Lưu Hoành học máu ba lần, qua đời, hưởng dương hai mươi chín tuổi, sau được đặt tên thụy là Linh Đế.

Ngày hôm sau, Đại tướng quân Hà Tiến cùng bá quan văn võ tôn Thái tử Lưu Biện đăng cơ xưng đế. Sử gọi là Hán Thiếu Đế, tuy nhiên vì trong tang kỳ Hán Linh Đế, Thiếu Đế vẫn chưa kịp cải đổi niên hiệu thì sự biến bất ngờ xảy ra.

Năm Trung Bình thứ tư (năm 187) tháng bảy Tự trị Lương Kỳ Túc Thạc.

Theo mưu kế và sự trợ giúp của Lý Nho, Túc Thạc mơ ước khôi phục địa vị to lớn của Thập Nhị Thường thị khi xưa, bắt chức Trung thường thị Tào Tiết giả mệnh Vua thảo phạt quân phản loạn, khởi binh Tây Viên quân tấn công Lạc Dương, Thái Phó Viên Ngỗi, Đại tướng quân Hà Tiến chết trong loạn quân, trong lúc đó Viên Thiệu vừa mới từ Bột Hải trở về chuẩn bị nhận chức Ti Đãi giáo úy thay Viên Ngỗi.

Bình biến bất ngờ xảy ra, Viên Thiệu vội vàng liên lạc với các bộ hạ cũ, Trợ quân giáo úy Phùng Phương, Hộ quân giáo úy Triệu Dung mang quân tấn công Lạc Dương, quân đội hai bên hỗn chiến mấy ngày liên tiếp trong thành Lạc Dương, dân chúng tử thương vô số, thế cục hỗn loạn, đáng thương thay Hán Thiếu Đế Lưu Biện, tuổi còn nhỏ, đăng cơ chưa đầy hai tháng, gặp cảnh binh đao trồn trong tấm cung cùng Hà Thái hậu cả ngày chỉ lấy nước mắt rửa mặt.

Tháng tám, năm Trung Bình thứ tư , hai người phát hịch khắp thiên hạ, chính thức khởi binh xuôi nam, đánh dẹp quân phản loạn. Thái Thú Hà Nội Trương Dương, Châu mục Lưu quận Thái Thú Tào Tháo, Lang Tà Thái Thú Lưu Bị, Thanh châu Thứ sử Khổng Dung, Từ châu Thứ sử Đào Khiêm, Dương châu Thứ sử

Viên Thuật, Thái Thú trường Sa Tôn Kiên, Ích châu mục Lưu Yên, Kinh châu mục Lưu Biểu, mười trấn chư hầu không cam lòng chậm chân lập tức khởi binh hưởng ứng.

Đây là một hồi thịnh yển của các trấn chư hầu, các trấn chư hầu đều muốn được chia phần, đều muốn dựa vào thanh thế to lớn của hành động “Tiểu trừ phản loạn” ngõ hầu giành được lợi ích của mình.

...

Tần Dương.

Năm vạn đại quân đã tập hợp xong, chỉ cần Đồng Trác ra lệnh một tiếng là có thể chỉ huy quân đội xuôi nam. Đồng Trác kim khôi kim giáp, cưỡi lương câu Đại Uyển, uy phong lẫm liệt, ở phía sau là Lữ Bố khí vũ hiên ngang, Lữ Bố đầu đội thiên quan, trên có cắm lông chim nhạn, phong thái tự nhiên, phóng khoáng.

Đồng Trác thi thoảng ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt lo âu.

Đúng lúc hần không thể nhẫn nại được nữa thì một con khoái mã từ phía trước phi tới, nói với Đồng Trác: “ Chúa công, quân sư tới”.

“ Nga?”

Đồng Trác bắt tay lên trán chăm chú quan sát quả nhiên phía trước bụi bay mù mịt, hơn mười kỵ mã cưỡi ngựa như gió cuốn chạy tới gần, đi trước là một người mặc nho sam, thần thái tự nhiên, không phải Lý Nho mưu sĩ tâm phúc của Đồng Trác thì còn ai nữa? Đồng Trác vui mừng cùng Lữ Bố giục ngựa lên trước đón.

Lý Nho giục ngựa lên trước hần ngồi trên lưng ngựa ôm quyền nói: “ Tham kiến chúa công”.

“ Miễn lễ” Đồng Trác vui mừng nói: “ Văn Tu đã tới, đại quân có thể xuất binh. Phụng Tiên đâu?”

Lữ Bố giục ngựa tiến lên trước nói: “ Có hài nhi”.

Đồng Trác nói: “ Truyền lệnh ba quân lập tức xuất phát”.

” Tuân lệnh!”

Lữ Bố ôm quyền lĩnh mệnh rời đi.

Lý Nho nhìn tả hữu hai bên, hần đột nhiên kinh nghi hỏi: “ Chúa công, Hứa gia (quái nhân tự xưng là Hứa gia) tiên sinh sao lại không có mặt ở đây?”

“ Văn Tu’ Đồng Trác lãnh đạm nói: “ Hứa gia tiên sinh đã theo Nguyên Mậu (tên chữ của Từ Vinh) dẫn quân trấn thủ Từ Thị, uy hiếp Hà Sáo nên đương nhiên không có trong trung quân”.

“ Hả?” Mắt Lý Nho chợt lóe lên, hần trầm giọng hỏi: “ Đây là ý của chúa công hay do Hứa gia tự xin đi?

Đồng Trác nói: “ Quả thật do Hứa gia tiên sinh tự xin đi. Văn Tu, có gì không ổn à?”

“ Không hay rồi” Lý Nho thất thanh nói: “ Người này hình như muốn rời bỏ chúa công. Hãy mau cử người đuổi theo giết đi”.

“ Hả?” Đồng Trác cả kinh hỏi: “ Văn Tu, sao lại nói như thế?”

“ Kế sách uy hiếp Thiên tử, sai khiến chư hầu là của Hứa gia tiên sinh. Bây giờ chúa công dấy binh thảo phạt quân phản loạn, tại sao Hứa gia tiên sinh không theo chúa công tiến vào Lạc Dương? Lần này tự xin xuất quân Từ Thị, rõ ràng đã muốn bỏ trốn. Người này mưu trí hơn Nho rất nhiều. Nếu chúa công không thể sử dụng, hãy giết đi để tránh hậu họa”.

Lý Nho nói một thôi ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “ Xin chúa công tức tốc cử mãnh tướng truy kích, chậm trễ e muộn mất”.

Từ xưa tới nay Đồng Trác rất tín nhiệm Lý Nho nên không dám chậm trễ, hần trầm giọng nói: “ Từ Hoảng đâu?”

Từ Hoảng giục ngựa lên trước nói: “ Có mặt tướng”.

Đồng Trác nói: “ Tức tốc chỉ huy năm trăm tinh binh tới Từ Thị bắt Hứa gia, không được thất bại”.

” Tuân lệnh.”

Từ Hoảng ôm quyền lĩnh mệnh rồi giục ngựa ra đi.

...

Từ Thị. Đại doanh của Từ Vinh.

Từ Vinh đang cúi đầu xem bản đồ, chợt có tên tiểu giáo vào báo: “ Tướng quân, Từ Hoảng tướng quân cầu kiến”.

“ Từ Hoảng? Không phải hần phải theo chúa công đi Lạc Dương sao? Hần tới Từ Thị làm gì?” Từ Vinh trầm tư suy nghĩ giây lát rồi hần cất cao giọng nói: “ Truyền lệnh cho mời Từ Hoảng tướng quân”.

Trong thoáng chốc Từ Hoảng bước nhanh vào.

“ Mặt tướng Từ Hoảng tham kiến tướng quân”.

“ Từ Hoảng tướng quân, không cần đa lễ”.

Sau mấy câu khách sáo xã giao, Từ Hoảng liếc nhìn tả hữu hai bên không thấy Hứa gia, hần trầm giọng hỏi: “ Phụng mệnh chúa công bắt Hứa gia tiên sinh, chẳng hay Hứa gia tiên sinh ở đâu?”

“ Hả?” Từ Vinh cả kinh thất thanh nói: “ Hứa gia tiên sinh quay về Tấn Dương đã ba ngày nay. Chẳng lẽ chúa công không biết?”

...

Hà Sáo, đại doanh của Mã Dục.

“ Đồ phụ, đồ phụ!” Ngón tay Quán Trữ chỉ thẳng vào mũi Mã Dục, tức giận mắng: “ Vì một cái xó xỉnh Hà Sáo này, mà không ngần ngại hy sinh mạng sống của hàng ngàn vạn dân chúng.

Ánh mắt Mã Dục tối sầm lại, hần nhìn chằm chằm Quán Trữ không nói câu nào.

Điển Vi giận tím mặt, hần rút hai cây thiết kích từ trên cổ xuống, quát lớn: “ Đồ thất phu Quán Trữ, còn dám ăn nói lỗ mãng, vũ nhục chúa công. Ông đây làm thịt ngươi”.

Quán Trữ khinh thường nói: “ Ta đã không sợ chết, sao còn dùng cái chết đe dọa?”

“ Hả?”

Mắt Điển Vi ngật sát khí, hần vung thiết kích muốn đâm Quán Trữ, một bàn tay to, rắn chắc, đầy sức mạnh đã nặng nề đặt lên vai Điển Vi, Điển Vi quay đầu lại, thấy ánh mắt thâm trầm của Mã Dục nhìn hần khe lắc đầu. Điển Vi đành hung hăng trợn mắt nhìn Quán Trữ rồi thu thiết kích lui ra sau.

“ Mắng hay lắm. Mắng rất thoải mái”.

Ánh mắt lạnh lẽo của Mã Dục chậm rãi nhìn Quán Trữ, rồi lại quay sang nhìn Thư Thụ đang cúi đầu không nói gì, Mã Dục nhếch mép cười nhạt, trầm giọng nói: “ Bản tướng quân không phải bậc thánh hiền, cũng không phải đấng quân tử, càng không phải Thiên tử Đại Hán, dân chúng trong thiên hạ có quan hệ gì với ta? Ngươi mắng ta là đồ phụ, ta chính là đồ phụ, bản tướng quân là đồ phụ máu lạnh, vậy thì đã sao nào?”

“ Ngươi, ngươi” Quán Trữ chỉ tay vào Mã Dục, tức giận đến run rẩy cả người, nói không thành tiếng, một lát sau ông ta mới rít lên: “ Cầm thú, quả thực không cả bằng cầm thú”.

Mã Dục lãnh đạm nói: “ Tiên sinh quá khen”.

“ Đã không cùng chí hướng thì nửa câu cũng không nói: “ Quán Trữ nghiêng răng nói: “ Tại hạ cáo từ”.

Mã Dục nói: “ Không tiễn”.

Quán Trữ phát mạnh ống tay áo, nghênh ngang bước ra khỏi trường.

Thư Thụ vẫn im lặng từ nãy tới giờ, đột nhiên thở dài hỏi Mã Dục: “ Đồng Trác làm loạn kinh thành, có phải đó là mưu kế của chúa công không?”

Khóe miệng Mã Dực giật giật, giọng nói lạnh lùng, không phủ nhận: “ Cứ cho là như vậy đi”.

Thư Thu ngăn người, khẽ lắc đầu, sắc mặt buồn bã đi ra khỏi trường.

Đưa mắt nhìn Quản Trữ, Thư Thu lần lượt ra khỏi trường, thân hình thon gầy của Quách Đồ đột nhiên đi ra, nói với Mã Dực: “ Đồng Trác loạn kinh là kẻ sách một tay Văn Hòa huynh bày ra, tại sao chúa công không giải thích nguyên nhân cho hai vị tiên sinh? Khi đó nhị vị tiên sinh sẽ không hiểu lầm chúa công nữa”.

Mã Dực hờ hững liếc mắt nhìn Quách Đồ hỏi: “ Cái này có cần thiết không?”

Quách Đồ nghe vậy run bắn cả người hần vội cúi người cung kính nói: “ Dạ”.

Nhìn thấy dáng vẻ không tự nhiên của Quách Đồ, mắt Mã Dực xuất hiện tia nhu hòa, hần nói khẽ: “ Công Tắc, Văn Hòa vì ta mà lo lắng sắp đặt mọi chuyện, không từ bất kỳ thủ đoạn nào, bản tướng quân há không biết ư? Bày mưu tính kế, thay chủ giải nguy, còn đây chính là thái độ đối xử với thuộc hạ, chia xẻ gánh nặng với thuộc hạ, gánh vác trách nhiệm cho thuộc hạ đó chính là nhiệm vụ của người trên. Đại họa bị thiên hạ nguyên rửa này bản tướng quân gánh thay cho các ngươi”.

” Chúa công.”

Quách Đồ run lên, nghẹn ngào không nói nên lời.

Quách Đồ thực sự cảm động, nếu như Mã Dực chỉ là hàng người lừa dối, gian xảo, giả nhân giả nghĩa, có thể nói lúc này chính là cơ hội tốt nhất cho hần “ Dương danh thiên hạ”, chỉ cần hần hạch tội Quách Đồ, Giả Hủ, thậm chí có thể chém đầu thị chúng, sau đó công bố chân tướng sự việc cho mọi người biết, như thế chẳng những hần có thể tránh được mối họa bị thiên hạ nguyên rửa, mà hần còn lại được tiếng là “nhân nghĩa”.

Nhưng Mã Dực không làm như vậy.

Mã Dực lựa chọn cách gánh vác tất cả trách nhiệm thay cho thuộc hạ, chứ không phải đổ tất cả tội lỗi lên đầu bọn họ.

...

Ban đêm, chỗ ở của Quản Trữ.

Giả Hủ vừa mới quay về Hà Sáo, chưa kịp gặp Mã Dực đã hấp tấp tới gặp Thư Thụ và Quản Trữ nói chuyện, giải thích rõ chân tướng sự việc. Sau khi nghe Giả Hủ thuật lại mọi việc, Thư Thụ nói: “ Nói như thế, dùng kế thúc đẩy Đồng Trác vào kinh là do Văn Hòa huynh chủ trương, chúa công thực sự không có liên can gì ư?”

Giả Hủ nói: “ Đúng là như thế”.

Quản Trữ nói: “ Nếu đã như vậy, tại sao tướng quân không giải thích chuyện này?”

Giả Hủ cảm khái nói: “ Chúa công là đấng nam nhi mình cao bẩy thước, dám làm dám chịu, sao có thể đem tất cả tội lỗi đổ cho thuộc hạ của mình? Tướng quân rõ ràng muốn thay tại hạ gánh chịu cái họa tên tuổi bị thiên hạ nguyên rửa”.

Thư Thụ vỗ trán nói: “ Nói như vậy, tại hạ và Ấu An (tên chữ của Quản Trữ) huynh đã hiểu lầm chúa công”.

“ Ngày mai Quản mỗ sẽ noi theo người xưa nhận tội trách nhảm tướng quân” Quản Trữ nói xong ngừng lại rồi nói với Giả Hủ: “ Vấn đề là Văn Hòa huynh bày ra hạ sách này. Chẳng lẽ vì sự an nguy của Hà Sáo mà không để ý tới dân chúng thiên hạ ư?”

Giả Hủ nghiêm trang nói: “ Hủ thân là mưu sĩ dưới trướng của chúa công, bày đặt mưu kế chính là việc của mình. Khi chúa công gặp nạn, Hủ há có thể giương mắt đứng nhìn sao? Nếu có biện pháp khác giúp chúa công thoát khỏi tai kiếp, Hủ sẽ không bao giờ dùng hạ sách này. Hai vị tiên sinh hãy chỉ dạy cho tại hạ ngoài cách này ra còn cách nào tốt hơn không?”

Thư Thụ, Quản Trữ nhìn nhau lắc đầu thở dài nói: “ Không còn cách nào cả”.

“ Đó.” Giau Hủ trầm giọng nói: “ Vì đại nghiệp của chúa công, Hủ không từ bất kỳ việc gì, dù có bị nguyên rủa, mang tiếng xấu suốt đời Hủ cũng không từ”.

Thư Thụ, Quản Trữ xấu hổ, một lúc lâu sau mới ôm quyền nói: “ Tại hạ thực sự thán phục nghĩa khí của tiên sinh”.

...

Lư Giang, Thư huyện.

Thứ Sử Dương châu Viên Thuật khởi binh cần vương tiến vào kinh đô Lạc Dương, khi đi qua Lư Giang thuận đường ghé thăm gia quyến của bộ hạ cũ Tôn Kiên.

Tuy Tôn Kiên là Thái Thú Trường Sa, nhưng quanh năm chinh chiến bên ngoài, em vợ Tôn Kiên là Ngô Cảnh làm Huyện lệnh Thư huyện vì thế Tôn Kiên sắp xếp gia quyến ở tại Thư huyện cho Ngô Cảnh trông nom.

Đại tướng Trương Huân, Kỷ Linh, Trần Lan, Lôi Bạc cùng với hơn mười thân binh cùng Viên Thuật xuất hiện phía bắc thành Thư huyện, đi theo còn có Thái Thú Cửu Giang Trần Kỷ. Đang đi trên đường, Trần Kỷ đột nhiên mấy gian nhà phía sau bụi dương liễu trước mặt nói với Viên Thuật: “Đại nhân, phía trước là phủ của Ngô Cảnh đại nhân”.

” Ba ba ba ~ ”

Viên Thuật đang định trả lời, chợt có tiếng vỗ tay từ rừng cây bên phải truyền tới, mọi người nghe tiếng nhìn xem chỉ thấy cạnh rừng liễu có một con suối, bên bờ suối có một núi đá, một thiếu niên vóc người cao, diện mạo thanh tú đang ngồi trên đó đánh đàn, gió thổi nhẹ trên gương mặt thiếu niên, mái tóc đen ào ào, càng làm cho thiếu niên thêm anh tuấn.

“ Chu Du, âm luật của đệ ngày càng tinh diệu”.

Viên Thuật đang đứng nhìn trộm thì chợt nghe thấy một âm thanh trong trẻo vang lên, mọi người nghe tiếng cúi đầu nhìn thì thấy một thiếu niên khí phách ngang tàng đang ở dưới bãi cỏ chân núi đá, thiếu niên này mày kiếm, mắt sáng, mặt đẹp như ngọc, đỉnh đầu buộc tử kim quan, trong tay cầm một thanh trường kiếm, thực sự anh tuấn uy vũ.

Thiếu niên ngồi trên đỉnh núi đá gẩy đàn đột nhiên cười nói: “ Tôn Sách, kiếm thuật của huynh cũng ngày càng tinh thâm”.

Nói xong hai người vỗ tay cười âm âm, trong giọng nói của cả hai đều bộc lộ vẻ thông minh hơn người.

Viên Thuật không nhịn được hỏi Trần Kỷ: “ Là con cái nhà ai vậy?”

Trần Kỷ vội nói: “ Bẩm chúa công, thiếu niên trên núi đá họ Chu, tên Du. có đường thúc là Chu Cảnh và đường thúc Chu Trung đều là Thái Úy đương triều, phụ thân là Chu Dị từng làm Lạc Dương lệnh có thể nói gia thế hiển hách. Chu gia đời đời cư trú ở Thư huyện, nổi tiếng là gia tộc thế gia”.

“ Ừ” Viên Thuật lại hỏi: “ Thiếu niên cầm kiếm là người ở đâu?”

Trần Kỷ nói: “ Người này là Tôn Sách trưởng tử của Văn Đài đại nhân, có thể nói là tuổi trẻ tài cao”.

“ Hả? Đúng là Tôn Sách à? Viên Thuật thở dài nói: “ Hai năm không gặp, không ngờ đã trở thành thiếu niên khí phách ngang tàng như thế. Tôn Văn Đài có nhi tử như thế chết cũng không có gì đáng tiếc”.

...

Hà Sáo, đại trưởng của Mã Dục.

Giả Hủ chỉ bản đồ nói với Mã Dục: “ Chúa công. Đồng Trác đã khởi năm vạn quân tiến tới Lạc Dương”.

“ Ừ” Mã Dục gật đầu, hần không đề cập tới việc Giả Hủ tự chủ trương hóa trang tới Tấn Dương, hần trầm giọng hỏi: “ Đồng Trác dùng ai trấn thủ Tịnh châu?”

Giả Hủ nói: “ Từ Vinh”.

Trong mắt Mã Dưc ánh lên vẻ thản nhiên, lạnh lẽo, hần trầm giọng nói: “ Lại là Từ Vinh!”.

Giả Hủ nói: “ Lần này Đồng Trác tiến vào Lạc Dương chỉ dẫn năm vạn đại quân, Từ Vinh chỉ huy năm vạn quân trấn thủ Tịnh châu, Phần Trù cầm hai vạn quân trấn thủ Hà Đông, hơn nữa hạ lệnh Ngưu Phụ chỉ huy tám vạn quân phòng thủ Lương châu. Lúc này quanh Hà Sáo đâu đâu cũng có đại quân đóng giữ. Xem ra Đồng Trác không hề buông lỏng cảnh giác đối với chúa công”.

“ Đồng Trác dù sao vẫn là Đồng Trác,nếu như có thể dễ dàng đối phó với hần, hần sẽ không phải là Đồng Trác, càng không thể có thành tựu như hôm nay”.

“ Ôi’ Giả Hủ đột nhiên thở dài nói: “ Đáng tiếc người Tiên Ti phương bắc chưa bình định được, Đồ Các hồ ở phía tây rục rịch ngóc đầu dậy, trận thịnh yến lần này ở Lạc Dương e rằng chúa công không thể tham gia. Cho dù không thể tranh giành được ích lợi thực sự gì, ít nhất cũng có cơ hội làm quen với anh hùng thiên hạ”.

“ Lạc Dương?” Mã Dưc lãnh đạm nói: “ Bản tướng quân sẽ không đi tham dự thịnh yến náo nhet đó. Ngày nay thế lực Đồng Trác cực kỳ cường thịnh. Mười trấn chư hầu còn lại cũng chưa chắc có thể thay đổi thế cục. Bây giờ là lúc thích hợp cho chúng ta xuất quân Đại Mạc, đập bằng Tiên Ti, đánh đuổi Đồ Các hồ, xóa bỏ hoàn toàn mối họa về sau”.

“ Báo ...”.

Mã Dưc vừa nói dứt một tên Bách phu trưởng Ô Hoàn dáng vẻ mệt mỏi, bụi bặm đột nhiên chạy vào trong trướng, quỳ xuống nói: “ Tướng quân. Mạc Bắc báo về ..”.

“ Hả?” Mã Dưc vội đứng dậy, liên thanh nói: “ Nói, mau nói”.

Gã Bách phu trưởng thở dốc hai tiếng rồi lớn tiếng nói: “ Chu Thương tướng quân tự chỉ huy quân mã tiến vào Mạc Bắc, mười ngày thắng mười trận, đánh bại quân Tiên Ti của Kha Bĩ Năng, chém đầu, hơn hai vạn trai tráng, bắt sống hơn mười vạn phụ nữ, trẻ em, trâu bò, gia súc hơn trăm vạn. Hôm nay Kha Bĩ Năng đã rút lui tới Lang Cư Tư Sơn. Chu Thương tướng quân đang chỉ huy năm ngàn tinh kỵ truy kích ráo diết”.

“ Hay lắm” Mã Dưc phấn khích nói: “ Ai da, Chu Thương”.

Giả Hủ vui mừng nói: “ Tiên Ti bị phá, chúa công chỉ cần đánh tan Đồ Các hồ, Hà Sáo không còn mối họa về sau nữa”.

“ Ủ” Mã Dưc gật đầu rồi nói: “ Công Tắc?”

Quách Đồ tiến lên một bước chắp tay nói: “ Có!”.

Mã Dưc nói: “ Lập tức dẫn quân tới Mạc Bắc tiếp nhận phụ nữ, trẻ em Tiên Ti cùng với trâu bò, gia súc. Còn nữa trước đây bản tướng quân đã hứa với ba ngàn thuộc hạ cũ sẽ thưởng cho bọn chúng nữ nhân, nô tỳ, trâu bò, gia súc còn cả lãnh địa nữa để bọn chúng cùng với con cháu của bản tướng quân cùng vinh hưởng vinh hoa phú quý. Rốt cuộc bây giờ bản tướng quân đã có thể thực hiện lời hứa của mình”.

Quách Đồ hỏi: “ Ý của chúa công là sao?”

Mã Dưc nói: “ Hãy đem tất cả thảo nguyên đã chinh phục được chia làm tả, trung, hữu tam bộ. Toàn bộ người Ô Hoàn ở Hà Sáo, Nguyệt Thị Hồ, Hung Nô, Tiên Ti, Cao Cú Ly, thuộc hạ, nô tỳ cùng với phụ nữ trẻ em Chu Thương bắt được lần này chia làm tả, trung , hữu ba vạn hộ, lần lượt chuyển tới thảo nguyên Mạc Bắc”.

Quách Đồ nói: “ Tuân lệnh”.

Mã Dưc lại nói: “ Bùi Nguyên Thiệu”.

” Có mặt tướng”

“ Người chỉ huy vạn hộ trung hộ, Quản Khởi (Con của Quản Hối) chỉ huy tả vạn hộ, Quản Khởi tuổi còn nhỏ, tả vạn hộ người tạm thời chỉ huy, trông nom cho tới khi Khởi trưởng thành”.

” Tuân lệnh.”

“ Chờ Chu Thương khải hoàn trở về để hấn thống lĩnh hữu vạn hộ” Mã Dư nói xong lại quay sang nói với Quách Đồ: “ Còn nữa hãy chia tả, trung, hữu ba vạn hộ thành tam ngàn bách hộ. Lần lượt giao cho ba ngàn thuộc hạ cũ của bản tướng quân thống lĩnh. Nếu các tướng sĩ chết trận có con nối dõi giao cho con thừa kế. Nếu không có con nối dõi cứ để khuyết, đời sau này tướng sĩ lập công sẽ bổ khuyết sau”.

Quách Đồ trầm giọng nói: “ Đồ lĩnh mệnh”.

...

Lại nói Đồng Trác dẫn quân đi trước tới Lạc Dương, đại quân vừa ra khỏi Hà Đông, lập tức có khoái mã truyền tin tức Ti Đãi giáo úy Viên Thiệu đã công phá Lạc Dương, Thương quân giáo úy Túc Thạc ép buộc Hán Thiệu Đế, Trần Lưu Vương Lưu Hiệp, Thái hậu, Thái hoàng thái hậu cùng bá quan văn võ trong triều bỏ thành hoảng hốt chạy ra Mang Sơn.

Đồng Trác đang giật mình hoảng hốt thì lại có khoái mã phi báo đại quân cần vương của Thái Thú Hà Nội Trương Dương, Duyệt châu mục Lưu Đại đã tới Thành Cao cách Mang Sơn chỉ hai trăm dặm.

Lý Nho vội la lên: “ Đại sự cấp bách rồi, chúa công hãy dẫn năm ngàn kỵ binh nhẹ ngay trong đêm tiến về Mang Sơn cứu giá, để lâu e có biến”.

Đồng Trác lưỡng lự nói: “ Chỉ có năm ngàn kỵ binh nhẹ, chỉ e đại sự khó thành”.

Lý Nho vội khuyên nhủ: “ Chúa công cứ dẫn quân đi trước, Nho thống lĩnh đại quân theo sau”.

Đồng Trác trầm ngâm một lát rồi nói: “ Phụng Tiên con ta đâu?”

Lữ Bố giục ngựa tiến lên trước nói: “ Hài nhi ở đây”.

Đồng Trác nói: “ Lập tức điểm năm ngàn khinh kỵ theo vi phụ đi trước tới Mang Sơn cứu giá”.

” Tuân lệnh!”

Lữ Bố thản nhiên trả lời, giục ngựa, điểm binh rời đi.

...

Mang Sơn.

Xe ngựa như nêm, một đạo quân khí giới, cờ quạt lộn xộn đang đi trên con đường quan đạo quanh co uốn lượn. Thương quân giáo úy Túc Thạc toàn thân giáp trụ, Thất Tinh bảo kiếm cầm tay (lục soát được ở phủ Hà Tiến), sắc mặt hết hoảng, đi trước hàng quân, chợt có tên tiểu giáo hốt hoảng chạy tới, hoảng sợ nói: “ Tướng quân, Hoàng thượng đã bị lạc”.

“ Cái gì?” Túc Thạc thất kinh, hấn bạt tái tên tiểu giáo, tức giận mắng: “ Mày làm ăn thế hả? Ngay cả một đứa trẻ cũng không giữ nổi”.

“ Tướng quân, không hay rồi.” Túc Thạc chưa nguôi giận lại có một tên tiểu giáo chạy tới nói: “ Kỵ...kỵ binh, đại quân kỵ binh”.

“ Hả?”

Túc Thạc biến sắc hấn vội nghiêng tai lắng nghe, tiếng vó ngựa không ngừng nghỉ giống như tiếng sấm dồn vọng tới từ chân trời. Hấn kinh hãi quay đầu trong bóng hoàng hôn mênh mông, trên vùng đồng cỏ ở phía tây bắc một đám mây đen dày đặc đang kéo tới.

259. Chương 190: Đồng Trác Vào Kinh

Khi đám kỵ binh vẫn còn ở khá xa thì Túc Thạc đã sợ mất hồn mất vía rồi. Đám tàn binh bại tốt đột nhiên trở nên lộn xộn, sau đó la hét loạn xạ rồi chạy đi khắp mọi nơi. Túc Thạc hoảng hốt quay đầu lại, chỉ thấy mấy trăm tinh binh đang chạy từ đường lớn đến.

Túc Thạc người mệt ngựa mỏi, vẫn chưa kịp giục ngựa chạy trốn đã bị đám tinh binh kia bao vây. Một viên võ tướng toàn thân mặc nhung phục đi từ trong đám binh lính kia ra kê thanh yêu đao sáng ngời lên cổ Túc Thạc vội vàng hỏi: " Hà Nam phủ doãn Mẫn Cống đến đây hộ giá, thánh giá ở đâu ?"

Túc Thạc hồn bay phách lạc vội vàng lắp bắp đáp: " Đi ~ đi mất rồi."

" Ừ?" Hà Nam phủ doãn Mẫn Cống lại hỏi: " Người là người phương nào?"

Túc Thạc đáp: " Túc ~ là Túc Thạc"

" Ừ, người là Túc Thạc?"

Trong mắt Mẫn Cống lộ ra sát khí, vung đao chém xuống chặt đầu Túc Thạc, rồi treo tòng teng dưới cổ ngựa phi lên phía trước đến chỗ đám tàn binh bại tốt hô lớn: " Túc Thạc đã chết, đầu hàng được tha chết ~ "

Đám tàn binh bại tốt không còn đường chạy vội vàng quì xuống ven đường dập đầu xin tha mạng. Mẫn Cống dừng lại hỏi thăm tung tích thiên tử. Từ trong miệng đám tàn quân thì dần dần được biết thiên tử không cẩn thận bị ngã từ trên lưng ngựa gãy cả hai chân khó lòng đi lại. Hiện đang cùng Trần Lưu vương bị nguy khốn ở trong thôn bỏ hoang không xa phía trước.

Mẫn Cống không dám chậm trễ, vội vã dẫn mấy trăm tinh binh chạy về phía trước để hộ giá. Quả nhiên tại một nhà dân bỏ hoang thì phát hiện thấy Thiên tử cùng Trần Lưu vương. Đáng thương cho Thiên tử còn trẻ, đang cùng Trần Lưu vương tiều tụy ngồi trên đám cỏ ôm nhau mà khóc. Lại sợ tiếng khóc khiến tặc binh chú ý, cho nên chỉ dám khóc nho nhỏ. Mẫn Cống thấy vậy không khỏi rớt nước mắt.

Vận nước suy vong quả là đâu còn xa nữa!

Mẫn Cống vội nhảy xuống ngựa bước vội vào chấp tay khóc nói: " Thần hộ giá tới chậm, tội đáng chết vạn lần ~ "

Hà Nam doãn tuy là chức quan nhỏ, bình thường cũng không tư cách đứng vào hàng tam ban, nhưng dù sao cũng ngay dưới chân Thiên tử. Lúc trước để đại tang tiên đế nên Thiên tử cũng từng gặp qua vài lần vì vậy nhận ra. Lập tức quân thần gặp gỡ ôm nhau khóc rống lên, quân lính Hà Nam đứng xung quanh thấy tình cảnh này phần lớn cũng không ngừng rơi lệ.

Trong lúc Thiếu đế, Trần Lưu vương và Mẫn Cống đang ôm đầu khóc rống thì phía trước đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên liên tục không ngừng. Không biết bao nhiêu kỵ binh cuộn cuộn như thác lũ từ chân trời kéo đến, trong bóng chiều nhập nhoạng những đạo quân đen ngòm xông ra từ khắp các vùng đất hoang vắng vây kín mấy trăm quân Hà Nam của Mẫn Cống cùng với Thiên tử.

Một võ tướng giáp vàng kín người thân hình cao lớn mập mạp, mặt đầy sát khí giục ngựa từ trong đám người kia chạy ra quát lớn: " Thiên tử ở đâu ?"

Thiếu đế như bị sét đánh trúng, run như cây sậy nói không nên lời. Mẫn Cống cau mày đang muốn tiến lên đáp lời. Năm ấy Trần Lưu vương Lưu Hiệp mới lên chín tuổi đã sớm nghênh đón.

" Thiên tử ở đây, người là người phương nào?"

Võ tướng giáp vàng sáng mắt lên trầm giọng nói: " Mỗ ~ Ngao Hương hầu, Lương Châu mục Đồng Trác".

" Đồng Trác!" Trần Lưu vương dĩ nhiên không hề sợ lạnh lạnh quát lên: " Người tới hộ giá? Hay cướp giá?"

Đồng Trác ôm quyền nói: " Tới để hộ giá."

Trần Lưu vương lại nói: " Nếu tới hộ giá. Thấy Thiên tử tại sao không quỳ?"

Ánh mắt Đồng Trác lộ ra vẻ kinh ngạc, nghĩ ngợi một chút chợt nhảy xuống ngựa chấp tay nói đồng dục: " Thần Đồng Trác ~ kính chúc bệ hạ thánh an, thánh hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ~ "

Đằng sau Đồng Trác. mấy ngàn quân thiết kỵ Lương Châu vội vàng nhảy xuống ngựa quì trên mặt đất cả loạt.

...

Mạc Bắc. Núi Lang Cư Tư sơn.

Một vạn kỵ binh của Kha Bĩ Năng đang âm thầm lén lút ẩn náu ở trong rừng rậm. Một tên quân thám báo đang ngồi ở trên cây cổ thụ nhìn về thảo nguyên vô tận ở phía nam. Mặt trời chói chang trên cao vô tình thiêu đốt khắp vùng. Những làn sóng nhiệt cuộn cuộn đổ xuống đại hoang mạc như thể cả thế giới đang sôi trào mà trở nên cong queo khác thường.

Tên lính thám báo cố gắng mở to hai mắt, mặc cho mồ hôi cay xè chảy xuống từ trên trán mà không dám nháy mắt lần nào. Trong khoảnh khắc, từ đường chân trời phía trước đột nhiên bốc lên một chút bụi mù yếu ớt, có những điểm đen nhỏ mờ mờ đang thoát ra khỏi màu xanh ngắt của cả đất trời.

”Đại vương!” Tên thám báo cả người run lên, từ trên cây tụt xuống luôn miệng hô lớn.” Tới rồi, tới rồi!”

” Phụt!”

Kha Bĩ Năng phun cọng cỏ ngậm ở trong miệng, đột ngột đứng dậy ở dưới bóng mát của cây. Các đại tướng Tiết Qui Nê, Thoát Lý Thoát A và Dã Lý Bất Ca thấy vậy liền vội vàng xúm đến.

Trong mắt Kha Bĩ Năng thoáng qua sát khí trầm giọng nói: ” Quân Hán đáng chết rốt cục đã tới!”

Đại tướng Tiết Qui Nê thở dài nói: ” Để lừa quân Hán mà người Tiên Ti chúng ta đã phải trả giá thật là quá nặng nề. Bộ lạc Hoàng Kim của Bộ Độ Cẩn, bộ lạc Thác Bạt của Thác Bạt Khiết Phấn toàn bộ có bốn, năm vạn tráng đinh và mười mấy vạn già trẻ cùng với hàng trăm vạn bò dê giờ chẳng còn gì”

” Không dữ dằn bé sao bắt được sói dữ!” Trong mắt Kha Bĩ Năng hiện lên vẻ hung ác nói chậm rãi: ” Phụ nữ, trẻ con, bò dê không có cũng không lo. Chỉ cần quân đội vẫn còn thì chúng ta là có thể đoạt lại mọi thứ. Hơn nữa còn gấp hàng chục hàng trăm lần. Một ngày nào đó Bản vương muốn dẫn các người đạp bằng Trung Nguyên, đoạt hết tất cả phụ nữ người Hán”.

Trên thực tế, có thể Kha Bĩ Năng cũng không nghĩ phải hy sinh nhiều như vậy. Phụ nữ và trẻ em là tương lai của dân tộc Tiên Ti. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì Kha Bĩ Năng sao có thể chịu hy sinh lớn lao như vậy?

Nhưng mà có thể là Kha Bĩ Năng không có lựa chọn nào khác!

Lần này chủ tướng quân Hán mặc dù không phải là Mã đồ phu, nhưng sự tàn nhẫn của người này quả thực cũng không kém Mã đồ phu một chút nào. Ban đầu trong cuộc chiến ở vương đình Đan Hãn Sơn thì Kha Bĩ Năng tập hợp tổng cộng đến hai vạn kỵ binh cùng quyết chiến với quân Hán.

Nhưng lại bị quân Hán đánh cho đại bại, hơn nữa là trong trận chiến này quân Hán đường đường chính chính quyết chiến mà người Tiên Ti thậm chí ngay cả một cơ hội thắng cũng không có nổi.

Nhưng Kha Bĩ Năng không hổ là bậc kiêu hùng trên thảo nguyên quyết định rất nhanh rút lui toàn bộ chủ lực kỵ binh ra ngoài ngàn dặm đến ẩn náu ở Lang Cư Tư sơn. Hơn nữa còn toàn bộ phụ nữ, người già trẻ con và bò dê của bộ lạc Hoàng Kim, bộ lạc Thác Bạt để dụ quân Hán nhằm phân tán binh lực quân Hán (quân Hán bắt sống được phụ nữ trẻ em và bò dê đều phải lưu lại quân đội áp tải). Đồng thời dùng một đội kỵ binh nhỏ để nhử quân Hán từng bước vào sâu trong hoang mạc.

Cuối cùng đã tập trung ở Lang Cư Tư sơn tất cả kỵ binh tinh nhuệ để đối đầu một trận chiến cuối cùng với quân Hán vừa mới trải qua ngàn dặm hành quân nên người ngựa đều mệt mỏi!

Đích thực là một trận đánh quyết định tiền đồ và vận mệnh của Đại Tiên Ti!

Đại tướng Dã Lý Bất Ca lo lắng nói: ” Trình Đại vương, liệu quân ta thật sự có thể đánh thắng trận này không?”

Đại tướng Thoát Lý Thoát A phụ họa nói: ” Đúng vậy, lần này giao chiến với quân Hán thật đúng là chông chênh quá. Từ khi nào mà các dũng sĩ Đại Tiên Ti lại khó khăn như vậy chứ? Quân Hán có vũ khí cao cấp, huấn luyện nghiêm chỉnh, lực chiến đấu mạnh hơn chiến sĩ Đại Tiên Ti của chúng ta, đây là sự thật. Nhưng thuật cỡi ngựa và bắn cung của quân Hán từ lúc nào mà lại mạnh hơn dũng sĩ chúng ta Tiên Ti vậy?”

Tiết Quy Nê nói: " Mặt tướng cũng rất là buồn bực, chiến mã quân Hán cũng không thể so sánh với chiến mã Đại Tiên Ti về chạy nhanh hơn, không bì được với chiến mã Đại Tiên Ti về dai sức hơn, chịu đựng hơn. Nhưng trong cuộc vận động chiến ở trận đánh dưới chân núi Đạn Hân Sơn, khi đuổi nhau thì chiến mã Đại Tiên Ti của chúng ta cũng đã gục xuống, nhưng chiến mã quân Hán vẫn có thể lao đến cực nhanh, thật là như gặp quỷ sống".

" Lại còn thuật bắn cung nữa" Dã Lý Bất Ca nói: " Quân Hán có cỡi ngựa bắn cung đã đủ làm người ta giật mình rồi. Không nghĩ lại còn bắn tên vừa chính xác vừa mạnh. So với cung tên của Đại Tiên Ti chúng ta còn lợi hại hơn!"

Trong mắt Kha Bĩ Năng thoáng qua một vẻ lo lắng cổ giầu rồi trầm giọng nói: " Điều các người nói, Bản vương cũng đã cảm thấy bối rối. Nhưng mà hiện tại Bản vương đã biết, vì sao chiến mã quân Hán so với chiến mã Đại Tiên Ti dai sức hơn, chịu đựng tốt hơn. Đó là vì dưới vỏ chiến mã quân Hán có đóng cái này!"

Dứt lời, Kha Bĩ Năng đưa ra một miếng sắt hình chữ U như vỏ ngựa cho chư tướng trước mặt mà lạnh lùng nói: " Các người nhìn cái này đi. Đây là vật lấy được từ một vỏ chiến mã chết trận của quân Hán. Chính vật bằng sắt nhỏ nhỏ này đã khiến cho chiến mã quân Hán thừa sức mang nặng và dẻo dai hơn chiến mã Tiên Ti!"

Các chư tướng Tiết Quy Nê vội vã quay lại nhìn xem khó lòng tin nổi mà nói: " Chỉ là một miếng móng sắt như vậy sao?"

" Có thật không vậy?"

" Vật này làm thế nào dán được vào vỏ ngựa?"

" Còn về cung tên của quân Hán." Kha Bĩ Năng lại nói: " Kỳ thật cái đó cũng không phải cung tên mà là nỏ. Diêm Nhu tiên sinh từng nhắc qua với ta, loại nỏ này người Hán gọi là đạp nỏ! Bởi vì lực kéo loại nỏ này rấy nặng, binh lính bình thường căn bản không cách nào dùng hai cánh tay kéo ra được mà cần phải dùng chân để đạp đến khi căng ra, vì thế mới gọi là đạp nỏ. Đạp nỏ như thế so với cung tên kỵ binh chúng ta thì bắn được xa hơn, tốt hơn. Nhưng mà một người là có thể sử dụng, cho nên quân Hán có đội ' cỡi ngựa bắn cung ' thì cũng chẳng có gì kỳ quái."

Tiết Quy Nê cũng lạnh sống lưng nói thất thanh: " Quân Hán từ khi nào lại có loại nỏ lợi hại như vậy?"

Kha Bĩ Năng nói: " Quân Hán đã có loại nỏ này từ mấy trăm năm trước. Nhưng mà loại đạp nỏ này mặc dù có lực xuyên thấu rất mạnh, nhưng để dùng được lại rất mất sức, tốn thời gian. Đối mặt với số lớn bộ binh tiến công thì ngược lại không được dễ dùng. Trường cung bắn nhanh có uy hiếp lớn hơn, cho nên đa phần quân Hán đều sử dụng loại trường cung, còn đạp nỏ rất ít khi dùng."

Tiết Quy Nê thở dài nói: " Nhưng đạp nỏ đó dùng để đối phó kỵ binh Tiên Ti chúng ta thì rất có uy lực".

" Đại vương, tướng quân Ngột Lực Đột trở về."

Đang lúc nói thì tên lính quan sát đứng trên cây lại hô lớn. Kha Bĩ Năng cùng chư tướng lập tức quay đầu lại, quả nhiên thấy dưới chân núi có một đám kỵ binh Tiên Ti đang cố sức chạy như điên lại. Xa xa phía sau trên hoang mạc là một đoàn kỵ binh quân Hán đang đuổi theo không thôi.

...

Lạc Dương.

Giờ là lúc lên đèn, thành Lạc Dương vừa trải qua chiến tranh cướp bóc như vẫn đắm chìm trong bóng dao ánh kiếm. Trời còn chưa tối mà dân chúng trăm họ đã vội vàng đóng cửa khép cổng trốn vào trong nhà. Trên đường cái thỉnh thoảng có những đội binh lính mặc giáp dữ dằn đi qua, tiếng bước chân loạn xạ lại thêm âm thanh tù và đã phá vỡ sự yên tĩnh lúc hoàng hôn.

Khu dinh thự của Ti Đãi Giáo Ủy Viên Thiệu.

Thuần Vu Quỳnh bước nhanh vào phòng nói với Viên Thiệu đang chấp tay đứng ở cửa sổ: " Tướng quân. Lại có một đội kỵ binh Tây Lương vừa mới vào thành Lạc Dương, ít nhất có ba ngàn kỵ binh!"

” Vậy sao?” Viên Thiệu thoáng chốc cau chặt đôi mày rậm, trầm giọng nói: ” Đây chính là đội kỵ binh thứ năm rồi. Nói cách khác, hiện tại trong thành Lạc Dương đã tụ tập ít nhất hai vạn kỵ binh Tây Lương! Đồng Trác này làm thế nào có được quân đoàn kỵ binh hùng mạnh như thế. Lần này vào kinh rồi cuộc hẳn mang theo bao nhiêu kỵ binh đây?”

Thuần Vu Quỳnh chậm rãi nói: ” Trong doanh của Đồng Trác đang giết heo mổ dê, bắc bếp nấu cơm. Theo như số nôi có thể đủ cho đại quân năm vạn người ăn. Xem ra tối nay còn có thể có thêm kỵ binh Tây Lương tiến vào trong thành”.

” Đồng Trác chẳng qua là hư trương thanh thế, trong thành Lạc Dương thì kỵ binh Tây Lương có lẽ nhiều nhất chỉ đến hơn năm ngàn quân”.

Thuần Vu Quỳnh nói chưa dứt lời thì chợt có một âm thanh sang sảng vọng vào đại sảnh. Hai người Viên Thiệu và Thuần Vu Quỳnh nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy một người ngũ đoản, dung mạo xấu xí đã đi tắt đến đại sảnh. Nhìn thấy ánh mắt của hai người, nam nhân xấu xí cười nhạt, chấp tay chậm rãi đi vào đại sảnh.

~~~~~

Thuần Vu Quỳnh ngạc nhiên nói: ” Tướng quân, đây là ai vậy?”

Viên Thiệu mỉm cười nói: ” Đó là Hứa Du tiên sinh, nguyên trước đây ở dưới trướng Đại tướng quân, hiện đang là Tòng Sự dưới trướng của ta”.

Hứa Du chấp tay nói với Thuần Vu Quỳnh: ” Tại hạ ra mắt Thuần Vu tướng quân.”

Thuần Vu Quỳnh trong lòng khinh thường dáng vẻ xấu xí của Hứa Du, miễn cưỡng chấp tay coi như đáp lễ.

Hứa Du mặc dù trong lòng không vui thì ngoài mặt cũng giữ vẻ lạnh nhạt, rồi quay sang nói với Viên Thiệu: ” Chúa công, Đồng Trác là giống hổ lang, nên thừa dịp sớm giết đi! Lúc này trong thành Lạc Dương thì thiết kỵ Lương Châu chẳng qua chỉ có hơn năm ngàn kỵ binh. Ngoài ra đường xá trong thành chật hẹp, bất lợi cho việc dùng ngựa. Tướng quân nên dẫn quân tập kích thì chỉ một đòn ắt giành được thắng lợi.”

Viên Thiệu không đồng tình nói: ” Tử Viễn (tên tự của Hứa Du) chẳng phải biết là Đồng Trác có công hộ giá sao? Làm sao có thể giết thân tử có công. E sẽ làm Thiên tử tức giận, hoặc người trong thiên hạ xỉ vả”.

Hứa Du nói: ” Muốn thành đại sự thì không câu nệ tiểu tiết, mong chúa công nghĩ lại.”

Viên Thiệu nói: “Hành động như thế, ta khinh thường không dùng, Tử Viễn chớ nên nhắc lại.”

Hứa Du thở dài một tiếng. Đoạn không hề khuyên ngăn gì nữa.

...

Hai ngày sau, Lý Nho thống lĩnh đại quân Tây Lương đi đến Lạc Dương, hạ trại ở phía đông Lạc Dương. Doanh trại liên miên hơn mười dặm, chỉ thấy tinh kỳ rợp đất, trống nện vang trời, quân uy hùng dũng. Dân chúng trong thành Lạc Dương lẫn trăm quan đều sợ. Không tới mấy ngày sau thì chư hầu mười trấn cũng vội vàng chạy tới, có điều do lần này hấp tấp ứng phó sự thay đổi ở Lạc Dương nên chư hầu các trấn không có sự chuẩn bị trước như Đồng Trác. Cho nên đều chỉ dẫn theo số ít quân bản bộ. Cả mười trấn cũng không có hơn vạn quân bản bộ, còn xa mới kịp quân Tây Lương có thanh thế lớn lao.

Ngày buổi tối đại quân Tây Lương kéo đến Lạc Dương, Đồng Trác liền cho đòi Lý Nho đến đại trướng thương lượng.

Làm lễ ra mắt xong, Lý Nho hỏi: ” Chúa công, hiện giờ tình thế Lạc Dương như thế nào?”

Đồng Trác nói: ” Trong thành Vũ Lâm quân, Kim Ngô vệ chết gần hết. Tây Viên Tân quân cũng mất hơn phân nửa. Chỉ có Ti Đãi Giáo Úy Viên Thiệu cầm tám ngàn quân đóng ở phía đông thành, quả là cái họa trong gan ruột. Ngoài ra có đám người Duyệt Châu mục Lưu Đại, Kinh Châu mục Lưu Biểu, Ích Châu mục Lưu Yên cũng mang quân chưa tới ngàn người không đáng phải lo”.

Lý Nho lại hỏi: ” Trăm quan trong triều có động tĩnh gì không?”

Đồng Trác lắc đầu nói: " Thiên tử gãy chân không đi lại được, đến nay không thiết triều, trăm quan trong triều cũng không có động tĩnh gì".

" Trăm quan tuy trong tay không có quân lính, nhưng có ảnh hưởng đến cán cân thăng bằng của quốc sự triều chánh. Chúa công nếu muốn không chế Lạc Dương mà chỉ dựa vào quân đội thì vẫn không đủ, cần phải giành được sự ủng hộ của quan viên trong triều". Lý Nho vuốt râu trầm ngâm chỉ chốc lát rồi đột nhiên nói: " Nho có một kế, có thể khiến cho chúa công biết rõ trăm quan trong triều người nào có thể thân cận, ai phải cho bãi quan. Đến lúc đó thử một lần liền biết."

" Ồ?" Đồng Trác vui vẻ nói: " Mau nói kế sách ra?"

Lý Nho tiến tới ghé vào tai Đồng Trác nói qua một lần. Đồng Trác liên tục gật đầu, vui vẻ nói: " Vậy cứ như ý của Văn Tu nói. Ngày mai thiết yến ở Ôn Minh viên."

...

Ngày hôm sau, Ôn Minh viên.

Đồng Trác cho mở tiệc rượu lớn trong vườn mời cả chư hầu mười trấn lẫn quan viên lớn nhỏ trong triều.

Rượu được ba tuần, Đồng Trác đột nhiên cầm chung rượu trong tay đứng dậy nói đồng dục: " Ta có một câu, xin mời chư vị nghe."

Mọi người vội vàng quay đầu lại, trong vườn ồn ào thoát trở nên yên lặng.

Đồng Trác nói: " Thiên tử là người đứng đầu vạn dân thiên hạ, không có uy nghi không thể phụng sự tông miếu xã tắc. Thánh thượng hiện nay hèn yếu, không như Trần Lưu vương cử chỉ tao nhã đủ sức kế thừa nghiệp lớn. Ta muốn phế đế mà lập Trần Lưu vương, chư vị cho ý kiến như thế nào?"

Mọi người đều trợn mắt mà phản đối. Ti Đãi Giáo Ủy Viên Thiệu ánh mắt đỏ ngầu, đang muốn vỗ án đứng lên, lại bị Tào Tháo bên cạnh ôm chặt giữ lại. Viên Thiệu quay đầu trợn mắt mà chống đối, Tào Tháo cũng không buông tay. Hai người đang giằng co nhau thì phía đối diện chợt có một người đứng thẳng lên, khẳng khái nêu lên: " Không được, không được! Người là ai mà dám nói ra những lời phạm thượng ấy?"

Mọi người kinh ngạc nhìn, đó là Thượng Thư Đinh Quán.

Đinh Quán chỉnh lại quan phục, cất cao giọng nói: " Thiên tử là con trưởng của tiên đế, vừa phụng di chiếu mà kế thừa ngôi vị. Có thể nói thuận lòng trời ý mà hợp ý dân, thiên tử còn kính người hiền trọng kẻ sĩ, thông minh học giỏi, lại không có điều sai trái, làm sao dám nói việc phế lập? Bàn chuyện phế lập liên quan đến vận hạnh Đại Hán và trăm họ thiên hạ nên không thể không thận trọng. Người vừa không phải là tam công, càng không là dòng dõi đế thất, chẳng qua chỉ là một phiên thần nho nhỏ ngoài biên ải sao dám nói năng cuồng vọng? Chẳng lẽ người muốn làm việc cướp ngôi sao?"

Đồng Trác thốt nhiên giận dữ, quát lớn: " Người đâu! Đem kẻ thất phu ăn nói ngông cuồng lôi xuống chém đầu."

" Tuân lệnh."

Trong tiếng hét vang, hai tên đao phủ lưng hùm vai gấu đã chạy vào trong vườn lôi Đinh Quán đi. Đinh Quán cầm chung rượu trong tay ném Đồng Trác, mặt biến sắc nổi giận mắng: " Đồng Trác thất phu, loạn thần tặc tử, người chết không được tử tế, không được chết tử tế đâu ~~ "

" Ách!"

Chỉ nghe hét thảm một tiếng, tiếng chửi mắng của Đinh Quán liền đột nhiên ngừng lại. Trong Ôn Minh viên nhất thời hoàn toàn yên lặng, tiếng chân rơi có thể nghe được. Chỉ trong chốc lát đao phủ đã mang đầu Đinh Quán quay lại vườn phụng mệnh Đồng Trác. Đồng Trác cầm đầu của Đinh Quán trong tay nói với mọi người: " Người nào còn dám nói khác thì cứ trông kết quả kẻ này".

Mọi người chịu ấn tượng đó, không ai dám có điều dị nghị.

260. Chương 191 :quét Sạch Hoang Mạc

Sau khi mọi người giải tán.

Viên Thiệu ra khỏi Ôn Minh viên trợn mắt nói với Tào Tháo: " Mạnh Đức, vừa rồi vì sao ngăn ta giết giặc?"

Tào Tháo nói: " Bản Sơ không thấy người đứng phía sau Đồng tặc sao?"

Viên Thiệu hỏi: " Đó là ai vậy?"

Tào Tháo đáp lời: " Mãnh tướng Tịnh châu Lã Bố, người này có sức địch muôn người! Bản Sơ nếu đứng lên kích động thì e là bị hại. Ta thực sự không đành lòng cho nên ra sức ngăn cản".

" Hừ." Viên Thiệu hàm hừ suy nghĩ một chút rồi nói: " Đồng Trác thế lớn, nếu cứ ở lại Lạc Dương sớm muộn ắt sẽ bị hại. Ngay hôm nay ta dẫn quân quay về Bột Hải, lại tập trung đại quân đến đây chinh phạt Đồng tặc."

" Lúc này Đồng tặc dã tâm chưa lộ, khởi binh thảo phạt e là không đúng lúc". Tào Tháo lắc đầu nói: " Tháo ngày mai lấy cờ hiệu đao nhân cơ hội đến gần Đồng tặc đâm chết nó để chấm dứt hậu họa".

Lập tức hai người nhắc nhau bảo trọng rồi ai về phủ người ấy, truyện không đề cập nữa.

...

Lang Cư Tư sơn.

Trong tiếng tù và miên man kéo dài vang vọng không trung, kỵ binh Tiên Ti được nghỉ ngơi lấy lại sức đã lâu đông như kiến cỏ từ trong rừng rậm ào ra mãnh liệt rồi sắp thành kỵ trận dày đặc ở trên thảo nguyên. Kha Bỉ Năng cầm mã xoa trong tay hưng hăng phát một cái về phía trước. Đám kỵ binh Tiên Ti liền giống như dã thú bắt đầu la hét nhằm phía quân Hán phát động đợt tấn công lay trời chuyển đất.

Trong trận quân Hán.

Chu Thương cũng lạnh sống lưng giục ngựa tới gần Phương Duyệt nghiêm nghị nói: " Tên hỗn đản Kha Bỉ Năng này thật đúng là xảo trá, lại ẩn dấu một vạn kỵ binh ở Lang Cư Tư sơn! Lúc này quân ta vừa mới đi chạy đoạn đường dài, người ngựa mệt mỏi, còn quân địch người đông thế mạnh lại thêm dùng dật đãi lao, không bằng lui binh tạm lánh mũi nhọn?"

" Lui binh?" Phương Duyệt không đồng tình hỏi: " Vì sao phải lui binh?"

Chu Thương ngạc nhiên nói: " Không ~ không lui binh sao?"

" Quân ta người ngựa mệt mỏi không còn sức đánh nhau, còn kỵ binh Tiên Ti dật đãi lao, giống như mãnh hổ xuống núi. Thoạt nhìn thì quân ta dường như chỉ có lui binh để tạm lánh mũi nhọn. Kha Bỉ Năng e là cũng nghĩ như vậy, nhưng mà ~" Phương Duyệt nói liền một chập ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo mà trầm giọng nói: " Bản tướng quân lại không làm như hấn mong muốn, càng muốn làm ngược lại".

" Sao?" Chu Thương hoang mang hỏi: " Làm ngược lại là sao?"

Phương Duyệt đáp lời: " Binh pháp vẫn nói, một hồi trống đầy khí thế, hồi thứ hai thì suy yếu, lần thứ ba là kiệt lực. Quân ta mặc dù vừa mới chạy đường trường người ngựa mệt mỏi, nhưng đúng là ba quân theo lệnh. Sĩ khí còn đang như triều dâng nên thừa dịp tận dụng để phá địch, làm sao có thể vừa lâm trận lại lui binh? Binh pháp Tôn Tử có nói, xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị. Hiện nay người Tiên Ti không ngờ quân ta dám tấn công ngược lại thì tất nhiên ứng phó không kịp. Nếu như ta tấn công khi bọn chúng chưa chuẩn bị, có hai điều này thì phá Tiên Ti tất xong".

Chu Thương nói: " Nhưng kỵ binh Tiên Ti có chừng vạn người ngựa, gấp hai lần quân ta".

" Binh lực Tiên Ti tuy nhiều, nhưng lại có điểm yếu trí mạng". Phương Duyệt đưa tay chỉ về phía kỵ binh Tiên Ti đang cuộn cuộn lao đến, như đã có dự tính trước mà thông dong nói: " Đó chính là Đại vương của bọn họ ~ Kha Bỉ Năng!"

” Cái gì?” Chu Thương khó lòng tin nổi mà nói: ” Kha Bĩ Năng có đúng là nhược điểm trí mạng của người Tiên Ti sao?”

” Không sai!” Phương Duyệt cao giọng nói: ” Kha Bĩ Năng chinh chiến quyết đoán, vừa kiên quyết vừa thâm độc, có thể nói một đời kiêu hùng. Nhưng rốt cuộc chẳng qua cũng chỉ là hạng người man di, cũng chưa từng được đọc sách thánh hiền. Cũng không từng được tập binh thư trận pháp. Lần này cho toàn quân xuất kích xông lên một đợt, ý đồ là dựa vào ưu thế binh lực một đòn đánh phủ đầu quân ta. Bản tướng quân phá chúng dễ như trở bàn tay”.

” Hả?”

Chu Thương đưa mắt nhìn ra phía trước, quả thực thấy hơn một vạn kỵ binh Tiên Ti đang tạo thành trận thế loạn xạ hình bán nguyệt mà xông đến.

Phương Duyệt chậm rãi nhắc thanh thương thép trong tay, giơ lên cao quá đầu mà nói: ” Người Tiên Ti lập trận như thế thì quân ta chỉ cần lấy trùy hình trận đâm vào trận quân địch thẳng đến trung quân của Kha Bĩ Năng. Hai cánh của người Tiên Ti thấy trung quân nguy cấp tất dẫn quân về cứu. Do đó tất nhiên tự loạn thế trận, không đánh mà vỡ. Trận quyết chiến sinh tử mà Kha Bĩ Năng dồn tâm trí lo toan, tỉ mỉ chuẩn bị cũng bị biến thành một trận truy kích chiến.”

” Cuối cùng là quân ta đột phá phá trung quân của Kha Bĩ Năng trước, hay là hai cánh của người Tiên Ti đánh tan hai bên trùy hình trận của quân ta sẽ là quyết định cuối cùng đến thành bại của trận chiến này“. Nói xong một hồi, Phương Duyệt quay đầu lại tiếp tục nói với Chu Thương: ” Quân Tiên Ti đông ở cánh trái mà ít ở cánh phải. Ta đoán rằng Kha Bĩ Năng tất lấy đội quân tinh nhuệ trà trộn trong cánh phải. Xin tướng quân tự mình bảo vệ cánh phải trùy hình trận, có được không?”

Chu Thương nghiêm trang hỏi: ” Vậy còn người?”

” Mặt tướng đi đầu mũi trùy chỉ huy quân phá trận.” Phương Duyệt cầm thương thép trong tay hung hăng vẫy về phía trước cao giọng hô lớn: ” Toàn quân nghe lệnh, lập trùy hình trận ~~ giết!”

” Giết!”

” Giết!”

” Giết!”

Tất cả năm ngàn tướng sĩ kỵ binh Ô Hoàn vội vàng giơ mã đao trong tay lên mà gào thét tựa như sói hoang. Đúng như Phương Duyệt đã nói, năm ngàn tướng sĩ Ô Hoàn đó mặc dù người ngựa mệt mỏi, nhưng mà tinh thần đang lúc dâng trào. Từ trong đôi mắt đỏ ngầu đều vì trận đại chiến sắp đến mà bắt đầu bùng bùng lửa cháy. Từ khi tiến quân vào thảo nguyên Mạc Bắc tới nay, liên tiếp đánh trận với vô số trận với quân Tiên Ti. Vô số thân thể mềm mại của đàn bà Tiên Ti đã khiến tính lang sói trong tinh thần quân Ô Hoàn lâm vào sự dưng mãnh cao độ đến cùng cực. Sự dưng mãnh sôi trào như thế đã khiến cho bọn hán đã sớm quên mọi mệt nhọc.

...

Trung quân Tiên Ti.

Một vạn kỵ binh Tiên Ti đã hoàn toàn triển khai theo trận hình bán nguyệt nhằm thẳng năm ngàn quân Hán ào ạt xông tới. Cho nên xung quanh Kha Bĩ Năng lúc này chỉ có hơn một ngàn kỵ binh Tiên Ti. Nhưng mà vượt ra ngoài dự tính của người Tiên Ti, nhất là suy đoán của Kha Bĩ Năng thì quân Hán chẳng những không chịu rút lui để tránh mũi nhọn mà ngược lại còn chia mũi dùi để xông thẳng đến!

” Sao?” Đại tướng Thoát Lý Thoát A kinh ngạc hô một tiếng, lắp bắp nói: ” Đại vương, quân Hán lại không chạy trốn.”

” Ừ.”

Mặc dù lúc này thảo nguyên nóng bức như đổ lửa, tuy nhiên trên mặt Kha Bĩ Năng như bị màn sương quét qua. Quân Hán đột kích ngược lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán trước của hán! Ở vào thế binh lực bị bao

vậy, hơn nữa lại trong tình huống mới vừa đường trường chạy đến. Vậy mà quân Hán lại còn dám phát động tấn công phản kích? Hay là quân Hán định tự sát?

”Đại vương.” Thoát Lý Thoát A đột nhiên hoảng hốt kêu lên: ”Quân Hán lại sử dụng trùy hình trận!”

”Trùy hình trận?” Ánh mắt Kha Bỉ Năng phát lạnh, trầm giọng nói: ”Quân Hán muốn đột phá trung quân sao?”

Thoát Lý Thoát A vội la lên: ”Đại vương, kỵ binh quân ta đã hoàn toàn triển khai, ở trong trung quân chỉ còn không đến hai ngàn kỵ binh rất là nguy hiểm! Liệu có nên để cánh phải của Ngột Lực Đột và cánh trái của Tiết Quy Nê quay về bảo vệ trung quân hay không? Nếu không, khi trung quân bị quân Hán đột phá thì quân ta rất có thể đại loạn thế trận”.

”Hiện tại gọi kỵ binh hai cánh quay lại đây đã không còn kịp rồi, hơn nữa làm như vậy rất dễ dàng dẫn đến hỗn loạn.” Kha Bỉ Năng nghiêm nghị đáp lời: ”Lập tức dừng tù và đưa tin, để Ngột Lực Đột và Tiết Quy Nê nhắm vào hai bên trùy hình trận của quân Hán toàn lực phát động tấn công. Trùy hình trận của quân Hán mặc dù lợi hại, nhưng các dũng sĩ Đại Tiên Ti cũng không phải chưa từng phá được. Thiệt Thạch Hòe Đại vương đã từng dùng phương thức đột phá hai bên để đại phá trùy hình trận của quân Hán”.

Thoát Lý Thoát A nói: ”Mặt tướng hiểu rồi, mặt tướng lập tức lệnh cho người thổi tù và đưa tin.”

Kha Bỉ Năng giơ cao mã xoa, ánh mắt sắc bén như đao liếc qua gương mặt tướng sĩ bên cạnh rồi lớn tiếng hét to: ”Các dũng sĩ Đại Tiên Ti con cháu của Thiên Lang thần, đã đến lúc chứng minh cho thiên thần dũng khí của các người. Hãy giơ cao cung tên của các người, hãy vùng loạn đao trong tay, giết ~”.

...

Trước trận quân Hán.

Ngay đầu mũi nhọn trên cùng của trùy hình trận, Phương Duyệt giục ngựa nâng thương tựa như một pho tượng sắt thần xông vào trong trận mênh mông của kỵ binh Tiên Ti. Mũi thương thép như con rắn độc đâm ra. Hai tên Bách phu trưởng Tiên Ti ở gần nhất trong khoảnh khắc liền bị Phương Duyệt đâm xuyên qua cổ họng. Thi thể hai người chưa kịp rớt xuống ngựa thì Phương Duyệt đã giục ngựa chạy qua như điên.

Sau một khắc, thiết kỵ quân Hán như thủy triều đã đuổi theo sau Phương Duyệt ào ào xông tới hung hăng xuyên vào trong trận Tiên Ti. Hai bên lập tức người rơi ngựa ngã, ngựa hí người la. Âm thanh la hét liên tục không thôi thoáng chốc vang dội khắp không trung.

Trong loạn quân, Chu Thương che chắn góc ngoài cùng bên phải chém ra một nhát khiến cho một tên Thiên kỵ trưởng Tiên Ti cố gắng đánh lén đứt đôi thành hai đoạn. Trong khoảnh khắc, một luồng sát khí lạnh lẽo đột nhiên từ phía sau ập tới. Chu Thương hét lên một tiếng theo bản năng khom lưng cúi đầu. Bên tai chỉ nghe thấy “Cạch” một tiếng, một mũi tên nhọn hoắt to bằng ngón cái đã xỏ qua mũi sắt của hắn. Hơn thế mũi tên nhọn còn chưa hết đà đã nhắc cả mũi sắt của Chu Thương lồi đi. Mái tóc dài của Chu Thương trong khoảnh khắc bị xõa ra theo gió tung bay, hung ác như quỷ.

Chu Thương đột nhiên quay đầu, chỉ thấy trong trận Tiên Ti có một viên tướng giương cung lấp tên, lại một mũi tên sắc bén đã lấp lên dây cung.

”Chết đi!”

Chu Thương đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, dùng trường đao trong tay làm ám khí nhằm võ tướng Tiên Ti nọ ném mạnh. Chỉ thấy hàn quang chợt lóe, trường đao của Chu Thương đã như tia chớp bay tới trước ngực võ tướng Tiên Ti. Võ tướng Tiên Ti này không phải ai khác mà chính là đại tướng hàng đầu dưới trướng Kha Bỉ Năng, nổi danh thần tiễn thủ có tên là Ngột Lực Đột.

Tuy cương đao nhằm đến ngực, Ngột Lực Đột cũng không hoảng hốt cũng chẳng vội vàng, bắn xong mũi tên mới vùng cây cung trong tay đón đỡ thanh đao của Chu Thương mang đầy nổi tức giận. Chỉ nghe một tiếng vang lên, Ngột Lực Đột cảm thấy hai cánh tay đột nhiên tê rần, sau đó đột nhiên ngực cũng lạnh lẽo. Ngột Lực Đột giật mình cúi đầu mới phát hiện cây cung trong tay đã bị cắt thành hai đoạn. Còn cương đao mà Hán tướng ném đi vẫn còn đà đâm thật sâu vào lồng ngực hắn.

”Ặc ~”

Ngột Lực Đột ngửa mặt lên trời thét dài thê lương. Theo tiếng tru như sói của hắn, những dòng máu tươi như suối phun ra từ miệng vết thương ~.

261. Chương 192 : Mười Tám Lộ Chư Hầu Phật Đồng Trác.

“ Lên!”

Phương Duyệt khẽ quát một tiếng, ra sức đâm cây thương thép, thanh mã xoa trong tay Thoát Lý Thoát A lập tức tuột khỏi tay mà bay lên. Hai con ngựa khó khăn lắm mới lần lượt vượt qua nhau. Cây thương thép trong tay Phương Duyệt cũng đâm ra một cách khác thường. Một đường hồi mã thương tinh xảo chuẩn xác tuyệt vời đâm xuyên qua cổ họng Thoát Lý Thoát A. Con người Thoát Lý Thoát A đột nhiên trợn ngược rồi không còn chút thần sắc nào nữa.

” Phốc ~ ”

Thương thương của Phương Duyệt rút ra, thi thể của Thoát Lý Thoát A mất đi tánh mạng ử rũ rơi xuống đất.

” Thoát Lý Thoát A!”

Kha Bĩ Năng đau xót gào lớn vung cây mã xoa đánh vào Phương Duyệt. Đến lúc này không còn một kỵ binh hộ vệ Tiên Ti nào có thể ở bên cạnh Kha Bĩ Năng nữa. Tất cả kỵ binh bảo vệ cũng đã ngã xuống dưới mũi thương của danh tướng Hán kia. Tên tướng Hán đáng chết kia quả thực là đồ ma quỷ, đồ ma quỷ hút hồn người.

Phương Duyệt thản nhiên nở một nụ cười đầy vẻ khinh miệt, Kha Bĩ Năng! Đây mà là cái là cái họa trong gan ruột của tướng quân Mã Dục, là Kha Bĩ Năng kiêu hùng của thảo nguyên sao! Chỉ cần giết được hắn thì kỵ binh Tiên Ti trước mặt sẽ hoàn toàn tan vỡ, cả Trung bộ Tiên Ti cũng phải hoàn toàn thần phục, Hà Sáo cũng không còn cái họa sau lưng nữa ~

” Keng!”

Thanh trường thương của Phương Duyệt và cây mã xoa của Kha Bĩ Năng hung hăng va vào nhau. Hai cánh tay Kha Bĩ Năng bị chấn động đến hơi tê dại. Hai con ngựa khó nhọc vượt qua nhau. Kha Bĩ Năng đang muốn giục ngựa quay đầu lại thì bên tai đột nhiên vang lên tiếng xé gió sắc bén. Kha Bĩ Năng không chút suy nghĩ theo bản năng nghiêng người né tránh.

Chỉ nghe ” Phụt phụt” hai tiếng ngọt xót, Kha Bĩ Năng lập tức cảm toàn thân tê rần. Hắn kinh ngạc cúi đầu chỉ thấy trên vai trái đã đâm sâu hai mũi tên đến mức không thấy lông ở đuôi nữa. Thế nhưng sức lực mạnh mẽ lại như thủy triều thoát ra từ trong cơ thể Kha Bĩ Năng. Chỉ trong nháy mắt thanh mã xoa vốn nhẹ như lông hồng đã trở nên nặng nề như cối đá.

” Hí luật luật ~ ”

Trong tiếng ngựa hí thê lương, Hán tướng Phương Duyệt đã giục ngựa quay lại. Hai quân giao chiến thì kẻ địch cũng sẽ không vì người bị thương mà tỏ ra thương hại, lại càng không có đại nghĩa sáng ngời mà thả người quay về điều trị chỗ trúng tên để sau này đại chiến ba trăm hiệp. Chỉ có thể là máu tanh, là những màn chém giết đầy vẻ máu lạnh.

Kha Bĩ Năng tự biết khó có thể may mắn thoát chết nên chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Phương Duyệt. Lặng lẽ nhìn cây thương thép trong tay Phương Duyệt xuyên qua cổ họng mình. Khi một cơn lạnh lẽo ập tới, Kha Bĩ Năng đột nhiên cảm thấy cả thế giới trong phút chốc đều yên lặng. Cả cuộc chiến tranh âm ỉ, tiếng rên la của các tướng sĩ và tiếng chiến mã hí vang đều trong khoảnh khắc đã trở nên xa vời.

Kha Bĩ Năng dùng sức trợn trừng đôi mắt nhìn lên không trung mới phát hiện ra bầu trời sao lại trong xanh như thế, xinh đẹp như vậy ~ Sau một khắc, bóng đêm vô tận đã ập tới vĩnh viễn nuốt trọn Kha Bĩ Năng.

Phương Duyệt một thương đâm chết Kha Bĩ Năng liền rút kiếm cắt lấy thủ cấp của Kha Bĩ Năng. Hắn cắm vào đầu cây thương thép giơ lên không trung rồi quát vang dội: ” Kha Bĩ Năng đã chết, các người còn chờ gì mà không hàng?”

...

Tháng tám năm Trung Bình thứ tư dưới triều Hán linh đế (năm 187). Hán tướng Phương Duyệt tại Lang Cư Tư sơn đại phá quân Tiên Ti, chém chết Đại vương Tiên Ti Kha Bỉ Năng tại trận tiền. Tiểu vương Tiên Ti Tiết Quy Nê và Dã Lý Bất Ca dẫn quân quy hàng. Nhưng mà đầu hàng cũng không thể cứu vãn tính mạng của người Tiên Ti. Tiết Quy Nê, Dã Lý Bất Ca cùng sáu ngàn tàn binh bại tốt đều bị Phương Duyệt hạ lệnh chôn sống.

Trung bộ Tiên Ti đã bình định xong.

Trong tháng chín, Mã Dục tự mình dẫn tám ngàn kỵ binh tinh nhuệ đánh đến Duyên Hải. Để tránh bị giết mà người Hồ nghe hơi vội lẫn vào vùng sâu, trốn thật xa đến tận Tây Vực.

Quách Đồ di chuyển mấy vạn hộ Ô Hoàn, Nguyệt Thị, cùng với hơn hai mươi vạn nô lệ người Hung Nô, Tiên Ti, Cao Cú Ly dẫn khởi đại sa mạc. Bùi Nguyên Thiệu cầm đầu vạn hộ trung bộ. Quân Hối chết thì con là Quân Khởi đứng đầu vạn hộ tả bộ. Chu Thương chỉ huy vạn hộ hữu bộ. Còn ba ngàn bộ hạ cũ làm bách hộ. Điều đó tuyệt đối đảm bảo tất cả các bộ lạc mới trên thảo nguyên đều có huyết thống Hán tộc.

Qua gần hai năm chinh chiến, Mã Dục rốt cục bước đầu thực hiện sự thống trị đối với trung bộ đại thảo nguyên. Mà đó cũng là lần đầu tiên trong lịch sử nền văn minh Trung Hoa người Hán thực sự thực hiện sự thống trị trực tiếp đối với đại thảo nguyên phương bắc theo đúng nghĩa đó.

Cùng lúc đó, Thư Thụ, Quân Trữ cai trị Hà Sáo cũng bắt đầu tỏ ra xuất chúng.

Mười vạn người Tần Hồ (kỳ thật cũng là người Hán) di dân từ Thượng Quận dưới sự khích lệ của Thư Thụ đã khôi phục canh nông. Tiểu mạch gieo trồng đã thu được vụ mùa lớn, Mã Dục cuối cùng cũng nhận được chuyển quân lương đầu tiên mà không phải dựa vào cướp đoạt! Thợ rèn lão Hắc cũng nhờ Thư Thụ giúp đỡ cải tiến cấu tạo lò rèn cổ lỗ nên tăng được nhiệt độ trong lò rất nhiều. Do đó thép luyện ra đã trở nên cứng rắn hơn, bền vững hơn.

Lại có không ít sĩ tử Thanh, Tịnh, U, Lương châu vì ngưỡng mộ danh tiếng Quân Trữ mà không quản đường xa ngàn dặm đến tận Hà Sáo xin được học chỗ Quân Trữ. Trường học của Quân Trữ không ngừng được mở rộng. Các lớp học liên tục được mở rộng hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không đủ để thu nạp. Cuối cùng vạn bất đắc dĩ chỉ có thể học ở ngoài trời. Lúc nhiều nhất từng có tám trăm đệ tử đồng thời nghe giảng.

...

Trong lúc Mã Dục khẩn trương gia tăng thế lực đối với các vùng người Hồ xung quanh Hà Sáo. Mười đạo quân phiệt đến Lạc Dương hộ giá trước sau đều bị Đồng Trác đuổi đi. Lạc Dương hoàn toàn rơi vào sự khống chế của Đồng Trác.

Đồng Trác đầu tiên là lôi kéo Thái Phó Ngũ Quỳnh cùng với Thái Sư Dương Bư, lại lấy phương thức dùng uy để ép buộc lần lấy lợi mà dử để chiêu mộ được một nhóm tiểu nhân gian tà làm vây cánh. Cuối cùng lại nghe theo mưu kế Lý Nho dâng lên, tùy tiện cho bắt sĩ tử lại, giam cầm thăm khốc trong cơn loạn lạc dưới triều Linh đế. Trong thời điểm đó tất cả sĩ tử từng bị giam đều báo oán, thiên hạ sôi sục.

Tư Đồ Vương Doãn, Thái Úy Trương Ôn, cùng với Tư Không Lưu Hoảng e ngại quyền thế của Đồng Trác cũng là giận mà không dám nói. Từ đó triều chính hoàn toàn rơi vào trong tay Đồng Trác. Sau khi hoàn thành việc thay đổi nhân sự tạo ra phe cánh, rốt cục vào tháng giêng năm Trung Bình thứ năm (năm một trăm tám tám) Đồng Trác phế Thiếu Đế, lập Trần Lưu vương Lưu Hiệp làm đế. Sử sách gọi là Hán Hiến đế, cải niên hiệu thành Kiến An.

Tháng giêng năm đầu Kiến An thời Hán Hiến đế (năm một trăm tám tám). Đồng Trác kiêu có khép tội mà sát hại Thái Úy Trương Ôn, Thái Úy Quan Hàm từ đó đứng hàng tam công. Chẳng những như thế, Đồng Trác không thêm tuân theo lễ nghi triều đình, thường xuyên mang kiếm đi giày vào triều. Đôi khi còn qua đêm trên long sàng, dâm loạn cung đình, ngay cả Hà Thái hậu cũng bị ép vào hầu.

Tháng hai năm Kiến An thứ nhất, Đồng Trác lại lệnh cho Lý Nho đầu độc Thiệu đế tại hành cung Hoằng Nông.

Những việc như vậy xảy ra không ít, đến khi hành động thí vua phản nghịch của Đồng Trác xảy rồi cực khiến cho quân phiệt Quan Đông quyết định chống đối. Thái thú Vu quận Tào Tháo đầu tiên là hành thích Đồng Trác không được, sau khi trở về quận đã thuyết phục đại gia tộc trong quận là Vệ Hoằng. Vệ Hoằng bán hết gia tài giúp Tào Tháo, khiến cho Tào Tháo có điều kiện tăng cường việc chiêu binh mãi mã.

Tháng ba năm Kiến An thứ nhất, ngay sau khi Thiệu đế chết chưa đầy một tháng thì Tào Tháo phát chiếu thư giả bố cáo thiên hạ, hiệu triệu các đạo anh hùng thiên hạ khởi binh cần vương, cùng chung mục đích diệt trừ Đồng Trác, phò tá nhà Hán.

Chiếu thư viết: " Tháo lấy đại nghĩa bố cáo thiên hạ: Đồng Trác dối trên lừa dưới, diệt quốc (quốc ở đây là đất phong cho chư hầu) hành thích vua, ô uế cung đình, giết hại sinh linh, ngang ngược bất nhân, tội ác chất chồng! Nay phụng mật chiếu thiên tử, tập hợp nghĩa binh, thề quyết tảo thanh Hoa Hạ, tiêu trừ bọn hung tàn. Đoái trông nghĩa binh, cùng trút nỗi hận. Phò tá hoàng thất, cứu vớt lê dân. Hịch văn đến đâu, mau chóng thi hành".

Hịch văn phát ra, thiên hạ hưởng ứng.

Thứ Sử Dương Châu Viên Thuật, Thứ Sử Ký Châu Hàn Phúc, Thứ Sử Dự Châu Khổng Do, Duyện Châu mục Lưu Đại, Thứ Sử Thanh Châu Khổng Dung, Thứ Sử Từ Châu Đào Khiêm, Thứ Sử U Châu Công Tôn Toản, Thái Thú Hà Nội Vương Khuông, Thái Thú Trần Lưu Trương Mạc, Thái Thú Đông Quận Kiêu Mạo, Thái Thú Sơn Dương Viên Di, Tể Bức Tướng Bảo Tín, Thái Thú Nghiêm Lăng Trương Siêu, Thái Thú Trường Sa Tôn Kiên, Thái Thú Thượng Đảng Trương Dương, Thái Thú Bột Hải Viên Thiệu mười sáu đạo chư hầu vội vàng khởi binh hưởng ứng.

...

Trong tháng ba, hịch văn truyền tới Hà Sáo.

Mã Dục vội triệu Mã Đằng, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Quách Đồ, Giả Hủ, Thụ Thụ cả đám văn quan võ tướng thương nghị việc khởi binh.

Đợi mọi người đọc qua một lượt bài hịch văn. Mã Dục mới lên tiếng: " Ác tặc Đồng Trác đêm ngủ ở long sàng, dâm loạn hoàng cung. Làm bằng hoại kỉ cương triều chính, vận nước không hưng thịnh. Thái thú Vu quận Tào Tháo tuyên cáo hịch văn, mời anh hùng thiên hạ cùng khởi nghĩa binh, diệt trừ quốc tặc, phò tá nhà Hán, ý ta là khởi binh hưởng ứng, chư vị nghĩ như thế nào?"

Thụ Thụ nói: " Khởi binh cần vương, phò tá nhà Hán chính là nghĩa cử. Chuyện cũng nên làm".

Tự Thụ vừa dứt lời thì mọi người vội vàng phụ họa.

Mã Dục đưa mắt nhìn về phía Mã Đằng, hạ giọng nói: " Đằng thúc."

Mã Đằng vội tiến lên hai bước, chấp tay nói: " Mã Đằng có mặt"

Mã Dục nói: " Ý của ta là cử Đằng thúc làm chủ tướng, Hứa Chử, Quách Đồ làm phó tướng thống lĩnh tám ngàn tinh binh từ Đại Quận đi đến U Kế rồi cùng Thứ Sử U Châu đại nhân Công Tôn Toản hợp binh thành một đi đến Toan Tảo tham gia liên minh. Chẳng hay Đằng thúc có thể nguyện ý không?"

Mã Đằng ngạc nhiên nói: " Sao vậy? Bá Tề không tự mình dẫn đại quân đi đến Toan Tảo tham gia liên minh?"

Mã Dục cười hắc hắc, nói: " Bản tướng quân đang bị bệnh nặng nên không cách nào cầm quân đi được".

" Hả?"

" Cái gì?"

" Đang bị bệnh nặng?"

Chư tướng đều không giải thích được . Đầu óc đơn giản như Hứa Chử lại càng nghi vấn hỏi: " Chúa công thân thể khỏe mạnh, ngày ăn ba bữa, làm sao lại có bệnh?"

Giả Hủ khẽ mỉm cười nói với Hứa Chử: " Chúa công nói đang bị bệnh nặng tức là đang ốm nặng chứ sao. Tướng quân Hứa Chử hà tất phải hỏi nữa, hà hà".

Mã Dục lại nói: " Việc cứ quyết định như vậy đi. Đẳng thức hãy mau chóng xuất binh."

Mã Đằng đáp: " Tuân lệnh."

Đợi mọi người đã lục tục rời đi, bên trong đại tướng chỉ còn Mã Dục, Quách Đồ, Thư Thụ và Giả Hủ bốn người, Giả Hủ mới khẽ mỉm cười, tiến lên nói: " Chúa công ý muốn mưu đồ chiếm Lương Châu?"

Mã Dục ha hả cười to nói: " Sinh ta là cha mẹ, biết ta là Văn Hòa".

" Chúa công nếu muốn mưu chiếm Lương Châu, thì chính là lúc này đó". Giả Hủ nói một hơi rồi đi tới bàn chỉ tay lên bản đồ nói tiếp: " Tào Tháo ở Vu quận phát chiếu thư giả, mời anh hùng thiên hạ cùng xuất nghĩa binh chinh phạt Đổng Trác. Việc này đã khiến cho Lạc Dương chấn động, vì chống đỡ quân phiệt Quan Đông tiến công, Đổng Trác đang điều tinh binh mãnh tướng từ hai châu Tịnh, Lương đến Lạc Dương."

" Gian tế báo về, Quách Dĩ dẫn năm vạn kỵ binh đã từ Bắc Địa tiến vào Quan Trung, đi suốt đêm chi viện Lạc Dương. Hiện tại trấn thủ Lương Châu chỉ có con rể Đổng Trác là Ngưu Phụ chỉ huy ba vạn binh mã. Nhưng mà quân đội ba vạn người đó đều là tinh binh điều từ Tịnh Châu, Hà Đông đến. Lại có dũng tướng là Từ Hoảng, Trương Tú trợ giúp, thực lực không thể khinh thường".

Nói về Đổng Trác cũng rất thâm độc!

Để giải trừ hậu họa ở Lương Châu, giảm bớt ảnh hưởng sâu sắc của Mã gia ở Lương Châu đến mức tối đa. Đổng Trác chuyển toàn bộ tráng đinh Khương Hồ mười quận Lương Châu đến Quan Trung, kinh thành cho đến hết đời. Lại đem binh lính từ Hà Đông, Tịnh Châu, binh lính gia tộc người Hán điều tới Lương Châu đóng quân.

Mã Dục trầm tư chỉ chốc lát rồi đưa mắt nhìn sang phía Quách Đồ hỏi: " Công Tắc, tình hình quân ta như thế nào?"

Quách Đồ tâu: " Quân ta vốn có ba ngàn bộ hạ cũ của chúa công, chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Nhưng mà lúc này ba ngàn tướng sĩ đó đã phân tán đến đại thảo nguyên Nghiêm Mao, mỗi người đều có lực lượng riêng. Chưa đủ ba tháng thì e là rất khó tập hợp tam ngàn bộ hạ cũ này lại ~ "

Mã Dục ngắt lời Quách Đồ nói: " Ba ngàn tinh binh đó chính là căn bản của quân ta, cũng là tương lai của quân ta. Hiện tại nếu đã phân tán vào đại thảo nguyên, không phải nguy cơ vạn bất đắc dĩ thì đừng triệu tập bọn họ làm gì!"

Mã Dục cũng không phải hạng người thiện cận. Hắn không muốn vận dụng ba ngàn tinh binh đích thật là vì lo lắng cho tương lai. Ba ngàn tinh binh cho dù là quyết chiến, thì cũng chỉ là ba ngàn quân. Đối diện với cuộc chiến của mười mấy đến mấy chục vạn quân đội, thì tác dụng có thể phát huy cũng cực kỳ có hạn. Tham gia vào chiến trường cũng chỉ trong thời gian ăn một bữa cơm đủ để tan thành mây khói. Nhưng nếu như đem bọn họ thả vào đại thảo nguyên rộng lớn thì sau mười mấy hai mươi năm, tình hình đã hoàn toàn khác rồi.

Mã Dục đối với đại thảo nguyên Mạc Bắc thi hành kế hoạch chinh phục là cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử loài người.

Kế hoạch này tràn đầy sự cường hiếp gian dân và tàn sát đầm máu. Nhưng không thể nghi ngờ là hữu hiệu và thực dụng nhất. Điều quan trọng nhất là phải thực thi việc giết sạch trai tráng tất cả các dân tộc thù địch trên thảo nguyên, đem đàn bà của bọn họ thưởng cho ba ngàn bộ hạ cũ tùy ý gian dân. Lại khuyến khích hết mức ba ngàn bộ hạ cũ điên cuồng sinh đẻ đồng thời nghiêm khắc khống chế sự sinh sản của các dân tộc khác như Ô Hoàn, Nguyệt Thi.

Ở thời kì chưa có kế hoạch sinh đẻ và các biện pháp tránh thai thời cổ đại, số lượng người Hán có tốc độ tăng trưởng bùng nổ!

Giả thiết mỗi tên binh lính có được ba mươi nữ nô để giao phối (trên thực tế còn xa không chỉ con số này. Bởi vì ban đầu Mã Dục phân phối nữ nô thì chỉ có số lượng đó. Sau đó ba ngàn tướng sĩ được đoạt thêm từ các bộ lạc Đông Bộ Tiên Ti, Tây Bộ Tiên Ti cùng với bộ lạc Bắc Bộ Đỉnh Linh ngoài đất đai thì có cả

nữ nô ở bên trong đó nữa). Như vậy mỗi tên binh lính hàng năm ít nhất tăng thêm ba mươi kẻ hậu sinh. Giả thiết trong đó một nửa là trẻ nam, lại giả thiết thêm tỉ lệ tử vong tự nhiên là bốn phần mười (trên thực tế ba ngàn tướng sĩ có được quyền tuyệt đối bên trong tộc nên con cái bọn họ sau khi ra đời có được hoàn cảnh sinh trưởng tốt hơn nên tỉ lệ tử vong hẳn là không cao như vậy). Trong vòng một năm ba ngàn tướng sĩ đã sinh ra được hai vạn bảy ngàn trẻ nam! Trong hai mươi năm, ba ngàn tướng sĩ đã cho chào đời năm mươi bốn vạn nam đinh!

Đó là mấy con số cực kỳ đáng sợ!

Có thể tưởng tượng sau hai mươi năm trên đại thảo nguyên sẽ xuất hiện bao nhiêu lớp hậu sinh người Hán? Hơn nữa những người Hán này từ nhỏ đã lớn lên ở trên lưng ngựa, từ thuở nhỏ đã phải trải qua sự huấn luyện sinh tồn tàn khốc nhất nên sẽ là những chiến sĩ bẩm sinh! Bọn họ thừa kế sự kiêu dũng của cha, vừa kết hợp sự tàn bạo của dân tộc trên thảo nguyên, có thể cưỡi ngựa bắn cung thiện nghệ. Bọn họ trong lúc đó vẫn có cơ hội kết hợp học binh pháp quân Hán để mỗi người có thể lâu thông binh thư tinh thông trận pháp ~~~

Rất khó tưởng tượng sau hai mươi năm thì sẽ thấy được cảnh tượng như thế nào! ?

Quách Đồ vâng một tiếng rồi nói tiếp: " Ngoại trừ ba ngàn bộ hạ cũ của chúa công, quân ta còn có tám ngàn Ô Hoàn Lang kỵ, năm ngàn Nguyệt Thị Từ kỵ (sau khi trải qua chiến tranh với người Tiên Ti, số lượng kỵ binh Ô Hoàn và kỵ binh Nguyệt Thị giảm sút nghiêm trọng). Ngoài ra, Cao Thuận tướng quân chiêu mộ từ người Tàn Hồ và di dân người Hán hai vạn tân binh. Qua một năm huấn luyện đã bước đầu thành quân. Hơn nữa chúa công mang từ Lương Châu về Hà Sáo tám ngàn quân Khương. Tổng cộng quân ta có hơn bốn vạn một ngàn người."

Mã Dục gật đầu nói: " Lần này Đổng thúc dẫn quân đi đến Toan Tảo liên minh. Để thúc mang tám ngàn tân binh đi, cho đám thổ con này thấy được thế giới, được thêm kiến thức. Ra trận giết địch đương nhiên không thể trông cậy vào bọn họ, nhưng để cho bọn họ ở lại sau trận reo hò trợ uy hẳn là thanh thế có thừa."

Giả Hủ nói: " Nói cách khác, trừ quân đội phòng thủ Hà Sáo, quân ta nhiều nhất còn có thể điều một vạn năm ngàn bộ binh cùng với tám ngàn kỵ binh để tiến công Lương Châu. Cứ theo binh lực mà nói thì dường như không đủ với quân số ba vạn của Ngưu Phụ. Nhưng mà ba vạn quân của Ngưu Phụ cần chia ra đóng ở mười quận Lương Châu, quân số thực sự có thể điều đi sẽ không vượt qua hai vạn người. Như vậy so với quân ta cũng không chiếm ưu thế".

Mã Dục lại đưa mắt nhìn Thư Thụ, Thư Thụ bày tỏ thêm mà nói tiếp: " Mùa thu năm ngoái tiểu mạch Hà Sáo được mùa lớn, trời đông cũng không có tuyết gây thiên tai ở cả ba Bộ Tả, Trung, Hữu ba vạn hộ nên đủ để tự cấp tự túc, không cần Hà Sáo hỗ trợ lương thực. Lúc này trong kho lương thực dồi dào đủ để cung ứng bốn vạn đại quân dùng nửa năm".

" Hay!" Mã Dục phấn khích kích động nói: " Bản tướng quân từ khi khởi binh ở Tinh Sơn tới nay, mỗi trận chiến đều là lấy ít địch nhiều, lấy yếu chống mạnh. Người đời đều bảo Bản tướng quân thích vào chốn hung hiểm, nhưng có ai biết Bản tướng quân cũng vạn bất đắc dĩ? Nhưng mà lúc này Bản tướng quân rất cực không cần lấy ít địch nhiều nữa rồi".

Giả Hủ nói: " Chúa công, Hủ có một câu không nói không nhận được".

" Cứ nói không sao".

" Chúa công đã từng nghĩ tới, nếu lấy được Lương Châu, nên cai trị như thế nào chưa?"

Mã Dục hỏi: " Nên cai trị như thế nào?"

Giả Hủ nói: " Tắc Chú huynh giỏi làm nội chính, vì sao chúa công không xin lời khuyên?"

Mã Dục quay sang nói với Thư Thụ: " Tắc Chú, nếu lấy Lương Châu ta nên cai trị như thế nào?"

Thư Thụ nói: " Lương Châu là chỗ biên thù, dân tình chất phác. Thế lực các gia tộc quân phiệt lâu đời tuy không mạnh mẽ như các châu Trung Nguyên, nhưng vẫn có mấy đại quân phiệt ở Lương Châu có lực ảnh hưởng khá lớn, chúa công không thể xem nhẹ. Đó là Hoàng Phủ ở An Định, họ Phó ở Bắc Địa, họ Diêm ở Kim Thành, họ Khương ở Hán Dương đều là thế gia ở từng nơi. Cho dù vào triều, hoặc ở Lương Châu thì

đời đời làm quan. Nếu như chúa công có thể được mấy đại thế gia kia ủng hộ thì cai trị Lương Châu liền mất ít sức mà được nhiều”.

Mã Dục hỏi: ” Nếu ta muốn thu phục thì liệu có kế sách nào?”

Thư Thụ đáp: ” Chúa công nếu muốn thu phục mấy đại thế gia thì không thể dùng uy để ép hoặc lợi để nhử, lại càng không thể điều động quân binh. Chỉ có thể lấy đại nghĩa để lôi kéo. Chúa công vốn được Tiên Đế sắc phong làm Thứ Sử Lương Châu, lại có công văn của triều đình làm bằng chứng. Lại là Phò mã Trường Lạc Công Chúa, là quốc thích của đương kim hoàng đế. Chúa công có thể lợi dụng hai thân phận đó thì có thể được việc”.

262. Chương 193 :xuất Quân Đến Lương Châu.

Tháng tư năm Kiến An thứ nhất thời Hán Hiến đế (tức năm một trăm tám tám) . Mười vạn đại quân của Đồng Trác lập trại liên miên chừng hơn hai trăm dặm, thực là hùng tráng.

. . .

Đang lúc bàn kế tiến binh thì Thái Thú Hà Nội là Vương Khuông đứng dậy nói đầu tiên: ” Ba quân không thể một ngày không có chủ tướng. Nếu muốn tiến binh, tất phải lập minh chủ để điều động ba quân, ước thúc các nơi, chẳng hay chư vị nghĩ như thế nào?”

Mọi người đều phụ họa theo.

Tào Tháo khẽ mỉm cười, bước ra khỏi hàng nói: ” Chư vị có thể nghe Tháo nói một lời?”

Mọi người đều tập trung chú ý, yên lặng nghe Tào Tháo nói. Duy chỉ có Thái Thú Bột Hải là Viên Thiệu hơi cau mày đáng điệu có vẻ rất không hài lòng đứng dậy nói: ” Mạnh Đức, ta khởi binh cần vương là vì phò tá triều Hán chứ không phải là vì hưởng ứng lời hịch giết giặc của người. Về điểm này mong rằng người không nên hiểu lầm mới phải.”

Tào Tháo cười ha hả một tràng, trong đôi mắt hẹp thoáng qua một vẻ xảo trá. Đối với dụng tâm của Viên Thiệu đã sớm hiểu tường tận. Viên Thiệu nóng lòng biểu lộ tâm ý như vậy chẳng qua là lo lắng Tào Tháo chiếm lấy ghế minh chủ mà ngồi thôi. Tào Tháo cũng không lập tức nói ra dụng tâm của Viên Thiệu mà chỉ chấp tay vái chào tất cả mọi người rồi nói: ” Viên Bản Sơ bốn đời làm tam công, thuộc hạ đồng đức, lại là danh tướng nhà Hán, có thể làm minh chủ.”

” Hả?”

Tào Tháo vừa dứt lời, Viên Thiệu tức thì ngớ người.

Đến khi mọi người vội vàng lên tiếng phụ họa thì Viên Thiệu mới phục hồi tinh thần lại, liên tục từ chối mà nói: ” Thiệu tuổi còn trẻ, kiến thức nông cạn lại chưa có danh tiếng nên không thể làm minh chủ.”

Tào Tháo cười nói: ” Đây là mong mỏi của mọi người, Bản Sơ chớ có chối từ nữa”.

Viên Thiệu vừa giả vờ từ chối một phen, liền vui vẻ đồng ý.

Ngày tiếp theo, Tào Tháo sớm sai người đắp bên ngoài thành Toan Tảo một đài cao ba tầng, trên đài lần lượt cắm tinh kỳ ngũ sắc, vàng bạc, ấn tướng binh phù. Sau đó mười tám đạo chư hầu theo thứ tự sắp hàng dưới đài cung kính mời Viên Thiệu lên đài. Tù và réo vang, ba lần nổi trống, Viên Thiệu thân mặc giáp vàng, đỉnh đầu đội mũ vàng, lưng đeo bội kiếm.

Viên Thiệu đi lên trên đài, ánh mắt liếc qua các đạo chư hầu dưới đài nói đồng thanh: ” Nhà Hán bất hạnh, kỷ cương bị mất. Tặc thần Đồng Trác làm điều tai ngược gây họa cho vua, ngược đãi dân chúng. Ta vì lo lắng xã tắc bị hủy diệt mà tụ tập nghĩa binh cùng đối phó quốc nạn. Phàm là đồng minh của ta thì đều đồng tâm hiệp lực, quyết không có hai lòng. Nếu như vi phạm lời thề, thiên hạ cùng nhau công kích. Trời cao đất dày, thần linh chứng giám”.

Hội thề vừa xong, Viên Thiệu liền thăng trưởng điểm Tướng.

Lệnh cho em mình là Thứ Sử Dương Châu Viên Thuật làm Tổng đốc lương thảo cung cấp cho các doanh. Sai mãnh hổ Giang Đông là Tôn Kiên làm tiên phong, chỉ huy tám ngàn tinh binh đi gấp đến Tỵ Thủy Quan trước. Viên Thiệu theo sau dẫn tất cả các đạo đại quân. Rầm rầm rộ rộ kéo nhau đến Tỵ Thủy Quan.

...

Lạc Dương, phủ đệ của Đổng Trác.

” Báo ~” Một tên tiểu giáo chạy nhanh vào đại sảnh, quỳ gối xuống ra sức nói lớn: ” Tỵ Thủy Quan cấp báo!”

” Gì?” Đổng Trác liền biến sắc mặt lớn tiếng nói: ” Nói mau!”

Tiểu giáo nói: ” Mãnh hổ Giang Đông là Tôn Kiên dẫn tám ngàn tinh binh, đang ngày đêm tấn công Tỵ Thủy Quan. Viên Thiệu chỉ huy mười tám đạo liên quân Quan Đông chỉ còn cách Tỵ Thủy Quan chưa đầy trăm dặm. Phần Trù tướng quân thỉnh cầu Thái úy đại nhân mau dẫn đại quân cứu viện. Để chậm e bất lợi”.

Đổng Trác liếc nhìn các tướng trong sảnh lo lắng nói: ” Tỵ Thủy Quan cấp báo, người nào có thể dẫn quân cứu viện?”

Con nuôi của Đổng Trác là Lã Bố liền ngang bước ra khỏi hàng, cao giọng nói: ” Hài nhi xin đi”

Lã Bố vừa dứt lời thì Hoa Hùng bước ra khỏi hàng lớn tiếng nói: ” Chỉ là đám giặc nhai nhép, hà tất Phụng Tiên tướng quân đích thân chinh phạt. Mạt tướng Hoa Hùng thề mang thủ cấp Tôn Kiên về trình.”

” Giết gà đâu cần dao mổ trâu, tiểu tướng nguyện đi”.

Hoa Hùng nói vừa dứt lời lại có một viên tướng trẻ tuổi quả cảm bước ra khỏi hàng. Đổng Trác nhìn đến thì ra là bộ tướng của Lã Bố tên gọi Trương Liêu. Đổng Trác thấy Trương Liêu trẻ tuổi anh tuấn, hào khí bừng bừng. So với chúng tướng thuộc hạ thì dũng khí còn hơn, lại không vì liên quân Quan Đông thế lớn mà chịu lùi bước thì lúc ấy mới vui vẻ nói: ” Được, vậy cho Hoa Hùng làm chủ tướng, Trương Liêu làm phó dẫn ba vạn quân đến chi viện Thủy Quan”.

Hoa Hùng, Trương Liêu ôm quyền khảng khái nói: ” Mạt tướng vâng lệnh.”

...

Tháng tư năm Kiến An thứ nhất thời Hán Hiến đế (năm một trăm tám tám).

Đúng lúc mười tám lộ chư hầu lập liên minh trừ giặc thì Mã Dục dẫn hai vạn đại quân âm thầm xuất chinh. Sau năm ngày hành quân gấp rút, đại tướng Phương Duyệt dẫn năm ngàn khinh kỵ binh đầu tiên đột ngột xuất hiện tại thành Liêm Huyện Bắc Địa Quận đến tối thì phá được thành. Ngày tiếp theo lại hạ Linh Châu rồi tiếp ứng đại quân Mã Dục từ bến Hà Thủy ở Linh Châu, chính thức đón đại quân Mã Dục mở đầu cuộc tiến công Lương Châu.

...

Lũng Huyện, dinh thự Ngưu Phụ.

Hôm nay Ngưu Phụ đã uống mấy chén, đang muốn đi ngủ thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập. Chợt có thân binh đẩy cửa mà vào, Ngưu Phụ giận dữ đang muốn phát tác thì thân binh đã sớm quỳ rạp xuống đất, nói gấp rút: ” Tướng quân, đại sự không tốt!”

Ngưu Phụ cố nén lửa giận trong lòng, trầm giọng nói: ” Có chuyện gì mà kinh hoảng?”

Thân binh thở dốc hai tiếng.

Rồi nói: ” Vừa mới tiếp nhận cấp báo chạy ngày tám trăm dặm của Thái Thú quận Bắc Địa. Lương Châu giáp Hà Sáo thì Liêm Huyện, Linh Châu đã mất. Quân tiên phong của Mã Dục chỉ còn cách huyện Phú Bình không đầy trăm dặm! Huyện Phú Bình nguy cơ như trứng để đầu đẳng. Xin tướng quân hỏa tốc phát binh cứu viện!”

” Cái gì! ?” Ngưu Phụ thất kinh, hơi rượu tiêu hết mà nói lắp bắp: ” Mã ~~ Mã nhảy thật sự xuất ~~ xuất quân”.

Thân binh nói: ” Đã xuất binh rồi”.

Ngưu Phụ hỏi: ” Có bao nhiêu binh mã?”

Thân binh đáp lời: ” Chưa do thám chính xác được.”

” Cái gì?” Ngưu Phụ cau mày cả giận nói: ” Truyền lệnh, phải thêm thám mã. Cho dù thế nào cũng phải làm rõ Mã đồ phụ đem theo bao nhiêu quân đội đến đây tiến công Lương Châu!”

” Tuân lệnh.”

Thân binh đáp ứng một tiếng rồi lĩnh mệnh đi.

Ngưu Phụ hít sâu một hơi, đưa tay lau trán đầm mồ hôi lạnh, tự nhủ: ” Cũng không ngoài dự đoán của quân sư. Mã đồ phụ không ngờ lại thật sự nhân cơ hội tới tấn công Lương Châu, hừ ~~ Chỉ mong quân sư để lại cảm nang bày diệu kế có thể lấy lại thần uy hiển hách giúp Bản tướng quân đánh lui Mã đồ phụ.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngưu Phụ ổn định, ngẩng đầu cao giọng nói: ” Người đâu.”

Hai tên thân binh lên tiếng bước vào ôm quyền cung kính nói: ” Tướng quân có gì giao phó?”

Ngưu Phụ nói: ” Mau đi mời hai vị tướng quân Từ Hoảng, Trương Tú. Bản tướng quân có việc thương lượng gấp, nhanh lên!”

” Tuân lệnh.”

Hai tên thân binh đồng thanh hô một tiếng rồi chia nhau đi.

...

Linh Châu, đại tướng Mã Dược.

Giả Hủ chỉ ngón tay lên bản đồ địa hình quân sự Lương Châu nói với Mã Dược: ” Chúa công muốn lấy Lương Châu, thì phương pháp tốt nhất là tuần tự theo sách lược dễ trước khó sau từng bước tiến lên. Đầu tiên công chiếm chỗ thế lực của Đồng Trác yếu kém nhất là Bắc Địa, Vũ Uy cùng với các vùng phương bắc xa xôi, dân cư rất thưa thớt như Trương Dịch, Đôn Hoàng, Tửu Tuyền tổng cộng là năm quận. Sau đó lần lượt tiến lên, đợt hai công chiếm hai quận An Định, Hán Dương. Cuối cùng mới giải quyết ba quận mà Đồng Trác có thế lực cực mạnh là Lũng Tây, Kim Thành, Vũ Đô”

Mã Dược hơi trầm ngâm lại hỏi: ” Ngoài biện pháp tiến quân thận trọng thì còn có sách lược nào khác không?”

” Có.” Giả Hủ gật đầu nói: ” Ngoài cách tiến quân thận trọng thì vẫn còn cách tấn công bất ngờ để thắng”.

” Như thế nào là tấn công bất ngờ để thắng?”

” Gian tế báo về, toàn bộ tiền lương trang bị của quân Ngưu Phụ tất cả đều tập trung ở Lược Dương phía bắc Lũng Huyền“. Giả Hủ đưa tay vỗ vỗ mạnh vào nơi nào đó phía bắc Lũng Huyền mà nói chậm rãi: ” Quân ta có thể triển khai trận thế ở quận Bắc Địa thu hút sự chú ý của đại quân Ngưu Phụ. Sau đó chúa công lại tự mình dẫn kỵ binh tinh nhuệ chạy ngàn dặm tập kích Lược Dương, một đòn đốt cháy lương thảo của đại quân Ngưu Phụ”.

Mã Dược trầm giọng nói: ” Lý Nho vốn đa mưu túc trí, chưa chắc không nghĩ ra được quân ta có ý đồ thiêu lương thảo của Ngưu Phụ?”

” Chú công tính thích mạo hiểm, thiên hạ đều biết. Lấy cái đó xét lòng người thì Lý Nho cũng có thể đoán được chúa công ắt tung kỳ binh đi đốt lương của Ngưu Phụ. Nhưng mà ~~ nếu Lý Nho bố trí tinh binh mai phục ở Lược Dương để diệt chúa công, vậy coi như là hấn đánh lâm rồi”.

...

Lũng Huyền, phủ đệ của Ngưu Phụ.

Từ Hoảng và Trương Tú đã vâng lệnh mà đến. Từ Hoảng vẫn tỉnh táo mắt sáng như sao, còn Trương Tú có vẻ ngái ngủ, ngáp ngáp liên hồi. Hiển nhiên là bị thân binh của Ngưu Phụ đánh thức từ trong giấc mộng.

Ngưu Phụ trầm giọng nói: " Hai vị tướng quân, Bản tướng quân vừa mới nhận được tin cấp báo của Thái Thú Bắc Địa chạy tám trăm dặm một ngày chuyển về đây."

" Sao?"

" Gì?"

Từ Hoảng mắt lộ ra sự khiếp sợ, vẻ buồn ngủ của Trương Tú cũng lập tức không cánh mà bay, hai người đồng thanh hỏi: " Phát sinh chuyện gì vậy?"

Ngưu Phụ hít vào một hơi, nói: " Mã đồ phu thật sự đã xuất binh đánh Lương Châu!"

" Cái gì?"

Trương Tú rõ ràng lấy làm kinh hãi.

" Cũng không thoát khỏi dự đoán của quân sư". Từ Hoảng hăng hái kích động nói: " Trước khi đi quân sư từng đem một túi cấm nang tặng cho tướng quân. Cũng dặn dò nếu Mã Dục ở Lương Châu tới tập kích thì mang ra dùng. Bên trong có kế sách đánh lui quân địch, tướng quân sao không mở cấm nang ra?"

Ngưu Phụ nói: " Bản tướng quân đang có ý đó."

Dứt lời, Ngưu Phụ từ trong ngực trịnh trọng lấy ra một cuốn cấm nang mở ra trước mặt hai người Từ Hoảng và Trương Tú. Từ trong lấy ra một lá thư bằng vải trắng vội vã mở ra xem rồi thở dài nói: " Ra là như thế."

Trương Tú vội la lên: " Quân sư nói như thế nào?"

Ngưu Phụ nói: " Quân sư dặn, Mã đồ phu tính ưa mạo hiểm, lại là hay dùng kỳ binh trong mạo hiểm mà giành thắng lợi. Cho nên lần này công chiếm Lương Châu tất nghĩ đến cách đi đốt lương thảo của quân ta. Quân sư dặn ta bố trí trọng binh mai phục ở Lương Dương. Nếu Mã đồ phu dẫn quân tới đốt lương thảo liền nhân cơ hội này mà giết đi, đại sự như vậy cũng thành công".

263. Chương 194 : Mẫu Nữ Hoa Khai.

Lũng huyền. Phủ của Ngưu Phụ.

Trong tiếng bước chân dồn dập, Trương Tú, Từ Hoảng lần lượt đi vào, Ngưu Phụ đang chăm chú đọc binh thư liền ngẩng lên hỏi hai tướng: " Hai vị tướng quân có thu hoạch gì không?"

Trương Tú hít sâu một hơi lắc đầu đáp: " Mã đồ phu bảo vệ đội vận lương cực kỳ cẩn thận. Chẳng những có ba ngàn trọng giáp bộ binh đi theo bảo vệ mà quanh đó năm mươi dặm lại có thêm một đội năm ngàn kỵ binh bảo vệ tầm xa. Mặt tướng sợ rằng sẽ đã thảo kinh xà. Cho nên không dám hành động bừa bãi."

" Ừ. Tướng quân chỉ có ba ngàn kỵ binh cũng không nên hành động hấp tấp." Ngưu Phụ gật đầu quay sang Từ Hoảng hỏi: " Từ Hoảng tướng quân. Đại quân chủ lực của Mã Dục vẫn đóng tại Tiểu Thanh sơn chứ?"

Từ Hoảng đáp: " Thừa tướng quân, đại quân chủ lực của Mã Dục vẫn đóng ở trong Tiểu Thanh sơn. Hơn nữa, đội vận lương từ Hà Sáo đến Lương châu đều đưa vào Tiểu Thanh sơn cả. Xem ra Mã Dục đang tính toán đóng lâu dài tại Tiểu Thanh sơn. Muốn biến ba mươi sáu trại Khương trở thành quân doanh của hắn."

" Cái này đúng rồi!" Ngưu Phụ vỗ tay nói: " Mã Dục xuất quân đến Lương châu đã hơn nửa tháng nhưng vẫn đóng tại Tiểu Thanh sơn, cũng không vội vàng phát động tiến công. Xem ra quân sư đã dự đoán chính xác Mã đồ phu càng yên lặng lại càng cho thấy hắn muốn dùng mảnh cũ, mạo hiểm tập kích bất ngờ. Hai vị tướng quân nghe lệnh!"

Từ Hoảng, Trương Tú tiến lên trước một bước, đồng thanh nói: " Có mặt tướng."

Ngưu Phụ nói: “ Nếu như Mã đồ phu đã bảo vệ đội vận lương cực kỳ cẩn thận như vậy thì Trương Tú tướng quân dẫn ba ngàn kỵ binh không cần phải qua lại ở quận Bắc Địa hãy nhanh chóng hành quân tới Cao Bình Huyền. Bản tướng quân đã lệnh cho quân quốc binh các quận Vũ Uy, Hán Dương tập trung tại Cao Bình Huyền để kiểm chế đại quân của Mã Dục đóng tại Tiểu Thanh sơn làm cho hắn không dám hành động bừa bãi.”

Trương Tú đáp: “ Mặt tướng tuân lệnh.”

Ngưu Phụ lại nói: “ Từ Hoảng tướng quân dẫn một vạn tinh binh lập tức vào đóng tại Lược Dương, trong đó năm ngàn thiết kỵ mai phục tại Hắc Phong Lâm, bên ngoài thành. Nếu như quân sư tính không sai, Mã Dục sẽ cho quân tới tập kích. Đến lúc đó, trong thành sẽ dùng lửa làm hiệu. Tướng quân sẽ dẫn thiết kỵ tấn công. Một trận giết chết Mã Dục dưới chân thành Lược Dương.”

Từ Hoảng đáp: “ Mặt tướng tuân lệnh.”

Cuối cùng Ngưu Phụ nói: “ Bản tướng quân sẽ đem năm ngàn thiết kỵ đóng tại Lũng Huyền tiếp ứng. Hai vị tướng quân hãy đồng tâm nhất trí đánh tan quân của tên giặc Mã Dục, không được sơ xuất.”

Ba mươi sáu trại Khương, trong căn nhà của trại chủ Tiên Linh trại.

Mã Dục đang thoải mái nằm nghiêng trên chiếc chiếu trúc, mặt mũi đầy vẻ hưởng thụ, có chút gió đêm xuyên qua bức vách bằng trúc vào nhẹ nhõm thổi vào. Đương nhiên còn có Nguyệt Nô Nhi ôn nhu xinh đẹp đang ở bên. Nguyệt Nô Nhi xinh đẹp thướt tha như một bầu rượu ngon khiến người ta ngây ngất, say sưa lúc nào không biết.

Mã Dục nhẹ nhàng ôm lấy thân thể thon thả của Nguyệt Nô Nhi, dùng một khế nâng rồi đặt cả thân thể mềm mại của nàng lên đùi. Hắn nhẹ nhàng cúi đầu tới gần chiếc cổ trắng ngần thon dài của nàng, không ngừng hưởng thụ mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng từ mái tóc đen phiêu bồng. Đồng thời hắn cũng lướt khuôn mặt qua từng chút từng chút một trên làn da trắng ngần.

Nguyệt Nô Nhi cũng cứ vậy hưởng thụ sự âu yếm của hắn. Nàng đưa bàn tay nhỏ bé vuốt ve lên vầng ngực cơ bắp, cường tráng, thô ráp chạm đến những vết sẹo loang lổ. Nguyệt Nô Nhi cảm thấy trái tim mình như hòa tan đi. Đây mới là nam nhân, thực sự là nam nhân! Chỉ có nam nhân như vậy mới mang đến cho phụ nữ cảm giác chinh phục nguyên thủy nhất~

Mã Dục nhin không được thè đầu lưỡi to hồng tham lam liếm lên cổ Nguyệt Nô Nhi. Trong khoảnh khắc trên cổ thiếu nữ trẻ trung đã đầy mùi nước bọt, ham muốn trong lòng Mã Dục như ngọn lửa bốc lên hừng hực, đôi bàn tay thô ráp đặt lên bờ eo thon nhỏ nhắn của Nguyệt Nô Nhi. eo nhỏ xinh xắn, mềm mại, dẻo dai.

“A, a ..”

Nguyệt Nô Nhi nhin không được bắt đầu rên rỉ. Mặc dù thời gian nàng trở thành người đàn bà của Mã Dục cũng không phải ngắn. Bị Mã Dục tàn phá như thế cũng không dưới mấy mươi lần. Nhưng lần này lại không giống mọi lần. Đây là lần đầu ở trong ba mươi sáu trại người Khương, ngay trong nhà trại chủ Tiên Linh Khương, hơn nữa là phòng của mẹ nàng dưới lầu.

Bất cứ tiếng động gì của bọn họ thì đại thủ lĩnh ba mươi sáu trại người khương là Ngột Đương đều có thể nghe được rõ mồn một.

Cầm kỵ cùng kích thích mang cho Nguyệt Nô Nhi khoái cảm khác biệt. Làm cho nàng trở nên mất cảm khác thường đến mức không chịu nổi. Cùng lúc với khi bàn tay to thô ráp của Mã Dục đặt lên bờ eo nhỏ nhắn thì nàng liền có cảm giác ham muốn ào ạt trào dâng, toàn thân nóng bỏng ~

Mã Dục cảm nhận được Nguyệt Nô Nhi đã động tình, đưa tay nhẹ nhàng sờ qua mặt hồ của nàng thì cảm thấy chút ướt át. Ngón tay của hắn từ mặt hồ Nguyệt Nô Nhi đưa ra thấy có chút chất lỏng chảy xuống. Dưới ánh trăng hiện ra chất dịch mờ đục thật là đậm đặc.

” Nhìn xem, thật nhiều nước thế này.”

Mã Dục hưng hăng vỗ một cái lên mông Nguyệt Nô Nhi. Nguyệt Nô Nhi lập tức không chịu nổi càng thêm rên rỉ. Chiếc cổ mềm mại uốn éo, cặp đùi đẹp đầy đặn thon dài kẹp chặt lấy eo Mã Dục. Mã Dục hít vào

một hơi, hai tay ôm lấy bộ kiêu đồn đầy đặn, co dãn của Nguyệt Nô Nhi đưa nàng vào đúng vị trí.

Nguyệt Nô Nhi vòng cánh tay ngọc ôm thật chặt địa cổ Mã Dục, kè cho râu ria Mã Dục đâm vào bộ ngực trắng nõn, đồng thời cũng mang cho nàng cảm giác sảng khoái nhẹ nhẹ. Sau đó Nguyệt Nô Nhi liền cảm thấy thân thể của mình bắt đầu chậm rãi hạ xuống. Một vật cứng nóng rực đâm thẳng vào giữa mật hồ chả mấy chốc lấp đầy trong nàng. Nguyệt Nô Nhi mà bắt đầu dần rên rỉ nho nhỏ. Khuôn mặt ửng đỏ mê người ~ Mưa tan gió tạnh, hai người nằm ôm nhau.

Nguyệt Nô Nhi nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng cường tráng của Mã Dục . Vật nóng bỏng nọ lại cứng dần lên trong bàn tay mềm mại của nàng, Nguyệt Nô Nhi ánh mắt mê mẩn ngược mắt lên nhìn Mã Dục dịu dàng hỏi : ” A Tự Miện, chàng còn muốn nữa có phải không? Có muốn mẹ ta lên hầu hạ chàng không?”

” Ấc — ừ?” Mã Dục suýt lộn xuống đất lấp bắp hỏi lại: ” Nàng — nàng nói cái gì?”

“Ở thế giới người Hán của chàng thì hai mẹ con không được phép hầu hạ cùng một người đàn ông. Nhưng ở trại Khương chúng ta chuyện như vậy cũng rất bình thường”.

Mặt Nguyệt Nô Nhi có chút đỏ bừng càng làm tăng thêm vẻ đẹp của nàng. Ánh trăng xanh ngoài cửa sổ càng làm cho khuôn mặt xinh đẹp của Nguyệt Nô Nhi trở nên thật thuần khiết, khiến cho Mã Dục có chút ngây ngốc. Đường như đã quên mất lời Nguyệt Nô Nhi nói, Mã Dục hỏi lại: ” Rất ~~ rất bình thường?”

” Ừ.” Nguyệt Nô Nhi nhẹ nhàng gật đầu nói tiếp.” Ở trại Khương chúng ta. Quả phụ chồng chết không cho phép tái giá (không phải gả mà là cưới, người Khương tập tục nữ cưới nam) , phải chờ tới lúc con gái lớn lên trưởng thành cưới chồng. Hai mẹ con cùng nhau hầu hạ nam nhân kia .”

” Còn có loại chuyện này?” Mã Dục ngạc nhiên nói: ” Điều này ta chưa nghe bao giờ”

Nguyệt Nô Nhi nhẹ nhàng ôm ấp cơ thể hùng tráng của Mã Dục, chậm chậm hỏi: ” A Tự Miện, có muốn mẹ Nô Nhi lên đây không? Mẹ ta năm đó chính là cô gái xinh đẹp nhất ba mươi sáu trại Khương. Không biết có bao nhiêu thiếu niên theo đuổi ah. Hi hi. hiện tại mẹ ta vẫn còn rất xinh đẹp đấy.”

Trong đầu Mã Dục không khỏi hiện lên hình ảnh thủ lĩnh ba mươi sáu trại Khương. Đúng như lời Nguyệt Nô Nhi nói, Ngột Đương quả nhiên là người đẹp nhất trong vạn người. Nơi non xanh nước biếc tuyệt trần luôn sản sinh ra người phụ nữ xinh đẹp, mà mẹ con Ngột Đương và Nguyệt Nô Nhi không thể nghi ngờ cũng nằm trong số đó.

Nhất là Ngột Đương. Mặc dù đã hơn ba mươi, nhưng phong thái thành thục cũng càng thêm mê người, trang phục nữ nhân lớn tuổi tộc Khương cũng không thể nào che dấu được thân thể mềm mại lả lướt, vòng eo thon thả, đôi mông tròn đầy đặn, còn có bộ ngực trắng sữa to lớn. Quả thực chỗ nào cũng đẹp, chỗ nào cũng mê người.

Bên người Mã Dục cũng không thiếu nữ nhân. Ích dương Công Chúa Lưu Minh, Lưu Nghiên, Trâu Ngọc Nương còn có Nguyệt Thị nữ vương Chân Nhi Đóa. Người nào mà không phải là mỹ nhân đẹp nhất trong vạn người? Người nào mà không phong tình vạn chủng, người nào người nấy đều xinh đẹp tuyệt vời? Mã Dục cũng không quá ham muốn mỹ nhân. Tuy nhiên nếu đưa đến tận miệng hắn cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng mà Ngột Đương cùng các nàng Lưu Minh có chút không giống.

Ngột Đương khiến hắn nảy sinh lòng tà ác. Cũng chính vì nàng và Nguyệt Nô Nhi có quan hệ mẹ con! Ở thế giới Mã Dục trước kia, điều này thuộc về cấm kỵ đạo đức không cho phép xảy ra chuyện như vậy. Làm như thế sẽ bị lương tâm khiển trách! Nhưng trong con người luôn có phần tà ác. Giờ khắc này, trong lòng Mã Dục phần tà ác đã bắt đầu hồi phục.

Nguyệt Nô Nhi thông minh từ biến hóa trên thân thể Mã Dục đã biết được tâm tư của hắn. Nàng liền ngồi dậy từ trên giường trúc phủ lên trên người lớp lụa mỏng, giống như con bướm nhẹ nhàng bay bổng đi xuống lầu. Chỉ chốc lát thời gian trên thang trúc vang lên một loạt tiếng bước chân.

Dưới ánh trăng sáng. Mã Dục nhìn thấy được hai thân hình đi tới, không phải mẹ con Ngột Đương, Nguyệt Nô Nhi thì còn ai nữa? Ngột Đương dù sao cũng là một phụ nữ chừng hơn ba mươi tuổi. Sớm đã không phải là thiếu nữ ngây thơ trong trắng, màu trắng trên mặt lộ ra rất ít vẻ thẹn thùng, chỉ có chút cảm giác dịu dàng đáng yêu.

Nhưng đúng là dịu dàng đáng yêu nhẹ nhàng kia khiến trong lòng Mã Dực nảy sinh tà ác. Thì ra khi hắn còn ở thế giới trước hắn gặp vấn đề nghiêm trọng với phụ nữ thành thực.

” Lại đây !”

Trong nháy mắt, Mã Dực trở thành bạo quân.

” Cởi hết quần áo ra ! Khom lưng ~ Nhếch cái mông lên. Đúng — chính là như vậy.”

Đợi hai mẹ con Ngột Đường, Nguyệt Nô Nhi đi tới trước mặt, Mã Dực ra lệnh cho hai mẹ con cùng song song cởi quần áo, quay lưng về phía Mã Dực đem cặp mông trắng như tuyết chống cao lên. Nhờ ánh trăng mờ ảo, Mã Dực thấy được cảnh đẹp mê người nhất từ lúc sinh ra cho đến giờ. Hai cặp mông trắng như tuyết cùng ở một chỗ. Mẹ thì kiêu đồn vừa lớn vừa tròn, con gái thì kiêu đồn vừa nhỏ vừa xinh, cùng trắng như tuyết, cùng mê người như nhau.

Mê người nhất là, trên kiêu đồn trắng nõn nọ có khe suối thật sâu có nước chảy tí tách ~

Mã Dực tiến lên trước một bước đưa bàn tay to thô ráp dùng sức bóp chặt lên kiêu đồn trắng nõn của Ngột Đường. Hai ngón tay thuận thế dò thật kĩ vào trong, ấn sâu xuống dưới. Đại thủ lĩnh ba mươi sáu trại Khương Ngột Đường nhìn không được bắt đầu rên rỉ, nụ cười thánh khiết thường thấy đã nhuốm hồng dần.

Mã Dực tóm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng bắt nàng đưa tay xuống vuốt ve cái vật kinh khủng đang càng ngày càng vươn cao và trở nên khủng khiếp hơn. Thân thể mềm mại của Ngột Đường thoáng chốc nổi lên một trận run rẩy, trong lòng nhộn nhạo. Kể từ khi cha Nguyệt Nô Nhi chết trận, Ngột Đường đã nhiều năm chưa được gần gũi với nam nhân. Nay bỗng nhiên được thân hình cường tráng trẻ trung của Mã Dực phủ lên, nàng thậm chí còn không chịu nổi nhanh hơn cả con gái ~

Mở ra kiêu đồn trắng phau của Ngột Đường. Mã Dực bắt đầu đưa bụng dưới đi tới. Sau đó hít vào một hơi dài dùng sức đâm cái thứ nóng bỏng kia hoàn toàn vào trong người Ngột Đường, được bức vách phía bên trong Ngột Đường khít khao ôm chặt lấy Mã Dực. Mã Dực ngẩng đầu lên, trong mắt toát ra vẻ dã thú cuồng loạn. Một khắc sau do bản năng điều khiển, kiêu đồn cường tráng của Mã Dực không ngừng nhanh chóng đưa đẩy ~

Sáng sớm ngày hôm sau.

Giả Hủ vội vã đi lên căn nhà gỗ của trại chủ, nhưng lúc ấy lão hồ ly lại gương mặt của đại thủ lĩnh của ba mươi sáu trại người Khương không khỏi có chút thất thần. Với ánh mắt tinh tường của Giả Hủ làm sao lại không nhìn ra ánh mắt của Ngột Đường đang ẩn chứa xuân ý nồng đậm chứ?

Nhìn lại thần sắc có vẻ khó xử của chúa công, Giả Hủ không khỏi cười thầm trong lòng, khéo miệng đã hiện nụ cười tà ác không kém gì Mã Dực, thậm chí chúa công thật là có nhiều điểm phức. Có thể làm được chuyện mẹ con cùng giường. coi như là thần tiên trên trời cũng không được như thế.

“Khục ..” Mã Dực vội ho khan một tiếng sất dứt suy nghĩ của Giả Hủ hỏi: “Văn Hòa, quân của Ngưu Phụ có động tĩnh gì không?”

Giả Hủ lập tức chỉnh sắc chấp tay nói: “ Chúa công, vừa có gian tế báo về, ba ngàn thiết kỵ Lương châu của Trương Tú đã rút về quận An Định. Ngoài ra quận quốc binh từ hai quận Hán Dương và Vũ Thành đang hành quân đến Cao Bình huyện, quận An Định tập hợp. Xem ra Ngưu Phụ đang tính toán tập hợp đại quân ở Cao Bình huyện quyết một trận tử chiến với quân ta.”

“ Xem ra Ngưu Phụ cũng không phải là chiếc đèn cạn dầu.” Mã Dực gật đầu nói: “ Bọn quận quốc binh này đánh ngoài chiến trường thì không ra sao nhưng để giữ thành thì miễn cưỡng vẫn còn tác dụng! Cao Bình huyện nằm giữa quận An Định, bắc giáp Thanh sơn, đông giáp Kính Thủy, nam giáp Hán Dương địa thế khá hiểm yếu, nếu muốn chiếm lấy An Định để tiện bình định Lương châu thì Cao Bình huyện này không thể bỏ qua được.”

Giả Hủ khẽ mỉm cười, đột nhiên nói một câu chẳng liên quan gì: “ Chúa công, việc tại Lũng huyện đã an bài thỏa đáng rồi.”

Mã Dục nói: “ Sự việc quan trọng, không thể để có gì sai sót.”

Giả Hủ đáp: “ Người này là bạn cũ của Hủ, sẽ không có gì sai sót đâu.”

“ Tốt.” Mã Dục vỗ án đứng dậy, lớn tiếng gọi: “ Diễn Vi đâu?”

” Có mặt tướng.”

Diễn Vi hét lớn đáp lại, thân hình cao lớn như thiết tháp từ ngoài cửa lừng lững đi vào.

Mã Dục nói: “ Lập tức nổi hiệu, triệu tập chư tướng đến đây nghị sự.”

” Tuân lệnh.”

Diễn Vi nhận lệnh đi luôn.

Tỵ Thủy quan.

Phàn Trù ôm quyền đi tới trước mặt Hoa Hùng, nói: “ Tham kiến tướng quân.”

“ Ừm.” Hoa Hùng hơi gật đầu hỏi: “ Tình hình chiến sự thế nào?”

Phàn Trù nói: “ Vốn là có kẻ xưng là Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên chỉ huy quân tấn công liên tục ba ngày, tám ngàn binh sĩ giữ cửa quan đã thương vong một nửa. Trong cửa quan, gỗ đá, cung tên cũng sắp hết, hơn nữa tường của cửa quan cũng bị phá hỏng nhiều chỗ nếu như tướng quân không dẫn đại quân đến kịp thời chỉ sợ khó giữ được qua ngày mai.”

Hoa Hùng lại hỏi: “Mười tám lộ liên quân Quan Đông còn cách Tỵ Thủy quan bao xa?”

Phàn Trù đáp: “ Theo thám mã báo về, mười tám lộ liên quân đã đến Đình Xuyên chỉ cách Tỵ Thủy quan có hai ngày đường.”

“ Chỉ có hai ngày đường sao?” Hoa Hùng hơi trầm ngâm, đột nhiên hắt trợn to mắt lạnh lẽo nhìn qua chư tướng, trầm giọng hỏi: “ Ta định tối nay đi cướp trại nếu có thể tiện tay chém được Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên thì có thể giảm được sĩ khí của mười tám lộ liên quân các vị nghĩ sao?”

Phàn Trù thất thanh nói: “ Cướp trại à?”

Hoa Hùng đáp: “ Quân ta vừa tới, quân địch chưa có phòng bị, nhân cơ hội này chúng ta đi cướp trại.”

“ Tướng quân, không thể được.” Trương Liêu vội khuyên: “ Tôn Kiên dày dặn kinh nghiệm, hẳn được gọi là mãnh hổ Giang Đông, đóng trại ban đêm sao lại không có phòng bị? Quân ta đi cướp trại thì chỉ phản tác dụng thôi.”

“ Trẻ ranh sao dám bàn bừa về việc quân?” Hoa Hùng khinh thường nói: “ Ý ta đã quyết đừng có nhiều lời.”

“ Ài.” Trương Liêu than nhẹ một tiếng nói: “ Nếu vậy mặt tướng xin đi tiên phong.”

“ Không cần đâu.” Hoa Hùng vung tay, trầm giọng nói: “ Người ở tại cửa quan giúp Phàn Trù tướng quân giữ thành đi. Hừ.”

Dứt lời Hoa Hùng hừ một cái, phất tay bỏ đi luôn.

Thôn Lũng Thượng, phía Nam Lũng huyền.

Nhìn từ bên ngoài, thôn Lũng Thượng không hề khác các thôn khác, gà kêu chó sủa khói bay lững lờ. Thỉnh thoảng lại có nông phu cầm bừa đi làm đất, lại có thôn phụ đem bình đi lấy nước nấu cơm, tất cả đều bình thản, không khí giống như tất cả các thôn làng khác.

Nhưng nếu vào trong thôn sẽ phát hiện thôn Lũng Thượng này đã trở thành một quân doanh khổng lồ. Tất cả các căn nhà đều chứa đầy quân lính, dân làng ra khỏi thôn đều do bọn này đóng giả. Toàn bộ già trẻ trai gái trong làng đều bị tập trung trong một khu nhà lớn ở giữa làng.

Xung quanh khu nhà lớn này có ba tầng quân sĩ giáp trụ nghiêm chỉnh vũ khí sáng ngời vây quanh , đến con ruồi bay cũng không lọt. Đã hai ngày qua không ít lần có người qua đường vào thôn hỏi đường hay xin nước uống tất cả đều bị giam chung cả trong khu nhà lớn này.

Thôn Lũng Thượng đã trở thành nơi chỉ có vào mà không ai ra được.

Phủ Ngưu Phụ ở Lũng huyền.

Đang buổi tối, Ngưu Phụ đang dùng bữa trong sảnh chợt có một viên tiểu lại vội vã đi vào sảnh, báo với Ngưu Phụ: “ Tướng quân, đình trưởng Lũng nam đến báo với ty chức là thôn Lũng Thượng tình hình khả nghi, hình như có xuất hiện mã tặc.

“ Mã tặc?” Ngưu Phụ cay mảy không vui nói: “ Hiện tại quân địch trước mắt, bản tướng quân đâu có thừa hơi, mất thời gian để ý đến bọn vớ vẩn ấy!”

“ A ..” tiểu lại nghe vậy im bật. Một lúc sau mới nhẹ giọng đề nghị: “ Nếu vậy, ty chức cầu xin tướng quân cho một đội quan quân đi đến thôn Lũng Thượng tiêu trừ mã tặc.”

“ Phái quân đi tiêu trừ mã tặc?” Ngưu Phụ lãnh đạm nói: “ Bản tướng quân hiện không thừa quân làm việc này. Việc để sau hãy nói.”

Viên tiểu lại vội vã la lên: “ Nhưng mà ..”

Ngưu Phụ quát: “ Còn không mau rút ra!”

Tiểu lại bất đắc dĩ đành chấp tay nói: “Nếu vậy ty chức xin cáo lui.”

“Báo.” Tiểu lại vừa đi khỏi lại có một tiểu giáo bước nhanh vào, khụy gối quỳ xuống, ôm quyền báo cáo: “ Tướng quân, cách Lược Dương hai trăm dặm về phía bắc phát hiện hành tung của quân Mã Dục.”

“ Cái gì?” Ngưu Phụ đứng phắt dậy lạnh lùng nói: “ Quân của Mã Dục đã tới chỉ cách Lược Dương hai trăm dặm về hướng bắc à?”

Mã Dục lại bốn cũ soạn lại, đem quân bất ngờ tấn công Lược Dương thì Ngưu Phụ đã sớm nghĩ tới nhưng quân Mã Dục đến nhanh như vậy hơn nữa lại không ai hay biết mà tới chỉ cách Lược Dương hai trăm dặm mới bị phát hiện thì ngoài dự đoán của Ngưu Phụ, khiến hắn bất ngờ không ít! Nếu không phải quân sư đã có dự đoán từ trước hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

Ngưu Phụ cố gắng dằn lửa giận trong lòng xuống, trầm giọng hỏi: “Mã Dục đem bao nhiêu quân mã?”

Tiểu giáo cúi thấp đầu đáp: “ Ước chừng ba ngàn kỵ binh.”

“ Cái gì?” Chỉ có ba ngàn kỵ binh mà dám xuất quân đi mấy trăm dặm đột kích thành Lược Dương có thành cao hào sâu bao bọc lại có đông quân trấn giữ? Cuồng vọng như vậy thì chỉ có Mã đồ phụ mới làm được. Xem ra không nghi ngờ gì nữa đội kỵ binh đó là đội thiết kỵ tinh nhuệ nhất của Hà Sáo rồi.”

Ngưu Phụ nói đến đây lại gấp giọng nói: “ Lập tức cho khoái mã đưa tin cho Từ Hoảng tướng quân, chuẩn bị sớm đi.”

” Tuân lệnh.”

Hắc Phong lâm, phía bắc thành Lược Dương.

Bầu trời đã hoàn toàn tối đen.

Tận sâu trong rừng, Từ Hoảng và năm ngàn tướng sĩ đang dãi gió dầm sương, gian khổ chờ đợi, liên tiếp có khoái mã chạy vào rừng đem những báo cáo những thông tin mới nhất đến cho Từ Hoảng.

“ Phía bắc cách Lược Dương hai trăm dặm phát hiện quân địch.”

“ Quân địch đã cách phía Lược Dương trăm dặm.”

“ Quân địch tiến đến cách Lược Dương hai mươi dặm đột nhiên dừng lại nghỉ ngơi.”

“ Hả?” Từ Hoảng đứng phắt dậy, nghiêm giọng hỏi: “ Quân địch đột nhiên dừng lại?”

Thám mã đáp: “ Đúng vậy.”

“ Chẳng lẽ quân địch đã phát hiện ra dấu vết gì, quân ta bố trí tại Lược Dương có sơ hở gì hay sao?” Từ Hoảng cau mày chốc lát nghi hoặc không thôi nói: “ Hay là quân địch đang cố hư trương thanh thế? Cho

dù Mã đồ phu có khôn ngoan xảo trá đến đâu cũng không thể đoán được quân ta mai phục khá nhiều quân lính ngoài thành Lược Dương được.”

“ Báo ..” Từ Hoảng đang nghi hoặc thì lại có thám mã phi tới đưa tin tức mới nhất đến: “ Tướng quân, quân địch đột nhiên lại quay đầu đi lên hướng bắc, trở về quận An Định.”

“ Cái gì?” Từ Hoảng thất thanh hỏi: “ Quân địch lại rút lui về hướng bắc?”

“ Tướng quân xin hãy xuất quân đi.” Có một tiểu giáo tiên lên khuyê : “ Việc quân khẩn cấp không kịp báo cho tướng quân Ngưu Phụ đâu. Nếu không quyết định nhanh đem hết phục binh ra truy kích đội kỵ binh kia sẽ chạy mất.”

“ Đúng đó tướng quân, mau hạ lệnh truy kích đi.”

Lại có vài tên tiểu giáo chạy đến góp ý.

“ Không thể coi thường mà làm bừa được.” Từ Hoảng sắc mặt nghiêm trang lạnh lùng nói: “ Truyền lệnh, không được tự tiện xuất quân, trái lệnh chém!”

Thôn Lũng Thượng, phía nam Lũng huyền.

Lợi dụng bóng đêm, một đội nhân mã đông đảo đột nhiên rời khỏi thôn, nhắm Lũng huyền ở hướng bắc kéo đi.

Một tên trộm vừa mới trộm được ở thôn lân cận vài món đồ đột nhiên gặp phải sự kiện quý dị như vậy sự đến mức vội vàng chui vào một bụi cỏ ven đường. Đang khi hẩn lo sợ quay đầu nhìn tứ phía thì chỉ nghe “ Hừ.” Một tiếng một mũi tên tè trong bóng tối lạnh lùng xuyên thủng cổ họng tên trộm.

Phủ quan của Ngưu Phụ tại Lũng huyền.

Đêm đã về khuya, mọi người đã ngủ nhưng Ngưu Phụ hoàn toàn không buồn ngủ, hẩn đang khẩn trương chờ tin tức từ Lược Dương! Đang khi sắp hết kiên nhẫn thì chợt ở cửa nam có tiếng chém giết vang trời. Ngưu Phụ giật mình, phóng ra cửa nhìn quanh chỉ thấy cửa nam ánh lửa ngất trời.

Trong tiếng bước chân hỗn độn, một đội thân binh chạy ào vào hậu viện.

Ngưu Phụ vội hỏi: “ Có chuyện gì xảy ra?”

Tên đội trưởng thân binh nói: “ Tướng quân, trong thành có người ngấm tư thông với mã tặc ý đồ cướp bóc toàn thành. Hiện nay bọn giặc đã xông vào cửa nam rồi!”

“ Mã tặc?” Ngưu Phụ giận dữ nói: “ Chỉ là mã tặc mà cũng dám tới Lũng huyền làm loạn sao? Thật đáng nhục cười! Truyền lệnh cho quân trong doanh trại ở cửa bắc lập tức kéo sang cửa nam trấn áp bọn giặc.”

Hắc Phong lâm phía bắc Lược Dương.

Lại có thám mã phi tới vội vàng nói: “ Tướng quân, quân địch sau khi đi lên hướng bắc hai mươi dặm lại đổi hướng hiện tại đang đi về hướng đông di chuyển về phía Lũng huyền.”

“ Chạy về Lũng huyền ư?” Từ Hoảng biến hiện bất an. Dưới ánh trăng chiếu xuống gương mặt hẩn có chút lạnh lùng tàn nhẫn: “ Mã đồ phu đang làm trò quỷ gì vậy? Một hồi hướng nam, một hồi hướng bắc, nay lại đi hướng đông, lát sau có khi lại đi vòng vèo sang hướng tây quay lại Lược Dương? Sao lại chơi cái trò thay đổi hướng đi liên tục như vậy?”

264. Chương 195 : Độc Nhân Tôn Kiên Chém Hoa Hùng.

Lũng Huyền. Phủ của Ngưu Phụ.

Đã một canh giờ trôi qua nhưng tiếng tù hiệu, tiếng hò reo chém giết vẫn chưa lắng xuống. Ngược lại còn có chiều hướng lớn hơn. Ngưu phụ trong lòng không khỏi tức giận ngẩng đầu gọi to: “ Người đâu.”

Hai tên thân binh vội vã chạy vào, hai tay ôm quyền nói: “ Tướng quân.”

Ngưu Phụ giang hai tay ra lạnh lùng nói: “ Mau giúp bản tướng quân mặc giáp trụ!”

Thân binh không dám chậm trễ vội vang tiến đến giúp Ngưu Phụ mặc giáp trụ. Ngưu Phụ vừa mới mặc chỉnh tề thì một tên tiểu giáo cả người đầy máu, ánh mắt hoảng loạn xông vào sảnh, nói với Ngưu Phụ: “Tướng quân, đám mã tặc kia rất ghê gớm, các anh em được phái đi trấn áp đã bị thương vong rất nhiều.”

“Cái gì?” Ngưu Phụ giận dữ quát lên: “Các người là bọn giá áo túi cơm, đường đường là quan quân mà không làm gì được một đám mã tặc? Các người làm ăn kiểu gì thế?”

“Tướng quân, bọn khốn mã tặc kia lại không giống mã tặc thông thường.” Tên tiểu giáo vội kêu lên: “Bọn khốn mã tặc đó chẳng những trang bị đầy đủ mà còn có cả trường thương binh và trường cung thủ tinh nhuệ nữa. Cách bài binh bố trận đều theo đúng binh pháp. Mặc dù chỉ có bốn năm trăm người nhưng tiến lui hợp lý, công thủ tự nhiên có thể nhận thấy là đã qua sự huấn luyện nghiêm chỉnh, tiểu nhân đến bây giờ mới gặp mã tặc lợi hại như thế lần đầu.”

“Vớ vẩn. Một đám mã tặc thì làm sao biết hành quân, trận pháp là gì? Thua là thua cần gì phải lấy cớ này cớ nọ? Vẫn còn chưa đủ xấu hổ hay sao?” Ngưu Phụ gầm lên giận dữ: “Đi, quay lại doanh trại ở cửa bắc điều hai ngàn binh mã tới đây. Bây giờ bản tướng quân tự ra tay, hừ, thật là một lũ bỏ đi ngay cả một việc nhỏ như vậy cũng làm không xong.”

Tiểu giáo không dám cãi lại nữa đành mau chóng chạy đi.

Cửa nam Lũng huyền.

Giả Hủ mặc giáp trụ trên người nặng nhọc theo cầu thang đi lên thành lầu. Hắn che mắt nhìn về phía thảo nguyên ngoài xa như muốn tìm thấy gì đó trong bóng tối. Điển Vi cũng giáp trụ đầy người hai tay cầm hai cây đại thiết kích hộ vệ Giả Hủ không rời nửa bước, mắt cảnh giác nhìn bốn phía chỉ sợ có điều gì bất ngờ xảy ra.

Bên trong thành Lũng huyền, cuộc chiến trên đường đã gần yên tĩnh. Toán quân năm trăm người Ngưu Phụ phái tới trấn áp mã tặc đã hoàn toàn bị đập tan. Số quân lính chưa bị giết tất cả đều chạy vào các ngõ nhỏ trốn chui trốn nhủi. Hiện tại toàn bộ cửa nam đã hoàn toàn rơi vào tay Giả Hủ và bốn trăm tinh binh.

Trong tiếng bước chân dồn dập, Cú Đột bước nhanh lên thành lầu nói với Giả Hủ: “Quân sự, quân địch đã bị đánh lui, quân ta đã hoàn toàn khống chế được cửa thành!”

“Tốt!” Giả Hủ gật đầu, trầm giọng nói: “Lập tức phá hủy nhà cửa hai bên đường, đem gỗ chất ở giữa đường, chuẩn bị thật nhiều chất dễ cháy chuẩn bị phóng hỏa.”

Cú Đột nhắc nhở nói: “Quân sự, phóng hỏa trên đường sợ rằng không ổn, nếu lửa cháy to có thể lan ra toàn thành!”

“Lúc này không thể tính toán nhiều như vậy được. Tất cả lấy việc lớn của chúa công đặt lên trên hết.” Đôi mắt Giả Hủ thoáng một tia lạnh lẽo, nghiêm giọng nói: “Không tới nửa canh giờ nữa, tất Ngưu Phụ sẽ phục hồi tinh thần. Đến lúc đó hắn sẽ dẫn quân giữ thành đến phản công nếu như không mượn sức lửa quân ta khó mà cầm cự được đến khi đại quân của chúa công đến.”

Phương Duyệt búi ngùi thở dài một tiếng, không dám lên tiếng khuyên thêm nữa.

Giả Hủ bất ngờ nói với Cú Đột: “Cú Đột tướng quân mau đi chuẩn bị đi.”

“Tuân lệnh.”

Cú Đột đáp ứng nhận lệnh đi ngay.

Hắc Phong lâm, phía bắc Lược Dương.

Thấy trời đã sụp tối, nhưng quân của Mã Dược vẫn chẳng thấy tăm tích đâu. Từ Hoảng đột nhiên bắt đầu lo lắng, sau lần cuối cùng thám mã báo về đã hai thời thân trước (tương đương hai canh giờ.) là ba ngàn kỵ binh của Mã Dược đột nhiên chuyển sang hướng đông di chuyển về hướng Lũng huyền thì không còn tin tức gì chuyển về nữa. Ban đầu Từ Hoảng còn không để ý nhưng đến lúc này nhìn thấy sắc trời đã tối hắn không khỏi lo lắng đứng ngồi không yên.

Nhưng nghĩ lại thì thấy Lũng huyền thành trì chắc chắn. Hơn nữa có năm ngàn tinh binh trấn giữ, còn có tướng quân Ngưu Phụ tự mình chỉ huy. Mã đồ phu có lợi hại xảo trá, khôn ngoan đến đâu thì trong tay chỉ có ba ngàn kỵ binh không lẽ dám đi tấn công Lũng huyền?

Từ Hoảng đang tự an ủi mình thì bên ngoài rừng cuối cùng cũng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Đã sớm nôn nóng tới mức không nhịn được Từ Hoảng vội vã cùng hơn mười viên tiểu giáo đi từ trong rừng rậm ra đón. Chỉ thấy trong ánh mặt trời yếu ớt, một con khoái mã từ nơi chân trời phía đông chạy đến. Kỵ sĩ trên lưng ngựa cả người đầy máu, ánh mắt lạc thần xem ra đã phải trải qua một phen chém giết kịch liệt. Thấy tình trạng đó, Từ Hoảng không khỏi giật mình, một dự cảm xấu theo bản năng đã nổi lên trong lòng.

“Tướng quân .. Từ Hoảng tướng quân ..”

Trông thấy Từ Hoảng từ rất xa, Kỵ sĩ nó đột nhiên cao giọng hô lớn, giọng của hắn thật hoảng loạn như đang khóc. Đến khi hắn chật vật chạy đến trước mặt Từ Hoảng thì thể lực đã không thể chịu đựng được nữa, ngã vật từ trên lưng ngựa xuống đất. May mà Từ Hoảng nhanh tay nhanh mắt vội bước lên đỡ lấy, đến khi nhìn kĩ thì ra là Ngưu Yên đội trưởng thân binh của Ngưu Phụ

“ Ngưu Yên! ?” Từ Hoảng thất thanh hỏi: “ Sao ngươi lại ra nông nỗi này? Tướng quân thế nào rồi? Lũng huyền thế nào rồi?”

“ Hu hu hu ..” Ngưu Yên tự nhiên lại bật khóc nức nở giống như một đứa trẻ. Hồi lâu mới ngưng được, giọng đau khổ nói: “ Lũng huyền đã mất rồi, tướng quân .. tướng quân cũng đã tử trận rồi.”

“ Cái gì?” Từ Hoảng thất kinh đứng bật dậy run giọng hỏi: “ Lũng huyền đã mất rồi, tướng quân đã tử trận rồi sao?”

“ Vâng.”

Ngưu Yên nghẹn ngào khẽ vang một tiếng.

“ Điều này sao lại xảy ra được! ?” Từ Hoảng thấy khó tin được kêu to: “ Lũng huyền sao lại thất thủ? Tướng quân sao lại tử trận chứ?”

Ngưu Yên cất tiếng bị thăm nói: “ Từ Hoảng tướng quân không rõ rồi, tên Mã Đồ xảo quyết độc ác cơ bản là không có ý đánh lên Lược Dương, mục tiêu của hắn ngay từ đầu đã là Lũng huyền, Lũng huyền đã mất rồi tướng quân! Rút thôi, quân ta đã rút cả rồi, tất cả đều bỏ chạy trước Mã đồ phu rồi, quân sư cũng rút đi rồi. Hu hu ..”

“ Tất cả đều đã rút lui cả rồi?” Từ Hoảng hồn xiêu phách lạc lẩm bẩm: “ Mã đồ phu ngay từ đầu không tính đánh Lược Dương. Mục tiêu của hắn ngay từ đầu đã là Lũng huyền và tướng quân ở trong thành Lũng huyền? Như vậy là hắn chỉ giả vờ tấn công Lược Dương là hư, bất ngờ đánh thẳng vào Lũng huyền là thực phải không? Hay cho tên Mã đồ phu, lại có thể đoán được mưu kế của quân sư hơn nữa lại có thể tương kế tựu kế thi hành độc kế này!”

“ Nhưng mà ..” Từ Hoảng tiến lên một bước túm lấy vạt áo của Ngưu Yên lạnh lùng hỏi: “ Nhưng mà rốt cục tại sao Lũng huyền lại thất thủ? Bản tướng quân thế nào cũng không thể tin nổi Lũng huyền có thành trì chắc chắn lại có năm ngàn tinh binh trấn thủ trong khi Mã đồ phu chỉ có ba ngàn kỵ binh. Hắn làm thế nào mà có thể hạ được Lũng huyền chỉ trong một đêm?”

Ngưu Yên đầu buồn thối dài nói: “ Tướng quân đâu biết rằng, Mã đồ phu đã mai phục bốn trăm tinh binh ở thôn Lũng Thượng phía nam Lũng huyền. Đêm ngày hôm qua bốn trăm tinh binh kia cải trang làm mã tặc phối hợp với gian tế bất ngờ đánh chiếm cửa nam! Ban đầu tướng quân chỉ cho là mã tặc thông thường nên chỉ phái năm trăm quân đi trấn áp. Kết quả là họ bị đánh cho đại bại, đến khi tướng quân phục hồi tinh thần dẫn quân đốc sức tấn công thì quân sư của Mã đồ phu cho phóng hỏa ở trong thành. Đám cháy lớn đã cản bước tiến công của quân ta đến khi chúng ta dập được đám cháy đó thì ba ngàn kỵ binh của Mã đồ phu cũng đã xông vào trong thành.”

Từ Hoảng cũng cảm thấy lạnh mình, trong đầu hoàn toàn chỉ có sự khiếp sợ. Thật là một kế hoạch ‘ Giương đông kích tây’ hoàn mỹ!

Mã đồ phu đã tính rằng Lý Nho đoán rằng Mã Dục thích tấn công một cách mạo hiểm nên sắp đặt mai phục chờ sẵn. Mã Dục bèn tương kế tựu kế giả vờ tấn công kho lương thảo, quân nhu ở Lược Dương. Hơn nữa lại để ba ngàn kỵ binh chợt đông chợt tây, chợt nam chợt bắc mê hoặc Từ Hoảng khiến năm ngàn kỵ binh không dám khinh cử vọng động.

Sau đó, Mã Dục lại dẫn ba ngàn kỵ binh tiến thẳng đến Lũng huyền.

Mà lúc đó, bốn trăm tinh binh bố trí mai phục sẵn ở thôn Lũng Thượng đã phối hợp với nội ứng cướp được cửa thành. Trong khi trong thành đại loạn thì Mã Dục dẫn kỵ binh xông đến. Quân ở trong thành của Ngưu Phụ lúc đó mặc dù có hơn bốn ngàn người nhưng quân Mã Dục có chuẩn bị sẵn còn quân Ngưu Phụ chưa chuẩn bị gì nên không kịp ứng phó, thắng bại đã được định sẵn ngay từ ban đầu.

Đến rạng sáng ngày hôm sau thì Lũng huyền đã thất thủ. Ngưu Phụ cũng bị Điển Vi chém đầu trong đám loạn quân.

Suy xét hết quá trình xảy ra, Từ Hoảng cũng không còn kinh ngạc nữa mà hoàn toàn bình tĩnh.

Quân sư (Lý Nho) biết rõ tính cách của Mã Dục, nhưng Mã Dục cũng biết rõ tính cách của mình. Quân sư nhằm vào việc Mã Dục thích làm việc mạo hiểm bày độc kế cầm tặc tiên cầm vương. Không ngờ ngược lại, lại cũng bị Mã Dục dùng đòn cầm tặc tiên cầm vương, một trận chiếm mất Lũng huyền, chém chết Ngưu Phụ.

Bây giờ Ngưu Phụ đã chết, bản thân biết đi đâu?

Ngoài Tỵ Thủy quan. Quân doanh của Tôn Kiên.

Bóng đêm mờ昧, ánh trăng lơ mờ, hai bó đuốc cắm ở hai bên cửa trại cháy bùng bùng tỏa ánh sáng ra xung quanh chiếu rõ trong khoảng mười bước chân. Hai tên lính mình mặc giáp sắt tay cầm trường mâu đứng nghiêm ở phía trong cửa trại. Xa hơn một chút có một đội tuần tra đang chậm rãi đi qua đi lại. Tiếng bước chân nặng nề vang lên trong bóng đêm yên tĩnh.

Sâu trong đại doanh, nơi có rất nhiều hộ vệ bảo vệ cẩn mật có thể nhìn thấy đó là đại tướng trung quân của Tôn Kiên. Trong đại tướng thấy lửa pháp phùng sáng sửa bong người lay động hai đội quân áo giáp nghiêm chỉnh đang cầm mâu đứng nghiêm.

Một đội nhân mã đang âm thầm tiến tới gần quân doanh dưới màn đêm âm u.

Hoa Hùng tay cầm trường đao cưỡi ngựa đi đầu đoàn, phía sau Hoa Hùng tám ngàn tên Khương binh lặng lẽ bám theo. Dưới màn đêm yên tĩnh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng binh khí, tiếng giáp sắt va vào nhau khe khẽ, cùng tiếng vó ngựa gõ trên nền đất.

Bên trong quân doanh các tướng sĩ của Tôn Kiên đang đắm mình trong giấc ngủ, không hề ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

” Lên!”

Mắt thấy đại doanh địch quân gần trong gang tấc. Hoa Hùng khẽ quát một tiếng, đồng thời tay cầm trường đao phất lên phía trước một cái.

Rất nhanh chóng hơn trăm tên Khương binh tinh nhuệ từ phía sau Hoa Hùng chạy ra, áp sát trước cửa. Động tác nhanh chóng khiêng những lộc giắc ra khỏi cửa trại. Rất nhiều binh lính khác dùng thiết trảo và dây thừng kéo ngã hàng rào hai bên cửa trại.

Con đường xung phong đã hoàn toàn được mở ra!

” Giết!”

Hoa Hùng hét to một tiếng cầm đao đi đầu dẫn tám ngàn tinh binh như thủy triều tràn qua cửa trại đã mở rộng. Vừa xông vào đại doanh, Hoa Hùng đã thúc ngựa xông thẳng về hướng đại tướng trung quân của Tôn Kiên. Chỉ thoáng chốc đại tướng của Tôn Kiên đã gần ngay trước mắt. Hoa Hùng vung trường đao bổ một cái, chỉ thấy xoạt một tiếng, vách bằng vải của đại tướng đã bị rách toang.

Nhưng mà, hoàn toàn khác với dự liệu của Hoa Hùng là đại tướng của Tôn Kiên lại trông không ngay cả một bóng người cũng không thấy! Hoa Hùng cảm thấy lạnh buốt sống lưng quay đầu nhìn bốn phía. Nhưng xung quanh đại tướng trung quân cũng không có một bóng người thậm chí hai đội lính gác trước cửa đại tướng cũng chỉ là người cỏ mặc áo giáp mà thôi.

“ Tướng quân chúng ta trúng kế rồi!” Một tên tiểu giáo vội đến bên con ngựa của Hoa Hùng gấp gấp nói: “ Đây là một doanh trại bỏ trống!”

“ Hả?” Hoa Hùng ngạc nhiên thất sắc, ấp úp nói: “ Trại không .. doanh trại bỏ không sao?”

“ Tướng quân hay là mau rút lui đi.” Tiểu giáo vội la lên: “ Tôn Kiên để lại một tòa doanh trại trống không chắc chắn sẽ có quỷ kế khác, chỗ này không thể ở lại lâu được.”

“ Ừ.” Hoa Hùng gật đầu nói: “ Mau mau truyền lệnh, toàn quân rút lui khỏi trại ..”

” Giết giết giết ~ ”

Hoa Hùng vừa nói đến đó thì trong quân doanh vang lên tiếng hò reo đình tai nhức óc. Hoa Hùng cả kinh ngẩng đầu lên chỉ thấy bốn phía đại doanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều ánh lửa. Vô số cây đuốc từ trong bóng tối hiện ra trong khoảnh khắc. Vô vàn mũi tên lửa từ bốn phương tám hướng ào ào bắn tới đại tướng như không còn chỗ trống nào để tránh né.

Liên tiếp có các tiếng gào thê thảm vang lên. Không ngừng có các tướng sĩ quân của Hoa Hùng kêu thảm rồi ngã xuống.

Hỏa tiễn liên tục trút xuống là cho đồ gỗ và cỏ khô ở trong và xung quanh đại tướng bắt lửa. Chỉ trong chốc lát cả quân doanh đều bốc cháy, lửa bắt đầu bốc mạnh, cả quân doanh lửa cháy bùng bùng. Quân lính của Hoa Hùng như rắn mất đầu chạy ngược chạy xuôi, liên tục có người gục ngã trong khói và lửa.

” Rút lui, mau rút lui!”

Hoa Hùng vùng trường đao tả xung hữu đột thúc ngựa xông ra ngoài doanh trại. Gặp phải tuyệt cảnh như thế này hắn đã hoàn toàn vứt bỏ tám ngàn tướng sĩ chỉ lo chạy tháo thân! Hắn không muốn chết một cách không rõ ràng ở đây, lại càng không muốn trở thành chiến tích để sau này Giang Đông mảnh hổ Tôn Kiên có dịp khoe khoang.

“ Cút ngay. Con mẹ các người cút ngay!”

Hơn mười thân binh cưỡi ngựa che chắn hai bên trái phải của Hoa Hùng không ngừng chém ngã các Khương binh cản đường. Bọn thân binh này đều là người Hán, đi theo Hoa Hùng đã lâu, ngày thường đều kiêu ngạo hống hách, thường xuyên vào trong doanh trại quân Khương tác oai tác quái. Hiện tại giết đồng đội người Khương hoàn toàn chẳng chút nương tay.

Hoa Hùng bỏ trốn khiến cho binh lính người Khương càng hỗn loạn. Đáng thương thay cho các Khương binh không có ai tổ chức rút lui nên rất nhiều tướng sĩ bị trúng tên chết thảm. Lại có rất nhiều tướng sĩ mù quáng cố gắng nhảy qua hàng rào chạy trốn nhưng kết quả là đều bị cọc gỗ vót nhọn đâm xuyên người mà chết.

Chỉ có một số Khương binh chạy theo sau Hoa Hùng may mắn chạy được đến cửa trại. Nhưng may mắn của bọn họ chỉ được đến vậy mà thôi.

“ Tôn Kiên ở đây bọn giặc kia chạy đi đâu?”

~~~~~  
Hoa Hùng đang thúc ngựa chạy trốn chết thì phía trước vang lên tiếng thét như sấm nổ. Hoa Hùng vội thẳng ngựa ngẩng đầu nhìn thì thấy trên con đường núi đầy ánh lửa. Trong ánh lửa sáng như ban ngày một đội tinh binh giáp trụ đầy mình đang hung dữ chặn đường. Đứng đầu trước trận của đám tinh binh kia là một viên đại tướng đang gò ngựa đứng yên.

Chỉ thấy viên tướng ấy toàn thân mặc giáp đỏ như lửa, trên mặt mang một miếng che mắt màu đen, che toàn bộ con mắt bên trái. Chỉ còn con mắt phải duy nhất đang chăm chăm nhìn Hoa Hùng. Đôi mắt Hoa Hùng thoáng nheo lại. Tay nắm chặt trường đao nghiêng giọng hỏi: “ Người là Tôn Kiên! ?”

“Hãy a ..” Tôn Kiên ngửa mặt lên trời hét lớn, vung cao Cổ Định bảo đao lạnh lùng nói: “Gặp phải ta chính là người không may. Chuẩn bị chịu chết đi, giết ..”

“Thất phu đừng vội kiêu căng!”

Hoa Hùng sắc mặt hung dữ thúc ngựa xông ra. Hai ngựa giao nhau, trường đao của Hoa Hùng cùng Cổ Định bảo đao của Tôn Kiên chém mạnh vào nhau. Nhưng chỉ nghe keng một cái, Hoa Hùng thấy trường đao trong tay nhẹ bỗng. Hắn cả kinh cúi đầu nhìn xuống thì thấy trường đao trong tay đã bị chém bay nửa đoạn.

“Hãy a ..”

Tôn Kiên thắng ngựa quay đầu lại, trong con mắt độc nhất sát cơ nghìn ngựa bốc lên.

Hoa Hùng trong lòng hoảng sợ không dám tái chiến vội thúc ngựa chạy về phía bãi đất hoang bên trái.

“Thất phu chạy đi đâu, Hoàng Cái, Hàn Đường ở đây!”

Hoa Hùng đang chạy trốn chết bỗng nghe phía trước ngựa hí, người hét vang trời, ánh lửa sang như ban ngày. Hai viên tướng cùng năm trăm quân dàn hàng ngang chặn đường. Hoa Hùng vất vả lắm mới thoát được đội quân này, kinh hoàng cướp đường chạy về con đường nhỏ trước mặt. Chạy chưa được nửa dặm lại thấy ánh đuốc sáng ngời.

Bên trái con đường nhỏ lại có hai viên tướng xông ra. Giật giọng hét lớn: “Tên giặc kia đứng lại, Tổ Mậu, Trình Phổ ở đây chờ đã lâu rồi!”

Hoa Hùng vô cùng kinh hãi quay đầu lại thì thấy Tôn Kiên tay cầm Cổ Định bảo đao mặt đằng đằng sát khí đuổi tới. Hoàng Cái, Hàn Đường cũng chỉ huy năm trăm quân dàn trận hình bán nguyệt vây lại, phối hợp với Tổ Mậu, Trình Phổ vây kín Hoa Hùng cùng mười thân binh vào giữa.

Tôn Kiên chậm rãi giơ cao Cổ Định bảo đao.

Ánh đỏ của ngọn đuốc chiều vào Cổ Định bảo đao phản quang chói mắt, khiến đôi mắt Hoa Hùng như hoa lên, Hai mắt Hoa Hùng chỉ thấy đỏ hồng, không phân biệt được phương hướng nữa. Thấy vậy Tôn Kiên khước miệng thoáng nở nụ cười đầy sát cơ, thúc ngựa xông thẳng vào Hoa Hùng.

Hoa Hùng chỉ nghe tiếng vó ngựa gần lại cũng biết đó là Tôn Kiên thúc ngựa xông đến, nhưng khổ nỗi hai mắt đang không nhìn thấy gì đành hú lên một tiếng như sói tru, trường đao quét mạnh một vòng. Trong tiếng reo hò như băng tan núi đổ của các tướng sĩ, Tôn Kiên thúc ngựa vọt tới trước mặt Hoa Hùng. Cổ Định bảo đao lạnh như băng chém ngang cổ Hoa Hùng.

” Phốc ~ ”

Máu văng tung tóe, đầu của Hoa Hùng tung lên rồi rơi xuống lăn lông lốc.

Lũng huyền.

“Ha ha ha ..”

Trong tiếng cười sảng khoái, Mã Dục, Giả Hủ, Cú Đột cùng Điển Vi kéo nhau đi vào phủ của Ngưu Phụ.

Giả Hủ nói to: “Đã đánh chiếm được đầu não rồi thì tất cả những râu ria kia cũng dễ giải quyết thôi. Lương châu coi như đã là đồ trong túi chúng ta rồi.”

“Nay Ngưu Phụ đã chết, đầu não của Lương châu đã không còn, kế tiếp nên truy kích Từ Hoảng và Trương Tú thôi. Mã Dục ánh mắt lộ vẻ cười nói với Giả Hủ: “Nếu chiếm được Lương châu, công đầu là của Văn Hòa.”

Giả Hủ nói: “Hủ thẹn không dám nhận, nếu như không có chúa công anh minh quyết đoán cùng ba quân tướng sĩ dũng cảm giết giặc thì Hủ có khả năng bằng trời nhưng cũng chỉ là một thư sinh sức trời gà không chặt mà thôi. Sao có thể làm được việc gì?”

“ Ha ha ha ..” Mã Dực cười to ba tiếng đột nhiên ngưng cười hỏi Giả Hủ: “ Bản tướng quân từng nghe Văn Hòa nhắc đến dưới trướng Đồng Trác có hai tướng là Trương Liêu và Từ Hoảng tuổi trẻ nhưng trí dũng song toàn có thể nói là nhân tài hiếm có, tài năng còn trên cả Từ Vinh có phải thế không?”

“ Đúng vậy.” Giả Hủ nói: “ Lão tặc Đồng Trác dưới tay tuy nhiều chiến tướng nhưng theo Hủ thấy chỉ có Trương Liêu, Từ Hoảng hai tướng và Từ Vinh mới có thể làm việc lớn được thôi, lũ còn lại đều là loại tầm thường.”

Mã Dực nói: “ Nếu có được Trương Liêu, Từ Hoảng theo hàng thì việc lớn còn phải lo gì nữa.”

“ Chúa công đừng lo.” Giả Hủ cười gian nói: “ Hủ chỉ bằng ba tấc lưỡi cũng đủ khiến Từ Hoảng ra hàng.”

“ Hả?” mã Dực không kìm được vui mừng nói: “ Người nói thật không?”

“ Tất nhiên là thật.” Giả Hủ nói: “ Từ Hoảng là thuộc hạ của Dương Phụng, Đồng Trác lấy Hà Đông, Dương Phụng ra hàng. Từ Hoảng bắt đắc dĩ mới theo hàng Đồng Trác. Nhưng trong thâm tâm vẫn trung thành với nhà Hán. Nay Đồng Trác hoành hành bạo ngược dĩ nhiên đã khiến cho người oán trời giận thiên hạ đều muốn diệt trừ. Từ Hoảng là người trung nghĩa chắc chắn đã sớm muốn bỏ đi.”

Ban đêm.

Ngoài thành Lược Dương đại doanh của Từ Hoảng

Hai tên thân binh đưa Giả Hủ toàn thân áo trắng vào trung quân đại trướng của Từ Hoảng.

“ Tướng quân. Chúng ta bắt được một tên gian tế tự xưng là cố nhân của tướng quân.”

“ Cố nhân?”

Đang nhắm mắt trầm tư Từ Hoảng mở bừng hai mắt thoàng nhìn một cái cảm thấy Giả Hủ có chút quen mặt. Liền nghĩ ngơi một chút, hần không khỏi cả kinh thất thanh hỏi: “ Túc hạ chẳng lẽ là Hứa gia tiên sinh?”

Giả Hủ khẽ mỉm cười ôm quyền nói: “ Tướng quân thật tinh mắt, đúng là tại hạ.”

“ Tiên sinh thật can đảm!” Từ Hoảng nghiêm mặt nói: “ Chúa công đang truy nã tiên sinh khắp nơi, sao tiên sinh lại tự mình đến đây nạp mạng?”

“ Ha ha ha ...” Giả Hủ cười dài nói: “ Đồng Trác đã thành quốc tặc. Thiên hạ đều muốn diệt hần. Có sao tướng quân vẫn gọi hần là chúa công? Chẳng lẽ là muốn phản bội Hán thất mà Trợ Trụ Vi Ngược sao?

“ Việc này ...”

Đôi mày rậm của Từ Hoảng cau lại, cứng họng không đáp.

Giả Hủ nói: “ Tại hạ có một lời. Chẳng hay tướng quân có muốn nghe không?”

Từ Hoảng nói: “ Xin rửa tai lắng nghe!”

Giả Hủ nói: “ Chim khôn lựa cành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà thờ. Tướng quân trí dũng song toàn, là bề tôi cũ của nhà Hán, sao lại khuất thân phò tá nghịch tặc Trợ Trụ Vi Ngược?”

Từ Hoảng bùi ngùi thở dài nói: “ Ta không phải không biết dã tâm lang sói của Đồng Trác. Vốn cũng đã muốn ra đi nhưng chưa gặp được minh chủ.”

Giả Hủ nói: “ Tướng quân thấy họ Mã Lương châu (ý nói Mã Dực) thế nào?”

“ Mã Dực?” Từ Hoảng không đồng ý nói: “ Dã tâm lang sói cũng giống Đồng Trác có gì khác đâu?”

“ Tướng quân nói vậy sai rồi.” Giả Hủ phát mạnh tay áo nghiêm mặt nói: “ Mã Lương châu là anh hùng thời nay. Tài cao trí lớn nổi tiếng thiên hạ nay nghe thấy tướng quân vũ dũng không đành lòng quyết chiến trên chiến trường. Đặc biệt sai tại hạ đến tỏ lòng yêu mến sao tướng quân không bỏ chỗ tối ra chỗ sáng phò tá Mã Lương châu dựng nên nghiệp lớn, khôi phục Hán thất?”

Từ Hoảng xuất thân hàn vi, cũng không thiện cảm với quý tộc thế gia, khi Mã Dục cướp bóc ở trung nguyên thì chỉ cướp của quý tộc thế gia không cướp của bình dân việc này Từ Hoảng cũng nghe thấy nhiều lần cho nên trong thâm tâm hẳn cũng có ít nhiều dấu ấn hoàn toàn không mâu thuẫn gì.

Hơn nữa Từ Hoảng làm tướng ở trong quân đội nhiều năm, biết rõ cầm quân rất khó khăn. Mã Dục có thể trong tình thế bốn bề thọ địch, huấn luyện một đám thuộc hạ ô hợp không hề có đầu chí trở thành một đội quân tinh nhuệ càng khiến Từ Hoảng khâm phục không thôi! Một điểm duy nhất khiến Từ Hoảng đối với Mã Dục là luôn kính nhi viễn chi. Đó là Mã Dục đem quân cướp bóc Lạc Dương đúng là đại nghịch bất đạo.

Trong cách nhìn của Từ Hoảng. Một kẻ dám đem quân tấn công Lạc Dương, bức bách thiên tử dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể nói là trung thần được.

Từ Hoảng sắc mặt trầm trầm hỏi Giả Hủ: “ Tiên sinh là người cơ trí chẳng lẽ không nhìn ra dã tâm lang sói của Mã Dục, hẳn mang danh là thần tử nhà Hán nhưng thật ra là Hán tặc?”

“ Cũng không phải vậy, tướng quân chỉ biết một mà không biết hai.” Giả Hủ nghiêm mặt nói: “ Người đời đều cho là Mã Lương châu đại nghịch bất đạo tàn bạo bất nhân, mà chẳng biết Mã lương châu trung thành tuyệt đối, trên lo cho triều đình dưới lo cho lê dân quả thật là người đại nhân đại nghĩa còn hơn hạng người mua danh chuộc tiếng gấp trăm lần.”

“ Hả.” Từ Hoảng nói: “ Xin được nghe cao kiến.”

Giả Hủ nghiêm mặt nói: “ Tướng quân cho tám trăm lưu khẩu là người như thế nào?”

Từ Hoảng đáp: “ Tuy họ là tặc khẩu nhưng có thể nói là tinh nhuệ trong cả thiên hạ, đến danh tướng như Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung đều thua, ta thật không bằng.”

Giả Hủ nói: “ Với sự tinh nhuệ của tám trăm lưu khẩu ngay cả Hổ lao quan cũng bị công phá, tướng quân so sánh thành trì Lạc Dương với Hổ lao quan thì như thế nào?”

Từ Hoảng đáp: “ Kém hơn nhiều lần.”

Giả Hủ hỏi: “ Tướng quân cho rằng vì sao tám trăm lưu khẩu không công phá Lạc Dương?”

Từ Hoảng đáp: “ Lạc Dương có ngự lâm quân bảo vệ lại có tân quân tây viên bên cạnh..”

“ Tướng quân hà tất phải đối mình gạt người như vậy.” Giả Hủ nói: “ Ngự lâm quân mặc dù thanh danh hiển hách nhưng cũng đã cả trăm năm chưa từng ra chiến trường một đội quân chưa từng ra chiến trường có thể coi là một đội quân tinh nhuệ không? Còn tân quân Tây viên thì càng không đáng nhắc tới chẳng qua chỉ là một đám quân ô hợp mà thôi.”

Từ Hoảng im lặng. Lời Giả Hủ nói mặc dù có chút cuồng vọng nhưng cũng là sự thật.

Giả Hủ nói: “ Tám trăm lưu khẩu hoàn toàn có đủ sức tấn công vào Lạc Dương nhưng cuối cùng bọn họ cũng không đánh vào Lạc Dương, tướng quân có biết do nguyên nhân gì không?”

Từ Hoảng nói: “ Xin được chỉ giáo.”

265. Chương 196: Trương Văn Viễn Uy Trấn Ty Thủy Quan.

Từ Hoảng im lặng một lát sau mới cất tiếng nói: “ Ta thường nghe nói từ khi Mã Lương châu đến U châu từng vô cớ giết hại hơn mười vạn dân chúng người Tiên Ty và Cao Cú Ly, có việc này không?”

Giả Hủ nói: “ Quả thật có việc này.”

Từ Hoảng hỏi: “ Nếu đã như vậy, biết đâu Mã Lương châu sẽ lại giết hại dân chúng Trung nguyên nữa thì sao?”

Giả Hủ đáp: “ Không phải đồng tộc tất có dị tâm, người Tiên Ty và người Cao Cú Ly sao có thể tương xứng với người Trung nguyên chúng ta được? Không giết người Tiên Ty và người Cao Cú Ly để bọn chúng mạnh lên đủ sức quay lại giết hại dân tộc đại Hán chúng ta sao? Mã Lương châu can tâm tình nguyện bị

thiên hạ mắng chửi là kẻ đồ sát người man di phương bắc, thật ra là tạo phúc lớn cho con cháu người Hán mai này.”

Từ Hoảng lại im lặng.

Giả Hủ nghiêm mặt nói: “ Hủ chỉ nói như vậy thôi, không biết tướng quân quyết định hế nào?”

Từ Hoảng trầm tư một hồi lâu cuối cùng bùi ngùi thở dài nói: “ Tiên sinh tài cao, kiến thức hơn xa tại hạ gấp trăm lần. Nếu tiên sinh cho rằng Mã Lương châu là người nhân nghĩa thì chắc là không sai, Hoảng xin theo hàng. Nhưng mà Hoảng cũng xin có lời nói trước.”

Giả Hủ nói: “ Xin hết sức lắng nghe.”

Từ Hoảng nói: “ Nếu Mã Lương châu quả thật không có lòng tiêu diệt nhà Hán, Hoảng sẽ không tiếc gan óc lầy dầy quyết một lòng nghe lệnh nhưng nếu Mã Lương châu lại là gian tà tiểu nhân Hoảng sẽ nhất quyết dứt áo ra đi.”

Giả Hủ nói: “ Được.”

Từ Hoảng nói: “ Nếu vậy hai ngày sau Hoảng sẽ dẫn quân đến theo hàng.”

Giả Hủ nói: “ Quyết định như vậy, tại hạ sẽ quay về báo lại cho chúa công.”

Từ Hoảng nói: “ Tiên sinh đi thông thả, tại hạ có việc quân xin thứ lỗi không tiễn xa được.”

...

Tỵ Thủy quan

Phàn Trù đang ngủ say trên địch lâu thành chợt thấy ngoài cửa quan có thiếng reo hò vang trời, đang khi giật mình kinh hãi thì chợt có một tiểu giáo vội vã chạy vào nói: “ Tướng quân. Việc lớn hỏng rồi, hỏng mất rồi!”

~~~~~

Phàn Trù trầm giọng nói: “ Có chuyện gì mà hốt hoảng thế?”

Tên tiểu giáo đáp: “ Tướng quân Hoa Hùng đã bị mãnh hổ Giang Đông Tôn Kiên chém chết.”

“ Cái gì! ?” Phàn Trù cả kinh thất thanh hỏi: “ Việc này có thật không?”

Tiểu giáo nói: “ Tôn Kiên đang bêu đầu tướng quân Hoa Hùng ngoài cửa quan để thị uy, không thể là giả được.”

Phàn Trù hít sâu một hơi, thều thào nói: “ Đi, đi xem một chút xem thế nào?”

Giữa vòng vây của tên tiểu giáo và đám thân binh hộ vệ, Phàn Trù đi ra tới mặt thành nhìn ra phía ngoài quả nhiên thấy ngoài bãi đất bằng bên ngoài thành có một đám quan quân đang điều qua điều lại. Đi đầu là một viên đại tướng tay cầm trường thương trên đầu ngọn thương đang treo một cái đầu người. Vì khoảng cách quá xa nên không thể nhìn rõ lắm. Nhưng nhìn hình dáng cái mũ giáp kia thì chắc là của Hoa Hùng tướng quân chứ không nghi ngờ gì nữa.

” Giết giết giết ~ ”

Phàn Trù đang giật mình thì phía trước đột nhiên vang lên tiếng reo hò như núi lở. Vô số quân Quan Đông từ bình nguyên phía trước mặt xông tới. Đội hình xông tới vẫn là trận thế hình mũi tên mọi khi nhưng lần này có vẻ hung hãn hơn nhiều, tinh kỳ tung bay rợp cả một vùng.

Đứng trước lá đại kỳ có thêu một chữ ‘ Tôn’ là một viên tướng hùng tráng đang gò ngựa đứng yên, giáp hồng đỏ rực quả nhiên là Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên.

Hình như là phát hiện ra người đứng trên thành lâu là Phàn Trù, viên võ tướng đang cầm cây thương có treo đầu lâu của Hoa Hùng thúc ngựa chạy đến trước cầu treo quăng mạnh vào hét to: “ Hạn cho các người trong vòng một nén hương phải mở cửa quan đầu hàng. Nếu không thì hãy nhìn cái đầu của Hoa Hùng này mà làm gương!”

” Toa!”

Viên võ tướng nọ vừa dứt lời, trên thành lầu đột nhiên vang lên một tiếng rít chói tai. Trương Liêu cũng vừa mới đi lên thành lầu lập tức giương cung lấp tên bắn ngay một mũi tên nhằm vào cổ họng viên võ tướng nọ. Viên võ tướng nọ giật mình vội nghiêng đầu né tránh nhưng mũi tên lại trúng trán, thân mình hắn bị bắn ngược ra sau.

“ Đại Vinh (tên chữ của Tổ Mậu)!” Tôn Kiên kinh hãi vội la lên: “ Hoàng Cái, Hàn Đương nhanh cứu Đại Vinh về bản trận.”

” Tuân lệnh.”

Hoàng Cái, Hàn Đương vội thúc ngựa xuất trận vội cứu Tổ Mậu về bản trận đến khi Tôn Kiên chạy đến xem thì Tổ Mậu đã máu nhuộm chiến bào, hai mắt trợn tròn đã tắt thở từ lâu.

“ Đại Vinh! Đại Vinh! Đại Vinh! ! !” Tôn Kiên kêu liên ba tiếng. Nhớ đến việc Tổ Mậu theo mình chinh chiến đã lâu, trung thành tuyệt đối, không có hai lòng không ngờ hôm nay lại chết dưới chân thành Tỵ Thủy quan. Nghĩ đến đây Tôn Kiên không khỏi giận dữ nghiêng rặng nghiêng lợi, đột nhiên hắn quay đầu nhìn về phía Tỵ Thủy quan hét to: “ Hôm nay phá quan, gà chó cũng không tha!”

Hoàng Cái, Hàn Đương cũng giơ cao trường đao trong tay hét to theo: “ Phá vỡ cửa quan, gà chó không tha!”

“ Phá vỡ cửa quan, gà chó không tha!”

“ Phá vỡ cửa quan, gà chó không tha!”

“ Phá vỡ cửa quan, gà chó không tha!”

Tám ngàn tinh binh đi theo cũng điên cuồng reo hò vang dội đất trời.

Trên tường thành Tỵ Thủy quan, thấy thanh thế quân Tôn Kiên như vậy Phàn Trù trong lòng lo lắng nhìn quanh thấy sĩ khí của quân sĩ giữ ải sa sút nghiêm trọng, hoàn toàn không có dấu chí! Nhìn tình trạng như vậy Tỵ Thủy quan lần sao mà giữ được? Vốn tướng Hoa Hùng đến có thể ngăn cản được sự tấn công của Tôn Kiên, không ngờ lại càng làm Tỵ Thủy quan sớm bị thất thủ hơn.

Về mặt Phàn Trù không khỏi chán trường, việc đến nước này chỉ còn cách cùng sống chết với quan ải thôi.

“ Tướng quân xin cho mặt tướng ra ngoài thành thách đấu.”

Phàn Trù đang nhớ đến vợ đẹp, thiếp yêu ở nhà, chắc rằng cuộc đời này không thể đoàn tụ được nữa, đang khi về mặt có chút thất thần thì bên tai đột nhiên vang lên âm thanh trầm thấp nhưng đầy chiến ý. Phàn Trù ngạc nhiên quay lại nhìn thì thấy một viên võ tướng trẻ tuổi hiên ngang đang đứng cạnh, quả nhiên là Trương Liêu.

Trương Liêu giống như ngọn núi lớn trầm ổn. kiên nghị lặp lại một câu: “ Tướng quân, xin cho phép mặt tướng ra ngoài thành thách đấu!”

Phàn Trù thần tình hoảng hốt hỏi: “ Quân địch đang hăng hái, sao lại ra đánh?”

Trương Liêu cười nhạt ung dung , nhẹ nhàng nhưng nói như chém đinh chặt sắt nói: “ Phá nhục khí của địch, văn hồi tình thế là sứ mạng của mặt tướng. Liêu này không dám sao nhãng dù chỉ một giây! Tướng quân xin hạ lệnh đi!”

“ A.” Phàn Trù lặng đi chốc lát, đột nhiên trấn tĩnh lại hét lớn: “ Người đâu!”

Vài thân binh bước nhanh tới trước mặt Phàn Trù nói: “ Có thừa tướng quân!”

Phàn Trù ngẩng đầu nhìn ra phía đại quân của Tôn Kiên phía ngoài cửa quan, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “ Truyền lệnh, đánh trống, nổi hiệu mở cửa thành, để cổ vũ tướng quân Trương Liêu ra khỏi thành quyết chiến!”

” Tuân lệnh!”

” Đông đông đông ~ ”

” Ô ô ô ~ ”

Chỉ trong chốc lát trống trận vang rền, tù hiệu nổi lên liên miên truyền đi khắp nơi nơi. Cửa quan từ từ mở ra, chiếc cầu treo nặng cả ngàn cân cũng ken kết chậm rãi hạ xuống. Thấy nói có người ra khỏi thành thách đấu các binh sĩ quân Đông Trác trên cửa quan đang ủ rũ cũng phần khởi tinh thần lên.

Ngoài Tỵ Thủy quan.

“ Sao?”

Trong tiếng kêu kinh ngạc Tôn Kiên cùng đám Hoàng Cái, Trình Phổ, Hàn Đường chur tướng vội vàng ngoảnh đầu nhìn.

Cửa quan mở ra, cầu treo hạ xuống, trong tiếng vó ngựa dồn dập một viên tiểu tướng thúc ngựa cầm thương xông ra đến trước đại trận của Tôn Kiên quát to: “ Nhận môn Trương Liêu ở đây, Tôn Kiên mau ra chịu chết đi!”

Hoàng Cái đứng bên cạnh Tôn Kiên giận dữ, không chờ Tôn Kiên hạ lệnh đã thúc ngựa xông ra lớn tiếng hét: “ Thằng nhóc Trương Liêu đừng vội càn rỡ, Hoàng Cái ở đây!”

Trương Liêu chậm rãi cầm ngang cây thương chỉ thẳng vào cổ họng Hoàng Cái. Như cảm nhận được sát khí trong lồng ngực của chủ nhân con ngựa Trương Liêu cười cũng ngẩng cao đầu hí dài một tiếng. Đột nhiên nó tung bốn vó phóng thẳng đến đón đánh Hoàng Cái. Hai ngựa giao nhau Hoàng Cái vung cao trường đao đang muốn chém xuống thì cả kinh thấy trước mặt chợt lóe hàn quang, thiết thương của Trương Liêu đã nhanh như chớp đâm đến trước ngực Hoàng Cái.

Hoàng Cái trong lòng hoảng hốt, nếu cứ tốc độ đó thì trường đao trong tay Hoàng Cái chưa kịp chém Trương Liêu làm hai mảnh thì thiết thương của Trương Liêu đã đâm thủng lồng ngực hắn rồi! Không còn cách nào khác Hoàng Cái buộc phải đổi thế dùng chuôi đao đỡ lấy mũi thương của Trương Liêu đang đâm tới. Chỉ nghe kịch một tiếng hai con ngựa đã lao vọt qua nhau.

Trên tường thành Tỵ Thủy quan, Phàn Trù vung mạnh nắm tay, hưng phấn nói: “ Hảo thương pháp!”

Ngoài Tỵ Thủy quan, đôi mắt Tôn Kiên nheo lại, hàn quang hung hãn bắn ra, nói với Trình Phổ: “ Kẻ này thương pháp thật giỏi! Công Phúc không phải là đối thủ, ngươi ra trợ chiến cho hắn.”

” Tuân lệnh.”

Trình Phổ nhận lệnh, thúc ngựa xông ra khỏi trận.

Hoàng Cái đang cảm thấy cánh tay tê dại, trong lòng khiếp sợ. Lại thấy Trình Phổ ra trợ giúp tức thì tinh thần phấn chấn.

Nhìn thấy trong trận quân địch một viên tướng xông ra trợ chiến, Trương Liêu cũng không sợ hãi, hét to một tiếng phấn chấn tinh thần cầm thương đánh tiếp với Hoàng Cái và Trình Phổ. Hoàng Cái, Trình Phổ song song phóng ngựa hai bên phải trái chặn Trương Liêu lại. Ba người chém giết hăng say ngoài Tỵ Thủy quan. Không đến năm mươi hiệp, Hoàng Cái và Trình Phổ đã lâm vào thế hạ phong.

“ Hay.”

Phàn Trù không nhịn được ngửa mặt lên trời hét lớn.

” Hống hống hống ~ ”

Trông thấy Trương Liêu thần dũng như thế, một mình đấu hai viên đại tướng của địch lại vẫn chiếm thế thượng phong, quân sĩ thủ thành trên cửa quan tinh thần cực kỳ phấn chấn, bắt đầu điên cuồng gào thét. Cả bọn hét đến đỏ mặt tía tai đem toàn bộ uất khí mấy ngày qua phát tiết hết ra.

Ngược hẳn với không khí trên tường thành Tỵ Thủy quan, phía ngoài quan ải hoàn toàn yên tĩnh.

Tôn Kiên miệng mím chặt quay sang nói với Hàn Đường: “ Nghĩa Công (Tên chữ của Hàn Đường) mau xuất trận cùng vây đánh Trương Liêu đi!”

” Tuân lệnh.”

Hàn Đường nhận lệnh thúc ngựa xuất trận.

Nhìn thấy bên trận Tôn Kiên lại có một viên tướng xông ra Trương Liêu cũng không hề sợ hãi, huyết sáo một tiếng vung thương quét ngang một cái, Hoàng Cái, Trình Phổ giao chiến đã lâu sức sắp cạn liền lao đảo suýt ngã ngựa. May sao Hàn Đường kịp xông đến hai tướng mới may mắn thoát được một mạng. Trương Liêu được Lữ Bố chỉ điểm nên võ nghệ tăng mạnh hiện đã giỏi hơn xưa nhiều. Lúc này một mình đánh ba tướng cũng không rơi xuống thế hạ phong.

Trên tường thành Tỵ Thủy quan, Phàn Trù xem đến như mê như say. Tướng sĩ giữ quan cũng hò hét đến khản cả cổ.

Bên dưới Tỵ Thủy quan, Tôn Kiên ánh mắt ngạc nhiên, thực sự không tin nổi vào mắt mình! Hoàng Cái, Trình Phổ, Hàn Đường ba tướng có thể nói là dày dặn sa trường, kinh nghiệm chiến trận vô cùng phong phú. Vậy mà lúc này hợp sức đánh với một viên tướng trẻ mà không thể chiếm được thế thượng phong? Nếu như vậy sau này viên tướng kia ai có thể là đối thủ được?

Nghĩ đến đây, mắt Tôn Kiên không khỏi toát ra sát cơ lạnh lẽo, độc ác.

Lương châu. Lũng huyền.

Ước định hai ngày đã sắp hết, Mã Dục cùng Giả Hủ, Điển Vi dẫn ba ngàn thiết kỵ ra cửa tây nghênh đón. Đến giữa trưa hướng tây bắc đột nhiên bụi bốc đầy trời, một đội kỵ binh đông đảo như nước triều tràn tới.

Điển Vi quay đầu lại nói với Mã Dục: “ Chúa công, đã đến rồi.”

“ Ừ.” Mã Dục gật đầu nói: “ Truyền lệnh, đánh trống, nổi hiệu ba quân tướng sĩ lập trận nghênh đón!”

” Tuân lệnh!”

Điển Vi gầm lên một tiếng, nhận lệnh đi ngay. Chỉ thoáng chốc tiếng trống, tiếng tù vang lên ầm ầm. Trong tiếng tù hiệu ba ngàn thiết kỵ chậm rãi triển khai sang hai cánh.

Đi đầu đội hình thiết kỵ là Từ Hoảng hai tay không cầm binh khí thúc ngựa chạy trước.

Từ Hoảng đưa mắt nhìn toàn cảnh hùng vĩ của thành Lũng huyền trước mặt. Một đoàn kỵ binh đông đảo đang dàn trận hình cánh nhận đứng chờ sẵn. Chính giữa đội hình cánh nhận đó đó dựng một cây huyết sắc đại kỳ đang tung bay đón gió. Phía trên lá đại kỳ thêu một chữ “ Mã” thật lớn, bên cạnh có bốn chữ nhỏ hơn “ Đại Hán phò mã.”

Từ Hoảng bình thần đưa tay lên, đám kỵ binh phía sau liền vội vã đi chậm lại. cuối cùng cũng dừng lại thành đội ngũ kỵ binh đông đảo trên bình nguyên trống trải.

Mã Dục thúc ngựa ra khỏi trận hỏi lớn: “ Tướng quân đang đến có phải là Từ Công Minh không?”

Từ Hoảng thoáng lộ vẻ chút đấu tranh tư tưởng nhưng rất mau biến đi. Đôi mắt hiện vẻ kiên định, Mã Dục chưa chắc đã là minh chủ nhưng việc đầu hàng Mã Dục lúc này chính là lựa chọn sang suốt nhất! Đồng Trác tàn bạo bất nhân, là kẻ bạo ngược, vì kẻ loạn thần tặc tử mà bán mạng thật không đáng!

Hơn nữa Mã Dục tự mình dẫn đại quân tấn công Lương châu, tất nhiên tình thế Lương châu đã vô vọng. Hiện đại quân của Đồng Trác đã tập trung ở Lạc Dương giao chiến với liên quân mười tám lộ chư hầu Quan Đông. Chỉ với hai vạn quân Lương châu làm thế nào có thể đánh bại được đại quân của Mã Dục chống lại thì chỉ làm cho ba quân tướng sĩ hy sinh vô ích mà thôi, lại làm liên lụy đến dân chúng Lương châu nữa.

Từ Hoảng là tướng của nhà Hán nhưng không phải là hạng người ngu trung. Trong lòng hắn chân chính chỉ có dân chúng. Vì Từ Hoảng xuất thân bản hàn, hắn hiểu hơn ai hết về những nỗi khổ của dân chúng những sưu cao thuế nặng, những bóc lột của những tầng lớp trên. Hắn sợ dĩ không muốn phản bội triều đình vì nếu như triều đình có việc gì thiên hạ sẽ đại loạn, đến lúc đó người chịu khổ sẽ lại dân chúng trong thiên hạ mà thôi.

Vì dân chúng Lương châu, Từ Hoảng không thể có chút do dự nào. Hắn nhảy xuống ngựa quỳ xuống mặt đất đầy bụi bặm cao giọng nói: “ Hoảng .. tham kiến chúa công!”

Mã Dục vui mừng cũng vội nhảy xuống ngựa bước tới nâng Từ Hoảng dậy rồi vỗ vai Từ Hoảng cười ha ha nói: “ Ta được Công Minh giúp đỡ, đại sự tất thành, ha ha ha ..”

Ty Thủy quan.

” Giết giết giết!”

Tôn Kiên đang muốn thúc ngựa ra trận đánh chết Trương Liêu thì đột nhiên vang lên tiếng hò reo chém giết long trời lở đất. Hắn cả kinh ngẩng đầu chỉ thấy ba cánh cổng của quan ải đều mở toang kỵ binh Lương châu ùn ùn từ trong cửa quan tràn ra như thác lũ. Người cưỡi ngựa cầm đao đi đầu đoàn quân chính là tướng trấn thủ cửa quan Phàn Trù.

Vì sự thần dũng của Trương Liêu, tướng sĩ Ty thủy quan đã phấn chấn tinh thần. Phàn Trù ra lệnh một tiếng toàn quân như mãnh hổ xuống núi xông ra khỏi cửa quan.

Nhìn thấy kỵ binh từ trong cửa quan tràn ra như thủy triều dâng, Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương ba tướng không dám đánh tiếp vội hợp lực đẩy lui Trương Liêu để rút lui. Hàn Đương hơi tụt lại sau một chút liền bị Trương Liêu đâm một thương trúng vai suýt ngã ngựa. May mà Hoàng Cái nhanh tay nhanh mắt vội kéo lấy cương ngựa của Hàn Đương kéo về bản trận.

” Ngao ~ ”

Trương Liêu giơ cao cây thương lên trời huýt sáo vang như tiếng rồng ngâm.

” Ngao ngao ngao ~ ”

Đám kỵ binh Lương châu vừa xông ra cùng reo hò rầm trời, vừa reo hò họ vừa điên cuồng hươu trường đao trong tay lên. Chỉ một thoáng, ánh đao loang loáng chiếu sang khắp cả chiến trường hoàn toàn uy hiếp tinh thần đối phương. Trong quân Tôn Kiên nổi lên một thoáng rối loạn. Rất nhiều tướng sĩ ở hai bên phải trái liên tục lùi lại phía sau.

Tôn Kiên ảo não vung nắm đấm một cái.

Hoàng Cái, Trình Phổ, hàn Đương ba tướng không địch lại được Trương Liêu, khí thế đã thấp lòng quân tan rã! Hôm nay thất bại đã rõ có đánh nữa thì cũng chỉ tăng thương vong vô ích mà thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, Tôn Kiên không chút do dự nữa, quyết định hạ lệnh lui binh ngay lúc này. Tôn Kiên hạ lệnh một tiếng tám ngàn binh sĩ đồng thời như ong vỡ tổ kinh hoàng lui lại phía sau rút lui.

Tây Lương thiết kỵ đuổi theo chém giết một trận rồi mới rút về cửa quan. Quân của Tôn Kiên thương vong cũng không lớn lắm nhưng mà cục diện chiến trường Ty Thủy quan hoàn toàn bị đảo ngược. Nhận môn Trương Liêu chỉ một mình văn hời cục diện của cuộc chiến! Trước khi viện quân đến, Tôn Kiên đã không còn làm gì được nữa.

Lương châu.

Sau khi Ngưu Phụ tử trận, Từ Hoảng dẫn quân ra hàng, Lũng huyền, Lược Dương lần lượt bị hạ. Mã Dục đang ở thế đóng tại trung tâm Lương châu. Lương châu có mười quận nhưng Mã Dục chưa từng tấn công một quận nào, ngược lại lại đi tấn công trung tâm, đánh chiếm Lược Dương và Lũng huyền trước.

Mã Dục tấn công Lương châu hoàn toàn không theo quy tắc thông thường. Không ra tuân theo phương thức đánh chiếm thường lệ là đánh chiếm tuần tự mà lại to gan cho một đội quân đơn độc xâm nhập chỉ tấn công đột đầu đã một nhát xuyên tim. Cách tấn công như vậy sau này đã được chứng minh là có hiệu quả cực lớn. Nhưng trong thời Hán mạt tam quốc này cơ bản là chưa có người nào biết đến sự lợi hại của nó.

Trên cả bàn cờ chỉ sai một nước là thua cả ván.

Lý Nho mặc dù có nghĩ đến việc Mã Dục cho một toán quân đơn độc xâm nhập nhưng hắn cho rằng Mã Dục sẽ tấn công Lược Dương vì Lược Dương là vị trí quân sự quan trọng nhưng lại không có tường thành chắc chắn. Hơn nữa doanh trại đều là làm bằng gỗ rất sợ bị hỏa công. Nhưng Lý Nho vạn lần không ngờ được rằng Mã Dục lại đột nhiên tấn công thành trì chắc chắn lại có đông quân phòng thủ là Lũng huyền!

Lũng huyền.

Phủ của Ngưu Phụ nay đã trở thành phủ tạm thời của Mã Dục. Trong đại sảnh Giả Hủ, Diễn Vi, Cú Đột cùng với Từ Hoảng mới quy hàng đều tề tựu một chỗ. Mã Dục đưa tay cất cao giọng nói: “Hiện tại chỉ còn Trương Tú với năm ngàn kỵ binh thôi! Chỉ cần giải quyết được Trương Tú toàn Lương châu không còn quân chống cự nữa.”

“Báo..” Mã Dục vừa dứt lời, chợt có một tiểu giáo bước nhanh vào báo: “Phương Duyệt tướng quân cấp báo.”

Mã Dục nói: “Nói đi.”

Tiểu giáo nói: “Ba ngày trước, Phương Duyệt tướng quân mai phục ở Phàm Đình sơn đánh tan quân Trương Tú, chém đầu tám trăm quân, bắt sống ba ngàn quân. Trương Tú dẫn hơn một ngàn tàn binh trốn thoát.”

“Hả?” Mã Dục ngạc nhiên hỏi: “Phương Duyệt đại phá Trương Tú à!?”

Giả Hủ vỗ tay nói: “Chúa công, Phương Duyệt tướng quân vừa đánh tan kỵ binh của Trương Tú, Đồng Trác chỉ lưu lại ở Lương châu có ba vạn quân, nay đã chết, trốn và hàng khá nhiều. Chỉ còn có hơn một vạn quân lại phân tán ở các quân không thể tạo thành uy hiếp với chúng ta được. Bây giờ chính là lúc tính kế để chiếm mười quân Lương châu.”

“Ừm.” Mã Dục gật đầu quay sang Từ Hoảng nói: “Công Minh ở Lương châu một thời gian chắc cũng biết lai lịch của các thái thú các quận và binh lực phân bố ra sao chứ?”

“Chúa công, Từ Hoảng biết được điều gì thuyết không giấu diếm.” Từ Hoảng không dám chậm trễ đáp: “Lương châu chia làm mười quận Hán Dương, Lũng Tây, Kim Thành, Võ Uy, An Định, Bắc Địa, Trương Dịch, Đôn Hoàng, Tửu Tuyền! Thái thú Hán Dương là Khương Đồng năng lực trung bình nhưng họ Khương ở Hán Dương cũng là một họ lớn, dòng họ này sản sinh ra nhiều người xuất chúng.”

“Thái thú Vũ Đô họ Pháp tên Chính là người có tài.”

“Thái thú Lũng Tây là Đồng Hoàng là con của anh trai Đồng Trác, trong thành có tám ngàn quân trấn thủ.”

“Thái thú Kim Thành là Diêm Ôn. Họ Diêm ở quận Kim Thành cũng là dòng họ lớn.”

“Thái thú Vũ Uy là Phó Tiếp, người này trung nghĩa có tài năng. Hơn nữa họ Phó ở Vũ Uy cũng là dòng họ lớn.”

“Thái thú An Định là Hoàng Phủ Kiên là con của danh tướng Hoàng Phủ Tung. Họ Hoàng Phủ ở An Định cũng là thế gia.”

“Thái thú Bắc Địa là Lý Cư là chú họ của bộ tướng Lý Thôi dưới trướng Đồng Trác.”

“Thái thú Trương Dịch là Quách Hạo, là anh của bộ tướng Quách Dĩ dưới trướng Đồng Trác, Sơn Đan quân mã trưởng ở Trương Dịch có hai ngàn tinh binh.”

“Còn lại Đôn Hoàng, Tửu Tuyền hai quận đều có mã tặc, hồ kỵ, dân chúng sống tự do. Tất cả công việc đều do thái thú Trương Dịch chỉ huy mọi việc trong quận.”

Từ Hoảng kể xong, Mã Dục nghe thấy không khỏi cau mày, mười quân Lương châu có tám vị thái thú trong đó năm người không có thù oán với Mã gia thì là tâm phúc của Đồng Trác! Như thái thú An Định là Hoàng Phủ Kiên thì cha hắn là Hoàng Phủ Tung chết trong tay Mã Dục thiên hạ đều biết nên Hoàng phủ Kiên với gia tộc Hoàng Phủ ở An Định sao lại có thiện ý với hắn được?

Lại như thái thú Kim Thành là Diêm Ôn chính là em họ của danh sĩ Diêm Trung mà Diêm Trung rõ ràng chết trong tay Mã Đằng, vợ và con thơ của Mã Đằng chết trong tay Diêm Hành của nhà họ Diêm. Cho nên nhà họ Diêm ở Kim Thành cũng có thể nói là có huyết hải thâm cừu với họ Mã. Hai nhà này gặp nhau thì chỉ có thể không chết không ngưng chứ đừng nói đến đầu hàng?”

Còn như Đổng Thằng, Lý Cự, Quách Hạo đều là tâm phúc của Đổng Trác nếu như Đổng Trác vẫn đứng vững thì họ sẽ quyết không đầu hàng! Mã Dục nếu muốn gọi hàng thì chỉ có thái thú Hán Dương Khương Đồng, thái thú Vũ Đô Pháp chính, Thái thú Vũ Uy Phó Tiếp. Nhất là thái thú Vũ Đô Phó Tiếp có khả năng lớn là thành công, Mã Dục đã từng nghe Mã Đằng nhắc tới người này rất trung nghĩa biết thông cảm đến nỗi khổ của dân chúng.

Lạc Dương.

Đại sảnh, Phủ của Đổng Trác.

Đổng Trác đang triệu tập Lý Thôi, Lý Túc, Dương Phụng, Ngũ Quỳnh, Lữ Bố, Quách Dĩ, Lý Nho cùng các quan văn võ đến nghị sự. Chợt nghe bên ngoài có tiếng chân dồn dập. Đổng Trác và mọi người vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một tiểu giáo gấp gấp xông vào. Hắn quỳ xuống ôm quyền thông báo: “Chúa công, Tỵ Thủy quan cấp báo!”

“Hả?” Đổng Trác phát tay lớn tiếng nói: “Nói đi!”

Tiểu giáo hít một hơi nghiêm trang nói: “Hoa Hùng tướng quân nửa đêm cướp trại địch nhưng lại trúng mai phục, tám ngàn quân đi theo toàn bộ bị tiêu diệt. Tướng quân Hoa Hùng cũng bị Tôn Kiên chém đầu.”

“A!?” Đổng Trác cả kinh nhảy dựng lên ấp úng nói: “Hoa Hùng bị chém rồi sao?”

” Hoa Hùng tướng quân?”

” Lại có chuyện này sao?”

“Không hổ là Giang Đông mãnh hổ, kiêu dũng như Hoa Hùng tướng quân cũng không phải là đối thủ.”

“Việc này nguy rồi, Tỵ Thủy quan chỉ sợ đã thất thủ mất rồi.”

Đổng Trác vừa dứt lời, các quan văn võ trong sảnh ồn ào bàn luận, lo lắng. Trừ Lữ Bố và một số ít võ tướng còn giữ được vẻ bình tĩnh, còn lại tất cả mọi người sắc mặt đều tỏ ra kinh hãi, hiển nhiên đã bị chấn động mạnh. Đổng Trác hít thật sâu một hơi lấy hết sức nén sự chấn động trong lòng hỏi: “Tình hình Tỵ Thủy quan hiện nay thế nào?”

Tiểu giáo đáp: “Tỵ Thủy quan vẫn vững như bàn thạch.”

“Sao?”

“Cái gì?”

“Có thật không?”

Mọi người lại càng kinh ngạc, ngay cả Lữ Bố cũng không thể nhìn được ánh mắt tò mò.

Đổng Trác vội hỏi: “Rút cục có chuyện gì xảy ra?”

Tiểu giáo nói: “Sau khi tướng quân Hoa Hùng bị chém chết, Tôn Kiên thừa dịp đem quân đến vây cửa quan. Quân ta vì tướng quân Hoa Hùng chết mà sa sút tinh thần, quan ải xem ra khó mà giữ được. Trương Liêu tướng quân đầu tiên bắn chết thủ hạ của Tôn Kiên là Tổ Mậu tiếp đó trở thân uy đầu với ba viên tướng địch là Hoàng Cái, Hàn Đương và Trình Phổ. Quân ta sĩ khí dâng cao Phàn Trù tướng quân thừa dịp dẫn thiết kỵ Lương châu xông ra khỏi quan, đánh cho quân Tôn Kiên đại bại.”

“Cái gì, Giang Đông mãnh hổ cũng bị đánh bại sao?”

“Trương Liêu một mình đánh bại ba tướng sao?”

“Trương Văn Viên một mình cứu vãn tình thế à?”

“Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên quả không sai, Trương Văn Viên không hổ là do hổ tướng Phụng Tiên dạy dỗ.”

Trong sảnh mọi người liên tục nịnh hót, vừa khen ngợi Trương Liêu vừa không để lỡ cơ hội lấy lòng tâm phúc dưới trướng Đổng Trác là Lữ Bố. Lữ Bố một mặt đồ kỵ với Trương Liêu chỉ một trận đã nổi danh. Nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra vui mừng rạng rỡ.

“ Tốt!’ Đồng Trác hồi lâu mới khôi phục tinh thần vỗ án hét lớn: “ Người đâu.”

Hai tên thân binh vội đi vào hiên ngang: “ Có mặt.”

Đồng Trác nói: “ Phần Trù có công đánh lui quân địch thăng chức làm Hổ Liệt tướng quân, Trương Văn Viễn oai dũng ba quân phong làm Hổ Bí trung lang tướng thưởng ba trăm con dê béo, một trăm vò rượu ngon, cùng phù tiết đưa tới Tỵ Thủy quan!”

“ Tuân lệnh!” Thân binh nhận lệnh đi ngay.

” Báo ~ ”

Thân binh vừa mới đi khỏi ngoài cửa lại dồn dập tiếng bước chân. Mọi người còn chưa kịp tỉnh tâm lại đã vội nghĩ thầm không biết tin mới này là tốt hay xấu đây? Đồng Trác cùng mọi người nhìn ra thì thấy một tên tiểu giáo lại bước vào.

Chỉ thấy tên tiểu giáo quần áo bụi bặm mặt mũi mệt mỏi áo giáp tả tơi, chiến bào trên người còn có cả vết máu ố vàng, trong mắt cũng đầy tơ máu. Vừa mới vào sảnh liềm quỵ xuống thở dốc nói: “ Báo .. Lương .. Lương .. Lương châu cấp báo.”

“ Lương châu?”

“ Lương châu! ?” Đồng Trác còn chưa phục hồi tinh thần, thì Lý Nho ở bên đã cả kinh kêu một tiếng rồi bước tới run giọng hỏi: “ Lương châu thế nào rồi?”

Tiểu giáo ánh mắt đã lạc thần nhưng vẫn cố nói: “ Mã đồ phu xuất quân Lương châu, dùng kỳ binh công hạ Lũng huyền, Ngưu Phụ tướng quân tử trận, nghịch tặc Từ Hoảng đầu hàng, Trương Tú trên đường rút lui trúng mai phục, quân sĩ thương vong trầm trọng chỉ còn hơn ngàn kỵ binh chạy thoát, Lương châu .. Lương châu .. a ..”

Nói tới đây tiểu giáo thở dài một cái ngã vật tại đương trường, một dòng máu đen theo khóe miệng hằn chậm chậm chảy xuống. Một chút tỉnh táo cuối cùng cũng từ từ ra đi.

“ Hừ!” Đồng Trác lúc này mới hồi phục tinh thần liên tục dậm chân nói: “ Hừ Hừ Hừ! lần này họa lớn đến nơi rồi, lần này họa lớn đến nơi rồi, họa lớn đến nơi rồi,!!”

Đồng Trác liên tiếp nói ba câu họa lớn đến nơi khiến tất cả các quan văn võ trong sảnh đều ngơ ngác như gà gổ. Mọi người nhìn nhau không dám mở miệng nói lời nào.

~~~~~  
Lý Nho cũng kinh hoảng như vậy, hần kinh hãi cũng có lý do, tình hình phòng thủ Lương châu đều do một tay hần thiết kế. Hiện tại chẳng những không sẵn được mục tiêu là Mã Dục mà ngược lại còn bị Mã Dục chiếm mất Lũng huyền, lại còn chém chết con rể, tâm phúc của Đồng Trác là Ngưu Phụ.

Nhưng Lý Nho hơn ai hết biết rằng bây giờ hần phải nêu ra được một ý kiến nào đó! Giúp Đồng Trác nguôi cơn giận dữ. Hần nhất định phải nói vì Lương châu là nơi khởi nghiệp, là căn cơ của Đồng Trác gần quan Trung và tam phụ. Nếu Như mười tám lộ liên quân có tấn công mạnh quá, Lạc Dương không giữ được thì Đồng Trác có thể lui về giữ Trường An tạm tránh mũi nhọn.

Muốn lui về Trường An thì Lương châu ổn định là vấn đề trọng yếu.

Cho nên Lương châu tuyệt không thể mất được!

266. Chương 197: Huyết Tẩy Ký Thành.

Đồng Trác nói: “ Nhưng hiện tại mười tám lộ liên quân, tổng cộng hơn ba mươi vạn đại quân đang uy hiếp Tỵ Thủy quan, mà quân ta chỉ có mười lăm vạn, vốn cũng là nguy ngập lắm rồi. Nếu như điều quân từ Lạc Dương về Lương châu thì chỉ sợ Lạc Dương không giữ nổi nữa, hơn nữa Mã đồ phu cũng đã chiếm được Lũng huyền giờ có điều việc quân từ Lạc Dương về cũng không kịp nữa rồi.”

Lý Nho đáp: “ Lạc Dương cách Lương châu không chỉ ngàn dặm. Hiện tại điều binh từ Lạc Dương về là không kịp rồi nhưng mà Ti Đãi giáo úy Chung Diêu (Sau khi Đồng Trác vào kinh vì muốn mượn sức của Chung Diêu nên đề bạt hẳn từ Hoàng Môn tự miễn trực bộ lên làm Ti Đãi giáo úy) đang trấn giữ ở Trường An trong tay có tám ngàn quân Ti Đãi. Dương Thu, Lý Kham, Thành Nghi, Trương Hoàn, Trình Ngân năm đội kỵ binh đang đóng ở Mậu Lăng tổng cộng binh lực cũng có hơn hai vạn người!”

“ Hai vạn quân?” Đồng Trác trầm ngâm trong chốc lát, cau mày hỏi: “ Không biết Mã đồ phu đem theo bao nhiêu quân tấn công Lương châu?”

Lý Nho đáp: “ Mã đồ phu thích dùng tinh binh, quân đội của hắn trang bị rất tốt, được huấn luyện nghiêm chỉnh nhưng mà binh lực vẫn không nhiều lắm. Nếu trừ quân để lại phòng thủ Hà Sáo thì nhiều nhất hẳn chỉ có thể rút ra được hai vạn quân để tấn công Lương châu thôi. Tên nghịch tặc Từ Hoảng đã đầu hàng Mã đồ phu, dưới tay hắn có bốn ngàn tinh binh Hà Đông, cứ cho là là sáu ngàn tinh binh Tịnh châu cũng hàng Mã đồ phu thì quân đội của hắn ở Lương châu cũng không quá ba vạn quân.”

Đồng Trác cau mày nói: “ Cứ cho là Mã đồ phu ở Lương châu có ba vạn tinh binh vậy binh lực của hắn vẫn nhiều hơn quân ta.”

Lý Nho nói: “ Mã đồ phu mặc dù đã hạ được Lũng huyền nhưng mười quận Lương châu vẫn nằm trong sự khống chế của ta. Quận Bắc Địa có ba vị công tử Lý Cư, Lý Biệt, Lý Xiêm (con cháu Lý Thôi) dưới tay có năm ngàn bộ binh, Quách Hạo ở Trương Dịch cũng có hai ngàn kỵ binh. Lũng Tây còn có công tử Hoàng (cháu họ Đồng Trác) trong tay có tám ngàn kỵ binh tinh nhuệ trung thành. Còn thái thú An Định là Hoàng Phủ Kiên, thái thú Kim Thành là Diêm Ôn, thái thú Hán Dương là Khương Đồng đều đã kết oán với Mã gia tuyệt đối sẽ không theo hàng Mã đồ phu. Cho nên chỉ cần viện quân có thể đến Lương châu kịp thời vẫn có thể cứu vãn được tình thế.”

“ Hơn nữa ..” Lý Nho nói đến đây mắt lộ vẻ độc ác, nghiêm nghị nói: “ Chỉ cần tính toán chu đáo thậm chí có thể một trận tiêu diệt Mã đồ phu ở Lương châu.”

Đồng Trác vội la lên: “ Hả?”

Lý Nho giọng lạnh lùng nói: “ Chúa công ép thiên tử viết chiếu lệnh cho trưởng sử Tây Vực là Vương Uyên (Cha của mãnh tướng Vương Song) khởi binh Thiện Thiện, Xa Sư, Quy Tư cùng ba mươi sáu nước Tây Vực có thể lên đến bốn năm vạn kỵ binh. Sau đó tiến theo hướng đông liên kết với các quận An Định, Bắc Địa cắt đứt đường lui về Hà Sáo của Mã đồ phu. Lúc đó, Mã đồ phu trở thành ‘ Ba ba trong rọ’ không muốn chết cũng khó.”

Đồng Trác vui vẻ nói: “ Nếu không có Văn Tu nhắc nhở, bản tướng quân còn không biết ba mươi sáu nước Tây Vực lại có thể điều được một số quân khổng lồ như thế. Ha ha ha ..”

Lý Nho thở dài nói: “ Đó cũng là vạn bất đắc dĩ, cứu binh của ba mươi sáu nước Tây Vực chỉ là sử dụng nhất thời chứ không thể dùng lâu dài được. Lần này để cho các nước Tây Vực nhìn thấy chiến loạn tại Lương châu, thiên uy của đại Hán trong lòng họ sẽ không còn tồn tại nữa. Từ nay về sau các nước Tây Vực sẽ không còn thần phục Hoa Hạ nữa.

Đồng Trác nói: “ Đó là sau này, bây giờ việc giải nguy cho Lương châu là quan trọng nhất.”

Lý Nho nói: “ Nhưng mà việc này cũng không phải đã là quan trọng nhất, việc quan trọng nhất hiện nay là điều đến một thứ sử Lương châu để chỉ đạo việc phòng thủ mười quận, và một viên đại tướng đủ tài điều binh khiển tướng để ổn định cục diện Lương châu, thống nhất điều động quân đội mười quân Lương châu. Nếu không cứ để cục diện tiến triển tiếp theo đà này thì các quận Lương châu rất có thể bị Mã đồ phu chiếm hết. Đến khi đó dù chúa công có điều mười vạn kỵ binh từ Tây Vực đến cũng sợ rằng không cứu vãn được thất bại.”

“ Ừm.” Đồng Trác gật đầu nói: “ Chẳng hay Văn Tu có cao kiến gì không?”

Lý Nho nói: “ Ti Đãi giáo úy Chung Diêu có thể là thứ sử Lương châu, còn đại tướng cầm quân ngoài Từ Vinh thì không ai làm nổi!”

Đồng Trác nói: “ Cứ theo ý Văn Tu mà làm. Lập tức cử Chung Diêu xuất quân đến Hán Dương ổn định tình hình, Dương Thu, Trương Hoàn, Hầu Tuyển, Lý Kham, Trình Ngân dẫn năm đội kỵ binh theo lệnh

điều động của Chung Diêu, không được sai sót. Phái Trương Tể đến Tịnh châu thay thế Từ Vinh để hân ngày đêm trở về thống lĩnh quân đội.”

Lý Nho chấp tay lại nói: “ Nho sẽ đi làm ngay.”

Quận Hán Dương cách Trường An năm trăm dặm về phía tây.

Hán Dương là một quận đông dân cư nhất ở Lương châu. Dân số ở Lương châu chỉ có khoảng bốn mươi vạn mà riêng Hán Dương đã có hơn mười lăm vạn người gần như chiếm một phần ba dân số Lương châu! Quận Hán Dương có mười ba thành ấp, thủ phủ là Ký thành là thành trì lớn chỉ kém có thành Lũng huyện là thủ phủ của châu thôi.

Ký thành nằm ở tây nam Lũng huyện, hai thành cách nhau chỉ có hơn hai trăm dặm.

Thái thú Hán Dương Khương Đồng là cháu của của tông sự Lương châu Khương Tự. Khi Mã Đằng làm loạn, loạn quân công phá Lũng huyện. Khương Tự cùng biệt giá Diêm Trung, thứ sử Cảnh Bì đều chết trong đám loạn quân. Sau khi quân Đồng Trắc bình định Lương châu vì muốn mượn sức của Khương gia nên bổ nhiệm Khương Đồng làm thái thú Hán Dương. Thái thú Hán Dương đương nhiệm là Phó Tiếp thì điều đi làm thái thú Vũ Uy.

Họ Khương tại Hán Dương là một dòng họ lớn, cũng tính là môn phiệt bản xứ.

Thời Đông Hán mạt, sĩ tộc môn phiệt thế lực rất to lớn. Quan lại lớn nhỏ của triều đình, các châu các huyện đều xuất thân từ các gia đình môn phiệt bản xứ, các sĩ tử xuất thân nghèo khó rất khó vào làm quan được. Đến khi nhà Hán suy vi thế lực của các sĩ tộc môn phiệt mới bị suy giảm trầm trọng.

Sau này Ngụy, Thục, Ngô phân chia thiên hạ rồi đến đông tây lương Tấn các thế lực sĩ tộc môn phiệt mới lại một lần nữa phát triển trở lại.

Nhưng mà tại thời điểm đầu năm Kiến An thời Hán Hiến đế (tức năm một trăm tám mươi tám), cục diện quân phiệt cát cứ còn chưa thực sự hình thành, thế lực của các sĩ tộc môn phiệt đang là lúc cường thịnh nhất, giống như Khương gia lúc này ở quận Hán Dương thậm chí tại Lương châu cũng có ảnh hưởng không nhỏ.

Mã Dục tấn công Lương châu là vì chiếm địa bàn chứ không phải vì cướp bóc. Việc này với việc tấn công người Tiên Ty ở Mạc bắc có sự khác biệt lớn. Tấn công người Tiên Ty ở thật sự là sự cướp bóc giết chóc tàn nhẫn, chiếm đoạt trâu dê, đoạt đàn bà rồi rút lui. Nhưng tấn công Lương châu không giống như vậy. Sau khi đánh chiếm được Lương châu còn cần có người cai trị.

Nếu muốn cai trị thì vấn đề chính thực ra là ai sẽ là người cai trị?

Ba ngàn thuộc hạ cũ của Mã Dục kiên dũng thiện chiến giết người không khó khăn gì nhưng để họ cai trị một nơi thì cực kỳ khó khăn. Bọn họ một chữ bẻ đôi cũng không biết cho một người làm lão đại ở đại thảo nguyên Mạc bắc – làm Bách hộ, Thiên hộ thì miễn cưỡng đủ sức nhưng để họ đến Lương châu làm thái thú, huyện lệnh bắt họ lẫn lộn với quan trường, giấy tờ, công văn thì thà giết họ đi còn hơn.

Trừ ba ngàn thuộc hạ cũ ra thì mã Dục còn trông cậy vào ai để quản lý Lương châu?

Hai năm nay Quân Trữ ở Hà Sáo đã đào tạo được không ít đệ tử xuất thân từ dân nghèo đám người trẻ tuổi này khó có thể đảm nhiệm được các chức vụ châu mục, quận thủ nhưng là huyện lệnh thì thừa sức. Nhưng mà vấn đề là Mã Dục có thể tùy tiện để cho các đệ tử của Quân Trữ tới Lương châu làm huyện lệnh của các quận các huyện không?

Dĩ nhiên là không được!

Đời Hán, người Hán có sự bài ngoại rất sâu sắc “ Không phải đồng tộc, tất có dị tâm” là ý thức phổ biến lúc đó. Các sĩ tộc môn phiệt các châu các quận cũng có ý thức bài ngoại nghiêm trọng như vậy.

Trong chính sử, nếu Lưu Bị không cưới em gái của My Chúc, Mi Phương, trở thành con rể của nhà họ Mi thì không thể nào được sĩ tộc môn phiệt tại Từ châu chấp nhận, cũng không thể nào trụ vững ở vị trí Từ châu mục được! Lữ Bố mặc dù dùng vũ lực chiếm được Từ châu nhưng bởi vì chưa xử lý tốt mối quan hệ với sĩ tộc môn phiệt địa phương nên đã nhanh chóng bị Tào Tháo tiêu diệt.

Còn nữa nếu như Lưu Biểu ở Kinh châu không cưới em gái của Thái Mạo tạo mối quan hệ thân thích với dòng họ lớn là họ Thái ở Kinh Tương thì cũng không thể dựa vào hai bàn tay trắng mà ngồi vững ở vị trí thứ sử Kinh châu được.

Nói cách khác nếu như Mã Dục không làm yên lòng các sĩ tộc môn phiệt ở các quận của Lương châu, không thể cân bằng lợi ích của các đại gia tộc thì dù hắn có đánh được Lương châu đi chăng nữa thì cũng không giữ được! Trừ khi hắn có thể dùng cách đấm máu đã làm ở Mạc bắc với người Tiên Ti nhỏ tận gốc rễ các thế lực sĩ tộc môn phiệt ở đây.

Nhưng cứ như vậy, Mã Dục và Đồng Trắc sẽ giống nhau là cho thiên hạ công phần, trở thành cừ địch của tất cả sĩ tộc môn phiệt trong thiên hạ!

Liệu Mã Dục có phải làm như vậy không?

Đêm khuya, ở Lũng huyền.

Phủ đệ tạm thời của Mã Dục.

Dưới án đèn u ám, Giả Hủ thần sắc nghiêm trọng nói với Mã Dục: “ Chúa công, Hắc Ngưu, Hắc Hổ hai huynh đệ được phái đi Ký thành đã trở về rồi.”

“ A?” mã Dục hỏi: “ Khương Đồng trả lời thế nào?”

Giả Hủ thở dài nói: “ Hắc Ngưu, Hắc Hổ hai người anh em đó thân thể thì đã trở về nhưng đầu lại ở lại Ký thành rồi. Đây là câu trả lời rõ ràng của Khương Đồng cho chúa công.”

“ Cái gì! ?” Đôi mắt Mã Dục phút chốc toát ra luồng sát cơ khiến người ta sợ hãi, lạnh lung nói: “ Không nộp thành thì thôi lại còn dám giết thân binh đã đi theo bản tướng nhiều năm quả là đáng chết vô cùng!”

Giả Hủ thở dài nói: “ Hủ mới biết được một việc là Khương Đồng là cháu họ của Khương Tự ở Lương châu, mà Khương Tự lại bị Mã Đằng tướng quân giết chết cho nên Khương Đồng mới từ chối đầu hàng và giết hai huynh đệ hắc Ngưu, Hắc Hổ để trút cơn thịnh nộ.”

“ Khốn kiếp!” Mã Dục nắm chặt hai nắm đấm. ngẩng đầu lạnh lung nói: “ Diên Vi đâu?”

“ Có!”

Ngoài phòng có tiếng hét lớn.

Trong tiếng bước chân nặng nề Diên Vi thân hình cao lớn hiên ngang bước vào, nghiêm trang nói: “ Chúa công có gì sai bảo?”

“ Nổi hiệu tập hợp đại quân!” Mã Dục nghiêng răng lạnh lẽo nói: “ Bản tướng quân đêm nay sẽ khởi binh huyết tẩy Ký thành báo thù rửa hận cho hai vị huynh đệ Hắc Ngưu, Hắc Hổ!”

“ Chúa công không thể.” Giả Hủ sắc mặt đại biến vội khuyên nhủ: “ Không thể quyết định hành động theo cảm tính được.”

~~~~~

“ Văn Hòa không cần nói nữa.” Mã Dục lạnh lùng nói: “ Huynh đệ Hắc Ngưu, Hắc Hổ theo bản tướng quân đã lâu, xông pha qua bao nhiêu trận ác chiến không ngờ lại chết một cách tức tưởi tại Ký thành. Thù này không báo bản tướng quân làm thế nào mà nhìn mặt ba ngàn thuộc hạ cũ đây? Làm thế nào mà đối mặt với những vong linh tướng sĩ đã tử trận sa trường đây? Làm sao còn mặt mũi mà tồn tại trong trời đất này đây?”

Giả Hủ nói: “ Nhưng việc Khương Đồng đầu hàng hay không ảnh hưởng đến đại cục của Hán Dương, ảnh hưởng đến đại cục của Lương châu hơn nữa liên quan đến thanh danh của chúa công không thể không thận trọng được.

“ Giết người đền mạng thiếu nợ trả tiền, xưa nay vẫn vậy!” Mã Dục kích động hung ác nhìn chằm chằm Giả Hủ, lạnh lung nói: “ Binh sĩ của bản tướng quân ai cũng là binh sĩ kiêu mầu. Chỉ cần bản tướng quân ra lệnh một tiếng dù là núi đao biển lửa họ cũng dám xông vào, dù nước sâu lửa đỏ họ cũng không cau mày thoái lui. Nay tính mệnh của họ mất đi oan uổng bản tướng quân sao có thể đứng nhìn không màng đến

được? Tóm lại chỉ có một câu: Huynh đệ Hắc ngư, Hắc Hồ không hề chết vô ích, họ đã chết không minh bạch thì nợ máu phải trả bằng máu, chỉ đơn giản vậy thôi!”

Giả Hủ nói: “ Chẳng lẽ chúa công muốn trở thành kẻ thù của tất cả sĩ tộc môn phiệt trong thiên hạ sao?”

Mã Dục đáp: “ Nếu giết Khương Đồng mà trở thành kẻ địch của tất cả sĩ tộc môn phiệt trong thiên hạ thì bản tướng quân giết sạch sĩ tộc môn phiệt trong thiên hạ thì sẽ thế nào?”

“ Cái gì? .. Việc này ..”

Giả Hủ ngạc nhiên thất thanh kêu lên, hồi lâu không nói được câu nào.

Mã Dục cũng chẳng buồn để ý đến Giả Hủ, phát mạnh áo choàng bỏ đi. Chỉ trong chớp lát trên tường thành Lũng huyền liên tục vang lên tiếng tù hiệu. Chỉ một thoáng thành Lũng huyền đang yên tĩnh bỗng náo động cả lên. Binh sĩ vẫn chưa kịp ngủ yên trong doanh trại đã xuất hiện bắt đầu tập hợp phía ngoài doanh trại.

Giả Hủ có chút cô đơn đi tới thành lầu. Nhìn một đội quân giáp trụ chỉnh tề đã tập kết ngoài doanh trại không khỏi lắc đầu thở dài! Giả Hủ tự cho rằng cho đến nay nhìn người chưa sai bao giờ nhưng mà đến lúc này hẳn không thể không thừa nhận đã không nhìn thấu Mã Dục. Giả Hủ không thể ngờ rằng đằng sau con người lãnh khốc vô tình, tàn nhẫn hiếu sát của Mã Dục còn ẩn dấu một bộ mặt đầy nhiệt huyết như vậy.

Nhiệt huyết của Mã Dục đã từng khích lệ toàn bộ tướng sĩ Tám trăm lưu khẩu ở Hồ Lao quan và Trường Xá. “ Tuyệt không vứt bỏ, tuyệt không từ bỏ” ý niệm đó đã ăn sâu vào tâm trí của Tám trăm lưu khẩu từ đó tất cả đều trở nên hung tàn như hổ lang giết người không chùn tay. Thực sự biến đổi thành một đội quân không sợ chết, trở thành một đội quân cực kỳ tinh nhuệ.

Đứng ở góc độ binh lính thì có được chủ tướng như Mã Dục là cái phúc của mỗi binh lính. Binh lính dưới quyền hẳn giống như anh em ruột thịt. Chỉ cần Mã Dục còn một miếng ăn sẽ không để một tên lính nào bị đói, nếu chỉ một tên lính không có ăn thì Mã Dục cũng sẽ chịu đói bụng.

Vì để cho quân lính chịu thương vong ít nhất trên chiến trường Mã Dục đã dồn tất cả cho việc cải thiện trang bị quân đội, tất cả đều có giáp sắt chứ không phải giáp da. Có thể có ngựa nhất định sẽ không để quân lính đi bộ. Có thể để quân đội giảm xuống còn một nửa cũng không để cho quân sĩ dùng vũ khí loại xấu ra chiến trường.

Chỉ cần là quân sĩ của Mã Dục, chỉ cần đi theo Mã Dục đánh giặc cho dù là quân Khăn Vàng cũ hay quan binh đầu hàng hay là lưu dân được chiêu mộ ở U châu thậm chí cả người Ô Hoàn không ai không bị Mã Dục cảm hóa. Tất cả đều có thể vì hắn mà xông vào núi đao biển lửa!

Ở trong đầu óc đơn giản của binh sĩ chỉ có một ý niệm, bán mạng vì chủ tướng Mã Dục là hoàn toàn đáng giá!

Giả Hủ cũng bị nhiệt huyết của Mã Dục cảm hóa. Nhưng hẳn ngoài là thuộc hạ của Mã Dục còn là quân sư của Mã Dục. Thân là quân sư thì lúc nào cũng phải giữ được đầu óc tỉnh táo. Giả Hủ hiểu rất rõ rằng chủ tướng đầy nhiệt huyết có thể kích thích tướng sĩ hết lòng quyết tử, thu được sự trung thành của tướng sĩ. Đây là ưu điểm của Mã Dục nhưng cũng là khuyết điểm của hắn.

Bởi vì, vì nhiệt huyết mà lúc này Mã Dục đang tự gây nên một nguy cơ rất lớn!

Huyết tẩy Ký thành sẽ gây nên hiệu quả rất nghiêm trọng. Mã Dục từng là tặc khấu thân phận này đã rất khó được sĩ tộc môn phiệt các nơi chấp nhận. Nhưng hiện tại sự việc có chút cải thiện vì Mã Dục đã được tiên đế sắc phong là thứ sử Lương châu, lại vừa là Phò mã của đại Hán. Thân phận và danh tiếng đã tốt hơn nhiều, có thể tranh thủ sự ủng hộ của sĩ tộc môn phiệt cũng không phải việc khó.

Nhưng nếu như huyết tẩy Ký thành, tình hình sẽ hoàn toàn thay đổi. Cách nhìn của sĩ tộc môn phiệt sẽ thay đổi hoàn toàn, tất cả sẽ câu kết với Đồng Hoàng, Lý Cư, Quách Hạo các thế lực quan trọng của Đồng Trác. Cứ như vậy việc Mã Dục dựa vào thế lực bản địa để cai trị Lương châu cũng tan thành bọt nước. Lúc đó chỉ có thể dùng thủ đoạn “ Bàn tay sắt” nhổ tận gốc rễ các thế lực sĩ tộc môn phiệt ở Lương châu mà thôi.

Sau khi nhỏ tận gốc rễ các thế lực sĩ tộc môn phiệt ở Lương châu, hung danh của Mã Dực đã truyền khắp thiên hạ. Cuối cùng sẽ trở thành đối tượng mà tất cả các sĩ tộc môn phiệt trong thiên hạ kiêng sợ. Sau này Mã Dực tiến quân đến đâu cũng sẽ gặp sự chống đối kịch liệt của sĩ tộc môn phiệt tại các địa phương này, khó mà có được sự hòa thuận với họ!

Mà hiện nay, hầu như tất cả nhân tài trong thiên hạ đều xuất thân từ sĩ tộc môn phiệt các nơi, mất đi sự ủng hộ của sĩ tộc môn phiệt cũng là mất đi tư cách tranh giành Trung nguyên.

Giả Hủ là quân sư của Mã Dực dĩ nhiên không thể để tình hình như vậy phát sinh!

Huyết tẩy Ký thành đã không thể nào tránh khỏi. Giả Hủ biết rất rõ tình cách của Mã Dực, bình thường thì Mã Dực vô cùng sáng suốt luôn luôn chịu khó nghe lời người khác. Chỉ khi nào đã ra quyết định dù đúng hay sai thì không ai có thể thay đổi được! Cho nên, Giả Hủ chỉ còn một cách duy nhất là nghĩ xem làm thế nào để ảnh hưởng của việc Mã Dực huyết tẩy Ký thành giảm bớt hoặc mất hẳn đi.

Cửa tây Lũng huyền, Mã Dực mặt giáp nặng ngạo nghễ đứng trên thành lầu. Đỉnh Vi cầm một cây đuốc cháy bùng bùng trong tay, đứng nghiêm bên cạnh Mã Dực. Ánh lửa đỏ bùng bùng càng chiếu rõ gương mặt của Mã Dực, ánh mắt dữ tợn trên gương mặt đầy góc cạnh. Đôi mắt đen thui giống như mắt của Lang vương dưới ánh trăng thú tính lạnh lùng toát ra khắp chốn.

Dưới chân thành Lũng huyền sáu ngàn tinh binh tinh châu theo hàng cùng Từ Hoảng cũng đã tập hợp xong! Mặc dù thân binh của Mã Dực bỏ mạng oan ức nhưng hấn không bị lửa giận che mờ lý trí. Mã Dực không phải không biết hậu quả của việc huyết tẩy Ký thành. Chỉ là hấn vẫn băn khoăn về cách làm, nói cách khác con đường để đạt được mục đích của hấn với Giả Hủ có sự khác biệt mà thôi.

267. Chương 198: Không Màng Danh Tiếng.

Dù Mã Dực là người của xã hội hiện đại hấn vẫn không nhớ hết các sự kiện lịch sử từ xa xưa vì thế hấn không biết thế lực của sĩ tộc thế phiệt (Gia đình có quyền thế trong xã hội phong kiến). Hơn nữa từ khi Mã Dực tới thế giới này tất cả kinh nghiệm của hấn đều liên quan tới quân đội. Quân đội và chiến tranh cùng tồn tại với nhau. Máu của vô số tướng sĩ chính là hiện thực tàn khốc nhất là những nhận thức đầu tiên của Mã Dực về thời loạn thế này.

Đó là muốn tồn tại ở thời loạn thế con người chỉ có một lựa chọn duy nhất: giết người.

Từ khi Mã Dực dẫn đạo quân ô hợp tám trăm người ở Nam Dương tới nay, tất cả những gì hấn đã thu hoạch được đã đổi bằng sinh mạng binh lính của hấn, cướp đoạt của người Tiên Ty vì thế hấn chỉ tin tưởng vào binh lính của hấn, chỉ tin tưởng vào đao, kiếm trong tay binh lính, hấn tin tưởng binh lính hơn tất cả.

Còn với đám sĩ tộc thế phiệt, Mã Dực vốn không để mắt tới chúng.

Giả Hủ thì khác, Giả Hủ là người của thời đại này. Hấn sinh sống trong thời đại của sĩ tộc thế phiệt. Hơn nữa hấn còn nhận thức được mức độ nguy hiểm của nó. Dù hấn được cất nhắc từ chức Hiệu Liêm vào triều làm Tự Miện quan, bởi xuất thân hàn vi, ở đâu hấn cũng bị chèn ép. Sống ở Lạc Dương hơn mười năm vẫn chỉ là một Tự Miện quan nhỏ.

Phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ, chỉ e hiện nay không ai có thể cảm nhận được sức mạnh của sĩ tộc thế phiệt bằng Giả Hủ.

Vì thế Giả Hủ tuyệt đối không để những chuyện như thế xảy ra giữa Mã Dực và sĩ tộc môn phiệt. Nếu như chuyện này vẫn nhất định xảy ra thì đó chính là thất bại lớn nhất của Giả Hủ.

Trên thành lầu Mã Dực bắt đầu kích động tâm trạng của binh lính.

“ Đêm hôm khuya khoắt mọi người tụ họp làm gì? Nếu không có chuyện gì, hãy đi giết người đi”.

“ Vì sao phải giết người? Rất đơn giản bởi vì có người giết thủ hạ thân tín của bản tướng quân. Thái Thú Khương Đồng đáng chết đó đã giết thân binh bản tướng quân cử đi chiêu hàng. Hai nước giao tranh không giết sứ giả. Trong khi hấn chỉ là một Thái Thú Hán Dương nhỏ bé. Quả thực hấn đã bức hiếp người quá đáng”.

“Giết người thì đền mạng. Thiếu nợ thì trả tiền. Từ xưa tới giờ vẫn thế”.

“Nếu ai giết thân binh của bản tướng quân, bản tướng quân quyết không tha cho người đó cho dù người đó là Thái Sư đương triều (ngầm chỉ Đổng Trác) bản tướng quân cũng chặt cái đầu chó má của hắn. Dù hắn có biến thành đá, thành sắt bản tướng quân cũng dùng dao chém, dùng chùy đập. Cho dù phải dùng răng cắn thì ta cũng cắn nát thành từng mảnh”.

Dưới lầu thành.

Đứng nghiêm trước trận tiền, Giáo Úy, Đô Úy, quan Tư Mã và tất cả binh lính có thể nghe thấy lời nói chuyện của Mã Dục, ánh mắt binh lính Tịnh châu đột nhiên nóng rực, những binh lính Tịnh châu này đều là những chiến binh dày dạn sa trường. Bọn họ đương nhiên hơn đứt những tân binh mới gia nhập. Kiều dưng thiện chiến, thái độ quan tâm, chăm sóc của người chỉ huy là những điều tối quan trọng trong việc cầm quân.

Mã Dục dù có tiếng là hung ác, giết người không ghê tay nhưng hắn Kiều dưng thiện chiến, cũng nổi danh về việc quan tâm, săn sóc binh lính của mình.

Bởi vì tàn nhẫn, thích giết người, trong mắt sĩ tộc thế phiệt Mã Dục đúng là một đồ phụ. Nhưng vì Kiều dưng thiện chiến, quan tâm tới binh sĩ, Mã Dục lại gần như đạt được tất cả thanh danh trong mắt đám binh lính Hán quân dày dạn kinh nghiệm. Trong đó sáu ngàn binh mã Tịnh châu, vốn trước kia cùng là binh lính Tịnh châu dưới trướng Phương Duyệt trước kia. Nay bọn họ và hai ngàn binh lính Tịnh châu của Phương Duyệt lại cùng đầu nhập dưới trướng Mã Dục.

Sau khi có thánh chỉ của Hán Linh Đế, bọn họ bị buộc phải xuống nam Hà Đông, trở thành bộ hạ của Dương Phụng, thế nhưng Hà Đông khá gần Hà Sáo, bọn họ không khó khăn gì có thể nghe thấy những câu chuyện kỳ lạ về cách cư xử của Mã Dục với tướng sĩ bộ hạ. Chuyện mà các cựu binh Tịnh châu này không ngớt ước ao chính là việc Mã Dục phân chia sáu vạn nữ nô Hung Nô cho ba vạn quân Hán bộ hạ cũ.

Nghĩ tới chuyện mỗi binh lính được phân chia hơn mười nữ nhân cũng khiến cho đám cựu binh này nuốt nước bọt thêm muốn.

Quả nhiên.

Mã Dục vừa nói dứt lời, lập tức có một tên Tư Mã tru lên như sói: “Tướng quân, các huynh đệ đều nguyện ý đi theo người. Chỉ cần tướng quân ra lệnh. Dù cho có nhảy vào núi đao, núi lửa các huynh đệ cũng không cau mày. Con mẹ nó đúng là con lừa để ra con la. Các huynh đệ không có yêu cầu gì, chỉ hy vọng tướng quân đồng ý một đề nghị”.

Mã Dục lạnh lùng nói: “Nói đi!”.

Tên Tư Mã đó nói tiếp: “Hy vọng trong tương lai khi tướng quân thành nghiệp lớn, cũng ban thưởng cho mỗi huynh đệ mấy nữ nhân giống như ba ngàn huynh đệ cũ vậy”.

“Hay!” Mã Dục lớn tiếng nói: “Chỉ cần sau khi bình định Lương châu, các người vẫn còn sống bản tướng quân sẽ đối đãi như với ba ngàn bộ hạ cũ. Mỗi người đều có phần thưởng bách hộ, ban thưởng mười nữ nhân, trâu bò, dê cừu một trăm, năm mươi dặm bãi cỏ trên thảo nguyên. Thế nhưng ta cũng nói trước nếu bản tướng quân chiến bại, các người sẽ không có cái gì hết”.

“Xin tướng quân yên tâm, các huynh đệ nhất định sẽ chiếm được Lương châu”.

“Đúng. Con mẹ nó, liều mạng với chúng”.

” Ngao ngao ngao ~ ”

Nghe Mã Dục hứa hẹn, các binh lính Tịnh châu đều tưởng tượng ra cảnh giàu có của mình, tất cả điên cuồng gào thét như dã thú. Các binh lính phía sau không biết đang xảy ra chuyện gì, sau khi nghe các binh lính phía trước truyền lại ngọn nguồn câu chuyện cũng bắt đầu điên cuồng gào thét. Trong chốc lát đám đông binh lính trong thành Lũng huyện điên cuồng phấn khích, khí thế ngút trời.

Trên địch lầu cách đó không xa, Giả Hủ cảm thấy bùi ngùi.

Nếu nói trên đời này còn có ai có thể so với Mã Dược về việc khích lệ lòng quân, có sở trường động viên và khích lệ các tướng sĩ thì chỉ có hai người. Một người trong đó đã chết, người còn lại chưa ra đời.

Ký thành.

Trên lầu thành đuốc sáng choang, một đội binh lính đi lại tuần tra trên tường thành, có rất nhiều dân chúng chạy lên chạy xuống lầu thành vận chuyển gỗ đá. Từ xa nhìn lại cả tòa thành giống như một Bất Dạ Thành (không ngủ), vô cùng âm ỉ.

Khương Đồng áo giáp chỉnh tề đang đứng trên địch lầu tự mình đốc thúc quân dân chuẩn bị thủ thành.

Khương Đồng gần ba mươi tuổi. Văn không thông, võ không tinh hần hoàn toàn dựa vào thể lực của gia tộc mới được chức Thái Thú Hán Dương, nhưng hần cũng không phải phường ngu ngốc.

Một khi hần đã giết sứ giả của Mã đồ phu, Khương Đồng đã quyết định trở thành kẻ thù của Mã đồ phu. Hần biết không bao lâu nữa đại quân của Mã đồ phu sẽ tấn công thành. Dù gì đi nữa hần không còn đường lùi. Thành còn người còn. Thành mất người mất. Vận mệnh của Khương gia và vận mệnh của dân chúng trong thành có liên hệ mật thiết với Ký thành.

Tỵ Thủy quan.

Sau hai ngày cuối cùng Viên Thiệu cũng thống lĩnh mười tám lộ chư hầu đánh tới ngoài quan ải.

Ném mùi thất bại, Tôn Kiên vác bộ mặt ủ ê tới gặp Viên Thiệu ở đại tướng trung quân xin chịu tội. Viên Thiệu không những không trách tội, chỉ an ủi vài câu, sai Viên Thuật, Tổng Đốc chịu trách nhiệm lương thảo và khí giới cho người mang rượu thịt ngay trong đêm mang tới doanh trại Tôn Kiên

Ngày hôm sau Viên Thiệu thăng tướng thương nghị với mười tám lộ chư hầu, chuẩn bị sắp xếp tướng sĩ tấn công Tỵ thủy quan.

Trong lúc đang thương nghị thì có một tên tiểu giáo vào báo: “ Tướng quân, tướng địch quân Trương Liêu ra khỏi quan ải khiêu chiến”.

Có tình trạng độc giả nghi ngờ chuyện võ tướng đấu tay đôi trong Tam Quốc là không hợp lý. Võ tướng đấu tay đôi tất nhiên không thể quyết định sự thành bại một trận đánh nhưng có tác dụng rất lớn trong việc khích lệ tinh thần binh lính.

Lập tức Viên Thuật trầm giọng hỏi: “ Chẳng lẽ Trương Liêu, Trương Văn Viễn là người bắn chết bộ tướng thân tín của Tôn Văn Đài, đơn độc đấu với Hoàng Cái, Trình Phổ, Hàn Đường ba người?”

Tôn Kiên nghiêng răng nói: “ Đúng là người này”.

Viên Thuật nói: “ Nếu vậy thì không nên ứng chiến”.

“ Chúa công không có gì phải sợ thằng trẻ ranh đó.” Du Thiệp đứng sau lưng Viên Thuật kiêu ngạo lớn tiếng nói: “ Để mặt tướng xuất chiến, chém đầu Trương Liêu dâng lên”.

Viên Thiệu vui vẻ nói: “ Được, hãy mau xuất chiến”.

Du Thiệp lĩnh mệnh đi ra. Bên ngoài lập tức vang lên tiếng chém giết vang trời. Không lâu sau một tên tiểu giáo chạy vào báo: “ Báo ... Du Thiệp tướng quân đánh nhau với tướng địch Trương Liêu, không đầy ba hiệp đã bị đâm ngã nhào xuống ngựa”.

“ Hả?”

Viên Thiệu nghe vậy vô cùng hoảng sợ. Các tướng chư hầu cũng biến sắc.

Một người phía sau Tể Bắc tướng quân Bảo Tín đột nhiên bước ra, lớn tiếng nói: “ Trương Liêu chỉ là thằng trẻ ranh. Mỗ chém đầu nó như trở bàn tay”.

Mọi người nhìn kỹ thì ra đó là em trai của Bảo Tín, Bảo Trung. Bảo Trung mình cao tám thước, lưng hùm, vai gầu, sở trường sử dụng hai thanh cương đao nặng bốn, năm mươi cân, nổi tiếng là người vũ dũng. Viên Thiệu thấy vậy vui mừng sai Bảo Trung xuất chiến. Nhưng chỉ trong chớp lát tên tiểu giáo lại vào báo: Bảo Trung cũng bị Trương Liêu đâm chết.

Viên Thiệu càng giật mình hoảng sợ. Hắn vội hỏi tả hữu hai bên xem có ai dám ra ứng chiến. Một hồi lâu mà không có ai dám ra.

Nhìn thấy các lộ chư hầu đều sợ hãi, Viên Thiệu thở dài nói: “ Đáng tiếc mãnh tướng Nhan Lương, Văn Sứ của ta đang áp tải lương thảo vẫn chưa tới Tỵ Thủy quan. Nếu có được một trong hai người, thăng trẻ ranh Trương Liêu này không đáng ngại nữa”.

“ Tiểu tướng nguyện ý xuất chiến”.

Viên Thiệu vừa thở dài thì từ phía sau Thứ Sử Từ châu Đào Khiêm đột nhiên có một người bước ra. Mọi người nhìn kỹ thì thấy người này thân cao chín thước, mặt đỏ như trái táo, mắt phượng mày ngài, dáng vẻ vô cùng uy vũ, khí phách ngút trời, nhưng chiến bào cũ rách, người không mặc khôi giáp. Viên Thiệu không nhận được hỏi Đào Khiêm: “ Đào công, người này là ai?”

Khi ở Nam Dương đánh dẹp giặc Khăn Vàng, Viên Thiệu đã cùng kẻ vai giết giặc với Quan Vũ dưới trướng Chu Tuyền tướng quân. Nhưng lúc đó Viên Thiệu đường đường là một Giáo Úy, Quan Vũ chỉ là một thủ hạ của thủ lĩnh nghĩa quân Lưu Bị, một tay tiểu đầu mục mà thôi. Viên Thiệu đương nhiên không hạ mình kết giao với Quan Vũ, một người vô danh tiểu tốt vì thế hắn không có ấn tượng gì.

Đào Khiêm nói: “ Người này họ Quan, tên Vũ là huynh đệ kết nghĩa của Lưu Huyền Đức. Vô cùng vũ dũng”.

“ Lưu Huyền Đức?” Viên Thiệu cau mày trong chốc lát, rồi cuộc hấn đã nhớ ra liền hỏi: “ Có phải là hậu nhân của Trung Sơn Tinh Vương, Trác quận Lưu Bị, Lưu Huyền Đức?”

Lưu Bị nghe vậy cuống quýt từ sau Đào Khiêm bước ra, cúi đầu vái chào đáp: “ Đúng là tại hạ”.

268. Chương 199: Giữ Lại Toàn Thân

Cái loại phản phúc vô thường, vong ân bội nghĩa liên quân mười tám chư hầu Quan Đông há có thể thu nhận sao? Nếu như không phải niệm tình hấn là đồng dôi tông thất nhà Hán, giữ thể diện cho Thiên Tử, hôm nay Viên Thiệu đã trục xuất người này ra khỏi đại trướng. Nghĩ vậy Viên Thiệu không để ý tới Lưu Bị khiến cho Lưu Bị mặt mày hớn hờ, định lấy lễ cố giao gặp lại vô cùng xấu hổ.

Viên Thiệu nhìn Quan Vũ, lãnh đạm hỏi: “ Túc hạ làm chức quan gì?”

Quan Vũ thành thật đáp: “ Một tay mã cung”.

“ Hả? Viên Thiệu mượn cớ cười nhạt vẻ khinh thường nói: “ Chỉ là một tay mã cung mà cũng dám đương đương tự đắc đòi xuất trận. Người cho mười tám chư hầu Quan Đông không có người sao? Người đâu, mau đuổi cái đồ ngạo mạn, không biết tốt xấu là gì ra ngoài cho bản tướng quân”.

“ Hả?”

Hai mắt Quan Vũ đột nhiên trừng trừng nhìn Viên Thiệu, chân bước lên hai bước, bàn tay phải to, cứng đã nắm chặt chuôi kiếm, hấn không nói không rằng rút kiếm, dáng vẻ như thể muốn liều mạng.

Viên Thiệu biến sắc hấn vội thối lui ba bước, lớn tiếng quát: “ Người muốn gì?”

Tào Tháo đang thầm nghĩ hoặc trong lòng: Thường ngày Viên Bản Sơ chiều hiền đãi sĩ, tấm lòng rộng mở không giống như bây giờ khí lượng hẹp hòi. Không biết hôm nay vì sao lại khắt khe với người này như vậy? Đang không tìm được câu trả lời thì chợt thấy Quan Vũ và Viên Thiệu xảy ra xung đột, hấn vội bước ra khỏi hàng, đứng che giữa Quan Vũ và Viên Thiệu, kêu lên: “ Bản Sơ, sao không nghe Tháo nói một câu?”

Viên Thiệu đang hoảng sợ vội vàng nói: “ Xin mời”.

Tào Tháo ngó Quan Vũ, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng, hấn khen ngợi: “ Người này tướng mạo đường đường, ra vẻ người có dũng lực, không rõ nguyên nhân tại sao lại chỉ là một tay mã cung?”

Nói rồi Tào Tháo quay đầu lại quát lên: “ Người đâu, mau mang cấm bào của bản quan tới đây”.

Ngay lập tức có một tên tiểu giáo mang kiếm của Tào Tháo tới, Tào Tháo tự mình khoác lên người Quan Vũ. Mọi người định thần nhìn lại thì thấy sau khi Quan Vũ khoác kiếm của Tào Tháo càng phát lộ phong thái uy phong lẫm liệt, Tào Tháo càng vui mừng vỗ vỗ hai tay Quan Vũ khen: “ Vân Trường đúng là một tráng sĩ. Người đâu, mau mang rượu tới đây”.

Lại có một tên tiểu giáo dâng lên một chung rượu. Quan Vũ nhận lấy, uống một hơi cạn rồi ôm quyền nói với Tào Tháo: “ Hãy khoan khoan đãi. Mổ đi rồi sẽ quay lại ngay”.

Nói xong Quan Vũ xoay người đi ra khỏi trướng.

Trong chốc lát âm thanh chém giết nổi lên ngoài trướng. Tướng sĩ Quan Đông reo hò, gào thét cổ vũ ầm ầm như muốn cuốn bay cả đại trướng trung quân. Sau một lúc lâu vẫn chưa thấy có ai quay lại bẩm báo, Viên Thiệu và mười tám chư hầu tất cả đi ra trận tiền. Tất cả nhìn thấy trước trận hai bên, Quan Vũ và một viên tướng trẻ cười chiến mã đang giao tranh.

“ Keng.”

Âm thanh va chạm của kim loại vang lên dữ dội. Thanh Long Đao của Quan Vũ và giáo của Trương Liêu lại va chạm với nhau. Hai chiến mã vượt qua nhau, chiến mã của Quan Vũ lao tới phía trước hơn mười bước mới dừng lại, Quan Vũ nhanh chóng quay đầu lại đã thấy Trương Liêu lại đang giục ngựa xông tới.

Quan Vũ thầm nghĩ người này võ nghệ tuyệt không dưới bản thân hắn, lúc này chỉ có thể dùng kế đà đao. Nghĩ vậy Quan Vũ không chút do dự nữa. Hắn giục ngựa quay về trận. Nhìn thấy Quan Vũ thua trận bỏ chạy, trên Tỵ Thủy quan lập tức vang lên tiếng hò reo ngút trời. tướng sĩ liên quân vừa rồi còn hò reo trợ uy cũng nản lòng yên lặng.

“ Nghịch tặc đừng chạy!” Trương Liêu giục ngựa đuổi theo, trầm giọng quát: “ Hãy để lại mạng đi”.

Trong trận liên quân, Trương Phi vội kêu lên: “ Đại ca, đệ đi giúp nhị ca”.

“ Tam đệ không được lỗ mãng.” Lưu Bị vội la lên: “ Vân Trường chỉ trá bại”.

Quan Vũ một mực giục ngựa chạy về trận nhưng cố ý giảm tốc độ. Mặt trời lui dần về tây, bóng Trương Liêu in dài trên mặt đất. Không cần quay đầu lại Quan Vũ cũng biết Trương Liêu đã tiến tới gần sát. Nhìn thấy Trương Liêu vung giáo đâm tới, Quan Vũ hét to một tiếng, vung đao chém ngược lại. Thanh Long Đao mang theo một luồng sáng lạnh làm người khác phải rét run, nhắm đúng thất lĩnh Trương Liêu chém tới.

“ Cái gì? Kế Đà đao?”

Hai mắt Trương Liêu co rút lại.

Lúc này hai chiến mã sắp áp sát nhau. Dù Trương Liêu muốn thu giáo chống đỡ hay khom người né tránh cũng không kịp nữa rồi. Trước sự sống và cái chết trước mắt Trương Liêu không chút bối rối, trong mắt hắn thoáng xuất hiện một tia dứt khoát cùng thê lương. Đầu ngọn giáo tiếp tục đâm vào lưng Quan Vũ, không quan tâm tới Thanh Long Đao của Quan Vũ đang chém ngang lưng.

Bỗng nhiên trong lúc đó bên tai Trương Liêu vang lên giọng nhắc nhở của Lữ Bố: “ Liệu mạng trên chiến trường, không chỉ cần có võ nghệ. Còn cần có dũng khí để chiến đấu. Thân là võ tướng nếu như thiếu dũng khí thì dù võ nghệ cao cường tới đâu cũng khó tránh được sự diệt vong. Nếu như có dũng khí coi nhẹ cái chết, dũng cảm xông lên, võ nghệ có kém hơn đối phương cũng sẽ có cơ hội nhìn thấy sự sống nơi tử địa”.

Phụng Tiên tướng quân, Trương Liêu sẽ không phụ lời giáo huấn của người.

Giây phút này ánh mắt Trương Liêu vô cùng âm trầm, vừa lạnh như băng vừa ẩn chứa sự dứt khoát, cho dù bị chém thành hai đoạn hắn cũng phải đâm chết Quan Vũ.

“ A?”

Quan Vũ thấy Trương Liêu không né tránh. Đầu ngọn giáo vẫn đâm thẳng vào lưng hắn, trong lòng không khỏi hoảng hốt, hắn nghiêng người né tránh theo bản năng. Cùng lúc Quan Vũ né tránh Thanh Long Đao cũng chệch ra một chút. Rốt cuộc Trương Liêu đang ở cái thế không thể tránh được Thanh Long Đao chém ngang bỗng nghe phốc phốc hai tiếng khê vang lên. Kiếm của Quan Vũ đã bị xé rách, Mũ trụ của Trương Liêu cũng bị Thanh Long Đao chém đứt tua mũ trên đỉnh.

” Hồng hồng hồng ~ ”

Tướng sĩ hai bên trước quan ải đứng nhìn như ngây dại rồi gào như điên cuồng.

Lúc này chiến mã của Quan Vũ và Trương Liêu chạy song song với nhau. Thanh Long Đao và giáo đều là binh khí dài. Cả hai ngay lập tức mất tác dụng. Trái lại đôi tay lúc này mới phát huy hết tác dụng. Quan Vũ hét lớn, quăng Thanh Long Đao. Một tay vươn ra chop lấy dải lụa nơi thắt lưng của Trương Liêu, ý định bắt sống Trương Liêu.

Trương Liêu cũng quăng giáo, vung quyền hung hăng đâm vào mặt Quan Vũ.

” Phó!”

” Phốc!”

Một quyền của Trương Liêu hung tợn nện vào mặt Quan Vũ. Thế nhưng dường như Quan Vũ không cảm thấy gì, nắm tay cầm dải lụa của Trương Liêu kéo mạnh. Trương Liêu vẫn không hề nhúc nhích, chỉ có dải lụa thắt lưng đã bị Quan Vũ xé rách một đoạn. Áo giáp mềm quanh thắt lưng lập tức long ra rơi xuống chân ngựa.

Trong lúc hỗn loạn không biết Quan Vũ lấy đâu ra một thanh đoản đao, nhả thẳng ngực Trương Liêu đâm tới. Trương Liêu vội vung tay nắm chặt cổ tay Quan Vũ định đoạt đoản đao. Hai người ngồi trên lưng ngựa dùng sức co kéo, không chú ý điều khiển giây cương, hai chiến mã hoảng loạn chạy lồng về phía trước, hất tung Quan Vũ, Trương Liêu từ trên yên ngựa xuống.

Quan Vũ, Trương Liêu ngã nhào xuống đất, bốn bàn tay to lớn vẫn bám chặt lấy nhau, cả hai vẫn ở thế giằng co, không phân thắng bại. Chân của hai người đá loạn xạ vào người đối phương. Trong chốc lát áo giáp cứng hộ ngực của hai người đã bị đá vỡ nát. Trên đầu, trên mặt hai người dính đầy bùn đất, trông vô cùng thảm hại.

Lưu Bị sợ Quan Vũ thua vội cùng Lưu Phong giục ngựa ra tiếp ứng, Viên Thiệu cũng thừa dịp thúc quân đánh vào. Phần Trù đang ở trên quan ải quan sát trận chiến lo lắng cho tính mạng của Trương Liêu vội dẫn mấy ngàn quân thiết kỵ Lương châu xuất quan đánh giết. Quân mã hai bên lần lượt cứu Quan Vũ, Trương Liêu về, hỗn chiến một hồi trước quan ải.

Tới khi màn đêm bắt đầu buông xuống hai bên mới thu quân quay về.

Lương châu, Ký thành.

“ Bình bình bình.”

Ba mươi tên lính hung hãn cường tráng phân chia thành ba đội, ngực trần khiêng ba cây gỗ lớn làm chùy phá cổng thành, ba đội thay nhau nện vào cổng thành Ký thành, âm thanh trầm đục, có tiết tấu vang lên không ngừng. Cổng thành Ký thành không còn chắc chắn nữa, nó rung lên bần bật bất kỳ lúc nào cũng có thể bật tung ra.

Sáu mươi sáu tên lính Tịnh châu khác cầm khiên lớn, làm thành một bức tường khiên che chắn phía trên cho đám binh lính đang phá cổng thành, ngăn chặn cơn mưa tên từ trên lầu thành bắn xuống.

“ Bắn xuống”.

“ Đổ dầu lửa xuống”.

Trên tường thành vang lên tiếng khàn khàn của Khương Đồng. Một nồi dầu đun sôi được binh lính mang lên trên lỗ châu mai trên tường thành nhắm đám quân phá cổng thành bên dưới. Bức tường khiên có thể ngăn chặn được cơn mưa tên nhưng không thể nào ngăn được dầu sôi tập kích. Ngoài ba đội cầm tử phá thành còn có sáu mươi tên lính chịu trách nhiệm bảo vệ trong khoảng khắc không kịp xoay sở đã bị dầu sôi dội vào người. Dưới cổng thành lập tức vang lên tiếng rên la thảm thiết không ngừng.

“ Bắn tên. Mau bắn hỏa tiễn đốt hết quân nghịch tặc này, giết hết.” Khương Đồng vừa ra lệnh một tiếng. Hỏa tiễn từ trên thành rào rào bắn xuống. Hỏa tiễn trong chốc lát đã đốt dầu cháy dữ dội. Trên mặt đất

ngoài cổng thành bốc lên các đám lửa. Những tướng sĩ còn chưa chết bỏng vì dầu sôi ngay lập tức bị lửa biến thành ngọn đuốc cháy rừng rực. Trong biển lửa đó chín mươi tên lính rên la thảm thiết.

Bên ngoài Ký thành.

Bóng đêm đen như mực, khoe miệng Mã Dược khê co giật, cánh tay phải hất giơ cao lên, nhẹ nhàng chỉ về phía trước.

Hai ngàn tên trường cung thủ mượn bóng đêm lặng lẽ tiến tới chân thành Ký thành. Ngay sau đó một cơn mưa tên dày đặc bay lên trên tường thành nhắm đầu đám binh sĩ Ký thành ghim xuống. Quân binh quận thủ chưa có nhiều kinh nghiệm lâm trận bất ngờ bị tập kích, nhất thời như lúa mạch bị cắt ngang cây, hàng loạt tên trúng tên ngã nhào. Trên tường thành bỗng chốc vang lên tiếng kêu rên, hò hét không ngừng.

“ Núp đi. Mau núp sau tường chắn. Mau trốn vào địch lâu”.

Khương Đồng tay cầm trường kiếm gào thét khàn cả giọng. Một mũi lang tiễn lạnh như băng từ trên không trung rơi xuống, tàn nhả xuyên thủng cánh tay phải của hắn, Khương Đồng kêu lên thảm thiết, thanh trường kiếm trong tay rơi xuống. Lập tức có hai tên thân binh tiến tới dìu Khương Đồng lánh vào địch lâu. Không có sự chỉ huy của Khương Đồng, tình hình trên tường thành càng hỗn loạn.

Bên ngoài Ký thành, cánh tay phải Mã Dược lại giơ lên cao sau đó nhẹ nhàng chỉ về phía trước.

Bộ binh đông nghịt bất ngờ xuất hiện từ trong bóng đêm. Hai ngàn tên bộ binh chia làm hai mươi đội. Mỗi đội mang hai mươi cái thang mây hướng tường thành Ký thành vọt tới. Quân trường cung Tĩnh châu vẫn tiếp tục bắn hàng loạt tên lên quân thủ thành. Quân thủ thành quá ít nên bị quân cung thủ hoàn toàn áp chế.

“ Rầm, rầm, rầm”.

Tiếng trầm nặng của thang mây áp vào tường thành vang lên. Từ Hoảng buộc chặt dải lụa thắt lưng, tay cầm búa lớn bước lên thang mây trước tiên, phía sau Từ Hoảng hai mươi tên lính cường tráng được chọn lựa cẩn thận bám theo sát gót. Rốt cuộc quân thủ thành bắt đầu có phản ứng, hô hào, gào thét đến khàn cả giọng.

“ Địch quân đánh lên lâu thành rồi”.

“ Người đâu, mau tới đánh giết địch quân”.

“ Trời ơi. Bọn chúng đang xông tới”.

Không phải tất cả binh lính quận thủ đều hèn nhát. Thực ra bọn họ chỉ không được huấn luyện đầy đủ, trang bị thiếu hụt, càng không đủ sự tôi luyện trên chiến trường. Hiện thực tàn khốc này đã gây ra sự chênh lệch về thực lực chiến đấu giữa quân chính quy và quân thủ thành địa phương. Trong lúc quân thủ thành Ký thành chưa kịp phản ứng, Từ Hoảng đã leo lên tới mặt tường thành.

“ Hây!”

Hàn quang lóe lên, chiếc búa khai sơn trong tay Từ Hoảng quét ngang, hai tên lính thủ thành lập tức bị búa chém ngang thành bốn mảnh. Nội tạng, máu huyết bắn tung tóe ra nền thành lâu. Trong ánh đuốc soi sáng trong giống như cảnh địa ngục trần gian. Hai tên lính thủ thành khác vừa chạy tới trước mặt Từ Hoảng sợ hãi cứng đờ người, đao trong tay cũng không thể nâng cao quá thắt lưng. Hàn quang lại lóe lên, hai cái đầu người bay tung lên.

” Hô ~ ”

Từ Hoảng lại chém ra một búa, chém một tên quan quân thủ thành làm hai đoạn. Hắn đang định tiến lên chém đầu một tên quan quân khác thì đột nhiên phía sau truyền đến tiếng gào thê lương của một tên truyền lệnh binh: “ Từ Hoảng tướng quân. Chúa công có lệnh”.

Từ Hoảng cầm búa, quay đầu lại, uy phong lẫm liệt quát lên: “ Nói mau!”

Tên lính truyền lệnh nói: “ Chúa công có lệnh. Ai mặc áo giáp giết. Tay cầm binh khí giết. Mặc quan phục giết. Gia tộc giàu có, nhà giàu có cướp phá. Ngân khố của quan phủ cướp. Không được tự ý lạm sát bá tánh vô tội. Ai tự ý giết hại thường dân vô tội tay không tác sát, giết hết”.

“ Chúa công!” Trong mắt Từ Hoảng hiện lên sự xúc động. Mã Dục thực sự hiểu được tâm trạng của Từ Hoảng. Nhất là trong cơn thịnh nộ khủng khiếp của mình, Mã Dục vẫn có thể yêu thương tính mạng của bách tính trăm họ, thực sự đáng quý. Từ Hoảng đột nhiên quay lại nhìn tướng sĩ Tịnh châu đang điên cuồng chém giết, giọng nói của hắn bỗng nhiên vang lên đồng dục: “ Ba quân tướng sĩ nghe lệnh”.

“ Binh!”.

Cùng lúc đó một tiếng động lớn vang lên. Cánh cổng Ký thành đang lung lay rồi cuộc đã đổ sập xuống, cổng thành mở ra. Binh lính Tịnh châu vốn đang sốt ruột đứng đợi bên ngoài cổng, không nhịn được nhất thời ào ào chen chúc nhau tiến vào thành giống như thác lũ chảy qua miệng cống. Giây phút này bọn chúng không phải là người nữa, bọn chúng đã trở thành dã thú. Hai mắt tròn tròn phát ra thú tính, mồm ngoác rộng hò hét, lộ ra hàm răng nanh đỏ như máu dã thú.

Trong lúc đó giọng nói của Từ Hoảng vẫn vang lên như sấm: “ ...

“ ...tự ý lạm sát bách tính vô tội, giết người tay không tác sát, tất cả đều trảm”.

Trước bình minh.

Ký thành, phủ nha Thái Thú.

Từ Hoảng, cả người nhuốm máu sải bước vào đại sảnh, hắn tiến tới trước mặt Mã Dục, ôm quyền đồng dục nói: “ Tham kiến chúa công”.

“ Ủ” Mã Dục khẽ gật đầu, hắn trầm giọng hỏi: “ Tình hình thế nào rồi?”

“ Tất cả quân thủ thành ngoan cố dựa vào nơi hiểm yếu chống cự đã bị quét sạch. Toàn thành đã nằm trong tay quân ta. Trong thành có hơn mười phú hộ, toàn gia già trẻ cùng với toàn gia tộc của Khương Đồng có hơn hai ngàn người đã bị các tướng sĩ tận giết, tất cả tài sản cũng bị cướp hết. Còn nữa tuy chúa công đã có nghiêm lệnh không được tàn sát dân chúng vô tội, thế nhưng ...”.

“ Không cần phải ấp a ấp úng. Nói đi”.

“ Thế nhưng vẫn có một số tướng sĩ không tuân thượng lệnh. Mạt tướng đã chém đầu chúng”.

“ Ủ. Nên như thế. Khương Đồng còn sống hay đã chết?”

“ Khương Đồng đã bị mạt tướng bắt giữ”.

“ Tốt!” Mã Dục nghiêng răng nói: “ Dem Khương Đồng tới”.

Từ Hoảng quay đầu lại, vẫy tay rồi trầm giọng nói: “ Mang Khương Đồng vào”.

Ngay lập tức có hai tên lính Tịnh châu cao lớn vạm vỡ áp giải Khương Đồng vào trong đại sảnh. Hai tay Khương Đồng bị trói, trên cánh tay phải vẫn còn cắm một nửa mũi tên, trên mặt hắn cũng có vết máu. Hắn ngẩng đầu đi vào đại sảnh, khẽ hừ một tiếng. Ánh mắt hắn nhìn thẳng, không thèm nhìn Mã Dục.

Trong mắt Mã Dục hiện lên sát cơ, hắn trầm giọng hỏi: “ Túc hạ có phải là Thái Thú Hán Dương Khương Đồng?”

Khương Đồng lãnh đạm nói: “ Hà có gì mà hỏi nhiều lời?”

Mã Dục vung vẩy roi ngựa trong tay, quát hỏi: “ Vì sao ngươi giết hại binh lính của ta?”

Khương Đồng chửi ầm lên: “ Nghịch tặc! Thất phu! Đồ phụ! Quân vô thần, không cha không mẹ. Đồ súc sanh. Ta hận không thể ăn thịt ngươi, uống máu ngươi. Ngươi còn hỏi tại sao ta giết hại tướng sĩ của ngươi ư?”

Mã Dục chưa từng bị nhục mạ thế này. Hắn vô cùng tức giận, cổ họng hắn phát ra một câu lạnh băng: “ Kéo ra ngoài, lăng trì sau đó ném cho chó ăn”.

” Tuân lệnh!”

Hai tên lính rống lên như hổ, rồi kéo Khương Đồng đi. Hai mắt Khương Đồng giận dữ như muốn vỡ ra, mồm không ngớt chữm mắmg, hắnh vừa bị kéo ra ngoài đại sảnh, đột nhiên bóng người cao gầy của Giả Hủ tiến vào, hắnh cao giọng nói: “ Chúa công, chậm đắh”.

Mã Dượcg nói: “ Văn Hòa có gì muốn nói?”

Giả Hủ nói: “ Khương Đồng chết là đáng nhưng sao chúa công không để hắnh toàn thắh?”

Mã Dượcg cau mày hỏi: “ Để hắnh chết toàn thắh?”

“ Đúmg ...” Giả Hủ mỉm cười. “ Hủ còn muốn dùng hắnh vào việc khác”.

Mã Dượcg nói: “ Nếu như thế, cứ theo ý Văn Hòa đem treo cổ hắnh”.

269. Chương 200: Độc Sĩ Thậtt Độc

Nhậtt đượcg cấp báo, Mã Dượcg vội triệu Giả Hủ đến nghị sự.

Mã Dượcg nói sơ lược qua nội dung trong thư cho Giả Hủ, nói: ” Văn Hòa, Phương Duyệt vừa phái người đến đây cấp báo.”

Giả Hủ tiếpp lấy trúc giản, vội mở ra xem, sau đó trầm tư một lúc, rồi nói: ” Chúa công, quân của Hoàng Phủ Kiềnn ít ỏi, thêm bốn ngàn binh mã của Vương Hoằnh cũng không đủ gây uy hiếpp, còn nếu Đốgg Trắcg muốn điều quân từ Lạc Dương đến, thì đừgg mơ đến việc trong vòng một thắgg đến đượcg Lương Châu, hiện nay Lũgg Huyên có đượcg Phương Duyệt tướng quân tọa trấn thì có thể nói là vững như Thái Sơn.”

“ Ừm.” Mã Dượcg gắtt đầu, nói: ” Hoằnh Phủ Kiềnn, Trương Tú, bọn chúng chẳng qua cũng chỉ là những tên tiểu nhắnn, dốtt trên gắtt dưới, bốn tướng quân cũng chẳng để bọn chúng vào mắt, nhưng điều bốn tướng lo lắng chính là thế cục của Hắnh Dương, hiện nay Ký Thắnh - Khương gia đắh bị diệt tộc, việc này nếu như truyền ra ngoài, thì sợ rằng những thắnh thủ trong quận sẽ ngoạnn cổ chốgg cự.”

Giả Hủ đặt tay lên trán, thắmm nghĩ may mà ba ngàn lang kỵ của Cú Đốtt tướng quân đắh cắt đứt liên lạc giữa Ký Thắnh với bên ngoài, ngoài trừ quân đội, thì cho dù là một con chuột cũng đừgg hòng chuồnn ra khỏi Ký Thắnh đượcg, chứ đừgg nói chỉ đến việc từ bên ngoài lên vào, cho nên tạm thời tin tức bên trong thắnh vẫn còn chưa truyền ra ngoài.

Bắtt quá, lời này của Giả Hủ chưa nói với Mã Dượcg.

Mã Dượcg cũng không phải thần tiên, hiểnn nhiên là không đốánn đượcg tâm tư của Giả Hủ, nên nói tiếpp: ” Mườii ba thắnh của quận Hắnh Dương, Lũgg Huyên kiềnn có nhất Ký Thắnh, Lượcg Dương đắh chiếm đượcg, còn mườii thắnh khác thì muốn phá thắnh dễ như trở bàn tay. Nhưng bản tướng lo lắng một điều, nếu như cứ đứgg quân công thắnh, chiếm đắtt lần lượt như thế, nếu muốn chiếm đượcg của Hắnh Dương thì cũng tốn từ mườii ngày đến nửa thắgg, vậy thì muốn công phá Lương Châu thì sẽ không biết đến năm nào thắgg nào!”

Giả Hủ nói: ” Chúa công trước tiên hãy dẫn đại quân đánh thắgg đến Tương Vũ, tiếnn công Lũgg Tây, Hắnh Dương thì cứ giao cho Hủ giải quyết sau.”

Mã Dượcg nói: ” Trước tiên lấy Hắnh Dương sau đó tấn công Lũgg Tây, đây là sách lược đắh sớm địnhh ra, Đốgg Hoằnh, thái thú của Lũgg Tây, tên tặtt tử đó là tâm phúc của Đốgg tặtt. Cùgg với Ngườii Phụ cùgg nằm toàn quyền về quân sự, chính trị của Lương Châu, bọn người Lý Cư, Quách Hạo, Diềnn Ôn chẳng qua cũng chỉ là quân dắtt ngựa cho Đốgg Hoằnh, chỉ cần giết đượcg Đốgg Hoằnh, thế lực của Đốgg tặtt ở Lương Châu sẽ lắmm vào tuyệt cảnh quần long vô thủ, từ đó, quân ta có thể ung dung ứng phó, công phá các nơi, việc bình địnhh Lương Châu cũng là việc trong tầm tay.”

Giả Hủ nói: ” Chúa công có thể nhanh chóng dẫn đại quân xuất chínhh, Hủ chỉ cần Cú Đốtt tướng quân và ba ngàn lang kỵ lưu lại Ký Thắnh. Trong vòng mườii ngày có thể khiến cho hào tộc của mườii thắnh còn lại trong Hắnh Dương buộc phải đầu hàng.”

“Ồ?” Mã Dục vui vẻ nói: “Nếu vậy thì bốn tướng quân sẽ rửa mắt đợi xem.”

Giả Hủ mỉm cười, nói: “Hủ nhất định không nhục mệnh.”

“Chúa công! Chúa công ở đâu?”

Hai người đang thương nghị thì đột nhiên giọng của Từ Hoảng ở bên ngoài vang lên vang dội. Mã Dục, Giả Hủ nghe tiếng quay đầu lại, một bóng người chợt xuất hiện ở trước cửa. Từ Hoảng, thân mặc thiết giáp, từ ngoài bước nhanh vào, thấy Mã Dục liền khấu đầu bái kiến, quỳ xuống không đứng dậy, Giả Hủ thấy sắc mặt của Từ Hoảng ngưng trọng, liền đoán rằng Từ Hoảng đến đây là vì dân chúng trong thành.

Mã Dục vội tiến đến nâng Từ Hoảng dậy, nói: “Công Minh, sao lại thế?”

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Giả Hủ, Từ Hoảng cúi đầu xuống đất, nói lớn: “Hoảng lần này đến là để xin tướng quân cứu mạng cho tám ngàn bách tính trong thành.”

Mã Dục nghi hoặc: “Xin ta cứu mạng?”

“Đúng vậy!” Từ Hoảng buồn bã nói: “Vừa rồi mặt tướng dò xét trong thành. Phát hiện ra dân chúng trong thành đều có vẻ sợ hãi, nấp ở trong nhà không dám ra khỏi cửa, mái không có khói, gà chó im tiếng. Mặt tướng cảm thấy kỳ lạ nên liền bắt hai tên vô lại đến tra hỏi một phen, mới biết thái thú của Hán Dương là Khương Đồng vì thủ thành mà đã thu hết toàn bộ lương thực, thịt khô, gia súc của dân chúng sung công. Cái ăn của dân chúng hiện nay đều do quan phủ cấp xuống.”

“À ...” Mã Dục gật đầu, nói: “Thế thì sao?”

Từ Hoảng nói: “Nay Ký Thành đã bị quân ta công phá, đại hộ trong thành đều bị cướp sạch, những gì quan phủ chiếm lấy đã bị chúng ta chuyển thành quân lương, dân chúng trong thành giờ đây không còn gì cả, nên rất lo lắng.”

Mã Dục nhíu mày, nói: “Thì ra là như thế!”

Đây đúng là một việc phiền toái, bây giờ nếu vận chuyển phần lớn quân lương từ bản doanh ở Hà Sáo đến ba mươi sáu trại người Khương ở Tiểu Thanh sơn, rồi từ Tiểu Thanh sơn đến Lũng Huyền, rồi đến Ký Thành thì phải qua được quận An Định, mà hiện nay An Định còn nằm dưới sự khống chế của quân Đồng Trác, bởi vậy, nếu vận chuyển thì việc rất bất tiện, cần phải phái đại quân đi theo hộ tống.

Mã Dục huyết tẩy Ký Thành, thứ nhất là vì báo thù cho huynh đệ Hắc Ngưu, Hắc Hổ, và cũng nhân cơ hội này lung lạc quân tâm Tịnh Châu, và một mục đích khác nữa là nhân cơ hội này cướp lấy lương thảo quả bọn môn phiệt, đại phú trong thành làm quân lương. Tính rằng sau khi huyết tẩy Hán Dương, cướp lấy lương thảo xong thì chỉ ít cũng có thể duy trì quân lương trong nửa tháng.

Nhưng tám ngàn bách tính không phải là con số nhỏ, muốn duy trì sinh kế cho tám ngàn dân, vậy sẽ tốn bao nhiêu lương thực?”

Giả Hủ mỉm cười, tiến đến, nói: “Công Minh tướng quân không cần lo, việc này chúa công đã có an bài!”

Mắt Mã Dục chớp lên một cái, trong lòng mặc dù không hiểu nhưng vẫn không lên tiếng.

“Ồ!” Từ Hoảng vui vẻ nói: “Chúa công đã có an bài?”

“Đúng vậy!” Giả Hủ thần nhiên nói: “Chúa công giết người vô số, nhưng mà những người bị giết đều là quân nhân và bọn man di, không hề đồ sát dân chúng vô tội của đại Hán chúng ta, đương nhiên chúa công cũng sẽ không ngồi nhìn mà không để ý đến tám ngàn dân trong thành. Việc này vốn là cơ mật, chỉ có chúa công và Hủ đây biết được, nhưng Công Minh tướng quân có lòng trắc ẩn như thế, khí tiết khiến người khác kính nể, vì thế mới nói ra.”

Từ Hoảng nói: “Nguyện nghe chỉ giáo.”

Giả Hủ nói: “Thế cục hiện nay rất hung hiểm, nghịch tặc Đồng Trác có thể phái đại quân đến bất kỳ lúc nào, vì thế chúng ta phải toàn lực ứng phó, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất giải quyết chiến sự của Lương Châu, cho nên không thể rút ra nhiều binh lực đến bảo vệ cho tám ngàn dân này, nếu như để mặc

cho họ rời đi, chỉ sợ cũng khó tránh cảnh chết đói tha hương, vì thế, chúa công quyết định tạm thời đưa tám ngàn dân này đến ba mươi sáu khương trại, vài ngày sau mới tiến vào Hà Sáo bảo vệ.”

Từ Hoảng cảm khái: ” Chắc bách tính cũng biết, ly hương đến Hà Sáo cũng là tình huống bất đắc dĩ. Chủ công nhân từ, thương cảm dân chúng, mặt tướng khắc ghi trong lòng, vừa rồi có điều mạo phạm, xin chúa công giáng tội.”

Mã Dục nói: ” Bất tất như thế, Công Minh một mực trung thành, cũng là vì nghĩ cho bách tính, có tội gì chứ!”

Giả Hủ nháy mắt ra hiệu với Mã Dục, Mã Dục hiểu ý, nói với Từ Hoảng: ” Có có một chuyện, Công Minh đến vừa đúng lúc.”

Từ Hoảng ôm quyền, nói liền: ” Xin nghe chúa công sai khiến.” Mã Dục nói: ” Ta muốn thống lĩnh đại quân tấn công Lũng Tây, Công Minh hãy dẫn bốn ngàn tinh binh Hà Đông đi tiên phong, tấn công Tương Vũ, bốn tướng quân sẽ tự thống lĩnh đại quân đến liền sau đó.”

Từ Hoảng vội nói: ” Mặt tướng tuân lệnh!”

...

Ngoài Tỵ Thủy Quan.

Đại doanh của liên quân mười tám lộ Quan Đông. Trong đại trưởng của chủ soái Viên Thiệu.

Thuần Vu Quỳnh kích động chạy vào, hướng Viên Thiệu nói: ” Chúa công, tin tốt! Hai vị tướng quân Nhan Lương, Văn Sứ đã áp tải ba vạn thạch lương thực đến bên ngoài doanh trại.”

“Ồ?” Viên Thiệu mừng rỡ, nói: ” Nhan Lương, Văn Sứ đã đến?”

Thuần Vu Quỳnh lại nói: ” Điền Phong tiên sinh cũng đến.”

Viên Thiệu mừng rỡ nói: ” Nguyên Hạo (Tên chữ của Điền Phong) cũng đến? Nếu được Nguyên Hạo góp mưu, việc phá Thủy Quan sẽ dễ như trở bàn tay, ha ha ha ...”

Cùng lúc đó, đại doanh Tào Tháo.

Tào Hồng bước nhanh, tiến vào đại trưởng, hướng Tào Tháo, nói: ” Tham kiến chúa công.”

Tào Tháo đang cúi đầu viết, thấy Tào Hồng đến thì đứng dậy, nói: ” Tử Liêm, đến rồi à?”

Tào Hồng nói: ” Phụng mệnh chúa công, áp tải ba ngàn thạch lương thảo đến, may mắn không làm nhục mệnh.”

” Tốt, tốt, tốt.” Tào Tháo nói liên tục.” Nguyên Nhượng đang thảo phạt tặc khấu ở Thái Sơn. Chiến sự như thế nào rồi?”

Tào Hồng nói: “Hai vị tướng quân, Nguyên Nhượng (Hạ Hầu Đôn), Diệu Tài (Hạ Hầu Uyên), được hai vị tiên sinh, Trần Cung và Tuân Du phụ tá, đều suất lĩnh đại quân đánh vào tận bên trong quận Thái Sơn. Sau khi Kế Tàng bị phá, tặc Tôn Quan, Duẩn Lễ đã dẫn quân đầu hàng. Còn lại lực bộ tặc khấu ở Thái Sơn cũng không nhảy nhót được quá vài ngày nữa.”

Tào Tháo nói: ” Ừm, thế thì tốt.”

Tào Hồng nói: ” Nhưng hiện liên quân mười tám lộ Quan Đông cùng phạt quốc tặc Đổng Trác. Khi nào chúa công mới để cho mỗ và Tử Hiếu xuất chiến?”

Tào Tháo cười nói: ” Ha ha, không vội không vội, bây giờ vẫn chưa đến lúc.”

“Hử?”

Tào Hồng nghe được thì giống như lạc trong sương mù, với đầu óc đơn giản của Tào Hồng thì không nghĩ ra được dụng tâm của bậc gian hùng Tào Tháo này được. Tào Tháo cũng không giải thích nhiều, chỉ nói với Tào Hồng: ” Sau khi Tử Liêm quay về quận, thì sẽ cùng với Tử Hiếu (Tên chữ của Tào Nhân) gia tăng

huấn luyện sĩ tốt, rồi để Văn Nhựt (tên chữ của Tuân Úc), Trọng Đức (tên chữ của Trình Dục) chuẩn bị binh khí, công cụ công thành, không được mắc sai lầm.”

Tào Hồng nói: ” Hồng lĩnh mệnh, xin cáo lui.”

Tào Hồng vừa rời đi là có một thân binh vào trưởng báo: ” Chúa công, có Lưu Bị và nghĩa đệ Quan Vũ đến tham kiến.”

”Ồ, Lưu Huyền Đức? Vân Trường?” Thần sắc của Tào Tháo biến đổi, vội nói: ” Mau mau cho mời, ây, để ta đích thân nghênh đón...”

...

Lương Châu - Ký Thành

Đưa mắt nhìn xuống khoảng không, Giả Hủ vận một bộ thanh sam, chấp tay đứng trên đầu thành, khắp nơi không hề có một cơn gió thổi qua, ánh nắng mặt trời thì gay gắt, thân ảnh thon dài của Giả Hủ như một bóng ma bao phủ đầu tường Ký Thành, dưới ánh mặt trời gay gắt như muốn thiêu đốt mà mơ hồ ẩn hiện một cổ hàn ý.

Từ khi Giả Minh một người bà con, vì không lo được áo cơm nên từ quê nhà Cô Tàng đến đây tìm Giả Hủ nương tựa, Giả Hủ mới biết được quê nhà đã gặp kiếp nạn hồ kỵ, người nhà chết hết, chỉ còn lại một mình Giả Minh. Trong lòng đau đớn, nên giữ Giả Minh ở lại bên cạnh, xem như tâm phúc.

Trong tiếng bước chân lẹp xẹp, Giả Minh yên lặng đi lên thành, cung kính hô: ” Huynh trưởng.”

“À...” Giả Hủ nhẹ nhàng vuốt cằm. Quay lại hỏi: ” Chúa công đã suất lĩnh đại quân xuất chinh?”

Giả Minh nhẹ đáp lời: ” Vâng.”

Một màn sát khí lơ mơ ẩn hiện trên trán của Giả Hủ, Giả Hủ thản nhiên nói: ” Nói thế, thì cũng nên động thủ rồi.”

Trong mắt Giả Minh hiện lên vẻ không đành lòng, lại nghi vấn hỏi: ” Huynh trưởng, chẳng lẽ không thể không giết không được sao? Nhưng đó là tám ngàn bách tính, tay không tác sắc đó!”

”Vi huynh cũng không muốn giết chết bọn họ, không có ai lại vô duyên vô cớ mà giết người! Nếu như không phải tình thế bắt buộc thì ai lại có thể làm chuyện thương thiên hại lý như thế?” Giả Hủ nói xong thì dừng lại một chút, thần sắc trở nên âm trầm, trong lòng cũng xót xa, nói: ” Nhưng, đáng tiếc là vi huynh thật sự không tìm ra lý do để không giết bọn họ.”

” Vì quân lương sao?” Giả Minh nghi hoặc, hỏi: ” Tám ngàn bách tính, thật sự sẽ ảnh hưởng đến việc cung cấp quân lương cho đại quân của chúa công sao?”

” Quân lương?” Giả Hủ lãnh đạm nói: ” Đương nhiên không phải là vì quân lương.”

” Vậy là vì cái gì?”

” Vì thanh danh của chúa công!”

” Sao? Thanh danh?”

” Đúng, thanh danh!” Giả Hủ trầm giọng: ” Tám ngàn người này đã trải qua đêm công thành, tướng sĩ Tịnh Châu huyết tẩy Ký Thành, chuyện đồ sát toàn bộ môn phiệt trong thành làm sao có thể giấu được? Nếu như không diệt trừ tận gốc hậu hoạn, mọi khổ tâm của vi huynh sẽ như nước chảy về biển đông, việc chủ công huyết đồ sỹ tộc sẽ truyền khắp thiên hạ, đến lúc đó thì còn ai muốn về dưới trướng của chúa công nữa?”

Giả Minh nói: ” Nhưng nếu tám ngàn người vô tội bị tiêu thất, thì sỹ tộc khắp Hán Dương chẳng lẽ lại không nghi ngờ?”

” Nhị đệ đã lo lắng quá nhiều rồi.” Trong mắt của Giả Hủ thản nhiên xẹt qua một tia sát ý thâm thúy. Lờ mờ nói: ” Trong lúc nguy cấp, bọn sỹ tộc đó chỉ lo lắng đến lợi ích của mình, làm sao mà bận tâm đến sinh

tử tồn vong của những người bần khổ? Hơn nữa hai quân giao chiến, dân chúng bị thương vong nhiều như thế là chuyện xưa nay cũng có.”

~~~~~
Giả Minh im lặng.

Giả Hủ lại nói: ” Chỉ cần có thể để bọn họ tin tưởng sự an bài của vi huynh. Tin rằng chúa công không có huyết tẫn sĩ tộc của Ký Thành, mà chỉ giết chết kẻ cầm đầu là Khương Đồng, sĩ tộc trong thành chỉ bị đẩy đến Há Sáo sung làm thứ dân, bọn sĩ tộc đó thấy được có cơ hội bảo toàn tính mạng, thậm chí là bảo toàn lợi ích của gia tộc thì sẽ đến quy hàng. Kể từ đó, danh tiếng của chủ công có thể được bảo toàn.”

” Còn về phần tám ngàn người đến ba mươi sáu khương trại, sau đó là đến Hà Sáo, sẽ không còn ai quan tâm nữa.”

Giả Minh nói: ” Đã có thể giết toàn bộ dân chúng vô tội trong thành, chẳng lẽ những tướng sĩ Tịnh châu tham dự cuộc tàn sát này lại không tiết lộ chuyện này ra sao? Trên đời này không có việc gì là giấu mãi được cả, rồi cũng sẽ có người biết. Tuyệt đối đừng làm mà. Huynh trưởng, hãy nghĩ lại, nghĩ lại đi!” Giả Hủ nói: ” Bây giờ chiến sự Lương Châu đang khẩn cấp, tướng sĩ của Tịnh Châu ngoài việc ở ngoài chiến trường ra thì chỗ còn lại chính là trong quân doanh. Căn bản là không có cơ hội tiếp xúc với sĩ tộc Lương Châu, chờ sau khi chiến sự của Lương Châu chấm dứt. Trước tiên không nói đến sáu ngàn tướng sĩ này còn có thể còn lại bao nhiêu người, cho dù có may mắn sống sót thì bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không thể trở lại Lương Châu.”

” A!” Giả Minh hô lên thất thanh: ” Chẳng lẽ ngay cả sáu ngàn tướng sĩ Tịnh châu này huynh trưởng cũng muốn ...”

” Không.” Giả Hủ lắc đầu: ” Chuyện không phải như ngươi nghĩ. Vi huynh cho dù có tàn nhẫn thì cũng không xuống tay với người của mình. Sáu ngàn tướng sĩ này nếu còn sót sống thì cũng sẽ sống quãng đời còn lại ở một nơi cách xa nơi này cả ngàn dặm.” (Mã Dục đã đáp ứng với sáu ngàn tướng sĩ của Tịnh châu, sau khi bình định Lương Châu thì sẽ phong bọn họ là bách hộ)

Giả Minh nhú mày: ” Nhưng việc này chúa công có biết không?”

” Chúa công cũng không biết, đây đều là chủ ý của vi huynh.” Giả Hủ nói: ” Chúa công thân là quân chủ, có vài sự việc luôn phải thân bất do kỷ. Không thể xuống tay làm được, mà lúc này, cần đến chính là những người như chúng ta có thể xuống tay! Tóm lại, chỉ cần có thể giúp cho hùng đồ đại nghiệp của chủ công, không việc gì vi huynh không dám làm. Cho dù có mang tội danh thiên thu thì có sao?”

” Huynh trưởng...”

Giả Minh thì thào nói một tiếng, khóe mắt đã ướt, nếu không phải vì khổ tâm của Giả Hủ mà cảm động thì cũng là vì tám ngàn bách hộ vô tội của Ký Thành mà rơi lệ.

Thần sắc của Giả Hủ trở lại bình thường, cuối cùng nói: ” Nhị đệ.”

Giả Minh chấp tay thi lễ, nói: ” Vâng.”

” Mau thu tất cả thi thể của sĩ tộc trong thành lại, sau đó lựa trong tám ngàn người kia, những người có vóc dáng tương tự, thay hoa phục của sĩ tộc cho bọn họ, sau đó sai người áp dẫn đến đây!” Giả Hủ nói đến đây thì dừng lại, hai mắt lộ vẻ tàn nhẫn, nói tiếp: ” Còn nữa, mau gọi Cú Đột tướng quân đến đây.”

” Tuân lệnh.”

Giả Minh khom lưng vái chào, xoay người rời đi.

Giả Hủ búi người thở dài một hơi, xoay người nhìn lên bầu trời bao la. Hai mắt cũng ươn ướt, người không phải là cỏ cây, ai có thể vô tình được? Nếu như không phải bất đắc dĩ, thì ai lại nguyện ý làm việc trái với đạo trời như thế? Nhưng ‘sĩ vi tri kỷ giả tử’ (Kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết). Nếu như không phải được Mã Dục trọng dụng thì chỉ sợ đến bây giờ Giả Hủ vẫn chỉ là một tiểu lại cáo bệnh vô danh.

Trượng phu xử thế, có việc nên làm có việc không nên làm, đáng kiên quyết thì phải kiên quyết, há có thể như lòng dạ nữ nhân, ngại ngại ngừng ngừng!

Không lâu sau, phía sau vang lên tiếng bước chân trầm trọng.

Giả Hủ nghe thấy thì xoay người lại, Cú Đột đang đi thẳng lên thành, nhìn vóc người hùng tráng của Cú Đột, bên hông còn có một thanh loan đao sắc bén, khoe miệng của Giả Hủ lơ mơ hiện lên một nụ cười lạnh, để Cú Đột và ba ngàn tướng sĩ Ô Hoàn đến làm đao phủ, đó là vô cùng thích hợp.

Cú Đột ôm quyền, nói lớn: " Mặt tướng tham kiến quân sư."

" Ừm." Giả Hủ gật đầu, lạnh nhạt nói: " Cú Đột tướng quân, có người nào nhân lúc đêm tối lên ra khỏi thành?"

Cú Đột nói: " Tuyệt đối không có!"

" Vậy có người ngoài vào thành?"

" Cũng không có."

" Tốt." Giả Hủ nói: " Ttuyên lệnh cho binh lính cẩn thận canh gác bốn cổng, phái thêm binh tuần tra trên thành, ngoài thành cũng phải thêm nhiều người trinh sát, cảnh giới, trước bình minh ngày mai, nghiêm cấm bất kỳ kẻ nào xuất nhập thành, cũng không cho bất kỳ sinh vật nào ở gần Kỳ Thành trong vòng năm dặm, nếu không, mang đầu đến đây!"

Cú Đột ôm quyền, nói lớn: " Mặt tướng tuyệt không nhục mệnh!"

...

Tầng sáng. Bình minh ló dạng,.

Trước Tỵ Thủy Quan là một vùng mênh mông, nương theo ánh rạng đông, Viên Thiệu, Điền Phong, Hứa Du được Nhan Lương, Văn Sú, Cúc Nghĩa, Thuần Vu Quỳnh cùng với mấy trăm thiết vệ hộ vệ leo lên một ngọn núi hiểm trở, từ trên núi nhìn xuống, chỉ thấy bên trong Thủy Quan sáng rực, sĩ tốt đi tuần đều đặn, rộn ràng, ồn ào nhưng lại ngay ngắn trật tự.

Điền Phong nhìn một lúc lâu, bùi ngùi nói: " Phàn Trù phòng thủ cẩn thận, Tây Lương binh tuy ít nhưng lại kiên dũng, thiện chiến, nếu liên quân muốn từ chính diện mà tấn công vào ải, thì tử thương trầm trọng."

Viên Thiệu mơ hồ nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Điền Phong, không khỏi vội hỏi: " Nguyên Hạo đã có cách phá quan?"

Điền Phong vuốt vuốt râu, nhìn sang chư tướng Nhan Lương, Văn Sú và Viên Thiệu nói: " Chúa công và chư vị tướng quân lưu tâm quan sát địa thế của Tỵ Thủy Quan, có phát hiện gì không?"

Viên Thiệu và chư tướng đưa mắt nhìn, chỉ thấy dưới vòm trời mà một mảng mênh mông, căn bản là không thấy rõ được địa thế, chỉ thấy bóng những đỉnh núi cao đen kịt, mây mù lượn quanh, tầng tầng lớp lớp, làm gì có chỗ nào kỳ lạ? Mọi người nhìn một lúc lâu mà cũng không thấy được gì, chỉ có hai mắt của Hứa Du sáng lên, hình như có phát hiện gì.

Điền Phong mỉm cười: " Chẳng lẽ chúa công và chư vị tướng quân không phát hiện ra, địa thế của Tỵ Thủy Quan rất thấp?"

" Hử"

" Ồ?"

Chư tướng và Viên Thiệu lưu tâm quan sát lần nữa, quả nhiên phát hiện, địa thế của Tỵ Thủy Quan rất thấp, chỉ là nằm ở giữa hai ngọn núi hiểm trở. Từ Quan Đông đến Lạc Dương thì chỉ có một quan đạo duy nhất nằm uốn lượn trong sơn cốc, Tỵ Thủy Quan tọa lạc trong sơn cốc, còn liên quân mười tám lộ thì nằm ngay sát đường đến Lạc Dương.

Nhưng Viên Thiệu và chúng tướng vẫn khó hiểu, địa thế của Tỵ Thủy Quan thấp thì có liên hệ gì? Văn Sú đầu óc đơn giản, lên tiếng hỏi: " Lời của quân sư thật kỳ lạ, địa thế của Tỵ Thủy Quan thấp thì có liên hệ gì với việc phá quan? Chẳng lẽ đợi ông trời cho mưa lớn, ngập qua tường thành?"

” Trời mưa dĩ nhiên là không thể ngập được tường thành Tỵ Thủy Quan, nhưng ...” Điền Phong nói đến đây thì dừng lại, rồi đưa ngón tay chỉ về phía bắc của Tỵ Thủy Quan, mỉm cười, nói: ” Chúa công và chư vị tướng quân nhìn về phía bắc xem, đó là cái gì?”

” Hử?”

“ Hà Thủy! (Tên gọi thời xưa của Hoàng Hà)

Mặt tướng đã hiểu! Cúc Nghĩa bình tĩnh, hiểu rõ, hăng hái nói: ” Chẳng lẽ quân sư muốn dẫn nước Hà Thủy để phá quan?”

” Ba!”

Viên Thiệu hào hứng vỗ tay một cái, nói lớn: ” Tuyệt, đúng là tuyệt diệu!”

270. Chương 201: Nước Ngập Tỵ Thủy Quan

Viên Thiệu hỏi: “ Nhưng sao?”

Điền Phong nói: “ Một khi phá đê tất gây nên nạn hồng thủy. Đến lúc đó chẳng những Tỵ Thủy quan ngập trong nước mà xung quanh mấy trăm dặm cũng biến thành một biển nước. Dân chúng cư ngụ ở những vùng đó sẽ gặp tai ương. Vì thế trước khi phá đê, Phong cho rằng phải đào một con kênh dẫn nước, đắp một con đê ở chỗ sơn khẩu hiểm yếu để ngăn nước, khống chế hồng thủy gây ra lụt lội”.

“ Ài, Nguyên Hạo quá lo xa” Viên Thiệu không đồng tình: “ Đánh trận mà lo không giết người sao? Coi như nước sông gây lụt lội, xung quanh Tỵ Thủy quan mấy trăm dặm cũng chỉ có mấy vạn dân chúng. Chết thì cứ để chết, luyến tiếc làm gì? Điều quan trọng nhất hiện nay là phải mau chóng công phá Tỵ Thủy quan, Hồ Lao quan, đại quân nhanh chóng áp sát Lạc Dương, giải nguy cho Thiên Tử. Những việc khác không thể quá để tâm tới”.

Điền Phong còn muốn khuyên giải, Viên Thiệu đã phát tay áo nói: “ Việc này coi như đã định. Nguyên Hạo không cần nhiều lời”.

Hứa Du nhân cơ hội nịnh Viên Thiệu: “ Làm đại sự không được câu nệ tiểu tiết. Chúa công thực anh minh”.

Điền Phong im lặng không nói gì nữa.

Ký thành.

Hai mắt Cú Đột đỏ ngầu, mặt đầy mồ hôi, hần đi tới trước mặt Giả Hủ nói giọng ồm ồm: “ Quân sư, mặt tướng may mắn không làm nhục mệnh”.

Giả Hủ nghe vậy người run lên, trong mắt thoáng qua sự buồn rầu, hần hít một hơi thật sâu rồi nói: “ Tập trung tất cả thi thể lại, dùng nhiều củ khô và cỏ khô, lập tức đốt đi, sau đó phá hủy tường thành, hỏa thiêu toàn bộ thành. Dù ai may mắn trốn thoát cũng không còn cơ hội bỏ trốn ra ngoài”.

Cú Đột trả lời: “ Tuân lệnh”.

“ Ừ” Giả Hủ gật đầu, hần nói tiếp: “ Hãy phái mười kỵ mã tới đây nghe lệnh”.

Cú Đột lĩnh mệnh rời khỏi. Một lát sau mười kỵ mã phi ngựa tới. Giả Hủ lấy mười ống tre đựng thư tín đã chuẩn bị trước lần lượt đưa cho mười kỵ mã sau đó hần lần lượt phân phó hướng di chuyển tới các huyện: Hiển Thân, Dự Đạo, Bình Tương, Tây Huyền, Thành Kỷ, A Dương và Hán Dương.

Huyện Bình Tương.

Huyện lệnh Tịnh Tổ là một sĩ tộc địa phương. Tịnh gia cũng là một gia tộc lớn ở Bình Tương.

Lại nói sau khi nhận được thư báo của Giả Hủ, Tịnh Tổ vội cho vời Huyện úy, Huyện thừa tới thương nghị. Huyện úy, Huyện thừa cũng là sĩ tộc bản địa, gia sản giàu có. Sau khi hành lễ, Huyện lệnh Tịnh Tổ nói với Huyện úy và Huyện thừa: “ Nhị vị đại nhân, vừa rồi quân sư thân tín của Mã Lương châu phái người đưa thư tới, hai vị xem đi”.

“ Hả?”

Huyện úy thuận tay cầm phong thư, mở ra xem qua. Huyện thừa hỏi: “ Trong thư nói gì vậy?”

Tĩnh Tổ nói: “ Trong thư nói Thái Thú Hán Dương Khương Đồng không tuân thượng lệnh của Thứ Sử đại nhân, cam tâm tình nguyện làm tay chân cho Quốc tặc Đồng Trác, nổi giáo cho giặc, giúp kẻ xấu làm điều ác, tội không thể dung thứ. Thế nhưng Mã Lương châu không muốn làm hại gia tộc Khương Đồng. Tuy rằng Ký thành sĩ tộc đã từng giúp Khương Đồng thủ thành, giết hại không ít binh lính của Mã Kinh Châu, Mã Kinh Châu không vì thế mà giết hại dân chúng trong thành, chỉ chuyển sĩ tộc toàn thành ra Hà Sáo, phế xuống làm thứ dân”.

Huyện úy thở dài nói: “ Chuyện này cũng đã dự đoán rồi. Còn nói Mã Ký châu chỉ giết Khương Đồng còn biếm sĩ tộc toàn thành tới Hà Sáo làm thứ dân coi như cũng đã nhân từ lắm rồi. Nếu đổi là người khác chỉ e già trẻ lớn bé Khương gia khó có thể bảo toàn tính mạng, mà sĩ tộc toàn thành e cũng bị giết hết”.

Tĩnh Tổ thở dài nói: “ Trong thư còn viết cho chúng ta thời hạn ba ngày để dâng thành. Nếu không Mã Lương Châu sẽ thống lĩnh đại quân tấn công. Chẳng biết ý của hai vị đại nhân thế nào?”

Lúc này Huyện thừa cũng đã xem xong thư. Nghe vậy ông ta liền hỏi ngược lại: “ Hiện nay con rể của Đồng tặc là Ngưu Phụ đã chết. Quân bản bộ không chết cũng đầu hàng. Các quận Lương châu đã như rắn mất đầu, Mã Lương châu binh cường tướng mạnh, khí thế đương thịnh. Huyện lệnh đại nhân có cho rằng đồ trẻ ranh Đồng Hoàng có thể đánh bại Mã Lương châu, vẫn hồi thế cục Lương châu không?”

Tĩnh Tổ nói: “ Không thể nào”.

Huyện úy nói: “ Lúc này nói thế hãy còn quá sớm. Nếu Đồng Trác có thể điều đại quân Ti Đãi cứu viện Lương Châu. Hơn nữa Kim Thành, Lũng Tây, Bắc Địa, An Định, Trương Dịch các quận vẫn còn quân phòng thủ, Đồng Hoàng chưa chắc đã thất bại. Theo ý hạ quan, chúng ta cứ đợi nửa tháng nữa, đợi khi thế cục đã rõ ràng hãy quyết định, vậy có được không?”

Tĩnh Tổ nói: “ Bản quan cũng muốn đợi nửa tháng nữa nhưng Giả Hủ tiên sinh chỉ cho hạn ba ngày. Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Huyện thừa suy nghĩ hồi lâu rồi cắn răng nói: “ Theo ý hạ quan, chúng ta dứt khoát dâng thành. Nếu không đầu hàng, sau ba ngày chúng ta sẽ gặp họa diệt thân. Ít nhất chúng ta có thể bảo toàn thành trì, bảo toàn tính mạng của dân chúng. Cái này gọi là giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt, giữ được gia sản, vợ con mới là quan trọng, không biết nhị vị đại nhân nghĩ sao?”

Huyện úy bùi ngùi nói: “ Cũng chỉ còn cách đó thôi”.

Tĩnh Tổ gõ gõ ngón tay nói: “ Tốt. Nếu hai vị đại nhân đã quyết định như thế, bản quan sẽ viết lá thư phúc đáp dâng thành cho Giả Hủ tiên sinh”.

Huyện thừa, Huyện úy đồng thanh nói: “ Vậy cũng được”.

Liên tục trong vòng ba ngày các thành trì khác cũng nhận được thư của Giả Hủ. Các huyện cũng phản ứng giống như huyện Bình Tương. Mặc dù cục diện Lương châu vẫn chưa rõ ràng. Nhưng tình thế quận Hán Dương không thể cứu vãn được nữa. Nếu như không hàng phục Mã Dục thì sẽ rước họa diệt thân. Còn như hàng phục thì có thể bảo toàn được mọi sự.

Chỉ cần không phải là đứa trẻ ngốc, ai cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Lúc đó sắp đặt của Giả Hủ đã phát huy tác dụng. Nếu như không phải Giả Hủ dùng kế giết người diệt khẩu. Một khi tin tức về sự thật huyết đồ Ký thành lộ ra ngoài, các Huyện lệnh sĩ tộc các huyện trong quận Hán Dương sẽ có cớ lo lắng. Đến lúc đó trước mắt bọn họ chỉ có một con đường.

Khi đó đầu hàng cũng chết, chống cự lại cũng chết. Vậy sao không nhất định chống lại Mã đồ phu, nếu chờ được tới khi viện quân của Đồng Trác tới thì vẫn còn một con đường sống.

Thế nhưng vì độc kế của Giả Hủ, tình thế quận Hán Dương đã xoay chuyển hoàn toàn.

Sau khi huyện Bình Tương dâng biểu dâng thành trước tiên, chín huyện còn lại cũng lần lượt dâng thành. Chỉ trong vòng ba ngày, mười ba thành trong quận Hán Dương đều lần lượt rơi vào tay Mã Dục. Giả Hủ một mặt cho khoái mã báo tin vui cho Mã Dục, một mặt dò xét, vỗ về các quan lại, sĩ tộc cũ ở các thành trì, tất cả vẫn được Giả Hủ giữ nguyên quyền hành.

Huyện lệnh Bình Tương Tịnh Tổ dâng biểu dâng thành trước tiên, được Giả Hủ thăng lên chức Thái Thú Hán Dương.

Thái Thú Ký Thành Khương Đồng bị xử tử, sĩ tộc toàn Ký thành bị biếm ra Hà Sáo làm thứ dân. Tin tức mười thành trong quận Hán Dương đầu hàng trong vòng ba ngày nhanh chóng lan ra các quận huyện xung quanh.

Thái Thú Lũng Tây Đồng Hoàng, Thái Thú Kim Thành Diêm Ôn, Thái Thú An Định Hoàng Phủ Kiên, Thái Thú Bắc Địa Lý Cư, Thái Thú Trương Dịch Quách Hạo vô cùng tức giận, thế nhưng có hai Thái Thú lại lâm vào thế khó xử. Một trong hai người đó là Thái Thú Vũ Uy Phó Tiếp, người còn lại là Thái Thú Vũ Đô Pháp Chính.

Đêm khuya, trong phủ nha của Vũ Uy Thái Thú.

Phó Tiếp hỏi gia tướng thân tín Tưởng lão quan: “Lão quan, người đã điều tra chính xác rồi chứ?”

Tưởng lão quan nói: “Lão gia, việc này còn có thể sai sao? Tiểu nhân trốn trong đám đông nhìn rất rõ ràng, không thể nhầm được. Thái Thú Hán Dương Khương Đồng đã tới thăm lão gia ở phủ nhiều lần. Tiểu nhân đã nhìn thấy Khương đại nhân ít nhất cũng mười mấy lần. Chẳng nhẽ còn nhận lầm ư?”

“Nói vậy thì Khương Đồng đã bị sát hại?”

“Đã chết, chết rồi” Tưởng lão quan nói: “Khương đại nhân bị trói trên cột, có các binh lính đưa đi diễu quanh đường phố. Rất nhiều dân chúng chạy ra xem nhưng bị quân lính ngăn cản, không cho tới lại gần xem. Thế nhưng vẫn có người ném đá, uế vật vào thi thể Khương đại nhân. Thực sự rất thê thảm. Thế nhưng thảm hại hơn vẫn là hơn mười dòng họ sĩ tộc cùng hai ngàn người kia, dù là nam phụ lão ấu, nữ nhân hay hài tử đều bị buộc vào một sợi dây, để binh lính dùng roi đưa đi”.

“À” Phó Tiếp thở dài nói: “Khương Đồng cũng coi như hảo bằng hữu của bản quan, không ngờ lại rơi vào kết cục như vậy. Thế nhưng Mã đồ phụ chiếm Ký thành lại không giết hại dân chúng trong thành, giữ lại mạng sống của hai ngàn người của mười mấy họ sĩ tộc trong thành là ngoài dự liệu của bản quan”.

Tưởng lão quan nói: “Giết hại dân chúng thì cũng đã giết rồi, tuy nói giữ lại mạng sống của hơn hai ngàn người trong họ sĩ tộc trong thành nhưng bách tính khác trong thành lại gặp tai họa, tất cả đều bị đám binh lính hổ lang Tịnh châu chém giết. Hiện tại Ký thành cũng đã bị đám binh lính hổ lang này thiêu đốt được hơn mười ngày rồi”.

Phó Tiếp thở dài nói: “Đó không phải là chuyện chưa từng xảy ra. Chiến tranh vốn phải giết người. Cũng khó trách những binh sĩ đó điên cuồng giết người để phát tiết nỗi hận trong lòng. Binh lính Tịnh châu cũng mới hàng phục Mã Dục không lâu, Mã Dục chưa chắc đã chế ngự được. Mã Dục có thể giữ được tính mạng của hơn hai ngàn người của mười mấy sĩ tộc trong thành cũng là tốt quá rồi”.

Dù sao Phó Tiếp cũng xuất thân sĩ tộc, ông ta cũng biết tới nỗi khổ của dân chúng. Chỉ khi nào quyền lợi của dân chúng và sĩ tộc mâu thuẫn với nhau thì bản năng quý tộc sĩ tộc lại xuất hiện.

Mây đen dày đặc trên bầu trời Tỵ Thủy quan.

Phàn Trù nghi hoặc nói với Trương Liêu ở bên cạnh mình: “Văn Viễn, tại sao mấy ngày nay liên quân lại im lặng thế nhỉ? Không có ai tới khiêu chiến, cũng không phái binh tới công thành. Thực sự rất kỳ quái”.

Trương Liêu nói: “Điều khó hiểu là liên quân tự nhiên lại triệt thoái về phía sau mười dặm, lại còn chuyển doanh trại lên đóng hai bên sườn núi”.

”Khách lạt lạt ~”

Hai người đang nói chuyện với nhau, chân trời âm u phía trước xẹt một tia chớp, phía trước Tỵ Thủy quan chợt phát ra một tiếng sấm trời long đất lở. Phàn Trù bất ngờ giật nảy mình, hấn ngẩng đầu mắng: “Ông

trời thật đáng chết. Mưa liên tục đã ba ngày, hôm nay còn muốn mưa nữa. Nếu vẫn tiếp tục mưa, Tỵ Thủy quan sẽ bị nước bao phủ”.

“ Hả? Chìm trong nước? Dời doanh trại lên trên sườn núi. Chìm trong nước? Chìm trong nước!” Trương Liêu đột nhiên la to lên: “ Ai da đại sự hỏng rồi. Không hay rồi, liên quân muốn dẫn nước ngập quan”.

“ Cái gì?” Phàn Trù ngạc nhiên hỏi: “ Dẫn nước ngập quan? Nước từ đâu tới?”

Trương Liêu chỉ tay về phía bắc nói, trầm giọng nói: “ Nước từ phương bắc tới. Sông Hà Thủy”.

“ Hà Thủy?” Phàn Trù nghe vậy run bắn người, hấn hoảng hốt nói: “ Hà Thủy!”.

“ Âm, âm, âm”.

Phàn Trù đang giật mình hoảng hốt thì đột nhiên hấn cảm thấy tường thành quan ải hùng vĩ rung lên, hấn mơ hồ nghe thấy tiếng sấm, nhưng hình như không giống tiếng sấm. Bỗng nhiên hấn quay nhìn tả hữu hai bên, phát hiện ra sắc mặt tướng sĩ và Trương Liêu vô cùng khiếp sợ, nháo nhác nhìn xung quanh, hình như muốn tìm ra nơi phát ra âm thanh đó.

“ Nhìn kìa. Tướng quân mau nhìn.” Trong lúc đó một tên tiểu giáo tinh mắt chỉ ngón tay về phía trước, thê lương hét lên: “ Phía trước. Trong sơn cốc phía trước có cái gì đó?”

“ Hả?” Phàn Trù, Trương Liêu cùng quân thủ thành rối rít quay đầu nhìn về hướng sơn cốc bên ngoài quan ải. Ngay lúc đó ánh chớp lóe lên, trong nháy mắt cảnh tượng trong cốc hiện ra, chỉ thấy một màu sáng bạc, một ngọn sóng khổng lồ như một con Cự Long đang lao tới, từ phía sơn cốc nhỏ hẹp tuôn về Tỵ Thủy quan.

Ngay lập tức tường thành Tỵ Thủy quan hùng vĩ bắt đầu rung lên. Trong đất trời phát ra những âm thanh đinh tai nhức óc. Tất cả vô cùng kinh hoàng, hai tên lính nhất gan đã bị rung động của tường thành hất tung xuống dưới.

“ Nước. Đại hồng thủy”.

“ Nước sông tràn tới”.

“ Hồng thủy đã tới”.

“ Chạy mau. Mọi người chạy mau. Không chạy là chết đó”.

Ngay lập tức trên quan ải xảy ra một sự hỗn loạn. Hơn mười tên lính không may bị đám đông hỗn loạn đẩy ngã xuống chân tường thành. Trương Liêu ghé lưng công Phàn Trù đang sợ ngây người, chạy xuống chân tường thành, đi ngay tới chuồng ngựa. Tất cả chiến mã ở đó cũng đang náo động, điên cuồng thúc vào hàng rào chắn bên ngoài. Bầu không khí tràn ngập sự hoảng loạn giống như ngày tận thế đã tới.

” Cáp!”

Trương Liêu đặt Phàn Trù lên lưng một chiến mã sau đó hấn cưỡi dây cương, vỗ vào mông chiến mã. Chiến mã bị đau hí lên một tiếng bi thương, tung bốn vó chạy đi, mang theo Phàn Trù. Trương Liêu cưỡi dây cương chiến mã của mình, nhảy lên ngựa, hướng Hồ Lao quan giục ngựa chạy như điên.

Trước tình thế hiện tại hai chủ tướng Phàn Trù, Trương Liêu không thể quan tâm tới binh lính của mình nữa.

Trên đỉnh một ngọn núi cao xa xa, mười tám lộ chư hầu đang đứng nghiêm trang nhìn xuống.

Ánh chớp chói mắt lại lóe lên, soi sáng đỉnh núi. Tào Tháo đang đứng trong đám người đó đột nhiên quay đầu, âm trầm theo dõi văn sĩ cao gầy, phong thái nho nhã đứng sau Viên Thiệu, Điền Phong. Người này là danh sĩ Hà Bắc, Điền Phong, vừa mới tới đã dâng kế dẫn nước phá Tỵ Thủy quan, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Phía sau Viên Thiệu, hai mắt Điền Phong khép hờ, sắc mặt vô cùng thống khổ.

Mặc dù sắc trời mờ mịt, u ám khó có thể nhìn rõ mọi vật nhưng hình như Điền Phong có thể thấy rõ một cảnh tượng bi thảm sau khi phá đê dẫn nước. Xung quanh Tỵ Thủy quan mấy trăm dặm dân chúng gánh

chịu nạn hồng thủy đang rên la kêu khóc. Nhà cửa đổ sập, gia súc bị cuốn trôi, hoa màu ngập chìm trong nước. Người thân chia lìa. Tất cả đã kết thúc.

Lạc Dương, phủ Thái Sư.

Đồng Trác đang ở phủ đệ thiết tiệc Thái Úy Dương Bư, Đại Hồng Lư Chu Hoán cùng Tư Đồ Vương Doãn, nghĩa tử Lữ Bố, quân sư Lý Nho cũng đang tham gia bồi tiếp. Mặc dù ngoài Tỵ Thủy quan đang xảy ra chiến trận nhưng ở thành Lạc Dương lại có màn ca múa mừng cảnh thái bình. Hàng ngày Đồng Trác đều triệu tập thân tín hoặc mời Vương công đại thần tới phủ yến tiệc.

Rượu đã ba tuần, bữa tiệc đang lúc cao hứng, bất chợt bộ tướng Triệu Sầm của Đồng Trác vội vã chạy vào đại sảnh, hoảng hốt nói: “Chúa công. Đại sự hỏng rồi”.

Đồng Trác giật mình hỏi: “Chuyện gì mà hoảng hốt vậy?”

Triệu Sầm không đáp, hấn đưa mắt nhìn Dương Bư, Chu Hoán, Vương Doãn, Đồng Trác vội la lên: “Ba vị đại nhân không phải là người ngoài. Nói mau đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Sầm hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tỵ Thủy quan đã bị mười tám lộ liên quân Quan Đông công phá”.

” Hả?”

” Cái gì?”

“Thật thế không?”

Đồng Trác, Lữ Bố, Lý Nho cả ba gần như nhảy dựng lên. Trong khi đó thần sắc Dương Bư, Chu Hoán lộ vẻ nghiêm trọng, chỉ có ánh mắt Vương Doãn hiện lên một tia khó hiểu rồi biến mất, tay vuốt râu, trầm tư suy nghĩ. Không ai biết ông ta đang nghĩ cái gì?

Lý Nho là người đầu tiên tỉnh táo lại, hấn trầm giọng hỏi: “Tỵ Thủy quan địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, lại có Phàn Trù, Trương Liêu nhị vị tướng quân chỉ huy. Tuy không dám nói vững như bàn thạch, nhưng tử thủ trong vòng trên một năm tuyệt đối không phải là chuyện quá khó khăn. Tại sao mới chỉ hơn mười ngày đã bị mười tám lộ liên quân công phá?”

Triệu Sầm nói: “Quân sư không biết chứ nếu chỉ dựa quân tấn công chính diện. Mười tám lộ liên quân Quan Đông không thể nào công phá Tỵ Thủy quan chỉ trong vòng hơn mười ngày, không ngờ liên quân lại phá đê tả ngạn Hà Thủy, dẫn nước sông chảy ngược vào Tỵ Thủy quan. Địa thế Tỵ Thủy quan thấp, nên nhanh chóng bị nước sông dâng lên biến thành một biển nước mênh mông. Mười tám lộ liên quân Quan Đông lúc này mới công phá được Tỵ Thủy quan”.

“Trương Liêu, Phàn Trù còn sống hay đã chết? Đồng Trác vội la lên. “Đại quân trấn giữ Tỵ Thủy quan đâu?”

Triệu Sầm buồn bã nói: “Nhị vị tướng quân đều không việc gì thế nhưng ba vạn đại quân chỉ còn có ba ngàn kỵ binh sống sót, tất cả tướng sĩ còn lại đều táng thân nơi biển nước”.

~~~~~

“Cái gì?” Đồng Trác than thở: “Tình nhuệ. Quân Lương châu tình nhuệ của bản tướng quân”.

Lý Túc trầm tư giây lát rồi nói với Đồng Trác: “Tỵ Thủy quan đã bị phá. Hiện tại chỉ còn Hồ Lao quan có thể ngăn cản mười tám lộ liên quân. Nhưng ở Hồ Lao quan chỉ có Thôi Liệt tướng quân cùng ba ngàn quân bộ binh trấn thủ, ngoài ra còn ba ngàn kỵ binh mới rút về từ Tỵ Thủy quan, e rằng cũng không chống đỡ được mười tám lộ liên quân kia. Chúa công hãy mau tăng thêm viện quân”.

271. Chương 202: Điều Binh Khiển Tướng

Trường An.

Tiếng vó ngựa dồn dập phá tan sự tĩnh lặng của con phố dài.

“Hí Luật Luật”

Tiếng ngựa hí lanh lảnh mà thê lương trôi qua, mười mấy người cười những con tuấn mã to khỏe đứng sừng sững trước phủ của tư lệ hiệu úy Chung Do. Mười mấy kỵ sĩ xuống ngựa, xông thẳng vào trong cửa phủ. Hai binh sĩ canh cửa kinh hãi muôn phần, chặn trước cửa phủ nghiêm nghị nói: “ Kẻ nào to gan dám tùy tiện xông vào phủ của hiệu úy đại nhân?”

Kẻ dẫn đầu đoàn kỵ sĩ người cao bảy thước, mặt rộng tai to, trông rất hung tợn trợn mắt lạnh lùng trợn mắt nhìn hai binh sĩ canh cửa, từ trong lỗ mũi bức bội hắt ra một hơi rất mạnh, sát khí đằng đằng quất lớn: “ Cút ngay, đừng có đại mà cản đường bốn tướng quân.”

“Cheng! Cheng! Cheng!”

Mười mấy cận vệ đứng đằng sau vị võ tướng này đã lăm lăm gươm giáo từ trước, kiếm đã tuốt khỏi bao tự lúc nào, trước khi hai binh sĩ này kịp phản ứng, những lưỡi gươm sắc bén sáng lóa đã kề trên cổ. hai binh sĩ hồn bay phách lạc, không dám có phản ứng gì. Vị tướng quân cầm đầu thở nhẹ một tiếng rồi phất tay áo đi vào.

Tại đại sảnh nội phủ, Chung Do đang triệu tập Dương Thu, Trình Ngân, Lý Kham, Trương Hoàn, Hầu Tuyển và Tả Phùng Dực Tổng Dực nghị sự nên không nghe thấy tiếng bước chân. Ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một vị võ tướng khí thế ngang tàng mang vẻ cát bụi dặm trường bước vào. Chung Do nhìn kỹ mới biết đó chính là thuộc hạ đặc lực của Đồng Trác đại tướng quân Từ Vinh.

“ Từ Vinh tướng quân?”

Chung Do ngạc nhiên đứng dậy, có chút lúng túng khi không ngờ Từ Vinh lại đến nhanh như vậy. Theo tính toán của Chung Do, phải mất ít nhất là mười ngày thì Từ Vinh mới có thể đi từ Tỉnh Châu đến Trường An được. Nhưng nào ngờ mới chỉ qua năm ngày, Từ Vinh đã tới được Trường An rồi, sớm hơn dự tính của ông đến tận năm ngày.

Dường như đoán được sự nghi hoặc của Chung Do, Trình Ngân và chư tướng, Từ Vinh thản nhiên nói: “ Chung Do đại nhân và chư vị tướng quân không cần kinh ngạc, bản tướng quân chỉ là đi đường tắt qua Thượng Quận mà đến thôi.

“ À?” Chung Do thất thanh nói: “ Thượng Quận chẳng phải là địa bàn của Mã Đồ Phu sao? Ngộ nhỡ...

“Quân tình khẩn cấp, không để tâm tới quá nhiều chuyện như vậy!” Từ Vinh khoát khoát tay, nhìn thẳng vào Chung Do nói: “ Chung đại nhân, xin lập tức báo tình hình mới nhất của Lương Châu cho bốn tướng quân, lúc này đại quân của Mã Đồ Phu đã đến đâu rồi? Mười quận Lương Châu vẫn nằm trong sự kiểm soát của quân ta chứ?”

Chung Do sắp xếp lại suy nghĩ, nói: “ Nếu tướng quân đã thắng thắn như vậy thì hạ quan cũng không giấu giếm nữa, lúc này tình thế của Lương Châu đã vô cùng nguy cấp, Hán Dương đã thất thủ, Vũ Uy thái thú Phó Tiếp, Võ Đô thái thú Pháp Chính thái độ mập mờ, rất có khả năng đã đầu hàng Mã Đồ Phu.”

“ Đáng lo hơn là Mã Đồ Phu đã từ bỏ hoàn toàn sách lược chiếm thành giữ đất truyền thống của mình, mà thi triển sách lược tiến quân thần tốc, chỉ huy quân xông thẳng về Lũng Tây. Lũng Tây tuy có tám ngàn tinh kỵ của Công Tử Hoàng, nhưng thủ hạ của Mã Đồ Phu có tận hai vạn đại quân, lại có thêm một vạn hàng binh của Từ Hoảng, thực lực chênh lệch nhau quá xa, tình cảnh vô cùng nguy hiểm.”

Từ Vinh thất thanh nói: “ Nếu đã vậy, hãy tức tốc dùng khoái mã truyền tin đến cho Công Tử Hoàng, lập tức tập trung tất cả binh lực phòng thủ hai tòa thành lớn Lâm Thao và Dịch Đạo, những thành nhỏ không cần phải giữ nữa.”

Chung Do nói: “ Tướng quân yên tâm, năm hôm trước hạ quan đã phái khoái mã truyền tin đến cho Công Tử Hoàng rồi.

“Hả?” Từ Vinh thở phào nhẹ nhõm, hỏi từ tốn: “ tình hình các quận còn lại thì sao?

Chung Do nói: “ Các quận còn lại vẫn nằm trong tầm kiểm soát của quân ta, nhưng có điều những thành trì quân ta phải trấn giữ quá nhiều, binh lực bị phân tán quá mỏng, rất dễ bị Mã Đồ Phu công kích riêng lẻ.”

“ Ừ.” Từ Vinh ngừng lại một chút rồi lại hỏi: “ Thành Trường An hiện có bao nhiêu binh mã?”

Chung Do nói: “ Có tám ngàn bộ binh, một vạn năm ngàn kỵ binh.”

Từ Vinh đi qua đi lại, đột nhiên dừng bước, nói với Chung Do: “ Từ chiến lược của Mã Đồ Phu có thể đưa ra kết luận, lần đến Lương Châu này hẳn không phải để chiếm đoạt thành trì, mà mục đích chính là tiêu diệt sinh lực của quân ta. Nếu vậy, quân ta cũng không cần phải cố thủ từng thành trì một nữa. Lập tức dùng khoải mã đưa thư đến cho 3 vị đại nhân Hoàng Phủ Kiên, Lý Cư, Quách Hạo, lập tức dẫn quân áp sát quận Vũ Uy, sau khi đại quân tiến vào Cô Tang, lập tức giam lỏng Phó Tiếp, sau này binh mã của tứ quận và kỵ binh Sơn Đan nằm dưới sự chỉ huy của Hoàng Phủ Kiên đại nhân.”

Chung Do nghe vậy ánh mắt khẽ thay đổi, trong mắt không khỏi bộc lộ sự tán thưởng, thầm nghĩ Từ Vinh không hổ là đại tướng hàng đầu của Đông Trác, trong thời gian ngắn như vậy mà đã nghĩ ra được kế sách ứng phó, không có kinh nghiệm mấy chục năm chinh chiến nơi sa trường thì không thể nghĩ nổi những điều như vậy.

Trình Ngân cùng chư tướng thoát đầu nghi hoặc, nhưng sau một hồi suy nghĩ cũng đồng loạt tỉnh ngộ. Về binh lực việc quân đội cố thủ Lương Châu vốn dĩ không thể chiếm ưu thế, nếu phân chia binh lực giữ toàn bộ thành trì, rất dễ bị Mã Đồ Phu tiêu diệt. Nếu phân chia binh lực khó tránh khỏi thành mất người chết, vậy thì tại sao không tập trung toàn bộ binh mã lại quyết chiến một trận với Mã Đồ Phu?

Nếu như bại trận, kết cục cũng không thể tệ hơn. Nhưng nếu thắng trận, có thể thay đổi hoàn toàn cục diện Lương Châu.

Dương Thu không nhịn được sự phấn khởi trong lòng, hỏi: “ Vậy chúng ta thì sao, chúng ta phải làm gì?”

Từ Vinh mất lộ ra vẻ hàn quang, trầm giọng nói: “ Chư vị tướng quân có thể thống soái tinh binh bản bộ cùng bốn tướng quân kéo đến quận Vũ Đô. Trước tiên đoạt lấy binh quyền trong tay Pháp Chính, sau đó tiến lên phía bắc về Lũng Tây ở hợp quân với Công Tử Hoàng, quyết một trận sống mái với đại quân chủ lực của Mã Đồ Phu.”

Chung Do nhắc nhở: “ Tướng quân, quân ta thực sự không nên giáp chiến với Mã Đồ Phu, chỉ cần cầm chân đại quân của Mã Đồ Phu ở Lũng Tây khoảng chừng một tháng, liên quân Tây Vực của Vương Uyên đại nhân sẽ kéo tới. Đến lúc đó mọi ngả đường rút lui của Mã Đồ Phu sẽ bị cắt đứt. Sau đó ba lộ đại quân hợp sức tấn công, chắc chắn sẽ khiến Mã Đồ Phu chết không có chỗ chôn.”

“ Ủ!” Từ Vinh gật gù đầu, trầm tĩnh nói: “ Điều này ta cũng đã nghĩ đến.”

Y Ngô, Tây Vực phủ Trưởng sử

Trưởng sử Tây Vực Vương Uyên, là con của Trưởng sử Vương Kính dưới thời Hoàn đế triều trước, là con nuôi Trưởng sử Trương Yển dưới triều Linh đế. Vương Uyên trưởng thành ở Tây Vực, Trung Bình năm thứ ba, Trương Yển bị bệnh mà mất, Vương Uyên được làm trưởng sử, để hóa giải ân oán giữa Xa Sư tiền bộ và hậu bộ đã kết duyên, lấy một công chúa của hậu bộ Xa Sư quốc làm thê tử.

Năm sau sinh hạ được con trai cả, đặt tên là Vương Song.

Thời Hán Hiến đến tháng sáu năm Kiến An (năm một trăm tám tám sau công nguyên), thái sư Đông Trác lấy danh nghĩa thiên tử truyền tin khẩn cấp tám trăm dặm đến Y Ngô, lệnh cho Vương Uyên hỏa tốc liên kết nghĩa binh ba mươi sáu tiểu quốc Tây Vực, xuất quân đến Lương Châu thảo phạt nghịch tặc Mã Dục. Vương Uyên không dám chậm trễ, gấp rút cử tám trăm tinh binh tiền trạm tiến về Đôn Hoàng, đồng thời lệnh cho mười bảy nước tiền bộ Xa Sư, hậu bộ Xa Sư của đại Hán - Giao Thiện, Thiện Thiện xuất binh tụ hợp.

Đầu tháng bảy, Xa Sư cùng các nước Thiện Thiện gồm tổng cộng năm vạn kỵ binh vượt qua Ngọc Môn quan tiến vào địa phận Lương Châu, chính thức bắt đầu nhúng tay vào hỗn chiến quân phiệt Trung Nguyên.

Đêm khuya thanh vắng, thành Lũng Huyền hùng vĩ được bao bọc trong những làn sương mù mịt, mờ mịt mang.

Bất chợt, một tràng tiếng ngựa hí dồn dập từ xa lại gần, tức tốc tiến tới, phá tan cảnh sắc ban đêm, hai tên lính canh trên địch lầu lập tức cảnh giác, núp sau lỗ châu mai nhìn vọng ra bên ngoài thành, chỉ thấy ngoài thành cảnh sắc thê lương, gió vẫn vũ, một cái bóng mờ hồ ẩn ẩn áp sát cổng thành.

“ Ai vậy?”

“ Đứng lại!”

“ Nếu không đứng lại, chúng ta sẽ bắn tên đó!”

Lính canh trên địch lầu hét lớn, kỵ sĩ thần tốc lao đến không dám chậm trễ, dùng hết sức bình sinh thắng ngựa lại, chồm ngồi bên hông vọt lên một tiếng ngựa kêu thảm thiết, phải mất hai nhịp mới có thể hãm được ngựa lại, người kỵ sĩ trên lưng ngựa ánh mắt mỗi một, sắc mặt tái nhợt. Trên lưng bị một mũi tên cắm xuyên qua, đuôi tên rung lên nhẹ nhẹ trong làn gió đêm se lạnh.

Máu từ sau lưng kỵ sĩ chảy ra ròng ròng, chiếc áo trên người đã sẫm màu đặc sệt của máu, vết máu từ lâu đã ngưng lại thành một khối đặc quánh.

Kỵ sĩ thở dốc hai hơi liền, hét lớn lên trên thành: “ Mau mau mở cổng thành, Lạc Dương cấp báo!”

“ Hả?”

“ Lạc Dương cấp báo?”

Hai tên lính canh do dự, thầm nghĩ tại sao cấp báo ở Lạc Dương lại truyền đến được Lũng Huyền? Lẽ nào là khoái mã của triều đình? Không bàn tới hai tên lính quèn vừa mới đầu nhập dưới trướng Mã Dược không lâu này, cho dù là ba ngàn thuộc hạ cũ của Mã Dược cũng rất ít kẻ biết được Mã Dược còn bí mật giấu ở Lạc Dương siêu cấp điệp viện Điều Thuyền!

Trên thực tế, tên tín sứ này là do Điều Thuyền phái tới để đưa tin quân tình khẩn cấp cho Mã Dược. Sau khi dâng thị nữ Thuyền nhi cho Vương Doãn làm thiếp, Điều Thuyền lại dâng thị nữ Liễu nhi cho Lý Nho làm thiếp. Chính Liễu nhi đã dò hỏi ra kẻ sách ở Lương Châu của Đồng Trác. Bởi trong đó có liên quan tới quân đội ba mươi sáu tiểu quốc Tây Vực, thấy sự việc quan trọng, Điều Thuyền không dám chậm trễ, lập tức phái tâm phúc đến Lương Châu đưa tin.

Không may, vị mật sứ mà Điều Thuyền phái đi lại gặp phải cảnh tàn sát Lương Châu ở trong địa giới của Hán Dương quận, bọn cướp gặp ai cũng đâm chém bừa bãi.

Lính canh trên địch lầu đang nghi ngờ do dự, đột nhiên trong bóng đêm vang lên những âm thanh sắc bén xé tan màn đêm, mười mấy chiếc lang nha tiễn sắc nhọn lao vút trong không trung bay tới.

“ Phốc, phốc, phốc ~”

Mười mấy ngọn tên sắc bén lạnh lùng xuyên thủng da thịt của vị mật sứ, một chiếc tên còn xuyên thủng cổ họng của hắn. Nhìn trước nhìn sau đều không thấy máu tươi tràn ra, ánh mắt của tên mật sứ nhanh chóng tán loạn, thân thể nghiêng ngã, từ trên lưng ngựa rơi phịch xuống đất.

Nhưng trước khi chết, mật sứ vẫn kịp rút ra khỏi lồng ngực một thẻ tre, cố sức ném ra ngoài.

“ Phốc!”

Thẻ tre bay trong không trung mấy chục bước, rồi từ từ rơi xuống. Đúng lúc đó, một kẻ đạo tặc cưỡi ngựa nhanh như chớp lao tới, đón lấy thanh tre mà mật sứ vứt ra. Mở ra vội vã xem, nhất thời tức giận hét lớn: “ Đáng ghét, cứ tưởng là thứ gì có giá trị, hóa ra lại là một bức thư vớ vẩn. Thật là đen đủi!”

Lương Châu

Tương Vũ, huyện nha đại sảnh.

Giả Hủ vừa báo lại tình hình của Hán Dương quận cho Mã Dược. Đối với sự bỏ miến nhiệm của quận Hán Dương và làm thế nào mà Giả Hủ lấy được sự tín nhiệm của Hán Dương sĩ tộc, Mã Dược không hề truy hỏi quá nhiều, cho rằng nghi thì không dùng, dùng thì không nghi. Với những việc không phải sở trường của mình, Mã Dược đành đánh bạo buông tay cho thuộc hạ đi làm.

Trên thực tế, điều này cũng có liên quan tới việc sau khi Mã Dược đến thế giới này.

Theo cách nhìn của Mã Dục thì chỉ cần khống chế vững quân đội, thì cho dù thủ hạ có âm mưu làm phản cũng không thoát khỏi lưới trời.

Trong tiếng bước chân nặng nề, Từ Hoảng về mặt ưu tư bước vào g, chắp tay hành lễ nói: “ Mạt tướng tham kiến chúa công, tham kiến quân sư.”

Mã Dục gật đầu, hỏi: “ Có thông tin gì không?”

“ Thám mã vừa báo tin về, Lũng Tây thái thú Đồng Hoàng đã tập trung toàn bộ binh lực tập kết về Dịch Đạo, Lâm Thao hai tòa thành lớn , mười mấy tòa thành còn lại đều bỏ trống. Hơn nữa ...” Từ Hoảng hít mạnh một hơi, sự lo âu trên sắc mặt càng thêm nặng nề, nói: “ Hơn nữa Đồng Hoàng còn đốt phá Lũng Tây quận như kẻ điên, thu gom toàn bộ lương thực của bách tính.”

“ Tên Đồng Hoàng này, xem ra không phải là tên ba hoa bốc phét.” Nếu cứ như vậy, quân ta tiến công Lũng Tây sẽ gặp phải càng nhiều khó khăn hơn nữa.”

“ Ừm.” Mã Dục gật gù, nghiêm nghị nói: “ Dịch Đạo, Lâm Thao là sào huyệt của Đồng Trác, lão tặc xây dựng lực lượng ở Lũng Tây nhiều năm, thế lực có thể nói là bền vững, hơn nữa hai tòa thành trì này thành cao hào sâu, quân lính thủ thành lại là tinh binh trong tộc của lão tặc, thực lực không thể coi thường, quân ta cần phải chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng.”

Giả Hủ trầm ngâm nói: “ Nếu trong thời gian ngắn không thể giải quyết được Lũng Tây, lão tặc ắt sẽ điều quân từ quan trung đến tăng viện, trận chiến này rất có thể sẽ kéo dài vài tháng. Vậy thì lương thực từ Thượng quận đến Lương Châu, rồi từ Lương Châu đến trại của ba mươi sáu tộc người Khương, lại từ trại của ba mươi sáu tộc người Khương đến Lũng Huyền sẽ trở nên rất quan trọng.”

“ Không sai.” Mã Dục nói: “ Nếu quân Đồng Trác cắt đứt đường vận chuyển lương thực, quân ta sẽ rơi vào khốn cảnh tiến thoái lưỡng nan.”

Giả Hủ nói: “ Chúa công, hiện tại quân ta có hai lựa chọn, kế sách tương đối ổn thỏa là rút quân về phía đông, trước tiên đánh hạ An Định, Bắc Địa, sau đó tranh thủ tình hình do dự của Pháp Chính và Phó Tiếp. Nếu Pháp Chính, Phó Tiếp đầu hàng, quân ta có thể từ 3 phía Bắc, Đông, Nam hợp thành thế bao vây, Đồng Hoàng cô lập không có cứu viện, bại vong chỉ là chuyện sớm muộn.”

“ Kế này không ổn.” Mã Dục quả quyết nói.” Pháp Chính, Phó Tiếp chưa chắc đã định hàng. Dù cho chúng đồng ý, đến lúc đó năm quận Hán Dương, Võ Uy, Võ Đô, An Định, Bắc Địa cùng mười mấy thành trì lớn nhỏ có nên chia binh ra canh giữ hay không? Nếu chia binh canh giữ, quân Đồng Trác chỉ trong một đêm có thể công phá, lương thực bị cắt đứt. Nếu như chia binh, binh lực sẽ càng thêm mỏng sẽ gặp nhiều khó khăn. Quân ta sẽ bị mất ưu thế quay lại đánh chiếm Lũng Tây.

Giả Hủ bùi ngùi nói: “ Vậy chỉ còn cách bằng bất cứ giá nào bức công Dịch Đạo, Lâm Thao thôi.”

272. Chương 203: Thần Oai Của Lữ Bố

Lương Châu, Lâm Thao.

Mây đen cuộn cuộn tứ phía, báo hiệu sắp có mưa lớn.

Điển Vi tay cầm đại kỳ đứng oai phong trước trận tiền, giữa cảnh cuồng phong thét gào cát bụi tung bay đầy trời, diên cuồng thổi lá cờ nhuộm sắc máu bay phấp phật. Cả một vùng trời đất được bao trùm bởi không khí u ám, tiêu điều. Mã Dục khoác áo giáp trên mình, đứng trang nghiêm dưới đại kỳ giống như một pho tượng lạnh băng, vô cảm.

Cuồng phong cuộn cuộn thổi lên một cơn bão cát tạt qua mặt Mã Dục, khiến Mã Dục không kìm được chớp chớp mắt liên hồi. Trong tầm nhìn bị hạn chế, thành Dịch Đạo hùng vĩ tựa như một con dã thú khổng lồ núp sau vùng trời tối tăm mù mịt.

Bầu trời không biết từ lúc nào đã trở nên đen sẫm lại. Tuy mới là lúc giữa trưa nhưng trông đã đen kịt như nửa đêm vậy.

“ Rắc rắc!”

Một tia chớp chói lòa đột nhiên xẹt ngang bầu trời, soi sáng cả vùng trời. Mã Dục chợt quay đầu lại, hai vạn đại quân đã bày sẵn trận thế đứng phía sau, tinh kỳ bay phấp phới, một rừng gươm giáo mã tấu đen kịt. Những thanh kiếm phản lại tia sáng của ánh chớp soi sáng khắp vùng trời tối tăm ảm đạm.

“ Đùng!”

Một hạt mưa long lanh rơi xuống từ hư không, nhẹ nhàng bắn vào khuôn mặt của Mã Dục. Mã Dục ngẩng đầu lên, lại một tia chớp chói lòa xé rách một khoảng trời. Dưới ánh chớp sáng lòa rơi sáng, những hạt mưa không ngớt rơi xuống từ trên trời. Chỉ trong một hồi, đã thành cơn mưa lũ.

Trên lầu gác thành Lâm Thao.

Tướng giữ thành Điền Linh cầm kiếm đứng trang nghiêm trên vọng gác. Tia chớp rạch nát bầu trời, soi rõ thành lũy trong ngoài thành Lâm Thao. Xuyên qua làn mưa có thể trông rõ quân địch đứng đông nghìn nghịt ngoài thành. Điền Linh là một mãnh tướng kiệt xuất của bộ tộc Bạch Mã Khương, phụng mệnh của công tử Hoàng thống lĩnh 3 ngàn quân Khương trấn thủ Lâm Thao.

Điền Linh từ nhỏ đã kết giao với Đồng Trác khi Đồng Trác mới chỉ 17 tuổi, vẫn còn là hiệp khách. Hai người đã kết thành huynh đệ. Sau này Đồng Trác vào triều làm Đô Úy, Điền Linh luôn đi theo bên cạnh. Vì Đồng Trác có công lớn trong việc bình định giặc Khẩn Vàng nên được phong quan tiến chức, được phong chức Hộ Khương trung lang tướng, Điền Linh có công chiêu hàng quân Khương, lập nên nhiều công lớn cho Đồng Trác.

“ Đại soái!”. Một tướng lĩnh đi tới trước mặt Điền Linh, trầm giọng nói. “ Trời đổ cơn mưa to như vậy, chắc có lẽ quân địch sẽ không công thành nữa. Hay là cho quân sĩ tạm về doanh trại nghỉ ngơi một chút có được không?”

“ Không, không được!” Điền Linh lập tức khoát tay, lạnh lùng nói “ Công tử nói tướng địch đến đánh thành lần này không phải kẻ tầm thường, hẳn chính là Mã Đồ Phu. Nghe đồn đến cả chúa công cũng phải nhường hẳn ba phần, quả thật không thể xem thường được.”

Ngoài thành Lâm Thao.

Mã Dục nhẹ nhàng kéo cương ngựa, phi ngựa chạy đến trận tiền, con chiến mã gắng sức lúc lắc đầu, vẩy hết những hạt nước mưa còn đọng lại trên bờm nó. Rồi lại còn phát ra tiếng “ phì phì phò phò” nặng trĩu. Cả trời đất dường như bị cơn mưa như trút nước đó dồn nén, tới mức không thở được.

Những hạt mưa lạnh lẽo rơi xuống từ trên mũ sắt làm mờ cả thị tuyến của ba quân tướng sĩ.

Ánh mắt của Mã Dục lạnh lùng xẹt qua những khuôn mặt của các tướng sĩ hàng đầu tiên, đột nhiên ghìm cương lại một cách mạnh mẽ, con ngựa bị đau ngẩng đầu kêu lên một tiếng bi ai, dừng đứng người lên. Nhân lúc chiến mã chồm lên, Mã Dục vùng mạnh bội kiếm lên cao quá đầu.

“ Đùng àoàng...”

Lại một tia chớp nữa rạch ngang bầu trời, ánh sáng chói lòa chiếu rọi thanh kiếm của Mã Dục, thanh kiếm phản xạ lại một tia hàn quang sáng lóa. Bỗng chốc, ba quân tướng sĩ nhìn thấy ánh hàn quang sáng lóa đã mãnh liệt chiếu về phía trước, giống như ánh cầu vồng bạc lao nhanh mạnh mẽ về phía con mãnh thú đang ẩn núp ở phía trước vậy.

” Ngao cấp ~ ”

Điền Vi đột nhiên ngẩng đầu lên, giống như con dã thú nhồm đầu, gân xanh trên cổ cũng thi nhau nổi lên, thanh đại kỳ huyết sắc trong tay cũng đột ngột phát mạnh về phía trước.

“ Giết!”

“ Giết!”

“ Giết!”

Ba ngàn binh sĩ sớm đã bày sẵn trận thế điên cuồng hô gào, cầm chắc khiên lớn, vác thang dùng mảnh xông tới, trông như ngọn thác cuộn cuộn chảy xiết, ùn ùn lao tới tòa thành Lâm Thao hùng vĩ. Từ Hoảng mình khoác trọng giáp, tay cầm rìu lớn, xung phong tiến lên dẫn đầu đoàn quân.

Theo gót phía sau ba ngàn quân tiên phong đó là hai ngàn cung thủ cũng theo bước tiến lên, trường cung đã đeo sẵn bên vai, những mũi tên sắc bén đã được đặt sẵn trên dây, chỉ còn chờ hiệu lệnh là bắn. Thậm chí bọn họ có thể xông lên tấn công được nữa. Bọn họ không phải đội quân bình thường, mà là những binh sĩ lão luyện ở Tịnh Châu đã từng trải qua hàng trăm trận chiến.

Thành lâu thành Lâm Thao.

Trong mắt của Điền Linh bỗng lộ ra sát khí đằng đằng, thời khắc quyết chiến cuối cùng cũng đã đến rồi sao? Cơn mưa lớn thật phiền phức, làm mất đi uy lực của vạc dầu. Khó khăn trong việc thủ thành càng thêm chồng chất. Nhưng dù sao trên thế giới này chỉ có binh sĩ Khương anh dũng chết vì chiến đấu chứ không bao giờ có binh sĩ Khương nào chùn bước trước khó khăn.

“Cheng!”

Trong tiếng kim loại ma sát, Điền Linh chậm rãi rút thanh trọng kiếm ra, rồi đặt thanh kiếm bén nhọn ngay trước miệng, thè lưỡi ra liếm vào lưỡi kiếm sắc lạnh, cảm nhận được sự lạnh lẽo của nó. Sát khí trong con mắt của Điền Linh lại tăng thêm hai phần nữa..., sau một khắc, Điền Linh nhảy hai bước đã ra khỏi địch lâu, đến đứng trước bức tường thành.

Tiếng kêu thét liên tiếp không ngớt từ xa tiến dần áp sát tới, vọng đến thành Lâm Thao. Sát khí ngút trời bao trùm khắp trên dưới thành. Quân địch cố sống cố chết xông lên đã lọt vào tầm ngắm bắn của cung thủ trong thành.

“Bắn tên!”

Điền Linh thét lên một tiếng lớn, giơ cao thanh trọng kiếm trong tay mạnh mẽ vung xuống, những cung thủ đứng nghiêm chỉnh trên thành, tay lăm lăm giương cung liên tiếp bắn xuống phía dưới. Trong chốc lát, một trận mưa tên từ bên trên thành ào ạt trút xuống đầu đám địch quân hung hăng xông tới.

Phía dưới thành Lâm Thao.

Từ Hoảng đột nhiên nâng chiếc rìu khai sơn của mình lên hung hăng hướng vào không trung, hét to như sấm như muốn phá vỡ khoảng không, thậm chí ngay đến cả sấm sét cũng còn bị lấn át.

“Cung thủ phản kích!”

“Bộ binh thần tốc tiến lên!”

“Giết!”

“Giết giết giết!”

Ba ngàn bộ binh mang trọng giáp bỗng chốc tăng tốc, ào ào xông lên thành Lâm Thao với tốc độ nhanh nhất có thể. Hai ngàn cung thủ theo sau dừng lại, xếp thành trận thế bắn tên, bắt đầu phóng tên lên phía những cung thủ trên thành Lâm Thao.

“Á ối á!”

Trong tiếng mũi tên sắc bén lao vun vút trong không trung, không ngừng xuất hiện những cảnh binh sĩ trúng thương ngã xuống, nhưng những binh sĩ bên cạnh không vì vậy mà có chút khiếp sợ nào cả, càng không vì vậy mà ngưng bắn tên. Đối với những binh sĩ lão luyện ở Tịnh Châu đã từng trải qua hàng trăm trận chiến mà nói thì cái chết không hề đáng sợ. Bọn họ từ lâu đã quen với cảnh sống chết cận kề rồi.

Sinh ra ở thời loạn thế, kẻ yếu ớt nhất cũng có khi là kẻ kiên cường nhất.

Kẻ yếu ớt tính mạng như cỏ rác, trong nháy mắt có thể hóa thành tro bụi, nhưng lại có thể ngoan cường kiên định ý chí, coi thường cái chết. Đó chính là loạn thế, thời loạn thế đen tối điên cuồng.

Hồ Lao quan.

Đại quân tập hợp, trận thế dày đặc.

Tháng sáu năm Kiến An Thời Hán Hiến Đế, mười tám lộ chư hầu sau khi chiếm được Tỳ Thủy quan, đại quân xông thẳng tới Hồ Lao quan. Tướng quân trấn giữ Hồ Lao quan Thôi Liệt Dĩ gửi thư khẩn cấp tám trăm dặm tới Lạc Dương cầu viện, thái sư Đổng Trác phong nghia tử Lã Bố làm tướng tiên phong, đích thân thống lĩnh năm vạn quân thiết kỵ đi tiếp viện. Từ đây bắt đầu cuộc đại chiến với mười tám lộ liên quân Quan Đông tại Hồ Lao quan.

Đứng giữa trận tiền của hai bên, danh tướng Hà Bắc Nhan Lương thúc ngựa vung đao, tiến ra trước trận tiền khiêu chiến.

“ Lão tặc Đổng Trác, nghe danh Hà Bắc Nhan Lương chưa? Mau ra chịu chết!”

“ Mau ra chịu chết!”

“ Mau ra chịu chết!”

“ Mau ra chịu chết!”

Phía sau lưng Nhan Lương là tinh binh Hà Bắc đi theo Viên Thiệu tới đây cũng đang nhiệt liệt hưởng ứng giống như núi lở băng tan vậy.

Nhan Lương đang cao hứng mắng chửi, không để ý đến những tiếng trống và kèn hiệu đang vang rền trời. Bỗng nhiên từ phía trong cổng thành đang đóng kín mít dần dần mở ra, cầu treo cũng từ từ hạ xuống. Một người cười chiến mã từ trong thành phi như bay ra ngoài. Nhan Lương đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy được vị tướng đang lao đến có khuôn mặt tuấn tú, trên đỉnh đầu có một chòm lông màu vàng tía, khoác trên mình liên hoàn giáp, tay cầm phương thiên họa kích (Đổng Trác lại làm cho Lã Bố một chiếc nữa) , cười trên mình một con ngựa xích thố. Chỉ trong nháy mắt, đã lao tới đứng trước mặt Nhan Lương.

Nhan Lương tinh thần phấn chấn, giương đao quát lớn: “ Tên kia mau xưng tên họ, đao của ta không giết hạng vô danh!”

Người kia vung phương thiên họa kích trong tay, chỉ thẳng vào mặt Nhan Lương, quát lớn: “ Tên thất phu Nhan Lương, có biết Cừu Nguyên Lã Bố không hả?”

“ Lã Bố?” Nhan Lương cười khểnh: “ Hạng vô danh tiểu tốt, ta làm sao biết được.”

“ Muốn chết hả!”

Lã Bố điên tiết, thúc ngựa xông thẳng tới Nhan Lương, Nhan Lương không chịu kém phần, thúc ngựa lao tới nghênh địch. Hai ngựa cùng lao tới, đao kích cùng giơ lên, chỉ thấy một hồi âm thanh vang lên. Hai ngựa đã đối đầu quay lưng vào nhau. Nhan Lương thúc ngựa quay đầu lại, trong mắt lộ vẻ kinh hãi!

Thầm nghĩ người này có sức mạnh thật đáng nể.

Trong lúc Nhan Lương còn đang giật mình, ngựa Lã Bố nhanh hơn, tiếp tục thúc ngựa chém tới, phương thiên họa kích nặng trĩu trong tay cộng với tiếng rít chói tai bổ thẳng vào đầu Nhan Lương. Nhan Lương trở tay không kịp, chỉ còn cách hét lớn rồi nâng cao thanh đao trong tay lên để đỡ đòn chí mạng của Lã Bố.

“ Keng!”

Lại là một tiếng vũ khí va vào nhau nữa, chuôi đao trong tay của Nhan Lương đã bị một kích của Lã Bố làm cong oằn lại, sau đó còn bổ xuống chiếc mũ sắt đội đầu của Nhan Lương, chiếc mũ sắt cứng cáp vậy mà chỉ trong chớp lát đã bị vỡ toang. Có thể hiểu được lực tấn công của Lã Bố mạnh mẽ đến như thế nào. Nhan Lương chỉ cảm thấy ù ù trong đầu, trước mắt hiện ra vô số kim tinh bay lượn đầy trời.

Tiếng vó ngựa dồn dập, phương thiên của Lã Bố lại một lần nữa chém tới. Ánh mắt của Nhan Lương đờ dại, thần thờ giương mắt nhìn phương thiên họa kích đang sắp vung tới đầu mình, không hề né tránh, cũng không hề giơ đao ra đỡ. Trên thực tế, Nhan Lương sớm đã bị chuôi cây trường đao của chính mình đập mạnh vào đầu. Trước khi phương thiên họa kích của Lã Bố chém tới thì đã tử vong từ trước rồi.

“ Bụp!”

Một tia cười lạnh leo vọt qua trong đôi mắt của Lã Bố.

Đây chính là bản lĩnh của danh tướng Hà Bắc hay sao? Thật khiến người ta thất vọng quá đi thôi.

“ Hí hí hí!!”

Ngựa Xích Thổ vươn đầu hí dài. Tiếng hí lạnh lạnh phá vỡ trận tiền đôi bên. Trên lưng ngựa, Lã Bố trông như thần chết đầu thai, ngạo nghễ giương cao phương thiên họa kích. Trên mũi kích còn treo thủ cấp của Nhan Lương, đôi mắt của Nhan Lương vẫn còn tròn tròn. Những giọt máu tươi đỏ thẫm vẫn còn rỉ ra từ đoạn cổ bị chặt đứt.

” Ngao ngao ngao ~ ”

Trên thành Hổ Lao quan tiếng hò reo cất lên động trời, sắc mặt mấy vạn dũng sĩ Tịnh Châu như điên cuồng.

Đồng Trác còn hưng phấn xông lên đứng trước văn võ bá quan luôn mỉm cười lớn: “ Vũ dũng của Phụng Tiên, trên đời có kẻ nào sánh kịp? Có con ta ở đây trấn giữ, ba mươi vạn liên quân Quan Đông chỉ là lũ gà lũ chó tép riu mà thôi. Hổ Lao quan không đáng lo nữa, kinh kỳ Lạc Dương càng không phải lo. Ha ha ha.”

Trận địa của liên quân Quan Đông.

Tận mắt chứng kiến Nhan Lương bị Lã Bố chém đầu, trong lòng Viên Thiệu vô cùng kích động, suýt nữa thì bị rơi từ trên lưng ngựa xuống.

“ Tên thất phu Lã Bố, dám giết đại ca ta!” Viên Thiệu đang thương tiếc không thôi thì phía sau đột nhiên có tiếng quát to, chỉ thấy mãnh tướng Văn Sứ thúc ngựa xuất trận. Đinh thương nhằm thẳng Lữ Bố, miệng giân dữ mắng không ngừng: “ Hà Bắc Văn Sứ ở đây, Lữ Bố nộp mạng đi! Hay ya ..”

“ Hả?”

Lã Bố thúc ngựa quay lại, một viên tướng mắt lé cười ngựa từ trong trận địa của liên quân lao ra. Người này cao chín thước, thân hình vạm vỡ, trông có vẻ khỏe mạnh vô cùng, đang vung một chiếc thương lớn vừa dài vừa thô xông đến. Một nụ cười khinh bỉ nhàn nhạt tung ra từ khóe miệng Lã Bố, lại một tên nữa đến nạp mạng.

Lương Châu, Lâm Thao.

“ A!”

Từ Hoảng hét lớn một tiếng, cầm thanh trường mâu cố hết sức ném về phía trên thành. Một binh sĩ Khương vừa ôm một hòn đá lớn còn chưa kịp ném xuống phía dưới thì đã bị thanh trường mâu của Từ Hoảng đâm xuyên qua ngực, lực bay của thanh trường mâu vẫn chưa hề suy giảm, mang theo cả thi thể của binh sĩ Khương lộn ra phía sau, tiếp đó lại đâm thủng đầu của một binh sĩ Khương khác.

“ Á á!”

Hai binh sĩ Khương thét lên tiếng kêu thảm thiết, nhìn trông giống như mấy con châu chấu bị xâu vào dây thừng, ngã nhào trong vũng máu.

Nhưng vũ dũng của Từ Hoảng cũng chỉ có vậy, những thanh gỗ nặng trĩch và những tảng đá to nặng từ trên thành ném xuống khiến kẻ dũng mãnh như Từ Hoảng cũng chỉ biết lui về phía sau. Khá nhiều binh sĩ không kịp lui lại, liền bị gỗ đá đập vào ngã nhào xuống đất, bỗng chốc biến thành những thi thể máu thịt nhầy nhụa.

“ Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Bị mất đi sự bảo vệ của bộ binh, những chiếc thang mây dựa vào tường thành đều lần lượt bị quân Khương thủ thành lật đổ. Những binh sĩ đang bám trên thang chơi với rơi từ trên không trung xuống, sau đó ngay lập tức bị gỗ đá liên tiếp đập vào khiến xương thịt mềm nhũn hết. Quân Mã Dục tuy hùng hực khí thế, nhưng đều bị chặn đứng bởi sự ngăn cản của quân Khương thủ thành Lâm Thao.

Kịch chiến hồi lâu, quân Mã Dục rốt cuộc không tiến thêm được tí nào, thành Lâm Thao vẫn nằm trong tầm kiểm soát của quân Đồng Trác.

Khóe miệng của Mã Dục khẽ giật giật, có một làn khói mù che lấp trước trán hắn.

“Chúa công!” Từ Hoảng áo nhuộm đầy máu không biết tự lúc nào đã đến trước mặt Mã Dục. Khúm núm quỳ sụp xuống đất, chán nản nói: “Mặt tướng vô dụng, đã để chúa công phải thất vọng.”

Mã Dục bình thần nhìn chăm chú về phía thành trì hùng vĩ của tòa thành Lâm Thao, cũng với giọng bình thản như vậy nói: “Có câu chuyện thắng thua là chuyện thường của nhà binh, Công Minh không nên tự trách mình! Hơn nữa, thành Lâm Thao là sào huyệt nơi lão tặc Đồng Trác xây dựng lực lượng đã nhiều năm qua, sao có thể dễ dàng đánh chiếm được chứ? Mau đứng dậy đi.”

“Tạ ơn chúa công.”

Từ Hoảng lại chấp tay lạy lần nữa rồi mới đứng thẳng người dậy. Chỉ có điều sự áy náy trên mặt càng thêm sâu đậm.

Mã Dục hít một hơi thật sâu, nói với Diển Vi đứng ở phía sau: “Diển Vi.”

Diển Vi thúc ngựa chạy lên, nhanh nhẹn nói: “Có mặt tướng.”

Mã Dục lãnh đạm nói: “Hôm nay trời đã tối, không nên tái chiến. Truyền lệnh toàn quân lui về doanh trại.”

“Tuân lệnh.”

Diển Vi đáp lời, cầm thanh đại kỳ huyết sắc lao đi như bay, chỉ trong nháy mắt, trận tiền quân Mã Dục vang lên tiếng hét của Diển Vi: “Chúa công có lệnh, toàn quân lui về doanh trại...”

Ban đêm.

Ngoài thành Lâm Thao, đại doanh quân Mã Dục.

Mã Dục an tọa xong, khẽ nhíu mày. Ban ngày tấn công Lâm Thao chịu thất bại, khiến hắn đang không biết nghĩ ra cách nào để xoay chuyển tình thế.

Trên thực tế, Mã Dục không phải là người giỏi công thành. Khi tám trăm lưu khẩu ngang tàng chém giết ở Trung Nguyên, sở dĩ có thể liên tiếp đánh chiếm được các quan ải hùng vĩ kiên cố như Uyển Thành, Trường Xã, Hồ Lao quan đó là do Mã Dục dùng binh khôn ngoan. Khiến quân địch lơ là phòng bị là một nguyên nhân, nhưng sự chủ quan khinh địch của quan quân mới là nguyên nhân chủ yếu.

Còn hiện tại thì đã khác xưa. Mã Dục từ lâu đã vang danh khắp chốn, trở thành gã đồ phu nổi tiếng trong thiên hạ. Nếu muốn quân địch có ý khinh địch hắn lần nữa thì thật là quá đối hoang đường. Hơn nữa một khi quân địch có sự chuẩn bị đầy đủ, sự thận trọng cần thiết, thì Mã Dục mới bắt giác phát hiện, muốn công phá một tòa thành kiên cố có trọng binh canh giữ thật chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Mã Dục. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy thân hình cao gầy của Giả Hủ đã khom lưng bước vào đại trướng của Mã Dục tự lúc nào. Không giống những chủ soái khác thích lều trướng rộng rãi thoải mái, lều trướng của Mã Dục lại vừa nhỏ vừa chật, trông chẳng khác gì lều trại của binh sĩ bình thường.

Giả Hủ chấp tay trước Mã Dục, giọng nói trầm trầm: “Chúa công, con số thương vong đã được thống kê đầy đủ. Tổng cộng quân ta có hơn một ngàn ba trăm binh sĩ thương vong, trong đó có hơn hai trăm binh sĩ bị tử trận, hơn sáu mươi binh sĩ trọng thương, còn có hơn ba mươi binh sĩ bị tàn tật, không còn khả năng chiến đấu.”

Chân mày của Mã Dục càng nhíu lại nhiều hơn, chỉ trong có một ngày công thành mà thương vong đã trầm trọng như vậy rồi! Nếu cứ tiếp tục hao phí như vậy, e rằng chưa đến một tháng nữa thôi, hai vạn đại quân mà Mã Dục đem đến công phá thành Lâm Thao sẽ phải phơi mình ở nơi này. Xem ra, tiếp tục bức công là không khả thi, chỉ còn cách là nghĩ kế sách khác thôi.

Mã Dục đã suy nghĩ đầy đủ rồi quyết định đổi sách, hắn đưa ánh mắt về phía Giả Hủ, hỏi: “Văn Hòa, dải đất vùng Lũng Tây, Hán Dương có trồng trúc không?”

“Trúc?” Giả Hủ mơ hồ nói: “Chúa công tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Mã Duyệt nói: “ Có hay là không?”

Giả Hủ nói: “ Đương nhiên là có, nhưng ở Lũng Tây có rất nhiều loại trúc, không biết chúa công cần loại trúc như thế nào?”

Mã Duyệt đáp: “ Ta cần loại trúc cao vài trượng, thẳng đứng.”

Giả Hủ đáp: “ Đó là loại trúc Ba Sơn Mộc (phân bố ở vùng Lũng Tây, Cam Túc, Tứ Xuyên, Hồ Bắc). Có thể cao đến ba, bốn trượng, vừa thẳng vừa nhẹ.

“ Chính là loại này!” Mã Duyệt phấn khởi nói. “ Gần đây có loại trúc đó không?”

Giả Hủ đáp: “ Từ Lâm Thao đi về phía tây hơn trăm dặm, thượng du Thao Thủy nơi nào cũng có.”

“ À?” Mã Duyệt vỗ tay nói: “ Đúng là ông trời giúp ta.”

Giả Hủ không hiểu nói: “ Chúa công định làm gì?”

Mã Duyệt nói: “ Công thành!”

Giả Hủ ngạc nhiên nói: “ Cái gì, lấy Ba Sơn Mộc trúc để công thành?”

“ Văn Hòa không cần hỏi nhiều, đến lúc đó khắc biết.” Mã Duyệt nói đến đây thì ngừng lại, nói với Diên Vi đang đứng nghiêm trang trong trướng: “ Diên Vi, lập tức gọi Từ Hoảng tướng quân đến đây.”

Diên Vi nghe lệnh, lập tức đi ngay.

Chỉ trong chốc lát, Từ Hoảng đã đến, chấp tay thi lễ nói: “ Tham kiến chúa công.”

“ Ủ.” Mã Duyệt gật gật đầu, cặp mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Từ Hoảng, trầm giọng nói: “ Công Minh triệu tập ba ngàn tinh binh, trong đêm khởi hành đến thượng du sông Thao Thủy chặt ba ngàn cây Ba Sơn Mộc trúc. Sau đó kết trúc thành bè, xuôi theo dòng nước, hạn trong vòng năm ngày chuyển đến đại doanh Lâm Thao, không được có sai sót.”

Từ Hoảng không chút đắn đo đáp: “ Mạt tướng tuân mệnh.”

Vũ Uy quận, Cô Tang.

Vũ uy thái thú Phó Tiếp vội bước vội vã ra nghênh đón ở ngoài đại môn, đợi khi nhìn rõ tình hình ở bên ngoài, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Chỉ trông thấy dưới ánh lửa, hơn trăm binh sĩ vẻ mặt khẩn trương nghiêm. Đứng phía trước là năm viên võ tướng mặc quân phục, Phó Tiếp đều nhận ra mặt. Đó lần lượt là Trương Dịch thái thú Quách Hạo, An Định thái thú Hoàng Phủ Kiên, Bắc Địa thái thú Lý Cư cùng hai người em của Lý Cư là Lý Biệt và Lý Xiêm.

Phó Tiếp trong lòng ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, trên mặt lộ ra vẻ ung dung, chấp tay trước đám người Hoàng Phủ Kiên nói: “ Xin được tiếp kiến chư vị đại nhân.”

Hoàng Phủ Kiên âm tình bất định chăm chăm nhìn vào Phó Tiếp một lúc, đột nhiên quát lớn: “ Người đâu, bắt tên nghịch tặc Phó Tiếp này lại!”

“ Tuân lệnh!”

Hai binh sĩ đáp lại rõ ràng, dễ dàng vịn hai tay của Phó Tiếp ra sau lưng.

Phó Tiếp lấy làm kinh hãi, vội la lên: “ Hoàng Phủ đại nhân, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“ Phó Tiếp đại nhân, đắc tội rồi!” Hoàng Phủ Kiên lạnh lùng đáp lại một câu, sau đó nói với hai binh sĩ: “ Giải xuống, nhớ để ý cho kỹ.”

Hai binh sĩ lĩnh mệnh, áp giải Phó Tiếp đi.

Hoảng Phủ Kiên lại quay đầu lại nói với Lý Biệt, Lý Xiêm: “ Hai vị công tử, chuyện tiếp nhận quân doanh Vũ Uy xin giao lại cho hai vị.”

Lý Biệt, Lý Xiêm vui vẻ chấp tay đáp: “ Xin Hoàng Phủ đại nhân yên tâm.”

Vũ Đô quận. Hạ Biện.

Vũ Đô thái thú Pháp Chính dưới sự tháp tùng của Đô Úy, Trường Sử, Chủ Bạ vội vã xuất thành. Từ Vinh cùng mấy chục viên võ tướng đã đợi sẵn từ lâu. Khi nhìn thấy kẻ đứng bên cạnh Từ Vinh lại là Tư lệ hiệu úy Chung Do, Pháp Chính theo bản năng trong lòng khẽ trầm xuống, dự cảm một điều gì đó không ổn.

Quả nhiên, Pháp Chính chưa kịp đến tiếp kiến, Từ Vinh đã quát lớn: “Bắt lại cho bản tướng quân!”

Mấy chục tinh binh đã xông lên từ trước, ầm Pháp Chính cùng các quan viên lớn nhỏ Đô Úy, Trường Sử, Chủ Bạ xuống đất. Đám quan lại lớn nhỏ Đô Úy sợ bạt hồn bạt vía, chỉ duy có mình Pháp Chính là thần sắc vẫn ung dung, sắc mặt không đổi.

Hổ Lao quan.

Từ giữa trưa đến hoàng hôn, bộ tướng của Bột Hải thái thú Viên Thiệu là Nhan Lương, Văn Sú, bộ tướng của Thượng Đảng thái thú Trương Dương là Mục Thuận, bộ tướng của Thanh Châu thứ sử Khổng Dung Vũ An Quốc, bộ tướng của Dương Châu thứ sử Viên Thuật Kỷ Linh tổng cộng 16 danh tướng Quan Đông đều bị Lã Bố chém rơi xuống ngựa. U Châu thứ sử Công Tôn Toản thấy Lã Bố đánh cả nửa ngày trời tưởng rằng hân ta người ngựa đều mỏi mệt, nhân cơ hội này vùng giáo xông lên đánh nhau với Lã Bố.

Lã Bố đang cao hứng giết giặc, tinh thần hưng phấn tiếp tục lao tới giết Công Tôn Toản.

Hai ngựa giao chiến một hiệp, Công Tôn Toản bị Lã Bố đánh bật thanh thiết giáo trong tay, Lã Bố trở tay quét một kích trúng vào lưng Công Tôn Toản, phá vỡ tấm hộ tâm ở phần giáp phía sau của Công Tôn Toản. Công Tôn Toản miệng phun máu tươi, khiếp đảm muôn phần, quay ngựa bỏ chạy về trận địa quân mình. Lã Bố không thể dễ dàng buông tha như vậy được, thúc ngựa Xích Thố đuổi theo.

Ngựa Xích Thố vốn là tên một loại ngựa ở vùng Tây Vực. Ngày chạy ngàn dặm, phi nhanh như gió, con ngựa của Công Tôn Toản tuy cũng là loại thiên lý mã, nhưng làm sao có thể so về tốc độ với Xích Thố được? Vừa mới chạy được vài bước, Lã Bố liền đã áp sát sau lưng Công Tôn Toản, tay nhắc kích toan đâm vào lưng của Công Tôn Toản.

“Tên thất phu Lã Bố, đừng mong lấy mạng chúa công của ta!”

Trong lúc sắp chứng kiến Công Tôn Toản táng mạng, Lã Bố đột nhiên nghe thấy phía trước một tiếng quát. Kinh hãi ngẩng đầu, chỉ thấy hàn quang lóe sáng. Một mũi tên sắc bén to như ngón tay cái vun vút lao tới, nhằm thẳng vào cổ họng của Lã Bố. Trông thấy mũi tên lao vù vù, mang theo âm thanh xé nát không gian, Lã Bố không dám coi thường, lập tức dùng phương thiên họa kích gạt ra.

Tránh được mũi tên, định tiếp tục truy đuổi Công Tôn Toản thì lúc này Công Tôn Toản đã thúc ngựa quay về trận địa từ lúc nào.

Trong lúc Lã Bố còn đang căm tức, trong trận địa của liên quân lại bước ra một viên tiểu tướng. Dưới ánh hoàng hôn mù mịt, chỉ thấy viên tướng này khoác áo bào trắng, giáp trắng, ngựa trắng, thương bạc, trông khá tuấn tú, mặt như bôi phấn. Trong tranh tối tranh sáng càng tôn lên vẻ phi phàm khác người. Mười tám lộ quân chư hầu Quan Đông nhìn thấy, không kìm được tiếng hò reo vang dội.

Lã Bố trông thấy vị tướng khiêu chiến khí thế hiên ngang, vang giọng quát lớn: “Tên kia mau khai danh tính, kích của ta không chém hạng vô danh.”

Tiểu tướng khoác áo bào trắng ghì con bạch mã lại, cầm thương chỉ lên trời, quát vang dội: “Ta chính là Trường Sơn Triệu Tử Long!”

Trên Hổ Lao quan, Đồng Trác trông thấy Lã Bố chém giết nửa ngày trời, liền tiếp chém mười sáu danh tướng Quan Đông, lo ngại Lã Bố người ngựa mỏi mệt, mắc mưu của quân Quan Đông, vội vàng nổi lệnh thu quân. Lã Bố ở dưới thành nghe thấy tiếng chuông lệnh, không dám kháng lệnh, đành phải quay đầu chạy thẳng về phía thành. Tiểu tướng khoác áo bào trắng Triệu Vân đưa con mắt bàng quan lạnh lùng, không đuổi theo.

Lã Bố lên trên thành, bức xúc nói với Đổng Trác: “ Con đang đánh giết sướng tay, tại sao nghĩa phụ lại đánh chiêm thu binh?”

Đổng Trác vuốt râu nói: “ Con của ta, không được ham chiến, đợi hồi phục tinh thần ngày mai lại đánh cũng không muộn.”

Lã Bố bắt đắc dĩ, đành thôi.

Lương Châu. Lâm Thao.

Liên tiếp mấy ngày, quân Mã Dục án binh bất động.

Tướng trấn thủ thành Lâm Thao Điền Linh không mong có công, cũng không muốn mắc sai lầm, nên cũng đóng cửa không chịu xuất thành.

Hai quân bình an vô sự đến ngày thứ bảy. Cuối cùng Từ Hoảng từ thượng du sông Thao Thủy chạt trúc mang về. Bởi vì bờ sông Thao Thủy chạt hẹp, tháng sáu lại là mùa nước mưa dư thừa, nước sông dâng cao, dòng nước chảy xiết. Quân của Từ Hoảng phải cật lực lắm mới mang được ba ngàn cây Ba Sơn Mộc trúc này về đại doanh, không nghĩ rằng đã chậm hơn hạn định mất hai ngày.

Từ Hoảng vô cùng lúng túng xấu hổ, vào trong đại trướng xin thỉnh tội với Mã Dục.

Mã Dục không hề mở lời trách mắng, càng không nói đến chuyện trách phạt. Ngược lại còn dùng lời lẽ êm tai an ủi Từ Hoảng. Từ Hoảng vô cùng cảm kích, nhưng cũng lại càng cảm thấy hổ thẹn hơn. Trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy khó chịu, cố kìm nén tiếng thở dài trong lòng. Sau này nhất định phải hăng hái giết giặc, lập nhiều công lao để báo đáp công ơn của Mã Dục.

Đưa mắt nhìn Từ Hoảng buồn bực đi ra khỏi trướng, trong đôi mắt Giả Hủ lóe lên tia cười chế giễu, nói với Mã Dục: “ Cổ nhân có câu: khuyển tướng không bằng kích tướng, kích tướng không bằng mắng tướng, chúa công tuy chưa trách mắng Từ Hoảng tướng quân, nhưng chẳng khác nào đang mắng tướng cả! Trong lòng Từ Hoảng tướng quân đang sôi sục nhiệt khí, ngày mai quyết chiến nhất định sẽ liều mạng chiến đấu.”

Mã Dục cười vang, nói với Giả Hủ: “ Văn Hòa, mấy ngày trước chẳng phải ngươi cũng đang nghi hoặc không hiểu dùng Ba Sơn Mộc trúc công thành thế nào ư?”

Giả Hủ nói: “ Đúng là vậy.”

Mã Dục đáp: “ Văn Hòa không biết có còn nhớ không, hồi bản tướng quân còn làm lưu khẩu, đã từng dẫn mấy ngàn hổ lang kỵ công phá Hồ Lao quan.”

Sắc mặt Giả Hủ thay đổi, chăm chú nói: “ Chẳng lẽ đều nhờ cả vào Ba Sơn Mộc trúc?”

“ Tuy không đúng, nhưng cũng không hoàn toàn sai.” Mã Dục điềm nhiên nói. “ Ba Sơn Mộc trúc có thể dài tới bốn, năm trượng, vừa nhẹ vừa thẳng. Có thể lấy gỗ trúc kết thành một dàn giáo rộng mười trượng, mặt chính giữa cao ngang với tường thành, đoạn phía sau từ từ hạ xuống. Binh sĩ cứ theo đà đó mà leo lên, còn gỗ trúc thì kết lại chống đỡ cho nhau. Rồi lại lấy nan trúc bó lại thật chắc chắn, để làm thang công thành.

“ Hả?” Giả Hủ ngưng giọng nói: “ Vật công kênh như vậy chắc sẽ rất nặng, làm sao có thể chuyển tới dưới thành Lâm Thao được?”

Mã Dục đáp: “ Dựng những thang trúc chu vi mười trượng làm thang, một ngàn cây trúc là đủ. Nếu mỗi cây trúc nặng 50 cân, cũng không quá năm vạn cân! Điều năm trăm tráng sĩ tiến lên phía trước, trước mỗi chiếc thang công thành hai bên đều kết trúc lại để che chắn, đủ để tránh được cung tiễn tập kích. Gỗ lán đá rơi tuy có thể phá vỡ thang công thành nhưng không thể đánh xa được, không thể tạo ra sự ụ hiếp nào cả.”

“ À..” Giả Hủ suy tư trong chốc lát, sau khi thông suốt nhất thời cũng hít một hơi lạnh. Sợ sệt nói: “ Nếu có thể dựng được thang này, cho dù là đại ấp hay thiên hạ hùng quan cũng bị quân ta chiếm dễ như trở bàn tay, nói chi đến thành Lâm Thao bé nhỏ kia!”

273. Chương 204 : Hà Sáo Cấp Báo.

Mã Dục nghe thấy vậy kinh sợ nghiêm nghị hỏi “ Có nhược điểm gì vậy?”

Giả Hủ thông thả, chậm rãi trình bày một lúc, Mã Dục vừa nghe xong, lập tức biến sắc mặt, chán nản nói: “ Nếu quả như vậy, lần công thành này không còn chút hy vọng sao?”

Giả Hủ vội nói “ Nhưng mà, trong thành chưa chắc đã có loại vũ khí lợi hại này”

Dưới chân Hồ Lao quan.

Năm ngày liên tiếp Lữ Bố đứng ra khiêu chiến liên quân, mà mười tám lộ liên quân Quan Đông đóng cửa doanh không ra, không ai dám ra nghênh chiến. Tiểu tướng Triệu Vân vài lần xin ra nghênh chiến nhưng đều bị Công Tôn Toản ngăn lại mà Trương Phi muốn ra xuất chiến một phen cũng bị Lưu Bị kéo lại không cho! Lưu Bị trầm nghĩ, ngay cả mãnh tướng của Viên Thiệu là Nhan Lương, Văn Sứ đều chết dưới kích của Lữ Bố thì sao có thể coi thường thực lực của Lữ Bố được?

Lưu Bị không giống như Viên Thiệu, dưới trướng mãnh tướng như mây, mưu thần như mưa, dưới trướng Lưu Bị chỉ có hai viên võ tướng là Quan Vũ, Trương Phi, Viên Thiệu chết hai đại tướng chẳng thấm vào đâu nhưng Lưu Bị nếu mất Trương Phi thì thật là tổn thất quá lớn! Cho nên không đến lúc vạn bất đắc dĩ, Lưu Bị tuyệt không để Trương Phi đi mạo hiểm.

Tình hình cứ như thế cho đến ngày thứ sáu mới phát sinh biến hóa.

Vào ngày thứ sáu, thuộc hạ của Mã Dục là Hứa Chử vận chuyển lương thảo từ U Châu đến Hồ Lao quan.

Hứa Chử vừa đến quân doanh, liền nghe thấy tiếng có người khiêu chiến, đi đến cửa nhìn, tưởng ai, hóa ra là Lữ Bố, đã thế trong doanh cư nhiên không chút tiếng động, không ai dám ra nghênh chiến, làm cho lửa giận trong người Hứa Chử không thể kiềm chế, vội cầm theo Lang Nha Thiết chùy, cưỡi Đại Uyển bảo mã lao ra khỏi doanh nghênh chiến với Lữ Bố.

Mã Đằng, Quách Đồ liền chết ngăn lại nhưng cũng không thể ngăn được

Hứa Chử cưỡi ngựa lao ra khỏi doanh, một tay giơ cao Lang Nha Thiết chùy chỉ vào Lữ Bố quát lên “ Thăng nhãi Lữ Bố, có biết ta là ai không?”

“ Hừ!”

Lữ Bố vốn đang cưỡi ngựa đi lại thông dong, bỗng nhìn thấy một tên võ tướng cưỡi ngựa lao ra khỏi quân doanh nghênh chiến, định thần nhìn kỹ lại, quả nhiên là đối thủ cũ Hứa Chử từng đụng độ ở Dã Ngưu độ! Nhưng mà đây là chuyện hơn một năm trước, trận ấy hai người giao chiến mười chiêu bắt phân thắng bại.

Mà lúc đây Mã Dục lại sai Cú Đột ra tay bắn lén, Lữ Bố không kịp đề phòng mà trúng ám toán, cũng suýt chút nữa chết trong tay Hứa Chử.

“ Là người?” ánh mắt Lữ Bố hơi nheo lại, trầm giọng nói “ Hứa Chử sao!”

Đối với trận chiến ấy, Lữ Bố có thể nói là nhớ như in, dĩ nhiên là sao có thể quên được tên Hứa Chử trước mặt.

Hứa Chử uy phong lẫm liệt múa cây Lang Nha Thiết chùy trong tay, quát to: “ Lần trước ở Dã Ngưu độ để người may mắn chạy thoát, lần này ta nhất định làm người đổ máu đương trường”.

Hứa Chử vừa nói ra những lời này, phần đông chiến sĩ đang xem tình thần phấn chấn hẳn lên!

Nguyên tưởng rằng Lữ Bố chém Nhan Lương, Văn Sứ cùng mười sáu mãnh tướng Quan Đông đã là thiên hạ vô song rồi, thật không ngờ trong liên quân còn có người mạnh hơn, nhìn cách ăn nói hình như hai người đã từng giao thủ, hơn nữa Hứa Chử còn chiếm thượng phong nữa, không biết là thật hay giả đây?

Viên Thiệu, Tào Tháo cùng với đám quân phiệt vừa mới đi lên đài cao, nghe được những lời này, cả đám biến sắc, vội vàng hỏi thủ hạ “ Đây là kẻ nào vậy?”

Có kẻ biết Hứa Chử vội thấp giọng nói: “ Dạ, người này quan nội hầu của thứ sử Lương Châu, mãnh tướng dưới trướng Mã Dục, tên là Hứa Chử”.

Viên Thiệu, Viên Thuật vừa nghe xong, hai mắt lóe lên tia đổ kỵ mà Tào Tháo, Lưu Bị sắc mặt cũng mang theo chút khó coi.

Mười tám vị quân phiệt trong lòng đều có ý riêng, chợt nghe phía trước vang lên một tiếng quát to đều ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Lữ Bố xoay cây Phương Thiên Họa Kích chỉ vào Hứa Chử quát lên “ Hứa Chử, tên thất phu! Chớ vội kiêu căng, lần trước nếu không phải Mã Dục sai người ám toán bốn tướng quân, người đã sớm bỏ mạng rồi!”

“ Bớt đánh rầm thôi!” Hứa Chử vội quát lên: “ Có dám cùng ta tái chiến ba trăm hiệp không?”

Lữ Bố giận dữ quá hóa cười nói “ Cứ phóng ngựa lại đây, bốn tướng quân hôm nay nếu không thể chém người xuống ngựa thì sẽ tự sát trước cả thiên hạ!”

“ Sát!”

“ Sát!”

Hai người đồng thanh hét lớn một tiếng, cùng thúc ngựa lao vào nhau.

Chỉ trong chốc lát, hai ngựa tương giao, Lữ Bố huýt sáo một tiếng, dùng hết khí lực toàn thân chém ra một kích, cây Phương Thiên Họa Kích chùng ba trượng vẽ nên một đạo hàn quang trên hư không, như con rồng chồm đến, mang theo khí tức sát phạt lao đến, còn Hứa Chử vẽ mặt dữ tợn, da thịt cường tráng cũng nổi lên từng múi từng múi một, cây Lan Nha Thiết chùy không chút ngần ngại lao thẳng đến đón đỡ.

“ Oành!”

Phương Thiên Họa Kích cùng Lan Nha Thiết chùy va chạm mãnh liệt với nhau, tiếng kim loại va chạm nổi lên trong không gian, thân hình Hứa Chử khẽ lắc đảo, suýt nữa thì ngã ngựa, hai người vội vàng, thu lại binh khí, hiệp thứ nhất kết thúc trong thế ngang bằng! Nhưng trên thực tế Lữ Bố chiếm cứ thượng phong, nếu không phải Hứa Chử được bàn đạp ngựa trợ giúp thì đã sớm ngã ngựa rồi.

Hứa Chử vội quay đầu ngựa lại, chỉ cảm thấy hai tay bủn rủn, không chút sức lực nào, trong khoảng thời gian ngắn thật sự là không thể nâng được cây Lan Nha Thiết chùy lên quá đỉnh đầu, trong lòng đã khiếp sợ vô cùng nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn không chịu thua, chỉ về Lữ Bố cười nói “ Thế nào rồi? Một chùy của ông nội mi mùi vị không tồi đấy chứ! Hắc hắc hắc!”

“ Các hạ chỉ sợ dễ chịu hơn tại hạ bao nhiêu nhĩ! Hừ!”

Lữ Bố cũng cảm thấy hai cánh tay tê dại nhưng miễn cưỡng cũng có thể gơ được cây Phương Thiên Họa Kích lên quá đầu.

Trên Hồ Lao quan, Đồng Trác kinh hãi thất sắc, vội hỏi tả hữu: “ Kẻ này võ nghệ rất cao cường, quả nhiên không kém Phụng Tiên, là thuộc hạ của ai vậy?”

Trương Liêu vừa được thắng là Hồ Bí trung lang vội tiến lên đáp “ Chúa công, kẻ này là Hứa Chử, thuộc hạ của Mã Dục, lần trước đã giao thủ với tướng quân Phụng Tiên, trong mười chiêu bắt phân thắng thua, có thể nói là kinh địch của tướng quân!”

“ Hứa Chử, thuộc hạ của Mã đồ phu?” Đồng Trác mặt mũi âu lo, trong mắt lóe lên tia lo lắng, thì thào: “ Mã đồ phu hiện đang ở Lương châu, cũng không biết tình hình chiến sự ở Lương châu như thế nào rồi?”

Lâm Thao, Lương châu

Thống lĩnh Khương bình là Điền Linh, thân hình như một pho tượng đá, đang đứng trên địch lâu nhìn xuống. Trong mắt Điền Linh là quân địch nhiều như vô tận, đen nghìn nghịt như kiến cỏ vậy, tập hợp thành biển rộng mênh mông, chậm rãi đi về hướng thành Lâm Thao.

“ Hống!”

“ Hống!”

“ Hống!”

Chỉ trong chốc lát, tiếng hô vang vọng thiên địa, quân sĩ bên Mã Dược đều xếp thành trận địa chỉnh tề, đồng thanh phát ra tiếng hét thê lương.

Ồ! Cái gì vậy?

Gương mặt Điền Linh thoáng cau lại, nhìn chăm chăm vào hai tòa “Đài cao” đang di động bên phía quân Mã Dược, mặc dù khoảng cách khá xa nhưng dựa vào kinh nghiệm của Điền Linh vẫn có thể đoán ra được hai tòa đài cao đang di chuyển thông thả này ước chừng rộng mười trượng, còn độ cao... cao ngang với thành tường Lâm Thao thành!

Binh lính phòng thủ trên tường thành đã sớm phát hiện ra hai tòa đài cao, Khương bình vốn chưa từng thấy vật nào như vậy nên tất cả đều đã rối rít hoảng loạn.

“Đó là đồ quỷ gì vậy?”

“Trời ơi, cao bằng tường thành đấy!”

“A, nó còn di động nữa, nó đang di động kia, mau nhìn!”

Điền Linh cũng không để ý đến mấy Khương bình đang kêu sợ hãi ở bên cạnh, liền vội đi lên tháp cao, ở trên này vừa vịn có thể nhìn thấy toàn bộ chiến trường, cũng có thể xem được toàn bộ hai cái “Đài cao” quỷ dị kia, nhưng thấy rõ hai cỗ đài cao này, trong lòng Điền Linh càng lo lắng.

“Tướng quân!” một tên tiểu giáo đi theo Điền Linh đã la hoảng lên: “Đó là hai cỗ thang công thành! Dịch nhân có thể từ sườn núi mà vào thẳng thành, trời ơi, đồ quỷ kia thật là đáng sợ! Nếu di động hai cỗ công thành lâu to như thế kia liệu phải mất bao nhiêu người kéo đây?”

“Ngu ngốc!” Điền Linh không nhịn được mắng lên một tiếng: “Người có nhìn thấy kẻ nào kéo không?”

“A!”

Tên tiểu giáo cứng cả họng, lúc này hắn mới phát hiện ra không có ai ở phía trước kéo đi cả, thoát nhìn tựa như là tự đi vậy, thật sự là vô cùng kỳ quái! Đột nhiên, một ý tưởng lóe lên trong đầu tiểu giáo, hắn vội nói ra: “Chẳng lẽ dịch nhân có quỷ thần tương trợ?”

“Vớ vẩn!” Điền Linh vội vàng mắng “Mã đồ phụ có tài đức gì mà có thể xin quỷ thần tương trợ? Đi, người mau đem bốn cái vũ khí chúa công lưu lại trước khi đi đến đây”.

Tiểu giáo có chút không giải thích nổi hỏi: “Đem bốn thứ đó đến làm gì?”

Điền Linh vội giận dữ quát lên “Còn không mau đi!”

Tiểu giáo bị dọa hoảng sợ, vội vã chạy biến xuống lầu.

Phía trước Hồ Lao quan.

Hứa Chử lúc này đang cưỡi ngựa chạy vội, thiết giáp trên người đã bong từng mảnh, khăn bịt đầu cũng đã rơi rụng đi đâu mất rồi, thậm chí ngay cả Lang Nha Thiết chùy cũng không cánh mà bay, may mắn là trên người cũng không bị thương, bất quá cũng không may mắn được bao nhiêu khi mà Lữ Bố như ruồi bọ trên người, bám riết không thôi.

Vô luận là thực lực hay võ nghệ, Hứa Chử đều kém Lữ Bố một bậc, mặc dù có bàn đạp ngựa ngẫm tương trợ nhưng Hứa Chử cũng không thể sánh ngang hàng với loại cao thủ như Lữ Bố, bàn đạp ngựa tồn tại cũng chỉ có thể tạo thành ảnh hưởng hữu hạn mà thôi, cho nên Hứa Chử chỉ có thể chống đỡ được năm mươi hiệp liền dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Tiếp tục kiên trì được hơn mười hiệp thì rốt cuộc cũng không địch lại được đành phải chạy trốn.

Đại Uyển bảo mã của Hứa Chử dù là bảo mã nhưng sao có thể so sánh với Xích Thố của Lữ Bố được, vẫn kém hơn một bậc! Kết quả là mấy lần bị Lữ Bố đuổi theo, may là có bàn đạp ngựa trợ giúp, mượn thuật ẩn thân mà thoát được họa sát thân! Bất quá, áo giáp, vũ khí, khăn bịt đầu đều bị Lữ Bố chém rơi hết!

Hiện tại Hứa Chử toàn thân không còn một tác sất, nếu như lại bị Lữ Bố đuổi theo thì dù cho thuật cưỡi ngựa cao siêu tới đâu cũng không tránh được kết cục : bị chém thành hai mảnh! Bất quá may mắn duy nhất chính là Hứa Chử đã trốn được đến cửa doanh trại.

Lữ Bố đang cưỡi ngựa đuổi theo thì thấy ba kẻ cưỡi ngựa lao ra khỏi doanh.

“ Lữ Bố tiểu nhi, Quan Vũ ở đây!”

“ Ba anh em ta ở đây chờ người lâu rồi, ta là Trương Phi!”

“ Triệu Vân ở đây!”

Lữ Bố lập tức khấn trương, vừa rồi cùng Hứa Chử chiến đấu đã đến mức liều mạng, Hứa Chử sức lực cạn kiệt rồi, nhưng Lữ Bố cũng không tốt hơn được bao nhiêu, lúc này mắt thấy liên quân xuất ra ba viên tướng, hơn nữa tên tiểu tướng áo bào trắng càng làm cho Lữ Bố kinh hãi, chỉ bằng một mũi tên lần trước, hẳn cũng biết kẻ này võ công không phải loại tầm thường.

Lữ Bố trong lòng biết không địch lại vội quay đầu ngựa bỏ chạy, mà Công Tôn Toản, Lưu Bị thừa dịp chỉ huy quân đuổi giết, Đổng Trác ở trên Hổ Lao quan e sợ cho Lữ Bố gặp nguy cũng vội vã phái tám ngàn Lương Châu Thiết Kỵ xuất quan nghênh chiến, hai bên hỗn chiến cho đến khi bầu trời tối đen mới khua chiêng thu quân.

Ban đêm, trong đại trường của Đổng Trác.

Đổng Trác mặt mày sầu lo nhìn về Lý Nho nói “ Phụng Tiên mặc dù kiêu dũng vô song nhưng “ Song thủ nan địch tứ quyền”, nếu như liên quân Quan Đông đồng thời xông lên khó tránh khỏi thương tổn, không biết Văn Tu có kế gì hay không?”

Lý Nho vội nói: “ Chúa công không cần lo lắng, Nho đã có kế đẩy lui địch rồi”.

“ Thật sao?” Đổng Trác vui vẻ nói “ Xin được chỉ giáo”.

Lý Nho vội nói “ Chúa công phái hai vị tướng quân Lữ Bố, Trương Liêu dẫn binh mã nửa đêm xuất quan, hạ trại ở bên tả hữu quân Quan Đông, chọn thế đất cao xây doanh trại, trong trại lại xây đài cao cho xạ thủ liên tục bắn tên về hướng quân Quan Đông, tất nhiên sẽ làm quân Quan Đông trận cước đại loạn, buộc phải lui trại, như thế Hổ Lao quan tất nhiên được an toàn vững như bàn thạch”.

Đổng Trác trầm ngâm trong chốc lát, nhìn không được khen “ Diệu kế, mau mau thu xếp đi, y như Lý Nho đã nói, mau thu xếp đi”.

Lý Nho cười nhỉnh hai tiếng rồi ôm quyền lĩnh mệnh: “ Nho tuân mệnh!”

Lâm Thao, Lương châu Châu.

Điền Linh giờ cao cây trọng kiếm, đồng thời hô hô to: “ Kéo!”

“ Hống!”

Hơn trăm tên lính cởi trần, cơ bắp cuộn cuộn, đồng thanh hét lớn, cùng nhau kéo xuống, lực trăm người cùng kéo vô cùng lớn, chỉ trong nháy mắt đã kéo được một cây cột to hơn một người ôm, cao hơn mười trượng thẳng lên.

Cây trụ vẫn được nối với hai cái sợi dây thừng, phía cuối của sợi dây thừng là một cái rổ lớn, phía trên đặt một khối hòn đá lớn! Hơn trăm người cùng kéo cột đang nằm ngang. Ngay lập tức, cái rổ lớn vung lên trời và hòn đá cũng được bay theo lên không trung.

Cuối cùng cũng đem hòn đá ném ra, hòn đá mang theo tiếng huýt gió thật lớn, vù vù bay giữa không trung, bay khoảng được hơn mười trượng mới rơi mạnh xuống.

“ Ầm!”

Kèm theo một tiếng vang thật lớn, hòn đá rơi mạnh vào trận địa quân của Mã Dục, chỉ cách “ Đài cao” có mấy thước.

“ Ngao ngao ngao!”

Thấy máy ném đá có uy lực vô biên như vậy, đám Khương binh nhất thời tinh thần phấn chấn, không ngừng hoan hô nhưng Điền Linh lại phi thường tức giận, không ngừng mắng “ Ngu ngốc, ném không đủ xa, đổi hòn nhỏ hơn, lấp lại đi, nhanh lên”.

Mã Dục đang ở trong quân trận, lúc này đã bắt đầu bối rối.

Quả nhiên là sợ cái gì thì cái đó sẽ đến, vẫn thật không ngờ câu thành ngữ này lại đáng sợ như vậy, đáng chết, Đồng Trác quả nhiên để lại máy bắn đá trong thành Lâm Thao! Vừa quay đầu lại, Mã Dục đã thấy được nét tuyệt vọng trong mắt Giả Hủ, không, Mã Dục không muốn buông tha, hắn cắn răng hét lớn một tiếng “ truyền lệnh, tiến công, đẩy nhanh tốc độ công thành thêm lên!”

“ Ô ô ô”.

Mã Dục vừa ra lệnh, tiếng tù và không ngừng vang lên, nghe thấy tiếng tù và, tướng sĩ ba quân đều trở nên dồn dập, vốn trận thế đang di chuyển từ từ đột nhiên tăng tốc, hai chiếc thang công thành cũng được đẩy cao tốc độ lên không ít!

Trên thành Lâm Thao, Điền Linh bị Mã Dục quân làm cho hoảng sợ, nhanh chóng thay đổi quân lệnh “ Lập tức đổi một viên lớn hơn, nhanh, nhanh lên chút!”

Đám Khương binh nhanh chóng đổi hòn đá lớn hơn, gần sáu trăm tên Khương binh cường tráng to lớn chia làm bốn đội cứ thấy Điền Linh giơ kiếm lên liền đồng thời hét lớn dùng sức nặng của thân thể để kéo mạnh dây thừng. Phóng từng tảng đá một lên không trung.

“ Phốc phốc phốc phốc!”

Bốn tiếng xé gió vang lên. Ngay sau đó, thì cự thạch bốn khối đá to hơn đã bay vọt lên không trung nhằm hướng tới gần đài cao ngoài thành mà rơi mạnh xuống.

“ Oành Oành!”

Hai khối đá lớn rơi thẳng xuống đất, không trúng mục tiêu!

“ Ngu ngốc, trượt rồi, lập tức điều chỉnh phương hướng, lấp đá!”

“ Rắc!”

“ Rắc!”

Ngay sau đó, hai tiếng đổ vỡ vang lên, hai khối đá lớn chuẩn xác lao trúng mục tiêu, một chiếc thang công thành đã bị đập trúng, bên trong không ngừng vang lên tiếng kêu rên rỉ của binh lính, phải biết, bên trong đó đầy chật binh lính, chỉ cần cự thạch đập trúng mục tiêu khẳng định binh lính không thể thoát được!

Công thành thê mục tiêu quá lớn, nếu không phải Khương binh thiếu kinh nghiệm điều khiển thì cả bốn khối cự thạch đều trúng mục tiêu rồi.

“ Tốt, ném rất tốt!” Điền Linh nhin không được hưng phấn kêu to, hét lên: “ Tiếp tục lấp đá, bắn vỡ chúng cho ta!”

Bên ngoài Lâm Thao thành, khoe miệng Mã Dục mím chặt lại.

“ Hô hô hô hô”.

Lại thêm bốn tiếng rít nữa, lại có bốn khối đá to từ trên trời rơi xuống, lần này, có ba khối đánh trúng công thành thê vừa trúng “ Đạn.” lúc trước, mà viên đá cuối cùng lao đến cũng kết thúc phá nát hoàn toàn một cái thang công thành luôn! Khiến nó biến thành một đám trúc vụn, bay tán loạn.

Mấy trăm tên binh lính nhanh chóng trốn ra khỏi cổ công thành thê bị vỡ vụn nhưng ngay lúc này, một trum tên được bắn ra, không có khi giáp hộ thân, lại không có trọng giáp bảo hộ, những tinh binh này liên tục kêu thảm rồi lần lượt ngã xuống, cuối cùng chỉ có hơn mười người may mắn chạy về được trận địa.

Mà một cổ công thành thê còn lại cũng không kiên trì được bao lâu thì cũng bị năm cự thạch đập vỡ.

“ Hô!”

Mã Dục ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, hấn vốn chưa từng nếm qua tư vị thất bại thảm thiết, nay đột nhiên cảm nhận nên khó tránh khỏi cảm giác vô cùng khổ sở trong lòng.

“ Báo!”

Đúng lúc này, ở phía sau trận địa vang lên một tiếng hô lớn, Mã Dục rung mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy một con khoái mã đang nhanh chóng lại gần.

“ Hà Sáo cấp báo!”

“ Hà Sáo?”

“ Hà Sáo!”

Mã Dục, Giả Hủ quay đầu lại nhìn nhau, trong ánh mắt của hai người không giấu được tia khiếp sợ, lúc này các bộ lạc lớn người Tiên Ti đã bị đánh tan hoàn toàn, đại quân Đồng Trác cũng bị liên quân mười tám lộ chư hầu kiềm chế ở Lạc Dương, xung quanh Hà Sáo còn có thể lực gì đáng kể đây?

Hơn nữa Hà Sáo do Cao Thuận cầm quân, thân kinh bách chiến, lại còn có hai vạn đại quân, còn có thể có nguy hiểm gì sao?

Chỉ trong chốc lát, người đưa thư đã đến gần, nhanh chóng bẩm báo “ Chúa công, Hà Sáo cấp báo!”

Sắc mặt Mã Dục âm trầm mất tối lại, từ trong họng phát ra một thanh âm lạnh lùng “ Thư báo đâu?”

Người đưa thư nhanh chóng móc ra một cuộn thẻ tre từ lồng ngực, trình trọng đưa lên Mã Dục, Mã Dục vội vã tháo chỉ đỏ, nhanh chóng mở ra đọc, sắc mặt hấn vốn đã cực kỳ âm trầm bỗng trở nên cực kỳ âm lãnh, ngay cả những thân binh bên cạnh cũng có thể cảm thấy một tia lạnh lẽo trong tiết trời oi bức này.

“ Chúa công?” Giả Hủ hít vào một hơi, ngưng thanh hỏi: “ Cao Thuận tướng quân nói như thế nào?”

Mã Dục thu hồi sách tin lại rồi nói “ Truyền lệnh, thu quân hồi doanh!”

274. Chương 205 : Mục Mã Hoang Nguyên

Trong đại trường trung quân.

Mã Dục cưỡi ra chiến bào, ngồi xuống đối diện với Diên Vi rồi ra lệnh: “ Diên Vi, lấy bản đồ ra.”

Diên Vi lên tiếng đáp ứng rồi nhanh chóng lấy bản đồ trong ngực mở ra đặt trên bàn, lúc này, ở cửa trường, Giả Hủ vừa mới bước vào, còn chưa kịp làm lễ chào hỏi liền vội vã hỏi: “ Chúa công, Hà Sáo có chuyện khẩn cấp gì vậy?”

“ Không, không phải Hà Sáo!” Mã Dục thản nhiên lắc đầu nói: “ Mà là Lương Châu!”

“ Trời!” Giả Hủ than lên một tiếng, hỏi lại: “ Là Lương Châu sao?”

Mã Dục đành giải thích: “ Chuyện là thế này, Diêu Thuyền ở Lạc Dương nghe được một tin tức vô cùng bất lợi cho quân ta, vì đảm bảo tin tức có thể đưa đến đây nên lợi dụng khoái kỵ cấp báo cho Lũng Huyền và Hà Sáo! Bây giờ ngẫm lại hẳn là khoái mã tới Lũng Huyền đã gặp chuyện ngoài ý muốn, cũng may Cao Thuận kịp đưa tin từ Hà Sáo tới đây, mặc dù bị muộn mất mấy ngày nhưng cũng chưa phải là quá trễ”.

Giả Hủ khẽ gật đầu: “ Vâng!”.

Mã Dục nói tiếp: “ Nếu như chúng ta không nhận được tin này hay là nó bị trì hoãn mười ngày nửa tháng nữa mới đến thì xảy ra chuyện lớn rồi!”.

Giả Hủ vội hỏi: “ Chúa công, tin tức gì vậy?”.

Mã Dục nói: “ Đồng Trác bức bách thiên tử truyền chỉ cho Tây Vực, lệnh Trương Sở Vương Uyên ở Tây Vực liên kết ba mươi sáu quốc của Tây Vực tiến binh vào Lương Châu, muốn cắt đứt đường lui của quân ta! Hơn nữa Đồng Trác lệnh Trương Tế làm thứ sử Tịnh Châu để thuyền chuyển Từ Vinh đến Lương Châu, Ti

Đãi Giáo Ủy Chung Do cùng Dương Thu mang theo năm bộ thiết kỵ binh theo Từ Vinh đi gấp đến Lương Châu”

“ Trưởng Sử Vương Uyên Tây Vực?” Con người Giả Hủ đảo quanh, trầm giọng nói: “ Đây nhất định là độc kế của Lý Nho! Người này không sợ dẫn sói vào nhà sao, không sợ hồ kỵ Tây Vực chiếm Lương Châu sao?”.

“ Sợ dẫn sói vào nhà thì đã không phải là Đồng Trác cùng Lý Nho rồi!” Mã Dục trầm giọng nói: “ Đại quân của Từ Vinh sẽ nhanh chóng đến Lương Châu, tuy nhiên Tây Vực cách Kinh Châu ngàn dặm, liên quân Tây Vực dù toàn là kỵ binh thì cả thời gian triệu tập đến xuất chinh cùng tiến vào Lương Châu cũng phải mất nửa tháng”.

“ Báo!”Tiếng nói của Mã Dục vừa dứt thì có một tên tiểu giáo chạy vào trưởng, quỳ xuống nói: “ Lũng Huyền cấp báo!”.

Mã Dục trầm giọng nói: “ Nói đi!”.

Tên tiểu giáo vội nói “ Phía nam cùng phía bắc Lũng Huyền đồng thời phát hiện đại quân của địch”.

“ Hừ!”Mã Dục vội hỏi: “ Mỗi phía có bao nhiêu người?”.

Tiểu giáo vội nói “ Phía nam có ít nhất ba vạn nhân mã, phương bắc có chừng một vạn nhân mã”.

“ Lại có chuyện này sao!”Mã Dục nhanh chóng trải bản đồ ra khắp bàn, trầm giọng nói: “ Phía Bắc Lũng Huyền có một vạn nhân mã không thể là liên quân Tây Vực được, chỉ có thể là quốc binh lưu thủ lại tại các quận mà thôi! Một vạn quân đội đã là tất cả quốc quân ở đây rồi! Thật sự là dốc hết sức ra đây mà! Thật sự không hổ cái tên Từ Vinh, có thể lệnh tất cả các quận Lương Châu, dốc hết binh lực ra quyết tử chiến cùng chúng ta, hừ!”.

Ánh mắt Giả Hủ phát lạnh, trầm giọng nói: “ Hừ nghĩ ba vạn quân phía nam Lũng Huyền tất là đại quân của Từ Vinh, Trường An có ba nhóm quân lực bao gồm tám ngàn Ti Đãi binh, cùng với năm ngàn kỵ bộ binh của Dương Thu và một vạn năm nghìn kỵ binh sở tại còn lại là quốc quân không hề có lực chiến đấu, lần này Từ Vinh huy động đến ba vạn quân, hừ, nói cách khác Từ Vinh đã điều động hết quân chính quy ở Trường An đi hết rồi!”.

“ Xem ra là như vậy” Mã Dục hít sâu một hơi rồi lãnh đạm nói: “ Xem ra vì bảo vệ cho cơ nghiệp ở Lương Châu, Đồng Trác quả thật là không tiếc thứ gì!”.

Con người Mã Dục đột nhiên lóe lên một tia lạnh lùng, nói: “ Từ Vinh hẳn là muốn quyết chiến cùng quân ta rồi!”.

Giả Hủ vuốt ve cằm, quỷ dị cười nói: “ Chúa công, xem ra mười tám lộ liên quân gây cho Lạc Dương áp lực rất lớn, mới làm cho Từ Vinh không thể không quyết chiến chính diện cùng chúng ta, mong muốn giải nguy cho Lương Châu để có thể toàn lực ứng phó với liên quân Quan Đông”.

Mã Dục đột nhiên đứng dậy, nghiêm nghị nói: “ Từ Vinh muốn quyết chiến, bản tướng quân còn cầu không được nữa là!”.

Giả Hủ cười gian nói: “ Chúa công, Từ Vinh hẳn đã tới Lương Châu, Trương Tế ở Tịnh Châu là lính mới, không đủ làm nên chuyện, hơn nữa Từ Vinh đã đem hết quân chính quy của Trường An đi, sao không lệnh tướng quân Cao Thuận xuất quân, uy hiếp Tả Phùng Dực! Nếu Từ Vinh cho quân quay về cứu, vậy thì xong rồi, nếu hắn không trở về, chúng ta liền thừa thế công hạ Tả Phùng Dực! Tiến về hướng đông có thể uy hiếp Hà Đông, Lạc Dương, hướng tây có thể uy hiếp Hữu Quyết Phong hay là thẳng tiến Trường An, để xem Từ Vinh thu thập tàn cục này như nào!”.

“ Hay!”

Mã Dục liên tục gật đầu khen hay, không ngừng đi lại bên trong đại trưởng, trong đôi mắt bốc lên một thần sắc chưa từng có ở trước kia, chợt hắn dừng bước nói với Giả Hủ: “ Tóm lại tuyệt không thể để hai đoàn quân nam bắc Lũng Huyền hợp làm một nếu không sẽ rất khó giải quyết, ta muốn tự mình dẫn hai nghìn thiết kỵ tới phía bắc Lũng Huyền, lấy công làm thủ, toàn lực tiến công một vạn đại quân ở phía bắc Lũng Huyền, lệnh Từ Hoàng lưu lại giữ Lũng Huyền, lệnh Phương Duyệt dẫn binh, người đi theo giúp đỡ, thống lĩnh đại binh nghênh chiến Từ Vinh, như vậy có được không?”.

“ Chúa công, chuyện này quá mạo hiểm”. Giả Hủ nhanh chóng biến sắc, vội vàng khuyên nhủ: “ Sao không lệnh tướng quân Phương Duyệt hoặc Từ Hoảng tướng quân dẫn quân đi trước?”.

“ Không ổn.” Mã Dục quả quyết nói: “ Từ Hoảng, Phương Duyệt kiêu dũng thiện chiến, hơn nữa biết cách cầm binh, được sĩ tốt tin cậy nhưng làm việc không đủ quyết đoán , hơn nữa lại thiếu tàn nhẫn, lần này dùng hai ngàn kỵ binh kiềm chế một vạn đại quân tuyệt không thể để xảy ra sai sót, nếu không quân ta sẽ thua liên tiếp, không thể gượng dậy được”.

Giả Hủ bùi ngùi thở dài nói: “ Nếu là như thế, mong chúa công lưu lại đại kỳ , có thể lệnh tướng quân Phương Duyệt cầm đại kỳ dẫn quân đi, như thế vừa có thể chấn nhiếp Từ Vinh, vừa có thể mê hoặc quân địch”.

Mã Dục gật gù đầu, ngưng trọng nói: “ Cứ như vậy đi, ta muốn đêm nay khởi binh luôn”.

Giả Hủ ôm quyền nói: “ Chúa công xin bảo trọng”.

Mã Dục cũng ôm quyền đáp lại “ Văn Hòa cũng bảo trọng!”.

Phía trước Hồ Lao quan, trong trướng của tướng quân Viên Thiệu.

Viên Thiệu, Viên Thuật, Tào Tháo, Đào Khiêm, Công Tôn Toản, Hàn Phúc, Lưu Đại cùng đám quân phiệt tụ tập lại, vốn là nên đàm luận cục diện nhưng lúc này thần sắc mọi người đều buồn bực vô cùng, đôi mắt hiện ra vẻ lo lắng, đúng lúc các lộ quân phiệt im ắng này thì chợt nghe thấy tiếng chân vang lên, một tên tiểu giáo chạy nhanh vào trong đại trướng.

“ Báo! Thái thú Nghiêm Lăng Trương Siêu và thái thú Sơn Dương Viên Di vừa bại trận!”.

“ A!”.

“ Cái gì?”.

“ Đáng chết!”.

“ Lữ Bố và Trương Liêu thật khó chơi mà!”.

Trong trướng, các vị quân phiệt thay nhau ta thán, chuyện này bắt đầu từ nửa đêm sáu ngày trước, Lữ Bố cùng Trương Liêu dẫn quân ra khỏi Hồ Lao quan, đóng thành doanh trại ở hai bên tả hữu doanh trại liên quân, tạo thành thế tam giác với Hồ Lao quan, mơ hồ hình thành kiềm chế đối với đại quân.

Sau đó, tình thế phát triển thành càng ngày càng bất lợi với liên quân.

Lữ Bố, Trương Liêu không ngờ lại nâng đất trong doanh lên, xây đài cao, lại bố trí xạ thủ ngày đêm không ngừng bắn về phía doanh trại liên quân Quan Đông, cứ ra khỏi doanh là bắn, vì thế, quân Quan Đông không thể nào tấn công được, lại không thể tụ họp thao luyện, mấy ngày liên tục đều có sĩ tốt chết dưới cung tên quân địch, quả là khổ không tả nổi.

Viên Thiệu lúc này đành điều binh khiển tướng công đánh doanh trại của Lữ Bố cùng Trương Liêu.

Nhưng mà lần này Viên Thiệu tuyệt không để cho tướng lĩnh của mình ra trận, Cúc Nghĩa mấy lần xin ra trận đều bị từ chối, trong sáu ngày liền, Viên Thiệu lần lượt sai thái thú Nghiêm Lăng Trương Siêu, thái thú Thái Dương Viên Di, thái thú Hà Nội Vương Khuông, thái thú Thượng Đảng Trương Dương cùng mười ba lộ chư hầu xuất quân nhưng đều tay không mà về cả.

Các lộ chư hầu mắt nhìn nhau, không còn lời nào để nói, bỗng nhiên thái thú Vu Quận Tào Tháo đột nhiên thở dài nói: “ Đáng tiếc, lần này Hồ Báo kỵ của ta không có ở đây nếu không phá doanh trại Lữ Bố, Trương Liêu dễ như trở bàn tay”.

“ Lữ Bố, Trương Liêu là loại thất phu hữu dũng vô mưu, sao có thể thoát được?” Tào Tháo vừa nói hết lời, Cúc Nghĩa ở phía sau Viên Thiệu quát lên nói: “ Chúa công, mỗi xin nguyên dẫn tiên doanh xuất chiến, nếu không thể đập bằng doanh trại Lữ Bố, Trương Liêu, nguyện tự tận tạ tội”.

Viên Thiệu trong lòng cực kỳ khẩn trương, đang muốn ngăn cản thì Tào Tháo cười gian nói: “ Không ngờ Cúc Nghĩa tướng quân lại thấu hiểu đại nghĩa như thế, không sợ cường địch, như vậy sao không để tướng

quân xuất chiến, thể hiện lên phong thái Hà Bắc? Trận này nếu thắng, sĩ khí quân Quan Đông phấn chấn, nhất định có thể phá Hổ Lao quan”.

Các vị quân phiệt còn lại cũng vội vàng lên tiếng phụ họa nên Viên Thiệu đành phải bắt đắc dĩ đáp ứng.

Bên bờ sông Hà Thủy,

Ba vạn đại quân của Từ Vinh đang men theo bờ sông Hà Thủy mà tiến vào Hán Dương quận.

Chung Do đi tới trước mặt Từ Vinh khuyên nhủ: “Tướng quân, lần đi Lũng Huyền này trăm hại vô lợi, sách lược ổn thỏa nhất lúc này vẫn là đi về phía tây hội quân cùng công tử Hoàng, sau đó cố thủ, chờ đợi quân Tây Vực đến mà không nên tiến về Lũng Huyền, quyết chiến với Mã đồ phu”.

Từ Vinh nhũn mảy lại nói: “Tiên sinh không cần khuyên can nữa, tiến về phía bắc Lũng Huyền là lệnh của chúa công, không thể cãi lệnh”.

Chung Diêu vẫn cố gắng khuyên nhủ: “Tướng ở bên ngoài có thể không tuân mệnh, chúa công thân ở Lạc Dương, không biết tình hình Lương Châu, tướng quân không thể khinh suất mà tuân mệnh được!”.

“Lời ấy của tiên sinh sai rồi!” Sắc mặt của Từ Vinh trầm xuống, nói: “Ý tiên sinh là cố thủ Lũng Tây chờ liên quân Tây Vực, đây là nghĩ đến thể cục Lương Châu mà ý chúa công là nhìn toàn cục, làm sao có thể đánh đồng đây? Tiên sinh thử nghĩ xem, nếu như chúa công chiến bại, Lạc Dương bị vây hãm, vậy quân ta có chiến thắng ở Lương Châu còn có ý nghĩa gì nữa không?”.

Chung Diêu bùi ngùi thờ dài, im lặng không nói tiếng nào.

Từ Vinh nhẹ giọng lại nói: “Chúa công ở Lạc Dương nhận áp lực rất lớn, chiến sự Lương Châu này không trì hoãn được nữa!”.

Chung Diêu gật đầu nói: “Tại hạ đã hiểu, nếu như quyết chiến là không thể tránh khỏi thì hẳn là nên hợp quân cùng Hoàng Phủ Kiên để tránh bị Mã đồ phu đánh khi đang phân tán, khiến ta tổn hao binh lực”.

Từ Vinh gật đầu nói: “Ý tiên sinh cùng bốn tướng quân không mưu mà hợp, bốn tướng quân đã lệnh cho người đưa tin cho Hoàng Phủ Kiên, lệnh hắn đưa quân xuôi nam cùng hội hợp với quân ta, nếu như không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, tám ngàn tinh binh của Hoàng công tử cùng với quân chúng ta thừa sức đánh hạ thành Lũng Huyền”.

Ba ngày sau, trên Mục Mã hoang nguyên.

Mục Mã hoang nguyên ở trung gian hai quận Uy Vũ cùng Hán Dương, ở phương viên trăm dặm quanh đây, không có người ở nên tuyệt không có mã tặc.

Mã Dục được Điển Vi, Cú Đột cùng với mười thân kỵ binh bảo vệ khom lưng ẩn núp trong một bụi cỏ cao rậm rạp, ở phía trước mấy trăm bước là quân đội đen nghìn nghịt như kiến vậy, một đàn cuốn về hướng nam, quân đội di chuyển nghiêm chỉnh, binh lực vền vẹn trên dưới một vạn, chia thành năm phần như quân chính quy gồm tả, trung, hữu, tiền, hậu quân.

Tả, hữu quân đều là kỵ binh, có hơn ngàn người.

Tiền quân là trường thương binh, hậu quân là đao thuẫn thủ, có hơn ngàn người, trung quân gồm có quân nhu, lương thực, trọng trang bộ binh, còn lẫn cả cung tiễn thủ vào nữa, binh lực chiếm gần một nửa cả đoàn quân.

“Phốc!”

Cú Đột phun quả thảo hành đang ngậm trong miệng ra rồi quay đầu lại nói với Mã Dục: “Chúa công, địch quân có hơn hai nghìn kỵ binh, còn có cung tiễn thủ cùng trọng trang bộ binh, không dễ đối phó! Nếu như tấn công trực diện, dù cho thắng trận, quân ta cũng tổn thất trầm trọng”.

“Điều này không nhất định đúng!” Mã Dục nhìn lên bầu trời đang dần dần tối, trong con ngươi lóe lên một tia hàn quang, ngưng thanh nói: “Thắng thua không phải là nói ra là được mà là đánh thật mới biết được!”

Trận này có thể đánh thắng hay không còn phụ thuộc vào năng lực ứng biến của tướng quân địch nữa, hắc hắc!”.

Ở phía trước, trong đoàn quân của Đồng Trác

Hoàng Phủ Kiên thản nhiên giơ cao cánh tay lên, cao giọng nói “ Toàn quân dừng lại, hạ trại!”.

Lũng Huyền.

Trong phủ tạm thời của Từ Hoảng.

Giả Hủ ngưng trọng nhìn về phía Từ Hoảng nói: “ Tướng quân Từ Hoảng, trận này thắng hay bại mấu chốt là ở bảo vệ Lũng Huyền! Nếu như Lũng Huyền mất, mọi chuyện đều là công dã tràng, hết thấy tính toán đều như nước chảy về biển đông, nếu như tướng quân có thể bảo vệ Lũng Huyền nửa tháng, bốn quân sư có thể làm cho Từ Vinh thua không còn một mảnh giáp nào nữa!”

Từ Hoảng trầm giọng nói: “ Xin quân sư yên tâm, Tại hạ tuyệt không làm nhục mệnh đâu!”.

“ Ủ!” Giả Hủ vẫn có chút không yên tâm lại tha thiết dặn dò: “ Tướng quân phải nhớ, năm ngàn binh lính chính là tiền vốn tử thủ Lũng Huyền của ngài, vô luận tình thế có nguy cấp đến đâu, chỉ cần trong thành còn tướng quân, bốn quân sư tuyệt không phải người nào tiếp viện đâu!”.

Từ Hoảng thản nhiên nói: “ Chỉ cần có mặt tướng ở đây, dù cho Từ Vinh mang theo mười vạn quân công tới cũng phải tay trắng quay về mà thôi”.

Giả Hủ ngưng trọng nói: “ Hay, vậy nhờ cậy cả vào tướng quân”.

Từ Hoảng ôm quyền nói: “Xin quân sư cứ yên tâm”.

Giả Hủ gật gật đầu yên tâm, xoay người rời đi.

Hà Sáo, trong bản doanh của Mã Dục,

Cao Thuận nói với Thư Thụ: “ Tiên sinh, chúa công truyền tin gấp, lệnh mặt tướng dẫn tám ngàn tinh kỵ binh xuất quân, uy hiếp Tả Phụng Dục, bản doanh Hà Sáo này đành phải nhờ cậy tiên sinh rồi”.

Thư Thụ vội nói: “ Xin tướng quân cứ yên tâm xuất chinh, Dã Ngưu độ, Thải Tang tân đều do quân ta khống chế, dọc bờ sông lại có thám báo không ngừng tuần tra, các quận các châu đều có thám báo của ta, chỉ cần có gió thổi cỏ lay là không thể thoát được tai mắt của quân ta! Hà Sáo tất vững như Thái Sơn!”.

“ Vâng.” Cao Thuận gật gật đầu rồi nói: “ Nếu như tình thế nguy cấp, có thể truyền tin Mạc Bắc, thỉnh hai vị tướng quân Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương tri viện”.

Thư Thụ vội nói “ Tại hạ hiểu rồi”.

Trên Mực Mã hoang nguyên,

Dưới ánh sao nhàn nhạt, trên nền hoang nguyên trống trải dậy lên từng đống lửa, bên cạnh là đầy rẫy binh lính, ngoại trừ những người được giao nhiệm vụ gác đêm ra, một vạn đại quân của Hoàng Phủ Kiên đã tiến vào giấc mộng đẹp, lúc này không ai nguyện ý nằm trong trường bỗng nóng bức ngủ cả.

Ở chính giữa quân doanh, Hoàng Phủ Kiên hai tay ôm sau gáy, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Co cụm binh lực để tập trung phòng ngự vài thành trì là chuyện bất đắc dĩ, điều này Hoàng Phủ Kiên tuyệt không đồng ý nhưng dẫn quân xuôi nam cùng hội hợp với quân của Từ Vinh lại làm cho hấn đắn đo không thôi, Hoàng Phủ Kiên thâm nghĩ, một vạn đại quân ở trong tay hấn, ở lại hoặc là tiến bắc để uy hiếp đường lui của Mã Dục thì tạo thành lực uy hiếp hơn xa tiến vào Lũng Huyền!

Một vạn quân đội của Hoàng Phủ Kiên, đại đa phần là do thành vệ quân của các quận hợp lại mà thành, trừ hai ngàn kỵ binh của thái thú Trương Dịch Quách Hạo được xưng là tinh nhuệ ra, tất cả đều là quân quốc binh chưa từng ra chiến trường, dùng một nhóm quân đội như vậy để thủ thành thì miễn cưỡng có thể đảm nhận nhưng dùng để tấn công hay dã chiến thì có chút quá mức khó khăn rồi.

Bất quá, Hoàng Phủ Kiên dù không thể hiểu được quân lệnh của Từ Vinh là như thế nào nhưng hấn vẫn nghiêm khắc chấp hành.

“ Cách cách cách!”.

Hoàng Phủ Kiên đang suy nghĩ xuất thần thì đột nhiên bị tiếng vó ngựa dồn dập làm cho bừng tỉnh, hần nhanh chóng ngồi dậy, dưới ánh lửa bập bùng, hần thấy được người cưỡi khoái mã đang tới cả người tràn đầy máu tươi, trên tay còn cầm hai mũi tên nhọn, chỉ trong nháy mắt, người này đi phi tới trước mặt Hoàng Phủ Kiên, lao nhanh xuống ngựa bấm báo: “ Tướng quân, có mã tặc, đội tuần tra bị mã tặc tập kích!”.

“ Hừ, mã tặc?” Hoàng Phủ Kiên khẽ nhú mi mày, trầm giọng hỏi: “ Có bao nhiêu người?”.

“ Có hơn trăm tên ạ!”.

“ Hơn trăm?”.

Đôi mày của Hoàng Phủ Kiên càng nhú lại sâu hơn, Lương Châu có mã tặc cũng không phải là chuyện kỳ quái nhưng mã tặc tập kích đội tuần tra lại là bất thường! Bình thường, mã tặc chỉ dám tập kích thương đội hay là thôn trại không có năng lực phòng ngự mà thôi, rất ít dám chủ động trêu chọc quan quân, nhất là chỉ có hơn trăm tên, lại càng không dám bén mảng tới gần quan quân.

“ Hoàng Phủ tướng quân, chuyện gì xảy ra vậy?”.

“ Phát sinh chuyện gì rồi?”.

“ Có phải là địch đột kích không?”.

Hoàng Phủ Kiên còn đang đắn đo suy nghĩ không thôi thì liên tục vang lên những tiếng hỏi thăm ở bên cạnh, làm cho hần biết là Lý Cư, Quách Biệt, Lý Biệt, Lý Xiêm đã tới, con người hần không khỏi lóe lên tia tức giận vì trên danh nghĩa, hần là chủ quân đội nhưng thực tế, rất nhiều chuyện không phải do hần làm chủ.

Nhất là thái thú Bắc Địa Lý Cư đang lúc tuổi trẻ khí thịnh, ý vào một thân sức mạnh lại là thân tín của con trai duy nhất của Đồng Trác, càng tung hoành không có kị, thích nhất là làm trái nghịch với Hoàng Phủ Kiên! Lần này xuôi nam xuống Lũng Huyền, Hoàng Phủ Kiên vốn muốn đi đường dài, phải đi xa gấp đôi nhưng yên ổn, dọc theo thành trì mà đi, một khi gặp sự cố liền lập tức bám thành cố thủ.

Nhưng Lý Cư muốn trực tiếp tiến vào Hán Dương, hơn nữa lại mang quân lệnh của Từ Vinh ra áp chế Hoàng Phủ Kiên làm cho hần phải bất đắc dĩ đáp ứng, kết quả là đại quân đi vào Mã Mục hoang nguyên người cũng không có chữ dừng nói đến mã tặc.

Hỏi rõ được nguyên do, Lý Cư trong lòng thầm nghĩ, liệu đây có phải là cơ hội tốt để cướp quyền chỉ huy đại quân không, nên nhanh chóng giả vờ quát lên giận dữ: “ Cái gì, dám mã tặc dám làm loạn trước mặt ta hay sao? Đây không phải là làm phản sao? Lý Biệt đâu?”.

Lý Biệt ngang nhiên tiến lên, nhanh chóng nói: “ Huynh trưởng có gì cần phân phó?”.

Lý Cư cũng không thêm quan tâm đến thái độ của Hoàng Phủ Kiên mà nhanh chóng hạ lệnh: “ Lập tức điểm binh, mang theo năm trăm kỵ binh, lập tức đuổi tận giết tuyệt đám mã tặc kia đi!”.

“ Chậm đã!” Hoàng Phủ Kiên rút cuộc không thể kiên nhẫn được nữa, quát lên: “ Lúc này địch tình còn không rõ, sao có thể biết được đây không phải là kế dụ địch? Tuyệt không thể vọng động được”.

“ Kế dụ địch?” Lý Cư nhanh chóng ngụy biện: “ Mã đồ phu thân ở Lũng Tây, còn chưa công hạ được thành Lâm Thao, lại bị Hoàng công tử chặn đường lui, lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, chẳng lẽ Hoàng Phủ tướng quân cho rằng Mã đồ phu có thể đẳng vân giá vũ sao, có thể bay tới Mã Mục hoang nguyên này sao?”.

“ Người!” Hoàng Phủ Kiên bực tức không nói nên lời đành quay sang phía thái thú Trương Dịch Quách Hạo nói: “ Quách đại nhân, ngài nói sao?”.

Thái thú Trương Dịch Quách Hạo là đường huynh của Quách Dĩ thuộc hạ của Đồng Trác, nhưng dù cho là thái thú một quận nhưng tính tình nhất gan sợ chuyện, hai ngàn kỵ binh trong quân doanh vốn do hần thống ngự nhưng sau khi ba quân hợp nhất, Lý Biệt tuổi trẻ khí thịnh cùng với người huynh đệ của mình Lý Xiêm lại trở thành người thống lĩnh hai ngàn kỵ binh!

Lý Cư lúc này cũng đưa mắt nhìn Quách Hạo, mặt cười nhưng lòng không cười nói: “ Bá phụ đại nhân, ngài nói sao đây?”.

“ A!”Quách Hạo rằng đánh cầm cập, luôn miệng nói: “ Lý hiền chất nói có lý, đám mã tặc này thật là đáng ghét, phải xuất binh diệt sạch thôi!”.

Hoàng Phủ Kiên lắc đầu thở dài, cũng không nói gì thêm, thấy thế, Lý Cư nhìn Lý Biệt một cái, Lý Biệt hiểu ý liền xoay người rời đi, chỉ trong chốc lát đã tập hợp đủ năm trăm kỵ binh, lao về hoang nguyên tối đen ở phía trước, thanh âm như thủy triều, càng ngày càng xa, càng lúc càng bé cho đến lúc không thể nghe thấy được gì nữa!

275. Chương 206: Công Hãm Lũng Tây

Hoang nguyên Mực Mã.

Những đám lửa dần dần tắt ngúm. Chân trời phía đông hiện lên màu trắng bạc. Hoang nguyên hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả binh lính Lương châu đang đắm chìm trong mộng đẹp.

“ A ... ngáp”.

Bên ngoài quân doanh.

Một tên lính gác đêm ngáp dài về uể oải, giảo dài kẹp nách, hần đi mấy bước tới trước một bụi cỏ dại, tay cởi đai quần, rồi nước tiểu tuôn thành dòng. Trong lúc đi tiểu tên lính nhìn lướt qua vùng hoang nguyên phía trước đang le lói ánh ban mai. Trong mắt hần mơ hồ nhận ra một mảng đen ngòm phía trước.

Thoạt tiên tên lính không chú ý, nhưng ngay sau đó hần đột nhiên kinh hãi hô lên.

“ Kỵ binh?”

“ Hình như là người của mình!”

Tên lính cảm thấy từng cơn rùng mình lạnh lẽo. Mấy tên lính khác vội tiến tới chỗ tên lính gác đêm. Tên tiểu giáo đang say sưa giấc nồng cũng bị tiếng kêu hoảng hốt của bọn lính làm giật mình tỉnh dậy. Hần vội vàng ngồi dậy rồi chạy ra ngoài doanh trại xem xét. Dựa vào ánh sáng bàng bạc ở chân trời phía đông, quả nhiên hần thấy có một đám kỵ binh đen nghịt, lặng lẽ, không một tiếng động đang tiến tới gần.

“ Đứng đấy lo lắng làm gì. Mau báo hiệu cảnh giới!” Tên tiểu giáo gào khản cả giọng: “ Mau lên, báo động”.

“ Hiệu ô ô ô ..”

Sau một khắc, hiệu kèn lệnh vang lên. Đám binh lính Lương châu đang ngủ say cuống quýt tỉnh dậy. Tướng sĩ bắt đầu hò hét tập trung đội ngũ. Thế trận mới lập hỗn loạn, lộn xộn. hơn mười kỵ thân binh hộ vệ Hoàng Phủ Kiên, Quách Hạo, Lý Cư, Lý Xiêm ra tới nơi.

Lúc này trời đã sáng rõ, binh lính Lương châu vừa mới tỉnh ngủ đã nhìn thấy một chuyện đáng sợ nhất từ lúc sinh ra tới giờ. Trong số họ rất nhiều người cũng sẽ không bao giờ quên sự việc đáng sợ này. Sự kiện đáng sợ này sáng sớm hôm đó sẽ trở thành một cơn ác mộng ám ảnh suốt cuộc đời bọn họ.

Trong ánh nắng ban mai yếu ớt, năm trăm kỵ binh chậm rãi tiến lên.

Không có tinh kỳ tung bay, không có binh khí dữ tợn, càng không có tiếng binh lính reo hò hay âm thanh rầm rĩ của chiến trường. Tất cả chỉ có túi bọc thi thể binh lính trong bộ áo giáp hung tợn, còn có những giọt máu tươi tí tách nhỏ xuống. Tất cả năm trăm binh lính, tất cả đều bị chém bay đầu, hóa thân thành năm trăm tên kỵ sĩ không đầu. Sắp xếp thành kỵ trận, giục ngựa chậm rãi tiến lại gần.

“ Ông trời ơi. Cái quỷ gì đây?”

“ Trời ơi. Kỵ binh không đầu.”

“ Quỷ tha ma bắt chúng đi! Sao lại là quỷ binh không đầu chứ?”

Trận thế của binh lính Lương châu bỗng chốc rối loạn.

Tâm trạng sợ hãi giống như độc dược lan khắp các tướng sĩ. Tất cả nhìn nhau kinh sợ, bối rối.

“ A”. Lý Cư hít một hơi thật sâu khí lạnh, hoảng hốt hỏi: “ Kia...kia... đây là chuyện gì vậy?”

Hoàng Phủ Kiên cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã quỵ xuống. Một lúc lâu sau mới thở dài nói: “ Năm trăm kỵ binh không đầu kia chỉ e là năm trăm tướng sĩ đem qua đi truy kích mã tặc”.

~~~~~

“ Cái gì?” Lý Cư ngạc nhiên, rồi kêu lên: “ Không thể nào”.

“ Đại ca!” .

Lý Cư vừa dứt lời, Lý Xiêm ở bên cạnh đã gào lên đầy thê lương, chạy nhào tới phía năm trăm kỵ binh không đầu đang tiến tới. Lý Xiêm và Lý Biệt là thân huynh đệ. Dù Lý Biệt bị chặt đầu thì Lý Xiêm vẫn nhận ra áo giáp trên người của hắn.

“ Ô ô ô ~. .”

Ngay lúc này ở phía chân trời xa xa bất chợt vang lên những hồi kèn liên tục. Xuất thân từ danh môn, từ thuở nhỏ đã được trải qua huấn luyện, nên lúc này sắc mặt Hoàng Phủ Kiên đại biến, thất thanh nói: “ Không hay rồi. Dịch quân tập kích. Lập trận. Trận phòng ngự hình tròn. Mau đem xe lương thảo trang bị ra hình thành bức tường bảo vệ bên ngoài”.

“ Ô ~. .”

“ Ô ~. .”

“ Ô ~. .”

Hoàng Phủ Kiên vừa nói xong, ba hướng còn lại cũng đồng loạt vang lên hiệu kèn lệnh không ngừng. Trong lúc đó binh lính Lương châu mang xe lương thảo xếp đầu đuôi chạm vào nhau hình thành thể trận phòng ngự, từ bốn phía kỵ binh xuất hiện như quỷ mị.

Thế nhưng quân số không nhiều, mỗi hướng chỉ có hơn trăm kỵ binh.

Và hoang nguyên Mục Mã xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị. Chưa tới năm trăm kỵ binh chia làm bốn đội, bao vây trọn một vạn đại quân Lương châu. Tất cả từ bốn hướng áp sát tới với khí thế hung mãnh. Trong khi đó một vạn binh sĩ Lương châu trên đồng cỏ hoang vắng thì lại co cụm lại, hoảng hốt, lo sợ.

Lũng huyện.

Ba vạn đại quân Từ Vinh cuối cùng cũng đánh giết tới chân thành.

Đại quân Từ Vinh khí thế ngút trời đóng trại ngoài thành Lũng huyện, bao vây chặt ba cửa bắc, đông, nam chỉ để lại cửa Tây Môn. Từ Vinh hiểu biết binh thư đương nhiên hiểu được đạo lý vây ba cửa, thả một cửa. Ngay khi đại quân Từ Vinh vừa mới lập trại xong. Trương Tú, Hữu Phù Phong Vương Hoành cũng dẫn quân tới Lũng huyện.

Đại doanh của Từ Vinh

Trương Tú, Vương Hoành ôm quyền hướng Từ Vinh nói: “ Mạt tướng (hạ quan) tham kiến tướng quân”.

Từ Vinh phất tay ra hiệu miễn lễ với hai người rồi nói với Trương Tú: “ Trương Tú tướng quân, trước khi đi lệnh thúc có chuyển lời nhờ bản tướng quân nói lại với tướng quân”.

Trương Tú ôm quyền cung kính nói: “ Mạt tướng xin rửa tai lắng nghe”.

Từ Vinh nói: “ Lệnh thúc hy vọng người có thể anh dũng giết địch, bắt, giết được nhiều địch quân, thay chúa công, lập nhiều công trạng cho triều đình”.

Trương Tú nói: “ Mạt tướng ghi nhớ lời thúc phụ dạy. Không dám quên”.

“ Ừ” Từ Vinh gật đầu, trầm giọng nói: “ Bây giờ có một nhiệm vụ đặc biệt quan trọng, người có dám nhận không?”

Trương Tú thản nhiên nói: “ Có gì mà không dám”.

Từ Vinh nói: “ Nếu như vậy người hãy dẫn quân bản bộ quay về trấn thủ Trường An. Trong vòng một tháng không được để mất Trường An”.

Trương Tú vô cùng phẫn chấn, hấn phẫn khích nói: “ Mặt tướng nhất định không làm nhục mệnh tướng quân”.

“ Tốt” Từ Vinh gật đầu: “ Việc quân khẩn cấp, hãy lên đường ngay lập tức”.

“ Tuân lệnh” Trương Tú phẫn khích đáp: “ Mặt tướng cáo lui”.

Nói xong Trương Tú xoay người đi ra.

Từ Vinh thu hồi ánh mắt, hấn quay sang nhìn Trình Ngân và hỏi: “ Trình Ngân tướng quân. Có tin tức từ Lũng Tây chưa?”

Trình Ngân nói: “ Thám mã hồi báo đại quân của Mã đồ phu vẫn đóng tại ngoài thành Lâm Thao, không có bất cứ dấu hiệu nào sẽ quay về Lũng huyện. Thế nhưng chúng đã ngừng tấn công thành Lâm Thao”.

“ Hừ, hừ” Mã đồ phu có thể bình tĩnh được sao? Bản tướng quân muốn xem hấn có thể miễn cưỡng chống đỡ tới khi nào? Chẳng lẽ đợi khi bản tướng quân công hạ Lũng huyện mới dẫn quân tới cứu?” Từ Vinh nói một hơi rồi đột nhiên quay sang hỏi Lý Kham: “Lý Kham tướng quân, bên công tử Hoàng có tin tức gì không?”

Lý Kham cung kính nói: “ Bẩm tướng quân, năm ngàn tinh binh của công tử Hoàng đã rời Thu Đạo thành, đi suốt đêm tới mai phục ở Hồ Lô cốc”.

“ Tốt” Từ Vinh gật đầu nói: “ Bản tướng quân sẽ làm cho Mã đồ phu không thể thoát khỏi tai kiếp này”.

Lâu thành Lũng huyện.

Từ Hoảng chấp tay sau lưng đứng nghiêm trên lâu thành, quan sát ngoài thành, hấn thấy ba cửa bắc, đông, nam doanh trại địch quân đóng trùng trùng, điệp điệp, chỉ có cửa Tây Môn là vắng vẻ, không có bóng dáng một tên lính nào cả. Từ Hoảng khẽ nhếch miệng cười nhạt: “ Vây ba cửa, khuyết một cửa đó chỉ là chiến thuật công tâm để hù dọa tân binh chưa từng ra chiến trường. Quân sĩ của hấn là quân tinh nhuệ Tịnh châu sao có thể hù dọa được chứ?

“ Truyền lệnh!” Từ Hoảng đột nhiên trầm giọng nói: “ Truyền lệnh nhà bếp giết heo, giết dê, ba quân tướng sĩ thỏa sức ăn no”.

“ Tuân lệnh”.

Tên lính truyền lệnh lĩnh mệnh rời đi.

Lũng Tây, ban đêm ở Lâm Thao thành.

Mặc dù hai ngàn kỵ binh của Mã Duyệt đã rời đi, đại quân của Giả Hủ, Phương Duyệt vẫn đóng bên ngoài thành ra về bao vây lâu đài.

Đêm khuya, đại trưởng của Giả Hủ.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, Phương Duyệt ngang nhiên đi thẳng vào đại trưởng. Hấn nói với Giả Hủ: “ Quân sư, có tin tức”.

“ Hả?” Giả Hủ đang nhắm mắt trầm ngâm suy nghĩ đột nhiên mở mắt ra, trầm giọng nói.

Phương Duyệt trầm giọng nói: “ Ba vạn đại quân của Từ Vinh đã bao vây Lũng huyện”.

“ Ừ”. Giả Hủ gật đầu hỏi lại: “ Phía Đông Hoàng có tin tức gì không?”

Phương Duyệt nói: “ Đông Hoàng thống lĩnh một đạo tinh binh nói là chạy tới Lâm Thao”.

“Chạy tới Lâm Thao?” Giả Hủ nhếch mép cười gian xảo: “ Cái loại trò lừa bịp này thật đúng là ...”.

“ Hả?” Ánh mắt Phương Duyệt chăm chú nhìn: “ Chẳng lẽ trong đó có dối trá?”

“ Việc này không cần nói nữa”. Giả Hủ lãnh đạm nói: “ Truyền lệnh chư tướng y lệnh làm việc, không được phép mắc sai lầm”.

Phương Duyệt ôm quyền nói: “ Mạt tướng tuân lệnh”.

Trong thành Lâm Thao, phủ quan của Điền Linh.

Điền Linh đang ăn cơm tối , một tên tiểu giáo vội vã chạy vào, hoảng hốt nói: “ Bẩm đại soái, Lũng huyện cấp báo”.

“ Hả?” Điền Linh đứng dậy, trầm giọng nói: “ Nói!”.

Tên tiểu giáo thở dốc nói: “ Ba vạn đại quân của tướng quân Từ Vinh đã tiến tới Hán Dương, bao vây Lũng huyện”.

“ Thật không?” Điền Linh phấn khích hỏi: “ Nếu như Từ Vinh tướng quân có thể công hạ Lũng huyện. Hai vạn tặc binh ngoài thành Lâm Thao sẽ lâm vào tuyệt cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cục diện Lương châu có thể thay đổi hoàn toàn. Ha, ha, ha”.

“ Báo” .

Điền Linh vừa dứt lời, lại có tên tiểu giáo gác đêm vội vã chạy vào

Điền Linh lớn tiếng nói: “ Nói mau”.

Tên tiểu giáo nói: “ Trong quân doanh của tặc quân có những tiếng động lớn, có rất nhiều người, ngựa xuất doanh đi về hướng đông. Hình như muốn điều quân quay về Lũng huyện”.

“ Hả? Tặc binh muốn quay lại Lũng huyện” Điền Linh biến sắc, hấn gấp gáp nói: “ Mau đi theo bản tướng quân xem chuyện gì đang xảy ra?”

Tên tiểu giáo và đám thân binh vội vã hộ tống Điền Linh lên lầu thành, quả nhiên phía quân doanh Mã Dục xa xa đang xao động. Một đội nhân mã đèn đuốc sáng choang tiến ra khỏi cổng doanh trại đi về hướng đông. Ánh lửa rừng rực làm thành một đoàn dài ngoằn ngoèo trên đồng cỏ bao la, kéo thẳng tới vùng bóng đêm mù mịt xa thẳm.

“ Tốt” Điền Linh phấn khích nói: “ Không ngoài dự liệu của tướng quân Từ Vinh. Tặc binh rút cuộc không nhịn được đã kéo quân quay lại”.

Tên tiểu giáo vội hỏi: “ Có cần phải phái quân truy kích không?”

“ Truy kích?” Mắt Điền Linh xẹt qua một tia lạnh lùng, hấn trầm giọng nói: “ Năm ngàn tinh binh của công tử Hoàng đã đợi chúng trên con đường huyết mạch Thượng Đẳng”.

Hồ Lô cốc trên con đường từ Lâm Thao tới Hán Dương. Bởi vì tiểu cốc có hình hồ lô, hai đầu hẹp, giữa rộng vì vậy có tên là Hồ Lô cốc.

Dưới bầu trời đêm. Đồng Hoàng và mười mấy tên gia tướng đứng trên sườn cốc khẩu Hồ Lô cốc.

Hôm qua tướng quân Từ Vinh dùng truyền tin tám trăm dặm cấp báo truyền lệnh Đồng Hoàng thống lĩnh năm ngàn quân tinh nhuệ bố trí mai phục trên con đường từ Lâm Thao đi Hán Dương. Từ Vinh chính là đại tướng số một dưới trướng Đồng Trác. Mặc dù Đồng Hoàng kiêu ngạo ngang ngược nhưng không hề nghi ngờ bản lĩnh của Từ Vinh, hấn không do dự suất lĩnh năm ngàn tinh binh tới Hồ Lô cốc mai phục.

“ Công tử, tới rồi!”.

Đồng Hoàng đang mất hết kiên nhẫn thì một tên gia tướng bên cạnh kêu to.

“ Hả?”

Đồng Hoàng chấn động, ngẩng đầu nhìn quả nhiên hấn thấy phía trước có một mảng tối ngăm đen dưới bầu trời đêm. Một con rồng lửa đang uốn lượn tiến tới, nhìn người ngựa xa xa thấy khoảng chừng hai vạn kỵ binh. Tinh thần Đồng Hoàng vô cùng phấn khích quay đầu lại, Hồ Lô cốc dài một dặm đen như mực nhưng Đồng Hoàng biết ở trong những cánh rừng hai bên cốc đã ẩn sẵn những đồng cỏ khô, chỉ chờ hai vạn kỵ binh của Mã đồ phu tiến vào Hồ Lô cốc là bắt đầu châm lửa.

Đồng Hoàng như cảm thấy hai vạn kỵ binh của Mã đồ phu đang giãy giụa kêu khóc trong biển lửa, hấn khẽ nhếch miệng cười lạnh lùng.

“ A. Không được rồi” Đồng Hoàng đang trong mộng đẹp thì một tên gia tướng đột nhiên hoảng hốt la lên: “ Tại sao quân giặc lại dừng lại, không đi tiếp?”

“ Hả?”

Đồng Hoàng thoáng rung mình vội chăm chú quan sát, quả nhiên con rồng lửa uốn lượn kia đã dừng lại. Lúc đó tiền quân của quân Mã Dực chỉ còn cách Hồ Lô cốc hơn trăm bước. Trong lúc Đồng Hoàng đang nghi ngờ đại quân Mã Dực đột nhiên thay đổi phương hướng hành quân, hướng về phía tây bắc đi tiếp.

“ Đáng chết!”

Đồng Hoàng hung hăng nắm tay đâm vào không khí. Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ tặc quân đã phát hiện ra sơ hở gì? Không thể nào. Chính bản thân mình đã rất cẩn thận. Tất cả các dấu vết trong ngoài cốc đã bị xóa hết. Lúc này trời tối đen như mực. Sao chúng có thể phát hiện ra sơ hở chứ?

“ A, đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“ Tại sao tặc quân lại quay đầu lại?”

Không phải quay đầu lại, đi theo hướng tây bắc.

Đám gia tướng bên cạnh Đồng Hoàng khẽ thì thầm to nhỏ với nhau.

“ Hả? Hướng tây bắc?” Đồng Hoàng thoáng rung mình: “ Hướng tây bắc. Hướng tây bắc không phải là đường quan đạo đi Thu Đạo sao? Chẳng lẽ?”

Nghĩ tới điều đáng sợ đó Đồng Hoàng nhất thời kinh hãi hấn vội lớn tiếng nói: “ Người đâu”.

Hai viên gia tướng vội tới trước mặt Đồng Hoàng cung kính nói: “ Công tử có gì phân phó?”

Đồng Hoàng quát: “ Lập tức phái kỵ mã giám sát nghiêm ngặt hướng di chuyển quân Mã tặc. Mỗi nửa canh giờ phải cấp báo ta một lần. Không được bỏ lỡ ...”.

“ Tuân lệnh”.

Hai viên gia tướng vội vàng lĩnh mệnh ra đi không dám chậm trễ.

Bạch Thạch cốc.

Giả Hủ, Phương Duyệt đứng trên sườn cốc. Trước mặt hai người một đội kỵ mã đang giục ngựa chạy qua, nhưng đó không phải là binh lính thực sự đó chỉ là hình nhân mặc áo giáp, đội mũ trụ, buộc chặt vào yên ngựa. Cứ mười kỵ binh giả lại có một kỵ binh thật chịu trách nhiệm duy trì đám kỵ binh khổng lồ này duy trì đội ngũ.

Đám kỵ binh này xuất phát từ doanh trại bên ngoài thành Lâm Thao, đi một vòng tới bên ngoài Hồ Lô cốc sau đó vòng lại chuyển sang hướng tây bắc chạy thẳng tới Thu Đạo. Từ Lâm Triều tới Hán Dương nhất định phải qua Hồ Lô cốc, mà từ Hồ Lô cốc đi Thu Đạo nhất định phải qua Bạch Thạch cốc. Từ khi đám kỵ binh kia rời doanh trại, đại quân của Giả Hủ, Phương Duyệt cũng chấm dứt tấn công lợi dụng bóng đêm lặng lẽ đi tới Bạch Thạch cốc.

Hồ Lô cốc.

“ Báo” âm thanh thê lương vang lên, một chiến mã như gió lốc phi tới trước mặt Đồng Hoàng. “ Công tử, tặc quân đã qua Bạch Thạch cốc, đi thẳng tới Thu Đạo”.

“ Khốn kiếp. Mã đồ phu thực giảo hoạt. Điều quân quay lại Lũng huyện chỉ là hư chiêu. Thừa dịp tấn công Thu Đạo mới là mục đích thực sự của hắn. Chúng ta trúng kế rồi”. Đồng Hoàng nghiêng răng nói: “ Truyền lệnh, toàn quân lập tức quay về Thu Đạo”.

Đồng Hoàng vừa ra lệnh năm ngàn tinh binh hò hét điên cuồng từ hai bên Hồ Lô cốc đi ra. Đáng thương năm ngàn binh lính mạo hiểm để cho ruồi muỗi chích phức kích trong rừng lúc nửa đêm, cuối cùng lại vội

vàng rút lui. Năm ngàn tinh binh không kịp nghỉ ngơi hồi phục, dưới sự chỉ huy của Đồng Hoàng cấp tốc thu quân quay về Thu Đạo.

~~~~~
Dù quê nhà Đồng Trác ở Lâm Thao nhưng Thu Đạo mới thực sự là trọng địa của hắn.

Vào lúc sắc trời sáng dần, năm ngàn quân của Đồng Hoàng tới Bạch Thạch cốc, không thể coi thường Đồng Hoàng. Bởi vì thám mã cấp báo hai vạn đại quân của Mã đồ phu đã bao vây bốn mặt Thu Đạo. Mà nhìn quanh Lương châu, ngoại trừ Lũng huyện cùng Hán Dương các huyện khác đều có quân phòng thủ. Mã đồ phu chỉ có hai vạn quân mà thôi, hai vạn đại quân này đã bao vây kín Thu Đạo, Đồng Hoàng dĩ nhiên không hề lo lắng sẽ bị phục kích ở Bạch Thạch cốc.

Nhưng thế sự thường không tuân theo sự dự đoán của mọi người.

Đồng Hoàng đang giục ngựa chạy như bay, hắn nóng lòng muốn quay về Thu Đạo thì đột nhiên trong cốc khẩu vang lên một tiếng nổ to, hắn thất kinh ngẩng đầu nhìn chỉ thấy ngoài cốc đột nhiên xuất hiện một viên võ tướng, thiết khôi, áo giáp chỉ tề, tay cầm giáo dài, uy phong lẫm liệt chặn đường đi của đại quân.

“ Hà Nội Phương Duyệt ở đây, quân giặc kia mau tới nhận cái chết”.

“ Giết giết giết ..”.

Viên võ tướng nọ còn chưa dứt lời, hai bên cốc đột nhiên vang lên âm thanh hò reo có thể khiến cho đất trời rung chuyển. Đột nhiên trong lúc đó binh lính đen nghịt như kiến từ hai bên rừng rậm đổ ra. Trường cung đã giương, những mũi Lang nha tiễn sắc bén chỉ chờ phóng đi. Trong ánh nắng ban mai đang hé rạng thấp thoáng tia lạnh lẽo như băng giá.

“ Toa toa toa ~”.

Một khắc sau một cơn mưa tên từ trên trời đổ xuống, năm ngàn quân của Đồng Hoàng còn chưa hết khiếp sợ đã liên tiếp ngã nhào. Đồng Hoàng vùng kiếm đánh bay một mũi Lang nha tiễn, hét khản cả giọng: “ Không được đứng lại. Lập thế trận công kích hình trùy, đột kích ra ngoài cốc khẩu. Đột kích! Đột kích!”.

Dưới sự chỉ huy của hơn mười tên gia tướng, Đồng Hoàng cũng tập hợp được mấy trăm tinh binh, khó khăn lắm mới lập thành thế trận công kích hình trùy, đột kích hướng ra ngoài cốc khẩu. Phương Duyệt thúc ngựa, hoành giáo, lạnh lùng đứng im trong ánh nắng ban mai như một pho tượng cẩm thạch. Cây giáo trong tay Phương Duyệt đột nhiên vùng lên trời.. Một đám kỵ binh đen ngòm xuất hiện sau lưng hắn.

Đám kỵ binh này dù nhân số không nhiều lắm nhưng toàn thân mặc giáp đen thui, chính là trọng giáp thiết kỵ.

Ngọn giáo trong tay Phương Duyệt lại chỉ về phía trước. Hơn trăm trọng giáp thiết kỵ sau hắn đồng loạt hướng tới mấy trăm tinh kỵ của Đồng Hoàng, phát động thế công kích ào ạt như băng lở.

Trên núi Bạch Thạch.

Giả Hủ vuốt râu, ánh mắt hắn lướt qua cảnh tượng chém giết không ngừng dưới cốc, thầm nghĩ hai vạn đại quân phục kích năm ngàn địch quân vốn không có phòng bị gì cả, trận này coi như đã an bài. Kế tiếp sẽ thừa dịp công phá Lũng Tây, không biết khi Từ Vinh nghe nói Lũng Tây thất thủ thì sắc mặt hắn sẽ như thế nào đây?

Nghĩ tới đây Giả Hủ không khỏi nhếch miệng cười tàn ác.

Ở trên chiến trường Từ Vinh là danh tướng một đời. Nhưng nếu hắn muốn đấu trí với Giả Hủ thì thực sự còn kém xa.

Lũng huyện.

Trời đã sáng tỏ, ngoài thành lập tức vang lên tiếng trống trận. Tiếng trống trận, tiếng kèn lệnh lại vang lên. Trong ánh ban mai nhân nhật một đội kỵ binh từ cửa doanh trại kéo ra, bày trận ở bãi đất trước cổng thành Lũng huyện. Trong trung quân cờ quạt, tinh kỳ bay phấp phật, Từ Vinh và hơn mười viên võ tướng vây quanh cưỡi ngựa đứng đó.

Trên lầu thành Lũng huyện, Từ Hoảng vịn tay vào lỗ châu mai trên tường thành, thân hình cao lớn đứng sừng sững nhìn thế trận địch quân đen nghịt bên ngoài tường thành. Trong mắt Từ Hoảng hiện lên vẻ nghiêm trọng. Từ Vinh, Lũng huyện chính là nơi chôn thây người. Dù người có mười vạn hùng binh thì người cũng thịt nát xương tan dưới chân thành.

Bạch Thạch cốc

“ Choang!”

Âm thanh kim loại va chạm vào nhau vang lên dữ dội. Trường kiếm trong tay Đồng Hoàng bị Phương Duyệt đánh bay, Đồng Hoàng vội vã giục ngựa thối lui lại phía sau cốc khẩu, ánh mắt vô cùng sợ hãi. Chẳng lẽ hôm nay mình thực sự chết ở chỗ này sao? Thật sự không cam lòng. Trong đầu Đồng Hoàng bỗng hiện lên hình bóng của mười chín kiều thê mỹ thiếp. Nhất là tiểu thiếp thứ mười chín mới nạp chưa được ba ngày. Hắn mới chỉ hưởng thụ có hai lần thôi. Thực sự không nỡ.

“ Cáp!”

Phương Duyệt hét lớn một tiếng, thúc ngựa xông vào, Đồng Hoàng chỉ cảm thấy hàn quang lóe lên trước mặt, nhất thời một cú đánh đầy sức nặng nện vào lưng hắn. Đồng Hoàng cảm thấy ngực cứng lại, không thở nổi. Chiến mã hoảng sợ lồng lên chạy như điên về phía trước, hất tung Đồng Hoàng từ trên lưng ngựa xuống.

Ngay lập tức có hai tên lính xuất hiện, bắt giữ Đồng Hoàng ngay trên mặt đất.

Lúc đó tiếng bước chân vang lên như sấm ở bên kia Bạch Thạch cốc. Cú Đột thống lĩnh một ngàn Lang kỵ xuất hiện tiến vào cốc khẩu đè bẹp sức kháng cự của đám tàn binh bại tướng. Một ngàn Ô Hoàn lang kỵ như loài ác lang khát máu, uy thế mạnh mẽ không thể cản nổi nhanh chóng đè bẹp tàn quân của Đồng Hoàng còn đang dựa vào nơi hiểm yếu trong cốc chống cự lại.

Cuộc chiến Bạch Thạch cốc cuối cùng cũng kết thúc.

Buổi trưa, cửa đông thành Thu Đạo.

Đồng Hoàng và mười mấy tên thân binh tiền hô hậu ủng xuất hiện ở trước cửa thành. Thế nhưng binh lính trên lầu thành cảm thấy hoang mang, không thể hiểu nổi công tử Hoàng sao lại cưỡi ngựa đi song song với một tên kỵ mã. Ngày thường gia tướng không được phép đi ngang hàng với công tử Hoàng. Quân thủ thành trên lầu thành dĩ nhiên không thể nhận ra một thanh tiểu kiếm sắc bén của Phương Duyệt đang kề bên hông công tử Hoàng.

“ Mau hạ cầu treo xuống, mở cổng thành ra” Đồng Hoàng quát to. Không thấy Bồn công tử đã quay lại thành sao?

Binh lính canh cổng trên thành lầu mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng không dám chậm trễ, vội vàng hạ cầu treo xuống, mở cổng thành ra. Cánh cổng thành nặng nề đang mở ra, mười mấy tên thân binh vây quanh Đồng Hoàng đột nhiên vượt qua cầu treo, mười mấy tên binh lính Lương châu vừa ra khỏi cổng thành nghênh tiếp còn chưa hiểu chuyện gì đã bị một trận loạn đao chém ngã nhào.

Ngay sau đó ở đường chân trời xa xa xuất hiện kỵ binh đen ngòm, tất cả đang phi tới Thu Đạo thành.

“ Không hay rồi. Địch quân tập kích. Địch quân tập kích” Tên tiểu giáo trên thành lầu thê lương hét lên. “ Đóng cửa thành. Mau đóng cửa thành. Rút cầu treo lên”.

“ Bắn tên, bắn chết lũ phản quân này”.

“ Không được nhúc nhích. Tất cả đứng yên tại chỗ” Phương Duyệt hét lớn, thanh đoản kiếm trong tay hắn đặt lên cổ Đồng Hoàng. Hắn lạnh lùng nói: “ Ai dám lộn xộn, bản tướng quân sẽ giết người này”.

Đồng Hoàng hồn bay phách tán, hắn hoảng sợ hét lên: “ Bọn bay điếc à? Lời của bản công tử mà cũng dám chống lại sao?”

276. Chương 207: Huyết Chiến Lũng Huyện

Hoang nguyên Mục Mã

“ A, a, a ..”

“ A, a, a ..”

Những âm thanh quái gở liên tục vang lên trong không trung. Bốn đội kỵ binh từ bốn hướng như nước triều xông thẳng vào một vạn quân Lương châu không chút úy kỵ. Tiếng vó ngựa như nước triều, ánh đao lấp loáng. Mặc dù quân kỵ đang xông tới chỉ có chưa tới năm trăm kỵ binh. Nhưng quân Lương châu vẫn không dám khinh nhờn, cẩn thận như lâm trận với đại địch.

“ Trường thương binh lập trận.”

“ Quân cung thủ chuẩn bị.”

“ Bắt tên!”

Tên tiểu giáo vừa ra lệnh, hai ngàn tên cung thủ chia làm bốn đội, hướng bốn đội kỵ binh giương cung, lấp tên ngay lập tức một cơn mưa tên dày đặc bay lên, hướng đám kỵ binh địch quân phía trước bay tới. Điều vô cùng thất vọng là vẫn không có cảnh người ngựa trúng tên liên tiếp ngã xuống.

Bốn đội kỵ binh đó đột nhiên thay đổi phương hướng, khi chỉ còn cách trận của quân Lương châu một tầm tên, tất cả tản ra di chuyển cắt chéo nhau. Sau đó lượn thành một vòng lớn quay lại địa điểm bắt đầu xung phong. Tất cả tên của quân Lương châu bắn ra đương nhiên rơi vào khoảng không, không gây ra bất kỳ sát thương nào.

Đám kỵ binh lại quay về vị trí xuất phát ban đầu chờ đợi. Tình cảnh này thật giống như một bầy dã lang đang lạnh lùng theo dõi một con mồi khổng lồ. Ý chí lạnh như băng của chúng làm tiêu hao thể lực của con mồi. Chúng chỉ đợi tới khi con mồi lộ ra trạng thái mệt mỏi thì chúng lập tức bắt đầu tiến hành một đợt công kích mới.

Trò chơi đó lặp đi lặp lại mấy lần. Mặt trời đã lên cao, trên hoang nguyên đã trở nên vô cùng nóng bức. Bốn đội kỵ binh đó đương nhiên cũng nóng bức, khó chịu, nhưng quân Lương châu bày trận trên hoang nguyên hoang dã không có gì che chắn càng khổ sở hơn nhiều. Quân cung thủ phòng vệ chỉ cần hơi xao nhãng là đám quân kỵ binh kia sẽ xông tới trận tiền, những cây lao sắc bén ném ra hướng về đám quân phòng thủ dày đặc.

Vì để đánh vỡ cái vòng vây ngọt ngào đó Hoàng Phủ Kiên tung ra một đội năm trăm kỵ binh tiến hành phản kích. Khi quân kỵ binh Lương châu bắt đầu xông ra phản kích. Quân kỵ binh đối phương không ngần ngại quay người rút lui. Hai đạo kỵ binh kỵ binh đuổi theo nhau nhanh chóng biến mất ở hoang nguyên vô tận. Cho tới tận lúc màn đêm buông xuống Hoàng Phủ Kiên vẫn không thấy năm trăm kỵ binh kia quay về.

Chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết năm trăm kỵ binh đó nhất định đã gặp bất trắc.

Trên hoang nguyên chắc chắn không chỉ có bốn đội kỵ binh kia, nhất định còn một đội kỵ binh đông đảo ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó, giống như loài ác lang âm thầm rình mồi trong bóng tối, chờ quân Lương châu suy sụp dần thì sẽ bất ngờ mãnh liệt xuất kích, đánh một đòn trí mạng.

Hoàng Phủ Kiên không hổ là dòng dõi danh tướng, hấn nhanh chóng rút ra kinh nghiệm, đã tổ chức lại, đem một ngàn hai trăm kỵ binh còn lại thành bốn đội, tuần tra nghiêm ngặt xung quanh doanh trại của đại quân, đối phó với sự uy hiếp của bốn đội kỵ binh địch quân. Từ lúc đó đại quân có thể yên tâm nghỉ ngơi, không còn lo lắng bị địch quân tập kích bất ngờ.

Thế nhưng Hoàng Phủ Kiên vẫn còn non kém hơn rất nhiều khi so với Mã Dược bách chiến bách thắng.

Hoàng Phủ Kiên vừa mới điều chỉnh lại thế trận, Mã đồ phu lập tức nhìn ra hấn hủy bỏ chiêu thức cũ, điều chỉnh lại. Hiệu kèn lệnh lại liên tục vang lên không ngừng. Trên hoang nguyên mênh mông, mờ mịt lại xuất hiện một đội kỵ binh đen kịt. Trong chốc lát lại xuất hiện một đội nữa, sau đó lại một đội nữa ...

Toàn bộ có mười đội kỵ binh, mỗi đội có hơn trăm kỵ binh. Từ cùng một hướng xuất hiện như quỷ mị, lần lượt hình thành thế trận, chậm rãi tiến về phía trận của quân Lương châu. Hoàng Phủ Kiên vội vàng ra lệnh thu quân kỵ binh đang tuần tra ở vòng ngoài hình thành thế trận ngăn địch trước trận của quân cung thủ bộ binh. Đáng thương thay binh lính Lương châu chỉ vừa nghỉ ngơi trong chốc lát lại bị đám quan quân quát tháo bắt tập trung tinh thần đề phòng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Ánh nắng chói chang suốt một ngày rốt cuộc cũng hạ xuống đường chân trời. Sắc trời dần tối đen. Sau một ngày căng thẳng ròng rã, binh lính Lương châu đã mệt mỏi đói khát, tinh thần suy sụp. Điều làm Hoàng Phủ Kiên lo lắng là tới giờ hắc vẫn không biết địch quân có bao nhiêu kỵ binh?

Hắn không biết lực lượng địch quân hùng mạnh như thế nào. Thời gian trôi qua, binh lính Lương châu đã sợ hãi đến tột cùng. Khi nỗi sợ hãi lên tới cực điểm, chỉ cần một áp lực nho nhỏ, đạo quân khổng lồ đó sẽ nhanh chóng sụp đổ. Nói cho cùng đây cũng chỉ là quân thủ thành địa phương được tạm tập hợp lại, không có nhiều kinh nghiệm sa trường như quân chính quy.

Ánh mắt Hoàng Phủ Kiên càng lúc càng u buồn. Đối thủ bí mật này vô cùng nguy hiểm, âm độc. Đến lúc nào nó mới chìa móng vuốt dữ tợn của mình ra?

Ở đường chân trời xa xa.

Điền Vi ồm ồm nói: “ Chúa công, đối phó với đám quân ô hợp kia cần gì phải nhọc công như vậy?”

Mã Dược lạnh nhạt nói: “ Có thể thành công với thiệt hại ít nhất, tại sao lại không làm?”

Lâm Thao.

Điền Linh xuất lĩnh hơn mười tên võ tướng Khương tộc ra khỏi thành nghênh đón, hắn thấy phía trước có một toán kỵ binh đang di chuyển. Mấy trăm kỵ binh hộ tống Đồng Hoàng đang ào ào phi tới. Điền Linh thấy Đồng Hoàng không có ý định dừng ngựa vẫn tiếp tục phóng tới hắn vội tránh ra bên đường. Trong đám thân binh của Đồng Hoàng chợt lóe lên một bóng người. Một viên võ tướng cầm giáo đâm thẳng vào ngực Điền Linh.

“ Hả?”

Ánh Mất Điền Linh sợ hãi, hắn nghiêng người né tránh theo bản năng, nhưng vì khoảng cách quá gần, tốc độ của cây giáo lại rất nhanh, Điền Linh vừa nghiêng người, mũi giáo sắc bén đã xuyên qua ngực. Mười tên võ tướng Khương tộc theo Điền Linh ra ngoài thành nghênh đón thấy thế vô cùng ngạc nhiên. Ngay lập tức hàn quang của hơn mười thanh Trảm mã đao lóe lên, rồi chém xuống.

Máu tươi bắn ra tung tóe, Điền Linh và hơn mười viên võ tướng Khương tộc ngã xuống chết bên ngoài thành, máu tươi lênh láng.

Phương Duyệt hưng hăng giơ cao giáo chỉ về phía trước, mấy trăm tinh kỵ như nước triều lên tràn qua cổng thành xông vào chém giết trong thành. Khoảng cách tới cổng thành không xa, kỵ binh như nước lũ phá vỡ đê hung hăng tràn tới. Tiếng vó ngựa vang động khắp nơi, tường thành Lâm Thao vô cùng vững chắc cũng trở nên run rẩy.

Lũng huyện.

Sau một ngày giao tranh dữ dội, với cái giá vô cùng nặng nề thương vong hai ngàn binh lính, quân Lương châu rốt cuộc cũng đốt được cầu treo cửa đông thành Lũng huyện, con hào sâu trước cổng thành cũng bị san phẳng. Lúc này các chướng ngại vật bên ngoài cổng thành đã bị dọn sạch, quân Lương châu cuối cùng có thể tấn công trực tiếp vào cổng thành và tường thành.

Màn đêm bắt đầu buông xuống thế nhưng quân Lương châu hình như không có ý định lui quân nghỉ ngơi.

Hiệu kèn lệnh nổi lên, tiếng trống vang trời, quân Lương châu đông nghịt lại bắt đầu thay đổi thế trận tấn công, trong khi tấn công, mượn bóng đêm che giấu, hơn mười tháp công thành đã được quân Lương châu dựng lên như quỷ mị.

Trên lầu thành Lũng huyện, hai mắt Từ Hoảng mở to, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua một lần, quân Lương châu muốn đánh thành ban đêm ư? Bản tướng quân sẽ tiếp đón các người. Từ Hoảng thần nhiên quay đầu nhìn tả hữu hai bên, hần thấy các tướng sĩ Hà Đông trên lầu thành tinh thần vô cùng phấn khích, ánh mắt ai cũng hiện lên sát khí.

“ Ô, ô, ô ..”

Đông, đông, đông

Bên ngoài thành Lũng huyện tiếng trống trận, tiếng kèn lệnh đột nhiên trở nên cao vút.

Trong trung quân chủ soái, Từ Vinh rút kiếm gươm lên trên đỉnh đầu sau đó hần khê vung lên. Một viên kiện tướng đứng sau Từ Vinh lập tức giương cung lấp tên. Một tên lính tiến lên đốt đầu mũi tên buộc sợi gai tẩm dầu, ngay sau đó viên Kiện tướng buông tay, mũi hỏa tiễn đang cháy rừng rực dựng lên không trung, hình thành một đường cong, hướng lầu thành Lũng huyện xé gió lao tới.

“ Giết!”

“ Xông lên!”

Bên ngoài thành Lũng huyện, trong hai đội hình bộ binh lập trận nghiêm chỉnh, sát nhau lập tức âm thanh gào thét nổi lên như núi lở băng tan.

Bốn ngàn tên bộ binh tinh nhuệ như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, hướng thành Lũng huyện ùn ùn xông tới, trong ánh đuốc soi sáng gương mặt binh lính Lương châu lúc này vô cùng dữ tợn, Thời khắc này trong mắt chúng chỉ có sự hung tàn và sự giết chóc.

“ Hống.”

“ Hống.”

“ Hống.”

Cùng lúc với hai đội bộ binh bắt đầu xung phong tấn công thành, sau trận của quân Lương châu lại vang lên hiệu kèn ngắn cùng tiếng hô hiệu lệnh nhịp nhàng, hơn mười tháp phá thành cao chót vót bắt đầu chậm rãi tiến lên. Trong trung quân của quân Lương châu, Từ Vinh thần nhiên quay đầu nhìn mười tháp phá thành, hần khê nhếch miệng cười lạnh lẽo.

Lầu thành Lũng huyện.

Từ Hoảng đứng hiên ngang như cây tùng, ánh mắt nhìn chăm chăm như thiêu đốt đám bộ binh Lương châu đang chen chúc nhau xông lên, cánh tay phải hần gươm lên cao vẫn bất động. Hơn một ngàn tên lính cung thủ trên lầu thành chăm chú nhìn cánh tay phải Từ Hoảng, chỉ cần cánh tay Từ Hoảng hạ xuống, chúng sẽ giương cung lấp tên, tạo nên một cơn mưa tên tiếp đón đám binh lính Lương châu.

Gần chút, gần chút nữa!

Ánh đuốc đỏ rực chiếu vào gương mặt Từ Hoảng, trong mắt hần như có hai ngọn lửa đang bùng cháy, nhìn thoáng qua cả người hần hiện lên sự điên cuồng, Trong tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc, binh sĩ Lương châu rút cuộc cũng tiến tới gần, giống như một đàn kiến đen kịt chen chúc nhau dưới chân thành Lũng huyện.

“ Oanh oanh oanh.”

Hơn mười cái thang mây được dựng lên cùng lúc, nặng nề áp vào tường thành Lũng huyện. Hơn một trăm tên tinh binh Lương châu, tay cầm khiên lớn, mặc trọng giáp hộ vệ thang mây cũng áp sát, âm thanh trầm đục va chạm vào tường thành vang lên, ngay lập tức trong ngoài thành vang lên âm thanh va chạm dữ dội.

Trong giây phút này có vẻ như cả tòa tường thành Lũng huyện đều run rẩy, rên rỉ.

Ánh mắt Từ Hoảng hiện lên sát khí bừng bừng, cánh tay phải gươm lên cao rút cuộc cũng hạ xuống. Một âm thanh như sấm vang lên trên tường thành: “ Các huynh đệ, giết!”

“ Giết! Giết! Giết!”

Đám binh lính Hà Đông đang chờ đợi trên tường thành điên cuồng gào thét, một cơn mưa tiễn lạnh băng rơi xuống đầu binh lính Lương châu, binh lính Lương châu đang chen chúc nhau dưới chân thành, quân cung thủ trên tường thành không cần nhắm bắn, chỉ cần tùy ý bắn xuống cũng trúng mục tiêu.

“ A!”

“ Ách!”

Âm thanh gào thét thê thảm không ngừng vang lên, binh lính Lương châu liên tiếp gào lên ngã xuống thể nhưng không vì thế mà quân Lương châu ngừng tấn công. Trên hơn mười cái thang mây nhanh chóng tràn ngập binh lính Lương châu dũng cảm, không sợ chết. Đám binh lính hung hãn này mồm ngậm đao, tay chân thoăn thoắt trèo lên tường thành, chúng nhanh chóng lên tới gần mặt tường thành.

Lâu thành Lũng huyện

“ Cung thủ lui ra sau, bắn tập trung tiêu diệt địch”.

“ Quân trưởng thương tiến lên trước ngăn cản địch quân trèo lên thành”.

“ Quân đao thuận tập hợp, chuẩn bị phản kích”.

Quân lệnh của Từ Hoảng vừa vang lên, hơn một ngàn tên cung thủ nhanh chóng lui lại phía sau bắt đầu sử dụng phương pháp bắn tập trung liên tiếp bắn tên về phía quân Lương châu bên ngoài thành. Hơn một ngàn tên trưởng thương đang chờ đợi phía sau lập tức tiến lên trước. Những tên lính Lương châu vất vả lắm mới trèo lên được mặt tường thành Lũng huyện, chưa kịp bỏ đao trong mồm ra đã bị hơn mười mũi giáo sắc bén đâm tới, trong nháy mắt chúng biến thành những con nhím.

“ Phốc, phốc, phốc.”

Những cây giáo lại nhanh như chớp rút ra, nhưng thân xác không còn chống đỡ nặng nề rơi xuống chân thành.

Sau đó hơn mười chiếc thang mây nặng nề đã bị hơn mười ngọn giáo lớn dựng thẳng lên, sau một hồi nghiêng ngã trong không trung rốt cuộc chúng cũng đổ ụp xuống, mười mấy tên lính Lương châu đang trên thang rơi xuống như một tảng đá. Hơn mười tên lính khác ở dưới đất không kịp né tránh đã bị hơn mười thang mây nặng nề đổ xuống đè gãy lưng, trong khoảng khắc chúng chưa chết ngay, nằm dưới đất phát ra những âm thanh kêu la thảm thiết.

“ Ngao, ngao.”

Hơn một trăm tên tinh binh Lương châu điên cuồng gào lên, chiếc xe phá cổng thành đột nhiên tiến mạnh về phía trước, đụng mạnh vào cổng thành chắc chắn, phát ra một âm thanh dữ dội, Từ Hoảng cảm thấy chân tường thành rung chuyển kịch liệt.

“ Thật đáng chết”. Từ Hoảng hung hăng hét lên: “ Dầu hỏa. Mau đưa dầu hỏa lên đây”.

Ngay lập tức có binh lính khiêng những nồi dầu đang sôi sùng sục tới. Đúng lúc đó từ bên ngoài thành Lũng huyện một cơn mưa hỏa tiễn bay tới, một mũi hỏa tiễn bắn trúng một nồi dầu đang sôi sùng sục, lập tức lửa trên lâu thành bốc lên, ánh lửa soi sáng trong ngoài thành như ban ngày, hai tên lính lập tức bị ngọn lửa nuốt lấy.

Nhưng mấy nồi dầu còn lại cũng được binh lính khiêng tới mặt tường thành, tất cả hướng binh lính Lương châu đang chen chúc nhau dưới cổng thành trút xuống. Dòng dầu nóng bỏng xuyên qua lớp khiên chắn, xuyên qua lẫn áo giáp thấm vào da thịt, hơi nóng khủng khiếp cũng đủ làm tiêu tan ý chí của những tên lính kiên cường nhất.

Ngay lúc đó hơn mười mũi hỏa tiễn từ trên lâu thành tàn nhẫn bắn xuống, đốt cháy dầu sôi tung tóe trên mặt đất, ngọn lửa hung tàn nhanh chóng bao phủ hơn một trăm tên lính Lương châu và xe phá cổng thành. Trong ánh lửa bàng bạc nóng rực vẫn có thể nghe thấy tiếng rên la thảm thiết, giãy giụa của những tên lính đang ngắc ngoải.

Bên ngoài thành Lũng huyện, trong trận quân Lương châu, khóe miệng Từ Vinh khẽ co giật, khi ánh mắt của hắn lướt qua mười tháp phá thành đang từ từ tiến lên thì ánh mắt của hắn càng trở nên lạnh lùng.

Lâu thành Lũng huyện.

Ánh lửa dưới chân thành soi sáng thân hình cường tráng, vũng vàng của Từ Hoảng trên lâu thành và tả hữu hai bên đang lăn gỗ, ném đá như mưa xuống chân thành, binh lính Lương châu bị đập nát không chết cũng bị thương. Trước sự chống cự mãnh liệt của quân thủ thành binh lính Lương châu chen chúc dưới chân thành đã không thể kiên trì được nữa.

Tiếng kèn lệnh trầm, thê lương lại vang lên, binh lính Lương châu đang chen chúc dưới chân thành ào ào rút lui như triều xuống, cuộc chiến công thành ác liệt tạm thời ngưng lại.

“ Hống!”

“ Hống!”

“ Hống!”

Quân thủ thành trên lâu thành vẫn còn đang thở hổn hển, bên ngoài thành lại đột nhiên vang lên từng hồi kèn lệnh ngắn, Từ Hoảng kinh hãi ngẩng đầu nhìn, trong màn đêm đen kịt đột nhiên hiện ra hơn mười tháp phá thành cao ngất, cao hơn hẳn mặt tường thành, bóng dáng khổng lồ giống như một con quái vật, đang chậm rãi tiến gần tới tường thành Lũng huyện.

Con người Từ Hoảng co giật, đây là cái gì vậy? Chẳng lẽ là Tinh Lan trận?

Hoang nguyên Mục Mã.

Khắp vùng hoang nguyên lại một lần nữa bị bóng đêm bao phủ. Hoang nguyên hoang vắng giống như một con quái vật khổng lồ há miệng tham lam, hung tợn chăm chú nhìn hơn một vạn quân lính Lương châu đang chen chúc. Tâm trạng sợ hãi nhanh chóng lan tràn trong binh lính Lương châu. Lúc đó gần tới nửa đêm, thời khắc quyết định của cuộc chiến cuối cùng cũng đã đến.

Từ ba hướng bắc, đông, nam đồng loạt nổi lên tiếng vó ngựa, tiếng chém giết nổi lên bốn phía. Mây đen che kín mặt trăng, hoang nguyên trở nên đen ngòm. Cuộc chiến càng trở nên căng thẳng, trong lúc đó binh lính Lương châu không biết rốt cuộc có bao nhiêu kỵ binh đang xông tới. Trong tâm trạng hoảng loạn, đám quân cung thủ thậm chí không đợi quan quân ra lệnh đã giương cung bắn bừa bãi ra xung quanh.

Tiếng vó ngựa, âm thanh sát phạt kéo dài nửa canh giờ. Cuộc tấn công như dự định vẫn chưa xảy ra thì đột nhiên trong không trung vang lên tiếng kèn lệnh như quỷ mị. Ngay lập tức những âm thanh đó lập tức biến mất, hoang nguyên lập tức trở nên tĩnh mịch.

Trong khung cảnh tĩnh mịch, đám bộ binh trong tâm trạng căng thẳng và cung thủ với những cánh tay giương cung mỗi nhứ vừa chỉ ngồi xuống thở hổn hển thì một đội hơn một trăm trọng giáp thiết kỵ xuất hiện như quỷ mị ở sườn tây quân Lương châu.

Ngay khi tiếng vó ngựa nặng nề kinh hãi vang lên bên ngoài trại quân Lương châu thì hơn trăm trọng giáp thiết kỵ chỉ cách trận của quân Lương châu chưa tới hai mươi bước. Giống như chim sợ náy, binh lính Lương châu không kịp có phản ứng gì, đã không thể ngăn cản quân trọng giáp thiết kỵ đánh vào trong trận của mình.

“ Hãy a!”

Điền Vi, toàn thân mặc trọng giáp quát to một tiếng, thúc ngựa chạy vào trong trận của quân Lương châu. Hai thanh đao cài ngang phất phới, giống như hai con Hắc Long bạo ngược. Một màn máu thịt bắn tung lên trong trận của quân Lương châu. Chiến mã của Điền Vi lướt tới đâu, quân Lương châu bị đốn ngã như ngã rạ tới đó không ai có khả năng ngăn cản hẳn dù là trong khoảnh khắc.

Phía sau Điền Vi, hơn trăm trọng giáp thiết kỵ cuốn theo như bão táp, những thanh đao lạnh như băng điên cuồng xông tới gây ra sự chết chóc cho quân lính Lương châu. Sự sợ hãi, sự hỗn loạn và khi đại quân Lương châu ở trên bờ vực tan rã thì Mã Dục tự mình chỉ huy hai ngàn Lang kỵ Ô Hoàn xuất hiện ở bên ngoài.

Lúc này đây không còn là sự quấy nhiễu hời hợt nữa.

Trong trận quân Lương châu.

Hoàng Phủ Kiên gào thét khản cả giọng, cố gắng ngăn cản đại quân trên bờ vực tan rã. Thế nhưng hấn lập tức phát hiện ra một sự thật phũ phàng, đám quân địa phương này căn bản không thể nào quen với kỷ luật quân đội. Chỉ là mơ mộng hão huyền khi muốn điều khiển được đám quân này.

Quách Hạo, Lý Cư, Lý Xiêm không biết đã chạy đi đâu chỉ còn mười sáu gia tướng lạnh lùng cưỡi ngựa theo sát Hoàng Phủ Kiên. Mười sáu gia tướng này đã từng theo Hoàng Phủ Tung nam chinh bắc chiến. Bất kỳ trận pháp nào còn chưa biết sao? Còn có tình huống nguy hiểm nào chưa trải qua? Cho dù có đao kẻ cổ cũng không rối loạn.

“ Chuyện không thể cứu vãn nữa rồi!” Hoàng Phủ Kiên thở dài. Dưới sự bảo vệ của mười sáu gia tướng hấn bỏ chạy chối chết.

Trong trận này Hoàng Phủ Kiên bại trận rất oan ức. Cho đến tận phút cuối cùng hấn không biết kỳ thật địch quân chỉ có hai ngàn kỵ binh. Nếu ngay từ đầu Hoàng Phủ Kiên phái kỵ binh kiềm chế hai ngàn kỵ binh của Mã Dục. Sau đó một vạn đại quân gấp rút củng cố trận địa, kết quả cuối cùng đã hoàn toàn khác.

Với ưu thế về binh lực, cộng với lương thảo dồi dào, quân Lương châu chỉ cần bố trí doanh trại sơ sài cũng đủ phòng thủ đợi đến khi viện quân Tây Vực tới.

Điều đáng tiếc là từ trước tới nay Hoàng Phủ Kiên không hề có kinh nghiệm sa trường. Ba anh em Lý Cư, Lý Biệt, Lý Xiêm chỉ biết vênh mặt sai khiến, nội bộ hục hoặc. Khi bốn đội kỵ binh của Mã Dục xuất hiện, những tên non nớt kinh nghiệm sa trường này đã mắc phải một sai lầm lớn không thể tha thứ. Một vạn đại quân lại lập trận phòng ngự đợi bốn trăm kỵ binh tập kích.

Trong lúc đó khi phải căng thẳng, tuyệt vọng phòng thủ, một vạn quân Lương châu nhanh chóng suy sụp tinh thần, và dừng khí. Cơ hội sống sót cuối cùng đã qua đi, sự thất bại cuối cùng là không thể tránh khỏi.

Lũng Tây, Lâm Thao.

Phương Duyệt đi nhanh lên địch lâu, hấn chấp tay vái chào Giả Hủ đang đứng nghiêm, cao giọng nói: “ Quân sư, quân ta đã quét sạch tàn quân địch trong thành. Thành Lâm Thao đã hoàn toàn bị ta chiếm”.

“ Có để tên nào trốn thoát không?”

“ Quân sư yên tâm. Bốn cổng thành đều có quân kỵ phong tỏa chặt chẽ. Ngay cả một con chuột cũng không thể chạy ra khỏi thành được”.

” Ừ.”

Giả Hủ khẽ gật đầu rồi lập tức rơi vào trầm tư.

“ Quân sư”. Phương Duyệt do dự một lát rồi không nhịn được hấn lên tiếng hỏi: “ Bây giờ chúng ta đã quay về Lũng huyện được chưa? Lũng huyện không những là nơi tập trung lương thảo của quân ta mà còn là vị trí xung yếu liên kết với ba mươi sáu trại Khương Hồ. Nếu bị địch quân chiếm giữ hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Dù Từ Hoảng tướng quân kiêu dũng thiện chiến nhưng chỉ có năm ngàn binh mã. Nếu ba vạn quân từ Vinh tấn công ác liệt chỉ e không thể trụ vững”.

“ Quay lại Lũng huyện?” Giả Hủ lạnh nhạt lắc đầu nói: “ Không, bây giờ vẫn chưa phải lúc quay lại đó”.

“ Hả?” Phương Duyệt kinh hãi hỏi: “ Tại sao quân sư lại nói như thế?”

“ Thời gian”. Giả Hủ hít một hơi thật sâu, trả lời một nẻo: “ Chúng ta cần thời gian. Đây là một canh bạc”.

“ Cái gì?” Phương Duyệt thất thanh nói: “ Đánh bạc?”

“ Đúng. Đánh bạc!”.

Giả Hủ gật đầu, còn có điều hấn chưa nói ra đây đích thực là một canh bạc. Hiện tại trong khi Từ Vinh tiến đánh Lũng huyện thì hấn không ngờ Cao Thuận đã tiến đánh Tả Phùng Dục. Tin cáo báo tám trăm

dặm truyền về Hà Sáo đã được nửa tháng, lúc này binh mã của Cao Thuận chắc chắn đã tiến vào biên giới Tả Phùng Dực.

Ba ngày. Chỉ cần Từ Hoảng bảo vệ Lũng huyện được ba ngày. Tin cấp báo tám trăm dặm sẽ tới Lương châu. Lũng Tây thất thủ, Từ Vinh hoàn toàn có thể bỏ qua nhưng Tả Phùng Dực cấp báo từ Vinh không thể ngoảnh mặt làm ngơ. Một khi Lương châu thất thủ. Quan Trung Trường An là đường lui duy nhất của Đồng Trác. Hẳn há có thể ngồi yên để mất sao?

Phương Duyệt trầm giọng nói: “ Quân sự, hiện tại quân ta nên làm thế nào?”

Giả Hủ thoáng nhíu mày lại rồi nói: “ Năm trăm tinh binh lưu lại trấn giữ Thu Đạo. Thế cục Lương châu vẫn chưa ổn định. Nghiêm cấm dân chúng ra vào thành, ai trái lệnh, chém. Lại nữa trên tường thành cấm nhiều tinh kỳ, cờ quạt. bắt dân chúng mặc áo giáp, cầm mâu đứng trên tường thành để nghi binh”.

Phương Duyệt nói: “ Tuân lệnh”.

Giả Hủ nói tiếp: “ Còn nữa dùng một ngàn tinh binh cho mặc áo giáp quân Khương của Điền Linh bảo vệ thành. Dựng ngoài thành một doanh trại lớn để hai ngàn tinh binh đóng ở đó. Bắt một số dân chúng Lâm Triều để bọn họ mặc áo giáp giả làm binh lính để nghi binh làm ra vẻ quân ta vẫn đang bao vây Lâm Thao”.

Sắc mặt Phương Duyệt khẽ biến hỏi: “Đại quân ta vẫn còn một vạn năm ngàn người. Chúng ta định làm gì?”

Ánh mắt Giả Hủ rực sáng, hắn quay đầu nhìn Phương Duyệt nói từng từ một: “ Trước tiên tiêu diệt Từ Vinh, sau đó công chiếm Trường An”.

Lũng huyện.

Dưới sự che chắn của trọng giáp bộ binh, hơn một ngàn tên tinh binh kéo hơn mười tháp phá thành rất cuộc cũng tiến tới sát tường thành. Quân cung thủ trên thành liều mạng bắn ra từng loạt tên một nhưng không tài nào ngăn cản được các tháp phá thành tiến tới. Từ Hoảng nhanh chóng ra lệnh chấm dứt hành động lãng phí tên, không hiệu quả này.

” Uống ~~ ”

Cùng với một tiếng gào dữ dội, những tháp phá thành đang chậm rãi tiến lên trước đột nhiên dừng lại. Hai ngàn tên trọng giáp bộ binh theo sau nhanh chóng tiến lên phía trước vượt qua các tháp phá thành làm thành một bức tường khiến đồng võng chắc ở phía trước. Lúc này các tháp phá thành chỉ còn cách tường thành Lũng huyện có ba mươi bước, chỉ cần tiến lên một chút là sẽ nằm trong tầm ném dầu sôi của quân thủ thành.

Quân thủ thành chỉ cần có thể ném dầu sôi vào tháp phá thành là có thể dùng hỏa công phá hủy tháp phá thành. Nhưng đáng tiếc Từ Vinh đã đề phòng, với khoảng cách như hiện nay quân thủ thành khó có thể dùng hỏa công một cách hiệu quả được.

Phía sau quân trọng giáp bộ binh và tháp phá thành lại có hai ngàn quân bộ binh đang nhanh chóng lập trận. Trong mắt Từ Hoảng hiện ra một tia âm lạnh. Tháp phá thành không đáng sợ, điều đáng sợ là tháp phá thành yểm hộ cho bộ binh công thành. Dưới sự áp chế của tháp phá thành, quân thủ thành chống đỡ địch quân công thành sẽ phải trả một cái giá vô cùng thê thảm.

277. Chương 208: Cúc Nghĩa Giải Công, Từ Hoảng Giải Thủ (thượng)

Lũng huyện.

Đêm đã khuya cuộc chiến công thành vô cùng mãnh liệt vẫn tiếp tục.

Bởi vì tháp phá thành xuất hiện trên chiến trường, cục diện trận đánh ngay lập tức thay đổi. Quân cung thủ của Từ Vinh có thể đứng trên tháp phá thành từ trên cao bắn tên xuống đầu quân thủ thành Lũng huyện trên mặt thành. Quân thủ thành lập tức chuyển từ thế chủ động sang thế bị động, thương vong nhanh chóng gia tăng. Điều nguy hiểm hơn quân cung thủ trên thành lâu chỉ có thể ngửa mặt ngắm bắn, hơn nữa mục tiêu trên tháp phá thành tương đối nhỏ, rất khó có cách chống lại sự áp chế này.

Trên mặt thành hơn mười tên trường thương binh vừa mới hợp lực hất đổ một cái thang mây, một cơn mưa tên từ trên tháp phá thành đã bắn xuống. Những tiếng hét thê thảm vang lên hơn một nửa trong mười tên trường thương binh trúng tên ngã xuống. Những tên còn lại hoảng sợ thối lui. Quân Từ Vinh đang chen chúc dưới chân tường thành nhân cơ hội dựng lên một cái thang mây khác. Một viên kiện tướng dẫn theo hơn mười tên thân binh leo lên mặt thành.

Trung quân quân Lương châu.

Một tên thân binh đột nhiên vui mừng reo lên: "Tướng quân mau nhìn, quân ta đã tấn công lên mặt thành".

Ánh mắt Từ Vinh âm trầm nhìn lên mặt thành Lũng huyện. Trong ánh lửa lúc sáng lúc tối hắn nhìn thấy cây đại kỳ Lương châu đang bay phấp phật. Không cần tên thân binh nhắc nhở hắn cũng đã thấy thế nhưng lúc này vẫn còn quá sớm để nói thành Lũng huyện đã bị công phá hay chưa. Ít nhất quân thủ thành vẫn còn đủ lực lượng phản kích.

Bên trong thành Lũng huyện, năm trăm quân khinh kỵ lặng lẽ đứng nghiêm.

Tiếng võ ngựa vang lên rộn rã, Từ Hoảng giục ngựa tới trước năm trăm khinh kỵ. Ánh mắt Từ Hoảng khẽ lướt qua năm trăm kỵ binh, khoe miệng hắn sẽ hiện lên sự nghiêm túc.

Từ Hoảng hít một hơi thật sâu rồi quát lên: "Các huynh đệ, các người có sợ không?"

"Không sợ".

Năm trăm tướng sĩ âm ỉm đáp trả, xung quanh vang lên hơi thở mạnh mẽ của những tên lính. Đây không phải là một khẩu hiệu suông. Bọn lính cựu binh trải trăm trận thật sự không sợ chết. Nếu sợ chết bọn họ không sống tới ngày nay. Trên chiến trường càng sợ chết thì càng chóng chết. Chỉ có những tên lính dũng mãnh, không sợ chết mới có khả năng sống sót tới giờ phút cuối cùng.

Từ Hoảng gật đầu, hắn lại quát to: "Các người có muốn chết không?"

"Không muốn".

Năm trăm tướng sĩ lại âm ỉm đáp trả, không ai muốn chết cả!

Từ Hoảng thản nhiên quay đầu nhìn bóng mấy tháp phá thành mờ ảo bên ngoài thành, lạnh lùng nói: "Lũ địch quân đáng chết lại dựng lên mấy tháp phá thành. Quân cung thủ của chúng ta không bắn bọn chúng được nhưng bọn chúng có thể bắn hạ chúng ta. Nếu không phá được mấy cái tháp này, thành Lũng huyện sẽ bị công phá trước bình minh đến lúc đó các huynh đệ sẽ không còn ai sống sót. Các người nói xem chúng ta nên làm gì?"

"Phá hủy tháp phá thành!"

"Con mẹ nó, liều mạng!"

"Đúng, liều mạng!"

Năm trăm tướng sĩ ào ào hét lớn. Giọng nói tràn ngập ý chí mạnh mẽ, sự hung tợn, đồng quy ư tận với quân thù.

"Tốt, không hổ là binh lính Hà Đông. Tất cả được lắm" Từ Hoảng lại gật đầu, trầm giọng nói: "Thế nhưng việc này vô cùng nguy hiểm. Bắn tướng quân cho các người cơ hội cuối cùng, nếu ai không muốn có thể rút lui. Bắn tướng quân cam đoan sẽ không vì thế mà khinh ghét các người".

Năm trăm tướng sĩ đứng sừng sững như cây tùng trước gió. Không một tên lính nào thối lui khi lâm trận. Ở vào thời khắc này chỉ cần là một nam nhân sẽ không ai lui bước. Cái đó gọi là thấy chết không sờn, không có liên quan tới cái gọi là sự cao quý của xả thân cứu người. Bọn chúng đều là những binh lính thân trải trăm trận tất cả chỉ vì danh dự của một nam nhân, chỉ muốn chứng minh bọn chúng là những kẻ kiên cường, không yếu ớt như nữ nhân.

Nhìn ánh mắt kiên định của năm trăm tướng sĩ, ánh mắt Từ Hoảng bỗng trở nên nóng rực. Hắn giục ngựa quay lại, búa khai sơn trong tay hắn giờ cao lên trời. Ngay lập tức hàn quang lóe lên trong bầu trời đêm,

chiếc búa khai sơn nặng nề hung hăng vung lên cùng lúc đó giọng nói hùng hồn ngân vang của Từ Hoảng vang lên khắp con phố dài.

” Dù có chết cũng phải phá hủy tháp phá thành của quân thù”.

Từ Hoảng vừa dứt lời tiếng gào thét như trời long đất lở vang lên khắp dãy phố. Năm trăm khinh kỵ gào thét khản cả giọng rồi theo sát sau Từ Hoảng tiến về phía cổng thành Lũng huyện như cuồng phong.

Bên ngoài thành Lũng huyện.

Trong ánh lửa, hai mắt Từ Vinh giống như hai ngọn lửa đang bốc cháy dữ dội. Lúc này càng có nhiều binh lính Lương châu lên tới mặt thành Lũng huyện, quân thủ thành liều chết ngăn cản nhưng quân cung thủ trên các tháp phá thành đã phong tỏa nghiêm ngặt mặt thành, quân thủ thành rất khó khăn chi viện cho đồng đội. Tình thế ngày càng có lợi cho quân Lương châu, nếu tình hình cứ thuận lợi như này chỉ nửa canh giờ thành Lũng huyện có thể bị công phá.

Chỉ cần công chiếm thành Lũng huyện, quân Lương châu có thể nắm hoàn toàn thế chủ động trên chiến trường. Tới lúc đó trong công có thủ, trong thủ có công, con đường sống của Mã đồ phu hoàn toàn bị cắt đứt. Việc đại quân Mã đồ phu bao vây Lũng Tây không còn ý nghĩa gì nữa, liệu Mã Dực có thể giữ vững lãnh địa Hà Sáo xa xôi trong bao lâu nữa?

Cuối cùng Mã đồ phu cũng không tránh được thất bại như lần trước, thất vọng rút quân quay về Hà Sáo.

” Ô ...”

Từ Vinh đang trầm đắc ý thì bên trong thành Lũng huyện liên tục vang lên tiếng cồng với tiếng hò hét ầm ĩ. Từ Vinh dày dặn kinh nghiệm sa trường cũng đột nhiên biến sắc, trong mắt hiện lên sự tàn khốc. Trong tiếng kèn lệnh đó Từ Vinh mơ hồ cảm thấy một mối nguy cơ.

” Dương Thu, Trình Ngân đâu?”

” Có mặt tướng”.

Dương Thu, Trình Ngân giục ngựa tiến lên, lạnh lạnh trả lời.

Từ Vinh chưa kịp ra lệnh, cổng thành Lũng huyện đã ầm ầm mở ra, một đội kỵ binh hung tợn từ trong cổng thành ào ào xông ra. Binh lính Lương châu đang chen chúc nhau bên ngoài thành vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã bị đẩy lui sang hai bên như sóng giật. Đám kỵ binh kia giống như một thanh đao sắc bén hung tàn đâm thẳng vào thế trận quân Lương châu đang chen chúc ngoài thành.

Trung quân Lương châu

Dương Thu cười nhạt nói: ” Có mấy trăm kỵ binh mà cũng dám xông ra phản kích sao?”

~~~~~
Trình Ngân phụ họa: ” Quả thực muốn chết”.

Trương Hoành giục ngựa tiến lên, tự nguyện xin ra ngăn cản: ” Tướng quân, mặt tướng xin đem quân thiết kỵ bản bộ ra tiêu diệt đám kỵ binh kia”.

Ánh mắt Từ Vinh âm trầm, không nói không rằng.

Đột nhiên sắc mặt Từ Vinh biến đổi, hần trầm giọng nói: ” Không phải địch quân xông ra phản kích, chúng nhắm tới tháp phá thành”.

” Hả? Tháp phá thành?”

” Tháp phá thành có trọng trang bộ binh bảo vệ, chỉ dựa vào mấy trăm kỵ binh kia mà muốn đánh tan thế trận phòng ngự của trọng trang bộ binh ư?”

” Cái đó có khác gì tự sát”.

Các chư tướng không tin điều đó, vội ngẩng đầu nhìn, quả nhiên đám kỵ binh đó sau khi đánh giết tiến lên phía trước không quay lại đánh quân hai bên sườn mà chia làm mười nhóm tách ra mỗi nhóm hướng tới một chiếc tháp phá thành.

Xung quanh các tháp phá thành cao ngất ngưỡng trọng trọng bộ binh nhanh chóng triển khai thế trận phía trước quân lính cầm khiên lớn. Sau đó tới quân trường thương, các ngọn thương đã hạ xuống dựng nghiêng.

“ Khai!”

Từ Hoảng hét lớn một tiếng, Khai sơn phủ chém vào hư không. Chiến mã như sóng gào lướt tới trước mặt hai tên tiểu giáo Lương châu liền chết ngăn cản đường chiến mã. Chỉ nghe hai tiếng ” Phập’, ” Phập” binh khí của hai tên tiểu giáo rời khỏi tay, ngay cả thân người mặc trọng giáp cũng bị búa chém đôi, máu tươi bắn tung đầy trời. Chiến mã Từ Hoảng mạnh mẽ tiến lên. Phòng tuyến phòng bị nghiêm ngặt rốt cuộc đã bị chọc thủng. Hơn mười chiến mã phía sau Từ Hoảng giống như dã ngựa ngửi thấy máu tươi, điên cuồng giục ngựa tiến tới trước trận tuyến dày đặc mũi thương.

“ Con mẹ nó!”

“ Dù có chết cũng phải phá hủy tháp phá thành!”

“ Phốc, phốc, phốc!”

Những thanh trường mâu từ xung quanh đâm tới. trong giây lát đã biến hai tên kỵ binh xông lên trước thành nhúm. Máu từ đầu mũi thương tuôn ra sau lưng hai tên kỵ binh, ánh mắt hai tên kỵ binh đỏ bừng giống như ánh mắt của dã thú trước khi chết làm người khác vô cùng sợ hãi.

“ Hống.”

“ Hống.”

Tiếng rống giận dữ vang lên giữa không trung. Hai tên kỵ binh vùng tay lên. Hai túi da dê bay vút lên, bay tới phía trước chạm vào mặt trước tháp phá thành. Túi da dê vỡ tung, dầu lửa từ bên trong bắn tung tóe văng khắp mặt trước tháp phá thành. Một giọt dầu lửa bắn vào môi một tên tiểu giáo Lương châu.

Tên tiểu giáo Lương châu thè đầu lưỡi ra liếm liếm, Sắc mặt hắn biến đổi, hắn vội vàng gào lên: ” Ngăn cản chúng lại. Không được để quân ma quỷ này tới gần tháp. Mau ngăn cản chúng!”

Tuy nhiên lời nhắc nhở của tên tiểu giáo Lương châu đã muộn.

Ngay lúc này kỵ binh Hà Đông như cuồng phong xông tới với cái giá phải trả là mấy chục binh lính, chọc thủng một con đường nhỏ tiến tới tháp phá thành. Binh lính Hà Đông còn lại gào thét tiến vào. Chúng rút các túi da dê ở yên cương, tay vùng lên các túi da dê liên tiếp nện vào tháp phá thành, túi da dê vỡ tung, dầu lửa bắn tung tóe khắp mặt trước tháp phá thành.

Cách đó không xa một tên kỵ binh giương cung lấp tên, mũi hỏa tiễn đang cháy rừng rực nhắm vào tháp phá thành dính đầy dầu lửa.

” Không, giết nó!” Tên tiểu giáo Lương châu điên cuồng gào lên. ” Mau, mau giết thẳng cung thủ kia. Mau ...”.

“ Toa toa toa.”

Tên tiểu giáo Lương châu vừa dứt lời. Một ngọn giáo bay lên đâm tới, lạnh lùng đâm thủng ngực tên kỵ binh Hà Đông. Thân hình to lớn của tên kỵ binh Hà Đông co giật dữ dội, ánh mắt thất thần. Trường cung trong tay từ từ rơi xuống thế nhưng tay trái hắn vẫn nắm chặt mũi hỏa tiễn.

Chiến trường đang hỗn loạn, âm thanh vang trời đột nhiên trở nên im lặng như tờ. Tên kỵ binh Hà Đông không còn nghe thấy bất kỳ tiếng động nào nữa, mặt đất quay cuồng nghiêng ngả. Đột nhiên trong lúc đó tên kỵ binh Hà Đông nhìn thấy tháp phá thành cao ngất ngưỡng phía trước. Câu nói hùng hồn của Từ Hoảng lại vang lên trong đầu hắn: ” Dù có chết cũng phải phá hủy tháp phá thành”.

Dù có chết cũng phải thiêu hủy phá phá thành của quân thù!

Đột nhiên một sức mạnh kỳ lạ xuất hiện trong người tên kỵ binh Hà Đông đang hấp hối. Một tên lính Lương châu tiến lên định chém đầu hắn ngạc nhiên, trợn tròn mắt. Hai thanh đao hung hăng đập vào đầu tên kỵ binh, đập nát đầu và mũ sắt của tên kỵ binh. Trong khi đó hai chân tên kỵ binh thúc mạnh chiến mã phần khích chạy thẳng vào trong. Tên kỵ binh Hà Đông mở túi da dê ở yên cương sau đó hắn ngừng đầu đổ dầu lên khắp mặt và người, cuối cùng mũi hỏa tiễn quay ngược lại châm lửa trên người tên kỵ binh.

Dưới bầu trời đêm một đám lửa lớn bốc lên cháy rừng rực. Trong ánh lửa bùng bùng, gương mặt tên kỵ binh Hà Đông dữ tợn, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào tháp phá thành cách đó không xa. Ai bảo con kiến không giết chết voi? Ai bảo hòn đá nhỏ không đập vỡ vại sành? Ai bảo binh sĩ Hà Đông không thiêu hủy được lũy tháp phá thành đáng ghét kia?

“ Oanh!”

Cả người ngựa tên kỵ binh Hà Đông hung hăng lao vào tháp phá thành. Trong khoảnh khắc lửa bắt vào dầu lửa trên vách tháp bùng cháy dữ dội. Tháp phá thành cao ngất ngưỡng nhanh chóng bắt lửa bùng cháy. Ngọn lửa nhanh chóng đốt cháy vách tường làm bằng cây gỗ và bắt đầu cháy lan vào bên trong tháp. Chỉ trong chốc lát có rất nhiều cung thủ người bốc lửa điên cuồng từ bên trong chạy ra.

” Rút lui vào thành”.

Chiếc búa khai sơn của Từ Hoảng vung lên hắn gào đến khản cả giọng nhưng lúc này tinh binh Hà Đông vẫn theo sát hắn chỉ còn hơn mười kỵ binh. Quay đầu liếc nhìn hơn mười cái tháp phá thành đã bị lửa thiêu trụi ánh mắt Từ Hoảng vô cùng lạnh lẽo. Các tháp phá thành chết tiệt cuối cùng cũng bị phá hủy.

Hậu trận quân Lương châu.

Nhìn thấy hơn mười tháp phá thành cháy rụi trong chốc lát, mặt Từ Vinh giật mạnh, mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lẽo vô cùng. Binh lính của Mã đồ phụ không hề đơn giản. Hai ngàn trọng trang bộ binh cũng không ngăn cản được năm trăm khinh kỵ, để chúng chọc thủng phòng tuyến thiêu hủy tháp phá thành.

” Cháy rồi. Cháy rồi” Trình Ngân hoảng hốt la lên. ” Tướng quân, tháp phá thành cháy rồi”.

” Câm miệng! Hai mắt bản tướng quân vẫn chưa mù, không cần người phải ...” Từ Vinh quát to. ” Không phải chỉ là hơn mười cái tháp phá thành thôi sao? Mã đồ phụ cho rằng phá hủy mười cái tháp đó bản tướng quân không còn cách nào công phá Lũng huyện sao? Hừ, hắn quá coi thường phương pháp công thành của bản tướng quân”.

“Hả?”

Trình Ngân hít một hơi thật sâu, không dám lên tiếng.

“Báo...” Từ Vinh vừa nói sau, phía sau trận vang lên tiếng võ ngựa, âm thanh truyền tới: “Lũng Tây cấp báo”.

“Lũng Tây?” Từ Vinh biến sắc, hắn trầm giọng nói:“Nói!”.

Kỵ mã thở hổn hển nói: “Lũng Tây cấp báo Công tử Hoàng gặp mai phục ở Bạch Thạch cốc. Đại quân của Mã Dục đã chiếm được cả Thu Đạo, Lâm Thao, Lũng Tây”.

“Cái gì?”

“Lũng Tây đã bị chiếm?”

“Công tử Hoàng đâu? Còn sống hay chết?”

Dương Thu, Trương Hoành và các tướng lĩnh cùng biến sắc.

Sắc mặt Từ Vinh vẫn bình tĩnh như thường, nói: “Hốt hoảng cái gì? Không phải Lũng Tây chỉ là một quận thôi ư? Mười quận Lương châu, tám quận vẫn nằm trong tay quân ta. Lo cái gì?”

278. Chương 209: Cúc Nghĩa Giải Công, Từ Hoảng Giải Thủ (hạ)

Sau khi mất đi cung thủ trợ giúp trên các tháp phá thành. Quân Lương châu trên mặt thành nhanh chóng bị quân Hà Đông phản kích đánh bại. Từ Vinh biết không thể chiếm thành nên hấn quyết định cho lui binh, tránh phải nhận những tổn thất nặng nề hơn.

Đêm khuya, đại doanh trung quân của Từ Vinh

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, dáng người nho nhã của Chung Do xuất hiện trong trướng, hấn ôm quyền thi lễ với Từ Vinh và nói: "Hạ quan tham kiến tướng quân".

"Tiên sinh không cần đa lễ" Từ Vinh khoát tay nói: "Mời tiên sinh ngồi".

Chung Do ôm quyền, hấn ngồi xuống cạnh trác án trước mặt Từ Vinh. Chung Do trầm ngâm hỏi: "Hạ quan nghe nói trận đầu của tướng quân gặp bất lợi".

"Đúng" Từ Vinh gật đầu nói: "Từ Hoảng giải thủ thành, lời ấy quả không sai".

Chung Do nói: "Tháp phá thành cũng không thể phá thành?"

"Tháp phá thành đã bị năm trăm tử sĩ của Từ Hoảng đốt cháy." Từ Vinh trả lời rồi hấn chuyển sang chủ đề khác: "Xin hỏi tiên sinh, chuyện bên ngài tiến triển thế nào?"

Chung Do vui vẻ trả lời: "Tiến triển vô cùng thuận lợi. Nếu không có biến cố bất ngờ gì chỉ ba ngày nữa là đại công cáo thành".

"Ừ." Về mặt Từ Vinh vô cùng nghiêm trọng, hấn gật đầu nói: "Trong mấy ngày này bản tướng quân sẽ tăng cường tấn công, đánh lạc hướng quân thủ thành để tiên sinh có cơ hội tạo nên kỳ công".

Chung Do nói: "Xin tướng quân yên tâm. Nhất định sẽ giải quyết được thành Lũng huyện này".

Bên bờ sông Hà Thủy.

Nắng hè chói chang, trên đường quan đạo bụi bay mù mịt. Một đạo quân hóa trang giống như quân mã tặc ngang nhiên đi trên đường. Quân tiên phong đang hành quân đột nhiên dừng lại bởi vì con đường từ Lũng huyện đi quận Phù Phong tới đây gặp một ngã ba. Một đường vượt qua Hà Thủy đi thẳng tới Trường An, một đường đi dọc theo bờ nam Hà Thủy tới Hòe Lý rồi tới Trường An.

Phương Duyệt giục ngựa tới trước mặt Giả Hủ, hấn trầm giọng hỏi: "Quân sư, phía trước là ngã ba, chúng ta nên đi theo đường nào?"

Giả Hủ nhắm mắt trầm tư một lát rồi hấn không trả lời câu hỏi của Phương Duyệt mà hỏi ngược lại: "Nếu tướng quân là Từ Vinh, tướng quân sẽ điều quân quay lại Trường An theo đường nào?"

Phương Duyệt đáp ngay không chút do dự: "Dĩ nhiên theo đường phía bắc. Đường phía bắc gần hơn, lại đi thẳng tới Trường An".

Giả Hủ hỏi: "Nếu như đường phía nam bụi bay mù mịt, có dấu hiệu quân mai phục, tướng quân có quyết định đi đường phía bắc không?"

Phương Duyệt nói: "Đường phía nam có phục binh, đương nhiên phải đi đường phía bắc",

"Ha, ha .." Giả Hủ cười nói: "Nếu như vậy chúng ta cứ đi theo đường phía nam. Hãy cho binh sĩ kéo theo cành cây trên đường để bụi bốc lên mù mịt, giống như có quân mai phục sau đó ra lệnh cho các đội kỵ mã tới đó chuẩn bị mai phục".

"Cái gì?" Phương Duyệt kinh ngạc hỏi: "Nếu đã bố trí mai phục ở đường phía nam thì phải bố trí nghi binh ở đường phía bắc chứ?"

"Đây chính là kế trong hư có thực, trong thực có hư." Giả Hủ lãnh đạm nói: "Từ Vinh thông thạo binh thư, có tài thao lược vì thế quân ta phải làm ngược lại".

Phương Duyệt nói: "Thì ra là như vậy".

Trên Hồ Lao quan.

Lý Nho, Lý Túc, Phàn Trù, Quách Dĩ, Lý Thôi cùng hộ tống Đổng Trác lên trên Hồ Lao quan đốc chiến.

Quách Dĩ, đại tướng tâm phúc của Đổng Trác nói: " Chúa công, Lữ Bố, Trương Liêu nhệ vị tướng quân đã xuất quan, đóng quân bên ngoài, thực hiện diệu kế của quân sư, dựng núi đất, hướng vào doanh trại quân Quan Đông không ngừng bắn tên. Hôm nay mười tám đạo quân Quan Đông đã phải lui ra sau ba dặm hạ trại, không thể uy hiếp trực tiếp với Hồ Lao quan. Ha, ha".

Lý Nho đứng nghiêm bên trái Đổng Trác, tay hấn bắt khum trước trán nhìn hồi lâu rồi mỉm cười nói: " Chúa công, Trương Liêu tướng quân và Phụng Tiên đã dẫn quân xuất trại đến trước trại quân Quan Đông khiêu chiến. Mười tám lộ quân Quan Đông đã bị hỏ uy của nhệ vị tướng quân hù dọa khiếp đảm bây giờ không có ai dám ra ứng chiến".

" Ô ô ô .."

Lý Nho vừa nói xong thì bên trong doanh trại của liên quân phía trước vang lên hiệu kèn lệnh lạnh lạnh.

" Hả?" Sắc mặt Đổng Trác lộ vẻ nghiêm trọng, hấn trầm giọng hỏi: " Kèn lệnh hả?"

Đổng Trác chăm chú nhìn thì thấy cánh cổng doanh trại liên quân đột nhiên mở ra. Một toán quân hùng dũng, khôi giáp chỉnh tề, tác phong nghiêm chỉnh cuộn cuộn tiến ra. Sau khi nhìn thấy tác phong nghiêm chỉnh, thể trận chỉnh tề của đạo quân đó, sắc mặt Đổng Trác trầm xuống, hấn vội hỏi Lý Nho: " Văn Tu, kia là toán quân Quan Đông nào?"

Lý Nho vội hỏi tả hữu hai bên: " Có ai biết rõ nội tình quân Quan Đông không?" Một tên tiểu giáo vội bẩm báo: " Chúa công, đây là Tiên Đăng doanh của Cúc Nghĩa, bộ hạ Thái Thú Bột Hải Viên Thiệu. Binh lực tuy không nhiều, chỉ có tám ngàn quân nhưng nổi tiếng là tinh binh khắp Hà Bắc".

" Tiên Đăng doanh? Tinh binh nổi danh Hà Bắc" Nghe vậy mắt Đổng Trác sáng lên, hấn trầm giọng hỏi: " Chẳng lẽ có thể so sánh với thiết kỵ Tây Lương lợi hại của bản tướng quân sao?"

Quách Dĩ nói: " Tây Lương thiết kỵ vô địch thiên hạ. Tiên Đăng doanh căn bản không chịu nổi một đòn".

Lý Túc vội phụ họa: " Nhân số chỉ mấy ngàn người, Phụng Tiên tướng quân chỉ cần dẫn thiết kỵ Tây Lương xung phong một lần cũng đủ tập tan chúng".

" Ha, ha, ha" Đổng Trác nghe vậy vô cùng mừng rỡ, hấn đắc ý nói: " Nhệ vị tướng quân nói rất hợp ý ta. Nếu đúng như vậy hãy mang rượu thịt tới đây, bản tướng quân vừa đối ẩm với chư vị tướng quân vừa xem Phụng Tiên con ta xuất sắc giết giặc trước quan ải".

Lý Nho phát tay áo, lập tức tay chân thân tín đi chuẩn bị rượu thịt.

Trước Hồ Lao quan.

Lữ Bố vung Phương Thiên Họa Kích chỉ về quân Tiên Đăng doanh đang mãnh liệt tiến tới, quay sang cười ha hả, nói với Trương Liêu ở bên cạnh: " Mấy ngày đại chiến liên tiếp, mười tám lộ quân với hơn mười vạn quân Quan Đông đều đã thua trận. Có phải bị tấn công liên tiếp, đầu óc quân Quan Đông đã mê muội rồi không? Lúc này chúng lại phái mấy nghìn quân ra để đi vào chỗ chết à?"

Trương Liêu chăm chú nhìn hấn thấy đạo quân bộ binh kia binh lực không nhiều, chỉ có bảy, tám ngàn quân nhưng thể trận nghiêm cẩn, trang bị kỹ càng. Áo giáp ngăm đen tạo thành một mảng đen đen mênh mông. Dù cách xa hơn nghìn bước Trương Liêu vẫn cảm nhận được rõ ràng sát khí nồng nặc. Hơn rất nhiều so với các đạo quân Quan Đông thay phiên nhau ra trận mấy ngày trước đây.

" Tướng quân, không thể khinh địch. Các đạo quân Quan Đông mấy ngày trước không thể sánh bằng. Chắc chắn chúng là quân Quan Đông tinh nhuệ".

" Tinh nhuệ?" Lữ Bố nhếch miệng cười khinh miệt. Hấn lập tức giục ngựa tiến lên trước, từ không trung truyền lại một câu của hấn: " Bản tướng quân sẽ chém đầu chủ tướng của chúng. Dập tắt tinh thần của đám quân tinh nhuệ này".

Trương Liêu chỉ kịp nhắc nhở: " Tướng quân, hãy cẩn thận".

Lữ Bố giục ngựa tiến ra như bay, trên tường thành Hổ Lao quan xa xa lập tức vang lên tiếng reo hò như băng tan, núi lở. Quân thiết kỵ Tây Lương lập trận trước quan càng điên cuồng hơn, chúng giơ cao Trảm mã đao, gào thét vang trời.

Đại doanh liên quân.

Viên Thiệu, Tào Tháo, Đào Khiêm. Hàn Phục cùng mười tám lộ chư hầu và tướng lĩnh thân tín đứng trên viên môn quan sát trận chiến. So với tiếng reo hò rầm rĩ trên Hổ Lao quan, trong doanh trại liên quân yên lặng lạ thường, có thể do tinh thần binh sĩ đã sụt giảm. Mấy ngày liên tiếp hơn mười lộ quân Quan Đông liên tiếp chiến bại. Sự vũ dũng của Lữ Bố, Trương Liêu cùng quân thiết kỵ Tây Lương kiêu dũng, thiện chiến đã sớm ăn sâu vào tiềm thức của mỗi tướng sĩ liên quân.

Ý chí chiến đấu của liên quân Quan Đông đã bắt đầu dao động. Không ai dám đặt hy vọng chuyển bại thành thắng vào gần tám ngàn quân bộ binh Hà Bắc.

Tào Tháo cũng không tin Tiên Đăng doanh của Cúc Nghĩa có thể đánh bại quân thiết kỵ Tây Lương của Lữ Bố nhưng hắn vẫn an ủi Viên Thiệu: ” Bản Sơ không cần lo lắng. Cúc Nghĩa tướng quân tinh thông binh thư, giỏi dùng binh. Là đại tướng cầm quân nổi tiếng Hà Bắc. Lữ Bố, Trương Liêu chỉ là đồ thất phu, hữu dũng vô mưu. Không đáng để ý”.

” Cũng chưa chắc” Trong đám người không biết ai khẽ thì thào. ” Ngay cả Nhan Lương, Văn Sứ hai dũng tướng ba quân đều không chịu được một chiêu của Lữ Bố. Cúc Nghĩa tướng quân có thể mạnh hơn Nhan, Văn nhị vị tướng quân sao?”

Viên Thiệu nghe vậy khẽ nhú mày lại hắn đưa mắt nhìn thì thấy Lữ Bố kiêu dũng vô song đã giục ngựa Xích Thố ra trước trận tiền nhìn thấy Lữ Bố giục ngựa với tư thế oai hùng hiên ngang mạnh mẽ mắt Viên Thiệu không khỏi hiện ra vẻ phân vân. Cúc Nghĩa thực sự có thể vẫn hồi thế bại cục không?

Trước trận tiền hai bên.

Lữ Bố hung hăng ghìm cương ngựa lại, hai chân trước của ngựa Xích Thố đứng lên, đá một hồi loạn bầy trông vô cùng uy phong lẫm liệt, một tiếng hí dài vang lên. Hai chân trước của Xích Thố chưa kịp hạ xuống đất Lữ Bố vung Phượng Thiên Họa Kích chỉ thẳng lên trời, khí phách vô cùng ngạo mạn, hắn lớn tiếng quát: ” Cửu Nguyên Lữ Bố ở đây. Người nào dám khiêu chiến?”

Trong tiếng kèn lệnh không ngừng tám ngàn tinh binh không vì Lữ Bố khiêu chiến mà dừng lại. Dưới sự chỉ huy lão luyện và nghiêm khắc của Cúc Nghĩa và thử thách qua chiến tranh ác liệt, tám ngàn quân Hà Bắc này đã trở thành những tinh binh bách chiến bách thắng. Chưa có lệnh của chủ tướng, bọn họ tuyệt đối sẽ không dừng lại. Cho dù ở phía trước có núi đao biển lửa bọn họ vẫn vững ngựa, hiên ngang đi tới.

” Cửu Nguyên Lữ Bố ở đây. Tặc quân hãy mau nhận lấy cái chết”.

Lữ Bố lại hét lớn.

Ở hậu trận của Tiên Đăng doanh, Cúc Nghĩa nhếch mép cười nhạt, tràn ngập sát khí. Một võ tướng thực sự sẽ không khoe khoang cái dũng của kẻ thất phu trên chiến trường. Toàn thân Cúc Nghĩa bất động, tên lính truyền lệnh bên cạnh cũng bất động. Tinh binh Hà Bắc đang mãnh liệt tiến lên cũng im lặng. Hàng đầu tiên của quân lính Tiên Đăng doanh chỉ còn cách Lữ Bố chưa tới năm trăm bước.

“ U ..”

Cúc Nghĩa đột nhiên cử động, cánh tay phải của hắn giơ lên cao. Tên lính truyền lệnh đang đứng nghiêm sau Cúc Nghĩa lập tức giơ cao lá lệnh kỳ hình tam giác, hắn gắng sức vung vẩy hai cái. Ngay lúc đó những tên tiểu giáo đang đứng ở các khu vực khác nhau trong hàng quân cũng lập tức hô lớn các khẩu lệnh, thoáng chốc âm thanh âm ầm nổi lên, đủ mạnh để lọt vào tai bất kỳ tên lính nào. Hàng quân đang mạnh mẽ đi tới đột nhiên dừng lại. Cánh tay phải của Cúc Nghĩa giơ lên nắm lại. Lệnh kỳ vung lên. Tiếng hô của những tên tiểu giáo thay đổi. Mười hàng trọng trang bộ binh đầu tiên lập tức ngồi xổm xuống. Mười hàng trọng trang bộ binh phía sau đứng thẳng. Thật bất ngờ đó là quân nỗ binh (quân lính dùng nỗ). Đây không phải là cung nỗ binh thường mà phải có một người khiêng và một người bắn chiếc nỗ rất lớn.

“ Ngao cấp! ..”

“ Toa toa toa.”

Lữ Bố ở cách đó trên trăm bước đang hoang mang, khó hiểu thì đột nhiên phía trước vang lên một tiếng hét như sấm. Ngay lập tức tiếng rít chói tai vang lên. Một mảng nỗ tiến đen xì, dày đặc nhằm thẳng Lữ Bố tập trung bắn tới. Lữ Bố hít một hơi thật sâu rồi vội giục ngựa quay về trận, trong lúc đó Phương Thiên Họa Kích múa thành một vòng tròn ở sau lưng hắn.

Ngựa Xích Thổ tuy nhanh nhưng vẫn không nhanh bằng mũi tên của Giản Nỗ.

Dù Lữ Bố vô cùng vũ dũng cũng không đỡ được cơn mưa tiễn bắn tập trung.

Xích Thổ hí lên một tiếng. Cánh tay trái và sườn phải Lữ Bố đồng thời trúng mỗi nơi một mũi tên. Đùi sau của Xích Thổ cũng trúng ba mũi tên. Xích Thổ đau đớn, lập tức điên cuồng dựng hai chân trước, suýt chút nữa hất tung Lữ Bố từ trên lưng xuống. May mắn kỹ thuật cưỡi ngựa của Lữ Bố cao siêu, sức khỏe tuyệt vời hai chân hắn thúc mạnh vào hông ngựa, khó khăn lắm mới chạy về tới trận.

Trương Liêu sợ Lữ Bố gặp nạn liền chỉ huy hai vạn thiết kỵ Tây Lương phát động tấn công.

Lữ Bố thua chạy quay về, tiếng hò hét trợ uy trên Hổ lao quan lập tức ngưng lại. Trên mặt quan ải trở nên yên lặng như tờ. Lý Nho, Quách Dĩ, Lý Túc chung rượu mới nâng lên một nửa cứ đờ đờ như thế một lúc lâu mới hạ xuống. Đồng Trác vẫn tươi cười như thường lệ nhưng hai gò má của hắn lúc này đã hõm vào, trông còn xấu xí hơn so với trước.

Trên Hổ lao quan khung cảnh vô cùng yên ắng thì trong doanh trại liên quân lại vô cùng hoan hỉ.

Thế nhưng khi Trương Liêu chỉ huy hai vạn thiết kỵ Tây Lương bắt đầu tấn công với khí thế như dời non lấp biển thì trong đại doanh của liên quân lập tức trở nên yên ắng. Dù Lữ Bố chỉ là kẻ vũ dũng, thiết kỵ Tây Lương mới thực sự làm người ta phải đau đầu. Mười mấy đạo quân Quan Đông cũng thua dưới gót sắt thiện chiến của thiết kỵ Tây Lương.

Trước trận tiền hai bên.

Cúc Nghĩa đứng sừng sững như một cây tùng cô đơn. Trên mặt hiện lên sát khí đậm đặc, trong con mắt đen nhánh lộ ra sự kiên nghị như thạch bàn. Thiết kỵ Tây lương danh chấn thiên hạ như thế nào thì ngày hôm nay người trong thiên hạ sẽ hiểu. Giỏi tấn công trong thiên hạ thực sự chỉ có Tiên Đăng doanh Hà Bắc.

” Tấn công. Xông thẳng tới”.

Đột nhiên cánh tay trái của Cúc Nghĩa lạnh lùng vung lên. Sau một khắc những tên tiểu giáo lại gào lên vang vọng khắp bầu trời bao la. Thế trận bày sẵn chờ đợi địch quân của Tiên Đăng doanh lại một lần nữa biến đổi. Mười hàng trọng trang bộ binh phía trước nhanh chóng tản ra hai cánh. Ở hai bên sườn quân nỗ binh phía sau xuất hiện hai bức tường khiên đồng vững chắc để phòng ngừa quân thiết kỵ Tây Lương bắt ngờ đột kích vào hai bên sườn.

” Đánh thẳng vào mặt chính diện”.

Từ trước tới nay Cúc Nghĩa không hề lo lắng phòng ngự mặt chính diện vì Tiên Đăng doanh luôn chủ trương tấn công, vô luận là đối mặt với địch nhân như nào cho dù là Hắc sơn tặc, giặc Khăn Vàng hay thiết kỵ Tây Lương, đều không có ngoại lệ, Tiên Đăng doanh đều phát động tấn công mạnh mẽ ở mặt chính diện. Một khi đã tấn công đương nhiên sẽ không phòng ngự nữa.

“ Oanh oanh oanh.”

Tiếng gót sắt thiết kỵ vang khắp đất trời, hai vạn quân thiết kỵ Tây Lương như một cơn sóng dữ tràn ra khắp chiến trường thẳng tiến tới trước trận của Tiên Đăng doanh, trước trận quân thiết kỵ, ngọn giáo trong tay Trương Liêu chỉ lên không trung, quân thiết kỵ Tây Lương phía sau lập tức gia tăng tốc độ, nhắm thẳng trận Tiên Đăng doanh xông tới.

Trên Hổ Lao quan.

Cho dù là Đồng Trác, Lý Nho hay Lý Túc, Quách Dĩ hay tên lính tiểu tốt vô danh bảo vệ quan cũng đều chấn động trước cảnh vô cùng tráng lệ phía trước. Toàn bộ hai vạn thiết kỵ Tây Lương đồng loạt tấn công như sóng biển, tám vạn gót sắt nặng nề nện xuống mặt đất vững chắc, tiếng vó ngựa ầm ầm cũng đủ làm

cho kẻ khác hít thở khó khăn, cũng đủ để làm cho người có máu lạnh nhất cũng thấy nhiệt huyết tuôn trào, không tự kiềm chế được bản thân mình.

Đồng Trác không nhận được cất tiếng khen: " Thiên hạ hùng binh chỉ có thiết kỵ Tây lương của ta".

" Chúa công uy vũ. Thiết kỵ Tây Lương thiên hạ vô địch".

Lý Nho vùng tay rống lên, giờ phút này một người văn nhả như Lý Nho cũng trở nên vô cùng kích động, hơi thở dồn dập. Ngay sau đó Quách Dĩ, Lý Thôi, Lý Túc cùng với quân thủ quan cũng ầm ầm hò reo. Không khí trên Hồ Lao quan lại trở nên vô cùng kích động. Sự tổn thương do sự bại trận của Lữ Bố lúc trước đã sớm tan thành mây khói.

Đại doanh liên quân.

Trên viên môn vẫn vô cùng im ắng, một cây châm rơi cũng nghe thấy. Sắc mặt của các tướng lãnh và đám chư hầu nhát gan đã trở nên xám như chì, người run rẩy. Thần sắc của hai người kiêu hùng như Tào Tháo, kiên định như Lưu Bị cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng, trong lòng âm thầm so sánh, thanh thế của thiết kỵ Tây Lương như thế, kỵ binh hổ lang của Mã đồ phu tàn sát khắp Trung Nguyên năm đó cũng không thể bằng được.

Thế nhưng sự kiện xảy ra tiếp theo đã vượt xa dự đoán của mọi người, cho dù là quân Đồng Trác trên Hồ Lao quan hay mười tám lộ quân Quan Đông rút cổ núp trong doanh trại không dám ra tiếp ứng Tiên Đăng doanh cũng không hề tin được sự việc kể tiếp xảy ra. Thiết kỵ Tây lương thoát nhìn vô cùng hùng mạnh lại thất bại.

Hơn nữa còn thất bại nặng nề.

" Toa toa toa."

Trong tiếng hét vang lên không ngừng, một cơn mưa nổ tiễn dày đặc như châu chấu bắn ra nhằm vào quân thiết kỵ Tây Lương đang xông tới như gió cuốn. Nổ tiễn không nhanh như cung tiễn. Diện sát thương của cung tiễn rộng hơn nổ tiễn. Nổ tiễn sát thương theo tuyến. Tầm bắn của nổ tiễn không bằng trường cung nhưng độ tập trung cao hơn, hơn nữa do bắn thẳng nên uy lực mạnh hơn cung tên.

Trường cung bắn thẳng tới rất khó gây ra sát thương trí mạng với quân thiết kỵ mặc áo giáp nhẹ, nhưng nỗ của Tiên Đăng doanh bắn ra đủ sức bắn chết chiến mã khỏe mạnh nhất Tây Lương. Khi cơn mưa nổ tiễn bắn tập trung bay tới hàng loạt thiết kỵ Tây Lương đang xông tới như gió cuốn trúng tên ngã xuống. Trước trận lập tức ngổn ngang xác người ngựa.

~~~~~
Trong lúc đó trong đám người ngựa ngổn ngang đó hầu hết các chiến mã trúng tên đều nằm trên mặt đất hí lên thảm thiết, chỉ có một số chiến mã mang thương tích tiếp tục xông tới hay tránh ra hai bên cánh để khoảng trống cho các thiết kỵ phía sau tiếp tục xông tới. Những chiến mã này rồi cũng ngã xuống cùng với chiến binh làm thành chướng ngại vật ngổn ngang, ảnh hưởng tới đám thiết kỵ phía sau đang xông tới.

Đám thiết kỵ đi sau bắt buộc phải chậm lại rồi cuộc còn gánh chịu một số phận nặng nề hơn. Chúng chen chúc nhau thành từng đám, đội hình rối loạn, thành ra đã trở thành bia sống cho nổ binh của Tiên Đăng doanh nhắm bắn.

279. Chương 210: Bình Định Lương Châu

Hồ Lao quan.

Mặt Trương Liêu tái xanh, hần cảm thấy hối hận. Hần không hề trốn tránh trách nhiệm của thất bại thảm hại hôm nay. Trong những tình huống bình thường, đột kích thế trận của tám ngàn quân bộ binh chỉ cần ba ngàn thiết kỵ là đủ bởi vì quá nhiều kỵ binh cũng không có cách nào triển khai hết ở mặt chính diện, cũng không phải càng nhiều kỵ binh lực sát thương với địch quân càng lớn.

Nhưng cuối cùng Trương Liêu lại lựa chọn phát động tất cả hai vạn thiết kỵ Tây Lương cùng tấn công. Đó là hần muốn dùng thế công như rời non lấp biển của hai vạn thiết kỵ làm tan dã ý chí chiến đấu của địch

quân. Chỉ cần đánh tan đạo quân tinh nhuệ trước mắt, Trương Liêu tin tưởng rằng mười tám lộ quân Quan Đông chỉ là một đám quân ô hợp.

Thế nhưng quỷ kế của Trương Liêu không thực hiện được, thậm chí còn gây nên thảm họa. Thực sự thiết kỵ Lương châu chết dưới nỗ tiễn của địch quân không nhiều. Tiên Đăng doanh chỉ dùng cự nỗ bắn chết mấy hàng quân thiết kỵ phía trước, những người ngựa ngã xuống đã hình thành chướng ngại vật, cản trở nghiêm trọng thiết kỵ phía sau tiếp tục đột kích, lúc này mới làm cho thiết kỵ Tây Lương độc bá thiên hạ gặp khó khăn trong đột kích, không phát huy hết uy lực.

Thực sự mà nói hai vạn thiết kỵ Tây Lương chỉ bị Tiên Đăng doanh đẩy lui chứ chưa bị đánh bại.

Thế nhưng cho dù chỉ bị đẩy lui, trận chiến này đã ảnh hưởng nghiêm trọng lòng quân và tinh thần của binh sĩ Đồng Trác.

Hai vạn thiết kỵ Tây Lương đột kích nếu không có cách nào chọc thủng thể trận phòng ngự của tám ngàn quân bộ binh, thậm chí còn bị đối phương liên tiếp đẩy lui, đối với thiết kỵ Tây Lương mà nói không những là một điều bất lợi mà với tướng sĩ của Đồng Trác mà nói, sự tự tin của chúng cũng bị ảnh hưởng một cách nghiêm trọng.

Ngược lại Tiên Đăng doanh đã tạo ra một điều thần kỳ, đối với mười tám lộ quân Quan Đông mà nói thì đó là sự khích lệ rất lớn. Tướng sĩ mười tám lộ quân Quan Đông đột nhiên phát hiện ra một điều thiết kỵ Tây Lương không phải bách chiến bách thắng.

Tiếng trống trận vang lên rộn rã, cửa đại doanh mở rộng, mười tám lộ quân Quan Đông đã lấy lại sự tự tin ủa ra như nước triều lên đánh giết. Trước sức tấn công mạnh mẽ của đối phương thiết kỵ Tây Lương bại lui tháo chạy và cuối cùng bị đánh tan tác. Mười tám lộ quân Quan Đông thừa dịp truy kích. Chẳng những đã chiếm lại đại trại đã mất trước đó, thậm chí chiếm được hai tòa đại trại Lữ Bố, Trương Liêu dựng trước Hồ Lao quan.

Lữ Bố, Trương Liêu bắt buộc phải rút quân vào trong Hồ Lao quan. Lúc đó Viên Thiệu dẫn quân tiến thẳng tới trước Hồ Lao quan. Với ưu thế binh lực vượt trội vây chặt Hồ Lao quan thành ba tầng.

Lương châu. Thành Cô Tàng.

Cô Tàng là thủ phủ quận Vũ Uy, phía trái Cô Tàng một trăm dặm là hoang mạc GoBi (đại qua bích) hoang vắng, về bên phải một trăm dặm cũng là vùng hoang mạc mênh mông, ở khoảng giữa trong vòng một trăm dặm hai bên trái phải là một ốc đảo có dân cư sinh sống, phần lớn trong số hơn ba vạn nhân khẩu của quận Vũ Uy tập trung ở ốc đảo này.

Sau khi hai ngàn thiết kỵ của Mã Dục đánh tan một vạn đại quân của Hoàng Phủ Kiên. Vó ngựa lập tức không ngừng nghỉ tiến tới quận Vũ Uy, trong hai ngày đã tiến lên phía bắc mấy trăm dặm, áp sát thành Cô Tàng. Ba trăm binh mã quận quốc binh không đánh mà tan. Tòng lại quận thủ nộp thành đầu hàng. Binh mã của Mã Dục dễ dàng đoạt được thành Cô Tàng như trở bàn tay.

Địa lao của nha môn Thái Thú.

Mã Dục được hai tên lính coi ngục hộ tống xuất hiện bên trong địa lao. Bên trong phòng giam ngăn cách bằng hàng rào gỗ thô to như cánh tay, một văn sĩ trung niên ngồi khoanh chân trên một đồng cỏ ẩm ướt. Một tên lính coi ngục chỉ văn sĩ trung niên nói với Mã Dục: “Thứ Sử đại nhân, vị này là Võ Uy Thái Thú Phó Tiếp, Phó đại nhân”.

Trong lúc lính coi ngục đang nói thì văn sĩ trung niên bên trong quay đầu nhìn.

Mã Dục giả vờ không hiểu chuyện gì hần cố tình hỏi: ” Phó đại nhân vì sao bị tống giam?”

Lính coi ngục nói: ” Là do gian đảng của nghịch tặc Đồng Trác làm hại”.

” Quốc tặc Đồng Trác đúng là chết chưa hết tội” Mã Dục nghiêng răng nói. ” Chỉ cần ta còn sống ta sẽ tự tay giết chết hần”.

Lính coi ngục mở cửa buồng giam, nói với Phó Tiếp: ” Phó đại nhân, vị này là Mã đô úy do triều đình sắc phong, Thứ Sử Lương châu Mã Dục, Mã đại nhân”.

Mã Dược tiến lên một bước, ánh mắt sáng quắc nhìn Phó Tiếp, hần lớn tiếng nói: " Người đâu, mau hầu hạ Phó đại nhân tắm rửa, thay quần áo".

Phó Tiếp thở dài rồi hần chấp tay vái Mã Dược, cao giọng nói: " Hạ quan Phó Tiếp tham kiến đại nhân".

Tuy rằng Mã Dược có dã tâm lớn, nổi danh hung ác, hần cũng đã từng là tặc khấu, làm chuyện đại nghịch bất đạo nhưng dù sao hần cũng xuất thân từ danh môn. Trước đây Tiên Đế cũng đã đặc xá xóa bỏ chuyện cũ của hần. Hiện tại chẳng những Mã Dược được triều đình sắc phong phò mã, đô úy, lại là Thứ sử Lương châu danh chính ngôn thuận.

Hiện tại Mã Dược lại cứu Phó Tiếp, luận về công hay tư, Phó Tiếp đều cảm thấy Mã Dược là chủ nhân chân chính của mình, hần cũng không còn lựa chọn nào khác mà cũng không cần lựa chọn nữa sau khi nghĩ thông suốt, Phó Tiếp lập tức tỉnh ngộ, sắc mặt thản nhiên hần chấp tay xá Mã Dược.

Lương châu, Lũng huyện.

Trong nháy mắt hai ngày đã trôi qua, sau nhiều lần tranh đi đoạt lại vô cùng ác liệt, quân Từ Vinh vẫn không sao chiếm được thành, ba ngàn tàn binh của Từ Hoảng giống như một chiếc đinh sắt vững vàng cắm ở tường thành lũng huyện. Cho dù quân Từ Vinh phát động nhiều cuộc tấn công mãnh liệt vẫn sừng sững, không nhúc nhích.

Trên tường thành Lũng huyện.

Từ Hoảng được hơn mười tên tiểu giáo hộ tống đang đi tuần tra trên thành lâu.

Trong tầm mắt Từ Hoảng, trên lâu thành nằm ngổn ngang binh lính bị thương, nhìn thấy Từ Hoảng xuất hiện, đám thương binh đều cố gắng đứng dậy, tất cả nhao nhao nhìn chủ tướng của mình. Từ Hoảng bước nhanh, khi đi qua những thương binh đó trong mắt hần không xuất hiện sự bi thương, nhụt chí, tất cả chỉ toát ra ý chí chiến đấu và sát cơ.

Không được bi thương. Chiến tranh chưa kết thúc, bây giờ không phải là lúc để bi thương.

Không thể nhụt chí. Nhụt chí có nghĩa là buông xuôi, có nghĩa là thua trận. Bản thân là chủ tướng thủ thành, Từ Hoảng tuyệt đối không để Lũng huyện bị mất trong tay hần, hơn nữa Từ Hoảng cũng không nghĩ sẽ chết trận. Hơn nữa hần không muốn ba ngàn tinh binh Hà Đông chết trong tay quân Lương châu. Ba ngàn tinh binh này đã có thể sống sót qua các trận đánh vô cùng ác liệt thực sự không dễ dàng gì.

" Tất cả đứng lên. Đứng lên. Là nam nhân không được nằm như con chó chết như vậy" Từ Hoảng giơ nắm đấm, giọng nói hần như sấm động khích lệ binh lính: " Đã là nam nhân có chết cũng phải đứng thẳng người, tuyệt đối không thể giống như lũ chó nằm im giả chết. Chẳng lẽ các ngươi muốn bản thân mình bị mắng giống như lũ chó hay sao?"

" Tướng quân" Một tên binh lính trẻ tuổi uể oải mở mắt, hần mệt mỏi nói: " Các huynh đệ đã ba ngày chưa được chợp mắt. Hiện tại ai cũng chỉ muốn ngủ một giấc ngon thôi".

" Chỉ cần đánh thắng trận này các ngươi muốn ngủ bao lâu cũng được" Từ Hoảng nói. " Nhưng hiện tại thì không thể được".

" Tướng quân" Có tên lính nào đó nói đùa. " Các huynh đệ chỉ muốn uống rượu, ăn thịt và ngủ với nữ nhân".

" Được! Chờ khi thắng trận này, bản tướng quân sẽ đi gặp chúa công, cho dù chúa công có chém đầu bản tướng quân, bản tướng quân nhất định cũng để các huynh đệ có rượu uống, thịt ăn và ngủ với nữ nhân" Từ Hoảng nói một hồi rồi đột nhiên hần nói to: " Thế nhưng bản tướng quân nói trước nếu không đánh thắng trận này thì đứng trách bản tướng quân không khách khí đem chém đầu hết mấy cái đầu to, đầu nhỏ khôn kiếp của lũ các ngươi".

" Ha, ha, ha .."

Bọn lính cười ầm ầm cuối cùng chúng cũng khôi phục được một chút tinh thần và thể lực.

Bên ngoài thành Lũng huyện.

Từ Vinh và Dương Thu, Trình Ngân các chư tướng đứng nghiêm trên đài cao quan sát tình hình chiến trận, nhìn thấy tình cảnh đó trên tường thành Lũng huyện, Dương Thu, Trình Ngân đồng thanh nói: " Chẳng lẽ bọn lính Hà Đông này đều là quái vật? Quân ta có ba vạn người, thay nhau tấn công cũng đã vô cùng mệt mỏi, bọn chúng vẫn còn thể lực để đùa giỡn với nhau ư?"

Sắc mặt Từ Vinh trầm xuống, hần chậm rãi nói: " Binh lính Hà Đông không phải là quái vật nhưng chủ tướng của chúng Từ Hoảng là một đối thủ khó chơi. Ta vốn tưởng rằng phòng thủ ba ngày đã là quá khả năng của Từ Hoảng nhưng theo tình hình hiện nay thêm ba ngày nữa cũng chưa chắc đã công chiếm được Lũng huyện. Từ Hoảng đúng là bậc lương tướng hiểm thấy. Đáng tiếc hắn lại đầu quân sai đường cho Mã đồ phu".

Dương Thu nói: " May mắn chúng ta còn kế hoạch đánh úp của Chung Do đại nhân bằng không chúng ta không có cách nào hạ được gã Từ Hoảng này".

" Chuyện tới giờ chỉ còn biết trông cậy vào kế hoạch tấn công bất ngờ của Chung Do đại nhân" Từ Vinh khẽ ngẩng đầu hần đột nhiên hỏi: " Đại quân của Mã đồ phu có động tĩnh gì không?"

Dương Thu đáp: " Thám mã hồi báo, trên tường thành Lâm Thao vẫn cấm cờ quạt của quân ta, thành chắc chắn chưa bị chiếm thế nhưng đại quân của Mã đồ phu đã bao vây chặt thành Lâm Thao, gián điệp của ta không có cách nào lọt vào trong thành để tìm hiểu tình hình, thế nhưng Điền Linh tướng quân cũng có thể phòng thủ thành thêm ít ngày nữa như Lũng huyện".

Trình Ngân phụ họa: " Chỉ cần quân Khương của Điền Linh có thể kiên trì giữ vững cho tới khi tướng quân công phá được Lũng huyện, đại quân của Mã đồ phu sẽ bị cắt đứt đường lui, lúc đó chúng sẽ lâm vào tuyệt cảnh tiến thoái lưỡng nan".

Từ Vinh không để ý tới lời phụ họa hần lại hỏi: " Có tin tức gì về lộ quân phía bắc của Hoàng Phủ đại nhân không?"

Dương Thu nói: " Không có tin tức".

" Thật vậy sao?" Từ Vinh ngẩn người, hàng mi rậm nhú chặt, hần lẩm bẩm: " Đã qua ba ngày mà không có bất kỳ tin tức nào. Việc này thực sự rất khác thường".

" Báo" Từ Vinh vừa nói xong chợt có một tên tiểu giáo tử hồng học trèo lên đài quan sát, hoảng hốt nói: " Vũ Uy cấp báo".

" Vũ Uy?" Sắc mặt Từ Vinh trầm xuống, hần vội nói: " Nói đi!".

Tên tiểu giáo tử dốc nói: " Thành Cô Tàng, quận thủ quận Vũ Uy đã bị Mã đồ phu công chiếm".

" Cái gì?" Từ Vinh dày dặn kinh nghiệm sa trường, đã trải qua vô số sóng to gió lớn cũng không khỏi giật mình kinh hãi, hần thất thanh nói: " Không thể nào. Đại quân của Mã đồ phu vẫn còn ở Lũng Tây tấn công Lâm Thao. Sao chúng có thể bỗng nhiên xuất hiện ở quận Vũ Uy? Hơn nữa chúng tuyệt đối không có khả năng đánh chiếm thành Cô Tàng".

Một khi quận Vũ Uy bị đại quân Mã đồ phu đánh chiếm, hậu quả sẽ vô cùng xấu bởi vì quận Vũ Uy tiếp giáp Hà Sáo, nếu quận Vũ Uy thất thủ, cứ coi như từ Vinh chiếm được Lũng huyện, chặt đứt con đường của quân Mã Duyệt từ Hán Dương quay về Hà Sáo. Đại quân của Mã đồ phu hoàn toàn có thể thu được tiếp tế từ các huyện, các thành trong quận Vũ Uy, sau đó đi ngang qua Vũ Uy, dọc theo duyên hải, theo Mạc Bắc quay về Hà Sáo.

Tên tiểu giáo lấp bắp nói: " Tướng quân, Mã đồ phu chỉ dẫn theo một nhóm kỵ binh nhỏ tấn công quận Vũ Uy".

" Cái gì? Một nhóm nhỏ kỵ binh? Một nhóm nhỏ kỵ binh mà có thể đánh chiếm thành Cô Tàng, quận thủ quận Vũ Uy sao?" Từ Vinh kinh hãi hỏi: " Hoàng Phủ Kiên đâu? Một vạn đại quân lộ phía bắc không phải tập hợp ở quận Vũ uy sao? Vẫn còn chưa xuôi nam tới Hán Dương sao? Vì sao không tiêu diệt nhóm kỵ binh của Mã đồ phu? Chẳng lẽ ...".

Giọng nói của tên tiểu giáo thay đổi, hần ử ê nói: " Đúng vậy. Một vạn đại quân của Hoàng Phủ đại nhân đã bị nhóm quân kỵ binh của Mã đồ phu đánh tan ở hoang nguyên Mục Mã. Hôm nay bại quân đã bỏ chạy tứ tán, quay về quận của mình".

" Hoàng Phủ Kiên!" Từ Vinh tức giận nói: " Một vạn đại quân mà không đánh lại một nhóm kỵ binh của Mã đồ phu. Sao Hoàng Phủ Tung lại sinh ra nam tử như vậy chứ?"

" Tướng quân" Từ Vinh đang bồng bồng giận dữ thì Chung Do trèo lên tới hần cao giọng nói: " Đường hầm đã đào vào bên trong thành Lũng huyện (Lương châu thuộc cao nguyên hoàng thổ, việc đào địa đạo rất dễ dàng", chỉ cần đợi khi tối đến, chúng ta có thể mở thông lên mặt đất, phái kỵ binh đánh chiếm cửa thành".

" Tốt lắm!" Từ Vinh tức giận nói: " Cứ coi như Mã đồ phu dùng một nhóm kỵ binh đánh tan một vạn đại quân của Hoàng Phủ Kiên, cứ coi như Mã đồ phu đánh chiếm quận Vũ Uy, nhưng chỉ cần tối nay quân ta đánh chiếm được Lũng huyện. Thế cục Lương châu vẫn chưa biết ai chết về tay ai. Dương Thu đâu?"

Dương Thu tiến lên một bước, hiên ngang nói: " Có mặt tướng".

Từ Vinh nói: " Lập tức lựa chọn tám trăm tinh binh. Ăn no một bữa, chuẩn bị đoạt thành".

Dương Thu nói: " Mặt tướng lĩnh mệnh".

" Báo" Dương Thu còn chưa kịp rời đi, âm thanh thê lương lại một lần nữa vang lên, một tên tiểu giáo khác thở hồng hộc trèo lên đài quan sát, hần vội vàng nói: " Tướng quân, Trường An cấp báo".

" Hả? Trường An cấp báo?" Sắc mặt Từ Vinh càng lúc càng u ám. Từ trước tới nay hần là một lão tướng trầm tĩnh trong quân nhưng rốt cuộc lúc này cũng không nhịn được, trở nên nóng nảy, hần quát to: " Mau nói!".

Nhìn thấy vẻ mặt tàn khốc của Từ Vinh, tên tiểu giáo hoảng sợ, hần run giọng nói: " Đại tướng bộ hạ của Mã đồ phu Cao ... Cao Thuận chỉ huy hai vạn thiết kỵ (kỵ thật chỉ có tám ngàn quân hư trương thanh thế) tiến qua Cao Nô, xuống nam Thượng quận, trong vòng mười ngày đã tiến được hơn một nghìn dặm, quân tiên phong đã áp sát Cao Lăng (trị sở của Tả Phùng Linh), Trường An nguy cấp".

Hai mắt Từ Vinh co giật dữ dội, hần im lặng hồi lâu.

Dương Thu, Trình Ngân đều biến sắc, luôn miệng nói: " Cái gì? Hai vạn thiết kỵ của Cao Thuận đã áp sát Cao Lăng?"

" Trường An nguy cấp?"

" Tướng quân, thế thì nguy rồi, Cao Thuận chính là dũng tướng nổi danh dưới trướng Mã đồ phu. Hãm Trần doanh dưới trướng của hần kiêu dũng vô song. Quân ta trấn thủ Trường An, Tam Phụ chỉ có hơn một ngàn binh mã của Trương Tú tướng quân là có khả năng đánh trận, còn lại là quân thủ thành địa phương, không chịu nổi một đòn tấn công. Cho dù thành trì kiên cố nhưng cũng khó mà ngăn cản đại quân của Cao Thuận đánh chiếm thành".

" Đúng thế, tướng quân. Nếu như Trường An, Tam Phụ bị thất thủ. Toàn bộ Quan Trung không nằm trong tay chúa công nữa. Lạc Dương cũng trở thành một tòa cô thành lúc đó sao có thể ngăn cản mười tám lộ liên quân Quan Đông tấn công nữa?"

" Hết rồi. Thế này thì hết rồi".

Nhìn thấy chư tướng hoảng sợ, nói năng lộn xộn. Sắc mặt từ vinh từ tái xanh chuyển sang trắng bạch, từ trắng bạch chuyển sang tái xanh, đột nhiên hần giận dữ quát to: " Câm mồm! Tất cả câm mồm!".

Chư tướng sợ hãi im lặng, trên đài quan sát lâm vào cảnh vô cùng yên ắng, chỉ còn nghe thấy hơi thở nặng nề của mọi người. Một lúc sau Ti Đãi giáo úy Chung Do mới dám lên tiếng: " Tướng quân, nếu mất Trường An, đại sự sẽ hỏng. So với Lương châu mà nói còn quan trọng hơn nhiều. Sao chúng ta không cấp tốc quay về Trường An?"

Từ Vinh nhanh chóng suy nghĩ lại, ánh mắt hần nhìn chăm chăm vào bức tường thành Lũng huyện hùng vĩ cách đó không xa, trong mắt hần hiện lên sự mất mát, không cam lòng. Địa đạo đã đào vào bên

trong tường thành, chỉ cần nửa ngày nữa thôi, thành Lũng huyện sẽ bị hạ. Đáng tiếc hắn không còn cơ hội nữa. Hơn nữa Từ Vinh tin tưởng rằng sau này hắn cũng sẽ không còn cơ hội nữa.

Lương châu thất thủ đã là chuyện không thể tránh khỏi.

Sau ba ngày huyết chiến, máu và tính mạng của mấy ngàn tướng sĩ đã nhỏ xuống, hơn nữa Từ Vinh còn lao tâm khổ tứ sắp đặt kế hoạch thế mà giờ đây tất cả nỗ lực đó đã tan theo dòng nước.

” Ôi” Từ Vinh thở dài một tiếng, quay đầu lại, sắc mặt hắn đã khôi phục lại sự tỉnh táo như thường, hai mắt cũng khôi phục lại sự thâm trầm. Hắn nhìn Dương Thu, Trình Ngân và chư tướng nói: ” Dương Thu, Trình Ngân chỉ huy kỵ binh bản bộ đoạn hậu. Trương Hoàn, Lý Kham, Hầu Tuyền chỉ huy kỵ binh bản bộ làm tả hữu, tăng cường đề phòng. Các bộ quân còn lại lập tức nhổ trại quay về Trường An”.

” Tuân lệnh”.

Các chư tướng ầm ầm trả lời.

Bờ sông Hà Thủy, Trường An Cổ đạo khẩu.

Xe ngựa như nêm, chiến mã đầy đặc. Hơn hai vạn quân của Từ Vinh đang tiến dọc theo đường quan đạo tới Trường An. Bụi mù cuốn lên cuộn cuộn như muốn bao phủ cả không trung.

” Báo” Từ Vinh đang bắt tay lên trán quan sát đường đi phía trước thì chợt có khoái mã phóng tới: ” Tướng quân, phía trước xuất hiện hai con đường. Đường phía nam bụi bay mù mịt, thỉnh thoảng lại có tán kỵ xuất hiện. Hình như có phục binh”.

” Hả?” Từ Vinh hỏi: ” Đường phía bắc thế nào?”

Thám mã nói: ” Không có điều gì bất thường”.

Trình Ngân nói: ” Truy binh của Mã đồ phu tới nhanh thật”.

Dương Thu nói: ” Tướng quân, đường phía nam có phục binh, chi bằng chúng ta hãy đi theo đường phía bắc”.

” Không được” Từ Vinh lắc đầu nói: ” Binh pháp nói trong thực có hư, trong hư có thực. Mã đồ phu cố ý bố trí nghi trận bên đường phía nam thực ra không có phục binh. Bên đường phía bắc không có điều gì dị thường. Đó chính là hư mà thực, nhất định có đại quân mai phục. Truyền lệnh toàn quân, thẳng tiến theo đường phía nam”.

”Tuân lệnh”.

Dương Thu và các tướng lĩnh mệnh, ngay sau đó đại quân cuộn cuộn thay đổi phương hướng hành quân, tiến vào đường phía nam sông Hà Thủy.

Lạc Dương, phủ quan của Tư Đồ Vương Doãn.

Ngồi dưới tàng cây hoa quế trong hậu viện, Vương Doãn ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, im lặng hồi lâu. Thị thiếp Thuyền nhi nhẹ nhàng bưng một chung rượu ngon tới trước mặt Vương Doãn, ôn nhu nói: ” Lão gia, uống thử chén rượu Giải Giải đi”.

Wương Doãn tiếp nhận chung rượu, nhìn ánh trăng sáng hồi lâu mà vẫn không đưa lên miệng uống. Một lát sau ông ta thở dài nói: ” Đồng Trác hung hăng làm càn, lại có Lữ Bố, Trương Liêu như hổ lang làm tay chân. Mười tám lộ quân Quan Đông đánh Hồ Lao quan thất bại. Việc lớn nguy mất”.

Thị thiếp Thuyền nhi nói: ” Thiếp nghe nói Thứ Sử Lương châu Mã Dục đang dẫn quân đánh chiếm Lương châu, nhân cơ hội đánh chiếm Quan Trung. Quân Đồng Trác thoát nhìn thế mạnh nhưng kỳ thực nền móng đã lung lay chỉ cần mười tám lộ quân Quan Đông có thể đánh chiếm Hồ Lao quan, quân Đồng Trác sẽ không đánh mà bại”.

” Mười tám lộ quân Quan Đông thoát nhìn thanh thế vô cùng to lớn nhưng thực tế không có sự trợ giúp lẫn nhau, đương nhiên khó có thể một lòng một dạ. Nếu muốn đánh chiếm Hồ Lao quan, thực sự nói dễ hơn làm” Vương Doãn lắc đầu nói. ” Hơn nữa Mã Dục và Đồng Trác đều là loại người có dã tâm như nhau.

Hai người này vốn cùng một giuộc. Mã đồ phu lấy được Lương châu, Quan Trung, chỉ e lúc đó sẽ có một Đồng Trác thứ hai”.

Thị Thiếp Thuyền nhi không biết trả lời thế nào.

Vương Doãn cúi đầu, ngậy người nhìn dáng vẻ xinh đẹp của thị thiếp Thuyền nhi, đột nhiên ông ta đứng dậy chấp tay xá Thuyền nhi. Thuyền nhi kinh hãi vội vàng né tránh, hoảng hốt nói: ” Lão gia vì sao lại như vậy?”

Vương Doãn nghiêm nghị nói: ” Lúc này quốc gia gặp nạn, Doãn thúc thủ vô sách. Trên thẹn Thiên Tử, dưới thẹn lê dân. Tâm thực lo sợ. Nay Doãn có một kế có thể trừ bỏ quốc tặc thế nhưng ... thế nhưng ...”.

Thị thiếp Thuyền nhi nói: ” Thân thiếp vốn là nữ tử phong trần, may được lão gia không chê chuộc tẩm thân này ra, được hầu hạ lão gia, Thuyền nhi thực cảm kích. Lão gia có chuyện, Thuyền nhi tuy là nữ nhân những cũng hiểu thế nào là tri ân, báo đáp. Lão gia đừng để ý”

Vương Doãn xúc động nói: ” Thuyền nhi thực là bậc cân quắc làm cho đáng mảy râu như lão phu thực xấu hổ”.

Thuyền nhi uyển chuyển bái lạy rồi nói giọng du dương: ” Thuyền nhi nguyện nghe lão gia phân phó”.

” Được” Vương Doãn nâng Thuyền nhi dậy, trầm giọng nói: ” Nay ta có một kế, gọi là liên hoàn kế. Quốc tặc Đồng Trác và tay chân Lữ Bố đều là lũ quỷ háo sắc. Trước tiên ta hứa gả Thuyền nhi cho Lữ Bố làm vợ, sau đó bí mật dâng vào phủ Đồng Trác. Sau chuyện này Đồng Trác, Lữ Bố tất nhiên trở mặt với nhau lúc đó có thể trừ được quốc tặc Đồng Trác”.

Thuyền nhi ngần người một lát rồi mới đáp: ” Vì lão gia, Thuyền nhi tình nguyện đem thân vào miệng cọp”.

280. Chương 211: Kỳ Mã Công Trường An

Bên ngoài thành Lũng Huyệt

Từ Hoảng cùng mười mấy tên hộ vệ đang đứng trong trường của một quân doanh đồ nát. Trước mặt Từ Hoảng là một cửa động tối thui, với ánh lửa lập lòe bên ngoài không thể nhìn rõ tình hình bên trong ra sao. Nhìn cửa động chưa rõ nông sâu kia. Từ Hoảng không khỏi cảm thấy lạnh mình pha chút lo lắng.

Sau nửa canh giờ, hai tên lính được phái đi thám thính cũng đi được một vòng và trở về.

Trong bóng tối vô tận.

Tiếng chiến mã bất an hí khe khẽ, tiếng người thở dốc nặng nhọc tạo thành một mớ âm thanh hỗn độn. Trong một không gian chật chội đầy chiến mã và binh sĩ, cả một không bầu không khí đầy mùi nước đái ngựa và mùi mồ hôi của binh lính. Nhưng mà cái mà khiến mọi người khó chịu nhất không phải cách thứ đó mà là bầu không khí nóng bức. Quả thật cơn nóng có thể khiến người ta phát cuồng!

Giả Hủ ngồi co ro một góc, há miệng cố sức hít vào một ngụm không khí mới, nhưng nó lại rất khó thở và cay mũi. Vốn không khỏe mạnh như những binh sĩ, Giả Hủ cảm thấy trước mắt bỗng chốc biến thành tối sẫm. Nếu không nhờ hần có nghị lực kiên cường chống đỡ thì sợ đã gục xuống từ lâu.

Cách chỗ Giả Hủ không xa, Phương Duyệt khoanh chân ngồi dưới đất, thẳng lưng, nghiêm trang. Mặc dù cũng đang hết sức khó chịu nhưng Phương Duyệt cũng cố gắng bảo toàn sự tôn nghiêm của quân nhân, thể hiện hết các tố chất của một binh sĩ dày dạn. Là một quân nhân cho dù hoàn cảnh ác liệt đến đâu, nguy hiểm đến thế nào đều không được kinh hoảng phải bình tĩnh như Thái sơn.

Trong sự chờ đợi ngột thở, đột nhiên vang lên ba tiếng gõ trong trẻo: “ Bang bang bang.”

Phương Duyệt ngẩng phắt đầu lên nhìn chằm chằm vào trần hầm bằng đất trên đỉnh đầu. Phía trên đột nhiên thò vào một đoạn ống trúc, đầu kia của ống trúc chắc hẳn là nối với mặt đất, nó có tác dụng để truyền tin tức qua lại. Sau khi ba tiếng động vang lên thì sau đó lại có một loạt âm thanh có độ dài ngắn khác nhau tạo thành một chuỗi tiếng động có tiết tấu đặc biệt.

Một lát sau, Phương Duyệt thần sắc phấn chấn đứng dậy lom khom đi đến trước mặt Giả Hủ lay lay cho Giả Hủ tỉnh lại. Hắn phấn khích vỗ tay nói: “ Thật tuyệt vời, không ngoài dự tính của quân sư, Từ Vinh đã đi lối đường lớn phía nam, hiện tại đại quân đã đóng trại ở bên ngoài Mi huyện rồi, ha ha ha.”

“ A. Có thật không?”

Giả Hủ nghe vậy tinh thần phấn chấn. Việc ẩn núp khiến người ta phát cuồng này đã có thể dừng lại rồi.

Phương Duyệt quay người lại đưa mắt nhìn mười mấy binh sĩ ở bên ở sát bên trầm giọng nói: “ Các anh em kiên trì thêm ba canh giờ nữa thôi, sau ba canh giờ nữa chúng ta có thể chui từ dưới đất lên, một lần nữa được hít thở không khí trong lành.

Đêm khuya. Nhân Tĩnh khầu.

Ngoài thành Mi huyện. Trong trung quân đại trường của Từ Vinh.

Ánh đuốc đang bùng bùng cháy khiến trong trường sang như ban ngày, cũng chiếu rõ khuôn mặt của Từ Vinh, Chung Do cùng Dương Thu, Trình Ngân chư tướng! Mọi người đều lộ vẻ vô cùng nghiêm túc! Từ Vinh mặc dù cố hết sức trấn định nhưng trong đôi mắt ẩn hiện nỗi buồn phiền đủ để cho thấy trong lòng hắn lúc này đang có nhiều lo lắng.

Chung Do hít sâu một hơi nghiêm trang nói: “ Đại quân của Cao Thuận hành quân thật nhanh chỉ trong mười ngày mà đã từ Hà Sáo đến sát thành Trường An rồi, tốc độ này thật khiến người khác phải kinh ngạc! Xem ra tình hình này là đại quân của Cao Thuận đã bỏ qua tất cả các thành ấp dọc đường đi thẳng tới Trường An.”

Dương Thu nói: “ Cao Thuận làm như vậy thật mạo hiểm. Dám chỉ huy một cánh quân xâm nhập hơn một ngàn dặm chẳng lẽ không sợ không tiếp tế được đầy đủ lương thảo hay sao?”

Chung Do nói: “ Dương Thu tướng quân chẳng lẽ đã quên Cao Thuận là thuộc hạ cũ của Mã đồ phu hay sao? Mấy năm trước lúc tám trăm lưu khấu hoành hành trung nguyên Mã đồ phu không phải chỉ có một cánh quân luôn di chuyển không theo quy luật gì mà khuấy động cả trung nguyên hay sao! Hắn còn đem quân vây hãm Lạc Dương đánh cho triều đình không thể chống lại nổi”

“ Ủ?” Nói đến đây thấy sắc mặt Lý Kham có vẻ giận nói: “ Thảo nào mà đại quân Cao Thuận lại có thể hành quân thần tốc như thế thì ra là không mang theo nhiều lương thảo. Ngay từ đầu đã quyết định dùng phương pháp dùng chiến tranh nuôi chiến tranh. Như vậy sẽ làm hại dân chúng chẳng khác gì bọn giặc Khăn Vàng và bọn man di ở mạn bắc cả.”

Chung Do không khỏi ngao ngán lắc đầu. Cách hành động đó của quân đội Cao Thuận tất nhiên là khiến kẻ khác phần nộ nhưng đó cũng là lẽ thường. Nhìn khắp chư hầu các trấn , quận ai mà chưa từng làm như vậy. Nào là người bốn đời làm tam công, nào là người thanh danh hiển hách, nào là người dòng dõi quan lại thế gia lâu thuộc thi thư với những xuất thân cao quý như vậy đúng lý thì không nên làm những việc tàn hại dân chúng.

Nhưng để phá Tỵ Thủy quan, Viên Thiệu không phải đã phá vỡ đê ở quận Dĩnh Xuyên khiến cho mấy vạn dân chúng chịu thảm cảnh vô cơ sao? Hơn mười vạn dân chúng bị mất nhà cửa phải tha hương trở thành lưu dân. Sử sách luôn luôn đứng về phía kẻ chiến thắng, các sĩ tộc môn phiệt luôn tự cho rằng mình cao quý cũng chỉ tìm cách nào để đem lại lợi ích cho gia tộc, đi theo kẻ mạnh mà không phải vì nhân nghĩa, yêu thương dân chúng mà đấu tranh.

Thấy chư tướng lo lắng, Từ Vinh hít vào một hơi trầm giọng nói: “ Đúng như Lý Kham tướng quân nói, Cao Thuận hành quân mặc dù nhanh chóng nhưng không mang theo nhiều lương thảo, Trường An có thành trì chắc chắn Cao Thuận thiếu vũ khí công thành. Chẳng nhẽ lại thúc ngựa lên công thành?”

“ Từ Vinh tướng quân nói cực kỳ có lý.” Chung Do vung tay nói: “ Việc cần nhất bây giờ không phải là quay về cứu Trường An mà là di dời toàn bộ dân chúng xung quanh Trường An để kỵ binh của địch không thể trực tiếp tấn công các thành ấp, trang viên, áp dụng chính sách cổ thủ đồng thời cắt đứt việc bổ xung quân Lương của Cao Thuận. Một khi bị cắt đứt nguồn bổ xung quân lương Cao Thuận chẳng cần đánh cũng tự rút lui.

Trường An.

Việc đời thường không theo ý của con người. Từ Vinh và Chung Do cho rằng Cao Thuận không thể nào tấn công trực diện vào Trường An nhưng Cao Thuận lần này lại dùng khinh kỵ tấn công vào bức tường của thành Trường An! Tất nhiên, Cao Thuận không thể nào dùng tám ngàn khinh kỵ binh lao thẳng vào bức tường thành chắc chắn của Trường An.

Trong khi hành quân quân ngàn dặm, Cao Thuận có thể nói là có chuẩn bị sẵn.

Mặc dù Mã Dực hạ nghiêm lệnh không được phép cướp bóc của dân chúng nhưng là không cấm thuộc hạ cướp bóc của các sĩ tộc môn phiệt. Giả Hủ đã bí mật ra lệnh cho Cao Thuận đặc biệt chú ý “Chăm sóc” đến sĩ tộc môn phiệt ở phụ cận Trường An. Lấy việc cướp đoạt để bổ xung quân lương trong lúc hành quân. Lấy chiến tranh nuôi chiến tranh đi một mạch đến Trường An.

Nguyên nhân thật sự là vậy nên Cao Thuận mới có thể dùng khinh kỵ trong hơn mười ngày trời có thể hành quân hơn ngàn dặm!

Quân của Cao Thuận mặc dù chưa hề mang lương thảo hay vũ khí công thành nhưng năm ngàn con chiến mã đã mang theo một dụng cụ là năm ngàn bó trúc hành quân! Năm ngàn bó trúc đó chỉ trong một ngày có thể chế ra năm giá vũ khí công thành đáng sợ năm cái giá công thành này hợp chung một chỗ có thể tạo thành một cái thang từ hào nước quanh thành lên tận mặt thành lại đủ rộng để mười mấy kỵ binh cùng xông lên như thể leo lên sườn núi vậy.

Trên núi Nguyệt Hắc Phong, trong Dạ Lan Nhân.

Như Từ Vinh và Chung Do tính toán cứ di dời dân chúng ở xung quanh Trường An cố gắng phòng thủ chắc chắn đẩy lui các đợt tấn công nhất thời của Cao Thuận thì cuộc chiến ở Trường An không thể kéo dài lâu được.

Thành Trường An hùng vĩ tựa như một pho tượng quái thú khổng lồ nằm giữa một vùng đất bằng phẳng! Hàng loạt bó đuốc cháy bùng bùng trên mặt thành khiến trong khoảng mười bước ngoài thành sang như ban ngày. Hai tên quân quốc binh đứng nghiêm trên địch lầu thành đang cảnh giác nhìn ra ngoài thành.

Nhưng mà dù căng mắt hết sức hai tên lính này cũng không thể phát hiện được bên ngoài thành có năm cái giá khổng lồ như bóng ma đang từ từ, âm thầm áp tiến đến gần thành Trường An

banh_xe

281. Chương 212: Bình Định Quan Trung

” Dát chi dát chi ~~ ”

Dưới bầu trời đêm u ám, bên ngoài thành đột nhiên vang lên những thanh âm quỷ dị.

“ Có tiếng động!” Trên địch lầu thành một tên lính nghiêng tai lắng nghe, hần hoi đồng đội ở bên cạnh: “ Hình như bên ngoài thành có tiếng động.”

“ Ừ?” Tên lính kia cũng đồng tai nghe ngóng một chốc rồi cũng đồng ý nói: “Hình như có tiếng động thật.”

“ Tiếng động gì thế nhỉ?”

“ Ném một cây đuốc ra ngoài thành để xem cho rõ đi.”

Hai tên lính đáng thương này mặc dù nghe nói mấy ngày này có thể có quân địch tập kích thành nhưng chưa liên hệ thứ âm thanh quỷ dị bên ngoài thành với việc quân địch tập kích thành với nhau. Một tên lính nhỏ một cây đuốc đang cháy trên tường thành lấy hết sức ném mạnh ra ngoài thành.

” Hô ~~ ”

Cây đuốc bay một vòng cung trên không trung rồi bắt đầu rơi xuống. Nó bay ra xa tường thành khoảng chỉ mười bước đột nhiên đụng vào một bức tường, chỉ nghe một tiếng động vang lên. Cây đuốc đang cháy bùng bùng vỡ tan ra, ánh lửa bay tung tóe chiếu sang mười bước xung quanh.

Hai tên lính lập tức giật mình trợn to hai mắt.

“ Cái .. cái đồ quái quỷ gì vậy?”

“ Lão Ngưu người có thấy không, hình như nó đang chuyển động!”

“ Người đi nổi hiệu báo động đi, ta đi báo cáo cho đại nhân, nhanh đi!”

” Hừ ~~ ”

Hai tên lính vẫn còn chưa kịp xoay người đi thì hai mũi tên sắc bén từ khoảng không bay tới bắn thủng yết hầu của cả hai. Đáng thương thay hai tên lính còn không kịp kêu một tiếng nào đã biến thành hai thi thể ngã xuống nền đất lạnh. Sau một lát tiếng “ Dát chi dát chi” đột nhiên càn trở nên gấp gáp.

Đô Bá Hòa và đám binh sĩ bị tiếng động ầm ầm xung quanh làm tỉnh mộng. Bọn họ mắt còn ngái ngủ nửa tỉnh nửa mê chạy ra đến mặt thành liền thấy hàn quang của Trảm mã đao lóe sáng liên tiếp, mười mấy tên kỵ binh Ô Hoàn vũ trang đầy đủ đã theo thang công thành xông lên tường thành. Chỉ trong chốc lát mười mấy tên lính đã bị chém chết sạch.

” Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn, cầu treo đã bị chém đứt. Cây cầu treo nặng nề hạ xuống bờ bên kia của hào hộ thành. Sau một khắc cửa thành cũng ầm ầm mở ra. Cửa chính của thành Trường An đã hoàn toàn mở rộng. Trong ánh đuốc chiếu xuống Cao Thuận cầm trường đao dẫn đầu đoàn kỵ binh Ô Hoàn xông vào thành như thác lũ.

Trương Tú chưa tỉnh rượu, vừa bị tên đội trưởng thân binh đánh thức đã nghe tiếng chém giết ngoài cửa sổ vọng vào. Hắn không nén nổi kinh hãi lớn tiếng quát hỏi: “Tiếng động gì vậy?”

“ Tướng quân, quân giặc đã xông vào thành rồi!”

“ Cái gì! ?” Trương Tú cả kinh như nhảy dựng lên ấp úng hỏi: “ Quân giặc đã vào thành rồi sao?”

“ Đúng vậy.”

“ Cái này .. không thể nào!” Trương Tú hét lớn: “ Thành Trường An chắc chắn! Quân giặc chỉ có khinh kỵ binh làm sao có thể mang vũ khí công thành được, bọn chúng hoàn toàn không có khả năng xông vào được trong thành? Chả lẽ bọn chúng có thể bay trên trời vượt qua tường thành mà vào?”

“ Tiểu nhân cũng không rõ, dù sao cửa bắc cũng đã bị phá rồi.” Tên đội trưởng thân binh vội kêu lên: “ Cửa đông và cửa tây cũng đã phát hiện có kỵ binh địch chỉ còn cửa nam chưa có động tĩnh gì. Tướng quân hãy nhanh chóng triệu tập quân đội phá vây ở cửa nam đi. Chậm trễ nữa có thể sẽ không kịp đâu.”

Trương Tú ngơ ngẩn nhìn lửa cháy ngất trời ở phía bắc rồi vội kêu lên: “ Mau lên, thay quần áo thân binh cho bản tướng quân, tìm cho ta một con ngựa gầy lại đây ..”

“ A?” Thân binh đội trưởng ấp úng hỏi: “Áo giáp thân binh, ngựa gầy? Tướng quân dùng chúng làm gì vậy?”

Trương Tú mắng: “ Người biết cái gì, còn không mau đi đi.”

” Ách ~~ tuân mệnh.”

“ Quay lại.”

Tên thân binh đội trưởng không dám chậm trễ vội vã nhận lệnh đi, nhưng vừa đến cửa liền bị Trương Tú gọi giật lại. Đành khổ sở quay lại nhìn Trương Tú hỏi: “ Tướng quân còn gì sai bảo ạ?”

Trương Tú thấp giọng nói: “ Còn nữa tìm trong đám thân binh một người có vóc dáng tương tự như bản tướng quân. Cho mặc giáp trụ và cưỡi ngựa của ta đi trước dẫn đường.”

Tên thân binh đội trưởng nghe vậy đôi mắt sáng ngời nói: “ Tiểu nhân hiểu rồi, tướng quân là muốn dùng cách kim thiên ...”

Trương Tú quát lên: “ Còn không mau đi nhanh!”

” Tuân lệnh.”

...

Mi huyền.

Dưới bầu trời tối đen, mặt đất vốn bình thường đột nhiên hé mở lộ ra một cửa động, mười mấy tên kỵ binh nhẹ nhàng từ trong cửa động xông ra. Cách đó không xa rất nhiều kỵ binh từ lòng đất tràn ra như kiến. Các tướng quân bắt đầu chỉ huy thuộc hạ xếp thành đội hình.

Xung quanh nơi quân đội đang tập hợp tất cả mấy trăm lang kỵ Ô Hoàn đang tuần tra trên bình nguyên. Bất cứ ai khả nghi đến gần nơi tập trung quân đều bắn chết hết dù là quân đội hay dân chúng! Đây là nghiêm lệnh của Giả Hủ. Để thành việc lớn không nên câu nệ tiểu tiết, vì có thể bất ngờ tập kích Giả Hủ cơ bản là không thể thương xót tính mạng của dân chúng được.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Phương Duyệt thúc ngựa tới trước mặt Giả Hủ, trầm giọng nói: “ Quân sự, các anh em đều chuẩn bị tốt rồi.”

” Ừ.”

Giả Hủ khẽ gật đầu, thản nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bóng đêm âm u trước mặt. Ánh mắt thâm thúy lướt qua màn đêm u ám nhìn về phía quân doanh của Từ Vinh. Trận đánh này thật sự quan trọng! Chỉ cần tiêu diệt đại quân của Từ Vinh phía tây ải Đồng quan không còn đội quân nào đáng kể nữa. Chúa công có thể hùng cứ Quan Trung quản lý đất đai ngàn dặm, bá nghiệp đã thành sự thực rồi!

Đột nhiên Giả Hủ thu hồi ánh mắt thâm thúy lại nhìn qua Phương Duyệt nói: “ Phương Duyệt tướng quân, xuất kích!”

” Tuân lệnh.”

Phương Duyệt ôm quyền, cao giọng ứng thanh.

...

Đại doanh của Từ Vinh, trong trung quân đại tướng.

Từ Vinh đang cùng Chung Do cùng Dương Thu, Trình Ngân và các tướng bàn bạc xem làm thế nào để di dời dân chúng xung quanh Trường An thì chợt có tiểu giáo bước nhanh vào kêu lớn: “Tướng quân, thám mã phái đi đã trở về đại doanh.”

“ À?” Từ Vinh lạnh nhạt hỏi: “ Có do thám được gì bất thường không?”

“ Chưa thấy có tình hình bất thường nào.” Tiểu giáo nói đến đây ngập ngừng một chút rồi nói tiếp: “ Chỉ là thám mã phái đi do thám hướng đông chưa thấy trở về.”

“ Phía đông Mi huyền?” Từ Vinh cau mày nói: “ Phía đông Mi huyền gần đại doanh nhất theo lý mà nói thì phải trở về trước tiên mới đúng, thám mã các hướng khác đã trở về rồi sao chỉ có hướng đông là chưa về?”

Tiểu giáo lắc đầu nói: “ Cái này tiểu nhân cũng không rõ.”

Từ Vinh cau mày nghiêm nghị trầm giọng nói: “ Phái thật nhiều thám mã đi do thám lần nữa.”

” Tuân lệnh.”

” Giết giết giết ~ ”

Tiểu giáo nhận lệnh vừa muốn xoay người đi thì ngoài đại doanh chợt nổi lên tiếng reo hò chém giết.

Từ Vinh liền biến sắc mặt, quay vội người nhìn ra cửa trướng trầm giọng hỏi: “ Có chuyện gì xảy ra?”

Dương Thu, Trình Ngân cùng chư tướng đều lo lắng nói: “ Hình như là tiếng chém giết, chẳng lẽ quân địch tập kích?”

“ Báo ..” Trình Ngân vừa dứt lời liền có một thân binh chạy vào trước, kinh hoàng hét lên: “ Tướng quân, có việc lớn rồi, không ổn rồi!”

“ Lo sợ cái gì!” Từ Vinh trầm sắc mặt xuống quát: “ Chỉ cần có bản tướng quân ở chỗ này, trời sập cũng có ta đỡ! Từ từ mà nói, ngoài doanh trại đã xảy ra chuyện gì?”

“ Phù .. phù ..” Tên thân binh thở dốc hai tiếng ấp úng nói: “ Ngoài đại doanh đột nhiên xuất hiện rất đông kỵ binh địch. Quân ta không kịp đề phòng còn chưa kịp tổ chức phòng ngự (đại đa số quân sĩ của Từ Vinh đang ngủ mê mết) Đại doanh phía ngoài đã bị phá rồi.”

Thân binh vừa dứt lời, Từ Vinh còn cố trấn định nhưng Dương Thu và Trình Ngân thì kinh ngạc nhảy dựng lên.

” A!”

” Cái gì?”

” Địch quân đã công phá phía ngoài đại doanh?”

“ Thảm mã không phải về báo lại là không có gì bất thường sao? Bọc giặc đáng chết này ở đâu chui ra vậy? Chẳng lẽ từ dưới đất chui lên sao?”

“ Câm miệng hết cho bản tướng quân!” Từ Vinh hét lớn một câu, khiến Dương Thu và chư tướng im bật. Hắn quay lại hỏi tên thân binh: “ Quân địch có bao nhiêu kỵ binh?”

Dương Thu, Trình Ngân cùng chư tướng kinh hoàng sợ hãi hoàn toàn không thể so sánh được với Từ Vinh vẫn rất tỉnh táo.

Từ Vinh không hổ là người dày dạn kinh nghiệm. Càng khi nguy cấp là càng có thể giữ đầu óc tỉnh táo, sáng suốt để nhìn ra cốt lõi của vấn đề.

Trong lúc còn chưa biết quân địch có bao nhiêu binh lực thì đưa ra bất kỳ quyết định nào cũng là dẫn đến nguy hiểm! Nếu quân địch chỉ có một số ít kỵ binh cái này chỉ là tấn công quấy nhiễu hoàn toàn có thể ứng dụng tổ chức phản kích. Nếu như quân địch có đông kỵ binh thì chỉ còn cách hi sinh đa phần binh sĩ ngoài đại doanh để bảo vệ kỵ binh tinh nhuệ trong đại doanh.

Từ Vinh hi sinh binh sĩ ngoài đại doanh, lựa chọn phá vây tất nhiên không phải vì sợ chết!

Từ Vinh cũng là vì bất đắc dĩ. Tình hình hiện tại không cho phép hắn có thể quyết chiến một trận với Mã đồ phu. Chúa công gần như đã tập trung tất cả quân đội về Lạc Dương. Ở Lương châu, Trường An và vùng phụ cận quân đội quá ít ỏi. Trong tay Từ Vinh chỉ có quân ở Quan Trung là tinh nhuệ.

Một khi quân tinh nhuệ bị tiêu hao hết tại đây thì hắn dựa vào đâu để bảo vệ Quan Trung?

Dù bất cứ giá nào thì Từ Vinh cũng phải đem đội kỵ binh Lương châu đột phá vòng vây. Chỉ cần đội quân tinh nhuệ kia còn thì thế cục Quan Trung còn có thể cứu vãn được, ai thắng ai bại còn chưa biết! Chỉ cần vượt qua được giai đoạn khó khăn này, đợi khi chúa công đánh lui được mười tám lộ chư hầu Quan Đông dẫn đại quân trở lại, việc tiêu diệt Mã đồ phu chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.

Tên thân binh thở dốc nói: “ Cụ thể là bao nhiêu thì không rõ lắm, nhưng ít nhất cũng hơn một vạn kỵ binh.”

” Hơn một vạn kỵ binh! ?”

Đến trấn định như Từ Vinh đôi mắt cũng không khỏi sợ hãi quân số như vậy có thể tiêu diệt tất cả đại quân của hắn! Việc quân khẩn cấp, không còn thời gian để buồn bã và hối hận, lại càng không có thời gian để do dự. Từ Vinh quyết định thật nhanh nói: “ Truyền lệnh các doanh trại bên ngoài hết sức tử thủ, chưa có quân lệnh của bản tướng quân không kẻ nào được lùi lại sau nửa bước!”

” Tuân lệnh.”

Tên thân binh nhận lệnh đi ngay.

Từ Vinh lại nói: “ Dương Thu, Trình Ngân, Lý Kham, Hầu Tuyền, Trương Hoàn.”

Năm tướng vội tiến lên trước đợi lệnh, đồng thanh nói: “ Có mặt tướng,”

Từ Vinh ánh mắt chợt lóe tinh quang chỉ nói một câu: “ Lập tức thống lĩnh tinh kỵ dưới quyền theo bản tướng quân phá vây theo hướng đông!”

” A, phá vây?”

“ Hướng đông, kỵ binh quân địch không phải từ hướng đông kéo tới sao?”

“ Đúng thế, nếu phá vòng vây cũng phải đi theo hướng tây mới đúng chứ.”

Nhóm năm người Dương Thu cũng không phải xuất thân quân sĩ chính quy, ở Lương châu họ làm mã tặc nên tính toán hành động kiểu thô phỉ vẫn khó mà bỏ được. Lúc này thấy Từ Vinh hạ lệnh phá vây theo hướng đông, không khỏi thấy nghi hoặc khó hiểu.

“ Quân lệnh như sơn.” Từ Vinh cũng chẳng có một câu giải thích, lãnh đạm nói: “ Lập tức khởi hành.”

” Tuân lệnh.”

Nhóm Dương Thu năm tướng hấp tấp ôm quyền nhận lệnh đi.

...

Giả Hủ và Phương Duyệt cùng hơn mười tên tiểu giáo, truyền lệnh binh, thân binh hộ vệ đang đứng trên một ngọn núi đất nhỏ cách doanh trại của Từ Vinh không xa. Từ trên ngọn núi nhìn xuống đại doanh của Từ Vinh đã thành một biển lửa. Quân của Mã Dục gồm một vạn kỵ binh chia là mười đội lập đội hình tam giác xông vào trong biển lửa đột kích chia cắt đám quân Lương châu đang kinh hoàng bối rối rồi chém giết, lại chia cắt rồi lại chém giết.

Đại doanh của Từ Vinh hiện đã chìm trong hỗn loạn nhưng mà hiện tại cuộc chiến vẫn chưa lan vào đến các doanh trại bên trong cùng. Hai vạn quân đóng trại diện tích hơn mười dặm, kỵ binh Ô Hoàn muốn vào tận bên trong cũng phải mất không ít thời gian cho nên các doanh trại bên trong của Từ Vinh cũng tranh thủ được một chút cơ hội để chuẩn bị.

Trong tiếng tù hiệu từ trong đại doanh xuất hiện một đội quân giáp trụ chỉnh tề, chính là Tây Lương thiết kỵ.

Hai đội Ô Hoàn thiết kỵ đụng độ với đội kỵ binh Tây Lương này chỉ giao tranh một chút rồi họ nhanh chóng phát hiện ra là gặp phải đối thủ khó xơi nên hai tên bách phụ trưởng lập tức cho quân rút lui tản sang hai cánh của đội Tây Lương thiết kỵ ở xa dùng cách cưỡi ngựa bắn cung quấy nhiễu quân địch.

Sau khi đột phá qua được vòng vây của kỵ binh Ô Hoàn thì đội Tây Lương thiết kỵ cũng không ham chiến mà nhắm hướng đông chạy thẳng.

Trên sườn núi đất.

“ Quả là một kẻ thông minh! Từ Vinh dám bỏ qua toàn bộ binh mã trong doanh chỉ lo bảo toàn cho được đội Tây Lương thiết kỵ.” Giả Hủ không nhịn được than thở nói: “ Từ Vinh không hổ là đại tướng số một của tên quốc tặc Đồng Trác. Trong tình hình như vậy vẫn có thể tỉnh táo mà quyết định lựa chọn phương án tối ưu nhất!”

“ Quân sư mới thực là dụng binh quỷ thần khó lường.” Phương Duyệt nghiêm túc nói: “ Từ Vinh mặc dù lợi hại nhưng cũng không thể thoát khỏi bàn tay quân sư được.”

“ Không.” Giả Hủ mỉm cười lắc đầu nói: “ Chúa công dụng binh mới thực sự đáng được khen là quỷ thần khó lường. Hủ so với chúa công còn kém xa lắm.”

Phương Duyệt ôm quyền cung kính nói: “ Nếu Từ Vinh đã dẫn thiết kỵ Lương châu phá vây vậy mặt tướng cũng nên chạy đến Lương Hà khẩu rồi.”

“ Ủ.” Giả Hủ gật đầu vui vẻ nói: “ Chúc tướng quân mã đáo thành công, Hủ ở đây chờ tin vui của tướng quân.”

” Mặt tướng cáo từ.”

Phượng Duyệt chấp tay dẫn mười kỵ binh thúc ngựa vội vã đi ngay.

...

Cửa nam Trường An.

Tên giả mạo Trương Tú dẫn hơn mười thân binh thúc ngựa chạy vội ra, trà trộn trong đám thân binh là Trương Tú thật cũng đang thúc ngựa chạy thì thấy lửa cháy sang trưng. Mấy trăm kỵ binh từ trong bóng tối tràn ra như bóng ma. Đi đầu là một viên đại tướng lưng hùng vai gầu cầm ngang mã đao ánh mắt sắc bén nhìn khắp toàn đội quân của hắn như hai ngọn lửa thiêu đốt tất cả bọn hắn.

Viên đại tướng kia không ai khác chính là đại tướng tâm phúc của Mã Dục, Cao Thuận.

“ Các người đừng chạy nữa!” Cao Thuận lạnh giọng quát: “ Cao Thuận cung kính chờ ở đây đón các người lâu rồi!”

“ Cao Thuận! ?”

Trương Tú hít vội một hơi lạnh, ánh mắt tuyệt vọng. Vào lúc này, tại đây lại gặp đại tướng tâm phúc hàng đầu của mã Đồ phu là Cao Thuận, thật đúng là khiến hắn tuyệt vọng.

Cao Thuận giơ cao trường đao chỉ tên giả mạo Trương Tú quát lên: “ Ti đại giáo úy Chung Do đâu rồi?”

Cao Thuận dẫn khinh kỵ hành quân, không thể nào bắt liên lạc với Giả Hủ và Mã Dục được nên hắn cũng không biết tình hình Lương châu hiện nay ra sao? Càng không biết Ti Đại giáo úy Chung Do vốn đang trấn giữ Trường An đã theo Từ Vinh dẫn quân đi Lương châu rồi. Nếu như Chung Do vẫn còn trấn giữ Trường An thì Cao Thuận có đánh được Trường An hay không còn khó nói.

“ Chung Do đại nhân?”

Tên giả mạo Trương Tú quay lại phía sau, ngơ ngác không biết trả lời thế nào.

“ Cái tên này thật ngu ngốc” Trương Tú thật mắng thầm trong lòng vội lấy tay ra hiệu cho tên đội trưởng thân binh. Tên thân binh đội trưởng hiểu ý đột nhiên quát lớn: “ Trường An thất thủ rồi, Chung Do đại nhân đã chết, Đồng Trác cũng sắp xong đời, đi theo Trương Tú chỉ có chết mà thôi, mọi người nhanh chạy đi, chạy thôi, a ..”

Trương Tú và hơn mười thân binh cùng kêu lớn rồi đua nhau chạy.

“ Trương Tú?” Cao Thuận thoáng cau mày, lãnh đạm nói: “ Đuổi theo! Đám người này lâm trận phản bội chủ tướng thật không thể tha thứ đem bọn chúng bắt cả về đây. Không cho tên nào chạy thoát xử lăng trì cả đám! Còn tên Trương Tú kia thì quyết bắt sống, nếu không được thì chặt đầu mang về cũng được.”

” Tuân lệnh.”

Phía sau Cao Thuận mấy trăm kỵ binh ầm ầm nhận lệnh rồi chia nhau đuổi theo.

...

Lưỡng Hà khẩu.

Đây cũng không phải là một địa danh duy nhất, phần lớn nơi hai con sông giao nhau tạo thành một vùng sông nước rộng lớn đều được dân chúng bản xứ và khách thập phương gọi chung là Lưỡng Hà khẩu.

banh_xe

212: Bình định quan trung 2

Trong cơn hoảng loạn, năm ngàn Tây Lương thiết kỵ may mắn đột phá vòng vây hò hét loạn xa chạy từ thượng nguồn xuống.

Trời còn chưa sáng rõ.

Từ Vinh đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy bãi sông mênh mông những nước là nước, hai bờ sông chách nhau cả dậm, lau sậy rậm rạp, một làn gió nhẹ khiến đám lau sậy ngã rạp thành một đợt sóng, tất cả đều như bình

yên, tĩnh lặng. Nhưng mà trực giác nhiều năm chinh chiến đã nhắc nhở Từ Vinh, rõ ràng trong đám lau sậy rậm rạp kia có sát khí.

” Hu ~ ”

Từ Vinh gò cương ngựa, đột nhiên giơ cao tay phải. Dương Thu, Trình Ngân chư tướng đang theo sau vội vã gò cương ngựa dừng lại. Lật tức có truyền lệnh binh đem quân lệnh của Từ Vinh truyền đi khắp toàn quân. Toàn bộ kỵ binh Tây Lương từ từ giảm tốc độ rồi cuối cùng dừng hẳn ở trước bãi sông.

Một lúc lâu sau, Chung Do mới cùng mười tên thân binh hộ tống vừa thở hồng hộc vừa chạy đến. Hắn đưa tay lau mồ hôi trán nói: “ Tướng .. tướng quân .. đây .. nơi đây không dừng lại được, đại quân của Mã đồ phu sẽ mau chóng đuổi đến, nhanh chóng di chuyển mới là thượng sách.”

Từ Vinh chỉ ngón tay về phía trước nghiêm nghị nói: “ Đại nhân hãy nhìn.”

Chung Do nhìn theo hướng Từ Vinh chỉ thì thấy một khoảng mênh mông lau lách rậm rạp, vô số lau sậy đang nhẹ nhàng ngã nghiêng trong gió, quan đạo xuyên qua giữa vùng cỏ lau đó. Lau sậy rậm rạp ngã cả ra đường như muốn che lấp cả đường quan đạo.

Từ Vinh trầm giọng nói: “ Trong đám cỏ lau có phục binh.”

” Hô lỗ lỗ ~ ”

Từ Vinh vừa dứt lời thì cách đó không xa vang lên tiếng ngựa hí vang. Trong tiếng vó ngựa chậm rãi một viên tướng giáp trụ gọn gàng cầm ngang ngọn thương dừng ngựa chặn ngang đường đứng như một chiến thần uy phong凛凛.

“ Không hổ là Từ Vinh!” Phương Duyệt trầm giọng quát: “ Tự nhiên lại có thể đoán được mai phục của bản tướng quân.”

Đội hình của quân Lương châu xôn xao hỗn loạn, Từ Vinh trong lòng lo lắng quát hỏi: “ Tướng kia tên họ là gì.”

Phương Duyệt chỉ mũi thương vào mặt Từ Vinh hung dung đáp: “ Ta là .. Hà Nội Phương Duyệt.”

” Phương Duyệt thất phu, chịu chết đi!”

Từ Vinh chưa kịp đáp thì sau lưng có một người quát lớn như sấm nổ. Hắn cả kinh quay lại thì thấy viên kiêu tướng Tây Lương là Hầu Tuyền đã nhanh chóng thúc ngựa tiến lên, cây thương nhằm thẳng Phương Duyệt xông tới. Phương Duyệt lạnh nhạt liếc một cái. Tra thương vào yên ngựa! Rút thiết thai cung rồi giương cung lấp tên chỉ thấy “ Viu” một tiếng cổ họng Hầu Tuyền đã trúng tên, thân thể nặng nề rơi xuống dưới chân ngựa.”

” Phương Duyệt thất phu, dám lén bắn tên hại người người!”

Nhìn thấy Hầu Tuyền trúng tên bỏ mạng, Lý Kham, Trương Hoàn thường ngày quan hệ với Hầu Tuyền rất tốt cùng lao lên vung đao múa kích xông thẳng vào Phương Duyệt. Phương Duyệt cũng không sợ hãi tra cung rút thương, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa giục ngựa tiến lên nghênh chiến.

“ Choang .. choang ..”

Đột nhiên lúc ba ngựa giao nhau tiếng kim loại va chạm vang dội cả không gian. Phản lực như thác lũ truyền về khiến tay của Lý Kham và Trương Hoàn cảm thấy tê dại. Trường đao và thiết kích lần lượt rời tay rơi xuống đất. Thiết thương của Phương Duyệt vừa đâm ra lập tức thu về như tia chớp.

” Bành bành!”

Hai tiếng động lớn nữa vang lên, Lý Kham, Trương Hoàn bị thiết thương quét trúng lưng, lần lượt ngã ngựa.

Dương Thu và Trình Ngân nhìn thấy mà sợ vỡ mật còn muốn xông ra trợ giúp thì Phương Duyệt đã nhanh chóng thúc ngựa xông tới đâm Lý Kham, Trương Hoàn mỗi người một thương chết ngay tại chỗ.

” Lý Kham!”

” Trương Hoàn!”

Dương Thu, Trình Ngân lớn tiếng rống to, đang muốn giục ngựa xuất chiến, lại bị Từ Vinh đưa tay ngăn cản.

Phương Duyệt thu hồi cương thương giờ cao lên trời, một dòng máu đỏ tươi từ mũi thương chậm chậm chảy xuống, gió mạnh thổi qua khiến áo choàng sau lưng Phương Duyệt bay phấp phới khiến hắn càng uy phong凛凛 như chiến thần chuyển sinh. Giờ khắc này trong lòng tất cả binh sĩ Lương châu chỉ còn cảm thấy một sự lạnh lẽo lan tràn.

Từ Vinh giờ cao cánh tay lạnh lùng quát lên: “ Chư tướng nghe lệnh, không ai được tự tiện xuất chiến. Hậu quân đổi thành tiền quân, toàn quân theo đường cũ rút lui.”

“ Bây giờ mới nghĩ đến rút lui sao?” Phương Duyệt khẽ lạnh lùng nhếch miệng trầm giọng nói: “ Không cảm thấy đã quá muộn hay sao?”

“ Hả?”

Từ Vinh nghe vậy trong lòng hoang mang hơn.

Phương Duyệt hạ thương chỉ ra phía sau quân Lương châu quát lên: “ Tướng quân sao không quay lại phía sau mà nhìn đi!”

“ Cái .. cái gì! ?”

Từ Vinh chợt thấy kinh hãi, quay vội đầu lại nhìn phía sau đội hình kỵ binh Lương châu đang toán loạn cách khoảng mấy trăm bộ trên bình nguyên không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đội bộ binh tinh nhuệ dày đặc! Thực sự là bộ binh tinh nhuệ, trọng giáp bộ binh với bức tường khiên chắc chắn chặn ngang đường rút lui của quân Lương châu, phía sau bức tường khiên đó là trường mâu đâm ra tua tủa như rừng.

Dương Thu cũng sợ hãi, run giọng nói: “ Đám quân kia từ chui ra vậy?”

“ Dương Thu tướng quân chẳng lẽ chưa phát hiện sự bất thường ở hai bên quan đạo hay sao?”

Chung Do chỉ về phái hai bên đám bộ binh tinh nhuệ kia. Dương Thu phát hiện ra trên mặt đất trống có những cửa động lộ ra. Chung Do giọng nói đầy nghiêm túc: “ Thì ra là vậy, việc đột nhiên xuất hiện phục binh tại Mi huyện và đám bộ binh kia giống nhau đều là mai phục dưới lòng đất! Do vậy quân ta mặc dù phái đi rất nhiều thám mã nhưng lại không thể phát hiện được phục binh.”

Đôi mắt Từ Vinh không khỏi thoáng tia tuyệt vọng, lòng thầm nghĩ lúc này thật đã lâm vào đường cùng!

Thật ra từ khi tại ngã ba hắn chọn đại lộ phía nam, đại quân của Từ Vinh đã từng bước từng bước một lọt vào cạm bẫy mà Giả Hủ đã tỉ mỉ bày ra và cuối cùng, lúc này đây đã lâm vào bước đường cùng! Nhưng cho dù như vậy, Từ Vinh cũng không quá tuyệt vọng. Là một quân nhân ý chí của hắn vững như bàn thạch. Chưa đến thời khắc cuối cùng hắn sẽ không dễ dàng buông tay.

Đường cũ đã không thể rút lui được nữa!

Chưa nói đến việc đám tàn binh Lương châu tinh thần hoảng loạn kia có thể đột phá qua sự ngăn cản của đám bộ binh tinh nhuệ hay không nhưng dù có đột phá được đi chăng nữa thì thời gian cũng không cho phép đám tàn binh Lương châu làm như vậy! Không bao lâu nữa quân địch ở Mi huyện sẽ đuổi tới nếu bị đám sói đói Ô Hoàn kia đeo bám thì tàn binh Lương châu sẽ chẳng còn chút cơ hội nào nữa.

Kinh nghiệm chinh chiến sa trường nhiều năm mách bảo Từ Vinh trên quan lộ phía trước mặc dù chỉ có mỗi một mình Phương Duyệt đơn thương độc mã nhưng trong bụi rậm nhất định sẽ có phục binh. Xông lên phía trước phá vòng vây chỉ có thể rơi vào cạm bẫy của quân địch. Cho nên đường này không đi được.

Tiến lên không được lui lại không xong. Bên trái có sông lớn ngăn trở, Đường sống duy nhất chỉ còn chạy sang bên phải trống trải! Nhưng khi Từ Vinh nhìn về khoảng trống trên vùng đất hoang kia thì trong lòng đột nhiên lại thấp thỏm, dấy lên một nỗi bất an. Khu đất hoang kia có thật sự là đường sống của quân Lương châu không?

” Tướng quân!”

” Tướng quân!”

Hai tiếng kêu lớn khiến cho Từ Vinh tỉnh lại quay về với thực tế. Hắn kinh hãi ngẩng đầu thấy Dương Thu , Trình Ngân đang lo lắng nhìn hắn chăm chăm. Thấy Từ Vinh nhìn mình Dương Thu gấp gấp hỏi: “ Xông lên tấn công phía trước hay quay lại tấn công mặt sau hoặc chạy về phải bên phải tướng mau hạ lệnh đi.”

Từ Vinh cắn răng, trầm giọng nói: “ Dương Thu!”

Dương Thu thúc ngựa tiến lên đồng dục nói: “ Có mặt tướng.”

“ Dẫn năm trăm tinh kỵ đột kích phía trước.”

” Tuân lệnh.”

” Trình Ngân!”

” Có mặt tướng.”

” Dẫn năm trăm tinh kỵ đi vòng theo hướng cánh phải.”

“ Tuân lệnh!”

Dương Thu, Trình Ngân âm âm nhận lệnh, từ dẫn năm trăm tinh kỵ y lệnh ra đi.

Dương Thu dẫn năm trăm kỵ binh tiến lên mở đường, đi chưa đầy trăm bước trong đám lau sậy hai bên Phương Duyệt có tiếng vi vu liên tiếp tên bay ra đầy trời như mưa trút xuống đầu kỵ binh Lương châu. Dương Thu không tránh kịp cũng trúng hai mũi tên vội vã quay trở về bản trận, năm trăm kỵ binh cũng tổn thất mất một trăm.

Số phận Trình Ngân so với Dương Thu còn thê thảm hơn.

Trình Ngân cùng năm trăm kỵ binh chạy sang phía cánh phải, chưa đi được năm trăm bước thì mặt đất đất bằng phẳng đột nhiên sụp xuống. Năm trăm cung thủ như ma quỷ chui ra. Trình Ngân thúc quân tấn công đang muốn chém giết đám cung thủ kia chiến mã của hắn đột nhiên khụy xuống vất văng hắn ra xa.

Trình ngân bay trên không trung hơn mười bước mới nặng nề rơi xuống đất. Cú ngã này khiến Trình Ngân đau đớn gần chết. Hắn còn chưa kịp bò dậy thì một cái chân to lớn nặng nề đã dẫm lên đầu hắn khiến mặt hắn lại bị ấn sâu xuống mặt cát.

Khiến chiến mã của Trình Ngân ngã không phải là bầy ngựa thông thường mà là hổ bầy ngựa và hàng rào cự mã.

Năm trăm kỵ binh theo sau Trình Ngân cũng gặp tai nạn như vậy. Trên mặt hoang nguyên thoạt nhìn như bình thường có vô số hổ bầy ngựa. Kỵ binh Lương châu đang điên cuồng phi tới không cẩn thận bị lọt vào vùng đầy hổ bầy cả người lẫn ngựa đều ngã xuống đồng loạt. Năm trăm cung thủ kia cũng không nhân rồi nhanh chóng biến đám kỵ binh Lương châu đang hỗn loạn kia thành những tấm bia sống để tập bắn.

Thấy Từ Vinh chưa thúc đại quân tấn công chính diện mà đồng thời phái kỵ binh đi hai hướng tấn công dò xét, trên mặt Phương Duyệt không khỏi hiện lên nét cười nhạt lạnh lùng. Bên tai hắn vẫn văng vẳng sự phân tích đúng đắn của Giả Hủ với tính cách của Từ Vinh “ Tên Từ Vinh này là người tính tình cương nghị, có thừa sự cẩn thận nhưng lại thiếu sự mạo hiểm, giỏi dùng binh đánh chính diện chứ không giỏi dùng mưu kế.”

Trong đại đa số tình hình thì tính cách của Từ Vinh có thể nói là tố chất của một chủ tướng xuất sắc.

Nhưng việc gì cũng có mặt hại của nó. Trong tình cảnh một đội quân đang bốn bề thọ địch, có một chủ tướng có tính cách như vậy thật là bất hạnh. Nếu một chủ tướng vô cùng cẩn thận như vậy do không biết tình hình quân địch sẽ không dám tùy tiện phá vây lại càng không dám dẫn quân không tiếc bất kỳ giá nào để dẫn quân tấn công về một hướng!

Trung quân của quân Lương châu.

Ở hai hướng đồng thời phát hiện phục binh, Trình Ngân và Dương Thu tấn công dò xét đều gặp phải thất bại đau đớn trong quân Lương châu bắt đầu xuất hiện sự dao động nho nhỏ. May mà các tướng lĩnh đã lập

tức trấn an nếu không đã gây thành sự hỗn loạn. Một viên tiểu giáo thúc ngựa tiến lên nói với Từ Vinh: “Tướng quân theo sự dày đặc của đám tên bắn ra mà đoán thì trong đám lau sậy phía trước quân mai phục có khoảng bốn năm trăm cung thủ, việc quân khẩn cấp cứ mặt trước mà tấn công.”

Từ Vinh lắc đầu, thần sắc nghiêm nghị hỏi ngược lại: “Sao người biết bốn năm trăm cung thủ này là toàn bộ quân mai phục của địch? Hơn nữa ngoài bốn năm trăm cung thủ kia phía trước chẳng lẽ không thể có hổ bầy? Sao có thể khinh suất đột kích chính diện, đó không phải là cách hành động khôn ngoan.”

Tên Tiểu giáo kêu lên: “Không còn thời gian nữa đâu. Thay vì ngồi chờ chết sao không thử đánh cuộc một lần. Tướng quân hãy ra lệnh đi!”

“Không thể hành động lỗ mãng được.” Từ Vinh nghiêm giọng nói: “Trong lúc chưa dò xét được tình hình quân địch thì không được tùy tiện đột kích. Truyền lệnh của ta lệnh cho năm trăm kỵ binh chia là hai đội vòng qua bãi hổ bầy tấn công phía trước.”

Từ Vinh vừa hạ lệnh năm trăm kỵ binh lập tức phóng đi.

Nhưng mà hai đội kỵ binh kia đều bị đánh tơi tả mà chạy về. Lại xuất hiện thêm hai đội cung thủ mai phục sẵn như ma quỷ tràn ra. Trước hai đội cung thủ này cũng có hàng rào cự mã. Mà hiện tại ngang dọc trong bãi lau sậy rậm rạp cấp hổ bầy, các hàng rào cự mã đã nối liền với nhau thành một đường. Gần như vậy chết đại quân Lương châu ở giữa đường.

banh_xe

282. Chương 213: Sự Phản Kích Của Lý Nho.

Đến lúc đó Từ Vinh mới hạ quyết tâm quyết định không màng tất cả phá vây mặt chính diện nhưng thật đáng tiếc là đã nửa canh giờ trôi qua! Khi quân Lương châu đang phát động tiến công mặt chính diện thì ở cuối con đường bụi đột nhiên bay mù mịt, một vạn đại quân của Giả Hủ cuối cùng cũng đã đuổi đến nơi.

...

Hàm Cốc quan.

Hàm Cốc quan tây giáp cao nguyên, đông kề khe sâu, nam gần Tần Lĩnh, bắc giáp Hà Thủy có thể nói là một thiên hạ hùng quan. Rất có đáng về có thể một phu trần ải vạn phu nan quá! Chấn ngang con đường có từ lâu đời nổi tiếng từ phía đông đến Trường An. Quân lính nước Tần đã mấy lần đánh bại liên quân Quan Đông ở đây giết cả trăm vạn quân, máu chảy thành sông.

Vị hoàng đế đầu tiên Tần Thủy Hoàng đã bắt đầu con đường chinh phạt của mình từ ải Hàm Cốc, cuối cùng đã đánh chiếm sáu nước thống nhất giang sơn, mở ra thời đại mà các hoàng đế trị vì suốt hai ngàn năm!

Ánh mặt trời nóng bỏng, hun nóng còn đường cổ Trường An như một lò lửa.

Khắp nơi không có lấy một hơi gió nhẹ, không khí nóng bức ngột ngạt khiến ai nấy đều cảm thấy tức thở.

Một loạt tiếng vó ngựa dồn dập chọt vang lên trong cốc. Hơn mười tên lính gác cửa quan đang đứng trên tường thành đột nhiên hé mắt ra nhìn, do ánh mặt trời chói trang mà mắt của họ vẫn phải nhắm chặt lại. Đột nhiên hướng tây ở cuối con đường núi quanh co xuất hiện một kỵ mã phóng nhanh lại.

Kỵ mã nọ phi như bay đến trước cửa quan, Binh sĩ giữ ải đang muốn quát hỏi thì thấy kỵ mã đó lao đảo mấy cái rồi rơi từ trên lưng ngựa xuống. Khi đó quân lính giữ ải mới phát hiện ra trên lưng của kỵ mã cắm ba mũi lang nha tiễn sâu đến tận chuôi tên. Chiến bào của kỵ mã vốn màu xanh nay đã bị máu nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Binh sĩ thủ quan đang nghi hoặc không thôi thì một tiểu giáo đi đến kiểm tra. Tiểu giáo này khum tay che mắt nhìn xuống cửa quan chốc lát đột nhiên cau mày nghiêm giọng nói: “Ồ, nhìn lưng của người này sao quen mắt vậy, không rõ đã gặp ở đâu rồi? Nhưng mà nghĩ mãi vẫn không ra, hừ ..”

Tiểu giáo đang cau mày suy nghĩ thì kỵ mã vốn đã gục xuống bất động nằm như chết kia lại chậm rãi nhúc nhích ngẩng đầu lên. Tên tiểu giáo nhìn chăm chăm vào mặt kỵ sĩ áo xanh nọ rồi bất ngờ kêu to: “Trời đất ơi đây không phải là tướng quân Trương Tú sao? Mau mau kéo chốt mở cửa ra!”

...

Trường An.

Cao Thuận cầm kiếm đứng nghiêm trên dịch lâu thành. Phía lưng hắt lửa cháy bốn bề, tiếng chém giết rung trời, cổ đô Trường An phồn hoa đang run rẩy dưới chân hắc.

“Báo..” Chợt có một tên tiểu giáo thất thanh gào to, vừa chạy nhanh lên thành lâu: “Tướng quân nội thành Trường An đã bị công phá, tàn binh dịch trong thành đã bị diệt sạch!”

“Ừ, tốt lắm.” Cao Thuận gật đầu trầm giọng nói: “Người đâu.”

Một tên thân binh vội tiến lên hỏi: “Tướng quân có gì sai bảo?”

Cao Thuận nói: “Lập tức cho mười đội khoái mã chia nhau đi đến mười quận Lương châu tìm kiếm hành tung đại quân của chúa công. Một khi tìm được thì lập tức thông báo cho chúa công biết Trường An đã bị công phá.”

”Tuân lệnh.”

Tên thân binh vừa đi khỏi lại có một tên tiểu giáo mặt mày mệt mỏi chạy lên dịch lâu thành tay còn cầm theo một cái đầu lâu đầy máu me. Chiếc đầu lâu này mặt dù đã bị cắt khỏi thân thể nhưng đôi mắt vẫn trợn trừng lộ vẻ kinh khủng, chắc rằng trước khi chết đã rất thống khổ. Tiểu giáo bước nhanh tới trước mặt Cao Thuận hiên ngang nói: “Tướng quân, tiểu nhân may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

“Ồ, người đã về à.” Cao Thuận lạnh nhạt gật đầu hỏi: “Đây là đầu lâu của Trương Tú sao?”

Tiểu giáo đáp: “Đúng vậy.”

Cao Thuận hỏi: “Còn các lính giặc khác thế nào?”

Tiểu giáo nói: “Còn hơn mười lính giặc đều đã bị bắt chỉ còn một tên võ nghệ cao cường liên tiếp hạ mười chín huynh đệ của ta mở được đường máu từ trong vòng vây của ta thoát ra ngoài nhưng trong khi chạy trốn đã bị trúng ba mũi tên độc của tiểu nhân vào lưng. Nếu như không có lang trung cứu chữa kịp thời thì không thể nào sống quá mười ngày.”

...

Giả Hủ cùng một vạn quân đã kịp thời chạy đến Lương Hà khẩu tạo thành thế hợp vây với đại quân của Từ Vinh.

Từ Vinh cuối cùng cũng cực kỳ đau khổ khi phát hiện trong đám lau sậy rậm rạp chỉ có năm ngàn bộ binh tinh nhuệ. Năm ngàn bộ binh sử dụng hàng rào cự mã dựa vào địa lợi chặn đứng đường rút chạy về hướng đông của quân Lương châu.

Ngược lại đất trống trải phía bên phải mặc dù có rất nhiều hố bẫy, hàng rào cự mã nhưng chỉ có một ngàn quân mai phục! Nhưng mà lúc này Giả Hủ cùng một vạn kỵ binh đã đuổi đến nơi muốn phá vòng vây đã không còn kịp rồi.

Quân của Mã Dục từ ba mặt vây khốn năm ngàn kỵ binh Lương châu ở giữa. Sau một đợt tấn công của quân Mã Dục thì toàn quân Lương châu đã bị tiêu diệt. Từ Vinh thấy không còn đường thoát bèn rút kiếm tự vẫn. Đến khi Phương Duyệt tấn công đến giữa đội hình của quân Lương châu thì phát hiện Từ Vinh đã chết. Thương thay một đời danh tướng cuối cùng lại có kết cục là tự sát mà chết, thật bi ai.

Giả Hủ sai người an táng tử tế cho Từ Vinh, trên mộ bia có khắc: “Mộ của danh tướng một đời Từ Vinh” để đời sau của Từ Vinh đến tế bái.

Đại quân nghỉ ngơi hồi phục một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, Giả Hủ đang muốn chia quân làm hai đường. Một đường do Phương Duyệt thống lĩnh tùy ý tấn công các huyện ở Quan Trung còn bản thân mình dẫn tám ngàn khinh kỵ ngày đêm đi đến Vũ Uy hội quân với Mã Dục thì thấy Phương Duyệt mặt mày vui

mừng vội vã đi đến. Từ rất xa Phương Duyệt không nén nổi vui mừng đã kêu to: “ Quân sư, tin mừng đây, tin vui lớn bằng trời!”

“Ồ!” Giả Hủ vui vẻ hỏi: “ Tin mừng gì vậy?”

“ Quân sư, thám báo ở gần Mi huyện phát hiện khoái mã báo tin của tướng quân Cao Thuận đem tin đến Lương châu, mang đến tin tức mới nhất của đại quân Cao Thuận.” Phương Duyệt sải từng bước dài đi như gió đến cạnh Giả Hủ vung tay nói: “ Thành Trường An! Cao Thuận tướng quân đã chiếm được thành Trường An rồi!”

“ Có thật vậy không! ?”

Giả Hủ nghe vậy cũng không ngăn nổi vui mừng vỗ tay nói: “ Tốt quá, hay cho Cao Thuận! Vốn chỉ hi vọng hấn xuất quân để kìm chế sự điều quân của Từ Vinh thôi thật không ngờ hấn lại đột nhiên chiếm được Trường An, ha ha ha thật là vui mừng ngoài ý muốn!”

Phương Duyệt nói: “ Quân sư, thành Trường An một khi chiếm được thì vùng Phù Phong, Phùng, phụ cận vùng Kinh Triệu sẽ dễ dàng lấy được. Ngàn dặm Quan Trung sẽ mau chóng trở thành đất của chúa công ha ha ..”

Cơn mừng rồi như điên qua đi, Giả Hủ nhanh chóng khôi phục lại sự tỉnh táo vốn có, suy nghĩ một chút bèn nói với Phương Duyệt: “ Hiện nay Trường An mặc dù đã chiếm được nhưng quân ta binh lực có hạn không thể nào chia quân mà đánh các thành xung quanh được. Lão tặc Đổng Trác ở Quan Trung đã nhiều năm các quận huyện đều do thân tín của hấn nắm giữ ngay lúc này mà tấn công tất cả thì chúng ta không đủ khả năng.”

Phương Duyệt nói: “ Hiện không thể đánh tất cả thì cứ từ từ đánh. Dù sao cuộc chiến của Đổng Trác và mười tám lộ chư hầu Quan Đông đánh nhau còn chưa thể kết thúc ngay được. Quân ta vẫn còn dư thời gian hành động.”

Giả Hủ lắc đầu nói: “ Tướng quân vẫn còn chút việc chưa rõ. Chưa tính đến việc liên quân của trưởng sử Tây Vực Vương Uyên sẽ sớm kéo đến Lương châu quân ta phải nhanh chóng điều quân tinh nhuệ lên phía bắc hợp quân với chúa công để chống lại quân đội của Vương Uyên. Đổng Trác nghe tin toàn quân của Từ Vinh đã bị tiêu diệt, Quan Trung, Lương châu đều bị vây hãm tất nhiên sẽ đưa đại quân quay lại chiếm lại Quan Trung.”

“ Đổng Trác dám điều quân quay lại Quan Trung sao?” Phương Duyệt không tin hỏi: “ Hấn không sợ Lạc Dương thất thủ à?”

Giả Hủ nói: “ Tướng quân suy nghĩ vô cùng đơn giản. Các lộ chư hầu liên minh là vì lợi ích, vì lợi ích mà tấn công sao có thể dốc toàn lực được? nếu tin chúa công chiếm được Lương châu, Quan Trung được truyền đi khắp thiên hạ thì mười bảy lộ chư hầu Quan Đông rất có thể án binh bất động ngồi nhìn Đổng Trác trở về Quan Trung cùng chúng ta quyết chiến đến lương bại câu thương rồi sau đó họ làm ngư ông đắc lợi kéo quân đánh một trận chiếm được Lạc Dương.”

“ A ..” Phương Duyệt ngạc nhiên nói: “ Thì ra là thế.”

“ Cho nên ..” Giả Hủ ánh mắt tối lại nói: “ Việc khẩn cấp bây giờ không phải là chiếm được phụ cận Trường An mà là chiếm được Hàm Cốc quan! Chỉ cần tướng quân Cao Thuận chiếm được Hàm Cốc quan sau đó thủ vững tại đó. Khi đó cho dù Đổng Trác có vứt bỏ Lạc Dương thân chinh dẫn mười lăm vạn đại quân quay lại cũng khó mà tiến vào Quan Trung đến nửa bước.”

Phương Duyệt nói: “ Nếu có thể bất ngờ đánh lên Hàm Cốc quan thành công thì như là chặn được yếu hầu của lão tặc Đổng Trác rồi.”

“ Sau đó ..” Giả Hủ vung tay lên nghiêm trang nói: “Chờ khi chúa công đánh lui quân của Vương Uyên, quay trở lại chiếm tam phụ, và các thành trì khác.”

“ Đa tạ quân sư đã chỉ điểm.” Phương Duyệt phấn khích vỗ tay nói: “ Mặt tướng hiểu rồi.”

...

Mười ngày sau tại Hồ Lao quan.

Đại tướng trung quân.

Đồng Trác ngồi bên án thư, Quách Dĩ, Lý Thôi, Dương Phụng, Phan Trù, Lý Nho, Lý Túc, Lữ Bố, Trương Liêu, Tống Hiến, Thành Liêm, Triệu Sầm chia nhau đứng hai bên bàn bạc. Không khí trong đại tướng có phần khẩn trương, trên mặt chư tướng đều có vẻ lo lắng. Ngay cả Lý Nho kẻ luôn tự phụ là túi khôn cũng đang cau mày trầm tư.

Trước Hồ lao quan đánh một trận kinh thiên động địa, Cúc Nghĩa với tám ngàn quân Tiên Đăng doanh đánh bại hai vạn Tây lương thiết kỵ đã lập tức lừng danh thiên hạ. Nhờ sự khích lệ của Tiên Đăng doanh mà mười tám lộ liên quân đã tự tin rất nhiều liên tục tấn công Hồ Lao quan, không chỉ có tiến công mà thái thú Tòng quận Tào Tháo còn dùng mấy bắn đá bắn phá cửa quan khiến quân thủ quan ném rất nhiều đầu khố.

Tình thế quân của Đồng Trác đang ngày càng trở nên khó khăn.

Chỉ có duy nhất một điều may mắn là sau trận đánh kinh thiên nộ Viên Thiệu lập tức giữ lại Tiên Đăng doanh sống chết không cho Cúc Nghĩa xuất trận, càng không cho Tiên Đăng doanh công thành. Nếu không phải Viên Thiệu tiếc rẻ Tiên Đăng doanh không cho xuất chiến thì có lẽ Hồ Lao quan đã sớm bị mười tám lộ chư hầu Quan Đông công phá rồi.

Quách Dĩ bước ra khỏi hàng ôm quyền nghiêm trang nói: “Chúa công, phải nghĩ cách để phá hỏng mấy bắn đá của liên quân nếu không theo đây này tường của Hồ Lao quan dù bền chắc đến đâu chỉ sợ cũng sẽ bị phá hỏng! Hơn nữa để cho liên quân tùy ý bắn đá vào không chút kiêng kỵ gì mà quân ta lại không thể chống lại thì khiến sĩ khí quân ta suy giảm nghiêm trọng.”

“Phải biết rằng phá được mấy bắn đá của liên quân thật không dễ dàng.” Lý Thôi lắc đầu nói: “Phía trước Hồ Lao quan là sơn cốc hẹp bất lợi cho việc tấn công của kỵ binh, liên quân chỉ cần phái ra một đội bộ binh tinh nhuệ là có thể tạo được một phòng tuyến vững chắc cho đám mấy bắn đá rồi. Quân ta muốn phá vỡ phòng tuyến đó đâu dễ dàng như vậy.”

Đồng Trác không đồng ý nói: “Mấy bắn đá của liên quân không đáng ngại vốn thái sư đã cho người đến Trường An vận chuyển mười tám chiếc máy bắn đá đến Hồ Lao quan chỉ nay mai là đến nơi lúc đó mười tám chiếc máy bắn đá này sẽ khiến cho sự yên ổn của liên quân chấm dứt. Tuy nhiên muốn dùng đám mấy bắn đá để đánh lui liên quân là không thể.”

“Chỉ dựa vào mấy bắn đá mà đánh lui mười tám lộ liên quân tất nhiên là không thể, nhưng mười tám lộ liên quân tập trung tại đây số lượng đông đảo, quân lương tiêu hao rất nhiều.”

Lý Nho nói đến đây mất lộ về độc ác nghiêm giọng nói: “Nếu ta có thể dò biết được nơi tập trung quân lương của liên quân. Sau đó dùng kỵ binh tấn công thiêu hủy số lương thảo này. Mười tám lộ liên quân không có lương ăn sẽ không đánh mà rút lui.”

banh_xe

213: Sự phản kích của Lý Nho. 2

“Ừ.” Đồng Trác liên tục gật đầu: “Văn Tu nói rất hợp ý ta, nhưng gian tế của ta phải vào Dĩnh Xuyên chưa thể lập tức tìm được nơi liên quân cất trữ quân lương.”

“Báo ..” Đồng Trác vừa dứt lời đột nhiên có tiếng bước chân vội vã, một tiểu giáo toàn thân đầy bụi bặm tiến vào quỳ sụp xuống nói: “Thôi Liệt tướng quân gửi cấp báo từ Hàm Cốc quan tới!”

” Hàm cốc quan?”

” Hàm cốc quan!”

Tiểu giáo vừa dứt lời Lý Nho lập tức biến sắc, Đồng Trác cả kinh nhảy dựng lên lạnh lùng nói: “Mau nói đi!”

Tiểu giáo thở dốc hai cái đáp: “Thôi Liệt tướng quân cấp báo, thuộc hạ của Mã Dục là Cao Thuận đem hai vạn khinh kỵ trong vòng mười ngày hành quân ngàn dặm đột nhiên xuất hiện tại Trường An. Tướng

giữ Trường An là Trương Tú khinh suất, chủ quan nên bị Cao Thuận đánh lén, thành Trường An đã .. thất thủ rồi!”

” A!”

” Cái gì?”

” Trường An thất thủ rồi?”

” Điều này sao có thể! ?”

“ Thành Trường An vô cùng chắc chắn, khinh kỵ sao đánh được vào thành. Tên Trương Tú này thủ thành kiểu gì vậy?”

Các tướng trong đại tướng đều biến sắc khẩn trương đứng cả dậy.

“ Trương Tú hại ta, Trương Tú hại ta rồi ..” Đồng Trác kêu to hai tiếng, bực bội nện một nắm lên án thư khiến chiếc án chắc chắn gãy làm hai đoạn. Vài thớ gỗ sắc nhọn đâm vào bàn tay phải của Đồng Trác khiến tay hắn máu chảy đầm đìa nhưng Đồng Trác không để ý tới vẫn hét lớn: “ Nếu không phải ta nể hãn cháu của Trương Tế thì bản thái sư nhất định phải chém đầu hắn để răn đe kẻ khác!”

Khác với vẻ giận dữ của Đồng Trác thần sắc Lý Nho lại vô cùng lạnh lẽo, hắn nói với Đồng Trác: “ Chúa công đang lúc tất cả đang hỗn loạn Cao Thuận lại đánh lén được Trường An, việc này ảnh hưởng rất lớn đến cuộc chiến ở Lương châu. Tướng quân Từ Vinh biết tin này tất sẽ dẫn quân quay lại Trường An. Từ đó mười quận ở Lương châu sẽ không đi theo chúa công nữa, hơn nữa ..”

“ A ..” Đồng Trác nghe vậy mới cả kinh biến sắc phát giác ra việc Trường An thất thủ có thể dẫn đến nguy cơ gì vội hỏi luôn: “ Hơn nữa thế nào? Văn Tu mau nói đi?”

Lý Nho hít vào một hơi rồi nghiêm giọng nói tiếp: “ Hơn nữa Nho nghi rằng việc Cao Thuận bất ngờ tấn công Trường An là mưu kế của Mã đồ phụ mục đích đơn giản là điều đại quân của Từ Vinh tướng quân về Trường An. Tính toán là vậy nhưng việc Trường An thất thủ là ngoài ý muốn. Nếu như việc đúng như Nho dự tính thì đại quân của Từ Vinh tướng quân chắc đỡ nhiều lành ít rồi.”

Lý Túc cũng lạnh mình thất thanh nói: “ Từ Vinh tướng quân vội vàng cho đại quân rút lui sẽ tạo điều kiện cho Mã đồ phụ thừa dịp truy kích nếu như đại quân của Từ Vinh tướng quân có sơ xảy gì tình thế của cả Lương châu và Quan Trung nguy mất, căn cơ phía sau của chúa nguy mất!”

“ A ..!” Đồng Trác đầu tiên sắc mặt trắng bệch ra nhưng lấy sau lại khôi phục lại như thường không đồng ý nói: “ Nguyên Mậu (tên chữ của Từ Vinh) theo bản thái sư đã nhiều năm có thể nói là dày dặn kinh nghiệm chiến trận. Lần trước Mã đồ phụ đánh lén Lương châu không phải cũng bị đánh cho thất điên bát đảo mà chạy về sao? Bây giờ cũng vậy Mã đồ phụ chưa chắc đã thắng được Nguyên Mậu.”

Lý Nho im lặng nhưng tay đã vô tình nắm chặt lại, chợt phát hiện ra tiểu giáo đến báo tin vẫn chưa rời đi mà quỳ ở dưới trướng. Hơn nữa sắc mặt vô cùng quái dị liền cất tiếng hỏi: “ Người vì sao vẫn chưa lui ra?”

Tiểu giáo cắn răng cố gắng nói: “ Thưa quân sư, Thôi Liệt tướng quân vẫn còn việc quan trọng báo cáo.”

“ Vẫn là việc khẩn cấp sao? Lý Nho biến sắc nghiêm nghị nói: “ Mau nói đi.”

Nghe tiểu giáo nói vậy Đồng Trác và chư tướng đều vội vã quay lại ánh mắt đều tập trung vào tên tiểu giáo. Tên tiểu giáo hai tay ôm quyền nói một câu: “ Năm ngày sau khi Cao Thuận đánh lén Trường An thành công, thì đột nhiên ngoài Hàm Cốc quan đột nhiên xuất hiện ..”

” A!” Đồng Trác thất thanh nói: ” Hàm cốc quan cũng thất thủ rồi sao?”

Nếu như Hàm Cốc quan thất thủ thì việc này phiền hà to rồi.

Tiểu giáo nói: “ Tướng quân Trương Tú may mắn thoát khỏi hiểm cảnh nhắc nhở Thôi Liệt tướng quân phòng thủ thật kỹ đề phòng Cao Thuận đánh lén cuối cùng dùng hỏa công đốt cháy thang công thành. Hàm Cốc quan bình yên vô sự.”

“ Phù ..” Đồng Trác lấy tay vuốt ngực thở dài một hơi nói: “ Nói vậy tên tiểu tử Trương Tú này cũng lập được chút công lao có thể lấy công chuộc tội, bỏ qua cho hắn.”

Nhưng Lý Nho lại nhận ra tiểu giáo vẫn còn nói chưa hết liền hỏi: “ Vẫn còn tin tức khác phải không?”

“ Còn nữa ..” Tên tiểu giáo đột nhiên cúi xuống giọng nói trầm mặc: “ Còn có tin ... Từ Vinh tướng quân và ba vạn đại quân đã bị tiêu diệt hoàn toàn tại Mi huyện và Lương Hà khẩu rồi. Chung Do đại nhân thì chưa rõ tung tích, Hầu Tuyền, Lý Kham, Trương Hoành ba vị tướng quân bị Phương Duyệt chém đầu tại trận. Dương Thu, Trình Ngân bị bắt sau đó cũng bị chém rồi.”

Đồng Trác vội la lên: ” Từ Vinh thì sao! ?”

Tiểu giáo nét mặt âm đạm nói: “ Từ Vinh tướng quân đã tự sát rồi.”

” A!”

” Nguyên Mậu!”

Tiểu giáo vừa dứt lời, Đồng Trác đã hét lớn một tiếng, miệng phun máu tươi. Từ Vinh theo Đồng Trác đã nhiều năm vẫn được Đồng Trác coi là cánh tay phải. Hai người biết nhau đã lâu tuy thân phận khác nhau nhưng vẫn lấy lễ đối xử với nhau tình như chân tay. Nay nghe tin dữ như vậy Đồng Trác sao lại không thương tâm được?”

” Chúa công!”

” Chúa công?”

Trông thấy Đồng Trác bất tỉnh nhân sự, Lữ Bố và chư tướng đều cuống quýt đỡ dậy.

Trong đại trường trung quân nhất thời loạn cả lên, Chư Tướng vội vã đem Đồng Trác đang bất tỉnh vào giường sau bức bình phong. Lý Nho đã cho thân binh đi gọi lang trung từ trước nên chỉ chốc lát lang trung đã mang hòm thuốc đến đến bắt mạch cho Đồng Trác rồi lấy kim ra châm cho Đồng Trác một kim.

“ Tức chết ta mất thôi ..”

Đồng Trác ngửa mặt lên trời than dài một tiếng rồi từ từ tỉnh lại.

Lý Nho phát tay một cái, chư tướng vội khom người lui ra bên ngoài trường. Chỉ còn lại hai người Lý Nho và Đồng Trác.

Thấy ánh mắt Đồng Trác mờ mịt nhìn mình Lý Nho khuyên nhủ: “ Chúa công hãy nén đau thương, tử trận sa trường, da ngựa bọc thây chính là vinh dự cao nhất của quân nhân. Từ Vinh tướng quân coi như đã đạt được vinh dự cuối cùng này của quân nhân rồi.”

“ Ài ..” Đồng Trác thở dài một tiếng nói: “ Văn Tu, lần này tai họa đến nơi rồi, ta nên làm thế nào bây giờ?”

Giọng nói của Đồng Trác thật âm đạm, đôi mắt nhìn Lý Nho đầy vẻ hoảng hốt. Lý Nho lúc này đột nhiên phát hiện Đồng Trác tựa hồ thay đổi thành một người khác trở thành một người khác hẳn trước kia khí thế ngạo thị thiên hạ của Đồng Trác đã hoàn toàn biến mất. Hơn một năm hoang dâm vô độ ở Lạc Dương đã làm tiêu tan hùng tâm tráng khí của Đồng Trác rồi.

Lúc này đây Đồng Trác thoát nhìn chẳng khác một ông lão bình thường.

“ Chúa công không cần lo lắng.” Lý Nho có lấy bình tĩnh khuyên nhủ: “ Trường An đã mất rồi nhưng quân ta vẫn còn ải Hàm Cốc, hơn nữa Mã đồ phu binh lực có hạn cho dù có chiếm được Trường An trong lúc này cũng chưa thể động đến các quận huyện xung quanh được. Các huyện lệnh các huyện đều do chúa công tự mình chọn lựa có thể nói là thân tín của chúa công, họ nhất định sẽ không làm chúa công thất vọng đâu.”

“ Cho nên ..” Lý Nho nói đoạn nhấn mạnh nói: “ Chỉ cần chúa công có thể thân chinh dẫn quân quay về Quan Trung mọi sự vẫn còn cứu vãn được.”

“ Muốn dẫn quân quay về Quan Trung dễ như vậy sao?” Đồng Trác lắc đầu nói: “ Mười tám lộ liên quân Quan Đông đang ở ngoài Hồ Lao quan nhìn chăm chăm tới đây đại quân một khi rút khỏi Hồ Lao quan, ba mươi vạn quân Quan Đông sẽ phá quan mà vào lúc đó quân ta hai mặt đều thọ địch đầu đuôi không ứng cứu được cho nhau chỉ sợ quan Trung còn chưa cứu được thì Lạc Dương cũng mất nốt.”

“Chúa công yên tâm.” Lý Nho lạnh lùng nói: “Nho có một kế khiến cho liên quân Quan Đông sẽ án binh bất động ngoài Hồ lao quan!”

“Hả?” Đồng Trác nghi hoặc hỏi: “Kế đó như thế nào?”

...

Bên ngoài Hồ Lao quan, đại doanh của Liên quân.

Trong trung quân đại tướng, Viên Thiệu, Điền Phong đang ngồi đối diện nhau.

Viên Thiệu đem bức thư đưa cho Điền Phong nghiên giọng nói: “Nguyên Hạo đây là tin tức do gian tế thâm nhập vào Lạc Dương mới thăm dò được.”

Điền Phong liền mở bức thư ra đọc lướt qua rồi chợt lâm vào trầm tư.

Viên Thiệu nói: “Mã đồ phu so với đồng Trác trẻ tuổi hơn, giáo hoạt tàn nhẫn hơn. Nếu có thể lựa chọn bản quan muốn đối mặt với Đồng Trác hơn là Mã đồ phu khi đã hùng cứ Quan Trung. Vì vậy ta có ý muốn ngừng tấn công Hồ Lao quan để Đồng Trác có thể kéo quân về Quan Trung đánh lui Mã đồ phu, chẳng hay ý Nguyên Hạo thế nào?”

“Cách này cũng rất hay, liên quân có thể làm ngư ông đắc lợi.” Điền Phong gật đầu nói: “Nhưng mà nếu chúa công là người đầu tiên đưa ra ý này sẽ gây bất lợi cho danh tiếng của chúa công. Chúa công nên triệu tập Mã Đằng, Công Tôn Toản cùng các chư hầu khác đem mật thư này công bố. Lúc đó tất nhiên sẽ có người nói những lời này thay chúa công.”

“Tốt, cứ theo ý Nguyên Hạo mà làm.”

...

Ban đêm, tại trung quân đại tướng của Viên Thiệu.

Trừ đại biểu của thứ sử Lương châu đi thảo phạt Đồng Trác là Mã Đằng và thứ sử U châu Công Tôn Toản còn lại mười sáu lộ liên quân đều tề tựu đầy đủ. Họ theo tước vị quan lại lớn nhỏ thứ tự chia nhau ngồi. Các quân sư, võ tướng thuộc hạ đứng sau lưng họ. Lưu Bị tự xưng là dòng dõi Trung Sơn Tĩnh Vương nên tuy đi cùng đám thuộc hạ của Đào Khiêm nhưng được phép ngồi.

Chờ mọi người ngồi vào chỗ của mình, Viên Thiệu kín đáo đưa mắt nhìn qua các lộ chư hầu. Đột nhiên nói một câu khiến mọi người đều chấn động: “Các vị, vừa mới có tin từ gian tế tại Trường An cấp báo, Mã đồ phu ở Lương châu thắng lợi liên tiếp, ngay cả tâm phúc của Đồng Trác là Từ Vinh cũng tử trận, toàn quân bị tiêu diệt. Mã đồ phu vừa sai đại tướng Cao Thuận dẫn hai vạn kỵ binh bất ngờ tấn công và đã chiếm được Trường An! Khu vực Tây Lương dân chúng đứng mảnh và ngàn dặm Quan Trung sắp sửa trở thành của họ Mã rồi!”

Viên Thiệu vừa dứt lời, Tào Tháo, Tôn Kiên, Lưu Bị, Đào Khiêm bốn người đều lộ vẻ lo lắng.

Mã đồ phu hung tàn không thua gì Đồng Trác. Hơn nữa lại trẻ hơn, xảo trá hơn, càng khó đối phó hơn! Mã đồ phu hiện đang chiếm đóng Hà Sáo dân chúng chỉ có hơn mười vạn, quân không quá bốn năm vạn mà đã có thể làm được những việc kinh người như vậy. Nếu như để Mã đồ phu đứng vững tại Lương châu, hùng cứ Quan Trung thì chỉ mười năm nữa thiên hạ ai dám chống lại hắn chứ?

Thứ sử Dương châu Viên Thuật cũng nhảy dựng lên, ấp úng hỏi: “Tên .. tên Mã đồ phu này thật là chọn đúng cơ hội. Trong khi ba mươi vạn tướng sĩ của mười tám lộ liên quân Quan Đông đang chiến đấu với mười lăm vạn đại quân của Đồng Trác bên ngoài Hồ Lao quan thấy chất đầy đồng. Hắn lại thừa cơ kiếm lợi thật quá phi lý.”

Đào Khiêm lo lắng nói: “Mã đồ phu cùng Đồng Trác đều là giống hổ lang, cả hai đều hung ác tàn nhẫn, giết chóc thành tính. Nếu để Mã đồ phu chiếm được Lương châu, Quan Trung chỉ sợ vài năm nữa thôi hắn còn vượt cả Đồng Trác! Chẳng lẽ mười tám lộ liên quân Quan Đông sau khi diệt được Đồng Trác lại tạo ra một kẻ còn kinh khủng hơn cả Đồng Trác. Tại Hồ lao quan máu đã chảy thành sông rồi, như vậy diệt trừ quốc tặc còn có ý nghĩa gì nữa?

Tể bực tướng Bảo Tín đột nhiên nói: “ Không bằng tạm ngừng tiến công, bí mật thỏa hiệp với Đổng Trác để hấn kéo quân về Quan Trung. Mười tám lộ liên quân Quan Đông sẽ chờ khi Mã đồ phu và Đổng Trác đánh nhau đến lưỡng bại câu thương sau đó ngồi làm ngư ông đắc lợi chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?”

banh_xe

213: Sự phản kích của Lý Nho. 3

” Huynh đệ nhà mẹ Nô gia thấy trước nhà có hai trăm mẫu ruộng nước, muốn thu mua giá cao. Không nghĩ đến người kia ỷ vào con trai làm giáo úy của bắc thành Lạc Dương . Không đồng ý thì thôi lại còn lên tiếng chửi bới. Nhà huynh ấy nói lại vài câu, mà đại hộ liền gọi tới nhà đánh đập. Đánh một trận thật dã man, hiện tại vẫn còn nằm ở trên giường chưa đi lại được.”

Ở cổ đại. Chánh thê địa vị tương đối cao, nhưng tiểu thiếp địa vị thì thấp kém. Trên căn bản, tiểu thiếp giống như kỹ nữ nuôi trong nhà. Tuy nói là gia kỹ, nhưng vẫn bị quy thành một loại kỹ nữ. Chỗ không giống chính là, gia kỹ không cần quan tâm nhiều, chỉ cần hầu hạ một mình gia chủ mà thôi.

Vì vậy, đa phần tiểu thiếp nhà phú hộ nếu muốn tranh thủ ít lợi lộc cho họ hàng thân thích tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Dương thị vừa nói dứt, Lý Nho liền nhú mày hỏi: ” Anh của nàng, là một tên vô lại, người ta lại chửi đánh hấn? Không đánh là sai lầm. Ta nói cho nàng biết, anh của nàng biết điều một chút, đừng dựa vào danh tiếng của ta mà làm loạn ở ngoài. Bằng không ta sẽ cho hấn một trận.”

Dứt lời, Lý Nho lại nắm lấy eo lưng Dương ở phía trước hung hăng động thân.

” Ai ~” Dương thị rên rỉ một tiếng, đôi mắt đẹp ướt át ngấn nước, mặt ửng đỏ, mái tóc phát phơ bộ dáng hấp dẫn đến tận xương tủy. Giã dựa eo không chịu nói: ” Lão Gia ngoan. Giải quyết nỗi lo trong lòng ta đi. Không phải chỉ là hai trăm mẫu ruộng nước thôi sao. Người nói một câu không được sao, có được hay không đi ~ ”

” Ôi, hít ~” Lý Nho hít hai hơi thật sâu, thở dốc nói.” Đồ dâm đẳng. Nói cho người biết. nhà họ hàng mẹ nàng mua hai trăm mẫu ruộng nước cũng vô dụng. Chỉ là mất oan uống một số tiền, lại có một kẻ thù. Như thế chỉ có trăm cái hại mà không có một cái lợi, là một việc ngu dốt, nói để hấn quên đi.”

Dương thị không hiểu nói: ” Tại sao?”

” Bởi vì dân chúng bốn quận Hà Đông, Hà Nội, Hà Nam, Hoằng Nông lập tức chuyển đến Quan trung. Đến lúc đó người cũng không ở Lạc Dương. Nếu vậy hai trăm mẫu ruộng để làm gì?”

” Toàn bộ dân chúng bốn quận di dời đến Quan Trung?” Dương thị càng không hiểu nói: ” Tại sao lại phải di dời đến Quan Trung? Lại nói dân chúng kinh kỳ rời bỏ quê quán. Đi xa ngàn dặm đến Quan Trung ăn bằng cái gì, uống bằng cái gì, vậy sẽ chết rất nhiều người đấy?”

” Người một người đàn bà hỏi nhiều như vậy làm gì?” Lý Nho không cao hứng nói: ” Còn nữa, chuyện hôm nay giữa ta và người không được nói cho người khác, với huynh người trưởng cũng đừng nói. Chỉ nói cho hấn biết không nên tiếp tục cái suy nghĩ ngu xuẩn ấy trong đầu nữa, nhớ lấy ?”

Dương thị lẳng lặng gật đầu dạ một tiếng.

...

Ban đêm.

Quý công tử đang giận dữ muốn nổi giận thì đột nhiên phát hiện người đụng phải hấn lại là người quen liền thay đổi, lộ vẻ áy náy nói: “ Đây có phải là Mã huynh không? Có việc gì mà vội vã như vậy?”

Người nọ vốn cũng đang tức giận nhưng thấy đối phương là quý công tử lập tức cũng thay đổi nét mặt cười nói: “ Ui da, thì ra là Dương đại thiếu gia vừa rồi thật là thất lễ.”

“ Khục, không chớ gì.” Quý công tử ho khan nói: “ Mã huynh sẽ ngồi với tại hạ một chút chứ?”

Mã công tử nói: “ Không được vừa rồi có gia nô đến tìm nói trong nhà có việc.”

“ Ui da, không hiểu trận gió lạnh nào đem Dương đại thiếu gia đến đây thế.” Hai người đang nói chuyện thì ma ma từ bên trong chạy ra đón đưa tay đỡ Dương đại thiếu gia đang ở dưới đất lên đoạn quay đầu vào trong đại sảnh gọi to: “ Thúy Hoa, Tiểu Lan, Đỗ Quyên, Thủy Tiên mau ra đây tiếp khách nào, Dương đại thiếu gia đến.”

Mã công tử nghe xong lập tức hai mắt trắng dã, thầm nghĩ Dương đại thiếu gia thật là có phân lượng. Mỗi lần đến hồng lâu đều điểm tứ đại hồng nhân thật là tiền tiêu không hết. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại ai bảo người ta là anh của thiếp yêu nhà quân sư Lý Nho, người mà Đồng thái sư yêu quý nhất.

banh_xe

283. Chương 214: Liên Hoàn Kế.

“ Tuyệt!” Tào Tháo vỗ tay cười nói: “ Tháo cho rằng kế này có thể dùng được, không biết ý của Bản Sơ thế nào?”

Viên Thiệu ho khan một tiếng giả bộ khó nghĩ nói: “ Nếu mọi người đều cho là Bảo đại nhân nói có lý thì chúng ta tạm bãi chiến, lệnh cho ba quân lui lại phía sau ba mươi dặm tạm ngừng hết thảy các hoạt động tấn công Hồ Lao quan. Còn nữa mau phái người liên lạc với quân của Đồng Trác để Đồng Trác có thể yên tâm điều động quân đội trở về Quan Trung cùng Mã đồ phụ lương bại câu thương.”

...

Cùng lúc đó, cách đó cả ngàn dặm ở Lương châu, Mã Dục đang cùng với thái thú Vũ Uy Phó Tiếp đi gặp các danh môn vọng tộc các huyện. Lúc này hắn còn chưa biết tin Cao Thuận tập kích Trường An thành công. Nhưng việc Cao Thuận chiếm được Trường An là phúc hay họa chỉ có trời mới biết được. Đến cơ trí như Giả Hủ cũng không dám đoán định chắc chắn.

Hồ Lao quan, trung quân đại tướng của Đồng Trác.

Lý Nho vội vã đi vào ô môn quyền nói: “ Chúa công mười tám lộ liên quân Quan Đông đã lui về phía sau ba mươi dặm hạ trại. Viên Thiệu đã phái người đưa mật thư đến.”

“ Hả?” Đồng Trác đưa tay nhận lấy mật thư không kìm được vui mừng nói: “ Quân Quan Đông quả thật đã rút lui sao?”

“ Đã rút lui thật rồi.” Lý Nho vuốt nhẹ râu cằm đắc ý nói: “ Quân Quan Đông không phải muốn tọa sơn quan hổ đấu sao? Hắc hắc, dễ dàng như chúng mong muốn sao.”

Hồng lâu lạc Dương.

Một quý công tử dáng người nho nhã vừa mới bước vào cửa thì vừa vặn có người đi ra. Hai người đều vội vàng nên va vào nhau.

“ Ừm ..” Đồng Trác gật nhẹ đầu hỏi: “ Hết thủy đều sắp xếp tốt rồi chứ?”

“ Đều sắp xếp ổn thỏa cả rồi.” Lý Nho nghiêm trang nói: “ Phàn Trù tướng quân đã dẫn năm vạn khinh kỵ đi trước, nhanh chóng hành quân đến Hàm Cốc quan để đảm bảo cho Hàm Cốc quan không bị sơ xảy gì hết. Hồ Lao quan để tùy ý Trương Liêu tướng quân trấn giữ tám ngàn quân Tịnh châu thuộc hạ của cửa Phụng Tiên cũng để lại đây.

“ Ừ.” Đồng Trác gật đầu nói: “ Trương Liêu là tâm phúc của phụng Tiên, thuộc hạ cũ ở Tịnh châu giao cho Trương Liêu thống lĩnh chắc Phụng Tiên cũng có ý kiến gì, cứ sắp xếp như vậy cũng được.”

Lý Nho lại nói: “ Quách Dĩ, Lý Thôi, Dương Phụng, Ngũ Quỳnh bốn vị tướng quân mỗi người dẫn một vạn đại quân chia nhau đi đến Hà Nam, Hoàng Nông, Hà Đông, Hà Nội bốn quận chỉ chờ khi đại quân của chúa đoạt lại được Quan Trung liền có thể trong một tháng đem hơn hai trăm vạn dân chúng xung quanh Lạc Dương ép vào hết Quan Trung.”

Đồng Trác nói: “ Ép dân chúng dời đi là việc lớn, trước khi bắt đầu hành động nghiêm cấm không được tiết lộ chút phong thanh nào.”

Lý Nho đáp: “ Chúa công yên tâm đi việc này chỉ có Nho và chúa công hai người biết được, ngay như là Lý Thôi, Quách Dĩ, Dương Phụng, Ngũ Quỳnh bốn vị tướng quân cũng còn không biết việc này.”

“ Nếu vậy thì tốt.” Đồng Trác gật đầu nói: “ Nếu Văn Tu đã sắp xếp hết cả thì bây giờ có thể yên tâm trở lại Lạc Dương rồi. Sau khi trở lại Lạc Dương, cho đại quân nghỉ ngơi hồi phục, bổ xung lương thảo, trang bị trong ba ngày sau đó toàn quân tiến về Quan Trung phản công.”

Lý Nho cung kính nói: “ Nho xin tuân lệnh.”

Lý Nho không hổ là quân sư hàng đầu của Đồng Trác. Kế này không thể không khen là cao minh được. Lợi dụng tâm lý muốn tọa sơn hổ đầu của mười tám lộ liên quân Quan Đông, đột nhiên hóa giả toàn bộ tình hình đang rất nguy hiểm! Quân Quan Đông rút lui, Đồng Trác lập tức có cơ hội rảnh rang, ung dung điều quân phản công ở Quan Trung lại vừa có thể ung dung bố trí độc kế di chuyển dân chúng nhập quan.

Chờ đến khi Đồng Trác đoạt lại được Quan Trung, quân Quan Đông có ý đồ ngư ông đắc lợi thì sẽ rất đau khổ nhận ra Lạc Dương đã trở thành một tòa thành trống. Đương kim thiên tử cùng bá quan văn võ trong triều đình đều đã chuyển về phía tây đến Trường An. Dân chúng ở bốn quận Hà Nam, Hà Nội, Hoàng Nông, Hà Đông đã bị chuyển đi hết để lại cho bọn họ một vùng đất hoang tàn không còn chút gì cả.

...

Hàm Cốc quan.

” Hô hô hô ~ ”

Hơn mười khối đá cực lớn đang xé không gian mà tới. Hai khối trong số đó nặng nề đập vào thang công thành. Chỉ nghe “ Ầm ” hai tiếng thang công thành bị thủng hai cái lỗ lớn. Bên trong ngổn ngang các thanh trúc bị gãy, toàn bộ thang công thành đã lung lay muốn đổ xuống.

“ Khốn kiếp!”

Ngoài Hàm Cốc quan, Cao Thuận vùng mạnh nắm đầm, chiến thang công thành cuối cùng cũng đã bị phá rồi. Việc đột kích Hàm Cốc quan chẳng còn hy vọng gì nữa. Thở một hơi dài thườn thượt giọng Cao Thuận lạnh như băng: “ Truyền lệnh toàn quân rút lui ba mươi dặm hạ trại.”

“ Tuân lệnh.”

Truyền lệnh binh nhận lệnh đi ngay.

...

Tháng bảy năm Kiến An thứ nhất thời Hán Hiến đế (tức năm một trăm tám mươi tám sau công nguyên) quân Lương châu cùng mười tám lộ liên quân Quan Đông chiến đấu giằng co tại Hổ Lao quan gần một tháng bất phân thắng bại. Thứ sử Lương châu Mã Dục thừa cơ hội ngàn năm một thừa tấn công Lương châu, đại tướng dưới trướng là Cao Thuận cũng bất ngờ chiếm được Trường An. Quan Trung cấp báo! Đồng Trác nghe tin liền dẫn đại quân quay về Lạc Dương chuẩn bị về cứu Quan Trung.

Do không muốn thấy Mã Dục mạnh hơn nữa nên liên quân Quan Đông cũng không nhân cơ hội này tiến công Hổ Lao quan mà chọn kế “ Cách bờ nhìn lửa cháy”. Chỉ chờ Đồng Trác mà Mã Dục đánh nhau đến lưỡng bại câu thương rồi mới ra tay thu thập tàn cục.

...

Lạc Dương, phủ của Lý Nho.

“ Phù cuối cùng cũng về đến nhà.”

Lý Nho thờ dài một hơi. Thoải mái duỗi dài hai chân. Trong tiếng cười thánh thót động lòng người tiểu thiếp Dương thị vừa cười khúc khích vừa khom người xuống, quỳ quay lưng về phía Lý Nho cẩn thận dấm bóp đôi chân hần. Lý Nho vừa hưởng thụ sự xoa bóp của Dương thị và đưa tay xoa nắn bờ mông đầy đặn của nàng. Lý Nho thở dài nói: “ Con mẹ nó, ba trăm dặm đường núi kia khiến cho lão phu thê thảm quá, đầu khớp xương như muốn rời ra từng mảnh, ài , già rồi ..”

Dương thị nhìn lại cười một tiếng, đôi mày dân ra nói: “ Lão gia chưa già đâu, thân thể lão gia vẫn còn cường tráng mà.”

” Miệng người xinh xắn thật đáng yêu.”

Trong mắt Lý Nho hiện lên một vẻ nóng bỏng, đưa tay cởi quần Dương thị, cặp mộng tròn liền hiện ra trước mắt Lý Nho. Từ trong lòng Lý Nho bùng cháy lên ngọn lửa dữ dội, đưa tay tét lên trên cặp mộng xinh đẹp của Dương thị một cái, sau đó hai ngón tay thuận thế đi xuống, tiến vào sâu bên trong giữa hai mộng nàng, nhận ra một vùng ẩm ướt nóng bỏng.

” Lão gia ~ ”

Dương thị kêu nhẹ một tiếng, ba phần như không muốn, mà bảy phần như làm nũng. Eo thon chuyển động, cặp mộng nhẹ nhàng lay động, như muốn thoát khỏi bàn tay của Lý Nho nhưng cứ chỉ lại như mời mọc.

” Được.” Lý Nho cười thâm đang nói: ” tinh huyết của ta rồi cũng đến lúc bị nàng hút cạn hết mất thôi.”

” Lão gia ~ ”

Dương thị kêu lên một tiếng, ngã vào trong lòng Lý Nho.

Lý Nho ôm chầm lấy thân thể mềm mại của Dương thị, đặt nàng quỳ xuống, sau đó lấy tay nâng mộng Dương thị lên kéo tới gần vật quần của mình. Hắn vén vạt áo bào lên làm chút xương hông lộ hẳn ra, không nói mà vật nọ đã dựng đứng lên rồi, đúng như Dương thị nói, rất là hùng dũng.

” Lão gia.” Dương thị vừa nhẹ nhàng ngúng ngẩy cặp mộng trắng tròn, vừa quay đầu lại nhìn Lý Nho cười quyến rũ nói: ” Nô gia nói cho người chuyện này nha ~ ai ôi, lão gia người nhẹ một chút.”

Không đợi Dương thị nói xong, Lý Nho liền hung hăng hẩy bụng, đâm thật sâu vào trong cơ thể Dương thị. Một trận chiến nóng bỏng qua đi , Lý Nho nhịn không được hít lấy một hơi, sau một hồi lâu mới đưa tay ôm lấy Dương thị đang mềm nhũn một mối, cười thâm hỏi: ” Chuyện gì thế, bảo bối của ta?”

” Huynh đệ nhà mẹ Nô gia thấy trước nhà có hai trăm mẫu ruộng nước, muốn thu mua giá cao. Không nghĩ đến người kia ý vào con trai làm giáo úy của bắc thành Lạc Dương . Không đồng ý thì thôi lại còn lên tiếng chửi bới. Nhà huynh ấy nói lại vài câu, mà đại hộ liền gọi tới nhà đánh đập. Đánh một trận thật dã man, hiện tại vẫn còn nằm ở trên giường chưa đi lại được.”

Ở cổ đại. Chánh thể địa vị tương đối cao, nhưng tiểu thiếp địa vị thì thấp kém. Trên căn bản, tiểu thiếp giống như kỹ nữ nuôi trong nhà. Tuy nói là gia kỹ, nhưng vẫn bị quy thành một loại kỹ nữ. Chỗ không giống chính là, gia kỹ không cần quan tâm nhiều, chỉ cần hầu hạ một mình gia chủ mà thôi.

Vì vậy, đa phần tiểu thiếp nhà phú hộ nếu muốn tranh thủ ít lợi lộc cho họ hàng thân thích tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Dương thị vừa nói dứt, Lý Nho liền nhíu mày hỏi: ” Anh của nàng, là một tên vô lại, người ta lại chửi đánh hắn? Không đánh là sai lầm. Ta nói cho nàng biết, anh của nàng biết điều một chút, đừng dựa vào danh tiếng của ta mà làm loạn ở ngoài. Bằng không ta sẽ cho hắn một trận.”

Dứt lời, Lý Nho lại nắm lấy eo lưng Dương ở phía trước hung hăng động thân.

” Ai ~” Dương thị rên rỉ một tiếng, đôi mắt đẹp ướt át ngấn nước, mặt ửng đỏ, mái tóc phất phơ bộ dáng hấp dẫn đến tận xương tủy. Giãy dụa eo không chịu nói: ” Lão Gia ngoan. Giải quyết nỗi lo trong lòng ta đi. Không phải chỉ là hai trăm mẫu ruộng nước thôi sao. Người nói một câu không được sao, có được hay không đi ~ ”

” Ôi, hít ~” Lý Nho hít hai hơi thật sâu, thở dốc nói.” Đồ thâm đang. Nói cho người biết. nhà họ hàng mẹ nàng mua hai trăm mẫu ruộng nước cũng vô dụng. Chỉ là mất oan uống một số tiền, lại có một kẻ thù. Như thế chỉ có trăm cái hại mà không có một cái lợi, là một việc ngu dốt, nói để hấn quên đi.”

Dương thị không hiểu nói: ” Tại sao?”

” Bởi vì dân chúng bốn quận Hà Đông, Hà Nội, Hà Nam, Hoàng Nông lập tức chuyển đến Quan trung. Đến lúc đó người cũng không ở Lạc Dương. Nếu vậy hai trăm mẫu ruộng để làm gì?”

” Toàn bộ dân chúng bốn quận di dời đến Quan Trung?” Dương thị càng không hiểu nói: ” Tại sao lại phải di dời đến Quan Trung? Lại nói dân chúng kinh kỳ rời bỏ quê quán. Đi xa ngàn dặm đến Quan Trung ăn bằng cái gì, uống bằng cái gì, vậy sẽ chết rất nhiều người đấy?”

” Người một người đàn bà hỏi nhiều như vậy làm gì?” Lý Nho không cao hứng nói: ” Còn nữa, chuyện hôm nay giữa ta và người không được nói cho người khác, với huynh người trưởng cũng đừng nói. Chỉ nói cho hần biết không nên tiếp tục cái suy nghĩ ngu xuẩn ấy trong đầu nữa, nhớ lấy ?”

Dương thị lẳng lặng gật đầu dạ một tiếng.

...

Ban đêm.

Quý công tử đang giận dữ muốn nổi giận thì đột nhiên phát hiện người đứng phải hần lại là người quen liền thay đổi, lộ vẻ áy náy nói: “ Đây có phải là Mã huynh không? Có việc gì mà vội vã như vậy?”

Người nọ vốn cũng đang tức giận nhưng thấy đối phương là quý công tử lập tức cũng thay đổi nét mặt cười nói: “ Ui da, thì ra là Dương đại thiếu gia vừa rồi thật là thất lễ.”

“ Khục, không chớ gì.” Quý công tử ho khan nói: “ Mã huynh sẽ ngồi với tại hạ một chút chứ?”

Mã công tử nói: “ Không được vừa rồi có gia nô đến tìm nói trong nhà có việc.”

“ Ui da, không hiểu trận gió lạnh nào đem Dương đại thiếu gia đến đây thế.” Hai người đang nói chuyện thì ma ma từ bên trong chạy ra đón đưa tay đỡ Dương đại thiếu gia đang ở dưới đất lên đoạn quay đầu vào trong đại sảnh gọi to: “ Thúy Hoa, Tiểu Lan, Đỗ Quyên, Thủy Tiên mau ra đây tiếp khách nào, Dương đại thiếu gia đến.”

Mã công tử nghe xong lập tức hai mắt trắng dã, thầm nghĩ Dương đại thiếu gia thật là có phân lượng. Mỗi lần đến hồng lâu đều điểm tứ đại hồng nhân thật là tiền tiêu không hết. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại ai bảo người ta là anh của thiếp yêu nhà quân sư Lý Nho, người mà Đồng thái sư yêu quý nhất.

banh_xe

214: Liên hoàn kế.2

Có trái núi này để dựa vào còn không thể tiến vào như nước sao.

Dương đại thiếu gia quay đầu lại cười nói: “ Mã huynh có muốn cùng uống với tại hạ vài chén không?”

“ Không được, không được.” Mã huynh cung tay cười khan nói: “Tại hạ không dám quấy rầy Dương đại thiếu gia vấn hoa tâm liễu, xin cáo từ, hắc hắc.”

Dương đại thiếu gia ôm quyền cười nói: “ Nếu như vậy, thứ cho tại hạ không tiễn xa được.”

...

Đêm khuya.

Hậu viện Hồng lâu, trong tịnh xá giữa hồ.

Tiếng âm thanh du dương từ trôn tịnh xá vắng vắng vang ra trên trời quang đã ánh trăng vắng vắng, cảnh tượng tuyệt đẹp, tựa như tiên cảnh ở nhân gian, phiêu nhiên xuất trần.

Một cô gái trong trang phục kỹ nữ bước tới trước tịnh xá cung kính nói: “ Tiểu thư, Lan nhi có việc gấp cần bẩm báo.”

Loạt âm thanh êm tai đột nhiên dừng lại, từ trong bức màn truyền ra một âm thanh mê ly: “ Lan nhi có chuyện gì thế?”

Lan nhi cung kính nói: “ Dương đại thiếu gia ở đông thành là anh tiệp của Lý Nho quân sư của Đồng Trắc tối nay lại đến hồng lâu. Vừa rồi trong Thúy Hoa lâu uống rượu nghe nhạc vô ý lộ ra một tin trọng đại, nghe nói tin này do em gái hần là tiểu thiếp của Lý Nho nói ra. Mà Dương thị bảo là do Lý Nho chính miệng nói ra.

“ Hả?” Âm thanh sau bức rèm bỗng trở nên nghiêm trọng hẳn lên: “ Lan nhi, vào đi.”

Lan nhi chậm rãi đứng dậy khom người bức và tịnh xá. Chỉ thấy bên trong là hai mỹ nhân quốc sắc thiên hương một người tóc như mây bay để xõa xuống (kiểu tóc của thiếu nữ cổ đại) , đang ngồi gần cửa sổ gầy đàn. Một người nữa tóc vấn cao (kiểu tóc của thiếu phụ cổ đại) khoanh tay đứng hầu một bên.

Lan nhi quỳ xuống xá một cái cung kính nói: “ Lan nhi bái kiến tiểu thư, bái kiến Thuyền nhi tỷ tỷ.”

Ngồi tại cửa sổ gầy đàn không phải ai khác chính là người từng có minh ước với Mã đồ phu. Vì lợi ích đôi bên mà cung cấp tin tình báo cho hãn Đieu Thuyền. Mà đứng hầu một bên chính là thị nữ Thuyền nhi. Thuyền nhi chính là hồng nhân đứng đầu hồng lâu hiện đang là gia kỹ tại tư dinh của tư đồ Vương Doãn. ...

Ngày hôm sau, tại phủ tư đồ.

Trời vừa mới sang, Vương Doãn liền bị một loạt tiếng bước chân làm tỉnh giấc, vừa mới mở đôi mắt ngái ngủ ra thì đã thấy Đieu Thuyền đang thông thả đi vào phòng ngủ. Nàng xoay lưng ngồi xuống cạnh giường. Vương Doãn vén một góc chăn lên Đieu Thuyền liền như con rắn trườn vào trong lòng Vương Doãn. Ôm thân thể mềm mại thơm ngát trong tay Vương Doãn không khỏi sắc tâm bùng bùng.

Wương Doãn ôm chặt thân thể thơ mát mềm mại đến mê người của Đieu Thuyền, dùng má chà sát lên bộ ngực sữa của Đieu Thuyền, vừa mơn man vừa hỏi: “ Thuyền nhi tối qua về hồng lâu có vui không?”

Đieu Thuyền nhẹ nhàng nói: “ Lão gia, thiếp đã nói với các chị em rồi, coi như đi vào chỗ chết nhưng cũng không còn chút tiếc nuối nào nữa.”

“ Ài ..” Vương Doãn nhìn Đieu Thuyền một lúc lâu không nói rồi bùi ngùi thở dài nói: “ Thuyền nhi, ta vừa thay đổi chủ ý rồi, không định dùng liên hoàn kế để diệt trừ Đồng Trác nữa.”

Đieu Thuyền ngạc nhiên hỏi: “ Vì sao lại thế?”

Wương Doãn khẳng khái nói: “ Ta dù sao cũng là bậc nam nhi sao lại có thể để một cô gái hi sinh vì nước được?”

Thật ra Vương Doãn nói như vậy cũng không phải thật sự đổi ý, chỉ là làm ra vẻ mà thôi.

Đieu Thuyền nói: “ Lão Gia vì lẽ dân thiên hạ, Thuyền nhi sao có thể tiếc thân bỏ liễu được.”

“ Không.” Vương Doãn lắc đầu nói: “ Diệt trừ Đồng Trác có thể dùng biện pháp khác. Tóm lại ta tuyệt sẽ không hy sinh Thuyền nhi đâu.”

Đôi mắt đẹp của Đieu Thuyền không khỏi thoáng nét lo âu, bên tai lại nhớ đến lời phân tích của tiểu thư đêm qua. Một khi độc kế của Lý Nho được thực hiện, Mã Dực tướng quân nhất định sẽ không thể nào chống lại được sự tấn công của đại quân Đồng Trác. Việc phải rút về Hà Sáo là tất nhiên. Mà mười tám lộ liên quân Quan Đông sau khi chiếm được tòa thành bỏ không Lạc Dương cũng sẽ tan rã.

Cho nên không tiếc bất kỳ giá nào phải ngăn cản bằng được độc kế của Lý Nho.

Cho nên Đồng Trác nhất định phải chết!

Cho nên liên hoàn kế nhất định phải dùng!

Đây là nhận định của đàn bà, nếu như Mã đồ phu ở Lạc Dương tất nhiên sẽ mắng Đieu Thuyền là đồ đàn bà ngu ngốc! Trên thực tế muốn hóa giải độc kế của Lý Nho cũng không phải khó, nhưng nhất định không nên giết Đồng Trác! Giết chết Đồng Trác đúng là có lợi với Hán thất, nhưng với Mã Dực mà nói thì chắc chắn là họa không phải phúc rồi.

Kỳ thực muốn hóa giải độc kế của Lý Nho chỉ cần đem độc kế này tiết lộ cho mười tám lộ liên quân Quan Đông là xong. Quân Quan Đông không thiếu kẻ cơ trí như Tào Tháo, dưới trướng còn có bao nhiêu túi khôn như Diên Phong tất nhiên sẽ đoán ra được dụng tâm hiểm ác của Lý Nho, rồi sẽ tìm ra được cách để chống lại.

Nếu vậy thì Đồng Trác đừng mơ có thể điều được một binh một tốt nào về Quan Trung.

Đáng tiếc là lúc này Mã đồ phu lại không ở Lạc Dương cho nên những việc kia không thể phát sinh.

Điền Thuyền nghiêng người, cả thân thể mềm mại nằm hẳn trên mình Vương Doãn, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào mặt Vương Doãn đang gần trong gang tấc, cất giọng nhẹ nhàng nhưng kiên định: “ Lão gia ý Thuyền nhi đã quyết.”

Vương Doãn không khỏi thở dài một tiếng im lặng gập đầu.

Vương Doãn mặc dù ti tiện dối trá nhưng cũng lộ chút chân tình trong tiếng thở dài này. Dù sao hai người cũng đã chung đụng một thời gian nếu như không phải vạn bất đắc dĩ Vương Doãn cũng không nỡ đem nàng dâng cho Đồng Trác và Lữ Bố, để hai kẻ lang sói này dày vò chà đạp. Vương Doãn nhẹ nhàng lật người đè thân thể mềm mại của Điền Thuyền xuống dưới. Chỉ trong chốc lát trong nhà vang lên tiếng rên rỉ gấp gáp khiến kẻ khác huyết mạch phải sôi sục.

...

Lạc Dương trong phủ của Lữ Bố.

Lữ Bố đang buồn bực cùng Tống Hiến, Thành Liêm uống rượu.

” Bình!”

Thành Liêm đập mạnh một đám xuống bàn bực tức nói: “ Muốn gì thì tướng quân cũng là danh tướng của Tịnh châu, cũng hiểu rõ Tịnh châu nhất, các hào kiệt các quận ở Tịnh châu ai mà chưa nghe đến uy danh của tướng quân? Cho nên tướng quân phải là thứ sử Tịnh châu mới phải chứ! Trương Tế là cái thá gì chứ?

Tống Hiến giọng đều đều tiếp lời: “ Trương Tế không là cái thá gì nhưng hẳn lại có xuất thân là người Lương châu. Người xem các tướng quân mà có quê tại Lương châu như Quách Dĩ, Lý Thôi, Trương Tế, Phàn Trù bốn người này một tác công cũng không lập được nhưng đều được phong hầu cắt đất cả rồi, còn tướng quân của chúng ta thì sao? Danh nghĩa thì là nghĩa tử của Đồng thái sư, rất oai phong phải không? Nhưng quan hàm thì thế nào? Vẫn là một Hổ bí trung lang tướng người xem như vậy có khiến người ta tức chết không cơ chứ!”

Thành Liêm nói: “ Nói gì thì cũng vậy thôi. Tự nhiên lại để bộ hạ cũ ở Tịnh châu của chúng ta trấn thủ Hổ Lao quan. Tên Lý Nho này chẳng phải là để tướng sĩ Tịnh châu chúng ta chịu chết hay sao?”

“ Im đi, đừng nói nữa.” Lữ Bố ngửa cổ uống cạn chén rượu buồn bã chán nản nói: “ Người đang ở dưới mái hiên, sao lại không cúi đầu được! Hắc.”

Dưới trướng Đồng Trác có hai phe phái lớn xuất thân từ Lương châu và Tịnh châu. Sử sách có ghi lại Đồng Trác bị diệt không phải do mười tám lộ liên quân Quan Đông tiến công mà do không thể giữ được thế cân bằng về lợi ích giữa hai phe phái lớn này. Kết quả là dẫn đến bất hòa trong nội bộ. Đó là nguyên nhân trực tiếp khiến quân phiệt Lương châu đang mạnh mẽ vô cùng dần dần đi theo chiều hướng suy vong.

“ Báo ..” Lữ Bố đang buồn bực không vui thì có gia tướng đi vào bẩm: “ Tư đồ đại nhân mời tướng quân qua phủ thương nghị.”

“ Tư Đồ đại nhân?” Lữ bố ngạc nhiên nói: “ Vương Doãn à? Bản tướng quân xưa nay chưa từng có giao tình gì mà. Vì sao lại cho mời nhỉ?”

Tống Hiến nói: “ Tướng quân, Tư đồ đại nhân là trọng thần trong triều. Thân cận với ông ta cũng không phải việc xấu, tướng quân mau đi đi.”

Thành Liêm cũng nói: “ Hiện nay mười tám lộ liên quân Quan Đông thế quân rất lớn. Lương châu, Quan Trung của Đồng thái sư lại bị Mã đồ phụ khuấy đảo loạn cả lên. Chiến sự kết cục ra sao vẫn còn khó nói trước. Tướng quân nên phóng tầm mắt ra xa một chút, tạo cho mình một đường lui. Mà Tư đồ đại nhân vốn nổi tiếng là người cơ mưu quyền biến tướng quân nên thân cận với ông ấy nhiều hơn một chút.”

Lữ Bố suy nghĩ một chút nói: “ Cũng được chuẩn bị ngựa cho bản tướng quân.”

...

Buổi trưa.

Trong phòng khách của phủ tư đồ. Vương Doãn đang thiết yến Lữ Bố lại có một đám ca nữ nhạc công bồi tiếp.

Rượu đã ba tuần, Vương Doãn đột nhiên vỗ tay ba tiếng lập tức có tiếng nhạc thánh thót truyền vào bên trong. Lữ Bố ngạc nhiên ngẩng đầu thì thấy đội ca múa đi vào. Một đội ca múa dung mạo thân hình như thiên tiên đi vào múa hát giúp vui. Lữ Bố vốn là con quý háo sắc thấy vậy hai mắt như loé sáng luôn miệng khen hay.

Vương Doãn khẽ mỉm cười, đôi mắt thoáng một nét lạnh lùng khó phát hiện ra.

Lữ Bố đang như mê như say thì tiếng thì tiếng nhạc chợt trở nên nhẹ nhàng mờ ảo tựa như một thiếu phụ phong tư tuyệt đại hiện ra với một tư thế mê người khiến cho trong lòng của Lữ Bố giống như có ngàn vạn kiến bò, chỉ hận là không thể kéo một thân thể mềm mại trước mắt vào lòng.

Đột nhiên trong lúc đó đám ca kỹ kia nghiêng người lui hết ra ngoài. Lữ Bố thấy đoàn ca múa lui ra ngoài hết đang cảm thấy thất vọng thì cả đám ca kỹ lại như bầy bướm bay trở lại. Lữ Bố đang giương mắt nhìn thì bỗng nhiên như bị sét đánh. Đôi mắt thoáng chốc trợn to thật lâu mà không dời mắt đi được.

Chỉ thấy ở giữa đám ca nữ kia đã có một mỹ nữ tuyệt sắc, dáng vẻ quyến rũ vô cùng khiến ai cũng không khỏi động tâm.

Vương Doãn ngồi bên cạnh lạnh lùng liếc Lữ Bố đang hoảng hốt như mất hồn nhìn Điều Thuyền chằm chằm không chớp mắt, khóe miệng không khỏi hiện tia cười lạnh, đưa tay vỗ nhẹ một tiếng. Đám ca nữ che chắn xung quanh Điều Thuyền rồi tất cả liền chia nhau lui ra chỉ còn lại mùi hương nhẹ nhàng vương vấn mãi trong phòng mãi không tan.

Lữ Bố ấp úng hỏi: “ Xin Tư đồ đại nhân cho hỏi, cô nương xinh đẹp vừa rồi là người thế nào trong phủ vậy?”

Vương Doãn vuốt râu cười nói: “ Chính là tiểu nữ.”

Lữ Bố liên tục xoa tay, vui vẻ nói: “ Không ngờ con gái của Tư đồ đại nhân lớn lên lại trở thành bậc quốc sắc thiên hương như vậy, thật khiến người ta mến mộ, không hiểu tiểu thư đã hứa hôn với ai chưa?”

Vương Doãn nói: “ Tiểu nữ vừa mới trưởng thành còn chưa hứa hôn với ai cả.”

“ Cái gì?” Lữ Bố càng vui vẻ nói: “ Nếu vậy thì tốt quá.”

Vương Doãn hỏi: “ Ý tướng quân là thế nào?”

“ A ..” Lữ Bố vội đứng dậy , cúi đầu xá Vương Doãn một cái, cao giọng nói: “ Bố tuy bất tài nhưng cũng mạo muội khẩn thiết xin đại nhân cho kết hôn với con gái của đại nhân, chẳng biết đại nhân có đồng ý hay không?”

Vương Doãn vui mừng nói: “ Tiểu nữ nếu có thể được tướng quân đoái thương có thể nói là tam sinh hữu hạnh.”

Lữ Bố hưng phấn không thôi nói: “ Nói vậy là đại nhân đã đồng ý hôn sự này rồi sao?”

Vương Doãn nói: “ Lão phu nếu nói không bằng lòng thì là quá kiêu ngạo rồi.”

“ Nếu như vậy, thì ngay ngày mai Bố sẽ sai người đem sính lễ đến ha ha ha ..” Lữ Bố cười lớn ba tiếng. Rồi như chợt nhớ ra điều gì liền vãi Vương Doãn cung kính nói: “ Nhạc phụ đại nhân ở trên xin nhận của tiểu tể một lạy.”

...

Đêm hôm đó.

Trong hậu viện của phủ thái sư.

Đồng Trác đang cùng Vương Doãn đi bộ tán gẫu. Mặc dù Đồng Trác quyền thế khuynh đảo trong triều, có quyền sinh sát với bá quan văn võ. Nhưng Vương Doãn lại là trọng thần trong triều hãn cũng muốn thu

phục nhân tâm. Đồng Trác xuất thân võ tướng biết rõ rằng dùng vũ lực có thể đoạt được thiên hạ nhưng không thể cai trị thiên hạ. Nếu muốn cai trị thiên hạ đều phải dựa vào những quan văn như Vương Doãn.

banh_xe

284. Chương 215 : Cái Chết Của Đồng Trác.

“ Tư đồ đại nhân sao lại có nhã hứng uống rượu cũng lão phu thế?”

“ Doãn nghe nói Thái sư vẫn còn chưa có người hầu hạ săn sóc nên mới tìm được một nàng ca nữ tuyệt sắc muốn dâng cho thái sư.”

Đồng Trác trong lòng vui mừng nhưng miệng lại từ chối nói: “ Điều này sao được.”

Vương Doãn cười nói: “ Nàng này không những quốc sắc thiên hương hơn nữa lại giỏi mị thuật có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm. Thái sư ngày ngày vất vả quốc sự nhưng cũng không nên thiếu niềm vui thú khuê phòng mới phải.”

Đồng Trác bị Vương Doãn uốn ba tấc lưỡi khiến kích thích, không nhịn được hỏi: “ Thật có một cô gái như vậy à?”

Vương Doãn nói: “ Nếu Thái sư thích hạ quan lập tức đưa vào phủ được không?”

Đồng Trác nói: “ Như vậy thật phiền cho Tư Đồ đại nhân quá ha ha.”

“ Nếu đã vậy, hạ quan xin tạm cáo lui .”

Vương Doãn vãi dài một cái rồi xoay người muốn đi thì lại bị Đồng Trác gọi lại dặn dò: “ Tư Đồ đại nhân lão phu còn lời muốn nói.”

Vương Doãn nói: “ Hạ quan xin rửa tai lắng nghe.”

Đồng Trác nói: “ Hãy mau chóng bán hết điền sản, trang viện đem đổi hết sang vàng bạc trang sức, mua sẵn xe cộ để chuẩn bị vận chuyển.”

Vương Doãn kinh hãi trong lòng ngạc nhiên hỏi: “ Thái sư, ... chuyện này là vì sao?”

Đồng Trác khoát tay nói: “ Tư đồ đại nhân không cần hỏi nhiều, cứ làm theo là được.”

Vương Doãn không dám chậm trễ ôm quyền đáp: “ Nếu vậy, hạ quan xin tuân lệnh.”

...

Ngày hôm sau.

Phủ của Lữ Bố giăng đèn kết hoa, gia đình ra vào tấp nập trang trí tân phòng, cả phủ đều vui vẻ.

Lữ Bố trên chiến trường mặc dù uy phong lẫm liệt, chém đầu đối phương cũng không nháy mắt. Nhưng với đàn bà mà mình yêu mến thì yêu thương vô cùng. Mặc dù chỉ là một tiểu thiếp nhưng Lữ Bố cũng không để cho Điêu Thuyền mỹ nhân phải buồn lòng, dùng nghi thức đón chánh thê để nghênh đón tân nương về nhà.

Chẳng những thế Lữ Bố còn gửi thiệp mời các đồng僚 có quan hệ tốt đến phủ uống rượu mừng.

Đồng Trác là nghĩa phụ của Lữ Bố, Lữ Bố có việc mừng tất nhiên không thể không mời Đồng Trác uống rượu mừng. Cho nên từ sáng sớm Lữ Bố đã chạy như điên đến phủ Thái sư. Lữ Bố là nghĩa tử của Đồng Trác, có thể đi lại trong phủ thái sư mà không ai ngăn trở gì. Gia binh thấy Lữ Bố tới cũng không ngăn cản cứ để mặc hắn tự nhiên đi vào.

Lữ Bố đang muốn đẩy cửa đi thẳng vào phòng ngủ thì chợt nghe từ trong có tiếng cười khanh khách của đàn bà xem với tiếng thở dốc nặng nhọc của Đồng Trác. Nghe được âm thanh này mặt Lữ Bố không khỏi thoáng nét mờ ám, thầm nghĩ nghĩa phụ quả thật là người già tâm không già. Mới sáng sớm mà đã làm chuyện xuân phong thế này.

Có cơ hội hiếm có, Lữ Bố tất nhiên cũng không dễ dàng bỏ qua liền rón rén tiến tới trước cửa, nhẹ nhàng đẩy khẽ một cái rồi đưa mắt nhìn qua khe cửa vào bên trong. Đầu tiên đập vào mắt hắn là quần áo vương vãi khắp nơi, có áo bào của Đồng Trác lại còn có yếm hồng của phụ nữ.

Lữ Bố đưa mắt nhìn sâu hơn vào trong phòng, cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh xuân mà hắn muốn nhìn.

Đồng Trác mập mạp như heo đang nằm ngửa trên giường gấm, một cô gái da trắng như tuyết đáng người thon thả như mèo đang quay lưng lại Lữ Bố. Hai chân thon dài trắng nõn đang kẹp ngang hông của Đồng Trác, nàng ta đang uốn éo vòng eo thon, cặp mông trắng bóc vừa to vừa quyến rũ đang ở trên người Đồng Trác nhấp nhô lên xuống.

Trong tiếng âm thanh khiến huyết mạch người khác phải sôi lên, Đồng Trác đột nhiên phát ra tiếng gầm nhẹ, xoay mình lật ngửa thân thể trắng nõn của người đàn bà kia xuống dưới. Cuối cùng Lữ Bố cũng thấy được một phần dung mạo của người đàn bà kia. Nhìn thoáng qua Lữ Bố thấy người đàn bà này quả là quốc sắc thiên hương, nhưng lại có chút quen mặt.

Để xác định xem mình đã gặp qua người này chưa nên Lữ Bố cố gắng nhìn kỹ lại.

Vừa nhìn rõ mặt, Lữ Bố thấy như bị trúng gió độc, thân thể run rẩy, sắc mặt xám xanh. Sau một khắc Lữ Bố đắm mạnh một cú lên cửa rồi xoay người bỏ đi luôn.

Đang trong lúc hưởng thụ mỹ nhân Đồng Trác bỗng nghe ngoài cửa có tiếng động thật lớn. Hắn lập tức hoảng sợ, hoàn toàn tương phản với thân mình mập mạp hắn nhanh nhẹn bật dậy đứng lên rút bảo kiếm ở đầu giường ra, nhảy xuống khỏi giường quát ra ngoài cửa: “ Ai ở ngoài cửa thế?”

Ngoài cửa im ắng không ai trả lời cả.

Đồng Trác hô liên ba câu thủy chung không ai lên tiếng liền xô cửa ra thì thấy cả hành lang cũng không có ai cả.

...

Phủ của Lữ Bố.

Tổng Hiến và Thành Liêm đang ở ngoài cửa chính đón tiếp đồng liêu đến đây uống rượu mừng chợt thấy Lữ Bố mặt xanh xám quay về. Tổng Hiến thấy sắc mặt Lữ Bố đầy giận dữ đang muốn hỏi thì Thành Liêm nhanh tay kéo lại khẽ nói: “ Tính tình của tướng quân người không phải không biết, lúc này muốn khuyên can hay nói gì chẳng phải muốn chết hay sao?”

Tổng Hiến “ A.” một tiếng, quay đầu lại nhìn lần nữa thì Lữ Bố đã đi như bay vào đại sảnh rồi.

Trong đại sảnh các quan văn võ đã đến không ít, họ đang túm năm tụm ba nói chuyện vui vẻ, chợt nghe có tiếng bước chân nặng nề vang lên. Mọi người vội quay lại nhìn thấy là Lữ Bố đã trở về. Tất cả đồng loạt tiến lên ôm quyền nói: “ Chúc mừng tướng quân vui vẻ nghênh đón mỹ nhân về phủ.”

Một cơn giận dữ không kiểm soát được từ trong lòng Lữ Bố bốc lên ngùn ngụt. Không kìm được cơn giận Lữ Bố vung tay bóp cổ một viên võ tướng đứng gần nhất. Bàn tay bóp mạnh một cái chợt có tiếng xương gãy răng rắc vang lên khắp sảnh. Viên võ tướng này đã bị Lữ Bố bóp gãy cổ, ngạt thở mà chết.

Mọi người thấy vậy đầu tiên là khiếp sợ, rồi đều lo lắng vội vàng không ngừng lùi về phía sau.

Lữ Bố ném thi thể viên võ tướng đó xuống đất, vung hai tay quát to: “ Cút. Tất cả đều cút hết cho ta!”

Cả một đám văn quan võ tướng kinh hoàng mà chạy ra. Chỉ trong chốc lát tất cả đều bỏ chạy sạch sẽ. Tổng Hiến và Thành Liêm cũng không có chút biểu hiện của người nhà binh cùng với đám tạp dịch trốn ở xa nhìn trộm vào. Không một ai dám tiến lại khuyên giải Lữ Bố một câu. Đại mặc cô lang đang giận dữ ai lại đến gần để nhận lấy tai họa chứ?

“ Người đâu.” Lữ Bố nắm chặt hai tay lớn tiếng quát to: “ Chuẩn bị ngựa cho bản tướng quân!”

“ Tuân .. tuân lệnh.”

Có tiếng gia đình căng thẳng run run đáp, rồi hắn chạy vội đi.

...

Phủ Tư đồ.

Thấy Lữ Bố mặc giáp trụ tay cầm Phương Thiên Họa Kích nổi giận ùng ùng đến. Hai tên vệ binh gác cửa phủ thấy Lữ Bố mặt mày hung hãn, đầy sát khí không khỏi cảnh giác, vung đao ngăn cản quát lên: “To gan, lại dám xông bừa vào phủ Tư đồ hử.”

“Hử?” Lữ Bố đôi mắt lộ sát cơ lớn tiếng quát: “Muốn chết sao?”

Chỉ một khắc, Phương Thiên Họa Kích rít gào. Hai tên vệ binh đáng thương còn chưa kịp vung đao lên đã bị chém ngang hông thành bốn mảnh. Lữ Bố chém chết hai tên vệ binh cũng không dừng lại thúc ngựa trực tiếp xông vào phủ Tư Đồ. Trong Phủ gia đình, nha dịch trông thấy Lữ Bố đầy sát khí như vậy không ai dám tiến lên ngăn cản cả.

Chỉ trong chớp lát Lữ Bố đã thúc ngựa xông thẳng vào thư phòng của Vương Doãn.

“Ầm!”

Cửa thư phòng mỏng manh đã bị Lữ Bố trong cơn tức giận chém một kích tan tành. Cửa bị phá xong Lữ Bố nhìn thấy Vương Doãn đang đứng đứng chính chính ngồi sau bàn sách, ánh mắt buồn bã, bình tĩnh nói: “Phụng Tiên tướng quân, lão phu chờ người đã lâu rồi, người cuối cùng cũng đã tới.”

Lữ Bố cầm ngang Phương thiên họa kích chĩa vào cổ họng Vương Doãn nghiêng rằng nói: “Vương Tư đồ, ngài đã hứa gả Thuyền nhi cho ta vì sao lại còn dâng nàng cho Đồng Thái sư?”

Vương Doãn bùi ngùi thở dài một tiếng, cúi thấp đầu giọng bình tĩnh nói: “Lão phu then với tướng quân xin nhận lấy cái chết, Phụng Tiên tướng quân xin hãy ra tay đi.”

Lữ Bố cau mày nói: “Chẳng lẽ cho rằng ta không giết nổi ông sao?”

Vương Doãn nghiêm mặt nói: “Tướng quân võ nghệ thiên hạ vô địch có thể lấy đầu thượng tướng trong đám vạn quan như lấy đồ trong túi sao lại không giết được lão phu chứ.”

“Hãy ..”

Lữ Bố quát lên một tiếng lớn, Phương thiên Họa Kích vung lên đang muốn không quản tất cả đâm chết Vương Doãn ngay lập tức, thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng kêu lo lắng: “Phụng Tiên tướng quân chậm đã, không thể ra tay được!”

Lữ Bố quay phắt đầu lại thì thấy Thái Ung đang chạy vội từ cửa vào liền quát lên: “Thái Ung ông muốn chết hay sao?”

Thái Ung nói: “Việc của Điều Thuyền tiểu thư hạ quan biết rõ ngọn nguồn. Việc này không thể trách Tư đồ đại nhân được. Việc này thật ra là vạn bất đắc dĩ thôi.”

“Cái gì?” Lữ Bố có nén lửa giận, cau mày quát: “Thật là bất đắc dĩ sao? Thị lang đại nhân từ từ nói xem nào.”

...

Phủ Thái sư.

Lý Nho vội vàng đến gặp Đồng Trác.

Không kịp rào đón gì cả, Lý Nho hỏi luôn: “Chúa công, Nho nghe nói Phụng Tiên tướng quân muốn cưới con gái của Tư đồ đại nhân nhưng hình như Tư đồ đại nhân lại đem cô ấy dâng cho chúa công làm thiếp, có việc này không?”

Đồng Trác cau mày nói: “Lão phu cũng nghe phong thanh thấy nói Lữ Bố ý vào quyền thế của lão phu hoành hành khắp nơi. Vô tình thấy được nhan sắc thiên kiều bá mỵ của con gái Tư đồ đại nhân mới nổi tà ý. Ép nhận sinh lễ muốn bắt cô ấy về làm thiếp. Nhưng mà Tư đồ đại nhân cũng không đồng ý, hôm nay đã gả cho lão phu rồi.”

“ Ui cha.” Lý Nho vỗ tay nói: “ Trên đời này thiếu gì mỹ nữ, chúa công cần gì phải vì con gái của Tư Đồ đại nhân mà gây mất hòa khí với Phụng Tiên tướng quân chứ?”

“ Mất hòa khí, không cần quan tâm.” Đồng Trác không đồng ý nói: “ Lữ Bố muốn tranh giành đàn bà với ta sao?”

Lý Nho nói: “ Nếu Phụng tiên tướng quân thích con gái của Tư đồ đại nhân chúa công sao không đem cô ấy gả cho Phụng Tiên tướng quân, như vậy lại có thể thu phục được nhân tâm.”

“ Nhường lại cô gái của ta?” Đồng Trác đưa mắt lạnh lẽo nhìn Lý Nho âm thanh khó chịu nói: “ Văn Tu nếu bảo người giao thiệp yêu của người cho Lữ Bố người có đồng ý không?”

“ A ..” Lý Nho hít sau một hơi nhỏ giọng nói: “ Chúa công, nên lấy đại cục làm trọng.”

Đồng Trác đưa tay ngăn Lý Nho lãnh đạm nói: “ Văn Tu không cần khuyên nữa, nếu không còn chuyện gì nữa Lão phu phải đi nghỉ đây. Không tiễn ..”

Lý Nho thở dài, im lặng rút lui.

...

Ban đêm, trong phủ Tư đồ.

Lữ Bố đang ngồi uống rượu giải sầu. Qua một lúc, Vương Doãn, Thái Ung giải thích, Lữ Bố đã tin. Trút toàn bộ oán hận lên đầu Đồng Trác. Chỉ trong một đêm Đồng Trác trong lòng Lữ Bố đã từ nghĩa phụ đáng kính trở thành kẻ thù cướp vợ.

Vương Doãn giọng đều đều khuyên nhủ: “ Tướng quân chẳng lẽ còn chưa cảm thấy cuộc sống nhờ vả người khác thế này đã quá đủ rồi hay sao?”

” Bình!”

Một tiếng động lớn vang lên, Lữ Bố nặng nề nện một đấm xuống bàn khiến cho rượu và đồ nhắm trên bàn rơi cả xuống đất. Thường nghe nói thù giết cha mẹ và hận đoạt thê tử là mối thù bất công tái thiên thật đúng với tình cảnh của Lữ Bố hiện tại.

Thật đáng hận.

“ Lão tặc Đồng Trác, ta và người thề không đội trời chung!” Lữ Bố nghiến răng nói: “ Một ngày nào đó ta phải băm thây lão làm vụn mảnh.”

Không thể nghi ngờ gì nữa, Lữ Bố là kẻ vô tình bạc nghĩa chỉ đối với mỹ nữ là ngoại lệ !!!

Vương Doãn nói: “ Tướng quân muốn giết lão tặc Đồng Trác cần gì phải chờ đến một ngày nào đó. Lúc này chẳng phải đang có một cơ hội rất thích hợp hay sao.”

“ Hả?” Lữ Bố nghiêm trang nói: “ Xin được chỉ giáo?”

Vương Doãn nói: “ Thủ hạ dưới trướng lão tặc Đồng Trác tuy rằng có hơn mười vạn tinh binh Lương châu, chiến tướng cũng có mấy trăm viên nhưng hầu hết đều theo Lý Thôi, Quách Dĩ, Phần Trù, Trương Tế đóng ở bên ngoài. Lúc này đóng tại Lạc Dương và vùng phụ cận có hai vạn quân phần lớn đóng tại cửa đông thành. Bên trong thành chỉ có ba ngàn thiết kỵ.”

banh_xe

215 : Cái chết của Đồng Trác.2

“ Nhưng .. ba ngàn kỵ binh kia lại là ba ngàn thiết kỵ tinh nhuệ nhất của quân Lương châu.” Lữ Bố cau mày nghiến răng nói: “ Không có một vạn đại quân chỉ sợ là khó đánh tan được đội thiết kỵ kia. Lão tặc Đồng Trác có đội Hồ lang chi sư kia bảo vệ có thể nói là vững vàng như dựa vào núi Thái Sơn. Bất kỳ ai vọng động đều là tìm cái chết mà thôi.”

Vương Doãn âm hiểm nói: “ Tướng quân chẳng lẽ đã quên thân phận của mình rồi sao?”

“ Hả?” Lữ Bố ngạc nhiên hỏi: “ Thân phận của ta là sao?”

“ Đúng vậy.” Vương Doãn nói: “ Tướng quân chính là nghĩa tử của lão tặc Đồng Trác sao không giả mạo lệnh của lão tặc để điều đội thiết kỵ kia ra khỏi thành? Sau đó ngài cho người mai phục đao phủ trên kim điện chờ khi lão tặc Đồng Trác vào triều thì đổ phục binh ra loạn đao phân thây hẳn chẳng phải như vậy là diệt trừ được lão tặc hay sao.”

Lữ Bố nói: “ Đồng lão tặc nếu chết đi ba ngàn thiết kỵ cùng với đại quân Lương châu đang đóng ở ngoài thành tất nhiên sẽ tấn công Lạc Dương. Trong thành không có quân phòng thủ tất bọn ta sẽ phải chết không nghi ngờ gì nữa, kể này không ổn, không ổn.”

“ Tướng quân yên tâm, trong thành Lạc Dương không phải là không có quân phòng thủ.” Vương Doãn nghiêm trang nói: “ Chỉ cần tướng quân có thể điều ba ngàn thiết kỵ ra khỏi thành. Lão phu có thể chắc chắn mười phần là bọn chúng không thể quay về thành được nữa. Cho dù Đồng Trác có mười vạn thiết kỵ tấn công đi chăng nữa thì Lạc Dương vẫn vững như bàn thạch.”

Thái Ung cũng nói: “ Tướng quân có thể lệnh cho thuộc hạ cũ của mình là Trương Liêu mở cửa Hồ Lao quan dẫn mười tám lộ liên quân Quan Đông vào Lạc Dương tất đám thuộc hạ Tây Lương của Đồng Trác sẽ tan vỡ, đại bại tháo chạy. Mối nguy cơ của Lạc Dương không đánh cũng tự tan.”

“ A ..” Lữ Bố gãi cằm nghiêm túc nói: “ Như vậy có thể đỡ lo rồi.”

“ Tướng quân, mau hạ quyết tâm đi!” Vương Doãn rốt cục cũng đưa ra mỗi nhử cuối cùng, đột nhiên nói: “ Lão phu đã xin được ý chỉ của Thái hậu, chỉ cần tướng quân có thể hạ quyết tâm diệt trừ được quốc tặc Đồng Trác lúc đó tướng quân sẽ chính là trụ cột của Hán thất có công lớn nhất từ trước đến nay. Triều đình sẽ sắc phong cho tướng quân làm Phiêu kỵ tướng quân, Võ Hươu hầu, phong làm thái tử thái phó.”

“ Hả?” Lữ Bố nghe vậy lập tức hai mắt sáng ngời liên tục xoa tay nói: “ Tốt quá, vậy cứ làm theo như hai vị đại nhân nói.”

...

Hồ Lao quan, trong bóng đêm âm u.

Mặt dù sắp đến lúc bình minh, hơn nửa quân Lương châu và Quan Đông đã có hiệp nghị bí mật đình chiến, nhưng với trọng trách là người trấn thủ quan ải Trương Liêu vẫn không dám lơ là, hẳn lại rời trại đi tuần đêm.

Sau trận đánh trước cửa quan, Trương Liêu đã nổi danh thiên hạ, trong lòng tướng sĩ Tịnh châu hẳn đã là người có địa vị đứng đầu chỉ kém có Lữ Bố. Thấy Trương Liêu đi tuần đêm các lính tuần đêm vội vàng đứng dậy nhìn về phía Trương Liêu, ánh mắt cực kỳ sùng kính, hâm mộ.

Trương Liêu triệu tập đám tướng sĩ canh gác đang muốn nói: “ Miễn lễ.” thì đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập chợt có tiếng gọi to phá tan màn đêm tĩnh mịch: “ Báo ..”

“ Hả?”

Trương Liêu cau mày quay đầu lại, chỉ trong chốc lát tên truyền lệnh binh nọ đã vội vã chạy đến rồi đi lên cửa quan.

“ Tướng quân, Phụng Tiên tướng quân có tin gấp cho ngài.”

Bên cạnh đều là các tướng sĩ Tịnh châu cùng vào sinh ra tử với nhau, Trương Liêu không chút do dự quát: “ Nói đi.”

Truyền lệnh binh nói: “ Tướng quân có lệnh, lập tức mở cửa quan cho quân Quan Đông qua!”

“ Cái gì?” Trương Liêu nghe vậy kinh hãi. Một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần quay lại nhìn các tướng sĩ cũng có ánh mắt đầy nghi hoặc quát to: “ Được rồi, mở cửa quan ra.”

...

Ngày hôm sau.

Trước khi vào triều, Lữ Bố đặc biệt đến bái kiến Đồng Trác.

Vừa gặp mặt Lữ Bố đã nói: “ Nghĩa phụ, đại quân sắp xuất chinh. Kinh thành Lạc Dương dân chúng giàu có, không thiếu những nhà đại phú chắc chắn họ có rất nhiều kỳ trân dị bảo. Nếu để lại thì lợi cho lũ liên quân Quan Đông quá chi bằng để hài nhi dẫn ba ngàn kỵ binh tinh nhuệ ra khỏi Lạc Dương cướp khắp kinh thành đem số kỳ trân dị bảo đó về cho nghĩa phụ hưởng dụng.”

Đồng Trác vui vẻ nói: “ Thật là con ngoan, Phụng Tiên mau đi đi.”

Lữ Bố cúi đầu cung kính nói: “ Nếu vậy xin nghĩa phụ cấp cho con Hổ phù.”

Đồng Trác không nghi ngờ gì cả lập tức móc Hổ phù bằng đồng ra cho Lữ Bố.

Lữ Bố nhận lấy Hổ phù xoay người đi. Trước khi ra khỏi cửa hắn dừng lại một chút khước miệng khề nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí.

Đồng Trác cũng không phải chủ quan mà giao ba ngàn quân tinh nhuệ đó cho Lữ Bố. Ba ngàn quân tinh nhuệ này đều là quân Lương châu thân tín của Đồng Trác. Cho dù Lữ Bố có mưu đồ bất chính gì thì bọn chúng cũng không đi theo Lữ Bố phản lại Đồng Trác.

...

Đại doanh của Tào Tháo, cách Hồ Lao quan năm mươi dặm về hướng đông.

Tào Tháo vui vẻ đi ra ngoài đại trường, đưa mắt nhìn ra xa. Thì thấy cách đó không xa có một đoàn người đang vội vàng đi đến. Tào Tháo luôn miệng cười nói: “ Văn Nhượng (tên chữ của Tuân Úc), Công Đạt (tên chữ của Tuân Du), Nguyên Nhượng, Diệu Tài, còn có Tử Hiếu, Tử Liêm nữa ha ha ha ..”

Hạ Hầu Đôn bước dài đi như bay đến trước mặt Tào Tháo hưng phấn vung nắm đấm lên nói: “ Cứ lo là không đến kịp, cuối cùng cũng tới kịp lúc, Mạnh Đức, Lão tặc Đồng Trác hẳn còn chưa chết đấy chứ?”

Tào Tháo cười nói: “ Nguyên Nhượng cứ yên tâm, cuộc chiến với Đồng Trác còn lâu mới kết thúc.”

Hai người đang nói chuyện thì Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng ba người cũng chạy đến trước mặt Tào Tháo đứng thành một hàng dài theo một tiểu tướng trẻ tuổi đó là Tào Thuần em ruột của Tào Nhân, năm này mới mười tám tuổi, lớn lên đã cực kỳ uy vũ anh tuấn. Bốn tướng cùng ôm quyền kêu lên: “ Mạt tướng tham kiến chúa công.”

Tào Tháo vui vẻ nói: “ Mau mau miễn lễ.”

Tuân Úc, Tuân Du đi cuối cùng, tới trước mặt Tào Tháo. Tuân Úc dẫn theo một văn sĩ trẻ tuổi mặc chiếc áo xanh cũ kỹ nhưng được giặt giũ sạch sẽ, dáng điệu cử chỉ tiêu sái, nho nhã, khiến người vừa gặp đã cảm mến.

Tuân Úc, Tuân Du chưa kịp hành lễ Tào Tháo đã hỏi: “ Văn Nhượng, vị tiên sinh này là ai?”

Tuân Úc cười nói: “ Chúa công, Vị tiên sinh này họ Quách tên Gia, tự là Phụng Hiếu người Đình Xuyên là bạn của tại hạ.”

Tuân Du cũng nói: “ Quách Phụng Hiếu tuy chưa từng ra làm quan nhưng có tài như Quản Trọng, Nhạc Nghị khi xưa vậy.”

Tuân Du vừa dứt lời, Quách Gia liền lạnh nhạt đáp: “ Công Đạt huynh quá khen rồi, Gia này ngu dốt sao dám sánh với các bậc tiên hiền, thật xấu hổ.”

Tuân Úc nói: “ Chúa công, vì sao bên ngoài Hồ Lao quan không có tiếng chiến đấu, chém giết.”

Tào Tháo nói: “ Văn Nhượng không biết rồi.”

Dứt lời Tào Tháo đem chuyện Mã Dục đánh lén Lương châu, Trường An, Đồng Trác lo sợ căn cơ ở phía sau bị cắt đứt, mười tám lộ liên quân quan Đông không muốn thấy Mã Dục ngồi làm ngư ông đắc lợi liền giả vờ giảng hòa với quân Đồng Trác, nghĩ sẽ nhân lúc đại quân của Đồng Trác quay về Quan Trung sẽ thừa cơ tấn công Lạc Dương, chỉ một trận là giải quyết hoàn toàn quân Đồng Trác.

Tào Tháo vừa nói dứt lời, Quách Gia liền lạnh nhạt nói: “ Trúng kế rồi.” Tuân Du, Tào Tháo nghe vậy đồng thời chấn động, chợt thất sắc nói: “ Chẳng lẽ Đồng Trác có ý muốn bắt thiên tử đi đến Quan Trung?”

Quách Gia nói: “ Đồng Trác nếu đã bắt thiên tử đi theo chỉ sợ rằng ngay cả dân chúng Hà Nội, Hà Đông, Hoàng Nông, Hà Nam cũng bị dồn đi Quan Trung hết. Mười tám lộ chư hầu muốn đứng cách bờ nhìn lửa cháy, đợi khi Đồng Trác và Mã Dực giết nhau đến lưỡng bại câu thương mới xuất quân lúc đó chỉ sợ chỉ chiếm được một tòa thành bỏ hoang và ngàn dặm đất trống mà thôi.”

“ Cái này ..”

Tào Tháo sắc mặt biến hóa không ngừng không biết đang nghĩ việc gì thì đột nhiên ngoài doanh trại có tiếng vỗ ngựa dồn dập. Mọi người vội vàng quay lại thì thấy một tên kỵ binh trên tay cầm lệnh kỳ của mình chủ quân Quan Đông Viên Thiệu phi đến, hất ngời trên lưng ngựa nói: “ Minh chủ có lệnh các trấn chư hầu lập tức khởi binh không được sơ suất ..”

“ Người khoan đi đã.” Tào Tháo vội kêu lên: “ Vì sao lại đột nhiên khởi binh?”

Truyền lệnh binh thúc ngựa không quay đầu lại hét: “ Tướng trấn thủ Hổ Lao quan là Trương Liêu đã mở cửa quan đầu hàng rồi!”

“ A?” Tào Tháo ấp úng nói: “ Trương Liêu mở cửa quan đầu hàng?”

Quách Gia đảo mắt nghĩ ngợi một chút chợt nói: “ Người tính không bằng trời tính, ngày chết của Đồng Trác đến rồi.”

Tào Tháo càng kinh hoàng hỏi: “ Tiên sinh sao lại nói như vậy?”

Quách Gia nói: “ Thiên hạ đều biết rằng thủ hạ của lão tặc Đồng Trác có hai phe cánh lớn là nhóm xuất thân Lương châu và nhóm xuất thân Tịnh châu. Nay tướng trấn thủ Hổ Lao quan là Trương Liêu cũng là tướng tâm phúc của chủ tướng quân Tịnh châu Lữ Bố đột nhiên mở cửa quan ra hàng chỉ có thể nói lên một vấn đề chính là hai phe Lương châu và Tịnh châu đã hoàn toàn trở mặt với nhau. Lữ Bố muốn giết Đồng Trác rồi.”

Tào Tháo thật lâu không nói câu nào. Một lúc sau mới bùi ngùi nói: “ Phụng Hiếu tài thật ngang quỷ thần.”

...

Lạc Dương, điện Đức Dương.

Chính tiếng chuông vang lên âm âm như vang động cả trời xanh.

Đồng Trác đi trước, Dương Bư, Chu Hoán và lũ thân tín đi phía sau, một đám gian nịnh chậm rãi đi lên thêm ngọc. Đang lúc muốn vào kim điện thì Đồng Trác chợt thấy hoa mắt. Một bóng người hùng vĩ đột nhiên đi ra. Hắn đưa mắt nhìn lên thì thấy nghĩa tử của hắn Lữ Bố đang cầm Phương Thiên Họa Kích trợn mắt nhìn.

“ Phụng .. Tiên?” Đồng Trác còn chưa ý thức được giờ chết đã điểm kinh ngạc nói: “ Ta đã phái con đi ra ngoài thành Lạc Dương cướp bóc kỳ trấn dị bảo, vì sao vẫn còn ở điện Kim Loan này?”

“ Nghịch tặc!” Lữ Bố trợn mắt mắng: “ Ai là nghĩa tử của ngươi, đừng nói hươu nói vượn.”

“ A ..” Đồng Trác ngạc nhiên nói: “ Sao lại như vậy?”

“ Nghịch tặc, giờ chết của ngươi đã điểm rồi.”

Lữ Bố không nói thêm lời nào, hét lớn vung Phương Thiên Họa Kích đâm Đồng Trác. Đồng Trác bất ngờ không tránh kịp bị đâm xuyên qua cái bụng mập mạp, máu tươi chảy ra như suối. Đồng Trác hai tay nắm chặt Họa Kích của Lữ Bố nghiêng răng nói: “ Lữ Bố, lão phu đãi ngươi không bạc sao lại giết ta.”

“ Ngươi chết đi.”

Lữ Bố quát to một tiếng, Phương Thiên Họa Kích hất mạnh một cái, thân thể mập mạp nặng bốn trăm cân của Đồng Trác bị hất bay lên. Lữ Bố thu Phương Thiên Họa Kích lại, không đợi Đồng Trác rơi xuống đất Họa Kích chém ngang một nhát qua cổ Đồng Trác. Máu bắn ra tung tóe đầu lâu của Đồng Trác rơi bịch xuống đất.

Thái úy Dương Bưu, Địa hồng lư Chu Hoán đã bị dọa đến sắc mặt xám như tro, ngơ ngẩn không biết phản ứng ra sao.

Trong tiếng bước chân hỗn độn, Tư đồ Vương Doãn, Thị trung Thái Ung, Thượng thư Lư Thực, Tư không lưu Hoảng cùng văn võ bá quan từ điện Đức Dương xuất hiện. Vương Doãn bước ra trước đại điện, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám Dương Bưu cùng dư đảng của Đồng Trác lớn tiếng quát: “ Ta phụng chiếu diệt phản tặc, người đâu mau bắt hết bọn loạn thần tặc tử này lại.”

Kim ngô vệ đã chuẩn bị từ trước đẩy đám Dương Bưu ngã xuống đất.

Thái Ung nói với Vương Doãn: “ Tư Đồ đại nhân hiện chúng ta tuy giết được Đồng Trác, nhưng vẫn chưa diệt được tay chân của hắn, hãy mau cho người báo tin cho Mẫn Cống đại nhân huy động quân Hà Nam đến bảo vệ Lạc Dương. Phụng Tiên tướng quân mang mấy trăm quân đến nhà Đồng Trác chém hết cả nhà hắn để tránh hậu họa, an ủi lòng dân.”

“ Ừm.” Vương Doãn uy nghiêm nói: “ Lữ Bố đâu?”

Lữ Bố hiện ngang tiến lên trước một bước cao giọng nói: “ Có mặt tướng.”

“ Mau dẫn ba trăm tinh binh đến nhà Đồng lão tặc chém hết già trẻ nhà hắn không tha một ai.”

banh_xe

285. Chương 216 Loạn Lạc Kinh Hoàng

“ Tuân lệnh!”

Lữ Bố hiện ngang ôm quyền nhận lệnh đi.

...

Tháng bảy năm Kiến An thứ nhất đời Hán Hiến đế, Đồng Trác theo kế của Lý Nho khẩn cấp trở về Quan Trung, âm thầm định cho di chuyển hơn hai trăm vạn dân chúng bốn quận Ti Đãi về Quan Trung nhằm tạm tránh thế mạnh của liên quân Quan Đông. Tuy nhiên thế sự khó lường, Đồng Trác chưa kịp thực hiện kế hoạch kia thì Vương Doãn đã phát động liên hoàn kế trước.

Đồng Trác chủ quan không đề phòng nên chết dưới tay bộ hạ thân tín là Lữ Bố.

...

Cửa đông Lạc Dương, đại doanh của quân Lương châu.

Lý Nho đang ở trong doanh trại thống kê lương thảo, trang bị, thuận tiện xem có kỳ trân dị bảo nào không thì chiêm là của riêng. Đột nhiên nghe thấy ngoài trường có tiếng ngựa hí, người hét, hình như có một đội quân kỵ khá đông đang tiến vào đại doanh. Lý Nho vội ra khỏi trường xem thì nhìn thấy gia tướng thân tín của Đồng Trác là Đồng Ngoạn đi đến.

“ Ồ.” Lý Nho kinh ngạc hỏi: “ Đồng Ngoạn tướng quân sao không ở trong thành bảo vệ cho sự an toàn của chúa công lại đến đại doanh ở cửa đông này làm gì?”

Đồng Ngoạn đáp: “ Chúa công có lệnh sai mặt tướng dẫn ba ngàn thiết kỵ đến đây, chẳng lẽ quân sư không biết?”

“ Lệnh của chúa công?” Lý Nho suy nghĩ một chút rồi hỏi: “ Có hồ phù không?”

“ Tất nhiên là có.”

Đồng Ngoạn lên tiếng, rút từ trong ngực hồ phù trình trọng đưa ra. Lý Nho mặc dù trong lòng kinh ngạc nhưng khi nhìn thấy hồ phù cũng hết nghi ngờ. tiếp tục thống kê Lương thảo trang bị trong doanh trại. Cho tới lúc hoàng hôn mới có gia binh của Đồng Trác cải trang thành dân chúng may mắn trốn ra khỏi thành đến doanh trại phía đông thành báo tin cho Lý Nho.

Lý Nho đang tiện tay lục lọi các thứ đồ cổ, đang lúc thích thú ngắm nghía chợt có tiểu giáo xông vào đại tướng vội kêu lên: “ Quân sư, đại sự hỏng mất rồi, không hay rồi.”

“Hoảng cái gì! ?” Lý Nho ngẩng đầu cau mày không vui nói: “ Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Giáo vội kêu lên: “ Nghịch tặc Lữ Bố đã thông đồng với Vương Doãn phát động binh biến. Chúa công đã chết trong tay Lữ Bố rồi Dương Bư, Chu Hoán và mấy vị đại nhân cũng đã bị hại rồi. Hiện nay Hà Nam Mẫn Công đã điều quân Hà Nam khống chế nội thành Lạc Dương. Trong thành Lạc Dương đang lùng bắt giết gia quyến của các vị tướng quân, đại nhân.

“ Người nói cái gì?”

Lý Nho quát to một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm suýt nữa bất tỉnh ngã lăn ra đất.

Lý Nho không đau lòng trước cái chết của Đồng Trác, mà lão đau lòng hơn cả là già trẻ cả nhà lão, cả tiểu thiếp Dương thị còn có con trai chưa đầy tháng của lão nữa. Bây giờ xảy ra binh biến trong thành Lạc Dương chỉ sợ là không ai có thể thoát được. Nghĩ đến nỗi đau này Lý Nho thấy tim như bị dao cắt, chán nản ngã ngồi trên mặt đất.

“ Quân sư ..” Tên tiểu giáo cũng đang bàng hoàng không tự chủ được run giọng hỏi: “ Chúa công đã chết, bây giờ phải làm sao?”

“ Còn có thể làm sao bây giờ, dĩ nhiên là xông vào Lạc Dương giết cả thành báo thù cho chúa công!”

Lý Nho chưa kịp trả lời thì ngoài tướng đột nhiên vang lên tiếng hét thê lương.

Lý Nho trong lòng đột nhiên ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Mặc dù Lý Nho đang ở vị trí quân sư cao quý bình thường rất được binh sĩ Lương châu coi trọng. Nhưng đó chỉ vì dựa vào thể diện của Đồng Trác. Binh sĩ Lương châu kính trọng Lý Nho thực tế vì kính trọng Đồng Trác, cái đó với tiếng nói và năng lực của Lý Nho không có chút quan hệ nào. Lý Nho đột nhiên ý thức được nếu Đồng Trác không tồn tại nữa thì hắn cũng không đủ sức để bắt một tên lính Lương châu bình thường nghe lệnh làm việc được.

Lý Nho hoàn toàn không nghi ngờ rằng nếu hiện tại hắn đứng ra phản đối việc tấn công Lạc Dương thì Đồng Ngoạn và đám võ tướng Lương châu đang đằng đằng sát khí kia lập tức sẽ chém hắn thành ngàn mảnh.

Đây chính là sự thật tàn khốc trong quân đội.

Lý Nho mặc dù rất giỏi nhưng hắn chỉ là quân sư. Chức trách của quân sư không phải là thống lĩnh toàn quân là phụ giúp cho thống soái, chỉ huy. Nay Đồng Trác đã chết thì chức trách phụ tá thống soái của Lý Nho cũng kết thúc. Các tướng lĩnh cấp dưới sẽ không chịu ở dưới tướng Lý Nho. Hiện Lý Nho nói gì cũng không ai thèm nghe.

Đồng Ngoạn chỉ là một tên đội trưởng thân binh nho nhỏ trước đây trước mặt Lý Nho không dám có ý kiến gì nay cũng không thèm để mắt đến Lý Nho đủ để thấy rõ vấn đề này. Chỉ trong chốc lát Đồng Ngoạn đã bắt đầu cho quân chuẩn bị tấn công thành Lạc Dương nhiệm nhiên làm chỉ huy toàn bộ quân ngoài thành.

Sâu trong nội tâm Lý Nho muốn phản đối tấn công Lạc Dương.

Chưa nói đến việc Lạc Dương thành trì chắc chắn. Khó mà nói trước là có thể tấn công được hay không. Nếu như Vương Doãn và Lữ Bố dám phát động binh biến thì chắc chắn là đã có chuẩn bị thì mới ra tay. Lý Nho lo lắng nhất là Vương Doãn sẽ cho mở cửa Hồ Lao quan cho mười tám lộ liên quân Quan Đông tiến vào. Mà tướng giữ Hồ Lao quan lại chính là Trương Liêu là đại tướng tâm phúc của Lữ Bố.

Nghĩ đến đây, Lý Nho rung mình một cái không dám nghĩ tiếp nữa.

Trong thời điểm khẩn cấp này, các tướng lĩnh Lương châu sáng suốt nhất là nhanh chóng trở về Quan Trung nhân lúc Mã đồ phu còn chưa đứng vững dựa vào ưu thế binh lực đánh đuổi Mã đồ phu khỏi Quan Trung. Sau đó nghênh đón công tử Hoàng về thừa kế nghiệp lớn của chúa công. (Lý Nho còn chưa biết Đồng Hoàng đã bị giết.)

Nếu làm được như vậy thì thế mạnh của tập đoàn quân Lương châu sẽ không bị mất vì vẫn giữ được căn bản. Càng không vì bất đồng nội bộ mà chia rẽ hơn nữa vẫn còn giữ được ngàn dặm Quan Trung và Lương châu. Chỉ không đến mấy năm nữa quân Lương châu phục hồi trở lại, lại có thể đông tiến phân cao thấp với liên quân Quan Đông.

Nhưng mà đây chỉ là ý nghĩ của Lý Nho.

Bởi vì Đổng Ngạc chỉ là một đội trưởng thân binh mà không phải là một viên tướng túc trí đa mưu.

Lý Nho không hi vọng gì nói lý lẽ với đám Đổng Ngạc được. Bởi vì trong mắt tên lỗ mãng này chỉ biết có báo thù cho Đổng Trác, nói lý lẽ với bọn chúng chỉ là gây đàn tai trâu! Lý Nho chỉ là bất đắc dĩ, bởi vì hắn không làm thế nào có thể ngăn cản Đổng Ngạc hiện đã trở thành thủ lĩnh của hai vạn đại quân Lương châu và cũng không làm thế nào có thể ngăn được hành động tự sát của đám quân tinh nhuệ kia được.

Lúc này tấn công Lạc Dương có khác gì tự sát đâu?

Chỉ trong chốc lát, Đổng Ngạc đã chỉ huy hai vạn đại quân nhổ trại trung trùng kéo đến chân thành Lạc Dương. Đưa mắt nhìn hơn hai vạn quân Lương châu tinh nhuệ dần khuất sau đám bụi bay mù trời. Lý Nho không khỏi chán nản thở dài quay nhìn xung quanh thì thấy bên cạnh mình mấy trăm thân binh chỉ còn có hơn mười người trên mặt không khỏi nhếch miệng cười khổ.

“Quân sư, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Một thân binh tiến lên hỏi: “Chúng ta cũng đi Lạc Dương chứ?”

“Tấn công Lạc Dương? Chỉ có chết mà thôi!” Lý Nho lạnh lùng lắc đầu sau đó ra lệnh cho hơn mười thân binh trước mặt: “Các người chia nhau lập tức báo tin binh biến ở Lạc Dương cho Lý Thôi, Quách Dĩ, Trương Tể, Dương Phụng, Triệu Sầm. Năm vị tướng quân đều là tâm phúc của chúa công chắc là có thể thấy rõ thế cục lúc này để họ nhanh chóng dẫn quân rút đến Hàm Cốc quan.”

Tên thân binh hỏi: “Quân sư có đi cùng chúng tôi hay không?”

Lý Nho đáp: “Ta sẽ đến Hàm Cốc quan trước giúp Phàn Trù tướng quân đánh với “Tảng đá ngáng đường” Cao Thuận. Cao Thuận là đại tướng dưới trướng Mã đồ phu rất giỏi dùng binh, rất khó đối phó. Nếu như không tìm được biện pháp diệt trừ “Tảng đá ngáng đường” này thì mười vạn đại quân Lương châu sẽ tiến thoái lưỡng nan, chịu cảnh bị tiêu diệt toàn quân.”

...

Hàm Cốc quan.

Phàn Trù dẫn theo Trương Tú, Thôi Liệt đi tuần trên tường quan ải. Từ trên tường quan ải hùng vĩ nhìn ra bên ngoài chỉ thấy xung quanh yên lặng không thấy bóng dáng quân của Mã Dục.

Phàn Trù gọi tiểu giáo có trách nhiệm canh giữ tại địch lâu đến trước mặt rồi hỏi: “Mấy ngày nay, quân địch có hành động gì không?”

“Chúng cũng không có hành động gì đặc biệt cả.” Tiểu giáo đáp: “Hoàn toàn không thấy bóng dáng bọn chúng.”

“Thật à? Đột nhiên liên tục mấy ngày này không có gì đặc biệt sao?” Phàn Trù cau mày suy nghĩ chốc lát, đưa mắt nhìn Trương Tú, Thôi Liệt ở bên cạnh nói: “Chẳng lẽ Cao Thuận tự biết không có hi vọng chiếm được cửa quan nên đã rút binh rồi? Hai vị tướng quân, ta có nên phái một đội tinh binh đi thám thính truy kích thử hay không?”

“Cao Thuận chính là đại tướng hàng đầu của Mã đồ phu, không phải chỉ có hư danh, không nên khinh thường.” Thôi Liệt nói: “Chúa công cử tướng quân đến để củng cố phòng thủ chờ viện quân, mặt tướng cho rằng không nên tùy tiện xuất quân, để tránh bị thương vong vô ích.”

“Đúng, Thôi Liệt tướng quân nói thật có lý.” Phàn Trù cũng đồng ý, nói: “Truyền lệnh, các quân sĩ thủ quan gia tăng cảnh giác đề phòng quân địch đánh lên. Đợi khi chúa công dẫn đại quân đến lúc đó sẽ tính sổ với quân giặc.”

Lúc này Phàn Trù còn không biết cách đó mấy trăm dặm tại Lạc Dương đã xảy ra biến động lớn, Đổng Trác thủ lĩnh tập đoàn quân phiệt Lương châu đã bị giết.

...

Cách Hàm Cốc quan năm mươi dặm về phía tây.

Trên một ngọn núi nhỏ vô danh, Cao Thuận đang suy tính.

Xung quanh có các thuộc hạ và binh lính hộ vệ Cao Thuận đứng ở trên núi nhìn xuống, chỉ thấy con đường thẳng tắp hai bên núi non trùng điệp, mây mù lớp lớp, địa thế cực kì hiểm yếu. Nếu ở trong cốc xây một cửa quan thì cũng chưa chắc đã kém Hàm Cốc quan.

“ Chính là nơi này!” Cao Thuận vung tay, rồi quay lại nói với truyền lệnh binh: “ Truyền lệnh toàn quân hạ trại trong cốc. Đầu tiên dựng trại bằng gỗ sau đó đẽo đá làm tường xây một quan ải ở đây. Nếu đã không cách nào công phá được Hàm Cốc quan bản tướng quân sẽ xây thêm một Hàm Cốc quan khác ở đây. Bằng cách này ta có thể chặn không để cho mười vạn đại quân của Đồng Trác ra đến quan ngoại.

” Tuân lệnh.”

Truyền lệnh binh nhận lệnh đi ngay.

...

Lương châu, quận Vũ Uy.

Trong trung quân đại tướng của Mã Dục, Giả Hủ cùng Phương Duyệt, Từ Hoảng cùng đi vào, ôm quyền nói với Mã Dục: “ Hủ (mặt tướng) tham kiến chúa công.”

“ Mau mau miễn lễ.” Mã Dục thở phào một cái phất tay nói: “ Văn Hòa, Nguyên Thường (tên chữ của Phương Duyệt), Công Minh các người đã tới. Hồ kỵ của Tây Vực không phải đồ chơi. Nếu các người không kịp thời quay lại thì chỉ có thể đến nhật xác bản tướng quân thôi.”

“ Chúa công quá lời rồi.” Giả Hủ lạnh nhạt cười một tiếng nói: “ Chỉ là mấy vạn Hồ kỵ làm nên trò chống gì chứ.”

“ Không, Hồ kỵ Tây Vực không tầm thường đâu.” Mã Dục đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn lên nói: “ Nếu không phải có thái thú Vũ Uy Phó đại nhân cùng các huyện xung quanh dốc sức cầm cự chỉ bằng ba ngàn Ô Hoàn lang kỵ đúng là không địch nổi Hồ kỵ Tây Vực.”

“ Có việc này sao?” Giả Hủ nghiêm túc nói: “ Hồ kỵ Tây Vực trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ nhỉ?”

Giả Hủ nghi ngờ cũng phải, xưa nay ba mươi sáu nước Tây Vực bị người Hung Nô, Tiên Ti đánh đến không dám chống lại chút nào mà phải dựa quân đội đại Hán lại có thể chế ngự không để người Hung Nô, Tiên Ti xâm phạm. Trong mắt người Hán thì Hồ kỵ của ba mươi sáu nước Tây Vực chỉ là loại bỏ đi.

“ Cái lợi hại nhất không phải là Hồ kỵ mà là chiến mã Tây Vực!” Mã Dục hai tay vỗ lên án, mắt lộ vẻ tham lam. Phấn khích nói: “ Ngựa rất tốt! Khỏe hơn ngựa của người Tiên Ti, Hung nô nhiều lắm. Chiến mã của Sơn Đan quân mã trường so với chiến mã Tây Vực cũng kém hơn rất nhiều.”

Cú Đột không nhịn được cũng chen vào một câu: “ Chiến mã tây Vực tuy sức bền không bằng ngựa Hung Nô nhưng tải trọng và tốc độ lại hơn nhiều lắm. Mỗi có cuộc chiến theo kiểu rượt đuổi bọn Hồ kỵ Tây Vực này luôn có thể đuổi theo chúng ta nhưng lại không sợ cách cưỡi ngựa bắn cung của chúng ta. Mặt tướng và ba ngàn lang kỵ suất nữa thì bỏ xác tại quận Vũ Uy.”

banh_xe

216 Loạn lạc kinh hoàng 2

Cú Đột vừa dứt lời thì ngoài trường đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm giống như sóng lớn đang từ chân trời cuộn cuộn tràn đến. Chỉ một khắc sau ngoài đại doanh của Mã Dục cũng vang lên tiếng tù hiệu. Các quân quốc binh đang ở trong doanh trại nghỉ ngơi nhanh chóng chạy ra đeo cung cầm thương ra hàng rào doanh trại tập hợp.

Đứng khuất trong doanh trại Ô hoàn lang kỵ cũng khẩn trương lên gựa sẵn sàng xuất kích.

Mã Duyệt có sự bảo vệ của Giả Hủ, Phương Duyệt, Từ Hoảng cùng hơn mười tám tiểu giáo quân Hán và bách phu trưởng Ô Hoàn tiến lên cửa trại. Hồ kỵ Tây Vực đã kéo đến trước doanh trại, bụi đất bay mù mịt, vô số chiến mã to lớn đang dong ruổi trên khu đất trống trước đại doanh.

Đột nhiên một con ngựa trắng như tuyết từ trong đội hình Hồ kỵ chạy ra phía trước trận.

Trên lưng ngựa có một Hồ nữ tay cầm ngân thương, đầu đội mũ giáp hình mặt quỷ. Những phần mặt mũi, da thịt lộ ra đều trắng như ngọc, mịn màng mê người. Bộ áp bào trắng và nhuuyến giáp khiến thân thể mềm mại của Hồ nữ lộ ra càng đẹp hơn. Con ngựa nàng ta cười cũng trắng đẹp như vậy, bước chạy nhẹ nhàng thanh thoát.

“Thật là ngựa hay.” Mã Duyệt nhìn chằm chằm vào Hồ nữ đang đi lại phía trước cảm khái nói: “Cưỡi lên thì nhất định sẽ rất thoải mái.”

“Ồ ..” Giả Hủ liên tục gật đầu, đôi mắt thoáng một tia mờ ám, tán dương theo: “Dáng như sương mai, trắng như bạch ngọc, eo nhỏ hông lớn đúng là ngựa hay tuyệt vời, chúa công thật tinh tường.”

“A, cái này ..”

Mã Duyệt á khẩu, lấy làm khó nghĩ.

...

Lạc Dương lúc này đã trở thành một tòa thành hỗn loạn.

Vương Doãn nắm được quyền hành nhưng vẫn không thể khống chế được tình hình. Vương Doãn hy vọng quá nhiều vào năng lực của Hà Nam Mẫn Cống, sai lầm khi nghĩ rằng chỉ với ba ngàn quân Hà Nam có thể gánh vác được trách nhiệm bảo vệ Lạc Dương. Hơn nữa vẫn quên mất việc thủ hạ của Đồng Trác là Dương Bư, Chu Hoán ở Lạc Dương thế lực hình thành từ rất lâu.

Trong vấn đề này, Vương Doãn so với Mã Duyệt thua kém rất nhiều.

Khi tám trăm lưu khấu hoành hành ở Trung Nguyên thì mỗi khi công chiếm một tòa thành lập tức đem các nhà giàu có thế lực trong thành diệt hết. Dùng thiết quân luật khống chế toàn thành, bất kỳ ai không tuân theo lệnh đều giết hết. Làm như vậy mặc dù là tàn nhẫn, đầm máu nhưng lại có thể tiêu diệt triệt để mầm họa!

Sau khi Mã đồ phu được phong làm đại Hán trung lang tướng, tám trăm lưu khấu cũng trở thành quan quân đại Hán nhưng cái truyền thống này vẫn được bảo lưu. Trước đây không lâu lúc chiếm được Trường An, Cao Thuần cũng dùng biện pháp sắt đá này ra tay giết sạch các gia tộc có thế lực trong thành.

Sau đó Cao Thuần dẫn khinh kỵ binh tấn công Hàm Cốc quan chỉ để lại tám trăm tinh binh đóng ở Trường An tuy nhiên vẫn vững vàng yên ổn như Thái sơn.

...

Trong lúc Lữ Bố dẫn ba trăm gia binh đến phủ Thái sư Đồng Trác, đoạt được Điêu Thuyền như mong muốn thì tin Đồng Trác bị giết, Dương Bư, Chu Hoán bị bắt trên điện lan truyền khắp thành Lạc Dương. Các gia binh, thân tín trong phủ Dương Bư, Chu Hoán nghe tin này chưa đến một canh giờ đã tập trung được hơn một ngàn người. Lại có rất nhiều tên du thủ du thực vô công rồi nghề nhân cơ hội này làm loạn. Tất cả tập trung lại thành một đám hơn hai ngàn loạn quân xông lại hoàng cung.

Dọc đường không ngừng có lưu manh, loạn dân ra nhập đến khi đến cửa cung đã tập hợp được đến hơn năm ngàn người.

Ban đầu khi phế Thiếu đế lập Hiến đế thì Đồng Trác vì muốn khống chế hoàn toàn trong cung nên đã giảm Kim Ngô vệ từ ba ngàn xuống ba trăm người. Mà ba trăm người này phần lớn lại là người già yếu.

Nếu đem đám người này mà đem ra chiến trường thì không thể chịu được một đòn.

Đám ba trăm Kim ngô vệ vừa tập hợp vội vã này nhanh chóng bị loạn quân chém giết hết sạch. Vương Doãn Lưu Hoảng, Thái Ung, Lư Thực thấy sự việc không ổn một mặt cho đóng cửa cung một mặt sai người

khẩn cấp gọi Lữ Bố, nhưng Lữ Bố và thủ hạ dưới quyền cũng chỉ có ba trăm gia binh, tuy giỏi võ nghệ nhưng không thể chống lại được số loạn dân đông đảo hơn rất nhiều.

Hơn nữa đây là một đám loạn quân hỗn tạp. Hoàn toàn không phải là một tổ chức quân chính quy được tổ chức nghiêm chỉnh.

Nếu như là quân chính quy, Lữ Bố còn có thể xông vào trong trận của quân địch giết chết chủ tướng làm nhụt nhuệ khí của quân địch nhưng đây là một đám loạn quân không có người chỉ huy nào cả. Mà lại là một đám dân chúng bạo loạn chỉ cùng mục đích (tất nhiên là xông vào hoàng cung cướp đoạt đồ quý của hoàng gia) nên tụ tập chém giết lung tung.

Bất đắc dĩ nên Vương Doãn đành phải gọi Hà Nam Mẫn Công dẫn ba ngàn quân Hà Nam đến hoàng cung hộ giá.

Năng lực của Mẫn Công cũng bình thường nhưng luyện quân không kém. Ba ngàn quân Hà Nam chẳng những được huấn luyện nghiêm chỉnh mà trang bị cũng đầy đủ lại có cả năm trăm cung thủ. Vương Doãn sợ dĩ dấm cho phát động binh biến là nhân địch thiên hạ đang đại loạn nhưng một nguyên nhân nữa là Mẫn Công với ba ngàn quân ở Hà Nam khiến cho hắn có thêm can đảm.

Nhận được cấp báo của Vương Doãn, Mẫn Công lưu lại một nửa binh mã giữ cửa thành còn một nửa lập tức đến cấm cung. Sau một phen ác chiến năm ngàn loạn quân đã nhanh chóng bị quân Hà Nam được huấn luyện nghiêm chỉnh đánh tan.

Nhưng đúng lúc đó, hai vạn đại quân Lương châu đóng ở cửa đông lại kéo đến dưới chân thành Lạc Dương. Cuối cùng Mẫn Công cũng chỉ đánh tan rải được loạn quân còn đám loạn quân thoát được còn sót lại chia làm mười nhóm nhỏ điên cuồng cướp bóc trong thành.

Quân Hà Nam phòng thủ cho Lạc Dương vốn dĩ là không đủ binh lực, lại phải chia quân giữ giữ cửa vừa phải chia quân để phòng quân phản loạn trong thành đánh lên đã rất mệt mỏi. Nếu cửa đông của Lạc Dương nhanh chóng thất thủ khi cửa đông của Lạc Dương âm ỉ mở ra, hai vạn kỵ binh Lương châu mãnh liệt xông vào cũng là lúc tại họa thực sự xảy ra.

Hai vạn kỵ binh Lương châu kia tràn đầy căm hận xông vào, trong đầu họ chỉ có một ý niệm điên cuồng chính là giết chóc và giết chóc mà thôi, tắm máu Lạc Dương gà chó cũng không tha! Sau khi cửa thành bị phá cho dù là loạn quân hay quân thủ thành, là binh dân hay dân bạo loạn, không phân biệt nam phụ lão ấu chẳng phân biệt giàu nghèo, chẳng biết là người hay súc vật chỉ con gì có thể đi lại hít thở là giết cho bằng sạch!

Chém giết đến đỏ cả mắt, quân Tây Lương không những giết người cướp của mà còn điên cuồng đốt toàn thành. Đông đô phồn hoa được xây dựng trong suốt hai trăm năm qua bị phá hủy chỉ trong một ngày! Mà nguyên nhân của thảm họa này không ai khác chính là tư đồ Vương Doãn, Thái Ung, Lưu Hoảng, Lưu Thực cùng đám quan lại đang có mặt trong cấm cung ngày hôm nay.

Cửa chính của cấm cung đã bị phá Đổng Ngạc và ba ngàn thiết kỵ tinh nhuệ đã tấn công liên tiếp. Quân số của quân Hà Nam càng ngày càng ít đi, ngay cả kiêu dũng thiện chiến như Lữ Bố cũng bị mấy vết thương nhẹ nếu không có viện quân đến kịp thời thì việc thất thủ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

...

Điện Đức Dương.

Năm nay Hán Hiến đế mới có tám tuổi đang đùa chơi cùng đám hoạn quan. Mặc dù là đương kim thiên tử nhưng hắn vẫn còn là một đứa trẻ, trong đầu óc non nớt của hắn chưa có ý niệm gì về trách nhiệm với quốc gia gì cả. Còn Hà thái hậu cùng với đám phi tần chỉ biết trốn trong một góc cung điện khóc thầm.

Vương Doãn, Lưu Hoảng cùng các đại thần đều ở nguyên trong điện, ánh mắt âm ỉ. Tình hình hiện tại đã hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Vương Doãn. Vương Doãn luôn tự phụ mình là kẻ đa mưu túc trí nhưng trước tình thế này cũng không có cách nào xoay chuyển được tình hình. Sâu thẳm trong lòng hắn vẫn trông chờ vào một sự may mắn đó là mười tám lộ liên quân Quan Đông có thể nhanh chóng đến Lạc Dương kịp lúc để chấm dứt tai họa này.

Tuy nhiên liệu mười tám lộ liên quân Quan Đông có đến Lạc Dương kịp hay không?

” Đông đông đông ~~ ”

Có tiếng bước chân nặng nề vội vã vang lên, ngoài điện một bóng người hiện ra. Thân hình to lớn của Lữ Bố tiến nhanh vào điện, Hán Hiến đế cùng tất cả các đại thần đều tập trung nhìn vào Lữ Bố. Chỉ thấy mặt Lữ Bố đỏ bừng, chiến bào cũng đỏ máu có cả của hắn nhưng của binh sĩ Lương châu còn nhiều hơn.

Trên vai Lữ Bố còn cắm hai mũi lang nha tiễn, đuôi tên đang nhẹ nhàng rung động.

Ngực Lữ Bố đang phập phồng gấp gáp, có thể làm cho Lữ Bố mạnh nhất ba quân một mỗi như vậy đủ để nói rõ quân Lương châu tấn công cầm cung mãnh liệt như thế nào.

” Đỉnh!”

Lữ Bố chống mạnh Phương Thiên Họa Kích trên nên kim điện ngẩng đầu nhìn gương mặt thần thờ của Vương Doãn lớn tiếng lớn: “ Quân Lương châu tấn công quá mạnh mẽ, quân Hà Nam của Mẫn Cống đại nhân sắp không chống đỡ nổi rồi. Việc quân khẩn cấp chớ vị đại nhân nhanh chóng bảo vệ thiên tử theo mặt tướng đột phá vòng vây.”

“ Quân Quan Đông thế nào?” Trong mắt Vương Doãn thoáng một tia hy vọng cuối cùng: “ Có tin tức gì của quân Quan Đông hay không?”

Lữ Bố âm trầm lắc đầu nói: “ Chưa thấy gì!”

“ Ài ..” Vương Doãn thờ dài thườn thượt cười khổ nói: “ Lúc này trong thành Lạc Dương đều là bọn phản loạn Lương châu nên phá vây như thế nào?”

“ Các vị đại nhân yên tâm.” Lữ Bố nắm chặt Phương Thiên Họa Kích trong tay lạnh lùng nói: “ Chỉ cần có mặt tướng quyết không để bọn hạ bị tổn hại một cọng tóc!”

” Tướng quân ~~ tướng quân!”

Lữ Bố vừa dứt lời, đột nhiên ngoài kim điện vang lên tiếng kêu lớn của Thành Liêm.

Nghe tiếng kêu của Thành Liêm, Lữ Bố không khỏi thất vọng. Thành Liêm và Tống Hiến được Lữ Bố giao cho ở lại hỗ trợ Mẫn Cống chống cự với loạn quân Lương châu nay lại đột nhiên xuất hiện tại kim điện giọng nói vội vàng chẳng lẽ là cửa chính của cấm cung đã bị quân phản loạn Lương châu công phá rồi?

Chỉ trong chớp lát thân hình cao lớn của Thành Liêm đã hiện ra ngoài kim điện.

“ Thành Liêm.” Lữ Bố quát lên: “ Cửa chính đã bị công phá rồi phải không?”

“ A. Cửa chính?” Thành Liêm nghe vậy sững người chợt lắc đầu nói: “ Chưa.”

“ Vậy người đến điện Đức Dương này làm gì?” Lữ Bố quát: “Bỏ công việc phong thủ, chẳng lẽ không biết quân pháp vô tình hay sao?”

“ Không.” Thành Liêm vội kêu lên: “ Là tướng quân Trương Liêu đã dẫn quân trở về rồi.”

“ Hả!” Lữ Bố trầm giọng quát lên người nói sao? Trương Liêu à?” “ Vâng!” Thành Liêm hét lớn: “ Trương Liêu đã trở về dẫn tám ngàn tinh binh Tịnh châu đang hỗn chiến cùng loạn quân Lương châu ngoài cửa cung.”

” Hô ~~ ”

Vững vàng như Lữ Bố nghe được tin này cũng không ngăn nổi thở hắt một hơi, có tám ngàn tinh binh Tịnh châu của Trương Liêu tuy rằng không thể văn hồi cục diện loạn lạc của thành Lạc Dương nhưng ít nhất cũng có thể bảo vệ được cho cấm cung. Một chút sau, cơn đau đớn kịch liệt từ trên vai xuất hiện khiến Lữ Bố phải cau mày, bực bội “ Hừ.” một tiếng.

“ Ha ha ha ...” Vương Doãn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn. Vừa cười nước mắt lão vừa chảy ra, cất tiếng khóc nói: “ Trời không diệt Đại Hán rồi, trời đã không diệt Đại Hán rồi, hu hu hu ...”

“ Được cứu rồi, bọn hạ được cứu rồi.”

Lưu Hoảng, Thái Ung cũng ríu rít vui mừng.

...

Ngoài điện Đức Dương.

Trương Liêu cùng tám ngàn tinh binh Tịnh châu vào thời điểm nguy cấp nhất đã kịp thời kéo đến. Không chút do dự lập tức nhằm quân Lương châu đang ở cửa cung tấn công quyết liệt. Quân Lương châu và quân Tịnh châu đều là tinh binh trong thiên hạ, sức chiến đấu tương đương nhau, điểm khác nhau duy nhất là khả năng cầm quân của tướng chỉ huy.

Chủ tướng quân Tịnh châu là Trương Liêu mặc dù trẻ tuổi nhưng có thể coi là dày dặn kinh nghiệm chiến trường, Lữ Bố dẫn quân Tịnh châu kịch chiến với Mã đồ phu ở Dã ngư độ càng khiến vị tướng trẻ tuổi này có thêm nhiều kinh nghiệm. Cùng với võ nghệ tăng cao, tài năng cầm quân của Trương Liêu cũng dần dần bắt đầu lợi hại hơn.

216 Loạn lạc kinh hoàng (3)

Mà chủ tướng quân Lương châu là Đổng Ngạc chỉ là một đội trưởng thân binh làm sao có thể sánh nổi với Trương Liêu?

Trương Liêu rất nhanh chóng phát hiện được quân Lương châu rất hỗn loạn đều tự tác chiến căn bản các binh chủng hoàn toàn không phối hợp với nhau. Mặc Cống có thể bảo vệ được cửa chính của cấm cung khá lâu không phải vì quân Hà Nam quá tinh nhuệ mà vì quân Lương châu thiếu đi sự chỉ huy hữu hiệu. Nếu như thay bằng một viên tướng có kinh nghiệm chiến trận thì chỉ sợ không đến nửa canh giờ quân Lương châu đã tiến vào trong cấm cung rồi.

Sau khi phát hiện được nhược điểm của quân Lương châu Trương Liêu mới bắt đầu điều binh khiển tướng. Đầu tiên chia cắt đám kỵ binh của loạn quân Lương châu sau đó dùng trọng giáp bộ binh hình thành vòng vây cuối cùng dùng cung thủ bắn chết. Chưa đến nửa canh giờ trước cửa chính của cấm cung sáu ngàn loạn quân Lương châu đã bị quân Tịnh châu tiêu diệt hoàn toàn.

Mặc dù Trương Liêu kịp thời kéo đến bảo vệ cấm cung nhưng vẫn không thể nào giữ được kinh thành phồn hoa gần hai vạn loạn quân Lương châu như một đám châu chấu làm loạn trong thành Lạc Dương, gặp người giết người, nhìn thấy đàn bà xinh đẹp và tài sản giá trị liền cướp lấy, thấy nhà cửa liền đốt cháy.

Nhưng sự may mắn của hai vạn loạn quân Lương châu cũng chỉ đến vậy, thành Lạc Dương bốc cháy bùng bùng sẽ rất nhanh tiêu diệt cho phút cuối đời của bọn họ vì Viên Thiệu cùng mười tám lộ liên quân Quang đông đã dẫn khinh kỵ binh tiên phong kéo đến vây chặt xung quanh thành Lạc Dương.

Sự thật đã chứng minh sự tính toán của Lý Nho là chính xác. Quay lại Lạc Dương chém giết báo thù chỉ là tự tìm đường chết.

...

Quận Hà Nội.

Trung quân đại tướng của Quách Dĩ.

Nghe thân binh của Lý Nho báo cáo xong Quách Dĩ cả kinh đứng bật dậy ấp úng nói: “ Người nói cái gì? Chúa công người người ... người đã bị hại rồi sao ?”

Tên thân binh ảm đạm gật đầu.

Quách Dĩ vội hỏi: “ Quân sư đâu? Quân sư hiện nay ở đâu ?”

Thân binh đáp: “ Quân sư đã đi đến Hàm cốc quan trước rồi.”

“ Hai vạn đại quân đóng ở cửa đông Lạc Dương và ba ngàn thiết kỵ tinh nhuệ của chúa công đâu rồi?”

“ Đều quay lại tấn công Lạc Dương rồi.”

“ A? Quay lại tấn công Lạc Dương à!” Quách Dĩ ấp úng nói: “ Tại sao quân sư không ngăn cản bọn họ?”

Thân binh nói: “ Đồng Ngạc hoàn toàn không nghe lời khuyên của quân sư một mực đi tấn công Lạc Dương.”

“ Ai...” Quách Dĩ thở dài một tiếng buồn rầu nói: “ Hai vạn đại quân đã xong cả rồi.”

Quách Dĩ vừa dứt lời hai tên đại tướng dưới trướng vội hỏi: “ Tướng quân chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

“ Làm sao bây giờ à? Còn có thể làm thế nào nữa!” Quách Dĩ đột nhiên nhếch môi cười lạnh độc ác nói: “ Báo cho các anh em thả sức đi đốt, giết, cướp bóc, thiêu hủy tất cả nhà cửa trừ đàn bà trẻ còn lại không phân biệt nam phụ lão ấu giết sạch cho ta, tất cả vàng bạc của cải cướp đoạt bằng hết! Quân Lương châu chúng ta không chiếm được thì cũng đừng hòng để lại cho quân Quan Đông .”

“ Tuân lệnh!”

Hai viên đại tướng nhận lệnh dẫn quân đi.

...

Tháng bảy năm Kiến An thứ nhất, thời Hán Hiến Đế. Cùng với việc Đồng Trác bị giết, mười vạn đại quân Lương châu trấn giữ các quận vùng Ti Đãi đã lâm vào tình trạng “ Quân long vô thủ ”, tình hình hết sức hỗn loạn. Tình hình hỗn loạn đó cuối cùng biến thành tai họa binh đao nổi tiếng trong lịch sử. Trong đợt tai họa này hơn mười vạn nhà cửa bị thiêu hủy khiến trăm vạn dân chúng không còn nhà cửa.

Bốn quận thuộc Ti Đãi bị loạn quân Lương châu cướp bóc sạch sẽ. Mười tám lộ liên quân Quan Đông cuối cùng mặc dù đánh vào đến Lạc Dương nhưng còn lại cho bọn họ chỉ là một tòa thành. Lạc Dương đã trở nên hoang tàn và hơn hai trăm vạn dân không nhà cửa không lương thực đang cần được cứu trợ.

Vừa mới trải qua một đợt ương lớn triều đình nhà Hán hoàn toàn không đủ sức để cứu cho hai trăm vạn nạn dân kia chỉ đành để mặc cho họ tự sinh tự diệt, chỉ sau mấy tháng mỗi ngày đều có hơn ngàn dân chúng chết đói sau đó lại dẫn đến dịch bệnh lan tràn cho đến tháng giêng năm Kiến An thứ hai cảnh tượng thảm thiết của bốn quận vùng Ti Đãi chỉ có thể được miêu tả “ Xương trắng đầy đồng ngàn dặm không có tiếng gà gáy”.

Kinh đô Lạc Dương vốn phồn thịnh một thời không còn nữa dân cư trong thành từ mười vạn người giờ còn không đến ba vạn. Sau này Lưu Bị muốn tìm một ít dân phu tới sửa chữa hoàng cung nhưng cũng không tìm đủ có thể thấy được tai nạn năm Kiến An thứ nhất thê thảm như thế nào.

Lạc Dương

Dưới sự tấn công mạnh mẽ của mười tám lộ liên quân Quan Đông , hai vạn loạn quân Lương châu trong thành nhanh chóng bị tiêu diệt. Sau khi tấn công tiêu diệt loạn quân Lương châu, một mặt Viên Thiệu ra lệnh cho các đạo quân Quan Đông dập tắt hỏa hoạn trong thành, một mặt hấn dẫn đầu mười tám chư hầu tới điện Đức Dương kiến giá. Bây giờ điều Viên Thiệu lo lắng nhất là không biết Thiên Tử có còn ở trong cung hay không?

Trung lang tướng Lưu Bị giục ngựa trà trộn trong đó, hấn quay nhìn tả hữu hai bên, chỉ thấy tinh kỳ của các lộ chư hầu tràn đầy đường phố, bay phướn phất, gần như làm tắc nghẽn cả ngã tư . Nhìn thấy cảnh này, tâm trạng Lưu Bị đột nhiên phấn chấn, hấn khẽ nhếch mép cười một nụ cười quỷ dị “Cơ hội rất cuộc đã tới”.

Trong tiếng ngựa hí, tiếng người ồn ào, các lộ chư hầu trùng trùng điệp điệp tiến tới ngoài cung cấm. Một viên tuyệt thế mãnh tướng từ trong cửa cung giục ngựa tiến ra. Mọi người vội nhìn thì ra đó là Lữ Bố hiển thị thân oai ở Hồ Lao quan lần trước. Lữ Bố nghiêm cương chiến mã, hoành kích, phía sau hấn Trương Liêu, Thành Liêm, Tống Hiến ba viên kiện tướng xếp thành hàng chữ nhất, phía sau ba viên kiện tướng tinh kỳ, cờ quạt như mây, mấy ngàn tinh binh Tịnh Châu đang lập đội hình nghiêm chỉnh chờ đợi.

Các chư hầu Quan Đông vội vàng ghì cương ngựa dừng lại, Viên Thiệu ngồi trên lưng ngựa, trầm giọng quát: “ Lữ Bố, ngươi định làm gì?”

Lữ Bố hừ lên một tiếng, hoàn toàn không thèm để ý tới Viên Thiệu. Viên Thiệu đang định nổi giận thì quân Tịnh Châu giạt ra hai bên để lộ một lối đi ở giữa. Vương Doãn cầm đầu các đại thần trong triều bước

ra, đứng trước cửa cung nhìn các lộ chư hầu nói: "Hoàng thượng có chỉ, các vị đại nhân vào cung kiến giá. Giáp sĩ đi cùng không được vào cung".

Viên Thiệu chờ khi các lộ chư hầu xuống ngựa hết hấn cũng vội vàng xuống ngựa, quỳ xuống mặt đất, cung kính đáp: "Thần lĩnh chỉ tạ ơn".

Sau khi hô ba lần thánh thượng vạn tuế, tạ hồng ân của hoàng thượng, Viên Thiệu đứng dậy, hấn quay người dặn dò mưu sĩ tâm phúc giám sát nghiêm ngặt hành động của binh lính Tịnh Châu. Nếu chúng có bất kỳ hành động nhỏ nào, lập tức chỉ huy binh lính tấn công vào cung cấm. Sau khi dặn dò xong mọi người mới tụ tập lại đợi Vương Doãn dẫn đường thẳng tới điện Đức Dương gặp Thiên Tử.

Sau khi tới điện Đức Dương, Viên Thiệu và các chư hầu lại quỳ xuống, khấu đầu chín lần, ba lần hô vạn tuế.

"Bệ hạ! Bệ hạ ơi ...".

Sau khi các lộ chư hầu hành lễ vừa mới đứng lên. Trên đại điện lập tức vang lên một tiếng khóc xé lòng. Văn võ bá quan vội quay đầu nhìn thì thấy từ giữa mười tám lộ chư hầu một người vội vàng chạy ra, tiến lên mấy bước rồi quỳ rạp xuống. Hơn nữa người đó còn dập đầu thành thịch xuống đất.

"Thần hộ giá tới muộn làm bệ hạ sợ hãi. Thần tội đáng muôn chết. Tội đáng muôn chết ...".

Mười tám lộ chư hầu vội chăm chú nhìn, thì ra đó là Trung lang tướng Lưu Bị người đã đi theo Từ Châu Thứ sử Đào Khiêm tới đây thảo phạt Đổng Trác, cần vương. Văn Lưu Bị không đủ tư cách diện kiến Thánh thượng nhưng không biết sao hấn ta có thể trà trộn vào đây? Lúc này Lưu Bị đang khóc lóc thảm thiết, đáng vẻ vô cùng thống khổ, trên trán hấn máu chảy toé ra.

Nhìn tình cảnh này người nghe hay nhìn thấy cũng phải thương tâm rơi lệ.

Ngồi sau bức rèm chấp chính, Hà thái hậu nghe thấy Lưu Bị khóc lóc như vậy, bà ta lập tức nhớ lại thời điểm khi Tiên đế băng hà. Hoàng Đế mới tức vị gặp muôn vàn đắng cay, cũng không khỏi cảm thấy đau buồn, bi ai, bà ta bật khóc sau rèm. Sau khi Thái hậu bật khóc, các hoạn quan hầu hạ trong Kim điện sao dám chậm trễ cũng khóc lóc theo. Rất nhiều đại thần cũng cảm động rơi lệ, sụt sùi khóc.

Ngay lập tức trên Kim điện xuất hiện một cảnh tượng than khóc ai oán.

Rồi ngay sau đó có một thái giám bước ra từ sau rèm nói: "Thái hậu có chỉ, đại nhân hãy đứng dậy nói".

Lưu Bị không dám chậm trễ hấn vội vã dùng ống tay áo lau nước mắt rồi dùng gối lê bước lên trước.

Viên Thiệu thấy Thái Hậu chẳng nhòm ngó gì tới mình chủ chư hầu Quan Đông là hấn, lại gia tăng ân sủng với một Trung lang tướng nhỏ nhoi, trong lòng không khỏi tức giận. Hấn khề hừ nhẹ một tiếng. Tiếng hừ nhẹ buồn bực này cũng làm Vương Doãn chú ý. Vương Doãn vốn là người giỏi dùng các trò thủ đoạn, mánh khoé thấy sắc mặt Viên Thiệu hơi giận dữ như thế trong lòng ông ta liền khề chấn động.

Lưu Bị quỳ gối dưới Kim điện, đầu hấn cúi dập xuống đất, mông chống lên, cung kính nói: "Từ Châu Trung lang tướng Lưu Bị cung thỉnh Bệ hạ, Thái hậu thánh cung mạnh khoẻ".

Từ sau rèm vang lên một giọng nói quỵến rũ: "Ái khanh bình thân".

"Tạ ơn bệ hạ, tạ ơn Thái hậu".

Lưu Bị lại một lần nữa dập đầu tạ ơn rồi đứng dậy.

Từ sau rèm Hà Thái hậu lên tiếng hỏi: "Ái khanh họ Lưu, có phải là dòng dõi Hoàng Thát không?"

Không thể trách Hà Thái hậu hỏi như vậy lúc này Đại Hán suy vong, không ổn định. Dù triều đình văn võ bá quan đông đảo nhưng không có ai có thể đảm nhiệm trọng trách. Bây giờ mười tám lộ quân Quan Đông cần vương thảo phạt quốc tặc Đổng Trác, dùng chiêu bài trợ giúp nhà Đại Hán nhưng kỳ thực tình hình bên trong rất tế nhị.

Hà Thái hậu nghĩ bản thân mình là cô nhi quả phụ, đau khổ không nơi nương tựa cũng là chuyện hợp tình hợp lý khi bà ta muốn tìm thấy chỗ dựa từ trong đám mười tám lộ quân Quan Đông.

Thế nhưng điều Hà Thái hậu hỏi làm Lưu Bị vô cùng vui mừng. Không biết người này làm cách nào biết được gia thế của Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng, hẳn một mực nhận mình là dòng dõi Hán thất. Thế nhưng hào kiệt các nơi không chịu phục tùng hẳn, căn bản không để cái mác ” Dòng dõi Hán thất” của hẳn vào mắt.

Dù Lưu Bị có tức giận nhưng hẳn không thể làm gì khác.

Bởi vì thân phận của hẳn không được triều đình thừa nhận. Khi Hà Thái hậu hỏi như thế giống như một đặc ân to lớn từ trên trời rơi xuống, muốn chính thức công nhận ” Dòng dõi Hán thất” của Lưu Bị.

Tuy rằng trong lòng Lưu Bị tươi như hoa nở nhưng hẳn vẫn làm ra vẻ mặt đau khổ, hẳn cung kính đáp: ” Hồi bẩm Thái hậu, thần vốn là dòng dõi Trung Sơn Tĩnh Vương, tổ phụ Lưu Hoàng từng làm huyện lệnh Phạm huyện Đông quận”.

Hà Thái hậu nghe vậy vui mừng nói: ” Người đâu, hãy tới phòng gia phả hoàng thất, tra ra phả hệ của Lưu Bị đại nhân”.

” Tuân chỉ”.

Hai tên hoạn quan lĩnh chỉ rời đi, chỉ trong chốc lát có hơn mười tên hoạn quan mang tới mấy cái rương đựng gia phả Đế thất sau đó chúng tra cứu ngay trên điện. Tất cả văn võ bá quan cùng mười tám lộ chư hầu đứng như những kẻ khờ tới nửa ngày tới giữa trưa. Loay hoay nửa ngày, mồ hôi đầm đìa lũ hoạn quan mới tra ra phả hệ của Lưu Bị.

Hiếu Cảnh Hoàng đế sinh ra mười bốn Hoàng tử.

Hoàng tử thứ bảy là Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng. Thắng sinh ra Thành Đình Hầu Lưu Trinh. Trinh sinh ra Phái Hầu Lưu Ngang. Ngang sinh ra Chương Hầu Lưu Lộc. Lộc sinh ra Thuỷ Hầu Lưu Luyến. Luyến sinh ra Khâm Dương Hầu Lưu Anh. Anh sinh ra An Quốc Hầu Lưu Kiến. Kiến sinh ra Nghiễm Lăng Hầu Lưu Ai. Ai sinh ra Giao Thuỷ Hầu Lưu Hiến. Hiến sinh ra Tổ Ấp Hầu Lưu Thư. Thư sinh ra Kỳ Dương Hầu Lưu Tất.

286. Chương 217: Ngàn Vạn Kỳ Mã Tới Quan Trung (1+2)

Cuối cùng sắp xếp tới vai vế. Lưu Bị là thế tôn mười tám đời của Hán Cảnh Đế mà Hán Hiến Đế là thế tôn mười chín đời của Hán Cảnh Đế. Nói cách khác bối phận của Lưu Bị chính là Hoàng thúc. Lúc này Hà Thái hậu mặt mũi hớn hở, bà ta lớn tiếng nói từ sau rèm: ” Bây giờ đã chính ngọ. Chư vị đại nhân xin bái triều. Lưu Hoàng thúc hãy lưu lại trong cung dùng bữa”.

Lưu Bị vui vẻ nói: ” Thần tuân chỉ”.

Viên Thiệu và mười tám lộ chư hầu Quan Đông bắt đắc dĩ, buồn bực thối lui ra khỏi Đức Dương điện, tất cả lần lượt lui về đại doanh của mình.

...

Lương châu, Vũ Uy.

Trung quân đại tướng của Mã Dục.

Ánh mắt Giả Hủ và Mã Dục gặp nhau, cả hai đồng thời nhếch miệng cười lạnh lùng, tràn ngập sát khí.

” Văn Hoà, mọi chuyện đã chuẩn bị chu đáo chưa?”

” Chúa công yên tâm. Tất cả đều đã được chuẩn bị tốt”.

” Ừ” Mã Dục gật đầu, hẳn trầm giọng nói: ” Tên Vương Uyên này dùng binh cực kỳ cẩn thận. Quân sư đã làm hẳn mắc lừa mấy lần nên lần này phải vô cùng cẩn thận. Nhất là tin tức Lũng Tây, Hán Dương cùng với Quan Trung nhất định không để truyền tới Vũ Uy. Nếu không tất cả sắp đặt của quân ta sẽ trôi theo dòng nước”.

Giả Hủ nói: " Hủ đã lệnh cho Cú Đột tướng quân chỉ huy ba ngàn lang kỵ toàn bộ xuất quân, chia làm một trăm tiểu đội không ngừng chạy tới các đường quan đạo trọng yếu nổi các quận Hán Dương, Kim Thành, Bắc Địa, An Định với Vũ Uy. Trước khi quân ta có thể đánh tan Hồ kỵ Tây Vực, chỉ cần gặp ai trên đường, không cần hỏi nguyên do gì hết, cứ việc bắn chết".

Mã Dục lại hỏi: " Có tin tức gì của Hoàng Phủ Kiên, Diêm Ôn, Lý Cư, Quách Hạo không?"

Giả Hủ nói: " Sau khi bại trận ở hoang nguyên Mục Mã, Hoàng Phủ Kiên, Diêm Ôn, Lý Cư mấy tên đó đã trốn về thành trì của mình. Chúng đang chiêu binh mãi mã, định ngoan cố chống cự. Các dấu hiệu cho thấy thất bại Lũng Tây, Đồng Hoàng bị bắt, Từ Vinh bại trận bỏ mình vẫn chưa truyền tới Bắc Địa, An Định, Kim Thành ba quận".

Mã Dục trầm giọng nói: " Tin tức Đồng Hoàng bị bắt, Từ Vinh chết trận sớm muộn gì cũng truyền tới Kim Thành, An Định, Bắc Địa ba quận vì thế kế hoạch đánh tan Hồ kỵ Tây Vực phải nắm chắc phần thắng".

" Chúa công yên tâm. Chúng ta nóng vội Vương Uyên còn nóng vội hơn chúng ta" Giả Hủ cười gian xảo nói: " Bởi vì quân lương của liên quân Tây Vực đã lâm vào tình trạng khẩn cấp. Nếu như quân đội các quốc gia Tây Vực không muốn vì thiếu lương phải giết ngựa chống đói, Vương Uyên tất sẽ phải nóng ruột hơn chúng ta".

...

Đại tướng trung quân của Vương Uyên.

Nhìn thấy quân lương sắp cạn, Trưởng Sử Tây Vực Vương Uyên đang triệu tập các tướng lĩnh thương nghị việc vận chuyển lương thảo thì bên ngoài đại tướng vang lên tiếng bước chân nặng nề, một bóng người xuất hiện. Đó là Đại tướng Mục Tát Hãn của Xa Sư quốc phụ trách dẫn quân đi cướp lương thảo, người đầy mồ hôi bước vào trong trướng, hần nhìn Vương Uyên nói: " Trưởng Sử đại nhân, dân chúng người Hán ở phụ cận đều đã trốn vào trong thành, căn bản không sao kiếm được lương thực".

Thiện quốc tướng quân A Lý Bố bắt đắc dĩ nói: " Chủ tướng Hán quân đối địch với chúng ta rất giỏi hoạt. Hãn đã di chuyển toàn bộ dân chúng Hán tộc phân bố ngoài thành và tất cả lương thực và gia súc vào trong thành. Hiện tại chúng ta không kiếm được lương thực. Nếu chúng ta không muốn chết đói chỉ còn cách giết ngựa chống đói mà thôi".

" Không thể giết ngựa" Mục Tát Hãn vội vã la lên: " Không có chiến mã, các dũng sĩ không thể tác chiến, sao có thể vượt qua sa mạc quay trở về Tây Vực?"

" Đúng, không thể giết ngựa" Vương Uyên nói: " Vấn đề lương thực, chúng ta phải tìm ra biện pháp".

" Báo..." Vương Uyên vừa dứt lời thì một tên tiểu giáo bước vội vào trướng, hần lớn tiếng nói: " Đại nhân, Thái Thú Lũng Tây Đồng Hoàng đại nhân cầu kiến bên ngoài doanh".

" Thái Thú Lũng Tây Đồng Hoàng?" Vương Uyên nghe vậy vui mừng nói: " Tốt, thật quá tốt. Mau cho mời".

Một lát sau Thái Thú Lũng Tây Đồng Hoàng được tên tiểu giáo dẫn đường hiên ngang tiến vào đại trướng, hần ôm quyền nói: " Vương Trưởng Sử".

Nói về thứ bậc phẩm hàm quan lại của Đại Hán, cấp bậc của Vương Uyên là Trưởng Sử Tây Vực còn thấp hơn chức Thái Thú Lũng Tây một bậc, Vương Uyên vội cúi quí ôm quyền nói: " Hạ quan ra mắt Thái Thú đại nhân".

Đồng Hoàng cũng không khách khí gì, hần ngang nhiên đi tới chỗ của Vương Uyên, đặt mông ngồi xuống, sắc mặt vênh vác của loại công tử quyền quý, hần ngạo nghễ hỏi: " Chẳng hay Trưởng Sử đại nhân có thể mang theo bao nhiêu kỵ binh Tây Vực tới Lương châu?"

Wương Uyên nói: " Hồi bẩm đại nhân, hạ quan mang tới năm vạn kỵ binh".

Đồng Hoàng nói: " Theo như thoả thuận trong tháng giêng phải tới Lương Châu, vì sao lại chậm hơn so với thoả thuận nửa tháng?"

Vương Uyên vội nói: "Đại nhân có điều không biết. Các quốc gia Tây Vực phân tán khắp nơi, đột nhiên tụ tập lại không dễ dàng chút nào, còn phải điều động lương thảo, đồ quân nhu vì thế bị trễ một ít thời gian. Xin đại nhân thứ tội".

"Thôi" Đồng Hoàng đành đặc phát tay, ngạo nghễ nói: "Dù sao bản quan cũng không hy vọng các người kỵ binh Tây Vực đánh bại quân đội của Mã đồ phu. Kỵ binh thủ hạ của Vương Uyên đại nhân sẽ dùng để kiềm chế quân yểm trợ của Mã đồ phu. Hiện tại một nửa quân đội của Mã đồ phu đã tụ tập ở Vũ Uy, xem ra cũng không tệ lắm".

"Dạ, dạ, dạ" Vương Uyên khiêm tốn nói: "Ý của đại nhân là kỵ binh Tây Vực mặc dù binh lực nhiều nhưng không hỗ trợ, phối hợp với nhau, rất khó tạo nên sức mạnh tổng hợp nên không được trọng dụng?"

"Là thế này" Đồng Hoàng đứng dậy, roi ngựa trong tay hất khê quạt vào miếng giáp bảo hộ bả vai Vương Uyên, hần chậm rãi nói: "Ba vạn tinh binh Lương Châu của bản quan đã bao vây tám ngàn thiết kỵ chủ lực của Mã Đồ ở Lâm Thao, chúng bị vây chặt trong thành, chỉ nửa tháng nữa chúng vì lương thực cạn kiệt mà tan vỡ vì thế kỵ binh Tây Vực của Vương Uyên đại nhân nhất định phải kiềm chế được quân của Mã Đồ ở Vũ Uy, vô luận thế nào cũng không thể để chúng rút quân đi cứu Lũng Tây".

"Quân Mã Đồ trước mặt chỉ có hơn một vạn quân, dựa vào năm vạn kỵ binh Tây Vực kiềm chế chúng không phải điều khó, thế nhưng ..." Vương Uyên nói: "Lương thảo trong quân hạ quan đã cạn. Tướng sĩ các quốc gia đang không được ăn no, lòng quân có thể tan rã".

"Quân lương không thành vấn đề" Đồng Hoàng lại vung tay, ra vẻ hào phóng nói: "Người Hồ Tây Vực thích ăn thịt. Bản quan có thể ra lệnh cho Thái Thú Kim Thành Diêm Ôn trong vòng mười ngày phải vận chuyển một lượng lớn thịt khô tới Vũ Uy. Đến lúc đó Trưởng Sử đại nhân phải phái quân đi tiếp ứng, tuyệt đối không được để quân của Mã đồ phu cắt đứt đường vận lương".

Vương Uyên vui mừng nói: "Hạ quan vô cùng cảm kích".

"Được."

"Bản quan cáo từ".

Nói xong không chờ Vương Uyên trả lời, Đồng Hoàng đứng dậy, xoay người đi ra ngoài trường, Vương Uyên ở phía sau ôm quyền hô: "Tạm biệt đại nhân. Xin thứ hạ quan không tiễn".

Đồng Hoàng vừa mới rời khỏi, Mục Tát Hãn, đại tướng Xa Xư quốc giận dữ nói: "Vị .. Thái Thú đại nhân này thực kiêu căng ngạo mạn".

Vương Uyên cười nhạt nói: "Đồng Hoàng là nhi tử duy nhất của Đồng Thái sư, xuất thân quý phái, tuổi trẻ đã ngồi ở chức quan cao Thái Thú nên cũng khó tránh khỏi kiêu căng thế nhưng cuối cùng vấn đề quân lương đã được giải quyết. Tin tốt nhất là các dũng sĩ của chúng ta sẽ không phải giết chiến mã chống đối".

...

Thành Lạc Dương, đại doanh quân Quan Đông.

Trung quân đại tướng của Viên Thiệu, Thái Thú Sơn Dương Viên Di, Thứ Sử Dương Châu Viên Thuật, Thái Thú Thượng Đảng Trương Dương, Thái Thú Nam Dương Tôn Kiên, bốn lộ quân đang mật đàm thương nghị. Tất cả đang trong lúc hào hứng tự luận công tích của mình, rồi rít đoán ngày mai trong lúc lâm triều không biết bản thân mình sẽ được phong thưởng cái gì.

Mọi người đều nhất trí cho rằng Viên Thiệu công cao như thế triều đình hẳn sẽ phong cho hắn làm Đại tướng quân.

Tất cả đang trong lúc say sưa thì Thái Thú Đông Quận Tào Tháo đột nhiên xuất hiện. Hắn giận dữ nói: "Chư công đang làm cái gì vậy? Ngày nay Đồng Trác tuy đã chết. Loạn quân vẫn chưa bị diệt, hơn mười vạn loạn quân Lương Châu đang tàn phá các vùng phụ cận kinh thành ngược lại các vị chư công lại ở chỗ này bàn luận công lao lớn nhỏ, chẳng phải rất buồn cười sao?"

"Mạnh Đức quá lo lắng" Viên Thiệu phản đối: "Đồng Trác mới chết, hơn mười vạn quân Lương Châu bây giờ là đạo quân ô hợp, không lâu nữa chúng sẽ tan rã. Hà cớ gì phải sợ hãi chúng?"

” Viên Thiệu đại nhân nói rất đúng” Thái Thú Thượng Đảng Trương Dương phụ hoạ nói: ” Nay Đồng Trác đã bị chết, hơn nữa Thiên Tử cũng không bị mất cọng tóc nào. Cuộc chiến cần vương thảo phạt Đồng Trác đã thành công. Hơn nữa để thảo phạt quốc tặc Đồng Trác, hạ quan và các vị đại nhân đã xuất toàn lực, triều đình cũng nên luận công ban thưởng. Việc này có gì buồn cười?”

” Không thể bàn việc lớn với lũ trẻ ranh được. Ta sẽ tự dẫn quân truy kích”.

Nói xong Tào Tháo không thèm để ý tới các lộ chư hầu trong trường, hấn phất tay áo rời đi.

Viên Thiệu lắc đầu nhìn theo bóng lưng Tào Tháo cảm thán nói: ” Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, không ngờ Mạnh Đức vẫn còn cương liệt như ban đầu (ngụ ý hấn vẫn lỗ mãng).

...

Đêm khuya, phủ Tư Đồ.

Mấy người Tư Không Lưu Hoảng, Thị Lang Thái Ung, Thượng Thư Lư Thực đang tụ tập tại phủ Tư Đồ, thương nghị cùng Vương Doãn chuyện phong thưởng cho mười tám lộ chư hầu Quan Đông.

Vương Doãn vuốt chòm râu thưa thưa nói: ” Ý chỉ của Thái hậu là mười tám lộ quân chư hầu Quan Đông cần vương thảo phạt Đồng tặc, tận trung hộ giá có công, không thể không ban thưởng nhưng không được ban thưởng quá cao. Hơn nữa mười tám lộ chư hầu phải dẫn quân bản bộ quay về lãnh địa của mình, tuyệt đối không thể ở lại Lạc Dương lâu được”.

Lưu Hoảng ôm quyền nói: ” Thái hậu anh minh. Nếu như để mười tám lộ chư hầu Quan Đông ở lại Lạc Dương, không sớm thì muộn cũng sẽ trở thành Đồng Trác thứ hai”.

” Nhưng chuyện này có chút khó khăn” Vương Doãn cau mày nói: ” Các lộ chư hầu khác thì dễ xử lý. Nếu cần phong hầu thì phong hầu. Cần phong quan thì phong quan, duy chỉ Viên Thiệu là có chút khó khăn. Có thể nói Viên gia bốn đời làm Tam công. Viên Phùng, Viên Ngỗi đều là trọng thần của Tiên Đế, có thể nói đó là gia môn hiển hách. Luận về tài năng Viên Thiệu là minh chủ của mười tám lộ chư hầu Quan Đông, như vậy dù là thế gia hay tài năng, phong Viên Thiệu làm Đại tướng quân cũng không có gì quá đáng. Nhưng mà ý chỉ của Thái hậu. Ôi, nói ra thật khó khăn”.

Thái Ung đột nhiên nói: ” Tư Đồ đại nhân, hạ quan có một kế”.

” Hả?” Vương Doãn vui vẻ nói: ” Kế gì?”

Thái Ung nói: ” Sao đại nhân không để cho các lộ chư hầu Quan Đông tự bình chọn công tích của mình trước? Viên Thiệu tuy là minh chủ nhưng chưa chắc hẳn đã được các lộ chư hầu còn lại tin phục, chắc chắn sẽ có nhiều người ngầm ngầm không phục hấn như thế có thể làm cho các lộ chư hầu rơi vào cảnh hỗn loạn, thậm chí có thể trở mặt với nhau”.

” Diệu kế, thực sự là diệu kế!” Thượng Thư Lư Thực than thở: ” Nếu chuyện thực sẽ xảy ra như thế. chúng ta có thể từ tình thế đó lợi dụng sự kiêng dè của các lộ chư hầu với nhau, tâm lý không ai chịu nhường ai, chọn ra lộ chư hầu có thực lực yếu nhất lưu thủ Lạc Dương. Nếu như vậy các lộ chư hầu sẽ không thể nói gì, bọn họ chỉ có thể dẫn quân quay về lãnh địa của mình”.

” Thực lực yếu nhất?” Tư Không Lưu Hoảng phản đối: ” Để người như vậy lưu thủ Lạc Dương chỉ e sẽ làm kẻ dưới không chịu phục tùng”.

” Cũng chưa chắc, trước mắt chỉ cần chọn ra người phù hợp nhất” Vương Doãn đột nhiên mỉm cười, ông ta vuốt râu nói: “Chư vị đại nhân, bản quan đã biết nên làm thế nào”.

...

Thành Lạc Dương, trung quân đại tướng của Tào Tháo.

Ánh mắt sáng quắc của Tào Tháo nhìn lướt qua Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng cùng với Tuân Úc, Tuân Du, Quách Gia, hấn trầm giọng nói: ” Bản quan quyết ý khởi binh truy kích loạn quân Lương châu. Chư vị nghĩ như thế nào?”

”Đương nhiên phải đuổi theo” Hạ Hầu Đôn hung hăng vung tay, lớn tiếng quát: ” Rất vất vả mới vượt qua được. Há có thể không đánh mà quay về Đông Quận sao?”

” Nếu như tiếp tục truy kích, chỉ có một lộ binh mã của chúa công, tất không tránh khỏi thế cô, lực mỏng” Tuân Du phân tích: ” Quách Dĩ, Lý Thôi, Dương Phụng, Triệu Sầm, Phàn Trù các lộ loạn quân Lương Châu có tất cả hơn mười vạn quân. Chúng lại bắt theo trảng đĩnh khoẻ mạnh ở lân cận Kinh thành, chỉ e lúc này chúng có không dưới hai mươi vạn quân. Trong khi đó chúa công chỉ có hơn một vạn quân. Binh lực còn không bằng một phần hai mươi, quá chênh lệch”.

” Binh nhiều thì có ích gì?” Tào Nhân phản đối: ” Hiện tại Đồng Trác đã chết, các bộ quân Lương Châu như rắn không đầu, tự mình tác chiến, chúng ta dễ dàng đánh tan từng nhóm quân một”.

” Tử Hiếu tướng quân quá lạc quan” Tuân Úc lắc đầu nói: ” Bởi vì đối thủ hùng mạnh của loạn quân Lương Châu là mười tám lộ chư hầu Quan Đông còn tồn tại, các bộ quân Lương Châu tất sẽ đồng tâm chống kẻ thù chung. Nếu nói các bộ quân Lương Châu sẽ tự tan rã e rằng rất khó. Ít nhất trước khi mười tám lộ chư hầu Quan Đông giải tán, loạn quân Lương Châu chắc chắn sẽ không rơi vào cảnh hỗn loạn”.

Cuối cùng Tào Tháo chăm chú nhìn Quách Gia, hần trầm giọng hỏi: ” Phụng Hiếu nghĩ sao?”

Quách Gia cười nhạt nói: ” Nếu chúa công truy kích, chắc chắn sẽ thất bại”.

” Cái gì?”

” Hả?”

“Khốn kiếp!”

” Dám coi thường tinh binh do Tào Hồng ta huấn luyện. Thực sự không thể tha thứ”.

Quách Gia vừa nói xong. Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng đều biến sắc.

Mặt Tào Hồng tím lại.

Hắn đang muốn vung quyền đánh Quách Gia thì Quách Gia đã ung dung nói: ” Gia cho rằng chúa công nên truy kích”.

” Hả?”

” Tốt!”.

Bây giờ đến lượt Tuân Úc, Tuân Du trở nên hoang mang, ánh mắt Tào Tháo hiện lên sự tán thưởng, hần thở dài nói: ” Mỗ được Phụng Hiếu trợ giúp tất đại sự sẽ thành”.

Tuân Úc, Tuân Du trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi chợt hiểu.

Quách Gia hiểu rõ trận chiến này chắc chắn sẽ thất bại, hần vẫn chủ trương để Tào Tháo dẫn quân truy kích loạn quân Lương Châu. Thực tế dù Tào Tháo dẫn quân truy kích đại bại, kỳ thật vẫn là một thắng lợi lớn. Nếu hần ở lại Lạc Dương, so sánh với việc triều đình luận công ban thưởng cho mười bảy lộ quân chư hầu còn lại việc Tào Tháo tự mình dẫn quân truy kích loạn quân Lương châu sẽ trở nên vô cùng bi tráng.

Coi như Tào Tháo đại bại quay về. Triều đình và hào kiệt thiên hạ sẽ nhìn Tào Tháo với con mắt khác.

Tào Tháo hít một hơi thật sâu, ánh mắt sáng quắc, hần lớn tiếng nói: ” Nguyên Nhung đâu?”

Hạ Hầu Đôn tiến lên một bước, hần ôm quyền lớn tiếng nói: ” Có mặt tướng”.

Tào Tháo nói: ” Chỉ huy ba ngàn khinh kỵ binh làm tiên phong, gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu. Mở đường để đại quân tiến quân”.

Hạ Hầu Đôn âm âm trả lời: ” Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Tào Tháo lại nói: ” Các chư tướng còn lại chỉ huy quân bản bộ cùng bản quan tiến quân tới Hàm Cốc quan, thế tiêu diệt loạn quân Lương châu”.

” Tuân lệnh!”.

Các chư tướng âm âm trả lời, âm thanh kích động vang lên không ngừng trong đại trướng, hồi lâu mới kết thúc.

...

Bình minh.

Thứ Sử U Châu Công Tôn Toàn đang ngủ say trong đại trướng, bất chợt tiếng bước chân hỗn loạn làm hắn bừng tỉnh, hắn vừa vùng dậy thì Triệu Vân, đội trưởng đội thân binh (Chịu trách nhiệm về an toàn của Công Tôn Toàn) đã dẫn Công Tôn Việt, bào đệ Công Tôn Toàn, Đại tướng Nghiêm Cương cùng với ba người Mã Đằng, Hứa Chử, Quách Đồ tiến vào đại trướng.

” Hứa Chử tướng quân, Quách Đồ tiên sinh?”

Quách Đồ nói: ” Đại nhân, Đông Quận Thái Thú Tào Tháo đã dẫn quân truy kích loạn quân Lương Châu”.

” Cái gì?” Mã Đằng giật mình nói: ” Chỉ có một lộ quân Quan Đông của Tào Tháo mà cũng dám truy kích loạn quân Lương Châu?”

Quách Đồ nói: ” Chỉ có một lộ quân Quan Đông của Tào Tháo, chỉ e rất khó đánh bại được loạn quân Lương Châu. Quân tại hạ có ý định chi viện, chẳng hay đại nhân có nguyện ý dẫn quân đi cùng?”

” Cái ... này”.

Nghe vậy Công Tôn Toàn cảm thấy bối rối, triều đình sẽ nhanh chóng luận công ban thưởng. Lúc này hắn thực sự không muốn rời khỏi Lạc Dương, thế nhưng Mã Đằng là đại diện của Mã Dục tham gia liên quân Quan Đông. Hắn không thể làm mất mặt Mã Dục. Cân nhắc hồi lâu Công Tôn Toàn đưa mắt nhìn đội trưởng đội thân binh Triệu Vân.

...

Hàm Cốc quan.

Xe ngựa như nêm, thiên quân vạn mã chạy tới Quan Trung.

Ngoại trừ Thứ Sử Tịnh Châu Trương Tế cầm quân giữ Tấn Dương chưa tới, các Đại tướng tâm phúc còn lại của Đổng Trác như Quách Dĩ, Lý Thôi, Dương Phụng, Triệu Sầm đều đã dẫn quân chạy tới Hàm Cốc quan hội hợp với đại quân của Phàn Trù. Đúng như Tuân Du đã dự đoán, dọc đường bỏ chạy loạn quân Lương Châu đã bắt theo trai tráng, tới khi đến Hàm Cốc quan, binh lực của chúng đã lên tới hơn hai mươi vạn quân.

Bên trong Hàm Cốc quan, trung quân đại doanh.

Quách Dĩ, Lý Thôi chia ra hai bên tả hữu ngồi ở trên. Dương Phụng, Phàn Trù, Triệu Sầm, Trương Tú, Thôi Liệt cùng các tướng thủ hạ, Lý Nho ngồi bên dưới, thế nhưng không có người ngồi thủ tịch, bên trên chỉ có một bài vị của Đổng Trác. Các tướng lĩnh dưới sự chỉ huy của Quách Dĩ, Lý Thôi dâng hương dập đầu, tuyên thệ quyết diệt trừ quân Quan Đông báo thù cho Đổng Trác.

” Chư vị tướng quân hãy nghe Lý Nho nói một lời” Lý Nho quét mắt nhìn các chư tướng một lượt, hắn trầm giọng nói: ” Quân Quan Đông binh lực hùng mạnh, quân ta khó có thể đối địch được vì vậy bây giờ chúng ta hãy dẫn quân lui về Quan Trung, đuổi Mã đồ phu ra khỏi Tịnh, Lương hai châu, nghênh đón công tử Hoàng tử Lũng Tây về Trường An, kế thừa nghiệp lớn của chúa công, chẳng hay chư vị tướng quân nghĩ thế nào?”

Lúc này Quách Dĩ có ý tự lập một mình nhưng bây giờ đại địch ở ngay trước mặt hắn cũng không dám tùy tiện hành động liền vội vàng gật đầu đồng ý.

Lý Nho lại nói: ” Lúc này chúng ta đang trong tình thế như rắn không đầu, ba quân không thể một ngày không có chủ soái. Việc cấp bách lúc này là chúng ta phải cử ra một viên Đại tướng thay công tử Hoàng đảm nhiệm chức thống soái, chỉ huy ba quân. Nho nghĩ rằng Quách tướng quân tài đức kiêm toàn, thân kinh bách chiến, có thể đảm nhận trọng trách này. Không biết chư vị tướng quân nghĩ thế nào?”

Lý Thôi, Phàn Trù, Dương Phụng dù trong lòng không phục nhưng lúc này cũng không tiện nói ra đành gật đầu đồng ý.

Quách Dĩ tiến lên đứng trước bài vị của Đồng Trác, vung tay cầm hờn nói: " Nếu mọi người không có ý kiến vậy bản tướng quân sẽ ban hành mệnh lệnh. Phàn Trù nghe lệnh".

Phàn Trù lớn tiếng nói: " Có mặt tướng".

Quách Dĩ nói: " Lập tức chỉ huy một vạn khinh kỵ binh bản bộ đi xuyên qua Trường An cổ đạo, tập kích chiếm Trịnh huyện".

Phàn Trù trầm giọng nói: " Mặt tướng linh mệnh".

Quách Dĩ nói: " Trương Tú đâu?"

Trương Tú bước ra, thản nhiên nói: " Có mặt tướng".

Quách Dĩ nói: " Lập tức mang một phong thư, lệnh cho Trương Tử tướng quân dẫn quân tấn công Hà Sáo, bức bách Mã đồ phụ rút quân khỏi Lương Châu, Quan Trung".

Trương Tú nói: " Tuân lệnh".

Cuối cùng Quách Dĩ quát lên: " Các chư vị còn lại chỉ huy quân bản bộ vào trong quan ải nghỉ ngơi, hồi phục trong ba ngày, ba ngày sau tiến vào Quan Trung, tiến thẳng tới lấy Trường An".

" Báo ..." Quách Dĩ vừa nói xong, chợt có một tên tiểu giáo bước nhanh vào, hần quỳ xuống hoảng hốt nói: " Tướng quân, bên ngoài quan có quân địch tới tập kích".

" Ngoài quan?" Ánh mắt Quách Dĩ chăm chú nhìn, hần quát hỏi: " Quan Tây hay Quan Đông?"

Tên tiểu giáo nói: " Quan Đông".

" Cái gì? Quan Đông?" Sắc mặt Quách Dĩ đại biến, hần trầm giọng nói: " Quân Quan Đông tới nhanh thật".

Lý Nho vội hỏi: " Có bao nhiêu quân Quan Đông đuổi tới? Kỳ hiệu gì?"

Tên tiểu giáo nói: " Khoảng chừng ba, bốn ngàn kỵ binh, kỳ hiệu mang tên " Hạ Hầu".

" Hạ Hầu?" Lý Nho trầm giọng nói: " Nếu thế thì chỉ có Thái Thú Đông Quận Tào Tháo tới đây truy kích, không phải mười tám lộ quân Quan Đông đuổi tới đây truy kích".

" Cái gì? Chỉ có một lộ quân Quan Đông của Tào Tháo?" Mắt Quách Dĩ hiện lên sát khí, hần lạnh lùng nói: " Tào Tháo thực to gan. chẳng lẽ hần cho rằng quân Lương Châu chúng ta không chịu nổi một đòn tấn công của hần ư? Tới rồi hả? Các chư tướng hãy theo bản tướng quân chỉ huy quân mã xuất quan đánh cho Tào Tháo không còn một mảnh giáp".

Hàm Cốc quan.

Tào Tháo dẫn một vạn bộ binh, ba ngàn khinh kỵ binh vừa mới đuổi tới nơi. Đột nhiên xung quanh hiệu kèn lệnh nổi lên, tiếng trống rung trời. Cửa quan đang đóng chặt ầm ầm mở ra. Thấy quân Tây Lương khí thế hùng hăng như thế, Tào Tháo không dám chậm trễ, vội cho tướng sĩ dừng lại, bày trận.

Hai đạo quân bày trận xong, Hạ Hầu Đôn vác giáo, giục ngựa ra trước trận, hần lớn tiếng quát: " Bái quận Hạ Hầu Đôn ở đây. Quân phản tặc còn không mau đón nhận cái chết".

Sau lưng Quách Dĩ hai viên kiện tướng đồng thời giục ngựa ra ứng chiến. Mới giao tranh chưa tới ba hiệp, một viên kiện tướng bị Hạ Hầu Đôn đâm một giáo ngã ngựa, viên kiện tướng còn lại hồn bay phách tán, quay ngựa chạy về trận. Hạ Hầu Đôn giục ngựa đuổi kịp. Hần vung giáo đâm vào gáy viên kiện tướng. Viên kiện tướng còn lại ngã khỏi lưng ngựa.

Hạ Hầu Đôn đánh bại hai viên kiện tướng, hần ghì cương đứng trước trận hú một tiếng dài, sĩ khí quân Tào bốc lên cao.

Tào Tháo nhân cơ hội xua quân đánh giết. Bên kia Quách Dĩ, Lý Nho cũng thúc dục quân thiết kỵ Tây Lương xông lên. Hai đạo quân lập tức xảy ra hỗn chiến. Vì quân Tào Tháo binh ít, lại dùng bộ binh kịch chiến với kỵ binh, càng lâm vào tình thế bất lợi. Chỉ chưa tới nửa canh giờ kịch chiến quân Tào Tháo liền rơi vào cảnh nguy khốn.

Đang trong lúc kịch chiến thì hai đạo phục binh của Lý Thôi, Dương Phụng đổ ra đánh giết, cắt đứt đường lui của quân Tào.

Tào Tháo thấy không địch lại loạn quân Tây Lương, hấn vội vàng ra lệnh Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên can hậu, tự Tào Tháo dẫn đại quân bỏ chạy về Lạc Dương.

Quách Dĩ, Lý Nho muốn giết Tào Tháo để lập uy, làm kinh sợ mười tám lộ chư hầu Quan Đông, làm quân Quan Đông không dám hành động ngông cuồng nên đã huy động thiết kỵ Tây lương đuổi giết suốt mấy trăm dặm. Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Thuần và các tướng vì yểm hộ Tào Tháo rút chạy đều lưu lại sau can hậu. Cuối cùng bên cạnh Tào Tháo không còn một viên đại tướng nào mà chỉ còn hơn một trăm kỵ binh Hồ Báo kỵ đi theo bảo vệ nhưng quân Tây Lương đuổi phía sau không hề giảm tốc độ.

Tào Tháo đang giục ngựa chạy thì ở phía trước đột nhiên có một toán kỵ binh đổ ra chặn đường, đứng đầu là một viên Đại tướng vừa múa đao, thúc ngựa chạy tới bên Tào Tháo, vừa quát hỏi: " Người mặc áo bào đỏ phía trước có phải là Tào Tháo không? Tào Tháo đừng chạy nữa".

Tào Tháo cuống quýt ghìm cương, quay đầu lại hấn bỏ chạy theo một con đường nhỏ khác vào trong rừng. Hấn quay đầu nhìn lại thì thấy chỉ còn hơn mười Hồ Báo kỵ chạy phía sau. Đằng sau truy binh đang đuổi gấp. Tào Tháo cuống quýt cởi áo hồng bào trên người xuống, phủ lên người một tên thân binh rồi hấn giục ngựa theo hướng khác bỏ trốn. Lúc này hấn mới cắt đuôi được truy binh.

Nhìn thấy truy binh đã đi xa, lúc này Tào Tháo mới khẽ thở nhẹ một hơi. Hấn đang định tìm đường chạy trốn thì âm thanh chém giết lại vang lên phía sau. Hấn cả kinh quay đầu nhìn thì thấy một toán kỵ binh cười bạch mã đang chém giết chạy tới. Tào Tháo thất kinh giục ngựa bỏ chạy. Không ngờ chiến mã trượt chân hất tung Tào Tháo xuống ngựa.

287. Chương 218 :mã Dực Muốn Làm Gì? (1+2)

Tào Tháo thảm thở dài. Hấn không ngờ mình lại chết ở chỗ này.

" Vị ... này chính là Tào Tháo đại nhân?"

Tào Tháo đang nhắm mắt chờ chết, đột nhiên bên tai hấn vang lên một âm thanh trong trẻo, Tào Tháo nghe vậy vội mở mắt ra nhìn thì thấy trước mặt có một viên tiểu tướng trẻ tuổi oai hùng, áo bào trắng, áo giáp trắng, tay cầm ngân thương, mặt trắng như ngọc, mắt như lang tinh. Hiển nhiên đó chính là Triệu Vân người đã đánh tung một kích của Lữ Bố cứu mạng Công Tôn Toản.

" Triệu Vân tướng quân!" Tào Tháo biết cái mạng già của hấn đã được cứu, hấn không khỏi vui mừng quá đổi hỏi: " Tại sao tướng quân lại ở đây?"

Triệu Vân ngồi trên lưng ngựa, hoành thương, chấp tay nói: " Mạt tướng phụng mệnh Công Tôn đại nhân (không phải chúa công) chỉ huy tám trăm quân bạch mã cùng Mã Đằng tướng quân tới đây trợ giúp đại nhân. Không ngờ đại quân vừa rời khỏi Thảng Tri đã nghe nói đại nhân chiến bại, quân bản bộ hầu như mất hết. Mã Đằng tướng quân cùng Quách Đồ tiên sinh e đại nhân gặp nạn nên đem binh tới cứu".

" Mã Đằng? Quách Đồ?"

Tào Tháo nghe vậy thoáng rung mình, trong đầu hấn không khỏi nhớ tới trận chiến Đình Xuyên, trên ngọn núi nhỏ và sắc mặt dữ tợn, lạnh lẽo của Mã Dực. Mã Đằng là tộc thúc của Mã Dực. Quách Đồ là tâm phúc của Mã đồ phu. Có đánh chết Tào Tháo cũng không tin, Mã Đằng và Quách Đồ có hảo tâm. Nếu hấn thực sự theo Triệu Vân tới trung quân của Mã Đằng, chỉ e đầu hấn sẽ lập tức rơi xuống đất. Sao hấn còn cơ hội sống sót nữa đây?

” Nếu đại nhân không sao, xin mời theo mặt tướng quay về gặp Mã Đằng tướng quân, có được không?” Triệu Vân lại nói: ” Trước khi đi Quách Đồ tiên sinh dặn đi dặn lại nếu gặp được đại nhân bình an vô sự thì kiểu gì cũng phải mời đại nhân tới trung quân”.

” Ai, cái .. này ... a, a”.

Tào Tháo nói quanh co, đôi mắt nhỏ đảo liên tục, hẩn khổ tâm tìm kế thoát thân.

...

Quách Dĩ, Lý Thôi dẫn quân đuổi giết Tào Tháo thấy phía trước có quân Quan Đông đánh tới, hơn nửa trời sắp tối. Quách Dĩ, Lý Thôi e sợ có quân mai phục liền dẫn quân quay về Hàm Cốc quan. Quách Đồ chặn hỏi mấy tên tàn quân của Tào Tháo mới biết Tào Tháo đã đại bại, quân bản bộ Tào Tháo hầu như mất hết. Bản thân Tào Tháo cũng không biết đang ở đâu, có khi đã chết.

Lúc này Quách Đồ mới chia tám ngàn quân thành mười đội do các tiểu giáo chỉ huy phân đi khắp nơi tìm kiếm.

Triệu Vân phụng mệnh tới đây cũng xin đi. Quách Đồ không nỡ cự tuyệt cũng đành phải đồng ý.

...

Thắng Trì, Mã Đằng đại tướng.

Sau một hồi nhẩn nhện rốt cuộc Mã Đằng không nhận được nữa, hẩn hỏi Quách Đồ: ” Tiên sinh, Đằng không hiểu một chuyện”.

Quách Đồ nói: ” Tướng quân đừng ngại”.

Mã Dục nói: ” Nếu như là xuất binh ra Hàm Cốc quan để kiểm chế loạn quân Lương châu, để cho Bá Tề tranh thủ thời gian bình định Lương châu và Quan Trung. Vậy nên phải mau chóng tiến quân tấn công Hàm Cốc quan mới đúng, vì sao lại quay lại hạ trại ở Thắng Trì. Hơn nữa còn phải tất cả binh lính để tìm một Tào Tháo còn không biết sống chết thế nào mà cnhúng ta phải huy động nhiều người như vậy sao?”

” Không tội gì phải huy động binh lính?” Quách Đồ đột nhiên quay đầu nhìn thẳng vào Mã Đằng. Trong mắt hẩn toát ra vẻ âm lạnh làm người khác phải khiếp sợ, hẩn trầm giọng nói: ” Nếu như ban đầu tướng quân biết chúa công nói gì ở Dĩnh Xuyên. Nếu như tướng quân biết Tào Tháo là hạng người nào, tướng quân cũng sẽ nghĩ như thế”.

” Hả?” Mã Đằng hỏi: ” Bá Tề đã nói gì ở Dĩnh Xuyên? Tào Tháo là hạng người nào?”

” Tào Tháo là người kiêu hùng” Quách Đồ lãnh đạm nói: ” Ban đầu ở Dĩnh Xuyên chúa công vốn cũng có cơ hội giết chết hẩn, đáng tiếc đã thất bại trong gang tấc. Lúc đó Đồ ở ngay bên cạnh chúa công. Đồ còn nhớ rõ sau khi không giết chết được Tào Tháo như ý muốn, chúa công đã ngửa mặt lên trời than rằng nếu như không thể giết chết tào Tháo, sau này chỉ e không còn cơ hội nữa”.

” Xìt” Mã Đằng hít một hơi thật sâu, hẩn vội hỏi: ” Nói như thế tiên sinh chia binh ra làm mười đường, đi khắp nơi tìm kiếm Tào Tháo không phải vì cứu Tào Tháo mà vì muốn giết hẩn ta”.

” Dĩ nhiên!” Quách Đồ lộ ra sát khí, hẩn dữ tợn nói: ” Ngoại trừ Triệu Vân, Đồ đã ra nghiêm lệnh cho các tiểu giáo chỉ huy. Một khi tìm được Tào Tháo, không cần phải nói gì hết, cứ chém đầu hẩn”.

” Cái này” Mã Đằng nhú mày nói: ” Làm như vậy chỉ e không ổn lắm. Dù sao chúng ta cũng là liên minh với nhau”.

” Liên minh? Chúa công đã nói trên đời này vĩnh viễn chỉ có lợi ích mà không bao giờ tồn tại cái gọi là liên minh” Quách Đồ lãnh đạm nói: ” Muốn thành đại sự không được câu nệ tiểu tiết. Hơn nữa quân ta hoàn toàn có thể giết chết Tào Tháo rồi giá hoạ cho loạn quân Lương châu, nói Quách Dĩ, Lý Nho đã giết chết Tào Tháo. Tướng quân nghĩ sao?” ” A!”.

Mã Đằng khê thở dài, lặng im không nói gì.

...

Thâm sơn Mật Ma Trung. Triệu Vân lại khuyên nhủ Tào Tháo: "Đại nhân, nơi này là thâm sơn, rừng rậm, bất kỳ lúc nào cũng có loạn quân Lương châu đuổi giết tới. Tại sao đại nhân không theo mặt tướng hồi doanh?"

Bởi vì Triệu Vân là đội trưởng đội thân binh của Công Tôn Toản, không phải là tâm phúc của Mã Dục. Cái này chính là biết người, biết mặt, không biết lòng. Để tránh để lộ tin tức, Quách Đồi chỉ dám phân phó Triệu Vân sau khi tìm được Tào Tháo liền đưa ngay về quân doanh vì thế Triệu Vân cũng không biết ý đồ thực sự của Quách Đồi khi mời Tào Tháo tới quân doanh.

"Ai da".

Trong khi Triệu Vân đang thúc giục thì Tào Tháo vô cùng nhanh trí, hần đột nhiên cắn mạnh vào đầu lưỡi mình, lập tức máu tươi từ miệng phun ra, hần co quắp ngã xuống đất.

"Chúa công!".

Mười tên thân kỵ bên cạnh Tào Tháo vội vàng tiến lên đỡ Tào Tháo dậy.

Triệu Vân cũng cuống quýt nhảy xuống ngựa, hần ân cần hỏi: "Tào Tháo đại nhân, ngài làm sao vậy?"

Hai tay Tào Tháo ôm trán, hần đau đớn nói: "Tướng quân không biết chứ từ khi còn nhỏ Tháo đã bị một vết thương nặng ở đầu, từ đó thành chứng đau đầu. Nếu thân thể không khoẻ mạnh, chứng đau đầu sẽ lập tức phát tác. Đau nhức vô cùng. Đau đến chết đi được. Ai da, ta đau quá, ta đau quá".

Không chỉ có kêu rên, Tào Tháo còn ra vẻ đau đớn đập đầu xuống đất, âm thanh phát ra thình thịch.

Triệu Vân vội la lên: "Ở nơi hoang vắng này lấy đầu ra lang trung bây giờ?"

Đôi mắt nhỏ của Tào Tháo hiện lên vẻ gian xảo rất khó phát hiện, hần nhìn Triệu Vân nói: "Tháo chỉ là một quận thủ, chết cũng không đáng tiếc, còn có mười thân kỵ, có điều loạn quân Lương Châu tàn ác, bất nhân. Nếu như để chúng trốn về Quan Trung, chỉ e chúng lại ức hiếp dân chúng, làm loạn Tam Phệ. Triệu Vân tướng quân hãy dùng kỵ binh mau truy đuổi chúng. Đừng để ý tới Tháo".

Triệu Vân cảm động, hần ngồi trên lưng ngựa, hoành thương, ôm quyền nói: "Đại nhân coi nhẹ sự sống chết, trọng đại nghĩa. Tuy bản thân đang lâm vào hiểm cảnh vẫn không quên tai hoạ của lê dân. Đạo đức của ngài làm người khác phải kính nể, Vân tuy bất tài nhưng cũng không thể ngồi nhìn bậc hiền thần như đại nhân rơi vào tay loạn quân Lương Châu. Thôi được, xin đại nhân mau lên ngựa, mặt tướng sẽ hộ tống ngài quay về Lạc Dương".

"Ai" Ban đầu Tào Tháo ngạc nhiên sau đó hần vui mừng nói: "Vậy xin đa tạ Triệu Vân tướng quân".

...

Hoàng cung Lạc Dương, Đức Dương điện.

Văn võ bá quan và mười tám lộ chư hầu hô vạn tuế ba lần sau đó phân ngồi sang hai bên.

Vương Doãn nháy mắt, Thái Ung hiểu ý vội trình tấu: "Khải bẩm Bệ hạ, khai bẩm Thái hậu. Thần cho là mười tám lộ quân Quan Đông có công đánh dẹp Đổng Trác, đương nhiên phải phong thưởng vì để tránh sơ sót các lộ chư hầu đều tỵ bẩm tấu công lao của mình trên điện. Thế nhưng trước đó nên đề cử một người đảm đương chức vị Đại tướng quân, đóng quân ở Lạc Dương, ổn định lòng người".

Thái vừa dứt lời Thái hậu đang buông rèm nhiếp chính còn chưa lên tiếng, Thái Thú Thượng Đảng Trương Dương, một kẻ vũ phu không đếm xỉa gì tới lễ nghi triều đình. Hần tiến ra trước điện, không quỳ xuống, đứng dưới điện lớn tiếng nói: "Thần cho là Thái Thú Bột Hải Viên Thiệu anh tài tuyệt thế, công lao chói lọi, có thể đảm đương chức vị Đại tướng quân đương triều".

Trương Dương vừa nói xong lập tức trên cung điện vang lên những tiếng ồn ào.

Thái Thú Đông Quận Kiều Mạo là người đầu tiên bước ra, lớn tiếng phản đối: "Đại tướng quân là người thông soái binh mã thiên hạ, là trụ cột của non sông, xã tắc, thân phận không thể coi thường. Không phải là người tài đức, quân công trác tuyệt, không thể trở thành Đại tướng quân. Dù Viên Thiệu xuất thân danh

môn, là mình chủ liên quân Quan Đông nhưng còn trẻ tuổi, chưa được mọi người tin phục, chỉ e khó đảm nhiệm nổi”.

Trương Dương tức giận nói: ” Vậy theo Kiều đại nhân người nào có thể đảm nhận chức vụ đó?”

Kiều Mạo đáp: Hạ quan cho là Duyệt châu Mục Lưu đại nhân đức cao vọng trọng, có nhiều quân công có thể làm Đại tướng quân”.

Kiều Mạo vừa dứt lời, Thái Thú Trường Sa Tôn Kiên bước ra lớn tiếng nói: ” Lưu lão hủ sao có thể đảm nhiệm chức vị Đại tướng quân? Thứ Sử Dương châu Viên Thuật đại nhân là anh hùng cái thế. Danh vọng vang khắp bốn bể, vạn dân chúng kính phục. Chẳng lẽ còn có người người phù hợp hơn Viên Thuật đại nhân để đảm nhiệm chức Đại tướng quân?”

Tôn Kiên vừa nói xong Viên Thuật cảm thấy lâng lâng mà Duyệt Châu Mục Lưu Đại thì tức giận đến tái mặt.

Tôn Kiên vừa nói xong Thái Thú Quảng Lăng Trương Siêu đứng ra phản đối: ” Nếu nói về danh vọng trong thiên hạ, vạn dân kính ngưỡng, còn có ai có thể sánh được với Thứ Sử Từ châu Đào Khiêm đại nhân? Từ Khiêm đại nhân đảm nhận chức Thứ Sử Từ châu, dân chúng an cư lạc nghiệp, bọn trộm cướp nghe tiếng bỏ chạy. Từ châu là quận dân chúng thấy của rơi không nhặt, đêm ngủ không đóng cửa. Có thể nói là thái bình thịnh thế”.

Tôn Kiên phản đối: ” Tuy rằng Đào Khiêm đại nhân là người hiền lương nhưng lại không có quân công. Sao có thể đảm nhiệm chức Đại tướng quân?”

Thái Thú Hà Nội Vương Khuông nói: ” Nếu bàn về quân công, trong mười tám lộ chư hầu Quan Đông còn có ai có thể sánh với Thứ Sử Ký châu Hàn Phức đại nhân? Hàn Phức đại nhân từng hỗ trợ Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung nhậm vị tướng quân diệt trừ giặc khản vàng Trương Bảo Trương Giác, Trương Lương, đã giao tranh nhiều lần với Hắc sơn tặc. Đây mới thực sự là quân công chân chính, chứ không như một số người chỉ dựa danh tiếng của tổ tiên để tìm kiếm danh vọng”. a

Thái Thú Bột Hải Viên Thiệu đột nhiên giận dữ quát lên: ” Vương Khuông, ngươi đừng hiếp người quá đáng”.

Vương Khuông bình thản nói: ” Hạ quan chỉ xét việc theo sự thực. Nếu có chỗ nào mạo phạm. Xin được tha thứ”.

Thấy mười tám lộ quân Quan Đông rơi vào tình cảnh hỗn loạn tranh chấp với nhau, mắt Vương Doãn hiện lên vẻ lạnh lùng. Mọi chuyện đã đúng như dự liệu của ông ta. Diễn biến đã chuyển sang có lợi cho triều đình. Chức vị Đại tướng quân chỉ có một. Có thể nói đã có mấy chư hầu thêm thường chức quan đó.

Tranh cãi thì cứ việc tranh cãi. Cuối cùng không ai có thể đảm nhận chức vị đó. Kết quả là không để người khác chiếm tiện nghi.

Con người đôi khi vô cùng thông minh, đôi khi lại vô cùng ngu xuẩn. Luôn làm ra những chuyện tổn hại cho người khác và cho chính mình.

...

Lương châu.

Đại tướng trung quân của Vương Uyên.

Đại tướng quân Xa Sư quốc Mục Tát Hãn bước nhanh vào, hấn lớn tiếng nói: ” Trưởng Sử đại nhân, thám mã vừa hồi báo cách đây năm mươi dặm về phía nam có hai toán quân đang giao tranh quyết liệt. Hình như là quân đội của Mã đồ phu đang tấn công một đội vận lương”.

” Đội vận lương?” Vương Uyên biến sắc nói: ” Lẽ nào đó là đội vận lương do Diêm Ôn đại nhân phái đi?”

Mục Tát Hãn nói: ” Đại nhân, chúng ta có phái binh cứu viện không?”

Vương Uyên nói: ” Chỉ sợ đây là quỷ kế của Mã đồ phu”.

Mục Tát Hãn nói: ” Có thể là quỷ kế gì?”

” Báo ...” Vương Uyên đang do dự thì có một tên tiểu giáo bước vội vào hấn lớn tiếng nói: ” Trưởng Sử đại nhân, trong doanh trại địch quân đột nhiên có mấy ngàn kỵ binh kéo ra, chúng di chuyển về phía nam”.

Mục Tát Hãn nói: ” Đại nhân...cái đó nhất định là do Mã đồ phu nhận được cấp báo hấn đã phái viện binh”.

“ ... Cái này ...”

Vương Uyên do dự.

Mục Tát Hãn vội la lên: ” Đại nhân, mau phát viện binh đi cứu viện. Nếu chậm là không kịp. Tất cả quân lính vận chuyển lương thực và thịt khô của Diêm đại nhân sẽ rơi vào tay Mã đồ phu”.

” Được.” Vương Uyên nghiêng rằng, hấn lạnh lùng nói: ” A Lý Bố chỉ huy hai vạn kỵ binh tấn công đại doanh địch quân, kiềm chế chủ lực địch quân ở lại đại doanh không cho chúng rời khỏi doanh trại đi cứu viện. A Tư Cổ Lệ chỉ huy một vạn kỵ binh ở lại trông coi doanh trại. Mục Tát Hãn chỉ huy hai vạn kỵ binh theo bản Trưởng Sử tiến về phía nam tiếp ứng đội vận lương. Không được phép sơ sót”.

...

Phía nam Ngũ Thập Lý năm mươi dặm.

Hai đạo quân đang giao chiến kịch liệt với nhau.

” Giết”.

Mấy trăm xe trâu làm thành đội hình phòng ngự hình tròn. Hơn một ngàn bộ binh lui vào trong trận xe trâu, dựa vào thể trận và chướng ngại để chống lại. Bên ngoài trận xe trâu hơn ba ngàn Lang kỵ Ô Hoàn chia thành các đội nhỏ vây xung trận hỗ trợ lẫn nhau. Âm thanh vang động không ngừng. Chúng liên tục giương cung bắn vào trong.

Từ Hoảng trong bộ áo giáp của một tên tiểu giáo Lương châu, đứng trong trận như một pho tượng lạnh lùng.

Hấn căn bản không lo lắng tên của người Ô Hoàn bắn vào người mình. Người Ô Hoàn luôn tự hào về tài bắn cung của mình. Chúng bắn một hồi lâu mà không làm bất kỳ ai ngộ thương. Bên cạnh Từ Hoảng diễn ra một cảnh tượng vô cùng quỷ dị mấy trăm tên tù binh người Khương mặc áo giáp (trang bị của quân Hán quận thủ địa phương) hai tay bị trói, đồng loạt quỳ xuống.

Mỗi tên tù binh người Khương đều có hai tên lính Tịnh châu như hung thần áp sát từ phía sau. Đám binh lính Tịnh châu này cũng mặc áo giáp của quân Hán quận thủ địa phương. Trong tay mỗi tên lính Tịnh châu là những mũi lang tiễn sắc bén, mắt chúng toát ra sự hung tợn. Đối với đám lão binh thân kinh bách chiến, giết người như ngoe này việc giết người cũng chỉ như giẫm chết một con kiến mà thôi.

” Phốc.”

Một âm thanh vang lên, một tên tiểu giáo chịu trách nhiệm quan sát nhảy xuống xe trâu hấn nhìn Từ Hoảng nói: ” Tướng quân, tới rồi”.

” Ừ?” Từ Hoảng đột nhiên quay đầu lại, hấn khum tay trên trán quan sát phía bắc và hỏi: ” Chỉ có quân binh của chúa công hay cả quân Tây Vực đều đã tới?”

Tên tiểu giáo nói: ” Đều đã tới quân người Hồ Tây Vực đang đuổi giết quân của chúa công”.

Một lát sau Từ Hoảng và các tướng lĩnh bên cạnh nhìn thấy ở chân trời phía bắc bụi bốc lên mù mịt, loáng thoáng có hai đạo quân đang truy đuổi, chém giết nhau.

Chỉ chốc lát nữa thôi những con cá sa bẫy này sẽ được tiễn đưa lên đường.

Trong mắt Từ Hoảng đột nhiên xuất hiện một ánh mắt lạnh băng làm kẻ khác phải run sợ, hấn lạnh lùng nói: ” Dừng cò, động thủ”.

Một tên thân binh nhanh chóng dựng cây đại kỳ vẫn đang nằm dưới đất. Đám kỵ binh Ô Hoàn vẫn đang rong ruổi phòng ngự vòng ngoài thấy cây đại kỳ được dựng lên lập tức đeo cung vào người, chúng nhao nhao

rút loan đao nhằm trận xe trâu tấn công. Ngay lúc đó bên trong trận xe trâu vang lên những tiếng thét thê thảm và tiếng binh khí va chạm vào nhau liên miên không dứt.

Đương nhiên những âm thanh thảm thiết vang lên không ngừng.

Khi cánh tay phải của Từ Hoảng đang giơ cao lạnh lùng hạ xuống, bên trong trận xe trâu những tên lão binh cũng không ngần ngại đâm những lang nha tiễn sắc bén vào người những tù binh người Khương bị trói tay quỳ trên mặt đất, không hề có khả năng chống cự. Giết chóc! Cảnh giết chóc này làm người khác phải nghẹn thở. Chỉ trong giây lát mấy trăm tên tù binh người Khương đáng thương đã ngã xuống nằm trong vũng máu.

Không một tên tù binh người Khương nào may mắn thoát khỏi kiếp nạn đó. Bọn chúng không phải bị đâm xuyên qua cổ, chí ít cũng bị đâm xuyên qua ngực, bụng. Rất nhiều tên trên người cắm ít nhất ba mũi tên. Thậm chí có tên bị giết rồi binh lính Tịnh châu còn tàn nhẫn dùng đầu nhọn của mũi tên đâm vào mắt. Những mũi lang nha tiễn sắc bén xuyên thấu qua hộp sọ nạn nhân chia đầu mũi tên ra ngoài.

Đại đa số tù binh không chết ngay lập tức, chúng nằm trên vũng máu rên la giãy giụa nhưng cuối cùng không ai trong số chúng may mắn sống sót bởi vì bất hạnh thay tất cả bọn chúng đã trở thành con bài cho độc kế của Độc Sĩ Giả Hủ. Từ trước tới nay Độc Sĩ Giả Hủ luôn coi sinh mạng con người như rơm rác, chẳng bằng con vật, thậm chí hắn còn tàn độc hơn cả Mã đồ phu, sao hắn có thể thương tiếc tính mạng của mấy trăm tù binh người Khương kia chứ?

Bên ngoài đội hình phòng ngự vòng tròn, mấy ngàn lang kỵ Ô Hoàn đang vung đao chém vào xe trâu, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Bên trong trận xe trâu đám binh lính Tịnh châu giống như đầu gỗ, chúng trợn mắt há hốc mồm nhìn đám lang kỵ Ô Hoàn biểu diễn. Thỉnh thoảng có một tù binh người Khương còn đang ngắc ngoải bị ném ra ngoài trận xe trâu. Đám kỵ binh Ô Hoàn đang say sưa đâm chém giống như đã lang gỏi thấy mùi máu tanh, nhao nhao xông tới, loan đao tung bay. Trong khoảng khắc tên tù binh đáng thương đó bị chém thành một đồng thịt vụn.

Màn kịch này tiếp diễn cho tới khi quân Hồ kỵ Tây Vực "Đánh lui" kỵ binh của Mã đồ phu kéo tới nơi mới chấm dứt.

Cú Đột huyết sáo, ba ngàn lang kỵ lập tức bỏ chạy, chỉ trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt của đám lính Tịnh châu. Từ Hoảng dùng tay quạt máu trên thi thể một tên tù binh người Khương, lau lên mặt của mình. Sau đó hắn dùng bộ mặt vô cùng sợ hãi đi tới trước trận xe trâu.

...

Vương Uyên, Mục Tát Hãn chỉ huy hai vạn kỵ binh Tây Vực khó khăn lắm mới đánh tới nơi. Hiện ra trước mắt cả hai là một cảnh tượng vô cùng thảm thiết như dưới ngục Tu La. Rất nhiều binh lính đã bị chém nát nhừ, không nhận ra được mặt, ngũ tạng tung ra, be bét, trên vòng tròn xe trâu ngổ ngang xác chết, vũ khí cướp đi tính mạng của những binh lính đó là những mũi lang nha tiễn tàn độc.

Trên rất nhiều thi thể có dấu vết của đao chém, máu vẫn đang lã lã chảy ra, hiển nhiên vừa mới chết trận không lâu.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng, làm người khác muốn nôn mửa. Rất nhiều binh lính người Hồ Tây Vực chưa từng gặp qua cảnh máu tanh khùng khiếp như vậy, chúng sợ hãi đến hai mắt nhìn đăm đăm, người run lẩy bẩy.

Nhìn thấy khung cảnh thê thảm như vậy, mỗi nghi ngờ trong lòng Vương Uyên cuối cùng cũng bị xua tan.

Một tên tiểu giáo mặt đầy máu me, từ sau xe trâu thò đầu ra nhìn, hấn quát hỏi: "Các người là ai?"

Vương Uyên giục ngựa tiến lên, hấn lớn tiếng nói: "Các người không phải sợ. Bản quan là Trưởng Sử Tây Vực của Đại Hãn, Trưởng Sử Vương Uyên, không phải quân của nghịch tặc cướp ngôi Mã Dục".

Tên tiểu giáo vui mừng nói: "Vương đại nhân? Người thực sự là Vương đại nhân?"

"Đúng!" Vương Uyên hỏi lại: "Người là ai?"

Tên tiểu giáo nói: "Tiểu nhân là Phương Từ, là tiểu giáo dưới trướng Kim Thành Diêm Đô Úy".

Thái Thú Kim Thành Diêm Ôn, Đô Uý Diêm Hoàn. Vương Uyên đều biết tiếng hai người này. Hắn liền hỏi lại: "Diêm Hoàn tướng quân đâu?"

Sắc mặt tên tiểu giáo trở nên buồn bã hắn chỉ một thi thể máu thịt lẫn lộn, buồn rầu nói: "Tướng quân đã chết trận".

"Ai" Vương Uyên bùi ngùi thở dài, rồi hắn ôn tồn nói: "Tốt lắm, phản quân của Mã đồ phu đã bị đánh lui. Hiện tại không việc gì nữa rồi".

...

Lạc Dương.

Mười tám lộ chư hầu Quan Đông nhao nhao tranh cãi với nhau trước mặt Thái hậu cùng văn võ bá quan trong triều một hồi lâu mà vẫn không đi tới một kết quả thống nhất nào. Vương Doãn thấy thời cơ đã tới ông ta liền khê ho khan một tiếng, đợi khi mười tám lộ chư hầu yên lặng trở lại Vương Doãn mới nói tiếp: "Lão phu có một đề nghị dung hoà, chư vị đại nhân có nguyện ý nghe không?"

Các lộ chư hầu nhao nhao tranh cãi đã nửa ngày vẫn không nhất trí được với nhau, đang muốn tìm người phân xử liền lập tức nói: "Xin mời".

Wương Doãn nói: "Viên Thiệu, Viên Thuật, Hàn Phức, Đào Khiêm bốn vị đại nhân đều có đức cao vọng trọng, có lãnh địa riêng, có tài kinh bang tế thế, xuất thân từ danh môn. Hơn nữa mọi người đều có chiến công to lớn, diệt trừ quốc tặc Đổng Trác thay triều đình lập công lao hãn mã. Nếu như phong một vị làm Đại tướng quân, chỉ e người khác không phục".

Viên Thiệu nói: "Tư Đồ đại nhân có cao kiến gì?"

Wương Doãn nói: "Cả bốn vị đại nhân đều làm Đại tướng quân, được không?"

"Cái gì?" Viên Thiệu ngạc nhiên nói: "Sao có thể cả bốn đều là Đại tướng quân?"

"Có gì mà không được?" Vương Doãn lãnh đạm nói: "Viên Thiệu đại nhân làm Chinh Đông Đại tướng quân, Hàn Phức đại nhân làm Chinh Bắc Đại tướng quân, Đào Khiêm đại nhân làm Chinh Nam Đại tướng quân. Viên Thuật đại nhân làm Chinh Tây Đại tướng quân. Cả bốn vị Đại tướng quân đều được phong tước Hầu. Trấn thủ bốn phương, có được không?" "... Việc này .."

Viên Thiệu vuốt chòm râu ngắn, nhất thời hắn không biết nói gì.

Nếu nói chỉ phong một Chinh Đông Đại tướng quân, Viên Thiệu khó tránh được không khỏi có lòng tham nhưng lúc này mười tám lộ quân chư hầu Quan Đông không phục, đều công kích hắn, hắn đã ở trên thế cưỡi hổ khó xuống. Triều đình phong thưởng phân ra như vậy coi như cũng là biện pháp dung hoà tốt nhất. Dù sao Chinh Đông Đại tướng quân cũng đứng vào hàng Tam công. Đó cũng là chức vị cực phẩm rồi.

Sau một hồi tranh luận, các lộ chư hầu còn lại không còn nhần nại được nữa, chức Đại tướng quân kia không phong. Chức quan càng không thể phong. Các lộ chư hầu còn đang thấp thỏm xem mình được phong chức tướng quân gì liền rối rít phụ hoạ: "Được, Tư Đồ đại nhân nói có lý. Cứ làm thế đi".

Việc phong bốn vị Đại tướng quân khó nhất đã xong. Các chư hầu khác cũng đã xử lý xong xuôi. Chỉ chưa tới nửa canh giờ các lộ chư hầu đã hoàn toàn nhất trí. Công Tôn Toản được phong chức Bắc Bình tướng quân. Mã Dục được phong chức Bình Tây tướng quân. Tôn Kiên được phong chức Cá Tiên tướng quân. Viên Thiệu đòi hộ cho Tào Tháo chức Tả tướng quân. Các lộ chư hầu khác đều được phong hàm tướng quân.

Sau khi phân phong thưởng chức vị cho các lộ chư hầu xong xuôi, kế tiếp tới việc ai đóng ở Lạc Dương đã không còn quan trọng nữa. Ngay cả bốn đạo quân phiệt có thực lực nhất: Viên Thiệu, Viên Thuật, Hàn Phức, Đào Khiêm cũng không thể ở lại Lạc Dương, bọn họ chỉ có thể thay mặt triều đình trấn thủ một phương. Bọn họ sao có thể để một thế lực quân phiệt cũng hùng mạnh như mình ở lại trấn thủ Lạc Dương?

Cuối cùng Vương Doãn đề nghị phong Lưu Bị làm Ti Đãi giáo uý, trấn thủ Lạc Dương.

Trong tay Lưu Bị chỉ có mấy trăm quân, hắn không thể tạo ra mối uy hiếp với anh em họ Viên. Hơn nữa thân phận hắn là Hoàng thúc của đương kim Hoàng Thượng, vô cùng tôn quý. Cho dù là ở phương diện

nào Lưu Bị là người thích hợp nhất lưu lại trấn thủ Lạc Dương. Thế nên các lộ chư hầu còn đang kiêng dè nhau cũng chỉ biết cách đồng ý với biện pháp thoả hiệp này.

...

Vũ Uy, Lương châu. Đại doanh quân Tây Vực.

Màn đêm buông xuống. Trong doanh trại quân Tây Vực đuốc cháy sáng choang, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Quân lương vừa vận chuyển tới. Những người Hồ đã mấy ngày nay không biết tới mùi thịt lập tức chen chúc nhau ùa tới, một trận tranh giành nổ ra. Sau khi tranh cướp được thịt khô, bên trong quân doanh lập tức xuất hiện các đồng lửa. Những đám binh lính từ ba tới năm người vừa nhảy vừa ca hát quanh đồng lửa. Điều làm người ta phải tiếc nuối đó là trong quân có quá ít đàn bà, làm giảm đi rất nhiều niềm vui thú.

218 : Mã Dục muốn làm gì? (3)

Điều duy nhất làm đám binh lính thất vọng đó là lúc nào trên mặt vị công chúa cũng có một tấm lụa mỏng làm cho người khác không thể nhìn thấy dung nhan của nàng. Thế nhưng chỉ cần đôi mắt xanh như làn nước của nàng, mái tóc vàng bóng bệnh, gợn sóng của nàng cũng đủ làm mê đắm lòng người.

Rất nhiều tên lính vóc người khoẻ mạnh, tính tình hào phóng, giỏi ca múa đứng lên nhảy múa, giống như một bầy ong mật vây quanh một đoá hoa, làm thành một đoàn dài xung quanh A Tư Cổ Lệ. Tập quán của người Tây Vực vốn rất cởi mở. A Tư Cổ Lệ cũng không tiếc rẻ gì hết nàng áp kiều đồn của mình vào người những tên lính đó làm nhiệt hoả trong chúng bốc lên đến choáng váng, sau đó nàng lại như bướm bướm tìm hoa lướt đi chỗ khác.

...

Bên ngoài đại doanh quân Tây vực, ở góc tây nam có hơn một trăm chiếc lều.

Bên trong doanh trại quân Tây Vực, khung cảnh vô cùng náo nhiệt, trong khi đó ở đây quang cảnh khá tĩnh lặng. Chỉ có hơn mười cây đuốc cháy yếu ớt cắm trên mặt đất phát ra ánh sáng nhàn nhạt, bên trong doanh trại vô cùng tĩnh lặng. Trong ánh đuốc yếu ớt, Từ Hoảng và mấy trăm tinh binh Tịnh châu giống như loài dã lang đang ẩn núp trên hoang nguyên.

Dù trong lòng không còn hoài nghi nữa, Vương Uyên vẫn rất cẩn thận. Để đề phòng chuyện bất trắc xảy ra, Vương Uyên không để Từ Hoảng và mấy trăm tinh binh Tịnh châu và trú trong đại doanh mà hẳn bố trí hơn một trăm chiếc lều bên ngoài doanh trại ở góc tây nam. Thế nhưng thật đáng tiếc Mã đồ phụ là một đối thủ hung tàn như dã lang, lại còn có thêm Độc Sĩ Giả Hủ.

Mã đồ phụ và Độc Sĩ Giả Hủ đương nhiên sẽ không đặt cược toàn bộ hy vọng đánh tan quân Tây Vực của Vương Uyên lên người Từ Hoảng và mấy trăm tinh binh Tịnh châu.

...

Khoảng cách từ đại doanh quân Tây Vực tới đại doanh Mã Dục là mười dặm.

Ba ngàn lang kỵ Ô Hoàn, ba ngàn tinh binh Hà Đông thân kinh bách chiến (may mắn sống sót khi tử thủ Lũng huyện) ngoài ra còn có hơn ba ngàn binh lính Tịnh châu cùng với hơn bốn ngàn quân quận quốc binh đã tụ tập trên khu đất trống trong đại doanh, trong bầu trời đêm đen kịt, không một tiếng quạ kêu, chỉ có tiếng gió lớn gào thét, làm lá đại kỳ trong tay Điển Vi tung bay phấp phật.

Giả Hủ trong bộ áo giáp hiểm khi mặc cũng giục ngựa đứng cạnh Mã Dục ở trung quân.

Nhìn bầu trời không một ánh sao, Giả Hủ nhìn Mã Dục nói: " Chúa công, tới giờ rồi".

" Ừ" Mã Dục gật đầu hẳn trầm giọng nói: " Toàn quân tấn công".

Mã Dục vừa ra lệnh hơn một vạn quân như ùn ùn, mãnh liệt xông tới đại doanh của quân Tây Vực ở cách đó mười dặm.

...

Đại doanh quân Tây Vực.

Trăng non hiện lên xiêu vẹo ở phía tây, bây giờ cũng gần tới bình minh. Rốt cuộc cũng có những binh lính mệt mỏi, không chống đỡ được nữa nghiêng người ngã xuống nằm trên mặt đất ngủ say. Dù binh lính bên canh có lay gọi dậy cũng vô ích, một lát sau bọn chúng cũng lập tức mệt mỏi ngã gục xuống theo. Trong chốc lát bên trong đại doanh quân Tây Vực binh lính nằm ngửa la liệt trên mặt đất.

Vương Uyên thấy bên ngoài trướng đột nhiên yên ắng, hần ngạc nhiên đi ra ngoài trướng xem xét. Hần phát hiện binh lính nằm ngổn ngang bên ngoài trướng. Điều vô cùng kinh hãi là những binh lính này nằm co quắp, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự. Chẳng cần suy nghĩ nhiều cũng đủ biết đã có chuyện bất thường xảy ra.

” Xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Uyên kinh ngạc quay đầu hỏi tên thân binh đang đứng nghiêm ngoài trướng. Hai tên thân binh này là Hán binh, lại phải bảo vệ đại trướng của Vương Uyên nên chúng không tham dự vào cuộc cuồng hoan của binh lính Tây Vực, chúng cũng không ăn thịt khô và quân lương đưa tới hôm nay nên vẫn bình an vô sự. Chúng thấy Vương Uyên hỏi liền đáp: ” Hồi bẩm đại nhân lúc này mọi người vẫn còn nhảy múa ca hát, không hiểu sao bây giờ lại nằm cả xuống”.

” Sao lại xảy ra chuyện này?”

Vương Uyên đang định tiến lên xem xét kỹ càng thì đột nhiên hần cảm thấy hoa mắt, cảnh vật trước mắt trở nên mờ ảo, không rõ ràng, hơn nữa còn xoay tròn. Vương Uyên cố sức dùng tay vuốt lại hai mắt, cảnh vật trước mắt lại khôi phục như bình thường. Nhưng đầu óc hần vẫn cảm thấy ong ong, bụng lại đau đốn dữ dội.

Một ý nghĩ nhanh chóng hiện lên, Vương Uyên lập tức nghĩ tới quân lương và thịt khô được vận chuyển tới hôm nay. Hần giật mình chỉ tên thân binh nói: ” Độc, có độc! Quân lương và cả thịt khô mang tới hôm nay đều có độc. Mau, mau lục soát, thu hết chúng lại và tiêu hủy. Không cho bất kỳ ai dùng nữa”.

” Tuân lệnh”.

Hai tên thân binh trả lời, chúng đang định quay người rời đi, Vương Uyên lại nói: ” Quay lại”.

Tên thân binh xoay người lại hỏi: ” Đại nhân còn có điều gì phân phó?”

Vương Uyên cố gắng dùng bàn tay dấm vào đầu mình để cơ thể đã kiệt sức của mình duy trì sự tỉnh táo. Hần vội vàng nói: ” Lập tức nổi kèn lệnh, tập trung tất cả binh lính không bị trúng độc.

Nếu như bản quan đoán không lầm đây chính là độc kế của mã đồ phu. Sau đó hần sẽ cho đại quân nhân cơ hội này tới tập kích đại doanh”.

Tên thân binh trả lời lĩnh mệnh rời đi. Nhìn theo bóng dáng của tên thân binh, Vương lại cảm thấy cảnh vật trước mặt mình quay cuồng, đầu hần trở nên càng lúc càng nặng nề. Rốt cục hần không chịu được kêu lên một tiếng đau đốn, Vương Uyên giống như một khúc gỗ từ từ ngã xuống đất. Sau khi hần ngã xuống đất chân tay bắt đầu co quắp, miệng sùi bọt mép.

Tuy nhiên ...

Tên thân binh của Vương Uyên chưa kịp nổi hiệu lệnh tụ tập binh lính chưa trúng độc. Từ chân trời xa xa trong màn đêm đột nhiên vang lên tiếng kèn lệnh. Hiệu kèn vừa nổi lên, tiếng reo hò như gió cuốn lập tức nổ ra. Trong sắc trời mờ mờ, chân trời phía đông hiện lên ánh sáng rực. Tên lính Tây Vực gác đêm sợ hãi khi phát hiện ra một đạo quân đen kịt dài vô tận như kiến hiện ra từ trong bóng tối đang xông tới.

Không đợi tới khi đại quân Mã Dục đánh giết vào đại doanh, quân Từ Hoảng được Vương Uyên bố trí ở góc tây nam đại doanh phát động tấn công trước tiên.

” Toa toa toa!”

Âm thanh chói tai, xe gió vang lên, Từ Hoảng lần lượt dùng cung tên bắn chết năm tên lính Tây Vực gác đêm, ngay trong lúc đó hơn mười phi thảo đã bám chắc vào hàng rào doanh trại. Hơn một trăm tên lính

vây xung quanh phi thảo bắt đầu ra sức kéo dây. Hàng rào doanh trại không lấy gì làm chắc chắn lập tức đổ sập.

Từ Hoàng tay cầm bội kiếm đi trước, tám trăm tinh binh chờ đợi đã lâu như mãnh hổ xuống núi chạy ào vào đại doanh của liên quân Tây Vực. Đám tinh binh này theo kế hoạch đã định sẵn chia làm hơn mười nhóm chia nhau ra khắp nơi, dọc đường tấn công cứ gặp binh lính người Hồ là chém, trông thấy lều trại thì đốt, trông thấy đồ đạc thì đập vỡ.

Chỉ trong chớp lát trong doanh trại ánh lửa bốc lên, ngọn lửa bốc cháy rừng rực. Rất nhiều binh lính Tây Vực may mắn chưa bị trúng độc hoảng loạn chạy trốn, la hét gọi nhau, không còn trật tự gì hết. Điều nguy hiểm nhất là ngay lúc này đại quân của Mã Dực đã kéo tới nơi.

...

Lạc Dương. Trong một dịch quán rách nát.

Lưu Bị, Quan Vũ và Trương Phi dùng nơi này làm chỗ trú chân tạm thời.

Mặc dù Lưu Bị đã được Thiên Tử chính thức nhận là Hoàng thân bây giờ hắn đã là Hoàng thúc của đương kim Thánh thượng. Thế nhưng sau khi trải qua loạn hoạn quan, Đổng Trác chuyên quyền cùng với đại họa loạn quân Lương châu hai ngày trước. Lạc Dương không còn cảnh phồn hoa ngày trước. Để thất ngày càng suy đồi tới tình trạng tồi tệ. Ngay cả ba bữa cơm trong ngày của Thiên tử và Thái hậu cũng do đại thần quyền thế Vương Doãn cứu trợ. Hoạn quan và cung nữ thì buộc phải ra khỏi thành tìm rau dại ăn lót dạ. Trong tình cảnh thế này sao Lưu Bị có thể được đãi ngộ đầy đủ đây?

Bên trong đình viện dịch quán.

Lưu Bị đang nhanh nhẹn ngồi đan hài cỏ, hắn hoàn toàn giống như một người buôn bán hài cỏ. Quan Vũ cũng trở lại thân phận kẻ áo vải như trước. Hắn thường ra ngoài thành lấy cỏ khô mang vào trong sân dịch quán, cẩn thận xếp ở góc sân, hắn còn dùng đá tảng đè lên để đề phòng cỏ bị gió thổi bay.

Chỉ có Trương Phi phanh áo ngực, hở bụng, ngực, trải chiếu ngồi uống nước lạnh.

"Đại ca, huynh đan hài cỏ làm gì? Phí cả nửa ngày mới đan được một đôi. Bán không được hai văn tiền, có tác dụng gì chứ?" Hiên nhiên Trương Phi rất bất mãn với hành động của Lưu Bị, hắn bĩu môi nói: "Hôm nay không thể so với lúc làm chủ một quận được. Dù thế nào đại ca cũng là một quận thủ. Phì ... nước Lạc Dương thật khó uống. Đại ca, không bằng chúng ta quay về Lang quận đi. Tiểu đệ lại thấy thêm thịt chim ở đó rồi".

"Dực Đức, đệ chỉ biết uống rượu" Đang ngồi xếp cỏ khô Quan Vũ quay đầu trừng mắt nhìn Trương Phi nói: "Nếu đại ca đan hài cỏ để bán, đương nhiên đại ca có lý do của đại ca. Ta và đệ đương nhiên phải giúp đỡ. Đệ đã không giúp thì thôi còn ngồi đó nói mát. Thật kỳ cục".

Lưu Bị nghe vậy vuốt cằm, hắn thầm nghĩ Vân Trường có trí dũng, Dực Đức dũng thì có dũng nhưng chỉ hiềm tính tình lỗ mãng, hơi thiếu tâm kế. Tính tình như vậy chỉ e không thể gánh vác trọng trách một mình.

...

Thành Lạc Dương, đại tướng trung quân của Viên Thiệu.

Hứa Du phớt phớt đi tới, hắn ra vẻ khinh thường nói với Viên Thiệu: "Chúa công, thằng nhãi Lưu Bị lại đang ngồi ở dịch quán đan hài cỏ, đan xong giao cho Quan Vũ gánh đi bán ngoài phố. Nghe nói tiền bán hài cỏ cũng đủ để duy trì khẩu phần lương thực hàng ngày cho ba huynh đệ. Ha, ha, ha".

Chưa nói xong Hứa Du đã cất tiếng cười cuồng vọng.

Viên Thiệu cũng cười ha hả nói: "Đây mới thực sự là Lưu Bị, cũng chỉ có Lưu Bị mới có thể làm những chuyện như vậy. Đường đường là một Hoàng thúc đương triều mà lại bán hài cỏ. Thực đáng buồn cười. Thế nhưng cũng phải nói thật nếu như Lưu Bị không phải là hạng người không có chí lớn, tầm nhìn hạn hẹp, bản tướng quân sẽ không bao giờ để hắn lưu lại bảo vệ Lạc Dương".

Điền Phong cau mày nói: " Chúa công, Phong cho rằng Lưu Bị không phải là hạng người không ôm chí lớn. Rất có thể Lưu Bị cố ý làm ra vẻ lừa bịp như vậy. Mục tiêu của hắn là làm chúa công và các lộ chư hầu lơ lửng cảnh giác".

" Cố ý lừa bịp?" Viên Thiệu phản đối: " Có thể lừa bịp cái gì? Nguyên Hạo quá lo lắng rồi".

Hứa Du ôm quyền, cung kính nói: " Chúa công anh minh".

Điền Phong thở dài, không nói gì.

" Thôi" Viên Thiệu phất tay áo đứng dậy, hần nhìn Điền Phong, Hứa Du nói: " Tới nay Thiên tử thiết yến các chư hầu ở bên ngoài Ngọ Môn. Các võ tướng từ Giáo Uyển trở lên. Quan văn từ Trưởng Sử trở lên đều có thể tham dự. Thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta cũng nên khởi hành đi vào Hoàng cung".

...

Lương châu.

Chiến sự đã kết thúc.

Ngoại trừ công chúa Đại Nguyệt Thị A Tư Cổ Lệ chỉ huy ba ngàn kỵ binh trốn thoát ra ngoài, kỵ binh Tây Vực còn lại không chết trận thì cũng bị bắt làm tù binh. Trưởng Sử Tây Vực Vương Uyên, Thiện quốc tướng quân A Lý Bố, Xa Sư Đại tướng quân Mục Tát Hãn và các tướng quân các tiểu quốc tất cả đều trở thành tù binh của Mã Dục.

Nhưng điều thực sự làm Mã Dục vui mừng là hắn đã thu được mấy vạn tuấn mã Tây Vực.

Điều duy nhất làm Mã Dục cảm thấy không hài lòng chính là tuấn mã của Tây Vực khó chăm sóc hơn so với ngựa của người Hung Nô. Ngựa Hung Nô không kiêng dè thức ăn gì. Hơn nữa chúng có khả năng đấu tranh sinh tồn vô cùng ngoan cường trong điều kiện tác chiến liên tục, hành quân gian khổ hàng tháng trời cũng không gầy đi nhưng tuấn mã Tây Vực không được như thế.

288. Chương 219 : Một Trăm Vạn Dân Chuyển Tới Biên Cương

Vì thế tuấn mã Tây Vực rất khó được dùng để trang bị quy mô lớn cho kỵ binh bình thường, chúng chỉ có thể được trang bị trên quy mô nhỏ cho trọng giáp thiết kỵ.

Nhưng chỉ điều đó thôi cũng làm Mã Dục cao hứng. Có tuấn mã Tây Vực Thiết Kỵ doanh của Hứa Chử có thể không cần phải lo lắng việc ngựa mệt mỗi khi cưỡi.

Có thể nói trong giáp thiết kỵ là đội quân có lực công kích khủng khiếp nhất của Mã Dục. Từ trước tới nay Mã Dục vẫn chưa thấy bất kỳ đội quân nào có thể ngăn cản sức đột kích của nó. Có lẽ Hàm Trận doanh của Cao Thuần có thể nhưng Thiết Kỵ doanh của Hứa Chử và Hàm Trận doanh của Cao Thuần đã vĩnh viễn không thể đối địch với nhau trên chiến trường.

Giả Hủ không biết đã tới bên cạnh Mã Dục từ lúc nào, hắn vuốt râu nói: " Chúa công, Hồ kỵ Tây Vực cuối cùng cũng bị đánh tan. Nếu như tất cả mọi việc thuận lợi, tướng quân Cao Thuần có thể tập kích, đánh chiếm được Hàm Cốc quan. Kế tiếp chúng ta sẽ chia binh tấn công các quận Kim Thành, Bắc Địa, An Định cùng với Tam Phụ Quan Trung".

" Ừ" Mã Dục gật đầu, hần thông thả ngẩng đầu, ánh mắt hần lướt qua bầu trời tĩnh lặng, không tập trung nhìn vào điểm nào cả rồi hần chăm chú nhìn chiến trường Quan Đông ở cách xa nghìn dặm: " Không biết chiến sự giữa mười tám lộ chư hầu Quan Đông và Đổng Trác diễn ra như thế nào? Đúng ra bây giờ tới lúc Công Tắc phải truyền tin tức đến mới phải". Giả Hủ nói: " Mặc dù cuộc chiến Lạc Dương có quan hệ mật thiết tới thế cục Quan Trung nhưng chỉ cần tướng quân Cao Thuần có thể đánh chiếm Hàm Cốc quan, lúc đó giống như cái đinh ghim trên Trường An cổ đạo. Ngăn cách Đổng Trác và mười tám lộ quân Quan Đông không thể ra ngoài quan ngoại, chúa công ngồi ở Quan Trung sẽ vững như thái sơn vì thế vấn đề mấu chốt vẫn là lấy được Hàm Cốc quan".

" Báo..." Giả Hủ vừa nói xong, chợt có khoái mã chạy tới: " Cấp báo".

” Hả? Cao Thuận tướng quân?” Ánh mắt Giả Hủ hiện lên vẻ sốt ruột. Hắn nhìn Mã Dục nói: ” Chúa công quân ta có thể thuận lợi đoạt được Quan Trung hay không sẽ nhanh chóng có đáp án”.

Trong lúc Giả Hủ còn đang nói khoái mã phóng như bay tới, tên lính truyền tin người nhuốm bụi đường nhảy xuống ngựa.

Việc có thể chiếm giữ Quan Trung hay không liên quan trực tiếp tới tương lai của tập đoàn Mã Dục và con đường sau này. Một người máu lạnh như Mã Dục lúc này cũng vô cùng sốt ruột, hắn quát to: ” Nói đi!”.

Tên lính truyền tin thở dốc, hắn vội vàng nói: ” Tướng quân Cao Thuận dẫn quân đột kích hàm Cốc quan thất bại. Tướng quân đã lui quân năm mươi dặm về nơi hiểm yếu Y Sơn đóng trại. Cao Thuận tướng quân nói chỉ cần cho tướng quân thời gian sáu tháng, tướng quân có thể xây dựng Trường An cổ đạo thành một Hàm Cốc quan đến lúc đó cho dù có mười vạn quân Quan Đông tấn công vẫn vững như bàn thạch”.

” Ai da, thất sách quá“. Giả Hủ nghe thế hắn vô cùng thất vọng: ” Thật đúng là người tính không bằng trời tính, không ngờ việc tập kích Hàm Cốc quan lại thất bại. Ai”.

Dù trong lòng Mã Dục vô cùng thất vọng, nhưng hắn vẫn khuyên nhủ: ” Văn Hoà không cần phải tự trách bản thân mình như vậy. Trong thời gian sáu tháng cuộc chiến giữa Đổng Trác và mười tám lộ quân Quan Đông chưa chắc đã kết thúc. Nói lùi một bước là cứ coi như mười tám lộ quân Quan Đông bằng quan, Đổng Trác liệu lĩnh quay về ứng cứu Quan Trung, cuối cùng Cao Thuận không thể phòng thủ Trường An cổ đạo, quân ta không thể chiếm giữ Quan Trung. Như vậy thì sao nào? Ít nhất thì Lương châu cũng nằm trong tay chúng ta, đúng không?”

Giả Hủ gật đầu nói: ” Đúng như chúa công nói chỉ cần có thể chiếm được Lương châu, quân ta cũng coi như thắng”.

” Thế nhưng” Mã Dục cắt ngang lời, hắn nghiêm túc nói: ” Chưa tới lúc cuối cùng, tuyệt đối không thể dễ dàng vứt bỏ”.

” Báo...” Mã Dục còn chưa nói xong, phía trước lại có khoái mã chạy tới: ” Hà Sáo cấp báo”.

” Hà Sáo?” Sắc mặt Giả Hủ biến đổi, hắn nói: ” Chẳng lẽ cuộc chiến giữa Đổng Trác và mười tám lộ quân Quan Đông đã có kết quả?”

Mã Dục nhìn tên lính truyền tin vừa giục ngựa như bay tới, lạnh lùng nói: ” Mau nói”.

Tên lính truyền tin nhảy xuống ngựa, hắn quỳ xuống vội vàng nói: ” Thư Thụ tiên sinh cấp báo có binh biến ở Lạc Dương. Tư Đồ Vương Doãn dùng liên hoàn kế, quốc tặc Đổng Trác đã chết dưới tay Lữ Bố. Bộ tướng của Lữ Bố, Trương Liêu phòng thủ Hồ Lao quan đã dẫn mười tám lộ quân Quan Đông tiến vào Lạc Dương. Cuộc chiến thảo phạt Đổng Trác đã kết thúc”.

” A!”.

” Cái gì?”

Mã Dục, Giả Hủ nghe vậy cùng kinh hãi nói: ” Cuộc chiến thảo phạt Đổng Trác đã kết thúc?”

Tên lính truyền tin nói: ” Đúng thế”.

Giả Hủ vội vàng la lên: ” Quân Lương châu thủ hạ của Đổng Trác đâu? Chẳng lẽ mười mấy vạn quân lương châu đã toàn quân bị tiêu diệt?”

Tên lính truyền tin nói: ” Tướng bộ hạ của Đổng Trác đã dẫn loạn quân Lương châu cướp sạch bốn quận phụ cận Lạc Dương, thành Lạc Dương cũng gần như bị thiêu trụi. Loạn quân đang tiến quân tới tụ họp ở Hàm Cốc quan. Thư Thụ tiên sinh cho rằng loạn quân Lương châu sẽ quay về Quan Trung. Sau đó cũng sẽ dựa vào Hàm Cốc quan hiểm yếu để chống lại mười tám lộ quân Quan Đông. Xin chúa công phải cẩn thận đề phòng”.

” Cái gì cũng có thể xảy ra” Giả Hủ vội la lên: ” Đây là điều đương nhiên, loạn quân Lương châu tất nhiên phải quay về Quan Trung”.

Trong mắt Mã Dực hiện lên vẻ vô cùng lãnh đạm rồi biến mất. Hắc khê nói: " Trong tay Cao Thuận chỉ có tám ngàn kinh kỵ binh, trừ các tướng sĩ thương vong và binh lính lưu lại trấn giữ Trường An, trong tay hắc khê chỉ còn khoảng sáu ngàn binh mã. Mặc dù Trường An cổ đạo là nơi hiểm yếu, có thể phòng thủ nhưng quân Lương châu có ít nhất mười vạn quân. Hai đạo quân binh lực quá chênh lệch, chỉ e không phòng thủ được".

Giả Hủ nói: " Nếu như Cao Thuận tướng quân không giữ được Trường An cổ đạo để cho hơn mười vạn loạn quân Lương châu tiến vào Quan Trung, như vậy lựa chọn sáng suốt nhất của chúa công chính là bỏ Quan Trung, phòng thủ Lương châu".

" Xem ra việc rời bỏ Quan Trung và Trường An không thể tránh khỏi. Đáng tiếc công lao to lớn của Cao Thuận sẽ trôi theo dòng nước. Ai" Sau khi nói một hồi Mã Dực dừng lại, ánh mắt hắc khê trở nên vô cùng nghiêm túc, hắc trầm giọng nói: " Thế nhưng bản tướng quân tuyệt sẽ không để lại một Quan Trung hoàn hảo như ban đầu giao cho Quách Dĩ, Lý Thôi và loạn quân Lương châu".

" Ủ".

Giả Hủ chấn động trong lòng, hắc vội vàng quay đầu nhìn lại, ngay lúc đó hắc bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Mã Dực, trong thoáng chốc Giả Hủ hiểu được trong lòng Mã Dực muốn gì.

...

Hàm Cốc quan

Trung quân đại doanh loạn quân Lương châu, Lý Nho nhìn Quách Dĩ nói: " Quách tướng quân, quân Tào đã bị quân ta đánh giết thua chạy tan tác, dù chúng ta không giết được Tào Tháo nhưng chúng ta đã đạt được mục đích giết một người rắn đe kẻ khác. Chắc chắn rằng sau trận chiến này các lộ chư hầu còn lại không dám coi thường chúng ta nữa. Kể từ bây giờ quân ta có thể tập trung toàn lực tiến về phía tây, tiến vào Quan Trung, quyết chiến cùng Mã đồ phu".

" Ủ" Quách Đồ gật đầu, hắc trầm giọng nói: "Phản Trù tướng quân đã dẫn hai vạn kinh kỵ binh nhập quan tiến vào Quan Trung trước. Chắc chắn sẽ sớm có tin tức truyền về, chỉ cần Phản Trù tướng quân có thể đánh chiếm được Trịnh huyện để đại quân có chỗ dừng chân, bản tướng quân sẽ chỉ huy đại quân nhập quan, quyết tử chiến một trận cùng Mã đồ phu".

...

Phía tây Hàm Cốc quan năm mươi dặm.

Đang hành quân dọc theo Trường An cổ đạo đi về phía tây, quân Phản Trù đột nhiên phát hiện đường cái lớn biến thành một con đường nhỏ trong khe núi, lại còn một toà doanh trại chắc chắn đứng chắn ngay trên quan đạo cắt quan đạo ra thành hai nửa. Kích thước của doanh trại không lớn nhìn qua cũng có thể thấy nhiều nhất chỉ có bốn, năm ngàn quân đóng trú nhưng đột nhiên xuất hiện chắn ngang con đường quan đạo tiến về phía tây, nhập Quan Trung.

Hiệu kèn lênh nổi lên, một đạo quân từ trong doanh trại xông ra, bày trận ngay trên quan đạo. Từ xa Phản Trù nhìn lại hắc chỉ thấy sĩ khí của đạo quân này rất cao, áo giáp trùng trùng, thế trận rất nghiêm cẩn, có thể nói đây là đạo quân tinh nhuệ, hắc lại nhìn lá soái kỳ thì thấy trên đó chỉ có một chữ: " Cao".

Phản Trù bưng tỉnh thì ra sau khi Cao Thuận đánh lên Hàm Cốc quan không thành công hắc không tiến binh quay vào Quan Trung mà đóng trại ở nơi hiểm yếu này nhìn qua cũng thấy hắc đã chuẩn bị phòng thủ lâu dài ở đây. Thế nhưng hắc chỉ có bốn, năm ngàn binh mã, còn không thể chịu nổi một kích tấn công đơn giản của quân tấn công. Chúng sao có thể ngăn cản hai vạn đại quân đột kích đây?

Quả thực tự không biết lượng sức mình.

" Truyền lệnh tiền quân đột kích" Phản Trù rút bảo kiếm, huơ lên ra lệnh: " Đánh tan chúng cho bản tướng quân"

" Tuân lệnh".

Tên tiền quân Tư Ma ngay lập tức lĩnh mệnh rồi đi. Lát sau hai ngàn kỵ binh tiền quân đã hình thành thế trận đột kích trên quan đạo chật hẹp. Tên tiền quân Tư Mã ra lệnh một tiếng, hai ngàn thiết kỵ Tây Lương đồng thời giục ngựa xông lên, phát động tấn công hướng về quân Cao Thuần đã lập thế trận nghiêm chỉnh chờ đợi ở phía trước.

Lương châu, trung quân đại tướng của Mã Dục.

Mã Dục hùng hồn nói: " Phương Duyệt nghe lệnh".

Phương Duyệt tiến lên hai bước, đứng thẳng người trước mặt Mã Dục, lạnh lùng nói: " Có mặt tướng".

Mã Dục nói: " Chỉ huy năm ngàn tinh binh, sau nửa tháng phải đánh chiếm được Phú Bình, Liêm Huyền, Linh Vũ các huyện. Chiếm giữ toàn bộ bình nguyên Bắc Địa. Sau hai tháng phải xây dựng nhà cửa đủ để cho một trăm vạn người cư trú. Không được trái mệnh".

Phương Duyệt áp ứng hỏi: " Xây dựng nhà cửa đủ cho một trăm vạn người cư trú sao? Cái này ...".

Mã Dục lãnh đạm nói: " Đây là quân lệnh".

Phương Duyệt ưỡn ngực, trầm giọng nói: " Mặt tướng lĩnh mệnh".

Mã Dục chuyển ánh mắt sang Từ Hoảng, hần quát lên: " Từ Hoảng đâu?"

Từ Hoảng xải từng bước một tiến lên đứng song song với Phương Duyệt, hần thản nhiên nói: " Có mặt tướng".

Mã Dục nói: " Chỉ huy ba ngàn tinh binh Hà Đông trong vòng mười ngày phải đánh chiếm được quận Kim Thành, không được thất bại".

Từ Hoảng nói: " Tuân lệnh".

Ánh mắt Mã Dục đột nhiên trở nên vô cùng nhu hoà, hần bình thản nói: " Hãy nói với các huynh đệ, bản tướng quân nói lời sẽ giữ lời, chờ khi đánh xong trận này bản tướng quân nhất định sẽ mang các huynh đệ tới thảo nguyên bao la. Mỗi huynh đệ sẽ được thưởng ít nhất một trăm đầu gia súc, năm nữ nhân trẻ tuổi. Nếu ai lập đại công, sẽ được thưởng gấp bội".

Ánh mắt Từ Hoảng nóng rực hần lạnh lùng nói: " Mặt tướng nhất định sẽ truyền đạt lời của chúa công tới các huynh đệ".

" Ủ" Mã Dục gật đầu, hần vung tay, lạnh lùng nói: " Mau đi thôi".

Phương Duyệt, Từ Hoảng ôm quyền vái chào Mã Dục sau đó cả hai vung áo bào, xoay người đi ra khỏi trường.

Khi hình bóng của hai người khuất dần trong tầm mắt của Mã Dục, ánh mắt hần chuyển từ nhu hoà thành vô cùng lãnh đạm, vẻ mặt hần cũng trở nên vô cùng nghiêm nghị. Giả Hủ vuốt râu, nói với Mã Dục: " Chúa công nếu muốn đi rồi hơn trăm vạn dân cư ở Quan Trung vào vùng bình nguyên Bắc Địa, chỉ sợ trong thời gian hai tháng không thể nào hoàn thành được".

" Ủ" Mã Dục khẽ gật đầu, ánh mắt hần đột nhiên chuyển sang Cú Đột đang đứng trang nghiêm, hần lạnh lùng nói: " Cú Đột đâu?"

Cú Đột vội tiến lên, ôm quyền nói: " Có mặt tướng".

Mã Dục nói: " Lập tức lựa chọn mười tên lính người nhẹ nhất, cưỡi ngựa tốt nhất. Ba mươi chiến mã có sức chịu đựng tốt nhất, tốc độ nhanh nhất. Ngay trong đêm chạy tới Quan Trung, truyền lệnh cho Cao Thuần, không ngại phải trả giá thể nào, cho dù tám ngàn khinh kỵ binh thủ hạ của hần bị tiêu diệt hết hần cũng nhất định phải giữ được Trường An cổ đạo ít nhất hai tháng. Đây là tử lệnh!".

Cú Đột thản nhiên nói: " Tuân lệnh".

Trường An cổ đạo.

Nhìn thấy hai ngàn kỵ binh Tây Lương liều chết xung phong với khí thế như rời non lấp biển, khoé miệng Cao Thuần khẽ nở một nụ cười ngạt sát khí. Hăm Trận doanh có thể không chống đỡ được Thiết Kỵ doanh

của Hứa Chử đột kích chính diện nhưng thừa sức ngăn cản thiết kỵ Tây Lương đột kích. Hơn nữa nơi này địa hình hiểm yếu, sơn đạo hẹp, vô cùng bất lợi cho kỵ binh đột kích.

” Cự mã thương lập trận”.

Cao Thuận vừa ra lệnh một tiếng, ba quân tướng sĩ âm ầm hưởng ứng. Sáu trăm binh lính hàng đầu tiên chia làm bốn đội. Hai người một nhóm có khoảng ba trăm trường thương dài chừng sáu, bảy trượng, trường thương dựng theo hình xiên về phía trước. Những mũi thương sáng trắng, hung tàn thoáng chốc kết thành một khu rừng kinh khủng, đầy chết chóc.

” Quân cung thủ chuẩn bị!”. Cao Thuận lại ra lệnh, ba quân lại âm ầm hưởng ứng. Hai ngàn tên cung thủ lạnh lùng bắt đầu lập trận phía sau trận của quân trường thương. Thoáng chốc những cây trường cung đã kéo căng như trăng tròn, những mũi tên sắc bén, tàn độc giương lên chỉ còn chờ mệnh lệnh của Cao Thuận là chúng bắt đầu tàn nhẫn lấy đi tính mạng của kỵ binh Tây Lương.

” Oanh ~ ~ ”

Tiếng vó ngựa vang lên như sấm động, cả vùng đất dưới chân rung chuyển.

Mặc dù đường quan đạo chật hẹp, không thuận lợi cho kỵ binh đột kích nhưng kỵ binh Tây Lương vẫn đột kích với khí thế vô cùng mạnh mẽ. Có lẽ quân Lương châu vẫn là đạo quân vô địch thiên hạ, tung hoành ngang dọc, kỵ binh Tây Lương là đạo quân được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh nhẹn, dũng mãnh nhưng đáng tiếc chủ tướng của đội quân đó không phải là Ngưu Phụ, không phải là Từ Vinh, càng không phải là Đồng Trác.

Cao Thuận ngẩng đầu nhìn phía trước, trước mắt hần bụi bay mù mịt, báo hiệu cơn cuồng phong đang tới gần, sau một lát Cao Thuận giơ cao tay phải rồi hần hung hăng hạ xuống, âm thanh réo rắt lập tức vang động khắp vùng sơn cốc: ” Bắn tên”.

Hai ngàn tên cung thủ nhếch miệng cười nhạt. Tiếng dây cung bật không ngừng vang lên trong không trung. Những mũi tên sắc nhọn dày đặc như mưa rào xẹt ngang qua thung lũng, hướng tới quân kỵ binh Tây Lương đang điên cuồng tấn công rơi xuống. Từ xưa tới nay quân cung thủ của bộ binh luôn là cơn ác mộng của khinh kỵ binh, lần này cũng không phải ngoại lệ.

Quân thiết kỵ Tây Lương sở dĩ được xưng là thiết kỵ không phải là do chúng được trang bị giống như Thiết Kỵ doanh của Hứa Chử, toàn thân mặc trọng giáp, trên thực tế thiết kỵ Tây Lương vẫn chỉ là một loại khinh kỵ binh (Trước nhà Tiền Tần ở Trung Quốc trong sử sách không có nói tới trọng kỵ binh), bọn chúng được gọi là thiết kỵ bởi vì ý chí kiên định như sắt thép, khả năng đột kích vô địch thiên hạ, còn nữa trong tay chúng là thanh Trảm mã đao trông rất dọa người.

Thế nhưng lúc này đây thiết kỵ Tây Lương vô địch thiên hạ mạnh mẽ đột kích đánh tới cũng khó có thể xoay chuyển thế trận vững như bàn thạch của Hãm Trận doanh.

Trong đại đa số các trận đánh, ý chí kiên định có thể thay đổi kết quả của trận đánh, thế nhưng hai đạo quân cùng có ý chí kiên định như nhau giao tranh với nhau, ngược lại ý chí chiến đấu lúc này lại không phải là nhân tố quyết định.

Cơn mưa tên dày đặc như châu chấu cuối cùng cũng rơi xuống đầu quân thiết kỵ Tây Lương đang điên cuồng xông tới. Tiếng chiến mã hí lên bị thương và tiếng la hét thảm thiết của binh lính lập tức vang vọng khắp không trung, thiết kỵ Tây Lương đang phi nước kiệu chạy tới ngã nhào hàng mảng.

Hai mảnh thiết giáp nhỏ bé trước ngực và sau lưng của kỵ binh Lương châu chỉ có thể ngăn cản được những mũi tên làm bằng gỗ của quân Khăn Vàng, chỉ có thể ngăn cản được đầu mũi tên làm bằng xương, bằng đá của kỵ binh trên thảo nguyên. Nhưng quân cung thủ tinh nhuệ của Mã Dục từ trước tới nay đều sử dụng mũi tên có đầu bọc sắt. Nếu như bắn chính diện thì ngay cả mũ giáp trên đầu của kỵ binh Tây Lương cũng dễ dàng bị xuyên thủng.

Chính sách đập nồi bán sắt của Mã Dục, không tiếc rẻ bất kỳ điều gì để thay đổi trang bị cho quân đội của mình đã phát huy hiệu quả to lớn. Hai đạo quân có sự chênh lệch lớn về trang bị đã làm kỵ binh Lương châu hứng chịu thất bại thảm thiết nhất từ khi ra đời tới nay. Hai ngàn thiết kỵ Tây Lương như những

người tử vì đạo, người trước ngã xuống người sau tiếp nối, không chút sợ hãi xông tới trận địa của địch quân ở phía trước, cho tới khi toàn bộ ngã trong vũng máu.

Chỉ có hơn mười thiết kỵ Tây Lương đột phá qua cơn tắm máu của quân cung thủ của Mã Dục. Khi đột kích được tới trước trận địa địch quân, cả kỵ binh và chiến mã đã đâm phải những cây trường thương sắc bén dựng như rừng một cách vô cùng bí tráng, để mặc những mũi trường thương sắc bén, bằng gỗ vót nhọn đâm thủng ngực, hoàn thành sứ mệnh cao cả cuối cùng của một người lính.

” Hí luật luật...”

Một chiến mã Tây Lương vật lộn đứng dậy từ trong vũng máu, nó ngửa đầu lên trời hí lên một tràng đầy bi thương sau đó nó tung vó chạy đi. Điều làm người ta tuyệt vọng chính là hai mắt của nó đã bị bắn mù vì thế nó lao thẳng vào vách đá cao chót vót, một tiếng động lớn vang lên sau đó tới âm thanh vỡ vụn của xương cốt, Trường An cổ đạo chợt trở nên vô cùng im ắng.

Hậu trận của quân Lương châu.

Hai mắt Phần Trù mở trừng trừng hẩn nhìn chăm chăm vào đám thi thể trên khắp sơn cốc, một hồi lâu mà hẩn không tin vào mắt mình. Đây có phải là sự thật không? Hai ngàn thiết kỵ tinh nhuệ đã bị tiêu diệt hoàn toàn như vậy. Thiết kỵ Tây Lương lại bị một dúm bộ binh đánh bại. Hơn nữa còn thất bại hoàn toàn. Chỉ có kẻ điên rồi mới tin vào kết quả này.

Trung quân Cao Thuận.

Quân Lương châu hoàn toàn thất bại, trên mặt Cao Thuận không hề có chút đắc ý nào, hẩn quay lại nói với bộ tướng Mao Nhiên: ” Thân là chủ tướng ba quân, luôn luôn phải xem xét tình thế, phải dựa vào tình thế mà chiến đấu, tuyệt đối không thể dựa vào sức mạnh mà đánh bừa bãi, càng không thể có vọng tưởng sử dụng một dạng chiến thuật duy nhất mà có thể chiến thắng trong một cuộc chiến tranh. Nếu không sẽ khó tránh khỏi kết cục hôm nay của thiết kỵ Tây Lương”.

Bộ tướng Mao Nhiên nói: ” Mặt tướng hiểu, đa tạ tướng quân đã chỉ dạy”.

Cao Thuận trầm giọng nói: ” Tình thế luôn thay đổi, dùng binh cũng phải luôn thay đổi. Điều kiêng kỵ nhất của người làm tướng là dập khuôn phương pháp tác chiến trong binh thư. Trên thế giới này không có phép dùng binh lợi hại nhất thiên hạ, cũng không có đội quân bất bại, chỉ có thắng không kiêu, bại không nản, tiến nhanh như gió, rút lui không rối loạn mới xứng đáng là đội quân tinh nhuệ”. Mao Nhiên gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ thông hiểu.

Mã đồ phụ dựa vào tác phong hành động mạnh mẽ như gió cuốn, dũng cảm, tàn nhẫn. Trong lòng mỗi tướng sĩ Hà Sáo đã ghi đậm dấu ấn của Mã đồ phụ. Vì thế quân đội Hà Sáo có ý chí mạnh mẽ như sắt thép, cùng quân hồn bất diệt, vĩnh viễn không vứt bỏ nhau. Nhưng điều thực sự Mã Dục mang tới cho quân đội của hẩn là chiến thuật và phép dụng binh chính quy từ đó biến đội quân hổ lang chi sư chính thức thành tinh nhuệ chi sư, biến Cao Thuận, Phương Duyệt và cả Từ Hoảng thành những đại tướng cầm quân.

Bây giờ Cao Thuận chẳng những tinh thông binh pháp mà hẩn còn có tài thao lược. Hơn nữa bọn họ còn nỗ lực cảm nhiễm và thay đổi bản chất của các tướng sĩ, Mã đồ phụ chỉ có thể huấn luyện, biến các tướng sĩ của mình thành những ác lang tàn nhẫn giết người, mấy người Cao Thuận lại có thể huấn luyện tướng sĩ bản bộ của mình thành những người lính ý chí vững vàng như sắt thép.

Trung quân Lương châu.

” Khốn kiếp!”

Khi Phần Trù ý thức được rằng hai ngàn quân thiết kỵ của mình đã hoàn toàn bị tiêu diệt, cơn thịnh nộ điên cuồng lập tức bốc lên trong lòng hẩn. Phần Trù phẫn nộ nắm chặt hai bàn tay, mắt hẩn như muốn bốc hoả, hẩn lập tức quay đầu lại nhìn tên lính truyền lệnh hét lớn: ” Truyền lệnh, tả, hữu hai lộ quân cùng xông lên, đập bằng trận địa địch quân, chó gà cũng không tha”.

” Tuân lệnh”.

Tên truyền lệnh binh lĩnh mệnh, nhanh chóng rời đi.

Thằng Trì.

Đại tướng trung quân của Mã Đằng.

Mãi cho đến tối ngày thứ hai, các đạo quân phái ra đi tìm Tào Tháo mới lục tục quay về đại doanh nhưng tất cả đều không tìm được Tào Tháo. Duy chỉ còn duy nhất độ quân của Hứa Chử và tám trăm binh mã của Triệu Vân là chưa quay lại. Hiện tại Quách Đồ chỉ có thể hy vọng cuối cùng vào đội quân của Hứa Chử và người của Triệu Vân.

Mã Đằng, Quách Đồ đang không còn kiên nhẫn được nữa thì bên ngoài trướng đột nhiên vang lên tiếng bước chân nặng nề, một bóng người loé lên, thân hình to lớn, hùng vĩ của Hứa Chử bước vào trong trướng, hấn lớn tiếng nói: “ Quách Đồ tiên sinh, mặt tướng đã lục soát chu vi vài trăm dặm, đã tìm được rất nhiều binh lính thất tán của Tào Tháo nhưng không tìm được tung tích của Tào Tháo”.

” Cái gì, vẫn không tìm được?” Quách Đồ cau mày, hấn vội vàng lấy ra một tấm bản đồ, đặt trên trác an, mở ra, hấn cẩn thận so sánh, rồi trầm giọng nói: ” Không thể nào. Tất cả các con đường lớn nhỏ, thậm chí là nơi thâm sơn cùng cốc, rừng rậm cũng đã phái người lục soát. Trừ phi Tào Tháo có thể hoá thành con ong mật bay đi nếu không hấn không thể nào chạy ra khỏi khu Phiến Sơn”.

Hứa Chử áp ứng nói: ” Tào Tháo có thể ... hoá thành con ong mật hay không còn chưa biết nhưng thực sự mặt tướng không tìm được”.

” Ai” Quách Đồ thở dài nói: ” Tóm lại chúng ta chỉ còn hy vọng cuối cùng vào Triệu Vân mà thôi”.

” Triệu Vân?” Hứa Chử đột nhiên nói: ” Suýt chút nữa mặt tướng đã quên, lúc nãy trên đường quay lại đây mặt tướng đã gặp Triệu Vân, hấn đã dẫn quân quay lại Lạc Dương”.

” Cái gì, Triệu Vân dẫn quân quay lại Lạc Dương” Quách Đồ ngạc nhiên hỏi: ” Vì sao hấn không từ mà đi?”

Hứa Chử nói: ” Cái này mặt tướng không biết”.

” Thôi quên đi, đi thì đi chứ sao” Quách Đồ nói: ” Truyền lệnh toàn quân để các tướng sĩ nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục lục soát. Nếu như vẫn không tìm được coi như Tào Tháo có mạng lớn”.

Cửa tây Lạc Dương.

Khi thành Lạc Dương hùng vĩ hiện lên trong tầm mắt, Tào Tháo mới thở phào nhẹ nhõm, tảng đá treo trong lòng hấn rốt cuộc cũng rơi xuống. Tuy rằng lần này thua trận quay về, binh lính tinh nhuệ bản bộ gần như mất hết, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng còn không biết sống chết thế nào nhưng cuối cùng hấn đã thoát hiểm, trở về Lạc Dương an toàn.

Triệu Vân ngồi trên lưng ngựa ôm quyền nói: ” Tào Tháo đại nhân, phía trước không xa là thành Lạc Dương, không còn khả năng gặp phải tặc binh tập kích, mặt tướng không cần hộ tống đại nhân nữa”.

Tào Tháo ôm quyền nói: ” Lần này may mắn gặp được binh mã của Triệu Vân tướng quân, xin nhận của Tháo một lạy”.

Dứt lời Tào Tháo khom người trên lưng ngựa xá một lạy, Triệu Vân vội đưa tay ngăn cản nói: ” Đại nhân cần gì phải như thế? Mặt tướng cũng chỉ vì lê dân trăm họ và tận lực chút sức lực nhỏ bé của mình”.

Tào Tháo ngồi thẳng lên, gương mặt lộ vẻ vui vẻ, hấn nói với Triệu Vân: ” Triệu Vân tướng quân, Tháo xin từ biệt”.

Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, giục ngựa chạy đi, bụi bay mù mịt sau lưng ngựa của Tào Tháo, chỉ trong chốc lát Tào Tháo và hơn mười tên kỵ binh hộ vệ đã biến mất trong đám bụi mù mịt. Triệu Vân đưa mắt nhìn theo bóng chiến mã của Tào Tháo xa dần, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát.

Đây chính là cái gọi thất bại mà vẫn không nản, mới là trượng phu. Tào Tháo vừa mới bại trận ở Hàm Cốc quan, tinh binh bản bộ hầu như bị tiêu diệt mà tinh thần vẫn sáng khoái như vậy thực khiến người ta phải xem trọng.

Bên ngoài Ngõ Môn ở Lạc Dương.

Triều đình thiết đại yến ba ngày để ụy lạo mười tám lộ chư hầu Quan Đông, hôm nay là ngày cuối cùng. Mặc dù trên bàn tiệc không có cao lương mỹ vị gì cả chỉ có canh suông nhạt nhẽo, ngoài ra còn có mấy chung rượu nhạt nhưng bầu không khí bàn rượu vẫn rất sôi động. Mười tám lộ chư hầu Quan Đông và các tướng lĩnh bộ hạ và văn võ bá quan vẫn vui vẻ uống rượu, ăn uống linh đình.

289. Chương 220 : Sai Lầm Chết Người.

Viên Thiệu là minh chủ liên quân đương nhiên phải đi kính rượu các bàn, khi hắn ta tới bàn của Lưu Bị thì đã chén choáng say.

Mắt Viên Thiệu lơ dờ, xiêu vẹo ngồi xuống bên cạnh Lưu Bị, hắn vỗ vai Lưu Bị cười nói: ” Kỹ thuật đan giầy cỏ của Lưu hoàng thúc rất tinh xảo, thực khiến kẻ khác phải khâm phục. Khí trời nóng bức, tướng sĩ của Thiệu rất thích đi hải cẩu, không biết Lưu hoàng thúc có thể đan cho một ít hải cẩu đưa tới quân doanh của Thiệu, Thiệu vô cùng cảm kích”.

Trương Phi ngồi phía sau Lưu Bị giận tím mặt, hắn đang định rút kiếm chém Viên Thiệu thì Quan Vũ ngồi bên cạnh vội đưa tay kéo Trương Phi, đưa mắt nhìn hắn ý bảo không được manh động. Trương Phi tức giận hừ một tiếng, hắn quay đầu không thèm nhìn Quan Vũ, cổ đờ nén cơn tức giận.

Viên Thiệu vẫn chưa phát hiện ra, hắn tiếp tục nói với Lưu Bị: ” Hoàng thúc, có bằng lòng không?”

Tuyệt đại đa số các chư hầu và văn võ bá quan nhìn Lưu Bị với ánh mắt thương cảm. Bọn họ thầm nghĩ vị hoàng thúc Lưu Bị này thật đáng thương, bị Viên Thiệu nhục mạ trước mặt mọi người, có thể nói đúng như là dạng tri thức quét lá đa. Thế nhưng khắc hẳn với dự liệu của các lộ chư hầu và văn võ bá quan, sắc mặt Lưu Bị vẫn bình thản như thường, đồng ý với Viên Thiệu.

” Không biết Viên Thiệu tướng quân cần bao nhiêu đôi hải cẩu?”

Lưu Bị vừa dứt lời trên quảng trường đột nhiên vô cùng im ắng. Các lộ chư hầu và gần như toàn bộ văn võ bá quan ban đầu là vô cùng ngạc nhiên sau đó ánh mắt lộ vẻ coi thường Lưu Bị, coi hắn như một gã phạm phu tục tử bình thường, chỉ có Điền Phong, Tuân Úc, Tuân Du và Quách Gia lộ ra vẻ ưu tư.

Ban đầu Viên Thiệu cũng ngạc nhiên, một hồi lâu sau hắn mới lấy lại tinh thần, hắn vỗ lưng Lưu Bị cười nói: ” Thiệu chỉ nói giỡn thôi, hoàng thúc không nên cho là thật, Thiệu nào dám phiền hoàng thúc đan giầy cỏ chứ? Việc này nếu để Thiên Tử và thái hậu biết, há có thể bỏ qua cho Thiệu không? Ha, ha, ha”.

” Báo ...”

Các lộ chư hầu đang cao hứng uống rượu thì bất chợt có một tên hoạn quan chạy vào, vừa chạy hắn vừa hô lớn: ” Hàm Cốc quan cấp báo, Thái Thú Tiêu quận, Tào Tháo đại nhân dẫn quân truy kích loạn quân Lương châu, đã thất bại ở Hàm Cốc quan, binh lính tinh nhuệ bản bộ hầu như mất hết, chỉ còn lại mình Tào Tháo đại nhân”.

Các lộ chư hầu đang cao hứng uống rượu đột nhiên biến sắc, ngược lại những Tuân Úc, Tuân Du, Quách Gia thay mặt Tào Tháo dự tiệc thì sắc mặt vẫn bình thản như thường. Trong lúc các lộ chư hầu vẫn đang thì ào to nhỏ với nhau thì bóng dáng Tào Tháo xuất hiện bên ngoài cổng Ngộ Môn, Viên Thiệu quay ra nhìn hắn suýt chút nữa không nhận ra Tào Tháo.

Chỉ thấy mặt Tào Tháo dính đầy máu, sắc mặt mệt mỏi, mũi thiết khô trên đầu đã bay mất từ lúc nào. đầu tóc hắn rối bù trông giống như một dã nhân. Áo giáp trên người rách tả tơi, giống như nhặt được của người chết, chiến bào sau lưng rách ngang hông, trước người hắn vẫn còn dính một nửa mũi lang nha tiễn.

” Mạnh Đức!” Viên Thiệu quát to một tiếng, hắn bước tới cầm chặt tay Tào Tháo vội vàng hỏi: ” Mạnh Đức có việc gì chăng?”

Tào Tháo không nói một câu, hắn đẩy Viên Thiệu ra, bước tới bàn tiệc, đoạt lấy cái môi múc rượu trong tay một tên thái giám, không nói không rằng hắn ngửa cổ dốc cái môi đầy rượu vào mồm, uống ừng ực, rượu liền tiếp chảy ra từ khoe miệng Tào Tháo, bộ dáng hắn lúc này trông thật nhếch nhác.

Viên Thiệu cùng Tào Tháo quen biết đã nhiều năm, mối giao tình cũng không phải là tẻ, lúc này hắn trông thấy bộ dạng Tào Tháo như vậy còn tưởng trong lòng Tào Tháo phần uất chuyện mười tám lộ chư hầu Quan Đông không cùng hắn truy đuổi loạn quân Lương châu, khiến cho toàn quân Tào Tháo bị tiêu diệt vì thế Viên Thiệu không khỏi cảm thấy áy náy, hắn tiến lên khẽ vuốt lưng Tào Tháo, lên tiếng khuyên nhủ: " Mạnh Đức, người ta thường nói thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh, chuyện đã như vậy rồi không nên suy nghĩ làm gì nữa".

Tào Tháo không nói một lời hắn chỉ buồn bực uống rượu.

Nếu uống nhiều thì dù chỉ là rượu nhạt cũng sẽ bị say, quả nhiên sau một lúc Tào Tháo say rượu lơ đãng cả người, sau đó hắn rút kiếm ra, xiêu vẹo đi lại quanh bàn tiệc, giọng nói hùng hồn xen lẫn sự bi thương.

" Nghĩa sĩ Quan Đông hưng binh thảo phạt quân tàn ác.

Lúc đầu kết liên đồng minh, lòng ở Hàm Dương.

Quân không đồng lòng, anh em lưỡng lự.

Bợ đỡ, nịnh hót khiến người tranh giành, anh em, con cháu giết hại lẫn nhau.

Hoài Nam Vương xưng đế, khắc ngọc tỷ ở phương bắc.

Con rận mặc áo giáp sắt. Vạn họ biến mất.

Ôi, xương trắng đầy đồng, ngàn dặm không tiếng gà gáy.

Bách tính mất đi, chỉ còn trong tưởng niệm."

Các lộ chư hầu cùng các quan văn võ dưới trướng đều lộ vẻ hổ thẹn, không ai dám ngẩng đầu nhìn Tào Tháo, Trước cửa Ngọ Môn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có nghe thấy thanh âm hùng hồn ẩn chứa sự bi thương không ngừng vang khắp đất trời, rung động lòng người.

" Chúng ta hưng binh vì đại nghĩa, bài trừ quốc tặc. Chư công vì trượng nghĩa mà tới đây, Tháo vốn ban đầu chỉ muốn đi theo Bản Sơ dẫn binh tới Hà Nội, vào Mạnh Tân, Toan Tảo, chư tướng cố thủ thành cao, đánh chiếm Ngao Thương, Tắc Hiên Viên, Thái Cốc, nơi hiểm yếu Chế Kỳ, quan đạo tới Nam Dương, quân vào Dương châu, Trú Đan, Tích, nhập quan, lấy Tam Phụ, tất cả đều là thành cao, hào sâu, cùng ác chiến, hành động vì lợi ích vì thiên hạ, đồng lòng trừ phản nghịch. Nay quốc tặc Đồng Trác bị diệt trừ nhưng vẫn còn hơn mười vạn quân Lương châu, chư công lại ngập ngừng không tiến công, thế lớn thiên hạ đã mất. Tháo thật xấu hổ! Tháo thật xấu hổ! Tháo thật xấu hổ!

Tào Tháo kêu to ba tiếng, phát tay áo bỏ đi, đám đông vẫn chưa kịp đáp lại câu nào.

Ngày mừng mười tháng tám, năm Kiến An thứ nhất thời Hán Hiến Đế (năm một trăm mười tám sau công nguyên).

Mã Dục với biện pháp cứng rắn đã dùng thủ đoạn ép buộc bách tính Quan Trung tiến hành một cuộc di dân đại quy mô cực kỳ hiếm thấy trong sử sách Trung Quốc. Ba quận Tả Phù Dung, Hữu Phù Phong và Kinh Triệu Doãn cộng lại có gần một trăm vạn dân chúng bị bắt buộc di rời vào quận Bắc Địa, Lương châu, định cư ở hai bên bờ Hoàng Hà ở bình nguyên Bắc Địa (bình nguyên Kim Trữ Hạ) .

Sau cuộc đại di rời, cả vùng Quan Trung hoàn toàn trống vắng, trong phạm vi ngàn dặm không có người ở. Hơn nữa sau khi Đồng Trác chết, loạn quân Lương châu đã tiến hành cướp phá sạch bốn quận Ti Đài đồng bộ. Tổng nhân số của bảy quận Ti Đài từ năm Trung Bình thứ tư Hán Linh Đế là ba trăm vạn người tới năm Kiến An thứ nhất Hán Hiến Đế giảm xuống chỉ còn hơn ba mươi vạn.

Không hề nghi ngờ gì nữa dân chúng Quan Trung đã trải qua một lần hành động di rời vô cùng mạo hiểm.

Hán Vũ Đế đã từng di rời trên trăm vạn di dân tăng cường cho cùng biên cương hiểm yếu, thế nhưng đó không phải là một lần di dân mà trải qua tổng cộng thời gian mấy chục năm mới có thể hoàn thành. Lúc đó quốc lực Tây Hán cường thịnh còn không có cách nào chịu được quy mô to lớn của các công trình di dân, huống chi bây giờ là Mã đồ phu?

Khi Tây Hán Vũ Đế tiến hành di chuyển mười vạn dân chúng từ Trung Nguyên bỏ xung cho vùng biên cương hiểm yếu thì có thể sống sót khi tới biên cương còn không tới năm vạn. Hơn nữa số người tồn tại qua mùa đông giá rét thứ nhất đợi đến khi thu hoạch vụ lúa mạch mùa xuân thứ hai sẽ không vượt quá hai vạn người.

Lượng tử vong lớn trong các cuộc di dân không chỉ vì cảnh màn trời chiếu đất gây nên cảm nhiễm phong hàn mà còn do thức ăn thiếu thốn, nạn đói xảy ra, những người tới được nơi biên cương hiểm yếu thì lại mắc bệnh do không quen thuộc thổ nhưỡng. Mà nếu như đúng lúc gặp phải mùa hè nóng bức có khi còn phát sinh ra ôn dịch trên quy mô lớn, khiến cho toàn bộ dân chúng di rời từ Trung Nguyên tới các vùng biên cương hiểm yếu chết hết.

Có thể nói không chút khoa trương là trên con đường di chuyển của cuộc đại di dân, xương trắng chất cao như núi.

Cho dù là Mã Dục hay Giả Hủ thì cũng không đánh giá hết được hậu quả có thể gây ra của cuộc di dân đại quy mô. Căn bản có thể nói rằng cuộc di dân lần này rất cần thận. Tỷ lệ thất bại lên tới chín mươi chín phần trăm thế nhưng điều làm người khác kinh ngạc chính là cuộc di dân đại quy mô lần này cuối cùng lại thành công.

Trong số gần trăm vạn dân chúng rõ ràng có tới hơn bốn mươi vạn dân chúng còn sống sót tới được quận Bắc Địa (Rất nhiều lão nhân thân thể ốm yếu lâu năm đã không thể tránh được cái chết trên đường đi), trong số hơn bảy mươi vạn dân chúng kia, đại đa số có thể chịu đựng được tới mùa thu hoạch lúa mạch của xuân thứ hai có thể được coi như một đại kỳ tích.

Nhìn chung cách thức tổ chức của cuộc di rời đại quy mô một trăm vạn dân của Mã Dục và tổ chức di dân của Hán Vũ Đế khác hẳn nhau. Đúng là bản chất khác nhau nên mới tạo thành một kỳ tích lớn lao như vậy.

Khi Vũ Đế trưng tập dân chúng Trung Nguyên di rời tới tăng cường cho vùng biên cương, dân chúng di rời đều là người nghèo khổ, những người có điền địa, tài sản, giới quý tộc không động tới. Điều đáng hận nhất lúc đó là tuyệt đại đa số lương thực và các loại vật chất phục vụ cho cuộc sống đều nằm trong kho lương của giới quý tộc, người giàu có.

Sau khi nhận được thánh chỉ của Hán Vũ Đế, dân chúng Trung Nguyên chỉ có thể mang theo rất ít lương thực, rồi già trẻ dắt díu nhau bắt đầu cuộc di rời bi tráng, thảm thiết nhất lịch sử. Vào thời xã hội phong kiến dân chúng buộc phải di rời hầu như không nhận được sự hỗ trợ gì của quan lại địa phương. Nếu có đi chăng nữa cũng bị giới quan lại trung gian bớt xén, ăn chặn hết.

Trên con đường di rời xa xôi dân chúng Trung Nguyên chỉ có thể dựa vào chính sức lực bản thân để tồn tại chính vì có rất ít người có thể hoàn thành cuộc di rời ngàn dặm đó. Kết quả cuối cùng của nó hoàn toàn có thể tưởng tượng ra.

Thế nhưng cuộc di dân trăm vạn dân của Mã đồ phu ra vùng biên cương hoàn toàn khác hẳn.

Trong mắt Mã đồ phu căn bản không tồn tại cái gọi là giới quý tộc cùng dân chúng nghèo khổ. Trong cuộc di rời này cho dù là người giàu có hay người nghèo khổ tất cả phải tuân lệnh di rời, ai trái lệnh, chém. Hơn nữa trước khi cuộc di rời bắt đầu, lương lương thực tồn trữ trong kho của giới quý tộc cùng các vật chất phục vụ cho cuộc sống đều bị sung công, dùng cho dân chúng trên đường di chuyển.

Vì để tăng tốc độ di rời, Mã Dục đã ra một mệnh lệnh đặc biệt chuyển năm vạn con ngựa cái có thể cho sữa ngựa cùng mười vạn trâu bò tới vùng Quan Trung, trợ giúp dân chúng vận chuyển lương thực, và đồ đạc. Trong đó gần một nửa số ngựa và gần như tất cả trâu bò đã trở thành thức ăn cho dân chúng trong mùa đông giá rét trên đường di chuyển, đảm bảo cung cấp một lượng thức ăn rất lớn ngay trên đường di chuyển.

Hơn nữa đường từ Quan Trung tới Bắc Địa cũng không xa xôi gì, lúc ấy lại là cuối thu, đầu đông, thời tiết không nóng bức vì thế đã không phát sinh dịch bệnh trên quy mô lớn. Với tất cả các yếu tố trợ giúp như vậy, cuối cùng lần di dân này đã tạo nên một kỳ tích hiếm có. Thế nhưng đối với bản thân Mã đồ phu và Độc Sĩ Giả Hủ đó chẳng phải là kỳ tích gì.

Trường An.

Mã Dực chấp tay sau lưng đứng nghiêm trên lầu thành, hẩn đang quan sát đám dân chúng Trường An cuối cùng đang được kỵ binh ” hộ tống” bước vào con đường di rời. Sau khi đoàn xe dài rặng rặc biến mất phía chân trời Mã Dực thản nhiên quay đầu lại nhìn cổ thành Trường An phồn hoa lúc này đã trở thành một toà thành trống rỗng, yên tĩnh.

Cho dù là giới quan lại, quý tộc hay giới tiểu dân thành thị hay người lang thang vô gia cư dưới sự uy hiếp của Trảm mã đao của binh lính Mã Dực đều phải di rời. Đương nhiên cũng có nhiều quý tộc, thân sĩ cường hào không muốn rời khỏi quê hương nhưng Giả Hủ có cả một loạt biện pháp bắt bọn họ phải tuân theo quy củ.

Giả Hủ người đầy mồ hôi chạy lên thành lầu, nói với Mã Dực: ” Chúa công, hơn hai mươi vạn dân chúng trong, ngoài thành Trường An đã tiến hành di rời xong”.

” Vẫn quá chậm” Trong mắt Mã Dực đột nhiên xuất hiện sự lo lắng, hẩn khế nói: ” Đã qua hơn một tháng, lúc này mới di rời được hơn hai mươi vạn dân chúng Trường An, trong phạm vi xung quanh Mậu Lăng, Hoè Lý, Phách Lăng, Đỗ Lăng, Bình Lăng, Trì Dương, Cao Lăng, Dương Lăng, An Lăng còn tổng cộng gần năm mươi vạn dân chúng, sống phân tán ở nơi xa xôi Vân Dương, Tất Huyện, Lật Huyện, Nha Huyện còn gần ba mươi vạn dân chúng, để di chuyển toàn bộ tới bình nguyên Bắc Địa thời gian hai tháng còn lại cũng chưa chắc đã đủ”.

” Đúng vậy” Giả Hủ nói: ” Cao Thuận tướng quân đã hai lần gửi tin cấp báo tám trăm dặm cầu viện chúa công. Nếu như không phải tình hình đã tới lúc nguy cấp thì dựa vào tính cách của tướng quân Cao Thuận, hẩn tuyệt đối sẽ không cầu viện chúa công nhưng lần này chúa công sẽ không có binh lực phái đi, tất cả hy vọng cuối cùng chỉ có đặt trên tám ngàn tân binh của Mã Đằng tướng quân”.

Ánh mắt Mã Dực âm trầm, hẩn trầm giọng nói: ” Theo như dự tính thì tám ngàn tân binh của Đằng thúc chắc chắn đã tới Vũ Quan”.

Trường An cổ đạo.

Hơn mười xe phá thành xếp thành hàng chữ nhất trước đại trại của Cao Thuận, những cơn mưa tên dày đặc từ trên pháp phá thành không ngừng bắn xuống, ép các tướng sĩ của Cao Thuận ở trung quân không góc đầu lên được. Mượn sự che chắn của các pháp phá thành hàng nghìn tên lính loạn quân Lương châu xông tới, dây chảo, thang gỗ, dòng dọc và các dụng cụ đánh công kiên đồng loạt tung ra, phát động thế tấn công như nước triều lên vào đại trại của Cao Thuận.

Chưa tới ba ngày tất cả chín đồn trại bên ngoài đại trại đã bị mất, hiện tại chỉ còn một đồn trại cuối cùng này. Nếu như đồn trại cuối cùng này cũng bị quân Lương châu đánh chiếm, quân của Cao Thuận đã lâm vào tuyệt cảnh, tấn công không được mà thủ cũng không xong, giống như một nữ nhân bị lột sạch quần áo, không còn cách nào ngăn chặn đám nam nhân thô bạo tiến vào.

” Bành ~ bành ~ bành ~”

Loạn quân Lương châu dùng một cây gỗ lớn đánh mạnh vào cổng đại trại của Cao Thuận, âm thanh nhịp nhàng phát ra như sấm nổ, cánh cổng đại trại lắc lư muốn bung ra, bất kỳ lúc nào đều có thể sụp đổ. Bởi vì pháp phá thành áp sát, quân cung thủ vốn phải phòng thủ ở trên tường đại trại lúc này đã bị đẩy lui ra hàng rào doanh trại phía sau. Bất đắc dĩ chúng phải bắn ra hàng loạt tên không có mục tiêu rõ ràng về phía trước, tuy nhiên bắn như vậy rất khó tạo thành mối uy hiếp nguy hiểm với loạn quân Lương châu.

Lúc này loạn quân Lương châu đã thay đổi chủ tướng.

Phàn Trù dẫn quân tấn công mãnh liệt mười ngày những không tài nào hạ được đại trại của Cao Thuận.

Sau khi Quách Dĩ dẫn đại quân tới đây đã nhân cơ hội giết chết Phàn Trù, sau khi Quách Dĩ đoạt lấy binh mã của Phàn Trù hẩn đã chỉ huy binh mã mãnh liệt tấn công đại trại của Cao Thuận. Trong vòng nửa tháng hẩn cũng không làm được điều gì, ngược lại bị quân Cao Thuận đánh giết thầy nằm khắp nơi, máu chảy thành sông, trong sơn cốc, trên quan đạo thi thể của loạn quân Lương châu chất cao như núi, mùi hôi thối tràn ngập đất trời.

Mười ngày sau.

Rốt cuộc Lý Nho cũng từ Hàm Cốc quan chạy tới, cùng với hắn còn có hơn mười tháp phá thành được làm vôi vữa.

Lý Nho không hổ là quân sư số một dưới trướng Đồng Trác. Các tháp phá thành này vô cùng lợi hại, chưa tới ba ngày công kích liên tục, chín đồn trại của Cao Thuận đã bị công phá. Quân tiên phong của loạn quân Lương châu đánh thẳng vào trung quân đại trướng của Cao Thuận. Chỉ cần chúng có thể đánh chiếm được đồn trại cuối cùng này, hệ thống phòng ngự của quân Cao Thuận hoàn toàn sụp đổ.

Lý Nho đắc ý nói với Quách Dĩ ở bên cạnh mình: " Tướng quân, chỉ cần công phá được đồn trại kia nữa, quân Cao Thuận sẽ không còn hiểm địa để phòng thủ nữa, quân ta có thể thần tốc đánh thẳng vào, việc bình định Quan Trung chỉ trong ngày một ngày hai".

"Ừ" Quách Dĩ lãnh đạm gật đầu nói: " Truyền lệnh, toàn quân gia tăng tấn công, trước khi trời tối phải chiếm được đại trại của địch quân".

Từ đại trại của Cao Thuận đi về phía tây bảy mươi dặm, trên Trường An cổ đạo ở chỗ đó có một phân nhánh, đi tiếp về phía tây là tới Hoa Âm, Vị Nam, từ đó có thể đi thẳng tới Trường An, đi qua Nam Việt, qua Vũ Quan đó chính là quận Nam Dương của Kinh châu.

Trong lúc Cao Thuận đang kịch chiến với các đạo quân loạn quân Lương châu ở trên Trường An cổ đạo thì mười tám lộ chư hầu Quan Đông đã sớm giải tán. Sau khi các lộ chư hầu nhận được tước vị, phong thưởng, tất cả đều thoả mãn dẫn quân bản bộ quay về lãnh địa của mình chỉ còn có tân Ti Đãi giáo uý Lưu Bị ở lại Lạc Dương, chủ trì quân vụ kinh kỳ.

Lại nói sau khi nhận được mệnh lệnh khẩn cấp của Mã Dục, Mã Đằng liền dẫn tám ngàn tân binh tức tốc mượn đường Nam Dương, chuẩn bị từ Vũ Quan tiến vào Trường An cổ đạo chi viện cho Cao Thuận. Thái Thú Nam Dương Tôn Kiên. Một mắt của Tôn Kiên bị Mã Dục bắn mù, có thể nói mối thù của hai người rất sâu nặng thế nhưng Tôn Kiên là người kiêu hùng hắn không vì thế mà cố ý gây khó khăn cho Mã Đằng.

Khi đó có bộ hạ cũ của Đồng Trác là Tả Trung Lang tướng Đoàn Oải, sau khi Đồng Trác chết hắn không hưởng ứng lời kêu gọi của Lý Nho dẫn binh tới Hàm Cốc quan mà ở lại, đóng quân ở Thương huyện, phía nam của Kinh Triệu. Thế lực của hắn trải dài từ Kinh Triệu tới nam Hoàng Nông. Vũ Quan cũng nằm trong phạm vi thế lực của hắn và do bộ tướng Lý Mông chỉ huy ba ngàn quân phòng thủ.

Trường An cổ đạo, đồn trại cuối cùng của quân Cao Thuận.

Bộ tướng Mao Nhiên xải bước tới bên cạnh Cao Thuận, hắn trầm giọng nói: " Tướng quân, nếu chúng ta không phản kích, đại doanh sẽ bị công phá".

"Ừ" Cao Thuận gật đầu, vẻ mặt bình thản như mặt nước, trong mắt hắn hiện lên vẻ kiên định, hắn trầm giọng nói: " Đã tới lúc phản kích. Mao Nhiên nghe lệnh".

Mao Nhiên ưỡn ngực, thản nhiên nói: " Có mặt tướng".

Cao Thuận cảm thiết khôi nặng nề đội lên đầu sau đó hắn kéo mặt nạ xuống. Một chiếc mặt nạ quỷ bảo hộ âm u như ma quỷ thoắt chốc đã che kín gương mặt Cao Thuận, chỉ còn lộ ra hai con mắt cùng ánh mắt kiên định của Cao Thuận. Cao Thuận nhìn thẳng vào mặt Mao Nhiên, trầm giọng nói: "Mao Nhiên, trong khi bản tướng quân không có ở đây. Đại quân do ngươi chỉ huy".

Mao Nhiên vội la lên: " Ý định của tướng quân là gì?"

Cao Thuận đột nhiên quay người lại, ánh mắt hắn sáng rực nhìn hơn mười tháp phá thành bên ngoài đại trại, trầm giọng nói: " Bản tướng quân muốn chỉ huy một trăm trọng giáp thiết kỵ tiến hành đột công kích cuối cùng vào loạn quân Lương châu, nhất định phải phá hoại được tháp phá thành. Nếu như không phá hủy được, Trường An cổ đạo sẽ không giữ được".

" Tướng quân không thể!" Mao Nhiên khuyên nhủ: " Tướng quân là chủ tướng ba quân, không thể mạo hiểm thân thể của mình. Chuyện lãnh binh phản kích cứ giao cho mặt tướng".

" Không được" Cao Thuận trầm giọng nói: " Bản tướng quân đã quyết. Ngươi không cần khuyên nhủ nữa".

” Tướng quân hãy nghĩ lại!” Mao Nhiên vội la lên: ” Nơi này có thể không có Mao Nhiên nhưng không thể không có tướng quân. Nếu như không có tướng quân chỉ huy, chỉ e các huynh đệ không thể đứng vững dù chỉ một ngày. Không vì bất kỳ cái gì khác, chỉ vì sự tồn vong của ba ngàn huynh đệ (không phải vì cái đại nghiệp chó má của chúa công), xin tướng quân hãy nghĩ lại”.

” Tướng quân hãy nghĩ lại!”.

Đám thân binh bên cạnh Cao Thuận rồi rít lên tiếng khuyên nhủ.

Thấy Cao Thuận có ý lưỡng lự, Mao Nhiên đột nhiên ưỡn ngực, trong mắt hần toát ra ý chí quyết chiến nóng rực, hần lạnh lùng nói: ” Tướng quân, mặt tướng nhất định sẽ không để ngài thất vọng”.

” Tốt!”.

Cao Thuận nghiêng rằng, hần gỡ thiết khôi trên đầu xuống, tự mình đội cho Mao Nhiên, rồi lớn tiếng nói: ” Mao Nhiên nghe lệnh”.

Mao Nhiên thản nhiên đáp: ” Có mặt tướng”.

Cao Thuận nói: ” Chỉ huy một trăm trọng giáp thiết kỵ, tám trăm khinh kỵ binh. Phản kích địch quân”.

” Tuân lệnh”.

” Các huynh đệ, tướng sĩ Thiết Kỵ doanh mặc giáp”.

Trước đó đã có binh lính dắt một trăm tuấn mã khỏe mạnh từ chuồng ngựa ra sau đó lính hậu cần bắt đầu mặc giáp cho chiến mã. Một trăm tên lính thiết kỵ được lính khinh kỵ binh trợ giúp bắt đầu mặc các bộ trọng giáp đầy cộm nặng nề. Sau đó có ít nhất hai tên lính đỡ một tên lính thiết kỵ trong bộ áo giáp nặng nề trèo lên ngựa.

Thực ra trọng giáp thiết kỵ bình thường cũng chỉ là khinh kỵ binh. Tất cả áo giáp và binh khí, trang bị của trọng giáp thiết kỵ đều do lính quân nhu vận chuyển. Chỉ tới khi cần thiết trọng giáp thiết kỵ mới mặc trang bị, xuất kích ra trận. Như vậy có thể bảo đảm tốc độ hành quân, vừa có thể bảo đảm đủ thể lực cho chiến mã cùng binh lính khi trong giáp thiết kỵ xuất trận.

Chỉ trong chốc lát một trăm trọng giáp thiết kỵ đã lập trận nghiêm chỉnh chờ đợi.

Tay phải Mao Nhiên cầm thương, tay trái hần chậm rãi kéo mặt nạ quỷ xuống rồi hần thản nhiên quay đầu, ánh mắt kiên định nhìn Cao Thuận, thê lương nói: ” Tướng quân, kiếp sau mặt tướng nhất định lại làm lính của người”.

” Giết!”

Mao Nhiên đột nhiên quay người lại, cây thương trong tay chỉ thẳng về phía trước, hần hét lên một tiếng vang động khắp vùng sơn cốc.

” Giết giết giết! ! !”

Một trăm trọng giáp thiết kỵ ầm ầm hét lên hưởng ứng. Cây thương trong tay Mao Nhiên hung hăng chỉ thẳng về phía trước, hai chân hần thúc mạnh, giục ngựa phóng đi, một trăm thiết kỵ chạy theo sau Mao Nhiên như hình với bóng. Một lát sau một trăm thiết kỵ bắt đầu tăng tốc, giống như một dòng sắt thép cuộn cuộn chảy, âm thanh ầm ầm mang theo sức mạnh có thể nghiền nát mọi vật, hướng cổng đại trại phóng tới.

Trung quân Lương châu.

Sắc mặt Lý Nho đột nhiên biến đổi, hần khẽ hỏi tên thân binh bên cạnh: ” Âm thanh gì vậy? Các người đã từng nghe thấy âm thanh này chưa?”

Đám thân binh rồi rít lác đầu chỉ có sắc mặt Quách Dĩ hiện ra vẻ nghiêm trọng, hần nói với Lý Nho: ” Hình như là tiếng sấm”.

” Tiếng sấm?”

Lý Nho cau mày hấn ngựa mặt nhìn bầu trời, chỉ thấy bầu trời trong xanh, không một bóng mây, không có mây tại sao có sấm? Trong lúc đó đột nhiên Lý Nho như nhớ ra điều gì, hấn quay đầu nói với Quách Dĩ: ” Chẳng lẽ là kỳ binh?”

Đại doanh của Cao Thuận.

Trên quan đạo thẳng tắp, trọng giáp thiết kỵ cuối cùng cũng hoàn thành việc tăng tốc, chúng bắt đầu xông tới phía trước với tốc độ kinh khủng nhất.

” Mở cổng ra”.

Cao Thuận vừa ra lệnh, cánh cổng đại trại lập tức âm âm mở ra.

Loạt quân Lương châu đang chen chúc nhau bên ngoài đại trại mừng rỡ như điên, chúng đang định đánh ừa vào thì đột nhiên phát hiện một đám mây đen dày đặc đang tiến tới như gió cuốn. Sau một khắc, một trăm trọng giáp thiết kỵ tàn bạo đánh thẳng vào trong trận của quân Lương châu, quân Lương châu đang chen chúc nhau ở phía trước ngay lập tức bị những cây thương sắc bén xuyên thủng người.

Còn có vô số binh lính bị quân thiết kỵ điên cuồng đụng phải bay ngược lại phía sau, trong lúc người còn đang lơ lửng trên không, gân cốt đã vỡ nát, khí tuyệt bỏ mạng.

Máu thịt con người căn bản không thể nào ngăn cản những quái thú được trọng giáp nặng nề bảo vệ, xông tới với tốc độ cực nhanh, trọng giáp thiết kỵ chạy tới đâu, quân Lương châu giạt sang hai bên như rẽ nước. Thế trận quân bộ binh lương châu vốn nghiêm chỉnh, đông đúc bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Mao Nhiên giục ngựa chạy như bay, giày xéo lên thì thể của loạn quân Lương châu, tiến lên như cuồng phong.

290. Chương 221 : Lui Để Tiến

Mao Nhiên thần nhiên quay đầu nhìn lần cuối về hướng đại trại, trong lòng hấn thầm thốt lên: ” Cao Thuận tướng quân, Mao Nhiên tuyệt đối sẽ không để người thất vọng”.

Sau một khắc Mao Nhiên giục ngựa lao thẳng vào tháp phá thành phía trước.

Trung quân Lương châu.

” Cái ... cái gì vậy?” Lý Nho lắp bắp nói: ” Kỵ binh của Mã đồ phu muốn làm gì vậy?”

” Dừng kỵ binh trực tiếp phá tháp ư?” Quách Dĩ ngạc nhiên kêu lên: ” Quá điên cuồng, chúng quá điên cuồng. Như vậy thực sự chỉ là tự sát, chỉ là tự sát mà thôi! Trời ạ. Cũng chỉ có quân đội của Mã đồ phu mới có những hành động điên cuồng như vậy”.

” Oanh!”

Quách Dĩ còn chưa nói xong, trong sơn cốc vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Tầng dưới cùng của tháp phá thành bị đụng mạnh ngay lập tức nứt ra. Trong lúc mảnh gỗ bay đầy trời một trọng giáp thiết kỵ nặng nề ngã xuống, thiết khôi trên đầu bung ra để lộ một khuôn mặt tuần tú, tái nhợt. Những dòng máu theo khoe miệng chảy xuống. Cú va chạm kinh thiên động địa vừa rồi đã làm ngũ tạng lục phủ của hấn vỡ nát, gân mạch đứt hết.

Trong khoe mắt sắp tắt của mình Mao Nhiên nhìn thấy một bóng đen khổng lồ đang âm âm đổ sụp xuống, rõ ràng cú va chạm đã phá huỷ tháp phá thành.

Một nụ cười nhạt xuất hiện trên khoe miệng Mao Nhiên, đọng lại, trở thành vĩnh hằng, lặng lẽ không một tiếng động hai mắt Mao Nhiên khép lại, giống như ngọn lửa đang cháy bùng bùng từ từ vụt tắt, cả thế giới đang tối lại, sự sống đang dần dần mất đi.

” Oanh oanh oanh ...”

Ngay sau đó hơn mười trọng giáp thiết kỵ theo sau Mao Nhiên cũng hướng hơn mười tháp phá thành còn lại thực hiện cú va chạm tự sát. Nhưng tiếng nổ lớn vang lên không ngừng. Các tháp phá thành cao vút thì nhau đổ sụp, thân tháp nặng nề quật vào vách đá hay chụp xuống quan đạo, thoáng chốc một cơn mưa mảnh gỗ bay đầy trời.

Trung quân Lương châu.

” Cái ... này ...” Lý Nho giật mình kinh sợ, hai mắt hẩn nhìn trừng trừng vào mười mấy cái tháp đang đổ sụp, hẩn kinh hãi nói: ” Sao có thể xảy ra điều này? Kỵ binh sao có thể phá tháp phá thành? Không thể nào. Tuyệt không thể nào!”.

” Thật sự ... chuyện này thật sự có thể xảy ra ư?” Quách Dĩ cơ hồ quên hết tất cả kêu lên: ” Quân của Mã đồ phu đúng là lũ kỵ binh điên rồ, thật sự chúng có thể phá huỷ tháp phá thành. Ông trời ơi. Đây có phải là sự thật không?”

Đại trại của Cao Thuận.

” Toàn quân đột kích, chiếm lại đồn trại”.

Cao Thuận giục ngựa, cầm thương, hét lên vang động tận mây xanh.

” Giết giết giết ~ ”

Hai ngàn quân còn lại đuổi theo sau trọng giáp thiết kỵ và tám trăm khinh kỵ binh, phản kích quân Lương châu với khí thế như rời non lấp bể. Quân Lương châu vừa nãy đang mãnh liệt tấn công, lập tức binh bại như núi lở, chúng ôm đầu chạy trốn về hậu trận.

Trung quân Lương châu.

” Ách”

Lý Nho đột nhiên rùng mình. Một cục đờm không thoát ra ngoài được suýt chút nữa giết hẩn chết tươi.

Đột nhiên trong lúc đó Lý Nho nhận thấy bản thân hẩn đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ. Vốn trước kia thì nó không phải là sai lầm nhưng khi địch quân đột nhiên phản kích mãnh liệt như thế. Quân Lương châu không kịp đề phòng, tan tác như nước triều hẩn mới nhận ra sai sót của mình đã biến thành một sai lầm trí mạng.

Chỉ là một sai sót nhỏ thôi.

Mặc dù quân Lương châu liên tiếp chiếm được chín đồn trại nhưng chúng lại không phá bỏ những đồn trại này. Ý định ban đầu của Lý Nho là dùng những đồn trại này làm căn cứ để tổ chức những cuộc tấn công không ngừng về phía quân Cao Thuận làm như thế thực ra không có gì là không ổn thể nhưng trên đời này không có gì là tuyệt đối để đến hiện tại nó trở thành sai lầm trí mạng của quân Lương châu.

Ban đêm, đại doanh quân Lương châu.

Lý Nho ảo não nhìn Quách Dĩ nói: ” Ai, không ngờ trong quân Cao Thuận lại có kỵ binh khủng khiếp như vậy. Thực sự là thất sách”.

Quách Dĩ hỏi: ” Quân sư, làm lại tháp phá thành lần nữa thì mất bao nhiêu thời gian?”

” Mất ít nhất một tháng” Lý Nho dừng lại một lát rồi nói tiếp: ” Thế nhưng Nho cho rằng làm pháp phá thành một lần nữa không phải là đối sách tốt nhất”.

Quách Dĩ nói: ” Xin chỉ giáo”.

Lý Nho nói: ” Ngay cả khi chúng ta chế tạo pháp phá thành một lần nữa. Liệu Cao Thuận có phái quân kỵ binh khủng khiếp đó đột kích ra phá một lần nữa không? Bộ binh quân ta không địch lại chúng, tháp phá thành khó tránh được lại bị phá huỷ”.

Quách Dĩ thở dài nói: ” Thật không ngờ hai mươi vạn đại quân Lương châu thậm chí không thể làm gì nổi Cao Thuận với dăm ba ngàn binh lính. Sĩ nhục, quả thực là sĩ nhục”.

Lý Nho nói: ” Chuyện đã tới nước này chỉ còn một biện pháp duy nhất”.

Quách Dĩ hỏi: ” Biện pháp gì?”

Lý Nho nói: ” Tướng quân có thể cho quân hậu cần đi men theo bờ nam Hà Thủy, phá núi mở đường, mở một con đường nữa tiến vào Quan Trung. Làm như vậy dù mất nhiều thời gian nhưng có thể tránh được

tặng đã cản đường Cao Thuận kia. Điều may mắn là lương thảo quân ta đoạt được từ bốn quận phụ cận kinh thành đủ để cung cấp cho hai mươi vạn đại quân. Vấn đề lương thảo không có gì phải lo”.

Quách Dĩ nói: ” Xem ra chỉ còn cách đó là tốt nhất”.

...

Thượng huyện, dinh thự của Tả Trung Lang tướng Đoàn Ỗi.

Ánh mắt Đoàn Ỗi loé lên, hần nhìn Quách Đồ nói: ” Tiên sinh tới đây chẳng hay muốn làm thuyết khách?”

” Cũng không phải” Quách Đồ lắc đầu, hần ung dung ngồi xuống, vuốt râu, thông thả nói: ” Đồ tới đây không phải để du thuyết tướng quân. Thật ra Đồ tới cứu tính mạng tướng quân”.

” Tiên sinh nói đùa” Giọng nói Đoàn Ỗi không vui. Hần trầm giọng nói: ” Bản tướng quân đang sống rất tốt. Tại sao phải cứu tính mạng?”

” Người nào không lo xa, tất có họa gần” Quách Đồ nói: ” Nếu tướng quân không nghe lời nói thật của tại hạ, sớm muộn gì tướng quân cũng bị Quách Dĩ, Lý Thôi, Lý Nho làm hại”.

” Hả?” Đoàn Ỗi nói: ” Lời của tiên sinh là có ý gì?”

Quách Đồ nói: ” Tướng quân không làm theo ý Lý Nho, không dẫn quân tới Hàm Cốc quan hội quân cùng các bộ quân Quách Dĩ, Lý Thôi. Đương nhiên hần sẽ ghi mỗi hận này trong lòng. Lần này Quách Dĩ, lý Thôi đang dẫn quân tấn công quyết liệt Trường An cổ đạo. Mặc dù Cao Thuận tướng quân kiên dũng, thiện chiến nhưng binh mã có hạn, phòng tuyến đó sớm muộn gì cũng bị công phá. Nếu như Quách Dĩ, Lý Thôi, Lý Nho có thể dẫn quân nhập quan, đoạt được Tam Phụ Quan Trung lúc đó liệu tướng quân còn có những ngày tháng an nhàn như này không?”

” Cái ...này ...”.

Đoàn Ỗi không biết phải nói gì cả.

Đoàn Ỗi hiểu rõ tính cách của hai người Quách Dĩ, Lý Thôi, đều là hạng người ngang ngược, kiêu ngạo, có thù tất báo. Nếu như hai người này thực sự có thể đánh chiếm Tam Phụ Quan Trung. Chắc chắn chúng sẽ không buông tha cho Đoàn Ỗi.

Quách Đồ nói: ” Binh mã tướng quân không quá năm ngàn quân, tướng không quá mười viên. Quách Dĩ, Lý Thôi, Dương Phụng, Phần Trù chỉ huy hơn mười vạn loạn quân Lương Châu. Muốn tiêu diệt tướng quân chỉ như nhấc tay. Tướng quân nghĩ sao?”

Cuối cùng sắc mặt Đoàn Ỗi thay đổi, hần cung kính nói: ” Ỗi ngu dần, suýt nữa làm hỏng đại sự. Hôm nay tình thế khẩn cấp. Ỗi xin tiên sinh vui lòng chỉ giáo”.

Quách Đồ nói: ” Trước đây Đổng Trác làm rối loạn triều cương. Tướng quân là người nổi giáo cho giặc, đã tự cắt đứt còn đường với triều đình. Kinh Châu Mục Lưu Biểu chính là tôn thất hoàng gia, tuyệt đối không thể thu nhận tướng quân, vả lại quân Lương Châu và mười tám lộ quân Quan Đông lâu ngày, oán thù sâu đậm. Thái Thú Nam Dương Tôn Kiên cũng tuyệt đối không thể tha thứ cho tướng quân. Thái Thú Hán Trung Trương Lỗ có lẽ sẽ thu nạp tướng quân chỉ đáng tiếc Trương Lỗ binh ít, tướng đơn cho dù có thể thu nạp tướng quân, cũng chỉ là bảo đảm an toàn nhất thời, vẫn không phải là kế sách lâu dài”.

Đoàn Ỗi càng nghe càng hiểu Quách Đồ nói có lý, hần liền vội vàng nói: ” Theo tiên sinh bây giờ Ỗi nên làm gì?”

Quách Đồ vuốt râu nói: ” Con đường sống của tướng quân nằm ở phía tây bắc”.

” Hả? Phía tây bắc?” Đoàn Ỗi trầm tư suy nghĩ rồi nói: ” Mã đồ phụ?”

Quách Đồ ôm quyền hướng về phía tây bắc nói: ” Chúa công tại hạ hùng tài đảm lược, lại là phò mã của công chúa Ích Dương, triều đình phong làm Thứ sử Lương Châu, chức cao quyền trọng. Thân phận càng vô cùng tôn quý! Vẫn có Giả Hủ, Thư Thụ, Quán Trữ. Võ có Mã Đằng, Cao Thuận, Phương Duyệt, Từ Hoảng, Hứa Chử, Điển Vi chư vị tướng quân, binh mã có vài vạn. Còn có Hà Sáo đất đai phì nhiêu, trải

dài ngàn dặm, Lương Châu giàu mạnh, có thể từ tây bắc mà nhòm ngó Trung Nguyên. Đó là nền tảng làm nên nghiệp bá”.

Đoàn Ỗi nói:” Nhưng bản tướng quân nghe nói Mã đồ phu chỉ có không quá mười viên tướng, binh không quá hai vạn, là người thế cô lực mỏng. Người như thế sao có thể thành đại sự?”

Quách Đồ nói: ” Binh quý hồ tinh chứ không quý hồ đa. Tuy rằng dưới trướng chúa công tại hạ chỉ có bốn, năm vạn quân nhưng tất cả đều là quân tinh nhuệ, bách chiến bách thắng. Tất cả đều có thể một địch trăm. Chẳng phải khi chúa công tại hạ trấn thủ biên cương phía bắc thường xuyên dùng binh lực yếu hơn đánh cho các bộ lạc người Tiên Ti thất bại thảm hại, không còn một mảnh giáp. Từ thời Hoắc, Vệ tới nay không có ai có thể làm như chúa công tại hạ, trấn thủ Mạc Bắc, các bộ tộc Man di phải khuất phục”.

Sau khi nói một hồi Quách Đồ dừng lại một lát rồi nói tiếp: ” Khi tám trăm lưu khẩu tung hoành Trung Nguyên, đó thực sự là đội quân tinh nhuệ, đã đánh cho hai vạn quân trung ương của triều đình tháo chạy tán loạn. Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung được xưng là danh tướng nhà Hán, cũng đi theo vết xe đổ đó dẫn tới binh bại, bị xử chém. Nếu tướng quân tại hạ không thể làm đại sự, cho Đồ hỏi lại một câu trong thiên hạ còn có anh hùng hào kiệt nào có thể làm đại sự đây?”

” Cái...này” Đoàn Ỗi do dự một lát rồi hần thắm dò nói: ” Nếu muốn bản tướng quan đầu hàng Mã đồ phu, ai da đầu hàng Mã đại nhân thì cũng được thế nhưng bản tướng quân có ba điều kiện”.

Quách Đồ nói: ” Xin cứ nói, đừng ngại”.

Đoàn Ỗi nói: ” Thứ nhất quân bản bộ của bản tướng quân độc lập với quân đội của Mã Thứ Sử”.

” Có thể”.

Quách Đồ đồng ý ngay không chút do dự nhưng hần thắm lạnh lùng nghĩ đợi tới khi người thật sự quy phục chúa công, thành thủ hạ của chúa công lúc đó muốn xử lý quân bản bộ của người không phải sẽ dựa vào một câu nói của chúa công sao? Há có thể để người dùng điều kiện để ra giá. Hừ, hừ.

Đoàn Ỗi lại nói: ” Thứ hai, Mã đại nhân phải cam đoan sẽ cung cấp lương thảo, quân nhu, trang bị khí giới cho binh lính của bản tướng quân như các bộ quân khác. Ngoài ra phải đối xử bình đẳng như các bộ quân khác, không được có ý gây khó khăn”.

Quách Đồ giả vờ suy nghĩ một lát rồi hần ra vẻ miễn cưỡng nói: ” Cũng có thể”.

Cuối cùng Đoàn Ỗi nói: ” Điều kiện cuối cùng, bản tướng quân muốn làm Thái Thú Vũ Đô”.

Không phải Đoàn Ỗi không biết tính toán. Chính bản thân hần cũng biết hai điều kiện đầu của hần vô cùng hà khắc. Với tình cảnh cấp bách bây giờ của Mã đồ phu, Mã đồ phu sẽ nén giận đồng ý. Khi tình hình của hần trở lại bình thường hần tất sẽ khai đao với Đoàn Ỗi vì thế Đoàn Ỗi không thể không có tính toán trước.

Tự xin trấn thủ Vũ Đô đó là Đoàn Ỗi đã sắp xếp đường lui cho mình. Một khi tình hình không hay, Mã đồ phu có ý định ra tay với hần. Hần có thể lập tức dẫn binh chạy vào Hán Trung, đầu quân cho Thái Thú Hán Trung Trương Lỗ.

Quách Đồ giả vờ nói: ” Việc này vô cùng hệ trọng, tại hạ không dám tự ý làm chủ, tại hạ cần phải xin ý kiến chúa công”.

Đoàn Ỗi lạnh nhạt nói: ” Nếu đã như vậy, thật sự xin lỗi, tiên sinh có thể phái người đi trước vào Quan Trung, xin mệnh lệnh Mã Đồ đại nhân thế nhưng đại quân của Mã Đằng tướng quân phải ở lại bên ngoài Vũ Quan chờ đợi một thời gian. Thế nhưng theo tính toán của bản tướng quân nếu như Mã Đằng tướng quân không thể dẫn quân tới Trường An cổ đạo, cứu viện chỉ e Cao Thuấn tướng quân sẽ không chống cự nổi”.

” Người” Quách Đồ giả vờ tức giận nói: ” Đây là người nhân cơ hội ép người”.

Đoàn Ỗi cười gian xảo nói: ” Đồng ý hay không đồng ý tất cả đều dựa vào tiên sinh. Bản tướng quân hoàn toàn không có ý định ép buộc gì cả”.

” Được” Quách Đồ cắn răng, hấn trầm giọng nói: ” Tại hạ thay thế chúa công đồng ý, chỉ hy vọng tướng quân giữ lời hứa của mình”.

Đoàn Ổi đưa tay ra nói: ” Quân tử nhất ngôn”.

Quách Đồ nặng nề vỗ vào bàn tay Đoàn Ổi, lớn tiếng nói: ” Tứ mã nan truy”.

Vào thời kỳ đó giai cấp sĩ tộc ngoắc tay như thế là một hiệp ước quân tử, vô cùng hữu hiệu, rất ít người làm trái với lời thề của mình. Không giống như xã hội hiện đại nhưng hiệp ước quân tử như thế sẽ sớm bị vứt vào sọt rác.

” Được” Đoàn Ổi vung tay lên, hấn lạnh lùng nói: ” Người đâu?”

Ngay lập tức có hai tên thân binh đứng ra nói: ” Tướng quân có điều gì phân phó?”

Đoàn Ổi nói: ” Lập tức truyền lệnh Lý Mông tướng quân mở cửa quan, để binh mã của Mã Đằng tướng quân qua quan ải”.

...

Cuối tháng chín, năm Kiến An thứ nhất, Hán Hiến Đế.(năm một trăm tám mươi tám)

Sau khi dùng sức mạnh tấn công không đánh chiếm được Vũ Quan, Quách Đồ mạo hiểm một mình tiến vào quan ải. Hấn dùng ba tấc lưỡi của mình đã thuyết phục được bộ tướng cũ của Đổng Trác, Đoàn Ổi đầu hàng. Đại quân Mã Đằng thuận lợi vượt qua Vũ Quan tiến vào Quan Trung. Trong lúc đó Mã Dục đã di rời toàn bộ dân chúng những vùng đất trù phú ba trăm dặm xung quanh Trường An. Hấn đang khua chiêng, gõ mõ di rời dân chúng ở những vùng hẻo lánh ở Quan Trung về quận Bắc Địa, Lương châu.

Tuy nhiên không đợi Mã Đằng dẫn quân tới chỉ viện, Cao Thuận đã rút quân quay về Quan Trung.

...

Tháng mười năm Kiến An thứ nhất Hán Hiến Đế, sau hơn hai tháng, sau khi gặp trở ngại ở Trường An cổ đạo Quách Dĩ đã cho quân mở một con đường ở nam sông Hà Thủy, cuối cùng cũng thoát khỏi sự ngăn cản của Cao Thuận, chỉ huy hai mươi vạn loạn quân Lương châu trùng trùng điệp điệp tiến vào Quan Trung.

Thế nhưng chào đón Quách Dĩ, Lý Thôi và hai mươi vạn quân Lương châu là một Quan Trung trống rỗng. Vùng đất Quan Trung vốn là một vùng dân cư đông đúc, trù phú bây giờ đã biến thành một vùng đất hoang. Trong phạm vi ngàn dặm không có tiếng chó gà, khói bếp. Niềm khát khao quay lại Quan Trung của loạn quân Lương châu bị giáng một đòn trí mạng.

...

Trường An.

Quách Dĩ, Lý Thôi, Lý Nho, Dương Phụng, Triệu Sầm đứng lặng lẽ trên đường phố. Tất cả đều choáng váng. Nơi này vốn là đường phố phồn hoa, náo nhiệt nhất thành Trường An. Bình thường ở đây ngựa xe đông nghịt, người buôn bán nhiều như mây. Người đi lại không ngừng nhưng bây giờ khung cảnh vô cùng tiêu điều, không một bóng người.

Cả một con phố trở nên trầm lặng, thậm chí ngay cả một con chuột cũng không có.

” Người đâu?” Quách Dĩ không tin vào mắt mình kêu lên: ” Dân chúng trong thành Trường An đi đâu hết rồi? Đi đâu hết rồi? Chẳng lẽ toàn bộ đã bị Mã đồ phu giết hết rồi sao?”

Lý Thôi cũng kêu lên: ” Các huyện Phách lăng, Dương Lăng, Bình Lăng đều như vậy, không ngờ thành Trường An cũng lâm vào cảnh này. Rốt cuộc thì nơi đây đã xảy ra chuyện gì? Quan Trung đã xảy ra chuyện gì? Nếu như không có dân chúng Quan Trung, hai mươi vạn đại quân của chúng ta dựa vào cái gì để sống? Chẳng lẽ các tướng sĩ phải đi sản xuất lương thực sao?”

Nghe Lý Thôi, Lý Nho đột nhiên rùng mình một cái, hấn thất thanh kêu lên: ” Độc kế! Đây chính là độc kế tuyệt hậu của Mã đồ phu!”.

Quách Dĩ, Lý Thôi nghe vậy vội vã quay đầu hỏi: ” Độc kế gì?”

Lý Nho thở dài nói: " Đây chính là độc kế tuyệt hậu lấy lui để tiến của Mã đồ phu".

Quách Dĩ không hiểu liền hỏi: " Cái gì là lui để tiến?"

Lý Nho thở dài nói: " Mặc dù Mã đồ phu rút khỏi Quan Trung nhưng thực tế hắn không rút khỏi Quan Trung".

Lý Thôi cau mày nói: " Quân sư sao cứ phải nói mơ hồ như vậy? Tại sao lại ăn nói lộ xộn như vậy?"

Lý Nho nói: " Nói Mã đồ phu đã rút ra khỏi Quan Trung thì đúng là quân đội của Mã đồ phu đã rút lui khỏi Quan Trung. Nói Mã đồ phu chưa rút lui ra khỏi Quan Trung là bởi vì Mã đồ phu đã đem hết dân chúng Quan Trung di rời tới Hà Sáo".

Rốt cuộc Quách Dĩ cũng hiểu ra, hắn lắp bắp nói: " Tiên sinh nói là Mã đồ phu đã di chuyển trên một trăm vạn dân chúng Quan Trung tới Hà Sáo ư? Điều này...này có thật không?"

" Chắc chắn như thế".

Lý Nho thở dài ai oán một tiếng. Tâm trạng ngùi lạnh như tro tàn.

Trước đây Lý Nho đã hiến kế cho Đồng Trác di rời toàn bộ hai trăm vạn dân chúng Lạc Dương và bốn quận phụ cận kinh thành vào Quan Trung. Đây cũng chính là mưu kế tương tự với độc kế tuyệt hậu để làm tan rã mười tám lộ quân chư hầu Quan Đông. Điều đáng tiếc là Đồng Trác chết bất ngờ, độc kế này thất bại trong gang tấc. Hắn thực sự không ngờ Mã đồ phu lại thành công trong việc thi hành độc kế này với quân Lương châu, di rời toàn bộ trăm vạn dân chúng Quan Trung vào Hà Sáo.

Đây chính là báo ứng, Câu châm ngôn của người xưa không sai chút nào.

" Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Triệu Sầm hỏi: " Trường An Tam Phụ đã thành tử địa. Đại quân chúng ta không thể ngồi đây ăn không ngồi rồi sao?"

Quách Dĩ nói: " Làm gì bây giờ ư? Dĩ nhiên tấn công Hà Sáo, đoạt lại dân chúng".

" Không được" Quách Dĩ vừa nói xong, Lý Thôi liền lên tiếng phản đối: " Mã đồ phu đã dám di chuyển dân chúng Quan Trung tới Hà Sáo hẳn tất đã có kế hoạch phòng bị vẹn toàn. Hơn nữa Mã đồ phu ở Háo Sáo nhiều năm, thế lực đã ăn sâu bén rễ. Nếu quân ta tùy tiện tấn công, rất dễ sa vào cái bẫy của hắn. Ta thiết nghĩ hiện tại quân ta nên xuôi nam tiến vào Hán Trung. Hán Trung thịnh vượng giàu có. Chắc chắn có đủ lương thực để cung cấp cho đại quân chúng ta".

" Vào Hán Trung làm gì?" Quách Dĩ không ngờ Lý Thôi dám ngang nhiên phản đối hắn, hắn giận dữ nói: " Quân ta có hai mươi vạn đại quân, quân đội của Mã đồ phu nhiều nhất có hai, ba vạn, ưu thế chúng ta gấp mười lần. Chẳng lẽ chúng ta còn sợ không đánh thắng chúng sao?"

Khi ở Hàm Cốc quan, bởi vì có ba mươi vạn đại quân uy hiếp, vì sự sinh tồn của quân Lương châu Lý Thôi cố vì đại cục, nén giận nghe lệnh sai khiến của Quách Dĩ nhưng hiện nay đại quân đã tiến vào Quan Trung, ba mươi vạn đại quân đã bị ngăn cách bởi Hàm Cốc quan, nguy hiểm đã qua đi, Lý Thôi lập tức không muốn nghe mệnh lệnh Quách Dĩ nữa.

Quách Dĩ vừa nói xong, Lý Thôi liền lên tiếng châm biếm: " Muốn đi thì người đi đi dù sao bản tướng quân cũng không đi".

" Lý Thôi, ngươi đừng ăn nói càn rỡ" Quách Dĩ tức giận nói: " Ngươi đừng quên bản tướng quân mới là chủ tướng quân Lương châu. Ngươi dám kháng mệnh?"

" Chủ tướng?" Lý Thôi lãnh đạm nói: " Quách Dĩ ngươi là cái gì mà cũng dám xưng là chủ tướng quân Lương châu?"

" Ngươi muốn chết hả?"

Quách Dĩ giận dữ hắn rút kiếm ra định chém.

" Chỉ sợ ngươi không dám" Lý Thôi không chút nhượng bộ, hắn cũng rút kiếm ra, lớn tiếng quát: " Đừng tưởng trước kia ngươi giết Phàn Trù tướng quân, người khác không biết dụng tâm của ngươi. Bây giờ ngươi

lại muốn xuống tay với bản tướng quân. Hừ, hừ! Người đừng tưởng bản tướng quân cũng sẽ bó tay chờ chết như Phàn Trù tướng quân. Nằm mơ!”

Nhìn thấy hai người sắp đụng binh đao, Dương Phụng, Triệu Sầm vội cuống quýt khuyên nhủ.

Chỉ có Lý Nho đứng ở bên thềm lắc đầu than thở, hần thềm nghĩ cục diện hiện tại mới thực sự bộc lộ chỗ âm độc của độc kế tuyệt hậu của Mã đồ phu. Chiêu rút để tiến này của hần không những đã chuyển toàn bộ Quan Trung vào Hà Sáo hơn nữa hần còn có thể làm cho hơn hai mươi vạn đại quân Lương châu tan rã trong nháy mắt, đến bờ vực của diệt vong.

Không đánh mà thắng. Đó mới là cảnh giới cao nhất của thuật dùng binh.

Không có kẻ thù hùng mạnh uy hiếp, hiện thời lại rơi vào cảnh lo lắng thiếu thốn lương thực, mâu thuẫn giữa các bộ hạ cũ của Đổng Trác sẽ nhanh chóng phát triển. Khả năng xảy ra hỗn chiến và tự lập của Quách Dĩ, Lý Thôi, Dương Phụng, Triệu Sầm là điều không thể tránh khỏi. Chỉ e là chưa tới một năm, đạo quân hùng mạnh hai mươi vạn đại quân Lương châu sẽ tan rã hoàn toàn.

Lý Nho vốn còn có thể đưa công tử Hoàng ra áp chế dã tâm của Quách Dĩ, Lý Thôi nhưng điều đáng tiếc là ngay khi đại quân Lương châu vừa mới tiến vào Quan Trung, Mã đồ phu đã cho người tới tặng ” Đại lễ”. Đó là một đầu người- đầu của công tử Hoàng.

Ngay khi vừa nhìn thấy đầu của công tử Hoàng, Lý Nho liền hiểu ra sự tan rã của hai mươi vạn đại quân lương châu là không thể tránh khỏi.

Sau khi Lý Thôi, Quách Dĩ tranh cãi một hồi, tất cả buồn bực giải tán.

Ngày hôm sau Lý Thôi lặng lẽ dẫn sáu vạn quân bản bộ ra đóng ở Hoè Lý.

Mấy ngày sau, Dương Phụng, Triệu Sầm vốn cũng có ý định riêng đã rời bỏ Quách Dĩ. Dương Phụng dẫn năm vạn quân bản bộ tới Mậu Lăng. Triệu Sầm dẫn hai vạn bộ hạ cũ tới Phách Lăng. Quách Dĩ cho là do Lý Thôi xúi bẩy, Dương Phụng, Triệu Sầm mới dẫn quân bỏ đi, hần vô cùng giận dữ chỉ huy mười vạn đại quân tới tấn công Hoè Lý.

...

Lương châu, Lũng huyện.

Phủ quan tạm thời của Mã Dục.

” Văn Hoà, liệu đầu lâu của Đổng Hoàng đã đưa tới doanh trại quân Lương châu chưa?” Mã Dục nhếch miệng cười nhạt, hần nhìn Giả Hủ nói: ” Hiện tại Lý Nho không còn khả năng văn hồi cục diện nữa. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra. Cuộc hỗn chiến giữa các đạo quân Lương châu sẽ nhanh chóng xảy ra”.

” Mặc dù Lý Nho đa mưu túc kế nhưng hần không có nhiều danh vọng trong quân đội, chỉ e hần không thể văn hồi cục diện” Sau khi nói sau Giả Hủ dừng lại, ánh mắt ưu tư, hần nhìn Mã Dục rồi nói tiếp: ” Mặc dù hơn mười vạn quân Lương châu thực lực mạnh mẽ nhưng không hề đồng tâm với nhau, rất khó có thể tạo nên mối uy hiếp thực sự. Ngược lại gần một trăm vạn dân chúng mới tới Bắc Địa mới thực sự là mối phiền toái lớn”.

Mã Dục cau mày hỏi: ” Phiền toái gì?”

Giả Hủ lo lắng nhìn Mã Dục nói: ” Chúa công có điều không biết, lúc trước Phương Duyệt tướng quân cho người tới báo hiện nay có rất nhiều di dân Quan Trung hàng ngày ăn không đủ no. Chỉ trong vòng mười ngày tháng trước đã có hơn mười vụ gian dân và hơn mười vụ giết người. Dân chúng Quan Trung vừa mới tới Bắc Địa chưa quen thung thổ, không có kẻ sinh nhai, tâm trạng vô cùng bất ổn, rất dễ vượt ra ngoài sự khống chế”.

Mã Dục cau mày nói: ” Vậy trước hết hãy tìm việc cho bọn họ làm. Không thể để cho bọn họ nhàn rỗi như vậy”.

Giả Hủ cười gượng nói: ” Hủ cũng nghĩ như vậy. Thế nhưng có gần một trăm vạn dân chúng Quan Trung di dời tới Bắc Địa (thực ra chỉ có hơn bảy mươi vạn, Mã đồ phu không có đủ điều kiện và thời gian tiến

hành tổng điều tra dân cư). Tráng niên có thể lao động có hơn ba mươi vạn. Chúng ta có thể tìm đâu ra nhiều việc cho bọn họ làm?”

Mã Dục ưu tư một lúc sau cùng hần giận dữ nói: ” Không phải Thư Thụ rất am hiểu nội chính sao? Tại sao bây giờ hần còn chưa tới?”

” Chúa công!” Mã Dục vừa nói xong đã thấy Diển Vi vội vã đi vào hần lớn tiếng nói: ” Thư Thụ tiên sinh cầu kiến”.

” Hả?” Mã Dục nghe vậy vui mừng nói: ” Mau mau cho mời”.

Thư Thụ vâng lệnh từ Háo Sáo chạy cả ngàn dặm tới Lương châu. Trên mặt còn đầy bụi đường, hần còn chưa kịp tắm rửa, nóng lòng chạy tới phủ quan của Mã Dục, hần nhìn Mã Dục vái chào, kính cẩn nói: ” Thụ tham kiến chúa công”.

Mã Dục phát tay nói: ” Tắc Chú, miễn lễ”.

Thư Thụ dùng ống tay áo lau mồ hôi trán và nói: ” Chúa công, trên đường tới Lương châu, Thụ đã nghĩ ra một kế sách lương toàn. Vừa có thể giải quyết hữu hiệu vấn đề nhân cư của trên trăm vạn lưu dân (sau khi di rời tới Bắc Địa an toàn, lập tức trở thành lưu dân) vừa có thể làm ra cho chúa công một vạn khoảnh ruộng tốt”.

“Hả?” Mã Dục vui vẻ hỏi: “Biện pháp gì?”

Thư Thụ nói: “Lập tức tổ chức dân phu đào kênh mương, để dân chúng lao động đổi lấy lương thực. Xét thấy không thể để số lượng dân chúng khổng lồ như vậy nhàn rỗi. Ngoài Tần Cừ, Hán Cừ (kênh dẫn nước) chúng ta mở thêm một mạng lưới càng nhiều, càng sâu, càng dài kênh dẫn nước càng tốt. Thụ đã tính toán cần khoảng ba mươi vạn dân phu”.

“Hay!” Mã Dục vui mừng nói: “Tắc Chú rất giỏi nội chính. Quả nhiên không hổ danh, Tắc Chú có thể giải quyết dễ dàng vấn đề khó khăn làm cho Văn Hoà thúc thủ vô sách”.

Thần sắc Giả Hủ vẫn tự nhiên. Thần sắc Thư Thụ không tốt lắm.

Thư Thụ nói tiếp: “Chúa công còn có thể động viên người già, con trẻ, nữ nhân khai khẩn điền địa từ giờ tới mùa xuân sang năm có thể tạo nên mấy vạn khoảnh ruộng tốt. Đợi đến khi thu hoạch xong vụ lúa nước cùng tiểu mạch đầu tiên. Trăm vạn di dân đã có thể tự túc lương thực, không cần quân lương của Hà Sáo cứu trợ nữa”.

“Diệu kế!” Giả Hủ kích động nói: “Kể từ bây giờ chỉ trong không đầy hai năm bình nguyên Bắc Địa sẽ trở thành một vựa lúa lớn, có thể không ngừng cung cấp vô số quân lương. Lần sau khi tấn công Quan Trung, Hán Trung và Quan Đông. Lương thực ở Bắc Địa đủ để cung cấp quân lương, không cần phải vận chuyển lương thảo từ Hà Sáo tới Lương châu nữa”.

“Ừ” Mã Dục gật đầu nói: “Tắc Chú, bắt đầu từ hôm nay ngươi chính là Biệt Giá Lương châu, phụ trách nội chính, mọi việc lớn nhỏ do ngươi xử lý”.

Thư Thụ ôm quyền, cung kính nói: “Thụ lĩnh mệnh”.

Lạc Dương, phủ đệ của Lữ Bố.

Lữ Bố đang ngồi buồn bực uống rượu giải sầu. hực sự Lữ Bố có lý do để buồn bực. Nếu muốn nói đệ nhất công thần trong việc diệt trừ董卓 thì không phải Lữ Bố hần thì còn ai vào đây nữa nhưng tất cả mười tám lộ chư hầu Quan Đông đều được Thiên Tử phong thưởng, duy chỉ có Lữ Bố hần là bị lãng quên, không được ai nhắc tới.

Ban đầu khi du thuyết Lữ Bố quay giáo, Vương Doãn đã từng đồng ý với Lữ Bố sau khi thành công triều đình sẽ phong hần làm Phiêu Kỵ tướng quân nhưng khi thời gian đã lâu như vậy Vương Doãn lại làm như ông ta đã quên mất việc đó. Suốt mấy tháng nay Vương Doãn không hề đả động tới việc này. Điều làm Lữ Bố không thể nuốt trôi đó chính là ngay cả Lưu Bị cũng được phong chức Tì Đãi Giáo uý.

Lưu Bị chủ trì quân vụ kinh đô Lạc Dương và vùng phụ cận. Không phải Lữ Bố phải nghe lệnh Lưu Bị là gì?

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên, Điêu Thuyền uốn éo đi vào đại sảnh, cười tươi như hoa nói với Lữ Bố: “Tâm tình tướng quân không tốt, hãy để thiếp ca múa giải khuây cho tướng quân nha?”

“Ừ”,

Lữ Bố khẽ gật đầu, Điêu Thuyền liền nhẹ nhàng lay động thân hình thon thả của mình, bắt đầu nhảy múa.

Lữ Bố dùng đũa trúc đánh nhịp, khẽ ngâm nga. Điêu Thuyền múa xong một điệu vũ, tâm tình Lữ Bố thoải mái hơn nhiều. Dục vọng bộc phát, Lữ Bố liền đưa tay kéo thân hình đầy đặn, mềm mại của Điêu Thuyền vào lòng mình, hấn đặt Điêu Thuyền ngồi trên đùi mình, kiêu đồn tròn căng của Điêu Thuyền đặt ngay ở giữa hai đùi Lữ Bố. Mị thuật sở trường của Điêu Thuyền lập tức phát huy hiệu quả, làm dục hoả trong người Lữ Bố bốc lên ngùn ngụt.

Lữ Bố vén y phục rực rỡ của Điêu Thuyền lên, hai tay Lữ Bố ôm lấy kiêu đồn trắng như tuyết của Điêu Thuyền, hấn đang định âu yếm Điêu Thuyền một hồi thì bất chợt bên ngoài vang lên tiếng của tên thân binh: “Tư Đồ đại nhân tới”.

“Phụ thân?”.

“Nhạc phụ đại nhân?”.

Điêu Thuyền, Lữ Bố cuống quýt buông nhau ra, Điêu Thuyền vội sửa lại mái tóc rối bù cùng trang phục. Nàng quay đầu lại liếc lảng lơ liếc nhìn Lữ Bố làm cho Lữ Bố hồn phi phách tán rồi mới uyển chuyển bước đi. Lữ Bố đưa mắt nhìn thân hình mềm mại, hấp dẫn mê người của Điêu Thuyền biến mất sau bức bình phong, khẽ thở dài như mất mát điều gì rồi mới sửa sang lại áo sống.

Lát sau Vương Doãn nhanh nhẹn đi vào.

Lữ Bố vái chào Vương Doãn nhưng hấn cố ý không nhìn mặt Vương Doãn, hấn lạnh nhạt nói: “Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân”.

Nhìn thấy sắc mặt của Lữ Bố, Vương Doãn há có thể không hiểu tâm tư của Lữ Bố sao?

Lúc ấy Vương Doãn mới thở dài nói: “Có phải trong lòng Phụng Tiên oán giận vì phu không giữ lời, chưa từng thuyết phục Thiên tử phong cho con làm Phiêu Kỵ tướng quân không?”

Lữ Bố nói: “Tiểu tể sao dám”.

“Ai, vi phu há không hiểu tâm tư của con sao?” Vương Doãn nói: “Nhưng Phụng Tiên không biết vi phu vẫn chưa thuyết phục Thiên Tử sắc phong cho con làm Phiêu Kỵ tướng quân là chỉ muốn tốt cho con thôi”.

“Vì tốt cho tiểu tể?” Lữ Bố ngạc nhiên hỏi: “Xin chỉ giáo”.

Vương Doãn nói: “Phụng Tiên có biết vì sao Lưu Bị có thể được phong chức Ti Đãi giáo uý, chỉ huy quân sĩ lưu thủ Lạc Dương không?”

Lữ Bố nói: “Tiểu tể sao có thể biết cái gã đàn hài cổ Lưu Bị vì sao có thể được phong chức Ti Đãi giáo uý chứ?”

“Nguyên nhân chính là Lưu Bị là gã đàn hài cổ, không tài, không đức vì vậy mới phong cho hấn làm chức Ti Đãi Giáo uý, để hấn ở lại trấn thủ Lạc Dương” Vương Doãn nói: “Nếu để Phụng Tiên làm cái chức Ti Đãi Giáo uý kia cũng chỉ là hại Phụng Tiên mà thôi. Mười tám lộ chư hầu Quan Đông đều là hạng người có dã tâm mạnh mẽ. Chúng có thể ngồi yên nhìn Phụng Tiên hùng cứ Lạc Dương, uy hiếp Thiên Tử, sai khiến chư hầu không?”

“Cái này” Lữ Bố chợt hiểu nói: “Thì ra là như vậy”.

Vương Doãn nói: “Thế nhưng hôm nay vi phu có một tin tốt muốn nói cho con”.

“Hả? Tin tốt lành gì?”

Vương Doãn nói: “Triều đình mới nhận được cấp báo của Duyệt Châu, giặc Khăn vàng Thanh Châu khởi binh, trăm vạn tặc binh đánh vào Duyệt Châu. Duyệt Châu Mục Lưu Đại chỉ huy đại quân chinh phạt, không ngờ bị tặc binh đánh đại bại, bản thân Lưu Đại cũng trúng mấy mũi tên, chết trong loạn quân. Vì

phu đã dâng biểu tấu xin Thiên Tử phong Phụng Tiên làm Thứ Sử Duyện Châu, chỉ huy binh mã bình định giặc Khăn vàng’.

Lữ Bố nghe vậy hân vui vẻ hỏi: “Nhạc phụ đại nhân nói thật không?”

“Thật” Vương Doãn vuốt râu mỉm cười nói: “Vi phu sao có thể đùa giỡn với con”.

Hoàng cung, Tẩm cung của Hà Thái hậu.

Hà Thái hậu khẽ chỉ cánh tay ngọc vào Lưu Bị nói: “Mời Hoàng thúc ngồi”.

Lưu Bị ôm quyền cúi dập người vái lạy, cung kính nói: “Tạ ơn Thái hậu”.

Hà Thái hậu cười duyên rũ, đôi mắt đẹp yêu kiều liếc nhìn Lưu Bị rồi nói: ”Hoàng thúc là dòng dõi Hoàng thất, giống như người một nhà, không cần phải câu nệ như vậy’.

Lưu Bị ôm quyền nói: Bị nào dám không tuân lệnh”.

Hà Thái hậu che miệng cười, bà ta chợt nhớ ra việc chính liền nghiêm mặt nói: ” Hoàng thúc nói vậy chắc đã biết giặc Khăn vàng Thanh Châu nổi loạn, Duyện Châu Mục Lưu Đại thua trận, bị giết. ”.

Lưu Bị nói: “Bị đã biết”.

Hà Thái hậu nói: “Theo Hoàng thúc nên phái ai đi thảo phạt?”

Lưu Bị nói: “Quốc sự trọng đại, xin Thái hậu quyết định”.

Hà Thái hậu khẽ gật đầu, hiển nhiên bà ta rất hài lòng với biểu hiện của Lưu Bị, bà ta liền đem suy nghĩ trong lòng giải bày, hỏi Lưu Bị: “Trước kia khi mười tám lộ chư hầu Quan Đông tiến vào Lạc Dương, mười bảy lộ chư hầu suốt ngày chỉ ở Lạc dương uống rượu, ca hát, chỉ có Thái Thú Đông Quận Tào Tháo dẫn quân đuổi theo loạn quân Lương châu. Trong lúc khó khăn mới biết trung thần. Ai Da nghĩ nên phong Tào Tháo làm Duyện Châu Mục, dẫn quân bình định, Hoàng thúc nghĩ có thoả đáng không?”

Lưu Bị nói: “Thoả đáng”.

Hà Thái hậu nói: “Tư Đồ đại nhân đã dâng biểu xin lập Lữ Bố là Duyện Châu Mục. Việc này Ai Da không tiện nói với ông ấy. Vậy xin phiền Hoàng thúc tới phủ Tư Đồ, giải thích mọi chuyện với Vương Doãn đại nhân”.

Lưu Bị nói: “Bị xin lĩnh mệnh”.

Tại dinh của Lữ Bố.

Vương Doãn cùng Lữ Bố đang nói chuyện vui vẻ thì chợt có tên lính vào bẩm báo: “ Có giáo úy Lưu Bị cùng nghĩa đệ là Quan Vũ, Trương Phi xin gặp ạ.”

Lữ Bố sai người dẫn ba anh em Lưu Bị vào phòng khách, cùng gặp Vương Doãn.

Lưu Bị ôm quyền kính lễ: “ Đêm khuya mạo muội đến quấy rầy, thật là thất lễ.”

Lữ Bố cũng ôm quyền mà đáp: “ Lưu Bị đại nhân không cần phải khách khí, mời ngồi”

Mọi người phân theo chủ khách ngồi xuống. Lữ Bố sai người dâng trà cho anh em Lưu Bị. Lưu Bị định mở lời thì đột nhiên Quan Vũ cất lời hỏi Lữ Bố: “ Tôi nghe nói, Lữ Bố tướng quân có người thiếp yêu là Điêu Thuyền, là con gái của Tư đồ đại nhân, xinh đẹp như hoa thật là đáng ngưỡng mộ, xin gọi cho chúng tôi được diện kiến”

Lưu Bị lấy tay ôm trán ,thầm nghĩ thật là thất sách.

Quan Vũ cả văn lẫn võ, mười phần giỏi giang. Quan Vũ vốn là con em một nhà giàu ở Giải Lương Hà Đông, tên chữ là Trường Sanh,vì tranh chấp nổi giận mà giết người, nên phải đổi tên thành Vân Trường mà tránh nạn, bán tảo kiếm sống qua ngày ở Trác Quận, sau được cùng Lưu Bị ,Trương Phi kết nghĩa anh em. Hôm nay, ba người cùng đến gặp Lữ Bố, chủ ý quyết không phải chỉ muốn được diện kiến người đẹp Điêu Thuyền.

Quan Vũ vừa dứt lời thì Lữ Bố lập tức biến sắc, khi có khách ,chủ nhân thường cho gọi ái thiếp mời rượu. Đây là khi chủ nhân muốn. Nay Quan Vũ lại phản khách vi chủ, chủ động yêu cầu được diện kiến yêu thiếp của Lữ Bố thì thật là không phải.

Vương Doãn thấy Lữ Bố khó xử liền cuống quýt giảng hòa nói: “ Phụng Tiên, nên mời ra vậy.”

Thấy Vương Doãn lên tiếng. Lữ Bố đành hạ nộ khí trong lòng, nói với tên gia đình đứng trước bình phong: “ Mau đi gọi nhị phu nhân đến đây gặp mặt Lưu Bị đại nhân.”

Gia đình lĩnh mệnh đi, trong chốc lát, Điêu Thuyền yểu điệu bước vào phòng.

Quan Vũ nhìn thấy Điêu Thuyền, liền ngây ra như bị sét đánh, đôi mắt phượng hẹp dài toát ra thần sắc khó nói thành lời. Lữ Bố bên cạnh trông thấy trong lòng không khỏi giận dữ mà hừ một tiếng. Quan Vũ không nhận ra, vẫn chăm chăm nhìn Điêu Thuyền, đầy vẻ si mê.

Lưu Bị vội vàng ho vội một tiếng nói: “ Bị phụng ý chỉ của hoàng hậu,nên có việc quan trọng muốn tìm Lữ Bố tướng quân để cũng thương nghị, vừa lúc có Tư đồ đại nhân ở đây, xin ở lại cùng bàn bạc có được không?

Lữ Bố cố dằn lửa giận xuống hỏi: “ Chuyện gì?”

Lưu Bị nói: “ Thứ sử Tịnh châu Trương Tể thuộc hạ cũ của Đổng Trác có dấu hiệu chuẩn bị động binh, thái hậu định cử Lữ Bố tướng quân làm thái thú Hà Đông, dẫn quân giữ An Ấp, chống đỡ Trương Tể, chẳng hay ý tướng quân thế nào?”

“ Gì?”

“ Cái gì?”

Lưu Bị vừa dứt lời. Lữ Bố, Vương Doãn đều ngạc nhiên, biến sắc.

Lưu Bị ngạc nhiên hỏi: “ Có gì không ổn sao?”

Vương Doãn cau mày đáp: “ Huyền Đức đại nhân có điều chưa biết. Chẳng là hôm qua,lão phu đã khởi tấu với thái hậu, xin Phụng Tiên đảm nhiệm chức Duyệt Châu mục,để bình định bọn loạn quân Khăn Vàng ở Thanh Châu. Thái thú Hà Đông, e rằng phải chọn người khác thôi.”

“ Chuyện Duyệt Châu mục, thái hậu đã có ý cử thái thú Tiểu quận Tào Thao đảm nhận. Việc này e khó có thể thay đổi được rồi”.Lưu Bị nói.

“ Cái gì”.Vương Doãn thất thanh: “ Lại có việc này sao?”.

Lữ Bố nghe vậy thất vọng nói: “ Nhạc phụ đại nhân,chuyện sao lại vậy?”. T

Nét mặt Vương Doãn cực kỳ khó xử nhìn hai bên than : “ Cái này, cái này .... ta cũng không rõ” Tháng giêng năm Kiến An thứ hai thời Hán Hiến đế (tức năm một trăm tám chín sau công nguyên), triều đình chính thức sắc phong Tiểu quận thái thú Tào Tháo nhậm chức Duyệt Châu mục, xuất quân thảo phạt quân phản loạn Khăn Vàng ở Thanh Châu. Đồng thời bổ nhiệm Hổ Bí trung lang tướng Lữ Bố làm thái thú Hà Đông, dẫn tám ngàn thuộc hạ ra đóng quân, đề phòng thứ sử Tịnh Châu Trương Tể.

Cùng tháng đó.

Mã Dục dâng biểu lên triều đình. Tấu xin Mã Đằng làm thứ sử Lương Châu, Thư Thụ làm Lương Châu biệt giá, Phó Tiếp tiếp tục làm Vũ Uy thái thú. Pháp Chính làm thái thú Trương Dịch, trông coi ba quận Trương Dịch, Từ Tuyền, Đôn Hoàng. Từ Hoảng làm thái thú Hán Dương. Phương Duyệt làm thái thú Lũng Tây, Hàng Tương làm thái thú Vũ Đô, Cao Thuận đảm nhận thái thú hai quận Bắc Địa, An Định.

291. Chương 222 : Tôn Kiên Vượt Sông Đánh Lưu Biểu

Quan Vũ nhìn thấy Điêu Thuyền, liền ngây ra như bị sét đánh, đôi mắt phượng hẹp dài toát ra thần sắc khó nói thành lời. Lữ Bố bên cạnh trông thấy trong lòng không khỏi giận dữ mà hừ một tiếng. Quan Vũ không nhận ra, vẫn chăm chăm nhìn Điêu Thuyền, đầy vẻ si mê.

Lưu Bị vội vàng ho vội một tiếng nói: “ Bị phụng ý chỉ của hoàng hậu,nên có việc quan trọng muốn tìm Lữ Bố tướng quân để cũng thương nghị, vừa lúc có Tư đồ đại nhân ở đây, xin ở lại cùng bàn bạc có được không ?”

Lữ Bố cố dần lửa giận xuống hỏi: “ Chuyện gì?”

Lưu Bị nói: “ Thứ sử Tịnh châu Trương Tể thuộc hạ cũ của Đổng Trác có dấu hiệu chuẩn bị động binh, thái hậu định cử Lữ Bố tướng quân làm thái thú Hà Đông, dẫn quân giữ An Ấp, chống đỡ Trương Tể, chẳng hay ý tướng quân thế nào?”

“ Gì?”

“ Cái gì?”

Lưu Bị vừa dứt lời. Lữ Bố, Vương Doãn đều ngạc nhiên, biến sắc.

Lưu Bị ngạc nhiên hỏi: “ Có gì không ổn sao?”

Vương Doãn cau mày đáp: “ Huyền Đức đại nhân có điều chưa biết. Chẳng là hôm qua,lão phu đã khởi tấu với thái hậu, xin Phụng Tiên đảm nhiệm chức Duyệt Châu mục,để bình định bọn loạn quân Khăn Vàng ở Thanh Châu. Thái thú Hà Đông, e rằng phải chọn người khác thôi .”

“ Chuyện Duyệt Châu mục, thái hậu đã có ý cử thái thú Tiểu quận Tào Tháo đảm nhận. Việc này e khó có thể thay đổi được rồi”.Lưu Bị nói.

“ Cái gì”.Vương Doãn thất thanh: “ Lại có việc này sao?”.

Lữ Bố nghe vậy thất vọng nói: “ Nhạc phụ đại nhân,chuyện sao lại vậy?”.

Nét mặt Vương Doãn cực kỳ khó xử nhìn hai bên than : “ Cái này, cái này .... ta cũng không rõ.” Tháng giêng năm Kiến An thứ hai thời Hán Hiến đế (tức năm một trăm tám chín sau công nguyên), triều đình chính thức sắc phong Tiểu quận thái thú Tào Tháo nhậm chức Duyệt Châu mục, xuất quân thảo phạt quân phản loạn Khăn Vàng ở Thanh Châu. Đồng thời bổ nhiệm Hổ Bí trung lang tướng Lữ Bố làm thái thú Hà Đông, dẫn tám ngàn thuộc hạ ra đóng quân, đề phòng thứ sử Tịnh Châu Trương Tể.

Cùng tháng đó.

Mã Dục dâng biểu lên triều đình. Tấu xin Mã Đằng làm thứ sử Lương Châu, Thư Thụ làm Lương Châu biệt giá, Phó Tiếp tiếp tục làm Vũ Uy thái thú. Pháp Chính làm thái thú Trương Dịch, trông coi ba quận Trương Dịch, Từ Tuyên, Đôn Hoàng. Từ Hoảng làm thái thú Hán Dương. Phương Duyệt làm thái thú Lũng Tây, Hàng Tương làm thái thú Vũ Đô, Cao Thuận đảm nhận thái thú hai quận Bắc Địa, An Định.

Mã Dục một mặt ổn định nội chính, ở Bắc Địa chăm lo phát triển thủy lợi, di dân khai hoang mở ruộng, một mặt đồng thời ra lệnh cho người giỏi luyện binh là Cao Thuận lựa chọn mười vạn tráng đinh trong trăm vạn lưu dân Quan Trung. Khi nào nông nhàn thì tiến hành thao luyện, rồi từ mười vạn tráng đinh kia chọn ra hai vạn người, dùng yêu cầu nghiêm khắc nhất, tập luyện cao nhất rèn luyện cho họ biến họ thành quân chính quy.

Sau khi sắp xếp việc lớn nhỏ ở Lương Châu. Cuối tháng giêng năm Kiến An thứ hai, Mã Dục quay về Hà Sáo. Lúc này con trai lớn của Mã Dục là Mã Chính gần được bốn tuổi, con thứ Mã Chiến (do nữ vương nước Nguyệt Thị Vương Nãi Chân Nhi Đóa hạ sinh) vừa cất tiếng khóc, còn con trai lớn Mã Đằng là Mã Siêu giờ đã được mười sáu tuổi.

...

Tại nhà Mã Dục ở Hà Sáo

Điển Vi lưng đeo cặp thiết kích ngồi trên lưng một con tuần mã Tây Vực hùng tráng,hai mắt sáng quắc như hai ngọn đuốc,thúc ngựa tới trở Mã Siêu quát to: “ Phải dùng sức của eo lưng, khí phần bố khắp toàn thân. Mắt chỉ có đối thủ trước mặt, dù hấn có là ngọn núi người cũng có thể đập hấn nát bấy!”

Mã Siêu thúc ngựa xông tới, đôi mắt đen non nớt toát lên vẻ hung dữ không hợp với tuổi tác. Đột nhiên ngân thương trong tay hắn giơ cao lên trời rồi mạnh mẽ giáng xuống kèm theo tiếng rít chói tai. Thương vạch trên không trung một vòng cung chói mắt rồi quét ngang ngực Hứa Chử.

” Ngao!”

Hứa Chử rít lên như dã thú, lang nha thiết chùy vung ra. Chỉ thấy “ Cheng” một tiếng lang nha thiết chùy đập mạnh vào ngân thương của Mã Siêu. Một phản lực điên cuồng như song lớn truyền về tay Hứa Chử khiến hắn như bị chùy đánh vào, ngực cũng cảm thấy nghẹt thở.

“ Được!”, Diên Vi lớn tiếng hét: “ Được lắm, thương vừa rồi cũng làm Trọng Khang đau khổ không ít đâu.”

...

Đất Duyện Châu vốn là thuộc Trung Nguyên,dân cư đông đúc,sản vật trù phú,là nơi hay bị các thế lực quân sự dòm ngó.

Duyện Châu có Trần Lưu quận, Sơn Dương quận, Tể Âm quận, Tể Bắc quốc, Đông quận, Thái Sơn quận,Đông Bình quốc. Thủ phủ là Xương ấp thuộc quận Sơn Dương. Duyện Châu lúc hưng thịnh nhất, nhân khẩu hơn bốn trăm vạn, đến năm Kiến An thứ hai đời Hán Hiến Đế , khi Tào Tháo nhậm chức cai quản Duyện Châu thì nhân khẩu giảm còn chưa được trăm vạn.

Vào cuối tháng một năm Kiến An thứ nhất thời Hán Hiến Đế .

Tào Tháo dẫn các tướng Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Thuần, các mưu sĩ Lý Điển, Tuân Du, Tuân Úc, Trình Dục, Trần Cung, Quách Gia cùng ba ngàn tinh binh đến Bộc Dương thuộc Đông Quận. Thái thú Đông Quận hay tin,theo cửa Bắc ra khỏi thành khoảng năm mươi dặm nghênh đón.

Trong khi Tào Tháo đang vui mừng vì được thăng quan tiến chức thì Chinh bắc đại tướng quân, Thái thú Bộc Hải Viên Thiệu lại đang vô cùng thất vọng.

Lại nói về mười tám đạo liên quân Quan Đông thảo phạt Đổng Trác, Viên Thiệu dựa vào gia phả bốn đời làm tam công nên được cử làm minh chủ, dẫn quân đánh vào Lạc Dương. Sau được triều đình phong làm Chinh Đông đại tướng quân nhưng cũng chỉ là hữu danh vô thực, trông coi mỗi một quận Bộc Hải.

Chinh Bắc Đại tướng quân Ký Châu mục Hàn Phúc, binh nhiều tướng mạnh, trông coi một dải đất Ký Châu, thực lực so với Viên Thiệu nhỉnh hơn vài phần. Nhưng lại e Viên Thiệu lớn mạnh, về sau uy hiếp đến mình, liền nghiêm khắc cấm cung ứng quân giới, lương thảo cho quân Viên Thiệu.

Mùa thu năm Kiến An thứ nhất thời Hán Hiến Đế (tức năm một trăm tám mươi tám sau công nguyên), lương thảo các nơi gửi đến Bộc Hải đều bị Hàn Phúc phái người đến lấy đi, một chút cũng không để lại.

Sau khi thảo phạt Đổng Trác, quân lương dự trữ của Viên Thiệu nay đã không còn, quân lương ở các quận nhỏ lại bị Hàn Phúc đem đi mất, khiến tướng sĩ trên dưới cùng hai vạn quân lâm vào cảnh thiếu ăn, Viên Thiệu phải miễn cưỡng vay mượn thóc gạo các hào tộc thân sĩ trong quận, tuy nhiên cũng chỉ có hạn,thật khó mà duy trì đại quân trong mấy tháng.

Trông cảnh đại quân vì lương mà tan rã, Viên Thiệu ngày đêm suy nghĩ mà vẫn chưa ra một kế sách nào thì trước mặt, một yếu nhân xuất hiện.

Không ai khác chính là Phùng Kỷ.

Phùng Kỷ tự Nguyên Đồ, gặp Viên Thiệu dâng kế “ cướp lấy Ký Châu”. Dưới trướng Viên Thiệu tướng sĩ cũng không ít, mưu sĩ lại càng không thiếu,duy chỉ là chưa có chốn dung thân, gây dựng nghiệp lớn. Chỉ có lấy Ký Châu mới không bị lệ thuộc, mới có thể đoạt được thiên hạ!

Binh lực Hàn Phúc hiện đứng đầu Phương Bắc, quân binh không dưới mười vạn. Võ thì mãnh tướng Trương Cáp, văn có Tân Bình làm mưu sĩ. Hơn nữa Nghiệp thành tường cao hào sâu, dễ thủ mà khó công. Lại dựa sông Hà Thủy làm thành một pháo đài quân sự vững chắc. Viên Thiệu căn bản không dám tin mình có thể đánh bại Hàn Phúc.

Cho nên nghe xong mà mười phần do dự, chưa dám quyết.

Viên Thiệu ưu phiền than thở: “ Vạn nhất bây giờ mà đánh, chẳng may tấn công Nghiệp thành mà thất bại, Hàn Phúc nhân thế, hội quân phản kích, đến lúc đó chỉ sợ cả Bột Hải cũng không giữ nổi, quân ta ngay cả một tấc đất cũng không có để mà dung thân.”

Quân sư của Viên Thiệu là Điền Phong lúc đó nghĩ ra kế liên thừa: “ Hàn Phúc cũng chỉ là kẻ tầm thường, binh tuy nhiều nhưng không tinh nhuệ, Trương Cáp, Tân Bình giúp sức, nhưng cũng chỉ thuộc loại bất tài. Nay chủ công nên viết một bức thư mật gửi cho thứ sử U châu là Công Tôn Toản, dụ hắn dẫn quân đánh Hà Bắc. Hàn Phúc tất sẽ thất kinh, sau chủ công hãy phái người đến Nghiệp thành mà nói điều lợi hại, buộc hắn phải nhường đất Ký Châu.”

Viên Thiệu hỏi “ Công Tôn Toản liệu có chịu giúp chăng ?”

Điền Phong đáp “ Công Tôn Toản dã tâm lớn, tất có mưu đồ muốn đoạt Ký Châu, trong thư, nếu chủ công vờ ghi mời quân Ký Châu, nhất định Công Tôn Toản sẽ cho quân xuôi nam”.

Theo lời Điền Phong, Viên Thiệu lập tức một mặt viết thư sai người đưa đến cho Công Tôn Toản, mặt khác tăng cường quân binh, chuẩn bị cướp lấy Ký Châu.

...

Đương lúc Viên Thiệu mưu đồ lấy Ký Châu, thì mâu thuẫn giữa Nam Dương thái thú Tôn Kiên cùng Kinh Châu mục Lưu Biểu đang đến hồi gay gắt, rốt cục cũng động binh đao.

Tháng mười năm Kiến An thứ nhất thời Hán Hiến đế. Viên Thuật dẫn đại quân rời Lạc Dương trở về Dương Châu, trên đường yêu cầu Lưu Biểu ở Kinh Châu cung ứng quân lương, Lưu Biểu cự tuyệt, nên Viên Thuật hận trong lòng, sau khi trở lại Thọ Xuân, liền ra lệnh cho thái thú Lư Giang là Lưu Huân lĩnh hai vạn quân kéo quân ra Tầm Dương, uy hiếp Giang Hạ theo đường bộ, đồng thời cử đại tướng Lôi Bạc lĩnh tám ngàn thủy quân ra đóng ở Sài Tang uy hiếp Giang Hạ theo đường thủy.

Tuy nhiên, quân của Lưu Huân, Lôi Bạc bất quá chỉ là nghi binh, quân do thái thú Nam Dương Tôn Kiên chỉ huy mới là đại quân đích thực.

Trong khi Lưu Huân, Lôi Bạc dẫn dụ thành công đại quân của Lưu Biểu đến Giang Hạ thiết lập phòng thủ thì thái thú Nam Dương Tôn Kiên chỉ lãnh suất tám ngàn tinh binh, quấy nhiễu quân phòng thủ đóng ở Trúc Dương, Thái Dương rồi đi sang hướng đông qua Tùy huyện rồi đổi hướng nam qua Lục Lâm sơn tiến vào Nam Quận. Hành quân gấp rút, nội trong năm ngày đã đi hơn bốn trăm dặm, bất ngờ xuất hiện dưới thành Tương Dương.

Lưu Biểu đương đêm tỉnh giấc, trông ra ngoài thành, cờ xí ngợp trời, không khỏi thất kinh, một mặt tăng cường phòng ngự, một mặt phái người theo đường thủy đến Giang Hạ, sai thái thú Hoàng Tổ gấp rút đưa quân về cứu viện. Nhận được lệnh, Hoàng Tổ không dám chậm trễ, sai đô úy Lý Thông dẫn ba ngàn quân làm tiên phong, tự mình lãnh suất hai vạn đại binh vội vã về Tương Dương cứu Lưu Biểu.

Song đại quân Hoàng Tổ còn chưa đến được Tương Dương đã bị Tôn Kiên mai phục ở Lê Khâu.

Sau phen kịch chiến, quân Hoàng Tổ tướng sĩ trên dưới hai vạn bị tiêu diệt, Đô úy Lý Thông cũng bị bộ hạ của Tôn Kiên là Hoàng Cái bắn một tên giết chết, Thái thú Hoàng Tổ may mắn sống sót. Không lâu sau đó, Trường Sa thái thú Lưu Tông một người bà con của Lưu Biểu cho Đô úy Hoàng Trung làm tiên phong, điểm tám ngàn tinh binh đến cứu Tương Dương, cũng bị quân Tôn Kiên đánh bại.

Tương Dương bị vây mấy tháng liền, viện quân đều bị tiêu diệt, trong thành lúc này lương thảo cực kỳ thiếu thốn.

Lưu Biểu bất đắc dĩ nghe lời mưu sĩ Khoái Việt , sai Thái Mạo, Trương Doãn chinh đồn thủy quân, theo đường thủy phá vòng vây chạy về Hán Thọ (thời Tây Hán thì thuộc Kinh Châu) tạm lánh, tránh quân Tôn Kiên. Một mặt, cắt cử người lên đến Thọ Xuân, mua chuộc tâm phúc của Viên Thuật là mưu sĩ Kim Thượng.

Kim Thượng theo ý buông lời sàm ngôn với Viên Thuật, chê Tôn Kiên ỷ mình công lớn, trước mặt các tướng Hoàng Cái Trình Phổ, tỏ ý khinh thường Viên Thuật, trong lòng đã có ý riêng từ lâu. Viên Thuật nghe lời

sâm ngôn của Kim Thượng, quả nhiên bắt đầu hoài nghi. Liền cắt đứt việc cung ứng lương thảo cho quân Tôn Kiên.

Lưu Biểu nhân cơ hội, tung tin đồn, khiến lòng quân Tôn Kiên dao động, từ đó, thế công bỗng chốc bị phá.

Lưu Biểu cùng các tướng Hàn Huyền, Hàn Tung đem quân tiến công quân của mãnh hổ Giang Đông ở Đương Dương. Ở Giang Hạ, thái thú Hoàng Tổ lúc thắng, lúc bại, cũng chiêu mộ thêm tám ngàn lính, nhân cơ hội này đoạt lại Tương Dương, cắt đứt đường rút của quân Tôn Kiên, khiến Tôn Kiên lâm vào tình cảnh ngoài thì không viện quân cứu giúp, trong thì lương thảo ngày một cạn dần.

Trải qua một phen khổ chiến, tổn thất nặng nề, Tôn Kiên cuối cùng cũng xuyên phá được vòng vây, dẫn quân quay về Nam Dương, lúc xuất chinh dẫn theo tám ngàn lính nay chỉ còn tám trăm tàn binh quay về!

292. Chương 223 : Trận Đầu Của Mã Siêu

Vùng đất Bắc Địa hay còn gọi là bình nguyên Ngân Xuyên.

Bình nguyên Ngân Xuyên có diện tích gần hai vạn cây số vuông, có sông Hoàng Hà chảy qua địa phận dài gần bốn trăm dặm. Từ thời Chiến Quốc, ở Bắc Địa, nhà Tần đã bắt đầu cho xây dựng kênh mương, mở nước vào đồng, đến thời Tây Hán, đề điều lại tiếp tục phát triển hình thành nên một hệ thống thủy lợi hoàn thiện hơn tại Bắc Địa.

Đến đời sau, bình nguyên Ngân Xuyên được xưng tụng là “ Tắc thượng Giang Nam”, trở thành nơi hội tụ của các nền văn hóa Trung Nguyên, Hà Sáo, Y Tư Lan, Tây Hạ, tạo một vùng đất có nền văn hóa độc đáo đa dạng, giữ một vị trí quan trọng trong lịch sử Trung Quốc cổ đại.

Tuy nhiên, dưới thời Tần, Hán, Bắc Địa vẫn chưa được khai phá nhiều, đến đời Hán Hoàn đế, mới đạt được sự thịnh vượng nhất. Quận Bắc Địa tổng nhân khẩu cũng chỉ hơn một vạn tám ngàn người, chủ yếu sinh sống tại Phú Bình, Linh Vũ, Liêm Huyền. Tuy vậy, cả quận chưa được coi trọng, chăm lo như các quận khác.

Chỉ khi Mã Dược cùng hơn trăm vạn di dân Quan Trung vào khai phá, Bắc Địa mới trở thành một vùng bình nguyên phồn vinh, là vựa lúa nhất phương Bắc lúc bấy giờ.

...

Tháng tư, năm Kiến An thứ hai, thời Hán Hiến Đế (năm một trăm tám mươi chín), hơn mười vạn dân phu khai phá, xây dựng trong nửa năm, kênh Thư Thụ (đời sau đặt tên để nhớ đến công của Tư Thụ) đã dần được hình thành, chia Bắc Địa là thành hai nửa nam, bắc, dẫn nước tưới tiêu khắp vùng Bắc Địa.

Tuy nhiên, lúc đó, thượng nguồn Phổ Hàng lại đang mưa to, theo định kỳ mỗi năm, sẽ đổ xuống lưu vực sông Hà Thủy, khiến nước sông dâng cao, uy hiếp đến đồng ruộng cả hai bên bờ.

Thư Thụ lúc này lâm vào tình cảnh khó khăn, phải lựa chọn. Nếu muốn giữ ruộng lúa hai bên sông, phải cho dân phu gia cố đê bờ sông Hà Thủy, như vậy không đủ thời gian khơi thông kênh dẫn, dọn dẹp đất đá, một khi nước sông trút xuống, làm ứ tắc, gây ngập, như vậy mọi thứ hóa thành công cốc.

Còn như khơi dòng, thông kênh, đê lớn Hà Thủy lúc đó chỉ sợ không thể giữ nổi, một khi đê vỡ, gây ngập vựa lúa đang sắp chín dần, trăm vạn di dân Quan Trung tất sẽ bị nạn đói hoàn toàn.

...

Mặt trời chói chang đang dần nhô cao, như muốn thiêu đốt cả vùng.

Trời trải vạn dặm, không một bóng mây.

Cát vàng vạn đồi, không một chút gió.

Một đoàn bộ binh trên mình mặc giáp đang đứng yên lặng lẽ, phơi mình trên sa mạc, cả vạn dặm sa mạc hấp thụ cái nóng mặt trời, khiến cho lớp cát hấp thu nhiệt mà nóng đến bỏng chân, cả dải cát dài, những luồng không khí bốc lên ngùn ngụt, mờ mịt khiến không ai có thể thấy rõ phía trước. Không khí nóng tràn ngập khắp nơi, khiến người ta hít vào những luồng khí nóng, lục phủ ngũ tạng đều có cảm giác bỏng cháy.

Cao Thuận trên người mặc giáp sắt dày cộm đứng nghiêm chỉnh phía trước đội hình.

Chiếc áo giáp ngăm đen dường như đang hấp thu rất nhiều nhiệt năng mặt trời đang ôm chặt lấy thân hình vĩ đại của Cao Thuận. Trên mặt hần những giọt mồ hôi đang chảy xuống, rồi nhẹ nhàng rơi lên bề mặt của chiếc áo giáp đang được hun nóng bởi mặt trời, chỉ kịp nghe một tiếng tách nhỏ, giọt mồ hôi đã hóa thành những giọt hơi nước nhỏ li ti hòa vào không khí xung quanh, chỉ còn một dấu vết nhỏ ở trên mặt chiếc giáp.

“ Phốc!..”

Một tên lính rút cục cũng không chịu được, ngã xuống. Dù cho bị cát dính đầy mặt nhưng cũng không còn sức lực để gượng dậy. Từ lúc trời còn chưa sáng, hắn đã phải rời khỏi giường, phải mang trên mình bộ giáp nặng với cái bụng đói, lại phải hành quân một quãng đường dài năm mươi dặm trên mặt cát nóng bỏng. Sau đó phải phơi nắng dưới ánh mặt trời buổi trưa đến hai canh giờ, thể lực hắn thật sự đã cạn kiệt.

Hai tên lính vừa định khom lưng đỡ bạn thì một bóng người cao lớn Cao Thuận lù lù xuất hiện, mặt lạnh như tiền quát: “ Không được diu!”.

Hai tên lính ngượng ngừng lùi về sau.

“ Các người có thể đỡ hắn khi hắn ngã. Trên chiến trường các người có chết thay hắn được không?”. Cao Thuận quét một ánh mắt kiên nghị chậm rãi qua bọn lính, trầm giọng nói: “ Chiến tranh không phải trò đùa, mà là mạng đổi mạng, trên chiến trường, gục ngã nghĩa là chết. Các người phải nằm lòng điều đó!”.

Sa mạc tĩnh lặng, đột nhiên một cơn cuồng phong thổi tới, mang cả cát đá theo sau.

Nhưng cũng chẳng ai để ý chuyện đấy, ánh mắt vẫn chăm chú dõi theo Cao Thuận.

“ Một binh sĩ phải là kẻ thân thể phải cường tráng, ý chí phải sắt đá nhất thì kẻ ấy mới là kẻ sống sót cuối cùng!. Các người không muốn bị địch chặt đầu làm chiến lợi phẩm thì phải khổ luyện, phải luyện tập nghiêm khắc, vất vả một chút. Chỉ có thể mới có thể tồn tại được! Nóng ư, mệt mỏi một chút ư. Sợ gì chứ? Chỉ cần có thể sống sót trên chiến trường tất cả sự chịu đựng đều đáng giá!”.

“ Các người vốn dĩ không phải lính, nhưng được tuyển chọn tòng quân thì nhất định phải thành một người lính tốt!”.

“ Không thì các người cũng chỉ như đàn bà. Nam nhi chí khí ngất trời, không được gục ngã!”.

Trời nổi cuồng phong, bốn bề mây tụ.

Khí trời thán giêng thay đổi thất thường, mới chốc trời còn nắng rất trong chớp mắt đã mưa xối xả rồi. Cao Thuận thân hình đứng thẳng trong cơn mưa lạnh lẽo, những hạt mưa vẫn đập vào thiết giáp dữ dội, khiến toàn thân ướt sũng như tắm, cứ như thế cho đến trưa, trời vẫn mưa trắng xóa. Nhưng đội hình bộ binh, trên mình mang giáo nặng vẫn nghiêm chỉnh duy trì đội hình.

Sự huấn luyện gian khổ trong nửa năm cũng không uổng phí, đội quân năm ngàn người vẫn tập luyện nghiêm túc, lại được trang bị đầy đủ, nhìn qua cũng thấy khác xưa rất nhiều. Tuy nhiên, chưa trải qua những trận huyết chiến, thì tân binh vẫn chỉ là tân binh, thủy chung vẫn chưa thành một chiến binh thực thụ.

“ Báo.” Trong cơn mưa lớn, chợt có tên khoái mã chạy nhanh nhẹn đến: “ Thư Thụ đại nhân cho mời Cao tướng quân”.

...

Ngày cũng như đêm, mưa như trút nước.

Thư Thụ quay người, từ trên đê lớn Hà Thủy bước vội xuống đón.

Khi nhìn thấy Thư Thụ, Cao Thuận không dám tin vào mắt mình. Tựa hồ không nhận ra Thư Thụ. Căn bản cũng vì trước đây, Thư Thụ là một kẻ thư sinh trắng trẻo mà nay lại da dẻ đen thui. Nét mặt lộ vẻ lo sợ.

Thêm nữa, chỉ khoác chiếc áo khoác rộng, lộ hết thân hình gầy gò bên trong khiến cho người khác lo lắng rằng: một cơn gió nhỏ cũng có thể thổi bay đi.

“ Thư Thụ đại nhân.”

“ Cao Thuận tướng quân”.

Hai người ôm quyền chào hỏi. Thư Thụ cũng không khách sáo, dẫn Cao Thuận lên trên mặt đê, chỉ vào con sông Hà Thủy đang muốn tràn qua đê, lo lắng nói: “ Tướng quân thấy rồi đó. Mực nước sông Hà Thủy hiện nay đang cực kỳ nguy hiểm, có thể làm vỡ đê bất cứ lúc nào, đêm qua ta xem thời tiết, e mưa bão sẽ kéo dài thêm nửa tháng nữa.”.

Cao Thuận quay đầu nhìn phía nam Hà Thủy, gió lốc cuồn cuộn, những đồng ruộng sắp chín nghiêng ngã trong cơn mưa, không khỏi bồn chồn, hít một hơi rồi nói: “ Một khi đê vỡ, e rằng cả vùng bờ nam sẽ chìm trong lũ mất. Cả ruộng lúa cũng hỏng mất thôi”.

Thư Thụ nói: “ Nếu không gia cố cho chắc chắn hơn, thì đê vỡ là điều không tránh khỏi”.

Cao Thuận cung kính, quay về phía Thư Thụ nói: “ Nếu có điều chỉ cần giúp, xin Thư Thụ tiên sinh cứ nói.Thuận tôi xin hết lòng giúp sức”.

Thư Thụ lại nói: “ Hai mươi vạn dân phu cần nắm được thời gian nước lên, phải tranh thủ đào kênh mương, trước khi nước sông đạt mức lớn nhất.Nếu không một khi nước sông lớn trút xuống, đất bùn gây ú trùn lên cả hai bờ thì công sức nửa năm của mọi người sẽ đổ xuống sông xuống biển cả!”.

“ Vâng.” Cao Thuận gật đầu nói: “ Cái này mặt tướng hiểu.”

Thư Thụ lại bảo: “ Cho nên tiểu mạch bờ Nam chỉ có thể giao cho tướng quân!”

Cao Thuận gật đầu mà nói: “ Mặt tướng biết rồi, xin Thư Thụ đại nhân yên tâm, Thuận tôi còn sống, hai vạn đại quân chưa chết, thì xin ra hết sức mà cứu đê Hà Thủy, bảo vệ vùng tiểu mạch bờ Nam. Không thể để trăm vạn di dân lâm vào nạn đói được”.

“ Có câu nói ấy của tướng quân thật khiến cho tại hạ an tâm”. Thư Thụ nắm chặt hai tay Cao Thuận cảm động nói: “ Xin nhờ cậy tướng quân”.

...

Năm Kiến An thứ hai (năm một trăm tám mươi chín), thời Hán Hiến Đế, giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu dựng cờ khởi nghĩa, kéo hơn năm vạn tên vào Duyện Châu, cho Trịnh Toại làm quốc tướng, rồi tiến vào Đông Bình. Dọc đường còn kêu gọi bách tính tham gia, nên trong hơn một tháng, số lượng quân Khăn Vàng đã lên đến mười vạn người, cùng giã trẻ kéo đến Tế Bắc Quốc.

Tướng Tế Bắc Bảo Tín được tin báo rằng, bọn giặc Khăn Vàng hiện lương thảo đang thiếu hụt trầm trọng, nên khuyên Duyện Châu mục Lưu Đại nên giữ vững thành trì, không ra đánh, trong mấy tháng có thể dễ dàng phá giặc Khăn Vàng. Lưu Đại không nghe, cho quân ra đánh. Cuối cùng thất bại rồi chết trong loạn quân.

Tháng một năm thứ hai, triều đình sắc phong cho Tiểu quận thái thú Tào Tháo đảm chức Duyện châu mục, đem quân tiến vào Duyện châu, thảo phạt giặc Khăn Vàng.

...

Tại Thái Sơn, đất Duyện Châu

Trong trung quân đại doanh quân Tào, Tào Tháo đang cùng văn võ bá quan bàn kế phá địch.

Lúc ấy binh lực Khăn Vàng hơn mười vạn, đóng quân ở Tế Bắc, tướng Tế Bắc Bảo Tín xuất binh cũng thất bại, khiến lòng quân giảm sút, quân giặc thì hưng phấn.

Mưu sĩ Quách gia dâng kế: “ Quân ta tuy ít, thế giặc thì mạnh, lại vừa liên tiếp đánh bại các lộ quan quân Trịnh Toại, Lưu Đại, Bảo Tín. Sĩ khí đang cao. Lúc này mà tấn công thì nhất định chuốc lấy thất bại, cho nên theo ý tại hạ, chỉ nên cho quân vờ đánh, ấy là kế tị thực kích hư, xuất kỳ chế thắng ”. (Tránh điểm mạnh tấn công điểm yếu, bất ngờ tấn công để giành thắng lợi)

“ Như thế nào là thần kỳ chế thắng?”.

“ Quân giặc chinh chiến liên tục, quân lương tất thiếu. Hơn nữa không có đầy đủ trang bị, lương thực , vật dụng có được lại chủ yếu dựa vào cướp bóc. Nay ta cho quân đi, cắt đường vận lương, quân giặc không cần đánh cũng tự sụp đổ!”.

Tào Tháo hỏi: “ Thế làm sao để cắt đường quân lương?”.

Quách gia mới nói: “ Chúa công hạ lệnh cho Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Phách, Lý Điển, sáu người, cầm năm trăm tinh binh chia làm ba đội, không kể ngày đêm thay phiên nhau quấy rối quân giặc ở Xà Khâu, khiến giặc tiến thoái lưỡng nan, đưa đầu vào tròng, quân giặc tất sinh phiền mà loạn, không dám cho quân ra ngoài. Nội trong một tuần, bọn giặc Khăng Vàng sẽ không còn lương thực, tự khắc tan rã.”

“ Hay!”.Tào Tháo đắc ý vỗ tay nói: “ Cứ theo ý Phụng Hiếu mà làm, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Phách, Lý Điển nghe lệnh!”.

Hạ Hầu Đôn cùng các tướng khác bước ra trước mặt Tào Tháo ôm quyền nói: “ Có mặt tướng”.

Tào Tháo dặn: “ Theo kế của Quách Gia tiên sinh, các ngươi hãy dẫn theo năm trăm tinh binh, chia làm ba đội, không ngừng tập kích quấy nhiễu giặc ở Xà Khâu”.

“ Tuân lệnh!”.

Sáu người lĩnh mệnh rồi đi ra.

...

Tại Mạc Bắc.

Mã đồ phu dẫn ba ngàn quân tinh nhuệ Hà Đông tới doanh trại quân đội hữu bộ vạn hộ Chu Thương.

Khi tấn công Lương Châu, để tăng sĩ khí, Mã đồ phu từng hứa với năm ngàn tinh binh Hà Đông cùng sáu ngàn quân Tịnh Châu, một khi lấy được Lương Châu, mỗi người sẽ được thưởng bốn mươi cô gái. Cho tới nay, Mã đồ phu chưa thất hứa bao giờ.

Mã đồ phu cho ba ngàn Tịnh Châu binh sống sót đến tả bộ vạn hộ Quán Khởi (con trai của Quán Hối), ba ngàn quân Hà Đông theo Mã đồ phu đến hữu bộ vạn hộ Chu Thương (tả, trung, hữu bộ vạn hộ lấy hướng Nam của Trung Nguyên mà phân chia.Cho nên Chu Thương hữu bộ vạn hộ gần Tây Vực).

Trải qua những cuộc chinh phạt đẫm máu, cướp bóc với trung bộ Tiên Ti, Chu Thương hữu bộ vạn hộ đã phát triển lớn mạnh, trở thành một bộ lạc lớn.Trong ba ngàn thuộc hạ cũ của Mã đồ phu thì một ngàn người theo Mã đồ phu làm tướng sĩ ở Chu Thương, một ngàn khác thì làm thủ lĩnh lớn nhỏ khắp miền thảo nguyên. Nhiều thì có hơn ngàn nô lệ, vạn trâu dê, ít thì cũng vài trăm nô dãi.

293. Chương 224 : Xuất Kỳ Chế Thắng

Bởi người Tiên Ti bị biến thành nô dãi cho những người Hung Nô, người Ô Hoàn, Nguyệt Thi, Khương Hồ, nên các dân tộc này đều cam tâm làm ưng khuyển cho người Hán. Chu Thương. Bùi Nguyên Thiệu, trong tay có ba ngàn bộ hạ người Hán, lại có thể khống chế được Mạc Bắc, phía trong vùng thảo nguyên, nên được những dân tộc này ủng hộ, phục tùng.

Bất quá, các bộ lạc này cũng phục tùng cũng chỉ tạm thời. Theo thời gian, đời sau của ba ngàn thuộc hạ cũ sẽ trưởng thành sẽ kéo theo ba vạn hộ đi khuyếch trương thế lực. Các dân tộc này sẽ dần dần bị biến mất, đồng hóa. Lúc đó trên thảo nguyên Mạc Bắc cuối cùng chỉ còn thuộc về người Hán mà thôi.

Từ đó về sau, các khu vực phía đông không còn tồn tại các bộ lạc du mục phương bắc nữa, cuộc sống trên thảo nguyên giờ đây cũng giống Trung Nguyên, đều theo kiểu Hoàng đế, cuối cùng, vô luận là người Trung Nguyên thống trị đại mạc, hay người Đại Mạc thống trị Trung Nguyên, cả thế giới vẫn do người Hán nắm giữ.

Bất quá, hiện tại Mã đồ phu cũng không rảnh để suy nghĩ nhiều như vậy. Hắn đang cùng ba ngàn quân Hà Đông đến Chu Thương, gia nhập hữu bộ vạn hộ. Dem một số lượng lớn người Hán đến trung bộ của thảo

nguyên để phân tán sự liên minh giữa các bộ lạc ở đó khiến nó không còn trở thành sự uy hiếp đối với Chu Thương và Quản Khởi.

...

Tại đại trường của Chu Thương

Sau khi hành lễ nghênh đón, Chu Thương mời Mã Dục ngồi vào ghế chủ, rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh Mã Dục, sáu vị thiên hộ cũng lần lượt ngồi xuống sau đó, các nữ nô bắt đầu vào nhảy múa trước bàn, dâng rượu, một con dê lớn được nướng ngay trong trường, khiến trong trường nồng nặc mùi rượu trộn lẫn mùi thịt dê đang nướng.

Lại được cùng các bộ hạ cũ tương ngộ, Mã Dục thích thú, đưa tay xé một cái đùi dê rồi nhai thích thú, vừa nhai ngẫu nhiên vừa nói: “ Con mẹ nó, Chu Thương người hiểu lão tử quá, lão tử ta phải uống một ngụm đã, tuyệt, lâu nay ta chưa được ăn một miếng thịt dê nướng, mẹ nó, lão tử ta vui quá.”

Chu Thương cũng sáu Thiên hộ nghe xong cười lớn ha ha, những câu nói chân tình thoải mái. Trước kia các thuộc hạ đều như anh em, có thể liều mạng vì các thuộc hạ rồi giết người như ngóe. Phong cách của Mã đại đầu lĩnh đã từng khiến quan quân kinh hồn táng đờm lại tái hiện.

Chu Thương cùng sáu Thiên Hộ tựa hồ nhớ về ngày tháng cùng tám trăm lưu khẩu tung hoành ở Trung Nguyên.

Những ngày đó, cuộc sống tuy gian khổ đôi chút, không có gái đẹp giúp anh em thỏa chí lúc say, lại còn những trận tử chiến thập tử nhất sinh, đầy nguy hiểm. Bây giờ nhớ lại, những thứ ấy đều giống như món độc dược nhưng kích thích các lão tướng. Nếu được quay trở lại, bọn họ nhất định cũng muốn trở lại những năm tháng không thể quên ấy.

Một tên thiên hộ chúi mép rồi nói với Mã Dục: “ Đại đầu lĩnh, nay người là chư hầu hùng cứ một phương đại Hán, đương lúc sự tình Trung Nguyên đang rối ren, tranh giành ngôi vị, sao người không hạ lệnh cho trung, tả, hữu bộ vạn hộ cùng đứng lên? Nếu không thành cũng có thể lùi về đại mạc.”

“ Đúng đấy, Đại đầu lĩnh, hơn một năm nay, người đã không lãnh đạo anh em đánh giặc, không có Đại đầu lĩnh, anh em ta, con mẹ nó, chém nhau cũng chẳng còn thấy thú vị như trước nữa”, một tên khác nói thêm vào.

Chu Thương cũng nhảy vào tranh nói: “ Đại đầu lĩnh, đúng đấy ạ”. Vừa lúc ấy, Hầu Tam đưa thư mật đến, trong thư có nói rằng: Nhật Luật bộ một bộ lạc Tiên Ti ở phía tây, đột nhiên tụ tập hai vạn kỵ binh, định đánh chúng ta, nhân bọn chúng chưa động thủ, xin hãy ra tay trước, đánh thẳng vào doanh trại của bọn chúng, rồi chém sạch tất cả bọn chúng.

“ Chu Thương, những lời người vừa nói, ta cũng có ý như vậy.” Mã Dục nói đến đấy, đôi mắt lộ ra nét tàn nhẫn, sắc mặt toát ra vẻ nham hiểm, đang nghĩ ngợi một điều gì đó độc ác rồi nói tiếp: “ Lần này, Đại đầu lĩnh ta sẽ không chỉ huy các huynh đệ, ta muốn giao cơ hội cho một vị tướng trẻ tuổi.”

“ Gì?” Chu Thương nghe xong, khó hiểu mới hỏi: “ Một người trẻ tuổi? Là ai vậy?”

Mã Dục vỗ tay hai cái, nói vọng ra ngoài: “ Mã Siêu, vào đây”.

“ Tuân lệnh!”.

Từ ngoài một giọng nói trong trẻo vang lên, một bóng người to lớn vén màn ngang nhiên bước vào. Chu Thương cùng sáu thiên hộ nhìn lên, đã thấy một vị tướng trẻ tuổi, mày sắc mắt sáng, mặt đẹp như ngọc, đầu đội mũ chòm sư tử, thân mang giáp nặng mà đi thì tựa như bay đang đứng ngay thẳng ở giữa trường, người này không phải Mã Siêu thì còn ai vào đây?

Mã Siêu vui mừng ôm quyền kính lễ xung quanh rồi nói: “ Mã Siêu tham kiến các vị tướng quân”.

Chu Thương cùng sáu thiên hộ vội đứng dậy đáp lễ cùng nói: “ Mạt tướng tham kiến Thiếu tướng quân”.

Mã Dục phẩy tay, có ý bảo Chu Thương ngồi xuống. Lệnh cho Mã Siêu kính rượu mọi người rồi mới lên tiếng: “ Các vị, Mã Siêu tuy trẻ tuổi, song lại được Điển Vi, Hứa Chử truyền thụ võ nghệ, lại được Văn

Hòa, Công Tắc chỉ bảo binh pháp, coi như cũng có chút thành tựu, duy chỉ còn non trẻ, thiếu kinh nghiệm trận mạc”.

“ Mặt tướng hiểu”.Chu Thương gật đầu nói: “ Sư phụ cùng lắm chỉ có thể truyền võ nghệ, binh pháp, chứ làm sao có thể truyền kinh nghiệm sa trường, muốn có được thì chỉ có thể dựa vào sức mình, xông pha chiến trận mà tích lũy dần thôi. Vừa hay phía tây có bộ lạc Tiên Ti, thực lực không mạnh, rất tốt cho Thiếu tướng quân tập luyện.”

“ Đúng vậy”, Mã Dược hăng tiết nói: “ Ba ngàn huynh đệ vốn theo đại đầu lĩnh ta từ trung nguyên tới, còn có ba ngàn huynh đệ Hà Đông cũng là hảo hán lão binh, có gì các người chưa kinh qua? Chỉ giao cho các người, ta mới yên tâm.Lỡ như Mã Siêu có điều gì sơ suất, cũng không thành đại họa. Để Mã Siêu đi với các người ta tuyệt đối yên tâm.”

Chu Thương thất thanh nói: “ Đại tướng quân, sao người không cùng huynh đệ xuất chinh?”

Mã Dược lắc đầu nói: “ Vốn dĩ ta là đại đầu lĩnh cũng muốn cùng huynh đệ các người xuất chinh, các người ai cũng nhớ Trung Nguyên, ta đây cũng vậy. Nhưng ta còn một chuyện, trước đây, từng hứa thưởng cho mỗi huynh đệ Hà Đông mười người phụ nữ, nay mỗi người chỉ có một, làm sao cho đủ. Nay ta phải đi kiểm thêm về thưởng cho anh em nữa.”

“ Ha ha ha”

Chu thương cùng sáu vị Thiên hộ đắc ý cười khoái chí, nghe lại những lời nói ấy của Mã đồ phu, bọn Chu Thương lại nhớ về những lời động viên khác của Mã đồ phu, tại Tinh sơn tuyết địa, khi sĩ khí quân Khăn Vàng lung lay, Mã đồ phu động viên binh sĩ: “ Chúng ta phải sống, không những thế, phải sống ở một nơi giàu sang, sung túc, ngày ngày ăn thịt uống rượu, cưới mười tám đứa con gái đẹp về, mỗi đêm lại làm chú rể, ngủ với một đứa”. Những lời nói ấy tụi hán không bao giờ quên.

Dưới chân núi Kê Lạc. Nhưng cơn gió đang trêu đùa cùng mây đang gặm cỏ.

Tộc Trí Kiến La, một bộ lạc nhỏ đang sinh hoạt du mục trên miền đất Tây bộ Tiên Ti.

Thiện Thạch Hộc khi thống nhất Tiên Ti, xây dựng được cơ đồ từ đông sang tây dài hơn một vạn bốn ngàn dặm, nam bắc hơn bảy ngàn dặm, đồng thời liên kết các bộ lạc với nhau, tạo ra một liên minh lớn mạnh. Sau khi Thiện Thạch Hộc chết, liên minh tan rã. Hơn mười bộ lạc lớn nhỏ được hình thành, tự phát triển, những thượng tướng Tiên Ti theo thói quen của người Hán trung nguyên chia vùng thảo nguyên thành ba bộ chính là Đông bộ, trung bộ, tây bộ.

Ở trung bộ Tiên Ti, chỉ có các tộc của Bộ Độ Căn, tộc của Thác Bạt, tộc của Kha Bĩ Năng được xem là ba thế lực lớn, các bộ lạc nhỏ còn lại thì bị Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu chinh phục đánh bại, đàn ông các bộ lạc ấy thì bị giết, còn đàn bà, con nít thì bị bắt làm nô lệ.

Giờ đây, tộc Chu Thương lại đang âm mưu xâm lược bắt đầu các bộ lạc khác ở Tây bộ Tiên Ti.

Vùng Tây bộ Tiên Ti này có hàng trăm bộ lạc lớn nhỏ cùng sinh sống phát triển, hơn nữa, bốn bộ lạc là bộ lạc Nhật Luật, bộ lạc Thôi Diễn, bộ lạc Duyên Lợi cùng tộc Kiến Lạc La giao hảo với nhau tạo thành một liên minh khá lớn mạnh, trong đó thì bộ lạc Kiến Lạc La là bộ lạc nằm gần phía đông nhất. Liên minh này cùng Chu Thương hữu bộ vạn hộ làm thành hai thế lực đối trọng nhau.

Vào mùa đông năm ngoái, tộc Kiến Lạc La cũng đã vài lần xung đột với bộ lạc của Chu Thương, điều này khiến thủ lĩnh của Kiến Lạc La bộ là Nhật Trục Vương quyết định sẽ phát binh báo thù vào cuối thu năm sau. Tuy nhiên tin tức bị Hầu Tam dò la được, nhanh chóng gửi thư đến bản doanh Chu Thương hữu bộ vạn hộ. Lại vừa hay, vừa lúc Mã đồ phu cũng ba ngàn lính Hà Đông đến, nên mới xảy ra việc như vậy.

Trên vùng thảo nguyên, hiện các tiểu bộ lạc đều đã bị tiêu diệt.

Một đoàn người các nam nhân trưởng thành đang bị một chiếc xe ngựa đi bên, áp giải về trung tâm, dường như đang đi đến Cao Dương để bị chém đầu. Bên đường, nhiều nữ nhân cùng con đang ngồi trên vệ cỏ, mắt đắm chiêu nhìn đoàn người là cha, là chồng của họ đang bị bởi bọn giặc ngoại xâm dã man đưa đi hành hình. Trong mắt ai cũng có nỗi oán hận, nhưng cũng không quá lớn.

Trên cái thảo nguyên rộng lớn này chỉ tồn tại một quy luật, mạnh được yếu thua, các bộ lạc bị đánh bại chỉ có kết cục hoặc bị tiêu diệt, hoặc bị biến thành nô lệ.

Ngọn trường kiếm sắc lẹm trong tay thiếu niên trẻ tuổi Mã Siêu nhắm vào yết hầu của một nam nhân Tiên Ti mà đâm tới. Cách đó ba dặm, một tên tù nhân khác định thừa dịp hỗn loạn mà chạy trốn thì lập tức bị Mã Siêu chạy đến chặn lại. Nghe động tĩnh, Mã Dục, Chu Thương cùng sáu Thiên Hộ chạy tới.

“Đừng, xin đừng giết tôi”. Gã nam nhân Tiên Ti liên tục đập đầu xin tha mạng, lại nói bằng tiếng Hán: “Tôi không phải người Tiên Ti, tôi là người Hán, bị bọn Tiên Ti chết tiệt đem từ Lương châu tới Mạc Bắc này. Ở nhà tôi, trên còn có mẹ già tám mươi tuổi, dưới còn có đứa con nhỏ gào khóc đòi ăn, tôi mà chết, thì ai sẽ chăm sóc, bọn họ làm sao sống nổi”.

Bất giác, trong con mắt trong suốt, hồn nhiên của Mã Siêu lúc này thoáng chút nét do dự.

Mã Siêu giết người cũng không phải ít, ngay từ khi Mã Siêu tới Hà Sáo không lâu, Mã Dục đã bắt đầu cố ý huấn luyện hãn giết người, bồi dưỡng cho hãn tính cách tàn nhẫn. Chỉ có điều, bắt quá lúc ấy, mấy kẻ bị Mã Siêu giết đều là người Hồ, hãn chưa từng giết một người Hán nào. Thành thử lúc này, tên nam nhân Tiên Ti luôn miệng nói tiếng Hán, hơn nữa còn tự xưng mình là người Hán, nên không khỏi có chút do dự.

Mã Siêu tuổi còn trẻ, tựa hồ hồn nhiên không phát hiện. Tên nam nhân Tiên Ti, đương lúc đập đầu như đập tới, hãn đã lặng lẽ rút từ trong tay áo một thanh trủy thủ sắc bén, hơn nữa, mỗi lúc đập đầu, hãn lại lê lét từng chút một tới gần Mã Siêu, nên bây giờ khoảng cách giữa hãn và Mã Siêu chỉ còn nửa bước chân.

Vị tướng trẻ Mã Siêu hồn nhiên chưa ý thức được nguy hiểm đang cận kề, nhưng cách đó không xa, Mã đồ phụ, Chu Thương cùng sáu vị Thiên hộ đang đi tới, họ đều là các lão binh đã trải qua vô số trận chiến đẫm máu, có cái chưa gì chưa thấy qua, có cái gì chưa gì là chưa từng trải?

Chu Thương mặt liền biến sắc, lập tức lấp tên giờ cung định bắn tên nam nhân thì một bàn tay to lớn đè lên tay phải của hãn, khiến hãn cảm thấy nặng nề, không thể giương cung được. Chu Thương quay lại, bắt gặp thần sắc Mã Dục sắc lạnh. Bên trong con người toát ra tàn ác khiến người khác nhìn vào phải khiếp sợ.

“Chết đi!”

Nói thì chậm nhưng sự việc đó xảy ra quá nhanh, tên tù nhân Tiên Ti đột nhiên vọt lên, mũi dao sắc lẹm trong tay tên nam nhân đó như tia chớp phóng tới, nhắm vào yết hầu Mã Siêu, khoảng cách giữa hai người lúc này vốn đã gần, lại thêm, gã nam nhân ấy chủ ý còn Mã Siêu lại vô tâm, nếu Mã Siêu trở tay không kịp chắc chắn sẽ bị cắt đứt cổ họng.

294. Chương 225 : Ta Là Mã Siêu

Theo bản năng, Mã Siêu chỉ kịp nghiêng đầu né tránh, suýt chút nữa một đao đứt lìa cổ họng, một thứ cảm giác tê tái, lạnh lạnh ở yết hầu. Sợ quai mũ dưới hàm đứt lìa làm chiếc mũ sư đầu quỵ diện rơi ra, đập xuống đất, phát ra tiếng kêu nhỏ. Gã nam nhân thấy vậy, biết mình đã thất bại, sợ hãi, quay đầu bỏ chạy đến con ngựa gần đây, định cưỡi ngựa tẩu thoát.

“Phụt”.

Vừa lúc ấy, một mũi tên lao vút từ sau bắn tới, xuyên qua hậu tâm gã nam nhân Tiên Ti, gã chỉ chạy thêm vài bước rồi đổ vật xuống đất, giật giật hai cái rồi nằm im bất động. Một dòng máu tươi từ thân thể hãn ào ạt chảy ra, nhanh chóng đông tụ lại làm thành một vũng máu đỏ trên nền đất.

Mã Siêu lúc này, khuôn mặt lúc này vẫn còn nét sợ hãi, đưa tay lên vuốt yết hầu một cái, tay đã dính đầy máu tươi. Một đao kia, tuy chưa cắt đứt yết hầu của hãn nhưng cũng khiến cho hãn bị thương, chảy máu.

“Mã Siêu”.

Một âm thanh uy nghiêm vang lên bên tai Mã Siêu, Mã Siêu cuống quýt nhấc chiếc giáp mũ rồi quay lại, chấp tay cung kính Mã Dục rồi nói: “Đại ca”.

Mã Duyệt nhân sắc lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Mã Siêu, trầm giọng nói: “ Vừa rồi, người có biết, người phạm sai lầm gì không?”.

Mã Siêu im lặng. Hắn cũng không muốn giải thích hay là không biết giải thích cái gì. Mã Siêu mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng từ lâu đã được Mã Đằng, Mã Duyệt, lại thêm Giả Hủ, Quán Trữ, chỉ bảo, đả phạt người ấy, từ lời nói tới việc làm đều mẫu mực, tàn nhẫn, lạnh lùng nhưng dũng mãnh, hung hăng, gan dạ. Ngay từ những lúc ấy, những tập tính đó đã thấm sâu vào trong xương tủy của Mã Siêu, duy chỉ còn nhứt tâm là điều mà Mã Siêu chưa có được.

“ Với kẻ thù, người không nên động lòng trắc ẩn” Mã Duyệt điềm đạm nói: “ Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình!”. Nếu tên nam nhân Tiên Ti ấy võ công cao cường hơn một chút, người phản xạ chậm hơn một chút thì chắc giờ người chỉ còn là một thi thể lạnh lẽo như nó rồi”.

Mã Siêu im lặng hồi, ngẩng đầu, cất giọng nói: “ Dạ”.

“ Người phải luôn nhớ, không được nhân từ với kẻ địch của mình!” Mã Duyệt đi đến đá lẩn cái xác tên nam nhân Tiên Ti bên cạnh, rồi đặt một cước thật mạnh lên thi thể đó, hướng Mã Siêu mà dặn: “ Ở trên chiến trường, trừ bộ hạ, huynh đệ của người, bất kể là ai, hễ kẻ nào mặc giáp, tay cầm đao kiếm thì đều là địch nhân cả, dẫu là người Hán, người Hồ, cũng phải giết không tha!”.

“ ...”

“ Người không giết chúng thì chúng sẽ giết người!”.

“ Dạ hiểu”.

“ Người phải nhớ, muốn trở thành một vị tướng vĩ đại thì trước tiên phải là một tên lính ưu tú!” Mã Duyệt lại nói: “ Ngay cả tính mạng của người cũng không giữ nổi, thì làm sao có thể suất lĩnh binh lính giành thắng lợi được? Nếu thế, ai dám cùng người xông pha chiến trường chứ?”

...

Tại U châu, trong dinh Công Tôn Toản.

Công Tôn Toản cho kẻ đưa thư do Viên Thiệu phải tới lui ra ngoài, hướng Quan Tĩnh và Đại tướng Nghiêm Cương nói: “ Đây là mật thư do Viên Thiệu phái người đưa tới, trong thư có nói, Chinh Bắc tướng quân Ký châu mục Hàn Phúc ức hiếp nhân dân, gây nhiều oán hận, xin ta dẫn quân xuôi nam đánh Nghiệp thành. Còn nói, sẽ cho ta đứng đầu Ký châu.”

Nghiêm Cương nghe xong nói: “ Đây là kẻ mượn đao giết người, xin chúa công cẩn thận!”.

Quan Tĩnh lại nói: “ Bất quá, không nên để lỡ cơ hội tốt này”.

“ Sao?” Công Tôn Toản hỏi: “ Sĩ Khởi (tên chữ của Quan Tĩnh) có gì chỉ giáo?”

Quan Tĩnh nói: “ Từ sau khi Đổng Trác mất, nhà Hán cũng chỉ còn trên danh nghĩa, thiên hạ quần hùng khắp nơi nổi dậy, tranh giành. Lần này, là cơ hội tốt để công thành chiếm đất khuếch trương lực lượng. Đất Ký châu, dân cư đông đúc, lúc gạo đầy đồng, là châu phủ giàu có nhất trong mười ba châu của đại Hán, chúa công mà lấy được đất Ký châu, sao phải lo nghiệp lớn không thành?”

Công Tôn Toản hỏi lại: “ Theo ý Sĩ Khởi, lần này ta nên xuất binh chăng?”.

“ Đúng vậy”. Quan Tĩnh gật đầu nói: “ Chúa công nhân cơ hội này, lấy đất Ký châu, sau đó quay lại chiếm Tịnh châu cũng chưa muộn, như thế có thể bình định được phương Bắc ”.

...

Dưới chân núi Khê Lạc, bên trong đại doanh của Mã Duyệt.

Chu Thương bước vào trung quân đại tướng của Mã Duyệt, nói: “ Chúa công, Thiếu tướng quân đã mang theo năm trăm kỵ đến Bắc Hải rồi”.

“ Bắc Hải?”, thần sắc Mã Duyệt ngưng động, tựa hồ đang suy nghĩ, rồi nói: “ Đến bản doanh tộc Kiến Lạc La à?”.

“ Vâng” Chu Thương gật đầu, rồi lo lắng nói: “ Năm trăm kỵ binh cùng Thiếu tướng quân xuất chinh toàn bọn choai choai, trẻ tuổi, bất quá đứa lớn nhất cũng chỉ mười bảy, mười tám tuổi, lại chưa xông pha, tham gia một trận chiến thật sự nào, e lần này đi lãnh ít dữ nhiều, hay ta nên cho phải người đi triệu trở về?”

Mã Dục có thể nói là rất tận tâm tận lực đào tạo Mã Siêu. Chẳng những mời Điển Vi, Hứa Trữ truyền thụ võ nghệ, cho Thư Thụ, Giả Hủ truyền thụ binh pháp, mà còn tuyển chọn một đội kỵ binh gồm năm trăm thiếu niên dũng mãnh, cùng Mã Siêu chuyên tâm luyện tập trận pháp, chiến thuật. Lần này Mã Siêu dẫn quân xuất chinh, đội kỵ binh kia cũng đi theo cùng.

“ Không thể!”Mã Dục quả quyết cự tuyệt mà nói: “ Giả như cho người gọi năm trăm kỵ binh kia trở về, e danh tiếng Mã Siêu sẽ bị hủy hoại!”.

Chu Thương lo lắng nói: “ Nhưng để như vậy, một đội kỵ binh đơn độc xâm nhập sâu vào lãnh thổ của người Tiên Ti e hậu quả khó lường ạ”.

“ Không sao” Mã Dục chậm rãi nói: “ Mã Siêu dù tuổi còn nhỏ, nhưng chăm chỉ đọc binh thư, tinh thông binh pháp, năm trăm kỵ binh thiếu niên kia cũng được nghiêm chỉnh rèn luyện, chỉ cần không gặp phải đại đội kỵ binh Tiên Ti, chắc cũng sẽ không có gì ngoài ý muốn đâu! Trước mắt, quân ta xâm nhập vào Tiên Ti phức địa hơn một ngàn dặm, các bộ ở Tiên Ti nhất định sẽ kinh động mà dồn toàn lực, chú ý đến quân chủ lực của ta, lúc ấy không khéo chùng, đội kỵ binh kia có thể lấy bất ngờ làm lợi thế, mà giành chiến thắng ấy chứ”.

Bắc Hải. tây bộ Tiên Ti quân doanh bộ lạc Trí Kiến Lạc La.

Cùng với một tiếng ngựa hí, Đại Vương trí Kiến Lạc La, Nhật Trục Vương nhảy xuống ngựa, ngay lập tức có một tên người hầu tiến lên kính cẩn dắt cương ngựa. Nhật Trục Vương đi thẳng vào đại trưởng, trong lúc nữ nô đang cởi áo giáp, Nhật Trục Vương hỏi đội trưởng tùy tùng: “ A Hồ Nhi, thủ lĩnh các bộ lạc đã đến đông đủ chưa?”

A Hồ Nhi nói: “ Hồi bẩm Đại Vương, trừ Hắc Lang bộ lạc và Bạch Dương bộ lạc, hai mươi chín thủ lĩnh của các bộ lạc lớn nhỏ đều đã đến, ở trong đại trưởng chờ Đại Vương”.

“ Ừ” Nhật Trục Vương gật đầu hỏi: “ Quân đội của Mã đồ phụ ở đâu? Chúng đã tiến tới đâu?”

A Hồ Nhi nói: “ Thám mã mới phi báo, đại quân của Mã đồ phụ vẫn còn ở chân núi Kê Lạc”.

Nhật Trục Vương vuốt râu trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “ Đi, đi ra đại trưởng”.

Một lát sau trong đại trưởng của Trí Kiến Lạc La Vương Đình.

Nhật Trục Vương tay cầm quyền trượng, ngồi ở ngôi cao theo Vương Vị, các thủ lĩnh bộ lạc còn lại chia nhau ngồi hai bên theo hình tròn.

Ánh mắt sắc bén của Nhật Trục Vương nhìn lướt qua từng thủ lĩnh bộ lạc, hần trầm giọng nói: “ Trong thời gian hai năm qua, Mã đồ phụ đã thu tóm toàn bộ thảo nguyên bao la, trên một trăm bộ lạc Tiên Ti lớn nhỏ, hơn mười vạn người Tiên Ti làm nô lệ. Nợ máu này chúng ta vẫn chưa đòi được, chúng ta chờ đợi Mã đồ phụ tới lấy mạng chúng ta sao?”

“ Không thể, đương nhiên không thể”

Các thủ lĩnh bộ lạc âm ỉ đáp lại.

Nhật Trục Vương nói tiếp: “ Người Tiên Ti chúng ta là lang sói trên thảo nguyên. Người Hán chỉ là dê cừu bị nhốt trong lồng. Nhưng hiện tại lũ dê cừu đó lại thoát khỏi cái chuồng của mình và chạy tới thảo nguyên bao la của chúng ta. Hơn nữa chúng còn muốn ăn tươi nuốt sống hết loài lang sói chúng ta. Thế giới này đã đủ lộn xộn chưa?”

“ Ha, ha, ha”.

Các thủ lĩnh cười âm ỉ.

“ Các vị ...”.

Nhật Trục Vương đột nhiên đứng lên đi ra ngoài trường, các thủ lĩnh bộ lạc rối rít đứng dậy đi ra theo. Nhật Trục Vương chỉ quyền trượng về phương nam xa xa, hần quay đầu nói với các thủ lĩnh bộ lạc: " Trong vòng ba ngày, các bộ kỵ binh phải tiến tới, tập kết ở vùng đồng cỏ Ngũ Thập Lý phía nam Vương Đình. Nếu ai quá thời hạn trên sẽ chết".

" Đồng ý".

Các thủ lĩnh bộ lạc âm âm trả lời.

" Báo...".

Nhật Trục Vương đang định nói tiếp thì phía trước vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, một âm thanh thê lương vang lên, vang động khắp trời xanh, hần kinh hãi ngẩng đầu nhìn thì thấy một con khoái mã đang phi tới như gió cuốn. Đội trưởng đội tùy tùng của Nhật Trục Vương, A Hồn Nhi chỉ huy mười kỵ binh phóng tới nghênh đón.

" Xảy ra chuyện gì?" A Hồn Nhi ghì cương ngựa trước kỵ mã, hần lớn tiếng quát: " Xảy ra chuyện gì?"

" Đại vương!" Người kỵ mã không để ý tới A Hồn Nhi, hần hướng Nhật Trục Vương hô lớn: " Một toán quân kỵ binh Hán quân khoảng bốn, năm trăm quân đột nhiên xuất hiện ở phía bắc Vương Đình. Chúng chỉ còn cách Vương Đình hai mươi dặm".

" Cái gì?"

" Kỵ binh Hán quân?"

" Chỉ còn cách Vương Đình hai mươi dặm?"

" Vậy nguy rồi".

Ngay lập tức các thủ lĩnh bộ lạc phía sau Nhật Trục Vương trở nên hỗn loạn.

" Hoảng hốt cái gì?" Nhật Trục Vương quay đầu giận dữ trừng mắt nhìn các thủ lĩnh bộ lạc đang bối rối, hoảng hốt. Đội tất cả bình tĩnh trở lại, hần mới trầm giọng quát to: " Chỉ có bốn, năm trăm kỵ binh Hán quân mà các người đã hoảng sợ như vậy. Các người có còn là con cháu của thần Thiên Lang không? Các người đã làm mất thể diện của đại dân tộc Tiên Ti".

" Nhưng đây là quân đội của Mã đồ phu" Một thủ lĩnh bộ lạc khề nhắc nhở: " Không giống như quân Hán bình thường".

" Quân đội của Mã đồ phu thì sao này? Quân đội của Mã đồ phu có phải do cha sinh mẹ dưỡng không? Thân thể chúng có phải làm bằng máu thịt không? Mã xoa và loan đao của đại dũng sĩ Tiên Ti không thể giết chết bọn chúng sao?" Mặt Nhật Trục Vương hiện lên sát khí khủng khiếp, hần lớn tiếng quát: " Có tám trăm Thiết Vệ ở đây, sợ cái gì?"

Các thủ lĩnh sợ hãi không dám lên tiếng.

Nhật Trục Vương đột nhiên quay đầu nhìn đội trưởng tùy tùng A Hồn Nhi nói: " A Hồn Nhi".

A Hồn Nhi giục ngựa tiến lên, lớn tiếng nói: " Có tiểu nhân".

Nhật Trục Vương nói: " Lập tức chỉ huy tám trăm Thiết Vệ Vương Đình tấn công, tiêu diệt đám kỵ binh Hán quân kia".

" Vâng."

A Hồn Nhi trả lời rồi lĩnh mệnh rời đi.

Nhật Trục Vương đột nhiên quay đầu nhìn các thủ lĩnh nói: " Chư vị thủ lĩnh, hãy theo bản Vương ra phía trước quan sát cuộc chiến. Hãy xem tám trăm Thiết Vệ của bản Vương tiêu diệt năm trăm kỵ binh Hán quân của Mã đồ phu như thế nào. Người đâu, mau chuẩn bị ngựa cho các thủ lĩnh".

...

Gió tây thổi mạnh, trên bầu trời cao vang lên tiếng nhạc ai oán.

Tiếng vó ngựa lộp cộp, loan đao hàng hàng lạnh như lẻo như sương tuyết.

” Báo...’.

Âm thanh thê lương vang lên, một con khoái mã từ phía trước phi như bay quay lại.

” Hu ...”.

Mã Siêu nhẹ nhàng ghì cương ngựa.

Cuồng phong gào thét, chiến bào trắng sau lưng Mã Siêu tung bay, khi áo bào của Mã Siêu bay lên, sau yên ngựa hiện ra mấy chuỗi ” dây chuyền” dài. Những chuỗi dây chuyền này không phải dùng đá, hay xương kết thành mà chúng được kết thành từ những cái tai người còn đọng máu.

Năm trăm kỵ binh phía sau Mã Siêu tản ra thành hình chữ nhật.

Đây vốn chỉ là năm trăm thiếu niên ngông cuồng, trên gương mặt chúng vẫn còn đọng lại những nét con trẻ nhưng đôi mắt đen của chúng lúc này vốn phải trong veo như nước lại trở nên vô cùng hung tàn, chúng còn dữ tợn hơn so với cả loài dã lang hung bạo nhất. Gần như tất cả phía sau yên ngựa của các kỵ binh đều treo ” dây chuyền’, một ” dây chuyền” làm bằng tai người.

Ban đầu năm trăm kỵ binh của Mã Siêu đi về hướng bắc, sau đổi sang hướng tây, cuối cùng đi về hướng nam (đây là nguyên nhân quan trọng nhất để vượt qua con mắt theo dõi của quân Xích hầu Tiên Ti, đột nhiên xuất hiện cách Vương Đình hai mươi dặm về phía bắc), một mình xâm nhập hơn một ngàn dặm, san bằng hơn một trăm bộ lạc Tiên Ti lớn nhỏ trên đường đi. Từng chuỗi dây chuyền “ tai người” đọng máu chính là nhân chứng cho thấy hàng ngàn, vạn nam nhân Tiên Ti đã chết dưới lưỡi đao của toán kỵ binh thiếu niên này.

Khí chất của toán thiếu niên kia đã hoàn toàn thay đổi. Hiện tại bọn chúng không phải là những thiếu niên ngây thơ, chúng đã trở thành một bầy sói hung dữ, một bầy dã thú, một toán binh lính ý chí kiên cường, say máu giết người. Chiến tranh và giết chóc đã biến đổi toán thiếu niên đó và cả Mã Siêu chỉ trong một thời gian rất ngắn.

” Tướng quân, phía trước hai dặm phát hiện có một cái lều mái vòm lớn của bộ lạc Tiên Ti, hơn ba mươi cái lều da trâu lớn.

Một cái lều mái vòm lớn, hơn ba mươi cái lều da trâu lớn? Mấy trăm cái lều vải?

Sát khí dữ tợn hiện lên trên mặt Mã Siêu, Mã Siêu đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc của năm trăm kỵ binh chăm chú nhìn hắn, giống như một bầy dã lang ngửi thấy mùi máu tanh, ánh mắt chờ mong của chúng đang nhìn chăm chăm vào dã lang đầu đàn, chỉ cần con dã lang đầu đàn hú lên một tiếng, bọn chúng sẽ xông tới, xé con mồi thành từng mảnh nhỏ.

“ Kết ..”

Trong tiếng va chạm vào nhau của kim loại, Mã Siêu chậm rãi kéo mặt nạ quỷ xuống, khuôn mặt trẻ tuổi của hắn lập tức bị chiếc mặt nạ quỷ dữ tợn hoàn toàn che lấp, chỉ còn hai hố mắt nhỏ vẫn toát ra ánh mắt nóng rực. Chòm lông sư tử màu bạc đính trên đỉnh mũ trụ bay phất phơ, hiện ra ba phần đường hoàng, bảy phần hoang dã.

Âm thanh kim loại cọ sát vào nhau vang lên liên miên không dứt, năm trăm kỵ binh sau lưng Mã Siêu cũng bắt đầu kéo mặt nạ quỷ trên mũ giáp xuống che mặt. Ngay lập tức từng gương mặt ngây thơ biến mất, thay vào đó là những cái mặt quỷ dữ tợn, đáng sợ cùng với những ánh mắt lạnh lùng, ngập sát khí toát ra từ các lỗ mắt.

” Thiết kỵ Đại Hãn”.

Mã Siêu giục ngựa quay đầu lại, Ngân thương trong tay hắn chỉ lên trời.

” Thiên hạ vô địch!”.

Năm trăm kỵ binh đều giơ cao Mã đao, ầm ầm trả lời.

Đột nhiên Ngân thương trong tay Mã Siêu hạ xuống chỉ thẳng về phía trước, chiến mã của Mã Siêu như có linh tính, hí lên một tràng dài rồi tung vó chạy đi. Năm trăm kỵ binh phía sau giống như hồng thủy tràn qua đê, cuốn về phía trước, móng sắt quay cuồng, bùn nhão bắn tung toé. Tiếng võ ngựa ầm ầm như muốn phá tung mặt đất, vang tận trời cao.

...

Núi Kê Lạc, đại doanh của Mã Dược.

Chu Thương nặng nề đi vào đại trướng, hẩn nghiêm mặt nói: " Chúa công, đã hơn mười ngày trời mà vẫn không có tin tức của Thiếu tướng quân và năm trăm kỵ binh, chúa công xem liệu chúng ta có phải .....?"

" Chu Thương!" Mã Dược đột nhiên vung tay cắt ngang lời Chu Thương, hẩn nói: " Hãy bình tĩnh! Chỉ cần đại quân của ta chưa có động tĩnh gì, Nhật Trục Vương và bộ lạc Trí Kiến Lạc La sẽ một mực tập trung chú ý vào núi Kê lạc. Mã Siêu và năm trăm kỵ binh của hẩn nhất định an toàn. Dù coi như năm trăm kỵ binh của Mã Siêu gặp một đại đội quân kỵ binh Tiên Ti, đánh không lại, chẳng lẽ còn không trốn thoát được sao?"

Chu Thương gãi gãi đầu, hàm hồ nói: " Cái này .. cũng là ...".

...

Bắc Hải, Vương Đình của bộ lạc Trí Kiến La.

A Hồ Nhi và tám trăm Thiết Vệ đã lập trận nghiêm chỉnh đón đợi địch quân. Nhật Trục Vương và toàn bộ các thủ lĩnh xếp thành hàng chữ nhất trước trận.

Quân Hán tập kích chỉ có bốn năm trăm quân kỵ binh, Nhật Trục Vương hoàn toàn không coi toán quân này ra gì. Trong suy nghĩ của Nhật Trục Vương chỉ cần tám trăm Thiết Vệ Vương Đình cũng đủ sức đánh bại toán kỵ binh Hán quân kia. Nhưng để đề phòng vạn nhất, Nhật Trục Vương vẫn dùng lệnh Vương Đình ra lệnh cho ba ngàn kỵ binh bộ lạc Hữu Cốt Đoá ở cách tám mươi dặm về phía tây hoả tốc tới cứu viện.

" Đại Vương, quân Hán!"

A Hồ Nhi đột nhiên giơ tay chỉ về phía trước kêu lên, Nhật Trục Vương và các thủ lĩnh bộ lạc nghe tiếng ngẩng đầu nhìn thì thấy ở chân trời phía trước của bình nguyên bao la đã xuất hiện một toán kỵ binh đông nghịt màu đen. Phần lớn kỵ binh Tiên Ti mặc áo giáp màu xám, chỉ có áo giáp của kỵ binh quân Hán mới có màu đen, đặc biệt nổi bật trên nền xanh ngắt như một tấm thảm của thảo nguyên.

Quyền trượng của Nhật Trục Vương chỉ thẳng về phía trước, hẩn quát lớn: " Tấn công, đánh tan địch quân".

A Hồ Nhi rút loan đao ra, chỉ thẳng lên trời, hẩn ngửa mặt lên trời hét to: " Các dũng sĩ đại Tiên Ti, giết!".

" Giết, giết, giết".

Tám trăm dũng sĩ Tiên Ti giống như dã lang điên cuồng reo hò, loan đao chỉ về phía trước, tất cả nhao nhao giục nhựa theo sau A Hồ Nhi tiến lên, phóng như bay, ùn ùn kéo tới trước trận của quân Hán.

...

Trước trận quân Hán.

Mã Siêu chỉ Ngân thương lên trời, hẩn ngửa mặt lên trời rống lên: " Thế trận hình trụ, chuẩn bị phi thương".

Mệnh lệnh của Mã Siêu vừa phát ra, năm trăm kỵ binh đang tản mát trên thảo nguyên lập tức bày trận, thoảng chốc đã lập thành thế trận hình trụ, thế trận đột kích mạnh mẽ nhất. Mã Siêu ở vào vị trí hàng đầu của thế trận hình trụ. Trường thương, Trảm mã đao đã dút vào vỏ. Những cây lao dài vung lên.

Dân du mục phương bắc có sở trường cưỡi ngựa bắn cung, năm trăm thiếu niên người Tần Hồ thủ hạ của Mã Siêu cũng có sở trường cưỡi ngựa bắn cung. Thế nhưng khi khinh kỵ binh giao chiến cùng khinh kỵ binh, công phu cưỡi ngựa bắn cung sẽ không có đất dụng võ bởi vì chiến mã của hai bên cùng xông vào nhau với tốc độ cao. Cho dù là binh lính lớn lên trên lưng ngựa như người Hồ cũng khó có thể bắn trúng mục tiêu ở cự ly xa.

Chỉ có một số rất ít cung thủ giỏi mới có thể vừa cưỡi ngựa phi nước kiệu vừa có thể bắn trúng địch nhân ở khoảng cách hàng chục bộ.

Mà khi địch nhân đã tiến tới sát mình, còn ai dám tiếp tục sử dụng cung tên đây? Như thế chẳng khác nào tự sát vì thế trong lúc kỵ binh hỗn chiến trên thảo nguyên của người Hồ, cưỡi ngựa bắn cung chưa bao giờ là phương pháp giết địch chủ yếu, phần lớn là sử dụng loan đao, mã xoa, mã đao giết địch khi cận chiến.

...

” Cáp!”.

A Hồ Nhi hét lớn, hai chân hần hung hăng thúc vào hông chiến mã, cuối cùng chiến mã bước vào giai đoạn tăng tốc.

Sau lưng A Hồ Nhi, tám trăm Thiết Vệ đã triển khai thế trận đột kích ” Bầy sói” mẫu mực của các dân tộc trên thảo nguyên (thực tế thì không phải là trận thế gì cả, tất cả kỵ mã đều xông lên phía trước như ong vỡ tổ. Các dân tộc trên thảo nguyên không có chữ viết, không có sách, đương nhiên càng không thể có binh thư, trận pháp. Những người như Kha Bĩ Năng có may mắn theo học tập binh thư trận pháp chỉ có rất ít).

” Hừ!”.

Khi hai đạo quân còn cách nhau hơn một trăm bước, A Hồ Nhi giương cung lấp tên, một mũi vũ tiễn sắc bén to bằng ngón tay cái bắn ra, bay thẳng tới cổ họng Mã Siêu, Mã Siêu nghiêng người né tránh, mũi tên lướt qua vai hần bay ra phía sau, phía sau vang lên một tiếng hét thảm thiết, không cần quay đầu nhìn lại Mã Siêu cũng biết có một tên lính trúng tên ngã ngựa.

Gió rít bên tai, mặt đất bên dưới rung lên như cơn triều xuống, trong lúc đó hai đạo kỵ binh chỉ còn cách nhau hơn mười bước.

” Giết!”.

” Ông, ông, ông”.

Mã Siêu hét lớn một tiếng, cánh tay phải hần đang giơ cao vung mạnh về phía trước, khi cánh tay vung, khi cánh tay duỗi thẳng ra, năm ngón tay đột nhiên mở ra, cây lao đang nắm chặt trong tay rời khỏi tay lao đi, dẫu lẹ đẹ vào phần đuôi lao bắt đầu lay động, phát ra tiếng rít thê lương.

” Giết giết”.

Trong tiếng sát phạt vang lên liên tiếp, năm trăm kỵ binh phía sau Mã Siêu đồng thời hét lên, chúng cố sức ném cây lao trong tay về phía trước, thoảng chốc gần năm trăm mũi lao đan thành một rừng lao dày đặc, chét chét trên không trung làm kẻ khác không dám hít thở, nhằm thẳng quân kỵ binh Tiên Ti phóng nhanh tới như bão táp.

” Hừ”.

Nhìn thấy một đạo hàn mang bắn nhanh tới trước mặt mình, A Hồ Nhi biến sắc, hần vội vàng khoác cung vào người rồi nhanh chóng rút thanh loan đao cầm tay, đạo hàn mang đã tiến tới trước mặt hần. A Hồ Nhi vội vung loan đao gạt đi, bên tai A Hồ Nhi vang lên một tiếng ” phốc” nhỏ, thanh loan đao trong tay hần chấn động.

Một lát sau một luồng khí lạnh nhanh chóng lan khắp người hần giống như tơ nhện. A Hồ Nhi đột nhiên cảm thấy thanh loan đao trong tay hần nặng tựa núi, hần không thể nào nâng cao lên được. A Hồ Nhi chậm rãi cúi đầu nhìn. Ánh mắt A Hồ Nhi nhìn chăm chăm vào ngực mình, một cây gậy trúc đã xuyên qua ngực hần.

” Phịch!”.

Thân thể A Hồ Nhi nghiêng ngã rồi nặng nề ngã phịch xuống đất, ngay lập tức bị vó ngựa chạy sau giẫm nát bét.

” Phịch, phịch, phịch”.

Cùng lúc với thân thể A Hồ Nhi ngã xuống đất, hơn trăm kỵ Thiết Vệ Tiên Ti cũng trúng lao ngã ngựa. Hàng loạt người ngựa lập tức ngã xuống trong trận của quân Tiên Ti. Tiếng hí khàn, bị thương của chiến mã cùng tiếng kêu rên của binh lính ngay lập tức vang lên khắp nơi. Mã Siêu cầm giáo trong tay, hấn ngựa mặt lên trời hú lên nói: " Các huynh đệ, chúng ta nhất định phải giết sạch lũ thổ cầu Tiên Ti này'.

" Ngao, ngao, ngao".

Năm trăm kỵ binh vung đao, ầm ầm đáp lại.

Vó sắt lao nhanh, cỏ bị cắt đứt bay khắp nơi, trong lúc đó đội hình đột kích hình trụ của quân Hán đã tiếp xúc với thể trận quần lang của Thiết Vệ Tiên Ti. Thể trận quần lang của Thiết Vệ Tiên Ti vốn đã rất hỗn loạn giống như một cái cây sắt đang kéo lê trên ruộng bùn nhão, từ giữa trận bị tách ra làm hai cánh, khi bị thể trận đột kích hình trụ của quân Hán đánh vào vết nứt đó càng mở rộng ra.

...

" Cái ... gì? Sao có thể như vậy chứ?"

Mắt Nhật Trục Vương mở to, hấn trừng trừng nhìn cảnh chiến trường hỗn loạn phía trước, hấn quả thực không dám tin vào mắt mình.

Quân hai bên vừa mới giao nhau, thể trận của tám trăm Thiết Vệ Vương Đình đã hoàn toàn rối loạn, năm trăm kỵ binh quân Hán vẫn duy trì thể trận đột kích chặt chẽ, kết quả đó khiến Nhật Trục Vương nổi điên lên. Nhật Trục Vương và các thủ lĩnh bộ lạc ở cách xa nên không thấy trước đó kỵ binh quân Hán đã phóng lao, chúng còn tưởng rằng thể trận của Thiết Vệ Vương Đình bị rối loạn là do quân Hán kiên cường xông tới gây ra.

Nhất là viên võ tướng khoác áo bào trắng dẫn đầu kỵ binh quân Hán. Hấn xông vào trận loạn quân Tiên Ti như vào chỗ không người, thanh Ngân thương trong tay hấn quay cuồng như Bạch long nhảy múa. Kỵ binh Tiên Ti lập tức dạt ra hai bên như rẽ nước, không ai có thể địch lại hấn, chỉ trong chớp lát, kỵ trận của tám trăm Thiết Vệ Vương Đình đã bị kỵ binh quân Hán xuyên thủng.

...

" Ngao, cáp".

Mã Siêu giơ Ngân thương chỉ thẳng lên trời, hấn ngựa mặt gào lên, sát khí điên cuồng như cơn sóng dữ bốc lên từ lồng ngực hấn. Mã Siêu đang định giục ngựa quay lại, một lần nữa xông vào trận của đám loạn quân Tiên Ti đánh giết, đột nhiên hấn liếc mắt về thảo nguyên phía trước gần đó, một đám người Tiên Ti quần áo lộng lẫy đang đứng nghiêm dưới một lá cờ lớn.

" Hả? Chẳng lẽ chúng là quý tộc Tiên Ti?"

Thoáng chốc Mã Siêu đã quay ngựa, chiến mã lập tức tung vó chạy tới, lập tức hình dáng của đám người Tiên Ti quần áo lộng lẫy trở nên rõ ràng.

...

" Đại Vương, kỵ binh quân Hán đã xuyên thủng kỵ trận của Thiết Vệ Vương Đình, chúng đang đánh giết tới đây".

" Đại Vương chạy mau".

" Bảo vệ Đại Vương!".

Các thủ lĩnh bộ lạc bên cạnh Nhật Trục Vương sợ hãi tay chân luống cuống, Nhật Trục Vương xoay người định bỏ chạy, chiến mã của Mã Siêu đã xông tới trước mặt, một người một ngựa đơn độc đánh giết, một thương vung lên đám Nhật Trục vương ngã lăn xuống ngựa. Các thủ lĩnh bộ lạc còn lại thấy thế kinh hãi vội giục ngựa tới cứu. Hai mươi chín thủ lĩnh bộ lạc cùng với hơn trăm kỵ binh giống như ong vỡ tổ, liều chết tấn công Mã Siêu.

Mã Siêu không sợ hãi ngược lại hấn còn vui mừng, hấn ngựa đầu hét lớn một tiếng, hấn giục ngựa chạy vào trong trận quân Tiên Ti, Ngân thương trong tay như tia chớp bất thành linh đánh ra, bốn tên thủ lĩnh bộ

lạc xông tới đầu tiên chỉ cảm thấy cổ họng mát lạnh, rồi toàn thân rét run, toàn thân không thể cử động được. Sau một lát bóng đêm vô tình đã bao phủ cả người chúng.

295. Chương 225 : Ta Là Mã Siêu (2)

Nhật Trục Vương biết không còn hy vọng chạy trốn, hấn bình tĩnh trở lại rồi nghiêm nghị hỏi: " Người là ai?"

Mã Siêu giục ngựa quay đầu lại, Ngân thương trong tay hấn chỉ xuống, máu tươi từ đầu mũi thương của Mã Siêu nhỏ xuống cổ họng Nhật Trục Vương.

Nhật Trục Vương không chút sợ hãi nhìn chằm chằm vào thiết khôi mặt nạ quý trên đầu của Mã Siêu, hồ mắt nhỏ dài, ánh mắt sắc bén của hấn như muốn nhìn thấu hình dáng Mã Siêu, hấn lại quát hỏi: " Rốt cuộc người tên là gì?"

" Ta là Mã Siêu".

Sát khí lạnh như băng toát ra từ hồ mắt nhỏ, hẹp trên thiết khôi đầu sư tử. Một âm thanh lạnh lùng vang lên sau chiếc mặt nạ quý. Sau đó mũi thương đang nhỏ máu đâm xuống không chút lưu tình, đâm xuyên qua cổ họng của Nhật Trục Vương, máu tươi bắn lên. Ánh mắt sắc bén của Nhật Trục Vương nhanh chóng mờ đi rồi hoàn toàn u ám.

Một thương của Mã Siêu đâm chết Nhật Trục Vương, Mã Siêu đang định xuống ngựa chặt đầu, cắt tai Nhật Trục Vương thì đám quân Vương Đình Thiết Vệ người Tiên Ti đã gào khóc đánh giết tới, sau khi Mã Siêu chỉ huy năm trăm thiết kỵ đánh tan Thiết Vệ Vương Đình quay trở lại chỗ thì thể Nhật Trục Vương thì thi thể Nhật Trục Vương đã không cánh mà bay.

Kể lén trộm đưa thi thể Nhật Trục Vương của bộ lạc Trí Kiến Lạc La đi là một thủ lĩnh của một bộ lạc nhỏ. Lúc trước hấn bị Mã Siêu đâm một thương ngã ngựa nhưng đó chỉ là một vết thương nhẹ vì thể hấn giả chết, may mắn tránh được tai kiếp. Cùng với việc viên thủ lĩnh này trốn thoát chuyên năm trăm kỵ binh quân Hán đánh đại bại tám trăm Thiết Vệ Vương Đình, và cả chuyện Mã Siêu một mình một ngựa đơn đấu với hơn một trăm dũng sĩ Tiên Ti đã nhanh chóng lan truyền khắp thảo nguyên Tây Bộ.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, mũ sư tử, mặt nạ quý của Mã Siêu đã trở thành nỗi ám ảnh không ngừng trong tâm trí của người Tiên Ti.

...

Tháng chín năm Kiến An thứ hai thời Hán Hiến Đế (năm một trăm tám mươi chín), Mã Dục chỉ huy tám ngàn tinh binh tấn công người Tiên Ti.

Chân núi Kê Lạc.

Đầu tháng mười, Mã Siêu dẫn năm trăm khinh kỵ binh tránh hướng chính diện, vu hồi hành quân hơn hai ngàn dặm, tập kích đánh phá Vương Đình của bộ lạc Trí Kiến Lạc La, tám trăm Thiết Vệ Vương Đình bị đánh tan. Nhật Trục Vương, hai Vương đệ, ba Vương tử và hai mươi tám thủ lĩnh bộ lạc tập trung ở Vương Đình cùng với hơn một trăm quý tộc Tiên Ti dưới trướng toàn bộ bị chém đầu.

Tới khi ba ngàn kỵ binh của bộ lạc Hữu Cốt Đoá chạy tới Vương Đình, chỉ thấy trên mặt đất đầy tử thi, tất cả các tử thi đều bị bêu đầu, trên thủ cấp cũng chỉ còn lại một tai, đám kỵ binh Hán quân như gió cũng đã chạy cách Vương Đình hơn mười dặm. Nóng vội báo thù ba ngàn kỵ binh Tiên Ti vội vã đuổi theo nhưng lại bị năm trăm kỵ binh quân Hán thừa dịp đêm tối tập kích đánh cho đại bại.

...

Trường An, phủ đệ của Lý Nho.

Lý Nho đang cùng mưu sĩ tâm phúc của Ti Đãi giáo úy Lưu Bị, Giản Ung mật đàm.

Sau hơn nửa năm hỗn chiến, các lộ loạn quân Lương châu nhanh chóng suy giảm thực lực, thậm chí chúng còn suy vong nhanh hơn so với sự dự đoán của Giả Hủ.

Tới tháng mười, năm Kiến An thứ hai thời Hán Hiến Đế, Quách Dĩ chỉ còn hai vạn quân, tạm thời đóng quân ở Trường An, Lý Thôi còn thừa hơn, lúc này hắn chỉ còn hơn tám ngàn tàn quân tụ tập ở Thương huyện, lấy Vũ Quan làm nơi nấu nướng tạm thời. Cũng may Thái Thú Nam Dương Tôn Kiên và Kinh Châu mục Lưu Biểu còn đang hỗn chiến nên tạm thời chưa quan tâm tới chuyện phương bắc.

Trước kia Dương Phụng và Lý Thôi liên kết với nhau, bị Quách Dĩ và Lý Nho đánh bại. Lý Thôi dẫn tàn quân bản bộ của mình chạy về phía nam tới Thương huyện, Dương Phụng dẫn quân bản bộ chạy trốn, nửa đường gặp quân Quách Dĩ mai phục, quân mã hỗn loạn, chỉ còn chưa tới hai ngàn tàn quân, hắn đành phải dẫn tàn quân chạy tới quận Vũ Đô, Lương châu nấu nướng nơi Đoàn Ổi.

Triệu Sầm không tham dự cuộc hỗn chiến giữa Quách Dĩ và Lý Thôi, hắn chỉ huy hai vạn loạn quân rút lui trở về Hàm Cốc quan. Thế nhưng đa số lương thảo, đồ quân nhu đều bị Quách Dĩ, Lý Thôi chia nhau hết sạch. Quân Triệu Sầm thiếu lương thực trầm trọng, ngày nào cũng có binh lính bỏ trốn, tới tháng mười chỉ còn bảy, tám ngàn quân.

Loạn quân Lương châu thất bại là điều không thể tránh khỏi. Quách Dĩ, Lý Nho căn bản không thể lưu trú lâu dài ở Quan Trung, hiện tại chúng đang bày mưu tính kế tìm con đường lui khác.

Một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng trong phòng yếu ớt.

Giản Ung ngồi ngay ngắn, hắn nhìn Lý Nho nói: " Dựa vào cơ trí, nhìn xa trông rộng của tiên sinh, không thể không thấy đại thế thiên hạ ngày nay. Ngày nay nhà Hán suy vong, quần hùng thiên hạ quật khởi. Bây giờ chính là lúc kẻ sĩ lựa chọn chủ nhân, tạo dựng đại nghiệp. Quách tướng quân cố thủ Quan Trung chính là tử lộ, con đường sáng trước mắt chính là dẫn quân về phía đông, theo chúa công của ta".

Lý Nho cười nhạt hỏi: " Nghe nói Lưu Bị đại nhân thường xuyên đàn hài cổ, không biết việc ấy có thật không?"

Giản Ung nghiêm mặt nói: " Đúng là có việc ấy".

Lý Nho cười sảng sặc nói: " Người không có chí lớn như vậy, sao có thể làm nên đại sự. Quách tướng quân đầu nhập dưới trướng một chúa công như vậy mới chính thức là đi vào tử lộ".

Giản Ung mỉm cười nói: " Tiên sinh không nghe thấy chuyện giả si bắt điên sao?"

" Hả?" Lý Nho vui vẻ hỏi: " Nói như vậy là Lưu Bị đại nhân đang giả điên sao?"

Giản Ung không đáp mà hỏi ngược lại: " Tiên sinh nghĩ sao?"

" Được" Lý Nho gật đầu hỏi tiếp: " Vừa rồi tiên sinh cũng nói ngày nay nhà Hán suy vong, quần hùng thiên hạ quật khởi. Đây đúng là lúc đại trượng phu tìm chủ nhân, kiến lập nghiệp lớn. Thế nhưng tiên sinh hãy cho tại hạ biết Lưu Bị đại nhân chỉ có mấy trăm binh lính thủ hạ, tướng chỉ có Quan, Trương, lúc này mà xưng mình chủ liệu có hợp không?"

Giản Ung nói: " Chúa công của tại hạ hiện nay dù chỉ có mấy trăm tinh binh, võ tướng cũng chỉ có Quan, Trương nhị tướng. Ai có thể dám khẳng định mấy năm sau không thể có mười vạn tinh binh, mấy ngàn viên đại tướng? Chỉ người đại nghĩa mới có thể dùng người, chúa công tại hạ hùng cứ Lạc Dương, nắm quyền điều khiển thiên hạ, các lộ anh hùng hào kiệt nghe tiếng sẽ tới đầu quân. Nghiệp lớn lúc đó còn phải lo lắng sao?"

" Ha, ha, ha" Lý Nho cười âm nói: " Một Ti Đãi giáo ụy nhỏ nhoi mà cũng dám nói nắm quyền điều khiển thiên hạ sao? Chẳng phải sẽ làm cho người ta cười rụng cả răng sao?"

" Lý Nho tiên sinh" Giản Ung đột nhiên đứng dậy, sắc mặt giận dữ nói: " Tiên sinh có thể không tin lời tại hạ nhưng xin tiên sinh không được vũ nhục chúa công tại hạ".

Lý Nho cũng tức giận tím mặt, hắn nói không chút khách khí: " Giản Ung tiên sinh, xin mời hãy quay về. Tướng quân nhà ta tuyệt không thể làm thuộc hạ kẻ dệt chiếu bán dếp. Lời đã hết. Người đâu, tiễn khách!"

" Lý Nho, sau này ngươi sẽ hối hận với quyết định ngày hôm nay của ngươi" Sắc mặt Giản Ung vô cùng tức giận, hắn bưng bưng nói: " Còn nữa, nếu ngươi không thể tự quyết định, xin hãy đưa ta tới gặp Quách tướng quân".

” Tướng quân nhà ta việc quân bận rộn, không rảnh tiếp người” Lý Nho cười lạnh lùng, trầm giọng nói: ” Còn nữa tại hạ còn không biết hai chữ hồi hận viết như thế nào. Tiến khách!”.

” Hừ!”.

Giảm Ung hừ một tiếng, phất tay áo rời đi.

Đưa mắt nhìn bóng dáng Giảm Ung biến mất ngoài cửa. Lý Nho lúc này mới thay đổi quan phục, sắc mặt trở nên hoàn hảo trở lại, hần nhìn tên gia đình ngoài cửa nói: ” Cho mời đặc sứ của Bình Tây tướng quân, Quách Đồ tiên sinh”.

...

Chân núi Kê Lạc, bản doanh của Mã Được.

Mã Được đang gục xuống án ngữ say, bất chợt tiếng bước chân dồn dập vang lên bên ngoài trường làm hần giật mình bừng tỉnh, Chu Thương bước nhanh vào trường, hần vui mừng nhìn Mã Được hét lớn: ” Chúa công, tin vui! Tin vui!”.

” Hả?” Mã Được dụi đôi mắt ngái ngủ hỏi: ” Chuyện gì mà cao hứng thế?”

” Thiếu tướng quân đã quay về” Chu Thương kích động nói: ” Năm trăm kỵ binh xuất chinh trở về hơn bốn trăm kỵ binh, hơn nữa còn mang về rất nhiều chiến lợi phẩm, thực sự không thể tin được”.

” Hả?” Mã Được choàng dậy hỏi: ” Mang về chiến lợi phẩm gì?”

” Quyền trượng của Nhật Trục Vương bộ lạc Trí Kiến Lạc La, ngoài ra còn có ba ngàn cái tai của người Tiên Ti, tất cả đều là tai phải”

” Khá lắm, nói như vậy tiểu tử Mã Siêu đã san bằng Vương Đình của Nhật Trục Vương”.

” Còn giết hơn ba ngàn người Tiên Ti nữa à?”

” Điển Vi” Mã Được đột nhiên quay nhìn Điển Vi đang đứng hầu trong trường, hần lạnh lùng nói: “ Truyền lệnh, đại quân lập trận nghênh đón thiếu tướng quân thắng trận trở về”.

” Tuân lệnh”.

Điển Vi trả lời rồi rời đi.

Chân núi Lạc Sơn, đại doanh của Mã Được.

Hiệu kèn lệnh dài vang lên, tám ngàn tinh kỵ như nước chảy cuộn cuộn kéo ra ngoài cổng doanh trại, chậm rãi triển khai trên thảo nguyên. Tinh kỵ bay phấp phới trước trận tiền, Mã Được, Chu Thương và sáu hữu bộ Thiên Hộ, sáu trung bộ Thiên Hộ, sáu tả bộ Thiên Hộ cùng quan quân lớn nhỏ đứng nghiêm, ánh mắt nhìn về phía trước. Ở chân trời thảo nguyên bao la phía trước có một toán kỵ binh đang tiến đến.

” Ngao”.

Mã Siêu uy phong lẫm liệt giơ giáo lên, hần gào lên một tiếng dài.

Phía sau hần hơn bốn trăm kỵ binh đang giục ngựa hùng dũng chạy tới cũng ghìm cương chạy chậm lại, chậm rãi triển khai thành hai cánh, dừng lại cách trận tiền của Mã Được hơn một tầm tên. Khoảng cách này rất hợp lý vì nếu như hai đạo quân đang giao tranh với nhau, khoảng cách này có thể tránh cho bị cung thủ địch quân bắn chết, cũng vừa đủ để gây áp lực lên địch quân.

Mã Được không khỏi thầm gật đầu tán thưởng. Kiến thức đơn giản nhất của quân đội chính là lập trận. Đây chính là điều thể hiện đúng nhất năng lực cầm quân của chủ tướng đạo quân đó. Dù Mã Siêu tuổi còn nhỏ nhưng hần đã không hổ là cao đồ của Giả Hủ và Thụ Thụ. Ít nhất ở phương diện này Mã Siêu hoàn toàn vượt qua thử thách.

Thế nhưng Mã Được không chỉ hy vọng Mã Siêu vượt qua thử thách của người làm tướng mà hần còn hy vọng Mã Siêu trở thành một thống soái vĩ đại.

Cùng với sự mở rộng thế lực và lãnh địa của bản thân, vào thời điểm này Mã Dục không ngừng suy nghĩ về tương lai của quân đội Mã gia.

Mã Dục hiểu rõ ràng rằng các chủ trương của hắn "đoạt tiền lương, đoạt nữ nhân" để chỉ huy binh lính, huấn luyện binh lính chỉ có thể sử dụng trong những tình huống đặc biệt ví dụ như tám trăm lưu khẩu lúc trước ở vào tình cảnh tứ bề thọ địch, trong cảnh khôn khó ăn bữa hôm lo bữa mai, hay như vừa mới tới U Châu đã có cường địch rình rập tứ phía. Điều này chỉ hiệu quả trong những tháng ngày gian khó.

Thế nhưng hiện tại Mã Dục hiểu thời kỳ của phép trị quân này đã qua.

Hiện tại không còn là thời điểm của ăn bữa hôm lo bữa mai, vậy vùng giành lại sự sống.

Mã Dục cũng rất tinh tường khi nhận ra điểm này vì thế hắn đang dần dần loại trừ dần quân đội cũ. Hắn đã đem ba ngàn thuộc hạ cũ đưa ra trấn thủ vùng biên giới của thảo nguyên. Đó chính là bước đầu tiên. Kế tiếp chính là lang kỵ Ô Hoàn, tòng kỵ Nguyệt thị đã tính của chúng không thuần phục nên cũng dần dần chuyển chúng ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của quân đội Mã gia.

Việc cuối cùng là dùng vũ lực tranh đoạt Trung Nguyên. Đương nhiên khi đó phải có một đội quân mới tác phong ngoan cường, kỷ luật nghiêm minh.

296. Chương 226 : Nhớ Kỹ Cái Tên Này Đi

Mã đồ phu thân kinh bách chiến, chiến công hiển hách. Nếu như hiện tại hắn tự xưng là thiên hạ đệ nhị danh tướng, chắc chắn rằng sẽ không có ai dám tự xưng bản thân mình là thiên hạ đệ nhất danh tướng. Thế nhưng điều tiếc nuối chính là tư tưởng chiến thuật, tác phong trị quân đã định hình rất khó có thể thay đổi. Mà phong cách đó không phù hợp với tôn chỉ của đạo quân mới.

Vì thế Mã đồ phu trong tương lai phải tìm một thống soái xứng đáng cho quân đội mới của mình.

Cao Thuận, Từ Hoảng, Phương Duyệt đều là những viên Đại tướng có năng lực độc đáo riêng, bất kỳ ai cũng xứng đáng làm thống soái của đội quân đó. Thế nhưng điều đáng tiếc là không ai trong số mấy người đó mang họ Mã. Trong thời kỳ Hán mạt Tam Quốc, chính là thời kỳ hoành hành của các thế lực sĩ tộc, quý tộc. Để cho võ tướng khác họ đảm nhận chức vị thống soái ba quân tướng sĩ chính là điều không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù ba người Cao Thuận, Từ Hoảng, Phương Duyệt thực sự trung thành tận tâm với Mã Dục, không bao giờ hai lòng nhưng bọn họ chỉ có thể là bộ hạ. Nếu như để một trong số bọn họ trở thành thống soái của đại quân như vậy xung quanh vị trí thống soái sẽ xuất hiện quyền lợi và lợi ích khổng lồ. Quyền lực và lợi ích đó có còn song hành với lòng trung thành và tận tâm không?

Còn có lợi ích của nhóm người thân bên cạnh Mã Dục. Lợi ích của nhóm này mới là quan trọng trong thế lực Mã gia. Cứ coi như Mã Dục để một người trong ba người nhóm Cao Thuận làm thống soái đội quân mới. Liệu nhóm này có tin phục không? Có lẽ hiện tại nhóm người thân bên cạnh Mã Dục còn nhỏ bé, chưa đủ lực để chống lại nhưng trong tương lai thì sao?

Tới khi Mã Chính, Mã Chiến trưởng thành, cùng với sự bành trướng thế lực của đám văn quan võ tướng, Mã Dục còn có thể chuyên quyền, độc đoán như bây giờ không? Người không nhìn xa trông rộng tất có họa gần. Mã Dục không thể không nghĩ tới tương lai sau này. Hiện tại không phải thời kỳ tám trăm lưu khẩu chạy khắp Trung Nguyên, ăn bữa hôm lo bữa mai.

Vì thế thống soái chỉ huy quân đội mới phải mang họ Mã. Hơn nữa phải là người có ảnh hưởng lớn trong Mã gia.

Mã Chính, Mã Chiến tuy là nam tử của Mã Dục nhưng cả hai vẫn còn nhỏ tuổi. Việc bồi dưỡng cả hai trở thành thống soái chỉ huy chỉ là chuyện của mấy chục năm sau.

Không thể nghi ngờ Mã Siêu chính là người thích hợp nhất để lựa chọn.

Mặc dù hiện tại Mã Siêu có vẻ non nớt nhưng Mã Dục tin tưởng chỉ cần chờ đợi một thời gian nữa thôi Mã Siêu sẽ trở thành một đại danh tướng. Trong lịch sử Mã Siêu vốn là một đại danh tướng nhưng thời

vận không ủng hộ nên mới uất ức mà chết. Dù Mã Dược không hiểu lắm về thời kỳ Tam Quốc nhưng bởi vì cùng mang họ Mã nên hắn cũng hiểu biết một ít về sự tích cuộc đời Mã Siêu.

Vốn Mã Đằng cũng nằm trong nhóm đối tượng được lựa chọn nhưng vì năng lực có hạn. Hơn nữa hắn lại là trưởng bối của Mã Dược.

Mã Dược, Giả Hủ, Thư Thu và Quách Đồ thương nghị với nhau hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định bồi dưỡng Mã Siêu là vị thống soái quân đội mới của Mã gia.

Mã Dược đang bản thân suy nghĩ thì Mã Siêu đã giục ngựa tiến tới, hắn ôm quyền nói: "Siêu tham kiến huynh trưởng".

Mã Dược gật đầu, hắn trầm giọng nói: "Mã Siêu, ngươi có biết tội của ngươi không?"

Mã Siêu cúi đầu, hắn nói khẽ: "Tiểu đệ biết tội".

"Không được bản tướng quân cho phép đã tự tiện dẫn quân ra trận, trong mắt người không có quân kỷ, dù có chém đầu người thì chúng cũng không có gì quá đáng" Mã Dược nói liền một hơi, sắc mặt hắn mới có chút hoà hoãn, hắn nói tiếp: "Thế nhưng niệm tình ngươi đại thắng quay về, giành được chiến công lớn nên sẽ không trách phạt nhưng cũng không phong thưởng, ngươi có phục không?"

Mã Siêu thản nhiên nói: "Phục!".

Mã Dược biết rõ hành động lần này sẽ cổ vũ cho bản tính kiêu căng của Mã Siêu nhưng hắn vẫn quyết định làm như vậy.

Điều này thực sự có nguyên nhân.

Nếu một khi đã quyết định để Mã Siêu là thống soái của quân đội mới. Mã Siêu phải có đủ năng lực của một thống soái hơn nữa hắn phải có tính cách của một thống soái. Năng lực chính là tố chất cần thiết. Tính cách mới thực sự là mị lực của một thống soái. Năng lực xuất chúng của Mã Siêu có thể biến hắn có đủ tư cách trở thành một thống soái trong khi đó chỉ có mị lực đặc biệt mới khiến Mã Siêu trở thành một thống soái xuất chúng.

Việc bồi đắp tính cách có thể nói còn khó khăn hơn rất nhiều so với việc truyền thụ võ nghệ và binh thư, chính vì thế nó càng cao quý hơn.

Bước đi đầu tiên này chính là bồi dưỡng Mã Siêu hành động theo ý mình tác phong hành động chuyên quyền, độc đoán. Làm theo ý mình và độc đoán.

Một tướng quân chưa hẳn đã là một danh tướng. Nếu như gặp chuyện không quyết đoán, sợ này sợ nọ tuyệt đối không thể nào trở thành một danh tướng. Có câu cửa miệng: "Một đứa bé ngoan sẽ không có tiền đồ" tương tự như thế một tướng quân không có cá tính không phải là một tướng quân tốt.

"Mã Siêu!"

"Có mặt tướng".

"Có dám chỉ huy đại quân, san phẳng Trí Kiến Lạc La bộ lạc không?"

"Có gì không dám?" "Tốt" Mã Dược đột nhiên quay đầu lại nhìn Chu thương và các bộ Thiên Hộ, hắn lạnh lùng nói: "Chu Thương, các bộ Thiên Hộ nghe lệnh".

Chu Thương và tất cả các bộ Thiên Hộ giục ngựa tiến lên, dàn hàng ngang trước mặt Mã Dược, cùng đáp lại: "Có mặt tướng".

Mã Dược lạnh lùng nói: "Lập tức theo thiếu tướng quân xuất chinh, san phẳng bộ lạc Tiên Ti Trí Kiến Lạc La".

"Tuân lệnh!".

Chu Thương và các bộ Thiên Hộ ầm ầm trả lời, rồi tất tả như một cơn gió giục ngựa tới trước mặt Mã Siêu, ôm quyền lạnh lùng nói: "Mặt tướng phụng lệnh chúa công tới nghe lệnh sai khiến của thiếu tướng quân".

"Ừ, các chư tướng lĩnh đến trước tướng nghe điều động".

Mã Siêu khề gật đầu, trên gương mặt trẻ tuổi không có chút bối rối. Hắn thẳng trưởng điểm tướng của Mã Được với tư thế vô cùng đỉnh đạc, tác phong nghiêm chỉnh như một tướng quân đã chinh chiến nhiều năm.

...

Bên bờ hồ Tây Hải, Vương Đình Nhật Luật Thôi Diễn bộ.

Nhật Luật Thôi Diễn vốn là liên minh của hai bộ lạc Tây bộ Tiên Ti độc lập. Mười năm trước Vương tử A Nhật Lạc của Nhật Luật bộ lạc cưới công chúa Sài Mộc Tắc của bộ lạc Thôi Diễn. Mùa đông năm ngoài Đại Vương của Nhật Luật và Thôi Diễn bộ lạc lần lượt mắc bệnh qua đời, A Nhật Lạc kế thừa Vương vị Nhật Luật bộ lạc bởi vì Đại Vương bộ lạc Thôi Diễn không có con nối dõi nên con rể A Nhật Lạc kế thừa Vương vị. Liên minh đại bộ lạc chính thức thống nhất thành bộ lạc Nhật Luật Thôi Diễn.

Lúc này thi thể của Đại Vương Nhật Trục Vương của bộ lạc Trí Kiến Lạc La đã được trang nghiêm đặt trong đại trường của A Nhật Lạc. Nhật Luật Thôi Diễn Đại Vương A Nhật Lạc cùng các tiểu Vương, thủ lĩnh, các quý tộc tụ tập xung quanh thi thể của Nhật Trục Vương lắng đầu cảm thán, liên tục thở dài.

Nghĩ tới ngày trước Nhật Trục Vương anh hùng ra sao không ngờ bây giờ lại chết oan uổng thế này.

Hộ tống thi thể Nhật Trục Vương tới Tây Hải Vương Đình chính là vị thủ lĩnh đã tìm thấy sự sống trong cái chết. A Nhật Lạc nhìn chăm chăm vào vị thủ lĩnh đó hỏi: "Tại sao Nhật Trục Vương lại bị ngộ hại?"

Tên thủ lĩnh nói: "Bị quân Hán giết chết".

"Hán quân?" A Nhật Lạc lắp bắp hỏi: "Không phải quân Hán vẫn còn ở mãi tít chân núi Kê Kạc sao? Tại sao chúng lại đột nhiên đánh giết tới Bắc Hải Vương Đình?"

Tên thủ lĩnh nói: "Chủ lực quân Hán của Mã đồ phụ thực sự vẫn còn ở chân núi Kê Lạc, tập kích Bắc Hải Vương Đình chỉ là một toán bốn, năm trăm Hán quân kỵ binh thôi".

"Người nói cái gì?" A Nhật Lạc kinh hãi, hắn thất thanh hỏi: "Một toán kỵ binh Hán quân bốn, năm trăm quân tập kích Bắc Hải Vương Đình mà có thể giết chết Nhật Trục Vương ư?"

"Điều này có thể sao?"

"Thiết Vệ Vương Đình của bộ lạc Trí Kiến Lạc La đâu?"

"Quả thực không thể tin được".

A Nhật Lạc vừa nói xong các tiểu vương, thủ lĩnh, quý tộc bàn tán xôn xao. A Nhật Lạc vung tay ý bảo mọi người yên lặng rồi hắn nhìn vị thủ lĩnh đó nói: "Điều người nói có phải sự thật không?"

"Hoàn toàn là sự thật" Tên thủ lĩnh đó trong lòng vẫn còn run sợ nói: "Thực sự chỉ là một toán kỵ binh Hán quân nhưng chúng là một lũ ma quỷ. Bọn chúng mặc áo giáp đen, đầu đội mũ sắt vô cùng dữ tợn. Chúng nhanh nhẹn như gió lốc. Thoáng chốc chúng đã chọc thủng kỵ trận của Thiết Vệ, xuất hiện trước mặt Đại Vương. Đại Vương và các thủ lĩnh bộ lạc không kịp đề phòng, tất cả đều chết trận".

A Nhật Lạc trầm giọng nói: "Chỉ có người trốn thoát?"

Tên thủ lĩnh buồn rầu gật đầu.

A Nhật Lạc hít một hơi thật sâu rồi hắn hỏi: "Vậy rốt cuộc toán quân đó như thế nào?"

Tên thủ lĩnh lắng đầu đáp: "Chỉ biết chủ tướng của đám quân Hán đó gọi là Mã Siêu".

"Mã Siêu! Mã Siêu! Mã Siêu!" A Nhật Lạc kêu lên ba tiếng sắc mặt hắn trở nên vô cùng nghiêm trọng hắn nhìn các quý tộc Tiên Ti lo lắng nói: "Chư vị, xin hãy nhớ kỹ cái tên này. Hiện tại hắn cũng như Mã đồ phụ đã trở thành kẻ thù đáng sợ nhất, hung tàn nhất của người Tiên Ti chúng ta".

...

Trường An, phủ của Quách Dĩ.

Sắc mặt Quách Dĩ âm trầm hắt nhìn Lý Nho hỏi: " Văn Tu, nghe nói người chế nhạo sứ giả của Ti Đãi Giáo uỷ Lưu Bị phái tới một trận, đuổi ra khỏi phủ, lại lấy đại lễ khoản đãi đặc sứ của Mã đồ phu. Việc này có không ?"

Lý Nho nói: " Không sai, có việc đó".

Quách Dĩ cau mày nói: " Văn Tu, người đang tính toán cái gì? Chẳng lẽ người thực sự muốn bản tướng quân tới nương tựa Mã đồ phu?"

Lý Nho hỏi ngược lại: " Chẳng lẽ tướng quân muốn đầu quân cho Lưu Bị?"

Quách Dĩ nói: " Đầu quân cho Lưu Bị có khi tốt hơn nhiều so với đầu quân cho Mã đồ phu. Mã đồ phu binh hùng tướng mạnh. Mã Đằng, Cao Thuận, Phương Duyệt, Từ Hoảng, Giả Hủ, Quách Đồ mấy người đó không phải là đèn dầu đã cạn, ta và người chưa chắc đã được trọng dụng. Nhưng với Lưu Bị thì không thể. Hiện tại Lưu Bị chỉ có mấy trăm quân mã, Quan, Trương nhị tướng. Nếu ta và người tới đầu quân cho hắn, chắc chắn sẽ được trọng dụng. Tiên sinh nghĩ sao?"

Lý Nho nói: " Tướng quân sai lầm rồi".

Quách Dĩ nói: " Tại sao Văn Tu lại nói như vậy ?"

Lý Nho nói: " Nếu như tới nương tựa nơi Mã đồ phu, ít nhất tướng quân còn có thể làm một chức tướng đương với Thái Thú nhưng nếu tới đầu quân cho Lưu Bị, chỉ e sẽ lập tức mất mạng".

" Không thể nào?" Quách Dĩ không tin nói: " Bây giờ là lúc Lưu Bị cần dùng người. Hắn dám lấy tính mạng của bản tướng quân sao?"

Lý Nho cười nhạt hỏi: "Nếu tướng quân là Lưu Bị, Lưu Bị là tướng quân, tướng quân có dám đón nhận sự đầu hàng của Lưu Bị không?"

Quách Dĩ suy nghĩ một lát rồi biến sắc mặt.

Nếu như hai người đổi vị trí cho nhau, Quách Dĩ cũng thực sự không dám tiếp nhận sự đầu hàng của Lưu Bị bởi vì hiện tại Lưu Bị chỉ có mấy trăm binh mã, trong khi đó Quách Dĩ có hai vạn quân. Đó là thế chủ yếu, bực cường (bực = thủ hạ). Điều này cực kỳ nguy hiểm. Lưu Bị nhất định sẽ lo lắng Quách Dĩ chiếm đoạt mất địa vị của mình.

Thế nhưng Quách Dĩ vẫn không giải thích được, hắn hỏi: " Nếu đã như vậy tại sao Lưu Bị còn phái người tới chiêu hàng chúng ta ?"

Lý Nho lãnh đạm nói: " Cái Lưu Bị cần là hai vạn quân của tướng quân chứ không phải tướng quân. Cho dù Lý Nho đầu hàng Lưu Bị, ít nhất còn được nhận một chức quan nhỏ bé nào đó còn tướng quân đầu hàng sẽ chỉ có một con đường chết. Tướng quân đừng cho Lý Nho khuyên tướng quân đầu hàng Mã đồ phu là có tư tâm. Tất cả đều là lo lắng cho tướng quân".

Quách Dĩ nói: " Ta đã hiểu. May mắn có Văn Tu lo lắng chu toàn nếu không ta đã nguy rồi".

Lý Nho nói: " Nếu như tướng quân đã có quyết định vậy tại hạ đi chuyển lời cho Quách Đồ tiên sinh có được không?"

Quách Dĩ nói: " Vậy làm phiền Văn Tu".

Lý Nho vái một cái thật sâu rồi hắt xoay người rời đi, khi bóng dáng của Lý Nho vừa mới biến mất, một người liền bước ra từ sau bức bình phong, chỉ thấy người này thân hình đẹp như ngọc, dung mạo anh tuấn, nho nhã, không phải quân sư dưới trướng Lưu Bị, Giản Ung thì còn ai vào đây? Giản Ung nhìn Quách Dĩ cười nhạt nói: " Thế nào? Tại hạ không nói sai, đúng không?"

" ..."

Quách Dĩ im lặng.

Giản Ung lãnh đạm nói: " Khi chúa công tại hạ vẫn còn ở U Châu, Ung đã từng có quan hệ qua lại với Mã đồ phu, biết rõ người này bản tính đa nghi, tàn nhẫn, thích giết người. Sau khi Liêu Tây Ô Hoàn đại nhân Khâu Lực Cư chết, bảy trăm bộ lạc Ô Hoàn ở Liêu Tây, Liêu Đông, Liêu Đông chúc quốc vốn đã đầu hàng

nhưng Mã Dực chỉ thu nhận dân chúng Ô Hoàn còn tất cả các thủ lĩnh, quý tộc Ô Hoàn hai ngàn bảy trăm người toàn bộ bị giết.”

Quách Dĩ thoáng rung mình. Hắn tin tất cả những điều Giản Ung nói đều là sự thật bởi vì sau khi Mã đồ phu bình định Lương châu, Thái Thú An Định Hoàng Phủ Kiên, Thái Thú Kim Thành Diêm Ôn, Thái Thú Lũng Tây công tử Hoàng còn có Thái Thú Bắc Địa Lý Cư cùng huynh trưởng của hắn Thái Thú Trương Dịch Quách Hạo toàn bộ đều bị Mã đồ phu chém đầu.

” Đầu hàng Mã đồ phu, binh lính thì tốt, các tướng quân đều bị chém đầu” Giản Ung nhìn qua sắc mặt biết Quách Dĩ đang sợ hãi hắn liền tiếp tục hạ mãnh dực: ” Tướng quân đừng tưởng hiện tại Từ Hoảng, Đoàn Ổi được cư xử không tệ dưới trướng Mã đồ phu. Cái đó chỉ là tạm thời. Tới khi mã đồ phu điều hết binh lính Hà Đông của Từ Hoảng, binh lính Lương châu của Đoàn Ổi đi, hai người đó sẽ chết”.

Quách Dĩ hít một hơi hắn nhìn Giản Ung nói: ” Dù Lý Nho có tư tâm nhưng hắn nói một câu rất có lý. Lưu Bị đại nhân thực sự có dám đón nhận sự đầu hàng của bản tướng quân không? Thủ hạ dưới trướng ông ấy chỉ có bốn, năm trăm binh mã, chẳng lẽ không sợ bản tướng quân cướp đoạt mất địa vị của mình sao?

” Thật buồn cười!” Tuy tài năng của Giản Ung cũng bình thường nhưng hắn cũng là người khéo ăn nói như Lý Nho, lúc trước hắn ở sau bình phong nghe lén đã tìm từ ngữ để đối đáp, bây giờ nghe thấy Quách Dĩ hỏi câu này hắn ra vẻ xem nhẹ hỏi lại: ” Những câu nói hoang đường như thế tướng quân cũng cho là thật sao?”

” Hả?” Quách Dĩ hỏi: ” Hoang đường?”

Giản Ung nói: ” Tại hạ hỏi tướng quân vì sao Đồng Trác chết?”

Quách Dĩ nói: ” Quân Quan Đông thế lực hùng mạnh, quân Lương châu khó có thể địch nổi”.

Giản Ung nói: ” Tướng quân so với Đồng Trác thế nào?”

Quách Dĩ nói: ” Thực sự không bằng”.

Giản Ung lại nói: ” Nếu đã nói như vậy, tại hạ xin hỏi tướng quân có dám soán quyền đoạt vị không? Sau khi soán quyền đoạt vị của chúa công tại hạ, tướng quân lấy cái gì để chống lại liên quân Quan Đông thảo phạt? Có phải dựa vào hai vạn thủ hạ của tướng quân không? Hai mươi vạn đại quân của Đồng Trác mà vẫn còn thất bại thảm hại huống chi hai vạn quân của tướng quân”.

Quách Dĩ im lặng.

Hắn thực sự không nghĩ tới việc có quyền hành nghiêng thiên hạ giống như Đồng Trác. Hiện tại hắn chỉ muốn làm Thái Thú một địa phương nào đó, chỉ cần có thể đi khỏi Trường An quái quỷ này, có thể giữ được hai vạn thủ hạ của mình. Còn những điều khác hắn thực sự không muốn nghĩ xa. Ít nhất là trong thời gian trước mắt.

Giản Ung lại nói: ” Nếu như tướng quân tự nhận không có khả năng chống lại liên quân Quan Đông thảo phạt, tướng quân sao dám soán đoạt chức vị của chúa công tại hạ, đúng không? Chúa công tại hạ còn có thể lo lắng điều gì nữa đây?”

...

Lạc Dương, dinh thự của Lưu Bị.

Ti Đãi Giáo ụy Lưu Bị thiết tiệc đã cho mời Tư Đồ Vương Doãn, Tư Không Lưu Hoàng, Thượng Thư Lưu Thực, Thị Trung Thái Ung cùng bá quan văn võ cùng tới dự. Từ xa mọi người đã nghe thấy tiếng Lưu Bị đang khóc lóc, mọi người kinh ngạc đi vào đại sảnh thì thấy Lưu Bị đang bưng một bát cơm mốc meo, chảy nước mắt khóc, tình cảnh vô cùng thê lương.

Vương Doãn vội hỏi: ” Huyền Đức vì sao lại bi thương như vậy?”

Lưu Bị dùng ống tay áo lau nước mắt nói nhỏ: ” Bị không phải bi thương cho bản thân mình, Bị thực sự bi thương vì Thái hậu và Thiên tử trong Hoàng cung”.

Vương Doãn cả kinh nói: ” Thiên Tử và Thái hậu làm sao? Tại sao bọn ta không hay biết gì?”

” Cũng không có đại sự gì” Lưu Bị dừng lại hắt cầm bát cơm mốc đưa tới trước mặt Vương Doãn, thở dài nói: ” Chỉ là trong Hoàng cung thiếu lương, Thiên Tử và Thái hậu chỉ có rau dại và bát cơm mốc này để ăn thôi. Để chủ lo thần xấu hổ, chủ xấu hổ, thần chết. Thái hậu và Thiên Tử không đủ cơm ăn, hạ quan cảm thấy không thể chịu đựng được. Hu hu hu”.

Nói xong Lưu Bị lại khóc hu hu.

” Ai”.

Vương Doãn thở dài không biết nói sao.

Lưu Hoàng, Lư Thực trầm lặng, không nói gì. Dù bọn họ có tâm tương trợ, xuất tiền ra nhưng Lạc Dương không còn gạo dự trữ, không thể mua được gạo cung cấp cho Nội cung.

Một lúc lâu sau, Lưu Bị ngừng khóc, hắt thở dài nói: ” Dù Từ Châu giàu có, có nhiều lương thực. Bị tuy có ý định tới đó mua lương thực, nhưng hai bàn tay trắng, không có tiền bạc, không thể mua được lương thực”.

Tới lúc này thì gương mặt già nua của Vương Doãn không thể nhịn nổi nữa, ông ta vội vàng nói: ” Trong nhà lão phu có một số đồ cổ, dù sao lúc này cũng không cần dùng nữa, bán đi cũng được ít tiền. Nếu Huyền Đức không chê có thể cho người tới lấy mang đi đổi ra tiền”.

Thái Ung cũng nói: ” Trong phủ hạ quan có một số bản thảo thơ của cổ nhân, tranh chữ, Lưu Ti Đãi có thể tới lấy”.

Lư Thực nói: ” Phụ thân tại hạ làm quan lâu năm cũng tích lũy được một ít tiền, có thể có bốn, năm ngàn xu tiền. Ngày nay dân chúng Lạc Dương tiêu điều, có tiền mà không mua được gì, để trong nhà cũng chẳng biết dùng vào việc gì, không bằng đưa cho Lưu Bị đại nhân dùng tiền đó đi mua lương thực”.

Có ba người Vương Doãn, Lư Thực mở đầu, các quan lại còn lại biết nếu hôm nay bọn họ không tỏ thái độ, chỉ e sau này không dám nhìn mặt người khác, vì thế tất cả đành nén đau, chích máu, tự giác quyên góp tiền bạc, quyên tài vật, chỉ trong chớp lát dựa vào bữa tiệc đã trừ tính sẵn Lưu Bị đã thu thập một số tiền lớn.

Sau khi quyên góp tiền bạc tài vật đám người Vương Doãn không còn tâm trí nào dự tiệc. Tất cả vội vàng cáo từ Lưu Bị ra về, Lưu Bị liên tục cáo lỗi, hắt nhất định tiễn mọi người ra ngoài cổng phủ, khi bóng dáng viên quan cuối cùng đang khuất dần thì Quan Vũ đột nhiên đi vào cổng, hắt đang định mở miệng nói thì Lưu Bị đã dùng ánh mắt ngăn lại.

Quan Vũ hiểu ý, hắt vội lặng yên.

Đợi khi bóng dáng viên quan đó đi xa, Lưu Bị mới thở phào hỏi: ” Vân Trường, chuyển đi Từ Châu thu hoạch thế nào?”

Quan Vũ vui vẻ nói: ” Thu hoạch cũng khá. Đại ca, lão già Đào Khiêm đích thực cũng dễ nói chuyện. Để còn chưa nói xong lão đã đồng ý cung cấp cho triều đình năm vạn thạch lương thực, lão còn muốn tặng năm ngàn cân gang, ba trăm bộ áo giáp. Đại ca, tới giờ tiểu đệ vẫn còn cảm thấy hối tiếc, chúng ta xin lương thực quá ít. Nếu chúng ta mở miệng xin mười vạn thạch, không chừng lão cũng đáp ứng yêu cầu”.

” Dù Đào Khiêm dễ nói chuyện nhưng thủ hạ dưới quyền ông ta ở Từ Châu không dễ nói chuyện như vậy. Mười vạn thạch lương thực đã vượt qua sự chịu đựng của sĩ tộc Từ Châu. Có thể nói năm vạn thạch lương thực cũng đủ rồi”.

Nói xong Lưu Bị dừng lại, ánh mắt hắt toát ra vẻ âm lạnh làm người khác phải rùng mình, bây giờ đáng về Lưu Bị hoàn toàn thay đổi khi so với vẻ nhân hậu, thật thà lúc trước, hắt nhìn Quan Vũ nói: ”Nhị đệ, hiện tại đệ hãy lập tức tới quân doanh, điểm ba trăm binh sĩ đi làm một chuyện rất quan trọng”.

Quan Vũ lau mồ hôi trán nói: ” Có chuyện gì quan trọng mà phải vội vàng như vậy?”

Lưu Bị đưa quyển sách cầm trong tay cho Quan Vũ rồi căn dặn: ” Trong này có các khoản tài vật Vương Doãn, Lư Thực và các đại nhân đồng ý quyên tặng, tất cả đã được ghi chép rõ ràng. Lát nữa đệ hãy điểm

binh sĩ tới thăm từng nhà một, thu hồi tất cả các tài vật, tiền các vị đại nhân đã đồng ý mang về quân doanh”.

...

Trường An, dinh thự Lý Nho.

Lý Nho đang cùng Quách Đồ uống rượu thì có một tên gia nô vội vã đi vào hắt thì thảo vào tai Lý Nho một hồi, sắc mặt Lý Nho tái mét, hắt vô cùng kinh hãi.

Quách Đồ kinh nghi, hắt vội vàng hỏi: ” Lý Nho tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì?”

” Quách Đồ tiên sinh, lần này tai họa tới rồi” Lý Nho lau mồ hôi trán, hoảng hốt nói: ” Từ trước tới nay Nho có quan hệ thân thiết với Quách thê cữu, mới rồi Quách thê cữu cho người đến báo nói Quách Dĩ đã ngầm đồng ý với Giản Ung, chuẩn bị về đầu quân cho Ti Đãi Giáo uý Lưu Bị. Hơn nữa hắt còn muốn giải tiên sinh cùng tại hạ về Lạc Dương chém đầu”.

” Cái gì?” Lần này tới lượt Quách Đồ kinh hãi hắt vội la lên: ” Sao lại có chuyện này?”

Lý Nho lau trán, ảo não nói: ” Thật là thất sách, xem ra không thể coi thường Giản Ung”.

Quách Đồ vội vàng nói: “ Lý Nho tiên sinh, hiện tại nói những lời này cũng vô ích. Chúng ta phải nghĩ biện pháp vãn hồi cục diện này, tuyệt đối không thể để Quách tướng quân chạy tới đầu quân cho Lưu Bị”.

” Cá i... này chỉ e rất khó vãn hồi” Lý Nho lắc đầu nói: ” Kế sách tốt nhất lúc này chính là bỏ chạy thôi”.

” Nếu đã không có cách nào” Quách Đồ nói tới đây rồi dừng lại, mặt hắt hiện lên sát khí, hắt khê nói: ” Bây giờ chỉ còn cách tiễn đưa Quách tướng quân lên đường trước, chỉ cần Quách tướng quân chết, loạn quân Lương châu như rắn mất đầu, chúng ta mới có cơ hội hoàn thành việc này”.

” Không ổn, không ổn” Lý Nho liền xua tay, hắt lắc đầu nói: ” Giết Quách Dĩ rất dễ dàng nhưng nếu giết Quách Dĩ mọi chuyện sẽ hỏng bét. Tới lúc đó đừng nói tới việc chiêu hàng, chỉ e tại hạ và tiên sinh cũng bị binh sĩ bạo loạn chém thành xương tan thịt nát. Nếu Quách Dĩ muốn đầu hàng Lưu Bị cứ để hắt đi dù sao dưới trướng Bình Tây tướng quân Mã Dục bình cường tướng mạnh, cần gì hai vạn binh mã kia”.

” Nếu như ngoài thành Trường An có đại quân áp sát? Quách Đồ cười lạnh: ” Đám loạn quân đó có còn dám giết Lý Nho tiên sinh không?”

” Hả?” Thần sắc Lý Nho ngưng trọng, rốt cuộc hắt cũng hồi phục tinh thần, hắt trầm giọng nói: ” Quách Đồ tiên sinh, thì ra tiên sinh đã có chuẩn bị trước khi tới đây”.

Quách Đồ dùng tay áo phủ phủi quan phục của mình, hắt lãnh đạm nói: ” Nếu như ngay cả việc nhỏ nhất này cũng không làm xong, Đồ còn mặt mũi nào quay về Hà Sáo gặp chúa công nữa không?”

Lý Nho lấy tay sờ trán, hắt thăm nghĩ người này thực sự rất cuồng vọng.

Nhưng cũng phải nói người này có cách suy nghĩ kín kẽ, cách hành xử vô cùng cẩn thận, thực ra cũng đủ tư cách để cuồng vọng.

...

Lạc Dương, dinh thự của Thị Trung Thái Ung.

” Thành, thành, thành”.

Cánh cửa chính đang đóng chặt bị người bên ngoài đập rung lên âm âm, lão gia đình đang nằm ngủ vội vàng choàng dậy đi ra mở khê mở hé cửa nhìn, lão mắt nhắm mắt mở, ngáp dài rồi gất gống hỏi: ” Ai vậy? Trễ vậy còn tới gõ cửa làm gì? Có để cho người ta ngủ hay không? Thật là”.

” Lão già kia ít nói đi không người sẽ chết đó”.

Lão gia đình còn chưa nói xong đã bị một cái tát vào má.

” Người, tại sao người lại đánh người?”

Lão gia đình vội vàng mở to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, lão chỉ thấy một toán quan quân, đuốc trong tay đang đứng trước cửa phủ. Người vừa đánh lão là một tên quan quân, vẻ mặt hung ác, hắn đang nhìn lão chăm chăm, mắng: "Đánh người thì sao? Mau mở cửa ra, để lỡ chuyện đại sự của nhị tướng quân chúng ta, người có gánh được không?"

297. Chương 227 : Quách Đồ Dụng Kế Định Trường An

"Phủ Thị Trung thì sao nào?" Tên quan quân nghiêm nghị nói: "Lão tử ta vừa mới ở phủ Tư Không tới đây, người ở phủ Tư Không còn không dám chậm trễ để lão tử phải đợi. Phủ Thị Trung của người là cái quái gì?"

"Bình!".

Tên quan quân kia chưa nói xong hắn đã tung chân đá mạnh vào cánh cửa, cánh cửa mở tung ra, lão gia đình thân thể gầy yếu bị cánh cửa đập phải bắn tung ra ngoài, một lúc lâu vẫn không ngồi dậy được. Tên quan quân đá tung cánh cửa xong hắn lạnh lùng vẫy tay nói: "Các huynh đệ, chiếu theo danh sách mang đồ đi".

"Tuân lệnh!".

Hơn một trăm tên lính cầm đuốc ầm ầm trả lời rồi chúng như một đám thổ phỉ, hò hét hỗn loạn tràn vào phủ Thị Trung.

Quan Vũ chấp tay sau lưng đứng ở góc phố phủ Thị Trung với mấy tên thân binh. Một tên thân binh vui vẻ nói: "Nhị tướng quân, Thái lão gia chắc chắn đã bị dọa chết khiếp, lát nữa nhị tướng quân kịp thời ra mặt, oai phong giết Nhị Ngưu. Ha, ha, ha, lão già đó còn không biết điều dăng nữ nhi cho tướng quân hay sao?"

Lạc Dương. Dinh thự của Thái Ung.

"Phụ thân, phụ thân".

Trong tiếng hò hét hỗn loạn, một âm thanh sợ hãi của nữ nhân đột nhiên vang lên, ngay sau đó một tiếng cười vô cùng dâm dăng của một đám lính càn quấy vang lên, cùng với những lời lẽ rất thô tục. Trong ánh đuốc sáng choang hai tên lính kéo một thiếu nữ từ hậu viện đi ra.

Dáng vẻ thiếu nữ đó cũng bình thường, còn lâu mới được coi là quốc sắc thiên hương thể nhưng nước da trắng bóc, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, gương mặt toát ra một dáng vẻ đáng yêu, hấp dẫn làm người khác phải thương yêu, tướng mạo bề ngoài của thiếu nữ này hẳn được coi là nội mị theo như sách tướng số, thiếu nữ này thoạt nhìn cũng bình thường nhưng càng nhìn càng động lòng người, nhìn lâu càng thấy khuynh quốc nghiêng thành, giống như loại rượu tình khiết, bất giác say lúc nào không biết.

Thiếu nữ này không phải ai khác chính là ái nữ của Thị Trung Thái Ung. Tên gọi Thái Văn Cơ, thiếu nữ này rất giỏi chơi đàn.

Thị Trung Thái Ung đứng trong sân, chỉ tay vào hai tên lính đang kéo nữ nhi của mình, tức giận đến toàn thân run rẩy, một hồi sau vị quan văn này mới bình tĩnh trở lại, ông ta lớn tiếng mắng: "Các người, lũ cầm thú, súc sinh! Dưới bóng Càn Khôn, dưới ban ngày ban mặt (ý nói mọi người đều biết) các người dám cưỡng đoạt con gái nhà lành sao?"

"Yên tâm, lão đầu nhì" Một tên lính khề tát nhẹ vào mặt Thái Ung, hắn khinh thường nói: "Mấy huynh đệ chỉ mang nữ nhi của người vào quân doanh vui chơi mấy ngày, không lấy đi tính mạng đâu. Qua một thời gian tự nhiên sẽ trở về nhà. Tại sao người hoảng hốt như vậy?"

"Cầm mồm!" Tên lính vừa nói xong, trong sân đột nhiên vang lên một tiếng quát như sấm: "Nhị Ngưu, các người đang định làm gì?"

Thái Ung vội quay người nhìn thì thấy trong sân đã xuất hiện một viên võ tướng sắc mặt đỏ như gấc, người này không phải Quan Vũ nhị đệ kết nghĩa của Ti Đãi giáo uý Lưu Bị đại nhân thì còn ai vào đây nữa? Thái

Ung như thấy cứu tinh, ông ta vội bước tới cầm tay Quan Vũ, kích động nói: " Quan Vũ tướng quân, tướng quân tới rất đúng lúc. Tướng quân hãy phân xử cho lão phu. Bọn súc sanh này quá ghê tởm".

Sau khi lắng lắng nghe Thái Ung thuật lại sự việc, ánh mắt Quan Vũ loé lên, sát khí hiện lên trong mắt hần, hần lạnh lùng nói: " Người làm xằng bậy như thế thì có khác gì cường đạo không? Người đâu, hãy mang Nhị Ngưu đi chém đầu cho bản tướng quân, những binh lính còn lại tham gia cướp bóc hãy đánh tám mươi trượng theo như quân luật".

" Tuân lệnh".

Ngay lập tức thân binh của Quan Vũ xuất hiện, chúng kéo Nhị Ngưu vừa rồi còn hoành hành cướp bóc cùng binh lính ra ngoài, một lát sau từ bên ngoài vang lên một tiếng kêu thảm thiết. Lúc này Quan Vũ mới ôm quyền, nhìn Thái Đốn nói: " Thái đại nhân, mặt tướng trị quân không nghiêm, để xảy ra những chuyện như vậy, thật rất hổ thẹn".

" Thôi" Thái Đốn xua tay, bùi ngùi nói: " Chỉ hy vọng sau này tướng quân quản chế thuộc hạ nghiêm hơn".

Quan Vũ liên tiếp vâng dạ, hần nhân cơ hội liếc nhìn hoa dung thất sắc của Thái Văn Cơ rồi hỏi: " Vị cô nương này ...?"

" Hả?" Thái Đốn giật mình nhìn nữ nhi nói: " Tướng quân, đây là Thái Văn Cơ, nữ nhi lão phu. Tạ ơn Quan tướng quân đã cứu mạng".

" Không dám, không dám" Quan Vũ cầm tay Thái Văn Cơ nói: " Có nữ như xinh đẹp thế này thực khiến người khác ngưỡng mộ. Chẳng hay Thái cô nương đã hứa hôn chưa?"

Thái Ung nói: " Tiểu nữ đã hứa hôn với nhi tử của Hà Đông Vệ gia, ít ngày nữa sẽ thành hôn".

" À" Quan Vũ khẽ gật đầu, trong ánh mắt hần đột nhiên thoáng xuất hiện sự lạnh lùng, hần ôm quyền nhìn Thái Đốn nói: " Nếu như thế, mặt tướng xin cáo từ".

Thái Ung ôm quyền đáp lễ nói: " Không tiễn".

...

Đông thành Trường An, đại doanh của loạn quân Lương châu.

Quách Dĩ thăng trưởng điểm tướng, các chư tướng nối đuôi nhau đi vào đại tướng chia ra đứng hai bên. Đặc sứ Giản Ung của Tì Đãi giáo ứ Lưu Bị phải tới đứng hầu ở bên cạnh Quách Dĩ nhìn thấy ánh mắt Quách Dĩ, Giản Ung khẽ gật đầu. Quách Dĩ nghiêng rằng, hần đang định tuyên bố với chư tướng về việc quyết định đầu hàng Tì Đãi giáo ứ Lưu Bị thì có một tên tiểu giáo bước nhanh vào tướng.

" Tướng quân, quân sư có việc cầu kiến".

" Hả, quân sư?" Quách Dĩ ngạc nhiên, hần không hiểu lúc này Lý Nho tìm hần có việc gì quan trọng? Hần quay đầu nhìn Giản Ung, Giản Ung cũng lộ vẻ nghi ngờ.

Quách Dĩ trầm ngâm giây lát rồi hần nhìn tên tiểu giáo nói: " Truyền lệnh để quân sư vào".

Chỉ trong chớp lát có hai người bước nhanh vào đại sảnh.

Người đi trước chính là Lý Nho, người đi sau Lý Nho là một hán tử cao lớn như một cột sắt, sắc mặt hần tử này thiên lương, ánh mắt đờ đẫn nhưng người mặc áo giáp dày cộm, trong tay cầm một cây Lưu Tinh trùy, phát ra khí lạnh ghê hồn, trông đờ đờ sát khí. Quách Dĩ cảm thấy người này rất quen thuộc, hần chăm chú suy nghĩ một lát rồi hần tái mặt, người này không phải là mãnh tướng Hứa Chử đã đại chiến năm mươi hiệp với Lữ Bố trước Hồ Lao quan mới thua sao?

" Mau cản hần lại" Quách Dĩ quả không hổ là viên tướng dày dạn sa trường, hần phản ứng cực nhanh, một tay hần gạt đỡ trác an trước mặt, một tay hần rút kiếm, hần nhìn hai mươi viên kiện tướng Tây Lương quát to: " Mau ngăn cản hần. Hần là mãnh tướng Quan Đông Hứa Chử. Mau".

" Hừ!".

" A".

Quách Dĩ chưa nói xong, các tướng trong trường còn chưa kịp phản ứng. Lưu tinh chùy trong tay Hứa Chử đã được ném ra, âm thanh xé gió thê lương vang lên, hàn mang loé lên, Lưu tinh chùy xuyên thủng lồng ngực Quách Dĩ. Thân hình to lớn của Quách Dĩ bị đẩy lui lại phía sau, Quách Dĩ kêu lên một tiếng thảm thiết, hần từ từ cúi đầu nhìn, chỉ thấy lồng ngực của hần đã bị chọc thủng một lỗ to như cái đầu, máu tươi đỏ thẫm từ đó phun ra như suối kèm theo cả da thịt và cả tạng phủ nát vụn.

” Phịch’.

Thân hình to lớn của Quách Dĩ giật mạnh hai cái rồi nặng nề ngã xuống đất.

Chư tướng trong trường vô cùng choáng váng, vô vọng trơ mắt nhìn Quách Dĩ bị giết.

” Ôi” Giản Ung thở ra một hơi dài, hần mới hồi phục tinh thần, hét lớn: ” Thích khách, mau bắt thích khách!”.

” Kẻ nào manh động, giết không tha”.

Hứa Chử tiến lên hai bước, bàn tay hần bóp chặt cổ họng Giản Ung. Hần ra sức bóp mạnh một cái, xương cổ Giản Ung lập tức bị bóp nát. Từ lỗ mũi Giản Ung một tiếng hừ nhẹ khẽ vang lên. Đôi mắt sáng ngời của Giản Ung trở nên u ám, chân tay hần co quắp dữ dội mấy cái rồi bất động. Hứa Chử buông tay ra, thi thể Giản Ung liền ngã xuống đất giống như một bức tượng gỗ.

” Thích khách!”.

Gần như cùng lúc đó, bốn vách lều của cửa đại tướng cũng bị xe ra, bốn, năm mươi tên lính đã giương cung, lấp tên đang bao vây chặt đại tướng. Mặc dù ở phía xa có rất nhiều binh lính Lương Châu cũng hiểu ở đại tướng trung quân đang xảy ra biến cố nhưng chúng chỉ tụ tập ở đó, không ai dám manh động vì ném chuột sợ vỡ đồ quý. Lúc này đây có thể nói tất cả là chuẩn bị của Lý Nho.

Không có quân lệnh của Quách Dĩ, với thân phận quân sư của Lý Nho dù rất khó có thể điều động bất kỳ một toán quân Lương Châu nào. Nhưng mang theo bốn, năm mươi lính với danh nghĩa thân binh tới đại tướng nghị sự thì tuyệt đối không có ai ngăn cản vì thể Lý Nho mới có thể làm như lời Quách Đồ nói, dễ dàng giết Quách Dĩ nhưng sau khi giết Quách Dĩ việc khống chế loạn quân lương Châu lại hoàn toàn không dễ dàng như vậy.

Thế nhưng Lý Nho có Quách Đồ hỗ trợ.

Chỉ trong chốc lát ngày càng có nhiều binh lính loạn quân Lương Châu tụ tập bên ngoài đại tướng. Mấy ngàn binh lính Lương Châu bao vây thành ba vòng bên ngoài đại tướng, bên trong có hơn hai mươi tên danh tướng Lương Châu gươm đã tuốt khỏi vỏ, ngoài ra còn có Lý Nho, Hứa Chử còn bốn, năm mươi tên thân binh cũng bị vây bên trong.

Ngay khi cục diện ngày càng căng thẳng, có vẻ không thể khống chế được nữa thì một khoái mã phóng vào bản doanh nhanh như chớp, âm thanh thê lương cơ hồ vang vọng khắp quân doanh: ” Địch nhân tập kích! Địch quân tập kích thành”.

” Hả?”

” A!”.

” Địch tập vào lúc này?”

” Thật đáng chết!”.

Tướng lãnh Lương Châu trong đại tướng nghe vậy tất thấy đều biến sắc.

Địch quân tập kích thành, chủ tướng Quách Dĩ đã chết. Tất cả quan quân từ Giáo úy trở lên tập trung trong đại tướng đang bị bốn, năm mươi tên thân binh của Lý Nho và tên ác ma Hứa Chử kia khống chế. Mất đi chủ tướng Quách Dĩ và các quan quân chủ chốt, kết cục của loạn quân Lương Châu hoàn toàn có thể nghĩ ra.

” Chư vị tướng quân” Lý Nho rút cuộc không muốn để mất thời cơ: ” Quách Dĩ muốn dẫn đại quân đi Quan Đông đầu hàng Lưu Bị nhưng Quan Đông là địa bàn của quân Quan Đông. Đi Quan Đông liệu các huynh

đệ có thể giữ được mạng sống của mình không? Quách Dĩ chính là muốn đưa các huynh đệ đi vào tử lộ. Bản quân sư thật không đành lòng nhìn thấy các huynh đệ đi chỗ chết nên đã phải dùng hạ sách giết chết Quách Dĩ”.

Có viên võ tướng Lương châu quát hỏi: ” Quân sư, người giết Quách tướng quân dù sao cũng là chuyện đã rồi nhưng hiện tại người đưa người bao vây là có ý định gì?”

” Chư vị tướng quân chịu khó một chút!” Lý Nho lãnh đạm nói: ” Xin chư vị tướng quân an tâm chờ một chút nghe bản quân sư nói xong đã”.

” Đừng nghe lời hấn. Chúng ta có nhiều người, bốn năm mươi người chưa chắc đã vây được chúng ta. Giết hấn”.

” Đúng. Mọi người đồng tâm hiệp lực đánh ra ngoài”.

Trong đám đó đột nhiên có một võ tướng Lương châu đứng ra hiệu triệu.

Mắt Lý Nho hiện lên sát khí, hấn đưa mắt nhìn Hứa Chử bên cạnh. Hứa Chử hiểu ý, hấn tiến lên hai bước, túm gáy tên võ tướng Lương Châu vừa kêu gào lúc trước kéo sênh sếch như con chó chết ra ngoài, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, xương cổ của tên võ tướng đó vỡ vụn. Tên võ tướng Lương Châu cả người xụi lơ giống như bùn nhão.

Đám võ tướng Lương Châu còn lại lập tức rối loạn. Hứa Chử tiến lên một bước, hấn lớn tiếng quát: ” Ai dám lộn xộn?”

Đám võ tướng Lương Châu sợ hãi, không dám lên tiếng.

Lúc này Lý Nho mới khê ho một tiếng, hấn tiến lên chậm rãi nói: ” Hiện tại chúng ta chỉ có một con đường để đi đó là đầu hàng Bình Tây tướng quân Mã Dục. Nếu ai nguyện ý cũng bản quân sư đầu hàng Mã Dục tướng quân xin đứng sang bên trái. Nếu ai không muốn có thể đứng yên tại chỗ. Chờ tới khi mọi chuyện yên ắng bản quân sư nhất định tha cho các người đi, tuyệt đối không làm khó dễ các người”.

Lời nói của Lý Nho tuy là như thế nhưng hấn đã biết tính cách của đám tướng lãnh Lương Châu, chúng sớm đã hiểu ra âm thanh làm người ta không rét mà run của hấn. Nếu ai thực sự dám chôn chân đứng tại chỗ, chỉ e sẽ nhận kết cục đầu một nơi, thân một nơi. Ngay lập tức không ai do dự tất cả hơn hai mươi danh tướng Lương Châu đều đứng sang bên trái.

” Báo ..” Lý Nho vừa nói xong, lại một khoái mã phóng tới, âm thanh lạnh lùng vang lên: ” Địch quân đã đánh vào thành. Chúng đang đánh tới đại doanh”.

Đám võ tướng Lương Châu trong đại trường và loạn quân Lương Châu tụ tập bên ngoài lập tức hỗn loạn. Lý Nho lập tức quát lên: ” Mọi người không được hoảng loạn. Bản quân sư đã có ước định với đặc sứ của Bình Tây tướng quân, chỉ cần các huynh đệ bỏ binh khí xuống. Tính mạng của các huynh đệ sẽ được đảm bảo”.

...

Ngoài thành Trường An.

Quách Đồ chỉ tay về phía quân kỳ của quân Lương Châu đang chậm rãi hạ xuống trong thành Trường An, hấn nhìn Cao Thuận bên cạnh nói: ” Cao Thuận tướng quân, nếu như không xảy ra biến cố bất ngờ, thành Trường An đã vào tay chúng ta, hơn nữa chúa công còn có hai vạn binh mã tinh nhuệ”.

...

Lạc Dương, dinh thự của Lưu Bị.

Trương Phi lo lắng đi vào thư phòng, hấn hỏi Lưu Bị: ” Đại ca, nhị ca đâu?”

” Vân Trường đi Hà Đông”.

” Hà Đông?” Trương Phi cau mày nói: ” Không phải Hà Đông là địa bàn của Lữ Bố sao? Nhị ca tới đó làm gì?”

Lưu Bị cười gượng nói: " Ai biết Vân Trường đi Hà Đông làm gì? Nhưng tam đệ tìm Vân Trường làm gì?"

" Không có chuyện gì quan trọng" Trương Phi ảo não nói: " Đệ nghĩ ra một chiêu mâu pháp muốn trao đổi cùng nhị ca một chút".

...

Hà Đông, An Ấp.

Vào thời Hán mạt, Hà Đông Vệ gia thực sự cũng không phải là thế gia đại tộc gì, chỉ là một gia tộc tiểu thương bình thường, địa vị có khi còn không bằng nông dân bình thường, căn bản không phải là sĩ tộc. Hơn nữa Hà Đông Vệ gia không có bất kỳ liên quan nào tới Đại tướng quân Vệ Thanh đời Hán Vũ Đế. Vào thời Vũ Đế vì Vệ gia có liên quan tới phản loạn Thái tử nên đã bị diệt tộc.

Hà Đông Vệ gia vốn là hậu nhân Vệ Cao người Đại Quận. Vệ gia chính thức hưng phát vào thời kỳ Tào ngụy bởi vì khi đó Vệ Ký làm tới quan thượng thư Ngụy quốc, từ đó Vệ gia mới chính thức bước vào hàng ngũ sĩ tộc. Càng về sau Vệ Quán của Vệ gia còn trở thành Tư Không triều Tấn hiển hách một đời. Thế nhưng hiện nay ngay cả Tào Tháo mới chỉ là Châu Mục, đương nhiên Vệ gia chưa có cơ hội phát tích.

Thế nhưng thứ tử của Vệ gia là Vệ Trữ, tên chữ là Trọng Đạo cũng có chút danh tiếng ở Hà Đông, thậm chí là kinh thành Lạc Dương.

Điều này không những do bản thân Vệ Trữ nói là bản thân cần học giỏi vì thế hắn đã bái một người làm thầy. Người thầy này không phải ai khác mà chính là Thái Ung. Tuy Vệ gia là tiểu thương nhưng gia cảnh thịnh vượng, giàu có nên Vệ Trữ và Vệ phụ không tiếc tiền, bỏ ra một số tiền lớn để Vệ Trữ bái danh sĩ Thái Ung làm thầy. Vệ gia mở một tiệm tơ lụa ở thành tây thành An Ấp.

Buổi trưa hôm nay ở quán trà đối diện với cửa hàng tơ lụa của Vệ gia xuất hiện một đại hán mình cao chín thước, sắc mặt đỏ như tía. Vị đại hán này muốn một căn phòng trang nhã trên lầu hai sát đường rồi gọi tiểu nhị mang lên cho một bình trà xanh rồi hỏi thăm tiểu nhị.

" Tiểu nhị, tiệm tơ lụa đối diện bên kia phố làm ăn khá tốt. Người có biết ai là chủ nhân của tiệm đó không?"

" Cái này sao không biết. Đó là do Vệ gia mở".

" Vệ gia?"

" Đúng, Vệ gia danh tiếng lẫy lừng, là gia tộc giàu có".

" Nghe nói Vệ gia có một vị công tử rất có danh tiếng, phải không?"

" Khách quan có phải ngài nói tới nhị công tử Vệ Trữ của Vệ gia không? Hi, hi, lại còn nói nhị công tử Vệ gia đúng là người có học vấn, tướng mạo tuấn tú, công tử lại bái đại danh sĩ Lạc Dương Thái Ung làm thầy. Hơn nữa người thầy đó sẽ nhanh chóng trở thành nhạc phụ. Xem ra Vệ gia đã phát tích, đã trèo cao rồi".

Đại hán lặng lẽ uống trà, không nói gì.

Tiểu nhị lại nói: " Ngài có biết Thái Ung là ai không? Đại quan triều đình đó, có nói ra chắc ngài cũng không biết".

" Được rồi, được rồi" Đại hán không nhịn được xua tay nói: " Người đi làm việc của người thôi".

Ban đêm, bầu trời tối đen.

Một kẻ xấu nhân dịp đêm tối mò vào Vệ gia ở thành đông An Ấp, Vệ lão gia và phu nhân, trưởng công tử, nhị công tử, nha hoàn, người hầu, đầu bếp, người chăn ngựa., hộ viện, cả nhà hơn hai mươi nhân khẩu lớn, bé đều bị giết, không một ai sống sót. Thái Thú Hà Đông Lữ Bố ra lệnh bắt huyện lệnh An Ấp tra xét mấy tháng trời vẫn không có kết quả gì, kết quả trở thành một vụ án bị gác lại.

...

Quận Thái Sơn, Duyên Châu.

Duyệt Châu Mục Tào Tháo cùng Quách Gia, Tuân Du, Tuân Úc, Trình Dục, Trần Cung đám mưu sĩ ra phía tây Cự Bình hơn trăm dặm, thâm nhập trong phạm vi thế lực của quân tộc Khẩu Vàng để xem xét địa hình, bất chợt có tên tiểu giáo lại báo phía trước có ba ngàn quân tộc Khẩu Vàng đang cướp bóc dọc đường, chúng sẽ nhanh chóng đánh cướp tới chỗ Tào Tháo.

Các bộ tướng Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Tang Bá đều đang lãnh binh ở ngoài, chỉ còn bào đệ của Tào Nhân là tiểu tướng Tào Thuần cùng hai trăm kỵ binh hộ vệ Tào Tháo. Chúng thuộc hạ đang khuyên Tào Tháo tránh đi thì tiểu tướng Tào Thuần giục ngựa tiến ra khỏi hàng, lớn tiếng nói: " Sự tình cấp bách, chúa công mau đi đi để tiểu tướng đoạn hậu".

Lời còn chưa nói xong phía trước đã nổi lên tiếng chém giết. Tặc binh Khẩu Vàng đã xuất hiện khắp núi đồi, đang tràn tới.

Tào Tháo vội giục ngựa chạy đi, Tào Thuần dẫn hai trăm kỵ binh đón đánh. Quân hai bên giáp chiến, Tào Thuần một thương đâm chủ tướng quân Khẩu Vàng ngã ngựa. Hai trăm kỵ binh thừa thế xông lên chém giết. Quân Khẩu Vàng bại trận, tan vỡ bỏ chạy tứ tán. Tào Thuần dẫn quân đuổi theo hơn trăm dặm, chém đầu mấy trăm tặc binh, giành thắng lợi lớn. Tào Tháo cầm tay Tào Thuần cảm thán nói: " Tử Hoà (tên chữ của Tào Thuần) đúng là Phàn Khoái của ta".

...

Tây Hải Vương Đình của bộ lạc Nhật Luật Thôi Diễn đang đắm chìm trong màn đêm yên tĩnh. Trong căn lều mái vòm Vương phi của A Nhật Lạc đang giảng giải cho hai Vương Tử nhỏ tuổi về sự tích anh hùng của tổ tiên người Tiên Ti trèo non lội suối tới thảo nguyên Tây Bộ, Vương Tử lớn tuổi nhất là Tát Mãn thì đang ở bên ngoài lều mái vòm ngồi trên xe ngựa, kéo đàn Mã đầu cầm.

Bốn phía Vương Đình lưa thưa mấy trăm cái lều da trâu lớn và hơn một ngàn cái lều vải.

Hiện tại đang là cuối thu, mùa đông sắp tới, đồng cỏ và nguồn nước ở bờ biển phía tây đã héo rũ và cạn kiệt. Những dân du mục vốn cư trú trên vùng đồng cỏ này sắp rời đi nơi khác, chỉ tới khi mùa xuân tới, thảm cỏ xanh trở lại trên vùng thảo nguyên, bọn họ mới quay lại tụ tập ở Tây Hải Vương Đình.

Khi đó chẳng những thời gian giao phối, sinh sôi nảy nở của dê, cừu trên thảo nguyên mà người Tiên Ti sống truyền đời trên thảo nguyên cũng nắm vững thời gian kết duyên, sinh con để cái truyền đời.

Bên ngoài cái lều mái vòm có mười mấy tên hộ vệ Vương Đình, dáng người cao lớn, trường mâu trong tay, đứng nghiêm trước gió.

Phía xa xa, có nhiều đội tuần du kỵ binh đang đi tuần bốn phía, cảnh giác kiểm tra khắp thảo nguyên mênh mông, sẵn sàng xuất kích nếu địch nhân xuất hiện.

Có vẻ tất cả đều yên tĩnh, an toàn.

Không ai biết được nguy hiểm đang ập xuống đầu mình.

Khi màn đêm giăng kín bầu trời, thảo nguyên mênh mông trở nên đen kịt, xoè bàn tay cũng không nhìn thấy năm ngón. Một toán kỵ binh xuất hiện như quỷ mị, nương theo bóng đêm tiến tới, chúng di chuyển lặng lẽ trên thảo nguyên không phát ra một tiếng động.

Một đội kỵ binh Tiên Ti vừa mới đi qua cách đó không xa, tên Bách phu trưởng chỉ huy đội kỵ binh, cầm đuốc trong tay, cưỡi ngựa đi đầu. Mượn ánh đuốc tên Bách phu trưởng quay nhìn bốn phía kiểm tra tình hình. Đột nhiên thân hình to lớn của tên Bách phu trưởng dừng lại, hình như hắn đã phát hiện ra điều gì trong bóng tối.

" Cái ... gì vậy?" Tên Bách phu trưởng cảnh giác, hắn chuyển đuốc sang tay trái, tay phải rút loan đao cầm tay, đợi khi quân kỵ binh Tiên Ti phía sau giục ngựa tới gần, hắn mới chỉ ngón tay về màn đêm phía trước, trầm giọng hỏi: " Các người hãy nhìn, phía trước đen sì, là cái quỷ quái gì vậy?"

" Hô!".

" Hô!".

" Hô!".

Tên Bách phu trưởng quân Tiên Ti vừa nói xong, mấy trăm ngọn đuốc bắt chợt phát sáng ở khoảng tối phía trước, đuốc cháy rừng rực, soi sáng cả một vùng thảo nguyên rộng lớn. Tên Bách phu trưởng và binh lính Tiên Ti phía sau sợ hãi khi nhận ra trên thảo nguyên vốn trống vắng không có gì cả giờ đây đã xuất hiện một toán kỵ binh như ma quỷ.

Đây thực sự là một toán kỵ binh ma quỷ, áo giáp ngăm đen, chiến mã ngăm đen, thậm chí ngay cả binh khí trong tay chúng cũng đen ngòm. Ánh đuốc chiếuọi mà không phát ra bất kỳ ánh sáng phản quang nào. Nhưng điều đáng sợ nhất là mặt của toán kỵ binh ma quỷ này đó là mặt chúng không phải là người mà là những mặt quỷ vô cùng hung tợn, kinh khủng.

” Quỷ, quỷ”.

” Mẹ ơi, chạy mau”.

Binh lính Tiên Ti sau lưng tên Bách phu trưởng náo loạn, chúng quay ngựa bỏ chạy. Đám quân Tiên Ti này trên chiến trường có thể vô cùng anh dũng, chết cũng không bao giờ lùi bước nhưng chúng không thể nào giữ được sự bình tĩnh trước một đám ma quỷ hung tợn, khủng bố như vậy. Vào thời cổ đại, sự mê tín làm con người vô cùng kính sợ ma quỷ, thậm chí còn sợ hãi hơn cả cái chết.

Tên Bách phu trưởng Tiên Ti đang định quát tháo binh lính dưới quyền dừng lại thì một mũi lang nha tiễn to bằng ngón tay cái nhanh như chớp bay tới, xuyên qua cổ họng tên Bách phu trưởng ra đằng sau gáy, một giọt máu tươi nhỏ xuống, lấy đi tính mạng của tên Bách phu trưởng Tiên Ti trẻ tuổi.

Tháng giêng năm Kiến An thứ ba thời Hán Hiến Đế (năm một trăm linh chín), , Mã Siêu chỉ huy năm ngàn tinh kỵ đánh thẳng tới, tập kích Vương Đình của bộ lạc Nhật Luật Thôi Diễn, A Nhật Lặc đi săn bên ngoài may mắn thoát nạn thế nhưng Vương phi, Vương tử và các quý tộc Tiên Ti ở lại Vương Đình đều trở thành vong hồn dưới ngọn giáo của Mã Siêu.

Mã Siêu trước sau hai lần tấn công Vương Đình Tiên Ti, đánh tan rã hoàn toàn quân lính của hai bộ lạc Trí Kiến La và Nhật Luật Thôi Diễn.

Vì né tránh quân tiên phong của Mã Siêu, Tây bộ Tiên Ti lui về phía tây hơn ba ngàn dặm từ đó về sau không dám tiến về phía đông nữa.

Tháng hai Mã Dục dẫn đại quân theo sau hợp quân với Mã Siêu ở phía nam duyên hải Kịch Cư, Hưu Đồ Vương vội vàng tập kết hai vạn kỵ binh nghênh chiến, kết quả thảm bại, ba ngàn tàn kỵ trốn vào Tây Vực.

Tháng ba, Mã Dục, mã Siêu dẫn quân đánh Tây Vực, bao vây Đại Uyển.

Tháng năm, Đại Uyển bị phá, hàng loạt dân chúng trong thành bị tàn sát, cướp được sáu con Hãn Huyết Bảo Mã (ngựa Xích Thố), các quốc gia Tây Vực đầu hàng.

Tháng sáu Mã đề phu gửi lời cầu hôn công chúa A Tư Cổ Lệ của Nguyệt Thị Vương không được chấp nhận, hấn liền khởi mười hai vạn Hồ kỵ Tây Vực, dùng Mã Siêu là thống soái, tấn công Vương đô của đại Nguyệt Thị, hạ tuần cùng tháng thành bị phá, tàn sát toàn thành ba ngày, tất cả người, vật đều bị giết.

...

Nam Dương, Uyển Thành.

Mấy ngày nay Thái Thú Nam Dương Tôn Kiên luôn cảm thấy bất an, hấn liền mang theo mấy tên gia tướng thân tín đi tản bộ trên phố, hấn chợt nghe phía trước chiêng trống vang trời, một cỗ xe tù chậm rãi tiến tới. Tôn Kiên tránh vào bên đường, chăm chú nhìn thì thấy tù phạm trong xe tù tướng mạo anh vĩ, uy nghi, mặc dù ngồi trong xe tù nhưng sắc mặt rất tự nhiên.

Tôn Kiên ngạc nhiên hấn vội hỏi tả hữu: ” Đã xảy ra chuyện gì?”

Gia tướng thân tín không dám chậm trễ hấn vội vàng bước ra gọi nha dịch áp tải xe tù đến trước mặt Tôn Kiên, nha dịch nọ thấy Thái Thú đại nhân vội vàng quỳ xuống, cung kính nói: ” Tiểu nhân Lưu Thắng bái kiến Thái Thú đại nhân”.

” Đứng lên đi” Tôn Kiên chỉ tay vào phạm nhân trong xe tù hỏi: ” Phạm nhân kia tên gọi là gì?”

” Tiểu nhân không biết”.

298. Chương 228 : Một Chuyến Đi Hàm Cốc Quan

” Tội giết người”.

” Giết ai?”

” Trương đại hộ”.

” Vì sao giết người?”

” Tiểu nhân cũng không biết”.

” Các người thật lạ” Tôn Kiên kinh ngạc nói: ” Không biết tên tuổi, không biết vì sao giết người. Các người không thẩm vấn hả?”

” Có thẩm tra, cũng dùng cả đại hình” Nha dịch cung kính đáp: ” Thế nhưng phạm nhân sống chết cũng không mở miệng cung khai”.

Tôn Kiên lại chỉ vào xe tù hỏi: ” Vậy các người đưa ra đây làm gì?”

Nha dịch nói: ” Tiểu nhân áp giải, đem phạm nhân thị chúng, hy vọng có người nào quen biết nhận ra có thể xác nhận lai lịch của hắn. Thế nhưng đã ba ngày nay vẫn không có ai chịu đứng ra xác nhận”.

Chợt có tên gia tướng thân tín tiến lên nói: ” Chúa công, Trương đại hộ bị phạm nhân kia giết chết chính là em vợ của Tổ Mậu tướng quân (anh, em trai vợ)”.

” Người nói Trương Niên?” Tôn Kiên cau mày nói: ” Gã Trương Niên đó ý là em vợ của Tổ Mậu chuyên làm điều xằng bậy, hoành hành nơi quê nhà bản tướng quân sớm đã muốn trừ hắn. nhưng bản tướng quân bận dẫn quân ra bên ngoài, không có thời gian làm việc đó, không ngờ hắn đã bị giết. Nếu vậy phạm nhân kia cũng chỉ là trừ hại cho dân. Ừ, cũng hay đó”.

Nói xong Tôn Kiên dừng lại, hắn nhìn nha dịch nói: ” Đi, thả phạm nhân ra, để hắn tới quán trà bên đường gặp bản tướng quân”.

Nha dịch cung kính nói: ” Tiểu nhân tuân lệnh”.

Một lát sau trong quán trà ven đường.

Mặc dù phạm nhân bị đánh thâm tím cả người, bước chân tập tễnh, hắn vẫn toát ra một phong thái hơn người, vừa bước vào trong hắn đã cung kính vái chào Tôn Kiên, cao giọng nói: ” Thảo dân Từ Thứ tạ ơn đại nhân đã cứu mạng”.

Tôn Kiên hỏi: ” Người là Từ Thứ?”

Từ Thứ nói: ” Đúng vậy”.

Tôn Kiên nói: ” Vì sao phải giết người?”

” Không có chuyện gì cả” Từ Thứ phất ống tay áo, lãnh đạm nói: ” Chỉ là gặp chuyện bất bình mà thôi”.

” Hay cái câu gặp chuyện bất bình” Tôn Kiên vỗ bàn nói: ” Chỉ dựa vào những lời này Kiên biết tiên sinh là anh hùng hiệp nghĩa làm khác người đáng kính nể. Bản tướng quân đã không cứu lầm người”.

” Đại nhân quá khen, Từ mỗ sao có thể sánh được với tinh thần hiệp nghĩa của các anh hùng nghĩa sĩ” Từ Thứ nói một thời, đột nhiên hắn hỏi ngược lại: ” Nếu như Từ mỗ nhìn không lầm. Tướng quân là người chém Hoa Hùng, đánh bại quân Đổng Trác trước đây, Ô Trình Hưu, Thái Thú Nam Dương Tôn Kiên, Tôn tướng quân”.

Mắt Tôn Kiên lộ ra vẻ dị thường, hắn gật đầu nói: ” Đúng thế”.

Từ Thứ đưa tay hất mái tóc xoắn xuống trước ngực ra sau lưng, hồ hững nói: ” Thần sắc tướng quân uất ức, tâm tư không yên. Có phải nổi ưu phiền này là do cuộc tranh chấp Kinh Châu mà ra?”

Tôn Kiên kinh hãi hỏi: " Tại sao tiên sinh lại biết?"

Từ Thứ nói: " Tướng quân tranh chấp với Lưu Biểu thiên hạ sớm đã biết. Tướng quân vốn là mãnh hổ Giang Đông, ngoại trừ giống hổ lang như Mã đồ phu, không ai có thể địch lại tướng quân. Lưu Biểu là loại tài hèn trí mọn không xứng là đối thủ của tướng quân. Chỉ tiếc tướng quân vận bị người cản trở, khó có thể thi triển hết khát vọng của mình vì thế tâm mới ưu phiền, có phải vậy không?"

Tôn Kiên đứng dậy nhìn Từ Thứ rồi hần vãi thật sâu, bùi ngùi thở dài nói: " Tiên sinh tài cao, việc đó chính là nguyên nhân làm bản tướng quân lo buồn mãi không dứt".

Từ Thứ nói: " Chẳng hay tướng quân có nghe thấy câu công cao át chủ không?"

" Công cao át chủ?" Tôn Kiên nghe vậy nghiêm mặt lại rồi hần bình tĩnh nói: " Hiểu rồi! Thì ra là như vậy, đa tạ tiên sinh đã chỉ giáo".

Từ Thứ nói: " Tướng quân quá khách khí".

Tôn Kiên nói: " Kính xin tiên sinh vui lòng chỉ giáo Kiên nên làm gì để vượt qua khốn khó trước mắt?"

Từ Thứ chỉ tay về phương trời xa xa phía đông, hồ hững nói: " Tám chữ: Tránh ra Giang Đông, ung dung mưu tính".

" Tránh ra Giang Đông, ung dung mưu tính?" Tôn Kiên suy nghĩ một lát, sắc mặt hần vui vẻ hần lên hần nhìn Từ Thứ nói: " Tiên sinh tài cao thực làm người khác thán phục. Nếu tiên sinh không chê, Kiên xin mời tiên sinh làm quân sư".

Từ Thứ hướng Tôn Kiên vãi chào, cao giọng nói: " Tướng quân không chê, nguyện ra sức khuyến mã".

...

Nghiệp Thành, phủ quan của Hàn Phúc.

Tân Bình bối rối xông vào đại sảnh, hướng Hàn Phúc gọi to: " Chúa công, chuyện lớn hỏng rồi, không hay rồi".

Hàn Phúc vội hỏi: " Đã xảy ra chuyện gì?"

Tân Bình thở dốc nói: " Trưởng Sử Hà Gian Triệu Phù vừa mới cho khoái mã cấp báo Thứ Sử U Châu Công Tôn Toàn khởi binh U Yển, tổng công năm vạn quân chia làm hai đường tiến đánh Ký Châu. Đại tướng Nghiêm Cương chỉ huy một vạn quân tấn công Trung Sơn quốc, Công Tôn Toàn tự mình thống lĩnh bốn vạn quân, dùng Công Tôn Việt làm tiên phong lúc này đã tấn công quận Hà Gian. Thái Thú Hà Gian Ngưu Hoán đã đầu hàng". " Hả?" Hàn Phúc cả kinh, hần thất thanh nói: " Năm vạn đại quân của Công Tôn Toàn xâm phạm chúng ta. Chúng ta nên đối phó thế nào đây?"

" Chúa công đừng vội kinh hãi" Đại tướng Trương Cáp bước ra khỏi hàng nói: " Mạt tướng chỉ cần binh mã bản bộ cũng đủ để đánh lui địch quân xâm phạm".

" Báo" Trương Cáp vẫn chưa nói xong lại có một tên tiểu giáo lách mình đi vào, hần quỳ xuống hoảng hốt nói: " Chúa công, Duyên Tân cấp báo".

" Duyên Tân?" Hàn Phúc lắp bắp: " Duyên Tân làm sao?"

Tên tiểu giáo nói: " Thái Thú Bột Hải Viên Thiệu thống lĩnh hai vạn quân ra đóng trại ở Duyên Tân, hành động rất khả nghi".

" Cái ... gì?" Hàn Phúc hít một hơi khí lạnh, khàn giọng nói: " Viên Thiệu! Lúc này sao?"

Tân Bình cau mày nói: "Chúa công, chuyện này khó giải quyết rồi. Nếu chỉ có hai đạo quân của Công Tôn Toàn và Nghiêm Cương quân ta có năm phần thắng. Nhưng nếu như Công Tôn Toàn và Viên Thiệu liên thủ với nhau, quân ta nhất định bại".

Trương Cáp ở bên cạnh nghe vậy biến sắc. Hần trầm tư suy nghĩ một lát vẫn không biết nói gì. Lời nói của Tân Bình dù vô cùng khiếp nhược nhưng không phải không có lý. Mặc dù Trương Cáp tự tin quân binh Ký

Châu không thua kém bất kỳ đội quân nào trong thiên hạ nhưng nếu như Công Tôn Toàn và Viên Thiệu liên thủ với nhau, chuyên thắng bại sẽ rất khó xác định.

Hàn Phúc nôn nóng như kiến bò trên chảo nóng, hấn liên tục vung tay nói: "Làm sao bây giờ? Hiện tại chúng ta nên làm gì? Trọng Trì (tên chữ của Tân Bình) người hãy mau nghĩ biện pháp đi".

Tân Bình trầm ngâm giây lát rồi nói: " Chúa công, trước tiên chúng ta phải nắm được ý đồ của Viên Thiệu. Nếu như Viên Thiệu có ý đồ xấu vậy thì không còn gì để nói. Đánh hay hàng tùy chúa công quyết định. Nhưng nếu Viên Thiệu không có ý đồ gì và không liên thủ với Công Tôn Toàn thì mọi chuyện có thể ...".

Hàn Phúc vội la lên: " Nếu như vậy, Trọng Trì hãy mau khởi hành tới Duyên Tân hỏi rõ ý đồ của Viên Thiệu".

Tân Bình đáp: " Tuân lệnh".

" Đại nhân" Tân Bình chưa kịp lên đường thì có một tên thân binh đi vào nói: " Chúa công, Cao Kiền, Tuân, nhị vị đại nhân ở bên ngoài cầu kiến".

Cao Kiền vốn là cháu con chị gái của Viên Thiệu.

Tuân, từ xưa tới nay Hàn Phúc là người trọng nhân tài, hấn đã nhiều lần cho người mời nhưng đều không được.

" Cao Kiền, Tuân?" Hàn Phúc giật mình hỏi: " Lúc này bọn họ tới đây làm gì?"

Tân Bình suy nghĩ một lát rồi hấn biến sắc, hoảng hốt nói: " Chỉ e là thuyết khách của Viên Thiệu đã tới".

...

Thọ Xuân, dinh thự của Viên Thuật.

Tôn Kiên càng nói càng kích động, hấn giậm chân nói: " Khi trước thảo phạt Đổng Trác, Kiên liều chết ứng chiến, trước tiên vì quốc gia mà đánh nghịch tặc, sau nữa vì gia môn báo thù riêng. Nay đánh Lưu Biểu, Kiên cũng không tiếc thân xông vào nơi hiểm địa. Chỉ huy quân sĩ thần tốc tiến quân, mắt thấy sắp thành công trong. Vì có gì tướng quân không cấp quân lương dẫn tới thất bại trong gang tấc. Kiên và Lưu Biểu vốn không có oán thù riêng nhưng tại sao cùng ba quân tướng sĩ quên mình phục mệnh? Chẳng lẽ không phải vì muốn báo đáp ơn tri ngộ của tướng quân sao? Vì sao tướng quân lại sinh lòng nghi ngờ Kiên?"

Viên Thuật áy náy, lặng im.

Tôn Kiên lại nói: " Kiên nghe nói có người thân cận của tướng quân gièm pha mặt tướng trước mặt tướng quân, nói Kiên có lòng thoán nghịch tướng quân. Mặt tướng có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Kiên xin về quê cũ Ngô Quận, xin tướng quân cử Đại tướng khác nhậm chức Thái Thú Nam Dương'.

" Xin Văn Đài hãy tạm lui cơn thịnh nộ" Viên Thuật áy náy không yên, hấn vội vàng khuyên nhủ: " Tất cả đều do bản tướng quân nhất thời hồ đồ nghe lời tiểu nhân gièm pha. Nếu hiện tại mọi hiểu lầm đã tiêu trừ, Văn Đài hãy quay lại Nam Dương thôi, quận Nam Dương phải do Văn Đài trấn giữ. Dưới trướng bản tướng quân cũng không thể thiếu viên hổ tướng như Văn Đài".

Tôn Kiên đã quyết ý bỏ đi, hấn trầm giọng nói: " Ý Kiên đã quyết, xin tướng quân ân chuẩn".

" Ai" Viên Thuật thở dài, hấn nói về nuôi tiếc: " Văn Đài, chẳng lẽ chuyện không còn có thể vãn hồi sao?"

Tôn Kiên thấy vẻ mặt khấn khoản của Viên Thuật, giọng nói ra vẻ chán nản, hấn không khỏi cảm động nghĩ tới tình xưa nghĩa cũ, hấn chậm rãi nói: " Hôm nay Kiên tự từ quan mà đi, thực sự không phải muốn bỏ tướng quân mà đi. Kiên chỉ chờ khi lời đồn đại kia biến mất, ngày sau tướng quân có gì sai phái, Kiên nhất định sẽ tới phụng mệnh tướng quân".

Viên Thuật vui vẻ nói: " Nếu như vậy Văn Đài hãy nhận chức Thái Thú Ngô Quận có được không?"

Trong lòng Tôn Kiên thâm kinh hãi, Từ Thứ quả nhiên thần cơ diệu toán, thậm chí hấn có thể đoán ra phản ứng của Viên Thuật, nhân cơ hội đó Tôn Kiên liền đáp: " Kiên nào dám không tuân lệnh".

...

Nghiệp thành, phủ quan của Hàn Phúc.

Sau khi Cao Kiên và Tuân làm lễ ra mắt, Tuân nói trước: "Thứ Sử U Châu Công Tôn Toàn hợp quân U Yên xuôi nam tiến đánh Ký Châu, Trung Sơn ở phía bắc, Thường Sơn, Hà Gian các quận đã đầu hàng, lại còn Thái Thú Bột Hải Viên Thiệu dẫn quân ra Duyên Tân, ý không không rõ ràng. Hai người chúng tôi đến chính là đến để giải mối lo lắng của tướng quân".

Hàn Phúc nói: " Chẳng hay Hữu Nhượng (tên chữ của Tuân) có cao kiến gì?"

Tuân không đáp hỏi ngược lại: " Tướng quân tự nhìn nhận ở phương diện đối đãi với người, tướng quân như thế nào đối với Viên Thiệu?"

Hàn Phúc xấu hổ nói: " Ta không bằng hẩn".

Tuân lại nói: " Quyết sách khi lâm nguy, trí dũng hơn người, ở phương diện này thì thế nào?"

Hàn Phúc đáp: " Ta cũng không bằng hẩn".

Tuân lại nói: " Vậy mấy đời thi ân đức, sai khiến người trong thiên hạ, ở phương diện này thì thế nào?"

Hàn Phúc đáp: " Cũng không bằng hẩn".

Sau khi liên tục hỏi mấy vấn đề, Tuân mới nói tiếp: " Công Tôn Toàn chỉ huy quân U Yên xuôi nam, binh cường, thế mạnh không thể chống đỡ được. Viên Thiệu là anh hùng hào kiệt thời nay, có thể ở dưới trướng tướng quân không? Ký Châu là trọng địa của quốc gia. Nếu Công Tôn Toàn và Viên Thiệu hợp lực tấn công, tướng quân chắc chắn sẽ bị diệt vong một sớm một chiều".

Hàn Phúc liên tục gật đầu. Những điều Tuân nói không phải là không có lý.

Tuân nói tiếp: " Tướng quân cùng Viên Thiệu là bạn cũ, lại cũng là đồng minh. Hôm nay tướng quân lo nghĩ vì tiền đồ không bằng hãy đem Ký Châu nhường lại cho Viên Thiệu. Sau khi Viên Thiệu nắm Ký Châu có binh hùng tướng mạnh, lại có Ký Châu thịnh vượng, giàu có làm hậu thuẫn, nhất định có thể đánh bại Công Tôn Toàn, thống nhất phần giang sơn bắc Hoàng Hà. Tới lúc đó khi luận công phong thưởng Viên Thiệu nhất định sẽ vô cùng cảm kích tướng quân".

Cao Kiên ở bên cạnh nói tiếp: " Hơn nữa khi tướng quân nhường Ký Châu cho Viên Thiệu, tướng quân còn được tiếng là người hiền tài, tới lúc đó địa vị của tướng quân trong mắt tướng sĩ và dân chúng Ký Châu sẽ được củng cố vững chắc, vững như Thái Sơn, vậy tướng quân còn phải lo lắng gì nữa?"

Bản tính Hàn Phúc hèn nhát. Khi gặp nguy xa tít chân trời thì còn có thể quyết đoán nhưng khi thân đã lâm hiểm cảnh lập tức trở nên sợ hãi.

Vì thế lần trước bốn lộ liên quân thảo phạt Hà Sáo, Hàn Phúc có thể quyết đoán xuất đại quân, trong khi đó lúc này Công Tôn Toàn dẫn đại quân đánh tới trước cửa, hẩn lại trở nên hoảng sợ, không dám quyết đoán chút nào.

Hàn Phúc cảm thấy Cao Kiên nói không phải không có lý, trong bụng hẩn đã có ý quyết định, đang muốn đồng ý thì Đại tướng Trương Cáp nhanh chóng bước ra, lớn tiếng quát: " Chúa công, không thể".

" Hả?"

Hàn Phúc nghe vậy thoáng giật mình, mọi người trong sảnh cũng chăm chú nhìn Trương Cáp.

Trương Cáp chấp tay thi lễ rồi hẩn nghiêm trang nói: " Mặc dù Ký Châu hẻo lánh nhưng nhân khẩu có năm, sáu trăm vạn, binh lính có khoảng trăm vạn. Các quận, huyện đều tích trữ lương thực đủ để dùng trên mười năm. Viên Thiệu binh ít, lương thiếu, ngựa mất hít khí trời để tồn tại. Viên Thiệu so với tướng quân chỉ giống như đứa trẻ trên tay, có thể đưa tay bóp lúc nào cũng chết. Từ đó có thể thấy thế mạnh, yếu đã rõ ràng. Tại sao tướng quân phải nhường lại Ký Châu?"

Hàn Phúc bất đắc dĩ nói: " Bản tướng quân vốn là người cũ của Viên thị. Tài năng không bằng Bản Sơ. Nhường lại cho người tài đức không phải đây là chuyện người xưa từng làm sao? Trương Cáp tại sao người còn muốn ngăn cản bản tướng quân?"

...

Tháng hai năm Kiến An thứ ba Hán Hiến Đế.

Dù Trương Cáp, Tân Bình, Tân Bì cùng các văn thần, võ tướng hết lời khuyên giải nhưng không có kết quả, Ký Châu Mục Hàn Phúc vẫn nhất quyết nhượng lại Ký Châu, Viên Thiệu chính thức làm chủ Ký Châu.

Viên Thiệu mới được Ký Châu, hân hỉ hê nói với quân sư Điền Phong: " Ngày nay đạo tặc nổi lên khắp nơi. Triều đình suy yếu. Viên gia ta mấy đời được sủng ái, ta quyết tâm đem toàn lực phục hưng Hán thất. Tuy nhiên Tề Hoàn Công không có Quân Trọng không thể trở thành bá chủ. Việt Vương Câu Tiễn không có Phạm Lãi cũng không giữ được Việt quốc. Ta muốn cùng khanh đồng tâm hiệp lực, phục hưng Hán thất. Chẳng hay khanh có diệu kế gì?"

Điền Phong nói: " Chúa công tuổi trẻ vào triều, nổi danh khắp nước, nhân cơ hội phế lập, đề cao trung thần nghĩa sĩ. Từ Bột Hải vào Hà Bắc, thu hút sự ủng hộ của dân chúng Ký Châu, uy danh trải khắp Hà Sóc, danh vọng truyền khắp thiên hạ. Chúa công có thể hưng quân đại nghĩa trước tiên bình định giặc Khăn Vàng Thanh Châu, sau nữa đánh dẹp Hắc sơn tặc Trương Yển, sau đó hưng binh bắc phạt, bình định Công Tôn Toản, trấn nhiếp Phu Dư, Tam Hàn. Lúc đó chúa công có thể thu tóm bốn châu phía bắc Hoàng Hà, nhân cơ hội mau chuộc anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, cuối cùng xuôi nam tiến vào Lạc Dương khôi phục tông miếu xã tắc, dùng Thiên Tử sai khiến chư hầu, tới lúc đó còn ai là đối thủ của chúa công?"

Viên Thiệu nghe vậy cười ha hả nói: " Ta chính cũng đang có ý đó".

...

Thế nhưng bản kế hoạch chiến lược vô cùng sâu xa của Điền Phong chưa kịp thực hiện Viên Thiệu đã gặp phải một tình huống vô cùng hung hiểm trước mắt.

Đầu tiên Thứ Sử U Châu không vì việc Hàn Phúc nhượng lại Ký Châu cho Viên Thiệu mà đình chỉ tấn công, ngược lại hân cang tấn công mãnh liệt hơn. Mấy tháng liền liên tục tấn công quận Hà Gian, Trung Sơn quốc, quận Thường Sơn, quận An Bình, Cự Lộc, Triệu Quốc, thôn tính gần như toàn bộ mấy quận bắc Ký Châu, quân tiên phong của Công Tôn Toản tiến thẳng tới thủ phủ của Ký châu.

Tiếp theo các bộ hạ cũ của Hàn Phúc ở Ký Châu như Đại tướng Trương Cáp, Hàn Mãnh, Tương Kỳ, Tương Nghĩa tất cả chỉ huy binh mã của mình trấn thủ thành trì, không lập tức đi theo Viên Thiệu.

Cuối cùng khi kế sách chiến lược của Điền Phong còn chưa được áp dụng. Giặc Khăn Vàng Thanh Châu đã đi vào mặt lộ, từ lúc Tào Tháo nhận chức Duyệt Châu Mục tới nay, kế sách tập kích quấy rối làm địch nhân mệt mỏi của quân sư Quách Gia đã phát huy tác dụng, chiếm giữ Xà Khâu, Tế Bắc. Hơn mười vạn quân Khăn Vàng hết lương thảo rốt cuộc đã đầu hàng.

Tháng ba năm Kiến An thứ ba thời Hán Hiến Đế (năm một trăm chín mươi) Táo Tháo tiếp nhận sự đầu hàng của mười bảy vạn quân Khăn Vàng, hân hỉ lựa chọn ba mươi vạn tinh tráng thành lập Thanh Châu binh. Rốt cuộc một Tào Tháo một đời kiêu hùng cũng đã có đủ thực lực tranh thiên hạ.

...

Lạc Dương, phủ quan của Lưu Bị.

Quan Vũ phần chấn đi vào đại sảnh, hướng Lưu Bị nói: " Đại ca, tiểu đệ đã trở về".

Lưu Bị ngồi ngay ngắn trước trác án, sắc mặt nghiêm trọng, không nói câu nào.

Quan Vũ vẫn chưa phát giác hân hỉ đi tới trước mặt Lưu Bị hưng phấn nói: " Đại ca, tiểu đệ vừa ý nữ nhi của Thái đại nhân, khẩn cầu đại ca ra mặt làm mai mối cho tiểu đệ".

" Chuyện nữ nhi sau này hãy nói" Quan Vũ chưa nói xong Lưu Bị đã lạnh lùng ngắt lời, hân nói giọng không vui: " Hiện tại chính sự quan trọng hơn, đừng suốt ngày nghĩ tới nữ nhân".

" Hả?" Quan Vũ ngạc nhiên hỏi: " Đại ca đã xảy ra chuyện gì?"

Lưu Bị chậm rãi đẩy cầm hạp trên trác án về phía Quan Vũ và nói: " Nhị đệ, đệ hãy nhìn xem đây là cái gì?"

Quan Vũ vừa liếc mắt nhìn qua đã giật nảy mình kinh hãi, hắn thấy bên trong cảm hạp có một cái đầu người, đó chính là đầu người của Giản Ung.

” Giản ... Ung tiên sinh?” Quan Vũ thất thanh nói: ” Đại ca, đã xảy ra chuyện gì?”

Gương mặt Lưu Bị thoáng co rúm lại, hắn trầm giọng nói: ” Đây là do tướng trấn thủ Hàm Cốc quan Triệu Sầm vừa phái người đưa tới”.

” Triệu Sầm?” Đôi mắt phượng của Quan Vũ mở lớn, một tia sáng lạnh lẽo làm người khác phải rét run thoáng xuất hiện, hắn nghiêng rặng nói: ” Đại ca yên tâm, tiểu đệ nhất định phải tự tay giết chết Triệu Sầm, báo thù cho Giản Ung tiên sinh”.

” Không” Lưu Bị lắc đầu, trầm giọng nói: ” Giết Hiến Hoà (tên chữ của Giản Ung) không phải là Triệu Sầm mà là Mã đồ phu. Mã đồ phu đưa thủ cấp Hiến Hoà cho Triệu Sầm, chẳng qua để đe dọa hấn đầu hàng mà thôi”.

” Mã đồ phu?” Quan Vũ nghiêng rặng nói: ” Lại là Mã đồ phu, lần trước ở Đình Xuyên, sau ở U Châu, hai lần ghi nợ, lão tử vẫn chưa tính toán cùng hấn, hừ”.

” Việc tính sổ với Mã đồ phu lúc này vẫn chưa phải là lúc, huynh đệ chúng ta vẫn chưa đủ thực lực” Ánh mắt Lưu Bị âm trầm, hắn trầm giọng nói: ” Hiện tại Hiến Hoà đã chết, việc chiêu hàng Quách Dĩ cũng thất bại. Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hai vạn loạn quân Lương Châu của Quách Dĩ đã đầu hàng Mã đồ phu”.

” Nếu như vậy thực lực của Mã đồ phu càng hùng mạnh. Mỗi uy hiếp với kinh thành Lạc Dương và các quận phụ cận càng lớn” Quan Vũ vội la lên: ” Đại ca, chúng ta không thể ngồi chờ chết”.

” Dĩ nhiên không thể ngồi để cơ hội qua đi” Lưu Bị trầm giọng nói: ” Nhị đệ, đệ lập tức đi tìm tam đệ, bảo tam đệ lập tức chỉ huy ba trăm tinh binh cùng đại ca tới Hàm Cốc quan một chuyến”

” Cái gì?” Quan Vũ thất thanh nói: ” Đại ca muốn đi Hàm Cốc quan?”

Trước Hàm Cốc quan.

Trước trận hai bên, Lưu Bị có Trương Phi hộ tống giục ngựa ra trước trận, tiến tới trước trận của loạn quân Lương Châu. Triệu Sầm thấy Lưu Bị tay không tiến tới, bên cạnh chỉ có duy nhất một viên võ tướng hấn cũng mang theo hơn mười viên kiện tướng giục ngựa ra trước trận, ra tới giữa trận hai bên hấn ôm quyền nhìn Lưu Bị, cao giọng nói: ” Lưu Sứ quân”.

Lưu Bị cũng ôm quyền nói: ” Triệu tướng quân”.

Triệu Sầm nói: ” Không biết Sứ quân đến có việc gì?”

Lưu Bị nói: ” Vì tặng lương thảo mà đến”.

” Hả?” Hai mắt Triệu Sầm chớp chớp, ra chiều suy nghĩ rồi Triệu Sầm nhìn Lưu Bị hỏi lại: ” Vì tặng lương thảo mà đến ư?”

Lưu Bị nói: ” Đúng”.

Triệu Sầm nói: ” Sứ quân không sợ việc này bị bại lộ, bị người ta dâng sớ lên Thiên Tử nói Sứ quân tư thông với tặc khấu sao?”

Lưu Bị lãnh đạm hỏi: “ Xin hỏi tướng quân có phải là tặc khấu không?”

Triệu Sầm chấn động, hấn nghiêm giọng hỏi: ” Lưu Sứ quân nói vậy là có ý gì?”

Lưu Bị cười nhạt nói: ” Chỉ cần tướng quân nguyên ý, trong vòng ba ngày sẽ có sắc phong của Thiên Tử phong tướng quân phòng thủ Hàm Cốc quan. Từ nay về sau quân lương , đồ quân nhu của quân lính bản bộ của tướng quân sẽ do triều đình cung cấp”.

” Hả?”

Triệu Sầm vuốt râu trầm tư.

Phải nói điều kiện của Lưu Bị hết sức hấp dẫn, chỉ cần Triệu Sầm hân đồng ý, triều đình sẽ xuất tiền lương nuôi quân đội của hân. Hơn nữa điều càng hấp dẫn hơn Triệu Sầm vẫn có thể chiếm cứ Hàm Cốc quan, vận mệnh của hân vẫn vững chắc nằm trong tay hân. Thế nhưng bản thân Triệu Sầm cũng biết trong thiên hạ không hề có bữa tối miễn phí. Lưu Bị đưa ra ưu đãi như thế đương nhiên hân phải có điều kiện kèm theo.

” Lưu Sứ quân nói có thật không?”

” Thật”.

” Còn có điều kiện nào khác không?”

” Không có điều kiện gì” Lưu Bị lãnh đạm nói: ” Chỉ cần tướng quân cho bộ tướng theo Bị cùng về Lạc Dương, thay thế tướng quân nhận sắc phong của Thiên Tử”.

” Tốt” Triệu Sầm quay đầu quát to: ” Khôi Cốc đâu?”

Phía sau Triệu Sầm có một tướng giục ngựa ra khỏi hàng, nghiêm nghị nói: ” Có mặt tướng”.

Triệu Sầm nói: ” Người hãy lập tức theo Lưu sứ quân vào Lạc Dương dâng biểu lên Thiên Tử nói bản tướng quân vì muôn dân trăm họ, bỏ gian tà theo chính nghĩa”.

Cổ nói: ” Mặt tướng linh mệnh”.

...

Ngô Quận

Tôn Kiên tự lập mình làm Thái Thú Ngô Quận, hân nghe theo kế sách của quân sư Từ Thứ cho dán cáo thị chiêu mời anh tài bốn phương. Mấy tháng sau các anh tài khắp nơi tới tấp tới.

Danh sĩ Ngô huyện Cổ Ung, tên chữ là Nguyên Thán ngưỡng mộ danh tiếng tới theo hầu, được Tôn Kiên giao cho trọng trách Trưởng Sử.

Cổ Ung lại tiến cử danh sĩ Bành Thành Trương Chiêu, Chiêu tên chữ là Tử Bố bởi vì chạy loạn nên nấu mình ở Ngô huyện, Giang Đông. Tôn Kiên mời Chiêu về dưới trướng của mình. Trương Chiêu lại tiến cử Trương Hoàn người Nghiễm Lăng, Hoàn tự là Tử Cương, cũng là một danh sĩ đương thời, Hoàn lại tiến cử Bộ người Hoài Âm, Bộ cũng là người có thực tài.

Lại có dũng sĩ Chu Hoàn nổi tiếng Ngô huyện, Tôn Kiên mời về phong làm giáo úy dưới trướng.

Chu Hoàn lại tiến cử Lăng Tháo người Dư Diêu, Lăng Tháo lại tiến cử Cửu Giang Chu Thái, Chu Thái tiến cử Thọ Xuân Tưởng Khâm, Tưởng Khâm tiến cử Lư Giang Trần Vũ, Dư Diêu Đồng Tập, Tiền Đường Toàn Nhu. Tất cả đều là Đô úy dưới trướng Tôn Kiên. Dần dần dưới trướng Tôn Kiên đã tập hợp được một nhóm văn thần, võ tướng. Lúc này Tôn Kiên đã bắt đầu có thực lực, không giống trước kia nữa.

Quê quán Tôn Kiên ở Ngô huyện, là một kẻ sĩ Giang Đông điển hình, hân dễ dàng có được sự ủng hộ to lớn của giới sĩ tộc Giang Đông. Đến năm Kiến An thứ ba thời Hán Hiến Đế, thế lực của Tôn Kiên ở Ngô huyện đã hoàn toàn vững chắc. Lúc này thủ hạ Tôn Kiên muốn văn thần, có văn thần, muốn võ tướng, có võ tướng, muốn tiền lương, có tiền lương, lúc này Tôn Kiên đã có đầy đủ tư cách tranh bá thiên hạ.

...

Tháng tư, Kiến An năm thứ ba thời Hán Hiến Đế.

Sau khi Tào Tháo bình định được loạn quân Khăn Vàng Thanh Châu, hân liền dùng tin cấp báo tám trăm dặm báo tiếp về triều đình.

Thiên Tử hạ chỉ tấn phong Tào Tháo làm Bình Đông tướng quân, Ngao hương Hầu. Lúc này Tào Tháo cho rằng thế đứng ở Duyện Châu của mình đã vững vàng, không cần phải ăn nhờ ở đậu, phụ thuộc vào người khác để sinh tồn, hân liền phái Thái Thú Thái Sơn Ung Thiệu đi về Lang Tà quận đón phụ thân và gia quyến tới Duyện Châu đoàn tụ.

Phụ thân Tào Tháo là Tào Tung, kể từ khi Tào Tháo giả truyền Thánh chỉ, phát hịch hưng binh thảo phạt Đồng Trác thì Tào Tung liền rời nhà lánh nạn về Lang Tà quận.

Khi Ung Thiệu về tới Lang Tà liền trình thư của Tào Tháo cho Tào Tung. Tào Tung xem qua thấy đúng là chữ viết của tào Tháo, lão vui mừng thầm nghĩ cuối cùng Tào Tháo cũng có tiền đồ liền cùng thứ tử Tào Đức mang theo gia quyến hơn bốn mươi người, nô bộc hơn một trăm người, lại đem cửa cải trong nhà chất lên hơn một trăm xe trâu, cuộn cuộn đi về hướng Từ Châu.

299. Chương 229 : Bá Chủ Phương Bắc

Ngày nọ đi tới nửa đường, trời đột nhiên đổ mưa to, Ung Thiệu, Trương Khải cuống quýt đem gia quyến Tào Tung cùng hơn một trăm xe chở tài vật vào trong ngôi chùa cổ trong núi tạm tránh. Bởi vì thê thiếp Tào Tung là phận nữ lưu, không thể ở chung một chỗ cùng binh sĩ nên Tào Tung tạm thời an bài năm trăm thủ hạ Trương Khải bên ngoài. Khi màn đêm buông xuống, mưa càng to, gió thổi mạnh, rất nhiều binh lính bị nước mưa xối ướt sũng.

” Con mẹ nó, các huynh đệ đã từng trải qua nỗi khổ ải này chưa?” Một tên lính dùng tay lau nước mưa trên mặt, hùng hù nói: ” Nguyên chúng ta vốn tướng đầu hàng quan quân là có thể ăn ngon, uống rượu. Tình cảnh bây giờ còn không bằng ngày xưa. Sớm biết thế này thì chỉ có quỷ mới đầu làm quan quân”.

” Đúng thế” Một tên lính khác đang nằm gục bên cửa nhìn vào bên trong, hẩn nhìn đám binh sĩ xung quanh, chỉ tay vào trong phòng nói: ” Hãy nhìn người ta, nào là rượu, là thịt. Các huynh đệ chúng ta thì ngay cả chỗ trú mưa cũng không có. Nếu mà là ngày xưa, lão tử ta đã sớm phá cửa xông vào”.

Tên lính vừa nói xong bên ngoài hành lang chùa lập tức vô cùng yên ắng.

” Răng rắc”.

Ánh chớp loé lên, soi sáng gương mặt của năm trăm binh lính. Lúc này trong mắt tất cả chúng đều phát ra ánh sáng của loài dã lang, tựa như một đám dã thú đã ngửi thấy mỹ vị mê người của con mồi. Trương Khải và năm trăm binh lính vốn là tặc binh Khăn Vàng Thanh Châu lên vào Từ Châu bởi vì cảm hoài sự nhân nghĩa của Đào Khiêm nên mới đầu hàng quan quân.

Mượn ánh chớp chói mắt như ma xui quỷ khiến Trương Khải nghiêng đầu nhìn chăm chú hơn trăm cỗ xe xếp chen chúc nhau bên ngoài hành lang, hẩn biết đây chính là hơn trăm cỗ xe chở tiền bạc, đồ đạc. Không nhìn được nữa, Trương Khải phun nhánh cỏ trong mồm ra, hẩn rút đao cầm tay.

” Các huynh đệ, con mẹ nó không thể nhẫn nhịn nữa. Chúng ta hãy trở lại núi Thái Sơn làm thảo khấu”.

” Được”.

Năm trăm binh lính ầm ầm đáp ứng.

...

Dinh quan Tế Bắc tướng quân Bảo Tín.

Hai ngày trước Bảo Tín say rượu ngã ngựa, vết thương do tên bắn tái phát, sắp sửa mất đi tính mạng. Tào Tháo nghe tin tính mạng bạn tốt bị đe dọa, hẩn cuống quýt để đại quân ở Xà Khâu giục ngựa tới hỏi thăm.

Trước giường Bảo Tín, Tào Tháo buồn rầu nói: ” Công Nghĩa (tên chữ của Bảo Tín) mới tới thăm người”.

” Mạnh Đức, đúng là Mạnh Đức không?”

” Đúng là Tào mỗ”.

Bảo Tín mệt mỏi mở mắt nhìn Tào Tháo, đôi môi khô khốc mấp máy một lúc lâu mới thì thào: ” Mạnh Đức, lúc này ta sợ không qua được. Bảo mỗ thân là Tế Bắc tướng quân, đánh đông dẹp bắc. Trước đây hưởng ứng hịch truyền của Mạnh Đức hưng binh thảo phạt Đổng Trác, khởi quân Vương sư bình định cường đạo. Coi như chết cũng không có gì đáng tiếc nhưng vẫn còn hai việc mà chưa nhắm mắt được. Khụ, khụ, khụ”.

Tào Tháo nghĩ tới tình nghĩa trước đây cùng Bảo Tín, tâm trạng không khỏi chua xót, hẩn buồn bã nói: ” Công Nghĩa, các hạ có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, hãy để Tào mỗ hoàn thành cho”.

Bảo Tín khẽ vuốt cằm, chỉ tay vào thiếu niên đang quỳ ở đầu giường nói: “Ta có một con trai độc nhất, tên là Chân. Đáng thương năm nay mới chín tuổi đã mất cha, không nơi nương tựa, mong Mạnh Đức niệm tình nghĩa ngày xưa, nuôi dưỡng thành người thì Tín ở dưới suối vàng cũng vô cùng cảm kích”.

” Công Nghĩa cứ yên tâm” Tào Tháo rơi lệ nói: “Con của các hạ cũng là con của Tháo. Từ lúc này Bảo Chân sẽ là Tào Chân. Thề có ông trời, nếu Tháo làm sai, quỷ thần cùng chu diệt”.

” Nếu được như thế Tín chết cũng nhắm mắt được rồi” Ánh mắt Bảo Tín lộ vẻ vui mừng hân nhin thiếu niên đang quỳ ở đầu giường khẽ quát: ” Chân nhi, còn không mau ra mắt nghĩa phụ”.

Thiếu niên kia xoay người hướng Tào Tháo, dập đầu vái lạy, cung kính nói: ” Chân nhi ra mắt nghĩa phụ”.

” Hài tử ngoan” Tào Tháo tiến lên đỡ Tào Chân đứng dậy và ôn hoà nói: ” Mau đứng dậy”.

Bảo Tín thở dài, hân nói điều cuối cùng: ” Mạnh Đức, điều cuối cùng này là để báo đáp đại ân nuôi dưỡng cô nhi của Mạnh Đức. Tín có Đại tướng Vu Cấm, có thể cầm quân, thiện chiến. Chỉ đáng tiếc Tế Bắc quốc là nước nhỏ, binh ít Vu Cấm khó có thể thi triển hết tài năng. May mắn lúc này Mạnh Đức đã là Duyện Châu Mục, Vu Cấm có thể đắc dụng cho Mạnh Đức, người này nhất định nên sử dụng”.

Tào Tháo bùi ngùi nói: ” Tháo khắc sâu tình nghĩa của Công Nghĩa trong lòng”.

” Ai” Bảo Tín thở dài một tiếng, yếu ớt nói: ” Bây giờ thì tốt rồi. Thật sự không còn điều gì nuối tiếc nữa”.

Nói xong hai mắt Bảo Tín chậm rãi nhắm lại, trút hơi thở cuối cùng.

Từ dinh quan của Bảo Tín bước ra, Tào Tháo vừa sai người chuẩn bị hậu sự cho Bảo Tín, vừa sai người đi mời Vu Cấm.

Từ lúc truy quét bộ hạ giặc Khăn Vàng của Trương Lương và tám trăm lưu khẩu của Mã Dục, Tào Tháo đã có hợp tác cùng Vu Cấm, hân có ấn tượng rất tốt với Vu Cấm. Lần này trước khi chết Bảo Tín đã uỷ thác Vu Cấm cho hân khiến cho Tào Tháo cảm thấy mừng rỡ.

Tuy nhiên Vu Cấm vẫn còn chưa tới, Tào Hồng thở hồng hộc chạy vào.

” Tử Liêm?” Tào Tháo bối rối nói: ” Người không ở lại Xà Khâu chỉ huy quân sĩ, người chạy tới Lô huyện làm gì?”

Sắc mặt Tào Hồng khác thường, có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

” Đã xảy ra chuyện gì?” Tào Tháo chợt thấy nghi ngờ, trong mắt hân hiện lên sự lo lắng, hân trầm giọng nói: ” Nói mau”.

Tào Hồng bùi ngùi thở dài nói: ” Chúa công, lão thái gia, ông ấy ...”.

Tào Tháo biến sắc, hân lớn tiếng quát: ” Gia phụ làm sao?”

Tào Hồng buồn bã nói: ” Ung Thiệu vâng lệnh chúa công đi Lang nha quận đón lão thái gia. Lão tặc Đào Khiêm không an lòng, hảo tâm phái năm trăm bộ hạ đi hộ tống. Đi được nửa đường năm trăm bộ hạ đột nhiên làm phản. Đáng thương lão thái gia, nhị gia, còn cả hơn bốn mươi người nhà, hơn một trăm nô bộc đều bị tàn sát, chỉ còn hơn mười người chạy thoát tới Xà Khâu báo tin”.

” A. Phụ thân! Nhị đệ!”.

Tào Tháo quát to một tiếng, hai mắt hân cũng lập tức tối sầm.

...

Năm Kiến An thứ ba Hán Hiến Đế.

Quận Cự Lộc, Ký Châu. Cuối cùng đại quân Công Tôn Toản và Viên Thiệu cũng chính thức giao tranh với nhau.

Quận Cự Lộc chính là cái rốn của Ký Châu, là cánh cửa tiến vào phương bắc. Một khi quận Cự Lộc bị quân Công Tôn Toản đánh chiếm. Tinh binh U Yển sẽ dễ dàng thúc ngựa xuôi nam đánh chiếm các thành trì. Đây sẽ là sự đả kích vô cùng nghiêm trọng đối với lòng tin của sĩ tộc và dân chúng Ký Châu. Đến lúc

đó chẳng những những thế lực còn sót lại của Hàn Phức đang ngồi chờ tình thế cũng sẽ hướng về Công Tôn Toản và ngay cả đám thuộc hạ cũ của Viên Thiệu cũng mất niềm tin.

...

Cao Ấp, Triệu Quốc, đại tướng trung quân của Công Tôn Toản.

Quan Tĩnh chỉ vào bản đồ, nhìn Công Tôn Toản nói: " Chúa công, quận Cự Lộc là lá chắn cuối cùng của phương bắc, chỉ cần đại quân của chúa công chiếm được thành Cự Lộc, tám ngàn quân Bạch mã của Triệu Vân tướng quân và hai vạn khinh kỵ binh của Nghiêm Cương tướng quân có thể từ Bình Hương thuận lợi xuôi nam, trực tiếp uy hiếp thành trì. Dưới trướng Viên Thiệu không có nhiều kỵ binh, chỉ cần quân Bạch mã của Triệu Vân tướng quân và hai vạn khinh kỵ binh của Nghiêm Cương tướng quân bất ngờ xuất hiện bên ngoài thành, hai vạn đại quân của Viên Thiệu mới nhập thành sẽ hoàn toàn bị nhốt chặt trong thành.

Công Tôn Việt vừa mới đuổi theo tới Cao Ấp hội quân cùng với đại quân Công Tôn Toản nghe vậy cười ha hả nói: " Cứ như vậy thì quân ta không cần tấn công thành mạnh mẽ, chỉ cần vây chặt thành là có thể bóp chết Viên Thiệu ở trong thành. Việc này có khác gì với việc bóp chết một con kiến. Ha, ha, ha".

"Ừ" Công Tôn Toản gật đầu, nghiêm nghị nói: " Vì thế trận chiến Cự Lộc là trận đánh rất quan trọng, tuyệt đối không để thất bại. Lúc này chính là nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một ngày. Bây giờ là lúc cho quân Bạch mã của Tử Long xuất trận".

Quan Tĩnh nói: " Triệu Vân tướng quân là người dũng mãnh, cầm quân rất có phương pháp, nhất định sẽ trận đầu toàn thắng".

...

Huyện Thành Hà, trung quân đại doanh của Trương Cáp.

Trương Cáp đang cúi đầu xem tình trạng đối đầu giữa Viên Thiệu và Công Tôn Toản thì bên ngoài trướng chợt vang lên tiếng bước chân nặng nề. Màn trướng vén lên, cự tướng của Hàn Phức là Hàn Mãnh và Tướng Kỳ bước nhanh vào.

" Hàn Mãnh tướng quân, Tướng Kỳ tướng quân" Trương Cáp đứng lên nghiêng tiếp, hẩn vội hỏi: " Tình hình Cự Lộc thế nào?"

Hàn Mãnh nói: " Sáu vạn đại quân của Công Tôn Toản đã tới Cao Ấp, Triệu Quốc. Viên Thiệu cũng chỉ huy hai vạn quân tiến tới Bình Hương, bắc Cự Lộc. Cuộc chiến lúc này sắp xảy ra rồi".

Tướng Kỳ nói: " Theo Trương Cáp tướng quân, phần thắng trong cuộc chiến này nghiêng về ai?"

" Binh lực quân Công Tôn Toản chiếm ưu thế, đương nhiên Viên Thiệu sẽ dùng kế dùng sức nhân đánh quân địch mệt mỏi vì thế rất khó dự đoán kết cục của trận chiến này" Trương Cáp nói tới đây thì dừng lại, ánh mắt hẩn trở nên vô cùng nghiêm túc, hẩn trầm giọng nói: " Thế nhưng có thể khẳng định người giành phần thắng trong cuộc chiến này nhất định sẽ thống nhất bốn châu U, Thanh, Ký, Tịnh, trở thành bá chủ hùng cứ phương bắc".

Cự Lộc, trung quân đại tướng của Viên Thiệu.

Điền Phong nói với Viên Thiệu: " Chúa công, Công Tôn Toản binh nhiều, quân ta ít. Công Tôn Toản nhiều kỵ binh, quân ta toàn bộ binh. Điều đau đầu nhất chính là địa hình Hà Bắc toàn là bình nguyên, có lợi cho kỵ binh đột kích, bất lợi cho bộ binh phòng thủ. Dựa vào ba yếu tố đó, quân ta hoàn toàn có thể bị vây vào tuyệt cảnh".

Hứa Du than thở: " Đáng hận là Trương Cáp, Tướng Kỳ, Hàn Mãnh, ba bộ quân này đều án binh bất động, không muốn đầu hàng chúa công. Nếu chúng ta có ba đạo quân bộ binh đó trợ giúp, chúng ta sẽ không phải e sợ mấy vạn kỵ binh của Công Tôn Toản".

Phùng Kỷ lo lắng nói: " Điều làm chúng ta càng lo lắng là nghe nói Công Tôn Toản đã chính thức phái người tới lôi kéo Trương Cáp. Nếu như mấy người Trương Cáp thực sự đầu quân cho Công Tôn Toản, tình hình sẽ thực sự xấu".

Điền Phong nói: " Tuy Trương Cáp không muốn tương trợ chúa công nhưng hắn ta cũng sẽ không đầu nhập Công Tôn Toản. Hiện tại bọn họ còn đang đứng nhìn thế cục, xem ai là người chiến thắng trong cuộc chiến Cự Lộc. Thế nhưng Phong có thể đoán chắc vô luận ai là người chiến thắng cuối cùng mấy người Trương Cáp sẽ đầu quân dưới trướng người đó".

" Hả?" Sắc mặt Viên Thiệu nghiêm túc, hắn trầm giọng hỏi: " Nếu nói như Nguyên Hạo, chỉ cần quân ta có thể thắng cuộc chiến Cự Lộc, mấy người Trương Cáp sẽ dẫn quân tới đầu quân?"

Điền Phong nói: " Đúng thế".

Viên Thiệu nói: " Nếu thế chúng ta nhất định phải thắng trong cuộc chiến Cự Lộc".

Thẩm Phối nói: " Thế nhưng muốn giành thắng lợi cuộc chiến Cự Lộc, thực sự không phải dễ".

Viên Thiệu nhìn Điền Phong đầy vẻ chờ mong, hắn hỏi: " Nguyên Hạo có kế sách gì phá địch không?"

Điền Phong nói: " Địch mạnh ta yếu, nếu muốn đánh thắng trận này chỉ có thể dựa vào yếu tố tấn công bất ngờ".

Viên Thiệu vội hỏi: " Như nào gọi là tấn công bất ngờ?"

Điền Phong vuốt râu, nghiêm giọng nói: " Địa điểm thích hợp, thời gian thích hợp, dưới điều kiện thích hợp đánh một trận phục kích".

" Hả?" Bộ tướng của Viên Thiệu, Thuần Vu Quỳnh không hiểu, vội vàng hỏi: " Quân sư nói thế là có ý gì?"

Chẳng những Thuần Vu Quỳnh nghe không hiểu còn có Viên Thiệu, Hàn Tử, Nguyên Tiến cùng các tướng lĩnh cũng cảm thấy mơ hồ, chỉ có Hứa Du, Thẩm Phối, Phùng Kỷ mấy mưu sĩ sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng, trầm ngâm suy nghĩ. Địa điểm thích hợp, thời gian thích hợp, dưới điều kiện thích hợp đánh một trận phục kích. Chẳng lẽ đó không phải là tập kích vào ban đêm?

Trong điều kiện bình thường, đánh phục kích có thể lựa chọn địa điểm nhưng căn bản không thể lựa chọn thời gian thích hợp hơn nữa càng không thể đợi tới thời gian chín mồi mới bắt đầu phát động phục kích. Bởi vì tất cả phụ thuộc vào động thái của địch quân, chúng không thể nào cứ ở lý vị trí đó để bị phục kích.

300. Chương 230 : Điền Phong Định Kế

" Đúng rồi".

Lần này không chỉ bộ tướng Thuần Vu Quỳnh liên tục gật đầu mà ngay cả Thẩm Phối, Phùng Kỷ cùng Viên Thiệu cũng phụ họa: " Đúng, vùng này căn bản không có địa điểm thích hợp để phục kích".

" Vậy là được rồi" Sắc mặt Điền Phong lộ vẻ vui mừng, hắn phấn chấn nói: " Nếu chúa công và các vị tiên sinh cũng nghĩ như thế, thiết nghĩ Công Tôn Toản, mưu sĩ và võ tướng của hắn cũng nghĩ như vậy như vậy quân ta có thể xuất kỳ bất ý tấn công, trận chiến này hắn chưa chuẩn bị sẵn sàng, ít nhất quân ta nắm chắc phần thắng được một nửa".

Viên Thiệu vội la lên: " Nguyên Hạo, đây không phải là địa điểm phù hợp bố trí quân mai phục sao?"

Điền Phong cười nói: " Bình nguyên Hà Bắc bằng phẳng, không thích hợp bố trí quân mai phục, nhưng ở dưới đất thì sao?"

Viên Thiệu ngạc nhiên hỏi: " Ở dưới đất?"

" Dưới đất?" Phùng Kỷ, Thẩm Phối, Hứa Du chột nói: " Nguyên là như thế".

" Đúng dưới mặt đất" Điền Phong trầm giọng nói: " Trước tiên chúng ta đào những hầm giấu quân trên trên bình nguyên, sau đó cho binh lính ẩn giấu dưới hầm, bên trên phủ một lớp đất mỏng và cỏ khô, cành cây khô. Nếu không tới gần, quan sát kỹ sẽ không phát hiện ra bất kỳ sơ hở nào. Thế nhưng đào hầm giấu quân tốn rất nhiều thời gian vì thế chúng ta phải lựa chọn địa điểm phục binh trên bình nguyên trước".

Viên Thiệu phấn khích nói: " Đây chính là địa điểm phù hợp như Nguyên Hạo nói hả?"

Điền Phong nói: " Đúng thế".

Viên Thiệu hỏi: " Thời gian như thế nào thì thích hợp?"

Điền Phong nói: " Lúc mưa to, lầy lội, lúc đó kỵ binh U Yên của Công Tôn Toàn hoàn toàn mất ưu thế".

" Thật nực cười" Điền Phong vừa nói xong, Hứa Du cười nhạt nói: " Địa điểm đào hầm giấu quân có thể chọn trước nhưng sao có thể lựa chọn khi nào trời mưa?"

Điền Phong cười nhạt, ánh mắt sáng bén nhìn Hứa Du chăm chăm, hần nói về chắc chắn: " Năm ngày sau nhất định có mưa như trút nước, Tử Viễn tiên sinh có tin không?"

Hứa Du nói: " Đương nhiên không tin".

Điền Phong đột nhiên quay đầu, sắc mặt nghiêm túc nhìn Viên Thiệu nói: " Chúa công, Phong dám lập quân lệnh. Nếu như trong vòng năm ngày trời không đổ mưa, Phong chịu xử theo quân lệnh".

Ánh mắt Viên Thiệu lạnh lùng, hần trầm giọng nói: " Nguyên Hạo, việc quân không thể nói đùa".

Điền Phong ôm quyền nói: " Phong nguyện ý lập quân lệnh".

" Tốt" Viên Thiệu phấn khích nói: " Hiện tại đã có địa điểm thích hợp, thời gian thích hợp. Vậy điều kiện thích hợp là cái gì?"

Điền Phong bùi ngùi thở dài nói: " Chúa công, địa điểm thích hợp, thời gian thích hợp cũng không là gì cả. Chỉ có điều kiện thích hợp mới là vấn đề khó khăn nhất".

Viên Thiệu nói: " Xin chỉ giáo".

Điền Phong nói: " Phải có một đội quân thật ngoan cường làm mọi nhử, dắt mũi toàn bộ quân chủ lực của Công Tôn Toàn, cuối cùng ở vào thời điểm thích hợp dẫn tới địa điểm thích hợp. Thế nhưng nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm. Đội quân làm mọi như đối mặt với sự đột kích của mấy vạn kỵ binh của Công Tôn Toàn, rất dễ bị đánh tan tác".

"Kỵ binh U Yên của Công Tôn Toàn, mổ chỉ coi như gà đất, chó sành" Điền Phong vừa nói xong, một giọng nói hùng hồn vang lên như sấm nổ. Tất cả mọi người quay đầu nhìn đã thấy Cúc Nghĩa đã bước ra, hần nhìn Viên Thiệu ôm quyền nói: " Chúa công, quân sư, Nghĩa nguyện dẫn Tiên Đăng doanh ra làm con mồi".

Điền Phong cười nhạt, hần nhìn Viên Thiệu nói: " Chúa công, người có thể gánh trách nhiệm này ngoài tướng quân Cúc Nghĩa không còn ai khác".

" Ủ" Viên Thiệu gật đầu, hần nghiêm giọng nói: " Bây giờ xin quân sư phát lệnh".

Điền Phong sửa lại y quan, hần đi tới trước án của Viên Thiệu, cao giọng nói: " Cúc Nghĩa nghe lệnh".

Cúc Nghĩa ôm quyền, thản nhiên nói: "Có mặt tướng".

Điền Phong nói: " Chỉ huy tám ngàn tinh binh bản bộ ra nam Tín Đô. Tất cả binh sĩ phải bỏ áo giáp, mặc bố giáp, chuẩn bị nhiều cỗ xe ngựa chở quân nhu, một số xe chở quân lương, vũ khí và quân nhu các xe còn lại chở củi khô, rơm rạ và các đồ bắt lửa dùng vải rách trùm bên ngoài. Nếu quân của Công Tôn Toàn tới tập kích, dọc đường vứt bỏ những xe chở quân nhu và quân lương, vừa đánh vừa rút về hướng Trạch Quốc, mỗi ngày chỉ rút lui ba mươi dặm, không được nhiều hơn".

Cúc Nghĩa âm âm trả lời: " Mặt tướng lĩnh mệnh".

Điền Phong lại nói: " Thuần Vu Quỳnh, Hàn Tử, Nguyên Tiến".

Thuần Vu Quỳnh, Hàn Tử, Nguyên Tiến đồng thời tiến lên, xếp thành hàng ngang trước mặt Điền Phong, ôm quyền nói: " Có mặt tướng".

" Chỉ huy binh mã bản bộ, cấp tốc tới Trạch Quốc, đào nhiều hầm giấu quân".

" Tuân lệnh".

...

Triệu Quốc, trung quân đại trưởng của Công Tôn Toàn.

Triệu Vân sải bước đi vào đại trưởng, hần nhìn Công Tôn Toàn nói: " Tham kiến chúa công".

" Tử Long, ngươi tới rồi" Công Tôn Toàn cười nói: " Tám ngàn quân Bạch mã huấn luyện tới đâu rồi?"

Triệu Vân thản nhiên nói: " Quân Bạch Mã có thể xuất trận bất kỳ lúc nào".

Công Tôn Toàn gật đầu nói: " Tử Long không cần nóng ruột, mấy ngày này cứ ở trong đại doanh nghỉ ngơi, hồi phục".

" Báo" Công Tôn Toàn vừa dứt lời, một tên tiểu giáo bước nhanh vào, hần quỳ xuống, hấp tấp nói: " Chúa công, thám mã vừa hồi báo, có một đội vận lương xuất hiện ở nam Tín Đô".

...

" Tín Đô là nơi trú quân của Viên Thiệu. Chẳng lẽ là chúng vận lương tới Cự Lộc trước?" Quan Tĩnh đứng hầu bên cạnh hỏi tên tiểu giáo: " Thám mã có dò xét được đội vận lương có bao nhiêu xe ngựa không?"

Tên tiểu giáo nói: " Ước chừng tám trăm xe".

" Tám trăm xe ngựa? Quan Tĩnh nhìn Công Tôn Toàn nói: " Chúa công, số lượng không phải là ít".

Công Tôn Toàn hỏi: " Có bao nhiêu quân hộ tống".

Tên tiểu giáo nói: " Có tám ngàn quân binh quận An Bình hộ tống".

" Tám ngàn quân binh? Chỉ là lũ gà đất, chó sành mà thôi" Công Tôn Toàn nói xong, ánh mắt lạnh lùng, hần quát lên: " Công Tôn Phạm, Đan Kinh đâu?"

Hai viên kiện tướng bước ra, lớn tiếng nói: " Có mặt tướng". Công Tôn Toàn nói: " Lập tức chỉ huy năm ngàn khinh kỵ binh tiến tới nam Tín Đô, đoạt lương của Viên Thiệu".

Công Tôn Phạm, Đan Kinh âm âm trả lời: "Mặt tướng lĩnh mệnh".

...

Duyệt Châu, đại trưởng trung quân của Tào Tháo.

Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục, Trần Cung, Quách Gia bước nhanh vào trưởng.

Người chưa vào trong, Tuân Úc đã vội và khuyên nhủ Tào Tháo: " Chúa công, hiện tại Duyệt Châu mới bình định, lòng người chưa yên, không nên động binh đao".

" Đúng vậy" Tuân Du, Trình Dục cũng khuyên nhủ: " Hơn nữa Thứ Sử Từ Châu Đào Khiêm là người nhân nghĩa, quân tử, thiên hạ ngưỡng mộ. Chúa công chỉ vì mối thù hưng binh dẫn đại quân báo thù, không phải sẽ làm anh hùng thiên hạ sợ hãi sao? Từ nay về sau còn ai dám tới đầu nhập chúa công nữa không?"

" Mối thù giết cha không đội trời chung" Tào Tháo sầm mặt quát to: " Nếu như ngay cả mối thù giết cha cũng không báo được, Tháo ta còn mặt mũi nào đứng trong thiên hạ nữa không?"

Bởi vì Trần Cung có quan hệ thân thiết với Đào Khiêm, để tránh tị hiềm hần chưa lên tiếng. Lúc này rốt cuộc Trần Cung không nhận được nữa, hần nhìn Tào Tháo nói: " Chúa công, chẳng lẽ vì báo mối thù giết cha mà nghiệp lớn tranh bá trong thiên hạ cũng không cần nữa sao?"

" Một phòng còn không quét được nói gì tới quét cả thiên hạ" Tào Tháo nhất quyết nói: " Nếu ngay cả mối thù giết cha cũng không báo được thì còn nói gì tới chuyện tranh bá thiên hạ không?"

Tuân Úc nói: " Nhưng ...".

" Thôi đi" Tào Tháo ngang ngược cắt ngang, hần nói to: " Văn Nhượng không cần phải khuyên nhủ nữa, ý ta đã quyết".

" Ai!".

Tuân Úc khẽ lắc đầu, không ngừng thở dài.

Tào Tháo vỗ tay xuống án, quát to: "Hạ Hầu Đôn".

Hạ Hầu Đôn tiến lên một bước, ôm quyền thản nhiên nói: "Chúa công có gì phân phó?"

Tào Tháo nghiêng răng, nghiêng lợi nói: "Lập tức chỉ huy ba ngàn quân Thanh Châu tiến đánh Từ Châu, khi tiến vào Từ Châu, không phân biệt già trẻ, gái trai hãy giết hết".

Hạ Hầu Đôn diềm nhiên nói: "Mặt tướng tuân lệnh".

Tào Tháo đột nhiên đứng dậy, ánh mắt hung ác nhìn Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng các chư tướng, hấn quát to: "Các tướng còn lại hãy chỉ huy binh mã bản bộ, toàn quân để tang, theo mỗ đánh Từ Châu rửa hận".

Hạ Hầu Uyên và các tướng lĩnh âm âm trả lời.

Đưa mắt nhìn Tào Tháo cùng các bộ tướng rời đi, Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục nhìn nhau cười ảm đạm. Trong mắt Trần Cung hiện lên sự thất vọng. Hấn thật không thể ngờ Tào Tháo lại có hành vi khát máu, giết người như thế, hành động như thế thì có khác gì Mã đồ phu không? Đột nhiên trong lúc đó Trần Cung nảy ra ý định bỏ đi.

...

Bên ngoài Cự Lộc.

Đan Kinh người đầy bụi đất đi tới trước mặt Công Tôn Phạm, hấn thở dốc nói: "Tướng quân, đám quân quận bình tải lương kia hoàn toàn không giống quận bình. Rất khó chơi".

Công Tôn Phạm nghe vậy hấn gật đầu, im lặng không nói.

Lúc trước Đan Kinh chỉ huy hai ngàn kỵ binh thử tấn công thăm dò đội quân vận lương của Viên Thiệu. Công Tôn Phạm cho rằng đội vận lương kia sẽ không chịu nổi một đòn tấn công, Đan Kinh căn bản cũng không để đội vận lương vào mắt. Cả hai đã phạm phải điều tối kỵ: "Khinh địch". Kết quả sau một hồi giao tranh, kỵ binh của Đan Kinh bị đội vận lương đánh cho thất bại nặng nề.

...

Trung quân của Cúc Nghĩa.

Tên tiểu giáo giục ngựa tới trước mặt Cúc Nghĩa, hấn nói về tiếc nuối: "Tướng quân, vừa mới đánh vì sao đã vội thu binh?"

Cúc Nghĩa lạnh nhạt nói: "Trước khi đi quân sự đã dặn dò, điều quan trọng nhất là dự địch, không thể để lộ sự hùng mạnh của mình. Toán kỵ binh kia chỉ là một toán quân kỵ binh nhỏ của Công Tôn Toản, cho dù toàn bộ bị tiêu diệt thì sao?"

Tên tiểu giáo gật đầu nói: "Dạ hiểu".

Ánh mắt sắc bén của Cúc Nghĩa nhìn lướt qua các bộ tướng của mình, hấn trầm giọng nói: "Các người hãy nhớ kỹ cho bản tướng quân. Mục tiêu của trận chiến này là quân chủ lực của Công Tôn Toản vì thế trước khi đại quân chủ lực của Công Tôn Toản xuất hiện, các người phải kiềm chế cho bản tướng quân, tuyệt đối không được đánh quá mãnh liệt. Nếu không lũ hèn nhát Công Tôn Toản sẽ chạy về U Châu, không chịu chơi nữa".

"Ha, ha, ha".

Chúng tướng nghe vậy bật cười ha hả.

...

Triệu Quốc, đại tướng trung quân của Công Tôn Toản.

"Cái gì?" Công Tôn Toản không thể tin được khi nhìn vào nét mặt ủ rũ của Công Tôn Phạm và Đan Kinh, hấn lạnh lùng nói: "Không đánh mà lui! Năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ không thể làm gì được tám ngàn quân quận bình áp tải quân lương sao? Các người thực sự giỏi quá, thật là làm mất mặt bản tướng quân".

Công Tôn Phạm, Đan Kinh xấu hổ, im lặng.

Quan Tĩnh ở bên cạnh đột nhiên nhíu mày, hần nghiêm giọng nói: " Chúa công, xem ra đây là kế lừa dối của Điền Phong".

" Hả? Kế lừa dối?" Công Tôn Toàn vội nói: " Xin chỉ giáo".

Quan Tĩnh nói: "Viên Thiệu biết rõ đường vận lương từ Tín Đô tới nhất định sẽ bị quân ta chặn đánh nhưng hần không thể không vận lương vì thế chỉ còn cách phái binh hộ tống. Nếu như phái ít binh rất dễ bị đoạt mất lương thực. Nếu như phái nhiều binh lính hộ tống lại lo lắng binh lực phòng thủ Cự Lộc yếu đi. Làm sao bây giờ? Chính là kế lừa dối".

" ?"

" Kế lừa dối chính là phái quân tinh nhuệ giả dạng quân quận binh hộ tống quân lương. Quân ta không quan sát kỹ càng chỉ phái một ít binh mã đi cướp lương tất nhiên sẽ không đánh mà lui. Tới khi chúa công một lần nữa phái đại quân đi cướp lương thì đội vận lương đã vận chuyển quân lương an toàn tới đại doanh của Viên Thiệu ở Cự Lộc".

" Khốn kiếp!" Công Tôn Toàn hung hăng vung nắm tay đánh xuống trác án, hần lạnh lùng nói: " Tuyệt đối không thể để đội vận lương đó vận chuyển lương thực tới đại bản doanh của Viên Thiệu. Nghiêm Cương, Công Tôn Việt nghe lệnh".

301. Chương 231 : Trạch Quốc, Cúc Nghĩa Đánh Triệu Vân.

Công Tôn Toàn trầm giọng nói: " Lập tức chỉ huy hai vạn kỵ binh mạnh mẽ tấn công. Nhất định phải đoạt được lương thảo trước khi được vận chuyển vào đại doanh của Viên Thiệu".

" Tuân lệnh".

Nghiêm Cương, Công Tôn Việt trả lời rồi lĩnh mệnh rời đi.

...

Ngày hôm sau, Công Tôn Toàn đang chờ đợi trong lo lắng, hần sắp mất hết kiên nhẫn thì có một tên tiểu giáo bước vội vào trướng, hần rung giọng nói: " Tướng quân, không hay rồi".

Công Tôn Toàn chấn động, hần trầm giọng hỏi: " Đã xảy ra chuyện gì?" T)

Tên tiểu giáo thở hổn hển nói: " Nhị tướng quân, tướng quân ...".

" Nhị đệ làm sao?" Công Tôn Toàn biến sắc hần tiến lên túm ngực tên tiểu giáo, lạnh lùng hỏi: " Nói mau!".

Tên tiểu giáo hoảng sợ nói: " Nhị tướng quân bị Đại tướng Cúc Nghĩa của Viên Thiệu bắn chết".

" Cái gì?"

Công Tôn Toàn hét to một tiếng lui lại hai bước, suýt nữa hần ngã nhào xuống đất may mắn Triệu Vân nhanh tay nhanh mắt, hần vội tiến lên đỡ Công Tôn Toàn. Công Tôn Toàn và Công Tôn Việt hai huynh đệ nghĩa nặng tình thâm, bất chợt nghe tin dữ như sét đánh ngang tai, hần thẫn thờ một hồi lâu.

" Cúc Nghĩa!" Rất lâu sau Công Tôn Toàn mới hồi phục tinh thần, hần nghiêng răng nói: " Thù này không báo, ta thề không làm người".

Quan Tĩnh lo lắng nói: " Chúa công?"

Tâm trạng Công Tôn Toàn chưa hoàn toàn tỉnh táo, hần lạnh lùng nói: " Điền Giai đâu?"

Điền Giai ôm quyền đáp: "Có mặt tướng".

Công Tôn Toàn nghiêng răng nói: " Chỉ huy binh mã bản bộ, trợ giúp bảo vệ đại doanh".

" Tuân lệnh".

" Triệu Vân, Đan Kinh, Công Tôn Phạm".

” Có mặt tướng”.

” Dem theo binh mã bản bộ theo bản tướng quân xuất quân, thẻ giết chết Cúc Nghĩa, thay nhị đệ báo mối thù huyết hận này”.

Trạch Quốc, trung quân của Công Tôn Toàn.

Quan Tĩnh xoa nhẹ hai bàn tay vào nhau, hân vui mừng nhìn Công Tôn Toàn nói: ” Chúa công, Cúc Nghĩa thực không hổ là đại tướng số một dưới trướng Viên Thiệu. Hắn chẳng những chỉ huy rất bình tĩnh mà còn dụng binh như thần. Hơn nữa binh lính Tiên Đăng doanh ngoan cố, vững vàng như bàn thạch, thế nhưng hiện tại quân ta đã bao vây được chúng”.

” Ừ”.

Công Tôn Toàn khẽ gật đầu, hân tức giận vung tay, tựa hồ hắn muốn mượn cái vung tay này đập nát đám địch quân ở cách đó không xa, một đòn tiêu diệt Tiên Đăng doanh đang cụm lại như một con rắn khổng lồ đang khoanh tròn. Kể từ khi Đan Kinh, Công Tôn Phạm cướp lương thất bại, tiếp đến Công Tôn Việt bị Cúc Nghĩa bắn chết, Công Tôn Toàn tự mình dẫn đại quân tới báo thù, thời gian đã trôi qua được ba ngày.

Ba ngày qua trên bình nguyên trống trải, trước sau Công Tôn Toàn đã điều động mấy vạn kỵ binh U Yên thế nhưng thật bất ngờ vẫn không làm gì được tám ngàn quân Tiên Đăng doanh vận lương thế nhưng điều vui mừng duy nhất là biết được đội vận lương này là Tiên Đăng doanh uy danh hiển hách của Viên Thiệu. Hơn nữa khi tới Trạch Quốc thì rốt cuộc quân của Công Tôn Toàn cũng bao vây thành công Tiên Đăng doanh của Cúc Nghĩa.

” Chúa công, chỉ cần có thể tiêu diệt Tiên Đăng doanh, sự thất bại của Viên Thiệu là không thể tránh khỏi” Quan Tĩnh dừng lại một lát rồi hân nghiêm nghị nói: ” Vì thế trận đánh Trạch Quốc này, cho dù phải trả giá như nào đi nữa cũng phải tiêu diệt Cúc Nghĩa”.

” Ừ” Công Tôn Toàn lại gật đầu, hân đột nhiên quay người nhìn Triệu Vân ở sau lưng nói: ” Tử Long, người cần phải xuất chiến”.

Triệu Vân ôm quyền, nói: ” Mặt tướng lĩnh mệnh”.

” Hồng”.

” Ô ô ô ...”

” Đông đông đông ...”

Triệu Vân giơ thương chỉ thẳng lên trời và hét to một tiếng. Trong chốc lát tiếng kèn và tiếng trống trận vang lên liên hồi khắp nơi. Kỵ binh U Yên trước trận đại quân như sóng tách ra hai bên làm thành hai cánh. Trong trung quân lập tức xuất hiện một đạo quân kỵ cưỡi ngựa trắng. Đạo quân đó toàn một màu trắng, chiến bào màu trắng, áo giáp trắng. Nhìn thoáng qua tất cả là một màu trắng như tuyết.

” Ba ba ba ...”

Tiếng tinh kỳ bay phấp phật trong gió. Hai cây đại kỳ tung bay trong gió. Trên mặt lá cờ lần lượt có dòng chữ to: ” Bạch mã Nghĩa Tông” và ” Triệu”.

Trung quân Tiên Đăng doanh.

Cúc Nghĩa nheo mắt, trong mắt hân thoáng hiện lên một tia sáng làm người khác phải sợ hãi. Hân nhếch miệng cười lãnh đạm rồi trầm giọng nói: ” Bạch mã Nghĩa Tông? Cũng hay đấy.”

Cúc Nghĩa đột nhiên quay đầu nhìn mấy trăm xe vận lương làm mỗi nhữ đã được kết thành thế trận phòng ngự hình tròn, ngăn cản quân binh bên ngoài tấn công cũng như ngăn cản kỵ binh địch quân đột kích. Phía sau xe trận sáu ngàn quân Tiên Đăng doanh còn sống sót đã lập thành thế trận nghiêm chỉnh chờ đợi, đao đã rút ra khỏi vỏ, cung đã lắp tên, trường thương sắc bén đã dựng lên như rừng. Trên chiến trường tràn ngập sát khí.

Hân ngẩng đầu nhìn trời, mây đen bao phủ.

Cúc Nghĩa thâm nghĩ quân sư tiên đoán có lẽ không sai, có lẽ là ngày mai mà cũng có thể là tối nay sẽ có một trận mưa to. Nghĩ vậy Cúc Nghĩa nở một cười cực kỳ dữ tợn, ngập sát khí. Hắn không nhìn được nhìn xung quanh nhưng chỉ thấy khắp nơi đất trời mênh mông, vô cùng hỗn độn. Với kinh nghiệm chinh chiến sa trường nhiều năm hắn căn bản cũng không phát hiện ra bất kỳ sơ hở nào.

Nhưng Cúc Nghĩa biết dưới mặt đất của bình nguyên mênh mông đang ẩn giấu một vạn tinh binh mai phục.

Diên Phong không hổ là quân sư, mọi chuyện an bài rất chu đáo, không chút sơ hở.

Ba ngày trước, Diên Phong dùng kế lừa gạt, vô cùng khéo léo đã di chuyển một vạn đại quân ra khỏi đại doanh đến Trạch Quốc đào hầm bố trí quân mai phục. Công Tôn Toàn thực sự không ngờ sau ba ngày nữa hắn sẽ quyết chiến với quân của Viên Thiệu ở Trạch Quốc vì thế hắn hầu như không phái ra một tên quân do thám nào trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh Trạch Quốc.

Ba ngày sau Tiên Đăng doanh của Cúc Nghĩa đã thành công trong việc lôi kéo bốn vạn kỵ binh của Công Tôn Toàn tới Trạch Quốc. Thoạt nhìn thì mọi chuyện vô cùng thuận lợi với đại quân của Công Tôn Toàn nhưng hắn không thể ngờ rằng hắn đang từng bước từng bước sa chân vào bẫy.

Lúc này đây, điều kiện phù hợp, địa điểm thực hiện cũng đã hoàn toàn phù hợp, chỉ còn phải chờ thời gian phù hợp nữa thôi. Cúc Nghĩa lại ngẩng đầu nhìn trời. Trong mắt hắn hiện lên sự lo lắng. Hôm nay quả thực trời sẽ đổ mưa to sao? Nếu như trời không mưa to như dự liệu thì cùng lắm cũng chỉ đánh tan quân của Công Tôn Toàn chứ không thể tiêu diệt được chúng.

” Oanh oanh oanh ~ ”

Đột nhiên âm thanh rầm rầm, rung chuyển cả đất trời từ trong không trung truyền tới kéo Cúc Nghĩa đang trong sự trầm tư về với thực tại. Hắn kinh hãi ngẩng đầu nhìn thì thấy kỵ binh U Yên như một cơn gió lốc màu trắng như tuyết đánh tới. Cúc Nghĩa hít một hơi thật sâu, trong mắt hắn hiện lên sức nóng kinh người. Hắn rút bảo kiếm ra chỉ thẳng lên trời.

” Loạt xoạt, loạt xoạt ... ”

Thoảng chốc tiếng bước chân vang lên dồn dập, tiếng kim loại va chạm vào nhau. Một đội trưởng thương binh đã lạnh lùng tiến ra ngoài xe trận, lập thế trận ở bên ngoài. Bây giờ chưa phải là thời khắc cuối cùng, chưa tới lúc dùng tới thế trận phòng ngự của xe vận lương ngăn địch. Trên thực tế Cúc Nghĩa hoàn toàn tin tưởng thế trận phòng ngự ngoan cường của binh sĩ Tiên Đăng doanh sẽ đứng vững trước sự đột kích liên tục của kỵ binh địch quân.

Cách đó mấy trăm dặm. Trong đại doanh của Viên Thiệu.

Viên Thiệu đứng thẳng người trên đài quan sát, sắc mặt khấn trương hắn nhìn bầu trời âm u, đứng phía sau hắn là mấy người Diên Phong, Hứa Du, Phùng Kỷ, Thẩm Phối. Sắc mặt Diên Phong thản nhiên, sắc mặt Hứa Du là lãnh đạm.

” Ba ba ba ... ”

Gió đột nhiên thổi vù vù, tinh kỳ treo ở góc đài cao bay phấp phật. Áo bào sau lưng của cũng bị gió thổi tung bay. Cát lẫn trong cuồng phong bay vào mặt mọi người, bay vào mắt mọi người.

Diên Phong tiến lên một bước khuyên nhủ Viên Thiệu: ” Chúa công xin hãy quay về trướng. Ở đây gió lớn không có lợi cho thân thể ”.

” Ha, bản tướng quân không muốn ngồi đực mặt chờ ở trong đại trướng ” Viên Thiệu đập mạnh tay vào thành đài quan sát bằng gỗ, hắn nghiêm giọng nói: ” Hôm nay ... rốt cục trời có mưa không? ”

Diên Phong khẳng định nói: ” Chúa công yên tâm, trước giờ tỵ đêm nay trời sẽ mưa như trút nước ”.

Hứa Du ở bên cạnh nhân cơ hội nói: ” Đây chính là Nguyên Hạo nói đấy nhé. Nếu như qua giờ tỵ thì đã sang ngày thứ tư vậy lúc đó người sẽ phải thực hiện quân lệnh trạng ”.

Diên Phong vuốt râu, gương mặt nho nhã vô cùng điềm tĩnh. Ba phần bình tĩnh, bảy phần tự tin. Hắn nhìn Hứa Du nói: ” Nếu như trước giờ tỵ trời không mưa. Tử Xa tiên sinh cứ việc lấy đi cái đầu này ”.

Trạch Quốc, trung quân của Công Tôn Toàn.

Nghiêm Cương không khỏi thở dài nói khi nhìn thấy khí thế đột kích của quân Bạch mã Nghĩa Tông: " Triệu Vân không hổ là dũng tướng. Bạch mã Nghĩa Tông đột kích không giống như quân kỵ thông thường. Báu phục. Hôm nay mặt tướng đã hiểu ra. Khó trách trước đây chúa công đã lựa chọn Triệu Vân làm thống soái của Bạch mã Nghĩa Tông. Chúa công thật anh minh".

Công Tôn Toàn cười nhạt, trong mắt hắn hiện ra vẻ đắc ý thể nhưng khi nghĩ tới cái chết thảm của bào đệ Công Tôn Việt, Công Tôn Toàn lại thấy lòng quặn đau, hắn lại nghiêng răng nghiêng lợi.

" Ba ..."

Gió mạnh đột nhiên nổi lên, tinh kỳ bay phấp phất tấp cả vào mặt Quan Tĩnh. Ban đầu Quan Tĩnh ngạc nhiên nhưng hắn lập tức biến sắc, nhìn Công Tôn Toàn nói: " Chúa công. Hướng gió đã thay đổi. Gió Tây Bắc đột nhiên chuyển thành gió Đông Nam. Chắc chắn buổi tối hôm nay sẽ có mưa to".

" Hả?"

Công Tôn Toàn cũng biến sắc khi nghe Quan Tĩnh nói vậy. Hắn cúi đầu nhìn mặt đất bằng phẳng dưới chân hắn. Địa hình ở đây thuộc về địa hình đất mềm, trũng, một khi trời mưa to, mặt đất sẽ trở nên lầy lội, đọng nước. Nếu sa vào đó thậm chí sẽ không bước nổi nữa bước chân, hơn nữa cũng vô cùng bất lợi cho hành động của kỵ binh.

Quan Tĩnh cẩn thận nhắc nhở: " Chúa công, có nên hạ lệnh lui quân không?"

" Rút quân? Không được!" Công Tôn Toàn nghiêng răng nói: " Cứ cho là ông trời đổ mưa như lũ, mặt đất lầy lội khó di chuyển thì đã sao nào? Cho dù là phải lên trời xuống đất bản tướng quân cũng phải tự tay đâm chết Cúc Nghĩa, báo thù huyết hận cho nhị đệ".

" Ai!"

Quan Tĩnh khê thời dài, hắn không lên tiếng khuyên nhủ nữa.

Thật ra trong lòng Quan Tĩnh cũng đã có tính toán. Dù sao dưới trướng Công Tôn Toàn cũng có bốn vạn kỵ binh, cứ coi như đường lầy lội khó đi, bất lợi cho kỵ binh đột kích. Bốn vạn kỵ binh sẽ biến thành bốn vạn bộ binh. Sáu, bảy ngàn tàn binh bại tướng của Cúc Nghĩa cũng khó có thể chuyển bại thành thắng. Còn nếu như Viên Thiệu có tự mình dẫn đại quân tới đây thì ít nhất cũng phải mất hai ngày nữa, khi đó mọi chuyện đã được định đoạt. Lúc đó mặt đất cũng đã trở lại bình thường.

Tiên Đăng doanh

" Gió tấp!"

Cúc Nghĩa hung hăng chỉ bảo kiếm trong tay lên trời. Hắn ngửa mặt hét to đến khản cả giọng.

" Gió tấp!"

" Gió tấp!"

" Gió tấp!"

Hai ngàn tên cung thủ tịnh nhuệ từ trong trận nhanh chóng tiến lên, hô to hưởng ứng ba lần. Thanh thế rung trời.

Gió tấp là biệt hiệu của hai ngàn quân cung thủ trong Tiên Đăng doanh. Khi Cúc Nghĩa hô to: " Gió tấp" thì đó chính là lúc đội quân cung thủ xuất trận.

Trước trận hai bên.

Bạch Mã Ngân Thương Triệu Vân quát to: " Cúc Nghĩa, có dám đánh nhau với ta một trận không?"

" Ngu ngốc" Cúc Nghĩa mắng to: " Bản tướng quân không thích cái dũng của kẻ thất phu".

Triệu Vân giận tím mặt. Hắn giơ thương chỉ thẳng lên trời rồi hung hăng hạ xuống chỉ về phía trước. Phía sau hắn tám ngàn kỵ binh âm âm hưởng ứng. Thế trận bắt đầu biến đổi. Hai ngàn kỵ binh bạch mã đi

theo sau Triệu Vân bắt đầu tăng tốc độ, nhằm thẳng hướng chính diện của quân Tiên Đăng doanh đánh tới. Sáu ngàn kỵ binh còn lại cũng chia làm hai đội, đánh vu hồi hai bên sườn quân Tiên Đăng doanh.

Cúc Nghĩa cười lạnh lùng, thanh bảo kiếm của hắn giơ lên cao rồi mạnh mẽ chém về phía trước một nhát sau đó hắn gào lên đầy thê lương: " Mưa rào".

" Mưa rào!"

" Mưa rào!"

" Mưa rào!"

Hai ngàn tên cung thủ ầm ầm đáp lại ba lần. Trong lúc âm thanh gào thét, kích động còn ngân vang trong không trung. Hai ngàn tên cung thủ đã hình thành thế trận xạ kích phía sau quân trưởng thương binh. Khi âm thanh " Mưa rào" cuối cùng vừa ngừng lại. Âm thanh dây cung bật kêu lên tanh tách không ngừng. Một màn mưa tên dày đặc nhanh chóng dựng lên trong không trung.

Lạc Dương, phủ quan của Lưu Bị.

Lưu Bị đang mở tiệc thiết đãi bộ tướng của Triệu Sầm, Khôi Cố. Lúc này rượu đã qua ba tuần. Sau khi đặt ly rượu bằng sừng trâu xuống, ánh mắt Khôi Cố lơ đãng nhìn đám ca kỹ đang hát múa như một đàn bướm. Hắn sớm đã mê đắm tử sắc, không muốn quay về hắn chỉ muốn ở lại Lạc Dương, không muốn trở lại Hàm Cốc quan.

Lưu Bị làm người không có bản lĩnh gì nhưng đôi mắt hắn cực kỳ sắc bén. Hắn nhìn người hiếm khi sai lầm. Chỉ cần nhìn nét mặt là biết Khôi Cố đã động tâm hắn liền cười ha hả nói: " Khôi Cố tướng quân, Lạc Dương thế nào?"

" Tốt, rất tốt" Khôi Cố liên tục gật đầu nói. " Rất tốt".

" Tướng quân có muốn ở lại Lạc Dương không?"

" Dĩ nhiên là có" Khôi Cố nói rồi ngừng lại sau đó hắn nói về nuối tiếc: " Chỉ tiếc là bản thân không thể quyết định. Ngày mai sẽ phải quay lại Hàm Cốc quan".

Lưu Bị nói: " Bản quan có một cách để tướng quân có thể lưu lại Lạc Dương, chẳng hay tướng quân có muốn nghe hay không?"

Khôi Cố nói: " Xin nguyên ý".

Lưu Bị liền ghé sát đầu vào tai Khôi Cố, thì thầm nói. Khôi Cố lập tức biến sắc, hắn hoảng hốt nói: " Cái này ... chỉ e là có điều không ổn".

" Có gì không ổn?" Lưu Bị lãnh đạm nói: " Triệu Sầm hung bạo, tàn ác. Trị quân không nghiêm. Từ lâu tướng sĩ ba quân đã sinh lòng oán hận. Điều này không phải tướng quân không biết. Bản quan tin tưởng, chỉ cần tướng quân dám đứng lên tiêu diệt Triệu Sầm, vừa đứng lên hô hào, tuyên cáo nguyên nhân cho các tướng sĩ, nhất định các tướng sĩ sẽ ủng hộ".

" Cái này ..." Mặc dù Khôi Cố đã động tâm nhưng hắn vẫn e rè võ nghệ của Triệu Sầm, hắn do dự nói: " Triệu Sầm là người vũ dũng. Mạt tướng không bằng hắn. Vội vàng hành động e rất khó thành công".

" Điều này tướng quân cũng không cần quá lo lắng" Lưu bị nói: " Nghĩa đệ Dực Đức của bản quan sẽ cải trang thành thủ hạ thân tín của tướng quân cùng tới Hàm Cốc quan. Nếu tới gần được Triệu Sầm, chỉ cần tướng quân hô lên một tiếng, tự tay Dực Đức sẽ đâm chết Triệu Sầm như thể đại sự tất thành. Sau khi chuyện thành công, bản quan nhất định sẽ dâng sớ lên thiên tử xin sắc phong cho tướng quân làm Lệnh Doãn Hà Nam, dẫn quân trấn thủ Lạc Dương, được không?"

Sắc mặt Khôi Cố hiện lên sự đấu tranh dữ dội. Một lúc lâu sau hắn mới cắn răng nói: " Được, nhưng tùy theo sự sắp đặt của đại nhân".

Khôi Cố vừa đi khỏi Quan Vũ vội vã tới tìm Lưu Bị.

" Đại ca, Thứ Sử Từ Châu Đào Khiêm gửi cấp báo tám trăm dặm cầu viện triều đình".

” Cái gì?” Lưu Bị thất thanh hỏi: ” Giặc Khăn Vàng lại nổi lên ở Từ Châu hả?”

” Không phải giặc Khăn Vàng. Đó là Duyệt Châu Mục Tào Tháo” Quan Vũ thở hổn hển nói: ” Tào Tháo tự phong mình làm Duyệt Châu Mục. Hắn phái người đi đón phụ thân và gia quyến về Duyệt Châu đoàn tụ. Đào Khiêm biết chuyện liền phái năm trăm binh lính đi hộ tống. Ai ngờ năm trăm binh lính đó xuất thân từ giặc Khăn Vàng. Trên đường đi chúng nổi lòng tham giết chết Tào lão gia cùng gia quyến rồi bỏ trốn về Thái Sơn làm thảo khấu. Tào Tháo nghe tin phụ thân bị giết liền hợp quân Thanh Châu, khởi binh đánh Từ Châu báo thù”.

” Ai ...” Lưu Bị nghe vậy không nhận được sự vui mừng, hắn luôn miệng nói: ” Tốt. Đó là một cơ hội tốt”.

” Cơ hội tốt nào?” Quan Vũ không hiểu liền hỏi: ” Đại ca, chúng ta có định xuất binh cứu viện không?”

” Xuất binh cứu viện?” Lưu Bị cau mày lắc đầu nói: ” Năm ngàn tân binh của quân Ti Đãi mới chiêu mộ chưa tới nửa năm. Hơn nữa quân chúng ta thiếu hụt nghiêm trọng áo giáp và binh khí. Rất nhiều tướng sĩ của chúng ta thậm chí chỉ có thể cầm kiếm trúc và thương gỗ tác chiến. Một đội quân như vậy có thể miễn cưỡng đối địch được với sơn tặc nhưng để tác chiến với đám quân hổ lang của Tào Tháo, căn bản chúng ta sẽ không chịu nổi một đòn”.

Quan Vũ nói: ” Nói như vậy đại ca quyết định không cứu viện Từ Châu sao?”

” Không. Phải cứu Đào Khiêm” Lưu Bị lắc đầu, hắn cười gian xảo nói: ” Bởi vì chức vị Duyệt Châu Mục, Thái Thú Hà Đông Lữ Bố đã sớm vô cùng căm hận Tào Tháo. Lần này Tào Tháo hung hăng khởi quân bắt nghĩa đòi thảo phạt Từ Châu Đào Khiêm, đây chính là dịp để Lữ Bố thừa dịp Tào Tháo không phòng bị đoạt lấy sào huyệt Duyệt Châu của hắn. Ha, ha’.

Quan Vũ chột nói: ” Đại ca, đây chính là kế xua hổ nuốt sói. Hay, diệu kế’.

” Không chỉ có kế xua hổ nuốt sói” Ánh mắt Lưu Bị thâm trầm. Hắn trầm giọng nói: ” Chỉ cần Lữ Bố xuất quân, xung quanh Lạc Dương không còn thế lực nào có thể tạo nên mối uy hiếp thực sự với chúng ta. Dù ở phía tây Mã đồ phu rất hùng mạnh nhưng chỉ cần chúng ta có thể phòng thủ được Hàm Cốc quan thì cho dù Mã đồ phu có mười vạn thiết kỵ hắn cũng không thể rời khỏi Lôi Trì nửa bước như vậy chúng ta có thể có cơ hội tốt ung dung phát triển thế lực”.

Quan Vũ nói: ” Tiểu đệ đã hiểu”.

” À ...” Lưu Bị suy nghĩ một lát rồi hắn nhìn Quan Vũ nói: ” Lập tức đem tin cấp báo tám trăm dặm của Đào Khiêm chuyển tới Hà Đông”.

Quan Vũ ôm quyền nói: ” Tiểu đệ tuân mệnh’.

” Oanh ...”

Trong âm thanh vang động rung trời, hai ngàn quân Bạch mã Nghĩa Tòng đột kích chính diện đã tiến tới trước trận của quân Tiên Đăng doanh. Thế nhưng điều làm cho người ta cảm thấy ghen tở đó là quân bạch mã đã bị thương vong hơn một nửa. Dù Công Tôn Toản đã trang bị cho quân Bạch mã Nghĩa Tòng những bộ áo giáp tốt nhất và mỗi kỵ binh một tấm thuẫn bằng đồng nhưng trang bị đó cũng không thể giúp ngăn cản quân trường cung tiễn nhuệ của Tiên Đăng Doanh bắn chum.

Trên thực tế ngoại trừ quân Thiết kỵ doanh của Hứa Chử, lúc đó căn bản ở thời cổ đại không có đạo quân nào có thể chống đỡ với quân trường cung.

” Hí, hí, hí”.

Tiếng ngựa hí vang lên khắp không trung. Triệu Vân thúc chân vào hông chiến mã. Bạch mã nhảy lên cao, giống như một khối cự thạch khổng lồ màu trắng, nặng nề bay tới trước hàng quân đầu tiên của quân Tiên Đăng doanh. Trên lưng ngựa, gương mặt Triệu Vân trắng trẻo mà lạnh lùng. Ngăn Thương trong tay hắn đánh ra như một tia chớp, giống như cầu vồng quét ngang không trung.

” Khai!”

” Dương dương dương dương ...”

Trong tiếng hét réo rất vang lên là âm thanh của binh khí gãy. Hơn mười thanh trường thương trong khoảng khắc đã bị Ngân Thương trong tay Triệu Vân đánh trúng gãy làm hai đoạn. Ngay sau đó bạch mã của Triệu Vân từ trên không trung nặng nề hạ xuống. Hai tên lính Tiên Đăng doanh ở hàng thứ nhất thậm chí còn không kịp gờ nửa cây trường thương còn lại chống đỡ đã bị vó ngựa của chiến mã đạp vỡ đầu.

Trong lúc đó trước trận hai bên hàng mãng người ngã, ngựa đổ xuống. Chiến mã hí lên những tiếng bi thương, tướng sĩ hai bên gào lên giận dữ, tiếng kêu la đau đớn vang vọng khắp bình nguyên. Trong nháy mắt quân hai bên chạm nhau, hơn một ngàn binh lính hai bên lập tức mất đi mạng sống quý giá của mình. Vào giờ khắc này mạng sống yếu ớt như cây cỏ. Những lão binh ngoan cường nhất cũng không chống đỡ được cuộc đột kích thứ nhất.

Thế trận phòng ngự dày đặc của bộ binh của quân Tiên Đăng doanh ở hướng chính diện trong khoảng khắc bị lõm vào nghiêm trọng. Trong khoảng khắc thế trận phòng ngự hình chữ nhật dày đặc đã bị lõm vào theo hình cánh cung. Một khi thế trận phòng ngự hình chữ nhật dày đặc của quân Tiên Đăng doanh bị quân Bạch mã Nghĩa Tòng đột phá. Thế trận phòng ngự bộ binh của quân Tiên Đăng doanh sẽ hoàn toàn hỗn loạn. Tới lúc đó không những hai ngàn quân tường thương sẽ trở thành những con cừu non để mặc cho quân kỵ binh mà hai ngàn quân trường cung tinh nhuệ ở phía sau sẽ bị giết hết vì không kịp rút lui.

Trung quân của Công Tôn Toàn.

” Hay” Công Tôn Toàn hung hăng nói: “Không hổ là Tử Long. Hãy xem Cúc Nghĩa có thể cầm cự tới lúc nào”.

Nghiêm Cương cũng hưng phấn nói: ” Chỉ cần Bạch mã Nghĩa Tòng của Tử Long có thể đột phá trận địa địch quân đánh bại Tiên Đăng doanh bách thắng. Chúng ta chắc chắn sẽ giành thắng lợi trong cuộc chiến này”.

Ban đầu Quan Tĩnh gật đầu sau đó hần vô tình ngẩng đầu nhìn bầu trời. Hần thấy sắc trời càng lúc càng xám xịt, trong khi cảnh chém giết điên cuồng đang diễn ra trên mặt đất, áp lực của thiên nhiên lại làm người ta phải phiền muộn. Đó là điềm báo của một cơn mưa như trút nước sắp xảy ra, xem ra cơn mưa này không có cách nào tránh khỏi. Điều hy vọng duy nhất là Bạch mã Nghĩa Tòng của Triệu Vân có thể đánh bại Tiên Đăng doanh của Cúc Nghĩa trước khi mưa kéo tới.

Trung quân Tiên Đăng doanh.

Trong mắt Cúc Nghĩa như có hai ngọn lửa hùng hực thiêu đốt. Gương mặt hần vì cảnh chém giết điên cuồng trên chiến trường là cho méo mó, thoát nhìn qua vô cùng dữ tợn. Nếu Tiên Đăng doanh có thể bị đánh bại thì đã không có cái tên Tiên Đăng doanh. đột nhiên Cúc Nghĩa ngửa mặt lên trời gào lên: ” Đột phá”.

” Đột phá!”.

” Đột phá!”.

” Đột phá!”.

Tướng sĩ ngoan cường, anh dũng của quân Tiên Đăng doanh hô lên hưởng ứng ba lần. Thế trận phòng ngự vốn bị đâm lõm vào trong đột nhiên đẩy ngược trở ra như có kỳ tích, như một cây cung đã cong tới cực hạn, bắt đầu phát động thế tấn công mạn mẽ hướng về quân Bạch mã Nghĩa Tòng. Cũng trong lúc đó quân Bạch mã Nghĩa Tòng cảm nhận một áp lực mạnh mẽ chưa từng có trước đó. Bản thân Triệu Vân ở đỉnh mũi nhọn đó còn cảm nhận áp lực mạnh mẽ hơn nữa.

Tận dụng lúc tướng sĩ ngoan cường Tiên Đăng doanh phản kích địch quân, hai ngàn tên cung thủ trường cung tinh nhuệ nhanh chóng rút lui quay về trong xe trận.

” Chết!”

Âm thanh trong trẻo của Triệu Vân vang lên, Ngân thương trong tay hần đâm ra như tia chớp, thoáng chốc đã đâm thủng cổ họng của một tên tiểu giáo quân Viên Thiệu. Sau một khắc thân hình cường tráng của tên tiểu giáo bị hất tung lên không, bay ngược về phía sau trận quân Tiên Đăng doanh, nặng nề rơi xuống. Hai tên trường thương binh nhất thời bị đẩy lui lại phía sau mấy bước.

Nhìn thấy Triệu Vân lộ thần uy. Ánh mắt một tên tiểu giáo khác như điên cuồng. Hắn gào lên như sói rồi cả thân người đánh tới Triệu Vân.

Triệu Vân bỗng nhiên ngẩng đầu. Trong đôi mắt sáng ngời hiện lên vẻ quyết liệt. Hắn nhìn thấy tên tiểu giáo đó cả người xông tới, cả phần ngực phía trước hoàn toàn để trống, không phòng bị, cương đao lại giấu sau lưng, hiển nhiên là hắn muốn lấy thân mình đổi mạng tìm cơ hội diệt địch. Cho dù đối phương là kẻ thù Triệu Vân cũng không thể không kính phục.

Tiên Đăng doanh đúng là một đội quân hổ lang, tinh nhuệ. Cúc Nghĩa là đối thủ làm người khác phải tôn kính.

Trung quân Tiên Đăng doanh.

Ánh mắt Cúc Nghĩa nóng rực như lửa. Lúc này trò hay mới bắt đầu. Một lát sau thanh bảo kiếm trong tay Cúc Nghĩa lại giơ lên rồi chỉ về phía trước. Hắn gào lên khản cả giọng: "Đột kích!"

"Đột kích!"

"Đột kích!"

"Đột kích!"

Ầm thanh hưởng ứng vang lên không ngừng trên khắp thảo nguyên. Tướng sĩ Tiên Đăng doanh đang liều chết đột kích quân Bạch mã Nghĩa Tông đột nhiên quay người, nhanh chóng tự động chia làm hai cánh rút về. Quân Bạch mã Nghĩa Tông đang liều mạng đột kích về phía trước theo quán tính ầm ầm đánh tới, nhanh chóng vượt qua hướng chính diện quân Tiên Đăng doanh đã bỏ lại.

Trung quân Công Tôn Toản.

"Tốt" Gần như cùng lúc Công Tôn Toản và Nghiêm Cương kích động kêu lên: "Rốt cuộc đã đột phá được trận địa phòng ngự bộ binh của quân Tiên Đăng doanh. Thế cục của trận chiến này đã được định đoạt".

302. Chương 232 : Chết Trước Khi Xuất Quân.

"Hả?"

Trong mắt Triệu Vân hiện lên sự kinh ngạc. Rõ ràng Tiên Đăng doanh không phải đã thất bại. Rõ ràng là chúng chủ động rút lui. Tại sao vậy? Chẳng lẽ chúng có quỷ kế gì?

Trung quân Tiên Đăng doanh.

"Ngu ngốc. Tưởng ta rút lui sao!" Trong mắt Cúc Nghĩa hiện lên sát khí, hắn lại gào lên: "Cự nỗ binh ... đột kích".

"Hống!"

"Hống!"

"Hống!"

Đột nhiên trong lúc đó hàng dãy quân cự nỗ bỗng hiện lên trước trận của quân Bạch mã Nghĩa Tông theo hướng đột kích chính diện. Quân cự nỗ gào thét lập thành thế trận sẵn sàng đón đánh quân Bạch mã Nghĩa Tông của Triệu Vân.

"Hả, cái gì?" Triệu Vân giật mình kinh hãi. Hắn chỉ thẳng Ngân Thương lên trời, hét lớn đến khản cả giọng: "Đình chỉ đột kích. Lập tức rút lui, rút lui".

Tuy nhiên tất cả đã muộn.

Cùng với hàng loạt âm thanh chói tai vang lên. Một màn tên nổ dày đặc như mưa bắn chum bay lên như tia chớp. Trong nháy mắt có mấy trăm kỵ mã Nghĩa Tông xoay người ngã xuống. Khi ngã xuống đất chúng không có bất kỳ cử động nào, gãy giữa còng không có những tiếng kêu la không ngừng. Cũng không có tiếng ngựa hí, tiếng người gào thét như hai bên quân đối địch với nhau lúc trước. Trên chiến trường lúc này

có vẻ yên tĩnh một cách quỷ dị thế nhưng tốc độ thu hoạch nhân mạng lại hoàn toàn không kém hơn so với lúc trước.

Điều duy nhất khác biệt là bên chết trận lúc này là tướng sĩ Bạch mã Nghĩa Tông.

” Đường đường ...”

Âm thanh va chạm vang lên không ngừng, Triệu Vân múa Ngân Thương như điện, hấn liên tục ngăn cản mười mũi tên nổ nhưng hấn không thể ngăn cản mũi nổ thứ mười một bắn chum. Hàn quang loé lên trước mắt, Triệu Vân cảm thấy vai trái tê dần, hấn cả kinh cúi đầu nhìn. Một mũi linh vũ ngắn ngắn đã cắm vào ngực trái của hấn, đang khẽ rung rẩy.

” Đáng hận”.

Triệu Vân khẽ gầm lên một tiếng, hấn vội vãn giục chiến mã quay về phía trận quân mình.

” Giết giết giết. ”

Trong tiếng la hét như rời non lấp biển, hai cánh vu hồi của quân Bạch mã Nghĩa Tông cuối cùng cũng đánh tới, thế nhưng sau đó là một bức tường lửa cháy rừng rực chặn kín đường đột kích của chúng. vào thời khắc quyết định cuối cùng rốt cuộc quân Tiên Đăng doanh cũng nổi lửa đốt xe lương. Tướng sĩ Bạch mã Nghĩa Tông căn bản không e ngại lửa thiêu đốt nhưng chiến mã của chúng lại e ngại lửa theo bản năng.

Gần như ngay lập tức, thế trận kịch chiến trên chiến trường đã thay đổi.

Thắng lợi vốn nằm trong tầm tay của quân Bạch mã Nghĩa Tông nhưng lại đã bị đánh tơi bời, đại bại rút lui. Hai mũi vu hồi với sáu ngàn kỵ binh không đánh mà phải lui. Hai ngàn kỵ binh ở hướng chính diện gần như toàn quân bị tiêu diệt ngay cả chủ tướng Triệu Vân cũng bị trúng hai mũi cự nổ. Trong lúc quay ngựa chạy về Triệu Vân đã trúng mũi nổ thứ hai, thân mang trọng thương..

Trung quân Công Tôn Toàn.

” Thật đáng hận” Công Tôn Toàn nắm chặt hai tay. Trong mắt hấn tựa như bốc hỏa: ” Tại sao lại như vậy? Tên Triệu Vân ngu ngốc này. Bạch mã Nghĩa Tông là kỵ binh tinh nhuệ như thế mà lại đại bại. Hấn còn xứng đáng là tướng quân không? Hừ, ta xem ra hấn chỉ xứng đáng với chức tiểu giáo nho nhỏ”.

” Triệu Vân đã sai lầm” Quan Tĩnh vỗ trán rồi hấn thở dài nói: ” Con người Cúc Nghĩa thực sự là rất trầm tĩnh, thâm sâu. Hai người quyết chiến căng thẳng như vậy hấn vẫn tuyệt đối không xuất quân cự nổ. Chúng ta cứ tưởng vì đi tải lương hấn không mang theo quân cự nổ. Không ngờ, thật sự không ngờ Cúc Nghĩa lại mang theo quân cự nổ”.

” Cự nổ! Cự nổ? Cự nổ thì đã sao nào?” Công Tôn Toàn nghiêng răng nói: ” Bản tướng quân muốn nhìn xem dưới sự đột kích liên tục của bốn vạn quân kỵ binh Cúc Nghĩa có thể kiên trì tới bao giờ?”

Quan Tĩnh vội khuyên nhủ: ” Chúa công, Cúc Nghĩa tự nhiên lại đốt xe vận lương. Hiện tại lửa đang mạnh, chỉ e kỵ binh sẽ không có cách nào vượt qua bức tường lửa”.

Công Tôn Toàn ngẩng đầu nhìn trời, hấn lãnh đạm nói: ” Dù lửa cháy mạnh thế nào cũng có lúc tắt. Bản tướng quân muốn nhìn xem sau khi lửa tắt Cúc Nghĩa hấn lấy gì để chống lại đại quân U Yến của ta đột kích. Hừ”.

Trường An, phủ quan của Cao Thuận.

Kể từ khi Quách Dĩ bị giết, hai vạn loạn quân Lương Châu đầu hàng. Thành Trường An lại rơi vào tay Mã Dục.

Dù hai vạn loạn quân Lương Châu đã đầu hàng nhưng quân kỷ bại hoại, từ lâu đã rã rời nhưng bọn chúng đều là những lão binh dày dạn kinh nghiệm trên chiến trường. Bọn lão binh càn quấy này nếu như có thể thu phục bọn chúng, lại huấn giáo chúng nghiêm ngặt chúng sẽ lại trở thành một đội quân hổ lang chi sư. Thế nhưng có thể để đám binh sĩ đó phục tùng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cao Thuận tin tưởng hấn có thể biến đám quân ô hợp đó thành tinh binh nhưng bản thân hấn lại không tin tưởng bản thân mình có thể huấn luyện được đám loạn quân Lương Châu hỗn loạn này. Nhiệm vụ đó chỉ

có người như Mã đồ phu mới có thể đảm nhiệm vì thế Cao Thuận chuyển tất cả hai vạn loạn quân Lương Châu kia ra bình nguyên Bắc Địa, tạm thời khai khẩn đất đai, sản xuất lương thực.

Dưới ánh nến trong phòng, Quách Đồ, Lý Nho từ trong bóng tối xuất hiện.

” Tướng quân, có tin tốt” Quách Đồ người chưa vào, giọng nói vui mừng đã tới: ” Hàm Cốc quan có biến. Quan Đông có biến. Đã tới lúc chúa công của chúng ta giành lấy Lạc Dương, cơ hội đoạt Thiên tử rất cuộc cũng đã tới”.

Cao Thuận đứng thẳng người dậy, hần trầm tĩnh hỏi: ” Quan Đông? Hàm Cốc? Đã xảy ra chuyện đại sự gì?”

Quách Đồ vui mừng nói: ” Thám mã phi báo, Thứ sử Từ Châu Đào Khiêm phái binh giết chết phụ thân của Duyệt Châu Mục Tào Tháo. Tào Tháo khởi mười vạn đại quân đánh Từ Châu báo thù. Ngay khi Tào Tháo xuất quân thảo phạt Từ Châu. Thủ hạ của Tào Tháo, Thái Thú Trần Lưu là Trương Mạc cùng với mưu sĩ của Tào Tháo là Trần Cung đột nhiên làm phản, đón Thái Thú Hà Đông là Lữ Bố tiến vào Duyệt Châu. Hiện tại khắp Trung Nguyên đã vô cùng hỗn loạn.

Lý Nho nói tiếp: ” Hiện tại Lạc Dương không có binh lực. Hơn nữa trong quân của Triệu Sầm ở Hàm Cốc quan không biết xảy ra chuyện gì đột nhiên xảy ra nội chiến. Hiện tại là cơ hội tốt nhất có thể cướp lấy Hàm Cốc quan. Thừa dịp quân phiệt Quan Đông đang hỗn chiến, không còn tâm trí quan tâm tới triều đình, nhân cơ hội này chúng ta tập kích chiếm lấy Lạc Dương”.

Quách Đồ phấn chấn nói: ” Nếu như chúng ta có thể một trận tập kích chiếm được Lạc Dương, chúa công có thể nhân danh Thiên Tử sai khiến chư hầu lúc đó thì thế cục thiên hạ đã định”.

Cao Thuận do dự nói: ” Nhưng Lưu Bị là Ti Đãi giáo uý, làm việc phân minh, cần cù tiết kiệm. Một lòng trung thành với hoàng thượng và Thái hậu, không thể so với quốc tặc董卓 Trác. Cho dù là trong triều đình hay kẻ sĩ trong thiên hạ, Lưu Bị đều có tiếng là người hiền đức. Nay quân ta tùy tiện hưng binh đòi thảo phạt, chỉ e người trong thiên hạ sẽ lên án chúng ta”.

” Muốn làm đại sự không được câu nệ tiểu tiết. Chỉ cần có thể khống chế Thiên Tử trong tay, chúng ta còn sợ người trong thiên hạ nói này nói nọ sao?” Quách Đồ nói một hơi rồi dừng lại sau đó hần kiên quyết nói: ” Trước khi chúa công xuất chinh đã giao phó cho Đồ quyền gấp thời quyết đoán. Bây giờ chính là lúc như vậy. Xin mời tướng quân hãy khởi binh tiến đánh Lạc Dương”.

Cao Thuận bất đắc dĩ nói: ” Nếu nói như thế, mặt tướng lĩnh mệnh”.

Bên ngoài Hàm Cốc quan. Trong vùng rừng rậm âm u.

Trương Phi người đầy bụi đất từ trong một bụi cỏ đi ra, trên vai hần vẫn còn vắt vẻo một con lợn rừng nhỏ. Hần vừa len lỏi trong khu rừng rậm cạnh cách đá tìm đường đi vừa quay lại mắng xa xả: ” Con bà nó. Nơi quỷ quái này thật là quỷ quái. Đi vòng vo mười ngày trời mà vẫn không thể thoát ra được”.

Trong rừng cây lay động. Thân hình cũng đầy bụi đất của Khôi Cố xuất hiện. Sau lưng Khôi Cố là mười mấy tên binh sĩ quần áo rách nát, sắc mặt mệt mỏi.

Khôi Cố cười gượng nói: ” Tam tướng quân, các huynh đệ thực sự là không đi nổi nữa. Không bằng chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát ”.

” Mệt, mệt, mệt. Lúc nào cũng mệt. Các người đúng là đồ phế vật vô dụng” Trương Phi mắng. ” Cứ đi một lúc rồi lại nghỉ như này thì đến bao giờ chúng ta mới ra khỏi nơi rừng rậm, thâm sơn cùng cốc này?”

Trương Phi vừa mắng vừa ngồi xuống một tảng đá.

Lại nói về bối cảnh thực sự của việc chạy trốn này. Vốn Trương Phi giả trang thành thân tín của Khôi Cố, tràn trệu thuận lợi vào bên trong Hàm Cốc quan. Hôm sau hần lại thừa dịp Triệu Sầm triệu kiến Khôi Cố hần đã trà trộn vào đại doanh của Triệu Sầm. Nhưng nào có ai ngờ khi tới trước đại tướng trung quân của Triệu Sầm hần đột nhiên bị một tên thân binh của Triệu Sầm nhận ra.

Kết quả là thất bại trong gang tấc.

Chẳng những việc ám sát Triệu Sầm không thành ngược lại hắn lại bị đại quân của Triệu Sầm vây giết. Hơn một ngàn quân mã bản bộ của Khôi Cố cũng bị giết gần hết. Hai người mang theo vết vên hơn mười tên thân binh phá vây chạy vào trốn sâu trong rừng rậm. Kết quả là bị lạc đường, suốt mười ngày trời cũng không tìm thấy đường ra. Hiện tại cũng không biết đang ở chỗ nào.

Trong lúc mọi người đang nghỉ ngơi thì Khôi Cố đứng dậy đi vệ sinh.

Chính trong lúc hắn đang khoan khoái giải quyết thì hắn vô tình liếc mắt thấy phía trước sơn cốc có một con đường thẳng tắp chạy ngang qua hắng mừng rỡ đang định hô hoán thì ánh mắt hắn đột nhiên nhìn thấy một đội quân đông nghịt đang hành quân trên quan đạo. Khôi Cố chăm chú quan sát hắn không dám lên tiếng nữa.

” Tam tướng quân” Khôi Cố quay đầu lại nhìn về bậc bội của Trương Phi nói: ” Tướng quân, mau tới đây”.

Trương Phi trừng mắt, lạnh lùng hỏi: ” Có chuyện gì?”

Khôi Cố vội nói: ” Tướng quân nói nhỏ thôi”.

Trương Phi trừng mắt kinh ngạc hỏi: ” Có chuyện gì?”

Khôi Cố gơ tay chỉ về phía trước nói: ” Tướng quân hãy nhìn xem”.

Trương Phi nhìn theo hướng tay chỉ của Khôi Cố. Trong mắt hắn đột nhiên xuất hiện sát khí lạnh như băng. Hắn trầm giọng nói: ” Quách Đồ? Mưu sĩ tâm phúc của Mã đồ phu!”

” Cái gì?”

Khôi Cố kinh ngạc quay đầu lại nhìn. Quả nhiên hắn thấy có một ngọn núi hiểm trở. Trên đỉnh núi có một nhóm hơn mười người đang đứng, trong đó có hai bóng người là văn sĩ. Ông tay áo tung bay theo gió. Trong đó có một người dù có đốt thành tro Khôi Cố cũng nhận ra được. Người đó đương nhiên là quân sư Lý Nho của loạn quân Lương Châu. Người còn lại vóc dáng thon gầy, gương mặt thanh tú. Có lẽ đây chính là người Trương Phi đã gọi là Quách Đồ.

Trương Phi nhìn thấy Quách Đồ có thể nói là đúng như cừu nhân tìm đồ mất không thấy. Trương Phi bị Mã đồ phu đánh cho chạy tứ tán, thất lạc với Lưu Bị, phải sau hai năm mới có thể đoàn tụ. Lúc đó Quách Đồ chính là mưu sĩ tâm phúc của Mã đồ phu. Trước đây không lâu chính Quách Đồ đã hại chết mưu sĩ tâm phúc của Lưu Bị là Giản Ung.

Trường An cổ đạo

Cao Thuận, Lý Nho và Quách Đồ leo lên trên ngọn núi cao hiểm trở ở bên phải quan đạo.

Cao Thuận chỉ quan đạo thẳng tắp, chạy dài dưới chân nhìn Quách Đồ và Lý Nho nói: ” Nếu như lần này tấn công Lạc Dương bất lợi, mặt tướng dự định thiết lập một quan ải phòng thủ ở chỗ này. Quân ta có thể đóng chặt cửa quan phòng thủ, đủ để ngăn chặn mười vạn hùng binh Quan Đông tấn công”.

Quách Đồ nói: ” Nơi này trông giống một cái ao, cực kỳ hiểm yếu hay là gọi là Long quan đi.”

” Di quan?” Cao Thuận gật đầu nói: ” Vậy cứ theo ý tiên sinh gọi là Long quan”.

Vào niên hiệu Kiến An, Tào Tháo vì chống lại quân Tây Lương của Mã Siêu tập kích đã xây dựng Di quan để phòng thủ, đồng thời đã bỏ Hàm Cốc quan.

Lý Nho nói: ” Nếu như có thể thuyết phục Triệu Sầm đầu hàng vậy việc xây dựng quan ải ở đây sẽ không còn cần thiết”.

Quách Đồ nói: ” Nếu như Triệu Sầm thức thời đầu hàng là tốt nhất. Nếu như hắn không thức thời chúng ta không còn cách nào là phải đánh chiếm quan ải, giết hết bọn chúng sau đó quân tiên phong chúng ta thẳng tiến Lạc Dương, đánh chiếm thành, giết Lưu Bị”.

”Muốn giết đại ca của ta sao? Kiếp sau đi”.

Quách Đồ vừa nói xong một âm thanh quỷ dị đột nhiên vang lên.

Mấy người Quách Đồ, Cao Thuận giật mình quay lại, phát hiện ra cách đó không xa có một bầy dã nhân trông giống như một lũ quỷ đang đứng. Đứng đầu là một con dã nhân mình cao tám thước, hai mắt trũng trũng, tướng mạo vô cùng dữ tợn. Cao Thuận suy nghĩ một lát rồi sắc mặt hấn đại biến, hấn thất thanh la lên: " Trương Phi".

Trương Phi nhếch miệng cười nhạt, hấn lãnh đạm nói: " Đúng là ta".

Cao Thuận hít một hơi thật sâu. Hấn khề quát: " Bảo vệ nhị vị tiên sinh".

Cao Thuận vừa ra lệnh hơn mười tên thân binh đã sớm tiến lên đứng trước chắn trước người Quách Đồ và Lý Nho. Điều cực kỳ bất lợi chính là bọn người Cao Thuận đang đứng trên một đỉnh núi cao hiểm trở. Ngọn núi này ba mặt là vách đá, chỉ có một đường dốc thoải thoải mà đám người Trương Phi lại đứng chắn mất con đường chạy trốn duy nhất đó.

Trương Phi cười khẩy nói: " Chỉ dựa vào mấy tên chó sành, gà ngói mà cũng dám ngăn cản ta sao?"

Cao Thuận chậm rãi rút trường kiếm. Hấn tiến lên đứng trước hàng thân binh. đồng thời hấn đưa mắt nhìn ra hiệu cho một tên thân binh. Tên thân binh hiểu ý hấn lập tức tháo cây kèn ở trên vai xuống, đưa lên miệng, chuẩn bị thổi hiệu lệnh báo động.

" Tam tướng quân , không hay rồi" Khôi Cổ ở phía sau lưng Trương Phi vội hoảng hốt kêu lên: " Bọn chúng nổi kèn lệnh báo động đại quân. Tướng quân hãy mau giết tên thổi kèn lệnh".

" Ủ" Sát cơ hiện ra trong mắt Trương Phi. Hấn lạnh lùng nói: " Muốn gọi viện quân ư? Còn lâu nhé. Người chết đi".

" Hừ."

Một tiếng quát chói tai sau đó là âm thanh xe gió thê lương vang lên. Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra nhất nhanh. Thanh cương đao trong tay Trương Phi lập tức bay ra, như tia chớp bắn thẳng về phía tên thân binh đang định thổi hiệu kèn báo động. Cao Thuận biến sắc hấn tiến lên một bước. Thanh bảo kiếm trong tay hấn vung lên kiên quyết ngăn cản một phi đao giết người của Trương Phi.

" Thương!"

" Hừ".

Sau khi âm thanh va chạm dữ dội làm người khác phải nín thở của kim loại qua đi. Cao Thuận kêu lên một tiếng đau đớn, hai chân hấn thối lui phía sau ba bước, từ khoé miệng hấn một dòng máu ứa ra, lặng lẽ chảy xuống. Thế nhưng một đao của Trương Phi định giết chết tên thân binh thổi kèn đã bị Cao Thuận đánh bay. Thanh cương đao sắc bén bay thẳng vào vách đá, cắm ngập tới tận chuôi.

" Ô ô ô."

Cuối cùng âm thanh thê lương của hiệu kèn lệnh vang lên không ngừng.

Tiếng kèn lệnh vừa vang lên, dưới chân núi đã vang lên tiếng hò hét đình tai nhức óc. Nhận được hiệu kèn báo động binh sĩ của Cao Thuận ở dưới đền cuồng, liều chết xông lên núi. Cao Thuận dùng tay lau vết máu ở khoé miệng, trong mắt hấn hiện lên vẻ kiên định, vững như bàn thạch, kiêu hãnh trước ngực, hấn trầm giọng nói: " Bảo vệ nhị vị tiên sinh. Chết cũng không lùi".

" Chết cũng không lùi!"

" Chết cũng không lùi!"

" Chết cũng không lùi!"

Hơn mười tên thân binh hô lên hưởng ứng ba lần.

" Tam tướng quân, không còn thời gian nữa. Chúng ta hãy rút lui trước" Khôi Cổ nhìn quân lính của Cao Thuận đang chen chúc nhau dưới chân núi hấn vội vã nói với Trương Phi: " Cứ coi như lần này chúng có mạng lớn. Lần sau có cơ hội chúng ta sẽ giết chúng".

” Ngươi sợ cái gì?” Mắt Trương Phi tràn ngập sát khí, hần lãnh đạm nói: ” Chờ tới khi cái đám chó sành gà ngói kia xông lên tới nơi thì cái đám vô dụng này đã đi gặp Diêm Vương hết rồi”.

Trương Phi ý bản thân mình võ công cao cường. Trong lòng hần lại bưng bưng lửa hận báo thù. Hần đương nhiên không muốn bỏ lỡ một cơ hội tốt.

Khôi Cổ nói: “ Nhưng ...”.

Trương Phi tức giận nói: ” Đừng nói lảm nhảm nữa. Giết!”.

Khôi Cổ can rằng hần quay lại hô hào mười mấy tên thân binh đằng sau: ” Các huynh đệ, giết!”.

Quận Cự Lộc, Trạch Quốc.

Mưa to như trút nước, mặt đất lầy lội, biến thành đầm lầy.

Công Tôn Toàn tự cho mình là đúng. Hần hoàn toàn không nghe theo lời khuyên của Quan Tĩnh và Đại tướng Nghiêm Cương, cố chấp phát động tấn công quân Tiên Đăng doanh đang dựa vào nơi hiểm yếu cố thủ. Thế nhưng điều đáng tiếc là do mặt đất lầy lội như vũng bùn đã cướp đi lợi thế về uy lực của kỵ binh U Yển. Trong cơn mưa to như thác lũ, Tiên Đăng doanh lần lượt hoá giải bảy đợt tấn công mãnh liệt của đại quân Công Tôn Toàn

Khi Công Tôn Toàn giận dữ quyết định tấn công lần thứ tám thì cục diện trên chiến trường đột nhiên biến đổi.

Một vạn quân tinh nhuệ của Viên Thiệu đã ẩn núp dưới lòng đất hơn một ngày đêm, sắp tới lúc không chịu được nữa đột nhiên từ dưới đất chui lên, xuất kỳ bất ý phát động tấn công vào hậu quân của Công Tôn Toàn. Hậu quân của Công Tôn Toàn không đề phòng nhanh chóng bị đánh tan. Tiên Đăng doanh của Cúc Nghĩa không để mất thời cơ lập tức phát động phản công ở hướng chính diện.

Toàn quân của Công Tôn Toàn hoàn toàn không biết thực hư của địch quân, lưỡng bề thọ địch nên nhanh chóng tan vỡ.

Công Tôn Toàn chỉ huy hơn trăm kỵ binh hoảng sợ trốn về đại bản doanh ở Triệu Quốc. Đại tướng quân thủ hạ Nghiêm Cương, mưu sĩ Quan Tĩnh đều chết trong loạn quân. Bốn vạn kỵ binh của Công Tôn Toàn không phải giẫm đạp lên nhau mà chết ngược lại đã bị Viên Thiệu chôn sống sau khi bị bắt làm tù binh. Tám ngàn quân Nghĩa Tông bạch mã toàn quân bị diệt, thống lĩnh Triệu Vân mất tích.

” Giết!”

Trương Phi hét to một tiếng. Hần tung chân đá ra một cước, đá bay một tên thân binh chắn trước mặt Quách Đồ và Lý Nho.

” Chịu chết đi!”.

Trương Phi tức giận gầm lên một tiếng. Thiết quyền của hần vung lên, hung hăng đánh tới, nhắm vào mặt Quách Đồ. Nếu như để một quyền này của Trương Phi đập trúng, chỉ e đầu Quách Đồ sẽ vỡ vụn như cám. Quách Đồ nhìn thấy thần uy của Trương Phi. Hần há hốc mồm, người cứng đờ, không nhúc nhích, trơ mắt nhìn thiết quyền mỗi lúc một hiện ra to hơn trước mắt mình.

“ Phốc!”

“ Lạc sát.” .

Trong lúc nguy cấp đó, một bàn tay cứng rắn xuất hiện trước mặt Quách Đồ, mạnh mẽ ngăn cản thiết quyền của Trương Phi. Một tiếng nổ trầm đục lập tức vang lên, xen lẫn là tiếng kêu răng rắc của xương cốt bị vỡ. Một bóng người hùng tráng như một ngọn núi khó khăn lắm mới có thể đứng vững trước mặt Trương Phi. Đó chính là Cao Thuận với sắc mặt trắng bệch.

Mặc dù Cao Thuận chặn được một quyền lấy mạng của Trương Phi nhưng hần đã bị thương vô cùng thâm. Toàn bộ xương bàn tay trái đã vỡ vụn.

Trương Phi kinh ngạc quay đầu nhìn. Khôi Cổ sắc mặt trắng bệch, uể oải nằm trên mặt đất, từ khoé miệng hần máu tươi không ngừng chảy ra. Một vết đao chém rạch ngang bụng hần. Ổ bụng hần mở tung. Ngủ

tang lục phủ từ bên trong chảy hết ngoài, đầy trên mặt đất. Hơn mười tên thân binh nằm ngổn ngang bên cạnh hắn. Tất cả sớm đã tuyệt khí.

Trương Phi nghiêng rằng nói: " Cao Thuận!".

Cao Thuận nhếch miệng cười nhạt, hắn trầm giọng nói: " Trương Phi, đầu hàng đi".

" Nằm mơ".

Trương Phi gào lên một tiếng như lang sói, hắn như phát điên, hàm râu quai nón của hắn dựng đứng tua tủa như cương châm. Trong mắt càng hiện lên sát khí điên cuồng, tàn bạo như dã thú. Hai nắm tay cứng như sắt của hắn điên cuồng múa may mãnh liệt tấn công Cao Thuận. Cao Thuận hít một hơi thật sâu. Hắn miễn cưỡng gơ tay chống đỡ đợt tấn công cuối cùng nhưng điên cuồng của Trương Phi.

" Bành bành bành. "

Trong âm thanh trầm đục, cuồng loạn. thiết quyền của Trương Phi liên tiếp đánh vào lòng ngực Cao Thuận như đánh vào một bao cát. Cao Thuận hú dài một tiếng, hắn dùng hết sức lực cuối cùng bỏ nhào về phía trước, hắn ôm chặt lấy đùi phải của Trương Phi, cùng lúc đó hắn liếc nhìn Quách Đồ đang đứng ngây dại và cả Lý Nho hét to: " Nhị vị tiên sinh, chạy mau".

" Ai!".

Lý Nho kêu lên một tiếng thảm thiết.

Rốt cuộc hắn cũng hồi phục lại tinh thần. Hắn xoay người kéo Quách Đồ bỏ chạy xuống dưới, trong lúc đó đám quân lính bên dưới đã sắp xông lên tới nơi. Chỉ cần một khắc nữa thôi Quách Đồ và Lý Nho có thể ẩn trong đám binh lính đó. Trương Phi lúc đó căn bản sẽ không thể nào có thể giết chết Quách Đồ.

" Cút!".

Trong lòng Trương Phi rất nóng lòng hắn cố sức giãy giụa.

" Nằm mơ".

Về mặt Cao Thuận vẫn giữ nguyên vẻ kiên quyết, hắn không chút nhúc nhích.

" A a a .."

" Hãy a."

Trương Phi cúi người nhặt một thanh đoản đao. Hắn vừa cố sức đẩy Cao Thuận, hắn vừa cầm thanh đoản đao trong tay nhắm bóng lưng của Quách Đồ và Lý Nho điên cuồng ném tới. Đúng lúc hai bóng người nhập vào làm một, hàn quan loé lên. Đầu tiên thanh đoản đao xuyên thủng thân thể của Quách Đồ, sau đó nó lại ghim sâu vào lưng Lý Nho.

Quách Đồ đang chạy như điên về phía trước chợt cả người mềm nhũn, hắn nặng nề ngã quỵ xuống.

Lý Nho chạy trước Quách Đồ hai bước cũng đột nhiên ngã quỵ xuống. Hắn vội cúi đầu nhìn. Lý Nho kinh hoàng phát hiện ra trước ngực mình lòi ra một mũi đao, máu tươi từ vết thương đang trào ra như suối. Chỉ một lát sau bóng đen kéo tới hoàn toàn bao phủ người Lý Nho.

" Ngao".

Ngay khi Quách Đồ và Lý Nho cùng ngã xuống thì Trương Phi cũng tru lên như một con dã thú bị thương. Một luồng khí lạnh băng từ hạ thể hắn kéo tới. Cả thân hình hắn đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề. Hắn chậm rãi cúi đầu. Đập vào mắt hắn là đôi mắt trong veo , lạnh lùng nhưng không mất đi vẻ trầm tĩnh của Cao Thuận.

Tay trái của Cao Thuận đang cầm một đoạn mâu bị gãy. Đoạn mâu đó đâm xuyên vào hậu môn của Trương Phi. Đó chính là vết thương trí mạng.

" Ta giết người".

Trương Phi điên cuồng gào thét. Hắn chậm rãi cúi người, hai tay hắn nắm chặt tay phải của Cao Thuận bẻ mạnh một cái. Chỉ nghe rắc một cái cánh tay phải cứng rắn của Cao Thuận đã bị Trương Phi bẻ gãy. Thế nhưng Cao Thuận vẫn giống như một người bình thường, như không hề có chuyện gì xảy ra. Ánh mắt hắn nhìn Trương Phi vẫn điềm tĩnh như vậy. Có vẻ như cánh tay vừa bị Trương Phi bẻ gãy không phải là cánh tay của hắn.

” Trương Phi, ngươi xong đời rồi”

” Cao Thuận, ngươi cũng không sống được”.

Trương Phi giơ cao cánh tay bị bẻ gãy của Cao Thuận. Hắn đang định đâm cánh tay cụt đó vào ngực Cao Thuận thì một mũi lang nha tiễn sắc bén xé gió bay tới, xuyên thủng cổ họng Trương Phi. Ánh mắt Trương Phi lập tức trở nên mờ dần. Thân hình cường tráng của hắn khê giật giật rồi ngã vạt xuống đất.

“ Phốc!”

Cao Thuận há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Trong đôi mắt đầy tia máu bỗng hiện lên vẻ tiếc nuối. Hai mắt hắn chợt tối sầm lại, hắn ngã xuống nhất đi. Cao Thuận loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi lo lắng của các tướng sĩ. Trong lúc đó trong đầu Cao Thuận hình như hiện lên hình ảnh của Mã Dục.

” Chúa công, Cao Thuận sợ rằng sẽ không thể cùng chúa công rong ruổi sa trường nữa. Thật đáng tiếc”.

Trường An.

Sau gần hai năm chinh chiến tới năm Kiến An thứ tư Hán Hiến Đế, Mã Dục rốt cuộc cũng bình định được thảo nguyên Mạc Bắc và Tây Vực. Gần mười vạn người Man di cùng hàng vạn dặm vùng Tái Ngoại đã nằm dưới sự thống trị cứng rắn và mạnh mẽ của hắn. Điều làm Mã Dục vui mừng hơn đó là Mã Siêu từ một thiếu niên ngây thơ đã trở thành một thống soái xuất sắc.

Ngay sau khi chinh phục Tái Ngoại, Mã Dục liền thống lĩnh đại quân quay trở lại Lương Châu. Khi hắn tới Lũng Huyện hắn mới biết Quách Đồ đã một lần nữa chiếm được Trường An. Hắn liền giục ngựa không ngừng nghỉ chạy tới Trường An. Thế nhưng Mã Dục vẫn tới chậm một bước. Mã Dục chưa tới Trường An thì Quách Đồ, Cao Thuận đã thống lĩnh đại quân xuất chinh.

Chỉ chậm một bước mà Mã đồ phụ không thể gặp mặt Quách Đồ lần cuối cùng.

Lý Nho lại càng không may mắn. Hắn rất vất vả mới tìm được một chúa công anh minh, bản thân hắn vẫn chưa kịp chứng tỏ tài năng của mình. Cuộc sống của hắn đã vội vàng kết thúc. Thế sự vô thường, cuộc sống trong thế gian này cũng luôn tràn ngập những điều vô tình như vậy. Rất nhiều những bậc danh tướng cuối cùng lại chết trong tay của những kẻ tiểu nhân. Rất nhiều bậc chí sĩ giống như Tôn Tẫn cuối cùng lại không tránh được những toan tính tướng chừng như đơn giản nhất.

303. Chương 233 : Đánh Chiếm Lạc Dương, Chó Gà Cũng Không Tha

“ Cao Thuận đâu?”

” Hồi bẩm chúa công, Cao Thuận tướng quân đã dẫn đại quân tấn công Hàm Cốc quan”.

” Hà? Tấn công Hàm Cốc quan?” Giả Hủ biến sắc hắn vội la lên: ” Chúa công, không hay rồi. Công Tắc nóng lòng lập công, định thừa dịp Lạc Dương trống không, dẫn quân tiến đánh Lạc Dương”.

” Tấn công Lạc Dương?” Mã Dục cau mày hắn trầm giọng nói: ” Mặc dù Lạc Dương không có binh lực nhưng Lưu Bị không giống như Đổng Trác. Hắn đối xử với Thiên Từ và Thái Hậu theo lễ quân thần, chưa tới mức người oán hận, quỷ thần căm phẫn. Lúc này mà khởi binh tấn công Lưu Bị chắc chắn sẽ bị chư hầu trong thiên hạ lên án”.

Giả Hủ vội hỏi phó tướng: ” Đại quân xuất chinh đã mấy ngày rồi?”

” Đã ba ngày”.

” Đã có tin tức gì chưa?”

” Vẫn chưa có tin tức gì?”

” Báo ...”.

Tiếng nói vừa dứt thì từ phía cổng thành vang lên âm thanh thê lương, chợt tiếng vó ngựa phá nát sự yên tĩnh của phố phường, Mã Dược vội vàng quay lại thì thấy một khoái mã đang cuống cuồng phóng tới. Trên vai kỵ sĩ là một lá lệnh kỳ nghênh, bay phấp phật trước gió.

” Báo, Hàm Cốc quan cấp báo”.

Mã Dược trầm xuống khi nhìn thấy sắc mặt thê lương của tên lính truyền tin. Hắn đứng cản trước ngựa nghiêm giọng quát: ” Nói!’. Theo bản năng tên lính truyền tin ghì cương ngựa lại. Khi nhìn thấy người cản đường là Mã Dược thì hắn vội vàng nhảy xuống ngựa, buồn rầu nói: ” Tướng quân, không hay rồi. Xảy ra chuyện lớn”.

Ánh mắt Mã Dược như một ngọn đuốc nhìn thẳng mặt tên lính truyền tin, hắn trầm giọng nói: ” Có bản tướng quân ta ở đây. Trời cũng chẳng sập xuống được. Hãy từ từ nói chuyện gì đã xảy ra?”

Tên lính truyền tin khóc nói: “ Cao Thuận tướng quân bị thương nặng. Quách Đồ đại nhân và Lý Nho. Bọn họ ...”.

Mã Dược chấn động, hắn túm áo ngực tên lính truyền tin quát to: ” Quách Đồ làm sao?”

Đối với Mã đồ phụ mà nói, mặc dù Lý Nho đã đầu hàng nhưng bản thân hắn vẫn là một người xa lạ, đương nhiên không có chút tình cảm nào nhưng Quách Đồ thì không như vậy. Quách Đồ bắt đầu theo Mã Dược từ Đình Xuyên, hiến kế cho Mã Dược. Tuy ban đầu không phải do Quách Đồ tự nguyện nhưng càng về sau hắn càng trung thành và tận tâm với Mã Dược, trở thành một người thân tín.

Tên lính truyền tin đau buồn nói: ” Quách Đồ đại nhân chết trận rồi”.

” Nói láo!” Mã Dược đột nhiên giận dữ đẩy ngã tên lính truyền tin xuống đất, hắn quát to: ” Quách Đồ hắn chỉ là một văn sĩ yếu ớt, sao hắn có thể ra chiến trường được? Sao hắn có thể chết trận được? Quả thực rất bậy bạ”.

” Tướng quân” Tên lính truyền tin vội bò dậy hắn. Hắn quỳ dưới đất khóc không thành tiếng nói: ” Cao Thuận tướng quân cùng Quách Đồ, Lý Nho nhị vị đại nhân lên núi xem xét địa hình. Không ai ngờ trong nơi rừng rậm, thâm sơn cùng cốc lại có một toán quân địch xông ra đánh giết, hơn nữa cầm đầu toán quân đó lại là Đại tướng Trương Phi dưới trướng của Tì Đãi giáo uy Lưu Bị. Cao Thuận tướng quân dốc sức đánh nhưng không địch lại, bản thân bị trọng thương, Quách Đồ, Lý Nho nhị vị đại nhân đều chết trận”.

” Trương ... Phi!”

Mã Dược cắn chặt hai hàm răng, hai bàn tay nắm chặt. Giả Hủ quan sát sắc mặt Mã Dược hắn biết Mã Dược đã thực sự nổi giận. Trong mắt Giả Hủ không khỏi hiện lên sự lo lắng khi hắn e rằng Mã Dược rất có thể sẽ đánh giết tới Lạc Dương, báo thù cho Quách Đồ. Hiện tại thế cục Lương Châu, Quan Trung tuy đã về một mối nhưng bây giờ hoàn toàn chưa phải là lúc tấn công Lạc Dương.

Điều này không có nghĩa là Mã Dược chưa đủ thực lực tấn công Lạc Dương.

Trên thực tế với thực lực bây giờ của Mã Dược, chỉ cần một cái nhấc tay hắn cũng có thể tiêu diệt Lưu Bị và đánh chiếm Lạc Dương. Thế nhưng việc có đủ thực lực đánh Lưu Bị và tiêu diệt Lưu Bị lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Lưu Bị chẳng những là Tì Đãi giáo ụy, phụ trách việc đảm bảo an toàn cho kinh đô Lạc Dương và vùng phụ cận mà hắn còn được ngấm ngấm coi như người đại diện cho mười tám lộ quân Quan Đông.

Nếu như Mã Dược xuất binh tấn công Lạc Dương, rất có thể hắn sẽ chính thức khiêu chiến với mười bảy lộ chư hầu còn lại. Thậm chí các chư hầu trong thiên hạ sẽ liên kết lại thảo phạt hắn. Cảnh thảo phạt giống như thảo phạt Đổng Trác lại một lần nữa tái diễn.

” Hô”

Mã Dược đột nhiên thở ra một hơi thật dài, hai nắm đấm hắn buông lỏng ra, sắc mặt hắn trấn tĩnh lại. Hắn trầm giọng hỏi: ” Cao Thuận tướng quân đâu?”

Tên lính truyền tin nói: "Đã đưa tới trạm dừng chân cách đông thành ba mươi dặm".

Mã Dục vung tay nhìn Diên Vi nói: "Diên Vi đâu?"

Diên Vi tiến lên một bước, mạnh mẽ nói: "Chúa công có gì phân phó".

Trong mắt Mã Dục ánh lên sự đau buồn, hẩn buồn rầu nói: "Truyền lệnh xuống toàn thành đeo khăn trắng. Đại quân ra khỏi thành hai mươi dặm nghênh đón Cao Thuận tướng quân, Quách Đồ đại nhân trở về".

"Mặt tướng lĩnh mệnh".

Diên Vi âm âm trả lời rồi rời đi.

...

Phía đông thành Trường An hai mươi dặm, trạm dừng chân.

Cao Thuận yếu ớt tỉnh lại, hẩn nhìn thấy Mã Dục đứng trước cái giường của mình, sắc mặt Mã Dục tái nhợt. Hai hàng lông mày không hề che giấu cừ hận sâu nặng, cùng với đó là sự đau thương. Hận đương nhiên là hận Trương Phi, hận Lưu Bị. Đau thương đương nhiên đau thương vì Cao Thuận, đau thương vì Quách Đồ.

"Chúa . . . Công ...".

Cao Thuận giãy giụa muốn ngồi dậy nhưng khi hẩn định chống tay thì mới phát hiện ra tay trái của mình đã bị gãy tới bắp vai.

"Đừng động dậy" Mã Dục vội tiến lên một bước, hẩn vừa ngăn Cao Thuận lại vừa trầm giọng nói: "Cao Thuận, người cứ nằm yên, tuyệt đối không được cử động".

Nói xong Mã Dục đột nhiên quay người quát to: "Cú Đột đâu?"

Cú Đột bước ra, hẩn thản nhiên nói: "Có mặt tướng".

Mã Dục trầm giọng nói: "Lập tức chạy tới bản doanh Hà Sáo, đưa đại phu nhân tới Trường An".

Cú Đột lạnh lùng nói: "Tuân lệnh".

"Nhớ kỹ!" Mã Dục lớn tiếng dặn dò. "Nhất định phải nhanh chóng. Chạy tới bản doanh với tốc độ nhanh nhất".

"Tuân lệnh".

Cú Đột trả lời rồi hẩn giục ngựa chạy đi.

Mã Dục quay đầu hẩn nhìn Giả Hủ ở bên cạnh nói: "Văn Hoà, lập tức phái người đi tìm lang trung trong phạm vi ba trăm dặm xung quanh thành Trường An tới đây (Dù Mã Dục đã di dân nhưng vẫn có nhiều dân chúng trốn vào nơi thâm sơn cùng cốc tránh bị lùng bắt nên ở vùng phụ cận Trường An vẫn có dân chúng sinh sống). Tất cả phải nghĩ biện pháp ổn định tình hình của Cao Thuận. Người hãy nói cho bọn họ biết nếu như không giữ được tính mạng của Cao Thuận, Lão tử ta sẽ tru diệt cừ tộc của chúng".

Đại tướng tâm phúc bị trọng thương, tàn phế. Mưu sĩ tâm phúc chết thảm. Nỗi bi thương lớn lao này làm cho Mã Dục phần nào mất đi lý trí. Giả Hủ rất muốn khuyên nhủ Mã Dục một hai câu nhưng môi hẩn mấp máy mấy lần vẫn không nói được gì. Lúc này Mã Dục đã như một ngọn núi lửa đang phun trào. Bất kỳ ai đứng ra khuyên can chỉ như đổ thêm dầu vào lửa.

Đợi khi Giả Hủ rời đi, Mã Dục lại nói theo thói quen: "Công Tắc, lập tức phái người tới gặp Thái Thú Vũ Đô Đoàn ...".

Mã Dục nói được nửa câu thì đột nhiên dừng lại. Sắc mặt hẩn trở nên cứng đờ, rồi trở nên tái mét. Các chư tướng xung quanh không nhận được điều quay người đi, ai nấy cũng lộ vẻ bi thương. Không khí lúc này khá nặng nề. Mã Dục đột nhiên quay đầu nhìn cái cẳng trong tay hai tên lính, nằm trên cẳng đương nhiên là thi thể lạnh băng của Quách Đồ.

” Chúa công”.

Một viên nha tướng đột nhiên bước nhanh tới. Trong tay hắn là một cái khay. Hắn trình trọng bưng tới trước mặt Mã Dục. Trên khay trù một miếng vải trắng mỏng, máu tươi vẫn rỉ ra mặt tấm vải trắng. Mã Dục nhấc tấm vải trắng ra, trên mặt khay đương nhiên là một cái đầu lâu vẫn đang rỉ máu. Hai mắt của đầu lâu trợn lên, mặt mày dữ tợn. Đó chính là đầu lâu của Trương Phi.

” Trương Phi” Trong mắt Mã Dục lập tức hiện lên một ánh sáng dịu dịu nhưng lạnh như băng. Hắn gần giọng nói từng từ một: ” Lập tức chuyển đầu của Trương Phi tới Lạc Dương, còn nữa chuyển cáo Lưu Bị. Trong mười ngày nữa chúng ta sẽ bao vây Lạc Dương. Chiếm thành, gà chó không lưu”.

Viên nha tướng quỳ xuống, hùng hồn nói: ” Mạt tướng tuân lệnh”,

Mã Dục đột nhiên quay người lạnh lùng nói: “Pháp Chân”.

Thái Thú Trương Dịch là Pháp Chân cũng hộ tống Mã Dục tới Trường An (Pháp Chân là ông nội Pháp Chính) vội bước lên hai bước nói: ” Chúa công có gì phân phó”.

Mã Dục nói: ” Dùng tin cấp báo tám trăm dặm báo cho Thái Thú Vũ Đô Đoàn Ỗi, Đô Úy Dương Phụng lập tức chỉ huy binh mã tới Trường An. Nếu như trong vòng ba ngày chưa tới Trường An, bản tướng quân tuyệt đối sẽ không nương tay”.

Pháp Chân cuống quýt nói: ” Hạ quan lĩnh mệnh”.

” Phó Tiếp.”

” Có hạ quan”.

” Ngay lập tức chạy tới Bắc Địa mời Thư Thụ tiên sinh tới Lũng huyện chủ trì đại cục Lương Châu. Còn nữa thông báo cho tướng quân Mã Đằng tụ tập quân đội mười quận Lương Châu lập tức tiến tới Trường An hội quân”.

” Hạ quan lĩnh mệnh”.

” Mã Siêu!”.

” Huynh trưởng có gì phân phó?”

” Dùng cấp báo tám trăm dặm thông báo cho Trương Sở Tây Vực Vương Uyên (đã đầu hàng, vẫn được Mã Dục bổ nhiệm làm Trương Sở Tây Vực) tập hợp Hồ kỵ Xa Xư quốc và ba mươi sáu thuộc quốc Tây Vực, trong vòng hai tháng phải tiến tới Trường An”.

” Tiểu đệ lĩnh mệnh”

” Hứa Chử!”

” Có mạt tướng”.

” Chỉ huy ba ngàn thiết kỵ lập tức quay về bản doanh. Áp tải lương thực tới Trường An“. ” Mạt tướng tuân lệnh”.

” Phương Duyệt, Từ Hoảng”.

” Có mạt tướng”.

” Đảm nhiệm chính, phó tiên phong lập tức dẫn tám ngàn thiết kỵ đánh tới Hàm Cốc quan, ép buộc trấn thủ Hàm Cốc Triệu Sầm đầu hàng. Nếu hắn không đầu hàng ...” Mã Dục dừng lại, trong mắt hắn hiện lên sự lạnh lùng làm người khác phải run sợ. Hắn nói từng từ một: ” Hãy san bằng quan ải. Người, vật cũng không lưu lại”.

” Tuân lệnh”.

Sau khi phân phái xong các chư tướng đều lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này Mã Dực mới hít một hơi thật sâu. Ánh mắt hắn trở nên thâm trầm chưa từng có. Không phải Mã Dực cũng không biết hậu quả của việc khởi binh tấn công Lạc Dương lúc này. Việc hắn điều binh khiển tướng, điều như toàn bộ quân đội các nơi tới Trường An chính là chuẩn bị cho trận quyết chiến sắp tới.

Tiêu diệt Lưu Bị, chiếm Lạc Dương Mã Dực đã rơi vào thế đối đầu với quân phiệt Quan Đông, thậm chí là sự thảo phạt của chư hầu thiên hạ. Đây sẽ là cuộc quyết chiến chưa ừng có từ trước tới nay. Nếu như đánh thắng Mã đồ phu sẽ có được cả thiên hạ. Nếu như thất bại, có lẽ Mã đồ phu sẽ mất tất cả. Quan Trung, Lương Châu, thậm chí cả lão doanh Hà Sáo đều mất hết.

Đây là cuộc đánh bạc vô tiền khoáng hậu nhưng nó thực sự không phải là ý định ban đầu của Mã đồ phu.

Thế nhưng cho dù cuối cùng phải chạy ra thảo nguyên làm Mã tặc, Mã đồ phu cũng quyết định đánh một trận quyết chiến kinh thiên động địa này. Tất cả không vì cái gì khác, chỉ vì cái chết của Quách Đồ và Cao Thuần bị trọng thương.

Có lẽ sẽ có người cười Mã Dực ngu, Mã Dực điên nhưng kỳ thật suy nghĩ của Mã Dực rất giống với của Tào Tháo. Cả hai đều được coi là hùng tài đại lược, có thể nói là kiêu hùng. Trong tuyệt đại đa số bọn họ đều cố gắng giữ vững lý trí nhưng không có nghĩa bọn họ không có điểm cảm kỵ.

Bọn họ cũng có điểm cảm kỵ. Một khi bị người khác chạm tới thì sẽ điên cuồng báo thù.

Đại tướng phu có việc nên làm, có việc không nên làm thì mới là người sâu sắc.

...

Kế huyện, phủ quan của Công Tôn Toản.

Sau khi đại bại ở Trạch Quốc, Công Tôn Toản hoảng sợ trốn về đại doanh ở Triệu Quốc, Viên Thiệu nhân cơ hội dẫn đại quân tấn công mãnh liệt. Lòng quân Công Tôn Toản tan rã, đại bại quay về U Châu. Sáu vạn quân kỵ binh U Yển tổn thất hầu như không còn gì. Công Tôn Toản cùng mấy trăm thân kỵ binh quay về Kế huyện. Sau khi quay về Kế huyện, Công Tôn Toản vừa hoảng sợ, mệt mỏi lại nhiễm phong hàn nên mắc bệnh nằm trên giường.

Sắc mặt Công Tôn Toản vàng như nghệ, hắn ngồi dựa vào giường nhìn Công Tôn Tục nói: " Tục nhi".

Công Tôn Tục nói: " Phụ thân, hài nhi ở đây".

Công Tôn Toản hỏi: " Có tin tức của Nghiêm Cương, Quan Tĩnh, Triệu Vân mấy người không?"

Công Tôn Tục khẽ nói: " Phụ thân, Nghiêm Cương tướng quân và Quan Tĩnh tiên sinh đều chết trận. Hiện vẫn chưa rõ tung tích của Triệu Vân tướng quân".

" Ài" Công Tôn Toản thở dài một tiếng, hồi lâu sau hắn mới hỏi tiếp: " Thế cục hiện tại như thế nào?"

Công Tôn Tục nói tiếp: "Đại tướng Cúc Nghĩa của Viên Thiệu đang tiến đánh Đả quận, Thứ sử Tịnh Châu Trương Tế cũng nhân cơ hội tiến đánh Đại quận. Hai quận đó nhất định sẽ bị đánh chiếm một sớm một chiều".

Công Tôn Toản nói: " Dã tâm của Viên Thiệu không nhỏ. Chỉ e lòng tham của hắn không chỉ là hai quận đó mà là cả U Châu của ta".

Công Tôn Tục hoảng sợ nói: " Phụ thân, hiện tại chúng ta nên làm gì?"

Công Tôn Toản nói: " Tục nhi, con một mặt phái người tới Liêu Đông, Liêu Tây điều động viện quân tới Kế huyện một mặt con phái người tới Lương Châu cầu viện Bình Tây tướng quân Mã Dực. Vì phụ cùng Mã Bình Tây kết nghĩa huynh đệ, tất sẽ phát binh cứu viện. Chỉ cần Mã Bình Tây phát binh cứu giúp, dựa vào đội quân hổ lang dưới trướng của mình, Viên Thiệu không phải là đối thủ của Mã Bình Tây".

Công Tôn Tục nói: " Dạ, phụ thân, hài nhi sẽ lập tức đi sắp xếp".

...

Trường An, phủ quan của Mã Dực.

Giả Hủ kiên trì khuyên nhủ: " Chúa công, bây giờ vẫn chưa phải là lúc tấn công Lạc Dương".

” Không đánh Lạc Dương sao?” Mã Dược âm trầm liếc nhìn Giả Hủ một cái rồi hỏi: ” Không đánh Lạc Dương thì sao có thể bắt được Lưu Bị? Sao có thể báo thù cho Công Tắc và Cao Thuận đây?”

Giả Hủ nói: ” Chúa công, báo thù cho Công Tắc và Cao Thuận đó là trả thù riêng nhưng còn việc tấn công Lạc Dương là một việc vô cùng bất kính với triều đình, không đúng với đạo nghĩa của bậc quân thần. Chỉ e chư hầu thiên hạ lại liên kết lên án chúng ta, lúc đó bị kịch Đồng Trác lại tái hiện. Vậy thì quân ta sẽ rơi vào tình thế vô cùng bất lợi”.

” Ta không nghĩ nhiều như vậy” Mã Dược lạnh lùng nói: “ Nếu như ngay cả huynh đệ thân thiết của mình bị chết, tàn phế mà chẳng quan tâm gì, bản tướng quân có còn là người không? Nếu như có thể báo thù cho huynh đệ sinh tử của mình, dù có đại bất kính với triều đình cũng chẳng có gì đáng ngại. Cứ coi như làm một Đồng Trác thứ hai, có gì phải luyến tiếc đây?”

” Ai ...” Giả Hủ thở dài một tiếng, hần lại khuyên nhủ: ” Nếu như chúa công đã quyết ý thay mặt Công Tắc và Cao Thuận tướng quân báo thù vậy trước khi xuất binh chúng ta phải dâng tấu về triều đình, kể rõ tội trạng của Ti Đãi giáo ụy Lưu Bị để triều đình trối Lưu Bị mang tới Trường An nghe chúa công phát lạc”.

Sắc mặt Mã Dược biến đổi, hần hỏi: ” Cả Lạc Dương đều nằm dưới quyền khống chế của Lưu Bị, hần sao có thể tự trối mình tới Trường An chịu chết?”

Giả Hủ bùi ngùi thở dài nói: ” Lưu Bị dĩ nhiên không thể tự trối mình tới Trường An, chẳng qua đây cũng chỉ là một kiểu lấy cớ mà thôi. Mục đích chủ yếu là tạo cho chúa công một cái cớ để xuất binh. Ý muốn nói là lần này chúa công xuất binh không phải vì bất kính với triều đình mà vì muốn giết Ti Đãi giáo ụy Lưu Bị, báo thù cho thuộc hạ”.

Coi như là là Giả Hủ đã hao tâm tổn huyết, làm như vậy cũng chưa chắc đã giải trừ được sự đối địch của chư hầu thiên hạ nhưng ít nhất cũng giải trừ bớt ảnh hưởng của nó. Còn việc làm như vậy có tác dụng tới đâu thì một người mưu trí như Giả Hủ cũng không thể biết trước. Thế nhưng mọi sự do con người làm ra, có làm vẫn tốt hơn không làm.

” Cũng được” Mã Dược chấp tay suy nghĩ một lát, hần trầm giọng nói: ” Nếu như thế hãy lập tức dâng tấu lên Thiên Tử”.

Giả Hủ chấp tay nói: ” Hủ ... lập tức đi sắp xếp”.

...

Lạc Dương, phủ quan của Lưu Bị.

” Tam đệ!”

” Tam đệ, hu hu, hu”.

Hai huynh đệ Lưu Bị, Quan Vũ đang vây quanh cái hộp gỗ đựng đầu lâu của Trương phi gào khóc. Cách hai người không xa là viên nha tướng vâng lệnh mang đầu Trương Phi tới. Viên nha tướng cười vẽ tàn nhẫn khi nhìn thấy cảnh khóc lóc thương tâm của Lưu Bị và Quan Vũ, hần lãnh đạm nói: ” Chúa công nhà ta còn nói trong vòng mười ngày sẽ đánh chiếm Lạc Dương, chó gà cũng không lưu”.

” Giết người!”

Quan Vũ hét to một tiếng, hần xoay người vung quyền đâm vào mặt viên nha tướng. Viên nha tướng kêu lên một tiếng đau đớn, hần giơ tay ngăn cản. Chỉ nghe rắc một tiếng hai cánh tay viên nha tướng đã bị Quan Vũ đánh gãy. Ngay sau đó Quan Vũ lại vung quyền đánh tiếp, lúc này viên nha tướng không còn cách nào để ngăn cản Quan Vũ chỉ biết giương mắt đứng nhìn thiết quyền nặng ngàn cân của Quan Vũ đánh vào mặt mình.

” Phốc”

Máu huyết bắn tung toé, lúc này gương mặt của viên nha tướng đã bị đập nát, máu, thịt lẫn lộn.

” Đại ca” Quan Vũ một quyền đánh chết viên nha tướng mang chiến thư của Mã đồ phu rồi hần quay nhìn Lưu Bị quát to: ” Không bằng chúng ta dẫn quân Ti Đãi đánh thẳng tới Trường An, giết chết Mã đồ phu, báo thù thay cho tam đệ và Giản Ung tiên sinh”.

Lưu Bị còn đau lòng hơn Quan Vũ tới ngàn lần. Hắn hận Mã đồ phu tới tận xương tủy nhưng hắn hiểu rõ với bản thân thực lực của mình mà đi quyết chiến với Mã đồ phu không khác gì trứng chọi đá, chỉ là tự rước lấy diệt vong mà thôi.

Trước khi nghĩ tới báo thù như Quan Vũ nói phải nghĩ cách để chống lại sự báo thù của Mã đồ phu.

Mặc dù Mã đồ phu xảo trá như hồ ly, hung tàn như lang sói nhưng bản thân hắn cũng có ưu điểm đó là dám nghĩ dám làm, không bao giờ nuốt lời. Nếu Mã đồ phu nói sẽ tấn công Lạc Dương báo thù cho thủ hạ của mình, nhất định trong vòng mười ngày đại quân của Mã đồ phu sẽ xuất hiện trước thành Lạc Dương. Đây là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.

"Nhị đệ" Lưu Bị ngưng khóc hắn nhìn Quan Vũ nói: "Nếu muốn báo thù, chỉ e là không cần tiến đánh Trường An, chỉ trong vòng mười ngày nữa Mã đồ phu nhất định sẽ dẫn đại quân tấn công Lạc Dương".

"Thật đúng lúc" Quan Vũ nghiêng răng nói: "Vậy chúng ta sẽ ở Lạc Dương chờ hắn. Lần trước ở thảo nguyên Bá Thượng đệ đã không thể giết hắn. Lần này ở Lạc Dương đệ nhất định không tha cho hắn. Nhất định phải băm thây hắn ra trăm mảnh, hủ mồi hận trong lòng".

...

Phủ quan của Vương Doãn.

Thái Ung, Lưu Hoàng, Lư Thực và các đại quan của triều đình đã tụ tập đông đủ.

Lưu Hoàng thở dài nói: "Ôi, tai họa tới rồi. Mã đồ phu là loài lang sói tây bắc. Bản tính vô cùng hung bạo, so với Tây Lương Đồng Trắc chỉ có hơn chứ không kém. Lưu Bị trêu chọc ai không trêu lại đi trêu chọc hắn. Ai ...".

"Đúng vậy, còn ai không biết điều đó" Lư Thực cười ảo não nói: "Nếu Mã đồ phu vào kinh, triều đình Đại Hán liệu có còn không?"

Vương Doãn cau mày, trầm giọng nói: "Ý của chư vị đại nhân là chúng ta có nên trối Lưu Bị, giải tới Trường An không?"

Lưu Hoàng cười gượng nói: "Vì sự an nguy của triều đình, hy sinh một Ti Đãi giáo uý nhỏ nhoi cũng không có vấn đề gì thể nhưng hiện nay Lưu Bị đã nắm giữ binh quyền quân Ti Đãi. Nếu như chúng ta cố tình bắt hắn giải đi Trường An, hắn có nguyện ý không? Vạn nhất bức bách quá Lưu Bị có thể chó cùng cắn giậu, ngọc nát đá tan thì chúng ta phải làm thế nào?"

"Ai" Vương Doãn thở dài một tiếng, ông ta ảo não nói: "Nếu như Phụng Tiên vẫn còn ở Hà Đông thì có thể để hắn dẫn quân tới Lạc Dương chủ trì đại cục, Lưu Bị sẽ chỉ còn nước gơ tay chịu trói nhưng hiện tại Phụng Tiên đã đi Duyện Châu, nhìn khắp Lạc Dương và vùng phụ cận thì không còn ai có thể áp chế Lưu Bị. Bây giờ nghĩ lại mới thấy thật thất sách".

"Nói cũng đúng" Lưu Hoàng nói: "Ban đầu hạ quan đã từng nhắc nhở đại nhân không nên giao binh quyền của tân quân Ti Đãi cho Lưu Bị, đại nhân lại không nghe. Kết quả bây giờ thế nào? Bây giờ thì sắp gặp đại họa rồi".

Thái nói: "Lưu Hoàng đại nhân, bây giờ có nói lại cũng bằng vô dụng. Chúng ta hãy nhanh chóng nghĩ ra biện pháp nào để giúp triều đình vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt".

Sắc mặt Vương Doãn vô cùng lạnh lẽo, ông ta nói: "Không bằng chúng ta lấy danh nghĩa Thái Hậu phát chỉ dụ mời Lưu Bị vào cung. Trong cung chúng ta bố trí sẵn giáp sĩ, chờ khi Lưu Bị vào cung sẽ đổ ra bắt trối Lưu Bị, giải tới Trường An, chẳng hay các vị đại nhân thấy thế nào?"

Thái Ung liên tục gật đầu nói: "Kế này thật hay".

"Được" Vương Doãn vỗ án, ông ta trầm giọng nói: "Vậy cứ định liệu như thế đi".

Nhưng Vương Doãn hoàn toàn không ngờ tới là có người đã nghe trộm hoàn toàn cuộc nói chuyện của bọn họ, hơn nữa lại mang tin tức đó bán cho Lưu Bị.

...

Từ Châu.

Đại doanh quân Tào, trung quân đại tướng của Tào Tháo.

Kể từ khi bao vây thành Từ Châu ba ngày trước, Tào Tháo hạ lệnh cho Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên vây đánh ngày đêm. Đào Khiêm mấy lần cử sứ giả tới giải thích, cầu hoà. Tào Tháo đều không nói không rằng đem chém đầu thị chúng.

Trong lúc thành Từ Châu sắp bị phá thì bất ngờ Tào Nhân lưu lại trấn thủ Duyện Châu đột nhiên chạy tới đại doanh của Tào Tháo.

” Chúa công, việc lớn không xong rồi. Không xong rồi”.

Tào Tháo đang chớp mắt ở trong trường chờ tin báo phá thành hăn bưng tỉnh khi thấy Tào Nhân đi vào, hăn giật mình hỏi: ” Sao Tử Hiếu không ở Duyện Châu mà lại tới Từ Châu làm gì?”

Tào Nhân vội la lên: ” Chúa công, Thái Thú Trần Lưu Trương Mạc và Trần Cung làm phản rồi”.

” Cái gì? Người nói cái gì?” Tào Tháo cả kinh nhảy dựng lên. Hăn hốt hoảng hỏi: ” Trương Mạc, Trần Cung làm phản?”

Tào Nhân cười ảo não nói: ” Đúng thế”.

” Không thể nào” Tào Tháo lắc đầu nói: ” Tuyệt đối không thể nào”.

” Quả thực bọn chúng đã làm phản rồi” Tào Nhân la lên: ” Bọn chúng chẳng những làm phản mà chúng còn đón Thái Thú Hà Đông Lữ Bố tiến vào Duyện Châu. Lữ Bố và quân Tịnh Châu liên tiếp tấn công đánh chiếm các quận Trần Lưu, Tế Dương, Sơn Dương. Quận Thái Sơn cũng đã đầu hàng Lữ Bố, chỉ có Tuần Úc tiên sinh phòng thủ Đông quận và Trình tiên sinh phòng thủ Tế Bắc là vẫn nằm dưới sự khống chế của quân ta”.

” ... cái này ...”.

Đôi mắt nhỏ của Tào Tháo lập tức đảo liên hồi. Trong lúc cấp bách hăn không biết nên làm gì để ứng phó với tình huống trước mắt.

Quách Gia vội tận dụng thời cơ khuyên nhủ Tào Tháo: ” Chúa công, hiện tại thành Từ Châu sắp bị phá. Đào Khiêm đã bị quân tiên phong của chúa công hù dọa cho vỡ mật. Nếu như bây giờ chúa công chủ động đưa ra yêu cầu ngưng chiến, kèm theo một số điều kiện hà khắc, có thể nói Đào Khiêm không dám từ chối. Ngược lại nếu để Đào Khiêm biết được Lữ Bố đã chiếm được Duyện Châu đến khi đó chẳng những chúng ta không thể có điều kiện trao đổi tốt mà e rằng bản thân Đào Khiêm cũng không buông tha cho quân chúng ta, chúng ta sẽ rơi vào tình cảnh lưỡng đầu thọ địch”.

Tuân Du cũng lên tiếng khuyên nhủ: ” Phụng Hiếu nói rất đúng hoảng sợ rút lui không bằng bây giờ chúng ta chủ động rút quân ở thế thượng phong”.

” Thôi được” Tào Tháo trầm ngâm giây lát rồi hăn thở dài một tiếng nói: ” Lập tức cử sứ giả vào thành thông báo với Đào Khiêm ý định bãi binh thế nhưng Đào Khiêm phải bồi thường mười vạn thạch lương. Năm vạn sắt tinh, hai ngàn bộ áo giáp. Nếu như hăn không đồng ý với điều kiện, tiếp tục công phá thành cho tới khi phá được thành”.

304. Chương 234: Đòn Tối Hậu Diên Cường Của Lưu Bị.

Lưu Bị trầm giọng nói: “ Có chuyện gì?”

Tên tiểu giáo vừa thở vừa nói: “ Mã đồ phu cũng đại quân Tây lương đột nhiên xuất hiện, bao vây thành Lạc Dương rồi”.

“ Cái ... cái gì?” Lưu Bị nghe thế thất kinh, suýt nữa ngã đập đầu xuống đất, người run run nói, “ Sao ... sao có thể như thế được? Mới hôm qua, chẳng phải hăn còn ở cửa Hàm Cốc sao, làm thế nào bây giờ có thể vây thành Lạc Dương được. Trừ phi đội quân hăn có cánh, nếu không sao trong một đêm có thể đi tám trăm dặm được.”

“ Ha ha ha ...” Vương Doãn đột nhiên cười lớn, chỉ vào Lưu Bị mà mắng : “ Tên thất phu Lưu Bị, thật uổng công cho người toan tính tường tận, nhưng giờ thì, ngay cả mình cũng bị vào tròng, ha ha ha ...”

“ Lão thất phu!”, Lưu Bị diên tiết, nghiêng răng ra lệnh: “ Lưu Năng, giết hắn!”.

“ Tuân mệnh”

Lưu Năng (đội trưởng thân binh Lưu Bị) hét một tiếng lớn, bước tới trước mặt Vương Doãn, cách lão khoảng hai bước chân rồi vung đao chém một nhát. Đáng thương cho Vương Doãn, thân già sức yếu, lại là văn sinh nho nhã, không nhanh trốn chạy. Một đao chém xuống, đổ gục xuống đất, đầu lặn ra xa.

Mấy trăm tên lính cũng nhất tề xông lên. Trong khoảng khắc, cả Lưu Hoàng, Thái Ung cũng bị chém la liệt trên mặt đất.

Lưu Bị giật giật khoe miệng hai cái, đôi mắt toát vẻ điên cuồng, quay sang Lưu Năng bảo: “ Lưu Năng!”.

“ Có mặt tướng”.

“Người hãy mang ba trăm tên ở Đức Dương Điện, đem bọn văn võ bá quan đang tụ tập ở Kim Điện, chém hết cho ta!”.

“ Tuân lệnh!”.

“ Các huynh đệ còn lại, theo ta vào hậu cung, bất kể là nam hay nữ, không phân biệt già trẻ, trên dưới, giết hết không tha!”

“ Tuân lệnh”.

...

Bên trong trung quân quân Mã Dục ở bên ngoài thành Lạc Dương.

Giả Hủ giờ tay chỉ vào thành Lạc Dương hùng vĩ, nói với Mã Dục: “ Bẩm chúa công, hiện thành Lạc Dương đã bị hạ, nay chỉ còn tên Lưu Bị cùng vài trăm tàn binh chạy vào cấm cung, ngoan cố không chịu hàng”.

“ Ừ”.

Mã Dục gật đầu, trong lòng không khỏi xúc động

Nhìn thành Lạc Dương uy nghi, Mã Dục không khỏi nhớ lại chuyện cũ, chuyện sáu năm trước. Cách đây sáu năm, Mã đồ phụ cùng tám trăm tên lưu khấu vây hãm Lạc Dương, khiến thiên hạ chấn động, Hán linh đế hết cách, bắt đắc dĩ mới phải nghe lời Thập thường thị sắc phong cho Mã Dục là Hộ Ô Hoàn Trung lang tướng. Bay giờ trở lại tất cả kỷ ức đều như mới chỉ hôm qua.

“ Truyền lệnh của ta, cho ba quân vào thành, không được nhiều dân, trái lệnh chém không tha!”

Giả Hủ vẫn luôn lo lắng, Mã Dục sau khi vào thành sẽ huyết tẩy Lạc Dương, nay nghe Mã Dục truyền lệnh ba quân như vậy, bất giác buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, chấp tay nói: “ Chúa công thật anh minh”.

Mã Dục xoay người lại, hướng Giả Hủ mà bảo: “ Đi nào”.

Giả Hủ cung kính đáp: “ Vâng”.

“ Theo bốn tướng vào cung trước, ta đang nóng lòng tận tay bắt hắn, đem phân thây, mà tể trời đất đây”.

...

Cấm cung thành Lạc Dương

Bên trong, cửa chính đóng chặt, một bầu không khí âm u tĩnh mịch bao quanh.

Trước cửa cung, ba trăm quân đứng trang nghiêm, đao kiếm đầy mình, tinh kỳ bay rợp trời, Mã Dục đầu đội kim khôi, thân mặc kim giáp, đang cười con hân huyết bảo mã màu đỏ, trông thật uy phong lẫm liệt.

“ Tên thất phu Lưu Bị”, Mã Dục vừa giơ roi, vừa quát tháo, “Mau ra đây”.

Cả cấm cung tĩnh mịch, im lặng, một hồi lâu, bất quá cũng chỉ nghe tiếng hét kích động của Mã Dược vọng lại.

“Dát dát dát ... Oanh!”

Mã Dược chờ tới lúc sắp không nhìn được thì cửa cung đột nhiên ầm ầm mở ra, phía trong cửa cung là một máu chảy lênh láng như một tấm thảm máu kéo từ ngoài vào tận bên trong, trong ánh chiều tà trông, giống như màu máu không khí quá dị, đến ghê tởm.

Một hàng quân lộn xộn, trên thân người nào cũng nhuốm đầy máu.

Đứng nghiêm chỉnh hai bên.

“Sa sa sa ...”

Dọc theo tấm thảm hồng, Lưu Năng bước đi nặng nề đến cửa cung. Về mặt thể lương, đôi mắt trong như hai luồng ngọn lửa cháy phừng phừng, mông liệt, cả người như một con báo, cả hơi thở cũng ẩn chứa nguy hiểm ....

“Ừ!”

Điển Vi hừm một tiếng, nhảy ra chắn trước mặt Mã Dược.

“Phốc”

Lưu Năng nhếch miệng, cười khinh miệt, lạnh lùng. Dừng rồi quay đầu lại, nhìn về cuối tấm thảm hồng rồi quỳ xuống, rồi cả hai hàng tàn binh hai bên đang đứng nghiêm chỉnh cũng nhất tề quỳ xuống. Bọn chúng đều là những lính theo Lưu Bị từ lúc chinh phạt giặc Khăn Vàng cho đến giờ, tất thấy đều trung thành.

Đến hôm nay, bọn họ cũng đã hoàn thành sứ mệnh của mình.

“Chúa công ...”, Lưu Năng như một con sói hoang, gào một tiếng thống thiết rồi đưa thanh kiếm ngang yết hầu, ngửa mặt lên trời hét: “Lưu Năng tôi xin đi trước một bước ...Ách!”

Lưu Năng tự vẫn, máu theo vết kiếm tung tóe khắp nơi, hắt hết thảy một tiếng rồi tắt lịm, chỉ còn vũng máu tươi đang chảy trên chiếc thảm. Khắc sau, cả đám tàn binh cũng theo đó, hướng vào trong hô to “Chúa công, tiểu nhân đi trước một bước” rồi tự vẫn.

Ánh mắt Mã Dược vẫn lạnh lùng. Dù bội phục những tên giặc trung nghĩa, nhưng lòng đầy tàn nhẫn, thoải mái. Lưu Bị! Nay đã cùng đường, chạy đâu cho thoát.

“Phì .. hí hí”

Mã Dược xoay mình xuống ngựa khiến con ngựa hí một tiếng, Mã Dược đẩy Điển Vi đang đứng trước mặt ra, rồi đạp một cước thật mạnh vào cửa cung khiến nó bật ra, mọi thứ bên trong bây giờ đều hiện ra trước mắt. Bên trong, xác người vương vãi khắp nơi, bầu không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Giả Hủ cũng xuống ngựa, đứng một bên, nói với Điển Vi: “Điển Vi tướng quân, hãy dẫn theo hai trăm tinh binh bảo vệ chúa công”

Điển Vi ầm ầm nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Giả Hủ liếc sang Từ Hoảng, Phương Duyệt, nói với hai người: “Hai vị tướng quân không cần vào.”

...

Tại Đức Dương điện.

Kim Loan điện, huy hoàng, rực rỡ nay đã biến thành địa ngục.

Thi thể bá quan văn võ nằm đầy khắp điện, các thi thể được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, hơn nữa lại theo cấp bậc tam công, cửu khanh, rất nghiêm túc, nhìn qua tựa như tất cả đều đang ngủ, không gian thật lạ lùng.

Mã Dược hít một hơi thật sâu rồi bước vào điện.

“ Bình tây đại tướng quân, thấy trẫm sao không quỳ hă?”

Mã Dực nghe một thanh âm trầm vang lên bên tai, bất giác giật mình, cả kinh quay đầu thấy Lưu Bị đang ngồi ngay ngắn trên long án, trong Kim điện. Cơ hồ không nhận ra tên họ Lưu, vì Lưu Bị đang khoác chiếc long bào, đầu đội một mũ miện giả dạng Thiên tử.

Mã Dực lắp bắp nói: “ Lưu ... Lưu BỊ!?”.

“ To gan!” Lưu Bị hừm một tiếng, thần sắc nghiêm nghị, thêm chút uy nghi của bậc đế vương, trầm giọng quát lên: “ Dám gọi cả tên úy của trẫm, chẳng lẽ ngươi không sợ ta tru di cửu tộc sao?”

“ Gì ...?” Mã Dực ban đầu khiếp sợ, bất chợt cười lớn: “ Ha ha ha ... ngươi điên rồi, đúng là điên thật rồi”.

“ Mã đồ phụ, ngươi chớ đắc ý..Lưu Bị rút cuộc cũng khôi phục tâm trí, điềm đạm nói: “ Bây giờ mà ngươi còn có thể cười được sao, thiên hạ khắp chư hầu sẽ xuất binh về Lạc Dương trong chớp lát , để xem, lúc đó , bị trăm vạn quân địch vây đánh, ngươi sẽ thế nào, ta cũng muốn xem ngươi còn cười được không?”

“ Người nghĩ người là hoàng đế sao?” Mã Dực nở nụ cười lạnh lùng rồi nói: “ Cả thiên hạ sẽ vì người mà xuất binh báo thù hă? ”.

“ Chư hầu thiên hạ tất không vì ta mà phát binh.” Lưu Bị ngưng âm rồi lại nói: “ Chỉ e, Lạc Dương bị đánh, quan võ bá quan cùng thái hậu, thái phi, hoàng thân quốc thích bị giết hại, người nghĩ chư hầu thiên hạ có phát binh không?”

Mã Dực lập tức xoay người, nhìn chằm chằm thi thể quan, nằm thẳng tắp ở hai bên đại điện, sau hồi lâu mới quay sang Lưu Bị nói: “ Lưu Bị, ngươi cũng khôn ngoan lắm!”

“ Ha ha, lòng dạ hẹp hòi chẳng thành người quân tử, không độc ác sao thành đáng trọng phụ!” Lưu Bị cười âm âm một tiếng, lộ nét âm độc nói: “ Người muốn trẫm chết, thì trẫm cũng không cho người sống thêm đâu! Mã đồ phụ, trẫm sẽ ở Hoàng Tuyền chờ người đến, chắc không lâu nữa, hai ta có thể gặp nhau đó, ha ha ha, khà khà, hô hô hô .. .A”

Tiếng cười của Lưu Bị trở nên yếu dần,

...

Tại dinh của Viên Thiệu ở Ký châu.

Tuân, Cao Kiên dẫn Trương Cáp, Trương Kỳ, Hàn Mãnh ba người vào đại sảnh, đến trước mặt Viên Thiệu rồi lùi ra, ba người chấp tay nói: “ Nhờ phúc minh công, từ nay xin nguyện đem sức khuyến mã phò ta”.

Viên Thiệu đứng dậy, nói: “ Ba vị tướng quân mau mau miễn lễ, ha ha ha”.

Thẩm Phối, Phùng Kỷ, Hứa Du không để lỡ cơ hội xiểm nịnh nói: “ Chúc mừng chúa công, chúc mừng chúa công.”

Viên Thiệu nét mặt vui vẻ nói: “ Truyền lệnh ta, tối nay mở tiệc rượu mừng, bất kể văn võ, từ Đô úy trở lên đều phải có mặt, mau”.

Hàn Phúc cùng bộ hạ ở Ký châu, theo Trương Cáp đầu hàng Viên Thiệu, dâng Ký châu cho hắn. Viên Thiệu chiếm được Ký châu, đã trở thành chư hầu mạnh nhất phương bắc. Hiện giờ, dưới trướng Viên Thiệu, văn có Điền Phong, Phùng Kỷ, Thẩm Phối, Hứa Du, ai cũng đa mưu túc trí, lại thêm các chư tướng Trương Cáp, Cúc Nghĩa, Trương Kỳ, Hàn Mãnh, Thuần Vu Quỳnh, Trương Nghĩa Cừ, đều là các tướng tài. Cả văn lẫn võ đều là danh tướng đương thời. Có thể nói là văn thành võ tự. Thế lực vô cùng mạnh.

...

Ở Bộc Dương, trong dinh Tào Tháo.

Tào Tháo đang cùng Tuân Úc, Tuân Du, Quách Gia đang bàn việc truy kích Lữ Bố, chợt thấy Tào Hồng vội vã vào đại sảnh, giọng nói tựa hồ gấp gáp: “ Chúa công, Lạc Dương cấp báo”

“ Gì” Tào Tháo nói: “ Lạc Dương thế nào?”

Tào Hồng nói: “ Vừa nghe hồi báo.Ti đãi Lưu Bị giết mưu sĩ tâm phúc của Mã Dục là Quách Đồ, còn đánh trọng thương thuộc hạ của y là Cao Thuận, Mã Dục đang đem mười vạn quân đánh Lạc Dương, báo thù.

Còn tuyên bố, muốn phá Lạc Dương, tẩy huyết khắp thành.

“ Cái gì! Lại có chuyện này sao?” Tào Tháo lắp bắp nói: “ Mã đồ phu nếu đã muốn đánh Lạc Dương, Lưu Bị vô luận thế nào cũng không thể giữ được”.

Tuân Du nói tiếp: “ Cũng có thể nói, thiên tử cuối cùng, khó tránh khỏi rơi vào tay Mã đồ phu”.

Quách Gia nói chêm vào: “ Chúa công.Bất luận thế nào, cũng không thể để thiên tử rơi vào tay Mã đồ phu được.Giả như thế, đất thì có Quan Trung thuộc Hà Sáo, Lương Châu. Dưới trướng lại có đội kỵ hổ lang hơn mười vạn quân, hơn nữa thiên tử nằm trong tay. Như thế, quả là thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thiên hạ còn ai dám phân tranh với Mã đồ phu nữa?”.

“ Thế ...” Trình Dục ánh mắt lộ nét hoài nghi. Hỏi ngược lại Quách Gia: “ Mã đồ phu lại dám mạo hiểm, không đề phòng chư hầu thiên hạ, khởi binh tấn công Lạc Dương sao? Chắc Mã đồ phu cũng biết rằng, kinh đô Lạc Dương và các vùng phụ cận là nơi trọng yếu, thiên tử ngự giá, bá quan văn võ hầu triều, khắp thiên hạ, không ai dám dòm ngó? Mã đồ phu há không sợ chư hầu liên quân đòi thảo phạt sao?”

Quách Gia im lặng, hỏi ngược lại Tào Tháo: “ Nếu chúa công là Mã bình tây. Mưu sĩ tâm phúc bị giết.Đại tướng thì bị thương nặng, người có nổi giận với Lưu Bị mà xuất binh báo thù không?”.

Tào Tháo nói không chút do dự: “ Dĩ nhiên là có”.

“ Cho nên ...” Quách Gia ngập ngừng một chút, rồi nói tiếp: “ Thần cũng cho rằng Mã đồ phu tất nhiên sẽ khởi binh báo thù”

...

Tại Trường An.

Xe, ngựa kêu hí, thiên quân vạn mã chạy khắp Trường An

Sau khi Mã Dục hạ lệnh, ba ngày sau, Đoạn Ỗi, Dương Phụng, Chung Vũ suất lĩnh tám ngàn bộ hạ đến Trường An.Năm ngày sau, Lương châu thứ sử Mã Đằng suất lĩnh năm vạn quân Truân Điền (khi bình thì cho làm nông, khi chiến tranh thì gọi vào quân binh), hai vạn quân của Quách Đồ, hai vạn quân Khương, cùng ba vạn quân ở các quận, tổng cộng là mười hai vạn đại quân tới Lạc Dương.

Hiện tại, đại quân vẫn đang tụ tập trong thành Trường An, khắp nơi sắc mùi chiến tranh.

Tuy nhiên, chẳng ai biết Mã Dục làm thế rốt cục vì cái gì?.

...

Ở Hồ Lao quan.

Tại nơi tạm lánh của Quan Vũ.

Quan Vũ vẫn đang ngồi, trong lòng buồn bực nên uống liên tù tì vài chén rượu. Lưu Bị ra lệnh cho Quan Vũ dẫn quân từ Lạc Dương chạy đến Từ châu, không được dừng lại cũng không được quay về, tuy nhiên sau khi đến Hồ Lao quan, Quan Vũ không cảm lòng được, len lén phái người quay về Lạc Dương dò la tin tức.

305. Chương 235: Mười Ba Lô Chư Hầu Đánh Mã Dục.

“ Thừa tướng quân, đại sự không tốt rồi”

Quan Vũ buồn bực uống ba chén, đang định đứng dậy múa kiếm thì thân binh đội trưởng Hồ Ban đi vào.

“ Hồ Ban!” Quan Vũ quát lên: “ Có chuyện gì to tát?”

Hồ Ban thần sắc buồn bã, khóc không thành tiếng, nói: “ Lạc Dương bị công phá, chúa công đã ...”

“ Đại ca ta làm sao?” Quan Vũ đột nhiên nắm vạt áo Hồ Ban kéo một lại, lớn tiếng quát: “ Nói mau lên”.

Hồ Ban vừa khóc vừa nói: “ Chúa công đã bị Mã đồ phu giết rồi ạ, hiện thủ cấp đang treo trước cửa thành phía đông Lạc Dương”

“ A ... Đại ca!”

Quan Vũ khóc rống một tiếng, hai mắt nhắm lại, lão đảo lùi về sau.

“ Tướng quân!”

Hồ Ban vội vàng tới đỡ lấy.

Cũng phải một lúc sau, Quan Vũ mới tỉnh dậy, nghiêng rằng nói: “ Mã đồ phu, ta với ngươi thế không đội trời chung!”

Hồ Ban nghiêng rằng nói: “ Tướng quân, bây giờ phải làm sao? Đến Lạc Dương báo thù không?”

“ Không, bây giờ quay về Lạc Dương cũng không báo thù cho đại ca ta được, lại còn chết một cách vô ích”. Quan Vũ lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, nói: “ Cứ theo di nguyện của đại ca, hộ giá thiên tử đến Từ châu, người đời vẫn thường nói: quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn, việc báo thù sau này hãy tính”.

...

Tại phủ Đạo Khiêm ở Từ châu.

Lữ Bố chấp tay cung kính Đào Khiêm rồi nói: “ Mặt tướng thay mặt tám ngàn tướng sĩ Tinh châu (kỳ thực chỉ còn ba ngàn tàn binh, Lữ Bố xảo ngôn để hù dọa) tạ ơn đại nhân đã ưu ái cho ở lại”

Đào Khiêm cũng ôm quyền kính lễ, nói: “ Tướng quân thật khách khí”.

Lữ Bố nói: “ Nếu vậy, mặt tướng xin được cáo từ”.

“ Bỏ quan có việc, không thể tiễn được”

Lữ Bố ôm quyền cảm tạ, xoay người bước ra.

Lữ Bố vừa đi khỏi, mưu sĩ Trần Khuê vội khuyên Đào Khiêm: “ Kể như Lữ Bố, lòng lang dạ sói, đại nhân cho lưu lại bên cạnh, chỉ e ngày sau nó sẽ quay sang hại người.”

Đào Khiêm nói: “ Bỏ quan cùng Lữ Bố đều là bề tôi nhà Hán, nay Lữ Bố lại cùng đường, sao có thể cự tuyệt được?”.

Mưu sĩ Trần Khuê thở dài: “ Đại nhân nhân nghĩa thiên hạ đều biết, chỉ sợ Lữ Bố lòng dạ đen tối thôi ạ”.

Đào Khiêm nói: “ Ta lấy nhân nghĩa đối đãi, tất Lữ Bố cũng sẽ tử tế với ta, các vị không cần phải khuyên nữa”.

Trần Khuê, nghe vậy khẽ thở dài một tiếng, cũng không nói thêm gì.

...

Lúc này, ở Tiểu Bái thành

Quan Vũ còn chưa hộ giá xe thiên tử vào thành, từ xa xa đã trong thấy đại kỳ, phía trên thêu chữ “ Lữ” tung bay trên thành, lại có một viên tướng điểm quân từ trong thành hùng dũng đi ra, đối mặt với Quan Vũ. Hai người đều ngẩn ra, ra đó là kẻ đã cùng Quan Vũ đại chiến hơn mười hiệp ở Tỵ thủy quan nhưng vẫn bất phân thất bại, mãnh tướng Nhạn Môn Trương Liêu.

Trương Liêu nhìn Quan Vũ một cái, rồi nhẹ nhàng gật đầu, lãnh binh rời đi.

Quan Vũ trong lòng cảm thấy buồn bực, quay sang nói với tên đội trưởng thân binh Hồ Ban đang đứng bên cạnh: “ Đó không phải là Tiểu Bái thành do thái thú Từ Châu Đào Khiêm đại nhân cai quản sao, đã thành lãnh địa của Lữ Bố từ bao giờ vậy?”

Hồ Ban nghe vậy, hiểu ý nói: “ Tiểu nhân sẽ đi điều tra ngay ạ”.

Quan Vũ gật đầu nói: “ Mau đi rồi về nhanh cho ta”.

Hồ Ban vội vã thúc ngựa cười đi, trong chốc lát đã thấy quay về, nói với Quan Vũ: “ Bẩm Tướng quân, tiểu nhân đã cho người điều tra được, nguyên Lữ Bố cùng Tào Tháo tranh đoạt Duyện Châu, nhưng bị Tào Tháo đánh đuổi, phải đem quân chạy sang Đào Khiêm đại nhân lánh nạn, được Đào Khiêm đại nhân cho hân cùng thuộc hạ đóng quân ở Tiểu Bái”.

“ Cái gì, Lữ Bố bây giờ đang nương tựa Đào Khiêm đại nhân sao?” Trong đầu Quan Vũ đột nhiên hiện lên hình ảnh Điêu Thuyền xinh như hoa, bất giác nắm tay tức giận nói: “ Khốn kiếp!”.

Hồ Ban ngạc nhiên nói: “ Tướng quân, sao thế ạ?”

Quan Vũ giận dữ bảo: “ Mau, mau quay về”.

“ Sao ạ?” Hồ Ban hơi ngạc nhiên hỏi: “ Không tới Từ châu sao đại nhân?”

“ Không đi Từ châu nữa” Quan Vũ trong giọng nói, tựa hồ rất giận dữ: “ Bây giờ hãy đến Duyện châu, nhờ cậy Tào Tháo đại nhân”.

Tháng ba năm Kiến An thứ tư (năm một trăm chín mốt sau công nguyên)

Mã Dục vì báo thù cho Quách Đồ và Cao Thuận đem hai vạn đại quân bức hàng tướng giữ Hàm Cốc quan là Triệu Sầm. Sau đó bất ngờ đánh đến dưới chân thành Lạc Dương. Bức tử Lưu Bị tại điện Đức Dương. Tuy nhiên Mã Dục không ngờ Lưu Bị gần chết cũng điên cuồng dùng tính mạng để gây thiệt hại tối đa cho hân.

Một thời đại quân phiệt hỗn chiến quy mô chưa từng có bắt đầu.

...

Lạc Dương, Hồng lâu.

Cùng với sự suy vi của đế thất và Lạc Dương bị tàn phá, nay kinh kỳ Lạc Dương đã không còn người sẵn sàng một lần vung là cả ngàn vàng nữa. Xưa kia đèn sáng cả ngày lẫn đèn rượu chè ca múa suốt cả ngày thì nay Hồng lâu chỉ thành một tòa nhà trống không. Ca nữ bán tiếng cười hầu hết chết trong các đợt binh loạn, còn lại thì cũng lần lượt bỏ đi tìm nơi khác để mưu sinh.

Mã Dục mặc một bộ áo xanh, chấp hai tay sau lưng như một cây tùng cổ ngàn năm đứng trước cửa chính.

Giả Hủ sắc mặt u ám nói với Mã Dục: “ Chúa công, chiêu này của Lưu Bị thật độc ác, bá quan văn võ trong thành Lạc Dương bị hân tiêu diệt gần hết rồi!”

Mã Dục lạnh nhạt hỏi: “ Còn ai còn sống không?”

Giả Hủ thở dài nói: “ Chỉ còn một vị quan già vì ngắt đi nên may mắn thoát chết.”

“ Tên gọi là gì, giữ chức gì?”

“ Họ Thái tên Ung, tên chữ là Bá, giữ chức Thị trung.”

“ Thái Ung?” MãDục lắc đầu thở dài nói: “ Một thị trung nho nhỏ làm sao biết được thiên tử hạ lạc nơi nào?”

“ Tìm tung tích thiên tử tất nhiên quan trọng hơn tuy nhiên ..” Giả Hủ nói đoạn rồi lơ đãng nhìn xung quanh nói: “ Nhưng mà lúc này điều quan trọng là chân tướng vụ huyết án tại thành Lạc Dương nhất định phải công bố cho thiên hạ biết, giết chết quan lại và phi tần ở hậu cung là Lưu Bị không phải là chúa công.”

Mã Dục lắc đầu, cau mày lộ vẻ lạnh nhạt nói: “ Cái này không cần phí công.”

Giả Hủ chợt ngăn ra rồi đột nhiên thở dài không nói nữa. Giả Hủ dĩ nhiên biết Mã Dục nói lời này có ý gì. Lúc này giả thích với thiên hạ hoàn toàn vô ích. Cứ cho là chư hầu trong thiên hạ biết rõ huyết nã tại lạc Dương không phải do Mã Dục làm thì cũng nhất định đổ tội danh này lên đầu hân mà thôi.

Sẽ không có kết quả khác vì Lạc Dương có một vị trí chiến lược vô cùng trọng yếu!

Nếu như để Mã đồ phụ đứng vững ở Lạc Dương thì Mã đồ phụ có thể dựa vào hậu phương lớn là Quan Trung, Lương châu và Hà Sáo dẫn binh hùng tướng mạnh đánh các châu Duyện, Dự, Ký và các châu khác.

Hơn nữa có thể từ hai mặt tây bắc giáp công Kinh châu, công thủ đều tự nhiên. Với ưu thế tuyệt đối như vậy thì tình thế thiên hạ thế là đã định!

Cho nên để ngăn cản Mã Dược phát triển thành mạnh nhất chư hầu trong thiên hạ sẽ chỉ còn cách tập trung hợp sức tấn công.

Mã Dược thở dài một hơi nói với Giả Hủ: “ Phái thật nhiều nhân mã nhất định phải tìm được thiên tử trở về.”

Mã Dược mặc dù là người hiện đại nhưng cũng biết khống chế thiên tử sai khiến chư hầu có tầm quan trọng như thế nào. Trong sử sách có ghi Tào Tháo bằng chính sách này dựa vào thiên tử mới có thể thống nhất được khu vực rộng lớn phía bắc Trường Giang. Mà Lưu Bị và Tôn Quyền do thiếu đi cái đại nghĩa của chiến lược tuyệt vời này nên chỉ có thể phòng thủ trong vùng đất của mình mà thôi.

Giả Hủ gật đầu nhận lệnh đi.

” Tranh tranh tranh ...”

Giả Hủ vừa mới đi khỏi, một loạt tiếng đàn du dương đột nhiên truyền đến từ phía trước truyền đến.

Đôi mắt Mã Dược thoáng nét kinh ngạc. Cả thành Lạc Dương loạn lạc dân chúng trong thành đều chìm trong hoảng loạn lại có người gầy đàn được sao? Đột nhiên một lão già tập tễnh xuất hiện trên đường hướng thẳng tới trước mặt Mã Dược đi đến. Điển Vi cau mày cảm kích chần chờ trước mặt Mã Dược.

Lão già tròn to đôi mắt già nua đánh giá Mã Dược cất tiếng khàn khàn hỏi: “ Tướng quân chính là Bình Tây tướng quân?”

Mã Dược thoáng giật mình gật đầu nói: “ Đúng là bản tướng quân.”

“ Vậy là đúng rồi.” Lão già nhếch miệng cười nói: “ Tiểu thư nhà ta cho mời tướng quân.”

Mã Dược gần như đã có thể đoán ra vị tiểu thư mà lão già nhắc đến chính là Điêu Thuyền nhưng vẫn hỏi: “ Tiểu thư nhà lão là Điêu Thuyền phải không?”

Đang xoay người bước đi lão già nghe vậy liền dừng lại quay đầu nói: “ Tiểu thư nhà ta họ Nhâm không phải họ Điêu.”

Đang lúc vội vàng tìm Điêu Thuyền để hỏi tung tích Hán Hiến đế Mã Dược vui mừng quay lại nói với Điển Vi: “ Điển Vi chúng ta đi.”

...

Duyệt châu, Bộc Dương, Phủ của Tào Tháo.

Tào Tháo đang cùng Quách Gia, Trình Dục bàn việc khởi binh cần vương, hơn nữa lại là phát hịch hiệu triệu chư hầu trong thiên hạ hưởng ứng thì Hạ Hầu Đôn đột nhiên chạy vội vàng vào phòng. Mặt mày vui mừng hét to với Tào Tháo: “ Mạnh Đức, có tin mừng!”

“ Hả?” Tào Tháo kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi: “ Nguyên Nhung có chuyện gì vui thế?”

Hạ Hầu Đôn thở dốc nói: “ Nhị đệ của Ti đại giáo úy Lưu Bị là Quan Vũ bảo vệ thiên tử chạy trốn hiện đã qua Tế Âm sắp sửa tới Bộc Dương rồi.”

“ Thiên tử, Quan Vũ?” Trần tĩnh như Tào Tháo sau khi nghe thấy cũng đứng bật dậy, lạc giọng hỏi: “ Việc này có thật không?”

Hạ Hầu Đôn thở dốc nói: “ Việc này không giả đâu.”

“ Ha ha ha ..” Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười dài nói: “ Thật là trời cũng giúp ta.”

Tuân Úc cười nói: “ Chúc mừng chúa công dưới trướng lại thêm một mãnh tướng nữa.”

Quách Gia cũng nói: “ Mừng hơn nữa là có thể phò tá thiên tử, có thể ra lệnh chỉ thiên hạ rồi.”

“ Ừ.” Tào Tháo vuốt bộ râu rậm , đôi mắt nhỏ hẹp lóe tinh quang lớn tiếng nói: “ Chư vị hãy đi theo ta ra khỏi thành ba mươi dặm để nghênh đón thánh giá của thiên tử.”

Tuân Úc, Quách Gia đều đồng thanh nói: “ Xin tuân lệnh.”

...

Phía nam cách Bộc Dương ba mươi dặm.

Duyệt châu mục Tào Tháo cùng biệt giá Trình Dục, tông sự Quách Gia, Tuân Úc, Tuân Du, Mãn Sủng, Giả Quỳ, Hạ Hầu Uyên, Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân Tào Hồng, Tào Thuần, Lý Điển, Vu Cầm cùng một đoàn người quỳ xuống thành một hàng dài cung kính nghênh đón thiên tử tới.

Trong đám bụi mù mịt một đám người hộ tống một chiếc xe ngựa chạy tới. Đi đầu là một viên đại tướng áo bào xanh lục tay cầm thanh Long Yển Nguyệt Dao hiển nhiên là Quan Vũ.

Tào Tháo cuống quýt đi lên mấy bước dừng xe ngựa lại nói: “ Duyệt châu mục, Bình đông đại tướng quân, Võ hươu hầu Tào Tháo cùng với các quan viên lớn nhỏ cung kính nghênh đón thánh giá của Thiên tử.” Quan Vũ vội vàng nhảy xuống ngựa kẻ nói với người trong xe.

Màn xe được vén lên Hán Hiến đế lúc này mới mười một tuổi ló đầu ra ngoài, thoải mái nói với Tào Tháo: “ Tào ái khanh hãy bình thân, chớ vị đại nhân hãy bình thân.”

” Tạ ơn bệ hạ.”

Tào Tháo đứng dậy dẫn văn võ dưới trướng đưa Hán Hiến đế và Quan Vũ vào Bộc Dương.

...

Lạc Dương, trong một phòng bình dân.

Mã Dục bảo Điển Vi đứng bảo vệ ngoài cửa sau đó một mình đi vào vòng qua bức bình phong. Trước mắt hắn là một đình viện nhỏ nhỏ, trong đầy hoa cỏ. Nhưng mà phần lớn đã bị khô héo cả. Trong viện còn có một hồ nước trong hồ vẫn còn vài cái cây cỏ thụ chưa khô héo cô đơn đứng bên bờ hồ. Tất cả đều giống như các đình viện bị tàn phá khác trong thành Lạc Dương.

” Tranh tranh tranh ...”

Tiếng đàn càng trở nên rõ ràng, phát ra từ sương phòng đối diện đến.

” Chi ... Dát.”

Cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên mở rộng.

Mã Dục liền trông thấy một thân hình yếu điệu đang thẳng lưng hướng ra sửa sổ gảy đàn. Tiếng đàn vang lên truyền ra ngoài đình viện toàn cây cỏ khô héo như trở nên buồn bã. Giống như dân chúng toàn thành Lạc Dương đang thống khổ rên rỉ, khiến người nghe phải rơi lệ.

” Đủ rồi!”

Mã Dục thoáng cau mày, hắn không hiểu về âm nhạc hơn nữa lại không thích những âm thanh như có vẻ than khóc như vậy.

” Tranh...”

Tiếng đàn liền dừng lại chỉ còn dư âm vang vọng thật lâu trong không gian.

Thân hình yếu điệu nọ từ từ đứng lên. Sau đó quay người lại thản nhiên nhìn Mã Dục cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: “ Tướng quân, tiểu nữ cuối cùng cũng chờ được ngài vào làm chủ Lạc Dương rồi.”

Mã Dục thoáng chút thất thần. Lúc này trong đầu kẻ không giỏi thơ văn như hắn cũng thoáng một câu thơ cổ: “ Thử nữ chích ứng thiên thượng hữu, ứng thị tiên tử trích phàm trần.” (Nàng này thật quả là người trời, chắc là tiên nữ xuống trần gian)

Đôi mắt trong sang tuyệt đẹp cùng với thân thể mềm mại đầy vẻ thướt tha yêu kiều giống như trong trí nhớ của Mã Dục . Gương mặt xinh đẹp khiến cho trời xanh cũng ghen tỵ nhất lại được tô điểm thêm hai má lúm đồng tiền lại càng mê người. Chỉ có là Điều Thuyền trên mặt có một vết chàm lớn màu xanh còn

nàng này gương mặt trắng sang như ngọc mịn màng vô cùng giống như quả vải căng mọng mới bóc vỏ, động vào một cái là có thể tiết ra nước vậy.

Mã Dực nhanh chóng khôi phục sự tỉnh táo, trầm giọng nói: “ Cô có đúng là Điêu Thuyền không?”

Điêu Thuyền cười nhẹ một tiếng không đáp nào hỏi ngược lại: “ Tướng quân nhìn không giống sao.”

“ Đừng nhiều lời!” Ánh mắt hung dữ của Mã Dực hoàn toàn không bị nụ cười mê hồn của Điêu Thuyền tác động. Hắn tiến tới đặt đại mã kim đao một bên rồi ngồi xuống vừa nhìn chăm chăm vào bộ ngực trắng như sữa cao vút của Điêu Thuyền đang như muốn xé toang tầng áo mỏng vọt ra ngoài để hiển lộ ra cảnh xuân, vừa hỏi: “ Lưu Bị trước khi chết đã đưa thiên tử đi đâu?”

Điêu Thuyền khẽ giật mình khép vạt áo lại nhẹ nhàng đáp: “ Đã bị Quan Vũ Đưa đi Từ châu rồi.”

“ Từ châu à?” Mã Dực thoáng cau mày, trầm giọng hỏi: “ Đã đi được bao lâu rồi?”

Điêu Thuyền đáp: “ Đã xuất phát được hơn mười ngày rồi.”

Mã Dực đột nhiên thở dài buồn nản nói: “ Xem ra không thể đuổi theo kịp rồi.”

Điêu Thuyền không phải không có chút tiếc nuối nói: “ Xin lỗi, tiểu nữ năng lực có hạn, không thể giữ chân thiên tử giúp tướng quân.”

“ Không sao.” Mã Dực khoát tay búi ngủi nói: “ Việc này sao có thể trách nàng được. Lần này có thể vây chết Lưu Bị ở Lạc Dương là may nhờ có nàng cung cấp tình tình báo. Công bằng mà nói bản tướng quân có thể tiêu diệt được Lưu Bị để báo thù cho thuộc hạ thì nàng là người có công lớn nhất. Nàng muốn có phần thưởng gì cứ nói đi?”

Điêu Thuyền nói: “ Tiểu nữ không dám xin gì cả chỉ xin tướng quân có thể nhớ đến lời giao ước bên bờ sông Dĩnh Thủy.”

Mã Dực nói: “ Bản tướng quân đương nhiên nhớ kỹ, nhưng mà hiện tại điều đó vẫn còn quá sớm.”

Điêu Thuyền đáp: “ Điều này tiểu nữ hiểu.”

“ Được rồi, chuyện này coi như bản tướng quân nợ nàng.” Mã Dực đôi mắt đã trở nên nóng bỏng hỏi: “ Mọi người ở Hồng lâu cũng đã bỏ đi hết một mình người đàn bà con gái ở trong thành Lạc Dương này quá nguy hiểm. Sau này hãy ở bên cạnh bản tướng quân lo việc thu thập, phân tích tin tình báo. Những việc trực tiếp đi dò tin tức thì để cho các tỷ muội khác làm.” Điêu Thuyền thoáng đỏ mặt, gương mặt đẹp cúi thấp xuống nhẹ nhàng đáp: “ Vâng.”

...

Duyệt châu, Bộc Dương.

Xa giá của Hán Hiến đến vừa mới tới nơi thì thám báo của quân Tào cũng đem tin tức mới nhất ở Lạc Dương tới Bộc Dương.

Trong mật thất, Tào Tháo, Quách Gia, Tuân Úc, Tuân Du, Mãn Sủng, Giả Quỳ ngồi trên chiếu. Trình Dục người chịu trách nhiệm thu thập tin tình báo trình bức báo cáo lên thì thầm: “ Nay cấm cung bị phá, Ti Đãi giáo úy chết trận, văn võ bá quan bị giết gần hết. Các nhà giàu có thế lực trong thành cũng bị giết sạch. Thành Lạc Dương khắp nơi toàn xác người, máu chảy đầy đường, dân chúng trăm người may ra còn một.”

Trình Dục nói xong cả mật thất im phăng phắc.

Cho Dù là Tào Tháo, Quách Gia hay Tuân Úc, Tuân Du, tất cả đều có vẻ mặt thật khó tin! Tàn sát bá quan và quý tộc trong triều trong tình thế lúc ấy chính là hành vi tự sát, Nếu không phải kẻ điên thì ai lại có thể hành động như vậy?

Mã Dực có phải kẻ điên không? Tất nhiên là không phải.

Một lúc lâu sau Tào Tháo mới thở dài một hơi nghiêm trang nói: “ Kẻ điên, đúng là một kẻ điên!”

“ Chúa công đang nói Mã Dực sao?”

“ Không.” Quách Gia lắc đầu nói: “ Chúa công đang nói đến Lưu Bị.”

Có người khiếp sợ nói: “ Ý Phụng hiếu là tàn sát bá quan và quý tộc trong triều không phải là Mã đồ phu mà là Lưu Bị sao? Ti Đãi giáo úy Lưu Bị với là người nhân nghĩa nổi tiếng thiên hạ mà .. sao có thể làm việc đó được.”

“ Nhân nghĩa ư?” Tào Tháo lạnh giọng nói: “ Toàn là giả dối! Tên Lưu Bị này dã tâm rất lớn nhưng tiếc là chưa gặp thời vận. Bôn ba nửa đời người mới làm được đến Ti Đãi giáo úy. Kết quả là thật bất hạnh lại trêu vào con sói hoang vùng tây bắc âu cũng là số mệnh của hắn.”

“ Nhưng mà ..” Quách Gia tiếp lời: “ Việc này với chúa công lại là cơ hội tốt trời cho.” “ Hả?” Đôi mắt nhỏ của Tào Tháo thoáng nheo lại, cười cười nhìn Quách Gia hỏi: “ Phụng Hiếu sao lại nói vậy?”

Quách Gia đứng dậy đi tới tấm bản đồ quân sự treo trên tường. Chỉ ngón tay vào Duyện châu: “ Duyện châu tuy dân cư đông đúc nhưng đất hẹp phía đông có Lữ Bố, Bắc có Viên Thiệu ở Ký châu, Nam có Viên Thuật ở Nam Dương tây bắc có Mã đồ phu lang sói lại còn có Trương Tể, Khổng Dung, Lưu Biểu Tôn Kiên rình rập có thể nói bốn bề thọ địch tình thế cực kỳ nguy hiểm.”

Tuân Úc, Tuân Du nghe vậy liên tục gật đầu. Trong các chư hầu trong thiên hạ, xung quanh Duyện châu của Tào Tháo tình hình có thể nói là nguy hiểm nhất. Đối với quân Tào mà nói họ chưa có một hậu phương vững chắc bất cứ hướng nào cũng có thể bị thế lực khác tấn công.

Quách Gia nói tiếp: “ Nếu như chúa công không lập tức có biện pháp thay đổi tình thế bị động hiện tại rất có thể bị các thế lực xung quanh quấy nhiễu nhiều mặt mà bại vong mất.”

Giả Quỳ hỏi: “ Nói vậy thì phải làm thế nào thay đổi được tình thế bị động hiện nay?”

Quách Gia đáp: “ Biện pháp tốt nhất hiện nay là khống chế thiên tử sai khiến chư hầu. Chỉ cần chúa công đứng ra ủng hộ thiên tử thì ngay lập tức có thể lấy danh nghĩa triều đình khiến cho các chư hầu trong thiên hạ giao tranh. Lúc bấy giờ tuy chúa công ở nơi nguy hiểm nhưng lại có thể đứng vững như Thái sơn hơn nữa lại còn có thể ngồi giữa làm ngư ông đắc lợi.”

Giả Quỳ gật đầu nói: “ Thì ra là như vậy.”

Quách Gia lại nói: “ Nhưng mà Bộc Dương thành nhỏ dân ít lại lệch sang phía đông, không lợi cho chúa công trong việc ra hiệu lệnh cho quần hùng. Chúa công nên phò tá Thiên tử di giá đến Hứa Xương. Thứ nhất Hứa Xương là vùng đất gần Lạc Dương có thể biểu hiện chúa công vì duy trì Hán thất không bất kì giá nào quyết tử chiến cùng Mã đồ phu sẽ thu phục được nhân tâm của các sĩ tộc môn phiệt trong thiên hạ. Hơn thế có thể mượn danh thiên tử hiệu triệu quần hùng trong thiên hạ cùng thảo phạt Mã đồ phu. Thứ hai, Khổng Tuyền thứ sử Dự châu là kẻ hèn yếu chúa công có thể danh chính ngôn thuận mà thôn tóm cả Dự châu mà nơi dân đông, lương nhiều.

“ Chờ một chút, Phụng Hiếu nói sẽ hiệu triệu anh hùng trong thiên hạ cùng thảo phạt mã Dục phải không? Nhưng việc tàn sát bá quan cùng quý tộc trong triều chẳng phải do Lưu Bị sao? Mã Dục không phạm vào tội đại nghịch bất đạo sao chư hầu trong thiên hạ lại có thể khởi binh hưởng ứng được?

“ Ha ha ha ..” Tào Tháo cười to nói: “ Người quá lo lắng rồi coi như việc Lưu Bị tàn sát bá quan được công bố trong thiên hạ thì các lộ chư hầu vẫn cứ khởi binh. Bởi vì Mã đồ phu hùng cứ Quan Trung, Lương châu, Hà Sáo lại vừa chinh phục được người Tây Vực và bọn man di Tiên Ti ở Mạc Bắc. Gần như đã có sức mạnh của nước Tần khi xưa. Nếu như để hắn chiếm cứ Lạc Dương đến lúc đó hắn cho mười vạn thiết kỵ đồng tiến thì trong thiên hạ ai có thể chống cự được?”

Giả Quỳ chợt hiểu ra nói: “ Hạ quan hiểu rồi, cái này gọi là muốn trừng trị thì cần gì có tội.”

“ Ha ha ha.” Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng rồi nói với Quách Gia: “ Phụng Hiếu, lập tức theo ta vào cung ra mắt thiên tử, trình bày rõ ràng về việc Mã đồ phu huyết tẩy Lạc Dương.”

Quách Gia đứng lên vái một cái thong thả nói: “ Gia nào dám không nghe.”

...

Trường An

Lưu Nghiên không kịp tắm rửa mặt mày đầy bụi bặm vội vã đi đến phủ của Cao Thuận.

Trong phủ của Cao Thuận hơn mười tên giang hồ lang trung vây quanh Cao Thuận đang hôn mê nhưng thức thủ không có cách nào chữa được. Ngoài cửa mấy võ sĩ tay cầm đao mặt lạnh lùng càng làm đám giang hồ lang trung này sợ hãi. Hiện tại tính mạng họ gắn liền với tính mạng của Cao Thuận nếu như Cao Thuận có việc gì thì bọn họ cũng dừng hồng mà sống sót đi ra.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng vệ binh quát tháo: “Đại phu nhân đến.”

“Đại phu nhân đã đến!”

“Thật tốt quá, tướng quân được cứu rồi.”

“Hu hu hu cuối cùng tướng quân cũng được cứu rồi.”

Hơn mười tên lang trung đang vây quanh giường bệnh của Cao Thuận ở giữa Hãm trận doanh đều kích động khóc to lên.

Trong tiếng bước chân dồn dập, Lưu Nghiêncó Cú Đột Trâu Ngọc nương và hơn mười nữ binh bảo vệ vội vã đi vào. Lưu Nghiên đi thẳng đến bên giường bệnh của Cao Thuận. Đầu tiên là vạch mí mắt của Cao Thuận ra nhìn một chút vừa dùng tay chạm nhẹ vào vết thương vẫn còn đang rỉ máu của Cao Thuận đưa lên xem xét. Cuối cùng mới bắt mạch cho Cao Thuận. Hơn mười người giang hồ lang trung trợn mắt há mồm nhìn Lưu Nghiên hoạt động không ngừng mà choáng váng.

Một lúc lâu sau, Lưu Nghiên mới đứng dậy thở dài một hơi nói với một tên tiểu giáo của Hãm trận doanh: “Cao tướng quân chỉ mất máu quá nhiều thôi, mất sức quá nhiều nhưng may mắn được cứu chữa kịp thời vết thương thực sự là không đáng ngại.”

Một tên tiểu tướng vội kêu lên: “Nếu vậy thì sao tướng quân lại hôn mê hơn mười ngày không tỉnh?”

Các tướng còn lại cũng vội vàng phụ họa nói: “Đúng vậy tướng sao quân vẫn chưa hề tỉnh chút nào?”

Lưu Nghiên cười nhẹ một tiếng quay đầu lại nói với Trâu Ngọc nương: “Ngọc nương đem bình ngọc đến đây.”

Trâu Ngọc nương bối rối lấy trong người ra một bình ngọc đưa cho Lưu Nghiên. Lưu Nghiên nhận lấy chiếc bình ngọc mở nắp lấy từ trong bình ra một cây châm bạc to rồi nhắm sau gáy Cao Thuận đâm một kim. Các tiểu giáo và mười tên lang trung nhìn như mê như say. Chỉ trong chốc lát cây châm bạc đã trở nên đen nhánh.

Lưu Nghiên chậm rãi rút cây châm bạc ra nhẹ giọng nói: “Tốt rồi.”

“Tức chết ta mất thôi ..”

Lưu Nghiên vừa dứt lời thì Cao Thuận trên giường rên lên một tiếng rồi từ từ mở mắt.

”Tướng quân!”

“Tướng quan người đã tỉnh rồi hu hu hu ..”

“Tướng quân ơi ngài khiến các anh em lo lắng quá hu hu hu.”

Các tiểu giáo của Hãm trận doanh kích động không thôi.

“Ồ quả là thần kỳ.”

“Quả thật là thần y.”

“Thật là thánh thủ. Tiểu nhân phục hoàn toàn rồi.”

Hơn mười tên giang hồ lang trung bội phục sát đất. Bọn họ mười mấy người vây quanh Cao Thuận liên tục suốt mười ngày trời mà không làm cạch nào khiến hắn tỉnh được. Không ngờ Lưu Nghiên chỉ cần ra tay một chút đã khiến Cao Thuận tỉnh lại. Trong lòng họ đều nghĩ y thuật của người ta mới thật là cao minh.

....

Lạc Dương phủ của Mã Dục.

Giả Hủ cầm một bức thư trong tay nói với Mã Dục: “ Chúa công, thứ sử U châu Công Tôn Toàn sai công tử Tục đến đây cầu viện.”

“ Hả?” Mã Dục cau mày nói: “ Lúc này lại đến cầu viện sao?”

Giả Hủ nói: “ Nghe công tử Tục nói, trong cuộc chiến Cự Lộc Công Tôn Toàn thất bại thảm hại. Đại tướng Nghiêm Cương, Quan Tĩnh và em trai Công Tôn Việt đều bỏ mạng. Tám ngàn quân Bạch mã Nghĩa Tông cũng bị tiêu diệt. Thống lĩnh Triệu Vân cũng không biết tung tích. Nếu chúa công không phái viện quân đến rất có thể toàn quân sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

306. Chương 236: Để Thành Nghiệp Lớn Chỉ Có Cách Này Thôi.

Giả Hủ nói: “ Đúng vậy .. Nên trả lời thế nào với công tử Tục đây?”

Mã Dục đáp: “ Người cứ liệu mà làm đi.”

Giả Hủ nói: “ Hủ hiểu rồi .. Hủ sẽ đi trả lời cho công tử Tục ngay.”

...

Bộc Dương, hành cung tạm thời.

Hiển đế giận dữ vỗ bàn cất giọng ngậy thốt quát: “ Mã đồ phụ lại điên cuồng như vậy ư, dám giết cả mẫu hậu cùng bá quan trong triều có thể nói là kẻ đại gian đại ác không thể tha thứ, Tào ái khanh.”

Tào Tháo bối rối tiến lên một bước, quỳ xuống trước mặt Hiển đế.

Hiển đế nói: “Trẫm hôm nay phong cho người làm thừa tướng hy vọng người có thể thương xót dân chúng trong thiên hạ diệt trừ tiêu diệt bọn giặc hung tàn, khiến đại Hán chúng ta đời đời thịnh trị.”

Tào Tháo mừng không kìm hãm được nói: “ Thần .. tuân chỉ.”

Hiển đế lại nói: “ Tào ái khanh hãy viết chiếu truyền lệnh cho chư hầu khắp thiên hạ tập trung đại quân đến Lạc Dương cùng thảo phạt tên giặc họ Mã.”

Tào Tháo nói: “ Thần tuân theo thánh ý.”

...

Tháng năm năm Kiến An thứ tư thời Hán hiện đế (Tức năm một trăm chín mốt sau công nguyên)

Thiên tử hạ chiếu phong cho Duyệt châu mục Tào Tháo làm thừa tướng, Quan Vũ là Bình Nam trung lang tướng và tuyên cáo khắp thiên hạ về việc Mã Dục “ Bạo hành” sắc lệnh cho các chư hầu trong thiên hạ khởi binh cần vương.

Chiếu thư vừa ban ra, chư hầu trong thiên hạ nô nức hưởng ứng.

Lộ thứ nhất: Hán thừa tướng, Duyệt châu mục, Bình Đông tướng quân Tào Tháo.

Lộ thứ hai: Chinh Đông đại tướng quân, Ký châu mục Viên Thiệu.

Lộ thứ ba: Chinh tây đại tướng quân, thứ sử Dương châu Viên Thuật.

Lộ thứ tư: Kinh châu mục Lưu Biểu.

Lộ thứ năm Ích châu mục Lưu Yên.

Lộ thứ sáu: Dự châu mục Khổng Tuyền.

Lộ thứ bảy: Thanh châu thứ sử Khổng Dung.

Lộ thứ tám Từ châu thứ sử Đào Khiêm.

Lộ thứ chín Thứ sử Tịnh châu Trương Tể.

Lộ thứ mười: Thái thú Thượng Đản Trương Dương.

Lộ thứ mười một: Thái thú Hà Nội Vương Khuông.

Lộ thứ mười hai: Thái thú Hà Nam Mẫn Cống.

Lộ thứ mười ba: Thái thú sơn Dương Viên Di.

Lộ thứ mười bốn Thái thú Hán Trung Trương Lỗ.

Lộ thứ mười lăm: “ Thái thú Ngô Quận Tôn Kiên.”

Lộ thứ mười sáu: Thái thú Lư Giang Lưu Huân.

Lộ thứ mười bảy Thái thú Dự Chương Hứa Cống

Lộ thứ mười tám: Thái thú Nam Dương Lý Thôi (đã bị Viên Thuật chiêu hàng, cho làm thái thú Nam Dương)

Lộ thứ mười chín: Tiểu Bái tướng Lữ Bố.

Lộ thứ hai mươi thái thú Nghiễm Lăng Trương Siêu.

Lộ thứ hai mốt Thái thú Cửu Giang Trần Kỳ.

Lộ thứ hai mươi hai: Thái thú Đan Dương Lưu Ung

Lộ thứ hai mươi ba: Thái thú Cối Kê Vương Lang.

...

Tháng mười, Tào Tháo mượn danh Thiên tử hạ chiếu.

Cho Trương Tể, Trương Dương, Vương Khuông, Khổng Dung bốn lộ liên quân đem năm vạn quân đi lên phía bắc tấn công Hà Sáo.

Cho Lý Thôi, Lưu Biểu, Hứa Cống, Trần Kỳ bốn lộ liên quân dẫn ba vạn quân đánh Vũ Quan ở phía nam.

Cho Lưu Yên, Trương Lỗ hai lộ liên quân đem sáu vạn quân theo hướng tây uy hiếp Quan Trung.

Còn mười ba lộ đại quân do Tào Tháo làm minh chủ, Viên Thiệu Viên Thuật làm Phó minh chủ, chọn Mạnh hổ Giang Đông Tôn Kiên làm Tiên phong tổng cộng có hơn ba mươi vạn đại quân trùng trùng điệp điệp tiến thẳng tới Hồ Lao quan.

...

Lạc Dương, phủ của Mã Dực.

Giả Hủ đưa tay chỉ chỉ trên bản đồ nói: “Hà Sáo có tướng quân Phương Duyệt trấn giữ, phía thảo nguyên Mạc Bắc Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu hai vị tướng quân này lúc nào cũng có thể đem ba vạn thiết kỵ xuống phía nam kịp thời. Trương Tể, Trương Dương, Vương Khuông, Khổng Dung bốn lộ liên quân này không đáng lo. Quan Trung có tướng quân Từ Hoảng trấn thủ hơn nửa phía sau còn có Lương châu nếu chiến sự khẩn cấp thì Tắc Chú (Thư Thụ) có thể sẵn sàng dẫn năm vạn Truân Điền binh xuống phía nam chi viện vì vậy hai lộ liên quân này cũng không đáng lo ngại. Còn lại Lý Thôi, Hứa Cống, Trần Kỳ, Lưu Biểu thì quân ít lương thiếu giỏi lắm là tiến quân đến trước Vũ quan là cùng càng không đáng ngại.

” Bình!”

Mã Dực dậm mạnh lên bàn một cái trầm giọng nói: “ Chỉ có mười ba lộ liên quân Tào Tháo, Viên Thiệu, Viên Thuật, Tôn Kiên từ hướng đông đến mới là mối họa của quân ta.”

Giả Hủ lại nói: “ Hiện nay chúa công có thể điều động tổng cộng hai mươi vạn đại quân. Trong đó Ô Hoàn lang kỵ, Nguyệt thị từ kỵ, cùng với tinh binh của ba mươi sáu trại Khương tổng cộng hai vạn là quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ của ta. Mười vạn Truân Điền binh ở Bắc Địa trong đó có hai vạn quân do đích thân tướng quân Cao Thuận huấn luyện có thể đánh trận được. Đoàn Ổi, Dương Phụng có tám ngàn thuộc hạ cũ cùng với hai vạn loạn quân lương châu vừa đầu hàng đều là quân dày dạn kinh nghiệm nhưng mà vẫn

chưa thể phối hợp với nhau được. Còn hai vạn kỵ binh Khương và ba vạn Tây Vực hồ kỵ thì không thể đánh được một trận. Nói cách khác quân ta có thể thực sự chiến đấu thật ra chỉ có hơn bốn vạn người.”

“ Bốn vạn người là nhiều rồi đấy!”

Đôi mắt sáng quắc của Mã Dục nhìn chăm chăm tấm bản đồ trên bàn. Cảm giác chiến đấu để giữ lấy mạng sống thừa trước đột nhiên trở về.

“ Hướng tấn công phía bắc, phía tây, phía nam của liên quân không cần nói tới. Chỉ còn đường giữa của liên quân mặc dù nói phao lên là ba mươi vạn đại quân nhưng quân có thể chiến đấu được sẽ không vượt quá mười vạn! Viên Thiệu trong tay có hai vạn tinh binh gần đây mới thu được thêm thuộc hạ cũ của Hàn Phúc binh lực chỉ hơn mười vạn nhưng với tính cách đa nghi của Viên Thiệu lại rất nghi kỵ Tào Tháo nên hẳn nhiên nhất chỉ đem hai vạn tinh binh tham chiến thôi. Thứ sử dương châu Viên Thuật mặc dù binh nhiều tướng mạnh nhưng đáng tiếc nội bộ không đoàn kết nên số quân thực sự nằm trong tay Viên Thuật chỉ có chưa đến hai vạn tinh binh. Còn lại Hứa Cống, Trần Kỳ, Lưu Ung thì không đáng nhắc tới. Đáng lo chỉ có Tào Tháo, Lữ Bố và mãnh hổ giang Đông Tôn Kiên thôi.”

“ Nhưng mà ..” Mã Dục nói đoạn mắt liền lộ vẻ độc ác, âm hiểm nói: “ Liên quân tuy thế mạnh nhưng lại có một nhược điểm trí mạng.”

“ Nhược điểm chí mạng” Phó Tiếp biến sắc hỏi: “ Chúa công muốn nói bọn họ tuy hợp nhất nhưng khó mà đồng lòng hợp sức với nhau được ư?”

“ Không.” Không đợi Mã Dục trả lời Giả Hủ liền đáp: “ Đào Khiêm, Lưu Biểu háo danh, Viên Thiệu Tôn Kiên nặng về thực tế còn Mẫn Công Viên Di chỉ loại tạp nham hơn nữa Tào Tháo lại là kẻ giỏi lung lạc nhân tâm càng quen việc mượn sức người khác có hẳn ở giữa điều động liên quân thống nhất hiệu lệnh để hành động không phải việc khó.

...

Hứa Xương đại doanh liên quân.

Tào Tháo tay cầm thánh chỉ oai phong đứng trên. Viên Thiệu Viên Thuật, Đào Khiêm, Tôn Kiên, Lữ Bố cùng các lộ chư hầu đều quỳ dưới đất.

“ Hoàng đế chiếu viết, phong Viên Thiệu làm đại tướng quân, Viên Thuật làm Xa Kỵ tướng quân, Lữ Bố làm Vệ tướng quân, Đào khiêm làm Khinh Xa tướng quân còn các lộ chư hầu khác đều phong tướng quân. Các lộ chư hầu trong thiên hạ đều do Đại tướng quân quản lý nhưng không thể tùy ý điều động ..”

Tào Tháo đọc tới đây liền ngừng lại một chút đưa mắt lạnh lùng thờ ơ nhìn mặt Viên Thiệu khe biến một chút.

“ ... Thừa tướng Tào Tháo làm tham mưu quân sự, hết sức giúp đỡ đại tướng quân. Xa Kỵ tướng quân Viên Thuật, Khinh Xa Đại tướng quân Đào Khiêm điều động lương thảo ở Từ châu và Dương châu đều cung ứng cho đại quân. Còn chư tướng đều chỉnh đốn quân sĩ chuẩn bị dốc sức đánh Mã Dục trấn hưng Hán thất, khâm thủ.”

...

Lạc Dương phủ của Mã Dục.

Phó Tiếp lại hỏi: “ Chẳng lẽ lương thảo của liên quân không đủ?”

Giả Hủ đáp: “ Kỵ, Từ, Dương châu trù phú lương thảo của liên quân không cần phải lo lắng.”

Phó Tiếp hỏi: “ Như vậy, hạ quan thật không hiểu liên quân có nhược điểm trí mạng gì?”

Mã Dục đáp: “ Rất đơn giản liên quân binh lực tuy đông nhưng không có kỵ binh!”

Mưu sĩ Pháp Chân lo lắng nói: “ Thừa chúa công, ba năm trước mười tám lộ liên quân cũng không có chút kỵ binh nào nhìn lại Đồng Trác dưới tay có hơn mười vạn kỵ binh tinh nhuệ. Nhưng mà kết quả là Đồng Trác bị thua ở Hồ Lao quan, Tỵ Thủy quan cuối cùng ngay cả Lạc Dương cũng bị công phá.”

“Đó là Đồng Trác không phải là bản tướng quân!” Mã Dục vung mạnh tay quát lên: “Đồng Trác dùng kỵ binh tinh nhuệ phòng thủ quan ải ngồi chờ hơn mười vạn bộ binh Quan Đông tấn công quan ải phạm vào đại kỵ của nhà binh làm sao không bại trận được? Nếu năm đó bản tướng quân trấn giữ Lạc Dương đem một nhóm bộ binh tinh nhuệ phòng thủ ở Tỵ Thủy quan, Hồ Lao quan dùng ba viên Đại tướng dẫn ba đội kỵ binh tinh nhuệ dùng chiến thuật quấy nhiễu cướp bóc các châu Ký, Thanh, Dương, Dự, Duyện thì mười tám lộ liên quân vùng căn bản gặp nguy mà phải rút quân.”

“Hả, nói vậy là chúa công đã có cách đối phó rồi sao?” Phó Tiếp hỏi: “Vay trận này chúng ta phải đánh thế nào?”

...

Hứa Xương trung quân đại tướng của Viên Thiệu.

Một đám người đứng trước tấm bình phong trên có treo một bức địa đồ. Trong trường là thủ lĩnh, đại tướng, mưu sĩ của mười ba lộ chư hầu liên quân đứng thành nửa vòng tròn trước bức bình phong. Tào Tháo đứng giữa đám người đang đưa tay chỉ lên tấm bản đồ giải thích.

“Theo như tin tức mà do thám báo về, hiện nay Mã đồ phu tập trung quân đám man di Ô Hoàn, Nguyệt thị, Tần Hồ, Khương, Tây Vực hồ kỵ cùng quân Hán ở Lương, Tịnh châu được gần hai mươi vạn đại quân!” Tào Tháo nói đoạn không khỏi cảm thấy cảm khái nói: “Thật không ngờ chỉ trong ba năm ngắn ngủi quân đội của Mã đồ phu đột nhiên lại có những hai mươi vạn quân.”

Viên Thuật nói: “Hai mươi vạn thì đã sao chẳng qua chỉ là bọn ô hợp không chịu được một đòn.”

Tào Tháo thờ ơ không thèm phản bác nói tiếp: “Nhưng mà cái may mắn duy nhất chính là vì do có ba lộ bắc tây nam kiềm chế nên hai mươi vạn đại quân của Mã đồ phu cũng không tập trung hết ở Lạc Dương. Trong đó hai vạn quân do Đại tướng Phương Duyệt chỉ huy đóng ở Hà Sáo. Ba vạn quân do Từ Hoảng chỉ huy chia ra đóng ở Quan Trung và Vũ quan. Năm vạn quân Truân Điền đóng ở Lũng huyền sẽ tùy thời cơ mà tham gia cuộc chiến. Nên thực sự đóng tại Lạc Dương chỉ có hơn mười vạn quân.”

“Hừ.” Tôn Kiên cười lạnh nói: “Hơn mười vạn quân chẳng phải quá ít so với Đồng Trác năm đó sao?”

Viên Thiệu nói: “Tổng số quân đội của Mã đồ phu không những ít hơn Đồng Trác năm đó mà sức chiến đấu còn kém hơn quân của Đồng Trác rất nhiều.”

Tào Tháo nói: “Bản Sơ nói rất đúng trong hơn mười vạn đại quân đóng ở Lạc Dương chỉ có hai vạn là quân đội tinh nhuệ dày dặn kinh nghiệm, còn có hai vạn quân Truân Điền đã được huấn luyện hai năm cũng đã tham gia vài cuộc chiến có thể nói là tinh binh còn lại mấy vạn quân Khương và Tây Vực hồ kỵ chỉ là đám quân Ô hợp thôi. Hai vạn loạn quân Lương châu mặc dù là đội quân tinh nhuệ dày dặn kinh nghiệm nhưng mới theo hàng không lâu nên nếu tham chiến chỉ khiến Mã đồ phu loạn thêm.”

Thái thú Hà Nam Mẫn Công nói: “Nói vậy muốn đánh bại Mã đồ phu chẳng phải là dễ hơn so với Đồng Trác sao?”

“Cái này cũng không chắc, hai bên giao chiến quân lực đông ít, sức chiến đấu mạnh yếu cũng không phải là nguyên nhân duy nhất quyết định thắng bại.”

Tào Tháo nghiêm giọng nói: “Năng lực của chủ tướng cũng là điều rất quan trọng mà điểm này thì Mã đồ phu hơn xa Đồng Trác năm đó! Mã đồ phu xảo quyết hơn cũng am hiểu cách dùng binh và giỏi dùng kỵ binh hơn Đồng Trác nhiều.”

Tôn Kiên nói: “Như vậy là liên quân đầy đủ mọi mặt chỉ thiếu kỵ binh thôi.”

Tào Tháo nói: “Năm đó Đồng Trác dùng hơn mười vạn kỵ binh tinh nhuệ thủ thành chờ Liên quân hợp sức tấn công đã phạm vào đại kỵ của binh gia nên cuối cùng thất bại nhưng Mã đồ phu không phải là Đồng Trác. Hắn là kẻ có tính cách xâm lược chỉ dùng mấy ngàn khinh kỵ cũng có thể càn quét cả Đại Mạc diệt Tiên Ti, Đồ Các hồ, liên minh Tây Vực .. Vì vậy hắn sẽ không chỉ phòng thủ ở Lạc Dương chờ quân ta đến tấn công.”

Mã đồ phu sử dụng kỵ binh vô cùng ảo diệu, Tôn Kiên có thể nói là quá hiểu điều này thậm chí còn bị Mã đồ phu lấy đi một con mắt không hịm được gặt đầu phụ họa nói: “Thừa tướng nói điều này cũng đúng.”

Năm đó Mã đồ phu chỉ có tám trăm lưu khẩu mà tung hoành trung nguyên chưa một lần thất bại là vị hãn sử dụng kỳ binh quá thần diệu.”

Viên Thiệu nói: “ Như vậy Mạnh Đức cho rằng Mã đồ phu sẽ đánh trận này như thế nào?”

Tào Tháo nói: “ Mã đồ phu có thể sẽ dùng đông đảo bộ binh tinh nhuệ tử tử Hổ Lao quan. Sau đó dùng kỳ binh tinh nhuệ tấn công quấy nhiễu vào các châu Thanh Từ, Duyện Dương, Kinh khiến cho các lộ liên quân phải rút lui.”

...

Lạc Dương, phủ của Mã Dực.

“ Chúng ta phải tìm cách cho liên quân tự đánh lẫn nhau.” Mã Dực vung tay nói tiếp: “ Để thành được nghiệp lớn chỉ có một con đường này thôi.”

“ Dụng binh thần diệu, chỉ có đến vậy mà thôi.” Giả Hủ cười nói: “ Chúa công đây là tránh mạnh đánh yếu khiến chúng phải bị động ứng cứu lẫn nhau.”

“ Báo ..” Giả Hủ vừa dứt lời ngoài cửa chợt có võ tướng vào báo cáo: “ Chúa công, có Thư Thụ tiên sinh xin gặp.”

“ Tắc Chú?” Mã Dực nói: “ Mau mau mời vào.”

Chỉ chốc lát, thân hình vừa đen vừa gầy của Thư Thụ xuất hiện trước mặt mọi người. Vừa vào đến đại sảnh Thư Thụ liền vội nói với Mã Dực: “ Chúa công Lạc Dương đã bị hạ Lưu Bị đã chết đã báo được thù cho Công Tắc và tướng quân Cao Thuận rồi chúa công là người nặng tình nặng nghĩa, thương xót tính mạng của tướng sĩ người trong thiên hạ đều đã biết tiếng. Lúc này sao không quay về Quan Trung cần gì phải ở lại Lạc Dương đánh nhau một trận với chư hầu trong thiên hạ làm gì?”

Mã Dực khê cau mày nghiêm giọng nói: “ Tắc Chú cho rằng trận này không nên đánh à?”

“ Không nên đánh!” Thư Thụ không chút do dự nói: “ Chúa công vừa mới chinh phục được Mạc Bắc và Tây Vực đại quân chinh chiến đã lâu tướng sĩ khó tránh khỏi mệt nhọc, chán cảnh chiến tranh hơn nữa vì chinh phục Mạc Bắc, Tây Vực mà nhân lực vật lực của quân ta đã tiêu hao rất nhiều nếu không có hai đến ba năm dưỡng sức thật sự không nên phát động chiến tranh.”

” ... ”

“ Ngoài ra còn có mười vạn quân Truân Điền huấn luyện chưa đủ, không thể cho ra trận được, hai vạn loạn quân cũ và tám ngàn thuộc hạ cũ của Đoàn Ổi, Dương Phụng cho ra trận chỉ khiến lo lắng thêm. Hà Sáo, Bắc Địa tuy lương thực có hơi dư thừa nhưng chẳng thể cung ứng cho hai mươi vạn quân trong vòng nửa năm những điều này thật bất lợi với quân ta. Nếu bây giờ khai chiến thì cơ hội thắng là rất nhỏ.”

” ... ”

“ Chúa công nếu như chúa công có thể tạm hoãn chiến tranh chừng năm đến mười năm thì tình hình sẽ hoàn toàn khác. Đến lúc đó Mạc Bắc, Tây Vực đều đã quy phục, Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu, Quản Khởi đã có thể tập hợp được hơn mười vạn thiết kỵ di chuyển xuống phía nam đến Trung Nguyên, mười vạn quân Truân Điền cũng đã trở nên tinh nhuệ lại có chúa công thống lĩnh mấy vạn quân tinh nhuệ dày dặn kinh nghiệm thiên hạ ai có thể chống được?”

“ Mà Hà Sáo và Bắc Địa, Quan Trung tích trữ lương thảo trong mười năm đã đủ để chúa công chinh chiến khắp thiên hạ. Chúa công chỉ cần cho mấy viên đại tướng trấn giữ Trần Thương, Tí Ngạo, Vũ Quan để uy hiếp Hán Trung, Kinh Dương rồi dẫn mười vạn kỵ bộ tiến sang phía đông quan Hàm Cốc quan cần quét Trung Nguyên, thiên hạ sẽ dễ dàng tới tay.”

Mã Dực im lặng.

Hắn không thể không thừa nhận con mắt chiến thuật của Thư Thụ rất độc đáo, Thư Thụ phân tích rất hợp lý nếu như làm theo Thư Thụ nói chắc chắn sẽ là phương pháp cực kỳ hợp lý. Nhưng thật đáng tiếc Mã đồ phu rất thích đánh cuộc. Hơn nữa mỗi lần đánh cuộc hắn đều có thói quen đem toàn bộ tài sản ra đánh cược.

Nhưng mà lúc này không thể không liều đánh một trận.

Mã đồ phu cũng không phải không chờ được mười năm. Trên Thực tế Mã đồ phu còn trẻ hơn Tào Tháo, Tôn Kiên, Viên Thiệu, Viên Thuật rất nhiều. Hắn hoàn toàn có thể chờ được. Mã đồ phu sợ dĩ nòng lòng muốn đánh một trận vì hắn biết mười năm sau cả Trung Nguyên sẽ sớm trở thành thiên hạ của Tào Tháo. Hơn nữa Tào Tháo còn có một đội quân cực kỳ tinh nhuệ! Khi đó cứ cho là Mã đồ phu có được hơn mười vạn kỵ bộ đánh vào Trung Nguyên cũng chưa chắc có thể giành thắng lợi được.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Mã đồ phu hùng cứ Quan Trung, Lương châu quân sĩ dưới tay tuy mạnh nhưng so với Tào Tháo ở Trung Nguyên có một nhược điểm trí mạng là dân cư quá ít nhân tài lại càng ít tới mức thảm thương!

Coi như mã đồ phu có thể tập trung được mười vạn kỵ bộ cũng chỉ là thế mạnh nhất thời căn bản không thể nào kéo dài được. Mà Tào Tháo có hơn mười vạn dân cư cũng cấp cho hắn tài nguyên nhân lực nhân tài nhiều vô cùng! Khi đó mặt với sức mạnh tuyệt đối như vậy thì mọi âm mưu, dương mưu đều trở nên vô dụng. Đồng thời với ưu thế dân cư ở Trung Nguyên nhiều như vậy thì Quan Trung và Lương châu của Mã Đồ phu hoàn toàn kém xa.

Trận chiến này nhìn thì như là tùy tiện, nhưng mà dụng tâm thì vô cùng gian khổ.

Mã đồ phu chưa từng bị thế mạnh của hai mươi vạn đại quân làm mê muội. Hơn nữa chưa từng bị cừu hận làm mù mị đầu óc. Trên thực tế mã đồ phu luôn tỉnh táo, cho dù là lúc đang nổi giận lôi đình hắn vẫn tỉnh táo hơn người khác rất nhiều.

Nếu không phải vậy, Mã đồ phu căn bản không thể sống sót đến hôm nay.

Mã Đồ phu dùng mắt ra hiệu cho Giả Hủ. Giả Hủ nhẹ nhàng gật đầu nói với Thư Thụ: “ Tắc CHÚ, chúa công dĩ nhiên phải chờ năm đến mười năm để củng cố sức mạnh. Nhưng ngài có nghĩ rằng sau mười năm thì tình hình Trung Nguyên sẽ biến chuyển ra sao không? Tào Tháo hùng tài đại lược, mãnh tướng cùng mưu sĩ đông đảo như vậy lại có thể khống chế thiên tử ra lệnh cho chư hầu, mười năm sau chỉ sợ là cả Trung Nguyên sẽ biến thành thiên hạ của Tào Tháo rồi.”

“ Việc này ..”

Giả Hủ lại nói: “ Khi đó, không phải chúa công lấy Quan Trung, Lương châu uy chấn chư hầu trong thiên hạ mà là lấy Quan Trung Lương châu với không đến hai trăm vạn người chống lại cả Trung Nguyên với mấy ngàn vạn dân. Thắng bại không cần nói cũng biết.”

“ Nhưng mà , sao có thể biết rằng mười năm sau là Tào Tháo có thể nhất thống Trung Nguyên?”

Thư Thụ vẫn còn chút không phục, hắn mặc dù có con mắt chiến lược độc đáo nhưng bản lĩnh vẫn còn kém xa Mã đồ phu và Giả Hủ nên không thấy rõ tiềm lực của Tào Tháo.

“ Thà rằng tin là có còn hơn là không tin để rồi hối tiếc.” Mã Đồ phu trầm giọng nói: “ Nếu không phải Tào Tháo thì sẽ là Viên Thiệu nếu không là Viên Thiệu sẽ là Tôn Kiên. Tóm lại mười năm sao thế nào cũng có người nhất thống Trung Nguyên! Chúng ta phải ngăn cản cục diện như vậy xuất hiện. Ít nhất ở Hà Sáo, Quan Trung, Lương châu cũng phải tích lũy đầy đủ nhân lực vật lực từ trước không thể để cho có kẻ độc bá Trung Nguyên.”

Giả Hủ thấy Mã Đồ phu khẽ gật đầu nói: “ Cho nên trận quyết chiến tại Lạc Dương lần này không phải là muốn quyết tử với chư hầu trong thiên hạ mà ý đồ thật sự của chúa công là muốn dùng cuộc chiến này để tiêu hao tiềm lực của các chư hầu ở Trung Nguyên mà thôi. Nói cách khác là làm cho Trung Nguyên thêm hỗn loạn, làm cho các chư hầu có thêm xu hướng gây chiến với nhau hơn.”

Thư Thụ yên lặng gật đầu, đột nhiên chợt thở dài nói: “ Chỉ khổ cho mấy ngàn vạn dân chúng Trung nguyên mà thôi.”

Giả Hủ nói: “ Đó cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Nếu không làm vậy làm sao có thể khiến cho dân chúng hướng đến miền tây, nếu dân chúng Trung Nguyên không chuyển đến miền tây thì làm sao có thể thay đổi cán cân về nhân lực giữa Quan Trung, Lương châu với Trung Nguyên đây.”

“ Tại hạ hiểu rồi.” Thự Thự than dài một tiếng nói: “ Xin chúa công yên tâm cái đạo lý đau ngắn còn hơn đau dài (thà đau một lần rồi thôi) này Thự cũng biết.”

...

Hứa Xương, đại tướng trung quân của Viên Thiệu.

Viên Thiệu cau mày nói: “ Nếu như Mã đồ phu cũng phái kỵ binh ra quấy nhiễu các châu thì chuyện này thật khó giải quyết. Mạnh Đức thấy rằng liên quân nên ứng phó như thế nào?”

Tào Tháo nói tóm tắt một cách đơn giản.

Tránh giao chiến chỉ dựa vào thành cao hào sâu phòng thủ nơi hiểm yếu! Cứ như vậy chỉ trong vòng nửa năm mười vạn đại quân của Mã đồ phu sẽ hết lương liên quân không đánh cũng thành công! Sau đó bốn đường bắc, nam trung, tây cùng tấn công, truy kích chỉ một trận mà thảo phạt được Mã nghị tặc.

...

Lạc Dương. Phủ của Mã Dục.

Chư tướng đều đã ra về, trong sảnh chỉ còn hai người Giả Hủ và Mã Dục.

Mã Dục nói: “ Theo Văn Hòa chúng ta nên đem bao nhiêu binh mã xuất chinh?”

Giả Hủ im lặng suy tính chốc lát đáp: “ Nhân mã ít thì khó có thể uy hiếp thành cao hào sâu của liên quân hiệu quả có hạn. Dùng nhiều binh mã thì lại kém cơ động. Hủ cho là tám ngàn tinh kỵ là số lượng hợp lý nhất. Vừa có thể uy hiếp hầu như tất cả các thành thị ở Trung Nguyên lại vừa có thể đảm bảo được tính cơ động.”

“ Ủ, cứ quyết định vậy đi, dùng tám ngàn tinh kỵ!”

“ Tám ngàn tinh kỵ này chúa công định dùng Khương bình làm chủ lực hay dùng Ô Hoàn, Nguyệt Thị từ kỵ làm chủ lực?”

“ Khương bình, Ô Hoàn, Nguyệt thị từ kỵ tổng cộng chỉ có hai vạn quân. Nếu như bản tướng quân cử một đội tám ngàn đi thì binh lực giữ Lạc Dương sẽ không đủ cho nên ..” Mã Dục đôi mắt chợt lóe hàn quang nghiêm trang nói: “ Bản tướng quân định chọn trong đám loạn quân Lương châu, thuộc hạ cũ của Dương Phụng Đoàn Ồi ra tám ngàn tinh binh để xuất chinh.”

“ Việc này ..” Giả Hủ cau mày nói: “ Chúa công làm vậy sợ có chút không ổn.”

“ Văn Hòa yên tâm.” Mã Dục nghiêm giọng nói: “ Đám loạn quân Lương châu này đều là đám vô kỷ luật nhưng tất cả đều là người có nhiệt huyết hơn nữa lại là đám quân có nhiều kinh nghiệm chiến trận, chỉ cần giỏi quản lý thì sẽ là một đội hổ lang chi sư! Bản tướng quân có đủ lòng tin khiến đám loạn quân kia trở thành một đội hổ lang chi sư.”

Giả Hủ gật đầu nói: “ Nếu nói về khả năng cầm quân thì thiên hạ không ai có thể hơn được chúa công.”

Mã Dục lại nói: “ Hiện nay Phương Duyệt đang ở tận Hà Sáo, Từ Hoảng giữ Quan Trung, Cao Thuận vừa bị trọng thương không dậy được, Hứa Chử, Điển Vi mặc dù mạnh nhất ba quân nhưng khó có thể đơn độc hành động. Mặc dù Mã Siêu uy chấn Tây Vực nhưng vẫn còn quá trẻ tuổi trong quân không có đại tướng thích hợp. Trách nhiệm phòng thủ Lạc Dương chỉ sợ phải trông cậy hết vào Văn Hòa rồi.”

“ Chúa công cứ yên tâm, Hủ nhất định đem hết toàn lực phò tá thiếu tướng quân bảo vệ Lạc Dương thật tốt.” Giả Hủ nói đoạn lo lắng nói: “ Chúa công đơn độc dẫn quân xâm nhập Trung Nguyên, cường địch tứ phía, nguy hiểm trùng trùng không thể không cẩn thận. Nếu như có người thay thế nhất định Hủ sẽ cùng chúa công rong rổi tại trung Nguyên mới được.”

“ Ha Ha ..” Mã Dục thần nhiên cười to nói: “ Nhớ năm đó bản tướng quân chỉ có tám trăm quân ô hợp vậy mà mấy vạn quan quân vây đuổi không nổi Nay trong tay có tám ngàn tinh kỵ vào tới Trung Nguyên ai có thể là khó dễ nổi ta?”

...

Hứa Xương, đại tướng trung quân của Viên Thiệu.

Viên Thiệu đang muốn đi ngủ thì chợt được báo là Tào Tháo nửa đêm đến thăm. Hắn vội vàng đứng dậy đón Tào Tháo vào trong trướng.

307. Chương 237: Dùng Tôn Kiên Để Khai Dao.

“ Mạnh Đức nửa đêm đến phủ, không biết có chuyện gì quan trọng?”

“ Bản Sơ ..” Tào Tháo đưa mắt nhìn qua đám thị vệ trong trướng một cái nghiêm trang nói: “ Tháo có việc quan trọng muốn bàn với một mình tướng quân.”

Viên Thiệu hiểu ý vung tay ý bảo đám thị vệ trong trướng lui ra rồi chờ Tào Tháo ngồi xuống rồi mới hỏi: “ Mạnh Đức, cuối cùng là chuyện gì thế?”

Tào Tháo nói: “ Ban ngày các lộ chư hầu ở đây Tháo nói các lộ chư hầu dùng quân đóng tại các nơi hiểm yếu dựa vào thành cao hào sâu cố thủ thật ra là hạ sách. Hiện có thượng sách và trung sách không dám nói với mọi người.”

Viên Thiệu vội hỏi: “ Thế nào là trung sách, thế nào là thượng sách?”

Tào Tháo nghiêm giọng nói: “ Trung sách là tấn công Hà Sáo, thượng sách là bắt giết Mã đồ phu.”

“ Tấn công Hà Sáo, bắt giết Mã đồ phu!?” Viên Thiệu thất thanh hỏi: “ Làm sao làm được điều này?”

Tào Tháo nói: “ Hà Sáo tuy có Phương Duyệt và hai vạn quân đóng nhưng việc chiếm được không phải việc khó.”

Viên Thiệu không đồng ý nói: “ Mạnh Đức chỉ biết Hà Sáo có Phương Duyệt và hai vạn quân đồn trú nhưng không tính đến thảo Nguyên Mạc Bắc còn có Chu Thương , Bùi Nguyên Thiệu có mấy vạn thiết kỵ! Dưới tay hai kẻ này trong tay đều có hổ lang chi binh của Mã đồ phu năm xưa. Chỉ vì bình định Mạc Bắc nên mới đưa tới thảo nguyên. Nếu như Mã đồ phu điều đội thiết kỵ kia đến Lạc Dương chưa chắc liên quân đã có cơ hội đánh bại Mã đồ phu.”

Đôi mắt nhỏ của Tào Tháo thoáng một tia âm lạnh nghiêm giọng nói: “Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương mặc dù là thuộc hạ cũ nhưng chưa chắc đã hoàn toàn trung thành với Mã đồ phu hơn nữa Phương Duyệt có hai thế lực tương trợ Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương nên chưa chắc dốc toàn lực một mình đánh với lộ liên quân hướng bắc.”

“ Hả?” Viên Thiệu nghiêm túc hỏi: “ Xin được chỉ giáo?”

Tào Tháo nói: “ Bản Sơ chẳng lẽ quên mất Công Tôn Toản ở U châu sao?”

“ Công Tôn Toản?” Viên Thiệu liên tục xua tay nói: “ Công Tôn Toản chính là anh em kết nghĩa với Mã đồ phu trong cuộc chiến ở Cự Lộc đã thua trận trước bản tướng quân. Giữa chúng ta đã có thù hận sâu sắc hẳn không giúp cho Phương Duyệt đã là may mắn rồi sao có thể trợ giúp liên quân được?”

“ Việc do con người mà ra.” Tào Tháo trầm giọng nói: “ Chưa thử qua sao có thể chắc rằng Công Tôn Toản không thể trợ giúp cho liên quân.”

Viên Thiệu cau mày nói: “ Mạnh Đức không thấy làm như vậy là quá thừa hay sao?”

Tào Tháo kiên trì nói: “ Ít nhất cũng phải thử một lần xem.”

Viên Thiệu lắc đầu nói: “ Công Tôn Toản không thể trợ giúp cho liên quân hay Mạnh Đức nói đến việc bắt giết Mã đồ phu đi.”

Tào Tháo nói: “ Bắt giết Mã đồ phu là cơ hội nhỏ nhưng cũng nên thử một lần.”

Viên Thiệu nói: “ Xin nói tường tận hơn.”

Tào Tháo nói: “ Không có gì bất ngờ xảy ra thì Mã đồ phu sẽ phái kỵ binh tinh nhuệ quấy nhiễu vùng đất sau lưng liên quân. Mà đại tướng dưới tay Mã Đồ là Phương Duyệt, Từ Hoảng lại đang chia nhau trấn

giữ Quan Trung, Hà Sáo. Mã Siêu mặc dù lợi hại nhưng dù sao cũng còn trẻ, đại tướng giỏi nhất là Cao Thuận lại vừa bị thương nặng sống chết chưa rõ. Cho nên Mã đồ phu rất có thể tự mình dẫn quân xuất chinh.”

“Hả?” Viên Thiệu vui vẻ nói: “Mạnh Đức nói Mã đồ phu có thể tự mình dẫn quân xuất chinh?”

Tào Tháo nói: “Không dám nói chắc chắn nhưng ít ra cũng chắc đến sáu phần.”

Viên Thiệu phấn khích vỗ tay nói: “Mã đồ phu nếu dám dẫn quân xuất chinh tại hạ không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải chém chết hắn tại trung Nguyên. Chỉ cần có thể giết chết Mã đồ phu trận chiến này thắng chắc. Lạc Dương không cần phải đánh nữa. Ha ha ..”

.

Tào Tháo rút từ trong tay áo ra một cẩm nang đưa cho Viên Thiệu trầm giọng nói: “Tháo đã ghi tất cả phương pháp thi hành thượng sách ở đây Bản Sơ hãy xem đi.”

Viên Thiệu cẩn thận nhận lấy cẩm nang đọc lướt qua, mặt không khỏi biến sắc trầm giọng nói: “Mạnh Đức làm thế này chỉ sợ là không ổn. Người không biết rõ việc sẽ tưởng rằng ta và Mạnh Đức cố ý bảo toàn thực lực không chịu ra sức vì triều đình thảo phạt nghịch tặc.”

Tào Tháo nói: “Công đạo ở tại lòng người.”

Viên Thiệu nói: “Nhưng Mã Dục có dẫn quân xuất chinh hay không hiện nay vẫn còn là phỏng đoán vẫn chưa thành sự thật kia mà.”

Tào Tháo đáp: “Bản Sơ, việc quân khẩn cấp, không nên trì hoãn.”

Viên Thiệu nghĩ ngợi chốc lát rồi căn dặn nói: “Cũng được, cứ theo ý Mạnh Đức mà làm.”

...

Lạc Dương, phủ của Mã Dục.

Mã Dục nói tiếp: “Tào Tháo, Viên Thiệu, Viên Thuật, Tôn Kiên, Lữ Bố không phải là kẻ không hiểu biết. Điền Phong, Quách Gia, Từ Thử, Trần Cung lại trí tuệ thâm sâu như biển lớn. Tất cả bọn chúng cũng hiểu rõ tác phong tác chiến của bản tướng quân. Ý đồ tác chiến của quân ta khó mà thoát khỏi tai mắt của chúng.”

“Một khi chiến tranh quy mô lớn xảy ra, sự thắng bại của một trận chiến không thể nào quyết định quá lớn đến thắng bại của toàn bộ chiến dịch. Hiện nay hai bên chỉ còn cách so sánh thực lực của tất cả các mặt hậu cần, kinh tế, dân cư ..tất cả các âm mưu quỷ kế đều không có ý nghĩa gì hết.” Giả Hủ nói: “Nếu ý đồ tác chiến của quân ta đã khó mà dấu được đối phương thì không bằng hai bên kéo đại quân ra đường đường chính chính quyết chiến một trận.”

Mã Dục nói: “Văn Hòa nói rất hợp với ý ta, hơn nữa liên quân thiếu kỵ binh mà quân ta lại chủ yếu dùng kỵ binh. Kỵ binh chiếm ưu thế về tính cơ động nên quân ta hoàn toàn không cần phải tử thủ ở Hồ Lao quan, Lạc Dương mà nên chủ động tiến quân vào Dĩnh Xuyên, Hứa Xương phát động tấn công chính diện.”

Giả Hủ nói: ‘Cái này chính là lấy công làm thủ. Hơn nữa, chúng ta nhân cơ hội này trui rèn cho tân binh và có sự điều chỉnh hợp lý với loạn quân Lương châu.’

“Ha ha, cái này gọi là anh hùng mới hiểu được anh hùng.” Mã Dục cười ha hả nói: “Bản tướng quân cũng đang có ý đó.”

Giả Hủ nói: “Vậy dùng Tôn Kiên để khai đao, làm suy sụp nhuệ khí của liên quân đã.”

...

Ngày hôm sau.

Thành Lạc Dương, đại doanh của loạn quân Lương Châu.

Tất cả tướng lĩnh của loạn quân Lương Châu đều tập trung ở trong đại trường. Nhưng mà Dương Phụng, Đoàn Ổi thì không trong số này. Vừa mới dẫn quân đến Lạc Dương, Mã Dục đã ra lệnh điều Đoàn Ổi và Dương Phụng đến Hà Sáo làm phó tướng cho Phương Duyệt, thực ra là giam lỏng ở đó.”

Hà Sáo là bản doanh của Mã Dục. Thế lực của Mã đồ phụ ở đây có thể nói là cực kỳ vững chắc. Cho dù Đoàn Ổi, Dương Phụng có tài năng thông thiên cũng không thể làm được gì tại đây.

“Bình Tây tướng quân đến!”

Các tướng lĩnh trong trường đang rì rầm bàn tám với nhau thì ngoài trường đột nhiên vang lên một tiếng hô đồng loạt. Các tướng sĩ nghe vậy vội vàng im lặng. Đại trường đang như cái chợ đột nhiên im ắng lạ lùng.

Trong tiếng bước chân nặng nề một bóng người cao lớn bước vào đại trường.

Các tướng lĩnh trong trường vội quay đầu nhìn thì thấy người này mặc giáp trụ vàng rực, ánh mắt sắc như dao. Không phải Bình Tây tướng Mã Dục oai danh hiển hách thì còn ai vào đây nữa? Đi đằng sau Mã Dục là một thị vệ như cây cột sắt là Diêm Vi. Diêm Vi hình dạng hung ác trên vai đeo hai cây kích lớn màu đen xỉ, đằng đằng sát khí.

Mã Dục đi thẳng đến phía sau chiếc bàn lớn vung áo choàng ngồi xuống.

Diêm Vi bước nhanh theo đứng nghiêm sau lưng Mã Dục đôi mắt như lang sói quét nhìn đại trường một vòng. Các tướng quân Lương Châu cũng giương mắt nhìn lại thay vì lo lắng sợ hãi. Quả là một đám quân Lương Châu ương ngạnh! Nếu biết điều khiển tốt chỉ trong vài ngày là có thể trở thành một đội hổ lang chi sư.

Khóe miệng Mã Dục thoáng nét cười lạnh phát tay nói: “Chư vị tướng quân mời ngồi.”

“Tạ ơn Tướng quân.”

Các tướng lĩnh Lương Châu đều cung tay rồi vội vã ngồi xuống chiếu.

“Bản tướng quân dùng thiết kỵ đánh khắp cửu châu chưa từng thất bại, tiêu diệt hàng trăm bộ tộc man di, đập bằng hàng ngàn thành trì đánh bại vô số đội quân. Rất ít quân đội có thể khiến cho bản tướng quân kính trọng dù chỉ một chút thôi. Nhưng mà ..” Mã Dục nói đoạn mắt lộ vẻ kích động lớn tiếng tiếp: “Bản tướng quân không thể không nói rằng quân Lương Châu là một đội quân tuyệt vời!”

Các tướng lĩnh Lương Châu trong trường nghe vậy nhất thời kích động hẳn lên.

Có thể được nghe chính miệng Mã đồ phụ oai danh hiển hách nói câu này họ cảm thấy tất tỵ hào.

“Ngày xưa quân Lương Châu tung hoành thiên hạ mặc dù thất bại nhưng không phải do các người không đủ dũng cảm mà bởi vì đội quân Lương Châu thiếu một chủ tướng tài giỏi. Đoàn Ổi, Dương Phụng, Lý Thôi, Quách Dĩ và cả Đồng Trác nữa đều lần lượt đẩy quân Lương Châu đến đường cùng! Nhưng việc này chẳng quan hệ gì đến các người cả, các người vẫn là đội quân Lương Châu kiêu dũng thiện chiến!”

Tướng lĩnh quân Lương Châu kích động đứng hết cả lên, Mã Dục lại một lần nữa đánh trúng nỗi lòng của họ.

Cho đến nay, việc hơn mười vạn quân Lương Châu đại bại vẫn là tâm bệnh của bọn họ. Bọn họ đơn giản vẫn chưa thể hiểu và chấp nhận rằng làm sao tập đoàn quân sự Lương Châu hùng mạnh nhất thời bấy giờ lại có thể thất bại được?

“Bản tướng quân là người Mậu Lăng ở Hữu Phù Phong vốn không phải là người Lương Châu. Nhưng mà Tăng tổ phụ là Văn Uyên công (Phục Ba tướng quân Mã Viện) từng bình định Tây Khương ở Lương Châu, lập cho đại Hán nhiều chiến công hiển hách từ khi khai quốc. Mã gia đã trở thành tướng sĩ ở Lương Châu! Cho nên việc ở Trường An các người không cần để trong lòng vì các người không bại trong tay người khác mà bại trong tay người mình một đội quân Lương Châu khác. Không cần tự trách!”

Thua trận tại Tị Thủy quan, Hồ Lao quan và Lạc Dương cũng không là mất đi sức chiến đấu của đám loạn quân Lương Châu, việc cướp bóc bốn quận ở kinh kỳ cũng không làm tổn hao gì đến sức chiến đấu của quân Lương Châu cả. Quách Dĩ, Lý Thôi, Dương Phụng hỗn chiến ở Quan Trung chỉ tàn phá thực lực của

của loạn quân Lương Châu mà thôi. Những việc này cũng không thể phá hủy đi lòng tự tin và đầu chí của đội quân này.

Nhưng thất bại ở Trường An đã hoàn toàn phá hủy lòng tin của đám loạn quân Lương châu.

Trong thất bại ở Trường An, quân đội Lương Châu gồm hai vạn người lại có thành cao hào sâu bảo vệ. Tuy rằng lúc đó Quách Dĩ bị đâm chết từ rất sớm, các tướng và tiểu giáo đều tụ tập tại đại trướng. Bởi vì thiếu sự chỉ huy nên loạn quân Lương Châu mới nhanh chóng thất bại! Nhưng đám binh lính đầu óc đơn giản lại không nghĩ như vậy. Trong lòng bọn họ thua là thua huổng chỉ lại là toàn quân bị bắt cả.

Nếu muốn đám loạn quân Lương Châu này khôi phục lại sức chiến đấu thì phải khôi phục lại sự tự tin cho bọn họ.

“Đúng chúng ta chưa bại trong tay quân Quan Đông, chúng ta bại trong tay huynh đệ nhà mình.”

“Ai dám nói khác chứ? Bình Tây tướng quân cũng là quân đội Lương châu, chúng ta chỉ thua vì người mình thôi.”

“Con mẹ nó, chỉ có quân đội của Bình Tây tướng quân mới có thể đánh bại chúng ta mà thôi. Nếu đổi lại là quân Quan Đông thì bọn chúng chỉ có nằm mơ thôi.”

Mã Dục vừa dứt lời, bọn tướng lĩnh Lương Châu liền xao động cả lên. Mã Dục chỉ nhẹ nhàng nói một câu liền giải tỏa nỗi uất ức bấy lâu của họ. Khiến cho bọn họ một lần nữa khôi phục niềm tự hào là một chiến binh Lương Châu.

Mã Dục đột nhiên giơ tay.

Diễn Vi sắc mặt hung dữ lập tức quát lớn: “Yên lặng.”

Các tướng lĩnh Lương châu đang tự cổ vũ bản thân liền vội vàng im bặt. Đại trướng lại một lần nữa trở nên yên tĩnh. Mã Dục lúc này mới lạnh lùng nói: “Những lời này bản tướng quân không muốn nghe, các người tốt nhất không nên chỉ ba hoa ngoài miệng! Nếu các người là đàn ông hãy dựng bảo bối của mình lên làm đao, dùng kiếm của các người đi cho bọn chó Quan Đông biết thực lực thật sự của binh lính Lương Châu là thế nào!”

“Tướng quân, lần này đại chiến ở Lạc Dương nhất định phải cho các anh em ở đây ra chiến trường đấy nhé!” Mã Dục vừa dứt lời, một tên tướng thiên tướng đã đứng lên lớn tiếng hét: “Các anh em nhất định phải dùng đao kiếm trong tay, lấy máu của chính chúng ta cho bọn chó Quan Đông biết quân đội Lương Châu là quân đội mạnh nhất trong thiên hạ!”

“Ừm!” Mã Dục gật đầu nói: “Người tên gì?”

Tên thiên tướng nọ hiên ngang đáp: “Mặt tướng là Lý Mông!”

“Lý Mông?” Mã Dục nói: “Tốt, bản tướng quân nhớ kỹ rồi.”

“Tướng quân, còn có mặt tướng!”

Mã Dục đang nói dở thì lại có một viên tướng đứng lên.

Mã Dục hỏi: “Người tên gì?”

“Mặt tướng tên Vương Phương.”

“Vương Phương? Tốt, Bản tướng quân cũng nhớ kỹ tên người.”

“Tướng quân. Còn có mặt tướng.”

“Còn có ta nữa, chúng ta cũng muốn xuất chinh.”

Lúc đó trong trướng các tiểu giáo đều đứng cả dậy. Trong không khí này nếu như còn có một ai có thể ngồi bất động tại chỗ thì chỉ có thể là hai loại người. Một loại căn bản không phải đàn ông còn một loại nữa thì là đồng dạng với Mã Dục, có thể giữ được sự tỉnh táo trong bất cứ tình huống nào.

...

Đại quân do đại tướng quân Viên Thiệu chỉ huy xuất phát từ Hứa Xương dùng Tôn Kiên làm tiên phong thống lĩnh tám ngàn tinh binh bản bộ đóng ở Huỳnh Dương. Viên Thuật vì vẫn áy náy chuyện Tôn Kiên vượt Trường Giang đánh Lưu Biểu nên phái Đại tướng Kiều Nhụy chỉ huy năm ngàn tinh binh tới dưới trướng nghe theo lệnh Tôn Kiên để tăng cường thực lực. Binh mã hai bên cùng đóng ở thành Huỳnh Dương.

Ba ngày trước Đại tướng quân Viên Thiệu triệu tập các chư hầu thương nghị kế sách. Tôn Kiên, Hoàng Cái, Từ Thứ lĩnh mệnh quay về Hứa Xương, trước khi đi Tôn Kiên đã chỉ định Trình Phổ làm chủ tướng, Hàn Đương, Chu Hoàn, Kiều Nhụy làm phó tướng, hấn cũng liên tục dặn dò các bộ tướng của mình nếu địch quân tới tập kích thì tuyệt đối không thể coi thường, mạnh động.

Cùng lúc đó ở cách Huỳnh Dương chưa tới trăm dặm là Hồ Lao quan, kiêu tướng Tây Lương Mã Siêu dẫn binh mã tới đóng ở Hồ Lao quan.

308. Chương 238: Thiết Kỵ Tây Lương.

Bình minh ngày thứ ba.

Trình Phổ, Kiều Nhụy còn đang trong thành tuần tra thì bất chợt ở trên lầu thành phía trước đánh trống reo hò, rất nhiều binh lính đang hò hét chạy lên lầu thành. Có người còn quay đầu lại thông báo cho bạn bè của mình cùng lên lầu thành quan sát. Hình như bên ngoài thành đang xảy ra chuyện gì kỳ lạ làm cho những binh lính đó háo hức lên thành xem.

Trình Phổ cau mày, hấn đang định quát bảo đám binh lính ngừng lại thì hấn chợt nhớ ra đám quân này đều là binh lính của Kiều Nhụy nên đành thôi. Hấn nhìn Kiều Nhụy nói: “Kiều Nhụy tướng quân, hình như đã xảy ra chuyện gì đó?”

Kiều Nhụy nói: “Đi, chúng ta cùng lên xem”.

Trình Phổ, Kiều Nhụy hai người dẫn thân binh đi lên lầu thành để xem rốt cuộc có chuyện gì mà quân coi thành lại hành động như thế.

Bên ngoài cửa bắc, dưới ánh sáng mặt trời đang lên cao có một toán quân mã đang tiến tới gần thành Huỳnh Dương. Lúc này toán quân đó chỉ còn cách hào vây quanh thành khoảng mấy chục bước. Quân sĩ trên lầu thành đã có thể nhìn thấy rõ ràng tướng mạo của binh lính địch quân. Với khoảng cách gần như vậy binh lính thủ thành đáng ra đã phải sớm bắn tên nhưng không có một tên lính nào bắn tên, tất cả chỉ đứng chỉ trỏ và cười ha hả.

Trình Phổ, Kiều Nhụy đã đánh trận một nửa đời người, cũng được xưng là thân kinh bách chiến, bất kỳ loại hình quân đội nào cũng từng thấy qua nhưng cả hai chưa từng gặp qua loại quân đội như bên ngoài thành này bao giờ

Đó là một đội nữ binh. Tất cả là nữ binh.

Toàn bộ là cờ trắng, áo giáp trắng, chiến mã cũng màu trắng, hơn nữa dáng người nữ nhân thuần tha, da thịt trắng muốt như ngọc. Đứng ở trên cổng thành nhìn xem giống như một mảng tuyết trắng ngay trước mặt mình. Chỉ trong chớp lát toàn bộ đội nữ binh đã tụ tập ngay trước thành Huỳnh Dương, hơn nữa còn đang triển khai thế trận.

Đội nữ binh đó ước chừng có bốn, năm trăm người.

Đứng trước là một viên nữ tướng. Mặt như tranh vẽ, quốc sắc thiên hương. Nàng mặc một bộ áo giáp màu trắng chặt chẽ làm nổi bật thân thể mềm mại của nàng, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo khiến cho những binh sĩ trên lầu thành cuống cuống nuốt nước miếng. Cả đời bọn họ cũng không nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp đến vậy.

Đại tướng Kiều Nhụy của Viên Thuật cũng là loại quý háo sắc, nhìn thấy nữ tướng dưới thành eo nhỏ nhắn, nhũ phong vỉnh cao, trong bụng hấn sớm đã như lửa đốt., Trong mắt hấn giống như hai ngọn lửa thiêu đốt. Hấn nhìn nữ tướng dưới thành nói: ”Ha, ha, cô nàng này, nhìn dáng vẻ điệu võ giường oai này có phải muốn ném thể mùi vị thiết thương của bản tướng quân không?”

“Ha ha ha...”

Đám binh lính tụ tập trên lầu thành cười ầm ĩ.

Nữ tướng bên ngoài thành bị chọc giận tái mét mặt. Nàng lập tức giương cung lấp tên, nhằm thẳng cổ họng Kiều Nhụy bắn một phát. Kiều Nhụy nghiêng người tránh mũi tên rồi hần cười nói tên thân binh bên cạnh: “Ha, ha. Không ngờ cô nàng này lại có tài năng như vậy. Bản tướng quân thật sự yêu thích loài hoa có gai này. Đủ hương vị. Ha, ha”.

Nữ tướng ngoài thành càng giận dữ, tức giận tới mảy liễu dựng đứng. Nàng giơ cánh tay ngọc chỉ thẳng vào Kiều Nhụy nói to: “Tên cẩu tặc nhát gan kia, có bản lĩnh hãy ra khỏi thành đánh với ta. Trốn ở trong thành làm con rùa đen rụt cổ thì có bản lĩnh gì?” “Ha, ha, ha” Kiều Nhụy cười to ba tiếng rồi hần giơ tay quát to: “Mở cửa thành ra, các huynh đệ đội kỵ binh mau theo bản tướng quân ra ngoài thành đoạt nữ nhân”.

Trình Phổ vội la lên: “Kiều Nhụy tướng quân, chỉ e đây là quỷ kế của địch quân”.

“Quỷ kế?” Kiều Nhụy phản đối: “Có thể là quỷ kế gì chứ? Trình Phổ tướng quân không cần phải sợ bốn, năm trăm thiếu nữ xinh đẹp đó. Chẳng lẽ đàn ông Giang Đông đều sợ thiếu nữ xinh đẹp sao? Ha, ha, ha”.

“Người!”

Trình Phổ bị chọc giận tái xanh mặt.

Kiều Nhụy không thèm để ý tới Trình Phổ, hần nhìn binh lính bên cạnh nói: “Các huynh đệ, mau đi”.

Hứa Xương, đại tướng trung quân của Viên Thiệu.

Điền Phong hưng phấn nói: “Kế sách lần này có thể nói tuyệt diệu. Nếu thực hiện theo đúng kế sách này, Mã nghịch tặc tất sẽ bị phá”.

“Hả?” Viên Thiệu vui vẻ nói: “Nguyên Hạo có nghĩ kế sách lần này sẽ thực hiện được không?”

“Có thể được” Điền Phong gật đầu nói: “Kế hoạch lần này đã đánh trúng chỗ hiểm của Mã đồ phu. Không hiểu là ai đã nghĩ ra kế hoạch tuyệt diệu này?”

Viên Thiệu nói: “Kế hoạch hành động lần này là từ tay Tào Tháo”.

“Tào Tháo?” Điền Phong biến sắc, hần trầm giọng nói: “Nếu như thế, tất cả kế hoạch này là mưu kế của Quách Gia”.

“Quách Gia?” Viên Thiệu trầm giọng hỏi: “Nguyên Hạo nói tới cái gã bạch diện thư sinh đó sao?”

Điền Phong nói: “Chúa công, không thể xem thường người này. Trong tương lai nếu có cơ hội bằng bất cứ giá nào cũng phải tiêu diệt người này. Nếu không có người này giúp sức, có thể nói Tào Tháo như hổ thêm cánh, tương lai hần có thể là đối thủ lớn nhất uy hiếp tới nghiệp bá của chúa công”.

Nguyệt thị nữ Vương Nãi Chân Nhi Đoá dẫn năm trăm nữ binh bỏ chạy trốn chết. Ở phía sau cách đó không xa Kiều Nhụy, đại tướng của Viên Thuật đang chỉ huy đội kỵ binh năm trăm binh mã không ngừng đuổi theo. Lúc trước chính Nãi Chân Nhi Đoá đã chỉ huy đội nữ binh chạy tới cửa bắc khiêu chiến, Kiều Nhụy thấy sắc nổi lòng tham chỉ huy quân kỵ binh ra khỏi thành.

Nữ doanh binh không chiến mà bại, nhằm phía bắc bỏ chạy. Trình Phổ vội hỏi Đồng Tập: “Thế nào, Kiều Nhụy tướng quân có ngừng truy đuổi không?”

Đồng Tập thở hổn hển nói: “Hồi bẩm tướng quân, Kiều Nhụy tướng quân không nghe theo lời khuyên nhủ đã dẫn quân đuổi theo vào khu rừng rậm ở bờ nam sông Hoàng Hà”.

“Cái gì?” Kiều Nhụy bị sắc làm lú lẫn rồi” Trình Phổ ảo não giậm chân, cảm hận nói: “Nhưng người này là đại tướng tâm phúc dưới trướng Viên Thuật. Nếu như người này gặp chuyện không may ở đây, mặt tướng ăn nói sao đây với chúa công? Chúa công sẽ ăn nói thế nào với Viên Thuật. Thôi vẫn đành phải cứu”.

Chu Hoàn ở bên cạnh trầm giọng nói: “Tướng quân, nếu đã phải cứu, hãy cứu sớm, không nên chậm trễ”.

Trình Phổ trầm ngâm một lát rồi hần trầm giọng nói: “Chu Hoàn, Lãng Tháo nghe lệnh”.

Chu Hoàn, Lăng Tháo bước ra ngoài, lạnh lùng đáp lại: “Có mặt tướng”.

Trình Phổ nói: “Chỉ huy năm ngàn binh mã ở lại bảo vệ Huỳnh Dương”.

“Tuân lệnh”.

“Chu Thái, Tướng Khâm, Đồng Tập, TRẦN VŨ”.

Chu Thái bốn tướng bước ra, đứng hàng ngang trước mặt Trình Phổ, đồng thanh nói: “Có mặt tướng”.

Trình Phổ lạnh lùng nói: “Mang theo binh mã bản bộ theo bản tướng quân đi tiếp ứng Kiều Nhụy tướng quân”.

“Tuân lệnh”.

Hứa Xương, đại tướng trung quân của Viên Thiệu.

Các lộ chư hầu đã tề tựu đông đủ trong trướng đang ồn ào bàn tán thì bất chợt bên ngoài vang lên một tiếng hét lớn: “Phiêu Kỳ tướng quân đến...”.

Tất cả chư hầu đều lặng im.

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên ngoài trướng, Phiêu Kỳ tướng quân Viên Thuật được hơn mười viên Đại tướng cùng mấy tên quan văn hộ tống ngang nhiên tiến vào trướng. Các chư hầu bình tĩnh nhìn thì thấy trong tay Viên Thuật đang cầm một thanh bảo kiếm cùng với một ấn tín. Đó đương nhiên là Thiên Tử kiếm cùng với ấn tín Đại tướng quân Thiên Tử đã ban cho Viên Thiệu.

“Hả, Đại tướng quân đâu?”

“Tại sao Thừa tướng cũng không tới?”

Các lộ chư hầu không hiểu có chuyện gì, rối rít đặt câu hỏi.

Viên Thuật bước nhanh tới sau án. Hắn trịnh trọng đặt bảo kiếm và ấn tín lên trên án. Hắn đưa mắt nhìn quanh các chư hầu một lượt rồi trầm giọng nói: “Đại tướng quân và thừa tướng cũng mắc bệnh hiểm nghèo, không còn có thể ra sức vì đất nước. Thuật được Đại tướng quân và Thừa tướng tiến cử, sự tín nhiệm của Thiên Tử, tạm thời đảm nhận trách nhiệm Minh chủ. Thuật hy vọng chư công đồng lòng ủng hộ, không vì tư lợi, hãy vì đại nghĩa quốc gia”.

Tôn Kiên bỗng nhiên đứng dậy, độc nhãn sáng quắc, đảo quanh đại trướng một vòng, thản nhiên nói: “Nếu ai dám trái lệnh Phiêu Kỳ tướng quân sẽ là kẻ thù của thiên hạ”.

Tôn Kiên vừa nói xong, bên ngoài trướng đột nhiên lại vang lên tiếng bước chân rầm rập.

Trong tiếng leng keng của binh khí va vào nhau, mấy viên võ tướng ngang tàng bước nhanh vào trướng, đi sau mấy viên võ tướng là mấy viên văn sĩ nho nhã. Mọi người vội quay nhìn thì nhận ra đó là bộ tướng và mưu sĩ dưới trướng Viên Thiệu, Tào Tháo. Võ có Cúc Nghĩa, Tưởng Kỳ, Hàn Mãnh, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng. Văn có Phùng Kỳ, Thẩm Phối, Quách Gia, Tuân Du.

Mấy người Cúc Nghĩa, Quách Gia đứng dưới trướng, nhìn Viên Thuật, ôm quyền, nói: “Mặt tướng (tại hạ) phụng mệnh Thừa tướng (Đại tướng quân) đến dưới trướng nghe lệnh của Phiêu Kỳ tướng quân”.

Viên Thuật vô cùng vui mừng, hân hoan nói: “Chư công nghe lệnh. Bắt đầu từ lúc này Cúc Nghĩa, Tưởng Kỳ, Hàn Mãnh, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng sáu vị tướng quân sẽ là Hộ Quân giáo uý. Phùng Kỳ, Thẩm Phối, Quách Gia, Tuân Du bốn vị tiên sinh theo trong quân làm quân sư”.

Gió bắc thổi mạnh, núi hoang vắng vẻ.

Mã Siêu đầu đội mũ trụ trắng, áo giáp trắng, áo bào trắng, tay cầm Ngân Thương, cưỡi một tuấn mã trắng như tuyết. Cả người Mã Siêu trông giống như một núi băng đứng trên đỉnh núi.

“Hô lô lô...”

Bạch mã lúc lắc đầu, thở phì phì. Giống như nó nghe thấy động tĩnh gì.

Đột nhiên Mã Siêu nghiêng đầu nhìn. Từ trong đôi mắt đôi mắt đen nhánh phát ra hai luồng sáng như ánh sao. Bàn tay hắn nắm chặt Ngân Thương. Trên mu bàn tay gân xanh nổi lên.

“Giá ~~ ”

“Cáp ~~ ”

Trong tiếng la hét không ngừng. Một đội kỵ binh đột nhiên từ trong rừng rậm vọt ra, hướng ngọn núi nhỏ nơi Mã Siêu nghỉ chân lao tới.

Kiều Nhụy đang giục ngựa truy đuổi thì tên đội trưởng thân binh đột nhiên giục ngựa chạy tới nhìn Kiều Nhụy nói: “Tướng quân hãy nhìn phía trước”.

“Hả?”

Nghe vậy Kiều Nhụy vội ngừng đầu. Hắn thấy trên một ngọn núi nhỏ ở phía trước cách đó không xa có một viên tiểu tướng khoác áo bào trắng đang đứng trang nghiêm, uy phong凛冽. Mũ trụ trắng, giáp trắng, bạch mã, Ngân Thương. Nhất là trên đỉnh chóp của mũ trụ màu trắng những dải tua rua màu trắng đang tung bay phất phới trước gió. Ba phần phóng khoáng, bảy phần hoang dã. Trong khung cảnh núi hoàn, cây cối xơ xác cùng bầu trời ảm đạm càng làm toát lên phong thái hơn người.

Một viên tiểu tướng vô cùng anh tuấn uy vũ.

Trong lòng Kiều Nhụy thâm than một câu. Hắn đột nhiên giơ cao cánh tay phải. Quân kỵ binh theo sau hắn cuống cuống ghìm cương dừng lại.

Kiều Nhụy cầm giáo, giục ngựa tiến lên, khi tới chân ngọn núi nhỏ hắn ngừng đầu quát hỏi: “Người trên núi là ai?”

Mã Siêu lạnh lùng liếc nhìn Kiều Mạo một cái rồi hắn trầm giọng quát to: “Ta là Tây Lương Mã Siêu”.

“Mã Siêu?” Kiều Nhụy nghe vậy ngẩn người, nói thầm: “Cái tên này nghe khá quen”.

Tên đội trưởng thân binh ở bên cạnh Kiều Mạo khẽ nhắc nhở hắn: “Tướng quân, Mã Siêu chính là em họ của Mã đồ phu”.

“Hả?” Kiều Mạo giật mình nói: “Thì ra là phản tặc”.

“Kiều Nhụy tướng quân...”

Kiều Nhụy đang định phóng ngựa lên núi bắt Mã Siêu thì đột nhiên ở phía sau vang lên một tiếng hô dài thê lương vang lên.

“Hả?”

Kiều Mạo cau mày quay đầu lại nhìn. Phía sau bụi bốc lên mù mịt, một toán kỵ binh khác từ trong rừng rậm xông ra. Viên Đại tướng đi đầu chính là Trình Phổ.

“Trình Phổ tướng quân?” Kiều Nhụy kinh ngạc hỏi: “Tại sao tướng quân cũng tới đây?”

Trình Phổ vội vàng giục ngựa tới trước mặt Kiều Nhụy. Hắn thở hổn hển nói: “Kiều Nhụy tướng quân, đừng... đừng đuổi nữa”.

Kiều Nhụy cười gượng nói: “Hiện tại có muốn đuổi theo cũng không được. Cái lũ đàn bà đó đã chạy mất rồi”.

Trình Phổ nói: “Nếu hãy như vậy chúng ta hãy quay về Huỳnh Dương”.

“Đã tới còn muốn rời đi sao? Hừ!”

Trình Phổ vừa dứt lời thì bất chợt một âm thanh vô cùng nào nề. Trình Phổ cả kinh ngừng đầu nhìn. Ở trên ngọn núi nhỏ không xa phía trước có một bóng trắng, trong lúc hai mắt Trình Phổ vẫn chưa nhận ra. Mã Siêu nở một nụ cười lạnh như băng giá. Ngân Thương trong tay hắn chậm rãi giơ lên cao. Mũi thương sắc bén chỉ thẳng lên trời.

“Ngao a...”

“Ngao a...”

“Ngao a...”

Âm thanh reo hò đình tai nhức óc thoáng chốc vang động khắp núi rừng. Một đội kỵ binh Tây Lương đen kịt giống như kiến bắt ngờ từ bốn phía xông ra bao vây Kiều Mạo, Trình Phổ cùng hơn tám trăm kỵ binh dưới trướng vào giữa. Đồng Tập, Trần Vũ vội giục ngựa tiến lên bảo vệ hai bên Trình Phổ. Cả hai cùng hoảng hốt nói: “Tướng quân, không hay rồi. Không xong rồi. Chúng ta đã trúng mai phục”.

“Đáng chết!” Trình Phổ nghiêng rống nói: “Phá vòng vây. Mau phá vây”.

Kiều Nhụy cũng vùng giáo hét lớn: “Các huynh đệ, rút lui”.

Trên quan đạo từ Hứa Xương tới Uyển Thành, Tào Thào và Hạ Hầu Đôn đang chỉ huy mấy trăm binh sĩ truy đuổi. Hạ Hầu Đôn giục ngựa tới trước mặt Tào Thào hỏi về khó khăn: “Mạnh Đức, chúng ta đang đi đâu đây?”

Trong đôi mắt ti hí của Tào Thào thoáng xuất hiện sự âm hiểm, hần trầm giọng nói: “Uyển Thành”.

“Uyển Thành?” Hạ Hầu Đôn không hiểu được liền hỏi: “Đi Uyển Thành làm gì?”

“Phục kích Mã đồ phu?”

“Phục kích Mã đồ phu chỉ dựa vào mấy trăm quân này ư?”

“Nguyên Đễ không cần lo lắng. Mạnh Thành (tên chữ của Lý Điển), Văn Tắc (tên chữ của Vu Cấm), Tuyên Cao (tên chữ của Tang Phách), Tử Hoà (tên chữ của Tào Thuần) sẽ nhanh chóng dẫn binh bình bản bộ tới Uyển Thành hội quân với chúng ta”.

Hạ Hầu Đôn gãi gãi đầu nói: “Nhưng không phải Mã đồ phu đang ở Hồ Lao quan sao?”

“Ha, ha” Tào Thào cười âm trầm. Hần ra vẻ bí mật nói: “Đến lúc đó ngươi sẽ biết”.

Bến dò Quan Độ.

Ba chiếc thuyền lớn đã chuẩn bị sẵn sàng. Viên Thiệu cùng với Điền Phong và Trương Cáp đứng ở đầu thuyền.

Viên Thiệu nhìn bóng đêm đen kịt, bùi ngùi nói: “Nguyên Hạo, bản tướng quân cùng Mạnh Đức đồng thời ra đi. Lúc này Hứa Xương chỉ còn lại một mình Công Lộ chủ trì đại cục. Liệu liên quân có xảy ra chuyện gì không?”

Điền Phong nói: “Chúa công yên tâm, có một nhân tài như Quách Phụng Hiếu liên quân sẽ không phải chịu thiệt hại gì”.

Viên Thiệu gật đầu hần nhìn Trương Cáp ở bên cạnh nói: “Trương Cáp tướng quân, có thể khai thuyền”.

Trương Cáp quay đầu lại. Hần khẽ vẫy tay rồi nghiêm trang nói to: “Chúa công có lệnh. Khai thuyền”.

“Đương!”

Hai chiến mã song song với nhau. Ngân Thương của Mã Siêu như một tảng băng đánh trúng Khai Sơn búa của Trần Vũ. Trong âm thanh ghê rợn của binh khí va chạm, Trần Vũ bủn rủn cả hai tay, cảm giác không còn chút sức lực nào. Mười đầu ngón tay rã rời buông Khai Sơn búa ra. Khai Sơn búa rơi xuống đất phát ra một âm thanh trầm đục. Trong đôi mắt Mã Siêu thoáng hiện sự lạnh lùng. Ngân Thương trong tay hần đậm tối như độc xà.

“Phốc!”

Một tiếng giòn tan vang lên. Máu huyết bắn tung toé. Cổ Trần Vũ đã xuất hiện một lỗ thủng xuyên qua gáy. Máu tươi từ đó đang phun ra như suối.

“Tử Liệt (tên chữ của Trần Vũ)!”.

Hai mắt Đồng Tập trợn tròn như muốn vỡ toác. Hần ngựa mặt gào lên.

“Cả người cũng nằm xuống cho ta”.

Cùng với tiếng quát lạnh như băng giá. Mã Siêu lại đâm ra một thương hướng vào bụng của Đồng Tập.

Đồng Tập vội vùng dao ngăn cản thì đã muộn. Đồng Tập lập tức cảm thấy cả người giống như bị rơi xuống một hố băng. Cái lạnh ngấm vào tận xương tuỷ. Hắn chậm rãi cúi đầu một cách khó nhọc thì thấy bụng mình đã bị thủng một lỗ to bằng cái chén. Máu tươi và ruột đang từ cái lỗ đó tuôn ra.

“Ách a ~”

Đồng Tập ngửa mặt lên trời kêu thảm một tiếng rồi hắn nặng nề lăn xuống chân ngựa.

“Nguyên Đại! (tên chữ của Đồng Tập), Tử Liệt!”.

Trình Phổ tận mắt thấy Trần Vũ, Đồng Tập lần lượt chết trước mũi thương của Mã Siêu, cảm thấy lục phủ ngũ tạng mình như bị đánh một nhát nặng nề, hắn suýt chút nữa ngã lăn xuống ngựa. Trần Vũ, Đồng Tập đều là dũng sĩ Giang Đông, không ngờ cả hai không thể đánh lại Ngân Thương của Tây Lương Mã Siêu. Mã Siêu kia có phải là người không? Không, hắn quả thực là ma quỷ.

“Người cũng lên đường đi”.

Cùng với giọng nói trong trẻo, Mã Siêu giục ngựa sấn tới gần Trình Phổ.

Trình Phổ sợ vỡ mật. Hắn vội vã giục ngựa quay đầu tháo chạy. Mã Siêu lập tức giục ngựa đuổi theo, Ngân Thương trong tay hắn nhằm lưng Trình Phổ đâm tới sau đó hắn cố sức nâng Ngân Thương lên. Trình Phổ hét lên một tiếng thảm thiết, cả người Trình Phổ bị nhấc khỏi lưng ngựa. Sau một hồi giây giụa tuyệt vọng trên không trung, Trình Phổ bắn ra xa hơn mười bước rồi nặng nề ngã xuống đất.

Trình Phổ vừa cố gắng đứng dậy thì ngay lập tức đã có kỵ binh Lương Châu đánh tới. Trăm mã đao nhằm cổ Trình Phổ phạt ngang một đường. Đầu Trình Phổ ngay lập tức bay lên cao.

“Đừng...đừng giết ta” Kiều Nhụy sợ đến vỡ mật khi nhìn thấy thần uy của Mã Siêu. Hắn vừa nhìn thấy Mã Siêu giục ngựa về phía mình đã vội vàng lăn xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu nói: “Ta đầu hàng, đừng giết ta. Đừng giết ta”.

Trong đôi mắt đen nhánh của Mã Siêu hiện ra sát khí, Ngân Thương trong tay hắn từ từ hạ xuống. Mũi Ngân Thương ấn vào cổ họng Kiều Nhụy. Một dòng máu lạnh leo chảy ra theo mũi Ngân Thương chảy xuống, nhỏ xuống áo giáp trước ngực của Kiều Nhụy. Kiều Nhụy kêu lên một tiếng hoảng sợ, hai mắt nhắm lại, hắn đã bị hù dọa ngất đi.

“Đồ phế vật vô dụng” Mã Siêu nở một nụ cười khinh thường, lạnh nhạt. Hắn nhìn tên binh sĩ bên cạnh nói: “Cắt lỗ mũi và lỗ tai của hắn sau đó thả cho hắn quay về”.

“Tuân lệnh”.

Hai tên lính Lương Châu như lang như hổ trả lời rồi tiến tới. Chúng bắt đầu cắt lỗ mũi và tai Kiều Nhụy. Đánh thương thay Kiều Nhụy đang hôn mê cũng phải tỉnh lại vì đau đớn sau đó lại nhất đi vì quá đau đớn.

Trình Phổ xuất lĩnh Chu Thái, Tưởng Khâm, Trần Vũ, Đồng Tập bốn tướng dẫn binh đi tiếp ứng Kiều Nhụy đã qua hai canh giờ mà không có bất kỳ tin tức nào báo về. Lãng Tháo, Chu Hoàn hai người ở lại phòng thủ Huỳnh Dương mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Cho dù không tiếp ứng được cho Kiều Nhụy thì cũng đã phải có tin tức báo về.

Lãng Tháo đang bức bối đi đi lại lại đột nhiên đứng lại. Hắn quay người nhìn Chu Hoàn nói: “Chu Hoàn tướng quân, hay hãy để mặt tướng dẫn năm trăm tinh binh đi tiếp ứng?”

Chu Hoàn còn đang phân vân chưa kịp trả lời thì một tên tiểu giáo ở bên cạnh đột nhiên kêu to: “Nhị vị tướng quân mau nhìn, kỵ binh. Rất nhiều kỵ binh!”.

“Hả? Kỵ binh?”

Chu Hoàn, Lãng Tháo vội vàng quay người nhìn, quả nhiên bụi mù bốc lên cao ở hướng tây bắc. Trong đám bụi mù đầy trời đó, kỵ binh Tây Lương đông nghịt giống như một đàn kiến khổng lồ dũng mãnh xông tới.

Chu Hoàn, Lăng Tháo và binh lính Giang Đông dưới trướng phần lớn sinh trưởng ở phía nam. Từ trước tới nay chưa từng tới phương bắc, lại càng chưa nhìn thấy nhiều kỵ binh tấn công với khí thế oai hùng như thế.

“Trời ơi, nhiều kỵ binh quá” Lăng Tháo hít một hơi thật dài hần hoảng hốt nói: “Chỉ e là có tới mấy vạn quân kỵ binh”.

Thân hình cường tráng của Chu Hoàn thoáng rung động. Hần vội vàng quay đầu nhìn tên lính truyền tin đang đứng sững sờ, giận dữ hét lên: “Thối hiệu lệnh! Thối hiệu lệnh! Mau thối hiệu lệnh báo động, tất cả các huynh đệ lên mặt thành, chuẩn bị quyết chiến. Mau!”.

“Tuân...lệnh”.

Tên lính truyền lệnh thoáng rung mình rồi hần quay người định bỏ chạy.

“Đứng lại!” Chu Hoàn hét to một tiếng làm tên lính truyền lệnh đang mất hết hồn vía phải dừng lại. Chu Hoàn lạnh lùng nói: “Còn nữa hãy phái khoái mã chạy tới cấp báo Trung Mưu, Trường Xã, Hứa Xương và đồng thời cấp báo chúa công, mười vạn thiết kỵ của Mã đồ phu đã đánh tới Huỳnh Dương. Huỳnh Dương đã bị bao vây tứ phía. Quân ta hãy mau tới cứu viện, cứu viện khẩn cấp”.

”Tuân lệnh”.

Lúc này đây tên lính truyền tin cuối cùng cũng từ trạng thái run sợ trấn tĩnh lại. Hần hét to một tiếng rồi nhanh chóng chạy đi. Một lát sau hiệu kèn báo động vang lên liên hồi, khắp trong ngoài thành. Binh lính Giang Đông nghe thấy tiếng kèn lập tức từ trong quân doanh chạy ra, hò hét ầm ĩ chạy lên mặt thành.

Trong ánh tà dương thê lương, bình nguyên mệnh mông đã hoàn toàn bị bao phủ bởi kỵ binh Tây Lương đông như kiến. Đứng ở lâu thành phía tây bắc Huỳnh Dương quan sát khắp nơi, đầy khắp núi đồi, không khoảng không vô tận đâu đâu cũng chỉ có kỵ mã đang di chuyển dưới gót sắt.

Tâm trạng hoảng sợ lan tràn nhanh chóng như độc dược trong binh sĩ Giang Đông. Đây là kỵ binh Tây Lương trong truyền thuyết. Kỵ binh Tây Lương tung hoành thiên hạ, có thể nghiền nát bất kỳ địch nhân nào.

Trước trận quân Lương Châu, Mã Dục đang giục ngựa phóng tới. Mặt đất dưới chân đang ầm ầm rung chuyển, thành Huỳnh Dương nhỏ bé đã thấp thág trước mắt. Không cần quay lại Mã Dục cũng biết được sát khí ngút trời khi ba vạn kỵ binh Tây Lương đồng loạt công kích cùng với khí thế vô cùng hoành tráng.

Tuy cách nhau cả ngàn bước, Mã Dục vẫn có thể cảm nhận được những quan binh Giang Đông ở trên mặt thành Huỳnh Dương đang vô cùng hoảng sợ.

Mã Dục đột nhiên giơ cao tay phải và gào to.

Điển Vi đang giục ngựa chạy theo sát Mã Dục nhất thời gào lên. Cây huyết sắc đại kỳ trong tay hần đột nhiên hướng thẳng lên trời, lá huyết sắc đại kỳ bung ra, đón gió bay phấp phật. Trên mặt lá cờ đỏ như máu có thêu một đầu Thương Lang màu đen, dữ tợn, cao ngạo.

Huyết sắc Thương Lang kỳ! Trước khi bắt đầu xuất chinh chính Mã Dục đã chọn cây đại kỳ này cho kỵ binh Tây Lương.

“Ngao ngao ngao ~~ ”

Thấy cây huyết sắc Thương Lang kỳ trong tay Điển Vi đón gió tung bay, binh lính Tây Lương đang giục ngựa chạy như bay ngay đằng sau rồi rít gờ cao trầm mã đao, gào lên như sói đến khản cả giọng. Đám kỵ binh chạy đằng sau sớm đã bị bụi mù bao phủ, không nhìn thấy cây huyết sắc Thương Lang kỳ đang tung bay nhưng nghe thấy đồng bạn của mình gào lên vì vậy chúng cũng gào lên hưởng ứng.

Gào lên!

Dốc hết sức gào lên!

Thoáng chốc mấy vạn Nga Lang gào lên ầm ầm khắp thảo nguyên.

Ngay lúc này sát khí bị khích động và nhiệt huyết tuôn trào, ba vạn thiết kỵ Tây Lương giống như ba vạn lang sói đang chịu đói khát (Nga Lang) mà ở trong toà thành Huỳnh Dương nhỏ bé phía trước, trong tầm bao phủ của bảy sói chính một bảy dê, cừu đang không ngừng run rẩy.

”Ngao ngao ngao...”

“Oanh oanh oanh...”

Trong tiếng gào thét không ngừng và tiếng gót sắt dính tai nhức óc, thiết kỵ Tây Lương mãnh liệt chuyển hướng. Chúng gần như lướt qua chạm vào tường thành Huỳnh Dương thấp bé, nhanh chóng tiến tới cửa đông. Binh sĩ Giang Đông trên mặt thành rốt cuộc có thể tận mắt nhìn thấy sự oai hùng của thiết kỵ Tây Lương ở khoảng cách rất gần.

Trong con mắt của thiết kỵ Tây Lương đang lao nhanh về phía trước, thành Huỳnh Dương nhỏ bé giống như một hòn đảo cô độc, trước khí thế mãnh liệt của thiết kỵ Tây Lương đang không ngừng run rẩy, hoảng sợ.

Mã Dục khẽ quát một tiếng, chân hấn ghì chặt hông của Hãn Huyết Bảo Mã, sau đó hấn chậm rãi quay người lại.

Ba vạn thiết kỵ Tây Lương đang mãnh liệt chạy xung quanh thành Huỳnh Dương làm thành một vòng tròn bắt đầu chạy chậm lại hướng về cửa tây sau cùng chúng ngừng lại bắt đầu triển khai thế trận sau lưng Mã Dục. Gió bắc thổi mạnh chậm rãi thổi bay lớp bụi mù trên thảo nguyên hoang vắng. Hình dáng dữ tợn của thiết kỵ Tây Lương rốt cuộc cũng hiện ra.

Trên lầu thành Huỳnh Dương.

Rốt cuộc Chu Hoàn cũng bình tĩnh trở lại sau cơn choáng váng ban đầu. Hấn loảng xoảng rút bảo kiếm ra rồi hung hăng chém một nhát vào cự thuẫn bằng đồng của một tên thân binh bên cạnh, lập tức thu hút sự chú ý của những binh lính Giang Đông gần đó. Lúc này Chu Hoàn mới lên tiếng hô hào: “Các huynh đệ không cần phải sợ hãi, chẳng lẽ kỵ binh Tây Lương lợi hại là có thể xông lên mặt thành được sao?”

Lăng Tháo cũng thở ra một hơi dài, hấn giơ cánh tay cường tráng, nghiêm nghị quát: “Đúng, Chu Hoàn tướng quân nói rất đúng, chúng ta kiên quyết thủ thành, sợ gì chúng chứ? Tào Thừa tướng, Viên Đại tướng quân sẽ nhanh chóng chỉ huy hơn mười vạn đại quân đánh tới. Thiết kỵ Tây Lương chỉ như loài trâu bò, chúng sẽ bị liên quân Quan Đông đánh cho không còn một mảnh giáp”.

“Hống”

Chu Hoàn giơ cao bảo kiếm, ngửa cổ gào to.

“Hống hống hống”

Binh sĩ Giang Đông trên lầu thành trong trạng thái sợ hãi đã khôi phục lại ý chí chiến đấu, chúng hô to ba lần hưởng ứng.

“Cũng có chút ý chí” Mã Dục nhếch miệng cười nhạt, hấn nhìn Giả Hủ bên cạnh nói: “Quả nhiên Tôn Kiên không hổ là mãnh hổ Giang Đông, binh sĩ Giang Đông của hấn không phải là loại yếu kém”.

Giả Hủ vuốt chòm râu dài, cười âm trầm nói: “Binh lính Giang Đông dù hùng mạnh, Tôn Kiên cũng chỉ là một kẻ vũ phu. Hấn sẽ dễ dàng bị rơi vào bẫy dụ rấn ra khỏi hang. Ha, ha”.

“Từ ngày mai trở đi, trong chư hầu thiên hạ sẽ không còn có người là Tôn Kiên, mãnh hổ Giang Đông nữa” Mã Dục gật đầu, cánh tay phải của hấn giơ lên rồi chỉ thẳng về phía trước, hấn thờ ơ nói: “Công thành”.

Ở sau lưng Mã Dục, Điển Vi mạnh mẽ phát cây huyết sắc Thương Lang kỳ. Hấn lớn tiếng hô: “Chúa công có lệnh, bắt đầu công thành”.

“Chúa công có lệnh, bắt đầu công thành”.

“Chúa công có lệnh, bắt đầu công thành”.

Quân lệnh của Mã Dục nhanh chóng được truyền đạt thẳng tới hậu quân.

Bỗng nhiên trong lúc đó tiếng ken xung trận vang lên dậy đất. Cùng với những hiệu kèn lệnh không ngừng, một đội kỵ binh đen ngòm từ trong thế trận của quân thiết kỵ Tây Lương xông ra.

Lăng Tháo hít một hơi khí lạnh, hần nhìn Chu Hoàn ở bên cạnh nói: “Chu Hoàn tướng quân, đó có phải là quỷ gì đó không?”

Hai mắt Chu Hoàn nheo lại, sắc mặt hần vô cùng chăm chú. Hần nhìn một hồi lâu rồi trầm giọng nói: “Chẳng lẽ đây là trọng giáp thiết kỵ mà Tào Thừa tướng đã từng nhắc tới?”

“Trọng...trọng giáp thiết kỵ?” Lăng Tháo tròn mắt, lắp bắp nói: “Đó là quân mã gì?”

Hàng mi dày của Chu Hoàn nhú lại, hần trầm giọng đáp: “Trọng giáp thiết kỵ vô cùng lợi hại, hơn nữa nó có thể phá huỷ tháp pháp thành’.

Trong tiếng kèn lệnh, toán kỵ binh toàn thân ngăm đen tiến ra khỏi trận, lập thành thế trận tấn công cách cửa tây thành Huỳnh Dương một tầm tên.

Trong tiếng gào rít của gió bắc lạnh lẽo, binh lính Giang Đông trên thành Huỳnh Dương vô cùng sợ hãi khi phát hiện toán kỵ binh này còn cao lớn, cường tráng hơn kỵ binh Tây Lương, chiến mã to khoẻ hơn (dùng chiến mã Tây Vực). Tất cả kỵ binh và chiến mã đều được bao bọc áo giáp nặng nề. Ngay cả mặt của kỵ sĩ và mặt chiến mã cũng được bảo vệ bởi các mặt nạ quỷ.

{ Về phương thức hành quân, tác chiến của trọng giáp thiết kỵ, xin nói lại lần cuối cùng khi hành quân trọng giáp thiết kỵ không mặc trọng giáp. Việc vũ khí, trang bị của trọng giáp đều do những con ngựa thồ chuyên dụng mang theo. Chỉ trước khi đánh trận trọng giáp thiết kỵ mới được hai lính hầu cận mặc trọng giáp bắt đầu chiến đấu }

Hiệu kèn lệnh đột nhiên dừng lại. Khắp nơi trong ngoài thành đột nhiên im ắng lạ thường.

Chỉ có tiếng gió bắc thổi mạnh và tiếng thở phì phò của chiến mã thì thoảng phát ra càng làm tăng thêm bầu sát khí trước trận đánh. Khắp nơi tràn ngập một luồng sát khí lạnh lẽo như băng giá làm người khác hít thở khó khăn.

“Ngao...”

Trong bầu không khí tĩnh mịch làm người khác phải ngộp thở đó vang lên một tiếng gào thét cuồng dại vang động khắp đất trời. đột nhiên một cỗ chiến xa quỷ mị bọc thiết giáp do mười thớt ngựa kéo xuất hiện ở phía sau trận của quân Tây Lương. Hai bên hông chiếc xe thiết giáp có nhô ra bốn cây chùy lớn, thô dài, đầu vót nhọn, bọc sắt.

Chiếc xe thiết giáp chạy dọc theo con đường ở giữa mà kỵ binh Tây Lương đã mở ra, cuộn cuộn tiến về phía trước. Cuối cùng nó dừng lại phía trước trận của trọng giáp thiết kỵ một nửa vòng xe.

Một đại hán cao lớn như một cây cột sắt, toàn thân mặc áo giáp ngăm đen từ trên chiếc xe thiết giáp nhảy xuống. Khi hai chân người đó chạm xuống đất lập tức mặt đất phát ra một âm thanh trầm nặng nề như của một vật nặng rơi xuống đất. Trong tay đại hán khổng lồ đó có cầm một cây Lưu Tinh trùy nặng nề. Quấn quanh cánh tay nổi bắp thịt cuộn cuộn của người đó là sợi xích sắt ngăm đen làm những kẻ khác không chịu được phải rét run vì sợ hãi.

“Ông trời ơi” Lăng Tháo hoảng hốt nói: “Đây là người hay quỷ?”

Chu Hoàn cũng biến sắc, hần khẽ nói: “Người này muốn làm gì đây?”

Trong ánh mắt hoảng sợ, len lén của binh sĩ Giang Đông, đại hán khổng lồ, toàn thân bọc giáp nọ tiến về phía cửa tây thành Huỳnh Dương. Lưu Tinh trùy trong tay phải đại hán bắt đầu xoay tròn, phát ra âm thanh vù cù. Sau một hồi Lưu Tinh trùy trong tay đại hán lập tức trông giống như một cái cự thuẫn lớn đang xoay tròn.

“Bắn tên!” Chu Hoàn lạnh lùng hét lớn. “Không được để hần tới gần. Bắn chết hần”.

“Hừ hừ hừ...”

Mười mấy tên cung thủ Giang Đông đồng loạt giương cung, lấp tên nhằm người đại hán đó bắn tới. Phần lớn những mũi tên đó đều bắn trúng người đại hán như toàn thân bằng sắt đó nhưng đều bị áo giáp dày cộm bắn văng ra ngoài, hoàn toàn không thể ngăn cản đại hán tiến tới trước. Chỉ một thoáng đại hán đó đã tiến tới cây cầu treo đã được rút lên.

“Kiệt kiệt kiệt...”

Viên đại hán như một cây cột sắt đó ngẩng đầu cười một nụ cười quái dị, vô cùng xấu xí, hoàn toàn không giống với nụ cười của con người. Trong sự hoảng sợ, ánh mắt tuyệt vọng, và cái nhìn soi mói của binh sĩ Giang Đông. Lưu Tinh truy đang quay tít phát ra âm thanh vù vù đột nhiên bay ra. Tiếng dây xích bung ra kêu loảng xoảng. “Rầm” một tiếng vang lên. Cây Lưu Tinh truy hình thành một đường cong trên không trung, quét trúng sợi dây thừng ở góc bên trái của cầu treo.

“Phốc.”

Sợi xích sắt của cây Lưu Tinh truy nặng nề chạm vào sợi dây thừng. Lúc này cây Lưu Tinh truy lập tức thay đổi phương hướng di chuyển, bật ngược trở lại quần xung quanh sợi dây thừng chắc chắn đó.

“Kiệt kiệt kiệt... Hống!”

Đại hán lại nở một nụ cười quái dị. Hắn đột nhiên xoay người, quần sợi dây xích của Lưu Tinh truy quanh vai sau đó hắn ngẩng đầu gào lên một tiếng như sấm. Sợi dây thừng ở bên trái cầu treo lập tức bị xiết chặt, phát ra những âm thanh rắc rắc chói tai, hình như nó đã không chịu nổi lực kéo rất mạnh kia, bất kỳ lúc nào cũng có thể đứt tung.

“Ngao ngao ngao...”

Kỵ binh Tây Lương đang đứng nghiêm bên ngoài thành Huỳnh Dương lập tức reo hò như rời non lấp biển, cố gắng cổ vũ cho đại hán đó. Sắc mặt đại hán vô cùng phấn khích. Hắn cố sức bước về phía trước ba bước, sợi dây thừng bị kéo căng ra, không chịu được phát ra một tiếng “phụt” rồi đứt làm đôi. Sau khi sợi dây thừng bên trái bị đứt, ánh mắt đại hán càng điên cuồng hơn. Hắn lại vùng Lưu Tinh truy nhằm sợi dây thừng bên phải bắn tới.

“Không hay rồi” Chu Hoàn hét lớn. “Thằng nhãi này muốn kéo đứt dây thừng. Mau ngăn cản hắn”.

Tuy nhiên lúc này đã chậm.

Chu Hoàn vừa mới nói xong, chiếc cầu treo đang được treo lên cao ầm ầm hạ xuống, nặng nề nện xuống trụ cầu, bụi bay mù mịt đầy trời. Ba vạn thiết kỵ Tây Lương ngoài thành thấy thế càng gào thét điên cuồng. Âm thanh phát ra nhưng muốn chấn vỡ bầu trời. Trong tiếng gào thét đinh tai nhức óc đó, cỗ xe thiết giáp mười thớt ngựa kéo bắt đầu ầm ầm tiến lên, nhắm hướng cổng thành đang đóng chặt xông tới.

“Dầu lửa, mau dội dầu lửa!”.

“Bắn tên, bắn chết bọn chúng”.

“Lăn gỗ, ném đá xuống. Ngủ ngốc đứng đó làm gì. Mau ném đá, lăn gỗ xuống. Phá huỷ cái xe phá cổng thành đáng chết kia”.

Chu Hoàn, Lăng Tháo phấn nộ gào lên, cuối cùng cũng khích lệ được binh sĩ Giang Đông tiến hành chống cự nhưng tất cả chỉ phí công. Chiếc xe thiết giáp vô cùng chắc chắn, hơn nữa tốc độ của nó quá nhanh. Trước khi gỗ, đá từ trên mặt thành được ném xuống chiếc xe thiết giáp đã ầm ầm vượt qua cầu treo đánh mạnh vào cổng thành.

Tường thành Huỳnh Dương thấp, độ chắc chắn của tường thành thực ra gần như không hơn gì so với một ổ bảo (tường đất bao quanh một trấn, một ngôi làng có tác dụng bảo vệ).

“Oanh!”

Một âm thanh lớn vang lên, cánh cổng thành đang đóng chặt bật tung ra, cỗ xe thiết giáp không còn chướng ngại vật ầm ầm tiến vào trong thành. Hết ngã hàng loạt binh lính Giang Đông đang đứng chen chúc ở con đường hành lang trước cổng thành với ý định dùng thân thể bảo vệ cổng thành trước cỗ xe thiết giáp, sau đó chiếc xe thiết giáp vô tình nghiền nát thân thể đám binh lính đó và chạy vào trong thành.

“Ngao nha nha...”

Ánh mắt đại hán như điên cuồng. Lưu Tinh truy trong tay hung hăng chỉ thẳng về phía trước. Tám trăm trọng giáp thiết kỵ như gió cuốn ào tới, xông thẳng tới cổng thành Huỳnh Dương đã mở. Ở đằng sau, Mã Duyệt khẽ vẫy tay, ba vạn thiết kỵ Tây Lương nhanh chóng chia thành hai cánh nam, bắc thành Huỳnh Dương đánh vu hồi, chuẩn bị đánh giết tàn binh Giang Đông bỏ thành chạy trốn.

309. Chương 239: Há Có Thể Về Tay Không Sao?

Bờ nam sông Hoàng Hà.

Trình Phổ chỉ huy đi trước cứu viện Kiều Nhụy. Chu Thái, Tướng Khâm chỉ huy quân bộ binh đi sau tiếp ứng.

“Báo...” Chu Thái đang thúc giục binh lính cấp tốc hành quân thì đột nhiên từ phía trước có một con khoái mã phi như bay tới. “Tướng quân, đã xảy ra chuyện. Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Chu Thái, Tướng Khâm cùng giục ngựa tiến lên đón, cùng quát to: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Kỵ mã người trúng mảy mũi tên, cả người nhuốm máu vội giục ngựa chạy vội tới trước mặt Chu Thái, Tướng Khâm. Tới nơi hần kiệt sức ngã đi, ngã lộn xuống ngựa. Chu Thái, Tướng Khâm vội vàng cho người cứu tỉnh. Một lúc lâu sau tên lính nọ mới hồi tỉnh, sắc mặt thê lương hần nhìn Chu, Tướng hai người nói: “Nhị vị tướng quân, hết rồi. Tất cả đã hết rồi”.

“Cái gì?” Chu Thái tím mặt quát to. “Cái gì hết rồi?” Tên lính thê lương nói: “Huỳnh Dương! Huỳnh Dương hết rồi! ba ngàn huynh đệ, còn có năm ngàn huynh đệ của Kiều Nhụy tướng quân. Tất cả đều chết trận. Ôi, ôi, ôi...”.

“Cái gì?” Chu Thái biến sắc, hần quát to: “Chu Hoàn, Lăng Tháo đâu?”

Tên lính ủ ê nói: “Nhị vị tướng quân cũng đã chết trận rồi. Ôi, ôi, ôi...”.

“Hả?” Tướng Khâm lộ vẻ sầu thảm nói: “Chu Hoàn, Lăng Tháo đều chết sao?”

“Báo...” Tướng Khâm vừa nói xong. Từ phía trước lại có khoái mã phóng nhanh tới. “Nhị vị tướng quân, không xong rồi. Không xong rồi”.

Chu Thái vô cùng tức giận, hần tiến lên đón và nghiêm nghị quát to: “Đã xảy chuyện gì?”

Tên kỵ mã giục ngựa tới trước mặt Chu Thái mới ghìm cương lại, hần nói với giọng bi thương: “Nhị vị tướng quân, Trình Phổ tướng quân, Kiều Nhụy tướng quân đã trúng mai phục trong khu rừng rậm ở phía trước. Toàn bộ các huynh đệ trong đội kỵ binh đã chết trận. Ba vị tướng quân Trình Phổ, Trần Vũ, Đồng Tập đã bỏ mình. Kiều Nhụy tướng quân cũng bị Mã Siêu bắt sống”.

“Cái gì?” Chu Thái liên tiếp nghe được hai tin dữ, tâm trạng bấn loạn. Hần hoảng hốt hỏi: “Tại sao lại có thể như vậy?”

“Báo...” Chu Thái còn chưa gào xong, lại đã có khoái mã phóng tới. Tên kỵ mã nghiêm giọng nói: “Tướng quân, hơn ba mươi dặm phía trước phát hiện ra rất nhiều kỵ binh. Chúng đang đánh tới đây”.

Tướng Khâm quát hỏi: “Có bao nhiêu kỵ binh?”

Tên thám báo đáp: “Chừng hơn vạn kỵ binh”.

“Hơn một vạn kỵ binh?” Tướng Khâm thất kinh, nhìn Chu Thái nói: “Ấu Bình (tên chữ của Chu Thái) hiện tại chúng ta nên làm gì?”

Chu Thái nghiêng răng nói: “Còn có thể làm gì bây giờ? Con mẹ nó liều mạng”.

“Không được, Ấu Bình” Tướng Khâm khuyên nhủ; “Chúng ta vãn vãn chỉ có chưa tới năm ngàn bộ binh. Địa hình nơi này lại có lợi cho kỵ binh đột kích. Nếu liều mạng, chúng ta nhất định thất bại”.

Chu Thái nóng lòng hỏi: “Vậy theo ý người nên làm gì?”

Tướng Khâm trầm tư giây lát rồi hần nói: “Không xa về phía bắc chính là sông Hoàng Hà. Các huynh đệ đều quen thuộc thủy tính nhưng thiết kỵ Tây Lương là người phương bắc, chưa chắc chúng đã biết thủy tính. Hơn nữa địa hình bãi sông rất bất lợi cho kỵ binh đột kích. Không bằng chúng ta lui quân tới bãi sông rồi đánh một trận sống mái với chúng”.

“Hay” Chu Thái không cần suy nghĩ, hần lớn tiếng nói: “Chúng ta cứ làm như thế đi”.

Mã Dược, Giả Hủ đang đứng chấp tay.

Giả Hủ nói về nuối tiếc với Mã Dược: “Thiếu tướng quân đã trở về. Chu Thái, Tướng Khâm và năm ngàn bộ binh của chúng bơi qua sông trốn thoát. Như thế chúng ta không còn cơ hội tiêu diệt toàn bộ quân mã của Tôn Kiên ở thành Huỳnh Dương. Điều tiếc nuối hơn là Tôn Kiên lại không có mặt bên trong thành Huỳnh Dương”.

“Văn Hoà không nên tự trách mình” Mã Dược buồn bực nói: “Người tính không bằng trời tính. Cứ coi như lần này Tôn Kiên có mạng lớn”.

“Chúa công” Mã Dược vừa dứt lời, Hứa Chử đã chạy lên lầu thành, nói to: “Trong đám tù binh phát hiện ra hai viên tướng”.

“Hả?” Sắc mặt Mã Dược lạnh lẽo, hần trầm giọng nói: “Dẫn tới”.

Hứa Chử quay đầu lại. Hần vẫy tay và quát to: “Dẫn lên”.

Trong tiếng quát tháo, tức giận. Hai viên võ tướng Giang Đông bị đám binh lính Tây Lương như hổ như sói đẩy lên tường thành. Mã Dược nhìn kỹ thì thấy mặt mày hai viên võ tướng dữ tợn, cả người nhuốm máu, hiển nhiên cả hai vừa mới hỗn chiến và có không ít tướng sĩ Tây Lương đã mất mạng dưới tay chúng. Hai mắt Mã Dược đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm nghị.

”Tên các người là gì?”

”Ông nội nhà người, ngồi không đổi họ, đứng không đổi tên. Ta là Ngô Quận Chu Thái”.

“Đại gia ta là Dư Hàng Lăng Tháo”.

“Chu Hoàn, Lăng Tháo?” Mã Dược lãnh đạm nói: “Các người có nguyện ý đầu hàng không?”

Lăng Tháo trợn mắt nhìn và quát lớn: ”Hàng cái con mẹ người. Đừng mơ”.

“Có khí phách” Mã Dược lạnh lùng vẫy tay nói: ”Mau dẫn đi chém đầu”.

“Tuân lệnh”.

Đám binh lính Lương Châu như lang như hổ ầm ầm trả lời. Chúng đẩy Chu Hoàn không nói câu nào và Lăng Tháo xuống dưới lầu thành. Chỉ trong chớp lát đao phủ đã trình lên hai cái đầu người đầm đìa máu.

Viên Thuật đang cùng các lộ chư hầu cùng văn võ bá quan dưới trướng đi tiễn Tôn Kiên.

Viên Thuật cầm hai tay Tôn Kiên, lưu luyến không rời nói: “Văn Đài, sau khi tới Huỳnh Dương hãy nhớ tu sửa tường thành, lũy cao hào sâu. Tuyệt đối không được tự tiện xuất quân. Nếu đại quân Tây Lương đánh tới, lập tức cho khoái mã tới báo ta sẽ dẫn đại quân tới chi viện, nhất quyết tử chiến một trận cùng Mã nghị tặc”.

Con mắt còn lại của Tôn Kiên sáng quắc, hần chăm chú nhìn Viên Thuật nói: “Tướng quân cứ yên tâm, Kiên nhất định sẽ làm được”.

“Báo...” Tôn Kiên đang định lên ngựa rồi đi thì bất chợt từ phía trước có khoái mã phóng lại cùng với một âm thanh vô cùng thê lương làm người khác phải sởn gai ốc: “Huỳnh Dương cấp báo!”.

“Huỳnh Dương?”

Viên Thuật và các lộ chư hầu biến sắc. Tôn Kiên vội giục ngựa tới đón, hần quát to: “Mau nói”.

Kỵ mã nọ vốn là thuộc hạ của Tôn Kiên, lúc này hần nhìn thấy Tôn Kiên ở ngay trước mặt hần thở ra một hơi rồi hoảng hốt nói: ”Chúa công, mười vạn thiết kỵ Tây Lương bao vây Huỳnh Dương. Chu Hoàn tướng

quân bảo tiểu nhân tới đây cấp báo, xin Tào Thừa tướng cùng Viên Đại tướng quân hoả tốc điếm các lộ quân Quan Đông tới cứu viện Huỳnh Dương’.

“Tại sao lại là Chu Hoàn?” Tôn Kiên biến sắc, hấn trầm giọng hỏi: “Trình Phổ đâu?”

Tên lính đó đáp: “Kiều Nhụy tướng quân phát hiện ra một đám đàn bà, con gái liền dẫn quân ra khỏi thành truy đuổi. Trình Phổ tướng quân sợ có điều gì bất trắc liền chỉ huy đại quân năm ngàn kỵ bộ binh cùng các tướng quân Trần Vũ, Đồng Tập, Chu Thái và Tưởng Khâm đi tiếp ứng vì thế trong thành Huỳnh Dương chỉ còn nhị vị tướng quân Chu Hoàn, Lăng Tháo cùng ba ngàn binh mã trấn thủ’.

“Quý kè! Đây chính là quý kè của Mã đồ phu!” Tôn Kiên thở dài nói. “Đức Mưu hại ta. Đức Mưu đã hại ta rồi”.

Viên Thuật giục ngựa tiến lên, hấn ân cần nói với Tôn Kiên: “Văn Đài, việc quân khẩn cấp, hãy theo ta thẳng trưởng Diêm Tướng, khởi các lộ quân Quan Đông đánh tới Huỳnh Dương”.

Tôn Kiên ôm quyền thở dài nói: “Đa tạ!”.

Mã Dục, Giả Hủ cưỡi ngựa đi trước. Hứa Chử, Diển Vi cưỡi ngựa theo sau.

“Chúa công” Cú Đột bắt người xuất hiện trước mặt Mã Dục: “Cao Thuận tướng quân tới”.

“Cao Thuận? Mã Dục nói: ”Thương thế của hấn thế nào?”

Giả Hủ mỉm cười nói: ”Đã hơn nửa năm rồi, lại có phu nhân tận tâm chữa trị, vết thương của Cao Thuận tướng quân sớm đã bình phục hoàn toàn’.

“Chúa công!” Giả Hủ vừa dứt lời, thân hình hùng vĩ của Cao Thuận đã xuất hiện ở phía trước. Hấn ngồi trên lưng ngựa, nâng cánh tay cụt, thở dài nhìn Mã Dục nói: “Mặt tướng tham kiến chúa công”.

Mã Dục hỏi: “Cao Thuận, vết thương của người thế nào?”

Cao Thuận đáp: “Chỉ có một số vết thương nhẹ, không còn gì đáng ngại”.

Mã Dục lại nói: “Thế nhưng cánh tay trái của người...”.

Cao Thuận vung cánh tay còn lại, phẫn khích nói: ”Dù mặt tướng chỉ còn một tay phải thế nhưng chỉ cần chúa công ra lệnh một tiếng, mặt tướng vẫn còn có thể xông pha chiến trận’.

“Thật tốt quá!” Giả Hủ ở bên cạnh kích động nói: “Chúa công, có thêm Nguyên Hoà (tên chữ của Cao Thuận) trận chiến này tuyệt đối không thể thất bại”.

“Ừ” Mã Dục gật đầu, hấn nhìn Cao Thuận nói: “Cao Thuận nghe lệnh”.

Cao Thuận thản nhiên ưỡn ngực, hùng hồn nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dục nói: “Chỉ huy quân mã bản bộ trấn thủ Hồ Lao quan”.

“Tuân lệnh”.

“Văn Hoà” Mã Dục quay đầu nhìn Giả Hủ, lãnh đạm nói: “Thời gian không còn nhiều. Chúng ta hãy chia tay ở đây”.

Giả Hủ ôm quyền nói: ”Chúa công bảo trọng’.

Mã Dục đáp lễ nói: “Văn Hoà bảo trọng”.

Nói xong hai người giục ngựa chạy về hai hướng.

Giả Hủ dẫn theo Hứa Chử, Mã Siêu và hai vạn thiết kỵ Tây Lương cuộn cuộn tiến về hướng đông. Mã Dục dẫn theo Diển Vi, Cú Đột và tám ngàn tinh kỵ theo đường núi đi về hướng tây, thẳng tới Nam Dương”.

Viên Thuật vừa mới thẳng trưởng Diêm Tướng, chuẩn bị khởi đại quân đánh tới cứu viện Huỳnh Dương thì lại có thám mã phi báo.

“Báo, thành Huỳnh Dương đã bị công phá, toàn bộ quân thủ thành đã chết trận, không một ai sống sót”.

“Cái gì? Quân tinh nhuệ Giang Đông của ta. A...”.

Tôn Kiên quát to một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất xỉu.

“Chúa công!”.

“Chúa công!”.

Hoàng Cái, Từ Thứ đứng hầu sau lưng Tôn Kiên cuống quýt tiến lên đỡ lấy Tôn Kiên. Viên Thuật cũng vội vàng bước xuống xem xét. Đáng thương thay Tôn Kiên trước nay luôn quan tâm chăm sóc tướng sĩ dưới trướng lúc này hẳn nghe Huỳnh Dương bị chiếm, toàn bộ quân đội Giang Đông tinh nhuệ chết trận, lập tức hoả công tâm, hai mắt tối sầm ngã xuống nhất xỉu.

Một hồi lâu sau Tôn Kiên mới hồi tỉnh. Hắn nắm chặt tay Từ Thứ, mắt hồ rơi lệ, hẳn u buồn nói: “Nguyên Trục, quân Giang Đông tinh nhuệ của ta, quân Giang Đông tinh nhuệ của ta đâu rồi?”

Từ Thứ buồn rầu nói: “Có câu nói: Thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh. Chúa công hãy nén đau thương”.

“Mã đồ phu!” Sắc mặt Tôn Kiên trở nên vô cùng thê lương. Hắn nghiêng rặng, nghiêng lợi nói: “Ta thề không đội trời chung với người”.

“Báo” Tôn Kiên vừa dứt lời, lại có thám mã cấp báo. “Ba vạn thiết kỵ Tây Lương (quân thủ thành khếch đại quân địch) thừa dịp đêm tối tập kích, Trường Xã cấp báo”.

”Báo. Mãnh tướng Tây Lương Mã Siêu chỉ huy hai vạn thiết kỵ đột nhiên xuất hiện bên ngoài thành Trung Mưu. Trung Mưu cấp báo’.

“Báo. Trung Mưu đã bị công phá. Ba ngàn quân thủ thành toàn bộ đã chết trận”.

“Báo một vạn quân thiết kỵ Tây Lương khí thế như Thái sơn áp đỉnh đánh tới Trần Lưu. Xin triều đình cấp tốc cứu viện, nếu chậm thì đại sự sẽ hỏng”.

“Báo. Trường Xã đã bị phá. Thiết kỵ Tây Lương đang đánh tới Dương Địch, Dĩnh Dương”.

“...này...này...này” Viên Thuật chân tay luống cuống, hẳn nhìn các lộ chư hầu xung quanh đang lo sợ không yên, thất thanh nói: ”Đại quân Tây Lương thế công mạnh mẽ như thế, quân ta không kịp ứng phó. Bây giờ chúng ta phải làm thế nào cho phải?”

“Tướng quân không cần lo lắng. Đại quân Tây Lương tấn công nhìn có vẻ vô cùng mạnh mẽ nhưng kỳ thật đó chỉ là hư trương thanh thế, tất phải sợ hãi làm gì”.

Viên Thuật vừa nói dứt lời, một giọng nói trong trẻo, lãnh đạm vang lên. Viên Thuật và các lộ chư hầu vội vàng ngẩng đầu nhìn thì ra đó là mưu sĩ hàng đầu dưới trướng Thừa tướng Tào Tháo, người có tài năng phi thường, Quách Gia. Nghe Quách Gia nói thể Viên Thuật lập tức bình tâm trở lại, hẳn vội vàng hỏi: ”Phụng Hiếu tiên sinh có đối sách gì ứng phó không?”

Quách Gia chậm rãi đi tới trước tấm bình phong ở giữa đại trướng, hẳn treo bản đồ lên tấm bình phong và nói: “Chư vị tướng quân mời nhìn. Đây là Hứa Đô, hành dinh của Thiên Tử. Nơi này là Trần Lưu. Nơi này là Dương Địch, giống như hai cánh tay trái, phải bảo vệ an toàn cho Hứa Đô. Lần này đại quân Tây Lương khí thế hung hãn, ý đồ tác chiến rất rõ ràng đó chính là tập kích lấy Trần Lưu, Dương Địch, chặt đứt hai cánh tay bảo vệ của Hứa Đô. Kể từ đó Hứa Đô sẽ trở thành một toà cô thành, không thể chiếm giữ”.

” Ý đồ tác chiến của đại quân Tây Lương cũng không phải là việc trọng yếu” Viên Thuật vội vàng la lên: “Việc trọng yếu là phải tìm ra cách nào đẩy lui địch quân”.

Tôn Tử đã viết: Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Nếu như không biết rõ ý đồ tác chiến của đại quân Tây Lương sao có thể tìm ra kế sách phù hợp đẩy lui địch quân đây?” Quách Gia thâm cười nhạt, hẳn thâm nghĩ: Viên gia nổi tiếng là danh môn, uy danh khắp nước, trấn thủ hai châu, kéo dài ngàn dặm. Văn võ dưới trướng đông đảo, chỉ tiếc tinh thần bất ổn, nóng nảy, khó thành đại sự.

Thế nhưng đối với chúa công của mình đó lại là một chuyện rất tốt.

Viên Thuật thấy Quách Gia trầm ngâm không nói liền hỏi: “Phụng Hiếu tiên sinh, liên quân nên làm thế nào để lui địch?”

Quách Gia khẽ mỉm cười, hất chỉ ngón tay vào Hồ Lao quan, cao giọng nói: “Rất đơn giản. Mặc kệ cho hấn tấn công mấy đường, quân ta chỉ có một đường. Tướng quân chỉ cần tụ họp đại quân làm ra vẻ chuẩn bị tấn công Hồ Lao quan. Hai đạo quân Tây Lương nhất định sẽ thối lui”.

Viên Thuật ngạc nhiên hỏi: “Nếu như hai đạo quân Tây Lương đó nhất định không chịu lui binh thì quân ta phải làm gì?”

Quách Gia thở dài nói: “Nếu vậy tại hạ sẽ chúc mừng tướng quân. Tướng quân sẽ nhanh chóng tiêu diệt được Mã phản tặc, lập nên công trạng vô cùng huy hoàng”.

“Diệu kế!” Viên Thuật chưa kịp trả lời, mưu sĩ dưới trướng Tôn Kiên là Từ Thứ đã lên tiếng khen ngợi: Hay, một chiêu tấn công để phòng thủ. Có thể nói hay lắm. Hay lắm”.

Quách Gia mỉm cười, hấn đưa mắt nhìn Từ Thứ một lượt. Hấn thầm nghĩ năng lực của người này tuyệt đối không dưới Điền Phong quân sư của Viên Thiệu. Nếu có cơ hội phải thuyết phục hấn về dưới trướng chúa công, còn nếu không thuyết phục được thì phải nghĩ cách trừ đi, tránh để hoạ cho tương lai”.

Hạ Hầu Đôn, Tào Thuần, Vu Cấm, Lý Điển, Tào Phách đã tề tựu đông đủ dưới trướng.

Vu Cấm thông thuộc kinh thư, biết binh pháp liền hỏi lại Tào Tháo: “Tại sao chúa công biết Mã đồ phu sẽ xuất binh tới Nam Dương?”

Tào Tháo nói: “Phía bắc có sông Hoàng Hà, lại có núi Thái Hành Sơn hiểm trở. Liên quân chỉ cần chiếm giữ Hồ quan cùng Quan Độ và các quan ải hiểm yếu cùng bên đó. Dù Mã đồ phu có trăm vạn quân tinh nhuệ cũng không thể nào vượt qua được vì thế đường này không thông. Ngoài con đường phía bắc, Mã đồ phu chỉ còn hai con đường: Hoặc xuất quân tới Kinh Châu, hoặc xuất quân tới Hán Trung”.

Vũ Cấm nói: “Làm sao biết Mã đồ phu sẽ không xuất binh tới Hán Trung?”

Tào Tháo nói: “Hán Trung ở quá xa. Cho dù Mã đồ phu có đánh tới trời long đất lở thì nhiều nhất cũng chỉ có thể bức lui hai lộ binh mã của Trương Lỗ cùng Lưu Yên. Đối với mười ba lộ quân mã Trung Nguyên có ảnh hưởng gì không?”

Tào Thuần trẻ tuổi đột nhiên nói: “Từ Lạc Dương xuôi nam tới Kinh Châu có thể đi theo hai đường. Một đường đi qua Vũ Quan tới Nam Dương thẳng tới Tương Dương. Một đường khác là từ Lạc Dương tới Nghi Dương, vượt qua núi Hiên Viên, uy hiếp Uyển Thành. Đường Vũ Quan dù đường núi hiểm trở, gập ghềnh khó đi nhưng không phải kỵ binh không thể vượt qua, tại sao chúa công lại khẳng định Mã đồ phu nhất định đi qua Uyển Thành”.

“Không có nguyên nhân gì cả” Mặt Tào Tháo loé sáng, hấn trầm giọng nói: “Cái này chỉ là trực giác của ta. Ta hiểu rất rõ Mã đồ phu. Hấn tuyệt đối sẽ không đi theo đường Vũ Quan, tuyệt đối sẽ không”.

Mã Siêu bước vội vàng vào trung quân đại trướng, hấn nhìn Giả Hủ đang cúi đầu xem bản đồ trên án nói: “Quân sư, mười ba lộ liên quân đóng tại Hứa Xương đã có động tĩnh”.

“Hả?” Giả Hủ vội vàng ngẩng đầu, hấn nghiêm giọng hỏi: “Liên quân có chia binh tới cứu viện Trần Lưu không?”

“Không” Mã Siêu lắc đầu, hấn trầm giọng nói: “Liên quân đánh thẳng tới Huỳnh Dương”.

“Đúng không?” Giả Hủ biến sắc, hấn thở dài nói: “Quả nhiên xứng đáng là thiên tài, có thể dễ dàng đoán ra kế sách tấn công để thủ của quân ta”.

Mã Siêu nói: “Quân sư, nếu như liên quân chiếm lại Huỳnh Dương chúng sẽ thừa dịp tấn công Hồ Lao quan. Nếu như vậy phía bắc chúng ta có sông Hoàng Hà, phía tây có núi Tung Sơn cản đường, phía nam có sông Dĩnh, phía đông có sông Thương. Con đường lui của quân ta nhất định sẽ bị liên quân cắt đứt. Hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng”.

Ánh mắt Giả Hủ hiện ra vẻ vui mừng, hấn ôn tồn nói: “Thiếu tướng quân phân tích vô cùng chính xác. Đây chính là kế vây Ngụy, cứu Triệu của Quách Gia. Bây giờ liên quân bày ra vẻ tấn công Huỳnh Dương, giống

như định cắt đứt đường lui của quân ta cũng chính là để bức chúng ta phải lui quân, mục đích là hoá giải nguy hiểm cho Trần Lưu, Dương Dịch”.

Sắc mặt Mã Siêu biến đổi, hần nghiêm giọng nói: “Quân sư nói, liên quân bày ra thế tấn công Huỳnh Dương chứ thực ra cũng không muốn đoạt lại Huỳnh Dương, cắt đứt con đường lui của quân ta mà chỉ vì giải nguy cho Trần Lưu và Dương Dịch sao?”

Giả Hủ mỉm cười nói: “Quân ta đều là kỵ binh. Liên quân đều là bộ binh, không thể so sánh với nhau về tốc độ hành quân. Với khả năng của Quách Gia, hần tuyệt đối sẽ nhận ra vấn đề này. Vì vậy việc đoạt lại Huỳnh Dương chỉ là thủ đoạn chứ không phải là mục đích. Thế nhưng nói ngược lại nếu quân ta không kịp quay về cứu viện Huỳnh Dương, liên quân sẽ biến hư thành thật, thật sự tấn công chiếm lại Huỳnh Dương”.

Mã Siêu nói: “Nói cách khác nếu bây giờ quân ta quay trở lại Huỳnh Dương, liên quân cũng sẽ lui binh phải không?”

“Đúng” Giả Hủ gật đầu, hần đột nhiên nhếch miệng cười tà ác, hần ung dung nói: “Thế nhưng một khi quân ta đã tới há có thể tay không trở về sao?”

310. Chương 240: Thiên Nhi, Đêm Nay Nàng Không Cần Quay Lại Lạc Dương.

Giả Hủ nói: “Hãy cho binh sĩ làm thật nhiều người rơm buộc trên lưng ngựa, làm giả như đại quân của ta quay trở lại Huỳnh Dương, trong lúc đó Thiếu tướng quân âm thầm dẫn ba ngàn thiết kỵ tinh nhuệ chặn đánh đoàn quân chở quân nhu của liên quân”.

Mã Siêu nói: “Tập kích quân chở quân nhu?”

“Đúng. Chặn đánh quân chở quân nhu” Giả Hủ trầm giọng nói; “Nếu như có thể thiêu huỷ đồ quân nhu của liên quân (Pháo phá thành, xe phá cổng thành, thang mây tất cả đều được quân nhu chuyên chở), ít nhất trong vòng nửa năm liên quân sẽ không có cách nào gây ra sự uy hiếp tới Hồ Lao quan, trong lúc đó quân ta có thể thông dong triển khai thế tấn công ở bình nguyên Đinh Xuyên”.

Mã Siêu kích động nói: “Siêu đã hiểu, để Siêu lập tức đi làm ngay”.

Trên quan đạo từ Hứa Xương tới Huỳnh Dương, Viên Thuật đang chỉ huy mười lăm vạn đại quân khí thế cuộn cuộn như nước tiến về phía trước.

Trung quân, trong một cỗ xe ngựa hoa lệ tám ngựa kéo, Viên Thuật một mình đang chấp chớn trong giấc ngủ thì rèm cửa sổ đột nhiên vén lên, mưu sĩ tâm phúc Kim Thượng khẽ gọi: “Chúa công, Quách tiên sinh cầu kiến”.

Viên Thuật cả kinh thức giấc. Hần vội vàng nói: “Mau, mau cho mời”.

Lập tức có quân tùy tùng vén màn xe lên, Quách Gia thản nhiên chui vào trong xe, Viên Thuật chỉ tay mời ngồi.

Quách Gia ôm quyền vái chào, hần cao giọng nói: “Tướng quân, vừa mới rồi thám mã phi báo hai đạo đại quân Lương Châu đã lui binh. Trần Lưu, Dương Dịch không đánh mà giải nguy”.

“Hà?” Viên Thuật vui mừng nói: “Nói như vậy mục đích xuất quân của quân ta lần này đã đạt được. Quân ta có cần phải tiếp tục tấn công Huỳnh Dương nữa không?”

“Ai...” Quách Gia khoát tay nói: “Lúc trước quân Tây Lương tập kích đánh chiếm Huỳnh Dương, Thái Thú Ngô Quận Tôn Kiên thậm chí toàn quân bị tiêu diệt. Việc này đã ảnh hưởng tới nhuệ khí của liên quân. Gia cho rằng chúng ta phải nhân cơ hội này đánh một trận thắng vang dội để lấy lại sĩ khí của liên quân đang xuống thấp. Tướng quân nghĩ sao?”

Viên Thuật do dự nói: “Thế nhưng Mã đồ phu và Độc sĩ Giả Hủ quỷ kế đa đoan. Hơn nữa thiết kỵ Tây Lương tiến, lui nhanh như gió, thậm chí chiến sự bất lợi cũng có thể nhanh chóng rút lui. Liên quân toàn là quân bộ binh, chỉ e rất khó giành được thắng lợi khích lệ”.

“Cũng không hẳn như vậy” Quách Gia mỉm cười nói: “Việc binh thay đổi bất thường. Thiết kỵ Tây Lương dù tiến, thoái như gió nhưng chúng cũng có nhược điểm. Nếu liên quân có thể lợi dụng địa hình sông núi một cách hợp lý, chưa chắc đã không thể hoá giải ưu thế đó. Huống chi dựa vào tính cách của Mã đồ phu và Độc sĩ Giả Hủ, cả hai sẽ không dễ dàng lui binh trong trận chiến này’.

Viên Thuật nói: “Tiên sinh có cho rằng Mã đồ phu vẫn còn quỷ kế khác không?”

Quách Gia cười nhạt nói: “Tại hạ đã cẩn thận nghiên cứu thói quen hành quân của Mã đồ phu và Giả Độc sĩ, cùng phong cách tác chiến và phát hiện ra hai người này đều không phải là loại người hết thỏ thì giết chim ưng nhưng nếu cho bọn chúng cơ hội chúng sẽ giống như loài ác lang xông tới cắn chặt cổ họng con mồi tới khi con mồi tắt thở mới thôi”.

Viên Thuật nói: “Đúng là như vậy”.

Quách Gia nói: “Lúc này thế công của quân Lương Châu đang chiếm ưu thế, ở thế chủ động. Sĩ khí quân ta suy giảm, ở thế bị động. Có thể nói Mã đồ phu và Độc sĩ Giả Hủ đã chiếm hết ưu thế. Tướng quân có cho rằng ở cục diện này hai người chỉ vì liên quân tiến đánh Huỳnh Dương mà dễ dàng lui quân không?”

“Hả?” Viên Thuật kinh ngạc nói: “Quân liên quân tiến đánh Huỳnh Dương là để bức bách quân Lương Châu lui binh. Đây không phải chỉ là lời nói suông của tiên sinh mà đã trở thành sự thực. Tại sao bây giờ tiên sinh lại nói Mã đồ phu và Giả Độc sĩ sẽ không dễ dàng lui binh? Chẳng lẽ tin tức của thám mã phi báo là giả ư?”

“Ha, ha” Quách Gia bật cười đáp: “Liên quân dùng thế rời non lấp biển tấn công Huỳnh Dương, quân Lương Châu đương nhiên biết thế phải lui quân thế nhưng quân Lương Châu sẽ lui binh như thế nào? Liệu trên đường lui binh chúng có quay lại phản kích vào nơi sở hử của liên quân không?”

“Ba!”

Viên Thuật cao hứng vỗ tay nói: “Đã hiểu. Tiên sinh định liệu Mã đồ phu và Độc sĩ Giả Hủ sẽ có thể ngấm ngầm ra tay. Tiên sinh định tương kế tựu kế phá kế sách đó của quân Lương Châu vì vậy mới quyết định đánh một trận lấy lại sĩ khí cho liên quân, có phải thế không?”

“Đúng” Quách Gia phấn khích nói: “Gia đề rằng Mã đồ phu sẽ ngấm cử tinh binh tới chặn đánh quân chở hàng quân nhu của chúng ta”.

“Hả?” Viên Thuật kinh ngạc hỏi: “Tại sao tiên sinh lại đoán chắc như vậy?”

Quách Gia nói: “Kỳ thật với cơ trí của tướng quân chỉ cần cẩn thận nghiên cứu một chút là thấy ngay”.

“A?” Viên Thuật vẫn không hiểu: “Xin chỉ giáo”.

Quách Gia nói: “Ưu thế tuyệt đối của kỵ binh Tây Lương là đánh dã chiến vậy còn nhược điểm của chúng?”

Viên Thuật nói: “Nhược điểm là đánh công kiên”.

Quách Gia nói: “Kỵ binh Tây Lương không chỉ có nhược điểm là đánh công kiên và chúng cũng còn nhược điểm là phòng thủ giữ thành. Trong tình thế hiện tại mà nói quân Lương Châu đang ở thế công, liên quân đang lâm vào thế thủ nhưng đó chỉ là tạm thời. Xét lâu dài liên quân nhất định sẽ chuyển từ thủ sang công, khi đó tướng quân cho rằng quân Lương Châu sẽ lo lắng nhất là điều gì không?”

“Trang bị đánh công kiên của liên quân” Viên Thuật dừng lại rồi hần vội vàng nói: “Đội quân nhu!”.

“Đúng. Nhất định là đội quân nhu” Quách Gia trầm giọng nói: “Rất có thể Mã đồ phu sẽ phái ra kỵ binh tinh nhuệ tập kích đội quân nhu của chúng ta”.

Gió rít gào.

Trên quan đạo từ Trần Lưu tới Huỳnh Dương, dân chúng Đinh Xuyên diu già dắt trẻ bỏ lại nhà cửa làm thành một hàng dài uốn lượn trên quan đạo chậm rãi tiến bước dưới sự uy hiếp của những thanh Trảm mã đao của binh lính Tây Lương.

Tòng đệ Giả Minh lặng lẽ đi tới phía sau Giả Hủ, hần khê nói: “Huynh trưởng, Thiếu tướng quân đã dẫn binh lính lên đường”.

“Ừ”.

Sắc mặt Giả Hủ thâm trầm, hắc khê gật đầu.

Giả Minh có vẻ lo lắng hỏi: “Huynh trưởng, đệ nghĩ rằng lần này Thiếu tướng quân đi tất thất bại, không có cửa thắng”.

“Dựa vào khả năng cầm quân của Thiếu tướng quân dù không thắng được thì cũng sẽ không đại bại” Giả Hủ nói liền một hơi, trong đôi mắt sáng hiện lên vẻ lạnh lùng. “Hơn nữa trận đánh này thắng hay bại cũng không liên quan tới đại cục. Điều quan trọng nhất là Thiếu tướng quân chỉ với ba ngàn kỵ binh sẽ cầm chân mười lăm vạn đại quân của liên quân. Đây chính là điểm mấu chốt”.

Giả Minh nghi hoặc hỏi: “Tại sao phải như vậy?”

Giả Hủ giơ ngón tay chỉ dân chúng Đình Xuyên đang thông thả tiến bước ở phía trước, hắc buồn rầu nói: “Vì bọn họ”.

Nam thành Lạc Dương.

Mã Dục và tám ngàn kỵ binh đang nghỉ ngơi hồi phục.

Tảng sáng ngày hôm trước Mã Dục đã chỉ huy tám ngàn quân kỵ binh lựa chọn tuyến đường từ Nghi Dương tới Uyển Thành. Có thể nói Tào Tháo đã hiểu rõ tính cách tàn nhẫn của Mã Dục. Thực sự Mã Dục đã tính toán sẽ mở ra một lỗ hổng từ Uyển Thành, đột nhập vào giữa Kinh Châu sau đó từ Kinh Châu liên tục chiến đấu ở các chiến trường Từ Châu, Dương Châu cuối cùng là Ký Châu và quay về Hà Sáo.

Tiến đánh theo một vòng luẩn quẩn rộng lớn như vậy nhất định tiềm lực chiến tranh của các lộ chư hầu đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Mã Dục đang định đi ngủ thì đột nhiên bên ngoài trướng vang lên tiếng bước chân nặng nề, một bóng người xuất hiện, Điển Vi bước vào, nghiêm giọng nói: “Chúa công, Điều Thiên tiểu thư cầu kiến”.

“Điều Thiên?” Mã Dục cau mày rồi hắc trầm giọng nói: “Hãy để nàng vào”.

Điển Vi lĩnh mệnh lui ra. Một lát sau hắc dẫn Điều Thiên vào trướng. Khi hình bóng của Điều Thiên hiện ra trước mắt, suýt chút nữa Mã Dục đã không nhận ra. Hắc thấy Điều Thiên đã thay đổi trang phục của binh sĩ rất vừa vặn với vóc người của nàng, phong thái oai hùng, mạnh mẽ nhưng cử chỉ của nàng lại toát ra sự quyến rũ làm Mã Dục cũng phải động tâm.

Mã Dục phát tay, Điển Vi khom lưng lui bước ra ngoài trướng.

Màn trướng hạ xuống, ngăn cái lạnh bên ngoài trướng. Bên trong lò sưởi mang lại sự ấm áp như mùa xuân. Điều Thiên cười tự nhiên, nàng nhìn Mã Dục yếu điệu bái lạy rồi ôn nhu nói: “Thiên tham kiến tướng quân”.

Ánh mắt Mã Dục chăm chú quan sát thân hình mỹ miều, mềm mại của Điều Thiên, bộ quân trang cũng không làm mất đi dáng người thướt tha của nàng, nhất là đôi ngực vừa to, tròn vểnh cao của nàng như muốn câu hồn đoạt phách người khác làm một người quen nhìn mỹ nữ như Mã Dục cũng phải thẩm động lòng khen ngợi. Nàng quả thật là một vật hiếm có của thế gian.

“Đêm tối như vậy người tới quân doanh làm gì?”

“Thiên có một tin tức cực kỳ bí mật muốn trình báo lên ngài”.

“Tin tức gì?”

“Bọn tỷ muội từ Hứa Xương đã truyền tin tức về nói trong liên quân Quan Đông rất có thể đã thay đổi chủ soái. Tào Tháo và Viên Thiệu đã không còn ở Hứa Xương nữa. Người chủ trì đại cục bây giờ chính là Viên Thuật”.

“Người nói cái gì?” Mã Dục giật mình kinh hãi, hắc trầm giọng nói: “Tào Tháo, Viên Thiệu đã không còn ở Hứa Xương nữa ư?”

Điều Thiên nói: “Đúng thế”.

“Hai người đó đi đâu?”

“Bọn tỳ muội đã hao tổn rất nhiều tâm sức cũng không biết được hai người đó đã đi đâu thế nhưng có thể xác định hai người đó không còn ở Hứa Xương”.

“Tào Tháo, Viên Thiệu đã không còn ở Hứa Xương?” Mã Dục chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong trướng. Hần vừa bước đi vừa thầm nhủ: “Cả hai người này cùng rời Hứa Xương một lúc sao? Vậy hai người này đã đi đâu? Phía bắc, phía nam hay phía tây?”

Đôi mắt đen nhánh của Điều Thiên không ngừng nhấp nháy khi dõi theo bước chân tới lui của Mã Dục. Nàng là người khéo léo hiểu lòng người khác nên không lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của hần.

Một hồi lâu sau Mã Dục đột nhiên đứng lại, hần quay đầu nhìn chằm chằm Điều Thiên và hỏi: “Thiên nhi. Nếu như ngươi là Tào Tháo, dưới tình hình này liệu ngươi có thể rời khỏi chiến trường Dĩnh Xuyên không?”

Điều Thiên khẽ cười hì hì nói: “Thiên nhi là phận nữ lưu, không phải đấng quân tử mảy râu sao có thể đoán ra suy nghĩ của Tào Tháo đây?”

“Đã hiểu” Mã Dục vỗ gáy lẩm bẩm: “Nếu như ta là Tào Tháo, vậy có gì làm ta rời khỏi Dĩnh Xuyên nhỉ”.

Điều Thiên cười một tiếng rồi uyển chuyển bước tới cạnh án châm rượu vào chung cho Mã Dục.

Mã Dục cầm chung rượu, suy nghĩ đã trở nên rõ ràng trong hần: “Trận đánh Dĩnh Xuyên sẽ là trận đánh quyết định thắng bại của cuộc chiến này. Nếu như Dĩnh Xuyên thất bại thì dù ba đường liên quân kia có toàn thắng thì cũng không có cách nào ngăn cản quân Lương Châu đánh chiếm cả thiên hạ. Tào Tháo rời đi Dĩnh Xuyên nhất định là có lý do của hần. Chẳng lẽ còn có một nhân tố quan trọng hơn kết cục của trận đánh Dĩnh Xuyên?”

“Chẳng lẽ...” Ánh mắt Điều Thiên chợt loé, nàng đột nhiên nói: “Có lẽ nào là vì chính tướng quân không?”

“Ta?” Ban đầu Mã Dục ngẩn người ngạc nhiên sau đó hần biến sắc, thất thanh nói: “Hay cho Tào Tháo”.

Điều Thiên ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ là tướng quân sao?”

“Thiên nhi” Mã Dục không trả lời, hần chìa tay kéo thân hình của Điều Thiên vào lòng và nói: “Ngươi lại cứu tướng quân ta một lần nữa. Lần này ngươi muốn có phần thưởng gì đây?”

Điều Thiên lắc đầu, khẽ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Mã Dục, nói khẽ: “Thiên nhi không muốn phần thưởng gì”.

Bàn tay Mã Dục khẽ nâng cái cằm mịn, trắng nõn của nàng hỏi: “Vậy ngươi muốn gì?”

Đôi tay ngọc của Điều Thiên vòng ra ôm lấy eo gấu của Mã Dục nàng ôn nhu nói: “Thiên nhi chỉ hy vọng trong tương lai khi thiên hạ thái bình, bọn tỳ muội sẽ có nơi có chốn, không cần phải hàng ngày bán rẻ tiếng cười, thân mình để mua vui cho người, chịu nỗi khổ phong trần nữa”.

“Được” Nhiệt huyết của Mã Dục dâng lên, hần hùng hồn nói: “Sau khi thiên hạ đã định, bản tướng quân sẽ ban thưởng các tỳ muội của ngươi cho các tướng sĩ có công làm thê thiếp, được không?”

Điều Thiên ôn nhu nói: “Nếu được như thế, Thiên nhi kính cần thay mặt bọn tỳ muội ta ơn tướng quân”.

Ngón tay của Mã Dục khẽ lướt từ cái cổ trắng ngần, non mềm của Điều Thiên xuống tới bộ ngực cao vút bị ngăn cách bởi lần áo giáp dày cộm sau đó hần cúi đầu khẽ ngậm vành tai trắng mịn của nàng và nói: “Thiên nhi, tối nay ngươi không cần quay lại Lạc Dương nữa, ngươi hãy ở lại trung quân bồi tiếp để bản tướng quân xả nỗi buồn bực”.

Điều Thiên khẽ cúi đầu, đôi mắt đẹp như làn thu thủy, thánh thót trả lời: “Dạ!”.

Hơi thở của Mã Dục càng lúc càng trở nên nặng nề. Hần vòng tay ôm chặt thân hình mềm mại của Điều Thiên vào lòng. Một bàn tay hần lần xuống bên dưới ôm lấy kiều đồn vểnh cao, tròn trịa của Điều Thiên. Điều Thiên khẽ “ừ” một tiếng, hai cánh tay ngọc của nàng vòng ra ôm lấy cái cổ trắng kiện của Mã Dục. Bộ ngực sữa đầy đặn của nàng dính chặt vào ngực Mã Dục.

Hướng nam cách Tây Ngạc hơn mười dặm. Bãi Bạch Long ở bờ sông Bạch.

Trong phạm vi một trăm dặm đã có giới nghiêm, nghiêm cấm dân chúng đi vào khu vực đó. Bên trong khu vực cấm, Tào Tháo và hai vạn tinh binh Thanh Châu đang ở trên bãi sông, khí thế ngút trời, chúng đang thiết lập thế trận phục kích.

Bạch Long than.

Mã Dục đã từng ở đây ngăn cơn sóng dữ, đánh một trận thành danh, trở thành khâm phạm bị truy nã của cả thiên hạ. Trận chiến ấy Tào Tháo có tham gia nhưng khi ấy hắn mới chỉ là một Điển Quân giáo úy nhỏ nhoi, dưới tay chỉ có mấy trăm thủ hạ nhưng Tào Tháo sẽ không bao giờ quên trận đánh Bạch Long than ngày đó. Sức lực suy kiệt, âm thanh gào thét của giặc Khăn vàng.

Giấu binh lập bày.

Mã Dục đã từng ở Dĩnh Xuyên dùng một kỳ kế đánh bại quân Tào Tháo, chẳng những Tào Tháo tổn thất Đại tướng Nhạc Tiến thống lĩnh quân đội và ngay cả bản thân cũng suýt nữa chết trận. Cái đêm lạnh lẽo đó, ngọn núi nhỏ vô danh đó và cả bộ mặt dữ tợn như loài ác lang đói khát của gã nam nhân đó. Cho tới nay mỗi khi nhớ lại trong lòng Tào Tháo vẫn còn vô cùng sợ hãi.

Thế nhưng hôm nay Tào Tháo nhất định phải trả lại toàn bộ nỗi sỉ nhục ám ảnh trong tâm trí mình cho gã đó.

Không còn có gì có thể làm Tào Tháo vui mừng hơn việc trả được mối hận với con người đó.

Tào Tháo thực sự nóng lòng muốn biết khi Mã Dục gặp phải phục binh ở Bạch Long than thì sắc mặt của hắn sẽ như thế nào? Mã Dục giỏi về giấu binh lừa gạt người khác. Không biết hắn sẽ đối mặt với sự thật tàn khốc là bị người khác giấu binh mai phục thế nào đây?

Lưu Biểu, Lý Thôi, Hứa Cống, Trần Kỳ bốn lộ liên quân đóng quân ở đây. Liên quân phía nam có tất cả ba vạn đại quân, trong đó Lưu Biểu có hai vạn quân Kinh Châu. Lý Thôi có hai ngàn quân Lương Châu cũ. Ba ngàn quân Dự Chương (Giang Tây) của Hứa Cống. Năm ngàn quân Cửu Giang của Trần Kỳ. Lưu Biểu chiếm ưu thế tuyệt đối về binh lực vì vậy mới được triều đình uỷ nhiệm làm chủ soái lộ quân phía nam.

Thế nhưng đúng như Giả Hủ dự đoán, Lưu Biểu, Lý Thôi, Hứa Cống và Trần Kỳ bốn lộ liên quân này căn bản không đồng tâm, thậm chí không có bất kỳ hành động công kích nào đối với Vũ Quan. Ba vạn đại quân tiến tới cách Vũ Quan hai trăm dặm đường ở phía nam thì dừng lại dù chúng biết rõ ở Vũ Quan chỉ có ba ngàn quân Lương Châu trấn thủ nhưng vẫn không chịu tiến lên thêm nửa bước.

Đối với Lưu Biểu mà nói Kinh Châu tuy đã định nhưng nền móng vẫn chưa ổn định. Hơn nữa trong số tám quận Kinh Tương, quân Nam Dương nơi kinh tế phồn thịnh nhất, nhân số đông nhất vẫn nằm dưới sự khống chế của thủ hạ Viên Thuật vì thế trong tình hình hiện tại hắn không có tâm trí đâu mà lo lắng, khếch trương thế lực ra bên ngoài. Lần này hắn khởi binh chẳng qua là để hưởng ứng chiếu lệnh của triều đình mà thôi, thuận tiện lấy chút thanh danh cho bản thân.

Trong khi đó Lý Thôi, Trần Kỳ, Hứa Cống đều là những chư hầu nhỏ dưới trướng của Viên Thuật. Ngay khi Viên Thuật khởi binh bọn chúng cũng chỉ miễn cưỡng khởi binh, dù chúng không muốn ra sức phục vụ triều đình thì cũng phải làm ra vẻ một chút.

Đêm khuya.

Hoàng Trung, Văn Sính, Lưu Bàn, Hoàng Tổ các chư tướng lần lượt đi vào đại trướng của Lưu Biểu.

Sau khi bước vào đại trướng, Đại tướng Hoàng Tổ liền ôm quyền trang nghiêm hỏi: “Chúa công, đêm khuya cho đòi, chẳng hay có việc gì quan trọng?”

Sắc mặt Lưu Biểu âm trầm hắn nghiêng đầu nhìn Khoái Lương, Khoái Lương hiểu ý bước ra khỏi hàng nói: “Chư vị tướng quân, quân ta vừa mới dò la được một việc vô cùng quan trọng. Thừa tướng Tào Tháo tự mình dẫn hai vạn quân đã bí mật tới Uyển Thành, hơn nữa hành tung vô cùng khả nghi, không giống như việc từ Uyển Thành giáp công tiến đánh Lạc Dương”.

“Có vẻ không phải từ Uyển Thành giáp công tiến đánh Lạc Dương sao?” Hoàng Tổ biến sắc, hắn trầm giọng nói: “Chẳng lẽ Tào Tháo còn muốn xuôi nam tấn công Kinh Châu của chúng ta?”

Khoái Việt nói: “Trước khi phá tan Mã nghịch tặc, Tào Tháo không thể tiến đánh Kinh Châu”.

Hoàng Tổ nói: “VẬY thật sự cái gì làm chúa công lo lắng?”

Khoái Việt nói: “Điều đáng sợ nhất là Tào Tháo mượn danh nghĩa Thiên Tử dẫn quân vào Kinh Tương thảo phạt nghịch tặc sau đó lưu lại không chịu rời đi”.

“A” Hoàng Tổ thất thanh nói: “Tào Tháo này thật sự âm hiểm”.

Khoái Lương nói: “VÌ thế ngay trong đêm chúa công phải cho mời các vị tướng quân tới là để thương nghị kế sách chống lại quân Tào”.

Hoàng Tổ nói: “Bày mưu tính kế là sở trường của Tử Nhu, Di Độ nhị vị tiên sinh, mặt tướng chỉ biết ra trận giết địch. Chúa công và nhị vị tiên sinh hãy cứ phân phó. Mặt tướng sẽ chờ làm theo”.

Hoàng Trung, Lưu Bàn, Văn Sính cũng rối rít phụ họa: “Nguyện nghe chúa công sai khiến”.

Lưu Biểu dùng mắt ra hiệu cho Khoái Việt, tay hẩn vuốt cằm khẽ gật đầu. Khoái Việt hiểu ý, lớn tiếng nói: “Được. Nếu đã như thế, Văn Sính nghe lệnh”.

Văn Sính tiến lên một bước, hùng hồn nói: “Có mặt tướng”.

Khoái Việt nói: “Chỉ huy tám trăm tinh binh bản bộ trấn thủ Dã huyện, giám sát nghiêm ngặt động tĩnh của quân Tào ở Uyển Thành”.

“Tuân lệnh”.

“Hoàng Trung nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

“Chỉ huy hai ngàn tinh binh bản bộ trấn thủ Phàn Thành, làm bức tường thành phía bắc Tương Dương”.

“Tuân lệnh”.

“Hoàng Tổ, Lưu Bàn nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

“Chỉ huy tám ngàn tinh binh Giang Hạ bản bộ lập tức quay về trấn thủ Tương Dương”.

”Tuân lệnh”.

311. Chương 241: Cung Tiến Tướng Quân Lên Đường.

Trên quan đạo từ Hứa Xương tới Huỳnh Dương, đội vận chuyển quân nhu của liên quân được bộ binh bảo vệ đang thông thả hành quân trên đường.

Xung quanh quan đạo đều là núi đồi chập chờn. Các ngọn đồi ở đây đều cao hơn đầu người, trên đó có rất nhiều lùm cây, cái bụi gai rậm rạp cả người và súc vật đều rất khó di chuyển.

Một kỵ mã xích hầu của liên quân đang đứng trên một đỉnh đồi, thỉnh thoảng lại cảnh giác ngó nghiêng quan sát động tĩnh chung quanh.

Âm thanh xé gió thê lương bất chợt vang lên, phá tan sự yên tĩnh nơi hoang dã, tên xích hầu liên quân vội vàng quay đầu lại thì hàn quang loé lên trước mắt hần, hần cảm thấy cổ họng mình mát lạnh. Tên xích hầu chậm rãi cúi đầu, hần bị ai phát hiện ra cổ họng mình đã bị một mũi lang nha tiễn xuyên qua. Lông chim gắn ở đuôi mũi tên đang nhẹ nhàng lắc lư theo gió.

Trong tiếng lỗ mũi thở phì phò của chiến mã, đằng sau ngọn đồi xuất hiện một chiến mã như quỷ dị.

Trong ánh tà dương từ phía tây chiếu tới, toàn thân kỵ mã màu trắng, phát ra ánh sáng trắng như ngọc bích, cây Ngân Thương phát ra ánh sáng chói mắt chỉ lên trời. Một toán kỵ binh Tây Lương đông nghịt từ sau ngọn đồi xông ra giống như một bầy sói, tụ tập trên ngọn đồi bên quan đạo, ánh mắt lạnh như băng quan sát con mồi đang uốn lượn trên quan đạo.

Thiết kỵ Tây Lương uy chấn thiên hạ. Vũ khí sắc bén nhất của thiết kỵ không phải là Trảm mã đao sắc bén và là tốc độ nhanh như chớp giật. Bình thường địch quân chỉ kịp nhận được tin báo động, thiết kỵ Tây Lương đã đuổi tới. Con mồi bị theo sát thậm chí không kịp có phản ứng gì bị tàn sát thê thảm.

Trên quan đạo

“Báo...” Âm thanh thê lương vang lên khắp nơi, một tên thám mã liên quân lướt nhanh như gió tới trung quân. “Phát hiện kỵ binh địch quân. Phát hiện kỵ binh địch quân!”

Tiếng hú dài của thám mã liên quân còn chưa dứt, trên các ngọn đồi hai bên quan đạo đã vang lên tiếng kèn lệnh không ngừng. Tướng sĩ liên quân đang thông thả hành quân kinh hãi ngẩng đầu lập tức sợ hãi đến vỡ mắt. Trên các gò đất xung quanh quan đạo không biết từ bao giờ đã xuất hiện thiết kỵ Tây Lương đông nghịt.

Trên đỉnh đồi.

Ngân Thương trong tay Mã Siêu chỉ thẳng về phía trước, lập tức tiếng gào thét nổ lên mãnh liệt. Trong tiếng hô long trời lở đất đó, ba ngàn thiết kỵ Tây Lương ào xuống phía dưới mãnh liệt như hồng thủy quyết tràn qua đê.

“Ôi, không xong rồi”

Trong lúc thiết kỵ Tây Lương đang từ trên các ngọn đồi ào xuống như nước triều lên, Mã Siêu vẫn đứng nghiêm nghị trên đỉnh quả đồi nhỏ, hần phát hiện ra tình hình có chút bất thường. Đáng lẽ lúc này đám binh lính chuyên chở quân nhu phải rất hoảng hốt thì lại có vẻ rất bình tĩnh. Thoạt nhìn thì rất hỗn loạn, binh sĩ chạy đi chạy lại, không ngừng gào thét.

Tuy nhiên Mã Siêu vẫn phát hiện ra một sơ hở.

Ngoại trừ những binh sĩ chạy hỗn loạn trên quan đạo, những binh sĩ vận chuyển khác vẫn bình tĩnh đứng yên ở vị trí của mình. Bọn chúng giống như một sát thủ kinh nghiệm, lạnh lùng, đứng tại chỗ chờ quân thiết kỵ Tây Lương xông tới.

“Thổi kèn lệnh” Mã Siêu đột nhiên giơ cao Ngân Thương, hần lạnh lùng quát to: “Đình chỉ tấn công”.

Mã Siêu vừa ra lệnh, âm thanh trầm thấp, thê lương của kèn lệnh vang lên. Quân thiết kỵ Tây Lương đang đánh xuống xuống mãnh liệt như gió cuốn đột nhiên nghe thấy kèn lệnh, không chút do dự quay đầu ngựa, thay đổi hướng chạy, vòng theo chân đồi, bỏ mặc toán quân chở quân nhu của liên quân, quay trở về điểm xuất phát.

“Truyền lệnh” Mã Siêu chỉ thẳng Ngân Thương lên trời, hần lạnh lùng nói: “Rút quân, quay về Huỳnh Dương”.

Hạ Hầu Uyên trợn mắt tức tối nhìn quân Tây Lương đang xông tới như gió cuốn lại lập tức quay lại như nước triều rút. Hần nhìn Tào Nhân ở bên cạnh hỏi: “Tử Hiếu, con mẹ nó, chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao quân Tây Lương lại đột nhiên rút quân?”

“Không thể nào” Tào Nhân không hiểu vò đầu, gãi tai nói: “Chẳng lẽ kỵ binh Tây Lương đã phát hiện ra sơ hở gì sao?”

Hạ Hầu Uyên liếm môi, hần trầm giọng hỏi: “Vậy có cần phải triệu hồi quân mai phục không?”

Tào Nhân cau mày nói: “Quân kỵ binh Tây Lương không mắc mưu, không rút phục binh thì để làm gì?”

Hạ Hầu Uyên không cam lòng nói: “Chẳng lẽ cứ như thế này rút quân?”

Tào Nhân ảo não nói: “Vậy còn làm gì nữa đây?”

Hạ Hầu Uyên giận dữ vùng truy đánh mạnh vào càng một xe chở quân nhu bên cạnh. Lập tức càng xe bị đập bể thành hai đoạn. Mành che phủ xe bị xe toạc ra, năm tên giáp sĩ trang bị đầy đủ từ trong xe hò hét nhảy ra. Đám giáp sĩ đó không may bị Hạ Hầu Uyên trong tâm trạng bức bối đánh ngã lăn hết ra đất.

Sau khi chiếm lại Trường Xã thì trời sắp tối, Viên Thuật liền hạ lệnh cho đại quân tạm trú trong thành Trường Xã.

Đại tướng trung quân.

Viên Thuật đang triệu tập các lộ chư hầu cùng tướng lãnh chủ yếu dưới trướng và các mưu sĩ thương nghị thì thấy hai người Hạ hầu Uyên, Tào Nhân ừ ừ, cúi đầu đi vào trong đại trướng.

Viên Thuật chưa kịp hỏi gì, Hạ Hầu Uyên đã ôm quyền nói: "Viên Phiêu Kỵ, mặt tướng vô năng, đã để ngài thất vọng".

Viên Thuật hỏi: Thế nào, thất bại hả?"

Hạ Hầu Uyên lắc đầu nói: "Không".

Viên Thuật hỏi: "Vậy có thắng không?"

"Cũng không" Hạ Hầu Uyên nói: "Không biết tại sao khi quân Tây Lương sắp rơi vào bẫy mai phục thì chúng lại lui binh. Thật tức chết".

"Cái gì? Quân Tây Lương không trúng kế?"

Viên Thuật nghi hoặc liếc nhìn Quách Gia một cái, sắc mặt Quách Gia vẫn bình thản như thường.

Quách Gia cười ha hả một hồi rồi hần lãnh đạm nói: "Chuyện đó cũng trong dự liệu của Gia. Nếu Mã đồ phu có thể dễ dàng trúng kế như vậy thì hần đã không phải là Mã đồ phu".

Hạ Hầu Uyên nói: "Quân sư, chủ tướng của quân Tây Lương chặn đánh quân chủ tướng nhu hình như là Mã Siêu".

"Mã Siêu?" Hạ Hầu Uyên vừa nói xong, trong đại trướng đột nhiên vang lên một tiếng hét thê lương. Một bóng người nhảy ra ngoài, người đó nghiêng rằng nhìn Viên Thuật nói: "Chúa công, gã Mã Siêu này đã giết chết Đồng Tập, Trần Vũ và cả Trình Phổ ba vị tướng quân. Hần còn... cắt lỗ mũi và hai tai của của mặt tướng, ôi, ôi, ôi. Chúa công nhất định phải báo thù cho mặt tướng".

Mọi người vội ngẩng đầu nhìn thì thấy người này chính là Đại tướng tâm phúc của Viên Thuật, Kiều Nhụy. Lúc này đầu Kiều Nhụy quấn khăn trắng, hình như máu từ trong vẫn rỉ ra. Tướng mạo Kiều Nhụy bây giờ vô cùng xấu xí. Kiều Nhụy vừa dứt lời, mãnh tướng Giang Đông Tôn Kiên lập tức bước ra. Hần đứng dưới trướng, lạnh lùng nói: "Mặt tướng nguyên mượn ba ngàn quân tinh binh, thế sẽ đuổi giết Mã Siêu, thế sẽ đâm chết Mã Siêu thay Kiều Nhụy tướng quân".

Đang thương thay Tôn Kiên, một đời được coi là mãnh tướng mà phải rơi vào hoàn cảnh mượn quân đi báo thù. Còn có ai rơi vào hoàn cảnh chưa xót hơn thế này không?

"Văn Đài" Viên Thuật bước xuống võ vai Tôn Kiên và khuyên nhủ. "Hãy an tâm, không được nóng vội. Chuyện báo thù không nên vội vàng".

"Báo..." Viên Thuật vừa nói xong, một tên tiểu giáo bước nhanh vào trướng, hần lớn tiếng nói: "Chu Thái, Tướng Khâm, nhị vị tướng quân ở ngoài trướng xin cầu kiến".

"Chu Thái, Tướng Khâm?" Tôn Kiên vô cùng mừng rỡ khi nghe không tin đó. Hần vỗ mạnh vào vai Từ Thứ, vui sướng quá độ hét lớn: "Nguyên Trực, người có nghe thấy không, Chu Thái, Tướng Khâm còn sống? Quân Giang Đông tinh nhuệ của ta vẫn chưa bị chết hết. Ha, ha, ha, toàn quân vẫn chưa bị diệt. Ôi, ôi, ôi".

Từ Thứ run rẩy, hần nói khẽ: "Chúa công...".

Sắc mặt của các lộ chư hầu cùng văn võ bá quan trong trướng đều vô cùng ảm đạm. Tất cả đều xúc động vì tình nghĩa sâu nặng của Tôn Kiên với bộ hạ. Trong việc đối xử tử tế với bộ hạ rõ ràng không ai hơn Giang Đông Tôn Văn Đài.

Viên Thuật vỗ vỗ vai Tôn Kiên, hần ngẩng đầu phấn khích nói: "Mau cho mời nhị vị tướng quân Chu Thái, Tướng Khâm".

"Phiêu Kỵ tướng quân có lệnh, cho mời nhị vị tướng quân Chu Thái, Tướng Khâm vào trướng".

Tên tiểu giáo hú dài một tiếng, bên ngoài trướng chợt vang tiếng bước chân nặng nề. Hai bóng người nhanh chóng xuất hiện, Tướng Khâm, Chu Thái, khôi giáp sặc sỡ bước nhanh vào trướng dù cả hai đã vô cùng

một mỗi nhưng thân hình vẫn hiên ngang, cao ngạo đi tới giống như hai cây tùng ngạo nghễ thẳng đứng ngàn năm trên núi đá.

“Mặt tướng Chu Thái (Tướng Khâm)” Chu Thái, Tướng Khâm thần nhiên ôm quyền, trầm giọng nói: “Tham kiến chúa công, tham kiến Phiêu kỵ tướng quân, tham kiến chư vị tướng quân”.

Tôn Kiên tiến lên một bước, nắm chặt tay Chu Thái và Tướng Khâm, hồi lâu không nói gì.

Viên Thuật thấy Tướng Khâm, Chu Thái hai người đều lưng hùm vai gấu, mắt loé sát khí, hấn không nhịn được cảm xúc tự đáy lòng mình thở dài nói: “Thật là bậc hổ tướng”.

Ngay lúc đó mưu sĩ của Viên Thiệu, Hứa Du vì không phục uy danh của Quách Gia liền bước ra khỏi hàng nói: “Như mới rồi nhị vị tướng quân Hạ Hầu, Tào Nhân có nói, có vẻ kế sách phục kích của Phụng Hiếu tiên sinh cũng không hiệu quả lắm thì phải?”

“Ha, ha” Quách Gia cười lớn rồi hấn lãnh đạm nói: “Tại hạ vốn cũng không hy vọng cuộc phục kích sẽ thành công”.

“Hả?” Hứa Du lạnh lùng nói: “Nếu như vậy tấn công Huỳnh Dương, phục kích Mã Siêu cũng chỉ là nguy kế thôi sao?”

“Chưa cần nói cái gì là nguy kế” Quách Gia nói: “Nếu có thể đoạt lại Huỳnh Dương, hoặc phục kích Mã Siêu thành công cũng tốt. Nếu không thành công cũng không liên quan gì tới đại cục bởi vì lần này liên quân vì đại cục xuất chinh. Mục đích thực sự đó chính là đoạt lại Trường Xá”.

“Cái gì?” Hứa Du thất thanh nói: “Nếu là như thế huy động toàn quân chỉ để đoạt lại một huyện thành thôi sao?”

Quách Gia nói: “Từ Viên tiên sinh đừng xem thường cái huyện thành nhỏ bé này. Nếu liên quân có thể lợi dụng những toà thành nhỏ này, mạnh mẽ đẩy lui, từng bước ép sát là có thể đẩy lui năm vạn kỵ binh Tây Lương của Mã đồ phụ vào Hổ Lao quan. Chỉ cần kỵ binh Tây Lương bị chôn chân ở Hổ Lao Quan thì lúc đó chúng sẽ giống như mãnh hổ mất răng nanh, ác lang mất đi lợi vuốt, không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào với liên quân. Khi đó liên quân có thể ta cần ta cứ lấy, ta lấy cái ta cần, công thủ tự nhiên, thế cục đều nằm trong tay chúng ta”.

Từ Thứ vừa nghe vừa liên tục vuốt cằm, mắt hiện lên vẻ quái dị. Đột nhiên trong lúc đó Từ Thứ quay đầu lại như có linh tính, hấn kinh hãi khi bắt gặp ánh mắt thâm trầm của Quách Gia. Từ Thứ cười nhẹ nhưng trong lòng thầm nghĩ: Cơ trí người này vượt xa mình, vì đại nghiệp của chúa công trong tương lai, tuyệt đối không thể lưu lại người này”

Lý Túc đi vào đại trường nhìn Lý Thôi vui mừng nói: “Chúa công, có tin vui”.

“Hả?” Lý Thôi vui mừng hỏi: “Có tin vui gì?”

Lý Thôi nhìn quanh không thấy rat hữu hai bên lúc này mới thì thào: “Tướng quân Hồ Xích Nhi vừa mới phái người mang mật thư tới cho tiểu nhân”.

“Hồ Xích Nhi?” Không phải sau khi Quách Dĩ chết hấn đã đầu hàng Mã đồ phụ sao?” Lý Thôi hỏi: “Hiện giờ hấn đang ở đâu?”

Lý Túc nói: “Ở ngay Vũ Quan”.

“Cái gì?” Lý Thôi trầm giọng hỏi: “Hồ Xích Nhi ở ngay Vũ Quan?”

“Đúng” Lý Túc trầm giọng nói: “Hồ Xích Nhi ở ngay Vũ Quan. Hồ Xích Nhi đưa tin tới nói rằng Mã đồ phụ đối xử vô cùng bạc bẽo với hàng quân Lương Châu. Hồ Xích Nhi và tướng sĩ bản bộ rất oán hận vì vậy hấn mới sai người đưa mật thư tới đây, hấn muốn dâng cửa quan đầu hàng”.

Lý Thôi vui mừng hỏi: “Có thật không?”

“Rất chính xác” Lý Túc khê nói: “Hiện tại tất cả các lộ liên quân đều thất bại. Nếu chúa công người có thể bắt ngờ đánh chiếm Vũ Quan chắc chắn sẽ làm sĩ khí liên quân lên cao, đến khi đó Thiên Tử sẽ vui mừng

tất có trọng thưởng. Đây cũng là công lao hiển hách không ai có được. Cho dù là Phiêu kỵ tướng quân Viên Thuật cũng phải nhìn tướng quân với con mắt nể trọng. Ha, ha, ha”.

“Hay!” Lý Thôi phấn chấn nói: “Lập tức phái người đi liên lạc với Hồ Xích Nhi, ước định ngày hiến quan, bản tướng quân sẽ trực tiếp dẫn đại quân đi tiếp ứng”

”Tuân lệnh”.

Lý Túc ôm quyền thi lễ rồi hần xoay người rời khỏi trướng.

Lý Thôi dẫn hai ngàn bộ hạ Lương Châu cũ (đều là kỵ binh) thừa dịp đêm tối nhỏ trại, bí mật tiến đến Vũ Quan.

Bởi vì không có sự tin tưởng lẫn nhau nên bốn lộ liên quân tách ra đóng trại riêng rẽ nên khi Lý Thôi dẫn quân mã bản bộ rời đi cũng không làm kinh động tới ba lộ liên quân của Lưu Biểu, Hứa Cống và Trần Kỳ. Sáng sớm ngày hôm sau khi Lưu Biểu phát hiện đại doanh của Lý Thôi đã trống rỗng thì quân mã của Lý Thôi đã cách đó hơn mười dặm.

Đại quân của Lý Thôi ngày đi đêm nghỉ, gấp rút hành quân, rốt cuộc đêm ngày thứ ba đã tới Vũ Quan.

Lý Thôi một mặt vừa sắp xếp cho quân lính nghỉ ngơi ở một chỗ kín đáo hần vừa sai Lý Túc đi trước liên lạc với Hồ Xích Nhi. Chưa tới hai canh giờ Lý Túc đã dẫn Hồ Xích Nhi tới gặp Lý Thôi, Hồ Xích Nhi vừa thấy mặt Lý Thôi đã gào khóc: “Tướng quân, ngài đã trở về, các huynh đệ thực sự trông mong ngài”.

Lý Thôi tiến tới đỡ Hồ Xích Nhi dậy, cảm khái nói: “Các huynh đệ đã chịu khổ rồi”.

Hồ Xích Nhi đầm đìa nước mắt, khóc không thành tiếng nói: “Lần này tướng quân quay về Vũ Quan, sẽ không đi nữa chứ?”

“Không đi nữa” Lý Thôi xúc động nói: “Chẳng những không đi nữa mà còn muốn dẫn các huynh đệ đoạt lại Trường An, đoạt lại Quan Trung, đánh đuổi Mã đồ phu chạy về Hà Sáo”.

“Các huynh đệ từ lâu đã mong đợi ngày này” Hồ Xích Nhi lau nước mắt, kích động nói: “Tướng quân, mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng. Thủ quan tối nay đều là các huynh đệ tâm phúc của mặt tướng, cũng là các lão huynh đệ Lương Châu chúng ta. Nửa canh giờ sau đốt lửa làm hiệu, mặt tướng và các huynh đệ sẽ mở cửa quan khi đó tướng quân có thể dẫn binh mã tiến thẳng vào quan”.

“Ừ” Lý Thôi gật đầu, hần trầm giọng nói: “Hồ Xích Nhi, người hãy ở lại bên cạnh bản tướng quân, không cần quay lại Vũ Quan nữa”.

Lý Thôi bản tính trời sinh đa nghi. Hần e sợ trong đó có gì man trá, hần giữ lại Hồ Xích Nhi bên mình coi như là một sự bảo đảm.

Trong khi đó Hồ Xích Nhi lại giống như không hề nhận ra dụng tâm của Lý Thôi, hần không chút ngần ngại đáp: “Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Nửa canh giờ sau

Lý Thôi và hai ngàn quân mã mượn bóng đêm che giấu, lặng lẽ tiến gần quan ải. Hồ Xích Nhi tru lên hai tiếng như sói. Trên tường thành quan ải lập tức xuất hiện một cây đuốc, hướng ra ngoài quan ải vẽ thành hai vòng tròn rồi ngay sau đó âm thanh cót két vang lên, cánh cửa quan ải đang đóng chặt từ từ mở ra.

Lý Thôi đột nhiên quay đầu lại, nhìn Lý Túc nói: “Lý Túc đâu?”

Lý Túc vội giục ngựa tiến lên, trầm giọng nói: “Có tiểu nhân”.

Lý Thôi nói: “Chỉ huy ba trăm binh mã bản bộ ở ngoài quan tiếp ứng”.

“Tuân lệnh”.

“Hồ Xích Nhi”.

“Có mặt tướng”.

“Hãy theo bản tướng quân chiếm quan ải”.

“Tuân lệnh”.

Lý Thôi ra lệnh một tiếng gần hai ngàn quân bộ hạ Lương Châu cũ hùng dũng tiến vào. Lý Thôi giục ngựa đi theo sau Hồ Xích Nhi tiến vào đoạt quan. Bên trong quan ải tối đen như mực, khung cảnh vô cùng tĩnh mịch, không một bóng người. Lý Thôi mơ hồ cảm thấy có gì không ổn, hần vội vàng quay đầu nhìn thì thấy Hồ Xích Nhi đã âm thầm phóng ngựa bỏ trốn.

“Không hay rồi, trúng kế” Lý Thôi quát to, hần vùng kiếm nói: “Rút mau, mau rút lui ra ngoài quan ải”.

Tuy nhiên đã chậm.

Lý Thôi vừa nói xong âm thanh ầm ầm nổi lên. Cánh cổng nặng ngàn cân đã lập tức hạ xuống, lập tức ngăn cản con đường lui của Lý Thôi và gần hai ngàn bộ hạ Lương Châu cũ. Sau một khắc trên tường thành quan ải lập tức xuất hiện vô số ngọn đuốc. Trong ánh đuốc sáng như ban ngày, vô số quân cung thủ xuất hiện trên tường quan ải, giương cung lấp tên, những mũi tên sắc bén đã nhằm thẳng xuống đám quân Lương Châu đang hỗn loạn.

“Lý Thôi, bản tướng quân chờ ngươi đã lâu”.

Cùng với tiếng hét to lạnh lạnh, một bóng người hùng vĩ xuất hiện trên tường thành quan ải. Lập tức Lý Thôi giống như bị sét đánh. Hần tuyệt đối không thể nghĩ ra là có thể gặp Mã đồ phu ở Vũ Quan. Không phải Mã đồ phu đang ở Dĩnh Xuyên giăng có với ba mươi vạn quân lộ trung đường liên quân sao? Hần tới vũ Quan khi nào vậy?

Nếu Lý Thôi sớm biết Mã đồ phu đã ở Vũ Quan thì dù có cho hần mượn gan trời hần cũng không dám dẫn quân tới đoạt quan ải.

Điều càng làm cho Lý Thôi tuyệt vọng hơn là vào lúc này Lý Túc người vẫn được hần cho là tay chân thân tín đang ở bên cạnh Mã đồ phu. Rõ ràng Lý Túc và Mã đồ phu đã sớm có liên hệ với nhau và cùng nhau sắp đặt mọi chuyện. Chỉ có Lý Thôi hần là một đứa ngốc, không hay biết gì cả, tự mình đưa đầu chui vào cái bẫy đã dựng sẵn của Mã đồ phu.

“Lý Thôi, mau xuống ngựa đầu hàng đi” Mã Dục quát to: “Bản tướng quân sẽ tha chết cho ngươi”.

Lý Thôi thở dài một tiếng. Hần biết hôm nay không thể chạy thoát nên vội vàng xuống ngựa, quỳ xuống cung kính nói: “Nguyện hàng”.

Lưu Biểu lo lắng nhìn Khoái Lương, Khoái Việt nói: “Đã ba ngày vẫn không có tin tức gì. Rốt cuộc thì Lý Thôi này đã đi đâu?”

Mặc dù Lý Thôi chỉ có hai ngàn quân mã nhưng tất cả đều là kỵ binh Tây Lương. Mà đối với việc liên quân đang thiếu hụt kỵ binh trầm trọng, đó chính là vũ khí trọng yếu để ngăn cản quân kỵ binh Tây Lương của Mã đồ phu. Lưu Biểu vô cùng coi trọng hai ngàn quân kỵ binh kia của Lý Thôi, hần đương nhiên không muốn quân Lý Thôi gặp chuyện không may.

Khoái Việt nói: “Rất có thể Lý Thôi đã dẫn quân mã của mình đi tập kích chiếm Vũ Quan”.

“Tập kích Vũ Quan?” Lưu Biểu nửa tin nửa ngờ nói: “Lý Thôi chỉ có hai ngàn quân mã, tất cả đều là kỵ binh, căn bản hần không có phương tiện đánh công kiên, sao hần có thể đánh quan ải được?”

Khoái Việt nói: “Lý Thôi nguyên là bộ hạ cũ của Đồng Trác, trấn thủ Vũ Quan Phó Tiếp cũng xuất thân từ sĩ tộc Lương Châu, phần lớn ba ngàn tướng sĩ thủ hạ của hần cũng là bộ hạ cũ của Đồng Trác. Không biết chừng bọn họ đã có liên lạc với nhau. Lần này Lý Thôi lặng lẽ, không từ biệt dẫn quân ra đi, chắc chắn là do Phó Tiếp muốn hiến quan đầu hàng và Lý Thôi muốn độc chiếm công lao này”.

“Phó Tiếp dâng quan ải sao?” Khoái Lương trầm giọng nói: “Liệu có phải là kế trá hàng hay không?”

Khoái Việt nói: “Thủ hạ dưới trướng Mã đồ phu không có nhiều người giỏi bày mưu tính kế. Thư Thụ giỏi nội chính mà không am hiểu mưu lược, mặc dù Quách Đồ quý kế đa đoan nhưng đáng tiếc đã chết trận. Từ trước tới nay Giả Hủ như hình với bóng cùng Mã Dục, đương nhiên lúc này hần cũng đang ở Dĩnh Xuyên. Ngoại trừ những người này ra, thật sự không nghĩ ra ai có thể làm cho người có bản tính đa nghi như Lý Thôi bị mắc lừa”.

Lưu Biểu nói: “Chỉ mong là Phó Tiếp hàng thật”.

Khoái Việt nói: “Là trá hàng hay đầu hàng thật sự thì chúng ta cũng sẽ nhanh chóng có tin tức”.

“Chúa công!” Khoái Việt vừa nói dứt, chợt thấy bộ tướng Ngụy Hoà bước nhanh vào trướng, hấn chấp tay nói: “Vũ Quan cấp báo”.

Lưu Biểu vội vàng đứng dậy, lớn tiếng nói: “Nói”.

Ngụy Hoà nói: “Lý Thôi tướng quân chỉ huy hai ngàn kỵ binh kỳ tập Vũ Quan, tuy có nội ứng mở cửa quan nhưng trấn thủ Vũ Quan là Phó Tiếp đã biết trước. Quân hai bên đang hỗn chiến bên trong cửa quan, hai bên thương vong rất nhiều. Quân hai bên vẫn giằng co với nhau. Lý Thôi tướng quân phái khoái mã tới đây xin chúa công cùng Hứa Cống, Trần Kỳ ba lộ đại quân lập tức tới viện thủ”.

“Thì ra là như thế” Khoái Việt kích động nói: “Thì ra Phó Tiếp không phải thật sự đầu hàng cũng không phải trá hàng”.

Lưu Biểu ngơ ngác hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Khoái Việt cao giọng nói: “Xem ra thuộc hạ của Phó Tiếp muốn hiến quan đầu hàng nhưng bị Phó Tiếp biết được nên kỳ tập của Lý Thôi thất bại, hình thành cục diện giằng co lúc này”.

Lưu Biểu nói: “Vậy...chúng ta có nên xuất binh cứu viện không?”

Khoái Việt nói: “Đương nhiên phải cứu. Nếu chúng ta có thể một kích lấy được Vũ Quan thì khi đó sẽ tạo nên mối uy hiếp nghiêm trọng lên Quan Trung và thành Trường An, có thể kiểm chế được một bộ phận rất lớn quân đội của Mã đồ phụ. Tương lai sau khi cuộc chiến thảo phạt phản nghịch này kết thúc, chúa công thế nào cũng được thăng thưởng lớn. Một chuyện tốt như thế cơ sao lại không làm?”

“Ừ, Di Độ nói rất đúng” Lưu Biểu vui vẻ gật đầu, hấn nhìn Ngụy Hoà nói: “Ngụy Hoà, mau đi mời nhị vị đại nhân Trần Kỳ, Hứa Cống tới đại doanh nghị sự”.

“Mặt tướng tuân lệnh”.

Ngụy Hoà trả lời rồi hấn xoay người đi ra khỏi trướng.

Mã Dục đứng trước án, hung thần Điển Vi đứng hầu sau lưng. Bên dưới Cú Đột, Phó Tiếp, Lý Mông, Vương Phương, Hồ Xích Nhi, Lý Túc và Lý Thôi chia nhau đứng theo thứ tự.

Mã Dục lạnh lùng liếc nhìn tất cả chư tướng, hấn trầm giọng nói: “Lời của bản tướng quân, chư vị đã hiểu chưa?”

Lý Mông, Vương Phương ưỡn ngực, hình tròn nói: “Đã hiểu”.

“Tốt” Mã Dục trầm giọng nói: “Hãy chia nhau ra làm việc”.

”Tuân lệnh”.

Chư tướng ầm ầm trả lời rồi rời đi, chỉ có Lý Thôi chần chừ khó xử, hấn đi cũng không được mà ở cũng không xong. Lúc trước Mã Dục phân phái nhiệm vụ cho tất cả mọi người duy chỉ có mình hấn là không có nhiệm vụ gì. Hấn ngẫm nghĩ thì cũng hiểu bản thân hấn mới đầu hàng Mã Dục chưa tới một ngày. Dù Mã Dục có hùng tài đại lược cũng không dám giao ngay trách nhiệm cho hấn.

Vì thế trong lòng Lý Thôi cũng không cảm thấy oán giận Mã Dục.

Mã Dục chậm rãi quay người, hấn nhìn chăm chăm vào Lý Thôi, lãnh đạm nói: “Lý Thôi tướng quân, người hãy nói xem bản tướng quân nên làm gì để an bài ổn thoả cho người đây?”

Lý Thôi lập tức biến sắc, hấn quỳ mọp dưới chân Mã Dục, run rẩy nói: “Mặt tướng không cầu xin điều gì, chỉ cầu tướng quân cho mặt tướng một con đường sống”.

Mã Dục cười nhạt, khoe miệng hấn xuất hiện một thoáng sát khí, nói: “Bản tướng quân cái gì cũng có thể cho người nhưng duy nhất không thể cho người con đường sống”.

Sắc mặt Lý Thôi lập tức trở nên trắng bệch, hấn uể oải ngồi phịch xuống đất.

Hung thần Diên Vi đi tới trước mặt Lý Thôi. Đôi thiết kích nặng nề đặt trên cổ Lý Thôi, hấn lạnh lùng nói: “Phụng lệnh chúa công, cung tiễn tướng quân lên đường”.

“Ai!”

Lý Thôi chán nản thở dài một tiếng, rồi gục đầu xuống.

Trong mắt Mã Dực chợt loé lên một tia hàn quang rồi lập tức biến mất khi hấn nhìn Diên Vi áp giải Lý Thôi rời khỏi trường. Lý Thôi không giống với Đoàn Ổi, Dương Phụng. Danh tiếng của Lý Thôi trong đám bộ hạ Lương Châu cũ có thể tương đương với Quách Dĩ. Nếu trong lúc bình thường Mã Dực hoàn toàn không lo lắng chuyện Lý Thôi có ý khác nhưng hiện tại bốn đường đại quân liên quân áp sát. Quân đoàn Lương Châu của Mã Dực chỉ cần sơ hở một chút là sẽ bị tận diệt. Trong thời khắc quan trọng này bất kỳ điều lầm lẫn nào cũng có thể trở thành đại hoạ trí mạng.

Mặc dù Mã Dực là tay cờ bạc điên cuồng nhất thiên hạ nhưng hấn tuyệt đối sẽ không thể mang tính mạng của bản thân và gia đình đánh cược với lòng trung thành của Lý Thôi.

Viên Dận vội vã đi vào trong trường, hấn nhìn Viên Thuật nói: “Huynh trưởng, đã xảy ra chuyện rồi”.

Viên Thuật đang cùng Tôn Kiên, Quách Gia, Từ Thứ nghị sự nghe thấy vậy vội vàng la lên: “Tam đệ, đã xảy ra chuyện gì?”

Viên Dận thở hổn hển nói: “Vừa rồi Thái Thú Dĩnh Xuyên Tư Mã Lăng, Thái Thú Trần Lưu Kiều Mạo cho người tới báo tin, trong hơn ba mươi thành trì lớn nhỏ trong hai quận, ngoại trừ hai thành Trần Lưu và Dương Dịch và mấy thành trì khác bị cướp phá qua loa bên ngoài còn lại hơn hai mươi toà thành nhỏ khác đã bị thiết kỵ Tây Lương của Mã đồ phu cướp sạch. Điều làm cho người khác vô cùng phẫn nộ là Mã đồ phu đã di rời toàn bộ hơn mười vạn dân chúng ở các thành đó về Lạc Dương”.

“Hả? Có chuyện này sao?” Ánh mắt Quách Gia hiện lên vẻ nghiêm trọng, hấn khẽ nói: “Thật không ngờ Mã đồ phu lại có con mắt lợi hại vậy. Trong trận độ sức đầu tiên Mã đồ phu hấn đã thắng rồi”.

Mặc dù bề ngoài Quách Gia đã nhận thua nhưng ngữ khí của hấn không có vẻ gì là nản lòng mà giống như bản thân đã giành chiến thắng.

Nhưng Viên Thuật hoàn toàn không hiểu gì, hấn vội hỏi: “Chẳng lẽ Mã đồ phu điên rồi sao? Dân cư Quan Trung, Lương Châu, Hà Sáo vốn không nhiều. Lương thực dự trữ có hạn. Lúc này hấn đang điên cuồng cưỡng chế dân chúng Dĩnh Xuyên, Trần Lưu tới Lạc Dương, chẳng phải chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho mình, làm gia tăng tốc độ tiêu hao quân lương, tự mình chuốc lấy diệt vong sao?”

“Nếu nhìn trong khoảng thời gian ngắn thì đương nhiên là như thế nhưng nếu nhìn xa trông rộng thì hoàn toàn không phải như vậy” Quách Gia nói: “Kinh nghiệm từ lần trước sau loạn Đổng Trác, toàn bộ dân chúng Quan Trung tam phụ đều bị Mã đồ phu cưỡng chế tới bình nguyên Bắc Địa, cả vùng Quan Trung lập tức rơi vào cảnh vườn không, nhà trống. Mã đồ phu cưỡng chế dân chúng Trần Lưu, Dĩnh Xuyên chính là để bù đắp lại sự thiếu hụt dân chúng bên trong Quan Trung. Chỉ có sự trợ giúp của dân chúng Mã đồ phu mới có thể thống trị Trường An tam phụ một cách vững chắc”.

Viên Thuật nói: “Nhưng Mã đồ phu lấy đâu ra lương thực cung cấp cho đám di dân đó chứ?”

Quách Gia nói: “Tại hạ cũng đang cảm thấy khó hiểu thế nhưng Mã đồ phu đã dám làm như vậy tất sẽ có lý của hấn. Tại hạ muốn nhìn xem Mã đồ phu sẽ lấy lương thực ở đâu để cung cấp cho đám di dân này?”

Lưu Biểu, Trần Kỳ, Hứa Công ba lộ liên quân rút cuộc cũng tiến tới Vũ Quan.

Lý Túc chỉ huy mấy trăm kỵ binh xuất quan nghênh tiếp, Lưu Biểu vội vàng giục ngựa tiến lên hỏi: “Lý Túc tiên sinh, Lý Thôi tướng quân đâu?”

Lý Túc nói: “Đang ở trong quan đốc chiến”.

Lưu Biểu hỏi: “Cục diện thế nào?”

Lý Túc nói: “Tình hình hoàn toàn không ổn, hai ngàn viện quân của Mã nghịch tặc đã từ Hàm Cốc quan tới nơi, hơn nữa doanh lũy Quan Trung nhiều rừng, nhai đạo hẹp, bất lợi cho kỵ binh đột kích, quân ta liên

tiếp bị đẩy lui, hơn nửa Vũ Quan lại đã lọt vào tay phản quân. Nếu viện quân của ba vị đại nhân tới trễ một lúc thôi thì e rằng quân ta sẽ phải bỏ quan ải”.

312. Chương 242: Kỳ Tập Giang Lăng.

“Không còn thời gian nữa” Lưu Biểu hít sâu một hơi, hắt quay đầu nhìn Trần Kỳ, Hứa Cống và tướng sĩ bản bộ quát to: “Trần Kỳ, Hứa Cống, nhị vị tướng quân ở bên ngoài quan ải tiếp ứng. Các tướng Kinh Châu chỉ huy quân mã bản bộ theo bản quan đoạt lại quan ải. Giết”.

Không thể trách Lưu Biểu chủ quan, càng không thể trách Khoái Việt tính sai.

Bởi vì hai người căn bản không ngờ Mã đồ phu dám bỏ Dinh Xuyên và đại quân Tây Lương, chỉ dẫn tám ngàn quân thiết kỵ tới Vũ Quan.

Lưu Biểu vừa ra lệnh, binh sĩ Kinh Châu reo hò xông vào quan ải. Lưu Biểu cùng Khoái Việt và Ngụy Hoà, Vương Uy và các bộ tướng Kinh Châu tiền hô hậu ủng xông vào quan ải thì thấy trong quan ải khói lửa bốc ngút trời, Lý Thôi cùng quân Lương Châu thủ hạ đang đánh nhau loạn xạ ngẫu với quân Lương Châu của Mã Dục. Tiếng binh khí va chạm nhau và tiếng ngựa hí vang vọng khắp đất trời.

Thế nhưng Khoái Việt nhanh chóng phát hiện có điều gì đó không ổn. Dù quang cảnh bên trong quan ải rất náo động nhưng một lúc lâu rồi vẫn không thấy bất kỳ tên lính nào ngã xuống. Những binh lính Lương Châu này dù đang liều mạng chém giết nhưng cũng giống như chơi đùa với nhau.

“Chúa công chậm đã” Khoái Việt vội vàng giục ngựa tiến lên trước mặt Lưu Biểu, kéo cương ngựa Lưu biểu la lên: “Hình như có điều gì không đúng”.

“Hả?” Lưu Biểu hoang mang nhìn Khoái Việt hỏi: “Di Độ đã phát hiện ra chuyện gì?”

Chỉ trong chốc lát đã có hơn hai ngàn binh sĩ Kinh Châu hùng dũng tiến vào quan ải, đứng chen chúc nhau như nêm cối ở khoảng đất trống sát chân tường quan ải. Hai đạo quân Lương Châu đang điên cuồng chém giết đột nhiên dừng lại như quỷ dị sau đó chúng bắt đầu lập thành đội ngũ. Lưu Biểu, Khoái Việt cùng với tất cả binh sĩ Kinh Châu giật mình quan sát kỹ. Hai đạo quân mới rồi còn đang chém giết nhau đã lập thành một đội ngũ thống nhất với nhau. “Không hay rồi” Khoái Việt hét to: “Chúa công, chúng ta trúng kế rồi”.

“Giết!”.

“Giết!”.

“Giết!”.

Khoái Việt vừa nói dứt lời, âm thanh hô hào chém giết nổi lên bốn phía, vô số quân cung thủ Tây Lương xuất hiện trên tường thành quan ải cùng với xông ra từ hai bên quân doanh dọc theo con phố dài. Vô số mũi tên sắc bén đã nhắm vào quân lính Kinh Châu đang đứng chen chúc với nhau. Ngập lập tức cơn mưa tên bắn chum bay xuống nhắm vào quân Kinh Châu.

Trong tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng vang lên binh lính Kinh Châu giống như cỏ dại bị phạt ngang ngã gục xuống hàng loạt.

“Mau, bảo vệ chúa công” Mãnh tướng Kinh Châu Ngụy Hoà hét to một tiếng rồi hắt giục ngựa tới chắn trước người Lưu Biểu, trường đao trong tay hắt múa xoay tròn đến độ nước mưa cũng không lọt, hàng loạt tên bắn chum đều rơi xuống. Hắt nhìn binh lính Kinh Châu ở bên cạnh quát to: “Hậu quân chuyển thành tiền quân. Rút lui, mau rút lui ra ngoài quan ải”.

“Dát dát dát...”

Âm thanh chói tai vang lên, cánh cửa quan nặng ngàn cân chậm rãi hạ xuống. Hai tên binh lính Kinh Châu cường tráng hét lên một tiếng xông tới, chúng cố gắng đẩy cánh cửa lên nhưng dưới sức nặng ngàn cân, cả hai tên lính không ngừng hạ thấp người xuống đất, chỉ trong chốc lát hai tên lính người đầm đìa mồ hôi gần như quỳ dập trên mặt đất.

“Ta tới đây” Ngụy Hoà nhảy xuống ngựa. Hai tay hắn nâng cánh cửa ngàn cân, hét to: “Lên”.

Cánh cửa quan nặng nề lập tức bị đẩy lên, rốt cuộc Lưu Biếu được các bộ tướng Kinh Châu hộ vệ cũng chạy thoát ra ngoài quan ải. Một tên tiểu tướng trẻ tuổi thúc ngựa chạy tới bên Ngụy Hoà, lớn tiếng nói: “Phụ thân! Chúa công đã rút ra ngoài quan ải. Chúng ta cũng mau đi thôi”.

“Khoái Việt tiên sinh vẫn ở bên trong quan, ta không thể ra” Ngụy Hoà nói rồi hắn nhìn tên tiểu tướng quát to: “Diên nhi, con mau đi hộ vệ sự an toàn của chúa công. Nhớ kỹ Ngụy gia chúng ta chịu ân trọng như núi của chúa công. Con nhất định phải bảo vệ chúa công an toàn về Tương Dương”.

Tên tiểu tướng nói: “Phụ thân yên tâm, chỉ cần hài nhi còn sống, tuyệt đối hài nhi sẽ không để nghịch tặc Lương Châu chạm tới một sợi tóc của chúa công”.

“Ừ” Ngụy Hoà gật đầu, hắn quát to: “Mau đi”.

“Hài nhi đi!”.

Tên tiểu tướng ôm quyền lạy tạ Ngụy Hoà rồi giục ngựa chạy đi.

”Hưu!”.

Viên tiểu tướng vừa mới giục ngựa chạy đi, một mũi lang nha tiễn to bằng ngón tay cái xé gió lao tới. Phốc một tiếng vang lên đã xuyên thủng cổ họng Ngụy Hoà, Ngụy Hoà hét lên một tiếng đau đớn. Hai tay bất lực buông xuống. Lập tức cánh cửa quan nặng nề đổ sập xuống, biến thân hình cao lớn của Ngụy Hoà thành hai đoạn. Một đoạn ở bên ngoài quan, một đoạn ở bên trong quan ải.

Đáng thương thay còn có Khoái Việt và bốn trăm binh lính Kinh Châu không kịp chạy ra ngoài quan ải, toàn bộ trở thành tù binh của quân Lương Châu ở trong quan ải.

Lưu Biếu dẫn tàn quân Kinh Châu hợp quân với Trần Kỳ và Hứa Cống, đại bại chạy lui một mạch ba mươi dặm về hướng nam mới dám dừng lại nghỉ ngơi, hồi phục. Kiểm kê lại phát hiện một vạn đại quân đã thiệt hại hơn phân nửa, trong đó có khoảng hơn hai ngàn quân chết dưới cơn loạn tiễn của quân Lương Châu và khoảng hơn ba ngàn quân chết do giẫm đạp lên nhau.

Điều càng làm Lưu Biếu lo sợ bất an chính là Khoái Việt, Ngụy Hoà cả hai đều không có trong đám tàn quân.

“Di Độ đâu?” Lưu Biếu nhìn quanh tướng sĩ Kinh Châu nôn nóng hỏi: “Chư vị tướng quân có thấy Di Độ không?”

Chúng tướng đều không biết nói gì, mới rồi mọi người lo sợ bỏ chạy trốn chết, làm gì còn thời gian lo nghĩ tới người khác đây? Lưu Biếu đang hoảng loạn bất an thì chợt thấy có một viên tiểu tướng thân mặc quần áo tang, mắt hồ rưng rưng, từ phía Vũ Quan giục ngựa chạy như bay tới. Điều làm cho Lưu Biếu cùng chư tướng cảm thấy không khỏi khiếp sợ chính là trên lưng viên tiểu tướng có một nửa thi thể. Đó chính là thi thể của Hoành Thuỷ Giáo ụ Ngụy Hoà.

Viên tiểu tướng nọ giục ngựa tới trước mặt Lưu Biếu khóc nói: “Chúa công, phụ thân tiểu nhân đã chết trận rồi”.

“Ai” Lưu Biếu lắc đầu thở dài, hắn nhìn viên tiểu tướng nói: “Ngụy Diên, bắt đầu từ hôm nay ngươi chính là Hoành Thuỷ Giáo ụ, người hãy thống lĩnh bộ hạ cũ của phụ thân ngươi đi”.

Ngụy Diên nức nở nói: “Ngụy Diên lĩnh mệnh”.

“Ô ô ô...”

Ngụy Diên vừa nói xong, khắp nơi xung quanh đột nhiên vang lên tiếng kèn hiệu thâm trầm. Lưu Biếu hoảng hốt rung mình một cái, hắn sợ hãi nói: “Cái...kèn lệnh ở đâu vậy?”

“Chúa công mau nhìn phía tây bắc” Đại tướng Hàn Huyền đột nhiên kêu to. “Kỵ binh, kỵ binh Tây Lương”.

“Cái...cái gì?”

Lưu Biểu hít một hơi dài, vội vàng quay đầu nhìn, quả nhiên phía tây bắc bụi bốc lên cuồn cuộn. Một toán quân kỵ binh Tây Lương đông nghịt tràn ngập khắp núi đồi đang xông tới. Chạy trước là một viên Đại tướng đang giục ngựa, vung thương quát to: “Tây Lương Hồ Xích Nhi phụng mệnh chúa công chờ ở đây cung kính bồi tiếp đã lâu”.

Ngụy Diên phấn nộ, hấn nghiêng rằng nhìn Lưu Biểu nói: “Chúa công chớ lo lắng. Tiểu nhân sẽ đoạn hậu”.

“Lại... lại trúng mai phục!” Lưu Biểu xót xa than thở. Hắn vội vàng la lên: “Hàn Huyền ở đâu? chỉ huy một nửa binh mã cùng Ngụy Diên đoạn hậu. Các chư tướng còn lại chỉ huy binh mã bản bộ cấp tốc rút lui về Nam Hương”.

Bởi vì việc đoạt quan thất bại, tinh thần binh sĩ liên quân xuống rất thấp. Quân không còn ý chí chiến đấu, hơn nữa trên đường rút lui liên tiếp bị Hồ Xích Nhi, Vương Phương, Lý Mông chỉ huy thiết kỵ Tây Lương tập kích. Quân mã Kinh Châu của Lưu Biểu thiệt hại vô cùng nghiêm trọng. Cuối cùng chỉ còn hơn một ngàn quân mã chạy về tới đại doanh ở Nam Hương. Quân mã của Trần Kỳ, Hứa Cống cũng không hơn gì so với Lưu Biểu, lúc này cũng chỉ còn tro bụi mấy người xung quanh.

May mắn là ở trong đại doanh ở Nam Hương vẫn còn có Khoái Lương và hai ngàn quân mã Kinh Châu.

Đại doanh của liên quân hoàn toàn yên tĩnh. Một cây đại kỳ có chữ “Lưu” treo ở trước cửa đại doanh đang phấp phật tung bay trong gió.

“Hô...” Lưu Biểu thở phào nhẹ nhõm. Hắn vỗ vỗ trán, nói vẻ nhẹ nhõm: “Rốt cuộc cũng đã quay về”.

Lưu Biểu quay nhìn hơn một ngàn tàn binh ở phía sau. Phần lớn chúng cả người nhuộm máu, sắc mặt thê lương, đồ quân nhu mang theo trong quân đã sớm vắt đi hết. Thậm chí có rất nhiều tướng sĩ vì bỏ chạy trời chết cũng đã vứt bỏ cả binh khí tùy thân cùng khôi giáp của mình. Nhìn cảnh tàn binh bại tướng điêu tàn đó, Lưu Biểu không khỏi thở dài, bị thương, chẳng lẽ đây chính là tinh binh Kinh Châu mà bản thân mình vẫn từng kiêu ngạo, tự hào đây ư?

Đại tướng Lưu Độ giục ngựa tới trước cửa đại doanh, giong roi ngựa quát to: “Hãy mau vào bẩm với Khoái Lương tiên sinh, chúa công đã dẫn đại quân quay về, bảo ông ta mau mau ra nghênh đón chúa công. Mau đi”.

“Hừ!”

Một âm thanh thê lương rít lên trả lời câu nói của Lưu Độ, hàn quang vừa loé Lưu Độ đã kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã nhào xuống ngựa. Lưu Biểu, Hàn Huyền, Hứa Cống, Trần Kỳ thấy thế kinh hoảng, vội vàng nhìn xem thì Lưu Độ đã sớm tuyệt khí bỏ mình, trên cổ họng của hắn có cắm một mũi lang nha tiễn to bằng ngón tay cái.

“Oanh!”

Cây đại kỳ treo trước cửa đại doanh đang tung bay trước gió đột nhiên đổ ầm xuống đất.

Một cây huyết sắc đại kỳ xuất hiện trên không trung. Trên mặt lá cờ đỏ, thê lương như màu máu có thêu hình một cái đầu sói hung tợn, nhe nanh múa vuốt, đặng đặng sát khí.

“Hồng...”

“Hồng...”

“Hồng...”

Trong đại doanh vốn vô cùng yên tĩnh đột nhiên nổi lên âm thanh hỗn loạn, quân Lương Châu động nghịt như kiến từ trong doanh trường xông ra. Cánh cửa đại doanh cũng ầm ầm mở ra một viên Đại tướng mặc kim giáp được mấy ngàn thiết kỵ Tây Lương hộ tống giục ngựa phóng thẳng ra ngoài, thẳng tới cách chỗ quân Kinh Châu đang nghỉ chân khoảng hơn một trăm tên.

Lưu Biểu hoảng sợ tới vỡ mật. Hắn sững sờ nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, lắp bắp nói: “Cái... kia... đã xảy ra chuyện gì?”

Nhưng rồi Lưu Biểu nhanh chóng hiểu chuyện gì đã xảy ra khi hắn nhìn thấy Khoái Lương. Lúc này Khoái Lương đang bị trói gô cổ trên một cỗ tù xa đang được đẩy ra khỏi cổng đại doanh. Khoái Lương nhìn thấy Lưu Biểu, không nhịn được hắn khóc nói: “Chúa công, Khoái Lương vô năng không thể bảo vệ đại doanh, không thể bảo vệ đại doanh, ôi...”

Cả người Lưu Biểu run rẩy, kinh hồn bạt vía, hắn khê lẩm bẩm: “Tử Nhu? Tử Nhu! cái này...”

Lưu Biểu vốn không giỏi dùng binh đã bị Mã Dục dùng liên hoàn kế đánh cho tan tác như đi lạc vào cõi mộng.

Mã Dục giục ngựa đi tới trước trận, hắn giơ roi chỉ Lưu Biểu quát to: “Lưu Biểu, có nhận ra ta không?”

“Mã... Mã Dục?”

Giờ khắc này Lưu Biểu thực sự sợ hãi.

“Ha, ha, ha” Mã Dục ngửa mặt lên trời cười một tràng dài rồi hắn lớn tiếng nói: “Lưu Biểu, người là đồ phế vật. Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi!”

“Rút lui, mau rút lui về Tương Dương”.

Mã Dục vừa nói xong, Lưu Biểu đã gào lên đầy thê lương rồi hắn lập tức quay ngựa ra roi chạy loạn không theo một hướng nào cả. Trong lúc tinh thần hoảng hốt Lưu Biểu lại giục ngựa chạy theo hướng Vũ Quan. Nhìn thấy Lưu Biểu cuống cuồng, đáng vẻ hoảng sợ bỏ chạy, Mã Dục cùng bộ tướng phía sau phá lên cười.

Lý Túc giục ngựa lại gần, hắn khê nói: “Chúa công, lúc này nếu dẫn quân truy đuổi, chắc chắn chúng ta sẽ giết được Lưu Biểu”.

“Không” Mã Dục lập tức xua tay, hắn lắc đầu nói: “Giết Lưu Biểu trăm đường hại, không có lợi. Người trí dũng không bao giờ làm như vậy”.

“Dạ” Lý Túc vội vàng cúi đầu, hắn cười xu nịnh: “Chúa công mưu kế sâu xa, tiểu nhân không bì kịp. Hi, hi”.

Mã Dục cười nhạt, chẳng buồn nói gì. Lúc này hắn muốn giết Lưu Biểu có thể nói dễ dàng như trở bàn tay nhưng hiện tại Mã Dục thực sự không muốn giết Lưu Biểu. Hắn muốn giữ lại Lưu Biểu và hơn một ngàn tàn quân Kinh Châu chạy về Tương Dương, chúng sẽ có nhiệm vụ tuyên truyền uy phong của quân thiết kỵ Tây Lương. Có thể nói đó là trăm cái lợi, không có chút điều hại. Các cánh quân kỵ binh Tây lương cùng tiến tới đại doanh Nam Hương hội quân với Mã Dục, các cánh quân đã thu được vô số chiến lợi phẩm, lương thảo, khí giới nhiều vô kể.

Trong trung quân đại tướng, ánh mắt Mã Dục nhìn khắp đại tướng một lượt, hắn lớn tiếng nói: “Chư vị tướng quân đều rất khổ cực. Chúng ta đã đánh một trận rất đẹp. Đánh vì uy phong của quân đoàn thiết kỵ Tây Lương chúng ta. Đánh vì ý chí của người đàn ông Lương Châu chúng ta. Quân Kinh Châu là đám binh lính mặc váy vừa nghe thấy chúng ta đã sợ vỡ mật bỏ chạy”.

“Ha ha ha...”

Các chư tướng đều thích chí cười rộ lên. Đột nhiên trong lúc đó chúng nhận ra chỉ khi ở dưới trướng Mã Dục mới được dẫn quân đánh giặc sáng khoái như vậy. Trước kia bọn chúng là thủ hạ của Đổng Trác, Quách Dĩ, Lý Thôi cũng mang binh đánh giặc nhưng không bao giờ chúng có những trận đánh sáng khoái như vậy. Đây mới là uy phong đích thực của quân đoàn Tây Lương.

“Thế nhưng...” Mã Dục đột nhiên đổi giọng, hắn nói tiếp: “Hiện tại vẫn chưa phải là lúc luận công ban thưởng”.

“Chúa công có việc gì cứ nói thẳng ra để các huynh đệ đi làm. Các huynh đệ sẽ đi làm ngay” Hồ Xích Nhi không để lỡ thời cơ hắn tiến lên một bước, vung hai cánh tay cường tráng lên, mạnh mẽ nói: “Chỉ cần chúa công ra lệnh một tiếng, mặt tướng dám dẫn thiết kỵ bản bộ đánh thẳng tới Tương Dương, chém cái đầu chó của Lưu Biểu dâng lên chúa công”.

“Chúa công người hãy ra lệnh đi. Mặt tướng chờ mệnh lệnh của chúa công, quyết không từ nan”.

“Đúng, chỉ cần chúa công ra lệnh, cho dù trong bể nước, biển lửa nếu mặt tướng cau mày, nhăn trán thì không coi là hán tử Lương Châu”.

“Nói rất hay! Mấy năm nay quân Tây Lương chúng ta bị quân Quan Đông đánh tan tác. Từ rất lâu rồi chúng ta không được thống khoái như vậy. Chỉ dựa vào điểm này mặt tướng nguyện bán cái thân trăm cân thịt này cho chúa công”.

Buổi nói chuyện của Mã đồ phu cuối cùng giống như một mồi lửa ném vào đồng củi khô. Trong khoảnh khắc tâm trạng tướng sĩ Lương Châu vốn bị đè nén lâu nay bùng lên như một ngọn lửa. Bọn họ là những hán tử tây bắc không biết chữ, cũng không có văn hoá. Nếu giảng đạo lý, giảng giải nhân nghĩa, giảng giải nhân nghĩa của bậc thánh hiền với bọn họ cũng chỉ như đàn gảy tai trâu.

Khi là thủ hạ của Quách Dĩ, Lý Thôi bọn họ tự do làm theo thói quen. Nếu như ngay lập tức dùng quân kỷ nghiêm khắc cai quản bọn họ sẽ chỉ khiến cho bọn họ bất mãn, thậm chí có thể làm cho bọn họ bất ngờ làm phản.

Thế nhưng tất cả những điều này hoàn toàn không khó gì với Mã đồ phu.

Năm đó Mã đồ phu có thể huấn luyện biến một đội quân nông dân hiền lành chất phác thành một đội quân hổ lang. Hôm nay hẳn hoàn toàn có thể biến một đám loạn quân trở thành một đội quân tinh nhuệ, cứng rắn như sắt thép.

Kỳ thật bí quyết của Mã đồ phu có thể nói thẳng ra là không đáng một xu. Tất cả chỉ có hai chữ: Tâm huyết. Chỉ cần hắn có thể kích thích tâm huyết của bọn hán tử này sau đó lại để cho tâm huyết của bọn họ tự do bộc phát một cách thoải thê thì hẳn có thể thu được nhân tâm của bọn họ. Bọn họ sẽ một mực trung thành và tận tâm với hắn.

“Bình”.

Mã Dục đâm một quyền xuống trác án, hắn lạnh lùng nói: “Phó Tiếp, Hồ Xích Nhi nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

Hồ Xích Nhi, Phó Tiếp đồng thanh trả lời,

Mã Dục rút ra một cây lệnh tiễn ném hướng tới Phó Tiếp, hắn mạnh mẽ nói: Phó Tiếp làm chủ tướng, Hồ Xích Nhi là phó tướng chỉ huy năm ngàn kỵ binh nói phóng lên là ba vạn đi theo quan đạo, giống trống kua chiêng đánh tới Tương Dương. Nhớ kỹ mỗi ngày chỉ tiễn có ba mươi dặm khi nào tới phía bắc cách Tương Dương ba mươi dặm hãy lập tức quay lại, rút thẳng về Vũ Quan, không được để xảy ra sai sót gì”.

“Tuân lệnh”.

Phó Tiếp tiếp nhận lệnh tiễn, hắn ôm quyền trả lời. Mã Dục lại rút ra một lệnh tiễn khác hắn trầm giọng nói: “Lý Mông, Vương Phương nghe lệnh”.

Lý Mông, Vương Phương bước ra khỏi hàng, đồng dục nói: “Có mặt tướng”.

“Dẫn hai ngàn kỵ binh, một người ba ngựa, cải trang thành quân Kinh Châu ngay trong đêm nay vượt qua sông Hán Thủy đi về hướng nam, vượt qua Cảnh Sơn, Kinh Sơn Nam Lộ, theo đường bộ tập kích Giang Lăng” Mã Dục vung tay nói: “Việc tập kích đánh chiếm Giang Lăng có thể thành công hay không liên quan trực tiếp tới việc sinh tử tồn vong của quân ta. Nhị vị tướng quân không được bất cẩn”.

Lý Mông, Vương Phương kích động nói: “Xin chúa công yên tâm. Bọn mặt tướng nhất định không làm nhục mệnh”.

“Cú Đột, Lý Túc”.

“Có mặt tướng”.

“Dẫn theo kỵ binh bản bộ theo bản tướng quân tập kích chiếm cảng Tây Lăng, cướp thuyền của thủy quân Kinh Châu”.

“Tuân lệnh”.

Cuối cùng Mã Địch vung tay quát to: “Lên đường”.

Chư tướng âm thầm lĩnh mệnh rời đi.

Uyển Thành, Bạch Long Than, đại tướng trung quân của Tào Tháo.

Năm Kiến An thứ tư sắp qua đi, một năm mới sắp đến, cả vùng Nam Dương cũng trở nên ngày một lạnh hơn nhưng thám mã mật báo hướng Nghi Dương vẫn không có động tĩnh gì. nửa tháng trước vẫn còn hơn một ngàn kỵ binh Tây Lương xuôi nam cướp bóc nhưng hiện tại ngay cả tin tức của toán kỵ binh nhỏ bé này cũng không có.

Một người xưa nay luôn điềm tĩnh như Tào Tháo cũng không còn ngồi yên được nữa. Nếu như Mã đồ phu thực sự muốn dẫn binh tập kích hậu phương liên quân thì đáng ra đã phải có động tĩnh rồi. Chẳng lẽ Phụng Hiếu tính lầm, Mã đồ phu cũng không có ý định mang binh thần tốc tập kích hậu phương. Hay phán đoán của mình sai, Mã đồ phu không đi theo con đường qua Uyển Thành này.

Ngày cuối cùng của Kiến An năm thứ tư Hán Hiến Đế, rốt cuộc Tào Tháo cũng nhận được tin tức làm cho hắn vô cùng kinh hãi.

Quách Phụng Hiếu không tính sai, Mã đồ phu thực sự có mang quân tập kích thế nhưng phán đoán của Tào Tháo thực sự đã sai lầm. Đại quân của Mã đồ phu thực sự không đi theo con đường Uyển Thành. Hắn đã đi theo đường Vũ Quan mà Tào Tháo đã cho rằng hoàn toàn không xảy ra.

“Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào” Tào Tháo không tin hết to: “Mã đồ phu sao có thể đi Vũ Quan chứ?”

“Chúa công, đó là sự thật” Trình Dục trầm giọng nói: “Lý Thôi đã toàn quân đầu hàng. Lưu Biểu, Hứa Công, Trần Kỳ đã đại bại quay về Tương Dương. Hiện tại Mã đồ phu tụ tập ba vạn đại quân đang tiến theo quan đạo khí thế cuộn cuộn tiến đánh Tương Dương. Lưu Biểu đã cấp báo Thái Thú các quận Giang Hạ, Giang Lăng, Trường Sa, Linh Lăng, Vũ Lăng khởi binh cứu viện”.

“Nói như vậy thì Mã đồ phu thực sự tiến quân theo đường Vũ Quan sao?” Đôi mắt ti hí của hắn đang nhắm lại đột nhiên mở ra, vẻ âm trầm xuất hiện trong ánh mắt chỉ một thoáng rồi biến mất. Hắn nghiêm giọng nói: “Quả thực không hổ là Mã đồ phu. Lần nào làm việc cũng không như dự đoán của người khác. Quả thực xứng đáng với cái danh xưng: Xảo quyết như hồ. Ha, ha. Hay”.

Trình Dục gật đầu, ánh mắt hắn lộ vẻ vui mừng, hắn bái phục nhất Tào Tháo ở điểm này. Vô luận dù có gặp bao nhiêu khổ đau cùng khó khăn, nguy hiểm, Tào Tháo cũng không bao giờ nản lòng. Phải nhớ muốn thành đại nghiệp ở cái thời loạn thế này nhất định phải có ý chí bất khuất, thắng thua không quan trọng.

“Chúa công, kế hoạch phục kích Mã đồ phu lần này ở Uyển Thành đã hoàn toàn thất bại” Trình Dục nói. “Hiện tại quân ta có hai lựa chọn. Một là tiến về phía bắc Nghi Dương cùng phối hợp với cánh quân của Công Lộ đại nhân, hai mặt giáp công lấy Lạc Dương, làm như vậy có thể tạo nên áp lực rất lớn lên Lạc Dương, khiến cho quân đoàn quân Lương Châu trấn thủ Hồ Lao quan rơi vào tình thế hiểm nghèo. Dưới tình thế đó Độc sĩ Giả Hủ có thể sẽ lui quân toàn diện, dùng tinh binh mãnh tướng trấn thủ Hồ Lao quan sau đó tập hợp đại quân xuất toàn lực tiến đánh quân ta. Thứ hai chúng ta có thể lấy danh nghĩa Thiên Tử tiến binh vào Kinh Châu, trợ giúp Lưu Biểu tiêu diệt quân phản nghịch Mã đồ phu thế nhưng Lưu Biểu là người lòng dạ hẹp hòi, tính đa nghi, rất có thể sẽ từ chối ý định xuất binh của chúa công”.

“Không đúng” Tào Tháo lắc đầu nói: “Chúng ta còn có lựa chọn thứ ba”.

“Hả?” Trình Dục vội hỏi: “Lựa chọn thứ ba là gì?”

Về âm trầm lộ ra trong đôi mắt ti hí của Tào Tháo, hắn nhìn Trình Dục nói: “Trọng Đức. Nếu như người là Mã đồ phu, sau khi xuất binh ra khỏi Vũ Quan đánh tan liên quân nam lộ, tiếp theo người sẽ làm gì?”

Trình Dục suy nghĩ một lát rồi nói: “Binh mã của Mã đồ phu đều là kỵ binh trong khi đó Kinh Châu kênh rạch chằng chịt, rất bất lợi cho kỵ binh hành động. Sau khi lấy được Nam Hương lại tiếp tục xuôi nam lấy Tương Dương, Giang Lăng có thể nói là tự đi vào chỗ diệt vong. Nếu thuộc hạ là Mã đồ phu, nhất định đại quân tấn công Tương Dương sẽ chỉ là hư chiêu. Ý đồ thực sự sẽ là vượt qua sông Hán, sông Dục ở hướng đông, từ chỗ giao nhau của quận Nam Dương và quận Giang Hạ tiến thẳng vào quận Nhữ Nam. Kể từ đây

chẳng những có thể quấy đảo ở vùng trung bộ Trung Nguyên, tạo nên cơn sóng dữ mà còn có thể uy hiếp trực tiếp con đường vận lương của ba mươi vạn liên quân chúng ta. Có thể nói là rất ác độc”.

“Không” Tào Tháo lắc đầu nói: “Mỗi lần hành động Mã đồ phu đều làm ngoài dự kiến của người khác vậy chúng ta tuyệt đối không thể suy nghĩ theo lẽ thường. Trọng Đức cho là xuôi nam lấy Tương Dương, Giang Lăng là tự chuốc lấy diệt vong nhưng Mã đồ phu chắc chắn không nghĩ như vậy. Những việc người khác không làm được Mã đồ phu làm được. Kể từ khi khởi binh ở Nam Dương, Mã đồ phu mang tới cho chúng ta hết ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, chẳng lẽ còn ít sao?”

Trình Dục hỏi nhỏ: “Theo như chúa công nói Mã đồ phu thực sự xuôi nam tiến đánh Tương Dương sao?”

“Không, tấn công chính diện chưa bao giờ là phong cách của Mã đồ phu” Tào Tháo nói: “Vì thế đại quân tấn công Tương Dương có thể chỉ là nguy trang. Mục đích đơn giản chỉ là hư trương để quân của Lưu Biểu nhìn thấy. Nếu Tháo dự liệu không sai, mục đích thực sự của Mã đồ phu chính là xuôi nam bắt ngờ tập kích một cảng sông nào đó, thậm chí có thể trực tiếp tập kích lấy Giang Lăng”.

“Bước tiếp theo?”

“Sau đó tập trung một đội thuyền lớn. Chiêu mộ hoặc cưỡng ép một số lượng lớn thuyền phu. Trước khi thủy quân Kinh Châu kịp phản ứng chúng sẽ xuôi theo dòng sông xuống lấy Giang Đông” tào Tháo nói liền một hơi. Hắn vỗ tay vào bàn đồ rồi trầm giọng nói: “Nơi này! Thiết kỵ của Mã đồ phu nhất định sẽ một lần nữa lên bờ ở chỗ này”.

“Dương...Dương Châu, quận Nghiễm Lăng?”

“Đúng. Quận Nghiễm Lăng, Dương Châu. Mã đồ phu nhất định sẽ lên bờ ở đây” Tào Tháo trầm giọng nói. “Lên bờ ở quận Nghiễm Lăng kỵ binh của Mã đồ phu có thể tiến nhanh lên phía bắc, có thể đánh lấy vùng trung bộ Từ, Dương. Một khi thiết kỵ Lương Châu lướt qua cả vùng Từ Dương sẽ rơi vào cảnh trăm họ lâm than, thành trì bị phá hủy, lương thực trong các kho lương ở các châu, quận sẽ bị cướp, đốt sạch, hầu như không còn gì. Khi đó thì các lộ chư hầu Từ, Dương sẽ tự lui binh để bảo vệ mình. Liên quân sẽ không đánh mà bại”.

“Dục đã hiểu” Ánh mắt Trình Dục trở nên vô cùng âm trầm, hắn nhìn Tào Tháo nói: “Dục đã biết nên làm thế nào”.

Tào Tháo kêu lên một tiếng, mắt lộ sát khí, hắn nghiêm giọng nói: “Hai vạn tướng sĩ đã uống phí một tháng ở Uyển Thành, vẫn không diệt trừ được Mã đồ phu thế nhưng không còn nghi ngờ gì nữa Mã đồ phu chắc chắn sẽ phải nhận cái chết”.

Trình Dục cũng nhe răng cười nói: “Nếu như lúc này Mã đồ phu chạy lên trời thì đó cũng là ý trời”.

Hứa Chử người đầy mồ hôi xông vào trung quân đại tướng. Hắn không nói không rằng cầm lấy siêu nước ở trên án ngựa cổ uống một hơi rồi mới quệt mồ hôi nhìn Giả Hủ nói: “Quân sư, con bà nó thật sự tà môn. Tại sao mỗi lần kỵ binh của chúng ta hành động, liên quân đã có thể xuất hiện đúng lúc ngăn cản?”

Giả Hủ cau mày hắn vẫn dựa vào án trầm tư suy nghĩ, dường như giả điếc không nghe thấy lời nói của Hứa Chử.

“Quân sư!” Hứa Chử giơ tay trước mặt Giả Hủ hỏi: “Người có nghe mặt tướng nói hay không?”

“Có nghe” Giả Hủ từ từ đứng dậy, hắn lãnh đạm hỏi: “Thiếu tướng quân đã quay về chưa?”

Hứa Chử nói: “Thiếu tướng quân đi vận lương ở Hồ Lao quan vẫn chưa quay lại”.

Giả Hủ dùng tay khê vỗ trán, một hồi lâu hắn mới thở dài nói: “Xem ra đó là kế sách của Quách Gia, bản quân sư đã chủ quan”.

Hứa Chử bối rối nói: “Quân sư, xin chỉ giáo”.

Giả Hủ nói: “Mỗi lần liên quân xuất quân nhìn như là chỉ một mục đích rõ ràng nhưng thực ra lại có một thâm ý khác. Tướng quân hãy xem lần này chúng cũng không tiếc bất kỳ giá nào để đoạt lại thành trì. Phần lớn các toàn thành đó phân bố trên quan đạo chủ yếu từ Huỳnh Dương đi Đinh Xuyên, Trần Lưu. Mỗi lần quân ta vừa ra khỏi thành liên quân đã lập tức sử dụng phương pháp đốt lửa đưa tin thông báo

hướng di chuyển của quân ta, nhanh chóng truyền tới đại bản doanh ở Trường Xã vì thế liên quân mới có thể không chế quân kỵ của ta, chặn quân ta trước một bước ngay trên đường đi”.

Hứa Chử ồ một tiếng hấn gật đầu nói: “A, thì ra là có chuyện như vậy”.

Giả Hủ búi người nói: “Rõ ràng Quách Gia dùng chiến thuật Thiết bích hợp vậy. Ý đồ của hắn là dùng binh lực hùng hậu từng bước đẩy lui quân ta về Hồ Lao quan”.

Hứa Chử hỏi: “Vậy quân ta nên làm thế nào để phá giải kế sách đó?”

“Lúc này thế thiết bích hợp vậy đã thành, không còn cách nào phá giải” Giả Hủ nói: “Nếu chúng ta cứ cố tình phá giải, lúc đó thì lợi bất cập hại”.

Hứa Chử nói: “Vậy... vậy phải làm thế nào?”

Giả Hủ nói: “Trọng Khang tướng quân dự định như thế nào?”

Hứa Chử nói: “Một khi là vì mảy toà thành đó thì chẳng phải chúng ta đoạt lại là xong sao?”

Giả Hủ nói: “Quân ta toàn là kỵ binh, không có phương tiện công thành, muốn đoạt lại mấy cái thành trì đó tuyệt không dễ dàng như nói”.

Hứa Chử nói: “Dù quân ta không có phương tiện công thành nhưng có chiến thuật tập kích bất ngờ của chúa công”.

“Chiến thuật tập kích bất ngờ của chúa công tuy kỳ diệu nhưng cũng chỉ sử dụng được một hai lần, dùng tới lần thứ ba sẽ không còn hiệu quả”.

Giả Hủ nói liền một hơi, trong lúc đó hắn còn làm ra vẻ vô ý nhìn vai trái của Hứa Chử. Hứa Chử theo bản năng sờ tay lên vai trái, hấn cười gượng gạo, lúng túng.

Chiến thuật tập kích bất ngờ của Mã Dược chính là để Hứa Chử dùng Lưu tinh truy kéo đứt dây thừng của cầu treo sau đó dùng xe thiết giáp phá cổng thành sau đó lại dùng thiết kỵ Tây Lương đoạt thành. Khi mới bắt đầu áp dụng liên quân bất ngờ không kịp đề phòng nên ngay sau thành Huỳnh Dương bị chiếm, liên quân mất liên tiếp mấy thành nữa vào tay quân Lương Châu.

Thế nhưng không lâu sau đó liên quân đã nhanh chóng nghĩ ra phương pháp khắc chế.

Trong một lần công thành., Hứa Chử lại có ý đồ dùng lại chiến thuật cũ, Hạ Hầu Uyên liền dùng bốn tay trường cung bắn chum ở khoảng cách gần. Một mũi tên xuyên qua mối ghép của trọng giáp xuyên qua vai Hứa Chử. Cũng may mũi tên đó đi hơi cao một chút nên Hứa Chử thoát khỏi tai kiếp. Sau trận chiến đó Giả Hủ liền nghiêm cấm sử dụng chiến thuật tập kích bất ngờ.

“Thành công” Quách Gia thở ra một hơi, hấn nhìn Viên Thuật nói: “Phiêu kỵ tướng quân, kế sách Thiết Bích hợp vậy của chúng ta đã thành công. Quân Lương Châu không còn cách nào xoay sở nữa, chỉ trong mấy ngày nữa nhất định chúng sẽ rút trong Hồ Lao quan”.

Viên Thuật vừa vui mừng vừa đổ kỵ. Ánh mắt hấn vô cùng phức tạp. Hắn ngượng ngùng nói: “Phụng Hiếu... quả thực là thiên tài”.

Quách Gia cười lớn nói: “Đó chỉ là thủ đoạn của bọn đạo chích, không xứng với bậc thanh nhã. Gia nào xứng với lời khen đó của tướng quân”.

“Ha, ha...” Viên Thuật giả vờ giả vịt cười nói: “Phụng Hiếu quá khiêm nhường”.

313. Chương 243: Cầm Phàm Tặc.

“Thế nhưng ...” Giả Hủ nhìn Hứa Chử nói tiếp: “Trọng Khang tướng quân có câu nói rất đúng, quân ta tuyệt đối không thể cứ tiếp tục rút quân như vậy, cho dù chúng ta phải rút toàn bộ về Hồ Lao quan cũng phải để cho liên quân trả một cái giá đắt tương xứng. Hơn nữa sau một thời gian chính chiến lúc trước đã tôi luyện sức chiến đấu cho các bộ quân Lương Châu, có thể nói lúc này sức chiến đấu của quân Lương Châu rất cao. Bây giờ chính là lúc quyết chiến một trận với liên quân Quan Đông”.

Hứa Chử phẫn chấn nói: “Thật tốt quá. Chử đã sớm trông đợi ngày này”.

Được mấy tên lưu manh Kinh Châu dẫn đường Lý Mông, Vương Phương và hai ngàn thiết kỵ Tây Lương đã thành công vượt qua con đường Kinh Sơn Nam Lộ, sườn núi Kinh Trường, Hồ Lô Cốc khẩu, thẳng tới phía bắc Giang Lăng, trong khi đó người mang tin tức từ Tương Dương tới Giang Lăng đòi cứu viện mới qua Mạch thành. Thái Thú Giang Lăng Hàn Tung vẫn còn chưa biết Lưu Biểu đã đại bại ở Vũ Quan.

Lý Mông, vương Phương dùng quân khinh kỵ hành quân, không mang theo lương thảo xuất chinh, tất cả lương thảo đều nhờ vào việc cướp bóc của sĩ tộc dọc đường đi, đương nhiên không thể che giấu tung tích. Các quân huyện bị cướp phá dọc đường đi đều cuống cuống gửi tin cấp báo, thế nhưng tất cả bọn họ đều có một điểm chung là nhằm hướng Tương Dương, không một con nào nhằm hướng Giang Lăng.

Vì thế khi hai ngàn thiết kỵ Tây Lương xuất hiện ở phía bắc Giang Lăng, Thái Thú Giang Lăng Hàn Tung vẫn không hay biết.

Trong một khu rừng rậm ở phía bắc Giang Lăng, Lý Mông, Vương Phương và hai ngàn thiết kỵ đang nghỉ ngơi hồi phục.

Một tên tiểu giáo Lương Châu lưng hùm vai gấu đẩy Khoái Việt bị trói giật cánh khi tới chỗ Lý Mông, Vương Phương, hần cung kính nói: “Nhị vị tướng quân, Khoái Việt tới”.

Lý Mông, Vương Phương vội quay người, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Khoái Việt, ánh mắt cả hai ngập tràn sát khí.

Khoái Việt ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, giọng nói vẻ khinh thường: “Muốn chém, muốn giết, muốn róc thịt. Tự nhiên muốn làm gì thì làm”.

Lý Mông lãnh đạm nói: “Có chí khí nhưng bản tướng quân không muốn giết người cũng không muốn róc thịt người, ta chỉ muốn người giúp một việc”.

Không đợi Khoái Việt trả lời Vương Phương nói tiếp: “Hãy giúp chúng ta lấy thành Giang Lăng”.

“Cướp thành Giang Lăng?” Khoái Việt bỗng nhiên tái mặt, hần lạnh lùng nói: “Năm mơ”.

Lý Mông cười nhạt nói: “Hôm nay ta chính là đao thớt, người chính là thịt cá. Việc này... người giúp được thì phải giúp mà không giúp được cũng phải giúp”.

Vương Phương quát to: “Đúng. Việc này không do người quyết định”.

Vừa nói xong Vương Phương tiến lên một bước đứng trước mặt Khoái Việt, tay phải hần bóp cầm Khoái Việt nâng lên.

Khoái Việt hoảng sợ, hần la hét theo bản năng: “Người... người muốn làm gì? Ôi... ai”.

“Hừ!”

Vương Phương hét to một tiếng, tay phải hần bóp mạnh, tháo cầm Khoái Việt, Khoái Việt bị tháo cầm ứ ở không kêu lên thành tiếng.

Sắc trời tối đen như mực.

Bên trong thành Giang Lăng, Hàn Tung đang sốt ruột đi lại ở trong phủ Thái Thú.

Mấy hôm nay Hàn Tung có cảm giác bất an, mí mắt phải của hần không ngừng chớp máy. Dân gian có câu: Mắt trái chớp máy, phát tài. Mắt phải chớp máy, gặp tai họa. Chẳng lẽ mấy ngày nữa có tai họa thật sự? Giang Lăng là trọng trấn quân sự, nơi tích trữ lương thảo, vật tư quân sự của cả Kinh Châu. Lưu Biểu đem một nơi trọng yếu thể này giao cho Hàn Tung. Đối với Hàn Tung đó là tín nhiệm lớn nhất của Lưu Biểu. Hàn Tung không muốn vì sự sơ sót của bản thân mình mà phụ sự tín nhiệm của chúa công Lưu Biểu. Cho dù chuyện gì đi nữa cũng tuyệt đối không để chuyện gì xảy ra với Giang Lăng.

Hiện tại có thể nói Kinh Châu khá yên ổn.

Binh mã Tây Lương của Mã đề phụ lợi hại, cường thịnh nhưng đó là ở phía bắc.

Giang Lăng nằm bên bờ bắc sông Trường Giang. Nơi này sông nước dày đặc, bất lợi cho kỵ binh Tây Lương đột kích, Mã đồ phu tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch dẫn quân tới đây để chuốc lấy thất bại.

Mối lo lắng thực sự làm tâm trạng Hàn Tung bất ổn lại là một việc hoàn toàn khác.

Khoảng hai tháng trước, trên sông Trường Giang xuất hiện một đám thủy tặc hung hãn, chúng dùng găm là buồm và tự xưng là: Cầm Phàm Tặc. Hành tung của Cầm Phàm Tặc thoát ẩn thoát hiện, thủ đoạn tàn nhẫn, chúng liên tiếp cướp sách hơn mười cảng lớn nhỏ ở hai bên bờ Trường Giang. Giang Lăng Đô úy Tô Phi lãnh thủy quân đuổi theo tiểu trừ ngược lại còn bị đám thủy tặc hung hãn này đánh đại bại.

Lý Mông, Vương Phương chỉ huy hơn mười tên kỵ binh Lương Châu tinh nhuệ giả trang thành binh lính Kinh Châu đi hộ tống một cỗ xe ngựa không mui xuất hiện ngay bên dưới cổng thành. Trên cỗ xe ngựa được gia cố thêm cọc gỗ, Khoái Việt bị trói vào cọc gỗ trên xe nhưng bởi vì bị áo choàng che phủ nên dù có ở cách mười bước cũng không thể phát hiện ra bất kỳ sai sót nào.

Vừa đúng lúc mây đen che phủ ánh trăng, Lý Mông đột nhiên quay đầu lại. Trong ánh đuốc chiếu dọi, bàn tay hắt hạ xuống, cách đó không xa, trong bóng đêm mênh mông hai ngàn kỵ binh Lương Châu lập tức nằm phục xuống.

“Ai” Quân Kinh Châu đi tuần trên tường thành Giang Lăng hét to: “Bên ngoài thành là ai. Không trả lời chúng ta sẽ bắn tên”.

Lý Mông hắt đầu lập tức có một tên lưu manh Kinh Châu trong đám người nhìn binh lính Kinh Châu trên tường thành chửi mắng: “Cái đồ chó nhà người mù à. Không mở mắt nhìn xem ai đang ngồi trên xe ngựa? Đây chính là quân sư của chúa công Lưu Biểu. Còn không mau mở cổng thành nghênh đón quân sư vào thành. Nếu để lỡ việc quân cơ thì dù tiểu tử ngươi có mười cái đầu cũng không đủ gánh tội”.

“Hả? Quân sư!” Một tên Hiệu úy từ trên lầu thành thò đầu ra hỏi to: “Đúng là quân sư hả?”

Lý Mông đưa mắt nhìn, lập tức kỵ binh Tây Lương cầm đuốc tiến tới sát chiếc xe ngựa, dưới ánh sáng của hơn mười cây đuốc trong phạm vi hơn mười bước chân xung quanh chiếc xe sáng như ban ngày. Viên Hiệu úy trên lầu thành thấy người ngồi ngay ngắn chính giữa xe ngựa là Khoái Việt. Khoái Việt sợ quân canh cổng thành mắc lừa, hắt cổ sức giãy giụa người, mồm muốn la hét gọi. Đáng tiếc hắt không sao phát thành lời, âm thanh ư a ư ớ.

Tên Hiệu úy trên lầu thành nhìn thấy lại tướng Khoái Việt đang vô cùng tức giận, đang nói gì đó với người hầu cận bên cạnh. Hắt không nghi ngờ gì nữa nhìn binh lính Kinh Châu bên cạnh mình quát to: “Mau mở cửa thành để quân sư vào thành. Mau”.

Trong ánh đuốc chiếu dọi, thân hình Khoái Việt chán nản sụp xuống, sắc mặt hắt trở nên vô cùng sầu thảm. Ánh mắt Lý Mông, Vương Phương âm trầm nhìn nhau, thầm nghĩ chúa công thực sự là thần cơ diệu toán. Chiều này quả nhiên có tác dụng, không cần tốn bao nhiêu công sức cũng đã mở được cổng thành Giang Lăng.

Cách Giang Lăng hai trăm dặm về phía tây là trạm trung chuyển trọng yếu của tuyến đường thủy từ Ba Thục về Kinh Châu. Nơi này cửa hàng san sát, xe ngựa như nước. Khách thương vắng lai từ bắc tới nam không ngừng qua lại. Đương nhiên ở nơi này cũng không thể thiếu được bọn thủy tặc cùng cường đạo hoành hành vì vậy cũng có thủy quân đóng đồn.

Phía bắc cảng Tây Lăng năm mươi dặm.

Trong một thung lũng yên tĩnh ở hẻm núi, Mã Dục cùng sáu ngàn kỵ binh đang chịu đựng cái giá lạnh của mùa đông ẩn núp ở đó.

Mã Dục đã thay trang phục của một thương nhân bình thường. Điển Vi mặc trang phục chèn của tùy tùng. Cú Đột, Lý Túc ở lại chỉ huy quân sĩ. Mã Dục dẫn Điển Vi đi thẳng tới cảng Tây Lăng. Trong dân gian lưu truyền câu: Nam thuyền, bắc ngựa. Mã Dục ở phương bắc đã lâu, am hiểu thuật cưỡi ngựa tác chiến nhưng với thủy binh phương nam, hắt thực sự không hiểu biết gì.

Vì để đảm bảo không để xảy ra bất kỳ sơ sót nào, Mã Dục quyết định trước hết phải đi thám thính thực hư cảng Tây Lăng.

Lần tập kích cảng Tây Lăng này mục tiêu không chỉ là đơn giản đánh chiếm cảng mà Mã Dực còn có một mục tiêu khó khăn hơn nhiều, không thể không hoàn thành đó chính là bất ngờ đánh chiếm đại trại của thủy quân Kinh Châu ở cảng Tây Lăng, thu lấy đội thuyền thủy quân bên trong đại trại, tìm đủ phương tiện để chuyên chở tám ngàn thiết kỵ Tây Lương xuôi nam xuống Giang Đông.

Cầu treo vừa được hạ xuống hơn mười kỵ binh Tây Lương đã hò hét xông vào cửa bắc thành Giang Lăng. Đánh thương thay quân thủ thành Kinh Châu trong lúc chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị quân Tây lương chém gục hết, nằm dài trên mặt đất.

“Hừ!”

Một mũi hỏa tiễn bay thẳng lên bầu trời, làm thành một đường cong chói mắt. Ở vùng hoang ra xa xa bên ngoài bắc thành đang yên tĩnh đột nhiên vang lên những tiếng hò hét không ngừng, thiết kỵ Tây Lương đông nghịt đột nhiên xuất hiện như gió lốc xông vào cửa bắc thành Giang Lăng đánh giết.

Bên trong thành Giang Lăng, phủ quan Thái Thú.

Thái Thú Giang Lăng Hàn Tung vừa mới nhận được tin bẩm báo của viên tiểu giáo rằng quân sư của chúa công tới tìm hiểu tình hình, hắn đang chuẩn bị ra ngoài nghênh tiếp thì thấy Đô úy Tô Phi áo giáp sặc sỡ, sắc mặt hoảng loạn, chạy như điên vào vừa chạy vừa la to: “Đại nhân, không hay rồi, không hay rồi”.

Hàn Tung hoảng hốt hỏi: “Cầm Phàm Tặc đã đánh vào trong thành sao?”

“Không... không phải Cầm Phàm Tặc” Tô Phi thở hổn hển nói: “Là, là phản quân Lương Châu. Toàn bộ là kỵ binh. Rất lợi hại, các huynh đệ đã bị đánh tan nát. Trận đánh này không còn cách nào có thể vãn hồi được nữa. Đại nhân, chúng ta mau chạy đi thôi. Chậm là không còn kịp nữa”.

“Nói láo!” Hàn Tung không tin hấn quát lớn: “Giang Lăng cách rất xa Trung Nguyên lấy đâu ra phản quân Lương Châu?”

“Ôi... không tin cũng được. Mạt tướng sẽ không cùng chịu chết với ngài”.

Tô Phi hét lên một tiếng rồi hấn xoay người bỏ chạy như điên. Hàn Tung ngạc nhiên đang định quát bảo hấn dừng lại thì bất chợt nghe thấy âm thanh chém giết vang trời ở phía trước, cùng với tiếng võ ngựa như núi lở băng tan truyền đến.

314. Chương 244: Tiểu Nhân Cam Ninh Ra Mắt Tướng Quân.

Cảng Tây Lăng.

“Ai, mới ra sông nước, bán rẻ một xâu tiền đây...”.

“Cá chép, cá đao, cá tầm, cá song, cá gì cũng có. Muốn mua hãy mua ngay đi, không mua sẽ hết...”.

“Tập hoá nam bắc, bột phấn. Lão điểm mới mở, hàng thật giá thật...”.

”Ai, vị khách quan kia xin mời vào trong. Tiểu điểm có món ăn đặc sắc...”.

Cảng Tây Lăng là cảng phồn thịnh nhất trên tuyến sông Trường Giang. Tiếng rao hàng thay nhau vang lên. Người đi lại hối hả, náo nhiệt. Mã Dực trong trang phục thường dân cùng Diễm Vi đang đi lững thững trên đường. Đột nhiên trong lúc đó cả Mã Dực và Diễm Vi đều cảm nhận được sát khí nồng nặc, giống như loài Nga lang đang đi kiếm ăn đột nhiên ngửi thấy hơi thở nguy hiểm.

Cả hai cả kinh quay đầu nhìn, một nhóm người thân mặc áo tối, đầu đội nón lá của ngư dân đang ngồi nghỉ uể oải ở bên đường. Mã Dực liếc mắt nhìn thì thấy đây không phải là một đám ngư dân tầm thường. Ánh mắt bọn họ thoạt nhìn có vẻ rất lơ đãng nhưng trong lúc vô tình lại phát ra ánh sáng là người khác kinh hãi. Mã Dực là người từng trải, lăn lộn trong chiến trận, đương nhiên hấn rất quen thuộc với những ánh mắt như vậy.

“Cạch!”

Điển Vi mãi ngoái đầu nhìn đám ngư dân đó, không để ý nên chân hấn đá phải một cái thùng gỗ để ở bên đường. Cái thùng đựng cá chép tươi sống lập tức đổ nghiêng trên mặt đất.

“Này! Tiểu tử kia... mắt để ở mông đấy hả?”

Một tiếng hét to như sấm đột nhiên vang lên, âm thanh như muốn chọc thủng màng nhĩ của Mã Dục. Mã Dục vội vàng quay đầu nhìn thì thấy một hán tử mình cao tám thước, mặt đen sì đã cản ngang đường đi của Điển Vi. Hán tử này dù thân thể trông gầy gò nhưng hấn lại làm người khác có cảm giác cường tráng giống như gã thợ săn. Hai đặc điểm này vốn cực kỳ tương phản với nhau, xung khắc như nước với lửa nhưng lại như cùng xuất hiện trên người hán tử quỷ dị này.

Trước khi Điển Vi đi theo Mã Dục hấn đã từng là kẻ giết người không gớm tay, xưa nay bản tính vô cung hung hãn. Hấn có thể chịu để người khác quát mắng mình sao? Lúc này hấn giận dữ nói: “Lão tử ta đá đó, người kêu gào cái gì?”

“Lá gan người dài bằng lông con cừu hả?” Hán tử kia tức giận nói: “Dám ở trước mặt gia gia người giờ trò sao?”

“A, dám nói lão tử ta như vậy sao?” Điển Vi giận quá hoá cuồng. Hai tay hấn lập tức biến thành trảo, hấn điềm nhiên nói: “Lão tử ta bóp chết người”.

“Bành!”

Hán tử vùng quyền đón đánh. Trảo của Điển Vi lại hoá quyền. Thiết quyền của hai người lập tức đụng vào nhau. Một âm thanh dữ dội vang lên, Điển Vi vẫn đứng yên, hán tử kia từ từ thối lui lại ba bước. Mã Dục vốn định quát bảo Điển Vi dừng lại, chợt thấy hán tử kia có thể tiếp được một quyền đầy sức mạnh của Điển Vi hấn lại thay đổi ý định.

Nhìn thấy hai người xảy ra xung đột. Người đi lại trên đường dừng lại, rối rít vây quanh hai người, xem náo nhiệt.

“Ồ, tiểu tử người cũng khá đó” Điển Vi giờ cao thiết quyền to lớn của mình, hấn hung dữ nói: “Hãy tiếp thêm một quyền nữa của Lão Tử ta nào”.

Hán tử gầy gò tiến lên, hấn cao giọng nói: “Tiếp người mười quyền, trăm quyền cũng chẳng có vấn đề gì”.

Thân hình nhanh như chớp Điển Vi cùng hán tử liên tiếp trao đổi quyền cước, thân thể hai người như cuốn lấy nhau. Đám người đứng xem bị ảnh hưởng của quyền phong sắc bén đều thối lui lại hơn mười bước, đứng từ xa nhìn lại. Điển Vi giống như một con gấu đen có thể hình khổng lồ, trong khi đó hán tử gầy gò giống như một thợ săn nhanh nhẹn, không ngừng vây quanh Điển Vi.

Hiển nhiên sau quyền thứ nhất bị thua sút hán tử gầy gò biết thế lực của mình không bằng Điển Vi, hấn có ý định dùng sự khéo léo để đánh ngã Điển Vi. Thế nhưng hán tử gầy gò nhanh chóng phát hiện ra bản thân mình đã sai lầm. Điển Vi tuy thân thể khổng lồ nhưng sự nhanh nhẹn của hấn thì có vẻ không bị ảnh hưởng của thân hình đó. Tốc độ ra quyền của Điển Vi so với hán tử gầy gò chỉ có hơn chứ không kém.

“Bành bành bành.”

Thân hình của hán tử gầy gò bị trúng liên tiếp ba quyền, thân thể gầy gò của hấn giống như lá úa phát phơ trong gió, lắc lư lùi lại phía sau hơn mười bước.

“Đại ca!”

Hơn mười tên ngư dân trông vẻ tháo vát đột nhiên xuất hiện bên ngoài trường đấu của hai người. Một tên hán tử trẻ tuổi trong số đó vùng tay lên. Một thanh đại đao có gần chín vòng thiết hoàn trên sống đao, bay lên hướng tới hán tử gầy gò. Hán tử gầy gò phi thân lên, hai tay hấn đưa ra, thanh Cửu Hoàn đại đao đã nằm gọn trong tay hấn.

“Hô hô!”

Hán tử gầy gò hạ xuống đất, hấn lập tức triển khai thế. Với thanh đao trong tay. Lợi thế giữa hai người lập tức thay đổi.

“A?”

Điển Vi kêu lên một tiếng giận dữ, hấn chậm rãi hạ đôi thiết kích quẩn vãi ở trên lưng xuống, hoành ngang trước ngực, mắt hấn hiện lên vẻ đanh ác, dữ tợn như của dã lang.

“Giết!”

Hán tử gầy gò hét lên một tiếng, Cửu Hoàn đại đao vung lên, hấn chuyển thân đánh tới.

“Ô!”

Điển Vi hét lớn một tiếng, thiết kích ở tay phải quét ngang một đòn, ngang với cổ họng của hấn tử gầy gò.

Đại thiết kích ngăm đen nặng nề đánh trúng Cửu Hoàn đại đao làm phát ra một âm thanh dữ dội của kim loại. Thân hình như cây cột sắt của Điển Vi vẫn sừng sững như cây tùng ngàn năm, trong khi đó hấn tử gầy gò lại một lần nữa lui lại sau ba bước, sắc mặt biến đổi. Đám hấn tử ngư dân kia thấy tình hình không ổn, chúng lập tức rút đao cầm tay vây xung quanh Điển Vi.

Từ phía xa, ở phía đại trại thủy quân của cảng Tây Lăng đột nhiên vang lên tiếng bước chân rầm rập. Mã Dục vội vàng quay đầu lại nhìn thì thấy một đội quan binh Kinh Châu đang tiến tới chỗ này. Hấn tử gầy gò phát hiện thấy quan binh Kinh Châu, hấn biến sắc, gươm đao chỉ hấn tử ngư dân bên cạnh quát to: “Chúng ta đi”.

“Còn muốn chạy sao?” Điển Vi cười gằn một tiếng, quát to: “Không có cửa...”.

Điển Vi còn chưa nói xong Mã Dục đã trừng mắt nhìn hấn đầy dữ tợn. Điển Vi đành phải nuốt nửa câu sau vào bụng.

Hai tay Lưu Biểu đỡ trán, hấn ngồi phủ phục trên án ngữ.

Chợt tiếng bước chân dồn dập làm Lưu biểu bừng tỉnh, hấn vội vàng ngẩng đầu thì thấy Chủ Bạ Trâu Tĩnh hấp tấp bước vào, hấn ôm quyền nhìn Lưu Biểu nói: “Chúa công, nhị vị tướng quân Hoàng Trung, Văn Sính đã dẫn quân tới Tương Dương”.

“A, Hoàng Trung, Văn Sính đã dẫn quân quay lại Tương Dương sao?” Lưu Biểu thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lâu nay đè nặng trong lòng hấn giờ mới được gỡ bỏ, hấn nhìn Trâu Tĩnh nói: “Có hai ngàn tinh binh của Hoàng Trung, Văn Sính, cùng với tám ngàn tinh binh của Lưu Bàn, Hoàng Tổ, hơn nữa trong thành Tương Dương vẫn còn ba ngàn tinh binh tuy không bằng ba vạn đại quân của Mã đồ phu nhưng chừng đó cũng đủ để phòng thủ thành Tương Dương”.

Trâu Tĩnh lại nói: “Chúa công, Sái Mạo, Trương Doãn nhị vị đô đốc thủy quân đang ngược dòng tiến tới Tương Dương, hiện chỉ còn cách Tương Dương hai mươi dặm. Hơn nữa viện binh của các quận Giang Lăng, Linh Lăng, Vũ Lăng, Trường Sa cũng đang trên đường, sắp tới Tương Dương. Chỉ cần quân thủ thành Tương Dương có thể giữ vững nửa thành là Mã đồ phu sẽ chết không có chỗ chôn”.

“Ai...”

Lưu Biểu lắc đầu thở dài một tiếng. Hấn đương nhiên không tin có thể đánh bại ý chí mạnh mẽ của Mã đồ phu ở Tương Dương.

Một lúc lâu sau, Lưu Biểu như chợt nhớ ra điều gì hấn liền hỏi: “Lâu nay có tin tức gì của Tử Nhu cùng Di Độ không?”

Trâu Tĩnh lắc đầu đáp: “Hoàn toàn không có tin tức gì. Xem ra nhị vị tiên sinh đã thập phần bị ngộ hại rồi”.

“Báo...” Trâu Tĩnh vừa nói xong, chợt thấy Lý Nghiêm hoảng hốt bước vào trường, hấn nhìn Lưu Biểu nói: “Chúa công, Giang Bắc cấp báo”.

Lưu Biểu giật mình hoảng sợ, hấn vội la lên: “Mau nói”.

Lý Nghiêm nói: “Đại quân Tây Lương tiến tới bắc Tương dương ba mươi dặm đột nhiên chúng dừng lại, hơn nữa chúng còn xây dựng doanh trại tạm thời, có vẻ như chúng định cố thủ lâu dài ở đó. Hành động của chúng rất kỳ quặc”.

“Hả?” Lưu Biểu bóp trán, hần khê hỏi: “Đại quân Tây Lương không tiến lên nữa sao?”

“Sao lại có chuyện này?” Trâu Tinh cũng nghi ngờ, không hiểu, hần nói: “Chẳng lẽ Mã đồ phu không còn ý định đánh chiếm Tương dương nữa?”

Lưu Biểu suy nghĩ một lát rồi hần trầm giọng nói: “Hãy phái thêm thám mã đi dò xét”.

“Hạ quan linh mệnh”.

Lý Nghiêm đáp lại.

Tuy nhiên ngay khi Lý Nghiêm còn chưa đi ra cửa thì có một viên tiểu lại đi vào hần nhìn Lưu Biểu nói: “Chúa công, Tào Thừa tướng tới”.

“Cái gì? Tào Tháo?” Lưu Biểu giật mình, hần thất thanh hỏi: “Tào Tháo đã tới đâu rồi?”

“Đã đến Thập Lý đình ở thành đông”.

“Hần mang theo bao nhiêu quân mã?”

Viên tiểu lại nói: “Không mang theo quân mã, chỉ có một viên tiểu lại đi theo”.

“Hả? Chỉ mang theo một tùy tùng sao?” Lưu Biểu thở ra một hơi, hần cau mày nói: “Người này không ở Dĩnh Xuyên đốc chiến, hần chạy tới Tương Dương làm gì nhỉ?”

Lý Nghiêm nói: “Chúa công, Tào Tháo chính là đương kim Thừa tướng. Chúng ta không nên chậm đón tiếp”.

“Ừ” Lưu Biểu gật đầu, hần trầm giọng nói: “Người đâu, hãy theo bản quan ra khỏi thành nghênh đón Tào Thừa tướng”

Một lúc sau, trong phủ quan của Lưu Biểu.

Lưu Biểu ôm quyền cao giọng nói: “Thừa tướng”.

Tào Tháo cũng ôm quyền đáp lễ: “Lưu Kinh Châu”.

“Mời”.

“Mời”.

Hai người nắm tay nhau, phân chia chủ khách ngồi xuống. Lý Nghiêm, Trâu Tinh, Trình Dục và những người khác cũng theo thứ tự ngồi ở bên dưới.

Lưu Biểu nhìn Tào Tháo nói: “Thừa tướng đêm khuya tới thăm chẳng hay có việc gì quan trọng?”

Tào Tháo nói: “Tháo là cứu Lưu Kinh Châu mà tới”.

“Hả?” Lưu Biểu hoảng hốt giật mình, sắc mặt hiện vẻ xấu hổ, hần gượng cười nói: “Hạ quan có gì mà phải cần người cứu?”

Tông Sự Lý Nghiêm lập tức đứng lên, hần chấp tay thi lễ với Tào Tháo rồi thản nhiên nói: “Lưu Kinh Châu trấn thủ Kinh Tương, được giới sĩ tộc ủng hộ mạnh mẽ, đất đai có tám ngàn rộng lớn. Binh mã dưới trướng có mười vạn tinh binh. Thượng tướng có trăm viên. Binh lính thiện chiến, lũ trộm cướp nghe tiếng lập tức tránh xa. Có ai dám vuốt râu hùm đây?”

Ha, ha, ha...” Tào Tháo đột nhiên cười lớn, hần thẳng thừng nói: “Quân Kinh Châu binh bại ở Vũ Quan, ba vạn liên quân toàn bộ bị tiêu diệt. Cánh tay phải, trái xưa nay của Lưu Kinh Châu là huynh đệ Khoái thị cũng rơi vào tay kẻ thù. Việc này Tháo đã biết hết, Lưu Kinh Châu không cần phải che giấu”.

“Cái này...”.

Lưu Biểu ấp úng, sắc mặt càng hiện lên vẻ xấu hổ.

Trình Dục không chịu để mất thời cơ liền nói: “Lần này Thừa tướng tới đây không có ý khác, chỉ vì mưu đồ của Mã đồ phu mà thôi”.

Tào Tháo nói: “Mong rằng Lưu Kinh Châu cùng chư vị hào kiệt Kinh Châu có thể tương trợ lẫn nhau cùng bài trừ quốc tặc”.

“Ai...” Lưu Biểu thở dài một tiếng, hần nhìn Tào Tháo nói: “Thực không dám giấu. Ba vạn thiết kỵ của Mã đồ phu đã tiến tới bắc Tương Dương ba mươi dặm, chúng đang thiết lập doanh trại tạm thời, khua chiêng gõ trống chuẩn bị tiến đánh Tương Dương. Nay Thừa tướng đã tới đây, kính xin ban cho diệu kế phá địch, an dân chúng Kinh Tương”.

Tào Tháo nói: “Ba vạn thiết kỵ ở phía bắc Tương Dương ba mươi dặm chỉ là cánh quân nghi binh của Mã đồ phu, chỉ ít ngày nữa chúng sẽ tự rút về Vũ Quan, không cần để ý đến chúng”.

“Cái gì” Lưu Biểu thất thanh hỏi: “...ba vạn quan thiết kỵ kia chỉ là nghi binh thôi ư?”

“Không sai, toán quân đó chỉ là nghi binh” Tào Tháo nói: “Tuy nói xưng lên là ba vạn kỵ thật chỉ có nhiều nhất là tám ngàn quân kỵ”.

Lý Nghiêm, Trâu Tĩnh nói: “Thật sự chỉ có tám ngàn kỵ binh thôi sao?”

“Mã đồ phu sở trường nhất là hư trương thanh thế, giương đông kích tây” Tào Tháo gật đầu, hần nghiêm giọng nói: “Dựa vào sở trường này, đã có không ít người rơi vào bẫy của hần. Năm đó ở Đình Xuyên bản Tướng cũng đã mắc phải cái bẫy hư trương thanh thế của hần, thậm chí còn suýt mất mạng trong tay hần”.

Lý Nghiêm, Trâu Tĩnh cùng sợ hãi khi nghe Tào Tháo nói.

Ký ức của hai người đối với Mã đồ phu còn lâu ngày hơn so với cả Tào Tháo. Nhất là với Trâu Tĩnh, ngay cả muối muối ruột thịt cũng rơi vào tay Mã đồ phu, không biết sống chết thế nào. Sau khi tám trăm lưu khẩu đầu hàng triều đình, Trâu Tĩnh đã từng sai người dò hỏi khắp nơi những rốt cuộc vẫn không có bất kỳ tin tức nào của Trâu Ngọc nương.

Một hồi lâu sau Lưu Biểu mới lắp bắp nói: “Nếu như đại quân Tây Lương ở Giang Bắc chỉ là nghi binh, vậy đại quân của Mã đồ phu đã đi đâu?”

Tào Tháo vuốt râu, hần nghiêm giọng nói: “Giang Lăng”.

“Cái gì?” Lưu Biểu thất kinh, hần hốt hoảng hỏi lại: “Giang Lăng sao?”

Lý Nghiêm, Trâu Tĩnh tái mặt.

Giang Lăng chính là trọng trấn quân sự quan trọng của Lưu Biểu từ nhiều năm nay. Ở đó có tích trữ rất nhiều lương thực, khí giới. Nếu như thành Giang Lăng bị Mã đồ phu đánh chiếm, không còn nghi ngờ gì nữa đó sẽ là một tai hoạ vô cùng thảm hại với quân Kinh Châu. Thế nhưng Lưu Biểu vẫn tỏ phào nhẹ nhõm khi nghĩ tới Giang Lăng đã có thân tín Hàn Tung cùng Đại tướng Tô Phi chỉ huy tám ngàn tinh binh trấn giữ.

“Thừa tướng nói giỡn phải không?” Lưu Biểu đã lấy lại tinh thần, hần phản đối: “Giang Lăng cách xa Tương Dương về phía nam. Mã đồ phu lại bỏ gần, đánh xa sao? Hần vất vả tiến quân tới Giang Lăng làm gì?”

“Chúa công nói rất đúng” Trâu Tĩnh phụ họa theo: “Giang Lăng nằm ở trung tâm của Kinh Tương. Cho dù Mã đồ phu có thể đánh lên thành công thì đó cũng chỉ một toà thành cách xa hậu phương, một toà cô thành, sao hần có thể giữ vững được? Một khi đã không thể phòng thủ được, hần không tiếc công lao viễn chinh vất vả ư?”

Hiển nhiên cả Lưu Biểu, Trâu Tĩnh đều cho rằng Mã Đồ không thể nào tấn công Giang Lăng.

Chỉ có sắc mặt Lý Nghiêm nghiêm trọng, một lúc lâu sau hần mới khẽ nói: “Cái... này... chỉ e là rất khó nói. Mã đồ phu làm việc thường không như suy đoán của mọi người. Lần nào cũng vượt ra ngoài dự đoán mà lại còn dẫn người khác vào chỗ chết. Hần hoàn toàn có thể vượt qua Kinh Sơn Nam Lộ, tiến quân thẳng tới đánh lên Giang Lăng”.

Ánh mắt Tào Tháo lộ ra vẻ khác thường, hần không nhịn được đưa mắt nhìn Lý Nghiêm, thầm nghĩ: Người này đúng là một nhân tài.

“Báo...” Lý Nghiêm vừa nói dứt thì có một tên tiểu giáo người đầy bụi đường, vẻ mệt mỏi đi nhanh vào, hẩn quỳ xuống, nói vẻ buồn bã: “Chúa công, Giang Lăng cấp báo”.

“Giang Lăng?” Lưu Biểu hít một hơi thật sâu, hẩn vội vàng đứng dậy, quát to: “Mau nói”.

Tên tiểu giáo thở hổn hển nói: “Giang Lăng cấp báo, quân sư Khoái Việt đã đi theo phản quân Mã nghịch tặc, dẫn theo ban vận quân thiết kỵ Tây Lương, lừa mở cổng thành, thành đã bị chiếm. Thái Thú Hàn Tung chết trận”.

‘Cái... cái gì?’ Sắc mặt Lưu Biểu lập tức trắng bệch, hẩn thất thanh nói: “Khoái Việt theo phản quân Mã đồ phu sao? Giang... Giang Lăng, thật ... thật sự đã mất sao?”

Tào Tháo và Trình Dục đưa mắt nhìn nhau. Tào Tháo chậm rãi đứng dậy nhìn Lưu Biểu nói: “Lưu Kinh Châu không cần hoảng hốt. Tháo đã biết hết âm mưu quỷ kế của Mã đồ phu. Lần này Tháo không quản ngại đường xa ngàn dặm tới Kinh Tương là muốn giúp Lưu Kinh Châu diệt trừ Mã nghịch tặc, mang lại sự thái bình cho cả vùng Kinh Tương”.

Lưu Biểu không khỏi hoang mang sợ hãi khi đột nhiên nghe tin Giang Lăng thất thủ, hẩn vội hỏi: “Thừa tướng cho biết nên làm gì để diệt trừ Mã nghịch tặc?”

Tào Tháo cười buồn, hẩn trầm giọng nói: “Ở vùng đất bằng, thiết kỵ Tây Lương của Mã đồ phu tung hoành thiên hạ, không sức mạnh nào địch nổi nhưng một khi chúng đã tới vùng sông nước Trường Giang, chúng sẽ thành miếng mồi ngon trong tay thủy quân Kinh Châu, muốn diệt trừ Mã nghịch tặc cùng với thiết kỵ Tây Lương thực ra không khó thế nhưng cần phải có sự giúp sức to lớn của thủy quân Kinh Châu dưới trướng Lưu Kinh Châu”.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Lưu Biểu nghiêng răng nói: “Người đâu?”

“Đại nhân có gì phân phó?”

Lưu Biểu vừa gọi xong một tên thân binh đi vào trong.

“Mau đem cả nhà Khoái Việt, Khoái Lương, già trẻ, lớn bé tới Tương Dương... chém ngang lưng, phơi thây” Lưu Biểu dừng lại rồi hẩn lạnh lùng nói tiếp: “Mau truyền lệnh cho nhị vị tướng quân Sái Mạo, Trương Doãn trong vòng hai ngày phải tiến tới Tương Dương. Không được trái lệnh”.

“Tuân lệnh”.

Tên thân binh trả lời rồi lĩnh mệnh rời đi.

Trà lâu, lâu hai nhìn xuống đường.

Điển Vi ồm ồm nói: “Chúa công, vừa rồi sao lại ngăn cản mặt tướng?”

Mã Dục nghiêm giọng nói: “Đám hán tử đó không phải là người thường”.

“Hả?” Điển Vi ngạc nhiên hỏi: “Chúng không phải là người thường? Chúng là ai?”

“Đại đạo Trường Giang!”

“Đại đạo Trường Giang?”

“Đại đạo Trường Giang!” Mã Dục trầm giọng nói: “Hán tử đó sắc mặt ngăm đen, nước da cũng tương tự với da mặt. Từ màu da đó có thể thấy rõ bọn hán tử này là người quanh năm sống trên sông nước. Bọn người đó cất giấu binh khí trong người, mắt lộ sát khí, vậy chúng tuyệt đối không phải là ngư phủ bình thường. Nếu bản tướng quân đoán không sai thì ngay khi trời tối bọn chúng sẽ ra tay hành động”.

“Có hành động sao?” Điển Vi ngạc nhiên hỏi: “Hành động gì?”

Mã Dục trầm giọng nói: “Đánh cướp cảng Tây Lăng”.

“Cái gì? Đánh cướp cảng Tây Lăng?” Điển Vi thất thanh nói. “Đây không phải cũng là mục tiêu của chúng ta sao? Nếu để cho lũ giang dương đại đạo (cướp sông, cướp biển) đó đánh cướp cảng Tây Lăng thì các huynh đệ chúng ta sẽ đánh cái gì?”

Trong mắt Mã Dược đột nhiên hiện lên vẻ nóng rực như một ngọn lửa làm bất kỳ kẻ nào nhìn thấy cũng phải run sợ, hần trăm giọng nói: “Điển Vi”.

Theo bản năng, Điển Vi ưỡn thẳng người, hần lạnh lùng nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dược trầm giọng nói: “Dùng tốc độ nhanh nhất quay trở lại rừng rậm, bảo Cú Đột chỉ huy ba ngàn thiết kỵ cấp tốc tiến tới cảng Tây Lăng. Nếu như mọi chuyện diễn ra thuận lợi, lúc này nhất định Lý Mông, Vương Phương đã chiếm được thành Giang Lăng vì vậy quân ta cũng không cần che giấu tung tích nữa. Hãy bảo Cú Đột hãy tiến quân theo đường lớn, trước khi trời tối phải tới phía bắc cảng Tây Lăng chờ lệnh”.

“Tuân lệnh”.

Điển Vi lĩnh mệnh rời đi.

Lưu Biểu ngồi thủ tịch, Tào Tháo làm khách, Sái Mạo, Trương Doãn, Vương Uy, Sái Trung, Sái Hoà, Lưu Bàn, Hoàng Tổ, Hoàng Trung, Văn Sính, Ngụy Diên chư tướng cùng Trâu Tĩnh, Kim Toàn, Lý Nghiêm, Hàn Huyền, Triệu Phạm, Trình Dục phân chia làm hai bên tả hữu ngồi. Đang trong lúc thương nghị thì bất chợt có một viên tiểu lại bước nhanh vào, hần quỳ xuống bẩm báo: “Bẩm chúa công, thám mã phi báo đêm qua đại quân Tây Lương ở bắc thành Tương Dương đã nhổ trại lui về Vũ Quan”.

“Thừa tướng thật là thần cơ diệu toán. Hạ quan bái phục” Lưu Biểu nhìn Tào Tháo thở dài nói: “Mong rằng Thừa tướng ban thưởng thượng sách tiêu diệt Mã nghị tặc”.

Bốn phía xung quanh con phố dài đột nhiên nổi lên âm thanh chém giết. Mấy trăm hán tử cường tráng, cương đao sáng loáng trong tay, điên cuồng xông ra từ những chỗ hẻm lách, đánh giết dọc theo con phố dài đông đúc.

Đúng như dự tính của Mã Dược, đám ngư dân đó chính là giang dương đại đạo. Bọn chúng gặp người giết người, gặp gì cướp đó, gặp nhà đốt nhà chỉ trong một thời gian ngắn, con phố dài vốn náo nhiệt, phồn hoa đã lập tức rơi vào cảnh hỗn loạn, tang thương, lộn xộn. Rất nhiều người vô tội đi trên phố vô tình đã gặp cảnh tai bay vạ gió.

“Cầm Phàm Tặc!”.

“Cầm Phàm Tặc tới. Mọi người chạy mau”.

“Chạy mau... Cầm Phàm Tặc đã đánh tới”.

Mọi người gào thét bỏ chạy trốn chết. Tiểu nhị của trà lâu cũng là người trượng nghĩa, hần vội vàng chạy lên lầu hai, bước vào nhìn Mã Dược, Điển Vi người vừa mới quay lại và cả Cú Đột gấp gáp nói: Ba vị khách quan mau chạy theo lối cửa sau đi. Cầm Phàm Tặc là một lũ giang dương đại đạo giết người không ghê tay. Chậm là mất mạng đó”.

Mã Dược cười nhạt nói: “Không cần vội”.

“Ha, người, người này...” Tiểu nhị nóng ruột giậm chân. “Sao lại là người không hiểu biết vậy? Người không muốn sống nữa hay sao?”

“Hỗn lảo” Điển Vi tức giận quát to: “Ai cho phép người dám nói với chủ nhân của ta như vậy?”

Tên tiểu nhị bị giọng nói hùng hổ như sấm của Điển Vi dọa giật nảy mình, hoảng sợ, hần ngượng ngùng nói: “Được, coi như ta nhiều chuyện”.

Chưa nói dứt câu tên tiểu nhị đã ba chân bốn cẳng bỏ chạy xuống dưới lầu, rồi chạy trốn theo lối cửa sau. Một lát sau giang dương đại đạo đã đánh giết dọc theo con phố dài tới tà lâu. Chúng không nói không rằng phá tung cánh cửa đang khép kín, xông vào trong quán, lập tức ở lầu dưới vang lên những tiếng la hét, tiếng bàn ghế bị xô đổ.

Ngay sau đó mấy tiếng hét thảm thiết vang lên. Hiên nhiên đó là những khách nhân hay tiểu nhị không kịp bỏ trốn đã bị giang dương đại đạo hạ độc thủ.

Mã Dục khẽ gật đầu. Diển Vi rút đôi thiết kích ra khỏi vai. Hắn hùng hổ bước xuống lầu. Ngay lúc đó hán tử gầy gò đã cùng với Diển Vi có một trận ác đấu cũng cầm cự Hoàn đại đao chạy vội lên trên lầu. Hai người gặp nhau ở giữa cầu thang, cả hai không nói không rằng vùng binh khí đánh liền.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, hán tử gầy gò lập tức ngã lộn xuống lầu.

“Các huynh đệ, xông lên cho Lão Tử”.

Hán tử gầy gò cầm Cửu Hoàn đại đao, hắn trợn mắt hét to. Hơn một trăm tên thủy tặc hung hãn lập tức hò hét xông lên, cương đao sáng loáng vây chặt Diển Vi. Trong lúc đó cũng có mấy chục cái nỏ chĩa thẳng vào người Diển Vi. Nhìn dáng vẻ chúng thì thấy chỉ cần hán tử gầy gò ra lệnh một tiếng chúng sẽ biến Diển Vi thành một con nhím.

Đĩ nhiên Diển Vi không sợ hãi. Hắn chỉ tay hét lớn: “Lũ tặc tử kia thật có dũng khí, dám ra tay ngay trên phố. Các người có còn coi Vương pháp ra gì không?”

Vương pháp?” Hán tử gầy gò giơ cao Cửu Hoàn đại đao trong tay cười nói: “Thanh cương đao trong tay gia gia ta chính là Vương pháp”.

“Khẩu khí lớn quá”.

Hán tử gầy gò vừa dứt lời, đột nhiên trên cầu thang một âm thanh bình thản vang lên. Hán tử gầy gò kinh hãi ngẩng đầu thì thấy có hai người xuất hiện trên cầu thang. Người đứng trước dáng cao, vẻ đẹp như ngọc, mặc trang phục của thương nhân nhưng dựa vào sự từng trải của hơn mười năm kiếm sống bằng thanh đao, hán tử gầy gò nhận ra thương nhân đó hoàn toàn không phải là người bình thường.

Bởi vì hán tử gầy gò nghĩ được một loại hơi thở quen thuộc từ trên người thương nhân này.

Thương nhân kia đương nhiên không phải là ai khác mà chính là Mã Dục. Mã Dục lạnh lùng bước xuống cầu thang, đi tới đứng nghiêm trước mặt Diển Vi. Hắn không thèm để ý tới hơn mười chiếc nỏ chuyển mục tiêu sang người hắn. Hắn nhìn chằm chằm vào hán tử gầy gò, trầm giọng nói: “Túc hạ coi thường Vương pháp, chẳng lẽ không sợ một khi chọc giận triều đình, triều đình sẽ cử quan binh tới đánh dẹp sao?”

“Quan binh?” Hán tử gầy gò cười nhạt nói: “Chúng chỉ là lũ chó săn, gà ngói, không xứng để nói tới”.

“Rất có khí phách” Mã Dục hỏi, ánh mắt hắn hiện ra vẻ vô cùng lạnh lẽo: “Xin hỏi cao tính đại danh của tráng sĩ?”

Hán tử gầy gò nói: “Gia gia ta ngồi không đổi họ, đi không đổi tên, ta là Cam Ninh”.

“Cam Ninh?” Mã Dục khẽ gật đầu, ánh mắt hiện ra vẻ trong sáng pha lẫn lạnh lùng, hắn trầm giọng nói: “Xem ra cũng là một hảo hán, có muốn hợp tác với ta thực hiện một giao dịch kinh thiên động địa không?”

“Giao dịch kinh thiên động địa sao?”

Cam Ninh cười nhạt, hắn thầm nghĩ người này quả nhiên là đồng đạo.

Thế nhưng cho dù có là đồng đạo, hôm nay hắn cũng tuyệt đối không buông tha. Cho dù là người hay vật một khi đã đụng vào Cẩm Phàm Tặc, nhất định sẽ không buông tha cho người đó.

Cam Ninh mỉm cười hỏi: “Phát tài là bao nhiêu?”

Mã Dục nói: “Người muốn bao nhiêu thì sẽ giao dịch nhiều hơn thế”.

“Túc hạ khẩu khí thật lớn” Cam Ninh lãnh đạm nói: “Thế nhưng từ trước tới nay Cẩm Phàm Tặc quen tung hoành một mình, không có thói quen hợp tác cùng người khác. Đa tạ hảo ý”.

“Sao thế?” Mã Dục nhếch nhẽ một nụ cười tràn ngập sát khí. “Tráng sĩ không muốn hợp tác sao?”

Mặt mày Cam Ninh vô cùng dữ tợn. Hắn trầm giọng quát to: “Không hợp tác thì như thế nào?”

Cam Ninh tung hoành sông nước Ba Thục đã gần mười năm, hắn chưa từng thấy bất kỳ ai dám ngang nhiên uy hiếp Cẩm Phàm Tặc của hắn. Người nhất gan nghe tiếng Cẩm Phàm Tặc đã bị hù dọa chết khiếp, còn dũng khí để uy hiếp sao? Cho mượn gan trời cũng không dám.

“Ha, ha, ha” Mã Dực ngửa mặt lên trời cười ngông cuồng, hân cao giọng nói: “Trong thiên hạ bất kỳ người nào dám cự tuyệt ý tốt của bản tướng quân, không hợp tác thì sẽ... chết”.

Nói xong Mã Dực khẽ phát tay, Cú Đột hiểu ý, hân giương cung lấp tên, rồi hân tiến gần ngọn lửa châm đầu mũi tên bọc bằng vải bố tẩm dầu lửa. Chỉ nghe “hu” một tiếng, mũi Lang nha hỏa tiễn to bằng ngón tay cái đã bay xuyên qua cửa sổ trà lâu bay lên không trung, làm thành một đường cong sáng chói.

Ánh mắt Cam Ninh lạnh lùng nhìn theo, hân không có bất kỳ hành động nào ngăn cản. Hân thật sự muốn nhìn xem con người ngông cuồng, huyền hoang trước mặt hân dám ngang nhiên uy hiếp Cầm Phàm Tặc là người như thế nào? Hân có thể xuất ra chiêu gì nữa?

Chỉ trong chốc lát, Cam Ninh và hơn một trăm thủy tặc Cầm Phàm Tặc gươm đã tuốt, nổ đã giương lập tức cảm thấy mặt đất dưới chân khẽ rung lên. Tách trà để ngay ngắn trên bàn quầy cũng bắt đầu lắc lư, phát ra những âm thanh leng keng khe khẽ nhưng những âm thanh đó lại như những tiếng trống trầm trầm vang lên trong tim Cam Ninh và đám Cầm Phàm Tặc.

Âm thanh gì vậy? Chẳng lẽ là động đất?

“Hí hí hí...”

Từ xa truyền tới ngựa hí ngày một rõ dần, Cam Ninh và hơn một trăm tên Cầm Phàm Tặc đột nhiên biến sắc. Một lát sau tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Cam Ninh và Cầm Phàm Tặc kinh hãi quay đầu nhìn thì thấy một toán kỵ binh đông nghịt chạy dọc theo con phố dài đang cuộn cuộn xông tới như gió cuốn mây tan thẳng tới trà lâu.

“Oanh oanh oanh!”

Một loạt tiếng động mạnh vang lên, Cam Ninh và quân Cầm Phàm Tặc giật mình kinh hãi khi phát hiện ra bốn bức vách của trà lâu đã không cánh mà bay. Trong bầu không khí ngột ngạt làm người khác cảm thấy ngột thở, trong tiếng thở phì phì của chiến mã, toán kỵ binh đông nghịt đó đã vây chặt trà lâu. Mấy trăm kỵ cung đã giương lên, những mũi tên sáng loáng đã nhắm ngay vào Cam Ninh và hơn trăm Cầm Phàm Tặc của Cam Ninh.

“Thì ra là Mã tặc” Cam Ninh cười ha hả. Hân thu đao, ôm quyền nói: “Nếu là đồng đạo, người trong tứ hải đều là huynh đệ. Huynh dài là người kiếm ăn trên đất liền, tiểu đệ là người kiếm sống nơi sông nước. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Chuyện lúc trước tất cả chỉ là hiểu lầm. Ha, ha. Mới rồi tiểu đệ đã đắc tội. Tiểu đệ thành thật nhận lỗi với huynh dài”.

Cam Ninh là một người vô cùng hung ác, nhưng hân cũng không phải làm một người lỗ mãng. Hiện tại lực lượng của hân ít hơn, đối phương nhiều người hơn, hơn nữa đây là đất bằng. Thủy tặc hỗn chiến với Mã tặc trên đất bằng chính là dùng sở đoản của mình. Tục ngữ có câu: Hảo hán không so đo chuyện trước mắt, chỉ có phường ngu ngốc mới phô trương sức mạnh trước địch thủ mạnh.

“Hiểu lầm?” Mã Dực cười nhạt nói: “Chỉ một câu hiểu lầm là xong sao?”

“Nam tử Hán thù chết chứ không chịu nhục” Cam Ninh tức giận nói: “Đừng tưởng Cầm Phàm Tặc sợ hãi Mã tặc”.

“Bảo...” Cam Ninh vừa dứt lời thì có một khoái mã chạy dọc con phố tới gần, lớn tiếng hét: “Chúa công, đại trại thủy quân cảng Tây Lăng đã bị đánh chiếm, thủy quân trong trại đã hoàn toàn bị tiêu diệt”.

Nghe vậy Cam Ninh lập tức biến sắc, hân nhìn chăm chăm vào Mã Dực, trầm giọng hỏi: “Túc hạ... rốt cuộc túc hạ là ai?”

“Gia gia người ngồi không đổi họ, đi không đổi tên, Bình Tây tướng quân Mã Dực” Mã Dực cười nhạt, lãnh đạm nói.

”Mã... Mã Bình Tây?”

Cam Ninh nghe vậy sắc mặt tái mét. Sắc mặt của hơn một trăm Cầm Phàm Tặc sau lưng Cam Ninh càng tái hơn. Danh tiếng của Bình Tây tướng quân Mã Dực nổi khắp thiên hạ đã lâu, như sấm nổ bên tai với chúng. Đạo tặc khắp thiên hạ vốn người một nhà. Mã đồ phụ xuất thân từ tám trăm lưu khấu. Mã tặc

cùng với thủy tặc của Cam ninh cũng là đồng đạo. Điều nay giải thích tại sao khi hai người mới gặp mặt đều đã cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, quen thuộc ở trên đối phương.

Cam Ninh thở mạnh hai tiếng, hần lớn tiếng hỏi: “Tướng quân thật sự là Bình Tây tướng quân Mã Dực sao?”

“... không phải là giả chứ? Có gì làm bằng chứng không?”

”Ta là ta, cần gì phải có bằng chứng’.

“Báo...” Mã Dực vừa nói xong thì lại có khoải mã phóng như bay dọc theo phố tới, lớn tiếng hô: “Chúa công, Lý Mông, Vương Phương tướng quân cấp báo, đã chiếm được thành Giang Lăng”.

“Ừ”.

Mã Dực khẽ gật đầu, sắc mặt hần vẫn bình thản.

“Giang ... Giang Lăng?”

Cam Ninh một lần nữa biến sắc. Hần thầm nghĩ trong binh trấn thủ thành Giang Lăng đã bị quân đội của người này đánh tan. Phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ, ngoài mấy người ra còn ai khác có bản lĩnh này đây? Mà trong số mấy người đó trước mắt cũng chỉ có Bình Tây tướng quân Mã Dực cùng Kinh Châu mục Lưu Biểu là trở mặt đánh lẫn nhau.

Lập tức mỗi hoài nghi trong lòng Cam Ninh bị xoá bỏ. Hần quỳ xuống, dập đầu nói: “Tiểu nhân Cam Ninh ra mắt tướng quân”.

“Ra mắt tướng quân”.

“Ra mắt tướng quân”.

“Ra mắt tướng quân” Phía sau Cam Ninh hơn một trăm Cầm Phàm Tặc cũng lập tức quỳ xuống.

“A...” Mã Dực ngạc nhiên. Hần thật sự không nghĩ tới cảnh này. Từ trước tới nay người khác nghe tiếng Mã đồ phụ phần lớn đều cảm hận tới tận xương tuỷ, một số ít người dù không có lời nói cùng sắc mặt hầm hầm giận dữ thì cũng kính nhi viễn chi (tôn trọng nhưng không gần gũi). Cam Ninh chính là người đầu tiên dập đầu bái lạy khi lần đầu tiên gặp hần.

Cam Ninh đứng dậy, hần kích động nói:” Ninh ở Ba quận đã nghe đại danh của tướng quân từ lâu. Mỗi một nam tử hán đều muốn như tướng quân xách ba thước kiếm, dẫn tám ngàn dũng sĩ xuất chinh cửa Nhạn Môn, đánh đuổi người Hồ, bắt làm nô lệ, uy danh bốn phương tám hướng, giương danh Thiên uy của người Trung Nguyên ở Mạc Bắc nghèo khổ để không uổng kiếp này”.

Ngón tay Tào Tháo chỉ bản đồ. Hần nhìn đám tướng lĩnh Kinh Châu đang túm tụm xung quanh nói: “Sau khi Mã Dực chiếm cảng Tây Lăng nhất định hần sẽ vơ vét tất cả đội thuyền lớn nhỏ để chuyên chở binh lính và chiến mã xuôi xuống Giang Đông. Sái Mạo, Trương Doãn nhị vị tướng quân hãy thống lĩnh thủy quân Kinh Châu tinh nhuệ mai phục ở Tam Giang khẩu, đợi khi đội thuyền của Mã Dực xuôi dòng xuống tới đó thì bất kỳ bất ý đổ ra đánh giết, nhất định phải một trận tiêu diệt chúng”.

Lý Nghiêm nói: “Nếu quân của Mã Dực bỏ thuyền lên bờ thì chúng ta phải làm thế nào?”

Tào Tháo nói: “Cho dù chúng có bỏ thuyền lên bờ thì quân mã kỵ binh bản bộ của Mã Dực mười cũng không sống sót nổi một. Hoàng Trung, Văn Sính, Ngụy Diên các vị tướng quân hãy thống lĩnh tinh binh bản bộ mai phục ở bờ bắc sông Trường Giang. Nếu tàn binh của Mã Dực lên bờ bắc thì phục binh đổ ra bao vây tứ phía đánh giết, chỉ một trận chắc chắn bắt được Mã Dực”.

315. Chương 245: Cường Tập Cảng Ô Lâm.

Giang Lăng, phủ Thái Thú.

Trong ánh lửa yếu ớt, Mã Dực đang cúi đầu xem bản đồ, Lý Mông, Vương Phương, Cam Trữ, ba tướng cùng nhau đi hàng. Cả ba đứng thành hàng ngang trong sảnh, ôm quyền nhìn Mã Dực nói: “Mặt tướng tham kiến chúa công”.

Mã Dực khoát tay, hần đứng dậy, nghiêm giọng hỏi: “Công việc thu gom đội thuyền làm tới đâu rồi?”

Lý Mông vuốt mồ hôi trên mặt, hần thở hổn hển nói: “Hồi bẩm chúa công, các loại thuyền lớn, nhỏ hai bên bờ Trường Giang đều đã bị mặt tướng thu hết. Tổng cộng có hơn hai trăm con thuyền lớn, thuyền nhỏ có hơn một ngàn chiếc, đủ để chở hơn tám ngàn tướng sĩ cùng hơn một vạn chiến mã, còn dư thuyền để vận chuyển lương thực và thức ăn cho chiến mã ở trong thành Giang Lăng nữa nhưng...”.

Mã Dực trầm giọng nói: “Nói!”

Lý Mông nói khẽ: “Phần lớn ngư dân ở hai bên bờ Trường Giang đã nghe được tin tức nên bỏ chạy, không có cách nào chiêu mộ đủ thuyền phu”.

Nếu như không thể chiêu mộ đủ thuyền phu, đại quân của Mã Dực không thể nào xuôi dòng Trường Giang xuống vùng Duyên Giang thuận lợi. Đây hoàn toàn là vấn đề nghiêm trọng. Dù tám ngàn thiết kỵ Tây Lương kiêu dũng, thiện chiến nhưng đó chỉ là khi ở trên vùng đất bằng. Bây giờ bắt bọn họ chèo thuyền chẳng khác nào như bắt Trương Phi phải thêu thùa.

Một lúc lâu sau Mã Dực mới trầm giọng hỏi: “Tổng cộng phải cần bao nhiêu thuyền phu?”

Lý Mông liếc nhìn Cam Trữ rồi đáp: “Thuyền lớn phải cần hai mươi người thuyền phu. Thuyền nhỏ năm người. Tổng cộng phải cần hơn chín ngàn thuyền phu”.

“Cái gì?” Mã Dực thất kinh, hần thất thanh nói: “Cần phải có nhiều thuyền phu như vậy sao?”

Đương nhiên phải cần nhiều thuyền phu như vậy, Mã Dực lại không thực sự chuẩn bị cho việc đó. Trong suy nghĩ của Mã Dực, một chiếc thuyền chỉ cần một người lái thuyền, nhiều nhất là ba người. Để vận chuyển tám ngàn thiết kỵ Tây Lương từ Giang Lăng tới Giang Đông nhiều lắm chỉ cần hai trăm chiếc thuyền cũng như hơn một ngàn thuyền phu là đủ.

Nhưng thực tế điều này là một đòn cảnh tỉnh đối với Mã Dực.

“Chúa công, số lượng đó coi như đã là thiếu rồi đó” Cam Trữ thật sự không nhẫn nại được, hần bước ra khỏi hàng nói: “Nếu như là chiến thuyền ba tầng lầu lớn nhất của thủy quân Kinh Châu chỉ nguyên người chèo thuyền thôi đã là sáu trăm người rồi. Cái đó còn chưa tính tới người lái thuyền, người kéo dây thuyền, người đẩy sào, người giăng buồm, người neo thuyền, người buộc dây thuyền. Một con thuyền lớn tổng cộng phải hơn một ngàn thuyền phu”.

Sắc mặt Mã Dực dần trở nên vô cùng bối rối hần hỏi Lý Mông: “Như vậy tổng cộng chúng ta đã chiêu mộ được bao nhiêu thuyền phu?”

Lý Mông cúi đầu, hần lí nhí nói: “Hơn hai trăm người”.

Mã Dực hét to: “Chỉ có hơn hai trăm người sao?”

Lý Mông ấp úng nói: “Mặt tướng vô năng, xin chúa công trách phạt”.

Mã Dực khoát tay áo, hần nghiêm giọng nói: “Việc này không thể trách người. Đây chính là lỗi của bản tướng quân”.

Nói xong Mã Dực nhìn Cam Ninh nói: “Hưng Bá, có quen biết thủy tặc nào nữa trên dòng Giang Thủy (tên cổ của sông Trường Giang) không?”

“Có” Cam Ninh đáp: “Thủy tặc Giang Hạ, Trần Hồ, Trương Báo có giao tình thân thiết với mặt tướng. Mặt tướng có thể tiến dẫn hai người đó dưới trướng tướng quân”.

“Vậy tốt quá” Mã Dực kích động nói: “Hai người này tổng cộng có bao nhiêu thuyền”.

Cam Ninh nói: “Đội thuyền lớn nhỏ có hơn năm mươi thuyền, thủy tặc có hơn ba trăm người”.

Mã Dục trầm tư giây lát rồi hắt trầm giọng nói: “Trương Báo, Trần Hổ có ba trăm thủy tặc Giang Hạ, cộng thêm hơn tám trăm người của Cẩm Phàm Tặc như vậy được hơn một ngàn người, như vậy cũng đủ dùng”.

“Chúa công, không đủ” Cam Ninh vội la lên: “Hơn một ngàn thủy tặc chỉ đủ để giương buồm, buông neo, lái thuyền, chống sào ngoài ra cần phải có tám ngàn người chèo thuyền, và kéo dây thuyền nữa”.

“Tám ngàn người? Cái... này không thành vấn đề” Mã Dục cười âm trầm hắt nhìn Lý Mông hỏi: “Lý Mông, sau khi chiếm thành Giang Lăng, tổng cộng bắt được bao nhiêu tù binh Kinh Châu?”

Lý Mông nói: “Chừng tám ngàn người”.

“Tám ngàn người đó!” Mã Dục hung tợn nói: “Hãy đục xuyên qua xương quai xanh của chúng, dùng xích sắt xích chúng lại trong khoang thuyền, để những tù binh này thành người chèo thuyền cùng người kéo dây thuyền. Không phải bọn tù binh Kinh Châu này từ nhỏ đã sinh trưởng ở phương nam sao? Việc chèo thuyền đối với chúng chắc chắn không có vấn đề gì”.

Ban đầu Lý Mông, Vương Phương ngăn người sau đó cả hai thán phục nói: “Chúa công anh minh”.

Cẩm Phàm Tặc của Cam Ninh tung hoành ngang dọc vùng sông nước. Trong vòng mười năm không ít lần bị quân Kinh Châu truy kích. Đối với quân Kinh Châu dù không thể nói là hận thấu xương thì cũng là tận xương tủy. Độc kế của Mã Dục có thể nói làm Cam Ninh rất hài lòng, hắt cười gằn nói: “Ha, ha. Bọn cẩu Kinh Châu này, có việc vui cho chúng rồi đây”.

Thế nhưng...” Mã Dục chuyển hướng, hắt nhìn Cam Ninh nói: “Trước khi chinh đồn đám cẩu Kinh Châu đó, bản tướng quân muốn biết một việc”.

Cam Ninh nói: “Chuyện gì?”

Mã Dục nói: “Vừa rồi người nói thủy quân Kinh Châu có con thuyền lớn ba tầng lầu, nguyên người chèo thuyền đã cần sáu trăm người, có thật là có con thuyền lớn như vậy không?”

Cam Ninh nói: “Đương nhiên là thật”.

Mã Dục hỏi: “Vậy ngoài sáu trăm người chèo thuyền ra thì một cái lầu thuyền đó có thể vận chuyển được bao nhiêu binh lính?”

Cam Ninh suy nghĩ một lát rồi nói: “Ít nhất là một ngàn binh lính hoặc năm trăm chiến mã”.

“Cái gì?” Mã Dục kích động nói: “Một chiếc lầu thuyền có thể vận chuyển một ngàn binh lính hoặc năm trăm chiến mã sao?”

“Không sai”.

“Nói cách khác chỉ cần ba mươi chiếc lầu thuyền như vậy là có thể vận chuyển tám ngàn thiết kỵ Tây lương của bản tướng quân tới Giang Đông sao?”

“Cái... này tuyệt đối không thành vấn đề” Cam Ninh nói: “Thế nhưng muốn đoạt được ba mươi chiếc lầu thuyền này thì vô cùng khó khăn. Bình thường những chiếc thuyền quái vật đó ẩn sâu bên trong cảng Ô Lâm, đại trại của thủy quân Kinh Châu, bình thường chúng ít khi xuất hiện ở bên ngoài. Thường ngày tuy thủy quân Kinh Châu của Sái Mạo, Trương Doãn lợi lồng phòng bị nhưng muốn tiến vào đại trại của thủy quân Kinh Châu ở cảng Ô Lâm thì vô cùng khó khăn”.

“Con người có thể nghĩ ra biện pháp” Mã Dục đột nhiên hắt quay người chỉ bản đồ trên bàn hỏi Cam Ninh: “Cảng Ô Lâm, đại trại của thủy quân Kinh Châu ở chỗ nào?”

Cam Ninh chỉ tay vào một chỗ trên bản đồ nói: “Ở chỗ này, đối diện với Xích Bích”.

“Cái... cái gì?” Mã Dục như thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã nhào xuống, hắt thất thanh nói: “Xích Bích?”

Mã Dục dù không hiểu biết nhiều về Tam Quốc nhưng tên đại danh Xích Bích như sấm nổ bên tai.

Cam Ninh nói: “Chúa công, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì” Mã Dực hít một hơi thật sâu, tay bóp trán, hắc cau mày nói: “Để ta nghĩ đã, để ta nghĩ đã...”.

Một đội thủy quân khổng lồ đang chậm rãi tiến tới.

Tào Tháo có Sái Mạo, Trương Doãn hộ tống đứng trang nghiêm sau bức tường chắn mái. Dưới bức tường chắn mái có lầu các. Dưới lầu các lại có tường chắn mái. Xuống một tầng nữa là boong tàu rộng lớn dị thường, một chiếc xe bốn ngựa kéo có thể đi lại thoải mái, bên ngoài là mép thuyền, xuống dưới nữa sóng nước xanh như ngọc bích. Đương nhiên cả ba người Tào Tháo, Sái Mạo, Trương Doãn đang ở trên một chiếc soái thuyền khổng lồ.

Chiến thuyền khổng lồ này chính là lầu thuyền ba tầng như Cam Ninh đã nói với Mã Dực.

“Thừa tướng” Sái Mạo dương dương đắc ý nhìn Tào Tháo hỏi giọng khoe khoang: “Chiến thuyền của thủy quân Kinh Châu thế nào?”

Ánh mắt Tào Tháo lộ ra vẻ thán phục hắc luôn miệng nói: “Thật sự khiến cho người ta phải thán thán thở. Sao có thể giao tranh với một quái vật như này chứ?”

Sái Mạo nói: “Thủy quân Kinh Châu của mặt tướng thế nào?”

Tào Tháo khẽ nhếch miệng kín đáo cười châm biếm rồi hắc nức nở khen: “Thật là đội quân hùng mạnh”.

“Ha, ha, ha” Sái Mạo đắc ý cười to nói: “Thủy quân Kinh Châu, vô địch thiên hạ”.

Sắc mặt Tào Tháo khẽ thay đổi, đột nhiên hắc hỏi: “Thủy quân Kinh Châu tổng cộng có bao nhiêu chiếc lầu thuyền như này?”

Sái Mạo nói: “Hơn một trăm chiếc”.

“Có hơn một trăm chiếc sao?” Lần này Tào Tháo thực sự kinh hãi, một lúc lâu sau hắc mới hồi phục tinh thần, hắc nghiêm nghị hỏi: “Vì sao lần này xuất chinh tướng quân chỉ dẫn theo có ba chiếc lầu thuyền?”

Sái Mạo nói về khinh thường: “Thừa tướng có điều không biết dù lầu thuyền to lớn tuy có sức mạnh nhưng hành động lại rất chậm chạp. Mã đồ phụ ở cảng Tây Lăng ra sức vơ vét đội thuyền, phần lớn là thuyền đánh cá. Những thuyền đánh cá này kiểu dáng nhỏ, kể cả khi nước cạn, chỉ cần gặp gió chạy với tốc độ rất nhanh. Đối phó với loại thuyền đánh cá như thế những chiến thuyền hình dáng hẹp dài mang lại hiệu quả tốt hơn so với những chiến thuyền to lớn như lầu thuyền”.

Thật ra Tào Tháo không biết gì về phương pháp thủy chiến hắc nghe vậy gật đầu nói: “Thì ra là như vậy”.

Cam Ninh thất thanh nói: “Cái gì? Chúa công dự định đánh lên đại trại của thủy quân Kinh Châu ở cảng Ô Lâm ư?”

Mã Dực trầm giọng nói: “Không, không phải đánh lên mà là cường tập”.

“Cường tập?”

“Không sai, cường tập” Mã Dực hung tợn nói: “Bản tướng quân sẽ dẫn quân cường tập cảng Ô Lâm, cướp lấy lầu thuyền ở đại trại thủy quân đem trang bị cho Cẩm Phàm Tặc của người cùng thủy tặc Giang Hạ của Trương Báo và Trần Hổ đủ để các người có thể chống lại thủy quân hùng mạnh của thủy quân Kinh Châu. Sau khi quét sạch thủy quân Kinh Tương các người hãy hộ tống bản tướng quân và tám ngàn thiết kỵ Tây Lương lên bờ an toàn ở cảng Giang Đô”.

Cam Ninh trầm giọng nói: “Mặt tướng đã mấy lần lên vào cảng Ô Lâm thăm dò thực lực của thủy quân Kinh Châu, mặt tướng phát hiện địa thế cảng Ô Lâm cực kỳ hiểm yếu. Ba mặt đều có vách núi dựng đứng, rất khó có thể tấn công theo đường bộ. Duy nhất chỉ có thể tấn công theo mặt chính diện thì thủy quân Kinh Châu tầng tầng, lớp lớp. Không có thủy quân hùng mạnh, không dễ dàng có thể tấn công được”.

“Trên thế gian này không bao giờ tồn tại cái gọi là doanh trại không thể công phá” Ánh mắt Mã Dực âm trầm, hắc nghiêm nghị nói: “Vấn đề mấu chốt là đánh trận đó như thế nào kia”.

316. Chương 246: Liên Hoàn Thuyền Khổng Lồ.

Tháng giêng năm Kiến An thứ năm Hán Hiến Đế (năm 192), Mã Dực bắt ngờ tập kích Giang Lăng thành công.

Từ đó cho tới tận tháng ba, tám ngàn quân thiết kỵ Tây Lương của Mã Dực chỉ một mực trú quân trong thành Giang Lăng. Thế cục Kinh Châu xuất hiện một cục diện giằng co vô cùng kỳ lạ.

Lưu Biểu ra nghiêm lệnh cho thủy quân Kinh Châu không được tuần tra vượt qua cảng Ô Lâm để tránh đánh rần động cỏ. Bởi vì một khi thủy quân Kinh Châu hoàn toàn phong tỏa tuyến đường thủy Trường Giang, Mã Dực rất có thể sẽ từ bỏ kế hoạch xuôi dòng xuống Giang Đông, ngược lại hẳn sẽ tàn sát bừa bãi cả vùng Kinh Tương rộng lớn. Lưu Biểu thà để Dương Châu của Viên Thuật gặp tai ương Mã Dực phụ còn hơn để Kinh Tương của hắn thành bãi cỏ cho chiến mã của Mã Dực.

Quân Kinh Châu án binh bất động, lo lắng chờ đợi thiết kỵ Tây Lương của Mã Dực xuôi xuống Giang Đông nhưng hình như Mã Dực lại không muốn vội vàng rời khỏi Giang Lăng.

Lưu Biểu tuyệt đối không thể ngờ sự án binh bất động của quân Kinh Châu lại tạo điều kiện cho Mã Dực có đầy đủ thời gian chuẩn bị. Mã Dực đang ngấm ngầm chuẩn bị cường tập cảng Ô Lâm.

Một người cả đời kieu hùng như Tào Tháo đã gần như dự liệu được tất cả, chỉ duy nhất hắn không thể ngờ Mã Dực lại cường tập cảng Ô Lâm.

Cường tập cảng Ô Lâm, đó thực sự là một quyết định điên cuồng của Mã Dực.

Cam Ninh tung hoành ngang dọc dòng Trường Giang nhiều năm, kinh nghiệm thủy chiến của hắn là không gì có thể sánh bằng. Trong con mắt Cam Ninh việc thiết kỵ Tây Lương cường tập cảng Ô Lâm không có chút hy vọng thắng lợi, trừ phi thiết kỵ Tây Lương có thể chạy trên phao, có thể từ mặt nước xông vào trong cảng còn nếu không chỉ có đi vào chỗ chết mà thôi.

Đối mắt với nghi vấn của Cam Ninh, Mã Dực chỉ cười nhạt, công việc chuẩn bị cường tập cảng Ô Lâm vẫn được tiến hành nhanh chóng.

Từ tháng giêng năm Kiến An thứ ba tới tháng ba, trong phạm vi năm mươi dặm xung quanh cảng Tây Lăng gần như cây cối bị chặt hạ hết, trong thành Giang Lăng nhà cửa của dân chúng cũng gần như bị tháo dỡ hết. Những khu biệt viện rộng lớn của đám sĩ tộc Giang Lăng cũng đồng chung cảnh ngộ. Mây vạn dân chúng Giang Lăng không phân biệt sang hèn đều chỉ còn cách trú tạm trong những ngôi nhà tranh lợp cỏ, chịu cơ cực trong gió lạnh, băng giá.

Trên đài quan sát, hai tên lính Kinh Châu đang co rúm người, dậm chân xít xoa, giữ ấm. Trên mặt nước sông Trường Giang đã giăng đầy sương mù, không nhìn thấy cảnh vật chỉ cách một trăm bước chân.

“A...” Một tên lính Kinh Châu hai tay xoa vào nhau đưa lên miệng, cổ sức sinh ra hơi ấm. Đột nhiên hắn giật dử mắt: “Chết tiệt, trời lạnh như vậy, trên sông ngay cả cái lông người cũng không có. Liệu có ai dám ăn gan báo, tìm gấu tới đây đánh lén đại trại không? Hồ lão tứ con mẹ hắn đã làm chúng ta phải cực khổ”.

“Bớt nói đi” Tên lính Kinh Châu kia cau mày khuyên nhủ: “Coi chừng họa từ cái miệng của ngươi mà ra”.

“Hừ!”

Tên lính Kinh Châu vừa nói lúc trước hừ một tiếng rồi hắn xoay người, tay run run cởi dây quần rồi từ trên đài quan sát đi tiểu xuống dòng sông. Mặt trời đỏ au hiện ra ở phương đông, phát ra muôn ngàn tia sáng, màn sương mù trên mặt sông dần dần tan ra. Mặt sông vốn đang ở ảo từ từ trở nên sáng rõ.

“Hô”

Phía dưới tên lính Kinh Châu rung lên hắn chậm rãi bỏ lại vào trong quần. Ánh mắt hắn vô tình đảo qua khắp mặt sông rồi hắn cúi đầu buộc dây quần nhưng ngay lúc đó hắn giật nảy người giống như bị người đâm một đao. Hắn ngẩng đầu, vẻ sợ hãi nhìn chằm chằm vào mặt sông mệnh mông phía trước. Trong mắt hắn hiện ra vẻ sợ hãi tột cùng.

“Lão thất, người điên rồi!” Một tên lính Kinh Châu khác đang ngủ gà ngủ gật bị hành động hoảng sợ của tên lính Kinh Châu kia làm giật nảy mình thức dậy, hấn tức giận quát: “Người hoảng hốt cái gì? Làm như có quỷ không bằng ấy”.

“Ôi, ô, ơ”.

Tên lính Kinh Châu tên là lão Thất không để ý tới điều đó, chỉ thấy hấn phát ra những âm thanh ú ớ. Hai mắt hấn mở trừng trừng đáng vẻ như đang nhìn thấy quỷ.

“Lão Thất! Người...”.

Tên lính Kinh Châu khác chợt cảm thấy lạnh cả lưng.

Vốn trước đây có không ít huynh đệ mất tích một cách khổ hiểu trong lúc canh gác, sau đó thi thể của các huynh đệ đó được tìm thấy trong ghềnh đá ven bãi sông hoang vắng. Trong đại trại thủy quân Kinh Châu vẫn loan truyền một truyền thuyết đáng sợ nói trong cảng Ô Lâm có thủy quỷ chuyên môn xuất hiện vào lúc sáng sớm câu hồn đoạt phách con người.

Chẳng lẽ...

Tên lính Kinh Châu không kìm nén được sự sợ hãi khủng khiếp trong lòng. Hấn cúi đầu nhìn bên dưới, lập tức tên lính giật mình như bị rấn cắn, ánh mắt hấn như bị hút vào đó. Một hồi lâu sau hấn mới thở ra một hơi, giọng nói như đang chiêm bao hỏi đồng bạn của mình: “Ngủ ca, đó... đó có phải là quỷ không?”

Tên lính Kinh Châu có tên là Ngủ ca dao động, hấn không sao phản bác được.

Xa xa, trên mặt sông mênh mông trước đại trại thủy quân cảng Ô Lâm xuất hiện một bóng đen khổng lồ. Nếu như không phải bóng đen đó đang di chuyển, chậm rãi tiến về phía đại trại, hai tên lính Kinh Châu đáng thương còn tưởng đó là đất liền. Vật đó giống như một con thuyền đang trôi trên mặt nước nhưng cũng không phải là thuyền.

Ngay cả lâu thuyền ba tầng lớn nhất trong cảng Ô Lâm cũng không là gì khi so với bóng đen kia. Trên thế giới này tuyệt không có khả năng tồn tại một đội thuyền khổng lồ như vậy, không thể nào. Nếu không phải là thuyền vậy là vật khổng lồ gì có thể trôi trên mặt nước đây? Trong đầu cả hai đồng thời xuất hiện một suy nghĩ vô cùng đáng sợ: Thủy quỷ?

Không ngờ thủy quỷ lại to lớn đến nhường vậy.

“Quỷ!”.

Hai tên lính Kinh Châu đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai đồng thời gào lên hoảng hốt.

Hai tiếng gào thê lương vang lên đã phá nát khung cảnh yên tĩnh như tờ trong đại trại thủy quân Kinh Châu ở cảng Ô Lâm. Sau một khắc hiệu kèn lệnh và tiếng trống trận không ngừng vang lên, âm thanh lan truyền khắp vùng sông nước. Đám binh sĩ đang ngủ say cuống quýt thức giấc, vội vã mặc giáp trụ, bắt đầu lập trận trong đại trại.

“Chuyện gì xảy ra?” Một tên tiểu giáo Kinh Châu trèo lên đài quan sát, hấn quát mắng: “Kêu gào cái gì?”

“Tướng... tướng quân” Hai tên lính Kinh Châu run run nói: “Ngài... ngài hãy nhìn phía trước”.

“Hả?” Tên tiểu giáo Kinh Châu vội vàng quay người nhìn bên dưới, lập tức hấn giật mình kinh hãi, hấn thất thanh kêu lên: “Ông trời ơi! ... kia... có phải mình đang nằm mơ không? ... kia... thuyền lớn quá!”.

“Ôi, thuyền?”

Hai tên thủy binh Kinh Châu kinh hãi quay đầu nhìn, chúng phát hiện bóng đen khổng lồ kia đã tiến tới rất sát. Hình dáng bóng đen cũng dần dần trở nên rõ ràng. Lúc này chúng mới phát hiện quả nhiên đó là một chiếc thuyền khổng lồ. Một chiếc thuyền khổng lồ không gì sánh kịp. Hay nói đúng hơn là đây không phải là một chiếc thuyền mà là vô số thuyền con được cố định với nhau, liên tiếp tạo thành một khối thuyền lớn liền hoàn.

Một cây huyết sắc Thương Lang kỳ ở trên đầu thuyền đang tung bay trong gió.

Bên dưới cây đại kỳ, Mã Dực chấp tay sau lưng, ngạo nghễ đứng trang nghiêm. Gió sông Trường Giang thổi mạnh, thổi tung bay chiếc áo chiến bào màu đen sau lưng hắn, làm lộ ra lần vải lót màu đỏ, trong ánh nắng mặt trời chiếu dọi trông tiêu điều như màu máu. Diêm Vi vác đôi thiết kích màu đen trên vai. Cam Ninh tay cầm Cửu Hoàn đại đao cả hai trông như hai sát thần, chia nhau đứng hai bên Mã Dực.

Phía sau lưng Mã Dực, năm ngàn quân tinh binh Tây Lương, người mặc áo giáp sắt, tay cầm mã đao, lập nghiêm trận đứng đợi.

Độ thuyền hơn một ngàn chiến thuyền lớn nhỏ bị vô số xích sắt cột lại với nhau. Các cây gỗ buộc chặt với nhau, đầu đóng đinh tán, kết lại liên tục với nhau làm thành một tấm sàn hoàn chỉnh liên kết các con thuyền với nhau, trên mặt sàn lại trải các tấm ván gỗ dày đặc cuối cùng hình thành một chiến thuyền liên hoàn to lớn đủ để có thể chở được gần một vạn tên thiết kỵ Tây Lương.

Trên thuyền hoàn toàn không có buồm. Hơn nữa bản thân chiến thuyền lớn như vậy cũng không có buồm nào có thể giúp đẩy con thuyền đi tới.

Giúp liên hoàn thuyền khổng lồ đó có thể di chuyển được chính là tù binh Kinh Châu hay nói chính xác hơn là mái chèo trong tay tù binh Kinh Châu. Hơn hai ngàn tên tù binh Kinh Châu bị đục xương quai xanh một cách tàn nhẫn, bị xích thành hai hàng, chia nhau ở hai bên thuyền dưới sự uy hiếp của roi ra và mã đao của quân Tây Lương chèo thuyền đẩy liên hoàn thuyền khổng lồ chậm rãi tiến lên.

Xích Bích!

Chính từ Xích Bích đã giúp Mã Dực nảy ra ý tưởng.

Trong cuộc chiến Xích Bích trong lịch sử bởi vì quân phương bắc không quen thủy chiến nên Toà Tháo mới tiếp thu kế sách liên hoàn thuyền của Bàng Thống. Dùng xích sắt lớn xích các thuyền lớn làm một khối thống nhất, tránh cho thuyền chòng chành do sóng sông Trường Giang nhưng cũng mang tới thảm họa toàn quân bị tận diệt cho tám mươi ba vạn quân Tào.

Nếu như cứ thực hiện cứng nhắc như trong binh pháp thì bất kỳ kế sách tuyệt diệu nào cũng đều có thể gây ra những mầm họa diệt vong.

Nhưng nếu như biết cách linh hoạt áp dụng trong thực tế thì bất kỳ kế sách nào dù thất bại trong lịch sử cũng có thể mang lại những chiến thắng huy hoàng. Chiến thuật, cho tới lúc bấy giờ cũng không phải là nhân tố quyết định thắng bại cuối cùng của một cuộc chiến. Con người mới thực sự là nhân tố quyết định tới thắng bại cuối cùng. Kế liên hoàn thuyền từng làm cho tám mươi ba vạn đại quân của Tào Tháo tan thành mây khói nhưng chính hôm nay nó lại giúp cho Mã Dực viết lại lịch sử.

Đại trại thủy quân cảng Ô Lâm đã xuất hiện ở phía trước, trong tầm mắt.

Sắc mặt Mã Dực trở nên nghiêm túc, hắn nhìn Cam Ninh nói: “Tốc độ công kích tiến tới”.

Cam Ninh ôm quyền rồi hắn xoay người bước nhanh lên đài cao. Cam Ninh giơ cao cánh tay phải, hắn gào lên: “Chúa công có lệnh. Tốc độ công kích tiến tới”.

“Đông đông đông...”

Cam Ninh vừa ra lệnh, hai hàng tay trống ngồi ở đầu thuyền liền đẩy nhanh tiết tấu của nhịp trống lập tức trở nên dồn dập. Tù binh Kinh Châu cũng bị bức bách vùng tay chèo nhanh hơn. Nếu bất kỳ ai chậm chạp sẽ bị binh lính Lương Châu giám sát ở bên cạnh không ngần ngại vùng roi da quất lên người.

Liên hoàn chiến thuyền đang thông thả bắt đầu tăng tốc, giống như một ngọn núi xông tới nghiền nát đại trại thủy quân Kinh Châu ở cảng Ô Lâm. Bên trong đại trại trong cảng đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Ông trời ơi. Huyết sắc Thương Lang kỳ”.

“Thiết kỵ Tây Lương. Đúng là thiết kỵ Tây Lương của Mã đồ phụ. Đại huynh của ta là lính trấn thủ Giang Lăng trước khi thành bị phá đã nhìn thấy một cây huyết sắc Thương Lang kỳ như thế này”.

“Ông trời ơi. Thuyền lớn kia đã bắt đầu tăng tốc rồi”.

“Trời ơi nó đang đâm tới”.

Trên đầu thuyền của liên hoàn thuyền.

Mã Dục nhếch miệng cười lạnh lùng, hất phất tay áo nhìn Cam Ninh nghiêm giọng nói: “Tốc độ nước rút xông tới”,

Cam Ninh vội ôm quyền nhận lệnh, hất lại leo lên trên đài cao, giơ cao cánh tay phải, hét to: “Chúa công có lệnh. Tốc độ nước rút xông tới... xông tới”.

Mười mấy tên đánh trống gào lên một tiếng, chúng điên cuồng đánh bài trống hành quân thời cổ đại.

Trong chốc lát những nhịp trống liên hồi vang lên mạnh mẽ. Dưới những ngọn roi da và mã đao của binh lính Lương Châu, tù binh Kinh Châu cũng điên cuồng vùng mái chèo trong tay chèo liên hồi. Chiến thuyền liên hoàn khổng lồ cuối cùng cũng đã hoàn thành việc tăng tốc. Nó dục mạnh vào cửa đại trại thủy quân Kinh Châu cảng Ô Lâm với tốc độ nhanh nhất.

“Khách sát!”

Âm thanh giòn tan vang lên. Đài quan sát ở ngay bên ngoài cổng chính của đại trại thủy quân bị xô gãy. ba tên lính Kinh Châu kêu lên hoảng sợ rồi rơi tõm xuống dòng nước sông lạnh giá. Chiến thuyền liên hoàn khổng lồ tiếp tục tiến lên phía trước theo quán tính, dễ dàng nghiền nát hàng rào của đại trại thủy quân giống như trở bàn tay.

“Khách sát... Phốc!”

Âm thanh của đồ vật bị nghiền nát vang lên không ngừng, ngày càng nhiều chiến thuyền buồm neo bên trong đại trại thủy quân bị chiến thuyền liên hoàn lướt qua, những cây gỗ nhọn đầu gắn ở đầu chiến thuyền liên hoàn xuyên qua, nghiền nát. Binh lính Kinh Châu hoảng sợ liên tiếp nhảy xuống dòng nước sông.

“Linh linh linh...”

Cam Ninh hung hăng vung Cửu Hoàn đại đao trong tay, lập tức vang lên những âm thanh leng keng rất vui tai. Tám trăm tên Cẩm Phàm Tặc đã xếp hàng sau lưng Cam Ninh. Giây phút này trong mắt Cam Ninh chỉ có sát khí nóng rực như hai ngọn lửa. Trước hôm nay hắn còn vẫn không biết còn có phương pháp thủy chiến như này, còn có thể phương pháp tấn công này để đánh chiếm đại trại thủy quân Kinh Châu ở cảng Ô Lâm.

“Các huynh đệ” Cam Ninh giơ cao cửu Hoàn đại đao, hất quay đầu, ánh mắt như của ác lang liếc nhìn Diễn Vi một cái rồi hất ngựa mặt lên trời gào lên nói: “Thiết kỵ Tây Lương lợi hại, Cẩm Phàm Tặc chúng ta cũng không phải phường ăn hại”.

”Ngao ngao ngao

Tám trăm Cẩm Phàm Tặc gào lên ba lần, khí thế dâng trào như cơn hồng thủy.

“Có chí khí” Đối mặt với ánh mắt hùng hổ, khiêu khích của Cam Ninh, Diễn Vi cũng chậm rãi giơ cao đôi thiết kích trong tay, mắt loé sát khí: “Lão Tử ta cũng nhất quyết không thua lũ tiểu bối vô danh tiểu tốt các người”.

“Oanh!”

Một tiếng động lớn vang lên, chiến thuyền liên hoàn đang mạnh mẽ tiến vào trong cảng đã va phải bến tàu trong cảng Ô Lâm. Chiến thuyền đang hung hăng tiến tới đột nhiên dừng lại. Thân chiến thuyền khổng lồ đã không thể vượt qua cầu tàu. Diễn Vi đứng ở mũi chiến thuyền, thiết kích nắm chặt trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm, hắn đang định tìm cơ hội nhảy xuống bến thuyền chém giết. Đột nhiên hắn cảm thấy dưới chân mình hệt hẫng. Phốc một tiếng vang lên, Diễn Vi đang đứng ở mép chiến thuyền liên hoàn rơi xuống dưới.

“Bành!”

Thân hình nặng nề của Diễn Vi vừa văng ngã xuống một chiến thuyền nhỏ, thân hình hắn chạm vào thuyền gây ra một tiếng động rất to, chiến thuyền nhỏ chòng chành dữ dội. Diễn Vi đáng thương vừa mới lồm cồm bò dậy lại bị trượt chân ngã nhào xuống sàn chiến thuyền. Trên chiến thuyền nhỏ đó hai tên lính Kinh Châu gặp cơ hội có một không hai, chúng gào lên giơ thương đâm Diễn Vi.

Điển Vi gào lên một tiếng, hấn vung kích đón đỡ, không ngờ chiếc thuyền lạnh chòng chành nên một kích của Điển Vi đánh trượt, hấn không thể ngăn cản thương của hai tên lính Kinh Châu đâm tới. Hai tiếng “Phập, phập” vang lên, bờ vai Điển Vi mát lạnh. Miếng giáp trên vai của Điển Vi cũng bị đánh tung ra khỏi vai.

“Đáng ghét!”

Điển Vi giận dữ, hấn đột nhiên đứng thẳng người lên, hấn gào lên một tiếng, song thiết kích nhằm hai tên lính Kinh Châu đâm tới. Hai tên lính Kinh Châu dùng hết sức cùng dậm chân, chiếc thuyền nhỏ lại bắt đầu nghiêng ngả sang hai bên. Hai chân Điển Vi mất trụ, thân hình khổng lồ của hấn lắc lư, hấn lao đảo lúi lại mép thuyền, chỉ cần lúi thêm một bước nữa là hấn sẽ ngã xuống dòng nước lạnh như băng.

“Ai ai ai...”

Điển Vi điên cuồng vung hai tay, hấn cố sức giữ thăng bằng nhưng có vẻ ông trời không muốn toại nguyện lòng người. Hấn càng cố sức giữ thăng bằng thì con thuyền nhỏ càng chòng chành dữ dội hơn cuối cùng hất tung thân hình Điển Vi xuống dòng sông.

“Phốc!”

Hai tay Điển Vi chơi với hai cái, rốt cuộc hấn cũng không thể tránh được ngã xuống nước. Đáng thương thay gã ác hấn đó. Khi ở trên đất bằng hấn là một mãnh hổ nhưng khi rơi vào nước gã lập tức biến thành một con tép. Ngay khi vừa rơi xuống nước hấn liền bỏ đôi thiết kích ra, hai tay chơi với trên mặt nước. Hấn muốn dùng sức nổi lên trên mặt nước nhưng hấn càng dùng sức thân hình của hấn càng chìm xuống dòng nước. “A, ôi, ừng ực, ừng ực...”

Chỉ trong chốc lát, Điển Vi đã uống no một bụng nước sông lạnh giá, mắt hấn đã lờ mờ. Hai tên lính Kinh Châu thấy thời cơ tốt nhất đã tới chúng liền nhảy xuống nước, cả hai cùng nắm tóc của Điển Vi và cùng kéo hấn vào gần bờ. Lần này cả hai đã bắt sống được một Đại tướng của quân địch, công lao to lớn này là không thể phủ nhận.

Thế nhưng vận may của tên lính Kinh Châu cũng chỉ dừng ở đó mà thôi.

Khi chúng còn chưa tiến vào tới bờ. Một thân hình cường tráng đã lao xuống nước như một con Giao Long, bọt nước bắn tung toé, hàn quang loé lên. Hai tên lính Kinh Châu lập tức gào lên thảm thiết, chúng xoay người rồi nằm ngửa trên mặt nước, trong chốc lát máu đỏ thẫm dần dần lan ra bao phủ khắp mặt nước trong veo.

Một đao của thân hình nọ đã kết liễu tính mạng của hai tên lính Kinh Châu, sau đó người đó nắm chặt tay vào lưng áo giáp của Điển Vi rồi nhẹ nhàng hất tung cả người hấn lên. Thân hình nặng tới hai trăm cân của Điển Vi bay lên nhẹ như chiếc lá, những giọt nước bắn tung toé đầy trời, Điển Vi nặng nề rơi xuống một chiếc thuyền nhỏ.

“Bành!”

Điển Vi nặng nề ngã sấp bụng vào trong lòng chiến thuyền, hấn há mồm phun ra một ngụm nước, thần trí lập tức khôi phục lại như thường. Hấn vội vàng quay đầu nhìn thì thấy Cam Ninh đang đứng dạng hai chân, vững vàng như bàn thạch trên chiếc chiến thuyền đang lắc lư dữ dội, nhe răng cười với hấn.

“Cạch, cạch”.

Tiếng động vang lên, đôi thiết kích của Điển Vi bị ném lên boong của chiếc chiến thuyền nhỏ. Bóng người loé lên, hai tên Cẩm Phàm Tặc nhảy lên chiến thuyền nhỏ. Cam Ninh ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng. Hấn cúi đầu nhặt một cây thiết kích, nhìn Điển Vi nói về châm biếm: “Này, con cá to ngu ngốc, người đứng là đồ sắt vụn. lần sau nhớ đừng làm loạn bậy như vậy nữa”.

“Đáng ghét”.

Điển Vi hung hăng dẫm một quỳ xuống sàn thuyền. Hấn đang định ngồi dậy thì cảm thấy chiếc thuyền nhỏ lại lung lay dữ dội, Điển Vi sợ quá lại nằm bò xuống boong thuyền, hai tay bấu chặt lấy khe hở ở trên boong thuyền, không dám nhúc nhích. Cam Ninh không khỏi khoái trá cười âm ỉ khi thấy bộ dạng hoảng hốt của Điển Vi.

“Cười đi. Cho người cười” Diên Vi nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ trong lòng: “Đợi khi trên đất bằng Lão tử ta sẽ có thủ đoạn thu thập người”.

Hán Hiến Đế, năm Kiến An thứ năm, ngày đầu tiên của tháng ba. Lịch sử vĩnh viễn ghi nhớ ngày này.

Bởi vì vào ngày hôm đó Mã đồ phu đã sáng tạo ra một kỳ tích. Từ đó về sau không còn ai dám nói Mã đồ phu chỉ có thiện kỵ chiến mà không thiện thủy chiến. Có nguyên nhân đó là bởi vì Mã đồ phu đã dùng năm ngàn quân thiết kỵ Tây lương thậm chí không biết thủy tính đánh một trận công chiếm cảng Ô Lâm, đại trại của thủy quân Kinh Châu, hơn nữa còn là tấn công chính diện.

Gần cửa sông Tương, Sái Mạo, Trương Doãn thống lĩnh thủy quân Kinh Châu đang mật phục trên mặt sông. Bởi vì Tào Tháo một mực dùng kế sách xưa cũ ôm cây đợi thỏ để phục kích quân Tây Lương. Trong khi đó địa hình vùng Tam Khẩu vô cùng đặc biệt nếu như đội thuyền của Mã Đồ xuôi dòng Trường Giang xuống Giang Đông chưa ra khỏi vùng Tam Giang khẩu thì sẽ tuyệt đối không thể phát hiện ra thủy quân Kinh Châu đang mai phục ở cửa sông Tương.

Mà tới khi phát hiện ra thủy quân Kinh Châu thì tất cả đã quá muộn. Chiến thuyền của thủy quân Kinh Châu rất nhiều, những chiến thuyền lớn sẽ như một bầy sói bao vây, chia cắt đội thuyền của kỵ binh Tây Lương, bao vây tiêu diệt từng chiếc một. Ở nơi đây trên mặt sông bao la này, thiết kỵ Tây Lương tung hoành thiên hạ của Mã Đồ căn bản sẽ không có bất kỳ sức chống cự nào.

Thế nhưng trong lúc mấy người Tào Tháo còn chưa đợi tới lúc đội thuyền của Mã Đồ xuất hiện, tin dữ về việc cảng Ô Lâm bị đánh chiếm đã đến trước.

Sái Mạo, Trương Doãn đang ngồi trên lầu thuyền dạo chơi quanh sông thì một chiếc thuyền nhẹ chèo như bay tới. Chỉ một lát sau tên tiểu giáo Kinh Châu đáng vẻ thảm hại được dẫn tới trước mặt Sái Mạo, Trương Doãn cùng Tào Tháo.

“Tướng quân, cảng Ô Lâm... ôi, ôi... cảng Ô Lâm đã bị đánh chiếm rồi”.

“Phốc...”

Sái Mạo nhổ ngay ngụm nước chè hắt vừa mới uống vào mồm vào đầy mặt và cổ tên tiểu giáo Kinh Châu nọ. Ánh mắt tên tiểu giáo Kinh Châu vô cùng lúng túng. Hắt lau cũng không được mà không lau cũng không xong. Hắt chỉ hận không thể một kiếm tự tận ngay lập tức.

“Người nói cái gì?” Sái Mạo sầm mặt quát to: “Cảng Ô Lâm bị đánh chiếm ư? Bị ai đánh chiếm?”

Tên tiểu giáo Kinh Châu nói: “Mã... Mã đồ phu”.

“Người đùa cái gì vậy?” Trương Doãn nghe vậy giận sự, hắt lạnh lùng nói: “Cảng Ô Lâm ba mặt giáp núi, một mặt giáp sông Trường Giang. Cái lũ vịt trên cạn đó chỉ có thể nhảy nhót vài cái trên cạn, sao chúng có thể đánh chiếm cảng Ô Lâm?”

Tên tiểu giáo Kinh Châu run rẩy nói: “Thật... là sự thật. Cảng Ô Lâm thật sự đã bị đánh chiếm”.

Sái Mạo, Trương Doãn tuyệt đối tin tưởng vào sức chiến đấu của thủy quân Kinh Châu trong khi đó Tào Tháo lo lắng Mã đồ phu quỷ kế đa đoan, hắt không nhịn được liền hỏi: “Xin hỏi Mã đồ phu đã làm thế nào đánh chiếm được cảng Ô Lâm?”

“Ai...” Tên tiểu giáo Kinh Châu thở dài, buồn nản nói: “Liên hoàn thuyền. Mã đồ phu đã chế tạo ra chiến thuyền liên hoàn. Hắt đột phá vào đại trại quân ta dễ như trở bàn tay, đánh thẳng vào giữa đại trại, quân ta không có cách nào phát huy ưu thế thủy chiến. Thủy chiến biến thành lục chiến (đất liền). Quân ta quả thực không địch lại chúng, toàn quân bị tiêu diệt, cảng Ô Lâm bị đánh chiếm”.

“Liên hoàn thuyền sao?”

Sái Mạo, Trương Doãn đều là những kẻ thiện chiến trong thủy chiến. Cả hai vừa nghe nói tới chiến thuyền liên hoàn đều biết ngay sự lợi hại của nó. Đại trại thủy quân ở cảng Ô Lâm dễ thủ khó công. Nó có thể dễ dàng chống đỡ hai đường tấn công thủy, bộ của địch quân nhưng nó lại không thể chống đỡ chiến thuyền liên hoàn khổng lồ diên công xông tới. Rất cuộc hai người cũng hiểu ra, cả hai vội vàng hỏi: “Người nói là Mã Đồ đã tấn công chiếm cảng Ô Lâm bằng chiến thuyền liên hoàn ư?”

“Đúng”.

Tên tiểu giáo ử ê gật đầu.

“Con mẹ nó. Nếu đúng như vậy thì cảng Ô Lâm bị chiếm thật rồi” Sái Mạo giận dữ nổi giận lôi đình. Hắn quát mắng âm ỉ: “... vẫn còn đứng đực mặt ra đó làm gì. Hãy mau đi truyền lệnh toàn quân quay lại cảng Ô Lâm. Dù bất kỳ giá nào cũng phải chiếm lại cảng Ô Lâm. Nhất định phải cướp lại đội thuyền thủy quân trong đại trại, còn có lương thảo, khí giới cũng phải đoạt lại. Đoạt lại tất cả mọi thứ”.

“Sái Mạo tướng quân” Tào Tháo tiến lên một bước đứng chắn trước mặt Sái Mạo, hắn nghiêm giọng nói: “Hiện giờ mới quay lại cảng Ô Lâm chỉ e đã không kịp nữa rồi. Hơn nữa nếu chúng ta bức bách Mã đồ phu quá, hắn có thể nổi lửa thiêu đốt, đốt cháy đại trại thủy quân cảng Ô Lâm cùng với toàn bộ đội thuyền trong đại trại. Khi đó chúng ta thiệt hại không thể bù đắp nổi”.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? Phải làm gì cho hợp lý đây?” Sái Mạo nóng nảy giậm chân, giọng nói của hắn gần như phát khóc: “Trong cảng Ô Lâm là toàn bộ tâm huyết khó nhọc gây dựng, tích trữ từng tí một trong vòng mười năm của thủy quân Kinh Châu. Năm mươi chiếc lâu thuyền, hơn một ngàn chiến thuyền, đại chiến thuyền cùng vô số chiến thuyền nhẹ và cả quân lương ăn trong vòng mười năm cũng không hết”.

“Sái Mạo tướng quân, tất cả những cái đó cũng không phải quan trọng nhất” Ánh mắt Tào Tháo lộ ra vẻ âm trầm, hắn nghiêm nghị nói: “Đội thuyền bị huỷ có thể tái lập, quân lương bị mất có thể tích góp được, khí giới bị mất có thể chế tạo lại, chỉ cần nhị vị tướng quân vẫn còn thủy quân Kinh Châu vẫn còn. Mọi thứ vẫn còn”.

“Ai...” Sái Mạo chán nản thở dài một tiếng, hắn chán nản ngồi yên một chỗ. Ánh mắt hắn và Trương Doãn nhìn nhau trong sự kinh hoàng, hoảng loạn. Sái Mạo run run nói: “Lần này đại bại quay về Tương Dương không biết ăn nói thế nào với chúa công?”

Tào Tháo nói: “Chuyện của Lưu Kinh Châu cứ để bản tướng đảm đương”.

Ánh mắt Sái Mạo lộ ra vẻ cảm kích, hắn hỏi Tào Tháo: “Thừa tướng, hiện tại chúng ta nên làm gì?”

Ánh mắt Tào Tháo lộ ra vẻ âm hiểm, độc ác, hắn đáp: “Một chữ: Chờ”.

Sái Mạo, Trương Doãn đồng thanh hỏi: “Vẫn còn chờ sao?”

Tào Tháo nói: “Chúng ta đã chờ tới bây giờ, hơn nữa cũng đã phải trả một cái giá quá lớn là cảng Ô Lâm bị đánh chiếm. Nhị vị tướng quân nhất định vẫn phải chờ. Nếu như chúng ta không thể một trận tiêu diệt thiết kỵ Tây Lương, giết chết Mã đồ phu. Tất cả những mất mát của chúng ta chẳng phải đã mất hết ý nghĩa sao?”

Sái Mạo gật đầu nói: “Nói thế cũng đúng”.

Tào Tháo cười âm hiểm, hắn nói tiếp: “Cái này chính là trong hoạ có phúc, trong phúc có hoạ. Dù cảng Ô Lâm bị đánh chiếm nhưng với Mã đồ phu mà nói cũng chưa chắc đã phải là một chuyện tốt”.

Trình Dục đang đứng hầu bên cạnh nghe vậy sắc mặt hắn trở nên ưu tư. Sái Mạo, Trương Doãn vẫn không hiểu liền hỏi tiếp: “Thừa tướng nói vậy có ý gì?”

“Rất đơn giản!” Tào Tháo trầm giọng nói: “Cảng Ô Lâm bị chiếm. Mã đồ phu đã từng thu được chiến quả của liên hoàn thuyền. Lần này xuôi dòng xuống Giang Đông rất có thể hắn sẽ tái diễn lại trò cũ. Hắn có thể sử dụng năm mươi chiếc lâu thuyền cướp được làm thành một liên hoàn thuyền khổng lồ dùng để vận chuyển hơn tám ngàn thiết kỵ Tây Lương và hơn một vạn chiến mã Tây Lương. Nếu thật sự hắn làm như vậy thì cho dù là Đông Hoàng đại đế cũng không cứu được Mã đồ phu”.

Mã Dục vô cùng thoả âm đứng trang nghiêm trên một chiếc lâu thuyền ba tầng lầu. Hắn quay đầu quát to: “Cam Ninh, Trần Hổ, Trương Báo?”

Cam Ninh cùng Trương Báo, Trần Hổ mới dẫn thủy tặc Giang Hạ tới đầu nhập liền bước ra khỏi hàng. Một trước, hai sau tạo thành hình chữ Phất trước mặt Mã Dục, lớn tiếng nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Mã Dục hít một hơi thật sâu. Hắn lạnh lùng nói: “Truyền lệnh xuống, hãy đem năm mươi chiếc lâu thuyền thu được cùng với mười chiếc chiến thuyền lớn làm thành một liên hoàn thuyền. Bản tướng quân muốn chế tạo ra một lực địa di động trên sông nước Trường Giang mênh mông để cho tám ngàn quân thiết kỵ Tây Lương tung hoành ngang dọc. Ha, ha, ha”.

“Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Ba người Cam Ninh dạ ran rồi lĩnh mệnh rời đi.

317. Chương 247: Ngay Cả Ông Trời Cũng Giúp Ta.

Lý Túc rón ra rón rén tiến đến trước đại tướng trung quân của Mã Dục. Hắn đang định tiến vào trong thì một đại hán cao lớn như cây cột sắt xuất hiện như quỷ dị trước mặt Lý Túc. Hai cây thiết kích ngăm đen đã sớm đặt trên cổ Lý Túc. Lý Túc vội vàng khoát tay nói: “Điển Vi tướng quân chứ động thủ, là tại hạ, Lý Túc”.

“Lý Túc đại nhân?” Điển Vi thu hồi thiết kích, hắn trầm giọng nói: “Đã trễ thế này đại nhân tới đây làm gì?” Lý Túc vội trả lời: “Tại hạ có việc gấp muốn gặp chúa công”.

“Bên ngoài trường là ai đấy?” Hai người đang nói chuyện với nhau thì từ bên trong thuyền ra giọng nói của Mã Dục: “Đêm hôm khuya khoát còn không để cho người khác ngủ sao?”

Điển Vi vội vàng trả lời: “Chúa công, Lý Túc đại nhân có việc cầu kiến”.

Bên trong trường, Mã Dục ngáp dài một cái rồi hắn nói về ngái ngủ: “Để hắn vào đi”.

Điển Vi vội vàng tránh đường. Lý Túc khom lưng tiến vào đại tướng. Hắn thấy Mã Dục đang uể oải ngồi tựa vào nệm gấm đọc sách. Bên trong trường có một lò than đang cháy hồng rực. Sự ấm áp mang tới cảm giác buồn ngủ.

“Lý Túc, ngươi có việc gì gấp vậy?”

Lý Túc chỉnh lại quan phục, hắn chấp tay nói: “Túc trong đêm đang nằm suy nghĩ đột nhiên nghĩ ra kế liên hoàn thuyền của chúa công vẫn có chỗ thất sách nên vội vàng tới đây góp ý”.

“Hả?” Mã Dục nghiêm mặt hỏi: “Điểm yếu gì?”

“Hoả công!” Lý Túc trầm giọng nói: “Kế liên hoàn thuyền của chúa công tuy có thể giúp cho binh lính Lương Châu khắc phục bất lợi không quen thủy tính, giảm bớt tới mức độ thấp nhất những ảnh hưởng tới sức chiến đấu của binh sĩ Lương Châu nhưng một khi gặp phải hoả công bởi vì tất cả các thuyền lớn đã bị xích vào với nhau, không thể dễ dàng né tránh, hậu quả lúc đó là không thể tưởng tượng nổi”.

“Ừ”.

Nghe vậy Mã Dục gật đầu trầm nghĩ Lý Túc này chẳng những là người ăn nói khéo léo mà cũng còn là người có đầu óc thể nhưng Mã Dục là người của tương lai từ khi còn học tiểu học hắn đã đọc qua trận đánh Xích Bích, hắn há không thể không nghĩ tới điểm yếu trí mạng của chiến thuyền liên hoàn là hoả công sao?

Mã Dục lại vẫn sai Cam Ninh lấy năm mươi chiếc lâu thuyền để làm chiến thuyền liên hoàn đương nhiên là hắn có lý do của mình.

“Tử Nghiêm (tên chữ của Lý Túc) quá lo lắng rồi” Mã Dục đột nhiên nói: “Cảng Ô Lâm đã bị quân ta chiếm, thủy quân Kinh Châu của Lưu Biểu đã bị tổn thương nghiêm trọng cho dù chiến thuyền liên hoàn dễ bị hoả công thì cũng cần phải có người nghĩ ra kế hoả công, hơn nữa cũng cần phải có quân đội để thực hiện kế hoả công này chứ”.

Lý Túc khẽ gật đầu, im lặng.

Mã Dục lại nói: “Tử Nghiêm cứ yên tâm, bản tướng quân đã soạn một phong thư sai người đưa tới Tương Dương, lệnh bắt buộc Lưu Biểu phải dâng lên mười vạn thạch lương thảo. Đương nhiên đây chỉ là một kế nguy trang, mục đích của ta là thông báo cho Lưu Biểu biết đại quân Tây Lương của ta sắp rời khỏi Kinh

Châu xuôi xuống Giang Đông. Lưu Biểu chỉ là một con chó thủ thành, hẳn nghe được tin này chỉ thầm nghĩ may mắn. Hẳn há dám sai người tới đốt chiến thuyền liên hoàn của ta sao?”

Nhưng lời này của Mã Dục đương nhiên không phải giả dối.

Trận chiến Xích Bích trong lịch sử, tám mươi ba vạn đại quân của Tào Tháo bị đốt thành tro, ngoại trừ điểm yếu dễ bị hỏa công của chiến thuyền liên hoàn thì nhân tố cơ bản là từ bên ngoài. Khi đó đối thủ của Tào Tháo là Chu Du, Hoàng Cái cùng với thủy quân Giang Đông có tác phong huấn luyện nghiêm chỉnh, ngoan cường. Nếu như không có thủy quân Kinh Châu, kết cục của cuộc chiến Xích Bích đã hoàn toàn khác.

Lưu Biểu không phải là Chu Du. Thủy quân Kinh Châu lại càng không phải là thủy quân Giang Đông ngoan cường, hùng mạnh trong cuộc chiến Xích Bích khi đó.

“Thì ra là vậy” Lý Túc bưng tỉnh nói: “Chúa công mưu tính sâu xa. Túc thật không bằng”.

“Ha, ha. Những lời xu nịnh, vô mông ngựa này không nên nói. Bản tướng quân không thích nghe những lời này” Dù ngoài miệng Mã Dục nói vậy nhưng nụ cười của hắn lại như ngầm bảo với Lý Túc là không phải vậy. Mã Dục nói tiếp: “Ngày mai đại quân xuất chinh, Tử Nghiêm hãy mau quay về trưởng nghỉ ngơi”.

“Nếu vậy tiểu nhân cáo từ”.

Lý Túc chấp tay thi lễ với Mã Dục rồi hắn xoay người đi ra hỏi trưởng.

Mã Dục dự đoán Lưu Biểu tuyệt đối sẽ không dám làm gì bất lợi cho hắn nhưng hắn lại hoàn toàn không ngờ lúc này đối thủ của hắn không phải là Lưu Biểu mà lại là Tào Tháo. Mã Dục lại càng không ngờ tới mặc dù cảng Ô Lâm bị chiếm nhưng thực ra thủy quân Kinh Châu không phải đã bị tổn hại nghiêm trọng. Sái Mạo, Trương Doãn dẫn theo một đội thuyền chiến thủy quân Kinh Châu mai phục ở Tam Giang khẩu nên tránh được tai kiếp.

Hơn nữa quy mô của thủy quân Kinh Châu cực kỳ lớn, vượt xa sự tưởng tượng của Mã Dục, cũng vượt xa sự tưởng tượng của Cẩm Phàm Tặc Cam Ninh và Giang Hạ thủy tặc Trần Hồ, Trương Báo. Khi Mã Dục thu được năm mươi chiếc lâu thuyền, hơn một ngàn chiến thuyền cùng đại chiến thuyền cùng với vô số chiến thuyền nhẹ, không một ai nghĩ tới việc thật ra đó không phải là toàn bộ chiến thuyền của thủy quân Kinh Châu.

Điều trùng hợp ngẫu nhiên này cuối cùng đã biến thành hậu quả. Mã Dục không hề ngại khi đem năm mươi chiếc lâu thuyền để làm chiến thuyền liên hoàn. Hắn muốn tận dụng khả năng ổn định của chiến thuyền liên hoàn khi di chuyển trên mặt sông để có thể giảm bớt tới mức thấp nhất những ảnh hưởng làm mất sức chiến đấu của quân Lương Châu, duy trì lực chiến đấu của thiết kỵ Tây Lương ở mức cao nhất.

Bởi vì sau khi tới Giang Đông, vô số cuộc ác chiến, chém giết đón đợi đội quân hổ lang chi sư của Mã Dục.

“Cái gì? Cảng Ô Lâm đã bị Mã đồ phu đánh chiếm sao?”

Lưu Biểu hốt hoảng đứng dậy. Hắn nhìn chăm chăm vào thủy quân Đô úy Trương Nam áo giáp sặc sỡ, sắc mặt hoảng loạn. Hoàng Trung, Lưu Bàn, Văn Sinh, Ngụy Diên chư tướng cùng Lý Nghiêm, Trâu Tĩnh, Hàn Huyền, Kim Toàn đứng hầu hai bên tất cả đều biến sắc. Cảng Ô Lâm chẳng những là trọng trấn quân sự Kinh Tương mà còn là nơi đặt đại trại thủy quân Kinh Châu.

Bên trong trại chẳng những có hơn hai vạn thủy quân tinh nhuệ của Sái Mạo, Trương Doãn trú đóng, còn có lương thảo tích trữ mười năm dùng cũng không hết, một số lương lớn khí giới. Điều quan trọng hơn nữa là địa thế cảng Ô Lâm vô cùng hiểm trở. Nếu không có thủy quân hùng mạnh tập kích thì tuyệt đối không có chuyện cảng bị đánh chiếm. Mã đồ phu chỉ có trong tay tám ngàn quân thiết kỵ Tây Lương, sao hắn có thể công phá đại trại thủy quân cảng Ô Lâm đây?

“Sái, Trương nhị vị tướng dẫn quân chủ lực của thủy quân mai phục ở Tam Giang khẩu, binh lực trong đại trại gần như trống không” Trương Nam ra vẻ buồn rầu nói: “Mã nghịch tặc đã chiêu hàng được Cẩm Phàm Tặc hoành hành khắp vùng sông nước Trường Giang lại chế tạo ra chiến thuyền liên hoàn khổng lồ tập kích quân ta. Quân ta không kịp đề phòng dù đã liều chết chống lại nhưng không thể làm gì chúng, cuối cùng đại trại thủy quân cảng Ô Lâm vẫn bị chúng đánh chiếm”.

“Hay cho Sái Mạo, Trương Doãn!” Lưu Biểu giận dữ quát to: “Tại sao hai người đó không điều quân chủ lực thủy quân về cứu viện khi đại trại bị đánh chiếm? Tại sao?”

Trương Nam vốn bất hoà với hai người Sái Mạo, Trương Doãn, hần nghe vậy liền nói khê: “Mặt tướng cũng từng phải người đưa tin cho nhị vị thủy sư Sái Mạo, Trương Doãn nhưng cuối cùng vẫn không có viện quân. Thực ra nếu nhị vị thủy sư có thể từ bỏ kế hoạch phục kích, kịp thời quay về cảng Ô Lâm, có thể thừa dịp Mã nghịch chưa ổn định chỗ đứng đoạt lại đại trại thủy quân’.

“Ồ!” Lưu Bàn kích động nói: “Cảng Ô Lâm bị đánh chiếm, nhị vị thủy sư Sái Mạo, Trương Doãn vẫn ở Tam Giang khẩu phục kích để làm gì vậy? Bên trong đại trại thủy quân cảng Ô Lâm có lâu thuyền khổng lồ, mông trùng (chiến thuyền thời xưa), đầu hạm, nhị vị đô đốc lại phân tán ra đi phục kích, lực chiến đấu chỉ như một đoàn thuyền đánh cá, trong khi đó thủy tặc Cầm Phàm Tặc có rất nhiều chiến thuyền lớn’.

“Bảo...” Lưu Bàn vừa dứt lời, bất chợt có một viên tiểu giáo bước nhanh vào trước. Hần nói lớn: “Thứ Sử Lương Châu, Bình Tây tướng quân Mã Dực cử sứ giả tới”.

“Cái gì?”

“Hả?”

Sứ giả của Mã đồ phu?”

Lưu Biểu tái mặt, hần vội vàng nói: “Cho mời”.

Mọi người trong sảnh vội vàng nhìn ra phía cửa đại sảnh, một bóng người xuất hiện. Một tên tiểu giáo Lương Châu ngang nhiên xuất hiện, đi thẳng vào, hần nghênh ngang ôm quyền vái chào Lưu Biểu rồi ngạo nghễ nói: “Phụng lệnh chúa công, đến đây hiểu dụ Kinh Châu Mục Lưu Biểu: Bản tướng quân sẽ dẫn thủy bộ đại quân xuôi Trường Giang xuống Giang Đông trong ít ngày nữa. Hiện nay lương thảo vẫn còn thiếu vậy hạn cho người trong vòng mười ngày phải chở đủ mười vạn thạch lương tới Giang Lăng, không được sai hẹn”.

“Leng keng...”

“Leng keng...”

Tên tiểu giáo vừa nói xong, Ngụy Diên, Văn Sính, Hoàng Trung, Lưu Bàn chư tướng trong sảnh đã giận dữ đến tái xanh cả mặt, tất cả rào rào rút kiếm, định chém chết tên tiểu giáo Lương Châu truyền lệnh. Tên tiểu giáo Lương Châu lạnh lùng liếc nhìn dáng vẻ căm phẫn của đám tướng lĩnh Kinh Châu, hần ngang ngược vươn cổ ra trước, ra vẻ muốn giết cứ giết.

“Dừng tay!” Sắc mặt Lưu Biểu vẫn bình thản, hần lạnh lùng quát: “Không được vô lễ”.

“Đáng giận!”

Ngụy Diên và các tướng khác tức giận tra kiếm vào vỏ rồi lui vào hàng.

Tên tiểu giáo Lương Châu cười nhạt, hần nhìn Lưu Biểu nói: “Nếu Lưu Kinh Châu không muốn lưu lại đầu của mặt tướng vậy mặt tướng xin cáo từ”.

Lưu Biểu lãnh đạm nói: “Không tiễn”.

“Hừ!”

Tên tiểu giáo Lương Châu hừ một tiếng, hần hung hăng trừng mắt nhìn tướng lĩnh Kinh Châu rồi xoay người rời khỏi đại sảnh.

Tên tiểu giáo Lương Châu vừa đi khỏi. Hàn Huyền bước ra khỏi hàng nói: “Chúa công, Mã đồ phu ức hiếp người quá đáng. Bây giờ chúng ta hãy lập tức triệu tập triệu tập binh mã thủy bộ của tám quận Kinh Tương, quyết chiến một trận ở Giang Lăng cùng Mã đồ phu. Quyết báo mối nhục ngày hôm nay”.

Lưu Biểu lạnh lùng liếc nhìn Hàn Huyền rồi hần khê hỏi: “Hàn Huyền đại nhân có cho rằng quân Kinh Châu có thể đánh bại thiết kỵ Tây lương của mã đồ phu ở Giang Lăng không?”

“... kia...”

Hàn Huyền nhất thời cứng họng.

Kim Toàn nhìn sắc mặt Lưu Biểu là biết trong thâm tâm Lưu Biểu đã vô cùng sợ hãi và không có ý định quyết chiến cùng Mã đồ phu, hần liền bước ra khỏi hàng nói: “Hạ quan cũng cho là hiện tại chúng ta không nên chọc tức Mã đồ phu nhưng chúng ta cũng chỉ nên vận chuyển một số lương thảo lâu năm tới Giang Lăng để sao cho đám hổ lang chi sư mạnh hơn bất kỳ đội quân nào kia có thể sớm rời khỏi vùng Kinh Tương”.

“...đó chỉ là quỷ kế của Mã đồ phu” Hàn Huyền vội vàng la lên: “Chúa công, nếu chúng ta thực sự nộp mười vạn thạch quân lương, chỉ e khi đó Mã đồ phu sẽ không chịu rời khỏi vùng Kinh Tương”.

“Không” Lý Nghiêm phản bác: “Tại hạ cho là Mã đồ phu cho sứ giả tới đòi quân lương chỉ là hư chiêu, thực ra là uy hiếp chúa công không được gây nên chuyện xung đột. Nói cách khác đại quân Tây lương sắp xuôi Trường Giang xuống Giang Đông là thật”.

“Hả?” Lưu Biểu nghiêm mặt, hần vuốt râu, trầm giọng hỏi: “Chính Phương (tên chữ của Lý Nghiêm) sao lại nói những lời ấy?”

Lý Nghiêm khê nói: “Tuy Kinh Tương là một nơi rất tốt nhưng không phải là nơi Mã đồ phu có thể ở lâu”.

“Ồ” Lưu Biểu dù sao cũng có chỗ hơn người, hần liền hiểu ra. Lập tức Lưu Biểu quát to: “Người đâu, truyền lệnh Sái Mạo, Trương Doãn lập tức hủy bỏ kế hoạch phục kích ở Tam Giang khẩu, dẫn thủy quân quay về Tương Dương đợi lệnh, không được trái lệnh”.

Một chiến thuyền nhẹ lướt tới cặp vào mạn soái thuyền của Sái Mạo và Trương Doãn. Lập tức một chiếc dây thừng từ trên soái thuyền bỏ xuống, một tên tiểu giáo thủy quân liền nhanh nhẹn trèo lên trên soái thuyền như khỉ. Sái Mạo, Trương Doãn, và cả Tào Tháo ở trên soái thuyền lập tức tiến tới, Sái Mạo trầm giọng hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Đã rời cảng!” Tên tiểu giáo thở hổn hển hai tiếng rồi hần nói: “Năm mươi chiếc lâu thuyền, mười chiếc ghép làm một. Tất cả có năm hàng ghép thành một khối. Ngoài ra còn có hơn một ngàn chiếc Mông Trùng, Đẩu hạm cũng dùng xích sắt ghép thành mấy khối chuyên chở lương thảo, khí giới đi ở phía sau. Tất cả đang xuôi dòng Trường Giang”.

“Tốt! Quả nhiên Mã đồ phu vẫn chế tạo liên hoàn thuyền khổng lồ” Tào Tháo kích động nhìn Sái Mạo nói: “Sái Mạo tướng quân, tất cả hoả thuyền đã chuẩn bị đầy đủ chưa?”

Sái Mạo cười gằn nói: “Phụng lệnh Thừa tướng tất cả đã chuẩn bị xong”.

“Ừ” Tào Tháo gật đầu, tay hần bắt khum lên trán nhìn về hướng tây bắc nói: “Bây giờ là gió tây bắc. Gió trợ giúp lửa. Nhất định lần này Mã đồ phu phải chết”.

Đội thuyền khổng lồ của Mã đồ phu nghênh ngang rời khỏi cảng xuôi dòng Trường Giang rồi cuộc cũng xuất hiện trên mặt sông mênh mông.

Mã Dục được Cam Ninh, Trần Hổ, Trương Báo các tướng hộ tống đứng nghiêm ở đầu thuyền đang chỉ chỗ mặt nước bao la phía trước. Trong lòng Mã Dục đột nhiên xuất hiện một cảm giác mãnh liệt khi nhìn thấy cảnh sông nước Trường Giang bao la. Hần thực sự muốn ngâm một vài câu thơ cổ nhưng thật đáng tiếc hần chỉ nghĩ ra mỗi một câu: Nước sông Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông rồi không nghĩ ra những câu tiếp theo là gì.

“Ôi, cái gì kia?”

Đội thuyền vừa ra khỏi giang khẩu thì mặt sông Tương rộng lớn xuất hiện. Cảnh đẹp khác thường của vùng hợp lưu hai con sông từ từ hiện ra trước mắt mọi người. Thị lực hơn người của Điển Vi nhanh chóng phát hiện trên dòng Tương giang có một số chấm đen đang di chuyển chậm rãi, theo bản năng hần hỏi Cam Ninh.

“Hả?” Cam Ninh bắt tay khum lên trán nhìn về hướng tây bắc một lát rồi hần biến sắc hốt hoảng nói: “Mông trùng và đẩu hạm của thủy quân Kinh Châu”.

“Ít nhất có hơn một ngàn chiếc”.

Thủy tặc Giang Hạ Trương Báo nói chen vào.

“Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào”.

Mã Dục giật mình kinh hãi, suýt chút nữa hấn ngã xuống dòng nước sông đang cuộn cuộn chảy về đông. Mặt trời đang lui về hướng tây. Trên bầu trời đang kéo tới che lấp ánh mặt trời. Lưu Biểu chỉ là một con chó thủ thành mà cũng dám phải thủy quân Kinh Châu còn lại ra chặn đánh hay sao? Điều này không phải là tính cách của Lưu Biểu. Mã Dục mơ hồ của thấy có gì đó không ổn nhưng trong lúc cấp bách hấn không thể nghĩ ra đó là gì.

“Không sai. Đó chính là thủy quân Kinh Châu”.

Cuối cùng thủy tặc Giang Hạ Trần Hổ đưa ra một câu chốt.

Chỉ trong chốc lát đội thuyền của thủy quân Kinh Châu đã tiến tới rất gần.

“Chúa công” Cam Ninh quay người nhìn Mã Dục nói: “Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?” Mã Dục khó nhọc nuốt nước miếng hấn hỏi lại Cam Ninh: “Nếu như Cầm Phàm Tặc và thủy tặc Giang Hạ xuất toàn quân (hơn một ngàn quân) liệu có thể đẩy lui thủy quân Kinh Châu không?”

“Tuyệt đối không thể” Cam Ninh lắc đầu hấn nghiêm giọng nói: “Binh lực hai bên chênh lệch quá lớn. Thủy quân Kinh Châu có hơn một vạn quân. Trong khi đó hướng gió gây bất lợi cho quân ta. Tuỳ tiện xuất kích chắc chắn sẽ thất bại”.

“Con bà nó” Mã Dục giận dữ mắng to: “Đám quân Kinh Châu kia quả thực muốn dùng hoả công. Không khéo bản tướng quân đi tong mất”.

“Không hay rồi” Mã Dục vừa dứt lời, Cam Ninh đột nhiên la lên: “Thủy quân Kinh Châu giương buồm lên rồi”.

“Hả?”

Mã Dục kinh hãi quay đầu nhìn. Các chiến hạm thủy quân Kinh Châu ở đều đã giương buồm. Gió tây bắc thổi mạnh, những cánh buồm no gió đẩy những chiến hạm Kinh Châu lướt tới như một mũi tên. Trong chốc lát khoảng cách những chiến hạm đó với đội thuyền liên hoàn của Mã Dục chỉ còn khoảng mấy trăm bước. Gió sông Trường Giang rít gào giống như những lưỡi đao sắc bén cạo trên mặt Mã Dục. Đột nhiên trong lúc đó Mã Dục ngửi thấy một mùi nguy hiểm.

” Dầu lửa. Đây là mùi dầu lửa!” Mã Dục biến sắc, hấn hét to: “Quân Kinh Châu thực sự muốn dùng hoả công. Cam Ninh, Trần Hổ, Trương Báo lập tức chỉ huy thủy quân xuất trận. Nhất định phải chặn, đánh chìm lũ thuyền con này. Tuyệt đối không thể để chúng tiến gần tới đội liên hoàn thuyền. Mau, mau lên”.

“Hừ, hừ, hừ” Mã Dục vừa nói xong. Hoả tiễn chói mắt giăng khắp mặt sông. Mấy trăm chiếc thuyền con đang căng buồm lướt tới lập tức bị lửa đốt cháy bùng lên thành hoả thuyền.

Cam Ninh ba tướng lập tức nhận lệnh rời đi, một lát sau hơn mười chiếc mông trùng, đầu hạm tách ra từ đội thuyền khổng lồ, ngược dòng nghênh đón thủy quân Kinh Châu. Tuy nhiên binh lực của Cầm Phàm Tặc, Giang Hạ thủy tặc quá ít, chúng căn bản không thể ngăn cản được mấy trăm hoả thuyền đồng loạt công kích.

Mã Dục đành phải giương mắt đứng nhìn mấy trăm hoả thuyền va chạm với liên hoàn thuyền khổng lồ. Ngọn lửa bắn ra bốn phía tựa như pháo hoa, xâm nhập vào mọi ngõ ngách của chiến thuyền liên hoàn. Trong khoảnh khắc chúng đốt cháy những vật dẫn lửa trên sàn liên hoàn thuyền khổng lồ. Lửa lan rất nhanh, boong thuyền, mép thuyền và dây thừng bắt đầu bốc cháy.

Chỉ trong khoảng thời gian ăn chưa hết bữa cơm, chiến thuyền liên hoàn khổng lồ đã hoàn toàn bị lửa bao phủ.

Trong khoang thuyền, chiến mã bắt đầu giậm chân muốn thoát ra sau đó tới lướt đám tù binh Kinh Châu bị đục xuyên qua xương quai xanh cũng bắt đầu điên cuồng dút sợi xích sắt trên người, cố sức thoát khỏi cảnh bị xích sắt giam cầm. Binh lính Lương Châu quất roi da điên cuồng vào người chúng những cũng không thể ngăn cản những hành động điên cuồng của chúng.

Cuối cùng quân Lương Châu trên liên hoàn thuyền cũng rơi vào cảnh hỗn loạn. Mã Dục đã rất cố gắng xoay chuyển tình thế nhưng bây giờ hắn đang bất lực đứng nhìn cho dù hắn có gào thét điên cuồng thì cũng không còn ai nghe theo lệnh của hắn, ngoại trừ Điển Vi và ba trăm thân binh do Điển Vi chỉ huy.

Mã Dục kinh hồn bạt vía nhìn ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt. Trong lòng hắn lúc này vô cùng lạnh giá.

“Chúa công!”

Trong ngọn lửa bốc cháy ngùn ngụt, đột nhiên gương mặt đầy khói bụi của Cam Ninh hiện ra, hắn lớn tiếng quát: “Chúa công, việc đã rất cấp bách, hãy theo mặt tướng xuống thuyền nhỏ rời đi”.

“Ai...”

Mã Dục thở dài một tiếng. Hắn quay đầu nhìn lần cuối chiến thuyền liên hoàn khổng lồ đang bốc cháy rừng rực rồi theo Cam Ninh chui vào vòng lửa. Điển Vi hét lên, ba trăm thân binh cũng nhất loạt chui vào vòng lửa. Ngọn lửa tuôn ra ngùn ngụt, nhanh chóng cháy tới chỗ boong thuyền Mã Dục vừa đứng. Hai tên tù binh Kinh Châu kéo lê chiếc xích sắt đầm đìa máu chạy lên boong thuyền sau đó cả thân hình đang bốc lửa của chúng nhảy xuống dòng Trường Giang đang chảy cuồn cuộn. Mã Dục vừa mới chui ra khỏi ngọn lửa thì chạm ngay một đầu hạm của thủy quân Kinh Châu. Một loạt tên dày đặc bắn tới, lập tức hơn mười tên thân binh bên cạnh Mã Dục ngã nhào. Điển Vi nhảy tới che chắn cho Mã Dục cũng trúng mấy mũi tên. Máu bắn tung lên.

“Mã đồ phu, đừng đi vội”.

“Người mặc áo giáp vàng đó chính là Mã đồ phu”.

“Ai bắn chết Mã đồ phu thưởng một ngàn lạng vàng, tước Vạn Hộ hầu”.

Trên boong của chiếc đầu hạm Kinh Châu, Tào Tháo mặc nhung phục, ánh lửa rừng rực làm gương mặt hắn đỏ bừng.

Hạ Hầu Đôn, Lý Điển, Vu Cấm, Tào Thuần, Tào Phách cùng mấy trăm tinh binh giương cung lắp tên, mặt đỏ bừng sát khí, những mũi tên lạnh lẽo nhắm thẳng vào người Mã Dục trong bộ áo giáp vàng.

“Tào A Man!”.

“Mã đồ phu!”.

Ngay khi Tào Tháo phát hiện ra Mã Dục trong đám loạn quân, Mã Dục cũng ngay lập tức nhận ra Tào Tháo.

“Tào A Man” Mã Dục nghiêng rặng, nghiêng lợi nói: “Thì ra là do người đứng sau giò giò”.

“Mã đồ phu!” Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười lớn nói: “Lần này người nhất định phải chết! Ha, ha, ha...”.

“Người đừng vội mừng” Mã Dục lạnh lùng nói: “Ai chết vào tay ai vẫn còn chưa biết”.

“Rắc!”.

“Lộp bộp, lộp bộp”.

Mã Dục vừa dứt lời. Ánh chớp chói loá xuất hiện ở chân trời, rồi tiếng sấm dữ dội vang động khắp vùng sông nước. Sau một lát những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, rơi xuống mọi ngõ ngách của chiến thuyền liên hoàn khổng lồ đang bốc cháy, chỉ trong chốc lát ngọn lửa đang cháy rừng rực là thể mà đã bị dập tắt. Hơi nóng thiêu đốt dần dần bị đẩy lùi. Trên mặt sông chỉ còn bốc lên mùi khét cùng khói bụi.

Tào Tháo kinh hãi chăm chú nhìn, chiến thuyền liên hoàn khổng lồ dù đã bị lửa thiêu huỷ biến dạng nhưng vẫn không bị chìm. Nó vẫn ngang ngạnh trôi trên mặt sông Trường Giang, hoàn toàn không có dấu hiệu nào sẽ chìm.

“Cái... này” Tào Tháo không thể tin được khi nhìn cơn mưa dông trước mắt mình, mặt hắn đỏ ửng: “Tại sao lại như vậy?”

“Ha, ha, ha” Hai tay Mã Dục đấm ngực, hắn ngửa mặt lên trời cười sảng sặc nói: “Tào A Man, ngay cả ông trời cũng giúp ta. Người lấy cái gì đầu với ta đây? Hừ, ha, ha, ha. Lập tức quay lại liên hoàn thuyền”.

Cam Ninh, Điển Vi tuân lệnh, chỉ huy mấy trăm thân binh che chở cho Mã Dực rồi vội vã rút lên trên liên hoàn thuyền. Lúc này lửa trên liên hoàn thuyền đã bị dập tắt, binh lính Lương Châu và chiến mã đã bình tĩnh trở lại. Dù sao chúng cũng là những lao binh thân kinh bách chiến. Một khi cơ nguy hiểm qua đi chúng lại lập tức khôi phục bản năng sát thủ hung tàn của mình.

Trên boong của đầu hạm quân Kinh Châu.

Tào Tháo ngửa mặt, hai tay giang rộng lên trời, hân hỉ mặc cho nước mưa xối vào mặt hắn. Lúc này đây lòng hắn còn giá lạnh hơn những giọt nước mưa kia.

“Tào Thừa tướng diệp kế an thiên hạ. Binh bại Tam Giang khẩu”.

“Tào Thừa tướng diệp kế an thiên hạ. Binh bại Tam Giang khẩu”.

“Tào Thừa tướng diệp kế an thiên hạ. Binh bại Tam Giang khẩu”.

Trên chiến thuyền liên hoàn vang lên tiếng hò reo như biển động, núi gầm của binh lính Lương Châu. Tào Tháo đột nhiên cảm thấy cổ họng mình như nghẹn lại, vô cùng khó thở, hắn há mồm phun ra một ngụm máu, thần hình ngã vật xuống.

“Mạnh Đức!”

Hạ Hầu Đôn hoảng sợ vội vàng tiến lên đỡ Tào Tháo thì lúc này sắc mặt Tào Tháo đã trắng bệch, ngất xỉu.

318. Chương 248: Mã Siêu Đả Bại Lữ Bố.

Đêm khuya.

Tào Tháo yếu ớt tỉnh dậy. Hắn thấy Trình Dục, Hạ Hầu Đôn, Lý Điển chư tướng sắc mặt lo âu đang tụ tập trong đại trướng. Mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy tào Tháo tỉnh lại.

“Trọng Đức” Tào Tháo đưa mắt nhìn Trình Dục, hắn hỏi: “Đây là nơi nào?”

Trình Dục nói: “Chúa công, nơi này là Thạch Dương”.

“Thạch Dương?” Tào Tháo khê cau mày, hắn hỏi tiếp: “Đại quân Tây Lương của Mã đồ phu ở đâu?”

Trình Dục thất vọng nói: “Sau khi đánh hoả công thất bại, cùng lúc với người đưa tin của Lưu Biểu tới nơi, Trương Doãn, Sái Mạo đã đồng ý bãi binh, ngưng chiến. Đội thuyền của Mã đồ phu đã xuôi xuống Giang Đông một cách thuận lợi”.

“Ai...” Tào Tháo thất vọng thở dài, hắn khê nói: “Cuối cùng vẫn không thể giết chết mã đồ phu ở Tam Giang khẩu... ông trời đáng chết kia, ngay giữa mùa đông mà cũng có mưa rào. Chẳng lẽ đây là ý trời khó cưỡng, mệnh của Mã đồ phu chưa tới tuyệt lộ sao?”

Trình Dục khê hỏi: “Chúa công, có cần điều đại quân từ Uyển Thành tới vùng Duyên Giang truy kích không?” (vùng ven sông Trường Giang)

“Truy kích?” Tào Tháo lắc đầu thở dài nói: “Không kịp nữa rồi mà cũng không còn cần thiết nữa. Chúng ta hãy quay lại Uyển Thành”.

“Chúng ta phải quay lại Uyển Thành sao?”

“Đúng, quay lại Uyển Thành, sau đó dẫn quân quay về Hứa Đô”.

Sau khi nói câu này dáng vẻ Tào Tháo vô cùng uể oải, sắc mặt hắn già sạm, giống như trong một đêm hắn già đi hơn mười tuổi.

“Chúa công”.

Trình Dục vô cùng lo lắng. Hắn lo lắng thất bại đau đớn lần này sẽ là một bóng ma ám ảnh trong lòng Tào Tháo. Từ nay về sau mỗi lần đối mặt với Mã đồ phu, chưa cần ra trận đã sợ hãi. Nếu quả thật điều này xảy ra Tào Tháo sẽ mất đi hình ảnh của một người kiêu hùng, hơn nữa cũng đánh mất đi tư cách tranh giành thiên hạ.

“Trọng Đức không cần phải quá lo nghĩ” Tào Tháo hình như đoán trúng tâm trạng nặng nề của Trình Dục. Hắn vội an ủi: “Một thất bại cỡ này còn lâu mới làm bản Thừa tướng suy sụp. Mã đồ phu cũng thực sự lợi hại, lợi hại hơn hẳn những đối thủ bình thường khác. Thế nhưng có một đối thủ cường đại như vậy, bản Thừa tướng mới thấy có hứng thú đấu tranh”.

“Chúa công”.

Trình Dục khẽ run rẩy người khi hắn nghe Tào Tháo nói vậy, trong lòng hắn có một niềm vui vô bờ bến như chưa từng có.

...

Cảng Hồ Khẩu.

Cầm Phàm Tặc, Giang Hạ thủy tặc không tốn nhiều công sức đã tiêu diệt mấy trăm thủy quân Dự Chương trú đóng trong cảng sau đó nghênh đón đội thuyền khổng lồ của Mã Dục vào trong cảng nghỉ ngơi, hồi phục.

Sau khi vào trong cảng kiểm kê lại thì thấy có mười bảy chiếc lâu thuyền bị cháy thân thuyền, nước đã tràn khoang đáy, thân thuyền đã bị nghiêng nghiêm trọng không thể tiếp tục sử dụng nữa.

Mặt khác còn hơn hai ngàn chiến mã bị chết ngạt vì khói. Hơn một ngàn tướng sĩ ngã xuống sông chết đuối. Tám ngàn đại quân cũng chỉ còn bảy ngàn. Có thể nói đây là tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Điều may mắn duy nhất chính là đội chiến thuyền và chiến thuyền lớn được bảo toàn gần như hoàn hảo, lương thảo, khí giới bị tổn thất không đáng kể. Thực ra kết quả này có thể coi như là quá may mắn. Nếu như không có cơn mưa đông bất chợt đó thì đại quân Tây Lương chỉ e đã tan thành mây khói.

Trong một ngôi nhà nhỏ.

Mã Dục đang triệu tập Cam Ninh, Trần Hổ, Trương Báo, Lý Mông, Vương Phương, Lý Túc chư tướng thương nghị.

Thủy tặc Giang Hạ Trần Hổ chỉ tay vào bản đồ, hắn nhìn Mã Dục nói: “Chúa công, mặt tướng đã hành tẩu trên vùng sông nước Trường Giang nhiều năm nên ít nhiều cũng biết phân bố binh lực của thủy quân trên sông Trường Giang. Dự Chương, Ngô Quận, Đan Dương, Hội Kê bốn quận không có thủy quân hùng mạnh. Chỉ có gần đây Thái Thú Ngô Quận có huấn luyện một đội thủy quân nhưng quân số không quá một ngàn người. Chiến thuyền cũng có không tới hơn trăm chiến thuyền nhẹ, đương nhiên không đủ sức mạnh để tạo nên mối uy hiếp đối với đại quân của chúa công”.

“Ừ” Mã Dục gật đầu, hắn trầm giọng nói: “Trận đánh ở Tam Giang khẩu bản tướng quân đã quá chủ quan. Sai lầm như vậy tuyệt đối không thể mắc lại lần thứ hai. Trần Hổ, Trương Báo nghe lệnh”.

Trần Hổ, Trương Báo bước ra khỏi hàng, thản nhiên nói: “Có mặt tướng”.

“Chỉ huy thủy quân bản bộ lên tám mươi chiếc mông trùng và đấu hạm đi tiên phong, mở đường”.

“Tuân lệnh”.

“Cam Ninh nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

“Chỉ huy thủy quân bản bộ lên hơn một trăm chiến thuyền và đấu hạm đi sau đoạn hậu”.

“Tuân lệnh”.

“Các chư tướng còn lại phải tự chính đón binh mã. Ngày mai khởi binh”.

“Tuân lệnh”.

...

Dĩnh Xuyên.

Chiến thuật từng bước ép sát của Quách Gia đã hoá giải thành công kế hoạch lấy công để thủ mà Mã Duyệt và Giả Hủ đã định ra.

Sau hơn một tháng tranh đi đoạt lại, mấy toà thành cuối cùng bên ngoài thành Huỳnh Dương cuối cùng cũng bị liên quân đánh chiếm. Tới tháng hai năm Kiến An thứ năm Hán Hiến Đế, thành Huỳnh Dương đã trở thành một toà cô thành. Việc tiếp tục phòng thủ Huỳnh Dương đã không còn ý nghĩa gì nữa. Thế nhưng trong hơn một tháng đã qua Giả Hủ cũng đã làm được rất nhiều việc.

Ngay khi đại quân Tây Lương rút lui về Huỳnh Dương thì ở vùng phía bắc quận Hà Nam, quận Dĩnh Xuyên, quận Trần Lưu đã trở thành một vùng đất hoang tàn. Các thế lực sĩ tộc địa phương đã bị cướp phá sạch sẽ. Gần ba mươi vạn dân chúng đã bị cưỡng ép di rời tới Lạc Dương, không lâu sau đó lại bị di chuyển vào trong vùng Quan Trung. Quan Trung vốn từ lâu đã trở nên hoang dã, không người ở lúc này lại dần dần khôi phục lại sự sống.

...

Trong tiếng bước chân nặng nề, Mã Siêu, Hứa Chử cùng nhau tiến vào. Cả hai nhìn Giả Hủ nói: “Tham kiến quân sư”.

“Ừ” Giả Hủ gật đầu hỏi: “Dân chúng đã di rời hết chưa?”

“Quân sư cứ yên tâm” Hứa Chử ồm ồm trả lời: “Những gì cần di dời đều đã di dời cả rồi. Hiện tại bên ngoài thành Lạc Dương chỉ còn có năm vạn đại quân”.

“Đúng!” Mã Siêu hưng hăng nắm chặt tay vung lên. Hắn trầm giọng nói: “Thời cơ quyết chiến đã tới rồi”.

“Thiếu tướng quân nói rất hay” Giả Hủ đột nhiên đứng dậy. Ánh mắt hắn sáng rực nóng bỏng như hai ngọn lửa. Hắn trầm giọng nói: “Truyền lệnh xuống. Toàn bộ tướng sĩ ăn no. Ngày mai sẽ quyết chiến cùng liên quân Quan Đông. Ở thành Huỳnh Dương này chúng ta sẽ giáo huấn cho lũ liên quân hung hăng lần thứ nhất. Chúng ta phải để bọn chúng nếm thử sự lợi hại của thanh đao trong tay thiết kỵ Tây Lương”.

“Ha, ha” Hứa Chử cười to hai tiếng. Hắn xoa tay nói: “Mặt tướng không thể chờ hơn nữa”.

...

Các lộ chư hầu cùng văn quan, võ tướng thủ hạ đều đã tề tựu bên trong đại trường.

Quách Gia chỉ tay vào bản đồ, hắn nhìn Viên Thuật nói: “Phiêu Kỵ tướng quân, ngày mai sẽ đánh một trận vô cùng quan trọng. Nếu chúng ta thắng, chắc chắn quân đoàn Lương Châu sẽ rút vào trong Hồ Lao quan vì chúng không còn lựa chọn nào khác. Nếu chúng ta thất bại thì chiến thuật từng bước ép sát của liên quân coi như thất bại trong gang tấc. Để bảo đảm đánh chắc thắng, liên quân phải chuẩn bị vô cùng kỹ càng”.

Viên Thuật nói: “Dù Phụng Hiếu nói như thế nhưng liên quân cần phải chuẩn bị như thế nào?”

Quách Gia khẽ mỉm cười nói: “Gia đã có kế sách phá địch nhưng cần phải có sự nghiêm chỉnh chấp hành của các lộ liên quân thì mới có hiệu quả. Nếu như lúc lâm chiến mà tất cả các lộ quân đều sợ hãi lui bước, hoặc không tuân lệnh. Trận chiến này chắc chắn liên quân sẽ thất bại”.

“Hiếu” Trong lòng Viên Thuật vô cùng ái mộ tài năng của Quách Gia. Hắn không chút do dự cởi ngay bội kiếm trên người ra. Hắn lại cầm ấn tín Phiêu Kỵ tướng quân cùng với ấn tín Thừa tướng của Tào Tháo, ấn tín Đại tướng quân của Viên Thiệu rồi sai người đưa cho Quách Gia, sau đó hắn trầm giọng nói: “Chư công hãy nghe rõ. Trận đánh ngày mai có quan hệ tới sinh tử, tồn vong của liên quân. Chúng ta không thể không cẩn thận. Tất cả các lộ quân đều phải nghe theo hiệu lệnh của quân sư. Nếu ai bất tuân, chiếu theo quân pháp thi hành”.

Mãnh hổ Giang Đông Tôn Kiên ngay tức khắc tiến lên một bước. Trong con mắt còn lại của hắn phát ra sát khí nồng nặc, hắn lạnh lùng nói: “Nếu ai không tuân lệnh, mổ sẽ không đội trời chung với người đó”.

Các lộ chư hầu đều sợ hãi.

Quách Gia cũng không chối từ. Hắn vui vẻ đứng trước án của Viên Thuật, cao giọng nói: “Huyện Bái Lữ Bố nghe lệnh”.

Lữ Bố bước ra khỏi hàng, hần ôm quyền nói: “Có mặt tướng”.

Quách Gia nói: Chỉ huy thiết kỵ Tịnh Châu bản bộ đi tiên phong. Canh ba ngày mai thổi cơm. canh ba nhỏ trại tiến đánh Huỳnh Dương. Nếu như đại quân Lương Châu chặn đánh hãy giả vờ thua chạy về đại doanh. Chỉ được phép thua, không được phép thắng”.

Lữ Bố nghe vậy, hần cau mày, miễn cưỡng đáp: “Tuân lệnh”.

Đợi khi Lữ Bố dừng vào hàng, Quách Gia nhìn các lộ chư hầu và tướng lĩnh dưới trướng nói: “Trận quyết chiến ngày mai, các lộ liên quân sẽ chia làm tám bộ. Mỗi bộ giữ một phương theo Bát Quái trận. Bản quân sư sẽ mang theo ba người chịu trách nhiệm truyền lệnh. Tất cả các bộ đều phải nghiêm chỉnh tuân theo hiệu lệnh, không được lơ là”.

“Tuân lệnh”.

...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong khi quân Lương Châu bên trong đại bản doanh vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh gì, Lữ Bố và hai ngàn quân thiết kỵ Tịnh Châu đã xuất hiện ở chân trời phía đông trong ánh nắng ban mai.

“Ô ô ô...”

Quân xích hầu trên tháp quan sát lập tức nổi hiệu kèn báo động. Hiệu kèn lệnh lập tức vang động khắp nơi. Giả Hủ được Hứa Chử, Mã Siêu và tể tướng lĩnh Lương Châu, Khương bình, Hồ kỵ Tây Vực hộ tống trèo lên viên môn. Sương giá bao phủ khắp nơi trên cánh đồng hoàn vu bên ngoài đại doanh. Một đội kỵ binh đông nghịt đã triển khai thế trận sẵn sàng, tinh kỳ phát phối, vũ khí nghiêm chỉnh. Hiển nhiên đó là một đội quân tinh nhuệ thân kinh bách chiến làm người khác phải ngưỡng mộ nhưng lại chỉ có khoảng ba ngàn quân.

“Hừ” Mã Siêu khề cau mày, hần nhìn Giả Hủ nói: “Quân sư, liên quân đang muốn làm gì vậy? Chỉ dựa vào ba ngàn quân kỵ binh mà cũng dám quyết chiến với đại quân Lương Châu của ta ư?”

“A, a” Giả Hủ cười lớn đáp: “... kia chỉ e là kế dụ địch của liên quân”.

“Kế dụ địch?”

“Đúng, đây là kế dụ địch” Giả Hủ nói to: “Nếu bản quân sư không đoán sai thì nhất định liên quân đang bày trận ở Nhị Thập Lý Pha. Đội kỵ binh kia đơn giản chỉ muốn dụ đại quân của ta đuổi đánh tới đó mà thôi”.

“A” Mã Siêu gật đầu, hần trầm giọng nói: “Quân sư, một khi đã vậy quân ta có đánh không?”

“Đương nhiên là có” Giả Hủ mỉm cười nói: “Liên quân đã thịnh tình khoản đãi chúng ta. Quân ta lại sai hẹn, chẳng phải là thất lễ sao?”

“Siêu đã hiểu” Mã Siêu gật đầu. Hần lập tức giơ cao cánh tay phải, trầm giọng nói: “Chư tướng nghe lệnh. Lập tức chỉnh đốn quân mã bản bộ theo bản tướng quân xuất kích”.

“Tuân lệnh”.

Chư tướng ầm ầm lĩnh mệnh rời đi.

Bỗng nhiên trong lúc đó hiệu kèn lệnh vang lên lanh lảnh, tiếng trống trận rung trời, cửa đại doanh mở ra, quân thiết kỵ Tây Lương cuộn cuộn tiến ra như nước chảy, tiến đến trước trận của thiết kỵ Tịnh Châu ngoài một tầm tên bắn. Trương Liêu giục ngựa chạy ra trước trận hai bên, hần giơ thương chỉ vào trận quân Lương Châu quát to: “Nhạn Môn Trương Liêu ở đây, người nào dám ứng chiến?”

Hứa Chử tức giận hần đang định giục ngựa xuất trận thì bên cạnh hần đã vang lên tiếng võ ngựa. Hứa Chử vội vàng ngẩng đầu nhìn thì ra Tây Vực Man tướng, Xa Xư quốc Hộ Quốc Đại tướng Nha Hốt Luật đã sớm giục ngựa xuất trận, vung thương đâm Trương Liêu. Trương Liêu quát to một tiếng trong trẻo, giục ngựa

đón đánh. Hai ngựa giao nhau, Trương Liêu vùng thương đâm thẳng tới cổ họng của Nha Hốt Luật nhanh như chớp.

Nha Hốt Luật tru lên như sói, hấn quét ngang thương.

“Đương!”

Hai thương chạm nhau, hai ngựa cùng lúc lướt qua, Trương Liêu cảm thấy một luồng sức mạnh cuồng nộ như nước vỡ bờ dội ngược trở lại, thanh thiết thương trong tay hấn rung lên suýt nữa bay tuột ra khỏi tay.

Trương Liêu thầm nghĩ tướng địch khoẻ hơn mình. Nếu cứ tiếp tục đánh thế này e khó giữ được tính mạng, không bằng dùng kế hồi mã thương. Nghĩ vậy Trương Liêu liền giục ngựa quay về trận mình.

“Ô ô ô, oa oa oa...”

Nha Hốt Luật ngửa mặt tru lên như sói, hấn lập tức giục ngựa đuổi theo Trương Liêu.

Ngược lại Trương Liêu kéo lê thiết thương, hấn ra vẻ thua trận từ từ bỏ chạy về trận của mình. Hơi lạnh từ cây thiết thương truyền qua tay là đầu óc Trương Liêu tỉnh táo hơn bao giờ hết. Âm thanh rầm rĩ của chiến trường dần như nước triều xuống lùi xa. Giây phút này trong suy nghĩ của Trương Liêu chỉ còn hành động của viên tướng địch quân đang ngày một đuổi áp sát.

“Hừ!”

Khi hai chiến mã sắp chạm nhau. Mắt Nha Hốt Luật hiện sát cơ, tay hấn vùng thương nhằm lưng Trương Liêu đâm tới. Nghe thấy âm thanh xé gió vang lên sau lưng, Trương Liêu nhếch miệng cười nhạt. Nói thì chậm nhưng diễn tiến thì vô cùng nhanh chóng. Thân hình to lớn trên lưng ngựa của Trương Liêu khê nghiêng đi như quỷ dị. Một thương của Nha Hốt Luật hiển nhiên đâm vào không khí.

“Ách ~ ~”

Nha Hốt Luật vừa đâm chệch một thương thì hấn đột nhiên cảm thấy hàn quang loé lên trước mắt, thiết thương của Trương Liêu đang kéo lê phía sau đã vùng lên, nhanh như chớp đâm ngược về phía sau, lập tức đâm xuyên qua cổ họng của Nha Hốt Luật.

“Phập..., thịch!”

Chiến mã tiếp tục vọt tới. Thi thể Nha Hốt Luật rung lên hai cái rồi ngã nhào xuống ngựa. Trương Liêu một thương đâm chết Nha Hốt Luật, hấn ghìm cương ngựa, hoành thương, nhìn trận Tây lương ở phía xa, ngửa mặt lên trời gào lên đầy kích động. Phía sau Trương Liêu hai ngàn binh lính Tịnh Châu cũng gào lên ba lần hưởng ứng. Tiếng hò hét phấn khích của binh lính vang động như muốn xé nát bầu trời.

“Thật ghê tởm!” Hứa Chử giận tím mặt, hấn giục ngựa tiến ra trận, nghiêm nghị quát: “Đồ thất phu Trương Liêu, có Hứa Chử ở đây”.

Hai mắt Trương Liêu thoáng co rút lại khi thấy Hứa Chử xuất trận. Hấn thầm nghĩ người này khi trước từng đại chiến năm mươi hiệp với chúa công (Lữ Bố) mới thất bại, võ nghệ tuyệt đối không dưới mình, chỉ có thể dùng chiêu khích tướng, chọc giận hấn, làm hấn tâm trí hỗn loạn, tiến thoái rối loạn mới có thể cầu thắng trong hiểm nguy.

Nghĩ vậy nên Trương Liêu cố ý nhìn lên trời, ngạo nghệ quát: “Hứa Chử, ngươi không phải là đối thủ của bản tướng quân. Ngươi hãy quay về bảo Mã Siêu ra đây”.

“Cái gì? Ngươi dám kiêu ngạo thế sao?”

Hứa Chử giận dữ, hàm râu quai nón dựng thẳng đứng như cương châm.

Trương Liêu không khỏi nhếch miệng cười lạnh lùng, ngấp sát khí khi thấy Hứa Chử tức giận như điên.

...

Viên Thuật, Quách Gia được các lộ chư hầu hộ tống trèo lên đài cao quan sát bên dưới. Hơn mười vạn đại quân từ trong quần doanh đang chậm rãi triển khai, bắt đầu lập trận dưới sự hướng dẫn của những thuộc hạ của Quách Gia.

Ở trên đài cao có một tên tiểu giáo ra chỉ lệnh dựa theo hiệu lệnh của Quách Gia.

Đài quan sát hình bát giác, có tám tên kỳ tốt tuân theo chỉ lệnh của tên tiểu giáo giương tinh kỳ có màu sắc tương ứng với tám kỳ. Những tinh kỳ này chia thành: Đỏ sẫm, xanh nước biển, vàng, xanh lá cây, xanh đen, xanh da trời, tím, đen. Phân chia tương ứng với một bộ trong tám bộ. Mỗi tinh kỳ có sáu mặt. Tương ứng với sáu loại thú: chim nhạn, cá, hổ, giao long, sói, trĩ. Hình ảnh tương ứng với sáu trận là: Nhạn hành, Ngư lân, Trường xà, Huyền tương, Phong thủy, Hạc dục.

Viên Thuật vừa mừng xen lẫn lo lắng khi hắn nhìn thấy hơn mười vạn đại quân dưới sự chỉ huy của Quách Gia tiến thoái nhịp nhàng, thế trận thay đổi biến ảo khó lường, hắn liền hỏi Quách Gia: “Phụng Hiếu, liên quân bày trận Bát Quái ở Nhị Thập Lý Pha, nếu như quân Tây Lương không đuổi đánh tới đây thì chúng ta sẽ phải làm gì? Chẳng lẽ hơn mười vạn tướng sĩ lại uống công vô ích sao?”

“Phiêu Kỵ tướng quân không cần lo lắng” Quách Gia nói: “Đại quân Tây Lương nhất định sẽ tới”.

Viên Thuật hỏi: “Tại sao Phụng Hiếu lại quả quyết như vậy?”

Quách Gia mỉm cười, hắn nhìn xung quanh rồi nói: “Tướng quân cứ nhìn thì biết”.

...

“Hô hô hô ~ ”

Hứa Chử ghì cương ngựa, truy chặn ngang ngực, hắn thở hổn hển, hai mắt hắn nhìn chăm chăm về phía trước.

Cách đó không xa Trương Liêu cười ngựa, hoành thương, sắc mặt ung dung. Hắn nhếch mép cười nhạt. Thất phu thì vẫn chỉ là thất phu. Chỉ một tiểu kẻ đơn giản đã phải rút lui.

Một lúc trước đây Hứa Chử đã ác chiến cùng Trương Liêu. Hứa Chử đã dùng hết sức bình sinh của mình ra chiêu, thoát nhìn có vẻ uy phong lẫm liệt, chiếm ưu thế nhưng cuối cùng vẫn không thể đánh hạ được Trương Liêu. Trương Liêu nhìn như phải chống đỡ rất chật vật, luôn gặp nguy hiểm nhưng chung quy lại Hứa Chử không thể nào gây nguy hiểm tới tính mạng của Trương Liêu.

Sau tám mươi hiệp ác đấu, Hứa Chử rõ ràng đã mệt nhoài, không còn sức ứng chiến.

Ngon thiết thương trong tay Trương Liêu chậm rãi giơ lên nhằm thẳng vào cổ họng của Hứa Chử ở phía xa. Hai mắt Trương Liêu phát ra sát khí nóng rực như hai ngọn lửa. Hắn đã chịu đựng quá lâu rồi, bây giờ chính là lúc để phản kích.

“Hô lô lô ~ ”

Trương Liêu đang định giục ngựa xông tới thì đột nhiên bên tai hắn vang lên hơi thở phì phò nặng nhọc của chiến mã.

Hắn kinh hãi quay đầu nhìn thì thấy một chiến mã Tây lương toàn thân đỏ rực như ngọn lửa đang xông tới ngăn cản Hứa Chử. Trong lúc đó Trương Liêu chăm chú nhìn kỵ mã thì thấy đó là một viên kiêu tướng ngạo nghễ khoác áo bào trắng. Mũ trụ đầu sư tử, mặt nạ quỷ, phía sau mũ những tua rua màu bạc như gợn sóng bay trong gió. Trong đôi mắt hẹp dài toát ra sát khí lạnh như băng, chăm chú nhìn Trương Liêu.

“Hứa Chử tướng quân hãy lui ra sau. Nơi này hãy giao cho mã giải quyết”.

Con mắt Trương Liêu thoáng co rút lại, hắn khẽ quát hỏi: “Mã Siêu?”

Từ khi quân đội hai bên giằng co ở Dĩnh Xuyên tới nay, tướng lĩnh Quan Đông chết dưới ngọn thương của Mã Siêu không dưới một trăm người. Trong đó có không thiếu những danh tướng đã thành danh như Trình Phổ, còn có cả những dũng tướng vô danh như Trần Vũ, Đồng Tập. Đại tướng Kiêu Nhụy của Viên Thuật bị Mã Siêu cắt tai và lỗ mũi sau khi quay về đã không kiêng rề khi nói về sự kiêu dũng của Mã Siêu.

Lúc này dù Mã Siêu mới chỉ mười chín tuổi nhưng danh tiếng của hắn đã truyền đi khắp nơi.

“Trương Liêu!” Mã Siêu chậm rãi giơ cao Thiên Lang thương nhắm vào cổ họng Trương Liêu từ xa. Gió bắc thổi mạnh, thổi tung những tua rua trắng như tuyết ở đầu mũi thương, giống như lông của Thương lang

dựng thẳng, trông rất dữ tợn và oai phong. Trong sự tự tin đến ngông cuồng Mã Siêu thốt ra một câu vô cùng kiêu ngạo: “Trong vòng ba hiệp ta sẽ lấy tính mạng của ngươi”.

“Hừ!”

Con người tỉnh táo như Trương Liêu lúc này cũng không khỏi giận dữ.

Lữ Bố vũ dũng, thiên hạ vô địch nhưng cũng không bao giờ dám mạnh mẽ tuyên bố trong ba hiệp có thể đánh bại Trương Liêu chứ chưa nói tới chuyện lấy mạng Trương Liêu.

“Giá ~ ”

“Cáp ~ ”

Mã Siêu, Trương Liêu cùng hét lên một tiếng, giục ngựa xông tới. Hai chiến mã nhanh chóng giao nhau.

“Hừ!”

Tay phải Mã Siêu cầm chắc Thiên Lang thương, tay trái nâng lên, một bóng đen hình tròn nhắm người Trương Liêu ở phía trước phóng tới.

Mã Siêu dám ăn nói ngông cuồng trong vòng ba hiệp sẽ lấy mạng Trương Liêu, thực chất đó không phải là lời nói huênh hoang khoác lác. Võ nghệ của Mã Siêu là do Hứa Chử, Điển Vi chỉ dạy. Mã Siêu lại lấy tinh hoa võ học của hai người kết hợp với thương pháp gia truyền của Mã gia. Bây giờ tuy Mã Siêu còn trẻ tuổi nhưng võ nghệ của hắn đã vượt xa Mã Đằng, hơn một chút so với Hứa Chử, ngang bằng không phân thắng bại với Điển Vi.

Đương nhiên, võ nghệ của Hứa Chử, Điển Vi không thể so sánh với một người tài giỏi như Lữ Bố. Tuy nhiên võ nghệ của Hứa, Điển hai người cũng đủ để Mã Siêu tin có thể chém đầu học trò của Lữ Bố là Trương Liêu. Sự tự tin này của Mã Siêu có được lại do có sự chỉ bảo ân cần của Mã đồ phụ. Trong Mã Siêu có sự dũng mãnh của Hứa Chử, Điển Vi, sự xảo quyệt của Mã đồ phụ. Đó mới chính là điều đáng sợ nhất của Mã Siêu.

Tay trái của Mã Siêu vừa mới giơ lên, Lữ Bố đang ở hậu trận quan sát cuộc chiến đã giật mình kinh hãi (Lữ Bố đã từng thua thiệt vì chiêu này nên luôn ghi nhớ trong lòng), hắn vội vàng quát to: “Văn Viễn hãy cẩn thận, không nên đỡ cái đó”.

Tuy nhiên đã chậm.

Lữ Bố còn chưa nói xong, Trương Liêu đã giơ thương nhắm bóng đen phía trước đâm tới. Chỉ nghe phốc một tiếng, bóng đen phía trước lập tức bị thương của Trương Liêu đâm thủng, nứt toác ra, hoá thành sương trắng đầy trời đổ ập xuống áo bào của Trương Liêu. Trương Liêu thất kinh, theo bản năng hắn nhắm chặt hai mắt, cúi đầu né tránh nhưng vẫn có sương trắng quét vào mặt, ngay lập tức Trương Liêu cảm thấy mặt mình bỏng rát như bị bỏng.

“Cáp!”

Mã Siêu hét to một tiếng rồi giục ngựa xông vào.

Thiên Lang thương nhanh như chớp đâm tới nhắm thẳng vào tim Trương Liêu. Mặt Trương Liêu đau nhức như bỏng, hai mắt hắn nhắm chặt, thiết thương trong tay vung lên, tuyệt vọng chống đỡ cú đâm của Mã Siêu.

“Hừ!”

Thiên Lang thương sắp đâm trúng người Mã Siêu thì bên tai Mã Siêu đột nhiên vang lên tiếng gió rít lạnh lẽo.

Mã Siêu kinh hãi ngẩng đầu thì thấy một mũi lang nha tiễn to bằng ngón tay cái đang xé gió bay tới, nhắm vào cổ họng của hắn. Mã Siêu thoáng hoảng sợ, hắn vội thu thương về đỡ mũi lang nha tiễn. “Cạch” một tiếng vang lên, mũi lang nha tiễn bị đánh bay. Hai tay cầm Thiên Lang thương của Mã Siêu bị chấn động tê dần. Ngay trong lúc đó hai chiến mã vượt quan nhau, Trương Liêu giục ngựa bỏ chạy trời chết.

Sau một khắc.

Một chiến mã đỏ rực như lửa từ trong trận quân Tịnh Châu lao ra, nhằm thẳng Mã Siêu xông tới. Đó chính là ngựa Xích Thố của Lữ Bố, rốt cuộc Lữ Bố cũng xuất trận.

Mã Siêu hét to một tiếng hấn bỏ Trương Liêu, giục ngựa đón đánh Lữ Bố.

“Ai!”

Hai ngựa gần giao nhau, Mã Siêu lại dùng chiêu cũ, tay phải hấn gior lên, một bóng đen xuất hiện trước mắt Lữ Bố, Lữ Bố cười nhạt, hấn cũng không gior kích chống đỡ, khi bóng đen đó sắp chạm vào mặt thì Lữ Bố đang định nghiêng người né tránh thì bóng đen đó không như dự đoán của hấn lại tự nhiên tách ra.

Trong khi sương trắng quen thuộc bắn toé ra, Lữ Bố tru lên một tiếng như sói. Hấn vội vàng cuốn áo bào sau lưng lên che trước mặt. Sau một khắc, Lữ Bố nghe phốc một tiếng, ngực hấn bị đánh mạnh, sau đó cơn đau đớn dữ dội kéo tới. Lữ Bố gào lên một tiếng thê lương rồi vội vã cúi đầu nhìn áo giáp trước ngực hấn đã bị đâm thủng, máu từ đó phun ra như suối.

Mã Siêu được Mã đồ phu chỉ dạy. Cái kỳ chiêu đó đương nhiên không đơn giản chỉ có vậy.

Trong bọc đó không chỉ có vôi bột, mà còn bọc một cây Lưu Tinh chùy sắc bén to bằng đầu của một đứa bé, phía sau cái bọc còn gắn với một sợi xích sắt, vì vậy khi quăng nó ra, dây xích sẽ giật căng ngược lại làm rách nút buộc của cái bọc.

Lữ Bố không xem xét kỹ, hấn vội vàng cuốn áo bào chắn sương trắng thì lại bị Lưu Tinh trùy đánh trúng ngực.

“Ồn ỉn ỉn, rút lui sao?”

Mã Siêu cười nhạt, gior thương quét ngang.

Lữ Bố cố nén cơn đau đớn kịch liệt, gior Hoạ Kích chống đỡ. Một thân sức khoẻ vô địch như hấn bây giờ sức lực không còn một nửa so với lúc bình thường.

“Thương!”

Trong tiếng kim loại va chạm dữ dội là người khác phải nín thở, Phương Thiên Hoạ Kích trong tay Lữ Bố trong khoảnh khắc đã bị Thiên Lang thương của Mã Siêu đẩy ra. Thiên Lang thương thuận thế quét mạnh về bả vai Lữ Bố, đánh tằm giáp che vai bằng da thú nát bấy. Thân hình cường tráng của Lữ Bố đột nhiên ngã ngửa ra sau, suýt chút nữa Lữ Bố té ngã xuống chân ngựa.

Hai ngàn tinh binh Tịnh Châu trong trận lập tức ồn ào, chúng quả thực không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy Lữ Bố thiếu chút nữa thì ngã ngựa. Một Chiến Thần trong suy nghĩ của chúng vậy mà không đỡ nổi một thương của Tây Lương Mã Siêu sao? Trong khi đó năm vạn tướng sĩ Tây lương hoan hô dậy đất, khí thế mạnh mẽ như cơn hồng thủy.

“Ngao ~ ~ ”

Hai ngựa vượt qua nhau.

Mã Siêu giục ngựa tiến lên phía trước hơn mười bước sau đó hấn chỉ thẳng Thiên Lang thương lên trời, ngựa mặt gào lên một tiếng, không giống tiếng người mà giống với tiếng hú của Thương Lang, âm thanh vang vọng khắp cánh đồng hoang vu. Sát khí lạnh lẽo nhanh chóng lan tràn khắp chiến trường như tơ nhện. Trong lòng Lữ Bố thâm hoảng sợ, hấn không còn lòng dạ nào ham chiến nên vội vã giục ngựa quay về trận.

319. Chương 249: Bát Quái Trận.

“Giết giết giết...”

Mã Siêu không ngừng gào lên, trên cánh đồng hoang vắng lập tức vang lên tiếng reo hò long trời lở đất của tướng sĩ Lương Châu. Năm vạn thiết kỵ lập tức cuốn cuộn tiến về phía trước khí thế như hồng thủy, tràn ra khắp chiến trường, điên cuồng đánh tới. Hai ngàn thiết kỵ Tịnh Châu trong tình trạng giống như một hòn đảo cô độc giữa biển khơi rộng lớn, run rẩy, hoảng sợ.

“Rút lui, mau rút lui! Rút lui quay về đại doanh”.

Thành Liêm, Tổng Hiến hoảng sợ vội hạ lệnh lui quân. Ngược lại với câu Binh bại như núi, hai ngàn quân thiết kỵ Tĩnh Châu như ong vỡ tổ bại trận bỏ trốn về Nhị Thập Lý Pha.

...

Nhị Thập Lý Pha.

Tên xích hầu đứng quan sát trên đài quan sát đột nhiên giờ một cây hồng kỳ ra sức vẫy về phía đài cao ở trung quân năm lần. Quách Gia khẽ gật đầu hần nhìn Viên Thuật nói: “Phiêu Kỵ tướng quân, đại quân Tây Lương đã tới. Chúng có chừng năm vạn kỵ binh. Xem ra lần này Giả Độc sĩ đã điều toàn bộ kỵ binh đánh trận này”.

“Năm vạn thiết kỵ?”

Viên Thuật thoáng rung mình khi nghe Quách Gia nói, chung trà trong tay hần run run, nước trà suýt chút nữa đổ ra tay hần. Trong mắt Viên Thuật không khỏi xuất hiện sự lo lắng khi hần liếc nhìn quy mô to lớn của Bát Quái trận. Bát Quái trận nhìn khí thế rất hào hùng. Trông thì như vậy nhưng liệu nó có thể ngăn cản sự tấn công của năm vạn thiết kỵ Tây Lương hay không?

“Cạch, cạch, cạch”.

Bộ ấm trà đặt trên bàn trà đột nhiên rung động, di chuyển, phát ra âm thanh lạnh lạnh, Viên Thuật cảm nhận rõ ràng sàn gỗ dưới chân hần dần rung lên. Hần đưa mắt nhìn xung quanh đài cao, mặt đất dưới chân đại quân Quan Đông đã lập trận nghiêm chỉnh đón đợi hình như cũng đang rung lên, thoáng chốc những cơn rung động nhỏ xuất hiện.

Viên Thuật kinh hãi quay đầu nhìn, bụi mù dần dần bốc lên cuộn cuộn ở hướng tây bắc. Trong ánh tà dương đang lặn dần về phía tây. Bụi mù bốc lên đầy rồi ánh lên thê lương như được nhuộm máu. Trong đám bụi màu máu đó, thiết kỵ Tây Lương đông nghịt đã mãnh liệt xông tới như nước triều lên, nhanh chóng tràn ra giăng kín cánh đồng hoang dã, tàn phá bờ bãi, tiếng động rầm rĩ khắp nơi, toả ra hơi thở giết người làm người khác không dám thở mạnh.

“Ừ ừ ừ...”.

Mặt đất càng lúc càng rung động dữ dội, từ phía đó mơ hồ truyền tới tiếng vó ngựa, âm thanh như sấm rền từ đường chân trời vọng tới càng làm cho người khác bị áp lực, tâm thần hoảng loạn. Hơn mười vạn tướng sĩ Quan Đông cảm thấy không khí vô cùng ngột ngạt, hít thở khó khăn. Trong Bát Quái trận vốn vô cùng ồn ào thoáng chốc trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Tất cả tướng sĩ Quan Đông đều quay đầu nhìn về phía tây bắc xa xa.

Ở hướng tây bắc, bụi bốc lên mù mịt, năm vạn thiết kỵ Tây Lương đang hùng dũng tiến tới. Áo giáp dữ tợn làm cánh đồng hoang vắng như ẩm đậm, lạnh lẽo như băng. Ánh sáng chói mắt của mã đao làm bầu trời mênh mông như lạnh lẽo, cô liêu.

“Hô ~ ~ ”

Quách Gia thở ra một hơi, cuối cùng hần cũng lấy lại tinh thần từ sự hoảng sợ cùng cực. Nếu như có thể lựa chọn, Quách Gia tuyệt đối không muốn là kẻ thù của một đội quân thiết kỵ khí thế mạnh mẽ như hồng thủy thế này. Nhưng trên đời này tuyệt đối không có cái gọi là nếu. Một khi Quách Gia đã muốn trợ giúp Tào Tháo làm nên nghiệp bá, hần nhất định phải vượt qua đội quân này của Mã Dục.

Quách Gia khẽ vuốt cằm, hần nhìn Hạ Hầu Uyên đứng trang nghiêm bên cạnh, bình thản nói: “Truyền lệnh, mở rộng tám cửa”.

Sắc mặt Hạ Hầu Uyên lạnh lẽo, hần nhanh chóng quay người nhìn đám kỵ tốt trên đài, nghiêm nghị quát: “Quân sư có lệnh, mở rộng tám cửa”

“Hô hô!”

Tất cả tám kỳ tốt đều giờ lệnh kỳ có thêu biểu tượng của bộ mình phụ trách. Hơn mười vạn tướng sĩ liên quân rối rít di chuyển theo chỉ lệnh của kỳ tốt. Trong khoảnh khắc Bát Quái trận đã biến hoá, cuối cùng làm thành một Bát Quái trận mẫu mực. Tám cửa: Hưu, sinh, thương, đỗ, cảnh, tử, kinh, khai, yên lặng chờ đại quân Tây Lương đánh vào trong trận.

...

Trước trận của đại quân Lương Châu.

Mã Siêu đang giục ngựa đuổi theo thì thấy trên cánh đồng hoang vu phía trước xuất hiện quân Quan Đông nhiều vô kể. Các tướng sĩ quân Quan Đông chen chúc nhau xếp thành từng hàng, từng dãy, làm thành một toà đại trận rộng bao la. Đâu đâu cũng thấy tinh kỳ phát phối, đao, thương, kiếm, kích dựng thẳng như rừng. Từng hàng tay trường cung đã giương cung, lấp tên, những mũi tên lạnh như băng đã hướng lên trời cao.

“Hu!”

Mã Siêu khê kêu lên một tiếng, hai chân hấn ghì chặt hông chiến mã, đồng thời hấn gior cao Thiên Lang thương chỉ thẳng lên trời.

“Ô ô ô...”

Hiệu kèn lệnh trầm, thấp, thê lương thoảng chốc vang khắp bãi chiến trường. Quân thiết kỵ Tây lương đang ra rồi phi nước đại phía trước bắt đầu chạy chậm lại, sau đó triển khai thành hai cánh, cuối cùng triển khai thành Trường xà trận đông nghịt ngay sau lưng Mã Siêu. Mã Siêu ghì cương, quay đầu lại nhìn, hấn nhẹ nhàn kéo mặt nạ quỷ bảo hộ của mũ trụ lên.

Giả Hủ đã được Hứa Chử và hơn một trăm tên thân binh hộ tống tới trước trận.

“Quân sư?”

“Thiếu tướng quân!”

Sau màn chào hỏi, Mã Siêu chỉ tay về phía trước, nhìn Giả Hủ nói: “Quân sư hãy nhìn”.

Giả Hủ giục ngựa tiến lên trước, hai tay hấn bắt khum trước trán nhìn theo hướng tay Mã Siêu chỉ. vừa nhìn qua sắc mặt Giả Hủ trở nên nghiêm nghị lạ thường, hấn trầm giọng nói: “Bát Quái trận”.

“Bát Quái trận?” Hứa Chử ồm ồm hỏi: “Bát Quái trận đó rất lợi hại phải không?”

Giả Hủ nói: “Bát Quái trận rất kỳ ảo. »

Trong trận lại có trận khác, trong đó có tám bộ phân chia thành: Ngự lân, Long tương, Hạc dục, Phong thử, Nhận hành các tiểu trận. Dù đã phân chia làm tám nhưng lại có thể hợp làm một biến hoá vô cùng phức tạp. Đây là trận pháp lợi hại nhất trong tất cả các cổ kim trận pháp”.

“Thật sự lợi hại vậy sao?” Hứa Chử gãi gãi đầu, hấn phản đối: “Dựa vào hiểu biết của mặt tướng thì hình thức của quỷ trận đó không có gì là lợi hại, thiết lập rất cứng nhắc, chỉ cần dùng đại quân bao vây bốn phía. Dịch không động thì ta cũng không động. Một khi dịch động thì ta cũng thừa cơ động. Trước hết chúng ta cứ bao vây bỏ đói những con cá Quan Đông này ba ngày, hai đêm để xem bọn chúng còn sức lực để chém giết không?”

Nếu như Mã đồ phu ở đây hấn sẽ vỗ tay khen ngợi câu nói này của Hứa Chử.

Lời nói của Hứa Chử thoạt nghe rất vô lý nhưng kỳ thật lại am hiểu rất sâu chiến thuật chỉ đạo của kỵ binh. Trên thực tế kỵ binh có ưu thế hơn bộ binh không phải ở mặt đánh công kiên (ngoại trừ trọng giáp thiết kỵ) mà là ở vai trò quấy rối, đánh du kích. Quân Quan Đông đã cẩn thận bố trí, có ưu thế biến hoá vô lường, giấu giếm Bát Quái đại trận sát khí ngút trời thế nhưng nếu quân thiết kỵ Tây Lương không mắc vào, không xông vào Bát Quái đại trận thì Bát Quái đại trận đó cũng chỉ bày ra để khoe khoang chứ không có bất kỳ tác dụng nào.

Bởi vì thiết kỵ Lương Châu có sức cơ động vượt xa quân Quan Đông nên có thể lấy tĩnh khắc động. Đi sau mà tới trước nên chỉ cần ở bên cạnh nghỉ ngơi dưỡng sức chờ đợi thời cơ.

Sau một lúc lâu nhóm trận, quân Quan Đông không khỏi rơi vào tình trạng chân tê cứng, mệt mỏi, thể lực suy giảm nếu lúc đó thiết kỵ Tây lương thừa dịp tấn công tất một trận có thể đánh tan. Ngày xưa Hán Cao Tổ Lưu Bang dẫn ba mươi vạn đại quân lên phía bắc đánh Hung Nô, Thiển Vu Mạo Đồn chỉ dựa vào ưu thế tập kích của kỵ binh đã đánh thắng đối thủ đông hơn, suýt chút nữa đã bắt Hoàng đế khai quốc của Đại Hán làm tù binh.

Thế nhưng dù kế sách phá giải thế trận của Hứa Chử có hiệu quả hay không thì Giả Hủ cũng không có ý định sử dụng.

Thứ nhất, quân Quan Đông tuy không chống đỡ được ba ngày, hai đêm thì đại quân Lương Châu cũng như thế. Quân Quan Đông lập trận ở Nhị Thập Lý Pha chỉ là một bộ phận binh lực. Hai cánh quân Quan Đông khác đang đánh vu hồi từ hai cánh, một khi để hai cánh quân Quan Đông đó cắt đứt đường lui thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Thứ hai, Quách Gia cùng Giả Hủ đang giống như cao thủ so chiêu với nhau, trong đó một bên triển khai tư thế một bên ở vào thế ắt phải phá chiêu dù biết rõ bên trong có nguy hiểm nhưng nhất định cũng muốn thử một lần.

Văn không thứ nhất, võ không thứ hai. Phàm là mưu sĩ bày mưu tính kế đều có những bản tính ích kỷ, rất khó chấp nhận có một người mạnh hơn mình. Lần so tài trước đây, Quách Gia cao tay hơn một chút với chiến thuật từng bước ép sát để phá chiến thuật lấy công để thủ của Giả Hủ. Trong lòng Giả Hủ vì thế càng bức bối.

Giả Hủ gọi Hứa Chử tới trước mặt dặn dò: “Tướng quân hãy chỉ huy tám ngàn thiết kỵ theo chính đông tiến vào cửa ”sinh” rồi theo hướng tây nam đánh giết ra cửa ”hưu”, rồi lại từ chính bắc tiến vào cửa ”khai” trận này nhất định bị phá. Một khi liên quân tan tác Thiếu tướng quân sẽ phát động đại quân chính thức tấn công theo mặt chính diện, liên quân tất thất bại”.

“Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Hứa Chử lĩnh mệnh, hẩn nhanh chóng điểm tám ngàn thiết kỵ, từ chính đông tiến vào cửa “sinh” của Bát Quái trận.

Thế nhưng ngay khi Hứa Chử dẫn tám ngàn quân thiết kỵ Lương Châu nhập trận, bốn phía xung quanh lập tức biến đổi. Thông đạo vốn dài, sâu hun hút, thẳng tắp đột nhiên xuất hiện hai chiếc thuẫn đồng khổng lồ chắn ngang đường của quân thiết kỵ Tây Lương. Một lát sau trận thế vốn hoàn toàn bất động đột nhiên di chuyển. Phương hướng xung quanh quân Tây Lương nhập trận không ngừng biến đổi. Chỉ trong chốc lát Hứa Chử và tám ngàn tướng sĩ Tây Lương đã bị xoay chuyển tới hoa mắt, váng đầu, không còn xác định được phương hướng nữa.

Hẩn ngẩng đầu nhìn trời thì thấy mây đen che kín bầu trời rất khó phát hiện ra hướng đông, tây, nam, bắc.

“Không cần phải sợ” Hứa Chử giơ cao Lang Nha thiết chuỳ, hẩn gào to: “Con mẹ nó, tất cả giữ bình tĩnh cho Lão Tử”.

“Tướng quân!” Một tên thân binh giục ngựa lại gần, hẩn hoảng hốt nói: “Các huynh đệ không có cách nào xác định được phương hướng. Hiện tại các huynh đệ không biết phải đánh giết theo hướng nào?”

“Con mẹ nó, phương hướng nào mà chả thế” Lang Nha thiết trụ trong tay Hứa Chử chỉ thẳng về phía trước, hẩn nghiêm nghị quát to: “Tất cả theo ta đánh tới. Giết”.

“Giết giết giết!”

Tám ngàn thiết kỵ hô lên ba lần, đánh trống hò reo tiến theo sau Hứa Chử.

...

Bên ngoài Bát Quái trận, trước trận quân Lương Châu.

Giả Hủ, Mã Siêu nghe thấy âm thanh chém giết rung trời từ trong trận truyền ra nhưng đợi mãi vẫn không thấy Hứa Chử và tám ngàn quân thiết kỵ Tây Lương đánh giết ra ngoài trận từ cửa “hưu. Sắc mặt Giả Hủ

tái dần, đột nhiên hắn quay người nhìn mấy trăm thân binh phía sau mình quát to: "Dừng thang người. Bản quân sư muốn lên cao quan sát".

Sắc mặt Mã Siêu bình thản pha lẫn sự lạnh lùng, hắn quát to: "Quân sư có lệnh, dừng thang người. Mau".

Mã Siêu vừa ra lệnh, mấy trăm quân thân binh cuống quýt nhảy xuống ngựa. Chúng bắt đầu chồng người làm thành một cái thang người mấy tầng. Sau khi đám thân binh hoàn thành cái thang người, hai tay Mã Siêu ôm Giả Hủ, hắn nhẹ nhàng giúp Giả Hủ trèo lên đỉnh thang người. Giả Hủ đứng trên đỉnh thang người, hai tay hắn bắt khum trước trán quan sát Bát Quái trận, vừa nhìn quan hắn đã giật mình kinh hãi, thất thanh nói: "Thật lợi hại!".

320. Chương 250: Ngàn Dặm Đánh Cướp Cũng Chỉ Vì Lương Thảo.

Giả Hủ đứng trên đỉnh thang người quan sát Bát Quái trận bên dưới, hắn phát hiện Bát Quái trận hoàn toàn không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Bát Quái đại trận lợi dụng một cách hoàn hảo địa hình của Nhị Thập Lý Pha. Ở tám hướng của Bát Quái trận có bố trí đường hào sâu ngăn cách, bên cạnh đó còn có chiến xa, tháp phá thành cùng khí giới hạng nặng, lại có cả thuẫn binh, cự nỏ binh, trường thương binh áp trận. Thông đạo ngăn giữa những hàng ngũ khổng lồ thay đổi thất thường, sát khí từ thông đạo bốc lên ngùn ngụt.

Hứa Chử và tám ngàn quân thiết kỵ đã hoàn toàn mất phương hướng, đang tấn công về chính trung tâm của Bát Quái đại trận.

Mã Siêu thấy sắc mặt Giả Hủ trầm tư, hồi lâu không thấy Giả Hủ nói gì, hắn lo lắng hỏi: "Quân sư, tình hình trong đó thế nào?"

"Hoàn toàn không ổn!" Giả Hủ ôm trán, hắn nghiêm giọng nói: "Trận thế này hoàn toàn không phải là một Bát Quái đại trận bình thường mà kết hợp với địa hình, khí giới cùng với đồ quân nhu quân dụng cùng cạm bẫy của tuyệt trận, phức tạp hơn, hung hiểm hơn rất nhiều so với Bát Quái đại trận trong binh thư. Nếu không cẩn thận quan sát thì thật sự không dễ dàng phát hiện ra sự lợi hại trong đó, thế nhưng..."

Mã Siêu tái mặt, hắn vội la lên: "Nhưng tại sao lại như vậy?"

Giả Hủ nói: "Thế nhưng tuyệt trận kia cũng là một tử trận".

"Tử trận?"

"Đúng tử trận. Đó là do vị trí đứng của binh lính tạo thành đại trận đều là tử huyết, chúng chỉ có thể đứng yên tại chỗ, trận thế biến ảo nhưng chúng không có cách nào thay đổi vị trí của mình" Giả Hủ nói liền một hơi, hắn nhếch mép cười, một nụ cười vui vẻ, có phần xảo trá rồi hắn đột nhiên nói tiếp: "Xem ra, thiên tài cũng có sai lầm của thiên tài, ha, ha".

Sắc mặt Mã Siêu nghiêm nghị, hắn nghiêm giọng hỏi: "Vậy quân sư đã nghĩ ra kế sách phá trận rồi sao?"

Giả Hủ khẽ mỉm cười, hắn gọi Mã Siêu tới trước mặt rồi dặn dò Mã Siêu cứ làm như thế, như thế. Mã Siêu hiểu ý, hắn giương cao Thiên Lang thương, gào lên như sấm: "Trọng giáp thiết kỵ, chuẩn bị xuất kích".

Trong hơi thở phì phò của chiến mã, hơn một ngàn trọng giáp thiết kỵ dũng mãnh tiến lên lập trận ở trước mặt Mã Siêu.

"Đột kích!"

Mã Siêu chỉ thẳng Thiên Lang thương về phía trước, hắn giục ngựa xông lên trước. Trong tiếng reo hò như rì rào lấp lánh, hơn một ngàn trọng giáp thiết kỵ bắt đầu tăng tốc, từ từ hình thành một cơn sóng sắt mạnh mẽ không gì có thể ngăn cản, cuốn tới Bát Quái đại trận của liên quân. Cùng lúc đó bốn vạn quân thiết kỵ Tây Lương còn lại cũng chia làm hai cánh, bắt đầu triển khai vòng quanh Bát Quái đại trận của liên quân.

Vó ngựa quay cuồng, người ngựa di chuyển. Trong đất trời, khắp bãi chiến trường ngoại trừ âm thanh của vó ngựa bọc sắt thì không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

...

Trên đài cao ở trung quân Bát Quái trận.

“Hả?” Đột nhiên Tào Nhân thất thanh kêu lên, hấn hoảng hốt nói: “Hình như tặc binh Tây Lương muốn tấn công toàn lực”.

Mọi người trên đài vội vàng quay nhìn. Quách Gia đang dùng tay phải vuốt râu cũng phải dừng lại. Hấn vội vàng chăm chú nhìn thì quả nhiên hơn bốn vạn quân thiết kỵ Tây Lương đã chia làm hai cánh, cắt theo hai hướng nam, bắc của Bát Quái đại trận xông tới, nhất là ở hướng chính tây có đông nghịt kỵ binh Tây Lương làm Quách Gia không khỏi cau mày lại.

“Trọng Giáp thiết kỵ!” Hạ Hầu Uyên đột nhiên kêu to, hấn giơ tay chỉ về toán quân kỵ binh Tây Lương ở hướng chính tây, toán quân đó tuy không đông nhưng khí thế vô cùng mạnh mẽ, hấn khàn khàn nói: “Chết tiệt, đó là trọng giáp thiết kỵ của Mã đồ phu. Quân sư, quân của chúng ta ở phía tây bắc Bát Quái trận không thể nào ngăn cản được lũ quái vật đó tấn công. Quân sư hãy cho phép mặt tướng dẫn quân xuất trận”.

Ngay trong lúc đó quân trọng giáp thiết kỵ đã mang theo khí thế nghiền nát tất cả hung tợn tiến vào Bát Quái đại trận của liên quân. Ánh mắt Quách Gia thoáng trở nên giá lạnh, đám quân trọng giáp thiết kỵ đã vô cùng xảo trá khi lựa chọn phương hướng nhập trận, chúng vừa có thể tránh được cạm bẫy của trận ở bên trái, vừa tránh được trận chiến xa bên phải sau đó chúng cắt vào hai góc của hai bộ Càn và Đoài (tên hai bộ trong Bát Quái trận). Một khối Bát Quái đại trận vốn vô cùng cứng rắn trong khoảnh khắc đã bị nghiền nát.

Trong giáp thiết kỵ lướt tới đâu, binh sĩ liên quân liền rã ra như nước. Thân thể làm bằng máu thịt của con người hoàn toàn không thể ngăn cản những con quái thú thiết giáp đó đột kích.

Hai góc Càn và Đoài nhanh chóng tan vỡ đã lập tức tạo nên một phản ứng dây chuyền. Cả toà Bát Quái đại trận nhanh chóng trở nên hỗn loạn. Tám ngàn quân thiết kỵ Tây Lương của Hứa Chử đang tả xung hữu đột trong trận nhưng không tài nào thoát khỏi trận lập tức cũng nhận ra thay đổi nhỏ bé này, tinh thần lập tức phấn khởi hấn lên. Hứa Chử chỉ thẳng Lang Nha thiết chùy lên trời, hấn nghiêm giọng quát to: “Các huynh đệ, hiện tại Thiếu tướng quân và quân sư đã xuất kích giải vây cho chúng ta. Giết”.

“Giết giết giết ~”

Tám ngàn thiết kỵ Tây Lương gào lên hưởng ứng ba lần, khí thế ngùn ngụt như cơn hồng thủy.

“Quả nhiên lợi hại, không hổ là Độc sĩ Giả Hủ” Ánh mắt Quách Gia đột nhiên trở nên long lanh, hấn kích động nói: “Quả thực là danh bất hư truyền, nhanh chóng phát hiện ra nhược điểm của Bát Quái đại trận của bản quân sư”.

“Quân sư!” Hạ Hầu Uyên vội vàng la lên: “Nếu không nhanh nghĩ cách, Bát Quái đại trận sẽ bị đánh tan”.

“Không còn kịp rồi!” Quách Gia lắc đầu, trầm giọng nói: “Cái này gọi là bút dây động rừng, Bát Quái đại trận không còn cách nào có thể duy trì nữa rồi. Thế nhưng dù trận pháp đã bị phá, quân đội của chúng ta vẫn còn. Nếu đại quân Tây Lương nghĩ rằng chúng sẽ dễ dàng đánh bại liên quân thì chúng đang hy vọng hảo huyền. Trận quyết chiến thực sự bây giờ mới bắt đầu”.

Nói như thế nhưng trong giọng nói của Quách Gia vẫn có chút nuối tiếc. Hấn chỉ cần có thêm hai tháng nữa thôi là sẽ huấn luyện thành công toàn Bát Quái đại trận này, tới khi đó dù có đương đầu với trọng giáp thiết kỵ, liên quân hoàn toàn có thể năng lực hoá giải. Nhưng vào lúc này, thời gian huấn luyện quá ngắn, hơn mười vạn đại quân rất khó có thể hoàn toàn lĩnh hội được điều tinh diệu của Bát Quái đại trận, đương nhiên cũng không thể nào kịp thời biến đổi một cách chính xác vị trí trong trận. Lúc này Bát Quái đại trận thậm chí chưa phát huy tới ba phần sức mạnh, nó bị Độc sĩ Giả Hủ phá giải cũng là chuyện đã nằm trong dự liệu của Quách Gia.

Dù Bát Quái đại trận bị phá, gương mặt Quách Gia vẫn bình thản như thường, không buồn rầu, sợ sệt. Hấn khẽ phất tay áo rồi hạ lệnh: “Toàn quân rút về trung quân, dựa vào các cạm bẫy, hào sâu, chiến xa, tháp phá thành trong trung quân, theo thứ tự là Phong thủy, Ngự lân, Huyền tương, Nhạn hành trận, chuẩn bị quyết chiến cùng đại quân Tây Lương”.

Hạ Hầu Uyên nói: “Vây tám ngàn quân thiết kỵ Tây Lương đang ở bên trong trận thì sao bây giờ?”

“Thả cho chúng xuất trận” Quách Gia lãnh đạm nói: “Hiệp... này, Độc sĩ Giả Hủ thắng, bản quân sư nhận thua”.

Dựa vào cơ trí của Quách Gia hẳn hiểu rằng nếu cứ tiếp tục vây tám ngàn quân thiết kỵ của Hứa Chử ở trong trận thì đó sẽ là mối đại họa vô cùng. Nếu trong thời gian ngắn nhất không thể nuốt gọn đám kỵ binh này, rất có thể sẽ bị Độc sĩ Giả Hủ chơi lại phản chiêu: Hợp vây tứ phía, nổ hoa trong lòng. Một khi như vậy thì coi như mười mấy vạn quân Quan Đông coi như là sụp đổ.

Suy xét lợi ích sâu xa thì sẽ hiểu ngay chuyện này.

Quách Gia đương nhiên không thể mạo hiểm sự tồn vong của mười mấy vạn quân Quan Đông chỉ vì tám ngàn quân thiết kỵ Tây Lương.

Ô ô ô

Quách Gia vừa ra lệnh, bên trong trận liên quân lập tức không ngừng vang lên hiệu kèn lệnh trầm thấp. Mười mấy vạn tướng sĩ vốn phân tán ở Nhị Thập Lý Pha lập tức lợi dụng địa hình trợ giúp, dùng quân thuấn binh, cự nỗ binh, chiến xa và tháp phá thành căn hậu tất cả lui về trung quân đại trận.

Dương Châu, cảng Hoàn Giang.

Cầm Phàm Tặc đang ác chiến với thủy quân Cửu Giang. Cả một vùng cảng sông đã chìm trong ngọn lửa bốc cháy hừng hực, trong ánh lửa bốc cao ngút trời, hiện ra hình ảnh thủy quân Cửu Giang đang chạy đi chạy lại hỗn loạn, thi thoảng có một tên lính không may mắn, người như một bó đuốc gào thét điên cuồng rồi nhảy loạn xuống sông. Một tiếng “Ừm” vang lên và lập tức chìm ngấm trong dòng nước lạnh như băng.

Trên mặt sông, hơn mười chiếc mông trùng của Cầm Phàm Tặc đang ở thế giao tranh giằng co với hơn một trăm chiếc đầu hạm của thủy quân Cửu Giang.

“Tăng tốc. Tăng tốc. Đâm, đâm chết lũ thủy tặc đáng chết này”.

Đô úy thủy quân Cửu Giang Trương Anh vùng thanh đại đao trong tay, hấn gào to tới khàn cả giọng, không ngừng thúc giục quân chèo thuyền nhanh tay chèo để tăng tốc độ xông tới. Dưới sự thúc ép của Trương Anh, chiếc đầu hạm hình dáng dài, hẹp lấy hết tốc độ lao vào thân một chiếc mông trùng của Cầm Phàm Tặc. Đầu mũi đầu hạm của thủy quân Cửu Giang đều được bọc sắt dày và cực kỳ cứng. Một khi để nó đâm vào, chỉ e chiếc mông trùng của Cầm Phàm Tặc sẽ bị gãy làm đôi.

Thế nhưng điều đáng tiếc là chiếc mông trùng đó lại là chiến thuyền chỉ huy của Cam Ninh.

“Thùng thùng!”.

Trong tiếng bước chân nặng nề. Hai bàn chân to lớn như muốn giẫm nát boong thuyền xuất hiện. Trên dòng nước sông lạnh như băng lập lòe trôi những đôi chân nhỏ, nước sông pha trộn màu máu nhàn nhạt. Trên boong thuyền nhanh chóng xuất hiện một dòng nước đỏ. Đó là máu của địch quân.

“Leng keng leng keng”.

Cửu Hoàn đại đao sắc bén không ngừng vùng vẫy trong không trung. Chín thiết hoàn va chạm vào nhau phát ra những âm thanh vui tai, giống như chín chiếc chuông đồng đang lắc lư trong gió, phát ra những âm thanh lanh lảnh, êm tai. Chỉ có người nào quen thuộc với tiếng chuông này mới biết ẩn chứa trong những âm thanh vui tai đó là sát khí nồng nặc, thế nhưng điều đáng tiếc là tất cả những người quen thuộc với tiếng chuông đó đều đã gửi thân nơi đáy sông.

“Đưa trúc tới đây!”.

Tay trái Cam Ninh cầm Cửu Hoàn đại đao, tay phải hấn gơ lên, lập tức có một tên tiểu tướng Cầm Phàm Tặc cầm một cành trúc dài nhỏ đặt vào tay Cam Ninh. Ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn thẳng vào chiếc đầu hạm của thủy quân Cửu Giang đang xông tới, trong mắt hắn hiện lên hai ngọn lửa như muốn thiêu cháy chiếc đầu hạm. Cam Ninh chạy nhanh lên trước mấy bước, sau đó hắn nhẹ chống một đầu gậy trúc xuống boong thuyền, người hắn cong lại nhảy lên.

“Cạch, két...”

Âm thanh chói tai vang lên, ngay lập tức chiếc gậy trúc dài nhỏ cong lại thành hình cánh cung. Trong khi những người nhìn thấy cành trúc cong lại tưởng sắp gãy thì cành trúc lập tức thể hiện sự mềm dẻo cực kỳ của mình, nó bật ngược lại, thậm chí nó còn hất tung thân hình nặng nề của Cam Ninh lên cao, văng xa ra mấy trượng, Cam Ninh giống như một con chim khổng lồ bay lên hướng tới chiếc đầu hạm đang hung hăng lướt tới của thủy quân Cửu Giang.

“Toa ~ ~ ”

Một bóng người vút ngang trời, Cam Ninh như một con chim nhảy sang chiếc đầu hạm của thủy quân Cửu Giang.

“Giết hắn!” Đô úy thủy quân Cửu Giang xoay người nhìn thấy tên thủy tặc nổi tiếng ở trên đầu thuyền của mình, hắn giật mình hoảng sợ, vội vã la lên: “Các huynh đệ, mau giết hắn”.

“Ha, ha!”

Cam Ninh cười nhạt hai tiếng, ánh mắt hiện ra vẻ đanh ác, nhìn Trương Anh giống như một loài dã lang.

“Hả?”

Trương Anh thoáng rùng mình một cái, theo bản năng hắn lùi lại hai bước rồi xoay người định bỏ chạy vào khoang thuyền.

“Muốn chạy sao? Còn lâu nhé!” Cam Ninh hét to, hắn phi thân vọt tới, hai tay hắn giang rộng như một cánh chim, vọt lên. Người vẫn đang ở trên không, Cam Ninh đã quát to: “Những người bị gia gia ta nhìn chòng chọc chưa từng có ai sống sót tới bình minh ngày hôm sau. Người cũng nên biết điều chấp nhận số mệnh đi”.

“Giết!”

Một tên thủy quân Cửu Giang tru lên như sói, hắn vung đao chém Cam Ninh.

Cam Ninh khẽ uốn thân hình, một đao của tên lính Cửu Giang bổ vào khoảng không. Ngay sau đó tên lính Cửu Giang cảm thấy áp lực nặng nề ép xuống đầu hắn, Cam Ninh đã tung chân đạp một cước như búa bổ xuống đầu hắn. “Bịch” một tiếng vang lên, đầu của tên lính Cửu Giang đã bị Cam Ninh dùng sức bình sinh đạp, vỡ toác như một quả dưa hấu. Một lát sau thân hình nặng nề, dũng mãnh của Cam Ninh lại bay lên, giống như con diều hâu chụp bắt gà con, bổ nhào xuống đầu Trương Anh.

“Cứu!”

Trương Anh gào lên như sói, hắn nhào cả người về phía trước.

“Thùng thùng!”

Hai bàn chân to lớn lập tức xuất hiện trước mặt Trương Anh một cách quỷ dị, giống như muốn giẫm nát boong của chiếc đầu hạm, Trương Anh không kịp dừng lại, đầu hắn va mạnh vào hai cái chân đó, Trương Anh lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, ong ong, trước mắt hiện ra rất nhiều sao trời. Cam Ninh vung chân đạp một cước đánh ngất Trương Anh, sau đó hắn dùng đao cắt đầu rồi Cam Ninh giờ cao thủ cấp của Trương Anh hét lớn: “Trương Anh đã chết. Hàng thì sống”.

“Hàng thì không giết!”

“Hàng thì không giết!”

“Hàng thì không giết!”

Nghe tiếng hét của Cam Ninh, Cẩm Phạm Tặc hô to hưởng ứng ba lần. Thủy quân Cửu Giang hồn bay phách tán, sau một hồi sững sờ, chúng lập tức cuống cuống quỳ xuống boong, khí giới giờ quá đầu, hoảng sợ nói: “Xin hàng. Chúng ta xin hàng”.

Hứa Chử giục ngựa tới trước mặt Giả Hủ, hắn cúi đầu ủ rũ nói: “Quân sư, mặt tướng đã để quân sư thất vọng”.

“Hứa Chử tướng quân không được nản lòng” Giả Hủ bình thản nói: “Tất cả đều do bản quân sư chủ quan, suýt nữa làm liên lụy tướng quân bị vây hãm trong trận địch quân. Khi chúa công quay lại, Hủ nhất định sẽ nhận tội với chúa công. Thiệt hại của quân bản bộ tướng quân thế nào?”

“Các huynh đệ không bị tổn thương gì lớn” Hứa Chử lúng túng nói: “Nhìn bên ngoài thì Bát Quái đại trận không có động tĩnh gì nhưng khi vào bên trong mới biết trong đó rất rộng lớn. Liên quân sợ gây thương tích cho chính quân mình nên không dám dùng cung tên, toàn dùng nỏ bắn chum, di chuyển hết chỗ này tới chỗ khác vẫn không ra được, cuối cùng lại bị cạm bẫy dây gạc ngựa làm tổn hại mấy trăm huynh đệ”.

“Lần này tổn hại mấy trăm huynh đệ cũng coi như không có gì” Mã Siêu trầm giọng nói: “Thế nhưng tiếp theo không cần phải dùng kế lừa gạt gì, cứ quyết chiến chính diện với liên quân. Bản tướng quân muốn xem lần này liên quân còn có thể giở trò gì nữa đây?”

“Thiếu tướng quân không được khinh địch” Giả Hủ trầm giọng nói: “Lần này quân ta chỉ ra oai ở Nhị Thập Lý Pha, làm cho tướng sĩ liên quân Quan Đông ghi dấu sợ hãi với thiết kỵ Tây Lương. Chúng ta thật sự không muốn một trận tử chiến với liên quân”.

“Quân sư cứ yên tâm, bản tướng quân hiểu rất rõ” Mã Siêu nghiêm giọng nói: “Dù sao binh lực của liên quân cũng hơn mười vạn người, gấp hơn hai lần thiết kỵ Tây Lương chúng ta. Hơn nữa kỵ binh Tây lương phần lớn là khinh kỵ binh, hơn hẳn về tính cơ động nhưng lại không có sở trường về đánh công kiên. Nếu như chúng ta muốn quyết chiến cùng quân Quan Đông chính là lấy sở đoản tấn công sở trường của địch quân”.

Giả Hủ không nói gì, hần chỉ vui mừng gật đầu.

...

Dương Châu, cảng Hoàn Giang.

Gió đêm sắc như dao, nơi hoàn dã chìm trong cảnh giá lạnh.

Một cây huyết sắc Thương Lang đại kỳ đang bay phấp phật trong gió. Bên dưới cây đại kỳ, Mã Dục, toàn thân áo giáp vàng, cưỡi Hãn Huyết Bảo Mã đỏ rực, trông hần giống như một pho tượng Chiến Thần đỏ rực, uy phong lẫm liệt, đàng đàng sát khí. Phía sau Mã Dục, Điển Vi, Cam Ninh đều mặc trong giáp. Các chấp thiết kích vác cương đao hộ vệ hai bên.

“Hô lô lô ~~ ”

Trong tiếng thời phì phò, nặng nề của chiến mã, kiêu tướng Tây Lương Lý Mông giục ngựa lên trước, hần nghiêm giọng hét lớn: “Chúa công có lệnh, lên ngựa”.

“Rầm, ào”.

Lý Mông vừa ra lệnh, sáu ngàn tướng sĩ Tây Lương nhất loạt nhảy lên ngựa.

Dưới bầu trời đêm, thiết kỵ Tây Lương đông nghịt giống như một đám các quỷ đông đảo đến từ Địa Ngục, toàn thân mặc áo giáp ngăm đen. Điều làm những kẻ yếu tim phải sợ hãi nhất là những kỵ binh này đều đeo mặt nạ quỷ hung ác, đáng sợ, hoàn toàn che phủ gương mặt của quân thiết kỵ Tây Lương, chỉ có mặt quỷ màu đen, dữ tợn, xấu xí, còn có lỗ mắt nhỏ, hẹp dài toát sát khí lạnh như băng giá.

Mã Dục gật đầu hài lòng, nhưng sâu thẳm trong ánh mắt hần lại thoáng hiện ra sự tiếc nuối.

Ngay lúc này khi mới bắt đầu đặt chân lên đất Dương Châu, bắt đầu xuất chinh thì trong tám ngàn tướng sĩ chỉ còn có sáu ngàn người. Trong số đã mất có gần một ngàn người không quen thủy thổ phương nam nên mắc bệnh nằm lại trên thuyền (cũng may là vào mùa đông, ngoại trừ ẩm ướt hơn, khí trời phương nam cũng khá giống với phương bắc. Nếu như xuất chinh vào mùa hè thì tám ngàn đại quân xuất chinh của Mã Dục, chỉ e chưa tới Giang Đông toàn quân đã bị diệt). Mã Dục hoàn toàn không có cách nào hần đành phải để những tướng sĩ bị bệnh cho thủy quân của Cam Ninh.

Mặt khác hơn một ngàn tướng sĩ đã vĩnh viễn nằm lại dưới đáy sông Trường Giang quanh năm lạnh giá chỉ vì sự chủ quan của Mã Dục.

Mã Dục hít một hơi thật sâu, hần trầm giọng nói: “Vương Phương đâu?”

Vương Phương vội vã giục ngựa tiến lên, hần nghiêm giọng nói: “Có mặt tướng”.

Mã Duyệt rút trong người một phong thư, hần đưa cho Vương Phương với vẻ trịnh trọng lạ thường, hần trầm giọng nói: “Hãy cấp tốc mang phong thư này tới Lạc Dương, trình trước án của quân sư”.

Vương Phương tiếp nhận phong thư hần lạnh lùng nói: ”Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Mã Duyệt không yên lòng, hần dặn dò tiếp: “Thân mang trọng trách, tướng quân tuyệt đối không được mắc sai sót. Trên đường đi tướng quân hãy vô cùng cẩn thận”.

Sắc mặt Vương Phương vô cùng nghiêm nghị, hần kích động nói: “Xin chúa công yên tâm. Mặt tướng tuyệt đối sẽ không làm nhục mệnh”.

Mã Duyệt gật đầu, hần lạnh lùng nói: “Mau đi!”.

Vương Phương ngồi trên ngựa, chấp tay thi lễ với Mã Duyệt rồi hần xoay người giục ngựa phóng đi, chỉ trng chốc lát cả người, ngựa đã biến mất trong bóng đêm.

Mã Duyệt lại nói: “Cam Ninh, Trần Hổ, Trương Báo nghe lệnh”.

Cam Ninh ba tướng vội vàng giục ngựa tiến lên dàn hàng ngang trước mặt Mã Duyệt, hùng hồn nói: “Có mặt tướng”.

” Chỉ huy thủy quân Cẩm Phàm, thủy quân Giang Hạ ngược dòng sông Hoài tiến lên (trên bản đồ cổ đại sông Hoài hình như là nhánh của sông Trường Giang, đổ vào sông Trường Giang ở cuối Khúc A). Đây là địa đầu Giang Đông, ở xung quanh đây cũng không có thủy quân (trước khi Tôn Kiên tiến vào đây, Giang Đông hoàn toàn không có thủy quân đúng nghĩa), trong thời gian này phải giả quyết ổn thoả từ binh thủy quân Kinh Châu, thủy quân Dự Chương, còn cả thủy quân Cửu Giang nữa. Người nào thành tâm muốn đầu hàng thì cho nhập bọn, còn ngược lại thì.....”.

Nói xong, ánh mắt Mã Duyệt hiện ra sát khí ghê người.

Cam Ninh hiểu ý, hần hung dữ nói: “Mặt tướng hiểu”.

Mã Duyệt gật đầu, hần trầm giọng nói: “Thủy quân cần phải giữ liên lạc liên tục với đại quân đường bộ, có thể tiếp ứng lẫn nhau”.

Cam Ninh thần nhiên nói: “Tuân lệnh”.

Mã Duyệt khoát tay, lạnh lùng nói: “Lên đường”.

Cam Ninh, Trương Báo, Trần Hổ ba tướng chấp tay thi lễ với Mã Duyệt rồi chỉ huy thủy quân Cẩm Phàm, Giang Hạ lên đường.

Sau cùng Mã Duyệt quay người nhìn sáu ngàn quân thiết kỵ Tây Lương đang đứng nghiêm không một tiếng động. Mắt hần hiện lên sự nanh ác như dã thú, hần lạnh lùng nói: “Các huynh đệ. Chúng ta đánh cướp ngàn dặm cũng chỉ vì lương thực. Hiện tại cả vùng Giang Đông rộng lớn đã rộng mở trước mắt các người. Giang Đông giống như một thiếu nữ xinh đẹp, toàn thân ”trần truồng’ đang nằm chờ đợi các người leo lên người nàng ta và chơi đùa”.

“Ha ha ha ~ ”

Sáu ngàn tướng sĩ cười râm râm.

Dù ngôn ngữ của Mã Duyệt dung tục nhưng đơn giản lại có tác dụng làm nổi lên thú tính của đám hổ lang này.

“Không được do dự, không được lùi bước, lại càng không thể nhân từ. Hãy ra tay cướp đoạt, đi chém giết, đi đốt phá” Mã Duyệt đột nhiên đổi giọng, hần quát to: “Các người cứ yên tâm cướp bóc sĩ tộc, quý tộc nhưng các người tuyệt đối không được phép cướp bóc của dân chúng nghèo khổ. Nếu bất kỳ ai dám gây tai họa cho dân chúng nghèo khổ, mã đao trong tay bản tướng quân sẽ không tha cho người đó, cho dù người đó có là ông trời đi chăng nữa bản tướng quân quyết cũng chém rơi cái đầu chó của người đó”.

Lúc này Mã đồ phu đã bắt chấp tất cả.

Từ sau khi kinh biến Lạc Dương, Mã Dực đã gánh chịu đủ tiếng xấu là chém giết văn võ bá quan. Tuy Tào Tháo và Viên Thiệu biết vẫn còn ẩn tình trong đó nhưng cả hai đương nhiên không muốn giúp Mã Dực xoá bỏ cái danh tiếng xấu đó. May mắn vẫn còn Thái thoát chết trong tai hoạ đó nhưng ngay cả Thiên Tử cũng không muốn rửa cái tiếng xấu đó thay cho Mã Dực. Hiện tại Thiên Tử đã lưu lạc tới Hứa Xương. Thái lại bị Mã đồ phu giam cầm, lời nói của ông ta liệu có ai tin không?

Mà cho dù Mã Dực có làm gì đi nữa, giới sĩ tộc trong thiên hạ cũng không có cảm tình gì với hắn. Một khi đã như vậy thì cứ dứt khoát chém giết, giết cho thoải mái. Bên cạnh nguyên nhân lớn nhất lần này là dùng kỳ binh tập kích hậu phương của liên quân, hắn còn có một suy nghĩ đơn giản là lần thứ nhất ra tay cướp phá sạch sẽ cả vùng Từ, Dương cho tới Duyện, Dự ở Trung Nguyên, coi như là nhổ tận gốc toàn bộ các thế lực sĩ tộc, quý tộc ở vùng Trung Nguyên. Nói cách khác là làm tổn thương nặng nề nguyên khí.

...

Trường An, phủ quan của Mã Đằng.

Từ Hoảng, Pháp Chân, Phó Tiếp, Hồ Xích Nhi cùng văn quan, võ tướng đã tề tựu đông đủ trong đại sảnh.

Từ sau khi Mã Dực, Giả Hủ thống lĩnh đại quân xuất chinh, Mã Đằng đã giao quyền quản lý Lương Châu cho Thư Thụ, dẫn quân tới trấn thủ Trường An, trấn giữ Quan Trung. Hắn lại ra lệnh cho Từ Hoảng, Pháp Chân dẫn quân chiếm giữ Trần Thương, Tà Cốc cự lại Hán Trung. Phó Tiếp, Hồ Xích Nhi trấn thủ Vũ Quan cự lại Kinh Tương.

Cuối năm Kiến An thứ tư, Hán Hiến Đế, kỳ binh của Mã Dực tiến tới Vũ Quan đánh tan bốn lộ liên quân của Lưu Biểu, Trần Kỳ, Hứa Công và Lý Thôi.

Tháng hai năm sau, Thái Thú Hán Trung Trương Lỗ sai bào đệ Trương Vệ dẫn tám ngàn quân ra Trần Thương, Ích Châu Mục Lưu Yên sai con trai trưởng Lưu Phạm, con thứ Lưu Đản dẫn ba vạn quân ra Tà Cốc cùng tiến đánh Quan Trung. Từ Hoảng ứng chiến mười trận thua cả mười dẫn dụ địch quân tiến sâu vào rồi đại phá tây lộ liên quân ở Ngũ Trượng Nguyên, chém đầu tám ngàn quân, bắt sống hai vạn quân, con trai trưởng Lưu Phạm, con thứ Lưu Đản của Lưu Yên đều bị Từ Hoảng giết chết.

Tới lúc đó liên quân tây lộ và nam lộ đều bị phá, liên quân bắc lộ tiến chậm chạp, không có động tĩnh. Liên quân trung lộ đang đánh nhau giằng co với Mã Siêu và Giả Hủ ở Dĩnh Xuyên, nhất thời chưa thể phân thắng bại. Trong khi Mã Đằng đang chỉnh đốn quân mã Quan Trung, chuẩn bị ra Hàm Cốc quan tiếp ứng cho Lạc dương thì Giả Hủ phái người dùng tin cấp báo tám trăm dặm đưa tới cho Mã Đằng một phong thư.

Trong đại sảnh phủ quan, Mã Đằng ngồi sau án trên cao, mở phong thư đọc trước mặt mọi người, sắc mặt hắn dần dần trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Hồ Xích Nhi vốn nóng tính, hắn vội hỏi: “Tướng quân, quân sư nói gì trong thư”.

Mã Đằng để phong thư lên án nói: “Quân sư muốn chúng ta thay đổi kế hoạch, tiến lên bắc Hà Sáo tiếp ứng Phương Duyệt tướng quân”.

“Tiếp ứng Phương Duyệt tướng quân sao?” Hồ Xích Nhi buồn bực nói: “Phương Duyệt tướng quân chẳng vừa cho người mang tin tới báo liên quân bắc đường vẫn án binh bất động là gì? Hơn nữa mặt bắc Hà Sáo dựa vào Đại Mạc, có Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu nhậm vị tướng quân cùng năm vạn thiết kỵ hậu thuẫn. Trương Tế, Trương Dương, vương Khuông, Khổng Dung bốn lộ liên quân kia có thể gây ra chuyện động trời gì chăng?”

Phó Tiếp lại nghĩ khác, hắn nói: “Bốn lộ liên quân chậm chạp hành động, vẫn án binh bất động mới là điều đáng lo ngại”.

“Đây không phải chỉ vì nguyên bốn lộ liên quân phía bắc!” Mã Đằng trầm giọng nói: “Theo như tin quân sư đưa tới, Đại tướng quân Viên Thiệu, Thừa tướng Tào Tháo đều đã rời Dĩnh Xuyên, liên quân trung lộ hoàn toàn giao lại Phiêu Kỵ tướng quân Viên Thuật chỉ huy. Thừa tướng Tào Tháo đã bí mật dẫn quân tới Kinh Châu, cố gắng gây bất lợi cho Bá Tề nhưng đã bị Bá Tề đánh bại nhưng tung tích của Đại tướng quân Viên Thiệu thì vẫn chưa rõ”.

Pháp Chân nghe vậy liền biến sắc, hần trầm giọng nói: “Nếu đã như vậy, rất có thể Viên Thiệu đã bí mật quay lại Ký Châu, âm thầm triệu tập đại quân tinh nhuệ sau đó hiệp đồng với lộ quân phía bắc bắt ngờ đánh chiếm đại bản doanh Hà Sáo”.

“Đây chính là điều Bá Tề và quân sư lo lắng” Mã Đằng trầm giọng nói: “Vì vậy cả hai muốn ta dẫn quân tiến lên bắc Hà Sáo tiếp ứng Phương Duyệt tướng quân. Trong thư quân sư còn nói thế cục Dĩnh Xuyên mặc dù không ổn định nhưng tuyệt đối không thể lâm vào tình trạng nguy hiểm như đèn dầu trước gió. Hơn nữa lúc này đại quân của Bá Tề cũng thoát khỏi sự chặn đường vây đánh của Tào Tháo, chuẩn bị xuôi dòng xuống Giang Đông, rất có thể sẽ nhanh chóng phát huy hiệu quả, chắc chắn chiến sự ở Trung Nguyên sẽ tạo ra đột biến lớn”.

Từ Hoảng thần nhiên nói: “Vì đây đã là ý định của chúa công và quân sư, nói đi nói lại cũng vậy thôi. Chúng ta cứ làm theo, Thọ Thành tướng quân nghĩ sao?”

“Bản tướng quân cũng có ý này” Mã Đằng gật đầu nói: “Sau khi đại quân nhổ trại ra đi, vùng Quan Trung này sẽ phải trông cậy Công Minh tướng quân và Cao Khanh (tên chữ của Pháp Chân) tiên sinh”.

Từ Hoảng, Pháp Chân đứng lên, ôm quyền nói: “Xin Thọ Thành tướng quân yên tâm, mặt tướng (tại hạ) tuyệt không làm nhục mệnh”.

321. Chương 251: Từ Bỏ Phòng Thủ Quan Đông.

Đại quân Tây lương khí thế hung hăng cũng không mấy may chiếm được một nửa lợi thế. Liên quân dù đã trù tính lâu ngày cũng không thể chiếm thế thượng phong. Sau ba ngày đại quân hai bên giằng co với nhau, cuối cùng vì bị hai đạo quân yểm trợ của Đào Khiêm và Lưu Huân uy hiếp, đại quân Tây Lương chủ động lui binh, rút thẳng một mạch về Hổ Lao quan, liên quân thuận thế đuổi theo thu lấy Huỳnh Dương, tiến tới đóng trại ngay trước Hổ Lao quan.

Từ đó về sau cuộc chiến lâm vào thế giằng co.

Mặc dù ngày nào liên quân cũng phái binh tấn công Hổ Lao quan nhưng lần nào cũng chỉ phái ra có mấy ngàn quân mã, cách thức tấn công cũng hời hợt, không tích cực. Bên liên quân không tiến binh tới cách thành mười bước chân chứ chưa nói tới việc bắc thang leo lên chiếm thành. Nói đúng ra không phải là tấn công mà chỉ là quấy rối.

Chiến lược của liên quân cực kỳ đúng đắn. Liên quân muốn dựa vào thực lực hùng hậu của mình kéo dài thời gian, làm suy sụp ý chí của quân Tây Lương.

Thế cục này cho tận tới khi Tào Tháo dẫn quân từ Uyển Thành quay về mới thay đổi nhưng trong lúc này kiêu tướng Tây Lương Vương Phương đang gấp rút ra roi, giục ngựa mang mật thư của Mã Dục chạy tới Hổ Lao quan.

...

Hổ Lao quan, đại doanh trung quân.

Giả Hủ đọc lướt nhanh qua phong thư, sắc mặt hần hiện lên vẻ vui mừng. Hứa Chử đứng nghiêm ở bên cạnh không nhin được lên tiếng hỏi: “Quân sư, chúa công nói gì trong thư?”

“Đại quân của chúa công đã thuận lợi tiến tới Lư Giang” Giả Hủ mỉm cười nói: “Cả vùng Từ, Dương sẽ nhanh chóng chìm trong chiến loạn. Liên quân Quan Đông sắp tan thành mây khói. Ha, ha, ha”.

“Hay quá! Đại quân của huynh trưởng đã vào tới Lư Giang” Mã Siêu vô cùng phấn khích, hần phấn chấn nói: “Quân sư, bản tướng quân nghĩ là để phối hợp với hành động của huynh trưởng, quân ta phải dốc toàn lực phản công, kiềm chế chặt chẽ mười ba lộ liên quân ở Dĩnh Xuyên để đại quân của huynh trưởng có thêm điều kiện thuận lợi để hành động”.

“Phản công sao?” Giả Hủ lắc đầu, hần đột nhiên cười vô cùng xảo trá rồi nói: “Không, chẳng những chúng ta không thể phản công mà ngược lại đại quân của chúng ta phải rút sâu hơn nữa, không chỉ rút khỏi Hổ

Lao quan và còn phải bỏ Lạc Dương và bốn quận phụ cận kinh thành, rút thẳng một mạch về Hàm Cốc quan”.

“Hả?”

Sắc mặt Mã Siêu, Cao Thuận cùng khẽ biến đổi, cả hai trầm ngâm suy nghĩ.

“Cái gì?” Hứa Chử không hiểu, hần giận dữ nói: “Muốn rút quân khỏi Hổ Lao quan, và cả kinh thành Lạc Dương cùng bốn quận phụ cận, lại còn rút thẳng về Hàm Cốc quan sao? Chúng ta không bại trận, tại sao chúng ta phải rút vào trong Hàm Cốc quan?”

Giả Hủ vuốt râu, hần cười vẻ quỷ quyệt nói: “Đây là mệnh lệnh của chúa công. Chẳng lẽ Hứa Chử tướng quân muốn kháng lệnh của chúa công ư?”

“Cái gì? Đây là mệnh lệnh của chúa công hả?” Hứa Chử ngẩn ngơ, hần vò đầu nói: “Nếu chúa công đã ra lệnh như vậy thì chúng ta phải làm theo thôi”.

Giả Hủ mỉm cười, hần nhìn Mã Siêu nói: “Thiếu tướng quân, xin hãy ra lệnh đi”.

Mã Siêu nghiêm nghị gật đầu, hần quay người nhìn chư tướng trầm giọng nói: “Chư tướng nghe lệnh!”.

...

Bên ngoài Hổ Lao quan, đại doanh liên quân.

Sau khi Tào Tháo dẫn quân quay lại Dĩnh Xuyên, Viên Thuật đành phải thôi lui khỏi chức vị chỉ huy, nhường lại uy quyền to lớn chỉ huy liên quân lại cho Tào Tháo.

Mặc dù trong lòng Viên Thuật thấy khó chịu nhưng hần vẫn phải chấp nhận thực tế. Hơn nữa Viên Thuật không phải là Viên Thiệu. Uy tín của hần trong các lộ chư hầu không thể so với Viên Thiệu. Cũng may Tào Tháo cũng không nắm hết quyền hành trong tay. Bất kỳ một hành động nào hần cũng chủ động tham khảo ý kiến của Viên Thuật rồi mới ra quyết định. Việc đó coi như hần cũng nể mặt Viên Thuật.

Ngày hôm đó các lộ chư hầu đang tụ tập trong đại trường.

“Báo” Trong lúc đang thương nghị thì một tên tiểu giáo tiến vào trường, hần quỳ xuống, gấp gấp nói: “Bên trong Hổ Lao quan đột nhiên có các đám cháy”.

“Hả? Xảy ra hỏa hoạn?” Sắc mặt Quách Gia nghiêm lại, hần đột nhiên nói: “Xem ra thì đại quân Tây Lương đã rút khỏi Hổ Lao quan rồi”.

Tào Tháo vội vàng đứng dậy, hần nhìn các lộ chư hầu nói: “Chư vị hãy theo Tháo lên phía trước xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì”.

Các lộ chư hầu vội vã theo Tào Tháo cưỡi ngựa tới ngoài Hổ Lao quan. Quả nhiên bên trong quan ải đang bốc cháy. Cách xa mấy dặm đường mà vẫn cảm nhận được hơi nóng toả lên người. Trong ngọn lửa dữ dội, tuyệt đối không thể có người hay vật ở lại trong quan ải. Xem ra Quách Gia đã nói đúng, đại quân Tây Lương đã hoàn toàn rút khỏi Hổ Lao quan.

“Hay!” Viên Thuật kích động nói: “Xem ra thì đại quân Tây Lương đã hao tổn thực lực tới mức không gượng dậy nổi. Ha, ha, ha”.

Tào Tháo thần nhiên quay đầu, hần trao đổi ánh mắt với Quách Gia sau đó hần quay lại nói: “Nguyên Nhung!”.

Hạ Hầu Đôn giục ngựa tiến lên trước, hần ôm quyền nói: “Mạnh Đức có gì phân phó?”

Tào Tháo nói: “Lập tức dẫn quân lấy nước dập lửa”.

“Tuân lệnh”.

Hạ Hầu Đôn ôm quyền nhận lệnh rồi giục ngựa rời đi.

Tháng tư năm Kiến An thứ năm, Hán Hiến Đế Mã Dực chỉ huy thiết kỵ Tây Lương tung hoành vùng phía bắc cảng Hoàng Giang, một đường đánh phá liên tục đánh chiếm thành Lịch Dương, Phụ Lăng, Hợp Phì,

Thành Đức, Âm Lăng, Dương Đồ. Đầu tháng năm Cam Ninh, Trương Báo, Trần Hồ chỉ huy thủy quân Cẩm Phàm, Giang Hạ cùng tiến tới Dương Đồ hội quân với Mã Dục, quân tiên phong tiến thẳng tới sào huyệt Thọ Xuân của Viên Thuật.

Bất ngờ nghe tin Mã đồ phụ chỉ huy mất vạn đại quân thủy bộ tiến đánh Thọ Xuân, tướng trấn thủ Thọ Xuân là Lô Bạc không dám chậm trễ. Hắn một mặt khẩn cấp điều động binh mã cố thủ thành trì, một mặt hấn sai khoái mã ngày đêm chạy tới Đình Xuyên cấp báo lên Viên Thuật. Thế nhưng cuối cùng Thọ Xuân cũng không bị tấn công, đó chỉ là hư chiêu của Mã Dục.

Trong lúc đó Mã Dục điều động thủy quân trợ giúp chuyên trở đại quân vượt qua phía bắc sông Hoài tiến vào đất Từ.

Trong tháng năm đại quân của Mã Dục tiến đánh Lê Đình, thuận thế đánh chiếm Hạ Khâu, Thủ Lự, Lữ huyện, làm ra vẻ tấn công Bành Thành với quy mô lớn (Thành trì của Từ Châu). Biệt Giá Từ Châu là Trần Khuê e sợ Bành Thành thất thủ một mặt điều binh khiển tướng phòng thủ Bành Thành, một mặt phái khoái mã cấp tốc tới Hứa Xương báo Đào Khiêm.

Hổ Lao quan. Đại tướng của Tào Tháo.

Quách Gia, Tào Tháo, Tuân Du, Trình Dục bốn người ngồi đối diện với nhau.

Trình Dục ôm quyền nói: “Chúa công cứ yên tâm, trên các con đường giao thông quan trọng đã bố trí người đầy đủ. Nếu có khoái mã từ Dương Châu hay Từ Châu tới, quân binh nhất định sẽ chặn lại thế nhưng Dục cho rằng sẽ không thể giấu giếm được tin tức Mã đồ phụ đang tàn sát vùng Từ, Dương, chỉ e cuối cùng Viên Thuật, Đào Khiêm cũng biết được chân tướng của việc hậu phương bị tàn phá, lúc đó chẳng những hai người đó sẽ rút quân, mà còn có thể giận lấy sang chúa công”.

“Đương nhiên cuối cùng Viên Thuật, Đào Khiêm cũng biết được sự thật hậu phương của mình bị đánh phá” Quách Gia gật đầu, hần trầm giọng nói: “Mà cũng không cần phải giấu giếm Viên Thuật, Đào Khiêm quá lâu, chỉ cần trong khoảng thời gian hai tháng là quá đủ. Tới khi đó một khi các chư hầu Từ, Dương tới hỏi trách chúa công, chúa công cứ đổ hết trách nhiệm lên đầu Đại tướng quân Viên Thiệu. Dù sao thì Viên Đại tướng quân cũng biết rõ việc này, hơn nữa Viên Đại tướng quân cũng đã đồng ý. Ha, ha, ha”.

Suy nghĩ của Quách Gia không thể nói là không âm hiểm.

Trong thời gian hai tháng đủ để Mã đồ phụ làm cỏ cả vùng Từ, Dương. Hai châu Từ, Dương trù phú, dân chúng giàu có, thịnh vượng. Tương lai là một mối uy hiếp nguy hiểm tới nghiệp bá của Tào Tháo. Lần này mượn thanh đao mổ trâu của Mã đồ phụ ngang nhiên tàn sát sĩ tộc Từ, Dương, huỷ đi nguồn lực chiến tranh chủ yếu của hai châu đó. Đối với Tào Tháo đó là việc lợi mà không hại, có sao hấn lại không làm đây?

Thời gian hai tháng cũng đủ để liên quân trung lộ tập trung toàn lực tấn công đánh chiếm Hàm Cốc quan. Đợi khi liên quân lấy được Hàm Cốc quan, cho dù Viên Thuật, Đào Khiêm, Lưu Huân có lui binh cũng không ảnh hưởng gì tới đại cục. Lúc đó Tào Tháo chỉ cần phái một viên Đại tướng trấn thủ Hàm Cốc quan là đủ để ngăn chặn hơn mười vạn quân thiết kỵ Tây Lương ở Quan Trung tấn công.

Quách Gia quả thật không hổ là thiên tài. Trong khi Mã Dục, Giả Hủ còn muốn tàn sát vùng Từ, Dương ép buộc liên quân tan dã thì Tào Tháo, Quách Gia cũng lại mượn thanh đao trong tay đối thủ của mình làm suy yếu nghiêm trọng đối thủ mạnh mẽ trong tương lai sẽ cản trở con đường nghiệp bá của hấn. Đại khái những kế hoạch vĩ đại, nhìn xa trông rộng cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi.

Trình Dục suy nghĩ một lát rồi nói: “Từ Lạc Dương tới vùng Từ, Dương đường xá xa xôi, chỉ cần phong toả tin tức hai tháng chắc hấn là không có vấn đề gì”.

Tuân Du đột nhiên nói: “Cứ coi như toàn bộ công văn cấp báo của quan quân các quận Từ, Dương bị Trình Dục tiên sinh phong toả hết nhưng còn Độc sĩ Giả Hủ thì sao? Liệu hấn có phái gian tế ngấm ngấm tung tin này ra không? Mã đồ phụ hao tổn bao tâm trí, đi đường vòng Kinh Tương tập kích Từ, Dương mục đích chính là bắt Viên Thuật, Đào Khiêm lui binh. Độc sĩ Giả Hủ há có thể không thuận theo sao?”

Quách Gia nói: “Đương nhiên Độc sĩ Giả Hủ nhất định sẽ phát tán tin tức này. Điểm này thì quân ta không thể ngăn cản. Thế nhưng cho dù Viên Thuật nghi ngờ, phái người quay về điều tra sau đó mang tin tức quay lại thì đó cũng là chuyện của ít nhất hai tháng sau”.

“Vì vậy” Ánh mắt Tào Tháo thoáng âm lạnh, hần trầm giọng nói: “Vấn đề mấu chốt hiện nay là trong vòng hai tháng liên quân có thể đánh chiếm Hàm Cốc quan không? Chỉ cần trong thời gian hai tháng liên quân có thể đánh chiếm Hàm Cốc quan, Mã đồ phu sẽ bị vây chặt ở Quan Tây, kể từ đó cục diện phương bắc sẽ không còn rõ ràng như trước. Đại quân Tây Lương hoàn toàn không có cách nào tạo nên mối uy hiếp thực sự đối với Quan Đông”.

“Phải nhớ việc đánh chiếm Hàm Cốc quan cũng không dễ dàng gì” Quách Gia nghiêm giọng nói: “Trong cuộc chiến Đinh Xuyên chư vị đã được lĩnh giáo sự lợi hại của Độc sĩ Giả Hủ. Người này tài trí hơn Gia gấp bội (mình khiêm nhường nói thế thôi), tuyệt đối không thể chủ quan. Dựa vào tài trí của Giả Hủ, hần đương nhiên không thể không nghĩ tới tầm quan trọng của Hàm Cốc quan vì vậy nhất định hần sẽ phải trọng binh trấn thủ”.

“Thế nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể đánh chiếm” Quách Gia vừa nói xong, Tuân Du đã tiếp lời: “Dù sao quân ta vẫn còn một đạo quân vẫn còn đầy đủ sức lực, chưa từng tham chiến. Trong cuộc chiến Đinh Xuyên liên quân chúng ta đã ném đủ sự lợi hại của thiết kỵ Tây Lương. Hiện tại chính là lúc chúng ta phải để cho thiết kỵ Tây Lương ném mùi lợi hại của quân hổ báo kỵ”.

“Báo” Tuân Du vừa dứt lời thì Tào Hồng hấp tấp đi vào trong trướng, hần giận dữ nói: “Chúa công, trống không rồi. Con mẹ nó, hoàn toàn trống không”.

“Tử Liêm” Tào Tháo quát to: “Cái gì mà trống không? Hãy từ từ nói”.

Tào Hồng thở hổn hển rồi hần nói tiếp: “Lạc Dương...ồ ồ còn có quận Hà Nam, quận Hà Nội, quận Hà Đông, quận Hoảng Nông, tất cả đã trống không. Lạc Dương cũng đã trở thành một tòa thành trống không”.

“Cái gì?” Tào Tháo giật mình hoảng sợ, hần thất thanh hỏi: “Đại quân Tây Lương đi đâu?”

Tào Hồng nói: “Đại quân Tây Lương đã hoàn toàn từ bỏ việc phòng thủ Quan Đông, chúng đã rút quân thẳng vào trong Hàm Cốc quan”.

“Hồngбет rồi!” Quách Gia râu rì thở dài nói: “Thế này thì đúng không theo kịp sự biến đổi của kế hoạch. Lúc này khi đại quân Tây Lương đã rút vào trong Hàm Cốc quan thì mọi chuyện càng khó giải quyết”.

322. Chương 252: Hai Lần Vượt Sông Hoài.

Tuân Du nói: “Giả Hủ rất trung thành và tận tâm với Mã đồ phu. Chúa công muốn chiêu mộ hần cũng chỉ phí công vô ích”.

Tào Tháo nói: “Bản Thừa tướng đương nhiên biết, ta chỉ cảm thấy nuôi tiếc thôi”.

Trình Dục nói: “Đúng vậy, sau khi đại quân Tây Lương rút lui tình hình không còn đáng lo nhưng chúa công lại gây ra một vấn đề vô cùng khó khăn, lúc này có thể nói là tiến thoái lưỡng nan. Tiến thì gặp Hàm Cốc hùng quan cản đường, trong khi đó vì đã lấy lại thành Lạc Dương, các lộ chư hầu chỉ muốn luận công ban thưởng còn không sẽ không có lòng dạ tiến quân vào Quan Trung. Nếu lui, bất kỳ lúc này đại quân Tây Lương cũng có thể ngóc đầu quay trở lại. Thành Lạc Dương đã trở thành một tòa thành trống rỗng, rất khó phòng thủ. Một khi thành Lạc Dương lại rơi vào tay giặc, chỉ e lòng người trong thiên hạ sẽ lạnh giá, cực kỳ bất lợi cho danh tiếng của chúa công”.

Tào Tháo đưa mắt nhìn về dò hỏi Quách Gia, hần hỏi: “Phụng Hiếu có diệu kế gì không?”

Quách Gia nói: “Gia có hai kế sách tùy chúa công lựa chọn”.

Tào Tháo nói: “Xin rửa tai lắng nghe”.

Quách Gia nói: “Thứ nhất có thể tuyên cáo thiên hạ từ bỏ Đông đô Lạc Dương, chuyển Thiên tử và triều đình tới Hứa Xương sau đó cử tinh binh mãnh tướng trấn thủ Hổ Lao quan để cự lại quân Lương Châu. Sau đó hưng quân Từ, Dương, xuất toàn lực quyết chiến với đại quân của Mã đồ phu, chỉ cần Mã đồ phu chết, đại quân Tây Lương như rắn mất đầu đương nhiên sẽ sụp đổ. Rất có thể chuyện đại quân Tây Lương hoàn toàn tan rã lại xảy ra một lần nữa như sau khi Đổng Trác chết”.

Tào Tháo suy nghĩ một lát rồi hần lắc đầu nói: “Rất khó! Chưa nói tới chuyện Mã đồ phụ xảo trá như hồ ly, tám ngàn quân thiết kỵ Tây Lương dưới trướng lại như lang sói, chúng tiến thoái nhanh như gió, tung hoành ngàn dặm, trong khi đó liên quân cũng chỉ vì chủ của mình, bằng mặt không bằng lòng, thắng bại cũng chưa biết rõ. Nếu như bản Thừa tướng đứng ra yêu cầu đại quân tiến công, các lộ chư hầu Từ, Dương nhất định sẽ có nghi ngờ, chuyện đã không làm được ngược lại còn làm họ cẩn thận đề phòng bản Thừa tướng”.

Quách Gia nói: “Kế thứ hai là chỉ còn cách tấn công Hàm Cốc quan. Hàm Cốc quan không bị hạ, rất khó lấy Quan Trung. Quan Trung không loạn, căn cơ của Mã đồ phụ sẽ vững như bàn thạch. Căn cơ của Mã đồ phụ không bị hủy, thiết kỵ Tây Lương bất kỳ lúc nào cũng quay lại tấn công. Các lộ chư hầu khác như Viên Thuật, Đào Khiêm, Viên Thiệu, Tôn Kiên người trên núi cao, người ở sông xa nhưng trong khi đó lãnh địa của chúa công trực tiếp đối mặt với sự uy hiếp của thiết kỵ Tây Lương, lúc đó tình cảnh sẽ cực kỳ bất lợi”.

Tuân Du gật đầu nói: “Cái này giống như ở trên đầu chúa công treo lơ lửng một thanh kiếm sắc bén. Sau này cho dù chúa công muốn làm chuyện gì cũng phải đề phòng thanh kiếm này đột nhiên bổ xuống. Ở vào một vị trí bất lợi như vậy là hoàn toàn không tốt”.

Tào Tháo suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu như bản Thừa tướng từ bỏ Lạc Dương sau đó ra lệnh cho Đại tướng trấn thủ Hổ Lao quan thì sao? Liệu có thể nhốt đại quân Tây Lương của Mã đồ phụ ở phía tây không?”

Quách Gia lắc đầu nói: “Chẳng lẽ chúa công đã quên Cẩm Phàm Tặc? Có Cẩm Phàm Tặc của Cam Ninh hỗ trợ có thể nói vùng sông nước Hoàng Hà với Mã đồ phụ lại là con đường bằng phẳng. Đại quân Tây Lương có thể mượn đường thủy đi vòng qua Hổ Lao quan, trực tiếp đổ bộ lên bình nguyên Dĩnh Xuyên. Liệu chúa công có thể ngăn cản thiết kỵ Tây Lương không ngừng tập kích không?”

“Đúng vậy” Tuân Du bùi ngùi thở dài nói: “Để chống đỡ thiết kỵ Tây Lương chúng ta cũng không thể xây dựng một trường thành ở bờ nam sông Hoàng Hà”.

Quách Gia gật đầu nói: “Nếu như có thể đánh chiếm Hàm Cốc quan, tình hình sẽ hoàn toàn đổi khác. Cho dù có Cẩm Phàm Tặc của Cam Ninh hỗ trợ. Nếu thiết kỵ Tây Lương của Mã đồ phụ từ Quan Trung tiến theo sông Vị về hướng đông sau đó mới vào sông Hoàng Hà đổ bộ lên Dĩnh Xuyên. Khi đó đường xá xa xôi, tốn kém nhiều sức lực, quân lương, cũng mất đi ưu thế tập kích bất ngờ của kỵ binh”.

Tào Tháo cau mày nói: “Nhưng vấn đề là đã lấy lại được Lạc Dương, các lộ chư hầu nhất định sẽ chỉ muốn nghênh đón Thiên tử quay về Lạc Dương, nhất định bọn họ sẽ không muốn dẫn quân tiến đánh Hàm Cốc quan. Chuyện này chúng ta phải làm thế nào?”

Quách Gia nói: “Liên quân trung lộ có ba mươi vạn đại quân, có tới tất cả mười ba lộ chư hầu các châu, quận. Thực chất ngoài Viên Thuật, Đào Khiêm, Tôn Kiên các lộ chư hầu khác đều là người tầm thường, không thêm đếm xỉa, không nói cũng không sao. Trong khi đó Tôn Kiên là thủ hạ trung thành của Viên Thuật, như thiên lôi chỉ đâu đánh đó. Đào Khiêm chính là một chính nhân quân tử. Việc thành bại hay không chỉ ở một người”.

Hai mắt Tào Tháo sáng rực, hần vui mừng hỏi: “Viên Công Lộ?”

“Đúng vậy” Quách Gia mỉm cười nói: “Thật ra Viên Thuật người này chỉ thích công lớn, quyền cao. Chúa công hãy dâng tấu lên Thiên Tử đề nghị phong Viên Thuật làm Đại Tư Mã, cùng với Viên Thiệu nắm quyền binh mã trong thiên hạ. Tuy Viên Thuật là con trai thứ của Viên gia nhưng lại là con vợ cả. Bởi vì lâu nay thanh danh và chức quan chỉ tập trung vào mình Viên Thiệu nên ông ta sớm đã có lòng oán hận, chắc chắn ông ta sẽ nhân cơ hội chứng minh tài năng của mình. Đánh chiếm Hàm Cốc quan, thu phục Quan Trung chính là mục đích lớn lao nhất của Viên Thuật, chúa công nghĩ sao?”

Tào Tháo cười tươi nói: “Diệu kế, cứ làm theo kế của Phụng Hiếu đi”.

Dương Châu.

Đại tướng Lôi Bạc, thủ hạ của Viên Thuật đã tập hợp hai vạn đại quân chuẩn bị một trận tử chiến với Mã Dục ở thành Thọ Xuân thì đại quân của Mã Dục lại đột nhiên vượt bờ bắc sông Hoài, tấn công vào đất Từ Châu. Lúc đó Lôi Bạc cùng các quận thủ Dương Châu mới thở phào nhẹ nhõm cho rằng cơn nguy hiểm

đã qua thì đột nhiên đại quân của Mã Dực lại quay xuống phía nam. Dưới sự trợ giúp của thủy quân của Cam Ninh, quân Tây lương một lần nữa lại vượt sông Hoài đánh vào Dương Châu.

Dương Châu bị tấn công bất ngờ,, không kịp trở tay. Các thành trì trên đường tấn công của quân Tây Lương liên tiếp bị đánh chiếm. Đại quân của Mã Dực đánh thẳng tới trọng trấn Hoài Nam.

Sau một đêm quyết chiến.

Điển Vi hộ tống Mã Dực đứng nghiêm trên lầu thành, phía sau cả toà thành trong biển lửa. Kỵ binh Tây Lương phân chỉ thành từng đội điên cuồng đuổi giết đám gia nô, tư binh của các gia tộc quyền thế trong thành (thời Hán mạt tuy thế lực của sĩ tộc, quý tộc rộng lớn nhưng số lượng thực ra không nhiều lắm. Những thế gia đạt tiêu chuẩn là quý tộc thực ra ở mỗi châu cũng chỉ có khoảng chừng mười mấy gia tộc, không phải huyện thành nhỏ bé nào cũng có sĩ tộc, quý tộc. Vào thời kỳ này đông nhất là ácc gia tộc quyền thế, các gia tộc này dù không có người làm quan trong triều thế nhưng lại rất có thế lực ở địa phương minhđ sinh sống, của cải nhiều. Bình thường một gia tộc có thể nuôi mấy chục, thậm chí mấy trăm tư binh (Khi Tôn Quyền làm chủ Giang Đông thì ở đó có bốn đại gia tộc, lúc hưng thịnh nhất trong nhà có tới cả ngàn môn khách, tư binh), sau đó chúng giống như châu chấu tràn qua khắp thành, đánh cướp sạch sẽ của cải của các phú hào, gia tộc quyền thế trong thành.

“Tham kiến chúa công!”.

Từ phía sau đột nhiên vang lên giọng nói hùng hồn của Cam Ninh, Mã Dực chậm rãi quay đầu thì thấy Cam Ninh mặc một bộ trang phục mỏng, trên người loang lổ nước. Tay hắn cầm Cửu Hoàn đại đao sắc bén, đứng ngạo nghễ trước cửa lầu thành, có một dòng máu đỏ chậm rãi nhỏ từ Cửu Hoàn đại đao xuống. Ánh nắng gắt chiếu dội vào đại đao càng làm tăng thêm vẻ lạnh lẽo, thê lương.

Cam Ninh ôm quyền, nghiêm nghị nói: “Chúa công, các huynh đệ chặn trên sông bắt được một gia đình. Xem như là một gia đình nhà quan”.

“Hả?” Mã Dực rung mình, rồi hắn lập tức cười vui vẻ pha lẫn vẻ lạnh lùng, hắn trầm giọng nói: “Dẫn tới!”.

Cam Ninh tiến ra trước lầu thành, hắn vung tay lên, lạnh lùng nói: “Chúa công có lệnh, dẫn tới!”.

Ngay lập tức bên dưới lầu thành vang lên tiếng quát tháo như sấm của thủy quân Cẩm Phàm, tiếng bước chân hỗn loạn vang lên. Một đôi vợ chồng trung niên, ba hán tử trẻ tuổi, còn có bảy nữ tử trẻ tuổi bị đẩy giải lên lầu thành. Vừa nhìn thấy ánh mắt Mã Dực sáng lên, hắn không khỏi thầm nghĩ nếu như tuyển chọn người đẹp cả nhà người này đều có thể được xưng tụng là tuần nam, mỹ nữ.

Hơn nữa đáng vẻ bảy nữ tử đều như hoa như ngọc. Dù nữ nhi nhỏ nhất cũng chỉ khoảng mười tuổi nhưng đáng người yếu điệu, lớn lên nhất định cũng sẽ là một mỹ nhân.

Mã Dực khẽ gật đầu, hắn đưa mắt nhìn ra hiệu cho Cam Ninh.

Cam Ninh hiểu ý, hắn quay người nhìn xuống cửa lầu, lạnh lùng nói: “Dẫn tới!”.

Lập tức thủy quân Cẩm Phàm ầm ầm trả lời rồi hai tên lính dẫn lên lầu thành một tên vô lại.

Đây là một chiêu thường thấy của Mã đồ phu. Mỗi khi tới một vùng đất nào, hắn không ngần ngại sử dụng bọn vô lại, lưu manh của địa phương đó. Bọn này bình thường thì không có tác dụng gì, cũng không có sở trường gì để sử dụng nhưng bọn chúng lại có một mặt rất hay đó là bọn chúng hiểu biết rất rõ về văn nhân, sĩ tử ở địa phương. Bọn chúng là một loại rắn độc điển hình.

Nhờ bọn rắn độc này giúp đỡ, Mã đồ phu thường biết rõ ràng chân tướng ự việc hắn muốn biết.

Cam Ninh trừng mắt, trong mắt hắn hiện sát khí nhìn tên vô lại nọ nói: “Bản tướng quân hỏi người cái gì, người trả lời cái đó. Nếu người nói dối chỉ nửa câu, sẽ chém chết không tha”.

Tên vô lại bị hù dọa run lấy bầy, hắn quỳ rạp xuống trước mặt Cam Ninh dập đầu như giả tởi, luôn miệng nói: “Tướng quân cần biết điều gì cứ hỏi. Tiểu nhân tuyệt không dám nói sai”.

Cam Ninh chỉ tay vào trung niên hán tử hỏi: “Người kia là ai?”

Tên vô lại nói không ngừng nghỉ: “Người này họ Chân tên Dật. Dạ . Ba nam tử kia là ba con trai của Chân Dật tên lần lượt là: Chân Dự, Chân Nghiêm, Chân Nghiêu. nữ nhân tóc dài đứng bên cạnh là phu nhân của ông ta. Còn năm nữ tử tóc dài là nữ nhi của Chân Dật, tên là: Chân Khương, Chân Thoát, Chân Đạo, Chân Vinh, người nhỏ nhất là Chân Lạc..... Năm tỷ muội này nổi danh là mỹ nhân. Hì, hì, hì”.

Chân Dật không khỏi thở dài ai oán, ánh mắt hiện lên vẻ ngùi lạnh khi thấy thân phận mình đã bại lộ, không còn cơ hội chạy trốn.

“Thì ra là Chân đại nhân” Mã Dục cười nhạt rồi hấn vờ vĩnh ôm quyền nói: “Bản tướng quân xưa nay kính trọng sĩ tộc. Người đâu, còn không mau cởi trói cho nhà Chân đại nhân”.

“Tuân lệnh”.

Lập tức có binh lính tiến lên cởi dây trói cho Chân Dật.

“Bất tất phải như thế” Chân Dật uốn mình tránh tên lính, ông ta lãnh đạm nói: “Xưa nay kính trọng sĩ tộc sao? Hừ, hừ. Đại danh của túc hạ là Mã đồ phụ, khắp thiên hạ này còn ai là không biết. Hôm nay một nhà Chân mỗ rơi vào tay người, muốn giết, muốn lột thịt lột da cứ tự nhiên mà làm. Tất phải làm bộ vờ vĩnh, mang cái bản mặt ghê tởm đó làm gì?”

“Cần rõ!” Diển Vi giận dữ , hấn hung tợn rút đôi thiết kích kề trên cổ Chân Dật, quát: “Dám vô lễ với chúa công của ta. Người chán sống phải không?”

“Ta không sợ chết” Chân Dật rất ngang ngạnh ngửa đầu, mỉm cười nói: “Sao dám lấy cái chết ra dọa ta?”

“Diển Vi, không được vô lễ”.

“Hừ”.

Mã Dục hừ một tiếng, Diển Vi đành phải thu kích lui lại.

Mã Dục cười to nói: “Chân đại nhân có phản ứng này, xem ra đã nghe nói về những hành động của bản tướng quân ở tất cả các quận, các huyện của Dương Châu, phải không?”

Chân Dật lãnh đạm nói: “Như sấm bên tai!”.

“Ha, ha. Vậy thì tốt” Mã Dục ngửa mặt lên trời cười to hai tiếng rồi hấn cao giọng nói: “Ngày nay Hán thất suy vong, quần hùng thiên hạ quật khởi. Tuy Mã mỗ bất tài, cũng muốn hùng bá một phương thời Tiên Tần (Thời kỳ trước khi Tần Thủy Hoàng thống nhất). Tuy nhiên muốn dựng thành nghiệp bá, chỉ dựa vào hơn mười vạn thiết kỵ Tây Lương là không đủ còn cần phải có sự tương trợ to lớn của sĩ tộc có học vấn trong thiên hạ. Thế nhưng vì bản tướng quân được mệnh danh là đồ phụ nên bị sĩ tử thiên hạ e ngại. Bản tướng quân đành phải kiên nhẫn ngồi chờ ở Quan Trung nhưng sĩ tử thiên tử vẫn không sẵn sàng góp sức”.

Chân Dật cười nhạt nói: “Túc hạ nên nhìn lại mình là tự biết”.

Mã Dục không để ý đến điều đó, hấn mỉm cười nói: “Vì vậy bản tướng quân bắt đắ dĩ phải dùng hạ sách này. Xuất binh để đoạt lấy”.

Lời nói này của Mã Dục thực sự không phải nói đùa, Lần này tiến quân ra vùng Từ, Dương, nguyên nhân chủ yếu của Mã Dục đương nhiên là tập kích hậu phương của liên quân Quan Đông, khiến cho lộ quân trung đường tan rã lui binh, mục đích cũng không kém phần quan trọng là nhân tiện cướp bóc quân lương cùng văn nhân sĩ tử các huyện ở Từ, Dương. Quan Trung, Lương Châu là nơi xa xôi, dân cư thưa thớt, so với Trung Nguyên thì thua sút hơn rất nhiều. Nhưng vấn đề nghiêm trọng nhất không phải là thua kém.

Vấn đề nghiêm trọng nhất đối với vùng Quan Trung, Lương Châu chính là nhân tài.

Tây bắc xa xôi, nhân tài có thể sử dụng cực ít, trong khi đó vùng Trung Nguyên rộng lớn, nhân tài nhiều vô kể. Nếu như Mã Dục không có cách gì thay đổi cục diện này, tương lai hấn lấy cái gì để chống lại nhân tài của cả vùng Trung Nguyên? Chỉ dựa vào Giả Hủ, Thư Thụ sao? Hai người này một ngày nào đó cũng già và chết. Dựa vào tám trăm đồ đệ Quán Trữ đang chỉ dạy sao? Trong số những người đó liệu có thể nổi lên mấy nhân tài để sử dụng không?

“Đoạt lấy sao?” Chân Dật cười nhạt vẻ khinh thường nói: “Cứ coi như người có thể cướp đoạt hết sĩ tử trong khắp thiên hạ. Liệu có người nào bán mạng cho người có biệt danh đồ phu như người không?”

“Cái này thì vẫn chưa biết được” Mã Dục đột nhiên nhếch miệng cười vẻ tà ác. Hắn tiến lên hai bước đứng trước, con gái trưởng Chân Khương của Chân Dật. Hắn đưa tay nâng cằm Chân Khương lên, rồi ung dung nói: “Nếu như bản tướng quân không hoa mắt thì vị tiểu thư Chân Khương này vẫn chưa hứa hôn phải không?”

“Người?” Chân Dật tái mặt, hắn vội la lên: “Mã đồ phu, người muốn làm gì?”

“Làm gì ư? Không làm gì hết” Sắc mặt Mã Dục đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lùng, hắn quay người nhìn Điển Vi nói: “Điển Vi!”

Điển Vi hùng dũng tiến lên một bước hắn nghiêm nghị nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Mã Dục chỉ tay vào Chân Khương, nhìn Điển Vi nói: “Bản tướng quân cho phép người lấy Chân Khương tiểu thư làm vợ. Tội nay thành hôn”.

Chân Khương nhìn dáng vẻ như hung thần ác sát của Điển Vi, hắn khoác một cái áo hơi mỏng, vạt áo ngực trễ xuống để lộ ra một nhúm lông ngực vừa thô vừa đen, giống hệt dáng vẻ một dã thú. Nghĩ tới việc sau này sẽ ngủ chung một giường cả đời với ác hán này, Chân Khương không khỏi buồn rầu. Nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối xầm lại rồi ngất xỉu ngã nhào vào lòng muội muội mình.

Điển Vi toét miệng cười vẻ dâm dăng rồi nói: “Đa tạ chúa công”.

“Cần rồi” Chân Dật vội vàng quát to: “Đồ phu, Khương nhi là nữ nhi của lão phu. Người muốn làm gì, Người sao có thể làm chủ thay lão phu chứ?”

“Bản tướng quân không muốn gì” Mã Dục cười nhạt, hắn nói tiếp: “Thế nhưng tính mạng cả nhà lớn, bé của Chân đại nhân nằm trong tay bản tướng quân. Chẳng lẽ bản tướng quân không thể làm chủ cho nữ nhi của ngài sao?”

Sắc mặt Chân Dật vô cùng sầu thảm khi ông ta nghe Mã Dục nói vậy.

Mã Dục nhìn thoáng qua vẻ buồn rầu của Chân Dật, trong mắt thoáng hiện lên sự tiếc nuối. Trước mắt hắn lại hiện lên bóng hình quen thuộc của Quách Đồ. Trên thực tế kẻ sách đánh cướp quân lương sĩ tử Từ, Dương mang về Quan Trung là di kế để lại của Quách Đồ. Điều đáng tiếc là Quách Đồ chưa được thấy kẻ sách của mình thành công thì đã sớm tạ thế.

Sở dĩ Quách Đồ hiến kế này là có mục đích phá bỏ một cách không ngại ngần tầng lớp sĩ tộc Trung Nguyên. Có thể đoạt được thì đoạt, không đoạt được thì giết. Tóm lại hắn muốn một lần cưỡng bức toàn bộ giới sĩ tộc Trung Nguyên, dù không thể chém giết hết cũng làm tổn thương nặng nề nguyên khí, sau đó bắt cướp người của giai cấp sĩ tộc tới Quan Trung rồi lại tiến hành chinh đồn lại một lần, bồi dưỡng lại hoàn toàn mới. Giai cấp sĩ tộc nhập Quan Trung sẽ cùng Mã Dục thống trị tập đoàn quân sự Tây Lương. Chỉ dựa vào sự trợ giúp của giai cấp sĩ tộc Mã Dục mới có thể chống lại thực lực của giới quân phiệt Trung Nguyên.

Từ Kinh Châu tới Dương Châu, Mã Dục tấn công đánh chiếm thành trì, đại quân tiểu trừ gia nô, tư binh của sĩ tộc, quý tộc địa phương.

Lương thảo, của cải bị cướp gần như hết. Cách xử trí sĩ tộc, quý tộc hoàn toàn khác so với thời tám trăm lưu khẩu trước kia, lần này Mã Dục cướp người, không giết.

Trên đường tiến đánh, Mã Dục đã bắt giữ ít nhất hơn một trăm gia đình sĩ tử như gia đình Chân Dật. Thủy quân Cẩm Phàm của Cam Ninh đã dùng hai chiếc lầu thuyền mới có thể sắp xếp hết toàn bộ thành viên của các gia đình sĩ tộc này. Trong khi thế bưng bưng, Mã đồ phu chuẩn bị chuyên chở tất cả những người này cùng lương thảo, của cải cướp được quay về Quan Trung.

Sau đó hắn dùng đám sĩ tộc này làm nòng cốt bồi dưỡng ra một thế hệ sĩ tộc mới.

Nếu bồi dưỡng sĩ tộc mới thì phải tiến hành chinh đồn một lần với những sĩ tộc bị bắt đi này. Trong đó kết hôn là một phương pháp trực tiếp nhanh nhất cũng hiệu quả nhất.

Ví dụ như Chân Dật, chỉ cần lấy năm nữ nhi của ông ta gả cho Đại tướng thân tín dưới trướng của Mã Dục, hay dứt khoát gả cho bản thân Mã Dục, đó chính là làm cho tiền đồ của Chân gia gắn liền mật thiết với sự hưng thịnh của tập đoàn Mã Dục. Cứ coi như Chân Dật không muốn làm quan dưới trướng Mã Dục nhưng thế hệ con cháu của ông ta thì sao? Chúng sinh trưởng ở Quan Trung, là thế hệ đệ tử sinh ra và lớn lên ở Quan Trung. Việc chúng có căm thù Mã Dục đến tận xương tủy như Chân Dật hay không thì thật sự rất khó biết.

Chân Dật buồn thảm nói: “Mã Dục, đồ phụ, cho dù người dùng tới thủ đoạn kinh thiên động địa gì chăng nữa lão phu cũng tuyệt đối không nổi giáo cho giặc”.

“Khi tới Quan Trung, Chân đại nhân sẽ có thời gian để ra quyết định sáng suốt. Bản tướng quân tuyệt đối không muốn ép buộc ngài” Mã Dục nói xong hần đột nhiên quay người nhìn Giang Hạ thủy quân Trần Hổ đang đứng nghiêm ở đằng sau nói: “Trần Hổ, trừ Chân Khương tiểu thư, hãy đưa tất cả người nhà của Chân đại nhân lên thuyền lớn. Người hãy để ý cẩn thận nếu có gì sai sót bản tướng quân sẽ hỏi tội người”.

Trần Hổ lạnh lùng nói: “Xin chúa công yên tâm”.

“Báo...” Trần Hổ vừa mới áp giải cả nhà Chân Dật đi, bất chợt có một tên tiểu giáo chạy nhanh lên lầu thành, hần hốt hoảng nói: “Chúa công, không hay rồi. Lý Mông tướng quân đã bị bắt”.

“Hả?” Mã Dục thoáng rung mình khi nghe báo, hần vội vàng quay người nhìn chằm chằm vào tên tiểu giáo đưa tin, trầm giọng nói: “Người nói cái gì? Hãy nói lại lần nữa”.

Tên tiểu giáo thở hổn hển rồi nói: “Lý Mông tướng quân phụng mệnh chúa công dẫn các huynh đệ càn quét được hơn mười xe trâu, đang định chở về thành thì chợt có phàm mã phi báo ở phía trước có một trang viện rất lớn, trang viện đó cực kỳ giàu có, lương thực tồn trữ rất nhiều”.

Mã Dục lãnh đạm nói: “Sau đó thì sao?”

Tên tiểu giáo thở dốc nói: “Sau đó Lý Mông liền phân chia một nửa hộ tổng số lương thảo cướp được, tướng quân chỉ huy năm trăm kỵ binh đánh vào trang viện đó, không ngờ trong trang lại có năm, sáu trăm tráng đinh, hơn nữa còn bày trận nghiêm chỉnh như một đội quân chính quy. Lý Mông tướng quân dẫn các huynh đệ tấn công nhưng không ngờ trúng phải gian kế. Lý Mông tướng quân và các huynh đệ đều bị bắt, chỉ có tiểu nhân liều chết đánh phá vây chạy về báo tin cho chúa công”.

“Năm trăm thiết kỵ Tây lương không đối phó được với năm, sáu trăm tráng đinh. Ai là người đã tạo nên nhóm tráng đinh này?” Mã Dục nghiêm nghị hỏi: “Đã dò hỏi xung quanh xem trang chủ đó tên họ là gì chưa?”

Tên tiểu giáo nói: “Đã hỏi. Trang chủ họ Lỗ tên Túc, tự là Tử Kính, năm nay khoảng hai mươi tuổi”.

“Lỗ Túc?” Mã Dục cau mày nói: “Năm nay mới khoảng hai mươi mà đã khó chơi như vậy, chẳng phải sau này sẽ càng thêm lợi hại sao? Xem ra hoàn toàn không giống như người vô danh, bản tướng quân sẽ tự mình đi gặp hần”.

Hiện tại thủ hạ dưới tay Mã đồ phụ rất thiếu nhân tài. Chỉ cần gặp người có bản lĩnh, không cần biết là người hữu dụng hay không thế dùng hần cứ bắt trước rồi mới nói. Cho dù không thể đưa tới Quan Trung, hần cũng sẽ giết chết người đó, tránh để cho người khác sử dụng, để lại mối họa mai sau. Có một câu nói rất hay: Nhân từ với kẻ thù của mình chính là tàn nhẫn với bản thân mình.

Lạc Dương

Sau khi đại quân Tây Lương nhanh chóng rút quân một mạch về Hàm Cốc quan, mười ba lộ liên quân Quan Đông tiến theo sau, thuận tiện lấy lại Lạc Dương. Tin tức truyền ra, các lộ chư hầu khác cũng vui mừng coi như đó là chiến công của mình. Một khi đã khôi phục lại kinh đô Lạc Dương, các lộ chư hầu không ngừng dâng sớ xin Thiên Tử chuyển về Lạc Dương.

Thế nhưng ngay trong lúc đó trong lòng liên quân Quan Đông đang lưu truyền một số lời đồn đại.

Đêm khuya

Tôn Kiên đang định đi ngủ thì mưu sĩ tâm phúc Từ Thứ vén màn trướng bước vào.

Sau khi thi lễ, Từ Thứ khề nói: “Chúa công, có nghe thấy một số tin đồn không?”

Tôn Kiên hỏi: “Tin đồn gì vậy?”

Từ Thứ nói: “Trong quân có tin đồn, liên quân nam lộ của Lưu Biểu, Trần Kỳ, Hứa Cống, Lý Thôi đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Mã đồ phu đã sớm chỉ huy ba vạn quân thiết kỵ từ Vũ Quan tiến vào Kinh Tương, sau đó hắn đã xuôi giong Trường Giang tiến đánh Dương Châu. Bây giờ các quận Dương Châu thuộc lãnh địa của Viên Thuật tướng quân đã bị ba vạn quân thiết kỵ của Mã đồ phu san bằng”.

Sau khi liên quân nam lộ đại bại, ba người Lưu Biểu, Hứa Cống, Trần Kỳ sợ người trong thiên hạ chê cười nên mới miễn cưỡng thu thập mấy ngàn tàn quân lùi về lập đại bản doanh ở bắc thành Tương Dương, hư trương thanh thế. Hơn nữa bản thân Tào Tháo cũng phong toả tin tức này, giấu giếm nên người trong thiên hạ vẫn chưa biết liên quân nam lộ đã thất bại.

Tôn Kiên cau mày nói: “Hứa Cống, Trần Kỳ hai đạo quân đó một khi thất bại chẳng lẽ không có tin tức gì báo tới hay sao? Cái loại lời đồn đại hoang đường này không nên để tâm tới”.

Từ Thứ lắc đầu nói: “Thế nhưng không có lửa làm sao có khói, những lời đồn này không hẳn là giả”.

“Hả?” Tôn Kiên biến sắc nói: “Tiên sinh cũng tin như vậy”.

Từ Thứ nói: “Cuối năm ngoái Đại tướng quân Viên Thiệu cùng Thừa tướng Tào Tháo đồng thời rời khỏi Dĩnh Xuyên, giao lại liên quân trung lộ cho Phiêu Kỵ tướng quân Viên Thuật chỉ huy. Sau đó cuối tháng ba năm nay Tào Tháo mới bí mật quay lại Dĩnh Xuyên, trong khi đó Đại tướng quân Viên Thiệu vẫn không có tin tức. Theo chúa công thì Đại tướng quân Viên Thiệu và Thừa tướng Tào Tháo đã đi đâu?”

Tôn Kiên nói: “Đi đâu?”

Từ Thứ nói: “Theo như Thứ biết, Đại tướng quân Viên Thiệu đã bí mật quay về Ký Châu, Thừa tướng Tào Tháo cũng chỉ huy hai vạn tinh binh bí mật tới Uyển Thành”.

“Sao, Viên Thiệu quay về Ký Châu, Tào Tháo tới Uyển Thành” Tôn Kiên ngạc nhiên hỏi: “Vì sao lại vậy?”

Từ Thứ nói: “Đại tướng quân bí mật quay lại Ký Châu chắc chắn chuẩn bị uy hiếp đại bản doanh Hà Sáo của Mã đồ phu theo đường phía bắc. Thừa tướng Tào Tháo dẫn quân tới Uyển Thành rất có thể là do dự đoán Mã đồ phu sẽ chỉ huy đại quân xuôi nam, chuẩn bị tập kích ở Nam Dương. Thế nhưng do phán đoán sai Mã đồ phu lại dẫn quân tiến vào vùng Kinh Tương từ Vũ Quan nên Tào Thừa tướng đã phục kích vô ích”.

Tôn Kiên hoảng hốt nói: “Nếu như Mã đồ phu thật sự thống lĩnh ba vạn thiết kỵ từ Vũ Quan xuôi xuống Kinh Tương, chỉ e là liên quân nam lộ đã thật sự thất bại thế nhưng tại sao Hứa Cống, Trần Kỳ không truyền tới bất kỳ tin tức gì?”

“Điều này cũng là lo lắng của tại hạ” Từ Thứ trầm giọng nói: “Xem ra có người không muốn cho Viên Thuật tướng quân và người trong thiên hạ biết liên quân nam lộ đã thất bại cùng với tin tức Mã đồ phu và ba vạn thiết kỵ của hắn đang tàn sát bừa bãi Dương Châu”.

“Ai?” Tôn Kiên lạnh lùng nói: “Ai lại có dụng tâm ác độc thế?”

Từ Thứ lãnh đạm hỏi ngược lại: “Còn có thể là ai đây?”

“Tiên sinh nói là” Tôn Kiên sợ hãi hỏi lại: “Tào Thừa tướng sao? Tại sao Thừa tướng phải làm như vậy? Công Lộ tướng quân cùng ông ấy xưa nay không oán, không thù. Bản tướng quân cũng chưa bao giờ đắc tội với ông ta”.

Từ Thứ nghiêm nghị nói: “Nhưng Viên Thuật tướng quân là chư hầu đứng đầu trong thiên hạ. ngoại trừ Mã đồ phu, tướng quân là người có lãnh địa rộng nhất, dân cư đông nhất.

Lương thực nhiều nhất, binh mã nhiều nhất trong số các chư hầu. Tào Thừa tướng giấu giếm chân tướng sự việc không nói thật với Viên Thuật tướng quân, có thể nói là một hòn đá hạ hai con chim. Ông ta vừa có thể làm suy yếu thực lực của tướng quân Viên Thuật vừa có thể mượn lực liên quân đánh bại đại quân Tây Lương”.

“Đã hiểu” Tôn Kiên nghiêm nghị nói: “Nguyên Trực, liệu có cần phải chuyển những lời này tới Công Lộ tướng quân không?”

“Vấn đề là cần phải xem chí hướng của tướng quân là gì?” Từ Thứ dừng lại một lát rồi hần nói tiếp: “Nếu như chúa công nguyện ý cả đời này làm sai nha dưới trướng Viên Thuật thì có thể nói những lời này với ông ta. Nếu chúa công muốn bản thân mình dựng nên nghiệp bá, trở thành trọng thần chống đỡ Hán thất thì không nên đem những lời này chuyển cho Viên Thuật”.

“Vậy ý của Nguyên Trực là” Tôn Kiên nghiêm giọng hỏi: “Cứ để mặc đại quân của Mã đồ phu tàn sát dân chúng Dương Châu sao?”

“Đúng vậy” Từ Thứ âm trầm nói: “Sự hùng mạnh của Viên Thuật có thể nói là mối hoạ của tướng quân. Nếu như chúng ta có thể dùng dao mổ trâu của Mã đồ phu làm suy yếu thực lực của Viên Thuật, tại sao chúng ta lại không làm? Hơn nữa Mã đồ phu tàn sát, cướp phá bờ cõi vùng Giang Bắc cũng có chỗ tốt của nó. Nó có thể khiến cho giới sĩ tộc Giang Bắc nhìn về Giang Đông. Một khi đã vậy nhân tài sẽ tụ tập dưới trướng của chúa công”.

Tôn Kiên nói: “Vạn nhất Mã đồ phu vượt Trường Giang tập kích Ngô Quận thì chúng ta phải làm gì?”

“Chúa công không cần phải lo lắng” Từ Thứ vuốt râu mỉm cười nói: “Lúc này sắp sang tháng năm. Cả vùng Giang Đông sẽ chuyển sang thời tiết mưa dầm trong năm. Đại quân Tây Lương xưa nay ở Tây bắc, quen thộc với thời tiết khô nóng, rất khó thích nghi với thời tiết ẩm ướt, nóng bức của Giang Đông. Nếu như Mã đồ phu sáng suốt, hần sẽ không tùy tiện vượt qua Trường Giang tiến quân vào Giang Đông”.

Tôn Kiên gật đầu nói: “Ừ, Nguyên Trực nói rất có lý”.

“Hơn nữa” Từ Thứ hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Lúc này thế cục đã từ từ rõ ràng. Có thể đoán ra một số điều trong chiến lược toàn cục của Mã đồ phu và Độc sĩ Giả Hủ”.

“Hả?” Tôn Kiên vui vẻ hỏi: “Nguyên Trực đã nhìn ra điều gì?”

Từ Thứ nói: “Bình mã Tây Lương cùng Man binh dưới trướng Mã đồ phu tuy có hơn hai mươi vạn nhưng thực sự chỉ có mấy vạn binh mã tinh nhuệ, dầy dặn chiến chinh, không đủ để có thể quyết chiến ở mặt chính diện. Hơn nữa lương thảo thiếu hụt, rất khó có thể tạo ra cục diện giằng co cùng với liên quân vì vậy chiến lược trọng tâm của hần chính là dùng kỳ binh tập kích hậu phương khiến cho liên quân tan rã và lui binh”.

Tôn Kiên gật đầu nói: “Thì ra là như thế”.

Từ Thứ lại nói: “Lúc này đại quân yểm trợ của Mã đồ phu vẫn đang quyết chiến ở Dương Châu. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra tiếp theo, Mã đồ phu vẫn tiếp tục tiến quân lên phía bắc xâm phạm Từ Châu, thậm chí đánh tới Dự Châu, Duyện Châu và cả Thanh Châu. Hơn nữa đại quân Tây Lương vừa rút ra khỏi Lạc Dương. Liên quân sau khi chiếm lại được Lạc Dương cũng sẽ không còn ý chí tiến quân nữa, trong khi đó lại có mâu thuẫn nội bộ. Chắc chắn là liên quân sẽ giải tán và lui binh”.

“Đây có phải chính là nguyên nhân Tào Tháo phong toả, ém nhem tin tức không?” Tôn Kiên nói: “Nếu như ngay lúc này liên quân giải tán, lui binh, nhất định đại quân Tây Lương lại ngóc đầu dậy. Chỉ dựa vào nguyên binh lực của Tào Tháo nhất định không đủ để trấn giữ Lạc Dương. Một khi Lạc Dương lại bị thất thủ. Lãnh địa Duyện Châu của Tào Tháo sẽ đơn độc đối đầu với sự uy hiếp của đại quân Tây Lương. Từ nay về sau vô luận hần muốn làm gì cũng đều đứng ngồi không yên”.

“Không sai” Từ Thứ trầm giọng nói: “Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, rất có thể Tào Tháo sẽ sang thuyết phục Viên Thuật xuất chinh, dẫn liên quân tấn công Hàm Cốc quan. Một khi có thể đánh hạ Hàm Cốc quan, quân Tào mới có thể dựa vào hùng quan hiểm yếu này kiểm chế hơn mười vạn đại quân thiết kỵ Tây Lương phía tây Hàm Cốc. Như thế Tào Tháo mới có thể kê cao gối ngủ”.

Tôn Kiên nói: “Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Vẫn ủng hộ Tào Tháo hay phá hỏng âm mưu của ông ta?”

Từ Thứ nói: “Dựa vào cục diện trước mắt liên quân rất khó có thể giải quyết mối uy hiếp Mã đồ phu chỉ trong một trận. Bởi vậy việc Tào Tháo trấn giữ Duyện Châu làm quân tiên phong ngăn cản quân đoàn thiết kỵ Tây Lương đối với các lộ chư hầu Quan Đông mà nói chỉ có lợi chứ không có hại. Thế nhưng nhìn xa trông rộng mà nói, Tào Tháo là người hùng tài đảm lược, tài năng của ông ta hơn xa, gấp trăm lần huynh

đệ Viên thị. Đào Khiêm, Lữ Bố càng không thể so sánh với ông ta được. Chỉ một thời gian nữa thôi người này rất có thể là một mối đại họa trong lòng chúa công. Vậy chúng ta hãy thừa dịp hấn còn chưa đủ lòng cánh hãy ra tay diệt trừ. Đây cũng không phải là một lựa chọn tồi”.

Tôn Kiên trầm tư hồi lâu rồi hấn hỏi Từ Thứ: “Mối đại họa Tào Tháo có thể vượt qua Mã đồ phu hay không?”

Từ Thứ lắc đầu nói: “Không thể”.

Tôn Kiên nghiêng rắng nói: “Vậy hãy giữ lại ông ta”.

Đại trưởng của Lữ Bố.

Trần Cung chấp tai nhìn Lữ Bố nói: “Tướng quân, lúc này đã lấy lại Lạc Dương. Cuộc chiến thảo phạt nghịch tặc của hai mươi ba lộ liên quân đã thắng lợi. Liên quân cũng không cần thiết phải duy trì sự tồn tại của mình. Ngày mai Tào Thừa tướng thiết yến các lộ chư hầu, tướng quân hãy lấy lý do cần quay lại lãnh địa của mình không người trông coi mà cố gắng chào từ biệt. Tướng quân hãy nhớ kỹ”.

Lữ Bố không hiểu liền nói: “Công Thái nói vậy sai rồi. Tuy đã thu phục được Lạc Dương những Mã nghịch tặc vẫn chưa bị trừ bỏ, cuộc chiến thảo phạt này còn lâu mới thắng lợi”.

Trần Cung thở dài, hấn vốn định phá mưu kế của Tào Tháo (Từ Thứ đoán ra được, Trần Cung đương nhiên có thể đoán ra được) nhưng một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu hấn. Hấn nghĩ tới ngày trước Tào Tháo đã từng là chủ nhân của mình. Có thể Tào Tháo bất nhân nhưng bản thân mình không thể bất nghĩa nên hấn gạt bỏ ý định đó. Trần Cung bùi ngùi nói: “Một khi đã vậy tướng quân hãy coi như tại hạ vẫn chưa nói gì”.

Dưới chân núi có một thôn nhỏ gọi là Lỗ thôn, ở đó có trang viên của Lỗ Túc. Lỗ gia tuy không có người làm quân nhưng đã mấy đời buôn bán, gia sản rất nhiều. Trong vòng chu vi mấy trăm dặm đều là sản nghiệp của Lỗ gia. Những gia đình nông dân trong thôn cũng chính là tá điền của Lỗ Gia.

“Ừ”.

Mã Dục gật đầu, hấn đưa mắt nhìn thì thấy mặt bắc của Lỗ thôn dựa vào núi, mặt đông là ruộng nước mênh mông. Bây giờ đang là mùa xuân, các khu ruộng nước này đều ngập trong nước. Bờ ruộng rất hẹp, vô cùng lầy lội, rất khó đi. Địa thế như vậy cực kỳ bất lợi cho hành động của kỵ binh. cũng khó trách Lý Mông đã chịu thiệt hại nặng nề ở đây.

Mã Dục hỏi: “Bình thường Lỗ Túc này thích làm những điều gì?”

Tên du côn nói: “Lỗ Túc này thân cao tám thước, dáng người cực kỳ anh tuấn, thích cưỡi ngựa, bắn cung, múa kiếm. Tính tình người này cũng rất hào phóng, bởi vì gia cảnh giàu có nên Lỗ Túc sai người đặt mua áo giáp, khí giới đầy đủ trang bị cho tráng đinh của tá điền. Vào thời nông nhàn thì nhóm trận, huấn luyện bên cạnh ruộng, giống hệt như một đội quan quân. Vào mùa thu thì có thể mời bằng hữu lên vùng Thượng Nam Sơn săn bắn. Vào mùa mưa thì mời bằng hữu tới trang viên cùng đọc binh pháp. Tất cả những thiếu niên nhà quan đều thích gặp gỡ kết giao với hấn”.

“Ừ” Mã Dục lại hỏi: “Có những ai kết giao với Lỗ Túc?”

“Rất nhiều nhưng bằng hữu thân thiết với Lỗ Túc hình như chỉ có hai người” Tên du côn nói: “Trong hai người đó có một người gọi là Tôn lang, không biết tên thực là gì, chỉ biết hấn có sức khỏe, sử dụng một cây thiết thương nặng đến nỗi cả trăm tráng niên cũng không thể khiêng được, người này cũng là một hảo hán nổi danh. Một người nữa họ Chu, chỉ là một gã Tiểu bạch kiếm, không có bản lĩnh gì nhưng đánh cổ cầm rất hay”.

“Tôn lang? Họ Chu?”

Mã Dục lắc đầu, hấn thầm nghĩ mặc kệ có bản lĩnh hay không có bản lãnh, cứ bắt lại rồi tính.

323. Chương 253: Chu Công Cần Hai Lần Đánh Bại Mã Đồ Phu.

Quách Gia tới chơi vào lúc đêm khuya, Viên Thuật nghe tin vui mừng để cả chân trần ra ngoài nghênh đón.

“Phụng Hiếu”.

“Tướng quân”.

“Mời”.

“Mời”.

Sau khi phân chia chủ khách ngồi xuống, Viên Thuật vuốt râu cười hỏi: “Đêm hôm Phụng Hiếu tới chơi, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?”

Quách Gia mỉm cười nói: “Không có gì khác, Gia chỉ đặc biệt tới đây chúc mừng tướng quân”.

“Hả?” Viên Thuật không hiểu hần liền hỏi: “Tin vui từ đâu tới?”

Quách Gia nói: “Gia đã nghe được tin Tào Thừa tướng cùng mười hai lộ chư hầu đã dâng sớ lên Thiên Tử, đề nghị phong tướng quân làm Đại Tư Mã và cùng Đại tướng quân Viên Thiệu nắm binh quyền thiên hạ. Thiên Tử đã chuẩn tấu, sứ giả tuyên chỉ đang từ Hứa Xương gấp rút phi ngựa tới Lạc Dương. Chỉ không bao lâu nữa tướng quân sẽ là Đại Tư Mã, dưới một người trên vạn người trong thiên hạ ngày nay. Gia tuy bất tài cũng mong sau này được tướng quân điều dắt nhiều hơn”.

Lời nói của Quách Gia có hàm ý thay đổi, ra vẻ hần có ý bỏ Tào Tháo. Viên Thuật nghe vậy như mở cờ trong bụng, hần không kiềm chế được sự cao hứng cười nói: “Nếu như được Phụng Hiếu trợ giúp thật sự giống như được mười vạn quân”.

Quách Gia khẽ nói: “Thừa tướng Tào Tháo chính là loại tiểu nhân gian tà, trời sinh tính đa nghi, một khi theo lâu ngày tất gây hại cho bản thân. Gia sớm đã có ý từ bỏ nhưng vì không gặp được minh chủ. Khi ở Hứa Xương nhìn thấy tướng quân, tại hạ chỉ muốn lập tức tới xin ra sức nhưng điều làm Gia e ngại là làm mất hoà khí của tướng quân cùng Tào Thừa tướng nên Gia vẫn cố ẩn nhẫn cho tới bây giờ”.

“Phụng Hiếu đã quá khổ tâm rồi” Viên Thuật luôn miệng nói: “Hiện tại cứ nên giữ như thế. Nghiệp lớn thảo phạt nghịch tặc vẫn chưa thành. Phụng Hiếu vẫn cần phải tạm thời chịu thiệt thòi ở lại Tào doanh, thế nào?”

Quách Gia thản nhiên nói: “Gia nào dám không tòng mệnh”.

Viên Thuật vui vẻ nói: “Nay được Phụng Hiếu tương trợ đúng là đại hỉ”.

Quách Gia nói: “Gia có một câu không hiểu tướng quân có nguyện ý nghe hay không?”

Viên Thuật nói: “Xin lắng nghe”.

Quách Gia nói: “Tướng quân xuất thân từ danh môn. Viên gia bốn đời làm Tam Công, có thể nói là uy danh hiển hách. Lệnh huynh Viên Thiệu đã từng thống lĩnh mười tám lộ chư hầu Quan Đông thảo phạt quốc tặc董卓. Người trong thiên hạ kính ngưỡng. Một khi tướng quân muốn thu được lòng người trong thiên hạ cũng cần phải làm như lệnh huynh, thống lĩnh liên quân thảo phạt Mã nghịch tặc”.

Viên Thuật nói: “Ta cũng đang có ý đó, Phụng Hiếu có diệu kế gì không?”

Quách Gia nói: “Bây giờ đại quân Tây Lương đã rút vào Hàm Cốc quan, chúng cố gắng dựa vào hùng quan để ngăn cản ba mươi vạn đại quân Quan Đông, hần thì có vẻ rất sáng suốt nhưng kỳ thật lại rất ngu xuẩn”.

“Sao Phụng Hiếu lại nói những lời này?”

“Đại quân Tây lương đều là quân kỵ binh, có ưu thế về tốc độ của kỵ mã bây giờ chúng lại cố thủ trong quan ải, có thể nói là bỏ sở trường dùng sở đoản. Ba mươi vạn quân Quan Đông chúng ta đều là bộ binh, điểm yếu là đánh dã chiến nhưng lại có sở trường về đánh công kiên. Đại quân Tây Lương tất đại bại”.

“Ừ. Phụng Hiếu nói rất có lý” Viên Thuật liên tục gật đầu nói: “Ngày mai Tào Thừa tướng mở đại yến thiết đãi các lộ chư hầu, Thuật sẽ lên án việc bãi binh sau đó sẽ đốc thúc các lộ chư hầu cùng tiến quân tới Hàm Cốc quan quyết chiến cùng Mã nghịch tặc”.

Quách Gia nói: “Tướng quân anh minh”.

Mã Dục cười ngửa đứng trang nghiêm trước thôn quan sát địa hình thì bất chợt âm thanh hò reo nổi lên ầm ầm bốn phía trong thôn, trong lúc đó có một đội binh mã chạy ra từ trong thôn, chạy ra tới khu đất trống trước thôn, lập thành thế trận chỉnh lề, cách Mã Dục và hai ngàn thiết kỵ Tây Lương một khu ruộng nước mênh mông, chỉ thấy tinh kỳ rợp trời, đao thương kiếm kích trang nghiêm như rừng, trông cực kỳ ấn tượng.

Thùng thùng; từng từng

Trong tiếng trống trận liên hồi, trận của đội nhân mã đó tách ra, một hán tử toàn thân màu đỏ, chạy bộ như điên cuồng từ trong trận ra, chạy dọc con đường bờ ruộng cực kỳ lầy lội tiến về phía trước. Trong thoáng chốc hán tử đó đã chạy tới trước mặt Mã Dục. Mã Dục chăm chú nhìn thì nhận ra hán tử đó chính là Lý Mông.

Đáng thương thay Lý Mông đã bị người ta cạo hết tóc, râu, ria mép, lông mi, ngay cả lông mao bên dưới cũng bị cạo sạch, toàn thân bị lột trần, trên lưng hắn còn bị vẽ một con rùa đen rất to. Bộ dạng hắn trông vô cùng thảm hại, hắn chạy vội tới trước mặt Mã Dục, quỳ xuống, buồn rầu nói: “Mạt tướng vô năng đã làm mất mặt thiết kỵ Tây Lương, đã làm chúa công mất mặt”.

“Keng”.

Lý Mông nói xong, không đợi Mã Dục nói gì hắn liền tung người tới đoạt lấy một thanh cương đao của một tên tiểu giáo Lương Châu ở bên cạnh, kề ngay vào cổ định tự vẫn. May mắn thay Điển Vi nhanh tay, nhanh mắt, một thiết kích đánh ra đánh bay thanh cương đao trong tay Lý Mông. Lúc này Mã Dục mới nhảy xuống ngựa tiến tới đỡ Lý Mông dậy, hắn ôn hoà nói: “Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, Lý Mông tướng quân không cần phải để tâm”.

Hai mắt Lý Mông đỏ ngầu, sắc mặt vô cùng sầm thẫm nói: “Chúa công, mạt tướng bị nổi nhục nhã này, mạt tướng còn mặt mũi nào gặp lại phụ lão Quan Trung đây?”

“Nam tử hán đại trượng phu, cầm được thì cũng buông được” Sắc mặt Mã Dục trầm xuống, hắn lạnh lùng nói: “Hôm nay ngươi bị người khác lăng nhục. Ngày sau ngươi phải báo mối thù này. Tự sát chỉ là cái dừng của người nhát gan. Người trí dũng không bao giờ làm như vậy”.

“Chúa công!” Nghe Mã Dục nói vậy, Lý Mông run lên. Đột nhiên hắn vùng dậy, trong mắt hắn xuất hiện ánh sáng như của loài ác lang, dã thú, hắn cảm hận nói: “Nếu như thế, mạt tướng nguyện làm tiên phong tấn công Lỗ thôn. Lần này mạt tướng nhất định phải bắt sống Lỗ Túc. Sau đó sẽ hắn ra trước mặt các huynh đệ, băm vằm, lóc thịt hắn để hả mối hận này”.

“Tốt!” Mã Dục gật đầu, hắn trầm giọng nói: “Bản tướng quân cấp cho ngươi ba trăm kỵ binh nữa. Ngươi hãy tấn công từ khu ruộng nước phía đông”.

“Tuân lệnh”.

Lý Mông mạnh mẽ trả lời. Lập tức có một tên thân binh dắt ngựa tới, Lý Mông thân không mặc giáp, hắn chỉ dùng một cái chiến bào qua quít che thân, lấy một thanh trường đao, nhảy lên ngựa. Lý Mông chỉ trường đao về phía trước, hét to một tiếng, chỉ huy ba trăm thiết kỵ Tây Lương khí thế hùng hăng tiến tới khu ruộng nước, vó ngựa vùng lên, bùn nhão, nước bắn tung toé khắp nơi giống như màn thiên hoa vũ.

Khu đất trống trước Lỗ thôn. Trước trận của hơn một ngàn tư binh, có hai người trẻ tuổi đang đứng. Người trẻ tuổi bên trái dáng người khôi ngô, tướng mạo bất phàm. Người tuổi trẻ bên phải càng làm người ta ngưỡng mộ hơn nữa. Gương mặt trắng hồng như thoa phấn, môi đỏ như son, áo bào phất phơ, quạt lông, khăn chít đầu, dáng vẻ vô cùng phóng khoáng những ai nhìn thấy cũng phải sinh lòng yêu mến.

Lúc này Lý Mông đang chỉ huy ba trăm thiết kỵ phát động tấn công từ khu ruộng nước phía đông. Người trẻ tuổi bên phải khẽ phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng nói với người bên trái: “Tử Kính huynh có thấy không?”

Tây bắc Mã đồ phụ quả thật danh bất hư truyền, hán không hổ là lão tướng thân kinh bách chiến tung hoành giữa thiên quân vạn mã”.

Hiển nhiên người bên trái chính là Lỗ Túc. Còn người bên phải là người phương nào đây?

“Ừ” Lỗ Túc gật đầu, hán trầm giọng nói: “Người thiên hạ cứ cho rằng Mã đồ phụ xảo trá như hồ, hung tàn như lang sói. Ta xem ra những lời ấy không đúng chút nào. Chúng ta làm nhục bộ tướng của hán. Hán vẫn có thể nói cười, không thúc đại quân xông lên tấn công mà chỉ phái có ba trăm thiết kỵ tấn công thăm dò. Chỉ riêng sự bình tĩnh của hán cũng đủ khiến người khác thán phục”.

“Ha, ha. Nói gì thì nói chỉ có những nhân tài như vậy mới xứng là đối thủ của hai chúng ta, đúng không?” Người trẻ tuổi bên phải cười lớn, hán chỉ quạt lông ngỗng về phía trước, khẩu khí của hán toát ra vẻ tự tin đến cuồng vọng rồi hán nghiêm nghị nói: “Hôm nay đánh một trận, nhất định phải chôn thây hai ngàn thiết kỵ của Mã đồ phụ ở đây”.

Hí luật luật

Người trẻ tuổi vừa mới nói xong, một mảng người ngựa thiết kỵ Tây Lương đang đạp ruộng nước xông lên đột nhiên ngã xuống. Những bước chân chiến mã đang đặt trên ruộng nước chỉ tới bấp chận chiến mã đột nhiên rơi vào một vùng nước sâu. Thiết kỵ Tây Lương không hề phòng bị tình huống này liền cả người và ngựa rơi xuống nước, giãy giụa, kêu la trong vùng nước bùn vẩn đục.

Đáng thương thay những hán tử tây bắc này là hổ lang trên đất bằng nhưng khi ở dưới nước thì chúng không cả bằng loài tôm cá. Chỉ trong chốc lát đã có mấy chục kỵ mã chìm ngấm trong nước.

Trong mắt Mã Dục thoáng hiện lên một ánh sáng làm người khác phải rét lạnh. Đột nhiên hán ngừng đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua Lỗ thôn một lượt rồi trầm giọng nói: “Quả nhiên bản tướng quân đoán không sai, trong khu ruộng nước thoạt nhìn rất bình thường đó lại tiềm ẩn hiểm nguy”.

Bản thân Lý Túc cũng cho như thế, hán nói: “Hiển nhiên là bên trong khu ruộng nước đó có ẩn giấu những chiến hào bảo vệ thôn thế nhưng do nước bùn vẩn đục quân ta rất khó đoán được vị trí chính xác của chiến hào đó. Chiến hào này có thể thẳng tắp, cũng có thể uốn lượn. Muốn tìm ra để lấp nó chỉ e ba ngày cũng vẫn không làm được”.

Điền Vi ở phía sau tức giận nắm chặt hai nắm tai, hán giận dữ quát: “Thật đáng hận”.

Mã Dục thản nhiên giơ cao cánh tay phải, hán lãnh đạm nói: “Nổi hiệu lệnh lui quân”.

”Ồ ô ô

Mã Dục vừa ra lệnh, lập tức hiệu kèn lệnh thê lương trầm thấp nổi lên trong trận. Đám quân thiết kỵ Tây Lương trong khu ruộng nước bắt đầu rút lui. Sau khi rút về trong trận kiểm điểm lại thì trong ba trăm thiết kỵ đã bị hao tổn bốn, năm mươi kỵ binh. Lý Mông tức giận như phát điên, hai mắt hán đỏ ngầu, hán nhìn Mã Dục nói: “Chúa công hãy để mặt tướng thử lại một lần nữa”.

“Không, Lý Mông tướng quân không được hành động lỗ mãng” Mã Dục thản nhiên giơ tay ngăn Lý Mông lại nói: “Lỗ Túc này không phải là người đơn giản. Người này tinh thông binh pháp, rất giỏi dùng binh, hơn nữa hán lại biết mượn địa hình bố trí phòng thủ. Hán là một đối thủ rất khó chơi. Thế nhưng hán đã không gặp may khi gặp bản tướng quân”.

Sắc mặt Lý Túc thay đổi, hán hỏi Mã Dục: “Chúa công đã tìm ra kế sách phá địch rồi sao?”

Mã Dục chậm rãi xoay người, ánh mắt hán tập trung nhìn con sông nhỏ chảy qua Lỗ thôn ở hướng tây nam, hán chợt nhếch miệng cười vô cùng lạnh lùng. Mã Dục nghiêm giọng nói: “Con sông này sâu hơn một trượng. Nó giống như một con sông đào bảo vệ thành, bảo vệ chặt chẽ hai mặt tây và nam của Lỗ thôn. Có thể nói nó là một bức bình phong tự nhiên ngăn cản thiết kỵ Tây Lương của chúng ta tấn công”.

Lý Túc chợt nói: “Ý của chúa công là chúng ta vượt qua sông đánh vào sao?”

“Không sai” Mã Dục lãnh đạm nói: “Phàm càn là nơi thiên nhiên hiểm yếu, phòng ngự càng lợi lõng. Bởi vì đã có con sông này bảo vệ hai mặt tây, nam. Lỗ Túc có thể tập trung phòng ngự ở khu ruộng nước ở

hướng đông bắc và ngọn núi ở hướng bắc bên cạnh Hu Di. Hấn hoàn toàn bỏ quên việc phòng ngự trên bờ con sông nhỏ vì vậy đột phá từ con sông này tất sẽ mang lại thành công”.

Những lời này của Mã Dục hoàn toàn phù hợp với tư tưởng xuất kỳ bất ý đánh úp của binh thư. Càng là nơi hiểm yếu mọi người càng lơ là phòng bị. Trong khi đó: Xuất kỳ bất ý đánh úp là tư tưởng hành động chủ yếu từ trước tới nay của Mã Dục. Từ khi xuyên không gian tới đây tám năm trước, Mã đồ phu có thể sống sót tới nay chính là nhờ vào tuyệt chiêu này.

Lý Túc nói: “Thế nhưng kỵ binh của quân ta làm sao có thể vượt qua sông?”

“Qua sông không thành vấn đề nhưng phải đợi sau khi trời tối mới qua được” Mã Dục cười âm trầm rồi hấn nhìn Lý Túc nói: “Tử Nghiêm hãy nhanh chóng quay trở lại huyện thành Hu Di, thông báo cho Cam Ninh tướng quân hãy lập tức dẫn thủy quân Cẩm Phàm tới đây”.

“Tuân lệnh”.

Lý Túc ôm quyền rồi hấn giục ngựa rời đi.

Nam tử trẻ tuổi tay cầm quạt lông ngỗng đột nhiên nói: “Tử Kính huynh, trước khi trời tối quân Tây Lương chắc chắn sẽ không tấn công nữa. Huynh hãy cho các tướng sĩ quay về trong thôn ăn cơm thôi”.

Lỗ Túc ngạc nhiên hỏi: “Tại sao Công Cẩn (tên chữ của Chu Du) lại nói thế?”

Nếu như Mã đồ phu có thiên lý nhãn nghe được ngàn dặm, nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người này hấn nhất định sẽ kinh hãi. Thì ra người cầm quạt lông ngỗng, đầu chít khăn kai chính là Chu Du, tự là Công Cẩn (quạt lông ngỗng, khăn chít đầu vốn là của Chu Du bị Gia Cát Lượng mượn đã mấy trăm năm nay. Nay vật vốn cũng nên hoàn lại chủ cũ) người vốn vẫn được người đời cho rằng đã biến tám mươi ba vạn quân tào thành mây khói.

Chu Du bật cười lớn, hấn chỉ cây quạt lông ngỗng về xa xa phía trước nói: “Tử Kính huynh hãy nhìn xem”.

Lỗ Túc vội vàng đưa mắt nhìn quả nhiên bên bờ bên kia đại quân Tây Lương đều đã cởi giáp, xuống ngựa, bắt đầu cắm trại. Lỗ Túc không khỏi ngạc nhiên nói: “Bây giờ mới quá trưa, sao Mã đồ phu đã chuẩn bị cắm trại? Thực sự là rất khó hiểu. Hay hấn đang đợi đại quân đến tiếp ứng đầy đủ ngày mai mới đánh tiếp?”

Chu Du nói: “Đúng là đang đợi đại quân tới tiếp viện nhưng không phải là chờ ngày mai đánh tiếp mà đánh ngay tối nay”.

Lỗ Túc hỏi: “Tối nay sao?”

“Đúng vậy, ngay tối nay” Chu Du nhếch miệng cười nhạt, hấn lớn tiếng nói: “Bản lãnh của Mã đồ phu không chỉ có vậy. Nếu như Du đoán không lầm, Mã đồ phu chuẩn bị điều đại quân từ Hu Di tới. Sau đó hấn sẽ nhân dịp đêm tối cho quân vượt qua sông ở mặt tây và nam đánh lén Lỗ thôn”.

“Vượt sông sao?” Lỗ Túc vẫn chưa hiểu hấn nói: “Trong lúc cấp thiết như này, đại quân Tây Lương làm thế nào để vượt sông?”

Chu Du nói: “Sông Lỗ tuy chỉ sâu hơn một trượng nhưng đáng tiếc lại rộng hơn mười trượng. Nó chỉ có thể ngăn chặn chiến mã tấn công nhưng không thể ngăn được binh lính bơi qua sông”.

“Bơi qua sông sao?” Lỗ Túc chột nói: “Ý của Công Cẩn muốn nói tới Cẩm Phàm Tặc sao?”

Chu Du mỉm cười nói: “Đúng thế”.

Lỗ Túc im lặng hồi lâu, một lát sau hấn bùi ngùi nói: “Công Cẩn giống như người trời vậy, có thể ngồi một chỗ định đoạt thắng thua ngoài ngàn dặm. Nhất cử nhất động của Mã đồ phu đều nằm trong tính toán của Công Cẩn. Túc thật bái phục”.

Chu Du vui vẻ nói: “Tử Kính huynh không nên khiêm nhường. Nếu không phải do Tử Kính huynh xưa nay yêu thích binh thư, trận pháp biến Lỗ thôn thành một trọng trấn quân sự, ngầm đào đường hào bảo vệ thôn ở khu ruộng nước phía đông, lại xây dựng đập ngăn nước trên núi Hu Di thì dù Du có tài năng thông thiên cũng không thể làm gì được Mã đồ phu”.

Lỗ Túc xấu hổ nói: “Đó vẫn là cao minh của Công Cẩn. Núi non, sông nước không chỗ nào không phải là hùng binh”.

Dưới bóng đêm, Cam Ninh mặc một chiếc áo mỏng, tay hẩn cầm Cửu Hoàn đại đao, hẩn nhìn Mã Dực nói: Trong Lỗ thôn, nam đinh cũng chỉ có mấy ngàn, tráng đinh cũng chỉ có hơn một ngàn. Ninh coi chúng chỉ như đám nước bọt. Xin chúa công hãy chờ đợi tin vui”.

Cam Ninh cuồn vọng nhưng hẩn có tư cách để cuồn vọng.

Cầm Phàm Tặc của Cam Ninh tung hoành Trường Giang nhiều năm. Trên đất bằng chúng là mãnh hổ, dưới nước chúng là Giao Long. Dùng tám trăm Cầm Phàm Tặc đối phó với một Lỗ thôn nhỏ nhỏ này ngay cả Mã Dực cũng cảm thấy bản thân mình đã quan trọng hoá vấn đề. Thế nhưng trong lòng Mã Dực cũng kiêng nể những biểu hiện xuất sắc lúc trước của Lỗ Túc. Nghĩ vậy hẩn không an tâm dặn dò: “Cam Ninh tướng quân, hãy cố bắt sống Lỗ Túc”.

“Linh mệnh” Cam Ninh ôm quyền nói rồi hẩn quay người, hung hăng chỉ thẳng Cửu Hoàn đại đao lên trời đêm, cảm hận nói: “Các huynh đệ, chúng ta đi”.

Tám trăm Cầm Phàm Tặc ngâm cương đao trong mồm sau đó tất cả quay người nhảy xuống sông nhỏ, nhanh nhẹn như rái cá bơi sang bờ bên kia. Đối với những Cầm Phàm Tặc giỏi thủy tính này chiều rộng hơn mười trượng của con sông nhỏ này chẳng chỉ mất thời gian ăn xong một bữa cơm là có thể bơi qua bờ bên kia. Tuy nhiên ngay lúc đó đã bất ngờ xảy ra biến cố bất thường.

“Rầm rầm rầm”

Một âm thanh mơ hồ đột nhiên truyền tới từ hướng tây bắc, Mã Dực giật mình hoảng hốt, hẩn đột nhiên cảm thấy cả vùng đất dưới chân mình đang rung lên. Với âm thanh như thế này thì có hơn một vạn kỵ binh đang phi nước đại trên đồng quê mới tạo ra được âm thanh đó nhưng khắp cả vùng Từ, Dương này, ngoại trừ thiết kỵ Tây Lương thủ hạ của hẩn, còn ai có một đội kỵ binh như thế không?

“Chúa công, hình như là kỵ binh” Sắc mặt Lý Túc trắng bệch, hẩn lo lắng quay nhìn bốn phía thế nhưng xung quanh vẫn chỉ là bóng đêm đen kịt, không một ánh lửa.

“Không phải” Giang hạ thủy quân Trần Hổ đột nhiên hét lên: “Là hồng thủy. Hồng thủy đang tràn tới”.

“Nói bậy” Mã Dực biến sắc, quát to: “Bây giờ chưa tới mùa mưa, không có mưa gió lấy đâu ra hồng thủy. Ôi, trời, không hay rồi”.

Lý Túc thất thanh hỏi: “Chúa công, có chuyện gì vậy?”

“Phá đê xả nước” Sắc mặt Mã Dực lộ vẻ sầu thảm nói: “Trên núi Hu Di kia nhất định có xây đập ngăn nước. Lại trùng phải cạm bẫy của Lỗ Túc rồi. Mau thôi hiệu lệnh rút quân, thủy quân Cầm Phàm của Cam Ninh lên bờ. Mau”.

Ô ô ô

Ầm ầm

Hiệu kèn lệnh nổi lên bốn phía tuy nhiên thủy quân Cầm Phàm vẫn không kịp bơi về bờ nam. Con hồng thủy mang theo âm thanh như muốn nuốt trôi tất cả vạn vật tràn tới.

Mây đen tan đi, ánh trăng xuất hiện. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Mã Dực và hai ngàn thiết kỵ Tây Lương hoảng sợ khi nhìn thấy một cơn sóng khổng lồ giống như một quả núi nhỏ đang tràn tới. Các Cầm Phàm Tặc đang trong cơn sóng giữ thì giống như kiến rơi xuống nước, bị hất tung lên cao, rập xuống.

“Các huynh đệ, mọi người hãy kết thành một khối”.

Trong cơn hồng thủy hung dữ, Cam Ninh cố sức trôi lên mặt nước, hẩn hò hét khàn cả giọng. Âm thanh như sấm nổ của hẩn như một kỳ tích có thể lấn át tiếng sóng dữ của cơn hồng thủy, lọt vào tai của những Cầm Phàm Tặc xung quanh. “Không được buông tay, chết cũng không được buông tay”.

Cầm Phàm Tặc quả không hổ là những thủy tặc dũng mãnh quanh năm kiếm ăn vùng sông nước. Trước khi cơn hồng thủy đánh tan tác đám thủy tặc này ra chúng đã giang rộng hai tay, vững chắc kết thành một

vòng tròn, sau đó chúng giống như một con cóc lớn hình tròn lúc thì bị đẩy lên đỉnh lũ, lúc lại bị nhận chìm xuống, quay cuồng bị cuốn trôi xuống phía hạ lưu.

Bờ nam sông nhỏ.

Mã Dục cực kỳ hoảng sợ, hấn vội vàng quát to: “Mau, đốt đuốc đi dọc theo bờ sông xuống phía dưới tìm. Dù phải tìm tới tận chân trời góc bể cũng phải tìm thấy Cam Ninh và Cẩm Phàm thủy quân quay về”.

Chu Du, Lỗ Túc đứng nghiêm dưới bầu trời đêm.

“Đáng tiếc” Giọng nói của Lỗ Túc có chút tiếc nuối, hấn thở dài nói: “Nếu lúc này chúng ta có một đội tinh binh năm ngàn quân thì có thể thừa dịp đánh giết ra, nhất định có thể một trận đánh tan thiết kỵ Tây Lương. Mã đồ phu nhất định cũng không tránh khỏi tai kiếp”.

Chu Du lắc đầu, hấn không nghĩ như vậy: “Tử Kính huynh đã khinh thường Mã đồ phu và thiết kỵ Tây Lương dưới trướng của hấn rồi. Du cho rằng thiết kỵ Tây Lương của Mã đồ phu đúng là một đội hổ lang chi sư, kể cả tinh binh Dương Châu, dùng nhân số đông hơn gấp mười lần cũng chưa chắc đã đánh thắng vì vậy chỉ có năm ngàn tinh binh thừa cơ tấn công cũng chỉ chuốc lấy thất bại, tuyệt không thể thắng”.

Lỗ Túc kinh ngạc hỏi: “Công Cẩn đánh giá thiết kỵ Tây lương cao như thế sao?”

Chu Du khẽ phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng trong tay rồi nói tiếp: “Có lẽ kỵ binh tinh nhuệ dưới trướng của Lý Mục nước Triệu khi xưa cũng chỉ như thế này mà thôi”.

Mã Dục chỉ huy đại quân Tây Lương đi dọc theo bờ sông tìm kiếm xuống phía dưới, tìm hơn mười dặm mới tìm thấy Cam Ninh và hơn tám trăm thủy quân Cẩm Phàm dưới trướng của hấn ở trên một bãi sông. Lúc này phần lớn quân Cẩm Phàm đã kiệt sức ngất đi nhưng chúng vẫn theo bản năng kết thành một khối, có người khác cố sức bám lấy mình nên vẫn không bị trôi đi.

Một người có sức khỏe như Cam Ninh lúc này cũng sức cùng lực kiệt hấn cố gắng đứng dậy nhìn Mã Dục nói: “Chúa công, Ninh vô năng đã để người thất vọng”.

“Tất cả là do bản tướng quân khinh địch đã làm liên lụy tới tướng quân và tướng sĩ Cẩm Phàm” Sắc mặt Mã Dục lộ vẻ sầu thảm, hấn tiến lên đỡ Cam Ninh, đau lòng nói: “Người đâu, hãy mau diu tướng quân Cam Ninh lên bờ nghỉ ngơi, hãy cứu tất cả tướng sĩ Cẩm Phàm ở bãi sông lên. Lý Mông, Lý Mông đâu?”

Lý Mông tiến lên trước, hấn lạnh lùng nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dục nói: “Lập tức chỉ huy năm trăm huynh đệ quay lại Hu Di, lập tức áp giải tất cả ba mươi lang trung trong nhà ngục tới đây”.

“Tuân lệnh”.

Lý Mông nhận lệnh rồi điểm ba trăm kỵ binh lên đường.

Mã Dục lại ra lệnh cho Giang Hạ thủy quân Trần Hổ, Trương Báo chỉ huy thủy quân Giang Hạ cứu tất cả thủy quân Cẩm Phàm lên bờ. Kiểm điểm lại thì tám trăm Cẩm Phàm thủy quân đã bị nước lũ cuốn trôi hơn một trăm người. Phần đông còn lại cũng bị trầy da, tróc thịt, toàn thân thương tích. Có một số ít tướng sĩ bị nặng hơn, thân mang trọng thương, trong tình trạng hấp hối. Con người làm bằng máu, thịt cuối cùng cũng khó có thể chống lại sức mạnh của thiên nhiên.

324. Chương 254: Lỗ Túc, Rốt Cuộc Người Cũng Tới.

Chu Du nhìn Lỗ Túc nói: “Tử Kính huynh, Lỗ thôn không thể phòng thủ nữa rồi, hãy mau chóng đưa người trong thôn lên núi Hu Di tạm lánh”.

Lỗ Túc thất thanh hỏi: “Ý Công Cẩn muốn nói là bỏ thôn ư?”

“Đúng, bỏ thôn” Chu Du nói: “Mã đồ phu hai lần bị làm nhục. Một lần là do khinh địch, một lần là cố ý thăm dò thực lực trong thôn. Hiện tại thực hư trong thôn đã bị Mã đồ phu tra ra hết. Sáng sớm ngày mai thủy quân đóng trong đại trại thủy quân ở hồ Hồng Trạch sẽ tới tiếp viện, khi đó thì Lỗ thôn sẽ không còn bất kỳ ưu thế nào nữa”.

Lỗ Túc bất đắc dĩ nói: “Xem ra là phải từ bỏ thôn rồi”.

Chu Du ôm quyền nói: “Tử Kính huynh, gia thúc (Chu Thượng) vẫn đang chờ ở ngoài thôn. Du cũng nên cáo từ”.

Lỗ Túc mỉm cười đáp lễ rồi nói về trêu chọc Chu Du: “Công Cẩn vội vã bỏ đi Thư huyện vậy sao?”

Chu Du mỉm cười nói: “Đã làm cho Tử Kính chê cười”.

Lỗ Túc cũng cười nói: “Túc thường nghe thấy ở Thư huyện có một đôi thiếu nữ sinh đôi, năm nay tuổi vừa mười sáu, dung mạo như hoa như ngọc, có thể nói là tuyệt sắc mỹ nhân trong nhân gian. Trong thiên hạ cũng chỉ có trang tuần kiệt như Công Cẩn và Bá Phù mới xứng đôi tần tẫn. Ha, ha ngày sau thành hôn Túc nhất định sẽ tới tận cửa đòi chén rượu chúc mừng”.

“Vậy Du cũng cung kính nghênh tiếp đại giá Tử Kính huynh” Nói xong Chu Du ôm quyền nói: “Cáo từ”.

Lỗ Túc nói: “Không tiễn”.

Sau khi hai người chia tay, Lỗ Túc đi vào trong thôn sắp xếp cho người trong thôn lên núi Hu Di lánh nạn. Trong khi đó Chu Du cũng cùng thúc là Chu Thượng cưỡi ngựa theo sơn đạo Hu Di chạy qua bắc thôn tới Thư huyện.

Đại trưởng trung quân đại doanh của Mã Dục.

Hai cây đuốc tẩm mỡ dê cháy hừng hực soi sáng đại trưởng như ban ngày. Lý Mông, Lý Túc cúi đầu đứng trang nghiêm trong trướng. Không khí trong đại trướng có vẻ nặng nề. Cam Ninh đã hoàn toàn khôi phục thể lực nhưng sắc mặt hần vẫn còn hơi tái. Một lớp vải bố dày quấn quanh ngực, hình như máu vẫn thấm qua lớp vải bố.

Ánh mắt sáng quắc của Mã Dục liếc nhìn qua chư tướng một lượt rồi hần lớn tiếng nói: “Cả đám ử rữ cúi đầu làm gì? Hừ, tất cả ngẩng đầu lên cho Lão Tử”.

Mấy người Lý Mông nghe vậy đều ngẩng đầu lên.

“Mới chịu thiệt hại một chút mà đã ử rữ vậy sao?” Mã Dục nói to: “Làm gì có chuyện đánh giặc mà không chết người chứ? Hơn nữa hơn một trăm huynh đệ chết cũng không vô ích, ít ra chúng ta cũng thăm dò được thực lực thật sự của Lỗ thôn. Chờ tới khi hừng đông, thủy quân Giang Hạ của Trương Báo tới đây, Lỗ thôn nhất định bị phá”.

“Chúa công, lần này bắt được Lỗ Túc, nhất định phải giao cho mặt tướng xử lý”.

Mã Dục vừa nói xong, Cam Ninh đã lập tức lên tiếng.

Từ khi Cẩm Phàm tặc bắt đầu tung hoành sông nước Trường Giang tới nay, Cam Ninh chưa bao giờ gánh chịu thất bại như này. Chỉ một gã Lỗ Túc nhỏ bé đã làm hần thất bại nặng nề, sao Cam Ninh có thể cam chịu đây?

“Lỗ Túc không thể chạy thoát” Mã Dục lớn tiếng nói: “Thế nhưng muốn bắt được Lỗ Túc, chúng ta có chuyện nhất định phải làm”.

“Chúa công cứ phân phó”.

Mã Dục vừa nói xong, Lý Mông, Cam Ninh đã đồng thời bước ra khỏi hàng.

Mã Dục đột nhiên đứng dậy, hần hung hăng phất áo bào, đôi mắt đen nhánh của hần chăm chú nhìn ra khoảng không tối đen, u ám bên ngoài trướng, hần nghiêm giọng nói: “Bản tướng quân đoán rằng, tối nay Lỗ Túc sẽ bỏ Lỗ thôn. Phía tây và nam Lỗ thôn bị sông ngăn cản. Phía đông có ruộng nước ngăn cản quân ta tấn công thì nó cũng ngăn cản con đường chạy trốn của người trong Lỗ thôn. Người dân Lỗ thôn chỉ có một đường có thể đi”.

Nghe nói vậy, hai mắt Lý Túc sáng ngời, hần vội vàng nói: “Núi Hi Di phía bắc thôn”.

“Không sai” Mã Dực trầm giọng nói: “Nhất định Lỗ Túc sẽ chuyển toàn bộ người dân trong thôn lên núi Hu Di tạm lánh quân ta. Chỉ cần quân ta có thể chặn đứng và cướp đoạt người dân Lỗ thôn trước khi họ tới núi Hu Di, khi đó chuyện Lỗ Túc sẽ giải quyết xong”.

“Thì ra là như thế”.

“Cam Ninh, Lý Mông nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

Cam Ninh, Lý Mông đồng thời tiến lên một bước, lớn tiếng nói.

Mã Dực hung hăng gõ tay xuống án, hần lạnh lùng nói: “Chỉ huy một ngàn tinh kỵ vòng qua khu ruộng nước phía đông tiến tới chân núi Hu Di sau đó bỏ ngựa đi bộ. Bản tướng quân đã tìm người rất thông thạo đường núi dẫn đường cho các người. Các người phải nhanh chóng chiếm lấy con đường chủ yếu tiến lên núi, cắt đứt con đường trốn lên núi của người dân trong thôn”.

“Tuân lệnh”.

Ở sâu trong núi Hu Di.

Lỗ Túc trong bộ quân trang đang chỉ huy năm trăm gia binh dừng các khúc gỗ lớn, tảng đá hai bên sơn đạo thì hần chợt thấy tông đệ Lỗ Chính đang hấp tấp chạy đến, Lỗ Chính khoát tay hét to từ đằng xa: “Huynh trưởng, không hay rồi, đã xảy ra chuyện”.

Lỗ Túc vội vàng tiến tới đón rồi hỏi: “Nhị đệ, đã xảy ra chuyện gì?”

Lỗ Chính nói: “Mã đồ phu phái một toán tinh binh chặn ngang đường núi. Hơn một nửa người dân trong thôn chưa kịp chạy vào núi đã bị chặn lại phải quay lại”.

“Quân Tây Lương tới nhanh như vậy sao?” Lỗ Túc thất kinh, hần vội la lên: “Vậy tám trăm gia binh của đệ đâu?”

Lỗ Chính xấu hổ nói: “Tiểu đệ vô dụng, tám trăm gia binh đã bị quân Tây Lương đánh tan”.

Trên thực tế, không chỉ có tám trăm gia binh đã bị đánh tan mà cả Lỗ Chính cũng bị Cam Ninh bắt sống. Nếu như không phải cần Lỗ Chính tới báo tin cho Lỗ Túc thì cái đầu của Lỗ Chính e rằng cũng đã rơi xuống.

“Ai” Lỗ Túc giậm chân, thở dài nói: “Những người dân chưa kịp vào trong núi đã bị làm hại chưa”.

“Vẫn chưa” Lỗ Chính nói nhỏ: “Những thôn dân chưa kịp trốn vào trong núi đều bị áp giải quay về thôn. Mã đồ phu tuyên bố nếu như đại ca không quay về thôn thương lượng cùng hần, hần sẽ huyết tẩy cả thôn, chó gà cũng không lưu”.

Lỗ Túc nghe vậy lập tức cau mày, căm hận nói: “Mã đồ phu này!”

Những thôn dân chưa kịp chạy trốn vào núi Hu Di đã được tập trung tất cả vào một chỗ. Đối mặt với thiết kỵ Tây Lương đông nghịt xung quanh cùng với Trảm mã đao sáng loáng, sắc mặt của phần lớn những thôn dân này sấm như tro, gương mặt vô cùng sợ hãi. Dưới tán một cây hoè cổ thụ, Mã Dực đang ngồi trên một tảng đá lớn, ánh mắt lạnh lùng đang chăm chú nhìn những người này giống như là hần đang nhìn một đám người chết rồi.

Lý Túc ngẩng đầu nhìn núi Hu Di, hần chỉ thấy khắp núi non vô cùng tĩnh mịch không có bất kỳ động tĩnh gì, hần vội vàng không lúng hởi Mã Dực: “Chúa công, Lỗ Túc thật sự sẽ tới sao?”

Mã Dực thờ ơ nói: “Chính nhân quân tử thì không thể làm khác được. Nếu như Lỗ Túc cũng là chính nhân quân tử như Thư Thụ, hần không thể trở mặt nhìn người trong thôn của hần bị giết”.

Sắc mặt Lý Túc hiện ra vẻ khó hiểu, hần khẽ hỏi: “Nếu như Lỗ Túc thật sự không tới, chúa công có thật sự sẽ giết người người già và trẻ nhỏ này không?”

Mã Dực đột nhiên ngẩng đầu, hần lạnh lùng nhìn Mã Dực một cái rồi hỏi ngược lại: “Người nói thử xem nào?”

Lý Túc thoáng rung mình, hần nói khẽ: “Túc ngu đần, xin chúa công thứ tội”.

Mã Dục ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhìn thấy trời đã chính ngọ, hần nhìn Điển Vi nói: “Điển Vi, tới lúc rồi. Hãy tiến đám thôn dân này lên đường thôi”.

“Tuân lệnh” Điển Vi gầm lên một tiếng, hần phất tay, lạnh lùng nói: “Dẫn tới”.

Điển Vi vừa ra lệnh một tiếng, hai trăm tên tinh binh Tây Lương như lang như hổ đã áp giải một trăm tráng hán trong thôn ra trước cây cổ thụ, xếp một hàng ngang trước mặt Mã đồ phu. Thoáng chốc những thanh Trảm mã đao sắc bén đã giơ lên cao, chỉ chờ cánh tay phải của Điển Vi đang giơ cao hạ xuống, một trăm cái đầu người sẽ rơi lông lốc trên mặt đất.

Lỗ Túc, Lỗ Chính cùng mười tên thân binh đang ẩn nấp ở một bụi cỏ rậm rạp. từ vị trí này có thể thấy rõ khu đất trống trước thôn, nhất cử nhất động của thiết kỵ Tây Lương đều lọt vào tầm mắt. “Huynh trưởng, Mã đồ phu muốn giết người” Lỗ Chính nóng nảy nói: “Đó là những gia binh bị bắt”.

Giọng nói trong trẻo của Lỗ Túc vang lên: “Vi huynh biết”.

“Huynh trưởng, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Lỗ Túc lại biến sắc. Một hồi lâu sau hần mới chán nản thở dài, có vẻ hần đã hạ quyết tâm. Lỗ Túc nhìn Lỗ Chính nói: “Nhị đệ, từ nay đệ chính là tộc trưởng của Lỗ gia. Đệ hãy chỉ huy gia binh bảo vệ cửa ải lên núi, bảo vệ thật tốt những thôn dân. Vi huynh chưa cho phép đệ tuyệt đối không được phép tự tiện xuống núi”.

Lỗ Chính vội vàng nói: “Huynh trưởng định đi sao?”

Lỗ Túc hít một hơi thật sâu, hần trầm giọng nói: “Vi huynh đi gặp Mã đồ phu, cầu xin hần buông tha cho người trong thôn”.

“Huynh trưởng, huynh điên rồi” Lỗ Chính vội vàng nói: “Mã đồ phu coi mạng người như cỏ rác, hần tuyệt đối sẽ không buông tha cho người trong thôn. Huynh đi cũng chỉ chịu chết vô ích mà thôi”.

“Không” Lỗ Túc lắc đầu, hần nghiêm giọng nói: “Nếu như Mã đồ phu thực sự giết người như tên hần thì đầu của tất cả người trong thôn đã sớm rơi xuống từ lâu”.

Lỗ Chính nôn nóng nói: “Vậy là để bức huynh ra ngoài rồi”.

Lỗ Túc buồn rầu nói: “Vi huynh là tộc trưởng Lỗ gia, huynh sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ với tính mạng của người trong tộc sao? Nhị đệ không cần phải nói nhiều”.

Điển Vi bỗng nhiên quay đầu lại nhìn, Mã Dục nhẹ nhàng gật đầu. Trong mắt Điển Vi sát khí bốc lên ngàn ngút, hần đang định hạ cánh tay phải xuống thì ở trong rừng cây cách đó không xa vang lên một âm thanh trầm thấp, đầy nghị lực: “Xin hạ đao, lưu người”.

“Hả?”

Điển Vi vội vàng quay người nhìn thì thấy một bóng người mạnh mẽ bước ra khỏi rừng cây.

Sắc mặt Lý Túc hơi tái, ánh mắt thoáng hiện lên sự sợ hãi, hần quay đầu nhìn Mã Dục.

Mã Dục đứng dậy, hần ngửa mặt lên trời cười ha hả nói: “Lỗ Túc, ngươi rút cuộc cũng đã tới”.

325. Chương 255: Đài Đồng Tước Ngày Xuân Nhốt Nhị Kiều.

“Thả thôn dân ra sao?” Mã Dục cười nhạt nói. “Nói dễ dàng vậy sao? Còn chuyện Lý Mông tướng quân và năm trăm tướng sĩ bị hạ nhục thì tính sao đây? Còn cái chết của hơn một trăm tướng sĩ thủy quân Cẩm Phàm cũng trở thành vô ích sao?”

“Đúng vậy. Không thể thả người”.

“Hãy giết hết lũ thôn dân này để để báo thù cho các huynh đệ”.

Mã Dục vừa nói xong, những Cẩm Phàm Tặc không bị thương hay năm trăm thiết kỵ Tây Lương vừa được cứu từ trong nhà lao của Lỗ thôn ra bưng bưng phẫn nộ. Tất cả đều tuyên bố muốn giết sạch dân Lỗ thôn

để hả mối hận trong lòng. Đáng thương thay năm trăm tướng sĩ cũng đều bị gia binh Lỗ gia cạo sạch lông, râu, tóc trên người giống như Lý Mông.

Đám thôn dân bị đám thiết kỵ Tây Lương bao vây xung quanh lập tức sợ hãi, náo động. Rất nhiều người già cũng trẻ nhỏ sợ hãi tới mức bật khóc.

Mặt Lỗ Túc co rúm lại, hần hốt hoảng nói: “Những việc này đều do tại hạ sai người làm. Nếu các người muốn rửa nhục, tiêu hận thì hãy trút lên người tại hạ. Các người trút hận lên những người dân vô tội, tay không tác sát thì các người có còn là nam tử hán đại trượng phu không?”

“Nói hay lắm. Rất có khí phách. Đúng là đại trượng phu” Mã Dục vỗ tay nói. “Xem ra người cũng là một trượng phu. Bản tướng quân đồng ý với người không gây phiền toái cho thôn dân nữa nhưng phải có một điều kiện”.

Lỗ Túc nói: “Điều kiện gì?”

“Thôn dân vô tội có thể thả” Mã Dục nói xong sắc mặt hần trở nên vô cùng lạnh lùng nói: “Nhưng vợ con của Lỗ Túc người thì không thể thả được”.

Sắc mặt Lỗ Túc trắng bệch, hần vội vàng la lên: “Mã đồ phu, người...”

“Bản tướng quân cho người thời gian một nén nhang. Nếu như sau thời gian một nén nhang người không giao người nhà của người ra, tất cả già trẻ, gái, trai không phân biệt ai lập tức chém hết”.

Mã Dục vung tay lên, Lý Túc khom người tiến lên trước. Hần đắp một mô đất hình trụ trên bãi cỏ trước mặt Mã Dục rồi cắm một nén nhang trên đó.

Nhìn khói hương lượn lờ bốc lên như sương mù, gương mặt anh tuấn của Lỗ Túc hiện lên vẻ đấu tranh dữ dội, hiển nhiên trong lòng hần đang có một cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Một bên là vợ con của chính mình, một bên là toàn bộ người dân trong Lỗ thôn của hần. Bên nào nặng hơn, bên nào nhẹ hơn? Điều này thực sự khó với một anh hùng hảo hán như Lỗ Túc.

Dưới bóng cây, sắc mặt Mã Dục càng lúc càng trở nên giá lạnh, hần nghiêm giọng nói: “Người tuyệt đối đừng cho rằng bản tướng quân chỉ muốn uy hiếp người. Người đừng quên cái tên hiệu: Đồ phu cầu bản tướng quân. Một khi cần giết người thì sẽ giết. Những oan hồn chết dưới oan hồn của bản tướng quân dù chưa tới trăm vạn thì cũng tuyệt đối không ít hơn mười vạn”.

Sắc mặt Lỗ Túc càng lúc càng tái, hần rất khó có thể đưa ra quyết định trong lúc này.

“Lỗ Túc, người là tên khốn kiếp. Con mẹ nó, người vì gia đình mình mà hại chết toàn bộ người dân trong thôn”.

Trong lúc Lỗ Túc lâm vào thế khó xử thì có một người từ trong đám thôn dân đi ra. Mã Dục quay đầu nhìn thì thấy người này dáng vẻ hèn mọn bỉ ổi, vừa nhìn cũng biết ngay không phải là một trang hảo hán gì.

Âm thanh leng keng của kim loại vang lên. Hai thanh Trảm mã đao sáng loáng đã đặt ngay trên gáy người này.

Hơi lạnh truyền xuống làm hần thoáng rùng mình, hần vội vàng xua tay nói: “Đừng, xin quân gia tha mạng. Tiểu nhân có chuyện muốn nói”.

Mã Dục lạnh lùng liếc nhìn Lỗ Túc rồi hần phất tay. Hai tên thân binh Tây Lương lui lại phía sau để hần từ kia tiến tới trước mặt Mã Dục. Mã Dục lạnh lùng hỏi: “Người tên là gì?”

Người nọ nói: “Tiểu nhân là Lỗ nhị hỗn tử”.

“Lỗ nhị hỗn tử” Mã Dục nói: “Người có gì muốn nói với bản tướng quân?”

Lỗ nhị hỗn tử ngẩng đầu hần hững hờ mắt nhìn Lỗ Túc một cái rồi nhìn Mã Dục nói: “Tướng quân, tiểu nhân biết gia đình của Lỗ Túc ở đâu?”

“Hả?” Mã Dục vui vẻ hỏi: “Người nhà Lỗ Túc ở đâu?”

Lỗ nhị hỗn tử giơ tay chỉ vào đám đông thôn dân, lớn tiếng nói: “Phu nhân của Lỗ Túc là Dương thị cùng nhi tử sơ sinh của hần vẫn ở trong đó”.

“Thật vậy sao?” Mã Dục cực kỳ vui mừng, hần vội nói: “Người mau nói cho bản tướng quân người nào là phu nhân của Lỗ Túc?”

“Lỗ nhị hỗn tử!” Mã Dục vừa dứt lời. Lỗ Túc rút trường kiếm, xông tới chỗ Lỗ nhị hỗn tử, hần quát lớn: “Đây tớ như người cũng dám sao?”

“Cạch!”.

“Hừ!”.

Lỗ Túc chưa tiến lên được hai bước hần đã bị Cam Ninh tàn nhẫn vỗ một đao vào lưng. Lỗ Túc kêu lên một tiếng đau đớn, hần ngã quỵ xuống. Thanh trường kiếm trong tay hần rơi xuống đất phát ra một tiếng “cạch” giòn tan.

“Hừ!” Lỗ nhị hỗn tử cười nhạt một tiếng. Hần sải bước tới trước mặt Lỗ Túc, hần nhìn chăm chăm vào mặt Lỗ Túc. “Bạch, bạch” hần vung tay tát Lỗ Túc hai cái rồi lại nhổ nước bọt vào mặt Lỗ Túc và quát to: “Lỗ Túc, người đừng có cho là mình tài giỏi hơn người. Lão tử ta nhãn nhin người đã lâu rồi”.

“Người người người...”

Lỗ Túc tức giận đến tái xanh cả mặt, thân thể hần run rẩy một lúc lâu, không nói được câu nào.

“Tướng quân” Lỗ nhị hỗn tử đột nhiên quay người lại, nhìn Mã Dục nói: “Tiểu nhân có thể nói cho tướng quân biết vợ con Lỗ Túc ở đâu nhưng tiểu nhân có một điều kiện”.

“Hả?” Mã Dục nhếch miệng cười hỏi: “Điều kiện gì?”

Lý Túc, người mới đi theo Mã Dục thoáng rùng mình khi hần nhìn thấy nụ cười vui của Mã Dục. Sau đó hần quay đầu nhìn Lỗ nhị hỗn tử với vẻ thương hại. Hần thầm nghĩ gã hần tử này đúng là ăn gan hùm, gan báo, chán sống rồi. Gã này đúng không biết sợ là gì, gã phải biết Mã đồ phu là ai mà dám ra điều kiện với hần.

Lỗ nhị hỗn tử nói: “Tiểu nhân không muốn bất kỳ điều gì. Tiểu nhân chỉ hy vọng tướng quân có thể ban phu nhân của Lỗ Túc là Dương thị cho tiểu nhân làm vợ”.

“Ồ?” Mã Dục mỉm cười hỏi: “Người rất thích Dương thị sao?”

“Dạ dạ dạ” Ánh mắt Lỗ nhị hỗn tử vô cùng dâm dăng, hần liên tục gật đầu nói: “Tiểu nhân đã đính hôn với Dương thị từ nhỏ, năm ngoái đang định thành hôn thì bị tên ác bá Lỗ Túc cướp mất. Tiểu nhân mong chúa công hãy thay tiểu nhân đòi lại công đạo”.

“Lỗ nhị hỗn tử!” Lỗ Túc tức giận tới mức muốn học máu ra ngoài, hần run run nói: “Người ngậm máu phun người”.

“Được!” Mã Dục nhìn Lỗ nhị hỗn tử nói: “Bản tướng quân đồng ý với người”.

“Đa tạ tướng quân” Lỗ nhị hỗn tử vui mừng khôn xiết, hần quay đầu chỉ tay vào một thiếu phụ đang ôm một đứa hài như trước ngực trong đám thôn dân và nói với Mã Dục: “Tướng quân xin hãy nhìn, người thiếu phụ kia chính là Dương thị, đứa hài nhi trong lòng thiếu phụ chính là nghich tử của Lỗ Túc”.

“Lỗ nhị hỗn tử!”.

Lỗ Túc đau đớn hét lên một tiếng, hần há miệng phun ra một ngụm máu. Lỗ Túc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm ngã xuống đất.

“Phu quân!”.

Thiếu phụ đang ôm con trọng ngực cuống quýt chạy tới, nàng tiến tới đỡ Lỗ Túc dậy.

Mã Dục hít một hơi thật sâu, hần nhìn Diển Vi nói: “Diển Vi”.

Diển Vi tiến lên một bước, ôm quyền nói: “Chúa công!”.

Mã Dục vùng tay nói: “Hãy thả tất cả thôn dân ra”.

Điền Vi vội quay ngoặt nhìn đám quân thiết kỵ Tây Lương đang cười ngựa, cầm Trảm mã đao vây xung quanh người dân Lỗ thôn quát to: “Chúa công có lệnh, thả người”.

Điền Vi vừa ra lệnh, quân thiết kỵ Tây Lương đằng đằng sát khí liền dân ra, những người dân trong cơn hoảng loạn liền bỏ chạy tứ tán, chỉ trong thoáng chốc tất cả đã bỏ trốn mất tăm mất tích. Lỗ nhị hỗn tử cười dâm dăng nhìn Dương thị. Hắn rón rén bước tới trước mặt Mã Dục cười nói: “Tướng quân, ngài phải giữ lời nhé”.

“Ha, ha” Mã Dục cười to hai tiếng, hắn nhìn Điền Vi nói: “Điền Vi, dẫn hắn đi lĩnh thưởng”.

Điền Vi hiểu ý, hắn tiến lên hai bước tóm lấy Lỗ nhị hỗn tử quát to: “Đi!”.

Lỗ nhị hỗn tử hoảng sợ nhìn Điền Vi nói: “Tướng quân, người định làm gì vậy?”

“Làm gì? Đưa ngươi đi lĩnh thưởng” Điền Vi hét lên, hắn tiện tay quăng Lỗ nhị hỗn tử trên mặt đất rồi hắn quay đầu nhìn hai tên thân binh bên cạnh quát: “Hãy trói chân, trói tay của gã này, buộc một tảng đá lớn vào đầu, quăng nó xuống sông cho cá ăn”.

“Tuân lệnh!”.

Hai tên thân binh đồng dục trả lời rồi tiến tới như hổ lang.

“Đừng, không được” Lỗ nhị hỗn tử hoảng sợ tới tái mét cả mặt, hắn luôn miệng nói: “Tướng quân hãy tha mạng. Tiểu nhân còn biết một số chuyện của Lỗ Túc, chuyện vô cùng quan trọng”.

“Từ đây!”.

Mã Dục khoát tay, hai tên thân binh Tây Lương liền đưa Lỗ nhị hỗn tử quay lại.

Mã Dục hỏi: “Ngươi còn biết chuyện gì?”

“Ồ, ồ” Lỗ nhị hỗn tử hít hai hơi thật sâu, hắn quay đầu nhìn xung quanh rồi nói: “Lỗ gia có cất giấu một lượng vàng bạc, châu báu rất lớn”.

“Giấu ở chỗ nào?”

“Cái này...”.

Mã Dục quát to: “Điền Vi!”.

Điền Vi tiến lên một bước, Lỗ nhị hỗn tử lập tức kêu lên thảm thiết, quỳ dập xuống đất, hắn gào lên: “Tiểu nhân còn biết Lỗ Túc có hai người bằng hữu rất thân thiết. Cả hai người đều là người rất lợi hại”.

“Ồ?” Mã Dục nhận chung trà từ tay Lý Túc, hắn uống một ngụm rồi lãnh đạm hỏi: “Hai bằng hữu tốt như thế nào? Danh tính là gì?”

“Một người tên là Tôn Sách, con trai trưởng của Thái Thú Ngô Quận Tôn Kiên, võ nghệ của người này rất cao cường. Người thứ hai là Chu Du...”.

Phù phù

Khi Lỗ nhị hỗn tử nói tới Tôn Sách, Mã Dục vẫn không có phản ứng gì nhưng ngay khi hắn vừa nói tới Chu Du, Mã Dục vội phun ngay ngụm nước chè trong miệng ra sau đó hắn đứng dậy giống như một phản xạ có điều kiện, lạnh lùng hỏi: “Ngươi vừa nói cái gì? Chu Du sao? Chu Du đang ở đâu?”

Mã Dục không phải là người say mê Tam Quốc. Dù từ thời học sinh hắn cũng đã được đọc qua về Lỗ Túc. Nhưng trong ấn tượng của hắn Lỗ Túc cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không có thành tích gì nên gần như hắn đã quên các tích truyện về Lỗ Túc. Về phần Tôn Sách hắn lại càng không có ấn tượng gì thế nhưng với đại danh của Chu Du thì không khác gì sấm nổ bên tai.

Trời sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng?

Gió đông giúp Chu lang, Đông Tước ngày xuân nhốt nhị Kiên.

Hai câu này chính là những câu nói lưu truyền thiên cổ có liên quan tới Chu Du. Trong ký ức có hạn của Mã Dục về Tam Quốc, Chu Du là một người vô cùng lợi hại, một mối lửa của hắn đã thiêu đốt tám mươi ba vạn quân Tào Tháo. Hắn không ngờ một người lợi hại như vậy lại là bạn của Lỗ Túc. Thật đúng là đi mòn gót sắt không tìm thấy, tới khi thấy được lại chẳng tốn công.

“Ồ...” Lỗ nhĩ hỗn tử ngạc nhiên nói: “Ngày hôm qua Chu Du vẫn còn ở Lỗ Thôn, sáng nay đã không thấy đâu nữa”.

“Cái gì? Mã Dục vội hỏi lại: “Ngày hôm qua Chu Du vẫn còn ở Lỗ thôn sao?”

“Đúng” Lỗ nhĩ hỗn tử gật đầu nói. “Có thể hắn đã đi tới Thư huyện. Tiểu nhân nghe nói hắn cùng Tôn Sách tới Thư huyện cầu hôn Kiều gia”.

“Cầu hôn sao?” Mã Dục nghiêm giọng hỏi: “Tiểu Kiều ư?”

“Tướng quân cũng đã nghe nói tới Đại Kiều, Tiểu Kiều sao?” Hai mắt Lỗ nhĩ hỗn tử sáng rực, hắn nói tiếp: “Nghe nói đôi song sinh tỷ muội đó là mỹ nhân hiếm có trên đời. Đáng tiếc lại rơi vào tay hai gã Tiểu Bạch Kiềm Tôn Sách, Chu Du kia”.

“Ha, ha, ha” Mã Dục cười lớn ba tiếng rồi hắn trầm giọng nói: “Trần Hổ, Trương Báo, Lý Túc nghe lệnh”.

Trần Hổ, Trương Báo, Lý Túc ba người bước ra trước mặt Mã Dục, lạnh lùng nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dục nói: “Hãy áp giải ba người nhà Lỗ Túc tới đại trại thủy quân ở hồ Hồng Trạch sau đó dẫn thủy quân Giang Hạ hộ tống đội thuyền ra biển rồi tiến vào sông Hoàng Hà để tiến vào sông Vị, vận chuyển tất cả lương thảo, của cải cướp được cùng người tới cảng Tân phong, tới khi đó quân sư sẽ phái viện quân tới đó tiếp ứng”.

“Tuân lệnh”.

Ba người âm âm trả lời.

Từ Kinh Tương xuống dưới này vì có rất nhiều thuyền chiến, ba người Cam Ninh, Trần Hổ, Trương Báo không ngừng chiêu mộ thủy tặc, giang dương đại đạo (ở vào thời chiến loạn, chỉ vì cơm áo, ở trên núi không thiếu sơn tặc, ở trên sông nước cái có nhiều nhất chính là thủy tặc và giang dương đại đạo. Hơn nữa cùng với việc chiêu hàng thủy quân Kinh Châu, Dương Châu cùng Cửu Giang thủy quân vốn trước chỉ có hơn một ngàn thủy quân nay đã phát triển thành hơn chín ngàn người.

Những người này dù tốt xấu lẫn lộn nhưng điều may mắn là Cam Ninh vô cùng có đủ bản lĩnh để cai quản những người coi thường mạng sống này.

Thủy quân nhỏ bé của các quận Dương Châu bị thủy quân Cẩm Phàm đánh tan tác phải rút vào trong các cảng sông, không dám xuất đầu lộ diện. Cả vùng thủy đạo Trường Giang và thủy đạo sông Hoài đã hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của thủy quân Cẩm Phàm.

“Cam Ninh, Lý Mông nghe lệnh”.

Cam Ninh, Lý Mông tiến lên trước, cả hai lạnh lùng nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dục nói: “Chỉ huy thiết kỵ Tây Lương và thủy quân Cẩm Phàm, thủy bộ cùng tiến đánh Thư huyện”.

“Tuân lệnh”.

Điển Vi chỉ tay vào Lỗ nhĩ hỗn tử hỏi Mã Dục: “Chúa công, người này xử trí thế nào?”

Mã Dục quay đầu lạnh lùng nhìn Lỗ nhĩ hỗn tử. Lập tức Lỗ nhĩ hỗn tử thấy ớn lạnh rùng mình một cái, hắn vội vàng cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Mã Dục. Mã Dục thoáng nhếch miệng cười vẻ tà ác, hắn nhìn Điển Vi nói: “Mang hắn theo, khi đánh Thư huyện vẫn còn cần tới hắn”.

Lư Giang, Thư huyện.

Gia đình của Kiều Huyền lão gia định cư trong thành Thư huyện.

Kiều Huyền vốn là Thái úy Đông Hán, sau khi xảy ra loạn Đông Trắc liền bỏ quan, bỏ trốn tới Đông Quận nương tựa chỗ họ hàng, Thái Thú Đông Quận Kiều Mạo. Sau khi mười tám lộ chư hầu Quan Đông thảo

phật Đồng Trác, Kiều mạo vì bất hoà với Duyên Châu mục Lưu Đại nên bị giết, Kiều Huyền liền dẫn hai nữ nhi của mình quay về quê quán, sau đó lại di cư tới Thư huyện.

Trong nháy mắt bốn năm đã trôi qua, hai nữ nhi của Kiều Huyền đã lớn lên trở thành một đôi thiếu nữ dung mạo hoa thẹn, nguyệt nhường. Lúc đó vợ con của mãnh hổ Giang Đông, Thái Thú Ngô Quận Tôn Kiên cũng đang ở Thư huyện. Con trai lớn của Tôn Kiên là Tôn Sách năm nay vừa tròn mười tám tuổi, đến tuổi trưởng thành, Sách nghe nói Kiều công có hai nữ nhi quốc sắc thiên hương liền hẹn người bạn thân là Chu Du tới cùng Kiều gia cầu hôn. Ngô gia thôn, bên ngoài bắc thành Thư huyện.

Ngô gia thôn này chính là quê nhà của phu nhân Tôn Kiên, phu nhân của Tôn Kiên cũng là tỷ tỷ của Thư huyện, Huyện lệnh Ngô Cảnh vì vậy Tôn Kiên mới có thể yên tâm giao phó vợ con mình ở lại Thư huyện cho Ngô Cảnh lo liệu.

“Bá Phù! Bá Phù!” Một giọng nói có vẻ lo lắng vang lên, Ngô Cảnh hấp tấp đi vào trong nhà, vừa thấy mặt Tôn phu nhân ông ta liền hỏi ngay: “Tỷ, Bá Phù đâu?”

Tôn phu nhân nói: “Ta đã cho nó cùng với con cái nhà bên lên núi săn bắn”.

“Đứa nhỏ này thật là trẻ người non dạ” Ngô Cảnh dậm chân nói: “Đã hẹn là hôm nay sẽ sang bên Kiều gia cầu hôn, nó lại còn có hứng thú lên núi săn bắn, thiệt là”.

“Ngô đại nhân, Ngô đại nhân có ở trong phủ không?”

Ngô Cảnh vừa dứt lời, bên ngoài lập tức vang lên một tiếng gọi rất to.

Rồi nhanh chóng có một gia đình vội vã chạy vào trong, hẩn nhìn Ngô Cảnh nói: “Lão gia, Trưởng sử Đan Dương, Chu Thượng đại nhân cùng lệnh điệt Chu Du cầu kiến”.

“Chu đại nhân tới sao?” Ngô Cảnh vội nói: “Mau, mau cho mời”.

Thư huyện.

Xe, ngựa như nêm, quan đạo bụi bay mù mịt. Một đội xe ngựa đang chạy tới cửa đông thành Thư huyện. Người đi lại trên đường cuống cuống né tránh sang hai bên, có một người bán hàng rong không kịp tránh bị đụng ngã lăn ra, hoa quả rơi hết xuống đường bị bánh xe, vó ngựa nghiền nát nhừ. Dù người bán hàng rong cực kỳ đau lòng nhưng cũng không dám hé răng nói nửa lời.

“Người nào đó? Đứng lại!”.

Hai tên lính Thư huyện cầm trường thương trong tay, ra vẻ diễu võ giương oai tiến ra chặn xe lại. Ba tên lính khác cầm hàng rào chướng ngại vật kiểu sừng hươu ra chặn ngang quan đạo. Trên lầu thành thấp của thành Thư huyện cũng xuất hiện hơn mười tên lính, hai tên trong số đó tay đã đặt sẵn lên bộ phận chốt của cổng thành nặng ngàn cân, chỉ cần chúng phát hiện có bất kỳ điều gì bất thường chúng sẽ lập tức hạ cổng thành xuống.

“Hu!”.

Tên mã phu ở chiếc xe đầu tiên khê hô lên một tiếng rồi hẩn dừng xe ngựa lại một cách thuận thực ngay trước mặt mắt tên lính huyện thành.

Một tên quản gia dáng vẻ thấp hèn từ trên xe nhảy xuống đất, hẩn nhét ngay một đỉnh bạc trong tay vào tay tên đầu lĩnh lính huyện thành, cười giả lả nói: “Quân gia. Lão gia của tiểu nhân chính là bằng hữu thân thiết của Tôn lang cùng Chu lang Thư huyện. Lão gia nghe tin Chu lang cùng Tôn lang cùng cưới tiểu thư Kiều gia nên đặc biệt phái tiểu nhân mang tới mười xe thóc, gạo làm quà mừng”.

Tên lính Thư huyện lập tức liếc nhìn qua mấy chiếc xe thì thấy mười chiếc xe đều được phủ vải bố rất kín đáo, hẩn liền hỏi: “Có thật bên trong đều là thóc gạo không?”

Tên quản gia cười xoa nói: “Không dám giấu giếm quân gia, bên trong đều là thóc gạo”.

Tên đầu lĩnh ước chừng đỉnh bạc trong tay rồi hẩn quay đầu hét to: “Các huynh đệ hãy cất hàng rào, cho xe qua”.

“Cám ơn. Cám ơn quân gia” Tên quân gia liên tục gật đầu nói cám ơn sau đó hần quay đầu lại vẫy tay nói to: “Đi thôi”.

Tiếng bánh xe nghiêng trên nền đá xanh, mười chiếc xe ngựa tiến qua cửa đông thành Thư huyện. Ngay khi đoàn xe này vừa tiến qua cổng thành, những âm thanh như sấm đột nhiên vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh sau buổi trưa. Bính lính thành Thư huyện hoảng sợ khi cảm thấy mặt đất dưới chân mình khẽ rung lên. Đột nhiên trong lúc đó trên cánh đồng bát ngát, bằng phẳng bên ngoài cửa đông thành đã xuất hiện thiết kỵ Tây Lương đông nghịt.

“Kỵ binh!”

Một tên lính ánh mắt sắc bén phát hiện ra kỵ binh Tây Lương đang mãnh liệt xông tới như gió cuốn trước tiên, hần gào lên đầy mê loạn: “Ôi trời ơi. Nhiều kỵ binh quá”.

“Ôi?” Tên đầu lĩnh cũng sợ hãi phát hiện ra, hần cố sức gào lên: “Thương Lang kỵ! Huyết sắc Thương Lang kỵ! Con mẹ nó, thiết kỵ Tây Lương, đông cổng thành. Mau đóng cổng thành”.

Tuy nhiên đã muộn.

Tên đầu lĩnh vừa hét lên xong, bên trong cổng thành đã nảy sinh biến cố.

“Chỉ nghe hai tiếng ”phù phù” vang lên. Những vải bao bố đang bao bọc chặt chẽ mười chiếc xe ngựa đột nhiên rách toạc như một trái dưa hấu. Hơn một trăm tên giáp binh Tây Lương nanh ác từ trong xe nhảy xuống. Ngay sau khi chui ra khỏi xe, chúng lập tức chia thành hai cánh, hơn hai mươi tên đánh ra cổng thành còn hơn một trăm tên khác thì cùng nhau đánh lên lầu thành.

Bên ngoài thành Thư huyện.

Mã Dực giục ngựa, giờ rồi chỉ về phía trước, hần lạnh lùng nói: “Chia quân làm bốn đạo, bao vây toàn thành. Các huynh đệ hãy chú ý nghe đây. Cho dù là một con ruồi cũng không được phép bay ra khỏi thành. Ai trái lệnh, chém”.

“Tuân lệnh”.

Ba quân tướng sĩ âm thầm trả lời, trong khoảnh khắc kỵ binh Tây Lương liền phân chia thành bốn đội, lần lượt nhắm bốn cổng thành Thư huyện xông tới.

Ngô gia thôn, bên ngoài bắc thành Thư huyện.

Sau khi Ngô Cảnh, Chu Thương phân chia chủ khách ngồi xuống, Chu Du vừa dùng lễ văn bói thi lễ với Ngô Cảnh thì lập tức có tên gia binh chạy vào, hần hốt hoảng nói: “Lão gia, không xong rồi”.

Ngô Cảnh nghiêm mặt quát to: “Có chuyện gì mà kinh hoảng vậy?”

“Huyện thành” Tên gia binh hít một hơi thật sâu, hần run run nói: “Vừa có dân chúng chạy nạn chạy tới báo huyện thành Thư huyện đã bị phản quân Tây Lương của Mã đồ phu đánh chiếm”.

“Nói bậy” Ngô Cảnh biến sắc quát to: “Phản quân Tây Lương đã vượt qua sông Hoài tiến sang Từ Châu ở phía bắc, sao chúng có thể xuất hiện ở Thư huyện được?”

“Không phải, đúng là thiết kỵ Tây Lương” Tên gia binh vội la lên: “Rất nhiều người đã nhìn thấy rõ ràng cây huyết sắc Thương Lang kỵ”.

“Cái này...”

Sắc mặt Ngô Cảnh lập tức trở nên trắng bệch, hần hoảng hốt ngồi phịch xuống.

Ngô Cảnh là Huyện lệnh Thư huyện, huyện thành bị đánh chiếm cũng có nghĩa là cuộc đời làm quan của ông ta cũng chấm dứt. Sau khi Thái Thú Lưu Huân quay về huyện từ Lạc Dương tuyệt đối sẽ không tha cho ông ta.

“Tại sao thiết kỵ Tây Lương của Mã đồ phu không ở bắc Từ Châu mà lại quay ngược lại tấn công Lư Giang vậy? Quả thật không thể hiểu nổi. Tâm tư của gã Mã đồ phu này quả thật rất khó nắm bắt” Chu Du trầm

ngâm suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó hần thắt thanh nói: “Ai, hỏng rồi. Tiểu Kiều vẫn còn ở trong thành”.

“Tiểu Kiều làm sao?”

Chu Du vừa nói xong, bên ngoài cửa đột nhiên vang lên một âm thanh sang sảng, một bóng người hùng dũng, oai phong sải bước vào trong nhà, chỉ thấy người này mình cao tám thước, mặt như thoa phấn, đôi lông mày rậm, hai con ngươi mắt đen nhánh, ánh mắt rất có thần, trong uy nghi lạ thường.

“Bá Phù!” Chu Du vội tiến lại, hần cầm tay người nọ nói: “Hãy nhanh chóng triệu tập thiếu niên ở các thôn trang lân cận”.

Tôn Sách vừa mới đi sẵn trở về đã bị Chu Du thúc ép đến ngơ ngác cả người, hần kinh ngạc hỏi: “Thiếu niên các thôn trang lân cận vừa mới theo mỗ đi sẵn quay về, bây giờ đang tụ tập bên ngoài trang, làm sao phải triệu tập? Công Cẩn muốn làm gì vậy?”

Trong lòng Chu Du rất lo lắng cho Tiểu Kiều, hần lo sợ nàng rơi vào tay Mã đồ phu nên vội vàng nói: “Hãy mau đi cứu Đại Kiều và Tiểu Kiều”.

Thư huyện.

Cổng thành bị đánh chiếm, binh lính Thư huyện mất chỗ dựa vững chắc để thủ thành nhanh chóng bị thiết kỵ Tây Lương của Mã Dục chia cắt, bao vây và chém giết tận cùng.

Chỉ trong khoảng thời gian nửa canh giờ cả toà huyện thành đã nằm dưới sự chà đạp của gót sắt thiết kỵ Tây Lương. Dân chúng trong thành Thư huyện cuống cuống bỏ trốn vào trong nhà, ánh mắt sợ hãi nhìn qua khe hở của cửa sổ nhìn xem đám thiết kỵ giống như một lũ ác ma tới từ Quỷ Vực.

Lỗ nhị hỗn tử đã tìm được một tên lưu manh địa phương.

Được tên lưu manh dẫn đường, Mã Dục nhanh chóng tìm thấy phủ của Kiều Huyền, cổng Kiều phủ đóng chặt. Không đợi Mã Dục ra lệnh, Điển Vi phát tay một cái tám trăm tinh binh liền tản ra bao vây chặt Kiều phủ như nêm cối. Lúc này Điển Vi mới nhảy xuống ngựa, hần bước nhanh lên bậc thềm. Thiết quyền của hần hung hăng nện vào cánh cổng, phát ra những âm thanh ầm ầm như sấm nổ.

“Mở cửa!”.

Bên trong không có ai trả lời.

Điển Vi tức giận quát to: “Nếu không mở cửa, gia gia ta sẽ phá cửa”.

Một lúc lâu vẫn không có tiếng người nào đáp lại, Điển Vi hét lên một tiếng, hần lùi lại phía sau hai bước sau đó hần hung hăng tiến tới dùng vai đánh mạnh vào cánh cổng Kiều phủ. “Bành” một tiếng rất to vang lên, hai cánh cổng nặng nề đã bị Điển Vi phá tung, đổ sụp xuống. Hai tên gia đình trốn ở sau cánh cổng rình coi không kịp trốn tránh đã bị cánh cổng đổ xuống đè gẫy chết.

Mã Dục giục ngựa, gươm roi, dẫn thân binh đánh thẳng vào bên trong.

Sau khi vượt qua bức tường làm bình phong ở cổng, vượt qua một cái sân, không gian phía trước rất thông thoáng, Mã Dục thúc vào hông Hãn Huyết Bảo Mã, ghì cương lại. Trên bậc thềm cách đó không xa có một lão giả dáng vẻ nho nhã. Sau lưng lão giả là hơn mười tên gia đình, dù binh khí nắm chắc trong tay nhưng những binh khí đó cũng không mang lại cảm giác an toàn cho chúng, ngược lại còn làm cho chúng vô cùng sợ hãi.

Mã Dục ngồi trên lưng ngựa ôm quyền, ngạo nghễ nói: “Nếu như bản tướng quân đoán không sai lão gia chính là Kiều Thái úy phải không?”

Lão giả, tay chống gậy, lãnh đạm nói: “Lão phu từ quan đã nhiều năm, từ lâu đã không còn là Thái úy cái gì đó”.

326. Chương 256: Chu Du, Người Trúng Kế Rồi!

Kiều Huyền lãnh đạm nói: “Nữ nhi chỉ là người xấu xí, thô lậu, dung mạo tầm thường, chắc chắn sẽ làm hồng pháp nhãn của tướng quân”.

“Đúng là không biết điều” Mã Dục vung tay lên, hắt lạnh lùng quát to: “Điển Vi, đoạt người”.

“Tuân lệnh”.

Điển Vi gầm lên một tiếng, hất chỉ huy mười mấy tên hổ lang Tây Lương chạy ào vào hậu viện. Kiều Huyền không kịp ngăn cản. Một lát sau Điển Vi dẫn theo Đại Kiều, Tiểu Kiều đi ra từ hậu viện nhưng điều kỳ quái là cùng với nhị Kiều bị áp giải ra ngoài còn có hơn mười gia nô trẻ tuổi của Kiều phủ.

Mã Dục chăm chú nhìn thì thấy hai tỷ muội quả thực đều có dung mạo xinh đẹp giai nhân hiếm có trên đời. Nhưng trong con mắt của Mã Dục: Lưu Nghiên, Trâu Ngọc Nương, Nãi Chân Nhĩ Đoá, A Tư Cổ Lệ (sau khi Mã Dục huyết tẩy Đại nguyệt thị hân đã thu A Tư Cổ Lệ làm thiếp), mẹ con của Nguyệt Nô và cả Ích Dương công chúa, nhan sắc của mấy người này hoàn toàn không thua kém Đại Kiều và Tiểu Kiều.

Còn nhan sắc của Điều Thiên còn có phần trội hơn nhị Kiều.

“Phụ thân”.

Nhìn thấy Kiều Huyền, nhị Kiều lập tức giống như hai con chim nhỏ chạy ra trốn sau lưng Kiều Huyền. Kiều Huyền giang rộng hai cánh tay, giống như một con chim ưng già cố gắng dùng đôi cánh già nua của mình bảo vệ hai con chim ưng con vẫn chưa đủ lông cánh. Điển Vi và hơn trăm tên lính thiết kỵ Tây Lương cũng không ngăn cản. Mã Dục lại hình như không có hứng thú với hai tỷ muội này.

Cùng bị quân Tây Lương áp giải ra khỏi hậu viện còn có hơn mười tên gia nô trẻ tuổi không râu. Ánh mắt Mã Dục như lang sói chăm chú nhìn mười tên gia nô này, đột nhiên hất vẩy tay, Lỗ nhị hồ tử hấp tấp chạy tới, hân cười vẻ nịnh bợ nói: “Tướng quân có gì phân phó?”

Mã Dục chỉ tay vào mười mấy tên gia nô quát to: “Đi, ngươi hãy tới cẩn thận nhìn xem có hai gã Tiểu Bạch Kiểm Chu Du cùng Tôn Sách không?”

“Dạ dạ dạ” Lỗ nhị hồ tử liên tục gật đầu rồi hân quay người tiến tới trước mặt hơn mười tên gia nô chăm chú nhìn một lát, cuối cùng hân quay lại nhìn Mã Dục nói: “Tướng quân, Chu Du và Tôn Sách không có ở đây. Hai gã Tiểu Bạch Kiểm đó trông ưa nhìn hơn những người này, nghe nói đó là hai công tử hào hoa nhất vùng Lư Giang này”.

Mã Dục cau mày khi nghe nói vậy, hân hỏi lại: “Không có hai người này ở trong đám người này sao?”

Lỗ nhị hồ tử nói: “Tướng quân, tám phần mười là do chúng ta đuổi nhanh quá nên đã tới trước Chu Du”.

“Phải vậy không?”

Mã Dục trầm ngâm giây lát, trong lúc vô tình ánh mắt hân lại lướt qua người nhị Kiều, lập tức trong đầu hân xuất hiện một ý nghĩ rồi hân xuống ngựa, mỉm cười nói với Kiều Huyền: “Kiều lão viên ngoại, nhị vị tiểu thư của viên ngoại cũng là bậc quốc sắc thiên hương. Bản tướng quân xưa nay yêu thích mỹ nhân, bản tướng quân có ý định dùng hai ngàn lạng vàng làm sinh lễ nạp thiếp, mong lão viên ngoại thành toàn”.

“Ý tốt của tướng quân lão phu hiểu” Kiều Huyền lãnh đạm nói: “Nhị nữ đã đồng thời hứa gả lần lượt cho con trai của hai nhà Tôn, Chu, mong tướng quân thứ lỗi”.

“Cái này không có vấn đề gì” Mã Dục ngang ngược uy hiếp: “Chỉ cần bản tướng quân nói một câu, hôn ước giữa nhị vị thiên kim tiểu thư của lão viên ngoại với hai nhà Tôn, Chu sẽ bị huỷ bỏ. Nếu như con trai hai nhà đó không đồng ý, bản tướng quân sẽ dẫn binh tiêu diệt cả tộc nhà chúng. Nữ nhân bản tướng quân đã chọn còn dám đoạt sao?”

Kiều Huyền tái mặt, ông ta cố nghiêm mặt nói: “Tướng quân cứ nói đùa, lão phu không thể làm những chuyện bội ước như vậy được”.

“Lão già kia, đừng có không biết điều như thế” Mã Duyệt biến sắc, hần quát to: “Bản tướng quân chọn nữ nhi của người đó đã là vinh hạnh của người thế mà người còn không biết. Thật sự đáng buồn cười. Lỗ nhị hỗn tử đâu?”

Lỗ nhị hỗn tử vội vàng tiến lên trước mặt Mã Duyệt, hần nói về ninh nọt: “Có tiểu nhân”.

Mã Duyệt giơ roi chỉ nhị Kiều, hần cao giọng nói: “Ngày mai bản tướng quân sẽ làm đám cưới ở Thư huyện, cưới hai tiểu thư của Kiều gia. Chuyện hôn sự ta giao hết cho người xử lý, người phải làm cho mọi chuyện vui vẻ, náo nhiệt, tổ chức ở đại doanh ở thành đông, mở tiệc chiêu đãi ba quân tướng sĩ, còn nữa phải mời dân chúng toàn thành Thư huyện tới xem lễ cưới của ta”.

“Dạ” Lỗ nhị hỗn tử vốn là dạng chó đội lốt người, hần đứng thẳng người nói: “Tiểu nhân sẽ đi làm ngay”.

Ngoài cửa bắc thành Thư huyện, Ngô gia thôn.

Hàng động đi cứu người của Tôn Sách, Chu Du cuối cùng đã bị Ngô Cảnh, Chu Thượng ngăn cản. Dù gì đi nữa Mã đồ phu có mấy ngàn quân thiết kỵ Tây Lương, lại có Cẩm Phàm Tặc hoành hành Trường Giang làm chó săn. Mấy trăm thiếu niên của Ngô gia thôn không thể nào địch nổi. Tôn Sách, Chu Du làm bừa không suy nghĩ là chỉ đi vào chỗ chết mà thôi.

Màn đêm buông xuống, đối với Tôn Sách và Chu Du hôm nay là một ngày chờ đợi dài nhất từ lúc lọt lòng tới nay.

Tên gia đình Ngô Cảnh phái đi Thư huyện thăm dò tin tức cuối cùng cũng quay lại. Chu Du và Tôn Sách rất nóng lòng muốn biết tin tức thế nhưng đối với hai người tin tức mà tên gia đình mang về giống như một tiếng sét giữa ban ngày.

“Mã đồ phu muốn cùng lúc cưới Đại Kiều, Tiểu Kiều sao?” Tôn Sách đứng bật dậy, trong mắt hần hiện lên sát khí làm người khác nhìn thấy cũng phải rùng mình kinh hãi. Hần giận dữ quát to: “Ngay ngày mai sao?”

“Không cần phải nói bất kỳ điều gì nữa” Chu Du nóng nảy nói: “Bá Phù hãy mau chóng triệu tập thiếu niên trong thôn, đêm nay chúng ta sẽ vào thành. Tuy Mã đồ phu có mấy ngàn quân thiết kỵ Tây Lương, lại có Cẩm Phàm Tặc hung hãn làm chó săn nhưng điều thứ nhất vào đêm tối đen như mực, thiết kỵ Tây Lương rất khó phát huy tác dụng, thứ hai thiết kỵ Tây Lương mới đến chưa quen thuộc địa hình Thư huyện, chúng ta có cơ hội rất lớn cứu thoát Kiều gia. Tóm lại dù thế nào đi nữa chúng ta cũng không thể để Đại Kiều, Tiểu Kiều rơi vào tay Mã đồ phu. Tuyệt đối không thể”.

“Công Cẩn” Chu Thượng sầm mặt xuống, ông ta quát to: “Hãy bình tĩnh, không thể vì chút tình nhi nữ mà uổng mạng”.

“Thúc Phụ!” Chu Du hét to: “Cổ nhân có câu: Thù giết cha, đoạt thê là mối thù không đội trời chung. Mã đồ phu dùng sức mạnh cướp lấy thê thất đã hứa hôn của diệt nhi”.

“Nam tử hán đại trượng phu còn sợ không có thê thất sao?” Chu Thượng quát to: “Còn như cháu muốn cứu người thì cần phải thương nghị kế sách”.

Chu Du vui vẻ nói: “Nói như vậy thúc phụ đã đồng ý cho cháu đi cứu người sao?”

Chu Thượng giả vờ giận dữ nói: “Vi thúc có nói không cho cháu cứu người không?”

“Vậy tốt quá!” Chu Du vui mừng nói: “Cháu cũng đã nghĩ ra kế sách. Nếu như được thúc phụ và Ngô đại nhân trợ giúp việc cứu người chắc chắn sẽ thành”.

Ngô Cảnh, Chu Thượng đều biết Chu Du là người đa mưu túc trí, cả hai đồng thanh nói: “Công Cẩn nói mau”.

Chu Du nói: “Ngày mai là đám cưới của Mã đồ phu, hần sẽ mở tiệc mời ba quân tướng sĩ ở thành đông, khi đó thiết kỵ Tây Lương sẽ tụ tập ở đại doanh, vui mừng uống rượu, ăn tiệc, tất nhiên chuyện phòng bị thành Thư huyện sẽ lơ lửng. Mã đồ phu lại có ý khoe khoang khi thông báo cho dân chúng toàn thành đứng xem hai bên đường, nhưng lại là tự chuốc lấy diệt vong. Đây có thể nói là cơ hội trời cho”.

Tôn Sách vội la lên: “Công Cẩn, cứ nói thẳng ra đi. Chúng ta nên làm gì để cứu người?”

“Rất đơn giản” Chu Du cao giọng nói: “Sáng sớm ngày mai, Bá Phù huynh cùng tại hạ và các thiếu niên Ngô gia thôn cùng các thôn trang lân cận giả bộ là dân chúng, lẫn vào dân chúng vào thành xem đám cưới, chúng ta lại bí mật mai phục giáp binh hai bên góc đường thành đông, đợi khi đoàn rước dâu của Mã đồ phu đi tới thì phục binh đổ ra chém chết Mã đồ phu ngay tại chỗ”.

“Diệu kế!” Ngô Cảnh khen. “Hơn nữa khi đại quân Tây Lương tụ tập trong đại doanh ăn yến tiệc. Việc phòng bị trong thành bỏ trống, sau khi tập kích giết chết Mã đồ phu có thể thừa dịp dẫn người đoạt thành rồi kiên trì cố thủ thành, chống lại sự tấn công của quân thiết kỵ Tây Lương. Một khi làm được như vậy vừa có thể cứu được nhị Kiều vừa có thể cứu được dân chúng toàn thành Thư huyện”.

Dĩ nhiên còn một câu nói quan trọng nhất mà Ngô Cảnh không nói ra đó chính là ông ta cũng bảo vệ được cái mũi Ô Sa của mình.

Chu Thượng cũng kích động nói: “Một khi Mã đồ phu chết, đại quân Tây Lương tất dấy binh trả thù, không ngừng điên cuồng tấn công thành Thư huyện. Thượng đã gửi một phong thư cho khoái mã đưa tới thành Thọ Xuân xin Lôi Bạc, Trần Lan nhị vị tướng quân dẫn đại quân tới tập kích thiết kỵ Tây Lương. Tây Lương thiết kỵ như rắn mất đầu, chỉ một trận là tiêu diệt chúng dưới chân thành Thư huyện, lúc đó Dương Châu sẽ được ổn định”.

“Ha ha ha ~”

Nói xong bốn người Ngô Cảnh, Chu Thượng, Chu Du, Tôn Sách nhìn nhau cười vui vẻ như thể chiến thắng đã nằm trong tầm tay bọn họ.

Thực tâm mà nói, kế hoạch của Chu Du rất hoàn hảo. Trong tình hình lúc đó, có thể nói đó là sách lược đúng đắn nhất. Nếu Mã đồ phu bị sắc đẹp làm đầu óc mê muội, muốn dân chúng toàn thành Thư huyện chứng kiến đám cưới của hắn và nhị Kiều, còn khao thưởng ba quân tướng sĩ ở đại doanh ở thành đông thì quả thật hắn đã tận số.

Nhưng cuối cùng Chu Du cũng chỉ là một con người, không phải là một thần tiên. Hắn không ngờ Mã đồ phu không quản ngàn dặm tiến đánh Thư huyện hoàn toàn không phải vì nhị Kiều mà vì chính Chu Du hắn.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tôn Sách triệu tập thiếu niên các thôn trang lân cận, công với gia binh của Ngô Cảnh, Chu Thượng tổng cộng được hơn một ngàn giáp binh. Tất cả đều trang bị gọn nhẹ, giấu dao sắc bén trong người đi tới Thư huyện. Con trai thứ của Tôn Kiên là Tôn Quyền năm đó mới mười sáu tuổi cũng mặc giáp trụ, tay cầm trường thương lao ra cửa nhìn Tôn Sách nói: “Huynh trưởng, tiểu đệ cũng muốn đi”.

Tôn Sách quay đầu, hắt lạnh lùng trợn mắt nhìn Tôn Quyền, quát to: “Quay lại!”.

Tôn Quyền vội vàng lùi lại sau hai bước, không dám ho he câu nào.

Trong lòng Tôn Sách rất hài lòng nhưng hắn cảm thấy không đành lòng nên bước tới xoa đầu Tôn Quyền, ân cần nói: “Nhị đệ hãy ở nhà, hãy bảo vệ mẫu thân và đệ đệ, muội muội”.

“Dạ, huynh trưởng”.

Tôn Quyền ngoan ngoãn trả lời, hai mắt không dám ngược nhìn Tôn Sách.

Quanh năm suốt tháng Tôn Kiên chinh chiến bên ngoài. Mọi việc trong nhà đều do Tôn Sách giải quyết nên tuy năm nay hắn mới mười tám tuổi nhưng tỏ ra rất uy phong.

Chu Dù nhìn bầu trời rồi hắt nhìn Tôn Sách nói: “Bá Phù, đến giờ rồi”.

Sắc mặt Tôn Sách nghiêm lại, hắn gạt đầu khoát tay nói: “Đi!”.

Thư huyện.

Toàn thành treo dải lụa đỏ, dán giấy đỏ trước cửa, chiêng trống khắp nơi. Trong các ngõ ngách trong toàn thành trần ngập không khí vui tươi.

“Chúa công một thương chọn nhị Kiều. Con mẹ nó lại thua rồi”.

“Hay tay chúa công năm bốn ”vú’. Ha ha ha. Người thua, uống mau”.

“Chúa công vào động phòng. Trên giường có sau quả mông trắng nõn. Mẹ kiếp, lại thua rồi”.

Trong đại doanh ở đông thành Thư huyện, tiệc rượu bày khắp nơi. Binh lính Lương Châu tụ tập thành từng nhóm ba, năm người chơi trò đoán số uống rượu mua vui. Hôm nay chúa công đại thành hôn, các tướng sĩ đương nhiên không thể thiếu những trò đùa cợt với nhau, toàn những câu nói dung tục thỉnh thoảng làm bật lên những tràng cười vui vẻ, không khí cực kỳ huyền ảo.

Nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ có binh lính của Mã đồ phu mới dám trêu chọc chúa công của mình như vậy.

Kiều phủ, giăng đèn kết hoa.

Binh lính Lương Châu khoác lụa hồng bận bịu đi lại, mang theo của hồi môn (Con mẹ nó, là do Mã đồ phu chiếm đoạt, không phải là do Kiều Huyền tự nguyện cho) rời khỏi phủ. Đột nhiên trong lúc đó có một đội người, ngựa, kèn sáo vang trời tiến tới trước cổng Kiều phủ. “Mã đồ phu” mặc áo dài đỏ thẫm, đội mũ cài lông chim màu hồng, cười Hãn Huyết Bảo Mã đi đầu đoàn rước râu.

Lỗ nhị hán tử, trong trang phục mới tinh, đứng trên bậc thềm trước cổng Kiều phủ gào to: “Giờ lành đã tới. nghênh đón tân nương lên kiệu hoa”.

Ô a ô a ô a a ~

Trống, kèn hợp tấu, lập tức có một đám người sẵn sóc tân nương dẫn nhị Kiều ra khỏi Kiều phủ dưới sự uy hiếp của binh lính Tây Lương vây xung quanh. Nhị Kiều ăn mặc lộng lẫy, vải đỏ che mặt, bước thẳng tới kiệu hoa. Hai người Chu Du và Tôn Sách đứng lẫn trong đám người ở góc đường nhìn lên nghiêng răng, nghiêng lợi, cả hai chỉ hận không thể xông ra, bầm vằm “Mã đồ phu” đang ngồi trên ngựa hồng ra thành trăm mảnh.

Đáng tiếc cả Tôn Sách và Chu Du đều chưa từng thấy mặt Mã đồ phu. Cả hai không ngờ rằng Mã đồ phu đó không phải là Mã đồ phu thực sự.

Đông thành Thư huyện, trên một trà lâu ở góc phố.

Mã Dược mặc một chiếc áo bào mỏng, ngồi nghiêm chỉnh ở bàn ngay cạnh cửa sổ. Diên Vi, Cam Ninh mặc giả là đầy tớ nhà quan đứng hầu hai bên. Bất chợt từ phía trước phảng phất truyền tới điệu nhạc. Cam Ninh nghiêng tai lắng nghe, ánh mắt cảnh giác của hãn đảo khắp hai bên con phố xem có phát hiện ra bất kỳ ai khả nghi nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ người nào.

Người mà Chu Du và Tôn Sách mang tới vốn là dân chúng Thư huyện nên khả năng che giấu bản thân rất tốt.

“Chúa công” Cam Ninh nóng lòng hỏi: “Gã Chu Du kia có đến thật không?”

Mã Dược cầm chung trà lên khẽ nhấp một ngụm, ung dung nói: “Dù Chu Du có lợi hại như nào thì hãn cũng tuyệt đối không thể ngờ bản tướng quân khổ tâm sắp đặt như vậy chỉ là để bắt hãn. Hơn nữa từ xưa tới nay mối thù giết cha, đoạt thê luôn bị người đời coi là hai mối đại thù trong đời. Nếu như Chu Du là một trang hảo hán, hãn nhất định sẽ tới”.

“Chúa công, tới rồi” Mã Dược chưa nói xong, Diên Vi đột nhiên la lên: “Đội rước dâu đã tới”.

Bên ngoài trà lâu, trên phố.

Trong tiếng trống, nhạc đưa râu, đoàn rước dâu khoác lụa đỏ chậm rãi đi trên đường.

Đứng lẫn trong đám đông, sắc mặt Chu Du đột nhiên tái mét, trong đầu hãn đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ nghi ngờ. Tôn Sách đứng sau khẽ lay vai hãn, khẽ hỏi: “Công Căn, đoàn rước dâu đã tới, chúng ta có nên động thủ hay không?”

“Không” Chu Du lắc đầu nói: “Tình hình có gì đó không ổn”.

Tôn Sách vội la lên: “Có chỗ nào không ổn?”

Chu Du nói: “Bá Phù, huynh hãy nhìn đám quân Tây Lương đi hộ tống. Bọn chúng đều liếc ngang liếc dọc, giống như là sắp chuẩn bị chém giết, chúng không có dáng vẻ gì là vui mừng, phấn khởi”.

“Không thể cứ lo lắng nhiều như vậy” Sắc mặt Tôn Sách co rúm lại như một trái táo ngâm, hần khê nói: “Nếu không ra tay ngay, Đại Kiều, Tiểu Kiều sẽ bị đưa vào đại doanh ở đông thành. Tới khi đó dê đã vào miệng cọp, muốn cứu người e rằng còn khó hơn lên trời”.

“Nhưng”

“Bây giờ không ra tay còn đợi tới khi nào nữa” Tôn Sách nghiêm nghị nói: “Ý ta đã quyết, Công Cẩn không nên khuyên giải nữa. Giết!”.

Chưa nói xong Tôn Sách đã bay người lên, khi người hần vẫn còn ở trên không trung, hàn quang đã lấp lánh, bảo đao đã xuất hiện trong tay hần.

“Mã đồ phu” ngồi trên lưng ngựa chỉ thấy một bóng người nhoáng lên tức thì hàn quang chói mắt đã bay vút tới trước mặt hần.

Trên trà lâu.

“Đao rất nhanh, ra tay rất tàn độc!”.

Điển Vi, Cam Ninh đồng thời thốt lên. Người bình thường nhìn không phát hiện ra, người trong nghề chỉ nhìn qua cũng biết. Đương nhiên Điển Vi và Cam Ninh biết một đao kia của Tôn Sách vô cùng lợi hại, là đao của cao thủ.

“Mặt tướng ra đánh với hần”.

Cam Ninh hét lên một câu rồi hần lập tức xoay người bước đi, Điển Vi cũng rất kích động, đáng tiếc hần phải bảo vệ an toàn cho Mã Dục nên không dám hành động lỗ mãng.

Phốc ~ ách a!”

“Mã đồ phu” trên lưng ngựa không kịp đề phòng bị đao của Tôn Sách chém trúng cổ, máu tươi bắn tung đầy trời, chiếc đầu lâu bắn tung lên trời, một tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên rồi tắt ngấm. Sau một khắc hai bên con phố dài lập tức vang lên những âm thanh hò hét đình tai nhức óc. Mấy trăm tên gia binh giả làm dân chúng Thư huyện hò reo xông ra chém giết. Chúng bao vây xung quanh đoàn rước dâu, chém giết kịch liệt.

“Phốc phốc!”

Tôn Sách xông lên trước, một đao của hần chém chết hai tên lính Tây Lương đứng chắn trước kiệu hoa. Một đao nữa hần chém đứt rèm che cửa kiệu hoa. Bên trong kiệu hoa là hai “trang giai nhân” trong trang phục lộng lẫy, vải đỏ trùm mặt đang ngồi.

“Chiêu Dung, Tịnh Nhân” Tôn Sách khom người nhìn vào trong kiệu hoa, vội vã nói: “Mau đi theo ta”.

“Sa sa!”

Tôn Sách vừa nói xong, lập tức có hai đạo hàn quang bay tới đâm vào mặt hần.

Theo bản năng Tôn Sách cúi người, co vai lại. Hai đạo hàn quang gần như lướt qua cằm dưới và phần gáy của hần. Lưỡi đao mang theo hơi lạnh thấu xương như muốn xương tủy của Tôn Sách đông lại.

“Giết! Giết!”

Hai tiếng quát vang lên. Một chiêu chưa thành công, hai ‘trang giai nhân’ giờ tay giật khăn trùm đầu xuống, truỷ thủy trong tay cùng đâm tới. Tôn Sách nhận ra hai người này không phải là Đại Kiều cùng Tiểu Kiều mà là hai gã hần tử đáng người nhỏ gầy.

“Đáng chết!”.

Tôn Sách phản ứng cực kỳ nhanh chóng. Một chiêu của hai tên hần tử không thành công, chúng đã vĩnh viễn mất đi cơ hội ám sát Tôn Sách. Cái giá phải trả lớn nhất chính là tính mạng của bọn chúng. Tôn Sách

quát to một tiếng, bảo đao trong tay hần vung lên, hàn quang bay đầy trời. Hai tên lính Tây Lương giả trang nhị Kiều không kịp kêu lên tiếng nào đã bị đao của Tôn Sách băm thành tám mảnh.

“Rầm!”

“Rầm” một tiếng vang lên, Tôn Sách tung chân đá kiêu hoa nát vụn. Thân hình của hần lại bay lên không trung giống như trước, ngay khi còn trên không trung hần đã la lớn: “Công Cẩn, trong kiêu hoa không có Đại Kiều và Tiểu Kiều. Đó là lính Lương Châu của Mã đồ phụ giả dạng. Chúng ta hãy rút lui, rút lui. Mau dẫn các huynh đệ rút lui ra khỏi thành”.

Ở trong đám đông, Chu Du ôm đầu, hần khẽ nhếch miệng cười cay đắng.

“Ha ha ha” trong trà lâu bên đường đột nhiên vang lên một tràng cười dài. Cánh cửa sổ vốn khép hờ bỗng nhiên rộng mở, Mã Dục có Điển Vi ở bên cạnh hộ vệ xuất hiện trước cửa sổ, hần quát to: “Chu Du, người trúng kế rồi!”.

Cạch cạch cạch~~

Tiếng cửa sổ mở ra vang lên dọc theo hai bên đường, những cánh cửa vốn khép hờ lập tức mở tung ra. Một đội quân Cẩm Phàm Tặc hò reo xuất hiện. Trên tay mỗi tên là một cây trường cung, những mũi tên sắc bén đã nhắm ngay vào Tôn Sách và mấy trăm nghĩa binh Thư huyện đang đứng túm lại với nhau.

“Người chết đi!”.

Tôn Sách gào lên, hần giật lấy một cây trường thương nhằm thẳng Mã Dục ném tới. Điển Vi lập tức hét lên một tiếng, tiến lên một bước vung thiết kích đón đỡ, trường thương của Tôn Sách lập tức bị đánh bay đi. Mã Dục cười ha hả rồi hần nói to: “Các huynh đệ hãy nghe đây. Hãy gắng bắt sống chúng”.

Trong đám người hỗn loạn.

Chu Du dậm chân, hần quay người nhìn tộc đệ Chu Phách nói: “Nhị đệ, hãy bảo trọng!”.

Chu Phách hét lên một tiếng, hần bay người lên, tung chân đạp một tên thiết kỵ Tây Lương ở cách đó không xa xuống ngựa sau đó hần nhảy lên ngựa và giục ngựa chạy ra hướng cổng thành, hần vừa phi ngựa vừa quay đầu lại hét to: “Bá Phù, đại sự hỏng rồi. Mau đi thôi”.

Phía sau Chu Phách, trong mắt Chu Du thoáng hiện lên sự áy náy sau đó hần đưa mắt ngẫm ra hiệu cho Tôn Sách đang vô cùng ngạc nhiên. Cuối cùng Chu Du quay người lẩn vào trong đám đông, chỉ trong chớp lát hần đã biến mất trong một con ngõ nhỏ. Tôn Sách bừng tỉnh, hần vội vàng mở đường máu, chạy trốn vào trong một ngõ nhỏ tĩnh mịch.

Cẩm Phàm Tặc cuống quýt bắn tên, cả người Tôn Sách trúng hơn mười mũi tên nhưng cho dù toàn thân đầm máu hần vẫn thoát khỏi vòng vây.

Trên trà lâu.

Áng mắt Mã Dục rực sáng, hần chỉ tay vào Chu Phách nói: “Hần chính là Chu Du, hãy bắt hần, không để cho hần chạy thoát”.

Tôn Sách chạy thoát đối với Mã Dục cũng chẳng sao, người Mã Dục quan tâm chính là Chu Du.

“Thằng nhãi Chu Du chạy đi đâu”.

Mã Dục vừa dứt lời, một bóng người lập tức xuất hiện trên không trung như quỷ dị. Cẩm Phàm Tặc đã dùng thang người hất Cam Ninh bay tới trước. Cửu Hoàn đại đao tấn công phát ra những âm thanh rất êm tai, ánh sáng chói mắt nhằm Chu Phách bay tới. Chu Phách gào lên một tiếng, hần vung đao đón đánh, ngay lập tức hai đao chạm nhau.

“Cạch!”.

Trong tiếng kim loại chạm nhau làm người khác phải nín thở, trường đao trong tay Chu Phách bị đẩy tung ra, trước ngực hần không gì chừa chắn, rộng mở. Cam Ninh hừ lên một tiếng, hần thuận thế đâm tới. Máu bắn tung lên trời. Đáng thương thay trong khoảnh khắc ngực của Chu Phách đã bị Cam Ninh chém thành

hai mảnh. Thân thể Chu Phách biến thành hai mảnh ngã ngựa. Tới khi Cam Ninh bị dòng máu nóng bắn vào mặt hấn mới đột nhiên nhớ tới lời dặn của Mã Dược, sắc mặt hấn không khỏi vô cùng buồn rầu.

“Ôi...”

Trên trà lâu, Mã Dược không nhịn được dùng tay ôm trán, ánh mắt hấn nuối tiếc. Hấn thầm nghĩ Cam Ninh chính là một tên phá gia chi tử, hấn đã chém chết một chủ soái thiên tài. Thật đáng tiếc!

Hàm Cốc quan.

Viên Thuật vô cùng hả hê mãn nguyện khi hấn được tấn phong làm Đại tư mã, hấn thầm thề rằng bản thân mình sẽ quyết làm nên nghiệp lớn như huynh trưởng Viên Thiệu.

Sau ngày phong tước một ngày, Viên Thuật mở đại yến thiết đãi các lộ chư hầu. Ngay trong bữa tiệc hấn hùng hồn tuyên bố muốn đánh chiếm Hàm Cốc quan, khôi phục lại Quan Trung. Được Tôn Kiên, Lưu Huân ở bên cạnh ra sức cổ vũ, lại có Thừa tướng Tào Tháo đặc lực ủng hộ. Các lộ chư hầu khác dù trong lòng không muốn nhưng cũng phải theo xu hướng chung tất yếu là dẫn quân xuất chinh.

Hán Hiến Đế, năm Kiến An thứ năm, tháng năm, Đại tư mã Viên Thuật thống lĩnh ba mươi vạn đại quân Quan đông tiến tới bên ngoài Hàm Cốc quan đóng trại. Một trận ác chiến lại sắp sửa bắt đầu.

Hàm Cốc quan, trung quân đại trưởng của Giả Hủ.

Mã Siêu trầm giọng nói: “Quân sự, sau khi liên quân đánh chiếm Lạc Dương cũng vẫn không do dự chùn bước. Xem ra lời đồn đãi quân ta tung ra cũng không phát huy tác dụng”.

Giả Hủ lãnh đạm nói: “Đó cũng là chuyện nằm trong dự liệu dù gì đối thủ lúc này của quân ta chính là một Tào Tháo giảo hoạt”.

Cao Thuận nghiêm giọng nói: “Khí thế của liên quân hùng hăng như thế. Chắc chắn chúng ta sẽ không tránh khỏi một trận ác chiến”.

Mã Siêu lạnh lùng nói: “Dù cho liên quân tới đây bao nhiêu người thì chúng ta sẽ thu thập bằng đó”.

“Không, trấn thủ Hàm Cốc quan chỉ cần Cao Thuận tướng quân là đủ” Giả Hủ lắc đầu, hấn âm trầm nói: “Trong thư chúa công đã giao cho Thiếu tướng quân một trách nhiệm khác”.

“Hả?” Mã Siêu nói: “Trong thư huynh trưởng giao gì cho Siêu?”

Giả Hủ nói: “Chúa công ở Kinh Châu đã tập kích căn Ô Lâm cướp được năm mươi chiếc lầu thuyền lớn. Tuy đã bị Tào Tháo dùng hoả công đốt cháy mất hơn mười chiếc nhưng vẫn còn lại hơn ba mươi chiếc. Chúa công dự định dùng hơn ba mươi chiếc lầu thuyền khổng lồ đó để vận chuyển lương thực cướp được cùng với dân chúng theo đường thủy tới Quan Trung nhưng khi đi qua Thanh, Ký, Duyện, Ti Đãi các châu rất dễ bị tấn công dọc đường”.

“Vì để bảo vệ đường thủy thông suốt, đảm bảo cho thủy quân của chúa công ngược dòng lên xuống Thiếu tướng quân hãy dẫn hai vạn quân thiết kỵ ra Hà Đông quấy rối các quận, huyện ở ven hai bên bờ sông để đánh lạc hướng sự chú ý của liên quân. Binh lực của liên quân chủ yếu tập trung ở Hàm Cốc quan cùng Hà Sáo. Khi Thiếu tướng quân quấy rối liên quân sẽ cho rằng đó chỉ là kẻ quấy nhiễu, liên quân chắc chắn sẽ cố thủ trong thành, không phái binh truy đuổi đánh giết. Một khi là như thế Thiếu tướng quân có thừa thừa dịp vừa cướp bóc các châu, quận ven hai bờ sông vừa có thể thu tiền lương của dân chúng”.

Mã Siêu ôm quyền nói: “Siêu lĩnh mệnh”.

“Từ hành động hiện nay của liên quân thì có thể thấy rằng tin tức về cuộc chiến Từ, Dương của chúa công đã bị Tào Tháo nghiêm ngặt phong tỏa. Viên Thuật, Tôn Kiên, Lưu Huân các chư hầu Dương Châu hoàn toàn không hay biết gì. Hủ cho rằng phải ít nhất hai tháng nữa bọn chúng mới biết tin”.

Giả Hủ nói xong hấn đi lại tới trước bản đồ, Mã Siêu, Cao Thuận đi theo sau, cả ba cùng đứng trước bản đồ.

Giả Hủ chỉ tay vào bản đồ nói: “Trong mười vạn đại quân đồn trú, có năm vạn quân đóng ở Bắc Địa, ba vạn quân nữa ở Lũng huyện, chỉ còn có hai vạn quân tinh nhuệ ở Hàm Cốc quan. Hai vạn Khương binh mới mộ

đóng ở Hà Sáo cùng Phương Duyệt tướng quân. Ba vạn quân trấn thủ Quan Trung cùng Từ Hoảng tướng quân. Tuy Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu tướng quân có ba vạn thiết kỵ nhưng lại đóng ở Mạc Bắc xa xôi. Nước xa khó cứu lửa gần. Ngoài ra còn có hai vạn thiết kỵ tinh nhuệ (Lang kỵ Ô Hoàn, Tông kỵ Nguyệt thị, cùng Khương kỵ ba mươi sáu trại) cùng Thiệu tướng quân quấy nhiễu hạ bờ Hoàng Hà vì vậy...”.

Giả Hủ nói xong một hơi hắt ngẩng đầu nhìn Cao Thuận có vẻ lo lắng nói: “ Binh lực thực sự lưu lại trấn thủ Hàm Cốc quan chỉ có bảy vạn quân. Trong đó có hai vạn là quân đồn trú tinh nhuệ. Hai vạn là hàng binh Lương Châu, còn có ba vạn Hồ kỵ Tây Vực. Cao Thuận tướng quân, với bảy vạn quân này tướng quân có thể phòng thủ Hàm Cốc quan trong vòng hai tháng không?”

Cao Thuận cau mày, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, không nói gì.

Giả Hủ nói: “ Cao Thuận tướng quân, việc có thể phòng thủ Hàm Cốc quan hay không là một việc vô cùng trọng đại. Tướng quân nhất định phải nói thiệt lượng sức của mình”.

Một hồi lâu, Cao Thuận mới mạnh mẽ nói: “ Chỉ cần không phải lo lắng về lương thảo, lòng quân không loạn, việc bảo vệ Hàm Cốc quan hai tháng không thành vấn đề”.

“Tốt!” Giả Hủ phấn khích nói: “ Có những lời này của Cao Thuận tướng quân, bản quân sư an tâm rồi! Về vấn đề lương thảo thì không có vấn đề gì. Ở Bắc Địa, Hà Sáo có lưu giữ một lương lương thảo lớn. Hơn nữa lương thảo cướp được ở các nơi như Kinh Châu, Nam Dương, Trần Lưu, Dĩnh Xuyên, Hà Nam, Hà Nội, Hà Đông cũng rất nhiều, có thể đủ dùng trong vòng nửa năm. Mà trong vòng ba tháng nữa thủy quân của chúa công có thể ngược dòng Hoàng Hà vận chuyển một số lượng lớn lương thảo tới cảng Tân Phong”.

Cao Thuận gật đầu nói: “ Vậy không còn vấn đề gì nữa”.

Thư huyện

Cam Ninh cúi đầu đứng ủ rũ trước mặt Mã Dục, hần ảo não nói: “ Ninh đáng tội chết, xin chúa công trách tội”.

Mã Dục lấy lại tâm tình, hần lãnh đạm nói: “ Không phải là Chu Du đã chết rồi sao, Cam Ninh tướng quân có tội gì?”

Việc không thể bắt giữ Chu Du làm Mã Dục cảm thấy có chút nuối tiếc. Điều may mắn là Chu Du đã chết, hần không còn bàn mưu tính kế cho người khác được nữa, cũng coi như là đã trừ đi một mối họa trong lòng về sau. Thật ra phải nói Cam Ninh không những không có tội mà hần còn có công nữa. Trách tội hần là không đúng đạo lý.

“Tạ ơn chúa công” Cam Ninh toát mồ hôi nói: “ Tuy Chu Du đã chết nhưng Tôn Sách vẫn đang ở trong thành. Lúc này đại quân Tây Lương chúng ta đang bao vây bốn phía thành Thư huyện, hần dù biết bay cũng không thể thoát ra ngoài thành. Ninh nhất định dốc toàn lực ra bắt hần dâng lên chúa công”.

“Không cần” Mã Dục thờ ơ nói: “ Chỉ là một gã Tôn Sách tép diu thôi mà, không cần phải huy động nhân lực hướng chi thám mã mới phi báo Lôi Bạc, Trần Lan đã thống lĩnh năm vạn đại quân từ Thọ Xuân tiến tới Thư huyện. Thư huyện không thể ở lâu được, đại quân của chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi đây”.

327. Chương 257: Chúa Công, Tiểu Kiều Đã Tới.

Tờ mờ sáng, toàn thành Hàm Cốc quan vẫn còn chìm đắm trong ánh nắng ban mai.

Quân Tây Lương đông nghịt đã ngồi thành hàng dài chỉnh tề trên lầu thành, lặng lẽ ăn sáng.

Bữa cơm sáng chỉ có một bát cháo loãng cùng một cái bánh đại mạch nhỏ. Hai tên lính làm phu dịch lặng lẽ khiêng cái thùng nhỏ đi phân phát dọc theo lầu thành. Không ai gây ra bất kỳ tiếng động lớn nào, cũng không xảy ra cảnh tranh giành lẫn nhau. Hiển nhiên nơi này trái ngược với quang cảnh hỗn loạn ở đại doanh Hồ kỵ Tây Vực và hàng quân Lương Châu ở trong quan, quân kỵ của quân Lương Châu trên lầu thành nghiêm minh hơn rất nhiều.

”Thịch thịch thịch”.

Trong tiếng bước chân nặng nề, một bóng người hùng vĩ xuất hiện trên lầu thành. Dáng vẻ kiên cường mạnh mẽ trông giống như một cây tùng trên núi cao, bướng bỉnh, kiêu ngạo, can trường để mặc cho gió sương, mưa tuyết vùi dập cũng không thể làm hấn nao núng. Mặc dù hấn chỉ có một cánh tay nhưng cử chỉ vẫn không làm mất đi khí phách phóng khoáng, hào hùng.

Cao Thuận. Đó chính là Cao Thuận.

Bóng dáng của Cao Thuận vừa mới xuất hiện. Đám binh lính Lương Châu ở gần địch lầu liền rối rít đứng dậy, sắc mặt cung kính nhìn Cao Thuận, kính cẩn nói: "Tướng quân".

"Ừ".

Cao Thuận gật đầu, cánh tay cụt của hấn vỗ vỗ vào vai một tên lính Lương Châu rồi hấn tiếp tục đi tới.

"Tướng quân!".

"Tướng quân!".

"Tướng quân!".

Cùng với bước chân tiến tới trước của Cao Thuận, càng lúc càng có nhiều binh lính Lương Châu đứng dậy. Cuối cùng tất cả binh lính Lương Châu trên lầu thành đều đứng dậy, ưỡn thẳng ngực. Mấy ngàn ánh mắt đồng thời chăm chú nhìn Cao Thuận.

Không ai buộc những binh lính này phải làm như vậy. Đây cũng không phải lễ nghi trong quân. Tất cả những điều này là xuất phát từ sự tôn kính với tướng quân của chúng. Khi còn huấn luyện ở Bắc Địa, bọn chúng đã từng vô cùng căm hận Cao Thuận, ngấm chửi sau lưng hấn là đầu đất nhưng khi tới chiến trường bọn chúng mới biết được tất cả những điều tướng quân của chúng nói là sự thật.

Chỉ có đồ nhiều mồ hôi lúc thời bình, trên chiến trường mới ít đổ máu.

"Các huynh đệ!" Cao Thuận tiến tới trước lỗ châu mai, hấn giơ cánh tay phải còn lại chỉ về phía trước, nói to: "Trời đã sáng, quân Quan Đông sắp sửa tấn công. Trong trận ác chiến vô cùng thảm thiết tới đây rất nhiều huynh đệ sẽ chết trận. Bữa sáng này có thể là bữa ăn cuối cùng trước khi mất mạng của các người. Đáng lý bản tướng quân phải để cho mọi người ăn uống một bữa đầy đủ thể nhưng bản tướng quân giờ đây chỉ có thể nói: Xin lỗi các người" Gió núi rít gào thổi tới, tinh lý màu đen trên đầu lầu thành bay phần phật. Không khí trên lầu thành tràn ngập sự trang nghiêm, lạnh giá cùng áp lực. Giờ khắc này ánh mắt của tất cả binh lính Lương Châu đều trong sáng pha lẫn sự lạnh lùng đến dị thường. Cũng chỉ có Cao Thuận mới dám đứng trước ba quân tướng sĩ nói những lời động viên như vậy. Nếu là một đội quân khác, khi chưa khai chiến nói những điều này thì chỉ e lòng quân đã tan nát.

"Vào lúc này bản tướng quân cũng không muốn nói nhiều. Ta chỉ hy vọng các người hãy nhớ bản thân mình là một người lính" Giọng nói hùng hồn của Cao Thuận đột nhiên trở nên nghiêm trang: "Các người tham gia quân đội cũng chỉ vì muốn có miếng cơm nhưng khẩu phần cơm này cũng không phải là bữa ăn ngon. Ngay khi ở Bắc Địa, bản tướng quân đã cho các người rất nhiều cơ hội nhưng các người cũng đã lựa chọn ở lại vậy các người cũng đã trở thành một người lính chân chính. Bản thân là người lính chân chính, các người cũng nên có giác ngộ của người lính".

"Lâm trận bỏ chạy, chém!".

"Nghe trống trận không tiến, chém. Nghe kèn lệnh không rút lui, chém".

"Thấy chết mà không cứu, chém".

"Phát tan tin đồn làm nhiễu loạn lòng quân, chém".

"Chống đối Thượng quan, không tuân mệnh lệnh, chém".

"Không anh dũng xông lên, chém".

Cùng với giọng nói vô tình, tàn khốc của Cao Thuận, ánh mắt của tất cả binh lính Lương Châu trở nên vô cùng lạnh lẽo. Hơi ẩm của ánh nắng ban mai đã biến mất. Trên đầu mỗi người có một thanh đao. Đó chính

là số mệnh của mỗi quân nhân. Bọn chúng cũng là những quân nhân có giác ngộ cao. Thay vì nghĩ tới cái chết, không bằng cứ nghĩ ngơi thoải mái đi.

Nếu như bọn chúng chết trận nơi sa trường, ít nhất bọn chúng cũng có một chỗ ở “Công Huân Đình”, hơn nữa thê tử của chúng ở nhà cũng không còn phải lo lắng chuyện áo cơm. Mã đồ phụ trợ cấp tương đối đầy đủ cho gia đình của tướng sĩ tử trận của hắn.

“Quân quy Lương Châu có tội phải phạt, có công phải thưởng” Giọng nói của Cao Thuận lại biến đổi, bắt đầu trở nên nóng rực và mạnh mẽ: “Nếu như các người có thể trải qua trăm trận mà không chết, ở trên chiến trường chém giết, bắt được nhiều địch nhân, lập nhiều chiến công hiển hách thì không bao lâu nữa các người lại đứng ở chính vị trí của ta giáo huấn binh lính của các người”.

Không có một tên lính nào không muốn trở thành tướng quân. Đối với binh lính mà nói cái từ “Tướng quân” vô cùng hấp dẫn với chúng.

Mặt trời lên đỏ rực ở phương đông, chiếu ánh sáng rực rỡ lên lâu thành, chiếu sáng đôi mắt đen, trong suốt của binh lính Lương Châu. Cuộc nói chuyện của Cao Thuận giống như một mối lửa dần thiêu đốt ngọn lửa điên cuồng trong lòng của mỗi tên lính Lương Châu dưới sự chỉ huy của một thống soái ưu tú nhất, không chỉ khơi dậy lòng quyết tâm kiên định dám đối đầu với cái chết của các tướng sĩ dưới trướng mà còn phải làm khơi dậy lòng hăng hái anh dũng xông lên giết địch. Nếu không có những điều này một đội quân trên chiến trường chỉ như một đám tử sĩ chết rồi, không có cách nào trở thành những dũng sĩ làm cho địch nhân mới nghe thấy đã sợ mất mật.

Đây là buổi tối cuối cùng ở lại Thư huyện của đại quân Tây lương. Ngày mai đại quân của Lôi Bạc, Trần Lan sẽ áp sát, đại quân Tây Lương của Mã Dục bắt buộc phải di chuyển, không phải Mã Dục sợ Lôi Bạc, Trần Lan và năm vạn quân Dương Châu. Một khi thật sự phải đánh nhau, Mã Dục có đủ niềm tin để có thể điều khiển đại quân Dương Châu kia, làm suy sụp, mệt mỏi, di chuyển liên tục và cuối cùng chia cắt và tiêu diệt chúng.

Thế nhưng điều này không cần thiết.

Lần này Mã Dục tới Dương Châu không phải là vì đánh giặc mà vì cướp bóc.

Một khi người và lương thảo đã cướp được, sao còn phải ở lại Thư huyện đánh một trận mà ý nghĩ của nó cũng vô cùng mơ hồ? Hơn nữa nguồn dự trữ binh lính Dương Châu rất dồi dào. Hôm nay tiêu diệt năm vạn đại quân này thì chỉ không lâu sau đó sẽ xuất hiện mười vạn đại quân khác nhưng thiết kỵ Tây Lương của Mã đồ phụ chết đi một người cũng thua thiệt.

Dĩ nhiên Mã đồ phụ không bao giờ làm một cuộc mua bán lỗ vốn.

Điển Vi bước nhanh vào trướng, hắn ôm quyền nói: “Chúa công, đã dẫn Tiểu Kiều tới”.

“Vậy sao?” Ánh mắt Mã Dục sáng ngời, hắn vui vẻ nói: “Dẫn vào đây”.

Điển Vi quay đầu lại, hắn vẫy tay, lạnh lùng nói: “Dẫn vào đi”.

Tiếng bước chân hỗn độn vang lên, hai tên lính Lương Châu áp giải Tiểu Kiều như hoa như ngọc đi vào đại trướng của Mã Dục. Mã Dục khẽ vẫy tay, Điển Vi lập tức cũng hành động như vậy đuổi hai tên lính Lương Châu ra ngoài trướng sau đó Điển Vi quay người đi ra khỏi trướng, hắn cẩn thận hạ rèm trướng xuống, nghiêm mật ngăn cách cảnh trong trướng với bên ngoài.

Trong đại trướng.

Mã Dục nghiêm nghị chỉ tay nói với Tiểu Kiều: “Ngồi đi”.

Tiểu Kiều vẫn không nhúc nhích.

Mã Dục cười nhạt hỏi: “Nàng có biết bản tướng quân tới đây là vì cái gì không?”

Tiểu Kiều khẽ gật đầu trả lời: “Biết”.

“Biết thế là tốt. Nàng lại đây” Mã Dực vẫy tay với Tiểu Kiều, hần cười dâm dăng nói: “Bắt đầu từ tối hôm nay, nàng chính là nữ nhân của bản tướng quân. Làm nữ nhân của bản tướng quân đương nhiên sẽ không thiệt thòi cho nàng”.

“Tịch Nhan sợ là đã làm tướng quân phải thất vọng rồi” Giọng nói thánh thót, trong veo của Tiểu Kiều vang lên: “Phụ mẫu đã quyết định, đã có người mai mối, thiếp đã có đính ước cùng Chu lang”.

“Chu Lang?” Mã Dực cười ha hả hỏi: “Nàng nói là Chu Du sao?”

Tiểu Kiều khẽ ‘ừ’ một tiếng, trong đôi mắt nhỏ của nàng hiện lên một luồng sáng kỳ dị. Mã Dực cau mày, hần không xa lạ gì với ánh mắt kia của Tiểu Kiều. Lưu Nghiên, Nguyệt Nô và cả Ngọc Nương khi nhìn hần cũng thường có ánh mắt như vậy, hiển nhiên giữa Tiểu Kiều và Chu Du đã hình thành mối tình cảm luyện ái nhau, hơn nữa trong lòng nàng đã cực kỳ yêu mến Chu Du.

Mã Dực lãnh đạm nói: “Chu Du đã thành một con quỷ không đầu ở dưới âm phủ, nàng vẫn nghĩ tới hần sao?”

Tiểu Kiều lắc đầu nói: “Chu lang là người đa mưu túc trí, thiên hạ vô song, trên thế gian này không ai có thể hại tính mạng của chàng được. Dù tướng quân uy danh khắp thiên hạ nhưng muốn giết Chu lang của thiếp chỉ e vẫn còn chưa đủ sức làm điều ấy”.

“Vậy nàng hãy chính mắt nhìn thủ cấp của Chu Du đi” Mã Dực lãnh đạm nói: “Nếu không cho nàng xem thì nàng vẫn cho cam lòng từ bỏ Chu Du. Điển Vi, hãy mang thủ cấp của Chu Du vào đây”.

“Tuân lệnh”.

Bên ngoài trướng vang lên tiếng trả lời như sấm của Điển Vi. Một lát sau hần đã mang thủ cấp của “Chu Du” đâm đũa máu vào trong trướng. Tiểu Kiều vốn cảm thấy vô cùng lo lắng khi thấy Mã Dực nói chắc chắn như đinh đóng cột nhưng khi thấy Điển Vi mang thủ cấp của “Chu Du” vào nàng vừa nhìn qua đã thờ ơ nói: “Tướng quân muốn nạp Tịnh Nhan làm thiếp, tối nay tướng quân cũng chỉ có được thân thể của Tịnh Nhan. Trái tim của Tịnh Nhan sớm đã dành cho Chu lang, tướng quân cần gì phải vẽ vờ ra như này?”

Theo bản năng Mã Dực đã nhận ra có điều khác thường, hần vội hỏi: “Nàng có ý gì?”

Tiểu Kiều chỉ tay vào thủ cấp “Chu Du” nói: “Thủ cấp này tuy có bảy phần giống với Chu lang nhưng lại không phải là Chu lang mà là tông đệ của Chu lang là Chu Phách”.

“Cái gì?” Mã Dực giật mình kinh hãi, hần thất thanh hỏi: “Nàng nói đây không phải là thủ cấp của Chu Du sao?”

Tiểu Kiều khẽ mỉm cười nói: “Thiếp đã nói rồi Chu lang tài trí thiên hạ không ai bì kịp nên khắp thiên hạ này không ai có thể giết chàng”.

“Đáng chết!” Mã Dực giận dữ, hần nhìn Điển Vi quát to: “Điển Vi, hãy dẫn Lỗ nhị hỗn tử lại đây”.

Chỉ trong thời gian chưa uống hết chung trà, Lỗ nhị hỗn tử đã bị đập cho một cước bắn vào trong trướng.

Mã Dực quay người lại, ánh mắt tàn ác chăm chú nhìn Lỗ nhị hỗn tử, hần trầm giọng hỏi: “Lỗ nhị hỗn tử, có người nói với bản tướng quân cái thủ cấp kia không phải là của Chu Du mà là của tông đệ Chu Du là Chu Phách, có phải vậy không?”

Lỗ nhị hỗn tử sợ đến lạnh cả người, hần quỳ dập xuống đất, run run nói: “Tướng quân tha mạng, lúc đó tiểu nhân đứng từ xa nhìn thấy có bảy phần giống với Chu Du liền nhận là Chu Du, không ai ngờ...”.

Mã Dực tiến lên hai bước túm ngực Lỗ nhị hỗn tử nâng dậy, gào lên: “Vậy sao sau đó ngươi lại không nói lại cho bản tướng quân biết? Nếu như ngươi kịp thời nói cho bản tướng quân biết, bản tướng quân có thể phong toả toàn thành Thư huyện, lúc đó Chu Du dù có mọc cánh cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay bản tướng quân thể nhưng hiện nay dân chúng Thư huyện đã chạy tứ tán khắp nơi, chắc chắn Chu Du cũng đã nhân cơ hội bỏ chạy ra ngoài thành. Bây giờ đêm hôm khuya khắc thế này ngươi bảo bản tướng quân phải tìm Chu Du ở đâu?”

Lỗ nhị hỗn tử dập đầu như giã tỏi, hần run giọng nói: “Tướng quân tha mạng, tướng quân tha mạng”.

Đáng thương thay Lỗ nhị hỗn tử. Hắn vốn sợ Mã Dục bắt tội nên đã lừa dối khi kiểm tra, không ngờ hắn vẫn không tránh được tai kiếp này.

“Phịch!” Mã Dục ném Lỗ nhị hỗn tử ngã lăn xuống đất, hắn lạnh lùng quát: “Mang đi băm vằm con chó này”.

“Tuân lệnh”.

Lập tức có tên thân binh đi vào trong trướng, kéo cổ Lỗ nhị hỗn tử lôi ra ngoài.

“Diễn Vi!”.

“Có mặt tướng”.

“Lập tức cho gọi nhị vị tướng quân Cam Ninh, Lý Mông tới gặp bản tướng quân”.

“Tuân lệnh”.

Diễn Vi trả lời, hắn đang định quay người đi ra khỏi trướng thì bất chợt giọng nói của Mã Dục lại vang lên ở đằng sau: “Thôi quay lại!”.

Diễn Vi vội vàng quay người lại, hắn thấy lúc này Mã Dục đã hoàn toàn khôi phục lại sự tỉnh táo. Mã Dục lạnh lùng nói: “Thôi, đêm hôm khuya khoắt không cần phải quấy rầy giấc ngủ của nhị vị tướng quân”.

Một khi Chu Du đã là người lợi hại như vậy. Một chiêu đó đã không có hiệu quả bây giờ muốn bắt hắn chỉ e còn khó hơn lên trời. Lúc này huy động tướng sĩ lùng bắt hắn ngoài việc là lãng phí sức lực của các tướng sĩ thì còn đạt được cái gì khác đây? Nếu như vì lòng bắt Chu Du để làm trễ nãi việc di chuyển, rất có thể quân Tây lương sẽ bị năm vạn đại quân của Lôi Bạc, Trần Lan gây phiền phức.

Nếu như Lôi Bạc, Trần lan có được sự trợ giúp của Chu Du, khi đó cục diện sẽ rất khó giải quyết. đương nhiên Mã Dục không khi nào muốn mạo hiểm như vậy.

Diễn Vi chấp tay thi lễ với Mã Dục rồi hắn cầm thủ cấp của Chu Phách lui ra khỏi trướng. Màn trướng hạ xuống bên trong trướng chỉ còn Mã Dục và Tiểu Kiều. Mã Dục thở dài thất vọng, hắn nhìn Tiểu Kiều nói: “Tiểu Kiều, nàng nói rất đúng, trí tuệ của Chu Du thiên hạ vô song. Trong thiên hạ này quả thật không có ai có thể hại tính mạng của hắn”.

Tiểu Kiều chỉ cười nhạt không trả lời.

“Thế nhưng...”

Nói tới đây Mã Dục dừng lại, hắn tiến tới hai bước ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiểu Kiều, ghé sát mặt vào gương mặt lúm đồng tiền xinh đẹp của Tiểu Kiều. Tiểu Kiều khẽ thở dài để mặc Mã Dục muốn làm gì thì làm, khi đầu mũi của hai người chạm vào nhau, Mã Dục mới tàn nhẫn nói: “Thế nhưng bản tướng quân có thể cướp đoạt nữ nhân yêu mến của hắn thì cũng coi là thắng” Đôi mắt trong veo của Tiểu Kiều nhìn Mã Dục, nàng khẽ nói: “Thiếp đã sớm nói rồi tâm thiếp vốn đã thuộc về Chu lang. Tướng quân có được Tịnh Nhan thì cũng chỉ được cái xác mà thôi”.

“Chiếm đoạt được thân thể nàng thì cũng coi như là chiến thắng”.

Mã Dục hét lên một tiếng, hai bàn tay hắn xoè ra. Một tiếng “xoẹt” vang lên, y phục của Tiểu Kiều đã bị xé rách toạc bay lên rồi rơi xuống. Trong ánh đuốc mờ mờ, Mã Dục phát hiện trên người Tiểu Kiều có mặc nội y. Trên nội y có thêu hình chân dung của Chu Du.

“Đáng chết!”.

Mã Dục gầm lên một tiếng. Hắn đưa tay xé toạc nội y của Tiểu Kiều. Đôi nhục hoa to tròn, đầy đặn của Tiểu Kiều lập tức hiện ra trước mặt Mã Dục. Mã Dục cười gằn một tiếng. Hắn đẩy Tiểu Kiều ngã xuống nệm rồi nhào người lên người Tiểu Kiều. Trong chốc lát bên trong trướng vang lên những hơi thở nặng nhọc của nam nhân cùng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng của nữ nhân.

Bắc thành Thư huyện.

“Không...”

Một tiếng gầm vang lên phá tan không gian tĩnh lặng. dưới ánh trăng sáng, thân hình cô đơn của Chu Du đứng trên vách núi, sắc mặt hần trắng bệch như tờ giấy.

328. Chương 258: Cối Xay Thịt (1)

Sáng sớm ngày hôm sau Mã Dục tỉnh lại sau một giấc ngủ ngon. Một hương thơm thoang thoảng sộc vào mũi hắn. Thân thể thướt tha của Tiểu Kiều nằm co ro như một con mèo con trong vòng tay hắn. Trên gương mặt Tiểu Kiều vẫn vương lại những giọt nước mắt. Hiển nhiên đó có thể là do cơn giông bão Mã Dục đã mang tới cho nàng làm nàng khó có thể chịu đựng được, hay cũng có thể Tiểu Kiều đau buồn vì Chu Du.

Trên mặt thắm có mấy giọt hồng hồng giống như những cánh hoa tươi thắm. Trong lòng Mã Dục không khỏi rung động. Hắn cúi đầu nhìn Tiểu Kiều, thân hình mềm mại của Tiểu Kiều trắng nõn nà, quyến rũ làm trái tim của bất kỳ ai cũng phải đập hỗn loạn. Ngay trong lúc đó Mã Dục cảm thấy một luồng khí nóng nảy sinh trong cơ thể. Phản ứng sinh lý của nam nhân lại nảy sinh theo bản năng trong hắn.

Lại nói sau khi Mã Dục và Điều Thiên chia tay nhau ở Lạc Dương, đã mấy tháng nay Mã Dục chưa từng chạm tới nữ nhân.

Bàn tay to lớn của Mã Dục bắt đầu xoa, nắn một cách thô bạo gò ngực tròn đầy ngẩng cao ngạo nghễ của Tiểu Kiều. Cuối cùng thì Tiểu Kiều cũng phát ra những âm thanh say đắm lòng người. Đôi mắt đẹp của Tiểu Kiều vẫn nhắm chặt chỉ có hai hàng nước mắt khẽ lăn xuống gò má nàng. Nhìn thấy những giọt nước mắt đó, Mã Dục không cảm thấy bất kỳ lòng thương xót nào ngược lại hắn còn cảm thấy khoái trá một cách tàn nhẫn.

Có lẽ Mã đồ phu không nên chiếm đoạt Tiểu Kiều. Hắn nên dùng Tiểu Kiều làm lợi thế cho mình, có thể đổi lấy sự thuận phục của Chu Du.

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ của trẻ con. Chu Du là ai. Nếu hắn chỉ vì một nữ nhân mà thay đổi lý tưởng của mình vậy hắn còn là Chu Du nữa không? Đừng có nói là vì một Tiểu Kiều, cho dù Mã đồ phu có đoạt hết nữ nhân thiên hạ, cả đời này Chu Du không có nữ nhân thì chỉ e hắn cũng không vì giải quyết vấn đề sinh lý của nam nhân mà đi đầu hàng Mã Dục.

Nếu muốn loại bỏ sự uy hiếp của Chu Du chỉ có hai biện pháp. Một là giết hắn, hai là giam lỏng hắn. Muốn Chu Du thuận phục sao? Mã đồ phu đương nhiên cũng không ngu ngốc đặt hy vọng vào điều đó. Chu Du không thể so sánh với Thư thụ, Lỗ Túc. Chu Du hoàn toàn không phải là người quân tử. Người quân tử có thể bị cái khác uy hiếp. Vậy có thể dùng cái gì uy hiếp Chu Du đây?”

Mã Dục hít một hơi thật sâu, hắn bắt đầu tiến sâu vào thân thể Tiểu Kiều. Tiểu Kiều khẽ phát ra những âm thanh rên rỉ. Nữ nhân là sinh vật vô cùng kỳ dị. Các nàng hoàn toàn có thể tách bạch hần thân thể và nội tâm của mình. Tiểu Kiều nói trái tim của nàng đã hoàn toàn thuộc về Chu Du. Mã Dục hoàn toàn tin điều này thế nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng gì tới việc tham gia vào ái ân nam nữ của nàng.

Mã Dục thô bạo tiến sâu vào trong thân thể mềm mại của nàng, hưởng thụ một cảm giác gần như là biến thái.

Mã Dục không cần tình yêu của Tiểu Kiều. Hắn chỉ cần phát tiết sinh lý của mình, phát tiết hoàn toàn, không che giấu gì cả. Trên thực tế từ khi Mã Dục tới thời loạn thế này thì gặp ngay Lưu Nghiên. Ngoài nàng ra, tất cả những nữ nhân còn lại của mình, Mã Dục gần như không có chút tình cảm nào cả. Ngay cả một tuyệt sắc giai nhân như Điều Thiên cũng khó có được tình yêu của Mã Dục.

Tình yêu ư? Đáng buồn thay tình yêu!

Thì ra ở thế giới hiện đại, nam nữ bình đẳng mới là mảnh đất màu mỡ cho tình yêu sinh sôi nảy nở.

Nhưng ở thời loạn thế cổ đại này, nam cao quý, nữ hèn kém, thời đại của nam quyền. Nữ nhân hoặc là tài sản của nam nhân hay là nô bộc của nam nhân. Đối với những nữ nhân bên cạnh mình, cần gì thì cứ việc lấy, có ai quan tâm tới suy nghĩ của nữ nhân không? Có quan tâm tới cảm thụ của nữ nhân không? Có

quan tâm tới tình cảm của nữ nhân không? Có cùng nữ nhân thề non hẹn biển dưới ánh trăng bên thềm hoa không?

Lời của nam nhân chính là thánh chỉ. Nam nhân bảo nữ nhân nằm sấp, tuyệt đối các nàng không dám nằm ngửa. Nữ nhân như vậy có xứng đáng với tình yêu không?

Mã Dược hít một hơi thật sâu. Hai tay hắn ôm chặt kiêu đồn to, tròn vỉnh cao của Tiểu Kiêu. Tiểu Kiêu khẽ “ư” một tiếng, theo bản năng nàng ôm chặt lấy eo gấu của Mã Dược. Thân thể hai người dính chặt lấy nhau, khó có thể tách rời ra khỏi nhau. Trong đại trường tràn ngập không khí cùng những âm thanh đậm đặc làm máu người khác cũng phải sôi lên sùng sục.

Bên ngoài đại trường, Điển Vi đứng yên lặng, thẳng tắp như một cây tùng. Hắn giở vờ tai điếc mắt mờ không nghe thấy những tiếng rên rỉ cùng hơi thở gấp gáp từ bên trong trường truyền ra ngoài. Nửa canh giờ sau, bên trong đại trường vang lên giọng nói của Mã Dược: Điển Vi, đem Đại Kiêu tới đây’.

“Tuân lệnh, chúa công”.

Điển Vi trả lời rồi hắn quay người bước đi.

Bên ngoài Hàm Cốc quan.

Hiệu kèn lệnh nổi lên, tiếng trống trận rung trời. Nhiều đội quân Quan Đông từ trong doanh trại chậm rãi tiến ra, khi tiến tới bãi đất trống, hoang vu trước quan ải chúng bắt đầu lập trận. Dưới bầu trời âm u, tinh kỳ màu vàng bay phất phới, đao kiếm dựng thẳng nghiêm chỉnh như rừng. Ở phía hậu trận của liên quân phẳng phất hình ảnh khổng lồ, hung tợn của máy bắn đá cổ đại, tháp phá thành.

Trong trung quân, Viên Thuật, Tào Tháo cùng các lộ chư hầu Quan Đông được năm ngàn quân Hồ báo kỵ của Tào Thuần hộ vệ đứng trang nghiêm trước gió, nhìn đại quân Quan Đông đông nghịt, thế trận menh mông như biển lớn trên cánh đồng hoang vu, các lộ chư hầu không khỏi sôi sục nhiệt huyết. Viên Thuật giục ngựa, giơ roi chỉ hình dáng hùng vĩ của Hàm Cốc quan, hắn cao giọng nói: “Tối nay Thuật muốn cùng chư vị nâng ly trên quan ải”.

Trong Hàm Cốc quan.

Cao Thuận đứng vin tay vào tường thành.

Cuối cùng đã bắt đầu rồi sao? Trong mắt Cao Thuận hiện lên sự lạnh lẽo. Thân hình còn lại duy nhất một tay của hắn giống như trái núi đứng trên Hàm Cốc quan. Hắn lặng lẽ đứng đó, thoạt nhìn thì có vẻ không bộc lộ bất kỳ một uy hiếp nào nhưng cử chỉ của hắn lại là người khác cảm thấy như bản thân mình đang phải chịu một áp lực vô cùng khủng khiếp.

”Leng keng leng keng”.

Trong tiếng va chạm không ngừng của kim loại, hai vạn thiết kỵ Tây Lương giáp trụ chỉnh tề triển khai dọc theo con đường dài trong quan ải. Trong cuộc chiến phòng thủ Hàm Cốc quan không chỉ có hai vạn bộ binh đồn trú tinh nhuệ mà còn cần có Hồ kỵ Tây Vực, thiết kỵ Tây Lương sức mạnh vô địch để phản kích.

“Cũng tiễn thủ, lập trận!”.

“Trường thương binh, tập hợp!”.

“Dầu lửa, mau mang dầu lửa lên đây”.

“Gỗ lán để ở chỗ này. Hãy xếp chồng lên nhau ngăn nắp”.

“Đá ném, mau khiêng nhiều đá lên trên này”.

“Vôi bột, mau đưa nhiều vôi bột lên đây. Động tác nhanh nhanh một chút”.

Tiếng ra lệnh của tiểu giáo Tây Lương không ngừng vang lên, vang vọng khắp quan ải. Các binh lính Tây Lương nhanh chóng làm theo hiệu lệnh của chỉ huy mình, nhanh chóng tụ tập, lập trận. Sau đó nhiều đội bắt đầu triển khai dọc theo thành lâu. Khắp nơi tràn ngập bầu không khí ngột ngạt làm người khác hít thở khó khăn. Rất nhiều tân binh chưa lâm trận bao giờ sắc mặt lập tức trắng bệch, run rẩy không dám nói câu nào.

Chỉ có những lão binh thân trải trăm trận, sắc mặt lạnh lùng, cử chỉ bình tĩnh. Đối với những lão binh này thì dù có phải lên núi đao, xuống biển lửa ý chí của chúng vẫn kiên định như thường. Không gì có thể làm chúng phải thay đổi nét mặt.

Bên ngoài Hàm Cốc quan.

Viên Thuật khẽ gật đầu, hẩn lạnh lùng quát to: “Bắt đầu tấn công”.

“Đại tư mã có lệnh, bắt đầu tấn công”.

Ngay lập tức hơn mười kỵ mã từ trung quân mang mệnh lệnh của Viên Thuật truyền đi. Đột nhiên trong lúc đó hiệu kèn lệnh bắt đầu chuyển hiệu lệnh. Tiếng trống trận càng giục giã không ngừng, làm xoa động tâm trí của binh lính Quan Đông. Bầu nhiệt huyết trong chúng bắt đầu tuôn trào.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, quan Tri Lệnh Lữ Bố được Trương Liêu, Tống Hiến, Thành Liêm ba tướng hộ vệ tiến lên trước trận. Khi ra tới trước trận Lữ Bố chỉ Phương Thiên Hoa Kịch lên trời, hẩn ngựa cổ lên trời hét to. Trương Liêu ra sức vẩy cay tam giác lệnh kỳ trong tay. Tống Hiến, Thành Liêm gào lên: “Quan Tri Lệnh có lệnh: Đội trọng trang bộ binh của Trương Siêu (quân Từ Châu) xuất trận”.

Ken kệt kèn kệt kèn kệt.

Hai vạn tên lính trọng trang bộ binh, bốn vạn bàn chân nặng nề dẫm nát mặt đất hoang vu tạo thành những âm thanh ghê rợn làm người khác cũng phải hoảng sợ. Trong tiếng bước chân rầm rập tràn ngập sát khí và ý chí kiên cường. Đội hình hình vuông khổng lồ của bộ binh chậm rãi tiến lên phía trước. Chúng vừa di chuyển vừa bắt đầu thay đổi thế trận. Thế trận ban đầu gồm cả công thủ dần dần biến thành thế trận phòng ngự hình chim nhạn.

Trên Hàm Cốc quan.

Trong mắt Cao Thuận thoáng hiện lên sự tán thưởng. Hẩn thầm nghĩ: Quả không hổ là binh lính Từ Châu. Toán quân bộ binh này đội ngũ chỉnh tề, vũ khí chỉnh tề, đội hình nhanh chóng biến đổi, cũng đáng được gọi là tinh binh.

Trung quân Quan Đông.

Tào Tháo quay người, hẩn nhìn Trình Dục bên cạnh khẽ nói: “Lần trước chúng ta công phạt Từ Châu nếu như quân thủ thành là toán quân Từ Châu kia thì thắng bại không thể nói trước được. Xem ra dưới trướng Từ công cũng có người tài giỏi”.

Trình Dục khẽ nói: “Thái Thú Quảng Lăng Trương Siêu rất có tài luyện binh nhưng lại không được cầm quân nên có bất hoà với Đào Khiêm. Chúa công có thể dùng kế ly gián”.

Trước Hàm Cốc quan.

Hai vạn quân trọng trang bộ binh tiến tới trước Hàm Cốc quan hơn hai trăm bước chân thì dừng lại. Những chiếc cự thuẫn trong tay trọng trang bộ binh cắm xuống đất. Lập tức những âm thanh âm ẩm như núi lở băng tan vang lên khắp nơi. Cùng lúc với việc quân trọng trang bộ binh lập trận xong, những chiếc xe bắn đá khổng lồ liền đã tiến ngay tới phía sau chúng.

“Tấn công!”.

Phương Thiên Hoa Kịch trong tay Lữ Bố hung hăng chém mạnh một nhát.

“Phóng! Phóng! Phóng~~ ”

Hơn một trăm tên tiểu giáo đứng trang nghiêm bên máy bắn đá bắt đầu ra lệnh. Hơn một vạn tên lính bắn đá bắt đầu ra sức kéo sợi dây thừng, bắn những tảng đá lên trời. Ngay trong lúc ấy hơn một trăm tảng đá to bay vút lên mang theo âm thanh gào rít thê lương, quay cuồng bay tới tường thành của Hàm Cốc quan hùng vĩ.

“Rầm rầm rầm ~~ ”

Những tảng đá thi nhau đập vào tường thành, trong chốc lát âm thanh va chạm của đá vang lên không ngừng. Tường thành Hàm Cốc quan hùng vĩ bắt đầu run rẩy. Rất nhiều tên lính Lương Châu sợ hãi tái mét

cả mặt, thân hình run rẩy. Có những tên lính không may mắn chợt cảm thấy chân hệt hẫng, chúng hét lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống chân tường thành, ngã xuống chiến hào sâu, bị những hàng rào hình sừng hươu dày đặc ở đó đâm chết.

Dĩ nhiên cũng có binh lính bị đá đập trúng, thân thể chúng nát vụn chết ngay tại chỗ, cũng có những tảng đá âm âm bay tới đập nát những chiếc nồi dầu lửa đang sôi. Dầu trong nồi bắn tung toé, lửa bốc lên, hơn mười tên lính Lương Châu đang canh nồi dầu lửa không kịp né tránh lập tức biến thành ngọn đuốc sống.

Trên lầu thành quang cảnh lập tức trở nên hỗn loạn nhưng không có bất kỳ ai lâm trận bỏ chạy.

“Rầm!”

Một tảng đá lớn gần như là chạm vào tai Cao Thuận, nó nặng nề đập xuống lầu thành, nó khoét một lỗ nhỏ trên nền lát gạch của lầu thành. Mấy viên gạch cứng rắn bị đập nát vụn để lộ ra màu đất ba dan.

Sắc mặt Cao Thuận lạnh lùng, dáng vẻ ung dung, hẳn thậm chí còn không thèm quay đầu nhìn tảng đá đã bay sát qua vai hắn.

Tường thành Hàm Cốc quan hùng vĩ không phải chỉ được xây nên bằng gạch đá. Ốp bên ngoài tường thành là gạch đá, ở chính giữa dùng rơm rạ trộn với đất tạo nên một hỗn hợp. Phương pháp xây tường thành này vừa tạo nên tường thành dày và rắn chắc. Tường thành đủ chắc chắn để đứng vững dưới sự tấn công không ngừng của máy bắn đá, chỉ cần quân Quan Đông không tiến tới dưới chân thành thì Hàm Cốc quan vẫn bình yên vô sự.

“Tướng quân!” Một tên thiên tướng gào lên: “Đánh tra chúng đi!”

“Đúng vậy, quân Quan Đông có xe bắn đá, quân Lương Châu chúng ta cũng có” Một tên tì tướng khác nói chen vào: “Đập chết bọn cầu Quan Đông kia”.

“Không cần vội!”

Cao Thuận lãnh đạm trả lời, ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn về phía sau trận máy bắn đá của liên quân, rơi xuống những tháp phá thành của liên quân đang chậm rãi tiến lên. Những chiếc tháp phá thành này mới là sự uy hiếp lớn nhất với quân thủ thành Hàm Cốc quan. Trước đây khi tử thủ Trường An cổ đạo, Cao Thuận đã được lãnh giáo sự lợi hại của chúng.

Huống chi bằng việc sử dụng máy bắn đá phản kích máy bắn đá, tấn công ở cự ly xa là một đấu pháp ngu ngốc nhất thiên hạ.

Mặc dù máy bắn đá có uy lực bắn xa, uy lực lớn nhưng độ chính xác bắn tới mục tiêu rất kém, hơn nữa vận hành máy bắn đá hao tổn rất nhiều thể lực của binh lính. Khẩu lệnh của tiểu giáo cùng sự phối hợp với điều khiển dây thừng cũng có ảnh hưởng. Tầm bắn cũng cao thấp không đều nhau. Ý kiến cho rằng độ cao của tường thành cũng có thể tạo nên ưu thế về tầm bắn là điều ngu ngốc.

Thật sự muốn dùng máy bắn đá để phản kích lại thì cho dù có bắn tới khi hai tay của binh lính thao tác mỗi nhừ cũng chưa chắc đã phá hủy hết một trận máy bắn đá của liên quân. Cái này cũng giống như dùng cung tên bắn một con muỗi ở cách một trăm bước chân, khả năng bắn trúng mục tiêu là rất khó xảy ra.

“Ầm”.

Cuối cùng một tảng đá lớn rít lên, quay tròn bay tới nện lên lầu thành nguy nga của Hàm Cốc quan. Tảng đá khổng lồ đó rơi trúng mái cong của lầu thành. Toà lầu thành ba tầng bằng gỗ âm âm sụp xuống. Mười mấy tên lính Lương Châu đứng canh trước lầu thành ngay lập tức đã bị chôn sống trong đó.

Bên ngoài Hàm Cốc quan.

“Ngao ~ ”

Một tiếng lại vang vọng khắp bãi chiến trường ngoài quan ải, Trị Lệnh quan Lữ Bố lại giơ cao Phương Thiên Hoạ Kịch. Ngay lúc đó thể trận phòng ngự sẵn sàng của trọng trang bộ binh lại biến đổi, phân tán thành những đội hình hình vuông nhỏ. Ở giữa các đội hình hình vuông là một khu đất trống, các tháp phá thành của liên quân chậm rãi tiến vào khu đất trống đó.

Phượng Thiên Hoà Kích trong tay Lữ Bố lại hung hăng chém xuống. Hai vạn trọng trang bộ binh bắt đầu hộ tống hơn một trăm tháp phá thành từ từ tiến gần Hàm Cốc quan.

329. Chương 259: Cối Xay Thịt (2)

Cuộc tàn sát của máy bắn đá liên quân Quan Đông vừa mới chấm dứt, Giả Hủ được mười mấy tên thân binh hộ vệ xuất hiện trên lầu thành. Cao Thuận dẫn hơn mười bộ tướng tiến tới nghênh đón, hần cung kính nói: “Quân sư”.

Giả Hủ khẽ gật đầu hỏi: “Cao Thuận tướng quân, tình hình thế nào?”

Cao Thuận chỉ tay ra ngoài quan ải trả lời: “Những tháp phá thành của quân Quan Đông đã bắt đầu tấn công”.

“Ừ” Giả Hủ nghiêm giọng nói: “Xem ra đã tới lúc cho kỵ binh Tây Vực xuất trận rồi”.

Cao Thuận đột nhiên quay người, cánh tay phải còn lại của hần giờ cao, hần trầm giọng quát to: “Quân sư có lệnh, kỵ binh Tây Vực chuẩn bị”.

Bên trong quan ải, Trưởng Sử Tây Vực Vương Uyên đội chiếc mũ sắt nặng nề lên đầu rồi hần nhảy lên ngựa, tay hần vung cao một thanh Trảm mã đao dày. Lưỡi đao sắc bén phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Ngay lập tức trong lúc đó Quốc tướng ba mươi sáu quốc gia Tây Vực đã liên tiếp nhảy lên ngựa, vung cao đủ loại vũ khí trong tay mình.

“Hí luật luật ~~ ”

“Rầm...”

Tiếng ngựa hí, tiếng người la hét, tiếng binh khí va chạm vào nhau tạo thành những âm thanh vang dội khắp quan ải. Ba vạn quân Hồ kỵ Tây Vực đã triển khai thế trận trên con đường rộng lớn bên trong quan ải. Trong mắt Giả Hủ hiện lên sự lạnh lẽo rất khó hiểu. Dùng kỵ binh ở một địa hình khá hẹp như bên ngoài Hàm Cốc quan để tiến hành tấn công là một quyết định hoàn toàn không sáng suốt chút nào.

Thế nhưng hiện tại quân Tây Lương cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Trước khi rút lui vào Hàm Cốc quan, Giả Hủ đã thẩm tình toán hết thấy lợi, hại của quyết định này. Nếu như sau khi chiếm lại Lạc Dương, liên quân Quan Đông tiếp tục tiến về phía tây, đánh chiếm Hàm Cốc quan như vậy ở Hàm Cốc quan sẽ xảy ra trận quyết chiến cuối cùng với liên quân Quan Đông. Lợi dụng địa hình hiểm yếu của Hàm Cốc quan để ngăn cản liên quân Quan Đông không phải là không thể được.

Thế nhưng chắc chắn cũng phải trả một cái giá vô cùng nghiêm trọng.

Có lẽ trong trận đánh ở Hàm Cốc quan này, bảy vạn quân trấn thủ quan ải (hai vạn hàng binh, ba vạn Hồ kỵ Tây Vực, hai vạn quân đồn trú tinh nhuệ) rất có thể sẽ thiệt hại nặng nề. Cũng may Hồ kỵ Tây Vực không phải là thuộc dòng quân đoàn Lương Châu chính thống. Cho dù là Mã Dục hay Giả Hủ cũng đều không mấy may chớp mắt khi hy sinh đám quân không chính thống này.

Giả Hủ thản nhiên kiễng chân nhìn trận tháp phá thành đang chậm rãi tiến lên, hần lãnh đạm nói: “Mở cổng thành. Kỵ binh xuất trận”.

“Quân sư có lệnh, mở cổng thành”.

Tiếng quát như sấm của Hứa Chử vừa vang lên, quân sĩ thủ thành đang chờ đợi lập tức khởi động dây tời. Âm thanh cọt két vang lên. Cánh cổng thành nặng ngàn cân chậm rãi được kéo lên, khi cánh cổng được kéo lên tới đỉnh, thanh Trảm mã đao của Vương Uyên hung hăng chỉ về phía trước. Trong âm thanh reo hò dữ dội tới long trời lở đất, Hồ kỵ Tây Vực sớm đã lập trận nghiêm chỉnh ầm ầm xuất kích.

Bên ngoài Hàm Cốc quan.

Tào Tháo dưới sự hộ tống của Quách Gia đang quan sát cuộc chiến thì thấy cổng Hàm Cốc quan rộng mở, kỵ binh đông nghìn nghịt điên cuồng xông ra ngoài quan ải. Quách Gia đang phe phẩy ống tay áo cũng đột nhiên nghiêm mặt lại.

Tào Tháo thoảng ngạc nhiên, hần nhìn tả hữu nói: "Độc sĩ Giả Hủ một đời thông minh cũng có lúc hồ đồ. Mặc dù địa hình bên ngoài Hàm Cốc quan bằng phẳng nhưng không rộng rãi, đại quân kỵ binh rất khó triển khai, bây giờ hần cho kỵ binh xuất trận phản kích không phải là dùng sở đoản tấn công lại sở trường của quân ta sao?"

"Đúng thế, ưu thế của thiết kỵ Tây Lương cũng không phải là đột kích chính diện mà là tập kích vu hồi thế nhưng địa thế Hàm Cốc quan là cho quân thiết kỵ Tây Lương không thể nào đánh vu hồi" Trình Dục cũng cảm thấy khó hiểu nói: "Nếu như đại quân hai bên đường đường triển khai một trận quyết chiến chính diện, bộ binh quân Quan Đông chỉ cần dùng quân trường thương ở phía trước, trọng trang bộ binh áp trận, cuối cùng là quân trường cung bắn ở cự ly xa, quân thiết kỵ Tây Lương kêu dững, thiện chiến không thể nào giành thắng lợi".

"Ngao ô ngao ô ngao ô ~ ~ "

Trình Dục vừa nói xong, liên quân Quan Đông đã có phản ứng. Các tháp phá thành vốn đang chậm rãi tiến lên phía trước đột nhiên rút lui về phía sau. Hơn một trăm trận hình vuông của trọng trang bộ binh lại bắt đầu kết thành đại trận, thành một trận hình chữ nhật khổng lồ, bảo vệ vững chắc chính diện của thế trận liên quân.

"Thình thịch thình thịch"

Trong tiếng bước chân vang lên không ngừng, hai vạn tên trường thương binh tinh nhuệ và hai vạn tên cung thủ trường cung tinh nhuệ đang hùng dũng xuất trận.

"Ngao a"

Lữ Bố giờ cao Phương Thiên Hoạ Kích, hần ngửa mặt lên trời gào to.

"Cạch cạch".

Trong âm thanh ầm ầm vang lên, hai vạn tên trường thương binh dừng lại. Sau đó chúng dựng cán của cây trường thương dài sáu trượng ra sau lưng, mũi trường thương dựng nghiêng một góc bốn mươi lăm độ. Thoảng chốc hai vạn mũi trường mâu sắc bén lập lòe hàn quang rét lạnh giống như một tử vong lâm.

Lữ Bố lại thu lại Phương Thiên Hoạ Kích. Hần ngửa mặt lên trời gào to.

"Rống rống rống~~

Trong tiếng hò vang động hai ngàn tên cung thủ trường cung nhanh chóng triển khai ra hai cánh, gần sát thế trận Cự mã của quân trường thương, hình thành thế trận Tấn xạ. Ánh mắt lạnh lùng, không chút cảm xúc của quân cung thủ chăm chú nhìn quân Hồ kỵ Tây Vực đang mãnh liệt xông tới. Trường cung đã giương lên, những mũi tên sắc bén đã căng dây.

Trên Hàm Cốc quan.

Ánh mắt Giả Hủ lạnh lùng như sương giá của mùa đông khắc nghiệt. Hần đứng ở một góc khuất trên lầu thành không ai chú ý. hay tay hần chắp sau lưng, mười ngón tay bấu chặt vào nhau. Nhưng ngón tay thon dài của hần đã trở nên trắng bệch vì máu không lau thông.

Trước mặt các tướng sĩ Lương Châu, Giả Hủ luôn phải giữ thái độ ung dung, bình tĩnh, ngay cả khi trời sập, núi lở, tuyết tan thì hần vẫn không biến sắc nhưng trên thực tế Giả Hủ cũng giống như các tướng sĩ Lương Châu bình thường. Hần cũng là con người, hần cũng có sự căng thẳng. Điều duy nhất khác nhau là Giả Hủ có thể che giấu được cảm xúc của mình.

Ba vạn Hồ kỵ Tây Vực. Một lần xuất trận xa hoa như thế một độc sĩ như Giả Hủ cũng phải cảm thấy nóng lòng.

Trước trận Hồ kỵ Tây Vực.

Vương Uyên cười ngựa phi trước nhất. Chiến mã bắt đầu tăng tốc đạt tới tốc độ phi nước đại. Mặt đất dưới chân bắt đầu rung lên cuộn sóng như nước triều rút. Trong lúc đó trong người Vương Uyên bốc lên một cảm giác nóng rực làm hần cũng cảm thấy khó thở, một cảm giác kích động, hung tàn quay cuồng trong lồng ngực hần.

Chiến mã phi như bay. Hai mắt Vương Uyên dần dần trở nên đỏ ngầu, màu đỏ như màu máu.

Đột nhiên Vương Uyên quay đầu lại sau. Phía sau hắn đầu ngựa nhấp nhô, tiếng vó ngựa ầm vang như sấm rền, ba vạn kỵ binh Tây Vực bám sát ngay sau Vương Uyên. Điều làm người khác phải kinh hoàng đó chính là mắt của ba vạn quân kỵ binh Tây Vực cũng giống như của Vương Uyên. Toàn bộ đỏ ngầu, giống hệt như mắt của loài ác lang.

Mồm há rộng trông giống như một cái khay máu, răng nanh khủng khiếp nhe ra, gầm gừ rồi điên cuồng xông tới cắn xé con mồi.

Bên ngoài Hàm Cốc quan.

“Là Hồ kỵ Tây Vực, không phải là thiết kỵ Tây Lương” Hạ Hầu Uyên nắm chặt tay. Sát khí tràn ngập chiến trường làm máu trong người hắn sôi trào, hắn hét lên: “Xông lại đây. Quân Hồ kỵ Tây Vực đáng chết kia hãy xông lại đây. Hãy lại đây để chịu chết! Bắn, mau bắn chết cái lũ man di đáng chết này đi”.

Gương mặt Tào Tháo không biểu lộ bất kỳ sự kích động nào. Hắn quay lại dùng ánh mắt trao đổi sự lo lắng và nghi ngờ với Quách Gia. Trong ánh mắt của Quách Gia, Tào Tháo nhận thấy có ánh mắt âu lo hiếm thấy. Hiển nhiên ngay cả Quách Gia cũng không ngờ Độc sĩ Giả Hủ lại giở chiêu này ra, một cuộc tấn công thoát nhìn như là tự sát vô ích nhưng chắc chắn bên trong còn có ẩn ý khác nữa.

Độc sĩ Giả Hủ không phải là người ngu ngốc hẳn tuyệt đối sẽ không để mấy vạn Hồ kỵ Tây Vực tấn công tự sát mà không đạt được mục đích gì cụ thể.

Thế nhưng quân Hồ kỵ Tây Vực kia chỉ có ba vạn quân. Giả Hủ thật sự cho rằng chỉ dựa vào ba vạn kỵ binh này cũng đủ để đột phá Cự mã trận của liên quân Quan Đông, tiến tới phá hủy tháp phá thành của liên quân sao? Chỉ e khi chúng chưa tiến tới trước trận Cự mã ba vạn kỵ binh kia đã thương vong gần nửa. Trước sự thương vong nặng nề như thế những kỵ binh còn lại liệu có còn dũng khí để tiếp tục xông tới trước hay không?

Dù sao đây cũng chỉ là Hồ kỵ Tây Vực mà không phải là thiết kỵ Tây Lương tinh nhuệ nhất dưới trướng Mã đồ phu. Khi quân đội hai bên giao chiến với nhau. Sức mạnh của ý chiến chiến đấu cùng với sự liều mạng, quên mình có ý nghĩa quyết định rất lớn.

Trước trận Hồ kỵ Tây Vực.

“Ngao ngao ngao ~~ ”

Vương Uyên giục ngựa, vung đao. Trong mắt hắn hiện lên dã tính của thú vật vô cùng bạo ngược. Phía sau Vương Uyên, ba vạn Hồ kỵ Tây Vực hô to hưởng ứng ba lần, thanh thế rung trời. Sát khí nóng rực giống như một lò lửa bốc lên ngàn ngút.

Trước trận của liên quân Quan Đông.

“Bắn tên...”.

Phương Thiên Hoạ Kích trong tay Lữ Bố lại hung hăng chém xuống, hắn gào lên một tiếng vang động khắp chiến trường.

“Bắn tên!”

“Bắn tên!”

“Bắn tên!”

Hơn một trăm tên tiểu giáo Quan Đông hung hăng vung theo bội kiếm trong tay. Hai vạn tên cung thủ trường cung đột nhiên buông dây cung. Trong tiếng dây cung bật tanh tách lạnh lùng, hai vạn mũi lang nha tiễn sắc bén đã bay vút lên trong không trung, dây đặc giống như một tử vong lâm sau đó nhắm đầu quân Hồ kỵ Tây Vực bắn tới dày đặc như mưa sa.

“Hừ hừ!”

Hai mũi lang nha tiễn lạnh như băng từ trên không trung rơi xuống, xuyên thủng lồng ngực của Vương Uyên, thò ra đằng sau lưng. Một dòng máu đỏ thẫm nhỏ xuống từ đầu mũi tên nhưng Vương Uyên vẫn

chưa phát giác ra, hấn vẫn điên cuồng giục ngựa chạy tiếp, Trảm mã đao đầy cộm trong tay hấn vẫn vung lên loạn xạ. Hai mắt hấn đỏ ngầu những vằn máu, ánh mắt càng lúc càng trở nên cuồng loạn.

“Phịch!”

Chiến mã vẫn tiếp tục lao tới trước hơn mười bước. Hai mắt vằn máu của Vương Uyên lúc này mới trở nên ảm đạm sau đó thân hình cường tráng của hấn khẽ giật lên một cái rồi hấn nặng nề ngã xuống chân ngựa. Gót sắt tràn qua, bụi đất bốc lên, thân thể của vương Uyên vừa ngã ngựa lập tức bị vó ngựa của Hồ kỵ Tây Vực giẫm nát như.

“Ngao a ”

“A...”

“Ách ”

Tiếng gào thảm thiết vang lên khắp bãi chiến trường, trong cơn lốc cuốn tới Hồ kỵ Tây Vực người ngã, ngựa đổ, chỉ trong nháy mắt mấy ngàn Hồ kỵ Tây Vực trúng tên ngã ngựa bị vó ngựa của đồng bạn mình đang xông lên như nước triều lên giẫm nát như. Tuy nhiên có vẻ như Hồ kỵ Tây Vực không chút sợ hãi khi chủ tướng Vương Uyên và mấy ngàn đồng bạn chết trận, ngược lại chúng càng gào lên những âm thanh điên cuồng rồi kiên cường xông tới trước.

Trước trận của liên quân Quan Đông.

Trị Lệnh quan Lữ Bố hung hăng chém Phương Thiên Hoạ Kịch xuống, hấn ngựa mặt lên trời gào to: “Bắn tên!”

“Bắn tên!”

“Bắn tên!”

“Bắn tên!”

Cùng với tiếng gào khàn cả giọng của tiểu giáo Quan Đông, hàng loạt tên bay vút lên không trung nhằm quân Hồ kỵ Tây Vực bắn tới. Hồ kỵ Tây Vực đang mãnh liệt xông tới ngã nhào hàng loạt. Chỉ trong chốc lát Hồ kỵ Tây Vực đã tổn thất hơn một vạn kỵ binh. Thế trận kỵ binh vốn vô cùng dày đặc và mệnh mông nhưng giờ đây đã vơi đi không ít.

Tuy nhiên điều là người khác kinh hãi chính là Hồ kỵ Tây Vực lại thể hiện một ý chí chiến đấu kiên cường không kém gì thiết kỵ Tây Lương. Thương vong nặng nề như vậy cũng không làm giảm sút ý chí chiến đấu trong đầu bọn chúng. Trong khi Tào Tháo và các chư hầu Quan Đông đang dự đoán Hồ kỵ Tây Vực sẽ sớm tam rã thì chúng đã đồng loạt tru lên như sói rồi lại mãnh liệt xông tới trước.

Bên ngoài Hàm Cốc quan.

“Cái này... sao có thể được chứ?” Hạ Hầu Đôn tròn tròn hai mắt, hấn gào lên như nhìn thấy quỷ: “Bọn man tử Tây Vực cũng trở nên hung hãn không sợ chết từ lúc nào vậy? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

Mắt Tào Tháo hiện lên sự lo lắng đến tột cùng. Hấn lặng lẽ quay đầu nhìn Quách Gia.

“Không thể nào như vậy” Quách Gia khẽ lắc đầu, hấn nói khẽ: “Hồ kỵ Tây Vực chỉ là kỵ binh chư hầu của Mã đồ phu, hơn nữa chúng cũng mới bị chinh phục không lâu. Cho dù là sức chiến đấu, cùng lòng trung thành chúng đều không thể so sánh với thiết kỵ Tây Lương của Mã đồ phu. Không thể có lý do gì để bọn man di Tây Vực này liều mạng như vậy”.

Trên Hàm Cốc quan.

Nhìn thấy Hồ kỵ Tây Vực ngã xuống từng mảng lớn, không khí trên tường thành quan ải lập tức trở nên tĩnh mịch, nặng nề. Giả Hủ thì lại thở ra một hơi thật dài, hấn khẽ nhếch miệng cười xảo trá và ngoan độc. Hiển nhiên liên quân Quan Đông không thể ngờ Hồ kỵ Tây Vực lại liều mạng như vậy. Cho dù một trận này Hồ kỵ Tây Vực không thể phá hủy toàn bộ tháp phá thành của liên quân Quan đông nhưng ít ra cũng gây cho chúng thiệt hại vô cùng nặng nề.

Chỉ cần liên quân Quan Đông thiết hại nặng nề tháp phá thành, khi đó cơ hội phòng thủ Hàm Cốc quan lại tăng lên. Tới khi liên quân Quan Đông chế tạo lại tháp phá thành, chỉ e lúc đó đã qua thời gian hai tháng, tin tức đại quân của Mã Dực đang tàn sát bờ bãi cả vùng Từ, Dương cũng đã lan tới đại doanh của liên quân Quan Đông, khi đó thì tới lượt liên quân Quan Đông phải trả giá nặng nề.

“Rầm!”.

Sau khi trả giá bởi hơn một nửa thương vong, Hồ kỵ Tây Vực giống như một cơn sóng dữ rồi cuộc cũng hung bạo tiến tới trước cự mã trận của liên quân Quan Đông. Trong khoảnh khắc Cự mã trận của liên quân Quan Đông bị nghiền nát. Lúc này Hồ kỵ Tây Vực hoàn toàn dùng phương thức đột kích tự sát. Hàng trước của Hồ kỵ Tây Vực kiên quyết dùng thân thể của mình xông vào mở một con đường để hàng sau của kỵ binh Tây Vực tiến lên. Chỉ trong nháy mắt hàng ngàn tướng sĩ của hai bên đã mất mạng oan uổng.

Đây là chiến tranh, hơn nữa đây còn là một cuộc chiến tranh cô cùng tàn khốc. Mạng người trong lúc này chỉ là một con số vô nghĩa, không hơn không kém.

330. Chương 260: Độc Kế

Xa Xư quốc Đại tướng Mục Tát Hãn bùng bùng nổi giận gầm lên một tiếng, lang nha bổng của hắn toàn lực đánh ra, nặng nề đập vào hai đại thuẫn của hai tên lính bộ binh Quan Đông. Chỉ nghe hai tiếng trầm đục vang lên, hai đại thuẫn bị đập vỡ, lập tức hai tên lính Quan Đông cả người co quắp ngã xuống. Máu tươi từ mũi, tai cùng với khoé miệng của chúng trào ra.

Chỉ một đòn đầy sức mạnh đó hắn đã đánh chết hai tên lính Quan Đông cường tráng.

“Bành bành!”

Chiến mã đang lướt tới như tên bắn tiếp tục tiến lên theo quán tính. Hai tên lính Quan Đông thất khiếu chảy máu lập tức bị giẫm nát bậy. Một chiêu thành công, ánh mắt của Mục Tát Hãn càng điên cuồng. Hàm râu quai nón của hắn dựng ngược cứng như cương châm. Lang nha bổng trong tay quét ngang. Binh lính Quan Đông chắn ngang đường đột kích của Mục Tát Hãn lập tức bị đánh bay, quân Quan Đông rẽ ra như sóng.

Mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ Xa Xư quốc bám sát phía sau Mục Tát Hãn như hình với bóng. Loạt đao sắc bén vung lên giống như bông tuyết màu đỏ tung bay. Quân Quan Đông vừa mới bị Mục Tát Hãn đẩy lui sang hai bên, lại bị đẩy ra rộng hơn nữa. Cùng với việc con đường đột kích rộng mở, sự thương vong của binh lính Quan Đông cũng ngày càng gia tăng.

“Hưu hưu hưu ~ ”

Âm thanh xé gió của tên bắn vẫn vang động khắp chiến trường như trước. Dù Hồ kỵ Tây Vực đã vọt tới trước trận của quân Quan Đông nhưng hai vạn tên cung thủ Quan Đông cũng không quay người rút lui, chúng vẫn kiên trì ở lại trận địa của mình. Chúng vẫn trút những mũi lang nha tiễn sắc bén lên người quân Hồ kỵ Tây Vực. Bản năng sát thủ máu lạnh của chúng vẫn chưa muốn chúng dừng lại

“Ngao ngao ngao ~ ”

Tiếng gào thét như dã thú vang động khắp chiến trường. Âm thanh trên chiến trường sôi sục như một nồi nước đun sôi. Đám cung thủ máu lạnh Quan Đông điên cuồng bắn giết cũng không thể làm tan rã ý chí chiến đấu của quân Hồ kỵ Tây Vực ngược lại nó hoàn toàn kích thích bản năng giết người của bầy dã thú, chúng giống như một con dã thú đã bị thương nặng, điên cuồng cắn trả lại đối thủ của mình một cách bi tráng.

“Không có lý nào như vậy” Lữ Bố giận tím mặt, bàn tay hắn chìa ra, hắn lạnh lùng nói: “Mang cung tới”.

Lập tức quân thân binh mang Thiết Thai cung tới.

Lữ Bố cầm cung, hắn giương cung lắp tên nhắm Mục Tát Hãn bắn một mũi tên.

“Hưu ~ ”

Tiếng xe gió thê lương vang lên, mũi lang nha tiến to bằng ngón tay cái xẹt ngang chiến trường, lạnh lùng ghim vào mắt trái của Xa Xư quốc Đại tướng Mục Tát Hãn. Mũi lang nha tiến sắc bén xuyên thẳng ra sau đầu. Dòng máu đỏ từ đầu mũi tên chảy xuống, thoáng chốc đã ướt đầm áo bào của Mục Tát Hãn.

“Ngao ô ~”

Mắt phải Mục Tát Hãn mở trừng trừng, hần khó nhọc quay đầu lại, hần thấy cách đó mấy trăm bước có một viên Đại tướng Quan Đông cầm Thiết Thai cung trong tay, cưỡi ngựa đứng sừng sững. Sát khí đầy thú tính của hần bùng phát dữ dội lần cuối cùng, Mục Tát Hãn dùng hết sức bình sinh hung tợn ném cây lang nha bổng về phía Lữ Bố.

“Hừ ~”

Một bóng đen bay vút tới, tiếng rít thê lương như muốn chấn vỡ màng nhĩ của tướng sĩ hai bên. Lữ Bố hừ một tiếng, hần vung Phượng Thiên Hoạ Kích nhẹ nhàng đỡ cây lang nha bổng mà Mục Tát Hãn dùng hết sức tàn ném tới. Cách đó mấy trăm bước Mục Tát Hãn kêu lên một tiếng thất vọng. Ánh mắt cuồng loạn như dã thú của hần nhanh chóng đại đi. Hần nghiêng người ngã xuống chân ngựa.

“Ngao a a ~”

“Oa nha nha ~”

Mục Tát Hãn chết trận, mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ Xa Xư quốc phía sau hần lập tức như nổi cơn điên, chúng quay ngựa đánh về hướng của Lữ Bố. Phía sau mấy trăm tinh kỵ Xa Xư quốc càng ngày càng có nhiều kỵ binh Tây Vực mãnh liệt tràn vào trận cự mã của quân Quan Đông giống như cơn sóng giữ liên tục vỗ vào đê, dần dần đánh vỡ đê.

Trung quân liên quân Quan Đông.

“Điên khùng, đám người khai thực sự là một lũ điên khùng” Tào Tháo đưa tay gạt mồ hôi lạnh trên trán, hần khẽ nói: “Xem ra dù có chiến đấu tới người cuối cùng thì đám quân kỵ binh Tây Vực man di đó cũng tuyệt đối sẽ không rút quân. Nếu như quân bộ binh Từ Châu của Đào Cung Tổ (Đào Khiêm) không thể lập tức co đội hình lại ngăn cản bầy dã thú kia. Quân trưởng cung và quân trưởng thương binh của Viên Thuật sẽ gánh chịu thiệt hại nặng nề”.

“Sự thiệt hại của Viên Thuật và Lưu Huân cũng có thể đoán ra được” Quách Gia âm trầm nói: “Biểu hiện của quân kỵ binh Tây Vực man di kia mới thực làm cho người khác phải mở mắt ra”.

“Đúng vậy” Hạ Hầu Đôn cũng ngạc nhiên nói: “Quân man di quả thật làm cho người khác phải giật mình”.

Hạ Hầu Uyên hít một hơi thật sâu, hần cảm thấy sau lưng mình giá lạnh từng cơn một, hần nhìn mọi người chung quanh rồi nói: “Chẳng lẽ Mã đồ phu thực sự có bí quyết gì chăng? Chúng vốn chỉ là một đám quân ô hợp, không chịu nổi một đòn tấn công nhưng ngay khi rơi vào tay Mã đồ phu chúng đã lập tức biến thành một đám hổ lang hung hãn coi thường mạng sống. Giặc Khăn vàng Nam dương cũng như thế. Man tử Ô Hoàn Mạc Bắc cũng như thế. Hiện tại tới lượt bọn man di Tây Vực này vẫn có biểu hiện như thế”.

Tuân Du nói: “Kỵ binh man di Tây Vực quả thật làm người khác phải giật mình thế nhưng Lưu quân đã bảo vệ vững vàng thắp phá thành. Sau khi hai cánh quân vu hồi của Vương Lang, Viên Di đánh vu hồi ở hai cánh. Nếu không có gì bất ngờ, quân kỵ binh man di Tây Vực sẽ không sống sót bất kỳ tên nào để quay lại Hàm Cốc quan”.

“Thế nhưng có vẻ Độc sĩ Giả Hủ không có ý định rút quân” Trình Dục nói tiếp: “Đây chính là câu hỏi mà Dục vẫn không có lời giải đáp. Cứ coi như trận chiến này, chúng có thể tiêu diệt gần như hoàn toàn quân cung thủ của Viên Thuật và quân trưởng thương của Lưu Huân thế nhưng dùng ba vạn quân kỵ binh đối lấy chưa tới năm vạn quân bộ binh Quan Đông. Rốt cuộc thì Độc sĩ Giả Hủ có ý định gì đây?”

“Đúng vậy” Quách Gia khẽ phụ họa một câu: “Rốt cuộc thì Giả Độc sĩ muốn làm gì đây?”

Trên chiến trường.

Tình thế trên chiến trường quả thực giống như dự liệu của Quách Gia. Dưới sự tấn công điên cuồng, coi thường cái chết của Hồ kỵ Tây Vực, thế trận của trọng trang bộ binh Từ Châu cùng trưởng thương binh

Dương Châu tan nát. Giẫm đạp lên thi thể của vô số đồng bạn mở đường máu, chưa tới năm ngàn quân Hồ kỵ Tây Vực cuối cùng rốt cuộc đã tiến tới trận của quân cung thủ Dương Châu. Đám sát thủ máu lạnh kia bây giờ mới quay người định rút lui nhưng đã muộn.

Lang sói vào giữa bầy cừu. Trong khoảnh khắc một hồi chém giết điên cuồng diễn ra. Chiến mã rong ruổi khắp nơi, từng mảng quân cung thủ Dương Châu đang nháo nhào bỏ chạy ngã xuống trong vũng máu.

Trung quân quân Quan Đông.

Viên Thuật tức giận đến tái xanh mặt. Trong lòng hắn đã thầm mắng chửi Đào Khiêm và Trương Siêu. Đó chính là vì hai vạn quân cung thủ tinh nhuệ kia. Dương Châu vừa giàu có đông đúc, Viên Thuật lại có nhiều tiền của, tài vật nhưng trang bị, huấn luyện thành một quân cung thủ tinh nhuệ như vậy có tốn nhiều công sức, tiền của không? Đương nhiên điều đó hoàn toàn không dễ dàng gì.

Thế nhưng hiện tại chỉ trong thời gian chưa tới ăn xong một bữa cơm hai vạn tên cung thủ tinh nhuệ Dương Châu bị đánh tan thành mây khói.

“Hí luật luật ~”

Con chiến mã cuối cùng hí lên một tiếng bi thương rồi ngã xuống. Cuối cùng thì chiến trường cũng trở nên vô cùng tĩnh mịch.

Cát bụi trả về cát bụi. Đất lại trở về đất.

Khi tánh mạng chấm dứt, tất cả lại trở về hư vô. Tất cả các tướng sĩ hai bên bỏ mình chiến trường, không phân biệt bên nào đều không thể tiếp tục chém giết được nữa.

Trên Hàm Cốc quan, tất cả tướng sĩ Lương Châu gần như ngừng thở.

Khung cảnh trên tường thành vô cùng tĩnh mịch. Đến một người cho dù có bị Thái Sơn áp đỉnh cũng không biến sắc lúc này sắc mặt cũng tái nhợt. Điều làm người ta càng đau đớn hơn là ba vạn quân kỵ binh Hồ kỵ Tây Vực đánh một trận như vậy mà thậm chí không phải huỷ ngay chỉ một cái tháp phá thành. Thất bại, không còn nghi ngờ gì nữa đây chính là một thất bại thảm hại.

“Hô”

Giả Hủ kiễng chân, ngửa mặt lên trời, thở ra một hơi dài.

Đây có thực sự là một thất bại không? Dĩ nhiên là chưa.

Giờ phút này sắc mặt Giả Hủ vô cùng âm trầm, hắn khẽ nhếch miệng cười vô cùng nanh ác. Bây giờ cuộc chơi mới bắt đầu, không phải vậy sao?

“Cao Thuận đâu?”

Giả Hủ đột nhiên quay người, ánh mắt sắc như dao của hắn chăm chú nhìn Cao Thuận.

Sắc mặt Cao Thuận nghiêm nghị, hắn tiến lên trước, hiên ngang đứng trước mặt Giả Hủ, trầm giọng nói: “Có mặt tướng”.

Giả Hủ nói: “Truyền lệnh của bản quân sư, lập tức mang năm mươi máy bắn đá lên tường thành. Bắt đầu từ bây giờ mỗi khi có người hay vật tiến vào trong tầm bắn của máy bắn đá thì không cần biết đó là người hay vật, cũng không cần biết nguyên nhân, lập tức tất cả năm mươi máy bắn đá cùng bắn ra một lúc. Không cần phải tiết kiệm đá, cũng không cần phải tiết kiệm sức lực của các tướng sĩ. Bản tướng quân muốn đánh cho liên quân Quan Đông kinh hãi, không dám tiến tới gần Hàm Cốc quan mới thôi”.

Cao Thuận thản nhiên nói: “Mặt tướng lĩnh mệnh”.

“Còn nữa” Ánh mắt Giả Hủ lạnh lẽo, hắn trầm giọng nói: “Lập tức lấy vôi bột rải khắp tường thành quan ải, nhất là nhà bếp, tuyệt đối không được để sót bất kỳ chỗ nào dù là nhỏ nhất. Hãy truyền lệnh xuống toàn quân bắt đầu từ hôm nay tướng sĩ toàn quân không được phép uống nước lã, ăn sống. Ai trái lệnh lập tức chém đầu”.

Cao Thuận nghiêm giọng nói: “Tuân lệnh!”.

“Thôi được” Giả Hủ khẽ gật đầu, hần lãnh đạm nói: “Trước hết cứ tạm thời như vậy đã”.

Nói xong Giả Hủ vung tay áo rồi hần xoay người bước đi. Cao Thuận và hơn mười tên bộ tướng Lương Châu cung kính ôm quyền nói: “Cung tiễn quân sư!”.

Bên ngoài Hàm Cốc quan.

Trận đại chiến kết thúc, trong trận đại chiến này quân hai bên đều bị thương vong vô cùng nặng nề. Đối với quân Lương Châu, toàn bộ ba vạn Hồ kỵ Tây Vực xuất quan đã chết trận, không một ai có thể quay vào trong quan ải. Bên liên quân Quan Đông thương vong còn nặng nề hơn nhiều. Quân Nghiễm Lăng của Trương Siêu thương vong hơn một nửa. Quân cung thủ của Viên Thuật và quân trưởng thương binh của Lưu Huân gần như hoặc toàn quân bị tiêu diệt.

Điều đáng sợ hơn nữa chính là trong trận chiến này gần như không có người bị thương. Ngoài thi thể của bảy vạn tướng sĩ của hai bên còn có xác của ba vạn chiến mã chồng chất lên nhau trên khu đất hoang bên ngoài quan ải, máu tụ lại gần như ngập một cỗ quan tài. Thời tiết nóng bức làm bốc lên mùi tanh tưởi của máu tươi là cho người khác chỉ muốn nôn mửa.

331. Chương 261: Bệnh Tình Của Phụng Hiếu Thế Nào Rồi? (1+2)

Giả Hủ chạy lên trước, quệt giọt rượu đưa lên mũi ngửi, chỉ cảm thấy một một mùi thơm nức!

Trong giây chốc, trước mắt Giả Hủ chợt hiện lên bộ dạng lạnh tanh của Mã Dục. Đôi ngươi của Mã Dục vừa đen vừa sáng, tựa như hai đốm lửa đang cháy bùng trong đêm tối, nhưng lại mang sự lạnh lẽo của ma trời.

“Văn Hòa, những được phần này là kỳ được độc môn do Nghiên Nhi tôn sư (Hoa Đà) điều chế, dùng để trị bệnh cứu người. Tuy vậy, nó đồng thời cũng là độc được! Được này nếu pha với nước ấm có thể thư gân bó huyết, khiến tinh thần phấn chấn, nhưng nếu hòa với rượu mạnh sẽ khiến người uống mất đi lý trí, lâm vào trạng thái điên dại.”

Giả Hủ rằng: “Ý của chủ công là...?”

Mục quang của Mã Dục đột nhiên trở nên hà khắc lạ thường, lời nói khe khẽ nhưng lạnh băng: “Ví như nói, ngươi để những tướng sĩ trước khi xuất chinh uống hai chén lớn rượu thuốc, vậy trên chiến trường, những tướng sĩ đó sẽ trở thành những ác ma không sợ chết, giết người không chớp mắt! Dù bị cương đao của kẻ địch chém vào ngực, họ vẫn không hề cảm thấy đau, càng không cảm thấy sợ hãi!

Ánh mắt Giả Hủ ngưng đọng, rồi lăm lệt nói: “Hiếu rồi ạ!”

“Nhưng~~” Mã Dục khựng lại, rồi nói tiếp: “Phải bắt đắc dĩ lắm mới được dùng hạ sách này!”

“Hủ hiểu rồi!” Giả Hủ hút một ngụm khí lạnh, khẽ tiếng nói: “Một khi uống rượu thuốc, sẽ trở thành tử tốt ngay tắp lự!”

Giả Hủ không hổ là người thông minh. Mã Dục mới nói có một nửa mà hần đã hiểu hết cả.

“Còn một việc, Văn Hòa ngươi nhất định phải cẩn thận!”

“Chuyện gì?”

“Dĩnh Xuyên đang tụ tập gần năm mươi vạn đại quân của quân Lương Châu và quân Quan Đông . Sau trận chiến thảm khốc này, số lượng thi thể người và súc vật nhất định rất lớn, mà chúng ắt hẳn không được chôn cất thỏa đáng, một khi gặp tiết trời nóng bức, sẽ rất dễ phát sinh ôn dịch.”

Giả Hủ kêu lên thất thanh: “Ý chủ công là, sự thối rữa của thi thể người và súc vật sẽ dẫn phát ôn dịch?”

Ghi chép về ‘ôn dịch’ từ xưa đã có, mỗi khi cổ nhân nhắc đến ôn dịch là biến sắc, sao Giả Hủ có thể không biết chứ? Nhưng trước thời Tam quốc Hán Mạt, cổ nhân còn không hay biết về sự thối rữa của thi thể người và động vật sẽ dẫn phát ôn dịch, và càng không biết cách phòng trị! Đây cũng là nguyên nhân cốt yếu khiến mỗi lần ôn dịch bộc phát ở cổ đại, nó đều mang đến cho nhân loại một trận kiếp nạn to lớn.

“Àh~~ Cái đó cũng do Nghiên Nhi tôn sư nói.” Mã Dục nói qua quýt, rồi tiếp: “Nếu thời tiết nóng bức, có thể phân rẽ doanh đội, đồng thời nghiêm cấm tam quân tướng sĩ uống nước sống, ăn thức ăn sống. Một khi phát hiện có sĩ binh nào không khỏe. Những kẻ có những triệu chứng như mặt đỏ, tứ chi run rẩy,...v...v... lập tức thực hiện cách ly, rồi bí mật xử tử, sau đó chôn sâu vào!”

Biện pháp này tuy tàn nhẫn, nhưng là biện pháp đề phòng hữu hiệu nhất trong điều kiện kia!

Tàn nhẫn đi xử quyết một số ít sĩ tốt ngã bệnh, là vì bảo toàn đa số sĩ tốt khỏe mạnh khác! Vì lẽ đó, Mã Dục không tiếc kẻ dao vào cổ bộ hạ mình. Đây cũng là hành vi bất đắc dĩ.

Giả Hủ sợ hãi nói; “Ý của chủ công là, làm vậy có thể đề phòng ôn dịch bộc phát sao?”

Mã Dục trầm giọng nói: “Cho dù không thể ngăn cản ôn dịch bộc phát, chí ít cũng có thể khống chế sự khuếch tán của ôn dịch, giữ lại được một chút nguyên khí.”

“Hiểu rồi ạ!”

Giả Hủ khẽ ngẩng đầu. Cuộc đối thoại của hai người cũng kết thúc tại đó.

Mã Dục và Giả Hủ cũng không hề biết rằng, cuộc đối thoại này đã tạo nên một kiếp nạn lớn vào nửa năm sau. Sau khi ba mươi vạn liên quân Quan Đông tiến đánh ải Hàm Cốc, Giả độc sĩ chợt có linh cảm từ đoạn đối thoại của hai người, thì triển một độc kế cực kỳ hiểm ác. Đó chính là....ôn dịch!

Chỉ cần một trận ôn dịch, ba mươi vạn quân Quan Đông ngoài ải Hàm Cốc sẽ tan tành mây khói!

“Huynh trưởng.”

Giả Hủ đang suy tư thì bị một giọng nói trầm thấp đánh thức, chợt quay đầu, tông đệ Giả Minh đã đứng sau hắn từ khi nào. Khóe mắt Giả Hủ thoáng qua một tia sát khí, phát tay ra hiệu thân binh lùi về sau mười bước, rồi mới thấp giọng hỏi: “Đã ổn thỏa hết rồi chứ?”

Đôi mắt Giả Minh lộ vẻ buồn bã, khẽ giọng nói: “Hồi huynh trưởng, ba trăm hỏa đầu quân và một nghìn tên Dịch Tốt đều đã bị bí mật xử quyết cả!”

Ánh mắt Giả Hủ đanh lại, hỏi: “Nhị đệ, có phải đệ cảm thấy tâm địa của vi huynh qua ác độc?”

Cổ Minh thấp giọng nói: “Tiểu đệ không dám.”

Giả Hủ cười khẩy, thấp giọng rằng: “Đại trưởng phu có cái nên có cái không, làm sao có thể như đàn bà phụ nữ! Nếu không xử tử ba trăm Hỏa Đầu quân và một nghìn tên Dịch Tốt, một khi công hiệu của rượu thuốc bị tiết lộ thì sự việc sẽ lan truyền rộng rãi, đệ có biết hậu quả sẽ như thế nào không?”

Giả Minh lắc đầu rằng: “Tiểu đệ không biết.”

“Nổ doanh!” Giả Hủ lạnh lùng nói: “Đến lúc đó cả đoàn quân Lương Châu sẽ cho nổ doanh, chưa đợi quân Quan Đông đánh đến thì quân Lương Châu đã tự giết lẫn nhau!”

Giả Minh trầm mặc giây chốc, thở hắt: “Tiểu đệ hiểu rồi!”

“Hiểu rồi thì tốt!” Giả Hủ khẽ vỗ vào vai Giả Minh.

“Nhị đệ cần phải nhớ, việc này nhất định phải kín miệng, cả đời này cũng đừng nhắc đến, xem như chưa từng xảy ra.”

“Vâng.”

Giả Minh cung kính đáp lời, chấp tay chào, rồi lặng lẽ xoay người rời khỏi.

Dõi theo bóng dáng rời khỏi của Giả Minh, trong mắt Giả Hủ thoáng qua sự phức tạp. Thăm nghĩ nhị đệ thành thật thẳng thắn, khổ nổi quá yếu lòng, chỉ mới giết ba trăm Hỏa Đầu quân và một nghìn tên Dịch Tốt mà đã từ bi nương tay. Nếu để y biết ngoài ải Hàm Cốc sắp sửa xảy ra trận ôn dịch, có thể sẽ tước đi mấy chục vạn, thậm chí trên trăm vạn sinh mệnh thì y sẽ cảm thấy thế nào đây?

“Phù~”

Giả Hủ thở dài thườn thượt, bỗng quay đầu ngẩng nhìn bầu trời đen thẳm ngoại quan. Vừa lúc đó, một trận mưa sao băng thẳng qua bầu trời, ánh sáng lóa mắt gần như rọi sáng cả bầu trời đen thẳm, đó là Tào Tháo. Tướng tinh của hán phải chăng cũng nằm trong đó?

.....

Ngoài ải Hàm Cốc.

Ở đại doanh quân Quan Đông, chư hầu mọi nơi và văn quan võ tướng dưới trướng đã tề tựu đủ cả.

Viên Thuật hiện đang nổi trận lôi đình, đập mạnh tay vào bàn, đánh giọng nói: “Người đâu~ Lôi Thái thú Quảng Lăng, Trương Siêu ra ngoài chém~”

“Tuân lệnh!”

Trong tiếng gầm gừ như sấm rền, hai tên sĩ binh hùng hổ đi vào trướng.

Thái Thú Quảng Lăng - Trương Siêu - thất kinh, vội bước ra quỳ xuống đất hô lớn: “Đại Tư Mã tha mạng!”

Viên Thuật cười lạnh, quát: “Bổn Tư Mã dù có tha người, nhưng oan hồn của bảy vạn tướng sĩ Quan Đông có thể tha người sao? Người đâu, lôi ra ngoài chém!”

“Dạ!”

Hai tên ‘tử thủ’ lớn tiếng đáp trả, rồi đi lên trước lôi Trương Siêu đi. Sắc mặt Trương Siêu tái mét, vội quay sang Thứ sử Từ Châu, Đào Kiêm nói: “Đào công, cứu mạng!”

Đào Kiêm ngán ngẩm thở dài, quay đầu sang hướng khác.

Lần này quân Quan Đông đại bại, Thái thú Quảng Lăng - Trương Siêu đích thật phải chịu trách nhiệm. Lướt này bị Viên Thuật nắm thóp, dù cho Đào Kiêm là quân tử thẳng thắn cũng không nói được nên lời.

Thấy Đào Kiêm quay đầu sang hướng khác, Trương Siêu càng thêm sốt ruột, bèn tuôn lời chửi rủa: “Viên Thuật, người tướng lão tử không biết dụng tâm của người sao. Người rình quận Quảng Lăng đã không phải chuyện một, hai ngày, ba lần bốn lượt phái người đến lung lạc đều bị bổn quan uyển chuyển cự tuyệt, nên mới ôm hận trong lòng. Hôm nay chẳng qua muốn “mượn gió bẻ măng” thôi!”

“Đào công, hôm nay ngài không cứu hạ quan, mai sau Quảng Lăng sẽ lọt vào tay Viên Thuật đó Đào công~”

Viên Thuật đánh giọng quát: “Lôi ra ngoài~”

Hai tên tử thủ liền lôi Trương Siêu ra. Tiếng chửi rủa của Trương Siêu dần dà nhỏ dần, không lâu sau, ngoài trướng truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, rồi chợt ngưng bật. Giấy lát sau, hai tên tử thủ đã trình đầu người ướm đầm máu của Trương Siêu lên. Trông bộ dạng Trương Siêu kinh tởm, tựa như chết không nhắm mắt.

Viên Thuật chỉ vào đầu người của Trương Siêu, gằn giọng: “Chư công nghe rõ đây, mai sau còn có người cai quản thuộc hạ bất nghiêm, lâm trận bỏ chạy thì Trương Siêu chính là kết cục của hán!”

Mọi người nghiêm lại.

Lúc này Viên Thuật mới thở dài, đánh giọng nói: “Truyền lệnh xuống, tối nay các quân phải nghỉ ngơi cho tốt, để ngày mai lại cùng quân Lương Châu quyết một trận tử chiến!”

“Báo~~” Tiếng nói của Viên Thuật vừa được buông, thì một tiểu giáo chợt đi vào trướng, quỳ xuống đất nói nhanh: “Lúc quân ta đang quét dọn chiến trường thì bị mấy bắn đá trên ải Hàm Cốc công kích, tử thương trăm trọng!”

“Người nói gì?” Viên Thuật thất kinh, hét lên: “Trên ải Hàm Cốc có mấy bắn đá?”

“Vâng!” Tiểu giáo gật đầu răm rắp, nói: “Hơn nữa số lượng không ít!”

“Tiêu rồi! trên ải Hàm Cốc mà có mấy bắn đá thì ‘Tĩnh lan’(*) e rất khó đến gần tường thành!” Viên Thuật vỗ tay nói: “Đi, chư công theo bổn tư mã tiến lên trước xem xét tình hình.”

Chư hầu hồi hã theo Viên Thuật đến trước ải, quả thấy trên ải Quan Cúc đuốc lửa bừng sáng, hô ‘giết’ ầm ĩ, từng tảng đá to lăn từ trên xuống, tiếng đá rơi vang chín tầng mây. Tiếng đá va đập vang lên dồn dập, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của tướng sĩ Quan Đông, những tướng sĩ bị phân quét dọn chiến trường lần lượt bị đá đè chết.

“Bỏ đi!” Viên Thuật xua tay, lạnh lùng nói: “Tạm thời khỏi quét dọn chiến trường, đợi sáng mai rồi tính!”

Hà Sáo.

Tháng 6 năm Kiến An thứ 5 (192) thời Hán Hiến Đế, qua ba tháng lặn lội đường xa, Mã Đằng cuối cùng suất lĩnh ba vạn ‘truân điền binh’ (ba vạn quân binh còn lại theo Từ Hoảng giữ ải, năm vạn ‘truân điền binh’ khác thiếu trang bị và huấn luyện) tiến đến Mỹ Tắc lão doanh. Phương Duyệt trấn thủ Hà Sáo suất lĩnh ba nghìn Khương binh ra phía nam thành ba mươi dặm để nghênh đón Mã Đằng.

Ban đêm, Phương Duyệt đại doanh.

Phương Duyệt khum tay với Mã Đằng, nói: “Thỉnh Thọ Thành tướng quân thượng tọa.”

“Ai, không dám nhận.” Mã Đằng xua tay từ chối. “Lúc lên đường, quân sư dặn đi dặn lại rằng, chiến sự Hà Sáo lấy tướng quân làm chủ, mặt tướng làm phụ. Vì thế, mọi quân vụ lớn nhỏ đều nên do tướng quân làm chủ, mặt tướng chỉ phụng mệnh đến tướng nghe thôi, Đằng tuyệt không dám ngồi đầu ạ.”

Phương Duyệt lúng túng nói: “Nhưng tướng quân vẫn là tộc thúc của chủ công. Luận bối phận...”

Mã Đằng sảng giọng nói: “Trong quân bất luận bối phận, chỉ luận tư lịch (kinh nghiệm). Phương Duyệt tướng quân sát cánh bên Bá Tề trước cả mặt tướng, hơn nữa năng lực hơn hẳn một bậc, dĩ nhiên là chủ tướng! Tướng quân không cần khước từ!”

Phương Duyệt thấy Mã Đằng thái độ thành khẩn, không giống giả vờ, liền bật cười lớn, cất giọng: “Vây, mặt tướng xin phép.”

Xong phần lễ, hai người phân chủ khách lạc tọa, những tướng lĩnh lớn nhỏ khác ngồi hai bên theo trình tự.

Mã Đằng chấp tay về hướng Nam, hỏi: “Tướng quân đã nhận được cấp thư của quân sư chưa?”

Phương Duyệt nói: “Đã nhận được.”

Mã Đằng lại hỏi: “Vây, đã dò la rõ hành tung của Viên Thiệu?”

Phương Duyệt điểm đầu: “Đã dò la rõ. Sau khi Viên Thiệu bí mật trở về thành, rồi đem theo năm vạn quân Ký Châu, đi về hướng Bắc bao vây Kế Huyện của U Châu, ngày đêm tấn công. Thứ sử U Châu Công Tôn Toàn đã liên tục phái mười bảy sứ giả đến Hà Sáo cầu cứu, nhưng trong tay mặt tướng chỉ có hai vạn Khương binh mới tuyển, lại phải đối mặt với sự uy hiếp của tứ lộ đại quân: Tịnh Châu Trương Tể, Thượng Đảng Trương Dương, Hà Nội Vương Khuông và Thanh Châu Khổng Dung, nên mặt tướng không dám manh động.”

“Quả nhiên không ngoài dự liệu, thẳng ranh Viên Thiệu này đúng là đi U Châu!”

Mất Mã Đằng lộ vẻ thán phục, nói: “Lúc khởi hành, quân sư từng phái người đưa đến một cảm nang, rằng nếu đại quân Viên Thiệu không ngừng tấn công Kế Huyện, Công Tôn Toàn cầu cứu, có thể mở nó ra để xem, trong đó có đối sách ứng phó. Hôm nay ứng nghiệm, hay cứ mở ra thử.”

Phương Duyệt khum tay nói: “Tướng quân thỉnh.”

Mã Đằng mở cảm nang ngay trước mặt Phương Duyệt, móc ra một thư lụa đến gần lửa xem, liền thấy trên đó có ba chữ, bắt giắc đọc ra vì ngỡ ngác: “Hắc Sơn tặc? Đây mà là kế ứng phó gì?”

“Hắc sơn tặc?” Phương Duyệt thoáng nghĩ ngợi, lập tức tỉnh ngộ: “Xem ra trách nhiệm cứu Công Tôn Toàn đã rơi xuống đầu ‘Hắc sơn tặc’.”

.....

Kế Huyện thành hiệu, Viên Thiệu đại doanh.

Bóng dáng của Tuân xuất hiện trong đại doanh của Viên Thiệu, sau khi chấp tay vái Viên Thiệu, hần cao giọng nói: “May vì không nhục mệnh.”

“Ồ?” Viên Thiệu khấp khởi: “Hắc sơn tặc đã hàng rồi sao?”

“Hắc sơn tặc có ba mươi sáu trại lớn nhỏ, đều hàng cả.” Tuân nói tới đây chợt khựng lại, nói tiếp: “Nhưng, ba mươi sáu trại đều đề ra một điều kiện.”

Viên Thiệu nói: “Điều kiện gì?”

Tuân nói: “Ba mươi sáu trại chủ đều nói, chủ công phải chấp thuận tiếp tế lương thảo quân giới vận chuyển đến Thái Hành sơn thì Hắc sơn quân mới xuống núi đầu hàng.”

“Ngông cuồng!” Viên Thuận biến sắc, đập bàn nói: “Bổn tướng quân nếu thật sự vận chuyển lương thảo quân giới đến Thái Hành sơn, ai biết bọn phản tặc ấy có nổi tặc tâm, lấy lương thảo quân giới do bổn tướng quân tiếp tế quay ngược lại đối đầu với bổn tướng quân không? Tuân, người có thể lập tức hỏi đáp ba mươi sáu đầu lĩnh của của hắc sơn quân, việc này không có nước thương lượng.”

“Chủ công.” Điền Phong ở bên bắt chợt lên tiếng khuyên, “Có muốn nghe một lời của Phong?”

Viên Thiệu dần lửa giận lại, chậm rãi nói: “Thỉnh Nguyên Hạo nói.”

Điền phong nói: “Theo chủ công, nếu Hắc sơn quân hàng, điều họ lo lắng nhất là gì?”

Viên Thiệu nghĩ một hồi, đáp: “Tất nhiên là lo bổn tướng quân mượn danh khuyên hàng, thật tình là dụ xuống Thái Hành sơn tiêu diệt.”

Điền Phong điểm điểm đầu, nói tiếp: “Vì thế, Phong cho rằng hành vi này của Hắc sơn quân có ý do thám. Nếu chủ công chấp thuận điều kiện của họ, Hắc sơn quân sẽ cho rằng chủ công khoan dung rộng lượng, tuyệt đối không vì nhỏ mất lớn, mượn danh khuyên hàng để dụ khỏi Thái Hành sơn tiêu diệt. Ngược lại, nếu chủ công không chấp thuận điều kiện của Hắc sơn quân, họ sẽ cho rằng chủ công khuyên hàng là giả, mượn có tiêu diệt mới là thật. Như vậy, Hắc sơn quân sẽ hoàn toàn ngã hướng Công Tôn Toàn và Mã đồ phu!”

Một bên cũng cất tiếng: “Hắc sơn tặc tuy chỉ là một bọn ô hợp, nhưng số lượng lớn, đạt đến mấy chục vạn người, số quân cường tráng năng chiến đạt đến mười mấy vạn. Nếu họ hoàn toàn ngã sang Công Tôn Toàn và Mã đồ phu, thì với liên quân, với chủ công cũng là một sự uy hiếp cực lớn. Xin chủ công nghĩ kỹ!”

“Hóa ra là vậy.” Viên Thiệu khê vuốt cằm, vẫn hơi lo lắng nói: “Nhưng Mã đồ phu xuất thân phản nghịch khản vàng, cùng một giuộc với bọn Hắc Sơn tặc, vốn là “cá mè một lứa”. Dù bổn tướng quân chấp thuận điều kiện do Hắc sơn quân đưa ra, làm sao biết bọn họ có âm thầm ngã sang Mã Nghịch hay không?”

“Không đâu.” Điền Phong khê lắc đầu, đánh giọng nói. “Chỉ cần chủ công đối đãi thành khản thì Hắc Sơn quân tuyệt đối không đảo hướng sang Mã Nghịch!”

Viên Thiệu nói: “Nguyên Hạo có thể khẳng định đến thế sao?”

Điền Phong nói: “Có thể tin, lấy Đồng Trác làm gương! Tây Lương quân của Mã nghịch tặc tuy trông lớn mạnh vô cùng, nhưng so với Đồng Trác ba năm trước thì sao? Đồng Trác còn bại vong trong một buổi, huống chi là Mã đồ phu? Mới cả, chủ công thân là đương kim Đại tướng quân, nắm trong tay binh quyền thiên hạ, nếu Hắc Sơn tặc muốn đổi mới, làm lại từ đầu thì chỉ đành đầu hàng chủ công.”

“Uhm.” Viên Thiệu khê điểm đầu, quay sang Tuân nói. “Hữu Nhược cứ đi một chuyến Thái Hành sơn xem.”

“Tại hạ tuân mệnh.”

Tuân vái chào Viên Thiệu một cái, rồi xoay người nghênh ngang rời khỏi.

“Chủ công!” Bóng dáng của Tuân vừa rời đi thì đại tướng Cúc Nghĩa gấp gáp bước vào, trầm giọng nói: “Công Tôn Toàn phái tông đệ Công Tôn Phạm đến, nói rằng có chuyện quan trọng cầu kiến chủ công.”

“Công Tôn Phạm?” Điền Phong nghe vậy hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói. “Chủ công, hay lắm.”

.....

Ái Hàm cốc.

Sự tấn công mạnh của quân Quan Đông đã kéo dài suốt bảy ngày! Công, thủ song phương đều thương vong nghiêm trọng. Trên một bãi đất trống ngoài ải Hàm Cốc, xác tướng sĩ của hai quân chất cao như núi. Vì tiết trời nóng bức, đại lượng xác người lẫn súc vật không kịp dời đi chôn, nên đã thối rữa cả, mùi gay nồng nặc khiến người phát ói.

Trong tiếng kèn thê lương, liên quân lại lần nữa buồn bã rút lui.

Lương Châu binh canh giữ trên tường thành thừa cơ trút một cơn mưa tiễn và những tảng đá lớn xuống chiến trường. Từng đợt quân Quan Đông ngã xuống. Đối với rất nhiều tướng sĩ Quan Đông mà nói, mấy trăm bước ngắn ngủi này trở thành sự xa vời mà cả kiếp này họ khó có thể vượt qua~~

Quân Quan Đông rút về đại doanh như nước triều. Trước ải Hàm Cốc thi thể rải đầy.

Mùi gay nồng nặc tỏa khắp chiến trường, thu hút một bầy kền kền bay lượn không ngừng trong không trung, thi thoảng phát ra những tiếng kêu rợn người, càng làm nổi bật sự thê lương và tanh hôi của chiến trường. Trên chiến trường đầy thi thể, chỉ có một con chuột lớn đang chui qua chui lại giữa đống xác, không ngừng kêu “chít chít” liên hồi.

.....

Liên quân đại doanh. Nhà bếp.

Một tên hỏa đầu quân dùng muôi đánh một phát xuống, rồi múc trong nồi ra một con chuột lớn, sau đó châm nhiên quăng sang một bên, tiếp tục phân phát cháo cho tướng sĩ Quan Đông đang xếp hàng dài trước mặt. Tướng sĩ Quan Đông do chém giết cả ngày trời, bụng sớm đã kêu réo nên bưng bát lên là ăn ngấu nghiến.

.....

Tào quân đại doanh.

T

Tào Tháo vừa mới hồi đại doanh chưa kịp cởi giáp đã vội vàng đi tới doanh trưởng của Quách Gia, sốt sắng hỏi Lý Điển - thủ vệ ngoài trưởng: “Man Thành, Phụng Hiếu thế nào rồi?”

Lý Điển buồn bã khum tay, thở dài nói: “Chủ công, bệnh tình của Quách Gia tiên sinh hình như ngày càng trầm trọng.”

“Vậy sao?”

Nghe vậy, trong lòng Tào Tháo chùng xuống, bước nhanh vào doanh trưởng của Quách Gia. Trong doanh kín không kẻ hở, không khí tràn ngập một mùi mốc meo khó ngửi, ở giữa là mùi mồ hôi bốc và mùi thuốc khiến người phát nôn.

Tào Tháo cố nén nôn mửa đi đến giường Quách Gia. Sắc mặt Quách Gia vàng vọt, hai mắt khép chặt, vẫn đang hôn mê.

Hắn vươn tay sờ trán Quách Gia, bóng kinh hồn.

“Phụng Hiếu! Phụng Hiếu!” Tào Tháo liên tục gọi, nhưng Quách Gia vẫn không chút phản ứng. Tào Tháo dậm chân vì sốt ruột, luôn miệng nói. “Làm sao đây? Làm sao mới tốt đây?”

“Chủ công, không hay rồi!”

Khi Tào Tháo đang sốt ruột bối rối thì Tào Hồng chợt thở hồng hộc xông vào.

Tào Tháo giật thót, vội hỏi: “Tử Liêm, chuyện gì đã xảy ra?”

Tào Hồng thở dốc, hồi đáp: “Hạ Hầu Uyên y ~~ y cũng ngã bệnh rồi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Tào Tháo đại biến, vội la lên. “Điều Tái cũng ngã bệnh!?”

“Vâng!” Tào Hồng điểm điểm đầu, thở hổn hển nói. “Hạ Hầu Uyên vốn mang trên mình vết thương cũ, hôm qua mang binh tấn công ải Hàm Cốc lại trúng tên của Hứa Trử. Có lẽ vết thương cũ tái phát nên vừa mới

hồi doanh đã ngã bệnh. Nhưng bắt đầu từ hôm nay triệu chứng y như Phụng Hiếu tiên sinh, không ăn không uống, choáng váng, rồi bắt đầu nóng người, nôn mửa, sốt rét!”

“Nguy rồi! Đi, qua xem thử.”

Tào Tháo dậm chân, đứng muốn xoay người rời khỏi thì cảm thấy choáng váng, suýt soát ngã chổng xuống đất. Hà Hầu Đôn bên cạnh vội nhào đến đỡ Tào Tháo, ân cần hỏi thăm: “Mạnh Đức, ngài không sao chứ?”

“Không sao.” Tào Tháo lắc đầu, thấp giọng nói. “Chỉ hơi nặng đầu. Đi, đi xem Diệu Tài đã.”

.....

Hà Sáo.

Một tên Khương binh tiểu giáo bước nhanh vào trướng, khum tay nói với Phương Duyệt: “Tướng quân, Tịnh Châu cấp báo.”

Phương Duyệt trao đổi ánh mắt với Mã Đằng, bèn quát: “Nói!”

Tiểu giáo nói: “Tịnh Châu Thứ sử Trương Tế, Thượng Đảng Thái thú Trương Dương, Hà Nội Thái thú Vương Khuông, Thanh Châu Thứ sử Khổng Dung, bốn đường liên quân tổng cộng mười hai vạn đại quân đã rời Tư thị, thẳng tiến đến Dã Ngưu Độ. Đại tướng Thái Sử Từ dưới trướng Thanh Châu Thứ sử Khổng Dung suất lĩnh tám nghìn tinh binh đã băng qua Cách Thạch!”

“Khá lắm.” Phương Duyệt không kinh sợ mà còn lấy nó làm mừng, chợt đứng phắt dậy, vỗ mạnh tay nói: “Cuối cùng đã đến!”

Trương Tế, Vương Khuông, Trương Dương, Khổng Dung, bốn đường liên quân vẫn án binh bất động. Trong lòng Phương Duyệt như bị đá đè, ngược lại cảm thấy không thực tế. Hiện giờ liên quân phía Bắc đã đến Dã Ngưu Độ, ngược lại Phương Duyệt còn thở phào nhẹ nhõm. Một ngày Liên quân bất động, là một ngày không cách nào xác định ý đồ, Phương Duyệt ở thế phòng thủ nên không biết bố trí thế nào cho thích hợp. Hiện giờ liên quân đã hành động, ý đồ tác chiến đã lộ rõ, Phương Duyệt đã có thể an bài thích hợp.

Phương Duyệt trải bản đồ ra bàn, tay chỉ Dã Ngưu Độ nói với Mã Đằng: “Thỉnh Thọ Thành tướng quân xem, nơi này là Dã Ngưu Độ, đi về phía Nam là Hà Đông, dù liên quân có vượt sông, cũng có thành Nội Trường cản lại. Từ Dã Ngưu Độ đi thẳng về hướng Bắc là đến Vân Trung, sông Hoàng Hà sâu lại chảy gấp, liên quân không thể nào qua sông, nhưng tới Vân Trung thì chảy chậm, hơn nữa hiện giờ lại là mùa khô, nước cạn nên liên quân có thể lội bộ qua, Mặt tướng cứ nơm nớp liên quân băng qua sông này, sau đó đi từ Bắc vào Nam tấn công Hà Sáo, vậy thì phiền to rồi.”

“Hử?” Mã Đằng thắc mắc: “Vùng Vân Trung thuộc Mạc Bắc, Mạc Bắc không phải là lãnh địa của hai vị tướng quân Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu sao? Dưới trướng của hai vị tướng quân còn có thiết kỵ không dưới ba vạn, hơn nữa đi lại như gió, lướt dọc ngàn dặm, dù liên quân có ăn gan trời cũng không dám từ Vân Trung vượt sông đáng sang Nam!?”

Phương Duyệt cười khỏ nói: “Thọ Thành tướng quân chỉ biết một mà không biết hai!”

Mã Đằng nói: “Y tướng quân là sao?”

Phương Duyệt nói: “Từ sau khi chủ công suất lĩnh đại quân san bằng Tiên Ti ở Tây Bộ, chinh phục Tây Vực, Tiên Ti Đông Bộ cứ lo sợ hãi theo gót Tiên Ti Tây Bộ. Vì thế, sau khi tin hai mươi ba đường liên quân thảo phạt chủ công được truyền đến tặc ngoại, Tiên Ti Đông Bộ lập tức thừa cơ hành động, từ cuối năm trước đã bắt đầu quấy nhiễu Vạn Hộ Hữu bộ, lãnh địa của Bùi Nguyên Thiệu tướng quân, cướp bóc người dân, dê bò. Giờ tại Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu hai vị tướng quân đương suất lĩnh đại quân đánh với Tiên Ti Đông Bộ, đâu còn binh lực dư thừa hỗ trợ chiến sự Hà Sáo ở phương Nam?”

“Hóa ra là vậy.” Mã Đằng gật gù, nói: “Vậy thì khó trách.”

Phương Duyệt nói: “Cũng may liên quân vẫn chưa đánh từ Vân Trung qua, mà lựa chọn Dã Ngưu Độ lợi thủ bất lợi công.”

“Tướng quân đừng trúng kế “Giương đông kích tây” của liên quân!” Câu nói của Phương Duyệt vừa dứt, chợt trong trường có một giọng nói lạnh lạnh vang lên. “Tại hạ cho rằng, liên quân đánh mạnh Dã Ngưu Độ là hư, diều hành sang Vân Trung vượt sông đánh Hà Sáo mới là thực!”

“Uhm?”

Phương Duyệt lập tức ngừng đầu, đập vào mắt là một người tuổi trẻ có dáng người cao khảnh, dung mạo nho nhã đang vái chào hẳn.

“Vị này là ~?”

Ánh mắt nghi hoặc của Phương Duyệt phóng sang Mã Đằng, Mã Đằng vội chỉ vào người tuổi trẻ, quay sang Phương Duyệt nói: “Phương Duyệt tướng quân, vị này Pháp Chính, là cháu đích tôn của Biệt Giá Pháp Chân tiên sinh ở Lương Châu, do Pháp Chân tiên sinh tiến cử y, mặt tướng dẫn y đến đây để rèn luyện, gia tăng kiến thức.”

“Thì ra là Pháp Chân tiên sinh.”

Phương Duyệt vội khum tay đáp lễ, cũng không dám khinh thường vì y trẻ tuổi. Thử nghĩ xem, tông đệ của chủ công - Mã Siêu chỉ mới mười tám tuổi nhưng đã uy chấn Trung Nguyên, trở thành một đời danh tướng! Hơn nữa Mã Siêu có thanh danh như vậy là dựa vào các trận ác chiến chứ không hề dựa vào sự chiếu cố của Mã Dục.

Pháp Chính khum tay đáp lễ, cất giọng nói: “Tại hạ xin ra mắt tướng quân.”

Phương Duyệt nói: “Vừa nãy tiên sinh nói liên quân tập kích Dã Ngưu Độ là hư, diều hành mới là thực, không biết có căn cứ gì?”

“Không có căn cứ.” Pháp Chính lắc đầu, lạnh nhạt nói. “Chỉ là trực giác của tại hạ.”

332. Chương 262: Mi Hoàn

.....

Dã Ngưu Độ.

Trong đại doanh Lương Châu, Phương Duyệt đang cùng Mã Đằng, Pháp Chính nghị sự, thì chợt có tiểu giáo lao vào, quỳ xuống đất bẩm: “Tướng quân, Kế huyện cấp báo.”

“Kế huyện?” Phương Duyệt vội nói: “Nói.”

Tiểu giáo nói: “U Châu Thứ sử Công Tôn đại nhân đưa cấp báo tới, Hắc Sơn quân đại đầu lĩnh Trương Yến suất lĩnh 30 vạn đại quân xuất kích quy mô, ba mươi sáu thành liên của Ký Châu, chém đầu hơn mười vạn, đang tiến đến Cự Lộc! Viên Thiệu lo lắng bị Hắc Sơn quân chặn đường lui, hoảng hốt từ U Châu rút quân, vòng vây huyện Kế đã bắt chiến mà giải.”

“Hảo!” Phương Duyệt vỗ tay nói: “Viên Thiệu này đúng là “trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo”, ha ha!”

Pháp Chính nói: “Tướng quân, chỉ sợ trong đó có trá (âm mưu)! ”

“Có âm mưu?” Phương Duyệt nhíu mày nói: “Có thể là trá gì?”

Pháp Chính nói: “Tướng quân không cảm thấy quá trùng hợp sao?”

Phương Duyệt nói: “Nguyện lắng nghe.”

Pháp Chính nói: “Liên quân Bắc lộ canh giữ ở Tư Thị đã nửa năm không tiến công, giờ đây quân của Viên Thiệu tiến công U Châu thất lợi, hoảng sợ rút về Ký Châu. Liên quân Bắc Lộ ngược lại còn gõ trống khua chiêng bắt đầu tiến công, không phải rất khác thường sao? Thứ nhất, Viên Thiệu bủa vây Kế Huyện đã không phải lần đầu. Lần trước Kế Huyện báo nguy, vì sao không thấy Hắc Sơn quân cứu giúp. Thứ hai, dưới trướng Viên Thiệu có Điền Phong, Tuân Kham và những người khác đều là đa trí chi sĩ, tướng quân không thể không đề phòng!”

Phương Duyệt nói: “Viên Thiệu dùng đủ trăm phương ngàn kế, ý đồ gì đây?”

Pháp Chính nói: “Vẫn là câu nói đó, liên quân Bắc Lộ tập kích Dã Ngưu Độ là hư. Viên Thiệu đích thân dẫn tinh binh Ký Châu đánh lên Vân Trung mới là thực!!”

Phương Duyệt dần dần chau mày, trầm ngâm hồi lâu mới thấp giọng nói: “Nếu sự tình đúng như Pháp Chính đoán, vậy quân của Viên Thiệu làm sao qua nổi mắt của quân ta, xuyên qua Nhạn môn để băng qua ngũ nguyên mấy trăm dặm cánh đồng hoang vu đi đến Vân Trung? Chẳng lẽ quân của Viên Thiệu có cánh bay qua được sao?”

Pháp Chính điềm nhiên nói: “Cái này... tại hạ cũng không biết.”

Dù sao Pháp Chính vẫn còn trẻ, còn thiếu kinh nghiệm, tuy phát hiện có âm mưu, nhưng không suy đoán được toàn bộ kế hoạch của Điền Phong.

Mã Đằng nói: “Phương Duyệt tướng quân, mặt tướng có một đề nghị.”

Phương Duyệt nói: “Thọ Thành tướng quân thỉnh nói.”

Mã Đằng nói: “Doanh trại Hà Sáo là căn bản của Bá Tề, một khi thất thủ thì hậu quả khôn lường! Vì thế, để đề phòng, Đằng nguyện chia một nửa quân ra canh giữ Vân Trung, đề phòng bất trắc! Ý tướng quân như thế nào?”

Phương Duyệt nghĩ một hồi, nói: “Địa thế Ngũ Nguyên rộng khoáng, lợi công bất lợi thủ. Nếu Viên Thiệu thật sự đích thân dẫn kị binh Ký Châu tấn công với tốc độ sét đánh thì hai vạn năm nghìn binh mã e là rất khó thủ. Theo ngu kiến của bốn tướng, Thọ Thành tướng quân dẫn ba vạn bắc binh của bốn bộ, mặt tướng điều động thêm một vạn binh Hà Sáo để cùng trấn giữ Vân Trung, vậy thì yên tâm rồi.”

“Không thể, tuyệt đối không thể.” Mã Đằng lắc đầu nói, “Nếu làm vậy, Dã Ngưu Độ chỉ còn một vạn binh mã, làm sao chống lại mười hai vạn đại quân của liên quân bắc lộ?”

Phương Duyệt nói: “Dã Ngưu Độ địa thế hiểm trở, liên quân Bắc Lộ tuy có mười hai vạn quân, nhưng đã bị địa hình hạn chế, mỗi lần vượt sông tác chiến chỉ có thể đi vào hai, ba nghìn người, căn bản không thể phát huy ưu thế người đông thế mạnh. Dù chỉ có năm nghìn nhân mã, mặt tướng cũng có lòng tin có thể bảo vệ Dã Ngưu Độ, một vạn binh mã lại càng dư dật.”

Mã Đằng còn định nói thêm nhưng đã bị Phương Duyệt chặn lại: “Quyết định vậy đi, Thọ Thành tướng quân không cần nhiều lời.”

Mưu kế không công hiệu, Mã Dục tự biết mình không thể bắt sống hoặc giết chết Chu Du, liền lập tức dẫn đại quân rời khỏi Thư Huyện, vượt sông dứt khoát thoát khỏi Lôi Bạc và năm vạn truy binh của Trần Lan, sau đó đi nhanh về hướng Đông ven biển, cùng thủy quân thủy lục đi về hướng Bắc.

Tháng sáu, đại quân qua Quảng Lăng biển Tây, tiến vào Cù Huyền gần Hiệu trưởng.

Vì khí trời nóng bức, Mã Dục ra lệnh đại quân đóng quân cạnh biển, vừa ra lệnh sĩ tốt vây bãi biển lại trong vòng hai trăm bước, rồi lệnh Diên Vi suất hai trăm giáp sĩ bảo vệ bốn phía, nghiêm cấm người không liên can tới gần. Vậy lại để làm gì ư? Đứa gốc cũng biết, Đại, Tiểu Kiều đang ở bên trong.

Trong tiếng đàn du dương, sóng biển dập dềnh dưới ánh trăng, Tiểu Kiều thân khoác một tấm lụa mỏng ngồi ngay ngắn trên bờ cát, trên đầu gối đặt một cổ cầm, thanh âm réo rắt như nước chảy phát ra từ ngón tay thon dài ngọc ngà của nàng. Ngoài mười bước, Mã Dục đang ngồi ở nệm gấm say đắm trong tiếng đàn của nàng. Từ khi tới thời loạn, ngày nào cũng liêu lĩnh, không lúc nào là không chém giết tẩm máu, chưa bao giờ có một khắc thư thả như bây giờ, sự thanh tĩnh khi rời xa giết chóc thật khiến người lưu luyến khôn nguôi. “Tướng quân.”

Một thanh âm nồng nàn vang lên bên tai.

Mã Dục điềm nhiên quay đầu, đón nhận đôi mắt sáng ngời như hắc bảo thạch của Đại Kiều. Ánh trăng nhân nhật hắt lên mặt Đại Kiều, khiến ngũ quan tinh xảo của nàng trở nên mông lung ma mị. Một luồng gió biển thổi qua, vấy lụa mỏng manh của Đại Kiều tung bay trong gió, càng tôn trọn đường nét đầy đặn mềm mại.

Ánh mắt của Mã Dục bất giác rơi vào phần hông ngọc ngà, đầy đặn của Đại Kiều, ngụm rượu mạnh vừa mới xuống cuống họng bắt đầu phát huy tác dụng, từ dưới bụng có một ngọn lửa vô danh cháy bùng lên. Nghênh đón ánh mắt nóng bỏng của Mã Dục, đôi mắt đẹp của Đại Kiều in hằn vẻ khác lạ, sau đó nhẹ nhàng rũ đầu xuống.

Ánh trăng như lụa, mỹ nhân như ngọc.

Mã Dục ngửa cổ tu hết chung rượu mạnh vào miệng, rồi vươn cánh tay vươn kéo thân thể mềm mại, đẩy đà của Đại Kiều vào lòng. Đại Kiều kêu lên một tiếng, thân thể mềm mại như bông sớm đã ngã vào lòng Mã Dục, mặc ma chưởng của hắn mơn trớn trên thân thể đầy đặn gợi cảm của nàng.

Trong giây chốc, Đại Kiều cảm thấy mình bị Mã Dục nhẹ nhàng đặt trên một bãi cát mịn. Gió mát lùa qua, xiêm y trên người nàng bay theo gió. Dưới bầu trời đêm, đôi mắt đen đáy của Mã Dục tựa như hai ngọn đuốc sáng, chúng đương chầm chầm vào thân thể Đại Kiều với những tia nóng bỏng. Bất thành linh, trong lòng Đại Kiều bỗng trỗi dậy sự ngưỡng ngùng, không kim được nhắm mắt lại.

“Ha.”

Đôi tay của Mã Dục chu du trên người Đại Kiều, trong yết hầu phát ra tiếng rên không giống loài người, đôi mắt dường như có hai đốm lửa đang cháy rừng rực! Bỗng nhiên, Mã Dục lật ngược thân thể Đại Kiều để nàng nằm sấp trên cát, đôi tay nóng bỏng mơn trớn tấm lưng trơn mịn của Đại Kiều, rồi tới phần eo thon thả, cuối cùng dừng lại trên cặp hông ngọc ngà nghiêng vểnh lên như hai ngọn núi, tùy ý xoa nắn.

“Ah ah.” Đại Kiều khẽ rên rỉ. Trong luồng sáng mờ lung, nàng cảm thấy có hai ngón tay nóng bỏng đang luồn “qua rãnh” và nhẹ nhẹ đưa vào “nhụy hoa” non mềm của nàng. Chỉ một thoáng, Đại Kiều như bị điện giật, thần hồn say đắm. Không giống với muội muội Tiểu Kiều, trong lòng Đại Kiều vẫn chưa đóng lặc ấn của Tôn Sách.

Vì thế, Đại Kiều không kháng cự Mã Dục.

“Ah ah ah~”

Dưới ánh trăng, những ngón tay ngọc ngà của Tiểu Kiều quắc mở liên tục, nhẹ nhàng lướt qua dây cung, dưới bầu trời đêm lập tức vang lên một âm thanh dễ nghe, tựa như nổi uất ức vì tưởng niệm Chu lang, lại như tiếng rên rỉ vô vàn lẳng lơ.

Tuyệt phẩm! Quả nhiên là tuyệt phẩm!

Mã Dục hít sâu một hơi, thoáng cái đã lột sạch áo bào trên người, rồi đè mạnh Đại Kiều xuống. Đại Kiều rên nũng nịu một tiếng, cơ hồ suýt soát đứt hơi vì cú đè của Mã Dục. Theo bản năng, Đại Kiều không còn cách nào khác phải nâng cặp hông lên. Hông của Mã Dục thuận thế lao xuống, sau đó hai người không chịu được cùng rên lên. Dưới ánh trăng tinh khôi, rất nhanh đã vang lên những tà âm khiến người nghe huyết mạch sôi sục.

Phía ngoài mười bước xa, gương mặt Tiểu Kiều đã ửng hồng, tiếng dần dần loạn cả lên.

.....

Mi gia là thế gia ở Cù Huyện, đời đời kinh doanh khẩn thực (khai hoang trồng trọt), có nuôi gia nô, thực khách mấy nghìn người, là môn phiệt có thế lực cực kỳ cường đại ở Từ Châu. Gia chủ Mi Trúc bị Từ Châu thứ sử Đào Khiêm tiến cử làm Tổng Sự, rất được Đào Khiêm tín nhiệm, đệ đệ của lão là Mi Phương sở hữu dũng lực, cũng đang là Cù Huyện Ủy.

Thư phòng, Mi Trúc mặt đượm vẻ lo lắng, đang tản bộ qua lại trong nhà.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, Mi Phương bước vào đại sảnh, hướng sang Mi Trúc nói: “Huynh trưởng, tình hình không ổn.”

Mi Trúc nói: “Là chuyện gì?”

Mi Phương nói: “Tuy đại quân của Mã đồ phu còn đang ở ngoài năm mươi dặm, nhưng thám mã và xích hầu của Tây Lương đã trải khắp bên ngoài Cù Huyện, ngay cả tín sử mà tiểu đệ phái đến Bành thành để

cầu hòa cũng bị đuổi về! Giờ chỉ còn cách phái quân đội hộ tống tin sứ đi Bành thành, nếu không e rằng con ruồi cũng không lọt ra nổi.”

Mi Trúc nói: “Xem ra chỉ đành như thế.”

.....

“Grừ...”

Mã Dục giữ trong yết hầu hai tiếng, hai tay ôm chặt cặp mông vênh của Tiểu Kiều thọc mạnh hai cái, cơ toàn thân mới dần dần rơi lỏng xuống. Khi cúi đầu nhìn Tiểu Kiều, lúc này mặt nàng ửng hồng, đương dùng một ánh mắt phức tạp đăm đăm nhìn Mã Dục. Hắn không kìm được đưa hai ngón tay ra véo má nàng.

Tiểu Kiều khẽ khép mắt, gương mặt đã không còn vương lệ.

“Tướng quân, để thiếp cạo người cho ngài.”

Âm thanh nồng nàn nũng nịu từ phía sau truyền đến, Mã Dục quay đầu lại thì thấy Đại Kiều tay đang bưng một tấm khăn trắng quỳ ở sau lưng, cặp mông đầy đặn càng thêm quyến rũ dưới ánh trăng, trong đôi mắt to mà mị hấp háy tình ý, nhiều hơn là cung kính, đúng vậy, đích thật là cung kính, sự cung kính của nữ nô đối với chủ nhân!

“Ừm.”

Mã Dục khẽ ngẩng đầu, vươn người đứng dậy, đồng thời giang rộng hai tay. Đại Kiều thướt tha đi lên trước, ân cần chà thân thể cho Mã Dục. Khóe miệng hắn thầm nở một nụ cười tà ác, thừa lúc Đại Kiều cạo người, bàn tay tội lỗi của hắn lại bò lên cặp mông tuyết mê người của Đại Kiều.

“Chủ công!”

Chính vào lúc ve vãn, ngoài màn đêm đột nhiên truyền đến giọng nói của Diên Vi.

“Ừ?” Mã Dục rút “ma trảo” lại, đẩy thân thể mềm mại của Đại Kiều ra mà không chút thương tiếc, rồi xoay người khoác khinh bào bước ra khỏi màn đêm, hỏi: “Diên Vi, chuyện gì?”

Diên Vi khum tay vái chào, trầm giọng nói: “Lý Mông tướng quân có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Lý Mông?” Mã Dục chỉnh chu lại khinh bào, lạnh nhạt nói, “Gọi y tới.”

Diên Vi lĩnh mệnh đi ra, chẳng mấy chốc đã dẫn Lý Mông tới trước mặt Mã Dục. Y khum tay vái chào Mã Dục, cất giọng nói: “Mặt tướng tham kiến chủ công.”

Mã Dục nói: “Lý Mông, có gì việc quan trọng?”

Lý Mông nói: “Chủ công, mặt tướng bắt được hai tên du côn của địa phương, và dò hỏi được một tin tức quan trọng, đặc biệt đến bẩm báo.”

Mã Dục nói: “Tin tức gì?”

Lý Mông nói: “Chủ công. Cù Huyện này có cự phú chi gia!”

“Hừm, cự phú chi gia?”

“Phải ạ, cự phú chi gia!” Lý Mông hít một hơi thật sâu, mắt lộ vẻ tham lam, to giọng nói: “Nhà này họ Mi, là gia tộc nổi tiếng của Từ Châu! Nghe hai tên du côn nói, Mi gia tư sản hơn tỷ đồng, chỉ riêng gia nô, thực khách cũng gần vạn người, lương thực trong kho càng chất chồng như núi, đủ cho mười vạn người ăn trong mấy chục năm. “

“Vậy sao?” Mắt Mã Dục thoáng chốc sáng rõ, liên tục chà tay nói: “Không ngờ Cù Huyện lại có nhà cự phú như thế, nghe đâu Từ Châu thịnh vượng, quả đúng danh bất hư truyền!”

“Chủ công.” Sự tham lam trong mắt Lý Mông càng lộ rõ hơn, to giọng nói: “Miếng thịt mỡ đã đưa đến tận miệng tuyệt đối không thể bỏ lỡ, có nên khởi binh đầu đêm chiếm Cù Huyện? Mặt tướng đoán, nếu có thể

cướp hết lương thực nhà Mi thì cũng đủ cung cấp cho hơn mười vạn đại quân dưới trướng chủ công trong vòng mười năm, vậy thì chúng ta có thể về Lương Châu rồi, ha ha.”

“Đừng vội.” Mã Dục xoa tay, trầm giọng nói: “Gia nghiệp Mi gia lớn nhường này, chẳng lẽ còn sợ nó chạy mất sao?”

Lý Mông ngạc nhiên nói: “Chủ công. Đêm dài lắm mộng!”

Mã Dục trầm giọng nói: “Vừa nãy người cũng đã nói rồi. Mi gia này tuy là cự phú, nhưng phải nuôi gia nô, thực khách gần vạn người, đây lực lượng là không thể xem thường!! Hơn nữa, trên đất Từ không ít người tài dị sĩ, ai biết có xuất hiện thêm một Chu Du thứ hai nữa không? Bổng tướng quân không muốn bị chơi thêm một ván tại Cù Huyện này.”

Mã Dục suy ngẫm giây chốc, rồi nói với Lý Mông: “Trên thuyền của Cam Ninh không phải đã bắt giữ tám trăm tù binh Quảng Lăng sao? Đi, áp tám trăm tù binh ấy đến, bổng tướng quân tự có diệu dụng.”

“Mặt tướng linh mệnh.”

Lý Mông linh mệnh đi khỏi.

.....

Ái Hàm Cốc.

Cuối cùng, trận dịch đáng sợ đã bắt đầu lan ra.

Trước tiên là một vài thương binh cảm thấy không khỏe, lúc đầu họ không nghĩ là chuyện gì lớn lao, tưởng ăn bậy nên uống đại vài thang thuốc. Ai ngờ ngày hôm sau, vài trăm thương binh đều cảm thấy không khỏe, bắt đầu tiêu chảy ói mửa. Rồi loại bệnh kỳ quái này đã lây lan qua các binh sĩ khỏe mạnh khác một cách nhanh chóng.

Ba ngày sau đó, ôn dịch tiếp tục khuếch tán, số tướng sĩ bị bệnh nhanh chóng tăng đến hơn nghìn người.

Đến ngày thứ bảy, tướng sĩ lần lượt chết đi. Đại tướng thân tín của thừa tướng Tào Tháo, tộc đệ Hạ Hầu Uyên, thân thể vốn đã cực kỳ suy nhược bởi vết thương cũ tái phát, cuối cùng không vượt qua, trở thành người đầu tiên chết vì ôn dịch. Đặc biệt có một việc khiến quân Quan Đông vô cùng hoảng loạn, Đại Tư Mã Viên Thuật của họ cũng nhiễm bệnh nằm liệt giường.

Thừa tướng Tào Tháo lúc này mới phát giác sự tình không ổn, cuống quít triệu tập các lộ chư hầu thương nghị đối sách. “Còn có cái gì để thương nghị nữa! Rút binh, lập tức rút binh, rời khỏi nơi quỷ quái này!”

Đại tướng của Tào Tháo đang vang vọng tiếng gào thét của Lữ Bố.

Trước đây Lữ Bố vẫn luôn nghe theo lời đề nghị của Trần Cung, nhường nhịn kiềm chế, dù xảy ra chuyện gì cũng không lên tiếng, nhưng lần này Lữ Bố thật sự nhịn không được nữa! Liên tục xảy ra ác chiến tại Ái Hàm Cốc, những thuộc hạ cũ ở Tịnh Châu đã chết gần hết, bây giờ ngay cả Trần Cung, Tống Hiến cũng đang nguy kịch.

“Không thể, tuyệt đối không thể rút binh!” Đào Khiêm cũng mất đi tác phong quân tử mọi khi, đỏ mặt tía tai đứng phắt dậy, “Liên quân một khi lui binh, thì ôn dịch cũng theo đó mang về đất mình. Nếu làm vậy, trận ôn dịch rất có thể sẽ cuốn đi cả Hoa Hạ, tạo thành một tai kiếp chưa từng có!!”

Vì thiên hạ thương sinh, vì lê dân bách tính, khiêm khiêm quân tử Đào Khiêm cuối cùng cũng kiên tiết.

Lữ Bố giận dữ nói: “Không triệt binh, chẳng lẽ ở đây chờ chết sao?”

Đào Khiêm đáp: “Trận ôn dịch này tuy dữ dội, nhưng vẫn chưa đến lúc không khống chế được, số lượng tướng sĩ mất đi vẫn chưa nhiều, Khiêm cho rằng việc cấp bách hiện giờ là lập tức phái người đi khắp thiên hạ tìm danh y. Nếu thật sự có người trị khỏi trận ôn dịch này, thì sẽ là điều may mắn cho tam quân tướng sĩ và thương sinh thiên hạ.”

“Muốn chết thì các người tự chết, bổng tướng quân sẽ không phụng bồi!” Lữ Bố hét lớn một tiếng, xoay người toan đi. Thuộc cấp của Đào Khiêm, Tào Báo động mình định ngăn cản. Lữ Bố trừng mắt, nghiêm nghị quát. “Ai dám ngăn cản!?”

Tào Báo phát run, không dám động đậy.

“Lữ Bố, ngươi muốn tạo phản sao?” Tào Tháo đột nhiên bước ra, quát. “Nay Tháo có một lời, chớ công cần phải theo lời Đào công, lấy thiên hạ thương sinh làm trọng, nếu còn ai nói triệt binh thì xem như đồng đảng với Mã Nghịch, tội chết!”

“Keng keng!”

Trong tiếng cọ xát của sắt thép, đại tướng Hạ Hầu Đôn dưới trướng Tào Tháo và Tào Phách cùng rút kiếm chặn Lữ Bố lại. Lữ Bố đánh mặt, tuy không sợ Hạ Hầu Đôn, Tào Phách liên thủ, nhưng bộ hạ của mình chỉ còn mấy trăm Tịnh Châu tinh nhuệ, thế thì làm sao đỡ nổi mấy vạn đại quân của Tào Tháo?

Nghĩ tới đây, Lữ Bố liền xiù xuống, chỉ đành ngượng ngùng quay trở về.

Quân tình ở Lương Châu cũng không tốt hơn quân Quan Đông là bao. Dù Giả Hủ đã sai người rắc phấn Thạch Ác trong quân doanh, rồi nghiêm cấm tướng sĩ tam quân ăn uống rượu, nhưng những biện pháp dự phòng này cũng không ngăn được ôn dịch lây lan. Một cách nhanh chóng, trong ải Hàm Cốc đã xuất hiện binh lính bị nhiễm bệnh.

Giả Hủ phải bí mật xử quyết mười mấy tên sĩ tốt bị nhiễm bệnh đầu tiên, nhưng càng ngày càng nhiều sĩ tốt nhiễm bệnh, phút chốc đã không thể kiểm soát, đến cuối có hơn nghìn người bị nhiễm ôn dịch. Giả Hủ chỉ đành từ bỏ đối sách xử quyết, đổi thành cách ly những tướng sĩ bị bệnh ra. Nhưng dù vậy cũng không thể khống chế sự lây lan của ôn dịch.

“Khụ khụ khụ...”

Giả Hủ đang cúi xuống xem địa đồ thì chợt ho dữ dội, thân thể gầy mòn gần như co lại thành một đồng. Cao Thuận, Hứa Chử, Hồ Xích Nhi, Vương Phương Chư bên cạnh đều kinh hãi, sợ Giả Hủ không thở nổi mà mất đi, như vậy quân Lương Châu đại loạn mất.

“Quân sư.” Mất Hứa Chử lộ vẻ ân cần, nhắc nhở bằng chất giọng ồm ồm. “Ngài cần phải giữ gìn sức khỏe.”

“Không sao, chẳng qua bị nhiễm phong hàn thôi.” Giả Hủ xua tay, đôi mắt thẳng qua một tia lo lắng không dễ phát giác, hỏi Cao Thuận: “Cao Thuận tướng quân, quân Quan Đông còn tiếp tục tấn công không?”

Cao Thuận khum tay nói: “Hồi quân sư, quân Quan Đông đã ba ngày rồi không tấn công.”

“Ừm.” Giả Hủ gật gù, lại oằn eo ho dữ dội, rồi mới thều thào nói: “Chư vị tướng quân xin cứ tự nhiên, bổn quân sư có chút mệt, đi nghỉ ngơi giây chốc.”

Cao Thuận chư tướng khum tay vái, nối đuôi nhau rời khỏi.

Đợi chư tướng rời đi, Giả Hủ mới nói với đệ đệ mình: “Nhị đệ.”

Giả Minh đi lên một bước, khum tay nói: “Huynh trưởng.”

Về lo lắng trong mắt Giả Hủ lộ rõ cả, nói với Giả Minh rằng: “Ai, huynh đã khinh thường lực sát thương của trận ôn dịch này! Tuy quân ta đã đề phòng nghiêm ngặt nhưng vẫn không miễn được sự lây lan của nó! Xem ra trận ôn dịch này dù làm tan rã ba mươi vạn đại quân Quan Đông thì quân ta cũng phải mất đi hơn phân nửa quân giữ ải!! Vì huynh tám chín phần không thể thoát khỏi kiếp nạn này.”

“Huynh trưởng.” Giả Minh thấy mũi mình cay xè, khó nói nên lời.

Giả Hủ cười một cách u sầu, nói tiếp: “Cũng may thiếu tướng quân suất lĩnh hai vạn thiết kỵ tinh nhuệ đã rời khỏi ải Hàm Cốc, cũng được coi “trong cái rủi có cái may”! Nếu ngay cả thiếu tướng quân cùng hai vạn thiết kỵ tinh nhuệ đều chôn thân tại ải Hàm Cốc này thì dù huynh có chết cũng khó có thể nhắm mắt.”

“Không đâu.” Giả Minh lắc đầu lia lịa, nghẹn ngào nói. “Huynh trưởng, người sẽ không sao đâu.”

“Nhị đệ không cần đau lòng, thử hỏi trên đời ai có thể trường sinh bất tử?” Giả Hủ mặt mày đỏ ửng, cao giọng nói: “Hơn nữa, bây giờ huynh vẫn chưa chết mà, đệ khóc cái gì?”

Giả Minh vội gạt nước mắt, cố tươi tỉnh nói: “Phải, tiểu đệ hồ đồ mất rồi.”

Giả Hủ hít vào một hơi, trầm giọng nói: “Nhị đệ, giờ một việc cực kỳ quan trọng cần phải giao cho đệ.”

Giả Minh nói: “Huynh trưởng cứ phân phó.”

“Vi huynh đã sửa xong một phong thư, nhị đệ phải lặn lội ngày đêm đi đến Trường An đem thư cho Trình đại phu nhân.” Giả Hủ chợt khựng lại, thở dốc nói: “Giờ đây, cũng chỉ có đại phu nhân có thể cứu huynh và tướng sĩ nhiễm bệnh.”

Dứt lời, Giả Hủ trình trọng đưa một phong thư cho Giả Minh.

.....

Quân đại doanh.

Quách Gia nhể nhại mồ hôi, khi bình tĩnh thì thấy trong trướng sáng bừng. Tào Tháo ngồi trước giường, đang chống tay lên trán thiêm thiếp ngủ. Sau lưng Tào Tháo là Hạ Hầu, Lý Điển, Tào Nhân, Tào Hồng chư tướng cùng với Tuân Du, Trình Dục, trên mặt mọi người hiện vẻ lo lắng.

Tào Hồng tỉnh mắt, là người đầu tiên thấy Quách Gia tỉnh dậy, lập tức vui vẻ nói: “Chủ công, Quách Gia tiên sinh đã tỉnh, ngài ấy tỉnh!”

Tào Tháo giật mình thức tỉnh, vội cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy Quách Gia đã tỉnh, vả lại còn gương người ngồi dậy, đương chống tay vãi chào lão. Tào Tháo vui mừng khôn xiết, vội đi lên đỡ hai tay Quách Gia, đôi mắt hồ ứa ra hai giọt lệ, nghẹn ngào nói: “Phụng Hiếu, Phụng Hiếu! Người đã tỉnh rồi sao!” Tào Tháo vui mừng thật sự, nếu Quách Gia cũng qua đời như Hạ Hầu Uyên thì lão mất đi hai “cánh tay” cùng một lúc. Cũng may Quách Gia số lớn, hôn mê bảy ngày không một giọt nước vẫn có thể tỉnh lại một cách kỳ diệu!

“Chủ công.” Quách Gia thều thào yếu ớt. “Đa tạ chủ công lo lắng.”

“Phụng Hiếu mau nằm xuống.” Tào Tháo đỡ Quách Gia nằm lại xuống, ân cần hỏi han.

“Có cảm thấy không khỏe không?”

“Chủ công, tại hạ đã không sao rồi!” Quách Gia nhìn sang Tào Tháo cười khỏ. “Chỉ cảm thấy hơi đói thôi.”

“Tử Liêm.” Tào Tháo quay đầu nói với Tào Hồng: “Mang chút thức ăn cho quân sư.”

“Vâng ạ.”

Tào Hồng đáp trả một tiếng, hân hoan rời khỏi.

“Chủ công.” Quách Gia nhìn Tào Tháo nói. “Trong quân ôn dịch đang lây lan phải không?”

Tào Tháo ngạc nhiên nói: “Mấy ngày nay Phụng Hiếu vẫn hôn mê bất tỉnh, làm sao biết trong quân đang có ôn dịch?”

“Lúc Gia còn nhỏ, ở quê thường có ôn dịch hoành hành, Gia cũng không may bị lây bệnh suýt chết. May mà có thần y đi ngang qua, phân phát thuốc cứu tánh mạng của hương thân phụ lão, tính mạng Gia cũng được bảo toàn, nên mới biết chuyện này.” Quách Gia khựng lại, rồi hân hoan nói: “Nếu không phải lúc nhỏ từng trải qua kiếp nạn này thì Gia chỉ sợ không thể tiếp tục thay chủ công bày mưu tính kế.”

Tào Tháo thắc mắc: “Ý là sao?”

Quách Gia nói: “Chủ công có lẽ không biết, nếu người bệnh có thể vượt qua đại nạn không chết thì sẽ sản sinh ra chất kháng sinh với ôn dịch, khi bị nhiễm một lần nữa thì cơ hội sống sót sẽ rất cao, nên Gia mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này, nếu không đã chết từ lâu rồi.”

“Thì ra là thế.” Tào Tháo chợt hiểu, hỏi tiếp. “Phụng Hiếu vừa nói, trên đời thực sự có thần y trị được bệnh này?”

“Có.” Quách Gia nói: “Vị thần y này họ Hoa tên Đà, đương ở Nhữ Nam.”

.....

Trời vừa hừng sáng, trên dưới Mi phủ tất bật bận rộn.

Trong tiếng leng keng của hoàn bội (chuông đeo ngay thắt lưng), theo sau là một hàng nha hoàn bọc phụ, một cô thiếu nữ da trắng như tuyết, dáng người yếu điệu xuất hiện trước mặt Mi Trúc, Mi Phương. Thiếu nữ sửa vạt áo rồi hành lễ với hai huynh đệ: “Hoàn nhi xin ra mắt hai vị huynh trưởng.”

Mi Trúc khẽ gật đầu, nhìn thiếu nữ nói: “Tiểu muội, gần đây Cù Huyện không...được thái bình cho lắm, vì huynh quyết định đưa muội và hai vị tẩu tẩu đến Biệt phủ ở Bành thành lánh tạm một thời gian, muội mau đi thu dọn rồi lập tức khởi hành.”

“Tiểu muội tuân mệnh.”

Thiếu nữ nhẹ nhàng thi lễ, xoay người rời khỏi.

Mi Trúc xoay người phóng ánh mắt sang một tráng hán dáng người cường tráng, tuổi chừng bốn mươi, trầm giọng nói: “Mi Hổ, lập tức chọn trong thực khách năm trăm tên tinh tráng dũng sĩ, cho họ ăn một bữa no nê, mang theo nỏ, khoác áo giáp, hộ tống hai vị phu nhân và tiểu thư đến Bành thành.”

Dứt lời, Mi Trúc đưa một phong thư cho Mi Hổ, trịnh trọng nói: “Đây là phong thư do chính tay ta viết, người phải tùy thân mang theo, sau khi đến Bành thành lập tức chuyển giao cho Khuê đại nhân!”

Tráng hán đồng dạc đáp: “Tiểu nhân tuân mệnh.”

Đưa mắt nhìn Mi Hổ rời đi, Mi Trúc lại nhìn Mi Phương nói: “Nhị đệ phải điều động huyện tốt ở Cù Huyện, chia ra rời thành để dụ phản quân.”

Mi Phương cất giọng nói: “Tiểu đệ sẽ để ý.”

.....

Mã Dược suất lĩnh Điển Vi và mười mấy tinh binh Lương Châu giả trang thành dân chúng ở vùng phụ cận, len lén leo lên một sườn núi vô danh, ngóng nhìn địa hình của Cù Huyện. Trong ánh nắng ban mai mỏng manh, thị trấn Cù Huyện tựa như một con rùa khổng lồ, lặng lẽ nằm trên vùng thảo nguyên bằng phẳng. Ngoài thành bờ ruộng dọc ngang, ruộng tốt vạn khoảnh, trong thành đình đài lầu các, mưa bụi mông lung.

Mã Dược đương chăm chú quan sát thì chợt phát hiện Cù Huyện có bốn cánh cửa đang mở rộng, từng đội từng đội huyện tốt không ra hàng ngũ đi ra từ trong thành. Đầu tiên, họ đi quanh Cù Huyện vài vòng, rồi chia nhau nghênh ngang đi về hướng tây, nam, bắc. Rất nhiều thám mã Lương Châu ở ngoại thành lập tức bám đuôi theo họ.

“Điều hổ ly sơn?”

Khóe miệng của Mã Dược dần dần nhếch thành nụ cười nhạt.

Chỉ trong chốc lát, cửa phía Tây của Cù Huyện lại mở ra lần nữa. Một đội quân năm, sáu trăm người vây quanh ba cỗ xe ngựa huỳnh huy chạy ra. Mã Dược chợt hiểu, không nghi ngờ gì nữa, đoàn người và ngựa này nhất định là gia binh của Mi phủ. Người ngồi trong xe ngựa rốt cuộc là ai? Vì sao phải phái năm, sáu trăm quân đến hộ tống?

333. Chương 263: Phục Thi Nghìn Dặm

“Điều khiển ngựa cho tốt vào, đừng làm ngã tiểu thư và hai vị phu nhân.”

Mi Hổ cười ngựa đứng trang nghiêm bên đường, khẩn trương chỉ huy năm trăm cấm tử hộ tống cho ba chiếc xe ngựa phóng nhanh về hướng Tây.

Bỗng, từ phía sau vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Mi Hổ giật mình ngoảnh đầu, thì thấy một con ngựa phi từ ngọn đồi nhỏ phía xa đến, trên lưng ngựa là một đại hán oai hùng. Trên tay đại hán quơ hai cây đại thiết kích cùn, mũi kích hấp háy những tia lạnh lẽo, khiến người nghệt thở.

“Ầm!” Ác hán ấy giờ kích chọc trời, gầm lên một tiếng: “Có gia gia Điển đây, chạy đi đâu?”

Mắt Mi Hổ đánh lại, đánh mắt với hai gã gia tướng ở đằng sau. Hai gã gia tướng giục ngựa phi thẳng đến Điển Vi, nhưng giao thủ chưa được hai hiệp thì đã bị Điển Vi kích xuống ngựa. Điển Vi lại trợn cặp mắt như chuông đồng, dùng mũi kích xiên vào hai đầu người ướt đẫm máu, gào: “Còn ai dám bước lên đây không?”

“Ồ ô.”

Lời Điển Vi vừa dứt, hai bên quan đạo trên dốc núi nhỏ đột nhiên vang lên những tiếng kèn liên hồi. Mi Hổ thất kinh, vội quay đầu lại nhìn, liền thấy trên hai bên dốc thoảng cái xuất hiện mười mấy kỵ sĩ ma mị, loáng thoảng thấy sau dốc núi bụi bay mù mịt, tựa như có rất nhiều kỵ binh đang phóng sang đây.

“Không hay, trúng mai phục rồi!”

Mi Hổ quát một tiếng, vội giục ngựa quay hướng sang Cù Huyền, năm trăm cảm tử dưới trướng gào lên một tiếng, lập tức chạy tán loạn về phía Cù Huyền. Đáng thương thay cho ba cỗ xe ngựa, tuy ngồi bên trong là hai vị phu nhân và muội muội của Mi Trúc, nhưng những gia nô môn khách này chỉ lo cứu mạng, chẳng thể quan tâm nỗi gì khác.

Bóng người cao khảnh của Mã Dục xuất hiện sau dốc núi và đang từ từ tiến đến, khóe miệng phút chốc được nhếch lên để lộ rõ sự khinh bỉ lạnh lùng. Thở tộc môn phiệt chẳng qua là thế! Đám gia nô thực khách tuy đông đảo, nhưng chẳng qua cũng chỉ là đám ô hợp, làm sao có thể so sánh với những chiến sĩ thiết huyết từng trải trên sa trường chứ!

Trong tiếng vó ngựa, Điển Vi giục ngựa tiến về phía trước, màn xe rơi “phịch” xuống cát. Có thể thấy rõ một phụ nhân với thần sắc kinh hoàng đang ngồi trong xe. Phụ nhân ấy có làn da trắng ngần, tư sắc thuộc thượng, vừa trong thấy điển Vi mặt mày hung hãn liền rên lên một tiếng, ngất xỉu.

“Chủ công.” Điển Vi quay đầu nói đồng dục: “Trong xe ngựa là một phụ nhân.”

“Phụ nhân?” Mã Dục thúc ngựa đi lên trước lướt nhìn một cái rồi lãnh đạm nói. “Lão Điển, thưởng ả cho người.”

“Tạ ơn chủ công.”

Điển Vi vui mừng khôn xiết, lại hí hửng lên trước vén màn xe thứ hai lên. Bên trong cũng ngồi một vị phụ nhân, Mã Dục nhăn mày, lại nói: “Người này cũng thưởng cho người.”

“Đa tạ chủ công.” Lúc Điển Vi dùng thiết kích vén cỗ xe thứ ba, mắt Mã Dục liền sáng rõ. Trong xe là một vị thiếu nữ đang ngồi ngay ngắn. Thiếu nữ có làn da trắng hơn tuyết, lúm đồng tiền như đọng sương mai, gương mặt cực kỳ quyến rũ động lòng người. Mã Dục thả màn xe xuống, quay sang Điển Vi nói: “Nữ nhân này đưa về đại doanh. Bốn tướng quân đích thân xử trí.”

“Tuân mệnh.” Điển Vi đồng dục một tiếng, quay sang thân binh đang đứng sững sờ kể bên quát, “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mang ba cỗ xe này về đại doanh.”

.....

Lúc Mi Trúc, Mi Phương đang nghị sự ở đại sảnh thì chợt thấy một tên gia tướng hoảng hốt chạy vào, lớn giọng nói: “Lão gia, không hay rồi, xảy ra chuyện rồi.”

Mi Trúc nhăn mày, quát: “Hoảng hốt cái gì! Từ từ nói, đã xảy ra chuyện gì?”

Gia tướng thở dốc nói: “Phù, hai vị phu nhân bị mã tặc Tây Lương cướp đi rồi.”

“Hả!?” Mi Trúc biến sắc, vội la. “Tiểu thư thì sao?”

So với hai vị tiểu thiếp, Mi Trúc có vẻ quan tâm sự sống chết của muội muội mình hơn. Tiểu thiếp bị cướp cũng có thể nạp lại, nhưng muội muội dù sao cũng là ruột rà cùng mẹ, nếu bị cướp thì sẽ rất khó biến ra lại một muội muội thứ hai, nên câu đầu tiên Mi Trúc hỏi là sự an nguy của muội muội.

Gia tướng thở dốc nói: “Cũng bị cướp đi rồi.”

“Hong rồi.” Mi Trúc dậm chân nói: “Mi Hổ làm sao thế, năm trăm người cũng không bảo hộ được cho tiểu muội!”

Mi Phương ở bên cạnh điềm nhiên nói: “Cướp rồi thì cứ để bị cướp, Mã đồ phụ nếu muốn dùng tiểu muội uy hiếp chúng ta thì e lão đã tính sai. Đại ca, huynh đầu cần sốt ruột như vậy.”

“Nhị đệ hồ đồ rồi.” Mi Trúc dặm chân nói: “Tánh mạng của tiểu muội tuy không uy hiếp được hai huynh đệ ta. Nhưng đệ đừng quên tiểu muội đã gả cho nhị công tử của Thứ sử đại nhân, giờ tiểu muội đã bị Mã đồ phụ cướp đi, quay đầu biết ăn nói sao với Thứ sử đại nhân đây!? Không biết sự tình còn tưởng Mi phủ chúng ta bội hôn.”

Mi Phương vỗ đầu, chợt hiểu ra: “Đúng rồi, tiểu đệ sao lại quên mất việc này. Vậy bây giờ tính sao đây?”

Mi Trúc thở dài nói: “Còn có thể sao nữa?! Giờ chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó.”

.....

“Thần y, băng qua ngọn núi phía trước rồi đi về hướng bắc hơn trăm dặm chính là ải Hàm Cốc.” Tào Hồng khẽ liếm bờ môi khô khốc, quay đầu nhìn vị nam tử trung niên phía sau với vẻ lo lắng.

Nửa tháng trước, Tào Hồng nghe lệnh Tào Tháo đến Nhữ Nam tìm thần y Hoa Đà. Khi đến Nhữ Nam mới hay Hoa Đà đã vân du thiên hạ, may rằng đệ tử của Hoa Đà nói với Tào Hồng, Nam Dương có vị thần y họ Trương tên Cơ, tự Trọng Cảnh, y thuật không thua Hoa Đà, y thuật trị liệu ôn dịch thậm chí còn hơn cả Hoa Đà.

Tào Hồng liền phi ngựa ngày đêm tới Nam Dương, cuối cùng cũng tìm được Trương Trọng Cảnh ở Phiên thành. Sau đó hai người thúc ngựa phi từ Nam Dương tới ải Hàm Cốc. Đi đi lại lại như vậy mất nửa tháng trời, nửa tháng này đối quân Quan Đông đang ở bờ vực chết chóc kia, thì như một tai họa vậy.

“Tướng quân đừng vội, trận ôn dịch này tuy lợi hại, nhưng tướng sĩ mắc bệnh cũng không lập tức tử vong, những người có thể chất tốt chút cũng có thể kiên trì đến hai tháng, thậm chí có số ít người có thể không cần được mà tự lành bệnh! Vả lại tướng sĩ trong quân phần lớn tập võ, thể chất cường kiện, tại hạ tin rằng sẽ không xảy ra đại sự gì.”

Trương Cơ vừa đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, vừa cực lực an ủi Tào Hồng.

Tào Hồng giục ngựa đi nhanh, vẻ lo lắng trong mắt vẫn chưa vì lời an ủi của Trương Cơ mà biến mất.

Trong cơn buồn bực, hai người cuối cùng cũng băng qua ngọn núi, ải Hàm Cốc hùng vĩ liền hiện ra trước mắt. Trước ải là một cánh đồng bằng phẳng mênh mông, trên đó có một tòa quân doanh đồ sộ, quân doanh trải triển miên, đại kỳ sít sao. Trên viên môn hùng vĩ là một đại kỳ tung bay theo gió, viết trên mặt kỳ là chữ “Hán”.

Bỗng nhiên, Tào Hồng cảm thấy bất an. Liên quân đại doanh vốn huyền ảo ầm ỹ giờ đây chỉ là một màn yên lặng chết chóc. Cơn gió nhẹ lùa qua mang theo mùi thối nồng nặc và buồn nôn. Càng đến gần, Tào Hồng càng hoảng sợ khi phát hiện, vùng đất hoang bên ngoài liên quân đại doanh la liệt các thi thể quân Quan Đông.

Rất nhiều thi thể của tướng sĩ đã không được nguyên vẹn, phần lớn bị dã thú gặm hổng.

Trên người những tướng sĩ Quan Đông này không có vết đao, cũng không có vết tiễn, áo giáp và áo bào trên người đều nguyên vẹn, chỉ có biểu cảm trên mặt là thống khổ dị thường. Hiển nhiên, trước khi chết, những binh lính này đã từng chịu đựng sự tra tấn và đau khổ vượt mức người thường có thể chịu đựng.

Không cần nghi ngờ gì nữa, những binh lính này đều chết bởi trận dịch đáng sợ ấy.

Đi từ chân núi đến đại doanh Quan Đông, dọc đường đi có vô số thi thể, rất nhiều thi thể đã rửa trôi. Không khí tràn ngập một mùi tanh tưởi đến nghẹt thở, cả những con ruồi vo ve trong không trung, đứng kinh tởm. Mất thấy cảnh tượng thảm thiết như vậy, trên mặt Trương Cơ thoáng qua vẻ lo lắng.

Rất hiển nhiên, trong ánh dương chói chang và nhiệt độ cao, trận dịch đã hoàn toàn mất kiểm soát, bắt đầu khuếch tán đại quy mô. Trương Cơ dù có khả năng thông thiên triệt địa, nhưng dù sao y cũng chỉ là một con người, làm sao có thể cứu trị nổi mấy chục vạn tướng sĩ nhiễm bệnh? Giờ có là Đông Hoàng đại đế, sẽ rất khó vẫn hồi vận mệnh bị diệt của liên quân Quan Đông.

Việc đã đến nước này, điều duy nhất Trương Cơ có thể làm là cố hết sức, nghe theo thiên mệnh, cứu được một người hay một người.

Tào Hồng sầm mặt, đánh ngựa tiến thẳng đến Tào quân đại doanh. Ngoài Viên môn có hai gã Tào binh gục ở đó, máu da đã thâm đen lại, nhưng đôi vẫn trợn to, nhìn chăm chăm về phía trước, một cánh tay được giơ lên, vẻ đang cực lực kêu la, dường như đang kêu cứu, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn không thể thoát khỏi cái chết.

Trong đại doanh là một màn tĩnh mịch bao trùm, chỉ có tiếng vo ve của bọn ruồi, quả thực khiến người nổi điên.

“Chủ công? Chủ công!”

Tào Hồng lật đặt xuống ngựa, đi nhanh đến chỗ trung quân đại doanh của Tào Tháo, rồi vén cái “phạch” rèm vải lên.

“Hô.”

Sau rèm, một bóng người đổ xuống, đè lên người Tào Hồng, gần như mặt áp mặt với hắn. Tào Hồng nhận ra ngay, người này là Tào Thuế, thân binh trước trưởng Tào Tháo. Lúc bấy giờ Tào Thuế đã chết lâu ngày, cả khuôn mặt đã bắt đầu chảy ra, máu thịt hóa thành nước mủ chảy xuống từng giọt. “Tào Thuế.” Trong đáy lòng Tào Hồng cảm thấy rất thương xót. Gã nhẹ nhàng đặt thi thể của Tào Thuế xuống mặt đất. Lúc ngẩng đầu nhìn lên, đại trưởng trung quân trống tuếch, bóng ma cũng không thấy.

“Chủ công? Chủ công ở đâu?”

“Nguyên Nhượng tướng quân”

“Tử Hiếu!”

“Tuyên Cao?”

“Văn Nhục tiên sinh!?”

Tào Hồng xoay người ra khỏi trưởng, ngựa mặt lên trời kêu gào. Nhưng đại doanh tĩnh mịch, chỉ có tiếng hồi âm của Tào Hồng, và có chăng cũng chỉ là tiếng vỗ cánh bay lên trời của hai con kền kền khi bị thất kinh bởi tiếng kêu của hắn. Trương Cơ đi đến lò bếp, rồi quệt tro bếp lên ngực, nói với Tào Hồng: “Tướng quân, cái bếp này đã ba ngày không được nhóm lửa. Nói cách khác, ba ngày trước, đại doanh này đã không có người.”

“Nhưng trong đại doanh cái gì cũng còn, ngoại trừ người!” Tào Hồng chỉ vào đồng lương thảo chồng chất như núi, còn những binh khí quân giới rơi rớt tứ tung, quất um lên. “Dù là triệt binh cũng không vội vàng đến thế, đáng lẽ phải đem cả lương thảo theo chứ?”

“Ai.”

Trương Cơ khẽ thở dài một tiếng, trầm mặc không nói.

“Tướng...”

Trong màn yên lặng tĩnh mịch, chợt có một tiếng rên khẽ vang lên.

Tào Hồng quay phắt lại thì thấy một “thi thể” đang khẽ nhúc nhích. Tào Hồng vội xông về phía trước, lật thi thể ấy lại mới phát hiện có một binh sĩ đang bị đè bên dưới, chưa tắt thở và đang giãy giụa. Tào Hồng mừng rỡ, vội đỡ người binh lính kia ngồi dậy.

“Chủ công ?” Tào Hồng lay mạnh hai vai của người binh lính kia, lo lắng hỏi thăm, “Đại quân của chủ công đâu?”

“Chủ công...công.”

Gã binh lính kia thều thào, cố hết sức giơ tay lên, duỗi ngón tay ra chỉ về phía Nam, nhưng chưa giờ được đã thả “phịch” xuống, nghiêng đầu đứt hơi. Tào Hồng vẫn dùng sức lay lật thi thể của gã binh lính nọ, hỏi

bằng chất giọng thê thiết: “Này, người tỉnh lại! Tỉnh lại mà nói cho ta biết chủ công đã đi đâu? Đại quân của chủ công đã đi đâu? Này...”

“Tướng quân.” Trương Cơ thở dài nói. “Hắn đã chết rồi.”

Tào Hồng vội la lên: “Nhưng hắn vẫn chưa nói với ta chủ công đã đi đâu?!”

“Hắn đã nói cho ngài biết rồi.” Trương Cơ nhìn theo phương hướng mà ngón tay gã binh lính chỉ, thở dài nói. “Tào thừa tướng và đại quân dưới trướng có lẽ đã đi Lạc Dương.”

“Đi Lạc Dương?”

Tào Hồng vẫn chưa từ bỏ ý định, trở người leo lên ngựa đi hai vòng mới phát hiện, ngoại trừ đám chuột chạy tứ tán và bầy kền kền đang bay lượn trên bầu trời thì Tào quân đại doanh này không còn những sinh vật sống khác. Cũng may trong đại doanh vẫn chưa phát hiện thi thể của Hạ Hầu, Tào Nhân, Lý Điển, Tang Bá, Tuân Du, Trình Dục, Quách Gia...v.v. Lúc này Tào Hồng mới cảm thấy an tâm đi đôi chút. Hai người rời khỏi đại doanh đi về phía Đông tiến đến Lạc Dương. Dọc đường, đi tới đâu cũng thấy thi thể, thật có thể gọi là ‘phục thi nghìn dặm’.

Tại Lạc Dương, Tào Hồng rốt cục cũng được gặp Tào Tháo và chư hầu khác.

Đáng thương thay cho liên quân hơn ba mươi vạn người, mà giờ chỉ vồn vện có ba vạn mấy người, hơn nữa đại đa số đã mang bệnh trong người, không thể cục cựa nổi. Đại tư mã Viên Thuật, thừa tướng Tào Tháo, Từ Châu thứ sử Đào Khiêm, còn có Tuân Du, Trình Dục, những quan văn vốn có thể chất không được tốt đều ốm đau trên giường, xem ra không cầm cự được bao ngày nữa.

Ngược lại những võ tướng có thân thể cường tráng như Lữ Bố, Hạ Hầu, Tào Nhân, Tang Bá, người nào người nấy vẫn còn khỏe khoắn.

“Chủ công!” Trong Tào quân đại doanh, Tào Hồng quỳ rạp trước giường Tào Tháo, gào khóc nói: “Hồng vô năng, Hồng đã tới chậm. Hu hu hu...”

“Ai.” Tào Tháo lắc đầu yếu ớt, thở dài nói. “Ý trời, đều là ý trời cả.....”

Ở xó góc, Trương Cơ nhẹ nhàng mở hòm thuốc tùy thân ra. Trong hòm thuốc này tuy đã bị hạ vài loại thảo dược trị liệu ôn dịch, nhưng số lượng có hạn, chỉ đủ cho mười mấy người dùng. Hơn nữa, dù có được thảo, cũng phải xem thể chất của người bệnh mạnh hay yếu. Ôn dịch không giống với những tật bệnh khác, nếu cơ thể của người bệnh quá yếu thì có là Đại La Kim Tiên cũng bất lực.

.....

Phủ quan của Giả Hủ.

Lưu Nghiên cẩn thận rút ba cây ngân châm dài khỏi hậu não Giả Hủ, sau đó mới thở phào một cái, quay sang Giả Minh nói: “Đã xong, bệnh tình của quân sư đã không có gì đáng ngại, qua một hồi ngài ấy sẽ tỉnh dậy.”

“Phù.” Hứa Chử thở phào, thoải mái nói: “Cũng may quân sư không sao. Bằng không khi chủ công trở về, mặt tướng không biết làm sao ăn nói với ngài ấy đây.”

Lưu Nghiên có vẻ sầu não, không hề vui sướng vì cứu sống Giả Hủ. Tuy đã cứu sống quân sư Giả Hủ, nhưng còn hơn bốn vạn tướng sĩ Lương Châu mang bệnh trong ải Hàm Cốc, Lưu Nghiên chỉ đành bất lực! Trên đời này chỉ có thánh y Trương Trọng Cảnh có thể trị liệu ôn dịch, cho dù là sư phụ của Lưu Nghiên, Hoa Đà cũng thúc thủ vô sách với nó.

Đáng tiếc rằng, lúc Lưu Nghiên phái người đi Nam Dương mời Trương Trọng Cảnh thì đã bị liên quân Quan Đông giành trước một bước.

Sở dĩ Lưu Nghiên có thể cứu sống Giả Hủ, không phải vì thật sự trị được bệnh dịch trong người hắn, mà nàng chỉ nhờ thuốc và kim châm để tăng cường cơ sinh lý và sức miễn dịch, để hắn có thể thắng con ma bệnh trong người, chỉ thế thôi! Nhưng thuốc để tăng cường cơ sinh lý vô cùng trân quý, thuật châm cứu lại cực kỳ hao phí thể lực, với lực lượng của một người Lưu Nghiên căn bản không cách nào tiến hành cứu trị quy mô lớn cho đại quân Tây Lương.

“Phù, lo chết ta rồi.”

Giả Hủ thở dài một tiếng, từ từ tỉnh lại.

“Huynh trưởng, huynh cuối cùng cũng tỉnh rồi sao, huhu...”

Giả Minh thấy Giả Hủ tỉnh dậy, mừng đến nỗi khóc ra nước mắt.

Như kỳ tích, Giả Hủ gượng ngồi dậy được. Hắn dòm ngó dào dác, chỉ thấy Cao Thuận, Hứa Chử, Hồ Xích Nhi, Vương Phương chư tướng đều ở trong đại trướng. Lưu Nghiên xinh đẹp cũng đứng trang nghiêm tại một bên. Giả Hủ vội chấp tay vái, cung kính nói: “Hủ tham kiến phu nhân.”

Lưu Nghiên sửa lại vạt áo, đáp lễ rằng: “Tiên sinh miễn lễ.”

Sau khi tỉnh dậy, việc đầu tiên Giả Hủ nghĩ đến là tình hình của đại quân Quan Đông trước ải Hàm Cốc. Hắn vội hỏi Cao Thuận: “Cao Thuận tướng quân, tình hình của quân Quan Đông ở ngoài ải Hàm Cốc thế nào rồi?”

Cao Thuận, vị tướng già từng trải này cũng lộ vẻ hồi hộp, quay sang Giả Hủ nói: “Quân sư, quân Quan Đông đã rút về Lạc Dương, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng có thể còn sống sót trở lại Lạc Dương, không quá năm vạn người, và chỉ e họ cũng không sống được bao lâu.” Hứa Chử tiếp lời, mặt đượm buồn nói: “Quân ta cũng thương vong thảm trọng, giờ đây trong ải chỉ còn nghìn người thôi.”

“Cái gì? Chỉ còn nghìn người thôi à!?” Phản ứng đầu tiên của Giả Hủ là thất kinh, sau đó thở dài nói: “Tạo nghiệt, đúng là tạo nghiệt mà!”

Lưu Nghiên khẽ biến sắc, liếc nhìn Giả Hủ một cái đầy thâm ý. Vốn muốn hỏi Giả Hủ trận ôn dịch này có phải do hắn làm hay không, nhưng lời nói đến bên miệng bị buộc phải nuốt trở vào. Lưu Nghiên đi theo Mã Dục đã lâu, cũng đã tập thành thói quen. Thân là nữ nhân của Mã Dục, tốt nhất không nên nhúng tay vào chính sự quá nhiều.

Trải qua sự cứu trợ khẩn cấp của Trương Cơ, Viên Thuật, Tào Tháo, Đào Khiêm, những chư hầu bị bệnh, còn có những mưu sĩ quan trọng khác như Tuân Du, Trình Dục, Trần Cung cuối cùng cũng chuyển nguy thành an, tạm thời không lo lắng đến tính mạng. Nhưng còn ba vạn quân Quan Đông đang chờ chết trong thành Lạc Dương, Trương Cơ cũng đành bất lực, chỉ đành để họ tự sinh tự diệt.

.....

Đêm khuya, Tào Tháo đại trướng.

Trương Cơ ra vẻ trầm trọng nói với Tào Tháo: “Thừa tướng, ôn dịch mãnh liệt như hồng thủy, sự việc liên quan đến sinh tử tồn vong của thiên hạ thương sinh, không thể không thận trọng được. Thiết nghĩ giờ đây nên bãi binh với quân Lương Châu. Giờ việc khẩn cấp là song phương phải đồng tâm hiệp lực khống chế tính lây lan của bệnh dịch. Nếu không, một khi ôn dịch mất đi khống chế, lan sang các châu Duyện, Dự, Gai, Giương, Ký, Mạt xung quanh, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi!”

“Khụ khụ khụ...” Tào Tháo ho sù sụ một hồi, thở hổn hển. “Bốn tướng cũng có ý này, chỉ không biết phải khống chế ôn dịch như thế nào.”

Trương Cơ nói: “Nên bảo vệ cho ải Hồ Lao ở hướng Đông, bảo vệ Lạc Thủy ở hướng Nam, bảo vệ Hà Thủy ở hướng bắc, bảo vệ ải Hàm Cốc ở hướng Tây. Làm vậy sẽ có thể khống chế bệnh dịch tại vùng Lạc Dương, Kinh Kỳ. Tháng bảy sắp đến rồi, chỉ cần qua thêm hai tháng nữa, tháng chín thời tiết mát sẽ trở lại. Tới lúc đó, trận ôn dịch này cũng không trở thành mối lo nữa.”

Tào Tháo điểm đầu, thở hắt nói: “Giờ đây ngẫm lại, đúng là nhờ ơn Giả độc sĩ cả! Gã đi trước một bước dời toàn bộ dân chúng vào ải, khiến thành Lạc Dương cùng Kinh Kỳ không trở thành một mảnh đất khô cằn. Nếu không phải thế, trận dịch một khi tràn ra thì làm sao khống chế được?”

Nói đến đây, Tào Tháo cảm thấy lưng mình toát mồ hôi lạnh.

Tào Tháo của lúc này, trong lòng đích thực tràn trề niềm cảm kích với Giả Hủ. Nếu không làm thế thì Duyệt, Dự nhĩ Châu, hai vùng dân cư dày đặc kề cận Lạc Dương và Kinh Kỳ, sẽ tuyệt đối không thể thoát khỏi sự tàn sát của ôn dịch. Dù dân chúng của hai châu không chết hết thì cũng chẳng còn lại là bao. Đến lúc đó, Tào Tháo lấy cái gì đi tranh giành thiên hạ?

Không biết rằng, Tào Tháo sẽ có cảm tưởng gì nếu hay tin trận dịch hủy diệt 30 vạn quân Quan Đông chỉ trong chớp nhoáng, chính do một tay Giả độc sĩ sắp đặt?

Tháng bảy, Kiến An năm thứ năm thời Hán Hiến đế, lịch sử sẽ vĩnh viễn ghi nhận lại!

Tại chiến trường ở ải Hàm Cốc, nơi tụ tập trọng binh, một trận ôn dịch hung hãn cướp đi sinh mạng của mấy chục vạn người chỉ trong một thời gian cực ngắn. Ba mươi vạn đại quân Quan Đông cùng với năm vạn quân coi giữ tan thành mây khói, chỉ có hai vạn kỵ binh của Mã Siêu vì đi về Hà Thủy nên may mắn thoát khỏi.

334. Chương 264: Pháp Chính, Người Dám Làm Trái Quân Lệnh? (1)

Mã Dục vịn tường đứng trang nghiêm trên thành, quay đầu nhìn lại, thị trấn Cù Huyện đã nằm dưới gót ngựa của quân Tây Lương. Gia binh và thực khách của Mi phủ vẫn đang tiếp tục chống cự, nhiều trận chém giết kịch liệt vẫn đang trình diễn trong các con phố lớn ngõ nhỏ của thị trấn. Nhưng Mã Dục biết, những đám ô hợp ấy không tạo nổi cơn sóng gió gì lớn lao.

“Chủ công, tứ môn đã nằm dưới sự khống chế của quân ta!”

“Chủ công, Huyện Nha đã bị công phá.”

“Chủ công, tàn quân trong thành cơ bản đã bị quét sạch.”

“Chủ công, Mi phủ đã bị công phá! Mi gia gia chủ Mi Trúc, Mi Phương đã bị quân ta bắt giữ.”

Chiến báo dồn dập như nước triều được đưa lên thành lâu. Trong không thời gian ngắn ngủi, không đến hai canh giờ, tư binh mà Mi phủ đã tổn hao một nguồn tài lực, vật lực to lớn để xây dựng, giờ đã tan thành mây khói. Những quân ô hợp chưa lên qua chiến trường thì làm sao có thể là đối thủ của những tinh nhuệ Lương Châu đầy kinh nghiệm?

“Hảo.” Mã Dục vỗ tay nói: “Lôi huynh đệ Mi gia lên đây.”

“Tuân mệnh.”

Tiểu giáo đến báo tin đáp trả một tiếng rồi xoay người nhanh chóng rời khỏi. Mi gia huynh đệ liền bị áp lên thành lâu. Lúc bấy giờ trông họ tóc tai bù xù, thần sắc thê lương. Chẳng qua trong vòng nửa ngày, hai huynh đệ họ từ chủ nhân của Cù Huyện trở thành tù nhân của người khác, sự chênh lệch to lớn đó khiến hai người muốn chết đi ngay lập tức.

Ánh mắt của Mã Dục như lưỡi dao, phóng xuống Mi gia huynh đệ, lạnh lùng nói: “Hai vị chính là Mi Trúc, Mi Phương ư?”

Mi Trúc bùi ngùi thở dài một tiếng, im lặng không nói. Mi Phương thì chấp tay một cách máy móc, gượng nói: “Mi Phương xin ra mắt Bình Tây tướng quân.”

Mã Dục nhếch miệng thành một nụ cười nhạt, quay sang Mi thị huynh đệ nói: “Hai vị, bốn tướng quân có một chuyện muốn nhờ, không biết có thể chấp thuận không?”

Mi Trúc trầm mặc không nói, Mi Phương dòm dòm huynh trưởng mình, gượng gạo nói: “Tướng quân thỉnh nói.”

Mã Dục nói: “Lệnh muội thiên sinh lệ chảy, duyên đáng khả ái. Bốn tướng quân muốn nạp nàng ta làm thiếp, chẳng biết có được hay không?”

Đây hoàn toàn là một câu thừa, từ đêm hôm qua Mi Hoàn đã trở thành nữ nhân Mã Dục, nên Mi Trúc, Mi Phương có đồng ý hay không đã không thành vấn đề. Sắc mặt Mi Trúc trông rất sầu thảm, còn Mi

Phương thì cười gượng, miễn cưỡng nói: “Xá muội có thể lọt vào mắt xanh của tướng quân là mệnh số của nó, huynh đệ tại hạ há có lý nào lại không đồng ý?”

“Vây thì tốt.” Mã Dục khum tay, bật một tràng cười lớn: “Nói vậy, hai ta đã trở thành sui gia rồi, ha ha ha.”

Mi Phương nói: “Không dám.”

Trong mắt Mã Dục thoáng qua một tia xảo trá, cười nói: “Bổn tướng quân xem nặng nhất là cốt nhục tình nghĩa, thật sự không đành lòng khiến lệnh muội và hai vị huynh trưởng ngàn dặm xa cách chịu đựng nỗi khổ nhớ mong. Vì thế, làm phiền hai vị huynh trưởng đem gia nghiệp dời vào trong ải, thế nào?”

“Cái này...”

Mi Phương liền bật lời.

Mã Dục cười nhạt một cái, nói bằng giọng điệu không cho phép người khác ngần ngại: “Việc này cứ định vậy đi.”

.....

Tháng bảy, Kiến An năm thứ năm thời Hán Hiến đế, Mã Dục phá được Cù Huyền, thu được Mi phủ và lương thảo vô số, ra lệnh thủy sư Cam Ninh vận chuyển lương thảo và những tù binh của thổ tộc theo đường biển đi về phương Bắc, còn bản thân thì suất lĩnh bảy nghìn kỵ binh cưỡi ngựa tiếp tục thẳng tiến theo lộ hướng bắc. Những quận huyện ven đường khi nghe đại quân của Mã đồ quân giết tới, đều lục tục đóng hết cửa thành, kiên thủ không ra.

Quân Mã Dục thế như chẻ tre, cưỡi ngựa thẳng tiến, trong vòng nửa tháng đi qua Đông Hải, Tức Khâu, Dương Đô, Bình Xương, Bắc Hải, tiến thẳng đến Lạc An hợp mặt với Cam Ninh thủy sư. Đến đây, Mã Dục đã suất quân chiến đấu được phân nửa Hoa Hạ, hành trình hơn hai vạn dặm, bắt người cướp của vô số, thật có thể xem kỳ tích!

Tháng bảy.

Chiến trường yên tĩnh hơn nửa năm cuối cùng cũng bùng nổ chiến tranh. Mười hai vạn quân Quan Đông nối tiếp nhau, không tiếc giá nào tấn công mạnh vào Dã Ngưu Độ, nhưng đụng phải sự đón đầu của quân Phương Duyệt. Hai quân kịch chiến nhiều ngày, đều có thương vong, nhưng Dã Ngưu Độ vẫn nằm dưới sự khống chế của Phương Duyệt.

Cũng vào lúc Dã Ngưu Độ bùng nổ chiến tranh, một âm mưu đã được mở màn tại Vân Trung.

Viên Thiệu suất lĩnh đại quân hồi Ký Châu, tại Cự Lộc bùng nổ kịch chiến với quân Hắc Sơn. Quân Hắc Sơn khí thế hùng hổ bỗng tan dần xé nhé, hơn bảy vạn người tẩu tán sang Nhạn Môn, Vân Trung. Viên Thiệu suất lĩnh ba vạn tinh binh truy đuổi tới cùng, tiến thẳng đến Vân Trung! Nghe thấy quân Hắc Sơn binh bại, U Châu thứ sử Công Tôn Toàn vội suất hai vạn đại quân đến yểm trợ Vân Trung.

Hơn nửa Vân Trung vốn có bốn vạn đại quân của Mã Đằng, trong nháy mắt cảnh nội Vân Trung tập kết mười sáu vạn đại quân, hơn nửa chia làm bốn thế lực, thế cục trở nên vô cùng phức tạp! Viên Thiệu quân là địch phi bạn, Công Tôn Toàn quân là bạn không phải địch, nhưng quân Hắc Sơn thì địch hữu khó phân, Mã Đằng không dám manh động, hạ lệnh thủ, yên lặng theo dõi kỳ biến.

.....

Ban đêm, Mã Đằng đại doanh.

Pháp Chính quay sang Mã Đằng nói: “Tướng quân, trông bộ dạng của quân Hắc Sơn và U Châu thập phần khả nghi! Không thể không đề phòng được.”

Mã Đằng nhíu mày nói: “Hiện diệt có chi nói vậy?”

Pháp Chính nói: “Theo lý thì căn cơ của quân Hắc Sơn ở Hắc Sơn, nếu bại cũng nên lui về Hắc Sơn phòng thủ mới đúng, có chi lại tháo chạy đến Vân Trung? Còn nữa, nếu quân U Châu muốn cứu viện cho quân

Hắc Sơn, thì nên đánh vào Ký Châu, uy hiếp Viên Thiệu mới là sách lược hữu hiệu nhất, vì sao chọn cách khó khăn là đến tận Vân Trung để yểm trợ? Thật sự là ngược với lẽ thường!”

Mã Đằng gật đầu nói: “Ừm, việc này đích thật có chút kỳ quặc.”

Pháp Chính nói: “Suy ra, thiết nghĩ quân U Châu, quân Hắc Sơn rất có thể đã cùng một giuộc với quân Ký Châu, âm mưu trên đầu quân ta.”

“Nói vậy!” Mã Đằng biến sắc, quát. “Tuổi còn nhỏ thì đừng vội ăn nói bừa bãi, người cũng biết U Châu thứ sử Công Tôn đại nhân là quan hệ gì với Bá Tề mà?”

Khuôn mặt tuấn tú của Pháp Chính lập tức đỏ ửng, thấp giọng nói: “Không biết.”

“Hai người là huynh đệ kết nghĩa, đầu lý nào có chuyện phản bội.” Mã Đằng quát. “Công Tôn đại nhân sắp đến rồi, chuyện này về sau đừng nhắc tới nữa, để tránh làm tổn thương hòa khí của hai nhà.”

Pháp Chính xấu hổ khum tay, đáp: “Vâng.”

Lời Pháp Chính vừa dứt, thì ngoài trường đột nhiên vang lên tiếng la to rõ của tiểu hiệu: “U Châu thứ sử, Công Tôn đại nhân đến!”

Mã Đằng lập tức đứng dậy, chấp tay nói: “Cho mời!”

Trong tiếng bước chân nặng nề, U Châu thứ sử Công Tôn Toàn, tòng đệ Công Tôn Phạm đã bước vào trường, theo sau hai người còn có một hán tử trẻ tuổi có dáng người cao khảnh, gương mặt anh vũ. Tuy chỉ khoác trên người một áo cà sa vừa cũ vừa rách, những không hề che lấp khí chất khỏe khoắn.

Mã Đằng vội ra nghênh đón, ôm quyền nói: “Mặt tướng xin ra mắt Công Tôn đại nhân.”

“Không dám.”

Công Tôn Toàn vội đỡ Mã Đằng, cung kính vái chào lại.

Ánh mắt Mã Đằng quét sang hai người đằng sau Công Tôn Toàn, hỏi: “Xin hỏi Công Tôn đại nhân, nhị vị này là...?”

Công Tôn Toàn kéo Công Tôn Phạm và vị hán tử trẻ tuổi lên phía trước, quay sang Mã Đằng nói: “Vị này chính là tộc đệ của bốn tướng quân, Công Tôn Phạm, vị này là đại đầu lĩnh của quân Hắc Sơn, Trương Yến.”

Công Tôn Phạm và Trương Yến cùng khum tay, hướng sang Mã Đằng nói: “Tham kiến tướng quân.”

Khi Mã Đằng nghe thấy vị hán tử trẻ tuổi này là đại đầu lĩnh của quân Hắc Sơn, Trương Yến thì biến sắc ngay tắp lự, vội khum tay nói: “Thì ra là Trương đại đầu lĩnh, thất kính.”

Trương Yến khiêm tốn nói: “Tại tướng quân trước mặt, nào dám nói xằng đại đầu lĩnh.”

Mã Đằng bật cười lớn. Hướng Công Tôn Toàn ba người nói: “Công Tôn đại nhân cấp hai vị tướng quân bên trong mời ngồi vào vị trí.”

Công Tôn Toàn ba người cũng chấp tay nói: “Thỉnh!”

Bốn người phân chủ khách ngồi xuống. Không đợi Mã Đằng đặt câu hỏi, Công Tôn Toàn nói ngay vào vấn đề chính: “Mã Đằng tướng quân, chúng tôi đến đây là để kết minh chung đánh Viên Thiệu.”

“A?” Mã Đằng chấp tay nói: “Xin lắng tai nghe.”

Công Tôn Toàn nói: “Bá Tề đại quân cùng hai mươi ba đường quân Quan Đông kịch chiến ở Lạc Dương, bốn tướng quân sớm đã biết rõ, nhưng U Châu đưng phải Viên Thiệu quân áp lực cường đại, thật sự không có quân đội dư thừa đến Lạc Dương tiếp viện. Bốn tướng quân thật sự thẹn với Bá Tề.”

Mã Đằng nói: “Nỗi khổ tâm của tướng quân mọi người đều biết cả. Tin rằng Bá Tề cũng có thể lý giải.”

Công Tôn Toàn nói: “Cũng may có Trương đại đầu lĩnh của quân Hắc Sơn tương trợ, bốn tướng quân mới có thể đánh lui Viên Thiệu đại quân, giải vây cho Kế huyện. Hiện thế cục ở U Châu đã không đáng lo, bốn tướng rất cục cũng có năng lực thay Bá Tề làm chút chuyện. Lần này cùng quân Hắc Sơn Nam Bắc hô ứng,

dụ Viên Thiệu đại quân đến Vân Trung, là định mượn địa hình đầy lợi thế của Vân Trung để một phát tiêu diệt Viên Thiệu.”

Mã Đằng nói: “Àh, nói vậy quân Hắc Sơn tháo chạy sang Vân Trung chính là giả vờ sao?”

“Cũng không phải là giả vờ, là bị bại thật sự.” Trương Yển cười khổ nói, “Ký Châu tinh nhuệ qua danh bất hư truyền, nhất là mãnh tướng Trương Cáp, Tưởng Kỳ, Hàn Mãnh suất lĩnh ba đường tinh binh, càng không thể đỡ nổi. Quân Hắc Sơn ta dù đông gấp mười lần địch cũng bị bại ngay trận đầu tiên. Hơn nữa mưu sĩ Điền Phong của Viên Thiệu quỷ kế đa đoan, gã thừa dịp đại quân ta ra ngoài tập kích chiếm lĩnh lão doanh Hắc Sơn. Thế là quân ta đã mất đi căn cơ! Nếu không phải thế, mặt tướng cũng không mặt dày sang cầu viện hai vị tướng quân.”

Mã Đằng nghiêng đầu nhìn Pháp Chính một cái, thầm nghĩ ‘thì ra là thế’.

Công Tôn Toản nói: “Ký Châu binh tuy tinh nhuệ, nhưng cũng không phải không thể chiến thắng! Nếu ba nhà chúng ta liên thủ, binh lực sẽ đạt đến mười ba vạn, gấp hơn bốn lần Ký Châu binh. Hơn nữa Vân Trung gần thiết kỵ Đại Mạc, Mạc Bắc của hai vị tướng quân Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu lúc nào cũng có thể nam hạ chặn đứt đường lui của Ký Châu binh. Lần này, Viên Thiệu có thể gọi là “Tự chui đầu vào rọ”!”

“Rõ rồi!” Mã Đằng gật gù, nghi ngại nói: “Nhưng, Đằng còn có lời thỉnh cầu thế này, hy vọng hai vị tướng quân có thể thành toàn.” Công Tôn Toản nói: “Tướng quân thỉnh nói.”

Mã Đằng nói: “Sau khi đánh bại quân Viên Thiệu, hy vọng hai vị tướng quân có thể thống suất đại quân cùng mỡ hợp binh đi xuống phía nam Tịnh Châu, yểm trợ Phương Duyệt tướng quân đánh tan Trương Tế, Vương Khuông, Khổng Dung, Trương Dương bốn đường liên quân Quan Đông.

Công Tôn Toản nói: “Đang có ý này.”

Trương Yển cũng nói: “Là chuyện hiển nhiên.”

“Hảo.” Mã Đằng vui vẻ nói: “Vậy cứ định thế đi, ba nhà ta liên thủ, định sẵn giờ giặc, ngày tối nay sẽ phát động công kích quân Viên Thiệu, như thế nào?”

335. Chương 265:nhi Cửa Ta, Mã Siêu Sẽ Không Tha Cho Người!

Bắc bờ của con sông, Mã Đằng ngửa mặt lên trời hú một hơi dài: “Tử chiến không lùi!”

“Tử chiến không lùi!”

“Tử chiến không lùi!”

“Tử chiến không lùi!”

Tám nghìn Khương binh may mắn còn sống sót hô lên ba tiếng hưởng ứng theo.

Những người Khương vì sinh sống trong một hoàn cảnh cực kỳ ác liệt nên đối với tử vong, họ có một sức chịu đựng vượt ngoài sức tưởng tượng. Và lại, người Khương từ xưa tôn sùng võ dũng, tin tưởng rằng chỉ có những linh hồn tử trận ngoài sa trường mới được thần linh thu nạp. Ngoài ra, Mã gia trong lòng người Khương vốn vô cùng có lực kêu gọi, từ khi Mã Dục vào chủ Lương Châu thì danh vọng của Mã gia càng đẩy đến đỉnh điểm.

Vì thế, chỉ có Mã Đằng leo lên cao hô một tiếng, mới có thể khiến cho chúng Khương binh tụ tập đợi lệnh.

So với tám nghìn Khương binh, hơn một vạn ‘trưần điền binh’ phương Bắc có vẻ nhợt nhòa đi rất nhiều. Họ chẳng qua chỉ là một đoàn quân nông dân được huấn luyện đôi chút, thứ trang bị trên người cũng không thể so sánh với Khương binh. Đối với nông dân quân mà nói, đối mặt với tuyệt cảnh như thế còn có thể miễn cưỡng bảo trì trận hình thì đã là đáng quý rồi.

Trong tiếng kèn to rõ, Viên Thiệu dẫn theo đại tướng Trương Cáo, Cúc Nghĩa, Thuần Vu Quỳnh cùng với mưu sĩ Tuân Kham, Cao Can, quân sư Điền Phong tiến lên trước. Lúc này Viên Thiệu thân mặc Kim giáp,

tinh thần hăng hái. Cho tới bây giờ Trung lộ liên quân vẫn chưa đánh hạ ải Hàm Cốc , nhưng Bắc lộ liên quân do hấn đích thân chỉ huy đã sắp sửa san bằng lão doanh Hà Sáo của Mã đồ phu rồi!

Hơn nữa, Viên Thiệu tin rằng, một khi Hà Sáo bị phá sẽ dẫn đến một chuỗi phản ứng dây chuyền. Mã đồ phu đương ở ải, sự thống trị chưa được ổn định ở đất Lương sẽ sụp đổ ngay! Mã đồ phu thật sự không nên suất binh xuống phía nam trong giờ khắc này, nếu hậu phương vững chắc thì làm vậy cũng có thể xem là kế sách thần kỳ để thảo phạt quân Quan Đông, nhưng hiện giờ hậu phương căn cơ chưa vững, nên điều đó trở thành sai lầm trí mạng nhất!

“Ngao cổ chống cự sao? Hừ hừ, Mã Đằng người đừng hao hơi tổn sức nữa!” Hít sâu một hơi, Viên Thiệu cất cao giọng nói: “Truyền lệnh cho Công Tôn Toản và Trương Yển hai quân tấn công mạnh vào hai cánh trái phải của quân Mã, Cúc Nghĩa suất lĩnh tám nghìn tiên đăng doanh làm tiền phong, Trương Cáo suất lĩnh năm nghìn kị binh áp trận, tam quân cùng tấn công, một phát đánh tan địch.”

“Chủ công.” Điền Phong đột nhiên nghiêm giọng nói: “Quân Mã Đằng hình như tấn công qua đây trước.”

“Hử?”

Viên Thiệu lập tức ngẩng đầu, quả bắt gặp quân Mã Đằng chia làm ba cánh, mỗi cánh có năm, sáu nghìn người đón đầu quân U Châu và quân Hắc Sơn ở hai bên. Còn bảy, tám nghìn người khác trực tiếp xông về hướng quân Ký Châu của Viên Thiệu, đại quân lao tới cùng một đại kỳ màu đen phất phơ trong gió, trên đó thêu một chữ “Mã”.

“Lại còn dám chủ động xuất kích? Quả thực chán sống rồi!” Viên Thiệu hừ lạnh một tiếng, quát: “Cúc Nghĩa đâu rồi?”

Cúc Nghĩa tiến lên trước một bước, lạnh lùng nói: “Có mặt tướng.” Viên Thiệu nói: “Dẫn ‘tiên đăng doanh’ xuất kích, đánh tan quân địch!”

“Tuân mệnh!” Cúc Nghĩa to giọng đáp trả, lập tức giục ngựa tiến lên, gươm cây thương dài trong tay lên trời, nghiêm giọng hét: “Huynh đệ tiên đăng doanh đâu, theo mõ nào!”

“Hú!”

“Hú!”

“Hú!”

Tám nghìn ‘tiên đăng doanh’ hô lên ba tiếng, theo sau Cúc Nghĩa ào ạt tiến lên trước.

“Ầm.”

Trong tiếng bước chân như nước triều, Mã Đằng suất lĩnh tám nghìn Khương binh lao mạnh đến như gió táp mưa rào. Khi hai quân chỉ còn cách có một mũi tên, nơi khóe miệng Cúc Nghĩa toát lên một sát khí lạnh giá, lại gươm thương lên trời, nghiêm giọng hú một hơi dài: “ ‘Nỏ tiễn binh’ đánh.”

Cúc Nghĩa ra lệnh một tiếng, khí thế đang lao đến của tám nghìn tiên đăng tử sĩ lập tức ngưng lại.

“Sát sát sát!”

Trong tiếng bước chân hỗn độn, hai nghìn ‘nỏ tiễn binh’ nhanh chóng lướt qua ‘trọng trang bộ binh’, ‘trường thương binh’ bước lên trước, hình thành thế trận xạ kích. Ngay tức khắc, hai nghìn cặp mắt lạnh lùng tập trung vào mũi thương đang giương cao của Cúc Nghĩa, chỉ chờ cây thương hạ xuống, những sát thủ máu lạnh này sẽ không chút do dự kéo nỏ.

“Công!”

Cúc Nghĩa rít lên tiếng tàn khốc, vung cây thương trên tay xuống. Trong chớp nhoáng, mấy nghìn tiễn sắc bén lao ào ào về hướng về tám nghìn Khương binh của Mã Đằng. Mũi tiễn rạch phá hư không, phát ra những tiếng rít thê lương, như muốn làm thủng màng nhĩ của hai quân.

“Toàn quân đình chỉ đi lên trước!” Mã Đằng ra sức gươm cây trường đao lên, ngựa mặt lên trời rít một hơi dài. “Bia chắn binh trận!”

“Ào!”

“Cạch.”

Hai nghìn ‘lỗ my binh’ nhanh chóng đi lên trước, đặt lỗ bìa chắn nặng nề trên vai xuống mặt đất cái “cạch”. Ngay lập tức, một bức tường bìa chắn kiên cố đã được dựng nên, che chắn cho tám nghìn Khương binh ở đằng sau. Chỉ một thoáng, những mũi nỏ đã ào ào bắn tới, đều rơi trên những lỗ chắn kiên cố kia.

“Hí hí hí...”

Tọa kỵ của Mã Đằng liền trúng vài nỏ, kêu thét lên rồi ngã nhào xuống đất. Mã Đằng ngã lộn ra đằng sau, vùng trường đao đánh rơi hơn mười mũi tiễn đang lao tới, cuối cùng ngã phịch đằng sau bìa chắn. Nhờ ả hai Khương binh, Mã Đằng trở mình bò dậy, cúi đầu nhìn Khương Binh bị mình đè lên, đột nhiên ha hả cười lớn.

“Ha ha ha...”

Những Khương binh gần đó cũng dốc cạn sức lực mà cười lớn. Trong thoáng chốc, tiếng cười vang dội cùng tiếng va chạm của mũi nỏ và bìa chắn hô ứng lẫn nhau, hợp tấu thành bản hoà tấu quý dị trên chiến trường.

Trước trận tiên đăng doanh.

Đôi mắt Cúc Nghĩa xẹt qua một tia lạnh lẽo, quân địch thật đúng ngoan cố ngoài dự đoán mọi người, chết đến nơi mà vẫn còn cười được!

Cúc Nghĩa giơ thương lên trời hất về sau một cái, hai nghìn “nỏ tiễn binh” lập tức xoay người triệt thoái về sau. Rồi ngay sau đó, trường thương của Cúc Nghĩa lại vung lên trước một cái, lại có hai nghìn tiên đăng tử sĩ ào ạt xông lên trước, thi triển trận hình. Chỉ có điều, lần này trong tay những binh lính này không còn là cự nỏ, mà là trường cung!

“Công!”

Cúc Nghĩa hạ lệnh một tiếng, hai nghìn mũi tiễn được kéo lên, trên bầu trời chớp nhoáng hạ một cơn mưa tiễn xuống đầu bọn Khương binh của Mã Đằng. Và vào lúc đấy, đám Khương binh của Mã Đằng đang núp sau bìa chắn bật cười sảng khoái. Không khí trên chiến trường đang nóng dần lên.

“Viu viu viu...”

Tiếng bay của tiễn khiến Mã Đằng bưng tỉnh, ngược đầu lên trời thì thấy mây đen kéo tới. Mã Đằng thất kinh, lập tức gào to hét cỡ: “Các huynh đệ, đổi trận mau lên nào, giơ bìa chắn lên, giơ bìa chắn lên! Mau!”

Đám Khương Binh nhanh chóng đổi trận, giơ bìa chắn lên trước, nhưng đã muộn rồi.

Không đợi bìa chắn nối nhau thành một mảng tường dày, những mũi tiễn như mưa đã phóng xuống. Những tiếng thét lập tức vang lên liên hồi, tám nghìn Khương binh ngã xuống trong vũng máu.

“Àm.”

.....

Một hàng người của Viên Thuật đương lao thẳng đến Hồ Lao thì chợt nghe đằng sau vang lên tiếng vó ngựa. Gã thất kinh quay đầu, chỉ thấy mấy trăm kỵ binh như gió cuốn mây tan đang giết tới. Đứng trước nhất là một đại kỳ màu đen, thêu hai chữ lớn “Hạ Hầu”, cầm đầu là một tướng đáng người cao lớn, rõ ràng là Hạ Hầu Đôn, đại tướng số một dưới trướng Tào Tháo.

“Không hay!” Viên Thuật hít vào một ngụm khí lạnh, thất thanh nói: “Tào quân đuổi theo tới!” Mắt hổ của Tôn Kiên xẹt qua một tia lạnh lẽo, quay sang Viên Thuật nói: “Đại Tư Mã không cần kinh hoảng, mặt tướng đã bố trí phục binh ở hai bên rừng, nếu Hạ Hầu dám đuổi theo thì một đi không trở lại!”

“Àh?” Viên Thuật nghe vậy trút bỏ nỗi lo, dùng ống tay áo lau đi mồ hôi lạnh bên trán, thấp giọng nói: “Nếu không có Văn Đài, tánh mạng của bốn Đại Tư Mã đã tiêu lâu rồi.”

Tôn Kiên nói: “Kiên do chính tay Đại Tư Mã đè bặt, dĩ nhiên phải hiến sức cho ngài.”

“Ha ha.” Viên Thuật nghe vậy cực kỳ mừng rỡ, vui vẻ nói: “Văn Đài trung nghĩa, mồ đã biết cả.”

“Ầm!” Ngay lúc ấy, Hạ Hầu Đôn phóng ngựa tới, nghiêm nghị quát: “Đại Tư Mã dừng bước!”

Tôn Kiên giục ngựa tung đao che chắn cho Viên Thuật ở phía sau, nghiêm nghị quát: “Hạ Hầu Đôn, nhữ (mày) muốn như thế nào?”

Mắt thấy Tôn Kiên sát khí đằng đằng cản đường, mắt Hạ Hầu Đôn lộ vẻ nghiêm trang, trầm giọng nói: “Mặt tướng phụng mệnh thừa tướng, đặc biệt đến cung thỉnh Đại Tư Mã phản hồi Lạc Dương. Đại Tư Mã là liên quân thống soái, tam quân không thể một ngày không soái, Đại Tư Mã sao có thể bỏ đi không một lời từ biệt?”

Tôn Kiên lạnh lùng đáp: “Đại Tư Mã có việc gấp cần phản hồi Hứa đô, chẳng lẽ như thế cũng cần chào từ biệt thừa tướng?”

Đương lúc Hạ Hầu Đôn định hạ lệnh dùng biện pháp mạnh để giữ người thì khóe mắt chợt phát hiện một bầy chim bay tứ tán trong quan đạo phía bên phải khu rừng, trong lòng không khỏi rùng rợn. Chẳng lẽ trong rừng có phục binh? Lúc quay đầu nhìn lần nữa, đoàn người của Viên Thuật tuy chỉ có hơn mười thân binh nhưng không hề tỏ vẻ kinh hoảng, trong lòng liền hiểu rõ vấn đề.

“Nguyên Nhung tướng quân!” Tiểu tướng Tào Tinh thúc ngựa tới gần, thấp giọng nói: “Hai bên rừng có khả năng ẩn nấp phục binh.”

“Ừm.” Hạ Hầu Đôn nghiêm nghị gật đầu, trầm giọng nói: “Truyền lệnh toàn quân, dừng mạnh động.”

Khi thấy Tào quân án binh bất động, Tôn Kiên lạnh lùng mỉm cười, quay đầu vẫy tay hộ tống Viên Thuật về hướng ải Hổ Lao. Hạ Hầu Đôn bất lực, chỉ có thể trở mắt nhìn Viên Thuật biến mất trên đường núi.

“Rút đao!”

Mã Đằng gào một tiếng, thần sắc thê lương.

“Hú!”

“Hú!”

“Hú!”

Ba gã Khương binh vang giọng đáp lại, đồng loạt đứng dậy, làm tư thế nửa ngồi nửa quỳ rút cương đao ra để trước ngực, vung đao với khoảng cách ba bước, từ từ đưa đao thê lên. Mã Đằng ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, đưa chân đạp lên đao thê, giương đao lên trời, rồi mang theo khí thế áp chế như núi Thái Sơn, một đao lao thẳng tới bổ vào ót Cúc Nghĩa.

“Hử?”

Tròng mắt Cúc Nghĩa tức thì co lại, vung thương ngang đỡ.

“Chịu chết đi!”

Mã Đằng thần sắc thê lương, những đường gân xanh trên trán nổi cả lên. Trong khoảnh khắc ấy, thanh trường đao hung hăng đang bổ mạnh xuống cây thiết thương của Cúc Nghĩa, chỉ nghe “cách” của một tiếng thật lớn, đôi tay Cúc Nghĩa tức thì cảm thấy rụng rời, tọa kỵ dưới háng chịu không nổi trọng áp kịch liệt như thế, hét lên một tiếng khuỵu ngã xuống đất.

“Ầm!”

Cúc Nghĩa bị hất văng xuống mặt đất.

“Ya!”

Mã Đằng lại vung đao bổ xuống.

Cúc Nghĩa ra sức lăn sang một bên, phong đao sắc bén lướt qua gò má hần. Sự lạnh lẽo đến thấu xương ấy gần như khiến Cúc Nghĩa ngệt thở. Trong chớp nhoáng, trường đao của Mã Đằng chợt khựng lại. Trước khi Cúc Nghĩa trở mình bò dậy, trường đao một lần nữa chém ngang tới. Cúc Nghĩa né không kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn phong đao lạnh lẽo đó như sấm chớp vung xuống cổ mình.

“Bảo hộ tướng.”

Tiếng kêu gào thê lương vang bên tai Cúc Nghĩa, bóng người lóe lên, hai gã thân binh đã nhào tới, lấy thân thể của mình che trước mặt Cúc Nghĩa. Rất hiển nhiên, hai gã thân binh này không cầu giết địch, chỉ cầu có thể thay Cúc Nghĩa đỡ nhất đao hiểm hóc này! “Phụt phụt”, hai tiếng giòn giã vang lên, máu bắn tung tóe, hai gã thân binh trong phút chốc bị chặt thành bốn khúc.

Cúc Nghĩa bắn người ngồi dậy, dùng thiết thương cắm mạnh lêm mặt đất. Cây thiết thương lập tức quần lại dưới thế trọng của Cúc Nghĩa, đường cong hướng về phía trước. Thân hình nặng nề của Cúc Nghĩa loạng choạng ngã trở về phía sau tấm chắn của tiên đăng tử sĩ. Mã Đằng rút đao ra khỏi hai gã tiên đăng tử sĩ, lúc quay đầu lại thì Cúc Nghĩa đã mất dạng.

“Ya!

Mã Đằng lập tức quay đầu. Đông đảo Khương binh bị cuốn đi như thủy triều. Hấn thét lên, vừa quơ cương đao vừa bổ nhào vào bia chắn, thân hình nặng nề với thiết giáp đâm vào lỗ bia chắn, phát ra những tiếng va đập liên hồi. Lỗ chắn chắn chắn của tiên đăng doanh trận lập tức bị lay chuyển, lắc lư như tình trạng trước lúc đê vỡ.

“Phụt phụt phụt.”

Mắt thấy bia chắn sắp hỏng tới nơi, vô số cây trường mâu sắc bén phóng ra qua khe hở những bia chắn. Những Khương binh bò trên tường chắn bị đâm như con nhím. Trong tiếng kêu thảm thiết, những Khương binh bò trên tường chắn liền như con kiến bị bỏng nước sôi, từng hàng từng hàng ngã xuống. Dòng nhiệt huyết đỏ thắm thoát chốc thấm ướt đại mạc hoang vu.

“Đáng giận!”

Mã Đằng cắn chặt răng, trơ mắt nhìn từng hàng từng hàng Khương binh ngã xuống bên cạnh mình. Khi hoảng hốt ngoảnh đầu, hơn vạn truân điền binh phương Bắc đã ào tới, quân U Châu của Công Tôn Toản và quân Hắc Sơn của Trương Yển như sói dữ nhấn chìm quân mình ở hai bên và phía sau, thế nhưng phòng ngự của tiên đăng doanh ở phía trước vẫn kiên cố như bàn thạch.

“Tướng quân, hậu quân đã hỏng, quân địch đang từ ba hướng đánh tới!”

“Tướng quân, bia chắn của tiên đăng doanh quá chắc chắn, các huynh đệ căn bản không cách nào đột phá!”

“Tướng quân, chúng ta đã bị bao vây!”

“Tướng quân.....”

Mã Đằng thần sắc dữ tợn, con người dần dần toát lên sự điên cuồng và chí quyết tử.

“Thật là không ngờ tới!” Điền Phong xúc động nói: “Quân Mã Đằng bị vây như vậy mà cũng có thể ngoan cố đến thế, có thể đánh tiên đăng doanh của Cúc Nghĩa tướng quân đến tan tành như thế, lợi hại nha!”

Thuần Vu Quỳnh nói: “Công Tôn Toản và Trương Yển làm sao vậy?! Lâu vậy mới đánh tan hậu quân của Mã Đằng!”

“Thế bủa vây đã thành, quân Mã Đằng bại cục đã định, dù có ngoan cố cũng không trở mình được!” Viên Thiệu thở phào một cái, đưa mắt nhìn sang Điền Phong, mang chút lo lắng hỏi: “Chỉ còn hai vạn quân Lương Châu trốn qua sông, rất làm người ta lo lắng! Nếu để cho hai vạn quân đó trốn về Mỹ Tắc, chỉ sợ rắc rối không ít.”

Điền Phong đồng ý nói: “Tướng Kỳ, Hàn Mãnh hai vị tướng quân đều dày dặn kinh nghiệm, tin rằng sẽ không làm hỏng việc.” Trên đại bình nguyên của Hà Sáo, hai vạn truân điền binh đang hốt hoảng rút về phương Nam.

.....

Thừa dịp hành quân đã một đoạn, Pháp Chính sai người dẫn mười mấy tướng giáo lĩnh quân tới. Những tướng này đều là lão binh bách chiến được tuyển chọn từ ‘Cao Thuận doanh hãm trận’, tuy họ không phục

Pháp Chính, nhưng đây lệnh của Mã Đằng, nên họ chỉ đành phục tùng! Cao Thuận trị quân từ xưa đến nay đều kỷ luật nghiêm minh, đối với những tướng sĩ cãi quân lệnh đều bị xử phạt cực kỳ nghiêm khắc.

“Chư vị tướng quân, tại hạ tuổi trẻ nông cạn, luận tư lịch, luận danh vọng thật không đủ để thống lĩnh hai vạn đại quân này!” Pháp Chính hướng sang mọi người xung quanh thở dài, nói giọng không kiêu không hèn: “Nhưng, nếu đây là quân lệnh của Thọ Thành tướng quân thì tại hạ chỉ có thể miễn cưỡng làm chủ soái một phen, mong chư vị tướng quân lấy đại cục làm trọng, ra sức tương trợ!”

Chư tướng đều khum tay nói: “Nguyện tuân hiệu lệnh của tiên sinh.”

“Uhm.” Pháp Chính điểm đầu, trầm giọng nói: “Quân Ký Châu của quân sư Điền Phong trứ danh với trí mưu, ác chiến Vân Trung lần này quân ta đã mắc bẫy hãn, hãn sẽ tuyệt không để cho ta yên ổn rút về Mỹ Tắc. Tại hạ đoán rằng con đường rút về hướng Nam này nhất định có phục binh! Hơn nữa chúng đều là quân tinh nhuệ của Ký Châu.”

Mười mấy tên tướng giáo Lương Châu nghe vậy liền biến sắc, nếu Pháp Chính đoán đúng thì sự việc sẽ cực kỳ khó giải quyết.

“Nếu tiên sinh đã định liệu được mưu kế của Điền Phong, thì hãn trong thâm tâm đã có đối sách!” Một tên tiểu hiệu trầm giọng nói: “Ngài cứ hạ lệnh, chúng tôi sẽ làm theo lời ngài!”

“Nếu đại quân cứ rút theo phía Nam thì ắt khó có thể thoát khỏi!” Pháp Chính trầm giọng nói: “Tại hạ cho rằng, quân ta phải chia ra đi theo mười đường rút về Mỹ Tắc! Cổ nhân nói, lâm trận chia quân là binh gia đại kỵ. Quân địch lại là bách chiến tinh nhuệ, lãnh binh chỉ tướng hãn cũng là tướng già sa trường. Họ tuyệt đối không nghĩ đến quân ta dám chia quân. Chỉ có như thế, quân ta mới có một con đường sống.”

Chúng tướng cùng kêu lên: “Cẩn tuân hiệu lệnh của tiên sinh.”

.....

Đội tàu của Lý Túc, Trần Hổ, Trương Báo sau khi trải qua mấy tháng dài đằng đẳng, cuối cùng cũng đã tới cảng Tân Phong, còn mang theo cả mấy chục tạ lương thảo, vô số xe hàng và hàng trăm gia gai, giường sĩ tộc, gần hai nghìn người! Giả Hủ vội gọi Thái thú Trường An - Pháp Chân đến nghênh tiếp. ....

Đại bình nguyên nơi Hà Sáo, bụi cỏ um tùm, mãnh tướng Ký Châu, Tưởng Kỳ, suất lĩnh năm nghìn tinh binh âm thầm mai phục trong đó. Đất đai Hà Sáo phì nhiêu, gió hoang thổi mạnh, đủ điều kiện cho mấy vạn đại quân ẩn nấp. Ba nghìn người của Tưởng Kỳ đã ẩn nấp kỹ càng nên cả bình nguyên chẳng lấy một bóng người.

Trong tiếng bước chân dồn dập, một tên thân binh chui vào bụi cỏ rậm rạp, chạy đến chỗ Tưởng Kỳ, gấp gấp nói: “Tướng quân, đến rồi!”

“Hào! Thỏ cẩu Lương Châu chết tiệt cuối cùng cũng đến!” Trong đôi mắt Tưởng Kỳ đầy sát khí, bỗng đứng phắt dậy, nghiêm nghị quát: “Truyền lệnh, các huynh đệ giữ vững tinh thần, chuẩn bị giết giặc!”

Tiếng nói của Tưởng Kỳ vừa dứt, lại có thân binh chạy tới, gấp giọng nói: “Tướng quân!”

Tưởng Kỳ đội mũ sắt nặng nề lên đầu, lạnh lùng nói: “Nói!”

Thân binh thở dốc hai tiếng, vội la lên: “Hướng Đông năm dặm, lại phát hiện bại quân Lương Châu!”

“Cái gì?” Tưởng kỳ biến sắc, vội hỏi: “Có bao nhiêu người?”

Thân binh nói: “Hai, ba nghìn người.”

“Hai, ba nghìn người?” Tưởng Kỳ suy ngẫm giây chốc, vội quay sang tên thân binh trước tiên: “Hướng này có bao nhiêu bại binh?”

Thân binh nói: “Cũng hai, ba nghìn người!”

“Đáng giận!” Tưởng kỳ nắm chặt hai đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bọn thỏ cẩu Lương Châu này đúng là giảo hoạt! Kể chia đường ra trốn cũng nghĩ ra! Giờ đây, dù chúng ta có thể chặn hai đường bại binh, nhưng những bại binh còn lại cũng có thể thành công trốn về Mỹ Tắc. Như vậy chúng ta làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ quân sư giao cho!”

“Tướng quân!” Một tên nha tướng vội chạy đến trước mặt Trương Kỳ, lớn tiếng nói: “Bại binh Lương Châu đã đến gần, giết hay là không giết?”

“Giết! Đương nhiên giết!” Trương Kỳ lạnh lùng nói: “Truyền lệnh, toàn quân xuất kích!”

.....

“Phụt!”

Thân hình hùng tráng của Mã Đằng đột nhiên khựng lại, có một loại khí lạnh như tơ nhện bắt đầu lan ra từ lưng đến tứ chi, lực lượng toàn thân như nước triều rút khỏi người. Cúi đầu một cách khó khăn, Mã Đằng bỗng phát hiện ngực trái mình lộ ra một đoạn mũi thương, những giọt máu đỏ thẫm từ mũi thương chảy xuống.

Chầm chậm quay đầu lại, bóng hình của một đại tướng Ký Châu đập vào mắt.

Mã Đằng từ từ vươn tay ra, yếu ớt chỉ vào viên tướng.

Gã đó lạnh lùng nói: “Mỗ chính là Trương Cáp!”

“Trương Cáp!” Mã Đằng vẫn chỉ vào gã, nói từng chữ một. “Siêu của ta sẽ không tha cho người!”

Đứt lời, Mã Đằng đổ “ầm” xuống, đứt hơi.

336. Chương 266: Biểu Tự Mạnh Khởi

“Tham kiến huynh trưởng!”

Mã Siêu trở người xuống ngựa, quay sang Mã Dục quỳ “phịch” xuống lạy.

Mã Dục vội đỡ Mã Siêu dậy, mắt lộ vẻ vui mừng, nói: “Siêu đệ, đệ lại cao hơn rồi.”

Mã Siêu gãi gãi đầu, ngu ngơ đáp: “Tiểu đệ có cao tới đâu thì cũng là tiểu đệ của huynh trưởng.”

“Ha ha.” Mã Dục bật cười lớn, siết chặt hai tay Mã Siêu, rồi quay đầu nói với Cam Ninh: “Cam Ninh, bốn tướng quân giới thiệu với người, vị này chính là tộc đệ của bốn tướng quân, Mã Siêu.”

Cam Ninh sớm đã nghe qua đại danh của Mã Siêu từ miệng Điền Vi, lập tức khum tay vái chào: “Mặt tướng tham kiến thiếu tướng quân.”

Mã Siêu khum tay đáp lễ: “Tham kiến Cam Ninh tướng quân.”

Lúc bấy giờ Mã Dục mới hỏi Mã Siêu: “Siêu đệ, đội tàu của Lý Túc đã an toàn đến cảng Tân Phong chưa?”

“Huynh trưởng yên tâm.” Mã Siêu ngân giọng nói: “Những quận huyện hai bên bờ hồ đã bị thiết kỵ của tiểu đệ cướp bóc đến ba lần, hiện trong vòng trăm dặm hai bờ Nam Bắc sông sẽ không thể tìm thấy một quân Quan Đông nào. Chỉ cần trên đường đi không xảy ra tai nạn gì thì đội tàu của Lý Túc tiên sinh chắc chắn đã đặt chân đến cảng Tân Phong vào nửa tháng trước.”

“Tốt lắm.” Mã Dục nói. “Ái Hàm Cốc thế nào rồi?”

Mã Siêu đáp: “Nửa tháng trước tiểu đệ từng nhận được truyền thư của quân sư. Trong thư nói ngài ấy đã có kế vện toàn có thể một phát tiêu diệt hết 30 vạn quân Quan Đông ở Ái Hàm Cốc! Nhưng, do thời gian gần đây đại quân chiến đấu liên tục ở các chiến trường, nên đã nửa tháng nay không nhận được truyền thư của quân sư, cũng không biết chiến sự ở Ái Hàm Cốc tiến triển tới đâu rồi.”

“Kế vện toàn?” Con tim Mã Dục nhảy dựng lên, lầm bầm: “Có thể một phát tiêu diệt hết 30 vạn quân Quan Đông!?”

Mã Siêu nói: “Huynh trưởng, đây không có vẻ là lời trấn an.”

“Ừm.” Mã Dục điểm đầu nói: “Quân sư vốn không nói phét, xem ra có kế vện toàn thật.”

“Thiếu tướng quân ~” Lời Mã Dục vừa dứt thì chợt có mấy chục người cưỡi ngựa Kinh Châu phóng từ bình nguyên phía trước đến, cao giọng hét: “Thiếu tướng quân nơi nào?”

Mã Dực vừa ngẩng đầu, mắt lộ vẻ mừng rỡ, lớn tiếng gọi: “Cú Đột!”

Mấy chục người cưỡi ngựa phóng tới ấy chính là đoàn ‘điều hoàn xích hậu’ do Cú Đột suất lĩnh. Cú Đột xưa nay vốn đi theo Mã Dực đảm nhiệm chức đầu lĩnh đoàn ‘xích hậu’ (thám báo). Lần trước Mã Dực suất lĩnh tám nghìn thiết kỵ Nam hạ đến Kinh Dương. Khi nghỉ đến phương Nam là nơi lạ lẫm, dù có đoàn ‘xích hậu’ của Cú Đột cũng không có tác dụng gì, nên để hẳn ở lại tướng Mã Siêu nghe lệnh.

“Ah - chủ công?” Cú Đột vội lặc dây cương, lập tức xoay người xuống ngựa quỳ xuống đất, Nhanh tiếng nói: “Tham kiến chủ công!”

“Tham kiến chủ công!”

Mã Dực quay sang họ, nói: “Các huynh đệ mau đứng dậy.”

“Chủ công!” Cú Đột đứng dậy, thở dốc hai tiếng, rồi la lớn. “Ài Hàm Cốc cấp báo! Hà Sáo cấp báo!”

Con tim Mã Dực lại nhảy dựng, lạnh lùng nói: “Nói!”

Cú Đột dáo dác nhìn quanh, mắt lộ vẻ khó xử vẻ, thấp giọng nói: “Chủ công, có thể lánh mặt nói chuyện không?”

Ánh mắt Mã Dực lạnh lùng. Chư tướng Mã Siêu, Cam Ninh thấy vậy liền cáo từ rời khỏi, chỉ có Điển Vi vẫn nghiêm mặt, như một pho tượng Kim Cương đứng y sì đằng sau Mã Dực. Lúc bấy giờ Cú Đột mới hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Chủ công, ả Hàm Cốc và Hà Sáo cùng phái khoái mã đưa tin. ả Hàm Cốc thắng đậm, Hà Sáo thảm bại!”

Ánh mắt của Mã Dực càng thêm âm lãnh, nghiêm nghị nói: “Thắng đậm ra sao? Thảm bại như thế nào?”

Cú Đột nói: “Quân Tây Kinh và liên quân Quan Đông kịch chiến ở ả Hàm Cốc, ai ngờ trời giáng ôn dịch, sinh linh đồ thán. Trong tháng mấy ngấn ngấn ngủi, 30 vạn quân Quan Đông và năm vạn đại quân Tây Kinh tổn thất đến chín phần binh lực! Cuối cùng Tào Tháo, Viên Thuật phải suất lĩnh mấy vạn tàn binh bại hồi Lạc Dương, quân coi giữ trong ả cũng chỉ còn sót lại mấy nghìn người.”

Dù là Mã đồ phu tàn nhẫn ham sát, xem nhân mạng như cỏ rác cũng giật mình nhảy dựng khi nghe tin này. Ôn dịch! Không ngờ là ôn dịch! Rất hiển nhiên, trò này là kiệt tác của Giả Hủ, ắt hẳn là kế vẹn toàn mà Giả Hủ đã đề cập trong lá thư gửi cho Mã Siêu. Đây quả nhiên là kế vẹn toàn, hủy hoại 30 vạn quân Quan Đông chỉ trong chớp nhoáng.

Nhưng, cái giá phải trả thật sự quá thảm khốc. Năm vạn đại quân Kinh Châu giờ chỉ còn năm vạn trắng đĩnh!

Phải nghỉ ngơi bao nhiêu năm mới có thể khôi phục lại đây!? Điều duy nhất đáng ăn mừng là hai vạn bộ hạ cũ tinh nhuệ nhất vì theo Mã Siêu xuất chinh nên không bị thương tổn gì. Hai vạn tinh nhuệ ấy vẫn còn thì Mã đồ phu vẫn chưa bị bại.

Hít vào một hơi thật sâu, Mã Dực trầm giọng nói: “Nói tiếp đi, Hà Sáo thảm bại ra sao?”

Thần sắc Cú Đột phút chốc chuyển sang âm đạm, thấp giọng nói: “Chiến trường Hà Sáo, Phương Duyệt tướng quân lĩnh quân một vạn đóng ở Dã Ngưu Độ để cự lại Bắc lộ liên quân, Mã Đằng tướng quân lĩnh quân bốn vạn thủ tại Vân Trung để phòng quân Viên Thiệu đánh lên. Không ngờ U Châu thứ sử Công Tôn Toản và Hắc Sơn tặc Trương Yển ra về tương trợ, rồi ngấm ngầm liên thủ hãm hại.”

“Công Tôn Toản?” Lòng mảy mã Dực tức thì nhẩn tít, lạnh giọng nói: “Hắc Sơn tặc Trương Yển!?”

Cú Đột hít vào một hơi, nói tiếp: “Quân U Châu, Hắc Sơn tặc lúc lâm trận mới đột ngột làm phản, quân ta bị địch vây kín ba mặt, đại bại! Chỉ còn Pháp Chính suất lĩnh hơn một vạn tàn binh lui về Mỹ Tắc. Mã Đằng tướng quân ngài ấy ~”

Mã Dực ngân giọng nói “Đằng thúc làm sao?”

Cú Đột buồn bã nói: “Mã Đằng tướng quân tử chiến, bị Trương Cáp - thuộc cấp của Viên Thiệu giết chết, thủ cấp treo ở Huyện môn thị chúng!”

Ánh mắt của Mã Dực phút chốc lạnh đến đáng sợ. Mặc dù là ngày hè, nhưng Cú Đột vẫn cảm thấy se lạnh. Hắn đi theo Mã Dực đã lâu, hiểu rõ tính nết và giờ đây ngầm biết Mã Dực đã thật sự nổi giận! Quả nhiên, hai nắm tay của Mã Dực bỗng nhiên nắm chặt, từ kẽ răng tuôn ra một câu lạnh lùng: “Trương Cáp, bốn tướng quân nhất định phải băm người thành vạn mảnh!”

“Chủ công.” Cú Đột thấp giọng nói: “Tin dữ này có nên nói cho thiếu tướng quân biết?”

“Không thể!” Mã Dực trầm giọng nói: “Việc này cần giữ bí mật nghiêm ngặt. Nếu để lộ nửa câu thì bốn tướng quân sẽ trừng trị người!”

Cú Đột đành giọng nói: “Thỉnh chủ công yên tâm, mặt tướng nhất định giữ miệng như bình.”

“Phù ~” Mã Dực thở phào một cái thật dài, sắc mặt đã hoàn toàn hồi phục, rồi quay sang Cú Đột nói: “Thôi được, Cú Đột người lui ra trước, rồi bảo thiếu tướng quân tới gặp ta.”

“Tuân mệnh.”

Cú Đột đáp một tiếng, lĩnh mệnh đi ra.

Chưa uống cạn một chung trà thì Mã Siêu đã đi vào.

Mã Dực ra ý bảo Mã Siêu ngồi vào vị trí, sau đó hỏi lơ đãng: “Siêu đệ năm nay đã mười chín rồi nhỉ?”

Mã Siêu cung kính nói: “Hồi huynh trưởng, tiểu đệ tuổi hư đã hai mươi rồi.” “Ừm.” Mã Dực điểm điểm đầu, mỉm cười nói: “Là năm nhược quan (năm trưởng thành), cũng nên đón dâu rồi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Mã Siêu ửng đỏ, cao giọng nói: “Cậy nhờ huynh trưởng làm chủ.”

Mã Dực nói: “Chờ trận này đánh xong, vi huynh sẽ thay đệ tìm một nhà tốt.”

Mã Siêu nói: “Đa tạ huynh trưởng.”

Mã Dực lại nói: “Nếu bàn đến chuyện cưới hỏi thì cũng xem như trưởng thành rồi, cũng nên có biểu tự nhỉ.”

Mã Siêu nhảy dựng lên, rồi chợt vui vẻ nói: “Mong huynh trưởng ban biểu tự.”

Luận bối phận, Mã Dực chỉ là tộc huynh của Mã Siêu. Hơn nữa, sinh phụ của Mã Siêu, Mã Đằng vẫn khoẻ mạnh, nên vốn không tới phiên Mã Dực đặt biểu tự cho Mã Siêu. Nhưng luận thân phận, Mã Dực thân là tướng quân Bình Tây, Thứ sử Lương Châu, là tộc trưởng của dòng họ Mã, càng là chủ quân mà Mã Đằng phụ tử kính nhường. Vì thế, nếu được Mã Dực ban biểu tự, Mã Siêu chỉ cảm thấy vinh hạnh.

Mã Dực nhíu mày trầm tư, một lát sau mới thoải mái nói: “Hay gọi Mạnh Khởi nhé.”

“Mạnh Khởi?” Mã Siêu vui vẻ nói. “Đa tạ huynh trưởng ban biểu tự.”

“Mạnh Khởi.” Mã Dực hỏi: “Đệ có biết hàm nghĩa của chữ “Khởi” này?”

Mã Siêu đứng dậy, trịnh trọng quỳ xuống để thi lễ văn bối, cung kính nói: “Tiểu đệ cung thỉnh huynh trưởng giáo huấn.”

Mã Dực điểm điểm đầu, lời nói đầy thâm thía: “Khởi giả. Trung hưng dã! Mậu Lăng Mã thị là vọng tộc, đời của phụ thúc đều có hiện tượng suy sụp, vi huynh ban đệ chữ “Khởi”, chính là hy vọng Mã gia có thể phục hưng dưới thời của huynh đệ ta. Có câu “Nhân sinh vô thường”, một khi vi huynh xảy ra chuyện không hay, Chinh nhi, Chiến nhi tuổi hăng còn nhỏ, uy vọng không đủ để phục chúng. Vì vậy, phải trông nhờ vào Mạnh Khởi giúp sức.”

Những lời này của Mã Dực hàm ý quá rõ ràng.

Nói cho chót, Mã Dực chuẩn bị chu toàn, kể cả quyết định của mình sau khi chết! Nhỡ như hôm nào đó vận khí không tốt, Mã Dực tử trận sa trường như Mã Đằng, lúc đó Mã Chinh, Mã Chiến hăng còn nhỏ, cô nhi quả mẫu căn bản không trấn áp nổi đám tướng như hổ lang kia, lúc đó phải cần đại tướng dòng họ như Mã Siêu đứng ra ổn định thế cục.

“Thỉnh huynh trưởng yên tâm, tiểu đệ chắc chắn toàn lực giúp đỡ hai vị công tử.”

Mã Siêu nghe không hiểu ngụ ý trong câu nói của Mã Dực, trong lòng không khỏi vừa cảm kích vừa hoảng sợ.

“Mạnh Khởi a!” Mã Dực đi lên trước đỡ Mã Siêu dậy, rồi nhẹ nhàng đặt lên vai Mã Siêu, ngân giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, đệ phải thử gánh trên người cây xà lương của Mã gia. Sau này bất luận gặp việc gì khó khăn, bất luận xảy ra chuyện gì, đệ đều phải gắng giữ tinh táo, tuyệt không thể hành động theo cảm tính!”

Mã Siêu nghiêm nghị nói: “Tiểu đệ cẩn tuân lời dạy bảo của huynh trưởng.”

337. Chương 267: Kết Thúc Chiến Tranh Trong Thời Gian Ngắn Nhất

Mã Siêu nói: “Huynh trưởng?”

Mã Dực nói: “U Châu Thứ sử Công Tôn Toàn, Hắc Sơn tặc Trương Yến, Ký Châu Viên Thiệu cùng tập kết mười lăm vạn đại quân đánh lên Vân Trung và đã thành công. Đẳng thức chống đỡ không nổi nên tháo chạy sang Mỹ Tắc. Trước mắt Viên Thiệu đương suất lĩnh quân tấn công mạnh Mỹ Tắc, nếu không có viện quân đến yểm trợ thì nhiều nhất chỉ chống đỡ được một tháng, thành Mỹ Tắc sẽ bị công hãm!”

“A!?” Mã Siêu hét lên, “Gã Viên Thiệu chết tiệt tập kết đến mười lăm vạn đại quân!”

“Hà Sáo một khi bị chiếm đóng, hậu quả khôn lường!” Mã Dực trầm giọng nói. “Hà Sáo không chỉ là lão doanh của quân đoàn Kinh Châu, mà còn tượng trưng cho thực lực của quân đoàn Kinh Châu. Hà Sáo một khi bị chiếm đóng, thì sự uy hiếp của ta đối với những thế lực nhỏ xung quanh sẽ bị suy giảm lớn! Sự thống trị lẫn át của Mã gia chúng ta tại Tây Vực sẽ đổ vỡ đầu tiên. Sau đó mối liên hệ giữa Mạc Bắc và Quan, Kinh cũng sẽ bị cắt đứt hoàn toàn. Dưới sự tấn công mang tính bao vây của Công Tôn Toàn, Viên Thiệu, Hắc Sơn quân cùng Đông bộ Tiên Ti, và cả người tinh linh ở phương Bắc, Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu cũng sẽ tan tác. Cuối cùng ta sẽ mất đi quyền khống chế đối với thảo nguyên Mạc Bắc. Nếu để chuyện đó xảy ra, thế lực của quân ta tại Mạc Bắc và Tây Vực sẽ bị nhỏ tận gốc!”

Mã Siêu đành mặt.

“Hậu quả nghiêm trọng hơn còn đang ở đằng sau!” Mã Dực nói tiếp. “Hà Sáo một khi bị chiếm đóng, Tây Vực một khi làm phản, Quan, Kinh đại địa sẽ không còn là đại hậu phương dễ thủ khó công nữa, quân ta sẽ đánh mất triệt để sự ưu thế trong chiến lược. Lợi dụng địa lợi của Hà Sáo và nông trường của Mạc Bắc, chỉ trong vòng vài năm, Viên Thiệu có thể xây dựng một kỵ quân cường đại uy hiếp Quan, Kinh.”

“Còn nữa, trải qua trận đại chiến này, trai tráng của Quan, Kinh đã hao đi phần lớn. Không có mười năm tĩnh dưỡng chỉ e rất khó khôi phục nguyên khí. Nhưng những gã như Tào Tháo, Viên Thiệu căn bản không thể cho chúng ta thời gian an tâm nghỉ ngơi và hồi phục!” Mã Dực nói đến đây dừng lại, vỗ mạnh vào bả vai Mã Siêu, ngân giọng nói. “Sự tồn vong của Hà Sáo liên quan đến sự sinh tử của quân ta!!”

Mã Siêu nghiêm nghị nói: “Huynh trưởng sao không mau sai viện quân qua?”

Mã Dực bùi ngùi nói: “Phương Duyệt quân đang ở Dã Ngưu Độ, nơi gần Hà Sáo nhất, nhưng hiện y chỉ có một vạn quân và nay đang cùng mười hai vạn quân của Trương Tế, Vương Khuông, Trương Dương, Khổng Dung giằng co ở hai bên sông, căn bản không thể điều viện quân qua! Ngoại trừ Phương Duyệt, chỉ có Từ Hoảng trấn thủ Trường An đang cầm quân ba vạn. Nhưng Trường An và Hà Sáo cách xa nghìn dặm, chờ đến khi Từ Hoảng đến được Hà Sáo thì thành Mỹ Tắc đã bị công phá.”

Mã Siêu nói: “Như vậy, tiểu đệ nguyện suất lĩnh thiết kỵ của bản bộ lặn lội ngày đêm qua cứu viện.”

“Uhm.” Mã Dực nặng nề điểm đầu, trầm giọng nói, “Có giải vây được cho Hà Sáo hay không? Chỉ còn trông nhờ vào huynh đệ ta! Nhưng, đệ không cần phải suất lĩnh hai vạn thiết kỵ hồi Hà Sáo cứu Mỹ Tắc, mà là thẳng tiến Hà Bắc tấn công vào sào huyệt Nghiệp thành của Viên Thiệu! Mạnh Khởi đệ nghe đây, lần này đi Hà Bắc, mục đích không phải là công thành chiếm đất, mà là chiến vì đốt sát cướp bóc! Một câu thôi, nhất định phải làm cho cả Hà Bắc loạn như nồi cháo, càng loạn càng tốt!”

“Vây Ngụy cứu Triệu sao?” Mã Siêu ngân giọng nói: “Tiểu đệ hiểu được!”

Mã Dực nói: “Quấy rối Hà Bắc ít nhất phải kéo dài nửa tháng, tiếp đó tiến lên phía Bắc tiếp tục quấy rối U Châu, sau cùng từ quận Thề, Thượng Cốc đi đến Mạc Bắc, tụ họp cùng hai đường kỵ quân của Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu, đánh tan Đông bộ Tiên Ti rồi dừng tại chỗ chờ lệnh, chờ mệnh lệnh tiếp theo của vi huynh.”

Mã Siêu khum tay cái “bật”, nói: “Tiểu đệ lĩnh mệnh!”

“Quân tình khẩn cấp.” Mã Dực trầm giọng nói. “Mạnh Khởi phải khởi binh ngay đêm nay.”

“Tuân mệnh.”

Mã Siêu khum tay vái chào, xoay người nghênh ngang rời đi.

Đợi bóng dáng của Mã Siêu khuất dần trong bóng đêm, Mã Dực mới trầm giọng nói: “Điển Vi.”

Thân hình như tháp sắt của Điển Vi bỗng xuất hiện trong trường, nói bằng chất giọng ồm ồm: “Chủ công phân phó điều chi?”

Mã Dực nói: “Lập tức bảo Lý Mông, Cú Đột và Cam Ninh vào đây.”

“Tuân mệnh.”

Điển Vi lĩnh mệnh rời khỏi.

.....

Mỹ Tắc. Trung quân đại tướng của Viên Thiệu.

Viên Thiệu ngồi xoạc ngựa về phía sau, mặt lộ vẻ không vui.

Đại quân tấn công Mỹ Tắc đã mấy ngày, nhưng vẫn không công phá nổi pháo đài của người ta, chứ đừng nhắc đến bản thành Mỹ Tắc! Chư tướng Cúc Nghĩa, Trương Cáp, Trương Kỳ, Hàn Mãnh đều lộ vẻ hổ thẹn, không dám nhìn thẳng vào mắt Viên Thiệu. Nhất là Trương Kỳ và Hàn Mãnh, nếu không phải hai người chặn đánh thất bại, để gần hai vạn người của Pháp Chính trốn về thành Mỹ Tắc thì thành trì này sớm đã bị công phá.

Thấy chư tướng đều giữ im lặng, Viên Thiệu đành quẳng ánh mắt sang quân sư Điền Phong, hỏi: “Nguyên Hạo có chăng lương kế phá thành?”

Điền Phong nói: “Mỹ Tắc thành cao rạch sâu, xung quanh được ngăn cách bởi những than đá đang cháy bùng, tứ góc của thành trì đều có lô cốt làm thế bảo vệ. Mỗi khi quân ta toan dùng nước dập lửa, thì liền bị quân coi giữ trên lô cốt kéo tiến bắn chết. Cũng chính vì thế mà mấy ngày nay quân ta không tiến vào được. Xét điểm này, Phong cho rằng nếu muốn phá Mỹ Tắc, cần phải phá lô cốt trước.”

Viên Thiệu nói: “Làm thế nào để phá lô cốt?”

Điền Phong nói: “Thành trì tứ phía đều có đốt than đá, nếu lửa không tắt thì khó có thể tiến công. Vì thế, biện pháp ổn thỏa nhất là đứng ngoài thành chờ đến khi lửa tắt, sau đó mới công thành.”

“Ai biết dây than đá đó sâu bao nhiêu, cần bao lâu mới có thể đốt hết?” Viên Thiệu nhíu mày nói: “Nếu mười ngày vẫn chưa đốt hết, mười mấy vạn đại quân ta há chẳng phải đứng trơ ngoài thành chờ mười ngày?”

Điền Phong chán nản nói: “Vậy chỉ có thể tiếp tục cường công.”

“Vậy thì tiếp tục cường công!” Viên Thiệu lạnh lùng nói. “Nhưng không thể tiếp tục hao phí tinh nhuệ của Ký Châu nữa, binh lực của Hắc Sơn quân là nhiều nhất, để người của hãn tấn công trước đi!”

Cầu Kham thoáng biến sắc, vội ra khỏi hàng nói: “Chủ công, không thể.”

Viên Thiệu nói: “Có gì không thể?”

Cầu Kham nói: “Dạo gần đây Công Tôn Toàn thường thỉnh Trương Yên dự yến tiệc, hai người ấy hình như có ý thân cận. Nếu lúc này chủ công phái quân đội của Trương Yên công thành thì rất dễ làm hãn ngộ nhận

rằng ngài muốn mượn cơ làm suy yếu binh lực của hắn, làm thế rất có khả năng sẽ đẩy Trương Yến đến chỗ Công Tôn Toàn!”

Điền Phong cũng nói: “Lời của Hữu Nhược cực đúng. Chủ công tam tư (suy nghĩ lại).”

“Này cũng không được, kia cũng không được. Vậy các người nói nên làm thế nào?” Viên Thiệu lạnh lùng nói. “Hơn mười vạn đại quân, vậy mà không làm gì được một thành Mỹ Tắc nhỏ nhoi! Các người thân là quân sư, mưu sĩ, chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ sao? Còn có các người, thân là đại tướng thống binh, chẳng lẽ không cảm thấy nhục nhã sao?”

Chư tướng và Điền Phong, Cầu Kham đều lộ vẻ hổ thẹn.

“Hô ~” Viên Thiệu thở phào một hơi dài, phát tiết xong cảm giác tâm tình thư thái đi không ít, bèn nói: “Thôi, cứ theo kế của quân sư, vây thành hoãn công!”

“Chủ công anh minh.” Điền Phong chấp tay, lại nói. “Phong còn có một việc.”

Viên Thiệu nói: “Chuyện gì?”

Điền Phong nói: “Mật thám hồi báo, tộc đệ của Mã đồ phụ, Mã Siêu đương suất lĩnh quân cướp càn tại Bắc bờ sông, Phong cho rằng không thể không phòng.”

“A?” Viên Thiệu trầm giọng nói. “Mã Siêu suất lĩnh quân cướp càn tại Bắc bờ? Phải chăng chiến sự nơi ải Hàm Cốc đang căng thẳng nên Giả độc sĩ mới để Mã Siêu lĩnh binh kiểm chế Trung lộ liên quân của Mạnh Đức? Hơn nữa quân đội của Mã Siêu đều là kỵ binh, nhưng dù dũng mãnh thiện chiến cũng không thể công thành cướp đoạt, hắn không tạo thành nỗi uy hiếp đối với Hà Bắc.”

“Phong cũng cho rằng như vậy.” Điền Phong nói đến đây chợt khựng lại, một hồi sau mới tiếp. “Nhưng nhờ như Mã Siêu nghe tin Hà Sáo thì khó bảo đảm hắn sẽ không tức giận, từ bỏ kế hoạch kiểm chế Trung lộ liên quân, bất chấp tất cả giết vào Hà Bắc! Mã Siêu lại là kiêu tướng Tây Kinh, văn võ song toàn, thiết kỵ dưới trướng toàn là những bộ hạ cũ tinh nhuệ của Mã đồ phụ. Nếu để con mãnh hổ này tiến vào Hà Bắc, đại địa Ký Châu ắt sẽ bị hất tung lên, nguyên khí đại thương!”

Ý của Điền Phong là, nhờ như để Mã Siêu biết tin Mã Đằng tử trận, thế nào cũng cướp của giết người ở Hà Bắc để trút giận. Đến lúc đó, cho dù mấy chục tòa thành trọng yếu của Hà Bắc được bảo toàn, thì những bá tánh ngoài thành cũng khó tránh khỏi kiếp nạn, Ký Châu tổn hao nhiều nguyên khí.

Viên Thiệu nghe vậy liền kinh hãi, ra vẻ hiểu ý nói: “Ừm, lời Nguyên Hạo cực phải, đích thực phải đề phòng!”

Điền Phong lại nói: “Hiện chủ công đang suất lĩnh đại quân xuất chinh bên ngoài, Hà Bắc chỉ có hai vị đại nhân là Phùng Kỷ và Thẩm Phối chủ sự, e không phải là đối thủ của Mã Siêu! Sao chủ công không sai Trương Cáp tướng quân suất lĩnh năm nghìn kỵ binh phản hồi Ký Châu? Trương Cáp tướng quân là danh tướng Hà Bắc, võ nghệ không thua Mã Siêu, có y trấn thủ, lại có Phùng Kỷ và Thẩm Phối đại nhân phụ trợ, Hà Bắc chẳng còn đáng lo nữa.”

“Ừm.” Viên Thiệu nghĩ một hồi, nói: “Hay để cho Công Lễ dẫn tiên đăng doanh phản hồi Hà Bắc.”

So với Trương Cáp, Viên Thiệu có vẻ tín nhiệm Cúc Nghĩa hơn. Dù sao Trương Cáp cũng chỉ mới hàng phục không lâu, còn Cúc Nghĩa là bộ hạ cũ phụ trợ Viên Thiệu lập nghiệp, đương nhiên không thể đánh đồng quan hệ thân sơ này. Cúc Nghĩa cũng là đại tướng đứng đầu dưới trướng Viên Thiệu, để hắn trấn thủ Hà Bắc đương nhiên thích hợp hơn so với Trương Cáp. Điền Phong cũng không có dị nghị đối với việc này.

.....

Bạch Mã.

Mã Siêu đã suất lĩnh hai vạn thiết kỵ xuất phát trong đêm, tiến đánh Hà Bắc, trong đại doanh chỉ còn có bảy nghìn thiết kỵ và thủy quân Cẩm Phàm trú chân ở bến tàu.

Trung quân đại doanh của Mã Dục.

Chư tướng Cú Đột, Lý Mông, Cam Ninh nối đuôi nhau vào. Mã Dục đương phục xuống bàn xem địa đồ, không hề phát giác sự hiện diện của chư tướng. Tình hình bây giờ đã vô cùng rõ ràng, Nam lộ liên quân và Tây lộ liên quân lần lượt bại trận, tiếp đó là Trung lộ liên quân bị tiêu diệt toàn quân, đại bộ phận liên quân Quan Đông đã tan rã. Giờ chỉ còn lại Bắc lộ liên quân và quân Ký Châu của Viên Thiệu vẫn tiếp tục tiến công!

Vì phá tan sự tiến công của quân Quan Đông, tập đoàn Mã Dục phải trả một cái giá cực kỳ thảm trọng. Tài nguyên chiến tranh được tích lũy mấy năm nay đã tiêu gần hết, thanh niên trai tráng trong Quan, Kinh ngày càng chết thương thảm trọng. Mã Dục bị quan đưa ra kết luận, nếu không dựa vào cướp đoạt thì trong vòng mười năm trở về sau, quân Kinh Châu sẽ rất khó khôi phục nguyên khí.

Giờ đây nan đề đặt trước mặt Mã Dục là làm thế nào nhanh chóng chấm dứt trận chiến này.

Sở dĩ Mã Dục ếm nhem tin tức của Mã Đằng là để phòng khi Mã Siêu sốt ruột báo thù bất chấp tất cả tiến công Hà Bắc, đến lúc đó chiến sự lại mở rộng thêm một bước, quân Kinh Châu cùng quân Ký Châu sẽ đại quyết chiến! Mã Dục không hy vọng cùng quân Ký Châu quyết chiến vào lúc này. Điều đó không có lợi cho quân Kinh Châu, còn lời cho hai gã Công Tôn Toàn và Tào Tháo.

Hơn nữa, càng đáng chết là, quân đoàn Kinh Châu vừa trải qua sự thảo phạt của hai mươi ba lộ chư hầu liên quân, nên sẽ không chịu đựng nổi một trận quyết chiến quy mô! Quyết chiến với quân Ký Châu lúc này, thì quân đoàn Kinh Châu ta sẽ đổ vỡ mất. Mã Dục không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu rõ sự lợi, hại trong chuyện này.

Vì thế, giờ đây nhiệm vụ bức bách nhất là nhanh chóng đuổi quân Ký Châu, quân U Châu và quân Hắc Sơn ra khỏi Hà Sáo. Chỉ có như thế, tập đoàn quân sự Kinh Châu mới có thể cơ hội đáng quý để thở!

Đến lúc đó, dù là Tào Tháo, Tôn Kiên, Viên Thiệu, Viên Thuật vẫn còn ý đồ, cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm. Sau khi trải qua trận đại chiến này, quân đoàn Kinh Châu ắt đã đại thương nguyên khí, nhưng cả lộ quân Quan Đông khác cũng cần nghỉ ngơi lại sức, chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh.

Chỉ cần tin thiết kỵ của Mã Siêu san bằng Hà Bắc rơi vào tay Viên Thiệu, Mã Dục tin rằng với cá tính của Viên Thiệu nhất định sẽ chọn triệt binh! Viên Thiệu tuyệt sẽ không vì Hà Sáo mà lấy sinh linh đồ thần của Hà Bắc để mạo hiểm. Đối với Viên Thiệu mà nói, nếu Hà Bắc long trời lở đất, thì dù hắn có tóm gọn Hà Sáo cũng là thất bại.

Dù sao Viên Thiệu cũng không phải Tào Tháo, hắn không thể biết Hà Sáo giữ tầm quan trọng thế nào đối với quân sự tập đoàn Kinh Châu! Về phần Điền Phong, y tất nhiên cất lực khuyến khích Viên Thiệu đừng triệt binh. Nhưng Viên Thiệu vốn bướng bỉnh, chuyện khác có lẽ còn nghe Điền Phong, nhưng chuyện can hệ đến sự an nguy của Hà Bắc, chỉ e hắn sẽ rất khó nghe lọt tai.

Dù sao, vợ con của Viên Thiệu cũng đang ở Nghiệp Thành.

“Phù ~”

Mã Dục thở phào một cái, tư tưởng trở về hiện thực, lúc này mới phát hiện chư tướng đã đến đông đủ.

“A, các người đều đã đến rồi àh!”

“Chủ công.”

“Chủ công.”

“Chủ công.”

Chư tướng Cam Ninh đều khum tay chấp vái.

Mã Dục trầm giọng nói: “Khuya thế này bốn tướng quân còn bảo Điền Vi gọi mọi người tới, là có một đại sự muốn giao cho các người làm.”

Chư tướng cùng đồng thanh: “Chủ công cứ việc phân phó.”

“Cú Đột.”

“Có mặt tướng.”

“Phải tất cả thám mã, trong vòng 3 ngày phải thăm dò hết bố trí binh lực của Ngụy quận, Dương Bình quận, Bình Nguyên quận và Đông quận. Ngoại trừ quận binh của các quận và huyệt tốt của các huyện, còn phải đặc biệt lưu ý đến quân chính quy của Tào Tháo và Viên Thiệu! Một khi phát hiện quân chính quy điều động, lập tức trở về báo đại doanh.”

“Tuân mệnh.”

“Cam Ninh.”

“Có mặt tướng.”

“Mau chóng chuẩn bị đội thuyền, rồi chuẩn bị cho tốt một đại quy mô để vận chuyển nhân viên đồ vật! Về phần đội thuyền, đội thuyền của Trần Hổ, Trương Báo sau khi dỡ hết nhân viên và vật tư xong sẽ nhanh chóng Đông phản, ngoại trừ ba mươi lăm chiến thuyền lâu này, còn phải thu thập thêm những thuyền lớn nhỏ ở ven bờ. Trong vòng mười ngày, bốn tướng quân muốn người phải chuẩn bị ít nhất một vạn chiến thuyền lớn nhỏ!”

Cam Ninh khum tay cái “bật” nói: “Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Cuối cùng Mã Dục quay sang Lý Mông, quát: “Lý Mông đâu?!”

Lý Mông hăng hái tiến lên trước một bước, vội khum tay nói: “Có mặt tướng.”

Mã Dục mắt lộ vẻ tàn nhẫn, quay sang Lý Mông nói: “Bắt đầu từ ngày mai, suất quân cướp sạch chư huyện của Ngụy quận. Lần này không cần lương thực, không cần của cải, chỉ cần người! Không cần người già, tàn tật, cướp những thanh niên nam nữ khỏe mạnh, và cả tiểu hài tử! Chỉ cần phù hợp điều kiện, có bao nhiêu cướp bấy nhiêu. Cướp sạch mới thôi!!!”

Lý Mông tuy cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn đồng dạ đáp: “Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Mã Dục khê ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo cùng cực! Một Mã đồ phu tàn nhẫn lãnh huyết đang chuẩn bị chu đáo trước cơn giông kéo đến, làm đủ chuẩn bị sau khi đại chiến kết thúc. Dù sao sau trận chiến này, trai tráng trong vùng Quan, Kinh sẽ hao hụt nghiêm trọng. Nếu không xuất kỳ chiêu để đền bù tổn thất, thì muốn khôi phục nguyên khí trong thời gian ngắn chỉ là là si tâm vọng tưởng.

.....

Hà Sáo, Mỹ Tắc.

Sắc đêm như mực, bóng dáng cao khảnh của Pháp Chính đứng trang nghiêm trên đầu thành hóng gió, sau lưng là mười mấy tên võ tướng Kinh Châu. Thành công đưa một vạn năm nghìn đại quân về Mỹ Tắc, việc này này ít nhiều cũng khiến những võ tướng xuất thân hành ngũ bắt đầu tin tưởng vào năng lực của Pháp Chính, chỉ ít gã thư sinh yếu ớt này trông vẫn còn có ích.

Đứng trên tường thành nhìn ra ngoài, than đá đang cháy phát ra những đốm sáng màu đỏ, hắt sang mặt đất xung quanh tạo thành một vùng đỏ bừng. Tuy cách xa nhau đến hơn mười bước, nhưng quân coi giữ trên đầu thành dường như vẫn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng của nó! Những Ký Châu binh kia cũng thật đáng thương, không những luôn phải đề phòng những mũi tiễn ở hai bên lô cốt, mà còn phải chịu đựng những luồng sóng nhiệt ngột thở. Thoáng nghĩ cũng đủ nổi điên.

Dây đốt than, là tuyệt kế do Quách Đồ nghĩ ra lúc xây lại Thành Mỹ Tắc. Trước tiên đào mười cái rãnh sâu ở ngoài thành, rồi lấp đầy than đá vào rãnh. Đợi đến khi quân địch tấn công và trong thành khuyết thiếu lực lượng phòng giữ thì đốt cháy than đá ở bên ngoài rãnh nhất, nó sẽ đốt dần qua từng lớp, mượn than đá địa tầng để ngăn cản sự tấn công của quân địch.

Than đá này một khi cháy lên sẽ rất khó bị dập tắt, hơn nữa bốn phía lô cốt có cung tiễn áp chế, bên công rất khó tới gần thành. Nếu chỉ dùng máy ném đá oanh kích, thì rất khó tạo thành uy hiếp đối với quân coi giữ ở lô cốt và đầu thành. Chỉ có thể, Viên Thiệu mới không làm gì được Mỹ Tắc.

“Này thật sự là thiết tướng của thiên tài!” Pháp Chính đập mạnh vào tường chắn, bùi ngùi nói: “Có thiết tướng của thiên tài này, quân ta há có thể tử thủ mà không phản kích?”

“Hả, phản kích?”

“Phản kích thế nào?”

“E là không ổn đâu?”

Chư tướng đều nhìn nhau. Hiện giờ thủ thành cũng đã cất lực vậy rồi, thư sinh yếu ớt này lại còn muốn phản kích?

338. Chương 268:cuộc Chiến Hà Bắc

Đại doanh Ký Châu ở phía Đông thành Mỹ Tắc là một màn tĩnh mịch bao trùm. Chỉ có những xích hầu trên chòi gác vẫn dùng ánh mắt cảnh giác quan sát màn đêm hư vô ở chung quanh.

Ở phía Đông đại doanh ba dặm có một bụi cỏ cao rậm rạp. Trong bụi cỏ bất chợt phát ra tiếng “sột soạt” đầy quỷ mị, nhiều bóng đen như u linh chui ra từ bụi cỏ. Ánh sao le lói rọi lên người họ, hắt ra những hình bóng mập mờ. Đó là những chiếc áo giáp dữ tợn, hiển nhiên là một cánh quân.

Không sai, đây đúng là một cánh quân, là quân Ký Châu trong thành Mỹ Tắc.

Khi trước tại thành Mỹ Tắc, Mã đồ phu dùng một mối lửa thiêu hủy Hàn Toại, Phan Phục mười vạn đại quân. Quách Đồ có tham dự trận đó, nên lúc trùng kiến thành Mỹ Tắc, hắn đã toan trước lo sau khả năng thành trì bị vây đánh tứ phía và đã dự bị âm đạo dưới lòng đất để chạy trốn. Sau khi Pháp Chính biết được, liền tức thì kính thán “Thiết tướng của thiên tài”.

“Khẩn cấp tập hợp!” Một âm thanh khê vang lên, “Các huynh đệ nhanh lên.”

Những binh sĩ chui ra từ bụi vội bắt đầu xếp trận tập kết. Dưới bầu trời sao nhàn nhạt, cánh quân này cỡ chừng năm, sáu trăm người, họ đang triển khai trận hình chiến đấu, trước trận có một tiểu hiệu Kinh Châu đứng trang nghiêm với dáng người cao trắng. Bỗng trong lúc đó, bên tai tiểu hiệu lại vang lên lời dặn dò của Pháp Chính lúc ra thành.

‘Đánh lén ban đêm lấy chuyện quỷ rầy là chính, tuyệt đối không thể ham chiến mà làm hỏng việc.’

Dưới bầu trời đêm, năm, sáu trăm nhân mã rón rén tiến về đại doanh Ký Châu đang phẳng lặng như tờ. Lúc nhìn sang xích hầu trên chòi, tuy con mắt mở trừng trừng như mắt giặc, nhưng vẫn không cách nào phát hiện cánh quân này trong bóng tối dày đặc. Mãi đến khi một mũi tiễn rặng sói phóng tới, lạnh lùng xuyên thủng cổ họng gã thì gã mới rên một tiếng ngã thẳng xuống.

“Sát!”

“Sát!”

“Sát!”

Dưới bầu trời đêm tĩnh lặng, bất chợt vang lên tiếng hò hét như sơn hải gầm thét. Viên Thiệu đang say ngủ chợt bừng tỉnh trước tiếng hò hét này. Gã khoác đại áo giáp lên người rồi xông khỏi doanh trường. Lúc bấy giờ mới thấy trong đại doanh hỏa quang đỏ bừng, khi tới gần doanh trường phía Đông thì lửa cháy bùng bùng.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Viên Thiệu vội hỏi những người xung quanh. “Tiếng ‘sát’ đến từ đâu?”

“Chủ công, có người bí mật đánh úp doanh trại!”

“Bí mật đánh úp doanh trại?” Trong lòng Viên Thiệu rợn rùng, nghiêm nghị nói: “Chuyện gì đây?”

Chẳng mấy chốc, Điền Phong, Cẩu Kham, những tướng lĩnh cao cấp và mưu sĩ đều đồng loạt chạy tới đại trường của Viên Thiệu. Viên Thiệu vừa gấp gáp ra lệnh cho Hàn Mãnh, Trương Cáp suất quân cứu viện cho đại doanh Thuần Vu Quỳnh, vừa cùng Điền Phong, Tuân Kham chờ tin tức. Trải qua một phen bị quấy nhiễu, Viên Thiệu chẳng còn muốn ngủ nữa.

Lúc trời sắp sáng, cơn hỗn loạn nơi đại doanh Ký Châu mới dần dần lắng xuống. Trương Kỳ, Hàn Mãnh, Trương Cáp cùng một Thuần Vu Quỳnh với thần sắc mệt mỏi đi tới đại doanh của Viên Thiệu.

“Chủ công!” Vừa vào đại trướng, Thuần Vu Quỳnh liền gào lên với thần sắc kích động, “Bí mật đánh úp doanh trại ta chính là người của Công Tôn Toàn!”

“Nói xằng!” Viên Thiệu nhướn mày, quát tháo: “Quân Ký Châu cùng quân U Châu hiện là minh quân, người của Công Tôn Toàn vì sao phải đánh lên quân ta.”

“Quả thật là người của Công Tôn Toàn.” Thuần Vu Quỳnh vội kêu lên. “Dù mặt tướng không bắt được tặc binh bí mật đánh úp doanh trại ta, nhưng cũng phát hiện không ít dấu vết, trong đó có hai bả mã đao do tặc binh vứt lại, còn có hỏa tiễn mà tặc binh phát xạ vào doanh ta, đều là chế thức của quân U Châu. Chẳng lẽ điều này còn chưa thể nói rõ vấn đề sao?”

Nói đoạn, Thuần Vu Quỳnh quơ tay lên, một binh lính liền trình mã đao và tiễn thí lên theo lời hấn. Viên Thiệu, Điền Phong và những người khác tiến lên nhìn kỹ. Quả nhiên là binh khí và tiễn thí do U Châu binh sử dụng. Sắc mặt Viên Thiệu thoáng chốc biến đổi, chỉ có Điền Phong nhú mày suy ngẫm một hồi, lắc đầu nói: “Chủ công, chỉ sợ trong đó có âm mưu.”

“Ồ?” Viên Thiệu nói: “Âm mưu như thế nào?”

Điền Phong nói: “Nếu Công Tôn Toàn muốn gây bất lợi với chủ công, hấn sẽ không đi đánh lên đại doanh của Thuần Vu tướng quân, mà sẽ thẳng đánh đại doanh của chủ công! Hơn nữa, Công Tôn Toàn nếu muốn gây bất lợi cho chủ công thì lúc quyết chiến với Mã Đằng tại Vân Trung mới là thời cơ tốt nhất, nhưng cuối cùng hấn lại từ bỏ minh ước với Mã đồ phụ.”

Cầu Kham nói: “Không sai, tại hạ cho rằng lời Nguyên Hạo cực kỳ hữu lý.”

Hàn Mãnh nói: “Vậy những binh khí và tên đó nên giải thích như thế nào?”

Cầu Kham nói: “Cũng có thể có thể là kế giá họa của quân Lương Châu.”

“Giá họa?” Trương Cáp không tán đồng: “Mười mấy vạn đại quân vây chặt thành Mỹ Tắc như cái thùng sắt, hơn nữa ngoài thành lại có đốt than đá, dưới tình hình như thế, một con kiến còn chẳng bò ra nữa là. Cho là quân Kinh Châu đang tâm giá họa, thì làm thế nào chúng ra khỏi thành được? Chẳng lẽ bay ra?”

Cầu Kham nói: “Có lẽ là viện quân của Mã đồ phụ đã đến.”

Trương Hợp không vui nói: “Tuần Kham tiên sinh, thỉnh dừng tùy tiện hoài nghi năng lực của ‘xích hầu’ ta. Bốn tướng quân có thể khẳng định với người, trong vòng trăm dặm tuyệt đối không có quân Lương Châu! Quân Lương Châu gần Mỹ Tắc nhất đang ở ngoài ba trăm dặm, đó chính là quân Phương Duyệt ở Dã Ngưu Độ.”

“Đúng vậy.” Hàn Mãnh cũng phụ họa theo, “Nếu nói có mấy chục tên gian tế núp ở ngoài thành gây rối thì cũng còn có khả năng, nhưng giờ chỉ ít có hơn một nghìn quân địch đến đánh úp doanh trại ta! Nghìn quân địch đi lại trên một thảo nguyên khoáng rộng, nếu đoàn xích hầu của Trương Hợp tướng quân như thế cũng không phát hiện được thì trận chiến này không cần đánh nữa.”

“Đúng!” Thuần Vu Quỳnh nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chính là người của Công Tôn Toàn. Nhất định là vậy!”

“Tuyệt đối không thể.” Cầu Kham lắc đầu lia lịa nói: “Công Tôn Toàn không thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy.”

Thuần Vu Quỳnh cả giận nói: “Tuần kham tiên sinh, ý người là gì? Người đang hoài nghi bốn tướng quân tạo chứng cứ giả để hãm hại cầu tặc Công Tôn Toàn ấy sao?”

Cầu Kham lãnh đạm nói: “Tại hạ không có nói vậy.”

“Thôi.” Viên Thiệu cau mày nói. “Làm ầm ĩ cái gì, cảm miệng hết cho bốn đại tướng quân.”

Cuối cùng, quan văn và quan võ của Viên Thiệu cãi cả nửa ngày trời cũng chẳng ra kết quả gì. Điền Phong thân là quân sư cũng không cách nào giải thích trong đó ẩn khuất trong đó. Viên Thiệu mang tâm trạng lo lắng, bèn lên điều chỉnh sự bố trí của Ký Châu binh, tăng quân đề phòng quân U Châu ở thành Nam.

Ai biết năm ngày sau đích đêm khuya. Ký Châu đại doanh một lần nữa bị tập!

Doanh trại bị tập kích lần này là đại doanh Tương Kỳ ở thành Bắc, nơi gần quân Hắc Sơn. Quân địch không giết phá đại doanh, chỉ ở ngoài doanh đặt vài cây hỏa tiễn, kết quả thiêu hủy hơn mười trường phùng, vài xe của cải, và thương vong mất mười mấy tên Ký Châu binh, kết quả cả tòa đại doanh Ký Châu lại một trận “gà bay chó chạy”.

Điều càng nghiêm trọng là, tại bên ngoài đại doanh Tương Kỳ tìm được sài đao mà chỉ Hắc Sơn quân mới có. Hơn nữa, đêm đó vừa vận đến phiên tòng đệ của Tương kỳ, Tương Chính tuần đêm, và không may bị quân địch bắn chết bằng một mũi tiễn. Tương Kỳ đang cơn thịnh nộ, chưa thỉnh Viên Thiệu cho phép đã tự tiện điểm ba nghìn tinh binh trực tiếp giết vào đại doanh Hắc Sơn, khiến đại doanh Hắc Sơn của Trương Yên long trời lở đất.

Đợi đến khi Viên Thiệu hay tin phái người đến ngăn cản thì chỉ ít có ba nghìn Hắc Sơn binh đã thành oan hồn khuất tử.

Tuy Viên Thiệu giải thích trăm bề, còn trượng trách Tương Kỳ tám chục quân côn trước mặt mọi người, nhưng trong lòng Trương Yên đã vương bận, nhanh chóng điều chỉnh sự bố trí của Hắc Sơn quân, tăng mạnh phòng bị đối với quân Ký Châu. Tựa như là cùng lúc, Công Tôn Toản của quân U Châu cũng tăng mạnh phòng bị đối với quân Ký Châu.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, quan hệ giữa quân Ký Châu, quân U Châu và quân Hắc Sơn biến chuyển diệu kỳ.

.....

Hà Bắc.

Tám nghìn tiên đăng doanh của Cúc Nghĩa cưỡi ngựa phóng nhanh, ban sư từ Hà Sáo hồi Hà Bắc. Trải qua hơn mười ngày hành quân gấp gáp, khó khăn lắm mới phi tới quận Thường Sơn. Đại quân chưa kịp nghỉ ngơi liền nhận được cấp báo của Phùng Kỷ đang coi giữ ở Ngụy quận. Nghiệp thành bị tập kích, kiêu tướng Tây Kinh Mã Siêu suất lĩnh hai vạn thiết kỵ Tây Kinh đang cưỡi đoạt ở Ngụy quận.

Cúc Nghĩa không dám chậm trễ, liền suất lĩnh ‘tiên đăng doanh’ không ngơi không nghỉ tới Ngụy quận cứu viện cho Nghiệp thành.

.....

Nghiệp thành Đông Hiệu. Mã Siêu đại doanh.

“Báo ~” Mã Siêu đương phục trên bàn xem địa đồ thì chợt có tiểu hiệu bước nhanh vào, quỳ xuống đất gấp gấp nói: “Tướng quân, Thường Sơn cấp báo!”

Mã Siêu đầu cũng không giơ lên, nói nhanh: “Nói!”

Tiểu hiệu nói: “Đại tướng của Viên Thiệu - Cúc Nghĩa, suất lĩnh tám nghìn tiên đăng doanh đang từ Chân Định đi xuống phía Nam.”

“Ừm.” Mã Siêu khẽ điểm đầu, hỏi: “Các quận Bột Hải, Hà Gian, Thanh Hà, Trung Sơn có gì khác thường không?”

Tiểu hiệu nói: “Chư quận đều lũy cao hào sâu, chuẩn bị kiên thủ, đều không gì khác lạ.”

“Ha ha ha.” Mã Siêu ngân giọng cười to, bỗng ngồi thẳng lưng, lớn tiếng nói. “Những phỉ loại nhát gan này chỉ biết rút vào thành kiên thủ, cũng chỉ có Cúc Nghĩa dám tranh phong cùng thiết kỵ Tây Kinh ta! Nhưng tên Cúc Nghĩa này không phải hạng người dễ đối phó, hẳn là đại tướng số một của Viên Thiệu, năng chinh thiện chiến, tiên đăng doanh càng là hổ lang chi sư, quả không thể khinh thường!”

“Tướng quân nói không ngoa.” Có nha tướng phụ họa theo: “Trận chiến của Tích Trạch quốc, mấy vạn U Yên thiết Kỵ của U Châu thứ sử Công Tôn Toản cũng không làm gì được tám nghìn bộ binh tiên đăng doanh con! Cuối cùng trời giáng mưa to, U Yên kỵ binh của Công Tôn Toản bị nhốt ở Tích Trạch quốc nên bị đại bại, từ đó đến nay vẫn chưa gượng dậy nổi. Viên Thiệu cũng chính vì trận chiến này mới trở thành Hà Bắc chi hùng.”

“Ừm.” Mã Siêu nghiêm nghị điểm đầu, ngân giọng nói: “Tiền đăng doanh của Cúc Nghĩa tuyệt đối không quá kém xa so với hãm trận quân của tướng quân Cao Thuận, hãm trận doanh có thể giết thiết kỵ Tiên Ti đến không còn manh giáp, tiền đăng doanh cũng sẽ không thua kém đến đâu! Trên thế giới này, may chăng mới thật sự có kỵ binh có thể đột phá hàng phòng ngự của tiền đăng doanh, nhưng tuyệt đối không phải là thiết kỵ Tây Kinh của bốn tướng quân!”

Nha tướng ngân giọng nói: “Tướng quân, nói vậy quân ta phải tị chiến sao?”

“Tị chiến?” Khóe miệng Mã Siêu đột nhiên nhếch lên thành một nụ cười giảo trá, lắc đầu nói, “Không, đương nhiên không thể tị chiến! Chỉ cần đánh tan tiền đăng doanh của Cúc Nghĩa thì Viên Thiệu dù có muốn không triệt binh ở Hà Sáo cũng không được! Vì thế, để thực hiện mục đích vây Ngụy cứu Triệu, trước hết phải đánh bại tiền đăng doanh của Cúc Nghĩa.”

“Đánh tan tiền đăng doanh?” Nha tướng nghiêm nghị nói. “Chỉ sợ không dễ dàng đâu!”

“Đương nhiên không dễ dàng.” Mã Siêu lạnh lùng nói. “Tiền đăng doanh có lẽ không có chỗ khiếm khuyết, nhưng Cúc Nghĩa lại có một nhược điểm trí mạng!”)

“Nhược điểm của Cúc Nghĩa?”

“Đúng, con người Cúc Nghĩa - hiếu chiến!”

.....

Lạc Dương, quan để tạm thời của Tào Tháo.

Vì được Trương Cơ trị liệu, tình hình bệnh dịch trong người Tào Tháo đã hoàn toàn khống chế được, sức khỏe cũng ngày một biến chuyển tốt. Hôm nay Tào Tháo dậy rất sớm, đương cùng bọn Quách Gia, Cầu Kham nghị sự thì thấy Tào Hồng thở hồng hộc xông vào, lớn tiếng nói: “Chủ công. Mã đồ phu đã trở về.”

“Hử?” Tào Tháo cả kinh đứng phắt dậy, ngân giọng nói, “Nay Mã đồ phu đâu?”

Tào Hồng nói: “Có lẽ đương ở Bạch Mã, Hà Bắc, có lẽ đã hồi Quan Trung. Không cách nào xác định hành tung cụ thể, nhưng chắc chắn đã trở về miền Bắc, bởi vì tám nghìn thiết kỵ Tây Kinh của hắn đã đến Hà Bắc theo thủy lộ. Hiện đang tại vùng Ngụy quận, Thanh Hà, Đông quận, Bình Nguyên bắt cóc dân cư.”

“Gã Mã đồ phu này!” Tào Tháo nhú mày lắc đầu nói, “Thật cả đời cũng không đổi tâm tính lưu khẩu! Đi tới nơi nào cũng bắt người cướp của. Ai~”

Tào Hồng nói: “Nhưng lần này hình như có gì đó khác lạ.”

Tào Tháo nói: “Cái gì khác lạ?”

Tào Hồng nói: “Nghe mật thám hồi báo, lần này Mã đồ phu không cướp lương thực không cướp tiền, chỉ cướp người, hơn nữa không cướp người già yếu bệnh tật, mà chỉ cướp những thanh niên nam nữ khỏe mạnh và tiểu hài tử, không biết Mã đồ phu muốn làm gì?”

“Ồi dào?” Quách Gia sầm mặt xuống, quay sang Tào Tháo nói. “Chủ công, Mã đồ phu đang “Dệt vải trước mùa mưa”, muốn bắt cóc người thanh tráng của Quan Đông để đền bù cho số lượng hao hụt của thanh tráng Quan Trung!”

“Hắc.” Tào Tháo vỗ tay “bịch bịch”, nói: “Tên Mã đồ phu này, quả nhiên chuyện gì cũng tính toán trước bốn tướng.”

Quách Gia im lặng. Với thực lực hiện giờ của Tào Tháo, dù có muốn ngăn cản hành vi bắt người của Mã đồ phu cũng không xuất binh nổi! Cuộc chiến ải Hàm Cốc lần này, Tào Tháo đã dốc hết toàn lực, đến Hồ Báo kỵ của Tào Tinh cũng phái lên chiến trường, nhưng kết quả lại thảm bại nhường này. Hiện Tào quân đã nguyên khí đại thương, tình trạng thâm hiểm nếu so với Mã đồ phu chỉ hơn chứ không kém!

Hiện tại, Tào Tháo càng cần cơ hội để thử so với Mã đồ phu. Mã đồ phu giờ không mang quân tiến đánh thì Tào Tháo đã vỗ tay hô may mắn, hỏi sao lão dám chủ động đi gây với Mã đồ phu? Điều duy nhất đáng ăn mừng là Mã đồ phu vẫn chưa biết quần cảnh của Tào Tháo, nên sẽ không đá kích trí mạng ở phía sau Tào quân.

Tào Tháo nghiêm nghị nói: “Bốn tướng xem Mã đồ phụ là kinh địch trong đời, Mã đồ phụ chắc hẳn cũng thế. Trước mắt quân Lương Châu tuy nguyên khí đại thương, nhưng con người của Mã đồ phụ hành sự đều ngoài dự đoán của mọi người, mình nên chuẩn bị những dự tính xấu nhất! Cấp mệnh Văn Nhượng chiêu mộ tân binh ở tất cả quận của Duyện Châu gấp, lại lệnh Văn Tắc nắm bắt thời gian huấn luyện để nhanh chóng thành quân.”

Trên thực tế, Tào Tháo cũng đánh giá cao thực lực của Mã đồ phụ!

Tuy dưới trướng Mã Dục có mấy vạn quân, hơn nữa họ đều là những chiến sĩ tinh nhuệ trải qua trăm trận, nhưng họ đều là kỵ binh, chỉ thiện dã chiến chứ không thiện công kiên, hơn nữa đã trải qua nửa năm chinh chiến dài đằng đẳng. Đại đa số tướng sĩ Lương Châu đã bắt đầu ghét chiến tranh, thậm chí muốn sớm hồi Quan Trung, không muốn đánh trận nữa .

“Báo ~” Giọng Tào Tháo vừa dứt thì Hạ Hầu Bội đột nhiên bước nhanh vào, lớn tiếng nói. “Mạnh Đức, cấp tín của Văn Nhượng tiên sinh.”

Tào Tháo vội nói: “Mau trình lên .”

Hạ Hầu Hân bước nhanh lên trước trình thư. Tào Tháo hối hả mở ra duyệt đọc, rồi chợt thở phào, vui vẻ nói: “Không hổ là Văn Nhượng! Mọi thứ đều đã thay bốn tướng vạch sẵn rồi, ha ha ha.”

Hạ Hầu Bội hiểu kỳ nói: “Mạnh Đức, Văn Nhượng tiên sinh nói gì trong thư?”

Tào Tháo mừng khởi, vui vẻ nói: “Văn Nhượng gửi thư nói, đã mộ được tân binh ba vạn ở tất cả quận của Duyện Châu, đương được Tôn Quan, Doãn Lễ ngày đêm thao luyện. Mặt khác, lại có thêm mười mấy vạn giặc khải vàng Thanh Châu từ Thái Sơn ra hàng, bị Văn Nhượng an trí tại Truân Điền, Tề Bắc quốc, chọn thanh tráng trong đó tổ kiến thành một cánh hai vạn binh.”

“Này tốt lắm.” Hạ Hầu Đôn khâm phục không thôi. “Thật không hổ là Văn Nhượng tiên sinh, an bài quá chu đáo.”

“Nhưng mà.” Lời Tào Tháo đột nhiên chuyển hướng. “Trong thư Văn Nhượng đã đề cập đến hai cái bất lợi đối với quân ta.”

Hạ Hầu Đôn nói: “Tin tức gì?”

Tào Tháo nói: “Tin tức đầu tiên, Đại Tư Mã Viên Thuật chưa được thiên tử cho phép đã tự bổ nhiệm Tôn Kiên làm Dự Châu Thứ sử. Tin thứ hai, tâm phúc ái tướng của Viên Thuật, Thái Thú Cửu Giang - Trần Kỳ đã bị Viên Thuật bổ nhiệm làm Thái Thú Nam Dương. Dụng ý của Viên Thuật rất rõ ràng, hẳn muốn dùng Trần Kỳ và Tôn Kiên để kiềm chế bốn tướng! Xem ra Viên Thuật lần này quyết tâm đối đầu với bốn tướng.”

Quách Gia khuyên nhủ: “Tôn Kiên tuy bị Viên Thuật bổ nhiệm là Dự Châu Thứ sử, nhưng không thể thực sự nắm quyền khống chế Dự Châu. Về phần Nam Dương, thứ nhất có thể át chế Quan Trung Mã đồ phụ, thứ hai có thể kìm chế Kinh Châu Lưu Biểu. Có Trần Kỳ trông coi, đối với chủ công chỉ có lợi chứ không hại.”

“Nhưng bốn tướng lo rằng...” Mắt Tào Tháo lộ vẻ u sầu, khẽ nói, “Nhờ như Viên Thuật ghi hận trong lòng, khởi Dương Châu binh Bắc phạt Duyện Dự, thế thì tình hình bất ổn! Hơn nữa, điều khiến bốn tướng càng lo lắng là, nhờ như Mã đồ phụ cấu kết cùng Viên Thuật, hậu quả càng là khôn lường.”

“Chủ công không cần lo lắng.” Đôi mắt Quách Gia thẳng qua một tia lãnh lẽo, khẽ nói: “Gia có một kế, có thể hóa giải sự uy hiếp của Viên Thuật, còn có thể khiến Viên gia thân bại danh liệt, chịu sự nguyên rửa của sĩ tử thiên hạ!”

Sắc mặt Tào Tháo khẽ động, sau đó thấp giọng hỏi: “Kế gì?”

Quách Gia cười nham hiểm, hạ giọng đáp: “Chẳng có gì khác, chính là ‘ngọc tỷ nhĩ’.”

“Ngọc tỷ!?” Tào Tháo suy ngẫm một hồi, bất chợt giật mình, thất thanh nói. “Kế hay, quả nhiên là kế hay!”

.....

Hà Bắc. Lòng thành.

Lòng thành chỉ là một tiểu thị trấn của Thái Hành sơn ở Đông Lộc. Dân cư chỉ mấy nghìn người.

Nhưng, tiểu thị trấn này nhất định sẽ trở thành một danh lam thắng cảnh vang danh thanh sử. Bởi vì hai cánh chiến sự tinh nhuệ sắp trình diễn một trận quyết chiến kinh thiên tại đó. Đó chính là tiên đăng doanh của Cúc Nghĩa và thiết kỵ Tây Kinh của Mã Siêu!

Mười ngày trước, Mã Siêu lệnh phó tướng suất lĩnh một vạn thiết kỵ bí mật lên vào Thái Hành sơn trước, còn bản thân hần thì suất lĩnh một vạn thiết kỵ còn lại cùng tiên đăng doanh của Cúc Nghĩa chơi đuổi bắt!

Mã Siêu có lẽ không đa mưu túc trí bằng Giả Hủ, nhưng lại học được sáu phần bản lĩnh duyệt người của Giả Hủ! Như Mã Siêu dự liệu, Cúc Nghĩa trời sinh hiếu chiến, dù tiên đăng doanh của hần chỉ có tám nghìn, hơn nữa còn là bộ binh cưỡi chiến mã, nhưng Cúc Nghĩa không hề e sợ thiết kỵ Tây Kinh của Mã Siêu. Bắt đầu truy đuổi từ Nghiệp thành, đuổi đến thiết kỵ của Tây Kinh Mã Siêu chạy tan tác.

Qua mười ngày truy đuổi, người và ngựa của hai quân đều đã kiệt sức. Khó khăn lắm mới tiến nhập vùng núi nơi biên giới Thái Hành sơn, tại nơi đây, một vạn thiết kỵ Tây Kinh đã nghỉ ngơi dưỡng sức suốt mười ngày, thời khắc quyết chiến rốt cục đã đến! Mã Siêu chẳng những học được bản lĩnh duyệt người của Giả Hủ, mà còn học hiểu sự xảo trá của Mã đồ phu. Hần cho một vạn thiết kỵ ẩn núp tốt, cho đến cuối cùng, Cúc Nghĩa không hề biết trong rừng ngoại ô Lòng thành còn ẩn giấu một cánh thiết kỵ Tây Kinh khác...

Thật ra từ lúc bắt đầu, sự bại vong của Cúc Nghĩa đã được ấn định! Bởi vì lần này, người Cúc Nghĩa đối mặt không còn là Triệu Vân học nghề chưa vững, càng không phải là Công Tôn Toàn cố chấp tự phụ, mà là Tây Kinh Mã Siêu, người mà Mã đồ phu và Giả độc sĩ đã tận tâm bồi dưỡng! Mã Siêu tuy tuổi trẻ, cũng đã thân kinh bách chiến, càng thêm trưởng thành tráng kiện trong quá trình chinh phục Mạc Bắc và Tây Vực.

Điều quan trọng nhất là, lần này Cúc Nghĩa lãnh binh một mình, bên cạnh thiếu đi một mưu sĩ như Điền Phong bày mưu tính kế!

Ngựa hí người réo, khói bụi mù mịt.

Tám nghìn tướng sĩ tiên đăng doanh đương men theo quan đạo mở đường ra phía trước. Vầng dương nắng gắt đang treo lơ lửng trên trời, mặc sức thiêu đốt đại địa. Cả đại địa dường như bị đốt cháy, tản ra làn khói xanh nhàn nhạt. Làn sóng nhiệt bỏng người, khiến các tướng sĩ tiên đăng doanh bị hun đến thở không nổi.

“Tướng quân.” Một tên thiên tướng thở hồng hộc, giục ngựa tiến lên trước, hướng sang Cúc Nghĩa nói. “Hôm nay nóng không chịu nổi, rất nhiều huynh đệ đã ngã đi vì quá nóng, vậy có nên dừng lại nghỉ ngơi giây lát rồi hẵng đuổi theo?”

“Không được!” Cúc Nghĩa quả quyết nói. “Truyền lệnh toàn quân tăng tốc! Chúng ta nóng, mệt mỏi, kiệt sức. Quân Tây Kinh của Mã Siêu so với chúng ta còn nóng, còn mệt mỏi và còn kiệt sức hơn nữa! Nói với các huynh đệ, chịu đựng, kiên trì chính là thắng lợi. Chỉ cần đánh tan thiết kỵ Tây Kinh của Mã Siêu, bốn tướng quân nhất định cho phép các huynh đệ mệt cho đủ, nhưng hiện giờ không phải là lúc!”

Thiên tướng do dự nói: “Nhưng ~”

“Không nhưng gì cả.” Cúc Nghĩa lạnh lùng nói, “Truyền lệnh xuống, kẻ cãi quân lệnh – chém ngay!”

“Tuân mệnh.”

Thiên tướng khum tay vái chào, giục ngựa nghênh ngang rời khỏi.

339. Chương 269: Trong Vòng Mười Năm, Không Thể Gây Chiến

“Nói!”

“Phản quân Tây Kinh đột nhiên dừng đi về phía trước!”

“Hử?” Ánh mắt Cúc Nghĩa trầm xuống, lạnh lùng nói, “Phản quân Lương Châu không chạy nữa sao!?”

Vài tên thiên tướng nhích lại gần, trầm giọng hỏi: “Tướng quân, làm sao bây giờ?”

Trong đôi mắt Cúc Nghĩa lộ rõ sát khí, danh giọng nói: “Bình pháp rằng nhất cổ tác khí. Tái nhi suy tam nhi kiệt. (Một hơi đánh giặc trước, sau đó mới nghỉ mệt) Nói với các huynh đệ, cứ một hơi giết lên, đánh tan phản quân Lương Châu!”

“Tuân mệnh!”

“Tuân mệnh!”

“Tuân mệnh!”

Chư tướng đồng dục đáp trả, rồi lĩnh mệnh phóng đi.

Chẳng mấy chốc, trên cánh đồng bát ngát liền vang lên tiếng kèn dài dặc. Nghe thấy tiếng kèn, tiên đăng tử sĩ miễn cưỡng giữ vững tinh thần, đánh trống reo hò xông lên trước.

.....

Chân núi Thái Hành.

Trên đầu là ánh mặt trời nắng gắt, Mã Siêu đứng trang nghiêm trên cánh đồng bát ngát. Sau lưng Mã Siêu là một vạn thiết kỵ Lương Châu sắp sẵn trận địa sẵn sàng đón địch. Chợt có một tiểu tử tiền phương giục ngựa phóng nhanh quay về, hướng sang Mã Siêu nói: “Tướng quân. Kỵ Châu binh đã đến!”

“Ừm?”

Mã Siêu lập tức ngẩng đầu, quả thấy đường chân trời phía trước bụi bay mịt mù. Trong luồng sóng nhiệt nóng bức đến ngạt thở, một đám kỵ binh Kỵ Châu đông nghịt như một đàn kiến đen bò đến. Một cây đại kỳ màu đen ngạo nghễ đứng trước trận, đương tung bay trước gió, mặt kỳ thêu một tấm chắn mặt thú dữ tợn, chính là đồ đảng của Tiên Đăng Doanh.

“Hu lu lu ~”

Con bảo mã Hãn Huyết dưới háng Mã Siêu khẽ hí lên một tiếng. Mã Siêu nhẹ nhàng lắc cương ngựa, giục ngựa quay lại, ánh mắt của một vạn tướng sĩ Lương Châu lập tức tập trung vào mặt Mã Siêu. Bất chợt, Thiên Lang thương trong tay Mã Siêu giơ lên cao, cây thương lạnh băng chọc thẳng lên trời, lấp lánh lửa mắt dưới ánh dương chói chang.

“Keng keng keng ~”

Trong tiếng ma sát liên hồi của kim loại, tướng sĩ Lương Châu đồng loạt giơ Trảm Mã đao sắc bén lên cao.

Trước trận tiên đăng.

“Hu ~”

Cúc Nghĩa chậm rãi nạt chừng tọa kỵ dưới háng, đồng thời giơ cánh tay phải lên cao. Tiên đăng tử sĩ sau lưng cũng bắt đầu giảm tốc, theo sát Cúc Nghĩa triển khai sang hai cánh. Trên cánh đồng bát ngát phía trước, một đám thiết kỵ Tây Kinh đông nghịt đang đứng tại đấy, thanh mã đao lạnh như băng khiến vầng dương chói chang kia cũng tiêm nhiễm theo.

Không hổ là thiết kỵ Tây Kinh tinh nhuệ nhất! Sau khi trải qua mười ngày lặn lội đường xa, chúng vẫn có thể duy trì một trận hình nghiêm cẩn như thế!

Trong mắt Cúc Nghĩa thẳng qua một tia hàn quang không tên, cánh tay phải đang giơ lên cao đột nhiên vung xuống, nghiêm nghị quát: “Tướng sĩ toàn quân nghe lệnh. Xuống ngựa - bày trận!”

Cúc Nghĩa ra lệnh một tiếng, tám nghìn tiên đăng tử sĩ nhanh chóng xoay người xuống ngựa, bắt đầu bày trận.

Tiên Đăng Doanh là một chi bộ binh, dù làm thế nào thì ưu thế cũng là bộ chiến chứ không phải kỵ chiến, nên khi lâm chiến vẫn phải xuống ngựa bày trận.

Thiết kỵ Tây Kinh của Mã Siêu không nhân cơ hội khởi binh đột kích, vì Mã Siêu nhạy cảm phát hiện, khi Tiên Đăng Doanh đang bày trận thì hai nghìn cường nỗ binh vẫn luôn duy trì độ cảnh giác cao. Chỉ cần

thiết kỵ Tây Kinh có dị động gì thì Mã Siêu tin rằng những sát thủ lãnh huyết này sẽ xông lên trước tiên, và những mũi tiễn sắc bén sẽ úp xuống đầu thiết kỵ Tây Kinh.

Tiên Đăng Doanh phải khó khăn lắm mới triển khai được trận thế, khỏe miệng Mã Siêu bắt chợt nhếch lên đầy tà ác, rồi quát to: “Toàn quân nghe lệnh. Xướng ngựa – bày trận!”

“Keng keng keng ~”

Trong những tiếng va đập liên tục của kim loại, gần vạn tướng sĩ Tây Kinh đồng loạt xoay người xuống ngựa, tiến đến trước trận bắt đầu bày trận!

Cử động đột ngột của Thiết Kỵ Tây Kinh hiển nhiên nằm ngoài dự liệu Cúc Nghĩa. Lòng mảy Cúc Nghĩa thoáng chốc nhúu chặt, một tia lạnh thẳng qua đôi mắt. Mã Siêu muốn làm gì đây? Ưu thế của thiết kỵ Tây Kinh nằm ở kỵ chiến, chẳng lẽ tên tiểu tử này muốn từ bỏ ưu thế kỵ chiến để đánh bộ chiến với Tiên Đăng Doanh, đây chẳng phải là “Múa rìu qua mắt thợ”, chán sống rồi sao?

Trước trận Lương Châu.

Mã Siêu cất giọng quát to: “Lỡ thuận binh - bày trận!”

“Ho ho ho ~”

Trong tiếng kèn to rõ, hai nghìn Lương Châu binh xông lên phía trước, mang từng mặt lỗ chắn cao lớn kiên cố dựng thẳng trước trận, thoáng chốc kết thành một tường lá chắn kín kẽ dày đặc. Để đối phó với Tiên Đăng Doanh của Cúc Nghĩa, Mã Siêu dĩ nhiên phải chuẩn bị chu đáo, bởi vì thiết kỵ Tây Kinh là khinh kỵ binh, khinh kỵ binh thường không trang bị những lỗ chắn nặng nề như của bộ binh.

“Ho ho ho ~”

Những tiếng kèn to rõ lại vang lên, trong tiếng bước chân đều đặn, lại có hai nghìn Lương Châu binh xông lên phía trước, nhưng đều là quân trường thương. Lúc từng cây trường thương sắc bén thò ra theo khe hở và trên đỉnh của lỗ chắn, Cúc Nghĩa đã tức giận đến tím mặt. Khiêu khích! Đây là sự khiêu khích đối với Tiên Đăng Doanh!

“Hu lu lu ~”

Trong tiếng ngựa hí trầm nặng, Mã Siêu giục ngựa lên phía trước, tay phải cầm thương giơ lên cao trước, sau đó chậm rãi hạ xuống, cuối cùng là chỉ mũi thương xuống mặt đất. Đồng thời, tay trái Mã Siêu cũng đưa về phía trước, đưa ngón cái ra rồi xoay ngược, chỉ hướng mặt đất! Chỉ trong một thoáng, gần vạn Tây Kinh dũng sĩ Siêu sau lưng Mã hồ hét vang trời.

“Tiên đăng tử sĩ quan (đỉnh nhất) thiên hạ. Chỉ biết bộ chiến khó cưỡi ngựa!”

“Tiên đăng tử sĩ quan thiên hạ. Chỉ biết bộ chiến khó cưỡi ngựa!”

“Tiên đăng tử sĩ quan thiên hạ. Chỉ biết bộ chiến khó cưỡi ngựa!”

“Đáng giận, đáng giận đến cực điểm!”

Cúc Nghĩa tức thì nắm chặt hai đấm, con mắt gần như muốn phun ra lửa. Mã Siêu cố ý cho thiết kỵ Tây Kinh triển khai trận địa sở trường nhất của Tiên Đăng Doanh. Đây chính là đang khiêu khích Tiên Đăng Doanh? Dụng ý rõ ràng: thiết kỵ Lương Châu chúng tôi không sợ bộ chiến. Tiên Đăng Doanh các người dám kỵ chiến sao?

Mã Siêu, người chết chắc rồi!

Cúc Nghĩa hung hăng hươu đấm tay một cái, lao thân lên ngựa giơ trường thương trong tay lên cao chọc trời, nghiêm nghị hú dài nói: “Tam quân tướng sĩ nghe lệnh, toàn thể lên ngựa!”

“Ồi?”

“Hử?”

“Lên ngựa?”

“Tướng quân. Vì sao phải thế?”

Tướng giáo tiên đăng bên cạnh Cúc Nghĩa đều nhón nháo cả lên dùng ánh mắt hoang mang nhìn sang Cúc Nghĩa.

“Không nghe thấy sao?” Cúc Nghĩa dốc hết hơi lên mà gào: “Bổn tướng quân bảo các người lên ngựa!”

Chư tướng nghiêm nghị hẳn, đồng loạt leo lên ngựa.

Cúc Nghĩa chậm chậm kéo dây cương chuyển đầu ngựa sang tám nghìn tướng sĩ, dựng thương quát lên: “Tây Kinh binh có ý triển khai cự mã trận, chính đang khi nhục Ký Châu binh chúng ta không thông kỵ chiến! Các huynh đệ, cầm lấy trường mâu và trăm mã đao của các người, dùng dũng khí của các người đi nói với đám thổ cầu Lương Châu đối diện, Ký Châu binh chúng ta chẳng những vô địch bộ chiến, kỵ chiến cũng vô địch y vậy!”

“Tiên đăng tử sĩ. Vô địch thiên hạ!”

“Tiên đăng tử sĩ. Vô địch thiên hạ!”

“Tiên đăng tử sĩ. Vô địch thiên hạ!”

Tám nghìn tiên đăng tử sĩ hét gào hưởng ứng.

Cúc Nghĩa cảm thiết thương đi lên trước, hét mạnh một cái, rít dài: “Giết ahh ~”

“Giết giết giết!”

Tám nghìn tiên đăng tử sĩ triển khai kỵ trận, ào ạt lao đến cự mã trận của Tây Kinh binh.

Trước trận Lương Châu, khoe miệng Mã Siêu thoáng chốc chốc lên thành một nụ cười lạnh lẽo. Cúc Nghĩa này còn háo chiến hơn trong tưởng tượng!! Nhưng mà, Tiên Đăng Doanh đích thực được xưng tụng là một chỉ tinh binh, trong lúc lao nhanh như thế vẫn có thể duy trì trận hình một cách nghiêm cẩn. Điều này không phải kỵ binh bình thường có thể làm được.

Nhưng, Tiên Đăng Doanh dù có dũng mãnh thiện chiến hơn nữa thì hôm nay cũng khó thoát vận mệnh bị diệt!

Mã Siêu thản nhiên quay đầu lại, phóng ánh mắt sang hướng chân núi Thái Hành phía xa xa. Bỗng trong lúc đó, bên tai Mã Siêu dường như vang lên tiếng vó ngựa to lớn như sóng gầm, còn có những cái đầu ngựa đang lắc lư, như sóng lớn Trường Hà, cuộn cuộn ào đến.....

.....

Hà Sáo.

Dây đốt than đá ngoài thành Mỹ Tắc vẫn chưa tắt, tin Cúc Nghĩa binh bại đã truyền đến Hà Sáo.

“Người nói cái gì?” Viên Thiệu trừng mắt nhìn truyền tin binh phong trần vì đi đường mệt nhọc, “Tiên Đăng Doanh binh bại, Cúc Nghĩa tử trận?”

“Chủ công!” Truyền tin binh không dám nhìn thẳng vào mục quang đáng sợ của Viên Thiệu, thấp giọng nói, “Thiết kỵ Tây Kinh của Mã Siêu đang ở Bình Nguyên, Hà Bắc đốt nhà cướp của, mỗi ngày đều có thân sĩ của gia tộc quyền thế bị tàn sát. Phùng Kỷ tiên sinh nói, nếu đại quân của chủ công không kịp thời đến cứu viện thì hậu quả khôn lường!”

“Chủ công.” Điền Phong nói: “Chỉ thêm vài ngày nữa thì dây đốt than đá ngoài thành Mỹ Tắc sẽ tắt ngấm. Nếu triệt binh vào lúc này, hành động chinh phạt mà chúng ta đã tốn tiền, lương vô số há mất trắng sao? Chủ công, tuyệt đối không thể triệt binh! Nhất định phải chiếm được Hà Sáo!!”

Thuần Vu Quỳnh bước ra khỏi hàng, lớn tiếng phản bác: “Nếu Hà Bắc bị thiết kỵ Tây Kinh của Mã Siêu biến thành một đồng tàn tích, dù quân ta có đánh hạ thành Mỹ Tắc thì còn ích lợi gì nữa? Lại nói quân U Châu và quân Hắc Sơn tâm địa khó lường, ai biết bọn họ có ở sau lưng hạ độc thủ hay không. Chủ công, mặt tướng cho rằng Hà Sáo không nên ở lâu, nên sớm triệt quân!”

“Đúng. Sớm nên triệt quân!”

Tướng Kỳ, Hàn Mãnh chư tướng cũng phụ họa theo.

“Chủ công, tuyệt đối không thể rút quân!!” Điền Phong vội la lên, “Hà Sáo chính là mạch máu của tập đoàn quân sự của Lương Châu. Chỉ cần Hà Sáo bị hủy hoại thì sẽ dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền. Sự thống trị của Mã đồ phu ở Mạc Bắc và Tây Vực sẽ sụp đổ, thực lực của Mã gia quân sẽ bị một cú đả kích mang tính hủy diệt!”

“Lời quân sư nói cực đúng.” Cẩu Kham nói: “Mã đồ phu hung tàn xảo trá, có thể là mối uy hiếp lớn nhất của chủ công. Chỉ cần có thể làm suy yếu một phần lớn thực lực của Mã đồ phu, bất luận trả giá như thế nào thì cũng là đáng!”

Viên Thiệu nghĩ một hồi, không tán đồng nói: “Hữu Nhược nói thế là sai rồi. Làm Mã đồ phu suy yếu tất nhiên là yếu vụ đệ nhất, nhưng nếu liên quan đến an nguy của Hà Bắc, thì phải cân nhắc nặng nhẹ. Bổng Đại tướng quân vẫn cho rằng Hà Bắc quan trọng hơn! Dù sao Hà Bắc chính là căn cơ của quân ta. Căn cơ bị hủy, thì dù quân ta có thắng trong cuộc chiến Hà Sáo, hủy diệt căn cơ của Mã đồ phu, chẳng phải cuối cùng cũng lời cho chư hầu Quan Đông sao?”

Thuần Vu Quỳnh đặc ý lướt mắt sang Điền Phong một cái, khum tay cung kính nói: “Chủ công minh giám.”

“Ừm.” Viên khê điểm đầu, hướng sang Điền Phong nói. “Nguyên Hạo, đại quân lập tức nhổ trại, điều quân hồi Hà Bắc!”

“Ai ~” Điền Phong thở dài một tiếng, hực hăng đề nghị rằng: “Nếu lui binh, thì phải đề phòng quân coi giữ trong thành truy sát!”

Viên Thiệu nói: “Việc này giao cho quân sư toàn quyền an bài.”

Điền Phong nói: “Phong linh mệnh.”

Tháng 8 năm thứ năm Kiến An thời Hán Hiến đế , Viên Thiệu, Trương Yển, Công Tôn Toản ba bộ cùng triệt quân khỏi Hà Sáo. Pháp Chính quả như Điền Phong sở liệu, lấy nước gội tắt than đá, vội dẫn quân ra thành truy sát, kết quả bại trận vì lại bị mười đường phục binh của Điền Phong tấn công, mất trắng hơn vạn nhân mã, có thể nói “Không ‘được’ còn bị ‘mất’”.

Pháp Chính dù sao cũng vẫn còn trẻ, chưa mưu tính sâu xa bằng lão già Điền Phong!

Cùng tháng đó, Mã Siêu suất quân rời khỏi Hà Bắc giết vào cảnh nội U Châu. Sau nửa tháng cướp giết ở U Châu mới từ Cổ Bắc ra Mạc Bắc, cùng Chu Thương, Bùi nguyên thiệu hai đường kỵ binh đánh bại Đông Bộ Tiên Ti, Hàn Cơ Bộ, chém đầu hơn ba vạn, tù binh, dê bò, phụ nữ và trẻ em không tính. Đại thắng trở về. Tháng chín, nghe tin Viên Thiệu lui binh, Bắc Lộ liên quân cũng từ cảng Tây Hà triệt binh.

Đến lúc này, cuộc chiến kéo dài một năm của tập đoàn quân phiệt Lương Châu và tập đoàn quân phiệt Quan Đông cuối cùng đã kết thúc. Đây là một cuộc chiến không có kẻ thắng, song phương tham chiến đều tử thương thảm trọng, nguyên khí đại thương. Tuy Mã đồ phu cuối chót ở Quan Đông bắt được hơn mười vạn thanh niên trai tráng, nhưng cũng là bỏ muối biển khơi, căn bản khó có thể đền bù tổn thất của trận chiến này.

Tháng giêng, Kiến An năm thứ sáu .

Tiết trời chuyển lạnh, trận ôn dịch tung hoành một thời cuối cùng cũng thoái lui. Thế cục Quan Đông hồi phục bình lặng. Viên Thiệu, Tào Tháo cùng tăng mạnh đề phòng đối với hai bờ sông Hoàng Hà. Mã đồ phu thấy không có cơ hội, chỉ dành suất quân phản hồi Trường An. Xa cách suốt một năm sau, Mã đồ phu cùng Giả độc sĩ cuối cùng cũng tề tựu cùng một nơi.

.....

Trường An. Quan đề tạm thời của Mã Dục.

Mã Dục đương triệu tập một đám văn võ tâm phúc nghị sự.

Giả Hủ nói với ngữ khí trầm trọng: “Chủ công, trận này quân ta bị tổn thất cực kỳ thảm trọng. Binh lực ở các nơi chiến trường bị tổn thất tới mười vạn , điều đặc biệt đáng lo ngại là, nguồn binh ở vùng Quan, Kinh gần như cạn kiệt, gần như không còn tân binh có thể mộ nữa!”

Lý Mông không tán đồng nói: “Quân sư, chủ công không phải đã từ Quan Đông bắt về hơn mười vạn thanh tráng? Làm sao nói là không còn tân binh có thể mộ?”

Giả Hủ cười khỏ nói: “Lý Mông tướng quân có chỗ không biết, hơn mười vạn thanh tráng Quan Đông này mặc dù là bắt về, nhưng dù sao bọn họ cũng đều là hán tử Quan Đông. Họ không ở Quan Trung an cư lạc nghiệp trước thì không thể nào có cảm giác đồng tình với chủ công. Giờ đây để cho bọn họ tham gia quân ngũ, một khi lên chiến trường chỉ e lập tức sẽ đào ngũ.”

“Ách ~” Lý Mông gãi gãi đầu, mặt toát mồ hôi nói. “Điều này cũng đúng.”

“Đích thực có khả năng này.” Mã Dục trầm giọng nói, “Hơn mười vạn thanh tráng Quan Đông này tạm thời vẫn chưa dùng được, nhưng có thể đuổi họ đến đất Bắc trồng ruộng trước. Chiến tranh lần này đã chết không ít nam nhân, ắt sẽ còn sót lại rất nhiều quả phụ. Hãy để cho những hán tử Quan Đông kết thân cùng những quả phụ đã chết trượng phu này, chờ một thời gian dài, họ sẽ từ từ nảy sinh cảm giác đồng tình với Quan Trung.”

Giả Hủ nói: “Chủ công anh minh.”

Mã Dục nói: “Văn Hòa, trước mắt quân ta còn bao nhiêu binh có thể chiến đấu?”

Giả Hủ nói: “Dưới trướng hai vị tướng quân Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu có ba vạn Mạc Bắc kỵ binh, hai vạn thiết kỵ của thiếu tướng quân hiện đang ở Mạc Bắc nghỉ ngơi dưỡng sức. Ngoài ra, Hà Sáo, Quan Trung có hai vạn nhân mã, cảng Tân Phong còn có một vạn thủy quân của Cam Trữ tướng quân đang đóng quân tại đó. Còn phương bắc có lưu thủ năm vạn truân điền binh, không có trang bị và cũng khiêm khuyết huấn luyện, hơn nữa còn phải trồng trọt, chỉ e là không lên được chiến trường.”

Mã Dục nhíu mày nói: “Nói cách khác, trước mắt quân ta chỉ còn năm vạn kỵ binh, bốn vạn bộ binh cùng một vạn thủy quân! Bốn vạn bộ binh phải trấn thủ ở Hà Sáo và Quan, Kinh, một vạn thủy quân phải trấn giữ Hoàng Hà thủy đạo, ba vạn kỵ binh của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu phải đàn áp Tây Vực và Mạc Bắc. Hiện quân ta chỉ còn hai vạn kỵ binh của Mạnh Khởi có thể chiến đấu. Có phải không?”

Giả Hủ lắng lặng gật đầu.

Mã Dục trầm giọng nói: “Nói cách khác, chỉ ít trong vòng mười năm, quân ta không thể khởi xướng một chiến dịch đại quy mô nữa.”

Giả Hủ khẽ điểm đầu, thấp giọng nói: “Trên thực tế, cho dù có đủ binh lực cơ động, thì quân ta cũng không đủ lương thực của cải để chèo chống cho một chiến sự đại quy mô nữa! Chủ công đã cướp cạn tại một vùng Giang Nam nghìn dặm, tuy cướp về không ít của cải lương thực, nhưng những số tiền này... chỉ đủ trợ cấp cho người thân của những tướng sĩ tử trận và an trí những dân chúng di chuyển từ Quan Đông đến. Sau các hạng chi tiêu, số tiền đã không còn thừa bao nhiêu nữa.”

“A, đúng rồi.” Mã Dục chợt nhớ tới một chuyện, bèn hỏi Giả Hủ: “Sĩ tộc mà bốn tướng quân bắt từ Kinh, Dương, Từ Châu về. Văn Hòa đã an trí như thế nào?”

Giả Hủ nói: “Tất cả họ tạm thời an trí tại Lũng huyện. Để giải trừ nỗi nhớ quê hương của những sĩ tử Giang Nam này, Hủ còn xây một biệt viện ở thành Nam Lũng huyện, để cung cấp cho họ một nơi tụ tập sống nghỉ, cao đàm khoát luận.”

“Ồ, Còn xây biệt viện?” Mã Dục vui vẻ nói, “Hảo, Văn Hòa quả là chu đáo. Biệt viện này đã đặt tên chưa?”

“Vẫn chưa.” Giả Hủ cung kính đáp: “Đang chờ chủ công trở về đặt tên.”

“Ha ha, đặt tên sao ~” Khóe miệng Mã Dục thoáng chốc nhếch lên thành một nụ cười giảo hoạt, thì thào rằng: “Vậy gọi là học viện Khổng Tử nhé! Những sĩ tử này đều là người đọc sách. Không phải tự xưng là Khổng Mạnh học đồ sao? Tốt lắm! Bốn tướng quân xây cho họ học viện Khổng Tử, bọn họ có thể bất kính với Bốn tướng quân, nhưng với Khổng thánh nhân, bọn họ nào dám bất kính chứ.”

Hai mắt Giả Hủ sáng rõ, bội phục không thôi rằng: “Chủ công lợi hại.”

“Tốt lắm.” Mã Dục xua xua tay, quay sang Giả Hủ nói. “Văn Hòa, sau này quân ta nên làm thế nào đây?”

Giả Hủ nghiêm mặt lại, danh giọng nói: “Nghỉ ngơi dưỡng sức, lặng chờ Quan Đông chiến loạn. Trong vòng mười năm, không thể gây chiến!”

340. Chương 270: Dục Hỏa Đột Nhiên Bùng Cháy

Thậm chí có một khoảng thời gian, dưới trướng Tào Tháo chỉ còn mấy trăm binh mã.

Cũng may Duyệt, Dự nhị Châu dân cư đông đúc, nên Tào Tháo không cần đối mặt với vấn đề cạn kiệt nguồn binh như Mã đồ phu. Hơn nữa có Cầu Hoắc, tay nội chính giỏi giang này coi giữ hậu phương, kịp thời chiêu mộ ba vạn lính mới. Nếu không phải thế, chỉ riêng đối phó với đạo phỉ trong lãnh địa cũng đủ khiến Tào Tháo đau đầu.

Nhưng, hiện Tào Tháo đương đối mặt với một nguy cơ mới.

.....

Hứa Xương. Tướng phủ.

Khi Tào Tháo đang cùng Cầu Hoắc, Quách Gia và những người khác nghị sự, thì chợt thấy Hạ Hầu Đôn bước nhanh vào, lớn tiếng nói: “Mạnh Đức, không hay rồi!”

Đôi mắt nhỏ của Tào Tháo lập tức híp lại, ngân giọng hỏi: “Nguyên Nhung, đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Hầu Đôn hít thật sâu vào, trầm giọng nói: “Viên Thuật định động thủ!”

“Hử?” Tào Tháo biến sắc, vội la lên. “Nói mau!”

Hạ Hầu Đôn nói: “Thảm mã vừa mới hồi báo. Trần Lan, đại tướng của Viên Thuật, lĩnh quân năm vạn vượt qua Dĩnh Thủy hiện đang ở Cát Pha, khí thế thẳng tiến tới Nhữ Nam. Lôi Bạc lĩnh quân năm vạn tiến ra Tề Dương. Binh áp Lương quốc! Còn cả Trương Huân, Kiêu Nhuy lĩnh quân tám vạn đóng tại Nhữ Âm, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng vượt qua Dĩnh Thủy công kích Tiểu quận.”

Tào Tháo nghe vậy đại biến sắc, ngân giọng nói: “Gã Viên Thuật này! Không ngờ gã dám điều động mười tám vạn đại quân! Xem ra quyết tâm muốn đẩy bốn tướng vào chỗ chết.”

“Chủ công không cần lo lắng.” Quách Gia trầm tư một hồi, chợt lãnh đạm nói, “Viên Thuật tuy nhiều binh lực, nhưng lại khuyết thiếu thống binh đại tướng. Chỉ dựa vào Trần Lan, Lôi Bạc, Trương Huân, Kiêu Nhuy là không đủ tạo thành mối uy hiếp với quân ta! Hơn nữa, tính lại thời gian, Tử Giương tiên sinh hiện giờ có lẽ đã đến Thọ Xuân, nếu không có gì bất ngờ, tam lộ đại quân của Viên Thuật không lâu nữa sẽ phải thối lui.”

Mắt Tào Tháo lộ vẻ thèm thuồng, tỏ ra quan tâm nói: “Dương Châu chi địa, Viên Thuật chi binh. Sầu sao thiên hạ bất định, Hán thất bất hưng!?”

Quách Gia mỉm cười nói: “Nếu không có gì bất ngờ, sang năm Dương Châu sẽ thuộc về chủ công.”

.....

Dương Châu Thọ Xuân, Đại Tư Mã phủ.

Viên Thuật ngồi xoạc trên chiếc bàn dài, ngạo nghễ liếc nhìn Lưu Hoa một cái, lạnh nhạt hỏi: “Tiên sinh vì sao đến đây!?”

Lưu Hoa dáo dác nhìn quanh. Trầm mặc.

Viên Thuật hiểu ý, phất tay ra lệnh lui hết những người xung quanh, lúc này mới hỏi: “Lưu Hoa tiên sinh, giờ đây có thể nói rồi chứ?”

Lưu Hoa lúc bấy giờ mới khum tay nói: “Phụng mệnh thừa tướng, đến hiến ‘Truyền quốc ngọc tỷ’.”

“Truyền quốc ngọc tỷ?” Viên Thuật bỗng đứng phắt dậy, lớn tiếng hỏi, “Ngọc tỷ nơi nào?”

Lưu Hoa trịnh trọng lấy trong lòng ngực ra một bọc vải đặt lên bàn. Viên Thuật liền sốt ruột tháo bỏ từng lớp một, cuối cùng hiện ra một khuôn ngọc tỷ.

Truyền quốc ngọc tỷ hình vuông, dài rộng bốn tấc, trên có ngũ long uốn lượn. Chính diện có khắc thư của Tần tướng Lý Tư “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương” tám chữ triện. Từ trước thời Tần, Hán đến nay, tỷ này được xem là biểu tượng của hoàng quyền thần thụ, kẻ có được sẽ vâng theo mệnh thiên, còn mất đi nghĩa là vận số đã tận. Có thể nói là trọng khí của một quốc!

Khi nhìn thấy truyền quốc ngọc tỷ trên bàn, trông mắt Viên Thuật dờ dẩn!

Lưu Hoa tiến nhanh lên một bước, ghé tai Viên Thuật nói: “Thừa tướng nói, hai triều Hán Phàm hơn bốn trăm năm, vận số Lưu gia đã tận. Viên gia tứ thế tam công, danh vọng lại cao, thay thế là lẽ tất nhiên, thừa tướng có được ngọc tỷ này ở một giếng cạn nơi Lạc Dương, thật không dám giữ làm của riêng, bèn mệnh tại hạ mang ngọc tỷ dâng cho Đại Tư Mã.”

Viên Thuật lạnh lùng nói: “Mạnh Đức định hại bốn Đại Tư Mã sao?”

Lưu Hoa biến sắc, vội nói: “Thừa tướng có hảo ý, Đại Tư Mã sao lại nói vậy.”

Viên Thuật nói: “Mạnh Đức trở mặt cùng bốn Đại Tư Mã. Sao lại hảo tâm đến thế?”

Lưu Hoa giải thích: “Thừa tướng nói, ân oán cá nhân là chuyện nhỏ, phải lấy đại khí thiên hạ làm trọng!”

Viên Thuật đem ngọc tỷ gói kỹ, cẩn thận thu hồi, lúc này mới hướng sang Lưu Hoa nói: “Tử Giương tiên sinh, trở về nói với Mạnh Đức, ngọc tỷ này bốn Đại Tư Mã sẽ giữ lại, nhưng việc xưng đế thì miễn bàn! Viên gia ta đời đời chịu hoàng ân, xưa đến nay đều trung quân thể quốc, há có thể bại hoại luân kỷ cương thường, làm điều bất trung bất hiếu.”

Lưu Hoa vái chào thật lâu, cung kính nói: “Vâng. Tại hạ nhất định sẽ đem lời Đại Tư Mã chuyển cáo cho thừa tướng.”

Dứt lời, Lưu Hoa quay sang Viên Thuật vái chào một cái thật lâu, xoay người nghênh ngang rời khỏi.

Bóng lưng Lưu Hoa vừa rời khỏi, thì Kim Thượng, mưu sĩ tâm phúc của Viên Thuật liền bước ra từ sau tấm bình phong. Ánh mắt Viên Thuật phóng sang Kim Thượng, hỏi: “Nguyên Hưu, việc này ngươi thấy thế nào?”

Kim Thượng lập tức nghiêm mặt nói: “Có câu “Thất phu vô tội, Hoài Bích có tội”. Tào A Man chủ động giao truyền quốc ngọc tỷ cho chủ công cũng là bất đắc dĩ! Dù sao trải qua sự thất bại ở ải Hàm Cốc, nhuệ khí Tào quân đã bị bẻ gãy. Mười tám vạn đại quân của Lôi Bạc, Trần Lan, Trương Huân ba vị đại quân đã áp tới. Tào Tháo đã chống không nổi, nên hẳn mới thị yếu cầu hòa với chủ công!”

“Ừm.” Viên Thuật đắc ý điểm điểm đầu, hỏi. “Nguyên Hưu cho rằng, bốn Đại Tư Mã có nên giảng hòa với Tào Tháo không?”

Kim Thượng ngẫm nghĩ một hồi, đáp: “Chư hầu thiên hạ tuy nhiều, nhưng kẻ có thực lực tranh thiên hạ cũng chỉ có chủ công, Mã đồ phu, Viên đại tướng quân, Công Tôn Toản, Đào khiên, Lưu Biểu và Tào Tháo tổng cộng bảy người. Trong bảy người này thì thực lực Tào Tháo là yếu nhất. Mã đồ phu là mối uy hiếp lớn nhất với chủ công. Tại hạ cho rằng, có Tào Tháo bảo vệ Duyện Châu thay chủ công ngăn cản binh phong của Mã đồ phu. Chuyện nay có lợi mà không hại”

“Hiểu rồi.” Viên Thuật điểm điểm đầu, ngân giọng nói. “Lập tức truyền lệnh cho Trương Huân, Lôi Bạc, Trần Lan. Đại quân nghỉ chân tại chỗ, không được phép tiến lên phía trước.”

Kim Thượng cung kính nói: “Chủ công anh minh.”

.....

Từ Châu, quan đạo.

Lữ Bố giục ngựa chậm rãi bước đi, thần sắc cô đơn.

Sau lưng là tam tướng Trương Liêu, Tống Hiến, Thành Kinh cùng với hơn trăm thân binh còn sót lại. Ngược đầu nhìn sắc trời âm u, Lữ Bố thở dài một tiếng, cảm thấy tiền đồ mình âm u như sắc trời. Một mảng mặt mờ.

Lần này quân phiệt hỗn chiến. Tổn thất của Lữ Bố cũng cực kỳ thảm trọng, hơn nữa tổn thất đó còn là hai nghìn bộ hạ cũ Tịnh Châu trung thành. Bây giờ hồi tưởng, Lữ Bố càng hối hận đến thanh ruột. Sớm biết như thế, lúc trước không nên nghe lời Trần Cung! Hảo hảo Hạ Phái thành không ở, nhất mực phải tham gia liên quân gì đấy. Đúng là tự chuốc khổ vào thân!

“Chủ công tội tình gì phải thế?” Thành Kinh theo sau Lữ Bố, oán trận vu vơ. “Lúc trước ngài không nên nghe lời Trần Cung, phải biết rằng Trần Cung trước kia là mưu sĩ của Tào Tháo. Hắn sao có thể thật sự lo lắng cho chủ công? Lần này Trần Cung một đi không trở lại, theo mặt tướng hắn tám phần là đã trốn chạy mất rồi.”

“Lời này của Thành Kinh tướng quân hình như có phần không ổn?” Trương Liêu mở miệng phản bác: “Lời Trần Cung tiên sinh nói rất có lý, nếu không thể thay đổi thái độ của sĩ tộc Từ Châu đối với chủ công, thì chúng ta không ở Hạ Bái được lâu đâu! Tuy nói đại chiến lần này quân ta tổn thất thảm một chút, nhưng nếu như có thể thay đổi cách nhìn của sĩ tộc Từ Châu đối với chủ công, thì mặt tướng cho rằng điều đó xứng đáng.”

“Thay đổi cách nhìn của sĩ tộc Từ Châu?” Tống Hiến lạnh lùng nói, “Văn Viễn hình như hơi tơ tưởng quá rồi đấy.”

“Thôi được, đừng tranh cãi nữa!” Lữ Bố phiền muộn trong lòng, kìm không được nghiêm nghị quát: “Đây là lúc nào rồi?! Còn cãi!”

“Chủ công!” Tiếng Lữ Bố vừa dứt, chợt có thân binh kêu to: “Phía trước hình như có người đang tiến đến.”
“Hử?”

Lữ Bố ghìim dây cương quay đầu lại. Khi tay cầm kinh bỗng nhìn về trước, quả nhiên thấy một đám người đang tiến đến từ quan đạo vòng vào phía trước, đi trước là mười mấy danh văn sĩ dẫn ngựa. Đợi khoảng cách gần hơn, Lữ Bố bỗng phát hiện, là Trần Cung suất lĩnh sĩ tộc thân hào của thành Hạ Bái ra nghênh đón.

Trương Liêu vui vẻ nói: “Chủ công, là quân sư đến đón chúng ta.”

“Ồ?” Thành Kinh cũng thất thanh nói. “Tên Trần Cung này quả thực thuyết phục được sĩ tộc thân hào trong thành sao?”

Trương Liêu bùi ngùi nói: “Hai nghìn Tịnh Châu cự bộ cũng xem như tổn thất xứng đáng, sĩ tộc Từ Châu cuối cùng cũng chịu tiếp nạp chủ công!”

Từ phía xa xa, Trần Cung xoay người xuống ngựa, bước nhanh đến nghênh tiếp, nhằm hướng Lữ Bố khum tay, thở dài nói: “Chủ công, tại hạ cảm thấy may mắn vì không nhục mệnh.”

.....

Nghiệp thành, Đại tướng quân phủ.

Viên Thiệu thu hồi thánh chỉ, mỉm cười hướng sang đại đầu lĩnh Trương Yển của Hắc Sơn quân nói: “Bình Bắc tướng quân Trương Yển còn không lĩnh chỉ tạ ơn?”

Mắt Trương Yển lộ vẻ cảm kích, quỳ “phịch” xuống đất nói: “Mặt tướng đa tạ ân đề bạt của đại tướng quân!”

“Thỉnh Bình Bắc tướng quân mau đứng lên. Ha ha.”

Viên Thiệu thấy Trương Yển chỉ tạ ơn mình mà không tạ ơn triều đình, không khỏi mừng rỡ trong lòng. Gã liền đi lên trước đỡ Trương Yển dậy, mỉm cười nói: “Hôm nay tướng quân đã là đại tướng của triều đình, không thể bắt chước bọn sơn tặc làm những chuyện cướp giết nữa!”

Trương Yển nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú lập tức đỏ ửng, nhằm hướng Viên Thiệu nói: “Thỉnh đại tướng quân yên tâm. Sau khi mặt tướng phản hồi Nhậm Khâu đại doanh nhất định siết chặt quân kỷ. Nếu như xảy ra chuyện cướp bóc dân chúng một lần nữa, không cần đại tướng quân hạ lệnh, mặt tướng sẽ tự chặt đầu mình xuống, lệnh người trình lên án của đại tướng quân để tạ tội.”

“Ai.” Viên Thiệu xuất tay nói. “Bình Bắc tướng quân quá lời, quá lời. Siết chặt quân kỷ là lẽ tất nhiên, Hắc Sơn quân giờ đây đã là quân chính quy của triều đình, tất nhiên không thể làm điều xằng bậy, coi trời bằng vung như sơn tặc. Nhưng, lập quân lệnh trạng thì không cần đâu. Bổng đại tướng quân tin Bình Bắc tướng quân nhất định có thể trông chừng tốt nhân mã của mình.”

Trương Yến cảm động đến rơi nước mắt: “Đa tạ đại tướng quân tín nhiệm.”

Viên Thiệu vỗ vỗ bả vai của Trương Yến, ôn hòa nói: “Lương thảo mà mười vạn quân Hắc Sơn cần, bổng đại tướng quân đã cho người trích từ Hà Gian quận, tướng quân chỉ cần sai người đi lấy. Còn nữa, sau khi tướng quân phản hồi Nhậm Khâu trú địa, cần phải giám thị nhất cử nhất động của U Châu Công Tôn Toàn cho nghiêm ngặt, U Châu binh có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì phải lập tức sai khoái mã báo lại.”

“Thỉnh Đại tướng quân yên tâm.” Trương Yến khum tay nói. “Vậy, mặt tướng cáo từ đây.”

Viên Thiệu phát phát tay, Trương Yến xoay người nghênh ngang rời đi.

Mãi đến khi bóng lưng của Trương Yến mất hút ngoài sảnh. Điền Phong, Thẩm Phối, Phùng Kỷ, Cẩu Kham mới nối đuôi nhau đi vào. Đối với sự an bài của Viên Thiệu và Điền Phong, Thẩm Phối có vẻ không đồng tình, nói: “Trương Yến chỉ là một kẻ vũ phu, chủ công hậu đãi hần đến thế không khỏi có phần hơi quá.”

Viên Thiệu liếc nhìn Điền Phong một cái, không nói gì.

Điền Phong nói: “Chính Nam tiên sinh có chỗ không biết. Con người Trương Yến rất nói nghĩa khí, nếu không làm thế chỉ sợ hần khó lòng tâm phục! Mà một khi hần đã tâm phục thì sẽ hết lòng trung thành, từ nay về sau sẽ không hai lòng. Như vậy, mười vạn quân Hắc Sơn sẽ trở thành cánh tay đắc lực của chủ công. Có hùng binh này làm sao có thể sầu phương Bắc bất định nữa?”

Thẩm Phối không đồng tình nói: “Nhờ như Trương Yến ủng binh tự trọng, vậy thì nguy to.”

Điền Phong nói: “Dụng nhân bất nghi. Nghi nhân bất dụng.”

Thẩm Phối lại định phân biện, nhưng bị Viên Thiệu vẫy tay ngăn lại. Viên Thiệu lạnh nhạt nói: “Việc của Trương Yến không cần phải tiếp tục tranh cãi, ngược lại việc giao dịch ngựa với Mạc Bắc Bùi Nguyên Thiệu tiến triển thế nào rồi?”

Thẩm Phối vội nói: “Hồi chủ công, Bùi Nguyên Thiệu bộ mã nhiều, người ít. Và hần cũng thiếu tiền bạc lương thảo nên không phản đối giao dịch, có điều hần phải có được sự đồng ý của Mã đồ phu mới được, bảo rằng qua tháng giêng mới hồi phúc.”

“Ồ?” Viên Thiệu đưa mắt nhìn Điền Phong, hỏi, “Nguyên Hạo, theo ý kiến của ngươi, Mã đồ phu sẽ đáp ứng giao dịch chứ?”

Điền Phong suy ngẫm giây lát, nói: “Chủ công, Phong cho rằng Mã đồ phu sẽ đáp ứng.”

“Điền Phong tiên sinh cũng suy nghĩ vấn đề đơn giản quá nhỉ?” Thẩm Phối cười lạnh nói. “Mùa hè năm trước chủ công không những diệt mấy vạn quân của Mã đồ phu, hiện còn suýt chút hủy đi Hà Sáo lão sào của hần! Hần không đối đầu với quân ta đã là nhờ ơn trời rồi, sao có thể ngược lại giao dịch ngựa với quân ta?”

“Đó đã là chuyện năm trước rồi, không phải sao?” Điền Phong cười khê một tiếng, nói: “Huống chi giờ đây người mà Mã đồ phu hận nhất ắt hần là Công Tôn Toàn, chứ không phải là chủ công! Bất kể là vì “giết gà dọa khỉ” để khiến Tây Vực tiểu quốc kinh sợ hay là cho bộ hạ của mình một câu trả lời thỏa đáng, Mã đồ phu cũng phải lấy Công Tôn Toàn làm kẻ thế tội! Hơn nữa... đầu xuân này có lẽ sẽ động thủ!”

“Àh?” Viên Thiệu nghe vậy hai mắt sáng rõ, vui vẻ nói. “Nói vậy, bổng đại tướng quân còn có thể liên thủ với Mã đồ phu?”

Tháng giêng Kiến An năm thứ sáu, Mã Dực phản hồi Hà Sáo, hộ tống Mã Dực cùng phản hồi Hà Sáo có Giả Hủ, Tự Thụ, Phó Tiếp, Cam Ninh, Từ Hoảng và một đám tâm phúc. Chỉ có Cao Thuận bởi vì phải trấn thủ ải Hàm Cốc, Pháp Chính cũng phải trấn thủ Quan Trung, Lương Châu, nên không thể hộ tống cùng đến.

.....

“Học nhi thì tập chi. Bất diệc nhạc hồ?”

“Hữu bằng tự viễn phương lai. Bất diệc nhạc hồ?”

Mã đồ phu vừa bước vào cửa chính đã nghe thấy một tiếng đọc sách lạnh lạnh. Khi ngẩng đầu lên xem thì thấy một tiểu nam hài ốm yếu, cỡ bảy, tám tuổi, tay trái đặt phía sau, tay phải cầm thư giản đang đi lại cạnh giếng với bước chân hình chữ bát, vừa đi vừa lắc đầu, miệng đọc không ngừng.

Trong lòng Mã đồ phu lập tức chùng lại một hồi.

“Póc!”

“Khà khà kha.....”

Tiểu phá hài đang lắc đầu đi chân chữ bát đột nhiên vấp ngã. Đột nhiên, lại thêm một tiểu phá hài lộ ra từ gò đất không xa, tiểu hài này nhiều nhất chỉ năm, sáu tuổi, nhưng lại có một bộ dạng khỏe mạnh khác khỉnh, đôi mắt to vừa đen lại sáng, lấp lánh lạnh lợi vô cùng đáng mến.

“A. Đại ca lại bị Nhị ca trêu cợt kia, Đại ca lại bị Nhị ca trêu cợt kia ~”

Trong cười vang của trẻ con, lại có thêm hai tiểu phá hài cỡ ba, bốn tuổi từ sau gò đất chạy ra, vừa vỗ tay vừa cười khanh khách. Sau lưng hai tiểu hài còn có một nha đầu, thắt hai cái bím nhỏ, bộ dạng cũng xinh xẻo lắm, cứ như khắc ra từ ngọc vậy, đáng yêu vô cùng. “Đệ, đệ lại tinh nghịch nữa rồi.”

Tiểu phá hài đang nằm sấp dưới đất liền chậm rãi bò lên. Tuy cái trán bị sưng lên, cái mũi cũng trầy trụa, nhưng trên mặt vẫn không có vẻ gì là tức giận, chỉ quay sang tiểu hài năm, sáu tuổi cười khổ nói: “Chẳng lẽ đệ đã quên tiên sinh thường dạy bảo chúng ta như thế nào sao? Vững vàng, làm người nhất định phải vững vàng~”

Tiểu hài này tuy chỉ có bảy, tám tuổi, nhưng vẻ mặt và ngữ khí nghiêm nhiên như một người lớn, Mã đồ phu trông thấy chỉ cảm thấy choáng váng. Mẹ nó, đây chính là môn sinh đặc ý “thông minh hiếu học” mà Quản Ninh đã dạy sao? Tự Thụ còn tặng bốc nó lên tới trời, nói nó tuổi còn nhỏ mà đã học thức hơn người?

“Chinh nhi!” Bóng dáng của Lưu Nghiên đột nhiên xuất hiện. Nàng vội bế tiểu hài tử lớn nhất lên, đau lòng hỏi. “Ngã có đau không?”

Tiểu hài này không phải ai khác, chính là trưởng tử của Mã đồ phu - Mã Chinh.

Tiểu nam hài năm, sáu tuổi kia chính là thứ tử của Mã đồ phu - Mã Chiến, hai đứa nhỏ hơn là huynh đệ song sinh, tam tử Mã Dương, tứ tử Mã Khởi, còn tiểu nha đầu xinh xắn kia là nữ nhi của Khương nữ Nguyệt Nô Nhi thay Mã đồ phu sinh, tên là Nguyệt Nhi.

“Mẫu thân.” Mã Chinh lắc đầu, đáp. “Hài nhi không đau. Tiên sinh nói, huynh trưởng thì phải có khí độ của huynh trưởng, không thể chấp nhặt với đệ đệ muội muội.”

“Hảo hài tử.” Lưu Nghiên ôm chặt Mã Chinh, hai dòng lệ theo khóe mắt chảy xuống. Đột nhiên, Lưu Nghiên liếc thấy Mã Dương đang đứng trên bậc thềm, vội vàng gạt nước mắt, lôi Mã Chinh đi đến trước mặt Mã đồ phu, nói. “Chinh nhi, nhanh. Mau qua gặp phụ thân con. Còn có các con, Chiến nhi, Dương nhi, Khởi nhi, Nguyệt Nhi mau tới chào phụ thân các con nào.”

Mã Chinh ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn sang..... nam nhân cao lớn lạnh lùng trước mắt.

Bất chợt, Mã Chinh tựa hồ cảm thấy hơi sợ hãi, liền lui về sau hai bước rúc vào lòng Lưu Nghiên, nhút nhát hỏi thăm: “Mẫu thân, người này thật sự là phụ thân của hài nhi sao?”

“Đứa trẻ khờ.” Lưu Nghiên vừa tức vừa sốt ruột, “Dương nhiên là phụ thân của các con rồi.”

Mã Chinh bèn lên bước lên trước hai bước, nhằm hướng Mã đồ phu quỳ xuống, rồi cung kính nói: “Hài nhi bái kiến phụ thân.”

“Hài nhi bái kiến phụ thân.”

Sau lưng Mã Chinh, Mã Dương, Mã Khởi, Mã Nguyệt cũng quỳ xuống đầy khuôn phép.

Chỉ có Mã Chiến đứng ở đó không nhúc nhích.

Nó chỉ dùng ánh mắt nghịch ngợm soi xét Mã đồ phu.

“Ừm.”

Mã đồ phu mặt mày không biểu tình điểm điểm đầu, tiến về phía trước sờ lên quả đầu nhỏ nhắn của Mã Chiến, rồi không nói lời nào đi qua sân vườn trực tiếp vào đại sảnh. Lưu Nghiên mặt mày u uất, vội theo vào đại sảnh. Mã đồ phu vừa mới tiến đại sảnh không lâu, Trâu Ngọc Nương, Nãi Chân Nhĩ Đóa, Nguyệt Nô Nhi, A Tư Cổ Lệ và Lưu Minh chư nữ liền tiến tới.

Điều Thuyền cùng Nhị Kiều, Mi Hoàn vừa mới bắt về đều được Mã đồ phu an trí tại dinh cơ tại Trường An, vẫn chưa mang về Hà Sáo lão doanh.

Từ trước tới nay, nữ nhân trong nhà Mã đồ phu không có địa vị gì. Sau khi vào đại sảnh, chư nữ đều không dám tiến lên làm nũng, chỉ dám cung kính hành lễ với Mã đồ phu, tiếp đó lui ra hai bên đứng trang nghiêm. Cho dù là Ích Dương công chúa Lưu Minh, nay cũng hoàn toàn vứt bỏ thân phận cao quý của công chúa hoàng gia, sớm đã thích ứng quy củ như vậy.

Ánh mắt của Mã đồ phu lướt qua từng thê thiếp, rồi rơi xuống người Trâu Ngọc Nương, đôi ngươi lạnh lùng bất chợt thẳng qua một sự nhu hòa, nói: “Ngọc Nương, lần này Nam chinh vì phu đã thám thính được tin tức của Trâu Tĩnh, huynh trưởng nàng. Giờ y đang làm quan dưới trướng Lưu Biểu ở Lương Châu. Ổn định.”

Trâu Ngọc Nương cảm thấy ấm áp trong lòng, yêu kiều nói: “Ngọc Nương tạ ơn phu quân.”

Rất rõ ràng, A Tư Cổ Lệ và Lưu Minh có địa vị thấp nhất trong nhà. Hai người quỳ tại đầu hai hàng, cung kính nói: “Bọn thiếp đã chuẩn bị canh Lan. Cung thỉnh phu quân đi tắm.”

.....

Thảo nguyên Mạc Bắc.

Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, Mã Siêu dưới sự hộ tống của mấy trăm tinh binh vòng theo con đường đến Hà Sáo. Lúc này trời đang vào đông, đại thảo nguyên mệnh mông đã hoàn toàn bị băng tuyết bao phủ. Dõi mắt nhìn lại, trong vòng nghìn dặm đều là tuyết trắng, giữa đất trời dường như ngoài sắc trắng ra thì không còn màu sắc nào khác.

“Tiết trời quỷ quái này!” Chu Thương chà chà “cái thứ” dưới háng, rồi vô tư bỏ lại vào khó, chửi bới: “Đằng này dám đóng thành băng lăm!”

“Chu Thương, “cái ấy” của ngươi không bị đóng băng chứ?” Bùi Nguyên Thiệu nhe nhớn nói. “Bữa nào bị đóng băng thật thì đừng quên nói một tiếng với lão Bùi ta. Ha ha, bọn nữ nhân mà ngươi vừa mới cướp từ Đông Bộ Tiên Ti không thể để “phòng không chiếc bóng” được, hay đưa cho lão tử sung sướng nhé?”

“Đi mẹ ngươi.” Chu Thương mắng lại: “Mẹ nó, nữ nhân của ngươi còn nhiều hơn lão tử, thật không nhân tính.”

“Ha ha ha ~” Bùi Nguyên Thiệu cười to, bất chợt nói, “Ai, Chu Thương ngươi nghe nói chưa. Nghe nói lần này chủ công triệu ngươi và ta hồi Hà Sáo lão doanh là muốn thay chúng ta làm mai cưới vợ với tiểu thư thế gia đại tộc gì đấy. Cũng không biết những tiểu thư thế gia đại tộc này dung nhan thế nào? Nếu mà giống nữ nhân trong trướng Hắc Ngưu thì lão tử không hứng thú.”

“Tướng quân!” Một tên thân binh trông vẻ không vui sấn lên trước, lắp bắp kháng nghị: “Nữ... nhân trong trướng... tiểu... nhân... không xấu, đẹp... lăm mà...”

“Đẹp lăm đẹp lăm. Nữ nhân của ngươi đẹp lăm.”

Bùi Nguyên Thiệu trợn trắng mắt thâm nghĩ, nữ nhân mà Hắc Ngưu ngươi để mắt cũng được xem là xinh đẹp, thì con bò cái cũng có thể gả được rồi.

.....

Hà Sáo. Bình Tây tướng quân phủ.

Bên ngoài tiết trời rét buốt, đất trời một màu trắng xóa, nhưng trong phòng lại hơi nóng ngập tràn, ôn hòa như xuân, đặc biệt làm cho người ta “nhiệt huyết” dâng trào. A Tư Cổ Lệ và Lưu Minh, hai nữ nhân gọi tình này hiện trên người chỉ khoác một tấm lụa mỏng, lúc này đã hoàn toàn bị thấm ướt, lụa mỏng dính chặt trên người, phô bày hết những đường nét gợi cảm nhất của một thân thể yêu kiều.

Mã đồ phu thoải mái nằm giữa mặt trong một thùng tắm đặc chế, để mặc đôi tay mềm mại của A Tư Cổ Lệ và Lưu Minh xoa nắn trên thân thể lỏa lồ của mình. Tẩy rửa đi những phong trần mệt nhọc, khơi dậy thú tính và dục vọng. A Tư Cổ Lệ là Nguyệt Thị công chúa. Người Nguyệt Thị rõ ràng thuộc chủng loại người phương Tây, tóc vàng, mắt xanh, dáng người đầy đặn gợi cảm, đặc biệt là phần hông trắng tròn trịa và đôi vú ngọc ngà đầy đặn, càng khiến người huyết mạch sôi sục.

Lưu Minh là loại nữ nhân điển hình của phương Đông, không yêu diễm gợi cảm bằng A Tư Cổ Lệ, lại lại có thêm vài phần nhu mì. Chính là loại nhu mì như thế mới là có khả năng khơi dậy dục vọng chinh phục mãnh liệt của nam nhân nhất.

“Róc ~”

Lưu Minh đổ một thùng lớn nước ấm vừa vắn lên người Mã đồ phu. Bị nước ấm này kích một phát, mọi phong trần tích lũy trong hơn nửa năm Đông chinh Tây thảo của Mã đồ phu tựa hồ tan thành mây khói trong một thoáng, kim không được rít lên một tiếng đầy thoải mái. A Tư Cổ Lệ quỳ kế bên thùng tắm chà thân cho Mã đồ phu liền xoay người đi lấy xà bông thơm.

A Tư Cổ Lệ vừa quay người, cặp mông tròn trịa đầy đặn liền phô bày hết trước mắt Mã đồ phu. Tấm áo lụa mỏng dính vì bị nước thấm ướt nên bám sát vào da của A Tư Cổ Lệ, càng đem “phần giữa đùi” đầy đặn của nàng tôn lên, đường hõm nông ở chính giữa đó cũng được phô bày ra hết. Dục hảo trong lòng Mã đồ phu lập tức bùng lên.

A Tư Cổ Lệ vừa cầm xà bông lên thì cảm thấy thân thể mình bị nam nhân nhấc bổng lên.

Khắc tiếp theo, đôi chân thon dài của A Tư Cổ Lệ bị Mã đồ phu dùng sức kéo ra. Lúc dương vật cứng và đầy nóng bỏng đó thọc vào cơ thể, A Tư Cổ Lệ kèm không được rên lên thành tiếng, thân thể mềm mại ngã xuống phía sau, tựa vào ngực Mã đồ phu.

Bên thùng tắm, Lưu Minh má đỏ ửng. Đây là lần đầu nàng mục kích Mã đồ phu cùng nữ nhân khác giao cấu trong khoảng cách gần như vậy. Cảnh tượng dâm dăng đó khiến tim nàng đập loạn xạ, thân thể càng mềm nhũn như bông gòn. Bỗng nhiên, Lưu Minh cảm thấy hạ thể nóng rần, một dục vọng mãnh liệt và nóng bỏng đang trào dâng~

341. Chương 271: Nội Chính

Ngày tiếp theo, Mã Dực đại yển quần liêu tại Bình Tây tướng quân phủ. Giả Hủ, Thự Thụ, Quán Ninh, Lý Túc, Pháp Chân, Pháp Chính, Phó Tiếp, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Mã Siêu, Cam Ninh, Hứa Trử, Diên Vi, Từ Hoảng, Phương Duyệt, văn quan võ tướng đều tề tụ tại một đường. Còn có Thái Ung, Lưu Diêu, Lỗ Túc, Chân Dật, Kiều Huyền, Mi Trúc, Khoái Lương, Khoái Việt cũng được mời với tư cách khách khanh.

Ngoại trừ những người này, Trung sơn đại thương nhân Tô Song, Trương Thế Bình cũng dùng thân phận khách khanh cao cư thượng tọa. Điều này khiến hai người hơi đặc ý, thương nhân trong tam quốc tuy giàu có nhưng địa vị cực thấp, căn bản là khó với đến những nơi sang trọng. Đổi lại là chư hầu khác, có thể khiến thương nhân công khai ngồi trên đường là điều khó có thể tưởng tượng.

“Chư vị, lần này Quan Đông đại chiến, quân đoàn Lương Châu làm quân phiệt tập đoàn Quan Đông thiệt hại nghiêm trọng, nhưng chúng ta cũng phải trả một giá cực kỳ thảm trọng, mười mấy vạn trung dũng tướng sĩ đã hy sinh. Súc dân, vật lực, tài lực ở Quan, Kinh e đã tiêu hao gần hết, không thể chịu đựng nổi một cuộc chinh phạt đại quy mô nữa.” Mã Dực nói đến đây dừng lại, ánh mắt sáng quắc lướt qua mặt mọi người, trầm giọng nói. “Xét thấy cục diện trước mắt khó khăn, bốn tướng quân và quân sư định ra kế mười năm tĩnh dưỡng. Nhưng mười năm này phải làm thế nào để nghỉ ngơi lại sức, bốn tướng quân muốn nghe ý kiến mọi người.”

“Chủ công, Thụ có lời muốn nói.”

Lời Mã Dực vừa dứt, Lương Châu Biệt Giá Thụ Thụ liền đứng phắt dậy.

Mã Dực tức tay nói: “Tắc Chú cứ nói đừng ngại.”

Thụ Thụ chấp tay, ngân giọng nói: “Nhân khẩu dưới ách thống trị của chủ công đã dần dần nhiều lên, đến nay số lượng đã hơn ba trăm vạn! Chế độ Kim Tự Tháp chỉ thích hợp Tây Vực, Mạc Bắc. Biện pháp Truân điền cũng chỉ giới hạn ở phương Bắc. Thụ cho rằng việc cấp bách là nên nhanh chóng định ra một bộ pháp chế hoàn thiện, và khôi phục chế độ quận huyện, từ Quan, Lương sĩ tử chọn ra những người tài năng nhậm chức Quận trưởng, Huyện lệnh trưởng, lại bổ nhiệm một đám chức quan phổ biến chính vụ địa phương. Chỉ có như thế, mới có thể bảo đảm vùng thống trị của chủ công phồn vinh ổn định.”

“Ừm.” Mã Dực điểm đầu nói: “Tắc Chú nói tiếp đi.”

Thụ Thụ nói: “Có thể từ mười quận Lương Châu phân ra thành Vô Đô, Hán Dương, An Định ba quận, rồi thêm Quyết Phong, Phùng Dục, Kinh Triệu, thiết lập thành Ung Châu, trị Trường An, thiết Thứ sử bộ. Bảy quận còn lại của Lương Châu vẫn thuộc Lương Châu, trị Cô Tàng, cũng thiết Thứ sử bộ, chia ra thống trị chính vụ của hai châu lớn nhỏ. Hà Sáo, Mạc Bắc và Tây Vực thì có thể tiếp tục sử dụng chế độ Kim Tự Tháp của chủ công.”

Mã Dực nói: “Tắc Chú cho rằng, người nào có thể nhậm chức Thứ sử hai châu?”

Thụ Thụ nói: “Pháp Chân đại nhân Thứ sử Ung Châu, Phó Tiếp đại nhân có thể làm Thứ sử Lương Châu.”

“Ừm.” Mã Dực suy ngẫm giây lát, lớn tiếng nói. “Cứ theo lời Tắc Chú, tách từ Lương Châu ra Vô Đô, Hán Dương, An Định ba quận rồi thêm Quyết Phong, Phùng Dục, Kinh Triệu tổng cộng sáu quận thiết lập thành Ung Châu, trị Trường An, Pháp Chân sẽ làm Thứ sử Ung Châu! Còn lại bảy quận của Lương Châu vẫn thuộc Lương Châu, Phó Tiếp sẽ làm Thứ sử Lương Châu.”

Pháp Chân, Phó Tiếp vội đứng dậy khum tay nói: “Hạ quan lĩnh mệnh.”

Thụ Thụ lại nói: “Việc vạch trị hai châu có thể tạm hoãn, việc cấp bách là định ra một bộ pháp chế hoàn thiện.”

Mã Dực nói: “Tắc Chú đã nói vậy, chắc hẳn trong thâm tâm đã tính toán sẵn, sao không nói ra để mọi người nghe?”

“Thụ đích thực có chút ý kiến.” Tự Thụ khum tay nói. “Nếu chủ công đã muốn nghe, tại hạ sẽ nói thẳng.”

Mã Dực nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Thụ Thụ nói: “Pháp gia vốn có ba phái. Thương Ưởng trọng pháp, Thận Đáo trọng thế, Thân Bất trọng thuật, cộng với Hàn Phi, Tử Bác Thái tam gia chi trường hợp thành Đại thành. Ba người hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được. Thụ cho rằng: Pháp giả - lập hình pháp để trị vạn dân; Thế giả - quân chủ phải có quyền thế tuyệt đối; Thuật giả - phổ biến hình pháp mới là kế lược.”

“Lời Tắc Chú không đúng!” Lời Thụ Thụ vừa dứt, Quản Ninh bước ra khỏi hàng, khẳng khái từ tốn nói. “Ngày trước Tần dùng pháp trị quốc, tuy hùng mạnh một thời nhưng đến đời thứ hai đã vong. Lưỡng Hán từ thời Vũ Đế vì độc tôn học thuật nho gia phế truất bách gia, nên chỉ kéo dài hơn bốn trăm mấy năm. Ưu, khuyết của hai kẻ này không nói cũng đã rõ, lại há có thể phế lễ nghĩa mà tôn pháp luật?”

Thụ Thụ nói: “Lễ nghĩa nho gia có thể dùng để giáo hóa vạn dân, duy thống trị quốc gia cần nghiêm hình khốc pháp. Vũ Đế mặc dù trục xuất bách gia mà độc tôn nọ thuật, nhưng y dùng pháp trị thiên hạ. Điều này chẳng lẽ không phải sự thật sao?”

Quản Ninh nói: “Dùng pháp trị thế, thật ra chỉ là dùng ác trị lại ác thôi. Có câu “Xá bốn nhi trục mạt”, chỉ có dùng lễ nghĩa trị thế, mới có thể khuyến dân hướng thiện, thiên hạ đại trị.”

Thụ Thụ nói: “Nhân tính bản ác. Há người người cũng đều tôn theo lễ nghĩa.”

Quản Ninh nói: “Nhân tính bản thiện, làm ác là do giáo hóa bất lực.”

Xem ra Quán Ninh với Thự Thụ đấu với nhau rồi. Tự Thụ tin ngưỡng pháp gia. Quán Ninh tin ngưỡng Nho gia. Hai người vì chuyện quân chủ nên dùng phái học thuật nào trị thế mà bắt đầu đối chọi gay gắt. Mã Duyệt mặc dù là người tương lai, kỳ thực cũng chẳng có văn hóa gì, nhưng dù sao vẫn biết ít nhiều về tư tưởng Nho gia.

Thứ tư tưởng Nho gia này có ích rất lớn cho việc củng cố ách thống trị giai cấp và địa vị. Khổng Mạnh học đồ đem vạn dân thiên hạ chia làm tam lục cửu đẳng, cũng trên cơ sở đó định ra những nhân luân lễ nghĩa nghiêm khắc “Tam cương ngũ thường”. Điều này khiến quân vương các triều đại đều có thể hưởng thụ cảm giác cao cao tại thượng, tiếp nhận sự quy bái của vạn dân thiên hạ. Vì thế, từ sau thời Lương Hán, các triều đại rất tin tưởng vào tư tưởng tôn sùng của Nho gia.

Nói ngắn gọn, tư tưởng Nho gia có ưu điểm rất rõ rệt, đó chính là có thể khiến vạn dân thiên hạ giữ bổn phận cho riêng mình. Sinh hoạt và nghỉ ngơi rất có trình tự, có cống hiến rất lớn trong việc duy trì một xã hội ổn định và phồn vinh! Nhưng tư tưởng Nho gia cũng có một nhược điểm trí mạng. Những người tôn sùng lễ nghĩa rất dễ đánh mất huyết tính của Hán tộc. Hơn nữa, họ sẽ rất bài xích những học thuyết không phù hợp với tư tưởng Nho gia.

Thân là người hiện đại, Mã Duyệt dĩ nhiên nghiêng về “lấy Pháp trị quốc” hơn.

“Không cần cãi!” Mã Duyệt bỗng vươn tay ngăn cản Quán Ninh và Tự Thụ tiếp tục tranh biện, trầm giọng nói. “Làm theo lời Tắc Chú nói, lấy Pháp trị quốc. Nhưng suy nghĩ đến sự khác biệt ở địa vực Mạc Bắc, Tây Vực cùng Quan, Lương, Hà Sáo, bốn tướng quân cho rằng, phổ biến hình pháp ở Mạc Bắc, Tây Vực phải có hai cái điều kiện tiên quyết. Tắc Chú người phải nghe kỹ.”

Thự Thụ cung kính nói: “Thụ rửa tai lắng nghe.”

Mã Duyệt trầm giọng nói: “Mạc Bắc, Tây Vực ngoại trừ con dân đại hán, còn có một số lượng lớn người Hồ. Điều bốn tướng quân muốn nói là, người Hán là nhất đẳng; người Nguyệt Thị, người Khương, người Điều Hoàn là nhị đẳng; người Tây Vực, người Tiên Ti, người Hung Nô là tam đẳng. Người Hán nhất đẳng được hưởng đặc quyền, giết người Hồ tam đẳng có thể miễn tội, giết người Hồ nhị đẳng có thể giảm hình phạt. Người Hồ nhị đẳng giết người Hán sẽ bị trọng hình. Người Hồ tam đẳng giết người Hán – chu di cửu tộc!”

Thự Thụ nói: “Thụ sẽ ghi nhận.”

Mã Duyệt nói: “Còn nữa, người Hán sống tại Mạc Bắc và Tây Vực, bất kể là di dân hay quân nhân, cũng phải khích lệ họ nạp thiếp thật nhiều, sinh con thật nhiều. Nạp thiếp một người ban thưởng một trăm tiền, sinh con mười người ban thưởng một vạn tiền! Người Hồ nhị đẳng chỉ cho phép cưới vợ không được nạp thiếp, sinh con không được quá hai người! Người Hồ tam đẳng không được phép cưới vợ, không được sinh con! Nếu vi phạm nghiêm trị không tha, đem cả điều này- ghi vào hình pháp.”

Mã Duyệt cố ý tăng thêm điều này là muốn tiếp tục nhân khẩu chính kể bắt định của ngày trước, lấy mục tiêu là dung hợp trong hai đời, xóa bỏ ngoại tộc man di, khiến Hán tộc trở thành dân tộc duy nhất sinh sống tại thảo nguyên Mạc Bắc và Tây Vực.

Làm vậy, những du mục phương Bắc như Ngũ Hồ, Đột Quyết, Khiết Đan, Đãng Hạng, Nữ Chân, Mông Cổ, Hậu Kim sẽ vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện để mang tai họa đến cho Trung nguyên đời sau. Cho dù đời sau có chính quyền du mục của phương Bắc Nam hạ chinh phục nông canh chính quyền của Trung Nguyên, vậy cũng chẳng qua là nội chiến trong Hán tộc, sẽ không tồn tại một nguy cơ vong quốc diệt chủng nào nữa .

Mọi người tại tọa đều thần sắc như thường, không lộ ra vẻ kinh ngạc gì. Dù sao trong thời đại này, tâm tình bài xích ngoại tộc của người Hán là cực kỳ nghiêm trọng. ‘Không phải tộc ta, quyết phải loại trừ’, loại tư tưởng này đã ăn sâu cắm rễ vào lòng họ. Mã Duyệt rõ ràng đang giữ gìn địa vị thống trị của người Hán, chèn ép người Hồ ở Tây Vực, Mạc Bắc. Chính sách này quả nhiên rất được lòng người.

Chúng nhân Chân Dật, Thái Ung, Lỗ Túc, Khoái Lương, Khoái Việt thậm chí còn vì vậy mà có chút thay đổi cách nhìn đối với Mã đồ phu, thâm nghĩ người này tuy mang danh ác là ‘đồ phu’, nhưng cái ác danh đó phần lớn do giết hại ngoại tộc man di mà có, nhưng đối với người Hán thì ngược lại, rất chiêu cổ cho lợi ích của người Hán, đã là nhân từ rất nhiều so với rất nhiều quân phiệt Quan Đông.

Thự Thụ cung kính nói: “Thụ linh mệnh.”

Mã Dực nói: “Việc này cứ định đi. Tắc Chú phải nhanh chóng định ra một bộ hình pháp, sau đó tuyển quan viên phù hợp rồi phái đi Ung, Lương nhị châu và Hà Sáo, Mạc Bắc, Tây Vực để phổ biến hình pháp, để nhanh chóng chấm dứt tình hình hỗn loạn và cục diện không trình tự trước mắt. Thực hiện lấy Pháp trị quốc.”

Thự Thụ nói: “Cẩn tuân lời chủ công.”

“Ngoại trừ khôi phục chế quận huyện, xác lập hình pháp, còn có một việc càng quan trọng, bốn tướng quân cho rằng đó là việc cấp bách!” Mã Dực nói đến đây dừng lại, đưa mắt nhìn sang Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương nói, “Nguyên Thiệu, Chu Thương, ba bộ vạn hộ ở Mạc Bắc thiết lập cũng đã mấy năm, bốn tướng quân lần lượt phân ba nghìn bộ hạ cũ, ba nghìn tinh binh Tịnh Châu cùng ba nghìn tinh binh Hà Đông qua cho các người, cộng thêm lễ tế những tướng sĩ có công bị đưa đến Mạc Bắc. Tổng số người đã vượt qua vạn người! Bốn tướng quân đã nói từ sớm, nhiệm vụ của ba bộ vạn hộ các người ngoại trừ phải đàn áp các quốc gia ở Tây Vực và Đông Bộ Tiên Ti, còn phải cưới nhiều nữ nhân sinh nhiều con. Mấy năm này xuống. Ba bộ vạn hộ cho đến nay rốt cuộc sinh được mấy đứa rồi?”

Dưới trướng Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương tổng cộng sở hữu ba vạn thiết kỵ Mạc Bắc, trong đó có một vạn là người Hán. Mỗi người ít nhất được phân phát mười nữ nhân, khích lệ đại lượng sinh dục. Hai vạn người khác được tổ hợp từ Điều Hoàn tông kỵ, Nguyệt Thị tông kỵ, Khương tộc tông kỵ. Mỗi người chỉ cho được cưới một vợ, sinh con không được vượt quá hai người.>

Trung Bình, cuối năm thứ tư, Phương Duyệt đại phá bộ tộc Kha Bĩ Năng của Tiên Ti ở núi Lang Cư Tư. Mạc Bắc được định dạng, Mã Dực bèn thiết tả, trung, hữu ba bộ vạn hộ. Đến nay đã qua sáu năm dài, nhóm tiểu hài sinh tại năm đó có lẽ giờ đây đã lớn cỡ Mã Chiến rồi.

Chu Thương quay sang Bùi Nguyên Thiệu nói: “Nguyên thiệu tướng quân, cũng là người nói đi.”

“Được rồi.” Bùi Nguyên Thiệu khề điểm đầu, hướng sang Mã Dực nói, “Tiểu hài mới sinh của Tả, hữu, trung ba bộ vạn hộ tổng cộng có bốn vạn người. Trong đó nam hài chiếm gần hai vạn.”

“Cái gì? Đã qua sáu năm mà giờ mới cỡ chừng hai vạn?”

Mã đồ phu rõ ràng đang thất vọng. Chữ số này hiển nhiên chênh lệch rất xa so với phỏng chừng năm đó của hắn. Tính theo tốc độ này, hai mươi năm sau thảo nguyên Mạc Bắc có được hai mươi vạn tiểu hài thì cũng là không tệ rồi. Trong đó trưởng thành nhiều nhất chỉ hai, ba vạn người.

Bùi Nguyên Thiệu nói: “Bá Tề có chỗ không biết, khí hậu ở Mạc Bắc vô cùng ác liệt, lại phải luôn chống đỡ người Đinh Linh ở phương Bắc, người Đông Bộ Tiên Ti và lễ tế vài tên mã tặc sang quấy rối. Rất nhiều tiểu hài tử sau khi sinh ra đều không chống đỡ được với tiết trời giá rét và chiến loạn, chết non. Nếu không vậy, tiểu nam hài của ba bộ vạn hộ ít nhất cũng có hơn năm vạn !”

“Phù ~” Mã Dực vỗ trán một cái, nhíu mày nói, “Do bốn tướng quân sơ sót.”

Giả Hủ khề động thần sắc, bỗng nhiên nói: “Hủ có một kế có lẽ sẽ giải ưu được cho chủ công.”

“A?” Mã Dực vui vẻ nói. “Văn Hòa mau nói.”

Giả Hủ nói: “Đời sau của ba bộ vạn hộ ở Mạc Bắc là lực lượng quân sự chủ yếu để chủ công tranh giành Trung Nguyên trong tương lai. Hủ cho rằng nên dốc hết khả năng cung cấp cho tốt một hoàn cảnh sinh tồn tốt, đồng thời bắt đầu tiến hành huấn luyện quân sự nghiêm khắc ngay từ nhỏ! Để làm được điều đó, chủ công có thể thiết lập một tòa đại doanh tại Hà Sáo, đón tất cả sản phụ vào đại doanh sinh đẻ, sau khi sinh con lập tức rời đi. Trẻ sơ sinh sẽ được những bà vú kinh nghiệm phong phú cùng chăm sóc. Đợi họ lớn hơn chút, ta sẽ chọn ra những lão binh tinh nhuệ dạy họ kỹ năng đánh trận, cưỡi ngựa, bắn cung, sau đó lại chọn lọc ra những kẻ hiếu học, sau đó cho những binh gia uyên bác đến truyền thụ binh thư trận pháp. Làm thế chẳng đến ba mươi năm, chủ công sẽ có trong tay mười vạn tinh nhuệ chỉ sư và hàng nghìn tướng thiện chiến!”

Khoái Việt, Lỗ Túc ngồi ở ghế khách nghe vậy liền biến sắc. Hai người đều là đại gia dụng binh, ví thể hiểu rõ sự lợi hại trong đó. Nếu Mã đồ phu thực sự tiếp nhận đề nghị của Giả Hủ, thì vài chục năm sau, đời đời

nam hài thứ nhất trưởng thành, e rằng chư hầu thiên hạ sẽ không ai có thể chống đỡ nổi Mã đồ phu nữa !

Ánh mắt của Khoái Việt, Lỗ Túc thoáng chốc tập trung vào Mã đồ phu, sự u sầu hện tro trên mặt hai người. Mã đồ phu sẽ tiếp nhận mưu kế của Giả Hủ chứ? Nếu Mã đồ phu tiếp nhận, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương cùng tướng sĩ của ba bộ vạn hộ Mạc Bắc sẽ bằng lòng đưa hài tử của mình vào đại doanh sao?

“Hảo, cứ làm như thế!”

Vượt qua dự liệu của Khoái Việt, Lỗ Túc, Mã đồ phu chấp thuận dễ dàng.

Trong lòng Khoái Việt, Lỗ Túc cảm thấy rùng rợn. Hai người lại lần nữa phớt lờ mất tác phong hành sự quả cảm quyết đoán của Mã đồ phu. Nói đến năng lực trong phương diện này, Mã đồ phu đích thực xứng với danh xưng là “Nhất đại kiêu hùng”. Hắn có thể suất lĩnh tám trăm ô hợp tung hoành Trung Nguyên, lại dùng mấy nghìn kỵ binh tinh nhuệ bình định Mạc Bắc, Tây Vực, lập nên một võ công hiển hách nhất từ xưa đến nay. Những điều này thật sự không phải xuất phát từ ngẫu nhiên!

Mã Dược hướng sang Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương nói: “Tất cả những đứa con của tướng sĩ Mạc Bắc đều phải đưa đến đại doanh Hà Sáo nuôi dưỡng. Lão Bùi, Chu Thương, con của các người cũng phải đưa đến đại doanh nuôi dưỡng, ngay cả hài tử của bốn tướng quân cũng không thể ngoại lệ! Trù hoạch của tòa đại doanh này sẽ do quân sư toàn quyền phụ trách. Ngày đại doanh xây xong, bốn tướng quân sẽ đưa Mã Chinh, Mã Chiến, Mã Dương, Mã Khởi vào đại doanh! Hai vạn tiểu nam hài ở Mạc Bắc cũng phải nhanh chóng đưa tới Hà Sáo.”

Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương hít vào một ngụm khí lạnh, đứng dậy ngân giọng nói: “Tuân mệnh.”

Ngay cả bản thân Mã đồ phu cũng quyết định đưa bốn nhi tử mình vào đại doanh, Bùi Nguyên Thiệu và Chu Thương còn có lời gì để nói nữa? Nhưng về như có người không cho rằng như vậy. Lời Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương vừa dứt, Quán Ninh lại lần nữa đứng dậy, khum tay nói: “Chủ công, Ninh có một lời không nói không vui.”

Mã Dược nghiêm nghị nói: “Tiên sinh thỉnh nói.”

Quán Ninh nói: “Hà Sáo đại doanh này chỉ dùng để huấn luyện quân đội và tướng quân, nhưng lại không cách nào bồi dưỡng ra Chủ quân. Mà Mã Chinh công tử thân là trưởng tử của chủ công, tương lai sẽ kế thừa nghiệp lớn của chủ công, vậy có lẽ không cần phải đi đại doanh chứ? Ninh được chủ công coi trọng, tất sẽ tận tâm tận lực, đem học thức cả đời truyền thụ hết cho Chinh công tử. Tuyệt không dám trễ nải.”

Mã Dược nghe xong liền bực bội trong lòng. Hắn thật sự không muốn trưởng tử mình bị Quán Ninh bồi dưỡng thành một con mọt sách. Người thừa kế của Mã đồ phu, cho dù không có sự tàn nhẫn và quả quyết của Mã đồ phu, nhưng ít nhất cũng không nên là loại phu tử cứ mở miệng là nhân nghĩa đạo đức chứ? Nhưng lời này không thể nói ra, nói ra coi như đắc tội với những đệ tử Nho lấy Quán Ninh làm đầu.

Thế lực Nho gia ở Quan, Lương, Hà Sáo, Mã đồ phu phải mất rất nhiều công sức mới lôi kéo được. trong đó giao Mã Chinh cho Quán Ninh giáo dục chính là một tiền đề rất quan trọng! Học thuyết Nho gia tuy không thể dùng để trị quốc bình thiên hạ, nhưng dùng để giáo hóa vạn dân cũng không tệ đâu, nhất là giờ đây địa khu ở Quan, Lương, Hà Sáo khiếm khuyết nhân tài một cách nghiêm trọng. Cơ sở của nhân tài chính là phần lớn những người đọc sách biết chữ. Nếu muốn dạy dỗ một số lượng lớn người biết chữ ở Quan, Lương, Hà Sáo, còn phải trông cậy vào Quán Ninh và đám đệ tử Nho gia!

Mã Dược có phần chán nản quay qua hỏi Giả Hủ: “Ý kiến của quân sư thì sao?”

Giả Hủ quan sát sắc mặt, hiểu rằng trong lòng Mã Dược đã thỏa hiệp, chỉ ngại thể diện không thể chịu hạ mình trước Quán Ninh, muốn mượn miệng mình nói ra thôi. Hắn liền thuận thế nói: “Hủ cho rằng lời Quán Ninh tiên sinh nói không phải là không có lý. Hà Sáo đại doanh này có thể bồi dưỡng được tướng lĩnh ưu tú và binh lính tinh nhuệ, nhưng tuyệt đối không thể bồi dưỡng được một quân chủ xuất sắc.”

Mã Dược nói: “Nếu quân sư đã nói vậy, vậy Chinh công tử không cần phải đi đại doanh nữa.”

Quán Ninh nói: “Chủ công anh minh.”

Mã Dược lại nói: “Còn có một việc, bốn tướng quân muốn nghe ý kiến của Tắc Chú.”

Thự Thự nói: “Chủ công thỉnh nói.”

Mã Dực nói: “Trước đây, nội chính trong Quan, Lương, Hà Sáo đều do nhữ quản lý. Nghe nói Tắc Chú luôn tự mình làm cả. Bốn tướng quân rất lo lắng cho thân thể của người, từ hôm nay trở đi, những việc như chế muối, rèn sắt, khai thác than đá, vận chuyển hàng hóa, quan phủ không cần phải điều khiển thống nhất nữa.”

Lời Mã Dực vừa buông, Mi Trúc, Tô Song và Trương Thế Bình lập tức vỗ tay lên.

“Chủ công!” Tự Thự vội nói. “Muối, sắt, than đều liên quan đến quốc kế dân sinh, là đại sự. Quan phủ há có thể buông tay?”

“Buông tay không có nghĩa bỏ mặc.” Mã Dực nói, “Phường chế muối, phường rèn sắt, trường than đá, trường ngựa đều thuộc sở hữu của quan phủ. Thương nhân chỉ phụ trách kinh doanh và nộp thuế cho quan phủ! Thương nhân không thể so với quan phủ, bọn họ lấy lợi là làm đầu. Vì thế, họ sẽ lấy nguồn vốn nhỏ nhất kiếm được lợi nhuận lớn nhất, có thể làm cho hiệu suất của phường chế muối, phường rèn sắt, trường than đá cao hơn. Chỉ có như thế, lúc chiến tranh hậu cần của quân ta mới có thể bảo đảm vừa nhanh vừa hiệu quả.”

Chiêu này của Mã đồ phu thật ra là chế độ “trách nhiệm nhận thầu”. Dem tất cả phường chế muối, phường rèn sắt, trường than đá, trường ngựa của quan phủ giao thầu cho thương nhân đi kinh doanh. Quan phủ chỉ phụ trách chia hoa hồng và đánh thuế. Kinh doanh cá nhân linh động hơn so với kinh doanh tập thể, hiệu suất cũng cao hơn. Cái này trong thế kỷ hai mươi mốt có thể nói rất nổi danh, nhưng ở thời Tam quốc Hán Mạt thì căn bản vẫn chưa có người có thể lý giải.

Thự Thự tuy học rộng năm xe, nhưng nghe xong vẫn mù mẫm đầu óc, ngơ ngác hỏi lại Mã Dực: “Buông tay cho thương nhân đi kinh doanh. Vậy thương nhân chẳng phải chiếm hết tất cả những chỗ tốt sao?”

Mã Dực cười khổ lắc đầu, cũng biết mình vẫn chưa giải thích rõ ràng với Tự Thự, bèn nói bằng giọng điệu kiên quyết: “Việc này cứ định vậy đi, Tắc Chú không cần khuyên nữa, phải mau chóng đi các quận huyện dán cáo thị, để những thế gia, thương gia có thực lực, cố ý hướng tiếp tay kinh doanh các phường chế muối, phường rèn sắt, trường than đá, trường ngựa.”

Thấy Thự Thự tỏ vẻ không vui, Mã đồ phu cuối cùng bồi thêm một câu: “Tắc Chú này, bốn tướng quân cũng là lo lắng cho thân thể của người thôi. Người thật sự không thể tiếp tục lao lực vậy nữa.”

Sự không vui trong lòng Thự Thự lập tức tan hết, cảm kích nói: “Thự tạ ơn chủ công.”

Mã Dực bất chợt nói thêm: “Những việc như chế muối, rèn sắt, khai thác than có thể buông tay cho thương gia đi kinh doanh, nhưng có một đại sự cần Tắc Chú tự mình lo liệu.”

Thự Thự nói: “Lắng nghe chủ công phân phó.”

“Đại sự này chính là đúc tiền tệ!” Mã Dực trao đổi một ánh mắt với Giả Hủ, trầm giọng nói. “Bốn tướng quân định xây dựng một trường đúc tiền tại Hà Sáo, đúc tạo năm thù (đơn vị đo, bằng 1/24 lạng) tiền. Bắt đầu từ năm sau, những tiền tệ ngoài năm thù tiền sẽ dần dần bị cấm dùng. Ba năm sau, vùng cai trị của bốn tướng quân chỉ cho lưu thông năm thù tiền.”

Mua bán lời lãi nhất trên đời này dĩ nhiên là đúc tiền. Bạn nói công việc in ấn tiền có thể không lời lãi sao? Chỉ có nắm quyền hành sản xuất tiền trong tay, sau đó buông tay thương nghiệp mạo dịch, vậy mới có thể bảo đảm có đầy đủ tiền tệ thu mua binh khí, áo giáp, ngựa và lương thảo từ tay thương nhân.

Đối với ý nghĩ này của Mã đồ phu, Thự Thự có vẻ ngẫm hiểu, bèn vui vẻ khum tay nói: “Thự nào dám không tông mệnh.”

.....

Kế huyện, phủ Thứ sử.

“Cứu mạng! Người đâu! Mau tới đây!”

Dưới bầu trời đêm u ám, trong hậu viện của phủ Thứ sử đột nhiên vang lên một tiếng gào thét vô cùng thê lương. U Châu Thứ sử Công Tôn Toản đột nhiên từ trong ác mộng bừng tỉnh. Lão cảm thấy lưng mình ướt

đắm mồ hôi lạnh, cả người tựa như vừa ngoi lên từ nước. Nhớ lại cảnh tượng vừa nãy trong mơ, Công Tôn Toàn không khỏi rung mình một cái.

Trong giấc mơ vừa rồi, hai huynh đệ Mã đồ phu và Mã Siêu cùng trối Công Tôn Toàn trước “Đỉnh công huân” nơi tế vong linh anh hùng nghĩa sĩ. Họ đương từng nhát từng nhát khoét từng miếng thịt lão xuồng. Trong “Đỉnh công huân” dày đặc khói nhang, bất chợt xuất hiện đầu người máu tươi đầm đìa của Mã Đằng. Nó đang dùng ánh mắt oán độc trừng mắt nhìn Công Tôn Toàn, gào lên những tiếng đầy thê lương~

“Lão gia, lão gia ngài không sao chứ?”

Âm thanh ân cần vang lên bên người, sau đó ánh đèn sáng lên. Lúm đồng tiền nhu hòa, yêu kiều của tiểu thiếp Điền Thị đập vào mắt Công Tôn Toàn, khiến lão ít nhiều cảm thấy dễ chịu hơn. Công Tôn Toàn hít một hơi thật sâu, hỏi Điền Thị: “Hiện giờ canh mấy rồi?”

Điền Thị nói: “Sắp canh tư rồi.”

“Phù ~”

Công Tôn Toàn thở phào một cái thật dài, cảm thấy không còn buồn ngủ, bèn khoác áo ngồi dậy, rồi mệnh gia nô gọi tâm phúc ái tướng Đan Kinh tới Thứ sử phủ nghị sự. Đan Kinh nghe Công Tôn Toàn triệu, không dám chậm trễ, vội rời khỏi chốn ấm nệm êm của tiểu thiếp, dẫn theo hai gia tướng đi đường tắt đến Thứ sử phủ.

Đại sảnh Thứ sử phủ.

Ánh nến lập lờ, hắt những luồng ánh sáng ảm đảm lên người Công Tôn Toàn và Đan Kinh, khiến khuôn mặt hai người bị một mảng bóng tối che rợp, trông có vẻ dữ tợn như quỷ. Công Tôn Toàn khẽ thở dài một tiếng, cực kỳ lo lắng hỏi Đan Kinh: “Đan Kinh, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương của Mạc Bắc thật sự không có động tĩnh gì sao?”

Đan Kinh nói: “Không có bất kỳ động tĩnh nào!”

Công Tôn Toàn lại nói: “Hai vạn thiết kỵ của Mã Siêu thì sao?”

“Cũng không có.” Đan Kinh nói. “Thảm tử của tiểu nhân đã rải khắp tác ngoại. Hai vạn thiết kỵ của Mã Siêu nếu có gió thổi cỏ lay gì tuyệt đối không lừa được tai mắt của tiểu nhân.”

“Ừm ~” Công Tôn Toàn khẽ điểm đầu, lo lắng vô vàn nói. “Quái thật. Chẳng lẽ Mã đồ phu và Mã Siêu không định thay Mã Đằng báo thù? Có oán không báo không phải là cá tính của Mã đồ phu!! Hay là nói, sau trận ác chiến với liên quân Quan Đông, Mã đồ phu thật sự đã bị thương nguyên khí, không còn sức xuất binh nữa?”

Đan Kinh điểm đầu nói: “Có lẽ là thế.”

“Ừm.” Công Tôn Toàn nói. “Người mà bốn tướng quân sai người đi tìm, hiện đã tìm được chưa?”

Đan Kinh thấp giọng nói: “Hồi chủ công, đã tìm được rồi, hiện đang ở trong phủ của tiểu nhân.”

“A?” Công Tôn Toàn nói, “Người này võ nghệ như thế nào?”

Đan Kinh nói: “Người này hành hiệp ở Liêu Đông nhiều năm, những mã tặc hãn phỉ chết dưới kiếm hãn vô số kể. Võ nghệ không nói cũng biết thế nào.”

“Vậy sao?” Công Tôn Toàn nói, “Dẫn đến ra mắt bốn tướng quân xem.”

Đan Kinh cung kính nói: “Tiểu nhân lập tức hồi phủ tương thỉnh.”

Dứt lời, Đan Kinh đứng dậy cáo từ.

Chưa tới thời gian ăn một bữa cơm, Đan Kinh đã dẫn một người vạm vỡ vào đại sảnh. Đại hán nọ nhắm hướng Công Tôn Toàn khum tay chấp vái, nói: “Tiểu nhân Điền Mãnh, tham kiến Công Tôn tướng quân.”

Công Tôn Toàn vội tức tay nói: “Thỉnh tráng sĩ mau đứng lên.”

.....

Hà Sáo, Mỹ Tắc. Bình Tây tướng quân phủ.

Mã Dục vẫy tay, ra ý bảo mọi người đừng lên tiếng. Đợi mọi người yên lặng, mới đứng dậy cao giọng nói: “Việc nội chính cứ bàn đến đây, tiếp theo đây bốn tướng quân có vai đại sự muốn tuyên bố trước mọi người.”

Mọi người trong bữa tiệc đều đứng dậy, tỏ vẻ “rửa tai lắng nghe”.

Mã Dục lướt mắt nhìn mọi người một lượt, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười mỉa đầy tà ác, cất cao giọng nói: “Gian tặc Lưu Bị giết hết bách quan rồi định giá họa người khác, đẩy bốn tướng quân vào tuyệt cảnh bất trung bất nghĩa. Tào Tháo, Viên Thiệu bọn quân phiệt Quan Đông dụng tâm hiểm ác, rất có bản lĩnh vu tội cho người khác. Bốn tướng quân trăm miệng khó biện.”

Nói đến đây khựng lại, Mã Dục nói tiếp: “May ra trên đầu ba thước có thần linh. Thái Ung đại nhân dù có cử tử nhất sinh cũng đem sự thật về huyết án Lạc Dương cáo chi thiên hạ, lại được các thế gia Quan Đông: Lỗ gia, Chân gia, Mi gia, Kiều gia ủng hộ, dời gia đến Quan Trung định cư, Bốn tướng quân kinh hoàng không thôi, cảm kích trong lòng.”

Bọn người Thái Ung, Chân Dật, Lỗ Túc, Kiều Huyền, Mi Trúc, Mi Phương thần sắc lạnh lùng. Dời nhà đến Quan Trung không phải do họ tự nguyện, mà là bị Mã đồ phu cưỡng chế mà đến. Mã đồ phu còn có thể đường hoàng mà nói ra lời này, da mặt của hắn đúng là còn dày hơn tường thành Mỹ Tắc.

Mã Dục mất lộ vẻ giả hoạt, nói: “Để cảm ơn sự ủng hộ của các đại thế gia, tiện thể bày tỏ thiện ý của bốn tướng quân, bốn tướng quân định nạp hai vị thiên kim của Kiều lão Thái úy, Kiều Tịch Nhan, Kiều Chiêu Dung, muội muội của Mi Trúc đại nhân Mi Hoàn và thiên kim của Thái Ung đại nhân Thái Diễm làm thiếp hết.”

Kiều Huyền, Mi Trúc, Mi Phương, Thái Ung, bốn người nghe xong mặt mày u sầu. Bây giờ là ăn nhờ ở đậu, chuyện hôn sự của nữ nhi, muội muội sớm đã không đến lượt họ làm chủ. Hiện Mã đồ phu đã nói vậy thì còn có ai có thể ngăn cản? Dù sao nói cũng vô ích, bọn người của Kiều Huyền quyết định nín mồm luôn cho khỏi phí hơi sức.

Mã Dục lại nói: “Năm vị nữ nhi của Chân Dật đại nhân đều có vẻ đẹp riêng. Trưởng nữ Chân Khương xứng với đại tướng Điển Vi, thứ nữ Chân Thoát xứng với Bùi Nguyên Thiệu. Tam nữ Chân Đạo xứng với Chu Thương. Tứ nữ Chân Vinh tư sắc là xuất chúng nhất, xứng với tộc đệ của bốn tướng quân, Mã Siêu. Về phần ấu nữ của Chân Dật đại nhân, Chân Lạc, vì tuổi hăng còn nhỏ nên tạm thời không phối hôn. Không biết bốn tướng an bài như vậy, Chân Dật đại nhân có đồng ý hay không?”

Chân Dật im lặng không nói gì, chỉ đáp bằng một tiếng hừ lạnh.

“Ha ha ha ~” Mã Dục ngửa mặt lên trời cười lớn nói, “Nếu Kiều lão đại nhân, Thái đại nhân, Mi đại nhân và Chân đại nhân đều không có ý kiến thì hôn sự này coi như đã định. Bốn tướng quân sẽ lệnh người đến Trường An rước chư vị tiểu thư tới Mỹ Tắc, sau đó chọn lựa ngày hoàng đạo để cùng nhau thành hôn.”

Giả Hủ nghe vậy liền ra khỏi hàng, khum tay mỉm cười nói: “Cung hỉ chủ công, hạ hỉ chủ công.”

Thự Thụ, Quán Ninh, Cam Ninh, Từ Hoảng, Phương Duyệt, Hứa Chử cũng đều ra khỏi hàng, khum tay chúc mừng: “Cung hỉ chủ công. Hạ hỉ chủ công.”

Mã Dục vui vẻ nói: “Những thế gia hào tộc dời đến Quan Trung không dưới trăm người, trong đó không thiếu những thiên kim tiểu thư dung mạo xuất chúng. Văn Hòa, Tắc Chú, Ấu An nếu có ý muốn cưới vợ, nạp thiếp thì cứ mặc sức chọn lựa đừng ngại, còn có Cam Ninh, Từ Hoảng, Hứa Chử chư vị tướng quân, nếu tìm được ý trung nhân thì nói thẳng với bốn tướng quân. Bốn tướng quân thay các người làm chủ tất.”

Bọn người Giả Hủ cùng đồng thanh tạ ơn: “Đa tạ chủ công.”

Nữ nhân ở tam quốc vốn dĩ địa vị thấp hèn, cho dù là thiên kim tiểu thư của thế gia hào tộc cũng phần lớn dùng để liên hôn trong chính trị. Mã đồ phu làm vậy tuy có chút ngang ngược, nhưng những người như Giả Hủ, Thự Thụ, Cam Ninh, Từ Hoảng đều là tâm phúc văn võ dưới trướng hắn. Những thế gia hào tộc bị bắt đến Quan Trung này nếu có thể kết thân với họ cũng không hẳn là một điều nhục nhã.

.....

U Châu Kế huyện. Đại sảnh Thứ sử phủ.

Công Tôn Toàn thiết yến thiết đãi Điền Mãnh, giữa tiệc không ngừng thở dài.

Điền Mãnh xúc động nói: “Nếu Tướng quân có tâm sự, sao không nói thẳng với tiểu nhân? Tiểu nhân bất tài, nguyện thay tướng quân chia sẻ.”

Công Tôn Toàn thở hắt một tiếng, lắc đầu nói: “Không có gì, tráng sĩ cứ uống rượu đi.”

Điền Mãnh hăm hè đứng dậy, danh giọng nói: “Chẳng lẽ tướng quân xem thường tiểu nhân? Đã thế tiểu nhân từ biệt đây.”

Dứt lời, Điền Mãnh xoay người bỏ đi. Công Tôn Toàn vội đi lên trước níu Điền Mãnh lại, nói: “Tráng sĩ hà cớ chi phải như thế?”

Điền Mãnh nói: “Vây, thỉnh tướng quân trút bầu tâm sự.”

Công Tôn Toàn thở hắt một tiếng, im lặng không nói gì.

Đan Kinh kê bên trông thấy thời cơ đã chín muồi, liền ngắt lời nói: “Tráng sĩ không biết đầy thôi, tướng quân lo nghĩ thành bệnh, nên mới thở dài.”

“Lo nghĩ thành bệnh?” Điền Mãnh kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ công tử không ở bên tướng quân sao?”

Đan Kinh thở dài nói: “Năm ngoái Ký Châu binh tiến quân lấn át, tướng quân khó lòng chống đỡ, chỉ đành đưa Tục công tử đến Nghiệp thành làm con tin, rồi bị bắt ký điều ước liên minh với Viên Thiệu, lúc đó Ký Châu binh mới chịu lui về Hà Bắc, U Châu mới được bảo toàn. Tướng quân thà chịu đựng cốt nhục chia ly cũng phải bảo toàn dân chúng U Châu!”

“Tướng quân cao thượng, tiểu nhân khâm phục.” Điền Mãnh nghiêm nghị nói. “Nếu được tướng quân tin tưởng, tiểu nhân tình nguyện một mình vào Nghiệp thành để bảo hộ công tử trở về.”

“Không thể.” Công Tôn Toàn vội kêu lên, “Nghiệp thành thuộc sự cai trị của đại tướng quân Viên Thiệu, ắt sẽ rất đông quân, canh gác nghiêm ngặt, tráng sĩ dù đi cũng chỉ là uống hý sinh thôi. Việc này tuyệt đối không thể.”

“Dong!”

Điền Mãnh ném mạnh chung rượu xuống đất, kích động nói: “Vì dân chúng U Châu, tướng quân cũng không tiếc hiên tử làm con tin. Vì cứu công tử Tục trở về, dù có hy sinh cái mạng này của tại hạ cũng chẳng là gì? Tâm ý tại hạ đã quyết, tướng quân đừng hòng khuyên nữa. Bằng không, hôm nay tại hạ sẽ tự vẫn trước mặt tướng quân.”

Dứt lời, Điền Mãnh rút kiếm kề cạnh cổ mình.

“Tráng sĩ không thể.” Công Tôn Toàn sốt ruột đến hai tay run rẩy. Sau nửa ngày trời thở dài, lão mới quay xuống nói với gia nô đằng sau. “Thôi, mau lấy bảo kiếm của bốn tướng quân ra.”

.....

Mỹ Tắc. Tiểu sảnh trong Bình Tây tướng quân phủ.

Than lửa trong mâm đang cháy bùng bùng, làm cả đại sảnh đều ấm áp lên hẳn.

Mã Dục ngã người dựa vào đệm da hồ mềm mịn một cách biếng nhác, hướng sang Bùi Nguyên Thiệu và Chu Thương nói: “Nguyên Thiệu, Chu Thương, trong lòng các ngươi có trách bốn tướng quân tuyệt tình không?”

Bùi Nguyên Thiệu ngồi thẳng người, nghiêm nghị nói: “Bá Tề nói gì thế, tánh mạng này của mặt tướng là do là ngài cho, mọi thứ của mặt tướng chẳng phải đều là của ngài cả sao? Đừng nói là vài đứa nhóc, cho dù ngài muốn “nằm” hết nữ nhân trong trướng mặt tướng, mặt tướng cũng tuyệt đối không chau mày mặt cái!”

“Đi.” Mã Dục cười, mắng.

Lão Tử không có hứng thú đối với mấy ả nữ nhân trong trường người, người cứ giữ lại mà cười.”

“He he.” Chu Thương cười đậm nói. “Chủ công, lần này chinh phạt Đông Bộ Tiên Ti, lão Bù có bắt được vài nữ nhân Tiên Ti, trông cũng xinh xẻo lắm.”

Mã Dục cũng cười đậm nói: “Xinh xẻo thì thế nào? Không biết bị thằng nhãi lão Bù cười qua bao nhiêu lần rồi. Lão Tử mới không thèm cười “giày rách” mà các người cười qua.”

“He he, đâu nào.” Bù Nguyên Thiệu phụ họa nói, “Mỹ nữ bên cạnh Bá Tề mới gọi là tuyệt sắc. Chỉ riêng một mình tiểu thư Điều Thuyền, thì dù cộng hết tất cả nữ nhân trong trường mặt tướng cũng không sánh bằng! Còn có cái gì Kiều Tịch Nhan, Kiều Chiêu Dung, Mi Hoàn, Thái Diễm, có lẽ tư sắc cũng không kém đi đâu.”

“Thôi đi, đừng nói những chuyện vớ vẩn này nữa.” Mã Dục nói. “Xây dựng đại doanh Hà Sáo, tập trung huấn luyện tiểu hài là vì mục đích tích tụ lực lượng chinh chiến thiên hạ trong mai sau. Các người có thể nghĩ thông thì lão tử đã rất mãn nguyện. Những lợi ích mà lần này chinh phạt Đông Bộ Tiên Ti có được, các người cứ giữ lấy, không cần phải phân một nửa vận đến lão doanh Hà Sáo nữa, có điều đừng quên để dành một phần cho Quân Hối.”

Nói lên Quân Khởi, ba người liền nghĩ đến Quân Hối. Bù Nguyên Thiệu, Chu Thương thần sắc buồn bã, thở dài nói: “Ai, nếu lão Quân còn sống thì tốt quá. Huynh đệ bốn người chúng ta vây quanh hỏa bồn ăn từng miếng thịt lớn, tu từng chén rượu to, sung sướng biết chừng nào? Giờ đây thiếu đi một người lão Quân, cứ cảm giác thiếu đi cái gì đó, cực kỳ nhạt nhẽo.”

Trong sảnh tức thì một thoáng trầm mặc.

Lâu sau, Bù Nguyên Thiệu mới sực nhớ tới một việc, vội hỏi Mã Dục: “Bá Tề, thiếu chút nữa đã quên nói chuyện này với ngài.”

Mã Dục nói: “Chuyện gì?”

Chu Thương nói: “Chuyện này mặt tướng cũng biết, là gã Viên Thiệu ấy muốn trao đổi lương thảo tiền nong với ngựa của chúng ta. Chúa công ngài xem vụ giao dịch này nên làm hay không?”

“Đương nhiên là làm, vì sao không làm!” Mã Dục không cần nghĩ ngợi đã đáp. “Nếu muốn xây dựng một chi kỵ binh, Chỉ mỗi ngựa là không đủ, còn cần binh sĩ am hiểu cỡi ngựa! Lại nói, chúng ta không bán ngựa cho Viên Thiệu, hắn cũng có thể mua từ Tịnh Châu Trương Tế và Đông Bộ Tiên Ti không phải sao?”

Bù Nguyên Thiệu nói: “Hiểu rồi, mặt tướng lập tức phái người hỏi phúc Viên Thiệu.”

Mã Dục nghĩ một hồi, lại nói: “Lão Tử còn có một cách nghĩ thế này, xem coi có thể mượn hai tên mã tặc Tô Song và Trương Thế Bình đem ngựa của Mạc Bắc đem xuống phía Nam bán với giá cao! Phía nam thiếu ngựa, mà chiến mã của Mạc Bắc có thể bán với giá cao. Lợi dụng số tiền bán mã có được, có thể mua lương thực, lụa, đồ gốm, lá trà những vật dụng ngày thường với số lượng lớn. Sau đó đem những hàng hóa này bán đến Quan Trung, chớp mắt lại có thể lời thêm một số tiền lớn. Như vậy, nhà kho ở Quan Trung rất nhanh có thể lấp đầy.”

Mã Dục dù sao cũng là người tương lai, nên vẫn còn biết thương nghiệp mậu dịch giữ tầm quan trọng thế nào với sự phồn vinh của kinh tế.

Chính phủ Mãn Thanh vì sao lại suy yếu? Chính vì bế quan tỏa cảng, không muốn mở cửa mua bán với ngoại quốc!

Mã đồ phu chưa từng nghĩ tới cải tạo thời loạn thế lúc bấy giờ thành một xã hội thương nghiệp. Với giao thông và năng lực vận chuyển lúc bấy giờ, cộng thêm tình trạng hiện thực là đất nước bị chia cắt, bấy giờ đi phát triển mạnh công thương nghiệp thì quả là mơ hồ, một chuyện cười. Điều duy nhất Mã đồ phu nghĩ là dùng hết mọi khả năng để kiếm tiền.

“Kiếm tiền? Lấp đầy kho phủ?” Bù Nguyên Thiệu ngơ ngác nói, “Bá Tề, Quan Trung, Lương Châu, Hà Sáo thậm chí Tây Vực, Mạc Bắc đều là của ngài. Ngài muốn cái gì thì cứ nói một câu, còn muốn tiền này để làm gì? Lấy tiền đi mua không phải là làm điều thừa thãi sao?”

“Ngu xuẩn, người tướng lão tử vẫn còn là lưu khấu hử!” Mã Dực cười mắng. “Hai tên khốn các người nhớ kỹ cho lão tử. Giờ đây chúng ta không còn là lưu khấu nữa, đốt nhà giết người cướp của, những trò dùng để đối phó với ngoại tộc man di đó đừng bao giờ lấy ra đối phó với con dân người Hán ở Quan, Lương, Hà Sáo, nếu không lão tử sẽ cắt cổ các người.”

Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương chấp thuận trong tình trạng nửa hiểu nửa không: “Mặt tướng tuân mệnh.”

.....

Thành Đông Mỹ Tắc, dinh cơ của Thự Thụ.

Thự Thụ vừa hồi phủ, thì đã có gia nô đi vào báo: “Lão gia, ngoài cửa có người tự xưng là Mi Trúc, Tô Song, Trương Thế Bình ba vị đại nhân ghé thăm.

“Mi Trúc, Tô Song, Trương Thế Bình?” Thần sắc Tự Thụ khê động, vui vẻ nói, “Dâng trà tới phòng khách, bốn quan sẽ tới sau chốc lát.”

“Vâng.”

Gia nô đáp lời một tiếng, lĩnh mệnh rời khỏi.

Một lát sau. Phòng khách.

Mi Trúc, Tô Song, Trương Thế Bình vừa rời ngồi xuống, thì thấy Thự Thụ từ cửa phụ đi ra, liền cuống quýt đứng lên nói: “Tại hạ tham kiến Thự Thụ đại nhân.”

Thự Thụ mỉm cười nói: “Ba vị tiên sinh miễn lễ. Mời ngồi.”

Bốn người phân chủ khách ngồi xuống. Thự Thụ cười hỏi: “Ba vị cùng dắt nhau tới chơi, không biết có chuyện gì chăng?”

Tô Song nói: “Ban ngày nghe rằng Bình Tây tướng quân có ý buông tay quyền kinh doanh của phường chế muối, phường luyện sắt và trường than đá, trường ngựa, tại hạ bất tài, biết sơ sơ về đạo kinh doanh, muốn thay đại nhân gánh vác, muốn lấy hết quyền kinh doanh phường luyện sắt và trường than đá, ở Quan, Lương, Hà Sáo, chẳng biết có được không?”

Thự Thụ không đáp, hướng sang Mi Trúc và Trương Thế Bình nói: “Ý hai vị thì sao?”

Trương Thế Bình nói: “Tiểu nhân gia tộc đời đời buôn bán ngựa, biết sơ về thị trường ngựa, nguyện thay đại nhân kinh doanh trường ngựa ở Sơn Đan quân và Hà Sáo.”

Mi Trúc cũng nói: “Sản lượng ở hầm muối nơi Quan, Lương, Hà Sáo đều thấp, vả lại muối pha tạp chất. Gia tộc tiểu nhân sống lâu tại Đông Hải, đời đời kinh doanh ruộng muối, hơi có lực ảnh hưởng ở Từ Châu, nên muốn được đại nhân đồng ý, và thỉnh sự hiệp trợ của Cẩm Phàm thủy quân dưới trướng Cam Ninh tướng quân, theo đường nước vận muối biển đến buôn bán, chẳng biết được hay không?”

Mi Trúc, Trương Thế Bình và Tô Song đều là thương nhân điển hình.

Thương nhân trọng lợi. Chỉ cần có lợi thì quan niệm thị phi sẽ trở nên vô cùng bạc bẽo. Vì thế, dù Mi Trúc là bị Mã đồ phu bắt đến, nhưng vừa nghe Mã đồ phu có ý buông tay quyền hạn chế muối, rèn sắt, khai thác than, buôn bán ngựa, thì lập tức ngửi được cơ hội thương nghiệp, chuẩn bị kiểm chác một phen.

Thự Thụ nói: “Bốn quan tuy không rành thương vụ, nhưng cũng biết trong đó có lợi nhuận rất cao. Ba vị tiên sinh đã có ý kinh doanh muối, rèn sắt, khai thác than và buôn bán ngựa, thì bốn quan dĩ nhiên không thể ngăn cản. Nhưng phải có một điều kiện, ba vị cần đem lợi nhuận hằng năm nộp bảy phần cho quan phủ.”

“Bảy phần?” Mi Trúc, Tô Song, Trương Thế Bình nghe vậy sắc mặt đại biến, thất thanh nói. “Có quá nhiều không? Nhiều nhất chỉ ba phần!”

Thự Thụ nhú mày nói: “Sáu phần!”

Ba người kia nói: “Bốn phần!”

Tự Thụ tỏ vẻ không vui, lạnh lùng nói: “Phân chia 5:5 phần. Đây là giới hạn cuối cùng. Ba vị nếu vẫn không hài lòng thì thỉnh hồi.”

Ba người kia cắn răng, ngân giọng nói: “Thành giao, vậy phân chia 5:5 phần!”

Theo lối phân chia 5:5 phần, hoa hồng của quan phủ tuy hơi nhiều, nhưng dù sao quan phủ đã tạo dựng cơ sở. Phường chế muối, phương rèn sắt, chuồng ngựa và khai thác than đá ở Quan, Lương, Hà Sáo đã có một quy mô nhất định, và lại hiện đã có một nhóm thợ lành nghề và rất nhiều nô lệ chỉ cần được cung cấp một cuộc sống bảo đảm. Loại không cần vốn mà thu lời trắng trợn thế này đúng là quá sướng còn gì.

.....

Bình Tây tướng quân phủ.

Mã Được vừa đưa tiễn Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương hai cái lão huynh đệ, thì Mã Siêu đã dẫn Mã Đại, Mã Hưu hối hả xông vào. Vừa thấy mặt mày Mã Siêu giận dữ, Mã Được liền biết y đã hay tin Mã Đằng tử trận ! Cũng may Mã Được cũng không ý định tiếp tục che giấu.

“Mạnh Khởi, người cũng đã biết rồi ư?”

“Huynh trưởng, phụ thân đã tử chiến như thế nào?”

“Sự thất bại của Hà Sáo, đệ cũng biết rồi chứ.” Mã Được thần sắc lãnh đạm, ngân giọng nói: “Đằng thúc vì muốn Pháp Chính có thể dẫn quân đội rút về Mỹ Tắc, suất quân tử thủ tại Vân Trung. Dùng số quân chưa đến hai vạn quân đánh liều với mười mấy vạn đại quân của ba đường liên quân Viên Thiệu, Công Tôn Toản và Trương Yển, cuối cùng binh bại – tử vong!”

“Nói vậy – cái chết của phụ thân có can hệ tới tên phản tặc Công Tôn Toản?”

“Không sai. Nếu như Công Tôn Toản không làm phản. Hà Sáo của quân Lương Châu ta cũng không bị chiến bại. Đằng thúc cũng sẽ không chết nơi sa trường.”

“Hiểu rồi!”

Mã Siêu lạnh lùng điểm điểm đầu, xoay người bỏ đi.

Mã Được nhanh tiếng nói: “Mạnh Khởi!”

Mã Siêu lập tức quay đầu, quát bằng sắc mặt thê lương: “Thù giết cha không đội trời chung. Tiểu đệ phải thay phụ thân báo thù!”

“Huyết thù của Đằng thúc dĩ nhiên phải báo. Còn có huyết thù của hai vạn oan tử tướng sĩ cũng phải báo. Nhưng mà – tuyệt đối không phải hiện tại!” Mã Được nói đến đây dừng lại, lướt mắt nhìn Mã Siêu thật lâu, nói tiếp. “Mạnh Khởi, còn nhớ lúc còn ở đại doanh Bạch Mã tại Hà Bắc chứ? Lời nói mà vi huynh đã nói với đệ đó?”

Mã Siêu nghe vậy rùng mình.

“Mạnh Khởi, đệ đã lớn rồi!” Mã Được ngân giọng nói. “Nên học biết gánh vác!”

Thần sắc Mã Siêu biến đổi liên tục, cuối cùng “phịch” một tiếng quỳ trước mặt Mã Được, ôm đùi Mã Được gào khóc: “Huynh trưởng, phụ thân chết oan lắm. Huhuhu ~”

Sau lưng Mã Siêu, Mã Đại, Mã Hưu quỳ xuống theo, khóc không thành tiếng.

Mã Được bùi ngùi thở dài một tiếng, ngẩng đầu đầu đánh giọng nói: “Người đâu!”

Trong tiếng bước chân nặng nề, Diển Vi ngang nhiên bước thẳng vào, lạnh lùng nói: “Chủ công có gì phân phó?”

Mã Được nhanh tiếng nói: “Truyền lệnh xuống, Mỹ Tắc toàn thành chịu tang để an ủi vong linh trên trời của Đằng thúc và hai vạn tướng sĩ ~”

“Tuân mệnh!”

Diển Vi khum tay cái “bật”, linh mệnh rời đi.

342. Chương 272: Tiền Trang

Mỹ Tắc. Bình Tây tướng quân phủ.

Mã Dực đang cùng Thư Thụ kín đáo nghị sự. Hai người đều là đang mặc y phục tang, trong đại sảnh cũng treo đầy vải trắng. Mã đồ phụ còn hạ lệnh cả thành Mỹ Tắc bắt luận nam nữ già trẻ đều phải để tang ba ngày. Nếu Mã Đằng dưới tuổi vàng hay tin mình được hưởng một lễ tang long trọng như vậy, thì dù có chết cũng nhắm mắt.

Thư Thụ hướng sang Mã Dực chấp tay, nói: “Chủ công, hôm qua Mi Trúc, Tô Song, Trương Thế Bình ba người đến phủ của hạ quan, nói là có ý nhúng tay vào những công việc như rèn sắt, khai thác than, buôn bán ngựa và buôn bán muối. Hạ quan thấy họ rất có thành ý nên đã chấp thuận, nhưng hạ quan vẫn kiên trì phân chia lợi nhuận là 5:5.”

Mã Dực chỉ đành cười khổ, lúc đầu hấn dặn dò Thư Thụ chỉ cần ba phần tiền lãi, không ngờ Thư Thụ vẫn kiên trì muốn năm phần.

Thư Thụ lại nói: “Hơn nữa, hạ quan lo lắng bọn Mi Trúc sẽ gian lận trên sổ sách, nên nhất định phải phái người tiến hành giám sát.”

“Giám sát là điều đương nhiên, nhưng chỉ phái mỗi mấy người e là không được.” Mã Dực trầm tư nói, “Bốn tướng quân quyết định chuyển hết quyền khống chế của những phường rèn sắt, phường chế muối, trường than đá và trường ngựa cho các thế gia hào tộc đi kinh doanh, nhưng cũng chẳng thể trông cậy vào mấy cái này để gia tăng cho quốc khố được bao nhiêu tiền thuế.”

“Hử?” Thư Thụ ngạc nhiên nói, “Không trông cậy vào mấy cái này để gia tăng tiền thuế cho quốc khố? Vậy thì trông cậy cái gì?”

Mã Dực nói: “Chế muối, rèn sắt, khai thác than, buôn ngựa, kinh doanh những ngành sản xuất này sẽ có nguồn lợi nhuận rất lớn. Một khi quan phủ buông tay, Tô Song, Trương Thế Bình, Mi Trúc bọn ắt kiếm được một khối tiền. Tiếp theo sau đó, những thế gia hào tộc bị cưỡng chế đến Quan Trung thấy kiếm được tiền sẽ bắt chước kinh doanh theo. Những phường rèn sắt, phường chế muối, trường than đá, trường ngựa, trường dệt, trường y phục, tiệm binh khí, tiệm áo giáp sẽ đồng loạt xuất hiện. Không tới vài năm, những tiệm lớn nhỏ này sẽ hình thành một nền công thương nghiệp với quy mô khổng lồ.”

Thư Thụ kêu lên thất thanh: “Một nền công thương nghiệp với quy mô khổng lồ?”

“Đúng vậy, một nền công thương nghiệp với quy mô khổng lồ!” Mã Dực trình trọng điểm đầu, trầm giọng nói, “Đợi đến khi nền công thương nghiệp ở Quan Trung vững vàng, thì cũng là lúc tiền thuế của chúng nó đủ để chèo chống nhu cầu thiết yếu của đại quân trong cuộc chiến đối ngoại! Hơn nữa, cuộc chiến đối ngoại của chúng ta tỉ lệ thuận với lợi nhuận của những thương nhân, địa vực mà đại quân chinh phục càng rộng, dân chúng dưới ách cai trị của bốn tướng quân càng nhiều, thì những thương gia này càng kiếm lời. Chỉ có như thế, thương gia trong Quan Trung mới có thể ủng hộ hết mình cuộc chiến đối ngoại của bốn tướng quân!”

Thư Thụ lấy tay xoa trán, nhíu mày nói: “Chủ công, Thụ vẫn còn có chút không hiểu.”

Mã Dực nói: “Lấy một ví dụ, Tô Song là kinh doanh phường rèn sắt đúng không?”

Thư Thụ nói: “Không sai.”

Mã Dực nói: “Phường rèn sắt của Tô Song nếu muốn thu lợi nhất định phải đem sắt non đúc thành binh khí, bán áo giáp đi, mà lượng tiêu thụ binh khí, áo giáp của chiến tranh là cực kỳ lớn, cho nên vì kiếm tiền, Tô Song tất nhiên sẽ hy vọng bốn tướng quân mỗi năm đều chinh chiến bên ngoài, mỗi năm tiêu thụ hết đại lượng binh khí, áo giáp phải không nào?”

Thư Thụ điểm đầu nói: “Hình như cũng có lý.”

Mã Dực nói: “Còn Trương Thế Bình kinh doanh trường ngựa, tuy có thể buôn bộ phận quân mã ra phía nam thu lợi. Nhưng cái đó chẳng qua là buôn bán nhỏ. Khu vực cai trị của bốn tướng quân rộng nghìn dặm, kỵ binh đến mười vạn, tương lai có thể lên đến trăm vạn, vì thế bốn tướng quân mới là người mua lớn

nhất của Trương Thế Bình! Trương Thế Bình vì muốn chiến mã do trường ngựa mình sản xuất bán được, hẳn cũng sẽ ủng hộ hết lòng đối với cuộc chiến đối ngoại của bốn tướng quân.”

Thấy Thư Thụ vẫn còn có chút không hiểu, Mã Dục giải thích sâu thêm một bước: “Lấy thêm một ví dụ nữa, quân đội của bốn tướng quân như một chiến xa, và những thương gia đó chính là chiến mã dẫn dắt chiến xa ở đằng trước. Chiến mã càng mập càng trắng, chiến xa mới có thể xông càng nhanh, lực sát thương mới càng mạnh!”

Dùng sự khuếch trương của buôn bán để kéo theo sự khuếch trương của quân sự. Trong thế kỷ hai mươi mốt, nó là một chân lý dễ hiểu hơn bất cứ điều gì, nhưng muốn Thư Thụ của thời Hán Mạt hiểu được đạo lý kia thì cũng không phải là một khó khăn nhỏ. Khi trước lúc Mã đồ phụ đề ra dự định này với Giả Hủ, Giả Hủ cũng phải ngơ ngác mất nửa ngày trời, Mã đồ phụ phải phí sức lắm hẳn mới mới hiểu rõ.

Dùng thương lập quốc còn có một ưu thế, đó là có thể duy trì được tính khuếch trương và tính xâm lược của dân tộc Đại Hán, từ đó có thể thay đổi triệt để lịch sử dùng nông lập quốc của dân tộc Trung Hoa, xóa đi chế độ “bế quan tỏa cảng”. Chỉ có như thế, dân tộc Đại Hán mới mới đứng vững ở vị trí đỉnh cao thế giới.

“Hiểu rồi.” Thư Thụ rốt cục cũng điểm đầu, nói. “Ý của chủ công là thế lực của thương gia Quan Trung càng mạnh thì sức chiến đấu của quân đội Lương Châu càng mạnh! Nói cách khác, trong tương lai, sức chiến đấu của quân đoàn Lương Châu có cùng một nhịp thở với những thế lực thương gia này, phải không?”

Mã Dục vỗ tay nói: “Chính là như thế.”

Thư Thụ liền chuyển chủ đề, lo lắng nói: “Nhưng mà, thế lực của thương gia Quan Trung sau khi cường đại xong, họ sẽ quay ngược lại uy hiếp quan phủ hay chứ? Phải biết rằng những thương nhân này không chế đại lượng chiến mã, binh khí, áo giáp. Theo sự lớn mạnh của thế lực, họ chắc chắn sẽ nuôi dự trữ đại lượng thực khách và gia binh. Nên một khi nổi lòng không phục, hậu quả sẽ khôn lường!”

“Đương nhiên có loại khả năng đó.” Mã Dục ngân giọng nói, “Vì thế mới phải nghĩ ra một bộ chế độ để tiến hành giám sát bọn thương gia Quan Trung đó! Bốn tướng quân định ra một điều trước, phạm là thế gia, hào tộc đều không được nuôi dự trữ thực khách, gia binh vượt quá trăm người, bằng không đồng nghĩa với tạo phản! Không có đại lượng thực khách, gia binh huấn luyện nghiêm chỉnh, những thương gia này dù có gia tài bạc triệu cũng không làm được trò trống gì.”

Thư Thụ nói: “Ừm, điều này vô cùng quan trọng.”

“Còn nữa.” Mã Dục trầm giọng nói, “Phải nắm trong tay tài sản của các thế gia hào tộc!”

“Nắm trong tay tài sản của các thế gia hào tộc?” Thư Thụ thất thanh nói. “Điều này không có khả năng lắm.”

“Đương nhiên là có.” Mã Dục nói. “Nhưng muốn làm được vậy phải trông nhờ vào tiền trang.”

“Tiền trang?” Thư Thụ ngơ ngác nói, “Chủ công, Cái gì là tiền trang?”

Mã Dục nghe xong liền vò đầu. Phải giải thích với Thư Thụ như thế nào đây? Phải biết rằng thứ gọi là ngân hàng này, xuất hiện sớm nhất tại Đường triều, đến Tống triều mới hình thành quy mô. Nhưng giờ đây mới là thời Hán Mạt, với quy mô của nền công thương nghiệp lúc bấy giờ, còn xa mới thúc đẩy để tiền trang xuất hiện.

Mã Dục chỉnh đốn lại ngôn từ, nói: “Nói đơn giản một chút chính là như vậy. Đại lượng đồng tiền do thương gia Quan Trung kiếm được phải có chỗ gửi, và quan phủ cũng cần có một chỗ có thể rút một số tiền lớn tùy lúc, để mua sắm những vật tư chiến lược như binh khí, áo giáp! Mà tiền trang ấy mà, chính là một chỗ như vậy.”

“Gửi và cho rút đồng tiền?” Thư Thụ không tán đồng, nói. “Có câu tiền tài không để ngoài. Tiền do thương gia kiếm được dĩ nhiên giấu ở phủ mình, sao lại có thể thể giấu ở tiền trang mà chủ công sắp đặt?”

“Vậy thì không hẳn.” Mã Dục cười gian nói, “Số tiền này đặt ở trong nhà chết, không thể tiền sinh tiền, nhưng nếu đặt ở tiền trang của bốn tướng quân, tiền này sẽ sinh tiền. Bốn tướng quân hội sẽ chỉ cho thương gia một số tiền lãi đúng hạn. Làm vậy, thương gia sẽ tình nguyện đem tiền đến tiền trang gửi.”

Thư Thụ kêu lên thất thanh: “Vậy tiền trang chẳng phải bỏ tiền ra không ngừng sao. Thiết lập tiền trang còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Bỏ tiền ra?” Mã Dược lắc đầu nói, “Đương nhiên không. Tiền trang giống như trường đúc tiền vậy, là chỗ mua bán lời nhất! Thương gia gửi tiền tệ đến tiền trang, tuy bốn tướng quân phải đưa cho họ một lợi tức nhất định. Nhưng đôi khi thương gia cũng cần một số tiền lớn để xoay sở, lúc nhất thời không gom góp được thì phải sang tiền trang của bốn tướng quân mượn thôi. Bốn tướng quân từ đó có thể thu lợi tức rất cao, lượt đi lượt về thế này sẽ kiếm được khối tiền.”

Thư Thụ chợt nói: “Thì ra là vậy. Nói vậy tiền trang quả là chỗ buôn bán lời nhất.”

“Đó là điều đương nhiên!” Mã Dược mỉm cười nói, “Có hai điều này, mạch máu của thương gia sẽ hoàn toàn ằm trong tay quan phủ! Một khi tình hình bất ổn, quan phủ có thể lập tức đóng băng tiền bạc trong tiền trang. Khi đó thương gia thừa nhất là không có người, thứ hai không có tiền, còn làm sao tạo phản?”

Thư Thụ kìm không được vỗ tay nói: “Kế hay!”

Mã Dược nói: “Nhưng nền công thương nghiệp mới được thả lỏng, nên việc thiết lập tiền trang có thể từ từ làm, nhưng chuyện xây dựng trường đúc tiền thì nhất định phải mau chóng! trường rèn sắt, tiệm binh khí, tiệm áo giáp, trường than đá, trường ngựa cùng trường lương thảo của Hà Sáo sắp sửa bị hai nhà Tô Song và Trương Thế Bình tiếp tay kinh doanh. Chẳng bao lâu, bốn tướng quân cần một số tiền lớn để mua lương thảo, binh khí. Tiền này phải được đúc ra từ trường đúc tiền.”

Thư Thụ ngân giọng nói: “Lại phải chiến tranh à?”

“Ừm.” Mã Dược trịnh trọng điểm đầu, trầm giọng nói. “Mật thám hồi báo, người Đinh Linh ở phương Bắc đã Nam hạ chiếm lĩnh thảo nguyên của Tây Bộ Tiên Ti. Các quốc gia ở Tây Vực dần dần có dấu hiệu không ổn, trước mắt lại không thể điều động đại quân tiến hành Tây chinh, nên chỉ có thể “giết gà dọa khỉ”, thông qua chinh phạt Công Tôn Toàn đến dọa người Đinh Linh và các quốc gia ở Tây Vực!”

Thư Thụ nhíu mày nói: “Nếu như muốn tiêu diệt Công Tôn Toàn, ít nhất cũng cần năm vạn đại quân. Suy tính đến chuyện Công Tôn Toàn cùng Viên Thiệu liên minh, thì ít nhất cần điều động mười vạn binh lực mới có thể bảo đảm thắng lợi! Hiện dưới trướng chủ công dù cộng tất cả lại cũng không vượt quá mười vạn. Từ đâu triệu tập mười vạn đại quân?”

“Mười vạn đại quân?” Khóe miệng Mã Dược nhếch lên thành một tia lạnh liệt, lắc đầu nói. “Không, không cần mười vạn đại quân. Chỉ cần ba nghìn thiết kỵ là đủ rồi!”

“Cái gì? Ba nghìn thiết kỵ!” Thư Thụ kêu lên thất thanh, “Điều này sao có thể?”

“Vì sao không thể?” Mã Dược trầm giọng nói. “Tắc Chú cho rằng Công Tôn Toàn và Viên Thiệu đồng minh, nhưng bốn tướng quân cho rằng Viên Thiệu sắp sửa động thủ với Công Tôn Toàn! Đại quân Viên Thiệu cùng quân Công Tôn Toàn kịch chiến, bốn tướng quân sẽ cùng Mã Siêu dẫn ba nghìn thiết kỵ tinh nhuệ theo nhập quan từ cửa khẩu Cổ Bắc, dùng tốc độ sét đánh chiếm lĩnh Kế huyện, một phát bắt chém Công Tôn Toàn!”

Quân sự không phải là sở trường của Thư Thụ. Nếu Mã đồ phu đã nói vậy thì Thư Thụ cũng không khuyên thêm nữa, chỉ chấp tay nói: “Hiểu rồi. Tại hạ sẽ lập tức đi trừ hoạch xây trường đúc tiền, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đúc ra đợt tiền đầu tiên, để cung cấp cho ba nghìn thiết kỵ của chủ công.”

Mã Dược vươn người đứng dậy, tiến lên vỗ nhẹ vào vai Thư Thụ, ôn tồn nói: “Vất vả cho Tắc Chú rồi.”

.....

Tháng hai Kiến An năm thứ sáu thời Hán Hiến đế, Mã Dược, Mã Siêu đưa tiễn linh cữu Mã Đằng đến Lâm Nhung, chôn cất tại phía Tây Hà Sáo.

Tháng ba, Mã Dược, Mã Siêu, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Diển Vi đại hôn cùng lúc. Thành Mỹ tắc vừa mới chịu tang, ngay sau đó lại treo hồng làm hỷ sự, nghênh đón đại hỷ lớn nhất từ trước đến giờ.

Dựa theo kế để lại của Quách Đồ, Mã đồ phu đang từng bước một cải tạo những sĩ tộc Quan Đông bị cưỡng chế dời đến đây, Đồng thời lấy những sĩ tộc Quan Đông này làm cơ sở nâng đỡ cho một những sĩ tộc Quan

Trung mới!

Thật ra Mã đồ phu làm như vậy cũng là bất đắc dĩ. Mã đồ phu rất muốn thực hành giáo dục toàn dân với dân chúng Quan Trung, rồi sau đó dựa vào đó để thiết lập một chế độ khoa cử để tuyển chọn nhân tài một cách công bằng, nhưng vấn đề là Quan Trung đang khiếm khuyết người đọc sách một cách nghiêm trọng. Chỉ dựa vào mấy trăm đệ tử Nho gia của Quán Ninh vẫn chưa đủ thiết lập tư thực. Vì thế, Mã đồ phu chỉ đành thực hành giáo dục tinh anh, thông qua bồi dưỡng sĩ tộc Quan Trung để vượt qua giai đoạn gian nan này.

Nhưng trong tương lai, theo sự lớn mạnh không ngừng của nhóm đệ tử Nho gia, theo sự gia tăng dần dà của người đọc sách, theo sự giàu có ngày một của dân chúng Quan Trung, tư thực dạy học nhất định sẽ xuất hiện hàng loạt. Tới lúc đó, có thể thôi bọn môn phiệt sĩ tộc!

Đợi đến chế độ khoa cử xuất hiện, chế độ môn phiệt sĩ tộc cũng đến lúc kết thúc.

Xuân đi thu đến.

Thoắt cái đã tới mùa thu của Kiến An năm thứ sáu, đại doanh Hà Sáo cùng trường đúc tiền lần lượt được xây nên. Mã Chiến, Mã Dương, Mã Khởi đều bị đưa vào đại doanh. Nãi Chân Di Đóa và Trâu Ngọc Nương tuy khóc như hoa lê dưới mưa, nhưng lòng Mã đồ phu vẫn cứng như bàn thạch, không lay chuyển nổi.

Nhưng, Mã đồ phu vẫn nghe đề nghị thay đổi quyết định trước nhất của Lưu nghiên. Không mang phụ nữ mang thai của Mạc Bắc đến đại doanh Hà Sáo chờ sanh, mà là chờ hài tử sinh hạ rồi ở lại bên cha mẹ được năm tuổi mới đến đại doanh Hà Sáo huấn luyện. Lưu nghiên làm thế cũng xuất phát từ góc độ thầy thuốc chuyên nghiệp. Nàng cho rằng phụ nữ mang thai rất có khả năng sẩy thai khi đi xa không xa ngàn vạn dặm, bốn ba đến Hà Sáo chờ sanh.

Mã đồ phu cảm thấy có đạo lý, lập tức chấp thuận mà không hề chần chừ.

Cùng lúc đó, Thư Thụ phụ trách trường đúc tiền cũng đã xây thành.

Thiết kỵ doanh của Hứa Chử đã thay áo giáp mới tinh. Áo giáp tuy mỏng hơn áo giáp đồng thau, nhưng họ cũng dễ dàng phớt qua. Hàng nghìn chiếc áo giáp đồng thau bị đưa về lò luyện, đúc thành đợt “năm thù tiền” đầu tiên ở Hà Sáo. Hơn nghìn chiếc áo giáp đồng thau này vốn từ đồng tiền đồng thau do Mã đồ phu cướp về đúc thành, giờ đây “mèo lại hoàn mèo”.

Tô Song, Trương Thế Bình, Mi Trúc đã tiếp tay kinh doanh những ngành nghề như rèn sắt, khai thác than, chế muối, buôn ngựa của Hà Sáo. Đi theo ba nhà, lại có thêm vài nhà buôn hào tộc tiếp tay những ngành nghề như binh khí, áo giáp, lương khô. Những ngành nghề thủ công như phường đồ gốm, phường đồ sứ, phường may dệt cũng bắt đầu mọc lên như nấm sau cơn mưa ở Quan Trung, Lương Châu, Hà Sáo.

Mã đồ phu rất ủng hộ nền thương nghiệp, có thể nói là rất ủng hộ sự phát triển của các hào tộc này.

Mã đồ phu không cho rằng trong những thế gia hào tộc di cư này sẽ tạo thành uy hiếp với mình. Những gia tộc này tại Quan Trung tựa như lục bình trên nước, không hề có căn cơ. Trên dưới một trăm gia tộc thiếu căn cơ, sẽ âm mưu được quỷ quái gì trong khu vực thống trị của mình? Và đợi đến khi những này thế gia hào tộc nằm cảm rễ nơi đây, tạo thành sức ảnh hưởng, thì lợi ích của họ sớm đã dung hòa thành một thể với lợi ích của Mã đồ phu. Đến lúc đó bọn họ giữ gìn lợi ích của Mã đồ phu còn không kịp, còn tạo phản thể nào được nữa?

Dù sao hiện giờ Mã đồ phu còn mang trên người danh phận đại hán Lương Châu, phẩm hàm Bình Tây tướng quân, vẫn chưa soán ngôi Hán một cách công khai.

Về phần huyết án Lạc Dương, tuy Thái Ung vẫn chưa công khai thay Mã đồ phu rửa oan, nhưng người hơi có đầu óc cũng đã tin lời nói của Mã đồ phu. Một người có can đảm giết hết bách quan trong triều một cách điên cuồng, rồi một mình đánh lui ba đường liên quân Quan Đông chỉ sợ sớm đã đăng cơ xưng đế. Vì sao còn phải Nam hạ xưng thần chịu sự hạn chế của tiểu triều đình Hứa Xương?

Vấn đề này phải đi ngược dòng đến hai tháng trước.

Hai tháng trước, Thiên tử chiếu lệnh Lương Châu, Tịnh Châu, U Châu ba nơi hiến mã. Nói rằng thiên tử đi tuần đến vài con ngựa có cùng màu lông cũng gom không đủ, rất chi tổn hại đến uy nghiêm hoàng

gia.

Nhận được chiếu lệnh, Mã đồ phu không nói hai lời, lập tức đem năm con Hạng Huyết bảo mã mà Đại Uyển Vương Cương vừa hiến cho mình đưa đến Hứa Xương. Ngược lại Thứ sử Tịnh Châu Trương Tế và Thứ sử U Châu Công Tôn Toàn chẳng những không hiến ngựa còn mắng chửi Thiên sử một trận, nói gian tướng Tào Tháo làm quốc, đối đãi khắt khe với thiên tử.

.....

Hứa Xương, tướng phủ.

Tào Tháo đang triệu tập những mưu sĩ như Quách Gia, Cẩu Kham, Tuân Du, Trình Dục, Lưu Hoa nghị sự.

Tào Tháo đặt thư giản trong tay vượt xuống bàn, trong đôi mắt híp thẳng qua một tia lạnh lẽo, ngân giọng nói: “Đây là biểu chương mà Viên Thiệu vừa thượng tấu, nói rằng U Châu Thứ sử Công Tôn Toàn cầu kết Tiên Ti, Tam Hàn, có lòng loạn Hán. Viên Thiệu có ý khởi binh công đánh, khẩn cầu triều đình phân phát tiền của, quân mã. Việc này các người thấy thế nào?”

Tuân Du nói: “Theo tại hạ thấy, Viên Thiệu không phải thực đòi tiền lương của cải. Hắn chỉ đang dò xét thừa tướng thôi.”

Tào Tháo nói: “Hả? Dò xét bốn tướng?”

Tuân Du nói: “U Châu Thứ sử Công Tôn Toàn dựa vào Tiên Ti, Tam Hàn nên thực lực không kém. Nếu Viên Thiệu muốn diệt Công Tôn Toàn thế nhất định sẽ triệu tập đại quân tiến đánh. Khi đó hàng phòng ngự của Ký Châu nhất định sẽ trở nên rất suy yếu. Viên Thiệu nhất định lo lắng chủ công thừa cơ đánh lên nên mới làm như vậy, những cái khác đơn giản muốn được sự đồng ý của chủ công thôi.”

Tào Tháo nói: “Công Đạt cho rằng, Viên Thiệu Bắc Phạt Công Tôn Toàn có bao nhiêu phần thắng?”

Tuân Du nói: “Sau lần thất bại của Trạch quốc, Công Tôn Toàn đã nguyên khí đại thương. Còn Viên Thiệu vốn có tám vạn tinh nhuệ Ký Châu, gần đây lại được mười vạn quân Hắc Sơn hãn tặc Trương Yến hung hổ trợ, khí thế ắt sẽ lấn át bên kia, thắng bại không hỏi cũng biết! Nhưng dân phong U Châu hung hãn, Công Tôn Toàn lại ở phương Bắc nhiều năm, căn cơ thâm hậu, Viên Thiệu gấp gáp muốn tiêu diệt Công Tôn Toàn thực sự không dễ dàng đâu.”

Tào Tháo nói: “Ý Công Đạt là sao?”

Tuân Du nói: “Du cho rằng, trận đánh này không có ba đến năm năm cũng đừng không kết thúc. Viên Thiệu cho dù thắng lợi cũng đã đại thương nguyên khí.”

“Tại hạ thì không cho rằng như vậy.” Lời Tuân Du vừa dứt, Quách Gia đã nhanh không nói. “Công Đạt chẳng lẽ đã quên phía Tây Bắc U Châu còn có một con sói hung tàn khát máu? Hơn nữa con sói ác này còn có thù giết thúc với U Châu Thứ sử Công Tôn Toàn. Há sẽ khoan tay đứng nhìn?”

“Phụng Hiếu đang nói đến Mã đồ phu?” Tuân Du mỉm cười phản bác: “Tại hạ lại cho rằng Mã đồ phu sẽ không thừa nước đục thả câu.”

Quách Gia nói: “Tại sao lại cho rằng như vậy?”

Tuân Du nói: “Đạo lý rất đơn giản, Mã đồ phu thừa nước đục thả câu chỉ Công Tôn Toàn nhanh chóng bại trận. Viên Thiệu sẽ có được U Châu với một cái giá vô cùng nhỏ. Khi đó thảo nguyên Mạc Bắc và lão sào Hà Sáo dưới sự thống trị của Mã đồ phu sẽ trực tiếp đối mặt với sự uy hiếp của Viên Thiệu. Hơn nữa thực lực của Viên Thiệu mạnh hơn rất nhiều so với Công Tôn Toàn. Mã đồ phu hà cớ chỉ phải chuốc khổ vào thân?”

Tào Tháo nghe xong khẽ gật gù, không thể phủ nhận phân tích của Tuân Du rất có lý. Bất luận là danh vọng gia tộc, năng lực cá nhân, hay số lượng và chất lượng của văn võ dưới trướng, Viên Thiệu đều hơn gấp mười lần Công Tôn Toàn, uy hiếp đối với Mã đồ phu lại càng lớn. Mã đồ phu nếu đủ thông minh thì nên tạm gác thù giết thúc sang một bên, yểm trợ Công Tôn Toàn đối kháng Viên Thiệu.

Chỉ có khiến Công Tôn Toàn và Viên Thiệu lưỡng bại câu thương, Mã đồ phu mới có thể “ngư ông đắc lợi”.

Quách Gia im lặng, một lát sau mới nói khẽ: “Cách hành sự của Mã đồ phu luôn nằm ngoài dự đoán mọi người, khi chúng ta cho là hẳn nhất định sẽ làm như vậy thì rất có khả năng hẳn sẽ làm theo hướng trái ngược! Không thể phủ nhận, phân tích của Công đạt rất có lý, có điều trong lòng tại hạ có một dự cảm. Lần này..... Mã đồ phu rất có thể sẽ “thừa nước đục thả câu!”

Tào Tháo nói: “Phụng Hiếu có thể nói cho bốn tướng nguyên do không?”

Quách Gia nói: “Tại hạ cũng nói không ra nguyên do, đây chỉ là một loại trực giác.”

Tào Tháo trầm ngâm một hồi, bùi ngùi nói: “Được rồi, tạm thời vứt bỏ chuyện Mã đồ phu có “thừa nước đục thả câu” hay không, chớ vị cho rằng bốn tướng có nên ngầm đồng ý Viên Thiệu ra tay với Công Tôn Toàn không?”

Trình Dục nói: “Nói theo lối xa xôi, Viên Thiệu tiêu diệt Công Tôn Toàn thống nhất phương Bắc sẽ không gây lợi ích gì cho thừa tướng. Bởi vì sau khi Viên Thiệu thống nhất phương Bắc, mục quang ắt hẳn sẽ dồn sang Duyện Châu! Nhưng theo trạng thái trước mắt, mối uy hiếp lớn nhất của Thừa tướng có lẽ là Mã đồ phu, lúc này thật sự không nên lại có thêm cường địch, nên kết hảo với Viên Thiệu!”

Cửu Kham, Quách Gia, Tuân Du ba người đều gật gù. Hiển nhiên trong sự kiện này, tứ đại mưu sĩ dưới trướng Tào Tháo nhất trí về cách nghĩ, đều cho rằng Mã đồ phu mới là mối uy hiếp lớn nhất của Tào Tháo, trước khi chưa giải quyết Mã đồ phu trước, thật sự không nên trở mặt với một cường địch như Viên Thiệu.

“Hiểu rồi.” Tào Tháo điểm điểm đầu, nói với Lưu Hoa: “Tử Dương.”

Lưu Hoa vội rời tiệc đứng dậy, chấp tay nói: “Thừa tướng có gì phân phó?”

Tào Tháo nói: “Làm phiền người đi Nghiệp thành một chuyến, tiện thể mang mười xe thóc để sung quân lương cho quân Ký Châu thảo phạt của Công Tôn Toàn.”

“Mười xe thóc sung quân lương?” Lưu Hoa ngạc nhiên nói. “Thừa tướng, hình như hơi ít đó?”

“Không ít đâu.” Mắt Tào Tháo lộ vẻ xảo trá, mỉm cười nói, “Tử Dương có chỗ không biết. Tính cách Viên Bản Sơ rất lo thể diện lại trời sinh tính đa nghi. Bốn tướng không cho là làm mất mặt hẳn, mà cho nhiều thì sẽ khiến hẳn nghi ngờ, chỉ cần cho hẳn mười xe thóc để mang tính tượng trưng thì ngược lại sẽ không sinh nghi.”

Lưu Hoa do dự nói: “Nhưng.....”

Quách Gia mỉm cười nói: “Tử Dương tiên sinh không cần do dự, cứ yên tâm đi Nghiệp thành là được.”

Lưu Hoa bắt lặc nói: “Vâng, Hoa lĩnh mệnh.”

.....

Mỹ tặc, Bình Tây tướng quân phủ.

Giả Hủ hướng sang Mã Dục chấp tay, cung kính nói: “Chủ công, đại doanh Hà Sáo đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, tổng cộng nhận nuôi hơn tám nghìn “tiểu sói con” (tiểu hài) , đã phái hai nghìn nữ binh trong nữ binh doanh để phụ trách chăm sóc những “tiểu sói con” này, mặt khác còn có hai trăm lão binh dạy họ kỹ năng của các môn quân sự. Đợi bọn họ lớn hơn chút, có thể an bài đệ tử Nho gia của Quân Ninh tiên sinh đến đại doanh dạy họ đọc sách biết chữ.”

“Ừm.” Mã Dục khẽ điểm đầu, ôn tồn nói. “Văn Hòa đã vất vả rồi.”

“Đây là điều Hủ nên làm.” Giả Hủ cười nói, “Nếu chủ công không phân phó gì khác thì Hủ cáo lui trước.”

“Đợi một chút.” Mã Dục phất tay ý bảo Giả Hủ hồi tiệc, nói. “Bốn tướng quân còn có chuyện quan trọng cần thương nghị với Văn Hòa.”

“Ồ?” Thần sắc Giả Hủ đành lại, ngồi trở lại bàn tiệc, nói. “Chủ công thỉnh nói.”

Mã Dục nói: “Tây Vực Đô úy Ban Thiện < trọng= ” tôn= ” của= ” ban= ” siêu= ” tôn= ” của= ” ban= ” dưng= ” > sai sử đưa tới tin khẩn tám trăm dặm. Bởi vì ba vạn đại quân toàn quân bị diệt, các quốc gia Tây Vực làm loạn rất dữ dội! Nhất là Xa Sư quốc Đại Nguyệt Thị đô đã bắt đầu công khai phản

kháng chính lệnh của Trưởng Sử phủ! Trong Thư Ban Thiện nói tình huống nguy cấp, kêu bốn tướng quân nhanh chóng sai đại quân đến Tây Vực đàn áp.”

Giả Hủ im lặng một lát, thở dài nói: “Nhưng hiện Quan Trung, Lương Châu, Hà Sáo vừa mới bắt đầu nghỉ ngơi lại sức. Khắp nơi đều muốn dùng tiền, khắp nơi đều muốn phát lương, lấy đầu tiên của lương thảo hỗ trợ cho đại quân xuất chinh? Ai~ cũng do Hủ thất sách, dùng kế không thành ngược lại còn hy sinh oan uổng tánh mạng của ba vạn tướng sĩ Tây Vực, nên mới có tai họa hôm này.”

“Ai, việc này làm sao có thể trách Văn Hòa.” Mã Dục nói. “Kể ôn dịch tuy khiến quân Lương Châu thương vong nhiều, nhưng chẳng phải quân Quan Đông càng tổn thất thảm trọng hơn sao? Nếu không làm thế, thì làm sao có thể đánh lui sự xâm chiếm của quân Quan Đông một cách dễ dàng như vậy? Nếu bốn tướng quân tại trận lúc đó, cũng nhất định tán thành kế sách của Văn Hòa.”

Mắt Giả Hủ lộ vẻ cảm kích, nghẹn ngào nói: “Đa tạ chủ công thông cảm.”

Mã Dục nói: “Bốn tướng quân không phải là vì an ủi Văn Hòa nên mới nói vậy. Đây đều là lời nói thật lòng.”

Giả Hủ hít một hơi sâu, chỉnh đốn lại tư tưởng, sau đó mới nói: “Chủ công, phái đại quân xuất chinh Tây Vực là tuyệt đối không thể, nay chỉ còn kế phái một cán sử đến Tây Vực đàn áp cục diện! Tuy nói Xa Sư quốc và Đại Nguyệt Thị làm loạn rất dữ dội, nhưng Thiện Thiện quốc, Đại Uyển quốc vẫn duy trì quan hệ tốt đẹp với chủ công, chỉ cần xử trí thoả đáng thì sẽ ổn thôi.”

Mã Dục nói: “Bốn tướng quân cũng có ý như vậy. Văn Hòa cho rằng nên phái ai đi?”

Giả Hủ không cần nghĩ ngợi đã nói: “Nhất định phải là Pháp Hiếu Trực.”

“Pháp Hiếu Trực?” Mã Dục ngân giọng nói. “Pháp chính?”

“Đúng vậy.”

“Có phải hơi trẻ tuổi không?”

“Pháp Trực quả đúng hơi trẻ tuổi, nhưng kẻ này tài ba nhanh trí, quả cảm quyết đoán, có đủ mọi năng lực về mặt này.”

“Ừm. Bốn tướng quân tin tưởng nhân lực của Văn Hòa.” Mã Dục khẽ điểm đầu, nói. “Mặt khác, có thể cho hãn tướng Lương Châu Hồ Xích Nhi suất lĩnh tám trăm thiết kỵ cùng đi Tây Vực.”

“Chủ công anh minh.” Giả Hủ khum tay, bỗng lại nói: “Còn có một việc, Hủ không biết có nên nói hay không?”

Mã Dục nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Giả Hủ nói: “Chủ công giáng toàn bộ ba mươi sáu quốc của Tây Vực làm tam đẳng nô lệ có phải hơi nóng vội hay không?”

Mã Dục nói: “Ý kiến của Văn Hòa thì sao?”

Giả Hủ nói: “Người Tiên Ti ở Mạc Bắc đã bị đại quân của chủ công giết gần hết. Cho dù bị giáng xuống nô lệ tam đẳng thì người Tiên Ti cũng trở mình không được! Nhưng Tây Vực thì khác với Mạc Bắc, dân số của ba mươi sáu quốc Tây Vực gần trăm vạn người, còn người Hán lưu cư ở Tây Vực chỉ vỏn vẹn mấy nghìn người. Muốn mấy nghìn người Hán thống trị..... gần trăm vạn nô lệ, Hủ cho rằng có phần không thực tế.”

“Bắt!”

Mã Dục vỗ vào trán mình một cái, nghiêm nghị nói: “Bốn tướng quân đích thực có chút nóng vội.”

Giả Hủ nói: “Hủ cho rằng tình huống của Tây Vực có chút đặc biệt. Mình nên chia mọi dân tộc thành tứ đẳng: người Hán là đặc đẳng, được hưởng đặc quyền; dân chúng của những quốc gia như Thiện Thiện, Đại Uyển, Quy Tư được liệt vào bình dân nhất đẳng, được hưởng quyền lợi ngang nhau với bá tính người Hán Trung Nguyên; Những quốc gia còn lại của Tây Vực thì là nhị đẳng, được hưởng sự phục tùng của các dân tộc Đểu Hoàn, Nguyệt Thị, Khương tộc; Chỉ có dân chúng của Đại Nguyệt Thị và Xa Sư quốc mới xứng đáng bị giáng làm nô lệ tứ đẳng.”

“Tốt.” Mã Dục vỗ tay nói. “Cứ làm theo lời Văn Hòa.”

Giả Hủ nói: “Chủ công anh minh.”

Mã Dục nói: “Văn hòa. còn có một chuyện, bốn tướng quân muốn nghe ý kiến của người.”

Giả Hủ nói: “Chủ công thỉnh nói.”

Mã Dục nói: “Không lâu trước mặt thám vừa từ Ký Châu hồi báo, Công Tôn Toàn phái người lên vào Nghiệp thành đoạt lại con tin Công Tôn Tục. Viên Thiệu then quá hoá giận, đang từ tất cả quân của Ký Châu triệu tập lương thảo vận sang Hà Gian. Mười vạn Hắc Sơn tặc của Trương Yên cũng đã đóng quân tại biên giới U Châu. Mặt khác Viên Thiệu còn phái Đại tướng Trương Cáp lĩnh quân ba vạn đóng tại Trung Sơn gia, dụng ý đơn giản là đề phòng Trương Tề và bốn tướng quân. Mọi dấu hiệu đều cho thấy, Viên Thiệu chuẩn bị động thủ với Công Tôn Toàn trong thời gian sắp tới.”

Giả Hủ nói: “Đây cũng là việc nằm trong dự liệu. Nhưng Viên Thiệu nếu như muốn chiếm đoạt U Châu, không có ba đến năm năm chỉ e là làm không được. Dù sao Công Tôn Toàn kinh doanh tại U Châu đã nhiều năm, thế lực có thể nói là thâm căn cố đế.”

Về điểm này, cách nhìn của Giả Hủ và Tuân Du nhất trí đến lạ lùng.

Mã Dục cười nham hiểm, nói: “Nếu bốn tướng quân xuất binh tập kích Kế huyện thì sao? Kết quả sẽ như thế nào?”

“Chủ công muốn xuất binh tập kích Kế huyện!” Giả Hủ có vẻ kinh hãi lắm, thất thanh nói, “Đây là vì sao? Chính vì thay Thọ Thành tướng quân báo thù sao?”

Mã Dục nghiêm nghị không nói không rằng.

Giả Hủ vội la lên: “Chủ công, ngài đã nghĩ qua hậu quả của hành động này chưa? Nếu tập kích Kế huyện thành công, một phát bắt chém Công Tôn Toàn, dĩ nhiên có thể thay Thọ Thành Tướng quân báo thù, nhưng đồng thời cũng gián tiếp trợ giúp cho Viên Thiệu! Khi đó Viên Thiệu có thể chiếm đoạt U Châu trong một thời gian ngắn nhất và mất một cái giá nhỏ nhất. Sau khi chiếm đoạt U Châu, thực lực của Viên Thiệu sẽ tăng gấp mấy lần, từ đó sẽ tạo thành mối uy hiếp lớn với thảo nguyên Mạc Bắc vào lão doanh Hà Sáo!”

“Việc này bốn tướng quân đương nhiên hiểu rõ!” Mã Dục lạnh lùng nói. “Nhưng, nếu nói Viên Thiệu có thể trở thành cái gai của bốn tướng quân thì đã quá xem trọng hắn rồi. Phóng tầm mắt khắp chư hầu thiên hạ, chỉ có Tào Mạnh Đức mới xứng trở thành cái gai của bốn tướng quân! Bốn tướng quân xuất binh tập kích Kế huyện, thoát nhìn có vẻ trợ giúp Viên Thiệu, nhưng thật ra là vì muốn kiềm chế Tào Tháo.”

“Kiềm chế Tào Tháo?” Giả Hủ nhíu mày nói. “Chủ công không biết là giờ đây thực lực của Tào Tháo còn xa mới với kịp Viên Thiệu sao? Hơn nữa Duyện Châu gần chỗ Trung Nguyên, bị cường địch tứ phía bao vây, kỳ thật ra rất khó tạo thành mối uy hiếp với chủ công. Hủ cho rằng chỉ có Hà Bắc Viên Thiệu mới là “cái họa” của chủ công.”

“Không!” Mã Dục quả quyết nói. “Chỉ có Tào Tháo mới là “cái họa” của bốn tướng quân!”

Đây chính là ưu thế của kẻ xuyên việt!

Mã Dục biết rõ trận chiến Quan Độ, càng biết chắc Tào Tháo sẽ trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng trong trận chiến Hà Bắc, cho nên mới phải một mực cho rằng Tào Tháo mới là mối uy hiếp lớn nhất. Vì muốn làm suy yếu và kiềm chế Tào Tháo, Mã Dục mới bất chấp âm thầm trợ giúp Viên Thiệu. Bởi vì Mã Dục biết rõ sau khi Viên Thiệu thống nhất Hà Bắc sau thì ắt sẽ phón mắt sang Trung Nguyên phì nhiêu.

Giả Hủ vội nói: “Chủ công nghĩ lại đi ạ!”

Giả Hủ không phải kẻ xuyên việt, đương nhiên không biết những sự thật lịch sử này, hơn nữa ít nhất cho tới bây giờ, Tào Tháo vẫn chưa có dấu hiệu là mạnh hơn Viên Thiệu!

.....

Nghiệp thành. Đại tướng quân phủ.

Vừa mới đưa tiền sứ giả Lưu Hoa của Tào Tháo, Viên Thiệu liền bật cười sảng khoái. Thuần Vu Quỳnh ở kế bên chịu không được, cả giận nói: “Tào A Man này thật là keo kiệt, chỉ đưa có mỗi mười xe thóc. Hắn thật không biết ngượng ngùng khi đưa ra như vậy. Thiệt tình.”

“Ha ha ha” Viên Thiệu cất tiếng cười to nói. “Đây mới là tác phong làm việc của Mạnh Đức ! Bổng Đại tướng quân quá hiểu rõ lão rồi!”

Thần sắc Thẩm Phối khẽ động, hỏi: “Nghe ý chủ công, Tào thừa tướng là đang đồng ý ngầm?”

“Ừm, Mạnh Đức đồng ý ngầm.” Viên Thiệu vui vẻ nói. “Tưởng kỳ trấn thủ Ký Nam, hai chi tinh binh của Hàn Mãnh có thể Bắc thượng U Châu hỗ trợ Trương Yển, Tưởng Nghĩa Cừ tác chiến!”

“Chủ công.” Lời Viên Thiệu vừa dứt. Điền Phong chợt ra khỏi hàng nói, “Thỉnh chủ công nghe phong một lời. Lúc này thực không nên cùng Công Tôn Toàn khai chiến.”

“Nguyên Hạo!” Viên Thiệu quát. “Bổng đại tướng quân đã lệnh cho Trương Cáp suất lĩnh ba vạn tinh binh trấn thủ Trung Sơn quốc, để phòng chống đỡ khả năng xâm phạm của Tịnh Châu, Hà Sáo. Người đừng bao giờ nói với bổng đại tướng quân rằng, Mã đồ phu có thể sẽ cùng Trương Tề liên thủ tiến đánh, ba vạn tinh binh của Trương Cáp khó có thể chống đỡ.”

Điền Phong cười khổ nói: “Mã đồ phu và Trương Tề dĩ nhiên không thể liên thủ, có Trương Cáp tướng quân trấn thủ Trung Sơn quốc có thể nói là vững như bàn thạch.”

Viên Thiệu giận dữ nói: “Vậy người còn lo lắng cái gì? Vì sao còn muốn phản đối bổng đại tướng quân xuất binh thảo phạt Công Tôn Toàn?”

Điền Phong nói: “Công Tôn Toàn tuy từng bị bại trong trận Trạch quốc, nhưng căn cơ của hắn vẫn còn. Chủ công nếu muốn có được U Châu ngay thì tuyệt đối không thể! Nếu chiến sự kéo dài lâu ngày, sợ hao tổn cực lớn, làm nguyên khí bị thương! Nghe nói khản vàng Thanh Châu tái khởi. Sao chủ công sao không thỉnh triều đình lệnh chinh phạt, rồi mượn cơ chiếm đoạt Thanh Châu, sau đó ngồi đợi Công Tôn Toàn, Mã đồ phu lưỡng hổ đánh nhau. Đợi lúc lưỡng bại câu thương, chủ công lại sai tinh nhuệ chi sư Bắc Phạt, ắt sẽ một phát tiêu diệt Công Tôn Toàn, vậy chẳng phải hay hơn sao?”

Điền Phong dù sao cũng không biết Mã đồ phu là dân xuyên việt, càng không biết Mã đồ phu vì kiềm chế Tào Tháo nên lựa chọn ngầm trợ Viên Thiệu! Dưới tình huống này, chiến lược của Điền Phong hẳn là ổn thỏa nhất, thích hợp với Viên Thiệu nhất. Mâu thuẫn giữa Công Tôn Toàn và Mã đồ phu là không thể điều hòa. Chỉ cần Viên Thiệu án binh bất động, trong vòng hai năm Mã đồ phu cùng Công Tôn Toàn sẽ đánh nhau.

Viên Thiệu nghe xong mặt có vẻ giận dữ, nhưng lại im lặng không nói.

Phùng Kỷ quan sát sắc mặt và biết Viên Thiệu đã sinh lòng chán ghét với Điền Phong, bèn ra khỏi hàng quát: “Điền Phong, đại quân của chủ công sắp sửa xuất chinh, người lại ở đây tỏ ý ngăn cản, nhiễu loạn quân tâm, rốt cuộc là có mục đích gì?”

Điền Phong quỳ xuống vái lạy, hướng Viên Thiệu nói: “Chủ công tam tư.”

Viên Thiệu lạnh lùng liếc nhìn Điền Phong một cái, hừ bằng mũi một tiếng rồi phất tay áo ngang nhiên rời đi, chỉ bỏ lại Điền Phong thất hồn lạc phách ngây người trong đại sảnh. Còn có Thẩm Phối, Phùng Kỷ ở kế bên hả hê đắc ý. Hai người này ghen tỵ với Điền Phong cũng không phải chuyện một hai ngày, sớm đã có ý thay thế.

.....

Mỹ tắc, Bình Tây tướng quân phủ.

Pháp Chính ngang nhiên bước thẳng vào đại sảnh, hướng Mã Dục ở sau bàn vái chào thật dài, cất cao giọng nói: “Tham kiến chủ công.”

Mã Dục tức tay nói: “Hiếu Trục thỉnh đứng lên.”

“Tạ ơn chủ công.”

Pháp chính lại áp đứng dậy. Dừng ở tịch bên cạnh.

Ánh mắt Mã Dực phóng sang mắt Pháp Chính. Thần sắc Pháp Chính tự nhiên, ôn tồn nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của Mã Dực, không hề ý tránh né. Mã Dực không khỏi gật gù, có ý khen thưởng.

“Pháp Chính, cuộc chiến Mỹ tắc người đánh rất đẹp! Tuy cuối cùng khinh địch liều lĩnh trúng mai phục của quân Ký Châu. Nhưng cũng bởi vì người còn trẻ, mắc bẫy của lão hồ ly Điền Phong cũng là chuyện đáng tha thứ.” Mã Dực mỉm cười nói. “Quân sư rất xem trọng người đó! Mấy lần đề cử người trước mặt bốn tướng quân.”

Pháp Chính nghiêm nghị nói: “Đó là nhờ sự yêu mến của quân sư.”

“Ừm.” Mã Dực điểm điểm đầu, trầm giọng nói. “Giờ đây các quốc gia Tây Vực dần dần có dấu hiệu bất ổn, nhữ có dám lĩnh mệnh đến đó đàn áp?”

Pháp Chính nói: “Tùy chủ công phân phó.”

343. Chương 273: Lăng Trì Công Tôn Toàn

Năm Kiến An thứ sáu, Hán Hiến Đế (năm 193), mùa thu, Đại tướng quân Viên Thiệu khởi mười lăm vạn đại quân tấn công U Châu. Thứ Sử U Châu Công Tôn Toàn dùng tông đệ Công Tôn Phạm làm Đại tướng, Điền Giai, Đan Kinh làm phó tướng, tập hợp hai vạn quân đóng ở Phạm Dương chống lại đại quân Hà Bắc. Quân U Châu trấn thủ trong hào cao, lũy sâu không ra. Quân Hà Bắc không thể tấn công.

Đại tướng trung quân của Viên Thiệu.

Tướng Kỳ, Hàn Mãnh, Trương yển, Thuần Vu Quỳnh các tướng lĩnh đều cúi đầu ủ rũ, không dám nhìn trực tiếp vào mắt Viên Thiệu. Cơn giận dữ của Viên Thiệu vẫn chưa được giải trừ sau khi hắn đã quát mắng cho các chư tướng một trận. Hắn vỗ án nói: “Mười lăm vạn đại quân, binh cường, khí giới sắc bén. Các loại khí giới công thành đều đầy đủ nhưng ngay cả một toà thành Phạm Dương nho nhỏ mà cũng không hạ nổi. Các người vẫn còn mặt mũi quay lại đại bản doanh để gặp bản Đại tướng quân sao?”

Chư tướng im lặng không dám nói.

Phùng Kỷ liền bước ra khỏi hàng nói: “Chúa công, cũng không thể trách các vị tướng quân vì không hạ được thành Phạm Dương”.

“Không trách bọn chúng sao?” Viên Thiệu đột nhiên quay người, ánh mắt hắn nhìn Phùng Kỷ chằm chằm, lãnh đạm nói: “Chẳng lẽ lại đổ lỗi cho bản Đại tướng quân về việc công thành thất bại?”

Sắc mặt Phùng Kỷ tự nhiên, hắn cao giọng nói: ”Chúng ta đã công thành mười ngày. Tất cả các loại khí giới công thành đều đã thay nhau ra trận nhưng cũng đều bị quân U Châu đánh bại vì vậy có thể nói rằng Công Tôn Toàn đã ở Phạm Dương lâu ngày, hay nói một cách khác ngay từ đầu Công Tôn Toàn đã đoán ra sẽ có một ngày tử chiến cùng chúa công nên hắn đã tích cực chuẩn bị nên mới có kết quả ngày hôm nay’.

Viên Thiệu cau mày nói: “Theo ý của Y Nhữ thì quân ta nên làm gì để phá giải?”

Phùng Kỷ nói: “Nếu thành Phạm Dương ngay trong lúc này không thể đánh hạ được, sao chúa công không để lại một lượng nhỏ quân đội bao vây thành trì còn đại bộ quân đại quân vòng qua Phạm Dương đánh chiếm Kế Huyện? Thành Phạm Dương phòng ngự chắc chắn nhưng chưa chắc thành Kế huyện đã được phòng thủ chắc chắn như vậy. Chỉ cần Kế huyện bị chiếm, thế lực của Công Tôn Toàn sẽ sụp đổ. Cuộc chiến U Châu sẽ kết thúc”.

“Ồ”.

Viên Thiệu nghe vậy khẽ gật đầu, hình ra hắn có vẻ đồng ý.

“Chúa công không thể được” Thẩm Phối bước ra khỏi hàng ngăn cản: “Thành Phạm Dương cách Kế huyện mấy trăm dặm, trên đường tiến quân có không dưới mười toà thành trì khác. Nếu mỗi toà thành đều chia quân ra bao vây thì khi tiến tới Kế huyện chúng ta còn lại bao nhiêu quân mã để công thành đây? Hai vạn tinh binh của Công Tôn Toàn tử thủ trong thành Phạm Dương, ý định của chúng đơn giản chỉ để kéo dài

thời gian để chúng có thể điều quân đội từ Liêu Đông, Liêu Tây tới. Một khi viện quân của chúng tiến tới U Châu, quân ta không còn chiếm ưu thế về binh lực, lúc đó thắng bại rất khó lường”.

Viên Thiệu lại bắt đầu do dự khi nghe Thẩm Phối nói vậy.

“Thật buồn cười” Phùng Kỷ thấy thế vội vàng lớn tiếng phản bác: “Tuy trên đường từ Phạm Dương tới Kế huyện có hơn mười toà thành trì nhưng liệu trong tất cả các toà thành đó đều có đại quân trấn giữ hay không? Chúa công không cần phải thành nào cũng bao vây như vậy?”

Thẩm Phối đối chọi một cách không khoan nhượng với Phùng Kỷ: “Làm sao biết trong thành không có tinh binh U Châu trấn giữ? Nếu không công thành, đại quân của chúa công sao có thể vượt qua thành đó. Một khi tinh kỵ trong thành đổ ra chặn đánh lương thảo và đồ quân nhu của quân ta thì quân ta phải làm sao? Tại hạ cho là thượng sách vào lúc này là tiếp tục từng bước đẩy mạnh tấn công đánh chiếm từng thành trì một. Nếu mạo hiểm khinh địch thì chỉ e sẽ bị địch quân lợi dụng”.

Phùng Kỷ phản đối: “Nếu tiến đánh chiếm từng thành trì một thì bao giờ chúng ta mới có thể tiến đến Kế huyện?”

Thẩm Phối nói: “Cái đó còn phải xem quân ta sử dụng chiến thuật gì!”

Phùng Kỷ nói: “Thẩm Phối, người đừng vội mở miệng ép buộc người khác. Hôm nay trước mặt chúa công, bản quân sư muốn nói cho người biết nếu như kế sách của người có thể chiếm được thành Phạm Dương thì cái địa vị quân sư này sẽ là của người”.

Thẩm Phối nói: “Quân sư chính là do chúa công chỉ định, không phải là người muốn là có thể được?”

Phùng Kỷ cứng họng, hần tức giận nói: “Người...”

“Chúa công” Thẩm Phối không để ý tới Phùng Kỷ nữa, hần nhìn Viên Thiệu nói: “Chúa công, Phối có một kế có thể hạ được thành Phạm Dương”.

“Hả?” Lúc này Viên Thiệu hoàn toàn không để ý tới hai đại mưu sĩ của mình đang đấu khẩu với nhau, hần vui vẻ nói: “Chính Nam (tên chữ của Thẩm Phối) hãy mau mau nói đi”.

Thẩm Phối nói: “Sao chúa công không dùng binh sĩ đào đường hầm rồi đánh thành?”

“Đào đường hầm sao?” Hai mắt Viên Thiệu sáng ngời, hần vui mừng nói: “Diệu kế! Tướng Kỳ, Hàn Mãnh đâu?”

Tướng Kỳ, Hàn Mãnh bước ra khỏi hàng, cả hai ôm quyền, hùng dũng nói: “Có mặt tướng”.

Viên Thiệu hớn hở nói: “Hãy lập tức lựa chọn tinh binh, tiến hành đào một địa đạo tiến thẳng vào trong thành Phạm Dương”.

Tướng Kỳ, Hàn Mãnh đáp: “Tuân lệnh”.

Lâu thành Phạm Dương.

Công Tôn Phạm vịn tay lên bờ tường lan can, nhìn Đan Kinh, Điền Giai nói: “Sau khi Cúc Nghĩa chết, quân Hà Bắc cũng chỉ là một đám quân vô danh. Quân Ký Châu cũng chỉ như vậy mà thôi. Ha, ha, ha”.

“Tướng quân nói rất đúng” Đan Kinh phụ họa: “Bộ tướng thủ hạ dưới trướng của Viên Thiệu chỉ có Trương Cáp là được coi là tướng tài nhưng hần đã bị Viên Thiệu phái đi Trung Sơn quốc phòng bị Trương tể và Mã đồ phu. Ngoại trừ Trương Cáp nhưng bộ tướng còn lại như Tướng Kỳ, Hàn Mãnh, Thuần Vu Quỳnh, Trương Yên, Hàn Cử Tử, Khôi Nguyên Tiến đều chỉ là một lũ vô dụng”.

Công Tôn Phạm nói: “Người mà quân ta e ngại nhất kỳ thật không phải là Cúc Nghĩa hay là Trương Cáp, lại càng không phải là gã thất phu Viên Thiệu mà chính là quân sư Điền Phong của Viên Thiệu. Trước kia quân ta đại bại ở Trạch Quốc tuy bởi vì Tiên Đăng doanh của Cúc Nghĩa nhưng hơn hết là vì mưu kế của Điền Phong. Nếu như Điền Phong có mặt ở đây, chỉ e là Phạm Dương này đã sớm thất thủ”.

Đan Kinh cười nói: “Mặc dù Điền Phong lợi hại nhưng cũng không còn đáng ngại, hần đã bị Viên Thiệu tống vào đại lao”.

Điền Giai khuyên nhủ: “Tướng quân, dù Điền Phong đã bị Viên Thiệu tổng vào đại lao nhưng Thảm Phối, Phùng Kỷ, Tuân Kham, Cao Kiền cũng không phải là dạng giá áo túi cơm, quân ta phải cẩn thận đề phòng tránh quân địch thừa dịp tấn công”.

Công Tôn Phạm phản đối: “Mười tám món binh khí của quân Hà Bắc đã đem ra biểu diễn. Tất cả đều bị quân ta lần lượt đánh bại, chúng còn có thể xuất ra chiêu gì nữa đây?”

Điền Giai nói: “Phạm Dương là bình nguyên, đất đai xốp. Quân Hà Bắc tấn công thất bại tất chúng sẽ không ngồi yên. Mặt tướng sợ rằng Viên Thiệu sẽ sai quân đào địa đạo tấn công vào trong thành”.

“Đào địa đạo ư?” Nghe vậy Công Tôn Phạm

Kế huyện, phủ Thứ Sử.

“Phụ thân!” Công Tôn Tục kích động chạy ào vào đại sảnh, hần giơ phong thư trong tay nhìn Công Tôn Toản nói: “Phụ thân, có tin tức của Phạm Dương báo về”.

“Hà?”

Công Tôn Toản vội vàng đứng dậy, hần đón nhận phong thư trong tay Công Tôn Tục rồi vội vàng mở ra đọc. Sự vui mừng hiện rõ trên nét mặt hần.

Công Tôn Tục hỏi: “Phụ thân, thúc phụ viết gì ở trong thư vậy?”

Công Tôn Toản nói: “Tục nhi, trong thư thúc thúc nói đã ngăn chặn được thế công của quân Hà Bắc. Quân Hà Bắc mạnh mẽ tấn công Phạm Dương trong mười ngày nhưng đều thất bại. Gã thất phu Viên Thiệu hoàn toàn thúc thủ, không có kế sách nào hết. Ha, ha, ha”.

Công Tôn Tục nói: “Vậy hài nhi chúc mừng phụ thân đại nhân”.

“Báo” Công Tôn Tục vừa dứt lời thì có một tên tiểu giáo bước nhanh vào trướng. Hần quỳ dưới sảnh, cao giọng nói: “Liêu Tây cấp báo”.

Công Tôn Toản nói: “Nói!”.

Tên tiểu giáo nói: “Nhị vị Đại vương của Đông bộ Tiên Ti là Tiên Vu Siêu và Na Lâu Lan chỉ huy năm ngàn kỵ binh đã tiến tới. Thái Thú Liêu Đông Trâu Đan chỉ huy hai vạn đại quân đã tới phục lệnh, cùng đi theo còn có ba ngàn quân chư hầu của Quy Nghĩa Hầu Mã Hàn. Mặt khác Mã tặc núi Yến Sơn ngày càng càn rỡ, trước mắt chúng đang ra sức cướp bóc vùng Ngư Dương”.

“Lúc này đại địch đang ở trước mắt, không thể để ý tới Mã tặc” Công Tôn Toản nói to: “May mắn là cuối cùng viện quân cũng đã tới”.

“Phụ thân” Công Tôn Tục kích động nói: “Lần này chúng ta có thể một trận tử chiến với lão tặc Viên Thiệu rồi”.

“Không, tạm thời vẫn chưa được” Công Tôn Toản trầm giọng nói: “Một khi chúng ta có thể giữ vững Phạm Dương thì nhất định sẽ làm mất đi nhuệ khí của quân Hà Bắc. Đợi khi quân Hà Bắc liên tiếp tấn công không thành công, nhuệ khí xuống thấp, Vi phu sẽ lại thống lĩnh đại quân xuôi nam nhất quyết tử chiến một trận với gã thất phu Viên Thiệu, tất sẽ một trận phá tan địch quân. Ha, ha, ha”.

Công Tôn Tục nói: “Phụ thân anh minh”.

Ngư Dương.

Vó ngựa lao nhanh, đất vàng tung bay khắp nơi. Một đội quân kỵ Mã tặc khoảng ba trăm quân như châu chấu đang cuống tới trên quan đạo. Tất cả đám Mã tặc này đều bôi nhọ nhồi trên mặt, thoạt nhìn chúng trông giống như một lũ quỷ, ngăm đen và hung tợn.

Dân chúng xung quanh nhìn thấy liền lập tức tránh xa. Bọn họ e sợ sẽ gặp phải họa tai ương với đám quân Mã tặc này.

Còn cách Lộ huyện khoảng năm mươi dặm thì đám Mã tặc hung hãn kia đột nhiên chuyển hướng về hướng tây rẽ vào một sơn cốc thâm sâu. Trong nháy mắt chúng đã biến mất trong khu rừng rậm xanh tươi tốt um

của sơn cốc. Huyện lệnh Lộ huyện nhận được tin cấp báo vội vàng gom hết dân chúng xung quanh huyện thành vào trong thành, đồng thời hạ lệnh tăng cường đề phòng.

Huyện lệnh Lộ huyện lại không phải người cấp báo với Thái Thú Ngư Dương.

Ước chừng từ cuối năm ngoái, ở hai vùng nam bắc Yến Sơn bắt đầu xuất hiện mười mấy toán Mã tặc lớn nhỏ khác nhau. Bọn Mã tặc này đến thì không có tung tích, đi thì không có bóng dáng. Khi tụ tập lại thì chúng phóng hỏa giết người, gian dân cướp bóc, khi phân tán ra chúng lập tức trở thành dân du mục và dân thường. Quan phủ không có cánh nào truy tìm. Ban đầu Công Tôn Toàn hoài nghi mười mấy toán quân Mã tặc đó là do kỵ binh của Mã đồ phụ cải trang.

Nhưng sau đó thám tử của Công Tôn Toàn lại phát hiện, những toán quân Mã tặc này chẳng những cướp bóc U Châu, đôi khi chúng còn vượt qua thảo nguyên chém giết bộ lạc của Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu, chỉ dựa trên điểm này cũng thấy chúng không phải là kỵ binh của Mã Đồ. Hơn nữa mười mấy toán quân Mã tặc đó lực lượng cũng không nhiều. Toán Mã tặc lớn nhất cũng chỉ có hai trăm người. Tất cả tập hợp lại cũng chỉ có một ngàn người.

Công Tôn Toàn cũng không còn để ý tới quân Mã tặc đó nữa. Sau nhiều lần phái quân truy đuổi không có kết quả hẳn liền bỏ mặc. Rất nhiều lần các Huyện lệnh vội vã cấp báo lên trên nhưng cũng không thấy quan trên ra tay hành động gì cả nên càng về sau càng không có cấp báo nữa. Hiện tại đại địch đang ở trước mắt Công Tôn Toàn tuyệt đối không thể điều quân đội đối phó với Mã tặc vì vậy các Huyện lệnh càng không muốn báo cáo.

Thâm sơn hạp cốc.

“Hu”.

Tên đầu mục Mã tặc ghìm chặt cương chiến mã, cánh tay phải của hắn giơ lên. Ba trăm kỵ mã phía sau đang dừng mãnh phi tới vội vàng chạy chậm lại. Đột nhiên ngay lúc đó hai bên rừng rậm vang lên tiếng võ ngựa nhỏ, giòn tan, hơn mười kỵ mã trong trang phục Mã tặc từ trong rừng phóng ra, tới trước mặt tên đầu mục Mã tặc, chúng ôm quyền, ào ào nói: “Tham kiến Thiếu tướng quân”.

“Ừ” Đầu mục Mã tặc gật đầu, hắn trầm giọng hỏi: “Các huynh đệ đã đến đủ chưa?”

Hơn mười tên Mã tặc đồng thanh đáp: “Tất cả đã đến đông đủ”.

“Ừ” Tên đầu mục Mã tặc gật đầu nói: “Truyền lệnh để cho các huynh đệ tranh thủ nghỉ ngơi một lát”.

“Tuân lệnh”.

Hơn mười tên Mã tặc đồng thanh trả lời rồi chúng quay ngựa chạy vào trong rừng. Không còn nghi ngờ gì nữa, quân Mã tặc này không phải là Mã tặc bình thường mà chúng chính là quân binh giả trang.

Kế huyện, phủ Thứ Sử.

Công Tôn Toàn đang nói chuyện với Công Tôn Tục thì bất chợt nghe thấy bên ngoài phủ tiếng chiêng trống vang trời, tiếng người huýt sáo. Hắn vội vàng gọi một tên thân binh vào hỏi: “Bên ngoài phủ xảy ra chuyện gì vậy?”

Tên thân binh đáp: “Bẩm báo chúa công, Hầu đại hộ nạp thiếp”.

“Hầu đại hộ sao?” Công Tôn Toàn cau mày nói: “Ai là Hầu đại hộ?”

Tên thân binh trả lời: “Chính là Hầu tam người đi khắp vùng Mạc bắc, U Châu và Trung Nguyên buôn bán ngựa”.

“Là Hầu tam sao?” Công Tôn Toàn ra vẻ thấu hiểu, hắn cười mỉa: “Cái này khó trách được, thằng nhãi này không có sở thích nào ngoài việc khoa khoang. Nạp thiếp là chuyện đại sự cái rắm gì mà hắn bày trò suốt hai mươi ngày trời, rõ ràng là muốn cho mọi người biết đây mà. Rõ ràng có tiền mà không biết cách dùng tiền. Nay, hãy chuẩn bị lễ vật của bản tướng quân rồi sai người đưa đi”.

“Tuân lệnh”.

Tên thân binh lĩnh mệnh rồi đi.

Chờ khi tên thân binh kia đi khỏi, Công Tôn Tục mới nói: “Phụ thân, gã Hầu tam này giàu có, sung túc như nước. Chỉ nguyên gia nô, thực khách nuôi dưỡng ở trong phủ đã hơn một ngàn người. Hơn nữa người này ở Liêu Đông, Liêu Tây đều có trại nuôi ngựa, hẳn nhiên còn nghe nói ở Mạc Bắc và nơi của người Tiên Ti hẳn cũng có trại nuôi ngựa, có thể nói hẳn tiền tài như nước. Lần này chúng ta đánh nhau với Viên Thiệu liệu có cần phải làm cho hắn trích bớt ít máu ra không?”

Công Tôn Toàn vui vẻ gật đầu, hắn ôn hoà nói: “Tục nhi, Vì phụ đã doạ nạt Hầu tam để lấy ba ngàn chiến mã, không thấy lấy thêm được nữa bằng không một khi Hầu tam vội vàng vỗ móng bỏ đi thì phụ tử chúng ta sẽ mất đi một vị thần tài. Sau này chúng ta có muốn tìm người mà doạ dẫm cũng khó mà tìm ra”.

Công Tôn Tục nói: “Dạ, phụ thân”.

Bắc thành Kế huyện, phủ của Hầu đại hộ.

Trong mật thất, Hầu tam quỳ gối sau lưng một người áo đen thần bí, hắn kêu lên: “Tiểu nhân Hầu tam tham kiến chúa công”.

Hắc y nhân chậm rãi quay người lại, dưới ánh nến hiện ra hình dáng của một người có hung danh là Mã đồ phu. Một đại hán như một cây cột sắt đứng trang nghiêm sau lưng Mã đồ phu, đại hán đó chỉ khoác một cái áo mỏng. Da thật rắn chắc như đồng, đen như sắt lộ ra ngoài. Đại hán đó hiển nhiên là Diêm Vi.

Nếu như lúc này đây Công Tôn Toàn biết Mã đồ phu đang ở trong thành Kế huyện, hẳn nhất định sẽ kinh hãi giật nảy mình.

Mã đồ phu khoát tay, hắn lãnh đạm nói: “Hầu tam mau đứng lên”.

Hầu tam đứng dậy, hắn chấp tay tạ ơn rồi đứng sang một bên.

Mã đồ phu hỏi: “Mọi chuyện đã chuẩn bị thế nào rồi?”

Hầu tam nói: “Xin chúa công yên tâm, đã sắp xếp ổn thoả cho tám trăm tinh binh. Năm trăm tinh binh tấn công phủ Thứ Sử, chịu trách nhiệm bắt giữ cả nhà lớn bé Công Tôn Toàn. Hai trăm tinh binh đánh lên cửa đông, nghênh đón ba ngàn quân thiết kỵ của Thiếu tướng quân. Một trăm tinh binh còn lại chịu trách nhiệm phóng hoả trong thành, phát tán lời đồn. Lần này Công Tôn Toàn không thể thoát chết”.

Đêm khuya.

Cả thành Kế huyện đang đắm chìm trong bóng đêm. Trên con đường trước cửa phủ Thứ Sử không bóng người qua lại, khắp nơi vô cùng yên tĩnh. Hai toán quân U Châu lặng lẽ đi lại tuần tra bên ngoài cửa lớn của phủ Thứ Sử, lúc soát một cách hồ hững bốn phía tĩnh lặng, chúng uể oải trò chuyện với nhau để xua đuổi thời gian nhàm chán.

Bất chợt trong lúc đó trên con đường đó xuất hiện một đám bóng đen đang tiến nhanh tới phủ Thứ Sử.

“Ai đó?”

Tên đội trưởng thân binh đột nhiên rùng mình một cái, hắn vội rút đao ra, quát to: “Ai đó? Đứng lại”.

Đám bóng đen kia không để ý tới lời của hắn, chúng lại càng tiến tới nhanh hơn, cương đao phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Trong bầu trời đêm, đám thân binh bảo vệ trước cửa phủ Thứ Sử lập tức rùng mình, chúng cuống cuống rút đao cầm tay. Tên đội trưởng thân binh đang định hạ lệnh chém giết thì...

“Hừ ~ ”

“Phốc!”

Âm thanh xé gió thê lương đột nhiên vang lên. Một mũi lang nha tiễn to bằng ngón tay cái lạnh như băng bay tới xuyên thủng cổ họng hắn. Máu bắn tung lên. Tên đội trưởng thân binh kêu lên một tiếng đau đớn, hắn định giơ tay cố gắng nhổ mũi lang nha tiễn ở cổ họng ra thì hắn bị thương nhận ra hai cánh tay mình đã nặng nề như núi, không thể giơ lên được nữa.

“Hừ hừ hừ ~ ”

Âm thanh xe gió không ngừng vang lên. Đám thân binh bảo vệ trước cửa phủ Thứ Sử không ngừng ngã xuống, chỉ còn lại hai tên thân binh. Hai tên thân binh đó hoảng sợ gào lên một tiếng rồi chúng quay người bỏ chạy vào trong phủ. Đột nhiên ngay trong lúc đó âm thanh hò hét vang lên dậy đất, phá nát bầu trời đêm yên tĩnh.

Công Tôn Toàn đột nhiên thức dậy trong giấc ngủ say. Hắn phát hiện ra một thân hình mềm mại trắng như tuyết đang nằm trong lòng mình. Công Tôn Toàn cúi đầu nhìn tiểu thiếp mười sáu tuổi của hắn đang run rẩy. Hai gò bồng đảo trắng như tuyết ép sát vào ngực hắn, còn có cả kiêu đồn to, tròn đang loà lổ trước mắt hắn.

Nếu là lúc bình thường Công Tôn Toàn nhất định sẽ nổi thú tính, hung dữ hành hạ tiểu thiếp của mình một phen thế nhưng bây giờ lại không phải là lúc.

“Phụ thân! Phụ thân!”

Bên ngoài phòng ngủ vang lên giọng nói đầy lo lắng của Công Tôn Tục. Công Tôn Toàn vội vàng đẩy tiểu thiếp ra, hắn vội khoác áo choàng đứng dậy hỏi: “Tục nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

Công Tôn Tục nói: “Hình như có người bao vây, tấn công phủ Thứ Sử”.

“Bao vây, tấn công phủ Thứ sử sao?” Công Tôn Toàn biến sắc, hắn lạnh lùng quát to: “Lá gan cũng lớn thật!”

Công Tôn Tục bên ngoài cửa vội vàng la lên: “Phụ thân, người mau ra đây đi. Cửa trước đã bị phá rồi”.

“Cái gì?” Công Tôn Toàn nghe vậy thất kinh, hắn vội vàng hỏi lại: “Cửa trước đã bị phá sao? Công Tôn Dương đâu? Hơn một trăm thân binh dưới trướng của hắn chỉ để trang trí, ngay cả cửa chính cũng không thể trấn giữ ư?”

Cửa phòng ngủ mở ra, Công Tôn Toàn thấy Công Tôn Tục trong khôi giáp nghiêm chỉnh cùng hơn mười tên thân binh đứng nghiêm ở dưới thềm. Công Tôn Tục liếc nhìn vào trong phòng ngủ, lập tức ánh mắt của hắn bắt gặp ngay kiêu đồn tròn vo, trắng như tuyết đang ngọ ngậy, nhất thời hắn hoảng sợ quay nhìn đi chỗ khác.

“Đáng chết!” Sắc mặt Công Tôn Toàn càng âm trầm, hắn lạnh lùng nói: “Người đâu, hãy giúp bản tướng quân mặc áo giáp”.

Mặc dù tình hình có vẻ nghiêm trọng nhưng Công Tôn Toàn vẫn coi như không có gì xảy ra. Kế huyện này chính là sào huyệt của Công Tôn Toàn hắn. Không nói trước phủ Thứ Sử có mấy trăm thân binh tinh nhuệ bảo vệ, chỉ riêng quân doanh ở đông thành cũng có mấy ngàn tinh binh, đại doanh bên ngoài thành cũng có mấy vạn đại quân đang đồn trú. Không biết kẻ nào dám ăn gan hùm, tìm báo động thủ trên đầu Thái tuế.

Công Tôn Tục thở hổn hển nói: “Phụ thân, hiện tại tình hình còn chưa quá nguy hiểm, chúng ta hãy mau rút tới quân doanh ở nam thành. Hải nhi nguyện thay phụ thân đánh giết một con đường máu”.

“Vội cái gì” Công Tôn Toàn lạnh lùng nói: “Hoảng sợ cái gì hả? Bất quá chúng chỉ là một đám tặc khấu, không có gì mà kinh hãi như vậy. Tục nhi, hãy lập tức thu thập gia binh, gia tướng, bỏ tiền viện, lui vào tử thủ hậu viện. Hãy phái người tới quân doanh đông thành lệnh cho Điền Mạnh tướng quân bảo vệ bốn cửa thành, không cho phép bất kỳ kẻ nào ra vào thành. Tất cả phải chờ tới sáng hôm sau. Bản tướng quân muốn nhìn xem rốt cuộc đám quân tặc khấu đó là ai mà dám giương oai trên đầu bản tướng quân”.

“Dạ, phụ thân” Công Tôn Tục trả lời hắn quay đầu nhìn một tên thân binh phía sau quát to.

“Truyền lệnh hãy để người của Công Tôn Dương bỏ tiền viện. Tất cả cấp tốc rút vào hậu viện. Còn nữa hãy bảo Công Tôn Thương mau tới quân doanh đông thành báo tin, lệnh cho Điền Mạnh tướng quân lập tức phong tỏa cổng thành, không cho bất kỳ kẻ nào ra vào thành. Mau đi”.

“Tuân lệnh Thiếu tướng quân”.

Tên thân binh nhận lệnh lập tức rời đi.

Đợi khi bóng dáng của tên thân binh biến mất trong bóng đêm Công Tôn Toàn mới quay nhìn Công Tôn Tục và đám thân binh nói: “Mau theo bản tướng quân lên tường hậu viện để xem đám quân to gan lớn mật không mời mà đến này”.

Quân doanh ở đông thành.

Điền Mãnh bị tiếng sát phạt trong thành đánh thức. Hắn vừa mới mặc áo giáp chỉnh tề, thân tín của Công Tôn Toàn là Công Tôn Thương đã lập tức xông vào quân doanh, quát to: “Chúa công có lệnh, Điền tướng quân đâu?”

Điền Mãnh lập tức bước ra, lớn tiếng nói: “Mặt tướng Điền Mãnh ở đây”.

“Điền tướng quân” Công Tôn Thương thở hổn hển nói: “Chúa công có lệnh hãy lập tức phong toả bốn cổng thành, không cho phép bất kỳ kẻ nào ra vào thành. Tất cả phải chờ sáng hôm sau”

“Hả?” Điền Mãnh kinh hãi hỏi: “Có cần mặt tướng dẫn quân tăng viện phủ Thứ sử không?”

Công Tôn Thương nói: “Chúa công có lệnh: Điền tướng quân kiên quyết giữ vững cổng thành”.

Điền Mãnh bình thản ôm quyền, hần lạnh lùng nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

“Báo...cửa đông bị tập kích”.

“Báo...trong thành phát hoả. Có người phát tán tin đồn”.

Điền Mãnh vừa dứt lời, chợt có một tên tiểu giáo chạy vội tới, Điền Mãnh còn chưa hết hoảng hốt thì lại có một tên tiểu giáo khác giục ngựa chạy tới, hần gào lên: “Tướng quân, không hay rồi”.

Điền Mãnh giật mình, hần vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cửa đông...” Tên tiểu giáo thở hổn hển nói: “Cửa đông đã bị đánh chiếm”.

“Tuyệt không thể nào!” Điền Mãnh hít một hơi thật sâu, hần thất thanh nói: “Tại sao có thể như vậy?”

“Rầm...”

Trong lúc Điền Mãnh còn chưa nói xong, đột nhiên trong bầu trời đêm vang lên một âm thanh giống như một tiếng sấm, tướng sĩ U Châu tụ tập xung quanh Điền Mãnh kinh hãi ngẩng đầu. Trên trời chỉ có sao và trăng, không một bóng mây đen. Ngay trong lúc đó Điền Mãnh cùng tướng sĩ đột nhiên hiểu ra chuyện gì đó, tất cả vội vàng quay đầu nhìn chăm chăm vào chân trời phía đông.

Rồi Điền Mãnh mơ hồ cảm thấy đất dưới chân hần đang run lên nhẹ nhẹ.

“Báo” Lại có một tên tiểu giáo khác hoảng hốt phóng ngựa tới. Âm thanh thê lương của hần như muốn chấn dứt thần kinh của Điền Mãnh. “Tướng quân, cửa đông đã mất. Rất đông kỵ binh đang tiến vào trong thành”.

Điền Mãnh sửng sốt trong giây lát rồi hần đột nhiên nhảy rưng lên, hần chỉ tay vào đám tướng sĩ U Châu đang run bắn như cây sậy mướt: “Ồ đó mà lo lắng làm gì, còn không mau đi triệu tập binh mã. Chuẩn bị nghênh địch, nghênh địch”.

“Rầm rầm rầm~~ ”

Đám tướng tá U Châu vừa

mới rầm rầm rời đi, viên môn quân doanh đông thành nặng nề đổ sụp xuống. Trong ánh trăng nhàn nhạt, kỵ binh đông nghìn nghịt giống như ác quỷ đến từ phong đô Quỷ Vực chen chúc nhau tiến vào. Ánh đao loang loáng. Đám binh lính U Châu vừa mới bình tĩnh trong cơn ngủ mơ, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã liên tiếp làm quỵ hồn dưới lưỡi đao.

“Khanh khanh ~~ ”

Điền Mãnh lấy lại tinh thần, hai đao của hần chém ngã nhào hai tên kỵ mã địch quân. Hần đang định vung đao chém tên thứ ba thì bất chợt một luồng sát khí lạnh như băng từ ngang thân hần nhanh chóng lan toả toàn thân như tơ nhện. Điền Mãnh vội vàng quay đầu nhìn, đúng lúc đó hần nhìn thấy một đôi mắt sáng

ngồi, hình như sâu thẳm trong con người đen nhanh đó có quỷ hoả thiêu đốt làm người khác không rét mà run.

Gió đêm lạnh lạn thổi qua, dải bờm màu bạc ở sau mũ trụ của người đó bỗng bành như gợn sóng.

Vó ngựa lướt nhanh, gió lạnh bốc lên.

“A!”.

Điền Mãnh khẽ quạt lên một tiếng, hấn theo bản năng vung đao chém xuống nhưng thân hình cao lớn của hấn lại run rẩy dữ dội, sức lực của hấn trong khoảnh khắc rời khỏi cơ thể hấn như nước triều xuống, hấn cố gắng cúi đầu nhìn. Một lỗ máu to bằng cái bát đột nhiên hiện ra ở áo giáp trước ngực hấn. Máu tươi nóng hổi từ đó cuộn cuộn tuôn ra như nước suối phun.

“Thịch”.

Điền Mãnh nặng nề ngã nhào xuống đất.

“Không hay rồi. Điền Mãnh tướng quân đã bị giết”.

“Không hay rồi. Điền Mãnh tướng quân đã bị giết”.

“Các huynh đệ, trận đánh này không còn cách nào vãn hồi nữa rồi. Hãy chạy mau để giữ lấy mạng mình”.

Lời đồn nhanh chóng lan đi khắp nơi. Tinh thần chiến đấu của binh lính U Châu lập tức tan rã, chúng hỗn loạn bỏ chạy như chim thú đã đàn nhưng ác quỷ của dải bờm màu bạc lại không có ý định buông tha cho những binh lính U Châu đó. Ngân thương của hấn tung bay khắp nơi trong quân doanh rồi một tiếng quất trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng vang lên làm người khác cũng hoảng sợ nín thở: “Chém tận, giết tuyệt. Gà chó cũng không lưu!”.

Phủ Thứ sử.

Ánh lửa hừng hực cháy soi sáng hậu viện như ban ngày. Hơn một trăm tên thân binh còn lại đã rút lui toàn bộ vào hậu viện. Công Tôn Toàn và Công Tôn Tục cùng với đám thân binh bảo vệ bình tĩnh xuất hiện trên tường hậu viện. Chúng mượn ánh lửa quan sát bên ngoài. Bên ngoài tiền viện vô cùng u ám, bầu không khí tĩnh mịch vô cùng lạnh lẽo.

Loáng thoáng trong lúc đó hình như có những bóng đen di động, chậm rãi tiến tới hậu viện.

Công Tôn Toàn giật mình. Tình hình có chút gì đó kỳ dị.

Nếu như là quân tặc khẩu bình thường chúng tuyệt đối không thể để một bầu không khí tĩnh mịch như thế. Ngược lại đám quân tặc khẩu này lại gây cho Công Tôn Toàn một cảm giác như chúng là loài ác lang, chờ đợi trong bóng đêm lạnh lẽo, răng nanh rử tợn, xấu xí lập loè trong bóng tối, bất kỳ lúc nào chúng cũng xông tới cắn xé con mồi.

“Phụ thân hãy nhìn”.

Công Tôn Toàn đang đứng bên cạnh Công Tôn Toàn đột nhiên hoảng hốt kêu lên, hấn chỉ tay về hướng thành đông nói với Công Tôn Toàn: “Quân doanh đông thành phát hoả”.

“Ôi, hình như là quân doanh đông thành phát hoả”.

“Bên cạnh quân doanh đông thành còn mấy chỗ nữa cũng xảy ra hoả hoạn”.

“Đó là âm thanh gì vậy? Hình như là tiếng vó ngựa hả?”

“Trời ơi, nhất định là tiếng vó ngựa. Có kỵ binh”.

Đám thân binh đứng bên bảo vệ phụ tử Công Tôn Toàn cũng rồi rít kêu lên. Xung quanh tràn ngập một bầu không khí bất an.

Công Tôn Toàn nhìn theo hướng tay chỉ của Công Tôn Tục, tâm trạng hấn càng nặng nề. Đột nhiên trong lúc đó hấn nảy sinh một dự cảm rất xấu. Tất cả những dấu hiệu đã cho thấy đây không phải là một cuộc tập kích của quân tặc khẩu bình thường mà giống như một cuộc tập kích được lên kế hoạch tỷ mỉ. Công

Tôn Toàn không khỏi giật mình hoảng hốt với suy đoán của mình. Trong mắt hắn không khỏi hiện lên vẻ lo lắng cực độ.

Chẳng lẽ là kẻ sách tập kích bất ngờ của Viên Thiệu sao?

“Giết ~ ”

“Giết ~ ”

“Giết ~ ”

Âm thanh reo hò như trời long đất lở đột nhiên vang lên trong phủ Thứ Sử. Công Tôn Toàn khê rùng mình như bị gió lạnh thổi qua. Hắn vội vàng quay mắt nhìn tiền viện. Tiền viện vốn vô cùng u ám thì giờ đây xuất hiện vô vàn cây đuốc, chiếu sáng phủ Thứ sử như giữa ban ngày. Trong ánh lửa bùng bùng chiếu rọi có vô số bóng đen xuất hiện như quỷ dị, vây chặt hậu viện phủ Thứ Sử như nêo cối.

“Ô ô ô ~ ”

Trong hiệu kèn lệnh trầm thấp, thê lương, cánh cửa hậu viện đen sì đột nhiên bật tung ra.

Một đám người vây quanh hai kỵ mã tiến vào trong hậu viện. Khi tiến tới trước bức tường hậu viện thì thấy hai kỵ mã đó mang mặt quỷ hung tợn, không nhìn thấy rõ mặt thật nhưng không biết tại sao từ tận đáy lòng Công Tôn Toàn hắn lại xuất hiện một sự bất an vô cùng khác thường.

“Ngao cáp ~ ”

Một bóng đen giơ thương chỉ thẳng lên trời, hắn nghiêm nghị gào lên. Hiệu kèn lệnh lạnh lạnh bất tận kia cùng với tiếng hò hét long trời lở đất đột nhiên dừng lại. Lập tức xung quanh rơi vào cảnh vô cùng tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng lách tách phát ra từ những ngọn đuốc đang cháy còn không nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào nữa. Màng tai của Công Tôn Toàn và thân binh U Châu không chịu nổi sự kích thích kịch liệt lập tức cảm thấy ong ong một hồi lâu.

“Công Tôn tướng quân, từ khi chia tay tới nay vẫn không có vấn đề gì chứ?”

Trong bầu không khí tĩnh lặng đến nghẹn thở đó đột nhiên vang lên một giọng nói vô cùng bi thương.

Hai mắt Công Tôn Toàn đột nhiên co rúm lại. Bóng đen bên trái chậm rãi tháo mặt nạ quỷ xuống, tới khi nhìn thấy rõ mặt người đó thì Công Tôn Toàn cảm thấy trước mắt mình như tối sầm lại, suýt nữa hắn ngã từ trên bờ tường xuống đất. Mã đồ phụ! Dĩ nhiên người đó là Mã đồ phụ. Thậm chí Công Tôn Toàn hắn cũng không phát hiện ra Mã đồ phụ đã vào thành Kế huyện trước đó!

Giờ khắc này trong lòng Công Tôn Toàn vô cùng hối hận. Quả thực không có ngòi bút nào có thể tả xiết.

“Đồ thất phu Công Tôn!” Bóng đen bên cạnh Mã Dược cũng tháo mặt nạ quỷ của mình ra, hắn lạnh lùng quát to: “Người có biết Lương Châu Mã Siêu không?”

Ngoài thành Phạm Dương, đại doanh quân Hà Bắc.

Kế đào địa đạo tấn công thành của Thấm Phối đã bị Công Tôn Phạm đoán ra. Quân trong thành đã đào trước lối lên thông với địa đạo, ngay khi địa đạo được đào xong quân Hà Bắc còn chưa kịp xông ra ngoài đã bị quân trong thành dùng củi khô, dầu lửa đổ xuống ngăn chặn rồi đốt lửa, quân Hà Bắc không chiếm được thành mà còn bị tổn thất mấy trăm tinh binh.

Viên Thiệu vô cùng buồn bực khi hắn nghe tin việc công thành gặp bất lợi. Trong lúc đó Phùng Kỷ có vẻ hả hê nhìn Thấm Phối, hắn nói về châm chọc, khiêu khích: “Kế đào địa đạo của Chính Nam dù tuyệt diệu nhưng quân trong thành đã sớm có chuẩn bị. Theo như tại hạ thấy kẻ sách bång môn tả đạo như vậy vẫn không có hiệu quả. Thượng sách bây giờ là chúa công nên sớm chia quân ra”.

Thấm Phối có vẻ xấu hổ, hắn lặng yên không nói.

Trong lúc Viên Thiệu đang do dự không quyết thì chợt có một tên tiểu giáo vào trước bẩm báo: “Chúa công, sứ giả của Thứ Sử Lương Châu, Bình Tây tướng quân Mã Dược cầu kiến”.

“Sứ giả của Mã đồ phụ ư?” Viên Thiệu ngạc nhiên hỏi: “Vào lúc này sao?”

Phùng Kỷ nói: “Mặc kệ Mã đồ phu có ý định gì, chúa công vẫn nên triệu kiến hần trước”.

“Ừ” Viên Thiệu khẽ gật đầu. Hần ngừng đầu nói: “Cho hần vào đi”.

Chỉ trong chớp lát, một tên văn sĩ dáng người thon, cao bước vào. Hần ôm quyền vái chào Viên Thiệu rồi nói về thân nhiên, chẳng rắn cũng chẳng mềm: “Tại hạ Lý Túc tham kiến Đại tướng quân”.

Viên Thiệu lạnh lùng không nói.

Phùng Kỷ ở bên cạnh cười nhạt nói: “Túc hạ bắt tất phải giới thiệu bản thân mình. Hạng người bán mạng cho quân phản nghịch mà cũng có thể diện đứng trong đất trời sao?”

Lý Túc không chút giận dữ, hần bình tĩnh nói: “Chim khôn biết chọn cây mà đậu. Tôi hiền biết chọn chủ sáng. Tại hạ biết bỏ chỗ tối chọn chỗ sáng cũng là chuyện thường tình. Nếu như tại hạ đoán không sai, vị tiên sinh này là Phùng Kỷ tiên sinh phải không? Phùng Kỷ tiên sinh trước kia là bề tôi của Hàn Phúc sau đó lại về dưới trướng Đại tướng quân, vậy đó là đạo lý gì vậy?”

Phùng kỷ biến sắc, hần giận dữ nói: “Ngươi!”

“Ha, ha, ha” Lý Túc cười lớn, hần nhìn vt nói: “Lần này tại hạ tới đây cũng không phải vì việc tranh đoạt mà tới đây, kỳ thật tại hạ phụng mệnh chúa công mình tới muốn có một giao dịch với Đại tướng quân”

“Giao dịch ư?” Viên Thiệu lãnh đạm nói. “Túc hạ cho rằng bản Đại tướng quân có thể cùng mới nghịch tặc Mã đồ phu kia tiến hành giao dịch sao?”

Lý Túc nói: “Chúa công của tại hạ nói: Binh vô thường thế, thủy vô thường hình. Quốc gia với quốc gia không có thù hận vĩnh viễn chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Chư hầu trong thiên hạ cũng thế. Trước đây Đại tướng quân đã từng gây chiến với quân Lương Châu nhưng hiện tại tình thế đã thay đổi, đã không thể so sánh với một năm trước đây”.

Viên Thiệu không nhận được nói: “Túc hạ cứ việc nói thẳng ra, không cần phải vòng vo làm gì”.

“Nếu đã vậy tại hạ xin nói thẳng” Lý Túc nghiêm mặt, hần nghiêm nghị nói: “Chúa công của tại hạ có ý định liên thủ với Đại tướng quân tiêu diệt Công Tôn Toản. Chỉ cần Đại tướng quân có thể kiềm chế hai vạn quân U Châu của Công Tôn Phạm ở U Châu để chúng không thể rút về Kế huyện còn những chuyện còn lại hãy để cho chúa công tại hạ lo liệu”.

Viên Thiệu nghiêm nghị nói: “Chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Chỉ cần thế thôi” Lý Túc nói: “Sau khi chuyện lớn thành công, Đại tướng quân được các quận Nghiễm Dương, Trác quận, Ngự Dương, Hữu Bắc Bình. Các quận Thương Cốc, Đại quận, Liêu Đông, Liêu Tây, Chúc Quốc, Huyền Thổ về tay chúa công của tại hạ”.

“Không được” Viên Thiệu quả quyết nói: “Bản Đại tướng quân không thể không lấy hai quân Thương Cốc, Đại quận”.

Lý Túc bối rối nói: “Đại tướng quân, ngài gây khó khăn cho tại hạ rồi”.

Viên Thiệu lãnh đạm nói: “Đây chính là lời thỉnh cầu của Mã đồ phu chuyển tới, cũng không phải là lời cầu cứu của bản Đại tướng quân. Nếu như Mã đồ phu không đồng ý, hãy gặp nhau trên chiến trường”.

Lý Túc trầm tư hồi lâu rồi hần cắn răng nói: “Thôi được, tại hạ thay chúa công của mình chấp nhận”.

Viên Thiệu nói: “Vậy việc này đã định”.

“Quân tử nhất ngôn”.

“Tứ mã nan truy”.

“Cáo từ”.

“Không tiễn”.

Nhìn thấy bóng dáng của Lý Túc biến mất bên ngoài đại trướng, Phùng Kỷ mới tiến lên trước mặt Viên Thiệu, hần trầm giọng hỏi: “Chúa công thật sự muốn hợp tác cùng Mã đồ phu sao?”

Viên Thiệu lãnh đạm nói: “Nếu như Mã đồ phu có thể giết chết Công Tôn Toàn, bản Đại tướng quân lại có thể không tổn nhiều sức mà có được sáu quận Thượng Cốc, Đại quận, Ngự Dương, Hữu Bắc Bình, Nghiễm Dương, Trác quận thì hà cớ gì mà không làm? Tuy Mã đồ phu nhận được các quận Liêu Đông, Liêu Tây, Chúc Quốc cùng với Huyền Thổ nhưng tất cả những nơi đó đều khô cằn sỏi đá, có cũng như không”.

Phùng Kỷ gật đầu, hần vẫn nghi ngờ hỏi: “Thật sự Mã đồ phu có thể giết chết Công Tôn Toàn sao?”

Viên Thiệu nói: “Hãy cứ chờ đợi đi. Cứ coi như Mã đồ phu không thể giết chết Công Tôn Toàn thì đối với quân ta cũng không có tổn thất gì. Hơn nữa năm xưa Mã đồ phu đã từng là Hộ Ô Hoàn Giáo úy, trấn giữ quận Thượng Cốc nhiều năm, rất có thể trong thành Kế huyện sẽ có nội ứng. Trong ngoài phối hợp cùng nhau, nhất định có thể giết chết Công Tôn Toàn”.

Kế huyện, phủ Thứ Sử.

Công Tôn Tục vật lộn bò tới trước mặt Công Tôn Toàn, hần đau thương gọi: “Phụ thân! Phụ Thân!”.

“Tục nhi!” Ánh mắt Công Tôn Toàn mờ dần. Hần chậm rãi quỳ rạp xuống đất, ôm Công Tôn Tục, toàn thân đầm máu tươi vào người, run run nói: “Tục nhi, con có sao không?”

“Phụ thân!”.

Công Tôn Tục vừa mới há mồm, từng ngụm máu tươi từ trong mồm hần tuôn ra, hần không sao nói được.

“Tục nhi!” Công Tôn Toàn đưa tay lau vết máu ở khe miệng của Công Tôn Tục, hần run run nói: “Gắng chịu đựng, nhất định phải chịu đựng”.

”Phù phù!”.

“Răng rắc”.

Công Tôn Toàn vừa dứt lời, một bàn chân to lớn giẫm lên lưng Công Tôn Tục. Tiếng xương cốt vỡ nát vang lên răng rắc như muốn giết chết linh hồn Công Tôn Toàn. Công Tôn Tục hét lên một tiếng đau đớn, máu tươi từ trong miệng hần lập tức tuôn ra như suối. Ánh mắt vốn đã mờ dần của hần cũng nhanh chóng trở nên âm đạm.

“Phụ...thân...” Công Tôn Tục dùng hết sức tàn của mình gắng sức nói lời cuối cùng: “Hài...nhi...đi trước một bước, a”.

“A a a” Công Tôn Toàn đứng dậy, hần gào lên đầy thê lương: “Mã Siêu, bản tướng quân liều mạng với người”.

“Phịch!”.

Công Tôn Toàn vừa mới đứng dậy, khuỷ chân hần đã bị đập một cước vô cùng nặng nề, lập tức hần ngã quỵ xuống. Sau một lát, một đòn mạnh đánh vào gáy hần. Công Tôn Toàn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hần nặng nề ngã nhào xuống đất. Một chân Mã Siêu giẫm lên đầu Công Tôn Toàn, hần nhếch miệng cười lạnh như băng nói: “Muốn liều mạng sao? Người còn chưa xứng”.

344. Chương 274: Con Mẹ Nó, Thế Mới Là Con Của Mã Đồ Phu

Điền Dự bị đánh thức dậy, hần vừa ngồi dậy thì thấy tên đội trưởng thân binh đang lo lắng đứng ở cạnh giường, hần không khỏi kinh ngạc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tên đội trưởng thân binh nói: “Tướng quân không hay rồi, xảy chuyện lớn rồi”.

Điền Dự trầm giọng nói: “Hãy từ từ nói, đã xảy ra chuyện lớn gì?”

Tên đội trưởng thân binh nói: “Thảm mã mới phi báo, thành Kế huyện đã bị quân đội của Mã đồ phu đánh chiếm”.

“Tuyệt đối không thể nào. Mật thám và thám mã của quân ta rải khắp U Châu, thảo nguyên Mạc Bắc, thậm chí ngay cả ở Hà Sáo cũng có một lượng lớn mật thám của quân ta hoạt động. Nếu quân đội của Mã

đồ phụ có bất kỳ biến động nhỏ nhất nào đều không thể khoát khỏi tai mắt mật thám của quân ta. Chẳng lẽ bọn chúng có thể bay từ trên trời tới đây sao?”

Điền Dự cau mày trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi đột nhiên hần thắt thanh la lên: “Hồng rồi!”

Tên đội trưởng thân binh vội hỏi: “Tướng quân, có chuyện gì vậy?”

“Mã tặc!” Sắc mặt Điền Dự đại biến. Hần hốt hoảng nói: “Thật đáng chết. Nhất định là mười mấy toán quân Mã tặc đó”.

Tên đội trưởng thân binh vội hỏi lại: “Là Mã tặc sao?”

“Mau!” Điền Dự hít một hơi thật sâu, hần quát to: “Lập tức tập hợp đại quân gấp rút tiến về cứu viện Kế huyện. Mau đi”.

“Tuân lệnh”.

Tên đội trưởng thân binh vội vàng lĩnh mệnh rời đi.

Chưa tới nửa canh giờ sau, Điền Dự chỉ huy hai vạn đại quân kỵ bộ trong đại doanh U Châu cuộn cuộn tiến về Kế huyện. Ngay khi trời vừa sáng Điền Dự đã thống lĩnh năm ngàn quân khinh kỵ đi trước tới ngoài thành Kế huyện. Hiện ra trước mắt Điền Dự và tướng sĩ U Châu là một cảnh tượng vô cùng thảm thiết.

Trong, ngoài cổng thành, trên đường ngổn ngang thi thể của các tướng sĩ U Châu. Điền Dự tìm thấy thi thể của tộc huynh Điền Mãnh ở ngay bên ngoài viên môn quân doanh thành đông. Ngực Điền Mãnh bị một thương đâm thủng.

Thi thể của binh lính U Châu nằm dài trên con phố dài, kéo thẳng tới phủ Thứ Sử.

Điền Dự thoáng rung mình, hần hấp tấp nói: “Mai tới phủ Thứ Sử”.

Điền Dự vội vã dẫn quân chạy thẳng tới phủ Thứ Sử. Cổng phủ Thứ Sử rộng mở. Trong ngoài hai viện là một cảnh tượng cực kỳ bừa bộn. Khắp nơi đều là thi thể không còn hoàn toàn trọn vẹn của binh lính U Châu, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng làm người khác chỉ muốn nôn mửa. Điền Dự tìm khắp phủ Thứ Sử cũng không thấy thi thể của Công Tôn Toàn nhưng lại phát hiện ải thiếp mới nạp của Công Tôn Toàn ở sau sương phòng.

“Tướng quân, ở đây” Trong lúc Điền Dự không biết làm sao thì bất chợt có một tên lính kêu lên. “Chúng tiểu nhân tìm được thiếu tướng quân”.

“Thiếu tướng quân ư?”

Điền Dự khẽ biến sắc, hần vội vàng bước tới. Binh lính U Châu đang xếp thành một vòng tròn vội vàng tản ra. Rốt cuộc Điền Dự cũng tìm thấy Công Tôn Tục nhưng hai vai Công Tôn Tục đã bị giẫm nát hõm hẳn vào trong. Xương mặt của Công Tôn Tục cũng bị vỡ vụn, biến dạng. Lúc này Công Tôn Tục đã biến thành một thi thể lạnh như một tảng băng.

“Chúa công đâu?” Điền Dự gào lên: “Hãy tìm cho bản tướng quân. Dù đào sâu ba thước đất cũng phải tìm cho bản tướng quân”.

“Tướng quân!” Lại có một tên lính kêu to: “Ở chỗ này phát hiện một người còn sống!”.

Điền Dự giật mình, hần vội vàng nói: “Mau mang lại đây”.

“Đi!”

“Nhanh tay lên một chút!”.

Trong tiếng quát tháo của binh lính U Châu, một tên gia binh phủ Thứ Sử, một phần sống, chín phần chết được dẫn tới trước mặt Điền Dự. Điền Dự chăm chú nhìn. Ánh mắt tên gia binh này vô cùng hốt hoảng, sắc mặt thê lương. Hiển nhiên hần đã vô cùng hoảng sợ. Điền Dự hít một hơi thật sâu rồi trầm giọng hỏi: “Người tên là gì?”

“Tiểu...tiểu nhân là Công Tôn Hợp”.

“Công Tôn Hợp, người có biết chúa công ở đâu không?”

”Biết...biết’.

“Ở đâu?”

“Chúa công đã bị...bi Mã...Mã đồ phu bắt...bắt đi rồi”.

“Hả?” Điền Dự biến sắc, hấn vội nói: “Người hãy nói lại lần nữa”.

Công Tôn Hợp hoảng sợ tới mức hai tay ôm đầu gục trên mặt đất, hấn run run nói: “Đừng giết tiểu nhân. Chúa công thật sự đã bị Mã đồ phu bắt đi”.

Điền Dự đứng ngây dại giống như hấn đã bị sét đánh.

Một lúc sau, mấy viên tướng tá U Châu vây xung quanh Điền Dự mới nôn nóng hỏi: “Tướng quân, chúa công đã bị Mã đồ phu bắt đi. Thiếu tướng quân đã chết. Hiện tại chúng ta nên làm thế nào?”

“Đúng vậy, bây giờ chúng ta phải làm gì, tướng quân?”

“Quân Hà Bắc đang gấp rút tấn công Phạm Dương, hiện tại không có chúa công trấn giữ U Châu, không nghi ngờ gì nữa quân ta chắc chắn thất bại”.

“Con mẹ hấn, sao chúng ta không chạy tới đầu hàng Trương Tế đại nhân?”

“Thúi lắm. Chạy đi đầu hàng Trương Tế không bằng chạy đi đầu hàng Viên Thiệu”.

“Ý của ta là chúng ta hãy dứt khoát tôn tướng quân lên làm Thứ Sử U Châu. Chư vị nghĩ thế nào?”

“Vậy mấy người Công Tôn Phạm, Đan Kinh, Trâu Đan, Điền Giai có đồng ý không?”

“Chỉ e là Viên Thiệu càng không chấp nhận”.

Trong lúc các tướng tá đang rối rít bàn luận. Điền Dự lấy lại tinh thần, hấn lạnh lùng nói: “Thôi đi, không cãi cò nữa”.

Chúng tướng đều lặng im.

Điền Dự nhìn tất cả mọi người, hấn thở dài nói: “Chư vị tướng quân, chúa công có huyết cừ cùng với Mã đồ phu. Lần này chúa công bị Mã đồ phu bắt tất không có may mắn nào hết. Thiếu tướng quân cũng đã chết, cơ nghiệp của chúa công không còn ai thừa kế. Viên Thiệu đang gấp rút đánh U Châu ở phía nam. Công Tôn Toàn, Đan Kinh, Điền Giai, Trâu Đan sao có thể bảo vệ U Châu đây? Sự thế đã như vậy không bằng thì ai đi đường này thì hơn”.

Chúng tướng vẫn không giải tán, tất cả vội vàng hỏi: “Tướng quân, người đi đâu?”

Ánh mắt Điền Dự hiện lên sát khí, hấn trầm giọng nói: “Công Tôn Toàn chúa công đối đãi với ta không tệ. Ngày nay chúa công gặp nạn, ta há có thể không để ý tới sao? Lần này ta sẽ đi đầu hàng Đại tướng quân Viên Thiệu, tìm cơ hội thay chúa công báo mối huyết thù này”.

Chư tướng xúc động nói: “Tướng quân, bọn mặt tướng nguyện đi theo tướng quân”.

“Tốt! Đa tạ chư vị tướng quân không chê” Điền Dự chấp tay thi lễ với mọi người xung quanh rồi hấn nói to: “Việc này không thể chậm trễ. Chúng ta hãy mau chóng lên đường”.

Phạm Dương.

Viên Thiệu đang chợp mắt ở trong trướng thì bị những tiếng bước chân hỗn loạn bên ngoài trướng đánh thức. Hấn vội vàng ngồi dậy thì thấy Phùng Kỷ, Thẩm Phối, Tưởng Kỳ, Hàn Mạnh, Thuần Vu Quỳnh nổi đuôi nhau tiến vào trướng.

Phùng Kỷ cố gắng đè nén sự vui mừng cực độ trong lòng xuống. Hấn nhìn Viên Thiệu nói: “Chúa công, có tin vui!”.

Viên Thiệu buồn bực hỏi: “Tin vui từ đâu đến?”

Phùng Kỷ vái chào rồi nói tiếp: “Ba ngày trước, quả nhiên Mã đồ phu dùng ba ngàn quân thiết kỵ tập kích Kế huyện. Công Tôn Toàn đã bị Mã Siêu bắt đi, con trai của Công Tôn Toàn là Công Tôn Tục cũng bị Mã Siêu đá chết. Bây giờ các quận U Châu đang rơi vào tình trạng hỗn loạn như rần mất đầu. Lúc trước thám mã vừa mới phi báo, Đại tướng thống lĩnh ba quân Điền Dực của Công Tôn Toàn đang dẫn hai vạn quân từ Kế huyện xuôi nam tới đây đầu hàng chúa công”.

“Hả?” Viên Thiệu nghe vậy hân vui mừng hỏi lại: “Có việc ấy sao?”

Phùng Kỷ gật đầu.

Viên Thiệu đưa mắt nhìn mấy người Thảm Phối, Tưởng Kỳ, Hàn Mãnh. Ai cũng khẽ gật đầu. Lúc này Viên Thiệu không kìm được hân ngửa đầu lên trời cười dài ba tiếng. Hân hoan nói: “Như thế việc U Châu đã định”.

“Báo” Viên Thiệu vừa dứt lời thì bất chợt có một viên tiểu giáo bước nhanh vào trước, hân nói to: “Chúa công, Sứ giả của trấn thủ Phạm Dương là Công Tôn Phạm, Đan Kinh và Điền Giai xin cầu kiến”.

“Hả?” Viên Thiệu vội vàng quay đầu hỏi: “Sứ giả của Công Tôn Phạm cầu kiến sao?”

“Chúc mừng chúa công” Thảm Phối vui vẻ nói: “Lần này tất vì dâng thành đầu hàng mà tới”.

Nghe vậy, Viên Thiệu vui mừng nói: “Mau mau cho mời!”.

Đan Hãn Sơn.

Vương Đình trước đây của người Tiên Ti đã trở thành doanh trại hữu vạn hộ của Bùi Nguyên Thiệu.

Cùng với việc không ngừng cướp bóc những bộ lạc nhỏ xung quanh và người Tiên Ti, dân số vạn hộ của Bùi Nguyên Thiệu gia tăng một cách nhanh chóng. Hiện tại ở doanh trại Đan Hãn Sơn tập trung không dưới ba mươi vạn dân du mục, trong đó có một vạn năm ngàn tay cung nỏ, hài tử có hơn vạn. Số còn lại hơn hai mươi vạn người còn lại đều là nữ nô người Tiên Ti và các bộ lạc khác bị cướp đoạt về trong vòng sáu, bảy năm qua.

Tuyệt đại bộ phận những nô lệ trẻ em này cũng không thể sống tới tuổi trưởng thành do phải lao động vất vả cùng điều kiện đấu tranh sinh tồn ác liệt. Đối với những nữ nhân kia, sau khi sinh hài tử cho những bộ hạ cũ của Mã đồ phu cũng sẽ bị coi như tài sản giống như dê bò và các loại súc vật khác.

Trên bãi đất trống trước doanh trại có chôn một cây cọc gỗ. Công Tôn Toàn sắc mặt ủ rũ bị trói vào cọc gỗ. Trên mặt đất đối diện với cây cọc gỗ có trải hơn mười tấm thảm da dê. Mã đồ phu, Bùi Nguyên Thiệu được hơn mười tên thiên tướng hộ tống đang ngồi trên mặt đất. Các nữ nô đã sớm dâng lên rượu sữa ngựa cùng thịt dê bò.

“Mạnh Khởi” Mã Dục nghiêm nghị nói: “Thỉnh linh vị!”.

“Tuân lệnh huynh trưởng”.

Mã Siêu âm thầm trả lời. Hân bước nhanh tới chỗ một con Hãn Huyết Bảo Mã. Hân trịnh trọng lấy ra linh vị của Mã Đằng ở trong cái túi sau yên ngựa sau đó hân nghiêm chỉnh bày trên một trác án đã chuẩn bị trước. Sắc mặt Mã Dục trở nên vô cùng nghiêm nghị. Hân dẫn theo Bùi Nguyên Thiệu cùng mười mấy tên thiên hộ tiến lên làm đại lễ thăm viếng.

Tất cả đều dâng ba nén nhang vào lư hương.

“Mạnh Khởi!”.

“Có tiểu đệ”.

Mã đồ phu nhếch miệng cười vẻ tàn khốc, ngập tràn sát khí. Giọng nói lạnh như băng giá của hân vang lên: “Tể linh!”.

“Tuân lệnh!”.

Mã Siêu trả lời rồi hân rút ở giấy ra một con dao Dịch Cốt. Hân bước hai bước tới trước mặt Công Tôn Toàn, một tay hân nắm chặt tai phải Công Tôn Toàn, tay cầm dao vung lên. “Xoạt” một tiếng vang lên,

lập tức Công Tôn Toàn gào lên một tiếng thảm thiết, máu tươi trào ra ướt thẫm nhỏ xuống bên dưới, thắm đỏ chiếc chiến bào màu trắng của hắn.

“Gào lên đi. Hãy mau gào lên đi”.

Ánh mắt Mã Siêu vô cùng thê lương, hai con người đen nhánh càng giống như mắt của loài dã lang hung tợn. Tay hắn run run cầm chiếc tai phải bị cắt rời của Công Tôn Toàn. Hắn bỏ cái tai phải và trong lư hương trước linh vị của Mã Đằng, rồi tới tai trái sau đó tới lỗ mũi, mười ngón tay cuối cùng là mười ngón chân của Công Tôn Toàn cũng không thoát được, bị Mã Siêu cắt rời từng cái một.

Công Tôn Toàn đau đến chết đi sống lại. Hắn kêu gào thảm thiết, những người bên ngoài nhìn thấy bộ dạng của hắn cũng thấy kinh hoàng.

“Công Tôn Toàn!” Mã đồ phu lạnh lùng gần từng từ một: “Đây là kết cục cho kẻ phản bội bản tướng quân”.

“Mã ...Mã đồ phu...” Công Tôn Toàn thở mạnh hai tiếng, hắn nhếch miệng cười vô cùng ảo não nói: “Người... người cũng sẽ không chết tử tế đâu”.

“Mạnh Khởi!” Mã Dược lãnh đạm nói: “Cắt lưỡi của hắn”.

“Dạ!”.

Mã Siêu âm âm trả lời. Tay Mã Siêu nhẹ nhàng sờ lên mặt Công Tôn Toàn. Công Tôn Toàn không tự chủ được há mồm ra. Mã Siêu nhanh chóng chọc Dịch Cốt đao vào trong mồm Công Tôn Toàn ngáy mấy cái. Thịt nát vụn từ trong mồm Công Tôn Toàn bay ra. Mã Siêu buông tay ra. Công Tôn Toàn gắng sức mấp máy môi nhưng không thể nào phát ra âm thanh, chỉ có máu tươi từ trong miệng hắn tràn ra như suối.

“Mổ bụng!”.

“Dạ!”

Mã Siêu để dao nhọn ở trên bụng của Công Tôn Toàn, nhẹ nhàng rạch một đường, bụng Công Tôn Toàn mở phanh ra. Gương mặt Công Tôn Toàn co rúm lại. Hắn cố sức giãy giụa thân mình nhưng do đã bị trói chặt vào cột nên không thể động đậy. Công Tôn Toàn chỉ còn cách lắc đầu như điên cuồng, máu tươi từ miệng hắn bắn ra tung rơi khắp nơi.

Trên gương mặt Mã Siêu xuất hiện một nụ cười tàn nhẫn. Hắn kéo ruột của Công Tôn Toàn ra ngoài rồi quấn thành từng vòng quanh cổ của Công Tôn Toàn. Hiên nhiên Công Tôn Toàn vô cùng đau đớn.

Gương mặt Công Tôn Toàn càng lúc càng co rúm lại. Trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ cầu khẩn.

Giây phút này Công Tôn Toàn chỉ cầu xin được chết nhanh.

Mã Dược cười nhạt một tiếng. Hắn nhìn Mã Siêu nói: “Mạnh Khởi, đến giờ rồi”.

“Dạ”.

Dịch Cốt đao trong tay Mã Siêu vung lên xẹt ngang cổ Công Tôn Toàn toàn thân đầm máu. Ánh mắt Công Tôn Toàn lập tức trở nên mờ dần., ngay trong lúc đó đầu của Công Tôn Toàn đột nhiên gục về phía trước, ngay khi nó chưa kịp rơi xuống đất đã bị Mã Siêu giơ tay đỡ rồi hắn nặng nề ném thủ cấp Công Tôn Toàn vào chiếc lư hương.

“Phụ thân! Phụ thân!” Mã Siêu giơ hai tay lên trời. Hắn gào lên đầy thê lương: “Hài nhi đã báo thù cho phụ thân rồi”.

Kế huyên.

Phủ Thứ Sử cũ của Công Tôn Toàn đã được tân trang lại, hiện tại đã trở thành phủ quan tạm thời của Viên Thiệu.

Trong đại sảnh phủ quan, Viên Thiệu đang tiếp kiến hàng tướng U Châu Công Tôn Toàn. Điền Dục ôm quyền nói: “Đại tướng quân, mặt tướng đang mặc áo giáp không tiện làm đại lễ, xin Đại tướng quân thứ tội”.

“Ai!” Viên Thiệu tiến lên đỡ Điền Dục dậy rồi vui vẻ nói: “Điền Dục tướng quân không cần đa lễ”.

“Đa tạ Đại tướng quân”.

Điền Dự ôm quyền thi lễ một lần nữa rồi hần quay người lui sang một bên.

Lúc này Viên Thiệu mới mỉm cười nhìn người trẻ tuổi đang đứng nghiêm nghị bên cạnh mình nói: “Hiển Tư, còn không mau ra mắt Điền Dự tướng quân”.

Người trẻ tuổi kia đương nhiên không phải ai khác mà chính là con trai trưởng của Viên Thiệu, Viên Đàm. Viên Đàm tiến lên một bước, ôm quyền nói: “Tại hạ Viên Đàm tham kiến Điền tướng quân”.

“Không dám nhận” Điền Dự vội vàng xua tay nói: “Mặt tướng tuyệt không thể nhận đại lễ của Thiếu tướng quân”.

Viên Thiệu tiến tới, hần thân mật cầm tay phải Điền Dự, ôn tồn nói: “Quốc Nhượng (tên chữ của Điền Dự), bản Đại tướng quân đã gửi tấu lên thiên tử xin phong cho tướng quân làm Bình Bắc tướng quân, chỉ huy hai vạn đại quân trấn thủ U Châu. Tuy Hiển Tư là Thứ Sử U Châu nhưng tuổi còn trẻ, khi làm việc lớn khó tránh khỏi lỗ mãng, mong Quốc Nhượng một lòng tương trợ”.

Những lời này của Viên Thiệu đã nói thẳng ra tuy Viên Đàm là thứ Sử U Châu nhưng cũng chỉ trên danh nghĩa mà thôi.

Người thực sự nắm quyền hành to lớn cai quản U Châu chính là Điền Dự. Điền Dự không khỏi cảm thấy muôn vàn xúc động, thân là hàng tướng mà lại được tín nhiệm và trọng dụng như vậy.

Hần thầm nghĩ Đại tướng quân đúng là có tấm lòng của Đại tướng quân. Khí phách, trí tuệ không người thường nào có thể sánh nổi.

Điền Dự lập tức quỳ xuống, hần cảm động rơi nước mắt nói: “Mặt tướng dù gan óc lầy đất cũng khó báo đáp ơn tri ngộ của Đại tướng quân”.

“Quốc Nhượng lại nói quá lời” Viên Thiệu tiến tới đỡ Điền Dự đứng dậy. Hần vỗ vỗ vào bả vai của Điền Dự rồi nghiêm giọng nói: “Bản tướng quân đã có thể yên tâm giao Hiển Tư và U Châu cho ngươi”.

Điền Dự phần khích nói: “Xin Đại tướng quân yên tâm, mặt tướng nhất định không làm nhục mệnh”.

“Tốt” Viên Thiệu vui vẻ gật đầu nói: “Hãy cứ vậy đi”.

Điền Dư lại nói: “Đại tướng quân, Dư có việc muốn bẩm báo”.

Viên Thiệu nói: “Chuyện gì?”

Điền Dư nói: “Thái Thú Liêu Đông Trâu Đan cho người mang mật thư tới nói là có ý dâng quận quy hàng, hần mong muốn mặt tướng tiến dẫn với Đại tướng quân”.

“Thái Thú Liêu Đông Trâu Đan ư?” Viên Thiệu cau mày nói: “Nếu Trâu Đan muốn hàng thì hãy bảo hần mang người của hần tới Kế huyện là được. Bản tướng quân cũng có chuyện muốn uỷ thác cho hần làm, còn về chuyện Liêu Đông coi như đã định. Trước kia khi tấn công Công Tôn Toản, bản Đại tướng quân đã từng có ước hẹn với Mã đồ phu.”

Bốn quân Liêu Đông, Liêu Tây, Chúc Quốc cùng Huyền Hối thuộc quyền cai quản của Mã đồ phu. Bản tướng quân đã đồng ý trước mặt mọi người bây giờ há có thể lật lọng, nuốt lời sao?”

“Dạ” Điền Dư cung kính nói: “Mặt tướng sẽ lập tức phái người đi thông tri cho Trâu Đan”.

Viên Thiệu gật đầu nói: “Sau này mọi chuyện lớn nhỏ của U Châu tướng quân và Hiển Tư hãy cùng nhau thương nghị là được, không cần phải trưng cầu ý kiến của bản Đại tướng quân”.

Điền Dư nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Đạn Hãn Sơn, quân doanh hữu bộ vạn hộ.

Hầu tam và Cú Đột thở hổn hển tiến vào đại tướng, cả hai quỳ dập xuống, thở dốc nói: “Hầu tam, Cú Đột tham kiến chúa công”.

Mã Dục khoát tay nói: “Nhị vị hãy đứng lên”.

“Tạ ơn chúa công”.

Hầu tam, Cú Đột tạ ơn đứng dậy.

Mã Dục hỏi: “Tình hình U Châu như thế nào?”

Hầu tam nói: “Hồi bẩm chúa công, hai Đại Vương của Đông bộ Tiên Ti là Tiên Vu Siêu và Na Lâu lan đã quay lại Tái Ngoại, tông đệ Công Tôn Phạm của Công Tôn Toàn, Đại tướng Điền Giai, Điền Dự, Đan Kinh cũng đã hàng Viên Thiệu, Thái Thú sáu quận Thượng Cốc, Trắc quận, Đại quận, Nghiễm Dương, Ngự Dương, Hữu Bắc Bình cũng đã đầu hàng Viên Thiệu. Thái Thú Liêu Đông Trâu Đan cũng đã rút khỏi Liêu Đông đầu hàng Viên Thiệu”.

“Viên Thiệu có phái quân tiến vào các quận Liêu Đông, Liêu Tây không?”

“Không có”.

“Ồ” Mã Dục cười nói: “Xem ra Viên Đại tướng quân cũng là một người thủ tín”.

“Nhưng giới sĩ tộc cùng bách tính của ba quận Liêu Đông, Liêu Tây, Huyền Thố cùng Liêu Đông Chúc quốc đã bỏ trốn hết. Bây giờ ở mấy quận đó cũng đã trở thành một nơi khô cằn sỏi đá. Quân Hà Bắc đánh nhau thì không ra cái dạng gì nhưng chiếm đất thì hành động rất nhanh, chỉ trong nháy mắt chúng đã chiếm hết sáu quận U Châu. Thật sự là quá tiện nghi cho thằng nhãi Viên Thiệu đó”.

Mã Dục hỏi: “Tại sao lại nói quá tiện nghi cho Viên Thiệu?”

Cú Đột đột nhiên nói: “Nếu không có kế sách tập kích bất ngờ Kế huyệt bất sống Công Tôn Toàn, quân Hà Bắc không thể có được thắng lợi nhanh chóng như vậy. Viên Thiệu sao có thể nhanh chóng bình định U Châu đây? Chúa công chỉ có được bốn quận Liêu Đông, Liêu Tây, Huyền Thố cùng Liêu Đông Chúc quốc là quá thiệt thòi. Nói gì thì nói đáng lẽ phải được thêm hai quận Thượng Cốc và Đại quận”.

“Không thiệt thòi gì cả” Mã Dục thản nhiên nói: “Bản tướng quân vốn không có ý định đánh chiếm lấy đất U Châu. Lần này Viên Thiệu có thể nhượng lại cho bốn quân Liêu Tây đã là thành công ngoài ý muốn rồi”.

“Ồ?” Cú Đột thất thanh nói: “U Châu vốn không phải là địa bàn quan trọng nằm trong tính toán của chúa công sao?”

Mã Dục bất đắc dĩ nói: “U Châu không phải là thảo nguyên Mạc Bắc, kỵ binh của quân ta có thể tự do tung hoành không? Viên Thiệu càng không phải là Công Tôn Toàn. Viên Thiệu là Đại tướng quân đương triều, thủ hạ dưới tay hắn không những có hai mươi mấy vạn quân hùng binh Hà Bắc, mà quan văn nhiều như mây, võ tướng đông đảo như nước mưa. Nếu là hai năm trước bản tướng quân dĩ nhiên sẽ không e ngại hắn nhưng hiện tại quân ta mới trải qua một hồi ác chiến, nguyên khí đã bị tổn thương nặng nề, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào hồi phục được, hơn nữa còn có một điều quan trọng nhất...”.

Cú Đột ngạc nhiên hỏi: “Điều trọng yếu nhất là gì?”

Mã Dục trầm giọng nói: “Điều quan trọng nhất là nhân tâm hướng về ai. Hiển nhiên tâm của sĩ tộc U Châu hướng hết về Viên Thiệu, bằng không sẽ không có chuyện tất cả các quận thủ đầu hàng Viên Thiệu”.

Nói gì thì nói Cú Đột ngơ ngác cho rằng đáng lẽ phải có mấy Thái Thú đầu hàng bản tướng quân không?”

Cú Đột cảm hận nói: “Cái lũ cầu quan đó không có người nào tốt”.

Năm Kiến An thứ sáu, Hán Hiến Đế, mùa thu, Viên Thiệu khởi mười lăm vạn đại quân tấn công U Châu.

Tháng tám, Mã Dục tập kích Kế huyệt, Công Tôn Toàn bại vong.

Tháng mười, Viên Thiệu bổ nhiệm con trai trưởng là Viên Đàm làm Thứ Sử U Châu, Điền Dự làm Bình Bắc tướng quân chỉ huy hai vạn đại quân trấn thủ U Châu. Viên Thiệu dẫn đại quân quay lại Nghiệp Thành.

Nghiệp Thành, đại lao.

Điền Phong mang gong xiềng đang nằm chờ mắt thì bất chợt bên ngoài đường cạnh đại lao vang lên tiếng chiêng trống vang trời. Điền Phong cảm thấy buồn bực liền gọi lao đầu vào hỏi: “Bên ngoài có chuyện gì mà xôn xao vậy?”

Lao đầu từ trước tới nay rất kính phục tài năng của Điền Phong, hần lo lắng đáp: “Quân sư có điều chẳng biết, Đại tướng quân đã quay về từ U Châu, tiểu nhân nghe nói Đại tướng quân đã đánh một trận toàn thắng, chiếm một lúc được sáu quận U Châu. Dân chúng Nghiệp Thành đang khua chiêng, gõ trống trên phố để chào mừng, ai...”

Điền Phong ngạc nhiên nói: “Đại tướng quân khải hoàn trở về người hẳn phải vui mừng mới đúng chứ, sao người lại than ngắn, than dài vậy?”

Lao đầu nói: “Trước khi Đại tướng quân xuất chinh, quân sư đã từng liên tục phản đối. Bây giờ Đại tướng quân ca khúc khải hoàn quay về, chẳng phải đã chứng minh lời nói của quân sư là sai lầm sao? Theo như tiểu nhân thấy lần này Đại tướng quân quay về Nghiệp Thành việc đầu tiên sẽ là trị tội quân sư. Tính mệnh của quân sư không còn trong bao lâu nữa. Tiểu nhân đã chuẩn bị mấy món rượu thịt, quân sư hãy ăn rồi an tâm lên đường”.

“Ha ha ha” Điền Phong cười to nói: “Người nghĩ sai rồi”.

Lao đầu không phục liền hỏi: “Tại sao tiểu nhân lại nghĩ sai?”

Điền Phong mỉm cười nói: “Trong cuộc chiến U Châu lần này nếu chúa công không giành thắng lợi, bản quân sư mới khó giữ được tính mạng của mình. Nếu chúa công đánh thắng, tính mạng của bản quân sư không có gì phải lo”.

Lao đầu hỏi: “Còn có chuyện này sao?”

Điền Phong nói: “Nhưng điều rất khó hiểu là sao chúa công có thể đánh chiếm U Châu như vậy?”

“Không có gì là khó hiểu cả” Điền Phong vừa dứt lời thì trong đại lao đột nhiên vang lên giọng nói của Viên Thiệu: “Quân sư cứ bảo bản Đại tướng quân phải cẩn thận đề phòng Mã đồ phu ở mọi nơi nhưng trên thực tế lần này bản Đại tướng quân có thể nhanh chóng thành công bình định U Châu chính là nhờ có sự trợ giúp của Mã đồ phu. Ha ha ha, quân sư liệu việc như thần nhưng lần này quả thực đã tính sai”.

Tây Vực.

Pháp Chính, toàn thân bụi bặm chưa tắm rửa dẫn theo phó tướng Hồ Xích Nhi, Đô úy phủ Trưởng Sử Tây Vực là Ban Thiện cùng mấy tên thân binh trang bị nhẹ tiến tới quốc đô của Ô Tôn quốc là thành Xích Cốc. Ô Tôn quốc là một nước lớn trong ba mươi sáu quốc gia Tây Vực. Dân số có hơn sáu mươi vạn người. Thực lực quốc gia tương đương tương với Đại Nguyệt thị. Sau khi Mã Siêu đánh bại Đại Nguyệt thị đã huyết đồ mười ngày, máu chảy khắp nơi như suối.

Do quốc lực của Đại Nguyệt thị tổn thương nặng nề, Ô Tôn quốc lập tức trở nên quốc gia có thực lực mạnh nhất trong các quốc gia Tây Vực.

Ô Tôn quốc cùng đế quốc Đại Hán có quan hệ thân thiết sâu xa.

Trước đó vào thời kỳ Tiền Tần, Người Ô Tôn cùng với Nguyệt thị chăn nuôi gia súc ở vùng Kỳ Liên, Đôn Hoàng. Ngay sau khi người Hung Nô hùng mạnh lên đánh phá người Nguyệt thị. Người Nguyệt thị hoảng sợ di chuyển về phía tây, thuận thế chiếm cứ lãnh địa của người Ô Tôn. Người Ô Tôn đành phải rời khỏi Tây Vực nhưng sau đó người Ô Tôn được sự trợ giúp của người Hung Nô đã đánh bại người Nguyệt thị, chiếm lại lãnh địa cũ của mình nhưng không bao lâu sau đó người Ô Tôn và người Hung Nô lại trở mặt với nhau, người Ô Tôn lại phải rời khỏi Tây Vực.

Sau này khi Đại Hán hùng mạnh, Hán Vũ Đế bắc phạt đánh quân Hung Nô, đồng thời ông cũng phái Trương Khiên đi sứ Tây Vực liên kết các quốc gia Tây Vực cùng tiến đánh quân Hung Nô, người Ô Tôn cũng tham sự. Người Hung Nô bị trở mặt tập kích bất ngờ, dân số, súc vật bị tổn thất mất hơn một nửa, quốc lực bị giảm sút nặng nề như rơi xuống vực sâu ngàn trượng. Từ đó trong vòng mấy chục năm hai công chúa Giải Ưu và Tề Quân được gả cho người Ô Tôn, đế quốc Đại Hán và người Ô Tôn trước sau như một vẫn giữ mối quan hệ mật thiết.

Nhưng đồng thời người Ô Tôn vẫn duy trì mối quan hệ mật thiết với người Hung Nô.

Từ đó về sau trong thời kỳ Lương Hán (Đông Hán và Tây Hán), người Ô Tôn vẫn đánh đu mối quan hệ của mình giữa người Hung Nô cùng Đại Hán cho tới khi Hung Nô bị phân chia làm hai. Nam Hung Nô xuôi nam dựa vào Đại Hán. Bắc Hung Nô tiến xa về phía tây thì người Ô Tôn mới hoàn toàn ngả theo Đại Hán thế nhưng lúc này Đại Hán đã giống như một ông già, thực lực quốc gia không còn hùng mạnh như xưa nữa.

Hai lần Đồng Trác, Mã Dục điều động kỵ binh Tây Vực đông tiến vào Trung Nguyên tham dự vào hỗn chiến quân phiệt càng để cho các quốc gia Tây Vực thấy chính quyền trung ương của Đại Hán đã suy yếu. Nếu như không phải vì e sợ hung tên của Mã Đồ Phu và Mã Siêu, lo lắng tái diễn cảnh thành máu như của người Nguyệt thị ở quốc gia mình, các quốc gia Tây Vực đã sớm tuyên bố tự chủ.

Nhưng mà không chỉ có thế, tiếng hô hào thoát khỏi sự thống trị của Đại Hán vẫn đang vang lên trong các quốc gia Tây Vực. Xa Xư quốc cùng Đại Nguyệt thị có huyết hải thâm thù với Mã Dục thậm chí đã bắt đầu công khai chống lại lệnh của phủ Trưởng Sử Tây Vực. Bản thân trong Ô Tôn quốc cũng xuất hiện hai phái thân Hán và phản Hán, hai phái này không ngừng tranh cãi với nhau.

Chuyến đi sứ của Pháp Chính sắp xuất hiện ở trạm dừng chân đầu tiên là Ô Tôn quốc đã được trù tính cẩn kẽ.

Thứ nhất Ô Tôn quốc có quan hệ mật thiết với Đại Hán, hơn nữa trong nước này có bổ nhiệm một chức Dịch trưởng, chuyên lo nhiệm vụ phiên dịch Hán văn. Một điều quan trọng nữa là phần lớn Vương tôn của Ô Tôn quốc là hậu duệ của hai công chúa Giải Ưu và Tế Quân, tất cả đều nói tiếng Hán trôi chảy cho nên việc trao đổi sẽ không gặp bất kỳ khó khăn nào, sẽ tuyệt đối không có hiểu lầm nảy sinh trong quá trình thương thuyết.

Thứ nữa Ô Tôn quốc là một quốc gia lớn trong ba mươi sáu quốc gia Tây Vực. Rất nhiều quốc gia nhỏ bé như Sơ Lạc, Toa Xa, Uy Đầu, Ôn Túc, Cô Mặc đều hướng con mắt của mình vào Ô Tôn, chỉ cần tiếp tục duy trì được sự thuần phục của Ô Tôn thì cũng sẽ đạt được sự thuần phục của hơn một nửa quốc gia Tây Vực. Cho dù Xa Xư quốc và Đại Nguyệt thị có hung hăng cỡ nào cũng không dám hành động hàm hồ.

Tất nhiên ngoài hai điểm này ra thì vẫn còn một điều quan trọng hơn. Nghĩ tới đó trong mắt của Pháp Chính không khỏi thoáng hiện lên một tia lạnh lẽo, âm hiểm. Gương mặt vốn nho nhã, thanh tú của hắn bất chợt trở nên đanh ác. Việc có thể bình định Tây Vực trong một thời gian ngắn nhất hay không, giải trừ mối lo lắng trong lòng với Quan, Lương, Hà Sáo tất cả dựa vào chuyến đi tới Ô Tôn quốc lần này.

Đêm khuya, trong Vương trưởng của Ô Tôn Vương, đèn đuốc sáng choang.

Ô Tôn Quốc Vương Ô Tu Di đang triệu tập Tương Đại Lộc, hữu Đại tướng, tả Đại tướng, Tiền Hấp Hâu, Trung Hấp Hâu, Hậu Thâm Hâu, tả Đô úy cùng hữu Đô úy cùng quan viên lớn nhỏ nghị sự. Pháp Chính, Hồ Xích Nhi và Ban Thiện là quý sứ của Đại Hán ngồi hai bên Ô Tu Di.

“Chư vị” Ô Tu Di chỉ Pháp Chính nhìn mọi người nói: “Vị này là quý sứ của Đại Hán Lương Châu Mục, Bình Tây tướng quân Mã Dục phái tới (Pháp Chính tự xưng là sứ giả chứ không xưng là Trưởng Sử mới của Tây Vực là do hắn có ý khác).

Pháp Chính nghe vậy đứng dậy, cúi người giang tay thi lễ theo kiểu người quan ngoại với những người Ô Tôn.

Đợi khi Pháp Chính ngồi xuống, Ô Tu Di mới hỏi: “Không biết quý sứ lần này tới Tây Vực là có chuyện gì?”

Ô Tu Di vừa dứt lời nhất thời quan viên Ô Tôn lớn nhỏ trong Vương trưởng tất cả đều nghiêm nghị lắng nghe.

Vấn đề này thực sự quá nhạy cảm. Hiện tại có rất nhiều quốc gia Tây Vực lên tiếng muốn tự chủ, muốn thoát khỏi sự khống chế của Đại Hán mà chức Đại Hán Trưởng Sử của Tây Vực đã thuộc thẩm quyền của Thứ Sử Lương Châu. Thứ Sử Lương Châu Mã Dục có hung tên là Đồ Phu. Tộc đệ Mã Siêu lại càng hung tàn như lang sói. Đôi huynh đệ hổ lang này có thể bỏ mặc cho việc này sao?

Pháp Chính khẽ mỉm cười nói: “Lúc này trong lòng Đại Hán đang xảy ra nội loạn liên tiếp. Mã tướng quân phải tập trung binh lực đối phó với cuộc tấn công của quân phiệt Quan Đông, không có rảnh tay quan tâm tới hướng tây. Lần này Pháp Chính tới Tây Vực chính là muốn cùng các Quốc Vương của quốc gia Tây Vực thương lượng, tìm ra một hướng giải quyết hoàn hảo nhất. Trước mắt sau khi quân Hán rút đi các quốc gia Tây Vực nên phân định như thế nào, nên giải quyết các tranh chấp như thế nào?”

Pháp Chính vừa nói xong, lập tức tiếng xôn xao vang lên trong đám đại thần Ô Tôn.

“Hả?” Sắc mặt Ô Tu Di lập tức trở nên nghiêm túc, ông ta trầm giọng hỏi: “Lần này quý sứ tới đây chính là vì việc này sao?”

“Đúng thế” Pháp Chính mỉm cười nói: “Nếu như có thể xin Đại Vương hãy nhanh chóng triệu tập Quốc Vương các quốc gia tới thành Xích Cốc này. Tại hạ còn mang trọng trách trong người, thật sự không thể ở lại lâu”.

“Đã hiểu” Ô Tu Di vui vẻ nói: “Tiểu Vương sẽ lập tức phái sứ thần tới các tiểu quốc, nhanh chóng triệu tập các Quốc Vương tới thành Xích Cốc này, thương nghị cùng tôn sứ về việc triệt binh của quân Hán”.

Hứa Xương, phủ Thừa tướng.

Tào Tháo ngừng đọc thư từ, vẻ mặt đầy lo lắng, hẩn ngẩng đầu nhìn mái nhà chạm chỗ một lúc lâu mà không nói gì.

“Mạnh Đức!” Hạ Hầu Đôn vội vàng hỏi: “Trong thư mật thám của chúng ta nói những gì?”

“Ai!” Tào Tháo khẽ thở dài một tiếng, giọng nói lạnh lùng, âm u: “Viên Thiệu đã bình định U Châu”.

“Hả?” Tuân Du thất thanh nói: “Tuyệt đối không thể nào. Sao Viên Thiệu có thể bình định U Châu nhanh chóng vậy chứ? Điều này không thể tin được”.

Tào Tháo đưa mắt nhìn Quách Gia, khẽ nói: “Quả như dự liệu của Phụng Hiếu, Mã đồ phu đã dùng kỳ binh đánh lên Kế huyện, Công Tôn Toản không kịp thời phòng bị đã bị Mã đồ phu bắt sống. Quân binh U Châu lập tức tan rã như băng tan. Viên Bản Sơ không cần tốn nhiều công sức đã đánh chiếm được sáu quân U Châu, lại còn thu được sáu vạn hàng quân U Châu”.

“Mạnh Đức, thế này thì đại sự hỏng mất” Hạ Hầu Đôn vội vàng la lên: “Vốn Viên Thiệu chỉ có hai vạn quân Hà Bắc sau khi hẩn được Hàn Phúc nhượng lại Ký Châu thì thu phục được thêm Trương Cáp, Trương Kỳ, Hàn Mãnh, Trương Nghĩa cùng sáu vạn quân tinh nhuệ Ký Châu. Trong cuộc chiến hai mươi ba lộ liên quân Quan Đông thảo phạt Mã đồ phu, chúa công và các lộ chư hầu khác tổn thất nghiêm trọng, Viên Thiệu lại không phải gánh chịu tổn thất gì, hơn nữa hẩn lại thu phục được Trương Yển với trăm vạn quân Hắc Sơn tặc”.

Hẩn lựa chọn từ trong số đó ra mười vạn tinh tráng để gây dựng Hắc Sơn quân. Hiện tại hẩn lại có sáu vạn hàng quân U Châu, quân đội của Viên Thiệu đã đạt tới con số hai mươi vạn đại quân, gấp bội quân đội của chúng ta”.

“Ai!” Tuân Du ảo não nói: “Mã đồ phu đúng thật là. Hẩn làm cho người khác không thể đoán bắt được”.

Quách Gia đột nhiên cười vui vẻ phá tan không khí trầm buồn bực trong đại sảnh, hẩn bước ra khỏi hàng nói: “Viên thị ba đời làm đến tam công. Viên Bản Sơ còn trẻ đã vào triều, người trong khắp nước ngóng trông nên có thể lực hôm nay cũng là đương nhiên. Nếu Gia đoán không sai kế hoạch tiếp theo của Viên Bản Sơ sẽ mượn tiếng thảo phạt giặc Khăn vàng Thanh Châu mà thâm tóm Thanh Châu, sau đó tiến về tây tiêu diệt Trương Tế và sau đó nữa...”.

Hạ Hầu Đôn nói: “Sau đó nữa như thế nào? Có chuyện gì quân sư cứ nói thẳng ra. Cứ úp úp mở mở như vậy làm người ta sốt ruột chết đi được”.

“Sau đó Viên Thiệu sẽ tiếp tục xuôi nam cùng chúa công tranh giành Trung Nguyên” Ánh mắt Quách Gia đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc. Hẩn trầm giọng nói: “Nên nhớ Viên Thiệu muốn hoàn toàn bình định vùng Hà Bắc cũng phải mất ít nhất là ba năm. Nói cách khác thời gian còn lại của chúa công cũng chỉ còn lại ba năm. Nếu như trong vòng ba năm đó chúa công không thể bình định vùng Trung Nguyên, cuộc chiến của chúng ta với Viên Thiệu sẽ lành ít dữ nhiều”.

Tuân Du nói: “Theo như Phụng Hiếu nói Mã đồ phu sẽ ngồi yên để Viên Thiệu bình định Hà Bắc sao?”

“Đúng vậy” Quách Gia quả quyết: “Thứ nhất Mã đồ phu đã tổn thương nguyên khí trầm trọng sau cuộc chiến chinh phạt với liên quân Quan Đông, hẳn phải có ít nhất mười năm mới khôi phục nguyên khí. Cứ coi như Mã đồ phu muốn ngăn cản Viên Thiệu bình định vùng Hà Bắc thì cũng lực bất tòng tâm. Thứ hai cho dù Mã đồ phu có đủ lực ngăn cản Viên Thiệu thì chỉ e hẳn cũng sẽ không ra tay”.

Tuân Du không hiểu liền hỏi lại: “Vì sao lại như vậy?”

Đột nhiên Quách Gia quay đầu lại, hần nhìn Tào Tháo nói: “Đó là vì địch nhân hàng đầu trong lòng Mã đồ phu không phải là Viên Thiệu mà chính là chúa công”.

Tây Vực, Xích Cốc thành.

Sau khi Ô Tu Di cử sứ thần tới các quốc gia Tây Vực được nửa tháng thì ba mươi sáu quốc gia đều cử sứ giả tới thành Xích Cốc. Xa Xư Quốc Vương cùng Nguyệt thị Vương thậm chí còn cử Tướng Quốc cùng Đại tướng tới tham dự lần thương nghị quan trọng này.

Dịch quán sứ thần Đại Hán.

Pháp Chính nhẹ nhàng hạ màn trước xuống rồi hần quay đầu nhìn Hồ Xích Nhi hỏi: “Hồ Xích Nhi tướng quân, mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Hồ Xích Nhi thì thào: “Xin đại nhân yên tâm. Mạt tướng đã chuẩn bị ổn thoả. Toàn bộ sáu mươi tám tên dũng sĩ hoá trang thành mấy thương đội đã vào thành Xích Cốc. Tất cả bọn dũng sĩ này đều là những chiến binh dày dạn kinh nghiệm, chui ra từ ống người chết. Thu thập một, hai trăm tên thổ cẩu Tây Vực đối với chúng cũng chỉ hết thời gian ăn một bữa cơm mà thôi”.

“Tốt!”.

“Chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng. Hừ, hừ. Xa Xư Tướng Quốc cùng Nguyệt thị Đại tướng cùng với một trăm hộ vệ cùng đi sẽ không còn tên nào sống sót quay về”.

“Ừ” Pháp Chính gật đầu. Hần trầm giọng nói: “Hãy căn dặn các dũng sĩ chú ý ẩn nấp kín đáo, tuyệt đối không được gây chuyện, chờ tới khi trời tối mới bắt đầu ra tay hành động”.

“Tuân lệnh”.

Hồ Xích Nhi ôm quyền trả lời rồi bước đi.

Lúc này Pháp Chính mới thay quan phục. Hần ra khỏi dịch quán, thản nhiên đi tới Vương Đình Ô Tôn.

Đêm khuya, ánh trăng treo cao.

Ô Tu Di, Quốc Vương Ô Tôn, đang cùng Pháp Chính ẩm yến ở trong Vương Đình, cười nói vui vẻ thì bất chợt tả Đại tướng sắc mặt hoảng hốt xông vào, hần quỳ xuống, la lên: “Đại Vương, không xong rồi”.

Ô Tu Di cau mày nói: “Đã xảy ra chuyện gì mà hoảng sợ vậy?”

Tả Đại tướng thở hổn hển nói: “Khu dịch quán, một toán nhân mã không rõ tung tích đột nhiên tập kích khu dịch quán, Xa Xư Tướng Quốc cùng Đại tướng Nguyệt thị và hơn một trăm hộ vệ tất cả đều bị giết”.

“Người nói cái gì?” Ô Tu Di giật mình hoảng sợ, ông ta vội vàng đứng dậy nói: “Vệ đội Vương Đình phái tới bảo vệ khu dịch quán đâu? Không phải bản Vương đã liên tục dặn dò các người nhất định phải bảo vệ an toàn các Quốc Vương và Tướng Quốc sao? Tại sao các người lại để xảy ra chuyện như vậy hả?”

Tả Đại tướng sầm thẫm nói: “Tất cả đều do mạt tướng nhất thời khinh thường, trúng phải kế điệu hổ ly sơn của tặc nhân, tới khi mạt tướng nhận ra tình hình bất ổn quay lại khu dịch quán thì đã quá muộn. Tướng Quốc Xa Xư và Đại tướng Nguyệt thị cùng với các hộ vệ đều chết hết. Đại Vương, chỉ trong vòng chưa tới nửa canh giờ hơn một trăm người đã bị giết sạch”.

“Vậy người có biết là do ai làm không?” Ô Tu Di giận dữ hỏi: “Người có bắt được hung thủ không?”

Tả Đại tướng đau khổ lắc đầu nói: “Không, khi mạt tướng dẫn người tới nơi thì tất cả hung thủ đã biến mất”.

“Vậy sao còn không mau phái quân đi truy tìm?” Ô Tu Di tức giận quát âm ỉ: “Người vẫn còn đứng đó làm gì?”

“Đại Vương không cần truy tìm. Đó là do tùy tùng của bản sứ làm”.

Ô Tu Di vừa nói xong thì bất chợt phía sau ông ta vang lên một giọng nói lạnh lùng. Ô Tu Di vội vàng quay đầu nhìn. Đó chính là Pháp Chính đang đứng sau ông ta. Sắc mặt Pháp Chính vô cùng âm trầm. Tả Đại tướng ở bên cạnh gào lên một tiếng, hấn vội rút loan đao ra kề lên cổ Pháp Chính.

Pháp Chính thản nhiên liếc nhìn loan đao đang kề trên cổ mình rồi hấn nhìn tả Đại tướng nói: “Đao kiếm không có mắt, tướng quân cần phải giữ chặt đó”.

Tả Đại tướng nghe vậy không sao được hấn đành thu đao lui lại phía sau.

Ô Tu Di hít một hơi thật sâu, ông cố gắng nén lửa giận đang muốn bùng lên trong lồng ngực. Ông ta trầm giọng nói: “Tôn sứ, Tiểu Vương chưa từng đắc tội với ngài cũng như chưa từng đắc tội với Thiên triều thượng quốc vì sao ngài phải dùng hạ sách này, ám sát Xa Xư Tướng Quốc cùng với Nguyệt thị Đại tướng ở thành Xích Cốc?”

Tôn sứ làm như vậy chẳng phải khiến cho Ô Tôn quốc của Tiểu Vương lâm vào tuyệt cảnh có trăm miệng cũng không thể biện bạch được sao? Chẳng phải là tôn sứ muốn bức Ô Tôn quốc trở thành địch nhân của Xa Xư quốc và Đại Nguyệt thị và cả Tây Vực sao? Chẳng phải là muốn Ô Tôn rơi vào thảm họa diệt vong hay sao?”

“Không” Pháp Chính lãnh đạm nói: “Tại hạ làm như vậy không phải vì muốn Ô Tôn diệt vong, mất nước mà vì muốn Ô Tôn hưng thịnh, phồn vinh, đời đời truyền thừa”.

“Hả?” Ô Tu Di ngạc nhiên nói: “Tiểu Vương nghe không hiểu lời của tôn sứ”.

“Thôi được” Pháp Chính gật đầu, hấn nhìn Ô Tu Di nói: “Xin hỏi Đại Vương, có phải gần đây Đại Nguyệt thị và Xa Xư quốc làm âm ỉ muốn thoát khỏi ảnh hưởng của Đại Hán để tự lập không?”

Ô Tu Di im lặng.

Pháp Chính nói: “Bình Tây tướng quân rất tức giận, đã mấy lần định phái Thiếu tướng quân Mã Siêu dẫn quân chinh phạt Tây Vực. Nếu không phải quân sư liên tục ngăn cản thì hai nước đó đã thay chất đầy đường, máu chảy như suối. Nếu như lúc này Ô Tôn quốc không nhất định phân rõ giới hạn thì chỉ có mang tới họa diệt quốc”.

Ô Tu Di biến sắc nói: “Tôn sứ, có phải ngài đang uy hiếp Ô Tôn quốc không? Ngài nên biết tể quốc dân cư không dưới sáu mươi vạn, người có thể chiến đấu có không dưới mười vạn. Bình Tây tướng quân nếu muốn đập bằng Ô Tôn chỉ e không dễ dàng như vậy”.

“Mười vạn quân sao? Có vẻ không ít chút nào!” Pháp Chính lãnh đạm nói: “Nhưng chẳng lẽ Đại Vương đã quên, mấy năm trước Thiếu tướng quân Mã Siêu dẫn ba ngàn quân thiết kỵ chinh phạt Đại Nguyệt thị. Đại Nguyệt thị xuất ra mười lăm vạn đại quân nghênh tiếp nhưng cuối cùng đại bại, ngay cả Vương Đình cũng bị đánh chiếm. Công chúa Đại Nguyệt thị cũng trở thành nữ nô của Bình Tây tướng quân”.

Ô Tu Di, tả Đại tướng nghe vậy run sợ. Mã Siêu vĩnh viễn là một hung thần trong lòng người Tây Vực.

“Hộ vệ Xa Xư quốc, Đại Nguyệt thị có tinh nhuệ không? Lần này tới thành Xích Cốc hai quốc gia này đã cử tới hơn một trăm hộ vệ tinh nhuệ nhưng bản sứ chỉ dùng vẹn vẹn có hơn ba mươi tên hầu cận, chỉ trong không tới nửa canh giờ đã tàn sát không còn một mống” Pháp Chính nói một hơi rồi hấn tiến tới gần Ô Tu Di rồi trầm giọng hỏi: “Xin hỏi Đại Vương, nếu như Bình Tây tướng quân dẫn mười vạn quân thiết kỵ tới tấn công Ô Tôn quốc thì lúc đó sẽ như thế nào?”

Ô Tu Di sợ hãi không dám lên tiếng.

Tuy Tây Vực và Trung Nguyên nối liền với nhau nhưng thông tin tắc nghẽn. Các Quốc Vương Tây Vực chỉ biết toàn bộ ba vạn kỵ binh phái tới Trung Nguyên đã toàn bộ chết trận nhưng lại không biết rằng Mã đồ phu sau cuộc hỗn chiến với các thế lực chư hầu Quan Đông đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề. Lúc này đừng nói là mười vạn thiết kỵ, chỉ e là ba ngàn thiết kỵ hấn cũng không xuất ra.

“Đại Vương!” Pháp Chính tiến lên một bước nữa, hấn lạnh lùng nói: “Chọn cách đối nghịch với Thiên triều Đại Hán tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt gì. Vì chuyện sinh tử tồn vong của bách tính Ô Tôn quốc, Đại Vương hãy phân rõ giới hạn với hai phản quốc Xa Xư và Đại Nguyệt thị phản lại Đại Hán sau đó Đại Vương hãy đứng lên hô hào các quốc gia Sơ Lặc, Toa Xa, Uý Đầu, Ôn Túc, Cô Mặc cùng công phạt phản quốc”.

Ô Tu Di do dự nói: “Nhưng...”.

“Đại Vương!” Pháp Chính tiến lên một bước nữa sát Ô Tu Di, hấn quát to: “Tướng Quốc Xa Xư và Đại tướng Đại Nguyệt thị chết ở thành Xích Cốc. Quốc Vương Xa Xư và Đại Nguyệt thị sẽ không nghe Đại Vương giả thích. Bọn họ nhất định sẽ chỉ nghĩ Đại Vương đã hạ lệnh giết người, khi đó Ô Tôn quốc sẽ kết oán thù với hai quốc gia kia. Nếu như Đại Vương không muốn hữu hảo với Đại Hán vậy Đại Vương hãy chuẩn bị một mình đối mặt với sự tấn công của hai quốc gia đó đi”.

“Đại Vương” Pháp Chính vừa nói xong, tả Đại tướng liền tiến tới hấn khẽ nói với Ô Tu Di: “Nếu như Đại Nguyệt thị và Xa Xư quốc cùng giáp công, Ô Tôn quốc chúng ta rất khó chống đỡ”.

“Đại Vương” Pháp Chính lại nói: “Chỉ cần ngài nói một câu, tám trăm tinh binh của phủ Đại Hán Tây Vực Trưởng Sử cùng với ba ngàn quân thiết kỵ sẽ lập tức ra roi. Đợi sau khi bình định được hai nước Xa Xư và Đại Nguyệt thị bản sứ sẽ dâng thư lên Bình Tây tướng quân để Bình Tây tướng quân dâng sớ lên Thiên Tử Đại Hán sắc phong ngài làm Khả Hãn Tây Vực. Từ nay về sau các quốc gia Tây Vực sẽ phải thuần phục Ô Tôn quốc”.

“Ồ?”

Sắc mặt Ô Tu Di không khỏi biến động. Những lời của Pháp Chính đã đánh động lòng tham của Ô Tu Di. Mỹ Tắc, phủ Bình Tây tướng quân.

Mã Được vẫy vẫy tay với Mã Chinh và nói: “Chinh nhi, con lại đây”.

Mã Chinh khoan thai bước tới trước mặt Mã Được, cung kính vái chào rồi nói: “Phụ thân đại nhân có gì phân phó?”

“Cầm lấy” Mã Được đưa một cây cung nhỏ cho Mã Chinh rồi vui vẻ nói: “Con không được cả ngày chỉ đọc mấy cái thứ văn chương đó. Con phải luyện thêm cung mã. Con thân là thiếu chủ, chỉ có một bụng đầy văn chương là không đủ, còn cần có một thân thể tráng kiện nữa. Nếu như không vậy thì sao con có thể thống lĩnh ba quân quyết thắng trên sa trường đây?”

Mã Chinh không đón nhận cây cung nhỏ, nó ngẩng đầu nói: “Nhưng tiên sinh có nói hai nước phân tranh, dùng vũ lực với nhau chỉ là hạ sách. Lấy đức thu phục nhân tâm mới là thượng sách”.

Mã Được cố nén lửa giận trong lòng, hấn trầm giọng nói: “Lời nói ấy của tiên sinh chưa chắc đã đúng. Hãy cầm lấy”.

Mã Chinh lại rất nghiêm túc nói: “Nhưng hài nhi cho rằng tiên sinh nói đúng, hai nước phân tranh với nhau dùng tới vũ lực không khỏi tàn sát dân lành, chỉ có duy trì hoà bình...”.

“Bình!”.

Mã Được không kiềm chế được lửa giận trong lòng. Hấn giận dữ vung tay tát Mã Chinh.

“Dùng tới vũ lực không khỏi tàn sát dân lành sao? Chỉ có duy trì hoà bình ư?” Mã Được giận dữ cười nhạt: “Lão thất phu Quản Ninh, cút đi với cái hoà bình của lão. Một ngày nào đó Lão Tử muốn giết người”.

Mã Chinh sợ hãi rùng mình một cái, nước mắt nó vòng quanh mắt nhưng không rơi xuống.

“Chinh nhi” Một tiếng gọi đau đớn vang lên, bóng dáng của Lưu Nghiên nhanh nhẹn xuất hiện. Lưu Nghiên ôm Mã Chinh vào lòng sau đó nàng ngẩng đầu, ai oán nhìn Mã Được nói: “Chinh nhi trẻ người non dạ. Phụ quân hãy tha cho nó lần này đi”.

Nói xong, Lưu Nghiên đẩy Mã Chinh trong lòng ngực ra, ôn nhu nói: “Chinh nhi, con mau đi nhận lỗi với phụ thân rồi đem cất cây cung nhỏ phụ thân tặng đi”.

“Con không!”.

Mã Chinh quật cường chu cái miệng nhỏ nhắn nói rồi nó đẩy Lưu Nghiên ra, phúi đất, bỏ chạy ra khỏi đại sảnh.

“Đứa nhỏ này”.

Lưu Nghiên lúng túng quay đầu nhìn Mã Dục. Nàng e sợ Mã Dục nổi cơn lôi đình.

Nàng không ngờ Mã đồ phụ lại cười một tràng dài, tay khê vuốt cằm nói: “Con mẹ nó, như vậy mới giống là con của Mã đồ phụ ta”.

345. Chương 275: Hứa Chữ Diễn Binh.

Đông qua xuân tới, trong nháy mắt đã tới mùa xuân năm Kiến An thứ bảy (năm 194)

Mã Dục không tiếc công sức, tiền vốn đầu tư nên thủ công nghiệp và buôn bán của Quan Trung, Lương Châu, Hà Sáo bắt đầu trở nên phồn vinh.

Mã Dục cũng chú trọng lập ra xưởng đúc tiền kim loại, đúc ra loại tiền năm Thù (thù: đơn vị đo lường thời cổ của Trung Quốc, bằng lạng), lập ra trường quân mã Sơn Đan*. Hắn đã mua đợt đầu tiên ba ngàn chiến mã từ trường quân mã Sơn Đan. Rất nhiều tướng lĩnh dưới trướng của Mã Dục hoàn toàn không hiểu tại sao bởi vì trường quân mã Sơn Đan vốn hoàn toàn thuộc về quan phủ. Mã Dục hoàn toàn có thể hạ lệnh trưng tập, không cần phải bỏ tiền ra mua.

Nhưng Mã Dục không nghĩ như vậy.

Cơ cấu chính quyền cứng nhắc sẽ dẫn đến hiệu quả thấp. Hắn chỉ có thể định ra phương hướng phát triển tổng thể của cả xã hội chứ không thể trực tiếp nhúng tay vào chỉ hống việc.

Chỉ có thương nhân mới có thể vì muốn thu được lợi ích lớn nhất nên mới vắt óc nghĩ ra phương pháp kinh doanh, mới có thể phát huy tới mức tối đa hiệu quả của trường quân mã Sơn Đan cùng thiết phưởng Há Sáo. Nếu nhìn trong ngắn hạn, Mã Dục quả thực đã tiêu tốn rất nhiều tiền uống phí thế nhưng về lâu về dài, quan phủ có thể tiết kiệm được rất nhiều nhân lực, vật lực để duy trì hoạt động của trường quân mã cùng như để cho nền kinh tế có sức sống.

Cuối cùng Mã Dục là người của tương lai. Ở cuối thế kỷ hai mươi, các xí nghiệp quốc doanh lớn trên thực tế đều bị thua lỗ do không thể cạnh tranh được, giống như một đứa trẻ bảy tuổi ngộ nghịch vì sự buông lỏng của bố mẹ nhưng từ đó đã nhận được một bài học lớn. Sự thật là với một cái giá rất lớn chính phủ và các xí nghiệp đó đã hiểu cần phải tách nhau ra.

Mã Dục đương nhiên không có cách nào để giải thích đạo lý này với các tướng lĩnh dưới trướng.

Cũng may chính sách nâng đỡ cất lực cho công thương nghiệp của Mã đồ phụ đã không đụng chạm tới lợi ích của tướng lĩnh thủ hạ, không để xảy ra tình trạng tranh chấp trong nội bộ. Cho dù có ngẫu nhiên xảy ra tranh chấp nhỏ thì cũng bị Mã đồ phụ dùng quyền uy dẹp đi. Từ nhỏ Mã đồ phụ đã không thích đọc sách nên hắn không có cống hiến gì về mặt văn hoá, ngoại trừ bàn đạp ngựa và móng ngựa bằng sắt. Chính sách chống đỡ cho công thương nghiệp chính là cống hiến duy nhất của hắn vào thời Hán mạt, Tam Quốc.

Tiết xuân giá lạnh, bình nguyên Hà Sáo vẫn ngập chìm trong băng tuyết.

Mặc dù mặt trời đã lên cao ba cây sào, Mã Dục vẫn đang quần lấy thân thể mềm mại của Điều Thiên vừa mới tỉnh giấc, không chịu rời khỏi giường. Trong lúc cả hai vẫn đang thở hồng hộc tập thể dục buổi sáng sớm thì hai tiểu nha hoàn nghĩ rằng tướng quân và phu nhân đã tỉnh giấc nên bưng cái khay nước ấm vào cho cả hai rửa mặt. Cả hai chỉ thấy rèm vẫn buông xuống, giường hoa vẫn khê lay động, thì thoảng có tiếng rên rĩ khe khẽ từ trong rèm vang lên, thì thoảng cũng vang lên tiếng thở hổn hển của nam nhân.

Bất chợt trong lúc đó một cái đuôi cường tráng thò ra ngoài bức rèm. Một góc rèm khê bung ra. Tức thì trong nháy mắt hai tiểu nha hoàn lập tức phu nhân thân thể lộ lồ đang ôm chặt lấy eo gấu của tướng quân. Cặp kiêu đồn trắng như tuyết đang khê đung đưa. Trong khuê phòng vang lên những âm thanh làm huyết quản con người ta nóng rực.

Lập tức hai tiểu nha hoàn đỏ mặt, cả hai then thùng quay mặt đi thề nhưng chỉ trong chốc lát cả hai không nhìn được lại lên đưa mắt nhìn. Hai đôi mắt ngượng ngùng nhìn chăm chăm vào trong rèm. Từ trong mắt đen nhánh của cả hai toát ra một phần tò mò, ba phần hâm mộ và sáu phần xao động.

“Chúa công”.

Mã Dược vừa mới phun trào vào trong thân thể Điều Thiên. Hắn đang muốn ôm người ngọc để lấy lại cảm giác thì đột nhiên bên ngoài khuê phòng vang lên giọng nói như sấm không đúng lúc của Điền Vi.

“Chúa công, Thư Thụ tiên sinh có việc cầu kiến”.

“Lại là Thư Thụ sao?”

Mã Dược nở một nụ cười gương. Chỉ có Thư Thụ mới là người dám tìm đến gặp hắn vào lúc này. Thư Thụ, con người này luôn không để ý tới cảm nhận của người khác, chỉ muốn đạt được mục đích của mình. Hắn cũng chẳng thèm để ý tới thể diện cùng sở thích của Mã đồ phụ. Nếu là Giả Hủ tinh tế, hắn sẽ không bao giờ làm mất hứng của Mã đồ phụ.

Mã Dược quyền luyện không muốn rời thân hình trắng như tuyết của Điều Thiên, hắn hung hăng véo hai cái vào kiêu đồn trắng muốt của nàng. Điều Thiên khẽ rên rỉ. Lúc này Mã Dược mới bắt đầu ngồi dậy, hắn quay đầu ra ngoài phòng quát: “Đã biết, bản tướng quân dậy ngay đây”.

Hai tiểu nha hoàn lén cười hì hì một tiếng rồi bưng chậu nước tới trước giúp Mã Dược rửa mặt, thay quần áo.

Sau thời gian uống một chén trà, Mã Dược uể oải đi tới phòng khách.

Thư Thụ vội vàng đứng lên đón. Hắn chấp tay thi lễ nói: “Tham kiến chúa công”.

“Tắc Chủ miễn lễ” Mã Dược ngáp dài một cái rồi hỏi: “Tắc Chủ đến sớm như vậy là có chuyện gì vậy?”

Thư Thụ lấy từ trong tay áo ra một thư quyển bằng túi ra dề dâng lên Mã Dược và nói: “Chúa công, Pháp Chính sai người đưa tin cấp báo tám trăm dặm nói: Tây Vực đã bình định xong”.

“Hả?” Nghe vậy lập tức lấy lại tinh thần, hắn vội hỏi lại: “Pháp Chính đã bình định xong Tây Vực rồi ư?”

“Đúng thế” Thư Thụ nói: “Dù Pháp Chính vẫn còn trẻ tuổi nhưng làm việc cực kỳ cay độc. Ngay khi vừa mới tới Tây Vực hắn đã giả vờ giảng hoà, thừa dịp sứ giả các quốc gia Tây Vực tụ tập ở thành Xích Cốc hắn đã cho người giết chết Tướng Quốc Xa Xư và Đại tướng Đại Nguyệt thị. Không chỉ có Ô Tôn quốc mà những tiểu quốc Tây Vực khác cũng trở thành những Thiên Lôi chỉ đầu đánh đập của quân ta”.

“Không tệ” Mã Dược vừa nhìn bức thư bằng da dê vừa gật đầu nói: “Không sai chiêu rút củi dưới đáy nồi này rất ngoan độc”.

Thư Thụ vui vẻ nói: “Được sự ủng hộ mạnh mẽ của Ô Tôn quốc, Pháp Chính đã nhanh chóng trấn áp được cuộc phản loạn của hai nước Xa Xư và Đại Nguyệt thị, tận diệt vương tộc của hai nước đó sau đó hắn chọn quý tộc thân Hán lên cầm quyền. Hiện tại thế cục ở Tây Vực vững như bàn thạch. Quan Trung, Lương Châu, Hà Sáo không còn mối lo trong lòng nào nữa”.

“Ừ, rất tốt” Mã Dược cuộn bức thư da dê lại rồi nhìn Thư Thụ nói: “Tắc Chủ, hãy mau chóng đưa tin cho Pháp Chính, bảo hắn hãy tìm cách làm suy yếu quốc lực của Ô Tôn quốc. Hiện tại quân ta vẫn không thể nào mở một cuộc tây chinh quy mô lớn. Một Ô Tôn quốc hùng mạnh không phải là chuyện tốt. Chúng ta chỉ có cách phân chia thực lực giữa các quốc gia Tây Vực thì mới có lợi tốt nhất cho Thiên triều Đại Hán”.

Thư Thụ nói: “Dạ”.

Nhìn thấy Thư Thụ nói xong vẫn chưa rời đi Mã Dược liền hỏi: “Tắc Chủ, còn chuyện gì nữa không?”

Thư Thụ do dự một lát rồi nói: “Chúa công, thuộc hạ trong lúc soạn thảo ra hình luật thì phát hiện có rất nhiều thể chế quân sự của quân Lương Châu không hợp lý. Cao Thuận tướng quân vừa trở về từ Hàm Cốc quan nên thuộc hạ đã tính toán cụ thể với tướng quân, thuộc hạ nghĩ cần phải cách cách thể chế quân sự của quân Lương Châu”.

‘Thể chế quân sự của quân Lương Châu có nhiều chỗ không hợp lý sao?’ Mã Dực nói: “Tắc Chú, người hãy nói rõ ra một chút đi”.

“Ví dụ như một chuyện là ba quân tướng sĩ đồng cam cộng khổ” Thư Thụ nói: “Ban đầu quân đội của chúa công không có gốc rễ, chỉ mang tiếng là một toán lưu khấu. Các tướng sĩ cũng không biết có thể sống tới ngày mai hay không. Chúa công vì muốn khích lệ tinh thần các tướng sĩ nên mới đề ra việc đồng cam cộng khổ cùng với các tướng sĩ. Điều này không đáng trách nhưng hiện tại thì không thể được”.

Mã Dực cau mày nói: “Vậy tại sao hiện tại lại không tốt?”

Thư Thụ nghiêm nghị nói: “Ban đầu thủ hạ của chúa công chỉ có tám trăm lưu khấu. Người ít, đồng tâm cùng nhau dễ dàng chỉ huy nhưng hiện tại chúa công có mười vạn đại quân dưới trướng. Nếu chỉ dựa vào một mình chúa công thì không thể nào chỉ huy hết được nhưng chúa công lại không thể nào trông cậy vào các tướng lĩnh thủ hạ của mình có lòng nhiệt thành và ý chí như mình, có thể tự thân khơi dậy ý chí và tinh thần chiến đấu của các binh sĩ. Đây là vấn đề mấu chốt”.

“Đây thực sự là một vấn đề” Mã Dực gật đầu nói: “Mặc dù quân đoàn Lương Châu uy chấn Quan Đông, được xưng tụng là một đội quân hổ lang chỉ sự thực sự thế nhưng ngoài hai vạn thiết kỵ Tây Lương và mấy trăm lão binh Hâm Trận doanh của Cao Thuận. Ngoài số đó ra còn thêm một vạn lão binh bị bản tướng quân phái tới Đại Mạc. Phần quân đội còn lại thì không thể gọi là tinh nhuệ được. Vấn đề người vừa mới nói chính là điều luôn làm cho ta thấy buồn bực”.

“Vì vậy” Thư Thụ nghiêm nghị nói: “Quân Lương Châu phải định ra một thể chế quân sự vô cùng nghiêm ngặt. Tướng lĩnh phải ra bộ dáng tướng lĩnh. Binh lính phải tuân thủ đúng theo nguyên tắc binh lính. Tướng quân và binh lính không thể ăn cơm cùng với nhau. Chế độ đãi ngộ của lão binh và tân binh cũng phải khác nhau. Nếu binh lính muốn có chế độ đãi ngộ tốt hơn, thù lao ngày càng cao hơn thì nhất định phải lập chiến công trên chiến trường”.

Mã Dực gật đầu đồng ý rồi hỏi: “Tắc Chú, đây đều là do người nghĩ ra hay sao?”

“Không, phần lớn điều này là do Cao Thuận tướng quân nghĩ ra. Thuộc hạ chẳng qua chỉ bổ xung chút ít” Thư Thụ nói một hơi rồi hần nghiêm giọng lại: “Chúa công, thuộc hạ cho là quân Lương Châu phải bắt chước quân Tần, định ra một bộ quân chế có trật tự, thứ bậc nghiêm chỉnh. Chỉ có như thế chúa công mới có thể chỉ huy và điều hành một cách hiệu quả với cả quân đoàn Lương Châu, cũng chỉ như thế quân đoàn Lương Châu mới có thể có được sức chiến đấu mạnh nhất”.

Mã Dực khoát tay nói: “Nào, Tắc Chú, hãy ngồi xuống rồi từ từ nói ra xem sao”.

Thư Thụ liền ngồi xuống, hần chậm rãi nói tiếp: “Quân chế của quân Tần là cả nước là binh lính. Quân nhân có thể dựa vào quân công để có được tước vị. Tước vị phụ thuộc vào quân công của quân sĩ. Thượng Tào, Trâm Niếu, Bất Canh, Đại Phu, quan Đại Phu, Công Đại Phu, Công Thù, Ngũ Đại Phu, tả Thứ Trường, đại Thứ Trường, quan Nội Hầu, Triệt Hầu, Liệt Hầu phân ra thành hai mươi cấp khác nhau. Mỗi cấp đều có quy định rất nghiêm khắc về chế độ đãi ngộ”.

“Binh lính chỉ cần chém được Thập Trường của địch quân là đã trở thành quan quân, là đã có thể được tước vị công sĩ thấp nhất, quân công được góp lại hay vào trận mà chém được Đại tướng địch quân thì có thể đạt được tước vị rất cao. Lấy ví dụ như tước vị công sĩ thấp nhất là đã có thể được cấp một khoảnh ruộng (khoảnh - rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta), chỗ ở cùng với nô lệ lúc đó đã có thể đảm bảo người nhà không còn lo lắng chuyện cơm áo nữa”.

* Sơn Đan hay Sơn Đơn, San Đan, San Đơn (chữ Hán phồn thể: 山丹, chữ Hán giản thể: 山丹, bính âm: Shāndān Xiān, âm Hán Việt: Sơn Đan huyện) là một quận thuộc địa cấp thị Trương Dịch, tỉnh Cam Túc, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Huyện này có diện tích 5402 kilômét vuông, dân số năm 2004 là 190.000 người. Mã số hành chính của Sơn Đan là. Chính quyền Vũ Đô đóng ở trấn Thanh Tuyền. Về mặt hành chính, Sơn Đan được chia thành 4 trấn, 7 hương.

Mã Dực gật đầu, hần đã hiểu đại khái đó là chế độ quân hàm nguyên thủy nhất, tương đương với binh nhì, sĩ quan, sĩ quan cấp úy, sĩ quan cấp tá cùng với sự phân chia cấp bậc của tướng quân, hơn nữa trong mỗi loại quân hàm đều có khoảng cách lớn về chế độ đãi ngộ vì thế mới có thể khiến binh lính có động lực đi đánh lấy quân công, đổi lấy quân hàm càng cao, đãi ngộ càng tốt.

Thư Thụ lại nói: “Quân chế của quân Tần có một điểm quan trọng nhất đó là muốn điều động một đội quân trên một ngàn người trở lên nhất định phải có đầy đủ binh phù. Binh phù thường chia ra làm hai nửa. Chủ tướng chỉ huy cầm một nửa, một nửa còn lại quân chủ cất giữ. Nếu không có đầy đủ binh phù thì dù bất luận là kẻ nào cũng không thể điều động quân đội, khi đó thì quân đội hùng mạnh cũng chỉ nằm dưới quyền khống chế của một mình quân chủ”.

“Ai, cái này không được” Mã Dục lắc đầu nói: “Cái này không thể thực hiện được ít nhất là trong lúc này. Binh quý thần tốc. Nếu như quân đoàn Lương Châu thực hiện như vậy, các tướng lĩnh sẽ phải đợi chờ trong quân doanh chờ người của bản tướng quân mang binh phù tới thì lúc đó mọi việc đã xong xuôi, quân đội ở tiền phương đã sớm bị quân Quan Đông nuốt sống rồi”. Thư Thụ nói: “Chúa công nói cũng rất đúng”.

Mã Dục nói: “Trên chiến trường, thời cơ chiến đấu trôi qua tức thì, không thể chậm trễ một giây phút nào. Nếu như không cho Đại tướng cầm quân quyền tự chủ thì không thể nào đánh trận, hơn nữa đã nghi ngờ thì không nên dùng người mà đã dùng người thì không nên nghi ngờ. Một khi bản tướng quân đã dùng ai làm Đại tướng cầm quân thì người đó nhất định phải có đầy đủ sự tín nhiệm của bản tướng quân. Không phải vào thời Tiền Hán diệt Sở, Hàn Tín cũng không có binh phù của Hán Cao Tổ sao?”

Thư Thụ nói: “Vậy cứ theo ý của chúa công”.

“Chúa công” Thư Thụ vừa dứt lời, Diên Vi đã hùng dũng xông vào trước, lớn tiếng nói: “Chúa công, Thiếu tướng quân, Hứa Chử và cả quân sư đều đã tới”.

“Chúa công!”.

“Chúa công!”.

“Huynh trưởng!”.

Mã Dục còn chưa lên tiếng thì Giả Hủ, Mã Siêu, Hứa Chử đều cùng nhau bước vào, cả ba ôm quyền nói: “Tham kiến chúa công”.

“Ai, miễn lễ, miễn lễ” Mã Dục cao giọng nói.

Hứa Chử tròn đôi mắt hiền lành của mình, ồm ồm nói: “Chúa công, lần này Thiết Kỵ doanh xem như đã đủ quân số, có đầy đủ ba ngàn chiến mã Tây Vực thuần chủng cao chín thước, có một ngàn huynh đệ. Tất cả đều là những đại hán thân thể cường tráng, khổ người vượt quá tám thước. Áo trọng giáp thuần nhất một màu, cùng một loại kỵ thương. Mỗi người đều có một tên người hầu, đã sắp xếp đủ cả. Hiện tại mặt tướng mới chính thức xứng với cái danh Hiệu uý Thiết Kỵ”.

Mã Dục hỏi: “Đã phủ thêm áo giáp vai cho các huynh đệ chưa?”

Hứa Chử nói: “Tất cả đã phủ thêm. Cái này còn nhẹ hơn so với áo giáp bằng đồng đen nhưng lại chắc chắn hơn. Lúc này các huynh đệ không còn sợ cung tên của lũ cẩu Quan Đông nữa”.

“Khụ” Giả Hủ ho nhẹ một tiếng rồi hần tiến lên nhìn Mã Dục, cắt ngang lời của Hứa Chử: “Chúa công, trong khoảng thời gian này Hứa Chử tướng quân và Thiếu tướng quân không nhàn rỗi chút nào. Cả hai vẫn một mực theo ý của chúa công tiến hành chinh đồn lại hai vạn thiết kỵ Tây Lương. Ngoài Thiết Kỵ doanh, mấy doanh kỵ binh còn lại cũng đã chỉnh đốn hoàn chỉnh. Chúa công lúc nào có thời gian đi xem qua một chút, được không?”

Mã Dục nói: ” Còn phải lúc nào nữa đây. Ta sẽ đi ngay bây giờ. Đi nào!”.

Vừa mới bước được hai bước, Mã Dục đột nhiên quay đầu lại nhìn Giả Hủ nói: “Đúng rồi, Văn Hoà, đừng quên đem cả những gia chủ của sĩ tộc, gia tộc quyền thế tới xem. Hôm nay chúng ta phải đại khai nhân giới cho bọn chúng. Chúng ta phải cho chúng thấy kỵ binh thiết giáp thực sự là cái gì, cái gì mới thực sự là thiết kỵ Tây Lương”.

Giả Hủ nói: “Chúa công anh minh”.

“Ha ha ha” Mã Dục ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng rồi hần phất tay , nói to: “Đi!”.

Hà Sáo, Từ Châu Nhập doanh.

Mã Duyệt mặc chiến giáp hoàng kim, đứng trang nghiêm trên đài điểm binh.

Đứng sau Mã Duyệt, Cao Thuận, Mã Siêu, Phương Duyệt, Từ Hoảng, Cú Đột, Lý Mông, Vương Phương, Cam Ninh, Trần Hổ, Trương Báo các tướng cùng với Giả Hủ, Thư Thụ, Quan Ninh, Lý Túc, Lỗ Túc, Khoái Lương, Khoái Việt, Sái Ung, Chân Dật, Mi Trúc, Mi Phương đứng thành một nhóm. Mã Duyệt không ngồi đương nhiên bọn họ cũng chỉ có thể đứng.

Nhìn thấy trời đã quá chính ngọ, Mã Duyệt khẽ gật đầu với Mã Siêu ở bên cạnh.

Mã Siêu hiểu ý, hần tiến lên ba bước. Cánh tay phải của hắn giơ lên cao rồi hung hăng hạ xuống. Đột nhiên ngay sau đó hiệu kèn lệnh trầm thấp, thê lương vang lên dồn dập. Trên giáo trường trống rỗng, ánh nắng mặt trời chiếu dội xuống mặt đất màu vàng, phản xạ ra ánh sáng lạnh lẽo. Trong không khí tràn ngập sát khí.

“Hô lô lô ~”

Âm thanh thổi phòi phò của chiến mã vang lên như quỷ dị gần trong gang tấc. Mọi người đứng sau lưng Mã Duyệt vội vàng quay đầu lại nhìn. Hai kỵ mã từ trong quân doanh bên phải giáo trường phóng ra, nhanh chóng vọt tới trước đài điểm binh. Lúc này viên võ tướng trên lưng ngựa mới hung hăng ghìm cương ngựa. Chiến mã ập tức tung hai chân trước lên không trung, đà lao nhanh tới trước của chiến mã lập tức bị hãm lại.

“Thịch!”

Móng ngựa đóng vó sắt của chiến mã từ trên không trung, nặng nề rơi xuống đất phát ra một âm thanh như muốn đánh mạnh vào trong tâm khảm của Sái Ung, Mi Trúc, Mi Phương. Đám sĩ tộc Quan Đông này chưa bao giờ nhìn thấy thiết kỵ Tây Lương thực sự, bây giờ đột nhiên nhìn thấy chiến mã cao lớn như thế, thuật cưỡi ngựa vô cùng tinh xảo, sắc mặt tất cả lập tức biến đổi, hơi thở cũng đột nhiên trở nên dồn dập hơn.

Hứa Chử toàn thân trọng giáp ngồi trên lưng ngựa. Hắn nghiêm nghị nói: “Mặt tướng Hứa Chử tham kiến chúa công”.

“Ừ” Mã Duyệt khẽ gật đầu rồi hắn nói to: “Bắt đầu diễn võ”.

“Mặt tướng tuân lệnh!”

Hứa Chử âm âm trả lời. Hắn giục ngựa quay lại, Lang Nha thiết chuỳ trong tay hắn hung hăng chỉ thẳng về chân trời xa xa, bất chợt trong lúc đó vang lên những âm thanh mơ hồ như tiếng sấm. Ở đường chân trời mênh mông hình như có bụi mù bốc lên. Mỗi một người đang đứng trang nghiêm trên đài điểm đều cảm nhận được chân đài cao hình như đang rung lên nhẹ nhẹ.

“Rầm...”

Đầu ngựa nhấp nhô, gót sắt di chuyển.

Tất cả một ngàn kỵ mã trong trang phục của trong giáp thiết kỵ đang chậm rãi tiến tới đài điểm binh. Màu vàng của bụi đất và màu xanh lam của bầu trời cùng làm nổi bật lên màu ngăm đen của áo giáp, thậm chí còn tạo ra một cảnh tượng vô cùng quỷ dị, còn có cả những cây kỵ thương chỉ thẳng lên bầu trời càng tạo nên một bầu không khí ngột ngạt làm người khác cảm thấy khó thở.

Tất cả không khí dường như ngừng lưu thông, tạo nên một áp lực làm những người khác không dám hít thở.

“Ngao ô!”

Khi đội hình kỵ binh hình vuông còn cách đài điểm binh hơn một trăm bước thì đột nhiên Hứa Chử lại một lần nữa chỉ thẳng Lang Nha thiết chuỳ nặng nề lên không trung, đồng thời hắn ngựa cổ hét lên một tiếng như sấm. Quân trọng giáp thiết kỵ đang chậm rãi đi tới đột nhiên dừng lại, đứng nghiêm trước giáo trường. Xung quanh lặng ngắt như tờ, tiếng vó ngựa đang vang lên như triều cường đột nhiên biến mất. Lỗ Túc và đám sĩ tộc Quan Đông thậm chí vẫn chưa kịp quen với sự biến đổi đó, trong tai của tất cả mọi người vẫn còn ong ong.

Hứa Chử nhẹ nhàng đưa tay lên mặt kéo nhẹ. Mặt nạ quỷ bảo hộ trên thiết khôi lập tức hạ xuống. Cả gương mặt của Hứa Chử lập tức biến mất sau chiếc mặt nạ quỷ, chỉ còn hai hố mắt dài và hẹp. Sát khí từ đó toát ra làm tim người khác cũng phải đập thành thịch. Hai chân Hứa Chử hung hăng nện vào hông chiến mã, hấn hét to một tiếng, giục chiến mã đi tới trước trận kỵ binh.

“Chuy chuy chuy ~”

Trong tiếng va chạm của kim loại không ngừng vang lên, quân trọng giáp thiết kỵ đều lần lượt kéo mặt nạ quỷ trên thiết khôi của mình xuống. Trong nháy mắt những gương mặt làm bằng máu, thịt nhanh chóng được thay thế bằng những chiếc mặt nạ quỷ lạnh như băng. Bắt đầu từ giây phút này bọn họ không phải là người nữa mà là một sát thủ máu lạnh trong bộ đồ trọng giáp.

Mặt nạ quỷ bảo hộ không chỉ bao bọc gương mặt của các tướng sĩ mà nó còn bao bọc cả sự sợ hãi của các tướng sĩ.

“Ồi!”

Hứa Chử khê thúc chân vào hông chiến mã. Chiến mã tung bốn vó chậm rãi tiến về phía đài điểm binh. Bỗng nhiên trong lúc đó một ngàn quân trọng giáp thiết kỵ đang đứng nghiêm trong thế trận cũng rồi rít giục ngựa tiến lên phía trước, chậm rãi tiến gần tới đài điểm binh. Từ đường chân trời xa xa đột nhiên lại vang lên âm thanh giống như tiếng sấm. Đài điểm binh không lấy gì làm chắc chắn lại bắt đầu rung nhẹ.

“Cáp!”

Hứa Chử đột nhiên lại hét to một tiếng. Chiến mã của hắn bắt đầu tăng tốc. Hơn một ngàn chiến mã phía sau cũng bắt đầu tăng tốc. Kỵ thương vốn đang dựng thẳng lên trời cùng bắt đầu hạ xuống tạo thành một góc nghiêng, tất cả hướng về đài điểm binh lao tới. Mã đồ phụ đầy dạn kinh nghiệm sa trường vẫn còn có thể đứng nghiêm bất động nhưng ở phía sau hắn Sái Ung, Chân Dật, Mi Trúc cùng các sĩ tộc Quan Đông đã bắt đầu run rẩy. Thật ra mấy người Sái Ung không sợ chết, chỉ là bọn họ không thể khống chế sự run rẩy phát ra từ trong sâu thẳm linh hồn của bọn họ.

“Ngao ~~~”

Hứa Chử lại một lần nữa hét to như tiếng sấm, như muốn đè tiếng võ ngựa đang dâng lên như thủy triều. Ngay khi âm thanh đó vừa lọt vào tai của tất cả mọi người trên đài điểm binh thì tất cả một ngàn trọng giáp thiết kỵ bắt đầu hạ kỵ thương xuống. Trong khoảnh khắc những mũi kỵ thương sắc bén, lạnh lẽo đầy như rừng trông giống như những đầu ác lang, răng nanh dữ tợn của nó nhe ra hướng về phía con mồi.

“Rầm rầm rầm ~~~”

Âm thanh va chạm không ngừng vang lên, những hình người bằng cỏ bố trí giả làm quân Quan Đông trên giáo trường bị đâm bay ngược lại đằng sau. Rất nhiều người cỗ quân Quan Đông bị kỵ thương sắc bén đâm xuyên qua thân thể nhưng những vũ khí sắc bén trong tay chúng căn bản không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào cho trọng giáp thiết kỵ Lương Châu được bảo vệ bởi những chiếc áo giáp nặng nề, dày cộm.

Trọng giáp thiết kỵ Lương Châu như những hàng quái thú mặt áo giáp nghiền nát trận thế của quân “Quan Đông” một cách không thương tiếc, đánh cho tan tác tạo nên một quang cảnh cực kỳ hỗn loạn. Sái Ung, Chân Dật, Khoái Lương, Mi Trúc mấy người không thông hiểu quân sự chỉ có thể cảm thụ sự kích thích này theo sự rung động của thị giác nhưng Khoái Việt, Lỗ Túc hai cao thủ dùng binh biết rõ thiết kỵ Lương Châu kia lợi hại như thế nào. Chúng không chỉ làm náo loạn đội hình địch quân, lại càng không chỉ nghiền nát trận thế theo như thị giác trông thấy mà uy lực thực sự của nó chính là phá hủy ý chí chiến đấu của đối phương.

Đứng trước mặt những quái thú mặc áo giáp này, từ tận đáy lòng của mỗi chiến sĩ anh dũng, kiêu hùng cũng nảy sinh một cảm giác tuyệt vọng, bất lực, không thể kháng cự.

Yến Linh Điêu

346. Chương 276: Tào Tháo Không Chết, Bốn Tướng Quân Khó Lòng Yên Tâm

“Chủ công, mục tiêu tác chiến của Trọng Giáp thiết kỵ là phá hủy ý chí chống cự của quân địch, phá thủng trận liệt bộ binh của quân địch, tiếp theo sẽ tạo thời cơ chiến đấu cho Hậu Tục kỵ binh tấn công, kế tiếp có lẽ là Lang kỵ doanh của Cú Đột tướng quân, mục tiêu tác chiến của Lang kỵ doanh là giúp mở rộng lỗ hổng của Trọng Giáp thiết kỵ, khiến quân địch không cách nào tập kết trận hình một lần nữa.”

“Àm ~”

Lời Giả Hủ vừa dứt, phía xa xa giáo trường đột nhiên bụi bay mịt mù.

Trong tiếng vó ngựa làm rung chuyển đất trời, một đám kỵ binh đông nghịt đã ào ạt kéo đến. Những kỵ binh này khoác một áo giáp da nhẹ, không mang mũ giáp, trên đầu mỗi người chỉ quấn một sợi dây vải, để mặc mái tóc đen nhánh tung bay phía sau. Sau lưng mỗi kỵ binh còn đeo một cái bầu nhỏ, mười mũi tiễn Lang Nha cắm trong bầu đều cao hơn cả vai một đoạn lớn, dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến bắn tiễn và cười ngựa thiện xạ của người Hồ!

Sự hung hãn và dữ tợn của Hồ kỵ, được biểu lộ rõ mồn một.

Tiếng của Giả Hủ lại vang lên lần nữa: “Cách quân địch trong vòng trăm bước xa, Lang kỵ binh bắt đầu bắn tiễn. Nếu tác chiến một mình, trước lúc bắn hai mũi tiễn, Lang kỵ binh sẽ chuyển hướng trước trận, quân địch đi nghiêng qua trước trận, rồi đến hậu trận tập kết một lần nữa, tiến hành một cuộc công kích lần thứ hai!”

Tiếng Giả Hủ vừa dứt, ba nghìn Ô Hoàn lang kỵ cách “Bù nhìn Quan Đông quân” chỉ còn trăm bước xa. Chỉ trong một thoáng, mấy nghìn mũi tiễn Lang Nha dày đặc như châu chấu bay vút đến, hướng xuống trận liệt của “quân Quan Đông”, mấy chục mũi tiễn thậm chí còn bắn tới đài điểm binh, nhưng may mắn bị tấm chắn trong tay Điển Vi và thân binh chặn lại.

Giả Hủ lại nói: “Nếu Trọng Giáp thiết kỵ mở rộng lỗ hổng, lang kỵ binh sẽ tiếp tục tiến đến.”

Đầu ngựa lắc lư, vó ngựa dập dùi, ba nghìn Ô Hoàn lang kỵ gào thét tiến lên trước, nhanh chóng tiếp cận trận liệt bộ binh hỗn loạn của “quân Quan Đông”. Bỗng nhiên trong lúc đó, một mảng đen nghịt thẳng qua trận liệt của kỵ binh, xoành xoạch hướng về trận liệt bộ binh của “quân Quan Đông”. Dưới ánh mặt trời, những mảng màu đen này thậm chí còn hấp háy những tia lạnh lẽo!

“Đây là vật gì?”

Sĩ tộc Quan Đông đứng trang nghiêm phía sau Mã Dục lập tức hít một hơi lạnh.

Tiếng của Giả Hủ vừa lúc lại vang lên lần nữa: “Lúc cách quân địch hai mươi bước xa, lang kỵ binh sẽ lúi rúi ra. Ba nghìn cây rìu hình thành một mặt sát thương sát sao, rất khó có người thoát khỏi! Những cây rìu này sắc bén vô cùng, chiếc áo giáp nhẹ của bộ binh quân Quan Đông sẽ bị cắt ra một cách dễ dàng.”

Sắc mặt của Lỗ Túc, Khoái Việt càng tái nhợt hơn.

Lương Châu binh thật sự quá đáng sợ rồi! Chẳng những mỗi một Lương Châu binh đều dũng mãnh dị thường, mà binh khí của họ cũng đa dạng đủ loại, chiến thuật lại càng vô cùng phong phú. Chỉ riêng điểm này, quân đội của quân phiệt Quan Đông sớm đã bị quân Lương Châu bỏ rơi đằng sau. Nếu Mã đồ phụ có thể huấn luyện ra mười vạn tinh nhuệ kỵ binh, thế thì khắp thiên hạ này sẽ chẳng còn ai có thể ngăn cản binh phong của quân Lương Châu nữa?

“A a a ~”

“A! a! a! ~”

Lang kỵ binh vừa gào vừa tiến vào thể trận của “quân Quan Đông”, từng thanh từng thanh Trảm Mã đao sắc bén múa may trên không trung, từng cái đầu của “Bù nhìn Quan Đông binh” bị cắt rơi xuống. Đợi ba nghìn Ô Hoàn lang kỵ gào thét đi qua, cả quân trận Quan Đông đã bừa bộn vô cùng. Nếu những “bù nhìn Quan Đông” này đều là thân thể thật thì hẳn lúc này đã xác chất ngổn ngang, máu văng tung tóe.

Mãi đến khi bóng dáng của ba nghìn Ô Hoàn lang kỵ biến mất trong khói bụi mù mịt, Mã Dược mới chậm rãi xoay người lại, hướng sang đám sĩ tộc Quan Đông hỏi bằng chất giọng lạnh băng: “ Binh phong của quân Lương Châu như thế nào? Chư vị cho rằng, trong chư hầu thiên hạ, quân đội của ai có khả năng đối địch với thiết kỵ Tây Lương của bốn tướng quân?”

Tất cả đều im lặng. Chỉ nói về binh phong uy thế, thiết kỵ Tây Lương có thể nói là độc bộ thiên hạ, tuyệt đối không có quân đội nào có thể so sánh với chúng.

“Hừ hừ.” Mã Dược cười lạnh hai tiếng, ngược đầu lên trời lạnh lùng nói, “Đây chỉ là màn diễn tập, không phải là cuộc chiến chính thức! Nếu như là cuộc chiến thực, bốn tướng quân ít nhất có thể xuất động năm nghìn Trọng Giáp thiết kỵ cùng với hai vạn lang kỵ! Ngoại trừ Trọng Giáp thiết kỵ dùng để phá trận và Ô Hoàn lang kỵ dùng để tấn công địch, bốn tướng quân còn có... năm vạn khinh kỵ binh khác, đây ~ mới là tinh nhuệ chính thức của quân Lương Châu ta!”

Khóe miệng Giả Hủ khẽ nhếch lên, trong mắt đã in hằn một sự vui mừng mang chất hiểu ý.

Mã đồ phu đương nhiên là đang nói xạo. Tuy Trọng Giáp thiết kỵ của Hứa Chử uy lực cường đại, nhưng trang bị của chúng sang trọng quá, hơn nữa tổ chức của nhân viên và ngựa bị hạn chế. Có được quy mô một nghìn đã là cực hạn rồi! Về phần Ô Hoàn lang kỵ, đích thực đông đến hai vạn, nhưng nếu nói đến tinh nhuệ thì chỉ có ba nghìn nhân mã của Cú Đột.

Còn về phần Mã đồ phu nói năm vạn khinh kỵ mới là tinh nhuệ của quân Lương Châu, chỉ đơn giản là nói mò. Tinh nhuệ của kỵ binh Lương Châu ngay cả hai vạn còn chưa đến, năm vạn ở đâu ra? Mã đồ phu nói như vậy, mục đích chỉ đơn giản muốn khoe khoang vũ lực với các sĩ tộc Quan Đông để đánh tan đi cách nghĩ không thực tế của họ, từ nay về sau an phận ở lại Quan Trung, cho dù không muốn dốc sức vì Mã đồ phu, cũng không đến nỗi ngăn cản.

Mất thấy sĩ tộc Quan Đông có vẻ sợ hãi, trong lòng Mã Dược đắc ý lắm, đương lúc toan mở miệng tiếp tục đe dọa thì chợt có một tiểu sử vội vàng bước vào đài điểm binh, đi đến chỗ Giả Hủ, thỏ thẻ gì đó bên tai Giả Hủ. Giả Hủ khẽ biến sắc, vội tiến lên hai bước đến cạnh Mã Dược, thấp giọng nói: “Chủ công, thủ tướng Ngũ Tập ở ải Hàm Cốc tám trăm dặm cấp báo!”

Mã Dược khựng lại, rồi đột nhiên quát to: “Cuộc diễn tập đến đây chấm dứt, hồi phủ!”

,

Mùa xuân Kiến An năm thứ bảy thời Hán Hiến đế , lúc Mã đồ phu đang chăm lo việc nước, nghỉ ngơi dưỡng sức, tại vùng Quan Đông ở phía xa nghìn dặm xảy ra một việc chấn động thiên hạ. Sự việc này làm vỡ hoàn toàn kết hoạch nghỉ ngơi dưỡng sức của Mã đồ phu, ép hẳn phải vội vàng khởi binh, bước vào cuộc hành trình một lần nữa.

.....

Dương Châu Thọ Xuân, Đại Tư Mã phủ.

Đại thọ lần thứ bốn mươi của Viên Thuật vừa đúng dịp lễ Nguyên Tiêu, gã bèn mở một buổi đại yến ở phủ, chiêu đãi quan văn võ tướng dưới trướng.

Dự Châu Thứ Sử Tôn Kiên < viên=“” thuật=“” bổ=“” nhiệm,=“” bồi=“” vì=“” thực=“” tế=“” dự=“” châu=“” nằm=“” trong=“” sự=“” khổng=“” chế=“” của=“” tào=“” tháo,=“” nên=“” tôn=“” kiên=“” chưa=“” được=“” nhậm=“” chức=“”>, Đan Dương Thái Thú Lưu diêu, Lư Giang Thái Thú Lưu Huân, Nam Dương Thái Thú Trần Kỳ, Cửu Giang Thái Thú Chu Thượng , Ngô quận Thái Thú Tôn Tĩnh , Hội Kê Thái Thú Vương Lang, Dự Chương Thái Thú Hứa Cống, đều dẫn theo người nhà, thân tín chạy đến Thọ Xuân chúc mừng.

Thừa tướng Tào Tháo, Kinh Châu mục Lưu Biểu, Từ Châu Thứ Sử Đào Khiêm, Hạ Phái tướng Lữ Bố cũng phái sứ giả tiến đến chúc mừng.

Lại có những thân tín văn quan võ tướng Viên Diêu, Viên Dận, Kim Thượng, Phùng Phương, Kiều Nhụy, Trần Lan, Lôi Bạc, Lý Phong, Lương Cương, Lương Kỳ, Hàn Dận, Dương Hoàng, Lưu Tường, lượn lờ tịch

trước buổi tiệc. Trong thành Thọ Xuân có thể nói đông đúc nhân tài, trong phủ Viên Thuật càng là văn võ tụ tập, chưa bao giờ náo nhiệt nhường này.

Rượu qua ba tuần, ăn uống linh đình.

Dự Châu Thứ Sử Tôn Kiên dẫn theo con mình là Tôn Sách rời tiệc, đứng dưới bậc cử chung rượu lên, hướng sang Viên Thuật nói: “Dự Châu Thứ Sử Tôn Kiên, dẫn theo con là Tôn Sách cung chúc Đại Tư Mã phúc thọ vĩnh hưởng.”

“Ha ha, Văn Đài cần gì phải khách khí như vậy.” Viên Thuật bật cười ha hả, ánh mắt rơi vào người Tôn Sách kể bên Tôn Kiên, không khỏi hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói. “Đây chính là Bá Phù? Hai năm không gặp không ngờ đã trở nên anh vĩ như vậy. Đúng là “Hổ phụ vô khuyển tử”, Văn Đài hảo phúc khí!”

Tôn Kiên cung kính nói: “Phúc của mặt tướng, cũng là phúc của Đại Tư Mã.”

“Ha ha. Hảo, rất tốt.” Viên Thuật cười đến không khép miệng được, quay trái rồi quay phải nói. “Ban rượu. Ban rượu!”

Lại có tân nhậm Cửu Giang Thái Thú Chu Thượng dẫn theo cháu là Chu Du dự tiệc. Đứng dưới bậc thềm hướng sang Viên Thuật nói: “Cửu Giang Thái Thú Chu Thượng mang theo cháu là Chu Du cung chúc Đại Tư Mã vĩnh hưởng lộc vị và chức quyền, phúc thọ vô biên.”

“Vị thiếu niên lang này chính là Chu Du, Chu Công Cẩn sao?” Viên Thuật cười đến híp mắt. “Chuyện ở Thư huyện bốn Đại Tư Mã đã nghe nói rồi. Ừm, không tệ, tuổi còn nhỏ mà mưu lược nhường này, có thể triệt lui hoàn toàn trong tay Mã đồ phu, không đơn giản đâu! Chỉ bằng điểm này, cũng đã giỏi hơn rất nhiều tướng già sa trường rồi. Ha ha.”

“Nhận được lời khen của Đại Tư Mã.” Chu Du chấp tay lạnh nhạt nói. “Du xấu hổ không dám nhận.”

“Ban rượu. Ban rượu.” Viên Thuật liên tục hươ tay nói. “Ban rượu hết.”

Đương yến tiệc, Chủ Bạc Các Tượng đột nhiên đập bàn đứng dậy, lạnh lùng nói: “Ta có một lời, chư quân nghe đây!”

Trong đại sảnh thoáng chốc một màn yên tĩnh bao trùm. Mọi người đều ngạc nhiên nhìn nhau, cũng không biết Các Tượng muốn nói điều gì. Chỉ có Từ Thứ nhếch mép khẽ cười lạnh, ghé tai Tôn Kiên thì thào hai câu. Tôn Kiên bất giác biến sắc, lập tức quay đầu nhìn về phía chủ vị, quả thấy Viên Thuật hai mắt khẽ híp, thần sắc khác thường.

Đợi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào mình, Các Tượng mới chỉnh đốn y quan, nghiêm nghị nói: “Tích Cao Tổ chẳng qua tứ thượng một đình trường (chỉ việc Lưu Bang lên ngôi), mà cuối cùng có được thiên hạ. Đến nay kéo dài đã hơn bốn trăm năm, vận số đã tận, trong nước lục đục. Tân quân mà bách tính trông mong tựa như hạn hán mong mưa dầm!”

Mọi người đều biến sắc, phần lớn đoán được Các Tượng muốn nói gì.

Quả nhiên, Các Tượng nhanh chóng rời bàn tiệc, đi đến giữa sảnh to giọng: “Viên gia tứ thế tam công, danh vọng cao ngưỡng. Đại Tư Mã nên ứng thiên thuận nhân, chính vị cửu ngũ! Mọi người cho rằng như thế nào?”

Lời Các Tượng vừa được buông, trong sảnh tĩnh mịch vô cùng, Viên Thuật ngự trên chủ vị, hai mắt khép hờ không nói một lời.

“Không thể!”

Trong màn tĩnh mịch ngọt thở, đột nhiên vang lên một tiếng nói như sấm rền.

Mí mắt của Viên Thuật nhảy động mạnh, lập tức choàng mở, thì thấy Thái Thú Dự Chương - Hứa Cống đã rời chỗ, đứng trong sảnh lớn tiếng mắng nhiếc Các Tượng rằng: “Tích Chu Văn vương chiếm hai phần ba thiên hạ, nay Đại Tư Mã dù gia thế phú quý, Dương Châu phú quý, nhưng vẫn chưa đủ cường thịnh. Huống chi Hán thất dù suy yếu, nhưng cũng không bằng sự bạo ngược của Ân Trụ, thân là thần tử thì há có thể mang lòng oán vị? Việc này quyết không được.”

Các Tượng cả giận nói: “Có câu giang sơn xã tắc, kẻ có đức chiếm giữ. Họ Viên xuất phát từ Trần, họ Trần chính là đời sau của Đại Thuần, nghìn năm trước còn là quân của họ Lưu! Hơn nữa Đại Tư Mã còn có truyền quốc ngọc tỷ, nếu không làm quân, ngược với lẽ trời!”

“Ừm? Truyền quốc ngọc tỷ?”

“Ngọc tỷ?”

“Ngọc tỷ lại nằm trong tay Đại Tư Mã sao?”

“Sau khi Đồng Trác loạn Hán, ngọc tỷ không phải đã mất tích à?”

Các Tượng vừa thốt ra câu đó, mọi người xôn xao. Từ Thứ khẽ đưa mắt sang Tôn Kiên ra hiệu. Tôn Kiên hiểu ý, bước nhanh ra khỏi hàng đứng dưới sảnh, ngân giọng nói: “Dám hỏi Đại Tư Mã, truyền quốc ngọc tỷ quả thật nằm trong phủ?”

Viên Thuật lạnh nhạt nói: “Hôm trước bốn Đại Tư Mã ngao du Nam Sơn, trong núi gặp được một lão giả râu dài. Lão tặng ta một gói đồ bọc bằng lụa vàng, còn nói “thay Hán giả, đương đồ cao dã”, quả đúng khó hiểu. Lúc ngẩng đầu lại nhìn, lão giả râu dài đã hóa thành một luồng khói xanh, lúc tháo lụa vàng ra nhìn, không ngờ lại là truyền quốc ngọc tỷ.”

Lời Viên Thuật vừa dứt, Các Tượng liền đồng thanh nói: “Thay Hán giả, đương đồ cao dã! Đại Tư Mã tự Công Lộ, ứng ngay ý nghĩa trên. Theo tại hạ thấy, lão giả râu dài mà Đại Tư Mã gặp trong núi, rõ ràng chính là Nam Hoa lão tiên, hẳn là phụng mệnh trời đem tặng truyền quốc ngọc tỷ, này chẳng phải là thiên mệnh sao?”

“Đã là thiên mệnh, bọn thần cung thỉnh Đại Tư Mã chính vị cử ngũ!”

Viên Diệu, Viên Dận lần lượt ra khỏi hàng, quỳ xuống đất. Trần Tình, Kim Thượng, những văn võ tâm phúc như Phùng Phương, Kiều Nhụy, Trần Lan, Lôi Bạc, Lý Phong, Lương Cương, Lương Kỳ, Hàn dân, Dương Hoàng, Lưu Tường cũng đồng loạt ra khỏi hàng, quỳ rạp xuống đất. Tôn Kiên quay đầu nhìn Từ Thứ. Từ Thứ mặt mày lạnh lùng, làm một động tác điểm đầu không để nhận thấy. Tôn Kiên liền xoay người quỳ xuống đất, cất giọng nói: “Thần, Dự Châu Thứ Sử Tôn Kiên, cung thỉnh Đại Tư Mã chính vị cử ngũ, để an định thiên hạ vạn dân!”

Thứ Sử Dự Châu Tôn Kiên đã quy, thì Thái Thú của Cửu Giang, Lư Giang, Đan Dương, Ngô quận, Hội Kê, Dự Chương, Nam Dương cũng lần lượt quỳ rạp xuống đất, đồng thanh cung thỉnh Viên Thuật chính vị cử ngũ. Trong một thoáng, người trong đại sảnh đều quỳ xuống cả. Phóng mắt sang nhìn, chỉ thấy khắp đất đều là những cái mông vểnh lên, không còn người nào đứng.

“Ồ đồ! Quả đúng hồ đồ!” Trong lòng Viên Thuật hân hoan vô cùng, nhưng trên mặt lại cố ý ra vẻ giận dữ, quát: “Viên gia tử thế tam công, đời đời chịu hoàng ân, há có thể làm chuyện bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa? Các ngươi làm như vậy, chỉ khiến bốn Đại Tư Mã bị bách tính thiên hạ phỉ nhổ!”

“Đại Tư Mã!” Các Tượng đầu chạm đất, nhanh tiếng nói. “Hôm nay nếu ngài không chính vị cử ngũ, tại hạ sẽ đục đầu vào thềm đá mà chết!”

“Ai.”

Sắc mặt Viên Thuật biến xong lại biến, dậm chân thở dài một tiếng, xoay người ngang nhiên bỏ đi.

.....

Tháng giêng Kiến An thời Hán Hiến. Viên Thuật chính thức đăng cơ xưng đế tại Thọ Xuân, quốc hiệu là Thành, đổi nguyên Trọng Gia, sử sách gọi là Trọng Gia hoàng đế. Trọng Gia hoàng đế định đô ở Thọ Xuân, lấy quận Cửu Giang làm Hoài Nam Doãn, thiết trí công khanh quan lại, cúng tế Nam Bắc Hiệu, lập Phùng Thị là hoàng hậu, Viên Diệu là Thái Tử. Tất cả chức quan ở các quận đều được phong thưởng.

Tin tức này một khi truyền ra, thiên hạ chấn động!

Hà Sáo. Bình Tây tướng quân phủ.

Mã Dục trầm giọng nói: “Rốt cuộc Viên Thuật cũng xưng đế!”

“Chủ công. Lần này tốt rồi.” Lý Túc lấy tay nâng trán, chen trước nói, “Viên Thuật xưng đế, thì ắt sẽ làm cho cục diện vốn có của Quan Đông biến loạn lớn, một trận quân phiệt hỗn chiến sẽ không thể tránh khỏi. Lướt này quân đoàn Lương Châu của chủ công rất cục cựa cũng có thể “ngồi xem hổ đấu”, yên tâm nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Thự thụ cũng nói: “Viên Thuật xưng đế, đối với Tào Tháo là cú đả kích lớn nhất. Tào Tháo nếu không muốn mất đi ưu thế địa vị có thể hiệu lệnh thiên hạ quần hùng, thì nhất định sẽ xuất binh thảo phạt! Với thực lực trước mắt của Tào Tháo thì còn xa mới có thể chống lại Viên Thuật. Nếu như không ngoài dự liệu, Tào Tháo hẳn sẽ liên hợp Thứ Sử Từ Châu Đào Khiêm, Kinh Châu mục Lưu Biểu cùng thảo phạt Viên Thuật.”

“Đào Khiêm tuổi tác đã cao, Lưu Biểu tuy là dòng họ Lưu Thị, nhưng lại là con chó giữ thành. Hai người này chưa chắc sẽ xuất binh thảo phạt Viên Thuật.” Giả Hủ lắc đầu nói. “Ngược lại có hai người có thể. Tuy chỉ là Thái Thú của quận, dưới trướng cũng không có nhiều binh mã, nhưng rất có khả năng sẽ khởi binh liên Tào, cho Viên Thuật một kích trí mệnh!”

Mã Dục trầm giọng nói: “Văn Hòa đang nói đến Giang Đông Tôn Kiên và Hạ Phái Lữ Bố?”

“Không sai!” Giả Hủ nói, “Đối với Tôn Kiên mà nói, đây chính là thời cơ tuyệt hảo để hắn thoát khỏi sự kềm cặp của Viên Thuật! Giờ đây cử binh phản Viên Thuật, chẳng những không bị gọi là bội chủ, mà còn nhận được mỹ danh là trợ giúp Hán thất, được sĩ tộc bách tính thiên hạ tán thưởng. Tào Tháo vì muốn lôi kéo Tôn Kiên cùng đối chọi với Viên Thuật, lão nhất định sẽ ca ngợi luôn miệng. Lữ Bố cũng cùng đạo lý đó, làm như vậy sẽ giúp hắn nhận được sự ủng hộ và tán đồng của sĩ tộc Từ Châu.”

“Ừm. Như thế cũng rất có khả năng.” Mã Dục nói, “Tôn Kiên cũng là đồ đệ của hổ, sói, không phải là hạng người chịu khuất phục dưới trướng người khác!”

Giả Hủ nói: “Tôn Kiên, Lữ Bố nếu khởi binh liên Tào, Viên Thuật sẽ đối mặt với ba bên địch. Tắt bại! Và Thành quốc được hắn trăm phương nghìn kế gây dựng cũng sẽ đổ vỡ trong một buổi! Thế nhưng, Tôn Kiên, Lữ Bố dù sao căn cơ vẫn chưa sâu. Viên Thuật nếu bại, đồng cỏ phì nhiêu nghìn dặm của Dương Châu, trăm vạn binh giáp, e sẽ thuộc về Tào Tháo cả.”

Mã Dục nói: “Điều này cũng là điều lo lắng của bốn tướng quân.”

Giả Hủ nói: “Hủ cho rằng nên tạo một chút phiền phức cho Tào Tháo.”

“Tạo phiền toái là chuyện nhất định.” Mã Dục trầm giọng nói, “Nếu có thể nhân cơ hội giải quyết Tào Tháo thì tốt nhất! Tào Tháo một ngày không chết, bốn tướng quân khó lòng yên tâm.”

Mã Siêu nói: “Huynh trưởng, tiểu đệ nguyện suất lĩnh một chi tinh binh tiến lên trước đánh lén Hứa Xương!”

“Không vội.” Mã Dục xua tay, lạnh nhạt nói, “Bây giờ không phải lúc, qua ba tháng nữa Giang Hoài sẽ là mùa mưa, chờ đại quân của Tào Tháo lún sâu vào bãi bùn ở Thọ Xuân khó có thể rút ra, lúc đó chúng ta xuất quân cũng chưa muộn.”

.....

Hứa Xương.

Trên dưới triều đình đã loạn xà ngầu, tranh cãi ầm ĩ.

Sau khi Tào Tháo dời đô sang Hứa Xương, từ Duyện Châu, Thanh Châu, Dự Châu triệu một nhóm lớn sĩ tử vào triều làm quan. Hiến đế lại nghe theo lời can ngăn của Tào Tháo, điều Thanh Châu Thứ Sử Khổng Dung, Dự Châu Thứ Sử Khổng Do vào trong triều đảm nhiệm chức Tư Đồ, Tư Không, cùng quản lý triều chính với Tào Tháo, tiểu triều đình ở Hứa Xương mới dần dần khôi phục được một chút không khí của ngày xưa.

Đại diện hoàng cung.

Tư Lễ thái giám vừa mới hô “Bãi!” thì Thái Thường khanh Tư Mã Phòng sớm đã ra khỏi hàng, quỳ dưới thềm son, tấu: “Khải tấu bệ hạ, thần có bản tấu.”

Hiến đế ngưỡng tay nói: “Tư Mã ái khanh thỉnh nói.”

Tư Mã Phòng nói: “Viên Thuật âm mưu soán Hán, đi ngược đạo trời, có thể nói người người oán trách, thần nhân phẫn nộ. Khẩn cầu bệ hạ chiếu lệnh thiên hạ, để chư hầu thiên hạ khởi binh thảo phạt!”

Lời Tư Mã Phòng vừa dứt, Tư Đồ Khổng Dung, Tư Không Khổng Do, Thượng Thư Nhân Cống, Thị Trần Cung Quân, Mãn Sủng, Đồng Chiêu, Đỗ Kỷ. Thị Lang Tư Mã Lăng, Ngô Chất, cùng Vệ tướng quân Hạ Hầu Đôn, Vệ Úy Tào Nhân, Đình Úy Tào Hồng, Chấp Kim Ngô Tào Khiết, Đại Tư Nông Tuân Hoắc, Thiếu Phủ Tuân Du, những quan văn võ tướng cũng ra khỏi hàng, quỳ xuống đất tấu thỉnh triều đình khởi binh thảo phạt Viên Thuật.

Hán Hiến để xoay người, đưa mắt nhìn sang Tào Tháo ngồi bên trái, ôn hòa hỏi: “Không biết thừa tướng nghĩ thế nào?”

Tào Tháo đứng dậy, hướng sang Hiến để chấp tay vái, cất giọng nói: “Tư Mã Thái Thường nói cực chuẩn. Bệ hạ phải nhanh chóng hạ chiếu, khiến thiên hạ chư hầu khởi binh thảo phạt.”

Hán Hiến để vui vẻ nói: “Đã vậy, trẫm chuẩn tấu.”

.....

Ban đêm.

Những tâm phúc mưu sĩ Quách Gia, Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục, Lưu Hoa cùng với những tông tộc đại tướng Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Khiết đều tề tựu ở tướng phủ, cùng bàn bạc việc thảo phạt Viên Thuật với Tào Tháo. Triều nghị ban sáng tuy hùng hồn kịch liệt, có khí thế khởi binh thiên hạ, nhưng người có thể hưng binh thiên hạ, chỉ có thể là tiểu đoàn thể của Tào Tháo.

“He he, Viên Thuật già ngu xuẩn này, rốt cuộc vẫn không chống đỡ được sự quyến rũ của việc xưng đế!” Ngược với thần sắc lạnh lùng của Tào Tháo lúc đình nghị, giờ này trông lão có vẻ vui vẻ lạ thường, quay sang Lưu Hoa nói. “Tử Dương, sứ giả được phái sang Ngô quận và Hạ Phái đã phản hồi chưa?”

Lưu Hoa cung kính nói: “Hồi bẩm thừa tướng, đã phản hồi hết cả.”

Tào Tháo nói: “Tôn Kiên và Lữ Bố nói sao?”

Lưu Hoa nói: “Chỉ cần thừa tướng đi đầu khởi binh, hai người kia sẽ khởi binh theo.”

“Ừhm!” Tào Tháo bỗng đứng phắt dậy, nói. “Dưới trướng Viên Thuật binh nhiều tướng mạnh, lương thảo sung túc, bốn tướng vốn với không kịp. Tuy Viên Thuật khuyết thiếu thống binh đại tướng, nhưng bốn tướng sở dĩ không dám một mình khởi binh, là vì lo lắng cùng Viên Thuật đánh lâu dài thì quân ta sẽ bất lợi cực kỳ!”

Nói này chợt khựng lại, Tào Tháo bước nhanh đi đến chỗ địa đồ, ngón tay chỉ vào Dương Châu lớn tiếng nói: “Nhưng nếu như có sự phối hợp tác chiến của Hạ Phái tướng Lữ Bố và Thái Thú Ngô quận Tôn Kiên thì tình hình sẽ hoàn toàn khác đi! Tôn Kiên nếu khởi binh, Đan Dương, Hội Kê hai quận này sẽ chịu trận trước tiên, sẽ không thể tiếp tục vận chuyển lương thảo binh lính đến Thọ Xuân. Dự Chương xa xôi bần cùng, không đáng lo. Khi đó, Viên Thuật chỉ còn nhân lực, vật lực hai quận Cửu Giang, Lư Giang để đối kháng với liên quân Lữ Bố của bốn tướng. Dương Châu đất rộng dân đông, ưu thế binh tinh lương túc sẽ không còn. Trận chiến này thắng bại đã rõ.”

“Nhưng có người chủ công không thể không phòng!” Lời Tào Tháo vừa dứt, Quách Gia liền mở miệng nhắc nhở. “Người này chính là Tây Bắc Mã đồ phu, Mã đồ phu rất có thể thừa dịp chủ công đại quân xuất chinh, khởi binh đánh lén Lạc Dương, thậm chí còn có thể theo đường thủy Hoàng Hà qua ải Hổ Lao, thẳng tiến đến Hứa Xương!”

“Đúng vậy. Bốn tướng cũng lo lắng đến điểm này.” Thần sắc của Tào Tháo trở nên nghiêm trọng, lo lắng nói. “Mã đồ phu hung tàn xảo trá, làm việc khác với tư duy người thường, tuyệt đối không thể phân tâm!! Hứa Xương có Văn Nhục trấn thủ, có thể yên tâm. Không biết Phụng Hiếu cho rằng, người nào có thể trấn thủ Lạc Dương?”

“Mạnh Đức!” Lời Tào Tháo vừa dứt, Hạ Hầu Đôn đã sớm bước ra, nhanh nhẩu nói. “Lạc Dương cứ giao cho mõ!”

Tào Tháo nói: “Nguyên Nhung nếu thủ Lạc Dương, đại quân của bốn tướng há phải thiếu đi tiên phong sao?”

Hạ Hầu Đôn nói: “Ách, điều này ~”

Quách Gia đột nhiên nói: “Thừa tướng, trong lòng tại hạ có một người thích hợp làm tiên phong. Làm vậy thì Nguyên Nhung tướng quân có thể lĩnh quân trấn thủ Lạc Dương.”

“A?” Tào Tháo vui vẻ nói, “Người nào có thể làm tiên phong?”

Quách Gia nói: “Chẳng lẽ thừa tướng đã quên Quan Vũ?”

“Vân Trường?” Tào Tháo vỗ đầu, không kìm được vui mừng nói. “Thật là đáng chết! Bốn tướng làm sao quên được Vân Trường!”

.....

Hạ Phái.

Khi đó, hai mươi ba đường chư hầu Quan Đông cùng thảo phạt Mã Dục, Lữ Bố tổn thất thảm trọng, hai nghìn bộ hạ cũ Tịnh Châu bị mất gần hết, vốn tướng mình sẽ bị sĩ tộc Hạ Phái đuổi khỏi, chưa từng nghĩ Trần Cung dùng ba tác lược của mình thuyết phục sĩ tộc Hạ Phái. Lữ Bố vì họa được phúc, ngược lại làm tiêu tan đi sự phản cảm của sĩ tộc Từ Châu.

Phủ tướng quân.

Lữ Bố cùng quân sư Trần Cung, Đại tướng Trương Liêu đang thương nghị việc khởi binh.

Trương Liêu dè dặt hỏi Trần Cung: “Quân sư, nói chuyện trước mắt, quân ta xuất binh thảo phạt Viên Thuật tựa hồ không có lợi ích nào. Cho dù Viên Thuật tan tác, đồng cỏ phì nhiêu nghìn dặm của Dương Châu cũng chỉ có thể bị chia cắt bởi Tào Tháo, Tôn Kiên. Với thực lực trước mắt của chủ công căn bản không đủ để cùng Tào Tháo, Tôn Kiên tranh đoạt Dương Châu!”

“Mục đích xuất binh của chủ công xuất không phải vì tranh đoạt Dương Châu.” Trần Cung mỉm cười nói, “Mà là vì nhận được sự tán đồng của triều đình, tranh thủ trợ giúp thanh danh của Hán thất. Chỉ có như vậy, chủ công mới có thể thay đổi hoàn toàn hình tượng của mình trong lòng sĩ tộc Từ Châu. Đợi Đào Khiêm già đi, chủ công mới có thể thuận thế tiếp quản Từ Châu!”

Trương Liêu chợt hiểu ra, nói: “Thì ra là thế, mặt tướng hiểu rồi.”

Lữ Bố nói: “Đã vậy, Hạ Phái sẽ do Văn Viễn lưu thủ, bốn tướng quân tự mình dẫn đại quân đến Thọ Xuân trước.”

Trương Liêu vội khum tay nói: “Mặt tướng lĩnh mệnh.”

.....

Ngô huyện, phủ Thái Thú.

Ngô quận Thái Thú Tôn Kiên đang điều binh khiển tướng, chuẩn bị đánh quận Đan Dương.

Tôn Kiên tay chỉ địa đồ, nhìn quanh chúng tướng nói: “Bốn tướng quân đã cùng ước định cùng thừa tướng và Lữ Bố cùng khởi binh thảo phạt Viên Thuật vào cuối tháng này! Bước đầu tiên trong kế hoạch của quân ta là tiến sang hướng tây đánh chiếm những huyện Thạch Thành, Mạt Lăng, Cú Dung, Vu Hồ của Đan Dương Bắc Bộ, lại dùng thủy quân phong tỏa thủy đạo Trường Giang, cắt đứt sự liên hệ của Thọ Xuân với bốn quận của Giang Đông! Sau đó Bắc thượng, cùng hai đường đại quân của Tào thừa tướng và Lữ Bố tướng quân cùng đánh Thọ Xuân.”

Trong kế hoạch tác chiến của Tôn Kiên, lấy việc thủy quân cắt đứt thủy đạo Trường Giang làm trọng yếu. Cử động sẽ thu nạp bốn quận Giang Đông ở phía Nam Trường Giang vào thế lực và phạm vi của mình, bề mặt là không cho phép Bắc chủ chư hầu nhúng tay, nhưng thực chất là sự ăn ý của Tào Tháo và Tôn Kiên!

Cái gọi là cuộc chiến phạt Viên, chẳng qua là cuộc chiến chia cắt địa bàn của Viên Thuật. Viên Thuật xưng đế rất không hợp thời, lời cho hai kẻ kiêu hùng là Tào Tháo và Tôn Kiên mượn cơ hội làm khó! Theo sự

định trước của Tào Tháo và Tôn Kiên, ba quận Cửu Giang, Lư Giang, Nam Dương của Giang Bắc sẽ thuộc sở hữu của Tào Tháo, ba quận Đan Dương, Hội Kê, Dự Chương của Giang Đông sẽ thuộc về Tôn Kiên.

“Giờ đây ~” Ánh mắt của Tôn Kiên hướng về Từ Thứ, cất giọng nói, “Thỉnh quân sư bố trí cụ thể.”

Từ Thứ vui vẻ lĩnh mệnh, tiến lên hai bước đứng trước bàn Tôn Kiên, cất cao giọng nói: “Chu Thái, Tương Khâm.”

Chu Thái, Tương Khâm song song đi lên trước, cùng đồng thanh đáp: “Dạ”

Từ Thứ nói: “Mỗi người tự suất thủy quân phong tỏa Trường Giang. Nếu gặp thuyền của Giang Đông vận chuyển binh lính vật tư sang Giang Bắc, tịch thu tất cả, đợi cuộc chiến phạt Viên chấm dứt rồi hẵng xử lý.”

“Tuân mệnh!”

Chu Thái, Tương Khâm khum tay vái chào, xoay người nghênh ngang rời đi.

“Phụ thân!” Chu Thái, Tương Khâm nhị tướng vừa mới rời đi, ngoài phòng đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lạnh. Tôn Kiên, Từ Thứ và chư tướng đều liếc mắt qua nhìn. Ngoài phòng một bóng người xẹt qua, Tôn Sách thân vận chiến bào mang sắc đỏ của lửa đã ngang nhiên đi thẳng vào, đứng ở dưới thềm hướng sang Tôn Kiên khum tay nói, “Phụ thân, lần này thảo phạt Viên nghịch, thỉnh nhất định phải chấp thuận cho hài nhi tham gia.”

Mắt Tôn Kiên lộ vẻ khó xử, quay đầu nhìn về phía Từ Thứ.

Từ Thứ mỉm cười, vui vẻ nói: “Tôn Sách nghe lệnh.”

Tôn Sách nghe vậy liền mừng quýnh lên, vội giẫm chân rồi tiến lên đứng trước mặt Từ Thứ, cất cao giọng nói: “Vâng”

Từ Thứ nói: “Suất lĩnh tinh binh ba nghìn làm tiên phong, canh năm ngày mai nhổ trại, binh phát về hướng Cú Dung, không được sai sót!”

Tôn Sách khum tay cái “bật”, nói: “Mạt tướng lĩnh mệnh!”

Từ Thứ lại nói: “Trình Phổ nghe lệnh.”

“Có mạt tướng.”

“Suất quân năm nghìn ra khỏi Ô Trình đi về hướng Tây, hạn người phải trong vòng ba ngày đánh chiếm Cố Chương. Sau khi đánh hạ Cố Chương, phải lệnh sĩ tốt ra khỏi thành vào ban đêm, ban ngày vào thành, tạo thành một thuật che mắt là đại quân Ngô quận tụ tập ở Cố Chương.”

“Tuân mệnh.”

“Hoàng Cái, Hàn đương nghe lệnh.”

“Có mạt tướng.”

“Lấy Hoàng Cái làm chủ tướng, Hàn Đương làm phó tướng, suất lĩnh tinh binh năm nghìn từ Dương Tiễn xuất phát, rồi cải trang xuống núi quấy rối chi người miền núi và bạo dân, rồi tiến thẳng chiếm đánh Vu Hồ. Bốn quân sư đã ở sắp đặt nội ứng ở Vu Hồ, đến giờ Giới sẽ trong ngoài tiếp ứng lẫn nhau, có lẽ sẽ ổn thôi. Sau khi đánh chiếm Vu Hồ, hai vị tướng quân tất phải thủ vững mười ngày. Mười ngày sau, chủ công sẽ tự mình thống lĩnh thủy bộ đại quân đến tiếp ứng.”

“Tuân mệnh.”

“Những đại doanh của chư tướng còn lại sẽ chinh đồn lại quân mã, làm tự thế sẵn sàng xuất chinh.”

“Tuân mệnh!”

Từ Thứ phân công xong, chư tướng đều lĩnh mệnh rời khỏi.

.....

Thọ Xuân. Hậu hoa viên ở Hoàng cung.

Viên Thuật chê Hậu hoa viên vốn có quá nhỏ, bèn gượng ép lấy trăm mẫu đất ở thành Bắc Thọ Xuân, lấy gần một nửa thành Thọ Xuân làm Ngự Uyển hoàng gia.

Lại từ Hoài Nam Doãn chiêu mấy vạn dân phu, để vào Ngự Uyển hoàng gia làm thợ cắt tỉa, sửa chữa cung điện, lại tiếp nạp lời nói của Hoài Nam Doãn Các Tượng, chiếu lệnh Hoài Nam, Nam Dương, Lư Giang, Đan Dương, Dự Chương, Hội Kê, tất cả các quận thượng công tú nữ ba nghìn, để sung làm cung nữ, sau đó lệnh các quận thượng công kỳ trân dị bảo, để cho Viên Thuật thưởng ngoạn.

Đặng cơ không đến hai tháng, Viên Thuật khiến cả Dương Châu “gà bay chó chạy”, người người oán trách.

Lúc Tào Tháo, Tôn Kiên, Lữ Bố đang mài đao chuẩn bị khởi binh, Viên Thuật vẫn không hay biết gì, vẫn chìm đắm trong sự vinh hoa của “đấng Cửu Ngũ”, mỗi ngày bỏ mặc triều chính, chỉ cùng phi tần hậu cung ẩm yến đàm lạc, lại có bọn xu nịnh như Kim Thượng, Các Tượng, Viên Dận ngày ngày vây quanh nói những chuyện “phong hoa tuyết nguyệt” (chuyện phiếm).

Những đại tướng thống lĩnh như Trương Huân, Lôi Bạc, Trần Lan ngược lại dần dần xa lánh Viên Thuật.

Thoắt cái, đã đến cuối tháng ba, hai đường đại quân của Tào Tháo, Lữ Bố trải qua sự chuẩn bị tỉ mỉ, đột nhiên khởi binh tập kích Viên Thuật. Thành quân vội vàng ứng chiến, liên tiếp thất lợi. Hai đường đại quân của Tào Tháo, Lữ Bố liên tiếp hủy thành nhốt trại, thế như chẻ tre, rất nhanh đã đánh vào Hoài Nam.

Tin tức truyền đến Thọ Xuân, lúc này Viên Thuật mới luống cuống, vội vàng triệu tập “Văn võ bá quan” thương nghị đối sách.

Trong điện Kim Loan huy hoàng tráng lệ, Viên Thuật thân vận long bào, ngồi cao sau ngự án, hỏi: “Chư vị ái khanh, nay nghịch tặc Tào Tháo, Lữ Bố thống binh mười vạn đánh đến, Thành quốc nên làm thế nào để ngăn địch đây?”

Đại tướng quân Trương Huân định ra khỏi hàng thì Thái úy Kim Thượng đã ra trước một bước, quỳ trên thềm son, cao giọng nói: “Khải tấu bệ hạ, thần có kế sách ứng phó.”

Viên Thuật khắp khởi nói: “Ái khanh thỉnh nói.”

Kim Thượng cung kính nói: “Nghịch tặc Tào Tháo xảo trá đa trí, Lữ Bố dũng mãnh dị thường, chỉ có mãnh hổ Giang Đông - Tôn Kiên có thể ngăn cản, thần cho rằng bệ hạ phải nhanh chóng hạ chiếu, lệnh Tôn Kiên thống dân chúng Giang Đông tiến đến Thọ Xuân cự địch!”

“Văn Đài?” Viên Thuật khắp khởi nói: “Trẫm có Văn Đài, thì mắc gì phải sợ nghịch tặc Tào Tháo, Lữ Bố. Người đâu~~~”

“Báo~~” Hai chữ “thảo chiếu” còn chưa kịp nói ra miệng, ngoài điện đột nhiên vang lên một tiếng kèn thê lương, rồi Kim Ngô Vệ hối hả chạy vào đại điện, quỳ xuống đất nhanh tiếng nói, “Bệ hạ, Giang Đông cấp báo!”

“Hả, Giang Đông?” Viên Thuật biến sắc, vội quát, “Nói!”

Kim Ngô Vệ thở dốc hai tiếng, nhanh tiếng nói: “Thái Thú Ngô quận Tôn Kiên khởi binh làm phản, phản quân đã liên tiếp đánh chiếm vài huyện như Vu Hồ, Cú Dung, Cố Chương. Mặt nước Trường Giang đã bị phản quân phong tỏa triệt để, Đan Dương báo nguy! Thái Thú Đan Dương Lưu Diêu thỉnh cầu triều đình nhanh chóng sai viện quân, chậm thì sẽ tiêu đại sự.”

“Hả!?” Viên Thuật nhảy dựng lên, chán nản ngồi phịch xuống long ỷ, thảm thiết nói, “Tôn Kiên khởi binh làm phản?”

Yến Linh Diêu

347. Chương 277: Khóc Cái Gì? Bốn Tướng Quân Còn Chưa Chết!

“Đúng đúng đúng, phải dời đô sang Lư Giang.” Các Tượng cũng phụ họa nói, “Tào Tháo, Lữ Bố, Tôn Kiên đánh hạ Thọ Xuân, sau khi có được cửa ải trong thành tất sẽ thối lui. Đợi ba đường liên quân thối lui, chủ

công phản hồi Thọ Xuân cũng chưa muộn. Làm vậy, chủ công chẳng qua chỉ tổn thất một ít của cải mà thôi.”

“Bệ hạ!” Đại tướng Trương Huân đi ra tấu: “Tuyệt đối không được dời đô!”

“Nếu không dời đô thì làm thế nào chống đỡ sự xâm chiếm của ba đường quân địch?”

Viên Thuật cũng muốn dời đô, dù sao Ngự Uyển hoàng gia cũng vừa mới bắt đầu khởi công ở Thọ Xuân, lúc này dời đô chẳng phải tổn công vô ích sao? Nhưng nếu không dời đô, Viên Thuật lại lo lắng mình sẽ bị ba đường quân địch Tào Tháo, Lữ Bố, Tôn Kiên vây hãm chết trong thành Thọ Xuân, đến lúc đó muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Trương Huân nói: “Tôn Kiên dù làm phản, nhưng vẫn chưa đủ để làm dao động căn cơ của quân ta! Trong thành Thọ Xuân có tinh binh mười vạn, trong kho của hai quận Hoài Nam, Lư Giang tồn trữ lương thảo đủ để cung cấp cho mười vạn đại quân trong hai năm! Cho dù không được bốn quận Giang Đông và quận Nam Dương ủng hộ thì nhiều đó cũng đủ để kích bại Tào Tháo, Lữ Bố, Tôn Kiên ba đường địch.”

“Lời Trương Huân tướng quân nói cực đúng!” Đại tướng Lôi Bạc phụ họa nói, “Ba đường liên quân thoát nhìn hung hăng, nhưng thực chất không hề đáng sợ.”

Trần Lan nói: “Tào Tháo tuy có Duyệt, Dự nhĩ Châu, nhưng trong cuộc chiến thảo phạt Mã đồ phu đã bị tổn thất thảm trọng. Vả lại Duyệt, Dự nhĩ Châu thuộc Trung Nguyên, chịu đựng chiến loạn đã lâu, dân chúng nghèo khổ, lương thảo thiếu thốn, quân đội nhiều nhất chỉ ba đến năm vạn người, chưa nói còn phải giữ lại một binh lực tương đương để phòng bị Mã đồ phu, nhiều nhất chỉ có thể phái hai vạn binh mã tiến đánh Thọ Xuân.”

Lôi Bạc nói: “Lữ Bố càng không đáng để ý tới, Hạ Phái quốc vừa nhỏ binh lại yếu, có thể phái ra năm nghìn binh mã thì đã là cực hạn rồi.”

Trần Lan nói: “Nghịch tặc Tôn Kiên cũng bị tổn thất thảm trọng trong cuộc chiến phạt Mã. Trình Phổ, Hàn Đường, Chu Hoàn, Trần Vũ, Đồng Tập, Lăng Thao, những đại tướng dưới trướng đều chết trong tay Mã Siêu. Sau khi hồi Ngô quận lại chiêu mộ hai vạn quân đội, nhưng cũng như Tào quân, đều là những tân binh chưa được huấn luyện đầy đủ, không đáng lo lắng.”

Trương Huân chốt hạ: “Nói cách khác, quân Tào Tháo, quân Lữ Bố, quân Tôn Kiên, ba đường phản quân cộng lại bất quá chỉ ba, bốn vạn người, luận binh lực còn chưa bằng một nửa Thành quân ta. Hơn nữa, Thành quân ta đều là những tinh binh được huấn luyện nghiêm chỉnh, còn ba đường quân địch chỉ là những tân binh huấn luyện chưa đủ. Thắng bại không hỏi cũng biết.”

“Trương Huân, Lôi Bạc, Trần Lan! Bọn người đều là một bọn võ phu, làm gì biết đến chuyện quân sự? “Bình giả. Ngụy đạo dã.” (Kẻ hành binh đều quỷ quyết). Cho dù Thành quân ta chiếm ưu thế về binh lực, nhưng há có thể dễ dàng giành thắng lợi? Trận chiến này nếu bại, tình thế Thành quốc sẽ mất hết, bệ hạ dựa vào cái gì để nhất thống thiên hạ?” Kim Thượng nói đến đây khựng lại, quay sang Viên Thuật nói, “Bệ hạ, thần cho rằng việc cấp bách là bảo tồn thực lực. Ba đường phản quân chia ra đột kích, hấn mang lòng mưu tính. Nếu có thể nhường Thọ Xuân ra, trận này không cần chiến thì họ ắt sẽ triệt lui.”

Viên Thuật do dự chần chờ mãi, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ Ngự Uyển hoàng gia trong thành Thọ Xuân, bèn rút kiếm chém xuống một góc bàn, nhìn chúng thần xung quanh, đánh giọng quát: “Trẫm sẽ cùng bách tính Thọ Xuân tồn vong, tuyệt không dễ dàng buông tay! Nếu còn kẻ buông lời dời đô, thì sẽ như cái bàn này!”

Viên Thuật nói đến đây dừng lại, lớn tiếng nói, “Trương Huân nghe lệnh!”

“Có thần.”

“Suất quân ba vạn, ra hạ Thái, binh tiến Nhữ Nam, đón đánh Tào Tháo!”

“Thần tuân chỉ.”

“Lôi Bạc.”

“Có thần.”

“Suất quân hai vạn. Đóng quân ở Lịch Dương, đón đánh Tôn Kiên.”

“Vi thần tuân chỉ.”

“Trần Lan.”

“Có thần.”

“Lĩnh quân hai vạn, đến Âm Lăng, Đông Thành, đón đánh Lữ Bố!”

“Vi thần tuân chỉ.”

“Trương Huân.”

“Có thần.”

“Suất quân một vạn, chia làm ba đường tiếp ứng nhau, phụ trách tiếp ứng ba đường quân mã, không được sai sót.”

“Vi thần tuân chỉ.”

“Các Nhụy.”

“Có thần.”

“Làm tướng quân Kinh Xa, điều bạt lương thù quân lữ để tiếp tế ba đường đại quân.”

“Thần tuân chỉ.”

Viên Thuật hít sâu một hơi, nhìn quanh chúng thần vang giọng nói: “Hy vọng chư vị ái khanh có thể bỏ g ân oán cá nhân xuống. Mọi thứ lấy quốc sự làm trọng, đồng tâm hiệp lực, chung tay khiến quân địch thối lui! Đợi tam quân chiến thắng trở về, tự mình trăm sẽ dẫn bách tính Thọ Xuân nghênh đón ngoài thành, thay tam quân tướng sĩ đón gió tẩy trần!”

.....

Nhữ Nam.

Khi Tào Tháo dẫn hai vạn đại quân vừa đi qua Dĩnh Thủy, liền có thám mã hồi báo. Đại tướng Trương Huân của Viên Thuật lãnh binh ba vạn đã tiến vào đóng quân ở Nhữ Âm. Tào Tháo nghe vậy sắc mặt đại biến, vội cho đại quân đóng trại tại chỗ, lại triệu tập những tâm phúc mưu sĩ như Quách Gia, Tuân Du, Trình Dục và những đại tướng như Quan Vũ, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Khiết cùng thương nghị đối sách.

Đại doanh Trung quân.

Trong đôi mắt hẹp dài của Tào Tháo thoáng qua một sắc lạnh âm u, rồi nhìn quanh mọi người nói: “Chư vị, mật thám hồi báo, Thành quân đã chia ra làm ba đường để đón đánh quân ta, quân Lữ Bố và quân Tôn Kiên! Chủ tướng của chi Thành quân Bắc thượng Nhữ Nam là đại tướng số một dưới trướng Viên Thuật – Trương Huân, trong tay có ba vạn tinh binh Dương Châu, thực lực không thể khinh thường!”

Quách Gia bỗng nói: “Nếu Viên Thuật dùng mười vạn đại quân tử thủ ở Thọ Xuân, thì cũng không làm gì được lão. Quân ta chỉ đành quyết định trường kỳ vây thành. Nhưng nếu Viên Thuật chủ động xuất kích thì đó là chuyện hoàn toàn khác! Ha ha, không ngờ rằng Viên Thuật dám chủ động xuất kích. Thế nhưng cũng bởi như thế, cuộc chiến phạt Viên càng kết thúc sớm hơn.”

Tuân Du mỉm cười nói: “Trương Huân tuy được xưng tụng là một tướng già sa trường, nhưng tiếc rằng rành chuyện chính sự không rành cưỡi ngựa, đánh phá hẳn là chuyện không khó! Lôi Bạc, Trần Lan càng là hạng bình thường, hai quân Lữ Bố, Tôn Kiên tuy binh lực thua kém, nhưng có những quỷ mưu như Trần Cung, Từ Thử quỷ mưu trợ giúp, chiến thắng có lẽ không phải chuyện khó.”

Tào Tháo hân hoan nói: “Công Đạt có phải đã có lương sách phá địch?”

Tuân Du nói: “Hiện mùa đông vừa qua, mùa mưa chưa đến, vạn vật đương ở trạng khải hanh khô, nên rất dễ xảy ra nạn cháy rừng. Nếu dùng kế “hỏa công”, tất sẽ bị Trương Huân nhìn thấu, quân ta sẽ dùng

phương pháp trái ngược, thì triển kế “thủy yểm”, Trương Huân tất sẽ không phát hiện mà trúng kế quân ta!”

“Kế “thủy yểm”?” Thần sắc Tào Tháo khê chuyển, trầm giọng nói, “Dĩnh Thủy?”

Đôi mắt đan phượng hẹp dài của Quan Vũ bỗng mở choàng, trầm giọng hỏi: “Nếu dùng kế “thủy yểm” để phá địch thì ắt cần chọn lựa một địa hình có lợi, rồi phải nghĩ cách dụ Thành quân vào bẫy?”

“Việc này cũng không khó.” Trình Dục nói tiếp, “Ngoài “Đoạn Hồn cốc” có một bãi đất trũng, địa thế còn thấp hơn so với Dĩnh Thủy, hơn nữa lại gần Dĩnh Thủy, chỉ cần đào một lỗ hổng thì sẽ có thể dẫn nước trong Dĩnh Thủy làm ngập bãi đất trũng! Về phần dụ Thành quân vào bẫy, quân ta liên tiếp bại mười trận để dụ Thành quân vào “Đoạn Hồn cốc”.”

“Liên tiếp bại mười trận dụ địch?” Quan Vũ không tán đồng, nói, “Trình Dục tiên sinh có phải nghĩ đơn giản quá rồi không? Từ sau chiến loạn “khăn vàng”, Trương Huân đã đi theo Viên Thuật, mười năm nay Đông chinh Tây thảo, có thể nói là tướng già sa trường! Nếu quân ta giả vờ bại một, hai lần, Trương Huân có lẽ sẽ không sinh nghi, nhưng nếu giả vờ bại đến mười lần thì Trương Huân nhất định sẽ sinh nghi.”

“Ha ha.” Quách Gia bật cười sảng khoái, nói: “Quan Vũ tướng quân có chỗ không biết. Trọng đức nói liên tiếp bại mười trận dụ địch, chính là muốn Trương Huân sinh nghi. Trương Huân nếu không sinh nghi thì Thành quân làm sao có thể trúng kế. Nhưng một khi Trương Huân sinh nghi thì tám chín phần sẽ trúng kế.”

Dứt lời, Quách Gia và Tuân Du cùng nhìn nhau cười. Trên mặt hai người đều lộ vẻ tiếu nuối.

Quan Vũ nghe xong đầu óc mụ mẫm, khó hiểu nói: “Chính vì muốn cho Trương Huân sinh nghi? Đây là đạo lý gì đây?”

Tuân Du mỉm cười, kiên nhẫn giải thích: “Quan Vũ tướng quân, tại hạ hỏi người, nếu như đổi lại người là Trương Huân, khi gặp quân ta liên tiếp bị bại mười trận, thì sẽ có cảm tưởng gì?”

Quan Vũ không cần nghĩ ngợi đã đáp: “Tất nhiên là kế dụ địch, phía trước hẳn có mai phục!”

“Rất tốt!” Tuân Du vui vẻ điểm đầu, tay chỉ địa đồ hướng sang Quan Vũ nói. “Tướng quân thỉnh xem, từ Nhữ Âm đến Bình Dư, có địa hình ở nơi nào thích hợp bố trí phục binh?”

Quan Vũ quan sát một hồi, đáp: “Hai nơi, sườn Yến Vĩ và Đoạn Hồn cốc, nhưng địa thế của sườn Yến Vĩ quá hiểm trở, đại quân khó lòng triển khai. Thật ra nó bất lợi với việc bố trí mai phục.”

Tuân Du nói: “Vậy chỉ còn lại Đoạn Hồn cốc.”

Trình Dục nói tiếp: “Nếu tướng quân là Trương Huân, hiểu rõ ý đồ của quân ta thì sẽ ứng phó như thế nào?”

Quan Vũ nói: “Tương kế tựu kế hỏa thiêu Đoạn Hồn cốc, đốt phục binh của quân ta thành tro tàn!”

“Đúng vậy.” Quách Gia nói, “Nếu Trương Huân hỏa thiêu Đoạn Hồn cốc, một khi bùng cháy thì hỏa thế sẽ rất khó khống chế, cuối cùng Thành quân sẽ bị vây hãm trong đó. Để miễn nguy cơ đó, Trương Huân chỉ có thể đem quân đội sang bãi đất trũng ở ngoài cốc, đồng thời dọn dẹp đồng cỏ trên bãi đất trũng.”

Qua một phen giải thích của Tuân Du, Trình Dục, Quách Gia ba người, một kế hoạch tác chiến liền được vẽ ra một cách hoàn mỹ. Quan Vũ nghe xong liền giật mình, thất thanh nói: “Thì ra là thế! Kế này đan xen lẫn nhau, từng bước gắn khít nhau, quả là tinh diệu, hơn nữa trong kế có kế, khó lòng phòng bị, Trương Huân dù có giỏi hơn nữa cũng khó thoát kiếp nạn này.”

.....

Hà Sáo, Bình Tây tướng quân phủ.

Thư Thụ, Giả Hủ, Phương Duyệt, Quán Ninh bốn người nối đuôi nhau đi vào đại sảnh, khum tay hướng sang Mã Dục chấp vái, nói: “Tham kiến chủ công.”

“Các người đều đến rồi sao?” Mã Dục từ sau án đứng dậy, ngưỡng tay nói. “Nhập tịch cả đi.”

Đợi Mã Dược ngồi xuống xong, Giả Hủ bốn người mới lần lượt ngồi xuống.

Mã Dược quay đầu sang Điển Vi đứng trang nghiêm đằng sau, nói: “Điển Vi, dẫn công tử Chinh đến đại sảnh.”

“Mặt tướng tuân mệnh.”

Điển Vi đáp một tiếng, lĩnh mệnh rời khỏi. Giả Hủ bốn người không biết Mã đồ phụ định làm gì nên đều không dám lên tiếng. Chẳng mấy chốc, Điển Vi đã dẫn Mã Chinh vào đại sảnh. Mã Chinh hướng sang Mã Dược cung kính hành đại lễ trước, xưng rằng: “Hài nhi khấu kiến phụ thân đại nhân.”

“Ừm.” Mã Dược khẽ điểm đầu, ngưỡng tay nói: “Dậy đi!”

Mã Chinh đứng dậy, lại hướng Quán Ninh vái chào một cái thật dài, cung kính nói: “Tham kiến tiên sinh.”

Quán Ninh vuốt râu mỉm cười nói: “Miễn lễ miễn lễ.”

Mã Chinh lại quay sang Thư Thụ, Phương Duyệt, Giả Hủ vái chào, ba người cuống quýt đáp lễ. Lúc bấy giờ Mã Chinh mới đi đến trước án Mã Dược, hai tay khép lại đặt trước bụng đứng ngay ngắn. Thấy bộ dạng này của Mã Chinh, trong mắt Mã Dược kìm không được thoáng qua một tia lo lắng, quay đầu lạnh lùng quét mắt nhìn Quán Ninh một cái.

Quán Ninh thì nói cười vui vẻ, bộ dạng cực kỳ đắc ý.

Mã Dược đằng hắng một tiếng, nói: “Hôm nay bốn tướng quân cố tình thỉnh mọi người đến là có một chuyện muốn nhờ.”

Giả Hủ bốn người vội đứng dậy khum tay nói: “Chủ công thỉnh nói.”

Mã Dược lướt mắt qua Mã Chinh, nói: “Chinh nhi là trưởng tử của bốn tướng quân, tương lai sẽ phải kế thừa cơ nghiệp của bốn tướng quân. Thân là quân chủ thì phải tiếp nhận ý kiến nhiều phía chứ không nên chỉ giới hạn ở một phía. Học thuyết Nho gia bác đại tinh thâm, đương nhiên phải học, nhưng học thuyết Pháp gia cũng có ưu thế không thể thay thế, cũng không thể không học, còn có Binh gia, thuật đánh trận. Thân là quân chủ, cũng nên học biết một hai, không biết chư vị nghĩ thế nào?”

Thư Thụ, Giả Hủ ngơ ngác nhìn nhau, thầm nghĩ chủ công là đang thay công tử Chinh tìm lão sư.

Sắc mặt Quán Ninh liền tối sầm. Mã Dược làm vậy đồng nghĩa với việc làm trái với ước định ban đầu, còn có vẻ làm suy yếu ảnh hưởng của học thuyết Nho gia tại khu vực Mã Dược quản trị! Đạo lý rất đơn giản, Mã Chinh thân là chủ quân tương lai, khuynh hướng hiền ác của mỗi mình cậu sẽ quyết định trực tiếp đến lực ảnh hưởng của các phái học dưới ách thống trị.

Nếu Mã Chinh chỉ có một lão sư là Quán Ninh thì học thuyết Nho gia sẽ trở thành tư tưởng chủ đạo. Nhưng nếu Mã Dược cùng lúc an bài cho Mã Chinh lão sư Pháp gia, Binh gia và thuật đánh trận thì sẽ rất khó nói tương lai phái học thuyết nào sẽ trở thành tư tưởng chủ đạo! Nếu Mã Chinh giỏi pháp luật thì Pháp gia sẽ trở thành chủ đạo. Nếu Mã Chinh giỏi binh pháp thì Binh gia sẽ trở thành chủ đạo. Nếu Mã Chinh giỏi thuật đánh trận, thì sau khi lớn lên, Mã Chinh sẽ hiếu chiến như Mã đồ phụ!

Nghĩ tới đây, Quán Ninh lại không kiềm được, đứng dậy nói: “Chủ công nói sai rồi ạ.”

“Àh?” Mã Dược cố nén sự không hài lòng trong lòng, trầm giọng hỏi, “Ấu An có chi nói vậy?”

Quán Ninh nói: “Định ra hình pháp, giữ gìn pháp luật, đã có Thái Thú, Huyện Lệnh các quận, huyện. Nghiên cứu binh pháp, bày mưu tính kế là phần việc của mưu sĩ. Về phần tinh thông thuật đánh trận, ra trận giết địch lại là bổn phận của tướng quân, chỉ có Nho học mới là học thuyết trị thế. Công tử Chinh thân là chủ công không thể không học.”

Mã Dược im lặng. Hắn tuy rất muốn phản bác Quán Ninh, nhưng những lời này thật sự không nên do hắn nói.

Quán Ninh thấy Mã Dược không nói gì, tưởng rằng hắn đã bị mình thuyết phục, liền nói tiếp: “Công tử Chinh thân là chủ quân, liên quan đến sự an nguy của bách tính trong lãnh địa ta, thì há có thể mọi chuyện

đều phải tự thân tự lực đi làm? Ninh cho rằng, công tử Chinh không cần động đến Pháp gia, Binh gia và thuật đánh trận, chỉ cần nghiên cứu Nho học là được.”

Lời Quản Ninh vừa dứt, Thư Thụ lại không kiềm được, đứng dậy cãi lại: “Ấu An nói chủ quân liên quan đến sự an nguy của bách tính trong khu vực thống trị, không thể mọi chuyện đều tự thân tự lực, tại hạ hoàn toàn chấp nhận. Nhưng Ấu An nói chỉ có Nho học mới là học thuyết trị thế, công tử Chinh thân là chủ quân không thể không học thì tại hạ không dám tán đồng.”

Thấy Thư Thụ đứng dậy phản bác, Mã Dục không kiềm được khẽ thở phào một cái. Chỉ cần có người tranh cãi cùng Quản Ninh, thì người chủ quân này có thể điều đình ở giữa, cuối cùng thực hiện mục đích của mình một cách thành công, đồng thời bịt miệng Quản Ninh lại. Vào lúc này, Mã Dục đặc biệt hoài niệm cảm giác tiêu điều tự tại lúc còn là thời kỳ “tám trăm lưu khẩu”.

Khi đó, tuy binh chưa tới tám trăm, tướng chưa tới ba người, nhưng Mã đồ phu nghĩ gì thì làm nấy, không ai có thể can thiệp hành động của hắn. Nhưng là giờ đây, lãnh địa là đúng là khuếch trương ra thật, bách tính và quân đội cũng đông đúc và hỗn tạp hơn, nhưng cơ hội hành động của mình lại hạn hẹp đi, thậm chí đôi lúc chỗ nào cũng bị người ta ngăn cản, thật sự khổ không thể tả.

Cái này, thật ra là thuật khống chế thuộc hạ.

Mã đồ phu tuy không thích, nhưng bắt buộc phải biết môn học này.

Thấy Thư Thụ phản bác, Quản Ninh liền phản kích lại: “Không biết Tắc Chú có cao kiến gì, tại hạ rửa tai lắng nghe.”

Thư Thụ nói: “Tiền Tần xưa kia lấy thương ương (nghề nông, trồng trọt) biến thành pháp, dùng pháp trị quốc, uy át lực quốc nên cuối cùng thống nhất lục quốc Quan Đông, cuối cùng tạo thành Tần đế quốc hùng mạnh, đủ thấy pháp luật thế thuật có thể cường quốc, thế thì tại sao chỉ nói Nho học mới có thể trị thế? Tiền Hán Vũ Đế tuy trực xuất bách gia, độc tôn học thuật Nho gia, thật ra thống trị quốc gia vẫn phải tiếp tục sử dụng pháp luật của Pháp gia, những điều này đều là sự thực chứ?”

Quản Ninh nói: “Tần đế quốc tuy hùng mạnh, nhưng chỉ kéo dài hai đời đã vong. Vũ Đế độc tôn học thuật Nho gia thì Hán thất lại kéo dài hơn bốn trăm mấy năm. Điều này không phải đã nói rõ cả rồi sao! Tắc Chú nói thời Vũ Đế vẫn tiếp tục sử dụng pháp luật trị quốc, đây là sự thật, nên tại hạ cũng không phản đối thần tử của chủ công đi học tập pháp luật. Chẳng phải tại hạ đã nói rồi sao, học tập pháp luật chẳng qua là chức trách của các Quận Thủ, Huyện Lệnh, chủ công cần chi phải tự thân tự lực?”

Thư Thụ nói: “Nếu đã muốn dùng pháp trị quốc, thì thân là chủ quân dù có học sơ sơ cũng đâu phải là việc xấu?”

“Chủ quân tinh lực có hạn, há có thể mọi cái đều học?” Quản Ninh liền phản bác lại: “Theo lý luận của Tắc Chú, dân chúng có tiêu phu, ngư phu, thương gia, nông dân, chủ quân có cần phải học tập thuật đánh cá, đốn củi, canh tác, kinh thương không? Huyện Sử Đình Trưởng cần phải học thuật phán xét để giải quyết những tranh cãi của dân chúng, vậy chẳng lẽ chủ quân cũng phải học thuật phán xét sao?”

Thư Thụ cả giận nói: “Quản Ninh, người nói vậy chẳng khác nào là cưỡng từ đoạt lý!”

Quản Ninh mắng trả lại: “Tại hạ chỉ là luận sự.”

“Thôi được rồi, đừng cãi nữa.” Mã Dục thừa dịp xen vào một câu, ngăn cuộc tranh cãi của hai người, nói, “Tranh chấp giữa Nho học và Pháp học đã kéo dài mấy trăm năm, cuối cùng phái học nào trội hơn thì rất khó đưa ra phán xét chính xác. Ý của bốn tướng quân là chia thời gian học tập của Chinh Nhi thành bốn phần. Mỗi tháng ba mươi ngày, với mười lăm ngày học tập Nho học, năm ngày học tập Pháp học, năm ngày học tập Binh học, năm ngày học tập thuật đánh trận. Mười năm sau khi Chinh Nhi trưởng thành, bốn tướng quân và bốn vị lão sư mỗi người sẽ ra một đề thi, xem Chinh Nhi sử dụng học thuyết của nhà nào giải quyết vấn đề nhiều nhất. Học thuyết được dùng nhiều nhất sẽ là học thuyết trị thế, chư vị thấy sao?”

Thư Thụ, Giả Hủ và Phương Duyệt cùng đồng thanh nói: “Chủ công minh giám.”

Duy chỉ có Quản Ninh im lặng không nói. Mã Dục không khỏi lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Ấu An thiếu lòng tin đối với Nho học?”

“Đương nhiên không phải.” Quan Ninh lớn tiếng nói, “Hảo, vậy cứ làm theo lời chủ công, mười năm sau lại định ưu, khuyết.”

Ngay tức khắc, Mã Dược nhếch mép cười giảo hoạt. Việc mười năm sau ra đề mục khảo hạch chẳng qua là màn che. Mục đích thực sự của Mã Dược chính là Mã Chinh có thể tiếp thu ưu điểm của các học thuyết trong quá trình trưởng thành. Nhất là Binh học và thuật đánh trận, đó là điều Mã đồ phụ coi trọng nhất, không thể huấn luyện Mã Chinh thành tiểu sói con chỉ biết kêu om sòm. Mã đồ phụ quả thực ăn không ngon, ngủ không yên.

“Giờ đây cách cách cuối tháng còn năm ngày, vừa đúng lúc bắt đầu học thuật đánh trận.” Mã Dược dứt lời, mục quang hướng sang Phương Duyệt, cất giọng nói, “Nguyên Thuởng, công tử Chinh giao cho ngươi nhé.”

Phương Duyệt lớn tiếng nói: “Thỉnh chủ công yên tâm. Mạt tướng nhất định làm hết sức.”

.....

Nhữ Nam.

Hai bên quan đạo, Thành quân đang đánh úp tới. Tào quân binh bại như núi lở, đương tháo chạy về hướng Bình Dư. Trên một ngọn núi nhỏ ở một bên quan đạo, dưới sự bảo hộ của mấy chục Thành quân, Trương Huân vác kiếm đứng nghiêm, Thành quân càng đánh càng thắng, trong lòng Trương Huân không khỏi có phần đắc ý.

“Tướng quân!” Có Thành quân thiên tướng nhắc nhở, “Tào quân dù bại, nhưng tình hình lại thập phần khả nghi.”

“À?” Trương Huân hỏi. “Có gì khả nghi?”

Thiên tướng nói: “Tào quân tuy là tân binh, nhưng với khả năng dụng binh của Tào Tháo, đáng lẽ không nên dễ bại như vậy, mạt tướng cho rằng trong đó ắt hẳn có âm mưu.”

“Ha ha.” Trương Huân mỉm cười nói, “Không sai, đây rõ ràng là kế dụ địch của Tào Tháo!”

“Kế dụ địch?” Thiên tướng biến sắc, vội la lên, “Vậy, sao tướng quân còn không nhanh chóng kêu đại quân đình chỉ truy kích!”

“Không cần làm vậy!” Trương Huân lạnh lùng nói, “Tào Tháo vờ bại dụ địch, hẳn là muốn dùng kế phục binh để đánh bại quân ta. Quân ta vừa vặn có thể tương kế tựu kế, đánh bại Tào quân, sau đó dẫn quân sang hướng Đông, yểm trợ Lôi Bạc tướng quân tiêu diệt Lữ Bố quân. Khi đó phía Bắc Thọ Xuân đã không còn mối uy hiếp, chỉ còn Tôn Kiên ở phía Nam thì sẽ không còn là mối lo nữa.”

“Tương kế tựu kế?” Thiên tướng nghiêm nghị nói.

Bàn tay Trương Huân được vung lên, cất giọng nói: “Lấy địa đồ đến.”

Sớm có thân binh đã lấy địa đồ ra, trải đều trên mặt đất, Trương Huân lấy roi ngựa chỉ vào địa đồ, nói với chúng tướng lĩnh Thành quân tướng rằng: “Chư vị tướng quân thỉnh xem, đây đại lộ duy nhất đi từ Nhữ Âm đến Bình Dư, dọc đường có rất nhiều sơn thôn núi cốc, địa thế phức tạp đa dạng, nhưng chỉ có hai khu vực có lợi cho việc mai phục.”

Có phó tướng trầm giọng nói: “Sườn núi Yến Vĩ, Đoạn Hồn cốc!?”

“Đúng, chính là sườn núi Yến Vĩ và Đoạn Hồn cốc!” Trương Huân trầm giọng nói, “Nhưng địa thế của sườn núi Yến Vĩ vô cùng hiểm trở, phụ cận rất khó mai phục đại quân. Vì vậy, bốn tướng quân chắc chắn Tào quân sẽ bố trí mai phục ở Đoạn Hồn cốc! Truyền lệnh tiền quân, nhập cốc một nửa phải lập tức dừng lại, trưng ra bộ dạng tiến thoái lưỡng nan để dụ khị Tào quân. Cùng lúc đó, hai cánh quân trái, phải nhanh chóng vòng sang núi sau ở hai bên Đoạn Hồn cốc, phóng hỏa đốt núi rừng! Thấy núi sau bốc hỏa, Tào quân trong rừng sẽ hoang mang, tiền quân có thể thừa cơ rút về theo đường cũ!”

Chư tướng thất thanh la lên: “Tướng quân muốn phóng hỏa đốt núi rừng?”

“Đúng vậy, phóng hỏa đốt núi rừng!” Trương Huân nhếch mép nở một nụ cười dữ tợn, hung tàn nói: “Hiện tiết trời khô hanh nóng bức, một vùng núi rừng sâu thẳm của Đoạn Hồn cốc một khi bốc lửa sẽ rất khó dập

tắt. Nếu Tào quân bố trí mai phục ở Đoạn Hồn cốc, bốn tướng quân sẽ đốt chúng thành tro tàn bằng một mối lửa.”

Có tướng lĩnh lo lắng hỏi: “Nếu phóng hỏa đốt núi chẳng phải ngay cả quân ta cũng bị vây hãm trong đó sao? Có câu nước lửa vô tình, dù Tào quân có tan thành mây khói thì quân ta phải làm thế nào mới thoát khỏi nạn lửa?”

Trương Huân mỉm cười, tay chỉ địa đồ nói: “Chư vị tướng quân thỉnh xem, nơi đây có một bãi đất trũng, địa hình tương đối thấp. Tuy bụi cỏ rậm rạp, nhưng đại hỏa nếu muốn đốt đến vùng đất trũng cũng cần mất một khoảng thời gian. Chỉ cần quân ta có thể diệt sạch cỏ dại trước cơn lửa lớn thì có thể thoát khỏi nạn lửa.”

Chư tướng tán phục nói: “Tướng quân anh minh, Tào quân nhất định sẽ bại.”

.....

Hà Sáo.

Phượng Duyệt mang theo mấy chục kỵ thân hầu cận hộ tống Mã Chinh tới vùng đại thảo nguyên cách thành Mỹ Tắc tám mươi dặm về hướng Đông. Tuân theo sự phân công của Mã Dục, Phượng Duyệt bắt đầu thực hiện chức trách của sư phụ, tiết đầu tiên của Mã Chinh chính là dạy về sát sanh luyện can đảm! “Sát sanh” trong đây đương nhiên không phải bắt Mã Chinh thật sự đi giết người, chỉ là giết vài ba con tiểu động trên thảo nguyên.

“Công tử.” Phượng Duyệt đưa tiểu cung cho Mã Chinh, ngón tay chỉ về thảo nguyên phía trước nói, thấy con dê ở bụi cỏ phía trước không?”

Mã Chinh nói: “Dạ thấy”

Phượng Duyệt nói: “Hảo, giờ con hãy giết nó đi.”

“Tại sao phải giết nó?” Mã Chinh khó hiểu nói, “Trời sinh vạn vật đều có linh hồn, dê đều có linh hồn như loài người, loài người không nên tùy tiện sát sinh.”

“Hả?” Mục quang Phượng Duyệt thoáng lạnh, trầm giọng nói, “Nếu như nó là kẻ địch của con thì sao? Nếu con không giết nó thì chỉ còn cách chờ hắn giết mình. Con tình nguyện để mình chết, hay để nó chết con sống?”

“Cái này...”

Mã Chinh nghe vậy liền ngẹn lời.

Phượng Duyệt dùng giọng điệu không cho phép suy nghĩ ra lệnh: “Giết”

Mã Chinh hít vào một hơi, hai tay run rẩy giơ tiểu cung lên. Phượng Duyệt bèn dúm một mũi tiễn vào tay Mã Chinh.

Không ngờ trong lúc đó, họ gặp phục kích. Không ngừng đào thoát, trải qua một phen chém giết ngắn ngủi mà kịch liệt, hơn hai mươi Tiên Ti chỉ còn mười người. Mã Chinh bị Vũ Văn Bá bắt giữ, Phượng Hổ mở ra một con đường máu đến tìm Phượng Duyệt báo tin.

Vũ Văn Bá định một đao kết thúc cuộc đời Mã Chinh, nhưng “trường mệnh khóa” trên cổ Mã Chinh đã cứu cậu!

Bởi vì Vũ Văn Bá tinh thông Hán văn, nên dòng chữ “Bình Tây tướng quân Mã” trên “trường mệnh khóa” khiến Vũ Văn Bá như nhặt được chí bảo, lập tức buông tha cho Mã Chinh. Người hiểu rõ Đại Hán như hắn dĩ nhiên biết Bình Tây tướng quân Mã chính là Mã đồ phu mà hàng nghìn hàng vạn người Tiên Ti muốn ăn tươi nuốt sống.

Trên cổ tiểu hài tử này đeo “trường mệnh khóa” của Mã đồ phu, hiển nhiên cùng Mã đồ phu có quan hệ thập phần mật thiết! Sau khi nhận thức đến điểm này, Vũ Văn Bá mừng như điên đại.

“Tiểu vương gia.” Vũ Văn Bá đang nghĩ ngợi thì chợt có hầu cận giục ngựa đuổi theo, la lớn, “Đằng sau có người đuổi theo!”

“Hả?”

Trong lòng Vũ Văn Bá chùng xuống, lập tức quay đầu, quả gặp hơn ba mươi người cưỡi ngựa đang phóng tới. Hơn nữa, đội kỵ binh này phóng tới cực nhanh, chẳng mấy chốc đã phóng tới trăm bước gần. Đại tướng đầu tiên, tay cầm trường bát thiết thương, đã đuổi tới năm mươi bước gần!

Thảo nguyên Hà Sáo.

Mã Dục, Điển Vi đương suất lĩnh tám trăm kỵ binh phóng nhanh sang Bắc. Khoái mã hồi báo, chính tại Hà Than ba mươi dặm phía trước, Phương Duyệt đã bắt giữ được mười mấy nô lệ Tiên Ti cưỡi ngựa. Mã Chinh đang nằm trong tay nô lệ Tiên Ti, ít nhất cho tới bây giờ vẫn còn bình yên vô sự. Giờ khắc này, Mã Dục thật hận mình không thể chấp cánh bay đến Hà Than ở ba mươi dặm phía trước.

Rốt cục, cũng đã thấp thoáng thấy Hà Than.

Ba mươi mấy kỵ binh của Phương Duyệt cải tiến kéo cung, vây quanh mười mấy nô lệ Tiên Ti kỵ ở chính giữa. Nô lệ Tiên Ti hai tay đều giơ dao lên. Song phương đều giương cung bạt kiếm. Kịch chiến đang sắp bùng nổ. Mã Chinh chín tuổi bị đặt ngang trên yên ngựa của tên nô lệ Tiên Ti. Khi thấy Mã Chinh bình yên vô sự, Mã Dục mới thở phào một cái thật dài.

Giục ngựa đi tới trước mặt Vũ Văn Bá, trên mặt Mã Dục đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng của Mã đồ phụ, trong con ngươi lạnh như băng không mang bất kỳ một sắc thái tình cảm gì, ánh mắt nhìn mười mấy tên nô lệ Tiên Ti của Vũ Văn Bá như nhìn mười cái xác. Ánh mắt kia âm lãnh khiến người ngộp thở.

“Lá gan người cũng thật lớn, dám bắt cóc con của bốn tướng quân!” Ánh mắt Mã Dục lia Vũ Văn Bá, lạnh lùng như đao. quát bằng giọng Tiên Ti bập bẹ, “Nếu giờ đây thả hài tử, bốn tướng quân còn có thể cho ngươi chết một cách dứt khoát! Bằng không ~~ hừ hừ, Bốn tướng quân sẽ khiến ngươi chết cực kỳ thảm thiết, thủ đoạn của bốn tướng quân tin rằng người Tiên Ti các ngươi đã không lạ lắm gì.”

Mười mấy Tiên Ti kỵ sau lưng Vũ Văn Bá đã bắt đầu run rẩy, ánh mắt nhìn Mã Dục ngập tràn sợ hãi! Thủ đoạn mà Mã đồ phụ đối phó với người Tiên Ti có thể nói là đa dạng cùng cực, điểm thiên đăng, lột da người nhét cỏ khô, nấu người làm dầu đèn, những cái này đã là tốt rồi, thậm chí chính là “nhân vu”, chặt hết tay chân của người Tiên Ti, sau đó cắt vào bình từ từ chờ chết.

Người Tiên Ti không sợ chết, nhưng lại cực kỳ sợ những thủ đoạn giết người tàn nhẫn này.

“Ngươi đừng hù dọa Tiểu vương!” Vũ Văn Bá cũng không khỏi kinh hãi, khàn giọng quát, “Tiểu nhi của ngươi vẫn còn nằm trong tay Tiểu vương trong tay, ngươi dám làm gì?”

“Tiểu vương? Xem ra ngươi là quý tộc của bộ lạc Tiên Ti!” Mã Dục lạnh lùng nói, “Hừ hừ, không sai, tiểu hài tử trong tay ngươi đích thật là con ruột của bốn tướng quân, hơn nữa còn là trưởng tử! Nhưng, bốn tướng quân cũng có thể nói cho ngươi biết, đây chẳng qua là một nhi tử trong nhiều nhi tử của bốn tướng quân. Nếu ngươi muốn dùng tánh mạng của nó để áp chế bốn tướng quân, vậy thì ngươi sai rồi!”

Vũ Văn Bá cười hung tợn: “Dùng mạng của Tiểu vương để đổi một mạng con của ngươi, đáng lắm!”

“Vậy ngươi có thể giết nó ngay lập tức!” Mã Dục lạnh lùng nói, “Nhưng, ngươi chỉ có một cơ hội. Nếu ngươi giết đi nhi tử của bốn tướng quân thì ngươi sẽ mất đi cơ hội tự kết liễu. Đã thấy người Ô Hoàn phía sau chưa? Hắn là thần tiễn thủ ngàn dặm mới có một, hắn sẽ bắn thủng vai ngươi giáp trong một thời gian ngắn nhất, khiến ngươi không cách nào nữa giơ kiếm tự vẫn! Hoặc là tự sát, hoặc là rơi vào tay của bốn tướng quân, ngươi chỉ có thể chọn một, không còn khả năng thứ ba!”

“Hắt xì hắt xì ~~”

Trong tiếng cằng dây chói tai, cung Thiết Thai trong tay Cú Đột từ từ căng phồng.

Trái tim Vũ Văn Bá như muốn vọt ra, quát hết sức rằng: “Ngươi thật sự không muốn tính mạng của nhi tử mình sao?”

“Dĩ nhiên muốn muốn!” Mã Dục lạnh lùng nói, “Nhưng bốn tướng quân quan tâm thanh danh của chính mình hơn! Ngươi đã từng nghe nói Mã đồ phụ bị người uy hiếp qua chưa? Nhi tử chết rồi, bốn tướng quân

có thể sinh lại. Nhưng nếu thanh danh hủy rồi, bốn tướng quân còn dựa vào cái gì để trấn áp tam quân? Dựa vào cái gì để khiến thế nhân biến sắc khi nói đến Mã đồ phu?”

Trong lòng Vũ Văn Bá rất sầu thảm. Người tinh thông Hán văn như hắn tất nhiên hiểu rõ người Hán nặng danh tiết và xem nhẹ sinh tử. Mọi người đều biết đến chuyện người Hán hy sinh tính mạng mình để bảo vệ danh tiết, chứ đừng nói đến nhi tử mình! Xem ra hôm nay cho dù có nhi tử của Mã đồ phu làm con tin thì cũng khó có thể đột xuất vòng vây.

“Lu lu ~”

Nhân lúc Vũ Văn Bá phân vân do dự, Mã Được giục ngựa len lén tới gần, lúc này chỉ còn cách Vũ Văn Bá chỉ còn mười bước xa. Đúng vào lúc này, Mã Chính đột nhiên há mồm hung hăng cắn vào cổ tay Vũ Văn Bá, Vũ Văn Bá kêu thảm một tiếng rồi vung tay lên theo bản năng, hất Mã Chính ra ngoài.

“Hí!”

Chính vào lúc Mã Chính bị hất ra ngoài, hàn quang lóe lên, lồng ngực Vũ Văn Bá đã bị một cây tiễn Lang Nha thô bằng ngón tay cái xuyên thủng. Hai mắt Vũ Văn Bá lồi ra, tay chỉ về phía Mã Chính ở dưới đất, khó khăn nói với mười mấy Tiên Ti kỵ nói: “Giết ~ giết ~ nó ~ ách ~”

“Phụt!”

Vũ Văn Bá mềm nhũn rồi ngã từ lưng ngựa xuống. Mười mấy hầu cận Tiên Ti phía sau như vừa tỉnh mộng, đồng loạt giương cung cài tiễn hướng sang Mã Chính phóng tới. Mã Được vội đánh ngựa về phía trước. Khi thấy không kịp, hắn liền bỏ nhào về phía trước phóng qua khoảng cách ba trượng, đến trên người Mã Chính, sau đó giang rộng hai tay ra như điều hâu bảo hộ gà con bảo hộ gấu gao Mã Chính dưới thân thể mình.

“Phụt phụt phụt~”

Mười mấy mũi tiễn Lang Nha vút qua, trên lưng Mã đồ phu lập tức bị trúng bảy mũi tiễn. Mã Chính bị hất bảo hộ ở phía dưới vẫn bình yên vô sự, nhưng sứ mạng của mười mấy hầu cận Tiên Ti kỵ đó chỉ đến đây. Không đợi đến khi bắn mũi tiễn thứ hai, bọn họ đã bị mấy trăm Tây Lương khinh kỵ loạn tiễn bắn chết.

Chư tướng Phương Duyệt, Cú Đột, Diễn Vi hô lên một tiếng, lăn xuống yên ngựa, vừa lăn vừa bò đến chỗ Mã Được gào khóc. Không ngờ Mã Được đột nhiên xoay người ngồi dậy, quát mắng: “Khóc cái gì? Bốn tướng quân còn chưa chết!”

Yến Linh Điều

348. Chương 278: Đánh Mạnh Tào Tháo Từ Sau Lưng

Diễn Vi vui vẻ nói :“Chủ công, ngài không sao chứ?”

Mã Được cười he he, nhổ bầy, tám mũi tiễn Lang Nha trên lưng xuống, búi người nói: “Nhờ phước áo giáp nhẹ tơ vàng do Ngọc Nương dệt, bằng không lần này dù bốn tướng quân có thoát chết cũng thương không nhẹ.”

Lúc bấy giờ, Mã Chính kể bên đột nhiên thút thít.

Nghe thấy Mã Chính khóc, trong lòng Mã Được giận lắm, liền xán một bạt tay lên mặt Mã Chính, mắng: “Khóc cái gì khóc, có nhiều đó cũng khóc, như đàn bà vậy!”

Mã Chính ngừng khóc, quay sang Mã Được nói: “Phụ thân, đều do hài nhi vô dụng.”

Mã Được mềm lòng, ngữ khí nhu hòa hơn, xoa đầu Mã Chính nói: “Nhi tử, giờ đây con đã hiểu tại sao phụ thân phải giết người chưa? Những người Tiên Ti này là tử thù của người Hán chúng ta, con không giết bọn họ thì bọn họ sẽ quay ngược lại giết chúng ta! Hôm nay là do mạng con lớn, bởi vì con là nhi tử của Bình Tây tướng quân. Nhưng rất nhiều tiểu hài tử người Hán sau khi bị người Tiên Ti bắt đi, làm gì có nhiều quân đuổi theo mà cứu họ. Thế thì họ phải làm sao?”

Mã Chính im lặng không nói gì, trong đôi mắt đen láy to tròn hẳn lên sự thù hận.

Ánh mắt Mã Dục trở nên lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Bọn họ chỉ có thể bị người Tiên Ti giết chết một cách tàn nhẫn, không một ai sống sót!”

“Hiểu rồi, phụ thân!” Mã Chính điểm điểm đầu, nắm chặt nắm đấm nhỏ, cắn giọng nói, “Phụ thân, từ hôm nay trở đi, hài nhi nhất định sẽ học thuộc binh thư, siêng năng luyện võ, tương lai sẽ làm một tướng quân đánh trận như phụ thân, giết sạch những người Tiên Ti bỉ ổi vô sỉ ấy.”

“Ừm.”

Mã Dục mặt mày không biểu tình, chỉ điểm điểm đầu.

Thật ra Mã Dục rất muốn nói với Mã Chính rằng, cái con phải làm không chỉ là tướng quân lĩnh quân đánh trận, mà còn phải làm thống soái chỉ huy tướng quân, làm Hoàng Đế thống trị vạn dân thiên hạ. Nhưng đáng tiếc rằng, hiện Mã Dục cũng chỉ là Bình Tây tướng quân, đối với thuật thuần phục, bản thân hắn cũng chỉ mới trong quá trình tìm hiểu, căn bản không thể dạy được gì cho Mã Chính.

Cũng may Mã Chính chỉ mới chín tuổi. Mã Dục còn có thời gian để từ từ dạy bảo trưởng tử này.

Chẳng mấy chốc, ba vị tiên sinh Giả Hủ, Quán Ninh, Thư Thụ cũng cưỡi ngựa, thở hồng hộc phóng tới. Dù sao ba vị này đều là lão sư của Mã Chính, Mã Chính bị bắt thì cũng không phải là chuyện nhỏ! Khi thấy phụ tử Mã Dục, Mã Chính đều bình yên vô sự, ba người Giả Hủ mới thở phào, cuối cùng cũng trút bỏ được tảng đá lớn trong lòng.

Trong khoảng thời gian này, trời không cho Mã Dục được yên tĩnh rồi.

Mã Chính vừa được cứu về thì Giả Hủ đã mang đến một tin “nóng máu” khác.

Giả Hủ lén lút kéo Mã Dục sang một bên, khẽ giọng nói: “Chủ công, công tử Chiến đánh công tử Song < vương= ” song,= ” nhi= ” tử= ” của= ” vương= ” uyên,= ” bởi= ” vì= ” vương= ” uyên= ” tử= ” trận,= ” nên= ” mã= ” dục= ” nhận= ” nuôi= ” vương= ” song,= ” đồng= ” thời= ” ban= ” họ= ” mã= ” > bị thương. Nghe Đại phu nhân nói bị thương không nhẹ, xương sườn bị đá gãy ba cái, nội tạng cũng bị thương, thổ cả huyết.”

“Vớ vẩn.” Mã Dục biến sắc, định thần lại rồi hạ giọng nói, “Song Nhi đã mười hai tuổi, còn Chiến Nhi mới chỉ sáu tuổi. Một tiểu oa nhi sáu tuổi làm sao hạ được một thiếu niên mười hai tuổi?”

“Chủ công ngài không biết đấy thôi.” Giả Hủ thấp giọng nói, “Công tử Chiến trời sinh thần lực! Tuổi còn nhỏ mà có thể nhắc nổi trăm cân nặng.”

“Tiểu sói con này!” Mã Dục lấy tay nâng trán, quay sang Giả Hủ nói, “Lát trở về xem coi tình trạng của Song Nhi ra sao.”

“Chủ công.”

Giả Hủ đột nhiên thấp giọng gọi một tiếng.

Mã Dục ngoảnh đầu nói: “Văn Hòa có gì để nói?”

Giả Hủ mấp máy gò đó, lắc đầu nói: “Không có, Hủ không có gì để nói.”

Ánh mắt Mã Dục đan lại, thấp giọng nói: “Văn Hòa, người không nói bốn tướng quân cũng biết, Chiến Nhi trời sinh thần lực, tương lai ắt sẽ trở thành một đại tướng dũng mãnh thiện chiến. Khi đó danh vọng trong quân đội của Chiến Nhi sẽ vượt qua cả Chính Nhi. Nắm quyền quân đội trong tay, Chiến Nhi sẽ uy hiếp tới địa vị của Chính Nhi, là như thế sao?”

Giả Hủ chấp tay nói: “Chủ công minh giám.”

“Đây đích thực là một vấn đề!” Mã Dục chấp tay đi qua đi lại mấy bước, buồn bã nói: “Xem ra chỉ còn có hạ sách này.”

Giả Hủ nói: “Gì thế ạ?”

“Chiến Nhi dù sao cũng do Nãi Chân Nhi Đóa sinh, có huyết thống của người Hồ!” Mã Dục thổ hất một tiếng, nói: “Từ hôm nay trở đi, chỉ cho phép Chiến Nhi học võ nghệ, không cho phép dạy nó học văn, đặc

biệt không cho phép nó học binh thư trận pháp! Làm vậy, cho dù mai sau Chiến Nhi có dũng mãnh thiện chiến, thì bất quá cũng chỉ là một mãnh tướng anh dũng, vĩnh viễn không thể trở thành một đại tướng thống binh nắm quyền điều quân, không đủ tạo thành mối uy hiếp đối với Chinh Nhi.”

Giả Hủ nghe ra sự cô đơn trong lời nói Mã Dực, nhưng lại không biết làm thế nào để an ủi hẳn.

“Ai ~” Mã Dực thở dài sườn sượt, nói: “Tự cổ vô tình để vương gia a!”

Mã Dực càng đi càng xa, vừa lúc bóng chiều tà hắt lên người Mã Dực khiến bóng của hắn được kéo dài ra. Một luồng gió lạnh thổi qua, hất tung chiếc áo choàng màu đỏ phía sau. Bóng lưng ấy trông cô đơn biết bao! Cục trái cổ của Giả Hủ khẽ động, rất muốn tiến lên an ủi vài câu, nhưng thật sự không biết nên an ủi chủ công mình như thế nào.

.....

Nhữ Nam, Đoạn Hồn cốc.

Trương Huân suất lĩnh một vạn tinh binh chen chúc trong bãi đất trũng ngoài cốc. Phóng tầm mắt nhìn lại, bốn phía lửa cháy bùng bùng, khói đen phảng phất trong không trung, cả bầu trời sáng bừng vì ánh lửa. Đoạn Hồn cốc và núi non trùng điệp ở tứ phía đã hoàn toàn bị biển lửa bao trùm, thỉnh thoảng có từng đàn chim bay thú hốt hoảng chạy ra, nhưng chưa kịp thoát đã khét lẹt vì bị lửa cháy.

Trận lửa lớn nhường này, ngay cả vàng bạc cũng nóng chảy chứ đừng nói đến loài người và súc vật.

“Ha ha ha ~” Trương Huân cầm kiếm đứng nghiêm, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, “Tào quân không phải vờ bại dụ địch muốn phục kích đại quân của bốn tướng quân sao? Bọn họ nhất định không thể ngờ tới, bốn tướng quân lại tương kế tựu kế, dùng một mối lửa đốt họ thành tro bụi, ha ha ha ~ Bốn tướng quân thật muốn nhìn xem, về mặt giờ đây của Tào A Man sẽ như thế nào?”

Trong thoáng chốc, Trương Huân tựa hồ như thấy được ngàn vạn tướng sĩ Tào quân đang kêu rên, giãy giụa trong biển lửa, sau đó hóa thành tro bụi.

“Ầm ầm ~”

Trong tiếng lửa cháy, chợt Trương Huân nghe thấy một âm thanh khác lạ. Cùng lúc đó, mặt đất dưới chân cũng đột nhiên rung chuyển.

“Âm thanh gì thế?” Trương Huân hoảng sợ hỏi, “Mặt đất dường như đang rung chuyển.”

“Trời ạ, mặt đất quả thực đang rung chuyển!” Có tướng lĩnh Thành quân hoảng sợ đáp: “Không lẽ là nẻ đất?”

“Nẻ đất?”

Trương Huân bị dọa đến nhảy dựng. Bốn phía trước mắt đều là biển lửa, cho dù muốn trốn không không biết đường mà trốn! Nếu là nẻ đất thật thì hẳn và một nghìn tinh binh của hắn sẽ bị nhấn chìm trong đồng đỏ nát mất!

“Không ~” Chợt có thân binh chỉ sang hướng Bắc thét lên, “Không phải nẻ đất, là nước, là cơn hồng thủy!”

“Ah~”

Trương Huân và mấy chục tên tướng lĩnh Thành quân lập tức xoay người, quả thấy một cơn sóng lớn đang từ phía Bắc sơn cốc đổ ập đến. Cơn sóng cao ấy hòa lẫn với vô số nhánh cây và đá tảng. Những chỗ bị cơn sóng lớn lướt qua, ngọn lửa liền bị dập tắt, nhánh cây bị gãy, rừng rậm bị nhấn chìm, đất đá sụp đổ, khí thế rất chi kinh người.

“Không hay rồi. Là cơn hồng thủy, chạy mau!”

Trương Huân “xì” một tiếng, liền xoay người tháo chạy, nhưng chỉ chạy không đến hai bước thì chợt khựng lại. Chả phải vì nguyên do gì, vì ngoại trừ hướng cơn sóng đang cuốn đến thì những hướng khác đều bị nhấn chìm trong biển lửa. Nếu muốn tránh cơn hồng thủy thì phải xông qua biển lửa đang cháy hừng hực kia.

Vào lúc này, rốt cuộc Trương Huân cũng đã biết nỗi khổ “Thiên đường không lối, địa ngục không cửa”! Hắn chỉ có thể trợ mắt nhìn tướng sĩ Thành quân dưới trướng hoang mang lao vào biển lửa, rồi bị ngọn lửa vô tình đốt thành khói bụi, số còn lại không dám lao vào biển lửa thì bị cơn hồng thủy nhấn chìm.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một cơn sóng lớn ập đến, hất Trương Huân ngã lăn xuống đất.

.....

Hơn mười dặm, trên một ngọn núi cao.

Tào Tháo mắt thấy cơn hồng thủy chảy tràn qua chân mình, quay sang Quách Gia nói: “Ai, Dĩnh Thủy một khi bị vỡ đê, không biết có bao nhiêu dân chúng sẽ bị vạ lây đây.”

Quách Gia khuyên nhủ: “Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu để Thành quân chiếm lĩnh Nhữ Nam, để Viên Thuật tàn bạo đến thống trị Nhữ Nam thì tình cảnh của dân chúng Nhữ Nam càng thê thảm hơn. Có câu “đau ngắn còn hơn đau dài”, “hai cái cân chọn cái nhẹ hơn”, chính là đạo lý đó. Chủ công không nên tự trách.”

Tào Tháo khẽ điểm đầu, thì thào: “Trận đánh này, cần nhanh chóng kết thúc!”

Tuân Du ở kế bên nói: “Chủ công yên tâm đi, lúc này có lẽ một vạn tinh binh của Trương Huân đã trở thành tôm cá dưới nước rồi. Còn hai vạn tinh binh ở đại doanh Nhữ Âm, sau khi mất đi sự chỉ huy của Trương Huân sẽ không còn là mối lo nữa. Sáu vị tướng quân Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Khiết, Quan Vũ, Tào Bá, Vu Cấm đã tự suất lĩnh binh lính chia nhau vây đánh, chiến thắng là chuyện trong dự liệu thôi.”

Giang Đông.

Hoàng Cái sau khi đánh hạ Cố Chương, liền làm theo kế của Từ Thứ. Ban ngày cho quân xa xuất thành, ban đêm cho vào thành. Làm liên tục mười ngày như vậy, gian tế Đan Dương vội khẩn cấp hồi báo Uyển Lăng, nói Tôn Kiên ít nhất tập kết năm vạn Ngô quân trong Cố Chương! Thái Thú Đan Dương Lưu Diêu tin thật, vội

từ các huyện điều quân ra rồi tập hợp ở Uyển Lăng, lại lệnh đại tướng Thái Sử Từ lĩnh quân ba nghìn qua Lãnh Thủy đóng quân để chống Ngô quân.

Thái Sử Từ là đồng hương của Thái Thú Đan Dương Lưu Diêu, hai người chơi thân từ thuở nhỏ. Năm trước, lão mẫu của Thái Sử Từ ốm chết, Thứ Sử Thanh Châu Khổng Dung vừa lúc vào triều nhậm chức. Thái Sử Từ bèn dẫn mười mấy thân tín đến quận Đan Dương nương tựa Lưu Diêu. Lưu Diêu trông thấy Thái Sử Từ mừng rỡ khôn cùng, liền cho làm Đô Úy Đan Dương, là cánh tay trái, bờ vai phải của gã.

Thế nhưng, rất nhanh Lưu Diêu đã biết mình bị trúng kế !

Lúc toàn bộ sự chú ý của quân Đan Dương tập trung vào Hoàng Cái ở Cố Chương. Tôn Sách, Tôn Tĩnh, Phan Chương thừa dịp bất ngờ đánh chiếm Cú Dung, Mạt Lăng, Thạch Thành tam huyện, thủy quân Ngô quận của Chu Thái, Tương Khâm cũng bất ngờ đánh chiếm cảng Vu Hồ. Đợi đến khi Lưu Diêu phát giác, các huyện ở phía Bắc quận Đan Dương đã sớm rơi vào tay Ngô quân. Thủy quân Đan Dương ở cảng Vu Hồ cũng bị thủy quân Ngô quận tiêu diệt, khúc dưới của sông Trường Giang đã bị thủy quân Ngô quận khống chế hoàn toàn.

Lưu Diêu vội dùng tám trăm dặm báo tin đến Thọ Xuân, lại lệnh Thái Sử Từ dẫn binh Bắc thượng Lật Dương, để làm lá chắn cho Uyển Lăng.

Sau khi Ngô quân đánh chiếm các huyện phía Bắc Đan Dương và cảng Vu Hồ, Tôn Kiên lệnh Tôn Tĩnh trấn thủ Thạch Thành, Phan Chương trấn thủ Cú Dung. Hai quân giữ thế “hai sừng” để chống đỡ khả năng phản kháng của quân Đan Dương, lại lệnh Chu Thái, Tương Khâm suất ba nghìn thủy quân canh gác trên mặt sông Trường Giang để tiếp ứng cho hai quân Tôn Tĩnh, Phan Chương.

Sau khi an bài hết, Tôn Kiên tự dẫn tám ngàn tinh binh Ngô quận Bắc thượng Hoài Nam, dùng thuật che mắt để gạt Trần Lan. Trong nửa tháng ngắn ngủn, Ngô quân đánh đâu thắng đó, hạ liên tiếp mười thành. Binh phong tiến thẳng đến thị trấn Hợp Phì, trấn cốt lõi của Hoài Nam. Hợp Phì là lá chắn phía Nam của Thọ Xuân. Một khi thất thủ, Thọ Xuân sẽ lộ mình trước binh phong của Ngô quân!

Mà vào lúc này, Trần Lan còn ngỡ quân chủ lực của Tôn Kiên còn đang ở Giang Đông. Quân của Trần Lan mới tới Hoài Nam được một tháng, hiện đóng quân ở Lịch Dương. Chính đang chuẩn bị thuyền bà tấn công Ngô quận thì nghe Hợp Phì báo nguy, lúc đấy Trần Lan mới biết mình trúng quỷ kế của Ngô quân, vội suất đại quân hồi Hợp Phì yểm trợ.

.....

Hợp Phì, dinh cơ của Chu Thượng.

Chu Thượng vốn là Thái Thú Lư Giang, nhưng từ sau khi Viên Thuật xưng đế, quận Lư Giang đổi thành Hoài Nam Doãn, nên Chu Thượng đã không còn tư cách đảm nhiệm chức Thái Thú Lư Giang, bị Viên Thuật đuổi đến thị trấn quân sự trọng yếu – Hợp Phì – làm Thái Thú.

Tiểu sảnh.

Tôn Kiên khum tay nói: “Thái Thú Chu Thượng.”

Chu Thượng đáp lễ nói: “Thái Thú Tôn Kiên.”

Hai người nhìn nhau cười, phân chủ khách ngồi xuống. Tôn Sách, Chu Du lại tiến lên trước dùng lễ văn bồi chào Chu Thượng và Tôn Kiên. Tuy Chu Thượng chưa từng gặp mặt Tôn Kiên, nhưng bởi vì Chu Du nên ấn tượng của ông đối với Tôn gia vốn rất tốt, cũng được gọi là quen biết với người cậu Ngô Cảnh của Tôn Sách, bèn hỏi Tôn Kiên: “Không biết Ngô Cảnh đại nhân gần đây vẫn tốt chứ?”

Tôn Kiên nói: “Rất tốt, đa tạ Chu đại nhân đã nhớ đến.”

Không đợi Tôn Kiên mở miệng, Chu Thượng đã chủ động nói: “Viên Thuật đi ngược với lẽ trời, mưu toan soán Hán xưng đế, có thể nói tội ác tày đình. Hạ quan có ý hiến Hợp Phì, không biết ý tướng quân sao?”

Tôn Kiên nói: “Mong là như vậy, không dám có ý kiến.”

“Thúc phụ, Tôn Tướng quân.” Chu Du ở một bên đứng phắt dậy, cất giọng nói, “Việc hiến thành hẵng tính sau. Sao không chờ hai vạn đại quân của Trần Lan tiến đến rồi mới tính?”

Tôn Sách là hiểu Chu Du nhất, vội la: “Công Cẩn có phải đã có lương kế phá địch?”

Chu Du mỉm cười, bèn nói một chập. Tôn Kiên, Chu Thượng, Tôn Sách nghe xong liền vỗ tay khen hay.

Tháng tư, Kiến An năm thứ bảy thời Hán Hiến đế, vùng Giang, Hoài vừa mới bước vào mùa mưa dầm mỗi năm một lần, tin dữ liên tiếp truyền đến Thọ Xuân.

Đầu tiên là Trương Huân đại bại, ba vạn đại quân bị Tào quân đánh đến tan rã, cuối cùng chỉ còn tám ngàn tàn binh rã rời trốn về Thọ Xuân. Tiếp đó là Trần Lan trúng kế tiếp ứng nhau của Tôn Kiên và Chu Thượng tại Hợp Phì, hai vạn đại quân bị tám nghìn tinh binh Ngô quận dồn ở Hợp Phì giết sạch.

Kế tục Trương Huân và Trần Lan, Lôi Bạc cũng trúng kế của Trần Cung, đánh đầu bại đó, Đông Thành, Âm Lăng lần lượt rơi vào tay giặc. Bất đắc dĩ, Lôi Bạc chỉ đành suất một vạn tàn binh lui về Thọ Xuân. Viên Thuật trong cơn giận dữ, lôi Lôi Bạc đến “Ngộ môn” chém đầu thị chúng. Cứ như vậy, trước sau không đến ba tháng, ba đường đại quân do Viên Thuật phái ra đều tan tác cả, bảy vạn tinh nhuệ thương vong hơn phân nửa.

.....

Giữa tháng tư, ba đường đại quân Tào Tháo, Tôn Kiên, Lữ Bố cùng tiến vào Thọ Xuân dưới thành, hình thành thế vây kín.

Thế nhưng, ngày tháng của ba đường đại quân Tào Tháo, Tôn Kiên, Lữ Bố cũng kham khổ lắm. Tuy Thọ Xuân bị vây kín, nhưng quân coi giữ trong thành đông đến gần năm vạn người, ngược lại ba đường liên quân vây thành, tổng binh cộng lại cũng chỉ có bốn vạn người! Từ sự so sánh binh lực, liên quân tựa hồ vẫn chưa chuẩn bị thực lực để cường công.

Không thể cường công, vậy thì chỉ có thể vây đánh trường kỳ.

Nhưng vấn đề là trong thành Thọ Xuân lương thảo sung túc, kiên trì nửa năm cũng không thành vấn đề. Ngược lại, ba đường liên quân do đạo gần đây mưa tầm tã, đường lối lầy lội nên sự cung cấp quân lương gặp khó khăn, tình hình bắt đầu khẩn trương. Tào quân nhiều người, thể chất dân Duyện Châu lại yếu nên quân lương mau hết nhất. Bất đắc dĩ, Tào Tháo đành phải hướng sang Tôn Kiên mượn chút ít quân lương, Lữ Bố cũng cho mượn một phần thích hợp. Nhưng theo tình hình như vậy, liên quân nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ nửa tháng.

Nói cách khác, nếu trong vòng nửa tháng không công phá được Thọ Xuân, liên quân cũng chỉ có thể chọn cách lui binh.

.....

Trường An.

Từ lúc cuối tháng ba, để nắm giữ tốt tiến triển chiến sự ở Dương Châu, Mã Dục đã bí mật phản hồi Trường An.

Trong đại sảnh tại dinh cơ của Mã Dục, hầu hết văn võ thân tín của Mã đồ phụ đều tề tựu tại một sảnh, những quan văn như Giả Hủ, Thụ Thụ, Phó Tiếp, Pháp Chân, Lý Túc cùng những quan võ như Từ Hoảng, Phương Duyệt, Cao Thuận, Hứa Chử, Cú Đột, Điển Vi, Lý Mông, Vương Phương, phân ra đứng ở hai bên, trông cũng nhân tài tề tựu lắm.

Lý Túc ra khỏi hàng trước tiên, khum tay cung kính nói: “Chủ công, theo mật thám hồi báo, vào tháng hai, Viên Thuật từng phái đại tướng Trương Huân, Lôi Bạc, Trần Lan đem quân chủ động đón đánh Tào Tháo, Lữ Bố, Tôn Kiên ba đường liên quân, với ý định xua địch ra ngoài đất nước, nhưng cuối cùng bị liên quân đánh tan tác. Trương Huân, Trần Lan lần lượt tử trận, Lôi Bạc cũng bị Viên Thuật chém đầu thị chúng trong cơn thịnh nộ.”

Lý Túc bằng biểu hiện ở chuyến đi Giang Nam, đã lấy được sự tín nhiệm cao độ của Mã Dục, giờ đây đã tiếp tay ngoại giao từ quân sự Giả Hủ

“Ừm.” Mã Dục trầm giọng nói, “Tình hình bây giờ như thế nào?”

Lý Túc nói: “Giờ đây ba đường liên quân Tào Tháo, Lữ Bố, Tôn Kiên đã vây kín Thọ Xuân, nhưng trong thành Thọ Xuân có gần năm vạn tinh binh, mà ba đường liên quân chỉ có bốn vạn quân. Theo sự phân tích tình hình của hai quân, nếu liên quân muốn đánh hạ Thọ Xuân trong thời gian ngắn, hình như không mấy có khả năng.”

Giả Hủ đột nhiên hỏi: “Từ Nghiêm, có phải Hoài Nam đã vào mùa mưa?”

Lý Túc nói: “Hồi bẩm quân sư, vào nửa tháng trước Hoài Nam đã bước vào mùa mưa.”

Giả Hủ nói: “Hoài Nam một khi bước vào mùa mưa, đường lối sẽ lầy lội khó đi, hơn nữa Hoài Thủy, Dĩnh Thủy, Trường Giang hình như mỗi năm đều có hồng thủy, đường sá và cầu cũng có thể bị sập, khi đó lương thảo vì vận chuyển nặng nề sẽ không thể tiếp tế cho liên quân, mà Thọ Xuân lại là sào huyệt của Viên Thuật, trong thành ắt sẽ lương thảo sung túc, cố thủ một năm nửa năm cũng không phải chuyện khó.”

Mã Dục nói: “Ý Văn Hòa là, liên quân chỉ có thể tốc chiến tốc thắng?”

“Không phải liên quân.” Giả Hủ nói, “Là Tào quân tất phải tốc chiến tốc thắng! Trận chiến này nếu không thể diệt Viên Thuật, Lữ Bố chắc chắn sẽ không tham dự lần thảo phạt thứ hai, Tôn Kiên cũng sẽ đổi mặt với sự tấn công từ hai phía của Lưu diêu và Vương Lăng nên không cách nào xuất binh. Khi đó Tào quân sẽ phải một mình đối mặt bởi quân Viên Thuật vừa mới lấy lại hơi, còn có Nam Dương Trần Kỳ cùng chủ công chực chờ uy hiếp bên cạnh Tào Tháo. Bỏ lỡ lần này, chỉ sợ Tào Tháo sẽ không tìm được cơ hội diệt Viên Thuật nữa.”

Mã Dục nói: “Nếu tốc chiến tốc thắng, liên quân có mấy phần thắng?”

Giả Hủ nói: “Nếu như hai quân triển khai tư thế tiến hành quyết chiến chính diện, phần thắng của liên quân là không! Nhưng chủ công đừng quên liên quân có những quân sư tuyệt đỉnh như Quách Gia, Tuân Du, Trình Dục, Trần Cung, Từ Thứ, còn dưới trướng Viên Thuật chỉ có Kim Thượng, Các Tượng những hạng vô năng. Cho nên, Hủ cho rằng liên quân cuối cùng sẽ chiến thắng.”

“Hiểu rồi!” Mã Dục đập một cái xuống bàn, trầm giọng nói, “Nói cách khác, cuộc chiến Thọ Xuân sẽ phân thắng thua trong vòng một tháng. Một khi Viên Thuật bại vong, Thành đế quốc mà hấn khổ tâm gây dựng sẽ sụp đổ trong vòng một đêm. Nam Dương Trần Kỳ, Đan Dương Lưu Diêu, Lư Giang Lưu Huân, Hội Kê Vương Lang, Dự Chương Hứa Cống sẽ giữ binh tự trọng, đánh trận của mình. Đến lúc Tào Tháo, Tôn Kiên chia cắt Dương Châu thì thời cơ sẽ đến.”

Giả Hủ nói: “Chủ công anh minh.”

Mã Dục cười thầm, lạnh lùng nói: “Vậy quân ta sẽ chọn lúc này để xuất binh, đánh Tào Tháo một phát mạnh từ phía sau lưng! Cho dù không thể một phát loại trừ tiểu triều đình ở Hứa Xương, cũng phải khiến Tào Tháo “trộm gà bắt thành còn phải mất nắm gạo”. Trong trận chiến phạt Viên, Tào Tháo đã tiêu hao đại lượng nhân lực vật lực, nhưng cuối cùng lại không được gì cả. He he!”

349. Chương 279: “lục Đại Trảm” Của Quân Đoàn Lương Châu

Mã Dục nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Thư Thụ nói: “Chủ công không muốn Tào Tháo hùng mạnh, muốn mượn cơ hội làm Tào Tháo suy yếu. Điều này là tốt, nhưng vấn đề là nên xuất động bao nhiêu quân đội để thảo phạt? Nếu binh lực yếu thì e rằng không đủ để uy hiếp lão sào của Tào Tháo. Nếu binh lực mạnh thì lại sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống nghỉ ngơi của lãnh địa ta.”

“Uhm.” Mã Dục điểm đầu nói, “Việc chính sự trong nước của lãnh địa mình do Tắc Chú phụ trách. Vậy theo ý kiến của người, nếu không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống nghỉ ngơi thì nhiều nhất phải xuất động bao nhiêu quân đội?”

Thư Thụ nói: “Hai vạn tinh nhuệ kỵ binh của thiếu tướng quân đang chịu huấn luyện ở Hà Sáo theo ý của chủ công, trang bị mới thay vẫn còn chưa đầy đủ. Cao Thuận tướng quân đang ở Bá Lăng luyện binh, trong đại doanh có ba vạn binh, nhưng vẫn chưa luyện thành, nên vẫn chưa sử dụng được. Ngoài trừ cái hai chỉ đại quân này, thì chỉ còn năm nghìn kỵ binh trong thành Trường An.”

“Năm nghìn kỵ binh?” Mã Dục trầm ngâm nói, “Ít thì là ít thật, nhưng đại khái cũng đủ dùng.”

Thư Thụ nói: “Chủ công, tại hạ vẫn chưa nói xong.”

Mã Dục nói: “Nói tiếp đi.”

Thư Thụ nói: “Năm nghìn kỵ binh này có thể xuất động tùy lúc, nhưng lương thảo có hạn. Với kho trữ của Trường An, chỉ có thể đảm bảo nửa tháng lương khô cho mỗi người, hai mươi mũi tiễn Lang Nha, năm cây thương, hai cây rìu, và mỗi người chỉ có thể có hai con ngựa Hung Nô chân ngắn, và một xu tiền cũng không có.”

“Không có đồng tiền?” Mã Dục nhíu mày nói, “Trường đúc tiền ở Hà Sáo không phải đã được thiết lập và bắt đầu đúc đồng tiền rồi sao? Tại sao lại không có tiền?”

Thư Thụ nói: “Chủ công có chỗ không biết. Ải Hàm Cốc và Hà Sáo sau trận chiến lớn vào năm ngoái, chỉ riêng tướng sĩ tử trận cũng đông đến mười vạn, còn chưa tính ba vạn Hồ kỵ của Tây Vực. Cho tới lúc này, số tiền an ủi cho những tướng sĩ bỏ mình đó còn chưa phát được một nửa. Ngoài ra, còn phải phát tiền thưởng sinh con cho những người Hán trên thảo nguyên Mạc Bắc, còn phải mua binh mã cho đội kỵ binh, và thu mua Trường Mao cho đội bộ binh, còn phải thiết lập đại doanh Hà Sáo, đại doanh Bá Lăng. Những điều này đều cần tiền, một số tiền lớn! Chỉ dựa vào trường đúc tiền ở Hà Sáo, còn xa lắm mới đủ!”

“Nghèo đến vậy sao?” Mã Dục thở phào một cái, lạnh lùng nói, “Nhưng những điều này không thể làm khó bản tướng quân.”

Giả Hủ nghe xong nhảy dựng lên, nói thất thanh: “Lần này đánh lên lão sào của Tào Tháo, chủ công không cần thiết phải thân chinh.”

“Văn Hòa.” Ánh mắt của Mã Dục của rơi xuống người Giả Hủ, hỏi ngược lại với vẻ bất đắc dĩ, “Nếu bản tướng quân không thân chinh thì còn ai có thể đảm nhiệm nữa?”

Giả Hủ khê thở hắt ra, trầm mặc.

Nếu chỉ xét về thống binh thì Mã Siêu, Cao Thuận, Phương Duyệt, Từ Hoảng đều gọi được tướng tốt. Nhưng nếu đối thủ là Tào Tháo và Quách Gia, vậy thì phải xét đến phương diện khác. So với Tào Tháo, bọn Mã Siêu dù sao vẫn thiếu chút quyết đoán, kinh nghiệm lại càng không đủ. Phóng mắt ra khắp quân đoàn Lương Châu, chỉ mỗi Mã đồ phu có đủ năng lực đối kháng với Tào Tháo.

Cùng đạo lý đó, trong Tào quân cũng chỉ có Tào Tháo có đủ năng lực đối kháng với Mã đồ phu. Những người khác như Hạ Hầu Đôn hay Vu Cấm, Tào Nhân, Tào Hồng, cũng không phải là đối thủ của Mã đồ phu! Về phần bọn người như Quách Gia, Tuân Du, Trình Dục, cũng chỉ là mưu sĩ như Giả Hủ, không phải là chủ soái lĩnh quân.

Mã Siêu tiến lên một bước, khum tay nói: “Huynh trưởng, tiểu đệ nguyện đi.”

“Mạnh Khởi, thành tựu mai sau của đệ sẽ vượt xa cả huynh, nhưng hiện giờ đệ chưa phải là đối thủ của Tào A Man!” Mã Dục đi lên trước một bước, vỗ mạnh vào bả vai của Mã Siêu, nói, “Sau khi vi huynh lĩnh quân xuất chinh, gánh nặng của cả quân đoàn Lương Châu sẽ rơi xuống vai đệ, nhớ kỹ những lời mà vi huynh đã nói với đệ, đừng bao giờ khiến vi huynh thất vọng.”

“Huynh trưởng yên tâm.” Mã Siêu nghẹn ngào nói, “Tiểu đệ tuyệt sẽ không để huynh thất vọng.”

.....

Thọ Xuân, Hoàng cung.

Viên Thuật tọa trên ngự án, nhìn quanh Kim Thượng, Các Tượng và các đại thần khác, rồi nói: “Tặc quân nay đã ở ngoài thành, chư vị ái khanh có lương kế đuổi địch nào không?”

Kim Thượng nói: “Bệ hạ, thần có một kế.”

Viên Thuật nói: “Mau nói.”

Kim Thượng nói: “Hoài Nam mưa liên miên, khiến đường sá lầy lội khó đi, con đường vận chuyển lương thảo của ba đường tặc quân sẽ bị đứt. Chỉ cần bệ hạ hạ lệnh tam quân thủ thành không ra, không cho tặc quân có cơ hội tiến vào. Làm vậy không tới mấy tháng, tặc quân tất sẽ lương tận lui bước, kiếp nạn Thọ Xuân không cần đánh cũng tự giải.”

Viên Thuật nói: “Nếu tặc quân binh lương sung túc, thì phải làm sao?”

Các Tượng nói: “Bệ hạ, lương thảo tặc quân có sung túc hay không, chỉ cần đi vào đại doanh tặc binh do thám thì biết.”

Viên Thuật nói: “Làm sao đi được?”

Các Tượng nói: “Thần với một mưu sĩ họ Lưu của Tào A Man là chỗ quen biết cũ. Tại sao bệ hạ không gửi một phong thư qua gia giả vờ giảng hòa cùng Tào Tháo. Đích thần sẽ mang theo thư đến Tào doanh, như vậy lão sẽ không thấy nghi.”

“Chuẩn.” Viên Thuật hân hoan nói “Cứ làm theo lời khanh nói.”

.....

Ngoài thành Thọ Xuân, Trung quân đại tướng của Tào Tháo.

Tào Tháo trầm tư mấy ngày liền cũng không nghĩ được kế sách phá thành, đương lúc sốt ruột thì có tiểu hiệu vào tâu báo lại: “Chủ công, bên ngoài có tín sử của Viên Thuật cầu kiến, tự xưng là chỗ quen biết cũ của Lưu tiên sinh.”

Tào Tháo nhíu mày nói: “Chỗ quen biết cũ của Tử Dương?”

Lưu Biểu sợ Tào Tháo hiểu lầm, vội hỏi tiểu hiệu: “Người này có báo danh tính không?”

Tiểu hiệu nói: “Họ Các tên Tượng.”

“Các Tượng?” Lưu Biểu ngạc nhiên nói, “Đúng là chỗ quen biết cũ của tại hạ, có điều đã mười mấy năm không gặp.”

Đôi mắt Quách Gia đột nhiên có tia sáng xẹt qua, hướng sang Tào Tháo nói: “Chủ công, có rồi!”

Tào Tháo nghi ngại nói: “Phụng Hiếu nói vậy là ý gì?”

Quách Gia mỉm cười nói: “Gia đã có kế phá địch!”

“A?” Tào Tháo hân hoan nói, “Người cứ nói.”

Quách Gia nói: “Nếu muốn hạ Thạ Xuân, toàn dựa vào vị Các Tượng tiên sinh này.”

Tào Tháo thần sắc khê chuyện, chợt giật mình tỉnh ngộ.

.....

Trường An, thành Đông quân doanh.

Những thiết kỵ Lương Châu từng đi theo Mã đồ phu xông pha trận mạc ở kinh, Dương đều đóng quân tại đây, chỉ có điều ban đầu lúc xuất chinh là tám nghìn đại quân, mà giờ đây chỉ còn năm nghìn nhân mã. Năm nghìn nhân mã này bị Mã đồ phu chia làm hai quân trái, phải, do kiêu tướng Tây Lương Lý Mông và Vương Phương mỗi người thống lĩnh một đội.

Dưới đài, năm nghìn tướng sĩ xếp thành phương trận chỉnh tề để điểm binh.

Mã Dục xuất hiện ở đài điểm binh, theo sau là chư tướng Lý Mông, Vương Phương, Diển Vi, Hứa Chử, Từ Hoảng. Tất cả mục quang liền đồng loạt tập trung trên đài điểm binh. Trên giáo trường một màn yên lặng, có thể nghe thấy cả tiếng châm rơi.

Lãnh địa của Mã Dục ngày càng được mở rộng, kẻ địch cũng ngày càng nhiều, thế cục chuyển biến, nên phong cách dã thú mà Mã đồ phu nhất mực tôn sùng đã không còn thích hợp với quân đoàn Lương Châu nữa. Bởi lẽ, mục đích tác chiến bây giờ của quân đoàn Lương Châu đã không còn là cướp đoạt và phá hoại, mà là bảo vệ và kiến thiết. Để thích ứng với sự biến hóa này, quân đoàn Lương Châu đang tiến hành một sự biến cách chưa từng có.

Sau khi biến cách, quân đoàn Lương Châu sẽ trở nên nghiêm ngặt về đẳng cấp như quân Tần. Nhưng chỉ cần dừng cầm giết địch thì có thể dựa vào chiến công để có được sự ban thưởng tương ứng và được thăng chức. Chế độ ban thưởng nghiêm khắc này sẽ kích thích sự nhiệt tình của các tướng sĩ Lương Châu trong chiến tranh, từ đó hợp thành một ý chí tác chiến mạnh mẽ.

Chỗ lợi hại nhất trong lần biến cách quân sự này chính là ở chỗ đấy!

Từ đây về sau, Mã đồ phu không cần vắt óc suy nghĩ từ ngữ để tiến hành động viên trước trận chiến, không cần lấy nữ nhân, giết hại như điên và cướp bóc như cuồng để kích thích dục vọng của các tướng sĩ. Một khi có chiến sự, chủ tướng chỉ cần ra lệnh một tiếng, tướng sĩ Lương Châu sẽ hoàn thành tập kết một cách rất nhanh, sau đó kêu gào xông lên phía trước.

Lý Mông tay cầm thẻ tre, bước nhanh đến trước đài điểm binh, sau đó từ từ mở thẻ tre ra. Trong thoáng chốc, giọng nói trầm bổng của Lý Mông vang vọng khắp giáo trường.

“Kẻ lâm trận lùi bước – chém!”

“Kẻ bất tuân quân lệnh – chém!”

“Kẻ tự nuốt của cải thu được – chém!”

“Kẻ cưỡng dâm phụ nữ – chém!”

“Kẻ giẫm lên nông trang – chém!”

“Kẻ tự ý giết dân chúng, giả mạo lên lĩnh quân công – chém!”

Lý Mông nói chữ “chém” cuối cùng xong, dưới đài điểm binh lập tức xôn xao cả lên.

So với quân quy trước kia của Lương Châu, “lục đại quân quy” được tuyên bố lần này có thể nói là nghiêm khắc hơn nhiều. Nhất là tự nuốt của cải thu được, cưỡng dâm phụ nữ, chà đạp nông trang, ba điều này khó làm người khác tiếp nhận. Nếu là trước kia, Mã đồ phu sẽ mặc kệ, làm ngơ. Giờ đây bỗng dưng không cho làm nữa, những lão binh lính này tất nhiên là có ý kiến rồi.

“Các huynh đệ mang theo cái đầu đi chiến tranh là vì cái gì? Không phải là vì thăng quan phát tài, giờ đây không cho tự nuốt của cải thu được, vậy còn ý chí gì để đánh trận nữa!? Dứt khoát về nhà ôm đàn bà có phải hơn không!”

“Đến đàn bà cũng không cho cưới, thế có còn cho người ta sống không đây?”

“Đúng vậy, một khi đánh trận rồi thì ai biết dưới chân mình là cái gì chứ, giẫm nát một vài mẩu hoa ruộng điền thì sao chứ, có nhất thiết phải vậy không?”

Trên giáo trường, năm nghìn lão binh Tây Lương la hét ầm ĩ như nổi nổ tung. Lý Mông liên tục quát ngưng nhưng căn bản không thể ngăn cản những lão binh lính càn quấy này thôi ồ ào, chỉ đành quay đầu nhìn Mã Dục chán nản lắc đầu. Mã đồ phu sầm mặt, đi nhanh đến trước đài điểm binh đứng, nghiêm nghị quát: “Câm miệng hết!”

Tiếng hét này tựa như một thanh cương đao sắc bén, năm nghìn lão binh Lương Châu lập tức nín the.

“Ồ ào cái gì!? Có cái gì đâu mà ồn ào?” Ánh mắt như đao của Mã Dục quét qua cả giáo trường, lạnh lùng nói, “Không muốn làm binh lính nữa hả? Tốt lắm, ai không muốn làm binh lính nữa thì rút, bây giờ có thể rút! Bổng tướng quân tuyệt không gây khó dễ, còn phát cho mỗi người một nghìn lượng gọi là phí khiển tán! Có ai muốn đi không?”

Năm nghìn lão binh Lương Châu nghiêm nghị bật lời, không còn ai dám đánh nữa cái rắm!

Trước tiên không nói đến có ai muốn rời khỏi quân đội hay không, cho dù có ý nghĩ đó cũng không ai dám bước ra thật. Ác danh của Mã đồ phu người cho là lời nói đùa sao. Thăng nhãi này không những ... hung ác với kẻ địch, mà đối với thuộc hạ phản bội của chính mình hoặc quân đội bạn cũng tàn nhẫn y như vậy. Kết cục bi thảm của phụ tử Công Tôn Toàn đã đủ nói rõ hết thấy.

Mã Dục khựng lại chút, nói tiếp: “Của cải thu được không sung công, bổng tướng quân lấy gì đi trợ cấp cho vợ con của những tướng sĩ bỏ mình? Nếu là có một ngày các người tử trận trên chiến trường, vợ con già trẻ của các người tính sao? Để bọn họ không chỗ nương tựa, cuối cùng đói chết, nghèo chết? Hay chém trăm mấy cân thịt của bổng tướng quân thành tám miếng để lấp đầy bụng họ?”

“.....”

““Đến đàn bà cũng không cho cưới, thế có còn cho người ta sống không đây?”. Là ai vừa nói lời này?” Mã đồ phu lạnh lùng soi xét năm nghìn Lương Châu binh trên giáo trường, đằng đằng sát khí nói, “Có gan thì bước ra đây để bổng tướng quân xem mặt! Đừng núp trong đám người làm rùa rụt cổ.”

Giáo trường lặng ngắt như tờ, vào lúc này dĩ nhiên không ai đứng ra.

Mã Dục lạnh lùng nói: “Muốn có nữ nhân? Dễ dàng thôi, chờ khi đánh xong trận chiến này, tích đủ chiến công, bổng tướng quân lập tức cho các người đến thảo nguyên Mạc Bắc, nơi đó hàng nghìn hàng vạn nữ nhân Tiên Ti đang chờ các người, mỗi người ít nhất được năm mươi người! Nhưng giờ đây, các người phải trông nom bốn lạng thịt và hai quả trứng dưới háng thật tốt cho bổng tướng quân. Mẹ nó, ai dám xúc phạm quân kỷ, đừng trách bổng tướng quân trở mặt!”

“Về phần hai điều cuối cùng, bổng tướng quân hy vọng các người có thể hiểu. Hiện chúng ta không phải đánh với người Hồ mà là đánh với quân Quan Đông! Quân đoàn Lương Châu chúng ta là quan quân triều đình. Quan quân dùng để làm gì? Là dùng để bảo vệ bách tính người Hán, chứ không phải dùng để giết hại dân chúng! Chiến tranh là cuộc chiến sinh tử của quân phiệt với quân phiệt, quân nhân với quân nhân, mẹ nó, đừng lấy đầu của dân chúng để cộng cho đủ số, đây không phải là chuyện đàn ông nên làm!”

“Nhưng mà ~” Mã Dục chuyển đề tài, nói tiếp, “Các người cũng đừng nhụt chí, quy cố của quân đoàn Lương Châu tuy nghiêm khắc hơn trước kia, nhưng sẽ ban thưởng cho tướng sĩ có công càng nhiều, càng

chính quy hơn! Trước kia xử lý kẻ địch không được thưởng, hiện giờ mỗi giết được một kẻ địch thì có được một trăm lượng tiền thưởng!”

“Trước trận giết được quan quân trên cấp Ngũ Trường sẽ có được sự đãi ngộ như Ngũ Trường, giết được quan quân trên cấp Trường gì đó thì sẽ nhận được sự đãi ngộ y như vậy, suy ra theo thứ tự, nếu trong các người có ai chém được đại tướng Tào quân nào ngã xuống ngựa, bốn tướng quân không nói hai lời, sẽ bãi người làm đại tướng Lương Châu.”

“Còn nếu tiểu nhân giết chết Tào Tháo thì sao?”

“Nếu tiểu tử người có thể chém Tào Tháo xuống ngựa, vậy bốn tướng quân lập tức nhường vị trí Bình Tây tướng quân cho người ngồi!”

“Ha ha ha ~~”

Năm nghìn Lương Châu binh rớt cục bật cười vì câu nói này của Mã đồ phu.

.....

Thọ Xuân, Tào quân đại doanh.

Các Tượng cùng Lưu Biểu chậm rãi đi vào đại doanh. Vừa đi, Các Tượng vừa lưu tâm quan sát từng chi tiết của Tào quân, hỏi vu vơ Lưu Biểu: “Tử Dương, Tào thừa tướng không có trong doanh sao?”

Lưu Biểu nói: “Thừa tướng vừa mới đi đại doanh Ngô quân ở thành Nam.”

“A?” Các Tượng diêm nhiên hỏi thăm, “Thừa tướng vừa mới đi đại doanh Ngô quân ở thành Nam?”

“Hazz, chính là vì chuyện quân lương đầy mà.” Lưu Biểu nói: “Tiểu dân ở Ngô quận yếu lắm. Ngô quân sắp sửa cạn lương thực rồi, còn quân ta vẫn sung túc quân lương, nên lần này thừa tướng chủ động áp giải năm vạn lương thực đến đại doanh Ngô quân. Nếu đã là liên quân thì dĩ nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau khi gặp khó khăn rồi, huynh thấy sao?”

Các Tượng vội hỏi: “Khục khục, dĩ nhiên rồi.”

Lưu Biểu nói xong còn vươn tay chỉ vào phía bên trái đại doanh, hướng sang Các Tượng nói: “Bá Như < biểu=”” tự=“” của=“” các=“” tượng=“”> huynh xem, lương thảo của quân tôi đang chất đống tại đó, đủ ăn trong vòng nửa năm đến một năm. Hơn nữa dạo này mưa dầm liên miên, dù sao để đó cũng mốc meo hết, không bằng chuyển cho Ngô quân để thất chặt tình nghĩa, ha ha.”

Trong lòng Các Tượng cả kinh, nhìn theo hướng Lưu Biểu chỉ, quả nhiên thấy phía bên trái Tào quân đại doanh có một ngọn núi nhỏ chất bao lương, ở dưới là giá gỗ cao hơn nửa thân người, trên đổ phủ một tấm vải dầu dày, vải dầu có vài chỗ bị gió lớn hất ra, để lộ những bao bố chỉnh tề chồng chất bên trong.

Còn có Hỏa Đầu quân đang vận chuyển bao lương từ bên trong ra. Có một tên Hỏa Đầu quân bất cẩn khiến miệng bao bị hở, thóc gạo bên trong lập tức chảy “lạch cạch” xuống đất. Lúc này Các Tượng mới tin sái cổ.

Các Tượng còn đang kinh hãi thì Lưu Biểu đã thân mật đi lên trước níu lấy cánh tay hắn, cười nói: “Bá Như, ta và ngươi đã hơn mười năm không gặp, lần này gặp lại không nói chuyện chính sự, chỉ ôn tình cũ, đi.”

“Ha ha, chỉ ôn tình cũ, chỉ ôn tình cũ.”

Các Tượng ngần ngại, thần sắc dờ dẩn đi theo Lưu Biểu vào Tào quân đại doanh.

.....

Thành Hà Bắc, đại tướng quân phủ của Viên Thiệu.

Viên Hi vội vàng bước vào đại sảnh, hướng sang Viên Thiệu nói: “Phụ thân, thám mã hồi báo, Tào Tháo, Lữ Bố, Tôn Kiên ba đường liên quân đã kéo đến ngoài thành Thọ Xuân. Tuy nói Nhị thúc làm chuyện không đúng nghĩa, nhưng dù sao phụ thân cũng cùng là huynh đệ với người, có phải nên phái binh đánh nghi binh ở Đông quận, khiến Tào Tháo triệt binh ở Thọ Xuân?”

“Ai~” Viên Thiệu thở dài một tiếng, lắc đầu nói, “Đi ngược với đạo lý, nên mới có họa của ngày hôm nay. Nếu vi phạm phát binh cứu giúp thì sẽ bị thiên hạ quở trách mất.”

“Lời chủ công nói cực đúng.” Điền Phong phụ họa nói, “Soán Hán tự lập là tội lớn đáng diệt cửu tộc, lúc này lảng tránh còn không kịp, sao có thể phát binh cứu giúp? Kỳ cho rằng, chủ công chẳng những không phát binh cứu giúp, mà còn thượng biểu triều đình, chủ động xin đi giết giặc dẹp loạn “khăn vàng” ở Thanh Châu, để bày tỏ lòng trung thành với triều đình.”

“Ai.” Viên Thiệu thở dài một tiếng, nói: “Chuyện tới nước này, cũng chỉ đành như thế.”

.....

Thọ Xuân, Kim Loan điện.

Các Tượng thần sắc âm đạm, hướng sang Viên Thuật nói: “Bệ hạ, trong doanh Tào lương thảo chồng chất như núi, đủ để duy trì lương thảo mấy năm của liên quân. Nếu họ còn tiếp tục vây thành, liên quân chưa hết lương thì trong thành Thọ Xuân đã cạn lương thực trước rồi.”

“A!?” Viên Thuật cả kinh, kêu lên thất thanh, “Vậy phải làm thế nào đây?”

“Bệ hạ, chuyện cho tới nước này đã không còn thượng sách, chỉ còn cách phá vòng vây, ở trong thành Thọ Xuân một ngày thì thêm một phần hung hiểm.” Kim Thượng nói. “Cũng may Lư Giang còn có mấy vạn tinh binh của tướng quân Lưu Huân. Nếu bệ hạ có thể thành công đột phá vòng vây, may mắn đến được Lư Giang thì Thành quân còn có sức đánh một trận.”

Viên Thuật thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Đã như vậy, vậy cứ an bài phá vòng vây đi.”

“Thần tuân chỉ.” Kim Thượng chấp tay vái chào, lại hỏi, “Thần sẽ lập tức an bài quân đội phá vòng vây ở Tây môn.”

“Tây môn?” Viên Thuật biến sắc, trầm giọng nói, “Không, tuyệt đối không được đột phá ở Tây môn!”

Kim Thượng khó hiểu nói: “Đấy là vì sao?”

Viên Thuật nhú mày nói: “Đại quân nếu đột phá ở Tây môn, đấy không phải là đang nói rõ cho Tào Tháo, Lữ Bố và Tôn Kiên biết trầm muốn đến Lư Giang sao? Lỡ như Tào Tháo, Lữ Bố, Tôn Kiên chia binh ra mai phục tại con đường trầm đến Lư Giang rồi chặn đánh thì biết làm thế nào!?”

Kim Thượng nói: “Thần ngu muội, kính xin bệ hạ chỉ rõ.”

Viên Thuật suy ngẫm một lát, trầm giọng nói: “Đã vậy, để lại một vạn quân tiếp tục kiên thủ vững, toàn bộ bốn vạn quân còn lại đột phá vòng vây ở Bắc môn. Sau khi đột phá đại doanh Tào quân, chia ra hai đường, một đường do ái khanh suất lĩnh đến Nam Dương để thu hút sự chú ý của liên quân, còn trầm tự mình dẫn một đội khác tiến đến Lư Giang. Khi đó trầm sẽ có thể thoát khỏi sự chặn đánh của ba đường tặc binh.”

.....

Ngoài thành Thọ Xuân, Trung quân đại tướng của Tào Tháo.

Tuân Du mỉm cười nói: “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Viên Thuật chắc đang an bài đột phá. Giờ đây, nghi vấn duy nhất là, rốt cuộc Viên Thuật sẽ chọn hướng nào để phá vòng vây?”

Trình Dục nói: “Viên Thuật nếu phá vòng vây thì chỉ có một chỗ có thể đi, đó chính là Lư Giang.”

Tào Nhân nói: “Lư Giang nằm hướng Tây Nam của Thọ Xuân, Viên Thuật sẽ chọn Tây môn hay Nam môn đột phá đây?”

Tào Tháo cùng Quách Gia nhìn nhau cười, lắc đầu nói: “Không, theo sự hiểu biết của bốn tướng với Viên Công Lộ, lão nhất định sẽ phá vòng vây ở Bắc môn, sau đó chia ra hai đường, một đường gõ trống khua chiêng ngang nhiên đào thoát về Nhữ Nam, làm tư thế xông về phía Nam Dương, một đường khác sẽ lặng lẽ tiến về Lư Giang.”

“Nếu Viên Thuật tập trung toàn bộ binh lực cường chế phá vòng vây lao về hướng Lư Giang, quân ta chưa hẳn có thể ngăn cản. Nhưng nếu như chia ra hai đường như lời ngài nói, kết quả sẽ hoàn toàn khác.” Quách

Gia bật cười sảng khoái, đi đến chính giữa đại trường, tay chỉ bức địa đồ được treo lơ lửng trên tấm bình phong, rồi hướng sang Tào Tháo và chư tướng nói: “Quân ta bố trí mai phục ở chỗ này, ắt sẽ một phát kích trúng ngay.”

Tào Tháo cất cao giọng nói: “Tào Nhân, Tào Hồng, Vu Cấm, Tào Khiết, Tàng Bá nơi nào?”

Bọn ngũ tướng Tào Nhân lách mình ra khỏi hàng, đứng ngang hàng trước mặt Tào Tháo, lạnh lùng nói: “Có mặt tướng.”

Tào Tháo nói: “Dẫn ba nghìn tinh binh đến Hắc Phong cốc bố trí mai phục, đợi đến khi bọn phản quân của nghịch tặc họ Viên thì lập tức lao ra chém giết. Nhớ kỹ, tuyệt đối không thể bỏ sót một ai!”

“Tuân mệnh!”

Bọn ngũ tướng Tào Nhân đồng dạ lĩnh mệnh, sau đó xoay người nhanh chóng rời khỏi.

“Vân Trường.” Tào Tháo cuối cùng đưa mắt sang Quan Vũ, ôn hòa nói, “Sau khi tên nghịch tặc họ Viên suất đại quân rời khỏi Thọ Xuân, sĩ khí của quân coi giữ trong thành ắt sẽ hạ xuống, thiếu chí khí, lúc đó Vân Trường hãy tập trung binh lực tấn công mạnh vào Tây môn, nhất định phải đánh vào thành Thọ Xuân trước Lữ Bố và Tôn Kiên.”

Quan Vũ hiên ngang đáp: “Thỉnh thừa tướng yên tâm, mặt tướng tuyệt không nhục mệnh.”

350. Chương 280: “đồ Phu Giết Ngựa

Ban ngày, đương là thời khắc tối tăm nhất trước bình minh.

Cửa thành đóng chặt phía Bắc Thọ Xuân đột nhiên được mở rộng, Thành quân tướng sĩ đã chờ trong thành lập tức ào ạt xông ra, hướng sang Tào quân đại doanh ở ngoài Bắc môn tấn công mãnh liệt. Tào quân đại doanh tuy phòng bị nghiêm ngặt nhưng cũng chỉ miễn cưỡng chống được một hồi đã bại trận khi đối mặt với khí thế như nước triều của tướng sĩ Thành quân.

Trước khi hai quân Tôn Kiên, Lữ Bố nghe tin tiến đến tiếp viện thì Thành quân đã công phá Tào quân đại doanh, sau đó hoảng loạn lao đến cánh đồng âm u ở phía Bắc như một đám ruồi bọ không đầu đàn.

Cách đại doanh không xa, dưới bầu trời u ám, Tào Tháo dưới sự bảo hộ của Quách Gia, Tuân Du, Trình Dục đứng trang nghiêm trên một đồi núi nhỏ.

Gió mát táp vào mặt, tiếng của kim mác và thiết mã vang vọng khắp bầu trời đêm, Tào Tháo khẽ thốt lên một câu: “Viên Thuật quả nhiên phá vòng vây rồi.”

“Báo ~” Chợt có tiểu hiệu bước nhanh lên sườn núi, quỳ rạp trước mặt Tào Tháo, thở dốc nói, “Phản quân sau khi xông ra từ Bắc môn liền chia làm hai đường, một đường phóng sang Nhữ Nam ở phía Bắc, một đường khác thì rẽ hướng sang Nam đến Hắc Phong cốc.”

“Ha ha.” Tào Tháo vuốt râu cười một tràng dài, mới nói: “Quả nhiên không ngoài dự liệu của Phụng Hiếu!”

Quách Gia mỉm cười, thần sắc tự nhiên, không hề tỏ vẻ đắc ý vì lời tán dương của Tào Tháo.

“Vân Trường.” Tào Tháo nói xong quay đầu nhìn sang Quan Vũ, ngân giọng nói, “Giờ đây đến phiên người công thành rồi. Nhớ kỹ, sau khi phá thành nhất định phải giành trước quyền khống chế các xưởng, phường trong thành. Lần này Viên Thuật hoang mang đào tẩu nên không kịp mang đi lương thảo của cải trong thành, tuyệt đối không thể để những phản quân trong thành hủy đi những của cải, lương thảo và binh khí này.”

“Thừa tướng yên tâm đi.” Quan Vũ trầm giọng nói, “Mỗ tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng.”

.....

Gần như là cùng một lúc, cửa Đông thành Thọ Xuân.

Lữ Bố ăn bận chỉnh tề, đương cưỡi ngựa tại ngoài viên môn. Phía sau Lữ Bố, ba nghìn Hạ Phái tinh binh đã nhóm trận xong, đứng trang nghiêm tắp tắp dưới bầu trời đêm. Trần Cung giục ngựa đi đến trước mặt

Lữ Bố, khẩn thiết dặn dò: “Chủ công, sau khi phá thành, điều đầu tiên là phải nhớ cướp quyền khống chế xưởng, phường trong thành, tuyệt đối đừng để quân thảo, của cải, binh khí rơi vào tay Tào Tháo, Tôn Kiên. Nếu không, quân ta sẽ không có được gì trong trận đánh này.”

“Công Đài yên tâm.” Lữ Bố trầm giọng nói, “Lương thảo và của cải trong thành Thọ Xuân của bốn tướng quân là cái chắc, ai dám tranh với Bốn tướng quân thì... hừ hừ, bốn tướng quân sẽ lấy mạng hắn!”

.....

Thành Nam Thọ Xuân, Tôn Kiên đại doanh.

Năm nghìn tinh binh Giang Đông cũng đã nhóm trận chờ sẵn. Từ Thứ nói với Tôn Kiên rằng: “Chủ công. Tào quân nhiều lính nhưng thiếu lương, sau khi phá thành nhất định sẽ giành quyền khống chế các xưởng, phường để đoạt lấy lương thảo và của cải trong thành. Quân Lữ Bố cũng thiếu lương, có lẽ cũng sẽ làm như vậy, cho nên quân ta không cần phải tranh với họ.”

Tôn Sách nhíu mày nói: “Chẳng lẽ phải nhường cái lợi cho Tào Tháo và Lữ Bố sao?”

“Đương nhiên không phải.” Chu Du mỉm cười, nói, “Tào quân nhiều lính nhưng thiếu lương, còn quân ta thì nhiều lương nhưng thiếu lính. Ý của quân sư là, sau khi phá thành, chủ công và Bá Phù cố ép những phản quân này đầu hàng. Những phản quân này đều là tinh nhuệ Dương Châu, nếu có thể lao lực vì chủ công thì trong nháy mắt, chúng sẽ trở thành một chi binh tinh nhuệ.”

Tôn Sách chợt tỉnh ngộ, nói: “Thì ra là thế!”

“Đúng vậy, những binh lính này đều là tinh nhuệ Dương Châu!” Từ Thứ cảm khái nói, “Đáng tiếc, họ phải đi theo kẻ vô dụng như Viên Thuật, mười vạn tinh nhuệ tan thành mây khói như thế đây. Ai~”

.....

Tháng năm, Kiến An năm thứ bảy thời Hán Hiến đế <194>, thành Thọ Xuân bị công phá.

Trên đường đào tẩu đến Lư Giang, Viên Thuật bị Tào quân mai phục, binh bại bỏ mình, Thành quốc chỉ được lập có ba tháng đã nhanh chóng diệt vong, cả Dương Châu bị chia năm xẻ bảy. Tào Tháo đương chuẩn bị chia cắt Dương Châu, chia sẻ kết quả với Tôn Kiên, Lữ Bố, thì sự việc khiến Tào Tháo lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra.

Tuần Úc lưu thủ ở Hứa Xương phái người đưa tới tám trăm dặm cấp báo, Mã đồ phu thân chinh suất một vạn thiết kỵ Tây Lương tiến vào Hứa Xương!

.....

Trên quan đạo đến Hứa Xương, Mã Dục đương suất lĩnh năm nghìn thiết kỵ Tây Lương lao nhanh đến Hứa Xương.

Mã Dục đương giục ngựa nhanh tiến thì phía bên trái quan đạo, nơi bụi cỏ đột nhiên vọt ra một con lợn rừng lông trắng, hằm hè hai răng nanh sắc bén rồi hung dữ lao sang phần bụng của tọa kỵ Mã Dục. Con ngựa cả kinh, lập tức dừng đứng để tránh cú húc trí mạng của con lợn rừng lông trắng. Mã Dục vì không kịp đề phòng nên bị ngã từ lưng ngựa xuống.

“Chủ công cẩn thận!”

Diễn Vi hét lên một tiếng, vội rút từ sau lưng hai cây đại thiết kích thô sơ. Lúc định công kích con lợn rừng lông trắng thì hàn quang lóe lên, một mũi tiễn Lang Nha thô bằng ngón tay cái đã thọc vào mắt trái của con lợn, rồi xuyên ra bằng mắt phải. Diễn Vi giật mình quay đầu, Cú Đột ở sau lưng đang ngồi trang nghiêm trên lưng ngựa, rồi khẽ điểm đầu với hắn.

“Gào”

Con lợn rừng lông trắng ngước lên trời, phát ra một tiếng rú thê lương, rồi điên cuồng lăn lộn trên nền đất.

“Hí hu hu~~”

Tọa kỵ của Mã Dực lại bị kinh động, hí dài một tiếng quay đầu ngựa xông vào ruộng lúa phía bên phải quan đạo. Mắt thấy những ruộng lúa sắp chín bị giẫm tan nát, tướng sĩ Lương Châu ở một bên trợn mắt há hốc mồm. Theo quân quy mới nhất của quân đoàn Lương Châu, phóng ngựa chà đạp nông trang hoa màu ~~ chém!

“Chủ công!”

Diễn Vi trở người xuống ngựa, qua đó đỡ Mã Dực dậy. Mã Dực chỉnh chu lại mũ trụ hoàng kim trên đầu, sắc mặt trở nên vô cùng lúng túng, bỗng ngẩng đầu nói với Diễn Vi: “Diễn Vi.”

Diễn Vi vội chấp tay nói: “Có mặt tướng.”

Mã Dực nói: “Đi, dắt con ngựa hung tàn làm bại hoại quân kỷ Lương Châu đến đây cho bốn tướng quân.”

Không hổ là Mã đồ phu, đúng xảo trá, dưới tình thế cấp bách liền đổ mọi trách nhiệm lên đầu con chiến mã!

“Tuân mệnh!”

Diễn Vi đáp một tiếng, đi bộ ven ruộng để đuổi theo con chiến mã chạy như điên vì hoảng sợ.

Mục quang của Mã Dực lại chuyển hướng sang Lý Mông, Vương Phương bên cạnh, trầm giọng nói: “Truyền lệnh toàn quân, tạm thời nghỉ ngơi tại bãi đất trống phía trước, bốn tướng quân phải chém con ngựa hung tàn này trước mặt tướng sĩ tam quân, theo đúng quân quy Lương Châu.”

Không đến thời gian ăn một bữa cơm, Diễn Vi đã dắt tọa kỵ của Mã Dực trở về, và năm nghìn tướng sĩ Lương Châu đã tập kết hoàn chỉnh trên bãi đất trống. Mã Dực sầm mặt đi đến trước trận hình, lớn tiếng nói: “Quân quy Lương Châu, kẻ chà đạp hoa màu ruộng điền, chém! Giờ đây tọa kỵ của bốn tướng quân trái với quân quy, các người nói nên làm thế nào?”

Tướng sĩ Lương Châu nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Từ trước tới nay, quân quy của quân đội chỉ dùng để quản thúc tiểu binh và quan quân tầng dưới. Trên căn bản, quan quân cao cấp chỉ cần không phạm phải những tội lớn như lâm trận bỏ chạy, chống đối thượng cấp thì họ sẽ không bị trừng phạt. Về phần Mã Dực, thân là một chủ quân, thì càng không bị trói buộc bởi quân quy.

Các tướng sĩ Lương Châu không hiểu, Mã đồ phu muốn làm gì?

Khi thấy ánh mắt ngơ ngác của các tướng sĩ Lương Châu, Mã Dực lạnh lùng nói: “Hôm nay, bốn tướng quân triệu tập các người đến, chính là muốn nói với các người một câu: Trước mặt quân quy, bất luận người hay súc, không phân biệt quan hàm. Tất cả đều bình đẳng! Cho dù là đương kim thiên tử xúc phạm đến quân quy của Lương Châu cũng bị nghiêm trị y như vậy!”

“Hảo! Nói tốt lắm!” Giả Hủ thần sắc lạnh nhạt, giơ tay hưởng ứng một cách hiềm hoi, “Trước mặt quân quy mọi thứ đều bình đẳng!”

Muốn một chi quân đội sở hữu sức chiến đấu mạnh mẽ, đếm đi đếm lại cũng chỉ có hai biện pháp.

Một loại là cách khích lệ dã thú mà trước kia Mã đồ phu chọn dùng, chính là kích thích thú tính nguyên sơ nhất trong lòng tướng sĩ thông qua dục vọng của loài người, mục đích là khiến loài người trở nên tàn nhẫn, khát máu, háo thắng, không sợ chết như dã thú! Một quân đội như vậy sẽ sở hữu một lực phá hoại khó có thể tưởng tượng, đây cũng là nguyên nhân gọi đến ác danh cho tám trăm lưu khấu.

Một loại biện pháp khác chính là dựa vào một quân kỷ, quân quy nghiêm khắc để trói buộc tướng sĩ, thông qua thưởng phạt phân minh để tự tập quân tâm, khích lệ ý chí chiến đấu! Dựa vào thưởng phạt phân minh cùng quân quy nghiêm khắc, cũng có thể sáng lập ra một đội quân thiết huyết! Tần quân mang khí thể nuốt chửng lục quốc chính là một minh chứng rõ ràng nhất.

Quân quy của quân đoàn Lương Châu vừa mới thay đổi, vì để cho tam quân tướng sĩ tin phục, trong lúc này, Mã Dực thân là chủ quân càng cần làm gương cho họ.

Mã Duyệt lập tức quay đầu, hướng sang Diêm Vi nói: “Diêm Vi, dắt con Hãn Huyết bảo mã của bốn tướng quân qua đây.”

Trên mặt Diêm Vi thắng qua vẻ thương tiếc, dắt Hãn Huyết bảo mã qua với vẻ cực kỳ không tình nguyện. Mã Duyệt giật phắt dây cương từ tay Diêm Vi, ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Đây là tọa kỵ của bốn tướng quân, là một con ngựa báu, nhưng nó cũng là chiến mã của quân đoàn Lương Châu! Nếu đã là chiến mã của quân đoàn Lương Châu thì nhất định phải tuân thủ quân quy. Hôm nay, nó chà đạp lên ruộng lúa, nhất định phải bị chém đầu!”

Tam quân tướng sĩ xông xáo cả lên, vốn tưởng rằng Mã Duyệt chỉ nói ngoài miệng thôi, không ngờ hắn định giết con ngựa cưng của mình thật.

“Diêm Vi, hành hình!”

“Nhưng, chủ công, nó là tọa kỵ của ngài mà?”

“Bốn tướng quân từng nói, cho dù là đương kim thiên tử xúc phạm quân quy, cũng phải bị trừng phạt, huống chi là tọa kỵ của bốn tướng quân, chém!”

Diêm Vi bất lực, chỉ đành giơ đại thiết kích lên cao rồi vung mạnh xuống. Đầu của Hãn Huyết bảo mã lập tức đứt lìa, máu tươi chảy khắp đất, thi thể ngựa bị mất đầu ngã vật xuống mặt đất, vẫn đang không ngừng run rẩy. Mã Duyệt có chút đau lòng, quay đầu qua rồi nói tiếp: “Bốn tướng quân thân là chủ nhân của Hãn Huyết bảo mã, không thể kịp thời ngăn cản nó chà đạp ruộng đồng, cũng có trách nhiệm, nên sẽ chịu đánh 30 quân côn trước mặt mọi người!”

Diêm Vi kêu lên thất thanh: “Chủ công?”

Mã Duyệt lạnh lùng nói: “Hành hình!”

Diêm Vi bất lực, chỉ đành nhận quân côn từ tay thân binh, nhắm hướng lưng của Mã Duyệt đánh mạnh vào. Trên bãi đất trống một màn tĩnh mịch, tiếng rên đó truyền đến màng nhĩ của tướng sĩ tam quân một cách rõ ràng. Tất cả tướng sĩ Lương Châu đều nín thở. Từ khoảnh khắc này trở đi, quân quy mới của Lương Châu đã in sâu vào tâm hồn họ.

.....

Hứa Xương, tướng phủ.

Tuần Úc đối mặt với địa đồ trên bàn, đắm chiêu nghĩ ngợi đối sách.

Từ nửa tháng trước, Tuần Úc đã nhận được tin Mã đồ phụ xuất binh. Khi đó, đội tàu khổng lồ của Mã đồ phụ vừa mới lái ra cảng Tân Phong, bỗng bênh theo nước sông Hoàng Hà thẳng tiến đến phía Đông. Mật thám mà thủ tướng Lạc Dương Hạ Hầu Đôn và Tuần Úc an trí tại bờ Nam Hoàng Hà đã lập tức phát hiện ra động tĩnh của quân Lương Châu.

Trên thực tế, ngay từ đầu Mã đồ phụ không có ý định giấu hành tung của mình. Lần này xuất binh đi Hứa Xương mang mục đích khiến cho Tào Tháo lui binh khỏi Hoài Nam, chỉ như thế. Nếu là vì khiến Tào Tháo lui binh khỏi Hoài Nam thì dĩ nhiên là làm càng rầm rộ càng tốt, hà cớ chi phải giấu hành tung chứ?

Tiếng bước chân dồn dập bất chợt vang lên, Tuần Úc lập tức ngẩng đầu, bốn bóng dáng trẻ tuổi nối đuôi nhau đi vào đại sảnh tướng phủ, là trưởng tử của Tào Tháo - Tào Ngang và tông tử Tào Hưu, Tào An, Tào Dân. Trước khi Tào Tháo xuất chinh ở Hoài Nam, lão đã thay Tào Ngang cử hành lễ trưởng thành, đồng thời ủy thác trọng trách lưu thủ, trợ giúp Tuần Úc bảo vệ Hứa Xương.

“Tuần Úc tiên sinh.” Tào Hưu tính tình cương liệt, bước nhanh đến trước bàn, lớn tiếng nói, “Thám tử hồi báo, đại quân của Mã đồ phụ đã tiến đến nơi cách phía Bắc Trung Mưu năm mươi dặm, cách Hứa Xương không quá ba trăm dặm! Nếu phản quân Lương Châu phóng nhanh thì không tới hai ngày sẽ xuất hiện dưới thành Hứa Xương.”

“A?” Tuần Úc biến sắc, trầm giọng nói. “Phản quân Lương Châu tới nhanh thật!!”

“Tuần Úc tiên sinh, sự việc cấp bách rồi!” Tào Ngang nói, “Phụ thân ở Hoài Nam xa xôi, Nguyên Nhung thúc phụ lại đang ở Lạc Dương, nước xa không cứu được lửa gần, trong thành Hứa Xương lại chỉ có năm

nghìn binh giáp. Nếu tử thủ có lẽ không được đâu, chủ động xuất kích may ra còn một tia hy vọng. Quân ta nên chủ động xuất kích. Tại Trung Mưu, một vùng Trường Xã sẽ cùng chung tay ngăn chặn phản quân. Phản quân không biết quân tình của ta, chưa hẳn dám tiến nhanh về hướng Nam, làm vậy mới có thể bảo vệ Hứa Xương.”

Trên mặt Tuần Úc hiện lên nụ cười khổ.

Dĩnh Châu là một vùng bình nguyên bằng phẳng, theo quan độ đến Hứa Xương căn bản là không hề có nguy hiểm. Phản quân Lương Châu của Mã đồ phu căn bản không cần chạm mặt dây dưa với Tào quân ở Trung Mưu, Trường Xã. Huống chi, thứ Mã đồ phu sở trường nhất chính là đi đường dài và đánh chính diện. Đợi đến khi Tào quân triển khai tư thế ở Trung Mưu, Trường Xã để nghênh đón phản quân Lương Châu thì Mã đồ phu đã giết tới ngoài thành Hứa Xương rồi.

“Thiếu tướng quân.” Tuần Úc khuyên nhủ, “Mã đồ phu xảo trá như hồ ly, ngay cả chủ công cũng đã nếm qua mùi của hắn. Tại hạ và ngài nên cẩn thận thì hơn, hơn nữa không được manh động! Theo tại hạ, chỉ cần chúng ta có thể bảo vệ Hứa Xương trong vòng nửa tháng thì chủ công và Nguyên Nhượng tướng quân sẽ suất lĩnh đại quân từ Hoài Nam, Lạc Dương điều quân trở về Hứa Xương, lúc đó ta sẽ không cần lo lắng đến phản quân Lương Châu nữa.”

Tào Hưu tuổi hăng con trẻ, chưa từng lĩnh giáo qua sự lợi hại của Mã đồ phu, nên không tán đồng nói: “Tuần Úc tiên sinh sợ Mã đồ phu như sợ hổ, nhưng mặt tướng không sợ hắn! Thiết kỵ Tây Lương thì như thế nào, mặt tướng xem như gà đất chó lầy! Tiên sinh chỉ cần cho mặt tướng ba nghìn tinh binh, mặt tướng thề phá phản quân Lương Châu tại Trung Mưu, Trường Xã!”

Trong số các đệ tử trẻ tuổi của Tào tộc, Tào Hưu là một trong số những người nổi trội nhất. Từ nhỏ hắn đã thành thạo thuật cưỡi ngựa bắn cung, lại thuộc lòng binh thư, có thể nói văn võ song toàn, đến cả Tào Tháo cũng xem hắn là “ngựa nghìn dặm” của Tào gia. Thế nhưng cũng chính vì như thế mới tạo thành thói ngạo mạn, coi trời bằng vung của Tào Hưu, nên tất nhiên cũng không xem anh hùng thiên hạ ra gì.

“Đúng, Tử Liệt nói đúng lắm! Người khác sợ Mã đồ phu hắn ta, nhưng đệ tử Tào gia chúng ta mới không sợ hắn!”

Lời Tào Hưu vừa dứt, Tào An, Tào Dân liền mở miệng phụ họa. Tuần Úc nôn nóng đến sắc mặt biến đổi liên tục, nhưng lại không biết làm thế nào khuyên bảo bốn vị thanh niên đầy nhiệt huyết này. Nhấn nhai nửa ngày trời, Tuần Úc chỉ đành đưa ra bội kiếm mà Tào Tháo ban thưởng trước lúc xuất chinh, nghiêm nghị nói: “Bội kiếm của thừa tướng ở đây, ai cũng không được phép tự tiện xuất binh!”

.....

Thọ Xuân.

Đêm đã khuya lắm rồi, nhưng Trung quân đại doanh của Tào Tháo vẫn còn sáng đèn. Chiến sự Dương Châu chưa xong, khói lửa Hứa Xương lại nổi. Mã đồ phu đích thân dẫn một vạn thiết kỵ đột kích, Tào Tháo cảm thấy bất an, nên hiện đang triệu tập những văn võ tâm phúc như Tuân Du, Quách Gia, Trình Dục, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Khiết để khẩn cấp thương nghị kế sách ứng phó.

Tào Tháo đang đối diện với một lựa chọn khó khăn.

Là lập tức dẫn đại quân điều quân trở về Hứa Xương?

Hay là vẫn án binh bất động, đợi thế cục Hoài Nam vững vàng rồi mới điều quân trở về?

Tuy Thọ Xuân đã bị công phá, Viên Thuật cũng đã binh bại bỏ mình, nhưng Lư Giang đã bị chia làm ba miếng, chư thành Lịch Dương, Hợp, Tuấn Lộ, Phụ Lăng, Toàn Tiều ở Nam bộ đã bị Tôn Kiên kiểm soát, Khúc Dương, Chung Ly, Âm Lăng, Đông Thành ở Đông Bắc bộ đã bị Lữ Bố kiểm soát, chỉ có Hạ Thái, Bình A, Đương đồ, Nghĩa Thành còn lại ở Bắc bộ Lư Giang là do Tào Tháo kiểm soát.

Tào Tháo tuy là Hán tướng, nhưng nếu muốn bắt Lữ Bố, Tôn Kiên giao thành trì ra thì không phải chuyện đơn giản. Lúc đánh vào Thọ Xuân, sở dĩ Tào Tháo nghiêm lệnh Quan Vũ giành trước chiếm lĩnh xưởng, phương tiện để bớp hòng hai quân Tôn Kiên, Lữ Bố, dùng đại lượng lương thảo, của cải trong thành Thọ Xuân để đổi lấy thành trì do Tôn Kiên, Lữ Bố chiếm lĩnh.

Tuân theo khế ước trước khi thảo phạt Viên Thuật, Tôn Kiên, Lữ Bố đã đồng ý tiến hành trao đổi.

Nhưng vấn đề lại ập đến, nếu như tiến hành trao đổi thì phải thu thành trì, thay quân đội, quét sạch tàn quân, chỉnh đốn trị an, bãi chức quan lại. Muốn thực hiện những công việc này thì nhất định cần một khoảng thời gian. Nếu Tôn Kiên, Lữ Bố cố ý kéo dài thời gian thì Tào quân sẽ bị níu chân ở đây, nửa bước khó rời.

Nếu như bây giờ trở về Hứa Xương, Lữ Giang sẽ hoàn toàn bị Tôn Kiên, Lữ Bố chia sớt. Đợi đánh lui Mã đồ phu, thì lúc đó Tôn Kiên, Lữ Bố đã đứng vững ở Lữ Giang, Tào Tháo dù muốn đoạt lại cũng khó như lên trời. Khi đó, đại lượng nhân lực, vật lực mà Tào quân hao phí để tiến hành cuộc chiến phạt Viên sẽ hoàn toàn trở thành việc “dọn sẵn cho người ta ăn”.

Nếu như án binh bất động, Tào Tháo lại không yên lòng về Hứa Xương.

Nếu đổi người khác lĩnh quân đến đánh, Hứa Xương có Tuần Úc trấn thủ có thể nói là vững như núi Thái Sơn. Nhưng nếu Mã đồ phu tự mình dẫn đại quân đến tấn công, vậy thì là chuyện khác! Mã đồ phu nổi danh với sự hung tàn và xảo quyệt, ngay cả Tào Tháo cũng khó tránh khỏi bị thiệt thòi. Tuần Úc tuy trí kế hơn người, nhưng lại khiêm khuyết sự quyết đoán lúc lâm trận, nếu đối đầu với Mã đồ phu thì nhất định chịu thiệt thòi lớn!

Lỡ Hứa Xương có sơ suất gì, hậu quả khôn lường. Bất luận thế nào thì Tào Tháo cũng không dám mạo hiểm như vậy. Lấy hai việc lên cân dĩ nhiên lấy cái nhẹ, do dự mãi, Tào Tháo vẫn quyết định điều quân trở về Hứa Xương.

“Ai, không ngờ Mã đồ phu dám đích thân phạm hiểm, dẫn đại quân tập kích Hứa Xương!” Tào Tháo thở hắt một tiếng, buồn bã nói: “Chuyện tới nước này cũng không còn cách gì khác, chỉ đành điều quân trở về Hứa Xương.”

Quách Gia, Tuân Du, Trình Dục đều tỏ vẻ hụt hẫng. Ba người họ tuy trí kế tuyệt thế, nhưng lúc này vẫn không thể thay đổi cục diện khó xử của Tào quân. Mã đồ phu của Tây Bắc tựa như một thanh kiếm kề ở cổ Tào Tháo, bất luận Tào Tháo muốn làm gì cũng luôn phải đề phòng thanh kiếm sắc bén đó chém xuống cổ mình.

Giờ đây, cuộc chiến phạt Viên vừa mới chấm dứt, đương lúc tiêu hóa chiến quả, thanh kiếm này liền lập tức chém xuống. Mã đồ phu chọn xuất binh Hứa Xương vào lúc này, dụng tâm rõ ràng rành, chính là muốn khiến Tào Tháo đổ công xuống biển, tổn hao đại lượng nhân lực vật lực một cách vô ích, nhưng kết quả lại không thu hoạch được gì.

“Cứ lui binh vậy sao?” Tào Hồng lăm bằm một cách không cam lòng, “Vây Thọ Xuân và Hoài Nam tính sao? Cho không Tôn Kiên và Lữ Bố vậy à? Còn hơn ba vạn tù binh Dương Châu thì sao? Đấy đều là lão binh đó! Nếu như có thể chiêu hàng, không cần huấn luyện nhiều thì đã có thể hợp thành một chi tinh binh!”

Tào Tháo trầm ngâm một hồi, mục quang rơi xuống người Tào Nhân, trầm giọng nói: “Tử hiếu.”

Tào Nhân vội tiến lên trước một bước, đáp lại: “Chủ công.”

Tào Tháo nói: “Bốn tướng giữ lại cho người hai nghìn ~ À không, ba nghìn quân đội! Sống chết phải bảo vệ Thọ Xuân và Hạ Thái, Bình A, Dương Đồ, Nghĩa Thành năm tòa thành trì này, còn ba vạn tù binh Dương Châu đó không thể phóng thích, hơn nữa phải chia ra giam giữ, mỗi đại doanh nhiều nhất giam giữ ba nghìn tù binh, bằng không sợ là xảy ra bạo loạn.”

Tào Nhân nghiêm nghị nói: “Thỉnh chủ công yên tâm, mặt tướng sẽ làm được.”

“Ừm.” Tào Tháo thần sắc nghiêm trọng, điểm điểm đầu, bỗng nói, “Chư tướng còn lại tự suất bản bộ tinh binh, sáng sớm ngày mai nhổ trại, hồi sư Hứa Xương.”

.....

Nơi cách thành Bắc Trung Mưu năm mươi dặm. Lương Châu đại doanh.

Lúc Lý Túc nhanh bước đi vào Trung quân đại tướng của Mã Dục thì thấy hắn đang nghị sự cùng Giả Hủ, liền cuống quýt chấp tay cung kính nói: “Tham kiến chủ công, tham kiến quân sư.”

“Tử Nghiêm không cần đa lễ.” Mã Dục nâng tay nói, “Bên Hứa Xương có tin tức gì không?”

“Hồi lời nói của chủ công.” Lý Túc cung kính nói, “Theo tin tức của mật thám ẩn núp trong thành Hứa Xương, Tào Tháo, Hạ Hầu Đôn cùng lúc dẫn binh trở về viện trợ cho Hứa Xương. Đại quân của Hạ Hầu Đôn đại khái trong vòng mười ngày là có thể về tới Hứa Xương, còn đại quân của Tào Tháo nhanh nhất cũng phải mất hai mươi ngày mới có thể trở về Hứa Xương.”

“A? Hạ Hầu Đôn cũng chuẩn bị trở về cứu viện cho Hứa Xương sao?” Mã Dục mỉm cười, nhếch mép cười quỷ dị, rồi hỏi Lý Túc, “Có tra rõ Hạ Hầu Đôn dẫn bao nhiêu quân đội trở lại cứu viện cho Hứa Xương không?”

Lý Túc nói: “Chưa tra rõ.”

Mã Dục nói: “Phải thêm thám mã, trong vòng 3 ngày phải biết rõ Hạ Hầu Đôn dẫn theo bao nhiêu quân đội trở về cứu viện cho Hứa Xương.”

“Tuân mệnh.”

Lý Túc ôm quyền lĩnh mệnh, xoay người rời khỏi.

“He he.” Mã Dục cười nham hiểm, quay sang Giả Hủ nói, “Văn Hòa, xem ra chuyến đi Dĩnh Châu này không cần về tay không nữa?”

351. Chương 281: Tào Tháo Có Đến Không? (1)

Giả Hủ thấp giọng nói:

“Ý của Chúa công là nhân cơ hội để giết Hạ Hầu Đôn à?”

Mã Dục trầm giọng nói:

“Văn Hòa cảm thấy thế nào?”

Giả Hủ nói:

“Hạ Hầu Đôn là một đại tướng dưới trướng của Tào Tháo, cũng là ngoại tộc thân tín, uy tín trong quân của hắn chỉ thấp hơn Tào Tháo, nếu như có thể giết chết Hạ Hầu Đôn, thì đúng là đã chặt đứt cánh tay phải của Tào Tháo, thực sự là quá tốt rồi! Nhưng mà Hạ Hầu Đôn rất thiện chiến, là viên tướng lão luyện trên sa trường, muốn giết hắn, sợ không phải là chuyện dễ.”

Mã Dục nhếch miệng cười, điềm nhiên nói:

“Đúng là giết chết Hạ Hầu Đôn không phải là chuyện dễ dàng, nên hắn mới phải chết!”

Mã Dục nói xong lời này có vẻ như có chút mâu thuẫn, nhưng Giả Hủ nghe xong thì lại đồng ý, nếu như có thể nhân cơ hội này giết chết Hạ Hầu Đôn, thì quân tâm, tinh thần của quân Tào sẽ bị đả kích trầm trọng, từ nay về sau, khi quân Tào đối mặt với sự tấn công của quân Lương Châu, chưa đánh nhưng tâm lý đã thua sút.

Mã Dục nói:

“Quân đội đóng ở Lạc Dương ước chừng 1 vạn người, Hạ Hầu Đôn tất nhiên sẽ đem binh trấn thủ Lạc Dương, lúc đó binh lực ở Hứa Xương sẽ không quá 8 ngàn, nhưng cũng không ít hơn 6 ngàn. Nhưng đội quân này chỉ là tân binh, nói về chiến lực đương nhiên sẽ không thể tinh nhuệ bằng Tào quân.”

“Đúng vậy”.

Giả Hủ nói tiếp:

“Một đội quân như vậy mà gặp phải quân Tào Tháo, mượn lợi thế của địa hình mà kết trận thì có thể miễn cưỡng tự bảo vệ bản thân, nếu như muốn mạnh mẽ phá vòng vây, thì chỉ là một con đường chết. Cho nên,

quân ta chỉ cần tìm được 1 chiến trường hợp lý, là có thể đem Hạ Hầu Đôn và những binh tướng dưới tay vây hãm cho tới chết.”

“Văn Hòa, người xem đi”.

Mã Dục mở rộng bản đồ đặt trên bàn, ngón tay chỉ vào phương vị của Vĩnh Xuyên nói:

“Đây là Hứa Xương, đây là Lạc Dương, ở giữa là Hồ Lao quan và Thủy quan đã bị hư hỏng, khi Hạ Hầu Đôn quay về Hứa Xương thì tất phải đi qua nơi này. Đợi cho quân đội của Hạ Hầu Đôn bước vào Thủy quan đóng quân, quân ta đột nhiên giết tới, triển khai tấn công quy mô, Hạ Hầu Đôn nhất định trở tay không kịp, nhất định sẽ dựa vào Thủy quan đã hư phế này mà kết trận tự vệ”.

“A”.

Âm thanh của Giả Hủ trầm trọng:

“Ý của Chúa công là bức cho Hạ Hầu Đôn phải đóng quân ở Thủy quan hư phế này ?”

“Đúng. Bức Hạ Hầu Đôn phải tiến vào Thủy quan.”

Mã Dục trầm giọng nói:

“Năm ngoái khi đi tranh trừ quân Quan Đông, bốn tướng quân từng đi qua Thủy quan, tường thành của Thủy quan đại bộ phận đã sụp đổ, chỉ còn quan đạo phía bên phải coi như là nguyên vẹn. Hạ Hầu Đôn nếu như muốn kết trận tự vệ, thì nhất định phải rút quân về phía bên phải, nơi tường thành còn nguyên. Lúc đó, khai phá quan đạo, kỵ binh của quân ta có dễ dàng đi qua, từ hai phía vây hãm Hạ Hầu Đôn cho tới chết”.

“Hay cho một chiêu gây ông đập lưng ông, tài dùng binh của Chúa công làm cho người khác phải thán phục”.

Giả Hủ tiếp tục khen:

“Hạ Hầu Đôn một khi đóng quân ở Thủy quan, thì giống như chuột vào hang, muốn trốn ra thì quá khó khăn rồi. ha ha.”

Mã Dục cười hắc hắc, ngẩng đầu lên nói:

“Diễn vi đâu?”

“Có mặt tướng”.

Một âm thanh như tiếng sấm vang lên, thân thể Diễn vi trông như 1 cái tháp sắt, xuất hiện ở cửa trường, lạnh lùng nói:

“Chúa công có gì phân phó?”.

Mã Dục nói với giọng uy nghiêm:

“Truyền lệnh toàn quân thay đổi phương hướng hành quân. Nhanh chóng tiến về hướng Thủy quan”.

“Tuân mệnh!”

Diễn Vi ứng tiếng, lĩnh mệnh rồi đi

.....

Thủy quan.

Mười tám đạo quân quan đông thảo phạt Đồng Trác, Viên Thiệu dùng kế của Điền Phong là Thủy yếm Thủy quan, biến 5 vạn quân Thiết Kỵ của Lương châu trong nháy mắt thành tôm cá, hơn nửa dân chúng trong Dĩnh Xuyên quận bị vạ lây, biến hơn hai trăm dặm ở phía Đông thành biển, hơn 10 vạn dân chúng trôi dạt khắp nơi, không có nhà để về.

Sau trận chiến, dân cư của Dĩnh Xuyên quận từ hơn 100 vạn đã không còn đủ 50 vạn.

Ngay sau đó là cuộc chiến bắt lính của hai mươi ba đạo quân, quân Quan Đông chẳng kiêng nể gì cả, chúng bắt người cướp của, dân cư Dĩnh Xuyên quận giảm mạnh, chỉ còn sót lại hơn chục vạn người. Hơn chục vạn

người này, đề sống ở Hứa Xương, Dương Dịch, nói chung là đều sống trong các thành thị lớn, biến hơn 200 trăm dặm xung quanh thủy quan trở thành nơi không bóng người

Nhưng mà lúc này, trên quan đạo của Thủy quan, bụi bốc lên mù mịt, hơn tám ngàn quân của Hạ Hầu Đôn đang nhanh chóng tiến về hướng của Thủy quan.

Hạ Hầu Đôn mặc thiếp giáp màu đen, tay cầm Thiết mâu to như cánh tay trẻ con, cưỡi ngựa đi đầu đại quân, vào lúc này, phé thành của Thủy quan đã hiện lên trong mắt hắn, trong lòng Hạ Hầu Đôn đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, trực giác chinh chiến nhiều năm trên sa trường của Hạ Hầu Đôn nói cho hắn biết, tòa phé thành này dường như ẩn giấu sự nguy hiểm.

“Dừng lại”

Hạ Hầu Đôn bỗng nhiên giơ cao thiết mâu, truyền lệnh binh sau lưng hắn lập tức tỏa ra bốn phía, truyền đạt mệnh lệnh xuống, đại quân đang tiến ầm ầm nhanh chóng dừng lại, sau đó có hơn 10 viên tướng của Tào quân giục ngựa xông tới, hỏi Hạ Hầu Đôn:

“Tướng quân, có chuyện gì xảy ra, tại sao lại dừng lại?”.

“Chuyện này có chút cổ quái”.

Hạ Hầu Đôn chỉ tay vào một con thuyền trên thủy quan, trầm giọng nói:

“Thủy quan tuy là vùng đất không bóng người, nhưng quan đạo này là còn đường duy nhất từ Lạc Dương tới Dĩnh Xuyên, cho dù như thế nào cũng phải có người qua lại mới đúng, nhưng trong 3 ngày qua, chúng ta ngay cả một con chuột cũng không gặp”.

Tướng tá Tào quân đều biến sắc, nghe Hạ Hầu Đôn nói vậy, mới phát hiện chuyện này quả thật có chút không ổn.

“Chỉ có một khả năng mà thôi”.

Hạ Hầu Đôn hít sâu vào một hơi, trầm giọng nói:

“Đó là đã có người chặn quan đạo này rồi”.

“Tướng quân muốn nói phản quân của Tây Lương?”.

Tướng tá tào quân đều thất thanh, bàn luận:

“Phản quân Tây lương đã chặn quan đạo này hay sao?”.

“Đúng, là phản quân của Tây Lương”.

Hạ Hầu Đôn nói như đinh chém sắt:

“Ngay từ lúc ở vùng phụ cận. Bốn tướng quân thấy trên khải giáp của bọn họ đã rỉ sét”.

.....

Phía Đông của Thủy quan.

Phía bên phải quan đạo có một sườn núi, trên sườn núi có nhiều cây cối um tùm, bọn người Mã Dục, Cổ Hủ, Điền Vi, Lý Túc như những bóng ma đang ẩn nấp trong bóng cây, lạnh lùng đánh giá Tào quân ở cách xa hơn ngàn mét”.

“có chuyện gì xảy ra?”

Lý Túc đột nhiên kêu lớn nói:

“Tào quân tại sao lại dừng lại không đi nữa”.

“Đúng là lợi hại, không hổ là vị tướng lão luyện thân kinh bách chiến”.

Trong đôi mắt của Mã Dục hàn quang xẹt qua, âm thanh lạnh như băng nói:

“Không hổ là đại tướng số 1 dưới trướng Tào Tháo, Hạ Hầu Đôn có thể tạo dựng được danh vọng như ngày hôm nay, cũng không phải chỉ dựa vào việc là thân thích của Tào Tháo”.

“Đúng vậy.”

Giả Hủ cũng nghiêm nghị gật đầu nói:

“Có thể dựa vào trực giác mà đoán được sự có mặt của quân ta, đúng là rất lợi hại!”

“Chỉ có người thân kinh bách chiến, những lão binh trải qua cử tử nhất sinh. Thì mới có trực giác nhạy cảm như vậy.”

Mã Dục vỗ mạnh 1 chưởng lên thân cây bên cạnh, âm thanh hung ác nói:

“Không ngờ thằng nhãi Hạ Hầu Đôn lại khó chơi tới như vậy, chuyện này phải vô cùng thận trọng. Trong trận này, cho dù thế nào cũng phải xử lý hẩn.”

“Nhưng mà có chút vấn đề ”

Lý Túc có chút lo lắng hỏi:

“Hạ Hầu Đôn đã đoán được việc có quân ta mai phục, liệu hẩn có mắc lừa nữa không?”

“Đương nhiên!”

Mã Dục lãnh đạm nói:

“Bởi vì Hạ Hầu Đôn không có lựa chọn nào khác!”

“A?”

Lý Túc vẻ sợ hãi nói:

“Hạ Hầu Đôn lại không có lựa chọn nào khác sao?”

“Đúng vậy”.

Giả Hủ tiếp lời:

“Bởi vì quân ta không dựa vào chuyện mai phục mà giết Hạ Hầu Đôn”

Chính xác. Ngay từ đầu Mã Dục đã không có ý định dựa vào phục kích mà đánh bại được Hạ Hầu Đôn, nếu như Hạ Hầu Đôn dễ dàng trúng mai phục như vậy, thì hẩn sẽ không có thành tựu của ngày hôm nay. Đương nhiên, nói đi cũng phải nói lại, nếu như có thể dùng phục kích mà giải quyết Hạ Hầu Đôn, thì là chuyện quá tốt, tuy rằng đây chỉ là kế hoạch số 2, nhưng như vậy có thể giải quyết, thì còn gì bằng.

“Điền Vi”.

Mã Dục quay đầu, hướng về phía Điền Vi nói:

“Thổi kèn, toàn quân xông lên”.

“Ừ Ừ Ừ ”

Bỗng nhiên có một tiếng kèn dài vút lên từ hướng Thủy quan, bốn ngàn thiết kỵ Tây Lương từ trong 2 bên của rừng rậm âm âm xông tới. Tiến đến 1 vùng đất rộng của quan đạo lập trận, sau đó 1 nửa xông về phía của quân Tào.

.....

Hạ Hầu Đôn lãnh đạm nói:

“Quả nhiên không ngoài sở liệu của bốn tướng quân, phía trước có phản quân mai phục!”

“Tướng quân. Làm sao bây giờ?”

Những viên tướng tá đứng sau lưng Hạ Hầu Đôn đều cất tiếng hỏi.

“Vội cái gì!?”

Hạ Hầu Đôn quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn bọn tướng lãnh, lạnh lùng nói:

“Truyền lệnh toàn quân, mau chóng lui về phía tường thành còn nguyên chính phía bên phải của quan đạo, dựa vào địa lợi mà ngăn cản thế tiến công của phản quân Lương Châu, lỗ thuần binh ở phía trước, trường thương binh theo sau, cung tiễn binh bắn tên áp chế, không để cho phản quân lao được tới trước trận”.

“Tuân mệnh.”

“Tuân mệnh.”

“Tuân mệnh.”

Tất cả quân truyền lệnh đều rời đi, tám ngàn Tào quân bắt đầu hành động, vừa lui về phía tường thành còn nguyên vẹn ở phía bên phải của quan đạo, một bên khẩn trương xếp gạch đá, tạo thành chướng ngại, ngăn cản sự đột kích của kỵ binh, đồng thời Lô thuần binh, trường thương binh, cung tiễn thủ đều vào vị trí của mình, chuẩn bị nghênh đón thế tiến công của quân Tây Lương.

Nhưng mà, ngoài ý liệu của Tào quân, đó là thiết kỵ Tây Lương lại lao xéo qua phía trước trận, không có chủ động tiến công, thậm chí phái lính trinh sát cũng không, sau khi lướt qua Tào quân khoảng trăm thước, lại ghì cương, xoay ngựa, theo chân núi tạo thành 1 vòng lớn, một lần nữa đối mặt với quân Tào, tiến hành giám thị từ xa.

Nhìn cảnh tượng như vậy, thì giống như 1 đám lang sói đang lạnh lùng giám thị con mồi của mình.

Thấy quân Thiết kỵ Lương châu có hành động kỳ quái như vậy, Hạ Hầu Đôn rung mình, đột nhiên hấn ý thức được sự tình nghiêm trọng, lập tức quát lớn nói:

“Ái chà, không tốt”.

“Có chuyện gì vậy, tướng quân?”

Tướng lãnh bên người đều vây quanh, hồ nghi nhìn Hạ Hầu Đôn.

“Trúng kế !”

Hạ Hầu Đôn dậm chân thở dài nói:

“Trúng phải kế vây khốn của phản quân Lương Châu rồi , hắc!”

352. Chương 281: Tào Tháo Có Đến Không? (2)

“Hay”

Mã Dục kích động nói:

“Cuối cùng cũng vây khốn được con mãnh hổ Hạ Hầu Đôn này rồi, truyền lệnh cho Lý mông, đem 4 ngàn thiết kỵ chia làm 4 đội, thay phiên tiến hành giám thị quân Tào, phía Tào quân có lay động 1 ngọn cỏ, cũng phải báo cáo. Lại đem 500 kỵ binh tiến lên bình nguyên của Dĩnh Xuyên, nghiêm mật tiến hành giám sát hướng đi của quân tào Ở Dĩnh Xuyên”.

“Báo”

Mã Dục vừa dứt lời, chợt có khoái mã từ trên quan đạo chạy nhanh đến, ghì chặt cương ngựa lại, nhanh chóng nói:

“Vương Phương tướng quân có cấp báo.”

Mã Dục nói :

“Nói!”

“Vương Phương tướng quân đã đào được phân nửa con dê lớn của Hoàng Hà, chỉ còn bước cuối cùng, là đục thủng con dê này, thì có thể tháo nước vào Thủy quan rồi!”

“Uh, biết rồi!”

Mã Dục trầm giọng nói:

“Quay về cáo Vương Phương tướng quân, không có mệnh lệnh của bốn tướng quân, nghiêm cấm đục đê tháo nước, đồng thời phái binh tuần tra bờ Nam cửa Hoàng Hà, đề phòng quân tào ở vùng đó cũng đục đê tháo nước.

Mã Dục không thể không phòng ngự.

Tào Tháo vốn lòng dạ độc ác, thì chuyện gì cũng có thể làm được Hạ Hầu Đôn mặc dù là thủ hạ thân tín số 1 của Tào Tháo, nhưng đại quân giải cứu của Tào Tháo tiến đến đây còn là 1 ẩn số, vạn nhất Tào Tháo không phái binh tới cứu, mà lại lên đục đê Hoàng Hà, đem ngựa đìm chết cùng Hạ Hầu Đôn thì đúng là quá uổng phí rồi.

“Tuân mệnh.”

Truyền lệnh binh lính mệnh rời đi.

“Chúa công.”

Lý Túc có chút lo lắng, tiến tới gần, thấp giọng nói:

“Lúc này chúng ta đã bao vây 7, 8 ngàn quân của Hạ Hầu Đôn ở Thủy quan, tại sao lại không lập tức đục đê? Có câu đêm dài lắm mộng. Huống chi, quân ta chỉ mang theo có nửa tháng lương khô, nếu như kéo dài quá lâu, thì đối với quân ta sẽ bất lợi.”

“Không vội, bây giờ còn chưa tới lúc.”

Mã Dục lãnh đạm nói.

“Về phần quân lương. Sẽ dùng 500 khinh kỵ binh để giải quyết.”

Lý Túc khó hiểu nói:

“Chúa công, người còn đang chờ cái gì?”

Mã Dục không đáp. Giả Hủ tiếp lời, nói:

“Chúa công đang đợi Tào Tháo!”

“Tào Tháo?”

Lý Túc nghiêm nghị nói:

“Tào Tháo có đến không?”

.....

Hứa Xương.

Đại quân cách cách Hứa Xương còn có mười ngày hành trình, Tào Tháo liền suất lĩnh 500 khinh kỵ ngày đêm kiêm trình quay trở về hứa xương, trấn thủ Hứa Xương là Tuân Úc và Tào Ngang, Tào Hưu, Tào An, Tào Dân, những đệ tử trong dòng họ Tào vội vàng theo Tào Tháo trở về Quách Gia, Tuân Du, đón bọn người Quan Vũ vào tướng phủ

“Văn Như”.

Tào Tháo chưa kịp ngồi xuống, đã hỏi Tuân Úc:

“Tình hình bọn phản quân Mã Đồ Phu thế nào rồi?”.

Tuân Úc nói :

“Mười ngày trước, bọn phản quân Mã đồ phu đi tới phía bắc tầm 50 dặm thì biến mất.

Nhưng mà có thể khẳng định, phản quân Tây Lương đóng quân ở Thủy quan, hoặc là trong 1 khu vực nhỏ hẹp có tên là Dương, theo phỏng đoán của tại hạ, Mã đồ phu có khả năng đi Dương, hoặc ở Thủy quan mà phục kích Nguyên Nhung tướng quân rồi.”

“Uh.”

Tào Tháo nhú mày nói:

“Đại quân Nguyên Nhung đi có tin tức truyền về không?”

Tuần Úc nói :

“Đã mười ngày rồi, không có 1 tin tức nào truyền lại.”

“Hổng rồi”.

Tào Tháo biến sắc, thất thanh nói:

“Nguyên Nhung đã bị Mã đồ phu của bọn phản quân chặn ở trên đường rồi”.

Tuần Úc nói :

“Dưới trướng của Nguyên Nhung tướng quân có tới 8000 quân. Cho dù có bị Mã đồ phu chặn lại giữa đường, việc tự bảo mình không thành vấn đề.”

“Chuyện đáng lo là, Nguyên Nhung bị mã đồ phu vây hãm ở Thủy quan.”

Thần sắc của Tào tháo càng lạnh lùng, thấp giọng nói:

“Mã đồ phu muốn học theo Viên Thiệu, đục thủng đê lớn của Hoàng Hà, dùng nước ngập Thủy quan, Nguyên Nhung có thể đỡ nhiều lành ít.”

“Báo”.

Tào Tháo vừa dứt lời, chợt có 1 tiểu hiệu toàn thân đầm máu, nhanh chóng bước vào trong đại sảnh, thở hồng hộc nói:

“Thừa tướng, Hạ Hầu tướng quân cấp báo!”

“Ừ”.

Tào Tháo tiến lên phía trước 1 bước, giọng gấp gáp nói:

“Mau nói”.

Tiểu hiệu thở dốc 2 lần, âm thanh khô khốc bẩm báo:

“8000 quân dưới trướng của Hạ Hầu tướng quân giờ đang bị quân Tây Lương vây hãm ở Thủy quan, quân Tây lương trấn thủ bên sườn, quân ta không có cách nào phá vòng vây, quân lương mang theo của đại quân đã hết, khẩn cầu thừa tướng mau chóng phái quân tiếp viện, nếu không đại sự không xong rồi”.

Tào Tháo biến sắc, vội hỏi nói :

“Nguyên Nhung bị vây bao nhiêu ngày rồi?”

Tiểu hiệu lộ vẻ sầu thảm nói :

“Đã 7 ngày rồi!”

“Bảy ngày?”

Tào Tháo bỗng nhiên quay đầu, liếc mắt nhìn Quách Gia, khóe mắt nghi hoặc, rồi nhanh chóng biến mất, sau đó hỏi Tiểu hiệu:

“Được rồi, bốn tướng đã biết rồi, ngày mai sẽ phái binh tiếp tức cho đại quân của Nguyên Nhung ở Thủy quan, người cũng lui xuống nghỉ ngơi đi”.

“Đa tạ Thừa tướng.”

Tiểu hiệu ôm quyền vái chào, xoay người rời đi.

Tào Tháo nhìn tấm bình phong trong đại sảnh đến gần ngõ, rồi đột nhiên rút Thanh Hồng kiếm chém rụng, chém tấm bình phong làm 2 nửa, những giấy, nghiên mực, bút ở trên bàn lập tức bay toát loạn, Tuân Úc, Tuân Du, Trình, Quan Vũ, Tào ngang, Tào Hưu đưa mắt nhìn nhau, không dám tiến lên an ủi.

“Ôi!”

Một lúc lâu sau, Tào Tháo mới thở dài một tiếng, sâu kín nói:

“Mã đồ phu một ngày còn không trừ, bốn tướng ăn không biết ngon, ngủ không yên.....”

Dứt lời, Tào Tháo tiếp xúc chấp tay nghênh ngang rời đi, không hề để ý tới trong sảnh mọi người.

Thân ảnh của Tào Tháo càng lúc càng xa, nhưng sắc mặt của Quách Gia ngày một trở nên lạnh lẽo, yên lặng đi tới bên người Quan Vũ, trầm giọng nói:

“Quan Vũ tướng quân, xin theo tôi nói chuyện.”

Thần sắc của Quan Vũ khẽ biến, đi theo Quách Gia vào trong phòng bên trái của tướng phủ, hỏi:

“Quân sư có gì phân phó?”

Quách Gia khẽ thở dài:

“Năm trăm đao thủ của tướng quân, có còn trong thành Hứa Xương không?”

Quan Vũ nói :

“Đúng vậy.”

“Vậy thì được rồi”.

Quách Gia nói:

“Thỉnh cầu tướng quân suất lĩnh 500 đao thủ đi Thủy quan một chuyến”

“Thủy quan?”

Quan Vũ biến sắc, lãnh đạm nói:

“Đi tiếp ứng cho Nguyên Nhung tướng quân có phải không? Chỉ bằng 500 đao thủ của Quan mỗ hay sao?”

“Đương nhiên không phải.”

Quách Gia nói:

“Tướng quân đi Thủy quan không phải là tiếp ứng cho Nguyên Nhung tướng quân, mà là đi phá đê Hoàng Hà, thủy yểm thủy quan!”

“Thủy yểm thủy quan!?”

Quan Vũ thất thanh nói:

“Vậy còn 8000 đại quân của Nguyên Nhung tướng quân thì làm sao bây giờ”.

Thần sắc của Quách Gia thoáng chốc trở nên lạnh lùng, trầm giọng nói:

“Bởi vậy, chuyện này mới phải phiền tướng quân, nếu đổi là người khác, thì không thể xuống tay phá đê được. Nguyên Nhung tướng quân dù sao cũng là đại tướng cao cấp nhất dưới trướng Thừa Tướng, là cánh tay phải, tay trái của Thừa Tướng, uy vọng trong quân cũng rất cao...”

“Rõ rồi.”

Quan Vũ trầm giọng nói:

“Quan Vũ mạo muội hỏi một câu, đây là ý của Thừa tướng hay là ý riêng của quân sư?”

“Có những sự tình, Thừa tướng muốn làm, nhưng bởi vì... những nguyên nhân như vậy mà không hạ được quyết tâm, chúng ta là thuộc hạ cũng nên vì thừa tướng mà cố gắng chút sức lực”.

Quách Gia dừng lại, ngữ khí đột nhiên trở nên trầm thấp, nói tiếp:

“Mã đồ phu có uy hiếp đối với thừa tướng, nếu có thể diệt trừ Mã đồ phu, cho dù có trả bất cứ 1 giá lớn như thế nào cũng đáng giá, tướng quân nghĩ sao?”.

Đôi mắt Quan Vũ tròn to, nhìn chăm chăm vào Quách Gia, rất lâu sau mới im lặng gật đầu, trầm giọng nói:

“Vì báo đáp ân thu dụng của Thừa tướng, quan mỗ nguyện đem lưng nhận lấy vết đen này”.

“Không.”

Quách Gia lắc đầu nói:

“Tại hạ sẽ không để cho tướng quân phải chịu vết đen này, chờ sau khi tướng quân suất lĩnh 500 đao thủ rời đi, bốn quân sư sẽ bẩm báo rõ với thừa tướng, tất cả hậu quả do một mình ta gánh chịu, tướng quân chẳng qua chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.”

Quan Vũ trầm giọng nói:

“Nếu là như vậy, xin mời quân sư hạ lệnh a.”

“Được.”

Quách Gia gật đầu nói:

“Tướng quân suất lĩnh 500 đao thủ, nên dùng khoải mã nhanh chóng rời khỏi Hứa Xương, nhưng đừng có đi theo hướng Tây, bởi vì từ Thủy Quan đến Hứa Xương, mã đồ phu chắc chắn sẽ cho quân cưỡi ngựa dò xét, nếu như đi đường này sẽ bại lộ hành tung, một khi bại lộ sẽ kinh động Mã đồ phu, chuyện sẽ thất bại trong gang tấc”.

Quan Vũ nói:

“Vậy thì đi như thế nào?”

Quách Gia nói:

“Tướng quân theo hướng bắc của Hứa Xương mà đi, ngày đêm kiên trì tới Phong Lâm độ cách Phó quan độ cảng tầm 30 dặm, sau đó ở Phong Lâm độ nghỉ cách vượt qua Hoàng Hà. Cẩm Phàm thủy quân của Mã đồ phu đóng ở Hoàng Hà đã lâu, chưa chắc đã phái thuyền tuần tra sông vào buổi tối, tướng quân nhân cơ hội này mà bắc thượng.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó từ bờ bắc của Hoàng Hà đi theo hướng tây, Mã đồ phu sẽ không có khả năng phái thám mã dò xét ở vùng này, từ đó, 500 đao thủ của tướng quân thần không hay quỷ không biết, tiến đến con đê của Thủy quan, lập tức chặt củi làm bè, bằng tốc độ nhanh nhất vượt qua hoàng Hà, tiến đến bờ Nam, sau đó...”

Quách gia nói tới đây thì dừng lại, sau đó dùng tay làm thế phá đê

353. Chương 282 Mã Đồ Phu, Ngày Chết Của Người Tới Rồi!

Tiếng bước chân vang lên sau lưng, làm cho Tào Tháo đang suy nghĩ bưng tỉnh, quay đầu lại, thấy Quách Gia đang yên lặng tiến vào.

“Chúa công, Quan Vũ tướng quân đã suất lĩnh năm trăm đao thủ xuất phát?”

Thân thể thon gầy của Tào Tháo không rét mà run, đôi mắt hiện lên vẻ đau xót, nhưng rất nhanh đã bị sự lạnh lùng thay thế, bậc đại trượng phu sát phạt phải quyết đoán, đến lúc tàn nhẫn hung ác thì phải làm, há lại có lòng dạ đàn bà, nữ nhân tình trường?

Nếu ngày khác Nguyên Nhung ở dưới suối vàng có biết, cũng có thể tha thứ cho quyết định ngày hôm nay.

Tào Tháo hít sâu vào 1 hơi, hỏi:

“Vân Trường đi đường nào?:”

“Chúa công yên tâm.”

Quách Gia nói:

“Quan Vũ tướng quân đi theo hướng bắc của Hoàng Hà, như vậy có thể tránh khỏi sự do thám của Mã đồ phu”.

“Ừ, như thế rất tốt.”

Tào Tháo suy ngẫm một lát, nghiêng rằng nói:

“Còn có một chuyện Phụng Hiếu phải nhớ, Mã đồ phu xảo trá dị thường, quân ta nhất định phải cẩn thận.”

“Chúa công yên tâm.”

Quách Gia nói:

“Nếu Mã đồ phu may mắn tránh khỏi nạn bị nước chìm chết, thì nhất định sẽ hoảng sợ mà tìm đến Quan Độ cảnh, dùng sự yểm hộ của Thủy quân mà quay về Quan Trung, tại hạ đã hạ lệnh cho Vu Cấm, Tăng Phách hai vị tướng quân lĩnh 3000 quân, ngày đêm hành quân tới Quan Độ cảnh, Mã đồ phu không chết cũng nhất định bị lộ da”.

“Ôi ”

Tào Tháo than nhẹ một tiếng, hướng Quách Gia nói:

“Phụng Hiếu này, sau trận chiến này, người phải người đem trưởng tử của Nguyên Nhung đang tông quân, tới Hứa Xương, bốn tướng nhất định sẽ coi như con mình, mà dốc lòng nuôi dưỡng”.

Quách Gia nói :“Quách Gia lĩnh mệnh.”

.....

Cách hướng bắc của Tỵ Thủy quan 10 dặm, bờ Nam Hoàng Hà.

Con đê lớn của Hoàng hà đã bị đục một lỗ hổng lớn, chỉ còn có 1 lớp đất mỏng.

Những cong sóng lớn ngập trời, đang đập ì ùng vào thân đê, những cọc gỗ chống đỡ bên ngoài bị lắc lư, trông thì tưởng lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Năm trăm binh lính Lương Châu đang canh giữ cách đó không xa, chỉ chờ Mã Dục ra lệnh 1 tiếng, là nhảy lên phá đê.

Bóng đêm như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Vương Phương suất lĩnh hơn 10 nghìn kỵ binh tuần tra dọc bờ Nam của con đê, âm thanh sóng nước đập ầm ầm đã che giấu đi tất cả những âm thanh khác.

Những mỏ đê đang cháy rừng rực cũng chỉ có thể chiếu sáng xung quang tầm vài chục bước. Đêm đen như mực. Ngoài phạm vi 10 thước thì chẳng nhìn được cái gì, không nghe thấy gì.

Ì ùng...

Sóng nước Hoàng Hà đang vỗ vào bờ đê, tạo nên những âm thanh có tiết tấu.

“Không đúng!”

Mặc dù không nghe thấy gì, nhìn thấy gì, nhưng sự cảnh giác của Vương Phương đã phát hiện ra 1 âm thanh khác ngoài tiếng sóng nước, liền giục ngựa quay đầu về phía 2 thân binh phía sau nói:

“Hai người các người xuống ngựa xem 1 chút, ta xem âm thanh sóng nước vỗ vào con đê có gì đó không đúng”.

“Tuân mệnh, tướng quân.”

Hai gã binh lính xoay người xuống ngựa, nắm lấy cây đuốc, đi xuôi theo con đê lớn.

Còn chưa tới được mép đê, hai gã binh lính đột nhiên kêu lớn:

“Người nào... A”

“Hừ hừ!”

Trong bầu trời đêm có 2 mũi tên xẹt qua, bắn thủng cổ họng của 2 binh lính, hai người mới chỉ kêu lên 1 tiếng thê lương rồi im bật, cây đuốc trong tay 2 gã binh lính Lương Châu đã rơi xuống.

Khi chạm phải mặt đất thì bắn lên những tia lửa lấp lánh. Theo ánh lửa, Vương Phương hoảng sợ phát hiện, vô số thân ảnh đen nghịt đang xông về phía bờ Nam của con đê lớn.

“Không hay, có địch tập kích”.

Vương Phương bị dọa cho nhảy dựng lên, nghiêm nghị quát lớn:

“Hai người cách người lập tức quay về bẩm báo Chúa công, các huynh đệ còn lại, theo bốn tướng quân xông lên, đem những người tập kích ném xuống sông cho cá ăn”.

“Giết giết giết ”

Hơn mười kỵ binh Lương Châu theo sát sau lưng của Vương Phương, xông về phía quân địch đông nghịt, cách đó không xa là doanh địa của quân Lương châu, hơn 400 kỵ binh khác cũng bình tĩnh trong giấc mộng, vốn áo giáp không có còi, nên chúng nhanh chóng lên ngựa, xông tới trợ chiến.

Trong nháy mắt, Vương Phương suất lĩnh của hơn mười cưỡi Lương Châu kỵ binh liền xông vào quân địch đông nghịt .

“A”

Vương Phương hét lớn một tiếng, nâng đại đao trong tay ra phía trước mặt, chém 1 người thành 2 khúc, máu nóng bắn tung tóe khắp đầu và mặt, mùi máu tươi bay vào mũi, sắc mặt của Vương Phương trở nên dữ tợn, đôi mắt đen lánh đã được ánh lửa chiếu vào đã trở nên đỏ hồng.

Vù Vù

Hàn quang lóe lên, hai thanh trường đao bay sát đất, đúng là đao chuyên chém chân ngựa, đôi mắt Vương Phương như nứt ra, một bên ghìm cương ngựa, thúc mạnh vào tọa kỵ, khó khăn lắm mới né được 1 nhát đao trí mạng, hai tên quân địch thấy thất bại thì lui về phía sau, hai gót sắt của chiến mã đã sớm lảng không mà tới, hung dữ đập lên gáy của bọn họ.

“Phốc phốc!”

Hai âm thanh trầm đục vang lên, não và máu tươi chảy ra xung quanh, chiếc đầu của 3 người đánh lén đã vỡ vụn như dưa hấu.

Hí hí hí

Tiếng chiến mã từ phía sau vang lên, Vương Phương cả kinh quay đầu, chỉ thấy mấy kỵ binh lương châu theo mình không ngừng ngã xuống, những binh lính này tuy rằng đã thân chinh bách chiến, nhưng khả năng cưỡi ngựa không có cao minh như Vương Phương, không thể né được đao thủ của Quan Vũ chém tới.

“Lão Tử liều mạng với các người!”

Vương Phương giơ cao trường đao trong tay, chạy tới 1 thân ảnh hùng vĩ trước mặt, hét lớn một tiếng, mạnh mẽ bổ xuống:

“Đi Chết đi”.

“Cạch!”

“Ánh sáng của con đom đóm mà muốn so sánh với trăng sao?”

Những âm thanh va chạm kịch liệt qua đi, hai tay Vương Phương đau nhức, trường đao trong tay sớm đã bay đi, âm thanh lạnh lùng đó chợt vang lên bên tai, chỉ trong chớp mắt 1 ánh đao đã xẹt qua cổ, Vương Phương cảm thấy thân thể của mình bỗng nhiên nhẹ bẫng.

Đột nhiên lúc đó, Vương Phương hoảng sợ, hắn phát hiện thân thể của mình vẫn ở trên mặt đất, chỉ còn lại 1 thân thể không đầu máu phun ra như suối, sau 1 khắc, một bóng tối nương theo âm thanh khô khè của hắn trùn đến, bao phủ toàn bộ ý thức của hắn

“A...A”

Quan Vũ một đao chém Vương Phương, chọt hết lớn một tiếng, cả thân hình như biến thành 1 con Thanh Long bay múa trên con đê, ánh đao lấp lánh, binh lính Lương Châu như sóng nữa bị đánh tan.

Người bên ngoài đã trở nên phấn chấn. Mắt thấy chủ tướng dũng mãnh là vậy, 500 đao thủ sĩ khí đại tăng, nhưng kỵ binh Lương châu thì do cái chết của Vương phương mà giảm sút.

Không tới thời gian 1 bữa cơm, quân lương châu binh bại như núi. Bị đánh tan tác trên con đê lớn của Hoàng Hà.

“Đình chỉ truy kích!”

Dưới bầu trời đêm, Quan Vũ bỗng nhiên giơ lên cao Thanh Long Yển Nguyệt Dao, nghiêm nghị quát lớn:

“Phá đê”.

.....

Tỵ Thủy quan.

Hơn 8000 đại quân của Hạ Hầu Đôn đã bị vây ở chỗ này hơn mười ngày, nhưng phương hướng của Hứa Xương vẫn không có động tĩnh gì, thậm chí nửa giờ lại đem động tĩnh của bình nguyên Dĩnh Xuyên bẩm báo, ít nhất cho tới bây giờ, Tào quân ở Dĩnh Xuyên vẫn chưa có động tĩnh gì.

Mã Dục không kiên nhẫn được nữa.

“Văn Hòa.”.

Ánh mắt của Mã Dục nhìn về phía Giả Hủ, trầm giọng nói:

“Theo thời gian đã tính toán, đại quân của Tào Tháo chắc phải đến được Hứa Xương. Sứ giả của Hạ Hầu Đôn phải đi cầu viện, chúng ta đã cho qua, vì sao Tào quân không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ Tào Tháo không định cứu viện Hạ Hầu Đôn?”.

“Chúa công, hủ có 1 dự cảm không tốt”.

Giả Hủ nói:

“Tào Tháo nhất định có âm mưu gì đó”.

“Âm mưu?”

Mã dục lãnh đạm nói:

“Tào Tháo có thể có âm mưu gì?”

Lý Túc đột nhiên nói :

“Chúa công, Tào Tháo phái binh phá đê hay không. Hắn muốn đem chúng ta và Hạ Hầu Đôn cùng chìm chết trong biển nước?”

“Có khả năng này!”

Mã nháy lãnh đạm nói:

“Tào Tháo vốn độc ác, chuyện gì chẳng làm được, nhưng cả bình nguyên của Dĩnh Xuyên, chúng ta đã trải thảm mã dò xét, Hai bên bờ Hoàng Hà lại có kỵ binh của Vương Phương tuần tra, nhất cử nhất động của Tào quân khó có thể tránh khỏi pháp nhãn của chúng ta, thì làm sao có thể phá đê? Chẳng lẽ chúng biến thành chim từ bên không bay tới?”.

“Việc này...”

Đôi mắt của Lý Túc đột nhiên chuyển động, nói:

“Có thể Tào Tháo đang điều binh khiển tướng, chuẩn bị đánh Quan Độ Củng? Quan độ củng chính là thông đạo duy nhất cho quân ta lui về Quan Trung. Nếu như bị Tào quân phá được. Cho dù quân ta có thể tiêu diệt Hạ Hầu Đôn, vậy cũng không thể quay về Quan Trung.”

“Tấn công quan độ củng?”

Mã Dục lãnh đạm nói:

“Tào Tháo nếu thật sự có dũng khí tấn công Quan Độ. Bổng tướng quân đúng là cầu còn không được”.

Lý Túc nói:“Vì sao?”

Mã dục nói:

“Nếu như Tào Tháo thực có can đảm đánh quan độ củng, Bổng tướng quân vừa vặn có thể dìm chết Hạ Hầu Đôn, sau đó điều quân trở về quan độ củng, cùng Cam Ninh trong ngoài giáp công, Tào quân còn không bại hay sao?”

“Báo”

Tiếng của Mã Dục vừa dứt, có âm thanh của Kỵ binh Lương Châu truyền tới, nhào vào trường hét lớn:

“Vương Phương tướng quân có cấp báo”.

“A, Vương Phương?”

Tim của Mã Dục đập mạnh một cái, liếc nhìn Giả Hủ một cái, trầm giọng nói:

“Mau nói!”

“Quân ta đang tuần tra ở đại đô của Hoàng Hà, đột nhiên có quân địch tập kích, Vương Phương tướng quân sai tiểu nhân hỏa tốc bẩm báo Chúa công”.

“Có địch tập kích! Có bao nhiêu quân địch?”

“Không rõ ràng lắm.”

“Chúng từ đâu tới đây có biết không? Chẳng lẽ từ trên bầu trời rơi xuống”

“Đường như là từ Hà Bắc vượt sông tới”.

“Cái gì, từ Hà Bắc tới?”

Mã dục thất kinh, thất thanh nói:

“Chẳng lẽ là quân đội của Viên Thiệu? Thằng nhãi Viên Thiệu này tại sao lại giải vây cho Tào Tháo? Tào Tháo vừa rồi mới làm thịt huynh đệ của hắn mà.”

“A nha, không tốt!”

Giả Hủ đột nhiên kêu to lên.

Mã Dục nghiêm nghị nói:

“Văn Hòa, sao vậy?”

“Chúa công, ở đây có nguy hiểm!”

Giả Hủ gấp giọng nói:

“Mau chóng triệu tập quân đội, lập tức rời khỏi chỗ này, thật nhanh chuyển rời đến bãi đất hai bên quan đạo, nhanh”.

“Ý ngươi là...”

Mã Dục nghe vậy thì cả kinh, đột nhiên bật dậy, lớn tiếng quát:

“Điển Vi, Điển Vi ở đâu?”

“Có mặt tướng”

Thân ảnh của Điển Vi bỗng nhiên xuất hiện, lạnh lùng nói:

“Chúa công có gì phân phó?”

Mã được lạnh lùng nói:

“Truyền lệnh ba quân, di chuyển lên bãi đất 2 bên quan đạo, nhanh”.

“Ầm ầm ầm ”

Tiếng nói của Mã Được vừa dứt, từ bầu trời đêm của phương bắc truyền tới những âm thanh thật lớn, bỗng nhiên trong lúc đó, mặt đất dưới chân cũng rung động kịch liệt, thân hình của Mã Được lắc lư, cả người như say rượu, sắc mặt trong khoảnh khắc trắng bệch, Vương phương chết tiệt, ngay cả 1 đoạn dê cũng không thủ được, nếu như trở lại, bốn tướng quân nhất định lột da người

.....

Tỵ Thủy quan, trong phế thành.

Hạ Hầu Đôn bị âm thanh lớn này làm bừng tỉnh, bỗng nhiên xoay người ngồi dậy, nghiêm nghị quát hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra? Có chuyện gì xảy ra?”

“Tướng quân người xem!”

Có một thân binh chỉ tay về phía trước, nói:

“ Binh lính Lương Châu đang rối loạn, hình như bị địch tập kích”.

“A?”. Thần sắc của Hạ Hầu Đôn khê biến đổi, nói:

“Chẳng lẽ là viện quân của Chúa công đã đến?”

Nhưng mà rất nhanh sau đó, Hạ Hầu Đôn liền phát hiện tình hình có chút không đúng, nhìn theo ánh lửa, Hạ Hầu Đôn tuy rối loạn, nhưng lại giục ngựa chạy như điên về phía đỉnh núi.

Xung quang không nghe thấy âm thanh chém giết, nói một cách khác, binh lính Lương Châu không bị đánh lén mà loạn, thế thì vì cái gì?

“Ầm Ầm”

Những lời thạch chất đóng trước mặt Hạ Hầu Đôn đột nhiên rơi lả tả, sau đó mặt đất cũng chấn động, Hạ Hầu Đôn biến sắc, đột nhiên ý thức được việc gì, lập tức hét lớn:

“Không tốt, là hồng thủy, Mã đồ phu đáng chết đã phá dê Hoàng hà”.

“Tướng quân. Làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?”

Hạ Hầu Đôn đưa mắt nhìn qua một lượt, hần phát hiện chỗ thành trại của Hạ Hầu Đôn có địa thế thấp nhất, những chỗ cao hơn thì đã bị quân Lương Châu chiếm mất rồi, hồng thủy cũng chính từ phương hướng đó kéo tới, mà mặt sau chính là hạp cốc, hai bên vách đá dựng đứng, cho dù có chạy đi, cũng khó tránh bị hồng thủy nuốt chửng.

Cứ trì hoãn như vậy, hồng thủy mãnh liệt đã kéo tới.

Hạ Hầu Đôn cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy những con sóng lớn đang hung dữ ập vào thành trại

“Nhanh!”

Hạ Hầu Đôn nghiêm nghị quát to:

“Mau tìm chỗ trốn, nhanh”

Tào quân kinh hô, chạy tứ tán

.

Ầm ầm

Thành trại thoát nhìn không gì có thể phá vỡ, thì lại bị hồng thủy đơn giản đánh ta.

Một khúc gỗ đã quật ngã Hạ Hầu Đôn trên mặt đất, chưa đợi Hạ Hầu Đôn bò lên, hồng thủy mang theo thanh thế hủy diệt thiên địa đã hung dữ ập xuống.

Trong nháy mắt, đã bao phủ lên người của hơn trăm thân binh của Hạ Hầu Đôn.

.....

Quan độ cảng.

Sáng sớm hôm nay. Thủy quân Cam Ninh đang ở trong trại uốn rượu, chợt thấy Giang Hạ tặc Trần Hổ bước nhanh vào đại trại, giọng rất gấp gáp nói:

“Tướng quân, phía nam 20 dặm của Quan độ cảng phát hiện Tào quân”

“A?”

Cam Ninh bỗng nhiên ngồi thẳng thân hình, trầm giọng nói:

“Có bao nhiêu Tào quân?”

Trần Hổ nói:

“Đại khái khoảng ba nghìn người.”

Cam Ninh nói:

“Chỉ có ba nghìn người?”

Trần Hổ nói:

“Tướng quân, chúng ta có nghênh địch hay không?”

“Không được.”

Cam ninh quả quyết:

“Chúa công trước khi đi từng có phân phó, Quan độ cảng có liên quan tới sinh tử tồn vong của 5000 quân thiết kỵ Tây Lương, sự tình trọng đại, không được đánh mất. Đánh lui ba nghìn Tào quân là việc nhỏ, vạn nhất trúng quỷ kế của Tào Tháo làm mất quan độ cảng, làm cho 5000 thiết kỵ Tây Lương của Chúa công không có trốn đi về, thì đó mới là đại sự lớn”.

Trần Hổ nói:“Rõ rồi.”

Cam ninh nói:

“Truyền lệnh toàn quân, tăng cường đề phòng, A, đúng rồi, đồng thời phải tăng cường tuần tra trên mặt nước của Hoàng Hà, ngàn vạn lần đừng để Tào quân chui ra từ sau lưng của chúng ta.”

“Tuân mệnh.”

Trần Hổ chấp tay ôm quyền, lĩnh mệnh mà đi

.....

Cách Quan độ cảng về phía nam 20 dặm

Vu Cấm, Tàng phách suất lĩnh 3000 tào quân nhanh chóng theo hướng bắc hành quân, bụi bay mù mịt

“Báo”

Chợt có khoái mã từ phía trước đang nhanh chóng chạy tới.

Vu cầm, Tàng Phách chấn động, tiến lên nghênh đón, quái hỏi:

“Quan độ cảng có động tĩnh gì không?”

“Hồi bẩm hai vị tướng quân, quan độ cảng không có động tĩnh gì!”

“Ha ha.”

Vu cầm, giấu phách nhìn nhau cười, cất cao giọng nói:

“Quả nhiên không ngoài dự đoán của quân sư, thủy quân của Cam Ninh sẽ thủ vững không ra.”

.....

Bên ngoài Tỵ Thủy quan

Hắt xì... Hắt xì... Hắt xì...

Mã Dục đón nhận ánh nắng ngày mới bằng 3 tiếng hắt xì liên tiếp, thắt chặt thêm 1 chút áo choàng trên người, nhưng vẫn cảm thấy lạnh, trong lòng Mã Dục không khỏi trầm xuống, tối hôm qua uống mấy ngụm nước Hoàng Hà, chẳng lẽ lúc này lại sốt.

Bệnh này tại thể giới hiện đại thì không coi là gì, nhưng vào thời Hán Mạt, thì đúng là bệnh có khả năng đi gặp Diêm Vương!

Đang lúc giãy chết, mà Lưu Nghiêu lại ở Trường An cách đây hơn ngàn dặm.

“Ôi”

Vừa thở dài, Mã Dục vừa nhìn lại phía sau, chỉ còn lại Điển Vi mà hơn trăm thân binh đi theo.

Nhìn bốn phía của Tỵ Thủy quan giờ đã biến thành uông dương trạch quốc, sóng nước đục ngầu, vô số cọc gỗ, cỏ dại đang nổi lềnh bềnh, còn rất nhiều thi thể của Tào quân và tướng sĩ Lương Châu, còn có những chiến mã của Lương Châu chưa tắt thở, vẫn đang giãy giụa, liều mạng muốn bò lên trên mặt đất, cuối cùng đuối sức, cũng chịu khổ ải ngập đầu.

Mã Dục rung mình cái, bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng hô lớn nói:

“Văn Hòa ở đâu? Tử Nghiêu ở đâu?”

“Chúa công!”

Mã Dục vừa mới nói xong, 1 âm thanh yếu ớt từ phía sau vang lên, hần cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy Giả Hủ đang liều mạng ôm lấy 1 gốc cây khô, đang chìm nổi trên mặt nước, búi tóc trên đầu đã xõa xuống, đạo bào trên người cũng rách nát, trên mặt còn có vết xước, bộ dáng rất chật vật.

Đón nhận ánh mắt của Mã Dục, Giả Hủ vẫn bật cười, thở dốc nói:

“Chúa công, Giả Hủ ở đây.”

“Chúa công, Lý Túc ở đây.”

Giả Hủ mới nói xong, trên một tiểu đảo không xa khác, có 1 âm thanh của Lý Túc vang lên, Mã Dục ngẩng đầu nhìn xem, thì thấy Lý Túc, Lý Mông và hơn 300 kỵ binh lương châu đang phơi nắng.

“Nhanh”.

Mã Dục hướng về phía Điển Vi nói:

“Mau nghĩ biện pháp cứu quân sư từ trong nước lên”.

“Tuân mệnh.”

Điển Vi đáp ứng một tiếng, vội suất lĩnh hơn mười người binh lính chặt cây, ghép thành 1 đồng lớn, ném tới cho Giả Hủ, để hần bấu vào leo lên, cho đến khi hai chân Giả Hủ chạm đất, Mã Dục mới nhảy tới trước mặt Giả Hủ, ngửa mặt lên trời cười dài:

“ha ha, Văn Hòa, ta và ngươi lại tìm được đường sống trong cái chết”.

Giả Hủ cũng cười nói:

“Chúc mừng Chúa công, chúc mừng Chúa công.”

Đây là 1 Mã đồ phu.

Đây là 1 Cổ Độc sĩ. Nếu như đổi lại là người khác, dưới trướng có 4000 thiết kỵ mà chết chỉ còn có hơn 300 người, ngay cả bản thân cũng mắc bệnh hiểm nghèo – phong hàn, chỉ sợ là mang tâm tư tự sát, nhưng Mã đồ phu lại ha ha cười lớn, đúng là một chuyện tốt, bởi vì hắn lại một lần nữa tìm được sự sống trong chỗ chết, có câu: Đại nạn không chết, tất có phúc sao.

Đây đúng là 1 tính tình kiêu hùng.

Phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ, có lẽ chỉ có Tào Tháo là có thể giống Mã đồ phu, trong lúc gặp khó khăn vẫn có thể cười được.

Giả Hủ cúi đạo bào trên người ra, vắt khô nước, sau đó thở hổn hển nói với Mã Dục:

“Chúa công, nơi này không nên ở lâu, cho dù là Tào quân phá dê, hay là Viên Thiệu, trước thì tất có sau, quân ta thừa dịp rời đi là tốt nhất, việc cấp bách là sớm rời khỏi đây, thu nhận lấy 500 du kị, trở về quan độ cang”.

“Ừ.”

Mã Dục nặng nề gật đầu, trầm giọng nói:

“Trở về Quan Trung rồi nói sau.”

“Điển Vi tướng quân.”

Giả Hủ nói xong thì dừng lại, lại ngẩng đầu nhìn về phía tiểu đảo cách đó không xa, ho lớn:

“Lý Mông tướng quân, nhanh chóng cho quân sĩ đồn củi, mau rời khỏi nơi này.”

Phải vất vả 1 ngày, hơn 39 bè gỗ cuối cùng cũng đóng xong, chiến bào của hơn 300 tướng sĩ Lương châu đều xé thành vãi, trên người Mã Đồ phu cũng chỉ còn lại có 1 cái Hoàng kim chiến giáp, vừa mất mẻ, trên bè gỗ cũng tốt, Mã đồ phu không dừng lại, suất lĩnh hơn 300 kỵ binh Lương Châu, tiến lên phía trước.

Nhưng mà, không đợi cho Mã đồ phu leo lên bờ, Quan Vũ suất lĩnh 500 đao thủ đã vọt tới trước mặt, cũng là đi bè gỗ mà tới, đôi mắt phượng của Quan Vũ tròn tròn, sát khí tỏa ra, gương đao quá lớn:

“Mã đồ phu, ngày chết của ngươi đến rồi”.

354. Chương 283 Hàm Cốc Quan Thất Thủ

“Quan Vũ!?”

Mã Dục trầm giọng nói:

“Hóa ra là người?”

“Hừ hừ.”

Quan Vũ cười lạnh nói:

“Mã Đồ Phu, tư vị bị nước dìm cũng không tệ phải không?”

“Haha, không tồi”.

Mã Dục tóm lấy 1 con cá chép đang nổi trên mặt nước, ném cho Quan Vũ, nói:

“Các hạ có muốn nếm thử tư vị của 1 con cá chép không? Mùi vị thực giống như đồ ăn của thần tiên đó”.

“Hừ!”

Quan Vũ kêu lên một tiếng, lãnh đạm nói:

“Đã chết đến nơi rồi, mà con khua môi múa mép.”

“Chỉ bằng mấy trăm đao thủ của ngươi cũng muốn lấy mạng của bốn tướng quân ư?”

Sắc mặt Mã Dục trầm xuống, bỗng hần đứng thẳng, ưỡn ngực ra nói:

“Vẫn còn xa mới đủ.”

“Tướng quân”

“Tướng quân, thuộc hạ tới đây.”

Hai quân đang đứng đối diện nhau, sau lưng Quan Vũ đột nhiên xuất hiện mấy chục cái bè gỗ, đứng trên đó có hơn 300 binh lính của Lương Châu, lúc này cung đã giương lên, nhằm thẳng vào mấy trăm đao thủ của bọn Quan Vũ, đây đúng là tàn binh của tên thủ hạ Vương Phương.

Lúc này tình thế đã thay đổi, mấy trăm đao thủ của Quan Vũ, lập tức lâm vào cục diện bốn bề thọ địch.

Hóa ra buổi tối hôm qua, khi Quan Vũ một đao chém chết chủ tướng Vương Phương của Lương châu quân, thêm vào đó khi ấy là đêm tối, quân Lương châu mất đi chỉ huy thì lập tức tan rã, cho đến hừng đông mới tập trung lại, bấy giờ Quan Vũ đã phá đê Hoàng Hà, liền chặt cây ghép bè, theo đường thủy mà tìm kiếm đại quân của Mã Dục, không nghĩ tới ở nơi này có thể gặp được Quan Vũ.

Quan Vũ biến sắc, cấp tốc nhìn bốn phía, phát hiện phía bên trái có 1 “Tiểu đảo”, liền quay về phía 500 đao thủ hạ lệnh:

“Lập tức bỏ bè, lên tiểu đảo lập trận ngăn địch”.

Khi thấy Quan Vũ ra lệnh, 500 đao thủ lập tức điều khiển bè gỗ, đi về phía tiểu đảo.

Lý Mông đang đứng trong hàng ngũ của Lương châu quân quay đầu lại hỏi Mã Dục:

“Chúa công, có đánh hay không?”

Lý Túc cũng nói:

“Chúa công, Quan Vũ là 1 mãnh tướng, nếu như có thể giết hắn, thì sẽ dấy kích nghiêm trọng nhục khí của quân Tào”.

“Không cần thiết”.

Mã Dục lãnh đạm nói:

“Dùng nước chìm chết Hạ Hầu Đôn và 8000 quân Tào là chủ ý của Tào Tháo và Quách Gia, nhưng tên Quan Vũ này lại đưa lưng ra chịu vết đen này, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Thuần và những con cháu của dòng họ Hạ Hầu sẽ không tha cho hắn đâu. Để lại cho hắn 1 mạng, trở về Hứa Xương cùng với đám này diễn trò đi.”

“Chúa công”.

Mã Dục vừa mới nói xong.

Ngón tay Điển Vi đã chỉ về hướng đông, lớn tiếng nói:

“Chúa công, mau nhìn xem. Câu Đột tướng quân và Trương Báo tướng quân đến rồi”.

“A?”

Mã Dục quay đầu lại, quả nhiên thấy phía đông có hơn trăm chiến thuyền, trên đầu của chiến thuyền lớn nhất có Câu Đột và Trương Báo sánh vai đứng với nhau, sau lưng có hơn trăm chiến thuyền lớn nhỏ, trên thuyền có hơn 300 người của Giang Hạ Tặc sát khí đằng đằng. Đồng thời còn có hơn 500 quân Lương Châu.

Câu Đột, Trương Báo từ xa đã trông thấy bộ dáng chật vật của Mã Dục, tướng sĩ bên người phần lớn quần áo không còn được chỉnh tề, 6, 700 người bọn họ đang chen chúc đứng trên khoảng hơn chục cái bè gỗ, thì đã biết có biến cố phát sinh.

Trong lòng không khỏi sợ hãi, nhanh chóng quỳ xuống đầu thuyền nói:

“Mặt tướng cứu việc chậm trễ, xin Chúa công thứ tội”.

Theo kế hoạch đã định trước, thì Trương Báo phụ trách tìm kiếm thuyền bè lớn nhỏ, tiềm phục cách Tỵ Thủy quan khoảng 50 dặm, để tránh cho sóng lớn đập vỡ thuyền thì phải tìm 1 khúc sông tương đối bình lặng mà nấp.

Việc Mã Đồ Phu chuẩn bị kế Thủy yểm, đương nhiên không cần tới thuyền bè, bởi hấn tính, một khi đề Hoàng Hà bị phá, Mã Đồ Phu sẽ cho quân Lương Châu nhanh chóng chiếm các bãi đất trước.

Lúc đó cả Tỵ Thủy quan sẽ trở thành 1 vùng nước mênh mông, Trương Báo và Giang Hạ Tặc có thể đem thuyền đến đón Mã Đồ Phu.

Chỉ tiếc là, Mã Đồ Phu không ngờ tới việc Quan Vũ mang theo 500 đao thủ, từ phía bờ bắc của Hoàng Hà giết xuống.

Hấn trở tay không kịp, ngay cả 4000 Lương Châu thiết kỵ cũng mất đi. Đây đúng là lòng tham theo kiểu rắn nuốt voi, Mã Đồ Phu vốn định chơi cho quân Tào chết chồng chết chồng ở Tỵ Thủy quan, nhưng lại không ngờ tới Tào Tháo lại đem hết cả tiền vốn của mình chôn cùng.

Có câu nói, Cái hũ thì không thể nào rời khỏi cái giếng, tướng quân khó tránh được việc chết trận.

Mã Dục giờ đây đã là chư hầu 1 phương, dưới tay hấn cũng có tới mấy trăm vạn thần dân, lãnh thổ quốc gia đã lên tới mấy vạn dặm, nhưng hấn vẫn chỉ là tên đồ tể đem tính mạng đi đánh bạc của thời Lưu Khấu mà thôi.

Chỉ có 1 sự khác biệt duy nhất đó là, trước kia Mã Đồ Phu luôn thắng, thì bây giờ lại phải nhận lấy sự thua cuộc.

Cũng may, tiền vốn của Mã Đồ Phu bây giờ rất hùng hậu, cho dù có bồi thương gấp 10, gấp 8 lần cũng không làm hấn lỗ vốn.

“Bỏ đi”.

Mã Dục phát tay, ý bảo Câu Đột và Trương Báo đứng dậy, lạnh nhạt nói:

“Thất bại hôm nay không liên quan gì tới các ngươi, là do bốn tướng quân chủ quan. Huống chi lần này cũng diệt được Hạ Hầu Đôn và 8000 Tào quân, Hạ Hầu Đôn là đại tướng số 1 dưới trướng của Tào Tháo, coi như dùng hấn là áp chế nhuệ khí của quân Tào, sự hi sinh của 3000 tướng sĩ cũng là đáng giá.”

Giả Hủ cũng nói:

“Trương báo tướng quân, ngươi hãy lấy tốc độ nhanh nhất của ngươi, để dọn dẹp chiến trường, cứu những huynh đệ chưa chết lên thuyền”.

Trương báo hỏi:

“Tướng sĩ Tào quân chưa chết thì làm sao bây giờ? Có muốn bắt chúng làm tù binh hay không?”

“Không cần.”

Mã Dục nói:

“Bỏ qua tất cả đi”.

“Vậy thì còn đám tào quân này thì làm sao?”

Trương Báo chỉ tay lên tiểu đảo mà quân của Quan Vũ đang đóng hoi:

“Có muốn giết hấn không?”

Mã Dục lắc đầu nói:

“Đám quân này thì không cần, sẽ có người thay mặt chúng ta thu thập bọn họ, lần này bọn họ coi như xong đời rồi”.

“Tuân mệnh.”

Trương báo đáp ứng một tiếng, lĩnh mệnh đi.

.....

Lạc Dương, trong phủ của Lý Diễn.

Khi Hạ Hầu Đôn suất lĩnh 8000 đại quân về cứu viện Hứa Xương, trong thành Lạc Dương chỉ còn lại có 2000 binh mã của Lý Diễn, tính cả 2000 quân mã của bào đệ của Hạ Hầu Đôn là Hạ Hầu Liêm ở Hồ Lao quan cũng chỉ có 4000 người, thì xung quanh Lạc Dương giờ không còn một móng quân Tào nào cả.

Lúc này, Lý Diễn đang lo lắng về tình hình chiến sự, chợt có tiểu hiệu xông vào đại sảnh, thở hồng hộc nói:

“Tướng quân, xảy ra chuyện lớn rồi”.

Tim của Lý Diễn đập mạnh 1 cái, đứng phắt dậy nói:

“Có chuyện gì xảy ra?”

Tiểu hiệu trên mặt hiện lên sự hoảng loạn, run giọng nói:

“Hạ Hầu tướng quân và 8000 đại quân đã bị Mã Đồ Phu dùng kế Thủy yếm giết chết rồi”.

Cũng bởi nhân nguyên nước Hoàng Hà đã bao phủ toàn bộ Tỵ Thủy quan, cắt đứt hoàn toàn thông đạo duy nhất đi Lạc Dương, cho nên quân Tào đóng ở Hồ Lao quan rất khó có thể trong 1 thời gian ngắn biết được tin tức của quân mình ở Dĩnh Xuyên, càng không thể biết chuyện 4000 quân thiết kỵ Tây Lương của Mã Đồ Phu cũng bị nước chìm chết.

“Cái gì”

Lý Diễn thất kinh, nắm chặt lấy cổ áo của tên tiểu hiệu, hét lớn:

“Có phải là thực không?”

Tiểu hiệu rung giọng nói:

“Chính xác đến vạn lần.”

“Lý Diễn tướng quân! Lý Diễn tướng quân ở đâu?”

Tiểu hiệu vừa mới nói xong, bên ngoài đã vang lên âm thanh hoảng loạn, ở cửa lóe lên 1 bóng người, thân ảnh của Hạ Hầu Liêm đã vọt vào, gấp gáp hỏi:

“Lý Diễn tướng quân, đại ca của ta và tám ngàn đại quân nước chìm chết, người đã biết chưa?”

Lý Diễn hít thật sâu vào 1 hơi, nhanh chóng trấn định lại, trầm giọng nói:

“Mặt tướng đã biết, nhưng mà tướng quân không tọa trấn ở Hồ Lao quan, đến Lạc Dương làm cái gì?”

“Hắc, Hồ Lao quan đã trở thành 1 vùng nước, trấn thủ ở đó còn có ý nghĩa gì nữa?”

Hạ Hầu Liêm nói:

“Trước mắt liên lạc giữa Lạc Dương và Dĩnh Xuyên đã hoàn toàn gián đoạn, Lạc Dương trở thành 1 tòa thành cô độc, hơn nữa quân trấn thủ trong thành cũng chỉ có 2000, cộng thêm 2000 quân Hồ Lao quan của mặt tướng nữa, số lượng cũng chỉ có 4000, Mã Đồ Phu dùng kế Thủy yếm giết đại ca ta và 8000 đại quân. Nhất định hẳn sẽ thừa dịp này đến đoạt Lạc Dương, bây giờ nên làm cái gì đây?”

“Đúng vậy”.

Lý Diễn lo lắng nói:

“Chỉ sợ Lạc Dương không thủ được nữa rồi”.

Hạ Hầu Liêm nói:

“Tướng quân, không bằng chúng ta bỏ thành đi”.

“Bỏ Thành”

Lý Diễm nhú mày nói:

“Bỏ thành thì chạy đi đâu?”.

Hạ Hầu Liêm nói:

“Chạy xuống phía Nam, mượn đường Nam Dương, trở lại Dĩnh Xuyên”.

Hạ Hầu Liêm nói:

“Chạy xuống phía Nam, mượn đường Nam Dương, trở lại Dĩnh Xuyên”.

“Việc này tuyệt đối không thể”.

Lý Diễm quả quyết nói:

“Mặt tướng chịu sự phó thác của tướng quân, gánh vác trọng trách trấn thủ Lạc Dương, há có thể bỏ giờ giữa chừng?”.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Hạ Hầu Liêm vội la lên.

“Chờ đợi đội phản quân Lương Châu giết đến. Ta và người có chạy đằng trời.”

Ánh mắt của Lý Diễm đã trở nên điên cuồng, trầm giọng nói:

“Chuyện đã tới nước này, không còn biện pháp nào khác rồi. Chỉ có thể mạo hiểm đánh cuộc”.

“Mạo hiểm?”.

Hạ Hầu Liêm nói:

“Mạo hiểm như thế nào?”.

“Tập kích bất ngờ Hàm Cốc quan”.

Lý Diễm lãnh đạm nói:

“Chỉ cần nắm được Hàm cốc quan, thì có thể chen vào cổ họng của quân Lương Châu, Mã Đồ Phu có dùng 10 vạn hùng binh, cũng khôn thể vượt qua Lôi Trì nửa bước!”

“Người điên rồi?”

Hạ Hầu Liêm vội la lên:

“Hai năm trước hai mươi ba lộ liên quân, hơn 30 vạn đại quân tấn công ác liệt Hàm Cốc quan, mà còn thảm bại chạy về, trước mắt trong thành Lạc Dương chỉ có 4000 binh mã, thủ thành còn không đủ, người lại muốn đi tập kích bất ngờ Hàm Cốc quan? Đây chẳng phải là đi tìm chết hay sao?”.

“Cũng bởi vì như thế, tập kích bất ngờ Hàm Cốc quan mới có cơ hội thành công”.

Lý Diễm lãnh đạm nói:

“Được cũng bởi nhất thời, bại cũng bởi nhất thời! Binh pháp có câu xuất kỳ bất ý, tập kích, quân ở Hàm cốc quan cho rằng chúng ta không đủ quân trấn thủ thành, tuyệt đối không có khả năng chủ động tấn công, nhưng chúng ta lại làm ngược lại, giết cho chúng trở tay không kịp!”

Hạ Hầu Liêm hét lớn:

“Lý Diễm tướng quân, người đang nắm giữ tính mạng của ba quân tướng sĩ đó! Muốn đi, thì người đi đi, mặt tướng không muốn cùng người đi chịu chết”

Lý Diễm nói:

“Vậy xin tướng quân đem 2000 binh mã ở lại thủ thành, mặt tướng sẽ đi tập kích đoạt quan.”

Dứt lời, Lý Diễm không do dự nữa, xoay người nghênh ngang rời đi.

“Điên rồi.”

Hạ Hầu Liêm nhìn bóng lưng của Lý Diễn:

“Thằng nhãi này điên rồi, bốn tướng quân sẽ không ở lại Lạc Dương chờ chết”.

.....

Sau khi dọn dẹp xong chiến trường, Trương báo suất lĩnh đại độ nhân mã của Giang Hạ Tặc, tiến về phương hướng của Quan Độ Cảng.

“Dừng, dừng thuyền.”

Giả Hủ đột nhiên giơ lên cao tay phải, ý bảo trương báo dừng thuyền.

“Văn Hòa?”

Mã Dục quay đầu lại nghi hoặc nhìn Giả Hủ, hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chúa công, quan độ cảng không thể đi nữa rồi”.

Giả Hủ nói:

“Tào Tháo và Quách Gia đã cho Quan Vũ đến phá đê Hoàng Hà, thì không có khả năng hấn không an bài ở Quan độ cảng, nếu như quân ta tiến đến, chẳng phải là chui đầu vào lưới hay sao? Dù sao bây giờ dưới trướng Chúa công không còn đến 1000 binh mã, thế đơn lực bạc lắm”.

“Uh, có đạo lý.”

Mã Dục quay đầu lại nói với Trương Báo:

“Trương Báo.”

Trương báo nhanh chóng tiến lên nói:

“Có mặt tướng”.

Mã Dục nói:

“Mang theo mười mấy huynh đệ, dùng thuyền nhỏ đi lên thượng lưu Hoàng Hà, đến Quan Độ cảng, ra lệnh cho Cam Trữ tướng quân rút khỏi Quan Độ cảng, đến Tỵ Thủy quan tiếp ứng”.

“Tuân mệnh.”

Trương báo đáp ứng một tiếng, tung người nhảy lên một cái thuyền nhỏ, trên thuyền có hơn mười tên Giang Hạ Tặc, quát lớn:

“Đi, Đi Hoàng Hà”.

.....

Hàm cốc quan, trong phủ của Ngũ tập

Ngũ Tập đang kiểm tra tường thành, chợt có một tiểu hiệu vội vàng chạy vào, lớn tiếng nói:

“Tướng quân, có tin tức tốt, một tin tức rất tốt”.

Ngũ tập dừng bước, hỏi:

“Có tin tức tốt gì?”

Tiểu hiệu thở dốc hai tiếng, đáp:

“Vừa rồi có thám mã hồi báo, Chúa công phá đê Hoàng Hà, chìm chết đại tướng số 1 dưới tay Tào Tháo là Hạ Hầu Đôn, và 8000 quân. Giờ đây trong thành Lạc Dương đã loạn rồi. Đệ Đệ của Hạ Hầu Đôn là Hạ Hầu Liêm cãi nhau với Lý Diễn 1 trận, đem quân đến Nam Dương nương tựa vào Trần Kỳ, còn Lý Diễn hấn...”

Ngũ tập vội la lên:

“Lý Diễn thì thế nào?”

Tiểu hiệu nói:

“Lý Diễn đem quân rời khỏi Lạc Dương, xem tình hình dường như muốn đi Hà Đông nương tựa vào Trương Tế”.

“Không thế nào?”

Ngũ tập nói:

“Tan đàn xẻ nghé tới vậy ư? Chẳng lẽ... Chúa công đã đoạt được Hứa Xương, bắt sống Tào Tháo?”

“Chuyện này tiểu nhân không rõ lắm”

Tiểu hiệu lắc đầu nói:

“Tiểu nhân chỉ biết là, Lạc Dương giờ đã là 1 tòa thành trống không, tướng quân lúc này mà chia quân đến lấy, phần công lao này đúng là lật tay có thể lấy được”.

Ánh mắt của Ngũ Tập đã sáng lên. Hiển nhiên là chiến công này đối với hắn có sự hấp dẫn trí mạng. Nhưng cuối cùng hắn lắc đầu nói:

“Quên đi, trong thành chỉ còn có 2000 quân trấn thủ, không thể chia binh, huống chi trước khi đi Chúa công đã có nghiêm lệnh, bốn tướng quân phụ trách trấn thủ Hàm Cốc quan, không phải chuyện tập kích Lạc Dương”.

Tiểu hiệu vội la lên:

“Tướng quân, đây là một cơ hội rất hiếm có!. Bỏ lỡ rất đáng tiếc.”

Ngũ tập sắc mặt trầm xuống, quát:

“Vạn nhất đây là quỷ kế của Tào quân thì làm sao?”

Tiểu hiệu vội la lên:

“Tiểu nhân đối với thành Lạc Dương rất quen thuộc, nếu trong thành có mai phục thì tại sao không phát giác được?”

“Được rồi.”

Ngũ tập hỏa nói

“Không nên nói nữa.”

.....

Hứa xương, tướng phủ.

Thân ảnh của Quách gia đi vào Nam thư phòng. Tào Tháo đang ngồi phải đứng bật dậy, không chờ được mà hỏi:

“Phụng Hiếu, thế nào rồi?”.

Sắc mặt của Quách Gia rất buồn bã:

“Chúa công, Nguyên Nhung tướng quân và 8000 quân mã toàn bộ thiệt mạng, nhưng phần quân Lương châu do kịp thời di chuyển lên các bãi đất, cho nên chỉ chết đuối có hơn 3000 quân. Mã Đồ Phu, cổ độc sĩ với 1 số tướng lãnh, toàn bộ đều thoát chết”.

“A!?”

Tào Tháo nghe vậy thì ngẩn ngơ, trong lòng cảm thấy đau đớn, lập tức đặt mông ngồi xuống ghế, rất lâu sau mới hồi phục được tinh thần, lấy tay ôm mặt khóc, nói:

“Nguyên Nhung... ô ô ô...”

Quách Gia buồn bã nói:

“Xin Chúa công bớt đau buồn”.

“Quan độ cang ?”

Tào Tháo bỗng nhiên đứng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi:

“Vu Cấm và Tào phách có đón chặn được tàn quân của Mã Đồ Phu hay không?”.

“Cũng không.”

Quách Gia thở dài nói:

“Mã Đồ Phu đã liệu trước được việc chúng ta an bài, cho nên cho người báo cho Cam Ninh rút quân khỏi Quan độ cang, đến Tỵ Thủy quan hợp quân cùng với Mã Đồ Phu, đón họ lên thuyền lớn. Vu Cấm và Tào phách tướng quân khi phát hiện thì không còn kịp nữa, không dám truy kích, với lại thời gian đã tối rồi”.

“Ai”

Tào Tháo gõ nhịp thở dài nói:

“Cơ hội tốt như vậy, mà lại 1 lần nữa để cho Mã Đồ Phu chạy mất”.

“Chúa công đừng nản lòng” .

Quách Gia nói:

“Chỉ cần tính cách của Mã Đồ Phu không thay đổi, vẫn muốn cầm quân vào chỗ nguy hiểm, thì thảo nào cũng có lần hấn chết trên tay chúng ta”.

Tào Tháo nghiêng rằng nói:

“ Lần trước ở giang ba khẩu là lần đầu tiên, lần này là lần thứ 2, có câu, việc không quá ba, nếu như còn có lần nữa, thì Mã Đồ Phu đúng là đen đủi rồi”.

“Chúa công!”

Tào Tháo vừa mới nói xong, đột nhiên có tiếng bước chân chạy vội tới, Lưu Đột la lên:

“Không hay, có chuyện xảy ra rồi”.

“Tử dương?”

Tào Tháo cấp bách đứng dậy hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Công tử”

Lưu Thở dốc hai tiếng, mới nói được:

“Công tử Ngang mang theo công tử An, công tử Dân, còn có Thiệu Tương quân Tào Hưu, Hạ Hầu Mậu, Hạ Hầu Đức, Hạ Hầu uy, đem binh vây phủ của Quan Vũ tướng quân, chặt như nêm cối. Tào Hồng tướng quân vốn định mang binh đi ngăn cản, nhưng cũng không biết vì lý do gì, lại cùng với Quan Vũ tướng quân cãi nhau, bây giờ chính mình chỉ huy binh lính, chặt đầy củi ngoài phủ, tuyên bố muốn phóng hỏa”.

“A!?”

Tào Tháo thất thanh nói:

“Tử Tu, Tử Liệt quả thật là hồ đồ. Tử Liêm là trưởng tử, vậy mà cũng theo chúng làm bậy, đúng là buồn cười”.

Quách Gia nói khẽ:

“Chúa công, đây không phải là việc nhỏ, Quan Vũ tướng quân hộ tống ngự giá thiên tử đến Hứa Xương, đã lập đại công với triều đình”.

“Đi!”

Tào Tháo tay áo vung lên, cất cao giọng nói:

“Phụng Hiếu theo bốn tướng đến phủ Quan Vũ tướng quân.”

.....

Trên quan đạo từ Hàm cốc quan đi Lạc Dương, Ngũ Tập suất lĩnh 1500 bộ binh Lương Châu tiến về hướng đông.

Lúc ban ngày, Ngũ tập nghiêm cẩn trách cứ tiểu hiệu, nhưng đến buổi tối, Ngũ Tập càng nghĩ thì càng cảm thấy đây chính là 1 cơ hội.

Lúc này, cũng chẳng cần biết Chúa công thắng hay bại ở Dĩnh Xuyên, nếu như mình có thể dùng 2000 binh cướp được thành Lạc Dương và Hổ Lao quan, đây tuyệt đối là 1 công lao rất lớn.

Cũng đem phần công lao này so sánh với tội tự tiện xuất binh, thì quả thật tội đó không đáng nhắc tới.

Ngũ tập nằm trên giường càng nghĩ càng động tâm, cuối cùng không thể kháng cự được sự hấp dẫn này, để Phó tướng và 500 người ở lại trấn thủ Hàm Cốc quan, còn chính mình suất lĩnh 1500 nhân mã suốt đêm hành quân, trực tiếp chạy thẳng đến Lạc Dương.

Trời đêm vắng vẻ, gió thổi hiu hiu.

Ngũ tập hận mình không thể chấp cánh bay tới Lạc Dương, hắn cũng không biết đây chính là quỷ kế của Lý Điển dùng để lừa gạt thám báo của quân Lương Châu.

Lúc này hắn đã tới gần Hàm Cốc quan, ẩn giấu ở những bụi cỏ 2 bên đường, vừa rồi không phải thám mã Tào quân đi trước phát hiện ra Lương Châu quân, thì có lẽ 2 bên đã chạm trán trên quan đạo rồi.

“Tướng quân, đánh hay không đánh?”

“Không đánh!”

Lý Điển tỉnh táo lắc đầu, thấp giọng nói:

“Truyền lệnh toàn quân, không được hành động thiếu suy nghĩ, để cho bọn họ đi qua”.

Tiểu hiệu khó hiểu nói:

“Vì sao?”

Lý Điển nói:

“Bốn tướng quân có đạo lý của riêng mình.”

Tiểu hiệu tuy khó hiểu, nhưng vẫn đem quân lệnh của Lý Điển truyền xuống dưới, 2000 quân Tào án binh bất động, trở mắt nhìn quân Lương châu đi qua. Cho đến đi quân lương châu đi thật xa, Lý Điển mới triệu tập hơn 10 vị tướng tá, phân phó nhiệm vụ, hơn 10 tướng tá đều nhận mệnh rồi đi.

Ước chừng tầm hơn nửa đêm, bên ngoài Hàm cốc quan đột nhiên có ánh đuốc sáng rực trời, không biết có bao nhiêu người đang đứng bên ngoài, diều võ giương oai, phó tướng trấn thủ lo lắng trong quan ít binh lực, vội vã phái hơn 10 thám mã, liều chết phá vòng vây, báo tin cho Ngũ Tập.

Khi thám mã đuổi tới nơi, thì sắc trời đã sáng rõ, quân đội của Ngũ Tập đang chuẩn bị nấu cơm.

Nghe tin Hàm Cốc quan bị tập kích, sắc mặt của Ngũ tập xanh mét, hắn lại phạm thêm 1 sai lầm nữa, đó là không kịp ăn cơm, điều động nhân mã gấp gáp trở về, kết quả đi đến nửa đường thì bị phục binh của Lý Điển chặn đứng.

Nói về tổ chất, thì quân Lương châu là quân coi thành, Tào quân của Lý Điển là Tân binh, bên tám lạng, người nửa cân.

Nhưng vấn đề ở chỗ, quân Lương châu hành binh suốt đêm, đến giờ không có hạt cơm nào vào bụng, trong khi Tào quân đã nghỉ ngơi được nửa đêm, ăn sáng trước hừng đông, bây giờ tinh lực rất dư thừa.

Tào quân chiếm cứ ưu thế về binh lực, lại có lợi thế về địa hình, trận chiến này ai thắng ai bại không cần hỏi cũng biết.

Không tới 2 canh giờ, toàn bộ 1500 quân của Ngũ Tập đã bị tiêu diệt, Ngũ Tập bị Lý Điển bắt sống.

Sau khi thắng lợi, Lý Điển hạ lệnh cho 500 quân Tào thay quần áo giả mạo tướng sĩ Lương Châu, khi đến được Hàm Cốc quan thì sắc trời đã hoàng hôn, Phó tướng thủ quan thấy Ngũ Tập dưới thành, không có nghi ngờ gì cả, cuống quýt mở cửa thành chào đón.

Đợi khi cửa thành mở rộng ra, 500 quân Tào chen chúc nhau vào, Lý Điển không tốn công sức đã hạ được Hàm Cốc quan.

Sau khi đoạt được Hàm Cốc quan, Lý Điển một mặt hạ lệnh tu sửa tường thành, phòng bị sự tấn công điên cuồng của quân Lương Châu, đồng thời phái khoái mã đưa tin đến Lạc Dương và Hứa Xương báo nguy, xin quân cầu viện.

355. Chương 284 Từ Hoảng Thủ Đồng Quan

“Lạnh thật, lạnh quá, con mẹ nó lạnh”.

Mã Dục đang co ro thành 1 đồng trong kang thuyền, thân hình không ngừng run rẩy.

“Chúa công, chăn mền đây rồi”.

Điển Vi luống cuống, hắt đem mấy cái áo ngủ đắp lên người Mã Dục, khi quay đầu lại thấy mấy tên thân binh đang đứng ngẩn ngơ thì quát:

“Mấy người các ngươi còn ngẩn ra đấy làm gì, còn không nhanh đi tìm chăn mền?”.

“Dạ”

Mấy tên thân binh vâng dạ, kêu loạn cả lên.

“Ai nha, nóng chết ta rồi, nóng quá...”

Nhưng mà, chưa kịp đợi thân binh tìm được chăn mền, Mã Dục đã nhảy lên, lấy tay vứt toàn bộ chăn mền đang đắp trên người đi, dùng sức giật cái áo, hét lớn:

“Điển Vi, nước lạnh đâu, nhanh, đem cho ta mấy thùng nước lạnh, nóng chết ta rồi”.

“Dạ, dạ”

Điển Vi vô cùng lo lắng, lao ra khỏi căn buồng nhỏ trên thuyền, la lớn:

“Mặt tướng đi tìm nước lạnh”.

Điển Vi lao nhanh ra khỏi căn phòng nhỏ trên thuyền, thiếu chút nữa là đụng phải Giả Hủ.

Đôi lông mày của Giả Hủ nhíu chặt, ân cần hỏi thăm:

“Điển Vi tướng quân, bệnh tình của Chúa công đã đỡ hơn chưa?”

“Ai.”

Điển Vi thở dài, lắc đầu nói:

“Vẫn lúc nóng lúc lạnh, lạnh một hồi rồi lại nóng, khí sắc ngày càng kém, cứ tiếp tục như vậy, thì cũng không phải biện pháp tốt”.

“Ai.”

Giả Hủ thở dài, thấp giọng nói:

“Nói vậy để ta đi vào trong đó.”

“Văn Hòa?”

Giả Hủ mới nói xong, tiếng của Mã Dục đã vọng ra khỏi khoang thuyền:

“Bên ngoài có Văn Hòa ở đấy không?”

Giả Hủ nhanh chóng chấp tay nói:

“Chúa công, có thuộc hạ đây”.

“Vào đi.”

Mã Dục nói:

“Để cho Văn Hòa vào, xem có đại sự gì đã xảy ra”.

“Ôi.”

Giả Hủ lắc đầu than nhẹ một tiếng, cúi đầu chui vào căn buồng nhỏ trên thuyền.

Trong khoang thuyền.

Mã Dục nằm trên 1 cái tứ thủ bát xoa, trên trán còn đắp khăn ướt, 2 thân binh đang cầm 2 cái quạt ra sức quạt, đã đến như vậy mà Mã Dục vẫn còn kêu nóng, đúng như Diên Vi nói, khí sắc của Mã Dục ngày 1 kém đi.

Nếu cứ tiếp tục tình trạng này, thì thân thể có làm bằng sắt cũng không chịu nổi, đừng nói gì tới việc tới Trường An.

Nghĩ tới đây. Sắc mặt của Giả Hủ vô cùng lo lắng.

Đợi cho Giả Hủ ngồi lên trên giường. Mã Dục mới mở miệng hỏi:

“Văn Hòa, xảy ra chuyện gì?”

Giả Hủ do dự 1 chút rồi cắn răng nói:

“Chúa công, thuộc hạ mới nhận được cấp báo, Hàm Cốc quan thất thủ rồi”.

“Hả!?”

Mã Dục quát to một tiếng, hần lập tức ngồi bật dậy, 2 mắt trợn trừng, nhìn Giả Hủ rất lâu mà không nói được câu nào.

“Do Ngưu Tập tham công liều lĩnh, trúng kế quỷ kế của Lý Diên”.

Cũng may là Đồng Quan đã xây dựng xong, cho dù Hàm Cốc quan không thể đoạt trở lại, Quân Tào cũng không thể uy hiếp được sự an toàn của Quan Trung, nhưng muốn ra khỏi Hàm Cốc quan để tập kích, quấy nhiễu quân Tào không còn dễ dàng nữa.”

“Đi?”

Mã Dục nghẹn ngào nửa ngày, nhưng đột nhiên lại kêu lên 1 tiếng, không kìm được vui mừng, nhìn về phía Giả Hủ nói:

“Văn Hòa, bệnh của bốn tướng quân đã khỏi rồi. ha ha. Đã khỏi rồi”.

“Ách” Giả Hủ ngạc nhiên, chợt vui vẻ nói:

“Bệnh của Chúa công đã khỏi hẳn rồi ư?”

“Hình như là như vậy.”

Mã Dục đi đi lại lại vài bước. Cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, thư thái không còn cảm giác không khỏe như trước, cười to nói:

“Nói như vậy, Hàm cốc quan thất thủ cũng không phải là chuyện xấu gì, ha ha ha”.

Giả Hủ cũng cười nói:

“Đây đúng là nhân họa đắc phúc.”

“Ôi”. Mã Dục đặt mông ngồi đối diện với Giả Hủ, thở dài nói:

“Nhưng trận chiến này, quân ta bị tổn thất nặng nề. Nếu như trước mà nghe Văn Hòa, dìm chết Hạ Hầu Đôn và 8000 nhân mã của chúng, sau đó mở vòng rời đi, thì cũng không có cái bại ở Thủy quan, lại càng không có chuyện mất Hàm Cốc quan, đây đúng là lòng tham không đáy, như rắn nuốt voi, đây đúng là 1 giáo huấn”.

“Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, Chúa công không cần phải lo lắng”.

Giả Hủ lạnh lùng nói:

“Huống chi trận này cũng không phải là chiến bại, quân ta tuy tổn thất hơn 3000 binh mã, nhưng Tào quân tổn thất ít nhất là gấp 2 lần quân ta. Hàm cốc quan tuy thất thủ, nhưng Tào Tháo cũng không đạt được chỗ tốt gì trong trận này cả, hòa nhau, cứ coi như mua 1 cái giáo huấn vậy”.

“Đúng vậy, coi như mua 1 cái giáo huấn”.

Mã Dục nói:

“Từ nay về sau, Văn Hòa lúc nào cũng phải tùy thời nhắc nhở bốn tướng quân, thấy việc tốt thì làm, nếu không trong trái tim ta lại muốn vừa muốn chuyện may mắn, vừa có lòng tham không đáy”.

Giả Hủ vui vẻ nói:

“Chúa công có thể nghĩ như vậy, đúng là cái phúc của ba quân tướng sĩ”.

Mã dục gật đầu nói:

“Nhưng mà, có thể đoạt lại Hàm Cốc quan hay không?”.

“Chúa công yên tâm.”

Giả Hủ nói:

“Hủ đã phái Khoái mã đi Trường An rồi, lệnh cho Cao Thuận tướng quân cấp bách suất lĩnh đại quân tới đây, thừa dịp Tào quân chưa ổn định, đoạt lại Hàm Cốc quan. Lý Điển mặc dù cướp được Hàm Cốc quan, nhưng thủ hạ của hắn nhiều nhất cũng chỉ tầm 2 đến 3000 người, cũng bởi nguyên nhân hồng thủy ngăn trở, việc quân của Hứa Xương trong 1 thời gian ngắn không thể tới được, nhưng mà...”

“Nhưng mà thế nào?”

Giả Hủ nói:

“Nhưng mà, khoảng cách từ Nam Dương tới Hàm Cốc quan cũng chỉ có vài trăm dặm, nếu như Trần Kỳ đột nhiên xuất binh cứu viện theo lời Tào Tháo, chuyện được mất của Hàm cốc quan còn khó nói lắm”.

“Trần kỳ?”

Mã dục thần sắc trầm xuống, nói:

“Trần Kỳ đã ngã về phe của Tào Tháo ư?”

“Chuyện này rất khó nói: Giả Hủ suy nghĩ trong chốc lát, nói:

“Vốn Trần Kỳ là bộ hạ cũ của Viên Thuật, Viên Thuật chết trong tay của Tào Tháo, Trần Kỳ đáng nhẽ phải có tử thù với Tào Tháo mới đúng, nhưng trong cuộc chiến thảo Viên, Trần Kỳ cũng không phục tùng mệnh lệnh của Viên Thuật là xuất binh công kích vào sườn của Tào Tháo, từ 1 điểm đó, chứng tỏ thái độ của Trần Kỳ rất mập mờ”.

“Như vậy.”

Mã dục trầm tư chỉ chốc lát, nói:

“Để cho Cam Trữ phái 1 chiếc thuyền nhỏ, đưa Lý Túc lên bờ, Lý Túc cũng không cần phải trở lại Quan Trung sớm làm gì, mà trực tiếp đi tới Uyển Thành. Tới Uyển Thành không phải là đầu hàng Trần Kỳ, mà cứ bảo trì trung lập, không được để cho quân Nam Dương nhúng tay vào chuyện của Hàm Cốc Quan”.

“Thuộc hạ rõ rồi”.

Giả Hủ đứng dậy, chấp tay chào Mã Dục nói:

“Hủ xin đi lo liệu”.

.....

Hứa xương.

Vì việc dẹp loạn, 2 dòng họ Tào và Hạ Hậu trong bụng đầy oán khí, Tào Tháo đành phải thượng tấu Thiên tử, hạ chỉ bãi miễn tước vị của Quan Vũ, nhưng vẫn giữ lại trong quân, để lập công chuộc tội.

Tối hôm đó, Quan Vũ ngồi ngắm trăng uống rượu giải sầu, thì Tào Tháo và Quách Gia cùng nhau đi tới.

“Tham kiến thừa tướng, tham kiến quân sư.”

Tức giận thì tức giận, nhưng Quan Vũ không dám chậm trễ, đứng dậy chào.

Vân Trường đến đây ngồi đi

Tào Tháo tiến lên 2 bước, thân mật kéo tay Quan Vũ, có chút áy náy nói:

“Hiện tại, người phải chịu ủy khuất rồi”.

“Thừa Tướng nói chuyện gì vậy”.

Quan Vũ xúc động nói:

“Vì báo đáp ân thu dụng của Thừa Tướng, đừng có nói đến chút ủy khuất nhỏ nhoi này. Cho dù lên núi đao, xuống vạc dầu. Quan mỗ cũng không nhả mảy”.

“Nghĩa khí của Vân Trường, bốn tướng biết rõ”.

Tào Tháo vỗ vai Quan Vũ, cười lớn:

“Lần này miễn đi tước vị của Vân Trường, cũng chỉ là chặn miệng người đời lại thôi, đợi cho chuyện này qua đi, bốn tướng sẽ thượng tấu Thiên tử, khôi phục tước vị bổng lộc. Về phần kinh phí trong lúc này, bốn tướng đã đem trăm lượng hoàng kim đến, Vân Trường nhất định phải nhận cho”.

Tào Tháo dứt lời vung tay lên, tiểu lại lập tức bưng mâm Hoàng kim dâng lên.

“Như vậy, Quan mỗ không khách khí”.

Quan Vũ không chút khách khí, nhận lại hoàng kim, đáp tạ, nói:

“Tạ ơn thừa tướng ban thưởng”.

“Ha ha.” Tào Tháo cười nói:

“Nếu như bốn tướng không có nhớ lầm, thì Vân Trường vẫn chưa lấy vợ phải không?”

Quan Vũ cười khỏ nói:

“Chuyện này, thời thế bây giờ loạn lạc, đâu có tâm tư mà lập gia đình”.

“A, vậy thì sao được”.

Tào Tháo nói:

“Nam tử hán đại trượng phu, đại sự vẫn phải làm, mà nữ nhân vẫn phải lấy, nếu như Vân Trường đã có ý trung nhân, bốn tướng nguyện thay mặt đứng ra làm người chủ hôn”.

Quan Vũ nói:

“Thật ra cũng có hợp ý 1 nữ tử, nhưng mà...”

“Nhưng mà thế nào?”

Tào Tháo nói:

“Vân Trường cứ nói đi, đừng ngại”.

Quan Vũ nói :“ Chỉ là cô gái này là thiếp của Lữ Bố”.

“Ách ”

Tào Tháo ghen lời, lúc này chẳng biết phải nói thế nào, Quách Gia đứng bên cạnh thấy vậy đỡ lời nói:

“Quan vũ tướng quân, tại hạ nghe nói ở Đông Thành của Hứa Xương, có mở mấy Thanh lâu, bên trong đó có mấy nữ tử động lòng người, nghe nói người trong đó thiên kiều bá mị, làm cho người khác vô cùng yêu thường, tướng quân nếu có hứng, tại hạ nguyện làm chủ nhà”.

Quan Vũ cũng không chối từ, vui vẻ nói :

“Vốn đã mong muốn, vậy thì phải làm phiền rồi”.

“Ha ha, đúng vậy”.

Tào Tháo vỗ tay cười nói:

“Phụng Hiếu làm như vậy rất đúng, bốn tướng cũng muốn góp thêm phần náo nhiệt”.

Quách Gia mỉm cười nói:

“Đã như vậy, không bằng bây giờ đi luôn, thế nào?”.

Tào Tháo, Quan Vũ nhìn nhau cười, cùng kêu lên nói:

“Rất tuyệt.”

“Chúa công, Chúa công ở đâu?”

Ba người chuẩn bị ra ngoài, thì ở bên ngoài đã vang lên thanh âm của Tuân Du.

Tào Tháo vội la lên:

“Công đạt, bốn tướng ở đây.”

Những âm thanh bước chân dồn dập vọng lại, Tuân Du vội vã bước vào hậu viện, nói với Tào Tháo:

“Chúa công, Lạc Dương cấp báo”.

“Lạc Dương cấp báo?”

Tào Tháo sắc mặt buồn bã, thở dài nói:

“Nguyên Nhung cùng 8000 đại quân bị chết, Lạc Dương thất thủ cũng là chuyện nằm trong dự liệu, chỉ không biết Lý Điển tướng quân còn sống hay đã chết?”.

Ai nha, không phải.”

Tuân Du nói:

“Không phải Lạc Dương thất thủ, mà Lý Điển tướng quân dùng kỳ binh chiếm được Hàm Cốc quan!”

“A!? Lý điển chiếm được hàm cốc quan?”

“Lý điển tướng quân!?”

Tào Tháo, Quách Gia liếc mắt nhìn nhau, cảm giác như đang ở trong mộng, không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

“Chúa công.”

Tuân Du vội la lên:

“Lý điển tướng quân tuy chiếm được hàm Cốc quan, nhưng mà tình thế không lạc quan, dưới trướng của Lý Điển tướng quân chỉ có 2000 binh mã, lại thêm binh sĩ bỏ mình trong trận Hàm Cốc quan, giờ đây chỉ còn hơn ngàn người. Mã Đồ Phu khẳng định sẽ không cam lòng việc Hàm Cốc quan thất thủ, nhất định triệu tập đại quân tấn công, Chúa công nếu không nhanh chóng phái quân cứu viện, thì Hàm Cốc quan kiểu gì cũng mất”.

“Nguy rồi.” Quách Gia dặm chân nói:

“Nước sông bây giờ dâng lên, quan đạo từ Hứa Xương đi Lạc Dương đã bị cắt đứt, trong lúc khẩn cấp như thế này thì làm sao phái quân cứu viện được?”

“Hổ Lao quan!”

Tào Tháo vội la lên:

“Hổ lao quan chẳng phải vẫn còn 2000 nhân mã của Hạ Hầu Liêm ư? Lệnh cho Hạ Hầu Liêm bỏ Hổ Lao quan, ngựa không dừng vó tới Hàm Cốc quan, Hổ Lao quan và Lạc Dương không có cũng được, nhưng bốn tướng cần Hàm Cốc quan, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ được Hàm Cốc quan.”

“Chúa công!”

Tuân Du dặm chân nói:

“Hạ Hầu Liêm và 2000 nhân mã đã sớm bỏ Hổ Lao quan, chuẩn bị đi đường Nam Dương trở về Dĩnh Xuyên, nương tựa vào Thái Thú Nam Dương là Trần Kỳ rồi”.

“Cái gì. 2000 quân của Hạ Hầu Liêm lại nương tựa vào Trần Kỳ?”

Tào Tháo vỗ tay nói:

“Tại sao lại có thể như vậy?”.

Thần sắc của Quách Gia biến đổi, đột nhiên nói với Tào Tháo:

“Chúa công, nếu không thể bảo vệ Hàm Cốc quan, thì trút hết lên người Trần Kỳ”.

Tào Tháo nói: “Xin chỉ giáo cho?”

Quách Gia mỉm cười, nói nhỏ vào tai Tào Tháo, Tào Tháo nghe xong trợn mắt há mồm, thất thanh nói:

“Chuyện này có thể không?”.

“Việc do người làm”.

Quách Gia nói:

“Mặc kệ kết quả như thế nào, cũng nên thử một lần”.

“Được”.

Tào Tháo hưng hăng vỗ tay nói với Tuân Du:

“Người Đâu, Nhanh chóng gọi Lưu tiên sinh, Tào hồng tướng quân để tướng phủ”.

“Tuân mệnh.”

Hai gã thân binh lĩnh mệnh rời đi

.....

Nam Dương, uyển thành

Phủ Thái Thú, trong thư phòng, Trần Kỳ đang ngồi nói chuyện phiếm với tiểu thiếp mới nạp, chợt có Tiểu lại cúi đầu đi vào bẩm:

“Đại nhân, Kim Thượng tiên sinh ở ngoài phủ cầu kiến”.

Kim Thượng, có phải mưu sĩ tâm phúc của Viên Thuật hay không?

Trong cuộc chiến thảo phạt Viên. Viên Thuấn phá vây ở Bắc Môn thành công, sau đó chia làm 2 đường.

Kim Thượng thống lĩnh 5000 nhân mã trốn về Nam Dương, Còn Viên Thuật tự mình dẫn hơn 3 vạn đại quân đến Lư Giang.

Sau đó, đại quân Viên Thuật ở Hắc Phong Cốc bị quân Tào đánh cho bỏ cái chiến giáp mà chạy, 5000 quân của Kim Thượng thì bình yên đến được Nam Dương.

Kim Thượng chạy tới Nam Dương không lâu, tin tức bại vong của Viên Thiệu cũng truyền tới, Kim Thượng không còn chỗ nào để đi, liền ở lại Nam Dương, bị Trần Kỳ đoạt mất chức quyền.

Kim Thượng? Trần Kỳ chỉnh sửa lại quần áo, vỗ vào tuyết đồn của tiểu thiếp, ý bảo nàng trốn vào sau tấm bình phong. Sau đó mới bảo tiểu lại:

“Bảo hần vào đi”.

“Vâng, Đại nhân”.

Tiểu lại ứng tiếng, khom người lui ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, Kim Thượng rón rén đi vào, dùng ánh mắt gian tà quét qua 1 vòng, sau đó mới tiến đến trước mặt Trần Kỳ nói:

“Đại nhân, xảy ra chuyện lớn rồi”.

Trần kỳ nói:“Xảy ra chuyện gì?”

Kim Thượng nói:

“Thuộc hạ của Lý Điển bất ngờ đánh chiếm được Hàm Cốc quan, Mã Đồ phu và Tào Tháo đều rất gấp rút. Một bên muốn đoạt lại bằng bất cứ giá nào, một bên lại muốn phòng thủ. Sứ giả của 2 nhà đều tới Uyển thành, muốn gặp đại nhân. Tại hạ tạm thời dàn xếp ở dịch quán”.

Trần Kỳ nói:

“Chuyên tranh đoạt Hàm Cốc quan giữa Mã đồ phu và Tào tháo, thì có quan hệ gì tới bốn quan đâu?”.

Kim Thượng nói:

“Đại nhân, Tào Tháo hi vọng chúng ta có thể phóng thích 2000 Tào quân bị giam ở Nam Dương, nghe ý tứ từ sứ giả của Tào Tháo, còn muốn hi vọng đại nhân xuất binh tương trợ, còn về phần sứ giả của Mã đồ phu, đương nhiên là hi vọng quân tao bảo trì trung lập, không phóng thích 2000 quân Tào bị giam giữ”.

“Thì ra là như vậy”.

Trần Kỳ nói:

“Chuyện đã như vậy, chúng ta nên ứng đối như thế nào?”

Kim Thượng nói:

“Trước mắt, chúng ta làm như không đếm xỉa tới tình hình bên ngoài, 2 bên đều không thể đắc tội được, Đại nhân chỉ có thể chọn lựa 1 trong hai phe: Tào Tháo hoặc là Mã đồ phu. Sau đó đem hết toàn lực mà trợ giúp 1 bên, đánh bại đối phương, thì sẽ không lo bị tiêu diệt”.

Trần kỳ nói:

“Theo ý kiến của Nguyên Hưu, bốn quan nên nương tựa vào bên nào?”.

“Đương nhiên là Tào Tháo”.

Kim Thượng không cần nghĩ ngợi đáp:

“Tào Tháo là đương kim Thừa tướng, quyền cao chức trọng, lại khống chế Thiên tử ra lệnh cho chư hầu, tuy bây giờ thực lực hơi yếu, nhưng Duyện Châu và Trung nguyên là nơi người đông lắm của, không cần bao

lâu sẽ lớn mạnh, trái lại Mã đồ phu xuất thân từ giặc khăn vàng, trời tình tàn bạo, lạm sát kẻ vô tội, mặc dù hùng cứ Tây Bắc, nhưng lại đi ngược lại lòng người, làm bạn với cả Công – Thương – ngư – Tiều và kẻ sĩ, ngày bại vong cũng cận kề rồi”.

“chuyện này”.

Trần kỷ nhú mày nói:

“Để bốn quan nghĩ lại”.

Kim Thượng nói:

“Đại nhân, sứ giả 2 nhà còn đang chờ câu trả lời của ngài”.

“Chẳng lẽ không còn biện pháp khác sao?”.

Trần Kỷ thở dài nói:

“Thôi, nguyên Hưu, việc này do người đi làm đi”.

.....

Dịch quán.

Lý Túc hiện đang nôn nóng, khi nghe tiếng bước chân vang lên ở sau lưng, quay đầu lại thì đã thấy Kim Thượng ngang nhiên đi vào, Lý Túc vội tiến lên ôm quyền nói:

“Kim Thượng tiên sinh”.

“Ừ”

Thái độ của Kim Thượng rất ngạo mạn, gật đầu không đáp lễ

Lý Túc biến sắc, cố nén oán giận trong lòng, nghiêm giọng hỏi:

“Kim Thượng tiên sinh, không biết Trần Kỷ đại nhân trả lời ra sao?”

Kim Thượng hừ lạnh một tiếng, đáp:

“Đại Nhân nhà ta nói, Mã đồ phu là giặc cỏ phản nghịch, há lại có thể làm bạn, tiên sinh, mời trở về đi”.

“Cái gì!?”

Lý Túc biến sắc nói:

“Có đúng Trần Kỷ đại nhân nói như vậy không?”

Kim Thượng nói: “Còn giả sao được”.

Lý Túc lạnh lùng trừng mắt nhìn Kim Thượng, trầm giọng nói:

“Kim Thượng tiên sinh, xin chuyển cáo đến Trần Kỷ đại nhân, một ngày nào đó hắn sẽ hối hận về quyết định ngày hôm nay, cáo từ”.

Kim Thượng lãnh đạm nói: “Không tiễn”.

Lý Túc ôm quyền, xoay người phẩy tay áo bỏ đi

Kim Thượng lạnh lùng cười nói:

“Đi, mời Lưu Tiên sinh đến gặp”.

“Tuân mệnh.”

Tiểu lại lĩnh mệnh rời đi

Thời gian chưa uống cạn được chén trà, Lưu Túc đã đi vào, vái chào Kim Thượng nói:

“Kim Thượng tiên sinh”.

“Lưu Tiên sinh”.

Kim Thượng ôm quyền đáp lễ nói: “Mời ngồi”.

“Xin mời.”

Lưu Túc mời Kim Thượng ngồi vào vị trí trước, sau khi 2 người phân chủ khách, Lưu Túc mới hỏi:

“Kim Thượng Tiên sinh, không biết Trần Kỷ đại nhân hồi đáp ra sao?”

“ha ha”. Kim Thượng mỉm cười đáp:

“Trần Thái thú nói với tại hạ chuyển cáo tới tiên sinh, nói ngài đã sớm có ý làm môn hạ của thừa tướng, nhưng lại khổ nỗi không có phương pháp nào, nay có tiên sinh xe chỉ luân kim, cuối cùng cũng đạt được tâm nguyện”.

“A?” Lưu Túc vui vẻ nói:

“Nói như vậy, Trần Kỷ đại nhân đã đáp ứng cùng thừa tướng kết minh?”

“Không, không phải kết minh”.

Kim Thượng lắc đầu nói:

“Là sẵn sàng góp ý, từ nay về sau, Nam dương cũng là địa bàn của Thừa tướng, Trần Thái thú và tại hạ chính là thuộc hạ của Thừa tướng”.

Lưu Túc vô cùng vui mừng, nói:

“Có đúng Trần đại nhân nói như vậy không?”

Kim Thượng nói: “Còn giả sao được”

“Tốt, thật tốt quá”.

Lưu Túc vỗ tay nói:

“Tại hạ sẽ viết 1 lá thư, khẩn cấp truyền tống 800 dặm về Hứa Xương”.

.....

Hứa xương.

Tào Tháo đang cùng Tào ngang, Tào Thực, Tào chương đàm luận lục nghệ, chợt thấy Trình sắc mặt vui mừng, nhanh chân chạy vào đại sảnh nói:

“Chúa công, uyển thành có cấp báo tám trăm dặm.”

“A, uyển thành?” Tào Tháo híp 2 mắt lại nói:

“Xem Trọng đức vui mừng hiện lên trên cả khuôn mặt, nhất định là tin tức tốt”.

“Dạ, đúng vậy”. Trình thở dốc nói:

“Trong thư Tử dương nói, Trần Kỷ đã đáp ứng sẵn sàng góp sức, 2000 quân mã bị giam ở Nam Dương cũng được phóng thích, trước mắt do Tào Hồng tướng quân suất lĩnh, hỏa tốc đi Hàm Cốc quan rồi. Mặt khác Trần Kỷ cũng phải đệ đệ mình là Trần Đáo làm tướng, lĩnh 3000 quân đến Hàm Cốc quan trợ chiến”.

Tào Tháo nghe vậy vui vẻ nói:

“Hàm Cốc quan được cứu rồi, Trần Đáo mang 3000 quân cứu viện, vậy thì không phải lo nữa rồi”.

Trình nói:

“Thừa tướng, còn có tin tức tốt.”

Tào Tháo nói: “Nói mau.”

Trình nói:

“Thọ Xuân cấp báo, Tào Nhân tướng quân cùng Lôi Bạc và em trai là Lôi Tự, kết nghĩa kim lan với Trần Lan, 3 vạn chiến phu Dương Châu cũng đi theo, dưới trướng Chúa công lại có thêm 3 vạn quân tinh nhuệ.”

“Hay! Thật tốt quá!”

Tào Tháo không kìm được vui mừng nói:

“Không hổ là hiếu tử, không hổ là hiếu tử!”

.....

Trường An, Phủ Bình Tây tướng quân.

Mà nằm ngồi dựa vào ghế xem địa đồ, Giả Hủ đang cầm trong tay 1 quyền sách lật đi lật lại, thì có tiếng bước chân vang lên từ đại sảnh, hướng tới Mã Dục nói:

“Chúa công, Lý Túc từ Nam Dương phái khoái mã cấp báo”.

Mã Dục không quay đầu lại nói:

“Trần Kỳ có phải đầu hàng Tào Tháo hay không?”

Giả Hủ khẽ thở dài nói:

“Chúa công anh minh”.

“Đây cũng là chuyện trong dự liệu mà thôi, thanh danh của bốn tướng quân không tốt lắm, Trần Kỳ chọn Tháo cũng là chuyện đã định trước, nhưng mà...”

Mã Dục dừng lại, xoay người, trong đôi mắt 2 đạo hàn ý xẹt qua, buồn bã nói:

“Một ngày nào đó, bốn tướng quân sẽ cho Trần Kỳ hối hận về lựa chọn ngày hôm nay”.

Giả Hủ nói:

“Chúa công, Trần Kỳ hàng Tào, Hàm Cốc quan...”

Mã Dục nói:

“Lập tức phái khoái mã đi Hàm Cốc quan, lệnh cho Cao Thuận đình chỉ việc tiến công Hàm Cốc quan, rút về Quan Trung, lại lệnh cho Lý Mông đến Tà Cốc, thay Từ Hoảng, Đồng quan là tấm lá chắn cuối cùng, chỉ có Từ Hoảng trấn thủ, bốn tướng quân mới yên tâm”.

356. Chương 285: Binh Phạt Nam Dương

Năm thứ 7 của Hiến Đế ở Kiến An (194), trong cuộc chiến với Mã Dục ở Lương Châu, Tào Tháo đã chiếm được Hàm Cốc Quan, quân Lương Châu lui giữ Đồng quan, tuy thoát nhìn Tào Tháo được thắng lợi, nhưng quân Tào Tháo gặp phải thương vong thảm trọng gấp 2 lần quân Lương Châu.

Đồng thời, thủ hạ số 1 của Tào Tháo là Hạ Hầu Đông cũng tử vong.

Cũng do nguyên nhân Mã Dục phải nghỉ ngơi lấy sức ở Khẩn La Mật Cổ, mà Tào Tháo thì lại bận rộn việc chinh đồn bộ hạ cũ của Viên Thuật, cho nên chiến tranh trong Năm thứ 7 phát sinh ở Kiến An không có mở rộng thêm bước nào cả, lại càng không phải trận quyết chiến giữa Tào Tháo và Mã Dục.

Nhưng mà, điều đó không có nghĩa là Mã Dục và Tào Tháo sẽ bình yên vô sự.

Mùa Xuân năm Kiến An thứ (8), một thương nhân Quan Trung khi tiến vào địa giới Nam Dương bị đạo tặc cướp sạch, Mã Dục mượn cơ hội này làm khó dễ 5000 binh lính của Trần Bình đóng ở Võ quan, nhân cơ hội này triển khai tấn công quy mô và Nam Dương.

Thái thú Nam Dương là Trần Kỳ như lâm đại địch, một bên điều binh khiển tướng nghênh chiến, một bên phái người cấp báo Hứa Xương.

Sau khi Tào Tháo nghe Tào Hồng báo lại, vội vàng lệnh cho Vu cấm suất lĩnh 3000 quân đi trợ chiến.

Bóng mây đen của chiến tranh chỉ trong vòng 1 đêm đã bao phủ toàn bộ địa giới Nam Dương.

Mà lúc này, các chư hầu còn lại cũng không còn yên lặng.

.....

Ký Châu.

Đại tướng quân Viên Thiệu, vì lấy danh nghĩa thảo phạt Giặc Khăn Vàng Thanh Châu, đem 5 vạn quân quy mô tấn công Thanh Châu.

Trải qua hơn 1 năm thảo phạt, Cuối năm Kiến An thứ 8 (195), phần lớn quân giặc khăn vàng ở Thanh Châu bị tiêu diệt, Viên Thiệu trò cũ soạn lại, hợp nhất với Hắc Sơn tặc, tiến hành chinh biên hơn 30 vạn giặc khăn vàng.

Chọn 3 vạn tinh binh tổ kiến Thanh Châu quân, còn bao nhiêu đều thực hiện truân điền (1).

(1) Truân Điền: nửa binh nửa nông.

Năm thứ 8, Viên Thiệu đem theo thứ tử Viên Hi lưu thủ tại Thanh Châu, sau đó dẫn đại quân rời thành.

Lúc này, ở phía Bắc Hoàng Hà, địch nhân của Viên Thiệu chỉ còn mỗi Trương Tế ở Tịnh Châu, thừa dịp Mã Dục và Tào Tháo đại chiến ở Nam Dương, tạm thời không rảnh rỗi chú ý đến hắn. Viên Thiệu bắt đầu khua chiêng gõ trống, chuẩn bị thảo phạt Tịnh Châu.

.....

Từ Châu.

Cuối năm Kiến An thứ 7 (194), thứ sử Từ Châu là Đào Khiêm bệnh nặng.

Trước khi lâm chung, Đào Khiêm gọi Trần Khuê, Trần Đăng, Tôn Kiên, Tào Báo và văn võ tâm phúc của mình, lại gọi Lữ Bố tới giường bệnh, trước bọn họ Trần Khuê trình trọng đem Từ Châu phó thác cho Lữ Bố.

Lữ Bố trải qua mấy lần giả ý chối từ, sau đó thì vui vẻ tiếp nhận ấn tín của Đào Khiêm. Đầu năm Kiến An thứ 8, Lữ Bố chính thức lên làm thái thú Từ Châu.

.....

Dương Châu.

Thái thú Ngô quận là Tôn Kiên sau khi tiếp thu đề nghị của Từ Thứ dùng Chu Du làm tướng, lĩnh 8000 quân thảo phạt Giang Đông.

Từ đầu năm Kiến An thứ 7 (194) cho tới cuối năm Kiến An thứ 8, trước sau không tới 2 năm thời gian, Chu Du đã quét sạch Đan Dương Lưu cùng với Dự Chương Hứa Công, dùng 8000 quân dũng tiến dùng kế bắt Thái Sử Từ.

Từ đó về sau, Chu Du lại mãnh liệt Đông tiến, hàng phục Ô Trình Nghiêm Bạch Hổ và giết được Vương Lang, bốn quận Giang Đông chuyển thành của họ Tôn.

Sau khi bình định Giang Đông, Tôn Kiên tiếp thu đề nghị của Chu Du.

Ở Thạch Thành thiết lập thủy bộ đại doanh, trắng trợn tạo thuyền trường binh, ngày đêm thao luyện, lại có Trương Chiêu, Trương Hoàng Bộ, Cố Ung, Ngưu Phiên... chăm lo việc nước, kho kho đầy ắp.

Tôn thị ở Giang Đông thực lực nhanh chóng tăng mạnh, dần trở nên cường đại.

Mã Dục và Tào Tháo cứ đánh nhau, không ý thức được 2 hướng nam bắc đều đang cường đại lên.

.....

Trường An, Trong phủ tướng quân Bình Tây.

Thư Thụ mặc y quan, ngẩng đầu bước vào đại sảnh, cúi lạy Mã Dục rồi nói:

“Tham Kiến Chúa công”.

Lúc này, Thư Thụ không còn là Thư Thụ của hơn 1 năm trước nữa rồi, một năm trước hắn vừa đen vừa gầy, tướng gió thổi cũng bị bay, mà bây giờ lại trông có vẻ phong phúc tuần lãng, khí sắc hồng hào.

Mới chỉ hơn có 1 năm, tiến hành luyện chế quân trang, nội chính trong các vùng đất của Mã Dục dần đi vào quỹ đạo, cho nên Thư Thụ cũng không phải vất vả như trước kia.

“Miễn lễ.”

Mã Dục mỉm cười phát tay nói:

“Ha ha, Tắc Chú khí sắc rất tốt đó?”.

“Chúa công có chỗ không biết a!.”.

Giả Hủ đầu hơi nghiêng đi, nói:

“Quan, Lương, Hà Sáo đang bước vào mùa thu hoạch, mùa xuân năm nay tiểu mạch cũng sẽ được thu hoạch, chỉ nhìn cũng biết đây là 1 mùa thu hoạch bội thu. Còn nữa, 2 năm qua thương nghiệp dưới trướng của Chúa công dần dần hưng thịnh, nhất là mậu dịch của Mạc Bắc Thảo Nguyên, Quan Trung, Lương Châu thì lại càng phát triển, chỉ riêng tiền đóng thuế cũng được hơn mười triệu bạc, thì làm sao tâm tình của hắn không tốt được? ha ha”.

“Văn Hòa, không thể tính kiểu này được”.

Thư Thụ vội la lên, nói:

“Tiền thu thì người biết rõ thế, nhưng còn khoản chi thì sao?.. Người có biết có bao nhiêu khoản cần dùng không? Chẳng cần nói tới những thứ khác, chỉ riêng phái kỵ binh phụ trách bảo vệ thương đội từ Mạc Bắc Thảo nguyên tới Quan trung, quân lương đã mất tới mấy vạn rồi, lại còn không tính trang bị và ngựa của kỵ binh hao tổn, còn tướng sĩ chiến tử với Mã tặc, nhiều khoản cần tính toán như vậy, hơn 10 triệu bạc thu về không còn có mấy”.

“Tắc Chú, lời này của người không đúng rồi”.

Giả Hủ nói:

“Người định nói ta không biết tý gì về nội chính có phải không?”.

Thư thụ nói:

“Người có ý gì mà nói như vậy?”

Giả Hủ nói:

“Theo tại hạ biết, bảo vệ thương đạo của kỵ binh đội là do thương gia cung cấp tiền nuôi dưỡng, đâu có mất một đồng nào của phủ khổ đâu?”.

“Cái này...cái này sao...”.

Thư Thụ cười khan 2 tiếng nói:

“Cũng không thể vơ đũa cả nắm được, hiện tại thì không cần phải xuất tiền ra, nhưng 2 năm trước thì không phải như vậy đâu, khi đó thương gia làm gì có tiền? Toàn bộ là do phủ kho ứng không, bây giờ thu về chỉ coi như bổ sung thiếu hụt trước kia mà thôi, việc này chính là như vậy”.

“Được rồi.”

Mã Dục cười khổ nói:

“Tắc Chú, bốn tướng quân đâu có đòi tiền của người, vậy mà người đã bắt đầu kêu khổ rồi”.

“Chúa công, trong phủ khổ thật sự không có tiền, không tin người có thể đi kiểm tra.”

Thư Thụ nghiêm trang nói:

“Hai năm qua để duy trì việc vận chuyển giữa các Châu, huyện, quận, đình... phí tổn rất lớn, đều mượn tiền của Đại Thương gia ở Quan Trung, lại có cả viết chữ làm chứng, Chúa công nếu không tin, tại hạ có thể đem đến phủ ngay”.

“Được rồi, được rồi, không xem là được rồi”.

Mã Dục cười khổ nói:

“Tiền không có, chẳng lẽ lương thực cũng không có ư?. Người ngàn vạn lần đừng nói với bốn tướng quân, 2 năm liên tục bội thu, mùa xuân này lại sắp thu hoạch tiểu mạch, chẳng nhẽ đến mấy vạn thạch lương cũng không có hay sao?”.

“Trong phủ khó có 1 ít lương thực dự trữ, nhưng đều chỉ là lương dự bị mà thôi”.

Nghe nói:

“Nếu như vạn nhất Mạc Bắc hoặc Quan Trung có nguy hiểm, thì cuộc sống vẫn có thể dựa vào nó mà chi trì, khi đó ta sẽ mở phủ kho phát lương, chỗ lương thực này không thể động tới. Nhưng mà mấy vạn thạch lương cũng có thể điều ra được”.

“Ha ha ha.”

Mã Dục và Giả Hủ đối mặt cười to nói:

“Vậy thì phiên Tắc Chú chuẩn bị cho Bốn tướng quân 5 vạn thạch lương”.

Mã đồ phu và Giả Hủ quan tâm đến tiền, thực ra đó chỉ là giả bộ thôi, cái quan trọng chính là quân lương”.

“Năm vạn thạch!?”

Thư thụ biến sắc. Trong thâm tâm kêu to mắc lừa rồi. Hắn cười khổ nói:

“Năm vạn thạch lương đủ cho 2 vạn quân ăn trong nửa năm, tại sao lại muốn nhiều như vậy? Chúa công không phải muốn gây chiến với quân Quan Đông đó chứ?”.

“Không phải gây chiến.”.

Mã Dục lạnh nhạt nói:

“Mà là dùng quy mô của 2 vạn người, cũng không ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi dưỡng sức của quân ta”.

“Được rồi.”

Thư Thụ bất đắc dĩ nói:

“Tại hạ liền đi chuẩn bị.”

“Tắc Chú chờ một chút.”

Mã Dục gọi lại nói:

“Còn có 1 chuyện, bốn tướng quân chút nữa quên nói cho người biết”.

Thư thụ nói:“Chuyện gì?”

Mã Dục nói :

“Bây giờ việc buôn bán giữa Quan Trung và Mạc Bắc, Tây Vực, Quan Đông đã bắt đầu hưng thịnh. Cũng phải lo lắng tính chuyện thiết lập tiền trang rồi không? Người nghĩ xem, thương nhân của Quan Trung mang theo 1 số tiền lớn đi Mạc Bắc mua súc vật và da thú, một là không tiện, hai là sẽ dễ bị Mã Tắc cướp mất, nếu có tiền trang thì sẽ không giống như vậy “.

Thư Thụ khó hiểu nói:

“Tại sao lại không giống?”

Mã Dục nói :

“Thương nhân có thể đem tiền trong tay gửi vào tiền trang ở Quan Trung, sau đó Tiền trang viết hóa đơn theo mức tiền gửi, Thương gia dùng cái phiếu này đến Tiền trang Mạc Bắc rút tiền với số lượng như cũ, nói cách khác là Thương gia chỉ cần cầm theo trưng phiếu là có thể đi Mạc Bắc mua súc vật mà lông thú. Chẳng phải rất thuận tiện hay sao?”

“Đúng vậy, đây là một biện pháp tốt”.

Thư Thụ nghĩ tới việc kinh doanh phát triển, mừng rỡ nhìn về phía Mã Dục:

“Chúa công, tại hạ về nghĩ 1 chương trình cụ thể viết ra, sau đó đem tới cho Chúa công xem”.

Mã Dục nói :

“Đi đi, ha ha.”

Đợi khi thân ảnh của Thư Thụ đi xa, Mã Dục mới nói với Giả Hủ:

“Thường nói đại quân chưa động, lương thảo đã đi trước, bây giờ vấn đề lương thảo đã được giải quyết, kế tiếp cũng nên lo lắng chuyện đánh Nam Dương thế nào rồi. Theo ý của Bổng tướng quân, là trong 5 vạn bộ binh của Cao Thuận, thì điều 2 vạn quân chủ lực tham chiến, lại từ trong kỵ binh của Mã Siêu điều 5000 quân làm hậu bị, Văn Hòa, người cảm thấy thế nào?”.

Giả Hủ nói:

“Quân đội của Trần kỷ chỉ tầm 7, 8000 người. Tào tháo nhiều nhất chỉ điều 5, 6000 ngàn người tới trợ chiến, nếu như thế cục không ổn, viên quân có khả năng sẽ tăng lên tầm 1 vạn người. Nói cách khác, quân ta có 2 vạn bộ binh và 5000 chiến mã tham chiến chắc sẽ dư dả. Ngoài ra, còn có 1 điểm trọng yếu, liên quân của Tào Trần đang vào ở thế thủ, cần phải chia quân trấn thủ các nơi, quân binh chỉ là quân thủ thành, trong thực chiến thì quân ta chiếm ưu thế hơn hẳn”.

Mã Dục nói :

“Lúc Hàm cốc quan thất thủ, quân Lương Châu liền mất đi ưu thế đối với Tào quân, vì thế phải chủ động chiếm lại, Nam dương quận này bổng tướng quân nhất định phải lấy, trận chiến này không thể bại được. Một khi đã chủ động xuất binh, thì chúng ta phải tính toán tất cả các nhân tố bất lợi, để tránh đến lúc đó lại có chuyện xen ngang, thất bại trong gang tấc”.

Giả Hủ gật đầu, đem bản đồ trải lên bàn, nói:

“Mời Chúa công xem, uy hiếp lớn nhất ở phía bắc chính là Viên Thiệu ở Ký Châu, nhưng mà giữa Ký châu và Tịnh châu lại có 1 con sông ngăn cách, thêm vào Hoàng Hà và Trường Thành hiểm yếu cản trở, tướng quân lại là chiến tướng lão luyện sa trường, thiện công thiện thủ, lại có Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu hai hộ đã chinh phục xong Tiên Ti ở phía đông, lúc nào cũng có thể nam hạ Hà Sáo, cho nên có Hà sáo che trở thì không có vấn đề gì cả”.

Mã Dục nói :

“Mục đích của Viên Thiệu bây giờ chính là Trương Tế ở Tịnh Châu, bổng tướng quân đoán hẳn sẽ không dụng binh với Hà Sáo đâu”.

“Vâng”.

Giả Hủ gật đầu nói:

“Từ Hoảng tướng quân trấn thủ Đồng quan, phải hết sức cẩn thận”.

Mã dục nói :

“Còn Lưu Biểu ở Kinh Châu thì sao?”.

Giả Hủ nói:

“Lưu Biểu cũng chỉ giữ 1 cái thành nhỏ, hơn nữa quân Kinh Châu cũng bị 8000 thiết kỵ làm cho rét tới tận ruột gan, không đủ lo cho chính mình”.

Mã Dục lại nói:

“Vậy còn Trương Lỗ ở Hán Trung và Lưu Chương ở Ích Châu?”.

Giả Hủ nói:

“Sau khi Lưu Yên ở Ích châu chết, Lưu Chương kế vị, tính tình của Lưu Chương nhu nhược, mỗi ngày đều chìm trong tửu sắc, không muốn phát triển, cũng không cần lo lắng, còn Trương Lỗ ở Hán Trung thì cũng có uy hiếp nhất định với Quan Trung, nhưng từ sau khi Viên Thuật xưng đế, tiểu triều đình ở Hứa Xương uy tín đã giảm, Trương Lỗ có phục tùng mệnh lệnh của Tào Tháo hay không còn là 1 nghi vấn?”

Mã Dục nói:

“Nhưng cũng phải chuẩn bị trước kết quả xấu nhất”.

“...kết quả xấu nhất chính là đại quân Trương Lỗ ở Hán Trung công phạt Quan Trung”.

Giả Hủ nói:

“Chúa công chỉ cần cho tinh binh, mãnh tướng trấn giữ Trần Thương, Tà Cốc nhị quan. Binh lính Hán Trung sẽ không vượt qua được cửa ải này, Quan Trung vững như bàn thạch”.

“Uh.”

Mã Dục gật đầu, trầm giọng nói:

“Phương Duyệt thủ Hà Sáo, Từ Hoảng thì thủ Đồng Quan, Cao Thuận, Mã Siêu phải theo quân xuất chinh, Pháp Chánh thì ở lại Tây Vực xa xôi, trừ những người này ra không còn lại được mấy người. Ở Lương Châu thì không thể không có đại tướng trấn giữ, Văn Hòa, người thấy ai có thể trấn giữ hai quan ải của Tà Cốc?”.

Giả Hủ nói:

“Hủ tiến cử 2 người hiền tài, có thể trấn giữ được Tà Cốc”.

“A”. Mã Dục vui vẻ nói:

“Không biết đó là người phương nào?”.

Giả Hủ nói:

“Phù Phong Mạnh Đạt, Tô Tắc”.

“Mạnh Đạt, Tô Tắc?”

Mã Dục nhíu mày nói:

“Năng lực như thế nào? Trần Thương và Tà Cốc địa thế hiểm yếu, nếu như bị mất thì Quan Trung nguy mất, phải thật cẩn thận!”.

Giả Hủ nói :

“Pháp hiếu Trục cho rằng 2 người cũng có thể chấp nhận được”.

Mã Dục nói :

“Có lời này của Văn Hòa, bốn tướng quân an tâm rồi, giờ tây Hà Sáo, Đồng quan, Tà Cốc, Trần Thương đều đã có an bài vẹn toàn. Đại quân có thể yên tâm xuất chinh Nam Dương rồi, lần này có thể đánh với Tào Tháo 1 trận ra trò, hắc hắc, phải chơi đùa Tào Tháo và Quách Gia thật tốt”,

“Tào Tháo giáo quyết, Quách Gia đa mưu. Bên cạnh 2 người đó còn có bọn người Tuân Du, Trình, Lưu trợ tá. Muốn dùng kế, đúng là thiên hạ rất ít người có khả năng làm được”.

Giả Hủ nói đến đây dừng lại, rồi nói tiếp:

“Nhưng mà, với thực lực tuyệt đối, thì tất cả âm mưu quỷ kế đều vô ích, chỉ có thể dựa vào chính mình, mới có thể đánh bại Tào quân”.

Mã Dục nói :

“Bốn tướng quân không có ngôi nhà mà buồn phiền. Có thể toàn lực chiếm đóng Nam Dương, còn Tào Tháo thì không được như vậy”.

Giả Hủ nói :

“Đúng vậy, Duyệt Châu ở Trung Nguyên. Cũng có thể nói là nơi tập trung của tứ phương, phía Bắc có Viên Thiệu cường đại, phía Nam có Tôn Kiên đang lớn dần lên, phía Đông vừa vặn có Lã Bố ở Từ Châu, có 3 hàng xóm cường đại này, mỗi ngày đều không phải là đèn dầu sắp tắt, đối với Duyệt, Dự nhĩ châu mà nói, thì đúng là đang nhìn chăm chăm”.

“Bởi vậy, Bốn tướng quân thả cho Viên Thiệu cường đại, cũng muốn phải diệt được Tào Tháo trước”.

Mã Dục thần sắc trầm trọng nói:

“Văn Hòa, người nghĩ nếu để cho Tào Tháo mạnh lên hình thành nên Tứ chiến chia địa, thì cục diện sẽ biến đổi như thế nào?”.

Giả Hủ mà thần sắc cũng trở nên nghiêm nghị, đáp:

“Lại nói, thủ hạ dưới trướng của Tào Tháo người nào cũng là Địa Tinh chi sư, thân kinh bách chiến, còn có 1 số người được gọi là Hổ lang chi tướng, chinh chiến thiện nghệ. Toàn là những người đã đối mặt với làn mưa máu gió tanh khổng lồ thì những lão binh bách chiến, những vị lão tướng khổ chiến sa trường, đã từng kinh qua vô số trận ác chiến, 10 năm sau, cho dù có tập trung hơn 10 vạn thiết kỵ của Quan, Lương, Mạt Bắc tấn công Trung nguyên cũng khó thắng”.

“Đúng vậy.”

Mã Dục nghiêm nghị nói:

“Trong lúc bốn tướng quân và Tào Tháo chiến đấu sống chết, cũng không phải là ân oán cá nhân, mà là 1 xu thế tất nhiên. Hai người chúng ta đại diện cho lợi ích của 2 phe, thủy hỏa không thể tương dung, không có một bên ngã xuống, thì sẽ không dừng lại”.

Giả Hủ bùi ngùi nói:

“Chúa công và Tào Tháo, đều là anh hùng thời nay.”

“haha, Văn Hòa, đừng có dát vàng lên mặt của Bốn Tướng quân, cái gì mà anh hùng, nhiều lắm chỉ là Cầu Hùng mà thôi”

Mã Dục đột nhiên nói:

“Bốn tướng quân cũng rất muốn kết giao bằng hữu với Tào Tháo, nếu như không phải lập trường khác nhau, Bốn tướng quân tin tưởng, nhất định có thể cùng Tào Tháo trở thành bằng hữu tri giao”.

Giả Hủ gật đầu nói:

“Điều này cũng đúng, Hủ không nghi ngờ”.

...

Hứa Xương, Tướng phủ.

Lưu, người phụ trách sưu tập tin tức tình báo, nói:

“Chúa công, theo như tin tức của Thám báo đưa về, Mã Siêu đã suất lĩnh 5000 kỵ binh từ Hà Sáo nam hạ Quan Trung. Mặt khác, Cao Thuận suất lĩnh 2 vạn bộ tướng theo hướng Võ Quan tiến đến. Tính toán hành trình, thì ước chừng tới đầu tháng 7, kỵ binh của Mã Siêu và bộ binh của Cao Thuận sẽ đồng thời tiến đến Võ Quan.”

“2 vạn bộ binh và 5000 kỵ binh?”

Tào Tháo ngăn ngừa. nói:

“Vì một Nam Dương nhỏ nhỏ, mà phải huy động tới 2 vạn 5000 đại quân, Mã Đồ Phu đúng là để mắt tới bốn tướng. Phụng Hiếu, nếu như bỏ tất cả binh lực trấn thủ các quận, quân ta có thể tập trung cho chiến trường Nam Dương là bao nhiêu?”.

Quách Gia nói:

“Nhiều nhất một vạn người.”

“Một vạn người?”.

Tào Tháo nói:

“Hắc, cho dù có thêm 8000 nhân mã của Trần Kỳ, thì cũng vẫn ở tình thế bất lợi. Quân đội của Trần Kỳ phải chia phòng thủ ở những nơi hiểm yếu, thực chiến thì chỉ có quân ta đối mặt với quân tiên phong của Lương Châu, binh lực ở thế yếu hơn đã rõ ràng, trận chiến này vô cùng nguy hiểm”.

“Thừa tướng, có một chuyện làm cho người khác rất khó hiểu”.

Lưu tiếp lời nói:

“Lần này, quân Lương Châu hành sự lại không giấu diếm gì cả, Mã Đồ Phu dụng binh xưa nay rất xảo quyệt, nếu như các lần trước, thì rất khó có thể thăm dò được ý đồ, càng không có khả năng hiểu được việc bố trí binh lực của hắn, nhưng trận chiến Nam Dương lần này không giống, chiếu theo tình hình trước mắt, thì Mã Đồ phu lại muốn đường đường đánh với quân ta 1 trận quyết chiến”.

Sau khi nghe xong phân tích của Lưu, đôi mắt Tào Tháo hiện lên sự lo lắng, thấp giọng nói:

“Việc này... đúng là không phải một tin tức tốt với quân ta, điều này thể hiện cách dùng binh của Mã Đồ Phu đã có chuyển biến, không giống như trước kia, toàn dụng binh đi nước cờ hiểm, thắng bất ngờ. Đạo dụng binh, vốn là ẩn giấu công khai kết hợp, Mã Đồ phu hiểu được điểm này, thì hắn ngày càng trở nên khó đối phó”.

“Đúng vậy.”

Quách Gia nói tiếp:

“Trước đó, nhược điểm của Mã Đồ Phu chính là tính cách mạo hiểm của hắn. Giờ đây, nhược điểm của hắn đã không có, thì muốn đánh bại hắn quả thực khó như lên trời. Nhưng mà, cho dù biết là bại, trận chiến Nam Dương này quân ta không thể không đánh”.

“Phụng Hiếu nói vô cùng đúng”.

Tào Tháo gật đầu nói:

“Lý Điển vất vả lắm mới cướp được Hàm Cốc quan, bóp chặt được yết hầu tuyến đường từ Lương Châu đến Lạc Dương, nếu như lại để cho Mã Đồ phu lấy được Nam Dương, chẳng phải nói Lạc Dương Kinh kỳ lại một lần nữa bị đạo quân tiên phong của quân Lương Châu chiếm mất hay sao...?”

Tuân Du nói :

“Quân Lương Châu nếu như công chiếm được Nam Dương quận, thì so với việc được mất của Hàm Cốc Quan còn quan trọng hơn. Từ Nam Dương, chẳng những quân Lương Châu có thể bắc thì công kích Lạc Dương, thậm chí có thể mãnh tiến về hướng Đông trực tiếp uy hiếp Hứa Xương. Từ Nam Dương cũng có thể uy hiếp được Hoàng Hà thủy lộ”.

Tào Tháo nhìn Quách Gia, Tuân Du, Tuân Úc, Trình Dục, Lưu, Cổ Quỳ...nói:

“Trận chiến Nam Dương này thắng bại khó phân, nhưng quân ta không thể thất bại được. Nếu như một khi Nam Dương thất bại, chẳng những Lạc Dương nguy hiểm, mà cánh cửa vào Hứa Xương đã mở rộng, lúc đó Hồ Lao quan và Dương Dịch sẽ trở thành cửa ải cuối cùng, phải dùng trọng binh bố phòng nơi đây”.

Thần sắc của Quách Gia trở nên ngưng trọng vô cùng, nói:

“Đúng vậy, nếu như bại trong trận chiến Nam Dương, quân ta sẽ phải đối mặt với sự quấy nhiễu không ngừng của quân Lương Châu. Không thể sớm tối ngủ ngon đâu”.

“Ba năm trước, 24 lộ liên quân thảo phạt làm cho quân Lương châu nguyên khí bị đại thương, nhưng bằng vào Tây Vực, người Tiên Ti ở Mạc Bắc, quân Quan Đông, Kinh Dương. Hơn nữa Mã Đồ phụ bồi dưỡng rất mạnh công thương nghiệp ở Quan Trung, Lương, Hà Sáo trong suốt 3 năm nay đều có thu hoạch rất lớn. Thì tốc độ khôi phục nguyên khí của quân Lương Châu sẽ rất nhanh, lúc này mới chỉ có 3 năm thời gian, Mã đồ phụ đã có thể xuất động gần 3 vạn đại quân, đúng là lợi hại”.

“Thừa Tướng”.

Tuân Úc trước giờ vẫn im lặng, đột nhiên nói:

“Sự phản đối và ủng hộ của dân cũng khiến cho người khác lo lắng”.

“Trong 2 năm qua, thế cục của Quan Trung, Lương Châu đã được bình định, nhưng chiến loạn ở Quan Đông lại bạo phát, dân Quan Đông rời đến Quan Trung ngày càng nhiều, quân ta mặc dù trấn giữ ở Hồ Lao quan, Hàm Cốc quan, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản dân chúng đi về Quan Trung. Cứ như thế này, thì dân Quan Trung sẽ ngày một nhiều, mà dân cư Quan Đông sẽ ngày một ít, nếu như so sánh, thì ưu thế của quân Lương Châu sẽ ngày một tăng lên...”

357. Chương 286: Mã Đồ Phụ Tiến Từng Bước, Tào Tháo Tiến Thoái Lương Nan

Đồng Nguyệt, một vị tướng của Tào Tháo vội vàng suất lĩnh 1 vạn đại quân tiến vào phía tây Thuận Dương, hạ trại ở bờ đông sông Đan, giăng co với đại quân Lương Châu.

Đệ Đệ của Thái thú Nam Dương Trần Kỳ là Trần Đáo, Trần Ứng suất lĩnh 3000 binh mã ở dưới trướng nghe lệnh Tào Tháo.

...

Bờ Tây sông Đan, đại doanh của quân Lương Châu.

Mã Dục đứng trên đài cao quan sát, sau lưng còn có văn võ tâm phúc là Giả Hủ, Mã Siêu, Cao Thuận, Hứa Chử, Lý Mông, Điển Vi.

Tuy trời đã về chiều, nhưng Nam Dương vẫn như chìm trong lò lửa, nóng bức đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông.

Đại diện đại doanh quân Lương Châu chính là đại doanh quân Tào.

Đại doanh của quân Tào tinh kỳ pháp phối, giáo mác như rừng, từng nhóm quân Tào đang đi lại trong đại doanh dò xét, bên ngoài đại doanh là cánh đồng bát ngát, thỉnh thoảng có thám báo của quân Tào cưỡi ngựa chạy qua.

Vùng này địa thế bằng phẳng, không có cây rừng, không có hạp cốc, đúng là không thể sử dụng để tập kích bất ngờ, Mã Dục chọn nơi đây làm chiến trường, đương nhiên muốn cùng Tào quân tiến hành một trận quyết chiến đường đường chính chính.

Mã Dục suy nghĩ rất cẩn thận, hắn đã ngầm chơi âm mưu quỷ kế với Tào Tháo, nhưng hắn muốn chính diện trên chiến trường đánh bại Tào Tháo.

Tục ngữ có câu: Chỉ cần có thực lực, thì âm mưu quỷ kế không có đất dụng võ.

Lời này đã truyền lưu thiên cổ, chắc chắn không phải không có đạo lý.

Mã Dục nhìn ra phía xa một lát, quay đầu hỏi Giả Hủ:

“Văn Hòa, người có nhìn rõ không?”

“Nhìn rõ rồi”.

Giả Hủ nói:

“Theo cờ hiệu của doanh trại quân đội bên kia mà phán đoán, binh lực của quân Tào ước chừng 1 vạn người, binh lực của Nam Dương khoảng 3000 người, không khác nhiều lắm so với phán đoán của chúng ta”.

“hahaha”.

Mã Dục ngựa mặt lên trời cười dài, nói:

“Nói một cách khác, binh lực của chúng ta gấp 2 lần quân Tào. Hơn nữa, quân ta lương thảo sung túc, không có chuyện lo phiền sau lưng. Tào quân lương thảo thiếu thốn, ở hậu phương lúc nào cũng có thể bị tập kích bởi những vị hàng xóm mạnh mẽ, nếu như đánh trận này không thắng, bốn tướng quân nhất định sẽ tự sát”.

Giả Hủ nói:

“Chúa công, đạo dùng binh phải quỷ dị, quân ta tuy chiếm ưu thế, nhưng ngàn vạn lần không thể chủ quan khinh địch”.

“Ừ, Văn Hòa nhắc nhở rất đúng”.

Mã Dục nghe vậy thì biến sắc, trầm giọng nói:

“Bốn tướng quân có chút đắc ý rồi”.

....

Bờ đông Sông Đan, đại doanh của Tào quân.

Tào Tháo cùng Quách Gia, Tuân Du, Lý Điển, Tào Phách, Trần Đáo, Trần Ứng đứng tụm lại một chỗ trên đài quan sát hư thực đại doanh của quân Lương Châu.

Khí trời nóng bức như cá hầm trong nồi, nhưng trong lòng Tào Tháo đang phát lạnh, không biết vì sao nhìn quân đội bên bờ Tây, Tào Tháo cảm thấy có chút lạ lẫm.

Quân đội Lương Châu ở đây khác hẳn với quân Lương Châu trước kia mà Tào Tháo từng biết.

Thời Kỳ Đồng Trắc, quân Lương Châu là một đám dã thú, tàn nhẫn hiếu sát nhưng lại đơn giản, không hiểu chiến thuật, ứng phó không phải là quá khó khăn.

Nhưng khi Mã Đồ Phu bình định đám lang sói Lương Châu, chỉ cần Lang Vương Mã Đồ Phu thét dài một tiếng, bầy ác lang này sẽ liều mạng xông lên.

Cho dù phía trước là 1 con cự thú hung mãnh như Sư Tử, cũng quyết tâm xé thành những mảnh nhỏ.

Mà lúc này, quân Lương Châu ở bên bờ đối diện làm cho Tào Tháo có chút xa lạ: Đây là một đội quân chính thức!

“ Đây nhất định không phải bộ hạ cũ của Mã Đồ Phu”

Tào Tháo quả quyết nói:

“Quân Lương Châu ở đây không có khí tức giết chóc như đám bộ hạ cũ của Mã Đồ Phu, thêm nữa chúng có kỷ luật nghiêm minh, quân dung chỉnh tề, nếu như bốn tướng quân đoán không sai, đây nhất định là đám tân quân Lương Châu mà Cao Thuận mới huấn luyện”.

“Lương Châu Tân quân?”

Trần Ứng nói:

“Nếu như là Tân quân, thì không phải lo lắng rồi”.

“Đó là do người chưa lãnh giáo qua sự lợi hại của Cao Thuận”.

Lý Điển lãnh đạm nói:

“Nếu như người đã cùng Cao Thuận giao thủ, người sẽ không cho nói như vậy”.

Cao Thuận có lợi hại hay không, Lý Điển là người rõ ràng nhất”.

Lúc Tào Tháo còn là Thái thú Đông quận, chinh phạt 800 Lưu Khấu, Lý Điển đã từng cùng với Nhạc Tiến đánh lên Trường Xã, cùng với Cao Thuận giao phong lần đầu, lúc ấy Cao Thuận chỉ là một tiểu hiệu của Giặc khăn vàng.

Cũng chính lần giao phong này, đã làm cho Lý Điển khắc cốt ghi tâm, suốt đời khó quên.

Chính là Cao Thuận đã ngăn cơn sóng dữ, biến đám quân ô hợp trong nháy mắt thành một đạo tinh binh.

Cuối cùng, cuộc chiến ở Trường Xã có chuyển biến đột ngột, huynh đệ tốt của Lý Điển là Nhạc Tiến bỏ mình trong trận chiến này.

“Hừ”.

Trần Ứng lãnh đạm nói:

“Ta xem người bị Cao Thuận dọa cho vỡ mật rồi?”.

“Người nói cái gì?”

Lý Điển giận tím mặt, keng một tiếng rút kiếm, lạnh lùng nói:

“Người có gan thì lập lại lần nữa?”.

Trần Ứng cũng rút kiếm cầm trong tay, châm chọc nói:

“Ta sợ người sao?”.

“Dừng tay!”

Tào Tháo biến sắc, quát:

“Bình khí chỉ dùng để đối đầu với kẻ địch, không hướng về quân mình, các người có muốn xem thử quân pháp của bốn tướng quân không?”.

Lý Điển và Trần Ứng trừng mắt nhìn nhau, thu kiếm lui binh.

“Tất cả lui xuống đi”.

Tào Tháo lạnh lùng phát phát tay, lại nói:

“Phụng Hiếu, Công Đạt ở lại”.

Đợi cho chư tướng kéo nhau đi xuống, ánh mắt của Tào Tháo mới di chuyển đến phía Quách Gia, lo lắng nói:

“Phụng Hiếu, trận chiến này xem ra không được lạc quan”.

“Đúng vậy.”

Thần sắc của Quách Gia cũng ngưng trọng, nói:

“Quân Lương Châu gấp đôi quân ta, lương thảo lại sung túc, không có lo nghĩ ở hậu phương, trái lại quân ta ít hơn quân Lương Châu một nửa, chỉ cảnh vừa này thôi Chúa công cũng thấy, 3000 quân của Trần Kỳ phải tới chưa hẳn đã giúp được nhiều”.

Tuân Du nói :

“Chúa công, không bằng đuổi 3000 quân của Trần Kỳ trở lại Uyển Thành đi, ở chỗ này có khi lại vướng chân”.

“Không thể, bây giờ không thể đuổi 3000 quân của Trần Ứng, Trần Đáo đến Uyển Thành, ngược lại, khi nào Uyển Thành có nguy cấp, thì lệnh cho Trần Kỳ phái quân đến”.

Tào tháo nói xong lời này thì dừng lại, đôi mắt nhỏ của hắn xẹt qua một ánh mắt sâu kín, nói:

“Nam Dương dù sao cũng không phải là Dĩnh Xuyên, vạn nhất Trần Kỳ lâm trận đào ngũ, chặt đứt đường lui của quân ta, hậu quả thật không tưởng tượng nổi”.

Quách Gia nói:

“Xem tình hình trước mắt, Trần kỷ chưa nghĩ tới chuyện lâm trận đào ngũ, nhưng điều Chúa công băn khoăn cũng phải phòng ngừa thật chu đáo.

Phải phân tán lực lượng dưới tay Trần Kỷ, làm cho hắn có nghĩ đến đào ngũ, cũng không dám thực hiện”.

Tào Tháo xoa xoa huyết Thái Dương của mình, thấp giọng nói:

“Phụng Hiếu, làm cách nào để đối phó với quân Lương Châu đây?”

Quách Gia nói :

“Lấy ít địch nhiều, nếu muốn thủ thắng thì có 2 phương pháp, một là đợi cho quân địch mệt mỏi, sĩ khí giảm sút, sinh lòng thoái chí. Hai là, đánh bất ngờ, dùng phục kích, thủy yên, hỏa công, phá hỏng lương thảo của địch. Địa hình ở 2 bên bờ sông Đan không thích hợp để tập kích phá địch. Mã Đồ phụ sở dĩ chọn nơi đây làm chiến trường, hiển nhiên là đã suy nghĩ rất kỹ, có thể xét thấy, ngoại trừ đợi cho quân địch mệt mỏi thì không còn cách nào khác”.

Tào Tháo nhú mày nói:“Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao?”

Quách Gia nói:

“Trước mắt thì không có biện pháp nào tốt, nhưng đợi khi thời gian qua đi, quân Lương Châu sẽ bộc lộ nhược điểm không biết chừng, Tóm lại quân ta không thể hành động thiếu suy nghĩ”.

“Được rồi.” Tào Tháo gật đầu, bùi ngùi nói:

“Nếu như vậy, thì truyền lệnh xuống, toàn quân tăng mạnh đề phòng, nếu như có tự tiện xuất kích, giết không tha”.

...

2 ngày sau.

Bờ tây Sông Đan, trong đại doanh quân Lương Châu.

Bốn người: Hứa Chử, Mã Siêu Lý Mông, Câu Đột không nhanh không chậm bước đến trung quân đại tướng của Mã Dục.

Trong đại tướng, Mã Dục đang cùng Giả Hủ, Lý Túc, Cao thuận, 3 người nghiên cứu địa đồ bàn cách chiếm đóng Nam Dương, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Mã Siêu tứ tướng nối đuôi nhau vào, không khỏi mỉm cười, nói:

“Mạnh Khởi, sao vậy?”.

“Hắc, đừng nói nữa.”

Mã Siêu giận dữ cầm roi ngựa trong tay hất lên, có chút căm tức đáp:

“Tào A Man đúng là con rùa rúc đầu, tiểu đệ cho quân sĩ nhục mã, ngay cả tổ tông mười tám đời của hắn cũng mắng chửi, vậy mà hắn cứ núp trong đại doanh không chịu ra. Lý Mông tướng quân tức giận, đem kỵ binh tập kích đại doanh, nhưng lại bị quân Tào bắn tên phải trở về”.

“Ha ha ha, Tào A Man cũng có hôm nay.”

Mã Dục ngựa đầu cười to nói:

“Nhưng mà chuyện này cũng ở trong dự liệu rồi, tư vị ở trong tình thế xấu cũng không dễ chịu gì đâu. Trước kia bốn tướng quân đã hưởng thụ đủ loại tư vị này rồi, 3 năm sau phong thủy thay đổi, cũng nên đến lượt bốn tướng quân cho đối thủ nếm thử tư vị này”.

Giả Hủ vuốt ve cái cằm của mình nói:

“Chúa công, sách lược của quân Tào rất rõ ràng, chính là cố thủ làm cho địch mệt mỏi. Ý đồ dựa vào phòng thủ vững chắc mà làm nhụt nhuệ khí của quân ta, quân ta lâu ngày không được tấn công, khó có thể tránh khỏi sĩ khí uể oải, lúc đó chính là thờ cơ của quân Tào.”

“Hừ hừ!”

Mã Dục cười lạnh nói:

“Bốn tướng quân sao có thể cho quân Tào cơ hội như vậy?”

Giả Hủ mỉm cười, hướng Mã Siêu, Cao Thuận chư tướng nói:

“Tào quân cố thủ làm cho địch mệt mỏi, bốn quân sư và Chúa công đã có kế sách đối ứng, đó là: Chém hết tai mắt, quấy nhiễu sau lưng địch”.

Chư tướng và Mã Siêu nói:

“Chém hết tai mắt, quấy nhiễu sau lưng địch?”

“Đúng, Chém hết tai mắt, quấy nhiễu sau lưng địch”.

Mã Dục lãnh đạm nói:

“Cách dùng binh của Tào Tháo và Quách Gia thì không chê vào đâu được, nếu như quân ta cường công, thì Tào tặc nhất định sẽ hy vọng quân ta đập doanh, Bốn tướng quân lại không làm như hấn muons, hai quân giao phong mình nhiều địch ít. Tào Tháo Quách Gia cho dù có khả năng thông thiên triệt địa cũng không cách nào bù vào chỗ thiếu hụt trí mạng, đó là Tào Tháo thiếu một đội quân kỵ binh cường đại”.

Mã Siêu, Hứa Chử, Câu Đột chư tướng nghe vậy đều lộ ra phần chán vẻ.

“Câu Đột đâu?”

Câu Đột nhanh chóng tiến lên, lạnh lùng nói:

“Có mặt tướng”.

Mã Dục nói:

“Người suất lĩnh 500 Xích hầu lang kỵ, chia làm 20 đội, ngày đêm không ngừng tra xét những cánh đồng 2 bên bờ sông Đan, nhất định phải phải đem thám mã trong vòng 50 mươi dặm của Tào Tháo đuổi tận giết tuyệt! Bắt đầu từ ngày mai, bốn tướng quân không muốn nhìn thấy... thám báo của Tào Tháo xuất hiện trên chiến trường.”

Câu Đột ôm quyền nói:

“Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Mã Dục bỗng nhiên chuyển hướng sang Mã Siêu, lạnh lùng nói:

“Mã Siêu”.

Mã Siêu nhanh chóng tiến lên, đứng song song với Câu Đột, nói:

“Có Mặt tướng”.

Mã Dục lạnh lùng cười, sát khí bỗng nhiên tỏa ra, dùng âm thanh ngưng trọng nói:

“Suất lĩnh 2000 thiết kỵ, mang theo 10 ngày lương khô và tên, đợi khi thanh lý hết thám báo của Tào Tháo, lập tức vòng qua đại doanh quân Tào, mặc quần áo gọn nhẹ, tập kích Quan Quân, Nhượng Huyền, chặt đứt quân lương của quân Tào”.

“Nếu Quán Quân, Nhượng Huyền có khó khăn, thì bỏ qua Kiên Thành, dùng binh bức Uyển thành không được sai sót”.

Mã Siêu ôm quyền nói:

“Tuân mệnh”.

....

Ngày hôm sau.

Bờ Đông sông Đan. Hai tên thám mã của quân tào đang cưỡi ngựa đi đi lại lại trên cánh đồng bát ngát phía thượng du, nhìn như vô định, nhưng thật ra lúc nào cũnggiams sát đại doanh của quân Lương Châu bên bờ sông.

Trời cao trong xanh, mấy ít ánh nắng nhiều, ngoại trừ nóng bức, tất cả đều bình thường, hai tên thám mã đang cưỡi ngựa không phát giác ra việc bóng ma chết chóc đang phủ dần lên họ.

“Hí hí hí”.

Đột nhiên có tiếng ngựa hí vang lên, thám mã của tào quân cả kinh quay đầu. Chỉ thấy cách chừng 500 bước, có hơn 10 thám mã của quân Lương Châu như cô hồn dã quỷ đang tiến tới, gót sắt của ngựa đã bị tháo ra, không còn tiếng động, chẳng trách chúng có thể đến gần 500 bước mới bị phát giác.

“Là Lương Châu thám mã, đi mau!”

Hai tên thám mã Tào quân kêu lên một tiếng, muốn giục ngựa bỏ chạy.

Nhưng khi chúng mới chỉ ghì cương ngựa để quay đầu, lại phát hiện có 2 đội Thám mã của quân Lương châu từ 2 hướng đằng sau tiến lại, hình thành thế giáp công.

“Chia nhau phá vòng vây!”

Thám báo đầu lĩnh của Tào quân quyết định rất nhanh, Hai tên thám báo chia làm 2 đường, nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng mà thật đáng tiếc cho bọn họ, cho dù là kỹ thuật cưỡi ngựa, hay tốc độ của chiến mã, quân Lương châu đều chiếm ưu thế áp đảo, kỵ binh Lương Châu đều là loại chiến mã Sơn Đan, được quân ở Hà Sáo chăm sóc cẩn thận, thân thể ít nhất 7 xích (152 phân), chiến mã trong doanh của Hứa Chử có thể cao tới 8 xích, còn tọa kỵ của Hứa Chử phải cao tới 9 xích.

Mà kỵ binh của Tào quân đều dùng chiến mã được buôn lậu từ Hà Sáo, đó là loại Ải cước mã của Mông Cổ du nhập vào Trung Nguyên, cao chỉ tầm 6 xích (129 phân), sức chịu đựng tuy rất tốt, nhưng tốc độ lại không thể bằng được kỵ binh của quân Lương Châu.

Chỉ cách có mấy trăm bước, cho nên Thám mã của Lương châu rất nhanh đuổi kịp.

Vù vù

Tiếng mũi tên phá không, xuyên thủng yết hầu.

Hai tên thám mã Tào quân không kịp kêu lên một tiếng, đã rơi từ trên lưng ngựa xuống đất, tình cảnh giống như vậy cũng diễn ra trên khắp cánh đồng.

Không đến thời gian nửa ngày, hơn trăm thám báo của quân Tào rải trên cánh đồng đã bị Câu Đột dùng ưu thế của Xích Hậu Lang Kỵ diệt sạch sẽ, chỉ còn hơn mười tên thám báo của quân Tào tìm được đường sống trong chỗ chết, hoảng sợ chạy về đại doanh báo cáo.

...

Bờ Đông Sông Đan, đại tướng trung quân của Tào Tháo.

Vu Cấm bước nhanh vào trong Đại tướng, ôm quyền hướng tới Tào Tháo nói:

“Chúa công, thám mã của quân Lương châu hành động không có kiêng nể gì cả, giết hại hầu hết thám mã quân ta rải trên chiến trường”.

“Hả, lại có loại chuyện này?”

Tào Tháo thất thanh nói:

“Cho dù kỹ thuật cưỡi ngựa, bắn cung của quân Lương Châu cao siêu, nhưng thám mã của quân ta chẳng hề không chạy được hay sao? Tại sao lại bị quân Lương Châu giết hại gần như toàn bộ vậy?”

“Chúa công có điều không biết.”

Vu cảm về mặt đau khổ đáp:

“Thương nhân Quan Trung bán ngựa tới Trung Nguyên đều là loại Ải Cước Mã, mã tọa kỵ của thám mã Lương Châu đều là loại ngựa cao to, tốc độ rất nhanh, hai chủng loại tốc độ kém nhau quá nha, một khi bị kỵ binh Lương Châu truy đuổi, thì thám mã quân ta khó mà chạy thoát được”.

“Hồng rồi, Mã đồ phu thật xảo quyệt”.

Tào Tháo dặm chân nổi giận mắng:

“Tưởng rằng thương nhân Quan Trung bán ngựa cho chúng ta là loại ngựa trộm được của Mã Đồ Phu, không ngờ đây là cái bẫy do Mã Đồ phu sắp đặt. Đáng Chết, bốn tướng quân mất rất nhiều tiền thuê mua ngựa. Vậy mà lại mua phải ngựa tồi, thật ghê tởm, ghê tởm vô cùng”.

...

Bờ Tây sông Đan, Đại tướng trung quân của Mã Dục

“Ha ha ha”

Mã Dục ngửa mặt lên trời cười dài nói:

“Nếu như bốn tướng quân đoán không sai, Tào A Man bây giờ nhất định đang dặm chân mắng chửi, nói đây chỉ là một cái bẫy của bốn tướng quân, dùng Ải cước mã bán đến Trung Nguyên, thu được một món lợi kékhech, lại còn làm cho Tào Tháo ngậm bồ hòn làm ngọt”.

“Hắc hắc, giờ đây Tào quân thật đúng là tiến thoái lưỡng nan.”

Giả Hủ cười hắc hắc, nói tiếp:

“Tiến, thì phải tiếp tục cố thủ, mất đi thám báo, thám mã, thì cũng giống như mất đi tai mắt, không cách nào hiểu được tình hình của chiến trường, thậm chí viện quân của Chúa công ở quan đông đến cũng không thể nào biết, như vậy sẽ ở trong cục diện bị bao vây, là trí giả sẽ không chọn cách này”.

“Lùi, cũng không có dễ dàng như vậy, vừa mới hạ lệnh cho ba quân Cố thủ, nhưng trong nháy mắt đã hạ lệnh lui binh, lệnh ban ra thay đổi xoành xoạch như vậy sẽ làm cho sĩ khí quân sĩ đại giảm, huống chi trong quân Tào còn có 3000 quân Nam dương, lâm trận lui binh thì khó tránh khỏi nội loạn, đến lúc đó quân ta bám theo, thừa cơ đánh lên, Tào quân không tan tác mới là lạ”.

“Hừ hừ.”

Mã Dục cười lạnh nói:

“Đúng là làm cho Tào A man phải đau đầu, bốn tướng quân cũng muốn nhìn xem, Tào A Man và Quách Gia làm thế nào để hóa giải nan đề này?”.

...

Bờ Đông sông Đan, Đại doanh của Tào quân.

“Chúa công.”

Quách Gia biến sắc, thấp giọng nói”

“Nếu như không có thám báo giám thị hướng đi của quân Lương Châu, quân ta sẽ trở thành kẻ điếc, người mù”.

“Nếu như ở trên đài cao cũng chỉ quan sát tình hình trong vòng 1000 bước, nếu như xa hơn thì thị lực không thể nào đáp ứng được, Kể từ đó, Kỵ Binh của quân Lương Châu sẽ không kiên nhẫn gì mà đánh vu hồi, tập kích ở cạnh sườn, lúc đó sẽ triệt để cắt đứt liên lạc giữa quân ta và hậu Phương, nghiêm trọng hơn chính là Mã Đồ Phu điều khiển đại quân từ Quan Trung tiến đến, mà quân ta lại thiếu thám báo cho nên không biết, đến lúc đó thì quả thật là đem thân mà lọt vào trong vòng vây”.

Trong đôi mắt của Tào Tháo hiện lên sự lo lắng, hỏi một câu mang tính chất thăm dò:

“Nếu như vậy, không bằng chúng ta lui binh về Uyển thành, sau đó tính tiếp được không?”.

“Ôi.”

Quách Gia than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói:

“Bây giờ có muốn lui binh cũng đã không còn kịp nữa rồi, Chúa công vừa mới hạ lệnh cố thủ đại doanh, nhưng hôm nay lại hạ lệnh lui về Uyển Thành, sẽ làm cho các tướng sĩ hoang mang, quân tâm vừa loạn, thì sĩ khí sẽ giảm, lúc đó quân Lương Châu sẽ thừa dịp theo đuôi đánh lên, quân ta cũng sẽ lâm vào cục diện tan tác”.

Lâm trận rút lui binh, từ xưa đến nay đều là đại kỵ của binh gia.

Đây là một đạo lý rất đơn giản, sau khi quân lính nhận được quân lệnh, sẽ không còn sĩ khí mà liều chết với quân địch, chỉ mong sớm rút lui khỏi chiến trường, nếu như lúc này truy binh đuổi tới, sẽ rất nhanh chóng tan tác chìm muông.

Nhưng mà mọi việc cũng không phải tuyệt đối, nếu như đối với cách dùng binh như Tào Tháo có thể dùng lợi thế của địa hình để thay đổi thế cục, lợi dụng phục binh để ngăn sự truy kích của quân địch, làm cho truy binh trộm gà không được lại còn mất nắm thóc.

Nhưng mà đáng tiếc là địa hình ở Sông Đan đều là đồng bằng, và sườn núi thoải thoải, không có 1 vị trí nào có thể bố trí phục binh.

Hơn nữa, trong quân Lương Châu còn có 5000 thiết kỵ, Tào quân một khi mà bại, thì sẽ đến kết cục toàn quân bị diệt. Bộ Binh ở 2 cánh có thể chạy trốn, nhưng chiến mã thì...”

Tào Tháo nhíu mày nói :

“Tiến cũng không được, lùi cũng không được, vậy thì làm như thế nào đây?”

Quách Gia khê thở dài:

“Chuyện tới hôm nay, cũng không còn kế sách nào tốt cả, chỉ còn cách hội chiến với quân Lương Châu, xem có thể tìm được sơ hở của đại quân Lương Châu hay không, lúc đó sẽ dùng một kích mà thắng địch? Chỉ cần có thể chính diện đánh bại bộ binh của Mã Đồ phu, kỵ binh của Lương Châu tuy lợi hại, nhưng lại không đáng phải lo lắng”

Quách Gia mặc dù là trí giả tuyệt thế, nhưng lúc này cũng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài, mưu kế của quân sư chỉ ở dưới điều kiện đặc biệt mới có tác dụng, hiện nay đang ở trong tình thế này.

Cho dù bất cứ âm mưu quỷ kế nào cũng khó mà thực hiện được, lúc này tác dụng của Quách Gia với Tào quân thực sự rất nhỏ bé, thậm chí lại không bằng cả một binh lính bình thường.

Cũng được.”

Tào Tháo trầm tư một lúc lâu, cuối cùng nghĩ không ra lương sách gì, đành phải gật đầu nói:

“Ngày mai bốn tướng quân sẽ hạ chiến thư với Mã Đồ Phu, hội quân ở bờ đông Sông Đan đại chiến”.

...

Ngày hôm sau, ở Đại Doanh quân Lương châu.

Trong trung quân đại tướng, Giả Hủ cầm trong tay chiến thư, hướng Mã Dục nói:

“Chúa công, Tào A Man đã thiếu kiên nhẫn rồi, hẹn quân ta ngày mai hội chiến ở bờ Đông sông Đan, ha ha”.

“Hội chiến ở bờ đông Sông Đan? Tào A Man chẳng nhẽ lại muốn nửa đường đột kích?”

Mã Dục cười lạnh nói:

“Nếu như Tào A man đã hạ quyết định này, thì bốn tướng quân sẽ làm cho hắn phải thất vọng rồi, hắc hắc, Văn Hòa lập tức trả lời Tào A Man, ngày mai canh ba giờ Mão, quân ta sẽ qua sông ứng chiến đúng giờ”.

358. Chương 287: Chúa Công, Cơ Hội Tốt!

Hôm nay, vừa đến giờ Mão canh ba.

Ở bờ Tây sông Đan, kèn trống đột nhiên nổi lên, có rất nhiều bộ binh Lương châu bắt đầu tràn ra từ đại doanh, tiến đến bờ Tây sông Đan bắt đầu dàn trận, chuẩn bị qua sông, khi bộ binh chuẩn bị qua sông, thì một đội Lương Châu kỵ binh đã sớm phóng ngựa đến chỗ cạn ở sông Đan, lập trận, che trở cho bộ binh qua sông.

Sông Đa, là một nhánh sông Hương Thủy của dòng Hán Thủy, vòng qua Lao sơn, nhưng chiều rộng chỉ tầm khoảng 10 trượng, sâu không qua bảy xích, lòng sông bằng phẳng, đáy sông có rất nhiều đá cuội, mùa khô bộ binh có thể đi bộ qua sông, như bây giờ đang là đỉnh điểm của mùa nước lên, vậy mà bộ binh vẫn có thể qua sông ở chỗ cạn.

Nước sông gợn gợn, gió thổi hiu hiu.

Quân Duyện Châu của Tào Tháo đã sớm đến cùng với quân Nam Dương của Trần Đáo, Trần Ứng đang đứng nghiêm trang dàn trận ở trong Thần Lộ, ngoại trừ 2000 binh mã trấn thủ đại doanh, số quân còn lại đã tập trung tất cả ở đây để dàn trận.

Ở giữa trung quân, Tào Tháo mặc hồng bào đỏ thẫm, đỉnh đầu đội Nga quan, thắt lưng dắt bảo kiếm, trông rất ung dung đỉnh đạc.

Bên người có Vu Cầm, Tào Phách, Tào ngang, Tào Thuần, Trần Đáo, Trần Ứng chực tướng tinh thần vô cùng phấn chấn, ngay cả Quách Gia, Tuân Du cũng đã đổi nhung trang, anh khí bừng bừng, làm ra tư thế oai hùng, có vẻ rất hưng phấn.

“Chúa công”

hai mắt của Quách Gia đang nhắm đột nhiên mở ra, thấp giọng nói với Tào Tháo:

“Ở phía đông bắc sông Hán Thủy có 3000 quân kỵ binh Lương Châu đang dàn trận giám thị quân ta, nhưng lần xuất chinh này vốn có 5000 kỵ binh lương châu, nói cách khác... còn 2000 kỵ binh đi đâu không rõ, không thể không đề phòng”.

Đôi mắt của Tào Tháo thoáng nheo lại, trầm giọng hỏi:

“Phụng Hiếu cho rằng 2000 quân kỵ binh Lương Châu có thể đi đâu?”

Quách Gia trầm tư một lát, thấp giọng đáp:

“Nếu như tại hạ là Cổ độc sĩ, sẽ đề nghị Mã Đồ phu dùng 2000 kỵ binh này tập kích Quán Quân, Nhượng Huyền, 2 tòa tiểu thành này là nơi dựa dựa khi quân ta lui binh, một khi quân Lương châu chiếm được, đường lui của quân ta đã bị cắt đứt, tin tức một khi truyền ra sẽ làm quân tâm dao động”.

Quân, Huyền, An Chúng, Tinh Dương bốn tòa tiểu thành có 4 tòa đại trại, cùng với Uyển Thành có đại doanh của Tào Tháo.

Vạn nhất Tào Tháo thất bại ở trong trận chiến Sông Đan có thể hành quân theo lộ tuyến này, vừa đánh vừa lui, dùng 4 tiểu thành này để nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe, bổ sung lương thực. Đảm bảo cho ba quân tướng sĩ có đầy đủ tinh lực rút về Uyển Thành.

Mã Đồ phu dưới trướng có 5000 kỵ binh đi về như gió, cũng không làm gì được tường thành chắc chắn.

Từ ý trên, có thể suy luận, bốn tòa tiểu thành này chính là thành lũy cuối cùng mà Tào Tháo có thể ở khi bại trận, đây chính là con đường số mệnh, tầm quan trọng thì không cần phải nói cũng biết.

Tào Tháo sợ dĩ dám mang quân ra trước Sông Đan, cùng với đại quân Lương Châu giằng co ở 2 bên bờ, cũng chính là do có 4 tòa tiểu thành này.

Đôi mắt Tào Tháo có hàn mang hiện lên rồi biến mất, thấp giọng nói:

“Mã Đồ phu nếu như phá kỵ binh quấy nhiễu phía sau, tất phải dùng quần áo nhẹ nhàng tiến lên. Cho nên không cách nào mang theo khí giới công thành được, Lương Châu thiết kỵ nếu như muốn chiếm Quán Quân, Nhượng Huyền, 4 tòa tiểu thành đó thì đúng là si tâm vọng tưởng”.

Nói đến chỗ này, Tào Tháo dừng lại, hung dữ vút vút cái roi ngựa trong tay, trầm giọng nói:

“Bây giờ không phải thời kỳ đánh 800 Lưu Khấu, khi đó triều đình không biết sự lợi hại của Mã đồ phu, nhiều lần sơ hở, đến nỗi Hồ Lao quan cũng bị hấn tập kích đắc thủ.”

Nhưng mà bây giờ, mấy chiêu này của Mã Đồ Phu, bốn tướng đã rõ như trong lòng bàn tay. Hừ Hừ, không phải dùng thang công thành và gõ phá cửa thành hay sao, dù sao chỉ cần có đủ dầu hỏa, tướng sĩ thủ thành cảnh giác, Mã Đồ Phu có thể làm được tích sự gì? Hừ hừ, Mã đồ phu cũng không phải trò cũ soạn lại đó chứ?”

“Thuật dùng binh phải quỷ dị, quân ta vẫn cẩn thận là hơn”

Quách Gia nói:

“Chúa công, cần nghĩ biện pháp nhắc nhở tướng thủ thành của 4 tòa tiểu thành này, tăng mạnh đề phòng những nơi địch có thể tập kích”.

“Chúa công, nước sông Đan đã bắt đầu giảm xuống, quân Lương châu chuẩn bị qua sông”.

Quách Gia vừa mới nói xong, Tuân Du ở bên cạnh đột nhiên lớn tiếng kêu:

“Mã Đồ phu thật xảo hoạt, để thuận lợi cho việc qua sông, không những thay đổi dòng chảy mà còn ngăn nước ở thượng du”.

“A”

Tào Tháo bỗng nhiên quay đầu lại, quả nhiên thấy nước sông Đan đã bắt đầu giảm xuống, đá cuội trong lòng sông bắt đầu lộ ra, đồng thời bộ binh của quân Lương Châu cũng bắt đầu qua sông, dùng lỗ thuẫn để chắn tên, di chuyển trong dòng nước.

Nước sông bắn tung tóe, binh giáp lấp lánh, 2000 bộ binh trang bị nặng như một dòng nước chảy xiết, mãnh liệt lao về phía trước.

Sau lưng bộ binh trang bị nặng, hàng loạt trường thương binh đang xếp hàng đi xuống, trong tay trường binh nắm vững trường mâu, trông như 1 khu rừng rậm, trên mâu lấp lánh hàn mang, sóng như bình minh giữa trời chiều.

Theo sát trường thương binh, chính là Cung thủ tay cầm trường cung, mặc giáp nhẹ, vì để đề phòng quân Tào tập kích, 5000 cung thủ đã đem Trường cung trên lưng cầm trong tay, một mũi tên Lang Nha tiễn cũng đã đặt trên dây, nếu như Tào quân có bất cứ dị động gì, thì những lãnh huyết sát thủ này sẽ bắn tên đáp trả, đem tử vong giáng trên đầu Tào quân.

Mặt khác, còn có 2 phương trận bộ binh nhẹ hộ vệ trái phải cho đại quân Lương châu, giống như 2 kiệu phu, chính giữa là bộ binh trang bị nặng, trường thương binh, Trường cung thủ, tạo thành 1 cỗ đại kiệu chậm rãi đi về phía trước, hai phương trận của bộ binh nhẹ cũng tập trung đề phòng, lúc nào cũng có thể đáp trả đòn tập kích 2 sườn của quân Tào.

Đại quân Lương Châu như 1 cỗ máy, tự động di chuyển về phía trước.

“Không chê vào đâu được!”

Quách Gia tán thưởng từ nội tâm, nói:

“Mặc dù là địch nhân, nhưng không thể không thừa nhận, quân Lương Châu đúng là được huấn luyện nghiêm chỉnh, có thể vừa đánh vừa nghỉ ngơi dưỡng sức”.

“Điều này cũng chưa chắc”.

Khi Quách Gia vừa mới nói xong, Trần Đáo kêu tướng của Nam Dương giục ngựa chạy đến trước trận, giờ trường thương lên không trung lớn tiếng quát:

“Các huynh đệ của Nam Dương quận, các dũng sĩ không biết sợ hãi, giờ cao đao kiếm trường mâu trong tay các người lên, dùng võ dũng của các người nói cho đám thổ cầu Lương Châu đối diện kia biết, thế nào mới là nghiêm chỉnh huấn luyện, thế nào mới là tinh binh thực sự”.

“Sát”

“Sát”

“Sát”

3000 binh lính Nam Dương diên cuồng dùng binh khí trong tay gõ vào tấm thuẫn bài trong tay của mình, hoặc là dùng tay đâm vào ngực của họ, gầm lên.

Những tiếng gầm kia vang vọng trong thiên địa rất lâu mới ngừng lại, trải qua một lần gầm lên, sĩ khí của quân Nam Dương đã lên tới đỉnh.

Trần Đáo cầm trong trường thương trong tay hung hãn phóng lên, nghiêm nghị hét lớn một tiếng: “Sát”

“Sát sát sát ”

Ba nghìn Nam Dương binh diên cuồng đáp lại. Lập tức lao theo Trần Đáo tiến về phía quân Lương Châu đang thông thả qua sông.

Ở giữa trung quân, Tào Tháo thờ ơ lạnh nhạt, không chút nào ngăn cản quân Nam Dương, trận quyết chiến này không cách nào tránh được với quân Lương Châu nữa rồi, dùng quân Nam Dương dò xét hư thực của quân Lương Châu cũng là một lựa chọn không tồi.

Dù sao Tào Tháo không còn trong cựa vào 3000 quân Nam Dương có được tác dụng gì, cho dù bọn chúng liều mạng cũng không thể vẫn hồi đại cục.

...

Bên bờ kia Sông Đan, ở hậu trận của quân Lương Châu.

“Đang qua sông đã tiến hành đột kích?”.

Mã Dục cười lạnh, nói:

“Xem ra Tào Tháo vẫn cầu mong may mắn trong tim”.

“Là quân Nam Dương”.

Giả Hủ suy nghĩ một lát, trầm tư nói:

“Hắn muốn dò xét hư thực của quân ta”.

“Ừ, phát cờ tín hiệu lệnh cho Kỵ binh của Hứa Chử không được vọng động, tiếp tục bảo trì áp lực với Tào quân, phần 3000 tạp binh Nam Dương này...”

Mã Dục đang nói tới đây thì dừng lại, nói với Cao Thuận ở bên người:

“Cao Thuận tướng quân, phiên tướng quân cho bọn trời cao đất dày này ném thử lợi hại của quân Lương Châu”.

“Tuân mệnh!”

Cao thuận đưa tay đặt lên ngực (Hắn vốn bị cụt một tay, đúng là 1 tướng quân bất đắc dĩ, không còn cách nào khác, Mã Đồ phụ đành để cho Cao Thuận được quyền dùng nghi thức chào theo kiểu quân đội), nói tiếng lĩnh mệnh, rồi giục ngựa tiến lên, hắn giờ cao tay phải lên, lính liên lạc sau lưng hắn lập tức giơ 1 Tam Giác kỳ lệnh màu đen

“Ô ~ ~ ô ô ~ ~ ô ô ô ~ ~”

Ở giữa trung quân, tiếng kèn bỗng nhiên thay đổi tiết tấu.

Ba gã tiểu hiệu dẫn đầu bộ binh trang bị nặng đang dẫn đầu Lương Châu quân dừng lại, rút đao giờ lên đỉnh đầu, đồng thời ngựa mặt lên trời hét lớn một tiếng:

“A”

Cạch

Cạch

Cạch

Cho dù chưa vượt sông xong, nhưng bộ binh trang bị nặng lập tức dừng lại, ngồi ngay xuống vị trí đang đứng, sau đó đem những lỗ thuẫn nặng nề trên vai trải rộng xuống lòng sông.

Chỉ sau 1 chốc, 3 tiếng gầm rất lớn vang lên, làm vỡ nát cả bầu trời. Ba đạo lá chắn bỗng nhiên hình thành.

Trường thương binh vốn theo sát bộ binh trang bị nặng đột nhiên ngồi xuống, đồng thời đem trường mâu ép xuống, trong khi đội trưởng trường cung thủ phát tay bắn lên không trung.

Ở hậu trận của Lương Châu quân.

Tay phải của Cao Thuận đang mở, bỗng nhiên nắm lại thành quyền.

Lệnh kỳ lại biến, tiết tấu của tiếng kèn cũng biến theo, chỉ một thoáng, tiếng dây cung vang lên phần phật, Trường Cung thủ trong Lương Châu quân đã sẵn sàng đón địch, những mũi Lang Nha Tiễn đang kéo căng, chờ lệnh, những mũi tên lạnh như băng, dữ tợn như răng sói, lấp lánh ánh lửa tử vong.

“Sát”

“Sát”

“Sát”

Ba nghìn quân Nam Dương đang tru lên, xông về phía trước, hồn nhiên không biết cái chết đang được đặt trên đỉnh đầu bọn họ, kiêu tướng của Nam Dương quân Trần Đáo giục ngựa dẫn đầu, chạy xa hơn quân phía sau chừng chục bước, trong tay của Trần Đáo là một cây thiết thương, vung lên trước trận.

Lúc đó, tay phải đang nắm chặt của Cao Thuận đâm về phía trước.

“U U U”

Những tiếng kèn đang thổi liên tục bỗng nhiên dừng lại, thay vào đó là tiếng trống trận kịch liệt.

Người đánh trống cởi trần, nặng nề đập ầm ầm vào mặt trống, trong vòm trời lập tức vang lên âm thanh của tiếng trống chấn động khắp nơi.

“Hưu hưu hưu ”

Khi dư âm của tiếng trống vẫn còn vang vọng trong thiên địa, 3000 trường cung thủ đã buông lỏng dây cung, những mũi tên sắc bén lao vun vút trong không trung, dày đặc, đen kín, nhanh chóng bay đến đỉnh đầu quân Nam Dương, bóng ma tử vong rít lên, rồi lao xuống.

“Phốc!”

Một tên Nam Dương quân đang chạy, bỗng nhiên bị 1 mũi Lang Nha Tiễn bắn thủng cổ họng, không kịp kêu lên tiếng nào đã ngã xuống.

“Nhị hồ tử!”

Một tên Nam Dương quân khác lớn tuổi hơn, vội vàng ngồi xuống, vươn tay kéo tên Nam Dương binh bị trúng tên, khi 2 tay hắn mới duỗi được ra, thì 2 mũi Lang Nha Tiễn sắc bén, đã lao tới, một mũi bắn thẳng vào mắt hắn, một mũi bắn thẳng vào gáy hắn, xuyên thủng vào trong đỉnh đầu, trong nháy mắt cướp đi tính mạng của hắn.

“A! chân của ta ”

Một tên Nam Dương binh trẻ tuổi ôm lấy chân của mình thống khổ giãy dụa, cách tên tân binh đó không xa, 1 lão binh Nam Dương nấp dưới thi thể của bạn mình đã trúng tên bỏ mạng để tránh tiên, cười với tên tân binh, nói:

“Tiểu tử, vận khí của ngươi đúng là rất tốt, may mà mũi tên kia không bắn trúng cổ họng của ngươi”

“Ách ”

Lão binh Nam Dương vừa mới nói xong, 1 mũi tên đã bắn trúng vào cổ họng tên Nam Dương tân binh, từ trong cổ họng của hắn vang lên 1 tiếng gầm trầm thấp.

Sau đó ngã xuống, hai mắt vẫn còn mở trừng trừng, nhìn vào Lão binh Nam Dương cách đó không xa, trong đôi mắt còn tràn ngập sự lưu luyến với trần thế.

Trần Đáo đang phóng ngựa bỗng nhiên dừng lại, trong đôi mắt của hắn bây giờ là một tràng cảnh khủng khiếp.

Những binh lính Nam Dương đang anh dũng lao về phía trước, đột nhiên như bị cắt ra từng mảnh, ngã gục xuống, quân trận hùng tráng chính tề bỗng nhiên trở nên rối loạn vô cùng, chỉ sau 2 đợt vũ tiễn, số binh lính đi theo đã không còn tới 1 nửa.

“Hả ”

Trần Đáo trợn mắt há mồm, phóng ngựa lên trước, đại thiết thương như thái sơn áp đỉnh giáng về phía trước.

“Ầm”

Ầm thanh như sấm nổ qua đi, một tên bộ binh Lương Châu bị nện mạnh vào lòng sông, lỗ mũi bị vỡ nát, đầu của hắn đã vỡ vụn, máu tươi đỏ thẫm lan ra mặt nước.

“Vù vù vù”.

Hơn mười tên Trường cung thủ ở hàng đầu thoáng cái đã lấp trường cung.

Nhắm thẳng vào Trần Đáo đang như con hổ bị diên, hơn mười mũi Lang Nha tiễn sắc bén tập trung vào người Trần Đáo.

Lúc này, chỉ còn cách cung tiễn thủ hơn 10 bước, Trần Đáo đã cảm nhận được sát khí băng hàn.

“Hừ!”

Trần Đáo hừ lạnh một tiếng, đồng tử co rút lại.

“Hừ hừ hừ ”

Tiếng xé gió thê lương vang lên, hơn mười mũi Lang Nha Tiễn đã phóng thẳng tắp tới Trần Đáo, Trần Đáo quát lớn một tiếng, xoay tròn đại thiết thương trong tay, quét ngang bốn phương, thân ảnh hắn chớp động, những mũi tên trước mặt đã bị đánh bay, hắn không hao tổn 1 sợi lông, sợi tóc.

Thậm chí 2 gã bộ binh Lương Châu còn bị mũi thương phá rách lồng ngực, bụng vỡ nát, nội tạng tuôn ra mà chết.

“Vù Vù Vù”

Tiếng rít chói tai của dây cung một lần nữa lại vang lên. Mười mấy tên cung thủ lại nhắm thẳng vào Trần Đáo. Ở phía xa xa trong trận thế của Lương Châu quân, Câu Đột bỗng chậm rãi giơ Thiết Thai Cung trong tay lên.

Một mũi Lang Nha tiễn được đặt lên trên dây, tiếng rít chói tai, dây cung chừng năm thạch văn lực đã được kéo căng.

“Đi chết đi!”

Trần Đáo quát lớn, vùng mạnh thương quét ngang, 2 tên bộ binh trang bị nặng của Lương Châu quân đứng mũi chịu sào bị quét trúng, thân hình lảo không bay lên, đúng lúc hơn mười mũi Lang Nha tiễn đang bay tới, bắn thẳng vào người của bộ binh trang bị nhẹ, tiếng đinh đinh đang đang vang lên, Trần Đáo thúc ngựa tiến lên, giống như 1 cơn hồng thủy ập đến.

“Tam đệ cẩn thận!”

Một tiếng kêu lớn ở bên cạnh vang lên, Trần Đáo cả kinh quay đầu, thì thấy Trần Ứng đang giục ngựa tiến đến, khó khăn lắm mới đứng chắn trước người Trần Đáo

“Phốc!”

Một mũi Lang Nha Tiễn bay tới, cắm thẳng vào ngực Trần Ứng, mũi tên sắc nhọn đâm thủng áo giáp, tiếng sắt thép ma sát vang lên những âm thanh thê lương, thân hình cường tráng của Trần Ứng lắc lư rồi dừng lại, chậm rãi ngã xuống.

Trần Đáo giục ngựa tiến lên, ôm Trần Ứng vào trong lồng ngực.

“Nhị ca!”

“Tam Đệ”.

Trần Ứng ảm đạm nhìn Trần Đáo nói:

“Lương Châu binh quá mức lợi hại, tam đệ mau dẫn các huynh đệ rút lui đi”.

Ở xa xa, Câu Đột đứng trong trận của Lương Châu binh lần thứ thứ 2 giương Thiết Thai Cung lên,

Trần Đáo có cảm giác, bỗng nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Câu Đột, giọng cao Thiết thương lên, nghiêm nghị nói:

“Các huynh đệ, rút lui”.

“Toa...”

Lại một mũi lang nha tiễn bắn tới, Trần Đáo lách mình tránh nhưng không thoát, bị mũi tên này bắn thủng vai, hấn ngã mặt lên trời thét dài 1 tiếng, giụa ngựa chạy trời chết.

Sau lưng Trần Đáo, may mắn còn hơn ngàn Nam Dương binh sống sót, binh bại như núi, chạy trời chết theo Trần Đáo.

Nhưng mà, Trần Đáo đã phạm 1 sai lầm, 1 sai lầm trí mạng.

Hơn ngàn Nam Dương bại binh không chạy thẳng vào Tào quân đứng đối diện, cũng do Trần Đáo không muốn làm rối loạn trận hình của Tào quân, đáng nhẽ phải đi thẳng vào chính diện, lui về phía sau kết trận, thì hấn lại vội vàng, trực tiếp chạy về phía bên phải của Tào quân.

Phía bên phải của Tào quân là thượng du sông Đan, nơi Hứa Chử và 3000 kỵ binh Lương Châu đã đứng đó từ lâu.

...

Trong trận của Lương Châu quân.

Giả Hủ không hổ là độc sĩ, vô cùng nhạy cảm, đây chính là thời cơ chiến đấu, nghiêng đầu nói với Mã Dục:

“Chúa công, cơ hội tốt”.

“Hả?”

Mã Dục biến sắc, dường như vẫn chưa hiểu.

Giả Hủ vội la lên:

“Mau lệnh cho Chử tướng quân mang theo kỵ binh đánh lén cánh phải của quân Tào, bức cho hơn ngàn bại binh của Nam Dương phải chạy đến phía chính diện của quân Tào”.

Mã Dục biến sắc, thoáng chốc hiểu rõ ý của Giả Hủ, lập tức quát lớn:

“Truyền lệnh binh đâu”.

...

Trong trận của Tào quân.

Thiên Tài Quách Phụng Hiếu cũng đã ý thức được nguy cơ, vội nói với Tào Tháo:

“Chúa công, không tốt, tai họa đến rồi”.

“Hử?”

Tào Tháo nghe vậy thần sắc biến đổi, đôi mắt đang nhắm bỗng trợn tròn.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa ầm ầm từ phương bắc truyền tới, Tào Tháo cả kinh quay đầu, nhìn chăm chăm về phía thượng du, nơi Tây Lương thiết kỵ bắt đầu hành động, đang hướng về phía chính diện Tào quân xông tới.

Trong đầu Tào Tháo có 1 ý nghĩ đáng sợ xẹt qua, dựa theo tốc độ chạy của thiết kỵ Lương Châu, thì có thể sẽ dồn bại binh Nam Dương đến trước trận quân của Tào Tháo, nơi quân Nam Dương vừa mới bại.

Nam Dương bại binh vốn như chim sợ cành cong, lại đang bị một đàn hổ lang đang đuổi, lập tức đổi phương hướng chạy trốn, lao thẳng về phía chính diện quân của Tào Tháo”.

“Chúa công, bộ binh Lương châu lại bắt đầu qua sông”

Trên trán của Quách Gia mồ hôi bắt đầu chảy ầm ầm, khan giọng nói:

“Trường thương binh ở trung quân của Lương Châu quân đã vượt qua bộ binh trang bị nặng, gia tăng chạy nước rút, dường như muốn thừa dịp quân ta đại loạn để đột phá”.

“Bộ binh hạng nhẹ ở hai cánh trái phải của quân Lương Châu đã triển khai, chuẩn bị đánh vào sườn sau của quân ta”.

“Chúa công, Nam Dương bại binh đã rút chạy đến trước trận của quân ta, nếu không quyết đoán sẽ làm hư đại sự”.

....

Uyển thành, phủ Thái Thú.

Thái Thú Nam dương Trần Kỳ đang đứng nghiêm trong ánh nến chập chờn, ánh lửa lập lòe kéo dài chiếc bóng của hắn trên sàn ra, giống như mây đen che kín bầu trời, áp lực trong thư phòng có lẽ khiến người khác không thở nổi.

Trong lòng Trần Kỳ cũng vô cùng có áp lực, không chỉ lo lắng sự tồn vong của Nam Dương quận, mà còn lo lắng cho tiền đồ của chính mình.

Trần Kỳ là thái thú Nam Dương, giá trị của hắn luôn tồn tại với Nam Dương.

Đối với chuyện này, Trần Kỳ rõ hơn người khác, một khi Nam Dương thất thủ, sự giá trị của hắn với Tào quân không còn nữa...

Đến lúc đó, Trần Kỳ tin rằng, Tào Tháo sẽ vô tình vất bỏ chính mình, dù sao Trần Kỳ không phải bộ hạ cũ của Tào Tháo, Tháo vẫn chưa tín nhiệm hắn.

Giờ đây, Trần kỳ đang đối mặt với 1 vấn đề, đó là Tào quân có bảo vệ Nam Dương hay không?

Nếu như Tào quân không thủ được Nam Dương, vậy thì bản thân mình nên đi đâu?.

359. Chương 288: Dùng Mạng Đổi Mạng.

Quách Gia trầm giọng nói:

“Chúa công, cái gì nên bỏ thì bỏ”.

“Truyền lệnh!”

Khóe miệng Tào Tháo run rẩy, đôi mắt nhỏ đã hiện lên sát khí, thanh âm ngưng trọng nói:

“Thông báo cho Nam Dương binh, tiếp tục chạy thẳng qua trước mặt của chúng ta, không được dừng lại, càng không thể chạy vào trong đội hình của quân ta, lệnh cho Cung tiễn thủ chuẩn bị, một khi Nam Dương binh tiến vào trong tầm bắn thì lập tức bắn tên giết chết”.

“Chúa công”

Vu Cẩm do dự nói:

“Quân Nam Dương là quân bên ta mà”.

Tào Tháo lãnh đạm nói:

“Đây là quân lệnh của bốn tướng quân, Vu Cẩm tướng quân phải tuân lệnh làm việc, không được sai sót”.

Vu Cẩm thần sắc nghiêm nghị, ôm quyền đáp:

“Mặt tướng tuân lệnh”.

....

Tào quân tuy đã ra lệnh kỳ cảnh cáo, nhưng quân Nam Dương đang hoảng sợ chạy toán loạn, đâu có để ý tới cảnh cáo của quân Tào, vẫn chen chúc lao thẳng về phía chính diện của quân Tào.

Thấy vậy, Vu Cẩm ra lệnh, Cung Tiễn thủ của Tào quân đồng loạt bắn tên, một làn sóng vũ tiễn bay trên đầu Nam Dương binh.

Nam Dương bại binh khi bị công kích mới bừng tỉnh, lập tức xoay người, chạy trốn về hướng Nam, Trần Đáo ở trong đám loạn quân bị trúng 2 mũi tên của quân Tào, giục ngựa quay đầu, đôi mắt trở nên đỏ hồng, giống như 1 con dã thú đang bị thương.

...

Hậu trận của quân Lương Châu.

“Đúng là tàn nhẫn, lại dám bắn tên vào đầu quân Nam Dương, lại không sợ quân Nam Dương lâm trận đào ngũ? Đúng là không hổ là Tào A Man, tâm địa thật độc ác, ra tay thật tàn nhẫn.”

Mã Dục cười hắc hắc, quay đầu lại, nghiêm nghị quát:

“Truyền lệnh, kỵ binh lược trận lập tức chặn đường lui của quân Tào, ngăn cản sự liên lạc của đại doanh quân Tào với đại quân, Cung tiễn thủ bắn tên hỗ trợ, toàn quân tiến sang bờ đông sông Đan.”

“Tuân mệnh.”

Hơn mười truyền lệnh binh hét lớn một tiếng, giục ngựa chia nhau đi.

...

“Đông!”

“Ô ô ô ”

Tiếng trống vang lên làm cho con người nhiệt huyết sôi trào, sau khi tiếng trống dừng lại, tiếng kèn thê lương lại lập tức vang lên, bộ binh của quân Lương Châu đang tiến về phía trước lập tức dừng bước, Cung tiễn thủ nhanh chóng giương cung lên bắn, nhưng lại không có mục tiêu nào ở phía trước cả.

Quan quân trông coi Bộ binh trang bị nặng, trường thương binh và bộ binh hạng nhẹ, lập tức quát lớn, chỉ sau 1 lát công phu, đội hình vốn đang nhốn nháo, lại lập tức khôi phục sự nghiêm chỉnh, ba hàng bộ binh trang bị nặng đứng đầu lập tức đặt lô thuẫn xuống đất, kết thành 3 hàng lá chắn ở phía trên.

Kỵ binh xuất trận, tiếng vó ngựa chạy ầm ầm.

3000 kỵ binh Lương Châu của Hứa Chử gào lên, lao ngang qua đội hình Tào quân, Cung tiễn thủ của Tào quân bắn tên làm hơn trăm kỵ binh Lương Châu bỏ mình, nhưng trường thương sắc bén của quân Lương Châu lập tức xuyên thủng cổ họng của mấy trăm quân Tào, hơn nữa, quân Tào bị đâm chết lại chính là bộ binh trang bị nặng, đây là lực lượng để phòng ngự.

Kỵ binh Lương Châu tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Hàng vạn con ngựa cùng chạy, kỵ binh Lương Châu gào thét xông qua phía chính diện quân Tào, thì đột nhiên bỏ qua bại binh Nam Dương, lập tức rẽ ngang, phong tỏa mặt sau của quân Tào, cắt ngang đường liên lạc giữa đại trại và đại quân của Tào Tháo, hai bên đều khó có thể ứng cứu cho nhau

...

Trong trận của Tào quân.

“Không chê vào đâu được!”

Quách Gia một lần nữa cảm khái nói.

“Tinh Binh của Tiền Hán bất quả cũng chỉ như thế này mà thôi”.

“Đúng vậy.”

Tuân Du nghiêm nghị gật đầu nói.

“Nghe thấy trống thì tiến, nghe thấy Kèn thì dừng, 2 vạn đại quân tiến thoái có kỷ luật, giống như 1 chỉnh thể ngay ngắn trật tự, nhất là Trường Cung thủ áp trận của quân Lương Châu, ngoài việc bắn tên hỗ trợ, khi kỵ binh Lương Châu xông qua thì dừng, khi rời đi thì lại lập tức bắn tên, nếu như khoảng cách ngắn lại chừng 10 bước, thì đã bắn trúng người nhà rồi. Đúng là đã được huấn luyện nghiêm cẩn, kinh nghiệm đầy mình”.

“Kỹ thuật huấn luyện tiền thủ, cộng thêm với tố chất như thế này, xứng đáng được gọi là tinh binh”.

“Chúa công, liên lạc của quân Ta và đại trại đã bị thiết kỵ của Lương Châu chặt đứt, đường lui đã không còn rồi”.

Lý Điển hít sâu 1 hơi, giục ngựa chạy đến trước mặt của Tào Tháo, thần sắc ngưng trọng nói:

“Giờ quân ta chỉ có 1 cơ hội cuối cùng, nếu như không đánh tan được bộ binh chính diện của quân Lương Châu, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi”.

Tào Tháo không ngừng lấy tay xoa Thái Dương, nhú mày thấp giọng nói:

“Kỵ binh Lương Châu dùng chiến thuật du kích, chặt đứt liên lạc của ta với đại trại, đây cũng là chuyện trong dự liệu. Cung may bốn tướng quân đã sớm có chuẩn bị, chỉ cần đánh tan bộ binh Lương Châu ở phía chính diện, thì quân ta có thể quay giáo truy kích, cùng với Trọng Đức (Trình Biểu) và Tử Tu (Trương tử của Tào Tháo, Tào Ngang) hai mặt giáp công, thì sẽ tiêu diệt được kỵ binh của Lương Châu”.

Tào Tháo nói lời này, kỳ thật là đang củng cố tinh thần quân sĩ, trên thực tế, hẳn không có biện pháp gì đối phó với kỵ binh Lương Châu ở phía sau.

Trong nội tâm của Tào Tháo đã có 1 dự cảm không tốt, trận chiến hôm nay 8, 9 phần mười là sẽ thua, nhưng không đến thời khắc cuối cùng, hẳn sẽ không buông bỏ.

Nhưng sự chênh lệch về thực lực đã rõ ràng, nhất là kỵ binh của Lương Châu, đây chính là 1 cái gai trong cổ họng của quân Tào.

Đây là hậu quả của việc thiếu 1 đội Kỵ binh có thực lực mạnh mẽ.

Bởi vì Thám mã của Lương Châu quân thanh trừ, cho nên Thám Báo tào quân không còn một mống, cho nên toàn bộ quyền chủ động trình sát trên chiến trường đều rơi vào sự không chế của quân Lương Châu, tạo nên một hậu quả xấu vô cùng, nhất cử nhất động của quân Tào không thể nào tránh khỏi tai mắt của quân Lương Châu, ngay cả những đạo kỵ binh tuần tra trước đại trại cũng bị kỵ binh lương châu tập kích, quấy nhiễu, không cách nào thuận lợi tiến hành công việc.

Nếu không như vậy, thì đối phó với kỵ binh Lương Châu không phải là không có biện pháp.

Biện pháp đơn giản nhất, thực dụng nhất, chính là đào chiến hào, bố trí chông, hàng rào, tạo chương ngại cho kỵ binh khi chạy nước rút.

Nhưng giờ đây Kỵ binh Lương Châu đã có quyền khống chế tuyệt đối trên chiến trường, Tào quân lúc nào cũng phải đối mặt với sự tấp kịch không báo trước của quân Lương Châu, cho nên họ chẳng bố trí được gì cả. chỉ có thể mang theo Xe lương mà kết trận phòng thủ.

....

Đại quân Lương Châu rốt cục cũng thuận lợi vượt sông Đa, lúc này mới sắp xếp xong trận hình.

Giữa trận của quân Lương Châu.

Mã Dục nhìn mấy người Giả Hủ, Lý Túc.. đang đứng xung quanh, rồi ha ha cười lớn:

“Văn Hòa, Tử Nghiêm, nếu như bốn tướng quân đoán không sai, Tào A Man lúc này đang vô cùng buồn bực, hết lần này đến lần khác bị dồn vào tình thế xấu, không thể đi nước cờ hiểm, xuất kỳ chế thắng, cảm giác này thật không dễ chịu. Ha haha..”.

Lý Túc cũng mỉm cười nói:

“Chúa công, Tào A Man giờ đây chắc là đang hối hận, sớm biết có cục diện như ngày hôm nay, thì sẽ không chủ động mời quân ta hội chiến. Tào tháo nếu 1 một mực co đầu rút cổ ở trong đại doanh không ra chiến, có lẽ còn có thể kéo dài thêm 1 thời gian ngắn, nếu như bảo quân Ta muốn công phá đại doanh của quân Tào, thì thực không dễ dàng”.

“Không.”

Mã Dục lắc đầu nói:

“ Tử nghiêm nói sai rồi. Tào A Man sẽ chắc sẽ không hối hận, cho dù biết rõ mười phần là sẽ không thắng. Nhưng hắn vẫn sẽ chọn hội chiến với quân ta”.

“A?”

Lý Túc bối rối nói:

“Tại sao lại như vậy?”

Mã Dục thần thiên nhìn về phía Tào quân ở xa xa nói:

“Tào quân nếu như chỉ một mực cố thủ, thì nhất định sẽ chết, còn ra sức đánh một trận, có khi còn 1 con đường sống”.

....

Trong trận của quân Tào

Thế cục trên chiến trường lúc này đang vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa đúng như dự liệu của Mã Đồ phu, Tào Tháo đúng là không hối hận.

Trên thực tế, khi mới bắt đầu trận chiến này, Tào Tháo đã không cho rằng Tào quân có thể thắng, nhưng hắn vẫn quyết định khai chiến.

Trên thế giới này, có nhiều loại chiến tranh, cũng không phải tất cả các loại chiến tranh đều thắng, cũng không phải chỉ có thắng trận mới đánh. Bách chiến bách thắng là một loại cảnh giới.

Mà đó không phải là sự thật. ho dù là quân thần tôn, cũng không dám mở miệng nói là hễ đánh là thắng, huống chi là Tào A Man?

Nếu như có thể đem thế cục tất bại của quân đội, dùng hội chiến để làm ra một kết quả tốt nhất. Đây mới chính là điều mà Tào Tháo mong muốn.

Thực lực hai quân rõ ràng là không đồng nhất

Quân Lương Châu nhiều hơn, lại có kỵ binh tuyệt đối là mạnh hơn.

Tào quân nếu như chỉ khố thủ, thì nhất định phải bị diệt vong, nếu như Tào Tháo đã mang quân tới tiền tuyến, phía sau lại không có viện binh. Cho nên một khi mà bị quân Lương Châu bao vây, thì đừng bao giờ

hi vọng có việc quân đến, ngược lại lúc đó quân Lương Châu sẽ có 1 lượng lớn việc quân Từ Quan Trung tới tiếp viện.

Loại khả năng này là lựa chọn tốt nhất.

Bằng vào sự hiểu rõ của Tào Tháo với Mã đồ phu, để xử lý mình, Mã đồ phu nhất định không tiếc bất cứ thứ gì, đối với tào tháo cũng giống như vậy mà thôi.

Cho nên, thủ thì không còn đường sống, chỉ có đánh cuộc mới có 1 khả năng thắng trận.

...

“Chúa công, tới lúc rồi”.

Quách Gia đột nhiên giục ngựa tiến lên, đưa ánh mắt nhìn Tào Tháo.

“ừ” Trong đôi mắt của Tào Tháo hiện lên hàn ý, nặng nề gật đầu:

“Tránh mũi nhọn của địch, đánh vào điểm yếu của chúng”.

Bỗng nhiên, Tào Tháo quay đầu, ánh mắt rơi trên người của Lý Điển, nghiêm nghị nói:

“Lý Điển tướng quân, đến lượt ngươi rồi đó”.

“Xin Chúa công yên tâm!”

Lý Điển ôm quyền, nghiêm nghị đáp:

“Mặt tướng nhất định không làm nhục mệnh”.

Lý Điển giục ngựa ra trước trận của Tào quân, gươm trường đao trong tay chĩa thẳng lên bầu trời. ngay lập tức kèn trống của Tào quân lập tức vang lên, tinh kỳ cuộn cuộn như sóng bỗng nhiên tách ra, trong trận đột nhiên xuất hiện rất nhiều dã thú, đây đúng là rất nhiều con trâu không lồ.

Điều làm cho mọi người vô cùng giật mình là, trên lưng của mỗi con trâu đều buộc 1 bó củi lớn, tướng sĩ ở gần có thể ngửi thấy mùi dầu, hiển nhiên, những bó củi khô này đã được tẩm dầu trước đó.

....

Trong trận của Lương Châu quân.

“Ách” Mã Dược đột nhiên trợn trừng hai mắt:

“Cái gì?” Trâu nước”.

“Hóa ra là 1 đàn trâu, trời ạ”.

Giả Hủ lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán nói:

“Công phu giữ bí mật của Tào A man đúng là gia truyền, thần không hay quỷ không biết lại đem được 1 đàn trâu lớn vào trong trận, thám mã của Câu Đột tướng quân không có phát hiện ra được”.

Câu đột có chút bất an gãi gãi đầu, Tào quân ra trận từ khi trời còn tối đen, cho nên Thám báo không phát hiện ra được 1 đàn trâu lớn của Tào quân.

“Có chuyện gì sao?”

Lý Túc đối với phản ứng của 2 người cảm thấy rất hoang mang, thấp giọng nói:

“Trâu nước thì đáng sợ lắm sao?”

Mã Đồ phu và Cổ Độc sĩ mồ hôi lạnh đều bốc lên đến đỉnh đầu, nhưng tướng sĩ trước trận lại không cho là vậy

Nhìn thấy Tào quân dẫn ra 1 đàn trâu lớn, quân Lương Châu lập tức cười ha hả, thậm chí kiêu tướng của quân Lương Châu là Lý Mông còn ôm bụng cười to:

“Chúa công, Tào quân không còn cách nào khác, tìm không được chiến mã lại đem trâu làm tọa kỵ, đúng là ngư binh. Haha, mặt tướng đau bụng quá”.

“Câm miệng!”

Mã Dục hung hăng quát 1 roi lên lưng của Lý Mông, mắng:

“Tiểu tử ngươi có biết cái gì đâu, ai bảo là ngư binh, đây là Hỏa Ngưu trận, Hỏa ngư trận”.

“A”

Lý Mông bị ăn một roi ngựa, lập tức im bặt không dám lên tiếng,

“Lý Mông”.

Mã Dục đưa ánh mắt nhìn vào Lương Châu kiêu tướng, nghiêm nghị quát:

“Ngươi có sợ chết không?”

Lý Mông trợn trừng mắt, lạnh lùng nói:

“Sợ cái lông chim ấy”.

“Được, bổn tướng quân cho ngươi 500 trọng giáp bộ binh”.

Mã Dục nói đến đây thì dừng lại, vẻ mặt trở nên ngưng trọng:

“Ngươi phải đi ngăn trở bầy Hỏa ngư này, không có quân lệnh của bổn tướng quân, không được phép lùi về sau, cho dù 500 tướng sĩ chết chỉ còn có 1 mình ngươi, cũng không được phép lui về. Có nghe rõ không?”.

“Rõ rồi”.

Lý Mông lạnh lùng nói:

“Mặt tướng sẽ không làm nhục mệnh”.

Mã Dục bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về hướng Cao Thuận đang vuốt cằm, Cao Thuận giục ngựa chạy về phía trước, nghiêm nghị thét lớn:

“Bộ Binh trọng giáp hàng thứ nhất bước ra khỏi hàng”.

....

Trước trận của Tào quân.

Lý Diễn xoay người đứng trên lưng trâu, cầm trường đao trong tay, nghiêm nghị quát lớn:

“Các huynh đệ, xung phong”.

“Sát sát sát!”

500 quân tinh nhuệ mặc trọng giáp của Tào quân hưởng ứng hô lớn,.

Tất cả xoay người trèo lên lưng trâu, thúc nhanh 1 tiếng, chỉ thoáng cái, 500 con trâu, 2000 cái chân đồng loạt chạy trên cánh đồng hoang vu, bụi bốc lên mù mịt, bởi vì thể hình của bọn trâu này rất lớn, có cái sừng sắc nhọn. Thanh thế so với quân Thiết Kỵ Lương Châu chỉ có hơn không kém.

...

Trước trận tiền của Lương Châu quân.

Cao thuận giục ngựa chậm rãi đi ra trước trận của 500 tướng sĩ, giơ cao cánh tay bị chửi lên, quát:

“Theo quân quy của Lương Châu, có công tất được thưởng, sai lầm tất bị phạt. Lâm trận bỏ chạy, trăm lập quyết, tru di tam tộc. Anh dừng tiến về phía trước, cho dù có chết trận, phúc sẽ đến với con cháu. Ba quân tướng sĩ nghe lệnh, biến thành Ngư Lệ Trận, lập tức xung phong”.

“Xung phong”

Lý Mông hét dài một tiếng, cầm trường đao trong tay chém vài phát trong không trung, hung hăng lao thẳng ra phía trước.

...

Trước trận Tào quân.

Mấy trăm con trâu đang lao nhanh, mấy ngàn cái vó đang điên cuồng nện xuống đất.

Đôi mắt sáng ngời của Lý Điển đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, cuối cùng ngoái lại liếc nhìn Tào Tháo, nặng nề gật đầu một cái.

Ánh mắt của Tào Tháo thoáng chốc trở nên lạnh lùng, phát tay với Vu Cấm, thần sắc âm đạm, Vu Cấm buồn bã, tuy không dám nhìn nhưng trong mắt vẫn lạnh lùng quát lớn:

“Hỏa tiễn, bắn tên”.

“Hừ hừ hừ ”

Mấy trăm cung tiễn thủ đã sớm chuẩn bị, trên dây cung đã có sẵn hỏa tiễn, mấy trăm mũi Hỏa Tiễn phóng lên không trung, nhanh chóng đuổi theo Ngưu Kỵ Binh của Lý Điển, rít lên rồi rơi xuống, lửa cháy bùng lên trên lưng 500 con trâu, chỉ trong một thoáng, tiễn găm rú vọng lên chín tầng mây, đàn trâu đột nhiên tăng tốc.

...

Trước trận hai quân.

Mã Đồ Phu và Tào A Man đều ngừng hẳn hô hấp.

Hỏa ngư trận có thể đảo loạn trận hình của quân Lương Châu hay không?

500 tử sĩ của Lý Mông có thể ngăn cản đàn trâu điên cuồng này không?

Nếu như Hỏa Ngư trận không làm rối loạn trận hình của quân Lương Châu, thì trận chiến này Tào Tháo chỉ còn 1 cách duy nhất, đó là hạ lệnh lui binh.

Nếu như 500 tử sĩ của Lý Mông không ngăn cản được Hỏa Ngư trận, thì 500 con Hỏa Ngư này sẽ xông vào, trận thế của quân Lương Châu thất loạn.

Lúc đó Tào quân sẽ thừa thế đánh lén, hậu quả không cần tưởng tượng cũng biết.

“Lý Điển tướng quân, ta trông chờ vào người đó”.

“Lý Mông, ngàn vạn lần đừng làm cho bốn tướng quân thất vọng”.

...

Hai quân.

500 Lương Châu tử sĩ xếp thành Ngưu Lệ Trận, đang mãnh liệt va chạm cùng với đàn Hỏa ngư, trong cháy mất liên nghiền nát hàng thứ nhất của Lương Châu quân thành thịt vụn, 50 Lương Châu tử sĩ thậm chí chưa kịp vung đao đã ngã xuống thành vật hi sinh.

Sự chắc chắn của áp giáp cũng không mang tới vận may cho họ. Sự cứng rắn của móng sắt nghiền nát tằm thân của những người tử sĩ.

Tiếp theo, 50 tử sĩ của hàng thứ 2 bên Lương Châu quân ngã xuống, rồi hàng thứ 3, hàng thứ 4, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, 200 tử sĩ của Lương Châu quân đã ngã xuống dưới chân của bầy Hỏa ngư.

Nhưng mà sự hi sinh của 200 Lương châu tử sĩ cũng đã đạt được kết quả, tốc độ của bầy Hỏa Ngư đã chậm lại, sau đó hàng sau của bầy hỏa ngư lao mạnh vào hàng đầu, trong nháy mắt đàn trâu trở nên hoảng loạn.

Ngưu Lệ Trận, đây chính là chỗ lợi hại của Ngưu Lệ Trận.

Tầng tầng ngăn chặn, liên tiếp chống cự.

Tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng lại có thể vô hình tạo thành thế chống cự, làm cho đối phương không thể đột phá phòng ngự, làm cho quân địch cảm thấy mệt mỏi hoặc có cảm giác bất đắc dĩ, bày hỏa ngư tuy lao nhanh, nhưng không thể đột phá tầng tầng ngăn chặn của Ngư Lệ Trận.

“Sát”

Vừa mới đến tầng thứ 5, 50 Lương Châu tử sĩ đã gầm lên xông tới.

Tầng thứ 6, 7. 8. 9. tầng thứ 10, Lương Châu tử sĩ dưới sự chỉ huy của Lý Mông không nhanh không chậm xông lên, trong nội tâm của bọn họ tràn đầy sự sợ hãi, nhưng không có ai lùi bước.

Sự uy nghiêm của quân quy Lương Châu tựa như 1 thanh bảo kiếm sắc bén, treo trên đỉnh đầu của tướng sĩ Lương Châu.

Ngoại trừ anh dũng lao về phía trước, thì bọn họ không còn con đường nào khác, cho dù biết rõ là chết, nhưng cũng không lùi nửa bước.

Bởi vì đi tới thì mới có con đường sống, cho dù có chết trận, cũng để lại phúc cho vợ con, nhưng nếu lùi lại vẫn chết, mà còn bị tru di tam tộc.

...

“Phù”.

Mã Dược thở dài một hơi.

Hàng rào bằng thịt người cuối cùng cũng trụ vững trước móng sắt của bày Hỏa ngư.

Ý chí của con người còn hơn sự điên cuồng của dã thú.

“Phù”.

Giả Hủ cũng đồng dạng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên thái dương. Bây giờ đến phiên quân Lương Châu tiến hành phản kích.

...

Tào Tháo ngưng trọng thở dài một hơi.

Lương Châu binh cường hãn vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Quân đội của Mã đồ phu đến tột cùng có bí quyết gì đây?

Quách Gia thần sắc nghiêm nghị, thở dài buồn bã:

“Lương Châu binh dũng mãnh như vậy, có thể dùng tám thân máu thịt đối chọi với móng sắt của bày Hỏa ngư, chỉ cần như vậy là đủ rồi, xem thấy vậy là đủ rồi”.

...

Trước trận hai quân.

Hàng cuối cùng của Lương Châu tử sĩ tức giận tru lên, xông tới, bị tráng ngã xuống dưới móng sắt của Hỏa ngư.

Giờ đây, chỉ còn duy nhất kiêu tướng Lý Mông của Lương Châu quân, binh sĩ không còn ai sống sót.

Âm thanh thê lương của Mã Dược cứ quanh quẩn bên tai Lý Mông:

“Cho dù 500 tướng sĩ chết đi còn lại có 1 mình ngươi, ngươi cũng không được lui về phía sau, Nghe rõ chưa?”.

Ngẩng đầu lên nhìn, thì bày Hỏa ngư của Tào quân cũng đã loạn thành một đồng, càng ngày càng có nhiều hỏa ngư xông tới, đè nhau xuống, tiếng kêu thảm thiết vang lên, những tướng sĩ ở trên lưng châu không kịp đào thoát, không phải bị trâu đâm chết, mà là bị thân thể to lớn của chúng ép cho đứt từng khúc.

Đàn trâu húc loạn, hỏa quang chói mắt.

Lý Mông ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, trường đao trong tay vung lên, một đầu Hỏa ngư rơi xuống. Máu tươi nóng hổi phun lên mặt Lý Mông, sau đó chảy xuống dưới.

Lý Mông nhếch miệng cười, lạnh lẽo như quỷ, cái lưỡi thò ra liếm máu, hút luôn những giọt máu trâu vào trong miệng.

“Thùng thùng!”

Tiếng bước chân trầm trọng vang lên, một thân ảnh khô vĩ từ trong ngọn lửa bước ra, đứng trước mặt Lý Mông, Lý Điển, đúng là Lý Điển. Đây là 2 người cuối cùng còn sống.

Bây giờ không còn thứ gì khác, mà là vì tôn nghiêm của nam nhân, đây là số mệnh của quân nhân.

“Đi chết đi!”

Lý Điển hét lớn 1 tiếng, tung người lên trên không nhảy tới. Tuy người đang ở trên không, trường đao của Lý Điển đã như thái sơn áp đỉnh hạ xuống.

Đôi mắt đỏ rực của Lý Mông đột nhiên trở nên điên cuồng, quỷ dị, vui vẻ, chỉ nhìn tốc độ xuất đao của Lý Điển đã rõ độ mạnh yếu, Lý Mông biết mình không phải đối thủ.

Nhưng Lý Mông có lòng tin giết chết Lý Điển, đó là lòng tin của 1 Lão binh.

Lý Mông không tránh né, đột nhiên vút đao giờ cánh tay cản thế bổ của Lý Điển.

Khóe miệng của Lý Điển cười lạnh, chỉ bằng tám thân huyết nhục muốn ngăn cản đao phong sắc bén ư?

“Quả thực đúng là muốn chết”.

“Phốc!”

Trường đao của Lý Điển cắt đứt cánh tay phải của Lý Mông, thế còn chưa hết đâm luôn vào ngực phải, cơ hồ đã chém Lý Mông thành 2 đoạn.

Người bị trọng thương như vậy, cho dù là Đại la Kim Tiên cũng không cứu được, Lý Điển cười lạnh, đang muốn giơ chân lên gạt thi thể của Lý Mông, đột nhiên dị biến phát sinh.

Lý Mông đã dùng tính mạng của mình để đánh cược, đúng vào giờ khắc Lý Điển chủ quan.

Đây là một cơ hội duy nhất của Lý Mông, cơ hội cuối cùng. Một thanh chủ thủy sắc bén quỷ mị đi từ cánh tay trái của Lý Mông lao ra, Lý Điển không ngờ Lý Mông bị trọng thương như vậy, mà vẫn còn có thể hung dữ xuất thủ, không kịp ứng phó, bị Lý Mông nhất kiếm phong hầu.

Cho đến khi cổ họng bị chủ thủ sắc bén đâm vào, Lý Điển mới đột nhiên nhớ tới, người này là binh sĩ của Mã Đồ phu, nhưng đã quá muộn, sức lực như một tia sáng biến mất, một đi không trở lại, cái đầu của Lý Điển nghẹo sang 1 bên, khó khăn lắm mới quay đầu nhìn về phía Tào Tháo, cái nhìn đầy tiếc nuối.

Thừa tướng, Lý Điển không thể đi theo người chinh chiến sa trường được nữa rồi, ai...

Lấy mạng đổi mạng, lại lấy mạng đổi mạng.

Mặc dù quân quy của Lương Châu quân đã theo dõi, nhưng Mã Đồ phu chính là hồn của quân đội.

Đến lúc này, 500 tử sĩ toàn quân bị diệt, 500 Hỏa ngư trận cũng tan thành mây khói.

Đây là một kết cục lưỡng bại câu thương, nhưng trên thực tế quân Lương Châu đã thắng.

Mã Đồ phu đã phải trả một cái giá lớn để hóa giải đòn sát thủ cuối cùng của Tào Tháo.

Từ giờ phút này, Tào quân đã hoàn toàn đánh mất thế chủ động trên chiến trường, hoàn toàn chìm đắm trong bị động, hoàn toàn chìm đắm trong khổ cảnh, bắt đầu từ giờ phút này, Tào Tháo không phải lo tới chuyện đánh bại Lương Châu quân, mà là làm thế nào an toàn rút lui về đại doanh, an toàn rút lui về uyển thành.?

...

Trước trận Lương Châu quân.

Sát

Sát

Sát

Được 500 tử sĩ khích lệ, sĩ khí Lương châu quân tăng vọt, sát khí ngút trời. Tướng sĩ Lương châu quân dùng thân thể bằng máu thít đối chiến với bầy Hỏa ngư, làm cho tim bọn họ rét lạnh, địch nhân không phải là người, mà là 1 đám dã thú. Trong khi đó, sĩ khí quân Tào đại giảm.

Sĩ khí đã như thế này, lúc này còn không tấn công thì đợi đến lúc nào?

“keng”

Âm thanh chói tai của kìn loại vang lên.

Mã Đồ phu rút Thất tinh bảo kiếm, giơ lên đỉnh đầu, hung hăng chém mạnh ra phía trước.

banh_xe

360. Chương 289: Quân Tào Thảm Bại (1)

“Sát sát sát ”

Tiếng gầm thét làm sơn băng địa liệt, khí thế của 2 vạn quân như bài sơn đảo hải, đang xông tới phía quân Tào.

Trong trận Tào quân.

Mãnh Tướng thái Tàng phách giựa ngựa đi đến trước mặt của Tào Tháo, lạnh lùng nói:

“Sự tình cấp bách, xin Chúa Công cùng với 2 vị quân sư đi trước, mặt tướng sẽ cùng với bộ binh cản lại phía sau.”

Tào tháo thấy chuyện hôm nay bại vong là chuyện không thể tránh khỏi, bây giờ chuyện lo lắng nhất là làm sao tránh khỏi bại vong, lập tức cự tuyệt lời đề nghị của Tàng Phách, chỉ nghiêm nghị phân phó:

“Tàng phách tướng quân, tướng quân và 2000 tinh binh cho dù bằng cách nào cũng phải ngăn cản đại quân Lương Châu trong nửa canh giờ”.

“Tuân mệnh!” Tàng phách ôm quyền nói, giục ngựa quay đầu lại quát lớn:

“Các huynh đệ của thái sơn quận, theo mõ.”

“Sát”

2000 quân Thái Sơn quận vốn xuất thân từ hãn tộc, miễn cưỡng mới phần chấn được tinh thần, bám sát theo sau lưng Tàng Phách, nghênh đón quân Lương Châu, Quách Gia đứng sau lưng Tàng Phách nhắc nhở:

“Tàng Phách tướng quân, lập Ngự Lệ trận tử thủ, không, hoặc đổi Phong thủy trận tiến công”.

Tàng phách đang ở trên lưng ngựa bỗng quay đầu lại, nhìn Quách Gia trầm giọng nói:

“Quân sư yên tâm, mặt tướng biết rồi”.

Dứt lời, trường đao trong tay Tàng Phách giơ lên, quát lớn:

“Đổi thành ngự Lệ trận, tử thủ không lùi”.

“Tử chiến không lùi!”

“Tử chiến không lùi!”

“Tử chiến không lùi!”

Hai ngàn tinh binh thái sơn hô lên hưởng ứng, nhanh chóng biến đổi thành Ngự lệ Trận, triển khai tử thủ.

Tào Tháo cấp bách giục ngựa, quay đầu lại nói với Vu Cấm:

“Vu cấm tướng quân, suất lĩnh 3000 trường cung thủ đi tới, bộ binh hạng nặng bảo vệ 2 cánh, nhất định phải đột phá được kỵ binh Lương Châu trước khi quân Thái sơn thất bại.

“Tuân mệnh!”

Vu Cấm đáp ứng một tiếng, giục ngựa, giờ thương quát lớn:

“Cung tiễn thủ, theo ta”.

Đồng thời với lệnh rút quân của Tào Tháo, phía sau đại doanh của Tào quân cửa lớn cũng mở rộng, Trình, Tào Ngang suất lĩnh 2000 sĩ tốt từ trong mãnh liệt tiến ra tiếp ứng đón Tào Tháo trở lại đại doanh. Lúc này, 3000 kỵ binh của Hứa Chử lập tức lao vào tình trạng 2 mặt thụ địch.

Nhưng khi Tào Tháo đang ở phía sau rút quân, thấy quân tiếp viện như vậy, không mừng mà lại giận nói:

“Trọng Đức, có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại rời doanh trại?”

Quách Gia thấp giọng nói:

“Chỉ sợ công tử Ngang muốn cứu Chúa Công, Trọng Đức ngăn cản không được”

“Tử Tu?”

Tào Tháo vừa vội vừa giận, giọng căm hận nói:

“Đồ hư hỏng, thành sự không được, làm hỏng chuyện lại có thừa”.

...

Hậu trận của Lương quân.

“Chúa Công, Tào A Man đang muốn liều mạng với quân ta.”

Giả Hủ biến sắc nói:

“Hắn cho bộ binh trọng giáp bảo vệ 2 cánh, lấy trường thương binh làm quân tiên phong, lấy cung tiễn thủ ở giữa công kích. Đây là không tiếc thương vong đột kích quân kỵ binh của Hứa Chử tướng quân, kiểu này thì Trường Thương binh và cung tiễn thủ của Tào quân chỉ sợ toàn quân bị diệt thôi”.

“Nhưng kỵ binh của Hứa Chử cũng không còn lại bao nhiêu”.

Mã Dục hiện lên vẻ lo lắng, trầm giọng nói:

“Lúc này, quân ta đang chiếm ưu thế, không cần phải liều mạng với Tào quân”.

“Chúa Công!”

Thần sắc của Giả Hủ đột nhiên trở nên vui vẻ, lớn tiếng nói:

“Quân trấn thủ đại doanh của Tào quân dường như đang tiến ra đây tiếp ứng”.

“A? Ha ha ha. Lợi hại như Tào Tháo cũng khó tránh khỏi phạm sai lầm như vậy. Đây chính là cơ hội tốt.”

Mã Dục quyết định rất nhanh, quay đầu hướng về phía truyền lệnh binh sau lưng quát lớn:

“Truyền lệnh binh, hạ lệnh cho Hứa Chử bỏ qua quân tiếp ứng của Tào Tháo, sau đó quay trở lại cướp lấy đại doanh, lúc này bốn tướng quân muốn Tào A Man chết không có chỗ chôn”.

“Tuân mệnh!”

Truyền lệnh binh đáp ứng một tiếng, giục ngựa phóng đi.

...

Sau khi Mã Dục thông qua truyền lệnh binh hạ lệnh, 3000 tinh binh của Hứa Chử đồng thời mở phía chính diện ra, đợi khi quân Tiếp viện và quân triệt thoái chen chúc 1 chỗ, đột nhiên sử dụng chiêu hồi mã thương, phóng tới đại doanh Tào quân, một kích chiếm lấy đại doanh quân Tào.

Trong đám loạn quân.

Tào Ngang giục ngựa tiến lên trước mặt nghênh tiếp Tào Tháo, nhanh nhẩu nói:

“Phụ thân”.

“Đồ hư hỏng”.

Tào Tháo giận tím mặt, mắng :

“Là ai cho người xuất doanh tới tiếp ứng?”.

“Ách ” Tào Ngang nghe vậy cứng người lại, cúi đầu đáp:

“Hài nhi thấy quân ta bị nguy, sợ phụ thân gặp chuyện, cho nên mới dẫn quân tới tiếp ứng, chẳng nhẽ làm vậy là sai sao?”.

“Hỗn trưởng!” Tào Tháo càng giận nói:

“Việc người đi tiếp ứng là không cần thiết, bây giờ đại doanh đã mất, quân ta mất đất cắm dùi, ở trên cánh đồng hoang bát ngát thế này, làm sao có thể ngăn cản được quân lương Châu như lang như sói?”.

Quách Gia quay đầu lại nhìn xem tình hình ở phía sau lưng, 2000 quân Thái Sơn của Tào Phách đã lưng lay sắp đổ trước sự tấn công như thủy triều của quân Lương Châu, lúc nào cũng có thể hỏng mất.

Chuyện làm người ta tuyệt vọng nhất chính là, Mã đồ tể không góp sức cường công quân Thái Sơn, mà lại phái ra 2 tinh binh theo 2 hướng Nam, Bắc đánh vào 2 cánh.

Nếu như không kịp thời phá vây, 2 chi tinh binh này mà đồng thời tập kích, lại bị kỵ binh Lương Châu sau khi chiếm được đại doanh bao vây, tới lúc đó, Tào quân có chạy đằng trời..

Đây cũng chính là lợi thế của quân Lương Châu. Tào quân chỉ có để lại 1 chi quân đội ngăn cản, Lương Châu quân được tiếp ứng thì lại càng thêm mạnh mẽ, khi vượt qua đội quân ngăn cản sẽ mãnh liệt truy kích.

Nơi thiếu lợi thế về điều kiện địa lợi như thế này, thì dùng 1 chi quân đội để ngăn chặn đại quân là không có khả năng thực hiện được.

Cho dù Tào quân có phái bao nhiêu binh lính ngăn cản, thì quân Lương Châu vẫn có thể truy kích.

Đến lúc cuối cùng, đầu tiên là không kháng cự được, sau đó sẽ là làm mồi cho quân của Mã Đồ phu.

“Chúa Công, thế cục chuyển biến đột ngột, bây giờ muốn toàn vẹn ra ngoài là không có khả năng”.

Quách Gia gấp giọng nói:

“Chuyện đã tới nước này, chỉ có thể chia nhau phá vây, xông ra được bao nhiêu hay cần đó. Nhưng Chúa Công là chủ soái tam quân, lại là thừa tướng của quốc gia, cho nên hãy cùng tại hạ trao đổi Y quan, để phòng ngừa vạn nhất”.

“Không ổn!”

Vu Cẩm vội la lên:

“Quách Gia tiên sinh là thư sinh yếu ớt, hình dáng không giống với Chúa Công, truy binh Lương Châu sẽ không mắc lừa đâu”.

Quách Gia vội la lên:

“ Không còn nhiều thời gian như vậy đâu, cứ làm như vậy đi”.

“Phụ thân!”

Tào Ngang đột nhiên kích động nói:

“Hài nhi nguyện lấy công chuộc tội, thay phụ thân đánh lạc hướng truy binh”.

Quách Gia nghe vậy thần sắc khẽ biến đổi, nhìn về phía Tào Ngang và Tào Tháo, phát hiện tuổi tác 2 người tuy có kém nhau, nhưng hình dáng lại giống nhau tới 7 phần, nếu để cho Tào Ngang giả mạo Tào Tháo, chỉ cần che giấu chút ít, thì việc đánh lừa truy binh Lương quân không có gì khó.

Tào Tháo còn đang do dự, thì Quách Gia đã ra lệnh cho thân binh thay đổi quần áo của Tào Ngang và Tào Tháo.

Cha con Họ Tào vừa mới đổi xong quần áo, truy quân Lương châu đã hò hét đòi giết, Tào Ngang leo lên lưng ngựa, chấp tay vái chào Tào Tháo, nghiêm nghị nói:

“Phụ thân bảo trọng, hài nhi đi đây”

Dứt lời, Tào Ngang xoay người giục ngựa, vòng qua phía bắc đại doanh mà bỏ chạy. Tất cả những quân lễ nghi và thân binh của Tào Tháo đều bỏ chạy theo Tào Ngang.

Đợi cho Tào Ngang đi khỏi, Tào Tháo mới thở dài một tiếng, cùng Quách Gia, Tuân Du và Vu Cầm hướng phía Nam của đại trại chạy trốn chết.

Vì muốn thu hút truy binh của Lương châu, VU Cầm với hơn 10 tên tướng tá Tào quân, đều dẫn theo mấy trăm quân sĩ phá vòng vây.

Khi Tào quân chia nhau phá vòng vây, thì lập tức diễn ra phản ứng dây chuyền, truy binh từ 2 cánh cũng cuống quýt chia quân truy kích, Hứa Chử bất ngờ đánh chiếm được đại doanh cũng cho một chi kỵ binh tiến ra chặn đánh.

Chiến trường đã loạn lại càng thêm loạn, Lương Châu quân và Tào quân không cách nào giữ vững được trận hình, khắp nơi đều có thân ảnh đan xen, chém giết ở mọi nơi, mọi chỗ.

....

Hậu trận Lương quân.

“Rối loạn, rối loạn hết rồi”.

Giả Hủ đắm tay vào nhau nói:

“Quân ta và Tào quân đang xoắn với nhau ở tại 1 chỗ”.

“A”

Mã Dục có chút lo lắng, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, phát hiện trời chiều đã rủ bóng xuống phía Tây, bắt tri bất giác, trận đại chiến này đã trải qua cả một ngày trời.

Chỉ còn khoảng một khắc thời gian nữa, thì trời sẽ tối đen. Nếu trong bóng tối mà muốn từ trong đám loạn quân bắt được Tào Tháo, thì chẳng dễ dàng chút nào.

Trong lúc này, tất cả truyền lệnh binh bên người Mã Dục cũng đã ra ngoài, chẳng còn ai để liên lạc, mà cho dù có quân lệnh của Mã Dục cũng không cách nào truyền xuống được, chiến trường đã hỗn loạn vô cùng, không phân biệt được ai với ai cả, Lương Quân, Tào quân đều dựa vào bản năng mà chém giết.

Mã Dục bỗng nhiên xoay người, gấp gấp nói:

“Điển Vi đâu rồi”.

Điển Vi giục ngựa tiến lên, nói:

“Mặt tướng ở đây”.

Mã Dục lạnh lùng nói:

“Suất lĩnh 300 thiết vệ quân xông trận, nhất định phải bắt được Tào Tháo, sống thì gấp người, chết thì phải thấy thi thể”.

Điển Vi do dự một chút, nói:

“Nhưng an nguy của Chúa Công...”

Mã nhảy lãnh đạm nói:

“Người cho rằng Tào quân lúc này có thể uy hiếp đến sự an toàn của bốn tướng quân hay sao? Hay cho rằng bốn tướng quân không ứng phó được với mấy tên Tào quân bại tốt? Yên tâm đi, Bốn tướng quân và Quân Sư ở chỗ này, bại binh Tào quân không xông đến được đâu”.

“Tuân mệnh!”

Điển Vi lĩnh mệnh, lĩnh quân rời đi, nhưng hắn vẫn lo lắng để lại 100 thiết vệ bảo hộ sự an toàn cho Mã Dục.

Chờ khi Điển Vi suất lĩnh 200 thiết vệ quân đuổi theo “Tào Tháo”. Thì Tào Tháo lúc này đang dẫn mấy trăm thân vệ tả xung hữu đột trong Lương quân, chợt ngẩng đầu lên nhìn thấy Điển Vi đang suất lĩnh 200 người kéo tới đuổi giết.

“Tào Tháo là người mặc hồng bào”.

“Tào Tháo là người mặc hồng bào”.

“Tào Tháo là người mặc hồng bào”.

“Bắt sống Tào Tháo!”

“Bắt sống Tào Tháo!”

“Bắt sống Tào Tháo!”

361. Chương 289: Quân Tào Thảm Bại (2)

Quân Lương Châu hò hét, câu sau to hơn câu trước, công lao rất lớn đặt ngay trước mắt, tất cả tướng sĩ đều tranh nhau lao lên trước, ai cũng liều mạng chém giết, đều muốn là người may mắn bắt được hoặc chém chết Tào Tháo.

Quân quy của Lương quân, khi chém chết được Đại Tướng địch quân, hoặc Tướng quân, thì sẽ được thưởng ruộng tốt 1000 khoảnh, 3 cái đại trạch, thê thiếp 10 người, nô bộc ngàn người.

Về việc chém giết Tào Tháo được thưởng gì, trong quân quy không có quy định, nhưng có thể khẳng định là, công lao chém giết Tào Tháo sẽ nhiều hơn chém giết Đại Tướng của địch không ít.

Vừa mới nghĩ tới ruộng tốt ngàn khoảnh, 3 cái đại trạch, cùng với hơn 10 kiêu thê mỹ thiếp, lại còn cả ngàn nô bộc, ngay cả mặt của những binh sĩ này cũng hưng phấn đến tái đi.

“Tránh ra, mau tránh ra cho Lão Tử”.

Điển Vi giục ngựa chạy như tay, trong tay cầm đại thiết kích xoay ngang xoay dọc, tất cả người ngựa Tào quân ngăn trở trước mắt hắn đều đổ xuống, những thân vệ cường hãn bên người Tào Tháo cũng liên tiếp đổ xuống, không ai có thể ngăn cản hắn.

Bỗng nhiên, Điển Vi đột ngột giục ngựa đến trước mặt Tào Tháo. Tào Tháo cả kinh ngẩng đầu, chỉ thấy 1 con Ác Lai lướt nhanh như gió, chưa kịp kêu lên sợ hãi thì hai thanh đại thiết kích trầm trọng đã mang theo bóng đen tử vong đâm tới.

“Phốc!”

Máu tươi bắn tung tóe, đầu người rơi xuống.

Điển Vi giục ngựa tiến lên, dùng mũi kích xiên vào đầu Tào Tháo, ngựa mặt lên trời hú dài:

“Đầu của Tào Tháo ở đây”.

“Tào Tháo đã bị chém đầu”.

“Tào Tháo đã bị chém đầu”.

“Tào Tháo đã bị chém đầu”.

Chỉ trong 1 thoáng, tiếng hoan hô vang vọng cả chiến trường, sĩ khí quân Lương tăng vọt, mà quân Tào thì đại giảm, sự chống cự của Tào quân nhanh chóng tan thành mây khói.

Đến khi bóng đêm hoàn toàn phủ xuống, tiến ồn ào náo động cũng dần dần chấm dứt, chiến trường khôi phục lại bình tĩnh.

“Thắng rồi!”

Trong bóng tối, không biết ai là người đầu tiên la lên, chỉ sau 1 thoáng, tiếng hoan hô của tướng sĩ quân Tào vang vọng khắp chiến trường, tựa như sóng Hoàng Hà cuộn chảy, vang vọng tới tận mây xanh.

Trong tiếng hoan hô của ba quân Tướng sĩ, Giả Hủ giục ngựa từ từ bước lên, chỉ thấy tử thi khắp chiến trường, đoạn kích như rừng, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, làm cho hân buồn nôn.

Chiến tranh. Đây là chiến tranh!

Không phải người chết, thì là ta mất mạng, không bao giờ có khả năng thứ 3.

“Chúa Công, đầu của Tào Tháo ở đây”.

Điển Vi giục ngựa tiến lên, cầm trong tay cái đầu máu chảy đầm đìa, Mã Dục nhìn một cái không khỏi ngẩn người ra, Giả Hủ thì thất thanh nói:

“Tào Tháo tại sao không có ria mép? Đây không phải Tào Tháo”.

“Hả. Không phải Tào Tháo?”

Điển Vi ngạc nhiên nói:

“Hóa ra tiểu tử này đã hóa trang thành Tào Tháo”.

“Xin Chúa Công thứ tội, mặt tướng sẽ lập tức... đuổi theo”.

Điển Vi dứt lời, lại giục ngựa lĩnh quân đuổi giết.

“Thôi, không cần”

Mã Dục phát tay ngăn cản Điển Vi lạnh nhạt nói:

“Trời đã tối rồi, có đuổi cũng không kịp, chờ Cú Đột tướng quân trở về rồi nói sau”.

“Chúa Công!”

Mã Dục vừa mới nói xong, trong bầu trời đêm phía trước vang lên tiếng Cú Đột, chợt thấy có hơn 10 Lang Kỳ vọt tới trước mặt Mã Dục, rồi ghì chặt cương ngựa.

“Chúa Công, có 3 đạo Tào quân đột phá vòng vây, chia nhau trốn về 2 hướng Lạc Dương, Uyển thành”.

“Hướng đi”

“Ừ, Tào A man khẳng định ở trong 3 đạo tàn binh này”.

Mã Dục nói xong dừng lại, nhìn sang phía Giả Hủ, nói:

“Văn Hòa, người xem, Tào A Man sẽ trốn theo hướng nào, Lạc Dương hay Uyển Thành? Hay là Quán Quân?”.

Giả Hủ suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Sau trận chiến sông Đan, quân Tào thảm bại, 1 vạn quân tinh nhuệ bị diệt hầu như không còn, Tào Tháo nếu như trốn về Quán Quân cũng không có binh để dùng, một khi quân Ta đuổi theo đến dưới thành, thì chỉ còn nước bó tay chịu trôi. Chỉ có thể trốn về Lạc Dương, Tào tháo mới có khả năng tập hợp lại lực lượng”.

Lý Túc nói:

“Ý của quân sư, Tào Tháo chỉ có cách trốn về Lạc Dương, hoặc Uyển Thành?”.

“Không”

Giả Hủ nở nụ cười giảo hoạt, lắc đầu nói:

“Nếu như là người khác, thì chắc chắn sẽ không chạy về hướng Quán quân, Tào Tháo trời sinh đã nghi, kết quả lại hoàn toàn khác. Chúa Công, Tào A Man rất có khả năng trốn theo hướng Quán Quân, nên nhanh chóng cử tinh binh ngày đêm đuổi theo. Đồng thời, chúng ta cũng phải đề phòng vạn nhất, cũng ra lệnh cho Thiếu tướng quân chặn đánh Uyển Thành, và Lạc Dương tránh cho bại binh của Tào quân hội binh”.

“Uh!” Mã Dục gật đầu, trầm giọng nói:

“Hứa Chử nghe lệnh!”

Hứa Chử giục ngựa tiến lên, lạnh lùng nói:

“Có Mặt tướng”.

Mã Dục nói:

“Chọn 500 tinh binh, đã nghỉ ngơi hồi sức, mang theo lương khô, mau chóng đuổi theo tới Quán Quân thành”.

“Tuân mệnh!”

Hứa Chử nhận mệnh rồi đi.

Mã Dục lại hướng tới Cú Đột, bất ngờ nói:

“Cú Đột, lập tức dùng khoải mã đi tới Nhượng Huyền, uyển Thành tìm kiếm Thiếu Tướng quân, lệnh cho Thiếu Tướng quân tập kích phương hướng bại binh Tào quân đang đi về uyển Thành, Lạc Dương.”

“Tuân mệnh!”

Cú Đột lĩnh mệnh, giục ngựa rồi đi.

....

Trên đường nhỏ từ Sông Đan đi Quán Quân, Tào Tháo, Quách Gia, Tuân Du, Trình Dục đang được mấy trăm tàn binh của Vu Cấm bảo hộ, chạy thực mạng về hướng đông nam.

Cổ Độc Sĩ suy đoán hướng đi của Tào Tháo cực kỳ chuẩn xác, quả nhiên Tào Tháo không trốn về hướng Lạc Dương hoặc uyển Thành, mà lại chạy trốn về Quán Quân.

“Chúa Công, mặt tướng nghi phải chuyển hướng về phía Uyển Thành”.

Vu Cấm suy nghĩ nửa ngày, nhin không được giục ngựa chạy tới trước mặt Tào Tháo, khuyên bảo:

“Đi quán quân quá nguy hiểm, Quán Quân chỉ là 1 tiểu trấn, quân coi giữ thành không đến mấy trăm người, vạn nhất đại quân của Mã Đồ phu mà tới, Chúa Công muốn phá vòng vây lại càng khó hơn lên trời”.

“Nếu chuyển hướng tới Uyển thành lại càng nguy hiểm”.

Tào Tháo lãnh đạm nói:

“Văn Tắc đừng quên dưới tay Mã đồ phu có mấy ngàn kỵ binh, còn chúng ta thì sao? Chúng ta chỉ có bộ binh, 2 cái đùi sao chạy lại 4 chân, không đợi đến khi chúng ta chạy về Uyển thành đã bị kỵ binh Lương Châu chặn đứng, tình thế lại càng hồng bét”.

Vu cấm nói :“Nhưng mà.....”

“ý ta đã quyết, Vu cấm tướng quân không nên khuyên can nữa”.

Tào Tháo quát bảo Vu cấm không nói nữa, sau một lúc mới than nhẹ một tiếng, thấp giọng nói:

“Lần này thảm bại ở Sông Đan, đúng là bình sinh chưa gặp phải bao giờ! Một vạn tinh binh bây giờ hầu như khoogn còn, cũng còn mặt mũi nào trở lại Hứa Xương gặp Thiên Tử nữa”.

Quách Gia nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tiến lên hướng Tào Tháo nói:

“Chúa Công, gia có một lời không biết có nên nói hay không?”

Tào Tháo nói:

“Phụng Hiếu, có gì cứ nói, đừng ngại”.

Quách Gia nói :

“Lấy mưu trí của Giả Hủ, thủ đoạn của Mã Đồ phu, họ có khả năng đoán được Chúa Công sẽ đi về Quán Quân, nghỉ ngơi và hồi phục ở trong thành, khi đó đại quân Lương Châu đột ngột tới, hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Gia có ý này, Chúa Công nên mặc quần áo nhẹ nhàng, đi qua Tân Dã, vượt bạch thủy, qua Nhữ Nam, rồi trực tiếp trở về Hứa Xương”.

Tuân Du nghe vậy hai mắt sáng ngời, chấp tay nói:

“Đúng vậy, lấy tâm cơ của Cổ Độc sĩ, cũng không thể ngờ tới việc Chúa Công vứt bỏ Nam dương, trở về Hứa Xương, khi đó có thể bình yên thoát khỏi truy kích của Lương quân. Có câu nói: Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt, an nguy của Chúa Công mới là trọng yếu nhất”.

“Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua Nam Dương hay sao?”.

Tào Tháo có chút lo lắng nói:

“Nhưng phòng tuyến ở Hồ Lao quan, Dương Dịch chưa được tu sửa hoàn toàn, phòng ngự ở Dĩnh Xuyên còn chưa hoàn thành, nếu như trong 1 thời gian ngắn, Mã Đồ phu công chiếm nam dương, sau đó lĩnh binh tấn công Dĩnh Xuyên, thì phải làm thế nào cho phải?”.

Quách Gia thở dài nói:

“Chúa Công, thảm bại ở Sông Đan, Nam Dương đã không thể giữ được rồi”.

“Chúa Công, không hay rồi!”

Quách Gia vừa dứt tiếng, chợt có tiểu hiệu từ phía trước hoảng sợ chạy trở về:

“Không hay rồi, Có 1 đạo kỵ binh Lương Châu đang tiến tới đây”.

“Nói láo”.

Tào Tháo nghiêm nghị quát:

“Lúc này, bầu trời đang tối đen, đường đi không rõ, tình cảnh cũng không nhìn rõ, chỉ có cách giơ đuốc cầm gậy, kỵ binh Lương Châu sao có thể đuổi theo nhanh như vậy?”.

“Đúng mà... đúng mà. Có rất nhiều kỵ binh, có chừng hơn ngàn người”.

“Ầm ầm ”

Tiếng tiểu hiệu vừa dứt, trong bóng đêm quả nhiên vang lên tiếng vó ngựa, có những đốm lửa sáng rực giữa bầu trời đêm, uốn lượn thành 1 hàng dài, đang hướng về sơn cốc phía Tào Tháo đang nghỉ ngơi mà đến.

Bọn người Tào Tháo, Quách Gia, Tuân Du, Trình Dục, Vu Cấm không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Tào Tháo càng ai thán nói:

“Tánh mạng lần này nguy rồi”.

“Chúa Công, đừng vội kinh hoảng”.

Vu Cấm hít một hơi thật sâu, giục ngựa tiến lên quát:

“Chúa Công ngài có thể cùng với 2 vị quân sư nhanh chóng theo tiểu lộ đi trước, miễn cần truy binh sẽ đến sau”.

Chờ khi bọn người Tào Tháo đi qua tiểu lộ, Vu Cấm mới nghiêm nghị quát:

“Đốt đuốc lên, lập trận nghênh địch”.

Mấy trăm tàn binh miễn cưỡng giữ vững tinh thần, ở sau lưng Vu Cấm triển khai trận thế.

Không tới 1 lát công phủ, những ngọn lửa lốm đốm đã xông tới, Vu Cấm đang nghĩ tới nay có lẽ là mình không may mắn rồi, đột nhiên phía trước có một tiếng thét rõ to:

“Phía trước có phải Vu Cấm tướng quân không?”

“A”.

Vu Cấm kinh dị kêu lên một tiếng, dựa vào ánh lửa bập bùng, nhận ra một gương mặt trẻ tuổi quen thuộc, vui mừng quá đổi nói:

“Phía trước có phải Tào Thuần thiếu tướng quân hay không?”

“Đúng là mặt tướng.”

Tào Thuần nhanh chóng giục ngựa chạy ra phía trước, hỏi Vu Cấm:

“Chúa Công đâu rồi?”

“Thiếu tướng quân mang kị binh đến, Chúa Công tướng kỵ binh Lương Châu đuổi giết, đã sớm theo đường nhỏ đi trước rồi”.

Vu Cấm chỉ vào con đường nhỏ cho Tào Thuần, rồi nói:

“Thiếu tướng quân chờ 1 chút, mặt tướng sẽ đuổi theo Chúa Công và quân sư một chuyến”.

Tào Thuần ôm quyền nói:

“Làm phiền tướng quân”.

362. Chương 290: Tào Tháo Cầu Hòa

Quần áo không chỉnh tề, thần sắc chật vật, Tào Tháo và Quách gia đang được bọn lính vây quanh đi tới.

Tào Thuần thấy vậy thì vội quỳ xuống khấu đầu, nói:

“Mặt tướng Tào Thuần, tham kiến Chúa công”.

Tào Tháo xoay người xuống ngựa, tiến lên nâng Tào Thuần dậy, nói:

“Tử Hòa mau đứng lên”.

Tào Thuần đứng dậy, nước mắt, nói:

“Mặt tướng cứu giá chậm trễ, xin Chúa công thứ tội”.

“Thôi.”

Tào Tháo thở dài nói:

“Tử Hòa không phải là đi theo lệnh huynh tới Thọ Xuân, sao lại tới Nam Dương?”

Tào Thuần nói:

“Khi Chúa công trở về, quân Từ Châu và quân Ngô đều đã theo Hoài Nam rút binh, huynh trưởng lệnh cho Lôi Tự, Mai Thành lưu thủ Thọ Xuân, tự mình dẫn 2 vạn đại quân tiến đến Nam Dương tiếp ứng Chúa công.”

Đại quân vừa mới qua hỏi Dương Sơn, thám mã đã hồi báo Chúa công đang cùng với quân Lương châu giằng co ở Sông Đan, huynh trưởng vội vàng sai mặt tướng dẫn theo 2000 kị binh nhẹ, ngày đêm đến tiếp ứng”.

“A?” Tào Tháo nghe vậy mừng rỡ nói:

“Tử Hiếu tới rồi, còn mang thêm 2 vạn đại quân?”

“Đúng vậy”

Tào Thuần nói:

“Đại quân của huynh trưởng lúc này chắc cũng đến được vùng Dục Dương, cách đây nhiều nhất cũng chỉ chừng 100 dặm”.

“hahaha”

Tào Tháo sững sốt trong chốc lát, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, nói: “Quả nhiên là trời cũng giúp ta, ha ha”.

Trong lòng mọi người không hiểu, nhưng cũng không dám nói gì.

Sau khi Tào Tháo cười được nửa ngày, đột nhiên thanh âm của hắn trầm thấp, trên mặt hiện lên vẻ bi thương, thở dài nói:

“Ai, không biết bọn Tuyên Cao, Tử Tu bây giờ như thế nào rồi? Có đột phá được vòng vây hay không?”

Quách Gia nói:

“Chúa công, nơi đây không phải nơi ở lâu, phải nhanh chóng chuyển tới vùng Dục Dương, cùng với đại quân của Tào Nhân tướng quân tụ hợp, sau đó tiếp tục tính toán”.

“Uh.” Tào Tháo gật đầu nói:

“Truyền lệnh. Lập tức tiến đến vùng Dục Dương”.

“Báo”.

Tiếng của Tào Tháo vừa dứt, chợt có thám mã theo sơn đạo chạy tới, nói:

“Thừa tướng, phía sau phát hiện kỵ binh lương châu truy đuổi, ước chừng 400, 500 người”.

“Mã đồ phu!”

Tào Tháo nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Đúng là khinh người quá đáng!”

Trong đôi mắt Quách Gia hiện lên sự lạnh lùng, thấp giọng nói:

“Chúa công, Lương quân đuổi theo không biết 2000 kỵ binh nhẹ của Tử Cùng tướng quân đã tiếp ứng. Nhân cơ hội này chúng ta giết cho chúng không kịp trở tay. Đã kích bộ đáng kiêu ngạo của lương châu kỵ binh, làm cho hắn không dám tùy tiện truy kích”

“Uh.” Tào Tháo gật đầu nói:

“Theo lời của Phụng Hiếu, Tào Thuần nghe lệnh”.

“Có mặt tướng.”

Tào Thuần nhanh chóng tiến lên, đứng trước mặt Tào Tháo.

.....

Lúc rạng sáng.

Chiến trường sông Đan cũng dọn dẹp xong hoàn toàn, Tào quân với Nam Dương quân tổng cộng là 1 vạn 3000 người, ven ven chỉ có hơn 2000 người phá vòng vây đào tẩu được.

Còn lại hơn 1 vạn người toàn bộ bị diệt, trong đó có hơn 5000 người bị bắt làm tù binh, hơn 4000 người chết trận. quân lương châu thương vong hơn 3000 ngàn, trong đó chết trận hơn 800, trọng thương 600 người.

Duy nhất có 1 điều làm cho Mã Đồ phu tiếc nuối, chính là trong trận chiến này không thể xử lý Tào Tháo.

Sắc trời còn chưa sáng, Lý Túc với bộ dáng mệt mỏi đi tới trung quân của Tào Tháo.

Nhưng lúc này đã biến thành đại tướng chủ soái của Mã Dục, Mã Đồ phu mới tỉnh dậy, chuẩn bị dùng bữa sáng, Lý Túc chấp tay chào, nói:

“Chúa công, từ trong miệng tù binh của Tào quân đã chứng thực, đầu mà Điển Vi tướng quân chém được đó là đầu trưởng tử Tào ngang của Tào Tháo, còn Lý Mông tướng quân đồng quy vu tận với đại tướng của Tào Tháo là Lý Điển”.

Lý điển?”

Mã Dục bỗng nhiên nói:

“Là Lý Điển đã đánh lên được Hàm Cốc Quan?”.

Lý Túc gật đầu nói: “Đúng vậy”.

“Đáng tiếc.”

Mã Dục bùi ngùi nói:

“Một viên đại tướng trí dũng song toàn, cứ như vậy mà chết đi, thật là đáng tiếc”.

Mã Dục mới nói xong, thì ở ngoài có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, Mã Dục cả kinh quay đầu lại, thì thấy Hứa Chử dẫn theo 10 kỵ binh, trên người đầy bụi đất, vọt đến đại tướng trung quân, Hứa Chử xoay người xuống ngựa, quỳ một gối, nước mắt chảy xuống, xấu hổ nói:

“Chúa công, mặt tướng vô năng, trúng phải mai phục của Tào Tháo, làm cho Tào Tháo chạy thoát, lại còn tổn thất hơn 300 huynh đệ”.

“Cái gì?”

Mã Dục giật mình nói:

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Hứa Chử nói:

“Mặt tướng theo sự dẫn dò của quân sư, dùng 500 kỵ binh theo đường nhỏ đi Quán Quân mà truy kích, quả nhiên đuổi theo thì thấy tàn binh của Tào Tháo, nhưng lúc đó có hơn 2000 kỵ binh Tào quân từ trong rừng rậm đột nhiên xông ra chém giết, Mặt tướng không kịp đề phòng, liền chết phá vỡ, nhưng 500 huynh đệ kỵ binh đã tổn thất hơn 300”.

“Hai ba ngàn Tào quân kỵ binh?”

Đôi đũa trong tay Mã Dục rơi xuống đánh phốc 1 tiếng, thất thanh nói:

“Tại sao Tào A Man lại có nhiều kỵ binh như vậy?”.

“Chúa công, tình hình có biến.”

Đúng lúc Mã Dục đang kinh nghi bất định, Giả Hủ đột nhiên xông đến trước đại tướng, hít vào một hơi, dùng giọng trầm trọng nói:

“Chúa công, vừa rồi có thám mã hồi báo, Thái thú Hoài Nam Tào nhân suất lĩnh 2 vạn quân đã tới Dục Dương, đệ đệ của hắn là Tào Thuần thống lĩnh 2000 kỵ binh nhẹ đi qua Như Lăng Huyện, như vậy phục kích Hứa Chử tướng quân nhất định là Tào Thuần”.

“Tào Nhân, Tào Thuần ?”

Mã Dục nghiêm nghị nói:

“Nói như vậy thì quân Tào đã bình định được Hoài Nam rồi?”.

“Chắc là như vậy”.

Giả Hủ trầm giọng nói:

“Chuyện này cũng không khó suy đoán, Lữ Bố lúc này đang bận việc lung lạc sĩ tộc môn phiệt Từ Châu, mãnh hổ Giang Đông là Tôn Kiên thì chú trọng vào ổn định thế cục Giang Đông, tích sức lực lượng để tiến công Lữ Giang của Giang Bắc, cho nên hai nhà sẽ không dây dưa cùng với quân Tào ở Hoài Nam, trọng yếu hơn còn có một điểm...”

Mã Dục trầm giọng nói:

“Nói.”

Giả Hủ nói :

“Có một điểm trọng yếu hơn là, Lữ Bố, Tôn Kiên cũng không hi vọng thấy Tào Tháo bại vọng, cho dù Viên Thiệu có chiếm được hai châu là Dự, Duyện, thì Chúa công vẫn vào Trung Nguyên, đối với Lữ Bố, Tôn Kiên mà nói, uy hiếp còn lớn hơn so với Tào Tháo, cho nên bọn họ sẽ không làm vướng chân Tào Tháo ở phía sau đâu”.

“cũng vì chuyện đó nên sự tình mới khó giải quyết”.

Mã Dục nói:

“ Có 2 vạn quân của Tào Nhân, Tào A Man coi như một lần nữa lại có thể vững chân, quân ta ít nhất cũng phải dùng 3000 quân để áp giải tù binh quân Tào, và thương binh về Quan Trung, như vậy binh lực không bằng Tào quân rồi, trong lúc cấp bách như vậy, mà muốn chiếm Nam dương quả thật không dễ dàng gì”.

Giả Hủ nói:

“Đúng vậy, xem ra chắc chắn lại phải đánh theo kiểu tiêu hao chiến rồi”.

“Cũng được”.

Mã Dục cắn răng nói:

“Tiêu hao chiến thì tiêu hao chiến, cũng may lương thảo của quân ta có thể đủ dùng trong nửa năm, nếu như ăn uống tiết kiệm một chút, có thể duy trì hơn nửa năm, đến lúc đó là mua thu hoạch, có thể bổ sung thêm, thì không còn vấn đề gì nữa rồi. Bốn tướng quân không tin, Tào A Man có thể ở Nam Dương nửa năm.”

Hừ hừ, Duyện Châu dù sao cũng chỉ là chiến địa, không thể so với hậu phương như Quan, Lương, Hà Sáo”.

.....

Hán Hiến Đế Kiến An năm thứ 8, tháng 7 (195)

Lương Quân và Tào quân kịch chiến ở Sông Đan, đánh bại quân Tào. Chém đầu mấy ngàn người, trong trận chém chết trưởng tử của Tào Tháo là Tào Ngang, đại tướng Lý Điển.

Tào Tháo chỉ còn lại có trăm tàn binh, hoảng sợ trốn theo hướng Quán Quân, giữa đường được Tào Thuần tiếp ứng, rút lui an toàn, Thái thú Hoài Nam là Tào Nhân dẫn theo 2 vạn quân chạy tới Nhượng Huyền thì cùng tụ hợp với Tào Tháo.

Giữa tháng 8, Mã Dục dẫn theo hơn 4000 kỵ binh, bộ binh khoảng hơn 1 vạn 4000 người tiến đến Nhượng Huyền.

Tào Tháo vội cho Tào Nhân dẫn theo hơn 5000 quân ra trấn giữ ở bên trái Nhượng huyện Thành, Vu Cầm dẫn theo 5000 quân trấn giữ bên phải Nhượng Huyện thành, tạo thành thế sừng trâu, ngăn cản mũi nhọn tấn công của quân Lương.

Đến Lúc này, Tào quân lại thêm có quân Nam Dương trợ giúp, cho nên chiếm ưu thế về binh lực, lại thêm địa lợi, nhân hòa., mà Lương Châu quân quân binh tinh nhuệ, lại có thể kỵ binh mạnh mẽ, hai bên lại tiếp tục giằng co.

Đảo mắt trôi qua, quân Tào và quân Lương đã giằng co với nhau được 2 tháng ở Nhượng Huyền.

Lúc này đã là tháng 10 năm kiến An thứ 8, nước lạnh từ phương bắc chảy xuống phương Nam, chỉ trong 1 đêm Nam Dương biến thành mùa đông giá rét, nước đóng thành băng.

Quân Tào vì mấy năm chinh chiến liên tục, tiền lương vận chuyển vật tư tốn rất nhiều, thuế ruộng cũng đã tiêu gần hết. Mà hai huyện Dự, Duyện đã sớm cạn kiệt vô cùng.

Bởi vì tất cả thanh niên, trung niên đều đã bị bắt lính, chết trận, cho nên sản xuất nông nghiệp, thủ công nghiệp bị hao hụt nghiêm trọng, không có đủ quần áo cho mùa đông giá rét.

Cũng bởi vì thiếu quần áo mùa đông, tướng sĩ Tào quân chỉ có thể dựa vào quần áo mỏng manh của Bồ Y để chống đỡ với mùa đông giá lạnh, mỗi ngày đều có tướng sĩ vô thanh vô tức chết đi, trời lạnh là địch nhân lớn nhất của Tào quân, chứ không phải Lương quân.

Lương quân thì lại tốt hơn rất nhiều so với Tào quân.

Sau khi 23 lộ liên quân thảo phạt Lưu Khấu chấm dứt, Mã Đồ phụ dùng chính sách cho dân nghỉ ngơi, dùng hết mọi cách khôi phục nông nghiệp, sản xuất Hà Sóc, Quan Trung và Lương Châu, lại còn kéo thủ công nghiệp, buôn bán của Quan Trung lên, tuy rằng có mấy lần điều động quân sự, nhưng đều là xuất chinh quy mô nhỏ, vẫn có kỳ nghỉ ngơi dưỡng sức cách quãng.

Tới năm Kiến An thứ 8, trải qua 3 năm hồi phục, Quan Trung, Lương Châu, Hà Sóc, 3 đại phủ khổ đã được bổ sung đầy đủ, cuộc sống yên ổn mà Mã Dục cai trị đã trở thành sự hấp dẫn trí mạng với dân chúng Quan Đông.

Mỗi tháng đều có ngàn vạn dân chúng Quan Đông đi xa ngàn dặm di chuyển vào Quan Trung, Thư Thụ phụ trách nội chính không cự tuyệt, lại còn cho dựng lầu bạt, rồi phát khẩu phần lương thực, lại phân phối ruộng đồng cho họ. Dù sao đất Quan Trung vô số, đủ để cấp cho mấy trăm vạn dân cư.

Sản xuất nông nghiệp được khôi phục, thì làm cho dân chúng của Mã Dục cơm no áo ấm, mà công thương nghiệp hưng thịnh thì làm cho vật tư trong lãnh địa của Mã Dục vô cùng phong phú, lông da súc ở Mạc Bắc, đồ gốm sứ Tây vực, ngọc khí lá trà, tơ lụa ở Giang Nam, tất cả đều giao hội ở Trường An, biến nó thành trung tâm công thương nghiệp của Mã Dục.

Nhờ con đường buôn bán to lớn như vậy, Tư Thụ không cần phí nhiều sức lực cũng có thể mua sắm đủ số lượng lớn da lông, quần áo, đại quân Lương châu xuất chinh bên ngoài mới tránh được phong hàn, so sánh với sự ăn mặc đói rách của Tào quân, thì đúng là tốt hơn rất nhiều.

.....

Uyển thành, phủ Thái Thú.

Trần Đáo nổi giận đùng đùng lao vào đại sảnh, nói với Trần Kỳ:

“Đại Ca, Tào A Man lại đòi lương thảo, đồng thời còn đòi thêm quần áo chống lạnh”.

“Tam đệ!”

Trần Kỳ vội la lên:

“Vi huynh đã nói với người bao nhiêu lần rồi, phải gọi là thừa tướng”.

“Hừ” Trần Đáo kêu lên một tiếng thống khổ, mất hứng nói:

“Trước mắt quân ta cũng thiếu lương thực, thì tại sao phải cho quân Tào lương thảo?”.

“Người biết cái gì?”

Trần Kỳ quát:

“Tào quân còn không phải là vì giúp chúng ta bảo vệ cho Nam Dương, nếu như Nam Dương quận bị Mã đồ phu chiếm mất, thì chúng ta còn có cái gì, lưu lại lương thảo để làm gì?”.

Trần Đáo nói:

“Sớm biết như vậy, lúc trước tốt hơn hết là đầu nhập mã đồ phu”.

“Câm miệng!”

Trần Kỳ giận dữ nói:

“Bây giờ nói những điều này có tác dụng gì?”.

“Nhưng đại ca...”

Trần Đáo nói:

“Tào A man đã hạ lệnh cho binh lính bắn tên vào chúng ta, tiểu đệ nuốt không trôi cục tức này”.

Trần Kỷ tức giận nói:

“Cũng chỉ có thể trách người, ai bảo người tranh cường hão thắng làm náo động trận hình quân đội? Cuối cùng ném mùi thất bại lại chạy sai phương hướng? Lại nói, sự thất bại của Tào quân ở Sông Đan có hơn nửa trách nhiệm thuộc về người, Thừa tướng không truy cứu đã coi như tha thứ cho người rồi, người còn không biết xấu hổ mà nói như vậy?”.

“Đại ca, tại sao người lại hướng về Tào A Man như vậy?”.

“Vi huynh cũng chỉ thuận theo sự việc mà làm thôi”.

Trần Kỷ sắc mặt trầm uổng nói:

“Sau này cần phải cẩn thận, nếu mà còn gây mất đoàn kết của liên quân, thì vi huynh lực thân cũng không nhận đâu”.

“Đại ca!?”

Trần Đáo hét lên một tiếng.

...

Phủ nha của Huyền huyện.

Trình bước nhanh vào đại đường, lớn tiếng nói với Tào Tháo:

“Chúa công, quân Nam dương áp giải lương thảo và quần áo chống lạnh đã đến. Đúng là không ngoài sở liệu của Chúa công, Mã Đồ Phu quả nhiên phái Mã Siêu đi cướp lương. May mà có 3000 quân Nam Dương của Trần Đáo liều chết thủ hộ, lại có 2000 kỵ binh của Tào Thuần tướng quân kịp đến, không thì Mã Siêu đã thành công rồi”.

“Ai.” Tào Tháo thở dài một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ không vui, nói:

“Nhưng chút lương thảo này cũng chỉ duy trì được nửa tháng, nửa tháng sau thì làm sao bây giờ? Văn Nhượng mới đưa thư cấp báo, Đông quận, Tế bắc gặp nạn châu chấu, không thu được lương thảo, Hoài Nam, Nhữ Nam lại gặp nạn tuyết lớn, dân chúng chết lạnh nhiều không đếm được, giờ đây ngay cả khẩu phần ăn của dân chúng cũng là một vấn đề, quân ta sao có thể ăn tranh lương thực của dân đây?”.

Nói tới đoạn này, thì Tào Tháo dừng lại, thần sắc càng lúc càng âm trầm, nói tiếp:

“Vừa rồi có thám mã hồi báo, Các vùng đất mà Mã Đồ Phu cai trị như Quan, Lương Hà Sóc thì mưa thuận gió hòa, thu hoạch năm nay còn tốt hơn mấy năm trước. Đây là 3 mùa hội thu liên tiếp của Mã Đồ Phu, ai, nếu mà ngay cả ông trời đều hướng về Mã Đồ Phu. Thì cuộc chiến này đánh làm sao được?”.

“Chúa công, đây cũng không thể nói tới thiên hướng của ông trời được”.

Quách Gia ra khỏi hàng nói:

“Theo tại hạ biết, Mã Dục cai trị Quan, Lương, Hà Sóc nhưng lại bỏ gốc tìm ngọn, tìm cách thu nhận hơn chục vạn dân phu ở miền bắc, cho dù có thu hoạch, hay hạn hán, lụt lội, thì với hơn ngàn vạn khoanh ruộng tốt, thì Quan, Lương, Hà Sóc cũng không có lo lắng gì cả”.

“bốn tướng sao lại không biết điều đó?”.

Tào Tháo âm trầm nói:

“Phu mạnh ở Quan Trung, Lương Châu, Hà Sóc là nơi đất tốt. Người Tiên Ti ở Mạc Bắc Thì hung dữ.”

363. Chương 291: Chỉ Còn Lại 7 Năm Thôi (1)

“Chúa công, nếu đã như vậy thì không bằng kết minh với Mã Đồ Phu”.

Trình Dục nói:

“Mã Đồ Phu tuy thanh danh có kém một chút, nhưng dù sao hắn cũng là danh tướng, cũng là phò mã của Đại Hán, cùng kết minh với hắn thì tĩ tộc trong thiên hạ cũng sẽ không phản đối, hơn nữa sau khi kết minh cùng với Mã Đồ Phu thì quân ta có thể dồn toàn lực tấn công Từ Châu”.

Tuân Du nói:

“Nhưng vấn đề là, Mã Đồ Phu chịu kết minh hay sao?”

Trình Dục nói:

“Tại hạ cho rằng, điều kiện để Mã Đồ Phu kết minh đã có đủ”.

Tào Tháo nói:

“Xin lắng tai nghe.”

Trình Dục nói:

“Sau khi Viên Thiệu chiếm đoạt được 2 châu U, Thanh, thực lực ngày một lớn, đương trường hắn chẳng những có đồng cỏ ngàn dặm phì nhiêu, lại có tinh binh hơn 20 vạn, đây là một uy hiếp lớn với Chúa công.

Nhưng Mã Đồ Phu cũng sẽ gặp uy hiếp từ Viên Thiệu, một khi Viên Thiệu cử binh qua Đại Mạc, hoặc là hướng Tây của Hà Sao, sẽ làm hỏng kế hoạch nghỉ ngơi dưỡng sức của Mã Đồ Phu, nhất định sẽ cử binh ứng chiến, tại hạ cho rằng, đây là một uy hiếp không thể bỏ qua với hắn”.

Tuân Du gật đầu nói:

“Cho nên Trọng Đức mới cho rằng, Mã Đồ Phu nhất định sẽ kết minh”.

Trình Dục nói: “Đúng vậy”

“Không”

Quách Gia đột nhiên lắc đầu, lạnh nhạt nói:

“Chúa công ngàn vạn lần đừng có ôm cái ảo tưởng đó với Mã Đồ Phu! Mã Đồ Phu kiêng kị với Chúa công rất sâu, cũng như Chúa công kiêng kị hắn! Nếu như tại hạ đoán không lầm, Mã Đồ Phu thà rằng cho Viên Thiệu vào Trung Nguyên, cũng không muốn để cho Chúa công phát triển một cách an toàn”.

“Uh.” Tào Tháo gật đầu nói:

“Lời của Phụng Hiếu rất hợp ý ta, ta cũng không có ôm bất cứ ảo tưởng gì với Mã Đồ Phu, lúc nào cũng phải cẩn thận đề phòng! Cũng may Quan Trung là cửa ngõ hiểm yếu để vào Trung nguyên, nhưng quân ta chỉ cần thủ vững nơi hiểm yếu. Lấy binh lực trước mắt của Mã Đồ Phu, thì không cách nào vượt qua được”.

Quách Gia nói :

“Đợi tình huống hôm nay qua đi, thì Quan Trung, Lương Châu, Hà Sáo sẽ hoàn toàn bước vào trạng thái nghỉ ngơi lấy sức, Mã Đồ Phu khi đó lại tiếp tục dùng mấy chục vạn đại quân đông tiến Trung Nguyên, Chúa công cũng nên nhất thống Trung Nguyên, Hà Bắc, đến lúc đó thì Cùng Kỳ, Tịnh, Thanh, U, Dự, Duyện sẽ tập trung nhân vật lực, cho dù Mã Đồ Phu có mang 10 vạn thiết giáp chúng ta cũng không sợ hãi”.

“Hóa ra là như vậy, tại hạ nghĩ đơn giản về Mã Đồ Phu rồi”.

Trình Dục gật đầu nói:

“Sau trận chiến này của Chúa công với Mã Đồ Phu thì Mã Đồ Phu đã bị dân cư, nguồn nhân lực mộ lính hạn chế. Trong vòng 10 năm không cách nào gây chiến, mà Chúa công nhất định phải trong vòng 10 năm nhất thống Trung Nguyên, Hà Bắc, Kinh Dương, sau đó dùng tất cả nhân vật lực quyết 1 trận thư hùng, không biết có phải là ý này không?”.

“Đúng là như vậy”.

Tào Tháo trầm giọng nói:

“Đây đúng là một trận chiến”.

Quách Gia nói:

“Nhưng quan trọng là, 10 năm tinh dưỡng của Mã Đồ Phu đã tiến hành được 3 năm, bây giờ chỉ còn lại có 7 năm, thời gian không đợi chúng ta a”.

Tào Tháo nói với Lưu:

“Tử Dương, lập tức an bài sứ giả đi Kinh Châu và Giang Đông, nói với Lưu Biểu, Tôn Kiên, nói bốn tướng nguyện ý kết minh, còn về phần Hà Bắc thì Tử Dương đi một chuyến, danh sĩ của Hà Bắc rất nhiều, Điền Phong, Tuân, Cao Can, Phùng Kỷ, đều là những người nổi tiếng. Cũng may là viên Thiệu lập được đại công thì tự phụ. Tử Dương chỉ cần nắm được cái nhược điểm này của hắn, thì nhất định có thể khơi mào việc Viên Thiệu thảo phạt Tịnh Châu”.

...

Bên ngoài Huyền Thành, đại doanh của Lương Quân.

“Bịch”

Mã Dục bước chân lên khối băng, suýt chút nữa thì ngã bổ nhào, may mà Điển Vi ở sau lưng nhanh tay tiến lên đỡ hắn, mũ giáp của Mã Dục xộc xệch, oán hận mắng:

“Thời tiết thật quỷ khí, con mẹ nó lạnh quá”.

“Huynh trưởng, đã ở Huyền Nhung giằng co với Tào Tháo trong một thời gian dài, nếu tiếp tục chỉ sợ không có biện pháp nào”.

Mã Siêu tiến lên, thấp giọng nói:

“Có một biện pháp có thể 1 kích đánh bại Tào quân”.

“Có biện pháp gì?”

Mã Dục bùi ngùi nói:

“Tào A man không phải người thường, thằng nhãi này dùng binh cực kỳ lão luyện, chỉ ra ba điểm phòng thủ quả nhiên không chê vào đâu được, hơn nữa còn có bọn người Quách Gia, Tuân Du, Trình phụ tá, nếu muốn đánh bại Tào quân có thể nói là khó hơn lên trời! Nếu như bình tĩnh mà xem xét, quân ta có thể làm cho quân Tào chật vật như thế này, kết quả đã là rất tốt rồi”.

“Nếu cứ tiếp tục kéo dài với Tào quân như vậy, thì cũng không phải là một chuyện xấu đâu”.

Lời nói còn chưa xong, Giả Hủ đã từ trong một cái lều bò ra, trên người Giả Hủ khoác toàn áp da dê, trên đầu lại đội 1 cái mũ lông chó, thân thể hắn lập tức mập mạp hẳn lên, không còn chút bộ dáng nào của 1 nho sinh nữa cả.

Giả Hủ đưa 2 bàn tay lên miệng mà thổi phù phù, nói tiếp:

“Chỉ sợ Tào A Man và Quách thiên tài bày ra âm mưu quỷ kế, đẩy quân ta vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan”.

“Bốn tướng quân cũng đang lo lắng như vậy”.

Mã Dục lo lắng nhìn về phía Giả Hủ, nói:

“Vừa rồi Phương Duyệt từ Hà Sóc cấp báo, Tịnh Châu có biến. mùa xuân sang năm Viên Thiệu rất có thể sẽ ra tay với Trương Tế, Văn Hòa người nói xem, đây có phải là trò quỷ của Tào A Man không?”.

“Đúng vậy, không còn nghi ngờ gì cả”.

Giả Hủ nói:

“Nếu như dụ được Viên Thiệu dụng binh với Tịnh Châu, nhìn lâu dài tuy có bất lợi, nhưng nếu mà trước mắt thì lại là chuyện nhất cử lưỡng tiện, một là có thể bức bách quân ta lui binh khỏi Nam Dương, hai là có thể giảm bớt áp lực cường đại của Viên Thiệu ở phía bắc”.

“Chỉ sợ rằng sự tình không đơn giản như vậy đâu”.

Mã Dục nói:

“Thăm mã hồi báo, Kinh Châu mục là Lưu Biểu lệnh cho Lưu Bàn, Thái Mạo, Trương Duẩn dẫn 3 vạn đại quân ra bắc, ngoài ra ở Tương Dương Trưân Vu, Trúc Dương, Hoàng Trung, Văn Sinh, Ngụy Duyên cũng mang theo mãnh tướng xuất chinh, lúc này, thế quân tới Kinh Châu rất mạnh. Quân kinh châu không sớm thì muộn sẽ xuất binh, căn cứ vào việc này, thì có thể nói nó chắc chắn phải có liên quan với Tào A Man”.

“Quân Kinh Châu?”. Lý Túc ở một bên nói:

“Chỉ là một đám ô hợp, không phải sợ”.

“không, Tử Nghiêm không thể khinh thường quân Kinh Châu”.

Mã Dục nghiêm nghị nói:

“Trong cuộc chiến Vũ Quan, quân Kinh Châu thua là do khinh địch liều lĩnh, Bổng Tướng quân mặc dù từng dùng 8000 quân Thiết kỵ Tây Lương đánh khắp Kinh Tương, nhưng khi đó đối thủ là thủy quân Kinh Châu, mà không phải là quân Kinh Châu, trên thực tế quân Kinh Châu rất có thực lực. Hoàng Trung, Văn Sinh, Ngụy Duyên... đều là mãnh tướng, chỉ có điều ở dưới trướng của Lưu Biểu lại thiếu 1 vị Đại Tướng có thể thống lĩnh toàn quân”.

“Chúa công.”

Giả Hủ đột nhiên nói:

“Tại hạ đột nhiên nghĩ tới một điều”.

Mã Dục nói: “Văn Hòa nghĩ tới điều gì?”.

Giả Hủ nói:

“Thế cuộc của Tịnh Châu rất khẩn trương, trong khi quân Kinh Châu lại bắc tiến Trúc Dương, chỉ là đều là âm mưu của Tào Tháo”.

Mã Dục nói: “Đúng là Tào Tháo sao?”

“Đúng” Giả Hủ nặng nề gật đầu, trầm giọng nói:

“Nếu như không phải vì chiến sự liên miên, quân Tào không có cơ hội để thử, Tào Tháo đã sớm nghĩ tới việc biến đổi thế cục rồi, Châu tuy tốt, nhưng chỉ là một bãi chiến trường, nếu như không thể kinh doanh và quan hệ tốt với các thế lực xung quanh, lại có Viên Thuật bao vây tứ phía, thì bại vong chắc chắn không còn xa”.

Mã Dục suy nghĩ một chút, rồi hiểu rõ lợi hại trong đó, trầm giọng nói:

“Sự tình chỉ sợ không đơn giản như vậy?”.

“Đúng vậy”. Giả Hủ nói:

“Tào Tháo kết minh với Lưu Biểu, Tôn Kiên, lại dụ cho Viên Thiệu xuất binh đến Tịnh Châu, bắt quân ta phải lui binh, để sáng tạo cơ hội đồng tiến Lữ Bố ở Từ Châu. Trong các châu mà Tào Tháo cai trị, có Dự Châu là một châu lớn, dân cư đông đúc, nhân tài rất nhiều, nhưng bởi vì mấy năm chinh chiến, hai châu này đã kiệt sức mệt mỏi, mà Đào Khiêm ở Từ Châu dưỡng sĩ nuôi dân rất tốt và giàu có. Nếu như Tào Tháo có thể đánh hạ được Từ Châu thì thực lực của hắn sẽ vô cùng mạnh mẽ”.

Không hổ là Tào Tháo.”

Mã Dục trầm giọng nói:

“Chờ sau khi thu thập xong Lữ Bố, sẽ đến phiên Viên Thiệu ở Hà Bắc? Nếu không muốn làm gián đoạn đại kế 10 năm nghỉ ngơi dưỡng sức của bốn tướng quân, thì chỉ có thể trợ mắt nhìn Tào Tháo hạ Lữ Bố, diệt Viên Thiệu, nhất thống Trung Nguyên, hừ hừ”.

“Đúng vậy” Giả Hủ nghiêm nghị nói:

“Tào A man đang bức Chúa công vào bước không thể động can qua. Hiện tại, dù là Chúa công hay Tào a Man đều muốn tranh thủ thời gian, tích góp thực lực, Tào Tháo lại muốn trong 10 năm nhất thống Trung Nguyên, bây giờ chỉ có thể xem ai thực hiện xong trước mà thôi”.

“Nhất thống Trung Nguyên?”

Mã được lãnh đạm nói:

“Tào A Man đừng mơ tới điều này. Bốn tướng quân thà để cho Viên Thiệu, hoặc Tôn Kiên, Lưu Biểu, Lữ Bố vào Trung Nguyên, chứ không bao giờ cho Tào A Man được như nguyện ý, Tào Tháo và Mã Dục sẽ không có chuyện kết minh”.

“Không sai, hiện tại Quan, Lương, Hà Sáo đang trong thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, Bốn tướng quân đúng là không có cách nào triệu tập đại quân xuất chinh, nhưng nếu Tào A Man cho rằng bốn tướng quân không có cách gì làm được hần, vậy thì hần lầm to rồi, bởi vì dưới trướng của Bốn tướng quân còn có 1 đạo quân tinh binh thiện chiến”.

Giả Hủ nói:

“Chúa công, nếu như đúng là Viên Thiệu mùa xuân sang năm tiến công Tịnh Châu, ta cũng chỉ còn cách rút lui khỏi Nam Dương, Lấy cái tính tự phụ của Viên Thiệu, nếu như chiếm Tịnh Châu thuận lợi, thì rất khó nói hần sẽ tiến Công Hà sào hay không. Dù sao, Hà Sáo cũng là một quân mã trường khổng lồ của Chúa công, với Viên Thiệu mà nó, nó là một sự hấp dẫn trí mạng”.

“Nhưng mà, bây giờ mới tháng 10, còn 3 tháng nữa mới tới mùa xuân và lúc đó Viên Thiệu mới xuất binh”.

Trong đôi mắt của Giả Hủ đột nhiên hiện lên sự giảo hoạt, nói:

“Còn hơn 3 tháng thời gian, vậy thì cũng đủ rồi! Tào A man không phải muốn dùng Viên Thiệu bức quân ta rút khỏi Nam Dương hay sao? Vậy thì quân ta cũng sẽ làm như vậy, ăn miếng trả miếng, mượn Lữ Bố bắt Tào An man rút khỏi Nam Dương, để xem đến tốt cùng là ai chống đỡ không nổi?”.

“Oh?” Mã được nghe vậy hai mắt sáng ngời, kích động nói:

“Mượn lực Lữ Bố, đúng là một biện pháp tốt”.

364. Chương 291: Chỉ Còn Lại 7 Năm Thôi (2)

Giả Hủ nói:

“Chúa công có thể cho Lữ Bố 1 số chỗ tốt, lại càng tăng cường thêm quyết tâm đối kháng Tào Tháo của hần”.

“”Đúng”. Mã Dục nói :

“Trong thư nên nói rõ ràng, nếu Lữ Bố đồng ý khởi binh tấn công Tào Tháo bốn tướng quân đáp ứng trợ giúp hần 2 vạn chiến mã Lương Châu với 5000 bộ khôi giáp. Trong thư phải đặc biệt nói rõ ràng, mùa xuân sang năm khi tuyết ở Hoàng Hà tan, thì hần sẽ thuận lợi nhận được chiến mã và áo giáp”.

...

Mười ngày sau, ở Từ Châu Bành Thành.

Trần cung vội vàng đi vào phủ của Lữ Bố, chỉ thấy Lữ bố đang cầm một cuốn sách, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, đến khi nghe thấy tiếng bước chân của Trần Cung mới cả kinh giật mình, nhìn Trần Cung nói:

“Công Đài, người đã đến rồi ư?”.

Trần cung chấp tay, hỏi:

“Chúa công đêm khuya cho gọi, không biết có chuyện quan trọng gì?”.

Lữ Bố cầm bức thư đưa cho Trần Cung, thấp giọng nói:

“Người trước tiên xem cái này đã”

Trần Cung nhận thư, khuôn mặt biến sắc nói:

“Mã Đồ Phu muốn kết minh cùng với Chúa công?”.

“Haha, Đúng vậy”.

Lữ Bố cười nhẹ một tiếng nói tiếp:

“Ngay lúc này bốn tướng quân cũng buồn cười, nhưng thế sự đúng là vô thường!! Bốn tướng quân là Mã Đồ Phu đánh nhau nhiều năm như vậy, bây giờ Mã Đồ Phu lại muốn kết minh cùng với bốn tướng quân? Đúng là buồn cười, hết sức buồn cười”.

“Không, tại hạ lại cảm giác không buồn cười tí nào:”.

Trần Cung nghiêm nghị nói:

“Hoàn toàn trái ngược, tại hạ cho rằng Chúa công nên đáp ứng kết minh cùng Mã Đồ Phu”.

“Cái gì, đáp ứng kết minh?”.

Lữ Bố đầu tiên là giật mình, sau đó nói:

“Rõ rồi, ý của Công Đài là muốn bốn tướng quân giả vờ đáp ứng kết minh, sau đó lừa lấy 2 vạn chiến mã và 5000 bộ khí giáp?”.

Trần cung nói:

“Hai vạn chiến mã và 5000 khí giáp đương nhiên là trọng yếu, nhưng ý của tại hạ là, không phải Chúa công giả vờ mà là thật tâm kết minh”.

“Cái gì?”.

Lữ Bố thất thanh nói:

“Thật tâm kết minh với Mã Đồ Phu?”.

“Đúng!”

Trần cung nói:

“Bởi vì Chúa công và Mã Đồ Phu có cùng 1 địch nhân là Tào Tháo”.

“Cùng chung địch nhân?”.

Lữ Bố nhíu mày nói:

“Tào Tháo? Nói như vậy Công Đài cho rằng, những lời trong thư của Mã Đồ Phu đều là thật? Tào Tháo sang năm sẽ dụng binh với Từ Châu?”.

Trần cung nặng nề mà gật đầu, trầm giọng nói:

“Tại hạ đề nghị Chúa công lên sớm hạ lệnh cho Trương Liêu tướng quân sớm triệu tập đại quân và lương thảo, Chính là chuẩn bị ứng phó với việc Tào Tháo đột nhiên tập kích, Chỉ có điều lúc này Tào quân còn chưa chuẩn bị tốt, nhưng quân ta lại chuẩn bị sẵn sàng, vậy thì không bằng đơn giản là Tiên Phát Chế Nhân”.

Lữ Bố nói:

“Nhưng Công Đài đừng quên, quân ta và quan Tào bây giờ vẫn còn là đồng minh”.

Trần cung nói :

“Lúc đó là Tào Tháo thảo phạt Viên Thuật mới kết minh với quân ta, bây giờ Viên Thuật đã bị diệt, cái đồng minh này mất đi trụ cột rồi. Lại nhìn bên phía Tào THáo, ở Hà Bắc có Viên THIệu, Quan Trung có Mã Đồ Phu, đâu có dưới Tào Tháo đâu? Ở kinh châu có Lưu Biểu, Giang Đông có Tôn Kiên, cách nhau quá xa, chỉ có Từ CHâu của Chúa công mới có đủ khả năng”.

“Từ Châu giàu có, thịnh vượng. Nếu như Tào quân có thể hạ được Từ Châu, thì sẽ giải quyết được khổ cảnh thuế ruộng của Tào THáo, đây là một chuyện nhất cử lưỡng tiện, tại sao Tào Tháo lại không để ý cơ chứ?”.

“Lời công đài nói không phải không có đạo lý”.

Lữ Bố dù sao cũng không ngu, sau khi suy nghĩ cẩn thận một chút, trầm ngâm hỏi:

“Nhưng nếu quân ta mà tùy tiện hưng binh, chẳng phải là vô cớ xuất binh hay sao?”.

Trần cung nói :

“Chúa công hãy giả mạo chỉ dụ của Vua, nói Tào Tháo giam cầm Thiên tử, tuy mang danh Hán nhưng lại là Hán tặc. Hiệu triệu thiên hạ khởi binh thảo phạt. Năm đó Tào Tháo không phải là giả mạo chiếu vua hay sao?”.

....

Mười ngày sau ở Nhượng Huyền Nam Dương.

Tuân Du sắc mặt không tốt, vội vàng đi nói với Tào Tháo và Quách Gia:

“Chúa công, Phụng Hiếu việc lớn không tốt rồi!”.

Tào Tháo ngẩng đầu, hỏi:

“Công Đạt có chuyện gì mà kinh hoảng vậy?”.

Tuân Du đem một bức thư cho Tào Tháo trầm giọng nói:

“Chúa công, mời xem”.

Tào Tháo nhận thư, chỉ liếc qua một cái, đã khiếp sợ không hiểu, nói:

“Chiếu thư của Thiên Tử?”.

“Đây là giả mạo chiếu thư”.

Tuân Du nói:

“Lữ Bố nhân danh là Từ Châu mục, giả truyền chiếu thư của Thiên Tử, miệt thị Chúa công, còn hiệu triệu chư hầu thiên hạ, cùng khởi binh thảo phạt”.

“Theo như thám mã hồi báo:

Lữ Bố đã triệu tập đại quân Từ Châu, chia ra đường thảo phạt Duyện Châu. Phía Bắc do đại tướng quân Tào Báo, Trương Liêu suất lĩnh 2 vạn Xuất Lang Nha đánh Thái Sơn quận, Tế bắc quốc, đông quận. Phía Nam do Lữ Bố đích thân chỉ huy, lĩnh 5 vạn quân ra khỏi Bành Thành, đánh Bái quốc, lương quốc, Trần quốc, quân tiên phong đang tiến về Hứa Đô”.

“Cái gì!?”

Tào Tháo nghe vậy bị dọa cho nhảy dựng lên, thất thanh nói:

“Lữ Bố lại dùng tới 7 vạn quân để khởi binh?”.

“Đúng vậy”.

Tuân Du trầm giọng nói:

“Văn Nhượng đã lệnh cho Tử Liêm tướng giân đi thái sơn quận đón đánh Trương Liêu, lại lệnh cho Dẫn Lễ, Tôn quân chia nhau trấn thủ Bái quốc và Lương quốc, còn ngăn cản quân Tiên phong của lữ Bố thì Tử

Liêm, Doãn lễ và Tôn quan tướng quân không có cách nào địch lại được Lữ Bố cả, Chúa công nếu không thể xuất quân nghênh địch, hậu quả thật không tưởng tượng nổi”.

“Thất sách!”

Quách Gia đắm tay vào nhau nói:

“Thật không hổ là Cổ độc sĩ! Lại ăn miếng trả miếng! Quân ta dùng Viên Thiệu khiến cho Mã Đồ Phu phải lui binh, nhưng Mã Đồ Phu lại dùng Lữ Bố để ép quân ta rút khỏi Nam Dương!, hơn nữa nhìn tình thế bây giờ, Mã Đồ Phu đi sau lại vượt lên trước, đúng là lợi hại”.

“Phụng Hiếu”

Tào Tháo bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Quách Gia nói:

“Lữ Bố dùng đại quân Từ Châu tấn công một cách quy mô, tuy không thể so với Mã Đồ Phu, nhưng Nam Dương là chỗ hiểm yếu của quân ta, Duyệt Châu lại là mệnh của bốn tướng, người nói phải làm gì bây giờ?”.

“Việc đã đến nước này, chỉ còn cách lui binh khỏi Nam Dương”.

Quách Gia nói:

“Nhưng mà Nam Dương quận cũng không thể nào cho Mã Đồ Phu, ít nhất không thể cho không hấn được”.

Tào Tháo nói: “Phụng Hiếu có ý gì?”.

Quách Gia nói:

“Nam Dương quận vốn thuộc quản hạt của Kinh Châu, Chúa công cho Lưu Biểu xuất quân tiếp nhận Nam Dương, việc thứ sử Kinh Châu không quản hạt được Nam Dương vẫn canh cánh trong lòng, nếu như Chúa công trả lại Kinh Châu, khẳng định sẽ có thể dụ dỗ quân Kinh Châu”.

Tào Tháo nói: “Lưu Biểu có dám đổi mặt cùng với Mã Đồ Phu hay không?”.

Quách Gia nói:

“Lưu biểu tấn công không đủ, nhưng thủ thì có thừa, Chúa công chỉ cần phái đem lợi hại nói rõ ràng, thì chắc chắn lưu Biểu sẽ xuất quân đánh Uyển Thành”.

...

Hán Hiến Đế Kiến An năm thứ 8 (195) vào tháng 10, Vệ tướng quân là Lữ Bố nhân danh Từ Châu mục, phát chỉ dụ giảo mạo Thiên tử, hiệu triệu chư hầu khởi binh thảo phạt Tào Tháo, nhưng đáp ứng chỉ có Liêu Liêu.

Cuối tháng 10, Lữ Bố cho hãn tướng Từ Châu là Tào Báo làm chủ tướng, Trương Liêu làm phó tướng, dẫn theo 2 vạn đại quân đánh Thái Sơn, ý đồ thống nhất yếu đạo Hoàn Hà, thuận lợi tiếp nhận 2 vạn chiến mã và 5000 khẩu giáp mà Mã Đồ Phu đã đáp ứng.

Lữ Bố thì chính mình dẫn 5 vạn đại quân rời khỏi Bành hành, xuôi theo Bái quốc, Lương quốc, tiến quân. Dùng trận thế quy mô tấn công Hứa Đô.

Đầu tháng 11, quân Tào bắt đầu khua chiêng gõ trống rút khỏi Nam Dương.

....

Trong phủ của Thái Thú Nam Dương quận.

Thái Thú Nam Dương là Trần KỶ đang ở vào tình thế khó xử, chiếu thư thiên tử đặt ở trước bàn, trong chiếu thư sắc phong trần kỷ làm thứ sử Từ Châu, Trần KỶ không phải đứa ngốc, đương nhiên biết rõ cái chức Thứ Sử Từ Châu này không phải là biểu không, Lữ Bố bây giờ đang chiếm Từ Châu, còn đặt cái chức thứ sử này cho hãn làm gì?

Dụng tâm của Tào Tháo đã rõ. Ý muốn bảo Trần kỷ bỏ Nam Dương.

“Đại ca!”

Trần Đáo dấm mạnh 1 quyền xuống bàn, cả giận nói:

“Nam dương quận là của đại ca, Tào A Man dựa vào cái gì mà đem tặng nó cho Lão già Lưu Biểu?”

Trần Kỷ sắc mặt âm trầm, im lặng không nói.

Thấy Trần Kỷ im lặng không nói, Trần Đáo càng lớn tiếng nói:

“Tào Tháo đã bắt nhân, thì cũng không thể trách chúng ta bất nghĩa, không bằng thừa dịp Tào Tháo còn đang lui binh, chúng ta từ sau lưng làm chuyện tàn nhẫn. Sau đó đem đầu Tào Tháo nường tựa dưới trướng của Mã Đồ Phu. Đại ca làm nên công lao lớn như vậy, Mã Đồ Phu chắc chắn sẽ hoan nghênh”.

“Hồ Đồ”.

Trần Kỷ quát mắng nói:

“Mã Đồ Phu dám đối chọi với Tào Tháo, nếu như đầu nhập dưới trướng Mã Đồ Phu thì tình cảnh còn khó khăn hơn bây giờ. Thái thú Vũ đô thủ đoạn bì ổi, thái thú Nam dương là Lý Thôi trước kia cũng đã nường tựa vào Mã Đồ Phu, nhưng Mã Đồ Phu đã làm như thế nào? Không phải là bị Mã Đồ Phu lấy cớ giết đi hay sao?”.

Trần Đáo bắt đắc dĩ nói: “Như vậy đại ca định làm gì bây giờ?”.

Trần kỷ trầm giọng nói:

“Nếu như không có Nam Dương quận, bốn tướng quân còn có lợi ích gì trong mắt Tào Tháo nữa đây, thủ hạ của Tào Tháo nhất định sẽ bài xích chúng ta, cho nên Hứa Đô không thể đi được. Nhưng không đến Hứa đô thì nường tựa vào Mã Đồ Phu lại là tìm đường chết, cho nên huynh đệ chúng ta chỉ có 1 con đường...”.

Trần Đáo nói: “Đại ca, huynh nói làm sao bây giờ”.

Trần kỷ nói: “Tìm nơi nường tựa Kinh Châu mục Lưu Biểu!”

365. Chương 292: Trận Chiến Này Mã Đồ Phu Thắng!

“Cái gì?”

Trần Đáo giật mình nói :

“Nường tựa vào phế vật Lưu Biểu? Chẳng nhẽ đây là bước cuối cùng rồi”.

“Đó là sự tình sau này”.

Trần Kỷ nói:

“Ít nhất bây giờ, nếu hai huynh đệ chúng ta tìm nơi nường tựa Lưu Biểu thì mới có 1 con đường sống”.

Trần Đáo nói:

“Nhưng tiệu đệ lại cho rằng, cần phải nường tựa vào Mã Đồ Phu”.

Trần Kỷ nói : “Tam đệ!”

Trần Đáo nói:

“Mã Đồ Phu tuy thanh danh không tốt, cũng bởi vì hắn từng xuất thân là giặc khăn vàng, từng thống lĩnh 800 Lưu Khẩu mà đánh Lạc Dương, hung danh của Mã Đồ Phu rất dữ, hai tay hắn cũng dính đầy máu tươi, nhưng đó là máu của người Hồ, mà không phải là máu của dân chúng Đại Hán”.

“Mã Đồ Phu là một tướng quân chân chính, hắn đánh cho bọn người Hồ đã từng quấy nhiễu biên cương của chúng ta mấy trăm năm, chém Hung Nô, Tiên Ti hầu như không còn một móng, đại quân lại còn hướng tới 36 quốc gia của Tây vực, làm chúng sợ mà hàng”.

“Lấy danh thanh danh của đại tướng Tiền Hán là Hoắc Khứ Bệnh cũng chỉ có như thế mà thôi”.

“Quả thật thủ đoạn mượn có giết thái thú Nam Dương là Lý Thôi đúng là bỉ ổi, nhưng đó là do Lý Thôi bất nghĩa trước, Mã Đồ Phu mới bắt nhân sau, nếu như thay quân Quan Đông vào vị trí của Mã Đồ Phu, thì thủ đoạn của Lý Thôi còn bỉ ổi hơn nhiều”.

Trần Kỷ hơi có chút kinh ngạc nhìn sang Trần Đáo trầm giọng nói:

“Tam đệ, người thật sự là nghĩ như vậy?”

Trần Đáo nặng nề gật đầu.

“Hiểu rồi”.

Trần Kỷ hơi có chút ảm đạm gật gật đầu, sâu kín nói:

“Tam Đệ, người có thể nương tựa vào Mã Đồ Phu, còn đại ca thì không được”.

Trần Đáo vội la lên: “Tại sao?”

Trần Kỷ sâu thẳm nói:

“Bởi vì đại ca cũng là một quân phiệt một phương. Mà người chỉ là võ tướng, hơn nữa là võ tướng có dũng lược, Mã Đồ Phu mặc dù rất nghiêm, nhưng cũng rất khan hiếm người tài, bây giờ chính là lúc dùng người, nếu như Tam Đệ có thể đầu nhập, tất nhiên sẽ được hân trọng dụng”.

“Nếu như tương lai Tam Đệ có thể kiến công lập nghiệp, làm quang vinh cho Trần Thị, thì liệt tổ liệt tông Trần Gia dưới suối vàng, nhất định cũng có thể nhắm mắt mà mỉm cười”.

“Đại ca!”

Trần Đáo hiểu ý của Trần Kỷ, nêu vội la lên:

“Đại ca, huynh nói lời này có ý gì?”

“Không có gì ý tứ”.

Trần Kỷ sửa sang lại ý quan, nghiêm nghị nói:

“Phải có người nhìn xa trông gần, Nhị Đệ đã chết trận sa trường, nếu như đại ca có chuyện gì không may xảy ra, để trung hưng Trần gia chúng ta chỉ có thể đặt tất cả hi vọng lên người người. Tam Đệ, người ngàn vạn lần đừng làm cho Đại Ca thất vọng”.

Trần Đáo nói: “Đại ca, người?”

“Tam đệ, người yên tâm, đại ca cũng không nghĩ tới tự tử sớm như vậy”.

Trần Kỷ nói:

“Đạo bất đồng cho nên không thể tương hợp, huynh đệ chúng ta ngày mai đều có tương lai riêng, Tam Đệ người đi nương tựa vào Mã Đồ Phu, đại ca thì nương tựa vào Lưu Biểu, nếu có ngày huynh đệ chúng ta gặp nhau trên sa trường, tam đệ, người ngàn vạn lần đừng hạ thủ lưu tình”.

Trần Đáo giận dữ nói:

“Đại ca, nói lời này có ý gì? Đại Ca muốn đi nương tựa Lưu Biểu, tiểu đệ đương nhiên phải đi theo”.

Trần Kỷ lắc đầu nói:

“Không. Huynh đệ chúng ta không thể cùng đi”.

“Vì sao?”

“Vì để bảo tồn hương khói của Trần Gia chúng ta, nương tựa Lưu biểu thì mức độ mạo hiểm rất cao”.

Trần Kỷ lãnh đạm nói:

“Tam đệ không đi theo được, ngày hôm nay huynh đệ chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, từ nay về sau chúng ta là người xa lạ”.

“Đại ca!”

Sắc mặt Trần Đáo tỏ ra sầu thảm, quỳ xuống đất dập đầu.

Trần Kỷ sửa sang lại y quan xoay người nghênh ngang rời đi, không hề để ý tới Trần Đáo.

....

Ngày hôm sau, ở trong đại doanh của Tào quân.

Tào Tháo hỏi Tào Nhân:

“Tử hiếu, tất cả đã chuẩn bị xong chưa?”

Tào Nhân nói:

“Chúa công yên tâm, 10 lộ phục binh đã bố trí xong, nếu như Lương quân dám tới truy kích, thì chắc chắn sẽ không có đường mà về”.

“Uh.” Tào Tháo gật đầu nói:

“Truyền lệnh toàn quân, trường thương binh phía trước, quân nhu quan đi giữa, cung tiến thủ, trọng giáp bộ binh cản phía sau, Tử cùng thống lĩnh 2 000 kỵ binh đi hai cánh, đề phòng sự tập kích của Lương CHâu, toàn quân bảo trì trận hình, từ từ rút lui, không được đi loạn”.

“Tuân mệnh.”

Tào Nhân lĩnh mệnh rời đi.

Tào Nhân vừa mới rời đi, ngoài trướng lại có người đi vào, hóa ra đó là Lưu, nói với Tào Tháo:

“Chúa công, thám mã hồi báo: Thái Thú Nam Dương là Trần Kỷ sáng sớm hôm nay đã suất lĩnh 3000 quân Nam Dương từ Uyển thành đi về phía Nam đến Tân Dã, đệ đệ của hắn là Trần Đáo lĩnh 2000 quân ở Uyển thành”,

“Còn nữa, thám mã hồi báo, Lưu Bàn, Thái Mạo, suất lĩnh đại quân Kinh Châu rời khỏi Trúc Dương, ngày đêm kiên trì đi tới hướng Tân Dã, 5000 quân tiên phong cách Tân Dã không đến 50 dặm”.

“A?”

Tào Tháo biến sắc, liếc nhìn Quách Gia, trong đôi mắt hiện lên sự âm độc.

Quách Gia suy tư chỉ trong chốc lát, nhẹ giọng nói:

“Trần Kỷ đột nhiên suất quân nam hạ tân dã, quân của Lưu Biểu thì lại tới Tân Dã trước, điều này không trùng hợp tỷ nào! Chẳng lẽ...Trần Kỷ đã bắt tay cùng Lưu Biểu, muốn rời bỏ Chúa công, đi theo Lưu Biểu hay sao?”.

Tuân Du có chút lo lắng nói:

“Quân Nam Dương nam hạ, quân Kinh Châu thì bắc thượng, hai quân tụ hợp ở Tân Dã, lại đúng đường quân Ta lui về Dĩnh Xuyên, hành động của Lưu Biểu và Trần Kỷ rất khả nghi, vạn nhất liên thủ với Mã Đồ Phu, thì hậu quả rất khó đoán”.

“Việc này thì chưa chắc”.

Tào Tháo lắc đầu nói:

“Lưu Biểu và Trần Kỷ sẽ không động thủ, còn Nam Dương quận thì có thể cho Lưu Biểu, 5000 quân Nam Dương lại không phải của bốn tướng. nhưng đây lại chính là 5000 tinh binh thiện chiến, đúng là quá tiện nghi cho Lưu Biểu rồi”.

“Báo”

Tào Tháo vừa mới nói xong, Tào An đột nhiên xông vào trong trướng, gấp gáp nói:

“Thúc Phụ, chất nhi tuần tra ngoài trướng bắt được 1 tên gian tế, trông rất khả nghi, cháu không dám tự tiện xử lý, thỉnh thú phục định đoạt”.

“Uh.” Tào Tháo vui vẻ gật đầu nói:

“Giải lên đây.”

Tào An quay đầu, lớn tiếng nói:

“Giải lên đây”.

Trong tiếng bước chân, 2 binh lính quân Tào đang áp giải 1 nam tử gầy gò đi vào trong trướng, nam tử kia thần sắc sầu khổ, ánh mắt đảo liên tục, thấy Tào Tháo đang đứng nghiêm trang trong trướng, quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói:

“Thừa tướng tha mạng, tiểu nhân cũng không phải là gian tế, đây chỉ là hiểu lầm mà thôi”.

... đột nhiên có một âm thanh vang lên:

“Người biết bốn tướng?”

Nam tử kia nói:

“Tiểu nhân chính là quản giả của Kim Thượng ở trong phủ Nam Dương thái thú, có gặp qua thừa tướng một lần, cho nên biết mặt”.

“A, người là quản gia của Kim Thượng tiên sinh?”.

“Đúng vậy”.

“Nói Kim thượng tiên sinh đến đây đưa tin gì?”.

“Lão gia nhà ta lo lắng viết thư sẽ rơi vào trong tay Trần Kỳ, cho nên mới bảo tiểu nhân nhắn tin”.

“Nói.”

“Vâng”. Nam tử này thở dốc nói:

“Lão gia nhà chúng ta muốn nhắn với thừa tướng một đại sự, Nam Dương Thái thú Trần Kỳ bỏ rơi thừa tướng đầu quân cho Kinh Châu mục Lưu Biểu, Trần Kỳ nam hạ, Lưu Biểu phái quân tiếp ứng, hai quân tụ hợp ở Tân Dã”.

Tào Tháo ngoái đầu nhìn lại nhìn Quách Gia, trầm giọng nói:

“Kim Thượng đại nhân còn nói gì nữa?”.

Nam tử kia nói:

“Nam Dương chính là chỗ xung yếu phòng ngự với Mã Đồ Phu, tuyệt không thể để cho Trần Kỳ làm xằng làm bậy, đem Nam Dương hiến cho Lưu Biểu, lão gia nhà ta nói. Chỉ cần thừa tướng phái người tới trách hỏi Trần Kỳ, đến lúc đó lão gia nhà ta sẽ an bài, Trần Kỳ sẽ trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của lão gia nhà chúng ta”.

“A”.

Tào Tháo nghe vậy lâm vào trầm tư, giữ im lặng.

Tuân Du tiến lên, nói khê vảo lỗ tai của Tào Tháo:

“Trần Kỳ chỉ còn lại có 5000 tinh binh Nam Dương, trong đó có 3000 quân do Kim Thượng mang từ Thọ Xuân tới, những dấu hiệu trước mắt này cho thấy, huynh đệ Trần Kỳ, Trần Đáo đã phản bội, Trần Đáo suất lĩnh 2000 quân Nam Dương chính là khống chế uyển thành, Trần Kỳ ép kim thượng mang 3000 bộ hạ cũ xuôi nam, nương tựa Lưu Biểu”.

“Uh.” Tào Tháo gật đầu, chuyển ánh mắt sang Lưu, trầm giọng nói: “Tử Dương”.

Lưu tiến lên ôm quyền, nói:

“Có”.

Tào Tháo nói:

“Người theo vị tiên sinh này tới đại doanh của Trần Kỳ”.

“Tuân mệnh.”

Tào Tháo lại hướng Quách Gia nói:

“Phụng Hiếu, phái người tới Uyển thành trước, thay mặt bốn tướng truyền chiếu thư của Thiên Tử, sắc phong cho Trần Đáo làm Hồ Bí trung lang tướng, lĩnh đông quận Đô Úy, nhất định phải nói rõ, thuần phục Mã Đồ Phu hoặc Lưu Biểu thì sẽ không có kết quả tốt, chỉ có cách thuần phục triều đình mới có tiền đồ vô lượng”.

Quách Gia chấp tay vái chào, âm thanh cung kính nói:

“Tuân Lệnh, tại hạ sẽ đi lo liệu”.

....

Bên ngoài Huyền thành, Đại doanh Lương quân.

Giả Hủ đưa tay vén tấm da trâu làm cửa lều, cất bước vào trong, Mã Dục đang đứng xoay lưng ra phía cửa, nghe tiếng chân vội xoay người lại, nói:

“Văn Hòa, tào quân bắt đầu rút lui chưa?”

“Đã bắt đầu rút rồi”.

Giả Hủ nói:

“Nhưng mà Tào Tháo có tính cảnh giác rất cao, trận hình được bảo trì vô cùng nghiêm cẩn, Sau khi chủ soái trong thành Nhượng Huyền rút lui, tất cả các đại trại đều án binh bất động, luôn luôn duy trì mức đề phòng cao nhất, thiết nghĩ Tào quân rút lui vô cùng cẩn thận, không chê vào đâu được”.

“Hừ hừ.”

Mã Dục cười lạnh nói:

“Việc này cũng đã nằm trong dự liệu, đây là đường lui cho cuộc đời của Tào A Man, sao có thể để lại sơ hở cho quân ta đuổi giết?”.

Giả Hủ nói: “Chúa công, còn có một sự kiện có chút kỳ quặc.”

Mã Dục nói : “Chuyện gì?”

Giả Hủ nói:

“Mật thám từ Uyển thành truyền tin báo về, đêm ngày hôm qua Thái Thú Nam Dương Trần Kỳ cùng đệ đệ là Trần Đáo cãi nhau 1 trận, sáng sớm hôm nay Trần Kỳ suất lĩnh 3000 quân Nam Dương rời Uyển thành, nhưng chuyện làm cho người ta khó hiểu chính là quân Kinh Châu đang chiếm giữ Trúc Dương đêm qua đột nhiên bắc thượng, tiến đến Tân Dã”.

“A, lại có loại chuyện này?”

Mã Dục nhíu mày suy nghĩ, trầm tư nói:

“Chẳng lẽ Trần Kỳ đầu quân cho Lưu Biểu, mà Trần Đáo lại không theo, cho nên huynh đệ họ ân đoạn nghĩa tuyệt?”.

“Rất có có thể!” Giả Hủ nói:

“Chúa công, có cần phái người tới Uyển thành tiếp xúc với Trần Đáo không? Cuộc Chiến ở Sông Đan quân Nam Dương tuy thất bại, nhưng phương pháp dụng binh của người này vẫn có chỗ đáng khen, có thể nói là một lương tướng. Trước mắt Tào quân bại lui là không thể tránh khỏi, nếu như Trần Đáo lựa chọn sáng suốt, sẽ sẵn sàng góp sức với Chúa công, mà không dựa vào sự hiểm yếu để tự tìm đường chết”.

“Uh.” Mã được gật đầu nói:

“Có thể cho Tử Nghiêm đi uyển thành thử xem.”

“Tuân mệnh.”

Giả Hủ vui vẻ nói:

“ Hủ sẽ đi tìm Tử Nghiêm ngay”.

...

Đêm khuya.

Trên quan đạo từ Uyển thành đi Tân Dã, 3000 quân Nam dương đang dựa vào Sông Bàng kể kết đại trại, ánh lửa chiếu sáng một vùng, binh sĩ tuần tra không ngớt, đại tướng trung quân lại càng sáng, Trần Kỳ đang đọc binh thư trong trướng.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Kim Thượng cùng Lưu dắt tay nhau đi vào.

“Kim Thượng trường xử?” Lưu Tiên Sinh?”

Trần Kỳ khẽ ngẩng đầu, thần sắc trấn định tự nhiên.

Sắc mặt của Kim Thượng âm trầm, im lặng không nói, nhưng Lưu lại tiến lên cung kính vài chào, cất cao giọng nói:

“Tham kiến thứ sử đại nhân.”

Trần Kỳ khoát tay áo, lạnh nhạt nói:“Miễn”

Lưu nói:“Tại hạ có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo đại nhân?”

Trần Kỳ nói:

“Xin mời nói.”

Lưu nói:

“Đại nhân không ở uyển thành, suất quân đến Tân Dã làm chuyện gì?”

Ánh mắt Trần Kỳ đột nhiên trở nên lạnh nhạt, thản nhiên đáp lại:

“Bổn quan tại sao xuất binh, hình như Lưu tiên sinh không có quyền hỏi?”.

Lưu chấp tay, nghiêm mặt nói:

“Chẳng lẽ Tào thừa tướng cũng không có quyền hỏi sao?”.

Trần Kỳ mỉm cười. Đột nhiên chuyển hướng nhìn sang Kim Thượng nói:

“Kim Thượng trường xử, đao phủ mai phục bên ngoài không cần phải giấu diếm nữa đâu. Cũng có thể cho bọn họ đi vào được rồi”.

Sắc mặt của Kim Thượng đại biến, thất thanh nói :

“Trần đại nhân người?”

Trần Kỳ lạnh nhạt nói:

“Thật ra, ta xuất quân rời Uyển thành, đã nghi ngờ người mật báo Tào Thừa Tướng rồi”.

Kim thượng giật mình nói:

“Người đã biết hạ quan tố giác Tào thừa tướng, vì sao còn muốn xuất quân Nam hạ?”.

“Ứng xử của bậc đại trượng phu, có việc nên làm, có việc không nên làm.”

Trần Kỳ đột nhiên trở nên nghiêm nghị, trầm giọng nói:

“Vì để cho huyết mạch của trần gia được tiếp tục, phải có người chịu hi sinh! Tam đệ của ta tài hoa, dũng cảm, làm cho bốn quan vô cùng bội phục, hơn nữa bốn quan là huynh trưởng, hi sinh bản thân để thành toàn cho tam đệ cũng là việc nên làm”.

“Không tốt”

Lưu lúc này đã hiểu rõ dụng ý của Trần Kỳ, nhìn sang Kim Thượng lạnh lùng nói:

“Kim thượng tiên sinh, mau chóng phái khoái mã, chặn người Trần Kỳ đưa tin tới Uyển thành, nếu không Uyển thành nguy mất”.

“Không còn kịp rồi!”

Trần Kỳ lạnh nhạt nói:

“ Khi các người bước chân vào lều chủ soái, khoái mã của bốn quan phái đi đã tới Uyển thành”.

“A” Kim Thượng nghe vậy thì đầu đầy sương mù, hoang mang nói:

“Đại nhân, có chuyện gì xảy ra?”.

Lưu dặm chân nói :

“Trần Kỳ muốn dùng cái chết của chính mình, để cho Trần Đáo nương tựa vào Mã Đồ Phu”.

“hả?” Kim Thượng khó hiểu, hỏi:

“Trần Đáo nương tựa vào Mã Đồ Phu? Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”.

Lưu nói:

“Nói đơn giản một chút, huynh đệ của trần gia muốn nương tựa vào Mã Đồ Phu, nhưng lại lo lắng Mã Đồ Phu vì hiềm khích trước kia mà không chịu trọng dụng, thậm chí là gia hại. Cho nên Trần Đáo hi sinh chính mình để thành toàn cho Trần Đáo. Nếu như Trần Kỳ chết trong tay thừa tướng, thì Trần Đáo sẽ thay huynh trưởng báo thù, việc hãn nương tựa Mã Đồ Phu đã được thuận lý thành chương, Mã Đồ Phu không còn nghi kị Trần Đáo nữa”.

“Thì ra là như vậy.”

Kim Thượng nghe xong, không khỏi hít vào 1 ngụm khí lạnh, lại xoay sang nhìn thần sắc nghiêm nghị của Trần Kỳ.

Trần Kỳ cười nhẹ một tiếng, đưa 1 ngón cái lên với Lưu, nói:

“Không hổ là mưu sĩ tâm phúc của Thừa tướng, nhanh như vậy mà đã đoán ra dụng tâm của hạ quan, đến đây đi, gọi hết đao phủ bên ngoài vào đi, tâm ý của hạ quan đã quyết, cho nên sẽ không đơn giản để mất đầu đầu, 2 vị tiên sinh coi chừng”.

“Xem kiếm!”

Trần Kỳ một tiếng gào to, rút kiếm đâm về phía Lưu.

Nói thì chậm, nhưng sự việc lại nhanh, trong trường lập tức xuất hiện 2 bóng người, đó là tinh nhuệ của tào quân đã lách mình vào, rút đao bổ vào người Trần Kỳ.

Trong đôi mắt Trần Kỳ hiện lên sự vui vẻ, không lùi mà tiến, đưa bộ ngực hướng về mũi đao của 2 gã tào binh, phụp một tiếng, huyết quang bắn tung tóe, thân thể của Trần Kỳ đã bị mũi đao sắc nhọn đâm thủng.

...

Buổi trưa ngày hôm sau.

Trên sơn đạo chập trùng, có 1 con ngựa trắng như tuyết, đó chính là thân binh truy cản phía sau của Tào Tháo.

Tào Tháo, Quách Gia ở giữa chậm rãi giục ngựa tiến lên, đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau vọng lại, trên sơn đạo có 1 con ngựa đang bay nhanh tới.

“Thừa tướng, Lưu tiên sinh phái khoái mã cấp báo!”

Khoái mã rất nhanh tới gần, Tào Tháo phát hiện ra đó là đại tướng Tàng Phách.

“A?” Tào Tháo vội la lên, “Tử Dương sao rồi?”

Tàng Phách nói:

“Lưu tiên sinh nói, Nam Dương Thái Thú Trần Kỳ đã sợ tội tự sát, Trần Đáo lưu thủ uyển thành rất có thể sẽ đầu quân cho Mã Đồ Phu, cho nên thừa tướng hãy sớm đề phòng.”

“A?”

Tào Tháo nghe vậy chấn động, quay đầu lại liếc mắt nhìn Quách Gia.

Khiếp sợ chỉ trong chốc lát đã qua đi, Tào Tháo bắt đầu bày kế Kim thiền thoát xác!

Nếu như Trần Đáo đầu phục cho Mã Đồ Phu, thì sẽ lệnh cho Kim Thượng điều quân quy mô trở về Uyển thành, như vậy Lương quân cần phải thu thập đại cục ở Nam Dương, không cách nào Bắc Thượng để truy kích Tào quân được”.

Thần sắc của Quách Gia vô cùng lạnh lùng, hướng với đại tướng Vu Cẩm nói:

“Vu Cẩm tướng quân, mau chóng phái khoái mã thông tri cho Lưu tiên sinh, nói với hắn cần phải thuyết phục Kim Thượng đem quân Bắc Thượng, điều quân trở về Uyển thành! Nói là sau đó thừa tướng sẽ dẫn đại quân đuổi tới Uyển thành, cùng với Lương quân quyết 1 trận tử chiến ở đây”.

Quách Gia vừa mới nói xong, thần sắc của Vu Cẩm trở nên lạnh lẽo.

Vu Cẩm là một chiến tướng lão luyện, sao lại có thể không biết dụng ý của Quách Gia đây chứ?

Đây rõ ràng là muốn hi sinh Kim Thượng và 3000 tinh binh Nam Dương, dùng nó hấp dẫn sự chú ý ở quân Lương Châu, để cho tào quân có thể kịp thời thoát khỏi sự truy kích, cản trở, kịp thời trở về Hứa Đô. Thế nào là thí tốt giữ xe, đây chính là thí tốt giữ xe.

“Tuân mệnh!”

Mặc dù nhận thấy rõ được dụng tâm của Quách Gia, nhưng Vu Cẩm không có do dự chút nào, kiên định chấp hành mệnh lệnh.

Đối với một thiết huyết quân nhân như Vu Cẩm mà nói, hi sinh 3000 quân Nam Dương căn bản không tính là gì cả, lúc cần thiết Chúa công có thể hi sinh cả 3000 thân vệ của mình cơ mà?.

Tất cả suy nghĩ phải vì đại cục, không gì là không thể hi sinh, nếu một ngày Tào Tháo vì đại cục mà quyết định hi sinh Vu Cẩm.

Thì Vu Cẩm cũng không có nửa câu oán hận, đây chính là số mệnh của võ tướng, từ khi Vu Cẩm tuyên thệ thuận phục Tào Tháo, thì đã biết số mệnh võ tướng của mình đã được quyết định rồi.

Đợi cho Vu Cẩm đi xa, Quách Gia nói với Tàng Phách:

“Tàng Phách tướng quân, nhanh chóng phái khoái mã thông tri cho 10 lộ phục binh, kế hoạch phục kích quân Lương hủy bỏ. Dùng tốc độ nhanh nhất rút về Dĩnh Xuyên”.

“Tuân mệnh!”

Tàng Phách đồng ý lĩnh mệnh rồi đi.

Tào Tháo đưa mắt nhìn theo thân ảnh của Tàng Phách biến mất trên sơn đạo, thở dài một tiếng, bùi ngùi nói:

“Lần này đi, không biết bao giờ mới có thể trở lại Nam Dương nữa đây. Mã Đồ Phu không có dễ đối phó như Trần Kỳ! Một khi hắn đứng vững ở Nam Dương, thì muốn đuổi hắn đi cũng chẳng dễ dàng gì”.

Quách Gia nói:

“Bỏ được thì bỏ, có mất thì mới có được. Nếu so sánh với sự được mất của 2 châu Dự, Duyện, sự tồn vong trong cơ nghiệp của Chúa công, thì sự được mất của Nam Dương có ý nghĩa gì đâu”.

“Quân Ta không cần phải mạo hiểm đối đầu với quân Lương ở Nam Dương mà hủy đi căn cơ của mình. Lùi một bước, cho dù Nam Dương thất thủ, nhưng cái bụng của Dự Châu, Duyện Châu cũng không mở rộng, quân ta chỉ cần tiến vào Lạc Thủy, Hiên Viên sơn, Dĩnh Thủy xây dựng một phòng tuyến mới, là có thể ngăn chặn thiết kỵ của Lương quân ở ngoài biên giới”.

“Thôi, bỏ đi. Chuyện đã tới nước này, Phụng Hiếu không cần phải thay bốn tướng giải buồn nữa”.

Tào Tháo thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

“Cho dù như thế nào cuộc chiến ở Nam Dương cũng đã kết thúc, trận chiến này coi như Mã Đồ Phu thắng! Sau này bốn tướng sẽ tấu trình lên thiên tử, tự phạt bổng lộc nửa năm, coi như là cảnh cáo”.

...

Bên ngoài Huyền Thành.

Trong đại doanh, toàn bộ quân đội đã sớm thu xếp đồ đạc, đứng nghiêm trang. Mã Dục cùng với Giả Hủ, Lý Túc, Mã Siêu, Cao Thuận... và các vị đại tướng của quân Lương đã tập trung đông đủ.

“Báo”.

“Trung quân của Tào đã rút khỏi Huyền Thành, đang tiến rất nhanh theo hướng Đông”.

“Báo”

“Cánh trái của Tào quân đã rút khỏi đại trại, theo hướng Đông chậm rãi tiến lên”.

“Báo”

“Cánh phải của Tào quân đã rút khỏi đại trại, đang chậm rãi tiến theo Hướng Đông”.

Hai cánh yểm trợ cho đại quân đã rút lui!

Thám mã liên tục báo về tình hình, hướng đi của Tào quân, mắt thấy Tào quân đang đại quy mô rút chạy, các chư tướng đều kích động vô cùng, hai mắt tròn trũng, nhìn Mã Dục đợi lệnh truy kích, nhưng Mã Dục lại coi như không nhìn thấy gì, hẩn tỉnh tảo đến đáng sợ, hoặc là không có ý định truy kích đại quân Tào tháo”.

“Chúa công!” Hồ tướng hứa chữ tiến lên trước một bước, nói:

“Nếu không truy kích thì Tào quân sẽ bỏ chạy mất tích đó”.

“Nếu không truy kích thì sẽ muộn!”

“Tuyệt đối không thể thả cộp về rừng!”

“Chúa công, nhất định phải nhân cơ hội đưa Tào A Man vào chỗ chết!”

Thấy Hứa Chữ nói trước, các chư tướng liên miện phụ họa, trong lúc nhất thời tâm trạng của mọi người vô cùng kích động, giống như đổ thêm dầu vào lửa.

Không vội!” Mã Dục bất động như núi, lãnh đạm nói:

“Không đợi Tào quân rút lui chừng trăm dặm, thì tuyệt đối không thể truy kích”.

Lời nói của Mã Dục như một thùng nước lạnh, dội thẳng vào trái tim đang bị lửa thiêu hừng hực của chư tướng, đám người Hứa Chữ đều cúi đầu xuống, đưa ánh mắt nhìn về phía Giả Hủ, muốn làm thay đổi quyết định của Mã Dục, thì chỉ có 1 mình quân sư Giả Hủ mà thôi.

“Các người đừng nhìn ta.”

Giả Hủ lạnh nhạt nói:

“Nhìn ta cũng vô dụng, Chúa công không cho truy kích là có đạo lý của nó. Tào Tháo dụng binh xưa nay vốn cẩn thận, lại có Quách Gia, Tuân Du trí kế tuyệt thế, tại sao lại có thể lưu lại cơ hội cho chúng ta truy kích được chứ? Lúc này nếu như quân ta đại quy mô đuổi theo, nếu như hấn có mai phục, thì lại hao binh tổn tướng”.

“Phục binh thì sợ cái gì”.

Hứa Chử nói:

“Dùng lửa đốt núi, đốt cho bọn chúng chạy ra là được”.

Giả Hủ nói:

“Hứa Chử tướng quân, người biết tào quân mai phục ở sơn cốc nào không? Chẳng nhẽ đi phóng hỏa hết tất cả các sơn cốc ở Nam Dương quận? Lại nói nếu có phóng hỏa thì dưới tình huống ở Nam Dương tuyết rơi đầy trời như vậy, lửa có thể đốt được hay không?”.

Hứa Chử chấp 2 tay nói:

“Mặt tướng ngu dốt, ăn nói vụng về, nhưng quân sư, mặt tướng thấy cảnh này trong lòng rất khó chịu”.

“Đừng nóng vội!”

Mã Dục tiến lên 2 bước, vỗ vỗ lưng Hứa Chử, trầm giọng nói:

“Tào Tháo dụng binh xưa nay cẩn thận, nhưng cũng không thể bắt Tào quân lúc nào cũng bảo tồn trận hình và nêu cao cảnh giác được. Trước mắt Lữ bố đánh bại quốc rất gấp, Tào quân nóng lòng trở về Hứa Đô, một khi rút ra được ngoài trăm dặm, thì các tướng sĩ sẽ đi như tên bắn, chẳng còn ai quan tâm tới quân ta truy kích nữa”.

“Tới lúc đó, quân ta theo dấu đuổi giết, nhất định sẽ giết cho Tào quân thâm chất đầy đồng”.

Giả Hủ nói tiếp câu nói của Mã Dục, hướng Hứa Chử nói:

“Tới lúc đó, Hứa Chử tướng quân làm tiên phong cho Lương quân. Chém Tào Tháo thì không có khả năng, nhưng kiểu gì cũng phải lưu lại mấy ngàn tinh binh của Tào Tháo”.

“Không có vấn đề!”

Hứa Chử nắm chặt thiết quyền, trong đôi mắt sát khí hiện lên, điềm nhiên nói:

“Đến lúc đó hãy xem mặt tướng”.

“Báo”.

Tiếng của Hứa Chử vừa dứt, chợt có tiểu hiệu tử bên ngoài bước vào, quỳ xuống đất nói:

“Tân Dã có cấp báo”.

“Tân Dã?” Mã dục biến sắc, lớn tiếng nói:

“Nói!”

Tiểu hiệu thở dốc nói:

“Nam Dương quân mới tiến đến phía bắc Tân Dã tầm 50 dặm, đột nhiên có biến, chỉ nửa canh giờ sau chúng ta bắt được 1 gã Thám báo của Nam Dương, tra hỏi mới biết sự tình. Tào Tháo đã cử Lưu làm sứ giả, cùng với Nam Dương trưởng sử là Kim Thượng, cầm đầu những bộ hạ cũ ở Thọ Xuân phát động binh biến, Thái Thú Nam Dương Trần Kỳ kháng cự bị giết chết, bây giờ Kim thượng đang suất lĩnh 3000 bộ hạ cũ trở về Uyển Thành”.

“Oh?” Mã dục nghe vậy hai mắt sáng ngời, lớn tiếng nói:

“Người nói là quân Nam Dương bị sứ giả Tào Tháo phát động binh biến, sau đó Thái Thú Nam Dương là Trần Kỳ kháng cự bị giết chết?”.

Tiểu hiệu thở dốc nói:

“Đúng vậy.”

“Trời giúp ta rồi!”

Mã được kích động nói:

“Cừu giết huynh bất cọng đá thiên, thảo nào Trần Đáo cũng phản bội Tào Tháo! Phản Bội Tào Tháo, không đầu Lưu Biểu, thì nhất định chỉ có thể nương tựa vào bốn tướng quân, haha”.

“Chúa công!”

Giả Hủ suy nghĩ một chút, sắc mặt đại biến, chợt la lên:

“Chỉ sợ Trần Đáo không biết Trần Kỳ bị ngộ hại, không đề phòng để cho Kim Thượng làm hại! Chuyện này chính là kế Kim Thiên thoát xác của Tào Tháo, hấn dùng Kim Thượng để ngăn cản quân ta, không cho quân ta truy kích quân Tào, lúc đó Tào Tháo có thể bằng tốc độ nhanh nhất rút về Dĩnh Xuyên”.

“Uh.” Mã được sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Cho dù là kế Kim Thiên thoát xác của Tào A Man, nhưng bây giờ ta cũng không quan tâm nữa, so với việc giết mấy ngàn Tào quân, thì bốn tướng lại càng coi trọng Nam Dương quận hơn, đồng thời lại có 1 viên Lương tướng thuần phục. ! Truyền lệnh toàn quân, lập tức nhổ trại, xuất phát về hướng Uyển thành!”.

“Chúa công.” Hứa chữ tiến lên trước một bước, lạnh lùng nói:

“ Mạt tướng nguyện làm tiên phong”.

Mã Siêu cũng động thân tiến lên phía trước, lạnh lùng nói:

“Tiểu đệ cũng nguyện làm tiên phong.”

“Được” Mã Được lớn tiếng nói:

“Hứa Chữ, Mã Siêu”.

“Có mạt tướng.”

Hứa chữ, Mã Siêu đồng thời tiến lên trước một bước, song song đứng trước mặt Mã Được.

Mã được uy phong lẫm lẫm nhìn 2 người một cái, nói:

“Lấy Mã Siêu làm tiên phong cánh trái, Hứa Chữ làm tiên phong cánh phải, đều suất lĩnh 2000 thiết kỵ, ngày đêm đi tới Uyển Thành, nhất định phải ngăn Kim Thượng lại, không được sai sót”.

“Tuân mệnh!”

Mã Siêu, Hứa Chữ đồng ý, nhận lệnh rồi đi.

...

Uyển thành, Thái Thú phủ nha.

Đêm đã rất khuya, Trần Đáo lại không có chút buồn ngủ nào,chắp tay đứng ở cửa sổ ngắm bầu trời đêm, huynh trưởng Trần Kỳ suất lĩnh đại quân rời Uyển thành đã hai ngày một đêm rồi, nếu như theo hành trình nhất định sẽ tới được Tân Dã, nhưng bây giờ còn chưa có tin tức truyền lại, có thể xảy ra chuyện gì hay không?.

“Tam Tướng quân.”

Chợt có 1 tiểu hiệu Nam Dương đi vào bẩm báo:

“Sứ giả lương quân là Lý Túc ở bên ngoài cầu kiến”.

“Không gặp!”

“Tam tướng quân, Lý Túc đã ở ngoài phủ suốt 1 ngày một đêm rồi”.

Trong lòng Trần Đáo bực bội, quay đầu lại nghiêm nghị quát:

“Bỏn tướng quân nói không gặp thì là không gặp, cho dù hần có chết ở đây cũng không gặp”.

366. Chương 293: Cuộc Chiến Tịnh Châu

“Tam Tướng quân, việc lớn không tốt !”

Trần Đáo vừa mới nói dứt lời, lại có tiểu hiệu chạy vào, run giọng nói:

“Tướng quân, người... Tướng quân, người...”.

Trần Đáo nghe vậy thì tim lập tức đập dồn dập, xốc cổ áo tên tiểu hiệu lên, nghiêm nghị quát:

“Đại ca của ta làm sao? Nói mau”.

Tiểu hiệu rung giọng nói:

“Tướng quân người... người bị ngộ hại !”

“Cái gì!?”

Trần Đáo cả kinh, khàn giọng nói:

“Tại sao lại như vậy? Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”.

Tiểu hiệu nói:

“Đại quân vừa mới tiến đến phía bắc Tân Dã chừng 50 dặm, Tào Tháo biết tướng quân đang bí mật đầu quân cho Lưu Biểu, cho nên phái sứ giả tới, cùng với trưởng sử Kim Thượng phát động binh biến, tướng quân không chịu theo nên bị sát hại rồi”.

“Tào Tháo! Kim Thượng”.

Trần Đáo nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

“Ta thề không đội trời chung với các người”.

“Người đâu!”

Trần Đáo vút tên tiểu hiệu xuống mặt đất, lớn tiếng gọi.

Có tiến bước chân dồn dập vang lên, chừng hơn chục thân binh tràn vào, đứng trên đại sảnh nói:

“Tam Tướng quân có gì phân phó?”.

Thần sắc của Trần Đáo vô cùng dữ tợn, mỗi câu nói mà như khóc:

“Triệu tập đại quân, giết tới Tân Dã báo thù cho đại ca của ta”.

“Tuân mệnh!”

Hơn mười tên thân binh đồng ý, lĩnh mệnh rời đi.

Tiểu hiệu lúc đầu đi vào, hỏi:

“Tam Tướng quân, có triệu kiểm sứ giả của Mã Dục không?”.

“Không gặp!”

Trần Đáo xúc động tới cực điểm, vung tay lên, lạnh lùng nói:

“Trước tiên cứ báo thù cho đại ca, mọi chuyện nói sau”.

Tiểu hiệu nhắc nhở:

“Tam Tướng quân, trong thành chỉ còn lại có 2000 binh mã, thì không phải là đối thủ của tên gian tặc Kim Thượng và Tào Tháo, cần phải nhờ tới lực lượng của Lương quân để báo thù?”.

“Cái này không quan trọng”.

Trần Đáo quả quyết nói:

“Thù giết huynh bất cộng đại thiên, sao có thể mượn tay người khác?”.

Tiểu hiệu ngưng ngừng lui ra phía sau, không nói thêm một câu nào.

Trần Đáo lạnh lùng liếc nhìn tên tiểu hiệu, nói:

“người cũng xuống dưới chuẩn bị đi”.

“Tuân mệnh.”

Tiểu hiệu chấp tay vái chào, xoay người lui xuống

Bên ngoài phủ nha, Lý Túc đang lo lắng chờ đợi, thấy tiểu hiệu thì vui mừng hỏi:

“Hoắc Tuấn tướng quân, Trần Đáo tướng quân có nguyện ý gặp mặt hay không?”.

“Ai.”

Hoắc Tuấn thở dài. Lắc đầu nói.

“ Lý Túc tiên sinh, mặt tướng nói đến dát cổ rồi, nhưng cũng không thể so với ý trời, người cũng đã ở ngoài phủ nha suốt 1 ngày 1 đêm rồi, cũng không làm lung lay được tâm tình cứng như sắt của Tam tướng quân, người sống chết không chịu gặp mặt. Bây giờ Tam tướng quân đang vội chạy tới Tân Dã, báo thù cho Tướng quân, lại càng không muốn gặp mặt”.

“Hả?”

Lý Túc thất thanh nói:

“Thay tướng quân báo thù? Chẳng lẽ nói trần kị tướng quân đã.....”

“Không sai.”

Hoắc Tuấn buồn bã nói:

“Tên cẩu tặc Kim thượng cấu kết với Tào Tháo phát động binh biến, tướng quân không may bị hại”.

“Nguy rồi.”

Lý Túc kích động nói:

“Phải mau chóng báo cho Chúa công mới được”.

Hoắc Tuấn biến sắc, vội la lên:

“ Lý Túc tiên sinh. Người nhưng ngàn vạn đừng nói tin tức này là do tôi nói cho ông, nếu không Tam tướng quân nhất định không tha cho tôi đâu”.

Lý Túc hướng hoắc Tuấn chấp tay, lớn tiếng nói :

“Tình huống khẩn cấp, tại hạ phải lập tức cáo từ rồi...”

...

Trên quan đạo của Nhương Huyền đi đến uyển thành, Mã Dực suất lĩnh hơn 1 vạn đại quân Tây Lương tiến về phía Bắc, tiên phong bên trái có Mã Siêu, bên phải có Hứa Chử, mỗi người dẫn theo 2000 kỵ binh xuất phát, nếu tính thời gian, giờ phút này chắc cũng qua Tinh Dương rồi, cách Uyển thành cũng chỉ khoảng hơn 10 dặm lộ trình mà thôi.

Trên đường đi không ngừng có thám mã hồi báo tình tức của Tào quân, và Kinh Châu quân.

Tào Tháo quả nhiên triệt để nắm giữ cơ hội tốt, tiến hành rút lui đại quy mô, giờ phút này hẳn đã cách xa 200 dặm, Lương quân có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Tình hình của Kinh Châu quân cũng không nằm ngoài dự đoán của Mã Dục và Giả Hủ, quân Kinh Châu biết tin Nam Dương binh biến, đã vượt qua Tân Dã, tiếp tục bắc thượng, đồng thời cũng bắt đầu tu sửa tường thành ở Tân Dã, phòng thủ vững chắc, đại quân Kinh Châu sẽ kéo đến sau.

Nhưng lúc này, tâm tư của Mã Dục không đặt ở Tào quân và quân Kinh Châu.

“hí hí hí”.

Trên quan đạo phía trước bỗng vang lên tiếng hí thê lương của ngựa, tiến vó ngựa dồn dập như mưa rào kéo tới, Mã Dục và Giả Hủ cả kinh ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con khoái mã chạy như mây bay lao tới.

“Chúa công, Lý Túc tiên sinh từ uyển thành cấp báo!”

“Nói!”

“Tướng thủ thành là Trần Đáo nghe tin Trần Kỳ bị ngộ hại, lập tức dẫn 2000 binh lính Nam Dương chạy tới Tân Dã để báo thù cho Trần Kỳ, hiện giờ uyển thành chỉ là một tòa thành trống không”.

“Hồng rồi”

Tiểu hiệu vừa mới nói xong, Giả Hủ đã đập tay vào nhau nói:

“Không ngờ Trần Đáo lại trọng tình trọng nghĩa tới vậy, vừa mới cãi nhau với huynh trưởng chưa tới vài ngày, nhưng sau khi nghe tin huynh trưởng ngộ hại, thì không tiếc tất cả khởi binh báo thù, việc hồng là Kim Thượng, Lưu suất lĩnh quân đang tiến theo hướng đông, đi tới Dĩnh Xuyên, Trần Đáo nam hạ, chỉ sợ sẽ gặp phải quân Kinh Châu mà thôi”.

“Trọng tình trọng nghĩa mới tốt! Đây mới là đàn ông, hảo hán tử!”

Mã Dục lãnh đạm nói:

“ Cùng quân Kinh Châu duy trì không khó, bọn họ cũng không phải là cộm mà không thể trêu vào”.

Giả Hủ nói:

“Nhưng quân kinh Châu người đông thể mạnh, Chúa công, có nên phái binh tiếp ứng không?”.

“Phái binh tiếp ứng thì nhất định rồi !”

Mã Dục trầm tư một lát, quả quyết nói:

“Người đâu, mau phái khoái mã truyền lệnh cho Mã Siêu lập tức thay đổi lộ tuyến hành quân, nhanh chóng đông tiến, cho dù như thế nào cũng phải đến được Vũ Dương, chặn đường của Kim Thượng và Lưu lại, tuyệt đối không để cho bọn họ đến được Dương Sơn”.

“Lệnh cho Hứa Chử tiếp tục Bắc Thượng, thuận thế chiếm Uyển thành”.

“Tuân mệnh!”

“Tuân mệnh!”

Hai tên lính truyền lệnh lập tức giục ngựa chạy đi.

Mã Dục bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt rơi vào tướng cụt tay Cao Thuận, trầm giọng nói:

“Cao Thuận tướng quân”.

Cao Thuận giục ngựa tiến lên, một tay đưa một tay lên trước ngực cất cao giọng nói:

“Có mặt tướng.”

Mã Dục nói:

“Suất lĩnh tám ngàn tinh binh lập tức nam hạ tân dã, phụ trách tiếp ứng cho Nam Dương quân của Trần Đáo. Nhất định phải đuổi kịp Nam Dương quân khi tới Tân Dã, nhớ kỹ ngàn vạn lần không được động thủ với quân Kinh Châu, tin tức Kim Thượng, Lưu bỏ trốn theo hướng đông, bốn tướng quân sẽ phái kỵ binh báo tin cho Trần Đáo”.

“Mặt tướng linh mệnh.”

Cao Thuận đáp ứng một tiếng, linh mệnh rời đi.

...

Mạc Bắc đại thảo nguyên.

Xe ngựa rong ruổi, ngựa hí dồn dập.

Có một đoàn xe đang đang tiến vào Tả Bộ Vạn Hộ. Tháng 10 tuyết trắng xóa, trên cánh đồng mênh mông bát ngát vẫn chỉ có tuyết trắng, màu trắng làm người ta nhìn chóng cả mặt!

Nếu như đổi lại là người không có kinh nghiệm lần đầu xuất hiện trên cánh đồng tuyết này, thì rất có thể vì tò mò mà không phân biệt được phương hướng.

Rèm chiếc xe chính giữa đột nhiên được xốc lên, có một khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra, một đôi mắt linh động mười phần, nhìn cánh đồng tuyết trắng xóa.

Đúng vào lúc này, một cánh tay trắng nhẹ nhàng hạ rèm xe xuống.

Trong xe đồng thời vang lên một thanh âm dễ nghe:

“Chinh nhi. Cánh đồng tuyết này không lên nhìn quá lâu, nếu không con sẽ bị bệnh quáng tuyết đó”.

Ngồi trong xe ngựa chính là mẹ con Lưu Nghiên và Mã Chinh, nhưng không biết vì sao giữa trời đông giá rét lại chạy tới Mạc Bắc đại thảo nguyên này?

Sống ở Hà Sáo không tốt hay sao?

“Mẹ, bệnh quáng tuyết là bệnh gì?”.

Một thanh âm non nớt vang lên.

“bệnh quáng tuyết là bệnh khi nhìn màu trắng của cánh đồng tuyết, sẽ làm đôi mắt con bị mù màu”.

“Tại sao nhìn màu trắng của cánh đồng tuyết lâu, mà mắt con lại bị mù màu?”.

“Bởi vì hai mắt con không chịu được”.

“Tại sao hai mắt con lại không chịu được?”.

“Chinh nhi, sao con hỏi nhiều vậy”.

“Mẹ, chúng ta không đi Tả bộ vạn hộ của Chu Thương thúc phụ có được không?”

“Đây là quyết định của phụ thân con, mẹ không có cách nào thay đổi cả”.

“Mẹ, phụ thân có phải không thích hài nhi, cho nên mới đuổi hài nhi đi xa không? Chẳng lẽ mắt không thấy thì tâm không buồn ư?”.

“Người đưa nhỏ này, tại sao có thể có ý nghĩ như vậy? Con đã quên phụ thân lần trước vì cứu con mà trúng mấy mũi tên hay sao, nếu không có bộ Kim Lũ Ti của Ngọc Nương di nương, thì phụ thân con đã bị trọng thương rồi. Đừng có thấy phụ thân con bình thường lạnh lùng, không nói cười gì cả. Nhưng trong lòng thì lại thương con nhất đấy”.

“Nhưng phụ thân hay mắng hài nhi. Một năm không gặp được phụ thân mấy lần, thấy là lại mắng con”.

“Ai, ai bảo con là trưởng tử. Khi con lớn lên phải kế thừa sự nghiệp của phụ thân con, yêu cầu của phụ thân con sẽ cao hơn so với đệ đệ, muội muội. Chinh Nhi, tương lai con sẽ hiểu sự khổ tâm của phụ thân con, người đều muốn tốt cho con cả thôi. Con nếu không có bản lĩnh gì, không có uy tín, thì làm sao chấn nhiếp được những bộ hạ có chiến công lớn lao dưới trướng phụ thân con chứ?”.

“A.”

Trong xe, Mã Chinh nhẹ nhàng mà a một tiếng, rồi trầm mặc.

Vừa lúc đó, phía trước cánh đồng tuyết đột nhiên xuất hiện một kỵ mã, chỉ lóe lên đã biến mất vô tung vô ảnh, đoàn xe tiếp tục đi đến chưa tới 10 dặm, thì ở hai bên gò núi, xuất hiện, hơn 1000 thân ảnh mã tặc Mạc Bắc.

“Ồ ô ”

Tiếng kêu của sừng trâu thê lương cất lên, những mã tặc này bắt đầu xuất phát đi về phía đoàn xe.

Ba trăm thiết kỵ của lĩnh quân hiệu úy họ Hứa tên Thiệu, không hổ là tộc đệ của Hứa Chử, đây chính là 300 thành viên nghĩa dũng ở dưới trướng của Mã Đồ Phu, theo Mã Đồ Phu từ Dĩnh Xuyên đánh đông dẹp bắc, Nam Chinh bắc chiến, đã trải qua không biết bao nhiêu trận sinh tử, có thể sống tới hôm nay, đủ thể sự hân dũng thể nào rồi.

Hứa Thiệu giờ lên cao Trảm Mã đao quát to:

“ Để lại 200 huynh đệ kết Hảo Viên trận, bảo hộ phu nhân và công tử ở trong trận, cũng tiến thủ giết địch, 100 huynh đệ theo ta, đánh tan chính diện của mao tặc, những tên này đúng là có mắt không trông, lại dám động thủ trên đầu thái tử, quả thực chán sống rồi”.

Chỉ trong 1 thời gian ngắn, trước mặt Hứa Thiệu đã xuất hiện 300 mã tặc, hung hãn giờ loan đao trong tay, xung phong liều chết về phía đoàn xe.

Hai bên đối chiến, đã vọt vào tầm bắn của cung tiễn, đôi bên đều ngã xuống hơn 10 người, có thể nói là cân tài cân sức.

Tuy công phu trên ngựa của bọn mã tặc rất cao, nhưng 300 thiết kỵ của Hứa Chử là những người trải qua trăm trận chiến, thuật cưỡi ngựa bắn tên đã không kém hơn lính trên thảo nguyên rồi.

Tầm bắn của cung tên rất ngắn, khoảng cách lại gần, cho lên khi bắn được 2 mũi tên, thì hai quân đã xông vào nahu, một khi đã cận chiến thì thực lực đôi bên đều hiện ra.

Bên Hứa Thiệu tuy chỉ có 100 kỵ binh, ở vào thế bất lợi, nhưng trang bị lại hoàn mỹ, hơn nữa được huấn luyện nghiêm chỉnh, cứ 3 người một tổ, hợp thành một mũi nhọn tiến hành đột kích, phối hợp với nhau, người yểm hộ, người tấn công vô cùng ăn ý.

Một tổ 3 người này cứ như một mũi tên sắc bén, hung hăng chọc vào trong đội hình, đội hình mã tặc lập tức toán loạn, không còn ra phương pháp gì cả, chen chúc nhau mà đánh.

300 mã tặc ở chính diện rất nhanh bị 100 kỵ binh của Hứa Thiệu đánh cho thất điên bát đảo.

Ba phương hướng khác có khoảng 400 mã tặc lao tới, cũng bị 200 thiết kỵ đón đầu, chỉ sau 2 lần công kích bọn chúng đã không dám công kích nữa.

Ngược lại đã bỏ bên cạnh 3 cỗ xe hơn 10 cỗ thi thể, những mã tặc bị thương thì đang giãy giụa trên cát, những mã tặc khác làm sao dám tới cứu.

Đột kích thất bại, bọn mã tặc nhanh chóng thay đổi chiến thuật, không tiến hành công kích nữa, mà tiến hành bám theo cỗ xe như một bọn ác lang, Hứa Thiệu lo lắng tới sự an toàn của Lưu Nghiên và Công tử Chinh, không dám tùy tiện xông ra, đành phải hướng đoàn xe vào Bắc Uy Dĩ.

Cũng may đây chính là giữa đại mạc, cách doanh trại của Chu Thương Tả Bộ Vạn bộ chỉ còn khoảng 200 dặm.

Một tên kỵ binh tiến đến Hứa Thiệu trước mặt, thấp giọng nói:

“Tướng quân, bọn mã tặc này không giống mã tặc bình thường”.

“A?”

Hứa Thiệu trong lòng trầm xuống, hỏi:

“Nói thử cách nhìn của người đi”.

Kỵ binh này nói:

“Mấy năm trước khi tiền trang chưa lập, thương nhân Quan Trung đi lên Mạc Bắc mua da súc vật toàn mang theo 1 số lượng tiền lớn, vì sự an toàn thương cho quân đội bảo vệ đoàn xe, tiểu nhân cũng đã từng thăm gia hành trình hộ thương này. Cũng đã từng giao thủ với Mã tặc mạc bắc này mấy lần”.

“Nếu như mã tặc huy động nhân số lớn, thì sẽ rất dễ bị kỵ binh của Tả, Trung, Hữu, Tam bộ vạn hộ tiêu diệt. Cho nên nhân số của mã tặc Mạc Bắc thường không quá 300 người, mà đám mã tặc này lại có chừng 700, 800 người, quy mô rất lớn! Theo lý thuyết thì đại đội mã tặc này phải bị Kỵ binh của Tam Bộ Vạn Hộ tiêu diệt rồi mới phải”.

Uh.”

Hứa Thiệu gật đầu, trầm giọng nói:

“Theo cách nói của người, bốn tướng quân cũng phát hiện ra ít nhiều sơ hở. Bọn mã tặc này giống như được huấn luyện, chỉ có điều rất qua quýt, đội hình công kích không được duy trì tốt. Nhưng cái này cũng đủ để chứng minh bọn họ không tầm thường, xem tình hình bây giờ, chắc chắn là bọn chúng đang đợi viện quân”.

Kỵ binh này nghe thấy bị hù dọa nói:

“Nói như vậy, còn có đại đội mã tặc đang chạy tới đây?”.

“Hắn là như vậy!”

Hứa Thiệu trầm giọng nói:

“vì sự an toàn của Đại phu nhân và Công tử, cho nên không thể có sơ sót. Người lập tức lĩnh 30 huynh đệ rời khỏi đại đội, chạy tới doanh trại của Tả Bộ Vạn Hộ báo tin, thỉnh cầu Chu Thương tướng quân mau chóng dẫn đại quân tiếp ứng, nhớ kỹ, phải thật nhanh đó”.

“Tuân mệnh!”

Người kỵ binh này ôm quyền, điểm 30 kỵ binh khác nhanh chóng biến mất trên cánh đồng tuyết. Khi 30 kỵ binh này rời khỏi đại đội, thì mã tặc ở đằng sau cũng chia ra hơn trăm tên đuổi theo, Hứa Thiệu lại càng kết luận, bọn mã tặc này nhất định có lai lịch rất lớn”.

...

Dưới chân núi của Tả Bộ Vạn Hộ, doanh trại quân đội.

Trong trung quân đại tướng, Chủ Thương đang triệu tập hơn 30 Thiên hộ nghị sự.

Bởi vì có sự duy trì của Mã Đồ Phu với Tam Bộ Vạn Hộ ở Mạc Bắc, cho nên mâu dịch giữa Mạc Bắc với Quan Trung rất tốt, thế lực của người Hán ở Mạc Bắc nhanh chóng bành trướng, hơn nữa có lão binh ở Quan trung, Lương Châu duy trì nên Mạc Bắc Chu Thương mới có tốc độ phát triển kinh người như bây giờ.

Đến năm Hán Hiến Đế Kiến An, cuối năm thứ 8 (195), dưới trướng Tả Bộ Vạn Hộ của Chu Thương đã có 36 Thiên Hộ, hơn 500 bách hộ, gần 3 vạn kỵ binh, trong đó kỵ binh người Hán chiếm 7 phần, còn lại là người Hà Sáo, Lương Châu, người Khương, người Nguyệt Thị.

Chu Thương bỗng nhiên giơ lên cao tay phải, nghị luận âm ỉ trong trướng lập tức dừng lại.

Chu Thương nhìn các Thiên Hộ, trầm giọng nói:

“Giờ đây cơ bản có thể khẳng định, đám mã tặc này là từ U châu lên tới, nhất định là do tên Viên Thiệu thất phu bày đặt mưu kế! Giờ đã có 17 thương đội bị cướp sách, 38 bộ lạc bị quấy nhiễu, Bộ chúng ta bị tổn thất hơn 1 vạn súc vật, hơn một ngàn người, nợ máu này nhất định phải đòi lại”.

“Báo” Tiếng của Chu Thương vừa dứt, đã có tiểu hiệu vội vàng chạy vào đại tướng, nói:

“Đại Phu nhân cùng với Công tử đang bị mã tặc tập kích ở phía Nam cách doanh trại khoảng hơn 200 trăm dặm, tình thế nguy cấp, xin tướng quân mau chóng điều khiển đại quân cứu viện”.

“Hả!?”

Chu Thương hít vào một ngụm lãnh khí, nghiêm nghị quát:

“Tả Hữu thiết vệ nghe lệnh”.

“Có mặt tướng!”

Có hai đại hãn tiến lên phía trước, hiên ngang đứng trước mặt Chu Thương.

Chu Thương đại thủ vung lên, nghiêm nghị quát:

“Nhanh chóng suất lĩnh 3000 vệ đội cứu giá”.

“Tuân mệnh!”

“Tuân mệnh!”

Thiết vệ ôm quyền, lĩnh mệnh rời đi.

.....

Cách Tả Bộ Vạn Hộ về phía nam chừng 200 dặm, 300 kỵ binh của Hứa Thiệu hoàn toàn bị bao vây!

Ở Khu đất phía trước của cánh đồng tuyết mênh mông, đột nhiên xuất hiện đại đội mã tặc, Hứa Thiệu mơ hồ nhìn ra cái gì đó, lập tức hít vào một ngụm lãnh khí, bọn mã tặc này phải tới hơn 2000 người!

Hiển nhiên, bọn này đã phát hiện ra trong đoàn xe được 300 thiết kỵ của Hứa Thiệu bảo vệ có nhân vật trọng yếu, cho nên gọi hết đồng bọn tới đây, bằng bất cứ giá nào cũng phải tiêu diệt.

Hứa Thiệu dù sao cũng là người trải qua trăm trận chiến, nhanh chóng quyết định dẫn đoàn xe tới trên núi, ngọn núi đất này 3 mặt dốc đứng, phía bắc bằng phẳng có thể cho kỵ binh đột kích.

Hứa Thiệu lệnh cho 300 kỵ bày trận ở đây, chia làm 3 đội lập trận, đây là những nhóm trận công thủ nhiều mặt, tuy binh lực ít, nhưng Hứa Thiệu cũng tin tưởng rằng, mình có thể tử thủ.

Đây toàn là lão binh trong 800 Lưu Khẩu đã bị nhiễm phong cách thiết huyết bắt diệt của Mã Đồ Phu vào trong máu.

Hứa Thiệu cưỡi ngựa giương đao, ngạo nghễ đứng sừng sững trước đội thứ nhất, gió thổi làm khăn buộc đầu của hãn bay phấp phới, tóc gáy cũng phiêu đảng theo gió.

.....

Khi mẫu tử Lưu Nghiên, Mã Chính đang gặp nạn ở Đại mạc, thì Lương quân ở Nam Dương đang hồ hởi tiến lên.

2000 kỵ binh của Mã Siêu kịp thời đuổi theo chặn đứng được 3000 kỵ binh của kim Thượng.

Nửa ngày sau, Trần Đáo, Cao Thuận cũng suất lĩnh quân Nam dương, quân Lương trước sau đuổi tới, vây kín 3000 quân thỏ xuân của Kim Thượng, Kim Thượng lúc này mới biết mình đã bị Tào Tháo vô tình từ bỏ, cho nên không có chống cự mà đầu hàng.

Mưu sĩ của Tào Tháo là Lưu, nửa đường bỏ chạy, không biết tung tích thế nào.

Hán hiến đế Kiến An, cuối năm thứ 8 <195>, Mã Đồ Phu trải quan gần nửa năm chinh chiến, cuối cùng cũng đánh bại được Tào quân, thành công chiếm cứ Uyển thành, một lần nữa đoạt được ưu thế chiến lược so với Tào Tháo.

Bây giờ cũng có thể đoán được tương lai, một khi thế cục ở phương bắc của Mã Đồ Phu ổn định, lại đạt thành hiệp nghị với Viên Thiệu, thì Dự Duyệt 2 châu này của Tào Tháo nhất định phải đổi mất với gót sắt của thiết kỵ Lương quân quấy rối.

Điều duy nhất làm mã đồ tể cảm thấy khó chịu chính là, Nam Dương quận đã bị chia đôi, Tân Dã ở phía Nam đã bị quân Kinh châu chiếm lĩnh, Mã Đồ Phu mặc dù có tâm đoạt lại các huyện ở phía nam.

Nhưng khổ nỗi tình hình Tịnh Châu đang vô cùng căng thẳng, trọng tâm của Lương quân cũng đang chuyển về Tịnh Châu, Nam dương chỉ có thể áp dụng chiến lược phòng ngự.

...

Hán hiến để Kiến An năm thứ 9 <196>, tháng giêng, Mã Dực phong Trần Đáo làm thái thú Nam Dương, dùng 2000 quân Nam Dương cũ và 3000 quân Thọ Xuân, tổng cộng là 5000 quân trấn thủ Uyển thành.

Chuyện này bị một số thủ hạ cũ của Lương quân phản đối, cho rằng Mã Đồ Phu lại lựa chọn 1 người không có điều kiện tín nhiệm là Trần Đáo làm Thái thú.

Nhưng Mã Đồ Phu luôn thủy chung có 1 nguyên tắc, đã nghi ngờ thì không dùng, đã dùng thì không nghi ngờ.

Mã Đồ Phu cho rằng Trần Đáo là người trọng tình trọng nghĩa, một người đã quyết định thì không dễ dàng thay đổi.

Tháng hai, Mã Dực dùng Mã Siêu làm tiên phong, mạnh mẽ di chuyển đại quân qua những vùng Tào quân chiếm đóng như Lạc Dương, và các vùng ở phía Bắc.

Đồng thời được thủy quân của Cam Ninh tiếp ứng đưa qua Bờ bắc Hoàng Hà, tiến vào Đông quận, chính thức tham gia cuộc chiến Tĩnh Châu.

367. Chương 294: Thiếu Niên Nghèo Khổ Này Là Ai?

Vó ngựa bốc lên, máu thịt bay tứ tung.

Hứa Thiệu hung hãn hoành đao chém một phát, tên mã tặc lập tức ngã ngựa, hãn đang muốn thúc ngựa tiến lên, thì thấy 2 mũi Lang Nha Tiên phá không bắn tới.

Dựa vào kinh nghiệm thân kinh bách chiến, Hứa Thiệu theo bản năng nghiêng người, tránh thoát được mũi tên bắn vào ngực, nhưng mũi tên còn lại sắc bén đâm vào eo của hãn.

Mũi tên băng hàn kéo theo sức lực mạnh mẽ của hãn rút đi nhanh chóng.

Lại có hai gã mã tặc liều chết xông lên, mã đao sáng loáng được ánh tà dương chiếu vào lấp lánh, thần sắc của Hứa Thiệu lạnh lẽo, xem ra hôm nay hãn khó thoát khỏi cái chết.

Hứa Thiệu cũng không sợ chết, bởi vì hãn thân là lão binh sớm tối đối mặt với cái chết, nhưng chuyện duy nhất mà hãn cảm thấy không cam lòng, chính là sau khi mình chết cũng không thể bảo vệ được phu nhân và công tử được an toàn, nếu như để phu nhân và công tử chết ở đây, thì đúng là có chết cũng không nhắm được mắt!.

“Ô ô ô ”

Ngay lúc hứa thiệu tự nghĩ mình chắc chắn phải chết, thì trên cánh đồng tuyết mệnh mông đột nhiên vang lên những tiếng kèn, những tên mã tặc nghe thấy tiếng kèn đó lập tức ghìm cương ngựa quay đầu chạy trốn về phía xa, không tới một chốc công phu, tất cả đã biến mất hoàn toàn trước mắt Hứa Thiệu.

“Hò!”

Hứa Thiệu thở phào một cái thật dài, chỉ cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, lập tức rơi từ trên lưng ngựa xuống.

“Tướng quân, viện quân, viện quân của chúng ta đến đây!”

Có 2 binh sĩ còn lại đang nhìn về phương bắc, trên cánh đồng tuyết mệnh mông quả nhiên thấy một sợi chỉ màu đen đang dần dần xuất hiện. Không bao lâu sau, sợi chỉ đen ấy đã biến thành một đạo kỵ binh.

“Con mẹ nó”

Hứa Thiệu đưa ngang trảm mã đao, mũi tên cắm ở bên sườn lập tức gãy lìa, động tác này làm hãn đau tới cau mày, nhịn không được hung hăng chửi một câu, nhìn bốn phía xung quanh, thấy 300 thiết kỵ mình mang theo, cơ hồ toàn bộ chết trận sa trường, sau lưng Hứa Thiệu giờ đây chỉ còn lại có 2 người.

Nhưng mà bọn mã tặc phải trả một cái giá vô cùng thảm trọng, trên dưới một ngàn tên.

“Hí hí hí”.

Tiếng ngựa hí vang vọng tận mây xanh, hai con ngựa lao như tia chớp đến xông lên ngọn núi đất. Trên lưng là 2 viên võ tướng, đi thẳng tới trước mặt Hứa Thiệu nói:

“Đại hán Mạc Bắc Tả Bộ Vạn Hộ - Tả, Hữu thiết vệ đến nghênh giá, đại phu nhân và Công tử Chinh đâu rồi?”.

Hứa Thiệu đưa cánh tay vô lực chỉ về chiếc xe trên đỉnh ngọn núi đất, thở dốc nói:

“Ồ...ở trong xe”.

Rèm xe được vén lên, thân ảnh của Lưu Nghiên xuất hiện, bên người còn có một người nhỏ tuổi là Mã Chinh, Tả Hữu thiết vệ nhanh chóng xoay người xuống ngựa, , quỳ rạp xuống cánh đồng tuyết, âm thanh cung kính nói :

“Khấu kiến phu nhân, khấu kiến công tử.”

“Tất cả đứng lên đi”.

Lưu Nghiên vung tay nói:

“Cực khổ cho 2 vị tướng quân rồi”.

“Tạ ơn phu nhân.”

Tả Hữu thiết vệ khom người đứng sang một bên, Tả thiết vệ nói:

“Cung thỉnh phu nhân và công tử lên đường, tướng quân đang tự mình dẫn đại quân, không bao lâu sẽ tới đón”.

“Trước cứ đợi một chút đã”.

Lưu Nghiên khoát tay áo, đi đến trước mặt Hứa Thiệu, nói:

“Hứa Thiệu tướng quân. Để cho thiếp thân nhìn mũi tên đã bắn trúng người”.

Hứa Thiệu vội vàng giãy dụa đứng dậy, quỳ một chân trên mặt đất, đáp:

“Hồi bẩm phu nhân, thương thế của mặt tướng không đáng ngại. Kính xin phu nhân và công tử nhanh chóng đi tới đại doanh của Tả Bộ Vạn Hộ”.

“Xem ra thương thế của tướng quân không nặng, nhưng trước tiên phải cầm máu mới được”.

Lưu Nghiên dừng lại, hướng Mã Chinh nói:

“Chinh Nhi, thay mẹ lấy thuốc cầm máu trong xe tới đây”.

Mã Chinh thở dài một tiếng, vội vàng trở lại xe ngựa lấy thuốc.

Hứa Thiệu bất đắc dĩ, chỉ để mặc cho Lưu Nghiên rịt thuốc, băng bó”.

Sau đó lại cung thỉnh Lưu Nghiên và Mã chinh lên xe, xuất phát về phía Tả Bộ Vạn Hộ.

Đi về hướng bắc không tới 10 dặm, đã thấy Chu Thương suất lĩnh hơn vạn kỵ binh Mạc Bắc như sóng cát chạy tới, Chu Thương đích thân hộ vệ cho Lưu Nghiên và Mã Chinh về doanh trại, lệnh cho Tả Hữu thiết vệ dựa theo dấu vết mã tặc lưu lại trên cánh đồng tuyết tiến hành truy kích.

Nhưng bọn mã tặc này quá狡 hoạt, chúng chạy về hướng Đông 10 dặm, sau đó chia thành 10 đạo chạy tứ tán, Tả Hữu Thiết vệ biết có đuổi theo cũng không có kết quả gì, đành phải dẫn quân trở về doanh trại.

.....

Doanh trại Tả Bộ Vạn Hộ.

Lưu Nghiên nói với Chu Thương:

“Chu Thương tướng quân, thiếp thân lần này đem chinh nhi tới lão doanh Kê Lạc Sơn, là phụng theo mệnh lệnh của phu quân, muốn hấn nếm thứ nổi khổ của băng tuyết vùng tái ngoại, tướng quân ngàn vạn lần đừng ngại Chinh Nhi có thân phận là công tử, mà chiếu cố hấn, thương cảm hấn, đây chính là sự an bài dụng tâm lương khổ của phụ thân hấn đấy”.

Chu Thương giữ nghiêm nét mặt, chấp tay nói:

“Xin phu nhân yên tâm, mặt tướng trong lòng hiểu rõ”.

“Ai, đứa nhỏ chinh nhi này cái gì cũng tốt, chỉ là thiếu sự lịch lãm và khổ cực”.

Lưu Nghiên cười khổ nói:

“Đứa nhỏ này rất thích hỏi tại sao, , sau này làm phiên tướng quân hao tâm tổn trí, thiếp thân thay phu quân và Chinh nhi cảm tạ tướng quân”.

“Phu nhân hà tất phải như thế.”

Chu Thương nhanh chóng đứng dậy thở dài nói:

“Thay Chúa công cống hiến sức lực cho Công tử Chinh là chuyện của mặt tướng nên làm”.

“Nãi nương.” (1)

Lưu Nghiên quay đầu gọi một phụ nhân, nói:

“Mau đi gọi Chinh nhi đi”.

(1) Nãi nương: Bà vú.

Trung niên phụ nhân lập tức đi ngay, nhưng sau đó lại trở về rất nhanh, bối rối nói:

“Phu nhân, không thấy công tử đâu cả”.

“Hả?”

Lưu Nghiên phương dung thất sắc:

“Không phải lúc này nó còn đang ở ngoài trước chơi đùa hay sao?”.

“Đúng vậy.”

Nãi Nương thấy Lưu Nghiên biến sắc, trong lòng càng hoảng hốt, nói:

“Mới rồi còn đang đắp người tuyết, nhưng trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa rồi”.

“Chuyện này...”

Lưu Nghiên vội la lên:

“Người nhanh đi tìm xem.”

“Phu nhân không nên kinh hoảng”.

Chu Thương nói:

“Nơi này là doanh trại của Kê Lạc Sơn, mã tặc tuyết không dám tới đây gây chuyện, huống chi trong quân đội bốn phía đều có kỵ binh tuần tra, công tử nếu muốn chạy ra ngoài đại doanh, thì nhất định sẽ bị kỵ binh tuần tra phát hiện, hiện giờ chưa có người báo cáo, tức là công tử còn đang ở trong doanh trại quân đội, mặt tướng sẽ lập tức phái người đi tìm”

Lưu Nghiên nói:

“Làm phiên tướng quân .”

...

Bên phải doanh trại Kê Lạc Sơn có một vùng đất có những mái nhà lợp rơm, trong rất xập xệ chỉ dùng để che mưa tuyết, căn bản là không che được gió thổi trong mùa đông này.

Ở đây phần lớn là những nô lệ sắc mặt xanhsao, trên người còn đang xiềng xích, hơn nữa lại còn bị những dây xích sắt móc vào với nhau, nếu không mở khóa sắt cho họ, thì đứng nghĩ tới việc họ cử động, cho nên nơi này không có người trông coi, những nô lệ này có muốn chạy cũng không thoát.

Những này nô lệ phần lớn là người Tiên Ti, người Hung Nô, cũng có một số người Hán bị mã tặc bắt được.

Lúc đầu, Tam Bộ Vạn Hộ bắt được người Tiên Ti, Hung Nô, nam tử thì bị chém hết. Nhưng sau này buôn bán với Quan Trung, Hà Sáo, Mạc Bắc phát triển, Tam Bộ Vạn Hộ liền cải biến cách làm, đem những nam tử ngoại tộc này coi như nô lệ, bán xuống dưới Quan Trung, Hà Sáo để đổi lấy lương thực, vải vóc, vũ khí, áo giáp.

Đây là một loại hành vi buôn bán cực kỳ tàn ác đã bắt đầu xuất hiện.

Đó chính là – Buôn bán nô lệ.

Thời Trung quốc Cổ đại.

Không phải buôn bán nô lệ không tồn tại, chỉ có điều lễ nghi của Hoa Hạ cực kỳ bài xích hành vi buôn bán này.

Nhưng mà, Mã Đồ Phu ở mạc Bắc thảo nguyên phổ biến chế độ Kim tự tháp đã hoàn toàn cải biến tình huống này.

Mã Đồ Phu chính là người khởi xướng chế độ Kim Tự Tháp, ngay cả cái chế độ này bọn người Chu Thương, Bồi Nguyên cũng không biết, bọn họ đối với các dân tộc trên thảo nguyên luôn tiến hành chém giết cướp đoạt, rồi tiếp tục buôn bán nô lệ đã có từ ngàn năm nay.

Công thương nghiệp ở Quan Trung, Hà Sáo, phồn vinh, một lượng lớn nông trường ra đời, nông dân vui vẻ, thì nhu cầu đối với buôn bán nô lệ càng gia tăng nhanh chóng.

Nhu cầu nô lệ tăng lên, thì lại càng thêm kích thích những người của Tam Bộ Vạn Hộ cướp đoạt người Tiên ti ở phương bắc, đến nỗi dưới sự thống trị của Mã Đồ Phu, thì nhu cầu nô lệ lên tới mức kinh khủng.

Ngàn vạn các quan địa phương, võ trang dân gian, phóng khắp sa mạc hoang vu không người, cánh tay con vượn dài ra cả người Tây A, Cầu Phi, Châu Âu....

Nhưng mà đây là những chuyện về sau, bây giờ Chu Thương không có cách nào hiểu được.

Mã Đồ Phu mặc dù là người hiện đại, đã từng được tiếp thu sự giáo dục của nền văn minh. Nhưng từ khi đến đây, hắn đã sớm dung nhập và thời đại này, trở thành một người man rợ từ đầu tới chân.

Vốn hắn sống đi ra từ trong biển máu, cho nên hắn cho rằng buôn bán nô lệ không có gì là không đúng cả.

Thông cảm. Mã Đồ Phu muốn thông cảm với những dân tộc chiến bại, nhưng có ai là người thông cảm với dân tộc đại hán đây?

Đây là thời loạn thế, cá lớn nuốt cá bé. Sức lực của một người có hạn, cho dù Mã Đồ Phu có xuất chúng, cũng không thể nào thay đổi phương thức sinh tồn của thế giới này.

...

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, thân ảnh của Tiểu Mã Chính đột nhiên xuất hiện bên ngoài doanh trại nô lệ.

Mã Chính nhỏ tuổi, cho nên không cảm thấy hiếu kỳ với cảnh này bao nhiêu, nhưng nhìn những người này hắn cảm thấy ngấy ngốc, bị đeo xiềng xích rất nặng, hắn đang muốn tiến lên xem những người này là ai.

Đột nhiên Mã Chính vấp phải một vật gì đó, nặng nề ngã trên mặt đất.

Mã Chính bò dậy, chợt phát hiện cách đó không xa có một bộ lông đen nhánh, trông giống như tóc người, vốn Mã Chính trời sinh tính tình nhân từ, vội vàng bối tuyết ra, thì thấy một thân thể đã bị đông cứng, vừa rồi hắn ngã là do vấp phải người này.

Trên người này chỉ mặc có một 1 Bối Y rách nát, trên ngực còn cắm một mũi tên, vết máu vẫn còn theo miệng vết thương chảy ra ngoài.

Khuôn mặt của người này còn trẻ, môi đã bị đông cứng, tím ngắt, nhưng vẫn không thể nào che dấu được nét anh khí tỏa ra, có thể tưởng tượng, lúc còn sống, tướng mạo của người này chắc chắn không tầm thường.

“Này, Đại ca ca người không sao chứ?”

Mã Chính vươn tay, lắc người trẻ tuổi kia, người kia chỉ nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

“Cái gì? Người nói cái gì?” Người trẻ tuổi này mấp máy môi, Mã Chính vội đem tai của mình kề sát tới miệng của người này, sau khi ngưng thần lắng nghe tầm nửa ngày, bộ mặt liền chuyển sang sắc thái vui mừng, đứng dậy đi chầm chầm, không tới một lát, liền đem một bát súp thịt bò nóng hổi mang về.

Được bị ảnh hưởng của sự dạy dỗ, Mã Chính đối với việc cứu người như thế này rất chú ý, cầm cái thìa súp kiên nhẫn đút từng thìa vào miệng của người này.

Sinh mệnh lực của người này cũng thực cường hãn, bị trúng tên nghiêm trọng như vậy, lại bị đông lạnh cho gần chết, nhưng vẫn có thể húp từng húp súp thịt bò.

Chỉ sau một lát, bát súp thịt bò đã bị người này uống sạch sẽ, sắc mặt của người này cũng có chuyển biến tốt, hai mắt mở ra, hướng tới Mã Chính nói mấy câu cảm ơn.

Mã Chính cao hứng vô cùng, muốn lấy chút gì cho hắn ăn nữa, nhưng Chu Thương và Lưu Nghiên đã tìm đến được đây.

“Nương”

Mã Chính đưa ngón tay chỉ một người trẻ tuổi nằm trên đất nói:

“Hài nhi cứu được một người”.

Lưu Nghiên nhìn theo ngón tay Mã Chính chỉ, thì thấy một thanh niên sắp chết, trên ngực còn cắm một mũi tên, Lưu Nghiên là đệ tử số một của thần y Hoa Đà, lại là một thầy thuốc ngoại khoa.

Cho nên chỉ cần liếc nhìn cũng biết đây là một vết thương trí mạng, hơn nữa lại còn chồng lên vết thương cũ khoảng chừng 2 năm về trước.

Nhưng người trẻ tuổi này có thể sống tới bây giờ, cũng có thể coi là một kỳ tích.

Chu Thương đứng sau lưng Lưu Nghiên tiến lên 2 bước nói:

“Người đâu mang tên bệnh quỷ này xuống”.

“Tuân mệnh!”

Hai gã thân binh lên tiếng tiến lên, đang muốn nâng lên người tuổi trẻ, nhưng Mã Chính đã lách người chắn trước mặt, vội la lên:

“Chu Thương thúc phụ, vị đại ca này cho dù là một kẻ tù tội, nhưng đây cũng là một sinh mạng. Có câu: cứu một mạng người còn hơn xây bảy cấp phù đồ. Chúng ta sao có thể thấy chết mà không cứu?”

“Nương”.

Mã Chính nói với Lưu Nghiên:

“Y thuật của mẹ cao minh như vậy, nhất định có thể cứu sống vị đại ca này đúng không?”

Lưu Nghiên đưa mắt nhìn Chu Thương nói:

“Chu Thương tướng quân, có chuyện gì ở đây vậy?”

Chu Thương giải thích nói:

“Mùa thu năm trước, mặt tướng cùng với Bùi lão liên hợp tiêu diệt một đạo mã tặc. Đi sâu hơn 300 dặm mới có thể bao vây đám mã tặc này ở trong núi, sau đó chúng cũng bị tiêu diệt, người trẻ tuổi này bị sơn tặc giam giữ trong địa lao”.

“Mặt tướng thấy hần trẻ tuổi, trông cũng tuấn tú lịch sự, tuy bệnh không nhẹ nhưng cũng mang về doanh trại, không ngờ bệnh thằng nhãi này càng ngày càng nặng, đã từng dùng mọi cái trị liệu rồi nhưng cũng không thấy đỡ, mặt tướng bắt đắ dĩ, mới đem ném hần ra đây, để cho hần tự sinh tự diệt”.

Chỉ cần không phải là người Tiên Ti và Hung Nô là được rồi”

Lưu Nghiên thở phào một cái nói:

“Xin tướng quân đem người này về trại, thiếp thân muốn xem thương thế của hần thế nào”.

Chu Thương lưỡng lự nói:

“Phu nhân, người tới Mạc Bắc xa xôi, thân thể đã mệt mỏi, mặt tướng thấy hay là thôi đi.”

“Không.”

Lưu nghiê cười nhẹ một tiếng, nói:

“Gia sư thường nói với thiếp thân, thiên chức của người thấy thuốc là trị bệnh cứu người, sao có thể thấy chết không cứu được?”.

“Được rồi.”

Chu Thương bắt đắ dĩ, nói với thân binh phía sau:

“Đem tên bệnh quỷ này về trại đi”.

....

Địa lao.

Có một lão đầu bụng một vò rượu, cùng mấy món ăn, đi vào chỗ sâu trong địa lao, đem mấy món ăn đặt trước mặt Diên Phong, sau đó thở dài nói:

“Quân Sư, hôm nay là đêm 30 rồi, tiểu nhân cũng bận rộn, không giúp gì được, chỉ có thể đem mấy món thức ăn và ít rượu này, xem như làm lễ mừng năm mới cho ngài”.

Diên Phong vui vẻ nói:

“Làm phiền rồi .”

“Ăn đi, nhanh ăn đi.”

Lao đầu thần sắc ảm đạm nói, trong lòng định nghĩ đây là bữa ăn cuối cùng của người, nhưng lại thôi.

Diên Phong uống một hớp rượu, trong bụng nóng lên không ít, nhìn lão đầu hỏi:

“Lao Đầu, ông cảm thấy tính mệnh của bốn quân sư không còn được dài đúng không?”.

“Ai.”

Lao đầu thở dài một tiếng, im lặng không nói

Diên Phong ha ha cười, lắc đầu

“Người yên tâm, tính mệnh của bốn quân sư chưa tới nước cùng đâu, có khi vài ngày nữa ra tù cũng lên”.

“Quân sư, lần này Đại tướng quân tức giận không phải chuyện đùa đâu”.

Lao đầu nói:

“Ngài là một quân sư cơ trí, cho nên không có khả năng không hiểu tính cách của Đại tướng quân, Đại tướng quân thích nghe lời khen, nhìn Như Kỷ, Thẩm Phối, không phải là vô mông ngựa lên mới được Đại tướng quân coi trọng hay sao? Quân sư nên nói ít những lời Đại tướng quân không thích nghe, tránh cho người tức giận”.

“Tính cách của Chúa công thế nào, phong mã sao lại không biết? Đúng là không biết nói thế nào cho phải”.

Diên phong bùi ngùi nói:

“Mã Đồ Phu chính là 1 con sói! Ba năm trước đây, 23 lộ liên quân chung tay thảo phạt Mã Dục, Mã Đồ Phu hao binh tổn tướng, nguyên khí đại thương, lúc đó là cơ hội diệt Mã Đồ Phu tốt nhất, nhưng cũng không lại thiếu quyết đoán, để tuột mất cơ hội”.

“Giờ đây Mã Đồ Phu lông cứng, răng sắc, không dễ gì trêu chọc vào. Sách lược tốt nhất là lưu lại Trương Tế làm bước đệm, đồng thời phối hợp ăn ý với Mã Đồ Phu, tận lực tránh cùng Mã Đồ Phu chiến đầu, để sự việc khỏi thoát khỏi vòng kiểm soát”.

“Sau đó Đại Tướng quân sẽ dùng Hồ quan, Nhậm Môn, u châu hiểm yếu, thừa dịp Mã Đồ Phu đang nghỉ ngơi dưỡng sức, không cách nào gây chiến, tập kết đại quân nam hạ Trung Nguyên, tiêu diệt Tào Tháo, Lữ Bố, Lưu Biểu, Tôn Kiên, tạo thành quân phiệt một phương, thu gom Duyện, Dự, Từ, Kinh, Dương châu vào trong tay”.

“Bước cuối cùng mới là dùng lực lượng của 9 châu này quyết chiến với Mã Đồ Phu, thiên hạ... ai nhưng mà lại không được”.

....

Trong phủ Đại Tướng quân.

Viên Thiệu đang mở tiệc mời Phùng Kỷ, Thẩm Phối, Hứa Du, Trương Hợp, Tưởng Kỳ, Hàn Mãnh cùng đám quan văn võ tâm phúc, giữa tiệc có ca múa trợ hứng, ăn uống linh đình.

Phùng Kỷ mượn rượu, đứng dậy nói với Viên Thiệu:

“Chúa công, Điền Dục tướng quân cho khoái mã báo tin, huynh đệ của hần là Điền Duyệt cầm đầu mã tặc đi thu hoạch được rất nhiều, cướp sạch được 10 đội thương nhân, hơn trăm bộ lạc lớn nhỏ, chém chết mấy ngàn thuộc hạ của Mã Đồ Phu. Súc vật như dê bò.. thì tính bằng vạn”

Thẩm Phối cũng cười nói:

“Giờ đây Mạc Bắc thảo nguyên dưới sự cai trị của Mã Đồ Phu đã bị loạn, làm sao có thể điều động quân đội nam hạ Tịnh Châu? Cũng chỉ có Điền Phong mới Giả Hủ cho rằng: Mã Đồ Phu là một con sói không thể trêu chọc, giờ đây quân ta trêu học, nhưng kết quả thì như thế nào?”.

“Lời của quân sư vẫn có chút đạo lý, vẫn nên cẩn thận...là hơn”.

Viên Thiệu nói xong dừng lại, trong đôi mắt hiện lên sự không đành lòng nói với Thẩm Phối:

“Chinh Nam, mấy ngày nữa sẽ mời quân sư từ đại lao ra, đạo quân sẽ nhanh chóng xuất chinh, không có quân sư theo quân, bản tướng quân cảm thấy không yên tâm”.

Trong lòng của Thẩm Phối không muốn, nhưng trên mặt lại không hiện chút gì, dùng âm thanh cung kính nói:

“Tuân mệnh”.

...

Hán hiến đế Kiến An năm thứ 9 <196>, tháng giêng vừa qua, 9 châu, 3 vùng đất đồng thời bạo phát hỗn chiến liên miên.

Dương Châu.

Tôn Kiên thượng biểu lên thiên tử, tự nhận làm Dương Châu mục, lấy cố thái thú Lư Giang Lưu Huân bắt tuân hiệu lệnh.

Tự mình dẫn 2 vạn đại quân vượt sông Bắc phạt, Lưu Huân cầu viện Kinh Châu mục là Lưu Biểu, Lưu Biểu vội phái Thái Mạo, Trương Duẩn mang theo thủy quân theo sông xuống cứu viện Lư Giang.

Tôn Kiên nghe vậy vội ra lệnh cho Chu Du dùng thủy quân Đông Ngô từ Tổ Giang lên đón đánh quân Kinh Châu ở Hồ Khẩu.

Trong Khi Tôn Kiên và tập đoàn Lưu Biểu, Lưu Huân hỗn chiến hết sức căng thẳng.

...Châu.

Đại quân của Lữ Bố sau khi tiến công Lương quốc, Tào Tháo vội vàng đề bạt Quan Vũ làm tướng suất quân ngăn cản, Quan Vũ nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cục trong trận chiến Mông huyền đánh bại được Lữ Bố, thế của quân Từ châu lập tức bị yếu đi, sau đó không lâu, Tào Tháo quay về dẫn đại quân đến cứu viện, Lữ Bố lui về thủ Hạ Ba, hai quân lâm vào tình trạng giằng co.

Lúc đại quân phía Nam của Lữ Bố suy yếu, Tào Báo, Trương Liêu dẫn đại quân đi theo hướng bắc, đánh cho Tào Hồng liên tiếp chiến bại, từ Thái Sơn quân lui về tận Đông quận, thông đạo từ Từ Châu tới Hoàng Hà đã được Trương Liêu dẫn thông.

Nhưng đáng tiếc vào tháng giêng băng ở Hoàng Hà chưa tan, thủy quân của Mã Đồ Phu không cách nào vận chuyển hàng hóa xuống được.

Tào Hồng liên tục chiến bại, vội vàng phái 16 khoái mã cấp báo với Tào Tháo.

Tào Tháo vội vàng ra lệnh cho Tào Nhân dẫn 5000 tinh binh lên Đông quận cứu viện cho Tào Hồng, sau khi Tào Hồng được Tào Nhân tiếp sức, lại dùng Bộc Dương làm chỗ dựa vững chắc, cuối cùng cũng ổn định được trận tuyến, Tào Báo, Trương Liêu dùng quân tấn công mạnh mẽ mấy ngày nhưng không được, vội vàng thay đổi sách lược, cho quân sĩ xuôi theo Bộc Dương thành đào hào, chuẩn bị trường kia bao vây.

Tĩnh Châu

So sánh với chiến trường Dương Châu, Duyện Châu, chiến trường Tĩnh Châu biến hóa quỷ quyệt hơn, hỗn chiến vẫn chưa bắt đầu, thế lực khắp nơi đã bắt đầu lục đục với nhau.

Viên Thiệu dùng sách lược phân hóa Mã Dục, cho nên có quan hệ với cả hai chú cháu Trương Tế, Trương Tú.

Nói khái quát chiến lược của hắn trong 1 câu là: quấy nhiễu Hoàng Hà, trấn an Mã Dục, dẫn kích Trương Tế.

Nhưng đồng thời Viên Thiệu cũng cực kỳ kiêng kỵ với tập đoàn Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, cho nên hắn phải trấn an Mã Dục, lại tự cho là mình thông minh, phái 2000 kỵ binh giả trang thành mã tặc, quấy nhiễu Mạt Bắc.

Điền Phong cũng bởi vậy mà kiên quyết phản đối, cho rằng hành động này không khác gì đem bịt tai khi chuông kêu, nhất định sẽ làm cho Mã Đồ Phu tức giận, sợ hắn vì nguyên nhân đó mà toàn diện thúc đẩy việc sát nhập quân sự giữa Lương Châu và Tĩnh Châu, điều này làm Viên Thiệu giận tím mặt, lần thứ 2 nhốt hắn vào đại lao.

Nhưng ngoài dự liệu của Điền Phong là lần vào tù này, Viên Thiệu không có tâm giết hắn.

Vì được Lương quân Viện trợ, Trương Tế thậm chí không tiếc tự hạ thấp thân phận mình, viết thư xưng là hạ quan với Mã Dục, trong thư Trương Tế có nói, quân Tĩnh Châu thật ra cũng là một chi của quân Lương Châu, hai quân vốn là một nhà, có cùng vinh nhục, cùng kháng cường địch!

Hơn nữa còn ám chỉ, nếu như Mã Dục có thể trợ giúp Tĩnh Châu đánh lui quân Hà Bắc, thì Trương Tế sẽ gọi Mã Dục là Chúa công.

Nhưng đồng thời Trương Tế cũng đề phòng Mã Dục, sợ rằng Lương quân nhân cơ hội này mà chiếm Tĩnh Châu.

Thấy Trương Tế còn đang lưỡng lự, Mã Dục đích thân chỉ huy việc Bắc Thượng, với dụng ý rõ ràng là giải cứu Tĩnh Châu, muốn dùng hết khả năng bảo vệ nguyên khí cho quân Tĩnh Châu, nhưng cũng đồng thời biến quân Tĩnh Châu thành quân cho mình sử dụng.

Thân là người hiện đại, Mã Dục đương nhiên biết Viên Thiệu thật ra không đáng sợ, người làm Mã Dục đáng sợ nhất chính là Tào Tháo.

Tại Ung, Lương, Sáo 3 châu, quân sĩ còn chưa hoàn toàn nghỉ ngơi dưỡng sức xong, nguyên khí của Lương quân còn chưa khôi phục thì Mã Dục sẽ chọn sách lược là phát triển an toàn với Viên Thiệu, kiềm chế Tào Tháo.

Mã Dục biết rõ Viên Thiệu một khi thống nhất được Hà Bắc, tất sẽ chú ý tới Hoàng Hà, lúc đó quyết chiến giữa Viên Thiệu và Tào Tháo là không thể tránh khỏi.

Mà điều làm do Mã Dục đau khổ chờ đợi chính là Tào Tháo quyết chiến cùng Viên Thiệu, trong thời khắc đó, Lương quân binh lực có hạn, có thể nghỉ ngơi, rồi hunh hăng chọc ở phía sau 1 đạo, một kích vào chỗ trí mạng của Tào Tháo, làm cho hắn chết tại chỗ.

Cho nên, trước khi Tào Tháo xong đời, Mã Dục sẽ không muốn làm suy yếu thực lực của Viên Thiệu.

Thái Thú Thượng Đảng là Trương Dương là người được 4 thế lực chú ý nhất, chẳng những Viên Thiệu cực lực lôi kéo, mà ngay cả Trương Tế, Mã Dục cũng hết sức giao hảo, Trương Dương cũng biết rõ, mình được mọi người hoan nghênh không phải vì bản thân tài giỏi mà là vì vị trí hiểm yếu của Thượng Đảng.

Cho nên sách lược của Trương Dương rất rõ ràng, đó là án binh bất động, theo dõi kỳ biến.

368. Chương 295: Mạt Tướng Trương Tú, Tham Kiến Lương Hầu

Thải Tang Tân là một độ khẩu, cũng là một tiểu thành, song đông ven Hà Đông, phía bắc còn có thể rời khỏi Trường Thành để tử thủ Hà Sáo.

Hai vạn Lương quân đóng tại Thải Tang Tân, Mã Dục và Cổ Hủ sau khi thảo luận kỹ càng đã đưa ra quyết định.

Trước tiên, cũng là điều trọng yếu nhất chính là Mã Dục không bằng lòng trở mặt với Viên Thiệu vào lúc này, đây không phải là vì Mã Dục sợ Viên Thiệu, mà là Mã Dục hi vọng con chó sói Viên Thiệu này sau khi ăn uống no say, sẽ chuyển dời ánh mắt sang Tào Tháo ở phía nam Hoàng Hà. Trước khi con ác lang Tào Tháo còn chưa xong đời, sách lược của Mã Dục đối với Viên Thiệu vẫn là nuông chiều. T

Thải Tang Tân nằm ở quận Hà Đông, cách Tấn Dương gần mấy trăm dặm, nhưng lại không quá kích động quân Hà Bắc.

Thứ hai, quận Hà Đông là nơi mà Mã đồ tể, Cổ độc sĩ chọn làm nơi tị nạn cho chú cháu Trương Tú, Trương Tế.

Một khi chiến sự Tịnh Châu tiến hành tới thời khắc quyết định, Mã đồ tể sẽ thông qua các loại thủ đoạn để cưỡng bách chú cháu Trương Tế, Trương Tú đi vào khuôn khổ, dẫn quân lui về giữ Hà Đông, đồng thời tiến hành đàm phán với Viên Thiệu, đảm bảo sự an toàn cho quận Hà Đông.

Có hai vạn đại quân của Mã Dục đóng tại Thải Tang Tân, đại quân của Viên Thiệu không dám tùy tiện nam hạ công đánh Hà Đông, cảm không dám vượt qua Hoàng Hà để tấn công Hà Sáo, tương lai sau khi Viên Thiệu lui binh, quân đoàn ở lại thủ Tịnh Châu cũng phải một mực đề phòng sự uy hiếp tới từ mặt nam Hà Đông, tất nhiên cũng càng không có tinh lực để uy hiếp Hà Sáo.

Quận Hà Đông sau khi trải qua hai lần đại hỗn chiến của quân phiệt, cùng với hai lần đổi dời của Đồng Trác và Mã đồ tể, nhân khẩu đã từ năm mươi vạn giảm xuống còn chưa được năm vạn. Chỉ bằng năm vạn bách tính thì không đủ để nuôi sống quận lớn như Tịnh Châu của hai chú cháu Trương Tế, Trương Tú. Như vậy, Mã đồ tể có thể thông qua việc cung ứng lương thảo để bóp chẹt quân Tịnh Châu, Trương Tế cho dù là muốn làm phản thì cũng lực bất tòng tâm.

Lương thảo không đủ, Trương Tế làm sao mà cử binh làm phản cho nổi?

Trừ phi Trương Tế dám học theo Mã đồ phu năm đó đi làm giặc cỏ, song, không phải là tất cả mọi người đều có dũng khí và quyết tâm để đi làm lưu khấu, ít nhất thì trước khi chưa bị bức tới đường cùng thì sẽ không làm ra loại quyết định này, năm đó Mã đồ tể sở dĩ làm lưu khấu, không phải cũng là vì không có đường sống ư?

Về chiến lược đại thế để đối đãi Viên Thiệu, ý kiến của Cổ độc sĩ và các tướng lĩnh Lương Châu về cơ bản là nhất trí với nhau. Nhưng trên một số tiểu tiết thì ý kiến của song phương lại xuất hiện bất đồng, trong đó vấn đề đối đãi với Thượng Đảng thái thú Trương Dương như thế nào là có bất đồng ý kiến lớn nhất.

Quận Thượng Đảng nằm ở đầu nam Tịnh Châu, đông nối Ký Châu, nam đối diện với Ti Đài, trong quận còn có Hồ quan hiểm yếu, chặn đứng yếu đạo giao tiếp đông tây của Ký Châu và Tịnh Châu. Từ trong tới Tịnh Châu, nếu không qua Hồ quan mà vòng qua Trung sơn, Nhạn Môn ở bắc bộ thì phải đi thêm cả ngàn dặm đường. Từ đó có thể thấy được sự hiểm yếu của Hồ quan.

Tướng lĩnh Lương Châu do Mã Siêu, Cao Thuận dẫn đầu cho rằng vị trí chiến lược của Thượng Đảng, Hồ Quan quá hiểm yếu, tuyệt không thể để nó rơi vào tay Viên Thiệu, đối sách ổn thỏa nhất chính là xuất binh chiếm Trương Dương, sau đó điều khiển tinh binh mãnh tướng thủ vững Thượng Đảng, Hồ quan. Quận Thượng Đảng bởi vì nằm kề với quận Hà Đông, có thể có được sự chi viện của quân Tịnh Châu lui về thủ Hà Đông, cho nên bảo vệ Thượng Đảng là việc hoàn toàn có khả năng.

Tương lai Tào Tháo bại vong, sau khi Viên Thiệu nhập chủ Trung Nguyên, quân Lương Châu nếu còn có thể khống chế Hồ quan, sẽ cấu thành uy hiếp nghiêm trọng đối với Ký Châu do Viên Thiệu cai trị. Từ Hồ quan xuất binh về phía đông chỉ cần ba trăm dặm, tiên phong của quân Lương Châu liền có thể trực tiếp giết tới dưới thành sào huyệt của Viên Thiệu.

Điều này sẽ khiến Lương quân nắm được chiến lược chủ động tuyệt đối.

Nhưng Cổ độc sĩ lại cho rằng, hiện tại xuất binh chiến quận Thượng Đảng và Hồ quan, tương đương với việc đâm mũi dao nhọn vào nơi yếu hại của Viên Thiệu. Chỉ có thể tăng thêm sự quyết liệt đối với tập đoàn Viên Thiệu, thậm chí không đợi tới lúc Viên Thiệu và Tào Tháo động thủ, quân đoàn Lương Châu trước tiên sẽ phải người sống ta chết, lưỡng bại câu thương với quân đoàn Hà Bắc.

Đây là kết quả mà quân đoàn Lương Châu không muốn phải đối diện nhất.

Mã đồ tể sau cùng vỗ bàn, kiên định không dời ủng hộ Cổ độc sĩ, lựa chọn liên quan tới quận Thượng Đảng và Hồ quan, ý kiến của hai cự đầu của quân đoàn Lương Châu không ngờ lại nhất trí với nhau.

...

Thời gian trong mây đen chiến tranh lặng lẽ trôi qua, nháy mắt đã tới mùa xuân năm Kiến An thứ chín.

Trải qua sự chuẩn bị trong cả mùa đông, Viên Thiệu tổng cộng triệu tập được mười tám vạn đại quân, chia binh làm hai đường ồ ạt tấn công Tịnh Châu. Nam lộ đại quân do Thuần Vu Quỳnh làm chủ tướng, Phùng Kỷ làm quân sư, Hứa Du làm giám quân, lãnh quân ba vạn tấn công Hồ quan, Viên Thiệu tự mình dẫn mười lăm vạn đại quân làm bắc lộ, với Điền Phong là quân sư, mãnh tướng Trương Cáp làm tiên phong, Thầm Phối làm lương thảo tiếp ứng sứ, đại quân ở Trung sơn tuyên thệ trước khi xuất chinh, ồ ạt đánh vào Tịnh Châu Nhạn Môn quận Tân Hưng.

Thuộc cấp của Trương Tế, Nhạn Môn thái thú Trương Tiên, Tân Hưng thái thú Lô Tự đồng thời sai sứ cấp báo cho Tấn Dương.

Trương Tế nhận được tin báo thì giật mình kinh sợ, đoán rằng quân Tịnh Châu không ngăn được địch, liền vội vàng cấp báo cho Lương quân ở Thái Tang Tân xin cầu viện, đồng thời lại sai người mang mật tấu ngay đêm đến An Ấp, lệnh cho đưa cháu Trương Tú tới Thái Tang Tân dùng lễ thần thuộc để diện kiến Mã Dục, thỉnh cầu Mã Dục phát binh cứu viện.

Lúc Trương Tú chạy tới Thái Tang Tân, sứ giả do triều đình Hứa Xương phái tới cũng vừa hay tới nơi.

Sứ giả triều đình là tới tuyên đọc chiếu thư của thiên tử, trong chiếu thư hết lời khen ngợi công đức bình định man di của Mã đồ tể, còn sắc phong Mã Dục làm Chinh Bắc tướng quân, Lương hầu, giả tiết thành. Thế sự chính là vô thường như vậy, năm trước Mã đồ tể còn đánh đến chết đi sống lại với Tào A Man, còn muốn dồn đối phương vào chỗ chết cho mau, nhưng trong nháy mắt Tào A Man lại sai sứ tới phong quan tấn tước cho Mã đồ tể, dùng hết sở trường nịnh hót.

Có điều, Mã đồ tể đương nhiên sẽ không thực sự cho rằng Tào A Man lần này là có hảo ý, trên thực tế là còn ngược lại, Tào Tháo lần này là có dụng tâm độc ác khác. Đại Hán Chinh Bắc tướng quân trị thành,

quần hạt U, Tịnh, Ký, Thanh bốn châu, Tào A Man lần này rõ ràng là muốn khơi mào phân tranh giữa Viên Thiệu và Mã đồ phu.

Đây chính là ưu thế thiên nhiên mà Tào Tháo ép thiên tử ra lệnh cho chư hầu. Tại cổ đại, địa vị của việc vô cơ xuất binh là khá cao, hỗn chiến giữa quân phiệt và quân phiệt cũng vô cùng xem trọng việc vô cơ xuất binh. Nếu vô cơ xuất binh thì đó chính là quân bất nghĩa, mà quân bất nghĩa thì rất khó giành được sự tương trợ của môn phiệt sĩ tộc.

....

Thải Tang Tân, quân trưởng của Mã Dục.

Sứ giả do Hứa Xương tiểu triều đình phái tới vừa xuống ngựa, Mã Dục đã hất hàm hỏi: “Điển Vi ở đâu?”

Thân ảnh như tháp sắt của Điển Vi xuất hiện ở ngoài trường, vỗ kiếm trả lời: “Mặt tướng ở đây.”

Mã Dục bực kỹ lại thánh chỉ, sau đó ngay cả ấn tỳ Chinh Bắc tướng quân do thiên tử ngự tứ cũng đưa cho Điển Vi, nói: “Phái người đem đạo thánh chỉ này và ấn tỳ tới Tịnh Châu, giao cho Viên Thiệu đại tướng quân.”

“Tuân lệnh!”

Điển Vi ôm quyền vái chào, nhận lấy ấn tỳ, thánh chỉ rồi xoay người rời đi.

Cổ Hủ vuốt râu, nói: “Chúa công có cử chỉ thật là sáng suốt.”

Mã Dục nói: “Tước vị Lương hầu và thực ấp thì cô (tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến) xin vui vẻ tiếp nhận (không tra ra tước vị gì thì có thể gọi là cô, Mã Dục tuy chỉ là huyện hầu, vẫn không phải là công, vương, nhưng trong diễn nghĩa dùng hầu xưng cô cũng không phải ít- Tác giả) Còn Chinh Bắc tướng quân gì đó thì kẻ bất tài này không dám nhận. Tào A Man mưu kế thâm sâu, muốn khơi dậy phân tranh giữa cô và Viên Thiệu, cô đây sẽ không cho hắn được toại nguyện, càng muốn hắn trộm gà không được còn mất nắm gạo.”

“Báo!” Lời Mã Dục còn chưa dứt, đột nhiên có thân vệ vào trường quỳ xuống bẩm báo: “Chúa công, thái thú Hà Đông Trương Tú cầu kiến.”

“Trương Tú?” Cổ Hủ và Mã Dục trao đổi ánh mắt, cười gian, nói: “Trương Tế cuối cùng cũng không nhịn được rồi.”

Mã Dục phát tay, cao giọng nói: “Mời vào.”

Thân binh đứng dậy, bước ra ngoài trường hô: “Lương hầu có lệnh, mời thái thú Hà Đông Trương Tú đại nhân vào gặp.”

Lập tức có tiếng bước chân trầm trọng vang lên, bóng người ở ngoài trường nhoáng lên, Trương Tú khí vũ hiên ngang bước vào, quỳ một gối xuống cao giọng nói: “Mặt tướng Trương Tú, tham kiến Lương hầu.”

“Trương Tú tướng quân mau đứng dậy.”

Mã Dục giơ tay phát hờ một cái, Trương Tú liền thuận thế đứng dậy, khom người lui sang một bên.

Kể ra Mã Dục và Trương Tú đã quen nhau từ lâu, khi Mã đồ tể dẫn tám trăm lưu khấu quét gọn Lạc Dương, khi ở kinh kỳ đã cùng Trương Tế, Vương Khuông, Dương Phụng ba lộ cần vương đại quân đánh qua một trận, Trương Tú lúc đó vẫn chỉ là một thiếu niên phong duệ mười tám tuổi!

Trong nháy mắt đã qua hơn mười năm thời gian, Trương Tú cũng sớm đã từ một thiếu niên tài năng nở rộ trở thành một đại tướng trầm ổn nội liêm.

“Thế sự vô thường.” Mã Dục cười một tiếng, nói với Trương Tú, “Nhớ tới năm đó, tướng quân theo đuôi lệnh thúc vây công tám trăm lưu khấu, có từng nghĩ rằng sẽ có ngày hôm nay không?”

Trương Tú rõ ràng là không ngờ Mã đồ tể đột nhiên lại thốt ra câu này, nhìn tình hình thì cũng có ý tứ tính nợ cũ, trong lòng không khỏi thấp thỏm, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Đây đều là chuyện của

năm xưa rồi, hơn nữa đương thời binh khẩu có sự khác biệt, Lương Hầu đại nhân đại lượng, đừng nhớ nợ xưa.”

Vẻ âm thầm trên mặt Mã Dục đột nhiên biến mất, bước lên trước nắm vai Trương Tú, cao giọng cười to: “Ha ha ha, cô chẳng qua là nói đùa với tướng quân thôi, tướng quân chớ có để trong lòng.”

Trước Tú bị vẻ tiền cứ hậu cung (trước thì ngạo mạn, sau thì cung kính) của Mã đề tể khiến cho vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Trương Tú chấp tay, đang muốn trở về chuyện chính thì Mã đề tể lại đưa tay ra nắm lấy vai hắn, thân thiết nói: “Nào nào nào, hôm nay cô và tướng quân chỉ nói việc tư, không bàn chính sự.”

369. Chương 296: Bức Viên Thiệu Cầu Hòa

“Lương hầu!” Trương Tú khẩn trương, quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt kích động nói: “Năm mươi vạn đại quân (thực tế là mười lăm vạn, trên danh nghĩa là năm mươi vạn) ồ ạt tập kích, Tịnh Châu nguy trong sớm tối! Hy vọng Lương hầu nể mặt quân Tịnh Châu cũng thuộc nhất mạch Lương Châu mà phát binh ứng cứu, nếu chậm trễ nữa thì sợ rằng sẽ muộn mất.”

Mã Dục trầm ngâm không nói gì, mặt lộ ra vẻ khó xử.

Trương Tú lại nói: “Hơn nữa Tịnh Châu chính là môn hộ của Hà Sáo, môi hở thì răng lạnh, Viên Thiệu lòng lang dạ sói, nếu thôn tính được Tịnh Châu rồi thì tất sẽ chuyển mục tiêu sang Hà Sáo, nếu như vậy, doanh trại Hà Sáo của Lương hầu sợ rằng sẽ vĩnh viễn không có ngày yên ổn, chuyện tồn vong của Tịnh Châu liên quan tới an nguy của Hà Sáo, xin Lương hầu suy nghĩ cho kỹ!”

“Ài!” Mã Dục thở dài một hơi, bước lên trước đỡ Trương Tú dậy, nói: “Không phải là cô không muốn phát binh tương cứu, nhưng trước mắt cô thực sự là không có binh để phái đi.”

Trương Tú nói: “Lương Hầu cai trị Hà Sáo, Quan Trung, Lương Châu, đóng quân quyết không dưới mười vạn, hai vạn quân đóng tại Thải Tang Tân càng là binh lính tinh nhuệ bách chiến bách thắng. Lương hầu nếu có thể phát đạo quân này bắc thượng Tấn Dương, lại lệnh cho hai vị vạn hộ Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu dẫn mười vạn Mạc Bắc thiết kỵ nam hạ, nam bắc giáp kích, quân Viên Thiệu sao mà không bại?”

“Tướng quân còn có điều chưa biết.” Mã Dục lắc đầu thở dài, “các điểm đóng quân như Hà Sáo, Quan Trung, Lương Châu mà cô cai trị quả thực có hơn mười vạn người, thế nhưng lương thảo thiếu thốn, quân tư không chỉnh tề, dấu sao thì không thể để quân đội của cô bụng đói, hai tay không tới liều mạng với đám quân hổ báo của Viên Thiệu được.”

“Tam bộ vạn hộ của Mạc Bắc quả thực có mấy vạn kỵ binh, nhưng phải ứng phó với người Đinh Linh phương Bắc, người Phu Dư và người Tiên Ti ở phương Đông, gần đây Mạc Bắc lại có mã tặc, mấy chục đám mã tặc hoành hành ngang ngược ở đại thảo nguyên, tam bộ vạn hộ đã bị quấy nhiễu đến sút đầu mẻ trán rồi, lấy đâu ra người mà nam hạ nữa?”

“Hai vạn Lương quân đóng tại Thải Tang Tân cũng tùy thời có thể bắc thượng Tấn Dương, nhưng tướng quân nghĩ xem, đây mới chỉ có hai vạn nhân mã, cho dù thêm ba vạn quân Tịnh Châu của lệnh thúc, tổng cộng cũng chỉ có năm vạn nhân mã, binh lực mới chỉ bằng một phần mười quân của Viên Thiệu! Chút binh lực này, không đủ để người ta nhét kẽ răng.”

Chú cháu Trương Tế, Trương Tú một mực quan chú nhất cử nhất động của Hà Sáo, Mạc Bắc, Quan Trung, Lương Châu, cho nên Trương Tú biết Mã đề tể không phải là đang nói dối! Từ sau trận chiến hai mươi ba lộ tiên quân dẹp mã tặc. Quân đoàn của Lương Châu quả thực là nguyên khí đại thương. Trước mắt chính là giai đoạn quan trọng phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Lúc này nếu ngắt quãng giữa chừng kế hoạch nghỉ ngơi dưỡng sức mà cưỡng hành xuất binh, vậy thì có nghĩa là nỗ lực hơn ba năm đổ xuống sông xuống biển cả.

Chuyện tam bộ vạn hộ Mạc Bắc đấu đá với mã tặc, Trần Tư Tuyên cũng biết, gian tế của quân Tịnh Châu và thám mã cũng phân bố ở mỗi góc ngách trên thảo nguyên Mạc Bắc.

Chính bởi vì biết Mã Dục không nói dối, Trương Tú nghe xong lời này mới lộ ra vẻ đặc biệt nản lòng, lại có chút bất lực hỏi: “Nói vậy là Lương hầu định tự thủ bàng quan ư?”

“Cũng chưa chắc là vậy.” Mã Dực nói, “nếu hai vị chịu nghe lời của cô, cô cũng có biện pháp hóa giải kiếp nạn này của quân Tịnh Châu!”

Trương Tú vội vàng nói: “Xin nghe.”

Mã Dực bảo: “Bốn chữ, lấy thoái làm tiến.”

“Lấy thoái làm tiến?” Trương Tú nghĩ một chút lập tức minh bạch ý tứ sâu xa trong bốn chữ này của Mã Dực, thất thanh nói, “Ý của Lương hầu là bảo quân Tịnh Châu lui về thủ quận Hà Đông?”

....

Tấn Dương, dinh thự của Trương Tế, thứ sử Tịnh Châu.

Sau khi gặp mặt Mã Dực tại Thái Tang Tân, Trương Tú vội vàng dẫn ba ngàn tinh kỵ hảo tốc bắc thượng Tấn Dương, khi Trương Tú tới Tấn Dương thì quận Nhậm Môn, quận Tân Hưng đã lần lượt thất thủ. Trương Tiên, Lợi Tự dẫn tàn binh lui về quận Thái Nguyên, thủ hai trấn quan trọng là Dương Khúc, Quảng Mục. Đại quân của Viên Thiệu đã tiến đến Mạnh Huyền, cách Dương Khúc chỉ còn năm mươi dặm.

Trương Tú vừa bước vào đại sảnh, Trương Tế liền vội vàng hỏi: “Nguyên Cẩm, tự của Trương Tú). Lương hầu có chịu xuất binh ứng cứu không?”

“Ài.” Trương Tú thở dài một tiếng, hỏi lại, “thúc phụ có thấy Lương quân theo tiểu chất tới Tấn Dương không?”

“Hả?” Trương Tế thất sắc, nói, “Mã đồ tể không chịu phát binh tương cứu, chuyện lớn lần này xong rồi.”

Trương Tú nói: “Lương hầu tuy chưa phát binh nhưng lại chỉ cho thúc phụ một đường sống.”

“Ồ, Nguyên Cẩm mau nói đi.”

“Lui về thủ Hà Đông.”

“Cái này...” Trương Tế nói với vẻ khó xử, “Lui về thủ Hà Đông ư?”

Trương Tú nói: “Thúc phụ, thường nói non xanh còn đỏ sợ gì không có củi đốt, chỉ cần quân đội dưới trướng của thúc phụ còn tồn tại, chẳng lẽ còn sợ không đoạt lại được Tịnh Châu ư?”

“Lương hầu cũng nói, một khi Viên Thiệu thôn tính Tịnh Châu, dã tâm của hắn tất sẽ bành trướng thêm một bước, tiếp đó sẽ vượt qua Hoàng Hà tiến công Duyện Châu. Duyện Châu chính là địa bàn của Tào Tháo, Tào Tháo không phải là một kẻ dễ chọc, Viên Thiệu nếu khai chiến với Tào Tháo, tất sẽ là một cuộc ác chiến kinh thiên động địa, nếu có đánh nhau, Viên Thiệu tất sẽ không rảnh để phòng ngự Tịnh Châu, thúc phụ lúc đó có thể nhân cơ hội để phản công Tịnh Châu rồi.”

Trương Tế nói: “Nhưng bản dân của quận Hà Đông quá ít, sợ rằng khó mà nuôi được ba vạn tướng sĩ Tịnh Châu.”

Trương Tú nói: “Nhân khẩu của quận Hà Đông không tới năm vạn, đích xác là không thể nuôi sống ba vạn đại quân. Có điều quân tới tới Hà Đông rồi thì có thể bắt chước Lương quân tiến hành đồn điền, hơn nữa Lương hầu cũng đáp ứng thỉnh thoảng sẽ tiếp tế một chút quân lương, có lẽ sẽ hơi gian khổ, nhưng chắc cố chịu đựng thì không có vấn đề gì.”

“Nhưng vì thúc lo lắng sẽ bị Mã đồ tể quản chế.” Trương Tế có chút lo lắng nói, “Nếu thực sự lui về thủ Hà Đông, một khi Mã đồ tể nhân cơ hội chen ép, tới lúc đó bắc có Viên Thiệu, nam có Tào Tháo, đông có Trương Dương, tây có Mã đồ tể, quân ta sẽ rơi vào tuyệt cảnh bốn bề thọ địch.”

Trương Tú buồn bã nói: “Nhưng trước mặt còn có biện pháp tốt hơn ư? Chú cháu ta dẫu sao cũng là bộ hạ cũ của Lương hầu, nếu như đầu hàng Viên Thiệu, hay đám quân phiệt Quan Đông Tào Tháo thì khó tránh khỏi bị người ta xa lánh, sau cùng rơi vào kết cục thảm hại. Lương hầu tuy tàn nhẫn hiếu sát, hung danh vang dội, nhưng đối với bộ hạ lại rất tốt.”

Trương Tế không đồng ý, nói: “Nguyên Cẩm chẳng lẽ quên thái thú Võ Đô Đoạn Ỗi rồi sao?”

“Đoạn Ổi là hán tự tìm chết, không oán trách gì được Lương hầu!” Trương Tú nói, “tiểu chất cũng muốn khuyên thúc phụ một câu, nếu quyết định góp sức cho Lương Hầu, sau chuyện này tốt nhất lại đừng có dị tâm gì nữa, từ giờ một lòng theo Lương hầu mưu đồ bá nghiệp, có lẽ còn có thể được vẻ vang rạng rỡ, nếu không, e rằng sẽ dính phải họa diệt tộc đó.”

Trương Tế u sầu nói: “Chẳng lẽ thực sự không còn biện pháp nào khác ư?”

Trương Tú hỏi lại: “Thúc phụ còn cho rằng, chỉ bằng vào ba vạn quân Tịnh Châu là đủ để chống chọi với năm mươi vạn quân Hà Bắc ư?”

Trương Tế suy ngẫm trong chốc lát, cắn răng nói: “Được rồi, truyền lệnh cho toàn quân tới Hà Đông!”

....

Thải Tang Tân.

Mã Dục đứng nghiêm ở bên dõ, mặc cho do lạnh như mũi đao quất lên mặt, một hồi lâu không nói gì, thân ảnh giống như quỷ mị của Cổ Hủ xuất hiện phía sau Mã Dục, lạnh lùng hỏi: “Chúa công phải chăng đang lo lắng chú cháu Trương Tế, Trương Tú liệu có dẫn quân nam hạ hay không ư?”

“Cô không thể không lo lắng.” Mã Dục bùi ngùi nói, “cô làm vậy, là bức Trương Tế vào đường cùng. Vạn nhất Trương Tế đập vỡ bình thăng thường đầu nhập Viên Thiệu, vậy thực sự là bắt gà không được còn mất nắm gạo.”

Cổ Hủ tự tin nói: “Chúa công yên tâm, Trương Tế tuyệt đối sẽ không đầu hàng Viên Thiệu đâu.”

Mã Dục nói: “Văn Hòa sao có thể khẳng định là như vậy?”

Cổ Hủ nói: “Chúa công đừng quên, Trương Tế là nhân sĩ Võ Uy, là quân phiệt Lương Châu chính hiệu. Bắt đầu từ khi Đồng Trác làm loạn kinh đô, ân oán này không phải nói giải là có thể giải. Trương Tế nếu muốn đầu hàng Viên Thiệu, trong lòng không thể không có cố kỵ.”

“Hơn nữa ba vạn tướng sĩ dưới tay Trương Tế cũng đại đa số là nhân sĩ Quan, Lương. Cho dù Trương Tế quyết định đầu hàng Viên Thiệu thì ba vạn tướng sĩ của hắn cũng sẽ đầu hàng theo ư?”

“Báo!” Cổ Hủ vừa dứt lời, đột nhiên có thân binh bước vào, quỳ xuống nói: “Lương hầu, Tấn dương cấp báo.”

Mã Dục biến sắc, quát: “Nói.”

Thân binh nói: “Quân Tịnh Châu đã rút toàn quân ra khỏi thành, ngay đêm nam hạ.”

“Tốt! Tốt quá rồi!” Mã Dục kích động, nói: “Lập tức truyền lệnh cho Mã Siêu, Hứa Chử án theo kế hoạch mà hành sự, chuẩn bị tiếp ứng quân Tịnh Châu.”

“Tuân lệnh?”

Thân binh dạ một tiếng, lãnh mệnh rời đi.

Dõi mắt nhìn theo bóng người của thân binh đi xa, Mã Dục vỗ tay nói: “Ha ha, xem ra chú cháu Trương Tế, Trương Tú đều là người thông minh đó.”

“Cung hỉ chúa công có thêm một đại tướng.” Cổ Hủ cũng cười nói, “Chú cháu Trương Tế, Trương Tú lần này tất sẽ thật tâm đầu nhập. Lão hủ Trương Tế thì không cần phải nhắc, có điều Trương Tú đúng là trẻ tuổi mà lại có cả dũng lẫn mưu, là một tướng tài hiếm có, chúa công chỉ cần dùng khéo một chút là có thể trấn thủ một phương rồi.”

“Ừ.” Mã Dục gật đầu, nói: “Quân Tịnh Châu đã nam hạ, tiếp theo chắc sẽ đàm phán với Viên Thiệu. Văn Hòa cho rằng cô nên đề xuất điều kiện như thế nào, mới không bất trí mà chọc giận Viên Thiệu, lại không để bên mình chịu thiệt.”

Cổ Hủ cười gian, nói: “Vậy thì phải làm rõ mục đích xuất binh Tịnh Châu của Viên Thiệu trước đã.”

Mã Dục nói: “Nói tiếp đi.”

Cổ Hủ nói: “Hủ cho rằng mục đích xuất binh Tịnh Châu của Viên Thiệu không ngoài ba điều. Thứ nhất, là thềm thường quân mã của Tấn Trung quân mã trường. Thứ hai là thử phản ứng của chúa công. Thứ ba là muốn hai mặt giáp kích Tương Dương, công chiếm Hồ quan hiểm yếu! Hủ cho rằng ba điểm này mới là trọng điểm xuất binh của Viên Thiệu lần này.”

“Có Hồ quan thủ chắc môn hộ phía tây Hà Bắc, lại có U Châu làm lá chắn cho bắc bộ Hà Bắc, Viên Thiệu mới dám yên tâm mà nam hạ.”

Mã Dục gật đầu, nói: “Ừ, phân tích của Văn Hòa rất có đạo lý, tuy nói công chiếm Hồ quan hiểm yếu là mục đích chủ yếu xuất binh Tịnh Châu của Viên Thiệu, nhưng tên Viên Thiệu này rất có mặt mũi, cho nên muốn khiến hấn rút khỏi các quận Nhạn Môn, Thái Nguyên, Tân Hưng, đã bị công chiếm là không có khả năng, nhưng tại quân Tây Hà ngành chiến một trận, khiến Viên Thiệu lĩnh giáo tiên phong của Lương quân, bức Viên Thiệu ký hiệp nghị đình chiến thì vẫn có thể!”

Cổ Hủ nói: “Trận chiến ở quân Tây Hà là nhất định phải đánh rồi, hơn nữa nhất định phải dạy cho quân Hà Bắc một bài học thật nghiêm, nếu không thì không đủ để đánh tan lòng tự tin của Viên Thiệu! Lúc này nếu như hai vị tướng quân Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu có thể xuất động Mạc Bắc kỵ binh, vậy thì người nóng lòng cầu hòa chính là Viên Thiệu, chứ không phải là chúa công đâu.”

“Ha ha.” Khóe miệng Mã Dục đột nhiên phác ra một nụ cười gian, nói với Cổ Hủ: “Văn Hòa, chúng ta lại có chung một suy nghĩ rồi. Trước khi phát binh tới Tịnh Châu, cô đã sai người tới Mạc Bắc, tính toán theo thời gian thì Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu chắc cũng xuất binh rồi. Nếu không thì hai lộ kỵ binh Mạc Bắc sẽ từ vùng Thượng Cốc, Đại Quận vượt qua Trường Thành, uy hiếp hậu lộ của Viên Thiệu.”

....

Tấn Dương.

Quân Hà Bắc đã không tổn một binh một tốt đã công phá được Tấn Dương Tịnh Châu. Viên Thiệu cầm kiếm đứng trên đầu thành Tấn Dương, chỉ cảm thấy hào tình vạn trượng, rất có khí khái binh phong sở hướng, sắp bình định được thiên hạ.

“Báo!!!!” Đột nhiên có tiểu giáo chạy lên thành lâu, quỳ xuống nói: “Đại tướng quân, đại quân tiên phong đã công phá Bình Đào (giờ là cổ thành Bình Diêu). Quân Tịnh Châu đang hoảng hốt lui về quận Tây Hà, theo mật thám hồi báo, tại quận Tây Hà phát hiện có Tây Lương thiết kỵ đang hoạt động, tướng quân Trương Cáp xin chỉ thị là có tiếp tục truy kích hay không?” T

“Đuổi, tiếp tục đuổi!” Viên Thiệu phát tay, cao giọng nói: “Truyền lệnh xuống, đại quân nhanh chóng tiến lên!”

“Tuân lệnh.”

Tiểu giáo dạ một tiếng, quay người lui xuống.

Điền Phong đứng sau lưng Viên Thiệu, có chút lo lắng bước lên, nói với Viên Thiệu: “Chúa công, do chiến sự tiến triển thuận lợi, tốc độ hành quân của quân ta quá nhanh, dẫn tới khoảng cách giữa các quân quá lớn. Tiên phong kinh kỵ của tướng quân Trương Cáp đã tiến tới Bình Đào, nhưng truy phong đội của tướng quân Yến Minh vẫn còn cách xa cảnh nội Nhạn Môn, giờ mười lăm vạn đại quân đã thành hình một con rắn dài kéo dài mấy trăm dặm, một khi gặp tập kích của Tây Lương thiết kỵ, e rằng sẽ đầu đuôi khó chiếu cố được cho nhau.”

“Tây Lương thiết kỵ?” Viên Thiệu không đồng ý, nói: “Cho Mã đồ tể hai lá gan cũng không dám. Bản đại tướng quân không tiến công Hà Sáo hấn đã phải đốt hương tạ ơn trời đất rồi, chẳng lẽ còn dám tới tìm đại tướng quân để chuốc lấy xui xẻo ư? Hấn không sợ bản đại tướng quân nhân lúc Hoàng Hà đang đóng băng mà tây tiến, phá tan sào huyệt Hà Sáo của hấn ư?”

Điền Phong nói: “Chúa công, Phong cho rằng vẫn nên hạ lệnh cho đại quân tạm dừng truy kích, đợi truy phong đội ở phía sau đuổi tới thì mới làm gì chắc nấy, từng bước mà tiến, đó mới là thượng sách.”

“Không cần.” Viên Thiệu không đồng ý, nói: “Việc này cứ quyết định như vậy, quân sư chớ có nhiều lời.”

“Ài.”

Điền Phong thở dài, không khuyên bảo nữa.

...

Núi Kê Lạc, doanh trại của tả bộ vạn hộ.

Ánh mắt của Chu Thương quét qua ba mươi sáu bộ thiên hộ ở dưới trướng, nói: “Vừa nhận được quân lệnh của chúa công, sai tam bộ vạn hộ Mạc Bắc tập kết đại quân nam hạ Đại quận, Thượng Cốc để phối hợp tác chiến với chiến trường Tịnh Châu. Đây là quân lệnh của chúa công, không có gì phải thảo luận nữa cả. Sau khi mọi người về doanh địa thì lập tức triệu tập quân đội, chuẩn bị lương khô hai tháng. Sau ngày mười một phải tới tập kết ở doanh trại. Ai chậm trễ thì chém đầu!”

“Nhưng thừa tướng quân, ngày đông giá rét còn chưa qua, khẩu phần lương thực của các bộ đã chẳng còn lại là bao. Trước mắt đang trông chờ thương đội Quan Trung, Hà Sáo có thể sớm vận lương thực tới Mạc Bắc để giải nguy, sao giờ lại tiến về Tịnh Châu?” Có thiên hộ nghi hoặc hỏi. “Hơn nữa miễn cưỡng tiến về Tịnh Châu để làm gì?”

“Từ doanh trại núi Kê Lạc tới Thượng cốc, Đại quận không tới ngàn dặm, cả đi cả về chỉ gần hai tháng thời gian, gần như vừa tới Tịnh Châu là trở về được rồi, có gì mà phải lo lắng?”

(Độc giả cho rằng kỵ binh Mạc Bắc của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu một mực không nam hạ tác chiến, là đặc biệt làm yếu đi thực lực của Mã đồ tể. Kỳ thực không phải, kỵ binh Mạc Bắc hiện tại tuy đã có gần mười vạn kỵ binh, hơn nữa còn kiêu dũng thiện chiến, nhưng trên thực tế mười vạn kỵ binh này không thể nam hạ là vì bị hạn chế ở hậu cần>

Kỵ binh Mạc Bắc có thể hoành hành đại mạc, đánh người Tiên Ti, Hung Nô, Phu Dư, Đỉnh Linh là bởi vì thực hiện chiến thuật dã man lấy chiến tranh nuôi chiến tranh. Nhưng khi nam hạ Trung Nguyên, Mã đồ tể để bảo lưu nguyên khí của Hán nhân nên khẳng định sẽ không để kỵ binh Mạc Bắc lưu nọc độc tại Trung Nguyên như vậy, cho nên mới cần mười năm nghỉ ngơi, mười năm sinh trưởng. Chỉ có sau khi lương thảo được tích lũy đầy đủ thì mới có thể để cho lực lượng có tính quyết định này đầu nhập chiến trường Trung Nguyên, mà đây cũng là thời khắc quyết chiến mà Mã đồ tể khôn khéo chờ đợi.

Chu Thương lạnh lùng trừng mắt nhìn thiên hộ đó, trầm giọng nói: “Đây không phải là vấn đề mà người cần phải lo, cái mà người phải làm là chấp hành quân lệnh, chỉ vậy mà thôi.”

“Tuân lệnh!”

Đã đến nước này thì thiên hộ đó cũng không còn gì để nói, lập tức ưỡn ngực vâng dạ.

Sau ngày mười một, thiên hộ các bộ dẫn thuộc hạ của mình tới doanh trại để hội tụ. Nhất thời xung quanh doanh trại núi Kê Sơn chật kín người ngựa. Tối buổi tối, trên thảo nguyên đen kịt nổi lên từng đồng lửa trại, các tướng sĩ sớm đã quen với cuộc sống ở đại mạc vây quanh lửa trại mà ca hát nhảy nhót, náo nhiệt giống như là đang ăn tết vậy.

Mã Chính lần đầu nhìn thấy cảnh đẹp thảo nguyên náo nhiệt như thế này, hưng phấn đến nỗi chạy loạn khắp nơi.

Nhưng vô luận là Mã Chính chạy tới đây, phía sau hắn đều có một người trẻ tuổi thân hình thon dài theo như bóng với hình. Người trẻ tuổi này chính là chàng thanh niên mà Mã Chính từ trong tuyệt cứu ra. Sau khi được Lưu Nghiễm chuyên tâm cứu trị, cuối cùng cũng trị khỏi được vết thương do tên bắn. Có điều hủ độc tích tụ ở vết thương cũ thì phải trị liệu bằng thuốc và châm cứu thì mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Có điều đáng tiếc là người thanh niên này không ngờ lại là một kẻ câm, bởi vì không thể mở miệng nói chuyện, cho nên mọi người không biết tên hắn là gì, bình thường đều gọi là Câm Điếc.

...

Ngày hôm sau, Chu Thương liền dẫn đại quân bước vào hành trình.

Sau khi đại quân ly khai, núi Kê Lạc vốn vô cùng náo nhiệt thoáng chốc đã vắng lặng, lần này tả bộ vạn hộ đã nói là huy động toàn bộ lực lượng, ngoại trừ ba ngàn thiết vệ ở lại thủ doanh trại ra thì tất cả nam tử

thành niên đều xuất chinh, trong doanh địa lớn như vậy chỉ còn lại nữ nhân và hài tử dưới năm tuổi (hài tử trên năm tuổi đều tới đại doanh Hà Sáo để tập huấn).

...

Sáng sớm ngày hôm nay, Mã Chinh đòi lên núi Kê Lạc săn bắn, Hứa Thiệu bắt đắc dĩ đành đáp ứng, có điều để an toàn Hứa Thiệu vẫn triệu tập ba trăm thiết vệ đi cùng. Mã Chinh dẫu sao cũng là trưởng tử của chúa công, sự an nguy của hắn không phải là chuyện đùa. Trước khi Lưu Nghiên Lâm về Hà Sáo cũng ba lần bốn lượt dặn dò Hứa Thiệu nhất định phải bảo đảm sự an toàn của Mã Chinh, Hứa Thiệu đương nhiên không dám có bất kỳ sự sơ xuất nào.

Tuy Hứa Thiệu vô cùng cẩn thận, nhưng sau khi vào núi vẫn xảy ra chuyện.

Mã tặc mà Chu Thương phá binh đuổi theo suốt mùa đông giờ đột nhiên xuất hiện, hơn sáu trăm kỵ mã tặc, tụ tập thành một mảng đen kịt, giống như một đám sói hoang đói khát tụ tập ở trên con đường mà đội săn thú muốn vào núi thì bắt buộc phải đi qua. Không khí trong núi như đóng băng lại, Hứa Thiệu thậm chí còn nghe rõ tiếng thở mà tên mã tặc ở đối diện phát ra.

“Đáng chết!” Hứa Thiệu nghiêng răng, nói, “lại là đám mã tặc này!”

Khi Hứa Thiệu đang muốn giục ngựa tiến lên thì một bàn tay to lớn đặt lên vai hắn. Hứa Thiệu dùng sức hắt ra mà vẫn không chút động đậy, bàn tay đó giống như một tòa núi nặng nề đè lên vai hắn, khiến hắn không thể động đậy. Hứa Thiệu kinh ngạc quay đầu lại thì phát hiện ra người đặt tay lên vai hắn chính là tên Cầm Đắc.

“Cầm Đắc, ngươi muốn chết à?” Hứa Thiệu tức giận quát: “Còn không mau buông tay ra?”

Thương thế của Cầm Đắc rõ ràng còn chưa khỏi hẳn, sắc mặt lộ ra chút tái nhợt, chỉ có điều đôi mắt đen láy đã khôi phục lại thần thái, giống như hai ngọn đèn sáng, lấp lánh khiến người ta thấy mà giật thót.

“Bảo hộ tốt cho công tử!” Cầm Đắc đột nhiên buông tay, lạnh lùng quát: “Đám mã tặc do mỗ ứng phó!”

“Hò!”

Nói xong, Cầm Đắc nắm chặt cương ngựa, giục ngựa lao tới.

Trong tiếng gào thét thê lương, mấy chục mã tặc từ phía đối diện lao về phía Cầm Đắc.

“Ặc, ngươi có thể nói chuyện, không phải là cầm đắc?” Hứa Thiệu đầu tiên là ngạc nhiên, đợi khi Cầm Đắc giục ngựa đi xa rồi mới đột nhiên đại nộ, nói: “Mẹ kiếp, con mẹ ngươi tưởng mình là ai, lão tử sao phải nghe lời ngươi?” T

Thoáng chốc, cự ly giữa Cầm Đắc và đám mã tặc đã còn không tới trăm bước.

Đúng vào lúc này, một màn khiến Hứa Thiệu tâm kinh đảm chiến đã xuất hiện, chỉ thấy Cầm Đắc hai chân kẹp chặt bụng người, cả người từ trên lưng ngựa đứng thẳng dậy, năm mũi lang nha tiễn sắc bén giống như lưu tinh bắn ra, năm tên mã tặc đang xông đến trước mặt theo tiếng ngã xuống!

Khiến người ta khó tin chính là năm tên mã tặc đều trúng tên ở cổ họng, một tiễn là mất mạng.

Hứa Thiệu và thiết vệ ở đằng sau nhao nhao hít hơi lạnh, nhìn đến ngây ngốc.

“Hảo tiễn pháp!” Mã Chinh còn nhỏ tuổi hưng phấn đến nổi mặt đỏ bừng, hét lớn: “Bắn chết đám mã tặc này đi!”

Nếu nói về người bắn giỏi nhất trong Lương quân, không ai qua được Cú Đột người Ô Hoàn. Sức của Cú Đột có thể nâng cung nặng năm thạch, một lần có thể đồng thời bắn ra bốn mũi, chia ra lấy mạng các mục tiêu khác nhau. Nhưng Cầm Đắc lại một lần bắn ra năm mũi, hơn nữa còn bắn chính xác vào yết hầu của mã tặc, tiễn thuật này quả thực là vô cùng thần kỳ.

Song, chuyện càng khiến Hứa Thiệu và tướng sĩ Mạc Bắc chấn kinh vẫn còn ở phía sau.

Móng ngựa rầm rập, Cầm Đắc nhẹ nhàng tránh khỏi loạn tiễn do đội mã tặc ở trước mặt bắn tới, sau đó lại bắn ra năm mũi tên, lại có năm tên mã tặc ngã ngựa, cũng là một tiễn lấy mạng. Lúc này cự ly giữa

Cầm Diệc và hơn hai chục tên mã tặc chỉ còn lại chưa đến mười bước. Cầm Diệc ngửa mặt lên trời cười khê một tiếng, dứt cung vào vỏ, sau đó nắm thương sắt trong tay.

Bỗng nhiên, hàn quang chiếu khắp cả khoảng không vắng vẻ, thương sắt của Cầm Diệc lướt qua, hơn hai mươi tên mã tặc chen chúc lao tới tách ra như sóng, nhao nhao ngã xuống ngựa, không ngờ lại không có ai có thể đỡ nổi một thương này.

370. Chương 297: Cầm Mã Siêu Đánh Bại Trương Cáp Trong Hai Hiệp

Hứa Thiệu kim tâm đảm chiến giục ngựa lên trước, nói với Cầm Diệc: “Ê, người không phải cầm điếc à?”

Cầm Diệc nói: “Người mới cầm ấy.”

Hứa Thiệu đột nhiên nói: “Ái chà, ta hình như đã gặp người ở đâu rồi!”

Cầm Diệc thấp giọng nói: “Người nhất định là nhớ lắm rồi.”

“Không lắm đâu, khẳng định là không lắm.” Hứa Thiệu nhú mày suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên gào lên: “Nhớ ra rồi, người là Bạch mã nghĩa tổng thống lĩnh Triệu Vân của Công Tôn Toản! Khi mười tám lộ liên quân truy quét Đổng Trác ta đã gặp người ở trước trường của Công Tôn Toản!”

Khi mười tám lộ liên quân truy quét Đổng Trác, Hứa Chử, Quách Đồ từng theo Mã Đằng tham gia liên quân. Lúc đó Hứa Thiệu đứng nghe điều động ở trước trường của Hứa Chử, mà Triệu Vân lại là bộ tướng của Công Tôn Toản, hơn nữa từng hiệp trợ quân Mã Đằng tìm kiếm Tào Tháo. Hứa Thiệu và Triệu Vân có duyên gặp mặt mấy lần, do đó nhớ rất kỹ.

Lúc Mã Chinh cứu Triệu Vân, Triệu Vân vì thụ thương, chỉ còn thở thoi thóp, cho nên hình tượng thay đổi, do đó Hứa Thiệu không thể nhớ ra. Nhưng lúc vừa rồi, Triệu Vân đại phát thần uy, trong một cái nhấc tay đã đánh cho mấy trăm mã tặc hoa rơi nước chảy. Hứa Thiệu thoáng chốc đã nhớ tới bạch mã ngân thương ở trước Hồ Lao quan một tiền bản lui Lữ Bố.

Cầm Diệc sắc mặt hơi biến đổi, vừa quay đầu lại thì vừa hay nhìn thấy Mã Chinh mặt mày hưng phấn đi tới, liền bước lên trước nắm dây cương của Mã Chinh, hồ hững nói: “Đó là chuyện của nhiều năm trước rồi, hiện tại ta là thị vệ của công tử.”

Hứa Thiệu nói: “Ha ha, chẳng trách lại lợi hại như vậy. Thì ra người đúng là Triệu Vân. Công tử có người bảo hộ, vậy thì dưới gầm trời này sợ rằng không có một ai có thể động vào một cọng lông của hần nữa.”

...

Quận Tây Hà, Tư thị.

Trương Tế đang suất lĩnh quân Tịnh Châu chạy về phía nam, trên quan đạo đã hỗn loạn bất kham, mấy chiếc xe ngựa chở đầy vàng bạc châu báu đổ ngang giữa quan đạo, cắt đứt cả con đường, xe cộ và đội ngựa ở phía sau không thể đi qua, chỉ đành vòng qua đồng hoang ở hai bên quan đạo. Kết quả lại có rất nhiều cỗ xe rơi vào bùn đất không thể tự thoát ra.

Đại tướng Lôi Tự giục ngựa tới trước mặt Trương Tế, vội vàng nói: “Tướng quân, đi như thế này không phải là biện pháp, còn chưa tới Hà Đông thì đã bị quân Hà Bắc đuổi kịp rồi.”

“Báo!!!” Lôi Tự vừa dứt lời thì có khoái mã phóng tới, cao giọng hét lên: “Tướng quân, ngoài mười dặm ở phía bắc phát hiện kỵ binh Hà Bắc!”

“Hà?” Trương Tế giật nảy mình, trên mặt thoáng hiện lên vẻ đau lòng, nghiêng rằng nói: “Lệnh cho Trương Tú dẫn ba ngàn kỵ binh bắc thượng chặn đánh truy binh, lại lệnh cho toàn quân rút bỏ toàn bộ quân nhu và xe cộ, khinh trang nam hạ!”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Trương Tú và chư tướng rầm rầm vâng dạ, rồi chia nhau lĩnh mệnh mà đi.

...

Cách Tư thị mười dặm về phía bắc, Trương Cáp đang suất lĩnh năm ngàn khinh kỵ Hà Bắc hỏa tốc nam hạ.

Trương Cáp cho rằng giặc cùng chó đui, một khi bức quân Tịnh Châu tới đường cùng, rất có khả năng sẽ quay đầu lại cắn quân Hà Bắc một miếng, vậy thì được không bằng mất. Quân Tịnh Châu dẫu sao cũng không phải là một đám ô hợp. Ba vạn quân Tịnh Châu đại đa số đều là cựu bộ Lương Châu theo Trương Tế nhiều năm, vừa hung hãn lại vừa ngoan cường, vẫn rất có sức chiến đấu.

Có điều đã có quân lệnh của Viên Thiệu, Trương Cáp cũng chỉ đành chấp hành.

“Báo!!!” Lúc Trương Cáp giục ngựa tiến tới thì ở phía trước đột nhiên có khoái mã lao về, cao giọng hô: “Tướng quân, phía trước phát hiện ba bộ kỵ binh, mỗi bộ có ba ngàn kỵ binh, đang từ ba hướng đông nam, tây nam, chính nam dồn về phía chúng ta. Từ cờ hiệu của đối phương, kỵ binh hướng chính nam chắc là quân Tịnh Châu, mà kỵ binh hướng tây nam và đông nam chắc là quân Lương Châu!”

“Quân Lương Châu ư? Tới nhanh thật đó!” Sắc mặt của Trương Cáp trầm xuống, quát thân binh ở phía sau: “Truyền lệnh cho toàn quân, kết trận ngay tại chỗ chuẩn bị chém giết!”

“Tuân lệnh!”

Thân binh lĩnh mệnh mà đi.

Kỵ binh Hà Bắc nam hạ rất nhanh liền bắt đầu giảm tốc, sau đó chậm rãi triển khai sang hai bên, bày thế trận ở trên cánh đồng tuyết trắng trải, cơ hồ là kỵ binh Hà Bắc vừa hoàn tất thế trận thì ở phía chính nam, đông nam và tây nam đồng thời xuất hiện kỵ binh đông nghìn nghịt. Ba nhánh kỵ binh như thủy triều cùng ập đến, rầm rập lao về phía kỵ binh Hà Bắc.

Ba nhánh kỵ binh này chính là khinh kỵ Tịnh Châu do Trương Tú suất lĩnh và thiết kỵ Lương Châu do Mã Siêu, Hứa Chử suất lĩnh.

Trương Tế thuận theo quyết định của Mã Dục từ Tịnh Châu lui về Hà Đông, Mã Dục lập tức lệnh cho Mã Siêu, Hứa Chử mỗi người dẫn hai ngàn thiết kỵ từ Hà Đông bắc thượng để cứu viện. Mã đồ tể và Cổ độc sĩ đối với việc nắm chắc thời cơ và thời gian có thể nói là đạt tới cảnh giới khiến người ta phải kinh thán không thôi. Hai nhánh kỵ binh này của Mã Siêu, Hứa Chử vừa hay chạy tới trước khi Trương Cáp đuổi được quân Tịnh Châu.

Thấy kỵ binh Hà Bắc sớm đã bày trận chờ đợi, ba nhánh kỵ binh rầm rập bắc thượng lập tức bắt đầu giảm tốc. Khi cự ly giữa hai quân còn có ngàn bước, Mã Siêu, Hứa Chử, Trương Tú đồng thời giơ cao cánh tay phải, kỵ binh đang chậm rãi tiến lên trước ở phía sau lập tức đứng lại, sau đó cũng chậm rãi triển khai sang hai bên.

Kỵ binh khác với bộ binh.

Trận hình của bộ binh là càng dày đặc, càng tập trung, lực công kích và lực phòng ngự càng mạnh.

Nhưng kỵ binh thì lại khác, kỵ binh nếu như xếp hàng thành trận hình thật dày đặc và tập trung rồi xông lên, vậy trên cơ bản chẳng khác nào là tự sát. Kỵ binh xông trận bình thường sẽ cố hết sức triển khai sang hai bên, trước sau chỉ có mấy hàng, thậm chí là chỉ có một hàng. Chỉ có dưới tình huống đặc thù, kỵ binh mới dùng trận hình dày đặc để tiến hành xung phong.

Hàn Tử vũ ngựa xuất trận, cầm đao hét lớn: “Hà Gian Hàn Tử tại đây, ai dám ngênh chiến?”

Hà Chử đang muốn giục ngựa xuất trận thì dư quang ở góc mắt đột nhiên nhìn thấy một con ngựa sớm đã phi ra, nghiêng đầu sang nhìn thì thấy chính là Mã Siêu.

“Tây Lương Mã Siêu ở đây!” Mã Siêu xoay ngang Thiên Lang thương, chỉ vào Hà Tử ở phía xa, quát: “Tặc tử mau tới chịu chết!”

Hàn Tử đại nộ, giục ngựa xông thẳng về phía Mã Siêu, Mã Siêu cũng giục ngựa ngênh đón, vó ngựa rầm rập, tuyết văng tứ tung, trong nháy mắt hai ngựa giao nhau, trường đao đã giơ lên cao của Hàn Tử còn chưa kịp chém xuống thì Thiên Lang thương của Mã Siêu đã đâm ra như thiểm điện, mũi thương lạnh toát

vô tình xuyên thủng yết hầu của Hàn Tử, lưỡi thương sắc bén và to rộng thì chặt bay cổ của Hà Tử, một cái đầu lâu bay vụt lên không.

“Bịch!”

Máu từ đoạn cổ gãy của Hà Tử phun ra như suối, chiến mã đang lao nhanh mang theo thi thể không đầu phi về phía trước thêm mấy chục bước ngã xuống ngựa, rồi đập lên mặt tuyết lạnh băng. Mã Siêu giờ thương đâm vào thủ cấp đâm máu của Hàn Tử, ở trước trận của hai quân giục ngựa phi về, ngẩng đầu lên trời rống dài, vô cùng điêu võ dương oai.

Trận tiền Hà Bắc, Trương Cáp đột nhiên đại nộ, cầm thương giục ngựa lao ra, cao giọng quát: “Thằng nhãi Mã Siêu chó có ngông cuồng, Hà Gian Trương Cáp ở đây, nạp mạng đi!”

“Trương Cáp?”

Thân hình thon dài cường tráng của Mã Siêu đột nhiên hơi run lên, chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng giống như ác lang nhìn chằm chằm vào Trương Cáp. Đột nhiên, đôi mắt đen láy của Mã Siêu đã biến thành màu đỏ. Trương Cáp? Cái chết của Mã Đằng là chết vì Công Tôn Toàn phản bội, nhưng Trương Cáp mới là người giết chết Mã Đằng.

“Trương Cáp!” Mã Siêu giờ thương lên trời, lạnh lùng quát: “Vân Trung chi chiến năm đó phụ thân của ta là chết ở trong tay người ư?”

“Tất nhiên rồi!” Trương Cáp giờ thương trả lời: “Hôm nay ta sẽ đưa người xuống địa ngục để đoàn tụ với phụ thân của người!”

“Gào!!!”

Mã Siêu ngẩng đầu lên trời rống dài, giục Hãn Huyết bảo mã lao về phía Trương Cáp như gió lốc. Trong sát na hai ngựa giao nhau, thương sắt trầm trọng của Trương Cáp và Thiên Lang thương của Mã Siêu đụng nhau, phát ra tiếng kim thiết khiến người ta ngạt thở. Trương Cáp chỉ cảm thấy tai ông lên một tiếng, ngực giống như bị chùy nặng nện vào, hai cánh tay tê rần, không thể nhắc nên nổi nữa.

Trương Cáp kinh hãi, thâm nghĩ Tây Lương Cẩm Mã Siêu quả nhiên danh bất hư truyền, so với lão tử Mã Đằng của hãn thì còn lợi hại hơn nhiều.

Khi Trương Cáp đang thâm kinh hãi trong lòng thì Mã Siêu lại giục ngựa giết về. Thiên Lang thương giống như độc xà xuất động hung ác đâm vào yết hầu của Trương Cáp. Trương Cáp xóc lại tinh thần đưa thương lên đỡ, chỉ nghe thấy keng một tiếng, lực lượng cuồng dã giống như thủy triều ập tới, Trương Cáp không thể nắm nổi thương sắt trong tay nữa, mười ngón tay lỏng ra, thương sắt nặng nề sớm đã lẳng không bay lên.

Hà Gian mãnh tướng Trương Cáp, đánh chưa được hai hiệp đã bị Mã Siêu đánh bay binh khí.

Mất thấy Mã Siêu thần uy như vậy, tướng sĩ Lương quân đột nhiên hét to một tiếng như trời long đất lở, Hồ Si Hứa Chử cũng thấy mà kinh hãi, thâm nghĩ tên tiểu tử Mã Siêu này từ lúc nào lại biến thành lợi hại như vậy? Với thực lực hiện tại của Mã Siêu, cho dù là mình là lão Điển hợp lực e rằng cũng vị tất có thể nắm được phần thắng.

Trên thực tế, từ sau trận chiến kinh thiên động địa với Lữ Bố năm đó, thực lực của Mã Siêu đã tiến bộ vượt bậc, vượt qua Điển Vi và Hứa Chử rồi!

Thực lực của võ tướng do ba nhân tố quyết định, phân biệt là võ nghệ, thể chất và lòng tin.

Trong đó thể chất là điều kiện tiên thiên, luyện tập và nỗ lực hậu thiên cũng không thể cải biến được thể chất của một người.

Cho nên tuyệt đại đa số người đều không thể trở thành võ tướng, mà chỉ có thể thành một tiểu binh. Chỉ có những nhân tài thiên phú dị bẩm, sức mạnh siêu quần mới có thể trở thành một võ tướng.

Người có thể chất cường hãn có thể trở thành võ tướng, nhưng không nhất định có thể trở thành mãnh tướng. Người vừa sở hữu thể chất cường hãn lại có võ nghệ tinh tràm mới có thể chân chính xưng là mãnh tướng.

Mãnh tướng thời Hán mạt Tam Quốc nhiều như cát sông Hằng. Nhưng thực lực của bọn họ lại cách biệt một trời một vực. Trong đó nhân tố quan trọng nhất để quyết định thực lực của mãnh tướng chính là lòng tin. Khi mãnh tướng của phe địch ngã dưới tay mình càng nhiều thì lòng tin của mãnh tướng sẽ càng mạnh, thực lực cũng sẽ tăng cao!

Giống như Mã Siêu đã đánh bại Lữ Bố lúc đó được hào xưng là vô địch thiên hạ. Lòng tự tin của hắn có thể tăng thêm tới cực đại, thực lực cũng đột nhiên tăng mạnh. Cho nên hôm nay khi Mã Siêu nóng lòng phục thù, trong hai hiệp đã đánh bay trường thương của Trương Cáp, giết cho hắn đại bại mà chạy cũng là việc có thể đoán được.

“Hát!”

Mã Siêu vừa đánh bay trường sắt của Trương Cáp, quát lên một tiếng quay ngựa đâm thẳng vào yết hầu của Trương Cáp, một thương này vừa chuẩn lại vừa độc, hai người lại ở gần nhau, Trương Cáp né không kịp nên chỉ đành co đầu lại theo bản năng, chỉ nghe thấy một tiếng vang khê, mũ giáp của Trương Cáp đã bị Thiên Lang thương của Mã Siêu đánh bay. Tóc rối lập tức xỏa xuống che phủ mắt của Trương Cáp.

Trương Cáp kinh hồn táng đờm, vỗ ngựa chạy về bản trận.

“Tắc tử chó chạy, để mạng lại đây!”

Mã Siêu ghìm ngựa quay lại, đuổi theo không tha.

Trương Cáp không dám quay đầu lại, chỉ đánh ngựa đi cho mau, đang hồi hă chạy thì trong trận của quân Hà Bắc đột nhiên giết ra hai viên kiện tướng, giơ thương giục ngựa nghênh đón Mã Siêu, đồng thời quát lớn: “Đông Bình Lữ Khoáng, Lữ Tường ở đây, không được làm thương tổn tướng quân nhà ta!”

Trương Cáp thấy vậy thì an tâm hơn một chút, vội vàng vòng qua huynh đệ Lữ Khoáng, Lữ Tường để về trận của mình.

Mã Siêu mắt thấy Trương Cáp sắp ẩn vào trong đại quân, không khỏi nóng lòng, vung một thương đánh bay Lữ Khoáng xuống ngựa, lại thò tay ra nắm trường thương của Lữ Tường, đáng tiếc rằng Lữ Tường cũng tính là một viên kiện tướng trong quân Hà Bắc, không ngờ lại bị một giạt của Mã Siêu hất xuống ngựa, gãy cổ mà chết.

“Hây!”

Mã Siêu lật tay chop lấy trường thương của Lữ Tường, quát lên một tiếng rồi ném vào lưng Trương Cáp.

Trương Cáp nghe thấy ở sau đầu có tiếng xé gió, trong lòng sợ hãi đến cực độ vội vàng lăn xuống ngựa, ngã xuống đất. Một thương của Mã Siêu không ngờ lại ném xuyên tọa kỵ của Trương Giáp. Tọa kỵ hét thảm một tiếng, giãy giụa chạy thêm được hai bước thì ngã xuống đất. Khi Mã Siêu lại giục ngựa truy sát thì Trương Cáp đã được thân binh cứu vào trong quân.

Mã Siêu không chịu buông tha, không ngờ lại một mình đơn độc xông vào trong quân Hà Bắc để giết Trương Cáp.

Hứa Chử chỉ sợ Mã Siêu có gì sơ xuất, vội vàng thúc giục bốn ngàn thiết kỵ Tây Lương giết tới như bài sơn đảo hải. Trương Túc từ trong chấn kinh tỉnh lại cũng xuất lĩnh hai ngàn khinh kỵ Tịnh Châu thừa dịp tiến đánh. Thiết kỵ Lương Châu, khinh kỵ Tịnh Châu hợp bích, đã lấy nhiều đánh ít lại còn thêm kỵ binh của Hà Bắc vì chủ tướng chiến bại mà sĩ khí xuống thấp, lập tức đại bại.

...

Tấn Dương, dinh thự của Trương Tế giờ đã trở thành dinh thự của Viên Thiệu.

Viên Thiệu đang ở trong đại sảnh ngự sự với đám người Điền Phong thì đột nhiên có tiểu giáo vào bẩm báo: “Đại tướng quân, đại sự không ổn rồi.”

Viên Thiệu nhíu mày quát: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu giáo nói: “Khinh kỵ tiên phong của Trương Cáp tướng quân gặp phải sự giáp kích của thiết kỵ Lương Châu và khinh kỵ Tịnh Châu, Trương Cáp tướng quân tuy ra sức tử chiến nhưng vẫn khó tránh khỏi bại

cục. Hàn Tử tướng quân, Lữ Khoáng tướng quân, Lữ Tường tướng quân đều bị Tây Lương kiêu tướng Mã Siêu giết chết. Trương Cáp đại tướng quân cũng bị Mã Siêu đánh thương, năm ngàn khinh kỵ chỉ còn lại hơn hai ngàn chạy về Bình Đào.”

“Hả?”

Viên Thiệu giật nảy mình, đứng bật dậy.

Điền Phong sắc mặt trầm xuống, vội vàng hỏi tiểu giáo: “Liên quân Lương Châu, Tịnh Châu có thừa thắng truy kích không?”

Tiểu giáo nói: “Hai quân hạ trại cách Bình Đào ba mươi dặm, không tiếp tục bắc thượng.”

Điền Phong lại hỏi: “Thám mã có phát hiện ra đại đội của hai quân không?”

Tiểu giáo lắc đầu, nói: “Chưa từng phát hiện.”

“Phù!” Điền Phong thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán, nói: “Như vậy còn may.”

“Đáng ghét! Mã đồ tể dám đánh lén quân tiên phong của ta, làm ảnh hưởng tới nhuệ khí của quân ta!” Viên Thiệu lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đâu, truyền quân lệnh của bản tướng quân, lập tức triệu tập các lộ đại quân giết ra Bình Đào, nhất định phải tiêu diệt thiết kỵ Lương Châu và khinh kỵ Tịnh Châu, trọng chấn quân uy của Hà Bắc.”

Điền Phong vội vàng tiến lên trước ngăn lại: “Chúa công không được đâu.”

Viên Thiệu tức giận nói: “Vì sao?”

Điền Phong nói: “Có thái thủ Bắc Bình là Điền Dự vừa sai sứ tới báo, Mạc Bắc Bùi Nguyên Thiệu đã đập bằng Mã Hàn (Một trong Tam Hàn bộ lạc. Ở bán đảo Triều Tiên, là tổ tông của Cao Ly) chín mươi ba bộ, hiện tại đang dẫn đại đội kỵ binh vượt qua Liêu Đông, Liêu Tây hướng về Bắc Bình, bức gần Ngư Dương.”

“Vậy thì sao chứ?” Viên Thiệu không cho là đúng, nói: “Bùi Nguyên Thiệu có lẽ chỉ là di đường tắt để về doanh trại ở núi Đạn Hãn mà thôi.”

Điền Phong nói: “Nhưng mật thám hồi báo. Chu Thương ở Mạc Bắc cũng từ núi Kê Lạc kéo qua Đại mạc, đang tiến gần về Thượng Cốc, Đại Quận. Chúa công cho rằng điều này cũng là ngẫu nhiên ư?”

“Hả? Quân bản bộ của Chu Thương đang hướng gần tới Thượng Cốc, Đại Quận ư?”

Viên Thiệu vội vàng bước tới trước án, đưa tay ra mở địa đồ, vừa nhìn xong thì lập tức biến sắc, chỉ thấy hai bộ kỵ binh Mạc Bắc của Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương giống như hai kim sắt một trái một phải kẹp tới, nếu Viên Thiệu không thể có phản ứng kịp thời, hai bộ kỵ binh này rất có khả năng sẽ hội hợp tới quận Nhạn Môn và Trung Sơn.

Tới lúc đó, lương thảo và quân nhu chất ở Nhạn Môn, Trung Sơn sẽ rơi vào tay Bùi Nguyên Thiệu và Chu Thương, ngay cả đường của quân Hà Bắc từ mặt bắc lui về Ký Châu cũng bị cắt đứt. Nếu lúc đó quân Hà Bắc không thể ép thái thủ Thượng Đảng là Trương Dương quy hàng thì mười lăm vạn đại quân của Viên Thiệu sẽ trở thành cô quân không thể về nhà, bị vây chết ở cảnh nội Tịnh Châu!

“Không xong!” Nghĩ thông điểm này, Viên Thiệu đột nhiên thất sắc, nói: “Mã đồ tể ý chí không nhỏ, hẳn đây là muốn bức đại quân của bản tướng quân vào tuyệt lộ! Nguyên Hạo, mau lệnh cho U Châu, Thanh Châu, Ký Châu đưa đại quân tới cứu viện, bản đại tướng quân muốn quyết một trận tử chiến với Mã đồ tể ở Tịnh Châu!”

“Chúa công, xin chớ nóng vội.” Điền Phong nói: “Cục thế vẫn chưa xấu tới mức đó, chúa công cũng không cần phải điều động quân đội lưu thủ ở U Châu, Thanh Châu, Ký Châu tới tham chiến làm gì.”

Viên Thiệu nói: “Lời này của Nguyên Hạo là có ý gì?”

Điền Phong nói: “Phong cho rằng, Mã đồ tể không phải định quyết một trận tử chiến với quân ta ở Tịnh Châu đâu. Mã đồ tể sở dĩ điều động kỵ binh Mạc Bắc của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu bức gần Nhạn Môn, Trung Sơn kỳ thực là để tạo áp lực cho quân ta. Bức quân ta quay về Nhạn Môn, Trung Sơn, chỉ vậy mà thôi.”

Viên Thiệu nói: “Nói vậy, Mã đồ tể không định quyết chiến với quân ta ở Tịnh Châu ư?”

“Đương nhiên.” Điền Phong nói: “Nếu Mã đồ tể định quyết chiến với quân ta ở Tịnh Châu, chủ lực Lương quân của hắn sớm đã từ Thái Tang Tân bắc thượng quận Tây Hà rồi. Nhưng trên thực tế là Mã đồ tể không làm vậy, mà chỉ phái hai nhánh kỵ binh bắc thượng tiếp ứng Trương Tế. Điều này chứng tỏ Mã đồ tể căn bản không có ý tiến hành quyết chiến với quân ta ở Tịnh Châu.”

Viên Thiệu nhíu mày nói: “Nguyễn Hạo dám khăng định ư?”

Điền Phong nói: “Tạ hạ có thể khăng định.”

Trải qua hai lần tính nhảm, Điền Phong đã cơ bản có thể khẳng định rằng địch nhân lớn nhất trong lòng Mã đồ tể là Tào Tháo chứ không phải Viên Thiệu. Trước khi Tào Tháo chưa ngã ngựa, Mã đồ tể chỉ có thể cố gắng hết sức để tránh trở mặt với Viên Thiệu. Thực lực của Viên Thiệu hơn Tào Tháo gấp bội, Viên Thiệu mới là uy hiếp lớn nhất đối với Mã đồ tể mới đúng. Nhưng trên thực tế lại không phải vậy.

Điền Phong tuy có trăm điều không hiểu, nhưng cũng dần dần nhận ra được điểm này.

Điều này đã được ẩn chứng từ sau trận chiến Viên Thiệu thảo phạt Công Tôn Toản. Lúc đó Điền Phong cực lực phản đối Viên Thiệu bắc phạt Công Tôn Toản, chính là bởi vì sợ Mã đồ tể sẽ ngang ngược can thiệp, nhưng kết quả sau cùng lại là Mã đồ tể và Viên Thiệu liên thủ giải quyết Công Tôn Toản, chuyện này nằm ngoài dự liệu của Điền Phong, cũng tạo cho Điền Phong một chấn động rất mạnh.

Cũng chính là ở trong đại lao, Điền Phong cuối cùng mới nghĩ thông, Mã đồ tể kỳ thực không để Viên Thiệu vào trong mắt, uy hiếp lớn nhất thủy chung vẫn là Tào Tháo chứ không phải là Viên Thiệu tứ thế tam công. Nhưng Viên Thiệu lại không biết đạo lý này, Điền Phong cũng không thể nói lời này với Viên Thiệu.

Không khó tưởng tượng sau khi Viên Thiệu nghe thấy người ta nói rằng Mã đồ tể chưa từng để mình vào mắt, sẽ có phản ứng như thế nào. Với cá tính của Viên Thiệu, rất có khả năng là thẹn quá hóa giận, bất chấp tất cả mà tập kết tất cả đại quân giết tới Hà Sáo, cùng Mã đồ tể quyết một trận tử chiến. Đây là điều mà Điền Phong không muốn nhìn thấy.

Mã đồ tể đã không để Viên Thiệu vào mắt, chỉ cho rằng Tào Tháo ở mặt nam mới là uy hiếp lớn nhất của hắn. Vậy Điền Phong vừa hay có thể lợi dụng loại tâm lý này của Mã đồ tể, song phương hợp lực tiêu diệt Tào Tháo. Sau đó nhân cơ hội Mã đồ tể đang nghỉ ngơi dưỡng sức, không thể đại động can qua mà hưng binh nam hạ, trước tiên công chiếm các Châu Dự, Từ, Kinh, Dương. Sau cùng lại hợp lực cữu Châu cùng Mã đồ tể quyết một trận tử chiến.

Chỉ có như vậy, Viên Thiệu mới có năm phần chiến thắng.

Viên Thiệu nói: “Nhưng đại quân mười vạn kỵ binh của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệp đã ép sát, thủy chung là một uy hiếp.”

Điền Phong nói: “Chúa công chỉ cần sai trọng binh thủ ở hai quận Trung Sơn, Nhạn Môn thì hai lộ kỵ binh của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệp tự nhiên sẽ lui về.”

Viên Thiệu nói: “Nếu muốn để hai lộ kỵ binh của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệp biết khó mà lui thì ít nhất cũng cần phải phái quân đội hơn mười vạn đại quân về phòng thủ Nhạn Môn và Trung Sơn, lại thêm quận Tây Hà, quận Thái Nguyên, quận Tân Hưng đều cần chia binh phòng thủ, quân Tịnh Châu chạy về Hà Đông và đại quân Lương Châu của Mã đồ tể càng cần phải dùng trọng binh để nghiêm phòng. Dưới sự chia binh khắp nơi, binh lực nam hạ quận Thượng Đảng sẽ như lấy trứng chọi đá, còn làm gì được?”

Trên thực tế, đây chính là chỗ lợi hại của Mã đồ tể.

Mã đồ tể chỉ là sai mười vạn kỵ binh của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệp ra ngoài chạy lông nhông, bóp chết dã tâm thừa cơ tấn công Hà Sáo của Viên Thiệu, điều này cũng khiến Điền Phong nhận thức được một sự thực nghiêm trọng, theo sự cường đại dần dần của hai bộ kỵ binh Mạc Bắc của Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệp, thực lực của Mã đồ tể biến thành càng lúc càng khủng bố.

Trên thực tế, Điền Phong đã đánh giá sai lầm sự uy hiếp của hai bộ kỵ binh của Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệp. Nếu Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệp có thể giống như đối phó với đám ngoại tộc Nam Hàn, Tiên Ti, Hung Nô, áp dụng sách lược lấy chiến tranh nuôi chiến tranh để nam hạ Trung Nguyên. Vậy thì quả thực

là giống như Điền Phong đã lo lắng, chỉ bằng vào mười vạn kỵ binh này, Mã đồ tể đủ để quét sạch cả Trung Nguyên rồi!

Có điều Mã đồ tể lại nghĩ xa hơn một chút, hắn không chỉ muốn quét sạch thiên hạ mà còn muốn dùng hết khả năng để bảo lưu nguyên khí của dân tộc Đại Hán, cho nên kiên quyết không áp dụng sách lược có tính hủy diệt là lấy chiến tranh nuôi chiến tranh để chinh phục Trung Nguyên. Điền Phong không biết điểm này, cho nên mới đưa ra kết luận sai lầm.

Tính uy hiếp của hai bộ kỵ binh của Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu bị phóng đại, cảm giác quần bách trong lòng Điền Phong cũng cường liệt hơn.

Dưới dạng tình hình này, Điền Phong tất phải nghĩ hết tất cả biện pháp để tăng nhanh tiến trình thống nhất Hà Bắc của Viên Thiệu. Sau đó trong khoảng thời gian ngắn nhất sẽ xúc tiến quân Hà Bắc nam hạ Trung Nguyên, mà trong đây, Mã đồ tể tạm thời còn chưa trở thành đối thủ lớn nhất của Viên Thiệu, đây không nghi ngờ gì nữa chính là cơ hội đáng để lợi dụng nhất.

Điền Phong nói: “Chúa công có sao không hợp tác với Mã đồ tể?”

“Hợp tác với Mã đồ tể ư?” Viên Thiệu ngạc nhiên nói, “Có thể như vậy ư?”

“Đương nhiên là có thể!” Điền Phong nói: “Lúc trước Mã đồ tể có thể hợp tác với chúa công để tiêu diệt Công Tôn Toản. Ngày nay hắn có thể hợp tác với chúa công để tiêu diệt Trương Dương! chiến lược trọng tâm của Mã đồ tể thủy chung Hoàng Hà và tiểu triều đình Hứa Xương tại nam địa. Cũng chính là Tào Tháo, trước khi Tào Tháo chưa xong đời, Mã đồ tể sẽ không tùy tiện làm địch nhân với chúa công đâu.”

“Thì ra là như vậy.” Viên Thiệu gật đầu, nói: “Như vậy Nguyên Hạo mau phái người tới Hà Đông liên lạc với Mã đồ tể đi.”

“Báo!!!” Viên Thiệu vừa dứt lời, có tiểu binh vào trưởng bẩm báo: “Chúa công, Lương hầu Mã Dục sai sứ cầu kiến.”

“Sứ giả của Mã đồ tể ư?” Viên Thiệu và Điền Phong nhìn nhau cười, nói: “Không ngờ Mã đồ tể lại tìm tới cửa trước, ha ha, truyền lệnh, mời vào.”

...

Cơ hồ như là đồng thời, Lý Túc làm sứ giả của Mã Dục lặng lẽ tới Hồ quan quận Thượng Đảng.

Khi Lý Túc tới Hồ quan, mười vạn đại quân của Thuần Vu Quỳnh (thực tế là ba vạn, hào xưng là thập vạn) đã hạ doanh trại ở ngoài thành Hồ quan, Trương Dương như lâm đại địch, vội vàng điều binh khiển tướng từ các huyện tập kết về Hồ quan, nhưng một khi như vậy, bắc bộ của quận Thượng Đảng sẽ phòng ngự trống rỗng, nếu Viên Thiệu dẫn quân nam hạ, Trương Dương cơ hồ không thể chống nổi.

Trương Dương bị bức tới đường cùng, đang chuẩn bị sai người cầu cứu Mã Dục thì sứ giả của Mã Dục lại tìm tới cửa.

Phủ nha thiên thính, Trương Dương về mặt ảm đạm hỏi Lý Túc: “Không biết quý sứ tới là vì việc gì?”

Lý Túc nói: “Tương quân sắp bại vong tới nơi rồi, ngài còn không tự hiểu ư?”

371. Chương 298: Tào Mạnh Đức Đại Phá Lữ Phụng Tiên, Trương Văn Viễn Trí Thủ Tào Tử Hiếu

Do Mã đồ tể đặc biệt thối nhường, chiến trường không còn nổi sóng, Viên Thiệu nhân tiện công chiếm toàn bộ Tịnh Châu, nhưng do hai bộ kỵ binh Mạc Bắc của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu áp cảnh, Viên Thiệu bị bức phải dẫn trọng binh về thủ quận Nhậm Môn, Trung Sơn. Viên Thiệu chuẩn bị nhân cơ hội tiến công Hà Sáo, bóp chết kế hoạch của Mã đồ tể khi còn ở trong trứng nước.

Tháng năm năm Kiến An Hiến Đế thứ chín (196).

Trải qua một phen cò kè mặc cả, Viên Thiệu mà Mã Dực cuối cùng cũng đạt thành hiệp nghị bí mật, Viên Thiệu cung cấp năm vạn thạch quân lương, hai ngàn thớt vải, năm trăm thớt tơ lụa cho Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu. Còn Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu thì cung cấp hai vạn thớt ngựa chân ngắn, mà năm trăm thớt Sơn Đan quân mã.

Song phương ước định trong vòng hai năm sẽ không công phạt nhau.

Quân Hà Bắc nhường quận Tây Hà làm lá chắn mặt đông cho Hà Sáo, xem như trao đổi quân Lương phải hiệp trợ quân Hà Bắc đoạt được quận Thượng Đảng, coi như là lá chắn mặt tây cho Ký Châu.

Tháng tư năm Kiến An thứ chín.

Sau khi ký hiệp nghị, Viên Thiệu lập tức phái đại tướng Trương Cáp lĩnh binh hai vạn, hào xưng là năm vạn quân nam hạ quận Thượng Đảng, chuẩn bị đông tây giáp kích với ba vạn đại quân của Thuần Vu Quỳnh, nhất cử tiêu diệt Trương Dương. Mà lúc này, Trương Dương vì thế công cường đại của quân Hà Bắc, liên tục cầu cứu quân Tịnh Châu và quân Lương.

Tháng năm, Mã Dực phái đại tướng Cao Thuận dẫn tám ngàn quân bắt đầu tiến tới Thượng Đảng, Trương Dương vui mừng quá đỗi không hề biết rằng quận Thượng Đảng của hắn sớm đã thành thỏ tính điểm trên bàn đàm phán của Mã đồ tể và Viên Thiệu. Hắn sớm đã bị Mã đồ tể vô tình bán đứng rồi. Trương Dương đến chết cũng không minh bạch, Mã đồ tể sao lại cấu kết với Viên Thiệu? Vì sao lại bán đứng hắn?

Bởi vì theo hắn thấy, Mã đồ tể làm vậy thì không có được lợi ích gì cả.

...

So sánh với sự yên ả của chiến trường Tịnh Châu thì chiến trường Dương Châu ở phương Nam lại lộ ra thế như phá trúc.

Mùa xuân năm Kiến An thứ chín, Chu Du tự mình dẫn mấy trăm thuyền vận lương men theo ven sông mà lên. Thái thú Trương Duẩn không biết là kế, phái thuyền nhẹ và đầu hạm ồ ạt truy kích. Kết quả ở trên hồ Phàn Dương gặp mây mù thành ra mất phương hướng, nhân lúc thuyền nhẹ và đầu hạm của thủy quân Kinh Châu bị cách ly, hãn tướng Chu Thái, Tướng Khâm của thủy quân Đông Ngô dẫn thủy quân tinh nhuệ từ đám lau sậy ở ven sông đột nhiên giết ra.

Mất đi sự bảo hộ của thuyền nhẹ và đầu hạm, lâu thuyền cỡ lớn của thủy quân Kinh Châu lộ ra hành động chậm chạp, động tác vụng về. Sau cùng bị chiến thuật lang quần của thủy quân Đông Ngô vây kín, mười chiếc lâu thuyền cỡ lớn toàn bộ bị thiêu hủy. Thái Trương Duẩn chỉ đành suất lĩnh mấy chục thuyền nhẹ để trốn chạy.

Thủy quân Kinh Châu đại bại, Lư Giang Lưu Huân mất hết viện trợ từ bên ngoài, đành ra khỏi thành đầu hàng Tôn Kiên.

Sau khi công chiếm Lư Giang, Chu Du ngay đêm tới Thư huyện hiến kế cho Tôn Kiên, đề xuất chiến lược vạch sông mà cai trị.

Chu Du cho rằng, hiện giờ phương bắc kiêu hùng đầy rẫy. Tây bắc Mã đồ tể, phương bắc Viên Thiệu, Trung Nguyên Tào Tháo đều là bất thể kiêu hùng, cho nên không thể mưu cầu. Quân Ngô lúc này nên đặt mình ở bên ngoài, ngồi đợi phương bắc hỗn chiến, chứ không nên tùy tiện tham gia vào hỗn chiến Trung Nguyên, để tránh lần sâu vào rồi không thể rút chân ra được.

Nhưng Lưu Biểu Kinh Châu, Lưu Chương Ích châu lại là hạng vô năng.

Chu Du kiến nghị Tôn Kiên nên lệ binh mặt mã, tích súc quân tư. Nhân lúc tam đại quân phiệt ở phương bắc đang hỗn chiến không ngừng mà vượt sông thảo diệt Lưu Biểu, Lưu Chương. Có được Kinh Châu, Ích Châu, như vậy thì có thể vạch sông mà cai trị. Nếu thời cơ thỏa đáng (ví dụ như quân phiệt phương bắc vì nhiều năm hỗn chiến mà đại thương nguyên khí) thì có thể mang trăm vạn cường binh bắc phạt Trung Nguyên, nếu thời thế không thuận tiện (Chư hầu phương bắc bị một trong ba người Mã đồ tể, Tào Tháo, Viên Thiệu nhất thống), cũng có thể nhờ Trường Giang hiểm yếu để tự thủ.

Sách lược này của Chu Du có thể nói là rất có nhãn quang chiến lược.

Theo phát hiện nhạy cảm của Chu Du, chiến trường Trung Nguyên là một đầm bùn lầy, với thực lực hiện tại của Đông Ngô mà đầu nhập vào trong thì vị tất đã đạt được ích lợi. Hơn nữa Đông Ngô thiếu lực lượng có tính chiến lược để tranh giành Trung Nguyên. Đó chính là kỵ binh! mà dưới tiền đề không có đủ kỵ binh, quân Ngô tùy tiện bắc thượng Trung Nguyên là rất bất trí, đặc biệt là lúc đối diện với Mã đồ tể lấy kỵ binh để khởi nghiệp, càng ở vào thế yếu.

Nhưng Kinh Châu Lưu Biểu và Ích Châu Lưu Chương thì lại khác.

Trước tiên vị trí của Kinh Châu, Ích Châu là ở phương nam, đường sông ngang dọc, kênh rạch chằng chịt, vì vậy mà hai nơi này không thuận lợi để vận dụng kỵ binh. Hơn nữa lại có Trường Giang tương liên với Đông Ngô. Thủy quân Đông Ngô có thể men theo sông mà lên, trong chiến tranh mang tới tác dụng có tính quyết định. Sau khi công chiếm được Kinh Châu, Ích Châu rồi, Đông Ngô cũng có thể dựa vào đường sông, kênh rạch để chống đỡ lực lượng kỵ binh của quân phiệt phương bắc.

Sách lược này của Chu Du hoàn toàn là tránh được thế yếu về chiến lược của Đông Ngô, mà lại phát huy được ưu thế chiến lược của Đông Ngô tới cực trí.

Tôn Kiên tiếp thu kiến nghị của Chu Du, lấy trưởng tử Tôn Sách làm lực quân đại đô đốc đóng binh ở Lư Giang Thục huyện. Cho Chu Du làm thủy quân đại đô đốc đóng binh ở Hồ Khẩu. Đại Tướng Thái Sử Từ, Phan Chương, Chu Thái, Tướng Khâm tới trước trước nghe điều động, lại lệnh cho Trương Chiêu, Trương Hoàn, Cổ Ung, bắt tay xây dựng thủy lợi, chỉnh đốn nông nghiệp, mau chóng trừ bị lương thảo quân tư, thời khắc chuẩn bị công đánh Kinh Châu.

...

So sánh với thế như phá trúc của quân Ngô trên chiến trường Dương Châu thì quân Tào và quân Lữ Bố ở chiến trường Duyện Châu lại đánh tới mức nan giải nan phân. Có điều tới tháng năm năm Kiến An Hiến Đế thứ chín (196), chiến trường Đông quận và chiến trường Lương quốc đồng thời xuất hiện chuyển cơ!

Bắt đầu từ loạn khăn vàng năm Trung Bình Linh Đế thứ ba (84), chiến hỏa Dục Châu, Duyện Châu một mực chưa hề ngừng nghỉ. Chiến loạn nhiều năm dẫn tới nhân khẩu hai Châu này giảm mạnh, dân chúng lầm than. Một lượng lớn nhân khẩu thanh niên chết trận vẫn tạo thành sự thiệt hại có tính hủy diệt đối với sản xuất nông nghiệp.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Tào Tháo tuy nghênh đón và hầu hạ thiên tử, chiếm được đại nghĩa triều đình nhưng thủy chung vẫn ở thế yếu.

Có điều, đáng để thấy may mắn là Quách Gia (trong lịch sử chân thực là Mao Giai, đừng bị cuốn sách này làm nhầm) khi Tào Tháo sắp lâm vào tuyệt cảnh thì lại xuất hiện, đề xuất kế sách đồn điền cho Tào Tháo.

Cái gọi là đồn điền, dùng thuật ngữ hiện tại để giải thích thì chính là thành lập binh đoàn sản xuất và xây dựng. Cách làm của nó chính là thống nhất an trí bạo dân khăn vàng bị ép hàng và lưu dân chiêu mộ được lại với nhau, tiến hành quản lý quân sự hóa. Do chính phủ thống nhất đề cung các loại vật tư sản xuất như ruộng đất, dụng cụ nông canh, trâu cày, cây trồng. Để bạo dân khăn vàng và lưu dân xuất công xất lực tiến thành canh tác, lương thực sản xuất ra thì tiến hành chia năm năm hoặc là sáu bốn.

Đồn điền mà Mã đồ tể thực hiện ở bắc địa Hà Sáo kỳ thực cũng na ná như cách làm của Tào Tháo.

Lợi ích của đồn điền là rất kinh người.

Gánh nặng của bách tính thời Hán là rất lớn, tuyệt đại bộ phận thu hoạch đều phải dùng để nộp thuế ruộng, nhưng đại bộ phận đều bị địa chủ hào cường ở giữa khấu lưu, thuế ruộng nộp lên quốc khố chỉ còn một phần mười hoặc là một phần mười lăm. Lúc thuế nhẹ nhất thậm chí chỉ có một phần ba mươi!

Tới hậu kỳ Đông Hán, triều đình kỳ thực cũng muốn tăng thuế, nhưng đã không thể tăng thêm được nữa. Bởi vì thu hoạch của bách tính chỉ còn lại một hai phần, nếu còn tăng nữa thì lão bách tính sẽ không còn đường sống! Để bảo hộ lợi ích của mình, đại chủ hào cường thời Hán mạt và các sĩ tộc lực lượng trung kiên đều cùng nhau phải đối triều đình tăng thuế. Hoàn Đế, Linh Đế bị bức tới bất lực, mới nghĩ ra “cao chiêu” là bán quan. Kết quả là đẩy đế quốc Đại Hán cực thịnh một thời tới bờ diệt vong.

Đồn điền dưới tiền đề không chất thêm gánh nặng cho bách tính, khiến tiền lương thu được tăng lên mấy lần thậm chí là mấy chục lần, quốc khố được tăng cường hơn nhiều. Lợi ích của nó từ đó cho thấy là rất không tầm thường. Chính bởi vì có cường lực của chế độ đồn điền giúp đỡ, Tào Tháo mới có thể đứng vững ở hai châu Duyện, Dự đối nghèo tới cực điểm này.

Tuy bốn mặt đều có cường địch, nhưng Tào Tháo vẫn đứng vững.

Lại nói Tào Tháo và Lữ Bố đang giằng co nhau ở Lương quốc thì nháy mắt đã tới tháng năm năm Kiến An thứ chín, đột nhiên phát hiện chiến cơ không ai ngờ tới xuất hiện. Quân Tào vì thiếu lương, bị bức vào Tỵ cốc ở Hượng quận.

Bởi vì Lương quốc không có nông trường đồn điền. Nhân quân Tào đóng ở Bộc Dương cũng đối diện với khốn cực là thiếu thốn quân lương, không thể không mạo hiểm phái binh tới Tế Bắc quốc, Đông Bình quốc để cướp lúa mì. Bởi vì Tế Bắc quốc, Đông Bình quốc đều có nông trường đồn điền. Quân Từ Châu của Tào Báo, Trương Liêu tuy đã công chiến Tế Bắc và Đông Bình, nhưng lại không phá hủy nông trường đồn điền, cũng không phái binh đóng giữ.

...

Trong đại trường, Tào Tháo đang triệu tập đám văn võ tâm phúc Quách Gia, Tuân Du, Lưu Diệp, Quan Vũ, Tào Bá tới nghị sự. Lưu Diệp phụ trách tình báo bước lên trước, nói: “Chúa công, thám mã hồi báo, Lữ Bố vẫn chưa suất lĩnh đại quân tiến công Hứa Đô mà lại suất lĩnh đại quân chiếm đóng Kiến Bình của huyện đông bắc.”

Tới năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ chín, trải qua chiến loạn trong thời gian dài. Thành trì trong biên giới Duyện Châu, Dự Châu đã bị tổn hại nghiêm trọng, trừ số ít mấy tòa thành như Hứa Xương, Bộc Dương ra, đại đa số thành trì khác đều đã tan vỡ bất kham, căn bản không có giá trị để chiếm lĩnh, giống như Kiến Bình, huyện đông bắc mà Tào Tháo, Lữ Bố đóng binh hiện tại đều là thành trì bỏ hoang, căn bản chỉ làm được quân doanh mà thôi.

Tào Tháo vuốt râu cười nói: “Lữ Bố chí cao mà tài hèn, Công Đài thì lại là người thông minh.”

Quách Gia nói: “Lữ Bố suất quân chiếm giữ Kiến Bình, dụng ý của hắn không nghi ngờ gì nữa chính là phá rối Tỵ cốc của quân ta. Chúa công sao không lợi dụng bố cục này, để kẻ thông minh lại bị thông minh hại, cuối cùng giết cho Lữ Bố hoa rơi nước chảy.”

Tào Tháo mắt lộ ra vẻ kỳ dị, cười hỏi: “Không biết Phụng Hiếu có kế gì vậy?”

Quách Gia nói: “Đợi ngày mai, các quân không cần để ý đến kẻ địch ở Kiến Bình, cứ ra ngoài thu cắt lúa mạch như bình thường.”

Tào Bá nói: “Khi các quân ra ngoài thu lúa mạch, nếu Lữ Bố đột nhiên suất quân đánh lên thì chư quân đều không kịp về đại doanh. Chúa công chẳng phải là gặp nguy sao?”

Quách gia nói: “Lữ Bố nếu dẫn quân đánh lên, tại hạ tự có tính toán.”

Tào Bá ôm quyền nói với Tào Tháo: “Chúa công, mặt tướng cho rằng cứ lưu lại một nhánh quân mã bảo hộ an nguy cho chúa công là tốt nhất.”

“Không cần đâu, ha ha.” Tào Tháo vuốt râu cười nói: “Thế nhân đều cho rằng cô giáo hoạt đa nghi, tuyệt sẽ không cho đối thủ cơ hội, lần này cô đột nhiên mở cửa, để cho đối thủ thời cơ. Công Đài tất nhiên sẽ hoài nghi, cho rằng trong đó có trá, chắc không dám tùy tiện vào thành, bản tướng vẫn sẽ vững như Thái Sơn thôi.”

Chư tướng bắt đầu dĩ chỉ đành vâng lời.

Tới ngày hôm sau, chư tướng mỗi người suất quân ra ngoài thu gặt lúa mạch, Tào Tháo chỉ lệnh cho Quan Vũ dẫn năm trăm đao thủ lưu lại giữ doanh trại, lại lệnh cho hai trăm thân xạ thủ mai phục trong hai mảng rừng rậm ở hai bên ngoài thành, an bài xong tất cả, Tào Tháo lại thiết yến trong trường, cùng bọn Quách Gia, Tuân Du đối ẩm.

Khi sắp đến giữa trưa, thám mã hồi báo, Lữ Bố quả nhiên dẫn quân tới tập doanh.

Tào Tháo mừng rỡ đứng bật dậy, cao giọng nói: “Quan Vũ ở đâu?”

Quan Vũ ứng tiếng bước vào trường, ôm quyền nói: “Có mặt tướng.”

Tào Tháo nói: “Dẫn năm trăm đao thủ bày trận ở ngoài thành.”

Quan Vũ nói: “Tuân lệnh.”

Nhìn bóng của Quan Vũ rời đi, Tào Tháo lại phân phó thân binh: “Người đâu, chuyển tiệc rượu lên thành lâu.”

Đội thân binh chuyển bàn rượu đi rồi, Tào Tháo mới vỗ vỗ tay, nói với Quách Gia, Tuân Du: “Phụng Hiếu, Công Đạt, theo cô tới thành lâu ẩm yến, có lưỡi mác của Lữ Bố trợ hứng chẳng phải là vui lắm sao.”

Quách Gia, Tuân Du đồng thời chấp tay nói: “Mời chúa công.”

Lại nói tới Lữ Bố.

Sớm đã nhận được hồi báo của mật thám rằng đại đội quân Tào từ huyện xuất phát đi thu gặt lúa mạch, Trần Cung cho rằng huyện đông bắc nhất định là phòng bị trống rỗng, liền kiến nghị Lữ Bố khởi binh đánh lên. Lữ Bố tiếp nhận kiến nghị của Trần Cung, lại lệnh cho Tồn Hiến bảo vệ Kiến Bình, còn mình và Trần Cung dẫn hai vạn đại quân tới đánh lên huyện.

Lữ Bố, Trần Cung suất lĩnh hai vạn đại quân giết tới thành đông của huyện, chỉ thấy Quan Vũ đang ghìm ngựa hoành đao chặn đường. Năm trăm đao thủ ở đằng sau Quan Vũ xếp thành hình chữ nhất, tuy dùng năm trăm tướng sĩ đối diện với hai vạn đại quân Từ Châu, nhưng vẫn dằng dẳng sát khí, không chút sợ hãi. Quan Vũ cùng năm trăm đao thủ đứng sau, cửa huyện thành mở rộng, một đội lính già yếu đang quét đường.

“Chúa công, quân sư mau nhìn kia, Tào A Man đó!”

Thành Liêm mất tinh đột nhiên hét to.

Lữ Bố, Trần Cung nghe vậy bèn ngẩng đầu lên nhìn, thuận theo hướng chỉ của Thành Liêm, quả nhiên nhìn thấy Tào Tháo và hai nho sinh đang uống rượu trên thành lâu, hai đội nữ tử trẻ tuổi, mặt mày xinh đẹp đang oanh ca yến vũ trước bàn rượu. Ba người thì đàm tiếu phong sinh, không ngờ lại coi hai vạn đại quân ở ngoài thành như vô vật.

“Tháo tặc chó có cổ lộng huyền hư! Đại bản tướng quân vào thành bắt giữ!”

Nói xong, Lữ Bố liền giục ngựa phi vào, Trần Cung vội vàng ngăn lại: “Chúa công chậm đã.”

Lữ Bố ghìm ngựa lại, nghi hoặc hỏi Trần Cung: “Công Đài sao lại ngăn cản bản tướng quân?”

Trần Cung đưa tay ra chỉ trái phải, rồi nói với Lữ Bố: “Mời chúa công nhìn, hai bên có hai mảng rừng rậm, trong rừng thỉnh thoảng lại có chim kinh hãi bay lên, chắc có quân Tào mai phục! Hơn nữa Tào Tháo tính tình xảo trá, luôn luôn đa nghi, dùng binh có thể nói là không chê vào đâu được. Sao lại dễ dàng lộ ra sơ hở, trong đây tất nhiên có huyền hư khác.”

Lữ Bố nghĩ một lát, cuối cùng vẫn cảm thấy không cam lòng, nói với Thành Liêm: “Thành Liêm, phái hai đội khoái mã vào rừng, tra xét ngọn ngành!”

“Tuân lệnh!”

Thành Liêm lĩnh mệnh mà đi.

Chưa tới một tiếng sau, Thành Liêm lại vội vàng quay về, nói với Lữ Bố: “Chúa công, trong rừng quả thật có quân Tào mai phục. Thám mã mà mặt tướng phái ra có một nửa bị bắn chết rồi.”

Trần Cung nói: “Chúa công, chuyện đã rất rõ ràng rồi, Quan Vũ cùng hai trăm đao thủ ở ngoài thành chỉ là mồi nhử, quân ta nếu ồ ạt tiến công, thì phục binh trong rừng sẽ xông ra, trong ngoài giáp kích. Hơn nữa Tào Tháo dùng binh rất tàn nhẫn, rất có khả năng là lại phái thêm một nhánh kỵ binh vây bọc đường lui, chặn quân nhu của ta, nơi đây không thích hợp ở lâu, mau rút binh thôi.”

“Đáng ghét!” Lữ Bố hung hăng trừng mắt nhìn Tào Tháo ở trên thành lầu một cái, quơ Phương Thiên ngoại kích trong tay, cao giọng nói: “Truyền lệnh, toàn quân rút lui!”

Sau khi Lữ Bố hạ lệnh, hai vạn đại quân Từ Châu lập tức rút như thủy triều.

Trên thành lầu, Tào Tháo thở phào một hơi, nói với Quách Gia, Tuân Du: “Công Đài trúng kế rồi, lần này về doanh tất sẽ mất lòng tin của Lữ Bố. Giờ phút quân Từ Châu bại vong không còn xa nữa đâu. Ha ha!”

....

Kiến Bình, đại doanh quân Lữ Bố.

Lữ Bố dẫn quân vừa về đại doanh, các lộ mật thám liền nhao nhao truyền tin tức về. Lúa mạch của huyện đông bắc đã bị quân Tào gặt hết, mật thám tiềm nhập vào quân Tào cũng truyền tin tức về (kỳ thực là Tào Tháo cố ý bắt tin). Trong rừng cây ở ngoài thành không hề có phục binh, kỳ thực chỉ có hai trăm thân xạ thủ, đương thời huyện trừ năm trăm đao thủ của Quan Vũ ra thì dưới tay Tào Tháo không có một binh một tốt.

Trần Cung sau khi biết tin thì xấu hổ vô cùng.

Lữ Bố thì hối hận đến thối cả ruột, trong lòng thầm nghĩ nếu lúc đó không phải là Trần Cung ngăn cản, thì giờ Tào Tháo đã tiêu đời dưới kích của Lữ Bố hẵn rồi, vì lần này Lữ Bố tức giận đến nỗi hai ngày liền không nói chuyện với Trần Cung.

Kết quả tới ngày thứ ba, mật thám lại truyền tin tức tới, quân Tào lại một lần nữa ồ ạt xuất thành chuẩn bị gặt gấp lúa mạch của huyện tây bắc, Lữ Bố nghe thấy tin này lại khởi binh. Lần này Lữ Bố dứt khoát để Trần Cung lại thủ thành Kiến Bình, bản thân dẫn hai vạn đại quân trước sau đánh lên huyện, Trần Cung tìm mọi cách để ngăn cản nhưng Lữ Bố vẫn không nghe.

...

Lữ Bố suất lĩnh đại quân tới ngoài huyện thành, Tào Tháo lại giở trò cũ, cùng Quách Gia, Tuân Du nhấm rượu trên đầu thành, lại lệnh cho Quan Vũ dẫn năm trăm đao thủ bày trận hình chữ nhất ở ngoài cửa đông, lần này Lữ Bố quát một tiếng, suất quân chém giết. Quan Vũ đoán chừng không địch lại, vung Thanh Long Yển Nguyệt đao ra sau, dẫn năm trăm đao thủ quay đầu chạy vào trong thành.

Lữ Bố không biết là kế, dẫn quân giết vào thành.

Lữ Bố đánh lui Quan Vũ, khi đang muốn xông lên đầu thành giết Tào Tháo mới đột nhiên phát hiện đó căn bản không phải là Tào Tháo, mà chỉ là một tượng gỗ mặc quan phục của Tào Tháo, lập tức biết là trúng kế, đang muốn dẫn quân chạy ra ngoài thành thì trong thành đột nhiên vang lên tiếng kèn lệnh, xung quanh có phục binh ủa ra, loạn tiễn bắn tới tấp, quân Từ Châu xông vào trong thành lập tức ngã rạp.

Dưới tình thế cấp bách, Lữ Bố vung Phương Thiên Họa kích từ trong quân Từ Châu giết ra một đường máu, khó khăn lắm mới ra được ngoài thành. Song rừng rậm ở hai bên lại đột nhiên vang lên tiếng hô giết, lần này, Tào Tháo thật sự mai phục tám ngàn tinh binh ở trong rừng, nhân lúc quân Từ Châu ồ ạt nhập thành mà giết ra, lập tức cắt đứt đường lui của quân Từ Châu.

Quân Tào trong ngoài giáp kích, quân Từ Châu binh bại như núi lở. Lữ Bố tả xung hữu đột nhưng thủy chung vẫn không chọc thủng được vòng vây, khi thầm nghĩ rằng chắc mình tiêu đời thì quân Tào ở góc đông bắc đột nhiên trận cước đại loạn. Lữ Bố thấy vậy liền mừng rơn, vội vàng thu thập đám tàn binh giết về góc đông bắc, lại phát hiện là Trần Cung suất quân tới cứu, lập tức hai quân hội hợp, chọc thủng vòng vây của quân Tào, cầm đầu chạy về Kiến Bình.

Song, khi Lữ Bố, Trần Cung dẫn quân lui về tới Kiến Bình thì lại phát hiện trên thành lầu Kiến Bình đã treo cờ của quân Tào. Thì ra Tào Tháo nhân lúc Lữ Bố, Trần Cung dẫn hết quân đi, sớm đã ra lệnh cho Tàng Bá dẫn một nhánh khinh kỵ nhân cơ hội mà tập kích chiếm lĩnh Kiến Bình. Quân lương của Lữ Bố bị mất hết, vô kế khả thi đành chặt vật lui về.

Tào Tháo đương nhiên không bỏ qua cho cơ hội trời ban này, lập tức lệnh cho Tàng Bá suất lĩnh đại quân tiến lên, còn mình thì dùng Quan Vũ làm tiên phong, dẫn tám ngàn tinh binh khinh trang nhanh chóng tiến

tới chém giết. Kết quả Lữ Bố, Trần Cung vừa lui về thì đại quân của Tào Tháo đã theo đuôi mà tới bao vây ở Hạ.

Cuối tháng năm, Tào Bá suất lĩnh hai vạn đại quân đuổi tới ngoài Hạ thành hội hợp với Tào Tháo. Tào Tháo không gấp công thành mà hạ lệnh đào rãnh sâu men bên ngoài Hạ thành. Trong rãnh trải đầy chướng ngại vật, ngoài rãnh thì xây lầu quan sát, bày ra tư thế trường kỳ vây khốn. Lữ Bố trong lòng lo lắng liên tục năm lần bảy lượt thử đột vây, kết quả đều bị loạn tiễn của quân Tào bắn lui.

...

Lữ Bố bị Tào Tháo đánh cho đại bại. Tào Báo, Trương Liêu tại đông quận cũng giành được toàn thắng, đánh cho Tào Nhân, Tào Hồng thua chạy tới bờ.

Bộc Dương chi chiến và huyện đông bắc chi chiến cơ hồ đồng thời diễn ra.

Sách lược mà Tào Nhân áp dụng giống y như sách lược của Tào Tháo, nhưng vì đối thủ khác nhau nên kết quả giành được cũng khác nhau. Tào Tháo đại thắng còn Tào Nhân thì đại bại.

Đầu tháng năm.

Lương thảo trong thành Bộc Dương đã hết sạch, Tào Nhân quyết định chia binh xuất thành gặt lúa mạch, nhưng lại lo lắng Tào Báo, Trương Liêu nhân cơ hội mà vào đánh lên Bộc Dương nên liền bày ra một kế. Lệnh cho tông đệ Tào Hồng dẫn quân rầm rộ xuất thành, tới Tế Bắc lấy lúa mạch, tới đêm thì lạng lẽ mai phục ở rừng rậm bên ngoài thành Bộc Dương.

Hôm sau, Trương Liêu quả nhiên dẫn quân tới đánh lên Bộc Dương, kết quả bị Tào Nhân, Tào Hồng trong ngoài giáp kích đánh cho đại bại.

Trương Liêu đã bị đại bại, Tào Nhân cho rằng quân Từ Châu sẽ không dám đánh lên nữa, liền lệnh cho Tào Hồng dẫn quân rầm rộ ra khỏi thành, lần này thì thực sự đi tới Tế Bắc gặt lúa mạch, kết quả là ngày hôm sau, Tào Báo, Trương Liêu dốc hết đại quân tới đánh lên Bộc Dương, Tào Nhân binh ít không địch được, cho nên Bộc Dương thất thủ.

Thì ra Trương Liêu sớm đã nhận ra quỷ kế của Tào Nhân, lần đầu tiên có ý dẫn tàn quân lão nhược công đả Bộc Dương, kết quả bị quân Tào giết cho đại bại, thành công hóa giải lòng cảnh giác của Tào Nhân. Lần thứ hai Tào Hồng thực sự tới Tế Bắc gặt lúa mạch, Trương Liêu mới cùng Tào Báo dẫn hết binh tinh nhuệ tới công đánh Bộc Dương, giết cho Tào Nhân đại bại.

Tào Hồng nghe thấy tin tức vội vàng dẫn quân về cứu Bộc Dương, kết quả lại bị Trương Liêu giết cho thảm bại.

Tào Nhân Tào Hồng bị đánh cho tới bờ, thảm bại lui về Trần Lưu. Tào Báo, Trương Liêu dẫn quân truy đuổi không tha, dẫn quân công nhập cảnh nội Trần Lưu, chỉ đáng tiếc là lúc này Lữ Bố đã bị Tào Tháo giết cho đại bại phải quay về Hạ thành. Nếu không, một khi Tào Báo, Trương Liêu chia binh nam hạ bao vây hậu lộ của Tào Tháo, Tào Tháo sẽ rơi vào tuyệt cảnh tiến thoái lưỡng nan. Một khi như vậy, kết quả của Duyệt Châu chi chiến sẽ hoàn toàn bị thay đổi.

Cuối tháng năm.

Tào Báo, Trương Liêu nghe tin Lữ Bố binh bại bị vây khốn, vội vàng quay về Từ Châu, Trần Lưu đang bị vây không chiến mà tự thoát. Mà lúc này, trong thành Trần Lưu đã không còn lương để ăn, dưới trướng Tào Nhân, Tào Hồng chỉ còn lại gần ba ngàn binh tốt có thể chiến đấu. Nếu không phải vì Lữ Bố thua trận, tối đa qua ba ngày nữa là Tào Nhân Tào Hồng sẽ binh bại mà bị giết, quân bắc lộ của Tào Tháo sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.

Nếu sự tình thực sự phát triển như vậy, điều này đối với quân tâm, sĩ khí của quân Tào mà nói thì không nghi ngờ gì nữa chính là một sự đả kích trầm trọng. Đáng tiếc rằng đây chỉ là giả thiết, bởi vì Lữ Bố chiến bại, nên tất cả những điều này đều không phát sinh. Thắng lợi huy hoàng ở chiến trường Đông quận của Trương Liêu, Tào Báo nháy mắt đã trở thành công cốc.

Hạ thành bị vây đã hơn một tháng.

Ở hậu viên của dinh thự, Lữ Bố đang ngẩng mặt lên trời nhìn trăng rồi than ngẩn thở dài, ánh trăng dật dờ khiến bóng người của Lữ Bố hắt lên mặt đất càng dài hơn, vẫn là lưng hỏ eo gấu, vẫn là anh tư bột phát, mãnh tướng ở ngoài Hồ Lao quan độc chiến quần hùng năm đó vẫn còn đây, Phương Thiên Họa kích khiến mười tám lộ chư hầu Quan Đông thấy mà kinh hồn tửng đảm cũng vẫn còn đây. Song, trái tim vô địch của võ tướng lại không còn nữa.

“Tướng quân!”

Một giọng nói gọi tình từ phía sau vang lên, Lữ Bố chậm rãi quay người lại. Dáng người đầy đặn xinh đẹp như hoa của Điều Thiên dưới ánh trăng càng lộ ra vẻ duyên dáng đến mê người. Phong sương tuế nguyệt không hề lưu lại một chút dấu tích nào lên mặt nàng ta. Sự tươi tắn ngày đêm của Lữ Bố càng khiến nàng ta càng lúc càng đẹp hơn.

“Thiên nhi.”

Lữ Bố thấp giọng gọi khẽ một tiếng, không ngờ lại nhìn đến ngậy ngốc, vừa nghĩ tới sau khi binh bại giai nhân tuyệt sắc này sẽ luân lạc thành chiến lợi phẩm của Tào Tháo, Lữ Bố đau lòng cơ hồ muốn ngạt thở. Nhưng giết nàng ta ư? Lữ Bố bất kể là như thế nào cũng không đành lòng làm vậy. Thiên nhi à Thiên nhi, nàng bảo ta phải xử trí nàng thế nào mới phải đây?”

Lữ Bố đột nhiên có chút minh bạch tâm tình của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ khi đối diện với Ngu Cơ năm đó, phần nhi nữ tình trường đó, phần anh hùng khí đoản đó. Hắn hối hận vì sao không nghe lời Công Đài, không nghe lời khuyên của Công Đài, chỉ hận thế sự vô tình, không thể làm lại.

...

Ngoài Hạ thành, trong quân trường của Tào Tháo.

Thân binh bỗng nhiên bước vào bẩm báo: “Thừa tướng, Quan Vũ tướng quân ở ngoài trường xin cầu kiến.”

“Vân Trường ư?” Tào Tháo ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nói với thân binh: “Mời hắn vào.”

Thân binh lĩnh mệnh đi ra, một lát sau Quan vũ liền lách người tiến vào đại trường, cung kính vái chào Tào Tháo, rồi thấp giọng nói: “Thừa tướng, Hạ thành sắp bị phá rồi, Vũ có một chuyện muốn cầu.”

Tào Tháo nói: “Vân Trường cứ nói ra đi.”

Quan Vũ nói: “Vũ năm nay đã ba mươi bảy tuổi rồi nhưng lại chưa cưới vợ. Sau khi thành bị phá, xin được nạp thiếp của Lữ Bố là Điều Thiên làm vợ, xin thừa tướng thanh toán.”

“Ồ, chuyện này thì có gì khó đâu, cô bằng lòng.”

Tào Tháo thuận miệng đáp ứng ngay, nhưng trong lòng lại thầm để lại một cái tâm nhãn.

Thầm nghĩ đây đã là lần thứ hai Quan Vũ ở trước mặt hắn nhắc tới thị thiếp Điều Thiên của Lữ Bố, chẳng lẽ ả này đúng là quốc sắc thiên hương, thiên kiều bách mị ư? Nếu không sao Quan Vũ lại nhớ nhung mãi như vậy? Ừ, xem ra sau khi thành bị phá mình trước tiên đi xem thế nào, nếu thực sự là quốc sắc thiên hương, thiên kiều bách mị, nói không chừng chỉ đành ủy khuất cho Vân Trường rồi, hắc hắc.

372. Chương 299: Bạch Môn Lâu Lữ Bố Vẫn Mệnh, Mã Đồ Tể Chiếm Đóng Hán Trung

Bạch Môn lâu.

Lữ Bố không tháo áo giáp, tay cầm Phương Thiên họa kích dựa vào cửa lâu chớp mắt, dừng sau hắn không xa là Thành Liêm cả người đầy thương tích. Thành Liêm lúc này đang dùng ánh mắt ác độc nhìn Lữ Bố, trong mắt dần dần lộ ra thần thái điên cuồng. Thành Liêm bởi vì say rượu chưa tỉnh nên nằm trên tường thành một lúc, bị Lữ Bố nhìn thấy rồi đánh cho một trận.

Nhẹ nhàng phát tay, một thân binh tâm phúc lặng lẽ tiến đến cạnh Thành Liêm, thấp giọng nói: “Tướng quân có gì phân phó?”

Thành Liêm ghé tai nói mấy câu với thân binh, thân binh tâm lĩnh thần hội, bước tới thân binh đang đứng gác cạnh Lữ Bố, nói: “Mấy ngày nay quân Tào công đánh quá gắt, các huynh đệ đều khổ cực rồi, lui xuống nghỉ ngơi một lát đi. Tướng quân đã mấy ngày rồi chưa chớp mắt, các người đừng đứng đây làm gì cho chóng mắt ngài, để tướng quân ngủ yên một lát đi.”

Có thân binh do dự nói: “Nhưng...”

“Sao hả?” Thành Liêm bước lên trước lạnh lùng nói: “Có bản tướng quân ở đây với chúa công, càng người còn có gì không yên tâm ư?”

Các thân binh bắt đầu dĩ, chỉ đành quay người đi xuống thành lâu.

Một lát sau, một đám thân binh tâm phúc của Thành Liêm xông lên thành lâu, trói gô cả người Lữ Bố vào cột. Lữ Bố từ trong giấc ngủ tỉnh giấc, lúc đang giãy giụa thì phát hiện mình đã bị người ta trói gô lại như cái bánh tét, ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Thành Liêm đang nhìn hẩn cười lạnh, trong mắt lộ ra vẻ ác độc.

Lữ Bố quát: “Thành Liêm, ngươi muốn gì?”

“Làm gì ư? Hừ hừ!” Thành Liêm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Muốn mạng của ngươi!”

“Ngươi!” Lữ Bố sợ quá, ngẩng đầu lên gào to: “Người đâu mau tới đây!”

“Đi chết đi!”

Thành Liêm hừ lạnh một tiếng, bước lên trước dùng mũi đao đâm sâu vào ngực Lữ Bố, hai mắt Lữ Bố đột nhiên lồi ra, nhìn chăm chăm vào Thành Liêm, tựa hồ như không dám tin vào những gì đang xảy ra. Một lát sau, dòng máu đỏ sậm thuận theo khoe miệng của Lữ Bố chảy xuống, lập tức nghẹn đầu sao một bên tắt thở.

Thành Liêm lại một đao chặt đứt đầu Lữ Bố, ném cả Phương Thiên Ngọa kích xuống Bạch Môn lâu.

...

Ngoài Hạ thành, trong quân trưởng của Tào Tháo.

Tào Tháo đang ngủ trưa, bỗng nhiên bị một tràng bước chân rầm rập làm cho bừng tỉnh, Tào Tháo còn cho rằng là có thích khách, vội vàng lật người dậy rút đao ra nắm trong tay, cao giọng quát: “Ai?”

“Thừa tướng, là tại hạ.”

Rèm trướng được vén lên, Lưu Diệp té nhào vào trong.

Tào Tháo thở phào một hơi, đặt bảo đao trong tay xuống, bối rối hỏi: “Tử Dương sao lại như vậy?”

“Lữ...Lữ Bố...” Lưu Diệp chỉ tay về phía Hạ thành, hỗn hển nói: “Lữ Bố bị người ta giết rồi, thủ cấp và Phương Thiên Họa kích đã bị ném xuống dưới thành.”

“Hả?” Tào Tháo đặt chân trần xuống đất, vỗ tay nói: “Có chuyện này ư?”

Lưu Diệp nói: “Vâng... là bộ tướng Thành Liêm của Lữ Bố làm, Thành Liêm đã dâng thành đầu hàng rồi.”

Lúc này, Quách Gia, Trình, Tuân Du, Quan Vũ, Tào Phách, Tào Thuần đều đã tới trướng, Tào Tháo nói: “Lệnh cho đại quân vào thành, không được quấy nhiễu dân chúng.”

...

Bành thành, Lữ huyện.

Trương Liêu vội vàng tới đại trướng của Tào Báo, nói: “Tướng quân, sắc trời còn sớm mà sao đã hạ lệnh đóng trại?”

Táo Báo trốn tránh không trả lời: “Văn Viễn tướng quân, nào nào, mời ngồi.”

“Tướng quân!” Trương Liêu nóng nảy nói: “Hạ thành nguy trong sớm chiều, phải hỏa tốc tới đó chứ?”

Tào Báo dâng một chén rượu, nói với Trương Liêu: “Văn Viễn tướng quân từ từ uống một chén đã, bản tướng quân có lời muốn nói.”

Trương Liêu nghi hoặc nhìn Tào Báo một cái, cầm lấy chén rượu uống cạn, lại nói với Tào Báo: “Tướng quân có gì xin cứ nói.”

Trong mắt Tào Báo hiện ra vẻ dị sắc, nói với Trương Liêu: “Thực không dám giấu tướng quân, Lữ Bố tướng quân... đã bị hại rồi.”

“Hả?” Trương Liêu đại kinh thất sắc, nói: “Không, không thể nào! Chúa công vô địch thiên hạ, ai có thể hại được tính mệnh của ngài?”

Tào Báo nói: “Người hại chết Lữ Bố tướng quân không phải ai khác mà chính là Thành Liêm, thân tín của tướng quân! Là Thành Liêm thừa dịp tướng quân đang ngủ say mà trói tướng quân lại, tướng quân chống đỡ không kịp nên mới trúng độc thủ của tiểu nhân.”

“Thành Liêm?” Trương Liêu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu nhân, mỗi nhất định sẽ băm thây hắn thành vạn mảnh!”

Nói xong, Trương Liêu lại nói với Tào Báo: “Tướng quân, xin hỏa tốc khởi binh giết xuống, báo cừu cho chúa công.”

“Không.” Tào Báo khẽ lắc đầu, nói với Trương Liêu: “Văn Viễn tướng quân, nạn đao binh mà Từ Châu phải chịu đã đủ lắm rồi, trận này không thể đánh tiếp được nữa, nếu không, Từ Châu sẽ biết thành giống như Duyệt Châu và Dự Châu, sinh linh đồ thán, thân chất đầy đồng.”

Trương Liêu nghiêm mặt nói: “Lời này của tướng quân là có ý gì?”

Tào Báo từ trong tay áo lấy ra một phong thư, nói với Trương Liêu: “Đây là thư tín mà ba người Từ Châu biệt giá Trần Khuê, Nghiễm Lăng thái tử Trần Đăng và Hữu lang nha tướng Tôn Càn liên danh đưa đến, thân sĩ Từ Châu quyết định nghênh đón Tào thừa tướng vào làm chủ Từ Châu, Văn Viễn tướng quân, để tạo phúc cho bách tính Từ Châu, thật sự xin lỗi ngài.”

Trương Liêu biến sắc, lật tay rút bảo kiếm ra, nói: “Tào Báo, ngươi...”

Tào Báo lạnh lùng nói: “Người đâu, ra trói Trương Liêu lại!”

Ngoài trường vang lên tiếng hổ rống, mấy chục thân binh như hổ lang xông vào, không nói lời nào đè Trương Liêu xuống đất, Trương Liêu vội vàng giãy dụa nhưng phát hiện tứ chi của mình mềm oặt, cả người vô lực, không khỏi sầm thầm nói: “Trong rượu có độc ư?”

Tào Báo nói: “Trong rượu không có độc, chỉ bỏ mông hãn được vào thôi.”

...

Tĩnh Châu.

Nhờ có sự giúp đỡ của Mã Dục, quân binh Viên Thiệu không tổn một binh một tốt đã chiếm được quận Thượng Đảng.

Sau khi công chiếm được Thượng Đảng, Viên Thiệu cho cháu ngoại Cao Càn là thứ sử Tĩnh Châu, Thuần Vu Quỳnh làm thái thú Thượng Đảng, lại lưu lại hai vạn quân để trấn giữ các quận Tĩnh Châu, sau đó xuất lĩnh đại quân vượt qua Hồ quân để về thành. Cơ hồ là đồng thời vào lúc Viên Thiệu về thành, hai bộ kỵ binh của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu sau khi lấy được lương thực, vải vóc thì từ biên cảnh U Châu rút binh.

Mây đen chiến tranh bao phủ cả bầu trời U Châu tới tận giờ mới tan đi hết.

Tai họa của Tĩnh Châu đã biến thành vô hình, mục đích của Mã Dục lại một lần nữa chuyển dời sang Tào Tháo ở Trung Nguyên. Mã Dục đang chuẩn bị khởi binh nam hạ thừa cơ tập kích Hứa đô thì có tin tức kinh người truyền đến. Lữ Bố dền tội, môn phiệt sĩ tộc Từ Châu hoàn toàn ngã về Tào Tháo, chiến tranh Từ Châu đã kết thúc.

Nghe thấy tin tức này, Mã Dược ngẩng mặt lên trời thở dài một tiếng, nói với Cổ Hủ: “Ài, cô bỏ lỡ dịp tốt rồi!”

Cổ Hủ nói: “Chúa công, Lữ Bố đã chết, Tào Tháo đông, nam đều không còn lo lắng. Trước mắt Viên Thiệu lại vừa thảo diệt Tịnh Châu, lương thực tiêu hao quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn không thể ồ ạt nam hạ. Vậy thì Tào Tháo liền có thể tập trung toàn bộ binh lực để đề phòng quân ta tập kích, dưới tình huống này lại xuất binh Hứa đô là không khôn ngoan chút nào.”

“Đúng vậy.” Mã Dược có chút tiếc nuối nói: “Vẫn là nghỉ ngơi dưỡng sức, chậm rãi đợi thời cơ vậy.”

“Không được, chúa công.” Cổ Hủ nói, “trước mắt Tào Tháo tuy đã tiêu diệt được Lữ Bố, nhưng nhuệ khí cũng hết, ổn thủ thì tất nhiên là thừa sức, nhưng tiến công thì lại không đủ lực. Quân ta vừa hay có thể nhân cơ hội này để tiến công Hán Trung Trương Lỗ, nếu chiến sự thuận lợi thì còn có thể thuận thế nam hạ Tây Xuyên, tiêu diệt Lưu Chương chiếm giữ Thục Trung!”

“Hán Trung, Tây Xuyên?” Mã Dược nhíu mày nói: “Có cần thiết phải vậy không? Trương Lỗ, Lưu Chương chẳng qua là hạng vô năng. Đợi sau khi Trung Nguyên định hình rồi sai một viên thượng tướng xuất một nhánh quân tới là có thể thảo diệt, hà tất phải dùng quân Lương tinh nhuệ để tới thảo phạt vào lúc này? Huống chi, lúc này tấn công Hán Trung, Tây Xuyên là mất nhiều hơn được.”

Mã Dược không bằng lòng tấn công Trương Lỗ, Lưu Chương. Tất nhiên là có suy nghĩ của hắn.

Bởi vì trên người mang ác danh, lại thêm sĩ tộc Hán Trung, Xuyên Trung vốn bài ngoại, Mã Dược tự thấy rất khó giành được sự ủng hộ của môn phiệt sĩ tộc Hán Trung, Tây Xuyên.

Nếu không giành được sự ủng hộ của họ, vậy thì sau khi công chiếm Hán Trung, Tây Xuyên lại phải lưu lại một lượng lớn quân đội để trấn thủ, trước mắt chính là thời khắc mấu chốt của mười năm nghỉ ngơi, binh lực cơ động dưới tay Mã Dược chỉ có hai ba vạn quân, một khi chia trọng binh ra để trấn thủ Hán Trung, Tây Xuyên. Đợi khi trận chiến Quan Độ giữa, Viên Thiệu và Tào Tháo bạo phát, Mã Dược dựa vào gì để đánh lên Hứa Đô đây?

Hán Trung, Tây Xuyên tuy là ruộng màu ngàn dặm, nhân khẩu cũng hơn trăm vạn, nhưng so sánh với Tào Tháo thì vẫn không bằng. Nếu như có thể trao đổi, Mã Dược nguyện lấy cả Quan Trung ra để đổi lấy sự diệt vong của Tào Tháo. Dưới tình hình này, Mã Dược sao có thể nỡ rút ra quân Lương tinh nhuệ quý giá để tấn công Hán Trung, Tây Xuyên chứ?

Cổ Hủ mỉm cười, nói với Mã Dược: “Chúa công, thảo phạt Hán Trung Trương Lỗ căn bản không cần phải xuất động quân Lương tinh nhuệ đâu.”

Mã Dược vẻ mặt khê động, vội vàng nói: “Ý tứ của Văn Hòa là...”

Cổ Hủ bước tới trước bàn, trải địa đồ ra, sau đó chỉ vào địa đồ rồi nói với Mã Dược: “Chúa công có thể lệnh cho thiếu tướng quân dẫn hai vạn quân Lương tinh nhuệ trấn thủ Nam Dương, một là có thể chấn nhiếp Kinh Châu Lưu Biểu và Quan Đông Tào Tháo, hai là khi Viên Tào hỗn chiến. Có thể từ Nam Dương trực tiếp chỉ huy quân đội về hướng đông, tập kích sườn sau của Hứa đô. Ba là có thể lệnh cho Trần Đáo đốc hết quân Nam Dương tây hướng tiến công Hán Trung.”

“Ừ.” Mã Dược gật đầu, “có điều nếu tấn công Hán Trung, chỉ bằng vào mấy ngàn quân Nam Dương của Trần Đáo thì sợ là vẫn không đủ.”

“Đó là đương nhiên.” Cổ Hủ nói: “Chúa công có thể lệnh cho Cao Thuận tướng quân dời đại doanh ở Trường An tới quận Tây Hà, một là làm đồn điền, hai là luyện binh, do năm vạn tinh binh đồn điền của Cao Thuận tướng quân trấn thủ Tây Hà, Hà Sáo sẽ không còn gì phải lo lắng, lại lệnh cho Phương Duyệt tướng quân dẫn tám ngàn tinh binh đông xuất Hà Đông, chấn nhiếp Dĩnh Xuyên. Trần Lưu, Trương Tế, Trương Tú thì dẫn hai vạn quân Tịnh Châu (vốn có hai vạn, sau Tịnh Châu chi chiến thì tổn thất mất một vạn) tây tiến Quan Trung, cùng Trần Đáo đồng phạt Hán Trung.”

Mã Dược hai mắt sáng lên, vui vẻ nói: “Có thể lệnh cho Trần Đáo dẫn năm ngàn quân ra Tử Ngộ cốc làm tá lộ, Trương Tú dẫn năm ngàn quân ra Trần Thương làm hữu lộ, Trương Tế dẫn quân ra Tà Cốc làm trung lộ, ba lộ đại quân đồng loạt cùng tiến, Trương Lỗ sao mà ngăn nổi? Ha ha, nếu không cần dùng quân Lương tinh nhuệ mà có thể diệt được Hán Trung Trương Lỗ, cố sao lại không làm?”

Cổ Hủ, Mã Dục nhìn nhau cười, trên mặt đều lộ ra vẻ gian trá. Trên thực tế bên trong còn có một dụng tâm hiểm ác khác, có điều hai người đều là người thông minh, cần gì phải nói ra? Dụng tâm hiểm ác khác chính là mượn cơ hội để làm yếu đi quân Nam Dương của Trần Đáo và quân Tịnh Châu của chú cháu Trương Tế, Trương Tú!

Trần Đáo, Trương Tế, Trương Tú tuy đã đầu hàng, nhưng quân Nam Dương, quân Tịnh Châu dẫu sao cũng không phải là đích hệ của Mã đồ tể! Tranh đấu giữa phái hệ từ xưa đã có, Mã đồ tể tuy là người hiện đại, nhưng cũng không thể tránh được. Xét cho cùng, thân là chủ nhân thì đều không thể dung thứ để dưới trướng của mình tồn tại một nhánh quân đội dị kỷ (không phải đích hệ) được.

...

Tầm cư của Tào Tháo.

Tào Tháo vẻ mặt phức tạp nhìn Trần Cung, bùi ngùi nói: “Công Đài, khi mới gặp nhau người có từng nghĩ rằng sẽ có ngày hôm nay không?”

Trần Cung mặt mày sầm thẫm nói: “Cung sớm đã biết có ngày hôm nay rồi.”

Tào Tháo nói: “Sớm biết có ngày hôm nay thì hà tất phải như trước kia?”

Trần Cung nói: “Đạo bất đồng không thể hiển mưu, chỉ vậy mà thôi.”

“Ài!” Tào Tháo thở dài một tiếng, nói với Trần Cung: “Công Đài nếu có thể hồi tâm chuyển ý, cô sẽ không tính chuyện xưa.”

Trần Cung nói: “Tại hạ lòng như tro tàn, chỉ cầu mau mau được chết.”

Tào Tháo xót xa nói: “Người không lo lắng tới an nguy của người nhà ư?”

Trần Cung nói: “Với sự cao minh của thừa tướng, tất sẽ không bạc đãi người nhà của tại hạ.”

Tào Tháo nhìn xoáy vào Trần Cung, Trần Cung thản nhiên nhìn lại, một hồi sau Tào Tháo lại thở dài một hơi, bất lực xua tay, nói: “Bỏ đi, cô thanh toàn nghĩa danh của người, người đâu, đem Trần Cung xuống chém đầu thị chúng!”

“Tuân lệnh.”

Hai thân binh ứng tiếng bước vào, giải Trần Cung đi.

Trần Cung vừa bị mang đi, Tào Thân đột nhiên chạy thẳng vào trong phòng, ghé vào tai Tào Tháo, nói: “Chúa công, đưa Điêu Thiển tới rồi.”

Tào Tháo nghe vậy hai mắt sáng lên, vui vẻ nói: “Mang vào đây.”

Tào Thuần chấp tay lui xuống, lập tức có hai thân binh giải một nữ tử trẻ tuổi vào trong trướng. Tào Tháo mượn ánh đèn lơ mờ để nhìn, chỉ thấy nữ tử này quả nhiên là thiên kiều bá mị, quốc sắc thiên hương. Nhất là thân thể đầy đặn, cực kỳ dụ người. Tào Tháo trong lòng thầm khen một tiếng, thầm nghĩ chẳng trách Vân Trường lại nhớ nhung không quên, quả nhiên là một tuyệt đại vu vật.

“Lui xuống.”

Tào Tháo nhẹ nhàng phát tay, hai thân binh cúi người lui ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

Trên mặt Tào Tháo hiện lên một nụ cười thâm dè, bước lên trước hai bước nâng cầm Điêu Thiển dậy, nói: “Lữ Bố đã bị phản tướng Thành Liêm giết rồi, tiểu nương tử có biết không?”

Điêu Thiển hoa dung ảm đạm, hờ hững nói: “Thiếp thân biết rồi.”

Tào Tháo nói: “Lữ Bố tướng quân đã không ở đây, sau này tiểu nương tử lưu lại bên người cô nhé.”

“Tiện thiếp không dám tuân mệnh.” Điêu Thiển dịu dàng quỳ xuống, ưu sầu nói: “Chỉ mong thừa tướng có thể giết chết tên tiểu nhân Thành Liêm, báo thù cho tướng quân Lữ Bố.”

“Cái này..”

Khi Tào Tháo đang khó xử thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của Tào Thuần: “Chúa công, Quan Vũ tướng quân cầu kiến.”

“Quan Vũ?” Tào Tháo vẻ mặt phức tạp nhìn Điêu Thiển một cái, lại nói với Tào Thuần: “Bảo hắn đợi ở thiên đình, cô một lát nữa sẽ tới.”

...

Một lát sau, tại thiên đình.

Quan Vũ cúi người vái chào, cao giọng nói: “Tham kiến thừa tướng.”

“Vân Trường đó à.” Tào Tháo bước lên trước thân thiết nắm tay Quan Vũ, nói: “Mau mau miễn lễ.”

Quan Vũ lại vái một cái rồi đứng dậy, thấp giọng hỏi: “Thừa tướng, chuyện mà mặt tướng nhờ ngài...”

“Ồ, Vân Trường là nói đến thị thiếp Điêu Thiển của Lữ Bố ư?” Tào Tháo híp mắt lại thành một khe nhỏ, nói với Quan Vũ: “Cô đã ra lệnh cho người bắt hết người nhà của Lữ Bố rồi, chỉ không biết ai là Điêu Thiển, mong Vân Trường tự đến nhận vậy.”

Nói xong, Tào Tháo lại nói với Tào Thuần: “Tử Hòa, mau dẫn nữ quyến của Lữ Bố tới đây.”

“Tuân lệnh!”

Tào Thuần lĩnh mệnh rời đi, sau một chén trà thì dẫn một đội giáp sĩ áp tải một đám nữ tử vào thiên đình, đám nữ tử này đại đa số là còn trẻ tuổi, mặt mũi dễ nhìn, nhưng Quan Vũ vừa đưa mắt nhìn liền thất vọng vì phát hiện Điêu Thiển mà mình muốn tìm lại không có trong đó, chỉ đành nói với Tào Tháo: “Thừa tướng, Điêu Thiển không có trong đây.”

“Hả? Có chuyện này ư!” Tào Tháo giả vờ không biết nói với Tào Thuần: “Tử Hòa, đã đưa hết nữ quyến của Lữ Bố tới chưa?”

Tào Thuần nói: “Thưa chúa công, đều ở đây hết rồi.”

Tào Tháo quay sang Quan Vũ, nói với vẻ khó xử: “Vân Trường, cái này..”

Quan Vũ im lặng không nói gì.

Tào Tháo lại bảo: “Vân Trường, hay là thế này đi, cô ban hết những cơ thiếp này của Lữ Bố cho người, sao hả?”

“Đa tạ thừa tướng thanh toán.” Quan Vũ chối từ, nói: “Có điều đám này là tàn hoa bại liễu, mỗi không để trong mắt, thừa tướng đã không bắt được Điêu Thiển, vậy nhất định là bị tên thất phu Lữ Bố giấu đi rồi, mỗi tự đi tìm là được, cáo từ.”

Tào Tháo giả vờ nói: “Trong những cơ thiếp này cũng có mấy ả mặt mày xuất chúng, hay là Vân Trường đem về thị tẩm vậy?”

“Không cần.”

Quan Vũ không thèm quay đầu lại chấp tới với Tào Tháo rồi ngênh ngang bỏ đi.

Lúc Tào Tháo đang định quay về tẩm cư thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân. Quách Gia, Tuân Du, Trình Dục, Lưu Diệp vội vàng xông vào, luôn miệng nói: “Chúa công, có tin tức tốt, có tin tức cực tốt.”

Tào Tháo nói: “Tin tức tốt gì vậy?”

Quách Gia nói: “Vừa nhận được tin tức. Đại quân của Tào Bào, Trương Liêu đã đầu hàng quân ta ở Bành Thành, đại tướng tâm phúc Trương Liêu của Lữ Bố cũng đã bị Tào biao trói lại, giờ đang ở bên ngoài.”

“Hả?” Tào Tháo cả kinh, nói: “Chính là Trương Văn Viễn ở Bộc Dương đại phá Tử Hiếu, Tử Liêm ư?”

Quách Gia nói: “Chính là người này.”

Tào Tháo liên tục xoa tay, nói: “Mau, mau mời Trương Liêu tướng quân vào đại sảnh, cô sẽ tự mình ra nói chuyện!”

...

Bên ngoài dinh thự lâm thời của Tào Tháo.

Quan Vũ mặt đầy nộ khí tung mình lên người, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn dinh thự lâm thời của Tào Tháo một cái, trong đôi mắt phượng đang khép hờ lóe lên vẻ lạnh lùng. Lão tặc Tào Tháo khinh người thái quá, rõ ràng đã bắt được Điêu Thiên lại nói là chưa bắt được. Đây rõ ràng là thấy sắc nổi lòng tham, muốn chiếm Điêu Thiên làm của riêng rồi!

...

Đại sảnh dinh thự.

Tương Liêu bị trối gô như bánh tét được người áp giải vào trong đại sảnh, Tào Tháo tự mình bước lên cõi trối. Còn liên tục xin lỗi Trương Liêu: “Trương Liêu tướng quân, các tướng sĩ có gì đặc tội thì cô xin ở đây bồi tội với tướng quân thay bọn họ.”

Trương Liêu trong lòng khó tránh khỏi cảm khái, cúi đầu nói: “Tướng của bại quân, nào dám nhận hậu lễ của thừa tướng như vậy?”

Tào Tháo không hổ là kiêu hùng, ở trước mặt Phật thật không hề nói láo, trực tiếp đi vào chủ đề: “Cô rất yêu mến tài của tướng quân, tướng quân có bằng lòng theo cô phò trợ Hán thất, phụng thiên tử trừ bất thần không?”

Trương Liêu lộ ra vẻ mặt phức tạp, thấp giọng nói: “Mặt tướng xin hàng, chỉ là trong lòng còn có một tâm sự chưa giải.”

Tào Tháo nói: “Xin được nghe.”

Trương Liêu nói: “Phụng Tiên tướng quân đãi mặt tướng rất hậu, giờ thì cốt của ngài còn chưa lạnh. Mặt tướng đã thay đổi thì đúng là bất nghĩa. Mặt tướng muốn tức trực bên linh cữu của tướng quân ba tháng. Rồi xin chính tay được đâm chết tên tiểu nhân Thanh Liêm để báo cừu rửa hận cho tướng quân, nếu thừa tướng bằng lòng, từ giờ mặt tướng đương nhiên một lòng theo phò tá ngài.”

Tào Tháo vui vẻ nói: “Cô bằng lòng.”

...

Áp Hà Đông, phủ thái thú.

Khi Trương Tú bước vào thư phòng, Trương Tế đang nhìn một bức thư đến ngay người, cho tới khi Trương Tú cúi người hành lễ mới hồi thần, nói với Trương Tú: “Nguyên Cẩm, người tới rồi ư?”

Trương Tú cung kính nói: “Thúc phụ đêm khuya cho gọi, chẳng hay là có chuyện gì quan trọng?”

Trương Tế đưa bức thư trong tay cho Trương Tú, u sầu nói: “Người tự mình xem đi.”

Trương Tú nhận lấy bức thư rồi vội vã mở ra đọc, phấn kích nói: “Lương hầu muốn phái thúc phụ dẫn quân chinh phạt Hán Trung. Đây là chuyện tốt! Thúc phụ vừa hay có thể mượn cơ hội này để lập một công trạng, trọng chấn địa vị của thúc phụ trong quân Lương Châu.”

Trương Tế hơi lo lắng, nói: “Nhưng đây chẳng phải là Lương hầu muốn mượn cơ hội này để làm yếu đi cự bộ Tịnh Châu của ta sao? Trương Lỗ tuy là hạng bất tài, dưới trướng cũng không có đại tướng gì, nhưng Hán Trung địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công. Trương Lỗ chỉ cần sai tinh binh thủ vững Tử Ngộ, Tà Cốc, Trần Thương tiểu đạo, thì quân ta cho dù là cường hành qua quan ư cũng tử thương thảm trọng.”

Trương Tú nói: “Thúc phụ, chất nhi có lời không biết có nên nói hay không.”

Trương Tế nói: “Chú cháu ta thân nhau như vậy, có lời gì là không thể nói đâu? Mau nói ra đi.”

Trương Tú nói: “Thúc phụ nếu như còn muốn đem hai vạn cự bộ Tịnh Châu ra cò kè mặc cả với Lương Hầu, an thân lập mệnh. Vậy thì ngày đại họa lâm đầu cũng không còn xa đâu. Lương hầu dùng tám trăm lưu khẩu để khởi binh Nam Dương, chiến đấu cả nửa đời người mới có được cơ nghiệp như ngày hôm nay,

giờ đã trở thành kiêu hùng bất thế. Há lại có thể dung dưỡng hai vạn cự bộ Tịnh Châu ngáy khò khò bên cạnh giường của quân Lương?”

Trương Tế nghe vậy liền cả kinh, nghiêm nghị nói: “Nếu Nguyên Cầm không nhắc nhở, vì thúc suýt nữa thì lỡ đại sự rồi! Vậy Nguyên Cầm cho rằng vì thúc nên ứng đối như thế nào?”

Trương Tú nói: “Thúc phụ nếu muốn kiến công lập nghiệp dưới trướng Lương hầu, thì hãy lập tức tấn công Hán Trung. Nếu như chỉ muốn an cư điền viên, bảo dưỡng ngàn năm thì có thể xin Lương hầu cho thủ Hà Đông, để Phương Duyệt tướng quân dẫn đại quân Tịnh Châu đi thảo phạt Trương Lỗ! Như vậy Lương hầu niệm tình thúc phụ sẵn sàng góp sức, thì sau này tất sẽ hậu đãi.”

Trên khuôn mặt già nua của Trương Tế thoáng hiện vẻ nhăn nhó, một lát sau mới thở dài nói: “Minh bạch rồi, vì thúc già rồi, trách nhiệm làm quang minh Trương gia sau này sẽ đặt lên người Nguyên Cầm. Ngày mai, vì thúc sẽ xin Lương hầu cho thủ Hà Đông. Rồi để Phương Duyệt tướng quân suất lĩnh đại quân Tịnh Châu chinh phạt Trương Lỗ.”

“Thúc phụ, hai vạn cự bộ Tịnh Châu vốn chính là người Lương châu, từ giờ về sau quân Tịnh Châu sẽ không tồn tại nữa. Trên thế giới này chỉ có quân đoàn Lương Châu thôi!” Trương Tú nói tới đây liền dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nếu luận về hùng tài đại lược, dưới gầm trời này chỉ có Tào Tháo, Tôn Kiên mới có thể sánh bằng Lương hầu. Song Tôn Kiên an phận ở Giang Đông, Tào Tháo đều bốn bề dính bùn, đều không bằng Lương hầu hổ cứ Tây Bắc, hùng thị thiên hạ, chú cháu ta có thể góp sức dưới trướng của Lương hầu cũng tính là không uổng kiếp sống này.”

“Đúng vậy.” Trương Tế gật đầu, thở dài: “Nếu luận về sự mạnh mẽ của binh thế, lúc trước Đổng công hơn hẳn Lương hầu, song Đổng công còn lâu mới năng chinh thiên chiến bằng Lương hầu, cũng không biết người khéo dùng như Lương hầu, càng không hùng tài đại lược bằng Lương hầu, sau khi diệt Đổng công, quân đoàn Lương Châu có thể có được hùng chủ như Lương hầu chống đỡ đại cục, cũng coi như là đại hạnh của tướng sĩ Tây Bắc.”

Trương Tế, Trương Tú kỳ thực là cũng có dã tâm, hai người cũng muốn cất cứ một phương làm quân phiệt. Nhưng hiện thực rất tàn khốc và vô tình. Sau khi Đổng Trác sụp đổ, Mã đồ tể nhanh chóng quật khởi, trở thành long đầu lão đại của tập đoàn quân sự Lương Châu. Đám quân phiệt Lương Châu nhỏ nhỏ như Đoạn Oải, Lý Thôi, Phiền Trù, Dương Phụng đều bị Mã đồ tể trước sau tiêu diệt, xu thế Mã đồ tể nhất thống phạm vi thế lực quân Lương Châu đã không thể ngăn cản.

Đối diện với cường thế của Mã đồ tể, chú cháu Trương Tế, Trương Tú nhận thức rất rõ ràng, chỉ có Mã đồ tể mới có thể trọng chấn thanh uy của quân đoàn Lương Châu, cũng chỉ có Mã đồ tể mới có thể thực hiện thiên thu bá nghiệp quân Lương Châu nhập chủ Trung Nguyên. Cho nên khi Viên Thiệu ồ ạt tấn công Tịnh Châu, chú cháu Trương Tế, Trương Tú mới không chút do dự ngã về phía Mã Dục.

Bởi vì từ trong xương cốt, Trương Tế, Trương Tú trước là tướng sĩ Lương Châu, sau mới là quân phiệt Lương Châu.

...

Tây Hà, đại tướng trung quân của Mã Dục.

Mã Dục đọc xong thư tín của Trương Tế, thuận tay đưa cho Cổ Hủ ở bên cạnh, ý vị thâm trường nói: “Xem ra Trương Tế không những là người sáng suốt mà còn là người thông minh. Trương Tế chủ động yêu cầu xin trấn thủ Hà Đông, để Phương Duyệt làm chủ tướng, Trương Tú làm phó tướng, suất lĩnh hai vạn cự bộ Tịnh Châu thảo phạt Hán Trung, Văn Hòa người cảm thấy thế nào?”

Cổ Hủ trầm ngâm một lát rồi nói: “Vị trí địa lý của quận Hà Đông cực kỳ trọng yếu, không có đại tướng năng chinh thiên chiến thì không đủ để chi trì đại cục, hơn nữa Trương Tế là tước tướng trong quân Lương Châu, thanh vọng tuy không bằng chúa công, nhưng tư lịch lại hơn hẳn chúa công! Chỉ giao cho trấn thủ một quận tựa hồ như có chút không thỏa đáng.”

Mã Dục nói: “Để Trương Tế đảm nhiệm chức thứ sử Sóc Châu (Hà Sáo), lại điều nhiệm thái thú Từ Hoảng từ Đồng Quan về Hà Đông, thế nào?”

Cổ Hủ nói: “VẬY ĐỒNG QUAN ĐỂ AI TRẦN THỦ?”

Ngôn Thừa Hoan nói: “MÃ ĐẠI THÌ SAO?”

“NHỊ THIẾU TƯỚNG QUÂN?” Cổ Hủ trước tiên là ngạc nhiên, sau đó thì gật đầu nói: “Ừ, nhị thiếu tướng quân tính tình trầm ổn, đảm đương được trọng trách này.”

373. Chương 300: Thục Đạo Nan Hành

Cuối năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ chín (196), Mã Dục dâng tấu chương lên triều đình xin thảo phạt Ngũ Đẩu Mê giáo chiếm giữ Hán Trung, Hán thừa tướng Tào Tháo thoát khỏi mũi giáo của quân Lương, có được thời cơ để nghỉ ngơi, liền chuẩn tấu biểu chương của Mã Dục. Mã Dục lại dùng Phương Duyệt làm chủ tướng, Trương Tú, Trần Đáo làm phó tướng, khởi binh hai vạn năm ngàn thảo phạt Trương Lỗ.

Quận Hán Trung thuộc Ích Châu, là thực địa điển hình, bốn mặt đều là núi, dễ thủ mà khó công.

Đương thời có ba con đường từ Quan Trung thông tới Hán Trung.

Từ Tấn quan nam hạ qua Tà cốc thẳng đến Hán Trung là quan đạo, lại có Dương Bình quan cách trở; đi về phía đông là Tử Ngộ tiểu đạo, sơn đạo quanh co, gập ghềnh khó đi, phải đi xuyên giữa núi non trùng mắt tám trăm dặm, mới có thể từ Trường An tới được Hán Trung, trước giờ chỉ có các hộ săn bắn, tiểu phu mới dám đi. Đi về phía tây là Trần Thương cổ đạo, cũng hiểm trở khó đi.

Đại quân hai vạn năm ngàn người chia làm ba lộ.

Đông lộ năm ngàn người do Trần Đáo xuất lĩnh, từ Trường An xuất phát qua Tử Ngộ cốc (trong Tam Quốc diễn nghĩa lúc Ngụy Duyên kiến nghị với Gia Cát Lượng chia binh đánh Trường An, tiểu lộ mà Ngụy Duyên định đi chính là tiểu lộ Tử Ngộ cốc) tới thẳng Hán Trung. Tây lộ năm ngàn người do Trương Tú suất lĩnh, xuất phát từ Lương Châu Vũ Đô quận, đi qua Trần Thương cổ đạo đến gần Miện Dương, đánh bọc sườn sau Nam Trịnh (quận thuộc Hán Trung). Trung lộ đại quân một vạn năm ngàn người do Phương Duyệt xuất lĩnh qua Tà cốc nam hạ, tới thẳng Dương Bình quan.

Án chiếu theo dự mưu của Mã đồ tể và Cổ độc sĩ, trung lộ đại quân của Phương Duyệt từ Tà cốc giống trống kua chiêng nam hạ, để hấp dẫn sự chú ý của Trương Lỗ, khi đại quân Hán Trung tập trung ở Dương Bình quan giằng co với đại quân của Phương Duyệt, thì hai lộ đông, tây kỳ binh của Trần Đáo và Trương Tú đột nhiên từ sườn sau giết ra, ép tới dưới thành Nam Trịnh.

Đám thân tín văn võ của Hán Trung là Trương Vệ, Diêm Phổ, Dương Tùng, Dương Ngang, Dương Nhâm, Dương Bách tề tụ trong một sảnh, trên đại sảnh đã loạn cào cào, quân Lương ồ ạt nam hạ, Hán Trung nguy tại sớm chiều, là chiến hay hàng, văn võ thân tín dưới quyền Trương Lỗ chia rẽ ý kiến thành hai phái.

Đám người Trương Vệ, Diêm Phổ, Dương Nhâm, Dương Ngang cho rằng Hán Trung bốn mặt toàn là núi, dễ thủ khó công. Chỉ cần sai thượng tướng thủ vững Dương Bình quan, cho dù Mã đồ tể tự mình dẫn mười vạn đại quân tới công đánh cũng chẳng có gì mà phải lo lắng, mà Dương Tùng, Dương Bách thì cho rằng quân Lương thế lớn, thanh thế của Mã đồ tể như mặt trời giữa trưa, dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại thì chỉ có thể ngọc nát đá tan, chỉ có hiến đất cầu hàng mới có thể bảo toàn được gia đình.

Trương Vệ bước ra khỏi hàng, vẻ mặt kích động, nói: “Huynh trưởng, Hán Trung tuy nhỏ nhưng cũng có tới hai mươi vạn bách tính, binh lính có thể chiến đấu cũng có tới hai vạn, lương thực trong kho cũng đủ để duy trì ba năm mà vẫn còn dư. Đây chính là lúc nam hạ Ích Châu, chiếm Tây Xuyên mà tranh thiên hạ, tự đừng đem cơ nghiệp dâng cho người ta là lý gì đây?”

Trương Vệ là bào đệ của Trương Lỗ, người nay tuy năng lực bình thường, nhưng đã tâm lại có thừa. Trương Lỗ có năm con trai, nhưng lại không ai có tài để kế thừa cơ nghiệp của Trương Lỗ, cho nên Trương Vệ chỉ mong ngóng có thể nhận được quyền thống trị Hán Trung từ tay Trương Lỗ, tất nhiên không bằng lòng để Trương Lỗ đầu hàng Mã Dục.

“Đám hỡi nếu nhị tướng quân tự so sánh với Lương hầu thì như thế nào?” Trương Vệ vừa dứt lời, Dương Tùng đã bước ra khỏi hàng phản bác. “Hán Trung tuy có hơn hai mươi vạn bách tính, hai vạn binh lính, nhưng dưới sự cai trị của Lương hầu lại có cả ngàn vạn bách tính (Dương Tùng có ý khuyếch đại số lượng

nhân khẩu dưới sự cai trị của Mã đồ tể, có điều do mấy năm nay Quan Đông chiến loạn, một lượng lớn nạn dân tràn vào Quan Trung, nhân khẩu dưới sự cai trị của Mã đồ tể đã tăng lên rất nhiều, vượt quá cả bốn trăm vạn rồi). Binh lính cũng hơn trăm vạn, nếu Lương hầu cho trăm vạn chi sư nam hướng tranh phong, nhị tướng quân sẽ chống đỡ như thế nào?”

Trường Sử, Diêm Phổ nói: “Mã đồ tể tàn bạo bất nhân, thêm máu như mạng, mưu đồ soán ngôi nhà Hán, chính là loạn thần tặc tử. Tuy có trăm vạn dân chúng thì cũng vẫn chỉ là quân bất nghĩa, quân bất nghĩa thì vô lực, quân vô lực thì chẳng làm nên trò trống gì. Sư quân (Trương Lỗ tự xưng là sư quân, cũng thích văn võ bên dưới gọi hắn là sư quân) chỉ cần sai một viên thượng tướng lĩnh một nhánh tinh binh thủ vững Dương Bình hiểm yếu là Hán Trung không phải lo lắng gì cả.”

“Nói thì dễ lắm!” Bào đệ Dương Bách của Dương Tùng lạnh lùng nói: “Thủ vững Dương Bình hiểm yếu, để ai đi thủ đây? Phương Duyệt chính là đại tướng dưới trướng Lương hầu, từng dùng mấy ngàn thiết kỵ càn quét đại mạc, đập phá Tiên Ti, danh tướng hiển hách như vậy, thử hỏi chư tướng Hán Trung ai có thể cùng hắn tranh phong? Nếu chiến đấu bất lực, để Dương Bình quan thất thủ, sư quân phải làm thế nào đây? Hai chục vạn bách tính Hán Trung sẽ ra sao đây?”

“Không sai!” Dương Tùng tiếp lời bào đệ, cao giọng nói: “Nếu như đầu hàng Lương hầu, ít nhất cũng có thể bảo toàn được tính mệnh người nhà của sư quân, cũng có thể bảo toàn tính mệnh của hai chục vạn bách tính Hán Trung.”

Trương Lỗ hơi biến sắc, lời này của Dương Tùng đã đánh trúng chỗ yếu hại của hắn.

Trương Lỗ thân là giáo chủ của Ngũ Đấu Mễ giáo, người gánh vác trách nhiệm cứu thế tế dân, làm chuyện gì đầu tiên cũng phải suy nghĩ tới sinh tử tồn vong của bách tính và Ngũ Đấu Mễ giáo, có thể gọi là quân phiệt lo lắng cho dân nhất trong tất cả quân phiệt thời Hán mạt. Mã đồ tể trên chiếc lược thì cực kỳ hậu đãi tử dân Đại Hán, song trên mức độ sách lược lại cực kỳ thô bạo, còn xa mới bằng được sự nhân từ của Trương Lỗ.

Ví dụ như Mã đồ tể từng hai lần dùng mã đao cường hành xua bách tính Quan Trung, Quan Đông tiến hành cuộc đại di chuyển cả ngàn dặm, dẫn tới một lượng lớn bách tính chết oan chết uổng, hành động này có thể nói là thương thiên hại lý, tàn bạo bất nhân, đổi lại là Trương Lỗ thì bất kể là như thế nào cũng không làm ra hành động nghịch thiên bội lý như vậy.

Trương Lỗ trước tiên là giáo chủ của Ngũ Đấu Mễ giáo, sau đó mới là thái thú Hán Trung.

Nếu có thể lựa chọn, Trương Lỗ đương nhiên không muốn quy phục dưới trướng Mã Dục, ai mà chẳng thích tự mình làm lão đại chứ?

Nhưng vấn đề là hiện tại Trương Lỗ không có sự lựa chọn, nếu muốn tiếp tục làm lão đại thì đành phải khai chiến với Mã đồ tể, nếu chiến thắng thì không sao, một khi chiến bại Mã đồ tể rất có khả năng là trút giận lên bách tính Hán trung, nếu như bách tính Hán Trung gặp phải sự huyết tẩy của Mã đồ tể, vậy thì Ngũ Đấu Mễ giáo dựa vào bách tính Hán Trung mà tồn tại sẽ gặp thương hại nghiêm trọng. Đây mới là điều mà Trương Lỗ không thể chịu được.

Khi quyền sinh tồn của Ngũ Đấu Mễ giáo và quyền tự trị của Hán Trung phát sinh xung đột, Trương Lỗ rõ ràng là có khuynh hướng bảo toàn Ngũ Đấu Mễ giáo mà hi sinh tự trị Hán Trung. Có điều, Trương Lỗ chung quy cũng là quân phiệt cát cứ một phương, có thể chiếm được một mảng cơ nghiệp Hán Trung này, tất nhiên là có chỗ hơn người của hắn, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng làm ra quyết định đầu hàng.

Suy nghĩ đã định, Trương Lỗ chậm rãi đứng dậy.

Tiếng tranh cãi trong đại sảnh lập tức tắt hẳn, ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tập lên người Trương Lỗ.

Ánh mắt của Trương Lỗ quét qua mặt mấy người Trương Vệ, Dương Tùng, không nhanh không chậm nói: “Vi bách tính Hán Trung, vì đại nghiệp thiên thu của Ngũ Đấu Mễ giáo, dốc hết đại quân Hán Trung, quyết một trận tử chiến với Mã nghịch phản quân tại Dương Bình quan, ý ta đã quyết, chư vị ai lĩnh lệnh này, tức tốc chuẩn bị chiến đấu!”

Khi Dương Tùng đang muốn phát tay áo bỏ đi thì Trương Lỗ đột nhiên lại nói: “Chư vị có thể đi, còn Bá Niên (tự của Dương Tùng) thì ở lại.”

Khi mọi người tản hết, Trương Lỗ mới nói với Dương Tùng: “Bá Niên phải chăng cảm thấy bản sư quân chỉ vì bản thân chứ không đếm xỉa gì đến hai mươi vạn bách tính Hán Trung?”

Dương Tùng nói: “Không dám.”

Trương Lỗ thở dài, nói: “Bá Niên có điều chưa biết, bản sư quân cũng có ý đầu hàng, nhưng lại sợ Lương hầu khinh thường, cho nên mới sai quân thủ Dương Bình, chính là để hướng tới Lương hầu chứng tỏ rằng Hán Trung ta không phải là không có người, bản sư quân sở dĩ hướng về phía bắc mà đầu hàng, cũng không phải là sợ binh phong của Lương quân, mà thực sự là vì nghĩ cho hai mươi vạn bách tính Hán Trung.”

Dương Tùng đột nhiên hiện ra, vãi một cái, nói: “Hạ quan ngu muội, suýt chút nữa thì trách nhầm sư quân.”

Trương Lỗ bước lên trước đỡ lấy tay Dương Tùng, bùi ngùi nói: “Dương Bình quan chi chiến, vẫn mong Bá Niên tương trợ!”

Dương Tùng đỏ mặt, kích động nói: “Sư quân yên tâm, hạ quan cho dù dốc hết gia tài cũng sẽ giúp sư quân đánh thắng Dương Bình quan chi chiến.”

Trương Lỗ vui vẻ nói: “Có câu này của Bá Niên, bản sư quân yên tâm rồi.”

Dương Tùng ôm quyền nói: “Chuyện không thể chậm trễ, hạ quan xin cáo từ, trước tiên về phủ chuẩn bị tiền lương.”

“Không tiễn.”

“Đi thông thả.”

Khi bóng hình của Dương Tùng khuất xa, thân ảnh của Trương Vệ đột nhiên như quỷ mị từ Thiên môn lách ra, nói với Trương Lỗ: “Huynh trưởng giỏi tâm kế thật, nếu không làm như vậy thì sao có thể khiến tên Dương Tùng keo kiệt tham sống sợ chết này xuất tiền xuất lương ủng hộ Dương Bình quan chi chiến!”

Trương Lỗ cười nhạt một tiếng, không nói gì, những lời nói với Dương Tùng vừa rồi vừa là thật mà vừa là giả. Trương Vệ đã hiểu như vậy thì hẳn cũng chẳng buồn giải thích, dẫu sao thì Dương Bình quan chi chiến vẫn cần Trương Vệ dẫn binh. Dương Khâm, Dương Ngang tuy năng chinh thiện chiến, nhưng bọn họ dẫu sao cũng không phải là thân tín của Trương Lỗ, chỉ có Trương Vệ lĩnh quân thì Trương Lỗ mới có thể yên tâm để đại quân từ từ tiến về Dương Bình quan.

Cuối tháng sáu, trong núi ruồi nhặng sinh sôi, xà trùng lổn nhổn, tướng sĩ quân Lương ngày chịu đốt chích, khổ cực không tả xiết, lại vì trong núi nóng bức, không khô mát như phương bắc, người hoạn tật (bị cảm nắng) nhiều không đếm xuể, đại quân hành động chậm chạp, ngày đi không được ba mươi dặm, cũng may đại quân trung lộ chỉ là nghị binh, Phương Duyệt cũng không gấp.

So sánh với đường ở Tà cốc đạo, Tử Ngộ tiểu đạo và Trần Thương đạo còn hiểm trở khó đi hơn.

Đặc biệt là Tử Ngộ tiểu đạo dài đến hơn tám trăm dặm, trên đường thâm cốc đoạn nhai, u khe tuyệt giản ngang dọc đan xen, có thể nói là thiên hiểm vạn trở, có lúc sạn đạo đã lâu không được tu sửa, sĩ tốt vừa đặt chân lên đã trượt chân rơi xuống vực sâu, xương cốt cũng chẳng còn, lại vì sơn đạo trơn ướt, tướng sĩ hăng chân một cái là trượt ngã chết người.

Sau hơn nửa tháng, khi Trần Đáo xuất quân rời khỏi Tử Ngộ tiểu đạo, xuất hiện tại bình nguyên Hán Trung, năm ngàn đại quân khi xuất chinh đã thương vong quá nửa, chỉ còn lại hơn hai ngàn người! Tình huống của Trương Tú so với Trần Đáo thì cũng chẳng tốt hơn được là bao, đại quân năm ngàn người chỉ còn lại hơn ba ngàn người, hơn nửa quân lương đánh rơi hết, các tướng sĩ vừa đói lại vừa mệt, đều chán nản vô cùng.

374. Chương 301: Các Người Chính Là Đàn Sói

Tháng bảy năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ chín, quân Lương không cần đánh mà vẫn hạ được Nam Trịnh, thái thú Hán Trung Trương Lỗ đầu hàng.

Một cuộc luyện tập võ nghệ nhỏ đang được tiến hành, Mã Dực tự mình đảm nhiệm vị trí quan chủ khảo, đám trọng thần Tây Lương là Cổ Hủ, Quảng Trữ, Phó Nhiếp, Pháp Chân đảm nhiệm vị trí phó khảo, nhìn về mặt của quan chủ khảo này là biết lần diễn tập võ nghệ này quan trọng như thế nào. Trên thực tế, Mã đồ tể quả thật là rất xem trọng cuộc luyện tập võ nghệ lần này.

Hạng mục luyện tập võ nghệ phân làm kỵ xạ, kỹ kích, vây bắt, thi văn.

Từ việc bố trí hạng mục diễn tập có thể nhìn ra, Mã đồ tể có thiên hướng trọng võ khinh văn rất rõ ràng, có điều đây là loạn thế, mà loạn thế thì võ định thiên hạ, an bài như thế này cũng là tất nhiên.

Tiếng kèn dừng lại, Cổ Hủ tay cầm danh sách bước lên đọc: “Công tử Chinh!”

Mã Chinh nghe gọi liền ra khỏi hàng, chấp tay vái đám người Mã Dực.

Mã Chinh từ năm mười một tuổi đã cao bảy thước, tuy hơi gầy nhưng lại lộ ra anh khí bừng bừng, Mã Dực thấy vậy trong lòng không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ mới hơn nửa năm không gặp, không ngờ tiểu tử này lại lớn như vậy, điều khiến Mã đồ tể đặc biệt vui mừng là tinh khí thần của Mã Chinh tựa hồ như có biến hóa về bản chất, không còn khí tức hủ nho khiến người ta phiền lòng như trước nữa.

Xem ra quyết định sai Lưu Nghiên đưa hắn tới tái ngoại luyện tập vào mùa đông năm ngoái là quyết định rất chính xác.

Cổ Hủ lật giấy, lại gọi tiếp: “Công tử Chiến!”

Mã Chiến bước ra khỏi hàng, đứng bên trái Mã Chinh. Mã Chiến mới tám tuổi nên mặt còn chưa hết vẻ trẻ con, nhưng thể hình lại đã phát dục tới mức có lực, thân hình thấp hơn Mã Chinh chỉ nửa cái đầu nhưng lại khỏe mạnh hơn Mã Chinh nhiều, trông cũng khá khảnh, khiến người ta thương mến, Mã Dực trong lòng không khỏi cười khở, thầm nghĩ ưu thế của thằng con lai này (mẹ đẻ của Mã Chiến đúng là người Nguyệt Thị, tóc vàng mắt xanh, thuộc người da trắng) rõ ràng thật.

Huynh đệ Mã Chinh, Mã Chiến vừa đứng ổn định thì bên ngoài sân diễn tập đột nhiên vang lên tiếng reo hò. Mã Dực quay đầu lại nhìn, thì ra là đôi huynh đệ song sinh Mã Dương, Mã Khởi đang khoa chân múa tay cổ vũ trợ uy cho Mã Chinh. Mã Dương, Mã Khởi năm nay mới sáu tuổi, chính là do Ngọc nương sinh ra. Ngọc nương và Lưu Nghiên tình như tỷ muội, đôi tiểu huynh đệ này tất nhiên là hướng về đại ca ca Mã Chinh hơn một chút.

Đằng sau huynh đệ Mã Dương, Mã Khởi lại có bóng người nhoáng lên, Mã Nguyệt trang điểm xinh đẹp như tiểu thiên sứ đang nhảy nhót chạy tới, lao vào lòng Mã Dực, sau đó hướng về phía Mã Dực gọi một tiếng “đa đa”. Đa đa chính là độc quyền của Mã Nguyệt. Huynh đệ Mã Chinh, Mã Chiến, Mã Dương, Mã Khởi bốn người thấy Mã Dực thì chỉ dám cung kính gọi một tiếng phụ thân đại nhân, duy có Mã Nguyệt là ngoại lệ.

Không nghĩ ngờ gì nữa, Mã Dực phi thường yêu thương nữ nhi giống như là tiểu thiên sứ này, không ngờ quên cả nơi đây là võ trường trang nghiêm dùng bộ râu giống như là cương châm trên mặt dụi vào khuôn mặt tròn trịa của Mã Nguyệt, Mã Nguyệt thò bàn tay nhỏ nhắn ra đẩy mặt Mã Dực, vừa cười khúc khích không ngừng.

Tiếp theo, Pháp Chân nhìn mà như không chịu nổi, Quảng Trữ thì lộ ra vẻ không vui.

Cổ Hủ thì ho khan một tiếng, lật lật sang trang, đọc tiếp: “Vương Song.”

Một thiếu niên ngang tàng nghe tiếng gọi liền bước ra khỏi hàng, đứng ở bên phải Mã Chinh. Vương Song là trưởng tử của Tây Vực trưởng sử Vương Uyên, mới mười hai tuổi mà trông đã lưng hùm eo gấu, thân thể như thép sắt, cả người có sức như hổ báo, tương lai sau khi trưởng thành nhất định là một mãnh tướng.

“Quản Khởi!”

“Diễn Mãn!”

“Hứa Nghi!”

“Từ Chất!”

“Chu Bình!”

“Bùi Định!”

“Cao Viễn!”

“Phương Thảo!”

Theo mỗi tên mà Cổ Hủ đọc ra, từng thiếu niên lần lượt bước ra khỏi hàng, đứng hai bên cạnh Mã Chinh. Bao bọc Mã Chinh ở giữa như muôn sao vây trăng, đám thiếu niên này đại đa số là từ tám tới mười tuổi, Quân Khởi là con của Quân Hối, tuổi tuy nhỏ nhưng đã là trung bộ vạn hộ Mạc Bắc, có thể nói là địa vị cao.

Điển Mãn là trưởng tử của Điển Vi, Hứa Nghi là trưởng tử của Hứa Chử, đôi công tử ca này quả thực mà giống hết như lão già của chúng. Bên cạnh đó Chu Bình là trưởng tử của Chu Thương, Bùi Định là trưởng tử của Bùi Nguyên Thiệu, Cao Viễn là thứ tử của Cao Thuận (trưởng tử của Cao Thuận đã chết), Phương Thảo là trưởng tử của Phương Duyệt, Từ Chất là trưởng tử của Từ Hoảng.

Tính ra đám công tử ca này đều là mãnh tướng tương lai của tập đoàn quân sự Lương Châu.

Dùng từ hiện đại mà nói thì đám nhóc này là chính là người thừa kế. Đám nhóc này có thể không chịu thua kém, có thể tiếp bước cơ nghiệp của cha chú truyền xuống hay không, sẽ trực tiếp quan hệ tới tương lai của tập đoàn quân sự Lương Châu. Vì kế lâu dài, Mã đồ tể khi giáo huấn đám công tử ca này, có thể nói là vô cùng hao tổn tâm huyết.

“Ừ, đều tới đủ rồi.” Cổ Hủ vuốt chòm râu thưa ở dưới cằm, gật đầu nói: “Hạn mục diễn võ đầu tiên: kỵ xạ!”

Mã Dục đứng dậy, lạnh lùng nhìn đám công tử ca một cái, cao giọng hỏi: “Trên thế giới này, quân đội nào là khiến quân Quan Đông nghe thấy phải vỡ mật?”

“Tây Lương thiết kỵ!”

Đám công tử ca ầm ầm đáp lại.

Mã Dục lại hỏi: “Vây lợi khí sắc bén nhất của Tây Lương thiết kỵ là gì?”

“Kỵ xạ!”

“Đúng, chính là kỵ xạ!” Mã Dục phát tay một cái, cao giọng hô: “Cha chú của các người giết địch vô số, quân địch nghe thấy tiếng là vỡ mật. Hôm nay, cô muốn xem kỵ xạ của các người, đừng làm mất mặt phụ thân của các người đấy!”

Cổ Hủ phát mạnh tay, cao giọng hô: “Diễn võ bắt đầu!”

Sớm có binh sĩ dắt mười một con ngựa nhỏ giáp trụ chỉnh tề đến. Mã Chinh là người đầu tiên tung người lên ngựa rồi dọc theo bạch tuyến phi ngựa đi trước, cách bạch tuyến ba mươi năm mươi bước xếp mười một người cõ, khoảng cách giữa người cõ không giống nhau, cự ly tới bạch tuyến cũng khác nhau, có thể nói là độ khó không hề nhỏ.

Trong lúc chiến mã tung vó, chỉ thấy Mã Chinh kéo cung đặt tên, vút vút bắn ra hai tiễn liên hoàn, phân biệt bắn trúng hai người cõ.

Các binh sĩ quan khán bên ngoài võ trường ồ lên một tiếng. Đôi tiểu huynh đệ Mã Dương, Mã Khởi càng vỗ đến sừng cả tay. Cho dù là Phó Nhiếp, Pháp Chân và Cổ Hủ cũng không nhịn được mà khen hay, duy có Quân Trữ là trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, hơi lắc đầu, sau đó phát ra một tiếng thở dài.

Mã Dục vừa ngồi xuống đã kinh ngạc tới đứng bật dậy. Rõ ràng biểu hiện của Mã Chinh cơ hồ là nằm ngoài dự liệu của hắn. Lần diễn võ này Mã Dục vốn không hi vọng Mã Chinh sẽ có biểu hiện tốt, chỉ cần Mã Chinh không khiến cho Mã đồ tể xấu mặt đã là tốt lắm rồi, nhưng không ngờ Mã Chinh lại có biểu hiện kinh diễm như vậy.

Khi Mã Dục đang khinh nghi bất định thì Mã Chinh lại có biểu hiện kinh người khác.

Mã Chính giương cung súc thiết, cố ý bỏ qua không bắn người cỏ thứ ba. Đợi khi chiến mã đi tới điểm mà người cỏ thứ ba và người cỏ thứ tư thẳng hàng thì đột nhiên lật tay bắn ra một mũi tên, mũi tên này mang theo kinh đạo hùng hồn bắn xuyên qua yết hầu người cỏ thứ ba, dư thế chưa hết tiếp tục bắn trúng bụng dưới của người cỏ thứ tư, nhất tiễn song điêu, quả nhiên là tài bắn cung rất khá.

Trong nháy mắt, bên ngoài diễn võ trường vang lên tiếng hoan hô rung trời.

Trong đám người, Triệu Vân khẽ gật đầu, tiến thuật của Mã Chính tuy vẫn chưa khiến cho hắn hài lòng, nhưng chỉ trong thời gian hơn nửa năm mà có thể có được tiến cảnh như thế nào cũng tính là không tồi rồi. Có điều đáng tiếc là công tử Chính không đủ thể lực, sau khi trưởng thành cũng chỉ có thể kéo được cung hai thạch, cho nên tiến thuật có luyện đến tinh diệu thì cũng không thành được thần xạ thủ, đây không thể không nói là một loại tiếc nuối.

Nhưng cho dù là vậy, Mã Dục thấy thế tim như nhảy cả ra ngoài, quay người lại nói với Điển Vi ở đằng sau: “Tiến thuật của công tử Chính trong nửa năm mà tiến cảnh như vậy, sau lưng nhất định có cao nhân chỉ điểm. Điển Vi ngươi đi điều tra xem rốt cuộc là ai dạy hắn tiến thuật?”

“Tuân lệnh.”

Điển Vi dạ một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Trên diễn võ trường, Mã Chính liên tiếp biểu diễn hai lần tam tinh liên châu xạ với sáu mũi tên còn lại, cuối cùng mười mũi tên toàn bộ bắn trúng người cỏ, không trượt một mũi nào.

Người thứ hai lên biểu diễn là Mã Chiến. Có điều xạ thuật mà Mã Chiến được huấn luyện rõ ràng là không thể sánh bằng Mã Chính. Mã Chiến chỉ được huấn luyện trong đại doanh Hà Sáo. Mà Mã Chính thì lại được tiến thuật đại sư Triệu Vân tự tay dạy dỗ, do đó biểu hiện của Mã Chiến còn xa mới xuất sắc được như ngài huynh, vừa đi lên bắn được hai mũi tên thì liền xuất hiện sai sót.

Lúc diễn võ đang tiến hành thì đột nhiên có tiểu lại vội vã xông vào diễn võ trường, bước tới cạnh Cổ Hủ thì thào một hồi, sắc mặt của Cổ Hủ tự nhiên như không, chậm rãi bước tới cạnh Mã Dục, ghé vào tai hắn nói: “Chúa công, vừa có khoái mã hồi báo. Trương Tú, Trần Đáo đã không cần đánh mà hạ được Nam Trịnh, thái thú Hán Trung Trương Lỗ đã mở thành đầu hàng rồi.”

“Vậy ư?” Trong mắt Mã Dục lóe lên một tia kỳ lạ, gõ nhịp nói: “Làm hay lắm!”

Cổ Hủ lại nói: “Chúa công, trong thư Phương Duyệt tướng quân còn nói, Trương Lỗ tuy hàng, nhưng cục thế của Hán Trung lại vẫn rắc rối phức tạp. Đám đại tướng Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang thì nối tiếp nhau cởi giáp về quê, đám sĩ tộc Hán Trung Diêm Phổ thì cũng đóng cửa không ra, chỉ có một số ít thương nhân Hán Trung như Dương Tùng thì ra sức ủng hộ quân ta vào Hán Trung.”

“Đây cũng là chuyện trong dự liệu.” Mã Dục gật đầu, nói: “Nếu không phải mấy năm nay thương mại Quan Trung ngày càng hưng thịnh, qua lại với thương nghiệp xung quanh cũng biến thành thường xuyên hơn, đám thương nhân Hán Trung như Dương Tùng cũng từ trong vớt được nhiều ích lợi cho nên mới chịu bằng lòng giúp quân Lương. Hừ hừ, xem ra thiên hạ sĩ tộc cũng không phải là thần tiên không nhuộm dầu mỡ, chỉ cần cấp cho bọn chúng lợi ích, bọn chúng vẫn sẽ bằng lòng thay đổi lập trường của mình.”

“Chúng sinh ai ai cũng đều vì lợi ích cả thôi.” Cổ Hủ gật đầu phụ họa: “Môn phiệt sĩ tộc thiên hạ dĩ nhiên là quan tâm tới thanh danh, chú trọng trung nghĩa, nhưng trong xương cốt, bọn họ đều để ý đến lợi ích của gia tộc mình hơn là đại nghĩa triều đình. Khi lợi ích của gia tộc bọn họ và đại nghĩa triều đình phát sinh xung đột, đại đa số người vẫn sẽ làm ra biến báo mà thôi!”

Mã Dục nói: “Đúng vậy, chính là vì sự lũng đoạn, khống chế của những môn phiệt sĩ tộc này đối với quan trường, đối với học thức, lại thêm quan niệm gia tộc hẹp hòi, mới tạo thành cục diện cát cứ như ngày hôm nay! Cô định trong những năm còn sống sẽ tiêu diệt quân phiệt cát cứ ở các nơi, sau đó cải cách, phế trừ địa vị độc tôn của Nho học, cho tất cả hàn môn đệ tử được học hành, lại thiết lập khoa cử, tiếp nhận nhân tài hữu dụng, như vậy qua ba đời, sĩ tộc tất vong, môn phiệt tất diệt, căn nguyên của thiên hạ loạn sẽ được trừ!”

“Chúa công anh minh?” Cổ Hủ vội vàng nịnh hót Mã Dục một câu, tiếp đó lại chuyển đề tài: “Có điều, đám người Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang, Diêm Phổ tại Hán Trung cũng có chút ảnh hưởng, tuyệt

không thể mặc kệ, nên xử trí như thế nào đây? Hơn nữa nên ai bài cho Trương Lỗ đi đâu? Đặc biệt là hai vạn đại quân Hán Trung dưới trướng Trương Lỗ, nhưng binh sĩ này đại đa số đều là tín đồ của Ngũ Đấu Mễ giáo, cực kỳ mê tín đối với thuật mị dân của Trương Lỗ, tuyệt không thể không để ý tới được.”

Mã Dục nghĩ một chút, nói với Cổ Hủ: “Chuyện quan hệ tới việc xử trí đám người Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang, Diêm Phốc, người và ta ở tận Hà Sáo thì không thể hiểu được tình huống thực tế của Hán Trung, cứ bảo bọn Phương Duyệt, Trương Tú, Trần Đáo xét tình hình cụ thể mà xử lý đi, chỉ cần không kích khởi binh biến là được. Còn Trương Lỗ thì không thể để hấn ở Hán Trung được nữa, còn hai vạn giáo đồ của hấn, cũng phải rời khỏi Hán Trung.”

Mã Dục nói tiếp: “Cô có cách này, Ngũ Đấu Mễ giáo này tuyệt không thể mặc kệ, nếu không bị kích của Thái Bình giáo sẽ tái diễn, nhưng Trương Lỗ đã mở thành đầu hàng thì không thể đại khai sát giới, không bằng tìm một tòa núi đồn Trương Lỗ và hai vạn tín đồ vào rồi dự trữ nuôi dưỡng, hay là chọn núi Chung Nam đi.”

“Có thể dâng biểu lên triều đình, xin cho Đạo giáo làm quốc giáo, tôn Trương Lỗ là Thiên Sư, cho phép hấn mở quan dạy tín đồ, truyền thụ thuật Đạo gia. Mỗi năm do quan phủ xuất tiền lương tư trợ cho sinh hoạt của đạo phái, tín đồ của hấn cũng có thể xuất sĩ, cũng có thể tòng quân. Nhưng tuyệt không cho phép nhận tín đồ ở ngoài Chung Nam Sơn.”

Một chiêu này của Mã Dục kỳ thực chính là rút củi dưới đáy nồi.

Trước tiên cung phụng người thật cao, cho người hưởng thụ sự nuôi dưỡng của quan phủ, không phải lo cơm áo gạo tiền, sau đó từ từ thoát ly bình dân bách tính ở dưới đáy xã hội, khiến người từ từ mất đi cơ sở quần chúng. Một khi mất đi cơ sở quần chúng rồi, vậy thì Ngũ Đấu Mễ giáo hoặc có thể nói là Đạo giáo sẽ mất đi sự uy hiếp đối với chính quyền Tây Lương của Mã Dục.

Cách làm này không nghi ngờ gì nữa chính là cực kỳ sáng suốt, nếu Mã Dục áp dụng chiến thuật đàn áp đối với Ngũ Đấu Mễ giáo, có lẽ về bề ngoài thì có thể tiêu diệt sự tồn tại mang tính chính phủ của Ngũ Đấu Mễ giáo, nhưng tín đồ của Ngũ Đấu Mễ giáo sẽ giống như tín đồ Thái Bình đạo từ sáng chuyển sang tối, ẩn nhập dân gian bí mật phát triển thế lực.

Khi chính quyền Tây Lương của Mã Dục cường thịnh, tông giáo tà phái ngoan cường truyền thừa này tất nhiên sẽ không gây ra đại loạn gì, nhưng một khi hậu nhân của Mã đồ tể thất đức, dẫn tới triều cương đại loạn, hoặc là thiên hạ tai họa hoành hành, dân chúng lầm than, tông giáo tà phái tiềm phục tại nhân gian sẽ khởi đồng tro tàn, sản sinh ra đả kích có tính hủy diệt đối với chính quyền Tây Lương.

Cổ Hủ lúc mới nghe thì ngây người, nhưng sau đó thì lập tức vỗ tay khen: “Tuyệt, kế này rất tuyệt. Quả thật không hổ là chúa công.” Cổ Hủ vừa dứt lời, trên diễn võ trường đột nhiên vang lên tiếng hoan hô, chính là cuộc diễn võ của đám công tử ca đã kết thúc. Kết quả tiên thuật của Mã Chinh như hạc giữa đàn gà, tiên thuật của những người khác trên cơ bản đều ở cùng trình độ với Mã Chinh, tất nhiên rồi, đều là do lão binh của đại doanh Hà Sáo dạy dỗ ra mà.

Lúc này Diển Vi cũng quay lại, bước tới sau Mã Dục, nói khẽ: “Bẩm chúa công, chính là Triệu Vân!”

“Triệu Vân?” Mã Dục biến sắc, đứng dậy được một nửa thì lại chậm rãi ngồi xuống, trầm giọng nói: “Sao lại như vậy?”

Diển Vi nói: “Mùa đông năm ngoái, công tử Chinh phụng mệnh của chúa công tới Mạc Bắc rèn luyện, ở trong doanh nô đãi của tả bộ vạn hộ cứu được một người trẻ tuổi sắp chết, về sau được phu nhân cứu trị, người trẻ tuổi này coi như giữ lại được tính mạng.”

Mã Dục nói: “Người trẻ tuổi này chính là Triệu Vân ư?”

Diển Vi nói: “Đúng vậy, nghe đội trưởng thị vệ của công tử là Hứa Thiệu nói, sau khi Triệu Vân được cứu thì một mực theo cạnh công tử, tận tâm dạy công tử võ nghệ và tiên thuật. Công tử ra ngoài săn bắn Triệu Vân cũng thủy chung đi theo hộ vệ, trước sau từng mấy lần cứu tính mạng của công tử từ trong tay mã tặc, có lần còn một mình giết lui sáu trăm mã tặc!”

Mã Dục lại vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, trầm giọng nói: “Không ngờ lại có loại việc này.”

Điển Vi nói: “Phu nhân và Chu Thương tướng quân cũng phát hiện rằng Tiệp Vân không hề có ác ý với công tử cho nên mới dám để hắn ở bên cạnh công tử.”

Cổ Hủ ở bên cạnh đột nhiên nói: “Chúa công, Triệu Vân này chính là một viên mãnh tướng, năm đó ở trước Hồ Lao quan từng một tiễn bắn lui Lữ Bố, cứu Công Tôn Toản dưới Phương Thiên Họa kích, về sau cũng từng là thống lĩnh của Bạch Mã Nghĩa tòng, có phải là nên cho vào trong quân để dẫn binh không?”

“Không.” Mã Dục lắc đầu: “Cứ để hắn lại ở bên cạnh công tử đi.”

Lúc này, một tiểu giáo của quân Lương rảo bước tới trước mặt Mã Dục, ôm quyền nói: “Lương hầu, liệt trường (khu vực săn bắn) đã chuẩn bị xong rồi.”

“Được!” Mã Dục đứng dậy, nói với bọn Cổ Hủ, Phó Nhiếp, Pháp Chân, Quán Trừ: “Hôm nay để cô dạy dỗ bọn sói con này, cô phải khiến chúng biết rõ rằng, đơn đả độc đấu chỉ có thể là tự chịu diệt vong, chỉ có đồng tâm hiệp lực mới có thể chiến thắng được địch nhân cường đại.”

Ở sườn tây đại doanh Hà Sáo chính là liệt trường.

Nơi đây núi cao rừng rậm, cây cối um tùm, trong rừng tẩu thú hoành hành, thỉnh thoảng còn có mãnh thú, là khu vực mà đại doanh Hà Sáo chuyên dùng để huấn luyện thuật săn bắt, mục đích của nó chính là hi vọng đám sói con của đại doanh có thể thông qua săn bắn mà học được kỹ xảo chiến đấu, hoặc là có thể tiến thêm một bước mà học được bí quyết dụng binh sơ bộ.

Trong rừng rậm có một khoảng đất trống, xung quanh khoảng đất trống được dựng hàng rào kiên cố, trong hàng rào tiếng rỗng âm âm, một con hổ sặc sỡ phải nặng hơn ngàn cân đang rống giận ở bên trong, thỉnh thoảng lại nghe tiếng múa vuốt về phía đài cao cách đó không xa, lộ ra hàm răng sắc bén, khiến người ta run sợ. Đứng dưới đài cao là phụ tử Mã Dục, Mã Chính, Mã Chiến và đám công tử ca Vương Song, Từ Chất.

Mã Dục quay lại gật đầu với Điển Vi, Điển Vi hiểu ý, giơ cao tay phải lên rồi phát xuống. Trong nháy mắt một tiếng sói hú lanh lảnh vang lên, đám người Mã Chính, Mã Chiến nhao nhao nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy hàng rào gỗ kiên cố đột nhiên được mở ra, một con sói đực cường tráng bị các binh sĩ đuổi vào khoảng trống.

Con sói đực này cho dù cực kỳ cường tráng, trong tất cả đám sói thảo nguyên thì thể hình của nó cũng tính là rất lớn, nhưng so với con mãnh hổ sặc sỡ ở trong hàng rào thì lập tức lộ ra vẻ nhỏ bé vô cùng. Mãnh hổ sớm đã đói không chịu nổi phát hiện vật săn xuất hiện, lập tức lao với vồ, con sói rất nhanh bị đè xuống đất, trở thành mỹ thực trong miệng con mãnh hổ.

“Thấy chưa?” Mã Dục quay đầu lại nghiêm giọng nói với bọn Mã Chính, Mã Chiến: “Một con sói, vô luận là nó có cường tráng như thế nào thì chung quy vẫn không phải là đối thủ của mãnh hổ. Mà các người, chính là một đám sói con, tương lai khi các người lớn rồi, các người sẽ phải đối diện với những địch nhân giống như con mãnh hổ đó.”

Khuôn mặt nhỏ của bọn Mã Chính lập tức biến thành trắng bệch, trong con mắt trong tràn đầy vẻ mê mang, rõ ràng là cảm thấy lực bất tòng tâm đối với địch nhân giống như mãnh hổ.

“Có điều, các người cũng đừng nản chí, một con sói tất nhiên không chiến thắng được mãnh hổ, nhưng một bầy sói thì sao?”

Mã Dục vừa dứt lời, hàng rào kiên cố đột nhiên mở ra mấy chục cánh cửa, mấy trăm con sói thảo nguyên từ trong ủa ra. Đám sói thảo nguyên sớm đã đói meo phát hiện ra con mãnh hổ ở trong vòng tròn, một con lang vương cường tráng đang ngẩng đầu lên gào một tiếng, đám sói lập tức lạng lẹ vây quanh con mãnh hổ.

Mãnh hổ rõ ràng là ý thức được sự nguy hiểm, thôi không ăn nữa, co thân hình to lớn thành một khối, sau đó liều mạng há cái miệng máu ra, gầm gừ về phía đám sói. Đám sói vẫn lạnh lùng vây xung quanh, không tiến công, cũng không rút lui, cứ vậy không chút biểu cảm vây quanh mãnh hổ.

“Gừ gừ!”

Lang vương cường tráng hú dài một tiếng, đám sói vừa rồi còn vô cùng an tĩnh lập tức rít gào, sao đó điên cuồng lao về phía con hổ ở giữa vòng vây. Mãnh hổ tất nhiên là không cam tâm bó tay chịu trời, một con

mãnh hổ và mấy trăm con sói thảo nguyên vì sinh tồn mà điên cuồng cắn xé nhau.

Cuối cùng, lang vương cắn một cái vào yết hầu mãnh hổ, đám sói giành được thắng lợi cuối cùng.

Mã Dục nói với bọn Mã Chinh: “Thấy rồi chứ? Mãnh thú có lợi hại hơn nữa không cũng cắn được sự tiến công của bầy sói? Các ngươi chính là đám sói đó, còn địch nhân của các ngươi chính là con mãnh hổ, các ngươi nếu như không muốn thành thức ăn của con mãnh hổ thì phải đánh bại mãnh hổ, phải học được đoàn kết!”

Đám sói con gật đầu tựa như hiểu mà lại như không hiểu.

Trên mắt Mã Dục thoáng hiện lên vẻ nhăn nhó, nói với Diên Vi: “Diên Vi, cho đám nhóc này mặc giáp trụ, phát cho chúng binh khí, sau đó đưa chúng vào chỗ đám sói!”

Cổ Hủ biến sắc, thấp giọng nói: “Chúa công, cái này...”

Mã Dục thấp giọng nói: “Văn Hòa không cần nghĩ nhiều, cô đã mai phục hai trăm thần xạ thủ ở ngoài vòng vây của đám sói, nếu như bên trong xuất hiện chuyện gì bất ngờ, những thần xạ thủ này có thể kịp thời bắn tên giết đám sói. Có điều, cô thực sự hi vọng rằng đám nhóc này có thể dựa vào sức lực của mình để giải quyết đàn sói. Bọn chúng phải tự bắt được lang vương của mình.”

375. Chương 302: Hán Trung Âm Vân

Đối diện với đàn sói từ bốn phương tám hướng vây tới, các công tử ca chưa bao giờ đối diện với cảnh này lập tức hoảng loạn, người nhất gan bắt đầu lui ra sau. Diên Mãn, Hứa Nghi và Vương Song thì vùng vẫy trong tay định đuổi đàn sói đang tới gần, trong đám người hỗn loạn, chỉ có Mã Chinh là vẫn bảo trì được sự trấn định.

Tại thảo nguyên Mạc Bắc, Mã Chinh từng tham gia rất nhiều lần săn bắn, đối với tràng cảnh này cũng sớm đã nhìn đến quen rồi, cũng biết nên đối phó với đàn sói hung hãn khát máu này như thế nào.

“Đừng hoảng, mọi người đừng hoảng.” Mã Chinh vội vàng vùng vẫy tên trong tay, quát lớn: “Mọi người đều lui tới cạnh bản công tử đi, dựa vào hàng rào mà kết trận. Nhị đệ, đệ và Diên Mãn, Vương Song, Hứa Nghi vòng ngoài, dùng trọng thuẫn để ngăn sự tiến công của đàn sói. Chu Bình, Bùi Định, Phương Thảo, Từ Chất, dùng trường thương trong tay các ngươi bảo vệ bên cánh, hỗ trợ cho đao thuẫn thủ. Cao Tiến, Quản Khởi và bản công tử cùng nhau dùng cung tên bắn giết đàn sói, nhanh!” T

Nỗ lực của Cổ Hủ mấy năm này giành thời gian để dạy Mã Chinh binh thư chiến thuật coi như là không uổng phí.

Nghe thấy tiếng quát, Diên Mãn, Hứa Nghi và Vương Song nhanh chóng lui tới trước mặt Mã Chinh, mượn trọng thuẫn hạ từ trên vai xuống đất tạo thành một bức tường thuẫn. Chu Bình, Bùi Định, Phương Thảo và Từ Chất cũng giơ trường thương tới hai bên cạnh trọng thuẫn của Diên Mãn, Hứa Nghi, Vương Song, tạo thành trận phòng ngự khá nghiêm cẩn.

Đồng thời, Quản Khởi và Cao Tiến cũng đã lui tới cạnh Mã Chinh, đặt tên lên cung chuẩn bị bắn sói.

Chỉ có Mã Chiến quay đầu lại khinh thường trừng mắt lườm Mã Chinh, lạnh lùng nói: “Tại sao phải nghe người? Đồ quỷ nhất gan, bản công tử một mình cũng có thể giải quyết đám sói đất này, hừ!”

Mã Chinh vội la lên: “Nhị đệ, đừng hồ đồ, mau quay lại!”

Mã Chiến không thèm để ý đến sự ngăn cản của Mã Chinh, vùng vẫy mã đao trong tay lao về phía đàn sói như phát điên.

Trên đài quan sát, trong mắt Mã Dục lập tức lóe lên vẻ lạnh lùng, Cổ Hủ thì sắc mặt nghiêm nghị, thấp giọng nói: “Nhị công tử kiêu dũng thiện chiến, đáng tiếc chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, không bằng đại công tử chỉ huy bình tĩnh, hơi có chút khí độ của chúa công.”

Mã Chiến giống như hổ điên, cuồng bạo giết vào trong đàn sói, trăm mã đao sắc bén vùng vẫy, đàn sói thảo nguyên cổ gồng dè Mã Chiến xuống đất nhao nhao tách ra. Những con sói thảo nguyên không phải là bị

mũi dao chọc thủng bụng thì cũng bị chém đứt tứ chi mà gào rú không thôi. Mã Chiến tuy mới chỉ có tám tuổi, nhưng lại vô cùng khỏe mạnh, những con sói thảo nguyên này tuyệt không thể địch nổi.

Có điều, lực lượng của một người chung quy cũng chỉ có hạn.

Sau khi một mình giết chết mấy chục con sói thảo nguyên. Mã Chiên rõ ràng bắt đầu không chống đỡ nổi, tiết tấu động tác cũng bắt đầu chậm dần, mà sự vây công của sói thảo nguyên thì càng lúc càng hung mãnh. Mã Chiến tả xung hữu đột, cục diện rất nhanh biến thành gian nan, khi Mã Chiến tung cước đá bay một con sói đực cường tráng, đang định quay người vung dao quét ngang thì khóe mắt đột nhiên có bóng đen lóe lên.

Mã Chiến kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy một con cự lang lừng lừng lao đến, trong cái miệng máu đang há to, răng nanh sắc bén đến khiếp người, Mã Chiến vội vạng định né tránh nhưng người đang ở trên không trung nên không có chỗ để mượn lực, muốn quay đao đỡ nhưng đáng tiếc là chiêu thức vừa dùng hết, vừa rồi đã bày ra đao thế quét ngang nên lúc này muốn thu đao lại thì đã không kịp.

“Đáng ghét!”

“Hự!”

Mã Chiến rên lên một tiếng đau đớn, vội vàng co đầu ý muốn dùng đầu đựng mạnh với cái miệng lớn của cự lang thì một mũi lang nha tiễn xé không bắn tới, mũi tên băng lãnh bắn xuyên đầu cự lang, xuyên vào từ mắt trái của nó và lòi ra từ mắt phải, cự lang gào lên một tiếng rồi ngã xuống. Sau lưng Mã Chiến ướt đầm mồ hôi lạnh, thuận thế quét một đao bổ ba con sói thảo nguyên ở bên cạnh thành sáu mảnh.

Khi Mã Chiến quay đầu lại nhìn, Mã Chính đã mang tiểu đội mười người xông lên trước, mũi tên vừa rồi hiển nhiên là Mã Chính bắn ra, cũng chỉ có Mã Chính mới có được tiễn thuật như vậy.

Đàn sói con trước ngã xuống thì con sau lao lên giống như sóng lớn sóng dài, từng đợt từng đợt ồa lên. Nhưng bức tường thuẫn mà Điển Mãn, Hứa Nghi, Vương Song dựng lên lại kiên cố như bàn thạch, mặc cho sóng lớn vỗ bờ, vẫn vững vàng không động. Trường thương của Chu Bình, Bùi Định, Phương Thảo và Từ Chất giống như độc xà thè lưỡi, đâm ra liên tục, bảo vệ vững chắc cho hai cánh của tiểu đội.

Trung ương của tiểu đội, Mã Chính ở chính giữa, Quảng Khởi ở bên trái, Cao Tiến ở bên phải, ba người chỉ lạnh lùng giương cung đặt tên, bắn chết những con sói thảo nguyên vây bên cạnh Mã Chiến. Có điều lúc này, sói thảo nguyên vây xung quanh tiểu đội mười người càng lúc càng nhiều, có hai con sói cái giảo hoạt thậm chí còn vòng ra sau tiểu đội định đánh lén.

“Nhị đệ, mau lui xuống!” Mã Chính xoay tay bắn một mũi tên, bắn chết hai con sói cái định đánh lén, sau đó quay đầu lại trừng mắt lườm Mã Chính rồi cao giọng quát: “Còn làm loạn nữa là mọi người sẽ chết theo người đấy?”

Mã Chiến chưa từng thấy Mã Chính nghiêm nghị như thế này, từ nhỏ tới lớn, từ lúc có ký ức tới nay, Mã Chính tựa hồ như luôn là đối tượng trêu ghẹo của Mã chiến, nhớ là có lúc bị đùa rất thâm, cho dù là đầu chảy máu, Mã Chính cũng không phát nổi, cũng chưa từng đem chuyện mách cho phụ mẫu biết. Mã Chiến một mực cho rằng Mã Chính là kẻ nhu nhược, cho nên mới như vậy.

Nhưng hôm nay, Mã Chính lại khiến cho Mã Chiến cảm thấy có chút xa lạ.

“Nhị đệ!”

Mã Chính đột nhiên kéo cung đặt tên, đám tên băng lãnh không ngờ lại nhắm thẳng vào mi tâm của Mã Chiến.

Mã Dược, Cổ Hủ đứng trên đài quan sát đồng thời hít một hơi lạnh, Cú Đột đứng sau lưng Mã Dược còn chậm rãi mở cung, rồi đặt một mũi lang nha tiễn to như ngón tay cái lên dây cung. Khi đang muốn kéo cung thì bàn tay của Mã Dược đã nặng nề đặt lên vai Cú Đột. Đây là cuộc đấu võ giữa huynh đệ Mã Chính, Mã Chiến, Mã Dược không hi vọng có bất kỳ ngoại lực nào tham gia vào.

“Nhị đệ, cúi đầu!”

Mã Chinh rống lên một tiếng, Mã Chiến rùn người cúi đầu theo bản năng, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy hàn quang lóe lên, một mũi lang nha tiễn sắc bén đã xẹt qua mũ giáp của Mã Chiến.

Cơ hồ như là đồng thời, một tiếng sói tru thê lương như ngựa chiến vang lên ở sau đầu Mã Chiến. Mã Chiến ngóc đầu dậy nhìn, chỉ thấy thân hình khổng lồ của con lang vương màu xám từ trong không trung nặng nề rơi xuống, một mũi lang nha tiễn bắn thẳng vào cái miệng lớn đỏ như máu đang há ra của nó, xuyên thẳng tới não.

“Gào!”

“Gào ào!”

Lang vương ngã xuống phát ra tiếng tru giãy chết, đàn sói đang xông vào tiểu đội như phát cuồng trong khoảnh khắc bắt đầu lui xuống. Mã Chinh nhân cơ hội suất lĩnh tiểu đội xông lên cứu Mã Chiến về. Mã Chinh kéo Mã Chiến đang nằm dưới đất dậy, hỏi một cách quan tâm: “Nhị đệ, đệ không sao chứ?”

Mã Chiến nhìn Mã Chinh đến ngây ngốc, gọi một tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Đại ca!”

Trên đài quan sát, Mã Dược và Cổ Hủ thở phào một hơi, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, đám công tử ca kiêu ngạo bất tuân này cuối cùng cũng tìm thấy lang vương của mình rồi.

...

Tháng tám năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ chín, Phương Duyệt trấn thủ Hán Trung cuối cùng cũng nhận được tin tức của Mã Dược. Khi một con khoái mã sau vai cầm lệnh kỳ từ cửa bắc Nam Trịnh tiến vào, khi tiếng vó ngựa lộp cộp chặn võ con đường vắng vẻ, đám người nhàn rỗi ở nhà như Diêm Phổ, Dương Nhâm, Dương Ngang và Trương Lỗ toàn bộ đều bắt đầu khẩn trương.

Thời khắc quyết định sinh tử tồn vong của bách tính Hán Trung và Ngũ Đẩu Mễ giáo tới rồi.

...

Sau khi Trương Lỗ đầu hàng, để ổn định cục thế mà không làm kích động sĩ tộc địa phương, Phương Duyệt chưa từng phái quân đội chiếm lĩnh thành trì Hán Trung ngoài Nam Trịnh. Hai là đem đại quân hai vạn người toàn bộ đóng tại Nam Trịnh. Trong đó ba ngàn tinh binh đóng ở trong thành, do Phương Duyệt tự mình suất lĩnh, đại quân một vạn bảy ngàn người còn lại thì chia làm hai bộ, phân biệt do Trần Đáo, Trương Tú suất lĩnh đóng ở trong hai doanh trại quân đội ở ngoài thành.

Hai tòa đại doanh của Trương Đáo, Trương Tú giống như hai vệ sĩ, bảo vệ quân doanh Hán Trung ở giữa.

Hai vạn quân Hán Trung đều bị an trí ở trong quân doanh này, có điều để phòng ngừa có biến, quân đội Hán Trung hai vạn người đã bị tước vũ khí, quân lương trong doanh cũng chỉ có thể duy trì ba ngày.

Khoái mã đưa tin vừa đến, Trần Đáo và Trương Tú đã nghe tiếng mà tới.

Phương Duyệt cho Trương Tú, Trần Đáo vào trướng, mở thư ngay trước mặt họ, sau khi bản thân đọc xong thì đưa cho hai người họ đọc.

Khi Trần Đáo, Trương Tú đọc xong, Phương Duyệt mới trầm giọng, nói: “Trong thư chúa công chỉ nói phải xử trí Trương Lỗ và hai vạn quân Hán Trung như thế nào, còn đâu thì không nhắc tới phải xử lý sĩ tộc Hán Trung như thế nào, chỉ nói là do ta tự xét tình hình mà xử lý. Theo hai vị tướng quân, nên xử trí sĩ tộc Hán Trung thế nào mới tốt đây?”

“Tướng quân bảo sao thì mặt tướng xin làm vậy.”

Trương Tú trả lời rất cẩn thận, có thể nói là chẳng khác nào không nói gì. Trương Tú không còn là thắng nhóc chưa ráo máu đầu của mười năm trước. Gió mưa bụi đường nhiều năm nay đã khiến hắn thành thực hơn rất nhiều trong chính trị, hành sự nói năng cũng trầm ổn hơn nhiều. Cho nên trước khi chưa rõ tính tình của chủ tướng Phương Duyệt, hắn tuyệt đối không tùy tiện phát biểu ý kiến của mình.

Khác hẳn với Trương Tú, Trần Đáo lại lộ ra vẻ huyết khí phương cương.

Trương Tú vừa dứt lời, Trần Đáo đã nói với Phương Duyệt: “Tướng quân, mấy người Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang, Diêm Phổ đã không chịu đầu hàng Lương hầu, vậy thì giết quách chúng đi! Lưu lại

bọn chúng chung quy vẫn là họa hại, nói không chừng lúc nào đó sẽ lại gây họa? Còn những sĩ tộc Hán Trung đó, nguyện ý đầu hàng thì là tốt nhất, còn không nguyện ý đầu hàng thì cứ giết, giết cho bọn chúng tâm kinh đảm chiến, bò dưới đất xin hàng mới thôi! Mạt tướng cũng muốn xem xem, cổ của những sĩ tộc này cứng hay là mã đao của quân Lương chúng ta cứng?”

Phương Duyệt nghĩ một lát rồi nói: “Có điều thế nào thì cũng không thể giết người mà không có lý do được. Không bằng trước tiên cứ làm thế này đi, bắt đầu từ ngày hôm nay sẽ nghiêm chỉnh giữ trị an Nam Trịnh, một khi phát hiện có sĩ tộc tư sự, thì từ đó mà nghiêm trừng để răn đe cảnh cáo!”

Trương Tú giật nảy mình, vốn muốn nói ra nhưng lời tới khóe miệng thì hần lại nuốt ngược về bụng.

Trần Đáo đầu sao cũng còn trẻ tuổi, huyết khí phương cương, nói ra những lời này thì không có gì kỳ quái, còn Phương Duyệt cũng là một quân nhân thuần túy, mà đã gọi là quân nhân thuần túy thì chứng tỏ là hần chỉ biết dẫn quân đánh trận, biểu hiện trên chính trị thì cực kỳ nhược trí, chính vì thế, năm đó khi Phương Duyệt nhận được chỉ dụ giả mạo của công chúa Ích Dương Lưu Minh, còn không rõ đây là ý tứ của bản thân Lưu Minh hay là ý tứ của Mã Dục, liền suất quân chấp hành, kết quả suýt chút nữa thì gây ra hậu quả không thể vãn hồi.

Phương Duyệt và Trần Đáo đều quen dùng tư duy của quân nhân để suy nghĩ vấn đề, cho nên sẽ ngây thơ mà cho rằng sách lược giết một dọa trăm có thể đối phó với sự đối kháng của sĩ tộc Hán Trung. Trương Tú về chính trị thì thành thực hơn hai người này nhiều, năm xưa cũng từng đuổi theo họa loạn Đồng Trác tới Lạc Dương. Biết được sĩ tộc lúc đó không phải chỉ dùng võ lực đơn thuần là có thể khuất phục họ được.

Trương Tú vốn muốn khuyên Phương Duyệt cải biến sách lược, nhưng lại nghĩ rằng Phương Duyệt chính là đại tướng tâm phúc dưới trướng Lương hầu. Trong thư Lương hầu tuy không nói gì, nhưng ai có thể bảo chứng Lương hầu không có mặt tín khác giao riêng cho Phương Duyệt? Không phải là Lương hầu trong mặt tín sai Phương Duyệt giết sĩ tộc Hán Trung?

Cân nhắc qua lại, Trương Tú cuối cùng quyết định không nói gì cả.

Bàn định xong, Phương Duyệt lập tức triệu Tịnh Châu hàng tướng Trương Tiên đến, lệnh cho hần dẫn năm trăm tinh binh tuần tra dọc theo phố, thực thi giới nghiêm ban đêm đối với Nam Trịnh, nghiêm cấm bắt người nào được ra phố vào buổi tối. Ban đêm, trong thành Nam Trịnh là một mảng binh hoan mã loạn, quan viên sĩ tộc không biết rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì, ai ai cũng cảm thấy bất an.

Ngày hôm sau, Phương Duyệt triệu Dương Tùng, Dương Bách tới quân doanh, lại phái binh sĩ cường hành “mời” đám sĩ tộc Hán Trung không chịu đầu hàng như Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang tới quân doanh, tuyên đọc quyết định của Mã đồ tể ở ngay trước mắt họ, hạ lệnh cho Trương Lỗ và hai vạn giáo đồ Ngũ Đầu Mễ trong vòng nửa tháng phải rời khỏi Nam Trịnh tới núi Chung Nam.

Kết quả này ngay cả Trương Lỗ cũng không ngờ tới, lập tức thốt lên kinh hãi: “Tướng quân, núi Chung Nam núi cao rừng sâu, xa trùng hoành hành, đến tiêu phu cũng khó mà vào được, sau khi hai vạn đại quân vào núi thì sinh sống như thế nào?”

Phương Duyệt lạnh lùng nói: “Cái này thì Trương Thiên Sư không cần phải lo lắng, Lương hầu đã có an bài, thứ sử bộ Ung Châu mỗi năm đều sẽ cung cấp đủ quân lương để duy trì sinh kế của hai vạn giáo đồ.”

Trương Lỗ do dự nói: “Cái này, nhưng ta có thể về thương nghị với trưởng lão trong giáo rồi mới quyết định được không?”

“Không cần.” Phương Duyệt cự tuyệt một cách chém đinh chặt sắt: “Chuyện này Lương hầu đã quyết định rồi, Trương Thiên Sư không cần phải thương nghị với trưởng lão trong giáo nữa, cứ chiếu theo mệnh lệnh mà chấp hành là được.”

“Ài.”

Trương Lỗ thở dài một tiếng, từ từ cúi đầu xuống.

....

Buổi trưa, Diêm Phổ, Dương Nhâm, Dương Ngang, Trương Vệ cùng nhau tới dinh thự của Trương Lỗ.

Thấy mặt Trương Lỗ, Diêm Phổ vội vàng hô: “Sư quân, chuyện gấp lắm rồi, phải mau mau quyết định!”

Trương Vệ cũng nói: “Đúng vậy đó đại ca, Phương Duyệt cường bách đại ca và hai vạn tướng sĩ Hán Trung tới núi Chung Nam, khẳng định là không có ý tốt, nếu không có chỗ nào mà không thể an trí hai vạn tướng sĩ, bất kể là Quan Trung hay là bắc địa, có chỗ nào mà không thể đồn điền? Vì sao phải tới thâm sơn cùng cốc như núi Chung Nam?”

Dương Nhâm, Dương Ngang cũng đồng thanh phụ họa: “Đúng, Phương Duyệt khẳng định là nhận được mật tin của Mã đồ tể, muốn trăm tận sát tuyệt hai vạn tướng sĩ Hán Trung ở núi Chung Nam rồi, sư quân, ngài đừng ôm ảo tưởng gì với Mã đồ tể nữa, đồ tể chính là đồ tể, hắn chỉ biết giết người như ngóe thôi.”

Trương Lỗ lại biến sắc, cuối cùng chỉ thở dài, nói: “Cho dù Mã đồ tể có an bài khác thì hiện tại đại quân hai vạn người này đã bị quân Lương đề phòng, hơn nữa hai huynh đệ Dương Tùng, Dương Bách đã thông đồng với quân Lương, chúng ta cho dù muốn phản hán nhưng trong tay không có một binh một tướng thì làm thế nào được?”

Diêm Phổ cười gian một tiếng, nói với Trương Lỗ: “Chỉ cần sư quân chịu hạ quyết tâm, những cái này đều không phải là vấn đề!”

Trương Lỗ nói: “Tử Ngọc (tự của Diêm Phổ) có kế sách gì vậy?”

Diêm Phổ lắc đầu, nói: “Phổ chưa có kế sách gì cả, có điều cách lúc đại quân lên đường còn có nửa tháng thời gian. Chúng ta có đủ thời gian để tính việc lâu dài. Duy có sư quân là phải quyết đoán sớm, chúng ta mới có thể không còn cố kỵ mà toàn lực hành động.”

Trương Lỗ khép hai mắt lại, rơi vào trầm tư.

Trương Lỗ sở dĩ quyết định đầu hàng, kỳ thực là vì để bảo toàn Ngũ Đẩu Mễ giáo.

Ở trong lòng Trương Lỗ, sinh tử tồn vong của Ngũ Đẩu Mễ giáo quan trọng hơn sự được mất của quân Hán Trung. Do tình huống lúc đó là hai lộ đại quân của Trương Tú, Trần Đáo đã bình lâm bình nguyên Hán Trung, quân Hán Trung nếu như ngoan cường chống cự, dẫn tới chiến loạn không ngừng, vậy Hán Trung đại địa khó tránh khỏi sinh linh đồ thán. Nếu như vậy, Ngũ Đẩu Mễ giáo dựa vào bách tính Hán Trung mà tồn tại tất cũng sẽ bị vạ lây, cho nên Trương Lỗ mới quyết định đầu hàng.

Nhưng sự tình phát triển về sau lại nằm ngoài dự liệu của Trương Lỗ.

Trương Lỗ vốn cho rằng Mã đồ tể xuất phát từ suy nghĩ muốn ổn định cục thế Hán Trung sẽ vẫn để Trương Lỗ hần làm thái thú Hán Trung (điều này vào thời đó là rất thường thấy, phàm là có quân phiệt cát cứ đầu hàng, phương nhận hàng tất sẽ vẫn cho nhận trọng trách ở đương địa, ít nhất thì trước khi sĩ tộc đương địa quy tâm thì tuyệt không dám tự tiện điều nhiệm hoặc cách chức), như vậy thì Ngũ Đẩu Mễ giáo cũng sẽ có thể tiếp tục sinh tồn.

Nhưng ai ngờ Mã đồ tể lại không an bài theo thường lý, một tiếng ra lệnh cho Trương Lỗ hần và hai vạn giáo đồ của Ngũ Đẩu Mễ giáo tới núi Chung Nam vắng dấu chân người, đây là điều mà Trương Lỗ không hề ngờ tới.

Làm sao bây giờ?

Phản kháng? Có lẽ sẽ thành công, cũng có lẽ sẽ thất bại. Thất bại cố nhiên là ngọc đá đều vỡ, nhưng nếu thành công thì Ngũ Đẩu Mễ giáo vẫn có thể tiếp tục sinh tồn! Phục tùng? Hai vạn giáo đồ rất có thể sẽ bị Mã đồ tể trăm tận giết tuyệt, để trăm thảo trừ căn. Ai dám khẳng định Mã đồ tể sẽ không đại khai sát giới với những giáo đồ còn sót lại.

Thò đầu ra là một đao mà co đầu lại cũng là một đao, không bằng liều mạng đi.

Đôi mắt đang khép hờ của Trương Lỗ từ từ mở ra, trong con ngươi lóe lên vẻ kiên định, nói với Diêm Phổ: “Bản quân sư quyết tâm đã định, vì đại nghiệp thánh giáo, vì sinh tử tồn vong của hai mươi vạn bách tính Hán Trung, tuyệt không thể khoan tay chịu chết! Tử Ngọc và chư vị tướng quân cứ mặc sức phóng tay mà làm, tất cả hậu quả đều do bản quân sư gánh chịu.”

Diêm Phổ vẻ mặt kích động, nói: “Sư quân anh minh.”

Chư tướng Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang vỗ bàn nói: “Sư quân sớm đã nên như vậy rồi!”

...

Cơ hội nói tới là tới.

Lệnh giới nghiêm ban đêm của Phương Duyệt vốn là muốn mượn cơ giết một đám sĩ tộc Hán Trung, kết quả sau khi lệnh giới nghiêm được đưa xuống, sĩ tộc Hán Trung vốn kiêu ngạo bất tuân nhao nhao đóng cửa từ khách, không thò đầu ra khỏi cửa, chỉ có những người thân cận với huynh đệ Dương Tùng, Dương Bách là cáo mượn oai hùm diễu võ dương oai, hoành hành bá đạo trong thành Nam Trịnh.

Kết quả là xảy ra chuyện.

Thê huynh của Dương Tùng vì uống say dẫn gia nô gây chuyện ầm ĩ trên đường, phát sinh xung đột với binh sĩ tuần tra của quân Lương, tiểu giáo lĩnh quân vì tức giận mà một đao giết chết thê huynh của Dương Tùng. Dương Tùng chạy tới chỗ Phương Duyệt kể khổ, kết quả Phương Duyệt không những không trừng phạt tiểu giáo của quân Lương đã giết người mà còn mắng cho Dương Tùng một trận.

Dương Tùng nóng mũi, chỉ đành hậm hực đi về.

Buổi trưa hôm đó, Diêm Phổ tới phủ của Dương Tùng, hai người ở trong thư phòng mật đàm cả buổi chiều, cho tới khi sắc trời sắp tối Diêm Phổ mới đứng dậy rời đi. Phương Duyệt ngoại trừ không hiểu chính trị, còn phạm một sai lầm trí mạng khác chính là không hạn chế sự tự do hành động của sĩ tộc Hán Trung.

Hôm sau, Trương Lỗ lấy cớ là hai vạn tướng sĩ sắp phải đi xa, khẩn cầu Phương Duyệt cho phép các tướng sĩ về Nam Trịnh từ biệt thân nhân. Phương Duyệt vì sự an tọa cho nên dứt khoát cự tuyệt. Trương Lỗ lui một bước cầu xin lần nữa, xin Phương Duyệt cho phép thân nhân trong thành Nam Trịnh chia thành từng nhóm tới quân doanh từ biệt với tướng sĩ. Phương Duyệt cho rằng làm gì cũng đừng có quá tuyệt tình nên chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Dưới sự yểm hộ của huynh đệ Dương Tùng, Dương Bách. Bách tính Nam Trịnh đưa một lượng lớn vũ khí, lương khô vào trong quân doanh.

Khi tất cả chuẩn bị xong, Trương Lỗ lại lệnh cho bách tính Hán Trung tới mang gà vịt thịt cá và mỹ tửu mỹ thực tới quân doanh của quân Lương, lại ở trong phủ mở tiệc rượu, mời Phương Duyệt, Trương Tú, Trần Đáo ba người tới dự. Phương Duyệt không biết là kế, còn cho rằng là sĩ tộc Hán Trung đã thay đổi suy nghĩ quyết định dựa vào Lương hầu cho nên vui vẻ tới dự tiệc.

Trần Đáo, Trương Tú vì thủ ở doanh trại ngoài thành, cho nên không cùng đi.

Tình huống lúc bấy giờ là Trần Đáo, Trương Tú chia nhau lưu thủ hai tòa đại doanh ở ngoài thành. Đại doanh ở trong thành vì Phương Duyệt đi dự tiệc nên do Lôi Tự, Trương Tiên hai hàng tướng Tịnh Châu trấn thủ. Hơn nữa do bách tính Nam Trịnh đưa rất nhiều gà vịt thịt cá và mỹ tửu (trong rượu có độc, muốn đánh thuốc đại quân mấy ngàn người không phải là chuyện dễ) ba ngàn tướng sĩ quân Lương ầm tửu cuồng hoan ở đại doanh trong thành.

Phương Duyệt tổng cộng dẫn theo hơn trăm thân binh tới dự yến. Mười mấy quan quân do gia tướng trong phủ Trương Lỗ tiếp đón được an bài ầm yển ở thiên tỉnh, binh sĩ còn lại thì được an bài ở tiền viện. Phương Duyệt thì đương nhiên do đám người Trương Lỗ. Trương Vệ, Diêm Phổ, Dương Nhâm, Dương Ngang, Dương Tùng, Dương Bách bồi tiếp ầm yển ở đại sảnh.

Qua ba tuần rượu, đám người Trương Lỗ, Diêm Phổ, Dương Tùng, Dương Bách nối tiếp nhau mượn cơ chúc rượu.

Dương Nhâm đánh mắt ra hiệu với Dương Ngang, hai người đồng thời đứng dậy, rút trường kiếm ra bước về phía Phương Duyệt.

Phương Duyệt trong lòng tuy kinh hãi nhưng có một thân võ nghệ cao cường, lập tức né cú đâm lén của hai người, rút kiếm quát lớn: “Dương Nhâm, Dương Ngang, hai người muốn làm gì?”

Mưu sĩ Diêm Phổ của Trương Lỗ từ sau bình phong bước ra, âm trầm nói: “Phương Duyệt, người chết tới nơi rồi!”

“Tên thất phu Diêm Phổ, dám hại tính mạng của mỗ ư!”

Phương Duyệt giận tím mặt, trường kiếm trong tay đâm ra.

Hàn quang lóe lên, lưỡi kiếm phá không, Diêm Phổ không kịp né tránh đã bị trường kiếm đâm xuyên người. Diêm Phổ lập tức hét thảm một tiếng, thổ huyết mà chết. Trương Lỗ trốn sau bình phong thấy vậy, không khỏi thán kinh hãi.

376. Chương 303: Mã Đồ Tể Thân Chính Hán Trung (1+2).

Dương Nhâm, Dương Ngang lại múa kiếm đâm tới, Phương Duyệt tay không tắc sắt chạy quanh cột để tránh, hai tên thân binh từ ngoài thính chạy vào, một tên thân binh trong đó trên vai vẫn khiêng thương sắt nặng nề của Phương Duyệt, thấy Phương Duyệt đang chạy quanh né tránh, vội vàng ném thương sắt về phía Phương Duyệt, đồng thời hô lên: “Tướng quân, bắt lấy!”

Phương Duyệt lảng không nhảy lên, người ở trong không trung tóm lấy thiết thương xong thì thuận thế quét một thức.

Dương Nhâm mũi giáp bị quét rơi, suýt chút nữa thì vỡ đầu mà chết. Dương Ngang thì bị quét trúng vai, miệng thổ máu ngã xuống đất, may mà Trương Vệ từ thiên môn xuất lĩnh một đội tử sĩ liều mạng giết ra, cứu được Dương Ngang mang đi. Phương Duyệt cũng không truy sát, dẫn hai thân binh xông ra ngoài, cao giọng quát hỏi: “Tình hình thế nào?”

Tên thân binh đội trưởng vừa rồi ném thương sắt cho Phương Duyệt sầm thảm nói: “Các huynh đệ (mấy chục quan quân âm tửu ở thiên thính) bị phản quân ám toán, chỉ còn lại hai chúng tôi, vừa rồi ở tiền viện tiếng hô chém giết vang trời, tiếng vũ khí chạm nhau ong ong bên tai, chắc huynh đệ ở tiền viện đang bị phản quân vây công.”

Thân binh đội trưởng vừa dứt lời, trung môn ầm ầm mở ra. Mấy chục thân binh cả người đầy máu từ tiền viện giết vào. Thấy Phương Duyệt đứng ở bậc thang như chiến thần, các tướng sĩ mới thở phào nhẹ nhõm chạy tới đứng cạnh Phương Duyệt, hỗn hỗn hỏi: “Tướng quân, phản rồi, con mẹ bọn nó làm phản rồi!”

“Bản tướng quân biết.” Phương Duyệt quát hỏi: “Tình hình tiền viện như thế nào?”

Có thân binh đáp: “Chỗ nào cũng là phản quân, ngoài tường viện toàn là cung tiễn thủ của phản quân.”

Thân binh vừa dứt lời, trên nóc nhà xung quanh sương phong đột nhiên rực sáng, vô số bóng người đông nghìn nghìn xuất hiện trên tường viện. Dương Nhâm mặc giáp trụ hạng nặng ngạo nghễ đứng chính giữa, tay cầm bảo kiếm chỉ vào Phương Duyệt, quát: “Phương Duyệt, ngày nay năm sau chính là giỗ đầu của người đây, phóng tên!”

“Vút vút vút!”

Dương Nhâm vừa dứt lời, một trận mưa tên từ trên nóc nhà hai bên đại sảnh bắn xuống. Phương Duyệt và các thân binh vội vàng vùng binh khí trong tay để gạt. Nhưng vẫn có hai thân binh bị tên lạc bắn trúng, hự một tiếng rồi ngã xuống đất, Phương Duyệt quyết định rất nhanh, nói: “Dẫn huynh đệ bị thương vào trong đại sảnh, cố thủ đợi viện quân!”

Dương Nhâm giơ bảo kiếm trong tay về phía trước, quát to: “Tấn công!”

Mấy chục phản quân Hán Trung nhảy xuống tường, đập vỡ cửa lớn rồi xông vào đại sảnh. Dương Nhâm và phản quân còn lại thủ ở trên tường viện, chỉ nghe thấy tiếng chém giết trong đại sảnh rung trời, tiếng gào thét không dứt bên tai. Sau thời gian một bữa cơm, tiếng sát phạt trong đại sảnh mới từ từ hạ xuống, sau đó thì mấy chục chiếc đầu lâu dẫm máu bị người ta từ trong đại sảnh ném ra.

...

Ngoài thành Nam Trịnh.

Trần Đáo bị tiếng hô chém giết chói tai làm cho giật mình tỉnh dậy. Khi vội vàng ngồi dậy thì sớm đã có tiểu giáo vẽ mặt hốt hoảng chạy vào trong tấm trướng hô to: “Tướng quân, Hán Trung phản rồi.”

“Hả, phản rồi ư?”

Trần Đáo vội vàng mặc giáp trụ rồi bò lên đài quan sát, chỉ thấy trong đại doanh quân Hán Trung cách đó không xa ánh lửa ngút trời, viên môn mở toan, phản quân Hán Trung đông nghìn nghịt đang từ viên môn ập vào như đàn kiến vô cùng vô tận, sau đó lập tức chia quân làm hai lộ, phân biệt giết về đại doanh của quân Lương ở hai bên trái phải.

Dưới trời đêm, binh khí trong tay phản quân Hán Trung dưới ánh lửa ánh lên hàn quang trói mắt. Trần Đáo không khỏi giật nảy mình, thất thanh nói: “Đáng chết, phản quân không phải là đã bị tước khí giới rồi sao? Chúng lấy binh khí ở đâu vậy?”

“Tướng quân mau nhìn kia!” Một tiểu giáo đột nhiên chỉ về phái Nam Trịnh rồi hét to. “Trong thành cháy rồi!”

“Hả?” Trần Đáo vội vàng quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy trong thành Nam Trịnh ánh lửa ngút trời, lập tức biến sắc, nói: “Ồi trời, hồngбет rồi, Phương Duyệt tướng quân đang dự tiệc, không có tướng quân tọa trận chỉ huy, ba ngàn huynh đệ ở đại doanh Nam Trịnh và Phương Duyệt tướng quân rất có khả năng là bị phản quân kích phá!”

Tiểu giáo vội vàng nói: “Tướng quân, hiện tại phải làm sao bây giờ?”

Trần Đáo cắn răng nói: “Cứu tướng quân là quan trọng, để lại ba ngàn huynh đệ bảo vệ đại doanh, những huynh đệ khác theo bản tướng quân giết vào trong thành Nam Trịnh để cứu người! Ngoài ra, phái người tới tả đại doanh, xin Trương Tú tướng quân cũng phát binh cứu giá, nhanh!”

“Tuân lệnh.”

Sớm đã có tiểu giáo lĩnh mệnh mà đi.

...

Tả đại doanh, Trương Tú giống như là một pho tượng gỗ lạnh toát, đứng thẳng tắp trên tường viện.

Đằng sau Trương Tú, hai ngàn trường cung thủ tinh nhuệ sớm đã nghiêm trận chờ đợi ở sau hàng rào doanh trại. Từng cây trường cung đã được kéo căng, từng mũi lang nha tiễn đã được đặt lên dây cung, mũi tên sắc bén chỉ thẳng vào trường không u ám. Dưới trường không u ám, vô số phản quân Hán Trung đang rầm rập tiến vào như thủy triều.

Trương Tú sau khi cự tuyệt lời mời đầy thịnh tình của đám sĩ tộc Hán Trung Trương Lỗ, lơ mơ cảm thấy trong đây có gì đó không ổn, lại thêm biểu hiện mấy ngày nay của sĩ tộc Hán Trung hơi có chút dị thường. Trương Tú âm thầm lưu lại tâm nhãn, nghiêm lệnh cho tướng sĩ quân Lương của tả đại doanh không được cởi giáp, đồng thời tăng cường tuần tra.

Phản quân vừa có dị động, Trương Tú liền phát giác ra ngay.

Trương Tú vội vàng sai khoái mã thông tri cho Trương Tú của hữu đại doanh và Phương Duyệt của đại doanh Nam Trịnh, đồng thời vội vàng tập kết quân Lương trong doanh, chuẩn bị cổ thủ đợi cứu viện, bởi vì biến hóa quá đột ngột, Trương Tú cũng không nắm rõ được rằng quy mô phản loạn của quân Hán Trung có bao lớn?

Là toàn bộ quân Hán Trung đều làm phản hay là chỉ có một bộ phận? Trương Tú hoài nghi quân Hán Trung đã làm phản tập thể, thậm chí ngay cả Trương Lỗ cũng có khả năng là tham gia ở bên trong. Nếu thực sự là vậy, lần phản loạn này không phải tầm thường. Trương Tú nếu lúc này đột nhiên suất quân ra khỏi doanh để trấn áp, rất có khả năng là trúng phải mai phục của phản quân mà tổn binh thiệt tướng.

Trương Tú quyết định cổ thủ đại doanh, đợi sau khi trời sáng sẽ liên hệ với Phương Duyệt, Trương Tú, sau đó quyết định hành động tiếp theo. Không nghi ngờ gì nữa, quyết định của Trương Tú là vô cùng chính xác, bởi vì từ binh lực cho thấy, hơn hai vạn người của quân Lương so với binh lực của phản quân Hán Trung thì chỉ nhiều hơn chứ không hề ít hơn.

Quân Lương chỉ cần thủ vững ba tòa đại doanh, không cho phản quân bất kỳ một cơ hội nào thì phản quân có làm gì cũng vô ích.

Song đáng tiếc là khoái mã mà Trương Tú phái tới hữu đại doanh lại chậm một bước, Trương Tú đã dẫn sáu ngàn quân Lương từ cửa sau đại doanh xuất phát, giết tới Nam Trịnh để cứu Phương Duyệt. Kết quả nửa đường trúng phải mai phục của phản quân, hai quân hỗn chiến một trận thì đều có tử thương. Trần Đáo không có lòng ham đánh, suất quân liều mạng giết ra khỏi vòng vây, cuối cùng cũng tới được dưới thành Nam Trịnh.

Chưa kịp gọi cửa thì trên thành đã có một trận loạn tiễn bắn xuống. Lập tức bắn chết mấy chục thân binh ở bên cạnh Trần Đáo. Trần Đáo cũng suýt chút nữa thì trúng tên thụ thương. Liên tiếp gặp khó khăn, Trần Đáo chỉ đành dẫn quân lui về thủ ở một tòa núi nhỏ ngoài thành Nam Trịnh, mà lúc này bên cạnh Trần Đáo chỉ còn lại hơn ngàn tàn binh.

...

Nam Trịnh.

Cuộc hỗn chiến giữa quân Lương và phản quân đã vô cùng cân bằng, Phương Duyệt và ba ngàn quân Lương ở đại doanh Nam Trịnh cơ hồ bị giáodân Ngũ Đẩu Mễ giáo như đại dương mệnh mông nhấn chìm.

Trên đường lớn chỗ nào cũng là bạo dân tay cầm gậy gỗ, cuộc chim. Dưới sự hiệu triệu của Thiên Sư Trương Lỗ, những giáo đồ Ngũ Đẩu Mễ giáo cuồng nhiệt này đều phát khởi tiến công kiêu tự sát về phía trường thương và mã đao của quân Lương. Giáo dân ở phía trước lần lượt ngã xuống, giáo dân ở phía sau lại ào ào tiến lên, vô cùng vô tận.

Hỗn chiến kéo dài cho tới khi trời sáng thì Lôi Tự, Trương Tiên mới dẫn quân Lương xông ra khỏi trọng vây, giết tới phủ thái thú của Trương Lỗ, cứu ra được Phương Duyệt bị vây khốn ở bên trong. Lúc này bên cạnh Phương Duyệt đã chỉ còn lại bảy thân binh. Nếu Lôi Tự, Trương Tiên đến muộn một khắc, Phương Duyệt rất có khả năng là chết dưới loạn tiễn của phản quân rồi.

Tới giữa trưa, Phương Duyệt cuối cùng cũng suất quân giết ra ngoài thành, có điều ba ngàn quân tinh nhuệ giờ chỉ còn lại bốn năm trăm người.

Lại có hội binh báo lại, hữu đại doanh của Trần Đáo đã thất thủ, lương thảo, quân nhu trong doanh bị phản quân tranh cướp và đốt cháy sạch, Trần Đáo chỉ dẫn hơn ngàn tàn binh lui về thủ ở một ngọn núi nhỏ tại thành đông. Cũng may mà tả đại doanh của Trần Đáo vẫn an nhiên vô恙, phản quân cũng từng nhân đêm tối mà tập kích, kết quả lại bị Trương Tú giết cho đại bại, chỉ lưu lại hơn hai ngàn cỗ thi thể ở trước doanh.

Phương Duyệt vội vàng dẫn quân phối hợp với Trần Đáo, sau đó chạy về đại doanh của Trương Tú.

Thấy Trương Tú, Phương Duyệt không nói câu nào quỳ một chân xuống trước mặt Trương Tú, sầm sầm nói: “Lần này nếu không có tướng quân ngăn cơn sóng gió, đại sự hỏng mất rồi.”

Trương Tú biến sắc, vội vàng đỡ Phương Duyệt dậy.

Phương Duyệt lại vái một cái rồi mới đứng dậy, lúc này mới xấu hổ hỏi: “Nguyên Cẩm (tự của Trương Tú), đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Quân Hán Trung sao đột nhiên lại làm phản?”

Trương Tú bóp cổ tay thở dài nói: “Mặt tướng cũng là vừa mới biết, thì ra là Trương Lỗ sợ quân ta sẽ chém tận giết tuyệt hai vạn hàng quân Hán Trung, cùng đường tận lối cho nên mới có ý làm phản. Tướng quân vội vã quá rồi, cho dù muốn đuổi hai vạn hàng quân Hán Trung tới núi Chung Nam thì cũng không thể gấp trong nhất thời như vậy được.”

Trần Đáo lại hỏi: “Vây vũ khí của phản quân là từ đâu ra? Bọn chúng không phải là bị tước hết khí giới rồi sao?”

Trương Tú thở dài, nói: “Bởi vì tướng quân trừng trị thê huynh của Dương Tùng. Huynh đệ Dương Tùng, Dương Bạch ghi hận trong lòng nên cũng cùng nhau phản rồi. Chính có huynh đệ Dương Tùng, Dương Bạch âm thầm tương trợ, đám người Trương Lỗ mới lấy được lượng lớn binh khí, lương khô để lên lút chuyển vào trong doanh, quân ta phòng bị sơ xuất, thành ra mới có cuộc phản loạn đêm qua.”

“Ài.” Phương Duyệt thở dài một tiếng, mặt mày hổ thẹn nói: “Ta vốn là hạng áo vải, năng lực bình thường, được Lương hầu không chê mà giao cho trách nhiệm nặng nề mới có được chút thanh danh và công lao. Hôm

nay gặp thất bại này, còn mặt mũi nào mà quay về Quan Trung gặp Lương hầu nữa?”

Nói xong, Phương Duyệt liền toan rút kiếm ra tự vẫn, Trương Tú, Trần Đáo ở bên cạnh vội vào lao lên trước ôm chặt lấy cánh tay của Phương Duyệt, Trương Tú lại khuyên bảo: “Tướng quân, quân ta tuy bại nhưng còn hơn vạn tinh nhuệ, Trương Lỗ tuy thắng nhưng chẳng qua chỉ là đám ô hợp. Một trận chiến là có thể phá được, duy có trong quân lương thảo không đủ, không bằng trước tiên lui về Dương Bình quan đã rồi tính tiếp?”

“Bỏ đi.” Phương Duyệt thở dài một tiếng: “Cứ theo ý của Nguyên Cầm, lui về Dương Bình quan rồi hẵng nói.”

...

Tháng chín năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ chín (năm 196), thái thú Hán Trung Trương Lỗ trước hàng sau phản, quân Lương trở tay không kịp nên đại bại. Phương Duyệt chỉ dẫn hơn vạn tàn quân lui về thủ Dương Bình quan, Mã Dục ở tận Hà Sao nghe tin liền cả kinh, cùng Cổ Hủ dẫn ba ngàn thiết kỵ ngay đêm nam hạ, tới Dương Bình quan trước.

Tháng mười, Mã Dục dẫn ba ngàn thiết kỵ tới Dương Bình quan.

Cùng tháng, Trương Lỗ sai hai nhánh tinh binh chia ra thủ Trần Thương, Tử Ngộ tiểu đạo, còn bản thân thì dẫn ba vạn đại quân ra khỏi Nam Trịnh, dựng trại đóng quân ở trước Dương Bình quan, cùng quân Lương giằng co, lần này, Trương Lỗ quyết tâm phải liều mạng với Mã đồ tể. Cơ hồ trưng tập toàn bộ nam đinh trẻ tuổi của quận Hán Trung.

...

Dương Bình quan, quân trưởng của Mã Dục.

Phương Duyệt nơm nớp lo sợ quỳ xuống trước mặt Mã Dục, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mã đồ tể thân chính Hán Trung (2) Mã Dục sắc mặt âm trầm, đi đi lại lại trước mặt Phương Duyệt giống như gấu chó, nửa ngày không nói gì. Mã đồ tể càng không nói, Phương Duyệt trong lòng càng thấp thỏm bất an. Cổ Hủ sắc mặt cũng trầm trọng, đứng ở bên cạnh như một cây cột gỗ, tính tình của người này là khi không nên nói thì tuyệt không nói đến nửa câu.

“Phương Duyệt!” Mã Dục đột nhiên dừng bước, nghiêm giọng nói: “Lâm trận sơ xuất, hành động không thỏa đáng, dẫn tới khiến Trương Lỗ hàng rồi lại phản, gần vạn tướng sĩ chiến tử tại sa trường, luận tội thì đáng chém!”

“Mặt tướng cam nguyện chịu phạt.”

Phương Duyệt cúi gằm đầu xuống đất, thần sắc sầu thảm.

Mã Dục lạnh lùng nói: “Người không muốn biện giải cho mình ư?”

Phương Duyệt nói: “Mặt tướng tội không thể tha, không có gì để biện giải cả.”

“Hừ!” Mã Dục hừ lạnh một tiếng, quát: “Cũng tự mình biết mình đấy, vậy người có biết mình sai ở chỗ nào không?”

Phương Duyệt nói: “Mặt tướng lâm trận sơ xuất, hành động không thỏa đáng...”

“Câm mồm!” Mã Dục ngắt lời Phương Duyệt, lạnh lùng nói: “Chỗ sai của người là độc đoán chuyên quyền, không trưng cầu ý kiến của Trương Tú và Trần Đáo!”

Phương Duyệt nói: “Vâng, mặt tướng độc đoán chuyên quyền.”

“Cút!” Mã Dục đá Phương Duyệt lăn ra đất, mắng: “Tự mình đi nhận ba mươi quân côn.”

Phương Duyệt ngã xuống đất, sau đó mặt đầy bụi bặm bò dậy, ngạc nhiên nói: “Chúa công, thế thôi ư?”

Mã Dục lạnh lùng nói: “Vậy người còn muốn thế nào nữa?”

Phương Duyệt mặt toát mồ hôi, nói: “Mặt tướng phạm phải sai lầm tày trời như vậy, vốn cho rằng chúa công không chém mặt tướng thì không được...”

“Giết người?” Mã Dục nói: “Giết người thì tiện nghi cho người quá! Lưu lại cái đầu của người lại đã, không ở trên chiến trường đòi lại tổn thất lần này thì cô tuyệt không dễ dàng bỏ qua đâu. Còn không mau cắt đi?”

Phương Duyệt quay người chạy mất.

Mắt nhìn Phương Duyệt đi xa, Mã Dục thở dài: “Ài, Phương Duyệt dùng để quyết chiến trên xa trường thì có dư, dùng để quản lý địa phương thì lại không được. Cô dùng người sơ xuất quá.”

Cổ Hủ nói: “Lần này cũng không thể hoàn toàn trách chúa công được, Phương Duyệt tướng quân tất nhiên không biết quản lý địa phương, nhưng chúa công không phải là an bài Trương Tú làm phó tướng cho Phương Duyệt sao? Trương Tú trải qua loạn Lạc Dương của Đồng Trác, không thể không biết sự lợi hại của sĩ tộc. Hủ cho rằng vấn đề vẫn là xảy ra từ Trương Tú. Phàm là Trương Tú có thể đề tỉnh Phương Duyệt, cũng sẽ không xảy ra loạn lớn thế này đâu.”

Mã Dục nói: “Xem ra vẫn là cô làm chưa tốt, Trương Tú trong lòng vẫn có ngăn cách với cô.”

Cổ Hủ nghe xong trong lòng khê động, từ đây có thể nhìn ra chỗ đáng quý của Mã Dục. Đối lại là người bình thường, quân Lương gặp phải đại bại như thế này chuyện đầu tiên phải làm tất nhiên là trừng trị Phương Duyệt, Trương Tú, Trần Đáo ba vị tướng lĩnh lĩnh quân, nhưng chuyện đầu tiên mà Mã Dục làm lại là tự kiểm điểm mình, không hề đẩy trách nhiệm lên bộ hạ.

Cổ Hủ nói: “Chúa công nên có một cuộc nói chuyện chân thành với Trương Tú tướng quân. Để loại bỏ ngăn cách.”

“Ừ.” Mã Dục gật đầu, quát ra ngoài trướng: “Điển Vi, truyền Trương Tú tướng quân tới gặp ta.”

..

Ngoài Dương Bình quan, quân trướng của Trương Lỗ.

Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang, Dương Tùng, Dương Bách đã tề tụ đầy đủ ở trong trướng.

Trương Lỗ lo lắng vô cùng, nói: “Chư vị, vừa nhận được hồi báo của mật thám. Mã đồ tể đã tự mình dẫn ba ngàn thiết kỵ tới Dương Bình quan rồi. Mã đồ tể đã tới, Cổ độc sĩ trước sư theo hần như bóng với hình cũng tới, hai nhân vật này ai cũng hung tàn, ai cũng xảo trá, hơn xa Phương Duyệt, Trương Tú, quân ta e rằng lành ít dữ nhiều.”

“Sợ chó gì hần?” Trương Vệ thô lỗ chửi: “Huynh trưởng đã sai tinh binh thủ Trần Thương, Tử Ngộ tiểu đạo, hiện tại chỉ cần phong bế Dương Bình Quan chính diện, Mã đồ tể cho dù có mang mười vạn đại quân tới tấn công cũng khó mà vượt qua được nửa bước. Huống chi phía đông của Mã đồ tể còn có hai con hổ là Viên Thiệu và Tào Tháo rình rập, không thể tốn nhiều thời gian ở đây giằng co với quân ta mãi được, quân ta chỉ cần chặn hần ở đây khoảng nửa năm là quân Lương tự sẽ không chiến mà lui.”

Đại tướng Dương Nhâm nói: “Quân Lương chỉ có hơn vạn người, mà quân ta lại có ba vạn người, trên binh lực thì quân ta đã chiếm được ưu thế, có gì mà phải sợ?”

Trương Lỗ thở dài, nói: “Chuyện tới nước này thì cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể cùng Mã đồ tể quyết một trận tử chiến thôi, truyền lệnh các quân tử thủ đại doanh, tuyệt không thể tự ý xuất kích.”

...

Dương Bình quan, quân trướng của Mã Dục.

Trương Tú hai tay ôm quyền, cung kính hô: “Mặt tướng Trương Tú, tham kiến chúa công.”

Mã Dục quay lưng về Trương Tú. Chỉ nhìn bình phong trong trướng, khi Trương Tú không biết phải làm gì thì Mã Dục mới hờ hững nói: “Nguyên Cẩm à, sai lầm ở Hán Trung lần này, người khiến cô thất vọng lắm đó.”

Trương Tú sợ toát mồ hôi, nói: “Mặt tướng vô năng, đã phụ sự kỳ vọng của chúa công.”

Mã Dục nói: “Phương Duyệt có thể dùng mấy ngàn thiết kỵ đại phá Tiên Ty, nhất chiến bình định đại mạc, trở thành đại tướng, thống lĩnh ba quân quyết thắng sa trường. Đương thế người có thể hơn hẳn chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Trần Đáo cũng là mãnh tướng, dẫn cảm tử chi sĩ mà trùng phong hãm trận, Hán Trung không ai có thể ngăn cản được mũi giáo của hắn. Với Phương Duyệt lĩnh quân, Trần Đáo làm tiên phong, thì Hán Trung chỉ chớp mắt là hạ được.”

“Song hai người này đều là giỏi về chiến trận, còn chính trị thì lại yếu kém, tuy có thể hạ được Hán Trung nhưng khó mà giữ được lâu.”

“Cô sở dĩ đặc biệt phái Nguyên Cẩm làm phó tướng cho Phương Duyệt, chính là hi vọng Nguyên Cẩm có thể phát huy sở trường mà bổ khuyết cho chỗ yếu kém về chính trị của Phương Duyệt và Trần Đáo, thường xuyên ở trước mặt Phương Duyệt lên tiếng nhắc nhở, thì Hán Trung công có thể hạ mà thủ thì được lâu. Phía tây nam sẽ vững như bàn thạch, cô ở Hán Trung có thể vô tư lự.”

Những lời nói này của Mã Dục ý tứ đã rất rõ ràng.

Ý tứ của Mã Dục chính là chỉ tiến công chiếm đóng Hán Trung, quyết thắng sa trường, Phương Duyệt, Trần Đáo có thể đảm nhiệm được. Nhưng nếu như nói đến cai trị Hán Trung vậy thì toàn bộ phải dựa vào Trương Tú. Phương Duyệt, Trần Đáo không biết sự lợi hại của sĩ tộc Hán Trung, đưa ra quyết định sai lầm là chuyện hoàn toàn có thể lý giải. Nhưng Trương Tú người biết rõ sự lợi hại của sĩ Hán Trung, biết rõ sách lược của Phương Duyệt, Trần Đáo là sai, nhưng lại không lên tiếng ngăn cản, đó chính là cái sai của người.

Trương Tú bị Mã Dục nói cho sợ toát mồ hôi, vội vàng quỳ xuống đất, nói: “Mạt tướng đáng tội chết.”

Mã Dục thở dài, bước tới đỡ Trương Tú dậy, thành khẩn nói: “Tướng quân vô tội, là cô có tội.”

Trương Tú lộ ra vẻ sầu thảm, nói: “Chúa công...”

Mã Dục phát tay ngăn cản Trương Tú nói tiếp, trầm giọng bảo: “Cô muốn ước định với tướng quân, từ nay về sau, cô sẽ không phạm sai lầm dùng người không thỏa đáng nữa. Cũng hi vọng tướng quân về sau có thể đã biết thì không thể không nói mà đã nói thì sẽ nói hết. Được không?”

Trương Tú cúi gầm mặt xuống, xúc động nói: “Trúc xin tuân mệnh.”

Mã Dục chuyển đề tài, nói: “Hán Trung chỉ biến lần này, cũng may là Nguyên Cẩm lâm nguy bất loạn, ngăn cơn sóng dữ, hai vạn quân Lương mới không bị tiêu diệt hết. Cô sẽ trọng thưởng cho Nguyên Cẩm để khích lệ ba quân tướng sĩ.”

“Không dám.” Trương Tú vội vàng nói: “Tướng của bại quân, ngàn vạn lần không đáng để chúa công yêu quý như vậy.”

“Nguyên Cẩm đáng dó.” Mã Dục cao giọng nói: “Nếu không có Nguyên Cẩm, hai vạn đại quân của cô chắc tiêu hết. Chỉ bằng vào tính mệnh của một vạn tướng sĩ còn may mắn sống sót này. Cô cũng phải trọng thưởng cho người rồi.”

“Chúa công?”

Trương Tú run rẩy, khó giấu được vẻ cảm kích trên mặt.

Lần binh bại Hán Trung này, Trương Tú vốn cho rằng Mã Dục sẽ đại phát lôi đình, nhưng ngàn vạn lần không ngờ Mã Dục chỉ phê bình qua loa cách làm bo bo giữ mình của Trương Tú, lại còn khao thưởng công tích thủ thắng trong bại của Trương Tú. Điều này đối với Trương Tú là một loại khẳng định, càng là khích lệ lớn lao.

...

Phê bình Phương Duyệt và Trương Tú xong, sau cùng mới tới lượt Trần Đáo.

Trần Đáo mặt mày chán nản bước vào, đã chuẩn bị tốt tâm lý nghe chửi, nói ra Trần Đáo cũng xui xẻo, đây là trận đầu tiên của Trần Đáo sau khi đầu nhập dưới trướng Mã Dục, kết quả lại bị Trương Lỗ đánh cho không thành quân. Trần Đáo vốn chuẩn bị nghe chửi một trận, nhưng không ngờ Mã Dục lại vui vẻ đón chào.

“Tham kiến chúa công.”

Trần Đáo chấp tay vái chào, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Mã Dục.

“Ừ.” Mã Dục gật đầu, hờ hững hỏi: “Thúc Chí, lần Hán Trung chi bại này quân Lương thua ở chỗ nào?”

“Ặc!” Trần Đáo rõ ràng không ngờ Mã Dục lại hỏi như vậy, sau khi suy nghĩ một lúc thì miễn cưỡng đáp: “Sĩ tộc Hán Trung quá thâm hiểm. Mạt tướng không đề phòng, dẫn tới Hán Trung chi bại.”

“Không, Thúc Chí, người sai rồi.” Mã Dục lắc đầu nói: “Hán Trung chi bại quân Lương kỳ thực thua ở trên người cô, là cô dùng người không thỏa đáng dẫn tới Hán Trung chi bại, cái này không liên quan gì tới người cả. Cô chỉ hy vọng tướng quân có thể sớm ngày thoát khỏi nỗi ám ảnh của Hán Trung chi bại lần này. Lại ở trên chiến trường lấy lại danh tiếng cho chính mình và cho mấy ngàn tướng sĩ Nam Dương.”

Mã Dục nhẹ nhàng xoa dịu một câu, khiến trong mây đen trong lòng Trần Đáo bay hết. Lập tức nắm chặt quyền đầu nói với Mã Dục: “Chúa công nếu lại công phạt Hán Trung, mạt tướng xin nguyện làm tiên phong!”

Mã Dục nói: “Cô và người cùng ba ngàn quân làm tiên phong, ngày mai xuất quan khiêu chiến với quân Hán Trung!”

“Tuân lệnh!”

Trần Đáo lấy lại lòng tin, âm âm trả lời.

Cổ Hủ ở bên cạnh nhìn mà thầm gật đầu, thuật lấy lòng người của chúa công càng lúc càng lộ hỏa thuần thanh, từ thái độ đối đãi khác nhau với ba người Phương Duyệt, Trần Đáo, Trương Tú có thể nhìn ra sự cao minh trong thủ pháp của Mã Dục.

Phương Duyệt là cựu tướng của quân Lương, theo Mã Dục nhiều năm, cũng từng lập được chiến công hiển hách, độ trung thành của đại tướng như thế này là không có vấn đề gì, cho nên phải “ngghiêm khắc răn dạy” để cảnh cáo lòng kiêu hãnh của hắn, đồng thời không thể trừng phạt quá nặng để tránh làm lạnh lòng cựu bộ. Do đó mới phạt Phương Duyệt chịu ba mươi quân côn không đủ để giải ngứa, điều này khiến bản thân Phương Duyệt có chút “mừng rỡ”.

Trương Tú đầu nhập dưới trướng của Mã Dục chưa lâu, độ trung thành không phải là rất cao, hơn nữa bản thân Trương Tú cũng rất có đầu óc chính trị, là hạng người văn võ toàn tài, nhưng lại không thể biểu lộ quá sáng chói. Cho nên Mã Dục chỉ uyển chuyển phê bình Trương Tú, tiếp theo lại trọng thưởng cho công lao giành được thắng trong bại của Trương Tú.

Cứ như vậy, Trương Tú tự nhiên sẽ vui lòng phục tùng Mã Dục, cảm động đến rơi nước mắt.

Đem ra so sánh thì Trần Đáo là người đơn giản nhất, Trần Đáo đã không có chiến công và tư lịch hiển hách như Phương Duyệt, cũng không có dã tâm và chính lược như Trương Tú, cho nên Mã Dục xử lý cũng khá dễ dàng, đối với dạng dũng tướng như Trần Đáo, Mã Dục chỉ cần nghĩ biện pháp trọng tâm kích khởi đấu chí của hắn, khôi phục lòng tin của hắn là đủ rồi.

...

Ban đêm.

Mã Dục, Cổ Hủ cùng chư tướng Phương Duyệt, Trương Tú, Trần Đáo, Hứa Chử nhân bóng đêm mà cầm đèn leo lên tường quan nhìn về phía quân doanh Hán Trung. Dưới dạ không u ám, đại doanh của quân Hán Trung giống như một chướng ngại vật, tồn phục trên con đường phải đi qua nếu muốn từ Dương Bình quan tới bình nguyên Hán Trung. Quân lương nếu muốn bước vào bình nguyên Hán Trung, thì phải đập phá đại doanh Hán Trung.

Mã Dục chỉ về đại doanh Hán Trung ở đằng xa, nói: “Quân doanh Hán Trung giống như là cướp trắng, ở giữa lồm xướng còn hai cánh thì nghiêng về trước, quân ta nếu tấn công vào giữa thì hai cánh tới cứu, nếu tấn công vào hai cánh thì vì thế núi dốc đứng nên đại quân khó có thể triển khai, hơn nữa quân Hán Trung đa số là giáo đồ Ngũ Đầu Mê, cuồng nhiệt lại dũng mãnh không sợ chết, xem ra nếu muốn đánh bại quân Hán Trung thì cũng không phải là chuyện dễ.”

Trương Tú sau cuộc nói chuyện với Mã Dục, trong lòng không còn ngăn cách, liền thở dài nói: “Chỉ đáng tiếc Trần Thương, Tử Ngộ hai con đường nhỏ đã bị phản quân Hán Trung biết rồi, lúc này chắc đã phá binh trấn thủ, nếu không, chúa công chỉ cần phái ra một nhánh kỳ binh vòng qua Trần Thương tiểu đạo tới cắt đứt đường lui ở phía sau quân Hán Trung, quân Hán Trung tự sẽ rơi vào tuyệt cảnh tiến thoái lưỡng nan, phá được địch chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Mã Dục không nhìn được nghiêng đầu sang nhìn Cổ Hủ, khóe miệng của hai người đồng thời phác lên một nụ cười quỷ dị.

377. Chương 304: Lại Thêm Hai Vạn Hàng Quân (1+2).

Dương Bình quan, trời nắng gay gắt.

Ba ngàn tinh binh đã tập kết xong, tạo thành một hàng dài trên quan đạo chật hẹp, gió núi gào thét, tinh kỳ bay phất phới phân phật trong gió.

Mã Dục kiễng chân nhìn, vách đá ở hai bên quan đạo như đao khắc búa tạc, vô cùng hiểm trở. Quay đầu lại nhìn, Diên Vi, Hứa Chử ngạo nghễ đứng sánh vai như hai tòa tháp sắt, hai người không hề mặc áo giáp, chỉ mặc áo dài, cơ nhục săn chắc lộ ra ngoài sáng chói tới lóa mắt, trên vai hai người vác một bó dây thừng lớn, to to và chắc chắn.

Mã Dục giơ tay ra trước phất nhẹ một cái, lạnh lùng nói: “Lên!”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Hứa Chử và Diên Vi ầm ầm lĩnh mệnh, bước tới bên phải quan đạo rồi dùng cả tay lẫn chân mà trèo, không ngờ lại thuận theo vách núi chót vót mà bò lên như vượn, không tới một khắc thời gian, bóng hình của hai người đã biến mất trên tuyết nhai thẳng đứng như vót, sau đó sợi dây thừng được thả từ trên tuyết nhai xuống.

Mã Dục nhìn sang Trương Tú, ngũ khí bình tĩnh, nói: “Nguyên Cẩm, cô ở Dương Bình quan đợi tin lành của người!”

Sự coi trọng của Mã Dục khiến cho Trương Tú cảm thấy vừa sợ hãi lại vừa vinh hạnh, Trương Tú uốn thẳng người lên, vẻ mặt kích động đáp: “Xin chúa công yên tâm, mặt tướng tuyết không nhục mệnh!”

“Ừ.” Mã Dục gật đầu, hờ hững phất tay: “Xuất phát!”

Trương Tú lập tức quay người, hét lên với ba trăm tử sĩ tiên phong được chọn lựa kỹ càng để đi mở đường: “Xuất phát!”

Dưới một tiếng hạ lệnh của Trương Tú, ba trăm tử sĩ tiên phong thuận theo hai sợi dây thừng được thả xuống mà trèo lên trên, sau đó lại thả thêm dây xuống, ba ngàn tinh binh tiếp theo lại thuận theo dây thừng vừa được thả xuống mà trèo lên tuyết nhai dựng đứng như vót. Đây là ba ngàn tinh binh, cũng là ba ngàn khinh binh, ngoại trừ binh khí tùy thân ra, mỗi người đều chỉ mang theo lương khô đủ dùng cho ba ngày.

Đây là một cuộc đánh bạc, cuộc đánh bạc của Mã Dục.

Cho tới khi binh sĩ cuối cùng biến mất khỏi thị tuyến, Mã Dục mới thở dài một hơi, quay đầu lại nói với Trần Đáo: “Thúc Chí, suất lĩnh hai ngàn bộ binh xuất quan khiêu chiến! Phải nhớ. Tạo thanh thế càng lớn càng tốt. Tốt nhất bảo các binh sĩ thỉnh thoảng lại phát động tập kích đại quân Hán Trung. Nhất định phải khiến phản quân Hán Trung bị quấy rầy đến sức cùng lực kiệt.”

” Mặt tướng tuân lệnh!”

Trần Đáo sớm đã chờ đến không chịu nổi nghe vậy liền mừng rỡ, ôm quyền với Mã Dục rồi quay người rời đi.

...

Ngoài Dương Bình quan, đại doanh Hán Trung.

Lúc Trương Lỗ đang đứng ngồi không yên trong trướng thì chợt nghe thấy ngoài danh có tiếng hét rung trời, giống như là có thiên quân vạn mã từ trong Dương Bình quan liên chết xông ra. Khi Trương Lỗ đang muốn ra khỏi trướng đi xem thì bào đệ Trương Vệ đã suất lĩnh đám tướng lĩnh Hán Trung như Dương Nhâm, Dương Ngang xông vào, chưa kịp hành lễ với Trương Lỗ thì Trương Vệ thì đã lớn tiếng nói: “Đại ca, quân Lương xuất quan khiêu chiến!”

“Hả?” Trương Lỗ vội vàng nói: “Quân Lương tới bao nhiêu nhân mã?”

“Chỉ có hơn hai ngàn người thôi.”

“Là kỵ binh hay là bộ binh?”

“Bộ binh.”

“Ồ, là bộ binh ư?” Trương Lỗ nghe vậy lập tức nhíu mày, thấp giọng nói: “Chẳng phải là mật thám hồi báo rằng Mã đồ tể mang theo mấy ngàn Tây Lương thiết kỵ đến ư, vì sao không phái kỵ binh ra khiêu chiến? Chẳng lẽ là muốn nhân lúc quân ta xuất doanh quyết chiến thì phái kỵ binh xuất quan đánh lên ư? Đúng rồi, nhất định là như vậy!”

Trương Vệ nói: “Đại ca. Quân Lương khinh người thái quá, tiểu đệ xin dẫn quân xuất chiến.”

“Không được.” Trương Lỗ lắc đầu nói: “Đây là kế dụ địch của quân Lương, lệnh cho toàn quân gia tăng phòng bị, chưa tùy tiện xuất chiến.”

Trương Vệ nói: “Đại ca!”

“Nhị đệ!” Trương Lỗ sắc mặt trầm xuống, quát: “Phải nhin, đừng có nóng nảy!”

..

Trên Dương Bình quan.

Mã Dục, Cổ Hủ dựa tường mà đứng, một nụ cười gian xảo động trên khóe miệng Cổ Hủ, Cổ Hủ quay đầu lại nói với Mã Dục: “Chúa công. Phẫn quân Hán Trung quả nhiên không dám xuất doanh ứng chiến.”

Mã Dục hờ hững nói: “Trương Lỗ thật quá cẩn thận, đây cũng là chuyện trong dự liệu.”

Cổ Hủ ung dung ngẩng đầu nhìn về phía núi non trùng điệp bên ngoài quan, thấp giọng nói: “Hiện tại... phải trông vào ba ngàn kỵ binh của Trương Tú tướng quân!”

“Đại quân trong quan cũng phải chuẩn bị!” Mã Dục nói đến đây thì dừng lại, quay đầu sang nói với Phương Duyệt: “Nguyên Thường (tự của Phương Duyệt), cho chiến mã ăn uống đầy đủ, lại lệnh cho tướng sĩ toàn quân ăn no một bữa, ngủ sớm một chút. Đợi ngày mai, canh ba làm cơm, canh bốn xuất quan, chuẩn bị dạ tập đại doanh Hán Trung!”

“Tuân lệnh!”

Phương Duyệt ôm quyền, lĩnh mệnh rời đi.

...

Bóng đêm phủ xuống.

Quân Lương quấy nhiễu trước quan cả một ngày cuối cùng cũng về lại quan, tai của Trương Lỗ và tướng sĩ Hán Trung cũng coi như là khó lắm mới được yên tĩnh một chút. Đầu bếp và dịch tốt vội vàng đốt lửa làm cơm. Các binh sĩ thần kinh khẩn trương cả một ngày tốp năm tốp ba quay về trong trướng, miệng vẫn không ngừng chửi bới.

Một lát sau, trong đại doanh Hán Trung bắt đầu tỏa ra hương vị của cơm.

Khi tướng sĩ Hán Trung bận ăn cơm, hồn nhiên không phát giác ra rằng một nhánh kỵ binh ba ngàn quân đang từ trên dãy núi bên phải mượn bóng đêm mà tiến về phía trước như quỷ mị. Nhánh kỵ binh này mỗi mười người hợp thành một tổ. Do một sợi dây buộc lại với nhau mà lần mò tiến về phía trước, thỉnh thoảng

có một binh sĩ trượt chân ngã thì cũng sẽ được đồng bạn cứu kịp, đường núi gập ghềnh căn bản không thể ngăn được bước tiến của họ.

..

Bóng đêm mù mịt, mọi âm thanh đều tắt ngấm.

Canh bốn vừa qua, cửa quan của Dương Bình quan liền lặng lẽ mở ra, một đội bộ binh quân Lương và Tây Lương thiết kỵ được trang bị tới tận răng nối đuôi nhau ủa ra, tiến tới khoảng trống trước quan thì bắt đầu bày trận, tất cả chiến mã đều bị rọ mõm, vó ngựa cũng được bọc vải bông, tất cả binh sĩ đều được hạ lệnh phải cầm khẩu.

Không thể dùng khẩu lệnh, cũng không có đèn đuốc, hành động của tướng sĩ quân Lương tuy chậm rãi nhưng lại được tiến hành một cách rất có trật tự, sau nửa tiếng thì quân Lương cuối cùng cũng hoàn thành việc sắp xếp đội hình.

Dưới bầu trời đêm, Mã Dược chỉ Thất Tinh bảo kiếm trong tay về phía trước, hơn vạn đại quân ở đằng sau lập tức ủa về phía đại doanh Hán Trung như hồng thủy vỡ đê, nhưng quỹ dị là, cơn hồng thủy này lại tiến về phía trước một cách vô thanh vô tức. Trinh sát của quân Hán Trung ở cách mấy ngàn bước căn bản không hề phát hiện ra điều gì dị thường ở phía trước Dương Bình quan.

Cho tới khi Tây Lương thiết kỵ hùng dũng tiến tới chỉ còn cách đại doanh Hán Trung gần mấy chục bước, trinh sát Hán Trung thủ ở trên viên môn mới phát hiện ra điều dị thường nhờ ánh lửa. Song, đáng tiếc là trinh sát chưa kịp mở miệng quát hỏi thì hai mũi thương sắc bén đã phá không phi tới, lạnh lùng xuyên thủng ngực của hắn.

“Ặc ặc!”

Trinh sát đang hấp hối kêu thảm một tiếng rồi từ trên viên môn cắm đầu rơi xuống.

Một đội binh Hán Trung đang tuần tra ở phụ cận đại kinh thất sắc. Ngay lập tức, tiếng kèn thê lương kèm với tiếng gào thét thảm thiết vang lên trong đại doanh Hán Trung: “Dạ tập, quân Lương dạ tập...”

...

Trương Lỗ tối nay không ngủ được, luôn cảm thấy trong lòng rạo rực, hoàn toàn không buồn ngủ.

Khi đang trần trọc không yên thì ngoài trướng đột nhiên vang lên tiếng kèn thê lương, Trương Lỗ giật mình vội vàng ngồi dậy, không kịp mặc áo đã lao ra ngoài trướng, quát hỏi: “Tiếng kèn ở chỗ nào thế? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Dưới trời đêm, cả tòa đại doanh Hán Trung đã bắt đầu rối loạn. Tướng sĩ Hán Trung vừa từ trong mộng giật mình tỉnh dậy lao ra khỏi trướng. Vừa mặc loạn áo giáp lên người vừa tìm binh khí của mình. Tiếng chửi mắng, tiếng quát và tiếng gào thét do binh sĩ ngã xuống phát ra hòa vào với nhau.

“Sư quân” Một thân binh thở hổn hển lao tới trước mặt Trương Lỗ, nói: “Quân... quân Lương dạ tập?”

“Quân Lương dạ tập?” Trương Lỗ biến sắc, “lệnh cho Dương Tùng, Dương Bách tử thù tiền doanh. Trương Vệ ở đại doanh trung quân tập kết đại quân chuẩn bị phản kích, lại lệnh cho Dương Nhâm, Dương Ngang từ đại doanh hai cánh suất quân phản kích, chuẩn bị đánh vu hồi phía sau quân Lương để cắt đường lui của chúng!”

“Tuân lệnh!”

Thân binh đáp ứng một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Phản ứng của Trương Lỗ không thể nói là không nhanh, quyết định mà hắn đưa ra cũng không thể nói là không đúng, nhưng đáng tiếc rằng đối thủ lần này của Trương Lỗ không phải là quân phiệt bình thường, mà là Mã đồ tể hung tàn và Cổ độc sĩ xảo trá. Mỗi một bước phản ứng của Trương Lỗ cơ hồ đều nằm trong tính toán của Mã đồ tể và Cổ độc sĩ.

Trương Lỗ rất nhanh liền phải trả một cái giá lớn cho những “quyết định” của mình, một cái giá thảm trọng.

Sự đột tập của Tây Lương thiết kỵ đối với đại doanh quân Hán Trung kỳ thực chính là dương công. Sau khi ném mấy luân đầu thương, hư trương thanh thế một lúc thì ba ngàn thiết kỵ lập tức chia binh làm hai lộ nhiều tập quân doanh Hán Trung ở hai cánh, mà lúc này Dương Nhâm, Dương Ngang phụng mệnh của Trương Lỗ vừa hay suất lĩnh quân Hán Trung ở đại doanh tại hai cánh xuất kích, chuẩn bị cắt đứt đường lui của quân Lương.

Tây Lương thiết kỵ và quân Hán Trung đụng đầu nhau trong bóng đêm, trải qua một trận hỗn chiến kịch liệt. Hai lộ quân Hán Trung do Dương Nhâm, Dương Ngang nhanh chóng bại trận, quân lương tiếp tục lao lên thừa cơ tập kích và chiếm đóng đại doanh ở hai cánh của quân Lương. Ba ngàn Tây Lương thiết kỵ lại một lần nữa tập kết ở trung lộ, sau đó đèn đuốc sáng rực từ chính diện phát động đột kích.

Lại thêm hai vạn hàng quân (2)

Quân trưởng của Trương Lỗ.

Dương Nhâm, Dương Ngang đầu tóc tán loạn, lão đảo xông vào trong, Trương Lỗ giật nảy mình, thất thanh nói: “Hai vị tướng quân vì sao lại như vậy?”

“Trúng kế rồi?” Dương Nhâm sâu thẳm nói: “Sư quân, quân ta trúng kế rồi!”

Dương Ngang nói: “Bọn mặt tướng phụng quân lệnh của sư quân, dẫn quân xuất doanh đang muốn cắt đứt đường lui của quân Lương. Không ngờ nửa đường lại đụng độ với Tây Lương thiết kỵ, lúc hai quân đang kịch chiến thì một đội bộ binh quân Lương đột nhiên từ chéch sau giết ra, thừa cơ đánh chiếm đại doanh ở hai bên, bọn mặt tướng bất đắc dĩ chỉ đành dẫn tàn bộ lui vào trong đại doanh tiền quân.”

Trương Lỗ ngờ ngàng nói: “Sao lại như vậy?”

Dương Tùng vội vàng nói: “Sư quân, quân Lương đang từ hai bên cánh và trung lộ tấn công mạnh mẽ không ngừng, quân ta đã rơi vào trong cảnh bị quân Lương bao vây ba mặt, tình thế nguy cấp, hiện tại phải làm thế nào bây giờ?”

“Mọi người đừng hoảng, cục thế vẫn chưa xấu tới mức không thể vãn hồi, đại doanh tả hữu tuy thất thủ, nhưng cả quan đạo vẫn nằm trong sự khống chế của quân ta, chỉ cần đại doanh trung quân và hậu doanh không mất, quân Lương vẫn không thể bước vào Hán Trung được nữa bước!” Trương Lỗ đã sợ đến toát mồ hôi, cuối cùng cũng đưa ra một quyết định chính xác: “Lệnh, lập tức rút bỏ tiền doanh, toàn quân co vào tử thủ trung doanh, hậu doanh, cứ đợi sau khi trời sáng rồi tính tiếp.”

Do tả hữu đại doanh thất thủ, ưu thế cướp trắng lồm trong đã biến mất hoàn toàn, tiền quân vốn co về sau hai cánh đã nằm trong sự vây công ba mặt của quân Lương, tiếp tục tử thủ đương nhiên là không sáng suốt, cho nên Trương Lỗ lập tức quyết định co rút binh lực vào tử thủ đại doanh trung quân và đại doanh hậu quân là vô cùng chính xác.

Nếu như không có ba ngàn kỳ binh của Trương Tú, Trương Lỗ tuy tổn thất một số binh lực và tả hữu đại doanh ở hai cánh, nhưng vẫn có thể chống địch ở ngoài biên giới, nhưng đáng tiếc rằng ba ngàn kỳ binh của Trương Tú đã xuất hiện ở phía sau quân Hán Trung, cơ hồ là quân Hán Trung vừa lui khỏi tiền doanh thì một tiểu giáo Hán Trung hốt hoảng xông vào trong đại doanh của Trương Lỗ.

“Sư quân, đại sự không ổn rồi!”

Trương Lỗ nhú mày, quát: “Sao lại hốt hoảng như vậy?”

Tiểu giáo hốt hoảng nói: “Một nhánh tinh binh quân Lương từ phía sau giết ra, quân ta không kịp lui về phòng thủ đại doanh hậu quân nên đã thất thủ rồi!”

“Cái gì?” Trương Lỗ thất kinh, lạnh lùng nói: “Người nói cái gì? Đại doanh hậu quân đã thất thủ?”

Tiểu giáo vô lực gật đầu.

Thân thể gầy gò của Trương Lỗ run rẩy, chán nản quay về ngồi trên ghế. Chư tướng Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang mặt cũng trắng bệch, đại doanh hậu quân nếu thất thủ, sự liên hệ giữa quân Hán Trung và Nam Trịnh sẽ bị cắt đứt triệt để, hiện tại đừng nói là tử thủ đại doanh hay chống cự với quân Lương ở ngoài Hán Trung, mà ngay cả sự sinh tồn của ba vạn đại quân cũng đều thành một trở ngại lớn.

Quân Lương hiện tại chỉ cần thủ chắc bốn tòa đại doanh ở trước, sau, trái, phải thì có thể vây chết ba vạn đại quân Hán Trung và Trương Lỗ ở trong sơn cốc này. Khiến người ta nghệt thở nhất là toàn bộ quân lương quân nhu của quân Hán Trung đều chất ở đại doanh hậu quân, hậu doanh một khi thất thủ, quân Hán Trung ngay cả hai ngày cũng không sống qua nổi.

Trương Lỗ và chư tướng Hán Trung không thể nào ngờ rằng, quân Lương lại có thể đột nhiên chui ra từ đằng sau.

“Không thể thế được!” Trương Lỗ lắc đầu, nói như đang nói mê: “Cái này tuyệt không có khả năng! Trần Thương cổ đạo và Tử Ngộ cốc tiểu lộ đều đã phá binh trấn thủ, quân Lương sao có thể vòng ra sau quân ta? Chẳng lẽ nhưng tên quân Lương này có thể biến thành chim chóc. Từ trên núi non trùng điệp bay tới ư?”

Dương Tùng hít một hơi lạnh, có gắng trấn định tâm thành, khuyên: “Sư quân, điều cấp bách bây giờ là mau chóng nghĩ cách chiếm lại hậu doanh, nếu như không có lương thảo quân nhu ở hậu doanh, quân ta sẽ gặp họa bại vong, chỉ sợ ngày cả đến ngày mai cũng không chống đỡ nổi!”

“Xong rồi, xong hết rồi...” Trương Lỗ buồn bã thở dài: “Trước mắt quân ta đã rơi vào tử địa, nếu toàn lực công đánh hậu doanh, thì quân Lương ở tiền doanh và tả hữu doanh sẽ phát binh tới cứu, quân ta bốn mặt thụ địch, đã không thể cứu vãn rồi, không còn biện pháp nào khác cả, ài...”

Dương Tùng sợ hãi nói: “Ý của sư quân là?”

Trương Lỗ hữu khí mà vô lực nói: “Đầu hàng.”

“Không được! Chuyện này ngàn vạn lần không được!” Chư tướng Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang vội vàng phản đối: “Sư quân đã đầu hàng một lần rồi, sao có thể hàng lần thứ hai? Hơn nữa Mã đồ tể cũng tuyệt không chịu nhận hàng đâu, quân ta nếu hàng, thì ba vạn người khó mà thoát khỏi độc thủ của Mã đồ tể, xin sư quân suy nghĩ lại.”

“Chiến thì chết mà không chiến cũng chết, tội gì mà phải khổ sở?” Trương Lỗ ủ ủ lắc đầu: “Bản sư quân đã quyết rồi, ngày mai sẽ một mình tới đại doanh của Lương quân xin hàng với Mã đồ tể, nếu có thể dùng tính mạng của bản sư quân để đổi lấy ba vạn tính mệnh của tướng sĩ, thì là may mắn, nếu chuyện không thành thì là ý trời rồi, biết làm sao nữa đây?”

...

Hôm nay, đám văn quan võ tướng của Hán Trung là Trương Lỗ, Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Khang, Dương Tùng, Dương Bách đều tự trời hai tay tới đại doanh của quân Lương xin hàng, Mã đồ tể thấy vậy liền vội vàng vào trướng điểm tướng.

Trung quân đại trướng.

Mã Dục ngồi sau án, quân sư Cổ Hủ đứng đằng sau, chư tướng Phương Duyệt, Trần Đáo chia ra đứng ở hai bên.

Mấy ngàn tướng sĩ quân Lương đều mặc áo giáp, tay cầm kim qua lợi nhận, bày trận trên khoảng trống ở hai bên đại trướng, ở giữa lưu lại một thông đạo đủ cho mấy người đi qua. Dưới uy thanh như trời long đất lở của tướng sĩ quân Lương, Trương Lỗ dẫn văn võ Hán Trung cúi đầu ủ rủ đi qua thông đạo, bước vào trung quân đại trướng của Mã Dục.

Tới trong trướng, Trương Lỗ quỳ hai gối xuống, giơ cao quan ấn của thái thú Hán Trung về phía Mã Dục, nói: “Thái thú Hán Trung Trương Lỗ, nguyện tính mạng của mình để đổi lấy sự sinh tồn của hai mươi vạn bách tính Hán Trung, Lỗ thường nghe Lương Hầu ác với man di nhưng lại hậu với Hán nhân, bách tính Hán Trung đều là tử dân của đại Hán, xin Lương hầu tha cho đừng làm hại họ.”

Mã Dục nhìn chăm chăm vào Trương Lỗ lâu đến nửa nén hương, trong trướng tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng muỗi kêu.

Lúc Trương Lỗ cùng chư tướng Hán Trung đang thấp thỏm bất an thì Mã Dục lại thở dài một tiếng, sau đó còn nói với chư tướng ở hai bên: “Có thể xá tính mạng của mình để cứu người, há lại là kẻ gian ác? Dục

ta ở Quan Trung nghe danh Trương Thiên sư nghiêm khắc với bản thân, bao dung đối đãi với người đã lâu, bách tính Hán Trung hỏi sao ai ai cũng xưng tán thiên sư.”

“Thiên sư xin đứng dậy.” Mã Dục bước lên trước trình trọng đỡ Trương Lỗ dậy, nói với thái độ thành khẩn: “Dục ta sở dĩ khởi binh thảo phạt Hán Trung, không phải là vì thèm thuồng đất đai phì nhiêu của Hán Trung, cũng không phải là tham lam của cải của bách tính Hán Trung, mà thực sự là vì không muốn để nơi đất đai màu mỡ như Hán Trung phải rơi vào tay gian tặc, để rồi mà trợ Trụ vi ngược.”

Đầu óc của Trương Lỗ rõ ràng là không theo kịp tiết tấu của Mã Dục, lắp bắp nói: “Gian tặc?”

Mã Dục nói: “Gian tặc không phải ai khác, chính là đương kim thừa tướng Tào Tháo! Tào Tháo danh là Hán tướng, mà thực ra là Hán tặc, chỉ thương cho bề hạ là thiên tử chi tôn mà lại bị bó buộc, tuy hàn đông tịch nguyệt mà lại không có áo ngự hàn, tuy gió lạnh mưa sâu mà không có chỗ nương thân, Tào tặc khi quân mà lừa dối trên!”

“Cô phụng mệnh chiếu của thiên tử, khởi binh thảo tặc, thiên hạ chư hầu nếu có người không tuân thì đều là đồng đảng của Tào tặc.” Mã Dục nói tới đây thì ngừng lại, bất âm bất dương nói với Trương Lỗ: “Trương thiên sư, trước đây ngài liễu lĩnh rất nhiều, có điều cô tin rằng thiên sư là người thông minh, chắc hiểu rõ thiên hạ đại thế, phải không?”

Nói đến đây rồi mà nếu Trương Lỗ còn chưa hiểu được ý của Mã Dục, vậy thì Trương Lỗ không cũng không xứng là quân phiệt cát cứ một phương. Trương Lỗ lập tức lộ ra vẻ giận dữ, nói: “Gian tướng bất nhân bất hiếu, bất trung bất nghĩa, ngược đãi thiên tử, trà đạp bá tánh, người người đều muốn tru diệt, hạ quan bất tài, nguyện theo Lương hầu công phạt Tào tặc?”

Mã Dục vỗ tay cười lớn: “Có được sự tương trợ của Thiên Sư, chuyện sẽ dễ dàng hơn, ha ha ha...”

Trương Lỗ miễn cưỡng cười theo, nhưng trong tiếng cười lại xen lẫn ý vị cay đắng.

Dương Nhâm, Dương Ngang hai tướng trước tiên là ngạc nhiên, sau khi ngạc nhiên thì thấy thư thái. Dạng kết quả này tuy là hơi bất ngờ, nhưng không nghi ngờ gì nữa lại là kết quả tốt nhất. Mã đồ tể có thể bao dung cho người khác như vậy, ít nhất cũng chứng tỏ hẳn là một người biết làm đại sự. Theo một người có thể làm đại sự để kiến công lập nghiệp, tất nhiên là mộng tưởng của mỗi một võ tướng.

Dương Nhâm, Dương Ngang quỳ xuống theo, mặt mày hổ thẹn nói: “Mặt tướng Dương Nhâm (Ngang) xin hàng.”

Trương Vệ tuy không cam lòng, nhưng đầu hàng đã là xu thế lớn, chỉ đành quỳ xuống phụ họa: “Mặt tướng Trương Vệ xin hàng.”

Chỉ có Dương Tùng, Dương Bách là mặt mày trắng bệch, trù trừ không dám quỳ xuống xin hàng. Lúc trước Trương Lỗ đầu hàng quân Lương là huynh đệ Dương Tùng, Dương Bách một mực thúc đẩy, huynh đệ hai người cũng thân cận với quân Lương nhất. Nhưng cuối cùng người đánh quân Lương một kích trí mạng cũng chính là hai huynh đệ Dương Tùng, Dương Bách.

Dương Tùng cho rằng Mã đồ tể có thể tha được cho tất cả người Hán Trung, duy độc có hai huynh đệ bọn họ là không tha được. Huynh đệ Dương Tùng vốn muốn nhân lúc hỗn loạn mà đào tẩu, nhưng lại bị Trương Lỗ bắt được, lần này đến đây không phải xuất phát từ ý của mình mà là bị cưỡng bách tới. Trên thực tế, Trương Lỗ cưỡng bách hai huynh đệ Dương Tùng, Dương Bách tới xin hàng, chưa chắc là không có tư tâm muốn hy sinh hai người để bảo toàn mình.

Nhưng sự tình lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Không đợi huynh đệ Dương Tùng, Dương Bách quỳ xuống xin hàng, Mã Dục sớm đã chủ động bước tới cúi chào cho hai huynh đệ, sau đó về mặt ôn hòa, nói: “Hai vị chắc là Dương Tùng, Dương Bách tiên sinh rồi, quân Lương lúc mới tới Hán Trung có được sự giúp đỡ của hai vị tiên sinh, cô rất là cảm kích, còn sự tình phát sinh về sau đều là có nguyên nhân, đều trách cô dùng người không thỏa đáng, không có liên quan gì tới hai vị tiên sinh cả. Hôm nay cô mới tới Hán Trung, còn nhiều lạ lẫm, sau này còn cần hai vị tương trợ theo nhiều.”

Huynh đệ Dương Tùng, Dương Bách vô cùng kinh ngạc, một hồi lâu vẫn chưa hồi thần, chỉnh lại y quan, về mặt kích động nói: “Tùng (Bách) nguyện góp sức khuyến mã.”

Ở bên cạnh, khỏe miệng Trương Lỗ hơi giật giật hai cái, bắt đầu từ giờ phút này. Dương Tùng, Dương Bách xem như là quyết một lòng đầu nhập dưới trướng Mã đồ tể.

...

Tháng mười năm Kiến An Hán Hiến đế thứ sáu, Hán Trung được bình định.

Mã Dục vẫn dùng Trương Lỗ làm thái thú Hán Trung, Dương Tùng làm trưởng sử, Dương Bách làm công tào cùng chấp chưởng chính sự, lại dùng Trương Tú làm An Nam tướng quân lĩnh năm ngàn quân trấn thủ Hán Trung.

Tháng giêng năm Kiến An Hán Hiến đế thứ chín (năm 197), Mã Dục dẫn đại quân quay về Quan Trung, hàng tướng Hán Trung là Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang suất lĩnh hai vạn hàng quân Hán Trung theo cùng bắc thượng, quân đội hai vạn người này sau này sẽ giúp sức thảo phạt Tào Tháo, đồng thời cũng là hai vạn con tin để áp chế thái thú Hán Trung Trương Lỗ.

378. Chương 305: Quan Độ Chi Chiến (1+2+3).

Ích Châu mục Lưu Chương nghe tin vội vàng lệnh cho đại tướng Dương Hoài suất quân ba vạn thủ Hà Mạnh quan, lại lệnh cho Thục Trung hân tướng Trương Nhâm suất lĩnh ba ngàn tinh binh trấn giữ các nơi hiểm yếu, nghiêm phòng quân Lương thừa cơ nam hạ, mưu đồ tây xuyên.

Thời kỳ Tây Hán thịnh nhất, Ích Châu từng có hơn bảy trăm vạn nhân khẩu.

Sau khi trải qua loạn Khăn Vàng, nhân khẩu Ích Châu giảm đi rất nhiều, nhưng trong những năm Kiến An cha con Lưu Yên, Lưu Chương thống trị Ích Châu, áp dụng chính sách cùng dân khôi phục và phát triển, bởi vì quân phiệt hỗn chiến tiến thêm một bước ác hóa, cho nên vẫn có gần năm trăm vạn nhân khẩu! Trong đó quận Thục, quận Vĩnh Xương (Vân Nam, Quý Châu ngày nay), quận Ba mỗi quận có hơn trăm vạn nhân khẩu, là ba quận lớn có nhân khẩu nhiều nhất Ích Châu.

Dạng nhân khẩu khổng lồ như thế này không nghi ngờ gì nữa là khá khủng bố, hơn xa Hán Trung chỉ có hai mươi vạn nhân khẩu.

Lưu Chương tuy vô năng, nhưng dưới tay hắn lại có một số nhân tài, vẫn có bọn Trương Tùng, Đồng Hòa, Vương Luy, võ có Nghiêm Nhan, Trương Nhâm, Dương Hoài, Ngô Ý, Lôi Đồng, Ngô Lan chư tướng, có thể nói là văn võ đủ cả, hơn nữa từ Hán Trung nam hạ Tây Xuyên, dọc đường vô cùng hiểm trở, Kiếm Các, Gia Mạnh quan đều hiểm yếu, một người là đủ giữ quan, vạn người khó có thể qua nổi.

Càng quan trọng hơn là quân Lương không quen thuộc với địa hình Tây Xuyên, mạng lưới gián điệp của Lý Túc ở Tây Xuyên cũng chưa hề được xây dựng. Dưới tình hình thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều không có mà tùy tiện nam hạ, rất có khả năng sẽ bị quân Xuyên kéo vào vùng bùn tiêu hao trường kỳ. Đây là điều mà trước mặt tập đoàn quân sự Lương Châu phải cố gắng né tránh. Trải qua suy tính thận trọng, Mã Dục, Cổ Hủ đều cho rằng hiện tại thời cơ nam hạ Tây Xuyên còn lâu mới chín muồi, quyết định cuối cùng là bỏ qua việc tấn công Tây Xuyên. Thế là tháng giêng năm Kiến An thứ mười (197) suất quân bắc phản Quan Trung.

Nửa năm sau năm Hán Hiến Đế Kiến An thứ mười.

Trung Nguyên gặp đại hạn, Hoàng Hà khô cạn, đất cằn kéo dài cả ngàn dặm, bách tính hai châu Duyện, Dự không có thu hoạch, nhân sinh tương thực. Mà Hà Bắc lúc này lại mưa hòa gió thuận. Mùa xuân, lúa mạch hân hoan được mùa, Viên Thiệu cho rằng đây là chỉ dụ của thiên tượng, thời cơ nam hạ Trung Nguyên, thảo phạt Tào Tháo đã chín muồi. Thế là tháng bảy năm Kiến An thứ mười (năm 197) lệnh cho mưu sĩ Trần Quần viết lịch văn đẹp tạc, bố cáo thiên hạ.

Trung tuần tháng tám, Viên Thiệu điểm đại quân của bốn châu Ký, U, Thanh, Tịnh tổng cộng là ba chục vạn, hào xưng ra ngoài là bảy mươi vạn, chia nhau từ các nơi ở Hà Bắc ầm ầm tiến về Lê Dương, cho tới

thượng tuần tháng chín, các quân mới lục tục hội tụ ở ngoài thành Lê Dương, kéo dài mấy trăm dặm, có chút hùng tráng.

Trung tuần tháng chín, Viên Thiệu lệnh cho trưởng tử Viên Đàm dẫn ba vạn tinh binh U Châu độ qua Hoàng Hà tấn công Bạch Mã, lại lệnh cho thứ tử Viên Hy suất lĩnh ba vạn tinh binh Thanh Châu tấn công Duyệt Tân, Quan Độ chi chiến mà sử sách chú ý đã bạo phát.

Mã Dục và Cổ Hủ phong trần phó phó tới Uyển thành còn chưa kịp thở lại học tốc tới đại doanh của quân Lương ở đông hiệu Uyển thành. Lý Túc tới Uyển thành tới trước sớm đã cùng Mã Siêu chờ đón ở ngoài viên môn. Mã Dục tung người xuống ngựa, sớm đã có thân binh bước lên trước nắm dây cương, Mã Dục thuận tay ném roi ngựa trong tay vào lòng thân binh, vừa chạy tới đại tướng trung quân vừa quay đầu lại hỏi Mã Siêu, Lý Túc nói: “Mạnh Khởi, Tử Nghiêm, tình hình giao chiến của hai quân Viên, Tào thế nào rồi?”

Mã Siêu nhắm mắt theo đuôi Mã Dục, cung kính đáp: “Huynh trưởng, bảy mươi vạn đại quân của Viên Thiệu đã tập kết đợi lệnh ở Lê Dương. Tào Tháo cũng đang tập kết binh lực, điều vận lương thảo, chuẩn bị bắc thượng Quan Độ nghênh kích Viên Thiệu.”

“Bảy mươi vạn?”

Mã Dục đột nhiên dừng chân, quay đầu lại nhìn Mã Siêu với vẻ không dám tin.

Lý Túc vội vàng nói: “Viên Thiệu đây chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, tuy hào xưng là bảy mươi vạn, nhưng Túc cho rằng quân Hà Bắc tối đa chỉ có ba mươi vạn!”

“Ừ, ba mươi vạn thì còn có thể tin được.” Mã Dục vẻ mặt nhẹ nhõm, nói: “Tuy nói mấy năm nay Viên Thiệu liều mạng mở rộng quân đội, nhân khẩu của Ký Châu, Thanh Châu, U Châu, Tịnh Châu cũng đạt tới bảy, tám trăm vạn người, nhưng nếu nói Viên Thiệu có thể trong mấy năm mà dựng ra được bảy mươi vạn đại quân thì khó tránh khỏi quá khoa trương.”

Cổ Hủ nói: “Cho dù chỉ có ba mươi vạn quân thì Tào Tháo cũng còn lâu mới có thể sánh bằng.”

Mã Siêu nói: “Lời của quân sư rất đúng, mấy năm gần đây hai châu Duyệt, Dự liên tiếp gặp thiên tai, dân chúng lầm than, hơn nữa Tào Tháo và quân ta nhiều năm chinh chiến liên tục, tiêu hao cực lớn, tuy nói là năm ngoái thôn tính được Từ châu, nhưng cũng chỉ có thể giảm bớt khốn quẫn về thiếu hụt tiền lương, không có năm ba năm thời gian thì quân Tào rất khó khôi phục nguyên khí.”

Lý Túc nói: “Tổng hợp lại các tin báo do mật thám truyền về, tại hạ cho rằng Quan Độ chi chiến lần này Tào Tháo tối đa chỉ có thể tập kết quân đội ba vạn người, cũng chính là nói, binh lực của quân Tào chỉ bằng một phần mười Viên Thiệu. Hơn nữa nửa đầu năm nay hai châu Duyệt, Dự lại gặp phải đại hạn, quân lương của quân Tào cực kỳ thiếu thốn, e rằng khó mà chống đỡ được lâu.”

Trong lúc đang nói chuyện, chúng nhân đã tới trung quân đại tướng của Mã Siêu.

Mã Dục đại mã kim đao đứng trước bình phong, Lý Túc vội vàng bước lên mở bản đồ ra. Mã Siêu đưa tay chỉ lên bản đồ, nói với Mã Dục: “Huynh trưởng nhìn xem, nơi này là Lê Dương, đại quân của Viên Thiệu tập kết ở đây, đây là Bạch Mã, đây là Duyệt Tân, quân đội của Viên Đàm và Viên Hy thì đang công phá hai địa phương này.”

Mã Dục nói: “Bạch Mã và Duyệt Tân là ai trấn thủ?”

Mã Siêu nói: “Trấn thủ Bạch Mã là Lưu Duyệt, còn trấn thủ Duyệt Tây là Lữ Kiên, hai người này dưới tay chỉ có ba ngàn quân tốt, không những binh lực ở vào thế yếu tuyệt đối, hơn nữa còn thiếu huấn luyện, trang bị cũng còn xa mới hoàn mỹ bằng quân Viên Thiệu. Nếu Tào Tháo không phái viện quân tới, tối đa là nửa tháng, Bạch Mã và Duyệt Tân sẽ thất thủ.”

Mã Dục nhíu mày, hẳn tuy biết Quan Độ chi chiến, nhưng trong đầu lại không hề có chút khái niệm và tiến trình của trận chiến này và sự tăng giảm của thực lực song phương. Trên thực tế, cho dù Mã Dục có thuộc nằm lòng Quan Độ chi chiến trên lịch sử thì cũng không chứng tỏ là cảnh đó sẽ diễn lại ở đây, bởi vì sự có mặt của Mã Dục đã khiến lịch sử Hán mạt đã hoàn toàn thay đổi, không ai biết Quan Độ chi chiến lần này sẽ phát triển và diễn biến như thế nào?

Cổ Hủ đột nhiên hỏi: “Quân Tào lưu thủ tiền tuyến Lạc Dương, Đinh Xuyên có bao nhiêu binh lực? Tào Tháo phái ai chủ trì đại cục quân chính Lạc Dương? Đã tra rõ thủ tướng (tướng thủ thành) của Hàm Cốc quan, Hồ Lao quan cùng Đinh Xuyên chưa?”

Lý Túc đáp: “Người chủ trì đại cục Lạc Dương là túc tướng Tào Nhân, Tào Hồng của quân Tào. Người thủ Hàm Cốc quan vẫn là Tào Hưu, người thủ Hồ Lao quan chính là đường tử Tào Chân của Tào Tháo, chỉ mới mười tám tuổi, còn rất trẻ, có điều nghe nói cung mã nhân thực, thập phần kiêu dũng, hơn nữa từ nhỏ đã được Tào Tháo dạy dỗ, rất giỏi mưu lược, thủ Đinh Xuyên là Vu Cẩm, đại tướng thân tín của Tào Tháo.”

“Quân Tào ở tiền tuyến Lạc Dương, Đinh Xuyên ước chừng có ba vạn người, trong đó Hàm Cốc quan ba ngàn người, Hồ Lao quan hai ngàn người, Đinh Xuyên, Lạc Dương có chừng vạn người. Năm ngàn người còn lại do Tào Hồng suất lĩnh đóng binh ở Nghi Dương, tạo thành thế góc cạnh với Lạc Dương, để ngăn cản quân ta từ Uyển thành bắc thượng, công đánh Lạc Dương.”

Mã Dục nghiêm nghị nói: “Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Hưu, Vu Cẩm, những người này không phải là tông tộc thân tín của Tào Tháo mà chính là đại tướng tâm phúc của hắn. Tào Chân chỉ có mười tám tuổi đó mà lại được Tào Tháo giao cho trọng nhiệm bảo vệ Hồ Lao quan, xem ra cũng không phải là hạng tầm thường! Hiện giờ đại quân của Viên Thiệu áp cảnh, binh lực của Tào Tháo đã nghèo rớt mồng tơi. Nhưng chính là dưới loại cùn diện này, Tào Tháo thủy chung vẫn không chịu điều động ba vạn tinh binh lưu trú ở tiền tuyến Lạc Dương, Đinh Xuyên. Xem ra... trong lòng Tào Tháo, thủy chung vẫn coi cô là đại địch hàng đầu.”

Cổ Hủ trầm ngâm nói: “Đây mới chính là Tào Tháo, cũng giống như chúa công, Tào Tháo cũng chưa từng đặt Viên Thiệu ở trong mắt, thủy chung cho rằng chỉ có chúa công mới là tâm phúc đại họa của hắn.”

“Được rồi, tình hình đại khái chính là như vậy!” Mã Dục quay đầu lại quét nhìn mọi người, lớn tiếng nói: “Viên Thiệu suất quân ba mươi vạn đóng ở Lê Dương, Tào Tháo sẽ suất lĩnh ba vạn đại quân tiến vào đóng ở Quan Độ, hai quân sẽ giằng co nhau cách Hoàng Hà! Mà quân Tào lưu thủ tây tuyến có khoảng ba vạn người, binh lực phân phối cụ thể thì vừa rồi đã giới thiệu qua, mọi người nói xem, trận này nên đánh như thế nào đây?”

“Vậy thì phải xem chúa công hy vọng trận này sẽ đánh thành kết quả như thế nào.” Pháp Chính vừa từ Tây Vực quay về đột nhiên bước ra khỏi hàng, nói: “Chúa công chỉ là đơn thuần hi vọng rằng Tào Tháo sẽ bị diệt vong? Hay là hi vọng Viên Thiệu và Tào Tháo lưỡng bại câu thương? Còn nữa, chúa công coi trọng Duyệt Châu, Dự Châu và Từ Châu mà Tào Tháo cai trị hơn? Hay là coi trọng thiên tử trong thành Hứa Xương hơn?”

“Hỏi rất hay!” Mã Dục nhìn Pháp Chính với ánh mắt tán thưởng, lớn tiếng nói: “Mục đích chủ yếu của cô chỉ có một, đó chính là Tào Tháo bại vong, nếu như có cả cá và bàn chân gấu thì cô vẫn hi vọng Tào Tháo có thể đánh đến lưỡng bại câu thương với Viên Thiệu. Còn Duyệt Châu, Dự Châu, Từ Châu và thiên tử trong thành Hứa Xương đó trọng yếu như thế nào thì chắc là không cần cô phải nói nhiều, đúng không nào?”

Khóe miệng Phương Duyệt phác lên một nụ cười hiểu ý, lại hỏi tiếp: “Còn có một vấn đề nữa, chúa công định xuất động quân đội với quy mô bao lớn để thảo phạt Tào Tháo?”

“Binh lực không nhiều.” Mã Dục nói: “Tổng cộng cũng chỉ bốn vạn người, có điều năm ngàn người của Hà Đông Tử Hoảng và hai vạn hàng quân Hán Trung của Quan Trung có tham chiến hay không thì phải xem tình thế rồi tính. Dầu sao thì Sóc Châu, Ung Châu, Lương Châu vẫn đang nghỉ ngơi dưỡng sức, lương thảo, quân nhu mà quân ta có thể chuẩn bị thì cực kỳ có hạn, người ta thường nói thép tốt thì phải dùng mài dao tốt, cô chuẩn bị tập trung chỗ lương thảo quân nhu có hạn này để toàn lực hỗ trợ hai vạn quân Lương tinh nhuệ của Uyển thành!”

“Vậy thì rất đơn giản thôi.” Pháp Chính mỉm cười nói: “Trận này, quân ta chưa đánh mà đã thắng chắc rồi!”

Mã Dục quay đầu lại nhìn Cổ Hủ, Cổ Hủ hiểu ý, hỏi: “Hiếu Trực từ đâu mà khẳng định được quân ta chắc thắng?”

Pháp Chính nói: “Tào quân có tám bại mà quân ta có bốn thắng, tất nhiên là chiến thắng đã định.”

Cổ Hủ nói: “Xin được nghe kỹ hơn.”

Pháp Chính nói: “Tào Tháo dùng thế yếu mà khai chiến đồng thời với hai đại cường, đó là một bại; từ Dĩnh Xuyên thời Hàm Cốc quan, phóng tuyến của quân Tào kéo dài cả ngàn dặm, binh lực phân tán dễ bị quân ta kích phá từng chỗ một, đây là hai bại; Quân Tào lương thảo thiếu thốn, khó trụ được lâu, đây là ba bại; Quân Tào nhiều năm chinh chiến, tướng sĩ chán ghét chiến tranh, đây là bốn bại; Trung Nguyên liên tục gặp thiên tai, nhân tâm sĩ tộc hoang mang, đây là năm bại; Duyên Châu hở bốn mặt khó thủ, đây là sáu bại; Từ Châu mới định nhân tâm chưa ổn, đây là bảy bại. Quân Tào nhiều bộ binh, thiếu kỵ binh dẫn tới hành động chậm chạp, đây là tám bại!”

“Quân ta binh tinh lương đủ, tướng soái đồng lòng, ba quân phục vụ quên mình, đó là một thắng; Bách tính bên dưới cơm no áo ấm, nhân tâm vững chắc, không có cái lo về sau, đó là hai thắng; Tây Lương thiết kỵ thế như lời đình, quân Quan Đông khó có thể tranh phong, đó là ba thắng; Quân ta hợp cái uy trăm thắng, tập trung hai vạn quân tinh nhuệ tấn công mạnh một điểm của quân Tào, thế như nổ mìn phá thuẫn, đó là bốn thắng.” Quan Độ chỉ chiến (2) “Hay cho tập trung hai vạn quân tinh nhuệ tấn công mạnh một điểm của quân Tào, thế như nổ mìn phá thuẫn!” Mã Dục bị phân tích độc đáo và thấu triệt của Pháp Chính châm ngòi kích tình hiếu chiến, phấn khích vỗ bàn nói: “Theo ý kiến của Hiếu Trực, quân ta nên tấn công mạnh vào điểm nào của quân Tào?”

Pháp Chính mỉm cười bước tới trước địa đồ, đưa tay ra vạch qua giữa Dĩnh Xuyên và Dĩnh Dương ở cuối địa đồ, cao giọng nói: “Năm nay Trung Nguyên gặp đại hạn hán, Hoàng Hà khô cạn, nước Dĩnh Thủy cũng xuống thấp vô cùng, phòng tuyến mà quân Tào bố trí ở dọc Dĩnh Thủy không kham nổi một kích! Quân ta hoàn toàn có thể vòng qua độ khẩu hiểm yếu mà quân Tào dùng trọng binh để bố phòng, ở khúc sông giữa dựng cầu nối qua sông!”

Mã Dục đột nhiên biến sắc, từ phương vị mà Pháp Chính dùng tay chỉ để độ qua Dĩnh Thủy, cự ly cách Hứa Xương không tới trăm dặm!

....

Tào Tháo sắc mặt âm trầm, đang chăm chú nhìn vào địa đồ ở trên bàn, rơi vào trầm tư. Trong thính, bọn Tuân Du, Lưu Diệp, Cổ Quý thần sắc đều ngưng trọng. Chư tướng Tào Bá, Duẩn Lễ, Tôn Quan, Trương Liêu, Tống Hiến, Tào Báo, Quan Vũ cũng im lặng không nói gì, bầu không khí trong đại sảnh vô cùng nặng nề.

Tiếng bước chân dồn dập đột nhiên từ ngoài thính vang lên, lúc Tào Tháo quay đầu lại nhìn. Quanh Gia đã cước bộ hư phù từ ngoài thính bước vào. Sắc mặt Quách Gia trắng bệch, môi khô không khóc, khoe mắt đầy tơ máu, cả người nhìn vô cùng mệt mỏi, Tào Tháo vội vàng bước lên trước đỡ Quách Gia, nói: “Phụng Hiếu, người sao lại tới vậy?”

“Khụ khụ khụ...” Quách Gia gặp người ho ba tiếng, sắc mặt trắng bệch đột nhiên biến thành đỏ hồng, hổn hển nói: “Lúc nguy nan như thế này, ông già tám mươi, trẻ con ba tuổi còn giỏ cơm ấm canh mà khao quân, Gia thân là quân sư há có thể không ở trước trưởng mà xuất mưu tìm kế cho chúa công?”

“Ài.”

Tào Tháo không nói gì, chỉ nắm chặt tay Quanh Gia rồi rùng rục lắc hai cái.

“Chúa công.” Quách Gia mở to con mắt đầy tơ máu, hỏi Tào Tháo: “Cục thế hiện giờ thế nào rồi.”

Tào Tháo quay đầu lại nói với Lưu Diệp: “Tử Dương, giải thích cho quân sư tình thế mà quân ta đang phải đối mặt đi.”

“Tuân lệnh.” Lưu Diệp chấp tay vái Tào Tháo rồi sau đó thuận thế vái Quách Gia, rồi mới mở miệng nói: “Hiện giờ Viên Thiệu tập trung bảy mươi vạn quân ở Lê Dương, ngày đêm thao diễn, gấp ghé Trung Nguyên, dưới trướng vẫn có đám danh sĩ Điều Phong, Thẩm Phối, Phùng Kỷ, Tuân Kham, Hứa Du, Tân Bình, Tân Bì, võ có đám mãnh tướng Hữu Trương, Tương Kỳ, Hành Mạnh, Thuần Vu Quỳnh, Điền Dự, Điền Duyệt, Tương Nghĩa Cừ, Yên Minh. Có thể nói là binh hùng tướng mạnh, nhân tài đông đúc.”

Tuân Du nói tiếp: “Mấy năm gần đây, Viên Thiệu liên chiến liên thắng, trước sau thôn tính Tịnh Châu, Ký Châu, Thanh Châu, U Châu, tiêu diệt chứ hầu cát cứ như Hàn Phúc, Công Tôn Toàn, Trương Tế, Trương

Dương. Hiện tại có thể nói là binh tình lương đủ, ba quân phong duệ, đặc biệt khiến người ta lo lắng là Tây Bắc Mã đồ tể tựa hồ như đạt thành một hiệp nghị nào đó với Viên Thiệu, Viên Thiệu vì không có cái lo ở sau lưng, mới dám dồn hết binh của bốn châu nam hướng tranh phong với chúa công.”

“Mà chúa công mấy năm này lại ác chiến liên tục với Mã đồ tể, quân số, tiền lương tổn hao cực lớn, năm ngoài tuy diệt được Lữ Bố, lấy được một số tiền lương, nhưng cái này còn lâu mới đủ để hỏa giải khốn cảnh mà quân ta đang phải đối mặt. Lại thêm năm nay Trung Nguyên lại gặp đại hạn, đồn điền các nơi chỉ miễn cưỡng đủ để duy trì ẩm bụng, càng không thể gom đủ quân lương nữa năm.”

Sắc mặt của Quách Gia lại biến thành trắng bệch, hữu khí vô lực hỏi Tào Tháo: “Chúa công định nghênh kích Viên Thiệu như thế nào? Lại định phòng bị Mã đồ tể như thế nào?”

Tào Tháo nói: “Cô định tự mình dẫn ba vạn đại quân ra Quan Độ nghênh kích Viên Thiệu, lại lệnh cho Tử Hiếu (Tào Nhân) lĩnh tám ngàn quân trấn thủ Lạc Dương, lệnh cho Văn Tắc (Vu Cấm) lĩnh tám ngàn quân trấn thủ Dĩnh Xuyên, Tử Liệt (Tào Hưu) lĩnh ba ngàn quân thủ Hàm Cốc, Tào Chân lĩnh hai ngàn quân thủ Hồ Lao, lại có Tử Liêu lĩnh sáu ngàn quân đóng ở Nghi Dương, dựa lưng vào Lạc Thủy mà chống cự binh Nam Dương.” Tuân Du nói: “Thường nói đại quân chưa động, lương thảo đã đi trước, Mã đồ tể nếu thực sự muốn xuất động đại quân đánh lên Hứa Xương, Hàm Cốc quan tất nhiên phải đứng mũi chịu sào! Bởi vì từ Vũ quan, Nam Dương vận lương thảo nặng nề đường xá xa xôi thì không nói, hơn nữa trên đường còn phải đi qua địa bàn của Lưu Biểu, nguy hiểm quá lớn, chỉ có đi qua Trường An cổ đạo, ra khỏi Hàm Cốc tới Lạc Dương, mới là con đường thuận tiện nhất, có thể bảo chứng sẽ đưa được lương thảo nặng nề từ Quan Trung cuộn cuộn không ngừng vận tới Quan Đông mới đủ để chống đỡ đại quân Tây Lương phát khởi thế công ồ ạt không ngừng đối với quân ta.”

“Cho nên, phải chống cự với quân Lương hòng thủ vững Hàm Cốc, Hàm Cốc nếu bị hạ, lương thảo của Quan Trung có thể thuận theo cổ đạo Trường An tới thẳng Lạc Dương. Lạc Dương nếu không thể trụ được mà thất thủ, Hồ Lao Quan mất chỗ nhờ cậy, Hứa Đô sẽ hãm sâu vào sự vây công ba mặt của Viên Thiệu phương bắc, Mã đồ tể ở mặt tây và Mã Siêu ở mặt nam, cục thế sẽ không thể văn hồi.”

“Khụ khụ khụ...” Quách Gia đột nhiên ho kịch liệt, một lúc sau mới thở hổn hển, sắc mặt đỏ rực nói với bọn Tuân Du: “Nhưng chừ vị lại chưa nghĩ tới, chia binh kháng cự chính là đại kỵ của binh gia! Mã đồ tể nếu tập kết ưu thế binh lực tấn công mạnh vào một điểm của quân ta, vậy thì nên làm thế nào mới tốt? Quân ta phải binh đi khắp nơi, chỗ nào cũng bố trí phòng vệ, trên thực tế chính là chỗ nào cũng không phòng thủ được.”

Tuân Du nói: “Lo lắng của quân sư cũng chính là cái mà chúng tôi đang băn khoăn. Có điều Hàm Cốc quan, Hồ Lao quan, Lạc Dương, Dĩnh Xuyên đều là quan ải hiểm yếu, sự được mất của những cứ điểm này sẽ quan hệ trực tiếp tới an nguy của Hứa đô và sự thắng bại của cả cuộc chiến tranh. Quân ta không thể không thủ được. Để tránh bị quân Lương kích phá các nơi, chúa công đã phái binh ở kinh đô và vùng lân cận, Dĩnh Xuyên, Nhữ Nam các quận xây dựng cái đài phóng hỏa, đợi khi đài phóng hỏa được xây xong, vô luận là quân Lương có lên lút tiềm hành như thế nào cũng đều không thể thoát khỏi tầm mắt của quân ta. Một khi như vậy, cho dù quân Lương có Tây Lương thiết kỵ hành động nhanh chóng, quân ta cũng có thể điều phối binh lực trước để phòng bị thật tốt.”

....

Cổ Hủ cười khổ lắc đầu, nói với Pháp Chính: “Ý kiến của Hiếu Trực tất nhiên là tốt rồi, nhưng vấn đề là Tào Tháo phái binh dựng đài phóng hỏa ở kinh đô và các vùng lân cận cùng với ở các quận Dĩnh Xuyên, Nhữ Nam, có những đài phóng hỏa này, quân Tào có thể nắm rõ sự điều động của quân ta như lòng bàn tay và điều phối nhân lực trước đó. Nếu là như vậy, chiến lược tập trung ưu thế binh lực tấn công mạnh một điểm của quân Tào sẽ hóa thành bọt nước, chỉ e rằng quân ta mới vừa vượt qua Dục Thủy, còn chưa tiến vào được quận Dĩnh Xuyên thì quân Tào đã biết được tin tức mà lập tức điều động đại quân trấn thủ ở Lạc Dương, Dục Dương, Hồ Lao quan tới Dĩnh Xuyên mất rồi.”

Mã Dục nói: “Đúng vậy. Đại quân của Tào Nhân lại thêm đại quân của Vu Cấm chính là binh lực gần hai vạn rồi, quân ta ở Nam Dương chỉ có hai vạn tinh binh, đại quân xuất chinh khẳng định là phải lưu lại binh lực để phòng bị Tân Dã và Hoàng Trung. Do đó tối đa chỉ có thể phái ra một vạn năm ngàn người. Một khi như vậy, về binh lực thì quân ta đã ở thế yếu, lại thêm phải tác chiến ở đất địch, khó mà nói là tất thắng

được.”

“Chỉ mấy cái đài phóng hỏa thôi mà có thể giải quyết được nhược điểm phân tán binh lực của quân Tào ư!” Pháp Chính cười nhạt một tiếng, sau đó làm ra bộ dạng như đã nắm rõ tất cả, ngạo nghễ nói: “U vương phóng hỏa ghẹo chư hầu, Tào Tháo nếu thực sự cho rằng bằng vào mấy cái đài phóng hỏa này mà có thể ngăn cản binh phong của quân ta, vậy thì ngày bại vong của quân Tào cũng không còn xa nữa rồi.”

...

Quách Gia cười khổ: “Công Đạt sai rồi. Chỉ mấy cái đài phóng hỏa há có thể xoay chuyển được nhược thế binh lực phân tán của quân ta? Nếu Mã đồ tể sai phái tiểu đội tinh binh giả trang làm nạn dân đánh úp đài phóng hỏa, sau khi tướng sĩ phòng thủ khai ra truyền tấn chi pháp của quân ta, gian tế của quân Lương liền có thể giả truyền quân tình, khiến quân ta đi đi lại lại, mệt tới chết người.”

“Nếu quả thật là như vậy, quân Lương chỉ cần mấy đội gian tế thôi là có thể dồn quân ta vào cảnh vạn kiếp bất phục rồi.”

“Ài, cái này...”

Tuân Du nghe vậy thì cứng họng, cùng đám người Trình Dục, Tuân Đẳng nhìn nhau run sợ, Tào Tháo thì trong lòng càng lạnh toát, thầm nghĩ nếu không có Quách Gia ôm bệnh tới đây nhắc nhở, quân Tào quả thực đặt hết hi vọng chống quân Lương lên mấy cái đài phóng hỏa, vậy thì hậu quả thiết tưởng là không thể gánh nổi! Tào Tháo lập tức sợ hãi đến cả người toát mồ hôi lạnh, thở dài nói: “Nếu không có Phụng Hiếu tới, cô nguy mất rồi.”

...

Pháp Chính ung dung nói: “Chúa công chỉ cần phái ra mấy đội tinh binh, giả trang làm thương nhân lẫn vào trong biên cảnh của địch, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy mấy đài phóng hỏa, sau đó từ trong miệng tướng sĩ canh phòng bức ra truyền tấn chi pháp của quân Tào. Như vậy, quân ta liền có thể giả truyền quân báo, từ đó khiến quân Tào phải đi đi về về, mệt tới chết người.”

“À, không ngờ lại đơn giản như vậy!”

Mã Dục vui mừng vỗ tay, trong lòng lại lại thầm thấy tiếc nuối, nếu năm đó mình có thể nghĩ ra biện pháp này, tám trăm lưu khẩu cũng không bị Khố Việt đuổi cho chạy loạn khắp nơi như chó nhà có tang, cuối cùng đành nản lòng rời khỏi Nam Dương, có điều nói đi thì phải nói lại, nếu năm đó tám trăm lưu khẩu không rời khỏi Nam Dương, thì liệu còn có được Mã đồ tể của ngày hôm nay không?

“Chính là đơn giản như vậy.” Pháp Chính nói, “có điều Quách Gia là thiên tài, không thể không nghĩ ra nhược điểm của phóng hỏa truyền tin, cho nên quân Tào chắc sẽ không đặt kỳ vọng ngự địch lên phóng hỏa truyền tấn đâu. Một khi như vậy, cục diện lại một lần nữa trở lại tình hình như vừa rồi đã nói, quân Tào phải chia binh ra thủ các quan ải hiểm yếu, mà quân ta lại có thể tập trung binh lực, kích phá từng nơi.”

...

Đại tướng Tào Bá nói: “Cách phóng hỏa truyền tin nếu không có công hiệu, nhược thế binh lực phân tán của quân ta sợ rằng khó có thể xoay chuyển, vậy thì làm thế nào mà cản được sự tập trung tấn công với ưu thế binh lực của quân Lương?”

Cơ hồ ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người tên quỷ bệnh Quách Gia, Tào Tháo thì không khỏi có chút chờ mong hỏi: “Không biết Phụng Hiếu có thượng sách phá giải nào không?”

Quách Gia sâu thẳm nói: “Chuyện đã tới nước này thì không có biện pháp nào khác nữa rồi, Gia nguyện phụ tá công tử Chân (Tào Chân) suất quân chủ động xuất kích, đánh cho quân Lương trở tay không kịp, duy có như vậy mới có thể cự địch ở ngoài biên cảnh, mới có thể thay chúa công giải trừ cái lo phía sau, khiến chúa công thỏa mái mà quyết chiến với Viên Thiệu!”

Tào Tháo nói: “Đúng là quả cảm quyết đoán, cô rất coi trọng, nếu có Phụng Hiếu phụ ta thì không còn sợ âm uy của Mã đồ tể nữa, nhưng thân thể của Phụng Hiếu người...”

Quách Gia nói: “Đây chỉ là đột nhiên nhiễm phong hàn, chúa công không cần phải lo lắng.”

Tào Tháo vẻ mặt sâu thẳm, Tuân Du, Trình Dục thì trên mặt lại hiện lên vẻ không đành lòng, hai người không phải là không muốn xuất chinh thay Quách Gia. Nhưng hiện tại lại chỉ có Quách Gia mới có thể tranh đua ngắn dài với Mã đồ tể và Cổ độc sĩ. Tuân Du, Trình Úc trước giờ không hề tự ti, nhưng cũng không cuồng vọng tới mức cho rằng mình có thể thắng được Cổ độc sĩ.

Quan Độ chỉ chiến (3)

Pháp Chính vừa dứt lời, Mạnh Đạt liền nói tiếp: “Nói cách khác, quân Tào lại một lần nữa quay về thế bị động, lâm vào khốn cảnh được cái này thì mất cái khác, mà quân ta thì lại ở vào thế chủ động tuyệt đối về chiến lược.”

“Không.” Pháp Chính khẽ lắc đầu, ngữ khí kiên định, nói: “Sự tình không thể đơn giản như vậy! Với sự gian trá của Tào Tháo, trí mưu của Quách Gia, há có thể để mặc cho quân Tào rơi vào thế bị động chịu đánh như vậy? Tào Tháo và Quách Gia nhất định sẽ nghĩ ra cách xoay chuyển cục thế, đây là điều không thể nghi ngờ!”

Lý Túc không nhịn được, hỏi: “Quân Tào đối diện với sự giáp kích hai mặt của quân ta và Viên Thiệu, vô luận là về binh lực, hay là về địa thế cũng đều rơi vào thế yếu tuyệt đối, chẳng lẽ còn có biện pháp để xoay chuyển cục thế ư?”

“Có!” Pháp Chính trầm giọng, nói: “Quân Tào vẫn còn có một biện pháp để có thể xoay chuyển cục thế!”

Lý Túc ngạc nhiên nói: “Biện pháp nào?”

“Chia binh phòng thủ, liên tiếp ngăn cản là tuyệt đối không thể trụ được.” Pháp Chính nói rành mạch từng câu từng chữ: “Cho nên quân Tào chỉ có chủ động xuất kích, lấy công thay thủ!”

“Chủ động xuất kích, lấy công thay thủ ư?” Lý Túc thất thanh nói: “Hiếu Trực muốn nói là quân Tào còn dám chủ động tấn công quân ta? Cái... cái này làm sao có thể?”

Pháp Chính nói: “Đây là cơ hội duy nhất của quân Tào, cũng là cơ hội cuối cùng, Tào Tháo nhất định sẽ phái binh xuất kích, nhất định!”

Mã Dục không nhịn được mà nghiêng đầu nhìn Cổ Hủ một cái, Cổ Hủ mỉm cười, khẽ gật đầu đáp lại Mã Dục, vẻ mặt rất vui vẻ, biểu hiện hôm nay của Pháp Chính hoàn toàn có thể dùng hai từ “kinh diễm” để hình dung! Sự ước đoán về tâm tư của tướng soái quân đối địch và suy nghĩ chặt chẽ, Pháp Chính đã hoàn toàn không thua Cổ Hủ rồi.

Có lẽ ngày sau, Pháp Chính hoàn toàn có khả năng là trò giỏi hơn thầy (Pháp Chính từng theo học Cổ Hủ). Đặc biệt quan trọng là Pháp Chính hiện tại mới hơn hai mươi tuổi, thời đại thuộc về Pháp Chính mới chỉ vừa bắt đầu.

...

Hội nghị đã kết thúc, mọi người giải tán, trong đại sảnh chỉ còn lại Tào Tháo và Tuân Úc.

“Văn Nhượng.” Tào Tháo lo lắng trùng trùng hỏi Tuân Úc: “Lang trung nói thế nào, Phụng Hiếu rốt cuộc là bị bệnh gì?”

Tuân Úc thở dài một hơi, u sầu nói: “Lang Trung nói Phụng Hiếu là mắc sức tửu sắc, không chịu hạn chế, đã dẫn tới thận khí suy kiệt, khí huyết hư tổn, trước mắt bệnh đã rất nguy kịch, chỉ có nằm trên giường tĩnh dưỡng, kiên trì dùng thuốc để trị liệu, có lẽ còn có hi vọng giữ được tính mạng, nếu theo quân xuất chinh, e rằng...”

Tuân Úc nói đến đây, nhìn Tào Tháo một cái rồi không dám nói tiếp.

Tào Tháo tâm loạn như ma, trù trừ bất định, trong cả đời hắn, chưa từng khó lựa chọn như lúc này, nếu để Quách Gia theo quân xuất chinh, vậy thì hắn rất có khả năng là sẽ mất đi một vị quân sư tài giỏi nhất, nhưng nếu không thể Quách Gia theo quân xuất chinh, vậy thì Tào Chân còn trẻ tuổi căn bản không thể là đối thủ của Mã đồ tể.

Cho dù đổi lại là Tuân Du hoặc là Trình Dục theo quân xuất chinh, cũng không phải là đối thủ của Mã đồ tể và Cổ độc sĩ. Quách Gia, chỉ có Quách Gia mới có năng lực tiến hành chu toàn với Mã đồ tể và Cổ độc

sĩ, cũng chỉ có Quách Gia mới có thể khiến Tào Tháo an tâm, Tào Tháo mới dám tập trung toàn lực bắc thượng Quan Độ tiến hành quyết chiến với Viên Thiệu.

Để Quách Gia xuất chinh hay là không để Quách Gia xuất chinh đây?

Tào Tháo do dự một hồi lâu, nhưng vẫn khó có thể hạ quyết tâm, không khỏi quay đầu lại hỏi Tuân Úc: “Văn Nhượng, cô nên là thế nào mới tốt đây?”

Tuân Úc sắc mặt thoáng hiện vẻ đau khổ khó có thể nói rõ, chợt nghiêm mặt nói: “Chúa công đương nhiên là nên lấy đại cục làm trọng!”

“Đại cục? Đại cục!” Tào Tháo lẩm bẩm hai chữ này, sắc mặt đột nhiên biến thành xám xịt, khí sắc ủ rũ, một hồi sau mới nói khẽ: “Hiểu rồi, cô biết nên làm thế nào rồi.”

...

Hội nghị quân sự của quân Lương cũng đã kết thúc, trừ Mã Dục, Mã Siêu, Cổ Hủ, Pháp Chính bốn người ra, tất cả mưu sĩ và võ tướng toàn bộ lui khỏi trung quân đại tướng, Mã Dục chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong trường, vẻ mặt cũng âm tình bất định, tựa hồ như đang tiến hành đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Ánh mắt của Mã Siêu, Pháp Chính di động theo mỗi bước chân của Mã Dục, hai người trong lòng đều cảm thấy chờ mong, lại cảm thấy nghi hoặc, rất rõ ràng, Mã Dục, Cổ Hủ chỉ lưu lại hai người Mã Siêu và Pháp Chính, tất nhiên là có sứ mệnh trọng yếu, hơn nữa Mã Dục trù trừ không dám hạ quyết tâm, đủ thấy độ gian nan của nhiệm vụ này. Giờ đã là đêm khuya rồi, trong trường vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng bước chân của Mã Dục và tiếng lộp bộp của cây đuốc là nghe thấy rõ ràng.

Cuối cùng, Mã Dục dừng bước, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc như đao quét qua mặt hai người Mã Siêu, Pháp Chính. Mã Siêu vội vàng ưỡn thẳng ngực, Pháp Chính cũng không nhin được mà chỉnh lại mũ áo, cố gắp che giấu sự chờ mong và khẩn trương ở trong lòng. Ánh mắt của Mã Dục cuối cùng dừng trên mặt Cổ Hủ, nói: “Văn Hòa, hay là người nói với Mạnh Khởi và Hiếu Trực đi.”

“Tuân lệnh.” Cổ Hủ chấp tay vái một cái, quay đầu lại nói với Mã Siêu, Pháp Chính: “Thiếu tướng quân, Hiếu Trực, ý tứ của chúa công là để các người suất lĩnh tám trăm thiết kỵ, giả trang làm mã tặc chui vào Trung Nguyên. Bắt chước tám trăm lưu khấu năm đó giết vào Duyện, Dự, Từ Châu phúc địa, lợi dụng ưu thế kỵ binh đi lại như gió, lướt cái là cả ngàn dặm tập nhiều những nơi thuộc sự cai trị của quân Tào, đốt cháy lương thảo của quân Tào, giết sĩ tốt của quân Tào. Nói chung là khiến cho hậu phương phúc địa của quân Tào càng loạn thì càng tốt!”

Mã Siêu nhìn Mã Dục một cái, hỏi Cổ Hủ: “Quân sự, tám trăm thiết kỵ đã là mã tặc, vậy có còn phải chịu ước thúc của quân quy Lương Châu không?”

Cổ Hủ nói: “Tám trăm thiết kỵ có thể tùy tiện hành sự, không phải chịu sự ước thúc của quân quy, ở Duyện, Dự, Từ châu, các người có thể phóng tay mà đốt, mà giết, mà cướp, bản quân sự tuyệt không tính toán, truy cứu khuyết điểm của các tướng sĩ. Có điều đồng dạng cũng sẽ không tính toán công tích số đầu người mà các người chém được.”

Cổ Hủ vừa dứt lời, Mã Dục lại bồi thêm một câu: “Tuy nói là như vậy, nhưng các người vẫn phải tận lực giảm bớt giết chóc bách tính vô tội, còn sĩ tộc thân hào Quan Đông thì các người cứ tự xét mà làm. Cô chỉ nói một câu, vô luận là các người làm gì, cho dù là diệt tộc họ Tào ở Tiểu quận, đều sẽ không truy cứu!”

Cổ Hủ lại nói: “Các người nhất định phải thận trọng, nhiệm vụ của tám trăm thiết kỵ là quấy nhiễu hậu phương của quân Tào chứ không phải là giao chiến chính diện với chúng, càng không phải là bảo các người đi công thành cướp đất! Tám trăm thiết kỵ chính là một thanh đao nhọn dùng để lóc xương, nhất định phải từ chỗ bạc nhược nhất đâm vào mới có thể lóc thịt được một con trâu khỏe.”

“Minh bạch rồi!” Mã Siêu ôm quyền, trầm giọng nói: “Xin huynh trưởng và quân sự yên tâm, Siêu tuyệt không nhục mệnh!”

Pháp Chính cũng ôm quyền nói: “Tại hạ nhất định sẽ tâm tâm tận lực phụ tá thiếu tướng quân.”

“Ừ!” Cổ Hủ gật đầu, trầm giọng nói: “Tám trăm tinh binh, hai ngàn thớt Hung Nô ải cước mã, còn có trang phục và binh khí lẫn lộn cần thiết, chúa công đã chuẩn bị tốt rồi, ngoài ra bản quân sự còn chuẩn bị cho các

người ba ngàn lương khô, sau ba ngàn lương khô này thì tất cả phải dựa vào các người tự mình kiếm.”

Mã Dược nói: “Bình quý ở chỗ thần tốc, tối nay sẽ xuất chinh ngay!”

“Tuân mệnh!”

“Tuân mệnh!”

Mã Dược, Pháp Chính đồng thời ôm quyền đáp.

...

Đám mưu sĩ võ tướng Điền Phong, Hứa Dư, Trương Cáp, Thuần Vu Quỳnh tề tụ trong một đường, trong trung quan đại trường của Viên Thiệu bóng người lấp loáng, tiếng người ầm ĩ, sự hưng thịnh về nhân tài của nó, đương thời thiên hạ không có cái thứ hai, cho dù là Tào Tháo bàn cứ Trung Nguyên phúc địa, tổ chức của hắn cũng không thể sánh bằng Viên Thiệu.

“Chư vị.” Viên Thiệu đứng dậy, phát tay với mọi người, cao giọng nói: “Xin mọi người yên lặng.”

Trong đại trường lập tức an tĩnh, Tân Bình phụ trách tình báo lúc này mới ho khẽ một tiếng, bước lên trước nói với Viên Thiệu: “Chúa công, mật thám hồi báo, Tào Tháo đang từ các quận tập kết quân đội, chuẩn bị tự mình xuất quân cứu viện Bạch Mã, Duyên Tân, tổng hợp tình báo của các phương diện, Tào Tháo lần này tối đa chỉ có thể điều tập ba vạn quân đội, chỉ bằng một phần mười quân ta!”

Điền Phong nói: “Ba vạn quân Tào tinh nhuệ lưu thủ tiền tuyến Lạc Dương, Dĩnh Xuyên có dị động gì?”

Tân Bình nói: “Không có dị động gì cả.”

“Xem ra Tào Tháo vẫn rất kiêng kỵ Mã đồ tể!” Viên Thiệu cao giọng nói: “Có điều Tào A Man muốn dựa vào ba vạn tập binh mà ngăn cản ba mươi vạn đại quân của cô, khó tránh khỏi quá ngây thơ rồi.”

Điền Phong nói: “Chúc công chớ có coi thường ba vạn quân đội của Tào Tháo, Trong ba vạn quân đội này ít nhất cũng có một vạn người là lão binh thân kinh bách chiến, từng theo Tào Tháo đông chinh tây thảo, có thể nói là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, một nửa còn lại cũng là tinh nhuệ từ hàng quân Dương Châu và hàng quân Từ Châu chọn ra, sức chiến đấu của chúng tuyệt không thể coi thường!”

“Tinh nhuệ cái gì chứ!” Viên Thiệu có chút không đồng ý, nói: “Mấy lần bị Mã đồ tể đánh cho mất cả mũ giáp, thậm chí thua chạy, chẳng qua là một đám ô hợp mà thôi, há có thể là địch thủ của ban vạn hùng binh Hà Bắc của cô? Nguyên Hạo đừng có nâng cao sĩ khí của quân định mà tự diệt uy phong nhà mình.”

Điền Phong thở khẽ một tiếng, không nói gì nữa, trong lòng lại không khỏi xẹt qua một tia lo lắng.

Trận chiến này, từ các phương diện mà nhìn thì quân Hà Bắc chiếm hết ưu thế, nhưng chỉ có một điểm, quân Hà Bắc lại còn xa mới bằng quân Tào, đó chính là chủ tướng của hai quân căn bản không ở cùng một trình độ! Viên Thiệu thích đao to búa lớn, bảo thủ, còn Tào Tháo thì gian trá đa trí, quả cảm quyết đoán, ở điểm này của chủ tướng, quân Tào có thể nói là chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Tân Bình nói tiếp: “Ngoài ra Tôn Kiên đang hướng tới Lưu Giang, tập kết thủy lục đại quân, Lưu Biểu cũng đang tập kết quân đội về Giang Hạ và Tam Giang khẩu. Xem ra chắc không lâu nữa giữa Tôn Kiên và Lưu Biểu sẽ bạo phát một trận đại chiến, do đó, trong khoảng thời gian ngắn Lưu Biểu, Tôn Kiên song phương đều không rảnh để để ý đến chiến sự phương bắc.”

Viên Thiệu gật đầu, hỏi: “Mã đồ tể bàn cứ Tây bắc thì sao, có cử động gì không?”

Tân Bình nói: “Mã đồ tể vừa bình định xong Hán Trung, mới có thêm hai vạn hàng quân Hán Trung, có điều Quan Trung, Hà Sáo, Lương châu đều là một mảnh yên bình, quân Lương căn bản không có hiện tượng tập kết quy mô lớn, xem ra Mã đồ tể chỉ định lợi dụng hai vạn tinh binh đóng ở Nam Dương để kèm chế Tào Tháo.”

“Hừm!” Viên Thiệu lạnh lùng nói: “Cô vốn không hi vọng quân Tây Bắc có thể giúp đỡ điều gì, Mã đồ tể không tới làm phiền đã là tốt lắm rồi, tránh cho tới lúc đó hai quân vì tranh địa bàn đánh nhau, Mã đồ tể sẽ ở sau lưng cô, mắng cô không giữ chữ tín, đơn phương phá bỏ hiệp nghị.”

“Không.” Hứa Du kiên quyết nói: “Trận này Mã đồ tể sẽ tuyệt không khoanh tay đứng nhìn đâu, tại hạ cho rằng Mã đồ tể nhất định sẽ xuất binh đánh lên Hứa Xương để mưu cầu cường ép thiên tử. Chúa công cũng nên phái một nhánh tinh binh tới chếch sau Hứa Xương, nhất định phải cướp lấy thiên tử tới Hà Bắc trước Mã đồ tể.”

Diên Phong nghe xong chợt biến sắc, đề nghị của Hứa Du không nghi ngờ gì nữa chính là một kiến nghị cực tốt. Nếu Viên Thiệu có thể áp dụng, nhân cơ hội đại quân của Tào Tháo xuất chinh ở bên ngoài mà phái kỳ binh vòng ra sau quân Tào đánh lên Hứa Xương. Rất có khả năng sẽ giết cho quân Tào không kịp trở tay, cho dù đánh lên thất bại, cũng tất có thể giết cho quân Tào rối loạn chân tay.

Quân Tào lo cái này mất cái kia, rất có khả năng sẽ lộ ra sở hở, từ đó sẽ dành cho quân Hà Bắc cơ hội một kích tất thắng.

Nhưng đáng tiếc là Viên Thiệu tựa hồ như không cảm thấy hứng thú với đề nghị của Hứa Du, chỉ trả lời một câu hồ hững lãnh đạm: “Khi phái cô quân thâm nhập thì quá mạo hiểm, chuyện này để sau hẵng nói đi.”

379. Chương 306: Mã Đồ Tể Là Nhược Điểm Lớn Nhất Của Quân Đoàn Lương Châu (1+2+3).

Mã đồ tể là nhược điểm lớn nhất của quân đoàn Lương Châu (1)

Hứa Xương thắng mười đã là đông lạnh giá rét, nước đóng thành băng, từng đội quân Tào từ trong thành Hứa Xương chậm chậm đi ra, xuất phát về bắc phương. Trong đội hình, Tào Tháo từ trên lưng ngựa chậm rãi quay đầu lại nhìn, ngẩng nhìn thành Hứa Xương ở đằng sau, thành Hứa Xương dưới ánh mặt trời ngày đông lộ ra vẻ trữ tình mà lại tường hòa, trong không khí không hề ngửi ra khí tức đao binh.

“Chúa công, Quách Gia xin từ biệt với ngài.”

Đằng sau vang lên một giọng nói khàn khàn mà lại vô lực, trong con người của Tào Tháo không khỏi lóe lên vẻ lo lắng. Quay đầu lại nhìn, sắc mặt trắng bệch của Quách Gia trong khoảng khắc ánh vào trong mi mắt của Tào Tháo. Quách Gia trên người mặc một cái áo lông cừu dày cộp, nhưng cho dù là như vậy thì tựa hồ như vẫn không thể ngăn cản được cái giá lạnh của mùa đông.

Quách Gia cả người co quắp trên giường mềm, thân thể hư nhược đã khiến hắn không thể cưỡi ngựa được nữa rồi.

“Phụng Hiếu.” Tào Tháo vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm vào Quách Gia, một lúc sau mới thốt ra được một câu: “Người nhất định phải bảo trọng thân thể đấy.”

Quách Gia cười nhạt một tiếng, tuy bệnh tình trầm trọng nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn lộ ra mấy phần khí tức hào hiệp, nói với Tào Tháo: “Thường nói sinh tử là do mệnh, phú quý ở trời, Mã đồ tể tuy hung tàn, Cổ độc sĩ tuy âm hiểm, nhưng bọn chúng muốn tính mạng của tại hạ thì lại không dễ dàng như vậy đâu. Tại hạ vẫn đợi về Hứa Đô uống rượu mừng công với chúa công đó, ha ha ha...”

“Phụng Hiếu, vậy thì một lời đã định nhé!” Viên mắt của Tào Tháo đã hơi ươn ướt, trong ngữ khí cũng hơi mang theo vẻ ngen ngào: “Sau khi đánh bại Viên Thiệu và Mã đồ tể, cô sẽ bày tiệc trong tướng phủ, cùng chư quân thống ẩm...”

Quách Gia lại ho kịch liệt hai tiếng, sắc mặt đột nhiên biến thành ửng hồng, miếng cường gờ tay lên vái Tào Tháo, sau đó được thân binh khiêng về phái quan đạo ở mặt tây. Cùng quân Tào đang chậm rãi xuất phát về hướng đông phân thành hai cổ, một đội thuận theo quan đạo thẳng tắp tiếp tục bắc thượng, một đội lại theo Quách Gia vòng về hướng tây, đi tới Hồ Lao quan.

Tào Tháo đứng lặng trong gió, một mức dõi theo bóng hình của Quách Gia, cho tới khi khuất dạng tại đường phẳng mờ mịt.

Mưu sĩ Trình Dục, Tuân Du phi ngựa lên, thấp giọng nói với Tào Tháo: “Chúa công, Phụng Hiếu đã đi xa rồi, cục thế của Duyên Tân, Bạch Mã đang cấp bách, chúng ta cũng nên xuất phát thôi.”

Tào Tháo lặng lẽ gật đầu, giục ngựa quay lại.

Gió gào thét, cát cuốn cuộn. Ba vạn quân Tào tinh nhuệ hội tụ thành một đạo kim qua thiết lưu, rầm rập tiến về Quan Độ.

...

Nam Dương, bờ sông Dục Thủy.

Mã Siêu thân mặc một bộ chiến bào cũ nát, trước ngực sau lưng dùng dây thừng buộc thành áo giáp, đầu không đội mũ, để mặc cho tóc đen rối tung rủ xuống, theo cuồng phong gào thét như sóng lớn phiêu dăng, càng đặc biệt tăng thêm mấy phần phiêu dật, mấy phần cuồng dã, mấy phần phiêu hân.

Đằng sau Mã Siêu, Pháp Chính thân mặc áo bông dày cộp, lộ ra thể hình cồng kềnh, trên đầu còn đội một cái mũ lông cừu, giống như con buôn Quan Đông tới Tây Bắc.

Ở trước mặt Mã Siêu, tám trăm thiết kỵ đã hoàn tất tập kết xong.

Không còn là Sơn Đan quân mã thuần một màu, không còn là huyền hắc thiết giáp thuần một màu, cũng không có trăm mã đao kiêu cách sắc bén và lao cán dài sắc bén. Phóng mắt nhìn, bờ sông Dục Thủy là một mảng lằng lộn, đây không phải là một nhánh Tây Lương thiết kỵ trang bị tinh lương, căn bản chính là một đám mã tặc vãn lai, tung hoành ngán dậm.

Mã Dục hít sâu một hơi lạnh, cao giọng nói: “Lần này xuất chinh chính là cô quân xâm nhập, chúng ta sẽ gặp phải tuyệt cảnh không có bổ cấp, không có viện quân, không có đường lui, đây là một lần xuất chinh không có hi vọng. Có lẽ... tất cả mọi người, bao gồm cả bản tướng quân đều sẽ chiến tử tại sa trường người nào không nguyện ý xuất chinh hiện tại có thể bước ra khỏi hàng.”

“Không có ai muốn chết cả, tất cả mọi người đều có quyền được lựa chọn sinh tồn. Bản tướng quân tuyệt không ép buộc người khác, cũng tuyệt không có ai vì chuyện này mà khinh thường các người. Các người vẫn là Tây Lương thiết kỵ anh dũng, là binh sĩ kiêu dũng thiện chiến nhất trên thế giới này!”

Gió bắc gào thét, bờ sông Dục Thủy là một mảng tĩnh mịch. Ánh mắt của Mã Siêu sáng rực như đuốc, quét qua người tám trăm tướng sĩ rồi lại hét lên một lần nữa: “Bản tướng quân cho các người một cơ hội cuối cùng, ai không nguyện ý xuất chinh, hiện tại lập tức ra khỏi hàng!”

Cuối cùng, có một tiểu tốt quân Lương không nhịn nổi, vỗ ngựa phi lên trước Mã Dục, nói: “Tướng quân, đội ngũ ở trước mặt ngài là một một đám đàn ông của Quan Trung, chứ không phải là đám đàn bà Quan Trung đâu!”

Mã Dục nhìn chằm chằm như hổ đói vào tiểu tốt quân Lương đó, điềm nhiên nói: “Rất tốt, người tên là gì?”

Tiểu tốt quân Lương ôm quyền trên lưng ngựa, ầm ầm trả lời: “Tiểu nhân Hàn Đức, vì mang giáp trụ trên người nên không thể hành đại lễ tướng kiến, xin tướng quân thứ tội!”

“Hàn Đức, bản tướng quân nhớ kỹ người rồi! Hi vọng biểu hiện của người có thể hay như những lời người vừa nói, nếu lần này người có thể sống sót về tới Quan Trung, bản tướng quân nhất định sẽ thăng công với Lương hầu cho người, trực tiếp tấn thăng người lên làm tướng quân.” Mã Dục nói đến đây bèn dừng lại, quay sang nói với tám trăm tướng sĩ còn lại: “Các người cũng vậy, chỉ cần các người có thể sống sót về tới Quan Trung, các người tất cả đều trở thành tướng quân!”

“Ngao ngao ngao...”

Mã Dục vừa dứt lời, tám trăm tướng sẽ lập tức rú lên như đám dã lang.

Khí tức hùng hục bao trùm cả giáo trường, tướng quân... cái này đối với mỗi một binh sĩ bình thường mà nói thì chính là dự hoặc cực lớn, tướng quân không những đại biểu cho địa vị cao quý, còn có nghĩa là cầm y ngọc thực, càng có nghĩa là lương điền mỹ trạch và kiêu thế mỹ thiếp, thử hỏi nam nhi thiên hạ, có ai không nguyện ý sống một cuộc sống như vậy?

“Hô hô hô...”

Mã Duyệt kéo dây cương, chiến mã bên dưới thở ra hai hơi rồi tung vó lao đi vun vút, trong tiếng gào thét như trời long đất lở, tám trăm thiết kỵ đuổi theo sau Mã Duyệt rầm rầm đi về hướng đông, không tới một khắc sau đã biến mất trên đường phẳng bao la, chỉ có bụi mù mờ mờ dần dần bốc lên cao bên bờ Dục Thủy, cuối cùng thì phiêu tán theo gió.

...

Huyện Lư Giang.

Trong đại sảnh ở dinh thự của Tôn Kiên tiếng người huyên náo, đám văn võ Giang Đông Tôn Sách, Thái Tử Sừ, Phan Chương, Hoàng Cái, Từ Thứ, Trương Chiêu, Cố Ung, Bộ Trắc, Ngu Phiên, Trương Hoành đều tụ tụ trong một đường. Tôn Kiên ngồi sau án, thỉnh thoảng lại ngẩng cổ nhìn ra ngoài cửa chính, tựa hồ con đời nhân vật nào đó.

Vào lúc Tôn Kiên đang sốt ruột, thân binh ở ngoài trường đột nhiên hét to: “Thủy quân đại đô đốc Chu Du, cùng hai vị tướng quân Chu Thái, Tưởng Khâm giá lâm!”

“Tới rồi, rốt cuộc đã tới rồi.”

“Công Cẩn tới rồi.”

“Lần này đều đến đủ rồi, có thể bắt đầu rồi.”

Văn võ trong thính nhao nhao thở phào một hơi, lộ ra vẻ mặt như cởi được gánh nặng.

Tiếng bước chân gấp rút ở ngoài cửa vang lên, bóng người lấp loáng. Chu Du vẻ mặt nho nhã, khí độ tiêu sái dưới sự vây quanh của hai viên hổ tướng Chu Thái, Tưởng Khâm ngang nhiên bước vào. Chu Du hôm nay mặc một thân nhung trang, càng lộ ra vẻ anh võ bất quần, quả thực khiến người ta ao ước, đổ kỵ, không hổ là Mỹ Chu Lang.

Chu Du, Chu Thái, Tưởng Khâm ba tướng đứng nghiêm ở trong sảnh, ôm quái vái Tôn Kiên, cao giọng nói: “Tham kiến chúa công.”

Tôn Kiên vội vàng giơ tay nói: “Công Cẩn, Ấu Bình, Công Dịch mau miễn lễ.”

“Tạ ơn chúa công.”

Ba vị tướng bọn Chu Du cúi người vái một cái nữa, sau đó quay người ngồi sang bên phải.

Tôn Kiên quét nhìn chúng nhân một vòng, cao giọng nói: “Cô hôm nay mời chư vị đến phủ, thực ra là có chuyện muốn thương lượng. Hiện giờ Viên Thiệu, Tào Tháo ở phương bắc đang đại chiến. Mã đồ tể cũng tham dự vào đó, đây tất sẽ là một cuộc đại hỗn chiến thảm liệt. Cô muốn nhân cơ hội mà dẫn quân tây hướng thảo phạt Lưu Biểu, chư vị cứ nói ra xem trận này nên đánh thế nào?”

“Không được đâu chúa công.” Tôn Kiên vừa dứt lời, mưu sĩ Trương Chiêu liền bước ra khỏi hàng, nói: “Hiện giờ Lưu Giang mới được bình yên, nhân tâm tư định, chính là lúc nên chăm lo việc nước, cùng dân nghỉ ngơi điều dưỡng, không nên khai chiến.”

Trương Hoành bước ra khỏi hàng phụ họa: “Lời của Tử Bô huynh rất đúng, mấy năm nay quân Ngô liên tục thảo phạt đám quân phiệt cát cứ Viên Thuật, Lưu Diêu, Vương Lang, Hứa Công, Lưu Huân. Tuy mở rộng ngàn dặm đất, nhưng tương sĩ mệt mỏi, quân tâm chán ghét chiến tranh, phủ khổ tiền lương đã tiêu hao gần hết. Nếu tùy tiện khai chiến, vạn nhất chiến sự không thuận lợi, không thể trong thời gian ngắn kết thúc chiến tranh, thì hậu quả không thể lường được.”

“Đúng vậy, hiện tại không thể tùy tiện khai chiến được.”

“Là lúc nên nghỉ ngơi lấy sức mới đúng.”

“Tây Bắc Mã đồ tể hung tàn như vậy, hiện tại chẳng phải cũng đang nghỉ ngơi dưỡng sức sao?”

Mã đồ tể là nhược điểm lớn nhất của quân đoàn Lương Châu (2) Nhị Trương vừa dứt lời, đám quan văn Bộ Trắc, Cố Ung, Ngu Phiên nhao nhao lên tiếng phụ họa, ngôn luận trong đại sảnh xuất hiện cục diện ngã về một bên, cơ hồ tất cả quan văn đều phản đối khai chiến với Lưu Biểu. Mà nói thật ra, sĩ tộc Giang Đông đại đa số đều là thủ thành thì có thừa mà tấn công thì không đủ, thiết hụt đã tâm đối với bên ngoài.

Lông mày của Tôn Kiên từ từ nhíu mày, quyết định thảo phạt Lưu Biểu sớm đã làm ra rồi, thủy lục đại quân của Giang Đông cũng đã tập kết đợi lệnh ở Lư Giang và Sài Tang, lương thảo quân nhu cần thiết cũng đang được chuẩn bị rùm beng, hần hôm nay triệu tập quần thần đến không phải là để thảo luận có nên đánh Lưu Biểu hay không, mà là để thảo luận phải đánh Lưu Biểu như thế nào!

Nhưng đám người Trương Chiêu, Trương Hoàn lại thử làm ra nỗ lực cuối cùng, muốn khuyên Tôn Kiên bỏ đi ý định thảo phạt Lưu Biểu.

Nhưng Tôn Kiên là ai chứ? Há lại có thể bị bọn Trương Chiêu, Trương Hoàn làm lung lay, lập tức lạnh lùng nói: “Tử Bố, Tử Cương, hôm nay cô triệu tập chư vị tới đây là muốn thương nghị thảo phạt Lưu Biểu như thế nào, chứ không phải là có nên thảo phạt Lưu Biểu hay không, cô đã hạ quyết tâm rồi, các người đừng có khuyên can nữa làm gì.”

Trương Chiêu, Trương Hoàn chấp tay vái, lạng lẽ lui xuống.

Tôn Kiên lại nói với Từ Thứ: “Nguyên Trực, trước tiên nói cho mọi người nghe về cục thế phương bắc đi.”

Từ Thứ chấp tay vái Tôn Kiên rồi mới bước tới giữa sảnh đứng trước bình phong dựng thẳng, chỉ vào đồ hình quân sự được treo trên bình phong rồi nói với mọi người: “Mời chư vị nhìn, đây là Lê Dương, Viên Thiệu tập kết bảy mươi vạn đại quân ở đây, phía nam cách Hoàng Hà là Quan Độ, Tào Tháo cũng đang tập kết bảy vạn đại quân ở Quan Độ, bởi vì Trung Nguyên hạn hán, Hoàng Hà đã khô cạn. Hai quân Lương, Tào đều có thể đi bộ qua Hoàng Hà, cho nên giữa hai đại thế lực đã không còn tồn tại thiên hiểm cách trở nữa rồi.”

“Căn cứ vào tình báo không quá xác thực, Mã đồ tể tại quận Hà Đông, quận Nam Dương tập kết không dưới ba vạn đại quân, trong đó hai vạn quân tập kết tại quận Nam Dương đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của quân đoàn Lương Châu, hơn nữa có một lượng lớn kỵ binh! Có điều Tào Tháo tại Lạc Dương tới Đinh Xuyên cũng tập kết trọng binh.”

“Mã đồ tể và Tào Tháo oán hận chất chứa cực sâu, hơn nữa hai người đều kiêng kỵ nhau, đều cho rằng đối phương là tâm phúc chi họa của mình. Một khi có cơ hội dồn đối phương vào chỗ chết, hai người sẽ tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua. Cho nên, Mã đồ tể rất có khả năng sẽ nhân lúc quân Tào và quân Viên giằng co nhau mà đánh lên Hứa Xương, đánh cho Tào Tháo một kích trí mạng!”

“Đương nhiên, Tào Tháo sẽ không ngồi yên chờ chết, khẳng định sẽ nghĩ biện pháp bật lại Mã đồ tể.”

“Tổng hợp tình báo các nơi, Trung Nguyên hỗn chiến có khả năng sẽ xuất hiện ba loại kết quả: Thứ nhất, Tào Tháo vẫn bại, Mã đồ tể làm giá áo cho người ta, Viên Thiệu nhập chủ Trung Nguyên. Thứ hai, Tào Tháo, Viên Thiệu lưỡng bại câu thương, Mã đồ tể nhập chủ Trung Nguyên. Thứ ba, Tào Tháo rút lui chiến lược, Mã đồ tể và Viên Thiệu bởi vì tranh đoạt địa bàn mà sống mái với nhau, Tào Tháo co đầu rút cổ vào một góc, giữ chút hơi tàn.”

“Chiến trường nhằm vào Trung Nguyên có thể xuất hiện ba loại kết quả, quân ta phải chuẩn bị tương ứng cho tốt, lần này chúa công triệu tập mọi người tới đây, chính là muốn nghe ý kiến của mọi người. Khi chiến trường Trung Nguyên phân biệt xuất hiện ba loại kết quả bất đồng, quân ta nên ứng đối như thế nào để mưu cầu được lợi ích lớn nhất.”

Tôn Kiên chuyển ánh mắt sang Chu Du, hỏi: “Công Căn, nói cách nhìn của ngươi đi.”

Chu Du cười rất tự nhiên, nói: “Du tuổi trẻ kiến thức nông cạn, chỉ biết trị quân chứ không giỏi chính lược. Thực sự không dám vọng ngôn. Chúa công vẫn cần phải hỏi ý kiến hai vị tiên sinh Trương Chiêu, Trương Hoàn.”

Trương Chiêu, Trương Hoàn nghe vậy lộ ra vẻ đắc ý, trong lòng cực kỳ sung sướng.

Từ trước cho tới giờ, sĩ tộc nguyên lão của Giang Đông có chút không đồng ý đối với việc Tôn Kiên trọng dụng một tên tiểu tử hậu sinh như Chu Du. Bởi vì Chu Du ngoại trừ trông đẹp trai một chút, có một chút thông minh vọt ra thì căn bản là ăn nói bốc phét, không xứng để trọng dụng. Chu Du hôm nay có thể nói như vậy, ít nhất thì chứng tỏ hần vẫn còn tự biết lấy mình.

...

Uyển Thành, quân trưởng của Mã Dục.

Mã Dục làm cho than trong lò sưởi cháy mạnh hơn, Cổ Hủ, Lý Túc liền đưa hai tay ra cùng nhau sưởi ấm. Đặc biệt là Cổ Hủ, sau tết là đã năm mươi hai tuổi rồi, ở thời cổ đại thì đã tình là “có tuổi”, người bình thường sống tới tuổi này, tùy thời đều chuẩn bị tâm lý chờ chết, không chừng một ngày nào đó đặt lưng nằm xuống là không bò dậy được nữa.

Mã Dục tiện tay cầm bình gốm đặt trên lò than lên, nói với Cổ Hủ: “Văn Hòa, nhân lúc còn nóng mau uống đi.”

Cổ Hủ ngạc nhiên nói: “Chúa công, đây chính là lão sơn tham địa đầu thang ngàn năm đó!”

Mã Dục bực bội nói: “Lắm lời làm gì, bảo người uống thì người uống đi.”

“Tạ ơn chúa công.” Trong mắt Cổ Hủ lướt qua vẻ ảm áp, nhân lấy bình gốm rồi uống mấy ngụm, nghỉ một chút rồi lại đưa bình gốm sang cho Lý Túc ở bên cạnh, nói: “Tử Nghiêm, người cũng uống mấy ngụm đi.”

Lý Túc lắc đầu nói: “Không cần không cần, tại hạ tuổi trẻ hỏa khí còn vượng, không cần phải bồi bổ đâu, quân sư cứ uống đi.”

Mã Dục nhú mày nói: “Tử Nghiêm, người cũng uống đi.”

“Tạ ơn chúa công.”

Lời nói của Mã đồ tể, Lý Túc tất nhiên là không dám phản kháng, vội vàng ôm lấy bình gốm rồi uống hai ngụm lớn, sau đó đưa trả cho Cổ Hủ, Mã Dục lúc này mới thở ra một hơi, hỏi Cổ Hủ: “Văn Hòa, nếu Tào Tháo muốn lấy công thay thủ, chủ động xuất kích, chỗ có thể tấn công nhất là nơi nào? Còn nữa, là Tào Tháo tự mình lĩnh quân, hay là chỉ phái một viên đại tướng lĩnh quân thôi?”

Cổ Hủ nói: “Quân Tào chủ động xuất kích, chỗ yếu hại có thể tấn công quân ta kỳ thực không nhiều. Quan Trung có Đồng quan hiểm trở vô cùng, cho dù Tào Tháo tự mình lĩnh đại quân tới tất công thì vị tất có thể hạ nổi, cho nên Tào Tháo không thể mạo hiểm như vậy được.”

“Hà Đông lân cận Hà Sáo, cũng là yếu địa chiến lược, nhưng có tám ngàn tinh binh của Từ Hoảng trấn thủ, hơn nữa Từ Hoảng tướng quân giỏi thủ, khi quân Tào phí hết sức ba bò chín trâu công nhập Hà Đông thì quân ta sớm đã nhân lúc trống không mà tiến và Hứa Xương rồi, cho nên Tào Tháo cũng không thể đi đánh Hà Đông, trừ Đồng Quan và Hà Đông ra, quân Tào chỉ có thể công đả Nam Dương thôi.”

Lý Túc đột nhiên hỏi: “Quân Tào nếu như muốn công đánh Nam Dương, không biết là từ Lạc Dương nam hạ hay là từ Dĩnh Xuyên tây tiến?”

“Tiến công từ hướng nào thì không phải là quan trọng.” Mã Dục nói: “Quan trọng là ai lĩnh quân, Quách Gia tự mình tới thì trận này có thể nói là thắng phụ khó phân đấy!”

Cổ Hủ nghĩ một lát rồi nói: “Khả năng Tào Tháo tự mình tới không lớn, có điều có phải là Quách Gia tới hay không thì vẫn còn khó nói!”

Mã Dục bảo: “Văn Hòa muốn nói là lần này Tào Tháo và Quách Gia có khả năng là chia ra?”

Cổ Hủ nói: “Lúc trước hai mươi ba lộ liên quân Quan Đông thảo phạt Quan Trung, tình thế cấp bách, chúa công và tại hạ chẳng phải cũng phải chia ra trong một đoạn thời gian rất dài sao?”

“Ừ, có đạo lý.” Mã Dục nói: “Nếu là Quách Gia thân chinh, vậy chúng ta không cần thiết phải phí tâm cơ để chơi trò âm mưu quỷ kế gì đó nữa làm gì, để tránh biến khéo thành vụng, trái lại để cho quân Tào thừa cơ.”

Nói tới chơi âm mưu quỷ kế, Mã đồ tể vẫn thật sự không có lòng tin có thể hơn được tên thiên tài Quách Gia này.

Từ sau khi Tào Tháo bãi Quách Gia làm quân sư, Mã đồ tể trong mấy lần giao phong với Tào Tháo đều ở vào thế hạ phong rõ ràng, nếu không phải là nhờ vận khí tốt, Mã đồ tể không biết đã chết mấy lần rồi! Cho nên, gặp phải dạng đối thủ như Tào Tháo và Quách Gia, hoàn toàn không cần phải cầu may mắn, điều duy

nhất mà Mã đồ tể có thể làm là bằng vào thực lực tuyệt đối từng bước từng bước dồn đối thủ vào tuyệt cảnh, chứ chẳng có nổi kế sách hay gì.

Cổ Hủ nói: “Quân ta cũng không cần phải tiên phát chế nhân, có thể thủ ở Nam Dương dĩ dật dĩ lao đợi quân Tào tới tấn công, dẫu sao thì Quan Độ chi chiến mới vừa bắt đầu, Viên Thiệu và Tào Tháo không thể phân thắng phụ nhanh như vậy được, cái mà chúng ta có là thời gian! Xem xem sau cùng là ai có thể kéo dài hơn ai?”

Mã Duyệt nói: “Mặt khác lại sai Cao Thuận, Từ Hoảng và Phương Duyệt, Mã Đại lưu thủ Quan Trung chuẩn bị tốt, đợi thời cơ chín muồi, khởi binh tấn công mạnh Hàm Cốc, Lạc Dương. Quách Gia có lợi hại hơn nữa cũng không phải là ba đầu sáu tay, cô cũng muốn xem xem, quân Tào làm thế nào mà ngăn cản được mãnh công của năm vạn đại quân từ ba phương hướng đông, tây, nam!”

...

Hổ Lao quan.

Màn vải dày cộp ngăn cảnh gió lạnh thấu xương ở bên ngoài, lửa trong lò than đang cháy rực, khiến cho cả tòa quân trường trở nên ấm áp. Quách Gia cật lực cởi áo lông cừu dày cộp trên người ra, dưới sự dìu đỡ của thân binh nằm xuống ghế đệm ở cạnh lò sưởi, lúc này mới thở dài một tiếng, thoải mái duỗi thẳng hai chân.

Tào Chân không khỏi lo lắng nói: “Quân sư, ngài đã bệnh thành thế này rồi, đâu cần phải theo quân xuất chinh làm gì?”

Quách Gia trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lắc đầu nói: “Không có cách nào khác cả, tại hạ chỉ là đột nhiên mắc bệnh vặt, công tử không cần phải lo lắng.”

Tào Chân nói: “Mã đồ tể tuy hung tàn xảo trá, Tây Lương thiết kỵ thanh danh vang dội, nhưng bản công tử vẫn không để bọn chúng vào mắt. Quân sư không bằng tọa trấn ở Hổ Lao quan, để bản công tử suất lĩnh đại quân xuất chinh Nam Dương, thế nào? Mục đích của trận chiến này chỉ là kềm chế hai vạn quân Lương ở Nam Dương. Bản công tử chỉ cần đóng vững đánh chắc, tuyệt không tùy tiện liều lĩnh, thì sẽ không có sơ hở nào để kẻ địch thừa cơ đâu.”

Quách Gia trên mặt thoáng hiện nụ cười khổ.

Tào Chân đây là ghé non không sợ hổ dữ. Có dũng khí mà bá lực đương nhiên là chuyện tốt, nhưng dũng khí, bá lực quá đáng thì chính là cuồng vọng, cho dù là Tào Tháo thân chinh, cũng không dám vọng ngôn có thể thắng chắc Mã đồ tể. Tào Chân cho dù là kỳ tài ngút trời, chung quy vẫn trẻ tuổi, thiếu hụt rèn luyện, há có thể là đối thủ của Mã đồ tể túc tướng bách chiến?

Có điều lời này Quách Gia đương nhiên không thể nói ra, để tránh làm tổn thương tới lòng tự tôn của Tào Chân.

“Khụ khụ khụ...”

Vào lúc Quách Gia đang không biết nên khuyên Tào Chân như thế nào thì ngoài trường đột nhiên vang lên tiếng bước chân hỗn loạn mà trầm trọng. Tào Chân đồng tai lên nghe rồi vui mừng nói: “Là Nhân thúc, Hồng thúc tới rồi.”

Tào Chân vừa dứt lời, màn trường được vén lên, Tào Chân, Tào Hồng sáng vai bước vào.

Tào Chân vội vàng bước lên quỳ xuống hành lễ với Tào Nhân, Tào Hồng: “Chất nhi khấu kiến Nhân thúc, Hồng thúc

“Tử Đan (tự của Tào Chân) miễn lễ.” Tào Chân, Tào Hồng đồng thời đưa tay ra đỡ Tào Chân dậy, lại quay sang hành lễ với Quách Gia, nói: “Nhân (Hồng) tham kiến quân sư.”

Quách Gia cố gắng chấp tay, hồi lễ: “Bái kiến hai vị tướng quân.”

Tào Nhân thấy Quách Gia hư nhược như vậy, không khỏi oán giận nói: “Quân sư bệnh thể suy yếu như vậy, thực sự không nên theo quân xuất chinh.”

Mã đồ tể là nhược điểm lớn nhất của quân đoàn Lương Châu (3) Tào Hồng cũng nói: “Đúng vậy, quân sư nếu như có ba dài hai ngắn gì, chúa công há có thể tha cho bọn ta.”

Quách Gia lắc đầu, vẫy tay tỏ ý bảo Tào Nhân, Tào Hồng ngồi xuống bên cạnh lò sưởi, hư nhược nói: “Tình thế cực kỳ nghiêm trọng đang trước mắt, hai vị tướng quân không cần phải lo lắng cho thân thể của bản quân sư, lần này phải người khấn cấp triệu hai vị tướng quân tới Hồ Lao quan thực sự là có chuyện quan trọng cần thương lượng, xét thấy tình thế hiểm ác, chúa công quyết định thay đổi sách lược, chuyển thủ thành công.”

Tào Hồng giật nảy mình, thất thanh nói: “Chuyển thủ thành công ư?”

“Không sai, chuyển thủ thành công.” Quách Gia gật đầu, vô lực nói: “Từ Hàm Cốc quan tới Dĩnh Xuyên, kéo dài hơn ngàn dặm, chỉ bằng vào quân đội ba vạn người mà một mực tử thủ thì tuyệt đối là không thủ được. Cho nên, quân ta chỉ có thể tại phương hướng thứ yếu tiến hành phòng ngự trọng điểm có lựa chọn, tại phương hướng chủ yếu chủ động xuất kích, dùng công thay thủ!”

Tào Nhân nói: “Không biết quân sư quyết định tấn công nơi nào, Đông Quan, Hà Đông hay là Nam Dương?”

Quách Gia nhìn chăm chăm vào lửa đang cháy rừng rùng trong lò sưởi, trong con mắt đục ngầu có hai quầng lửa đang lập lòe, nói: “Tới Nam Dương, bởi vì Mã đồ tể đang ở Nam Dương!”

Tào Hồng nói: “Quân ta đi công đánh Nam Dương, vạn nhất Mã đồ tể không để ý tới mà tấn công Dĩnh Xuyên thì sao?”

Trên khuôn mặt trắng bệch của Quách Gia đột nhiên thoáng hiện một tia tự tin nhàn nhạt, ung dung nói: “Có bản quân sư ở đây, Mã đồ tể tuyệt đối không dám mạo hiểm để mặc hậu lộ bị cắt mà tấn công Dĩnh Xuyên đâu!”

Trong con người của Tào Nhân chợt hiện vẻ lo lắng vô cùng, trầm giọng nói: “Nhưng quân sư có từng nghĩ tới, Mã đồ tể tại Quan Trung, Hà Đông và Tây Hà đều đóng trọng binh, một khi quân ta tại Nam Dương không giằng co nổi với Mã đồ tể, Cao Thuận, Từ Hoảng, Phương Duyệt rất có thể sẽ từ hai phương hướng Hàm Cốc quan và Hà Đông đồng thời phát động mãnh công tới Lạc Dương, tới lúc đó quân ta sẽ chống đỡ như thế nào.”

Quách Gia nói: “Đây chính là trọng điểm phòng ngự có lựa chọn mà bản quân sư vừa rồi đã nói, chỉ cần Văn Liệt (Tào Hưu) thủ được Hàm Cốc quan, tướng quân (Tào Nhân) ngài thủ được Lạc Dương, quân ta sẽ có thể kẹp được yếu đạo yết hầu của quân Lương, quân Lương thủy chung không thể ồ ạt xuất quan, đối với Dĩnh Xuyên cũng không tạo thành được uy hiếp trí mạng gì.”

Tào Nhân nói: “Quân sư, cái này không phải là quá mạo hiểm sao? Thường nói thủy vô thường hình, binh vô thường thế, Hàm Cốc quan tuy rằng hiểm trở, nhưng ai cũng không dám bảo chứng nhất định có thể ngăn cản được mãnh công của quân Lương! Vạn nhất Hàm Cốc quan thất thủ, thông đạo mà quân Lương ra khỏi Quan Đông được mở ra, vậy thì giống như là mãnh hổ thoát khỏi chuồng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Tào Nhân không hổ là tông tộc thân tín của Tào Tháo, cũng tính là thân trải trăm trận, suy nghĩ vấn đề cũng thành thực hơn Tào Chân nhiều. Phải biết rằng Hàm Cốc quan tuy hiểm trở nhưng không phải là khó có thể công phá, lúc trước Mã đồ tể chỉ có tám trăm quân ô hợp không phải cũng công hãm được Hồ Lao quan do trọng binh quan quân Đại Hán trấn thủ sao? Hơn ngàn binh mã của Lý Điển không phải cũng công hãm được Hàm Cốc quan do trọng binh của quân Lương trấn thủ ư?

Quách Gia để đại quân tấn công Nam Dương. Binh lực Lạc Dương tất sẽ bị rút đi hết, tới lúc đó Hàm Cốc quan thật sự sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm, Tào Nhân cho dù có lòng cứu viện thì cũng không lấy đâu ra được quân đội.

“Quân sư, sự được mất của Hàm Cốc quan, Lạc Dương là rất trọng đại, phải lưu lại đủ binh lực đó!”

Quách Gia trầm ngâm một lát, hỏi Tào Nhân: “Tướng quân cho rằng lưu lại bao nhiêu binh lực thì có thể chắc chắn giữ Hàm Cốc và Lạc Dương?”

Tào Nhân nói: “Vậy thì phải xem Mã đồ tể điều động bao nhiêu quân Lương tới tấn công! Nếu Mã đồ tể dùng ba vạn đại quân tới tấn công, vậy ít nhất cũng phải có năm ngàn thủ quân, nếu Mã đồ tể dùng năm vạn đại quân tới tấn công, vậy ít nhất cũng cần một vạn thủ quân. Nếu Mã đồ tể điều động mười vạn đại quân tới tấn công, vậy ít nhất cần... bốn vạn thủ quân!”

“Bốn vạn?” Tào Chân thất thanh nói: “Toàn bộ binh lực của quân ta tại Tây tuyến cũng chỉ có ba vạn. Nhân thức, Mã đồ tể có khả năng điều động mười vạn đại quân tới công đả Hàm Cốc quan và Lạc Dương ư?”

“Đây là nói vạn nhất.” Tào Nhân trầm giọng nói: “Ở quận Tây Hà có năm vạn đại quân của Cao Thuận, quận Hà Đông thì có tám ngàn tinh binh của Từ Hoảng. Nam Dương có hai vạn thiết kỵ của Mã Siêu. Mã đồ tể bình định được Hán Trung chắc có thêm ít nhất hai vạn hàng quân Hán Trung nữa. Trừ những gì đã kể trên ra, Mã đồ tể còn có một vạn thủy quân của Cam Ninh, tùy thời có thể đầu nhập chiến tranh.” “Trên thực tế, chỉ cần quân Lương có đủ lương thảo và quân nhu, Mã đồ tể tùy thời có thể điều động hai mươi vạn đại quân phát khởi thế công như thái sơn áp đỉnh đối với Lạc Dương, Hàm Cốc quan!”

“Hừ.” Tào Hồng vô cùng bức bối, khinh thường nói: “Thực lực của Mã đồ tể đúng là càng lúc càng cường đại, nhưng thực lực của quân ta thì lại giảm chân tại chỗ. Cứ tiếp tục như thế này thì không ổn! Đối diện với thực lực tuyệt đối, quân ta có tính toán kỹ lưỡng như thế nào, lập kế hoạch cân nhắc như thế nào thì cũng không thay đổi được sự chênh lệch quá lớn này!”

“Thực lực của quân Lương quả thực rất cường đại, hơn hẳn quân ta. Thậm chí còn cường đại hơn của quân Hà Bắc của Viên Thiệu!” Quách Gia nói đến đây thì dừng lại, lạnh lùng nói: “Có điều, quân Lương lại có một nhược điểm chí mạng nhất. Nếu quân ta có thể nắm được nhược điểm chí mạng này, tập đoàn quân sự Lương Châu cường đại sẽ có thể tan thành mây khói trong một đêm, từ nay về sau không đủ sức gượng dậy!”

“Hả?”

“Ồ!”

“Nhược điểm trí mạng của quân Lương Châu ư?”

Tào Nhân, Tào Hồng đồng thời thất thanh, Tào Chân trẻ tuổi có phản ứng nhanh nhất, vội vàng nói: “Quân sư nói là đó là... Mã đồ tể ư?”

“Đúng, chính là Mã đồ tể!” Quách Gia hít một hơi, thấp giọng nói: “Mã đồ tể chính là ưu điểm lớn nhất của quân đoàn Lương Châu, đồng thời cũng là nhược điểm lớn nhất của quân đoàn Lương Châu.”

Tào Hồng không hiểu, nói: “Lời này của quân sư là có ý gì?”

Quách Gia nói: “Nói Mã đồ tể chính là ưu điểm lớn nhất của quân đoàn Lương Châu, là bởi vì Mã đồ tể ở trong lòng tướng sĩ Lương Châu có quyền uy không thể thay thế được, hơn nữa Mã đồ tể thân kinh bách chiến, dùng binh cực kỳ quỷ trá, chỉ luận về sự hiểm độc trong dụng binh thì bất kể là ai cũng không hơn được hắn, ngay cả chúa công cũng không bằng.”

“Nói Mã đồ tể là nhược điểm lớn nhất của quân đoàn Lương Châu, là bởi vì uy vọng của Mã đồ tể ở trong lòng tướng sĩ là quá cao! Dẫn tới việc tướng lĩnh ở bên cạnh hắn căn bản không có ai có thể sánh bằng với hắn, cho dù là Tây Lương Cẩm Mã Siêu, cũng không bằng một phần vạn của Mã đồ tể, mà con nôi dôi của Mã đồ tể lại quá nhỏ, nếu như Mã đồ tể lúc này đột tử... hừ hừ.”

Tào Hồng nghe vậy thì chợt bừng tỉnh.

Sự thực đúng như những gì mà Quách gia đã phân tích, Mã Dục ở trong tập đoàn quân sự Lương Châu có quyền uy không thể thay thế, cho dù là Mã Siêu (Mã Dục từng có một cuộc nói chuyện dài với Mã Siêu, bảo Mã Siêu sau khi Mã Dục đột tử thì đứng ra chống đỡ cho Mã gia, phụ tá Mã Chính còn nhỏ) mà Mã đồ tể đặc ý bồi dưỡng, dùng để trấn nhiếp cục diện, cũng còn lâu mới sánh bằng được Mã Dục.

Nếu Mã Dục vào lúc này đột nhiên chiến tử, tập đoàn quân sự Lương Châu nhìn thì mạnh nhưng rất có thể sẽ tan rã trong một đêm.

Tào Nhân nghiêm nghị nói: “Cho nên, quân sư mới muốn mạo hiểm xuất binh Nam Dương?”

“Đúng vậy, đây là cơ hội cuối cùng, và cũng là duy nhất của quân ta!” Quách gia khẽ thở dài một tiếng, không khỏi lo lắng nói: “Giữa chúa công và Viên Thiệu, tôi đa chỉ cần ba tháng là sẽ phân thắng bại (Quách Gia khẳng định như vậy là bởi vì quân Tào chỉ có quân lương đủ cho ba tháng, quân Tào căn bản không thể cầm cự được quá ba tháng), chúa công nếu thắng thì chuyện không có gì để nói, nhưng chúa công nếu thua thì Lạc Dương, Dĩnh Xuyên không thể thủ được nữa, vì đại nghiệp của chúa công, mạo hiểm như vậy là hoàn toàn đáng.”

Cách nghĩ của Quách Gia là nếu như có thể ở trước trận chém chết Mã đồ tể thì tất nhiên là rất tốt, lui một bước thì nếu không giết được Mã đồ tể, sau đó không những Quách Gia bình bại tại Nam Dương, mà sau cùng ngay cả Hàm Cốc quan và Lạc Dương đều mất, nhưng lúc đó Tào Tháo và Viên Thiệu đã phân thắng bại rồi, nếu Tào Tháo thua thì vận sự đã rồi, nếu Tào Tháo thắng thì có thể tự mình dẫn quân tiến hành quyết chiến với Mã đồ tể. Cho nên thắng phụ ở phía Lạc dương, Nam Dương là không có gì quan trọng cả,

“Hiểu rồi.” Tào Nhân nhìn xoáy và Quách Gia, trầm giọng nói: “Nếu chỉ thủ ba tháng thì sáu ngàn tinh binh là đủ rồi.”

Quách Gia nói: “Bản quân sư cho tướng quân tám ngàn tinh binh, tướng quân cần phải ghi nhớ, binh giả quý đạo dã, thắng phụ chỉ ở trong một ý niệm. Do đó, phàm là chỉ có một tia cơ hội, tướng quân cũng phải dành hết một trăm phần trăm nỗ lực để giành được kết quả tốt nhất.”

...

Tháng mười năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ mười, Tào Tháo tự mình dẫn ba vạn tinh binh bắc thượng, dùng thế dương đông kích tây, man thiên quá hải trước sau kích phá hai lộ đại quân của Viên Đàm, Viên Hy. Viên Đàm, Viên Hy đành dẫn mấy ngàn tàn binh quay về đại doanh Lê Dương. Viên Thiệu nghe tin bèn đại nộ, tự mình dẫn đại quân vượt qua Hoàng Hà nam.

Tào Tháo thấy quân Hà Bắc thanh thế quá lớn, tức thì buông bỏ Bạch Mã, Duyên Tâm mà lui về thủ Quan Độ, Viên Thiệu đắc thế thừa cơ lần tới, thúc giục đại quân bức tới Quan Độ.

...

Quan Độ. Trước trận tiền của hai quan Viên, Tào

Mãnh tướng Hà Bắc Yến Minh võ ngựa xuất trận, vũ động Tam Tiên Lưỡng Nhận đao (đao hai lưỡi ba mũi) lao tới trận tiền của quân Tào, quát lớn: “Hà Bắc Yến Minh ở đây, gian tặc mau chịu chết!”

“Nhóc con đừng có càn rỡ, Tiểu quận Tào Tử Hòa ở đây!”

Tào Thuần quát lớn một tiếng, võ Mã Vũ thương tới đánh Yến Minh.

Hai ngựa chỉ giao nhau có một hiệp, Tào Thuần liền nâng thương đâm trúng vai của Yến Minh, ngã xuống ngựa mà chết. Tào Thuần tung người xuống ngựa rút kiếm chặt thủ cấp của Yến Minh, ung dung nhảy lên ngựa rồi dùng trường thương cắm thủ cấp của Yến Minh, ngẩng mặt lên trời cười to ba tiếng, tướng sĩ quân Tào âm âm hô theo, tiếng như trời long đất lở, thanh thế khiếp người.

Viên Thiệu quay đầu lại nhìn chúng tướng: “Ai dám xuất chiến?”

U Châu hãn tướng Điền Duyệt, Thanh Hà danh tướng Nguyên Tiễn đồng thời võ ngựa xuất trận, hợp chiến với Tào Thuần. Ba ngựa giao nhau mười hiệp khó phân thắng phụ, Tào Thuần tức thì vung hờ một thương rồi võ ngựa lao đi, Điền Duyệt, Nguyên Tiễn đuổi theo không tha, đột nhiên nghe thấy tiếng dây cung rung lên, Nguyên Tiễn đã trúng tên giữa mặt, lật người ngã xuống ngựa. Điền Duyệt giật nảy mình, cũng bị Tào Thuần một thương đâm rơi xuống ngựa.

Tào Thuần lại một lần nữa giết chết hai viên dũng tướng của Hà Bắc, quân Tào thanh thế đại chấn.

Viên Thiệu hoảng sợ nói: “Dưới trướng Tào A Man không ngờ lại có hổ tướng như vậy, biết làm sao đây?”

“Chúa công chớ lo, đợi mỗ chém chết hãn!”

Viên Thiệu vừa dứt lời, một con ngựa từ trong quân Hà Bắc phi ra, mọi người vội vàng nhìn, thì ra là Hà Gian danh tướng Trương Hợp.

380. Chương 307: Đấu Võ Sinh Tử (1)

Tào Thuần phấn chấn tinh thần đang muốn tái chiến với Trương Hợp thì trong quân Tào đột nhiên vang lên tiếng quát lớn: “Thiếu tướng quân hãy nghỉ ngơi một lát, để mỡ tới độ sức với hân!”

Tào Thuần ghìm ngựa quay đầu lại, chỉ thấy một người cưỡi ngựa từ trong trận của quân Tào phi ra, mắt xéch, cằm bào màu lục, thân cao chín thước, không phải là Hà Bắc Quan Vũ thì là ai. Quan Vũ giục ngựa xuất trận, vung đao chỉ thẳng vào Trương Hợp, quát lớn: “Hà Đông Quan Vân Trường ở đây, tên thất phu Trương Hợp mau mau ra chịu chết!”

“Đáng ghét!”

Trương Hợp giận tím mặt, thúc ngựa xông lên, hai ngựa lao vào nhau chém giết như đèn kéo quân, trong nháy mắt đã qua ba mươi hiệp mà vẫn không phân thắng bại.

Trong trận của quân Tào, Tào Tháo nhìn thấy vậy mà hít một hơi lạnh, thất thanh nói: “Người này võ nghệ cao cường thật, có thể đại chiến ba mươi hiệp với Vân Trường mà vẫn không phân thắng bại!”

“Hô!”

Tào Tháo vừa dứt lời, Quan Vũ đột nhiên bạo phát một tiếng, Thanh Long Yển Nguyệt đao nặng sáu mươi ba cân trong tay đã hóa thành một con thanh long, hướng tới Trương Hợp mà bổ xuống. Trương Hợp vẻ mặt cương nghị, hét lên một tiếng gươm thương đón đỡ, chỉ nghe thấy một tiếng keng vang lên, Trương Hợp cảm thấy hai tay tê rần, ngực như bị chùy nặng giáng vào.

Sắc mặt của Trương Hợp lập tức biến thành trắng bệch, màn này hình như rất quen thuộc.

Khuôn mặt độc ác như quỷ mặt của Mã Siêu hiện lên trong đầu Trương Hợp, bỗng nhiên, hình tượng của Mã Siêu không ngờ lại hợp lại cùng một chỗ với Quan Vũ ở trước mắt. Trương Hợp kinh hồn táng đờm không dám ham chiến, giục ngựa chạy trốn chết. Cùng Mã Siêu đánh một trận, đã khiến lòng tin của Trương Hợp thân là võ tướng thuyên giảm nghiêm trọng, hiện tại chung quy đã gây nên thành hậu quả xấu.

Trong đôi mắt phượng của Quan Vũ thoáng hiện một tia lạnh lẽo, không ngờ lại bỏ qua Trương Hợp, vỗ ngựa lao thẳng về phía Viên Thiệu.

Viên Thiệu giật nảy mình, vội vàng che mặt chạy vào trong trận. Khi cung tiễn thủ của Hà Bắc muốn kéo cung bắn tên thì ngựa của Quan Vũ sớm đã đơn thân độc kỵ xông vào trong quân Hà Bắc, Thanh Long đao vung cuộn cuộn, tướng sĩ Hà Bắc tách ra như sóng, nhao nhao ngã xuống ngựa, không ngờ lại không có một ai có thể ngăn cản được Quan Vũ dù chỉ trong chớp lát.

May mà tinh binh Hà Bắc liều mạng chpsng đỡ, Viên Thiệu mới khó nhọc né được sự truy sát của Quan Vũ, chỉ là bị Quan Vũ xông loạn giết loạn, trung quân quân trận vốn chỉnh tề nghiêm cẩn trong khoảng khắc đã biến thành hỗn loạn bất kham. Tả hữu lưỡng quân không biết trung quân rốt cuộc có tình hình như thế nào? Viên Thiệu còn sống hay đã chết? Không khỏi bắt đầu hỗn loạn.

Tào Tháo thân kinh bách chiến, dụng binh như thần. Há lại có thể bỏ qua cơ hội trời ban như thế này! Lập tức chỉ huy quân đánh giết, quân Hà Bắc lập tức trận cước đại loạn, bị quân Tào giết cho không còn mảnh giáp, cho tới tận khi Điền Phong dẫn đại quân đằng sau chạy tới, loạn tiễn cùng bắn ra để giữ trận cước, quân Tào mới thôi truy sát, Tào Tháo mắt thấy sắc trời đã tối, chỉ sợ trúng phải mai phục, liền dẫn quân quay về Quan Độ.

Viên Thiệu thu thập tàn binh, kiểm kê lại thì không ngờ lại hao tổn tới bảy tám ngàn tinh kỵ Hà Bắc.

Dưới cơn thịnh nộ, Viên Thiệu định đem “tên đầu sỏ gây chuyện” là Trương Hợp ra chém đầu thị chúng (Viên Thiệu cho rằng là Trương Hợp một mình đấu không lại Quan Vũ dẫn tới việc quân Hà Bắc bị thảm bại). May mà Điền Phong, Phùng Kỷ, Thẩm Phối mấy người liều mạng ngăn cản, Viên Thiệu mới tha cho Trương Hợp một mạng, nhưng vẫn sai người đánh Trương Hợp hai mươi quân côn ngay trước mặt mọi người để phát tiết sự phẫn hận trong lòng.

Quân Hà Bắc trải qua thất bại lần này, mất hết khí thế, liền rơi vào thế giằng co với quân Tào, trong khoảng thời gian ngắn không ai làm gì được ai.

...

Trên quan đạo trước Nghi Dương tới Uyển thành, hơn vạn quân Tào đang chậm rãi nam hạ.

Trung quân đội hình, hai thân binh khênh một cái giường mềm, trên giường mềm được nệm nhung che phủ đột nhiên mở ra, Quách Gia từ trong chăn thò đầu ra, sắc mặt trắng bệch hỏi: “Đây là nơi nào rồi?”

Đội trưởng thân binh đi ở bên cạnh trả lời: “Quân sư, đã qua Nghi Dương rồi.”

“Khụ khụ khụ...” Quách Gia ho khan kịch liệt một trận, nói với đội trưởng thân binh: “Đi, mời Tào Hồng tướng quân tới đây.”

“Tuân lệnh.”

Đội trưởng thân binh lĩnh mệnh mà đi, không tới thời gian một bữa cơm, Tào Hồng giục ngựa đi tới cạnh giường mềm của Quách Gia, hỏi: “Quân sư triệu kiến, không biết là có gì phân phó?”

Quách Gia dùng khăn lụa khê lau vết bẩn ở khóe miệng, thở hổn hển nói: “Tử Liêm tướng quân, ngài không cần phải tiếp tục nam hạ nữa.”

“Hả?” Tào Hồng ngạc nhiên nói: “Vì sao lại vậy?”

Quách Gia nói: “Bản quân sư có một nhiệm vụ quan trọng khác giao cho ngài đi hoàn thành.”

Tào Hồng nói: “Nhưng...”

Quách Gia nói: “Việc này có quan hệ trọng đại, có thể giết chế Mã đồ tể hay không thì hoàn toàn phải dựa vào tướng quân ngài đó.”

Tào Hồng vẻ mặt cung kính, nghiêm nghị nói: “Xin làm theo sự phân phó của quân sư.”

Quách Gia run rẩy lấy cẩm nang từ trong lòng ra đưa cho Tào Hồng, cất lực nói: “Tướng quân hãy dẫn hai ngàn tinh binh rời khỏi đại lộ, đi tắt qua tiểu lộ ngay đêm xuyên qua giữa Tung Sơn và Hiên Viên sơn tới thẳng Diệp huyện, sau khi tới Diệp huyện thì tướng quân có thể mở cái cẩm nang này ra, tới lúc đó sẽ biết nên làm gì.”

Tào Hồng nói: “Xin quân sư yên tâm, mặt tướng nhất định sẽ không nhục mệnh.”

Quách Gia nói: “Tướng quân phải nhớ rằng, ngài chỉ có ba tháng thời gian, nhất định phải trong thời gian ba tháng hoàn thành nhiệm vụ được ghi trong cẩm nang, nếu nhân thủ không đủ, có thể chiêu mộ lưu dân phụ cận, lúc quan kiện thậm chí có thể cường hành cưỡng bách bách tính để ngài sử dụng, có điều sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải nhớ giết người diệt khẩu!”

Khi nói những lời này, vẻ mặt của Quách Gia lộ ra vẻ nghiêm nghị, thậm chí là độc ác.

Tào Hồng mặt lộ ra vẻ do dự, nói: “Quân sư, cái này...”

Quách Gia nói: “Trận này là đấu vô sinh tử giữa bản quân sư và Mã đồ tể, không phải là Mã đồ tể chết thì là bản quân sư vong, cục thế nguy như chồng trứng sắp đổ, Tào Hồng tướng quân không cần phải cố kỵ quá nhiều, huống chi tướng quân chỉ là phụng mệnh hành sự, tất cả... tự nhiên có bản quân sư gánh vác.”

Tào Hồng nói: “Tuân lệnh.”

Quách Gia xua xua tay, nói: “Đi đi.”

Tào Hồng chấp tay với Quách Gia rồi quay người bỏ đi. Quách Gia lúc này mới thở dài một hơi, cả người hơi thả lỏng, chán nản chui vào trong chăn. Một lớn để mai táng Mã đồ tể đã được mở ra rồi, tất cả đều án chiếu theo suy nghĩ của Quách Gia mà tiến hành, song mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, trận chiến này thực sự có thể nhất cử giải quyết Mã đồ tể hay không?

Quách Gia ngẩng mặt nhìn trời, thiên không là một mảng u ám, có tuyết lớn như lông ngỗng đang từ trên trời lất phất rơi xuống. Cuối cùng trận tuyết lớn ngênh đón mùa đông đã bắt đầu rơi rồi.

...

Uyển thành, trung quân đại tướng của Mã Dục.

Trong tiếng bước chân dồn dập, Cú Đột ngang nhiên vào thẳng đại tướng, nói với Mã Dược, Cổ Hủ: “Chúa công, quân sư, quân Tào đã qua Nghi Dương rồi!”

Mã Dược lập tức biến sắc, trầm giọng nói: “Quân Tào tới nhanh thật, so với dự liệu thì còn nhanh hơn ít nhất là nửa tháng!”

Cổ Hủ đảo mắt, cười gian: “Xem ra quân lương của quân Tào so với dự đoán thì còn ít hơn. Ha ha ha.”

Mã Dược nói: “Cú Đột, tới bao nhiêu quân Tào?”

Cú Đột nói: “Ít nhất cũng một vạn năm ngàn người!”

“Một vạn năm ngàn người?” Mã Dược ánh mắt trở nên sắc lạnh: “Đây là một nửa binh lực lưu thủ Dĩnh Duyên, Lạc Dương của quân Tào rồi, Tào Tháo quả nhiên là hảo bá lực!”

Cổ Hủ nói: “Xem ra Tào Tháo tịnh không đánh giá cao thực lực của quân mình, cũng không vọng tưởng có thể giải quyết dứt điểm một lần là xong, có thể đồng thời đánh bại Viên Thiệu và chúa công. Tào Tháo đây là muốn liều một lần, thử dùng nhánh quân yểm trợ được ăn cả ngã về không tới kèm chế đại quân của chúa công, từ đó mà giành thời gian cho quân Tào chủ lực ở Quan Độ đánh bại Viên Thiệu.”

“Cũng chính là nói, Tào Tháo không cho rằng nhánh quân yểm trợ này có thể đánh thắng quân ta, cũng không để ý đến Hàm Cốc quan và Lạc Dương có thất thủ hay không? Mục đích Tào Tháo phái ra nhánh quân yểm trợ này chỉ là để vây khốn quân ta mấy tháng thời gian, giành thời gian cho chủ lực quân Tào đánh bại Viên Thiệu.” Lý Túc tiếp lời Cổ Hủ, mỉm cười nói: “Xem ra Tào Tháo coi Viên Thiệu là quả hồng nát rồi, quyết định trước tiên đánh bại Viên Thiệu, sau đó mới thu thập quân đội quay lại quyết chiến với chúa công. Có điều quả hồng nát Viên Thiệu này nói thế nào cũng có ba mươi vạn đại quân. Chỉ luận về binh lực thì cũng hơn Tào Tháo gấp bội, Tào Tháo làm thế nào mà bóp hấn đây?”

Cổ Hủ nói: “Viên Thiệu tuy có ba mươi vạn đại quân, nhưng chưa chắc đã có thể thắng chắc được ba vạn tinh binh của Tào Tháo!”

Mã Dược nói: “Không phải là thắng chắc, mà là thua chắc! Quan Độ chi chiến, Viên Thiệu tất bại vô nghi!”

“Hả?”

“Ồ?” Cổ Hủ hiếu kỳ nói: “Chúa công sao có thể khẳng định như vậy?”

Mã Dược nói: “Nếu không có ngoại lực tham gia vào, đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!”

Cổ Hủ nói: “Nhưng mật thám hồi báo rằng quân Tào thiếu hụt nghiêm trọng quân Lương, thậm chí có thể không chống đỡ qua được ba tháng!”

Mã Dược nói: “Đây vừa hay chính là chuyển cơ của Quan Độ chi chiến!”

Trong con ngươi của Cổ Hủ thoáng lóe qua một tia thâm trầm.

Mã Dược lạnh lùng nói: “Có điều, tất cả nỗ lực của Tào Tháo, Quách Gia và Tuân Húc cũng không thể thay đổi được sự thực tàn khốc. Tào Tháo dùng binh lực ở vào thế yếu mà đối diện với sự giáp kích của lương đại cường lân (hai kẻ hàng xóm mạnh mẽ), sự cách biệt to lớn về thực lực không phải là có thể dựa vào kế mưu và sách lược là có thể bổ cứu được, cho dù Tào Tháo có thể thắng được Quan Độ chi chiến, hẳn cũng đã thua chắc rồi!”

Lý Túc không hiểu, hỏi: “Vì sao lại như vậy?”

Cổ Hủ nói: “Tám trăm thiết kỵ của thiếu tướng quân giống như một thanh đao sắt chuyên để lóc xương, cắt cho linh địa của Tào Tháo thất tinh bát lạc, tàn phá bất kham. Tuân Úc lưu thủ Hứa Xương cho dù có tài năng thông thiên triệt địa cũng không thể gom góp đủ lương thảo quân nhu để duy trì đại quân của Tào Tháo.”

“Đã không có đủ lương thảo quân nhu. Tào Tháo cho dù là đánh thắng Quan Độ chi chiến, làm sao mà đối diện được với đại quân Lương Châu của chúa công đây?”

...

Mang Nặng sơn.

Pháp Chính đầu đội mũ lông cừu dẫm trên mặt tuyết dày cộp đi tới trước một mái nhà tranh, nói với vào bên trong: “Thiếu tướng quân, thám mã đã phát hiện ra vật sẵn rồi.”

“Hắt xì!”

Cổng tre mở ra, Mã Siêu đầu tóc tán loạn từ bên trong chui ra, xoa xoa hai tay vào nhau, hỏi: “Có bao nhiêu nhân xa?”

Pháp Chính nói: “Hơn hai trăm người, bốn mươi, năm mươi cỗ xe lớn, từ vết xe nghiêng lên mặt tuyết mà phán đoán, trên xe chở tám chín phần là lương thực.”

Trong mắt Mã Siêu lóe lên một tia tàn nhẫn, rồi đột nhiên quát: “Người đâu!”

“Tướng quân có gì phân phó?”

Một tên thân binh thân hình phiêu hân từ sau nhà tranh ứng tiếng bước ra, không ngờ chính là Hàn Đức.

Mã Siêu lạnh lùng nói: “Hàn Đức, lập tức triệu tập các huynh đệ, chuẩn bị cướp bóc!”

“Tuân lệnh!”

Hàn Đức âm thầm trả lời, quay người bước đi.

...

Dưới Mãng Nặng sơn.

Trên quan đạo từ trước Hoài Nam tới Hứa Xương, hơn năm mươi cỗ xe trâu xếp thành một độ dài, dưới sự hộ tống của hơn hai trăm quân Tào uống quanh mà đi, trên mỗi một cỗ xe trâu đều bọc kín vải bố, trên vải bộ dính đầy tuyết, từ vết tích do bánh xe nghiêng lên mặt tuyết lưu lại có thể phán đoán, trong lương trên xe rõ ràng không nhẹ.

Xa xa trên dốc thoải phủ đầy tuyết trắng xóa, một con ngựa như sói lặng lẽ chờ đợi trên sườn dốc, đang lạnh như băng nhìn chăm chăm vào đội xe đang quanh co ở phía trước, cho tới khi đội xe tới phạm vi trong vòng một trăm bước mới biến mất sau sườn dốc, tiếng vó ngựa khe khẽ khiến cho hai con quạ đang kiếm ăn trên mặt tuyết giật mình bay vút lên không.

381. Chương 307: Đấu Võ Sinh Tử (2)

“Dừng!”

Tể Dương huyện úy lĩnh quân đột nhiên giơ cao cánh tay phải, quát dừng đội xe ở phía sau.

Hai đồn trưởng vội vàng chạy tới, hỏi: “Đại nhân, sao lại không đi nữa?”

“Tình hình ở phía trước có chút không đúng!” Tể Dương huyện úy cảnh giác nhìn cánh đồng tuyết mênh mông ở xung quanh, nghiêm giọng nói: “Huyện lệnh đại nhân nói, đã có mấy đội vận lương xảy ra chuyện ở cùng phụ cận, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn. Truyền lệnh xuống, bảo các huynh đệ tăng cường cảnh giác, đề phòng bắt trộm!”

Đồn trưởng nói: “Đại nhân, đây đều là đám mã tặc đó làm ư? Giặc Khăn Vàng sớm đã bị tiêu diệt rồi, địa giới Mang Nặng sơn vì sao lại xuất hiện mao tặc nhỉ, còn dám cướp quân lương nữa, sao lại như vậy được?”

Tể Dương huyện úy nói: “Hiện tại vẫn chưa biết được là ai làm, nhân viên phụ trách áp tải lương thảo vô luận là binh sĩ hay là xa phu, toàn bộ đề gặp độc thủ, không có một người nào may mắn sống sót cả! Nói chung đây là một nhóm tặc khẩu tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn hung tàn, không quá giống với bọn mao tặc.”

“Hà?” Đồn trưởng rung mình một cái, lập cập nói: “Không... không lưu lại một người sống nào ư?”

“Hô hô hô...”

Đồn trưởng vừa dứt lời, trên sườn núi bốn phía trắng xóa đột nhiên vang lên tiếng kèn liên miên không dứt, Tế Dương huyện úy, đồn trưởng cùng với hơn trăm binh sĩ quân Tào sợ hãi nhìn xung quanh. Chỉ thấy xung quanh là núi non tĩnh mịch, tuyết trắng phủ mờ, ngay cả một cái bóng quỷ cũng không thấy, chỉ có tiếng kèn vang xa là vang lên không ngừng.

“Nhìn kia, mau nhìn kia!” Một binh sĩ nhanh mắt đột nhiên chỉ về phía trước ở bên trái, thét lên sợ hãi: “Chỗ đó! Phía trước, mã... là mã tặc!”

Hơn hai trăm tướng sĩ quân Tào sợ hãi quay đầu lại, thuận theo hướng tay chỉ của binh sĩ đó mà nhìn, chỉ thấy một người cưỡi ngựa giống như u linh đứng sừng sững trên sườn núi bé nhỏ, gió bắc gào thét, khiến cho mái tóc đen ở sau đầu người đó bay tứ tán, lộ ra thân hình cứng cỏi phiêu hân mà lại tỏa ra sát khí lạnh căm căm.

Đột nhiên, tên mã tặc đó giơ thanh đao cùng đen bóng trong tay lên.

“Hô hô hô...”

“Phì phì...”

“Phì phì...”

Tiếng thở nặng nề của chiến mã quện lại với nhau, từng tên từng tên mã tặc từ sau sườn núi rầm rập xông ra, cuối cùng vây lấy tên mã tặc cuồng dã phiêu hân lúc đầu vào giữa, rồi từ từ kéo dài ra hai cánh, tới sau cùng, trên cánh trái của cả sơn đạo đã đông nghìn nghịt mã tặc.

Sắc mặt của Tế Dương huyện lỵ lập tức biến thành xám xịt. Mã tặc, không ngờ đúng là một đám mã tặc!

Mã tặc đầu lĩnh dẫn đầu vùng thanh đao cùn trong tay về phía trước, mấy trăm mã tặc gào lên rồi từ trên sườn núi phi xuống, vó ngựa rầm rậm nện xuống mặt tuyết khiến cho tuyết bay tứ tán. Mấy trăm thanh đao cùn đen bóng ánh lên dưới bầu trời ngày đông khiến lòng người ngập trong khí tức tử vong, hơn hai trăm quân Tào của đội hộ vệ vận lương sợ hãi nhìn xung quanh, bắt đầu lui lại sau theo bản năng.

Dấu sao cũng chỉ là một đám quân tốt chưa từng trải qua chiến trường, chỉ nhìn thấy trận thế này đã sợ tới vỡ mật rồi.

“Đừng sợ, bình tĩnh lại!” Tế Dương huyện úy vùng vẫy trường kiếm trong tay, hét lên đến khản cả giọng: “Chỉ chẳng qua là một đám mã tặc ô hợp mà thôi, không có gì phải sợ cả! Quay lại, quay lại cho ta, thủ vững đội xe...”

“Vút vút vút!”

Một đám loạn tiễn xé không mà tới, trong khoảnh khắc đã bắn cho Tế Dương huyện úy biến thành con nhím. Huyện úy vừa chết, hơn hai trăm quân Tào lập tức biến thành chim chóc chạy toản loạn, hốt hoảng chạy về bốn phương tám hướng. Song, trên cánh đồng tuyết trắng xóa này, hai chân sao có thể chạy nhanh hơn được bốn chân. Không tới thời gian một bữa cơm, hơn hai trăm quân Tào đã bị mã tặc giết sạch bách như thái rau chặt thịt.

Mã tặc dùng một mũi lửa hỏa thiêu năm mươi cỗ xe lên, vút lại xác chết rồi ngông nghênh bỏ đi.

...

Hướng Xương, tướng phủ.

Tuân Úc sắc mặt thâm trầm, đang chấp tay đi đi lại lại trong đại sảnh.

Mỗi lần Tào Tháo suất lĩnh đại quân xuất chinh, đều để Tuân Úc ở lại Hứa Xương để chủ trì đại cục. Quách Gia là cánh tay đắc lực nhất của Tào Tháo về quân sự, còn Tuân Úc thì là cột trụ vững chãi nhất của Tào Tháo về nội chính!

Năm Kiến An thứ ba, bộ tướng của Đào Khiêm là Trương Khải giết chết Tào Tung, Tào Tháo để báo thù cha đã khơi binh chinh phạt Từ Châu. Trương Mạc, Trần Cung đột nhiên làm phản, nghênh đón Lữ Bố nhập chủ Duyện Châu. Lúc đó nếu không phải là Tuân Úc bố trí thủ vững Đông quận, thay Tào Tháo bảo vệ căn cứ địa sau cùng, Tào Tháo đã trở thành Lưu Bị thứ hai, giống như chó nhà có tang rồi.

Có điều lần này, Tuân Úc lại thực sự gặp phải nan đề rồi.

“Đại nhân, thừa tướng lại gửi tin đòi quân lương rồi.” Đúng là lúc Tuân Úc đang nóng lòng như có lửa đốt thì thừa tướng chủ bạc Dương Tu còn trẻ tuổi bước vào đại sảnh, đưa thư giản cho trong tay Tuân Úc: “Trong thư thừa tướng có nói, quân Lương của Quan Độ cho dù là dùng tiết kiệm cũng chỉ đủ duy trì ba ngày nữa thôi, đại nhân nếu không nghĩ cách xoay xở quân lương, tướng sĩ ở tiền tuyến e rằng sẽ bất ngờ làm phản mất.”

Tuân Úc nhận lấy thư giản rồi vội vàng đọc, hề hững nói: “Biết rồi, người lui xuống trước đi.”

Dương Tu chấp tay vái rồi quay người lui ra khỏi đại sảnh.

Tuân Úc khẽ thở dài một tiếng, ngồi xuống sau án, mở thư giản ra đang chuẩn bị viết thư lại cho Tào Tháo thì ngoài sảnh đột nhiên lại vang lên tiếng bước chân dồn dập. Người tới lần này chính là đại tướng Vu Cấm lưu thủ Hứa Xương. Tào Tháo, Quách Gia dẫn quân xuất chinh, Vu Cấm suất lĩnh tám ngàn tinh binh lưu thủ Dĩnh Xuyên, bảo vệ sự an toàn cho triều đình Hứa Xương.

Vu Cấm vội vàng bước vào đại sảnh, nói với Tuân Úc: “Tuân Úc tiên sinh, xảy ra chuyện rồi.”

Tuân Úc trong lòng trầm xuống, cổ trắn định lại hỏi: “Vu Cấm tướng quân, xảy ra chuyện gì vậy?”

Vu Cấm nói: “Vừa nhận được tin tức, đội vận lương từ huyện Tế Dương xuất phát cũng bị cướp bóc ở Mang Năng sơn giống như mấy đội vận lương lần trước. Hai trăm hai mươi quận tốt vận lương toàn bộ ngộ hại, không có một người nào còn sống sót, rất rõ ràng, đây là cùng một nhóm mã tặc làm.”

Tuân Úc im lặng một hoảng, một hồi sau mới thở dài nói: “Thời buổi rối loạn. Thời buổi rối loạn thật!”

Vu Cấm nói: “Tuân Úc tiên sinh, phải nghĩ cách tiêu diệt đám mã tặc này! Nếu không, quân lương từ Hoài Nam, Từ Châu thủy chung không vận tới được. Tới lúc đó không những đại quân của Thừa Tướng không có quân lương tiếp tế, ngay cả trong thành Hứa Xương cũng bị cắt lương, cứ tiếp tục như vậy khẳng định sẽ xảy ra chuyện.”

Tuân Úc nói: “Đây chính là một đám mã tặc lai khứ vô ảnh, tung hoành cả ngàn dặm, thừa tướng và quân sư đều suất lĩnh đại quân xuất chinh rồi. Tám ngàn tinh binh của tướng quân thì phải thủ vệ cả quận Dĩnh Xuyên. Lại phải ổn định cục thế của Hứa Xương, binh lực đã là lấy trứng chọi đá rồi, còn rút đâu ra được quân đội nữa? Mà cho dù là có thể rút ra hai ngàn sĩ binh, nhưng lưu lại Dĩnh Xuyên đều là bộ binh, sao có thể truy đuổi được đám mã tặc này?”

Vu Cấm nói: “Vậy hiện tại phải làm sao?”

Tuân Úc nói: “Như thế này đi, tướng quân trước tiên phái binh tướng đưa chỗ lương còn sót lại trong thành Hứa Xương tới Quan Độ, để giải cái nguy trước mắt cho thừa tướng. Bản quan sẽ viết một phong thư khẩn cho thừa tướng, tốt nhất có thể rút ra mấy trăm tinh kỵ đưa về. Cố gắng mau chóng giải quyết đám mã tặc này. Đám mã tặc này nhân số tuy không nhiều, nhưng lại mang tới nguy hại cực lớn. Nếu không sớm nghĩ biện pháp diệt trừ, đại nghiệp của thừa tướng rất có khả năng sẽ hỏng trên tay đám mã tặc này mất!”

Vu Cấm nói: “Mạt tướng sẽ đi điều động quân tốt áp tải lương.”

....

Quan Độ, đại doanh của quân Tào.

Mất thấy lương thảo trong quân sắp hết, nhưng Tuân Úc là trù trừ không phái binh vận lương tới, Tào Tháo nóng lòng như có lửa đốt, ngay đêm triệu Tuân Du, Trình Dục và Lưu Triệu tới trung quân đại tướng thương nghị đối sách.

Tào Tháo nhìn ba người, hỏi: “Lương thảo trong quân sắp hết rồi, ba quân e rằng sẽ làm phản mất, nên làm gì đây?”

Tuân Du, Lưu Triệu nhìn nhau không nói gì.

Chỉ có Trình Dục trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, nói với Tào Tháo: “Chúa công, chuyện đã tới nước này thì không thể có cách gì nữa rồi, chỉ có thể chế tác thịt người cho các tướng sĩ ăn thôi.”

“Thịt người.” Tào Tháo đột nhiên thất sắc hô.

“Không được, kẻ này quá thất đức, ngàn vạn lần không được.”

Tuân Du, Lưu Triệu nhìn nhau kinh hãi, có chút hoảng sợ nhìn Trình Dục.

Trình Dục trầm giọng nói: “Quân tình như lửa, không thể cố kỵ quá nhiều được nữa rồi! Dục nguyên dẫn một nhánh tinh binh giả vờ vào núi sẵn bắn, thực ra là tìm các hộ tiêu phu trong núi, già trẻ trai cái đều giết hết, lấy thịt chế thành thịt khô, mang về quân doanh cho các tướng sĩ ăn, như vậy, có thể giải quyết được nỗi lo thiếu quân lương.”

“Chúa công, ngàn vạn lần không thể như vậy được.” Lưu Triệu gấp đến nỗi sắp rơi lệ đến nơi, quỳ xuống trước mặt Tào Tháo, nói: “Bách tính vô tội, sao lại đi hại tính mạng của họ!”

Tuân Du cũng khuyên: “Nếu như chuyện bại lộ, e rằng sẽ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ!”

Trình Dục vẫn kiên trì: “Chúa công, chuyện gấp thì phải tòng quyền thôi!”

Con mắt nhỏ của Tào Tháo trợn tròn lên, khi ánh mắt lấp lánh đang muốn quyết đoán thì Tào Thuần đột nhiên bước vào trong trường, cao giọng nói: “Chúa công, quân lương được vận tới rồi!”

“Hô!”

Vẻ mặt Tào Tháo buông lỏng, thở dài một hơi, con mắt đang trợn tròn lại khép lại. Tuân Du và Lưu Triệu đồng thời thở phào nhẹ nhõng, trong lòng vẫn còn sợ hãi lắc lắc đầu.

Tào Thuần lại nói: “Chúa công, chỗ này còn có một phong thư của Tuân Úc tiên sinh.”

“Ồ?” Tào Tháo đưa tay ra, nói: “Mau lấy ra cho cô xem.”

Đọc thư xong, mày Tào Tháo lại nhú chặt, nói với bọn Tuân Du: “Văn Nhượng gửi thư nói rằng, một dải Mang Năng sơn xuất hiện một đám mã tặc hung tàn thềm giết chóc, mấy đội vận quân lương từ Hoài Nam, Từ Châu tới Hứa Xương đều bị cướp bóc, hiện tại quân lương của Hoài Nam, Từ Châu căn bản không thể vận tới Hứa Xương được. Văn Nhượng cho rằng đám mã tặc này cực kỳ nguy hại, bảo cô hỏa tốc sai tinh binh tới Mang Năng Sơn để thanh trừ, chớ vị thấy thế nào?”

Tuân Du không nghĩ ngợi gì mà nói ngay: “Đây chắc chắn là trò hề của Mã đồ tể!”

Trình Dục nói: “Không sai, Mã đồ tể xuất thân là lưu khấu, làm lưu khấu chính là vốn ban đầu của hắn.”

Tuân Du nói: “Du cho rằng khả năng Mã đồ tể tự mình dẫn một đội kỵ binh đơn độc xâm nhập Trung Nguyên là không lớn, có điều do tộc đệ của Mã đồ tể là Mã Siêu lĩnh quân thì khả năng lớn hơn nhiều! Nhân số của đám mã tặc này không thể quá nhiều, tối đa là tầm ngàn người, có điều độ nguy hại quả thật là không nhỏ, không những uy hiếp nghiêm trọng tới đường vận lương thực từ Hoài Nam, Từ Châu tới Hứa Xương, thậm chí còn ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự ổn định của triều đình Hứa Xương, chúa công nhất quyết không được coi thường.”

“Ồ.” Tào Tháo gật đầu: “Cô sẽ sai tinh kỵ tới, Công Đạt cho rằng phải bao nhiêu tinh kỵ thì được?”

Tuân Du nói: “Phái binh ít thì chỉ sợ là không phải đối thủ của Mã Dục, phái binh nhiều thì lại ảnh hưởng tới cuộc quyết chiến với quân Hà Bắc. Du cho rằng khoảng ngàn tinh kỵ là đủ!”

Trình Dục nói: “Vẫn phải cần phải một viên thượng tướng lĩnh quân, nếu không thì e rằng không phải là đối thủ của Mã Siêu!”

Tào Tháo nói: “Trọng Đức cho rằng trong quân người nào có thể địch được Mã Siêu?”

Trình Dục nói: “Ngoài Quan Vũ tướng quân ra thì không còn ai cả, có điều chúa công cần phải một tướng tâm phúc đi phụ.”

“Ừ.” Tào Tháo sau khi trầm ngâm một lát bèn nói, “VẬY ĐỂ Quan Vũ suất lĩnh năm trăm giáo đao thủ (lên ngựa có thể chiến, xuống ngựa có thể đi, là một nhánh tinh duệ chân chính) bản bộ tới Mang Năng sơn thảo tặc, cô lại phái Hạ Hầu Đức (tộc tử của Tào Tháo) làm phó tướng cho Quan Vũ, dẫn năm trăm khinh kỵ cùng đi. Thế nào?”

Trình Dục nói: “Chúa công anh minh.”

382. Chương 307: Đấu Võ Sinh Tử (3)

Quan Vũ đang ngồi trong trường lau chùi Thanh Long Yển Nguyệt Dao, tâm phúc Hồ Ban đột nhiên vén rèm bước vào trong trường nói với Quan Vũ: “Tướng quân. Thừa tướng cho mời.”

“Hả?” Quan Vũ ngẩng đầu lên, năm chòm râu dài không có gió mà tự nhiên lay động, đôi mắt xéch hẹp dài hơi mở ra, có ánh sáng hải nhân lóe lên rồi vụt tắt, hỏi Hồ Ban: “Người có biết là vì chuyện gì không?”

Hồ Ban nói: “Nghe nói một dải Mang Năng sơn xuất hiện một đám mã tặc vô cùng hung ác, thừa tướng muốn sai tướng quân suất quân thảo phạt.”

“Mang Năng sơn?” Đôi mắt xéch của Quan Vũ mở to, con mắt sắc bén hướng xéo ra ngoài trường, trầm giọng nói: “Đi, tới đại trường của thừa tướng nào.”

...

Quan Độ ba mươi dặm về phía bắc, đại doanh của Viên Thiệu.

Viên Thiệu đang ở trong trường giả vờ đọc binh thư thì đột nhiên thấy mưu sĩ Thảm Phối vội vã bước vào.

Viên Thiệu hỏi: “Chính Nam không phải đang nghỉ ngơi trong trường ư, đêm khuya tới đây có việc gì?”

Thảm Phối đáp: “Chúa công, người nhà của Hứa Du gây chuyện nhiễu dân, làm xằng làm bậy ở trong thành, đã bị tông lại của hạ quan tịch biên nhà cửa.”

Viên Thiệu không đồng ý, nói: “Chỉ vì chuyện này mà tịch biên nhà Hứa Du. Chính Nam hơi có chút chuyện bé xé ra to đó?”

Thảm Phối nói: “Chúa công, đây không phải là chuyện bé xé ra to, từ trong nhà của Hứa Du tìm ra một lượng lớn kim ngân châu bảo, vô số linh la tơ lụa, còn có rất nhiều đồ cổ quý hiếm, những thứ này đều là Hứa Du trong những năm gần đây cướp bóc chiếm đoạt, gom góp phi pháp, tham ô lớn như vậy nếu không trừng phạt, làm thế nào mà dẹp được sự phản bộ của dân chúng?”

“Ồ?” Viên Thiệu động dung, nói: “Không ngờ lại có chuyện như vậy?”

Thảm Phối nói: “Hứa Du làm xằng làm bậy, xin chúa công xử phạt thật nặng.”

“Phụ thân.” Thảm Phối vừa dứt lời, Viên Thượng năm nay gần mười tám tuổi đột nhiên rảo bước vào trong trường, không kèm được giận, nói: “Phụ thân, thằng cha Hứa Du đầu hàng Tào Tháo rồi!”

“Hả?”

Thảm Phối giật nảy mình, Viên Thiệu nghe vậy liền tức giận nói: “Hiển Phủ (tự của Viên Thượng), người nói cái gì?”

Viên Thượng nói: “Hứa Du đầu hàng Tào Tháo rồi.”

“Cái tên Hứa Du này!” Viên Thiệu giận tím mặt, nói với Thảm Phối: “Chính Nam, mau mau phái người về thành, chém cả nhà Hứa Du ném ra chợ, tru diệt tam tộc!”

“Vâng.” Thảm Phối đáp ứng một tiếng, vội vàng đi ngay.

...

Quan Độ, ngoài đại trường của Tào Tháo.

Tào Tháo nắm chặt tay Quan Vũ, dùng lực lắc hai cái, cực kỳ thành khẩn, nói: “Vân Trường, nhờ cả vào người đó.”

Quan Vũ nghiêm mặt nói: “Xin thừa tướng an tâm, Vũ nhất định sẽ chém tận giết tuyệt đám mã tặc đó!”

Tào Tháo buông tay ra, cười nói: “Cô ở đây đợi chờ tin lành của Vân Trường.”

Quân Vũ ôm quyền vái một cái, cao giọng nói: “Mặt tướng cáo từ.”

Nói xong, Quan Vũ quay người rời đi.

Cho tới khi bóng hình của Quan Vũ biến mất trong bóng đêm, Tào Tháo mới thu hồi ánh mắt, cô đơn chiếc bóng quay về quân trướng. Giờ đã là đêm khuya rồi, nhưng Tào Tháo lại không hề buồn ngủ, vừa ngồi xuống muốn xem mấy quyển binh thư thì Tào Thuần lại hối hả xông vào đại trướng, vội vàng nói: “Mặt tướng bắt được một tên gian tế, tự xưng là bạn cũ của chúa công.”

“Hả?” Tào Tháo động dung, nói: “Tên đó xưng là gì.”

Tào Thuần nói: “Hắn tự xưng là Hứa Du.”

“Hứa Du? Tử Viễn? Hắn không phải là mưu sư dưới trướng Viên Thiệu sao?” Tào Tháo nói đến đây bèn đứng lại, đột nhiên chợt nghĩ ra gì đó, vui mừng quá đổi đứng bật dậy, binh thư đặt trên đùi lập tức bộp một tiếng rơi xuống đất, Tào Tháo không kịp nhặt binh thư lên mà chân trần chạy ra ngoài trướng, vừa chạy vừa hỏi Tào Thuần: “Người đó ở đâu?”

Tào Thuần nói: “Đang ở ngoài trướng.”

Tào Tháo bước vội ra ngoài trướng, quả nhiên thấy một nam tử trung niên thân hình ngũ đoản, tướng mạo bĩ ỉ đang đứng dưới ánh lửa, nam tử bị người ta vịn ngược hai tay ra sau, đang liều mạng giấy dựa, vừa giấy dựa vừa gào lớn: “Tại hạ không phải là gian tế mà là bạn cũ của thừa tướng, các người sao lại dám vô lễ như vậy? Đúng là nực cười!”

“Ái chà, ái chà chà, đây chẳng phải là Hứa Tử Viễn sao?” Tào Tháo ba chân bốn cẳng chạy tới trước mặt Hứa Du, sau đó giả vờ giờ mới phát hiện ra Hứa Du bị trói, tức giận quát với binh sĩ đang giữ Hứa Du: “Thả ra, Hứa Du tiên sinh chính là bạn cũ của cô, các người sao dám vô lễ như vậy, còn không mau thả ra cho cô!”

“Tuân lệnh!”

Hai gã thân binh dạ một tiếng, vội vàng cởi trói cho Hứa Du.

Hứa Du sờ sờ cánh tay bị dây thừng trói đến tê dại, ngẩng đầu lên tức giận nói: “A Ma, đây chính cách người đối đãi với cố nhân à?” Tào Thuần giận tím mặt, định rút kiếm ra chém chết Hứa Du thì bị Tào Tháo cản lại.

Tào Tháo không chút để ý, vỗ tay cười nói: “Hiểu lầm, vừa rồi là hiểu lầm, cô bồi tội với Tử Viễn ở đây, Tử Viễn, mời vào trong trướng nói chuyện.”

Hứa Du vênh mặt lên, lúc này mới hài lòng tiến vào trong quân trướng của Tào Tháo.

Tào Tháo tiến vào quân trướng, cung kính mời Hứa Du thượng tọa rồi sau đó cười lớn, nói: “Cô đang không có kế để xoay sở, thì Tử Viễn lại tới, chuyện dễ dàng rồi, ha ha ha.”

Hứa Du cười lạnh một tiếng, hỏi Tào Tháo: “A Ma, quân lương của ngươi hết chưa?”

Tào Tháo nói: “Còn đủ lương cho nửa năm.”

“Nửa năm?” Hứa Du cười lạnh, nói: “Chỉ sợ ngay cả nửa tháng cũng chống đỡ không nổi?”

Tào Tháo giật mình nói: “Tử Viễn sao lại biết?”

Hứa Du không đáp mà hỏi ngược lại: “Viên Thiệu binh đa tướng quảng (binh nhiều tướng nhiều), lương thảo đầy đủ, người thì binh vi tướng quả (binh ít tướng ít), lương thảo không đủ, làm sao mà chống được?”

Tào Tháo vái dài Hứa Du một cái, nói: “Tử Viễn là tâm phúc của Viên Thiệu, biết rõ nội tình của Viên Thiệu, cô đang muốn thỉnh giáo người.”

Trong mắt Hứa Du chợt lóe lên hàn quang, trầm giọng nói: “Muốn đánh bại Viên Thiệu, trước tiên phải đốt lương thảo của hắn!”

Tào Tháo nói: “Không biết quân lương của Viên Thiệu để ở đâu!”

Hứa Du nói: “Ô Sào, Quan Độ ba trăm dặm về hướng đông bắc!”

“Hay!” Tào Tháo vui mừng quá đỗi, nói với Tào Thuần: “Tử Hòa, mau mau triệu tập chư tướng tới đại trướng nghị sự!”

“Tuân lệnh!”

Tào Thuần dạ một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Hứa Du lại nói với Tào Tháo: “A Man, sau khi xong chuyện người sẽ tạ ơn với ta như thế nào?”

Tào Tháo nói: “Trăm lượng hoàng kim?”

Hứa Du không nói gì.

Tào Tháo nói: “Trăm nàng mỹ nữ?”

Hứa Du vẫn không nói gì.

Tào Tháo vỗ tay cười to: “Ha ha ha, Tử Viễn, cô biết mà, nếu trận chiến này nếu có thể đánh bại Viên Thiệu, người sẽ xếp vào hàng tam công, sao hả?”

Hứa Du mỉm cười, lộ ra vẻ mặt đắc ý.

...

Huyện Lư Giang.

Tuy đã là đêm khuya, nhưng trong tấm cửa của Tôn Kiên vẫn còn sáng đèn.

Chu Du chỉ vào địa đồ ở trên bàn rồi nói với Tôn Kiên: “Chúa công, theo lời Thành Như quân sư nói, hỗn chiến Trung Nguyên chỉ có thể có ba loại kết quả, hoặc là Viên Thiệu nhập chủ Trung Nguyên, hoặc là Mã đồ tể nhập chủ Trung Nguyên, hoặc là Viên, Mã tương tranh, Tào Tháo lui vào một góc, giữ chút hơi tàn, đối với tình hình xuất hiện ba loại khả năng này, quân ta phải có chuẩn bị tương ứng thật tốt.”

Tôn Kiên trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, nghiêm mặt nói: “Công Cẩn mau nói đi.”

Chu Du nói: “Nếu Viên Thiệu nhập chủ Trung Nguyên, thì Giang Bắc không thể đứng tới được, Viên gia tứ thế tam công, vang vọng hải nội, có thể nói là danh môn thế gia. Viên Thiệu nếu dùng thiên tử để hiệu lệnh thiên hạ, Hoài Nam Mai Thành, Lôi Tự, Từ Châu Trần Khuê, Trần Đăng, Tôn Càn, Tào Báo e rằng sẽ ngã về phía hắn, quân ta cũng không thể tranh phong.”

Tôn Kiên gật đầu đồng ý.

Chu Du nói tiếp: “Quân ta nên nhân cơ hội mà lấy Kinh Châu, Tây Xuyên, cùng Mã đồ tể, Viên Thiệu vạch sông mà trị! Đợi phương bắc hỗn loạn, Du dẫn một nhánh quân yểm trợ ra Hán Trung, Bá Phù (Tôn Sách) xuất tinh binh ra Kinh Tương, chúa công tự mình dẫn đại quân ra Hoài Nam, ba lộ đại quân cùng nhau mà tiến, bắc phạt trung nguyên, từ đó có thể định thiên hạ!”

Tôn Kiên trong mắt lộ ra vẻ phấn chấn, hỏi: “Nếu Mã đồ tể nhập chủ Trung Nguyên thì nên làm thế nào?”

Chu Du nói: “Mã đồ tể hung danh vang dội, giết người như ma, bị thiên hạ sĩ tộc phỉ nhổ, cho dù nhập chủ Trung Nguyên cũng không tồn tại được lâu, đó là trời ban cho chúa công Duyệt Châu, Dự Châu và Từ Châu. Chúa công sệt tự mình dẫn đại quân ra Quảng Lăng, Bá Phù dẫn quân yểm trợ ra Hoài nam, sẽ không phí một chút sức nào mà có được Trung Nguyên, Từ Châu chi địa!”

Tôn Kiên nói: “Mã đồ tể sẽ cam tâm tình nguyện nhường Trung Nguyên ư!”

Chu Du nói: “Mã đồ tể đương nhiên sẽ không cam tâm, có điều hắn không có sự lựa chọn nào khác cả, chỉ có thể nhường Trung Nguyên mà thôi!”

Tôn Kiên nói: “Sau đó thì sao?”

Chu Du nói: “Sau đó chúa công có thể bắc kết Viên Thiệu để cùng chống Mã đồ tể, lại sai tinh binh chiếm Kinh Châu, Tây Xuyên, như vậy thiên hạ ba phần thì chúa công có hai, tạo thành tịch quyền chi thế, đại nghiệp có thể thành.”

Tôn Kiên lại nói: “Nếu Viên, Mã tương tranh, Tào Tháo chui rúc vào một góc thì nên ứng phó như thế nào?”

Chu Du nói: “Kỳ thứ Du lo nhất chính là cục diện như thế này sẽ xuất hiện, khả năng xuất hiện loại cục diện này là nhỏ nhất, nhưng đối với quân ta thì lại bất lợi nhất.”

Tôn Kiên nói: “Tại sao lại vậy?”

Chu Du nói: “Nếu Viên, Mã tương tranh, Tào Tháo không còn chỗ đứng ở Trung Nguyên! Lúc đó Tào Tháo sẽ nghĩ cách tìm một chỗ đứng chân mới, mà mục tiêu lựa chọn của hắn e rằng sẽ là Kinh Châu. Lưu Biểu cao tuổi, hai đứa con trai lại bất tài, Tào Tháo e rằng sẽ mượn xác hoàn hồn mưu đồ Kinh Châu, lại dùng Kinh Châu để làm ván cầu mà lấy Tây Xuyên.”

“Tào Tháo là kẻ kiêu hùng, Lưu Biểu có được sự tương trợ của hắn đại kế chiếm Kinh Châu, Tây Xuyên của quân ta e rằng sẽ thất bại. Nếu Viên Thiệu cuối cùng đánh bại Mã đồ tể mà nhập chủ Trung Nguyên, vậy thiên hạ chia bốn, Mã đồ tể hùng cứ Tây Bắc, Viên Thiệu hùng cứ Trung Nguyên, Hà Bắc. Tào Tháo hùng cứ Kinh Châu, Tây Xuyên, chúa công cũng chỉ có thể an phận ở một góc Giang Đông này mà thôi.”

383. Chương 308: Quân Lương Thế Như Chẻ Tre, Quan Vũ Dẫn Quân Về Triều (1)

Năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ mười (197), Quách Gia suất lĩnh một vạn năm ngàn đại quân, giống trống khua chiêng tiến công Nam Dương, ý đồ kiềm chế hai vạn quân Lương Châu tinh nhuệ ở phụ cận Uyển thành, Mã Dực tự mình tọa trấn Nam Dương để chống cự với Quách Gia đại nhân, đồng thời lệnh cho Phương Duyệt, Cao Thuận, Từ Hoa phân biệt phát khởi tấn công mạnh mẽ về phía Hàm Cốc quan, Lạc Dương để uy hiếp Hứa Xương.

Cơ hồ là đồng thời vào lúc Quan Độ chi chiến đang bạo phát, quân Lương và quân Tào cũng bắt đầu độ sức sinh tử.

...

Trước Hàm Cốc quan.

Tiến kèn lạnh lạnh, tiếng trống rung trời.

Khói đen cuộn cuộn bốc lên, che lấp cả tàn dương ngày đông, trong thiên địa là một mảng u ám.

Trong tiếng gào thét như trời long đất lở, hàng quân Hán Trung đông nghìn nghịt giẫm lên thi thể của đồng bạn ulla về Hàm Cốc quan như thủy triều, mũi tên vô cùng vô tận từ trên tường quan bắn xuống, hàng quân Hán Trung đang âm ỹ lao lên từng mảng từng mảng ngã rạp, song không có một ai dừng chân cả.

Hai vạn hàng quân Hán Trung đại đa số là tìn đồ của Ngũ Đấu Mễ giáo, những tìn đồ Ngũ Đấu Mễ giáo này mang áo giáp bằng vải bố rách nát bất kham, phần lớn là tay cầm đao trúc kiếm gỗ, chỉ có một số ít binh sĩ là có đao gươm kiếm cùn, luận về trang bị thì căn bản là không thể so sánh với quân đoàn Lương Châu tinh nhuệ, thậm chí ngay cả quận tốt bình thường cũng không bằng.

Những giáo đồ này cũng không có kỷ luật nghiêm minh, đẳng cấp sâm nghiêm như đại quân Lương Châu, cũng thiếu huyệt huấn luyện quân sự cơ bản, từ trên bản chất thì bọn họ chỉ là nông phu, hoàn toàn là một đội quân ô hợp.

Nhưng, đám giáo đồ Ngũ Đấu này không chỗ nào là không có, dưới sự điều khiển của tư tưởng tôn giáo cuồng nhiệt, những giáo đồ Ngũ Đấu Mễ giáo này đại thể là không biết sợ chết. Trong Hán Trung chi chiến, nếu không phải là Trương Lỗ vì bảo toàn Ngũ Đấu Mễ giáo mà đầu hàng, đám giáo đồ Ngũ Đấu Mễ giáo này có thể sẽ chiến đấu tới tận hơi thở cuối cùng. Quân Lương cho dù là giành được thắng lợi cuối cùng thì cũng phải tử thương thảm trọng.

Trương Lỗ biết thương xót cho sinh tử của giáo đồ, nhưng Mã đồ tể thì lại không, Phương Duyệt dưới tay Mã đồ tể thì lại càng không biết.

Hàng ngàn hàng ngàn hàng quân Hán Trung không biết sợ chết xung phong lên trước, hàng ngàn người ngã xuống trong vũng máu, Phương Duyệt thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, Trương Vệ đau lòng vô cùng, nhưng Phương Duyệt chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Đây chính là chiến tranh, chiến tranh có thể không có người chết ư!”

“Rầm rầm rầm...”

Từng chiếc từng chiếc thang mây được dựng lên tường quan của Hàm Cốc quan. Hàng quân Hán Trung đồng nghìn nghịt giống như là một đàn kiến diên cuồng thuận theo thang mây mà bò lên. Cổ mộc lôi thạch từ trên tường quan được ném xuống như mưa. Các tướng sĩ Hán Trung nhao nhao ngã xuống, gãy xương nát thịt, lại còn có cả dầu nóng từ trên tường quan được đổ xuống.

Theo hỏa tiễn bắn xuống, dưới tường quan lập tức thành một mảng địa ngục rực cháy, trong lửa đỏ cháy rừng rực, vô số tướng sĩ Hán Trung đang bất lực chạy trốn, gào thét thống khổ. Song, vẫn không có một ai dừng lại, kèn lệnh vẫn không ngừng thổi, trống trận vẫn không ngừng đánh, tin đồ Ngũ Đấu Mễ giáo tuyệt sẽ không dừng tiến công.

“Tướng quân, xin cho phép mặt tướng lĩnh quân xuất chiến!”

“Tướng quân, để mặt tướng lên đi! Mặt tướng nguyên lập quân lệnh trạng, trước khi trời tối nhất định sẽ đoạt được Hàm Cốc quan!”

Dương Nhâm, Dương Ngang sải bước tới trước mặt Phương Duyệt, con mắt của hai người đã đỏ rực, đại lượng hàng quân Hán Trung chiến tử đã kích khởi sát cơ vô tận trong lòng họ. Bọn họ không chịu được tư vị khi thấy binh sĩ dưới trướng đang xung phong hăm trận mà mình lại chui rúc ở hậu trận thờ ơ lạnh nhạt mà nhìn.

“Không, hiện tại vẫn chưa tới lúc các người xuất chiến!”

Phương Duyệt không thèm nhìn vào ánh mắt dữ tợn của Dương Nhâm, Dương Ngang, lập tức cự tuyệt.

...

Đầu thành Hàm Cốc quan, Tào Hưu cả người đầm máu, cầm kiếm đứng sừng sững.

Lửa cháy rừng rực dưới tường quan khiến cho khuôn mặt anh tuấn của hắn đỏ hồng, nhưng trong lòng hắn lại là một mảng lạnh toát, Tào Hưu tuy trẻ tuổi, nhưng khi còn nhỏ đã bắt đầu theo Tào Tháo đông chinh tây thảo, tới hiện tại cũng tính là trải qua mấy trăm trận lớn nhỏ, nhưng Tào Hưu chưa từng thấy dạng quân đội như thế này.

Trang bị của đám “quân Lương” này thậm chí thậm chí còn không bằng đám giặc Khăn vàng Thanh Châu chạy trốn tới Duyện Châu, cũng không có trận hình nghiêm cẩn, vô luận là đao thuấn thủ hay là trường thương binh, hoặc là một số ít cung tiễn thủ, căn bản là không có sự phối hợp, yểm hộ với nhau, hoàn toàn giống như ong vỡ tổ mà lao về trước.

Nhưng chính đám quân ô hợp này lại khiến Tào Hưu trước giờ chưa từng sợ hãi cái gì cũng thâm cảm thấy kinh hãi, đây không phải là người, căn bản không phải, bọn họ là một đám dã thú, dã thú điên cuồng! Bọn họ cơ hồ vĩnh viễn không biết sợ tử vong, sự chết trận của đồng bạn căn bản không thể đổi lấy được một chút chùn chân hay do dự nào của bọn họ cả.

“Tùng tung tùng...”

Tiếng trống trận kịch liệt vang lên rầm rập không ngừng, tiếng kèn lệnh thê lương kéo dài liên miên không ngớt, các giáo đồ của Ngũ Đấu Mễ giáo đang chen chúc dưới tường quan cuối cùng cũng lui về như thủy triều, chỉ sau một lát, dưới tường quan không còn một ai. Dưới Hàm Cốc quan, xác chết chất đống, lửa cháy ngút trời, mùi hôi thối do thi thể bị nướng mang theo mùi máu tanh nồng nặc chậm chậm lan tỏa, khiến người ta ngửi thấy buồn nôn.

“Phù!” Tào Hưu ngẩng mặt lên trời thở ra một hơi trọc khí đầy mùi máu tanh, nhìn về chân trời ở phía tây, cuối cùng cũng dần dần trở nên ảm đạm. Một ngày dài nhất từ lúc hắn có ký ức tới nay cuối cùng cũng qua đi, Tào Hưu trong lòng không ngờ lại dâng lên cảm giác mệt mỏi như vừa trút được gánh nặng, đây là một chuyện chưa bao giờ xảy ra.

“Người đâu.”

Tào Hưu nhẹ nhàng lau đi vết máu dính trên mũi Thanh Hồng kiếm, xoay người quay đầu lại, vẻ mặt lạnh lùng.

“Tướng quân có gì phân phó?”

Đội trưởng thân binh cả người đầy vết máu ngo ngoáy đứng dậy, cố gắng ưỡn thẳng ngực, nhưng đáng tiếc chân trái của hắn trong cuộc ác chiến vừa rồi đã bị thương, để ngăn cản một mũi tên bắn lên thay cho Tào Hưu, hắn đã hi sinh chân trái của mình.

Tào Hưu mặt không chút biểu cảm thoáng liếc qua chân trái của đội trưởng thân binh một cái, phân phó: “Lập tức phái người cấp báo cho Lạc Dương, thế công của quân Lương Châu vượt xa so với dự đoán, án theo tình hình hiện tại của hai quân mà tính, Hàm Cốc quan tối đa chỉ có thể thủ được ba ngày, tuyệt đối không thể chống đỡ được ba tháng, xin Tào Nhân tướng quân khẩn cấp phái viện quân.”

“Tuân lệnh.”

Đội trưởng thân binh dạ một tiếng, lão đảo bước đi.

...

Lạc Dương.

Tào Nhân đang tuần thị trên thành lâu, đột nhiên có tiếng bước chân gấp rút từ sau người vang lên, quay đầu lại thì thấy đội trưởng thân binh đang rảo bước lên thành lâu, nói với Tào Nhân: “Tướng quân, Mạnh Tân cấp báo, Bình Âm cấp báo, Hàm Cốc quan cấp báo!”

Sắc mặt Tào Nhân cứng đờ, trầm giọng nói: “Nói đi.”

Đội trưởng thân binh nói: “Hãn tướng Từ Hoảng của quân Lương dẫn một vạn quân qua Mạnh Tân, đại tướng Cao Thuận của quân Lương lĩnh hai vạn quân đã bức gần Bình Âm. Cự ly của lương quân cách Lạc Dương không quá trăm dặm. Ngoài ra, Tào Hưu tướng quân sai khoái mã tới cấp báo, thế công của quân lương vượt xa so với dự tính, Hàm Cốc quan tối đa chỉ có thể kiên trì được ba ngày!”

Tào Nhân giật nảy mình, đại quân Lương Châu tới nhanh quá!

Mới trong thời gian có mấy ngày, hai lộ đại quân Lương châu không ngờ đã bức gần Lạc Dương trong vòng một trăm dặm, đặc biệt khiến Tào Nhân trong lòng nặng nề là Mã đồ tể không ngờ điều động cả ba vạn đại quân tới tấn công Lạc Dương, trước mắt trong thành Lạc Dương chỉ có quân đội năm ngàn người, tử bảo vệ mình còn không đủ, sao có thể điều binh tới Hàm Cốc đây?

Khóe miệng Tào Nhân giật giật mấy cái, nghiêng răng nói: “Tào Thái (trưởng tử của Tào Nhân) ở đâu?”

Tào Thái ưỡn ngực tiến lên trước, cao giọng nói: “Hài nhi ở đây, phụ thân đại nhân có gì phân phó?”

Tào Nhân nói: “Lĩnh hai ngàn quân, lập tức lui thủ Hồ Lao quan!”

“Hả?” Tào Thái thất thanh nói: “Chia binh lui thủ Hồ Lao quan ư? Vậy Lạc Dương thủ thế nào?”

“Cái này ngươi không cần phải quan tâm.” Tào Nhân lạnh lùng nói: “Ngươi chỉ cần chấp hành quân lệnh là được rồi!”

Tào Thái vội vàng nói: “Phụ thân?”

Tào Nhân quát: “Quân lệnh như sơn!”

Tào Thái bất lực chỉ đành lĩnh mệnh mà đi.

Mắt nhìn Tào Thái đã đi xa, Tào Nhân lại nói: “Người đâu.”

Đội trưởng thân binh nói: “Tướng quân có gì phân phó?”

Tào Nhân bị thương nói: “Hỏa tốc sai khoái mã tới Uyển thành cấp báo với quân sư. Hiện giờ năm vạn đại quân của quân Lương áp cảnh, chia binh làm ba lộ mãnh công Hàm Cốc, Lạc Dương. Hàm Cốc thất thủ nội trong ba ngày, Lạc Dương cũng khó mà thủ được lâu, đã lệnh cho Tào Thái chia binh cự thủ Hồ Lao,

trấn giữ tấm lá chắn cuối cùng của Hứa Xương, Nhân quyết tâm tử thủ Lạc Dương, cùng địch nhân ngọc nát đá tan.”

“Tướng quân?”

Đội trưởng thân binh khiếp sợ không hiểu gì, ngữ khí nói chuyện của Tào Nhân quả thực giống như là đang giao phó hậu sự!

Tào Nhân lạnh lùng nói: “Còn không mau đi đi!”

Đội trưởng thân binh chấp tay vái, quay người rời đi.

...

384. Chương 308: Quân Lương Thế Như Chẻ Tre, Quan Vũ Dẫn Quân Về Triều (2)

Uyển thành bắc hiệu, trong quân trưởng của Quách Gia.

“Khụ khụ khụ...”

Một tràng tiếng ho khiến người ta uất nghẹn vang lên, trong trướng lập tức là một mảng tĩnh mịch, ngoài quân trưởng, Tào Chân tay cầm thư tín hỏa tốc, bước chân do dự, không biết có nên vén màn vào trướng hay là quay người bỏ đi?

“Ngoài trướng là công tử à?”

Khi Tào Chân đang không biết làm gì thì trong trướng đột nhiên vang lên giọng nói hữu khí vô lực của Quách Gia, Tào Chân chỉ đành vén rèm vào trướng.

Trong quân trưởng, Quách Gia đang uể oải dựa vào đệm nhung ngồi cạnh lò sưởi để sưởi ấm, thấy Tào Chân tiến vào cũng không có sức để hành lễ, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, nói: “Công tử, tại hạ thân thể mệt mỏi, xin thứ cho không thể hành lễ.”

Tào Chân vội vàng nói: “Quân sư không cần phải đa lễ.”

Quách Gia lại ho khê hai tiếng, hỏi: “Công tử, quân Lương ở đối diện có động tĩnh gì không?”

Tào Chân nói: “Quân lương trong vòng một đêm trước sau hai lần tập doanh, đây đều là việc nằm trong ý liệu của quân sư, bản công tử tuân theo sự an bài của quân sư, đã giết cho quân Lương phải lui về rồi.”

“Ừ.” Quách Gia uể oải gật đầu, nói: “Quân Lương đây là muốn thăm dò hư thực của quân ta, chiến tranh lúc này mới vừa bắt đầu mà thôi, công tử ngàn vạn lần đừng lơ là thiếu cảnh giác.”

Tào Chân ôm quyền nói: “Xin nhớ kỹ lời dạy dỗ của quân sư.”

Tào Chân ôm quyền nên Quách Gia liền nhìn thấy phong thư hỏa tốc trong tay hắn, không khỏi hỏi: “Công tử, trong tay ngài cầm là văn thư khẩn cấp phải không?”

Tào Chân khó xử nói: “Cái này...”

“Công tử.” Quách Gia nói: “Đây đã là lúc nào rồi, mau nói đi, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì rồi?”

“Ài.” Tào Chân thở dài, nói: “Nhân thúc sai khoái mã tới đưa tin, năm vạn đại quân Lương Châu chia ba lộ, tấn công mạnh Hàm Cốc, Lạc Dương. Hàm Cốc quan tới đa chỉ có thể trụ được ba ngày, Lạc Dương cũng khó có thể thủ lâu. Hiện giờ Nhân thúc đã sai Tào Thái hiền đệ chia binh thủ Hồ Lao, đã là tấm lá chắn cuối cùng của Hứa Xương. Nhân thúc tự mình dẫn quân tử thủ Lạc Dương, quyết tâm ngọc nát đá tan với quân địch.”

“Bà ngày?” Quách Gia sầm sầm nói: “Chiếu theo thời gian mà tính, Hàm Cốc quan giờ đã thất thủ rồi!”

Tào Chân âm thầm nói: “Quân sư, e rằng Lạc Dương không cũng đã không giữ được rồi, hiện tại chỉ còn lại Hồ Lao quan, tấm lá chắn cuối cùng mà thôi. Nếu Hồ Lao quan cũng thất thủ, năm vạn quân Lương Châu

sẽ có thể đánh thắng một mạch, quân tiên phong bức thẳng tới Hứa đô! Nếu như vậy, quân ta công thế Nam Dương cũng hoàn toàn vô nghĩa!”

“Thật ư?” Quách Gia vẻ mặt sầu thảm, thở dài một tiếng rồi nói với Tào Chân: “Quân Lương có thể công phá Hàm Cốc, Lạc Dương vốn là điều nằm trong ý liệu của bản quân sư rồi, nhưng bản quân sư không ngờ là Hàm Cốc quan và Lạc Dương lại thất thủ nhanh như vậy, quân Lương Châu của Mã đồ tể quả thật là không tầm thường!”

Tào Chân nói: “Quân sư, hiện tại hồi sư Lạc Dương e rằng đã không kịp nữa rồi!”

“Ừ.” Quách Gia gật đầu, ngay lập tức nói: “Công tử, hỏa tặc truyền lệnh cho ba quân, ngay đêm khởi binh lui về Dĩnh Xuyên!”

...

Uyển thành, quân trưởng của Mã Dục.

“Ha ha ha...”

Tin chiến thắng truyền về, Mã Dục, Cổ Hủ, Lý Túc nhìn nhau cười, bầu không khí trong trướng vô cùng nhiệt liệt.

Mã Dục vỗ mạnh một cái lên địa đồ ở trên bàn, mẫn nguyện nói: “Phượng Duyệt công phá Hàm Công, Cao Thuận công hãm Lạc Dương, Từ Hoảng dẫn ba ngàn khinh kỵ binh đang đêm bôn tập Hồ Lao. Một khi tấm lá chắn cuối cùng này sụp đổ, cả Hứa Xương sẽ giống như một mụ đàn bà bị lột trần, lỏa lồ lộ ra dưới ‘thương sắt’ của quân ta.

Lý Túc mặt mày hồng hào tiếp lời: “Nếu như vậy, công thế của Quách Gia ở Nam Dương sẽ biến thành không còn ý nghĩa, cho dù hắn có thể kèm chế hai vạn quân tinh nhuệ của chúa công tại Uyển thành thì sao chứ? Cũng không thể giúp Hứa Xương không bị sụp đổ. Quách Gia cho dù là kỳ tài ngút trời, tính toán không để bỏ sót, nhưng hắn thủy chung không thể thay đổi sự chênh lệch quá lớn về thực lực giữa quân Tào và quân ta!”

Cổ Hủ nói: “Không sai, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều không có đất dụng võ.”

“Quách quỷ tài rồi cũng chỉ có vậy mà thôi!” Mã Dục xua tay, cao giọng nói: “Tào Tháo bại vong đến nơi rồi, mối họa tâm đầu này một khi được tiêu trừ, cô cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, ha ha ha...”

“Bảo...” Mã Dục đang cười to thì Cú Đột bước vào trong trướng, quỳ xuống nói vội: “Chúa công, quân Tào ngay đêm nhổ trại, lui về phía Dĩnh Xuyên rồi!”

“Quách Gia muốn chạy ư?” Mã Dục vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Không có cửa đâu, Điển Vi đâu rồi?”

Điển Vi bước vào, cao giọng nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Mã Dục nói: “Truyền lệnh, toàn quân lập tức tập kết, truy kích quân Tào!”

Lý Túc nói: “Chúa công, quân ta trong một đêm đã xuất kích hai lần, đã cực kỳ mệt mỏi rồi. Lần này còn truy kích e rằng sẽ bại vào tay quân Tào mất.”

“Không thể nào đâu! Quân Tào lui như vậy tất không có lòng ham chiến, cứ yên lòng mà truy kích!” Mã Dục nói đến đây thì dừng lại, mắt lộ ra tinh quang khiến người ta sợ hãi, cười lạnh nói: “Cơ hội tốt do trời ban thế này, hắc hắc, há có thể để cho Quách Gia yên thân mà lui? Cho dù tổn hại hai vạn quân đội, cũng phải bắt sống Quách Gia cho bằng được!”

Cổ Hủ đồng ý nói: “Quách Gia nếu chết, Tào Tháo lập tức giống như một con ác điều gãy cánh, không còn gì đáng sợ cả!”

Mã Dục phát tay, cao giọng nói: “Lập tức tập kết quân đội, đuổi theo!”

...

Dĩnh Xuyên, Quan Vũ đang xuất lĩnh một ngàn khinh kỵ nam hạ Hứa Xương.

Khi Quan Vũ đang giục ngựa phi nhanh thì đằng sau đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, quay đầu lại nhìn thì thấy Hạ Hầu Đức dưới sự vây quanh của mấy chục thân kỵ đang đuổi tới, cao giọng nói: “Quan Vũ tướng quân xin chậm bước!”

Quan Vũ ghìim ngựa lại, hỏi: “Hạ Hầu tướng quân có gì phân phó?”

Hạ Hầu Đức đưa tay ra chỉ về hướng đông, chất vấn: “Quan Vũ tướng quân có phải là đi sai đường rồi không? Tôi Mang Năng sơn thì phải đi theo quan đạo đó, quan đạo này là đi Hứa Đô mà!”

“Không sai.” Chòm râu đẹp dưới cằm Quan Vũ không có gió mà tự nhiên lay động, “Quan mỗ chính là muốn đi con đường này.”

“Hả.” Hạ Hầu Đức nhú mày nói: “Tướng quân đây là có ý gì?”

Đôi mắt phượng đang nhắm hờ của Quan Vũ đột nhiên mở ra, Thanh Long Yển Nguyệt Dao trong tay hóa thành một chiếc cầu vòng xanh, giống như thiểm điện chém qua cổ Hạ Hầu Đức. Hạ Hầu Đức lập tức trợn tròn hai mắt, nhìn Quan Vũ với vẻ không dám tin, tựa hồ như đến lúc chết cũng không dám tin rằng Quan Vũ không ngờ lại dám hạ sát thủ đối với hắn!

“Phốc!”

Đầu lâu của Hạ Hầu Đức vụt sang một bên, lộp bộp rơi xuống đất, máu từ cái cổ không đầu phun ra như suối, hóa thành một màn sương máu, dưới ánh sáng của tàn dương ngày đông ánh ra vẻ mỹ lệ thê lương. Mấy chục thân binh của Hạ Hầu Đức giật mình bừng tỉnh, khi đang muốn phản kích thì thân binh của Quan Vũ sớm đã ồa lên, dùng loạn đao chém chết.

Quan Vũ tập kết năm trăm kỵ binh mà Hạ Hầu Đức mang theo lại, sau đó ném mấy chục cái đầu của Hạ Hầu Đức và kỵ thân binh của hắn ra thị chúng, cao giọng quát: “Hạ Hầu Đức âm mưu phản bội thừa tướng, giờ đã bị Quan mỗ chém chết rồi, từ hôm nay trở đi, các người phải nghe theo quân lệnh của bản tướng quân, ai trái lệnh... giết chết không tha!”

Đôi mắt phượng của Quan Vũ trợn lên, trong mắt lộ ra sát cơ, năm trăm tướng sĩ khiếp đảm, nhao nhao tỏ ý nguyện hàng.

...

Quan Độ.

Tào Tháo có được tin tình báo của Hứa Du, biết quân lương của Viên Thiệu chất ở Ô Sào, liền lệnh cho đại tướng Tàn Bá thủ chắc đại doanh, tự mình dẫn năm ngàn khinh kỵ ngay đêm giết tới Ô Sào để đốt lương thảo của Viên Thiệu. Thủ Tướng Ô Sào là Thuần Vu Quỳnh nghe tin Tào Tháo tự mình dẫn tinh binh tập kích Ô Sào, vội vàng sai khoái mã tới đại doanh cầu cứu, Viên Thiệu nghe tin vội vàng triệu tập các mưu sĩ, võ tướng để thương nghị đối sách.

Quân sư Điền Phong nói: “Chúa công, lương thảo ở Ô Sào rất quan trọng, mau mau sai trọng binh tới cứu.”

Trương Hợp cũng khuyên: “Lời của quân sư rất đúng, Ô Sào không thể không cứu được.”

Mưu Sĩ Phủng Kỷ đảo mắt, đột nhiên nghĩ ra một kế hiển cho Viên Thiệu: “Chúa công, Tào Tháo đã tự mình dẫn tinh kỵ bốn tập Ô Sào, đại doanh Quan Độ tất nhiên phòng ngự trống rỗng, không bằng nhân cơ hội này mãnh công đại doanh của quân Tào đi? Đại Doanh của quân Tào lo sợ, tất sẽ cấp báo cho Tào Tháo, Tào Tháo sợ đại doanh sẽ mất tất sẽ quay binh về cứu, Ô Sào không cần đánh mà tự được giải nguy!”

Thẩm Phối cũng nói: “Kế này rất diệu, chúa công hãy sai trọng binh tấn công mạnh đại doanh của quân Tào, mà không cần phải lao sư tập viễn đi cứu viện Ô Sào làm gì.”

Viên Thiệu thấy thủ hạ có ý kiến trái nhau, nhất thời do dự khó quyết, thấy mưu sĩ Tân Bình từ ngoài trường tiền vào, mắt lập tức sáng lên, hỏi: “Trọng Trì (tự của Tân Bình) tới đúng lúc lắm, Tào A Man tự mình dẫn kỵ binh tinh nhuệ tập kích Ô Sào, cô nên phái binh cứu viện Ô Sào hay là nên nhân cơ hội mà tấn công đại doanh của quân Tào ở Quan Độ đây?”

Tân Bình nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Ô Sào có hai vạn tinh binh của Thuần Vu tướng quân trấn thủ, Tào Tháo cho dù tự mình dẫn tinh kỵ tới tập kích cũng chưa chắc có thể đắc thủ, chúa công không bằng phái

một nhánh quân yểm trợ tới Ô Sào, cắt đứt đường lui của quân Tào, lại sai trọng binh nhân cơ hội tấn công đại doanh của quân Tào ở Quan Độ, như vậy, Tào Tháo trước sau đều gặp khó khăn, tất bại vô nghi!”

“Hay!” Viên Thiệu vỗ bàn nói: “Cứ theo ý của Trọng Tri đi, Trương Hợp, Trương Kỳ, Hàn Mãnh nghe lệnh!”

“Mặt tướng ở đây!”

Ba tướng bọn Trương Hợp bước lên trước, đứng sánh vai trước mặt Viên Thiệu.

Điều Phong ở bên cạnh lắc đầu, mắt lộ ra vẻ buồn bã, hiện tại Viên Thiệu càng lúc càng không thềm nghe lời khuyên của hắn nữa rồi.

Viên Thiệu lạnh lùng nói: “Mỗi người dẫn ba vạn tinh binh từ ba hướng bắc, tây, đông đồng thời khởi xướng tấn công đối với đại doanh quân Tào, nhất định phải công phá được Tào doanh trước khi đại quân của Tào Tháo công phá Ô Sào, bức quân Tào hội sư tự cứu!”

“Tuân lệnh!”

Ba tướng bọn Trương Hợp âm thầm lĩnh mệnh, quay người lại bước đi thật nhanh. Trương Cáp tuy phản đối việc nhân lúc đại doanh của quân Tào trống rỗng mà tấn công, nhưng Viên Thiệu đã quyết định như vậy rồi thì hắn cũng chỉ đành phụng mệnh mà hành sự.

...

Hứa Xương.

Khi Quan Vũ suất lĩnh một ngàn khinh kỵ xuất hiện ở ngoài bắc môn, tự nhân là phụng mệnh Tuân Úc quay về Hứa Xương phục mệnh, giáo úy thành môn không nghĩ ngợi gì mở cửa thành ngay, kết quả bị Quan Vũ một đao chém thành hai mảnh. Giáo đao thủ theo sau hắn giống như hổ lạc vào giữa bầy dê, chém tận giết tuyệt thủ tốt thành môn bất ngờ không kịp đề phòng.

Thành công đánh lên bắc môn, Quan Vũ quay đầu lại nói với nghĩa tử Quan Bình: “Quan Bình nghe lệnh.”

Quan Bình giục ngựa lên, trước, nói: “Hài nhi ở đây, phụ thân đại nhân có gì phân phó?”

Quan Vũ nói: “Dẫn năm trăm kỵ binh giết tới hoàng cung, sau khi cướp được thiên tử (lúc này đang là lúc thượng triều, văn võ bá quan đang họp trên triều đường) và văn võ bá quan thì lập tức ra khỏi Hứa Xương đi về phía nam, nếu có người dám ngăn cản, giết hết cho ta!”

“Tuân lệnh!” Quan Bình ôm quyền lĩnh mệnh, quay đầu lại giơ trường đao trong tay về phía trước, cao giọng nói: “Các huynh đệ, theo mõ nào!”

Ngay lập tức có năm trăm kỵ binh theo Quan Bình giết vào hoàng cung. Quan Vũ quay đầu lại nói với năm trăm kỵ binh còn lại: “Các tướng sĩ còn lại, theo bản tướng quân tới tướng phủ, giết!”

“Giết giết giết...”

Năm trăm kỵ binh hô vang, đuổi theo sau Quan vũ như lang như hổ giết tới tướng phủ của Tào Tháo.

385. Chương 309: Quách Gia Cùng Đường Mạt Lộ (1)

Hứa Xương, đại sảnh của tướng phủ.

Tuân Úc trong mắt lộ ra vẻ không dám tin, cúi đầu nhìn Thanh Long đao đang đặt trên cổ mình, nói với Quan Vũ: “Quan Vũ tướng quân, ngài làm gì vậy?”

Trong con mắt phượng của Quan Vũ lấp lánh hàn quang, trầm giọng nói: “Tìm lại nữ nhân của Quan mỗ!”

“Nữ nhân của ngài?” Tuân Úc nói: “Quan tướng quân muốn tìm nữ nhân thì tới tướng phủ làm gì?”

“Nữ nhân của Quan mỗ chính là đang ở trong tướng phủ.” Quan Vũ nói: “Là thừa tướng cướp nữ nhân của Quan mỗ, Điều Thiên là của mỗ!”

“Điều Thiện!” Tuân Úc thất thanh nói: “Vì một nữ nhân mà phản bội thừa tướng, cái này có đáng không? Tướng quân suy nghĩ kỹ lại đi!”

Quan Vũ nói: “Là thừa tướng bắt nhân trước, giờ chớ có trách Quan mỗ bất nghĩa, Tuân Úc tiên sinh, Quan mỗ kính trọng ngài là một vị hiền thần, hôm nay sẽ không giết ngài, người đâu, trói lại!”

“Tuân lệnh.”

Hồ Ban đáp ứng một tiếng, bước lên trước dè Tuân Úc xuống đất rồi trói lại.

Tuân Úc giãy dụa ngẩng đầu lên, nói với Quan Vũ: “Quan Vũ tướng quân, ngài đây là tự xông vào tuyệt lộ đó, phản bội thừa tướng rồi, thiên hạ tuy lớn nhưng ngài vẫn không có chỗ để dung thân đâu!”

“Cái này không cần tiên sinh phải phí tâm.” Quan Vũ lạnh lùng nói: “Quan mỗ tự có chỗ để đi!”

“Tuân Úc đại nhân, không ổn rồi, đại sự không ổn rồi...”

Quan Vũ vừa dứt lời, Dương Tu đột nhiên hốt hoảng xông vào, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy tình hình ở trong đại sảnh thì không khỏi hít một hơi lạnh, đứng đờ ở ngoài cửa.

Tuân Úc ngo ngoáy hỏi: “Dương Tu, xảy ra chuyện gì vậy?”

Dương Tu chỉ vào Quan Vũ, run giọng nói: “Đại nhân, tên phản tặc Quan Vũ này phái binh vào hoàng cung cướp thiên tử và văn võ trong triều!”

“Cái gì?” Tuân Úc run rẩy, vội vàng nói với Quan Vũ: “Quan Vũ, người dám cướp thiên tử và văn võ bá quan, người chẳng lẽ muốn làm theo Đồng Trác, Mã nghịch, làm loạn thần tặc tử ư?”

“Xin lỗi, Tuân Úc tiên sinh, đây cũng là bất đắc dĩ mà thôi!” Quan Vũ nói đến đây thì ngừng lại, nói với Hồ Ban: “Hồ Ban, trói cả Dương Tu lại!”

Hai thân binh bước lên dè Dương Tu xuống đất, Dương Tú há miệng chửi to: “Quan Vũ, tên thất phu, loạn thần tặc tử, người không được chết tử tế đâu...”

“Câm mồm!” Đôi mắt phượng của Quan Vũ trợn tròn lên, trong mắt lộ ra sát cơ, nghiêm giọng quát: “Nếu không phải phụ thân Dương Bưu của người từng làm quan đồng triều với đại ca (Lưu Bị), quan hệ giữa hai người thân thiết thì mỗ hôm nay đã một đao chém chết người rồi, hừ!”

“Ặc...”

Dương Tu rùng mình ớn lạnh, không dám mắng thêm một câu nào nữa.

Quan Vũ quay đầu lại nhìn Hồ Ban, nói: “Hồ Ban, trông chừng bọn họ, những tướng sĩ khác theo mỗ giết vào hậu viện của tướng phủ!”

..

Nam Dương.

Mã Dục đang suất quân tiến nhanh về phía đông thì tiền phương đột nhiên xuất hiện một đạo hạp cốc hiểm trở, lúc này sắc trời đã lơ mờ sáng, tia nắng ban mai mỏng manh chiếu vào trong rừng rậm ở hai bên hạp cốc, lơ mờ lộ ra một cỗ khí tức tiêu điều.

“Đình chỉ tiến tới.”

Mã Dục vội vàng kìm cương ngựa, giơ cao cánh tay phải lên.

Lý Túc, Giả Hủ cùng với chư tướng Hứa Chử, Cú Đột, Hồ Xích Nhi, Hồ Xa Nhi, Trần Đáo nhao nhao giục ngựa tụ tập tới bên cạnh Mã Dục, Mã Dục đưa tay ra chỉ vào hạp cốc ở phía trước, trầm giọng nói: “Trong cốc có sát khí, e rằng có quân Tào mai phục!”

Hồ Xa Nhi lớn tiếng nói: “Chúa công, có sao không phóng hỏa đốt núi khiến phục binh phải chui ra?”

Hồ Xa Nhi vốn là bộ tướng của Trương Tế, khi Trương Tế quy hàng thì đập nhập dưới trướng Mã Dục, hiện giờ được sung làm hộ vệ đội trưởng của Điển Vi.

Hồ Xích Nhi mỉm cười nói: “Hô, tuyết lớn gió to như thế này thì phóng hỏa thế nào được, đúng là một tên ngốc?”

Pháp Chính từ Tây Vực bị triệu hồi, Hồ Xích Nhi cũng về Trung Nguyên theo, làm thính điều trước trưởng của Mã Dục.

Hồ Xa Nhi tức giận nói: “Người chỉ biết cười người khác thôi, vậy người có cách gì hay không?”

Hồ Xích Nhi nói: “lão tử chính là muốn cười người đó, đồ đầu heo.”

Hồ Xa Nhi giận lắm, quát: “Hồ Xích Nhi, đừng cho rằng người có mấy cân man lực mà lão tử sợ người nhé, có giời thì đơn đấu với ta!”

Hồ Xích Nhi nói: “Được, ta cầu còn không được nữa là.”

“Câm mồm!” Mã Dục lạnh lùng lườm hai người, quát: “Lúc nào rồi mà còn cãi nhau, cút sang một bên cho ta!”

“Hừ!”

“Hừ!”

Hồ Xa Nhi, Hồ Xích Nhi hậm hực trợn mắt lườm đối phương một cái, giục ngựa lao đi, hai tên man phu này trời không sợ, đất không sợ, duy chỉ sợ Mã đồ tể. Trên tức thế trong cả quân đoàn Lương Châu, Mã đồ tể đều có quyền uy chí cao vô thượng, Mã đồ tể trừng mắt một cái, ba quân tướng sĩ không có một ai dám thở mạnh.

Lý Túc nói: “Chúa công, có thể đi đường vòng hay không?”

“Không được.” Mã Dục kiên quyết nói: “Vòng qua tòa núi lớn này thì Quách Gia đã chạy mất bóng rồi!”

Cú Đột tung mình xuống ngựa, bước tới bên cạnh dấu chân và dấu móng ngựa lưu lại trên mặt tuyết nhìn tử tế, lại dí mũi vào ngửi ngửi, sau cùng khẳng định: “Chúa công, quân sư, các vị nhìn này, tuyết đọng trên những dấu chân này chỉ có một lớp mỏng, chứng tỏ quân Tào qua đây chưa lâu, tối đa không quá nửa tiếng!”

Mã Dục mất lộ ra hàn quang, trầm giọng, nói: “Nói như vậy Quách Gia ở phía trước không xa? Ừ, lần này tuyết không thể để hẩn chạy thoát!”

Giả Hủ nói: “Chúa công, Hủ có một kế có thể dụ phục binh của quân Tào ra.”

Mã Dục nói: “Ồ, mau nói ra đi!”

Giả Hủ ghé vào tai Mã Dục nói mấy câu.

Mã Dục nghe xong lập tức mắt sáng lên, vỗ tay nói: “Hay, cứ theo kế của quân sư mà hành sự đi.”

...

Hai bên hạp cốc, năm ngàn quân Tào che cờ cát trống, tiềm phục trong rừng rậm.

Tào Chân nín thở ngưng thần ẩn mình trong rừng rậm phủ tuyết trắng xóa, hai mắt sáng như đuốc không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào sơn cốc ở ngoài rừng rậm, trong cốc là một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tuyết nhỏ như lông tơ từ trên trời lác đác rơi xuống. Cách bên cạnh Tào Chân không xa, một tiểu giáo của quân Tào ghé tai lên một tảng đá, tập trung tinh lực tìm tòi những chấn động nhỏ nhất.

Đột nhiên, tiểu giáo của quân Tào ngẩng đầu lên, nói với Tào Chân: “Tướng quân, tới rồi!”

“Hả?” Tào Chân tinh thần chấn động, hỏi: “Có bao nhiêu nhân mã?”

Tiểu giáo quân Tào nói: “Đại khái có ba đến năm ngàn người?”

“Chỉ có ba đến năm ngàn người thôi ư?” Tào Chân nhíu chặt mày, “chẳng lẽ chỉ là tiên phong của quân Lương thôi sao?”

“Tướng quân, mau nhìn kia!” Vào lúc Tào Chân đang buồn bực thì một tiểu tốt tinh mắt đột nhiên kích động hô khẽ: “Kim khôi kim giáp, áo choàng đỏ chói, còn có cả hãn huyết bảo mã nữa, trời ạ, là Mã đồ tể, không ngờ lại là Mã đồ tể!”

“Hả?” Tào Chân mắt lộ ra hàn quang, thuận theo ngón tay đang chỉ của tiểu tốt quân Tào mà nhìn. Quả nhiên thấy Mã đồ tể thân mặc hoàng kim chiến giáp, áo choàng đỏ chói, cưỡi hãn huyết bảo mã, dưới sự vây quanh của của mấy trăm thiết kỵ đã xuất hiện ở trong sơn cốc. Đằng sau Mã đồ tể, quân Lương tinh nhuệ mặc thiết giáp đang cuộn cuộn không ngừng tiến vào sơn cốc.

Giọng nói của Quách Gia lại một lần nữa vang lên bên tai Tào Chân, Mã đồ tể là ưu thế lớn nhất của quân đoàn Lương Châu, đồng thời cũng là nhược thế lớn nhất, chỉ cần Mã đồ tể vừa chết, quân đoàn Lương Châu cường hoành nhất thời sẽ tan rã trong một đêm. Uy hiếp tới từ Tây Bắc sẽ triệt để tiêu tan thành vô hình.

Hiện tại. Mã đồ tể đang ở trước mặt, cơ hội đang ở ngay trước mắt.

Tào Chân đứng bật dậy, sớm đã có thân binh dắt chiến mã tới, Tào Chân tung người lên lưng ngựa rồi chậm rãi giơ thiết thương trong tay lên, đột nhiên, thiết thương trong tay giơ về phía trước, ngay lập tức, tiếng trống trận kịch liệt và tiếng kèn hiệu liên miên không dứt vang vọng khắp nơi. Hai ngàn cung tiễn thủ vươn mình đứng dậy, ba ngàn quân tinh nhuệ thì vừa gào thét vừa từ trong rừng rậm ở hai bên hạp cốc giết ra.

...

Ngoài hạp cốc.

Lý Túc mặt đầy hưng phấn nói với Mã Dục: “Chúa công, quân Tào quả nhiên trúng kế rồi!”

Khóe miệng Giả Hủ thoáng hiện lên một nụ cười gian xảo, kế này có thể nói là đã đâm trúng chỗ yếu hại của quân Tào, cho dù là Quách Gia tự mình đoạn hậu, cho dù Quách Gia biết rõ bên trong có điều gì gian trá, cũng tuyệt đối không thể ngăn cản được sự dụ hoặc lớn lao này. Dẫu sao thì, chỉ cần có thể kích sát Mã Dục, rất nhiều chuyện sẽ biến thành vô cùng đơn giản.

Hứa Chử lại có chút buồn bực nói: “Chỉ là đáng tiếc cho hơn hai ngàn tướng sĩ, còn có năm trăm thiết kỵ nữa, đây đều là quân Lương tinh nhuệ, thân trải trăm trận đó.”

“Hai ngàn năm trăm người dùng để dụ địch chưa chắc đã chịu thiệt đâu.” Trong mắt Mã Dục lóe lên một tia hàn ý khiến người ta thấy mà ngạt thở, nói tiếp: “Huống chi, chỉ cần có thể giết được Quách Gia, có phải hi sinh lớn nữa thì cũng đáng!”

Hứa Chử nghiêm nghị gật đầu, chậm rãi giơ Lang Nha thiết chủy trong tay lên, quay đầu lại nói với tướng sĩ thiết kỵ đang nghiêm trận chờ đợi ở đằng sau: “Các huynh đệ của thiết kỵ doanh, theo mõ nào!”

...

Trong hạp cốc.

“Vù vù vù vù...”

Trong rừng rậm ở hai bên hạp cốc vạn tiễn cùng bắn ra, giống như là châu chấu dày đặc bắn vào bên trong cốc.

“Mẹ nó, trong rừng rậm quả nhiên là có phục binh!” Hồ Xa Nhi thân mặc hoàng kim chiến giáp đóng giả “Mã đồ tể” thấy vậy giơ thương lên trước để gạt, ngồi trên lưng ngựa cao giọng quát: “Các huynh đệ bình tĩnh, đừng hoảng hốt, giơ thuẫn bài lên bảo vệ đỉnh đầu, kỵ binh nhanh chóng lao lên trước, đập phá quân Tào rồi giết ra khỏi cốc!”

“Giết giết giết...”

Năm trăm thiết kỵ và hai ngàn tinh binh Lương Châu đuổi theo sau Hồ Xa Nhi tràn về phía miệng cốc ở phía trước.

Loạn tiễn rơi xuống như mưa, thỉnh thoảng lại có tướng sĩ Lương Châu trúng tên ngã xuống đất, nằm trên vũng máu mà thống khổ kêu gào, mũi sắt, giáp ngực và giáp lưng kiên cố tuy có thể giúp cho tuyệt đại đa

số tướng sĩ quân Lương tránh được loạn tiễn xuyên qua người mà chết, nhưng lại không thể bảo hộ các bộ vị không yếu hại khác như hông, cánh tay và đùi.

Những bộ vị bị tên bắn trúng này tuy không trí mạng, nhưng cũng đủ để khiến người ta mất đi năng lực hành động. Đương nhiên, cũng không ít tướng sĩ Lương Châu đi đầu bị loạn tiễn trực tiếp bắn xuyên qua mắt hoặc là yết hầu, tử trận ngay tại đường trường. Có điều, loạn tiễn cùng bắn ra của quân Tào không hề tạo thành sát thương qua lớn đối với quân Lương Châu ở trong cốc.

“Mã đồ tể chó đi!”

Khi Hồ Xa Nhi đang giục ngựa chạy gấp thì phía trước đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn như sấm nổ, hấn kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một người cưỡi ngựa từ trong rừng chạy ra cản đường, giơ thương lên quát: “Tiểu quân Tào Chân ở đây!”

“Giết giết giết...”

Trong tiếng hét như bài sơn đảo hải, mấy ngàn quân Tào tinh nhuệ cuối cùng cũng từ trong rừng râm lao ra ngoài, vừa hay đụng đầu với quân Lương đang xông về phía trước, giống như là hai con sóng lớn đụng vào nhau, trong nháy mắt máu tanh đầy trời bắn ra, tiếng hí bị thương của chiến mã cùng với tiếng rên la của binh sĩ quyện vào với nhau thành một âm thanh hỗn độn.

Hồ Xa Nhi không nói tiếng nào, vỗ ngựa vùng thương đâm thẳng vào mặt Tào Chân.

Tào Chân giơ thương lên nghênh đón, thoáng chốc hai ngựa giao nhau, hai thanh thiết thương nặng nề trong khoảnh khắc đụng mạnh vào nhau, phát ra tiếng keng keng đinh tai nhức óc. Thân hình to lớn của Tào Chân ở trên lưng ngựa lắc lư hai cái, xuýt chút nữa thì cầm đầu rơi xuống ngựa, vội vàng giục ngựa quay đầu lại, trong con mắt của Tào Chân không khỏi thoáng hiện một tia hàn ý.

Mã đồ tể đúng là có sức lực cường hoành, không thể dùng sức mà phải dùng trí.

“Giết!”

Tào Chân quát lớn một tiếng, thúc ngựa quay lại, Hồ Xa Nhi vẫn không nói tiếng nào giục ngựa nghênh đón, hai ngựa lại đụng nhau. Tào Chân đột nhiên vùng tay phải lên, một đoàn hắc ảnh đã bắn thẳng vào mặt Hồ Xa Nhi, Hồ Xa Nhi giật nảy mình, khi rùn người lắc mình né tránh thì thiết thương trong tay Tào Chân đã đâm ra như một con độc xà xuất động.

386. Chương 309: Quách Gia Cùng Đường Mạt Lộ (2)

“Hô”

Hồ Xa Nhi hú một tiếng như sói tru, bị một thương của Tào Chân đánh bay hoàng kim chiến khôi ở trên đầu, tóc đỏ đầy đầu lập tức xỏa tung, mất đi sự che chắn của hoàng kim chiến khôi và mặt nạ quý, bộ dạng man hoành mặt đầy râu tóc của Hồ Xa Nhi lập tức lộ ra trước mắt Tào Chân. Tào Chân hít một hơi lạnh, kinh ngạc nói: “Người không phải là Mã đồ tể?”

“Ngu xuẩn.” Hồ Xa Nhi cười lớn: “Người trúng kế rồi, ha ha ha...”

“Hà?”

Tào Chân nghe vậy mặt đành lại, đột nhiên, có tiếng sấm nổ lờ mờ từ chân trời phía tây vang tới, lập tức có tiểu giáo của quân Tào về mặt hốt hoảng chạy tới trước mặt Tào Chân, run giọng nói: “Tướng quân, không ổn rồi. Trọng trọng trọng... trọng giáp thiết kỵ của quân Lương từ ngoài cốc giết vào. Các huynh đệ căn bản không cản nổi!”

“Đáng ghét!” Tào Chân uất hận nắm chặt quyền đầu, giận dữ nói: “Không ngờ trúng phải quỷ kế của Mã đồ tể rồi, phục kích đã thất bại, nơi này không thể ở lâu, truyền lệnh, toàn quân triệt thoái!”

“Muốn đi?” Hồ Xa Nhi giục ngựa hoành thương cản đường của Tào Chân, lạnh lùng nói: “Không có cửa đâu!”

“Chỉ bằng vào người mà cũng muốn cản đường à?” Tào Chân lạnh lùng hừ một tiếng, trong mắt lộ ra sát cơ, quát khê: “Quả thật là không tự lượng sức!”

“Bớt khoe khoang đi!” Hồ Xa Nhi nắm chặt thiết thương trong tay, chỉ vào Tào Chân, nói: “Xem lão tử đánh người rơi xuống ngựa đây!”

“Hắc hắc.”

Khỏe miệng Tào Chân đột nhiên lộ ra một nụ cười băng lãnh, quát khê một tiếng rồi thúc ngựa tiến tới.

Chòm râu quai nón dưới cằm Hồ Xa Nhi dựng đứng lên, thúc ngựa nghênh đón. Vào sát na hai ngựa giao nhau, Hồ Xa Nhi quát một tiếng rồi dừng thương đâm tới, Tào Chân thấy vậy liền miễn cưỡng giơ tay lên đỡ, nhưng không thể hoàn toàn gạt được thiết thương của Hồ Xa Nhi ra, chỉ nghe thấy bộp một tiếng, mũi thương sắc bén đã dán lên lưng Tào Chân, cắt tung cả mảnh giáp lưng của Tào Chân.

Hồ Xa Nhi trong lòng đắc ý, đang muốn thuận thế quét Tào Chân rơi xuống ngựa thì đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, khi vội vàng cúi đầu xuống nhìn thấy một thanh đoản đao đã vô thanh vô tức cắm vào lồng ngực của mình, sâu tới tận cán. Hồ Xa Nhi hô thảm một tiếng, dồn hết sức lực cuối cùng gào lên một tiếng: “Ặc.. người... xảo trá...”

“Hừ, bình bát yếm trá!” Tào Chân cười lạnh, nói: “Đây là chiến tranh, không phải người chết thì là ta vong!”

Hai con ngựa giao qua nhau, chiến mã chở thi thể của Hồ Xa Nhi một mực chạy về phía trước thêm mấy chục bước, mới bộp một tiếng rơi xuống đất. Tào Chân dùng phi đao đâm chết Hồ Xa Nhi, lúc này mới ung dung kéo đầu ngựa lại đuổi theo hân huyết bảo mã của Hồ Xa Nhi, người ở trên không tung mình sang.

“Ha ha ha, ngựa tốt!” Tào Chân ngẩng mặt lên trời cười ba tiếng, giơ thương lên quát to: “Bảo Đại, dẫn ba trăm hổ báo kỵ đoàn hậu, tử chiến không lui. Bảo Nhị, dẫn tám trăm bảo vệ bày Ngự Lệnh trận, thủ vững miệng cốc, cung tiễn thủ đi trước rút lui, những tướng sĩ hậu quân lên thay tiền đội, lần lượt lui về phía sau!”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Bảo Đại, Bảo Nhị ầm ầm đáp ứng, lĩnh mệnh mà đi.

Hai người này đều là tử sĩ mà Tế Bắc tướng Bào Tín (cha ruột của Tào Chân, hảo hữu của Tào Tháo) trước kia nuôi dưỡng, sau khi Bào Tín chiến tử, hai người liền một mực đi theo bên cạnh Tào Chân là thiếp thân hộ vệ.

...

Dĩnh Xuyên, dinh thự của Vu Cẩm.

Hàm Cốc quan, Lạc Dương lần lượt thất thủ, Hồ Lao quan báo nguy!

Đại quân của Quách Gia không có tin tức, đại quân của Tào Tháo lại giằng co không dứt với đại quân Hà Bắc ở Quan Độ, triều đình Hứa Xương nguy như chồng trứng sắp đổ, khi Vu Cẩm nóng lòng như có lửa đốt, đang muốn tự mình dẫn một nhánh tinh binh hỏa tốc tới Hồ Lao quan thì đột nhiên có tiểu giáo vội vàng chạy vào đại sảnh, quỳ xuống run giọng nói: “Tướng quân, không ổn rồi...”

Vu Cẩm nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu giáo nói: “Vừa rồi có người từ Hứa Xương chạy nạn tới, nói là Quan Vũ đột nhiên cử binh phản loạn, bắt cóc thiên tử, vẫn quan cả triều và vợ con của thừa tướng ra khỏi Hứa Dương xuống phía nam rồi!”

“Hả?”

Vu Cẩm giật nảy mình, một lúc sau vẫn chưa hồi thần.

Tiểu giáo vội vàng nói: “Tướng quân?”

Vu Cẩm rung mình ớn lạnh, cao giọng nói: “Tên nghịch tặc Quan Vũ này chạy đi đâu hả?”

Tiểu giáo nói: “Chạy tới Nhữ Nam rồi!”

“Nghịch tặc Quan vũ! Tiểu nhân! Thất phu!” Vu Cấm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Uổng cho thừa tướng hậu đãi với hần như vậy, không ngờ lại đột nhiên làm phản, bản tướng quân há có thể tha cho hần? Người đâu...”

“Tướng quân có gì phân phó?”

Sớm đã có thân binh ứng tiếng mà vào.

Vu Cấm nghiêng răng nói: “Lập tức triệu tập đại quân, giết tới Nhữ Nam đoạt lại thiên tử và văn võ toàn triều về!”

Thân binh nhắc nhở: “Tướng quân, đại quân giết Nhữ Nam rồi, Dĩnh Xuyên thủ thế nào đây?”

“Thiên tử, trăm quan bị bắt cóc, Dĩnh Xuyên đã không cần thủ nữa rồi!” Vu Cấm buồn bã nói: “Sai khoải mã tám trăm dặm khẩn cấp đem chuyện này báo cho thừa tướng, xin thừa tướng sớm định đoạt!”

“Tuân lệnh!”

Thân binh đáp ứng một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

...

Nam Dương, hạp cốc.

Tào Chân lâm nguy không sợ, dám hạ lệnh triệt thoái, khiến quân Tào tránh khỏi toàn quân bị diệt.

Bảo Đại suất lĩnh hộ báo kỵ phụ trách đoạn hậu, cuối cùng toàn bộ chiến tử. Có điều lại thành công diệt hết nhuệ khí của ba trăm trọng giáp thiết kỵ của Hứa Chử, sau khi nghiền nát hổ báo kỵ, thiết kỵ doanh không có đủ mã lực mà tiến hành trùng kích, chỉ có thể trở mắt nhìn lang kỵ (khinh kỵ binh) của quân Lương đi truy sát quân Tào.

Lang kỵ của quân Lương ở cốc khẩu gặp phải sự chống cự ngoan cường của quân Tào, tám trăm bảo vệ dưới sự suất lĩnh của Bảo Nhị bày ra Ngự Lệ trận có sở trường về phòng ngự nhất, liên tiếp ngăn cản, tử chiến không lui, làm trì trệ nghiêm trọng sự truy kích của quân Lương, đợi khi lang kỵ của lương Quân không tiếc trả giá lớn đâm xuyên Ngự Lệ trận của bảo vệ thì đã mất đi cả hai tiếng đồng hồ! Mã Dục giục ngựa xuyên qua cốc khẩu, quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy trong cốc ngổn ngang xác người, máu chảy chứa chan, đây chỉ là một trận chiến tranh quy mô nhỏ, nhưng mức độ kịch liệt thì lại vượt qua sự tưởng tượng của Mã Dục, Mã Dục đã rất lâu rồi chưa trải qua một cuộc chiến tranh nào thảm liệt như thế này, đây chính là quân Tào, quân Tào đánh mãi không ngã.

Chỉ cần Tào Tháo không chết, quân hồn của quân Tào vẫn còn tồn tại, nhuệ khí của quân Tào cũng vẫn tồn tại, vô luận là gặp bao nhiêu lần thất bại, vô luận là binh sĩ thay đổi như thế nào, bọn họ thủy chung vẫn là... quân Tào! Cũng giống như quân Lương vậy, chỉ cần Mã đồ tể một ngày chưa chết, quân Lương thủy chung vẫn là quân đội kiêu dũng thiên chiến nhất toàn thiên hạ!

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, Lý Túc, Giả Hủ giục ngựa tới phía sau Mã Dục.

“Chúa công, đã tra rõ ràng rồi, phụ trách đoạn hậu là hổ báo kỵ tinh nhuệ của quân Tào. Tám trăm quân Tào tử thủ cốc khẩu là thiếp thân vệ đội của Tào Chân.” Lý Túc thở ra hai tiếng, vẻ mặt biến thành buồn bã, nói tiếp: “Ngoài ra, Hồ Xa Nhi tướng quân đã chiến tử rồi, là bị phi đao của Tào Chân ám sát.”

“Tào Chân? Lại là Tào Chân!” Mã Dục kinh hãi nói: “Tên tiểu tử này không ngờ có thể kích sát Hồ Xa Nhi lực khả thiên cân ư? Đúng là đã coi thường hần rồi! Không ngờ tên tiểu tử này trừ vẻ đẹp trai, lâm nguy không loạn, chỉ huy bình tĩnh ra còn là một viên dũng tướng hiếm có, không ngờ có thể ở trước trận chém tướng, đáng tiếc, nhân tài như vậy không ngờ lại là nghĩa tử của Tào Tháo!”

Lý Túc lại nói: “Chúa công, còn có một phát hiện quan trọng nữa, tọa kỵ của hổ báo kỵ cũng đóng móng sắt giống như tọa kỵ của thiết kỵ doanh (bí mật của yên ngựa, bàn đạp sớm đã bị tiết lộ, khi đại chiến ở Hàm Cốc quan, chư hầu Quan Đông đã cùng nhau bắt chước), ngoài ra, tám trăm thân vệ thủ ở cốc khẩu của Tào Chân đều mặc thiết giáp bộ binh một màu, chế thức của thiết giáp bộ binh của chúng không ngờ cũng giống hệt như quân Lương của ta!”

“Đây là chuyện trong ý liệu.” Giả Hủ hờ hững nói: “Tính tình gian trá của Tào Tháo rất trọng hiệu quả thực tế, thiết giáp của bộ binh quân Lương vừa nhẹ lại vừa kiên cố, hơn xa đồng giáp! Tào Tháo sai người bắt chước cũng là trong tình lý, cũng chỉ có loại ngu xuẩn như Viên Thiệu mới bắt quân đội mặc đồng giáp trông thì tráng lệ nhưng lại khiến các binh sĩ hành động không được thoải mái mà thôi!”

Mã Dục nói: “Chuyện này để sau hẵng nói đi, việc cần kíp bây giờ là truy kích Quách Gia. Truyền lệnh, lưu lại hai ngàn quân quét dọn chiến trường và cấp cứu thương binh, thiết kỵ doanh, lang kỵ doanh thì đóng trại tại chỗ, nắm bắt thời gian để nghỉ ngơi và nhanh chóng khôi phục lại thể lực, bộ tốt các quân chỉ mang theo lương khô dùng trong ba ngày gọn nhẹ tạt tiến, toàn lực truy kích quân Tào!”

...

Quan Độ.

Quân Tào và quân Hà Bắc chiến đấu vô cùng ác liệt.

Viên Thiệu lần này chơi tất tay, Trương Hợp, Trương Kỳ, Hàn Mãnh mỗi người dẫn ba vạn đại quân từ ba hướng bắc, đông, tây phát khởi mãnh công có tiến không lui về phía đại doanh của quân Tào. Quân Hà Bắc đây là vây ba chừa một, cố ý lưu lại phía nam không đánh, chính là muốn quân Tào còn có hi vọng, để làm yếu đi quyết tâm liều chết chống trả của quân Tào.

Kịch chiến từ chiều cho tới tận lúc gần tối. Quân Hà Bắc phát động thế công như thủy triều về phía đại doanh của quân Tào, Trương Hợp thậm chí còn tự mình mặc giáp xuất trận, dẫn quân xung phong hăm trận, có mấy lần, quân Hà Bắc đều chọc vào được đại doanh của quân Tào, nhưng lại không thể đứng vững nổi trước sự đánh trả điên cuồng của quân Tào, lần lượt bị đánh ngược trở về.

Chiến tranh từ lúc ban đầu đã diễn biến thành cuộc đánh giằng co tàn khốc, chém giết một cách thảm khốc đã nuốt chửng sinh mệnh của tướng sĩ hai bên với một tốc độ kinh người. Khi tàn dương ngày đông cuối cùng đã khuất sau rừng núi thì trước đại doanh của quân Tào ngổn ngang thi thể của tướng sĩ hai bên, còn có rất nhiều binh sĩ còn chưa tắt thở, đang nằm trên núi thây biển máu mà rên rĩ.

Sắc trời tối dần.

Trương Hợp quay đầu lại nhìn ra sau, trong con mắt lộ ra một tia kiên quyết, ba phần bị thương, đây... là cơ hội cuối cùng rồi!

Trương Hợp ghì mình ngựa xoay người lại rồi từ từ giơ cao thiết thương lên, mũi thương băng lãnh chỉ thẳng lên trời, có giọt máu màu đỏ sẫm thuận theo mũi thương sắc bén mà từ từ chảy xuống. Đằng sau Trương Hợp, tất cả tướng sĩ quân Viên đều giơ binh khí trong tay lên, đây là thời khắc quyết chiến, cũng là lúc liều mạng, không phải là quân Tào chết thì là quân Viên vong!

“Giết!”

Thiết thương lấy máu trong tay Trương Hợp hung hăng chỉ lên trước, giục ngựa mà phi.

“Giết giết giết!”

Hơn vạn tàn binh Hà Bắc cuối cùng còn may mắn sống sót hét lên đến khản cả giọng, điên cuồng vẩy binh khí trong tay, đuổi theo sau Trương Hợp ủa về phía đại doanh của quân Tào, đầu người lay động, giống như cát bụi ánh vàng rực rỡ quần tới (quân Viên Thiệu đều mặc đồng giáp sáng loáng), trong thiên địa ngoại trừ màu vàng ra thì không còn có màu gì khác.

...

Doanh trại của quân Tào.

Tàng Bá máu nhuộm đỏ quân phục, hoành đao đứng sừng sững ở viên môn.

“Lại tới rồi à?”

Hai mắt của Tàng Bá chậm rãi nhắm lại, khi mở ra thì đã biến thành đỏ rực, sát cơ cuồng bạo giống như liệt hỏa từ trong mắt của Tàng Bá bốc lên rừng rực, khảm đao trầm trọng lại một lần nữa giơ lên. Có hoa

máu đỏ sẫm thuận theo mũi đao băng lãnh mà rơi xuống, tàn nhẫn chỉ vào chiến trường lãnh khốc, đó là nơi mà tướng sĩ quân Viên dùng sinh mệnh để xây thành.

Đằng sau Tàng Bá, tất cả tướng sĩ quân Tào vẫn có thể thở được đều đã tập kết xong, cung tiễn thủ đang lạnh lùng kiểm kê lại mũi tên còn sót lại trong giỏ tên, các bộ binh trọng giáp thì đang di chuyển những đôi chân máu thịt lẫn lộn bò tới trước doanh, dùng hết sức lực cuối cùng dựng từng chiếc từng chiếc đại thuẫn lên mặt đất, tạo thành bức tường thuẫn cuối cùng.

387. Chương 309: Quách Gia Cùng Đường Mạt Lộ (3)

“Cung tiễn thủ... chuẩn bị!”

Tàng Bá chậm rãi giơ khảm đao lên, làm bộ như muốn chém xuống. Ngoài đại doanh, quân Hà Bắc đang giống như bầy kiến vô cùng vô tận ủa tới. Trương Hợp ở phía trước quân Hà Bắc, đang ngẩng mặt lên trời hú dài. Là Hà Gian danh tướng Trương Hợp, là Trương Hợp đại chiến năm mươi hiệp với Quan Vũ mới bại, trong con mắt của Tàng Bá xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo đến khiếp người.

“Phóng tên!”

Khảm đao trong tay Tàng Bá hung hăng chém xuống, một loạt mũi tên lập tức xé không mà tới, trong không trung đan lại với nhau thành một màn mưa tên đen kịt, hướng tới đại quân Hà Bắc đang rầm rập lao tới mà bắn xuống.

“Vút!”

Một mũi tên xẹt qua mũ giáp của Trương Hợp, mang theo mấy sợi tóc đỏ hồng, lẳng không từ từ rơi xuống. Trương Hợp kinh hãi ngẩng đầu lên, tên dày đặc như châu chấu đang từ chân trời rơi xuống, sau một thoáng, tiếng gào thét liên miên bất tuyệt từ sau lưng Trương Hợp vang lên, tướng sĩ Hà Bắc đang anh dũng lao lên trước từng lớp từng lớp ngã xuống.

Trương Hợp ghì cương ngựa, đứng ngạo nghễ trên chiến trường.

Trong tiếng phá không thê lương, hai mũi tên bén nhọn lại sượt qua má hấn, bắn vào hai thân binh ở đằng sau. Trương Hợp ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, hung hăng vùng thương, nghiêm giọng hô: “Không được phép dừng lại, toàn quân tiếp tục tiến lên, cung tiễn thủ... tiến công về phía trước!”

“Vút vút vút...”

Cung tiễn thủ của Hà Bắc vừa tiến lên trước vừa kéo cung bắn tên, cung tiễn thủ của Hà Bắc số lượng cơ hồ gấp ba lần cung tiễn thủ quân Tào bắn ra những làn mưa tên dày đặc về phía thượng không của đại doanh quân Tào, sau đó mang theo tiếng rít tử vong mà hung ác rơi xuống, tuy đại thuẫn của bộ binh quân Tào ra sức cung cấp sự bảo hộ cho cung tiễn thủ, nhưng vẫn vẫn có hàng loạt cung tiễn thủ của quân Tào trúng tên ngã xuống, hàng ngũ cung tiễn thủ vốn chỉnh tề dày đặc rất nhanh liền bắt đầu biến thành thưa thớt.

“Giết giết giết!”

Mưa tên của quân Tào rõ ràng trở nên thưa thớt, sĩ khí của quân Viên Thiệu đại chấn, bắt đầu tăng tốc tràn lên.

Đại doanh của Viên Thiệu.

Viên Thiệu chấp tay sau lưng đang đi đi lại lại trong trướng, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng và khẩn trương, Viên Thiệu cũng muốn biểu hiện trấn định tự nhiên, cũng muốn đàm tiếu phong sinh với các bộ hạ, chỉ huy bình tĩnh, nhưng hần thực sự không làm nổi những điều này. Đám mưu sĩ Điền Phong, Phùng Kỷ, Thẩm Phối, Tân Bình, Tân Bì cùng với ba huynh đệ Viên Đàm, Viên Hi, Viên Thượng đều tề tụ ở trong trướng, ngoại trừ Điền Phong ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều di chuyển theo bóng người của Viên Thiệu.

Viên Thiệu đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn ra ngoài trướng.

Sắc trời ngoài trướng đã tối dần, gió bắc thổi rất mạnh, nhưng ba lộ đại quân của Trương Hợp, Tương Kỳ, Hânh Mãnh vẫn chưa có tin tức truyền về, Thuần Vu Quỳnh trấn thủ Ô Sào thì lại liên tiếp phái khoái mã cấp báo về đại doanh, trong thư nói là tình hình dần dần trở nên vô cùng nghiêm trọng.

“Chúa công?” Điền Phong không nhịn nổi nữa, liều mạng can gián: “Còn không phái trọng binh cứu viện Ô Sào thì đại sự hỏng mất!”

Viên Thiệu tức giận quát: “Câm miệng!”

Điền Phong vẫn cố nói: “Chúa công không nghe không chịu nghe lời khuyên giải ngay thẳng thì chết lúc nào không biết đó!”

“Hỗn xược!” Viên Thiệu cúi người vỗ mạnh lên án, nghiêm giọng quát: “Người đâu, tổng tên thất phu nhiều loạn quân tâm này vào đại lao!”

...

Đại doanh quân Tào, chiến đấu vô cùng kịch liệt.

“Ai ngăn ta thì phải chết!”

Trương Hợp quát lớn một tiếng, đại thiết thương nặng chịch xoay tròn rồi nện xuống, một tiểu giáo quân Tào xông pha đi đầu bị nện cho gãy hết xương cốt, lập tức thất khiếu chảy máu rồi chết ngắc ngay tại đường trường. Trương Hợp cầm thương trong tay thuận thể quét ngang một chiêu, lại có sáu quân sĩ quân Tào bị quét cho bay vút đi, trong không trung kéo theo sáu đạo tên máu dài dài, người chưa rơi xuống đất đã tuyệt khí thân vong.

“Gừ gừ!”

Một hãn tốt quân Tào mình trần từ bên hông liễu chết xông ra, nhân cơ hội thiết thương của Trương Hợp quét ra còn chưa kịp thu về liền tung người nhào tới ôm lấy đầu ngựa của Trương Hợp, lập tức phát lực bẻ một cái, chỉ nghe thấy một tiếng rắc vang lên, cổ ngựa của Trương Hợp không ngờ bị hãn tốt quân Tào bẻ gãy!

“Vù vù vù!”

Chiến mã còn chưa kịp ngã xuống lại có ba thanh trường thanh sắc bén từ ba góc độ khác nhau đâm tới, hai chân của Trương Hợp kẹp chặt vào bụng ngựa rồi mượn thế tung người lên, kinh hãi cúi đầu nhìn xuống thì thấy tọa kỵ bên dưới đã bị ba thanh trường thương đóng đinh xuống đất.

“Trương Hợp, ngươi chết chắc rồi!”

Một tiếng quát như sấm nổ phách không vang lên, lập tức có tiếng lưỡi đao sắc bén xé gió vang vọng cả bầu trời đêm. Trương Hợp quay đầu lại nhìn, một thanh khảm đao dày nặng xoay chuyển như bánh xe, gào thét mà chém tới. Mũi đao lạnh toát dưới ánh lửa chiếu ra hàn mang chói mắt, giống như ma trời nhiếp hồn phách của người ta.

“Cái đó thì chưa chắc!”

Trương Hợp hừ một tiếng rồi vùng thương lại đỡ, khảm đao xoay chuyển như bánh xe lập tức chém mạnh lên thiết thương. Trương Hợp vì đang ở trên không trung nên không có chỗ mượn lực, lập tức phải chịu thiệt, bị phi đao chấn cho bay ngược ra sau. Trong lúc này lại có ba thanh trường thương sắc bén từ ba góc độ bất đồng xé không đâm tới, đều bị Trương Hợp ung dung né tránh.

Trương Hợp giậm chân chống xuống đất, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đại tướng quân Tào giống như tháp sắt đang đứng ở chỗ hồng của hàng rào doanh trại, đứng sau viên tướng Tào đó, vô số tử sĩ quân Tào thân mặc thiết giáp rồng như mảnh hồ rời chuồng găm gù tiến lên. Thế công của quân hà Bắc khó khăn lắm mới tấn công được vào trong doanh bị cản trở, lại một lần nữa bị quân Tào đẩy ngược trở về.

“Đáng ghét!” Trương Hợp cơ hồ nghiêng đến gãy cả răng, nắm quyền rồng to: “Các huynh đệ, lui...”

...

Đại doanh của Viên Thiệu.

Trong tiếng bước chân dồn dập, có tiểu giáo cả người đầy máu xông vào trong trướng rồi quỳ xuống khóc, nói: “Chúa công, đại sự hỏng rồi!”

Viên Thiệu giật nảy mình, đứng dậy hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Ô Sào...” Tiểu giáo nghẹn ngào nói: “Ô Sào thất thủ rồi, Thuần Vu tướng quân chiến tử, lương thảo trong thành toàn bộ bị đốt rồi!”

Sắc mặt Viên Thiệu thoáng chốc đã biến thành trắng bệch, ủ rũ quay về ghế rồi ngồi xuống. Mấy người bọn Thẩm Phối, Phùng Kỷ thì sợ hãi nhìn nhau, một hồi lâu vẫn không dám thở mạnh. Khi mọi người đang khiếp sợ thì đột nhiên lại có một tiểu giáo bước nhanh vào trong trướng, quỳ xuống nói: “Chúa công, Trương Hợp, Tương Kỳ, Hàn Mãnh ba vị tướng quân suất quân mãnh công đại doanh của quân Tào, hao tổn quá nửa, không đạt được gì mà quay trở về!”

“Cái gì?”

Viên Thiệu lại kinh hãi đứng bật dậy, rồi lại chán nản ngồi bệt xuống đất, cả người trở nên ngây ngốc!

Tân Bình ở bên cạnh sớm đã biến sắc, lần này quân Hà Bắc gặp đại bại, có thể nói đều là vì Viên Thiệu nghe theo ý kiến của Tân Bình. Với tính cách của Viên Thiệu, sau chuyện này tuyệt không thể bỏ qua cho Tân Bình! Tân Bình gấp quá liền nghĩ ra độc kế giá họa, lập tức bước ra khỏi hàng, nói: “Chúa công, đây đều là Điền Phong mang hận trong lòng, cố ý xúi giục ba người bọn Trương Hợp không dùng toàn lực, dẫn tới thất bại này!”

Viên Thiệu mắt lộ ra vẻ phẫn hận, tức giận nói: “Lời này có thật không?”

“Ngần vạn lần chính xác!” Tân Bình nói: “Điền Phong, Trương Hợp bọn họ muốn thấy chúa công người bị chê cười, cho dù thân ở đại lao, Điền Phong vẫn một mực mắng chúa công không nghe lời khuyên, tất chết không có chỗ chôn thay!”

Viên Thiệu quay sang hỏi Thẩm Phối: “Chính Nam, Điền Phong ở trong lao có thực sự là mắng cô như vậy không?”

Thẩm Phối cúi đầu nói: “Quả thực là có chuyện này.”

“Tên thất phu Điền Phong, khinh người thái quá!” Viên Thiệu tức giận vỗ bàn, nghiêng răng nói: “Người đâu, lập tức đem Điền Phong ra trảm thị chúng, đợi ba tướng Trương Hợp, Tương Kỳ, Hàn Mãnh về doanh, nhất loạt bắt lấy khai đao hồi tội!”

...

Lại nói Trương Hợp, Tương Kỳ, Hàn Mãnh hợp binh ở một chỗ, đang từ từ lui về đại doanh Hà Bắc, lúc này chín vạn đại quân lúc xuất chinh chỉ còn lại hơn năm vạn người, ba tướng bọn Trương Hợp đang ủ rũ chán chường thì đột nhiên mưu sĩ Tuần Thâm giục ngựa hối hả phi tới, cản đường, nói: “Ba vị tướng quân xin dừng bước!”

Trương Hợp kinh nghi nói: “Tuần Thâm tiên sinh, sao vậy?”

Tuần Thâm buồn bã nói: “Tiểu nhân Tân Bình vu hãm ba vị tướng quân thông đồng với quân sư, rắp tâm muốn chúa công xấu mặt nên không chịu toàn lực tấn công đại doanh của quân Tào, chúa công tin lời sàm ngôn, đã chém đầu quân sư để thị chúng rồi, lại phân phó thân binh sau khi ba vị tướng quân hồi doanh thì nhất loạt bắt lấy, khai đao hồi tội!”

“Hả?”

“Cái gì?”

Tương Kỳ, Hàn Mãnh nghe vật liền vô cùng kinh hãi.

Vào lúc đang giật mình kinh sợ thì thân binh của ba người bọn Trương Hợp chạy ra trước đại doanh báo tin, mới biết được chuyện này là chính xác không còn nghi ngờ gì nữa.

“Có lý nào lại như vậy?” Trương Hợp giận tím mặt, nói: “Bọn mõ liều mạng giết địch, không ngờ lại đổ về kết cục như thế này! Đáng cười là Viên Thiệu lại thị phi bất phân, trung thần bất biện, cứ vậy nghe lời sàm

ngôn của tiểu nhân mà hại tính mạng của quân sư! Chúa công vô đức vô năng như vậy, còn bảo vệ cho hần làm gì? Hai vị tướng quân, Tuân Thầm tiên sinh, không bằng chúng ta dẫn quân ra hàng Tào Tháo!”

Tuân Thầm nói: “Tôi cũng có ý như vậy!”

Tương Kỳ, Hãn Mãnh nhìn nhau, giận dữ nói: “Được, làm phản con mẹ nó đi!”

...

Nam Dương.

Mã Dục đang suất quân cấp tiến thì đột nhiên có thám mã hồi báo: “Chúa công, phái trước mười dặm lại phát hiện quân Tào!”

Mã Dục ghìm ngựa lại, hỏi: “Có bao nhiêu người?”

Thám mã nói: “Ước chừng hai ngàn người, đã bày xong Ngự Lệ trận rồi.”

“Lại là Ngự Lệ trận.” Mã Dục cười lạnh một tiếng, quay đầu lại nói với Giả Hủ: “Văn Hòa, đây là ngự lệ trận thứ mấy của quân Tào mà quân ta một đường đuổi tới đã gặp phải rồi?”

Giả Hủ nói: “Hồi bẩm chúa công, đã là Ngự Lệ trận thứ chín rồi.”

“Thứ chín rồi ư?” Mã Dục lạnh lùng nói: “Cũng chính là nói quân ta đã kích phá tám cái Ngự Lệ trận, ít nhất hơn một vạn sáu ngàn quân Tào đã bị quân ta đánh tan, Quách Gia vốn có hai vạn đại quân, hiện tại bên cạnh hần đã chỉ còn lại bốn ngàn quân đội, hắc hắc, Quách quỳ tài cuối cùng cũng cùng đường mặt lộ rồi!”

388. Chương 310: Quách Gia Vãn Mệnh (1)

Khi hai ngàn tàn binh cuối cùng do Quách Gia suất lĩnh lui tới Diệp huyện thì rốt cuộc bị Mã đồ tể đuổi kịp. Vì bất đắc dĩ, Quách Gia chỉ đành hạ lệnh lui vào trong Diệp huyện để tử thủ, quân Tây Lương theo đuôi mà tới lập tức vây kín Diệp thành nhỏ nhỏ đến một giọt nước cũng không lọt. Cho dù chỉ là một con chuột cũng đừng hòng chạy thoát khỏi vòng vây chắc chắn của quân Lương.

Diệp huyện huyện nha.

Quách Gia vùng vẫy từ trên giường mềm ngồi dậy, nói với thân binh: “Rượu, mang rượu tới đây!”

“Quân sư, thân thể của ngài... không thể uống rượu đâu.”

Thân binh rất khó xử, trước khi xuất chinh, thừa tướng từng đặc biệt dặn dò, nói là thân thể của quân sư chính là tử sắc quá độ nên mới hư nhược, bảo hần bất kể là như thế nào cũng phải ngăn quân sư uống rượu.

Khuôn mặt trắng bệch của Quách Gia lộ ra một tia nộ ý, thấp giọng nói: “Rượu!”

Thân binh nói: “Thừa tướng nói...”

Quách Gia ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào thân binh.

Thân binh đành đem nửa câu sau nuốt ngược vào trong bụng, ủ rũ nói: “Tiêu nhân đi tìm một chút rượu đây.”

Thân binh vừa rời đi, Tào Chân liền rầm rập tiến vào đại sảnh, nói với Quách Gia: “Quân sư, bốn cửa phòng ngự đều an bài xong rồi, có điều bản công tử cho rằng quân Lương không có nhiều khả năng sẽ nhân đêm mà công thành đâu, quân Lương truy đuổi và chiến đấu mấy trăm dặm, tuy liên tiếp giành chiến thắng, nhưng bọn chúng đâu sao cũng là người, cũng biết mệt.”

Quách Gia gật đầu, nói với Tào Chân: “Công tử, đỡ tại hạ dậy.”

Tào Chân bước lên trước, đưa tay ra đỡ nhẹ, Quách Gia thuận thế ngồi dậy, lúc này thân binh đã tìm tới một bình rượu ngon, Quách Gia không nói lời nào giắt lấy bình rượu rồi uống một hơi. Cả một bình rượu

mạnh chui vào bụng, sắc mặt của Quách Gia rất nhanh liền hồng hào trở lại, cả người cũng biến thành phong thái rạng rỡ.

Nếu đổi lại là người khác, căn bản không biết Quách Gia đã thân mang trọng bệnh, là người kẻ cận tử vong.

Quách Gia duỗi thẳng người, dang hai tay ra nói với thân binh: “Thay áo cho bản quân sư!”

Tào Chân kinh nghi bất định nhìn Quách Gia, lập bập hỏi: “Quân sư, ngài đây là?”

Quách Gia không đáp chỉ nói với Tào Chân: “Công tử, mau chóng phái người tới đại doanh của quân Lương ở ngoài thành, nói là bản quân sư sáng sớm ngày mai muốn ở ngoài tây thành hội kiến Mã đồ tể!”

“Cái gì?” Tào Chân thất thanh nói, “quân sư, như vậy quá nguy hiểm.”

Quách Gia nói: “Công tử nếu như tin Quách Gia thì xin lập tức phái người đi.

Trong con người của Tào Chân lóe lên một tia thâm trầm, chấp tay với Quách Gia rồi quay người nghênh ngang mà đi.

...

Ngoài thành Diệp huyện, đại doanh quân Lương.

Mã Dục thuận tay đưa thư giản trong tay cho Giả Hủ, lạnh lùng nói: “Sáng sớm ngày mai, Quách quý tài muốn gặp mặt với cô ở ngoài tây thành!”

Lý Túc nói: “Chúa công, đây không phải là quỷ mưu của Quách Gia chứ?”

Mã Dục nói: “Tử Nghiêm đa nghi quá rồi, đây chẳng qua là Quách quý tài trước khi chết muốn nói với cô vài câu mà thôi. Trên thực tế, cô cũng rất muốn gặp Quách Gia, cùng quỷ tài nói mấy câu, cái này gọi là anh hùng luyến tiếc anh hùng, nếu không phải là bởi vì đạo bất đồng, cô và Quách Gia vốn nên trở thành bạn tốt.”

Giả Hủ nói: “Có điều cẩn thận một chút cũng không thừa, chúa công vẫn nên mang theo Điển Vi tướng quân để đề phòng bất trắc!”

“Đó là đương nhiên rồi.” Mã Dục trong mắt bỗng lóe lên hàn quang rồi tắt ngay, trầm giọng nói: “Trừ Điển Vi, cô còn muốn mang theo Cú Đột đi cùng.”

Lý Túc thất thanh nói: “Cú Đột tướng quân? Chúa công đây là...?”

Mã Dục lạnh lùng nói: “Quách quý tài một ngày chưa chết, lòng cô thực sự không yên, nếu có thể, cô hi vọng ngày mai có thể bắt chết Quách quý tài ngay tại đương trường.”

Mã đồ tể hiểu rất rõ, dạng nhân vật giống như Quách Gia tuyệt không có khả năng phản bội Tào Tháo mà đầu hàng mình, hơn nữa người này quá nguy hiểm, nếu hôm nay có thể trừ được Quách Gia, Mã Dục tuyệt đối sẽ không để hấn sống tới ngày mai! Nếu không thì chính là vô trách nhiệm đối với sinh mạng của mình, và cũng là vô trách nhiệm đối với sinh mệnh của tướng sĩ quân Lương.

...

Ngày hôm sau, ngoài tây thành Diệp huyện, kèn lệnh cùng vang, hai quân đối trận.

Quách Gia dẫn Tào Chân và một cung tiễn thủ thiện xạ. Mã Dục thì dẫn Điển Vi, Cú Đột phân biệt võ ngựa xuất trận.

Song phương đối mặt với nhau mà tiến, cho tới khi có thể nhìn rõ lông mao của đối phương thì mới ghì ngựa dừng bước. Không biết là bởi vì lý do uống rượu mạnh, hay là hồi quang phản chiếu trước khi chết, khí sắc của Quách Gia lúc này rất hồng hào, khí khái rạng rỡ, không hề nhìn ra bất kỳ bệnh trạng nào. Mã Dục ở đối diện hoàn toàn không biết Quách Gia sớm đã bệnh thành nguy kịch, cách cái chết không còn xa nữa.

“Quách Gia tiên sinh!”

“Bái kiến Lương hầu!”

Trên lưng ngựa, Mã Dược, Quách Gia đồng thời ôm quyền vái chào.

“Không ngờ quý tài danh mãi thiên hạ lại trẻ tuổi như vậy, phóng thái của tiên sinh thực sự khiến người ta phải đổ kỵ.”

“Lương hầu đãi giáp bách vạn, lòng ôm Nhị Kiều, khí nuốt cả vạn dặm như hổ, nam nhi thế gian cũng chỉ được như thế mà thôi.”

“Tiên sinh ở tuổi nhược quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán) đã phụ tá Tào Tháo đông chinh tây thảo, tuy bày mưu tính kế trong màn trướng, nhưng lại quyết thắng ngoài ngàn dặm. Bình Khăn Vàng, thủ Duyệt Dự, diệt Viên Thuật, bại Lữ Bố, mới có Tào thừa tướng như ngày hôm nay.”

“Nhớ lại Lương hầu năm đó, chỉ với tám trăm kỵ binh mà có thể tung hoành Trung Nguyên, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, lại chỉ với mấy ngàn nhược kỵ mà đại phá Tiên Ty, bình định Mạc Bắc, cuối cùng lập nên vĩ nghiệp bất thế, khiến người ta phải khâm phục.”

Hai người giống như là cố nhân gặp lại, nói chuyện rủ rỉ tình cảm, tuy gỡ hết sở trường tâm bocc nịnh hót nhưng, nhưng lại không lộ ra ngoài một chút nào, trong ngôn ngữ lộ ra sự chân thành và khẩn thiết, lại không chút giấu diếm ý hân thưởng lẫn nhau. Quách Gia tuy là quân sư thủ tịch của Tào Tháo, tử địch của Mã Dược, nhưng đó là bởi vì trận doanh bất đồng, lý niệm của mỗi người khác nhau, chứ kỳ thực giữa hai người không hề có tư oán.

Mã Dược cười ha ha, nói: “Cô bình sinh trải qua mấy trăm trận lớn nhỏ, cũng từng thua trận. Tào thừa tướng khi chưa có tiên sinh, từng mấy lần bại dưới tay cô, song từ lúc có được sự trợ giúp của tiên sinh, Tào A Man như mãnh hổ thêm cánh, thế không thể ngăn, Tam giang khẩu, thủy quan, cô suýt nữa thì chiết kích trầm sa, những cái này đều là tiên sinh ban cho!”

Quách Gia nói: “Duy có điều đáng tiếc là trời không toại lòng người, Lương hầu luôn gặp dữ hóa lành, hai lần tìm được đường sống từ trong cõi chết.”

Mã Dược cao giọng nói: “Hiện giờ Tào A Man bại vong đến nơi rồi, tiên sinh đã cùng đường mặt lộ, cô thực sự yên mến tài học của tiên sinh, cố sao không hàng sớm!”

Quách Gia lạnh nhạt nói: “Thừa tướng hùng tài đại lược, là anh hùng bất thế, lại phụng lệnh thiên tử tiêu diệt bất thần, đại thế thiên hạ đều hướng về, Lương hầu nếu cứ chúng đầu nhập, thực sự là cái phúc của thương sinh thiên hạ.”

“Ha ha ha...” Mã Dược cười dài, nói: “Lời nói của tiên sinh không phải là không có đạo lý, xem ra cô cũng nên tình nguyện làm thế thật.”

Nhân khoảng trống giữa cuộc nói chuyện, Mã Dược giả vờ vô ý quay đầu lại, nói khẽ với Cú Đột: “Cú Đột, lát nữa nhìn thủ thế của cô. Cô nếu giơ tay phải lên thì lập tức phóng tên giết chết Quách Gia, cô nếu giơ tay trái lên thì không được khinh cử vọng động.”

Cú Đột nghiêm nghị gật đầu.

Cơ hồ như là đồng thời, Quách Gia cũng quay đầu lại nói với thần xạ thủ ở phía sau: “Đợi lát nữa tùy theo hoàn cảnh mà hành sự, nếu bản quân sư cười dài thì lập tức phóng tên giết Mã đồ tể!”

Mã Dược cười nhạt một tiếng, nói với Quách Gia: “Cái này gọi là tạo hóa trêu người, thật sự là rất đáng tiếc, vậy thì chỉ có thể gặp nhau trên chiến trường mà thôi.”

Quách Gia nói: “Vốn là nên như vậy.”

Mã Dược ôm quyền nói: “Thứ cho không thể tiễn xa!”

Mã Dược đột nhiên giơ cao tay phải lên, cười dài nói: “Tiên sinh đi đường bình an!”

Quách Gia cũng ngẩng mặt lên trời cười dài: “Bái biệt Lương hầu. Ha ha ha...”

Cú Đột là thần xạ thủ của quân Tào cơ hồ là đồng thời kéo cung đặt tên, sự khác biệt duy nhất là thần xạ thủ của quân Tào chỉ lắp ba mũi tên, còn Cú Đột thì lại lắp bốn mũi tên lên dây cung!

”Vụt vụt vụt vụt,

Trong tiếng rít thê lương, hàn mang xé không, sát khí tràn ngập.

“Quân sư cẩn thận!”

“Chúa công cẩn thận!”

Điển Vi, Tào Chân đồng thời phát hiện nguy hiểm, vung ra binh khí trong tay nhanh như thiểm điện, chỉ nghe thấy mấy tiếng keng keng vang lên, ba mũi lang nha tiễn mà thần xạ thủ của quân Tào bắn ra bị đại thiết kích của Điển Vi đánh rơi toàn bộ. Còn bốn mũi lang nha tiễn do Cú Đột bắn ra thì Tào Chân chỉ cản được ba mũi, vẫn có một mũi từ ngực phải của Quách Gia bắn xuyên qua, mang theo một mảng máu thịt.

“Hự!”

Quách Gia há miệng phun ra một bụm máu, thân thể gầy yếu ở trên lưng ngựa lão đảo sắp ngã.

“Quân sư!”

Tào chân tan nát cả ruột gan, vội vàng hộ tống Quách Gia về trong thành. Khi Điển Vi, Cú Đột xông lên muốn cướp Quách Gia thì bị loạn tiễn của quân tào ở trên đầu thành bắn lui. Giả Hủ ở ngoài thành thấy không thể bỏ lỡ cơ hội, vội vàng thúc giục đại quân Tây Lương tới công thành. Trong nháy mắt, tiếng kèn lệnh lạnh lạnh vang vọng, tướng sĩ Lương Châu đồng nghìn nghịt khiêng từng chiếc từng chiếc thang mây giống như thủy triều tràn tới.

Bởi vì Quách Gia trúng tên, sinh tử không rõ, Tào Chân lại vội vàng cứu hộ Quách Gia, quân Tào trên đầu thành mất đi chỉ huy lập tức trận cướp đại loạn, dưới thế công tấn mãnh, đợt sóng này cao hơn đợt sóng khác của quân Lương Châu, sự chống đỡ của quân Tào rất nhanh liền bị tan rã, chỉ không tới nửa tiếng, Hứa Chử liền suất lĩnh ba mươi tử sĩ thành công xông lên đầu thành thấp bé của Diệp huyện.

Diệp huyện... thất thủ rồi!

“Két két két... ầm!”

Cửa thành nặng nề cuối cùng cũng mở ra, Mã Dược thúc ngựa đứng sừng sững cạnh cửa thành, vung tay quát lớn: “Bắt sống Quách Gia, bắt sống Tào Chân!”

“Bắt sống Quách Gia, bắt sống Tào Chân!”

“Bắt sống Quách Gia, bắt sống Tào Chân!”

“Bắt sống Quách Gia, bắt sống Tào Chân!”

Đại quân Tây Lương sớm đã chen chúc ở ngoài cửa thành hô lên ba tiếng hưởng ứng, sau đó giống như một đám sói mạnh mẽ tràn vào, trong khoảng khắc đã bao phủ Diệp thành nhỏ nhỏ trong đại dương kim qua thiết mã mênh mông.

“Báo... Tây môn đã bị công phá!”

“Báo... Nam môn đã bị công phá!”

“Báo... Bắc môn đã bị công phá!”

“Báo! quân Tào trong thành đã bị quét sạch, Tào Chân, Quách Gia chỉ mang mấy trăm tàn binh lui thủ huyện nha!”

Khoái mã đưa tin chiến thắng đến trước mặt Mã Dược liên tiếp như nước chảy, Mã Dược quay đầu cùng Giả Hủ nhìn nhau cười, cao giọng nói: “Đi, tới huyện nha, tiễn Quách quý tài đoạn đường cuối cùng!”

...

Huyện nha Diệp thành.

Tào Chân mặt đầy vẻ đau khổ, quỳ một gối xuống trước mặt Quách Gia, vừa khóc vừa nói: “Quân sư, cùng đi đi, còn không đi nữa thì không kịp đâu, Tào Chân xin ngài đo!”

“Công tử!” Quách Gia quát lớn một tiếng rồi đứng dậy, vết thương ở ngực phải vẫn không ngừng chảy máu ra ngoài, mà trên mặt Quách Gia thì lại lộ ra vẻ ửng hồng yêu dị, nói với Tào Chân: “Công tử chẳng lẽ

không để ý tới đại nghiệp của chúa công ư? Đây chính là quân lệnh của chúa công đó, người cũng dám phản kháng sao?”

Tào Chân nghe vậy mặt lộ ra vẻ sầu thảm, nói: “Quân sư!”

Quách Gia xua xua tay, bi thương nói: “Công tử mau đi đi!”

Tào Chân trên mặt lộ ra một trận co giật kịch liệt, một lúc sau mới cắn răng nói: “Đi!”

Tào Chân phất tay một cái, hơn trăm tàn binh quân Tào trong thính trong khoảnh khắc đã rút sạch sẽ.

389. Chương 310: Quách Gia Vãn Mệnh (2)

“Rầm!”

Sau khi Tào Chân suất lĩnh hơn trăm tàn binh quân Tào rút lui không lâu, cửa lớn đang đóng chặt của đại sảnh huyện nha liền bị người ta nện mạnh mà mở ra. Thân hình giống như tháp sắt của Diển Vi nặng nề bước vào trong đại sảnh. Tiếng bước chân trầm trọng đó cơ hồ khiến cả huyện nha đều rung lên khe khẽ, Quách Gia đã lui ra sau một bước, dựa người trên bàn xử án của huyện lệnh.

Ngước mắt lên nhìn, Lương hầu Mã Dục dưới sự vây quanh của văn quan võ tướng Lương châu đang rào bước tiến vào, bỗng nhiên, khóe miệng của Quách Gia phác ra một nụ cười mỉa mai. Nụ cười đó, giống như là một con độc xà phát hiện ra một con ác lang hung tàn đang bước vào cái bẫy mà nó bố trí nhưng lại không hề hay biết.

“Quách Gia tiên sinh.” Mã Dục bước lên trước hai bước, lạnh lùng nói: “Không ngờ chúng ta lại gặp lại nhau nhanh như vậy.”

Quách Gia trả lời: “Đúng vậy, thế sự đúng là vô thường.”

Mã Dục nhìn lướt qua ngực phải của Quách Gia, có chút quan tâm hỏi: “Tiên sinh tựa hồ như bị thương không nhẹ nhỉ, có cần cô triệu lang trung tùy quân tới trị thương cho tiên sinh không?”

“Không cần đâu.” Quách Gia hờ hững lắc đầu, nói: “Quách Gia đã là người sắp chết, không cần phải làm những việc vô ích như vậy.”

Mã Dục nói: “Tiên sinh đừng bi quan như thế, lang trung tùy quân của cô có y thuật cao siêu, chuyện trị tiên thương...”

“Ha ha ha...” giọng nói của Mã Dục đột nhiên bị trận cười mỉa mai của Quách Gia cắt đứt, Quách Gia thở hổn hển hai tiếng, rồi cười gian, nói: “Lương hầu tốt nhất là nên khẩn trương nghĩ biện pháp làm thế nào mà sống sót ra khỏi Diệp thành thì hơn, không cần phải quan tâm tới người sắp chết như tại hạ làm gì.”

“Ặc.”

Mã Dục chột dạ, lơ mơ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng thoáng chốc vẫn không phản ứng kịp, hỏi: “Lời này của tiên sinh là có ý gì? Cô thực sự không hiểu.”

Về ứng hồng trên mặt Quách Gia rất nhanh liền mất đi, hờ hững nói: “Lương hầu rất nhanh sẽ biết thôi.”

“Báo?” Quách Gia vừa dứt lời, đột nhiên một một tiểu giáo Lương Châu về mặt hoảng hốt xông vào huyện nha, quỳ xuống vội vã nói: “Chúa công, trong thành bốc cháy rồi!”

“Hốt hoảng cái gì! Không phải chỉ là hỏa hoạn thôi sao?” Mã Dục nhíu mày nói: “Lấy nước dập lửa là được rồi!”

Tiểu giáo vội vàng nói: “Chúa công, bốn cửa đồng thời phát hỏa, trong thành căn bản không tìm đâu ra nước cả!”

“Hà?” Mã Dục biến sắc, trầm giọng nói: “Bốn cửa đồng thời phát hỏa ư? Lửa này là do ai đốt?”

Tiểu giáo nói: “Quân Tào ở trong ngoài thành có chôn vật dẫn lửa. Quân ta vừa vào thành không kịp kiểm tra kỹ, khi phát hiện ra thì lửa lớn đã cháy ngút trời rồi, không cứu kịp.”

Mã Dục đầu tiên là thất kinh, sau đó thì lại bình tĩnh nói: “Không sao cả, Diệp thành là một tòa thành đất, cho dù bốn cửa đều bốc cháy thì thể lửa cũng không lan được vào trong thành, sai các tướng sĩ cứ yên tâm đừng hốt hoảng, đợi lửa tắt rồi rồi thành cũng không muộn.”

“Ha ha ha...” Mã Dục vừa dứt lời, Quách Gia đột nhiên cười nói: “Lương hầu khó tránh khỏi nghĩ quá đơn giản rồi, ai nói là thành đất thì không thể phóng lửa đốt thành chứ?”

Giả Hủ tựa hồ như ý thức được gì đó, sắc mặt lập tức biến thành trắng bệch.

Mã Dục cũng hít một hơi lạnh, nói với Quách Gia: “Quách quý tài, ngươi có ý gì?”

“Hắc hắc hắc!” Quách Gia cười âm trầm, nói: “Lương hầu có từng nhớ đến Mỹ Tắc chi chiến năm đó không, mưu sĩ tâm phúc của Lương hầu ý đồ hỏa thiêu cả Lương Châu, Ký Châu, Thanh Châu mười vạn đại quân. Tại hạ từ trong miệng của người ta mà biết được trận mấu kinh điển này, trong lòng kính ngưỡng đối với Lương hầu còn cao hơn cả Thái Sơn, xa hơn cả Đông Hải! Dùng than đá xây công sự mà dẫn lửa đốt thành, quả thực là kỳ nhân kỳ sách, khiến người ta thán phục không thôi!”

“Không ổn!” Mã Dục hét lên một tiếng, cơ hồ là nhảy bật lên, quay đầu lại cao giọng quát: “Mau, truyền lệnh đại quân vòng ra mở cửa thành, từ trên tường thành thả dây xuống, lập tức xuất thành!”

Dùng than đá đốt thành không phải là chuyện đùa, thứ đồ chơi này một khi bị đốt lên thì đáng sợ nhất không phải là lửa cháy và độ nóng, mà là sinh ra một lượng lớn ô-xít-các-bon (Mã Dục là người hiện đại, chút tri thức này đương nhiên là biết). Thứ đồ chơi này đủ để khiến hơn vạn tướng sĩ Tây Lương ở trong thành ngạt thở mà chết!

“Đã không kịp nữa rồi!” Quách Gia cười lớn, nói: “Diệp thành cũng giống như Mỹ Tắc, chỗ lửa này đầu tiên là từ nền đất bốc lên, sau đó từ bên ngoài mà tràn vào trong, khi bốn cửa đều bốc cháy, hai ngàn tinh binh mà Tào Hồng tướng quân mai phục ở dưới lòng đất bên ngoài thành sớm đã dẫn lửa đốt thành, đường sống của hơn vạn đại quân và Lương hầu đã tuyệt rồi, tốt nhất là ngoan ngoãn cùng tại hạ xuống Hoàng Tuyền đi, ha ha ha...”

“Quách quý tài!” Mã Dục bỗng nhiên quay người lại, hung ác trừng mắt nhìn Quách Gia, nói: “Ngươi... người đứng là ác độc!”

“Chiến thuật dùng than đá đốt thành này chính là Lương hầu một tay sáng tạo ra mà, ha ha ha...” Quách Gia vừa cười lớn vừa từ bên khố miệng phun ra bọt máu, sau đó thở gấp kịch liệt nói: “Có thể chết dưới chiến thuật tự tay mình sáng tạo ra, Lương hầu cũng tính là chết có ý nghĩa, chẳng lẽ không phải ư!”

“Báo!” Quách Gia vừa dứt lời, lại có mấy tiểu giáo đồng thời xông vào đại sảnh, quỳ xuống cấp báo: “Chúa công, phục binh của quân Tào đang phóng hỏa ở ngoài thành, than lửa bốc cháy lan tỏa cả mấy chục trượng, mấy trăm huynh đệ thử cường hành đột vây, đã toàn bộ bị thiêu chết ngay tại đương trường rồi, căn bản không thể xông ra được.”

Văn võ quân Lương trong đại sảnh nghe vậy thì lập tức hoảng loạn, khi đang tranh nhau chạy ra ngoài đại sảnh thì bị Mã Dục quát một tiếng ngăn lại, Mã Dục cao giọng quát: “Hoảng hốt cái gì? Lửa còn chưa cháy tới đây, cô còn chưa chết mà!”

Mọi người sững lại, không còn ai dám khinh cử vụng động nữa.

Chết đến nơi rồi mà Mã Dục ngược lại vẫn còn rất trấn định.

Thấy Mã Dục không lộ ra một chút hoảng loạn nào, Quách Gia không khỏi gật đầu tán thưởng, giơ ngón tay cái lên, nói: “Không hổ là bất thế kiêu hùng, chết đến nơi rồi mà vẫn trấn định tự nhiên, bội phục.”

Mã Dục lạnh lùng nói: “Quách Gia tiên sinh, có phải từ đầu ngươi đã không muốn thủ Hàm Cốc, Lạc Dương, đúng không?”

Quách Gia nói: “Không sai, bất kể là từ phương diện nào, quân ta so với quân Lương đều ở vào thế yếu tuyệt đối. Hàm Cốc, Lạc Dương bất kể là như thế nào cũng không thể giữ được. Kết quả cuối cùng vẫn là thất thủ thì sao không thẳng tay vứt bỏ, vì sao còn muốn lãng phí binh lực quý giá vì một nhiệm vụ không thể hoàn thành?”

Mã Duyệt nói: “Tiên sinh tập kết đại công xuất chinh một giải Hàm Cốc, Lạc Dương, Đinh Xuyên, giờ cơ hội là lấy công thay thủ, muốn giành thời gian cho Tào A Man đánh bại Viên Thiệu. Nhưng trên thực tế, tiên sinh chưa từng cho rằng trận chiến Nam Dương này có thể kèm chế được hơn vạn đại quân của cô, đúng vậy không?”

Quách Gia nói: “Đương nhiên, luận mưu trí, Quách Gia có lẽ không dưới Giả Hủ tiên sinh, nhưng luận về quyết đoán và uy vọng, Quách Gia còn xa mới có thể sánh bằng Lương hầu. Nam Dương chi chiến, cho dù là chúa công (Tào Tháo) tự mình tới thì quân ta cũng chưa chắc có thể thắng được quân Lương, huống chi là chỉ có mình Quách Gia?”

Mã Duyệt nói: “Biết rõ không thể làm mà vẫn làm, tiên sinh đều chỉ vì kết quả ngày hôm nay, đúng không?”

Quách Gia nói: “Đúng vậy?”

Mã Duyệt nói: “Tiên sinh sở dĩ điều tập nhiều quân đội (cơ hồ rút hết cả binh lực của Lạc Dương, Hàm Cốc, Đinh Xuyên, khiến cho Lạc Dương, Hàm Cốc quan binh lính trống rỗng), chỉ chẳng qua là để khiến cô lo là, khiến sự tan vỡ của quý quân lộ ra vẻ chân thực hơn, bi tráng hơn, cũng khiến cô không chút cố kỵ mà truy kích. Đúng không?”

“Không hoàn toàn là như vậy.” Quách Gia lắc đầu, nói: “Nếu tại hạ không phải là trước chuyện điều tập đủ quân đội, có lẽ sẽ không chạy tới được Diệp thành, đã bị quân đội của Lương hầu đuổi được mà bắt sống rồi. Nếu là như vậy, không những sự an bài của tại hạ tại Diệp thành trôi theo dòng nước, cho dù là sự hi sinh của gần hai vạn quân Tào cũng biến thành vô giá trị.”

“Tiên sinh ra tay rộng rãi thật!” Mã Duyệt lạnh lùng nói: “Để dồn cô vào tử địa, không tiếc vứt bỏ Hàm Cốc, Lạc Dương, cũng không tiếc trả một cái giá lớn là hai vạn quân Tào tình nguyện bị tiêu diệt. Được tiên sinh xem trọng như vậy, cô cảm thấy rất vinh hạnh, có thể chết dưới toán kế của tiên sinh, cũng không hề làm nhục thanh danh của cô!”

Quách Gia hừ hững nói: “Để kích sát Lương hầu, cho dù hi sinh mười vạn quân tình nguyện thì cũng đáng thôi.”

“Được!” Mã Duyệt gật đầu, hỏi: “Vấn đề cuối cùng, người điều tập bao nhiêu quân đội tới xây dựng Diệp thành!”

Quách Gia nói: “hai ngàn người!”

“Không thể nào, không thể nào!” Mã Duyệt nói: “Diệp thành tuy nhỏ, tường thành tuy thấp, nhưng muốn xây dựng một tòa thổ thành có quy mô như thế này, ít nhất cần mấy vạn người không kể ngày đêm mà làm trong nửa tháng. Chỉ hai ngàn người, cho dù là khổ cực cả nửa năm Mã Duyệt cũng chưa chắc có thể xây nên được tòa thổ thành này!”

“Rất đơn giản.” Quách Gia nói: “Tào Hồng tướng quân dồn hết lưu dân phụ cận và bách tính cùng nhau xây thành, sau khi thổ thành được xây xong, để tránh tin tức bị tiết lộ, tất cả lưu dân và bách tính đã bị giết toàn bộ, chôn dưới chân tường thành. Lương hầu, để đại táng của ngài được phong quang, tại hạ có thể nói là phí hết tâm cơ. Chỉ cần vào ba ngàn tướng sĩ và mấy vạn bách tính vô tội bồi táng, ngài cũng nên hài lòng rồi.”

“Hừ hừ.” Mã Duyệt lạnh lùng nói: “Nói như vậy, cô cũng còn phải cảm tạ người ư!”

“Vậy cũng không cần.” Quách Gia nói: “Tại hạ và Lương hầu sống không thể ở cùng một phe, nhưng sau khi chết xuống dưới cửa tuyền lại coi như là có thể làm một đôi bằng hữu, há chẳng phải là vui lắm sao!”

Mã Duyệt nhíu mày nói: “Bắt lại!”

Sớm đã có hai hãn tốt Lương Châu như lang như hổ lao tới, động tác nhanh nhẹ trối Quách Gia lại. Quách Gia để mặc cho hai hãn tốt hành động, không hề phản kháng giây dựa một chút nào, trên thực tế hãn cũng không còn sức để giây dựa nữa rồi, mất một lượng máu lớn vì vết thương ở ngực phải đã khiến hãn cơ hồ là mất hết toàn bộ sinh mệnh lực.

Hiện tại, cũng chỉ là sự kích thích cường liệt vì sắp thiêu chết được Mã đồ tể mới duy trì được sinh mệnh của Quách Gia, khiến hãn tạm thời vẫn chưa tắt thở.

Mã Duyệt vùng áo choàng, trầm giọng nói: “Đi!”

“Đợi đã, chúa công.”

Mã Duyệt vừa dứt lời thì bị Giả Hủ gọi lại, Mã Duyệt quay đầu lại nghi hoặc nhìn Giả Hủ, hỏi: “Văn Hòa có chuyện gì vậy?”

Giả Hủ nói: “Chúa công, trong huyện nha này khẳng định có địa đạo thông ra ngoài thành. Nếu không Tào Chân làm thế nào mà đi được?”

“Hả?” Mã Duyệt biến sắc, nói: “Cô suýt nữa thì làm hỏng đại sự rồi!”

“Quá tốt rồi.” Lý Túc hưng phấn nói: “Điển Vi tướng quân, mau mau phái người tìm cho ra địa đạo này, nhân lúc lửa lớn còn chưa cháy vào trong thành thì nhanh chóng đưa chúa công ra ngoài thành.”

“Không kịp nữa đâu.” Quách Gia đã chỉ còn thở thoi thóp đột nhiên ngẩng đầu lên một lần nữa, nói: “Các người hiện tại mới nhớ tới địa đạo này thì đã muộn mất rồi. Công tử Chân lúc này sớm đã hội hợp với Tào Hồng tướng quân ở ngoài thành. Các người lúc này mà chui vào địa đạo thì chỉ có thể chết nhanh hơn thôi.”

“Đáng ghét!” Mã Duyệt nắm chặt song quyền, cao giọng nói: “Đi, tới Tây Môn xem thế nào!”

Mã Duyệt dắt bọn văn võ Giả Hủ, Lý Túc, Cú Đột xuyên qua đại nhai, hối hả đi tới tây môn Diệp thành. So với lúc mới vào thành, cả Diệp thành rõ ràng đã nóng hơn rất nhiều. Tuy hiện tại là tháng giêng đông lạnh, nhưng trong thành lại nóng rực như tháng sáu, khô nóng không chịu nổi, rất rõ ràng, than đá chôn dưới đất cũng đã bắt đầu bốc cháy rồi.

Quân quy nghiêm khắc của quân Lương Châu vào lúc này đã phát huy tác dụng.

390. Chương 310: Quách Gia Văn Mệnh (3)

Trong tiếng bước chân dồn dập và gấp rút, Mã Duyệt suất lĩnh đã leo lên tây môn. Quách Gia sắp chết cũng bị kéo lên thành lâu, thành lâu lúc này đã nóng bức rất khó chịu, đám người Mã Duyệt chỉ đứng được một lát đã bị than lửa hừng hực thiêu đốt ở ngoài thành nướng cho mặt mày đỏ rực, hít thở khó khăn.

“Đều là tại tại hạ thất trách.” Giả Hủ không ngừng tự trách mình: “Sớm biết thế này, thì nên lưu lại một nhánh quân đội ở ngoài thành, như vậy có thể ngăn được phục binh của Tào hồng phóng hỏa, cho dù không thể ngăn cản được phục binh của Tào Hồng phóng hỏa thì cũng có thể truyền tin vào trong thành trước khi xảy ra chuyện. Chúa công cũng không phải rơi vào tuyệt cảnh như thế này.”

“Văn Hòa không cần phải tự trách mình!” Mã Duyệt lộ ra vẻ trấn định tự nhiên, lo lắng nói: “Phục binh của Tào Hồng trước tiên phóng hỏa ở dưới mặt đất, sau đó mới phá đất mà ra. Cho dù quân ta lưu lại quân đội ở ngoài thành cũng không thể ngăn cản độc kế của Quách Gia. Không phải là chúng ta không đủ cảnh giác, mà là Quách Gia quá thâm hiểm, quá ác độc mà thôi!”

“Không ai ngờ được rằng, hắn lại nỡ hy sinh Hàm Cốc, Lạc Dương, thậm chí là hy sinh Đinh Xuyên và Hứa Xương, thậm chí ngay cả sinh mạng của chính hắn, đổi diện với miếng mồi như thế này, cô không thể cự tuyệt, chỉ sợ trên thế giới này cũng không có ai có thể cự tuyệt! Bại dưới tay Quách Gia... thật sự là không oan!”

Hốc mắt, lỗ mũi, khoe miệng và lỗ tai của Quách Gia đều đã bắt đầu ứa máu, nhưng vẫn cố gắng giữ chút hơi tàn cuối cùng, nghe vậy liền mỉm cười: “Lương hầu quá khen rồi, Quách Gia hổ thẹn không dám nhận đâu.”

Lý Túc nói: “Chẳng lẽ không có biện pháp nào khác nữa sao?”

Giả Hủ nói: “Than đá ngoài thành đã hoàn toàn bị đốt cháy rồi, hỏa thế như vậy cho dù là kim qua thiết giáp cũng sẽ bị nung cho tan chảy mà thôi, huống chi là thân thể máu thịt của con người? Hơn nữa chiếu theo thể lửa mà nhìn, chỉ sợ bên dưới Diệp thành căn bản là bãi than đá! Cô không nói đến là trong thành không có nước, cho dù có đủ nước, e rằng cũng không thể dập được lửa cháy rừng rực như thế này!”

“Không hổ là độc sĩ Giả Hủ, nhãn lực so với người khác thì cao hơn một bậc!” Quách Gia khen ngợi, “Người nói đúng đó, phía dưới Diệp thành quả nhiên là một bãi than đá, ha ha ha.”

Mã Dục quay đầu lại hung hăng trừng mắt lườm Quách Gia, sau thời gian nửa nén hương thì thở dài, nói: “Ài, chẳng lẽ cô hôm nay thực sự phải chết ở Diệp thành này hay sao?”

“Cái này gọi là quá tam ba bận, ở Tam Giang khẩu và Thủy quan, Lương hầu tuy tìm được đường sống trong cõi chết, nhưng tại Diệp thành ngày hôm nay, Lương hầu lại khó có thể may mắn tránh khỏi nạn!” Quách Gia nói đến đây thì dừng lại, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia thần thái cuối cùng, ngẩng đầu về chân trời phía đông hét lớn: “Chúa công ơi, Quách Gia không cô phụ kỳ vọng của người, đã làm xong tất cả những gì nên làm rồi, Mã đồ tể chết chắc rồi, Giả độc sĩ cũng chết chắc rồi, ha ha ha!”

“Bộp!”

Một giọt nước mưa lạnh lẽo đột nhiên rơi lên trán Quách Gia, Quách Gia rung mình một cái, đột nhiên tròn mắt, có chút khó tin ngẩng mặt lên nhìn trời, thiên không giờ đây là một mảng u ám.

“Bộp bộp!”

Lại có hai giọt nước mưa lạnh lẽo rơi xuống đầu thành, lần này, Giả Hủ và Lý Túc cũng phát hiện ra rồi, Giả Hủ bình thường cho dù Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không biến sắc mà lần này lại kích động đến nỗi nhảy cẫng lên, nói với Mã Dục: “Mưa! Chúa công, ông trời đổ mưa rồi, ha ha, chúng ta được cứu rồi!”

Lý Túc thì dang hai tay ra, hét to đến khản cả giọng: “Trời xanh ơi, mau đổ mưa thật to đi!”

“Bộp bộp bộp...”

Lý Túc vừa dứt lời, càng có thêm nhiều giọt mưa thì trên trời rơi xuống, đập lên đầu thành vang lên tiếng lộp bộp, giọt mưa lạnh lẽo bị tường thành nóng rực làm cho bốc hơi, nhanh chóng hóa thành nước sôi rồi tiêu tán vô hình, nhưng đồng thời vào lúc hạt mưa tiêu tán, lại mang theo một chút khí tức mát mẻ cho đầu thành.

“Cái này...”

Sắc mặt của Quách Gia nhanh chóng biến thành xám xịt.

Chỉ một lát sau, mưa rơi càng lúc càng to, rất nhanh liền thực sự biến thành tầm tã xối xả, mưa bụi liên miên dày đặc từ trên trời vô cùng vô tận rơi xuống, rất nhanh than lửa thiêu đốt hừng hừng ngoài thành bị nước mưa tưới cho cháy khét, hơi nước mờ mờ từ trên mặt đất bốc hơi lên, ảo hóa Diệp thành thành một cảnh vô cùng đẹp mắt.

“Ặc, hự, ý trời, đây là ý trời ư?”

Quách Gia há miệng phun ra một bụm máu cuối cùng, thần thái trong mắt ảm đạm dần, rồi đầu nghẹo sang một bên, lúc này đã thực sự tuyệt khí thân vong rồi.

.

“Mau!” Mã Dục từ trong chấn kinh phục hồi lại tinh thần, lau nước mưa trên mặt, quát lớn: “Lập tức tháo dỡ nhà dân trong thành, dùng tốc độ nhanh nhất thu thập toàn bộ ván gỗ có thể thu thập được, từ trong thành trải ra một sinh lộ thông ra ngoài, động tác phải thật nhanh. Diển Vi, còn không mau đi đi!”

Mưa lớn ngày đông có thể sẽ không kéo dài quá lâu, trận mưa đột ngột này càng không thể triệt để dập tắt được lửa lớn ở ngoài thành, đợi khi mưa dứt mây tan, thế lửa tạm thời bị áp chế sẽ lại một lần nữa mau chóng bùng lên. Hơn nữa sẽ cháy còn mạnh hơn, dữ dội hơn, tới lúc đó thì đúng là một hi vọng đào sinh cuối cùng cũng không có.

Khi trận mưa lớn rơi đột ngột này dừng lại, thế lửa ở ngoài thành lại một lần nữa lan tràn thì Mã Dục và hơn vạn quân Lương dưới trướng cuối cùng cũng trốn ra khỏi cái bẫy tử vong mà Quách Gia đã dùng chính sinh mạng của mình để bố trí. Tào Chân, Tào Hồng đang ở ngoài thành chờ đợi thừa thế đánh lén, kết quả lại vì yếu không địch lại mạnh nên bị quân Lương sống sót sau tai nạn giết cho đại bại.

...

Quan Độ.

Tào Tháo thành công tập kích Ô Sào, dẫn quân vừa về tới đại doanh ở Quan Độ thì nghe tin Trương Cáp, Trương Kỳ, Hàn Mãnh ba vị tướng quân suất quân tới hàng, không khỏi mừng rỡ quá sức mong đợi, áo giáp còn chưa kịp cởi đã kích động chạy tới doanh trướng của Trương Cáp, nắm lấy hai tay Trương Cáp, nói: “Tướng quân dẫn quân tới hàng, quả thực giống như Hàn Tín đêm trăng đầu hàng Cao Tổ, đại nghiệp phục hưng Hán thất có thể thành công rồi!”

Trương Cáp rõ ràng là không ngờ rằng Tào Tháo lại coi trọng bại quân chi tướng tới đầu hàng như vậy, lập tức quỳ một chân xuống đất, hai tay ôm quyền kích động nói: “Sau này thừa tướng có gì sai khiến, dù thịt nát xương tan thì Hợp cũng vui vẻ đi làm.”

Tào Tháo mừng rỡ, bước lên trước đỡ Trương Cáp dậy, nói: “Tướng quân mau mau đứng dậy đi!”

“Chúa công!”

Vào lúc Tào Tháo đang vô cùng hưng phấn thì đằng sau đột nhiên truyền tới giọng của mưu sĩ Lưu Diệp, quay đầu lại nhìn, Tào Tháo phát hiện sắc mặt của Lưu Diệp có chút trắng bệch, Tào Tháo biết rõ tính tình ổn trọng của Lưu Diệp trong lòng không khỏi trầm xuống, có thể khiến Lưu Diệp thất sắc như vậy, chắc chắn là phải phát sinh đại sự gì rồi, lập tức theo Lưu Diệp đi tới một góc không người, hỏi: “Tử Dương, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lưu Diệp nhìn xung quanh, xác định là không có ai nghe lén mới hạ thấp giọng hết cỡ, nói: “Vừa nhận được khoái mã cấp báo của Vu Cẩm tướng quân, Hứa Đô xảy ra chuyện lớn rồi!”

Tào Tháo giật mình nói: “Xảy ra đại sự gì vậy?”

Lưu Diệp nói: “Quan Vũ khởi binh tạo phản, Hứa Đô không chút đề phòng bị Quan Vũ thừa cơ đánh hạ...”

“Hả?” Tào Tháo nghe vậy liền giật nảy mình, thất thanh nói: “Quan Vũ tạo phản! Hứa Đô bị chiếm đóng rồi ư!”

Lưu Diệp nói: “Chúa công, giờ Quan Vũ đã cướp thiên tử cùng với văn võ toàn triều, cùng với vợ con của thừa tướng chạy tới Nhữ Nam rồi, Vu Cẩm tướng quân đã suất lĩnh đại quân truy kích, Vu Cẩm tướng quân còn nói thêm trong thư rằng, Hàm Cốc quan và Lạc Dương đã thất thủ rồi, Hồ Lao quan e rằng cũng khó mà thủ được lâu, quân sư lại chậm trễ không có tin tức truyền về, e rằng cũng lành ít giữ nhiều rồi, nên tiếp tục giằng co với quân Hà Bắc, hay là mau chóng rút quân, xin chúa công đưa ra quyết định đúng đắn!”

Tào Tháo rất nhanh liền từ trong chấn kinh lúc ban đầu mà hồi thần lại, hỏi Lưu Diệp: “Tử Dương, chuyện này còn có ai biết không?”

Lưu Diệp nói: “Ngoại trừ chúa công và tại hạ ra thì không có người thứ ba nào biết chuyện này.”

“Không đúng, còn có một người biết chuyện này nữa!” Trong con mắt nhỏ của Tào Tháo xẹt qua một tia sát cơ băng lãnh, trầm giọng nói: “Lập tức phái người đi giết chết sứ giả đưa tin, chuyện này tuyệt không thể tiết lộ một chút phong thanh nào cả, kể cả là với Trọng Đức và Công Đạt, cũng không thể để bọn họ biết, Tử Dương nhớ đó.”

Lưu Diệp trầm giọng nói: “Tại hạ hiểu rồi.”

Tào Tháo xua tay, nói: “Mau đi đi.”

Lưu Diệp lĩnh mệnh mà đi, Tào Tháo dõi mắt nhìn thân ảnh của Lưu Diệp đi xa, khi quay người lại thì trên mặt đã khôi phục lại vẻ kích động vừa rồi, nói với ba người bọn Trương Cáp: “Trương Cáp tướng quân, Trương Kỳ tướng quân và Hàn Mãnh tướng quân đều tới với cô, Viên Thiệu đã bị mọi người xa lánh, hiện tại chính là cơ hội nhất cử đánh tan đại quân Hà Bắc!”

...

Hà Bắc đại doanh

Vào lúc Viên Thiệu đang sốt ruột bất an đi đi lại lại trong đại trướng thì ấu tử Viên Thượng đột nhiên rào bước vào trướng, cao giọng nói: “Phụ thân, vừa rồi có hội tốt ở tiền tuyến chạy về đại doanh, nói là Trương

Cáp, Tương Kỳ, Hàn Mãnh và Tuần Tham bốn người đã đầu hàng Tào Tháo rồi, mấy vạn đại quân dưới trướng bọn Trương Cáp ba người cũng cùng nhau hàng Tào rồi!”

“Cái gì?”

Viên Thiệu giật nảy mình, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm suýt chút nữa thì hôn mê.

Viên Thiệu dưới trướng tuy có ba mươi vạn đại quân, nhưng trên thực tế tinh binh chân chính có thể chiến đấu chỉ có mười vạn Ký Châu cựu bộ mà Trương Cáp, Tương Kỳ, Hàn Mãnh suất lĩnh, còn hai mươi vạn quân đội còn lại trên cơ bản đều là đám ô hợp sơn tặc được thu nạp và giặc Khăn Vàng Thanh Châu, hai mươi vạn người này đã thiếu thốn trang bị, lại còn thiếu huấn luyện, chỉ có thể dùng để cho đứng trước cửa hù dọa quân Tào mà thôi.

Viên Thiệu không chịu phép binh cứu viện Ô Sào, nguyên nhân chủ yếu tất nhiên là vì nghe lời phán đoán sai lầm của Tân Bình, nhưng sau khi phái ra chín vạn tinh binh Ký Châu tấn công đại doanh quân Tào, Viên Thiệu lại không phái ra quân đội tinh nhuệ giống như vậy cũng là nguyên nhân quan trọng. Nếu trong tay có đủ quân đội tinh nhuệ, Viên Thiệu lại không phải là kẻ ngu ngốc, vì sao không phái binh cứu viện Ô Sào?

391. Chương 311: Chọc Thủng Mắt Của Tào A Man (1)

“Phụ thân!” Trong tiếng bước chân dồn dập, thứ tử Viên Hi bước vội vào trong trướng, lớn tiếng nói: “Không hay rồi, quân Tào giết tới rồi!”

“Tào A Man!” Hai mắt Viên Thiệu đỏ rực, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cô và người thê không đội trời chung! Hôm nay không phải là người chết thì chính là ta vong, người đâu, tập kết đại quân, chuẩn bị nghênh chiến...”

“Chúa công, không được đâu!” Mưu sĩ Phùng Kỷ vội vàng bước lên ôm Viên Thiệu lại, nói: “Lúc này quân Tào khí thế đang thịnh, quân ta sĩ khí lại xuống thấp, không thể liều mạng với hấn được. Huống chi lương thảo ở Ô Sào đã bị quân Tào đốt hết rồi, quân ta khó có thể cầm cự được lâu, không bằng lui quân về thành, rồi nghĩ cách từ từ giải quyết.”

Thẩm Phôi cũng khuyên: “Chúa công đi mau đi.”

Đại tướng Điền Dục, Trương Yển nói: “Xin chúa công hãy đi mau, bọn mặt tướng nguyện ở lại đoạn hậu!”

“Hừ!” Viên Thiệu phẫn hận giậm chân, buồn bã nói: “Truyền lệnh, điều quân về thành.”

..

Năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ mười, Quan Độ chỉ chiến phát sinh giữa Viên Thiệu và Tào Tháo cuối cùng kết thúc với sự toàn thắng của Tào Tháo. Ba mươi vạn đại quân của Viên Thiệu tan thành mây khói, quân sư Điền Phong bị chém chết trong ngục, đại tướng Trương Cáp, Tương Kỳ, Hàn Mãnh cùng với mưu sĩ Tuần Thâm (tứ ca của Tuần Úc) đầu hàng Tào Tháo, sau cùng Viên Thiệu dẫn gần trăm khinh kỵ chạy về thành.

Gặp phải lần thảm bại này, Viên Thiệu sinh ra buồn phiền, bệnh nặng không bò dậy nổi.

Tào Tháo tuy thắng được Quan Độ chỉ chiến, nhưng lại đối diện với nguy cơ càng lớn hơn.

...

Quan Độ.

Tào Tháo sai người triệu tập đám mưu sĩ tâm phúc Tuân Du, Trình Dục, Lưu Diệp, Cổ Quy tới trung quân đại trướng của mình. Cổ Quy lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, tranh trước nói: “Chúa công, ba mươi vạn quân đội của Viên Thiệu đã tan thành mây khói, quân ta giành được toàn thắng, hiện tại chính là lúc nhân thắng mà truy kích, dẫn quân đánh thẳng tới Hà Bắc đó!”

Trong con mắt của Tào Tháo lóe lên một tia lo lắng, trầm mặc không nói gì.

Tuân Du và Trình Dục rõ ràng là thông minh hơn Cổ Quy nhiều, Tuân Du nói: “Tâm tình của Lương Đạo (tự của Cổ Quy) có thể lý giải được, có điều trước mặt không phải là lúc thảo phạt Hà Bắc. Viên Thiệu tuy bại, nhưng căn cơ của Hà Bắc vẫn chưa bị tổn hại. Quân ta tuy thắng, nhưng lương thảo cạn kiệt, hơn nữa Tây Bắc Mã đồ tể đang mãnh công Hồ Lao, Hứa đô nguy trong sớm chiều.”

Trình Dục nói: “Đúng vậy, việc cần kíp bây giờ là mau chóng dẫn quân về Dĩnh Xuyên quyết chiến với Mã đồ tể, còn thu thập Viên Thiệu, chỉ có thể để cơ hội lần sau mà thôi.”

“Hừ.” Cổ Quy có chút không cam lòng nói: “Bỏ qua cơ hội này thì thực sự là rất đáng tiếc.”

Tào Tháo đột nhiên thở dài một tiếng, u sầu nói: “Công Đạt, Trọng Đức có điều chưa biết, địch nhân tiếp theo mà chúng ta phải đối diện có lẽ không chỉ có một nhà Mã đồ tể thôi đâu. Rất có khả năng còn có Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên, Kinh Châu Lưu Biểu, thậm chí là Trần Khuê, Trần Đăng và Tào Báo của Từ Châu cùng với Lô Tự, Mai Thành của Hoài Nam cũng đều trở thành địch nhân của chúng ta đó!”

“Hả?”

“Ồ!”

Tuân Du, Trình Dục nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ chấn kinh, Cổ Quy thì lại ngạc nhiên nói: “Cái này... sao có thể lại như vậy được?”

Tào Tháo nói với Lưu Diệp: “Tử Dương, hay là người nói đi.”

Lưu Diệp gật đầu, nói với ba người bạn Tuân Du: “Vào mấy ngày trước, tại hạ nhận được khoái mã cấp báo của Vu Cẩm tướng quân. Nghịch tặc Quan Vũ nhân lúc dẫn binh ra ngoài, đột nhiên khởi binh tạo phản, giết về Hứa đô bắt cóc thiên tử và bá quan trong triều cùng với vợ con của thừa tướng tới Nhữ Nam rồi.”

“Lại có cả việc này ư?”

“Hả?”

Tuân Du, Trình Dục, Cổ Quy ba người nghe vậy thì đồng thời giật nảy mình!

Tào Tháo nói: “Vợ con là chuyện nhỏ, thiên tử cùng với trăm quan bị bắt cóc mới là chuyện lớn, cô hôm nay triệu chư vị tới đại trưởng chính là muốn nghe ý kiến của mọi người, quân ta nên ứng phó thế nào đây?”

Tuân Du nói: “Chúa công, Hoài Nam, Từ Châu quy hàng chưa lâu, nếu tin tức thiên tử bị cướp một khi truyền ra, rất có thể sẽ hàng rồi lại phản. Như vậy, quân lương viện trợ lớn nhất của hai nơi này cho quân ta sẽ bị đoạn tuyệt, hậu quả vô cùng khôn lường! Thiết nghĩ việc cấp bách bây giờ là lập tức phong tỏa tin tức thiên tử bị bắt cóc.”

“Chỉ sợ là không kịp nữa rồi.” Tào Tháo lắc đầu, nghiêm giọng nói: “Từ Châu và Hoài Nam rất có khả năng đã biết tin tức này rồi.”

“Ài.” Tuân Du thở dài một tiếng, nhíu mày nói: “Vậy chuyện này khó khăn rồi! Quân ta tuy thắng được Quân Độ chi chiến, lại có thêm năm vạn tinh binh Hà Bắc, có thể nói là binh thế đại thịnh, song quân lương lại hết sạch, nếu không có quân lương, bảy vạn đại quân này e rằng sẽ sụp đổ trong một đêm!”

“Chúa công!” Trình Dục nhắc lại kể cũ: “Chuyện đã tới nước này thì không còn cách khác nữa rồi, chỉ có thể làm thật người thôi!”

“Ừ!” Trong con mắt nhỏ của Tào Tháo lóe lên vẻ âm độc, thấp giọng nói: “Chuyện này do Trọng Đức đi làm, chân tay nhất định phải sạch sẽ, tuyệt không được lưu lại bất kỳ dấu vết nào.”

Trình Dục nói: “Chúa công yên tâm, Dục nhất định không nhục mệnh.”

Tuân Du, Lưu Diệp, Cổ Quy than khê một tiếng, nhưng không lên tiếng phản đối nữa, chuyện đã tới nước này thì đúng là không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể làm theo hạ sách này mà thôi.

Tuân Du nói: “Quân lương nếu có thể giải quyết, nhiệm vụ hàng đầu tiếp theo chính là đoạt lại thiên tử và trăm quan!”

Lưu Diệp nói: “Vu Cẩm tướng quân đã suất lĩnh ba ngàn tinh binh truy kích Quan Vũ rồi.”

Tuân Du nói: “Nếu chỉ có Quan Vũ và mấy trăm kỵ binh, ba ngàn tinh binh mà Vu Cẩm tướng quân suất lĩnh đương nhiên đủ để ứng phó. Chỉ sợ Mã đồ tể, Lưu Biểu, thậm chí là Tôn Kiên sau khi biết tin sẽ phái binh đi cướp, vấn đề đó sẽ rất nghiêm trọng. Thiên tử và bá quan trong triều là chuyện trọng đại, chúa công nên điều đại quân tới tiếp ứng.”

Lưu Diệp nói: “Sự uy hiếp của Mã đồ tể nhất quyết không được xem thường! Nếu quân sư có thể kích bại Mã đồ tể ở Nam Dương hoặc là cùng hắn hình thành thế giằng co vậy thì còn dễ nói. Vạn nhất quân sư thất bại, hai vạn quân tinh nhuệ của Mã đồ tể có thể cùng với Cao Thuận, Phương Duyệt, Từ Hoàng ở Lạc Dương, Hồ Lao hình thành thế hai mặt giáp kích đối với Đinh Xuyên. Đại quân đi trước tiếp ứng Vu Cẩm tướng quân rất có khả năng sẽ gặp phải quân Lương, như vậy cục diện sẽ rất bị động.”

“Báo...” Lưu Diệp vừa dứt lời, đột nhiên có thân nhanh bước vội vào trước, quỳ xuống đất rồi cao giọng nói: “Chúa công, Tào Hưu thiếu tướng quân ở ngoài cầu kiến.”

“Văn Liệt?” Tào Tháo vội vàng nói: “Mau bảo hắn vào!”

Thân binh lĩnh mệnh mà đi, không tới một lát sau, Tào Hưu cả người đầy máu, mặt mày mệt mỏi bước vào trước, quỳ xuống trước mặt Tào Tháo, khóc lớn: “Chúa công, mặt tướng vô năng, Hàm Cốc quan không thể thủ được nữa, Lạc Dương và Hồ Lao quan cũng mất rồi, mặt tướng vô năng, khiến ngài thất vọng, hu hu hu...”

Tào Tháo nghe vậy giật thót mình, cố gắng trấn định tâm thần bước lên trước đỡ Tào Hưu dậy rồi hòa hoãn nói: “Văn Liệt mau đứng dậy đi, chỉ cần có cô ở đây, có gì cứ từ từ nói.”

Tào Hưu chậm rãi đứng dậy.

Tào Tháo hỏi: “Tử Hiếu (Tào Nhân) đâu?”

Tào Hưu buồn bã nói: “Phương Duyệt, Cao Thuận, Cam Ninh dẫn năm vạn đại quân áp cảnh, Nhân thúc tử chiến không lui cùng ngọc nát đá tan với Lạc Dương rồi.”

“Ài.”

Tào Tháo thở dài một tiếng, từ từ nhắm mắt lại.

Tào Hưu lại nói: “Chúa công, Hồ Lao quan đã bị công phá. Phương Duyệt, Cao Thuận, Cam Ninh, Từ Hoàng đã hợp binh ở một nơi, tổng cộng có sáu vạn đại quân đang hướng về Hứa đô. Tiên phong thiết kỵ của quân Lương kiêu tướng Mã Đại, tộc đệ của Mã đồ tể đã chỉ còn cách trăm dặm, hai ngày nữa là tới!”

“Quân Lương tới nhanh thật.” Con mắt nhỏ của Tào Tháo đột nhiên mở ra, lạnh lùng nói: “Mã đồ tể đây là không tiếc tác thành cho Viên Thiệu, cũng phải tiêu diệt cô cho bằng được! Nếu không phải là cô giải quyết đại quân Hà Bắc của Viên Thiệu sớm một bước, lúc này bị quân Lương, quân Hà Bắc nam bắc giáp kích, sao có thể không bại?”

Tào Hưu thở dốc một tiếng, cúi đầu nói: “Chúa công, mặt tướng còn nghe được một tin tức, có điều thật giả thì khó phân.”

Tào Tháo nói: “Tin tức gì? Nói ra đi.”

Tào Hưu nói: “Có tin tức rằng quân sư tại Nam Dương liên tiếp thất bại, gần hai vạn đại quân tinh nhuệ tổn hại hơn phân nửa, đã chỉ còn lại không tới hai ngàn tàn binh.”

“Hả?”

Lưu Diệp, Cổ Quy nghe vậy không khỏi cùng thốt lên kinh hãi: “Thế thì nguy rồi.”

“Không sao cả!” Tuân Du lại trấn định như thường, tự tin nói: “Đây e rằng là kế mưu của Phụng Hiếu! Không hổ là Phụng Hiếu, không ngờ lại lấy hai vạn quân Tào tinh nhuệ ra làm mồi nhử để dụ Mã đồ tể cắn câu, chỉ không biết kế sách của Phụng Hiếu là gì? Có thể thật sự kích sát Mã đồ tể hay không?”

Trong con mắt nhỏ của Tào Tháo đột nhiên lóe lên một tia ngoan lệ, trầm giọng nói: “Mồi nhử của Phụng Hiếu không chỉ có hai vạn quân tinh nhuệ thôi đâu, còn có chính bản thân hắn nữa, Mã đồ tể tuyệt đối

không thể chống đỡ được sự dụ hoặc này. Lần này, Mã đồ tể nếu còn có thể thoát khỏi toán kế của Phụng Hiếu, vậy thì đúng là trời xanh không có mắt.”

Cổ Quy nói: “Chúa công, là tây tiến nghênh kích Phương Duyệt, Cao Thuận, Từ Hoảng, Cam Ninh bốn lộ đại quân, hay là nam hạ đoạt lại thiên tử, phải quyết đoán cho tốt.”

Tào Tháo nói: “Phương Duyệt, Cao Thuận, Từ Hoảng, Cam Ninh bốn lộ đại quân không tiếc trả giá đắt để liên tục hạ Hàm Cốc, Lạc Dương, Hồ Lao, mục đích của chúng không gì khác chính là muốn chặn hậu lộ của quân ta, cùng quân Hà Bắc nam bắc giáp kích đánh bại đại quân của cô. Giờ Viên Thiệu bại rồi, bốn lộ quân Lương của bọn Phương Duyệt vẫn chưa biết tin tức, quân ta vừa hay có thể lợi dụng điểm này để bố trí mê cục, thoát khỏi sự dây dưa của quân Lương.”

Tuân Du nói: “Vậy lưu lại ba ngàn quân đội trấn thủ Quan Độ đại doanh để nghỉ binh. Chúa công thì tự mình dẫn đại quân tinh nhuệ nam hạ, nếu quân sư thất sách thì vừa hay có thể tiến hành quyết chiến với quân đội của Mã Dục. Nếu quân sư đắc kế, Mã đồ tể đền tội, thì chúa công vừa hay có thể suất quân đoạt lại thiên tử, trăm quan và vợ con.”

...

Ngoại ô Diệp thành, đại doanh của quân Lương.

Lý Túc nói: “Chúa công, vừa rồi khoái mã tới báo, Hồ Lao quan đã phá được rồi. Bốn lộ đại quân của Cao Thuận, Phương Duyệt, Từ Hoảng, Cam Ninh đã hợp binh tại một nơi, tiến thẳng tới Quan Độ.”

“Tốt, rất tốt!” Mã Dục vỗ tay nói: “Lập tức sai khoái mã ra lệnh cho Từ Hoảng, Cao Thuận, Phương Duyệt, Cam Ninh bốn tướng không sợ khổ, không sợ mệt, cũng không sợ thương vong, càng không cần phải lo lắng bị Viên Thiệu chiếm tiện nghi, nhất định phải nhân cơ hội Viên Thiệu và Tào Tháo giằng co nhau mà ngoan độc dùng một thương chọc thủng mắt Tào Tháo, hắc hắc.”

“Ha ha ha.”

“He he he he.”

“Hi hi hi hi.”

“Ke ke ke ke.”

Giả Hủ, Lý Túc, Hứa Chử, Điển Vi bốn người nghe vậy đồng thời cười quái dị, bầu không khí trong trường vô cùng nhiệt liệt.

Mã Dục lại nói với Lý Túc: “Tử Nghiêm, mấy ngàn tàn binh của Tào Hồng, Tào Chân đã lui về thủ Dĩnh Xuyên chưa?”

Lý Túc nói: “Thám mã hồi báo, lúc mới đầu hơn hai ngàn tàn binh của Tào Chân, Tào Hồng quả thật đã lui về phía Dĩnh Xuyên, nhưng trên đường đi lại đột nhiên chệch về hướng nam, tới thẳng Cổ thành rồi.”

“Hả?” Mã Dục nhíu mày nói: “Cổ thành?”

Giả Hủ sớm đã mở địa đồ ra, chỉ vào một chỗ, nói: “Chúa công nhìn đi, nơi đây chính là Cổ thành, nằm ở phía đông nam của Diệp huyện, hai nơi cách nhau chừng hai trăm dặm.”

“Lạ nhỉ?” Viên Thiệu bối rối, nói: “Tào Hồng, tào Chân vì sao lại tới Cổ thành? Trong đây chẳng lẽ có kẻ gì ư?”

Lý Túc nói: “Quách Gia chết rồi, quân Tào còn có được kẻ gì nữa?”

Giả Hủ nói: “Tử Nghiêm chớ có khinh thường Quách Gia, người này tuy chết nhưng chưa biết chừng còn lưu lại di kế gì đó đấy!”

Mã Dục nói: “Văn Hòa nói không sai, làm gì cũng phải cẩn thận, đặc biệt là đối diện với dạng nhân vật nguy hiểm của Quách Gia. Hứa Chử, Trần Đáo ở đâu?”

“Có mặt tướng.”

”Hứa Chử, Trần Đáo bước lên trước một bước, ứng tiếng.

Mã Dục nói: “Hứa Chử làm chủ tướng, Trần Đáo làm phó tướng, lĩnh ba ngàn thiết kỵ giết tới Cổ thành!”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Hứa Chử, Trần Đáo âm thầm lĩnh mệnh rồi quay người bước ra khỏi trướng.

Mã Dục lại nói: “Chư tướng còn lại mỗi người dẫn binh mã bản bộ, theo cô giết tới Hứa đô nghênh đón thánh giá của tiên tử!”

Chư tướng trong trướng rầm rầm vâng lệnh.

392. Chương 311: Chọc Thủng Mắt Của Tào A Man (2)

Vu Cấm bước vội vào quân trướng, hai tay ôm quyền hành lễ với Tào Hồng, Tào Chân: “Tham kiến thiếu tướng quân, tham kiến công tử.”

Tào Hồng, Tào Chân đồng thời chấp tay nói: “Vu Cấm tướng quân miễn lễ.”

Không đợi Vu Cấm lên tiếng, Tào Hồng nói trước: “Vu Cấm tướng quân, Quan Vũ tạo phản suất binh đánh vừa Hứa đô, cướp thiên tử, bá quan và vợ con của thừa tướng. Chuyện này có đúng hay không?”

Vu Cấm nói: “Ngàn lần chính xác.”

“Tên thất phu Quan Vũ!” Tào Hồng giận tím mặt, nghiêng rằng nói: “Thằng nhãi này không ngờ lại dám bắt cóc thiên tử, trăm quan và vợ con của thừa tướng, đúng là chết cũng chưa hết tội. Thằng nhãi này không rơi vào tay bản tướng quân thì thôi, nếu rơi vào tay bản tướng quân, nhất định phải khiến hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Tào Chân nói: “Vu Cấm tướng quân, Quan Vũ bắt cóc thiên tử, bá quan và vợ của thừa tướng, tốc độ hành quân chắc sẽ không quá nhanh, không biết hiện tại đã tới đâu rồi?”

Vu Cấm nói: “Người đâu, bản đồ.”

Sớm đã có thân binh phụng mệnh mang bản đồ tới, mở ra trên bàn, Vu Cấm chỉ vào bản đồ rồi nói với Tào Hồng, Tào Chân: “Thiếu tướng quân, công tử mời nhìn, đây chính là Cổ thành, nằm ở nơi giao giới giữa quận Nhữ Nam, quận Đinh Xuyên, quận Nam Dương, theo thám mã hồi báo, phản quân của Quan Vũ đã qua Bình Dư, Nhữ thủy, hiện tại chạy tới An thành rồi?”

“An thành?” Tào Chân trầm ngâm, nói: “Từ An thành tới đông nam hai trăm dặm là vào quận Lư Giang, đó là địa bàn của Tôn Kiên, từ An thành đi về phía tây nam hai trăm dặm là vào quận Giang Hạ, đó là địa bàn của Lưu Biểu. Hồng thúc, Vu Cấm tướng quân, theo các vị thấy, Quan Vũ cướp thiên tử, bá quan, vợ con của thừa tướng là muốn tới nơi nào, Giang Đông hay là Kinh Châu?”

Tào Hồng nói: “Cái này rất khó phán đoán.”

Vu Cấm nói: “Đúng là rất khó phán đoán.”

Tào Chân nói: “Quan Vũ nếu muốn đầu hàng Kinh Châu Lưu Biểu, quân ta còn có thể chặn được, nhưng nếu tên nghịch tặc này chuẩn bị đầu hàng Giang Đông Tôn Kiên, vậy thì phiền phức rồi, quân ta ở xa tận Cổ thành, dù thế nào cũng không kịp chặn đứng Quan Vũ trước khi hắn vào Lư Giang, một khi Quan Vũ vào Lư Giang rồi, thì đó chính là địa bàn của Tôn Kiên.”

“Haizzz.” Tào Hồng ảo não nói: “Đáng tiếc quân ta đều là bộ binh, nếu có một nhánh kỵ binh thì đỡ rồi!”

Vu Cấm nói: “Tuy không có bộ binh, nhưng quân ta vẫn nên toàn lực truy kích. Chuyện tới nước này, cũng chỉ có thể đi một bước thì nhìn một bước, làm hết việc người mà nghe ý trời thôi.”

...

Mang Năng sơn.

Nhà tranh tuy rách nát, nhưng lửa than trong phòng lại cháy rất mạnh, Mã Siêu, Pháp Chính ngồi ở bên cạnh lò sưởi đang nướng thịt, đây là buổi chiều ngày đông, thời tiết lạnh như vậy, nhưng ánh nắng ấm áp lại đã chứng tỏ rằng cơn lạnh sắp qua đi, mùa xuân... đã còn cách không xa rồi.

Pháp Chính đột nhiên khịt khịt mũi, nói với Mã Siêu: “Thiếu tướng quân, tình hình có chút không ổn.”

“Hả?” Mã Siêu từ trên chông rơm cúi người xuống, hỏi: “Hiếu Trực có phát hiện gì ư?”

Pháp Chính nói: “Mật thám và thám mã được phát ra ngoài liên tục mấy ngày không có phát hiện gì, điều này chỉ có thể chứng tỏ một việc, Từ Châu và Hoài Nam đã tạm dừng vận lương thực tới Hứa Xương rồi. Nếu quân Tào muốn tiếp tục vận lương thực, vậy thì không thể qua được mật thám và nhân tuyến mà quân ta bố trí.”

“Ừ.” Mã Siêu nói: “Hiếu Trực cho rằng trong đây ẩn tàng huyền cơ gì đó ư?”

Pháp Chính nói: “Không ngoài hai loại khả năng, một là Từ Châu, Hoài Nam đã không còn lương để chuyển, hai là Từ Châu, Hoài Nam đồng thời quyết định bỏ dở không cung ứng quân lương cho đại quân của Tào Tháo nữa. Thiết nghĩ khả năng thứ nhất là cực kỳ nhỏ, bởi vì có thể phán định cơ bản rằng, thái độ của Từ Châu và Hoài Nam đối với Tào Tháo đã phát sinh chuyển biến vi diệu.”

Mã Siêu nói: “Là chuyện gì đã khiến cho Từ Châu, Hoài Nam thay đổi thái độ đối với Tào Tháo nhỉ?”

Pháp Chính nói: “Chắc chắn không phải là chuyện nhỏ rồi. Chỉ có đại sự như Tào Tháo bại vong hoặc là Hứa Xương phát sinh phản loạn, thiên tử bị giết thì mới có thể khiến Từ Châu, Hoài Nam thay đổi thái độ đối với Tào Tháo. Có điều Tào Tháo cai trị ổn định, khả năng trong thành Hứa Xương phát sinh phản loạn là không lớn, chẳng lẽ là đại quân của bốn vị tướng quân Cao Thuận, Phương Duyệt, Từ Hoảng, Cam Ninh đã đánh tới Quan Độ, Tào Tháo hai mặt thụ địch nên đã bại vong rồi?”

Mã Siêu nói: “Đáng tiếc quân ta ở phía sau địch, đã mất đi liên hệ với đại quân của huynh trưởng rồi, nếu không thì có thể biết bốn vị tướng quân đã đánh được Quan Độ, Tào Tháo đã bại vong hay chưa.”

“Thiếu tướng quân!” Mã Siêu vừa dứt lời, ngoài nhà tranh đột nhiên vang lên giọng nói của Hàn Đức: “Từ trên đường ở Nhữ Nam bắt được gian tế!”

“Gian tế?” Mã Siêu lớn tiếng nói: “Mau dẫn vào.”

“Vào đi.”

Ngoài nhà tranh vang lên tiếng quát của Hàn Đức, cửa gỗ đang đóng chặt lập tức mở ra. Một trung niên văn sĩ thân hình thon dài bị Hàn Đức đá một cước bay vào. Nói người này là văn sĩ bởi vì trên người hắn mặc nho sam màu đen, bên ngoài còn mang thắt lưng, vào thời này, người bình thường không có tư cách mặc nho sam.

Sau khi nhìn rõ tình hình ở trong nhà tranh, văn sĩ trung niên ngẩng đầu lên, cực kỳ khinh thường nói: “Hừ, thì ra là một đám mao tặc!”

Pháp Chính đứng dậy, nhìn văn sĩ trung niên hai lượt, đột nhiên hỏi: “Quý danh của ngài là?”

Văn sĩ trung niên khinh thường đáp: “Bản quan sao phải nói cho người biết?”

“Hừ hừ!” Khóe miệng Pháp Chính lộ ra một nụ cười: “Bản quan, quả nhiên là quan lớn trong triều.”

Văn Sĩ trung niên bị Pháp Chính vạch trần, liền nói rõ thân phận luôn: “Không sai, bản quan Mẫn Công, là thượng thư đương triều.”

“Ha ha, thượng thư?” Pháp Chính đột nhiên nghĩ ra một kế, muốn lừa vị thượng thư đương triều ở trước mặt này, để phán đoán quân Tào rốt cuộc đã phát sinh biến cố lớn gì? Kế nghị đã định, Pháp Chính lạnh lùng nói: “Bên dưới thừa tướng phát sinh biến cố lớn gì, e rằng thượng thư như ngài cũng không biết đâu nhỉ?”

Mẫn Công phản bác: “Đương kim thiên tử tuy phải long đong nhưng không có gì nguy hiểm tới tính mạng, Quan Vũ tuy lòng lang dạ thú, nhưng hắn cũng không dám hại tới tính mạng của đương kim thánh thượng! Bản quan cầm chiếu chỉ bí mật của hoàng thượng, tới Từ Châu thỉnh Trần Khuê đại nhân xuất quân cần

vương, hai vị đương gia nếu như thức thời thì mau thả bản quan ra, nếu không e rằng sẽ mang họa tới chín tộc.”

“Họa tới chín tộc?” Pháp Chính ngửa mặt lên trời cười dài.

Cười xong, Pháp Chính nói với Mã Siêu: “Thiếu tướng quân, sự tình đã rõ rồi, thì ra Quan Vũ khởi binh phản loạn, thừa lúc Tào Tháo suất lĩnh đại quân xuất chinh bên ngoài mà thừa cơ bắt cóc thiên tử. Hai nơi Từ Châu, Hoài Nam lúc này mới quyết định mặc kệ, tạm thời dừng cung ứng quân lương cho Tào Tháo.”

“Ồ, thì ra là Quan Vũ bắt cóc thiên tử ư?” Mã Siêu đứng dậy, trầm giọng nói: “Không biết Quan Vũ đã cướp thiên tử đi tới đâu rồi?”

Pháp Chính lại nhìn Mẫn Công đang ngu ngơ không hiểu gì một cái, nói: “Vị đại nhân này từ bên người thiên tử chạy ra, lại từ trên đường Nhữ Nam mà tới. Quan Vũ chắc đã cướp thiên tử tới Nhữ Nam rồi. Quan Vũ cướp thiên tử tới Nhữ Nam, không nghi ngờ gì nữa là có ba sự lựa chọn. Một là cắt cứ Nhữ Nam tự lập, ép thiên tử mà lệnh chư hầu, hai là dâng thiên tử làm lễ vật hồng nường tự Lưu Biểu, ba là hiến thiên tử cho Giang Đông Tôn Kiên.”

Mẫn Công cả kinh thất sắc nói: “Người... người sao lại biết?”

Pháp Chính căn bản không thèm để ý tới Mẫn Công, nói với Mã Siêu: “Khả năng Quan Vũ tự lập, hoặc là đầu nhập Lưu Biểu đều không lớn, chỉ có đầu hàng Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên thì Quan Vũ mới có đường sống!”

“Đầu hàng Tôn Kiên?” Trong mắt Mã Siêu lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Hiếu Trực, tuyệt không thể để Quan Vũ mang thiên tử tới Giang Đông được, phải nghĩ biện pháp ngăn cản hắn!”

Pháp Chính bước vội tới trước bàn, rải bản đồ ra, rồi bước tới cạnh Mã Siêu, nói: “Mời thiếu tướng quân nhìn, đây là Nhữ Nam, đây là Lư Giang, từ phía trước Nhữ Nam tới Lư Giang chỉ có một con đường để đi, thiếu tướng quân có thể dẫn tám trăm thiết kỵ, ngay đêm nam hạ, cướp lại thiên tử trước khi Quan Vũ tới được đó!”

Mã Siêu nói: “Cát Pha!”

“Đúng, chính là Cát Pha!” Pháp chính trầm giọng nói: “Ở đây chặn cướp thiên tử!”

...

An thành, đại doanh của Quan Vũ.

Đôi mắt xéch hẹp nhỏ của Quan Vũ lóe lên vẻ lo lắng, nói với Quan Bình: “Bình nhi, khoái mã tới Lưu Giang đã được phái ra chưa?”

Quan Bình nói: “Phụ thân, ba ngày trước đã phái ra rồi, để đảm bảo không có sơ xuất, hài nhi hôm qua và hôm nay trước sau phái thêm hai khoái mã nữa.”

“Ừ, Bình nhi làm như vậy là rất tốt.” Quan Vũ gật đầu, lại quay sang nói với Hồ Ban: “Hồ Ban, thám mã phái ra có phản hồi không, có phát hiện quân Tào truy kích không?”

Hồ Ban nói: “Tướng quân, có mấy chục thám mã đã phản hồi, chưa hề phát hiện ra truy binh của quân Tào.”

Quan Vũ trầm ngâm một lát, nói với Quan Bình: “Để đề phòng bất trắc, Bình nhi hãy dẫn hai trăm kỵ binh cường ép bách tính An thành, lợi dụng đồ nghi trượng của thiên tử, mặc phục sức của trăm quan, gióng trống khua chiêng tiến về phía Giang Hạ, để mê hoặc mật thám, nhân tuyến các phương. Tào thành hiện trường giả muốn bắt cóc thiên tử chạy tới Giang Hạ.”

Quan Bình nói: “Phụ thân, đây là kế kim thiên thoát xác có phải không?”

“Ừ.” Quan Vũ gật đầu, nói với Quan Bình: “Lúc Bình nhi nhân rồi thì ngoại trừ tập võ nghệ ra còn phải đọc thêm binh thư nữa.”

“Hài nhi xin nghe lời giáo huấn của phụ thân.” Quan Bình ôm quyền nói: “Việc này không thể chậm trễ, hài nhi dẫn binh xuất phát luôn đây.”

“Ừ. Bình nhi đi mau đi.” Quan Vũ lại nói với Hồ Ban: “Hồ Ban, người cũng xuống dưới trông chừng thiên tử và bá quan cho kỹ, chuyện Mẫn Cố chạy thoát tuyệt đối không thể để xảy ra nữa.”

Hồ Ban xấu hổ, thấp giọng nói: “Tiểu nhân tuyệt đối sẽ không sơ xuất như vậy nữa.”

Đôi mắt nhìn Quan Bình, Hồ Ban bước ra khỏi trướng, Quan Vũ mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, vẻ lạnh lùng trên mặt cũng biến mất, chỉ còn lại vẻ mặt vui vẻ hòa nhã. Nhẹ nhàng vén màn vải ở giữa đại trướng lên, Quan Vũ bước vào trong hậu trướng, bố trí của hậu trướng tuy đơn giản, nhưng lại cực kỳ lộng lẫy hoa lệ.

Điều Thiên (Điều Thiên giả) trên người chỉ mặc một cái áo lụa mỏng, đang ngồi trước bàn trang điểm chải tóc. Nữ nhân này tuy đã hơn ba mươi tuổi, song sự ăn mòn của tuế nguyệt không hề lưu lại một chút dấu tích nào trên mặt nàng ta. trông chỉ như thiếu nữ hai mươi tám. Quan Vũ đứng sau người Điều Thiên, vừa hay thu được hết những đường cong dụ người của nàng ta vào trong mắt, hô hấp rất nhanh liền biến thành gấp rút, thân thể cũng bắt đầu có phản ứng bản năng của nam nhân.

Điều Thiên từ sự phản chiếu của gương đồng đã nhìn thấy biến hóa của thân thể Quan Vũ. Trong con mắt mỹ lệ không khỏi lóe lên vẻ bất lực và sợ hãi, cứ sau mỗi lần thành bại của chiến tranh, mỗi lần trao đổi chiến lợi phẩm, mỗi lần lại phải phụng bồi nam nhân khác nhau, chẳng lẽ đây chính là số mạng của nữ nhân thời loạn thế sao?

Thân thể hùng tráng của Quan Vũ từ phía sau ép sát vào thân thể ấm áp mềm mại của Điều Thiên, hai tay ôm lấy bờ vai thơm của nàng, rồi tham lam thọc vào trong áo lụa mỏng manh...

Điều Thiên không giãy dụa, chỉ rên khẽ một tiếng, thân hình ngã ra sau chui vào lòng Quan Vũ. Quan Vũ cười hắc hắc một tiếng, ôm lấy eo Điều Thiên, bước lên giường mềm ở trong trướng.

393. Chương 312: Thệt Người Khô (1)

Lữ Mông, thành môn giáo úy năm nay mới tầm hai mươi tuổi bước vội vào dinh thự của Tôn Kiên, tay cầm một phong thư giản quỳ một chân xuống đất, cao giọng nói: “Chúa công, mặt tướng có chuyện cần bẩm báo!”

“Lữ Mông?” Tôn Kiên nói: “Chuyện gì?”

Lữ Mông nói: “Bộ tướng Quan Vũ của Tào Tháo từ Nhữ Nam sai khoái mã tới đưa thư!”

“Thư của Quan Vũ?” Tôn Kiên quay đầu lại trao đổi ánh mắt với Từ Thứ, trầm giọng nói: “Trình lên đi!”

Sớm đã có tiểu lại bước tới nhận lấy thư giản trong tay Lữ Mông rồi chạy tới bên cạnh Tôn Kiên. Tôn Kiên cầm lấy, bóc lớp dán bên ngoài thư giản rồi bóc ra. Tôn Kiên đọc xong thì sắc mặt đại biến, nói với Từ Thứ ở bên cạnh: “Quân sư, Hứa Xương xảy ra chuyện rồi!”

Từ Thứ nói: “Chúa công, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôn Kiên thuận tay đưa thư giản cho Từ Thứ, trầm giọng nói: “Quan Vũ nhân lúc Tào Tháo và Viên Thiệu giằng co ở Quan Độ, đột nhiên khởi binh tạo phản, giết về Hứa Xương bắt cóc thiên tử, bá quan và vợ con của Tào Tháo. Giờ chạy tới Nhữ Nam! Quan Vũ đưa thư nói, muốn lấy thiên tử làm hiện lễ để tự tiến cử đến dưới trướng cô.”

“Quan Vũ là chuyện nhỏ, thiên tử mới là chuyện lớn, giờ thiên tử đã ở Nhữ Nam, chúa công hãy tự mình dẫn tinh binh tới nghênh đón!” Từ Thứ nói đến đây thì ngừng lại, nghĩ một chút rồi lại nói tiếp: “Thiên tử bị cướp, Tào Tháo tất sẽ không chịu để yên, Mã đồ tể có lẽ cũng sẽ quay mũi giáo lại vây đánh giành thiên tử, chiến trường Trung Nguyên sẽ biến ảo phong vân, tranh đoạt thiên tử rất có khả năng sẽ biến thành một trường đại hỗn chiến vô tiền khoáng hậu.”

“Để có đủ binh lực nhằm ứng phó với trường đại hỗn chiến này, quân ta lập tức thủ tiêu hành động quân sự đối với Kinh Châu, để công tử Sách và Chu Du tướng quân suất lĩnh thủy lục đại quân quay về Lư Giang!”

Quan Độ.

Tinh kỳ pháp phối, gần năm vạn đại quân Lương Châu giống như dòng thác chảy cuộn cuộn, ồ ạt tràn lên trước.

Trong đó có hai vạn tinh nhuệ đồn điền do Cao Thuận xuất lĩnh, tám trăm thiết kỵ do Từ Hoảng suất lĩnh, một vạn thủy quân do Cam Ninh xuất lĩnh, một vạn hàng quân Hán Trung do Phương Duyệt suất lĩnh (Phương Duyệt không tiếc trả giá lớn mãnh công Hàm Cốc quan, dẫn tới việc hàng quân Hán Trung tử thương thảm trọng, hao tổn gần một nửa). Nếu như tính thêm hai vạn đại quân Nam Dương, Mã Dục trước sau trong trận chiến này tổng cộng đầu nhập tám vạn đại quân.

Có điều hiện tại chỉ còn lại bảy vạn.

Nếu không tính tới ba bộ mười vạn thiết kỵ của Mạc Bắc Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, Quán Khởi, đây cơ hồ là toàn bộ binh lực của quân đoàn Lương Châu thuộc quyền Mã đồ tể. Trừ năm ngàn quân của Hán Trung Trương Tú, ba vạn quân đội đồn điền còn lại của đại doanh Tây Hà ra, Sóc Châu, Lương Châu, Ung Châu tổng cộng chỉ có không tới một vạn quân tốt lưu thủ.

Trong ba vạn quân tinh nhuệ, một vạn thủy quân của Cam Ninh toàn bộ được bảo lưu, có thể thấy Mã đồ tể trọng thị thủy quân như thế nào.

Ngoại trừ ba vạn quân tinh nhuệ và kỵ binh Mạc Bắc, thì chỉ có năm vạn quân đồn điền do Cao Thuận suất lĩnh có thể tính là quân đội chính quy, về sau lại tăng thêm hai vạn hàng quân Tịnh Châu cùng với hai vạn hàng quân Hán Trung, có điều sau khi Hán Trung chi chiến kết thúc, hai vạn quân Tịnh Châu đã thương vong quá nửa, trước lúc Quan Độ chi chiến, tổng binh lực của Mã Dục là hơn mười một vạn người.

Trong đó, năm vạn binh đồn điền của Cao Thuận đóng tại đại doanh Tây Hà, hai vạn quân tinh nhuệ của Mã Siêu đóng ở quận Nam Dương, năm ngàn quân của Trương Tú đóng ở Hán Trung, tám ngàn quân của Từ Hoảng đóng ở Hà Đông, một vạn thủy quân của Cam Ninh đóng ở cảng Tân Phong, hai vạn hàng quân Hán Trung của Phương Duyệt đóng ở đại doanh Trường An.

Mã đồ tể tổng cộng chỉ có mười một vạn quân đội, nhưng điều động tám vạn đại quân công đánh Tào Tháo, có thể nói là không tiếc vốn liếng.

Có điều, cho dù Mã đồ tể điều động tám vạn đại quân, cũng không hề ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi dưỡng sức, bởi vì Mã đồ tể vẫn chưa tiến hành chinh binh với quy mô lớn ở các châu dưới sự cai trị của hắn, lại nghỉ ngơi mấy năm nay. Mã Dục cũng không ngừng chinh chiến, nhưng đều là tác chiến với bên ngoài, chiến hỏa chưa từng lan tới các châu dưới quyền cai trị của hắn, hơn nữa đều là chiến tranh quy mô nhỏ, cho nên binh lực hao tổn do chiến tranh mang lại cũng không nhiều, không hề tạo thành tiêu hao lớn đối với lực lượng thanh niên tinh tráng, cho nên không hề tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với công nông nghiệp.

Đương nhiên, muốn duy trì chi phí của tám vạn quân đội, quân lương phải tiêu hao đương nhiên là khá kinh người.

Song, chuyện gì có hại thì tất sẽ có lợi, tám vạn quân Lương tiêu tốn rất nhiều lương thực và quân giới, nhưng cũng khiến sự sản xuất và mậu dịch vũ khí, lương thực của Quan Trung phần vĩnh chưa từng có. Do Mã đồ tể đặc biệt bồi dưỡng công thương nghiệp, lại không ngừng nâng cao địa vị của thương nhân trong xã hội đương thời, kích lệ thương nhân tử đệ tông chinh, tông quân, từ đó tạo thành cục diện cực thịnh của công thương nghiệp Quan Trung.

Vì thương nhân có rất nhiều lợi ích khi có chiến tranh xảy ra, cho nên bắt đầu không ngừng ủng hộ quân đoàn Lương Châu tác chiến đối với bên ngoài.

Do đó, tạo thành sự hình thành sơ bộ của hai nguyên nhân lớn mà quân đoàn Lương Châu trong vòng mấy trăm năm về sau liên tục không ngừng phát khởi hành động khuếch trương quân sự quy mô lớn đối với bên ngoài. Thứ nhất chính là ba bộ Mạc Bắc vì món lợi mậu dịch nhân khẩu kén sù mà tiến hành cướp bóc nhân khẩu một cách vô nhân đạo đối với địa khu và dân tộc ở xung quanh. Thương nhân lương thực vì truy

cầu lợi nhuận, không ngừng gây chia rẽ và ủng hộ quân đoàn Lương Châu phát khởi xâm lược vũ trang đối với bên ngoài.

Mà tới giữa giai đoạn sau, vũ trang quân sự của ba bộ Mạc Bắc càng trực tiếp móc ngoặc chặt chẽ với các tên trùm vũ khí, lương thực. Bởi vì nó dài mà ba bộ Mạc Bắc cướp đoạt được vừa hay có thể cung cấp cho chủ công, nông trường của Trung Nguyên. Các chủ công, nông trường lao vào sản xuất vũ khí, lương thực, vũ khí và lương thực mà các trùm thương nghiệp sản xuất ra trái lại có thể duy trì ba bộ Mạc Bắc tiến hành cướp đoạt nhân khẩu đối với bên ngoài.

Sự hình thành của hai loại nguyên nhân này, hậu quả trực tiếp của nó chính là sau mấy chục năm sẽ thúc đẩy sự xuất hiện của một đế quốc khổng lồ, vượt qua ba Châu Á, Âu, Phi, diện tích lãnh thổ đạt tới hơn ba ngàn vạn mét vuông. Đó chính là Đại Lương đế quốc! Các sử học gia bằng lòng liên hệ tám trăm năm Lương triều và bốn trăm năm Hán triều lại với nhau, hợp xưng là Hán Lương thịnh thế.

Trước trận của quân Lương, Cao Thuận ở phía trước, Phương Duyệt, Từ Hoảng, Cam Ninh xếp hàng đằng sau, giục ngựa từ từ tiến lên trước. Ở tiền phương có một người phi ngựa như bay, nhanh như điện chớp xông tới trước mặt bốn người rồi ghìim ngựa lại. Tọa kỵ khỏe mạnh ở bên dưới lập tức đứng thẳng lên, vó trước đá loạn một trận trên không trung, sau đó mới từ từ hạ xuống đất, đứng yên bất động.

Mã Đại trẻ tuổi ngồi trên lưng ngựa, chấp tay nói với bốn người bọn Cao Thuận: “Tham kiếm bốn vị tướng quân!”

Cao Thuận chấp tay nói: “Thiếu tướng quân miễn lễ, tình hình Quan Độ thế nào rồi?”

Mã Đại nói: “Tướng quân, tình hình Quan Độ vô cùng cổ quái!”

“Hả?” Cao Thuận nói: “Thiếu tướng quân thử nói ra xem nào.”

Mã Đại nói: “Quân Viên, quân Tào đều thành cao hào sâu, đóng doanh không ra ngoài, căn bản là không hề mắng chửi, khiêu chiến với nhau. Mạt tướng từng dẫn mấy trăm thiết kỵ tới trước doanh của quân Tào khiêu khích, nhưng quân Tào vẫn đóng cửa không ra, căn bản là không thèm để ý. Mà Đại doanh của Viên Thiệu cách đó chục dặm cũng là một mảng yên tĩnh, không hề có chút phản ứng nào.”

Cao Thuận nói: “Không ngờ lại có loại chuyện đó?”

Mã Đại nói: “Mạt tướng không dò ra được hư thực của quân Tào và thái độ của quân Viên Thiệu, vì thế không dám khinh cử vọng động.”

Cao Thuận quay đầu lại nói với Phương Duyệt, Từ Hoảng, Cam Ninh: “Ba vị tướng quân cùng bản tướng quân tới đại doanh của quân Tào quan sát một phen, xem quân Tào rốt cuộc là đang đồ trò gì?”

Bốn người dắt ba ngàn thiết kỵ, dưới sự dẫn đường của Mã Đại trèo lên một tòa núi đất vô danh ở phía tây đại doanh của quân Tào.

Từ trên núi đất nhìn xuống, chỉ thấy trong đại doanh của quân Tào tinh kỳ phấp phới, tiếng trống mơ hồ, từng đội từng đội giáp sĩ cầm giáo đang đi đi lại lại tuần tra ở trong doanh trại và trên viên môn. Xem ra sự giới bị của quân Tào vô cùng sâm nghiêm, nhưng Cao Thuận lại cảm thấy có gì đó bất thường! Ra lệnh cho Mã Đại suất lĩnh năm trăm thiết kỵ tới trước doanh khiêu chiến, nhưng quân Tào quả nhiên là không có chút phản ứng nào.

Bốn người tới ngoài đại doanh của quân Viên cách đó về phía bắc mười dặm để kiểm tra, phát hiện đại doanh của quân Viên và đại doanh của quân Tào giống hệt như nhau. Mã Đại suất lĩnh thiết kỵ nghênh ngang đi qua ngoài doanh trại, quân Hà Bắc không ngờ lại không hề phái một ai ra tra hỏi. Khi ánh mắt của Cao Thuận cuối cùng rơi trên chiến trường lộn xộn ở ngoài doanh trại của quân Hà Bắc thì đột nhiên hét lớn: “Không ổn rồi, quân Hà Bắc e rằng đã thua trận, quân Tào sau khi chiến thắng đã rời khỏi Quan Độ rồi! Hai tòa đại doanh này chỉ là doanh rỗng, trong doanh chỉ có một số ít nghi binh thôi!”

Cam Ninh nói: “Sao tướng quân biết?”

Cao Thuận nói: “Quân Tào giống như quân ta, đều mặc giáp sắt. Còn quân Hà Bắc thì vì Viên Thiệu thích nên đều mặc giáp đồng. Giáp sắt thì đen bóng, giáp đồng thì sáng loáng, cực kỳ dễ phân biệt. Chư vị nhìn

bên ngoài đại doanh Hà Bắc đi, trong chiến hào chỉ có thi thể của quân Hà Bắc nằm la liệt, nhưng lại không hề phát hiện ra thi thể của tướng sĩ quân Tào, điều này chứng minh cái gì?”

“Quân Tào không phải là thiên binh thiên tướng, đã là chiến tranh thì không thể không có thương vong!” Từ Hoảng nói: “Vậy chỉ có một loại khả năng, đó chính là thi thể của tướng sĩ chết trận bên quân Tào đã được đồng bạn mang đi chôn cất rồi. Do đó, đại doanh Hà Bắc trên thực tế đã bị quân Tào công phá. Quân Tào chỉ có sau khi không chế được đại doanh Hà Bắc mới có thể ung dung thu thập thi thể của tướng sĩ chết trận mà mang đi mai táng thôi!”

Cam Ninh nói: “Nói vậy Viên Thiệu quả nhiên đã chiến bại rồi! Nhưng không biết quân Tào đi đâu rồi? Chẳng lẽ là thừa thắng truy kích, giết tới hang ổ của Viên Thiệu ư?”

“Trước khi chưa có tin tức chính xác, bất kỳ tình hình nào cũng có khả năng xảy ra!” Cao Thuận trầm giọng nói: “Mọi người nghe lệnh!”

Phương Duyệt, Từ Hoảng, Cam Ninh, Mã Đại bốn tướng đồng thời ưỡn thẳng ngực, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Cao Thuận. Cao Thuận không những được Mã Dực chỉ định làm chủ tướng của ba quân, mà còn là danh tướng được bọn họ vui lòng phục tùng.

“Thiếu tướng quân Mã Đại!”

“Có mặt tướng.”

“Phái thêm thám mã du ky, mở rộng phạm vi trinh sát tới phương viên một trăm dặm của Quan Độ, có phát hiện gì thì lập tức báo về ngay.”

“Tuân lệnh.”

“Từ Hoảng tướng quân!”

“Có mặt tướng.”

“Dẫn tám ngàn thiết kỵ bảo hộ đường vận lương từ Hồ Lao quan tới Dĩnh Xuyên. Tuyệt không thể để quân Tào cắt đường lui của ta!”

“Tuân lệnh.”

“Phương Duyệt tướng quân, Cam Ninh tướng quân.”

“Có mặt tướng.”

394. Chương 312: Thịt Người Khô (2)

Cao Thuận nói: “Mỗi người dẫn binh mã bản bộ (một vạn hàng quân Hán Trung, một vạn thủy quân) lập tức nam hạ, giết thẳng tới sào huyệt của Tào Tháo là Hứa Xương, người ta thường nói binh vô thường thế, nhưng vạn biến không thoát khỏi cái gốc của nó. Hứa Xương một khi gặp phải sự công kích của quân ta. Tào Tháo tất sẽ hồi sư tự cứu. Như vậy vừa có thể bức quân Tào biến mất vô hình phải lộ ra nguyên hình!”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Phương Duyệt, Cam Ninh ầm ầm lĩnh mệnh.

Cao Thuận lại nói: “Bản tướng quân sẽ thống lĩnh trung quân. Ở giữa phối hợp tác chiến.”

...

Trần Lưu, đại doanh quân Tào.

Để tránh đụng đầu với quân Lương, Tào Tháo trước tiên từ Quan Độ đi về hướng đông, rồi từ Trần Lưu nam hạ về Hứa Xương. Song, đại quân vừa hạ trại xong thì Lưu Diệp hốt hải chạy đến quân trưởng của Tào Tháo, vội vàng nói: “Chúa công, vừa rồi thám mã có hồi báo, bốn lộ đại quân của Cao Thuần, Phương Duyệt, Từ Hoảng, Cam Ninh hôm qua đã tới Quan Độ rồi!”

“Nhanh thật!”

Tào Tháo thất thanh nói: “Sau khi quân Lương tới Quan Độ có hành động gì không?”

Lưu Diệp nói: “Kế nghi binh đã bị quân Lương phá rồi, hiện giờ Phương Duyệt, Cam Ninh dẫn hai lộ đại quân đã nam hạ, giết tới Hứa Đô rồi.”

“Cái gì?” Đại tướng Tào Tháo giật mình, hỏi: “Quân Lương phá được ý đồ của chúa công nhanh như vậy ư?”

“Lợi hại thật!” Tào Tháo nghiêm giọng nói: “Cao Thuần không hổ là danh tướng, hấn chưa chắc đã phá được ý đồ của cô, nhưng lại biết Hứa Đô là căn cơ của cô, Hứa Đô nếu như bị tập kích, cô tất sẽ phải hồi sư tương cứu! Truyền lệnh, đại quân ngay đêm xuất phát, hỏa tốc hồi sư Hứa Đô, lại lệnh cho Trương Cáp dẫn năm ngàn khinh kỵ tiếng về phía tây nghênh kích Phương Duyệt, Cam Ninh, nhất định phải níu chân quân Lương ít nhất là cho tới ngày mười một!”

Quý kế đã bị vạch trần, hiện tại Tào Tháo đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể quyết chiến chính diện với quân Lương!

Hứa đô dấu sao cũng là sào huyệt nhiều năm của Tào Tháo, tuy thiên tử, bá quan đã bị Quan Vũ cướp đi, nhưng bách tính vẫn còn, căn cơ của Tào Tháo vẫn còn, Tào Tháo tuyệt đối không thể, cũng không dám tùy tiện vứt bỏ. Cái này gọi là kéo một cái mà động tới toàn cục, Hứa đô một khi thất thủ, cả Duyện châu sẽ trở thành vật trong túi của quân Lương Châu, mà Dự Châu ở mặt nam căn bản không đủ để trở thành căn cơ, tới lúc đó cho dù đoạt lại được thiên tử, bá quan về, thì Tào Tháo cũng không có chỗ mà đứng chân.

Tuân Du lo lắng trùng trùng nói: “Quân sư vẫn còn chưa truyền tin tức về, quyết chiến với đại quân của Cao Thuần xem ra là khó tránh rồi, đã như vậy, chúa công có sao không phái thượng tướng suất lĩnh một nhánh kỵ binh đánh úp ra sau quân Lương, cắt đứt đường vận lương của chúng? Cho dù không thể thành công, cũng có thể kềm chế địch nhân, khiến cho chúng không dám toàn lực tiến công Hứa Đô.”

“Hay!” Tào Tháo vui vẻ nói: “Lệnh cho Trương Liêu dẫn ba ngàn khinh kỵ đánh vu hồi phụ cận Huỳnh Dương, tùy thời cắt đứt đường vận lương của quân Lương!”

...

Ba ngày sau, đại quân của Mã Dục khó khăn lắm mới tới được Tương thành.

Trung quân đại tướng, Mã Dục đang cùng Giả Hủ, Lý Túc nghị sự thì Cú Đột bước vào trước, cao giọng nói: “Chúa công, Đinh Xuyên cấp báo, Nhữ Nam cấp báo!”

“Hả?” Mã Dục đứng dậy, nói: “Nói đi.”

Cú Đột nói: “Cao Thuần tướng quân sai khoái mã tới báo, Quan Độ chi chiến đã kết thúc.”

“Quan Độ chi chiến đã kết thúc rồi ư? Nhanh vậy à!” Mã Dục trầm giọng nói: “Viên Thiệu bại rồi ư?”

Cú Đột nói: “Viên Thiệu đã bại về thành rồi.”

Mã Dục nói: “Đại quân của Tào Tháo ở đâu?”

Cú Đột nói: “Không biết đi đâu rồi. Cao Thuần tướng quân đang phái thêm thám mã tra xét.”

Mã Dục nói: “Cao Thuần có tính toán gì?”

Cú Đột nói: “Từ Hoảng tướng quân dẫn tám ngàn thiết kỵ bảo hộ đường vận lương. Phương Duyệt, Cam Ninh hai vị tướng quân mỗi người dẫn binh mã bản độ đã nam hạ Hứa đô, Cao Thuần tướng quân dẫn đại quân ở giữa phối hợp tác chiến.”

“Tốt, Cao Thuần an bài như vậy là rất thỏa đáng!” Mã Dục mắt lộ ra vẻ tán thưởng, vui vẻ nói: “Đến lúc đó, cô lại dẫn đại quân vượt qua Đinh Thủy mà bắc tiến. Có thể cùng đại quân của Cao Thuần hình thành

thế Nam Bắc giáp công. Cho dù là Tào A Man tự mình dẫn đại quân quay về cứu Hứa Đô thì cũng không thể xoay chuyển được cục thế, ha ha.”

Cú Đột nói: “Chúa công. Hứa Chử tướng quân cũng từ Nhữ Nam đưa tin cấp báo tới.”

Mã Dục nói: “Nói đi.”

Cú Đột nói: “Hứa Chử tướng quân ở Cổ thành đã bắt được một gã tiểu giáo của quân Tào. Tiểu giáo nói là bộ tướng Quan Vũ của Tào Tháo đã khởi binh làm phản, bắt cóc thiên tử, bá quan và vợ con của Tào Tháo đang chạy tới Nhữ Nam. Đại tướng Vu Cấm của Tào Tháo đang dẫn quân truy đuổi. Tào Hồng, Tào Chân đột nhiên vòng xuống phía nam, cũng chính bởi vì nghe thấy tin tức này, mới vội vàng tới Cổ thành hội hợp với Vu Cấm.”

“Hả?” Mã Dục nghe vậy liền giật nảy mình, thất thanh nói: “Quan Vũ làm phản, bắt cóc thiên tử ư?”

Giả Hủ sắc mặt cũng trầm xuống, nói: “Chúa công, chuyện này nan giải rồi đây!”

Quan Vũ cướp thiên tử tới Nhữ Nam. Chẳng lẽ làm muốn đầu hàng Kinh Châu Lưu Biểu hoặc là Giang Đông Mạnh Hổ Tôn Kiên?”

Giả Hủ nói: “Khả năng đầu hàng Tôn Kiên thì lớn hơn!”

Lý Túc nói: “Việc này rất trọng đại, có sao không tự dẫn đại quân tới truy bắt? Nếu chậm trễ để hấn vào Lưu Giang rồi mới muốn nghênh đón thiên tử thì khó lắm.”

Giả Hủ lắc đầu nói: “Quan Vũ làm phản, thiên tử bị cướp ít nhất đã là chuyện của nửa tháng trước rồi, lúc này chúa công mới dẫn đại quân truy đuổi e rằng đã không kịp nữa rồi, hơn nữa đại quân thâm nhập vào Nhữ Nam, hoặc thậm chí là Lưu Giang thì bổ cấp lương thảo sẽ biến thành vô cùng khó khăn, rất dễ để địch thừa cơ, đây không phải là việc làm thông minh.”

Mã Dục đang đi đi lại lại đột nhiên dừng bước, nói với Cú Đột: “Lập tức truyền lệnh cho Hứa Chử, Trần Đáo không cần phải để ý đến tàn quân của Vu Cấm, Tào Hồng, Tào Chân nữa, khinh kỵ tiến nhanh truy kích Quan Vũ, nhất định phải chặn được Quan Vũ trước khi hấn tiến vào Giang Hạ hoặc là Lưu Giang! Thiên tử không thể lọt vào tay Lưu Biểu, Tôn Kiên được!”

“Tuân lệnh.”

Cú Đột dạ một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Mã Dục hít sâu một hơi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, trầm giọng nói: “Đại quân vẫn tiếp tục bắc thượng tấn công Hứa Xương. Thiên tử tuy quan trọng, nhưng Tào Tháo vẫn là một họa hại. Nếu không thể nhân cơ hội này mà một gậy đập chết hấn, đợi khi hấn lấy lại sức mới muốn diệt hấn thì khó vô cùng.”

Lý Túc nói: “Quân lương của quân Tào vốn cực kỳ thiếu thốn, lúc này thiên tử bị cướp đi. Từ Châu, Hoài Nam rất có khả năng sẽ sinh biến, tiếp theo là tạm dừng cung cấp lương thảo cho Tào Tháo, như vậy, tình thế của quân Tào sẽ đã rét vì tuyết lại giá vì sương. Hứa Xương chỉ chiến có lẽ sẽ dễ dàng hơn so với dự tính.”

“Vậy cũng chưa chắc!” Trong mắt Mã Dục lóe lên hàn quang, trầm giọng nói: “Không có lương thực để ăn, ít nhất thì cũng có người để ăn!”

“Hả, ăn người?”

”Da mặt của Lý Túc co giật kịch liệt, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Mã Dục lạnh lùng nói: “Tào A Man này tâm ngoan thủ lạt, trên đời này không có việc gì là hấn không dám làm cả!”

...

Quận Trần lưu, trong một thôn nhỏ hẻo lánh.

Trình Dục suất lĩnh tám trăm tinh binh xuất hiện trên cánh đồng ở ngoài thôn, trong thôn có khói bếp lượn lờ chứng tỏ nơi đây còn có bách tính sinh sống, do nhiều năm chiến loạn, đạo phủ hoành hành, trong quận

Trần Lưu dạng thôn trang như vậy đã còn không nhiều. Các bách tính không phải là chạy nạn tới Quan Trung thì cũng tiến vào trong thành, chỉ có một số thôn trang vắng vẻ vẫn có người sống.

“Vây thôn trang lại!” Trong mắt Trình Dục lóe lên một tia âm độc, trầm giọng nói: “Bảo vệ tất cả thôn đạo, không cho phép bất kỳ người sống nào tiếp cận trong vòng ba dặm, càng không cho phép người trong thôn chạy ra.”

“Tuân lệnh!”

Hai tư mã nhận lệnh, xuất lĩnh ba trăm tinh binh chia ra, vây thôn trang nho nhỏ này lại. Trình Dục xua tay, suất lĩnh năm trăm tinh binh còn lại tiến vào tiểu thôn. Bách tính trong thôn rõ ràng cũng phát hiện quân đội ở ngoài thôn, từ cử hiệu các thôn dân đã phân biệt ra là quân đội của Tào thừa tướng, liền lấy hết dũng khí ra ngoài nghênh đón.

Một vị trưởng giả râu tóc bạc trắng chống gậy tới trước mặt Trình Dục, phía sau trưởng giả còn có hơn trăm thôn dân đi theo, có già có trẻ, chỉ là không có nam tử thanh niên. Trên thực tế, thanh niên nam tử còn lại trong quận Trần Lưu cũng không nhiều, một phen cướp người của Mã đồ tể vào mấy năm trước, lại thêm Tào Tháo liên tục chinh binh, thanh niên nam tử sớm đã tiêu hao hết rồi.

Lão già run rẩy hỏi: “Xin hỏi, đây là đại quân của Tào thừa tướng ư?”

Trình Dục nói: “Đúng vậy.”

Lão già nói: “Đại quân tới nơi hẻo lánh hoang dã này, không biết là có gì sai bảo?”

Trình Dục nói: “Vì tìm lương mà đến.”

Lão già nói: “Lương thực trong thôn đã hết, các thôn dân cũng chỉ còn rau dại vỏ cây để ăn, lấy đâu ra lương mà tiếp tế cho quân đội nữa?”

Trong mắt Trình Dục lóe lên một tia lãnh khốc, trầm giọng nói: “Trong thôn có lương?”

Lão già không hiểu, nói: “Tướng quân nếu không tin, cứ việc phái binh vào thôn mà tìm.”

Trình Dục nói: “Không cần tìm, lương thực ở ngay trước mắt rồi.”

Lão già ngạc nhiên nói: “Chỗ này thì lấy đâu ra lương thực?”

Trình Dục đưa tay chỉ vào lão già, cực kỳ lạnh lùng nói: “Lão tiên sinh, ông... chính là quân lương!”

Lão già giật nảy mình, thất thanh nói: “Cái... cái gì?”

Trình Dục đột nhiên quay đầu lại, nói: “Còn ngây ra đó làm gì? Động thủ lấy lương!”

Các binh sĩ về mặt ngây ngốc, một hồi lâu vẫn không có phản ứng.

“Sao vậy?” Trình Dục cao giọng nói: “Các người muốn khiến thừa tướng đói chết à? Còn không mau động thủ đi!”

“Gừ...”

Một quân tư mã của quân Tào ngẩng mặt lên trời rú to một tiếng, gươm đao trong tay lên độc ác đâm vào bụng của lão già, thuận thế vặn một cái. Nội tạng của lão già cùng với máu từ trong ổ bụng đã rách toạc trào cả ra ngoài, lão già vẫn chưa tắt thở, giấy dựa chỉ vào mặt tên tư mã của quân Tào, mắng: “Các người là một đám cầm thú.”

Có người dẫn đầu, những binh sĩ quân Tào còn lại lập tức lộ ra thú tính âm u nhất trong nhân tính, nhao nhao rút vũ khí, gào thét xông về phía những thôn dân vô tội. Đao quang lấp lánh, máu chảy thành sông. Tiếng rên rỉ của thôn dân và tiếng gào thét như dã thú của binh sĩ quện lại với nhau, tạo thành một khúc quân hành tử vong cực kỳ vô nhân đạo.

Gió bắc gào thét, tuyết lớn như lông ngỗng từ trên trời lác đác rơi xuống đất, tựa hồ như ông trời cũng không muốn nhìn thấy một màn tàn nhẫn này, muốn dùng hoa tuyết trắng phau để che đậy máu tanh và tội ác trên thế gian này. Không tới thời gian một bữa cơm, hơn trăm thôn dân đã hóa thành một đồng tử thi, ngổn ngang nằm trên mặt đất.

Trình Dục hít sâu một hơi, lạnh lùng hạ lệnh: “Tả tư mã, dẫn năm mươi kỵ binh tiếp tục tìm kiếm một thôn trang. Hữu tư mã, ở ngay tại chỗ lấy thịt chế thành thịt người khô. Tiền tư mã, dẫn binh tìm thôn trang, không được tha cho bất kỳ ai, sau đó phóng hỏa đốt thôn, thiêu hủy tất cả dấu vết!”

“Tuân lệnh!”

Ba tư mã lĩnh mệnh mà đi.

395. Chương 313: Tranh Đoạt Thiên Tử

Lưu Diệp vội vàng vào đại trường, nói với Tào Tháo: “Chúa công, Trọng Đức đã gom góp được nhóm quân lương đầu tiên rồi.”

Tào Tháo ồ khê một tiếng, đột nhiên phát hiện vẻ mặt cổ quái của Lưu Diệp, không khỏi cười khổ, hỏi: “Tử Dương, người phải chăng là cảm thấy cô quá tàn nhẫn?”

“Ài!” Lưu Diệp than khê một tiếng, nói: “Tại hạ chỉ hi vọng loại chuyện này về sau sẽ không phát sinh nữa.”

Tào Tháo u sầu nói: “Tử Dương yên tâm, sau ngày hôm nay loại chuyện này sẽ không phát sinh nữa đâu.”

“Báo!” Tào Tháo vừa dứt lời, tiểu tướng Tào Thuần đột nhiên bước nhanh vào trường, quỳ xuống nói: “Chúa công, không ổn rồi!”

Tào Tháo vội vàng nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tào Thuần khóc không thành tiếng, nói: “Quân sư, quân sư ông ấy...”

Trong mắt Tào Tháo chợt lóe lên vẻ lo lắng, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Lưu Diệp vội vàng nói: “Quách Gia tiên sinh xảy ra chuyện gì rồi?”

Tào Thuần buồn bã nói: “Quân sư ông ấy đã trận vong ở Diệp huyện rồi?”

“Ài?”

Tào Tháo không hề khóc to, chỉ trầm mặc một hồi lâu rồi thở dài một hơi, nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy xuống. Hạ Hầu Uyên, Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân trước sau chiến tử xa trường, hiện tại... cuối cùng cũng tới lượt Quách Gia. Tào Tháo đột nhiên cảm thấy một tia cô độc, cô độc phát ra từ sâu trong tim.

“Chúa công!”

“Chúa công!”

Tào Thuần, Lưu Diệp thấy vẻ mặt khác lạ của Tào Tháo, không khỏi bước lên trước một bước, đưa tay ra định đỡ Tào Tháo.

Tào Tháo nhẹ nhàng xua tay, nói với Tào Thuần, Lưu Diệp: “Tử Hào, Tử Dương, các người trước tiên ra ngoài đi, cô muốn được yên tĩnh một mình.”

...

Trên quan đạo từ Quan Độ tới Hứa Xương.

Phương Duyệt, Cam Ninh đang xuất lĩnh hai vạn đại quân cuộn cuộn nam hạ, khi còn cách Hứa Xương trăm dặm thì đột nhiên có khoái mã hồi báo: “Hai vị tướng quân, ở mặt đông ngoài ba mươi dặm phát hiện đại đội kỵ binh của quân Tào, có hơn năm ngàn kỵ!”

“Năm ngàn kỵ binh?” Cam Ninh lập tức trợn mắt, trong mắt lộ ra sát cơ, cao giọng nói: “Hảo gia hỏa, Tào Tháo cuối cùng cũng không nhịn được, phái kỵ binh chặn đường rồi!”

Phương Duyệt lạnh lùng nhìn địa hình xung quanh một cái, quyết đoán hạ lệnh: “Người đâu!”

Sớm đã có thân binh giục ngựa tới, nói: “Tướng quân có gì phân phó?”

Phương Duyệt nói: “Lập tức hồi báo cho Cao Thuận tướng quân, từ Hứa Xương về phía bắc một trăm dặm phát hiện chủ lực kỵ binh của quân Tào!”

“Tuân lệnh!”

Thân binh dạ một tiếng, giục ngựa phi đi.

Phương Duyệt đưa tay ra chỉ vào tòa núi đất trơ trọi, nói với Cam Ninh: “Cam Ninh tướng quân, xin ngài suất lĩnh tinh binh bản bộ bố trận ở trên núi đất. Mạt tướng thì suất lĩnh binh mã bản bộ bày trận ở dưới núi. Kỵ binh của quân Tào nếu dám công kích, xin tướng quân dùng cung tiễn để chi viện. Vậy thì quân Tào tất sẽ bại.”

Cam Ninh không phục, nói: “Tướng quân, hay là ngài trấn thủ trên núi đi, sao hả?”

Phương Duyệt nhú mày nói: “Cam Ninh tướng quân đừng hành động theo cảm tình, tướng sĩ thủy quân có nhiều thiện xạ, lại mang theo nhiều cung tiễn, bày trận trên đỉnh núi vừa hay có thể sát thương quân Tào ở cự ly xa! Còn quân tốt của mạt tướng đa số là bộ tốt, bày trận trên núi thế nào được? Huống chi một vạn thủy quân của tướng quân là bảo bối của chúa công, nếu tổn thất quá lớn, chúa công sao có thể tha cho mỗ?”

“Nói cũng có đạo lý.” Cam Ninh gật đầu, ôm quyền nói với Phương Duyệt: “Đã như vậy, mạt tướng sẽ dẫn quân lên núi!”

“Tướng quân bảo trọng.” Phương Duyệt cũng ôm quyền, khi quay đầu lại thì sắc mặt đã biến thành lạnh lùng, quát bọn hàng tướng Hán Trung Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang: “Truyền lệnh, toàn quân bày trận dưới núi!”

...

Trên cánh đồng bát ngát, Trương Cáp suất lĩnh năm ngàn kỵ binh âm âm tiến tới.

Năm ngàn khinh kỵ không phải là cự bộ của Tào Tháo, mà là hàng binh Ký Châu. Từ lúc bắt đầu phục vụ dưới trướng Hàn Phức, nhánh kỵ binh này một mực theo Trương Cáp tác chiến với hắc sơn tặc, về sau tham gia trạch quốc chi chiến, thảo phạt Công Tôn Toản chi chiến cùng với Hà Sáo chi chiến, từ đó mà lập được nhiều chiến công hiển hách.

Bởi vậy, nhánh kỵ binh này có thể xưng là bách chiến chi sư chân chính.

Khi Quan Độ chi chiến, Trương Cáp suất lĩnh ba vạn đại quân mãnh công chính diện đại doanh của quân Tào, bởi vì địa hình có hạn, bất lợi đối với sự đột kích kỵ binh, nhánh kỵ binh này không hề đầu nhập chiến trường, kết quả là bị Tào Tháo chiếm tiện nghi lớn, không những có được vị bách chiến danh tướng Trương Cáp này, còn tự đứng giành được năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ.

Trên hoang nguyên trống trải ở phía trước đột nhiên xuất hiện một khối mã, phi về như gió cuốn mây tản.

“Tướng quân, ở phía trước mười dặm phát hiện đại đội quân Lương!”

Trương Cáp quát dừng chiến mã, từ từ giơ trường thương trong tay lên, kỵ binh đang hùng dũng tiến tới ở đằng sau từ từ giảm tốc, sau đó bắt đầu triển khai sang hai cánh, cho tới khi năm ngàn kỵ binh hoàn toàn bày xong trận hình xung kích thì Trương Cáp mới thúc ngựa lên trước, hỏi: “Quân Lương tổng cộng có bao nhiêu nhân mã?”

Thám mã nói: “Ít nhất là hai vạn người!”

“Hai vạn người?” Trương Cáp nói: “Xem ra chắc là đại quân của Phương Duyệt, Cam Ninh rồi!”

Một bộ tướng Hà Bắc giục ngựa lên trước, nói với Trương Cáp: “Tướng quân, đại quân của Cao Thuận cách nơi này ít nhất là năm mươi dặm, có phải là nên nhân cơ hội mà kích phá hai vạn quân Lương này không?”

“Không được lơ là!” Trương Cáp nói: “Đại quân của Cao Thuận tuy còn ở ngoài năm mươi dặm, nhưng tám ngàn thiết kỵ của Từ Hoảng và ba ngàn khinh kỵ của Mã Đại giờ không biết đang ở đâu, nếu khi quân ta rơi vào khổ chiến, hai nhánh kỵ binh này đột nhiên xuất hiện cắt đứt đường lui của ta, hậu quả khôn lường.”

Bộ tướng nói: “Vậy phải làm sao?”

Trương Cáp nói: “Nhiệm vụ của quân ta là cầm chân đại quân của Phương Duyệt, Cam Ninh, giành thời gian cho đại quân của thừa tướng về Hứa đô. Do vậy, hoàn toàn không cần phải va chạm mạnh với quân Lương, chỉ cần nghĩ biện pháp giữ chân chúng lại là được rồi. Truyền lệnh cho toàn quân từ từ tiến lên trước, không có quân lệnh của bản tướng quân, tất cả mọi người không được phép tự tiện hành động.”

...

Phía bắc năm mươi dặm, Cao Thuận đang suất lĩnh hai vạn đại quân từ từ nam hạ.

“Báo, tướng quân Phương Duyệt sai khoái mã tới báo, về phía nam năm mươi dặm phát hiện kỵ binh chủ lực của quân Tào, có năm ngàn kỵ binh!”

“Báo, hai lộ đại quân của Phương Duyệt, Cam Ninh tướng quân đang giằng co với kỵ binh quân Tào!”

“Báo, kỵ binh quân Tào phát khởi xung phong có tính thăm dò, gặp phải thủy quân đánh phủ đầu, giờ rút lui rồi.”

Thám mã đem tin tức đưa tới quân trung của Cao Thuận liên tiếp như thủy triều.

Cao Thuận trầm ngâm một lát, nói với hơi chục bộ tướng ở phía sau: “Phía nam năm mươi dặm phát hiện kỵ binh chủ lực của quân Tào? Hơn nữa mục đích của năm ngàn kỵ binh quân Tào vô cùng rõ ràng, chính là muốn làm trì trệ hai vạn đại quân của Phương Duyệt, Cam Ninh. Chẳng lẽ đại quân của Tào Tháo đang ở phụ cận, nhiệm vụ của năm ngàn kỵ binh này là cầm chân đại quân của Phương Duyệt, Cam Ninh hai vị tướng quân, đợi đại quân của Tào Tháo tới rồi mới tiếp tục tiến đánh ư?”

Có bộ tướng nói: “Quân Tào tổng cộng chỉ có binh lực chưa tới ba vạn, sau một phen kịch chiến với quân Hà Bắc, cho dù giành được chiến thắng thì e rằng cũng sẽ thương vong không ít. Hiện tại tối đa chỉ còn khoảng hai vạn binh lực, chỉ bằng vào hai vạn quân đội này mà muốn nuốt trọn hai vạn đại quân của Phương Duyệt, Cam Ninh hai vị tướng quân, e rằng là không thể?”

Cao Thuận nói: “Tào Tháo xảo trá lắm mưu, trí mưu chi sĩ dưới trướng hắn cũng nhiều không đếm xuể. Quân ta không được lơ là sơ ý! Truyền lệnh, bảo Phương Duyệt, Cam Ninh đóng doanh thủ vững, đợi sau khi bản tướng quân tự dẫn đại quân tới rồi tính tiếp. Lại lệnh cho Mã Đại thiếu tướng quân dẫn hai ngàn thiết kỵ hỏa tốc nam hạ, chi viện cho Phương Duyệt, Cam Ninh tướng quân.”

...

Nhữ Nam.

“Hò!”

Mã Siêu quát dừng chiến mã, dùng Thiên Lang thương trong tay gạt cái cây gậy ở phía trước, quay đầu lại hỏi Pháp Chính: “Hiếu Trực, đây là nơi nào vậy? Sao địa phương quỷ quái này đều có bộ dạng quỷ quái như vậy nhỉ? Hôm nay nếu như lại không có mặt trời nhô ra thì bản tướng quân thực sự là ngay cả đồng tây nam bắc cũng không phân biệt nổi.”

Mã Siêu từ nhỏ đã lớn lên ở Tây Bắc, đã quen với khô hanh và gió cát của phương bắc. Sự âm lãnh, ẩm ướt của phương Nam khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, lại còn sơn sơn thủy thủy của một dải Hoài Nam, trong mắt Mã Siêu thì gần như là giống hệt nhau, ở trong núi loanh quanh cả nửa tháng, giờ không còn phân biệt nổi phương vị nữa rồi.

Tám trăm thiết kỵ cũng đều là hán tử Tây Bắc, tất nhiên là chẳng hơn được Mã Siêu là bao.

Pháp Chính nhìn bản đồ cả nửa ngày, lắc đầu rồi lại gật đầu, một lúc sau mới dùng ngữ khí không quá khẳng định nói: “Theo lý mà nói thì phụ cận chắc là Cát Pha rồi. Có điều địa đồ chỉ ra rằng nơi đây phải có một quan đạo mới đúng. Nhưng nơi đây trừ núi rồi lại nước ra thì chẳng thấy cái quan đạo nào cả.”

“Hàn Đức của!”

Mã Siêu quay đầu lại gọi một tiếng, Hàn Đức vội vàng giục ngựa tiến lên, cao giọng nói: “Thiếu tướng quân có gì phân phó.”

Mã Siêu nói: “Mang mấy huynh đệ đi dò đường, nếu gặp được tiểu phu hay liệt hộ gì đó thì toàn bộ dẫn về đây cho bản tướng quân!”

“Tuân lệnh!” Hà Đức âm âm đáp ứng, quay đầu lại gọi mấy kỵ binh ở đằng sau: “Người người người, và mấy người các người nữa, đi hết theo lão tử.”

...

Bên ngoài rừng rậm nơi tám trăm thiết kỵ của Mã Siêu đang đứng chính là một quan đạo.

Trong tiếng âm ỹ, trên quan đạo có một nhánh quân đội đang chậm rãi hành quân. Có khoảng chừng hơn ngàn người, phía trước và phía sau đội ngũ mỗi nơi có ba trăm kỵ binh, bảo vệ kỹ các hơn chục cỗ xe ngựa ở giữa. Bên cạnh một cỗ xe trong số đó, một võ tướng ngang tàng đi theo sát, người này thân dài chín thước, mặt như táo nạng, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Dao nặng sáu mươi ba cân, không phải là Quan Vũ thì là ai nữa?

396. Chương 314: Quan Vũ Đền Tội (1)

Quan Vũ đang bảo vệ xe ngựa chậm chậm mà đi thì trong sơn cốc ở phía trước đột nhiên vang lên tiếng chim chóc, huyền ảo bay về đỉnh núi ở xa xa. Quan Vũ trong lòng kinh hãi lập tức giờ Thanh Long Yển Nguyệt Dao lên, quát: “Toàn quân dừng tiến về trước!”

Đội ngũ đang từ từ mà đi rất nhanh liền dừng lại.

Hồ Ban đi trước mở đường giục ngựa về bên cạnh Quan Vũ, hỏi: “Tướng quân, xảy ra chuyện gì vậy?”

Quan Vũ đưa tay ra chỉ vào sơn cốc ở phía bên phải, nói với Hồ Ban: “Hồ Ban, dẫn mấy người vào trong cốc kiểm tra đi.”

“Tuân lệnh.”

Hồ Ban dạ một tiếng, điểm hơn chục kỵ binh rồi tung ngựa mà đi.

Không tới thời gian một bữa cơm, Hồ Ban lại giục ngựa trở về, hơn chục kỵ binh ở bên cạnh chỉ còn lại ba người, một kỵ binh trong đó lưng còn cắm hai mũi tên, may mà không bị bắn trúng chỗ yếu hại, cho nên không nguy hiểm tới tính mạng.

Hồ Ban cao giọng nói: “Tướng quân, trong sơn cốc phát hiện một đám mao tặc, nhìn bộ dạng thì giống như là đang tìm kiếm gì đó. Phụ cận rất có khả năng còn có một đội sơn tặc thường lui tới!”

“Sơn tặc?” Đôi mắt xé hẹp dài của Quan Vũ đột nhiên trợn trừng lên, trầm giọng nói: “Hoang sơn đã lĩnh quả nhiên là nơi lý tưởng để trú thân của sơn tặc. Truyền lệnh, toàn quân bày trận tại chỗ, bảo vệ xe của thiên tử, bá quan ở giữa!”

Quân Quan Vũ vừa bày trận xong, trong sơn cốc phía trước đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa gấp rút mà dày đặc.

Trong tuyết vụ tung bay mịt mù, một đám mã tặc từ trong rừng rậm xông ra như thủy triều. Người cưỡi ngựa đi đầu tuy trên người mặc giáp da thú rách nát bất kham, nhưng trông lưng hổ eo gấu, uy vũ phiêu hần, đang giờ ngân thương trong tay lên trời. Đội mã tặc đang từ phía sau ập tới bỗng chốc bắt đầu giảm tốc, sau đó thì từ từ triển khai sang hai bên cánh.

“Mã Siêu!”

“Quan Vũ!”

Cơ hồ như là đồng thời. Quan Vũ và Mã Siêu cùng lúc nhận ra đối phương.

“Ha ha ha.” Mã Siêu ngẩng mặt lên trời cười dài ba tiếng, cao giọng nói: “Đây đúng là đi mòn gót sắt không tìm được, tới tay lại chẳng tốn chút công phu. Quan Vũ, xem người hôm nay chạy đi đâu.”

“Chạy?” Quan Vũ cười lạnh, dẫu môi hỏi lại: “Mỡ vì sao phải chạy?”

Mã Siêu dùng Thiên Lang thương chỉ vào Quan Vũ, trầm giọng nói: “Quan Vũ, ngươi chết tới nơi rồi!”

Đôi mắt xéch vừa mở của Quan Vũ chợt nhắm lại, có tinh mang dọa người chợt lóe lên rồi vụt tắt, tay trái cầm đao tay phải vuốt râu, nói: “Tên tiểu bối Mã Siêu chớ có can rở, phải biết rằng thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!”

Khi Mã Siêu đang muốn giục ngựa xuất chiến thì Hà Đức ở đằng sau sớm đã thúc ngựa xuất trận, cao giọng nói: “Giết gà đâu cần dao mổ trâu, nghịch tặc Quan Vũ, mổ Tây Lương Hà Đức tới đây!”

“Tiểu bối vô danh, không ngờ lại dám khinh thường tướng quân nhà mỗ?”

Hồ Ban thấy vậy đột nhiên đại nộ, thúc ngựa vung đao tới đánh Hà Đức. Hai ngựa giao nhau, Hà Đức quát lớn một tiếng, khai sơn đại phủ trong tay sớm đã chém xuống như thái sơn áp đỉnh. Hồ Ban vội vàng giơ đao lên đỡ thì đã không kịp, chỉ nghe thấy bốp một tiếng, đầu lâu của Hồ Ban đã bị đại phủ chém trúng, lập tức toác ra như dưa hấu.

“Rầm!”

Thi thể của Hồ Ban rơi ầm xuống đất, chiến mã bị kinh hãi chạy vào trong núi như khói xanh, thoáng chốc đã không thấy đâu.

“Hãy!”

Quan Vũ trong lòng tức giận, rống to một tiếng rồi thúc ngựa vung đao chém thẳng vào Hà Đức. Hà Đức ung dung không hề sợ hãi giục ngựa nghênh đón. Trong sát na hai ngựa giao nhau, Thanh Long Yển Nguyệt Đao vào khai sơn đại phủ đụng vào nhau. Hà Đức chỉ cảm thấy tai ong một tiếng, cả người giống như bị sấm đánh, trong nháy mắt bị chấn cho cả người tê dại.

Thằng ôn này lực lượng mạnh thật!

Hà Đức trong lòng thầm giật mình, đoán rằng địch không lại, vội vàng vút búa chạy về trận của mình. Quan Vũ quay ngựa đuổi theo không tha, khi khó khăn lắm mới đuổi kịp, giơ Thanh Long Yển Nguyệt Đao lên nhắm thẳng vào gáy Hà Đức rồi chém xuống. Quan Vũ rắp tâm muốn chặt đôi đầu Hà Đức thành hai nửa để báo cừu rửa hận cho Hồ Ban.

“Tên thất phu Quan Vũ, chớ có làm tổn thương quân sĩ của ta!”

Mắt thấy Hà Đức sắp bỏ mạng dưới đao thì bên tai Quan Vũ vang lên một tiếng quát lớn, lập tức có sát cơ lảng lẹ ập tới. Quan Vũ trong lòng giật thót, không cố truy sát Hà Đức nữa, khi cúi đầu né tránh thì khăn quần trên đầu đã trúng một tiễn, hơn nữa còn bị bắn xuyên qua. Một tiễn này nếu thấp xuống một tấc, Quan Vũ lúc này đã trúng tên mà vong mạng rồi.

Quan Vũ ghìim ngựa lại, hoành đao mắng: “Thằng nhãi Mã Siêu, bắn lén đả thương người thì có gì là hảo hán?”

“Hừ, bình giả quỷ đạo dã!” Mã Dục tiêu sái thu cung sắt lại, lại cảm thương chỉ vào Quan Vũ, nói: “Cái đó gọi là không gì là không thể dùng, sự tinh diệu của dụng binh, loại thất phu như ngươi há có thể hiểu được.”

“Ngươi!” Quan Vũ nói: “Mỗ đọc thuộc Xuân Thu, nắm rõ mưu lược, có sao lại không hiểu binh sự?”

“Xuân Thu?” Mã Siêu cười lớn, nói: “Đọc Xuân Thu mà cũng dám vọng ngôn là mưu lược, quả thực là nói khoác mà không biết ngượng!”

“Thằng nhãi Mã Siêu khinh người quá đáng!”

Quan Vũ không nén được lửa giận trong lòng nữa, giục ngựa lao về phía Mã Siêu, Mã Siêu thúc ngựa nghênh đón, khoe miệng sớm đã lộ ra một nụ cười lạnh, thất phu chính là thất phu, chỉ hai câu thôi là bị khích cho lửa giận công tâm rồi.

“Hãy!”

Hai ngựa giao nhau, Quan Vũ quát lớn một tiếng, chém Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay xuống, Mã Siêu nhẹ nhàng giật đầu ngựa né tránh, rồi quay đầu lại trêu Quan Vũ: “Động tác quá chậm!”

“Đáng ghét!”

Quan Vũ cơ hồ nghiêng gậy cả rằng, lại giục ngựa tương nghênh.

Hai ngựa lại giao nhau một lần nữa, Quan Vũ nhắm chuẩn thời cơ chém ngang một đao, lại bị Mã Siêu giơ thương cản lại: “Thất phu Quan Vũ, người già rồi à? Hay là ba ngày rồi chưa được ăn cơm? Sao chỉ có tí xú khí lực thôi vậy?”

“Hả? Hừ!” Bị Mã Siêu chòng ghẹo hết lần này đến lần khác, Quan Vũ lại trở nên trấn tĩnh, ghìm ngựa lại, hoành đao lạnh lùng nhìn Mã Siêu, quát: “Thằng nhãi Mã Siêu âm hiểm lắm, mỗ suýt chút nữa thì trúng kế khích tướng của ngươi rồi!”

“Khích tướng?” Mã Siêu lạnh lùng nói: “Quan Vũ, ngươi quá đề cao mình rồi.”

Quan Vũ trầm giọng nói: “VẬY vì sao vừa rồi không hoàn thủ?”

Mã Siêu hờ hững nói: “Chẳng sao cả, chỉ là muốn lĩnh giáo võ nghệ hơn người của túc hạ mà thôi, nếu mỗ vừa động thủ thì túc hạ chẳng làm gì được nữa!”

Quan Vũ không hiểu, hỏi: “Lời này có ý gì?”

“Đúng là ngu ngốc!” Hàn Đức ở phía sau Mã Siêu cười nhạo: “Thiếu tướng quân của ta nếu động thủ, người sẽ không chịu nổi một hiệp của ngài ấy. Đương nhiên là người không làm được gì rồi.”

“Hả?”

Nộ hỏa vừa được nén xuống của Quan Vũ lại một lần nữa bốc bùng rực, dùng lực nắm chặt Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay, gân xanh lòi lên trên lòng bàn tay căng như sắp nứt tung.

Mã Được dùng Thiên Lang thương chỉ vào Quan Vũ, hờ hững nói: “Quan Vũ, bản tướng quân nếu không thể trong vòng một hiệp mà đánh người ngã xuống ngựa, hôm nay sẽ tha cho người một đường sống!”

“Cái gì!”

Quan Vũ nghe vậy liền vô cùng tức giận, đôi mắt xéch hẹp dài lập tức đầy tia máu, biến thành đỏ rực.

“Hãy.”

Mã Siêu quát khê rồi giục ngựa lao về phía Quan Vũ. Quan Vũ ngẩng mặt lên trên phát ra một tiếng rít không giống nhân loại, thúc chiến mã nghênh đón. Hai ngựa đối mặt, khi cách nhau ba mươi bước thì Mã Siêu đột nhiên dang tay trái ra. Một mớ ám khí đen xì đã bắn thẳng vào mặt Quan Vũ. Quan Vũ sớm đã nghe nói Mã Siêu cực giỏi ám khí, năm đó Mã đồ tể đại chiến hai mươi ba lộ chư hầu Quan Đông, Lữ Bố suýt chút nữa thì chết dưới ám khí của Mã Siêu, cho nên không dám ngạnh tiếp, vội vàng lắc hông rùn người né ám khí của Mã Siêu.

“Ha ha ha, ngu xuẩn, trúng kế rồi!”

Mã Siêu cười to một tiếng, trong sát na điện quang hỏa thạch mà hai ngựa cách nhau không tới chục bước, Thiên Lang thương trong tay Mã Siêu đã giơ lên cao, làm bộ như muốn quét, không nghi ngờ gì nữa một quét này sẽ là một quét thạch phá thiên kinh. Quan Vũ trong lòng tuyệt không dám có ý khinh thường Mã Siêu, đang muốn đuổi thẳng người giơ đao ngạnh đỡ thì dị biến phát sinh.

“Vù vù vù vù!”

Tiếng phá không thanh lệ vang lên, bốn điểm hàn tinh từ bàn đạp ở bên phải tọa kỵ của Mã Siêu bắn ra, nhắm thẳng vào nơi yếu hại ở trước ngực của Quan Vũ. Quan Vũ liếc mắt một cái là nhìn rõ, đó không ngờ là một chiếc nỏ mạnh cực kỳ tinh xảo, được an trí một cách phi thường xảo diệu ở dưới bàn đạp. Mã Siêu chỉ cần dùng lực giẫm vào bàn đạp một cái là có thể khởi động lẫy nỏ.

Lúc này chiến mã bốn hành cực nhanh, hai bên cách nhau rất gần, có muốn nghiêng người né tránh cũng không kịp. Quan Vũ muốn vung đao chặn ám khí của Mã Siêu, nhưng như vậy thì không thể tránh được một cái quét ngang của Mã Siêu. Muốn ngăn ngăn thương của Mã Siêu thì tọa kỵ ở dưới người không thể may mắn mà tránh được ám khí. Vào lúc tiến thoái lưỡng nan thì bốn mũi nỏ nhỏ sớm đã bắn tới, xuyên qua ngực tọa kỵ của Quan Vũ.

Tọa kỵ của Quan Vũ gào lên đau đớn, lập tức hí lên một tiếng bị ai rồi đứng thẳng lên.

Đao pháp của Quan Vũ đại loạn, Mã Dực khó lắm mới giết tới, một thương thể nặng nề quét vào lưng Quan Vũ, chỉ nghe thấy một tiếng rên vang lên, thân hình dài chín thước của Quan Vũ giống như đá nặng, từ trên lưng ngựa rơi rầm xuống đất rồi lăn liền hai cái. Khi Quan Vũ mặt đầu bụi bặm lại hoa mày chóng mắt đang muốn lật người bò dậy thì một thanh trảm mã đao sáng loáng đã đặt lên cổ hắn. Khi bình tĩnh nhìn lại thì chính là Hàn Đức vừa rồi đã chém đôi đầu Hồ Ban.

“Thằng nhãi Mã Siêu!” Quan Vũ tức giận mắng: “Trừ ám tiễn đả thương người ra, ngươi còn biết gì nữa?”

Mã Siêu phớt lờ không thèm trả lời.

Quan Vũ lại mắng: “Có bản sự thì thả mã ra, đường đường chính chính đại chiến ba trăm hiệp!”

“Hừm, chỉ biết sinh cường thì chẳng qua là cái dưng của kẻ thất phu!” Mã Siêu khi thường nhìn Quan Vũ một cái, sau đó cùng Pháp Chính giục ngựa bỏ đi, cũng không nói gì với Hàn Đức: “Quan Vũ khinh nhờn thánh giá, lại trái với thần tiết, tội không thể tha, lập tức chặt đầu!”

Trong mắt của Hàn Đức lóe lên một tia sát cơ băng lãnh, kéo mạnh mã đao trong tay một cái. Đáng tiếc Quan Vũ cũng tính là mãnh tướng một đời, trong khoảnh khắc đã bị một tên vô danh tiểu tốt như Hàn Đức cắt đứt cổ họng. Trong máu bắn tung tóe, Quan Vũ tay chỉ vào lưng Mã Siêu, nhưng lại không mắng ra được nửa câu nào, tứ chi co giật kịch liệt mấy cái, cuối cùng thì lặng yên bất động, chỉ có một ao máu thắm đỏ cả mặt tuyết ở dưới người.

“Phốc!”

Hàn Đức xoay tay cắt đầu Quan Vũ xuống, cầm vào trong tay, chỉ thấy Quan Vũ mặt trợn trừng, giống như lúc sinh tiền, có thể nói là chết không nhắm mắt.

Quan Vũ vừa chết, năm trăm giáo đao thủ dưới tay lập tức chạy tứ tán, những người từng là cự tốt của quân Tào thì nhao nhao quỳ xuống xin hàng.

Mã Siêu, Pháp Chính giục ngựa tới trước ngự giá của thiên tử, vội vàng xuống ngựa quỳ trên mặt tuyết, đầu cúi xuống đất cung kính nói: “Thần Bình Định Trung Lang tướng (đây chính là do thiên tử sắc phong, khen ngợi chiến công bình định Tây Vực của Mã Siêu) Mã Siêu, thần Bình Tây tướng quân phủ mặc liêu Pháp Chính, hộ giá chậm trễ, tội đáng muôn chết.”

Sớm đã có Tư Đồ Khổng túc tai bù xù, mặt mũi bần thủ bước lên trước vén màn xe ngựa lên.

Hán Hiến Đế mặt mày xanh xao, trên người còn có vết roi từ trong khoang xe thò đầu ra, cúi đầu nói: “Hại vị ái khanh cứ giá có công, nào có tội gì? Mau mau đứng dậy.”

Lúc này Hán Hiến Đế đã mười bảy tuổi, không còn là đứa trẻ năm xưa nữa.

“Tạ ơn bệ hạ.”

397. Chương 314: Quan Vũ Đền Tội (2)

“Thiên tử gặp nạn, thần tử phải chịu tội!” Mã Siêu lo sợ không yên lại bái một cái, đứng dậy nói với Pháp Chính: “Hiếu Trực, mau mau phân phó quân sĩ hạ trại, thu xếp ổn thỏa cho thiên tử và văn võ bá quan. Lại lệnh cho hỏa đầu quân giết chiến mã, mở nồi làm cơm.”

“Tuân lệnh.”

Pháp Chính dạ một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Lưu giang.

Tôn Kiên tiếp thu kiến nghị của Từ Thứ, lệnh cho Tôn Sách, Chu Du bỏ qua kế hoạch tấn công Kinh Châu, suất tinh binh bắc thượng tiếp ứng Quan Vũ ở Nhữ Nam. Khi Quan Vũ đền tội thì tám ngàn tinh binh của Tôn Sách, Chu Du đã tiến tới nơi giao giới giữa hai quận Nhữ Nam, Lư Giang, cách Cát Pha không tới trăm dặm, hai ngàn khinh kỵ do đại tướng tiên phong Thái Sử Từ suất lĩnh thậm chí chỉ cách Cát Pha gần năm mươi dặm.

Mắt thấy sắc trời sắp tối, Thái Sử Từ đang muốn hạ lệnh dừng trại thì đột nhiên có khoái mã phi về báo: “Tướng quân, bắt được một tên gian tế.”

“Gian tế?” Thái Sử Từ nói. “Dẫn tới đây.”

Trong tiếng quát mắng, hai hội tốt tóc tai toán loạn bị quân Ngô lôi tới trước mặt Thái Sử Từ. Thái Sử Từ giờ ngân thương sắt trong tay, dùng mũi thương bằng lãnh di sắt vào yết hầu của gian tế, lạnh lùng hỏi: “Người tên là gì?”

Gian tế sợ hãi đáp: “Tiểu nhân là Lý Tứ.”

“Lý Tứ, ngươi làm gì?”

“Tiểu nhân là tiểu phu trong núi này.”

“Hả?”

“Ặc... tướng quân tha mạng, tiểu nhân không phải là tiểu phu trong núi mà thực ra là quân tốt trước trưởng của Quan Vũ tướng quân.”

“Cái gì. Ngươi là quân tốt của Quan Vũ tướng quân?”

“Đúng... đúng vậy.”

“Vậy sao lại tới đây? Quan Vũ đang ở đâu?”

“Hồi bẩm tướng quân, Quan Vũ tướng quân đã ngộ hại, quân tốt dưới trướng cũng chạy toán loạn rồi.”

Thái Sử Từ giật nảy mình, cao giọng nói: “Thiên tử ở đâu? Bá quan ở đâu?”

Tiểu tốt nói: “Thiên tử bá quan đã bị Tây Lương Mã Siêu cướp đi rồi, đang ở phía trước không xa.”

“Mã Siêu?” Thái Sử Từ trầm ngâm một thoáng, nghiêm giọng nói: “Người đâu.”

Sớm đã có tiểu giáo bước lên, nói: “Tướng quân có gì phân phó?”

Thái Sử Từ nói: “Sai khoái mã báo cho công tử Sách và Chu Du tướng quân. Quan Vũ đã bị giết, thiên tử và bá quan đã bị Tây Lương hãn tướng Mã Siêu cướp đi rồi. Mặt tướng đang suất lĩnh tiên phong khinh kỵ tiến lên cướp đoạt, xin công tử cùng đại đô đốc mau dẫn đại quân tới tăng viện, đi đi!”

“Tuân lệnh!”

Tiểu giáo đáp ứng một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

...

Cát Pha, đại trưởng của Mã Siêu.

Mã Siêu hỏi Pháp Chính: “Hiếu Trực. đã an bài xong xuôi cho thiên tử và bá quan rồi chứ?”

Pháp Chính nói: “Thiếu tướng quân yên tâm, đều đã an bài ổn thỏa rồi.”

“Ừ.”

Mã Siêu gật đầu, đang muốn nói tiếp thì ngoài trướng đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập. MÀN trướng được vén lên, Hàn Đức vội vã bước vào, nói: “Thiếu tướng quân, vừa rồi thám mã hồi báo, phía năm ngoài ba mươi dặm phát hiện một tốp kỵ binh, nhìn bộ dạng thì rất có thể là đội kỵ binh của Giang Đông Mạnh Hổ Tôn Kiên.”

“Kỵ binh của Tôn Kiên?” Mã Siêu đứng bật dậy, hỏi: “Có bao nhiêu nhân mã?”

“Ước chừng trên hai ngàn kỵ binh.”

“Hai ngàn kỵ binh?” Pháp Chính trầm ngâm một thoáng, nói với Mã Siêu: “Thiếu tướng quân, quân ta chỉ có tám trăm kỵ binh, binh lực chưa bằng một nửa quân Ngô. Nếu như va chạm mạnh, cho dù có thể chiến thắng thì cũng sẽ tử thương thảm trọng. Nhữ Nam chính là địa bàn của Tào Tháo, nếu không có đủ binh lực bảo vệ thiên tử và bá quan, e rằng sẽ gặp trở ngại.”

Mã Siêu nói: “Hiếu Trực có cao kiến gì?”

Pháp Chính nói: “Chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức.”

Mã Siêu nói: “Đã nghĩ ra kế gì chưa?”

Pháp Chính đưa ta ra sau rút bội kiếm, thuận tay vẽ lên đất một cái vòng tròn nhỏ, nói với Mã Siêu: “Mời thiếu tướng quân nhìn, nơi đây là Cát Pha, nơi chúng ta đang ở chắc đã hai mươi dặm phía nam Cát Pha, chỉ cần nửa tiếng là tới được Cát Pha, cũng chính là nói, quân ta còn nửa tiếng để có thể lợi dụng.”

Mã Siêu bảo: “Nói tiếp đi.”

Pháp Chính nói: “Cát Pha có địa hình kiểu hợp cốc, núi dốc cốc sâu, hơn nữa hoàn toàn khác với địa hình phụ cận, dốc núi phụ cận đại đa số là núi sâu rừng rậm, duy có Cát Pha là nham thạch lộ ra, bên trên không có thực vật che phủ. Tại hạ cho rằng, nơi đây rất có thể từng gặp núi lửa. Thực vật trên núi vì núi lửa đốt cháy hết cho nên mới thành như vậy. Hiện giờ chính là thời tiết rét đậm, tuyết đóng trên dốc cực dày, thiếu tướng quân sao không ra lệnh cho quân sĩ ở trên dốc lăn tuyết xuống, bịt kín quan đạo, vậy thì khinh kỵ của quân Ngô khó có thể đi qua, quân ta có thể ung dung rút lui.”

“Kế của Hiếu Trực rất hay.” Mã Siêu vỗ tay nói: “Hàn Đức ở đâu?”

Hàn Đức vội vàng bước vào, nói: “Thiếu tướng quân có gì muốn phân phó?”

Mã Siêu nói: “Lập tức gọi năm trăm quân sĩ, bò lên Cát Pha lăn tuyết xuống!”

“Lăn tuyết xuống?” Hàn Đức gãi đầu gãi tai, không hiểu: “Thiếu tướng quân, tuyết mềm như vậy chứ có phải là đá hay gỗ đâu, lăn thế nào được?”

Mã Siêu mắng: “Đồ ngu, lúc nhỏ có từng chơi lăn cầu tuyết không?”

“Có.” Hàn Đức gật đầu lia lịa, nói: “Mùa đông mỗi năm lúc rảnh rỗi thường chơi lăn cầu tuyết, đắp người tuyết.”

“Làm đúng như thế ý, bảo các huynh đệ trước tiên đắp một quả cầu tuyết, sau đó thì thuận theo dốc mà lăn xuống. Cầu tuyết thuận theo dốc mà xuống sẽ kéo theo cả tuyết đọng, từ đó sẽ làm tắc quan đạo.” Mã Siêu nói: “Lại bảo các huynh đệ chặt một ít cây cối, chất ở trước quan đạo, như vậy tuyết đọng và cây cối sẽ xen lẫn với nhau, quân Ngô càng khó mà xử lý được!”

Hàn Đức như chợt bừng tỉnh, nói: “Hiểu rồi.”

Mã Siêu đã một cước vào hông hắn, nói: “Hiểu rồi thì không mau đi đi!”

Hàn Đức gào lên một tiếng, lao đảo chạy đi.

...

Sau hơn nửa tiếng.

Khi Thái Sử Từ suất lĩnh hai ngàn khinh kỵ khó khăn lắm mới tới được Cát Pha thì phát hiện tuyết đọng trong cốc dày tới mấy thước, trong đồng tuyết còn có một đồng cây cối linh tinh nằm ngổn ngang, quan đạo xuyên qua cốc mà đi đã hoàn toàn bị tuyết đọng che kín. Thái Sử Từ lập tức lệnh cho sĩ tốt xuống ngựa đi xử lý tuyết đọng. Ở hai bên sườn núi đột nhiên có tên bắn ra, trong khoảnh khắc đã bắn ngã hơn chục binh sĩ.

Mắt thấy trời sắp tối, Thái Sử Từ chỉ đành hạ lệnh lui ra sau ba dặm để hạ trại, đợi sau khi mặt trời lên rồi tính tiếp.

Cách Cát Pha một trăm dặm về phía nam. Đại trưởng của Tôn Sách.

Chu Du đứng dậy, ôm quyền nói: “Bá Phù.”

“Công Cẩn.”

Tôn Sách vội vàng bước lên kéo tay Chu Du, nói: “Vừa rồi Tử Nghĩa sai khoái mã hồi báo, nói là Quan Vũ đã bị Tây Lương Mã Siêu chém chết ở Cát Pha rồi, quận tốt bên dưới đã tan rã. Giờ thiên tử, bá quan đã rơi vào trong tay của quân Lương! Tử Nghĩa đang suất lĩnh hai ngàn khinh kỵ ngay đêm tới truy đuổi tới Cát Pha.”

“Mã Siêu!” Đại tướng Chu Thái, Tướng Khâm theo Chu Du bước mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, trầm giọng nói: “Mã Siêu sao lại có thể xuất hiện ở Cát Pha vào lúc này!”

Khi hai mươi ba lộ chư hầu cùng thảo phạt Mã Dục, tinh binh dưới quyền Tôn Kiên trấn thủ Huỳnh Dương. Kết quả trở thành đối tượng để quân Lương khai đao. Đám anh kiệt Giang Đông như Trình Phổ, Hàn Đương, Đổng Tập, Chu Hoàn, Trần Vũ đều chết thảm dưới tay Mã Siêu. Chu Thái, Tướng Khâm cũng từng giao chiến với Mã Siêu, nên có ấn tượng rất sâu đối với sự kiêu dũng thiện chiến của Mã Siêu, lúc này nhớ tới trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Chu Du trầm ngâm một thoáng, trầm giọng nói: “Mã Siêu là tộc đệ của Mã Siêu, người này không những võ nghệ cao siêu, hơn nữa còn được chân truyền của Mã đồ tể và Giả độc sĩ, tính tình âm hiểm xảo trá, cực giỏi dùng binh. Thái Sử Từ tướng quân tuy là năng chinh thiện chiến, nhưng vẫn không bằng được Mã Siêu, e rằng khó mà đoạt được lại thiên tử.”

Tôn Sách nói: “Công Cẩn có kế hay gì không?”

Chu Du phe phẩy quạt lông, lẩm bẩm một lúc rồi tự hỏi Tôn Sách: “Mã Siêu nếu cướp được thiên tử, tất sẽ phải đưa về Quan Trung, từ Nhữ Nam tới Quan Trung có hai con đường có thể lựa chọn, một là qua Nam Dương, một là qua Dĩnh Xuyên. Nam Dương tuy là địa bàn của Mã Dục, nhưng lại không có đại quân lưu thủ. Dĩnh Xuyên tuy là địa đầu của Tào Tháo, nhưng có mấy vạn quân Lương có thể tiếp ứng, Mã Dục sẽ lựa chọn đường nào đây?”

Chiết Xung giáo úy Lữ Mông đột nhiên nói: “Mã Siêu e rằng sẽ không qua Dĩnh Xuyên đâu?”

Chu Du nói: “Tại vì sao?”

Lữ Mông nói: “Đạo lý rất đơn giản, đại quân của Mã Dục đang giằng co với đại quân của Tào Tháo ở Hứa Xương, hai bên không ai làm gì được ai. Mã Siêu nếu như vào lúc này mà hộ tống thiên tử tới Dĩnh Xuyên, Mã đồ tể tất sẽ phải phái ra một bộ phận binh lực tương đương để bảo hộ thiên tử. Như vậy thì chẳng phải ngược lại sẽ mang thêm một gánh nặng đến cho Mã Dục sao?”

Tôn Sách nói: “Nói như vậy, Mã Siêu sẽ đi qua đường Nam Dương ư?”

Chu Du mỉm cười, nói với Tôn Sách: “Dưới trướng Mã Siêu tuy đều là kỵ binh, nhưng phải bảo hộ thiên tử và văn võ bá quan, hơn nữa từ Cát Pha tới Nam Dương phần lớn là đường núi, gập ghềnh khó đi, tốc độ hành quân tất sẽ không quá nhanh, Bá Phù hãy lệnh cho Phan Chương tướng quân dẫn ba ngàn sơn việt tinh binh ngang qua dãy Đại Biệt Sơn, đi tắt chặn đường Mã Siêu!”

“Ừ.” Tôn Sách gật đầu, nói: “Phan Chương nghe lệnh?”

Phan Chương vội bước lên trước, ôm quyền hô to: “Có mặt tướng.”

Tôn Sách nói: “Điểm ba ngàn sơn việt tinh binh, vượt qua dãy Đại Biệt sơn đi tắt chặn đường Mã Siêu!”

“Tuân lệnh!”

Phan Chương dạ một tiếng rồi lĩnh mệnh mà đi.

Sau khi Phan Chương suất quân xuất phát không lâu, Thái Sử Từ quả nhiên sai khoái mã hồi báo, đạo lộ bị tuyết đọng ngăn cản, truy kích bất lợi, quyết định đợi sau khi trời sáng mới đi vòng mà truy kích. Đồng thời thỉnh cầu Tôn Sách, Chu Du mau chóng dẫn đại quân chi viện. Tôn Sách một mặt nghiêm lệnh cho Thái Sử Từ không được khinh cử vọng động, một mặt tự mình dẫn đại quân ngay đêm tiến về Cát Pha.

..

Hứa Xương.

Cao Thuận suất quân đóng vững đánh chắc, từng bước từng bước tiến tới, căn bản không có bất kỳ một sơ hở nào để Tào Tháo thừa cơ. Cuối cùng cũng thuận lợi tới ngoài thành Hứa Xương. Mấy ngày sau, Mã Dục cũng dẫn hơn ngàn tinh binh tới Hứa Xương hội hợp với Cao Thuận. Tào Tháo thấy hại lộ quân Lương đã hội hợp, kế hoạch trước tiên kích phá đại quân của Cao Thuận, sau đó mới tìm cơ hội quyết chiến với Mã Dục của Tào Tháo đã phá sản triệt để, thế giằng co đã thành.

Tào Tháo lại lệnh cho Trương Liêu bỏ qua việc tập kích sườn sau của quân Lương mà quay về Hứa Xương, lại lệnh cho đại tướng Tào Bá, mưu sĩ Tuân Du dẫn hai vạn quân đóng doanh ở thành nam, lại lệnh cho Tào Thuần, Tuân Úc dẫn hai vạn quất đóng doanh ở thành bắc. Tào Tháo thì tự mình dẫn ba vạn đại quân chiếm thành mà thủ, ba quân tạo thành ba góc hỗ trợ lẫn nhau, để chống cự với đại quân Tây Lương.

Mã Dục cũng không tỏ ra yếu kém, không chút khoan nhượng đóng ba tòa đại doanh, Phương Duyệt dẫn hai vạn quân đối chọi với Tào Bá ở bên trái, Cao Thuận dẫn hai vạn quân đối chọi với Tào Thuần ở bên phải, Mã Dục tự mình đóng hai vạn quân trấn thủ trung quân đại doanh, ba tòa đại doanh xếp thành hình chữ phẩm ( ). đối mặt với thành Hứa Xương và hai tòa đại doanh nam bắc của quân Tào.

Về binh lực, quân Lương sáu vạn, quân Tào bảy vạn, hơi chiếm phần thắng.

Ở những phương diện khác thì hai quân có thể nói là mỗi bên có mặt mạnh riêng. Quân Lương thì trang bị tinh lương và kỷ luật nghiêm minh, sức chiến đấu hơn hẳn quân Tào. Nhưng đường tiếp tế thì quá dài, rất dễ bị quân Tào tập kích. Quân Tào binh nhiều, nhưng hàng binh Hà Bắc mà Trương Cáp, Trương Kỳ, Hàn Mãnh suất lĩnh lại chiếm tới hơn năm vạn, gấp đôi cự bộ của Tào Tháo, nếu xử trí không thỏa đáng thì rất dễ sẽ làm phản trước trận.

398. Chương 315: Pháp Hiếu Trực Kim Thiên Thoát Xác, Trương Văn Viễn Dũng Quan Tam Quan (1)

Chư tướng Cao Thuận, Phương Duyệt, Từ Hoảng, Cam Ninh, Mã Đại nối đuôi nhau bước vào, xếp hàng ngang trước mặt Mã Dục, ôm quyền cao giọng nói: “Tham kiến chúa công.”

Mã Dục phát tay nói: “Miễn lễ.”

“Tạ ơn chúa công.”

Chư tướng tạ ơn, quay người bước vào hàng.

Ánh mắt của Mã Dục chiếu lên mặt Cao Thuận, hỏi: “Nguyên Hòa (tự của Cao Thuận), đã an bài thỏa đáng phòng ngự của Hàm Cốc, Lạc Dương, Hồ Lao và Huỳnh Dương chưa?”

Bốn trạm gác này, thành trì ở nơi hiểm yếu, trực tiếp liên quan tới sự an nguy của đường vận của quân Lương, người lưu thủ đương nhiên phải thận trọng.

Cao Thuận nói: “Huỳnh Dương do tam tướng quân Mã Hưu trấn giữ, Hồ Lao quan do Mạnh Đạt trấn giữ, Lạc Dương do Tô Tắc trấn thủ, Hàm Cốc quan do Trần Hổ trấn thủ. Các thành đều có hai ngàn quân tốt lưu thủ, mặt tướng đã phân phó cho bốn tướng, nếu quân Tào tới thì không được phép ra chiến, cứ lũy cao hào sâu mà đợi viện quân, để tránh xảy ra sơ xuất.”

“Ừ.” Mã Dục gật đầu nói: “Như vậy là rất ổn thỏa.”

“Chúa công!” Mã Dục vừa dứt lời, Lý Túc bước vội vào trước, cúi người vái Mã Dục một cái rồi cao giọng nói: “Gian tế trong thành đã có tin tức truyền về, nguyên ủy của sự tình đã được làm rõ rồi.”

Mã Dục bảo: “Nói đi.”

Lý Túc nói: “Trong Quan Độ chi chiến, Viên Thiệu nghe lời sàm ngôn, chém chết quân sư Điền Phong, lại bức phản Trương Cáp, Trương Kỳ, Hàn Mãnh. Ba người bọn Trương Cáp suất lĩnh năm vạn cự bộ Ký Châu trở gáo trước trận, dẫn quân Tào ồ ạt công nhập đại doanh Hà Bắc, quân Viên đại bại, ba mươi vạn đại quân trong một đêm đã tan rã. Sau cùng Viên Thiệu dẫn khoảng mấy trăm kỵ binh về thành.”

Giả Hủ nói: “Viên Thiệu bại triệt để như vậy ư?”

Mã Dục nói: “Chỉ đánh tiếc cho Điền Phong, tuy có đầy một bụng kiến thức, nhưng lại trọn nhằm mình chủ.”

Giả Hủ đảo mắt, nghĩ ra kế hay, nói với Mã Dục: “Chúa công, trong bảy vạn đại quân của Tào Tháo có năm vạn chính là hàng quân Ký Châu, đây cũng là một cơ hội đáng để lợi dụng.”

Mã Dục nói: “Kế như thế nào?”

Giả Hủ đáp: “Quân Tào binh nhiều, số lương thảo tiêu phí hàng ngày tất nhiên là khổng lồ, thành Hứa Xương nhỏ nhỏ khó mà kéo dài được lâu. Quân ta nếu chủ động khiêu chiến, tất sẽ gài trúng chỗ ngứa của Tào Tháo.”

Mã Dục nói: “Ừ, có đạo lý.”

Giả Hủ nói: “Đội hai quân gặp nhau, quân ta không tiếc trả giá đắt mảnh công cự bộ của Tào Tháo. Đội khi cự bộ của Tào Tháo thương vong thảm trọng, binh lực hạ xuống còn dưới ngàn người, mà lúc đó hàng quân Ký Châu vẫn có gần năm vạn người. Như vậy chủ yếu mà phó mệnh sẽ trở thành thế đuôi to khó vẫy. Giữa cự bộ của quân Tào và hàng quân Ký Châu tất sẽ nảy sinh hiềm khích, quân ta có thể không chiến mà vẫn thắng!”

Mã Dục nói: “Kế hay, cứ vậy mà làm.”

...

Hứa Xương. Tướng phủ.

Tào Tháo đang triệu tập đám tâm phúc Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục, Lưu Diệp, Cổ Quy tới nghị sự.

Lưu Diệp lo lắng trùng trùng nói với Tào Tháo: “Chúa công, vừa nhận được tin tức, có hàng quân Ký Châu vì khẩu phần lương không đủ mà tụ tập gây chuyện. Tào Hưu tướng quân dẫn người đi không chế, còn bị đả thương mấy binh sĩ. Về sau chuyện tuy được Trương Cáp tướng quân đàn áp, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp.”

Tào Tháo bất lực nói: “Cô cũng biết cứ tiếp tục giằng co như vậy không phải là biện pháp, nhưng trước mắt thiên tử đã bị Quan Vũ cướp đi. Từ Châu, Hoài Nam thì mang thái độ ám muội, chậm trễ không chịu vận lương tới thì phải làm như thế nào?”

Cổ Quy nói: “Chúa công, không bằng vứt bỏ Hứa Đô. Lui về Từ Châu?”

Tào Tháo lặng lẽ không nói gì.

Tuân Du lại lắc đầu nói: “Chuyện này không thể, Từ Châu sĩ tộc sở dĩ quy hàng chúa công, thực tế là bởi vì thiên tử ở Hứa Đô, đại nghĩa ở về phía thừa tướng. Nay thiên tử bị cướp, rốt cuộc rơi vào tay ai thì vẫn chưa biết. Chúa công lúc này dẫn quân tới Từ Châu, rất có khả năng sẽ bị Trần Khuê, Tôn Kiên chặn ở ngoài cửa, tới lúc đó trước thì có Từ Châu thành vững ngăn đường, sau thì có thiết kỵ của quân Lương truy kích, quân ta tất bại!”

“Vậy thì lui tới Thanh Châu.” Lưu Diệp nói: “Viên Thiệu mới bại, quân Hà Bắc tổn thất thảm trọng, Thanh Châu tất phòng bị trống rỗng, chúa công vừa hay có thể nhân cơ hội đó mà tập kích lấy nó làm căn cứ rồi sau này từ từ tính tiếp.”

“Thanh Châu?” Tuân Úc nói: “Vào thì dễ, nhưng muốn ra thì lại khó.”

“Hiện tại đã không phải là quần hùng mới nổi dậy, thiên hạ cát cứ nữa rồi. Thiên hạ đại Hán đã một nửa rơi vào tay số ít đại quân phiệt như Mã Dục, Viên Thiệu, Tôn Kiên, Lưu Biểu, Lưu Chương. Chúa công

nếu lui về thủ Thanh Châu, thì đại thế của Trung Nguyên tất sẽ rơi vào tay Mã Dục. Lúc này Mã đồ tể ngồi giữa Quan, Lương, Hà Sáo, Tư Lệ, trung nguyên. Thừa tướng liệu có thể tranh phong với hắn không?”

Lưu Diệp nói: “Nói vậy thì chỉ có thể quyết một trận tử chiến với quân Lương thôi ư!”

“Keng!”

Tào Tháo đột nhiên rút bảo kiếm chém lên bàn, cao giọng quát: “Ý cô đã quát, sẽ cùng Mã đồ tể quyết một trận tử chiến, ai còn bài lùi thì sẽ giống như cái bàn này!”

Mọi người đều sững người.

Trình Dục nói: “Chúa công, nếu đánh thì phải tốc chiến tốc thắng, thật người tuy có thể giải được cái ưu nhất thời, nhưng chung quy cũng không phải là kế lâu dài!”

Tào Tháo nói: “Đợi ngày mai, sẽ dẫn hết đại quân quyết chiến với quân Lương!”

Lưu Diệp nói: “Chúa công, vạn nhất Mã đồ tể né tránh không đánh thì phải làm thế nào?”

“Không đâu!” Tào Tháo quả quyết nói: “Quân Lương phải vận quân lương từ Quan Trung, đường xá xa xôi không dưới ngàn dặm, quân lương của quân ta tuy thiếu thốn, nhưng quân Lương cũng chẳng khá hơn là bao nhiêu. Quân ta xuất thành quyết chiến, Mã đồ tể e rằng còn cầu mà không được. Nếu không phải là thế cục bức bách, cô há có thể cấp cho Mã đồ tể loại cơ hội này? Nếu quân lương đầy đủ, quân ta chỉ cần lũy cao hào sâu là đủ để đánh lui quân Lương rồi.”

...

Trên quan đạo từ Nhữ Nam tới Giang Hạ, Quan Bình phụng lệnh của Quan Vũ, đang dẫn hai trăm sĩ binh hộ tống “thiên tử” và “bá quan” giống trống khua chiêng tiến về quận Giang Hạ. Khi đang chậm rãi mà đi thì đột nhiên có khoái mã phi tới trước mặt Quan Bình rồi tung mình xuống ngựa, quỳ xuống đất, khóc không thành tiếng, nói: “Thiếu tướng quân, hu hu hu...”

Quan Bình nhìn ra người này chính là tông đệ Hồ Cường của Hồ Ban, không khỏi ngạc nhiên, hỏi: “Hồ Cường, xảy ra chuyện gì vậy?”

Hồ Cường khóc to, nói: “Thiếu tướng quân, lão tướng quân ông ấy... ông ấy...”

Quan Bình giật thót mình, nghiêm giọng nói: “Phụ thân ta làm sao?”

Hồ Cường nói: “Lão tướng quân đã... bị Mã Siêu giết rồi!”

“Hả?”

Quan Bình nghe xong thì cảm thấy hai mắt tối sầm, suýt chút nữa thì từ trên ngựa ngã xuống. May mà có thân binh bước nhanh lên trước đỡ lấy Quan Bình. Một lát sau, Quan Bình mới hồi phục lại tinh thần, ngửa mặt lên trời khóc to: “Phụ thân, phụ thân...”

“Rầm rầm rầm...”

“Tên thất phu Quan Vũ, chớ có chạy!”

Vào lúc Quan Bình đang bị thương thì trên quan đạo ở phương bắc đột nhiên tiếng vó ngựa như sấm, kinh ngạc quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy mấy ngàn Tây Lương thiết kỵ đang giống như sóng to gió lớn cuốn về phía này. Đi trước là một viên đại tướng đang múa một thanh Lang Nha thiết chùy nặng nề, ngẩng mặt lên trời rống to, tiếng vó ngựa giống như sấm rền không ngừng lại không thể át đi được tiếng nói của hắn.

Viên đại tướng này tất nhiên chính là Lương Châu hãn tướng Hứa Chử.

“Không ổn rồi, Tây Lương thiết kỵ giết tới rồi.”

“Trời ơi, chạy mau thôi!”

“Lão tử không muốn chết ở đây, các huynh đệ mau chạy!”

Quan Bình dưới tay ngoại trừ hơn năm chục kỵ binh là cự bộ ra thì ba trăm người khác toàn bộ là cự bộ của Tào Tháo mới đầu hàng, hoặc là tân đinh nửa đường cưỡng ép nhập ngũ. Lúc này mắt thấy Tây Lương

thiết kỵ dùng khí thế bài sơn đảo hải ép tới. Lập tức chạy tứ tán. Cho dù là đám binh dân đóng giả “thiên tử” và “bá quan” cũng hoảng hốt chạy vào trong núi.

Mắt thấy chuyện không ổn, Quah Bình chỉ đành giơ trường đao trong tay chỉ về phía nam, cao giọng hô: “Chạy!”

Quan Bình hạ lệnh một tiếng rồi suất lĩnh hơn năm mươi thân binh chạy trốn về phía Giang Hạ.

Hứa Chử đuổi theo không kịp, chỉ đành hạ lệnh cho binh sĩ đi cướp “thiên tử” và “bá quan” và binh sĩ ở trong núi về. Lúc này mới phát hiện chẳng qua là đám bách tính giả trang. Lập tức than là bị mất lừa rồi, nói với Trần Đáo ở phía sau: “Thúc Chí, chúng ta mắc lừa rồi, đây là quỷ kế của tên thất phu Quan Vũ, thiên tử và bá quan chân chính nhất định đã chạy tới Lư Giang rồi!”

Trần Đáo khuyên: “Tướng quân chớ có nản lòng, khi quân ta đuổi tới Giang Hạ thì quân Tào do Tào Hồng, Tào Chân và Vu Cầm suất lĩnh đã đuổi tới Lư Giang rồi. Nhữ Nam dẫu sao cũng là địa bàn của Tào Tháo, chỉ cần các địa huyện tốt có thể cầm chân một chút là Quan Vũ sẽ bị quân Tào cầm chân. Quân ta lúc này lộn ngược trở về ngăn cản cũng vẫn kịp.”

“Ồ. Vẫn còn kịp ư?” Hứa Chử nghe vậy thì mừng rỡ, vội vàng quay người quát lớn với Lương Châu thiết kỵ ở phía sau: “Các huynh đệ, tới Lư Giang, đi!”

Hứa Chử hạ lệnh một tiếng, ba ngàn thiết kỵ lập tức ủa đi như thủy triều.

...

Nhữ Nam.

Chân núi Đại Biệt Sơn, một khe núi hiểm trở nào đó.

Trải qua ba ngày không kể ngày đêm vượt đèo lội suối, ba ngàn sơn việt tinh binh do Phan Chương xuất lĩnh cuối cùng cũng vượt qua được dãy núi Đại Biệt sơn hiểm trở, đi đường tắt tới trước mặt tám trăm kỵ binh của Mã Dục. Phan Chương lập tức hạ lệnh cho binh sĩ đóng trại ở giữa quan đạo, gắt gao chặn kín quan đạo duy nhất từ Cát Pha thông tới Nhữ Nam.

Tám trăm thiết kỵ của Mã Siêu bởi vì đều là kỵ binh, không thể trèo đèo lội suối giống như sơn việt tinh binh, mà phải men theo quan đạo bằng phẳng mà tiến tới. Rất nhiều lúc từ bên này núi đến bên kia núi, cực kỳ thẳng kỳ thực chỉ có mấy dặm, nhưng kỵ binh lại phải đi một vòng lớn tới mấy chục dặm.

Chính bởi vì như vậy, tốc độ hành quân của Tây Lương thiết kỵ còn xa mới bằng được sơn việt tinh binh của Phan Chương.

Mã Siêu xuất lĩnh tám trăm thiết kỵ bảo hộ thiên tử, bá quan đi trong Đại Biệt sơn ba ngày, vẫn còn chưa đi ra được vùng núi đã bị Phan Chương vượt tới trước ngăn đường. Mà lúc này, hai ngàn khinh kỵ binh do Thái Sữ Từ xuất lĩnh cũng lại một lần nữa đuổi tới, cách quân Lương chỉ có nửa ngày lộ trình. Cứ như thế này thì đúng là trước bị chặn đường, sau có truy binh, quân Lương cơ hồ đã rơi vào tử địa!

Dựa vào chút ánh sáng còn sót lại của tịch dương, Pháp Chính đi lên đoạn dốc ở phía bên trái quan đạo, từ trên cao quan sát đại trại của quân Ngô mà Phan Chương bố trí.

Pháp Chính nhìn xuống một lát, nói: “Từ cờ hào mà nhìn thì hình như là quân Ngô, không phải quân Tào!”

Mã Siêu nói: “Binh lực không nhiều, tối đa là ba ngàn quân!”

Pháp Chính nói: “Cả quan đạo đã hoàn toàn bị đóng kín, quân ta nếu muốn đi qua thì chỉ đành cường công một phen. Nhưng quân Ngô lại men theo quan đạo trước sau bố trí ba tòa doanh trại đơn giản, bố trí phòng ngự tầng tầng, dạng an bài này có thể làm nhụt hết nhuệ khí của quân ta, làm tăng độ khó khi quân ta công phá địch doanh, quả thực là không có kẽ hở.”

Mã Siêu nói: “Xem ra chủ tướng của quân Ngô cũng là một nhân vật lợi hại, rất khó đối phó!”

Pháp Chính quay đầu lại nhìn ra đằng sau, nhíu mày nói: “Hai ngàn khinh kỵ của quân Ngô ở sau quân ta, chỉ khoảng nửa ngày nữa là có thể đuổi tới, tới lúc đó quân ta trước thì bị cản, sau lại có truy binh, đúng là vạn kiếp bất phục!”

Mã Siêu vỗ mạnh một chưởng lên vách đá ở bên cạnh, không ngờ lại vỗ cho một khối đá to như cối xay nát vụn, hậm hực nói: “Đáng ghét nơi đây không phải là Trung Nguyên, cũng không phải là Mạc Bắc, thiết kỵ tinh nhuệ của quân ta không ngờ lại bị ba ngàn bộ tốt quân Ngô ngăn cản! Hừ, nếu đổi lại là địa hình trống trải, bản tướng quân chẳng tốn mấy may sức lực cũng có thể khiến ba ngàn Ngô tốt biến thành vô hình.”

399. Chương 315: Pháp Hiếu Trực Kim Thiên Thoát Xác, Trương Văn Viễn Dũng Quan Tam Quan (2)

Mã Siêu nói: “Liều mạng thì e rằng là không được, vẫn phải nghĩ biện pháp vòng qua.”

Pháp Chính nói: “Nơi này thế núi hiểm trở, bảo sĩ môn bỏ ngựa đi bộ tất nhiên là có thể vượt qua. Nhưng thiên tử, bá quan thể chất yếu nhược, sao có thể đi được? Hơn nữa thiết kỵ một khi mất đi chiến mã. Sau khi ra khỏi dãy Đại Biệt sơn nếu quân Tào, quân Ngô nghe tin mà đến, thì làm sao mà thoát khỏi được truy binh?”

Mã Siêu nói: “Không biết Hiếu Trực có kế hay nào không?”

Pháp Chính đảo mắt, trầm giọng nói: “Quân ta cho hẳn một cái kim thiên thoát xác!”

Mã Siêu nói: “Thế nào là kim thiên thoát xác?”

Pháp Chính đưa tay ra chỉ vào dãy Đại Biệt sơn mềm mòng ở phía sau, trầm giọng nói: “Thiếu tướng quân nhìn xem, Đại Biệt sơn này núi non trùng điệp, mây mù che phủ. Nếu không phải bởi vì hiện tại là đông quý, truy binh có thể đột tuyết rồi nhờ dấu chân trên tuyết mà truy kích. Cho dù là ẩn tàng mười vạn đại quân e rằng cũng khó mà phát hiện ra được, huống chi là tám trăm thiết kỵ?”

Mã Siêu gật đầu, không khỏi tiếc nuối, nói: “Đúng vậy, đáng tiếc hiện tại là đang rét đậm, không có tuyết lớn nên khó có thể ẩn tàng hành tung, nếu không tám trăm thiết kỵ chỉ cần trốn trong núi non trùng điệp thì quân Ngô sao có thể tìm thấy?”

“Thiếu tướng quân không cần phải lo lắng.” Pháp Chính nói: “Tại hạ xem thiên tượng buổi tối, đêm nay rất có khả năng sẽ có tuyết lớn.”

Mã Siêu nói: “Ồ, đêm nay sẽ có tuyết lớn ư?”

Pháp Chính nói: “Thiếu tướng quân, chuyện cần làm trước tiên là tìm một sơn cốc kín đáo, giấu thiên tử và bá quan, rồi chọn chín trăm thốt ngựa tốt lưu lại, lệnh cho Hàn Đức dẫn trăm tinh binh trông chừng. Sau đó lệnh cho sĩ tốt xuống chỗ đường vào cốc xóa dấu chân lưu lại. Đợi khi tuyết rơi, sáng sớm ngày hôm sau vết chân sẽ biến mất. Quân Ngô khó có thể phát hiện ra thiên tử, bá quan và thốt ngựa được cất giấu.”

Mã Siêu nói: “Nếu vậy thì cơ sao toàn quân không trốn vào trong cốc để khiến quân Ngô khó mà tìm thấy?”

“Không được đâu thiếu tướng quân.” Pháp Chính lắc đầu. “Nếu toàn quân trốn vào trong cốc, quân Ngô thấy quân ta đột nhiên biến mất, tất sẽ phải ra du kỵ trình sát cẩn thận tìm kiếm mỗi một sơn cốc ở phụ cận. Một khi như vậy, vô luận là quân ta có trốn kỹ thế nào, cho dù là tất cả dấu vết đều bị tuyết lớn che lấp thì e rằng cũng có thể tránh được sự tìm kiếm của quân Ngô.”

Mã Siêu gật đầu, nói: “Lời của Hiếu Trực rất đúng, bản tướng quân suýt nữa thì làm hỏng chuyện rồi.”

Pháp Chính nói: “Hãy lệnh cho sĩ tốt đâm chết toàn bộ chiến mã của quân Quan Vũ và chiến mã thừa của quân ta, vứt bỏ trên quan đạo. Thiếu tướng quân lại dẫn tướng sĩ bỏ ngựa đi bộ, thuận theo sườn dốc ở bên phải quan đạo mà trèo lên đỉnh núi, vòng qua doanh trại mà quân Ngô bố trí ở phía trước. Như vậy, quân Ngô tất cho rằng quân ta đã toàn bộ bỏ ngựa mà đi.”

“Minh bạch rồi.” Mã Siêu phấn khích nói: “Một khi như vậy, sức chú ý của truy binh của quân Ngô tất sẽ tập trung lên số tinh binh mà bản tướng quân dẫn theo. Bản tướng quân vừa hay có thể dẫn bọn chúng

lòng vòng ở trong núi lớn. Đợi khi quân Ngô ở phía trước rút đi, bản tướng quân lại dẫn binh theo đường cũ mà về, hợp binh với Hàn Đức ở một chỗ rồi hộ vệ thiên tử, bá quan rời khỏi cốc tiến về phía bắc!”

Pháp Chính nói: “Ra khỏi cốc không xa chính là bình nguyên Nhữ Nam, tám trăm thiết kỵ sẽ không còn phải sợ bất kỳ truy binh nào nữa!”

“Hay! kế này rất hay!” Mã Siêu nói: “Có điều chỉ lưu lại Hàn Đức hộ vệ thiên tử thì bản tướng quân thực sự là không yên tâm. Huống chi chỉ lưu lại hơn trăm tinh binh thì quá ít bạc. Hay là thế này đi, do Hiếu Trực người xuất lĩnh ba trăm tinh binh cùng nhau lưu lại chủ trì đại cục, dẫn dụ truy binh chỉ cần bản tướng quân và năm trăm tinh binh là được rồi!”

Pháp Chính ôm quyền, nói: “Tại hạ tuân lệnh.”

Mã Siêu trầm giọng nói: “Chuyện không thể trộm chễ, ngươi và ta cứ thế phân công hành động nhé!”

Pháp Chính ôm quyền nói: “Thiếu tướng quân bảo trọng.”

Mã Siêu cũng nói: “Hiếu Trực bảo trọng.”

Lập tức hai người tìm đường xuống núi, chia nhau hành sự.

...

Hứa Xương.

Tào Tháo chủ động hạ chiến thư với Mã Dục, Mã Dục đúng như tâm nguyện, lập tức trả lời Tào Tháo, ước định ngày kế sẽ quyết chiến.

Ngày kế.

Kèn lệnh lanh lảnh, hai quân bày trận.

Mã Dục dưới sự hộ vệ của Diển Vi, Cam Ninh, Từ Hoảng, Phương Duyệt chư tướng cùng mấy trăm thiết kỵ hộ vệ giục ngựa xuất trận. Tào Tháo thì dưới sự thúc ỷ của Trương Cáp, Tào Thuần, Tào Hưu cùng với mấy chục hổ báo kỵ xuất trận. Khi còn cách nhau năm mươi bước chân, Mã Dục, Tào Tháo đồng thời ghim ngựa. Mã Dục thân mặc kim giáp, đầu đội kim khôi, lộ ra dáng vẻ phần chân, khí vũ hiên ngang. Còn Tào Tháo do thể cục khó khăn, ngày đêm lao đao, lộ ra vẻ gầy yếu, dung nhan ảm đạm.

“Thừa tướng.” Mã Dục ôm quyền, mỉm cười nói: “Gần đây vẫn khỏe mạnh chứ?”

“Nhờ phúc của Lương hầu.” Tào Tháo ôm quyền hồi lễ: “Thân thể của cô rất tốt.”

Mã Dục nhìn Tào Tháo một lát, như phát hiện chuyện lạ, nói: “Thừa tướng, khí của ngài nhìn có vẻ như không tốt lắm? Có phải là lao đao quốc sự quá độ không? Thừa tướng nếu cảm thấy lực bất tòng tâm, cô cũng rất nguyên ý làm thay. Chỉ không biết thừa tướng có độ lượng mà nhường cho người hiền không?”

Tào Hưu ở phía sau Tào Tháo dẫu sao cũng là tuổi trẻ khí thịnh, nghe vậy lập tức bưng bưng tức giận, vỗ ngựa vung đao xuất trận, quát: “Mã đồ tể, nghịch tặc, Tiểu quân Tào Hưu ở đây, mau tới chịu chết!”

“Thằng nhóc Tào Hưu chớ có ngông cuồng!” Phương Duyệt vỗ ngựa xuất trận, giọng thương nói: “Mỗ Phương Duyệt ở đây!”

“Tìm chết!”

Tào Hưu quát một tiếng, vợ thương đối cung, vụt vụt bắn hai tiễn vào Phương Duyệt.

Phương Duyệt giọng thương lên gạt, hai ngựa giao nhau, một thương đâm vào cổ Tào Hưu. Tào Hưu vội vàng dùng thiết thai cung ngăn cản, chỉ nghe thấy keng một tiếng, thiết thai cung trong tay sớm đã gãy thành hai đoạn. Cổ tay của Tào Hưu cũng bị thụ thương, máu me lập tức đầm đìa. Phương Duyệt kéo ngựa đuổi theo, giọng thương lên quát: “Thằng nhóc Tào Hưu. Ngày này năm sau chính là ngày dỡ của ngươi đó!”

Tào Hưu giục ngựa chạy trốn, Phương Duyệt ngựa nhanh, mắt thấy sắp đuổi được thì đột nhiên có tiếng phá không thê lương vang lên, một cỗ sát cơ lạnh băng ập tới như thiểm điện. Mũi lang nha tiễn thô như ngón cái đã bị gạt bay xuống dưới ngựa. Phương Duyệt ngẩng đầu lên nhìn thấy Trương Cáp đang kéo cung, lại một tiếng ong vang lên.

Phương Duyệt rùn người né tránh theo bản năng, nhưng lại không có tên bắn tới.

Trong một thoáng này, Tào Hưu đã chạy về bản trận, Phương Duyệt có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Trương Liêu chớp lấy thương, vỗ ngựa chậm rãi ra khỏi trận, nói với Phương Duyệt: “Phương Duyệt, còn nhớ Nhận Môn Trương Liêu không?”

“Trương Liêu?” Phương Duyệt lạnh lùng nói: “Người không ngờ lại đầu hàng Tào Tháo?”

Trương Liêu nói: “Cái này gọi là chim khôn chọn cành mà đậu, thần khôn chọn chủ tốt. Thừa tướng hùng tài đại lược lại trung tâm cảnh cảnh với Hán Hiến Đế, chính là minh chủ. Tướng quân thân hoài tuyệt thế võ nghệ, lại cực giỏi thống binh, chính là đại tướng đương thế, có sao không cải tà quy chính cùng Trương Liêu phò tá thừa tướng, như vậy thương sinh thiên hạ được may mắn.”

“Nói nhảm!” Phương Duyệt cao giọng quát: “Tào Tháo danh là Hán tướng nhưng thực tế là Hán tặc. Ngược đãi thiên tử bá quan, ý muốn soán Hán tự lập, đúng là gian tặc đại nghịch bất đạo. Bản tướng quân niệm tình người cũng là tướng tài hiếm có, người nếu nguyện ý bỏ tối theo sáng đầu nhập dưới trướng Lương hầu, ta cũng nguyện ý đảm bảo trước mặt Lương hầu cho người!”

“ha ha ha.” Trương Liêu ngẩng mặt lên trời cười dài: “Đã là như vậy, giữa ta và người cũng không có gì để nói, hôm nay ở trên chiến trường phân rõ sinh tử đi.”

Phương Duyệt nói: “Ta cũng có ý này.”

“Tiếp chiêu đi.”

Trương Liêu quát lớn một tiếng rồi thúc ngựa tiến tới. Phương Duyệt không chút sợ hãi cũng giục ngựa nghênh đón. keng keng keng, tiếng kim thiết chạm nhau, nháy mắt hai tướng đã giao thủ hơn ba mươi hồi, không ngờ lại không phân thắng phụ. Trương Liêu phấn khởi tung một thương toàn lực bức lui Phương Duyệt, sau đó chậm rãi gờ trường thương lên chỉ vào Phương Duyệt, nghiêm nghị nói: “Phương Duyệt, trong ba hiệp sẽ phân sinh tử!”

Phương Duyệt hít dài một hơi, cố gắng bình tức lại khí tức đang sôi sục trong ngực, trầm giọng nói: “Cứ mặc sức phóng ngựa tới đi!”

Trong trận của quân Lương, Mã Dục quay đầu lại ra hiệu cho Cú Đột, Cú Đột hiểu ý giục ngựa ầm sau cờ.

Trong trận của quân Tào ở đối diện, Trương Cáp cũng chậm rãi nấp sau cờ lớn, kéo cung đặt tên, chỉ hờ lên trời.

“Hãy!”

Trương Liêu mặt lộ ra vẻ ác độc, giục ngựa gờ thương nhắm thẳng vào Phương Duyệt. Trong mắt Phương Duyệt lóe lên một tia ngoan lệ, cũng thúc ngựa nghênh đón. Trong nháy mắt hai ngựa đã lướt đi. Trương Liêu quát to một tiếng đâm thương tới, Phương Duyệt dồn toàn lực gờ thương lên đỡ, không ngờ trường thương của Trương Liêu lại thu lại như quỷ dị.

Một đâm này của Trương Liêu không ngờ lại là hư chiêu, một đỡ toàn lực của Phương Duyệt lập tức rơi vào khoảng không.

Một thương rơi vấp khoảng không, Phương Duyệt biết là bất diệu, khi vội vàng lách người né tránh thì đã không kịp. Thiết thương của Trương Liêu đã như độc xà xuất động, lại một lần nữa đâm tới. Chỉ nghe thấy phốc một tiếng, sườn phải của Phương Duyệt đã bị thiết thương của Trương Liêu đâm xuyên, băng hàn như thủy triều ập tới. Nửa thân phải của Phương Duyệt lập tức tê dại, không còn tri giác.

“Hảo tiễn thuật!”

Trương Liêu quát to một tiếng, thúc ngựa né tránh, đồng thời cấp tốc rung trường thương trong tay, bốn mũi tên rơi xuống. Trong sát na này, hai kỵ mã đã từ trong trận của quân Lương xông ra như bay. Chính là hai tướng Từ Hoảng, Cam Minh. Từ Hoảng thì phi ra cứu Phương Duyệt, Cam Minh thì vung đao nhắm vào Trương Liêu.

“Lâm Giang Cam Ninh ở đây, thằng nhãi Trương Liêu có dám tiếp một đao của mõ không?”

Trương Liêu ghìim ngựa hoành thương, mỉm cười nói: “Cho dù là tiếp mười đao của người cũng chẳng sao?”

Hai ngựa giao nhau, Cam Ninh quát lớn một tiếng hung hãn nhắm vào đầu Trương Liêu mà chém xuống. Trương Liêu giơ thương lên ung dung gạt đi. Khi quay ngựa lại thì Cam Ninh ngựa nhanh lại một lần nữa giết tới, lại là một đao chém ngang, lại bị Trương Liêu gạt đi. Vó ngựa dồn dập, tuyết bắn tung tóe, nháy mắt hai người đã đánh mười hiệp, Trương Liêu cũng ung dung tiếp mười đao của Cam Ninh.

“Hô hô!” Cam Ninh ghìim ngựa lại, thở hổn hển hai tiếng, ngạo nghễ nói: “Không tồi, có chút bản lĩnh.”

Khóe miệng Trương Liêu chậm rãi phác ra một tia sát cơ lãnh lệ, giơ thương lên chỉ vào Cam Ninh, quát: “Mười đao đã qua, võ nghệ của tặc hạ chẳng qua cũng thế mà thôi!”

“Hả?” Cam Ninh bừng bừng tức giận, quát: “Ngạo mạn quá đấy, không ngờ lại dám coi thường lão tử?”

Trương Liêu từ từ hạ thiết thương trong tay xuống, sát cơ dày đặc giống như lửa cháy từ trong mắt bùng lên, lạnh lùng quát: “Hiện tại tới lượt mỡ xuất thương, chuẩn bị tiếp chiêu đi!”

“Vù vù!”

Cam Ninh hung hăng huy vũ hai lần đại khảm đao đầu quỷ trong tay, quát: “Cứ mặc sức phóng ngựa tới đi, lão tử chẳng lẽ lại sợ người chặc?”

400. Chương 316: Đại Phá Quân Tào (1)

Cam Ninh, Trương Liêu lại đấu hai mươi hiệp, vẫn không phân được thắng bại. Trương Liêu thầm nghĩ Cam Ninh đao pháp lăng lệ, không có một chút sơ hở nào, muốn thắng thì không thể dùng sức mà phải dùng trí, thế là bèn ghìim ngựa quay người chạy về bản trận. Cam Ninh sao chịu bỏ qua, lập tức giục ngựa đuổi theo. Mã Dục thấy thế không ổn đang định lên tiếng nhắc nhở thì Cam Ninh ngựa nhanh sớm đã đuổi tới sau Trương Liêu.

Cam Ninh đang giơ đao lên định chém thì Trương Liêu đột nhiên hồi mã một thương, vừa chuẩn lại vừa độc đâm vào ngực Cam Ninh. Khi Cam Ninh giật mình định vận hồng né tránh thì đã không kịp, chỉ kịp né được để không bị đâm vào vùng ngực và bụng yếu hại. Một mảng giáp vai ở vai phải đã bị Trương Liêu đánh bay, lưỡi thương sắc bén còn mang theo một mảng thịt, máu lập tức trào ra.

Trương Liêu đâm trúng một kích, lập tức quay đầu ngựa, nhân lúc hai ngựa giao qua nhau, trường thương trong tay giống như mưa giông gió giật phát khởi thế công như thủy triều về phía Cam Ninh. Cam Ninh rống to liên tục, dùng hết toàn lực để phản kích, thế nhưng vết thương trên vai máu chảy như suối, khí lực mất dần, thành ra đao pháp đại loạn.

Trong trận của quân Lương, Điển Vi không nhịn được nữa, giục ngựa lên trước nói với Mã Dục: “Chúa công, để mặt tướng xuất chiến đi!”

Điển Vi là thân vệ của Mã Dục, trên vai gánh trọng trách bảo vệ sự an toàn cho tính mạng của Mã Dục, dưới tình huống bình thường tuyệt không được phép tự ý xuất chiến. Nếu không, với tính cách của Điển Vi thì sớm đã giục ngựa lên trước cả Phương Duyệt để giành được xuất chiến đầu tiên rồi!

“Ừ.”

Mã Dục gật mạnh đầu.

“Gào gào gào... hô!”

Điển Vi ngẩng mặt lên trên rống dài hai tiếng, đưa tay ra sau lưng rút hai chiếc đại thiết kích nặng nề rồi đan vào nhau ở trước ngực, lập tức phát ra tiếng kim thiết đình tai nhức óc. Khi màng tai của Mã Dục và chúng tướng Lương Châu vẫn đang ong ong thì Điển Vi sớm đã giục ngựa phi ra, lao về phía Trương Liêu như thiểm điện.

“Hưng Bá mau quay về, lão tử Điển Vi tới đây!” Điển Vi quát lớn một tiếng: “Thằng nhóc Trương Liêu, chịu chết đi!”

Cam Ninh không dám ham chiến, vội vàng giục ngựa quay về bản trận.

Trương Liêu đang phấn chấn tinh thần sắp đâm chết Cam Ninh ngay tại đương trường thì dư quang ở khóe mắt đột nhiên liếc thấy một đoàn hắc ảnh giống như gió lốc giết tới, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy một võ tướng giống như tháp sắt đang cưỡi một con ngựa đen sì, đầu cao hơn một trượng đang phi tới như bay. Trong tiếng phá không thê lương, hai chiếc đại thiết kích đen sì đã chém xuống đầu Trương Liêu.

“Hãy!”

Trương Liêu quát khê một tiếng, vội vàng bỏ Cam Ninh giờ thương lên đánh Điển Vi. Thiết thương trầm trọng từ không trung xẹt qua, lập tức ảo hóa thành một con hắc long múa lượn đánh tới thiết kích không chút hào hoa của Điển Vi. Trước trận tiền của hai quân lập tức vang lên tiếng động như trời long đất lở, binh sĩ định lực yếu kém lập tức cảm thấy máu trong người sôi sục, hít thở khó khăn.

Thân ảnh hợp lại rồi lập tức phân ra. Bóng hình của Điển Vi, Trương Liêu đã giao qua nhau.

“Hí hí hí...”

Trương Liêu bị một kích thế đại lực trầm này của Điển Vi suýt chút nữa thì hất xuống ngựa, vội vàng kẹp chặt hai chân vào bụng ngựa, thân hình trắng kiện lắc lư kịch liệt trên lưng ngựa, mới tránh khỏi bề mặt bị rơi xuống ngựa. Chỉ là tọa kỵ ở bên dưới bị hai chân của Trương Liêu kẹp cho đau nhói, lập tức đứng thẳng dậy, ngẩng mặt lên trời hí dài.

Ở ngoài mấy chục bước, Điển Vi từ từ quay đầu lại, hai kích giao nhau che trước người, lạnh lùng quát: “Thằng nhãi Trương Liêu, một kích này tư vị thế nào?”

Trương Liêu hít sâu một hơi lạnh, hồ hững trả lời: “Chẳng qua cũng thế mà thôi.”

Điển Vi giao ngang thiết kích, quát: “Mỗ không muốn nhân lúc người ta gặp nguy, cho người thời gian một nén hương để nghỉ ngơi!”

“Không cần phải vậy đâu.” Trương Liêu chậm rãi giơ thiết thương trong tay lên, mũi thương băng lãnh nhắm thẳng vào Điển Vi, quát: “Mỗ hiện tại vẫn có thể đánh cho người ngã xuống ngựa!”

Điển Vi trong mắt lộ ra sát cơ, quát: “Vây lão tử cũng không khách khí nữa!”

Trương Liêu lạnh lùng nói: “Phóng ngựa tới đi.”

“Hừ!”

Điển Vi hừ một tiếng, giục ngựa lao tới. Trương Liêu cười dài một tiếng thúc ngựa nghênh đón, trong sát na điện quang hỏa thạch hai ngựa giao nhau, hai chiếc đại thiết kích trong tay Điển Vi giống như càn của thò ra, trên chém vào yết hầu, dưới chém vào bụng. Trương Liêu nhận được bài học lần trước, không dùng man lực ngạnh bính bữa mà áp dụng kỹ xảo bốn lạng bạt ngàn cân, nhẹ nhàng hóa giải công kích của Điển Vi.

Luận về sức, tức nhiên là Điển Vi hơn, nhưng luận về võ nghệ tinh diệu, Trương Liêu lại hơn Điển Vi.

Trong nháy mắt hơn trăm hiệp lại trôi qua, mặt trời đã bắt đầu ngả về tây, hơi thở của Điển Vi cũng biết thành gấp rút, nhưng vẫn không đánh ngã được Trương Liêu.

Trong trận của quân Lương, trong mắt Mã Dục lóe lên một tia lạnh lùng khiếp người, quay đầu lại nói với Từ Hoảng: “Mấy năm không gặp, không ngờ võ nghệ của Trương Liêu đã tinh tiến như vậy, liên tiếp chiến đấu với Phương Duyệt, Cam Ninh hai viên đại tướng xong, không ngờ vẫn có thể đánh hơn trăm hiệp với Điển Vi mà vẫn bất phân thắng bại, quả thực là lợi hại!”

Từ Hoảng lạnh lùng nói: “Đáng tiếc thiếu tướng quân không có ở đây, nếu không Trương Liêu sao dám hung hăng như vậy?”

“Nhân vật lợi hại như thế này, tuyệt không thể để lại cho Tào A Man!” Mã Dục mắt lộ sát cơ, nói với Cú Đột: “Cú Đột, tìm cơ hội bắn lén giết chết hắn!”

“Tuân lệnh!”

Cú Đột dạ một tiếng, lại giục ngựa nấp sau cờ.

Trong trận của quân Tào, Tào Tháo cũng nói với Tào Thuần, Trương Cáp: “Dưới trướng Mã đồ tể quả đúng là dũng tướng như mây, Trương Liêu tướng quân đã là đại tướng có võ nghệ cao cường nhất trong quân ta, nhưng trong quân Lương Châu võ nghệ không dưới Trương Liêu ngoài Điển Vi ra, ít nhất còn có Hứa Chử, Mã Siêu hai người! Đặc biệt là Tây Lương Mã Siêu, không những võ nghệ cao siêu hơn nữa còn âm hiểm xảo trá, e rằng ngay cả Trương Liêu cũng không phải là đối thủ.”

Trương Cáp nói: “Chúa công, để mỡ dùng lãnh tiên bắn chết Điển Vi.”

“Ừ.” Tào Tháo gật đầu: “Phải nhanh, dùng nhất kích tất sát.”

“Tuân lệnh.”

Trương Cáp đáp ứng một tiếng, cũng giục ngựa nấp sau cờ lớn.

Ở trước trận của hai quân, Điển Vi, Trương Liêu lại đấu hơn năm mươi hiệp, nhưng vẫn khó phân thắng bại.

Điển Vi trong lòng tức giận, quát một tiếng “đợi chút” với Trương Liêu, rồi thúc ngựa về trận cởi hết áo giáp và cấm bào ở trên người. Sau đó để mình trần giục ngựa xuất trận trở lại đánh với Trương Liêu. Khi hai ngựa song song, Trương Liêu chấn hưng tinh thần đâm một thương vào Điển Vi. Điển Vi thấy chém giết nửa ngày trời mà vẫn không đánh ngã được Trương Liêu, đã đại phát cuồng tính.

Lúc này thấy Trương Liêu đâm tới một thương, không ngờ lại không thêm né tránh, đợi thiết thương của Trương Liêu sắp đâm vào người thì thân thể mới đột nhiên dịch sang, thiết thương sắc bén không ngờ lại xuyên qua nách trái của Điển Vi.

“Ha ha.”

Điển Vi cường to hai tiếng, cánh tay trái kẹp vào trong, kẹp chặt thiết thương của Trương Liêu, đồng thời thiết kích ở tay phải đã chém ngược lại, nhắm thẳng vào cổ Trương Liêu, một kích này nếu như chém trúng, Trương Liêu lập tức đầu và người mỗi thứ một nơi! Có điều Trương Liêu chung quy vẫn là Trương Liêu, mắt thấy không thể né tránh, lại không muốn mất thương và thua chạy, không ngờ lại kéo mạnh thiết thương một cái, thân hình tráng kiện đột nhiên tiến về trước, sau đó tay trái nhanh như thiểm điện thò ra, nắm chặt lấy thiết kích của Điển Vi.

Điển Vi, Trương Liêu mỗi người nắm chặt binh khí của đối phương, ở trên ngựa dùng sức tranh đoạt.

Nhưng về lực mà nói thì Điển Vi hiển nhiên là hơn Trương Liêu. Hai người tranh đoạt một lát thì Trương Liêu suýt nữa thì bị Điển Vi từ trên ngựa hất xuống, khi đang ở vào tình thế cực kỳ nguy hiểm thì một mũi lợi tiễn từ trong trận của quân Tào bắn ra nhanh như thiểm điện, nhắm thẳng vào yết hầu yếu hại của Điển Vi. Cơ hồ như là đồng thời, trong trận của quân Lương cũng bắn ra một mũi lang nha tiễn, tốc độ còn nhanh hơn bắn vào yết hầu của Trương Liêu.

“Gừ!”

“Hừ!”

Vào lúc nguy cấp, Điển Vi, Trương Liêu đồng thời gào to một tiếng rồi buông binh khí trong tay ra, dùng tốc độ bất khả tư nghị lăn xuống ngựa, chỉ nghe thấy bộp bộp hai tiếng, mũi sắt trên đầu Trương Liêu đã bị bắn bay, búi tóc trên đầu Điển Vi cũng bị bắn tung, tóc đen đầy đầu giống như cỏ dại xỏa xuống, càng tăng thêm vẻ dữ tợn.

Từ Hoảng, Trương Cáp đồng thời từ trong trận phi ngựa ra, từng người cứu Điển Vi, Trương Liêu về bản trận.

Trong trận của quân Lương.

Mã Dục quay đầu lại gật mạnh đầu với Cao Thuận.

Cao Thuận hiểu ý, từ từ giơ cánh tay phải lên, nói với truyền lệnh binh ở phía sau: “Hãm trận doanh... xuất kích!”

Truyền lệnh binh vội vàng giục ngựa lên trước, tiếng hô dài thê lương rạch phá trường không: “Tướng quân có lệnh, hãm trận doanh xuất kích!”

“Trùng phong chi thể, hữu khứ vô hồi!”

(Thể xung phong, có đi không về)

“Hãm trận chi chí, hữu tử vô sinh!”

(Chí hãm trận, có chết không sống)

“Hống ...”

“Hống...”

Quân lệnh của Cao Thuận được truyền đạt xuống dưới như thủy triều, trong nháy mắt, tiếng kèn lệnh trầm thấp kéo dài vang vọng khắp trời, một nhánh tinh binh thiết giáp đã từ trong trận của quân Lương Châu hùng dũng bước ra, trong tiếng kèn lệnh to rõ chỉnh tề, chỉ thấy kim qua như rừng, cao vút chỉ lên trời thiên, lá chắn như tường, không gì có thể phá vỡ.

Lần này, hãm trận doanh không còn là tám trăm người mà là cả hai ngàn người!

Phía sau hai ngàn tinh binh hãm trận, còn có cả một vạn tám ngàn binh đồn điền, nhưng binh đồn điền này dùng hai ngàn người làm đơn vị, chia thành chín trận vuông, dùng vương thức sắp xếp hai, ba, một để theo sát phía sau hãm trận doanh, cả hai vạn bộ binh tổ hợp thành một trận hình nón khổng lồ, không thể ngăn trở ép về phía quân Tào.

Trong tiếng kèn lệnh, quân Lương lại có biến hóa.

Từ Hoảng, Mã Đại mỗi người suất lĩnh năm ngàn thiết kỵ từ hai cánh từ từ tiến lên trước, giống như là một đôi cánh nhận bó chặt cả đại trận của quân Tào vào bên trong, nếu quân Tào dám tập trung binh lực vây công hai vạn bộ binh của quân Lương đột tiến ở trung lộ, vậy thì hai vạn thiết kỵ này lập tức sẽ giống như ác lang chộp tới, giống như thanh đao lóc thịt sắc bén đâm vào hai sườn của quân Tào, đem quân Tào chia cắt, bao vây và tiêu diệt.

Chỉ có một vạn thủy quân của Cam Ninh và một vạn Hán Trung tinh nhuệ do Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang xuất lĩnh vẫn án binh bất động, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng.

Trong trận của quân Tào.

“Hãm trận doanh!” Con người của Tào Tháo lập tức co lại, nghiêm giọng nói: “Đây chính là hãm trận doanh của Cao Thuận? Là nhánh hãm trận doanh công kích vào đâu thì nơi đó bị đánh tan ư?”

“Mã đồ tể đây là muốn áp chế hai cánh, đột phá trung lộ!”

Tuân Du trong nháy mắt đã nhìn ra dụng tâm của Mã đồ tể, lạnh lùng nói: “Mã đồ tể đúng là âm hiểm!”

Tào Tháo nghe vậy thì trong lòng trầm xuống, giữa hai hàng lông mày chợt hiện lên vẻ lo lắng.

Phương thức bố trận của quân Tào là năm vạn hàng quân Ký Châu chia làm hai ra hai cánh, mà hai vạn tinh nhuệ của quân Tào thì ở chính giữa, bảo vệ trung quân. Sự an bài như vậy của Tào Tháo là không hề giữ tư tâm, muốn lợi dụng hết khả năng để dùng hàng quân Ký Châu ở hai cánh làm tiêu hao hết kỵ binh ở hai cánh của quân Lương.

Tào Tháo ngàn vạn lần không ngờ rằng, Mã đồ tể lại có thể vứt bỏ ưu thế tuyệt đối của thiết kỵ Tây Lương ở hai cánh, ngược lại lại lợi dụng hai vạn bộ tốt trung quân để phát khởi đột kích. Như vậy, hai vạn quân Tào tinh nhuệ sẽ trở thành đối tượng công kích của quân Lương. Một phen khổ tâm của Tào Tháo cũng trôi theo dòng nước.

Hiện tại, Tào Tháo cho dù có lòng muốn đổi trận, đem hàng quân Ký Châu đẩy lên trước trận, hòng ngăn chặn sự tiến công của hãm trận doanh thì cũng không kịp. Nếu lúc này cưỡng hành biến trận, kết quả chỉ có thể là tự làm loạn trận cước. Thiết kỵ ở hai cánh của quân Lương chỉ cần thừa thế xung sát, quân Tào tất sẽ vạn kiếp bất phục.

401. Chương 316: Đại Phá Quân Tào (2)

Khóe miệng Tào Tháo thoáng hiện một tia ngoan lệ rất khó phát giác, trầm giọng quát: “Tào Thuần ở đâu?”

Tào Thuần vội vàng giục ngựa lên trước, cao giọng thưa: “Mặt tướng ở đây.”

Tào Tháo nói: “Suất lĩnh năm trăm hỏ báo kỵ làm tiên phong, đánh tan hãm trận doanh!”

“Tuân lệnh.”

Tào Thuần rầm rầm lĩnh mệnh.

Tào Tháo lại nói: “Tàng Bá nghe lệnh!”

Tàng Bá giục ngựa lên trước, ôm quyền nói: “Mặt tướng ở đây!”

Tào Tháo nói: “Suất lĩnh tám ngàn quân tinh nhuệ đi theo sau!”

“Tuân lệnh!”

“Trương Cáp, Tưởng Kỳ nghe lệnh!”

“Mặt tướng có mặt.”

”Lưu lại một nửa tinh binh ra hai cánh kèm chế kỵ binh của quân Lương, một nửa quân đội khác thì đột tiến dựa vào trung quân, vu hồi ra sườn sau của quân Lương, tìm cơ hội cắt đứt liên hệ của hãm trận doanh và bản trận của quân Lương.

“Tuân lệnh!”

Chư tướng đều lĩnh mệnh mà đi, đại chiến hết sức căng thẳng.

...

Chân núi Đại Biệt sơn, cửa ải.

“Người nói gì cơ? Thiết kỵ Lương Châu bỏ chạy rồi à?” Phan Chương trợn trừng hai mắt, nhìn chằm chằm vào vị thiên tướng ở phía trước, gầm lên: “Thiết kỵ Lương Châu sao có thể chạy mất được. Quan đạo đã bị chặn, hai bên đều là núi cao hiểm trở. Chiến mã căn bản không thể xuyên qua, bọn chúng chạy đi đâu được? Chạy thế nào được?”

Thiên tướng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hãi người của Phan Chương, vội vàng nói: “Bọn chúng bỏ ngựa vượt quan núi mà chạy.”

“Hả, bỏ ngựa?” Phan Chương ngạc nhiên nói: “Lương Châu thiết kỵ bỏ ngựa chạy bộ?”

Thiên tướng vâng một tiếng.

“Ha ha, Mã Siêu đây không phải là tự mình tìm chết sao.” Phan Chương nghe vậy ngẩng mặt lên trời cười dài hai tiếng, phất tay nói: “Đi, dẫn bản tướng quân tới xem.”

Phan Chương điểm hơn trăm thân binh, dưới sự dẫn đường của thiên tướng tới trước cửa ải, quả nhiên thấy mặt đất đầy là xác ngựa, đếm sơ sơ cũng khoảng hơn ngàn chiến mã, không nghi ngờ gì nữa, Lương Châu thiết kỵ để tránh cho chiến mã rơi vào trong tay quân Ngô, đã giết chết tất cả chiến mã.

Thế nhưng đã không có chiến mã, Lương Châu thiết kỵ còn có thể gọi là Lương Châu thiết kỵ nữa ư?

Trong dãy núi Đại Biệt sơn trùng trùng điệp điệp, quân đội chỉ có mấy trăm người này còn có thể chống đỡ được sự công kích của sơn việt tinh binh ư. Phải biết ba ngàn sơn việt tinh binh dưới tay Phan Chương ai ai cũng đều là hảo thủ đánh nhau trong núi. Không những giỏi leo trèo mà còn thiện phục kích, bẫy rập, sẵn giết. Không hề khoa trương khi nói rằng chỉ cần vào núi, không có bất kỳ nhánh quân đội nào có thể cản được sơn việt quân tướng.

”Tướng quân nhìn xem, Lương Châu binh chính là từ đây chạy lên núi.

Thiên tướng đột nhiên giục ngựa tới bên cạnh Phan Chương, tay chỉ vào một vách núi ở bên phải quan đạo. Phan Chương thuận theo phương hướng mà thiên tướng chỉ để nhìn, quả nhiên nhìn thấy trên vách núi này lưu lại một chuỗi dấu chân rõ ràng, còn có vết tích cành cây bị đập gãy, dẫm qua tuyết trời đổ tuyết lớn, nhưng vẫn không thể che giấu được những vết tích rõ ràng này.

Đúng lúc này, hai ngàn Đông Ngô khinh kỵ do Thái Sử Từ suất lĩnh đã đuổi tới, thấy Phan Chương chỉ dẫn hơn trăm thân binh cản đường, mà hai bên quan đạo thì lại đầy xác ngựa, không khỏi chấn kinh giục ngựa lên hỏi: “Phan Chương tướng quân, đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ Tây Lương thiết kỵ đã bị kích phá rồi sao?”

Phan Chương ôm quyền thưa: “Thái Sử tướng quân, Mã Siêu dẫn Tây Lương thiết kỵ bỏ ngựa mà chạy rồi!”

Thái Sử Từ ngạc nhiên nói: “Bỏ ngựa mà chạy ư? Chạy từ chỗ nào.”

Phan Chương đưa tay chỉ vào vách núi ở bên phải quan đạo, nói: “Xin tướng quân nhìn, chính là nơi này!”

Thái Sử Từ xuống ngựa quan sát tử tế vết tích, quả thật là dấu tích do mấy trăm người bò lên núi lưu lại, lại kiểm tra mấy chục thớt chiến mã, lúc này mới nói với Phan Chương: “Phan Chương tướng quân, Lương Châu binh đã chạy vào trong núi, vậy phiền ngài xuất lĩnh sơn việt tinh binh tiếp tục truy kích, mặt tướng thì về hồi báo cho công tử Sách và Chu Du đại đô đốc, sau đó lại tới bình nguyên Nhữ Nam ở phía trước để tìm cơ hội chặn đánh, sao hả?”

Phan Chương nói: “Thì ra là như vậy.”

Lập tức hai người bảo nhau thận trọng. Phan Chương điểm ba ngàn sơn việt tinh binh, thuận theo dấu chân mà Lương Châu binh lưu lại để lên núi truy tung, Thái Sử Từ thì xuất lĩnh hai ngàn khinh kỵ vượt qua cửa ải chạy tới bình nguyên Nhữ Nam.

...

Hứa Xương.

“Keng!”

Trong tiết kim loại chạm nhau đéé tai, Tào Thuần kéo mặt nạ sắt xuống dưới, khuôn mặt anh tuấn trong thoáng chốc đã bị mặt nạ sắt đầy quỷ khí che khuất, chỉ có đôi mắt hẹp dài trong hốc mắt sâu lộ ra, cũng vẫn là vẻ lãnh lệ và tràn ngập sát khí. Thoáng chốc, trường đao trong tay Tào Thuần chậm rãi đưa lên.

“Keng keng keng...”

Trong tiếng kim loại va chạm nhau liên miên không ngớt, cả năm trăm hổ báo kỵ đồng thời kéo mặt nạ xuống. Năm trăm khuôn mặt quỷ, lại thêm thiết giáp băng lãnh, trường thương sáng choang và trăm mã đao trầm trọng, thậm chí ngay cả lưng của chiến mã cũng được che thiết giáp mỏng đen sì. Khiến người ta quả thực hoài nghi đây liệu có phải là năm trăm quái thú được đúc từ kim loại đúc mà thành không.

Hổ báo kỵ, một nhánh tinh nhuệ mà Tào Tháo đã đổ vào không ít tâm huyết.

Giống như thiết kỵ doanh của Hứa Chử, đây cũng là một nhánh trọng giáp thiết kỵ cả người và tọa kỵ đều bọc trong thiết giáp. Sự khác biệt duy nhất có lẽ chính là chiến mã của hổ báo kỵ không được đóng móng sắt, tọa kỵ sử dụng cũng không phải là Tây Lương đại mã, cho nên sức bền và lực bạo phát đều không bằng được Lương Châu trọng giáp.

Nhưng cho dù là vậy, hổ báo kỵ cũng là một nhánh tinh nhuệ khiến người ta phải sợ hãi.

Lúc Quan Độ chi chiến, Tào Tháo chính là nhờ biểu hiện thần dũng của hổ báo kỵ mới có thể dùng ít thắng nhiều, nhất cử công phá Ô Sào, tiêu diệt quân lương của Viên Thiệu. Từ đó đại thắng mà về! Trong Hứa Xương chi chiến, Tào Tháo lại gửi gắm hi vọng đối với hổ báo kỵ, hi vọng năm trăm trọng giáp có thể giống như cương đao sắc bén đâm sâu vào trong trận của quân Lương, từ đó nhất cử làm loạn địch trận.

Nếu hổ báo kỵ có thể làm được điểm này, vậy thì cơ hội của quân Tào lại tới rồi.

Có điều đáng tiếc là cách nghĩ của Tào Tháo rõ ràng là quá ngây thơ. Mã đồ tể là quân phiệt đầu tiên thành lập và sử dụng trọng giáp thiết kỵ, hẳn hiểu uy lực cường đại của trọng giáp thiết kỵ sâu sắc hơn xa Tào Tháo, cũng đã thử phá giải sự cường đại có tính phá hoại của trọng giáp thiết kỵ.

“Hổ báo kỵ... phá quân!”

Tào Thuần chỉ trường đao trong tay về phía trước. Năm trăm hổ báo kỵ nhao nhao bắt đầu xông lên. Một trăm trọng kỵ binh ở hàng trước đã hạ kỵ thương đang dựng thẳng lên trời xuống, cố định ở báng đỡ cố định ở yên ngựa. Một trăm thanh kỵ thương trong nháy mắt đã hoàn thành một lưỡi mác tử vong lạnh căm căm, hướng tới hãm trận doanh mà ồa đến.

“Hổ báo kỵ?” Trên mặt Cao Thuận thoáng hiện vẻ ung dung, thân hình vẫn vững như núi: “Truyền lệnh, hãm trận doanh đình chỉ tiến về trước, bày trận tại chỗ. Lao binh chuẩn bị!”

“Hống!”

“Hống!”

“Hống!”

Hai ngàn tướng sĩ hãm trận rống lên ba tiếng theo quán tính, dừng chân tại chỗ.

“Lỗ thuẩn binh, trường thương binh hướng lên trước, bày cự mã trận!”

“Lao binh... chuẩn bị!”

Dưới tiếng hiệu lệnh của hãm trận giáo úy, hai ngàn hãm trận tướng sĩ thay đổi trận hình. Năm trăm lỗ thuẩn binh giờ thuẩn lên trước xây thành năm bức tường kiên cố. Năm trăm trường thương binh bám theo sau, năm trăm trường mâu đặt lên thuẩn, giờ chéch lên trời bốn mươi lăm độ. Trong khoảng khắc đã bố trí thành cự mã trận sắc bén.

Một ngàn lao binh ở phía sau nhanh chóng xếp thành một hàng, sau đó bỏ túi thương trên lưng xuống, lấy lao ở trong túi ra, xếp tử tế ở bên người, mỗi một binh sĩ tổng cộng có bốn mũi lao. Đây chính là lợi khí chân chính, không chỉ là chuẩn bị cho hổ báo kỵ, cũng là chuẩn bị cho bất kỳ địch nhân nào dám cản trở hãm trận tướng sĩ xung phong.

“Ầm!”

Vó ngựa rầm rập, đại địa chấn động, Hổ báo kỵ của quân Tào giống như nước lũ tràn tới.

“Chuẩn bị lao!”

Hãm trận giáo úy chậm rãi giờ khảm đao lên, vẻ mặt giống như là mùa đông lạnh lẽo.

Cả một ngàn lao binh lạnh lùng giờ lao lên, kè sát vào mang tai. Đồng thời thân hình hơi nghiêng ra sau, hai chân trước sau tách ra, bày thành tư thế chuẩn bị chạy nước rút, phía trước tầm nhìn của lao binh, năm trăm thiết kỵ của quân Tào đang ập tới như gió cuốn mây tan, trên những khuôn mặt quỷ âm sâm cũng là sát cơ băng lãnh.

Thân hình to lớn của Tào Thuần đã từ trên lưng ngựa đứng dậy, trường đao trầm trọng đã giờ lên trời, ba mươi bước, chỉ còn ba mươi bước nữa thôi! Chỉ cần một thoáng thời gian nữa thôi, hẳn có thể một đao chém rụng đầu giáo úy của quân lương ở trước trận. Tào Thuần thậm chí đã nhìn thấy cảnh đầu người rơi xuống đất, máu me vương vãi khắp nơi.

“Gừ gừ!”

Đúng vào lúc này, giáo úy hãm trận ngửa mặt lên trời gào lên thê lương, đồng thời khảm đao trong tay cũng hung hăng giờ về phía trước.

Các lao binh hít sâu một hơi, trước tiên lui ra sau một bước, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước, đồng thời giang hai tay ra, giờ cao lao trong tay về phía sau, khi tốc độ chạy đạt tới cực hạn, thân hình chỉ mặc giáp mềm giống như là trường cung bắn về phía trước, đồng thời cánh tay ra sức giờ về sau toàn lực ném ra.

“Vù vù vù!”

Tiếng phá không thê lương vang lên, cả ngàn mũi lao lướt không bay lên, sau đó vì lực độ và góc độ khác nhau, trong không trung nhanh chóng đan vào nhau thành một mảng kéo dài và dày đặc, sau đó hung hăng rơi về phía mà hổ báo kỵ đang phi lên trước, một mảng mũi thương lạnh căm, dưới ánh sáng của tàn dương ánh lên vẻ lãnh diễm khiến người ta phải khiếp sợ.

Hậu trận của quân Lương.

Khóe miệng Mã Dược thoáng chốc đã lộ ra sát cơ lạnh lùng, chuyện... vốn nên là như vậy!

Hậu trận của quân Tào.

Hô hấp của Tào Tháo lập tức dừng lại, ngực bắt đầu cảm thấy từng tức, khuôn mặt vốn trắng bệch của Tào Tháo rất nhanh liền biến thành đỏ rực.

“Keng keng keng!”

Tào Thuần ra sức múa trường đao trong tay, cố gắng đánh bay được ba mũi lao đang bắn tới trước mặt, nhưng cuối cùng cũng không ngăn được mũi lao sắc bén thứ tư, thứ năm và thứ sáu. Tào Thuần là thống lĩnh của hổ báo kỵ, lại giục ngựa chạy trước mặt kỵ trận, tất nhiên cũng thành mục tiêu số một mà các hãm trận doanh tướng sĩ muốn triệt hạ đầu tiên.

Tào Thuần chết trận, sự thực đã dùng máu để chứng minh một chân lý không gì thay đổi được: Sự vũ dũng của cá nhân trong loạn quân đang chém giết là bé nhỏ không đáng kể.

“Phốc!”

Mũi lao thứ tư xuyên qua ngực phải của Tào Thuần, rồi dư lực lại tiếp tục đâm xuyên yết hầu của một hổ báo kỵ khác ở ngay sau Tào Thuần. Những mũi lao này so với vũ tiễn thì thế đại lực trầm hơn nhiều, có thể dễ dàng xuyên thủng bất kỳ thiết giáp kiên cố nào, cho dù là trọng giáp của thiết kỵ doanh của Hứa Chử cũng không hoàn toàn ngăn cản được sự xuyên thấu của những mũi lao này!

Tốc độ lao lên trước của hổ báo kỵ càng nhanh thì càng gia tăng uy lực của lao.

Thân hình hùng tráng của Tào Thuần run lên, chết lặng như bị sấm đánh, sau đó khi mũi lao thứ năm, thứ sáu xuyên qua cơ thể, cắm sâu vào lưng của tạo kỵ của Tào Thuần. Không ngờ lại ghim cả người hãn và ngựa thành một khối. Tọa kỵ phi lên trước được mấy bước, cuối cùng hí lên một tiếng bi ai rồi ngã xuống đất.

Trong bỗng chốc, tiếng ngựa hí bi ai và tiếng hô thảm của binh sĩ quyện lại với nhau thành một mảng, gần một nửa hổ báo kỵ cũng giống như là thống lĩnh Tào Thuần của họ, người găm đầy lao. Thân thể của binh sĩ nứt ra như hoa tươi, sinh mệnh tươi sống cũng bị lấy đi mất. Chiến tranh, đây chính là chiến tranh, chiến tranh máu lạnh vô tình.

402. Chương 316: Đại Phá Quân Tào (3)

Hơn hai trăm Hổ Báo kỵ còn may mắn sống sót cuối cùng cũng va chạm mạnh với cự mã trận của hãm trận doanh, kỵ thương mang theo quán tính cường đại giống như là đâm qua quả dưa hấu mỏng manh, dễ dàng xuyên thủng thân thể của tướng sĩ hãm trận doanh và lỗ thuẫn kiên cố. Nhưng đồng thời, cự mã trường thương của tướng sĩ hãm trận doanh cũng không phí chút sức nào đâm xuyên qua thi thể của Hổ Báo kỵ.

Đây là một trận chém giết lấy mạng đổi mạng.

Đây là một trận quyết chiến không có may mắn.

Tại đây sinh mệnh chỉ là con số, chỉ là thi thể trên lưng ngựa, chỉ là chướng ngại dưới móng ngựa, chỉ là một đồng máu thịt không có ý nghĩa sau chiến tử. Cái mà song phương đo với nhau chính là năng lực chịu đựng đối với tử vong, là ý chí kiên cường và trái tim đâm giết lạnh lùng.

Dưới sự va chạm hung hãn cuồng dã của Hồ Báo kỵ, bức tường thuẫn thứ nhất của hãm trận doanh nhanh chóng sụp đổ, hai trăm binh sĩ trở thành thịt nát dưới vó sắt của quân Tào, có điều cái giá mà Hồ Báo kỵ phải trả cũng rất thảm trọng, sau khi đột phá bức tường thuẫn thứ nhất, hơn hai trăm Hồ Báo kỵ chỉ còn lại hơn một trăm kỵ.

Hiện tại, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, Hồ Báo Kỵ căn bản đã không thể đánh tan được hãm trận doanh, hiện tại, Tào Tháo chỉ có thể đem hi vọng cuối cùng ký thác lên người tám ngàn tinh binh mà Tăng Bá suất lĩnh. Quan Độ chi chiến, tám ngàn tinh nhuệ của Tăng Bá đã từng chặn đứng sự mãnh công liên miên bất tuyệt của ba vạn Ký Châu tinh nhuệ của Trương Cáp.

Hôm nay, Tăng Bá liệu có thể cản được sự tiến công của hai vạn tinh binh của Cao Thuận hay không?

Chỉ cần tám ngàn tinh binh của Tăng Bá có thể chặn được hai vạn tinh binh của Cao Thuận, đợi đại quân của Tưởng Kỳ, Trương Cáp từ hai cánh quay lại, thì rốt cuộc là đại quân của Tào Tháo đánh bại hai vạn binh sĩ của Cao Thuận trước, hay là kỵ binh ở hai cánh của Mã Dục đánh tan hai cánh của quân Tào trước, thì chỉ có trời mới biết.

Lần đầu tiên trong đời, Tào Tháo cảm thấy mình đã mất đi sự khống chế đối với tình thế của chiến trường.

Có điều đáng tiếc là, lần này Tăng Bá chung quy không thể sáng tạo được kỳ tích một lần nữa, tám ngàn tinh binh của hắn căn bản là không thể ngăn cản được hai vạn đại quân của Cao Thuận! Vô luận là trang bị, hay là binh lực, Tăng Bá đều ở thế yếu tuyệt đối, đặc biệt khiến Tăng Bá cảm thấy bất lực là, khí thế và dấu chí của quân Lương cũng hoàn toàn hơn hẳn quân Tào!

Cuối cùng, không đợi đại quân của Trương Cáp, Tưởng Kỳ vu hồi về, Cao Thuận đã dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh tan tám ngàn tinh binh của Tăng Bá, trung lộ quân Tào bại như núi lở, dưới phản ứng dây chuyền, hàng binh Ký Châu ở hai cánh cũng trận cước đại loạn. Tây Lương thiết kỵ do Từ Hoảng, Mã Đại thừa cơ yểm sát, giống như hai thanh đao lóe thịt sắc bén, vừa chuẩn lại vừa độc đâm vào phần gắn kết giữ hàng quân Ký Châu và chỉ chính của quân Tào.

Hứa Xương hội chiến cuối cùng kết thúc với chiến thắng của quân Lương.

Tám ngàn tinh binh của Tăng Bá cơ hồ là toàn quân phúc diệt, sau cùng Tăng Bá dưới sự liều mạng tiếp ứng của Trương Liêu, chỉ dẫn được mấy trăm thân binh giết ra khỏi vòng vây, quay về trong thành Hứa Xương! Dưới trọng điểm truy sát của thiết kỵ Lương Châu, các bộ quân Tào do Trương Liêu, Tào Hưu, Doãn Lễ, Tôn Quan chư tướng suất lĩnh tổn thất thảm trọng, hai vạn quân Tào tinh nhuệ có thể sống về Hứa đô còn không tới năm ngàn người.

Mà tổn thất của quân Ký Châu lại nhỏ vô cùng, lúc xuất chiến có gần năm vạn người, khi về thành vẫn có gần năm vạn người. Do đó hàng quân Ký Châu ở trong thành Hứa Xương đã có ưu thế binh lực áp đảo. Thế đuôi to khó vậy đã thành, kiêu hùng như Tào Tháo cũng không thể ngăn chặn được sự nghi kỵ và đề phòng giữa hàng quân Ký Châu và chỉ chính của quân Tào

...

Nhữ Nam.

Tám ngàn tinh nhuệ của quân Ngô do Tôn Sách suất lĩnh thuận lợi tới Nhữ Nam, Thái Sử Từ đã tới trước vội vàng đến nghênh đón.

Thái Sử Từ cung kính ôm quyền vái Tôn Sách, Chu Du, nói: “Tham kiến công tử, tham kiến đại đô đốc.”

Tôn Sách xua tay nói: “Tử Nghĩa không cần phải đa lễ.”

Chu Du nói: “Thái Sử tướng quân, gần đây có phát hiện tung tích của quân Lương Châu không?”

Thái Sử Từ nói: “Hồi bẩm đại đô đốc, mặt tướng đã phái binh gác ở các giao lộ hiểm yếu để ra khỏi núi, có điều tới hiện giờ vẫn không phát hiện được tung tích của quân Lương Châu.”

Tôn Sách nói: “Phan Chương tướng quân có tin tức truyền về chưa?”

Thái Sử Từ nói: “Hai ngày trước từng có tin tức truyền về, nói rằng quân Lương Châu do Mã Siêu suất lĩnh một mực vòng vào ở trong núi, không rõ là cố ý hay là không quen thuộc địa hình mà lạc đường.”

“Ồ?” Chu Du nghe vậy liền hơi biến sắc, nói với vẻ ngẫm nghĩ: “Vòng vèo ở trong núi ư?”

Tôn Sách nghi hoặc nói: “Mã Siêu đây là đang cố tình làm trò gì đó, không ngờ lại lòng vòng ở trong núi với sơn việt tinh binh? Đây chẳng phải là lấy sở đoản của mình mà độ với sở trường của địch sao. Tây Lương thiết kỵ chỉ có ra khỏi núi rồi tới bình nguyên thì mới có thể phát huy được uy lực. Mã Siêu sao có thể ngay cả đạo lý này cũng không khiêu? Liệu có phải là lạc đường thật không?”

“Mặt tướng cho rằng khả năng lạc đường là không lớn. Gần đây thời tiết khá tốt. Mặt trời mỗi ngày đều mọc lên rất bình thường. Mã Siêu không có lý do gì mà ngay cả chuyện ban ngày mặc trời mọc ở hướng đông mà cũng không biết?” Thái Sử Từ nói: “Mã Siêu chỉ sợ là không dám xuất sơn rồi. Tây Lương thiết kỵ mất đi chiến mã thì chẳng khác nào hổ mất răng nanh và móng vuốt, không đáng để bận tâm, hai ngàn khinh kỵ của mặt tướng là đủ để ứng phó rồi.”

“Nhưng một mực trốn ở trong núi chung quy cũng không phải là biện pháp, hướng chi quân Lương Châu lấy gì mà ăn khi ở trong núi?” Tôn Sách nói đến đây thì dừng lại, đột nhiên hỏi Chu Du: “Chẳng lẽ Mã Siêu đang đợi viện quân?”

Chu Du trầm ngâm nói: “Cho dù là đợi viện quân thì Mã Siêu cũng hoàn toàn không cần phải lòng vòng ở trong núi với Phan Chương, xuất sơn tìm một tòa thành nhỏ mà thủ chẳng phải là tốt hơn không? Dầu sao thì thiên tử và bá quan trong triều không phải là binh sĩ, dãi gió dầm mưa khó tránh khỏi bị bệnh, nếu thiên tử có sơ xuất gì, Mã Siêu chẳng phải là hối cũng không kịp ư? Cho nên mới nói, trong đây nhất định là có huyền cơ khác.”

Thái Sử Từ nói: “Mã Siêu đã cùng đường mặt lộ ra, còn có thể có huyền cơ gì nữa?”

Chu Du trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nói với Tôn Sách, Thái Sử Từ: “Bá Phù, ngài cứ ở lại Nhữ Nam tọa trận, chia binh thủ các yếu đạo ra khỏi núi. Thái Sử tướng quân, ngài dẫn ba trăm khinh kỵ cùng tại hạ đi một chuyến tới cửa ải Thanh Ngưu, tại hạ cần phải kiểm tra tử tế địa hình gần cửa ải Thanh Ngưu và vết tích mà quân Lương châu để lại, xem xem Mã Siêu rốt cuộc là giở trò gì?”

Tôn Sách nói: “Công Cẩn. Bản công tử cùng người đi muốn chuyển tới cửa ải Thanh Ngưu đi, nơi đây có Tử Nghĩa lưu lại là được rồi.”

Chu Du nói: “Cũng được, chuyện không thể chậm trễ, không bằng xuất phát luôn đi?”

...

Gần cửa ải Thanh Ngưu, một sơn cốc bí ẩn nào đó.

Khi Mã Siêu xuất hiện ở trước mắt, Pháp Chính suýt chút nữa thì không nhận ra, chỉ thấy giáp da thú trên người Mã Siêu đã vô cùng rách nát, bộ chiến bào cũ cơ hồ đã thành trang phục của khất cái. Hơn bốn trăm tinh binh Lương Châu ở phía sau Mã Siêu thì còn bất kham hơn, rất nhiều tướng sĩ trên người còn mang theo vết thương, có một số binh sĩ còn chống gậy, đi đường cần có người đỡ.

“Thiếu tướng quân!” Pháp Chính vội vàng bước lên nghênh đón, run giọng nói: “Sao lại thành như thế này?”

“Con mẹ nó!” Mã Siêu bình thường rất ít khi nói tục lúc này cũng phải chửi bậy một câu: “Đám binh sĩ Đông Ngô này đúng là dai như đũa, bày đầy bày lộc hươu, bày nỏ, tùy thời có thể có đá lớn từ trên núi rơi xuống, thậm chí ngay cả cây đang yên đang lành cũng đột nhiên đổ xuống. Con bà nó, đám binh Đông Ngô này ở trong núi chính là u linh, không thể đề phòng!”

Pháp Chính nuốt nước bọt, không biết nên khuyên Mã Siêu như thế nào.

Mã Siêu hừ khê một tiếng, nói tiếp: “Có điều cũng coi như là qua được cửa này rồi, Đông Ngô binh tuy khó chơi, nhưng cũng không thể lưu được bọn ta ở trong núi. Hừ hừ, đợi tới bình nguyên, mới quay lại thu thập chúng, để bọn chúng biết rằng, cái gì mới là bách chiến tinh nhuệ chân chính!”

“Vâng vâng vâng!” Pháp Chính gật đầu lia lịa: “Đợi tới bình nguyên rồi sẽ thu thập Đông Ngô binh.”

Mã Siêu nói: “Hiếu Trực, quân Ngô ở cửa ải phía trước đã đi chưa?”

Pháp Chính nói: “Tại hạ đã lén phái người ra khỏi cốc trình sát, quân Ngô ở cửa ải đã rút hết rồi, chắc là tới Bình Nguyên Nhữ Nam ôm cây đợi thỏ.”

“Tốt!” Mã Siêu kích động, cao giọng nói: “Hàn Đức ở đâu?”

Hàn Đức vội vàng ưỡn ngực bước lên trước, cao giọng thưa: “Thiếu tướng quân có gì phân phó?”

Mã Siêu gần giọng, nói: “Lập tức chuẩn bị ngựa, hộ tống thiên tử, bá quan xuất cốc!”

“Tuân lệnh.”

Hàn Đức rầm rầm trả lời, lĩnh mệnh mà đi.

...

Cửa ải Thanh Ngưu.

Tôn Sách, Chu Du dưới sự hộ vệ của ba trăm khinh kỵ tới nơi, Chu Du còn chưa kịp nhìn dấu vết mà thiết kỵ Lương Châu lưu lại thì đột nhiên nghe thấy ở trong sơn cốc bên phải truyền tới tiếng vó ngựa rầm rập, lập tức có tiếng vang do vó ngựa đập tuyết tạo ra vang khắp cốc, Tôn Sách biến sắc, quát: “Bày trận, bảo vệ đại đô đốc!”

Ba trăm khinh kỵ của quân Ngô vừa bày trận xong thì mấy trăm tên “mã tặc” quần áo tả tơi, đầu tóc rối bù giống như là nạn dân từ trong sơn cốc xông ra, rất nhanh liền chặt kín cả quan đạo. Ánh mắt của Tôn Sách, Chu Du rất nhanh liền bị tên thủ lĩnh của đám “mã tặc” này hấp dẫn.

Thủ lĩnh của đám “mã tặc” này tuy cũng quần áo tả tơi, đầu tóc bù xù, nhưng tất cả những điều này căn bản là không thể khóa lấp được khí tức phiêu hân toát ra từ trên người hắn. Đặc biệt là thanh ngân thương dài một trượng tám mà hắn nắm trong tay, càng lờ mờ tỏa ra sát khí lạnh lẽ. Tuy đứng cách mấy chục bước, nhưng vẫn có thể cảm thụ được một cách rõ ràng.

Chu Du và Tôn Sách giật nảy mình, trong đầu đồng thời có cùng một ý nghĩ - Tây Lương Cẩm Mã Siêu!

403. Chương 317: Quân Lương, Quân Tào Đi Cùng Nhau Ừ? (1)

“Tuân lệnh!”

Hàn Đức ầm ầm lĩnh mệnh, chỉ khai sơn đại phủ trong tay lên trời, mấy trăm Tây Lương thiết kỵ ở phía sau ồ ạt tỏa ra, bao vệ thiên tử vào giữa. Mã Siêu đang muốn giục ngựa xuất trận thì Pháp Chính ở đằng sau đột nhiên hạ thấp giọng, nhắc: “Thiếu tướng quân, nơi này không tiện ở lâu, bảo vệ thiên tử là quan trọng.”

“Bản tướng quân trong lòng tự có tính toán.” Mã Siêu không quay đầu lại, nói: “Chỉ là trong mấy ngày ở trong núi chịu uất ức nhiều rồi, hôm nay không đánh cho đám chó đất Đông Ngô này một trận thì không chịu được. Hiếu Trực yên tâm, thu thập ba trăm tên chó đất này không cần nhiều thời gian, không làm chậm trễ đại sự đâu!”

Hai tay ở trong ống tay áo của Pháp Chính nắm chặt lại, vốn muốn khuyên thêm một câu nhưng cuối cùng không nói ra. Lương Châu thiết kỵ có ưu thế binh lực hơn gấp đôi, lại có Mã Siêu đứng quan tam quân lĩnh quân, thu thập hai ba trăm Đông Ngô khinh kỵ quả thực là thừa sức, hoàn toàn không có gì phải lo lắng.

“Hây!” Mã Siêu hay chân dùng sức kẹp chặt bụng ngựa, chiến mã bị đau nên lập tức ngẩng mặt lên trời hít một tiếng, tung vó lao về trước. Mã Siêu thuận thế xoay ngang Thiên Lang thương, mũi thương sắc bén chỉ thẳng mà Tôn Sách, Chu Du đang ghim ngựa đứng yên ở phía trước. Ánh sáng còn sót lại của mặt trời sắp lặn chiếu lên cây thương bằng lãnh, lập tức ánh lên hàn mang chói mắt.

“Tây Lương Mã Siêu ở đây, đám chó đất Đông Ngô ở phía trước chuẩn bị chịu chết đi, hây!”

“Bảo vệ tốt đại đô đốc!” Tôn Sách quay đầu lại quát một tiếng, lệnh cho ba trăm khinh kỵ bảo hộ tốt Chu Du, lập tức giục ngựa xuất trận giờ thương đón Mã Siêu, “Mã Siêu chó có ngông cuồng, Giang Đông Tôn Sách ở đây!”

Chu Du ở đằng sau vẫy tay nói: “Bá Phù, không cần xuất chiến!”

“Công Cẩn không cần phải lo lắng!” Tôn Sách không quay đầu lại, quát: “Người khác sợ Mã Siêu hấn, nhưng bản công tử thì không sợ hấn đâu!”

“Tôn Sách?” Khóe miệng Mã Siêu hé ra một tia sát cơ lạnh lẽ, gần giọng, nói: “Người là trưởng tử Tôn Sách của lão cẩu Giang Đông Tôn Kiên ư?”

“Mã Siêu, chịu chết đi!” Tôn Sách tức giận quát: “Thật là đáng ghét, không ngờ lại dám vũ nhục phụ thân của bản công tử, hôm nay nhất định phải bắt người trả giá đắt!”

“Giá đắt?” Mã Siêu cười lạnh một tiếng, giả vờ xót xa, nói: “Hôm nay ta sẽ khiến lão cẩu Giang Đông Tôn Kiên nếm thử nỗi đau mất con, Tôn Sách người chết chắc rồi!”

“Bá Phù!” Chu Du ở phía sau gọi to: “Mã Siêu tính tình âm hiểm xảo trá, cẩn thận ám khí của hắn!”

“Ám khí?” Mã Siêu lạnh lùng nói: “Hôm nay bản tướng quân không cần dùng ám khí, chỉ dựa vào thanh Thiên Lang thương trong tay đường đường chính chính thu thập đám chó đất Giang Đông các người!”

“Vậy thì tới đi!” Tôn Sách hét lớn: “Để bản công tử thử xem xem Tây Lương Cẩu Mã Siêu trong truyền thuyết trừ biết sử dụng ám khí ra thì còn biết gì nữa?”

“A!”

“Gừ!”

Mã Siêu, Tôn Sách giục ngựa tiến lên, vào sát na hai ngựa giao nhau, Tôn Sách ngẩng mặt lên trời hú một tiếng, khi giờ thương định đâm thì thấy trước mắt hàn quang lóe lên, Thiên Lang thương trong tay Mã Siêu sớm đã đâm tới nhanh như điện xẹt. Tôn Sách lập tức giật nảy mình, thầm nghĩ thằng nhóc Mã Siêu này quả nhiên là danh bất hư truyền, chỉ là tốc độ xuất thương này đã hơn hắn một bậc.

“Keng!”

Thương thế của Tôn Sách mới đánh ra được phân nửa thì bị bức phải bỏ dở, chuyển đâm thành gạt Thiên Lang Thương của Mã Siêu. Hai thanh thiết thương chạm mạnh vào nhau trên không trung, một tiếng keng lạnh lạnh lập tức vang khắp cốc. Tôn Sách vì phát lực không đủ nên phải chịu thiệt. Thân hình kiện tráng lay động kịch liệt trên lưng ngựa, suýt chút nữa nữa chúi đầu ngã xuống ngựa.

Hai ngựa giao qua nhau rồi tiến về trước mấy chục bước, Mã Siêu ghìm ngựa quay lại.

“Gào!”

“Gào!”

“Gào!”

Trong trận của quân Lương lập tức vang lên tiếng hoan hô như trời long đất lở, mấy trăm thiết kỵ Lương châu nhao nhao vung vẩy trăm mã đao trong tay, hò hét trợ uy cho Mã Siêu đến khản cả cổ. Ba trăm khinh kỵ của quân Ngô thì hoàn toàn lặng tiếng, cơ hồ tất cả mọi người đều trợn mắt há miệng, có chút không dám tin vào mắt của mình.

Tiểu Bá Vương dừng quan Giang Đông Tôn Sách, giao thủ mới chỉ một hiệp mà suýt nữa thì bị Mã Siêu đánh ngã xuống ngựa.

Tôn Sách ghìm ngựa quay đầu lại, sắc mặt đã biến thành đỏ hồng, giống như là vừa uống rượu say. Mũi thương chỉ vào Mã Siêu đột nhiên bắt đầu run rẩy, theo sự rung động thiết thương của Tôn Sách, một loạt tiếng ong ong chói tay bắt đầu vang lên, trên mặt Mã Siêu thì vẫn là vẻ hờ hững.

“Hây!”

Tôn Sách quát lớn một tiếng, lại một lần nữa giục ngựa lao lên.

Chu Du thấy Tôn Sách thần tình dữ tợn, mặt cũng đỏ hồng, rõ ràng là muốn liều mạng với Mã Siêu, trong lòng không khỏi lo lắng. Tôn Sách nếu như có sơ xuất gì, Chu Du biết ăn nói thế nào với Tôn Kiên đây? Nghĩ vậy, Chu Du vội vàng quay đầu lại nói với mười viên kiện tướng ở đằng sau: “Các người cùng lên đi, phối hợp với công tử cùng đánh Mã Siêu!”

“Tuân lệnh!”

Mười kiện tướng rầm rầm vâng lời, nhao nhao giục ngựa xuất trận, theo sau Tôn Sách giết về phía Mã Siêu.

“Tối hay lắm!”

Mã Siêu không chút sợ hãi, giờ thương nghênh đón, trong nháy mắt Mã Siêu một mình một ngựa chém giết cùng mười một kỵ của quân Ngô. Tôn Sách tru lên một tiếng giờ thương đâm nhanh, lần này cuối cùng thương thế cũng được ra hết. Có điều đáng tiếc là Mã Siêu chỉ tùy ý lắc mình cái đã né được cú đâm của Tôn Sách!

“Phốc!”

“Phốc!”

Mã Siêu cùng Tôn Sách giao qua nhau, hai viên kiện tướng theo sau Tôn Sách đứng mũi chịu sào, trở thành vong hồn dưới thương của Mã Siêu! Hai người chỉ thấy trước mắt hàn quang lóe lên, sau đó thì cảm thấy yết hầu lạnh toát, bên tai thậm chí còn nghe thấy rõ ràng tiếng lách cách của cốt nhục bị mũi thương đâm gãy, còn có tiếng ọc ọc do tiên huyết từ trong lồng ngực trào ra.

Nhân lúc Mã Siêu đâm chết hai viên kiện tướng của quân Ngô ở phía trước, viên kiện tướng thứ ba giờ thương đâm tới, nhưng lại bị Mã Siêu vồ lấy cán thương, lập tức có một lực lượng vô cùng cuồng dã từ trên thết thương ập về giống như là thủy triều, viên kiện tướng thứ ba lập tức hô thảm một tiếng, cả người đã cùng với thương bị Mã Siêu hất lên.

“Hự hự!”

Hai tiếng rên vang lên, viên kiện tướng thứ ba ở trong không trung vạch ra một đường vòng cung, đựng cho ba viên kiện tướng thứ tư, thứ năm, thứ sáu đang giục ngựa giết tới ngã xuống ngựa. Trong đó có hai tướng liên tiếp bị viên kiện tướng mà Mã Siêu dùng làm binh khí bị đựng cho ngực lõm sâu vào trong, nội phủ vỡ nát.

Hai tướng còn lại thì ngã xuống ngựa, gãy cổ mà chết.

“Phốc phốc!”

Mã Siêu cuối cùng cũng xuyên qua trận thế do mười viên kiện tướng tạo thành. Mà lúc này, thi thể của hai viên kiện tướng bị Mã Siêu đâm xuyên yết hầu lúc này mới từ trên lưng ngựa ngã xuống.

“Hô hô hô!”

Mã Siêu ghìm ngựa lại, tọa kỵ ở bên dưới lắc lắc đầu, sau đó thở ra mấy tiếng nặng nề. Thiên Lang thương chỉ xéo lên trời vẫn sắc bén như cũ. Chỉ có một giọt máu màu đỏ thẫm theo mũi thương băng lãnh rơi xuống, làm nổi bật lên sự lạnh khốc và tàn nhẫn của chiến trường, trên chiến trường là một khoảng tĩnh mịch, tất cả mọi người đều dừng hít thở.

Bao gồm cả Chu Du và Tôn Sách.

Tiểu Bá Vương Tôn Sách cùng mười kiện tướng Giang Đông hợp chiến Mã Siêu, giao thủ chỉ một hiệp đã bị Mã Siêu giết chết sáu tướng, mà Mã Siêu thì không có một chút tổn hại nào! Trên khuôn mặt anh tuấn của Chu Du không khỏi hiện lên vẻ lo lắng, tình hình hiện tại rất không ổn. Lương Châu thiết kỵ không những chiếm ưu thế về binh lực, mà còn có Mã Siêu không ai địch nổi. Nếu như còn dây dưa tiếp, ba trăm nghìn kỵ này chỉ có thể toàn quân bị tiêu diệt!

Trong vô ý, ánh mắt của Chu Du lướt qua cửa ải Thanh Ngưu, doanh trại mà Phan Chương lưu lại, hiện tại chỉ có doanh trại này mới có thể cứu vãn được vận mệnh của quân Ngô. Chỉ cần có thể lui vào doanh trại, thủ vững đội viện quân của Thái Sử Từ và Phan Chương tới. Không những Mã Siêu có tài giỏi cỡ nào,

cho dù mấy trăm Lương Châu thiết kỵ có kiên dũng thiện chiến bao nhiêu thì cũng không thể thoát khỏi kết cục bại vong.

Có điều, rất đáng tiếc, tám trăm thiết kỵ không phải do một mình Mã Siêu lãnh quân, mà còn có Pháp Chính ở đây.

Khi Chu Du chú ý tới doanh trại ở cửa ải, Pháp Chính cũng đồng thời nhìn chăm chăm vào tòa doanh trại đó.

Công bằng mà nói, Pháp Chính không hề tán thành chuyện Mã Siêu lúc này, ở đây dây dưa quá lâu với ba trăm khinh kỵ của quân Ngô. Kế sách kim thiên thoát xác đã có hiệu quả, vậy thì việc cần kíp bây giờ là mau mau bảo hộ thiên tử tới Nam Dương, so với sự an nguy của thiên tử, bất kỳ chuyện gì khác đều là không đáng nói.

Có điều, Mã Siêu dẫu sao cũng là chủ tướng, Mã Siêu đã cố chấp muốn giết chết Tôn Sách và ba trăm khinh kỵ của quân Ngô để trút giận, Pháp Chính cũng chỉ đành nghe theo, hơn nữa Pháp Chính cũng cho rằng chậm trễ một lát thì không ảnh hưởng gì tới đại cục cướp đoạt thiên tử. Có điều, vì để cẩn thận, vẫn phải cướp được cửa ải ở phía trước trước quân Ngô.

“Nhanh, lập tức chiếm cửa ải ở phía trước!”

Pháp Chính và Chu Du cơ hồ là đồng thời truyền đạt quân lệnh giống nhau. Ba trăm khinh kỵ của quân Ngô và bảy trăm Tây Lương thiết kỵ đồng thời chia ra một nửa quân đội giục ngựa lao về cửa ải Thanh Ngưu.

...

Trên quan đạo từ Nhữ Nam tới Lư Giang, một màn quỷ dị đang diễn ra.

Trên cùng một quan đạo không được rộng rãi gì, Tây Lương thiết kỵ và bộ binh của quân Tào chia hàng bên trái phải nhanh chóng chạy về hướng nam. Kỵ binh Lương Châu chỉ cố giục ngựa mà đi, bộ binh quân Tào thì cố chạy cho nhanh. Khiến người ta khó tin là quân Tào không hề công kích quân Lương mà quân Lương thì cũng không có ý định khai chiến với quân Tào, song phương không ngờ lại bình an vô sự.

Đang giục ngựa bồn hành, Hứa Chử không nhìn được mà nghiêng đầu nhìn đội hình bộ binh của quân Tào đang hối hả hành quân, quay đầu lại nói với Trần Đáo ở phía sau: “Thúc Chí, quân ta nếu phát động tập kích vào lúc này, quân Tào khẳng định là chỉ có thảm bại, cự ly gần như vậy, đội hình của quân Tào lại kéo dài, hừ hừ!”

“Quân Tào là chuyện nhỏ, thiên tử mới là chuyện lớn!” Trần Đáo khuyên: “Nhiệm vụ của tướng quân là cướp được thiên tử, ngàn vạn lần đừng hành động theo cảm tình mà làm chậm trễ đại sự. Huống chỉ mục đích của quân ta và quân Tào giống nhau, lưu lại mấy ngàn quân Tào, tới lúc đó đối với phản quân của Quan Vũ và đại quân của Đông Ngô cũng có thêm một phần trợ lực, thêm một phần trợ lực thì thêm một phần cơ hội thành công, không phải ư?”

Hứa Chử nuốt nước bọt, trầm giọng nói: “Bản tướng quân cũng chỉ nói vậy mà thôi, không định động thủ thật đâu.”

Trong đội hình của quân Tào, Tào Hồng, Tào Chân, Vu Cấm đang giục ngựa phi về phía nao. Tào Hồng thấy cánh quân kỵ binh của Tây Lương thiết kỵ dần dần tiếp cận trung quân của quân Tào. Tây Lương kỵ binh trong tay là trăm mã đao thanh nào thanh nấy sáng loáng tới chói mắt, không khỏi lo lắng nói với Tào Chân và Vu Cấm: “Tử Đan, Văn Tắc, nếu như phản quân Tây Lương lúc này phát động tập kích đột ngột, quân ta e rằng là khó mà chống được? Có phải là nên dừng lại để chúng đi trước, hay là đổi đường khác không?”

“Không cần phải cố kỵ nhiều như vậy đâu, Hồng thúc!” Tào Chân nói: “Phía trước chính là Đại Biệt sơn rồi, thám mã hồi báo có đại đội quân Ngô xuất hiện, phản quân của Quan Vũ rất có thể đã hội hợp với đại quân Đông Ngô rồi, nếu còn không mau mau đoạt trước, thiên tử sẽ bị quân Ngô đón tới Giang Đông mất, lúc đó thì xong hết!”

Vu Cấm cũng nói: “Công tử nói không sai, hiện giờ phản quân Lương Châu và quân ta chung một mục đích, cùng phải đối mặt với áp lực cường đại của quân Ngô. Sự tồn tại của quân ta đối với chúng mà nói thậm chí còn là một cổ trợ lực, chỉ cần chủ tướng của quân Lương không phải là một tên đầu lợn thì chắc chắn sẽ không phát khởi tập kích với chúng ta vào lúc này.”

“Từ, nói cũng có lý.” Tào Hồng gật đầu: “Vậy bảo các tướng sĩ tăng nhanh tốc độ hành quân, cấp tốc nam hạ!”

404. Chương 317: Quân Lương, Quân Tào Đi Cùng Nhau ư? (2)

Khi Thái Sử Từ đang phái thêm binh tốt phong tỏa các nơi yếu đạo ra khỏi núi thì đột nhiên có tiểu giáo hồi báo: “Tướng quân, đại sự hỏng rồi!”

Thái Sử Từ trầm giọng nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu giáo hỗn hển nói: “Quân... quân Tào, và quân Lương, cùng nhau giết tới!”

“Người nói cái gì?” Thái Sử Từ nhíu mày nói: “Là quân Tào hay là quân Lương?”

Tiểu giáo nói: “Cả hai!”

“Cả hai!” Thái Sử Từ nói: “Không thể nào, quân Tào và quân Lương là tử địch, sao có thể cùng nhau giết tới?”

“Đúng vậy mà!” Tiểu giáo nói: “Tiểu nhân vốn cũng không tin, nhưng cái này quả thật là thực! Đại khái có ba ngàn Lương Châu thiết kỵ, và năm sáu ngàn bộ binh quân Tào. Hai quân đang tiến tới bên này trên cùng một quan đạo. Hiện tại cự ly đã chỉ còn hơn chục dặm nữa thôi. Rất nhanh sẽ đến.”

“Còn có loại quái sự này ư?” Thái Sử Từ gãi đầu nói: “Quân Tào và quân Lương đi chung với nhau ư? Không thể nào!”

Tiểu giáo nói: “Tướng quân, những gì tiểu nhân nói đều là thực. Nếu có nửa câu dối trá thì cam lòng chịu phạt!”

“Nói vậy thì quân Tào và quân Lương thật sự là đi chung với nhau rồi. Lần này thì phiền phức lớn rồi!” Thái Sử Từ lo lắng xoa xoa tay, trầm ngâm nói: “Quân Tào, quân Lương không ngờ lại liên thủ, vậy khẳng định là nhắm vào quân ta mà đến rồi. Hiện tại công tử và đại đô đốc không có ở đây. Quân ta tuy có gần một vạn đại quân, nhưng gần một nửa binh lực phân tán ở các nơi để trấn thủ quan đạo. Lại thêm ở phụ cận không có thành trì, cũng không có chỗ nào để tránh vào mà thủ. Ngạnh binh thì thắng phụ khó phân đây!”

Mấy viên thiên tướng ở phía sau ủa lên, lo lắng nói: “Tướng quân, mau quyết định đi, còn chậm nữa là không kịp đâu!”

Thái Sử Từ mắt lấp lánh sáng, trầm giọng nói: “Truyền lệnh, binh sĩ phân tán ở các nơi tiếp túc trấn thủ yếu đạo ra khỏi núi, tuyệt không để thiên tử và phản quân Lương Châu từ trong Đại Biệt sơn chạy ra. Quân đội còn lại thì theo bản tướng quân toàn bộ lui về cửa ải Thanh Ngưu, trước tiên hội hợp với công tử và đại đô đốc đã rồi tính tiếp!”

“Tuân lệnh!”

Mấy viên thiên tướng rầm rầm vâng lời, lĩnh mệnh mà đi.

...

Cửa ải Thanh Ngưu,

Khinh kỵ của quân Ngô tuy tới doanh trại bỏ đi trước một bước, có điều thiết kỵ Lương châu rất nhanh liền dựa vào ưu thế binh lực và ý chí chiến đấu hung hãn mà đuổi khinh kỵ của quân Ngô ra. Mà lúc này, bốn

viên kiện tướng còn lại phối hợp với Tôn Sách đánh Mã Siêu cũng toàn bộ trở thành vong hồn dưới thương của Mã Siêu, chỉ có Tôn Sách là vẫn đang khốn khổ chống đỡ.

“Tôn Sách!” Mã Siêu chậm rãi giơ Thiên Lang thương nhuộm máu lên, mũi thương sắc bén chỉ vào yết hầu của Tôn Sách, lạnh lùng nói: “Trong vòng ba chiêu, ta sẽ khiến ngươi bỏ mạng tại đây!”

“Nằm mơ!” Tôn Sách hung hăng múa trường thương trong tay, rống lên: “Bản công tử sẽ không thua người đâu, không bao giờ.”

“Hắc hắc.”

Khóe miệng Mã Siêu thoáng hiện nụ cười băng lãnh, giục ngựa lao lên trước.

Khi Tôn Sách đang định giục ngựa nghênh đón thì Chu Du đột nhiên lao lên, kéo tay Tôn Sách, vội vàng nói: “Bá Phù, cửa ải Thanh Ngưu đã bị thiết kỵ Lương Châu khống chế rồi. Còn chậm trễ nữa thì chỉ còn đường chết thôi, tình thế nguy cấp, tốt nhất là mau rút binh đi, còn không đi thì không kịp nữa đâu!”

“Hả?”

Tôn Sách nhìn xung quanh, chỉ thấy bên cạnh chỉ còn lại hơn trăm khinh kỵ, mà mấy trăm Tây Lương thiết kỵ thì đang từ hai cánh vu hồi ra sau quân Ngô. Một khi bị Lương Châu thiết kỵ bao vây thì đúng là vạn kiếp bất phục rồi. Tôn Sách bản thân thì không sợ chết, thậm chí còn muốn lấy mạng đổi mạng với Mã Siêu, nhưng Chu Du là thủy quân đại đô đốc của Đông Ngô, tuyệt không thể có bất kỳ sơ xuất nào.

Nghĩ tới đây, Tôn Sách rung mình sợ hãi, nói với Chu Du: “Công Cẩn đi trước đi, bản công tử đoạn hậu!”

Tôn Sách dưới tình huống nguy cấp quát lớn một tiếng, nhưng lại hại tới tính mạng của Chu Du.

“Công Cẩn? Chu Công Cẩn Chu Du?” Pháp Chính ở hậu trận của quân Lương đột nhiên biến sắc, vội vàng nói với Mã Siêu: “Thiếu tướng quân, thằng đẹp trai đó chính là thủy quân đại đô đốc Chu Du của Đông Ngô. Trở ngại lớn nhất khi chúa công tương lai chinh phạt Giang Đông chính là thủy quân, giết Chu Du thì chẳng khác nào hủy thủy quân của Giang Đông, mau giết hắn đi!”

“Thủy quân đại đô đốc Chu Du?” Mã Siêu giục ngựa lao lên, ngẩng mặt lên trời, quát: “Hiện tại mới nghĩ tới chuyện chạy trốn thì đã muộn rồi!”

“Đi!”

Tôn Sách lấy cán thương vỗ mạnh lên mông ngựa của Chu Du, tọa kỵ bị đau lập tức tung vó lao về phía trước. Chu Du từ trên ngựa quay đầu lại, nói với Tôn Sách: “Bá Phù, không được ham chiến!”

“Muốn đi ư? Không có cửa đâu!”

Mắt thấy Chu Du giục ngựa lao đi, trong mắt Mã Siêu lộ ra sát cơ, lật tay từ sau yên rút ra một cây lao ném vào lưng Chu Du. Cây lao nặng hơn chục cân lập tức phá không bay đi, vang ra tiếng rít, ảo hóa thành một đường đen mờ mờ bắn về phía lưng của Chu Du như thiểm điện.

“Dừng có mơ!”

Tôn Sách quát một tiếng, dùng trường thương trong tay chém ra, cây lao do Mã Siêu ném bị đánh bay.

“Ừ, thử cái này đi!”

Mã Siêu hừ lạnh một tiếng, rút ba mũi lao còn lại nắm toàn bộ trong tay, sau đó quát một tiếng rồi dùng toàn lực ném ra.

Ba mũi lao mỗi mũi vẽ ra một quỹ tích mơ hồ, trong không trung xếp thành hình chữ phẩm ( ), nhắm tới lưng của Chu Du. Tôn Sách ngửa mặt lên trời hút dài một tiếng, cả người đột nhiên từ trên lưng ngựa đằng không mà lên. Hai tay giống như thiểm điện thò ra bắt lấy hai mũi lao, đồng thời há miệng ra cắn, không ngờ lại dùng răng cắn chặt được một mũi lao còn lại!

“Tôn Sách, đằng sau ngươi chính là Chu Du, có gan thì tránh đi!”

Trên mặt Mã Siêu thoáng hiện một nụ cười ác độc. Cánh tay cường kiện đột nhiên co ra sau, sau đó mượn tốc độ lao nhanh của chiến mã dùng Thiên Lang thương làm mũi lao cuối cùng ném mạnh ra. Thiên Lang

thương dài một trượng tám, nặng mấy chục cân lập tức xé rách không khí, gào rít bắn về phía Tôn Sách đang ở trong không trung.

Tôn Sách người đang ở trong không trung nên căn bản là không có chỗ mượn lực. Dưới loại tình huống này đành dùng cây lao nặng hơn chục cân mà cần Thiên Lang thương thể đại lực trầm thì chẳng khác nào tự sát. Bởi vì cán gỗ yếu đuối của lao căn bản là không thể chịu được va chạm mạnh. Tôn Sách vốn muốn vận hông né tránh, bên tai lại nghe thấy câu nhắc nhở ác độc của Mã Siêu.

“Tôn Sách, phía sau người chính là Chu Du, có gan thì né đi!”

Thân hình của Tôn Sách đột nhiên cứng đờ, đôi mắt vốn đen láy trong khoảnh khắc biến thành đỏ rực, đột nhiên vứt lao đi rồi giang hai tay bắt Thiên Lang thương đang gào rít bay tới. Không hổ là Tôn Sách, tuy người đang ở trong không trung không có chỗ mượn lực, nhưng nhân lực và ngoan kinh thì vẫn còn, không ngờ lại thực sự bắt được Thiên Lang thương.

Có điều Tôn Sách đã đánh giá quá thấp lực lượng của Mã Siêu.

Lực lượng được quán chú trên Thiên Lang thương thực sự là quá lợi hại, không ngờ lại đẩy cả người Tôn Sách bay ra sau.

Mã Siêu cơ hồ là dồn lực lượng toàn thân vào trong một cú ném kinh thiên này, lại thêm quán tính cường đại do chiến mã đang lao đi mang tới, Tôn Sách tuy nắm được Thiên Lang thương, cũng thành công làm yếu đi thể bay lên trước của nó, nhưng lại không thể triệt để giữ lại được. Một cảm giác lạnh đến thấu xương từ vùng bụng ập tới. Tôn Sách kinh ngạc cúi đầu, mắt trợn trừng nhìn Thiên Lang thương đâm toạc bụng mình, từng tắc từng tắc chui vào trong cơ thể.

“Rầm!”

Thiên Lang thương gào rít lao tới mang cả người Tôn Sách đập vào Chu Du. Thân hình của Tôn Sách hơi ngừng lại, Thiên Lang thương sắc bén liền xuyên qua thân thể của hắn, rồi không chút trở ngại đâm vào cơ thể của Chu Du, xương cơ thể của hai người lại với nhau giống như châu chấu.

Thiên Lang thương dư thế chưa hết, lại hất cả Chu Du từ trên ngựa bay đi, khiến hai người ở trong không trung trượt đi một đoạn cự ly cuối cùng. Sau đó đâm mạnh vào trong một cây đại thụ, mũi thương sắc bén đâm vào trong đại thụ ba tắc. Đỉnh Tôn Sách và chu ở trên cây.

Phan Chương xuất lĩnh sơn việt tinh binh vừa xông vào trong rừng, đập vào mắt chính là cảnh cực kỳ máu tanh này. Một cây đại thụ, một thanh ngân thương, Tôn Sách và Chu Du lưng dựa lưng, giống như là một xương thịt nướng bị xuyên trên ngân thương. Cán của ngân thương thì đang rung động kịch liệt, phát ra âm rung chói tai.

“Công tử!”

“Đại đô đốc!”

Phan Chương gào lên một tiếng, kinh hãi quỳ xuống đấy, hai tay không biết là nên ôm đại thụ hay là ôm Tôn Sách và Chu Du đang ở trên cây mới tốt. Sơn việt tinh binh ở phía sau Phan Chương lao ra, thấy cảnh này cũng giống như là kiến bò trên chảo, lập tức loạn trận cước, nhất thời không biết lên làm gì.

Tia máu đỏ sẫm từ khóe miệng Tôn Sách trào ra, nhưng mắt của Tôn Sách vẫn còn sáng quắc, vô cùng bình tĩnh nói với Phan Chương: “Phan Chương tướng quân không được rối loạn. Hiện tại không cần phải để ý đến bản công tử. Mau dẫn quân phát khởi tiến công với quân Lương Châu! Chỉ có đánh lui quân Lương Châu thì mới có thể cứu được tính mạng của bản công tử và đại đô đốc!”

“Tuân lệnh!”

Phan Chương đứng bật dậy, giơ khảm mã đại đao về phía trước, gào lớn: “Các huynh đệ, liều mạng với phản quân Lương Châu!”

“Liều mạng!”

“Liều mạng!”

“Liều mạng!”

Sơn viết tinh binh hưởng ứng ba tiếng, thân thể rung trời!

Ở bên ngoài mấy chục bước, Pháp Chính thấy Ngô binh từ trong rừng xông ra càng lúc càng nhiều, không hỏi giục ngựa lên, nói với Mã Siêu: “Thiếu tướng quân, quân Ngô binh nhiều, không bằng lui về ải khẩu đã.”

“Đợi đã, Tôn Sách và Chu Du còn chưa chết!” Mã Siêu đột nhiên giơ tay trái ra, nói với thân binh ở đằng sau: “Đưa cung đây!”

“Thiếu tướng quân, cung của ngài đây!”

Sớm đã có thân binh đưa thiết thai cung của Mã Siêu tới.

Mã Siêu lại đưa tai phải ra, quát: “Tiễn đâu!”

“Thiếu tướng quân, tiễn của ngài đây!”

Mã Siêu lấp lang nha tiễn to như ngón tay cái lên dây cung, quát khê một tiếng rồi kéo dây cung mạnh năm thạch, đợi cung cong như trăng tròn thì mới thả tay phải ra, chỉ nghe thấy ong một tiếng, lang nha tiễn rời khỏi dây giống như lưu tinh xé không bay lên, lao thẳng ra ngoài mấy chục bước, nhắm vào Tôn Sách và Chu Du đang bị treo trên cây.

“Không!” Phan Chương đột nhiên nghe thấy tiếng dây cung, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một đạo hàng quan xẹt qua đỉnh đầu, nhắm vào Tôn Sách và Chu Du ở đằng sau, biết rằng cứu viện thì đã không kịp. Phan Chương lập tức phát ra một tiếng gầm như dã thú, rồi cao giọng quát: “Cung tiễn thủ, cung tiễn thủ mau bày trận, bắn chết đám súc sinh này đi.”

“Mã Siêu, bản công tử tuyệt đối không cho người được như ý đâu!”

Ở ngoài mấy chục bước, Tôn Sách đang bị treo trên cây đột nhiên há to miệng, máu giống như nước suối phun ra, trong màu trắng thê diễm lơ mờ lộ ra răng trắng ớn, dữ tợn, tàn nhẫn hơn nữa còn băng lãnh. Tôn Sách dùng hết lực lượng cuối cùng rướn mình lên, hàn quang lóe lên, lang nha tiễn sắc bén đâm vào người của Tôn Sách, sâu vào nội phủ.

Tôn Sách không ngờ lại rướn ngang người dùng thân thể làm bia thịt, nhận một mũi lợi tiễn đủ để xuyên qua thân thể của hai người.

“Bá Phù!” Chu Du dựa lưng vào Tôn Sách cố gắng quay đầu lại, dư quang ở khóe mắt vừa hay nhìn thấy cảnh này, không khỏi sầm thẫm nói: “Ngài vốn có thể né được một thương của Mã Siêu, cũng có thể né được một mũi tên này, cơ sao lại không tránh?”

Tôn Sách cố gắng mở miệng, nói: “Phụ thân có thể không có Tôn Sách, nhưng không thể không có Công Cẩn người! Mã đồ tể bùng bá phương bắc, kỵ binh vô địch. Giang Đông ta an phận một góc, chỉ thủy quân là có thể tranh phong cùng hắn. Công Cẩn chính là thủy quân đại đô đốc, gắn với sinh tử tồn vong của Đông Ngô, không thể có sơ xuất gì được.”

“Nhưng Bá Phù ngài là trưởng tử của chúa công mà!”

“Tôn Sách tuy chết nhưng vẫn còn có Trọng Mưu, Thúc Bật, Quý Tá đủ để kế thừa đại nghiệp của phụ thân, Công Cẩn nếu chết ai có thể là thủy quân đại đô đốc đây?”

“Bá Phù...”

“Công Cẩn... phụ thân, và Trọng Mưu đành đành nhờ vào người... người, ặc...”

“Phóng tên, mau phóng tên!”

Phan Chương ôm lấy một đoạn cự mộc, giơ lên chắn trước người Tôn Sách và Chu Du, sau đó quay đầu lại gào đến khản cả giọng, chỉ huy sơn viết cung tiễn thủ bày trận phóng tên, cuối cùng có hơn hai trăm cung tiễn thủ bày trận, nhắm tới Mã Siêu, Pháp Chính và Lương Châu thiết kỵ ở ngoài mấy chục bước mà kéo cung phóng tên.

Ở ngoài mấy chục bước.

“Đáng ghét!” Mã Siêu hậm hực vung vẩy thiết thai cung trong tay, nói với Pháp Chính: “Hiếu Trực, người dẫn các huynh đệ lui về ải khẩu trước, bản tướng quân đi một lát rồi quay lại!”

“Thiếu tướng quân, không được đâu!” Pháp Chính lao lên trước nắm giây ngựa của Mã Siêu, vội vàng nói: “Thiếu tướng quân không được mạo hiểm!”

“Thiếu tướng quân!” Hàn Đức đột nhiên giục ngựa xông lên trước, vội vàng nói: “Pháp Chính tiên sinh, ngoài cửa ải đột nhiên có quân Ngô giết ra, phải tới mấy ngàn người!”

“Hả?” Pháp Chính nghe vậy thì giật nảy mình, thất thanh nói: “Hong rồi! Thế này trước bị chặn đường, sau có truy binh, chúng ta bị kẹp ở cửa ải này rồi. Thiếu tướng quân, xin lập tức lệnh cho toàn quân lui về thủ cửa ải, lợi dụng quân doanh bỏ đi để ngăn quân Ngô, không thể dây dưa được nữa, nếu không sẽ không kịp!”

“Đáng ghét! Tiện nghi cho thằng nhóc Chu Du rồi.” Mã Siêu hậm hực vung vẩy thiết thai cung trong tay, quát: “Các huynh đệ rút thôi, lui về cửa ải để thủ!”

Dưới một tiếng hạ lệnh của Mã Siêu, Lương Châu thiết kỵ lập tức giống như gió lốc quay về cửa ải.

Phan Chương cũng không truy kích, khi vội vàng bước lên cứu Tôn Sách, Chu Du thì Tôn Sách đã tuyệt khí thân vong. Chu Du thì ngực phải bị đâm xuyên, mất máu cực nhiều, lúc này sắc mặt trắng bệch, chỉ còn thở thoi thóp! Phan Chương lòng nóng như lửa đốt, vội vàng ngẩng đầu quát: “Lang trung, lang trung ở đâu?”

405. Chương 318: Tào A Man Cùng Đường Mạt Lộ, Tôn Văn Đài Hưng Binh Báo Thù (1)

Thái Sữ Từ suất lĩnh hơn bốn ngàn bộ binh tinh nhuệ cùng hơn ngàn khinh kỵ vừa tới nơi, thì thấy trong quân doanh bị bỏ đi trên cửa ải không ngờ lại lỗ hổng đầu người, đây là binh sĩ Tây Lương. Lúc này Tây Lương binh đang vận chuyển cỏ mộc lõi thạch, tu sửa quân doanh bị quân Ngô vứt bỏ, còn có mấy trăm cung tiễn thủ đang xếp hàng trước cửa ải, bày ra bộ dạng ngăn chặn quân Ngô.

Thái Sữ Từ thấy vậy thì trong lòng lập tức trầm xuống!

Không nghi ngờ gì nữa, đám Tây Lương binh này chính là đám Tây Lương thiết kỵ đã biến mất trong Đại Biệt sơn, xem ra ba ngàn sơn việt tinh binh của Phan Chương không thể thu thập được đám Tây Lương binh này ở trong núi, để chúng lại âm soa dương thác chạy tới cửa ải Thanh Ngưu! Mà điều này lại khiến hơn năm ngàn tinh binh của Thái Sữ Từ rơi vào khốn cảnh hai mặt thụ địch.

Phía sau còn có gần vạn quân Tào và Tây Lương thiết kỵ đang truy sát, phái trước lại là Tây Lương binh của Mã Siêu, cái này gọi là sau có truy binh, trước bị cản đường, trận này đánh thế nào đây?

“Truyền lệnh!” Thái Sữ Từ hít một hơi lệnh, chậm rãi giơ trường thương trong tay lên, ngẩng mặt lên trời quát to: “Toàn quân dừng tiến tới, ở tại chỗ đồn cây, dựng doanh trại!”

Trước mắt đối sách ổn thỏa nhất tất nhiên là đóng trại để thủ!

Nếu không, nếu như đánh vội cửa ải rồi không hạ được, truy binh ở phía sau lại tới, bị quân Tào, quân Lương trước sau ngăn cản, hơn bốn ngàn quân đội dưới trướng Thái Sữ Từ sẽ bị đánh tan, giống như là đã thủ tranh nhau sợ hãi chạy vào trong núi. Chỉ có đóng doanh trại, thủ tại chỗ, sau đó đợi viện quân ở sau tới, hoặc là đợi Tôn Sách, Chu Du tới chủ trì đại cục.

Dẫu sao thì nơi này là chỗ giáp giới giữa hai quận Lư Giang và Nhữ Nam, để đoạt thiên tử và tấn công Hoài Nam, quân đội ở các quân Giang Đông đang hướng tới một giải Lư Giang Thục huyện mà tập kết. Chỉ cần có thể thủ vững mười ngày nửa tháng, chúa công và quân sư có thể tự dẫn đại quân tới tiếp ứng.

Dưới một tiếng hạ lệnh của Thái Sử Từ, hơn năm ngàn Ngô binh lập tức chặt cây, bắt đầu đóng doanh trại.

Hơn năm ngàn tinh binh của Thái Sử Từ không lập tức phát khởi tiến công, còn Phan Chương thì đang bận cứu trị Chu Du, tạm thời không để ý tới việc công kích Tây Lương binh trên cửa ải Thanh Ngưu. Điều này khiến hơn trăm Lương Châu binh còn lại của Mã Siêu có được thời gian quý báu để nghỉ ngơi. Pháp Chính tự mình chỉ huy tướng sĩ gia cố doanh trại, sửa sang lại công trình phòng ngự.

Mà lúc này, lối vào quan đạo cửa ải Thanh Ngưu - Cát Pha, Hứa Chử dẫn Tây Lương thiết kỵ hướng tới năm trăm khinh kỵ phụ trách đoạn hậu của quân Ngô mà phát khởi thế công như thủy triều.

“Giết chúng, gào gào gào!”

“Bịch!”

Hứa Chử ngẩng mặt lên trời tru dài, lang nha thiết chùy trầm trọng rít lên trên không trung, một kỵ đô úy của quân Ngô bị lang nha thiết chùy đập vỡ đầu, chỉ nghe thấy bốp một tiếng, đầu của kỵ đô úy của quân Ngô cùng với cả mũ đồng cũng bị đập cho nát vụn, tương não và máu bắn ra, hóa thành sương máu đầy trời.

“Thiết kỵ doanh. Giết!”

Hứa Chử giơ Lang Nha thiết chùy ở trong tay lên trước, ba ngàn Tây Lương thiết kỵ lập tức ầm ầm lao lên trước, giống như cơn sóng khổng lồ cuộn trào về phía năm trăm khinh kỵ của quân Ngô. Tuy thời gian cấp bách, các tướng sĩ của thiết kỵ doanh thậm chí còn không kịp mặc trọng giáp, nhưng đối phó với mấy trăm khinh kỵ của quân Ngô. Cho dù là chỉ mặc giáp mềm thì cũng đã là dùng dao mổ trâu mà giết gà rồi.

Vô luận là huấn luyện, đấu chí hay là mã lực, Tây Lương thiết kỵ đều chiếm hết ưu thế. Rất nhanh, năm trăm khinh kỵ hoàn toàn bị Tây Lương thiết kỵ như một cơn sóng màu đen bao trùm.

Tào Hồng, Tào Chân, Vu Cầm giục ngựa từ xa quan chiến. Trong mắt ba người đều tràn ngập vẻ ngưng trọng, lực sát thương cường đại mà Tây Lương thiết kỵ biểu hiện ra khiến tâm tình của họ thêm trầm trọng, đối diện với địch nhân hung hãn như thế này, bọn họ không biết quân Tào có cơ hội giành chiến thắng hay không?

“Hồng thúc!” Tào Chân quay đầu lại nhìn Tào Hồng, u sầu nói: “Lực sát thương của Tây Lương thiết kỵ càng lúc càng mạnh. Mấy trăm khinh kỵ của quân Ngô tuy binh lực ở vào thế yếu. Trang bị, sĩ khí, huấn luyện cũng không bằng được Tây Lương thiết kỵ, nhưng cho dù là mấy trăm con lợn bị Tây Lương binh đi giết cũng phải giết mất nửa tiếng chứ? Nhưng trên thực tế chỉ cần thời gian một bữa cơm. Mấy trăm khinh kỵ của quân Ngô đã toàn quân bị tiêu diệt, không phải là thua trận, mà là bị tiêu diệt hoàn toàn!”

“Không sai!” Vu Cầm sắc mặt ngưng trọng, gật đầu, tiếp lời: “Nếu mặt tướng không nhìn nhầm, mấy trăm khinh kỵ của quân Ngô là chiến tử toàn bộ, không có một ai thoát khỏi sự truy sát của Tây Lương thiết kỵ! Dụng tâm của Mã đồ tể cực kỳ hiểm ác, thương nhân buôn ngựa của Quan Trung bán ngựa tới Trung Nguyên, Giang Đông đều là ngựa chân ngắn, để lại ngựa lớn đầu cao cho đội kỵ binh của mình sử dụng, điều này khiến kỵ binh của Quan Trung chưa đánh đã ở vào ưu thế tuyệt đối rồi!”

Tào Hồng hậm hực vung trường đao trong tay, nói: “Vậy có biện pháp nào không? Trước mắt những nơi có ngựa tốt như Tây Vực, Mạc Bắc, Lương Châu đều nằm dưới sự khống chế của Mã đồ tể, Tịnh Châu, U Châu tuy nói là cũng có ngựa, nhưng ngựa mà hai địa phương này sản xuất ra đều là ngựa Hung Nô chân ngắn, làm được gì chứ?”

Tào Chân nói: “Trước khi triệt để kích bại quân Ngô, nhất định phải nghĩ cách đối phó với Tây Lương thiết kỵ, nếu không cho dù là đánh bại được quân Ngô thì thiên tử, bá quan và vợ con của thừa tướng cũng khó tránh khỏi rơi vào tay quân Lương. Lần này nếu không thể nghênh đón thiên tử về Hứa đồ, hậu quả không thể lường được!”

Vu Cầm nói: “Hổ có ý đã thương người, người cũng có lòng diệt hổ. Hứa Chử tuy là mãng phu, nhưng phó tướng Trần Đáo cũng hãn thì không dễ đối phó đâu. Hiện tại chỉ có thể đi một bước thì xem một bước, may mà quân Ngô là địch nhân chung, trước khi quân Ngô chưa diệt vong, quân ta và quân Lương vẫn không đến nỗi phải đánh nhau!”

Trong khoảng thời gian này, Tây Lương thiết kỵ của Hứa Chử đã đánh tan khinh kỵ đoạn hậu của quân Ngô, thuận theo quan đạo truy sát tiếp. Tào Hồng thấy vậy liền vội nói với Tào Chân, Vu Cấm: “Tử Đan, Văn Tắc, hiện tại Tây Lương thiết kỵ đã đuổi tiếp rồi, chúng chắc cũng nên động thân thôi!”

Tây Lương thiết kỵ, bộ binh quân Tào thuận theo quan đạo đuổi về phía nam không lâu thì phát hiện quân đội của Thái Sử Từ. Lúc này quân Ngô đang chặt cây đóng trại. Hứa Chử không thêm nghỉ ngơi, theo bản năng định phát khởi công kích thì Trần Đáo kịp thời ngăn lại: “Tướng quân đừng nóng vội, chỗ này sơn đạo hẹp, kỵ binh hoàn toàn không thể triển khai, nếu tùy tiện tấn công rất có khả năng sẽ bị địch đánh bại.”

Hứa Chử không nghe, suất lĩnh ba trăm thiết kỵ muốn cường tập, quả nhiên bị quân Ngô giết cho thảm bại. Ba trăm thiết kỵ cũng hao tổn gần nửa.

Hứa Chử lúc này mới tin lời Trần Đáo, cũng ở trên sơn đạo chặt cây đóng trại. Quân Tào theo sau tiến vào thấy quân Lương đóng trại, liền cũng đóng ba tòa doanh trại có quy mô khá nhỏ trên sơn đạo, ba tòa doanh trại phân bố theo đường thẳng. Tào Chân, Tào Hồng, Vu Cấm mỗi người trấn thủ một doanh trại.

Lúc này, trên cửa ải Thanh Ngưu có thể dùng từ hỗn loạn bất kham để hình dung.

Ở cuối phía nam là ba ngàn sơn việt binh của Phan Chương, sau đó là hơn bảy trăm Tây Lương thiết kỵ của Mã Siêu, sau đó nữa là hơn năm ngàn quân Ngô tinh nhuệ của Thái Sử Từ, sau đó là ba ngàn Tây Lương thiết kỵ của Hứa Chử, sau đó là hơn năm ngàn quân Tào tinh nhuệ của Tào Hồng, Tào Chân, Vu Cấm, sau cùng bên ngoài núi ở các sơn đạo là hơn ba ngàn quân Ngô tinh nhuệ khác lưu thủ.

Trong đây, quân Ngô tuy bị chia thành ba bộ phận, nhưng lại chiếm ưu thế binh lực tuyệt đối. Tổng binh lực đạt tới hơn một vạn người, binh lực của quân Tào là hơn năm ngàn. Binh lực của quân Lương là ít nhất, quân đội do Mã Siêu, Hứa Chử suất lĩnh chỉ có không tới bốn ngàn người, có điều lại đều là Tây lương thiết kỵ có sức chiến đấu cường đại.

Trong đó, hơn bảy trăm Tây Lương thiết kỵ của Mã Siêu thì phải đối diện với hình thế hiểm ác nhất.

Hơn bảy trăm Tây Lương binh này không những phải chia binh bảo vệ thiên tử, bá quan, mà còn phải đối diện với sự bắc nam giáp kích của hơn năm ngàn kỵ bộ binh của Thái Sử Từ và ba ngàn sơn việt bộ binh của Phan Chương, tuy có thể dựa vào doanh trại bỏ đi của quân Ngô, nhưng phải đối diện với sự giáp kích hai mặt của quân Ngô với ưu thế binh lực hơn cả chục lần. Lương Châu binh có thể thủ tới khi nào thì thực sự là khó nói.

...

Ngoài ải khẩu, trong quân trưởng của Phan Chương.

Thiên tướng Chu Nhiên vẻ mặt kích động xông vào trong quân trưởng của Phan Chương, hét lớn: “Tướng quân, được cứu rồi! Đại đô đốc được cứu rồi. ha ha ha. Đại đô đốc được cứu rồi!”

“Hả?” Phan Chương đang thúc thủ vô sách vội vàng ngẩng đầu lên, hỏi: “Chu Nhiên, người nói gì?”

Chu Nhiên hít sâu một hơi, cố gắng trấn định lại rồi nói với Phan Chương: “Tướng quân, mặt tướng sai người ở trong núi phụ cận đi một vòng tìm lang trung. Không ngờ trong đại trạch gặp được một người, mà người này lại là thần y Hoa Đà đương thế. Đại đô đốc đúng là mạng lớn, nếu không phải là Hoa thần y đi hái thuốc qua đây, lần này đúng là tiêu rồi.”

Phan Chương vội vàng nói: “Hoa thần y ở đâu?”

Chu Nhiên nói: “Lát nữa sẽ đến. Mặt tướng sợ tướng quân lo lắng nên phi ngựa về trước để báo tin.”

“Đi, theo bản tướng quân đi cung nghênh Hoa thần y.” Phan Chương vừa đi được một bước thì dừng lại, nói với Chu Nhiên: “À, đúng rồi, còn có một việc.”

Chu Nhiên hỏi: “Việc gì?”

Phan Chương nói: “Vừa rồi trinh sát phục ở trên núi có báo, đại quân của Thái Sử tướng quân đã tới đầu bắc của cửa ải Thanh Ngưu rồi, có điều ở phía sau đại quân của Thái Sử tướng quân còn có hai nhánh quân đội khác, một nhánh là Tây Lương thiết kỵ, nhánh kia là bộ binh quân Tào. Hiện giờ tình hình nơi đây rất phức tạp, không phải là chuyện mà ta và người có thể xử trí!”

Chu Nhiên nói: “Tướng quân nói rất đúng.”

Phan Chương nói: “Bản tướng quân phải khoái mã về Lư Giang báo tang với chúa công, đồng thời xin chúa công sai một đại tướng tới chủ trì đại cục, Nghĩa Phong (tự của Chu Nhiên) người thấy thế nào?”

Chu Nhiên nói: “Tướng quân anh minh, nên là như vậy.”

Phan Chương nói: “Chuyện này do Nghĩa Phong người đi làm. Còn nữa, đừng quên phái người từ trên vách núi vòng qua cửa ải, liên hệ với Thái Sử tướng quân!”

“Mặt tướng tuân mệnh!”

...

Cửa ải Thanh Ngưu, trong trướng của Mã Siêu.

Hàn Đức kích động chạy vào trong trướng, nói với Mã Siêu: “Thiếu tướng quân, viện quân tới rồi, viện quân của chúng ta tới rồi!”

Mã Siêu, Pháp Chính đồng thời đứng bật dậy, vội vàng hỏi: “Viện quân đã tới!”

“Vâng!” Hàn Đức gật đầu, nói: “Đang ở ngoài cửa ải, từ cờ hiệu mà nhìn thì chắc là thiết kỵ binh của Hứa Chử tướng quân. Có điều ở giữa còn có mấy ngàn quân Ngô chặn ở giữa, cho nên không có cách nào hội hợp với quân ta.”

“Đi!” Mã Siêu nghiêng đầu nói với Pháp Chính: “Hiếu Trực, ra ngoài xem thế nào!”

Ba người lập tức ra khỏi đại trướng, lên viên môn ở trước trại nhìn về phía bắc.

Địa thế của cửa ải Thanh Ngưu khá cao, phía bắc trấn thủ đường vào Nhữ Nam, còn hướng nam thì trấn thủ đường vào Lư Giang, đều chiếm ưu thế trên cao nhìn xuống, cho nên lúc trước Phan Chương chọn nơi đây để đóng trại hồng đón long Tây Lương thiết kỵ của Mã Siêu. Ba người bọn Mã Siêu đứng ở trên viên môn có thể từ trên cao nhìn thấy hết tình hình trên quan đạo ở phía bắc cửa ải. Không những nhìn rõ tình hình đại doanh của Thái Sử Từ, thậm chí còn lơ mơ nhìn thấy đại doanh của quân Tào ở phía bắc.

Mã Siêu kích động nói: “Quả nhiên là thiết kỵ doanh của Hứa Chử tướng quân?”

Pháp Chính cười khổ, nói: “Ồ sườn phải hình như còn có cả doanh trại của quân Tào? Thế này cũng hay, trừ quân ta và quân Ngô ra, quân Tào cũng tới, thế này cũng náo nhiệt đây.”

Mã Siêu nói: “Phải nghĩ biện pháp để liên hệ với Hứa Chử tướng quân!”

Pháp Chính nói: “Không sai, ít nhất cũng phải nghĩ cách ra lệnh cho Hứa Chử tướng quân không tiếc trả giá đắt để kèm chế mấy ngàn quân Ngô của Thái Sử Từ. Nếu không, mấy ngàn quân Ngô của Thái Sử Từ cùng ba ngàn sơn việt binh ở mặt nam cửa ải hai mặt giáp kích. Quân ta có kiêu dũng thiện chiến cỡ nào thì cũng chỉ có hơn bảy trăm binh sĩ, rất khó chống nổi!”

Hàn Đức đưa tay ra chỉ vào vách đá dựng đứng ở hai bên, nói: “Chỉ có thể nghĩ biện pháp từ vách đá mà bò lên thôi.”

Mã Siêu nói: “Hàn Đức, vậy chuyện này giao cho người.”

Hàn Đức ưỡn thẳng ngực, cao giọng nói: “Tuân lệnh.”

Nhìn Hàn Đức lĩnh mệnh mà đi, Pháp Chính đột nhiên nhớ tới gì đó, vỗ vỗ đầu nói với Mã Siêu: “À, đúng rồi, tại hạ tí nữa thì quên một chuyện.”

Mã Siêu hỏi: “Chuyện gì?”

Pháp Chính nói: “Thiếu tướng quân, Quan Vũ cướp không chỉ có thiên tử và bá quan, còn có hơn chục nhi tử và hơn hai mươi nữ nhân, đều có chút nhan sắc. Trong đó có một ả tên là Điều Thiên, nghe nói là ái thiếp của Lữ Bố, Quan Vũ chính là vì nữ nhân này mà phản bội Tào Tháo!”

406. Chương 318: Tào A Man Cùng Đường Mạt Lộ, Tôn Văn Đài Hưng Binh Báo Thù (2)

Pháp Chính ngạc nhiên nói: “Thiếu tướng quân, cái này...”

“Cứ thế mà làm đi!” Mã Siêu trầm giọng nói: “Trước mắt quân ta đã rơi vào tuyệt cảnh, hai đầu nam bắc của cửa ải đều bị gần vạn quân Ngô tinh nhuệ bao vây, tiếp theo sẽ làm một trận ác chiến thảm liệt. Hơn bảy trăm huynh đệ, sau cùng sống sót có lẽ cũng chẳng được mấy người, thậm chí có khả năng còn chết hết. Không ai biết được ngày mai mình có còn được sống hay không. Các huynh đệ cho dù không sợ chết, nhưng bản tướng quân thân là chủ tướng không thể không thương cảm cho bộ hạ được. Trong hơn bảy trăm huynh đệ này đại đa số là người trẻ tuổi, vẫn chưa từng được thử qua nữ nhân có tư vị gì, để bọn họ thử trước khi chiến tử đi.”

Pháp Chính gật đầu, lại hỏi: “Thiếu tướng quân, có cần lưu lại nữ nhân tên là Điều Thuyền đó cho ngài không?”

“Không cần đâu!” Mã Siêu lắc đầu nói: “Hơn bảy trăm huynh đệ thì hơn hai mươi nữ nhân đó căn bản là đủ cho họ khoái hoạt rồi, trong phủ của bản tướng quân đã có mấy phòng kiều thê mỹ thiếp, không muốn tranh với huynh đệ. Có điều Hiếu Trực nếu thích thì cứ lưu lại ả Điều Thuyền đó cho người đi.”

Pháp Chính mặt lộ ra vẻ vui mừng, vái Mã Siêu một cái: “Như vậy, tại hạ đa tạ tướng quân thanh toàn.”

“Ha ha ha.” Mã Siêu cao giọng cười, quay đầu lại nói với Pháp Chính: “Hiếu Trực, không ngờ người cũng thích nữ sắc?”

Pháp Chính lắc đầu nói: “Thích nữ sắc là thiên tính của nam nhân, có gì đáng xấu hổ đâu?”

Mã Siêu cười lớn.

Pháp Chính đột nhiên thôi cười, nói với Mã Siêu: “Thiếu tướng quân, còn có một chuyện nữa.”

Mã Siêu bảo: “Nói đi!”

Pháp Chính nói: “Cho dù có thêm thiết kỵ binh của Hứa Chử tướng quân thì binh lực của quân ta cũng chỉ có ba bốn ngàn người, không bằng được một nửa quân Ngô. Hơn nữa nơi đây lại gần Lư Giang. Hiện giờ Tôn Sách bị thiếu tướng quân giết, Chu Du cũng bị trọng thương, sinh tử chưa rõ, bất kể là vì báo thù cho nhi tử hay là vì cướp đoạt thiên tử thì Giang Đông Mạnh Hổ Tôn Kiên nghe tin ắt sẽ tự mình dẫn đại quân đến. Cho nên, phải nghĩ biện pháp cấp báo cho chúa công, xin chúa công tự mình dẫn đại quân tới tiếp ứng!”

“Có đạo lý.” Mã Siêu nói: “Vậy bảo Hàn Đức đem tin này chuyển cáo cho Hứa Chử tướng quân, rồi lại bảo Hứa Chử tướng quân nghĩ biện pháp cấp báo cho huynh trưởng. Dù sao, từ chỗ chúng ta phải người thông qua đại doanh của quân Ngô cũng có chút khó khăn.”

Pháp Chính nói: “Cũng chỉ đành vậy thôi.”

...

Thư huyện.

Đại sảnh trong dinh thự của Tôn Kiên.

Tôn Kiên, Từ Thứ, Trương Chiêu đang ngồi quanh bàn đồ nghị sự.

Trương Chiêu nói: “Chúa công, Chu Thái tướng quân vừa phái khoái mã cấp báo. Năm vạn thạch quân lương từ Hội Kê, Ngô quận, Dực Chương, Đan Dương bốn quận đã theo đường thủy vận tới Sào Hồ, lại có hai ngàn có thể vận tới Thư huyện rồi.”

“Tốt!” Tôn Sách vỗ bàn đứng dậy, trầm giọng nói: “Quân lương một khi tới nơi, quân ta có thể phát khởi tấn công đối với Hoài Nam rồi. Trước mắt Mã đồ tể đang giằng co nhau ở Quan Độ, Hứa Xương, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể chú ý tới phía nam, mà Lôi Tự, Mai Thành của Hoài Nam cho rằng quân ta sẽ tấn công Kinh Châu, lại phải chia binh cướp đoạt thiên tử, tuyệt không nghĩ rằng chúng ta có thể xuất binh công đã Hoài Nam, vừa hay có thể giết hấn trở tay không kịp.”

Từ Thứ nói: “Một giải Hoài Nam ruộng đất màu mỡ, hơn nữa đường sông ngang dọc, thuận lợi cho việc tưới tiêu, là địa khu sản lượng chủ yếu của Quan Đông, quân ta nếu có thể thuận lợi đoạt được Hoài Nam, vậy thì có thể xây dựng được một cơ sở hùng hậu cho công cuộc bắc phạt Trung Nguyên của chúa công! Dầu sao thì bốn quận Giang Đông nhân khẩu quá ít, lương thực sản xuất ra không đủ để cung cấp cho chúa công và Mã đồ tể tranh giành Trung Nguyên.”

“Đúng vậy.” Tôn Kiên gật đầu, nói: “Công Cẩn có đề xuất với cô, nếu Viên Thiệu nhập chủ Trung Nguyên thì tây chiếm Kinh Châu, cùng song hùng phương bắc vạch sông mà cai trị. Nếu Mã đồ tể nhập chủ Trung Nguyên thì bắc chiếm Hoài Nam, Từ Châu, sau đó mưu đồ Duyện, Dự hai châu, hiện tại Mã đồ tể và Tào Tháo giằng co ở Hứa Xương. chính là thời cơ để giành giật Trung Nguyên!”

Trương Chiêu nói: “Chúa công nếu muốn có chỗ ở Trung Nguyên thì phải giành được một trong hai nơi Hoài Nam, Từ Châu, để làm nơi sản xuất lương. Có điều như vậy cũng sẽ khiến quân ta trực tiếp nằm dưới sự công kích của Tây Lương thiết kỵ, quân ta có thể ngăn được mũi nhọn của Tây Lương thiết kỵ hay không thì còn khó nói.”

“Tây Lương thiết kỵ tuy lợi hại, nhưng quân Giang Đông tinh nhuệ của cô cũng không kém!” Tôn Kiên vùng mạnh cánh tay, hùng tâm bừng bừng nói: “Rốt cuộc là Tây Lương thiết kỵ của Mã đồ tể năng chinh, hay là quân Giang Đông tinh nhuệ của cô thiện chiến, vậy thì chỉ có thể xem kết quả ở trên chiến trường thôi.”

Từ Thứ vuốt râu đứng dậy, cao giọng nói: “Chiếu theo thời gian mà tính, hiện tại công tử và Công Cẩn chắc đã đón được ngự giá của thiên tử rồi. Như vậy chúa công có thể bắt chước Tào Tháo, phụng lệnh thiên tử mà diệt bất thần, không tới mấy năm, thiên hạ hào kiệt tất sẽ tranh nhau tới hàng, đại nghiệp của chúa công sẽ thành.”

“Báo!” Từ Thứ vừa dứt lời, đột nhiên có tiểu lại hốt hải xông vào, phục xuống đất nói: “Chúa công, đại sự hỏng rồi.”

Tôn Kiên nhíu mày nói: “Chuyện gì mà kinh hoàng thế?”

Tiểu lại run giọng nói: “Công tử đã đã...”

“Bá Phù nó làm sao?” Tôn Kiên lạnh lùng nói: “Có phải là gây họa gì rồi không?”

Phải biết hiểu con không ai bằng cha, Tôn Kiên trước giờ rất có lòng tin với võ nghệ của Tôn Sách. Trong đám võ tướng Giang Đông, cũng chỉ có Thái Sử Từ mới có thể đánh ngang tay với Tôn Sách. Còn lại như Chu Thái, Tưởng Khâm đều không phải là đối thủ. Rất rõ ràng, Tôn Kiên hoàn toàn không nghĩ rằng có chuyện gì xảy ra với Tôn Sách.

Tiểu lại đau thương nói: “Chúa công, công tử đã trận vong rồi!”

“Hả?”

“Cái gì?”

Từ Thứ, Trương Liêu nghe vậy đồng thời giật nảy mình, đứng bật dậy.

Tôn Kiên cũng há miệng trợn mắt, một lúc sau mới hồi thần, bước lên trước nắm lấy cổ áo của tiểu lại, nhắc bổng hẳn lên, trợn trừng mắt quát: “Người nói cái gì?”

Tiểu lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt khiếp người của Tôn Kiên, sàu thẳm nói: “Vừa rồi Phan Chương tướng quân sai khoái mã hồi báo, công tử Sách đã bị Tây Lương Mã Siêu giết chết. Thủy quân đại đô đốc Chu Du thân thụ trọng thương, sinh tử chưa rõ. Phan Chương tướng quân thỉnh cầu chúa công mau sai đại tướng tới cửa ải Thanh Ngưu để chủ trì đại cục.”

“Sao lại như vậy được?” Trương Liêu hoảng hốt nói.

Từ Thứ thì lo lắng hỏi vội: “Quan Vũ đâu? Thiên tử đâu?”

Yết hầu của tiểu lại bị cổ áo sít chặt, sắc mặt đỏ bừng, cố gắng đáp: “Quan Vũ cũng bị Mã Siêu giết rồi. Thiên tử và bá quan đều bị Mã Siêu cướp đi. Có điều hơn tám trăm Tây Lương thiết kỵ của Mã Siêu đang

bị đại quân của Phan Chương tướng quân và Thái Sử Từ tướng quân vây ở cửa ải Thanh Ngưu, đã mọc cách cũng khó thoát rồi!”

“Bịch bịch!”

Tôn Kiên thả năm ngón tay ra, tiểu lại rơi bịch xuống đất.

Tôn Kiên đột nhiên quay người lại, mặt đối diện với bầu trời đêm đen kịt ở bên ngoài, quỳ xuống đất, sau đó mới khóc như trẻ con: “Bá Phú, Bá Phù của cô, hu hu hu!”

Trương Chiêu quay người lại, lặng lẽ dùng tay áo lau nước mắt.

Từ Thứ hít sâu một hơi, cố gắng ổn định lại tình tự của mình, sau đó bước lên trước đỡ Tôn Kiên, nói: “Công tử đã đi rồi, chúa công đừng đau buồn quá.”

Trương Liêu, tiểu lại đồng thời quỳ xuống đất, đồng thanh nói: “Xin chúa công nén bi thương.”

“Mã Siêu!” Tôn Kiên chậm rãi đứng dậy, trong đôi mắt hỏ lộ ra cừu hận khắc cốt ghi tâm, nghiêng răng nói: “Mã đồ tể, cô thề không đội trời chung với người.”

Từ Thứ buồn bã nói: “Chúa công.”

Tôn Kiên quay lại, nói với Từ Thứ: “Nguyên Trực!”

Từ Thứ bước lên một bước, chấp tay vái một cái, nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Tôn Kiên nói: “Giờ Bá Phù chiến tử, Công Cẩn thân thụ trọng thương, sinh tử chưa rõ. Thiên tử, bá quan lại bị tên tặc tử Mã Siêu cướp đi, may mà hai quân của Phan Chương, Thái Sử Từ thành công chặn Mã Siêu ở cửa ải Thanh Ngưu, cô quyết ý dẫn đại quân giết tới cửa ải Thanh Ngưu để nghênh đón thiên tử, lại lấy đầu Mã Siêu để báo cừu cho Bá Phù. Nguyên Trực thấy thế nào?”

Từ Thứ nói: “Thiên tử là quan trọng, Hoài Nam là chuyện nhỏ, lý đương nhiên là vậy.”

Tôn Kiên nói: “Người đâu!”

Hai thân binh ứng tiếng bước ra, quỳ xuống đất, cao giọng nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Tôn Kiên nghiêng răng nói: “Đánh trống thẳng tướng, cô muốn ngay đêm điểm binh!”

...

Mấy ngày sau. Hứa Xương.

Mã Dục cùng Giả Hủ, Lý Túc tới thăm hỏi thương thế của Phương Duyệt, thấy Mã Dục tự mình tới, Phương Duyệt vội vàng ngọ nguậy nhồm dậy, nhưng bị Mã Dục nhẹ nhàng ấn xuống.

“Nguyên Thưởng, người có thương thế trên người, không cần phải ngồi dậy.”

Phương Duyệt chỉ đành nằm xuống, cảm kích nói: “Đa tạ chúa công thương xót.”

Mã Dục kiểm tra thương thế ở hông Phương Duyệt rồi hỏi: “Nguyên Thưởng, thương thế đã đỡ chưa?”

Phương Duyệt nói: “Chỉ là vết thương ngoài da, không có gì đáng lo.”

Mã Dục nói: “Nguyên Thưởng cứ an tâm dưỡng thương đi. Hiện tại quân Tào bị vây trong Hứa Xương, đã cùng đường mặt lộ rồi, không lâu nữa sẽ bị tiêu diệt thôi. Tối lúc đó cô sẽ hạ lệnh bắt sống Trương Liêu, trói lại mang tới cho người phát lạc, thế nào?”

Phương Duyệt vội vàng nói: “Chúa công, Trương Liêu trung dũng lại còn võ nghệ cao cường, đó thể xứng là đại tướng chi tài. Nếu Tào Tháo bại vọng, xin chúa công có thể tha cho Trương Liêu một mạng, nếu có thể thu phục hẳn thì dưới trướng của chúa công lại có thêm một viên đại tướng, còn mặt tướng thì chỉ trách võ nghệ không tinh, cũng không oán gì Trương Liêu cả.”

Đang nói chuyện thì đại tướng Cao Thuận đã bước vào trướng, nói với Mã Dục: “Chúa công, chiến hào xung quanh thành Hứa Xương đã đào xong rồi, hiện tại dù một con chuột cũng chạy không thoát!”

“Tốt, lại men theo chiến hào cứ cách ba mươi bước lại xây một lầu quan sát, phải thần xạ thủ ngày đêm canh chừng!” Mã Dục cao giọng nói: “Lệnh cho trinh sát du kỵ tăng cường tuần tra đối với Hứa Xương trong vòng năm mươi dặm, đề phòng nghiêm ngặt Tào Tháo đào địa đạo để chạy. Lần này, cô quyết phải diệt được Tào A Man, sống phải thấy người, chết thì phải thấy xác!”

Lý Túc nắm chặt hai tay, nịnh: “Chúa công đã bày thiên la địa võng ở ngoài thành rồi, Tào A Man có chấp cánh cũng khó bay!”

...

Hứa Xương.

Tào Tháo dưới sự bồi bạn của Tuân Du, Tuân Úc, Trình Dục, Lưu Diệp lên thành lầu nhìn tình hình ở ngoài thành, đứng ở trên địch lầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy một đường chiến hào có chu vi phải hai mươi dặm đã vây quanh cả thành Hứa Xương vào trong. Đạo chiến hào này sâu hai trượng, rộng năm trượng, trong hào còn có đầy chướng ngại vật sắc nhọn.

Ở ven ngoài chiến hào, binh sĩ Lương Châu đang bận rộn xây lầu quan sát.

Lưu Diệp lo lắng nói: “Chúa công, nếu không nghĩ biện pháp phá giải thuật vây thành của quân Lương, chỉ cần đóng lầu quan sát này được xây xong, sự vây khốn của quân Lương đối với Hứa đô sẽ như thành đồng vách sắt, quân ta muốn đột vây còn khó hơn lên trời!”

“Phá giải thuật vây thành của quân Lương ư?” Tuân Úc lắc đầu, nói: “Đâu có dễ dàng gì! Trước tiên không nói đến năm vạn hàng quân Ký châu đã mất dần không chế, cho dù chúa công có thể điều động hàng quân Ký Châu thì e rằng cũng không thể đột phát được sự nghịch tập của Tây Lương thiết kỵ, dưới loại tình huống này mà xuất thành đã chiến thì chỉ có thể bại vong nhanh hơn.”

Tuân Du nói: “Tử thủ không được, đột vây vô vọng, quân ta đã rơi vào tuyệt cảnh rồi!”

“Ài.” Tào Tháo đột nhiên thở dài khe khẽ, trong mắt lóe lên vẻ bi thương không tên: “Nếu Phụng Hiếu còn ở đây thì tốt rồi, hẳn nhất định có thể nghĩ ra cách phá giải.”

...

Ngoài thành Hứa Xương, đại doanh của quân Lương.

Mã Dục vừa về đại trướng thì Cú Đột bước nhanh vào trướng, báo: “Chúa công, Hứa Chử tướng quân từ Nhữ Nam đưa cấp báo về.”

“Nhữ Nam?” Mã Dục hơi biến sắc, vội vàng hỏi: “Hứa Chử đuổi theo được thiên tử chưa?”

Cú Đột nói: “Hứa Chử tướng quân không đuổi theo được thiên tử, có điều thiếu tướng quân thì đuổi được!”

“Kết quả thế nào?”

“Thiếu tướng quân chém chết Quan Vũ, cướp được thiên tử và bá quan.”

“Thật ư?” Mã Dục vui mừng nói: “Làm hay lắm, không hổ là Mạnh Khởi! Cú Đột, người Hứa Chử phải tới đâu?”

Cú Đột nói: “Đang ở ngoài trướng.”

Mã Dục nói: “Cho hắn vào.”

Cú Đột quay đầu lại phất tay, cao giọng nói: “Dẫn vào.”

Tiếng bước chân vang lên, Hàn Đức bị hai thân binh của Điển Vi kẹp hai bên đi vào trướng, thấy Mã Dục, Hàn Đức vội vàng quỳ xuống, cung kính nói: “Tiểu nhân Hàn Đức, là đội trưởng thân binh trước trướng của thiếu tướng quân, tham kiến Lương hầu.”

Mã Dục nói: “Đứng dậy đi.”

“Tạ ơn Lương hầu.” Hàn Đức lại bái một cái rồi đứng dậy.

407. Chương 319: Huyết Chiến Thanh Ngưu Ải.

“Hả?”

“Không ngờ lại như vậy?”

“Lần này thì nguy rồi.”

Hàn Đức vừa dứt lời, chư tướng trong trường đều biến sắc.

Sắc mặt của Mã Dực cũng biến thành âm trầm, hỏi: “Ba ngàn thiết giáp của Hứa Chử giờ đang ở đâu?”

Hàn Đức nói: “Ba ngàn thiết kỵ của Hứa Chử tướng quân đã tới Thanh Ngưu ải rồi, có điều bị một nhánh quân Ngô tinh nhuệ chặn ở ngoài cửa ải, không thể hội hợp được với thiếu tướng quân. Một giải cửa ải Thanh Ngưu có địa hình núi non hiểm trở, sơn đạo lại chật hẹp, rất bất lợi cho sự tác chiến của kỵ binh, Hứa Chử tướng quân suất quân cường công mấy lần nhưng đều không thể đột phá phòng ngự vững chắc của quân Ngô!”

Sắc mặt của Mã Dực càng lúc càng âm trầm, một hồi lâu vẫn không nói gì.

Có một bộ tướng cất giọng nói khê: “Xem ra không phải đại quân tới tăng viện thì trận này rất khó đánh.”

Lập tức có bộ tướng khác phản bác: “Cửa ải Thanh Ngưu ở xa tận chỗ giao giới giữa Nhữ Nam và Lư Giang, cách Hứa Xương phải tới bảy tám trăm dặm, hiện tại mới điều quân tới tăng viện thì chỉ sợ là không kịp, nếu phải một nhánh kỵ binh khinh trang tới tiếp ứng, có lẽ còn có thể tới cửa ải Thanh Ngưu trước đại quân của Đông Ngô.”

Bầu không khí trong trường có chút ngưng trọng, Hàn Đức lớn gan lại lên tiếng: “Lương hầu, thiếu tướng quân đã giết chết trưởng tử Tôn Sách của Tôn Kiên, lại đánh trọng thương thủy quân đại đô đốc Chu Du của Đông Ngô. Trước khi đi, Pháp Chính tiên sinh lại nhiều lần dăn dò tiểu nhân, nói rằng Tôn Kiên đau lòng vì mất con, khẳng định sẽ dẫn đại quân Đông Ngô tới báo thù. Thiên tử, bá quan, thiếu tướng quân và hơn ba ngàn quân Lương đang nguy trong sớm chiều, xin Lương hầu mau mau phái binh cứu viện!”

“Hả?”

“Thiếu tướng quân không ngờ lại chém chết được Tôn Sách ư?”

“Tôn Sách được xưng là tiểu Bá Vương, cũng là một viên hổ tướng đó.”

“Biết là vậy, nhưng gặp phải thiếu tướng quân thì coi như hấn xui xẻo rồi.”

Hàn Đức vừa nói ra, chư tướng ở trong trường bắt đầu nhao nhao châu đầu ghé tai, vẻ mặt hưng phấn.

“Chúa công.” Giả Hủ bước lên trước hai bước, ôm quyền nói: “Nói vậy thì phải sớm khởi binh nam hạ thôi. Nếu không, không những thiên tử, bá quan sẽ được rồi lại mất, mà e rằng ngay cả thiếu tướng quân và Hứa Chử tướng quân cũng gặp nguy hiểm! Thiếu tướng quân chính là tướng đứng đầu của quân Lương, nếu có sơ xuất gì, thì ắt sẽ gây tổn hại cực lớn tới quân tâm và sĩ khí của quân ta!”

Mã Dực sắc mặt âm tình bất định, hai tay chấp sau lưng đi đi lại lại ở trong trường.

Đây chính là sự lựa chọn khó khăn, ở lại triệt để vây khốn Tào Tháo, hay là khởi binh nam hạ cứu Mã Siêu đây?

Mã Dực coi Tào Tháo là tâm phúc đại hoạn, một câu “sống phải thấy người, chết phải thấy xác” đủ để thấy Mã Dực cố kỵ Tào Tháo tới mức nào! Nhưng sự được mất của thiên tử cũng quan trọng, đặc biệt là Mã Siêu, càng không cứu không được, Mã Dực tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Mã Siêu chiến tử ở cửa ải Thanh Ngưu.

Thấy chết mà không cứu tuyệt không phải là phong cách của quân Lương Châu, càng không phải là phong cách của Mã đồ tể!

Đại tướng Cao Thuận đột nhiên bước lên trước một bước, một tay ôm ngực nói: “Chúa công cứ yên tâm suất quân nam hạ, thế vây thành Hứa Xương đã thành. Quân Tào đã không còn sức để xoay chuyển tình thế nữa rồi, mặt tướng chỉ cần hai vạn tinh binh bản bộ là có thể vây chết Tào Tháo ở trong thành, nếu như làm hỏng chuyện, mặt tướng cam nguyện chịu quân pháp.”

Mã Siêu không khỏi liếc mắt.

Cao Thuận tính tình ôn trọng, trước giờ chưa từng nói những lời ngông cuồng khoác lác, nhưng chỉ cần là những gì hắn nói ra thì hắn đều có thể làm được. Mã Dục trước giờ rất yên tâm đối với Cao Thuận. Cao Thuận tạo cho người ta một cảm giác giống như là một tòa núi, bình thường trông rất không bắt mắt, nhưng tới lúc cần thì hắn lại là một cửa ải hiểm yếu không thể vượt qua ở trước mặt địch nhân.

Chư tướng nín thở, tất cả ánh mắt đều đồng loạt nhìn chăm chăm lên người Mã Dục. Trong đại tướng yên tĩnh tới mức tiếng muỗi kêu cũng nghe thấy rõ ràng, giống như là đã trôi qua rất lâu nhưng lại giống như mới chỉ trôi qua được một thoáng. Mã Dục đột nhiên quay người lại, trầm giọng nói: “Mã Đại ở đâu?”

Mã Đại ưỡn ngực bước ra, ôm quyền thưa: “Tiểu đệ ở đây, đại ca có gì phân phó?”

Mã Dục nói: “Dẫn năm ngàn thiết kỵ làm tiên phong, kinh trang tạt tiến, tới thẳng ải Thanh Ngưu!”

“Tuân lệnh!”

Mã Đại rầm rầm đáp ứng, lĩnh mệnh mà đi.

Mã Dục mắt lấp lánh sáng, lại nói: “Cam Ninh ở đâu?”

Cam Ninh lách người lên trước, cao giọng thưa: “Có mặt tướng!”

Mã Dục nói: “Tướng sĩ thủy quân đều là người phương nam, so với tướng sĩ Tây Lương thì quen thuộc với khí hậu phương nam hơn, cũng quen tác chiến ở miền núi đồi hơn nhiều. Lần này chiến đấu cùng quân Ngô, không phải là giao chiến với địch nhân ở bình nguyên mà là kịch chiến trong núi rừng trùng điệp, do đó một vạn thủy quân của tướng quân sẽ là chủ lực, cái này gọi là nuôi binh ba năm, dùng binh một giờ, trận chiến này phải trông vào biểu hiện của thủy quân!”

Cam Ninh phấn chấn nói: “Xin chúa công yên tâm, thủy quân tuyệt không nhục mệnh.”

“Ừ.” Mã Dục gật đầu, nói: “Để tăng nhanh tốc độ hành quân, cô quyết định từ trong đội kỵ binh rút ra hai vạn thốt chiến mã phối hợp với thủy quân, tướng quân lập tức dẫn thủy quân cưỡi ngựa nam hạ, điều cần kíp là phải tới ải Thanh Ngưu trước đại quân của Tôn Kiên, không tiếc bất kỳ giá nào cứu thiên tử, bá quan và tướng sĩ Tây Lương đang bị vây khốn ra cho bằng được.”

“Mặt tướng tuân lệnh, mặt tướng sẽ cứu thiếu tướng quân, đón thiên tử và bá quan về!”

Mã Dục lại nói với Từ Hoảng: “Từ Hoảng tướng quân!”

Từ Hoảng bước vội lên trước, ôm quyền nói: “Có mặt tướng.”

Mã Dục nói: “Dẫn ba ngàn thiết kỵ hộ vệ đội ngựa thồ vận quân lương, nhất định phải vận tới phụ cận ải Thanh Ngưu trước khi lương khô tùy thân mà thiết kỵ tiên phong và tướng sĩ thủy quân mang theo hết sạch, không được chậm trễ!”

Từ Hoảng nói: “Mặt tướng tuân lệnh!”

Mã Dục thở ra một hơi dài, chậm rãi quay đầu lại nhìn Giả Hủ.

Không đợi Mã Dục lên tiếng, Giả Hủ đã nói trước: “Chúa công, trận chiến này vô cùng quan trọng, hơn nữa quân ta lao sư tập viễn, lương thảo tiếp tế e rằng khó mà trụ được lâu. Mà quân Ngô thì lại dĩ dật đãi lao tác chiến trước cửa nhà. Viễn cảnh của quân ta không quá lạc quan, vào lúc nguy nan như thế này, tại hạ tất nhiên phải đi theo chúa công.”

Mã Dục vốn muốn để Giả Hủ lại hiệp trợ Cao Thuận, nhưng thấy Giả Hủ nói vậy thì cũng đành gật đầu. Dẫu sao thì đối với Mã Dục mà nói thì Tào Tháo có uy hiếp lớn nhất, nhưng với Giả Hủ thì sự an nguy của Mã Dục lại là quan trọng nhất. Trận chiến nghênh đón thiên tử ở ải Thanh Ngưu quả thật là thắng phụ khó phân, thân kinh bách chiến như Mã đồ tể, cũng không dám vọng ngôn là tất thắng.

Dưới loại tình huống này, Giả Hủ thân là quân sư tùy quân, đương nhiên không yên tâm để Mã Dục lĩnh quân một mình.

Mã Dục nhìn sang Lý Túc, nói: “Tử Nghiêm (tự của Lý Túc).”

Lý Túc bước ra khỏi hàng, ôm quyền nói: “Chúa công.”

Mã Dục dặn dò, nói: “Dẫn ba quân quyết thắng trước trận thì Nguyên Hòa (tự của Cao Thuận) không thua gì Tào Tháo, nhưng bố trí quỷ mưu, vận trù màn trường thì Nguyên Hòa lại không bằng được Tào Tháo. sau khi cô và quân sư dẫn đại quân rời khỏi, Tử Dương hãy một lòng phụ tá cho Nguyên Hòa, thận trọng mà đối địch. Tuyệt không được cho phép Tào Tháo thực hiện được quỷ mưu, dẫn tới việc sắp thành lại bại.”

Lý Túc chấp tay vái, nghiêm giọng nói: “Tại hạ xin tuân lệnh của chúa công.”

Mã Dục lúc này mới nói với Giả Hủ: “Văn Hòa hãy cùng cô xuất chinh với tướng sĩ thủy quân.”

Giả Hủ nói: “Hủ tuân lệnh.”

...

Mười ngày sau.

Ngày cuối cùng của năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ mười (197) đã trôi qua. Thời gian lặng lẽ tới mùa xuân năm Kiến An thứ mười một, thời tiết không được tốt, vùng đất Nhữ Nam vừa có một trận tuyết lớn. Trận tuyết lớn đã làm trì trệ nghiêm trọng tốc độ hành quân của quân đoàn Lương Châu. Hậu quả trực tiếp của nó chính là đại quân Đông Ngô của Tôn Kiên đã tới ải Thanh Ngưu trước đại quân Lương Châu của Mã Dục một bước.

...

Ngoài ải Thanh Ngưu, quân doanh của Phan Chương.

Nghe Tôn Kiên tự mình dẫn đại quân tới, Phan Chương cùng tướng tá trong quân ra viên môn nghênh tiếp, đứng từ xa nhìn thấy hành giá của Tôn Kiên, Phan Chương cùng tướng tá trong quân vội vàng xuống ngựa, quỳ dưới mặt tuyết, khóc: “Chúa công, mặt tướng vô năng, không thể bảo hộ được công tử, mặt tướng tội đáng muôn chết.”

Nói một cách công bằng, Phan Chương thân là đại tướng tùy quân, việc Tôn Sách chiến tử hán quả thật là khó tránh khỏi có trách nhiệm. Tôn Kiên vì chuyện này mà chém đầu hán cũng không phải quá đáng. Có điều Tôn Kiên dẫu sao cũng là nhất đại kiêu hùng, khí độ của hán tuyệt không thua lương hùng đương thế còn lại. Lập tức cũng xuống ngựa, bước lên trước đỡ Phan Chương và các tướng dậy, nói: “Mời Văn Khuê đứng lên, chư vị tướng quân đứng lên.”

Tôn Kiên vẻ mặt nghiêm nghị, trong giọng nói lộ ra vẻ tin tưởng và khoan dung: “Cái chết của Bá Phù chính là ý trời, có liên quan gì tới chư vị tướng quân đâu?”

“Chúa công!” Phan Chương buồn bã rơi lệ, một lúc sau mới nghiêng rằng: “Xin chúa công yên tâm, mặt tướng sẽ chính tay đâm chết Mã Siêu, báo thù rửa hận cho công tử.”

“Được!” Tôn Kiên vỗ mạnh vào vai Phan Chương, nghiêm giọng nói: “Tướng quân xông lên trước giết quân địch, cô sẽ ở hậu trận tự mình đánh trống cổ vũ cho tướng quân!”

Tôn Kiên nóng lòng báo thù, căn bản không muốn nghỉ một ngày, đợi hôm sau mới phát khởi tiến công mà lập tức ra lệnh tấn công ngay.

Trên mặt Phan Chương lộ ra vẻ co quắp kịch liệt, đột nhiên quay đầu lại hét lớn với hơn chục sơn việt tướng ở đằng sau: “Đánh trống điểm binh, chuẩn bị xuất chiến!”

“Tu tu tu...”

Tiếng kèn lệnh liên miên bất tuyệt lập tức vang lên khắp cốc, giống như kim qua thiết mã tung hoành ngang dọc, khí tức sát phạt thảm liệt lập tức bốc lên cao theo tiếng kèn lệnh.

...

Trên ải, quân doanh của Mã Siêu.

“Cuối cùng cũng tới rồi ư?”

Nắm ngón tay của bàn tay phải của Mã Siêu đang nắm trên càng xe bỗng dưng nắm chặt lại, phát ra tiếng rắc, gỗ chắc thô như cổ tay không ngờ lại bị Mã Siêu bóp nát vụn.

Pháp Chính hai tay ở trong ống tay áo cũng nắm chặt lại, hờ hững nói: “Đúng là cũng nên tới rồi.”

“Tu tu tu...”

Pháp Chính vừa dứt lời, trong đại doanh của quân Ngô ở phía bắc cửa ải cũng vang lên tiếng kèn lệnh liên miên không ngắt, tiếp theo là đại doanh của quân Lương ở sườn bắc và ba tòa đại doanh của quân Tào cũng nhao nhao vang lên tiếng kèn lệnh. Không tới một lát sau, trong sơn cốc ở chân núi phía bắc cửa ải đã vang vọng tiếng kèn.

“Hiếu Trực.” Mã Siêu quay sang nhìn Pháp Chính, nghiêm giọng nói: “Bản tướng quân phụ trách phòng ngự mặt nam, quân Ngô ở mặt bắc thì giao cho người!”

Pháp Chính hùng hổ nói: “Tại hạ tuy không thể ra trận giết địch, nhưng cũng sẽ dùng hết khí lực để hò hét trợ uy cho các tướng sĩ.”

“Ha ha ha.” Mã Siêu ngẩng mặt lên trời cười dài ba tiếng, quay đầu lại quát thân binh ở đằng sau: “Lệnh, thổi kèn điểm binh!”

...

Đại doanh của Hứa Chử, ba ngàn thiết kỵ đã hoàn tất tập kết.

Hứa Chử thân mặc trọng giáp, uy phong lẫm liệt bước lên tọa kỵ, vung tay quát: “Các huynh đệ, từ lúc chúa công thành lập trọng giáp thiết kỵ tới nay, chúng ta công đầu vỡ đó, bách chiến bách thắng! Quan quân đại Hán có uy phong không? Thiết kỵ Tiên Ti thì sao chứ? Hai mươi ba lộ Quan Đông liên quân thì càng không cần phải nói. Hôm nay, chúng ta phải cho đám chó đất Giang Đông lĩnh giáo, cái gì mới là tinh nhuệ chân chính, cái gì mới là thiết giáp kỵ binh chân chính!”

Đây hoàn toàn là phong cách cổ vũ trước trận chiến của Mã đồ tể.

Hứa Chử trời sinh tính tình chất phác, không giỏi mưu kế, không giỏi thống lĩnh ba quân, nhưng dưới sự dụng tâm học tập, lại học được bập bõm những lời cổ vũ sí khí của Mã đồ tể, so với Mã đồ tể thì đương nhiên là kém chút hỏa hầu, nhưng đã đủ để khơi dậy sát khí hung hãn của ba ngàn thiết kỵ rồi.

“Tám trăm thiết kỵ của thiếu tướng quân ở ngay trước mặt, bọn họ đang phải đối diện với sự nam bắc giáp kích của gần một vạn quân Ngô tinh nhuệ, tình thế nguy cấp, chúng ta tuyệt không thể trở mắt nhìn thiếu tướng quân rơi vào tuyệt cảnh. Các huynh đệ, lấy hết dũng khí của các người ra, cho dù là dùng chiến mà để đùng, cho dù là dùng đầu để húc, cũng phải đâm vỡ, san bằng doanh trại của quân Ngô!”

“Gừ!”

“Gừ!”

“Gừ!”

Ba ngàn thiết kỵ dùng sống đao của trăm mã đao điên cuồng vỗ lên giáp ngực, ai ai cũng ngẩng mặt lên trời hút dài như sói. Sát cơ nóng lực giống như là lửa cháy đã bốc lên trong mắt của mỗi một tướng sĩ thiết kỵ. Bọn họ chính là ba ngàn con sói thảo nguyên ngửi thấy mùi máu, đã há cái miệng giống như chậu máu, để lộ răng nanh trắng ớn.

“Keng!”

Hứa Chử kéo mặt nạ quyết trên thiết khôi xuống, sau đó quay đầu lại nói với Trần Đáo: “Trần Đáo tướng quân, từ giờ đại đội kỵ binh do ngài thống lĩnh, bản tướng quân dẫn năm trăm trọng giáp làm tiên phong, đợi sau khi trọng giáp thiết kỵ phá toang hàng rào của doanh trại địch thì lập tức dẫn đại đội kỵ binh xông

vào trong trại của quân Ngô. Không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải đột phá sự cản trở của quân Ngô, cho dù chỉ còn lại một mình ngài thì cũng phải tới cửa ải hội hợp với thiếu tướng quân!”

Trần Đáo ôm quyền, nói: “Mặt tướng tuân lệnh!”

...

Ở mặt bắc của ải Thanh Ngưu, đại doanh của Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ gọi hai viên phó tướng tới trước mặt, trầm giọng phân phó: “Chúa công đã tự mình dẫn đại quân tới phía nam cửa ải rồi. Cuộc tấn công của quân ta đối với ải Thanh Ngưu lập tức sẽ bắt đầu, bản tướng quân quyết ý dẫn hai ngàn bộ binh tinh nhuệ từ chân núi phía bắc giáp kích cửa ải, để phối hợp với thế công của đại quân của chúa công. Sau khi bản tướng quân dẫn quân xuất kích, thiết kỵ của quân Lương ở phía sau nhất định sẽ thừa thế mà tấn công, các người nhất định phải không tiếc bất kỳ giá nào cản trở sự mãnh công của thiết kỵ quân Lương, trước khi quân Lương bị diệt toàn bộ ở cửa ải, tuyệt không cho phép một binh một tốt của quân Lương vượt qua!”

Hai viên thiên tướng ôm quyền nói: “Xin tướng quân yên tâm, mặt tướng nhất định không nhục mệnh.”

Thái Sử Từ gật đầu, lập tức chỉ trưởng thương trong tay về phía trước, ngẩng mặt lên trời gào to: “Tấn công!”

“Giết giết giết!”

Sớm đã có hai ngàn quân Ngô tinh nhuệ nghiêm trận chờ đại hô ba tiếng hưởng ứng, theo sau Thái Sử Từ tràn về phía cửa ải.

...

Cửa ải, trước đại doanh của quân Lương.

Hai trăm kỵ binh tinh nhuệ đã tập kết đợi lệnh, Mã Siêu giục ngựa chậm rãi đi lại trước đội kỵ binh (Thiên Lang thương đã không còn, đành tùy tiện tìm một thanh kỵ thương bình thường để dùng tạm), gõ vào hơn hai trăm trăm mã đao đang giờ cao, tiếng leng keng chói tai do kim thiết chạm nhau vang lên, nghi thức xuất chinh của Tây Lương thiết kỵ đã hoàn thành.

Mã Siêu ghìim ngựa đứng lại, chậm rãi giờ ngang thiết thương, chỉ hờ lên trời.

Ngoài cửa ải tiếng kèn lệnh vang vọng, tiếng hô hào rung trời, tiếng bước chân rập rập của tướng sĩ quân Ngô làm mặt đất run rẩy. Mà trên cửa ải thì lại lộ ra vẻ tĩnh lặng vô cùng quỷ dị, chỉ có tiếng nói giống như kim thiết của Mã Siêu cùng với tiếng gió bắc gào rít hô ứng với nhau, lộ ra vẻ băng lãnh khiến người ta phải sợ hãi: “Tây Lương thiết kỵ trước giờ chưa từng phòng thủ, chỉ có tiến công, tiến công và tiến công!”

“Tiến công!”

“Tiến công!”

“Tiến công!”

Hai trăm thiết kỵ giờ cao mã đao, hô hưởng ứng ba tiếng.

Mã Dục giục ngựa quay lại, dưới cửa ải, Phan Chương đang dẫn mấy trăm sơn việt tinh binh xông lên trên. Đột nhiên, khóe miệng Mã Siêu lộ ra một tia sát cơ băng lãnh, trường thương trong tay chỉ về phía trước, ngẩng mặt lên trời gào lớn: “Tấn công...”

...

Bình nguyên Nhữ Nam.

“Hãy!”

Mã Đại đang suất lĩnh năm ngàn Tây Lương thiết kỵ cấp tốc nam hạ, Mã Đại vô cùng lo lắng cho huynh trưởng Mã Siêu, chỉ hận không được chấp cánh mà bay tới ải Thanh Ngưu, hân huyết bảo mã ở bên dưới đã chạy tới mức thổ hồng hển rồi. Mã Đại vẫn ra sức thúc ngựa đi nhanh, thậm chí còn dùng rơi ngựa hung ác đánh vào mông ngựa.

“Hãy!”

Mã Đại lại quất mạnh lên mông ngựa, tọa kỵ ở bên dưới đau đơn tung vó lao nhanh, tuyết trắng ngần ở dưới móng ngựa bay ra sau giống như là thủy triều. Đôi mắt nhìn, đường nét của đại sơn hùng vĩ ở phía trước đã mờ mờ hiện ra trong tầm mắt. Trong lúc hoảng hốt, trong đầu Mã Đại bỗng hiện lên tình cảnh Mã Siêu anh dũng giết địch.

Huynh trưởng, huynh nhất định phải chống đỡ cho bằng được, tiểu đệ đến cứu huynh rồi đây!

“Hãy!” Mã Đại lại quất một roi lên mông ngựa, quay đầu lại quát: “Nhanh, nhanh lên nào!”

...

408. Chương 320: Đường Máu (1)

Hậu trận của quân Ngô, Tôn Kiên đang đứng quan chiến.

Đầu nam của cửa ải Thanh Ngưu chật hẹp (chỉ là tương đối chật hẹp, chứ không đến nỗi chật hẹp quá mức, dẫu sao thì cũng là quan đạo, ít nhất cũng đủ để cho hai cỗ xe ngựa cùng đi qua, hơn nữa quan đạo lại ở trong cốc, hai bên khẳng định có chỗ trống). Trên quan đạo, gần một ngàn sơn việt tinh binh do Phan Chương suất lĩnh rào rào bò lên như bầy kiến.

Sơn việt tinh binh là tinh nhuệ trong quân, bọn họ không có khôi giáp kiên cố, nhưng lại có ý chí kiên định nhất!

Giống như là người Khương ở hoang mạc Tây bộ, hoàn cảnh sinh tồn ác liệt tàn khốc ở sâu trong đại sơn tạo ra sự tôn sùng của người sơn việt đối với võ lực, cùng với sự khinh thường đối với tử vong. Trên chiến trường, sơn việt cũng chưa bao giờ sợ tử vong, thậm chí còn cảm thấy vinh quang vì được chiến tử sa trường, những người sơn việt ngu muội có nhận thức rất cổ chấp, chỉ có linh hồn của người chiến tử mới có thể được lên trời.

“Rầm rầm rầm...”

Đột nhiên, ở phía trước truyền tới một trận tiếng vang rầm rầm, giống như là sấm sét vang dội ở tận phía chân trời xa. Từ Thứ biến sắc, nói với Tôn Kiên: “Chúa công, Tây Lương thiết kỵ xuất kích rồi!”

“Hà?”

Tôn Kiên trong lòng lập tức trầm xuống.

Tây Lương thiết kỵ chỉ có vồn vện bảy tám trăm kỵ, đối diện với quân Ngô tinh nhuệ với binh lực tuyệt đối, hơn nữa còn phải ở vào tình cảnh bị hai mặt giáp kích, không ngờ còn dám chủ động xuất kích? Tên Mã Siêu này, không ngờ lại dám coi thường tiên phong của quân Ngô, thật sự không phải là ngông cuồng một cách bình thường!

Đôi mắt nhìn, Tây Lương thiết kỵ đen kịt kịt giống như là một dòng sông sắt ào ào tràn xuống.

Tàn dương đỏ như máu, chiếu rọi cả một mảng thiết giáp đen bóng của Tây Lương thiết kỵ, dưới trời tuyết trắng xóa các lộ ra vẻ vô cùng âm lãnh. Có một cỗ tước sát chi khí vô danh, tuy cách một khoảng không xa xôi, nhưng vẫn tràn tới như không có trở ngại, sự băng lãnh khiến người ta phải ngạt thở. Đột nhiên, Tôn Kiên nghe thấy ở phía sau vang lên tiếng hít sâu.

Tây Lương thiết kỵ, đây chính là Tây Lương thiết kỵ.

...

Trước trận của sơn việt binh.

Khi Phan Chương giơ khảm đao hướng về phía trước. Sát cơ băng hàn đột nhiên tràn tới. Kinh hãi ngẩng đầu lên, một kỵ binh đang xông tới nhanh như bay. Hắc mâu của Phan Chương lập tức co lại, tiếng hò hét và tiếng bước chân hỗn loạn ở bên tai trong khoảnh khắc biến mất hết, cả thế giới chỉ còn lại tên kỵ binh địch đang nhanh chóng tiếp cận ở trước mặt.

Mã Siêu!

Chính là Mã Siêu. Tên Mã Siêu đáng chết!

Giết hắn, báo thù cho đại đô đốc, báo thù cho công tử.

Con người của Phan Chương lập tức biến thành đồ rực, cơ hồ như là muốn ứa máu ra ngoài. Đột nhiên tru lên một tiếng, Phan Chương bay vút lên cao, khi người ở trong không trung thì làm ra một tư thế khó bề tưởng tượng. Phan Chương không ngờ lại không chút bảo lưu hoàn toàn để lộ bản thân ra dưới thiết thương của Mã Siêu, đã thế còn đem hậu bối khảm đao sắc bén che ở sau người.

Phan Chương rất minh bạch sự cách biệt về thực lực giữa mình và Mã Siêu, ngay cả công Tử Sách cũng không địch lại Mã Siêu thì mình càng không phải là đối thủ của hắn. Cơ hội duy nhất của hắn chính là lấy mạng đổi mạng, dùng sinh mệnh của chính mình để đổi lấy một lần cơ hội giết chết Mã Siêu. Cho dù chỉ có một phần vạn hi vọng thì Phan Chương cũng không chút do dự mà đi làm.

Trước khi xuất chiến, Phan Chương đã ôm quyết tâm rằng mình sẽ chết.

Chiến mã đang phi nhanh mang theo Mã Siêu lao về phía trước, Phan Chương bay vút lên không giống như một khúc cây thẳng tắp đâm mạnh về phía Mã Siêu, một nụ cười lạnh đọng lại trên khóe miệng của Mã Siêu.

Muốn lấy mạng đổi mạng ư? Chẳng qua là tự chuốc lấy diệt vong mà thôi!

“Hãy!”

Mã Siêu quát khẽ một tiếng, thiết thương trong tay đã quét ngang với thế lôi đình vạn quân, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, Phan Chương còn chưa kịp xuất đao thì đã bị một cái quét ngang thế đại lực trầm này hất cho bay ra xa. Người còn ở trên không trung, Phan Chương há miệng phun ra một bùm máu, một thương này của Mã Siêu quán chú lực cả ngàn quân, Phan Chương nội phủ vỡ nát.

“Bịch bịch.”

Phan Chương từ trên không trung rơi xuống, nặng nề đập xuống đất, khiến cho tuyết bay đầy trời.

“Tướng quân!”

Phó tướng Chu Nhiên phụ trách chỉ huy ở trung quân thấy vậy thì lập tức hô thảm một tiếng, vội vàng lao lên trước đỡ Phan Chương dậy, quay đầu lại gọi hai sơn việt binh: “Mau mau, đưa tướng quân về đại doanh!”

Trước trận của hai quân, Mã Siêu xông vào trong sơn việt quân như hung thần ác sát.

“Phốc phốc phốc!”

Thương ảnh như ma núi, vết hầu của ba sơn việt hãn tốt trong nháy mắt nở ra một đóa hoa máu thê thảm, việt đao và gươm lên được một nửa thì cứ vậy dừng giữa không trung, không thể vung về phía trước được nữa. Sơn việt hãn tốt thứ tư thì va chạm mạnh với tọa kỵ của Mã Siêu, trong chớp mắt đã bị đúng cho xương cốt gãy lìa, chết ngay tại chỗ.

“Giếtttt!”

Trong tiếng hò hét đinh tai nhức óc, hơn chục sơn việt thương binh liền chết xông về phía Mã Siêu, trường mâu sắc bén từ bốn phương tám hướng đâm tới.

“Gào!”

Mã Siêu ngẩng mặt lên trời gào lên một tiếng, thiết thương trong tay quét ngang bát phương, trong tiếng va chạm liên tục không dứt, trường mâu trong tay hơn chục sơn việt thương binh rào rào gãy lìa. Hai sơn

việt binh thì bị thiết thương của Mã Siêu hất cho bay ra sau, đùng ngã mấy sơn việt đao binh, trận hình của sơn việt binh trong khoảng khắc đã trở nên hỗn loạn.

“Rầm rầm rầm!”

Trong tiếng vó sắt diếc tai, hai trăm Tây Lương thiết kỵ ồ ạt giết tới, giống như là hai trăm con ác lang, nhe nanh múa vuốt xông vào trong sơn việt quân, trăm mã đao băng lãnh gạt trên chém dưới, trong sơn việt quân lập tức sóng máu ngập trời, huyết nhục và tứ chi gãy lìa, tiếng chiến mã hí lên bi ai và tiếng hô thảm của sĩ tốt vang vọng trời đất.

Giết chóc, giết chóc thảm liệt!

“Phóng tên. Tiếp tục bắn tên!”

Chu Nhiên giơ cao trường đao, gào đến khản cả giọng chỉ huy sơn việt cung tiễn tiếp tục phóng tên.

“Hả?”

Mã Siêu hai mắt như điện, đã phát hiện ra Chu Nhiên trong đám loạn quân.

Đột nhiên, một cây lao băng lãnh đã tới tay phải của Mã Siêu. Trước khi sơn việt cung tiễn bắn ra loạt mưa tên thứ hai, Mã Siêu đã quát khê một tiếng, ném cây lao trong tay ra. Khi Chu Nhiên đang vung đao chỉ huy thì đột nhiên cảm thấy sát cơ băng lãnh từ phía trước ập tới, kinh hãi ngẩng đầu lên thì một đao hàn quang đã bay vụt tới.

“Keng!”

Chu Nhiên tuy ra sức né tránh, nhưng vẫn bị cây lao đâm xuyên qua giáp vai, lực lượng cường hoành trên cây lao kéo cả Chu Nhiên ngã xuống đất, đầu vừa hay đập vào một tảng đá nhô lên trên mặt đất, chỉ nghe thấy bốp một tiếng, một dòng máu đỏ thuận theo khoe miệng Chu Nhiên từ từ chảy ra, đôi mắt đang tròn tròn tức giận cũng từ từ nhắm lại.

..

Hậu trận của quân Ngô.

Sắc mặt của Từ Thứ lập tức biến thành trắng bệch, nhìn về chiến trường ở phía trước với vẻ khó có thể tin được, gần một ngàn sơn việt tinh binh không ngờ lại không ngăn được sự trùng phong của hai ba trăm Tây Lương thiết kỵ, lẽ mờ có dấu hiệu thua trận, nghiêng đầu nhìn Tôn Kiên, sắc mặt của Tôn Kiên lạnh lùng đến đáng sợ, cơ hồ như được phủ lên một tầng sương mù.

“Chúa công!” Trong tiếng vó ngựa dồn dập, giáo úy Lữ Mông từ phía trước giục ngựa phi về, nói: “Phan Chương tướng quân chết trận, Chu Nhiên tướng quân cũng bị trọng thương.”

“Hả!” Từ Thứ thốt lên kinh hãi: “Phan Chương tướng quân cũng chết trận rồi ư?”

Lữ Mông buồn bã gật đầu, nói: “Bị Mã Siêu đánh vỡ lực phủ ngũ tạng, khi sĩ tốt cứu về thì đã tuyệt khí thân vong rồi.”

“Ài!”

Tôn Kiên ngửa mặt lên trời không nói gì, một hồi sau mới thở dài một tiếng buồn bã, vẻ xơ xác tiêu điều trên mặt cũng biến thành vô cùng đậm đặc, quát: “Chu Thái, Tưởng Ngâm, Từ Thịnh, Toàn Tông nghe lệnh!”

“Có mạng tướng!”

Chu Thái, Tưởng Khâm, Từ Thịnh, Toàn Tông bốn tướng bước lên trước một bước, đứng xếp hàng trước mặt Tôn Kiên, cao giọng thưa.

Tôn Kiên ánh mắt như đao, lạnh lùng lướt qua mặt bốn tướng, nghiêm giọng nói: “Mỗi người dẫn hai ngàn tinh binh luân phiên công kích cửa ải. Nhất quyết không được cho Mã Siêu có bất kỳ một cơ hội nào để nghỉ ngơi, cô cũng muốn xem xem, Mã Siêu rốt cuộc là được đúc từ sắt hay là được đúc từ đồng.”

“Tuân lệnh!”

“Chậm đã.”

Bốn tướng bọn Chu Thái ầm ầm vâng lệnh, đang muốn lĩnh mệnh mà đi thì bị quân sư Từ Thứ cản lại. Bốn tướng đều ngạc nhiên nhìn Từ Thứ, vẻ mặt của Từ Thứ rất tự nhiên, dặn dò bốn tướng: “Bốn vị tướng quân đều là đại tướng trong quân, khi tấn công cửa ải thì nhớ đừng xung phong đi đầu!”

Chu Thái đang uất hận chỉ muốn tìm Mã Siêu tính sổ, lập tức nhú mày không vui, nói: “Quân sư khó tránh khỏi quá coi thường tướng lĩnh của Đông Ngô chúng ta rồi!”

Từ Thứ cũng không tranh biện, chỉ sầm mặt xuống, quát: “Đây là quân lệnh, Chu Thái tướng quân chẳng lẽ lại muốn kháng lệnh ư?”

Chu Thái bất lực, chỉ đành ôm quyền nói: “Vậy thì mặt tướng xin tuân lệnh.”

...

Chân núi phía bắc cửa ải, kịch chiến đang khốc liệt.

Cơ hồ là động thời vào lúc Mã Siêu suất lĩnh hai trăm thiết kỵ xuất kích, ba trăm trọng giáp của Hứa Chử bắt đầu xung phong đầy bi hùng. Trọng giáp thiết kỵ thử dùng thân mình và chiến mã đâm thủng doanh trại của quân Ngô và phá hủy sự ngăn cản của quân Ngô. Đây hoàn toàn là xung phong kiểu tự sát, bắt đầu từ thời khắc chiến mã cất vó, ba trăm tướng sĩ đã không định sống sót quay về!

Thái Sữ Từ còn chưa kịp suất lĩnh hai ngàn tinh binh cường công cửa ải thì bị tiếng hô kinh hãi của hai thiên tướng gọi giạt lại.

“Tướng quân mau nhìn kìa, trọng giáp thiết kỵ!”

“Trời ơi, đúng là trọng giáp thiết kỵ rồi!”

“Hả?”

Thái Sữ Từ sắc mặt trầm xuống, vội vàng quay về trước viên môn, đưa mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy mấy trăm Tây Lương thiết kỵ đã xung sát như thủy triều, có điều Tây Lương thiết kỵ lần này không xung phong giống như ngày hôm qua, lần này Tây Lương thiết kỵ xung phong không ngờ cả người và ngựa đều bọc trong thiết giáp đen xì.

Thậm chí ngay cả phần mặt của mỗi một kỵ binh cũng bị mặt quỷ dữ tợn che lấp, tạo cho người ta cảm giác không giống như là một nhánh quân đội mà là một đàn quái thú do cương thiết tạo thành.

Vó ngựa rầm rập, tuyết vụn bay tứ tán, trong thoáng chốc, Tây Lương thiết kỵ đã tiến vào trong xạ trình của cung tiễn thủ.

“Cung tiễn thủ!” Thái Sữ Từ đột nhiên giơ trường thương trong tay về phía trước, cao giọng quát: “Phóng tên!”

“Vù vù vù vù!”

Sớm đã có hai ngàn cung tiễn thủ đang nghiêm trận chờ đợi ở phía sau hàng rào doanh trại kéo cung đặt tên. Trong nháy mắt, hai ngàn lang nha tiễn đã lướt không mà lên, trong không chung đàn vào nhau tạo thành một màn mưa tên dày đặc, sau đó toàn bộ tên rào rào rơi xuống Tây Lương thiết kỵ đang hùng dũng xông tới. Song, tình cảnh người ngã ngựa đổ mà quân Ngô chờ mong lại không hề xuất hiện.

Tây Lương thiết kỵ thậm chí còn không có ai dừng lại, vẫn tiếp tục yểm sát về phía đại trại quân Ngô.

“Chuyện gì vậy?”

“Tại sao lại như vậy?”

Tướng lĩnh của quân Ngô ở phía sau Thái Sữ Từ đồng loạt biến sắc, nhánh Tây Lương thiết kỵ này không hề sợ cung tên, cái này sao có thể xảy ra được?

“Đáng ghét!” Thái Sữ Từ cầm trường thương lên mặt đất, hậm hực vung vẩy quyền đầu, quát: “Dừng phóng tên, cung tiễn thủ lui ra sau, trường thương binh bắt đầu bày trận!”

“Giết giết giết!”

Trong tiếng bước chân dồn dập, hai ngàn cũng tiến thủ mau chóng lui ra sau, hơn một ngàn trường thương binh tinh nhuệ bước chân chỉnh tề đi tới phía sau hàng rào doanh trại. Trường thương binh của quân Ngô mau chóng bày trận hình, hơn một ngàn trường mâu trước sau xếp thành mười dãy, chỉ xéo lên trời bốn mươi lăm độ, trong khoảnh khắc đã đan vào nhau thành một rừng rậm tử vong lạnh băng.

409. Chương 320: Đường Máu (2)

Cũng muốn xem xem Tây Lương thiết kỵ làm thế nào đột phá được sự ngăn cản của trường thương binh tinh nhuệ!

“Rầm rầm rầm rầm!”

Trong tiếng vó ngựa đình tai nhức óc, mặt đất ở dưới chân bắt đầu khẽ chấn động, không hổ là trọng giáp thiết kỵ hung danh vang dội, chỉ có ba trăm thiết kỵ xung phong thôi mà thanh thế không ngờ lại không thua gì một ngàn thiết kỵ cùng nhau trùng phong. Địa hình chật hẹp của sơn cốc của Thanh Ngưu ải càng tăng thêm thanh thế cho trọng giáp thiết kỵ.

“Gào gào!”

Ở trước trận của trọng giáp thiết kỵ, Hứa Chử ngẩng mặt lên trời hú dài một tiếng, giơ cao lang nha thiết trùy ở trong tay lên trời, lang nha đình dữ tợn dưới sự chiếu rọi của tàn dương ánh ra màu đen bóng lạnh căm căm, giống như là răng của độc xà, lộ ra vẻ âm lãnh khiến người ta khiếp sợ, sự băng lãnh của tử vong lan tràn trước trận của hai quân giống như là cổ độc.

“Gừ gừ gừ!”

Ba trăm thiết kỵ điên cuồng hưởng ứng tiếng sói tru của Hứa Chử.

Mấy chục kỵ binh đi đầu hàng đã chậm rãi hạ kỵ thương dài trong tay xuống, mũi thương sắc bén đã nhắm chuẩn vào doanh trại của quân Ngô ở phía trước. Số mệnh của bọn họ chỉ có một, chính là dùng sinh mệnh của mình làm vốn, cả người và ngựa đâm thủng doanh trại của quân Ngô, khiến cho phòng ngự của quân Ngô mở ra một đường máu, tạo ra cơ hội đâm thẳng xuyên thủng cho thiết kỵ ở phía sau.

Trong nháy mắt, trọng giáp thiết kỵ đã xông tới trước trại của quân Ngô.

Hàng rào chướng ngại bố trí ở trước trại tạo thành sát thương cho phần chân ngựa yếu ớt nhất của trọng giáp thiết kỵ. Có điều chướng ngại vật sắc nhọn đồng thời vào lúc đâm bị thương chân ngựa thì cũng bị vó sắt đang phi nhanh đâm cho nát vụn, hoặc là bị vó ngựa đá bay lên, đập vào hàng rào doanh trại kiên cố rồi vỡ nát.

Thoáng chốc, Hứa Chử và mấy chục trọng giáp thiết kỵ đã bị thương giống như mấy chục cỗ xe phá thành bắn vọt đi, hung tợn va vào hàng rào doanh trại của quân Ngô. Hàng rào doanh trại nhìn thì kiên cố nhưng hoàn toàn không chịu nổi sự va chạm tập thể đạt tới hơn hai ngàn cân của mấy chục trọng giáp thiết kỵ, rầm rầm sụp đổ.

Nương theo hàng rào đổ xuống, chiến mã đang phi nước rút cũng gãy cổ nát xương, ngã lăn xuống đất.

Kỵ Binh trên lưng ngựa dưới tác dụng của quán tính khổng lồ liền bắn về phía trước, bị tráng đụng vào trường trận lạnh băng của quân Ngô. Trên người Tây Lương binh tuy mặc thiết giáp kiên cố, nhưng căn bản không thể cản được trường thương sắc bén của đối phương. Trong tiếng hét thảm, mấy chục kỵ binh đã toàn bộ chết trên mũi thương của quân Ngô.

Chỉ có Hứa Chử dựa vào võ nghệ cao siêu mà thoát được một kiếp.

Trước khi tọa kỵ ở bên dưới va vào hàng rào của doanh trại, Hứa Chử đã bay vút lên không, khi tọa kỵ va vào hàng rào thì thân ảnh to lớn của Hứa Chử đã bay lên vùng trời trên trường trận của quân Ngô. Ít nhất

có mấy chục cây trường thương sắc bén đã nhắm chuẩn vào Hứa Chử, chỉ đợi thân hình của Hứa Chử rơi xuống là sẽ vô tình đâm ra mấy chục cái lỗ trong suốt lên người hắn.

Nhưng Hứa Chử há có thể để những sĩ binh của quân Ngô này được thỏa nguyện.

Lang nha thiết chùy nhìn thì vung về nhẹ nhàng điểm lên trên một thanh trường thương của quân Ngô, thân hình của Hứa Chử đã lại một lần nữa bay vút lên không như quỷ dị, vượt qua mười hàng thương binh trận rồi rơi xuống một bãi đất trống ở trong trại. Hứa Chử còn chưa kịp đứng dậy thì mấy chục bộ binh của quân Ngô đã ồa tới, định bắt sống Hứa Chử.

“Cút!”

Hứa Chử quát lớn một tiếng, lang nha thiết chùy trong tay thuận thế quét ngang một cái, mấy chục bộ binh quân Ngô đang ồa tới trong khoảnh khắc đã bị đánh cho gãy hết xương ngực, ngã rạp ra sau, người còn ở trong không trung mà đã tuyệt khí thân vong. Bộ binh quân Ngô ở gần đó thấy Hứa Chử dũng mãnh như vậy, nhao nhao lui ra sau, trong nhất thời không ai dám xông lên.

Thái Sử Từ hừ một tiếng, đang muốn lao lên nghênh chiến Hứa Chử thì đột nhiên một tràng tiếng hét cực kỳ thảm liệt vang lên. Hần kinh hãi quay đầu lại thì thấy dãy Tây Lương thiết kỵ thứ hai đã xông tới trước trận của quân Ngô như bài sơn đảo hải, mất đi sự ngăn trở của hàng ào doanh, thương binh của quân Ngô cuối cùng cũng lộ ra dưới vỏ sắt của trọng giáp thiết kỵ, trong khoảnh khắc sự va chạm sinh tử không chút hoa xảo đã diễn ra.

“Phốc!”

Một thanh trường mâu của quân Ngô dễ dàng xé toang giáp ngực của một Tây Lương trọng giáp, sau đó đâm thấu cả giáp lưng, cơ hồ như là cùng lúc, tọa kỵ của Tây Lương trọng giáp cũng hung hăng giẫm tên thương binh của quân Ngô đó ở dưới vỏ sắt, dưới cái giẫm có trọng lượng gần hai ngàn cân của cả người và ngựa, thương binh của quân Ngô trong khoảnh khắc đã bị đập cho vỡ xương ngực, chết thảm ngay tại đương trường.

Chiến mã bị che mắt không nhìn thấy bất kỳ cảnh tượng nào ở xung quanh, hí lên một tiếng bị thương rồi tiếp tục xông lên trước, cho tới khi hai thanh trường mâu chia nhau đâm xuyên phần cổ và phần lưng của nó, đem nó găm chết ngay tại đương trường (trường thương của quân Ngô cắm chuôi ở dưới đất, do đó mới có thể ngăn cản được tốc độ chạy nước rút cường đại của chiến mã Tây Lương), còn kỵ binh trên lưng ngựa thì dưới tác dụng của quán tính mang theo trường mâu xuyên thủng ngựa tiếp tục quăng mình về phía trước. Còn chưa chạm đất thì thân thể của Tây Lương thiết kỵ lại bị ba mũi trường mâu của quân Ngô đâm xuyên, đóng hán ở trên không trung.

Mũi giáp của Tây Lương kỵ binh rơi tuột xuống đất, khuôn mặt ẩn tàng phía sau chiếc mặt nạ quỷ dữ tợn cuối cùng cũng lộ ra. Không phải là hung thần ác sát, không phải là yêu ma quỷ quái, mà là một khuôn mặt trẻ tuổi khiến người ta phải đau lòng. Máu đỏ giống như nước suối từ khóe miệng của kỵ binh trẻ tuổi chảy xuống, nhỏ lên chiến bào của thương binh quân Ngô bên dưới, tạo ra từng đóa từng đóa hoa máu đẹp thê lương.

Khi binh sĩ quân Ngô cho rằng Tây Lương kỵ binh đã đoạn khí thì Tây Lương kỵ binh trẻ tuổi lại đột nhiên há miệng gào lên một tiếng thê lương, sau đó thò tay trái ra dùng sức nắm chặt một thanh trường mâu cổ găng kéo một cái, không ngờ lại khiến thanh trường mâu sắc bén xuyên thấu qua người mình, thân hình trầm trọng thuận theo cán trường mâu mà rơi xuống.

“Phốc phốc phốc!”

Tây Lương thiết kỵ còn chưa kịp vung trăm mã đao trong tay lên thì lại có ba mũi đoản mâu đâm xuyên thân thể của hắn. Một mũi trong đó đã trực tiếp đâm xuyên yết hầu của hắn. Ánh mắt của Tây Lương kỵ binh đã biến thành ngốc trẻ. Cái đầu vốn ngẩng cao cuối cùng cũng từ từ nghẹo xuống, trong con mắt trợn trừng đã không còn sinh khí.

“Rầm!”

“Rầm!”

“Rầm!”

Trong tiếng vó ngựa thảm liệt, Tây Lương trọng giáp giống như sóng to gió lớn, rầm rập tiến lên phía trước, điên cuồng phá hủy phòng tuyến đang ngập trong nguy hiểm của quân Ngô. Vó ngựa vọt lên, thiết giáp quay cuồng. Từng hàng từng hàng Tây Lương trọng giáp dùng thân thể của chính mình, dùng sinh mệnh của chính mình đùng rơi từng mảng từng mảng binh khí của quân Ngô, giẫm dưới chân, mạnh mẽ mở ra một đường máu.

Đây chính là đường máu chân chính, đường máu dùng sinh mệnh và máu để mở ra!

...

Cửa ải Thanh Ngưu.

Mã Siêu máu nhuộm cả áo, hoành thương đứng ngạo nghễ ở trước trận.

Phóng mắt nhìn, trên quan đạo ở trước cửa ải thấy chất như núi, máu chảy ra cơ hồ đã hòa tan cả mặt tuyết trắng ngần, trong tiếng gào thét như thủy triều, quân Ngô lại một lần nữa ồ lên. Mã Siêu đã không nhớ rõ được đây là lần thứ mấy quân Ngô xung phong rồi, chỉ biết mỗi lần xung phong của quân Ngô, đều có kết cục thảm bại dưới sự đánh trả của Tây Lương thiết kỵ.

Mã Siêu ghìm ngựa quay đầu lại, lại có hai trăm Tây Lương kết thành trùng trận chặt chẽ, chỉ đợi Mã Siêu hạ lệnh một tiếng là sẽ không chút do dự phát khởi nghịch tập. Chỉ có điều, đây đã là hai trăm Tây Lương thiết kỵ còn lại cuối cùng. Nếu không phải là Hứa Chử không tiếc trả giá cao để mãnh công ngăn chặn đại quân của Thái Sử Từ, Mã Siêu có lẽ căn bản là không chống đỡ được tới hiện tại.

Mã Siêu chậm rãi giơ thiết thương trong tay lên, chỉ vào hậu trận của quân Ngô.

Hậu trận của quân Ngô, một lá cờ có chữ “Tôn” to như cái đầu đang đón gió núi mà bay phần phật, dưới đại kỳ, một đại tướng thân mặc chiến giáp màu đỏ đang ghìm ngựa đứng ngạo nghễ, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Tôn Kiên, mà cũng chỉ có thể là Tôn Kiên!

Mã Siêu quay đầu lại nhìn về bầu trời phía Tây Bắc, trường thiên âm đảm, tàn dương như máu.

Vẻ dứt khoát ngưng đọng trên khóe miệng của Mã Siêu. Huynh trưởng, đây có lẽ là trận chiến cuối cùng của Mạnh Khởi rồi! Phụ thân, người ở trên trời nếu có linh thiêng, xin hãy phù hộ cho hài nhi có thể ở trong vạn quân giết chết Tôn Kiên.

Pháp Chính giục ngựa lên trước, nói với Mã Siêu: “Thiếu tướng quân, quân Ngô lại tấn công lên rồi!”

Mã Siêu gật đầu, nói với Pháp Chính: “Hiếu Trực, bản tướng quân lưu lại cho người ba mươi kỵ, nếu chuyện không ổn, người chắc biết nên làm gì rồi!”

“Thiếu tướng quân yên tâm, tại hạ biết mình nên làm gì!”

Pháp Chính gật đầu, quay lại nhìn thiên tử, bá quan ở trong quân trưởng, trong con mắt lóe lên sát cơ băng lãnh. Nếu Mã Siêu chiến bại, thì thà tình nguyện gánh cái danh thí quân, chứ tuyệt không thể để Tôn Kiên đón thiên tử về Giang Đông! Lại quay đầu lại, mấy ngàn quân Ngô giống như đàn kiến đang cuộn cuộn ồ lên.

Mã Siêu chỉ trường thương đã nhuộm máu về phía trước, ngửa mặt lên trời rống to: “Tây Lương thiết kỵ, tấn công!”

...

Bình nguyên Nhữ Nam.

Năm ngàn thiết kỵ của Mã Đại cuối cùng cũng giết tới ngoài cửa ải.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, có thám mã chạy về bẩm báo giống như gió lốc: “Tướng quân, ngoài sơn khẩu có quân Tào và quân Ngô đang giao chiến, cản đường của quân ta!”

“Quân Tào ư?”

Mã Đại lúc này mới nhớ tới lời của Hàn Đức, khi truy đoạt thiên tử, ba ngàn thiết kỵ của Hứa Chử còn từng an nhiên vô sự hành quân trên cùng một quan đạo với quân Tào. Nói như vậy, quân Ngô là địch nhân chung của quân Tào và quân Ngô, ít nhất thì hiện tại quân Tào không phải là địch! Nghĩ tới đây, Mã Đại lập tức quát: “Phải người tới doanh trại của quân Tào truyền lệnh, bản tướng quân đã dẫn tám ngàn thiết kỵ tới ngoài núi, hạ cho quân Tào trong thời gian một nén hương phải rút khỏi chiến trường, nếu không bất kể là quân Tào hay là quân Ngô, đều giết chết không tha!”

“Tuân lệnh!”

Truyền lệnh binh âm âm vang lời, lĩnh mệnh mà đi.

...

Ngoài cửa ải, năm ngàn quân do Tào Hồng, Tào Chân, Vu Cấm suất lĩnh đang kịch chiến với bốn ngàn quân Ngô. Bốn ngàn quân Ngô này vốn chia binh trấn thủ các nơi yếu đạo chuẩn bị chặn đường cướp thiên tử. Hiện giờ thiên tử cùng với Mã Siêu đã bị vây ở ải Thanh Ngưu, Thái Sử Từ lập tức ra lệnh cho phó tướng thu thập nhánh quân đội này lại, chuẩn bị từ ngoài sơn khẩu giáp kích ba ngàn thiết kỵ của Hứa Chử, nhưng lại gặp kẻ thù cũ nơi ngõ hẻm.

Khi quân Tào và quân Ngô đang kịch chiến thì đột nhiên có tiểu giáo giục ngựa phi tới trước mặt Tào Hồng, nói nhanh: “Tướng quân, quân Lương truyền lời!”

“Quân Lương truyền lời ư?” Tào Hồng lại lùng quát: “Nói đi!”

Tiểu giáo nói: “Kiêu tướng của quân Lương là Mã Đại đã dẫn ba ngàn Tây Lương thiết kỵ giết tới ngoài núi, hạn cho quân ta trong thời gian một nén hương phải rút khỏi chiến trường, nếu không thì bất kể là quân Ngô hay là quân Tào cũng đều giết chết không tha!”

410. Chương 320: Đường Máu (3)

“Thiếu tướng quân xin dừng tức giận!” Vu Cấm vội vàng đi lên trước khuyên: “Quân Ngô và quân Lương vì tranh đoạt thiên tử đã chém giết nhau đến đỏ cả mắt rồi, song phương đều không ngừng tăng binh về ải Thanh Ngưu, duy có chúa công là không chịu tăng binh tới ải Thanh Ngưu. Hiện tại binh lực của quân ta là ít ỏi nhất, vì kẻ lâu dài, bảo lưu thực lực là điều quan trọng nhất. Không bằng tạm thời rút quân ra khỏi chiến trường, để quân Lương và quân Ngô đánh tới lưỡng bại câu thương, quân ta ngồi một chỗ ngư ông đắc lợi, có phải là tốt hơn không?”

Tào Chân cũng nói: “Hồng thúc, Vu Cấm tướng quân nói không phải là không có đạo lý.”

“Bỏ đi!” Tào Hồng hậm hực nói: “Bản tướng quân tạm thời nuốt cục tức này, đợi quân Lương và quân Ngô giết tới lưỡng bại câu thương thì mới bước ra thu thập con ngựa hoang này. Hừ!”

Thấy Tào Hồng đã đồng ý, Vu Cấm giục ngựa lên trước, quát: “Truyền lệnh, toàn quân lập tức lui ra khỏi quan đạo, tránh vào trong cốc!”

Vu Cấm hạ lệnh, tiếng kèn lệnh thê lương trong khoảnh khắc đã vang lên, nghe thấy tiếng kèn rút quân, quân Tào không ham chiến nữa, không chút do dự quay người ra sau rút lui, quân Ngô đang định truy kích thì lại bị cung tiễn thủ của quân Tào sớm đã có chuẩn bị bắn ra một trận loạn tiễn đẩy lui trở lại. Chỉ trong khoảng thời gian chốc lát, ngoài sơn khẩu đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa như trời long đất lở.

Có tiểu giáo của quân Ngô kinh hãi quay đầu lại, rồi gào lên: “Tây Lương thiết kỵ, Tây Lương thiết kỵ từ ngoài sơn khẩu giết tới!”

...

Đại doanh của Thái Sử Từ.

Ba trăm trọng giáp thiết kỵ hoàn toàn không thiết tới tử thương mãnh liệt trùng kích, trường thương trận dữ tợn do hơn ngàn trường thương binh tinh nhuệ dựng lên cuối cùng cũng bị nghiền dè cho thất linh bát lạc, đại trại của quân Ngô mất đi sự bảo vệ của trường thương trận, liền giống như một con rùa bị kéo ra khỏi cái vỏ cứng rắn, không kham nổi một kích, co vào trung quân, khinh bộ binh và cung tiễn thủ của quân Ngô ở hậu trận hoàn toàn lộ ra dưới trăm mã đao của Tây Lương thiết kỵ kế tiếp.

“Rầm!”

Trong tiếng vó sắt đình tai nhức óc, hơn hai ngàn Tây Lương thiết kỵ còn lại do Trần Đáo xuất lĩnh xông vào đại trại của quân Ngô, sứ mệnh của ba trăm trọng giáp thiết kỵ đã được hoàn thành, bọn họ đã dùng sinh mệnh và nhiệt huyết của mình để phá hủy lớp phòng ngự của quân Ngô. Chuyện còn lại là do Tây Lương thiết kỵ do Trần Đáo suất lĩnh hoàn thành.

Nhiệm vụ của hơn hai ngàn Tây Lương thiết kỵ này là đâm xuyên đại trại của quân Ngô, có cơ hội thì đánh tan quân Ngô của Thái Sử Từ, nếu như không có cơ hội thì nhanh chóng xuyên qua đại trại của quân Ngô, giết lên cửa ải rồi phối hợp với quân bản bộ của Mã Siêu. Quân lệnh của Hứa Chử cho Trần Đáo chỉ có một điều, chính là tiến lên, tiến lên và tiến lên, cho dù đánh tới chỉ còn một người cuối cùng thì cũng phải thề chết giết lên cửa ải phục mệnh với Mã Siêu.

Trong loạn quân, Hứa Chử đang kịch chiến rất căng thẳng với Thái Sử Từ.

Hứa Chử phải chịu thiệt vì không có ngựa, bên cạnh thỉnh thoảng lại có bộ tốt quân Ngô ám toán, đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Thái Sử Từ xuất thương như điện, gạt trên đâm dưới, Hứa Chử khó nhọc bảo vệ hai chỗ yếu hại là cổ họng và ngực. Thiết chùy vốn nặng nên khó có thể bảo vệ được phần vai, đùi, cho nên những nơi đó đã bị Thái Sử Từ đâm ra mấy vết thương.

“Hứa Chử, ngươi chết chắc rồi!”

“Hươu chết về tay ai thì vẫn chưa biết được đâu!”

“Ha ha ha, nhận mệnh đi.” Thái Sử Từ ngẩng mặt lên trời cười dài ba tiếng, ngân thương trong tay đâm thẳng vào yết hầu của Hứa Chử, quát lớn: “Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi đó!”

Khi Hứa Chử đang muốn lui ra sau né tránh thì đột nhiên cảm thấy dưới chân bị vướng víu, cúi đầu nhìn thì thấy bốn chiếc xích sắt đã quấn chặt lên hai chân của mình, đoạn đuôi của mỗi sợi xích sắt đều có mấy hân tốt quân Ngô nắm chặt, Hứa Chử ra sức giãy dụa mà vẫn bất động, trong sát na điện quang hỏa thạch này, trường thương của Thái Sử Từ đã đâm tới.

“Gừ!”

Hứa Chử tru lên một tiếng như sói, vội vàng ném lang nha thiết chùy đi, hai tay thò ra nhanh như thiểm điện nắm lấy ngân thương của Thái Sử Từ. Thái Sử Từ đột nhiên cảm thấy thương thế bị chặn, khi nhìn lại thì không ngờ đã bị Hứa Chử vung tay đoạt được trường thương, không khỏi hét lớn một tiếng dồn sức kéo về, Hứa Chử không chút nhân nhượng, hai người liền một người ở trên lưng ngựa, một kẻ ở dưới đất gắng sức tranh đoạt.

Nhân lúc Hứa Chử cùng Thái Sử Từ đấu sức khó có thể động đậy, lại có tám sợi xích sắt lẳng không bay đến, lập tức cuốn chặt lấy Hứa Chử, mấy chục hân tốt quân Ngô dùng hết toàn lực kéo đầu kia của xích sắt, ý đồ muốn kéo Hứa Chử ngã xuống đất. Hứa Chử ra sức giãy dụa, từng sợi gân xanh nhô lên trên trán không ngờ lại nứt ra, tia máu đỏ trong khoảnh khắc đã thuận theo hai má mà rơi xuống, thấm ướt cả hai mắt của Hứa Chử.

“Keng!”

Trong tiếng lợi nhận phá không, hai thanh khảm đao sức bén đã chém ngang vào cổ của Hứa Chử. Hứa Chử đã bị mười hai sợi xích sắt trói chặt, cho dù là có sức dời núi thì lúc này cũng đành bất lực không thể làm được gì. Mắt thấy hai thanh khảm đao sắp chém tới cổ của Hứa Chử thì hai thanh lao lướt không bay tới.

“Keng keng!”

Hai tiếng keng vang lên, hai tên tiểu giáo quân Ngô ý đồ muốn đánh lén cảm thấy tay hẫng một cái, khảm đao trong tay đã rơi tuột xuống đất.

“Vù vù vù!”

Trong tiếng phá không thê lương, những cây lao sắc bén liên tục không ngừng được ném tới, hai tiểu giáo quân Ngô cùng với hãn tốt quân Ngô đang kéo dây xích nhao nhao trúng thương ngã xuống đất. Thái Sử Từ kinh ngạc quay đầu lại, thì mới phát hiện trường thương trận của quân Ngô đã bị Tây Lương trọng giáp hoàn toàn kích phá, Tây Lương thiết kỵ ở phía sau đã giống như hổ xông vào đàn dê tiến vào trong đại trại của quân Ngô mà chém giết tung trời.

Kinh bộ binh và cung tiễn thủ không còn sức ngăn cản đang chạy trời chết trong đại trại.

Lại có tiếng phá không bén nhọn vang lên, Thái Sử Từ kinh hãi quay đầu lại, mấy cây lao đang nhắm vào mặt hắn mà bay tới, Thái Sử Từ thấy chuyện không ổn, vội vàng thả trường thương ra, giục ngựa chạy trốn, quân Ngô trong đại trại trong khoảnh khắc binh bại như núi lở, tranh nhau chạy vào trong sơn cốc ở hai bên quan đạo mà trốn.

“Thái Sử Từ chó có chạy!”

Hứa Chử quát lớn một tiếng, khi khom lưng nhắc thanh trường mâu lên định ném về phía Thái Sử Từ thì đột nhiên cảm thấy trước mặt tối sầm sụt chút nữa thì ngã xuống đất. Trần Đáo lúc này vừa hay giục ngựa phi tới, vội vàng đưa tay ra đỡ Hứa Chử, kinh ngạc hỏi: “Tướng quân, ngài bị sao vậy?”

Hứa Chử cố gắng lắc lắc đầu, sau đó gạt hai tay của Trần Đáo ra, trầm giọng nói: “Không có gì cả!”

Trần Đáo nhảy xuống ngựa, đỡ Hứa Chử lên chiến mã, lớn tiếng nói: “Tướng quân, quân ta đã thành công xuyên thủng đại trại của quân Ngô rồi!”

“Tốt!” Hứa Chử dùng sức nắm lấy yên ngựa, cố gắng để mình không ngã ngựa, nói với Trần Đáo: “Truyền lệnh toàn quân, không được ham chiến, lập tức giết tới cửa ải hội hợp với thiếu tướng quân.”

“Mặt tướng tuân lệnh.”

Trần Đáo âm âm trả lời, lĩnh mệnh mà đi.

Mắt nhìn theo Trần Đáo đi về xa xa, Hứa Chử đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, rồi từ trên lưng ngựa ngã chúi đầu xuống đất.

...

Sườn nam của ải Thanh Ngưu.

Hai trăm thiết kỵ do Mã Siêu suất lĩnh đang va chạm thẳng mặt với bộ binh của quân Ngô đang hùng dũng tràn lên. Trong khoảnh khắc tiếng ngựa hí bi ai và tiếng hô thảm của sĩ tốt quỵen lại với nhau thành một mảng hỗn độn, hơn hai trăm sinh mạng tươi sống trong thoáng chốc đã tiêu tán. Đặc biệt là Mã Siêu, một thanh thiết thương trái quết phải đâm, giống như một con hắc long cuộn cuộn bay lượn trong trận của quân Ngô, người ngựa phi đến đâu thì tướng sĩ quân Ngô giống như sóng tách ra đến đó, thi thể ngổn ngang.

“Đáng ghét!”

Hậu trận của quân Ngô, Chu Thái hừ một tiếng, tay phải thả thiết thai cung đã kéo cong như trăng tròn, phát ra một tiếng ong, một mũi lang nha tiễn thô như ngón cái đã rời cung mà bay đi, lạnh lùng bắn về phía yết hầu của Mã Siêu. Mã Siêu vừa gạt bay một nha tướng của quân Ngô, đang muốn bồi thêm một thương thì cảm thấy có sát cơ băng lãnh như thủy triều ập tới, vội vàng ngẩng đầu lên, một đạo hàn quang nhanh như điện xẹt đã lướt tới trước mặt.

Mã Siêu thương thế không biến đổi, vẫn một thương đâm xuyên qua yết hầu của tên nha tướng ấy, sau đó ung dung nghiêng đầu tránh né, kết quả lại không hoàn toàn né được, chỉ nghe thấy keng một tiếng, lang nha tiễn xé không bắn tới hất bay cả mặt nạ quỷ của Mã Siêu, mũi tên sắc bén còn lưu lại một vết thương nổi bật trên mặt phải của Mã Siêu.

“Hả?”

Mã Siêu chậm rãi cúi đầu, trong loạn quân tìm thấy Chu Thái vừa kéo cung bắn tên. Chu Thái lại bắn thêm một mũi tên nữa, nhưng bị Mã Siêu giơ thương lên nhẹ nhàng gạt bay. Trong thoáng chốc, sát cơ mãnh liệt

đã cháy rực như lửa rừng ở trong mắt của Mã Siêu. Mã Siêu lúc này giống như một con sư vương bị chọc giận, ngẩng mặt lên trời gầm gừ.

“Hãy!”

Mã Siêu quát lớn một tiếng, xông thẳng vào trong loạn quân hồng giết Chu Thái. Sĩ tốt quân Ngô tuy ra sức ngăn cản, nhưng chẳng khác nào châu chấu đá xe, căn bản không thể ngăn cản Mã Siêu dù chỉ là trong một thoáng. Mã Siêu dưới sự vây quanh của mấy chục thân binh giống như một thanh đao lóc thịt sắc bén, không gì có thể ngăn cản đột tiến vào trung quân của Đông Ngô.

Trung quân Đông Ngô.

Chu Thái dùng sức nắm chặt liệt hỏa trường đao, trong mắt cũng có hai quầng lửa đang cháy rực. Tới đây, Mã Siêu, chỉ cần người lao tới trung quân, bản tướng quân liền không bị coi là kháng quân lệnh. Tới đây, Mã Siêu, mau tới đây. Cửu Giang Chu Ấu Bình đã đợi người lâu lắm rồi, vào ngay hôm nay chúng ta hãy quyết một trận sinh tử đi!”

“Hự!”

Trong tiếng gào thét thảm liệt, hai viên Ngô quân thiên tướng cuối cùng ngăn ở trước mặt Chu Thái đã bị Mã Siêu hất bay lên không trung. Chu Thái cuối cùng cũng đối mặt với Mã Siêu. Chu Thái quát lớn một tiếng, liệt hỏa trường đao súc thế đã lâu lập tức hóa thành một con rồng lửa bay vút lên cao, nhắm tới Mã Siêu mà hung ác chém tới.

“Đi chết đi!”

Mã Siêu quát lớn một tiếng, đại thiết thương công kênh không chút hoa xảo gõ lên liệt hỏa đao của Chu Thái. Chỉ Thái chỉ nghe tới bên tai vang lên một tiếng ong, có một cỗ lực lượng cuồng dã từ chuôi đao giống như thủy triều ủa ngược về. Chu Thái cảm thấy ngực của mình giống như bị một thanh chùy nặng nề đập mạnh vào, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

Mã Siêu một thương chặn lại liệt hỏa đao của Chu Thái, chuôi thương thuận thế vòng về quật vào lưng của Chu Thái. Chỉ nghe thấy bốp một tiếng, Chu Thái đã từ trên lưng ngựa ngã xuống. Mã Siêu đang muốn giục ngựa lao lên bồi thêm một thương giết chết Chu Thái thì trên cửa ải ở phía sau đột nhiên vang lên tiếng kèn lệnh thê lương, là kèn lệnh lui quân!

Quân kỵ của Lương Châu, ai nghe thấy kèn lệnh mà không rút - chém!

Mã Siêu ngậy người trong một thoáng, hai thân binh đã liều mạng xông lên cứu Chu Thái về. Mã Siêu hừ một tiếng, chỉ trường thương trong tay về phía sau, ngẩng mặt lên trời quát: “Lui!”

411. Chương 321: Trời Sinh Ra Tào Sao Còn Sinh Ra Mã? (1)

Trong tiếng kèn thê lương vang xa, Mã Siêu phi nước đại hướng về cửa ải, trong số hai trăm thiết kỵ xuất chiến cùng với Mã Siêu thì lúc này chỉ còn hơn hai mươi thiết kỵ còn theo sát hẩn, thế nhưng thương vong của quân Ngô còn nặng nề hơn nhiều lần, gần hai ngàn quân tinh nhuệ bị thiết kỵ Tây Lương tập kích đánh bại, Đại tướng thống lĩnh Chu Thái cũng bị Mã Siêu đánh bị thương.

“Hiếu Trục!” Mã Siêu nhảy xuống ngựa quát to: “Tại sao lại nổi kèn lệnh?”

“Thiếu tướng quân” Pháp Chính kích động nghênh đón Mã Siêu, hẩn phát tay gọi to: “Ba ngàn quân thiết kỵ của Hứa Chử tướng quân đã đánh tới đây. Thiếu tướng quân không cần phải liều mạng với Tôn Kiên nữa. Ha ha ha”.

Pháp Chính cười lớn, hẩn tiến tới hung hăng đâm một quyền vào ngực Mã Siêu.

Điều đáng kinh ngạc là Mã Siêu lại bị một quyền nhẹ như gió thoảng của Pháp Chính, một thư sinh yếu ớt, đánh ngã xuống ngựa, nằm sõng soài trên mặt đất khê rên rĩ. Một Mã Siêu vốn tinh thần vô cùng mạnh mẽ đột nhiên trở nên vô cùng mệt mỏi. Ngay lúc này Pháp Chính mới phát hiện ra ở má phải của Mã Siêu có một vết máu đang chảy.

“Thiếu tướng quân” Pháp Chính vội vàng tiến tới đỡ Mã Siêu dậy, hần hót hoảng hốt: “Người có sao không?”

Mã Siêu lắc đầu, hần cảm thấy hai mí mắt mình nặng tựa ngàn cân: “Buồn ngủ quá. Ta muốn ngủ một giấc’.

“Hả?” Pháp Chính thất kinh, hần vội vàng nắm lấy bả vai Mã Siêu lắc mạnh hai cái, vừa hét to vào tai Mã Siêu. “Không thể ngủ! Thiếu tướng quân, người tuyệt đối không thể ngủ. Nếu hiện tại người ngủ thiếp đi thì chỉ e sẽ không thể tỉnh lại. Thiếu tướng quân, người nhất định phải gắng gượng lên. Người đâu, hãy mau tìm quân lang trung, mau đi”.

Pháp Chính còn tưởng Mã Siêu bị một vết thương trí mạng. Đây quả thực không phải là một chuyện đùa.

Ngay lập tức có tên thân binh hoảng hốt rời đi. Chỉ trong chốc lát đã mang theo quân lang trung quay lại, trong lúc đó Mã Siêu đã bắt đầu ngáy o o. Tên quân lang trung kiểm tra Mã Siêu một lúc lâu rồi hần nhìn Pháp Chính nói: “Tiên sinh, Thiếu tướng quân chỉ bị tổn thương nguyên khi do ác chiến liên miên, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khoẻ, không có gì đáng ngại”.

“Không có gì đáng ngại sao?”

Pháp Chính đang nửa tin nửa ngờ, hần không yên tâm để ngón tay lên mũi Mã Siêu thử hơi thở, hần phát hiện ra Mã Siêu vẫn còn thở khi đó mới hoàn toàn yên tâm.

Tôn Kiên đứng quay lưng về phía chúng tướng, hần nhìn chăm chăm vào tấm bình phong sau án.

Đã suốt một nửa canh giờ Tôn Kiên vẫn đứng như vậy, không nói một lời. Không khí trong đại trường trung quân rất ngột ngạt làm người khác hít thở không thông. Tất cả các tướng lĩnh quân Ngô đều cúi đầu, nhất là Chu Thái, Tưởng Khâm, Toàn Tông, Từ Thịnh bốn tướng lại càng xấu hổ tới cùng cực, mấy người này chỉ hận không tìm được khe hở dưới đất để chui vào.

Bốn tướng Chu Thái chỉ huy hai ngàn tinh binh mạnh mẽ tấn công cửa ải Thanh Ngưu tới nửa ngày nhưng điều đáng ngạc nhiên là không thể đánh chiếm được cửa ải, ngược lại còn bị thiết kỵ Tây Lương phản kích, tổn thất vô cùng nghiêm trọng số tám ngàn tinh binh, có hai ngàn quân đã tử trận, số binh sĩ bị thương lên tới phân nửa. Bốn tướng Chu Thái coi như dày dạn sa trường nhưng tới lúc này vẫn chưa trải qua một trận đánh uất ức như vậy.

“Chúa công” Chu Thái đột nhiên tiến lên một bước, hần quỳ một gối xuống, chắp nói: “Mạt tướng nguyện dẫn tám trăm tinh binh bản bộ thừa dịp đêm tối tấn công bất ngờ, thề quyết đánh chiếm ải Thanh Ngưu lập công chuộc tội. Nếu mạt tướng không làm được, mạt tướng cam tâm mang đầu về gặp chúa công”.

Trong đám loạn quân Chu Thái bị Mã Siêu đâm một thương ngã ngựa. Mặc dù khi đó hần suýt chết ngất nhưng thực sự không bị trọng thương.

“Chúa công, mạt tướng nguyện cùng Chu Thái tướng quân xuất kích”.

Tưởng Khâm, Toàn Tông, Từ Thịnh ba tướng cũng rồi rít bước tới, quỳ xuống phía sau Chu Thái.

“Chúa công!”

“Chúa công!”

“Chúa công!”

Trong tiếng gầm rống giận dữ, Hạ Tề, Lữ Đại, Chu Trị, Tổ Lang, Lữ Mông chư tướng cũng rồi rít giậm chân tiến lên trước tướng, xin xuất chiến đánh giặc. Tinh thần chúng tướng trong đại trường bừng bừng phấn nộ. Cổ Ung, Bộ Chất đi theo trong quân làm quân sư thì chỉ đứng liếc xéo. Trong chốc lát ánh mắt mọi người đều tập trung lên lưng của Tôn Kiên.

“Chu Thái tướng quân, hãy đứng lên” Dưới cái nhìn chăm chăm, ánh mắt sắc bén của các chư tướng, Tôn Kiên đột nhiên quay người lại đỡ Chu Thái đứng dậy, hấn nhìn chư tướng, khoát tay nói: “Chư vị tướng quân xin hãy đứng lên. Mã Siêu dũng mãnh, thiết kỵ Tây Lương thiện chiến, Cô sớm đã biết. Thất bại hôm nay là tội của Cô, không phải là của chư vị tướng quân ở đây”.

“Chúa công”.

Chu Thái thấy thái độ của Tôn Kiên như thế hấn càng thêm xấu hổ.

“Thôi” Tôn Kiên thở dài một hơi rồi hấn bùi ngùi nói: “Tướng quân không cần phải nói gì nữa. Đó là Cô đã sai. Tổn thất mấy ngàn tướng sĩ đó vốn có thể tránh được”.

Nói xong Tôn Kiên quay đầu nhìn Từ Thứ, nói về áy náy: “Cô hối hận đã không nghe theo lời Nguyên Trực dẫn tới mối hoạ hôm nay”.

Từ Thứ nói: “Chúa công, hiện tại vẫn còn kịp thay đổi chiến lược”.

“Hả?” Tôn Kiên vội hỏi: “Vẫn còn kịp sao?”

Trương Chiêu phản đối: “Nguyên Trực, quân đội của Thái Sử Từ tướng quân vừa mới đại bại, ba nghìn quân thiết kỵ Tây Lương ải Khẩu Bắc ở bên cạnh đã đánh giết tới đây tập hợp với quân Mã Siêu. Mã Siêu có thêm ba ngàn quân thiết kỵ này cùng với lợi thế về mặt địa hình của cửa ải. Quân ta dù có mười vạn đại quân thì chỉ e trong vòng năm bữa nữa tháng cũng không thể đánh chiếm được. Theo như thám mã phi báo đại quân của Mã Dực chỉ còn cách cửa ải Thanh Ngưu một ngày đường. Tiên phong kiêu tướng Mã Đại cùng với tám ngàn quân thiết kỵ cũng đã tiến tới cửa ải, lúc này lại chuyển công thành thủ, liệu có kịp không?”

Cổ Ung, Bộ Chất cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, liệu còn kịp không?”

Từ Thứ khẽ mỉm cười nói: “Chẳng lẽ chư vị đã quên bên cạnh ải Khẩu Bắc vẫn còn năm nghìn Tào quân”.

“Ừ, Tào quân?” Trương Chiêu phán bác lại: “Thái Sử Từ tướng quân đã báo lại quân Tào cùng quân Lương đã ngầm hẹn ước với nhau. Tại sao quân Tào còn có thể trợ giúp lại quân ta?”

Từ Thứ nói: “Trước khác nay khác. Tào quân tạm thời hợp tác cùng Lương quân cũng phải vì thật lòng giúp đỡ Lương quân mà bởi vì khi đó quân Ngô ta thế mạnh, Lương quân thế yếu, Tào quân sợ chúa công đoạt mất Thiên Tử nên mới tạm thời hợp tác cùng Lương quân. Hiện tại tình thế thay đổi, Lương quân không ngừng cuộn cuộn tiến ra ải Thanh Ngưu, đã thành thế lớn nghênh đón Thiên Tử, Tào quân lo sợ Thiên Tử sẽ rơi vào tay Mã đồ phụ, tất phải ở thế quay giáo ngăn cản. Dù sao Tào quân cũng không nguyện ý để chúa công nghênh đón Thiên Tử, cũng không muốn để Mã đồ phụ đoạt được Thiên Tử. Bọn họ vẫn còn đang ảo tưởng Tào Thừa tướng sẽ dẫn đại quân tới cứu viện”.

“Thì ra là như vậy” Tôn Kiên phấn kích nói: “Người nào nguyện ý tới đại doanh quân Tào?”

“Mỗ nguyện ý”.

Tôn Kiên vừa dứt lời, Chiết Trùng Giáo úy Lữ Mông bước ra ngoài nói.

“Được!” Tôn Kiên vui mừng nói: “Tử Minh hãy mau lên đường”.

“Tuân lệnh”.

Lữ Mông lĩnh mệnh rời đi.

Đợi khi Lữ Mông đi khỏi, Từ Thứ nói tiếp: “Thế nhưng Tào quân chỉ có năm ngàn quân cho dù Thái Sử Từ tướng quân có kịp thu nạp bại binh tương trợ thì binh lực cũng chỉ hơn một vạn quân, dưới sự giáp công của hai mặt quân Tây Lương thì chỉ e cũng không thể duy trì được lâu vì vậy chúa công vẫn cần phải phái một viên Đại tướng khác chỉ huy tinh binh Sơn Việt tràn đèo lội suối đi trước trợ chiến. Tinh binh Sơn Việt hung hãn không sợ chết, lại có sở trường về tác chiến vùng núi. Địa hình vùng Thanh Ngưu đa số là vùng núi, rất có lợi cho phòng thủ. Nếu có tám ngàn tinh binh Sơn Việt này phòng thủ những nơi hiểm yếu, Mã đồ phụ dù có mười vạn thiết kỵ tấn công cũng không thể làm nên cơm cháo gì”.

“Ừ” Tôn Kiên nặng nề gật đầu, hấn ngẩng đầu quát hỏi: “Ai dám dẫn quân đi trước?”

“Mặt tướng dám đi”.

Tôn Kiên vừa dứt lời, Chu Thái đã lập tức xung phong bước ra khỏi hàng.

“Tốt!” Tôn Kiên nói: “Tướng quân hãy lập tức điểm tám ngàn tinh binh Sơn Việt đi suốt ngày đêm, vượt qua núi cao hội quân với Thái Sử Từ tướng quân sau đó lập thế trận tử thủ, giống như một cái đinh gắn trên quan đạo, tuyệt đối không để đại quân của Mã đồ phu xuôi nam, cũng không thể để cho quân của Mã Siêu chạy lên phía bắc. Đại quân Tây Lương từ xa tới đây, một khi lương thảo tiếp tế không đầy đủ, tự nhiên sẽ không chiến mà tan”.

“Tôi khi đó Cô nhất định sẽ bắt sống Mã Siêu, tế sống vong linh Bá Phù”.

Nói xong những lời cuối cùng này sắc mặt Tôn Kiên trở nên vô cùng danh ác. Chu Thái nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Từ Thứ nhắc nhở: “Thiết kỵ Tây Lương trang bị hoàn hảo, huấn luyện nghiêm chỉnh, hơn nữa chúng còn trải qua trăm trận, cực kỳ kiêu dũng. Tướng quân hãy nhớ tuyệt đối không thể liều mạng với chúng. Khi lập trại, phải trại sau ứng cứu cho trại trước. Bên trong và bên ngoài doanh trại hãy đào nhiều hầm, hố, bẫy, bố trí nhiều dây thừng gặt ngựa, thiết lập hàng rào chướng ngại trùng trùng điệp điệp trên sơn đạo hẹp, tự nhiên uy lực của thiết kỵ sẽ giảm bớt đi nhiều. Nếu làm như vậy, muốn ngăn cản thiết kỵ Tây Lương cũng không phải là việc khó khăn gì”.

“Đúng vậy” Tôn Kiên bùi ngùi nói: “Nếu như Thái Sử Từ có thể làm như lời quân sư, đào nhiều hào sâu trước quân doanh, bố trí nhiều hàng rào sừng hươu, cũng như không khinh địch như vậy thì đã không bị quân thiết kỵ Tây Lương dễ dàng đánh chiếm doanh trại. Chu Thái tướng quân hãy lấy đó làm bài học”.

Chu Thái nghiêm nghị nói: “Xin chúa công yên tâm, mặt tướng tuyệt đối không dấn vào vết xe đổ của Thái Sử Từ tướng quân”.

“Tốt!” Tôn Kiên vung tay, hân cao giọng nói: “Hãy đi thôi”.

Chu Thái đứng thẳng xoay người, nghênh ngang rời đi.

Ngày đêm hôm đó, Chu Thái điểm tám ngàn tinh binh Sơn Việt, vượt qua núi cao hiểm trở tiến về ải Khâu Bắc bên cạnh ải Thanh Ngưu hội quân cùng với Thái Sử Từ.

Ải Khâu Bắc bên cạnh ải Thanh Ngưu, đại trại Tào quân.

Sau khi buông tha cho năm ngàn quân thiết kỵ Tây Lương của Mã Đại, Tào quân lại một lần nữa chui ra từ hai bên sơn cốc, chiếm cứ ba toà đại doanh.

Chung quy do Mã Đại tuổi còn trẻ, dù đã luyện thành một thân võ nghệ, lại cũng theo Giả Hủ học binh thư mấy năm liền nhưng vẫn chưa bao giờ chính thức tự mình thống lĩnh đại quân, hơn nữa trong lúc vội vàng tiến tới ải Thanh Ngưu hội quân cùng với huynh trưởng Mã Siêu nên căn bản không nghĩ tới đại quân sau này còn phải qua đây, lưu lại một toán quân chiếm giữ doanh trại Tào quân.

Đêm khuya, quân trưởng của Tào Hồng.

Tào Chân, Vu Cầm dắt tay nhau tới, ngay khi vào trướng Tào Chân đã nhìn Tào Hồng nói: “Hồng thúc, thám mã vừa phi báo, đại quân Tây Lương của Mã đồ phu đã tới ngoài núi, chỉ còn cách ải Thanh Ngưu một ngày đường”.

Tào Chân vừa nói xong, Vu Cầm liền tiếp lời: “Ban ngàn quân thiết kỵ của Hứa Chủ đã đập bằng doanh trại quân Ngô tiến tới cửa ải hội quân với Mã Siêu. Vào lúc giữa trưa Tôn Kiên chỉ huy đại quân Đông Ngô đã tiến tới ngoài ải Thanh Ngưu, mạnh mẽ tấn công cả buổi trưa nhưng chỉ hao binh tổn tướng rất nhiều cuối cùng vẫn không thể đánh tan mấy trăm kỵ binh của Mã Siêu trấn giữ cửa ải. Hiện tại viện quân Tây Lương đang cuộn cuộn đổ tới, quân Ngô đã không còn cách nào ngăn cản Mã đồ phu đem Thiên Tử quay lại Quan Trung”.

“Nguy rồi” Tào Hồng cau mày nói: “Đại quân của Mã đồ phu đã tới, tại sao đại quân của chúa công lại chậm chạp không có tin tức vậy?”

Trong mắt Vu Cấm không khỏi hiện lên vẻ lo lắng. Theo dự đoán của hắn, đến bây giờ đại quân của Tào Tháo vẫn không có tin tức vậy chỉ có thể xảy ra một khả năng đó là Tào Tháo đã gặp phiền phức lớn. Vu Cấm vốn định nói với Tào Hồng rằng đại quân của chúa công không thể nào tiến tới ải Thanh Ngưu này nhưng y nghĩ vừa xuất hiện đã lập tức phải nuốt vào trong, hắn nhìn Tào Hồng nói: “Thiếu tướng quân, đại quân của chúa công chậm chạp chưa tới. Nếu quân ta không thể ngăn cản, để Mã đồ phu cướp lấy Thiên Tử mang về Quan Trung thì đại thế thiên hạ đã ở Tây Lương, ôi, nghiệp lớn của chúa công!”

“Mơ tưởng” Tào Hồng bực tức phát tiết: “Có bản tướng quân ở đây, Mã đồ phu đừng có mơ cướp Thiên Tử mang vào Quan Trung”.

“Báo” Tào Hồng vừa dứt lời thì chợt có một tên tiểu giáo bước vào trưởng báo: “Tướng quân, sứ giả quân Ngô cầu kiến bên ngoài doanh”.

“Sứ giả quân Ngô?” Tào Hồng không nhị được nói: “Đuổi đi cho bản tướng quân, không tiếp”.

“Tướng quân không thể” Vu Cấm vội khuyên nhủ: “Lúc này quân Lương đang chiếm ưu thế, quân Ngô đang rơi vào tình thế xấu, chúng tôi đây nhất định vì muốn liên minh đối kháng với quân Lương”.

Tào Chân cũng vội khuyên nhủ: “Đúng vậy, Hồng thúc. Nếu chúng ta có thể liên thủ với quân Ngô thì có thể tránh được việc bị quân Lương hai mặt giáp công, mà hy vọng vậy chặt Mã Siêu trong núi cũng tăng lên rất nhiều”.

“Ừ” Tào Hồng đồng ý, hắn gật đầu nói: “Nếu đã như thế hãy mau chóng triệu sứ giả quân Ngô tới gặp”.

412. Chương 321: Trời Sinh Ra Tào Sao Còn Sinh Ra Mã? (2)

Lúc nửa đêm, Chiết Trùng Giáo Uy Lữ Mông phụng quân mệnh Tôn Kiên vượt qua núi tìm thấy quân đội của Thái Sứ Từ trong rừng rậm.

Sau khi truyền đạt quân lệnh của Tôn Kiên, Lữ Mông liền khởi hành tới quân doanh Tào quân làm thuyết khách, kết quả quân Tào và quân Ngô liên minh. Lúc hai hai bên thống nhất sẽ hạ trại bên quân doanh quân Tào cùng ngăn chặn thiết kỵ bản bộ của Mã Siêu, Hứa Chử chạy lên phía bắc bởi vậy quân Ngô sẽ hạ trại sau lưng quân Tào, chịu trách nhiệm ngăn cản đại quân Tây Lương của Mã Dục. Sau khi hai bên ước định, Thái Sứ Từ nhanh chóng chỉ huy tàn binh bản bộ của mình tiến tới nơi hiểm yếu phía bắc quân doanh Tào quân một lần nữa hạ trại, lại làm theo đề nghị của Từ Thứ thiết lập rất nhiều hầm hố trước quân doanh, bố trí dây thừng gặt ngựa, đáng diệu chuẩn bị tử thủ lâu dài.

Mã Siêu vừa mới tỉnh lại, đang cùng Hứa Chử, Trần Đáo hàn huyên thì có khoái mã phi báo Mã Đại đã dẫn năm ngàn quân thiết kỵ tới cứu viện. Mã Siêu nghe vậy mừng rỡ dẫn chư tướng xuất trưởng đón Mã Đại vào đại doanh mặc dù lúc này đã là đêm khuya nhưng trung quân đại tướng của Mã Siêu lại sáng rực, người đi lại khắp nơi.

Mã Siêu ngồi trên mặt đất giữa đại tướng, Hứa Chử, Mã Đại, Trần Đáo, Pháp Chính phân chia ngồi hai bên.

Sắc mặt của Mã Siêu, Hứa Chử vẫn còn tái nhợt, nhất là Hứa Chử, sắc mặt nhìn không có chút khí huyết nào, cũng may vết thương của hai người chỉ là vết thương ngoài da, hai người chỉ vì chém giết quá độ nên tổn thương nguyên khí. Nếu như là lúc bình thường thì chỉ cần nghỉ ngơi khoảng mười, mười lăm ngày là có thể khôi phục hoàn toàn, chỉ tiếc hiện tại đại địch trước mặt, tình thế không cho phép hai người nghỉ ngơi.

Pháp Chính hỏi Mã Đại: “Nhị tướng quân, lần này chúa công phái bao nhiêu viện quân tới đây?”

Mã Đại nói: “Trừ năm ngàn quân thiết kỵ của mặt tướng làm tiên phong phía sau còn có một vạn thủy quân tinh nhuệ của Cam Ninh tướng quân”.

“A” Pháp Chính khẽ gật đầu rồi đột nhiên nhớ ra gì đó hắn vội hỏi: “Chờ một chút, quân thiết kỵ tiên phong của nhị tướng quân làm thế nào vượt qua được doanh trại Tào quân?”

Mã Đại cực kỳ đắc ý cười to nói: “Mặt tướng hạn cho quân Tào trong thời gian một nén nhang phải rút lui ra ngoài quân doanh nhường lại quan đạo, quân Tào sợ uy phong của quân ta, chúng biết điều nhường đường. Ha ha ha, thật sự rất thống khoái”.

Pháp Chính nói: “Có lưu lại quân đội giữ trại không?”

Mã Đại ngạc nhiên nói: “Không có”

“Hồng!” Pháp Chính cả kinh, hần hoảng hốt nói: “Hồng, hồng mất rồi”.

Hứa Chử hỏi: “Pháp Chính tiên sinh, hồng cái gì?”

Pháp Chính nói: “Ai, Nhị tướng quân đáng lẽ phải lưu lại một nửa quân của mình bảo vệ doanh trại quân Tào mới phải. Hiện tại nhất định quân Tào đã quay lại chiếm lại quân doanh. Nếu như quân Tào liên minh với tàn quân Đông Ngô, quân ta tất sẽ lưỡng bề thọ địch. Kết quả chúng ta vẫn không thể phá vây được, ngay cả khi đại quân của chúa công tới đây vẫn không thể tiếp ứng được, vậy thì có tác dụng gì đâu”

“Nguy rồi” Mã Đại biến sắc, hần vội vàng đứng dậy nói: “Nếu đã như vậy, mặt tướng nguyện chỉ huy một đội kỵ binh quay lại đánh chiếm quân doanh”.

Pháp Chính nói: “Chỉ e là không còn kịp nữa rồi”.

Mã Siêu nói: “Trọng Nhạc (tên chữ của Mã Đại) không thể lỗ mãng, việc tới nước này gấp cũng vô dụng, hãy để toàn quân nghỉ ngơi, hồi phục một đêm, đợi ngày mai đại quân của huynh trưởng tiến tới ngoài núi hăng hay”.

Trần Đáo nói: “Thiếu tướng quân nói rất đúng. Hiện tại ở quan ải đã tập trung gần tám ngàn quân tinh nhuệ, coi như Tôn Kiên có mười vạn đại quân hung hãn tấn công thì chỉ e dăm bữa, nửa tháng cũng không thể đánh hạ được, hơn nữa các tướng sĩ đã gấp gáp hành quân đường dài, lại vừa mới trải qua một trận ác chiến, cần phải nghỉ ngơi lấy sức ngay. Chúng ta hãy cứ chờ tới ngày mai rồi hãy nói”.

Pháp Chính nói: “Cũng chỉ còn cách đó thôi”.

Tào Tháo đang nằm gục xuống án ngữ say thì bất chợt bị tiếng bước chân gấp gáp làm bừng tỉnh, hần vội vã ngẩng đầu thì thấy tộc tử Tào Hưu bước vào trướng. Tào Hưu nhìn Tào Tháo vái chào và nói: “Tham kiến thúc thúc”.

“Văn Liệt, miễn lễ” Tào Tháo khoát tay áo, hỏi Tào Hưu: “Đã mời Trương tướng quân tới chưa?”

Tào Hưu nói: “Đã mời tới, đang ở bên ngoài”.

Tào Tháo nói: “Hãy mời Trương tướng quân vào”.

“Tuân lệnh”.

Tào Hưu khom người thối lui ra ngoài trướng, chỉ trong chớp lát Trương Dĩ bước nhanh vào trướng, hần nhìn Tào Tháo khom người vái chào, cao giọng nói: “Mặt tướng Trương Cáp tham kiến chúa công”.

“Trương tướng quân miễn lễ” Tào Tháo khoát tay nói: “Xin mời ngồi”.

“Tạ ơn chúa công”.

Trương Cáp ôm quyền bái lạy lần nữa rồi hần tiến lên hai bước, ngồi xuống trước án, đối diện với Tào Tháo.

Tào Tháo thở dài một hơi dài rồi hần đột nhiên rút thanh bội kiếm của mình ra, quay ngược chuôi đưa cho Trương Cáp và nói: “Trương tướng quân, xin tướng quân hãy chém đầu Cô”.

Trương Cáp kinh hãi nói: “Chúa công hà cớ gì? Tại sao lại như vậy?”

Tào Tháo nói: “Mã đồ phu hạn Cô thấu xương, tuy tướng quân cùng Mã Siêu có hận giết cha nhưng nếu tướng quân có thể lấy đầu Cô dâng hiến tướng quân vẫn có thể bảo đảm được mạng sống của mình”.

Trương Cáp vội vàng đứng dậy, hần lo sợ không yên phủ phục trước án nói: “Chúa công, nếu như muốn hại mặt tướng, không cần lấy cớ, chỉ cần giết ngay mặt tướng, hà cớ gì dùng cách này?”

“Đây chính là những lời tâm huyết của Cô” Tào Tháo kích động nói: “Nay Cô bị vây khốn ở Hứa Xương, lúc này đã lâm vào tuyệt cảnh không lối thoát, chỉ e rất khó tránh khỏi tai kiếp này. Sau khi Cô chết, Lưu Biểu, Viên Thiệu, Lưu Chương tất cả mấy người đó đều không phải là đối thủ của Mã đồ phu. Mãnh hổ Giang Đông Tôn Kiên tuy rất oai hùng nhưng đáng tiếc lại an phận ở một góc Giang Đông, cũng rất khó có thể phòng thủ lâu. Chỉ chưa đầy mười năm nữa, thiên hạ sẽ nằm trong tay Mã đồ phu. Tướng quân khi đến với Cô đang lúc tình thế nguy na, giúp Cô đánh bại Viên Thiệu, công lao hãn không dưới Hàn Tín tới đầu quân cho Cao Tổ lúc hiểm nghèo”.

“Đáng tiếc, thời vận không tốt. Trời đã sinh Tào, tại sao lại còn sinh Mã? Nay Cô lâm vào thế hiểm nghèo, bại vong là điều sớm tối, không thể không báo đáp ân tình sâu đậm của tướng quân. Tướng quân cứ yên tâm lấy đi thủ cấp của Cô”.

“Chúa công” Trương Cáp ngẩng đầu, ừ ừ nói: “Mạt tướng bị tiểu nhân hãm hại, trận trước phản chiến cũng chỉ là bất đắc dĩ. Từ khi mạt tướng về quy hàng chúa công, mạt tướng mới biết chúa công hùng tài đảm lược vượt xa Viên Thiệu tài trí bình thường. Ngày thường mạt tướng mỗi lần đàm đạo cùng Tưởng Kỳ, Hàn Mãnh tướng quân đều nói: Nay đã gặp minh chủ, thề nguyện chinh chiến xa trường, lập nên sự nghiệp để không uổng phí cuộc đời này, há có thể hai lòng sao? Hơn nữa sau khi mạt tướng quy hàng chúa công, vợ con đều bị Viên Thiệu giết hại, mạt tướng và Viên Thiệu đã có thù không đội trời chung. Mạt tướng cùng Mã Siêu cũng có thù giết cha. Mã Siêu là thân tín của Mã Địch, liệu có thể thu nạp mạt tướng mà không để ý tới điều đó không?”

“Hành động lần này của chúa công tuy là cứu mạt tướng nhưng thật ra là hại mạt tướng” Trương Cáp nói xong liền chộp lấy thanh bảo kiếm trên án đặt lên cổ, hần nói về bị thương: “Nếu chúa công hoài nghi mạt tướng ăn ở hai lòng. Mạt tướng có trăm miệng cũng không thể biện bạch, chỉ biết lấy cái chết mà thôi”.

Nói xong Trương Cáp liền giật mạnh bảo kiếm, có ý định muốn tự vẫn.

“Tướng quân không được” Tào Tháo hốt hoảng chộp lấy thanh bảo kiếm, ngay lập tức thanh bảo kiếm sắc bén đã cắt đứt tay Tào Tháo, máu tươi chảy trào xuống dưới nhưng Tào Tháo vẫn không buông ra, hần lên tiếng khuyên nhủ Trương Cáp: “Vây là Cô sai lầm, Cô không nên hoài nghi tướng quân. Tướng quân hãy mau bỏ kiếm trong tay xuống”.

Trương Cáp buồn nản quăng thanh bảo kiếm xuống nhưng trên cổ đã bị rạch một đường, máu trào ra.

Tào Tháo tự tay băng bó vết thương cho Trương Cáp sau đó hần chỉ tay lên trời thề nguyện: “Từ nay về sau nếu Cô lại hoài nghi tướng quân ắt phải chịu ngũ lôi oanh đỉnh mà chết”.

Trương Cáp cảm kích, hần phủ phục khóc nói: “Nếu mạt tướng phản bội tướng quân ắt sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết”.

“Ha ha ha” Tào Tháo cười dài ba tiếng, hần tiến lên đỡ Trương Cáp dậy và nói: “Tướng quân xin đứng lên”.

“Chúa công!” Trương Cáp đứng dậy, hần ôm quyền hùng hồn nói: “Lương thảo trong thành không còn duy trì được lâu, tại sao không thừa dịp sớm phá vây?”

“Cô cũng có ý muốn phá vòng vây nhưng lại sợ rơi vào bẫy của Mã đồ phu” Tào Tháo nói về khó xử: “Không biết hai vạn thiết kỵ Tây Lương đã đi đâu, làm sao chúng ta có thể biết Mã đồ phu và Giả độc sĩ đang bày ra quỷ kế gì? Rất có thể chúng đang dụ quân ta chủ động phá vây”.

Trương Cáp nói: “Phá vòng vây cũng chết, không phá vòng vây cũng chết. Cả hai cách đều chết vậy vì sao chúng ta không liều chết phá vây”.

Tào Tháo trầm tư trong chốc lát, đôi mắt nhỏ của hần nhắm lại rồi đột nhiên mở ra, hần kích động nói: “Vây cứ làm theo lời tướng quân, đêm nay chúng ta sẽ tận dụng trời tối phá vây”.

Trương Cáp nói: “Mạt tướng nguyện chỉ huy tinh binh bản bộ đi trước mở đường máu”.

Tào Tháo nói: “Làm phiên tướng quân”.

Tàng Phách, Trương Liêu, Trương Cáp, Tưởng Kỳ, Hàn Mãnh, Duẩn Lễ, Tôn Quan, Tống Hiến, Lữ Kiên toàn bộ chư tướng tề tựu đông đủ. Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục, Lưu Diệp, Cổ Quỳ các mưu sĩ cũng tụ

tập một bên. Trong đại sảnh đột nhiên trở nên chật chội, bỗng nhiên trong lúc đó Tào Hưu cầm kiếm từ thiên môn bước ra, cao giọng nói to: “Chúa công giá lâm”.

Tào Tháo trong bộ quân trang từ trong cửa thiên môn bước nhanh ra, đôi mắt nhỏ mở to, có đôi lúc ánh lên sự âm trầm.

Tất cả mọi người trong đại sảnh lập tức khom người, cùng hô lên: “Tham kiến chúa công”.

Tào Tháo thông dong bước lên ghế chủ vị, khoát tay nói: “Miễn lễ”.

“Tạ ơn chúa công”.

Mọi người tạ ơn rồi phân phó hai bên tả hữu.

Tào Tháo vẻ uy phong凛冽 nhìn rồi hấn rút kiếm cầm tay, hung hăng chém đứt một góc án, lạnh lùng nói: “Cô quyết ý tối nay phá vây, cùng một trận sống chết với Mã nghịch tặc mong rằng chư vị tướng quân đều tự thống lĩnh quân mã bản bộ của mình ra sức vì nước, không được mắc sai sót”.

Tàng phách, Trương Liêu và chư tướng lớn tiếng đáp: “Mặt tướng chờ quân lệnh của chúa công”.

“Ừ” Tào Tháo gật đầu nói: “Tổng Hiến, Duẩn Lễ, Tôn Quan nghe lệnh”.

Thái Sơn tặc Duẩn Lễ, Tôn Quan cùng bộ tướng cũ của Lữ Bố là Tổng Hiến cùng bước ra khỏi hàng, đứng dàn hàng trước mặt Tào Tháo đáp: “Có mặt tướng”.

Tào Tháo nói: “Các người hãy chỉ huy năm ngàn quân, khua chiêng trống ở cửa bắc, đông và cửa tây, ra về quân ta suốt đêm tập kết ở đó, làm ra như thể quân ta chuẩn bị phá vây từ ba hướng đó”.

“Tuân lệnh”.

Ba tướng Duẩn Lễ ầm ầm trả lời rồi rời đi.

Tào Tháo lại nói: “Trương Liêu nghe lệnh”.

Trương Liêu bước ra, ôm quyền nói: “Có mặt tướng”.

Tào Tháo nói: “Chỉ huy tám ngàn tinh binh ẩn núp trên trong cửa nam, châm lửa ở đầu thành làm hiệu, khi nào có lửa hiệu thì cho binh lính xông ra ngoài thành, nhất định phải lấp hết những hào sâu ngoài thành với bất cứ giá nào, loại trừ hết tất cả chướng ngại vật để cho đại quân phá vây”.

“Tuân lệnh!”.

Trương Liêu lĩnh mệnh rồi đi.

“Tướng Kỳ, Hàn Mãnh nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

“Chỉ huy năm ngàn trọng giáp bộ binh ở trong thành cửa nam đợi lệnh, đợi sau khi Trương Liêu lấp hết hào sâu thì lập tức xuất binh tiến đánh quân doanh Lương châu, phá hủy các hàng rào dọc theo đường tiến quân”.

“Tuân lệnh”.

413. Chương 321: Trời Sinh Ra Tào Sao Còn Sinh Ra Mã? (3)

Trương Cáp tiến lên hai bước, hấn thản nhiên đứng thẳng dưới đại sảnh, ôm quyền nói: “Có mặt tướng”.

Tào Tháo nói: “Chỉ huy năm ngàn quân kỵ binh bản bộ tụ tập trong thành đợi lệnh, đợi khi nhị vị tướng quân Tưởng Kỳ, Hàn Mãnh công phá quân doanh Lương châu thừa dịp tấn công. Tướng quân hãy nhớ, quân ta mục đích phá vây chứ không phải giết địch vì vậy sau khi tướng quân đánh giết vào quân doanh

địch quân cần nhớ không được ham chiến mà phải đánh xuyên qua quân doanh địch quân với tốc độ nhanh nhất sau đó bằng bất kỳ giá nào cũng phải đánh lui quân Lương nghịch tập, mở một con đường máu cho đại quân phá vây”

“Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Trương Cáp âm âm trả lời rồi hần xoay người rời khỏi đại sảnh.

Ngay khi chư tướng rời rít lĩnh mệnh rời đi, Tào Tháo mới thở phào một hơi nhìn mấy người Tuân Úc nói: “Cô sẽ lên cửa nam đích thân nổi trống trợ uy cho ba quân tướng sĩ. Chư vị hãy hãy hộ tống đi trước”.

Trong thành Hứa Xương khung cảnh vô cùng hỗn loạn nhưng bên ngoài thành khung cảnh lại vô cùng yên tĩnh. Những chiến hoàn vòng xung quanh thành giống như những con rắn khổng lồ màu đen uốn lượn, lặng lẽ mai phục trong bóng đêm, chỉ chờ con mồi đi qua bên mình là bất ngờ xông ra cướp đoạt. Men theo đường chiến hào là một bãi đất dựng hào rào gỗ rộng hai trượng. Toàn bộ những hàng rào gỗ dựng ở đây làm bằng những cọc gỗ to bằng bắp đùi dựng song song với nhau. Một đầu cọc gỗ cắm sâu xuống đất, đầu còn lại vót nhọn chỉ thẳng lên trời. Dưới ánh lửa chiếuọi những đầu nhọn trắng hếu trông giống như từng dãy răng nanh cắn người trong miệng loài cự thú, cực kỳ đáng sợ.

Đằng sau khu hàng rào gỗ cứ hơn mười thước lại có một toà tiền tháp, bên trong mỗi toà tiền tháp có năm mươi tên cung thủ.

Chiến hào được phủ kín hàng rào sừng hươu sắc nhọn, hàng rào gỗ cao ngất và còn cả hơn hai trăm toà tiền tháp đóng dày đặc ngay sau hàng rào gỗ, tạo thành một hiểm địa rất khó có thể vượt qua. Huống chi ngay phía sau khu hàng rào gỗ vẫn còn trú đóng một vạn quân bộ binh tinh nhuệ của Cao Thuận (Một vạn quân cung thủ đã chia nhau ra đóng ở các toà tiền tháp) cùng với một vạn hàng quân Hán Trung của Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang. Quân Tào muốn phá vây thực sự không phải dễ dàng khó trách một người xưa nay luôn trầm tĩnh như Cao Thuận cũng nói thế bao vây Hứa Xương đã thành, quân Tào đã rơi vào con đường cùng.

Bóng đêm đen như mực bất chợt vang lên tiếng kèn lệnh dồn dập, phá nát sự yên tĩnh của màn đêm tĩnh lặng.

Hồ Xích Nhi, Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang chư tướng và Lý Túc đều bị tiếng kèn lệnh dồn dập đó đánh thức, tất cả vội vàng mặc giáp trụ rồi vội vã đến trung quân đại tướng tụ họp. Tướng sĩ trong đại doanh cũng rít thúc dậy mặc giáp trụ ngay lập tức trong doanh trại quân Lương Châu náo động, ánh lửa soi sáng, chư tướng vội vã chạy tới trung quân đại tướng. Cao Thuận đã sớm khôi giáp chỉnh tề đứng uy nghiêm trước án giống như một cây tùng ngàn năm. Cao Thuận liếc mắt nhìn qua chư tướng rồi lên tiếng: “Vừa rồi quân xích hầu cấp báo, quân Tào bên trong thành Hứa Xương đang tụ tập lại, rất có thể chúng thừa dịp đêm nay phá vây”.

“Hả, chúng muốn phá vây?”

“Rốt cuộc quân Tào đã không thể chịu được nổi sao?”

“Ha ha ha, điều này rất tốt”.

Chư tướng nghe vậy không những không kinh hãi mà còn lấy đó làm vui mừng, xoa tay chuẩn bị cùng quyết chiến với đại quân Tào, chỉ duy có Lý Túc hỏi: “Tướng quân, xin hỏi quân Tào định phá vây hướng nào?”

Cao Thuận nói: “Các cửa bắc, tây và đông thành Hứa Xương đều đốt lửa, có quân đội tụ tập chỉ duy có cửa nam thành vẫn tối đen, không hề có động tĩnh gì”.

Hồ Xích Nhi nói: “Nói như vậy quân Tào chuẩn bị đồng thời phá vây từ ba cửa bắc, tây và đông phải không?”

“Điều này hoàn toàn có thể” Cao Thuận gật đầu nói: “Quân Tào binh nhiều, chúng có đủ năng lực đồng thời phá vây từ ba hướng thế nhưng dựa vào kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm của bản tướng quân mà phán đoán quân Tào nhất định chỉ hư trương thanh thế ở ba hướng này. Mục đích chính thức của chúng là tập trung binh lực về cửa nam và phá vây từ đây”.

“Hả” Lý Túc trầm ngâm nói: “Hướng phá vây ở cửa nam sao?”

“Đi” Cao Thuận vùng tay, hấn cao giọng nói: “Chư vị hãy cùng bản tướng quân tới cửa nam xem tình hình thực sự”.

“Tuân lệnh”.

Chư tướng âm âm trả lời.

Trong lúc ba cửa đông, tây và bắc âm ỉ vang trời thì trái lại cửa nam có vẻ vô cùng tĩnh lặng một cách dị thường. Trên lầu thành chỉ có mấy tên lính gác đêm đứng thẳng như tượng, còn có mấy ngọn đuốc dựng nghiêng trên tường thành cháy yếu ớt, tất cả đều bao phủ một bầu không khí trầm lặng giống như Cửu U địa ngục. Ngồi trong dịch lầu tối đen, Tào Tháo không hề quan tâm tới giá lạnh, tay áo của hắn quần lên, hai tay hắn được quần vải bó dày đặc, mỗi tay một cái dùi trống đứng trang nghiêm trước một chiếc trống trận lớn còn cao hơn cả hắn. Sương đêm, giá rét làm thành một màn sương trắng trên chòm râu của hắn”

Tuân Úc nhìn sắc trời, hấn nhìn Tào Tháo nói: “Chúa công, giờ Dậu đã tới”.

“Ừ” Tào Tháo gật đầu hấn nhìn Tào Hưu đang đứng nghiêm phía sau mình nói: “Văn Liệt, đốt lửa”.

Tào Hưu đột nhiên quay người, hấn nhìn quân thân binh lập trận phía sau quát to: “Đốt lửa”.

Lúc này hai tên thân binh mới cầm hai cây đuốc trong tay quăng vào đồng củi trước đó đã được dội dầu lửa, lửa lập tức bùng cháy, ánh lửa, bập bùng vọt cao mấy trượng. Ngay trong lúc đó hai chiếc dùi trống trong tay Tào Tháo cũng nặng nề nện vào mặt trống trận, trong đất trời đen kịt, u ám, tiếng trống trận vang lên. Mấy người Tuân Du đang đứng trang nghiêm ngy sau lưng Tào Tháo cũng đột nhiên cảm thấy trái tim mình nhảy dộn đã giống như đang hoà nhịp theo nhịp trống trận.

Dưới thành lầu, Trương Liêu giơ thương chỉ thẳng lên trời, quát to: “Mở cổng thành ra”.

Không đợi cổng thành được mở ra hết, Trương Liêu lập tức hai tay cầm hai bao tải nhét đầy đất bên trong nặng chừng hai trăm cân đặt lên vai, hấn quay đầu lại sau quát to: ”

Hai ngàn binh lính cũng vác những bao tải đầy đất lên vai, đi theo sau Trương Liêu mãnh liệt tiến ra ngoài cổng thành, lợi dụng bóng đêm che giấu tiến tới chiến hào bên ngoài thành. Bóng đêm đen kịt bên ngoài thành làm quân Tào rất khó nhìn thấy mặt đất, ngay khi chúng tiến đến bờ chiến hào thì có rất nhiều binh sĩ trượt chân ngã xuống chiến hào, ngay lập tức chúng bị những hàng rào sừng hươu sắc bén đâm xuyên qua thân thể, tất thảy cả ngay trước khi tiếng rên rỉ của chúng vang xa trong đêm tối. Bóng đêm đen kịt làm rất khó nhận ra bóng người, nó giúp ngăn cản quân cung thủ trên các toà tiền tháp bắn tên giết chết quân lính Tào quân đang lấp chiến hào.

So với lực sát thương khủng khiếp của quân cung thủ Lương Châu thì việc trượt chân té ngã xuống chiến hào không còn ý nghĩa gì nữa.

Cao Thuận cùng chư tướng đang đứng trên đài quan sát, quan sát động tĩnh của quân Tào.

Trên lầu thành Hứa Xương đang tĩnh lặng, không một tiếng động đột nhiên phát lên ánh lửa cháy rừng rực, tiếp theo đó là tiếng trống trận vang lên kịch liệt rồi cổng thành đang đóng chặt cũng âm ỉ mở ra, quân Tào đông nghịt từ trong thành cuộn cuộn tiến ra khỏi thành. Đáng tiếc bên ngoài thành bóng đêm đen kịt, khoảng cách lại xa nên không có cách nào nhìn thấy rõ hành động của quân Tào nhưng Cao Thuận vẫn có thể dựa vào kinh nghiệm sa trường phong phú của mình mà phán đoán chính xác, hấn quay đầu lại nhìn chư tướng nói: Đây là Tào Tháo đang cho quân lính lấp chiến hào. Ha ha, quân Tào thực sự lựa chọn phá vây ở cửa nam”.

“Tào Tháo quả nhiên tính toán rất kỹ lưỡng, hấn nhân dịp đêm tối cho quân ta lấp các chiến hào để quân cung thủ của quân ta không thể bắn chính xác” Lý Túc cười nhạt nói: “May mà quân ta đã sớm có phòng bị”.

Cao Thuận đột nhiên quay đầu nói quát to: “Cú Đột”.

Cú Đột tiến lên đáp: “Có mặt tướng”.

Cao Thuận nói: “Phóng hoả tiễn, đốt lửa các đồng củi”

“Tuân lệnh”.

Cú Đột trả lời rồi hần giương cung lấp tên.

Ngay lập tức có một tên lính tiến lên cầm đuốc châm vào đầu mũi lang nha tiễn được quấn dây gai, sợi dây gai đã được tẩm dầu lửa lập tức bắt lửa bùng cháy, Cú Đột lập tức nâng thiết thai cung nhắm bắn một mũi tên về phía trước. Mũi hoả tiễn sáng rực làm thành một đường cong trong không trung sau đó cắm một cách chính xác xuống một đồng củi khô chồng chất được bố trí trước đó ở trong chiến hào.

Thì ra ngay khi thiết lập chiến hào Mã Dược và Giả Hủ đã đoán trước quân Tào có thể nhân dịp bóng tối tiến ra lấp chiến hào, cả hai liền sắp đặt biện pháp phòng ngừa thích ứng. Trong lòng chiến hào cứ cách ba mươi bước chân lại bố trí một đồng củi khô, bên ngoài đồng củi khô phủ lên rơm rạ, cỏ khô để dẫn lửa vì để phòng ngừa quân Tào trước đó dùng hoả tiễn đốt cháy, mặt hướng về Hứa Xương thiết lập lơ nghiêng và cả hàng rào bảo vệ. Đối với vị trí của những đồng củi khô này Cú Đột thông hiểu như lòng bàn tay, hơn nữa những mục tiêu này lại rất lớn nên dù Cú Đột có nhắm mắt lại cũng dễ dàng bắn trúng.

Đám cỏ khô bao phủ bên ngoài đồng củi nhanh chóng bén lửa, ánh lửa lập tức vọt lên cao.

Cú Đột bắn liên tiếp mười mấy mũi tên, đốt cháy mười mấy đồng củi, ngọn lửa bốc cháy hừng hực, ánh lửa bốc lên cao có thể soi sáng ngoài thành Hứa Xương rõ ràng như giữa ban ngày, nhất cử nhất động của quân Tào lúc này đều lọt vào trong tầm mắt.

Cao Thuận giơ cánh tay cắt, cổ sức chỉ thẳng về phía trước, hần quát to: “Bắn tên”.

Cao Thuận vừa ra lệnh một tiếng, quân cung thủ Lương Châu trên tiền tháp giống như những cỗ máy giết người lạnh như băng giá. Chúng cứng nhắc, lạnh lùng giương cung lấp tên, bắn tên, lại giương cung, lại bắn tên. Sau khi mỗi một tên cung thủ bắn ra mười hai mũi tên chúng lập tức xuống dưới tiền tháp nghỉ ngơi nhưng tên cung thủ thay phiên lại lập tức tiến lên tiền tháp giương cung bắn vào quân Tào. Cứ như vậy làm thành một vòng liên hoàn không ngừng nghỉ. Những cơn mưa tên trong tích tắc trùm lên đầu những binh lính lấp chiến hào của quân Tào mà trong kho đó quân cung thủ trấn thủ trên lầu thành vì khoảng cách xa cũng như vì bầu trời tối đen nên chúng không thể nào bắn áp chế quân cung thủ Lương Châu trên tiền tháp, chúng chỉ biết giương mắt nhìn chiến hữu của mình ngã gục xuống từng mảng một.

(Quân Lương châu đào chiến hào cách tường thành Hứa Xương vừa một tầm tên vì vậy quân cung thủ trấn thủ trên thành Hứa Xương không thể bắn tới quân cung thủ Lương Châu trên tiền tháp)

Quân Tào lớp trước chết lớp sau tiến lên, rất nhiều người chết. Chỉ trong vòng chưa tới nửa canh giờ tám ngàn quân tinh binh của Trương Liêu đã bị chết gần một ngàn quân, số binh lính bị thương nhiều vô kể trong khi đó chiến hào của quân Lương Châu mới chỉ lấp được chưa đầy hai trượng. Với tốc độ thương thế kinh hoàng thế này chỉ e ngay khi chưa lấp hết chiến hào, tám ngàn tinh binh của Trương Liêu đã thương vong hết không còn được mấy người. Tào Tháo đang đứng dõi theo cuộc chiến từ sau hần vang lên tiếng bước chân dồn dập, hần vội vàng quay đầu lại nhìn thì thấy Trương Liêu người đầy bụi đất đang bước nhanh tới, Trương Liêu ôm quyền kích động nói: “Chúa công, quân cung thủ trên tiền tháp của quân Lương Châu đều là quân cung thủ thiện chiến, kỹ thuật bắn của chúng rất tốt. Quân ta thương vong quá nhiều, cứ tiếp tục như vậy thì chỉ e không trụ được”.

“Chúa công, sao chúng ta không phái quân cung thủ ra khỏi thành bắn áp chế?” Mưu sĩ Lưu Diệp đề xuất: “Nếu không việc tướng sĩ bị thương vong vô cùng nặng nề thế này, rất có thể làm giảm nhuệ khí của binh lính, bất lợi cho việc phá vây”.

“Áp chế? Bắn áp chế như thế nào?” Tào Tháo chỉ tay ra ngoài thành chìm trong bóng tối đen kịt nói: “Từ Dương, người có thể nhìn thấy vị trí của quân Lương Châu trên tiền tháp không? Quân Lương Châu có củi khô trong chiến hào cháy chiếu sáng nhưng quân ta có thể dùng cái gì đốt cháy để soi đường. Quân ta không nhìn thấy quân Lương châu, quân cung thủ bắn áp chế như thế nào?”

“Cái này...”

Lưu Diệp cứng hòng, hần quay đầu nhìn thì chỉ thấy bên ngoài thành là một mảng tối đen kịt. Bên trong quân doanh của quân Lương Châu đối diện không có một tia ánh sáng. Quân sát thủ Lương châu có thuật bắn như thần kia giống như những sát thủ ẩn nấp trong bóng tối, âm thầm hạ sát con mồi, lạnh lùng mà hiệu quả giết hại không biết bao nhiêu quân Tào không chỗ ẩn thân. Nhìn thấy tình cảnh này Lưu Diệp không khỏi thở dài quay đầu đi, hần không nỡ nhìn thấy một màn bi thảm dưới thành. Bên cạnh Lưu Diệp,

Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục mấy người cũng một mực im lặng. Mấy người này biết Tào Tháo đương nhiên có dụng ý nên không ai có hành động gì ngăn cản Tào Tháo.

Trương Liêu nói về bi thảm: “Chúa công, chẳng lẽ thật sự không còn cách nào sao?”

414. Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Cái Chết (1)

Trương Liêu im lặng hồi lâu rồi hần nói về bi thương: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Sau khi bóng dáng Trương Liêu đi xa, Tào Tháo thở dài một hơi, hần quay đầu lại nhìn Tào Hưu nói: “Văn Liệt, hãy mau truyền lệnh cho Duẩn Lễ, Tôn Quan và Tổng Hiến để mấy người đó cùng dẫn quân ra khỏi thành tiến hành san chiến hào”.

“A, để bọn họ cùng ra ngoài thành san lấp chiến hào sao?” Tào Hưu không hiểu liền hỏi: “Không phải hướng phá vây của quân ta là hướng nam sao? Cần gì phải uống công vô ích như vậy?”

“Coi như là làm giảm bớt áp lực cho Văn Viễn đi” Tào Tháo ảm đạm nói: “Ít nhất cũng làm cho Mã đồ phu kiêng dè không dám tập trung tất cả quân cung thủ tới cửa nam”.

“Mặt tướng hiểu”.

Tào Hưu chợt hiểu ra, hần lĩnh mệnh rồi đi.

Làm sao Tào Tháo lại không đau lòng khi quân mã bản bộ của Trương Liêu thiệt hại nặng nề đây?

Dù sao đó cũng là tám ngàn quân tinh nhuệ của Trương Liêu, trong số đó có năm ngàn quân bộ hạ cũ của Tào Tháo. Hơn nữa Tào Tháo cũng chỉ có năm ngàn quân bộ hạ cũ này là đáng tin cậy. Ngoại trừ năm ngàn quân này, năm vạn quân còn lại tất cả đều là hàng quân Ký Châu. Nếu như không phải Tào Tháo đóng một khổ nhục kế y như thật làm cầm động Trương Cáp, làm Trương Cáp thật tâm bán mạng cho hần thì việc năm vạn hàng quân Ký Châu kia có quên mình phục mệnh của hần hay không cũng rất khó nói. Nếu làm không tốt việc phản chiến trước trận rất có thể sẽ xảy ra một lần nữa. Tào Tháo không tiếc thương vong bất Trương Liêu phải san lấp chiến hào kỳ thật cũng là vạn bất đắc dĩ. Nếu như binh lực chính thống của Tào Tháo chiếm ưu thế, hần nhất định sẽ phái hàng quân Ký Châu đi san lấp chiến hào để chịu chết nhưng hiện tại thì không thể được.

Lần này có thể phá vây thành công hay không hoàn toàn chỉ có thể dựa vào năm vạn hàng quân Ký Châu này mà thôi.

Vì để khích lệ ý chí chiến đấu của hàng quân Ký Châu, thậm chí Tào Tháo đã không tiếc làm cho năm ngàn quân bộ hạ còn lại duy nhất của mình chết trận.

Lý Túc biến sắc nói: “Quân Tào thật sự không muốn sống nữa. Cứ tiến hành lấp chiến hào như vậy thì chỉ e tới bình minh cũng không san lấp được một nửa. Quả thực chúng chỉ làm mục tiêu cho quân cung thủ chúng ta luyện tập”.

Cao Thuận nghiêm nghị nói: “Không sai. Đám quân Tào này thực sự tự tìm đường chết”.

“Cái gì?” Lý Túc ngạc nhiên hỏi: “Quân Tào thực sự tìm đường chết sao? Vì sao chúng phải làm như vậy?”

Ánh mắt Cao Thuận rất mãnh liệt, hần trầm giọng nói: “Quả thực không hổ là Tào Tháo, hần dám dùng độc kế này hoá giải tính toán của quân sư”.

Lý Túc vô cùng mê hoặc, không hiểu gì, hỏi: “Tướng quân nói vậy là có ý gì?”

Cao Thuận nói: “Trước kia khi quân hai bên giao tranh ngoài thành Hứa Xương, quân sư đã cố ý bảo kỵ binh quân ta chuyên chọn giết quân Tào chính thống, có ý buông tha cho hàng quân Ký Châu với mục đích là muốn tạo nên thế chủ yếu, bộc mạnh bên trong thành Hứa Xương, để quân Tào không chiến mà loạn, nội bộ tự tan rã nhưng thật sự không ngờ Tào Tháo lại dùng độc kế này để hoá giải tính toán của quân sư”.

“Độc kế của Tào Tháo?” Lý Túc ngạc nhiên hỏi: “Tướng quân nói, đám quân Tào kia cố ý tự đi tìm đường chết sao?”

“Không sai” Cao Thuận gật đầu nói: “Nếu như bản tướng quân đoán không sai, đám quân Tào kia nhất định là thuộc hạ cũ của Tào Tháo. Tào Tháo không tiếc sinh mạng của thuộc hạ cũ tình nhuệ cũng phải ra san lấp chiến hào nhưng mục đích thực sự của hắn không phải là muốn san lấp chiến hào. Trên thực tế không cần phải san lấp chiến hào để tiến quân, chỉ cần quân trọng giáp bộ binh tiến trước mở đường, quân Tào hoàn toàn có thể dùng thang mây xuống dưới đáy chiến hào dọn dẹp hàng rào sừng hươu sau đó tiến lên dọn dẹp tiếp hàng rào gỗ của quân ta nhưng quân Tào lại không làm như vậy, chỉ có thể nói Tào Tháo cố ý để toàn bộ quân tình nhuệ kia chết trận”.

Lý Túc không hiểu liền hỏi: “Vì sao Tào Tháo phải làm như vậy?”

“Rất đơn giản” Cao Thuận nói: “Mục đích chính của Tào Tháo khi làm như vậy là hắn muốn dùng cái chết của toàn bộ thuộc hạ cũ tình nhuệ của mình để khích lệ, hơn nữa khống chế hàng quân Ký Châu”.

“Thì ra là như vậy” It hiểu ra, hắn vội vàng quay đầu nhìn lâu thành Hứa Xương ở phía xa, nghiêm nghị nói: “Quả không hổ là Tào Tháo”.

“Thế nhưng” Trên mặt Cao Thuận đột nhiên xuất hiện sự bình tĩnh đến thần nhiên, hắn bình thần nói: “Nếu như Tào Tháo cho rằng chỉ dựa vào năm vạn hàng quân Ký Châu thực tâm quy thuận là có thể phá vây, trốn thoát thì đó cũng là một sai lầm lớn. Hiện tại dù quân ta, binh lực đang rơi vào thế yếu nhưng thế vây thành đã thành, có thể dễ dàng công thủ. Dù quân Tào một lần nữa mạnh mẽ phá vây thì cũng tương đương như chúng đang tấn công một toà thành được phòng thủ chắc chắn, không có ưu thế binh lực gấp ba trở lên chúng tuyệt đối không thể thành công. Xét tới ưu thế về mặt trang bị, huấn luyện và tinh thần của quân ta, quân Tào dù gấp năm lần về binh lực chỉ e cũng khó có thể phá vây thành công”.

Lý Túc gật đầu nói: “Vô luận thế nào đi nữa chúng ta cũng không thể để quân Tào phá vây thành công. Nếu không chúng ta không còn mặt mũi nào gặp mặt chúa công nữa”.

“Hiện tại dụng tâm của Tào Tháo đã hoàn toàn rõ ràng, hắn muốn mạnh mẽ phá vây ở cửa nam” Cao Thuận nói một hồi rồi hắn quay đầu lại quát to: “Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang đâu?”

Ba tướng Trương Vệ tiến lên dàn hàng trước mặt Cao Thuận, ôm quyền nói: “Có mặt tướng”.

Cao Thuận nói: “Hãy lập tức chỉ huy hai ngàn tinh binh trấn thủ các cửa bắc, đông, tây”.

“Tuân lệnh”.

Ba tướng Trương Vệ ầm ầm trả lời rồi lĩnh mệnh rời đi.

Cao Thuận nói tiếp: “Các tướng lĩnh còn lại dẫn quân bản bộ của mình tụ tập ngoài cửa nam, chuẩn bị nghênh đón quân Tào”.

Tới khi mặt trời đỏ au xuất hiện ở phương đông thì bên ngoài cửa nam thành Hứa Xương cảnh tượng giống như cảnh máu huyết trong ngục Tu La cuối cùng cũng xuất hiện hoàn toàn trước mắt của tướng sĩ hai bên. Tám ngàn quân tình nhuệ của Trương Liêu gần như chết trận, thi thể của các tướng sĩ chết trận nằm đầy bên bờ chiến hào. Rất nhiều thi thể của tướng sĩ đã chết trận lại bị bỏ vào bao bố lấp chiến hào. Câu nói: Da ngựa bọc thây bất quá cũng chỉ như này mà thôi. Tuy nhiên điều tuyệt vọng là chiến hào rộng gần mười trượng mới chỉ lấp được chưa tới một nửa (Đoạn chiến hào đối diện với bốn cổng thành Hứa Xương cực kỳ rộng, rộng khoảng hơn mười trượng, những đoạn khác đối diện với tường thành Hứa Xương thì làm hẹp hơn, chỉ rộng khoảng năm trượng).

Chỉ còn lại không tới năm trăm tàn binh đang nằm nghỉ ngơi ngổn ngang ở trên bãi đất trống trước cổng thành. Rất nhiều binh lính trên người còn mang theo một hai mũi tên. Chủ tướng Trương Liêu tay cầm thiết thương, đứng nghiêm giống như một pho tượng lạnh như băng ở trước cổng thành. Trong mắt Trương Liêu hiện lên vẻ bi thương vô độ khi hắn liếc nhìn qua đám binh lính ít ỏi trước mặt. Tám ngàn quân tình nhuệ lúc này đã không còn tồn tại nữa. Bất chợt Trương Liêu nện cây thiết thương trong tay xuống mặt đất sau đó hắn ngẩng đầu, rống tới khàn cả giọng: “Toàn quân nghe lệnh, lập trận”.

Năm trăm tướng sĩ đang nghỉ ngơi hoảng sợ ngồi dậy, bắt đầu lập trận trước mặt Trương Liêu. Cuối cùng chưa đến năm trăm tàn binh, bại tướng cuối cùng cũng lập xong thế trận nghiêm chỉnh trước mặt Trương Liêu.

Trương Liêu tiến lên hai bước, hất nắm hai đầu một bao bố to vắt lên vai, rồi quay đầu nhìn binh lính của mình giận dữ hét to: "Chuẩn bị

Năm trăm tàn binh lặng lẽ nhấc bao gai lên vai mình, đi theo sau Trương Liêu xông ra ngoài cửa thành. Có tên lính vốn đã bị trọng thương vừa nhấc bao gai nặng lên vai mình đã sức nặng đè ngã nhào xuống đất. Hai gã đồng đội tiến tới định kéo hắn dậy thì phát hiện ra hắn đã sớm tắt thở.

Sưu sưu sưu

Lại một cơn mưa tên từ trên các tiền tháp bắn xuống, hơn mười tên lính quân Tào vừa mới ném bao bố xuống chiến hào chưa kịp quay người lại đã bị trúng tên ngã nhào xuống. Lúc này đây không còn một tên lính nào còn sống sót quay lại trong thành. Tám ngàn quân tinh nhuệ của Trương Liêu đã bị thương vong toàn bộ, ngoại trừ ba ngàn quân bị thương nằm lại trong thành không thể nhúc nhích, tất cả binh lính còn lại đã chết trận.

Ngay cả ở thời loạn thế cũng không phải ai cũng có dũng khí thanh thản đón nhận cái chết nhưng quân Tào trong thành Hứa Xương đã bị quân Lương Châu đẩy vào tuyệt cảnh. Bọn chúng đã không còn đường trốn chạy. Đúng như lời Trương Cáp nói: Phá vây cũng chết mà không phá vây cũng chết. Cả hai con đường đều chết vậy chỉ còn cách liều chết đánh cuộc, mở một con đường máu phá vây.

Ngay khi ý nghĩ này thúc giục trong đầu, quân Tào lớp trước ngã xuống, lớp sau tiến bước, cho dù có chết vẫn xông lên ngay cho tới lúc tám ngàn quân bị tiêu diệt hoàn toàn.

Có thể nói tám ngàn tướng sĩ của Trương Liêu đã dùng máu tương và mạng sống của mình để nói cho quân Tào ở đằng sau rằng: Người có thể chết đi nhưng tuyệt đối không được mất đi hy vọng.

"Cạch!".

Tướng Kỳ vỗ song đao vào nhau, phát ra âm thanh như sấm nổ, ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của năm ngàn quân trọng giáp bộ binh dưới trướng của mình. Nhìn vào ánh mắt bị thương của năm ngàn tướng sĩ dưới trướng, Tướng Kỳ vung thanh đao trong tay chỉ vào thi thể của tướng sĩ quân Tào đang nằm ngổn ngang trên mặt đất, hất gào lên đến khản cả giọng: "Tất cả đã nhìn thấy, tám ngàn tinh binh của Trương Liêu tướng quân đã bị thương vong hầu như toàn bộ. Mặc dù bọn họ không thể lấp được chiến hào quân Lương Châu nhưng bọn họ đã không thẹn là những nam tử Hán. Bọn họ là những quân nhân chân chính. Hiện tại đã đến lượt chúng ta xuất chiến".

Gió bắc gào rít, cửa nam thành Hứa Xương hoàn toàn yên tĩnh chỉ có tiếng thở nặng nề của năm ngàn tướng sĩ vang lên. Ánh mắt Tướng Kỳ lướt qua gương mặt của năm ngàn thuộc hạ, hất lớn tiếng quát: "Các huynh đệ quận Thanh Hà, các người có sợ không?"

"Không sợ!".

"Không sợ!".

"Không sợ!".

Năm ngàn trọng giáp bộ binh âm âm trả lời.

Trên lầu thành cửa nam Hứa Xương, Tào Tháo khẽ thở phào một hơi, hai bàn tay đang nắm chặt của hắn khẽ buông ra. Rốt cuộc lòng quân của hàng quân Ký Châu đã được hắn hun nóng một cách thần kỳ.

Bên dưới lầu thành, Tướng Kỳ vung đao quát to: "Đúng, binh lính quận Thanh Hà chúng ta không phải là lũ hèn nhát. Quân Lương Châu đang bao vây chặt bên ngoài thành, ngay cả một con chuột cũng không thể chạy thoát được. Chúng ta đã không còn con đường sống. Ngoại trừ việc phải quyết chiến với quân Lương Châu ra, chúng ta nhất quyết không còn con đường lựa chọn nào khác".

"Liều mạng".

"Con mẹ nó, liều mạng".

“Đúng, liều mạng với bọn chúng”.

“Đáng hận, quân Lương Châu đã cắt đứt con đường sống của Lão Tử. Cho dù Lão tử phải chết thì cũng phải kéo theo mấy tên chịu tội cùng”.

Năm ngàn quân trọng giáp bộ binh vốn vô cùng lạng lẽ lúc này đột nhiên sục sôi như nước sôi. Nhân cơ hội đó Tưởng Kỳ cầm song đao chỉ thẳng về phía trước quát to: “Giết”.

“Giết giết giết!”

Năm ngàn quân trong giáp bộ binh Ký Châu điên cuồng gào thét, chúng điên cuồng tiến theo sau lưng Tưởng Kỳ đổ ra ngoài thành, xông tới đại doanh quân Lương Châu.

Sắc mặt Cao Thuận dần trở nên trang nghiêm khi hắn nhìn thấy quân trọng giáp bộ binh màu vàng tươi đang cuộn cuộn như dòng Hoàng Hà đổ ra ngoài thành (vào thời kỳ đồ đồng, quân Hà Bắc đều mặc áo giáp đồng). Cuộc chiến phá vây cuối cùng cũng bắt đầu sao? Đã đến lúc để quân Tào được lãnh giáo sức mạnh thực sự của binh lính Lương Châu.

“Quân cung thủ, lên tường quân doanh”.

”Lao binh bắt đầu lập trận”.

“Cỏ khô, bắn xa trận, nỏ xa trận chuẩn bị”.

Cao Thuận vừa mới ra lệnh, quân Lương Châu lập tức khẩn trương chuẩn bị.

415. Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Cái Chết (2)

Quân khinh bộ binh quân Tào khênh theo thang mây vọt qua trận địa thuận chắn của quân trọng giáp, thả một đầu thang xuống đáy chiến hào và bắt đầu xuống dưới dọn dẹp hàng rào sừng hươu ở đó.

Nhưng vào ngay lúc đó quân cung thủ Lương Châu trên tường quân doanh đã bắn ra một cơn mưa tên, tất nhiều quân lính Tào quân vừa mới xuống tới đáy chiến hào chưa kịp thu dọn hàng rào sừng hươu đã trúng tên ngã vật xuống nhưng quân Tào không vì thế mà từ bỏ ý định của mình. Nhóm đầu tiên ngã xuống, nhóm khinh binh thứ hai nhanh nhẹn vọt lên. Người trước ngã xuống, người sau tiến lên, chỉ trong chốc lát đã có hơn hai ngàn quân khinh bộ binh Tào quân chết trận thể nhưng hàng rào sừng hươu sắc nhọn rất cuộc cũng bị dọn sạch với một khoảng chiều rộng khoảng hai mươi trượng.

Quân khinh bộ binh Tào quân dùng tính mạng và máu tươi của mình thay quân trọng giáp bộ binh dọn sạch chướng ngại vật.

Tưởng Kỳ ở trên bờ chiến hào chờ đợi vốn đã vô cùng sệt ruột, ngay khi hắn thấy quân khinh bộ binh đã dọn sạch được một đường máu, hắn không kiềm chế được nữa, đứng thẳng người dậy, song đao trong tay chỉ thẳng về phía trước, lớn tiếng quát to: “Giết!”.

Trong tiếng hò reo như nước triều dâng, năm trăm quân trọng giáp bộ binh hàng thứ nhất đã theo thang mây tiến xuống đáy chiến hào. Mấy trăm dây móc câu đồng loạt được tung lên tường trại quân Lương Châu. Đúng vào lúc ấy phía sau tường trại quân Lương Châu đột nhiên xuất hiện mấy trăm quân đao thuận binh, hàn quang loé lên ngay lập tức mấy trăm dây móc câu bị chặt đứt. Ngay sau đó một bó cỏ khô từ trên tường trại được ném xuống bên dưới. Chỉ trong chốc lát cỏ khô được ném xuống chất đầy đáy chiến hào, trong không khí đột nhiên tràn ngập mùi của dầu lửa. Tưởng Kỳ cố gắng ngồi xuống, lập tức sắc mặt hắn đại biến, hắn vung đao chỉ xuống đáy chiến hào quát to: “Mau rút lui, rút lui lên trên”.

Tuy nhiên đã chậm.

Tưởng Kỳ vừa nói dứt lời thì một loạt hỏa tiễn từ trên tường trại đã bắn xuống dưới đáy chiến hào. Cỏ khô trước đó được tẩm dầu lửa lập tức bén lửa bùng cháy dữ dội. Chỉ trong khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên khắp đáy chiến hào, năm trăm quân trọng giáp bộ binh quân Tào dưới đáy bị ngọn lửa nuốt trọn. Hai mất Tưởng Kỳ trở nên đồ ngẫu khi chính mắt mình nhìn thấy bộ hạ của mình chạy đi chạy lại, quần quai, co quắp rên la trong ngọn lửa, hắn chỉ hận không thể bay lên tường trại quân Lương Châu, giết sạch sành sanh quân Lương Châu đang phòng thủ sau tường trại để thỏa mối hận trong lòng này.

Đột tấn công thứ nhất của quân Tào đã được hoá giải một cách đơn giản như vậy. Năm trăm quân trọng giáp bộ binh Tào quân chỉ còn hơn mười người sống sót.

Mặc dù quân Tào bị thiệt hại thê thảm nhưng cuộc tấn công vẫn phải tiếp tục. Tướng Kỳ vừa ra lệnh một tiếng, năm trăm tên trọng giáp bộ binh hàng thứ hai lại theo thang mây tiến xuống bên dưới, đập lên thì thể bị đốt thành tro của đồng đội để tiếp tục tấn công. Lúc này quân Lương châu trên tường trại cũng không dùng cỏ khô nữa. Hàng loạt ngọn lao sắc bén từ trên tường trại lao xuống. Thuần đồng chắc chắn làm lá chắn cũng khó có thể ngăn cản những ngọn lao sắc bén xuyên thủng, một lần nữa quân Tào đại bại.

Chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, quân Tào đã tổn thất ba ngàn quân khinh giáp bộ binh cùng với gần hai ngàn quân trọng giáp bộ binh nhưng ngược lại ngay cả một hàng rào gỗ của quân Lương Châu cũng không thể nhỏ được.

Ngoại trừ việc dọn sạch được một đoạn chiến hào, quân Tào thậm chí không thu được một chiến quả nào đáng giá để vui mừng.

Đột nhiên Tào Tháo vung tay nói: “Truyền lệnh, ngừng tấn công”.

Tào Hưu vội quay đầu lại quát to: “Chúa công có lệnh, tạm ngừng tấn công”.

Ồ ô ô.

Tào Hưu vừa ra lệnh một tiếng, hiệu kèn lệnh thê lương lập tức vang lên dậy đất trời.

“Tấn công như vậy không được” Tào Tháo cau mày nói: “Phải cho quân cung thủ xuất trận”.

“Chúa công” Tuân Du vội vàng la lên. “Để quân cung thủ xuất trận có phải là vô cùng mạo hiểm không?”

‘Đúng vậy, chúa công’ Trình Dục cũng vội vàng khuyên nhủ: “Quân cung thủ của ta nếu như muốn áp chế được quân Lương Châu phòng thủ tường trại thì nhất định phải tiến tới cách tường trại năm mươi bước chân tiến hành bắn thẳng vào bên trong, nhưng với khoảng cách như vậy quân cung thủ sẽ rơi vào cảnh cực kỳ nguy hiểm. Nếu một khi Mã đồ phu âm thầm tập hợp quân cung thủ thành những nhóm lớn tiến hành bắn chum dày đặc, quân cung thủ của chúng ta nhất định sẽ bị thương vong nặng nề. Làm như vậy được không thể bằng mất”.

“Lúc này không thể suy nghĩ nhiều như vậy” Tào Tháo lãnh đạm nói: “Truyền lệnh, toàn bộ quân cung thủ tiến lên, yểm hộ quân trọng giáp bộ binh tấn công”.

Lúc này thật sự Tào Tháo đã không thể suy nghĩ nặng nề như vậy nữa. Việc cấp bách lúc này chính là phá vây.

Lúc này chỉ có thể, có thể phá vây mà thôi. Một vạn quân cung thủ toàn bộ chết trận thì đã sao nào?

Chỉ cần có thể phá vây thành công, bất kỳ cái gì cũng sẽ có, binh lính cũng có, lương thảo cũng sẽ có, thiên hạ vẫn còn một chỗ giành cho Tào Tháo hẳn. Nhưng nếu một khi không thể đột phá ra khỏi vòng vây, giữ lại bằng đó quân cung thủ thì có lợi ích gì? Cuối cùng không phải tất cả sẽ trở thành tù nhân của quân Lương Châu sao?

Tào Hưu vội vàng quay người, hất gơ cao cây lệnh kỳ trong tay quát to: “Chúa công có lệnh, quân cung thủ xuất trận”.

Doanh trại quân Lương Châu. Lý Túc đang thẩm tính số lượng quân cung thủ quân Tào. “Ông trời ơi, cả một vạn quân cung thủ” Lý Túc thất thanh kêu lên. “Tào Tháo đang định làm gì vậy? Chẳng lẽ là hẳn muốn cho quân cung thủ áp chế quân ta đang phòng thủ trên tường trại sao?”

Trong mắt Cao Thuận không khỏi xuất hiện vẻ nghiêm trọng, hần nghiêm giọng nói: “Một vạn quân cung thủ lập trận bắn thẳng hoàn toàn có thể bắn áp chế quân ta phòng ngự trên tường trại. Với số lượng quân cung thủ như thế trước mặt, chỉ e quân phòng thủ trên tường trại của chúng ta vừa mới lộ đầu đã bị bắn thành con nhím, như thế sao chúng ta còn có thể chống đỡ lại thể tấn công của quân trọng giáp bộ binh quân Tào đây?”

Lý Túc nói: “Nhưng Tào Tháo không sợ toàn bộ một vạn quân cung thủ của hắn sẽ bị tiêu diệt sao? Một vạn quân cung thủ xếp hàng dày đặc như thế làm thành thể trận xạ kích, hơn nữa với khoảng cách gần như

thế quả thực chúng sẽ là mục tiêu ngon lành cho quân cung thủ của chúng ta. Quân ta chỉ cần tập trung hai ngàn quân cung thủ, tiến hành bắn mười lượt tập trung là một vạn quân cung thủ quân Tào kia sẽ bị thương vong hơn phân nửa”.

Cao Thuận nói: “Nhưng Tử Nghiêm đã nghĩ tới chưa? Cứ coi như quân ta có thể tiêu diệt toàn bộ một vạn quân cung thủ quân Tào thì đã sao nào? Nhưng ngay lúc đó quân trọng giáp bộ binh dưới chiến hào đã sớm vượt qua tường trại đánh giết vào trong đại trại quân ta. Một khi hệ thống phòng ngự doanh trại của quân ta bị chọc thủng một lỗ, quân bộ binh quân Tào ở phía sau sẽ có thể theo lỗ hổng đó cuộn cuộn xông lên đánh vào đại trại, khi đó ngay cả quân kỵ binh quân Tào cũng có thể thừa dịp đánh vào. Lúc đó ưu thế về binh lực của quân Tào hoàn toàn sẽ được thể hiện, quân ta sẽ thất bại hoàn toàn”.

Lý Túc nghiêm nghị nói: “Thì ra là vậy”.

Cao Thuận lãnh đạm nói: “Thế nhưng tất cả mọi việc đã sớm nằm trong dự đoán của chúa công và quân sư. Quân ta đã có đối sách thích ứng. Hơn nữa sắp xếp này sẽ hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tào Tháo. Nếu như Tào Tháo thật sự muốn làm như vậy, hắn sẽ hoàn toàn tự chuốc lấy diệt vong”.

Hai người đang nói chuyện thì bộ tướng Cú Đột chạy tới nói: “Tướng quân, quân cung thủ quân Tào chuẩn bị đi vào tầm bắn”.

Cao Thuận nói: “Cú Đột tướng quân, hãy để quân cung thủ trên tường trại và đại bộ phận bộ binh rút lui, chỉ để lại một số ít binh lính để thu hút sự chú ý của quân Tào. Hãy tập trung toàn bộ quân cung thủ ở sau tường trại”.

Cú Đột nói: “Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Quân cung thủ Tào quân nhanh chóng tiến tới trong vòng khoảng cách cách tường trại quân Lương Châu năm mươi bước chân.

Tướng chỉ huy Lữ Kiên vừa ra lệnh một tiếng, quân cung thủ quân Tào đã lập thành thế trận bắn chum dày đặc với tốc độ nhanh nhất. Gần một vạn tên cung thủ lập tức giương cung nhắm những tiền tháp, tường trại quân Lương Châu bắt đầu bắn tên. Những mũi tên sắc bén bay ra thẳng tắp hướng tới tường trại và tiền tháp. Trong lúc đó Cao Thuận vừa mới ra lệnh cho quân cung thủ trên tường trại và tiền tháp rút lui. Quân Lương châu khom người rút lui nhưng vẫn có liên tiếp những binh lính không may bị thương sau đó gào lên thảm thiết ngã từ trên tường trại xuống đất.

Màn kịch này thoát nhìn rất giống với việc e ngại quân cung thủ quân Tào sát thương mà bỏ chạy. Quân trọng giáp bộ binh đang trấn giữ dọc theo chiến hào chuẩn bị tấn công nhất thời hò reo với khí thế như núi lở băng tan. Tinh thần binh sĩ bốc lên gùn ngụt.

“Ha ha ha, bọn thổ lang Lương Châu chết tiệt đó cũng có phút này” Tướng Kỳ ngựa mặt lên trời cười to ba tiếng rồi bất chợt hấn gào lên: “Tấn công!”.

Lúc này đây Tướng Kỳ không còn ở lại trên bờ chiến hào nữa, hắn trực tiếp chỉ huy một ngàn quân trọng giáp bộ binh lao xuống chiến hào. Lập tức có mấy trăm dây móc câu lại vung lên, quấn chặt lấy đỉnh cọc gỗ của tường trại. Một tiếng hiệu lệnh to rõ ràng vang lên, hơn một ngàn quân trọng giáp bộ binh bắt đầu ra sức lôi kéo. Hơn một ngàn tên tinh binh ra sức lôi kéo lập tức tạo thành một sức lực kinh khủng. Những cây cọc gỗ cắm sâu vào trong lòng đất bắt đầu lung lay, nghiêng ngả rồi dần dần ngã xuống phía dưới.

Quân cung thủ quân Tào bắn tên như mưa, quân Lương Châu phòng thủ trên tường trại, bị ép tới mức không thể ngẩng đầu lên được.

Trên lầu thành Hứa Xương.

Các tướng lĩnh đang đứng nghiêm sau lưng Tào Tháo nhìn thấy tình hình phát triển thuận lợi lập tức hoan hô dậy đất, chỉ có sắc mặt của Tào Tháo và mưu sĩ tâm phúc Tuân Du là vẫn nghiêm trọng. Sự thật chứng minh lo lắng của Tào Tháo không phải là thừa. Ngay khi quân cung thủ quân Tào mới chỉ bắn ra được hai lượt tên, từ trong doanh trại quân Lương Châu lập tức có một cơn mưa tên dựng lên không trung, giống như một bầy châu chấu dày đặc lướt qua không trung sau đó rơi xuống chuẩn xác vào những hàng ngũ quân cung thủ Tào quân đầy đặc. Trong khoảng khắc tiếng kêu gào vang lên dậy đất, quân cung thủ Tào quân đang giương cung bắn đã trúng tên ngã xuống một mảng lớn.

Điều đám người Tuân Du lo lắng nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra. Quân Lương Châu đã tập trung quân cung thủ bắn chum để tiêu diệt cung thủ quân Tào.

Nếu như ngay lúc này Tào Tháo ra lệnh cho quân cung thủ rút lui, ít nhất hắn vẫn có thể giữ lại chủ lực của quân cung thủ nhưng trong lúc này Tào Tháo vẫn thản nhiên không chớp mắt giống như quân cung thủ đang quần quai rên la trong vũng máu trước trận tiền hai bên hoàn toàn không phải là binh lính của Tào Tháo hắn. Tào Tháo lạnh lùng quay đầu nhìn Tào Hưu quát to: “Văn Liệt, truyền lệnh Lữ Kiên, toàn quân không được phép rút lui về sau. Trái lệnh xử chém”.

“Tuân lệnh”.

Tào Hưu vội vã trả lời hắn lập tức ra lệnh cho tên thân binh giờ lệnh kỳ truyền lệnh cho Lữ Kiên trên trận đại. Từ phía xa Lữ Kiên nhìn thấy, trong mắt hắn hiện lên sự bi thương, hắn đột nhiên gào lên một tiếng rồi quay đầu lại, cổ sức lên Tam Thạch cường cung, lắp một mũi lang nha tiễn trên dây cung, nhắm về hướng tiền tháp bên phải có quân Lương Châu trên đó bắn tới.

Một lát sau từ xa Lữ Kiên nghe thấy một tiếng hét thê thảm, một tên cung thủ Lương Châu từ trên tiền tháp ngã lộn đầu xuống, ngay lập tức chúng bị gàng rào sừng hươu đầy kín trong chiến hào xuyên qua thân thể, chết ngay tại chỗ.

416. Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Cái Chết (3)

Đây hoàn toàn là một cảnh giết chóc, giết chóc không chút e ngại. Quân cung thủ Lương Châu có thể bắn quân cung thủ quân Tào mà không có chút e ngại nào. Quân cung thủ quân Tào lại hoàn toàn không có cách nào tiến hành bắn phản kích bởi vì bọn họ nhận được lệnh là phải bắn áp chế quân Lương Châu trên tiền tháp và tường trại để quân trọng giáp bộ binh có thể phát động tấn công, chúng hoàn toàn không được bắn phản công với quân cung thủ Lương Châu.

Thế nhưng phương thức bắn áp chế của quân cung thủ quân Tào không phải là không có giá. Ngay khi một vạn quân cung thủ bị thương vong hơn phân nửa. Các tướng lĩnh quân Tào đang đứng quan sát trên lầu thành Hứa Xương cảm thấy bầu không khí vô cùng ngột ngạt thì một âm thanh lớn như sấm nổ vang lên. Một đoạn tường trại liên hợp với nhau ầm ầm sụp xuống. Đoạn tường trại rộng khoảng gần hai mươi trượng đã bị nặng nề kéo ụp xuống rơi vào trong lòng chiến hào.

Những chiếc cọc gỗ vót nhọn trên đỉnh tường trại đã lập tức đâm chết tại chỗ mười mấy tên lính trọng giáp bộ binh quân Tào không kịp né tránh nhưng cùng rơi xuống với đoạn tường trại đó còn có mười mấy tên lính Lương Châu, trong nháy mắt chúng bị loạn đao của đám quân Tào phần nộ đến điên cuồng phân thây.

Đám quân cung thủ Lương Châu núp sau tường trại đang giương cung lắp tên cũng lập tức bộc lộ rõ thân hình. Lữ Kiên đã chờ cơ hội báo thù đã lâu, hắn đang định hạ lệnh bắn trả thì bất chợt quân cung thủ Lương Châu đã rút lui vào hai cánh, chỉ trong chốc lát quân cung thủ Lương Châu đã hoàn toàn biến mất sạch sẽ trong tầm mắt quân Tào. Lữ Kiên đưa mắt nhìn hắn nhận ra phía sau tường trại là một vùng đất trống bằng phẳng, trên mặt đất trống rỗng, hoàn toàn không có gì. Hắn chỉ thấy hai bên lỗ hổng cách đó mấy trăm bước chân là chằng chịt những lũy trại của quân Lương Châu.

Hơn mười chiếc thang mây nhanh chóng được dựng lên trước lỗ hổng, Tưởng Kỳ đeo song đao sau lưng, dùng cả hai chân, tay, là người đầu tiên trèo lên trên lỗ hổng đó.

Tưởng Kỳ đưa mắt nhìn thì thấy mấy ngàn quân cung thủ Lương Châu đang từ hai bên lỗ hổng hoảng sợ rút vào trong doanh trại. Tưởng Kỳ quờ tay ra sau rút song đao, hắn hung hăng chém vào không khí một nhát cười lên đầy hưng tợn nói: “Đám thổ lang Lương Châu đáng chết ngàn đao này. Lần này coi như chúng mày bỏ trốn nhanh. Hừ”.

Nói xong Tưởng Kỳ quay đầu lại, hắn cầm đao ngửa mặt lên trời quát to: “Các huynh đệ quận Thanh Hà, lên!”.

”Giết giết giết

Mấy ngàn quân trọng giáp quân Tào ầm ầm đáp lại, chúng nhanh chóng theo thang mây xông lên trên.

Ở cửa nam thành Hứa Xương, Hàn Mãnh nhìn thấy Tướng Kỳ đã thành công phá vỡ một lỗ hổng trên tường trại quân Lương Châu, hấn liền hung hăng dẫn năm ngàn quân trọng giáp bộ binh xuất chiến.

Tướng Kỳ, Hàn Mãnh đã phân công nhau. Quân bản bộ của Tướng Kỳ chịu trách nhiệm phá vỡ một lỗ hổng trên tường trại quân Lương Châu. Quân bản bộ của Hàn Mãnh có nhiệm vụ mở rộng lỗ hổng đó rồi sau đó giống như một cái đinh trần giữ lỗ hổng đó để quân Tào phía sau có đủ thời gian và không gian san bằng chiến hào và lập trận tiến hành tiếp tục phá vây.

Tào Hưu kích động nói với Tào Tháo: “Chúa công (trước mặt người khác xưng chúa công. Không có ai xưng thúc phụ), Tướng Kỳ tướng quân đã đánh bại quân tường trại Lương Châu”.

“Ừ”.

Tào Tháo khê gật đầu, nhưng trên gương mặt hấn tuyệt không có một chút vui mừng nào, thậm chí trong mắt hấn hình như còn hiện lên vẻ lo lắng thầm kín.

Mặc dù có quân cung thủ quân Tào bắn áp chế, sự chống cự của quân Lương Châu trở nên khó khăn hơn rất nhiều thế nhưng cũng không hoàn toàn không còn sức chống đỡ như vậy. Tướng Kỳ đạt được thuận lợi dễ dàng như vậy hoàn toàn vượt qua sự tính toán của Tào Tháo. Tào Tháo vốn nghĩ rằng nếu muốn phá vỡ một mảng tường trại quân Lương Châu, Tướng kỳ coi như có thành công thì năm ngàn quân trọng giáp bộ binh dưới trướng cũng hầu như bị tiêu diệt.

Nhưng hiện tại chẳng những Tướng Kỳ phá vỡ một mảng tường trại rộng hai mươi trượng, quân Tướng Kỳ chỉ bị thương vong có gần hai ngàn quân. Sự thuận lợi tới dị thường đó không thể không làm Tào Tháo hoài nghi.

Hiển nhiên là quân Lương Châu đã không đem toàn lực chống lại, có vẻ như bọn chúng đã cố ý để Tướng Kỳ phá vỡ tường trại.

“Chúa công” Tuân Du lặng lẽ tiến lại gần, hấn nhìn Tào Tháo nói: “Hành động của quân Lương Châu không bình thường”.

Trình Dục nói tiếp ngay sau Tuân Du: “Chẳng lẽ đó là một cái bẫy?”

“Cho dù biết đó là một cái bẫy quân ta cũng phải quyết chí phá vây thoát ra bên ngoài” Giọng nói của Tuân Úc vô cùng nặng nề: “Quân ta không thể nào quay đầu lại nữa. Cuộc chiến phá vây coi như đã bắt đầu, tuyệt đối không thể bỏ dở giữa chừng. Nếu không tinh thần của ba quân tướng sĩ sẽ giảm sút, có muốn phá vây một lần nữa cũng không thể được. Hiện tại quân ta chỉ có thể đồng lòng hạ quyết tâm quyết chiến một trận với quân Lương Châu mà thôi”.

“Ừ, cái này chính là cái gọi người dũng cảm mới chiến thắng trong tuyệt cảnh. Hiện tại chưa thể nói ai là người có thể chống đỡ tới cuối cùng” Tào Tháo gật đầu, hấn nhìn Tào Hưu nói: “Văn Liệt, lập tức truyền lệnh cho Tướng Kỳ, Hàn Mãnh hãy lập tức lập tuyến đầu ở khu đất trống bên kia chiến hào, mặc kệ quân thiết kỵ Tây Lương tấn công mãnh liệt như thế nào, mặc kệ thương vong như thế nào phải giống như cái đinh ghim vững chắc trên đó, tuyệt đối không thể lui lại phía sau nửa bước. Hãy ra lệnh cho Lữ Kiền dẫn toàn bộ quân cung thủ còn lại tiến lên hỗ trợ quân trọng giáp bộ binh chống lại quân thiết kỵ Tây Lương phản công. Hãy ra lệnh cho Tăng Phách nhanh chóng chỉ huy quân khinh binh san lấp chiến hào để kỵ binh của Trương Cáp có thể có một con đường đột kích, chỉ cần kỵ binh của Trương Cáp có thể xuất kích, công cuộc phá vây đã hoàn thành một nửa”.

(Năm ngàn bộ hạ cũ dưới trướng của Tào Tháo đã toàn bộ chết trận. Gần năm vạn hàng quân Ký Châu được bố trí như sau: Năm ngàn kỵ binh của Trương Cáp. Tướng Kỳ, Hàn Mãnh mỗi người chỉ huy năm ngàn quân trọng giáp bộ binh. Lữ Kiền chỉ huy một vạn quân cung thủ. Duẩn Lễ, Tôn Quan, Tống Hiến mỗi người chỉ huy năm ngàn quân khinh bộ binh đánh nghi binh ở các cửa bắc, đông và tây. Cuối cùng là Tăng Phách chỉ huy tám ngàn quân khinh bộ binh. Tám ngàn quân khinh bộ binh của Tăng Phách vì dọn dẹp hàng rào sừng hươu dưới chiến hào đã bị thương vong hơn hai ngàn quân)

Sau khi nói một hồi Tào Tháo lại nói tiếp: “Hãy ra lệnh cho Duẩn Lễ, Tôn Quan, Tống Hiến lập tức ngừng đánh nghi binh ba cửa, lập tức dẫn quân tới cửa nam hội quân”.

“Tuân lệnh”.

Tào Hưu lĩnh mệnh vội vàng rời đi.

Sau một hồi lúng túng và cuống quýt lúc ban đầu, rốt cuộc quân Lương Châu cũng bắt đầu phản công.

Trong tiếng kèn lệnh vang lên liên tiếp nhiều đội thiết kỵ Tây Lương từ chính diện và hai bên cánh xông ra đánh giết, mãnh liệt tấn công như nước triều lên vào quân trong giáp bộ binh của Tưởng Kỳ, Hàn Mãnh đang kết trận thế nhưng số lương quân thiết kỵ Tây Lương không có nhiều, toàn bộ cộng lại cũng chỉ có hơn hai ngàn thiết kỵ nên đương nhiên không thể tạo nên mối uy hiếp nặng nề với đội hình hình vuông của quân bộ binh quân Tào.

Ngay khi quân thiết kỵ Tây Lương phóng ra hàng loạt lao dày đặc, quân Tào dù thương vong nặng nề nhưng dựa vào ưu thế binh lực hùng hậu của mình vẫn có thể đứng vững trước cuộc phản công của quân thiết kỵ Tây Lương.

Nửa canh giờ sau, quân cung thủ của Lữ Kiên rốt cuộc cũng áp sát, quân thiết kỵ Tây Lương cuối cùng cũng bị buộc phải rút lui. Quân Tào cũng ổn định được thế trận ngay sau chiến hào.

Không có quân cung thủ Tây Lương quấy rầy, tốc độ san lấp chiến hào của quân khinh bộ binh dưới sự chỉ huy của Tăng Phách diễn ra rất nhanh chóng. Tới giữa trưa cuối cùng chúng cũng tạo nên một con đường đi lại cho quân kỵ binh, trong lúc đó Duẩn Lễ, Tôn Quan, Tống Hiến cũng đã chỉ huy một vạn năm ngàn quân khinh bộ binh hội quân ở cửa nam thành Hứa Xương. Tới lúc này toàn bộ bốn vạn đại quân còn lại của Tào Tháo đã tụ tập ở cửa nam thành Hứa Xương.

Trong tiếng trống trận sục sôi, Tào Tháo mặc áo giáp đồng như một kỵ binh Hà Bắc bình thường xuất hiện dưới cửa nam thành Hứa Xương. Ngay phía sau lưng hắn là Tuân Du, Tuân Úc, Trình Dục, Lưu Diệp, Cổ Quỳnh mấy người, tất cả cũng đều mặc áo giáp đồng kỵ binh. Kiêu tướng Tào thị là Tào Hưu chỉ huy ba trăm quân Hồ Báo kỵ cuối cùng đứng ngay sau lưng Tào Tháo.

Điều đáng kinh ngạc là lúc này quân Hồ Báo kỵ cũng đã bỏ áo giáp sắt, thay vào đó là chúng mặc áo giáp đồng như quân kỵ binh Hà Bắc. Tào Tháo giảo hoạt đã giữ lại một con đường lui cuối cùng của mình. Bản thân hắn và các mưu sĩ trọng yếu mặc áo giáp nguy trang như một kỵ binh bình thường trong năm ngàn kỵ binh Hà Bắc. Khi rơi vào tình huống khẩn cấp, việc nguy trang như vậy có thể tạo ra những hiệu quả không ngờ tới.

Bên ngoài cửa nam, năm ngàn quân kỵ binh tinh nhuệ của Trương Cáp đã lập thành thế trận nghiêm chỉnh chờ lệnh. Ánh nắng mặt trời gay gắt từ phía đông chiếu dội làm phản xạ ánh kim quang, trong giống như thiên binh thiên tướng, khí thế mạnh mẽ.

Trương Cáp, Trương Liêu cưỡi ngựa đứng song song trước trận tiền.

Bất chợt trong lúc đó Trương Liêu kéo mạnh dây cương, chiến mã hí lên một tiếng dài, hai chân trước hất tung lên, đập lung tung trên không một hồi rồi mới nặng nề hạ xuống, phát ra một âm thanh trầm đục. Ánh mắt của năm ngàn tướng sĩ đều chăm chú nhìn Trương Cáp. Trương Cáp nặng nề hạ thiết thương trong tay xuống, mũi thương chỉ thẳng về phía con đường mới thông ở phía trước, hắn quát to: “Bố ba quân tướng sĩ, có nhìn thấy con đường phía trước không? Đó là một con đường máu. Một con đường máu mà các huynh đệ bộ binh đã dùng chính tính mạng và thi thể của mình để mở ra”.

Trước cửa thành vô cùng tĩnh lặng, chỉ có giọng nói sôi sục của Trương Cáp đang vang lên cùng với tiếng gào thét hưởng ứng của gió bắc, giọng nói kích động của Trương Cáp không ngừng vang lên trong không trung: “Một vạn tướng sĩ bộ binh vì muốn mở ra con đường này mà đã bỏ mình dưới làn tên của quân Lương Châu” Hai mắt Trương Cáp lập tức trở nên đỏ ngầu, hắn rống to: “Máu tươi của các tướng sĩ bộ binh không thể chảy xuống vô ích, sự hi sinh của họ tuyệt đối không thể vô ích. Các huynh đệ quận Hà Gian (năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ là bộ hạ cũ theo Trương Cáp từ lúc ra đi từ quận Hà Gian), nợ máu phải trả bằng máu. Hãy dùng thanh Mã đao trong tay các người đi tìm quân Lương Châu đối địch báo thù”.

“Báo thù!”.

“Báo thù!”.

“Báo thù!”.

Năm ngàn kỵ binh hô lên hưởng ứng ba lần, thanh thế ngút trời. Cùng với tiếng reo hò khàn cả giọng đó của quân kỵ binh, sĩ khí của quân Tào cũng lên tới đỉnh điểm. Thời khắc quyết định của cuộc quyết chiến đã bắt đầu.

Cao Thuận khẽ nở một nụ cười gượng, hẩn nhìn Lý Túc nói: “Quả thực không hổ là Tào Tháo, bị hãm vào trong một tuyệt cảnh như vậy mà vẫn có cách để một toán hàng quân mới quy hàng không lâu có thể liều chết vì hãn mà còn có thể kích thích tinh thần tướng sĩ, quả thực không dễ dàng”.

Trong mắt Lý Túc hiện lên sự lo lắng, hẩn nhìn Cao Thuận nói: “Tướng quân, liệu có cần thừa dịp quân Tào vẫn chưa xuất kích co hẹp lại xa trận hay không? Dù sao thì hiện tại xa trận quá tản mát, rất dễ dàng bị kỵ binh của quân Tào xuyên qua các khe hở ở giữa. Hơn nữa binh lực quân Tào rất mạnh, gần như là gấp đôi quân ta. Cho dù xa trận có kịp thời khép lại, bao vây được quân Tào vào bên trong thì dựa vào binh lực hùng hậu của mình, Tào quân vẫn có thể đột phá qua xa trận của quân ta”.

417. Chương 322: Tìm Đường Sống Trong Cái Chết (4)

Lý Túc nói: “Nhưng mà kỵ binh của quân Tào...”.

Cao Thuận nói: “Cho dù kỵ binh của quân Tào có thể đột phá qua xa trận thì vẫn còn Lang kỵ của Cú Đột tướng quân chặn hậu. Bọn chúng chưa chắc đã đột phá qua sự vây đánh của Lang kỵ. Nói cách khác cứ coi như kỵ binh quân Tào có thể liều chết đột phá qua sự bao vây của Lang kỵ chúng cũng không thể thay đổi được đại cục. Mấy vạn đại quân kia của Tào Tháo coi như xong đời”.

Giọng nói của Cao Thuận thể hiện sự tin tưởng như chém đinh chặt sắt. Lý Túc không thể tiếp tục khuyên can nữa.

“Quân bản bộ của Duẩn Lễ tướng quân đã lập trận xong”.

“Quân bản bộ của Tôn Quan tướng quân đã lập trận xong”.

“Quân bản bộ của Tống Hiến tướng quân đã lập trận xong”.

Tào Hưu liên tục báo cáo tình hình điều động các bộ quân Tào với Tào Tháo. Cuộc đại chiến phá vây sắp diễn ra nhưng ngược lại Tào Tháo vẫn mơ hồ cảm thấy bất an.

Thực sự rất khác thường. Tất cả mọi việc hết thảy đều rất khác thường, thậm chí quân Lương Châu còn ngồi chờ quân Tào triển khai thế trận, chúng thậm chí cũng không nhận dịp quân Tào vẫn chưa đứng chân ổn định triển khai cuộc phản công quy mô lớn. Bấy. Đây nhất định là một cái bẫy. Tuy nhiên đúng như Tuân Úc đã nói, ngay cả khi biết đó là một cái bẫy Tào Tháo cũng chỉ còn cách hạ quyết tâm phá vây.

Hiện tại không phải là con cá Tào Tháo chết hay chính Mã đồ phu rách lưới. Tất cả phải tuân theo ý trời.

Ý trời đã ba lần giúp Mã đồ phu tìm được con đường sống trong cái chết, liệu ông trời có còn giúp Mã đồ phu lần thứ tư không? Hay là Tào Tháo đã tới lúc đổi vận, rốt cuộc ông trời cũng đổi ý đoái thương để Tào Tháo tìm được con đường sống trong cái chết không?

“Chúa công” Mưu sĩ Tuân Úc giục ngựa tiến lên gần tới Tào Tháo, hẩn nhìn Tào Tháo nói: “Đội khi lát nữa phá vây, đội nghi trọng của chúa công theo bộ binh phá vây còn chúa công tốt nhất thì đi với đội kỵ binh của Trương tướng quân. Dù sao kỵ binh hành động với tốc độ nhanh hơn, có nhiều cơ hội phá vây hơn”.

“Ừ”.

Tào Tháo nặng nề gật đầu.

Tuân Úc chỉ nói mập mờ như vậy nhưng Tào Tháo là người thông minh, dĩ nhiên hẳn có thể hiểu được ý của Tuân Du.

Trên thực tế Tuân Úc đã nhắc nhở Tào Tháo khi cần thiết Tào Tháo có thể bỏ qua bộ binh, trực tiếp dẫn kỵ binh phá vây. Một khi không còn dính dáng tới bộ binh, tốc độ phá vây của kỵ binh sẽ tăng mạnh. Dù sao đường chiến hào ngăn cản trước mặt quân Tào đã không còn tồn tại nữa. Từ cổng thành tới quân doanh Lương Châu đều là một vùng đất bằng phẳng. Tốc độ của kỵ binh vượt xa nhiều lần so với tốc độ của bộ binh.

Tào Tháo đang định hạ lệnh tấn công thì phía trước đột nhiên vang lên hiệu kèn lệnh cực kỳ sục sôi.

Cùng với hiệu kèn lệnh sục sôi, doanh trưởng dày đặc của quân Lương Châu ở hai bên cánh đột nhiên vỡ ra. Điều đáng kinh ngạc là bên trong những doanh trưởng dày đặc như rừng đó không phải là quân lính Lương Châu mà là những chiếc bản xa (giống như xe ba gác). Mỗi một chiếc bản xa cao chừng hai trượng, rộng chừng bốn trượng. Toàn bộ thân xe được bố trí các cọc gỗ vót nhọn đầu.

Mặt ngoài cùng của bản xa là mặt bằng, trên bề mặt gắn hàng dãy cọc gỗ. Cọc gỗ vót nhọn đầu, trắng hếu, ánh tà dương chiếu xuống phát ra ánh sáng trang nhã làm những người yếu bóng vía phải hoảng sợ.

“Cái gì vậy?” Tào Tháo đột nhiên hít một hơi thật sâu, hần hốt hoảng hỏi: “Đây là cái quỷ quái gì vậy?”

“Hình như là đầu gỗ đính chế thành một cỗ xe” Lưu Diệp nghiêm nghị nói: “Khi Mã đồ phu còn Hộ Ô Hoàn Giáo ứ thì mưu sĩ dưới trướng của hắn, Quách Đồ đã từng chế ra những cỗ xe như này đánh bại kỵ binh Tiên Ti của Kha Bỉ Năng”.

“Không hay rồi” Lưu Diệp vừa nói xong thì Tuân Úc vội kêu lên: “Chúa công, những cỗ xe này đang di động”.

“Ừ, chúng có thể di động sao?”

Tào Tháo nhất thời kinh hãi, hần vội vàng chăm chú nhìn phía trước, quả nhiên những cỗ xe công kênh đó đang thông thả di chuyển. Những cỗ xe vốn hỗn độn, đan xen khắp nơi trên thảo nguyên thế mà chỉ trong chốc lát chúng có thể tiến, lùi, chậm rãi liên kết thành một chỉnh thể, chỉ trong khoảnh khắc đã hình thành một bức tường kiên cố ở mặt chính diện, cao hai trượng, rộng mấy trăm bước chân.

Hơn nửa điều tuyệt vọng hơn nữa là bên mặt ngoài của bức tường kiên cố này còn gắn những hàng rào sừng hươu sắc bén nên căn bản không thể trèo lên trên.

“Trời ơi, các cỗ xe ở hai bên cũng đang di chuyển” Tào Tháo đang kinh hãi thì Trình Dục cũng kêu to: “Hơn nữa chúng đang từ ba hướng ép tới chỗ quân ta”.

“Rống!”.

“Rống!”.

“Rống!”.

Trình Dục vừa nói xong, đồng thời với tiếng kèn lệnh to, rõ của quân Lương Châu, bức tường chắn kiên cố từ ba hướng bắt đầu di chuyển với tốc độ nhanh hơn, hai bức tường chắn hai bên đang di chuyển rất nhanh, khe hở đó đang dần dần biến mất, trong khi bức tường ở giữa cũng đang dần tiến tới. Chỉ còn khoảng thời gian ăn một bữa cơm nữa là ba bức tường chắn hoàn toàn có thể khép lại với nhau, lấp kín khe hở.

Tới khi đó con đường di chuyển của quân Tào hoàn toàn bị cắt đứt. Nếu như quân Tào không thể công phá được ba bức tường chắn kiên cố đó thì vận mệnh đang chờ đợi chúng ở phía sau chính là rút lui lại về phía sau thế nhưng vì chỉ có một con đường rút lui, để tranh nhau bỏ chạy trốn chết, quân Tào nhất định sẽ giẫm đạp lên nhau mà chạy, hơn nữa dù có thể trốn về trong thành Hứa Xương thì bọn tàn binh bại tướng này cũng chỉ có một con đường chết.

Nói cách khác từ giờ khắc này quân Tào cũng chỉ còn có hai con đường lựa chọn. Một là xuyên qua khe hở trước khi ba bức tường chắn hợp lại với nhau, hai là đợi sau khi ba bức tường hợp lại bắt đầu phát động tấn công, phá tan ba bức tường chính diện kiên cố kia, thông thả phá vòng vây. Lần này chúng không còn

sự lựa chọn thứ ba. Nếu như lựa chọn cách phá vây trước, Tào Tháo nhất định phải nhấn tâm bỏ lại toàn bộ bộ binh.

Chỉ có kỵ binh hành động nhanh chóng mới có thể xuyên qua khe hở đó trước khi ba bức tường đó khép lại với nhau.

“Hiểu rồi” Rốt cuộc Tào Tháo cũng hiểu ra mục đích của quân Lương Châu, hần nghiêm nghị nói: “Đây chính là tính toán của Mã đồ phu, thế nhưng chỉ dựa vào ba bức tường gỗ kia, Mã đồ phu hần nghĩ có thể ngăn chặn được bốn vạn đại quân của Cô thì không phải khẩu khí quá lớn sao?”

“Chúa công” Mưu sĩ Tuân Úc vội la lên: “Thật sự không thể khinh thường bản xa trận của Mã đồ phu. Chúa công hãy tận dụng cơ hội ba bức tường còn chưa kịp hợp nhất mang theo kỵ binh của Trương Cáp tướng quân đi trước phá vây”.

“Xin chúa công đi trước phá vây”.

“Xin chúa công đi trước phá vây”.

“Xin chúa công đi trước phá vây”.

Tuân Du, Trình Dục, Lưu Diệp mấy người cũng rôi rít xuống ngựa, quỳ xuống nói.

Tào Tháo còn đang do dự thì Tuân Úc đã vội la lên: “Không còn thời gian nữa, Tào Hưu, Trương Liêu, Tàng Phách đâu?”

Tào Hưu, Trương Liêu, Tàng Phách vội vàng giục ngựa tiến lên, ôm quyền đáp: “Có mặt tướng”.

Tuân Úc nói: “Lập tức chỉ huy ba trăm Hồ Báo kỵ mang theo chúa công, Công Đạt, Trọng Đức, Tử Dương theo trung quân của Trương tướng quân, cùng đội kỵ binh cùng nhau phá vây theo”.

Một khi Tuân Úc đã đứng ra làm chủ, Tào Tháo không thể tiếp tục ở lại nữa, hần chỉ quát lên: “Văn Nhượng, thế còn người?”

Tuân Úc bật cười lớn, cao giọng nói: “Lúc này trung quân không thể không có người trấn giữ, tại hạ thân là quân sư của chúa công nên lưu lại đây chỉ huy các bộ phá vây. Chúa công cứ yên tâm, mặc dù bản xa trận của quân Lương Châu lợi hại nhưng chưa chắc có thể vây khốn bốn vạn trọng binh của quân ta. Lúc này ai chết vì tay ai vẫn không thể biết được”.

“Văn Nhượng” Tào Tháo buồn rầu kêu lên rồi hần quay đầu, giơ roi, giục ngựa quát to: “Đi!”.

Gót sắt cuộn cuộn, ngay khi đám quân Tào Tháo đã đi xa, Tuân Úc chấp tay vái theo Tào Tháo đang xa dần nói: “Chúa công, bảo trọng!”.

Hậu trận quân Lương Châu, tháp quan sát.

Lý Túc đột nhiên kêu lên: “Tướng quân mau nhìn, kỵ binh quân Tào đi trước phá vây”.

“Ừ”.

Cao Thuận gật đầu, từ trên cao nhìn xuống hần quả nhiên thấy năm ngàn kỵ binh quân Tào đã chia thành hai đường lao thẳng tới khe hở của ba bức tường chắn, không cần nói cũng biết dụng ý của kỵ binh quân Tào, chúng định thừa dịp ba bức tường chắn chưa kịp khép lại đánh vu hồi ra sau hậu trận quân Lương Châu, hỗ trợ cho quân bộ binh tấn công chính diện hai mặt cùng giáp công quân Lương Châu.

“Cú Đột tướng quân” Cao Thuận vội quay đầu lại, nhìn Cú Đột nói: “Hiện tại đã tới Lang kỵ của tướng quân”.

“Xin tướng quân yên tâm” Cú Đột hùng dũng trả lời: “Khi Lang kỵ của mặt tướng đang sẵn thú trên thảo nguyên thì đám quân Hà Bắc kia nằm trong ngực nữa nhân bú sữa mẹ. Nó về kỵ chiến bọn chúng kém xa”.

Ngoài cửa nam thành Hứa Xương, khí thế hào hùng của toàn bộ chiến trường đã mở ra.

Gần một ngàn chiếc bản xa của quân Lương Châu liên kết thành một bức tường ba mặt không thể phá vỡ, từ ba mặt đông, tây, nam ép lại phía quân Tào. Quân Tào đối chọi lại một cách không khoan nhượng, chúng phân chia ra làm ba đường bộ binh phát động thế tấn công mạnh mẽ như rôi non lấp biển với y đồ

cố gắng ngăn cản, thậm chí phá huỷ bức tường chắn kiên cố đang khép lại. Trương Cáp, Trương Liêu mỗi người chỉ huy một đội kỵ binh tấn công theo hướng tây nam và đông nam nhanh như bão táp với ý đồ trước khi ba bức tường chắn chưa kịp khép lại đột phá qua vòng vây sau đó đánh vu hồi hậu trận quân Lương Châu, hình thành thế hai mặt giáp công quân Lương Châu.

“Oanh long long”

Vó ngựa quay cuồng, bụi mù bốc lên, Trương Cáp chỉ huy ba ngàn quân tinh kỵ đánh về hướng đông nam, ngay lúc này khe hở giữa hai bức tường mặt nam và đông chỉ còn khoảng hai mươi bước chiều rộng. Chỉ trong thời gian khoảng một nén nhang là khe hở này hoàn toàn khép kín, tới khi đó thì quân Tào không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải cường công.

“Giá!”

Trương Cáp đang hồi hã giục ngựa, hần đang định giục ngựa vượt qua lỗ hổng thì bất chợt vang lên một âm thanh xe gió vô cùng thê lương.

Trương Cáp kinh hãi ngẩng đầu nhìn thì thấy ba hàn tinh hình tam giác đang bắn tới trước mặt. Trương Cáp hét to một tiếng, thiết thương trong tay đánh ra nhanh như chớp, ba tiếng đin đing vang lên, ba điểm hàn tinh đó đã bị Trương Cáp đánh rơi, thì ra đó là ba mũi lang tiễn to bằng ngón tay cái.

“Lại là người!”

Hai mắt Trương Cáp thoáng chốc co rút lại, hần chăm chú nhìn thẳng về phía trước.

Trong đám bụi đất bay lên mù mịt, một người cưỡi ngựa đứng ngạo nghễ, sừng sững, đó chính là tướng quân Cú Đột, thần bắn cung dưới trướng Mã đồ phu. Trương Cáp và Cú Đột cũng có thể coi như là đối thủ lâu năm. Khi quyết chiến bên ngoài thành Hứa Xương, hai người đã hai lần thử tài bắn cung của nhau, khi ấy Cú Đột nhỉnh hơn Trương Cáp một chút.

Cú Đột hung hăng vung cây thiết thai cung trong tay, hần lớn tiếng quát: “Trương Cáp, ngươi có dám tỷ thí tiễn pháp với bản tướng quân không? Cùng nhau bắn ba mũi tên, sinh tử do thiên mệnh, có dám không?”

Thoáng chốc sát khí trong mắt Trương Cáp ngày một nồng nặc, hai hàm răng nghiến lại như muốn cắn nát miệng, hần đang định chấp nhận lời thách đấu của Cú Đột thì bất chợt ánh mắt hần nhìn thấy hai bức tường chắn vẫn đang chậm chậm tiến lại, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn khép kín. Trương Cáp thoáng rùng mình một cái, hần giờ thương nói: “Bản tướng quân không thềm so với ngươi. Các huynh đệ quân Thanh Hà, giết...”

“Giết giết giết!”

Trong tiếng hò reo như nước triều lên, ba ngàn tinh kỵ theo sau Trương Cáp mãnh liệt tiến về hướng khe hở chưa kịp khép lại. Gần như trong cùng lúc đó thì Trương Liêu, Tào Phách chỉ huy hai ngàn tinh kỵ Hà Bắc còn lại phát động tấn công như rời non lấp biển về hướng tây nam. Cú Đột lập tức giương cung lấp tên rồi hần ngựa mặt lên trời tru lên như sói: “Các huynh đệ, bắn tên”.

“Hừ hừ hừ!”

Cú Đột vừa ra lệnh một tiếng, những hàng Lang kỵ sau lưng hần lập tức giương cung bắn tên.

Gần như cùng với lúc đó trên bức tường chắn đang chậm rãi khép lại cũng bắn ra một cơn mưa tên, quân kỵ binh Hà Bắc đang mãnh liệt xông lên trước đồng loạt ngã xuống một mảng lớn.

“Tiến công!” Hai mắt Trương Cáp như vỡ ra, hần vung thiết thương trong tay chỉ về phía trước, hần ngựa mặt lên trời gào to đến khản cả giọng: “Xông lên đi, không được để cho chúng có cơ hội bắn ra loạt tên thứ hai”.

418. Chương 323: Cường Công Ải Thanh Ngưu (1)

Cú Đột ném thiết thai cung xuống mặt đất, hấn cầm xước đao trong tay ngựa mặt lên trời quát to: “Các huynh đệ, chuyển lại thương, thương, thương”.

Tiếng kim loại leng keng va vào nhau vang lên liên tục, hai ngàn Lang kỵ phía sau Cú Đột đều vút bỏ cùng và chuyển sang đao. Cú Đột cầm Trảm Mã đao trong tay xông lên trước dẫn đường. Hai ngàn Lang kỵ gào lên rồi cùng giục ngựa theo sau hấn, tất cả đều hung hãn không sợ chết nghênh đón thể tấn công mãnh liệt của quân kỵ binh Hà Bắc. Thoáng chốc hai đạo kỵ binh giống như hai ngọn sóng lớn đối đầu với nhau. Gần như cùng lúc đó huyết hoa rực rỡ, lộng lẫy bắn tung lên trời, tiếng kêu la thảm thiết cùng tiếng hí bi thương của chiến mã vang động khắp bãi chiến trường. Trong trận của hai bên người ngã ngựa đổ, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

“Cạch!” Cú Đột vung Trảm Mã đao nặng nề chém vào thiết thương trong tay Trương Cáp. Trong không trung bất chợt vang lên một âm thanh to như sấm. Một lực phản cuồng đã giống như nước thủy triều lên từ Trảm Mã đao bắn ngược lại, Cú Đột không sao khống chế nổi, sống đao nặng nề đập vào ngực Cú Đột. Cú Đột gào lên một tiếng đau đớn, hấn há miệng phun ra một ngụm máu tươi, hai ngựa vượt qua nhau, Trương Cáp vung thương giục ngựa xông thẳng vào trận quân Lang kỵ, trước mặt Cú Đột cũng xuất hiện hai kỵ tướng Hà Bắc thúc ngựa xông tới, hai thanh Mã đao trong tay chúng vung lên cao chuẩn bị bổ xuống.

Trảm Mã đao trong tay Cú Đột rất khó khăn mới giờ lên được nửa chừng, lúc này hấn mới phát hiện hai cánh tay tê dại, cả người hấn vô cùng mệt mỏi. Dưới tình thế cấp bách như vậy Cú Đột vội vàng nghiêng người né tránh nhưng đã không kịp. Cú Đột chỉ nghe thấy hai tiếng “phập, phập” khe vang lên, hấn chợt cảm thấy bả vai mình mát lạnh, hấn kinh hãi cúi đầu nhìn thì thấy hai tay của mình đã bị chém đứt lìa. Cú Đột vô cùng kinh hãi: chuyện này thì chết là không phải bàn cãi, ngay lúc đó một kỵ tướng Hà Bắc cười ngựa lướt tới, Mã đao vung lên, hàn quang chợt loé, lưỡi đao sắc bén bay ngang cổ Cú Đột, trong khoảnh khắc Cú Đột cảm thấy người mình bay lên cao.

Ngay khi thấy mình đang ở trên không trung Cú Đột mới phát hiện thân thể của mình vẫn đang cười ngựa phía dưới mặt đất. Phía sau thân thể hấn quân kỵ binh hai bên giống như một nồi nước sôi sùng sục quần lấy nhau thành một màn hỗn loạn. Chỉ sau một khắc tiếng động rầm rĩ của chiến trường rời khỏi ý thức của Cú Đột, cả đất trời trở nên yên ắng một cách quỷ dị rồi ngay sau đó đất trời trở nên ảm đạm dần và cuối cùng trở nên tối đen. Giây phút cuối cùng Cú Đột cảm thấy vô cùng lạnh giá, một tia ý thức cuối cùng cũng quay cuồng tiêu tán trong không trung, bay vút ra xa mấy trượng rồi nặng nề rơi xuống mặt đất.

“Kẻ nào ngăn cản ta, chết!”.

Trương Cáp hét to một tiếng, cây thiết thương trong tay hấn như một con độc xà đâm ra nhanh như chớp, hai tên Lang kỵ Ô Hoàn không kịp giờ đao chống đỡ đã bị đâm thấu cổ họng, huyết quang bắn tung lên trời như hoa nở, cả hai nặng nề ngã nhào xuống ngựa. Trương Cáp giục ngựa tiến lên trước, đột nhiên hấn cảm thấy phía trước vô cùng sáng sủa, rộng mở, thậm chí không còn kỵ binh địch quân ngăn cản, lúc này hấn mới phát hiện mình đã đánh xuyên qua trận địch quân. Trương Cáp vội vàng ghìm cương ngựa, quay đầu lại, phía sau hấn chỉ có hơn mười tên thân binh vẫn theo sát, Tào Tháo, Tuân Du, Trình Dục không có trong đám đó, ở cách đó không xa quân kỵ binh hai bên vẫn đang không ngừng kịch chiến với nhau, có một nhóm quân kỵ Hà Bắc đã lao ra được tới khe hở tường chắn nhưng lại bị quân kỵ binh Lương Châu theo sát, quần lấy, rất khó có thể thoát thân được.

Vẫn còn rất nhiều quân kỵ binh Hà Bắc vẫn đang ở bên trong bức tường chắn. Quân Lương Châu trên tường chắn không hề keo kiệt tên cũng như những mũi lao, chúng đã gây cho quân kỵ binh Hà Bắc một mức độ thương vong kinh người.

Ánh mắt Trương Cáp nhìn chằm chằm vào bức tường chắn đang khép lại. Lúc này khe hở giữa hai bức tường chắn chỉ còn chiều rộng khoảng năm thước, nó sẽ nhanh chóng được khép kín.

“Đi!” Trương Cáp giục ngựa quay lại, hấn chỉ thiết thương về phía trước, quát to với hơn mười tên thân kỵ: “Đánh giết quay lại”.

Giữa đám loạn quân.

Tào Tháo, Tuân Du, Trình Dục, Lưu Diệp, Cổ Quy đang hoảng sợ chạy trốn, Hồ Báo kỵ của Tào Hưu kiêu dũng thiện chiến, một mình phá vòng vây hoàn toàn không gặp trở ngại gì nhưng lúc này chúng đang phải hộ tống mấy người Tuân Du, thư sinh trói gà không chặt nên việc phá vây không phải là chuyện dễ dàng. Tào Hưu chỉ huy quân lính tả xung hữu đột hồi lâu mà vẫn không thể đi thoát, ba trăm Hồ Báo kỵ lúc này chỉ còn khoảng bốn, năm mươi người, tình thế càng lúc càng nguy cấp thì bất chợt quân Lương Châu phía trước đột nhiên nứt ra như rẽ sóng, tan tác tháo chạy, Tào Hưu thừa thế dẫn quân đánh giết ngay khi quân hai mặt hội lại thì mới biết Trương Cáp đã dẫn quân đánh giết trở lại.

Tào Tháo lau mồ hôi lạnh trên trán, hần nhìn Trương Cáp nói: “Lần này nếu không phải Nhượng Phi (tên chữ của Trương Cáp) liều chết cứu giúp, mệnh ta đã hỏng rồi”.

Trương Cáp ngồi trên lưng ngựa, chấp tay nói: “Nơi này không nên ở lâu, chúa công hãy mau theo mặt tướng phá vây”.

“Chúa công” Trương Cáp vừa dứt lời thì Cổ Quy đột nhiên thở hồng hộc giục ngựa đuổi tới nói: “Không hay rồi cả Tuân Du tiên sinh và Trình Dục tiên sinh đều thất lạc trong đám loạn quân rồi”.

Trương Cáp nhìn Tào Hưu nói: “Tào Hưu tướng quân, hãy cấp tốc hộ vệ chúa công và nhị vị tiên sinh chạy mau, mặt tướng đi tìm nhị vị tiên sinh Tuân Du, Trình Dục”.

“Tướng quân cẩn thận” Tào Hưu ôm quyền vái Trương Cáp rồi hần vung thương quạt to: “Đi!”.

Trên tháp quan sát.

Một tên tiểu giáo vội vã trèo lên tháp, hần thì thào mấy câu vào tai Lý Túc, Lý Túc lập tức biến sắc, hần vội vã bước lên hai bước nhìn Cao Thuận nói: “Tướng quân, Cú Đột đã tử trận rồi”.

Sắc mặt Cao Thuận vô cùng buồn bã nhưng hần ngay lập tức khôi phục lại sự bình thản.

Trên chiến trường, ba bức tường chắn ở ba mặt đã hoàn toàn khép kín, kỵ binh Hà Bắc đang kịch chiến cùng với Lang kỵ Ô Hoàn ở hai góc đông nam và tây nam đã bị cắt ra làm hai đoạn, chỉ có một số ít kỵ binh Hà Bắc chạy thoát qua khe hở trước khi bức tường chắn hợp lại, đại bộ phận kỵ binh Hà Bắc bị Lang kỵ Ô Hoàn quần lấy sau đó khi hai mặt bức tường hợp lại, chen chúc nhau, người ngã ngựa đổ, chen nhúc nhủu làm thành một đám hỗn độn.

Tên bắn và những mũi lao bén nhọn như gió táp mưa xa từ trên bức tường chắn lao xuống, quân kỵ binh Hà Bắc không kịp phá vây nhanh chóng bị sát thương gần như hết, trên mặt đất tràn ngập thi thể.

Trong khi đó, quân bộ binh Tào quân dưới tiếng trống trợ uy khó khăn lắm mới tiến tới trước bức tường chắn ba mặt.

“Tấn công!” Hần tướng Thanh Hà, Tướng Kỳ giờ cao song đao, hần ngửa mặt lên trời gào lên.

Phía sau hần năm trăm trọng giáp bộ binh gào lên rồi chúng vọt tới bức tường chắn gần đầy hàng rào sừng hươu sắc bén.

Huyết quang bắn tung toé. Hàng thứ nhất của tring giáp bộ binh liều chết xung phong vẫn còn chưa kịp vung đao chém sạch những hàng rào sừng hươu trên tường chắn đã bị quân trọng giáp bộ binh phía sau liên tiếp xô đẩy tiến lên trên. Những sừng hươu sắc bén ngay lập tức đã xuyên thủng áo trọng giáp đâm qua thân thể chúng chỉ một chốc lát trên bức tường xuất hiện quân Lương Châu đông như kiến.

Trong tiếng kèn lệnh lạnh lạnh vang lên, một loạt lao từ trên bức tường lao xuống dưới.

“Ai”.

“Ai da”.

“Trời ơi, đôi mắt của ta. Ta không nhìn thấy gì nữa”.

“Cứu mạng, cứu, cứu ta. Mau cứu ta, ta vẫn chưa muốn chết”.

Trong khoảnh khắc tiến la hét thảm thiết vang lên dậy đất, quân trọng giáp bộ binh Tào quân đang chen chúc nhau bên dưới kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống hàng loạt.

“Đáng hận” Tưởng Kỳ nắm chặt song đao, đôi mắt hấn như muốn bốc hỏa, hấn vội vàng quay người nhìn đám thân binh phía sau quát to: “Thang người”.

Đám thân binh phía sau Tưởng Kỳ ầm ầm đáp lại, chúng hoàn toàn không sợ chết, mạnh mẽ áp thân mình vào tường chắn gần đầy sừng hươu sắc bén, lấy thân thể máu thịt của mình làm thang người. Tưởng Kỳ hét lên một tiếng, chân hấn nặng nề đạp lên thân thể cường tráng của một tên thân binh, thân thể tên thân binh oằn xuống nhao mạnh về phía trước, một cái sừng hươu sắc bén đã đâm thấu ngực trái của hấn, qua trái tim, một dòng máu đỏ thẫm ngay lập tức trào ra từ miệng hấn.

Tưởng Kỳ đạp chân ba cái, thân hình của hấn rút cuộc cũng vọt lên tới mặt bức tường chắn.

“Sưu sưu sưu” Tưởng Kỳ còn chưa đứng vững, ba mũi lang nha tiễn sắc bén đã bắn tới trước mặt hấn. Tưởng Kỳ hét lớn một tiếng, vội vàng vung song đao cản lại, vất vả đánh bay ba mũi tên sắc nhọn.

Tưởng Kỳ vẫn chưa kịp thở thì sát khí lạnh như băng lại tràn tới, Tưởng Kỳ kinh hãi ngẩng đầu nhìn, hai mũi lao bén nhọn, một tả, một hữu đang lao nhanh tới. Ánh mắt Tưởng Kỳ lập tức trở nên vô cùng đánh ác, hấn ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, hai tay hấn giang ra, đợi khi hai mũi lao lướt tới bên sườn hấn thì hấn hung hăng hạ hay tay xuống kẹp lấy hai mũi lao. Tưởng Kỳ đột nhiên quay người lại, hai mũi lao dưới nách hấn quay ngược mũi lại phía sau, trong nháy mắt hai cây lao bay vút ra hướng về hai tên lính bộ binh Lương Châu đang lao tới. Hai tên lính không kịp né tránh, trong nháy mắt cả hai đã bị lao xuyên qua ngực.

”Hưu hưu hưu

Âm thanh xé gió liên tục vang lên, hơn mười mũi lao phóng chum bắn về phía Tưởng Kỳ như gió táp mưa rào.

“Đương đương đương”.

Tưởng Kỳ ra sức vung đao chống đỡ hơn mười mũi lao đó nhưng rút cuộc hấn không thể ngăn cản đợt lao kế tiếp phóng tới.

Âm thanh trong trảo của mũi lao sắc bén xé rách thân thể vang lên, thân thể cường tráng của Tưởng Kỳ lắc lư một lát sau đó hai mắt hấn lồi ra, hấn ngã lộn ngược từ trên tường cao xuống dưới đất. Lúc này thân thể Tưởng Kỳ bị không dưới mười mũi lao xuyên qua, chúng đã đâm xuyên qua người hấn trước khi hấn ngã xuống đất.

Tưởng Kỳ vừa chết, ngay lập tức quân trọng giáp bộ binh dưới trướng của hấn rối loạn. Dưới những cơn mưa lao phóng xuống dưới như mưa xa, gió giạt của quân Lương Châu, chỉ trong chốc lát thì thể quân Tào đã chất cao như núi ở trước bức tường chắn chính diện.

Hậu trận quân Tào

Ánh mắt Tuân Úc lộ vẻ u buồn, hấn nhìn tên tiểu giáo quân Tào bên cạnh nói: “Truyền lệnh cho Lữ Kiên tướng quân để quân cung thủ tiến lên trước, dùng phương pháp bắn thẳng để bắn áp chế quân Lương Châu phòng thủ trên tường, yểm hộ trọng giáp bộ binh tấn công”.

Tuân Úc vừa ra lệnh, quân cung thủ của Lữ Kiên nhanh chóng tiến lên trước, những mũi tên bay vút lên, quân Lương Châu phòng thủ ở trên bức tường chính diện đều bị trúng tên, ngã ngào xuống đất. Sĩ khí của quân trọng giáp bộ binh của Hàn Mạnh làm tiếp nhiệm vụ tấn công của Tưởng Kỳ nhất thời lên cao, chúng gào lên rồi thay nhau đạp lên thi thể đồng đội trèo lên bức tường.

Chỉ trong khoảng thời gian chưa tới nửa nén nhang, trên mặt bức tường chính diện đã có hơn một trăm tên bộ binh quân Tào, một chiều rộng khoảng gần mười trượng bức tường chính diện đã hoàn toàn bị quân Tào khống chế.

Ngay sau đó quân Tào không ngừng trèo lên trên bức tường, cán cân thế trận lập tức nghiêng về phía quân Tào.

Hậu trận quân Lương Châu, Lý Túc nhìn Cao Thuận nói: “Tướng quân, quân Tào đã đánh chiếm bức tường chính diện”.

“Ừ” Cao Thuận nói: “Truyền lệnh, phóng giường nổ”.

“Tuân lệnh”.

Tên thân binh phía sau Cao Thuận âm âm đáp lại rồi hấn nhanh chóng giơ cây lệnh kỳ tam giác màu đỏ chỉ về phía trước, phát mạnh mấy cái.

Trước trận hai bên.

Lập tức hoàng loạt tiếng a a vang lên. Trên mặt ngoài bức tường chính diện gần như đã bị gọt gần hết sừng hươu đột nhiên xuất hiện vô số lỗ thủng đen ngòm, những lỗ thủng đó to cỡ nắm tay người, hình như có một cơn gió lạnh từ bên trong thổi ra ngoài làm những người khác phải rét run. Quân Tào đang kinh nghi thì bất chợt từ những lỗ thủng đen ngòm đó những loạt lao phóng ra ngoài.

Trên thực tế đây không phải là những mũi lao mà là những cự nỏ bắn ra từ sàng nổ.

Quân Tào đang chen chúc nhau đông như kiến trước bức tường lập tức bị thương vong vô cùng nặng nề, có mũi cự nỏ thậm chí còn xuyên qua liên tiếp thân thể mấy tên binh sĩ quân Tào, sau đó xâu những thi thể này thành một chuỗi như xâu châu châu vậy.

419. Chương 323: Cường Công Ải Thanh Ngưu (2)

Vật cướp đi tính mạng của chúng chính là những mũi cự nỏ trông giống như một cây trường thương của binh lính.

Con mẹ nó, đang xảy ra chuyện gì vậy?

Trong lúc Hàn Mãnh vẫn đang giật mình kinh hãi thì hấn nhận ra dưới chân mình vang lên những âm thanh khác thường. Hàn Mãnh vội vàng cúi đầu nhìn thì nhận ra mặt bức tường vốn bằng phẳng như mặt đất đột nhiên xuất hiện những lỗ thủng đen ngòm.

Trong lúc Hàn Mãnh vẫn còn đang sững sờ, hơn một trăm mũi trường mâu từ phía dưới theo lỗ thủng hung tợn bay vút lên. Hàn Mãnh nhảy lên theo bản năng, khó khăn lắm hấn mới tránh được vận rủi bị những mũi trường mâu xuyên qua thân thể nhưng những tên thân binh bên cạnh hấn không có được may mắn như hấn, trong khoảnh khắc chúng đều bị những mũi trường mâu xóc ngược thân thể, bỏ mạng oan uổng.

“Phốc!”

Trường thương trong tay Hàn Mãnh khê điểm mũi xuống mặt bức tường, thân thể hấn lộn một vòng từ trên đỉnh bức tường xuống bên dưới tuy nhiên may mắn của Hàn Mãnh cũng chỉ có đến thế.

Ngay khi Hàn Mãnh vẫn chưa rơi xuống đất, một loạt cự nỏ nữa lại từ những lỗ thủng trên mặt tường bắn chum ra, trong đó có hai mũi lần lượt xuyên thấu bụng và ngực Hàn Mãnh, đẩy mạnh thân thể hấn bay ngược lại hơn mười bước, nặng nề rơi xuống mặt đất. Ngay trước khi rơi xuống đất Hàn Mãnh cũng đã sớm tuyệt khí mất mạng, trở thành một thi thể không còn sự sống.

Quân Tào bất thành linh bị cự nỏ tấn công nhanh chóng thất bại một lần nữa.

Đến lúc này một vạn trọng giáp bộ binh dưới sự chỉ huy của Tướng Kỳ, Hàn Mãnh đã gần như bị thương vong toàn bộ, chỉ còn khoảng hơn hai ngàn thương binh đang nằm rên la, giãy giụa trên chiến trường tuy nhiên vận mệnh của đám thương binh này cũng sớm được định đoạt. Bị thương cũng đồng nghĩa với cái chết.

Hậu trận quân Tào, Tuân Úc trông giống như bị sét đánh, hấn thì thảo với mình: “Sàng nổ, dĩ nhiên là sàng nổ. Thậm chí Mã đồ phu còn biến sàng nổ giả trang thành bản xa. Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, ừ”.

Sau một tiếng thở dài, ánh mắt Tuân Úc thoáng chốc trở nên vô cùng chán nản, giống như hấn đã già đi thêm mười tuổi vậy.

Cao Thuận phấn khích nói: “Tốt, trọng giáp bộ binh của quân Tào đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Bây giờ hãy truyền lệnh cho bản xa trận hai mặt đông và tây cùng với mặt chính diện nghiêng ép lại, hãy ép hai vạn quân khinh bộ binh và năm ngàn quân cung thủ quân Tào dồn lại cùng với nhau. Hãy truyền lệnh cho quân cung thủ tới bản xa trận ở mặt đông và tây, phong toả con đường lùi của quân Tào, hãy xua đuổi tất cả chúng vào trong chiến hào”.

“Tuân lệnh”.

Tên thân binh nhận lệnh, hần lại giơ lá lệnh kỳ màu đen, phát hai cái.

“Rống!”.

“Rống!”.

“Rống!”.

Trước trận của hai bên lập tức vang lên kèn lệnh lạnh lạnh. Hiệu kèn lệnh đó hoàn toàn lấn át âm thanh rầm rĩ của chiến trường.

Binh lính Tào quân vốn đang không biết làm gì đột nhiên nhận ra hai bức tường tả và hữu vốn đứng yên bắt đầu chậm rãi ép lại. Có những tên khinh binh quân Tào không may mắn, chúng không cẩn thận bước hụt xuống hố, té ngã trên mặt đất. Điều bi thảm nhất là, chúng chưa kịp bỏ dậy trận bản xa liền kết thành tường đã cuộn cuộn tiến tới nghiêng lên người chúng, liên tiếp nghiêng qua bắp chân, bắp đùi, phần hông, phần eo của chúng.

Đáng thương thay những tên khinh binh quân Tào kêu gào thảm thiết đến khản cả giọng, chúng cố sức giãy giụa muốn đứng dậy bỏ chạy nhưng lại bị bản xa trận vô tình nghiền đến thịt nát xương tan.

Bản xa trận ở hai hướng đông và tây không ngừng tiến về phía trước, quân khinh bộ binh và quân cung thủ quân Tào bị kẹp ở giữa, chen chúc với nhau một chỗ. Lúc này chúng đã vô cùng hoảng sợ, liên tiếp có những tên lính khinh binh nổi điên, bộc phát thú tính, chúng gào lên rồi phát động đợt tấn công bi tráng tới bức tường đang cuộn cuộn áp tới, tuy nhiên đó thực sự chỉ là châu chấu đá xe, chúng đương nhiên không thể ngăn cản bản xa trận không ngừng tiến tới.

Lúc trước ngay cả một đại đội trọng giáp bộ binh cũng không thể công phá bản xa trận thì những tên lính khinh binh tản mạn, mất chỉ huy này có thể đối phó được hay sao?

Với sự tấn công liên tiếp của những cơn mưa tên, sàng nổ, ý chí chống cự của quân Tào rốt cuộc cũng bị phá hủy. Nếu như không phải đang đánh nhau với quân Lương Châu thì chỉ e đám hàng quân Ký Châu này đã sớm quỵ xuống đầu hàng rồi. Tuy nhiên ông trời cũng thật tàn nhẫn, hết lần này tới lần khác chúng cũng chỉ đánh nhau với quân Lương Châu. Trong lòng quân Quan Đông luôn in sâu đậm hình ảnh tàn nhẫn, hiếu sát của quân Lương Châu. Đồng Trác hung tàn, Mã đồ phu hung tàn, quân Lương Châu thủ hạ của hai người đó cũng hung tàn như vậy, một khi rơi vào tay chúng thì đúng sống không bằng chết.

Nếu không đánh lại, lại không thể đầu hàng vậy chỉ còn cách bỏ chạy.

Trong cơn không hoảng loạn không biết đã có kẻ nào hô lên: “Các huynh đệ chạy mau, hãy chạy về thành Hứa Xương đã”.

Chỉ trong khoảnh khắc, quân Tào như một cái nồi phát nổ, chúng chen lấn nhau bỏ chạy thực mạng, liên tiếp có những tên thương binh đi đứng bất lợi bị chen ngã trên mặt đất. Ngay khi bọn chúng chưa kịp đứng lên đã có vô số những bàn chân lạnh lùng giẫm đạp trên lưng bọn chúng. Trong sự tuyệt vọng cùng với sự bất lực chết lặng những tên thương binh bị giẫm đạp này giãy giụa và chết đi trong bi thảm.

Bọn chúng chưa chết dưới binh khí của quân Lương Châu thì đã chết dưới chân quân mình.

Quân Tào thất bại nhanh như núi lở, cuối cùng chỉ còn có hai ngàn tàn binh là có thể chạy được vào thành Hứa Xương nhưng trên thực tế vận mệnh của hai ngàn tàn binh đó cũng đã được định đoạt. Chỉ có cái chết chờ đợi bọn chúng.

Cách cửa nam thành Hứa Xương năm mươi dặm, một vùng đất trời bao la.

“Hu!”.

Tào Tháo nhẹ nhàng dừng ghim cương ngựa rồi quay đầu nhìn lại phía sau, phía sau hẳn là một vùng hoang dã mênh mông, mịt mờ. Tiếng động rầm rĩ của chiến trường cùng hình dáng hùng vĩ của thành Hứa Xương đã hoàn toàn lùi lại sau.

Quanh quẩn sau lưng Tào Tháo chỉ còn có Tào Hưu chỉ huy hơn mười Hổ Báo kỵ đi theo. Võ tướng chỉ còn lại Trương Liêu và Tào Phách, mưu sĩ chỉ còn có Lưu Diệp, Cổ Quy. Một cảm giác bi thương khôn cùng đột nhiên xuất hiện trong lòng Tào Tháo. Tuyệt đại kiêu hùng của thời đại ngựa mặt lên trời im lặng hồi lâu rồi đột nhiên hắt phá lên cười đau đớn, ánh nắng buổi chiều chiếu dọi trên gương mặt vô cùng bi thương của Tào Tháo.

Gió bắc nghẹn ngào nức nở như đồng cảm cùng với điệu cùng bi thương của Tào Tháo lan xa dần lan xa dần.

“Chúa công” Lưu Diệp giục ngựa tiến lên, hần cúi đầu ủ rũ nói: “Hứa Xương đã mất, đại quân phía sau bị vây chặt, chỉ e lãnh ít dữ nhiều. Bây giờ chúng ta nên đi đâu?”

“Ai” Tào Tháo khẽ than nhẹ một tiếng, hần nói về bi thương: “Không biết liệu đã có thể phá vây chưa, Công Đạt, Trọng Đức sống hay chết? Mã đồ phụ có đối xử tử tế với Văn Nhượng không?”

“Hí hí hí”.

Tào Tháo vừa dứt lời, trên cánh hoang vu bát ngát ở phía bắc đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí dài.

Tào Hưu biến sắc, hần vội vàng chỉ huy hơn mười Hổ Báo kỵ lập trận nghênh địch, hai viên Đại tướng còn lại duy nhất của Tào Tháo là Trương Liêu và Tào Phách cũng vội vã giục ngựa tiến lên bảo vệ hai bên tả hữu Tào Tháo. Ngay lập tức trong lúc đó trên vùng đất hoang vu mênh mông ở phía bắc xuất hiện hơn mười kỵ binh đang giục ngựa phóng như bay tới hướng Tào Tháo.

Tào Hưu rất tinh mắt, đột nhiên hần vui mừng gào lên: “Chúa công, là Trương Cáp tướng quân, còn có cả Trình Dục tiên sinh”.

“Hả?” Tào Tháo nghe vậy rất vui mừng nói: “Trọng Đức trở về, lòng Cô được an ủi rất nhiều” Trong khi Tào Tháo còn đang nói, Trương Cáp đã giục ngựa xông tới như gió cuốn, đột nhiên hần ghim mạnh cương ngựa, chiến mã lập tức đứng khựng lại, hai chân trước nhấc bổng lên, đá hỗn loạn mấy cái rồi mới nặng nề hạ xuống, lúc này Trương Cáp mới nhảy xuống ngựa, hần quỳ xuống trước mặt Tào Tháo nói: “Mặt tướng vô năng chỉ có thể cứu về Trình Dục tiên sinh, xin chúa công trách phạt”.

Tào Tháo vội vàng nhảy xuống ngựa, hần bước tới đỡ Trương Cáp dậy thành thực nói: “Tướng quân có tội gì, mau mau đứng lên”.

“Chúa công” Trương Cáp đứng dậy, hần buồn rầu nói: “Trong đám loạn quân mặt tướng đã tìm được Trình Dục tiên sinh nhưng chỉ chậm một lát mà Tuân Du tiên sinh, tiên sinh đã chết trong đám loạn quân rồi”.

“Ai” Tào Tháo thở dài, hần nhớ tới việc Tuân Du đã theo mình nhiều năm, ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ đau buồn nhưng khi liếc nhìn thấy chư tướng chung quanh đang cúi đầu ủ rũ, hần cố làm ra vẻ phẫn chấn quát to: “Công Đạt tuy là văn nhân nhưng luôn ôm trong lòng yêu nước thương dân, thường ôm hoài niệm phục hưng Hán thất, nay có thể chết trận nơi sa trường, da ngựa bọc thây đó chính là chuyện may mắn nhất của một đời người. Chư vị tất không nên đau thương. Chúng ta nên kế thừa ý chí mà Công Đạt và các tướng sĩ tử trận khác để lại, thề phục hưng Hán thất cho dù bách chiến bách bại cũng tuyệt đối không nản lòng”.

“Tới tới tới đây” Tào Tháo giơ tay nói với mọi người: “Chúng ta hãy kết tay ăn thề, cùng đồng lòng nhất trí”.

Không khí sôi sục của chiến trường rốt cuộc cũng tĩnh lặng lại. Bức tường bản xạ liên kết chắc chắn với nhau đã được tách rời. Cao Thuận có sự hộ tống của Lý Túc đi xuống sát bãi chiến trường quan sát, hần đưa mắt nhìn thi thể của các tướng sĩ quân Tào tử trận nằm ngổn ngang trên bãi chiến trường, cũng có rất nhiều binh lính chỉ bị thương nặng, vẫn chưa tắt thở đang phát ra những âm thanh rên rỉ não lòng, phơi bày ra hiện thực tàn khốc vô tình của chiến tranh.

“Tướng quân!”.

“Tướng quân!”.

“Tướng quân!”.

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, Hồ Xích Nhi, Trương Vệ, Dương Nhâm, Dương Ngang cùng chư tướng đã đều đi tới sau lưng Cao Thuận, trước ngực Hồ Xích Nhi quần bằng vải, dòng máu đỏ thẫm vẫn thấm qua lớp vải bố dày đọng lại thành một mảng lớn, từ đó có thể thấy Hồ Xích Nhi bị thương khá nặng. Nhìn thấy ánh mắt ân cần của Cao Thuận, Hồ Xích Nhi xấu hổ toát mồ hôi nói: “Mặt tướng học nghệ không tinh bị Trương Liêu đâm một thương may mà không bị thương tổn nặng, không có gì đáng ngại”.

Mặc dù Hồ Xích Nhi nói không có gì đáng ngại nhưng thực tế lúc đó thật sự là sinh tử trong đường tơ kẽ tóc.

Trương Liêu và Tào Phách dẫn theo hai ngàn kỵ binh Hà Bắc đột phá vòng vây ở góc tây nam, Hồ Xích Nhi dẫn quân ngăn cản. Sau một hồi kịch chiến ác liệt cuối cùng quân Lương Châu cũng ngăn cản quân kỵ binh Hà Bắc ở trong bức tường chắn nhưng Trương Liêu, Tào Phách vẫn dẫn hơn mười kỵ binh đột phá thoát ra ngoài. Trong lúc loạn chiến Hồ Xích Nhi cũng bị Trương Liêu đâm một thương ngã ngựa, suýt chút nữa mất mạng, may là trọng giáp trên người đã cứu mạng hắn.

Hồ Xích Nhi nói vẻ buồn bực: “Thật đáng tiếc không hoàn toàn ngăn cản được kỵ binh quân Tào, đã để cho chúng chạy trốn được hơn mười kỵ binh” Cao Thuận đưa tay vỗ vào bả vai Hồ Xích Nhi nói: “Mặc dù trong trận chiến này có một lượng nhỏ quân Tào phá vây chạy thoát thì cũng không thay đổi được vận mệnh toàn quân bị tiêu diệt của quân Tào. Tào Tháo gần như đã mất hết toàn bộ quân đội trong trận chiến này. Cho dù hơn mười kỵ binh đó chạy thoát khỏi vòng vây thì chúng có thể chạy đi đâu xin cứu viện? Hoài Nam, Từ Châu có thái độ mập mờ. Hiện tại Thiên Tử không biết đang hạ lạc nơi nào. Chỉ e chúng sẽ không xuất binh cứu viện Hứa Xương. Mà cho dù Hoài Nam, Từ Châu có xuất binh cứu viện, Tào Tháo cũng không chống đỡ được tới lúc đó”.

Hiện tại bên trong thành Hứa Xương chỉ còn hai ngàn tàn binh. Chúng chỉ giống như ngọn nến trước gió, bất kỳ lúc nào cũng có thể dập tắt.

Lúc này Cao Thuận vẫn không biết Tào Tháo đã nguy trang thành binh lính bình thường theo kỵ binh chạy thoát ra ngoài. Trong số tàn binh bị quân Lương Châu đuổi chạy vào trong thành Hứa Xương chỉ có đội nghi trượng của Tào Tháo và cả quân sư Tuân Úc mà thôi.

Đón nhận ánh mắt rực cháy của chư tướng, Cao Thuận cao giọng nói: “Truyền lệnh, tranh thủ thời gian sửa lại chiến hào bị hỏng, tường trại, tiếp tục bao vây quân Tào”.

“Tuân lệnh”.

Chư tướng ầm ầm trả lời.

420. Chương 323: Cường Công Ải Thanh Ngưu (3)

Khẩu Bắc, Đại Biệt Sơn, Mã Dục chỉ huy đại quân Lương Châu vất vả tiến quân tới đây, nhưng phát hiện ra sơn khẩu hiểm yếu đã bị quân Đông Ngô chiếm giữ, hơn nữa trời cũng đã tối đen nên hắn liền hạ lệnh cắm trại nghỉ ngơi.

Ban đêm, trung quân đại tướng.

Mã Dục đang triệu tập quân sư Giả Hủ, Đại tướng thủy quân Cam Ninh, Trần Hổ, Trương Báo thương nghị. Cam Ninh nói: “Chúa công, mặt tướng đã phái người đi điều tra. Từ ải Thanh Ngưu tới bình nguyên Nhữ Nam chỉ có một con đường. Hai bên con đường này là núi non trùng điệp. Hiện tại đang là mùa đông khắc nghiệt, tuyết đọng lại trong núi, vách núi, vách đá rất khó vượt qua, gập ghềnh khó đi, hơn nữa rất dễ trượt chân ngã xuống vực sâu, ngay cả đến đám tiều phu, thợ săn bắn cũng không dám vào núi”.

Mã Dục cau mày nói: “Nói cách khác Thiên tử, bá quan văn võ và cả tám ngàn quân thiết kỵ bị vây ở ải Thanh Ngưu cũng chỉ có một con đường đi sao?”

Đột nhiên Giả Hủ nói: “Nếu một khi đại quân kỵ binh không thể tiến quân, vậy có thể phái một toán tinh binh đi trước đón Thiên tử ở ải Thanh Ngưu tới đây không?”

“Chỉ e không được” Cam Ninh lắc đầu nói: “Trong núi quân Ngô là tinh binh Sơn Việt canh gác tầng tầng lớp lớp. Bọn tinh binh Sơn Việt này khi ở bình nguyên đương nhiên không thể chịu được một đòn nhưng ở trên núi rất khó đối phó với chúng. Bọn chúng từ nhỏ đã lớn lên trên núi, rất quen thuộc với địa hình núi non, cho dù là vách núi, vách đá chúng cũng có thể leo trèo tự nhiên. Tướng sĩ thủy quân tuy cũng quen thuộc địa hình vùng núi phía nam nhưng so với quân Sơn Việt thì kém xa. Dĩ nhiên nếu chúng ta không tiếc phải trả một cái giá rất lớn tấn công thì cũng không phải là không thể vượt qua, thế nhưng trong đám loạn quân chưa chắc đã đảm bảo an toàn tính mạng cho Thiên Tử và bá quan”.

Giả Hủ cũng nói: “Long thể Thiên tử yếu ớt, chưa chắc đã chịu được gió lạnh trong núi, trên đường đi vạn nhất xảy ra chuyện gì thì hậu quả là không thể tưởng tượng nổi”.

“Thật ghê tởm” Mã Dục nói: “Lữ binh lính Sơn Việt này khó chơi thế sao?”

“Đúng vậy” Giả Hủ nói: “Lúc trước khi Tôn Kiên vì hàng phục bọn này cũng đã phải dốc hết sức bình sinh của mình”.

“Nói đi nói lại vẫn chỉ có một cách duy nhất đó là cường công” Mã Dục nặng nề vỗ tay xuống án, hần quả quyết nói: “Một khi đã dùng cường công, hãy chờ tới bình minh ngày mai hãy đánh sập quân Đông Ngô ngăn cản ở sơn khẩu”.

“Chúa công” Trong mắt Giả Hủ đột nhiên xuất hiện vẻ giảo hoạt, hần nhìn Mã Dục nói: “Một khi đã chọn cách tấn công thì cần gì phải đợi tới ngày mai. Chúng ta thừa dịp đêm tối tấn công không phải là tốt hơn sao?”

“Hả? Nhân dịp đêm tối tấn công?” Mã Dục ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

Giả Hủ gi mũi chân trên mặt đất.

Ban đầu Mã Dục ngỡ ngác sau đó hần chợt hiểu ra. Mã Dục vui mừng nói: “Thì ra là vậy”.

Trại quân Đông Ngô. Thái Sử Từ, Chu Thái, Lữ Mông đang trong trường thương nghị thì đột nhiên nghe thấy nghe thấy hiệu kèn lệnh không ngừng vang lên. Cả ba vội ngẩng đầu nhìn thì thấy một tên tiểu giáo đã bước vào trường, hần quỳ xuống đất bẩm báo: “Ba vị tướng quân, quân Lương đang nổi hiệu lệnh tập hợp đội ngũ. Có vẻ chúng muốn tấn công ngay trong đêm”.

“Hả?” Mã đồ phu muốn tấn công cả ban đêm ư?” Ánh mắt Thái Sử Từ hiện lên vẻ kinh ngạc, hần nhìn Chu Thái, Lữ Mông nói: “Ấu Bình, Tử Minh, hãy ra ngoài xem thế nào”.

“Tướng quân, mời”.

Chu Thái, Lữ Mông đồng thời khoát tay.

Thái Sử Từ cũng không câu nệ, hần rời khỏi trường trước tiên.

Ba tướng đi nhanh tới trước cửa viên môn, quả nhiên trên bãi đất bằng ở phía trước có hơn một ngàn cây đuốc mỡ đang cháy. Dưới ánh đuốc đỏ rực, rất nhiều đội quân Tây Lương đang khẩn trương lập đội ngũ. Trước trận quân Tây Lương có một viên Đại tướng cưỡi ngựa, múa đao chạy đi chạy lại. Vó ngựa lướt qua, cả đội quân Lương Châu đều hào hứng hò reo, rõ ràng viên Đại tướng đó có uy vọng, địa vị rất cao trong lòng binh sĩ Tây Lương.

Ánh mắt Chu Thái sắc bén, từ xa quan sát viên Đại tướng Tây Lương đó, hần không khỏi biến sắc nói: “Lần này chẳng lẽ là Cẩm Phàm Tặc Cam Ninh?”

Trước khi đầu quân cho Tôn Kiên, Chu Thái cũng là cường đạo hoành hành thủy đạo Trường Giang nhiều năm vì vậy hần đã sớm nghe qua danh tiếng của Cẩm Phàm Tặc Cam Ninh thế nhưng Chu Thái chỉ luôn luôn làm ăn trên sông nước Cửu Giang, Cam Ninh chỉ làm ăn ở Ba Thục, địa giới Kinh Tương hai người vì vậy rất ít khi chạm mặt nhau, cũng không có quan hệ gì cả”.

Thái Sử Từ nói: “Ta thường nghe dưới trướng Mã đồ phụ có một viên Đại tướng xuất thân từ thủy tặc. Không thể nghi ngờ gì nữa có lẽ đây chính là Cam Ninh”.

Lữ Mông nói: “Cầm Phàm Tặc hoành hành cả trên đất liền Ba Thục, Kinh Tương là một loại cường đạo thủy bộ rất khó chơi. Chúng thực sự rất khó đối phó. Nếu thực sự quân Tây Lương kia là Cầm Phàm Tặc của Cam Ninh chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường”.

“Không sao” Thái Sử Từ lãnh đạm nói: “Cầm Phàm Tặc dù có lợi hại như nào đi nữa chúng có so sánh được với sự lợi hại của trọng giáp thiết kỵ của Hứa Chử không?”

Lữ Mông nói: “Trọng giáp thiết kỵ của Hứa Chử thực sự có uy lực, thực sự không có loại quân nào có thể so với nó về uy lực tấn công”.

Thái Sử Từ nói: “Thì đó, chúng ta chỉ cần cho binh lính thủ vững trong doanh, không để quân Lương Châu thừa dịp tấn công, quân Tây Lương tấn công không được đương nhiên sẽ tự rút lui”.

“Ồ ô ô”.

Trong lúc Thái Sử Từ đang nói thì hiệu kèn lệnh trong quân Lương Châu đột nhiên trở nên sục sôi.

Cam Ninh chỉ thanh trường đao trong tay về phía trước rồi hấn giục ngựa tiến lên trước, hai ngàn tên Cầm Phàm Tặc hò reo vang trời cùng tiến lên. Hai ngàn quân Cầm Phàm Tặc này nửa là quân đao thuấn, nửa là quân phóng lao. Quân đao thuấn cầm thuấn đi trước bảo vệ, quân ném lao đi theo sau nhanh chóng tiến gần tới đại trại quân Đông Ngô.

Đại trại quân Ngô.

Thái Sử Từ rút bội kiếm chỉ lên trời, quát to: “Quân đao thuấn lập trận phòng ngự, quân cung thủ chuẩn bị”.

Ba ngàn quân đao thuấn Đông Ngô nhanh chóng tiến nhanh lên trước hình thành thế trận phòng ngự. Ba ngàn quân cung thủ Đông Ngô tiến ngay phía sau. Với sự yểm hộ của quân đao thuấn, quân cung thủ đồng loạt hạ cung, lấp tên, chỉ cần Thái Sử Từ ra lệnh chúng lập tức giương cung bắn tên, trút những mũi tên sắc bén, vô tình lên đầu quân Lương Châu.

“Bắn tên”.

Thái Sử Từ vừa ra lệnh, ba ngàn quân cung thủ Đông Ngô lập tức giương cung bắn tên, ngay lập tức ba ngàn mũi tên sắc bén bay dựng lên không trung.

Trước trận quân Lương Châu, Cam Ninh đột nhiên giơ cao trường đao trong tay, hấn ngựa mặt lên trời gào to: “Dừng lại”.

Hai ngàn quân Cầm Phàm Tặc phía sau đang mạnh mẽ tiến lên lập tức dừng lại.

“Nâng lá chắn”.

Cam Ninh vừa ra lệnh, một ngàn quân Cầm Phàm Tặc lập tức nâng cao những chiếc thuẫn nặng nề trong tay lên che chắn. Tiếng rít thê lương từ trên không trung đã chụp xuống. Âm thanh leng keng không ngừng vang lên, vang dội khắp bầu trời đêm yên tĩnh. Sau khi đợt mưa tên qua đi, mỗi tên đao thuấn Cầm Phàm Tặc bỏ chiếc thuẫn trong tay xuống thì mới phát hiện trên mỗi chiếc thuẫn đã cắm đầy những mũi tên sắc bén, đánh ác.

“Tiếp tục đi tới”.

Quân Đông Ngô vừa dừng bắn tên, Cam Ninh lại chỉ trường đao về phía trước, hấn tiếp tục chỉ huy quân Cầm Phàm Tặc tiến tới đại trại quân Đông Ngô. Liên tiếp nhiều lần như vậy, cuối cùng hai ngàn quân Cầm Phàm Tặc đã chỉ còn cách đại trại quân Đông Ngô một khoảng cách khoảng hai mươi bước chân.

Hai mươi bước là một khoảng cách rất bất tiện cho quân Đông Ngô. Với quân cung thủ, khoảng cách bắn quá gần. Nếu muốn bắn thẳng vào trận quân Cầm Phàm Tặc thì sẽ không tạo nên mối uy hiếp thực sự nào vì quân Cầm Phàm Tặc đã có thuẫn che chắn. Tuy lãn cây và đá có lực sát thương khủng khiếp nhưng quân

bộ binh Đông Ngô không thể nào ném những khúc gỗ cũng như những tảng đá với khoảng cách hai mươi bước chân (khoảng ba mươi thước).

Tuy nhiên đối với quân Lương Châu mà nói, hai mươi bước chân là khoảng cách tấn công tốt nhất, vừa có thể tránh được sát thương của quân cung thủ Đông Ngô chúng còn có thể dùng lao gây nên sát thương cho quân Đông Ngô.

“Quân ném lao chuẩn bị”.

Cam Ninh giơ cao trường đao quát to một tiếng vang vọng khắp không trung. Tướng sĩ hai bên trước trận tiền đều có thể nghe rõ ràng.

Thái Sử Từ thẳm hoảng hốt trong lòng, hấn vội giơ cao bội kiếm quát to: “Lỗ thuẩn, mau nâng lỗ thuẩn”.

Đối với lao của quân Lương Châu, Thái Sử Từ không còn lạ gì. Trong lòng Chu Thái, Lữ Mông vẫn còn thẳm sợ hãi.

Sở dĩ bảy trăm quân thiết kỵ của Mã Siêu có thể phản công, lần lượt đánh bại các cuộc tấn công của quân Đông Ngô chính là dựa vào công lao rất lớn của những cây lao đã gây sát thương khủng khiếp với quân Đông Ngô.

Thiết kỵ Tây Lương dựa vào chiến mã ném lao, những chiếc thuẫn đồng nhẹ của quân Đông Ngô căn bản không thể ngăn cản nổi. Áo giáp bằng vải bố có còn hơn không của quân Đông Ngô đương nhiên càng không thể chịu nổi một đâm. Bình thường một tên lính thiết kỵ Tây Lương ném ra một lao có thể xuyên qua thân thể của mấy tên lính Đông Ngô.

(Vào thời đại của vũ khí lạnh khi bộ binh tấn công thường sử dụng đội hình xếp hàng dày đặc. Còn về việc xung phong tấn công là sau khi xuất hiện súng máy mới xuất hiện chiến thuật này. Vào thời đại này không tướng lĩnh nào sử dụng chiến thuật này. Rất đơn giản mấy người lính tay cầm vũ khí lạnh xung phong tấn công có thể tạo ra hiệu quả gì? Cuối cùng chưa tấn công được đã chịu chết).

Những cây lao của quân Tây Lương gây ra thương vong nặng nề cho quân Đông Ngô, đồng thời chúng cũng làm cho các tướng lĩnh Đông Ngô rút ra bài học xương máu, khổ tâm tìm kế sách hoá giải (Đương nhiên quân Đông Ngô cũng muốn dùng cách gây ông đập lưng ông) nhưng trong lúc cấp bách không thể nào kịp bắt chước làm ra lao. Thế nhưng trong những cuộc chiến sau này nhất định có dùng lao), trong đó đã nghĩ ra cách phá giải hữu hiệu nhất là dùng những tấm ván gỗ dày làm lá chắn. Ưu điểm của những tấm lá chắn gỗ này là đủ dày để có thể ngăn cản lao của quân Tây Lương ném ra, hơn nữa diện tích che phủ cũng lớn, một tấm lá chắn gỗ có thể che phủ cho mười tên lính bộ binh nhưng nhược điểm của nó là quá nặng, phải cần tới bốn tên lính mới có thể nâng lên cao được nên nó chỉ được dùng trong phòng ngự chứ không thể nào dùng trong tấn công.

Thái Sử Từ vừa ra lệnh, mấy trăm tấm lá chắn dày được nâng lên cao bảo vệ vững chắc đỉnh đầu quân Đông Ngô.

“Toa toa toa...”

Dưới bầu trời đêm vang lên âm thanh xé gió, binh lính Đông Ngô trốn trong những chiếc lá chắn đợi hồi lâu mà vẫn không thấy lao đâm vào lá chắn trong lúc đó tiếng va vào lá chắn lớp lớp. Các tướng sĩ Đông Ngô đang nghi ngờ thì bất chợt một tên lính Đông Ngô kêu to: “Trời ơi, chúng ta mắc lừa rồi. Quân thổ lang Lương Châu không phải đã ném lao, chúng chỉ ném tuyết cầu”.

“A?”

“Tuyết cầu?”

Tướng sĩ Đông Ngô lập tức hạ lá chắn trên đầu xuống xem xét, quả nhiên trên mặt lá chắn dính đầy những vết tuyết tròn, to, dưới chân chúng loang lổ tuyết, rõ ràng quân Lương Châu đã ném tuyết, không thấy bóng dáng của bất kỳ một cây lao nào.

Trước trận quân Lương Châu, Cam Ninh khê nhếch miệng cười nhạt, lần này cho các người ném mùi thực sự.

Đột nhiên trong lúc đó toàn bộ đuốc trong trận quân Lương Châu tắt phụt. Dựa vào bóng đêm che giấu, Cam Ninh lặng lẽ giờ cao trường đao chỉ về phía trước, sau đó hấn dùng sức vẩy mạnh một cái, dựa vào phản quang của tuyết trắng, quân Cẩm Phàm Tặc vẫn miễn cưỡng nhìn thấy hành động của Cam Ninh, một ngàn quân ném lao Cẩm Phàm Tặc lập tức cầm những cây lao thực sự trong tay, chúng giờ tay chạy lên trước hai bước sau đó đồng loạt ném mạnh ra.

“Cẩn thận” Nhìn thấy đuốc trong trận quân Lương Châu đột nhiên tắt hết, theo bản năng Chiết Trùng Giáo uy Lữ Mông cảm nhận được sự nguy hiểm, hấn gào lên: “Mau nâng lá chắn, mau giờ lá chắn lên”.

421. Chương 324: Cung Thỉnh Bộ Hạ Xa Giá Đông Đô

Lữ Mông vừa nói xong thì một loạt lao đã từ trên trời giáng xuống, binh lính Đông Ngô vẫn còn đang mải chửi ầm ĩ bất ngờ, không kịp đề phòng đã bị những cây lao xuyên thấu, nằm chết la liệt trên mặt đất.

Trước trận quân Lương Châu, Cam Ninh lại một lần nữa giờ cao trường đao, hấn ngửa mặt lên trời gào lên: “Quân phóng lao chuẩn bị”.

Những tướng sĩ Đông Ngô may mắn không bị lao đâm trúng vội vàng giờ lá chắn lên che nhưng vào lúc này ném vào đầu quân Đông Ngô lại là những trái tuyết cầu như lần đầu tiên mà không phải là lao, lập đi lập lại nhiều lần như vậy, Chu Thái rất phần nộ hấn nhìn Thái Sử Từ nói: “Tướng quân, mặt tướng đề nghị dẫn một toán tinh binh ra khỏi doanh trại phản công, chém tận giết tuyệt đám Cẩm Phàm Tặc đáng hận kia”.

“Tướng quân không thể” Lữ Mông vội vàng khuyên nhủ: “Lúc này là trời tối, không thể tùy tiện xuất kích”.

Thái Sử Từ cũng nói: “Đúng vậy, hãy cẩn thận tối đa, chỉ cần các tướng sĩ liên tục nâng lá chắn lên thì lao của Cẩm Phàm Tặc cũng không thể làm gì được chúng ta. Các tướng sĩ hành động một mối thì cho thay người. Cẩm Phàm Tặc của Cam Ninh chỉ gây náo loạn thôi, cứ để xem bọn chúng có thể gây náo loạn tới khi nào? Tất cả mọi việc cứ chờ tới bình minh hãy nói”.

Thái Sử Từ vừa ra lệnh, quân Ngô lập tức không chú ý tới việc quấy rầy của quân Lương Châu nữa.

Quân Cẩm Phàm Tặc của Cam Ninh ở trước trại quân Ngô ném tuyết thêm mấy lần, xen giữa đó là lén lút ném lao nhưng không gây thêm bất kỳ thương vong nào cho quân Đông Ngô. Quân Lương Châu cứ quấy rầy như vậy cho tới giờ sấu, quân Lương Châu nhận ra không còn cơ hội nữa thì mới thu binh quay lại quân doanh.

Ngay khi quân Lương Châu rút đi, quân Đông Ngô cũng quay về trường nghỉ ngơi, chuyện không đề cập tới nữa.

Trước bình minh chính là lúc bầu trời tối nhất.

Trước đại trại quân Lương Châu khung cảnh vẫn rất nghiêm túc, dựa vào bóng đêm che giấu, một vạn thủy quân tinh nhuệ của Cam Ninh đã lặng lẽ, không một tiếng động lập trận xong.

Ánh mắt Giả Hủ vô cùng giảo hoạt, hấn nhìn Mã Dục nói: “Chúa công, đã tới lúc rồi”.

“Ừ” Mã Dục gật đầu, hấn lập tức rút Thất Tinh bảo kiếm ra, tiến lên phía trước, nghiêm nghị quát to: “Toàn quân tấn công”.

Cam Ninh nhảy lên ngựa, trường đao trong tay hấn hung hăng chỉ thẳng phía trước, hấn gào lên: “Tấn công!”.

”Giết giết giết

Một vạn thủy quân gào lên như long trời lở đất, tất cả chạy theo sau lưng Cam Ninh đánh lên đại trại quân Đông Ngô ở trong sơn khẩu phía trước.

Thái Sử Từ đang ngủ say bị tiếng hò hét kinh thiên động địa đánh thức, hấn vội vàng xoay người ngồi dậy. Ngay khi tên thân binh giúp hấn mặc giáp trụ chỉnh tề, Thái Sử Từ vội bước nhanh ra ngoài đại trường, Chu Thái, Lữ Mông cũng đã sớm có mặt. Ngay khi đó một tên tiểu giáo bước nhanh tới bẩm báo: “Ba vị tướng quân, quân Tây Lương tấn công ồ ạt”.

Thái Sử Từ ngẩng đầu nhìn sắc trời, chân trời phía đông xuất hiện ánh sáng màu trắng bạc.

Thái Sử Từ trầm nghĩ: Muốn thừa dịp bóng tối trước bình minh bất ngờ đánh lên sao? Quả thực là hy vọng hảo huyền. Trong mắt Thái Sử Từ đột nhiên xuất hiện sự lạnh lùng, hấn quát lên: “Nổi kèn lệnh, toàn quân nhanh chóng tập hợp, chuẩn bị ứng chiến”.

Cam Ninh chỉ huy một vạn thủy quân như nước thủy triều lên cuộn cuộn tiến về phía trước, lúc này đã chỉ còn cách đại trại quân Đông Ngô khoảng hai trăm bước chân, chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa thôi là tiến vào đúng tầm bắn của quân cung thủ Đông Ngô. Lúc này trong đại trại quân Đông Ngô kèn lệnh lanh lảnh đã vang lên, tướng sĩ Đông Ngô vất vả suốt đêm, thân không cởi giáp đang từ các lều trại tràn ra ngoài, giống như những dòng suối nhỏ hợp thành một con sông lớn tập kết trước hàng rào doanh trại. Dựa theo tốc độ hành động và phản ứng của tướng sĩ hai bên, khi thủy quân của Cam Ninh còn chưa vào tới tầm bắn của quân cung thủ thì mấy ngàn quân cung thủ Đông Ngô cũng đã lập xong thế trận không mấy khó khăn. Thủy quân của Cam Ninh đương nhiên muốn lợi dụng bóng tối đen trước bình minh đánh lên quân Đông Ngô nhưng chỉ cần nhìn qua thì hình như kế hoạch đó có vẻ không thành công, quân Đông Ngô không thể bị giết trở tay không kịp.

“Giết...”

Cam Ninh giơ cao trường đao, giục ngựa tiến lên.

Phía sau hấn một vạn thủy quân theo sát như hình với bóng, quyết tâm theo sát hấn, không chút do dự chạy vào trong tầm bắn của quân cung thủ Đông Ngô.

Đúng lúc đó tướng sĩ trong đại trại trung quân đột nhiên nghe thấy tiếng người ngã ngựa đổ. Mấy ngàn quân cung thủ Đông Ngô vẫn còn chưa kịp lập xong đội hình xạ kích đã kêu loạn lên ngã lộn nhào trên mặt đất. Trong khoảnh khắc tiếng kêu la, tiếng mắng chửi, tiếng binh khí va vào nhau đan xen với nhau. Trong ánh nắng ban mai mỏng manh, trong đại trại quân Đông Ngô giống như một nồi nước sôi bị đun nóng bốc lên mùn ngút.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thái Sử Từ vừa mới thúc ngựa chạy tới nhìn thấy tình cảnh quỷ dị này không khỏi lớn tiếng quát hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thái Sử Từ vừa nói dứt lời, chiến mã của hấn đã hí lên một tiếng bi thương. Hai chân trước chiến mã khuya xuống ngã nhào trên mặt đất. Thái Sử Từ ngồi trên lưng ngựa không hề phòng ngay lập tức bị hất tung xuống, cũng may là Thái Sử Từ võ nghệ cao cường, phản ứng nhanh nhẹn, thân hình cường tráng của hấn lộn về phía trước một cách diệu kỳ rồi nhẹ nhàng đứng xuống đất.

Thế nhưng chuyện xảy ra tiếp theo thực sự làm người khác trợn tròn mắt. Một tiếng oạch vang lên, Thái Sử Từ chỉ cảm thấy hai chân mình trượt mạnh, hấn nặng nề ngã dài trên mặt đất.

Lúc này đây Thái Sử Từ không còn cách nào mượn lực để hai chân đứng vững trên mặt đất, hấn ngã bằm dập cả mặt mũi. Ngay lúc đó cùng với tiếng kêu thảm thiết là cả tiếng của vật nặng rơi xuống đất và cả tiếng quát mắng liên tục vang lên phía sau Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ cố sức bò dậy, hấn đưa mắt nhìn xung quanh. Lữ Mông, Chu Thái và quân thân binh của ba người cũng không khá hơn gì. Gần như tất cả đều té ngã trên mặt đất. Lúc này Thái Sử Từ mới phát hiện trên mặt đất dưới chân hấn có một lớp băng dày mấy tấc. Trong ánh sáng ban mai mờ nhạt, lớp băng đó phát ra ánh sáng trắng long lanh, khó trách người ngựa giẫm lên đó đều té ngã xuống đất.

“Lớp băng kia ở đâu ra vậy?” Thái Sử Từ giận dữ quát to: “Tại sao khi hạ trại không dọn sạch tuyết trên mặt đất?”

“Mặt tuyết hiểu rồi” Lữ Mông đột nhiên kêu to: “Đây là quỷ kế của quân Lương Châu. Đây là do quân Lương Châu làm”.

“Hả?” Thái Sử Từ hoảng hốt hỏi: “Là quỷ kế của quân Lương Châu sao?”

Lữ Mông nói: “Tướng quân có còn nhớ tối qua Cầm Phàm Tặc của Cam Ninh quấy rối chúng ta không? Còn nhớ rõ trong mấy canh giờ Cầm Phàm Tặc ném tuyết cầu vào trong đại trại của quân ta không? Những tuyết cầu đó đã bị các tướng sĩ giẫm nát tan thành nước sau khi các tướng sĩ quay lại doanh trại, nhất định bãi nước tuyết đó đã bị gió thổi đóng lại thành băng tuyết rắn chắc, bóng loáng vì vậy mới xảy ra chuyện này”.

“Ai”.

“Thì ra là như vậy”.

Thái Sử từ, Chu Thái đột nhiên biến sắc, cả hai vội vã ngẩng đầu nhìn bên ngoài đại trại, quân Tây Lương đang cuộn cuộn xông tới chỉ còn cách đại trại quân Đông Ngô một khoảng cách hai mươi bước chân thể mà trong đại trại quân Đông Ngô, quân bộ binh vẫn còn ngã lên ngã xuống, bò dậy lại ngã, từ đầu đến cuối vẫn không có cách nào kết trận được. Một số quân Sơn Việt bị đao, thương của quân Ngô gây thương tích, thú tính nổi lên chúng bắt đầu tự giết lẫn nhau.

Chỉ có một số ít quân cung thủ Đông Ngô không bị ngã lê tẻ bắn tên về phía quân Lương Châu nhưng đương nhiên không thể nào gây nên sự uy hiếp lớn cho quân Lương Châu chứ chưa nói tới việc ngăn cản quân Lương Châu tấn công.

“Mã đồ phu thật đúng là cực kỳ giảo hoạt” Lữ Mông nhìn Thái Sử Từ nói: “Tướng quân, hãy cấp tốc cho các tướng sĩ cỡi chiến bào trên người ra che trên mặt đất để khỏi trượt chân ngã xuống nữa”.

“Chỉ e không còn kịp nữa rồi” Trong mắt Thái Sử Từ đột nhiên hiện ra vẻ âm lạnh rất khó hiểu, hần chỉ tay về phía trước nhìn Chu Thái, Lữ Mông nói: “Tử Minh, Ấu Bình, hai người hãy nhìn xem”.

Chu Thái, Lữ Mông vội vàng nhìn theo hướng Thái Sử Từ chỉ ở trước hàng rào, cả hai thấy một loạt lao từ trong tay quân Lương Châu bay vút lên không trung sau đó làm thành một đường cong hình cánh cung cùng với tiếng rít chói tai hướng về đại trại của quân Đông Ngô bay tới trong khi đó tướng sĩ Đông Ngô trong đại trại vẫn đang siêu vẹo, ngã lên ngã xuống nên căn bản là không có cách nào giơ lá chắn lên che chắn thân mình dù chỉ một cái.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, từng loạt lao phóng ra lao vào trận quân Đông Ngô. Máu huyết bắn tung toé khắp nơi. Quân Đông Ngô đang chen chúc nhau ở một chỗ bị những cây lao sắc bén xuyên qua thân thể. Trong nháy mắt tiếng kêu la thảm thiết vang lên dậy đất.

Thái Sử Từ và Chu Thái cùng nhắm mắt lại, trên mặt cả hai hiện lên sự đau đớn khôn cùng.

Trong khi đó Lữ Mông vẫn trợn mắt nhìn chằm chằm vào chiến trường tàn khốc giống như cảnh trong địa ngục Tu La. Hai tay Lữ Mông nắm chặt, binh bất yếm trá. Đột nhiên Lữ Mông đã hiểu được đạo lý của câu nói này. Mã đồ phu quả không hổ là một lão tướng thân trải trăm trận, Độc sĩ Giả Hủ lại càng tức trí đa mưu. Bản thân hần thật sự thua sút hai người này rất nhiều.

Sau khi trận chiến này kết thúc, nhất định phải tập trung đọc cách sách binh thư, nghiên cứu mưu lược mới được. Giây phút này trong mắt Lữ Mông hiện lên sự kiên định chưa từng có.

“Rút lui!” Thái Sử Từ đột nhiên mở bừng mắt. Đôi mắt vốn trong suốt, sáng ngời của hần đã trở nên đỏ ngầu, hần giậm dũ gào lên tới khàn cả giọng: “Toàn quân rút lui về phía sau. Rút lui về sau trại”.

“Không được, không thể rút lui, tướng quân” Lữ Mông vội vã khuyên can: “Lúc này mà rút lui, các tướng sĩ chưa chắc đã có thể rút lui được, hơn nữa sẽ rất dễ dàng thất bại. Không bằng hãy hạ lệnh tử thủ. Các tướng sĩ vẫn còn có thể liều chết đánh một trận ngăn quân Lương Châu bên ngoài doanh trại. Hiện tại quân ta chỉ có cách tử thủ, chỉ có thể tử thủ mà thôi”.

“Trại trước đã không thể nào giữ được. Nếu không rút lui các tướng sĩ sẽ bị thương vong gần hết” Hai mắt Thái Sử Từ đỏ ngầu, hần không muốn nghe lời khuyên can của Lữ Mông, hần giậm dũ hét to: “Truyền lệnh, toàn quân rút về trại sau”.

Lữ Mông không khỏi vội vàng khi hắn thấy Thái Sử Từ không nghe theo lời khuyên can của mình, hắn nói tiếp: “Nếu đã rút lui, cũng không thể triệt thoái toàn quân về phía sau. Mạt tướng tình nguyện chỉ huy một toán tinh binh ở lại đoạn hậu”.

“Được, bản tướng quân cấp cho người hai ngàn tinh binh ở lại sau đoạn hậu” Thái Sử Từ nói xong hắn nhìn Chu Thái và các tướng lĩnh Đông Ngô còn lại nói: “Các vị tướng quân còn lại hãy chỉ huy binh lính bản bộ theo bản tướng quân rút lui về trại sau”.

Đại trại quân Lương Châu.

Hứa Chử, Mã Đại, Trần Đáo, Pháp Chính đang tề tựu ở quân trường của Mã Siêu.

Pháp Chính nói: “Phía bắc sơn khẩu, âm thanh chém giết vang trời. Xem ra đại quân của chúa công đã bắt đầu tấn công rồi”.

“Đại quân của huynh trưởng tấn công, chúng ta cũng nên xuất binh tiếp ứng mới đúng thể nhưng đại quân của Tôn Kiên ở nam quan ải sẽ không ngồi nhìn chúng ta phá vây bên phía bắc, nhất định hắn sẽ phái binh tấn công quan ải mãnh liệt, kiềm chế binh lực của quân ta” Nói xong Mã Siêu đột nhiên quát to: “Trần Đáo nghe lệnh”.

Trần Đáo bước lên, ôm quyền nói: “Có mạt tướng”.

Mã Siêu nói: “Hãy chỉ huy hai ngàn thiết kỵ xuất trại, không cần đợi quân Ngô tấn công hãy lập tức phát động tập kích vào đại trại quân Ngô”.

Đây mới đúng là phong cách của Mã Siêu. Xưa nay Mã Siêu luôn lấy tấn công làm trọng cho dù là trong cuộc chiến phòng ngự Mã Siêu cũng có thể biến thành một cuộc chiến tấn công.

“Mạt tướng tuân lệnh”.

Trần Đáo hùng dũng trả lời rồi hắn quay người bước nhanh khỏi trường.

Mã Siêu lại nhìn Hứa Chử nói: “Hứa Chử nghe lệnh”.

Hứa Chử vội bước ra khỏi hàng nói: “Có mạt tướng”.

Mã Siêu nói: “Chỉ huy hai ngàn thiết kỵ sẵn sàng tiếp ứng Trần Đáo bất kỳ lúc nào”.

“Tuân lệnh”.

Hứa Chử trả lời rồi cũng ra khỏi trường.

Lúc này Mã Siêu mới đưa mắt nhìn Mã Đại, Pháp Chính, hắn trầm giọng nói: “Trọng Nhạc, Hiếu Trực lập tức làm theo kế hoạch đã định, tấn quân doanh trại quân Tào”.

Mã Đại, Pháp Chính ôm quyền nói: “Tuân lệnh”.

Chu Du quân trưởng.

“Khụ khụ...”.

Chu Du vốn vẫn đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường đột nhiên ho khan dữ dội mấy tiếng ngay sau đó một dòng máu đen trào ra từ khoe miệng hắn. Đôi mắt sáng quắc của Chu Du đang nhắm chặt chậm rãi mở ra. Hoa Đà đang ở bên cạnh đích thân sắc thuốc thấy thế không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ông ta nhìn tên thân binh bên cạnh mừng rỡ như điên nói: “Tính mạng của Đại đô đốc không còn lo lắng nữa rồi, có thể để Tôn tướng quân vào trường thăm rồi”.

Tên thân binh vui mừng quay người chạy đi.

Chỉ một lát sau bên ngoài trường vang lên tiếng bước chân hỗn độn, màn trường vén lên, Tôn Kiên, Từ Thứ, Trương Chiêu, Cố Ung lần lượt đi vào. Tôn Kiên bước nhanh tới trước giường Chu Du, kích động nói: “Công Cẩn không việc gì, cuối cùng thì gánh nặng để trong lòng của Cô cũng được tháo xuống”.

Chu Du cười gương, yếu ớt nói: “Đa tạ chúa công quan tâm”.

Tôn Kiên nhìn Hoa Đà xá dài một cái, xúc động nói: “Đa tạ thần y đã diệu thủ hồi xuân”.

Hoa Đà vội vàng đáp lễ nói: “Chỉ là một cái nhấc tay, nào dám để tướng quân hậu lễ như vậy”.

“Chúa công” Chu Du giỡn giỡn người, khẽ hỏi: “Du hôn mê đã mấy ngày rồi?”

Tôn Kiên đáp: “Đã hơn nửa tháng rồi”.

“Đã hơn nửa tháng?” Chu Du biến sắc nói: “Thiên Tử đang ở đâu?”

Tôn Kiên nói: “Vẫn còn đang ở ải Thanh Ngưu nhưng đại quân của Mã đồ phu đã tới cứu viện, hôm nay đã tới ngoài núi”.

Từ Thứ ở bên cạnh lại đem tình hình cùng địa thế phức tạp của ải Thanh Ngưu thuật qua cho Chu Du nghe.

Chu Du nghe xong, hần suy tư một lát rồi nhìn Tôn Kiên nói: “Chúa công, quân Lương Châu dũng mãnh, tinh nhuệ, quân ta thực sự không thể ngăn cản, hơn nữa đại quân của Mã đồ phu đã tới cứu viện. Thái Sử Từ, Chu Thái, Lữ Mông ba vị tướng quân nhất định không chặn được. Bây giờ Thiên Tử tuy tạm thời bị nhốt ở ải Thanh Ngưu nhưng sớm muộn gì cũng bị Mã đồ phu nghênh đón vào Quan Trung”.

“Hơn nữa nếu như Mã đồ phu đã dám mang đại quân tới Nhữ Nam vậy nhất định cuộc chiến Hứa Xương đã định. Nếu như Du đoán không sai thì chỉ e Tào Tháo sắp bại vong tới nơi. Việc Mã đồ phu cướp Thiên Tử đã thành, quân ta dù có dốc toàn lực cũng khó có thể vẫn hồi vậy thay vì đem binh lực, vật tư tiêu hao vô ích ở ải Thanh Ngưu này thì không bằng chúa công hãy chủ động bãi binh, nhân dịp Mã đồ phu mới cướp được Thiên Tử, triều đình chưa ổn định, hãy tập trung toàn bộ quân đội, vật tư đánh chiếm Hoài Nam, Từ Châu làm gốc rễ cho việc bắc phạt”.

Tôn Kiên cùng Từ Thứ liếc nhìn nhau, thoáng chớp ánh mắt hai người lập tức trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Lời nói của Chu Du tuy nâng thanh thế người khác lên, không ngại làm giảm sĩ khí quân mình nhưng không nghi ngờ đó hoàn toàn đúng đắn.

Trận đánh ải Thanh Ngưu đã làm cho Tôn Kiên và quân Đông Ngô đầy hung hăng lãnh giáo được sức mạnh của quân Lương Châu. Thiết kỵ Tây Lương thực sự là một thể lực quân sự cực kỳ uy phong, vô luận là trang bị, huấn luyện, chiến thuật đều áp đảo khi so sánh với quân Đông Ngô. Hiện tại dưới tình hình ưu thế binh lực không rõ ràng, Tôn Kiên quả thực cũng không nắm chắc có thể cướp lại Thiên Tử hay không.

“Một khi Tào Tháo thất bại tất hẳn sẽ đầu quân Lưu Biểu. Lưu Biểu được Tào Tháo hỗ trợ, muốn đánh Kinh Châu lại càng khó khăn hơn” Chu Du thở dốc hai tiếng rồi lại nói tiếp: “Vì vậy chúa công hãy nhân dịp này đánh chiếm Hoài Nam, Từ Châu làm gốc rễ. Nếu để tới khi Mã đồ phu lấy danh nghĩa Thiên Tử truyền lệnh cho sĩ tộc, dân chúng vùng Duyện Dự, khi đó thể lực Trung Nguyên của hẳn sẽ vững như bàn thạch, chúa công có muốn lấy Hoài Nam, Từ Châu cũng khó như lên trời tới khi đó thì chúa công chỉ còn một cách lùi về một góc Giang Đông tử thủ để mong bảo vệ mình”.

Đến đây không thể không nói về mục đích chiến lược của Tôn Kiên.

Đối với cuộc chiến Trung Nguyên của ba thể lực Tào Tháo, Viên Thiệu và Mã Dục chỉ có thể xuất hiện hai kết quả (trước đó Tôn Kiên, Chu Du, Từ Thứ cũng không đánh giá cao Tào Tháo, cho rằng cuộc chiến Trung Nguyên chỉ có thể là Viên Thiệu hoặc là Mã Dục chiến thắng. Việc Tào Tháo thất bại là đương nhiên) Tôn Kiên dựa theo đề nghị của Chu Du đã đề ra các sắp xếp tương ứng.

Nếu cuối cùng Viên Thiệu thắng thì quân Ngô sẽ tiến về phía tây lấy Kinh Châu, tiến tới dùng Kinh Châu là bàn đạp để giành Ích Châu, cố gắng cùng Mã Dục, Viên Thiệu hai thể lực phương bắc dùng Trường Giang phân định việc cai trị. Nếu như Mã Dục giành được Trung Nguyên, Tào Tháo đầu quân cho Lưu Biểu sẽ tiến về phía bắc lấy Hoài Nam, Từ Châu, chiếm cứ vùng Giang Hoài màu mỡ làm cứ địa, liên kết với Lưu Biểu, Lưu Chương đối phó với Mã Dục, thành lập thể chia bốn thiên hạ.

Thế nhưng ở ngay giữa tiến trình lại xuất hiện cuộc phản loạn của Quan Vũ, xảy ra chuyện cướp Thiên tử chạy tới đầu hàng Giang Đông làm Tôn Kiên không kịp chuẩn bị.

Ngay khi Viên Thiệu thất bại quay lại Hà Bắc, việc Mã Dục chiếm cứ Trung Nguyên đã là chuyện tất yếu, Tôn Kiên liền triệu tập Tôn Sách và Chu Du dẫn đại quân thủy quân từ Lư Giang gần sát Kinh Châu, hẳn

lại phái Tôn Sách và Chu Du chỉ huy tinh binh đi trước lên phía bắc tiếp ứng Quan Vũ, chính hấn cùng với Từ Thử tụ tập chư tướng chuẩn bị dẫn đại quân bắc tiến đánh chiếm hai vùng Hoài Nam, Từ Châu.

Tôn Kiên dùng Tôn Sách và Chu Du đi trước tiếp ứng Thiên Tử đó là việc làm vô cùng cẩn thận.

Kết quả ông trời lại trêu chọc với Tôn Kiên, chẳng những Thiên Tử vẫn chưa nghênh đón được, con trai trưởng kiên dũng, thiện chiến Tôn Sách còn bị Mã Siêu giết chết.

Tôn Kiên nổi cơn thịnh nộ, hấn liền từ bỏ kế hoạch tấn công Hoài Nam, Từ Châu dẫn đại quân đi đoạt lại Thiên Tử. Từ Thử cho rằng Thiên Tử quan trọng hơn so với Hoài Nam, Từ Châu, hơn nữa lúc đó Mã đồ phu cũng đang giằng co với Tào Tháo ở Hứa Xương, không thể dẫn quân tới Nhữ Nam tiếp ứng nên Tôn Kiên mới dẫn đại quân tới ải Thanh Ngưu chặn đường cướp lại Thiên Tử.

Ai ngờ Mã đồ phu vượt qua tất cả những dự đoán dẫn đại quân tới ải Thanh Ngưu cứu viện cho Mã Siêu, hơn nữa còn cực kỳ nhanh chóng, gần như là khi đại quân của Tôn Kiên đuổi tới nơi thì đại quân của Mã đồ phu cũng tới nơi.

Người tính không bằng trời tính, rốt cuộc biến thành cục diện khó xử ngày hôm nay.

Rút quân về, Tôn Kiên thực sự không cam lòng. Không rút quân, cứ tiếp tục lãng phí như vậy cũng không phải là biện pháp hay.

Chu Du biết rõ Tôn Kiên không muốn rút quân chính là vì Mã Siêu, hấn muốn giết Mã Siêu để báo thù cho Tôn Sách liền lên tiếng khuyên nhủ: “Chúa công, tục ngữ có câu: Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, chỉ cần quân ta có thể chiếm được vùng Giang Hoài màu mỡ, dựa vào tiền lương hùng hậu sẽ có thể tạo ra một đội quân hổ lang chi sử, khi đó còn sợ không báo được thù của Bá Phủ sao?”

“Chúa công” Tôn Kiên vẫn đang do dự không quyết thì Từ Thịnh bước vào trong trường bẩm báo: “Quân thiết kỵ Tây Lương lại tới tấn công”.

“Cứ làm theo lời Công Cẩn” Tôn Kiên cắn răng nói: “Để ba nghìn khinh binh ở lại trấn thủ đại doanh còn các bộ quân khác theo Cô chuyển hướng tấn công Hoài Nam, còn nữa hãy truyền lệnh để Thái Sử Từ, Chu Thái, Lữ Mông hãy nhường đường để quân Lương Châu đi qua, đợi khi quân Lương Châu đi qua thì hãy từ bình nguyên Nhữ Nam giáp công Hoài Nam từ hướng đông, không được sai sót”.

Đại doanh quân Tào.

Suốt một đêm Tào Hồng không ngủ, hấn đang cùng Vu Cẩm, Tào Chân nghị sự thì đột nhiên ở phía bắc sơn khẩu vang lên hiệu kèn lệnh không ngừng.

Ánh mắt Vu Cẩm nghiêm nghị, hấn nhìn Tào Hồng nói: “Tướng quân, xem ra quân Tây Lương của Mã đồ phu bắt đầu tấn công rồi”.

Trong mắt Tào Hồng hiện lên sự lo lắng, hấn trầm giọng nói: “Mã đồ phu trải qua trăm trận, bản tính xảo trá, không biết liệu quân Ngô có thể chống đỡ được hay không?”

Tào Chân nói: “Quân Ngô dù không đông cũng có tổng cộng một vạn quân, việc bảo vệ được dăm bữa nửa tháng hấn không có vấn đề gì”.

Vu Cẩm nói: “Điều này cũng rất khó nói. Công Tử đừng quên bên cạnh Mã đồ phu còn có Độc sĩ Giả Hủ quỷ kế đa đoan, quân Ngô ngay cả phòng thủ một ngày cũng không xong”.

Tào Chân nói: “Nếu thật sự là như thế, quân ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng để tránh đến lúc đó chúng ta bị quân Lương hai mặt giáp công mà không kịp ứng phó”.

Tào Chân vừa nói xong trên ải Thanh Ngưu đột nhiên vang lên hiệu kèn lệnh không ngừng. Sắc mặt Tào Hồng trầm xuống, hấn nhìn Vu Cẩm, Tào Chân nói: “Xem ra Mã Siêu cũng bắt đầu tấn công rồi. Vu Cẩm tướng quân hãy ở lại giữ trại sau để phòng bất trắc. Tử Đan, hãy theo bản tướng quân lên trại trước nghênh tiếp Mã Siêu”.

“Tuân lệnh”.

Vu Cẩm, Tào Chân đồng thời ôm quyền nhận lệnh.

Ngay khi Tào Hồng, Tào Chân vội vã chạy ra tới trại trước thì một đội thiết kỵ Tây Lương đã từ trên ải Thanh Ngưu xông tới. Tào Hồng nhìn qua ước tính đội thiết kỵ Tây Lương đó chỉ có khoảng hơn ngàn quân kỵ thế nhưng điều làm Tào Hồng thấy kỳ quái chính là có rất nhiều quân thiết kỵ Tây Lương vây xung quanh bảo vệ một kỵ mã. Kỵ mã này không mặc áo giáp cũng không mang theo binh khí.

Nhìn qua trang phục củ người đó, đột nhiên Tào Hồng giật mình kinh hãi, hần nhìn Tào Chân bên cạnh nói: “Tử Đan, người đang tới này chẳng lẽ lại là Thiên Tử?”

“Hả, Thiên Tử?”

Tào Chân nghe vậy cũng giật mình hoảng sợ, hần vội vàng chăm chú nhìn cũng nhận ra trang phục củ người đang được kỵ mã Tây lương xúm quanh bảo vệ quả thật giống như đương kim Thiên Tử. Trong lúc Tào Hồng, Tào Chân còn đang nghi ngại thì đội thiết kỵ Tây Lương đã tới gần doanh trại quân Tào, chỉ còn cách khoảng trăm bước. Tên tiểu giáo chỉ huy quân cung thủ thấy Tào Hồng chậm trễ ra lệnh bắn tên liền tiến tới hỏi: “Tướng quân, có bắn tên không?”

“Không được” Tào Hồng hít một hơi thật sâu, hần trầm giọng nói: “Bản tướng quân chưa ra lệnh, không ai được tự tiện bắn tên. Ai trái lệnh, lập tức xử chém”.

Tuy Hán thất đã suy vi thế nhưng bất kể là gì thì hiện tại vẫn là thiên hạ củ Đại Hán, cho dù là Mã đồ phu hay Thừa tướng Tào Tháo cũng không dám bất kính với thiên tử. Nếu người cưỡi ngựa đó thật sự là Thiên tử, Tào Hồng thật sự không dám bắn tên vào Thiên Tử, đó chính là việc đại nghịch bất đạo. Nếu một khi chuyện này lan truyền ra ngoài thì hần sẽ bị người đời chửi mắng, nguyên rủa. Nếu Tào Hồng là một người lỗ mãng, không hiểu lễ nghĩa thì không nói làm gì, đằng này Tào Hồng là người đã theo Tào Tháo lâu ngày nên cũng hiểu rõ việc đời nên đương nhiên biết rõ lợi hại trong đó.

“Quân Tào phía trước nghe đây, đương kim Thiên Tử đang ở đây, còn không mau mau mở cửa trại ra nghênh đón”.

Trên sơn đạo đột nhiên vang lên một tiếng hét như sấm. Quân thiết kỵ Tây Lương đang chậm rãi đi tới lập tức toàn bộ ngừng lại, tản ra hai bên. Người mặc trang phục Thiên tử ở chính giữa liền giục ngựa chậm rãi tiến lên, hơn mười tên thân kỵ đi hộ vệ tiến tới gần doanh trại quân Tào năm mươi bước, dừng lại cao giọng quát: “Thấy mặt Trẫm vì sao không quỳ?”

“A?”

“Đương kim Thiên Tử?”

“Người này đương nhiên là Hoàng Thượng hả?”

“Thấy Hoàng Thượng hãy quỳ xuống, không bị chém đầu bây giờ”.

Tướng sĩ quân Tào trong doanh trại đều reo hò ầm ĩ. Bọn chúng chỉ là những binh lính bình thường, cả đời chúng cũng không bao giờ có thể thấy mặt Thiên Tử, sao biết được người này là thật hay giả? Chúng mới vừa nghe nói là đương kim Thiên Tử đã hoảng sợ cuống cuống quỳ dập xuống đất, hô to vạn tuế ba lần. Tào Hồng thì càng cảm thấy người đối diện này chính là Thiên tử, hần cũng quỳ xuống, dập đầu hô to: “Thần Tào Hồng ra mắt Bệ hạ. Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế”.

Bất chợt trong lúc tiếng lên dây cung vang lên lách tách truyền vào tai Tào Hồng rất rõ ràng. Tào Hồng kinh hãi quay đầu lại nhìn thì thấy Tào Chân đã nấu vào sau cửa viên môn, giương cung, lắp tên nhắm vào người Thiên Tử.

Tào Hồng kinh hãi. Đây không phải là chuyện đùa nhưng hần lại không dám chồm dậy ngăn cản Tào Chân, hần e sợ vạn nhất Tào Chân khê buông tay, bắn mũi tên thì thật sự Thiên Tử sẽ bị giết, hần gấp gấp tới mức hai mắt như lồi ra, khê quát: “Tử Đan, người điên rồi. Dám giết đương kim Thiên Tử sao?”

Tào Chân lãnh đạm nói: “Chắc nhi không điên, người này chỉ là giả”.

Tào Hồng quát to: “Làm sao ngoaif biết người này là giả Thiên Tử? Vạn nhất là thật thì sao?”

Tào Chân đáp: “Thật hay giả chỉ cần bắn một mũi tên là biết”.

Nói xong Tào Chân khê buồng tay phải ra, một tiếng sấm vang lên, mũi tên đã thoát khỏi dây cung, bắn ra như tia chớp, cắm vào cổ họng của đương kim Thiên Tử.

Tào Hồng ở bên cạnh sợ tới mức mặt mày tái xám, một hồi lâu mà hần vẫn chưa lấy lại tinh thần. Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, chỉ nghe “a” một tiếng vô cùng thảm thiết, cổ họng của “Đương kim Thiên Tử” đang cười Hân Huyết Bảo mà đã bị mũi tên xuyên qua, rồi ngã vật xuống ngựa.

Tướng sĩ quân Tào trong doanh trại thấy thế nhất thời náo động hần lên, lo sợ không yên.

Trong lúc tướng sĩ quân Tào đang lo sợ không yên, không biết làm gì thì Tào Chân đã rút bảo kiếm chỉ về phía trước quát to: “Ba quân tướng sĩ nghe đây. Người này là Thiên tử giả. Tặc tử Mã Siêu lấy thứ dân giả mạo Thiên Tử, khinh nhờn Thánh giá, tội không thể dung thứ. Cung thủ, mau bắn tên, bắn chết lũ loạn thần tặc tử to gan lớn mật kia”.

“Hô” Mã Siêu nặng nề dấm một quyền vào tay vịn bằng gỗ, hần bùi ngùi nói: “Đáng tiếc lại bị quân Tào đoán được”.

“Coi như có đoán được cũng chẳng sao cả” Pháp Chính cười ha hả nói: “Vì bị lòng nghi ngờ ám ảnh, lúc này lòng quân Tào đã loạn. Nhị tướng quân chỉ cần thừa dịp tấn công mãnh liệt là có thể một trận phá tan doanh trại quân Tào”.

Mặc dù Tào Chân quyết định rất nhanh bắn tên giết chết Thiên tử giả nhưng đúng như Pháp Chính đã nói, tướng sĩ quân Tào thực sự không biết Thiên Tử bị Tào Chân bắn chết là thật hay giả. Lúc này lòng quân đã loạn.

Từ khi nghênh đón, thừa lệnh Thiên Tử tới nay, Tào Tháo vẫn tự cho mình là Thừa tướng, thủy chung coi nhiệm vụ của mình là phục hưng Hán thất, cho tới bây giờ hần vẫn chưa lộ dã tâm muốn tự lập thay Hán thất vì vậy vẫn thần võ tướng phần lớn chia làm hai nhóm đối lập. Một nhóm chỉ một lòng một dạ hướng về Tào Tháo, giống như Quách Gia, Hạ Hầu Uyên, Hạ Hầu Đôn, trong con mắt những người đó chỉ có Tào Tháo, cũng chỉ nhận Tào Tháo là quân nhưng còn một nhóm lại hướng tới triều đình Đại Hán ví dụ như Tuân Du, Tuân Úc, Nhạc Tiến vân vân. Đối tượng thần phục của mấy người này thật ra lại là triều đình Đại Hán bởi vì biểu hiện trước sau của Tào Tháo giống như trung thần của Đại Hán nên mới nghe theo lệnh Tào Tháo.

Dưới tình huống này cả hai nhóm này thật ra chỉ hướng tới một người. Đó chính là Tào Tháo.

Thế nhưng dưới những tình huống đặc biệt ví dụ như Thiên Tử bị mũi tên của Tào Chân bắn chết vậy thì tình hình sẽ khác. Lúc này có hai viên hàng tướng Từ Châu xưa nay vẫn tự nhận là thần tử Đại Hán nhảy ra rút dao chỉ Tào Chân quát to: “Nghịch tặc Tào Chân dám bắn chết đương kim Thiên Tử, quả thực là đại nghịch bất đạo, tội không thể dung thứ. Giết hần!”.

Trong doanh trại quân Tào nhất thời trở nên đại loạn. Hai viên hàng tướng Từ Châu cùng bộ hạ cũ của mình bắt đầu chém giết các bộ quân Tào còn lại. Mã Đại thừa dịp dẫn quân thiết kỵ Tây Lương đánh ừa vào. Quân thiết kỵ Tây Lương ném lao như rời non lấp biển, quân Tào bị thương vong nặng nề. Thừa dịp quân Tào không thể gượng dậy tổ chức phản kháng, mấy trăm thiết kỵ Tây Lương xuống ngựa dọn sạch sẽ dây gạc ngựa, cạm bẫy sừng hươu trước doanh trại quân Tào, ngay sau đó đại đội quân thiết kỵ Tây Lương phá hàng rào tấn công vào đại trại quân Tào.

Quân Tào đã không thể cứu vãn nổi.

Tào Hồng, Tào Chân thấy tình thế không ổn vội vàng gom quân đội lui về giữ doanh trại thứ hai. Mã Đại được thế nhất định không buông tha, hần chỉ huy thiết kỵ Tây Lương đuổi theo đến cùng, thừa dịp quân Tào còn chưa kịp ổn định lại mãnh liệt tấn công doanh trại thứ hai của quân Tào. Tào Hồng, Tào Chân bất đắc dĩ đành phải thối lui tới hậu trại của Vu Cấm.

Thiết kỵ Tây Lương muốn lập lại trò cũ, Vu Cấm chỉ huy quân lính liều chết ngăn cản, tiếp ứng Tào Hồng, Tào Chân vào trong trại.

Mã Đại thấy Vu Cấm đã có chuẩn bị, hơn nữa thiết kỵ Tây Lương công phá liền hai trại, sức lực đã mệt mỏi nên liền dẫn quân tạm lui lại mấy dặm nghỉ ngơi hồi phục sức lực. Tào Hồng, Tào Chân vừa mới ngồi

xuống, vẫn còn chưa kịp thở thì Vu Cấm chiến bào nhuộm máu bước nhanh vào trường la lên: “Nhị vị tướng quân, việc lớn hỏng rồi”.

Tào Hồng giật mình kinh hãi hỏi: “Văn Tắc, đã xảy ra chuyện gì?”

Vu Cấm nói: “Quân Ngô ở phía bắc sơn khẩu đã bỏ doanh trại rồi”.

Tào Hồng hít một hơi thật sâu, hấn trầm giọng nói: “Quân Ngô thật sự đã thất bại sao? Thậm chí không tử thủ được lấy một ngày sao?”

Tào Chân nói: “Thế thì xong rồi. Quân ta lưỡng bề thọ địch thì chống đỡ sao nổi?”

Vu Cấm nói: “Chuyện đã như này thì chúng ta không còn biện pháp nào khác. Trước mắt quân ta phải tạm lui vào trong núi, né tránh quân tiên phong Lương Châu, đợi khi quân Lương Châu rút đi thì chúng ta tới Hứa Đô hội quân với đại quân của chúa công”.

Tào Hồng nói: “Hiện tại cũng chỉ còn cách đó là tốt nhất”.

Trần Hổ phóng ngựa như bay quay về, hấn kích động nhìn Mã Dục nói: “Chúa công, quân ta đã liên tục đánh phá hai toà đại trại của quân Ngô và quân Tào. Nhị tướng quân đã chỉ huy quân thiết kỵ tới hội quân”.

“Hả?” Giả Hủ vui mừng nói: “Chúa công, nói như vậy thì quan đạo từ bình nguyên Nhữ Nam tới ải Thanh Ngưu đã thông”.

“Ừ” Mã Dục trầm giọng nói: “Trần Hổ nghe lệnh”.

Trần Hổ vội giục ngựa lên trước nói: “Có mặt tướng”.

Mã Dục nói: “Chỉ huy hai ngàn quân tinh nhuệ bảo vệ đường núi, không được để mất”.

Trần Hổ âm âm trả lời: “Tuân lệnh”.

Lúc này Mã Dục mới nhìn Giả Hủ cười nói: “Văn Hoà, bây giờ nên đi nghênh đón Thiên Tử về kinh thành”.

Giả Hủ mỉm cười, chấp tay nói: “Chúa công, mời”.

Mã Đại giục ngựa phóng như bay quay về, từ rất xa hấn đã kích động nhìn Mã Siêu gào lên: “Huynh trưởng, quân ta đã đánh phá ba toà quân doanh của quân Tào, đã hội quân với thủy quân của Cam Ninh tướng quân”.

“Tốt quá” Mã Siêu phấn khích nói: “Truyền lệnh, lệnh Trần Đáo chỉ huy quân thiết kỵ bản bộ đoạn hậu, vừa đánh vừa lui. Các chư tướng còn lại chỉ huy quân thiết kỵ bản bộ theo bản tướng quân hộ tống Thiên Tử và bách quan xa giá đi ra ngoài núi hội quân với đại quân của huynh trưởng”.

Nửa canh giờ sau, trên quan đạo trước ải Thanh Ngưu.

Mã Dục nhảy xuống ngựa, hấn quỳ dập xuống, cung kính nói: “Tội thần Lương Châu mục, Bình Tây tướng quân...Mã Dục nghênh giá chậm trễ, tội đáng muôn chết”.

Phía sau Mã Dục, Giả Hủ, Cam Ninh, Trần Hổ, Trương Báo cùng với hơn một trăm tướng lĩnh Lương Châu lớn nhỏ cũng quỳ dập xuống, nhìn lại chỉ thấy trên quan đạo nhỏ hẹp chỉ thấy toàn “mông” cao cao, cong lên trông rất hùng tráng.

Xa giá Thiên Tử đang lộc cộc tiến về phía trước đột nhiên dừng lại. MÀN xe vén lên, Hán Hiến Đế dáng người gầy gò khom lưng chui ra, khoát tay nói: “Mã ái khanh hộ giá có công. Có tội gì? Mau mau bình thân. Chư vị tướng quân tất cả cũng miễn lễ, bình thân”.

“Tạ ơn bệ hạ” Mã Dục cung kính dập đầu bái lạy ba lần, hấn cao giọng nói: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế”.

Phía sau Mã Dục, Giả Hủ và tướng lĩnh Lương Châu cũng rồi rít tung hô vạn tuế ba lần sau đó mới cùng Mã Dục đứng dậy.

Tư Đồ Khổng Dung giục ngựa tiến lên trước, cất tiếng nói: “Mã Dực có công hộ giá, gia phong Chinh Tây tướng quân, tước Lương công, khâm thử”.

Mã Dực lại phục xuống bái lạy: “Tạ chủ long ân”.

Tư Đồ Khổng Dung lại tiến lên hô: “Lương công, sao không hộ giá hoàn đô?”

“Thần lĩnh chỉ”.

Mã Dực đứng dậy, hần quay người nhìn đại quân Tây Lương phía sau vung tay lên. Thiết kỵ Tây Lương đang chen chúc nhau trên quan đạo nhỏ hẹp ầm ầm tách sang hai bên, miễn cưỡng có thể làm thành một lối đi ở giữa.

Mã Siêu, Mã Đại giục ngựa tiến lên, đồng thanh quát to: “Cung thỉnh Bệ hạ xa giá Đông đô”.

Trong một toà thành địa thế hẻo lánh. Mấy năm nay chiến loạn liên miên, trong núi giặc cướp nổi lên, dân chúng trong thành hầu hết đã bỏ đi. Lúc này chỉ còn là một toàn thành trống không.

Tào Tháo chỉ huy tàn binh bại tướng tạm thời trú thân ở đây. Bên trong đại đường huyện nha, Tào Tháo đang ngồi co ro sưởi ấm bên cạnh một chậu than. Bốn bức tường rách nát đương nhiên không thể ngăn cản gió lạnh xâm nhập. Gió lạnh thổi mạnh làm Tào Tháo rét run bần bật. Do tuổi tác ngày một già đi, hơn nữa nhiều ngày nay vất vả bôn ba, sức khoẻ Tào Tháo đi xuống trông thấy từng ngày một.

“Thúc phụ!” Cánh cửa gỗ huyện nha đột nhiên mở ra. Tào Hưu bước nhanh vào trong, kích động kêu to: “Thúc phụ, Hồng thúc tới”.

“Tào Hồng?” Sắc mặt vốn cực kỳ tái nhợt của Tào Tháo đột nhiên ửng lên, hần đứng dậy hỏi: “Tào Hồng ở đâu?”

“Chúa công, Tào Hồng ở đây”.

Tào Tháo vừa dứt lời thì đột nhiên bên ngoài huyện nha vang lên một giọng nói rất khoẻ khoắn, bóng người loé lên, Tào Hồng, Vu Cẩm, Tào Chân ba tướng đã theo nhau bước vào, nhìn thấy Tào Tháo, cả ba người lập tức quỳ dập xuống đất, khóc to nói: “Chúa công, chúa công, đã tìm được người rồi, ô ô ô”.

“Đứng lên, mau đứng lên” Mắt Tào Tháo ươn ướt, hần vội tiến lên đỡ ba người Tào Hồng dậy sau đó hần cầm tay Tào Hồng, cảm khái nói: “Tử Liêm, các người đã có thể quay về rồi”.

Tào Hồng buồn bực nói: “Mặt tướng vô năng không thể nghênh đón Thiên Tử quay về, đã để chúa công người thất vọng rồi”.

“Đừng nói vậy” Tào Tháo nói: “Các ngươi không việc gì là Cô đã cực kỳ cao hứng rồi”.

Tiếng bước chân vang lên, Trình Dục, Cổ Quy, Lưu Diệp, Trương Liêu, Trương Cáp đồng loạt bước vào. Tào Tháo vội bảo mọi người ngồi vòng quanh chậu than.

Lúc này Tào Hồng mới lên tiếng hỏi: “Sao chúa công không ở Hứa Đô, hà có gì lại tới đây?”

Tào Tháo thở dài nói: “Tử Liêm có điều chẳng biết, Hứa Đô đã thất thủ rồi”.

Tào Hồng thất thanh hỏi: “Hả, Hứa Đô đã thất thủ ư?”

Tào Tháo nói: “Chẳng những Hứa Đô thất thủ mà bảy vạn đại quân cũng hoàn toàn bị tiêu diệt”.

“Cái này...”.

Tào Hồng, Tào Chân, Vu Cẩm ba người nhìn nhau, cả ba thực sự không dám tin vào tai mình.

Tào Tháo im lặng một lát rồi hần hỏi Tào Chân: “Tử Đan, ngươi có biết tung tích của các đệ và di mẫu ở đâu không?”

Ánh mắt Tào Chân vô cùng buồn bã, hần im lặng hồi lâu không dám trả lời.

Tào Tháo lại hỏi Tào hồng: “Tử Liêm, ngươi có biết các đệ nhi và tẩu tẩu ở đâu không?”

Tào Hồng nói vẻ sầu thảm: “Thật không dám dấu diếm chúa công, chư vị công tử đều bị nghịch tặc Quan Vũ làm hại (Quan Vũ đã chết mà vẫn bị Pháp Chính giả hoá, đúng là chết không nhắm mắt) mà chư vị tẩu tẩu cũng...”.

Tào Tháo gặng hỏi: “Các nàng ấy thế nào?”

Tào Hồng nói: “Đã bị làm nhục tới chết”.

“Đồ thất phu Quan Vũ” Tào Tháo hét to một tiếng, sắc mặt hấn lập tức đỏ ngầu, hai mắt tối sầm hấn ngã xuống bất tỉnh.

Đông Đô Lạc Dương

Mã Dục nghênh đón Thiên Tử đã được mấy tháng trời, trong nháy mắt đã tới mùa xuân năm Kiến An thứ mười một (năm 198). Sau khi nghênh đón Thiên Tử về Lạc Dương, Mã Dục lập tức huy động mười vạn dân phu từ Quan Trung tới Lạc Dương, không lo tốn kém tu sửa cung điện Đông Đô, thu nạp mấy vạn lưu dân từ hai châu Duyện, Dự vào Lạc Dương.

Các Đại phú thương được Mã Dục đỡ đầu cũng thi nhau mở cửa hiệu ở Lạc Dương. Chỉ sau mấy tháng Đông Đô Lạc Dương đã ngựa xe như nước, người đi lại liên miên không dứt, dần dần đã khôi phục lại cảnh thịnh vượng ngày xưa nhất là khu chợ đông thành càng nhộn nhịp hơn ngày trước.. Thiên Tử mặt rồng hơn hở đã hạ chiếu sắc phong Mã Dục làm Thừa tướng, tăng ấp phong lên hai ngàn hộ.

Phủ Thừa tướng, đông thành Lạc Dương.

Mã Dục đang nằm ngửa về thanh thần trên ghế bọc gấm, loại ghế dài này được đặc chế. Bên dưới chạm rồng làm thành bồn cầu, dưới ghế thiết lập phòng ngầm dưới đất, trong phòng ngầm dùng đá đốt nóng, có thị nữ ở đó dưới nước lên đá nóng, hơi nước bốc lên, xông hơi hạ thể của Mã đồ phu. Sung sướng quá mức.

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên, Điêu Thiển vén rèm đi vào (Đây là Điêu Thiển thật)

Đôi mắt đẹp khê liếc nhìn những vết sẹo chồng chất trên người Mã Dục. Trong mắt Điêu Thiển hiện lên sự đau xót, nàng lên tiếng: “Lão gia, Giả Hủ đại nhân tới”.

Mã Dục à một tiếng, vung tay, hai nữ tỳ trên người khoác một chiếc áo tơ lụa mỏng nửa ngồi đắp lưng cho Mã Dục yêu kiều đứng dậy, sau khi khom lưng chào Mã Dục liền ẩn vào sau bức bình phong. Lúc này Mã Dục mới nhìn Điêu Thiển nói: “Thiên nhi, hãy để Giả Hủ đại nhân vào đây”.

Điêu Thiển trả lời rồi quay người đi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, màn trúc nhấc lên, Giả Hủ khom lưng đi vào, hấn chấp tay vái chào Mã Dục, cao giọng nói: “Hủ tham kiến chúa công”.

“Không cần đa lễ” Mã Dục cầm một chiếc trường bào trên ghế khoác lên người rồi hấn nằm nghiêng trên ghế và bảo Giả Hủ: “Văn Hoà, tới đây ngồi đi”.

“Tạ ơn chúa công”.

Giả Hủ tạ ơn, lúc này hấn mới tiến lên hai bước ngồi vào vị trí

422. Chương 325: Mã Đồ Phu Không Yên Lòng, Tư Mã Ý Làm Chủ Bạ

“Chúa công, Hứa Xương đã dọn dẹp xong” Giả Hủ nói: “Thế nhưng chỉ bắt được Tuân Úc, không bắt được Tào Tháo, thậm chí ngay cả thủ hạ của hấn là Trương Liêu, Trương Cáp, Tuân Du, Hứa Du, Trình Dục, Cỗ Quy, Lưu Diệp, Tàng Phách, quan văn, võ tướng không bắt được ai”.

Mã Dục nói: “Văn Hoà cho rằng Tào Tháo và văn quan, võ tướng dưới trướng hấn đã chết trong đám loạn quân hay đã chạy trốn rồi?”.

Giả Hủ nói: “Theo như Tử Nghiêm nói ở lần đại phá vây cuối cùng đã có mấy chục kỵ binh quân Tào đột phá ra khỏi vòng vây. Hủ cho rằng Tào Tháo cùng với thủ hạ tâm phúc vẫn, võ rất có thể đã ăn mặc như những binh lính bình thường, dùng kế lừa dối chạy thoát”.

Mã Dục nói: “Cô cũng cho là như vậy (Hiện tại Mã Dục là Lương Công, xưng Cô hẳn là không có vấn đề gì).

Giả Hủ nói: “Ai, chúa công đã bày thiên la địa võng ở bên ngoài thành Hứa Xương, thật không ngờ Tào Tháo vẫn có thể chạy thoát. Người này quả thật mạng rất lớn”.

“Ha ha” Mã Dục cười nói: “Văn Hoà chê Tào Tháo mạng lớn. Tào Tháo vẫn chê Cô mạng lớn. Tam Giang Khẩu, Diệp Thành, còn cả Tỵ Thủy Quan. Không phải Cô lúc đó cũng phải tìm đường sống trong cái chết sao? Người hãy nghĩ xem nếu Tào Tháo chết dễ dàng như vậy thì hẳn không phải là Tào Tháo nữa”.

Thật sự phân tích của Mã Dục về Tào Tháo còn cả phần tình cảm trong đó.

Nếu không phải thời thế bắt buộc, Mã Dục thật sự muốn kết giao bằng hữu với Tào Tháo. Hơn nữa Mã Dục tin tưởng rằng với tính cách của mình hai người nhất định sẽ là bằng hữu tâm giao.

Giả Hủ vui vẻ nói: “Nói như vậy, chúa công sẽ không trách phạt Cao Thuận tướng quân chứ?”

Mã Dục hỏi: “Cao Thuận có tội gì?”

“Tạ ơn chúa công” Giả Hủ vui vẻ nói: “Vậy Hủ lập tức ra Tướng phủ thả Cao Thuận”.

“Hả?” Cao Thuận ngạc nhiên hỏi: “Cao Thuận đã tới Lạc Dương hả?”

Giả Hủ nói: “Đang quỳ với Tử Nghiêm bên ngoài Tướng phủ, xin thỉnh tội với chúa công”.

“Người nữa” Mã Dục cười chỉ Giả Hủ nói: “Mặc dù Cao Thuận, Lý Túc vô tội nhưng thực sự vẫn phải chịu trách nhiệm, Tào Tháo vẫn là chạy thoát khỏi tay hai người này, chuyện quỳ gối không thể tránh được, cứ để hai người đó quỳ một lát. Văn Hoà, người cũng đừng vội ra đó. Cô có chuyện quan trọng muốn thương nghị với người”.

Giả Hủ vui vẻ nói: “Hủ nào dám không tuân lệnh”.

Mã Dục ngẩng đầu nói: “Điển Vi”.

Một bóng người loé lên bên ngoài buồng lò sưởi, Thân hình như cột sắt của Điển Vi vén rèm bước vào, cung kính nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Mã Dục nói: “Phái người đi mời Pháp Chính đại nhân tới đây”.

“Tuân lệnh”.

Điển Vi âm âm trả lời rồi đi ra.

Mã Dục lại nói: “Văn Hoà, nhân lúc Hiếu Trực chưa tới, Cô có chuyện muốn thương nghị cùng người”.

Giả Hủ nói: “Xin chúa công cứ nói”.

Mã Dục nói: “Sau cuộc chiến với Tào Tháo, quân ta thương vong rất nặng nề. Cú Đột và Lang kỵ Ô Hoàn do hấn chỉ huy càng thương vong thê thảm hơn. Tướng sĩ Lang kỵ là người Ô Hoàn, theo như quân luật quân Lương Châu thì không thể được hưởng thụ trợ cấp ngang bằng với tướng sĩ người Hán. Thế nhưng nói gì thì nói những tướng sĩ Ô Hoàn này vẫn thủy chung đi theo Cô từ buổi ban đầu ở Thượng Cốc, trải qua trăm trận, trung thành và tận tâm với Cô. Trong thâm tâm của ba quân tướng sĩ thực sự không coi như người ngoại tộc. Cô thực sự không đành lòng”.

Sắc mặt Giả Hủ nghiêm nghị, hấn đứng dậy, bái lạy Mã Dục và nói: “Chúa công nhân hậu, tướng sĩ Ô Hoàn rất may mắn. Tướng sĩ Lương Châu rất may mắn. Muôn dân trăm họ thiên hạ rất may mắn”.

“Văn Hoà hãy ngồi xuống nói chuyện” Đợi khi Giả Hủ ngồi lại vào chỗ mình, Mã Dục mới nói tiếp: “Cô có suy nghĩ này muốn thương nghị với Văn Hoà”.

Giả Hủ nói: “Hủ xin rửa tai lắng nghe”.

Mã Dục nói: “Cô có ý định nhận con trai trưởng của Cú Đột là Cú Duyên làm nghĩa tử, ban thưởng họ Mã, nhập Hán tịch. Con mồ côi của các tướng sĩ Ô Hoàn đã bỏ mình cũng ban thưởng Hán tịch, đổi họ Ô, khi đó tướng sĩ Ô Hoàn có thể được thụ hưởng trợ cấp ngang bằng như tướng sĩ quân Hán. Các dũng sĩ Nguyệt thị, Khương tộc cũng như vậy. Văn Hoà nghĩ sao?”

Giả Hủ nghiêm mặt nói: “Chúa công anh minh”.

Lời này của Giả Hủ tuyệt đối không phải chỉ là lời xu nịnh mà phát ra từ tâm can. Mã Dục có thể nói rất hung tàn với kẻ thù của mình nhưng đối với thủ hạ của mình mà nói thì lại cực kỳ quan tâm. Có thể nói từ trước tới nay chưa có bậc quân chủ nào coi trọng tính mạng của thủ hạ như Mã Dục, cũng có thể nói từ trước tới nay chưa có bậc quân chủ nào được thủ hạ của mình thực tâm ủng hộ từ tận đáy lòng như Mã Dục.

Bình thường binh lính khá thô kệch, bọn họ thường không hiểu đạo lý là gì, chỉ cần người khác đối xử tốt với bọn họ, bọn họ sẽ bán mạng cho người đó. Mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Đang trong lúc hai người nói chuyện thì Pháp Chính đi tới, hần thi lễ với Mã Dục và nói: “Tham kiến chúa công”.

Mã Dục khẽ gật đầu, ra hiệu cho Pháp Chính ngồi xuống rồi mới nói: “Hôm nay Cô cho mời các người tới chính là muốn cùng các người thương nghị chiến lược sau này cho quân Lương. Hiếu Trực, người nói trước đi”.

Hiển nhiên Pháp Chính đã sớm có chuẩn bị, Mã Dục vừa dứt lời hắn đã lên tiếng: “Chúa công mới nghênh đón Thiên tử, thiên hạ quy thuận. Tào Tháo mới bại, thế cô lực mỏng. Lưu Biểu là hạng người tầm thường vô hại. Tôn Kiên tuy có chí kiêu hùng nhưng cũng chỉ an phận ở Giang Đông, binh lính chỉ quá ba vạn, dân cũng chỉ quá trăm vạn”.

“Nói về thế lớn thiên hạ lúc này thì trước mắt cần tiếp tục tấn công nhưng rất đáng tiếc sau cuộc chiến với quân Tào, chúng ta đã bị hao tổn rất nhiều lương tiền. Mấy năm nghỉ ngơi tích trữ, để dành đã bị tiêu hao gần hết. Hơn nữa quân đoàn Lương Châu chính chiến đã lâu ngày, tướng sĩ mệt mỏi cũng cần phải nghỉ ngơi hồi phục, trong khoảng thời gian ngắn trước mắt rất khó có thể phát động một cuộc chiến tranh quy mô lớn”.

Mã Dục đưa mắt nhìn Giả Hủ và hỏi: “Văn Hoà nghĩ sao?”

Giả Hủ nói: “Hiếu Trực nói không phải không có đạo lý. Mục tiêu chiến lược của quân Lương từ ba tới năm năm nữa là phải củng cố Trung Nguyên. Sau đó trước tiên đánh Viên Thiệu, bình định phương bắc, rồi tích trữ sinh lực trong vòng mười năm để dùng thế Thái Sơn áp đỉnh đánh lấy Kinh Tương, cuối cùng là nhập Xuyên định thiên hạ”.

“Nhập Xuyên?” Mã Dục khẽ chấn động, hần vội vàng hỏi: “Sau khi Tào Tháo thua chạy khỏi Hứa Xương, liệu hần có thể chạy vào Xuyên đầu hàng Lưu Chương không?”

Giả Hủ nói: “Nếu Tào Tháo chạy vào Xuyên đầu hàng Lưu Chương, hần nhất định phải chết. Chúa công chỉ cần phái người ăn nói khéo léo đi trước vào đó ắt việc sẽ thành”.

Pháp Chính nói: “Nếu Tào Tháo may mắn không chết, hần nhất định cũng không đầu hàng Tôn Kiên, hần chỉ có thể tới Kinh Châu đầu hàng Lưu Biểu”.

Mã Dục nói: “Lưu Biểu không sợ Tào Tháo chiếm đoạt mất địa bàn của mình sao?”

Pháp Chính nói: “Lưu Biểu tuy là Kinh Châu mục nhưng thực ra chỉ có danh, không có lực”.

“Hả?” Mã Dục nói: “Xin rửa tai lắng nghe”.

Pháp Chính nói: “Thế lực sĩ tộc, môn phiệt Kinh Tương rất hùng mạnh, đặc biệt là bốn thế lực môn phiệt hàng đầu: Sái, Khoái, Hoàng, Vương, trong đó Sái thị Tương Dương có quan hệ thông gia với Lưu Biểu. Khoái Lương, Khoái Việt đã bị chúa công bắt cóc. Lưu Biểu lại trúng kế giá hoạ của quân sư, Khoái thị ở Nam Quận đã bị Lưu Biểu diệt tộc, thế lực không còn hùng mạnh như trước nữa”.

“Ngày nay thực quyền ở Kinh Châu nằm trong tay ban môn phiệt: Lưu, Sái, Hoàng, Vương chia nhau chiếm giữ. Nếu Tào Tháo thất bại chạy tới Kinh Châu. Các thế lực môn phiệt Kinh Tương xuất phát từ việc bảo đảm lợi ích của mình đương nhiên sẽ đề nghị Lưu Biểu thu nạp Tào Tháo để đối kháng với chúa công và Tôn Kiên. Cho dù Lưu Biểu có không muốn nhưng hẳn thực sự không nắm được đại cục”.

“Ai” Mã Dục vỗ tay xuống án, thở dài nói: “Nếu chuyện xảy ra đúng như Hiếu Trực nói, Tào Tháo sớm muộn gì cũng làm chủ Kinh Châu. Nay Tôn Kiên đang dẫn quân tấn công mạnh Hoài Nam, Từ Châu. Quân ta đánh lâu mệt mỏi, ngoài tầm với. Vùng đất Giang Hoài màu mỡ sớm muộn gì cũng rơi vào tay Tôn Kiên như thế nam có Tào Tháo, đông có Tôn Kiên, e rằng đó là đại họa”.

Pháp Chính nói: “Tại hạ có một kế có thể hoá giải mối ưu sầu của chúa công”.

Mã Dục nói: “Kế gì hãy mau nói ra”.

Pháp Chính nói: “Viên gia bốn đời làm tam công, rất có uy vọng trong nước, nền tảng cực kỳ vững chắc. Tuy Viên Thiệu thất bại ở Quan Độ, ba mươi vạn đại quân biến thành cát bụi nhưng căn cơ của hắn không bị tổn hại, thực lực của hắn vẫn còn. Nếu chúa công vội vàng tiến đánh, chỉ là hao binh tổn tướng, hao tổn lương tiền không biết bao nhiêu mà kể. Chúa công sao không dâng tấu lên Thiên tử, bề ngoài tán dương công lao của Viên Thiệu, xin phong cho con trai trưởng Viên Đàm của hắn là Thứ Sử Dương Châu, con trai thứ hai Viên Hi làm Thứ Sử Từ Châu, con trai thứ ba Viên Thượng làm Thứ Sử Dự Châu, cháu ngoại của hắn là Cao Kiên làm Thứ Sử Duyện Châu. Viên Thiệu là người bảo thủ nhưng lại thích làm việc lớn, thích công to, tất sẽ vui vẻ đón nhận chiếu chỉ”.

“Ha ha ha, diệu kế” Giả Hủ phấn khích nói: “Nếu chúa công nhân cơ hội này kết đồng minh với Viên Thiệu. Viên Thiệu đương nhiên sẽ đồng ý, như thế là chúa công đã mượn thế lực Viên Thiệu ổn định cục diện Trung Nguyên. Một khi Tôn Kiên muốn lấy được vùng Giang Hoài hẳn sẽ phải tranh đấu tới lưỡng bại câu thương với Viên gia hùng hậu nhân tài vật lực”.

Pháp Chính lại nói: “Làm như vậy có hai điều lợi: thứ nhất là có thể tiêu hao thực lực của Viên Thiệu, thứ hai có thể phân tán binh lực Hà Bắc, đợi sau ba, năm năm khi sau khi lương tiền Quan Trung đầy đủ, chúa công có thể không cần tốn nhiều sức cũng có thể bình định Hà Bắc, Trung Nguyên, hoàn toàn tiêu diệt được thế lực cũ Viên gia. Cái này chính là nuôi hổ là mầm họa, nuôi heo để ăn thịt”.

“Ha ha, hay” Mã Dục vỗ tay xuống án, cao hứng nói: “Hay cho câu nuôi hổ là mầm họa, nuôi heo để ăn thịt. Viên Thiệu kia chính là con heo Cô nuôi để ăn thịt”.

“Thế nhưng” Mã Dục đổi giọng nói tiếp: “Thế nhưng con hổ Tào Tháo kia cũng không thể buông tha cho nó được, càng không thể để cho nó dùng Kinh Châu làm bàn đạp để lấy Tây Xuyên. Nếu như Tào Tháo có thể lấy Tây Xuyên thì tiêu diệt hắn càng khó khăn hơn. Ý của Cô là ra tay động thủ trước Tào Tháo, dùng Mạnh Khởi làm chủ tướng, thống lĩnh một đội quân tinh binh tiến xuống Hán Trung, giành lấy Tây Xuyên. Văn Hoà, Hiếu Trực cho rằng có thể được không?”

Giả Hủ suy nghĩ một lát rồi khuyên nhủ: “Làm việc nóng vội thì không thể thành công, mong chúa công nghĩ lại”.

Pháp Chính cũng nói: “Chúa công, quân ta đã ác chiến mấy tháng, tướng sĩ đã vô cùng mệt mỏi, hơn nữa lương tiền trong kho đã tiêu hao quá nhiều, khó có thể kéo dài. Lúc này thực sự không nên nghĩ tới việc xuất binh”.

Lúc này rốt cuộc ý kiến của Mã Dục, Giả Hủ và Pháp Chính đã gặp sự khác biệt sâu sắc.

Mã Dục là người xuyên việt tới, dĩ nhiên hẳn biết sự nghiêm trọng của việc Tào Tháo làm chủ Tây Xuyên. Nếu như Tào Tháo thật sự lấy được Tây Xuyên khi đó hẳn chính là Lưu Bị trong chính sử. Cho dù Mã Dục có thống nhất được phía bắc Trường Giang, rộng hơn một nửa lãnh thổ Trung Quốc nhưng cũng chưa chắc đã đánh vào Tây Xuyên được. Theo phản ứng dây chuyền, bị Tây Xuyên kiềm chế, Mã Dục sẽ không có cách nào tập trung binh lực tấn công Đông Ngô.

Một khi như vậy thì cục diện thế chân vạc tam quốc như trong chính sử rất có thể một lần nữa xuất hiện. Đây là điều Mã Dục tuyệt đối không thể dễ dàng chấp nhận được. Lưu Biểu được Tào Tháo trợ giúp rất

khó có thể đánh bại như vậy Mã Dục phải ra tay trước Tào Tháo đoạt lấy Tây Xuyên, bóp chết xu thế chân vạc tam quốc từ trong trứng nước.

Mã Dục quả quyết nói: “Ý Cô đã quyết, Văn Hoà, Hiếu Trực không cần phải nhiều lời”.

Giả Hủ, Pháp Chính lập tức thôi không khuyên nhủ nữa.

Trong huyện nha rách nát, Tào Tháo cùng mọi người vội nghênh đón Tàng Phách vào đại đường.

Tàng Phách đưa tay tiếp nhận ấm nước từ tay Vu Cẩm, hẩn ngửa cổ uống sạch sẽ ấm nước rồi lau miệng nhìn Tào Tháo nói: “Chúa công, mặt tướng đã thăm dò rõ ràng”.

Tào Tháo nói: “Không vội, Tuyên Cao hãy ngồi xuống từ từ nói chuyện, chư vị cũng ngồi xuống đi”.

Đợi mọi người ngồi xuống xong, Tàng Phách mới thở dốc nói: “Chúa công, Hứa Xương đã bị công phá, Tuân Úc tiên sinh đã bị quân Lương Châu bắt, không biết sinh tử thế nào. Mã đồ phu đã nghênh đón Thiên Tử về Đông Đô Lạc Dương, hẩn lại điều mười vạn dân phu từ Quan Trung sửa sang cung điện ở Lạc Dương. Hồ Lao quan, Tỵ Thuỷ quan cũng được tu bổ lại hoàn toàn, Mã đồ phu đều phái trọng binh trấn giữ”.

“Quan địa phương của hai châu Duyện, Dự đã bỏ trốn, giặc cướp hoành hành ở vùng Tử Địa Tử, Mang Năng Sơn, Cửu Lý Sơn, Thái Sơn, trăm họ lầm than. Mặt tướng trên đường đi tới một ngàn dặm mà không gặp được vài gia đình, cảnh phồn hoa khi xưa đã biến mất, thay vào đó là cảnh tiêu điều, xác xơ”.

(Khi Tào Tháo, Viên Thiệu và Mã Dục đại chiến Trung Nguyên, phần lớn dân chúng hai châu Duyện, Dự chạy tị nạn vào Từ Châu, Hoài Nam, Quan Trung, Kinh Châu, chỉ có một số ít không đi, lưu lại thành giặc cướp).

Nói tới đây giọng nói Tàng Phách trở nên nghẹn ngào, Lưu Diệp, Trương Liêu đang ngồi nghe ở bên cạnh cũng vô cùng xúc động.

Tào Tháo ngửa mặt lên trời than dài một tiếng, hẩn nói vẻ bi thương: “Mã đồ phu quả là loại hại nước hại dân”.

Tàng Phách lại nói: “Tôn Kiên đã tấn công Hoài Nam. Lôi Tự đã chết trận, Mai Thành đã đầu hàng. Hiện tại quân Ngô đang chia binh làm hai đường từ hai mặt tây và nam giáp công Từ Châu, Nghiêm Lăng, đang kịch chiến cùng Trần Đăng ở Giang Đô”.

Tào Hồng hỏi: “Quân Lương của Mã đồ phu có xuất binh không?”

Tàng Phách nói: “Mặt tướng bí mật tới kinh đô Lạc Dương và vùng phụ cận, dò hỏi nhiều lần nhưng không phát hiện ra dấu hiệu quân Tây Lương tập kết binh lực quy mô lớn. Xem ra Mã Dục không có ý định xuất binh cứu Từ Châu”.

Trình Dục nói: “Không phải Mã đồ phu không muốn cứu mà chỉ e là lực bất tòng tâm. Mặc dù trước sau Mã đồ phu giành thắng lợi trong cuộc chiến Lạc Dương, cuộc chiến Nam Dương, cuộc chiến Diệp Thành, cuộc chiến Hứa Xương và cả cuộc chiến ải Thanh Ngưu cũng chấm dứt vì thắng lợi của quân Lương nhưng vì chiến tranh liên tiếp, quân Lương bị thương vong nặng nề, lương tiền tiêu hao cũng gần hết. Nếu chúng không nghỉ ngơi dưỡng sức từ ba tới năm năm thì chỉ e không thể hồi phục nguyên khí”.

Đôi mắt nhỏ của Tào Tháo đang nhắm lại đột nhiên mở ra, hẩn nhìn mọi người xung quanh nói: “Đại khái cục diện ngày nay là như vậy, chư vị có cao kiến gì?”

Cổ Quỳ nói: “Chúa công, hai châu Duyện, Dự đã thành đất căn sỏi đá, khó có thể thành căn bản. Hoài Nam tất về tay Tôn Kiên, không thể chiếm được. Sĩ tộc, môn phiệt Từ Châu như rừng, Mã đồ phu nắm giữ Thiên Tử, hẩn chưa chắc đã cam tâm để chúa công sử dụng nên cũng không với được. Viên Thiệu và chúa công có đại thù nếu tới nương nhờ nơi hẩn tất bị làm hại như vậy Hà Bắc cũng không thể đi. Nhìn khắp thiên hạ chỉ có chạy tới Giang Đông, Kinh Châu và Tây Xuyên ba nơi đó. Quỳ nghĩ rằng Tây Xuyên bốn xung quanh là núi, dễ thủ khó công lại có đồng bằng phì nhiêu trải dài ngàn dặm, dân cư cũng đạt tới con số năm, sáu trăm vạn. Nếu như chúa công có thể đoạt lấy Tây Xuyên thì có thể đối chọi được với Mã đồ phu”.

“Không thể” Trình Dục vội la lên: “Người Xuyên bài ngoại. Nếu chúa công tới Tây Xuyên nương nhờ Lưu Chương tất sẽ bị hại”.

Tào Hồng không cam lòng nói: “Chúa công, dưới trướng vẫn còn hai ngàn tinh binh (tàn binh của Tào Hồng, Vu Cẩm, Tào Chân), chẳng phải tự lập ở Nhữ Nam là tốt hơn sao, cần gì phải nương thân chỗ người khác?”

Tào Tháo lắc đầu nói: “Tử Liêm sai rồi, trước kia Nhữ Nam là quận lớn, nay dân cư đã mất đi phân nửa, không có tiền lương, binh mã lấy gì sinh sống? Hơn nữa Nhữ Nam gần Dĩnh Xuyên, Lạc Dương. Nếu Mã Đồ phụ nghe thấy dẫn quân tấn công thì quân ta có thể đánh lại được không? Ấn nhờ ở đây không phải là điều Cô mong muốn những cũng là vạn bất đắc dĩ”.

“Ai!”

Tào Hồng thở dài, lặng lẽ không nói.

Tào Tháo chậm rãi đứng lên, hần nhìn mọi người nói: “Cô định dẫn quân tới nương nhờ Lưu Biểu ở Kinh Châu. Nếu chực vị không muốn, Cô tuyệt đối không gây khó dễ, xin cứ tự mình rời đi”.

Trương Liêu, Trương Cáp, Tào Phách, Trình Dục, Lưu Diệp, Cổ Quy, Vu Cẩm cùng đứng dậy, ôm quyền nói với Tào Tháo: “Mỗi thế chết đi theo Thừa tướng, tuyệt đối không phản bội”.

“Tử Dương” Cuối cùng Tào Tháo nhìn Lưu Diệp nói: “Phiền người đi tới Tương Dương một chuyến”.

Lưu Diệp nói: “Diệp lĩnh mệnh”.

Điện Đức Dương nơi Thiên Tử triệu kiến quần thần vốn đã bị phá huỷ bởi loạn binh. Sau khi Mã Dục nghênh đón Thiên Tử quay về Lạc Dương đã cho xây dựng lại trên nền cung điện cũ một cung điện nhỏ hơn làm nơi văn võ bá quan triều kiến Thiên Tử.

Ngày hôm nay, chân trời phía đông mới hé lộ ánh bình minh, tiếng chuông trước điện Đức Dương đã vang lên. Văn võ bá quan đã sớm tụ tập từ trước hổi hỏ vào triều. Sau ba quỳ, chín khấu đầu thì chia làm hai ban. Bên tay trái là nhóm quan văn, đứng đầu hàng là một người dáng vẻ lễ loi nhưng đó lại là một bề tôi quan trọng nhất, đương kim Thừa tướng Mã Dục.

Tư lễ thái giám bước lên nói: “Có bản tấu dâng lên, không bản tấu bãi triều”.

Ánh mắt văn võ bá quan trong điện liền tập trung trên người Mã Dục. Lúc này Mã Dục không chút hoang mang, hần tiến ra hai bước, quỳ xuống trước thềm son nói: “Thần có bản tấu”.

Hiển Đế khoát tay nói: “Thừa tướng dâng sớ miễn quỳ. Mau đứng lên nói chuyện”.

Mã Dục vẫn quỳ bên dưới nói: “Thần tử dâng tấu phải quỳ là lễ nghi từ cổ xưa. Thần sao dám làm trái lễ nghi”.

Hiển Đế nói: “Nếu như thế Thừa tướng hãy mau tấu lên”.

Mã Dục nói: “Đại tướng quân Viên Thiệu đức cao vọng trọng, chiến công trác tuyệt, khi xưa thảo phạt nghịch tặc Tào Tháo, lập nhiều chiến công. Thần tấu xin bệ hạ sắc phong trưởng tử của Đại tướng quân là Viên Đàm làm Thứ Sử Dương Châu, thứ tử Viên Hi làm Thứ Sử Từ Châu, tam tử Viên Thượng làm thứ sử Dự Châu, ngoại sanh Cao Kiền làm Thứ Sử Duyện Châu cùng với khen thưởng công lao to lớn của Đại tướng quân”.

“Chuẩn tấu” Hiển Đế đáp không chút suy nghĩ: “Trẫm chuẩn tấu. Thừa tướng hãy mau đứng dậy”.

“Hoàng Thượng thánh minh”.

Mã Dục cung kính khấu đầu ba lần rồi mới quay về chỗ.

Hán Hiển Đế lại hỏi quần thần: “Chư vị ái khanh còn chuyện gì bẩm tấu không?”

Tư Đồ Khổng Dung bước ra nói: “Từ khi Đồng Trác làm loạn kinh thành, Tào tặc cướp giá (Thiên tử đã ở trong Mã Dục, Khổng Dung cũng chỉ biết thuận theo thời thế coi Tào Tháo là nghịch tặc) Thiên Tử lang bạt kỳ hồ đến nỗi triều chính hoang phế, quốc sự rối ren. Bá quan có nhiều người đã tử nạn nay chức Quang

Lộc Huân, Thái Phó, Đại Hồng Lư, Tông Chính, Đại Tư Nông, Thiếu Phủ, Chấp Kim Ngô, Đại Trường Thu đều khuyết đã lâu. Thần xin bệ hạ tìm trong số Thị trung, Thị lang người có tài đức bổ nhiệm chức quan, lại vời người tài đức ở các châu quận trong cả nước về triều làm quan lang”.

Hán Hiến Đế nói: “Khổng ái khanh đã chọn được người phù hợp chưa?”

Khổng Dung nói: “Thị trung Trần Quần có thể làm Quang Lộc Huân, Mãn Sủng có thể làm Đại Hồng Lư, Đồng Chiêu làm Thái Phó, Đỗ Kỷ làm Đại Tư Nông. Tư Mã Lăng làm Thiếu Phủ, Trần Kiểu làm Tương Tác Đại Tượng trợ giúp Thừa tướng, chịu trách nhiệm tu sửa cung điện”.

Hán Hiến Đế nhìn Mã Dục hỏi: “Chẳng hay Thừa tướng nghĩ thế nào?”

Mã Dục nói: “Danh sách của Khổng đại nhân rất hợp lý, thần không có ý kiến gì”.

Hán Hiến Đế nói: “Nếu vậy Trẫm chuẩn tấu”.

“Bệ hạ thánh minh”.

Khổng Dung khấu đầu tạ ơn.

Hán Hiến Đế lại hỏi bá quan: “Chẳng hay chức vị ái khanh có thể tiến cử người thích hợp vào triều không?”

Thái Thường Tư Mã Phòng bước ra nói: “Tiến cử người ngoài không tránh khỏi kẻ thù, tiến cử bên trong không tránh khỏi tình thân, thứ tử của vi thần là Tư Mã Ý thông minh, học giỏi, có tài năng có thể làm lang trung”.

Tư Mã Phòng vừa dứt lời, hai hàng lông mày kiếm của Mã Dục giật mạnh một cái.

Dù Mã Dục biết rất ít về Tam Quốc nhưng cái tên Tư Mã Ý không xa lạ gì với hắn. Cái tên Tư Mã Ý này luôn có liên quan với yêu nhân Gia Cát Lượng kia.

Nếu điều kiện cho phép, Mã Dục đã sớm phái người bắt giữ hai người này, có thể sử dụng thì sử dụng, không thể sử dụng thì giết đi, giống như cách đối xử ban đầu với Chu Du, chỉ tiếc là hắn đã thất bại trong gang tấc, chưa giết được nhưng điều đáng tiếc nhất là Mã Dục không biết hai người này cư ngụ ở đâu, hơn nữa trong biển người mê mông muốn tìm ra hai người này thì thực sự không khác gì mò kim đáy bể.

Hôm nay đột nhiên ngay giữa buổi triều Mã Dục được nghe nói cái tên Tư Mã Ý nên hắn không khỏi giật mình.

Theo lệ Hán Hiến Đế lại hỏi Mã Dục: “Thừa tướng nghĩ thế nào?”

Mã Dục trấn tĩnh lại đáp: “Tư Mã đại nhân học vấn uyên thâm, trưởng tử Tư Mã Lăng trẻ tuổi tài cao, độ lượng, khoan dung, bá quan ai cũng ca ngợi. Nhị công tử Tư Mã Ý thiết nghĩ cũng là bậc hiền tài. Nay trong tướng phủ còn khuyết chức Chủ Bạ. Nếu như Tư Mã đại nhân không chê, bản tướng nguyện để chỗ trống đó, không biết Tư Mã đại nhân nghĩ thế nào?”

Sở dĩ Mã Dục làm vậy là vì hắn không yên lòng.

Bản thân Mã Dục là người tương lai nên đương nhiên hắn biết Tư Mã Ý nguy hiểm tuyệt đối không thua kém Tào Tháo. Mã Dục thật sự không yên lòng khi để một người nguy hiểm như vậy tự do ở bên ngoài. Hắn không thể không giữ người này ở bên cạnh để giám sát cẩn thận. Nếu có thể sử dụng thì dùng hạn chế còn nếu không thể sử dụng thì tìm cơ giết đi để tránh di họa lại cho con cháu.

Dã tâm của Tư Mã Chiêu bất kỳ ai cũng biết.

Tư Mã Chiêu là ai? Chính là con trai của Tư Mã Ý.

Thế nhưng hiện tại Tư Mã Ý còn chưa tới hai mươi tuổi, đương nhiên Tư Mã Chiêu vẫn còn chưa xuất hiện ngay cả hình bóng. Nhưng Mã Dục không cho đây là lo buồn vô cớ. Từ khi hắn đi tới thời loạn thế này kinh nghiệm đều cho hắn một chân lý: Phải phòng ngừa mọi chuyện chú đáo, phải bóp chết tất cả nguy hiểm manh nha ngay từ trong trứng nước thì mới có thể yên ổn sinh cơ lập nghiệp.

Hiển nhiên Tư Mã Phòng có khúc mắc sâu đậm với Mã Dục, ông ta đang muốn từ chối thì Hán Hiến Đế đã vỗ tay nói: “Tốt, như thế rất tốt. Trẫm thay mặt Tư Mã ái khanh đồng ý, ha ha ha”.

Một khi Thiên Tử đã đồng ý, Tư Mã Phòng cũng chỉ biết bất đắc dĩ chấp nhận, ông ta cố ra vẻ vui mừng nói: “Vậy xin đa tạ thừa tướng cất nhắc”.

“A a” Mã Dục vỗ tay cười nói: “Nếu như thế thì việc đã định”.

Khi Tư Mã Ý tới thì Mã Dục vẫn đang thương nghị cùng Giả Hủ.

Ngay lúc đó Điển Vi mang lên một vò rượu ngon, Mã Dục liền cầm bút đề ngay ba chữ trên vò rượu: “Nhất hợp tử” sau đó để vò rượu trên án. Tư Mã Ý thấy thế không nói không rằng cầm ngay vò rượu giữa cổ uống cạn một hơi sau đó có vẻ vẫn chưa thoả mãn, tấm tắc khen: “Rượu ngon, rượu rất ngon”.

Điển Vi giận dữ nói: Đây là mỹ tửu Bồ Đào Trưởng Sử Tây Vực Ban Thiện dâng tặng Thừa tướng, người chỉ là một tên tiểu tử, sao dám uống trước?”

Tư Mã Ý nói: “Có lệnh của Thừa tướng, tại hạ sao dám cãi lời”.

“Người nói cái gì?” Điển Vi ngạc nhiên hỏi: “Thừa lệnh Thừa tướng? Làm gì có chuyện Thừa tướng để người uống rượu?”

Tư Mã Ý chỉ ngón tay vào ba chữ trên vò rượu nói: “Tướng quân hãy nhìn, rõ ràng Thừa tướng viết năm chữ: Một người một ngụm rượu, chẳng lẽ có sai sót?”

“Ai, cái này...”.

Điển Vi vò đầu không biết làm sao.

Mã Dục cười to nói: “Trọng Đạt tài cao, quả thực danh bất hư truyền. Điển Vi, hãy mau lui ra”.

Điển Vi hoang mang đi ra ngoài, rốt cuộc hắn vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Điển Vi biết trên vò rượu có chữ nhưng những chữ trên vò rượu là gì thì hắn không biết.

Tư Mã Ý cung kính vái chào Mã Dục, cao giọng nói: “Tiểu tử Tư Mã Ý tham kiến Thừa Tướng”.

“Miễn lễ” Mã Dục khoát tay nói: “Chúc Chủ Bạ của Tướng phủ thấp bé mà khổ cực, Trọng Đạt có oán hận không?”

“Không dám” Tư Mã Ý đáp: “Có thể ra sức vì Thừa tướng, tiểu tử vô cùng vui mừng, thực không dám oán hận”.

“A, như thế rất tốt” Mã Dục nói: “Người hãy lui ra đi”.

“Nếu vậy tiểu tử xin cáo lui”.

Tư Mã Ý đứng thẳng người vái chào rồi hắn quay người rời đi.

Ngay khi bóng dáng Tư Mã Ý đi xa, sắc mặt Mã Dục liền trở nên âm trầm, hắn hỏi Giả Hủ ngồi bên cạnh vẫn không nói này giờ: “Văn Hoà, người này thế nào?”

Giả Hủ vuốt chòm râu ngày một thưa của mình, trầm giọng nói: “Người này có dáng vẻ như ưng, như vượn, có tài sánh ngang trời đất nhưng...”.

“Nhưng thế nào?” Mã Dục nói: “Văn Hoà cứ nói đừng ngại”.

“Người này dùng tốt thì là trung thần thời thái bình, dùng không tốt thì là gian hùng thời loạn thế” Nói xong Giả Hủ nhìn Mã Dục nói với vẻ lo lắng: “Cuối cùng thì Tư Mã Ý trở thành một năng thần hay biến thành một gian thần tất cả đều dựa vào biểu hiện tương lai của công tử Chính mà nên”.

Mã Dục nói: “Cô đã hiểu”.

Lời nói của Giả Hủ rất thẳng thắn. Ý của hắn rằng khi Mã Dục vẫn còn sống thì dù Tư Mã Ý có tài năng đến như nào cũng không thể làm gì được thế nhưng sau khi Mã Dục chết đi, Mã Chính có trấn áp được Tư Mã Ý hay không còn rất khó nói. Nếu như Mã Chính có hùng tài đại lược như Mã Dục thì đương nhiên không thành vấn đề. Ngược lại nếu năng lực Mã Chính bình thường, trước khi chết Mã Dục nhất định phải giết chết Tư Mã Ý để ngăn ngừa hậu hoạn sau này.

423. Chương 326: Mã Đồ Phu Mới Là Lang Sói

Phủ quan của Lưu Biểu.

Sái Mạo, Trương Doãn, Lưu Bàn, Lý Nghiêm, Hoàng Tổ, Hàn Huyền, Trâu Tĩnh, Hàn Tung, Vương Uy, Vương Sán, Triệu Phạm, Kim Toàn cùng văn võ đại thần Kinh Tương đang tề tựu ở đại sảnh thương nghị đại sự.

Theo thời gian trôi đi, thế cục thiên hạ ngày càng trở nên rõ ràng. Công Tôn Toàn, Hàn Phúc, Khổng Dung, Trương Tế, Viên Thuật, Đào Khiêm, Lữ Bố các thế lực quân phiệt trước sau đều bị tiêu diệt. Viên Thiệu sau thất bại Quan Độ thế lực cũng không còn hùng mạnh như trước, chuyện bại vong chỉ trong sớm tối, có vẻ như Tây Bắc Mã Dục dần dần sẽ đoạt hết thiên hạ.

Một vấn đề vô cùng nghiêm trọng đã bày ra trước mắt sĩ tộc môn phiệt Kinh Tương, đó là Kinh Châu nên đi theo hướng nào?

Nếu quan sát trên bản đồ sẽ thấy Kinh Châu ở vào một địa thế vô cùng bất lợi. Dù Tây Xuyên Lưu Chương cùng Lưu Biểu đều là dòng dõi Hán thất, đáng tiếc năm xưa Lưu Biểu vì ủng hộ Hán Trung Trương Lỗ mà trở mặt với Lưu Yên, hai nhà kết oán thù đã lâu. Phía đông là địa bàn của mãnh hổ Giang Đông Tôn Kiên, Tôn Kiên cũng có oán thù với Lưu Biểu.

P phía bắc thì không cần phải nói. Có thể nói Mã đồ phu là kẻ thù của cả thiên hạ, hẳn tuyệt đối không thể sống chung với sĩ tộc Kinh Tương, cho dù Mã Dục có trợ giúp Thiên Tử, nắm đại nghĩa trong tay hẳn cũng không thể nào thay đổi sự thật đó, nhất là chính sách Mã đồ phu thực hiện ở Quan Trung càng làm cho sĩ tộc Kinh Tương cảm hận đến tận xương tủy.

(Chính sách ở Quan Trung của Mã Dục là xem trọng nông, thương, áp dụng khoa cử, chính sách làm quan mở rộng. Có thể nói chính sách này đánh trực tiếp vào giới sĩ tộc môn phiệt, có ý định làm suy yếu thế lực của sĩ tộc môn phiệt, giảm bớt không gian sinh tồn của sĩ tộc môn phiệt nên đương nhiên sẽ bị sĩ tộc môn phiệt trong thiên hạ ghen ghét. Với tình hình như thế đương nhiên sĩ tộc môn phiệt Kinh Tương không thừa nhận Mã Dục.

Ngoại trừ Giao Châu ở phía nam thì có thể nói Kinh Châu ba mặt thụ địch, hoàn cảnh sinh tồn có thể nói là cực kỳ ác hiểm.

Biệt Giá Kinh Châu Hàn Tung bước ra khỏi hàng nói: “Chúa công, Kinh Châu bốn mặt là chiến trường, tình hình không thể lạc quan. Tại hạ cho rằng việc cấp bách là chỉ định một viên Đại tướng trấn thủ Tân Dã để ngăn ngừa thiết kỵ Tây Lương xuôi nam từ Uyển Thành uy hiếp Tương Dương sau đó nghĩ cách cải thiện quan hệ với Lưu Chương, Tôn Kiên kết đồng minh ba nhà cùng nhau đối kháng Mã Dục. Chỉ có thể làm vậy thì mới bảo vệ được Kinh Châu”.

Lưu Biểu cau mày nói: “Trong trường hợp này thì ai mới có thể trấn thủ Tân Dã?”

Sái Mạo, Trương Doãn đưa mắt nhìn nhau. Lưu Bàn, Hoàng Tổ ở bên cạnh cũng không dám nhìn thẳng vào mặt Lưu Biểu.

Chỉ có Lý Nghiêm tiến lên một bước thản nhiên nói: “Mặt tướng nguyện trấn thủ Tân Dã”.

“Hỗn láo!” Lưu Biểu quát to: “Sự còn mất của Tân Dã cực kỳ trọng đại, bọn tiểu bối các người há có thể đảm nhận việc này sao? Còn không mau lui ra”.

Lý Nghiêm vô cùng xấu hổ, hẩn rũ tay áo bỏ đi.

Danh sĩ Kinh Tương là Vương Sán nói: “Mặc dù Ngụy Diên tướng quân tuổi còn trẻ nhưng rất có phong cách của một Đại tướng, có thể đảm nhiệm trọng trách”.

Tuy Vương Sán nổi danh Kinh Tương nhưng vì tướng mạo xấu xí nên Lưu Biểu không thích, vào giới quan trường Kinh Châu nhiều năm nhưng cũng chỉ là một viên tiểu lại áo xanh nếu không phải Biệt Giá Kinh Châu Hàn Tung cực lực đề nghị thì chỉ e hôm nay Vương Sán không đủ tư cách tham gia.

Lập tức Lưu Biểu lắc đầu phản đối: “Trọng Tuyên nói sai rồi. Ngụy Diên tuy có dũng lược nhưng còn quá trẻ, liệu có thể là đối thủ của Mã đồ phu không? Làm thế tất hư đại sự”.

Vương Sán cười gượng, lui ra không nói.

Hàn Huyền đột nhiên bước ra khỏi hàng nói: “Chúa công, tại hạ tiến cử một người có thể trấn thủ Tân Dã”.

“Hả?” Lưu Biểu vội hỏi: “Không biết là người phương nào?”

Hàn Huyền nói: “Tiểu Quận Tào Tháo”.

“Hả?” Nghe vậy Lưu Biểu kinh hãi nói: “Tào Tháo?”

Văn võ Kinh Tương trong sảnh liền cuống quýt cất ván: “Không phải Tào Tháo đã chết ở Hứa Xương sao?”

Hàn Huyền nói: “Chư vị đại nhân, kỳ thật Tào Tháo không chết ở Hứa Xương nay đang đóng quân ở một toàn thành nhỏ có tên là Cổ thành ở giữa gianh giới ba quận Nam Dương, Dĩnh Xuyên, Nhữ Nam. Tuy Tào Tháo thất bại ở Hứa Xương nhưng vẫn còn tám ngàn tinh binh dưới trướng. Văn có Trình Dục, Lưu Diệp, Cổ Quy là những danh sĩ đương thời. Vũ có Trương Liêu, Trương Cáp, Tào Phách sức địch muôn người, lại có Tào Hồng, Tào Chân, Tào Hưu là Đại tướng cùng tộc, có thể nói nhân tài đông đúc. Nếu chúa công có thể chiêu nạp để trấn thủ Tân Dã thì có thể ngăn cản quân Lương Châu”.

“Nói vậy!” Hàn Huyền vừa nói xong, Lưu Bàn, tông tử của Lưu Biểu bước ra khỏi hàng trách mắng: “Tào Tháo từng là Thừa tướng nhà Hán. Nếu như nghênh đón hán tới Kinh Châu thì chúa công sẽ ở đâu?”

Hàn Huyền nói: “Trong thiên hạ chẳng lẽ cứ là vương tướng là phải chiếm giữ thiên hạ. Một khi mọi người đã là thần tử nhà Đại Hán phải một lòng giúp đỡ Hán thất, diệt trừ gian tặc chính là nhiệm vụ của mình, cần gì phải quan tâm tới quyền cao chức trọng? Tuy Tào Tháo từng là Thừa tướng Đại Hán nhưng cũng là bậc anh hùng thời nay, đương nhiên có thể hiểu đạo lý đó, há có thể tranh vị trí làm chủ Kinh Châu với chúa công sao?”

Sắc mặt Lưu Biểu âm trầm không quyết, không ai biết trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì, một lúc lâu sau hắn đưa mắt hỏi Sái Mạo: “Đức Khuê nghĩ thế nào?”

Sái Mạo vội trả lời: “Ngoài Tào Tháo không ai có thể cự với Mã đồ phu”.

Lưu Biểu lại hỏi Hoàng Tổ: “Nguyên Dương nghĩ thế nào?”

Hoàng Tổ cũng nói: “Ngoài Tào Tháo ra thì không đủ lực đối phó Mã đồ phu”.

Cuối cùng Lưu Biểu quay sang hỏi Vương Uy: “Nguyên Vũ nghĩ như thế nào?”

Vương Uy cũng nói: “Ngoài Tào Tháo không ai cự nổi Mã đồ phu”.

Sái Mạo, Hoàng Tổ, Vương Uy đã bày tỏ thái độ, trong tứ đại môn phiệt Kinh Tương, ba nhà: Sái, Hoàng, Vương đã thống nhất ý kiến với nhau, trên thực tế cũng đại diện cho ý kiến của cả giới sĩ tộc môn phiệt Kinh Tương. Kể từ khi Lưu Biểu trở thành Kinh Châu mục, Lưu gia nhanh chóng quật khởi, cũng có thể coi là một trong tứ đại môn phiệt hùng mạnh nhất nhưng trên thực tế căn cơ còn chưa sâu, bền, không thể được coi ngang hàng như tam đại môn phiệt kia. Vào những thời khắc mấu chốt không có đủ thực lực để tự giải quyết các vấn đề quan trọng.

Sau khi im lặng một lúc đột nhiên Lưu Biểu nói: “Hôm nay tới đây thôi, hôm khác thương nghị tiếp”.

Nói xong Lưu Biểu rũ tay áo bỏ đi, không hề quan tâm tới mọi người. Mọi người trong sảnh cũng cảm thấy vô vị nên cũng lần lượt bỏ đi.

Trong một mái nhà tranh bình thường, Lưu Biểu đang cung kính quỳ bái lạy trước một lão giả và nói: “Bàng Đức Công, lần này Cô có một vấn đề khó khăn, đích thân tới thỉnh giáo”.

Bàng Đức Công khoát tay ra hiệu cho Lưu Biểu ngồi vào chỗ rồi bảo đồng tử dâng trà xanh sau đó ông ta mỉm cười nói: “Chẳng hay Lưu Kinh Châu gặp vấn đề khó khăn gì?”

Lưu Biểu nói: “Từ khi Đổng Trác loạn kinh tới nay, quần hùng thiên hạ quật khởi, chư hầu san sát. Nay một số quần hùng đã bị tiêu diệt, duy chỉ còn Cô, Giang Đông Tôn Kiên, Hà Bắc Viên Thiệu là còn tồn tại.

Tây bắc Mã Dực dần dần có thực lực chiếm thiên hạ. Vì để bảo đảm an toàn cho mình, Sĩ tộc Kinh Tương muốn mời Tào Tháo là Thái Thú Tân Dã làm bức bình phong cự lại quân Lương của Mã Dực. Bàng Đức Công có cho rằng làm vậy là đúng không?”

Bàng Đức Công không trả lời mà hỏi ngược lại Lưu Biểu: “Lưu Kinh Châu có biết lang sói không?”

Lưu Biểu nói: “Đương nhiên biết”.

Bàng Đức Công nói: “Nếu đã biết lang sói vậy có biết tập tính của chúng không?”

Lưu Biểu lắc đầu nói: “Không rõ lắm”.

Bàng Đức Công nói: “Lang sói thích sống bầy đàn. Mỗi một bầy lang sói đều có lang vương. Tất cả mẫu lang trong đàn đều là phối ngẫu của lang vương, còn các lang sói khác không có quyền. Sau khi lão lang vương già yếu, trong bầy đàn của mình hoặc bầy đàn bên ngoài sẽ xuất hiện một công lang trẻ, cường tráng hơn tới khiêu chiến lão lang vương. Lão lang vương thất bại thì lang vương mới sẽ làm chủ bầy sói. Lúc này tất cả mẫu lang trong bầy đàn sẽ không còn lưu luyến lão lang vương thất bại kia nữa mà chúng sẽ vui vẻ xà vào lòng ngực của lang vương mới kia. Đó là vì sao? Bởi vì chỉ có lang vương mới đầy tài năng mới có thể duy trì sự sinh tồn của bầy đàn, duy trì sinh lực, để cả bầy đàn sinh tồn được”.

Lưu Biểu lặng im.

Một lúc sau Bàng Đức Công mới hỏi Lưu Biểu: “Bây giờ Lưu Kinh Châu đã hiểu chưa?”

“Đã hiểu” Lưu Biểu buồn rầu nói: “Cô chính là lão lang vương. Tào Tháo chính là lang vương mới còn đám sĩ tộc Kinh Tương kia chính là mẫu lang trong bầy sói”.

Bàng Đức Công lại hỏi: “Vậy Lưu Kinh Châu đã biết nên làm thế nào chưa?”

Lưu Biểu lắc đầu nói: “Chưa”.

Bàng Đức Công nói: “Hưng thịnh, dân chúng khổ. Suy vong, dân chúng khổ. Chỉ hy vọng Lưu Kinh Châu có thể suy nghĩ vì dân chúng Kinh Tương”.

Lưu Biểu không hiểu liền hỏi: “Những lời ấy của Bàng Đức Công là có ý gì, có thể chỉ rõ ra không?”

“Trời không còn sớm nữa” Bàng Đức Công cũng không giải thích, đột nhiên ông ta đứng dậy nói: “Lão hủ không lưu khách, xin Lưu Kinh Châu cứ tự nhiên”.

Lưu Biểu bất đắc dĩ chấp tay bái lạy Bàng Đức Công sau đó hẩn quay người rời khỏi ngôi nhà tranh.

Đợi khi Lưu Biểu rời khỏi nhà mình, Bàng Đức Công mới nhìn bầu trời đêm u tối, khê thở dài, lắc đầu nói: “Kinh Châu bắt đầu loạn rồi, không biết dân chúng Kinh Châu còn phải gánh chịu bao nhiêu khổ nạn nữa đây?”

Hàn Huyền vừa mới bước chân trước vào phủ, Lưu Diệp đã bước chân sau tới hỏi Hàn Huyền: “Hàn Huyền đại nhân, chuyện tiến triển như thế nào?”

Hàn Huyền nói: “Lưu Diệp tiên sinh, tại hạ đã nói hết khả năng của mình còn việc thành hay không thành thì hoàn toàn nằm ngoài khả năng của tại hạ. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Tiên sinh hãy cứ kiên nhẫn ở đây chờ tin tức đi”.

Lưu Diệp vội la lên: “Tại hạ chờ được nhưng dân chúng Kinh Châu không chờ được”.

Hàn Huyền cười nói: “Theo như tại hạ thấy thì Thừa tướng mới không chờ được”.

Lưu Diệp nói: “Thừa tướng suy nghĩ vì dân chúng Kinh Châu nên đương nhiên lòng như lửa đốt”.

“Những lời nói khoa trương như này tiên sinh không cần phải nói. Tại hạ đã nhận được lợi ích từ Tào Thừa tướng nên đương nhiên tại hạ sẽ gắng sức làm việc cho Thừa tướng” Hàn Huyền nói xong hẩn ghé sát tai Lưu Diệp thì thào: “Thực không dám giấu, Sái, Hoàng, Vương trong tứ đại gia tộc Kinh Tương đều muốn đón Thừa tướng. Theo như tại hạ thấy việc Tào Thừa tướng trấn thủ Tân Dã đã thành, Lưu Biểu dù lòng không muốn cũng không thể ngăn cản. Chuyện tiếp theo diễn ra như thế nào tất cả còn phải xem vận khí của Tào Thừa tướng”.

Lưu Diệp nghe vậy vui mừng nói: Đa tạ đại nhân”.

“Lang! Lang tới. Người đâu! Cứu mạng...”.

Lúc nửa đêm, Lưu Biểu đột nhiên ú ớ kêu trong giấc ngủ. Sái thị vội vàng kêu nha hoàn đốt đèn mới phát hiện hai mắt Lưu Biểu nhắm nghiền, cả người mồ hôi đầm đìa, trong dáng vẻ rất hoảng sợ. Sái thị không khỏi kinh hãi ôm lấy Lưu Biểu hỏi: “Lão gia, người làm sao vậy?”

“Không có gì” Lưu Biểu khẽ thở ra một hơi, dáng người co quắp duỗi thẳng ra, hần thở dài nói: “Chỉ là ác mộng thôi”.

Sái thị lo âu nói: “Lão gia, nghe nói thần y Trương Cơ đang ở gần Tương Dương, liệu có cần phái người tới mời ông ấy tới xem bệnh không?”

Lưu Biểu lắc đầu nói: “Không cần thiết, Cô không có bệnh”.

Sái thị nói: “Nhưng đã liên tục mấy ngày nay người ngủ không an giấc”.

Lưu Biểu thở dài nói: “Tào Tháo lang sói kia sẽ tới Kinh Châu, Cô có thể yên tâm ngủ được không?”

“Tào Tháo?” Sái thị nghi hoặc nói: “Thiếp nghe huynh trưởng (Sái Mạo) nói Tào Tháo là anh hùng đương thời. Mã đồ phu phương bắc mới đích thực là ác lang. Lão gia, có phải người nghĩ sai không?”

“Hả?” Sắc mặt Lưu Biểu đột nhiên ngưng trọng, hần lúng túng hỏi: “Phu nhân vừa mới nói cái gì?”

Sái thị nói: “Thiếp cho rằng Tào Tháo là bậc anh hùng, Mã đồ phu mới là ác lang”.

“Mã đồ phu mới là ác lang? Mã đồ phu mới là lang sói” Đột nhiên Lưu Biểu giống như người mất hồn, hần thì thào: “Sau khi lão lang vương già yếu, trong bầy đàn của mình hoặc bầy đàn bên ngoài sẽ xuất hiện một công lang trẻ, cường tráng hơn tới khiêu chiến lão lang vương. Lão lang vương thất bại thì lang vương mới sẽ làm chủ bầy sói. Lúc này tất cả mẫu lang trong bầy đàn sẽ không còn lưu luyến lão lang vương thất bại kia nữa mà chúng sẽ vui vẻ xà vào lồng ngực của lang vương mới kia. Đó là vì sao? Bởi vì chỉ có lang vương mới đầy tài năng mới có thể duy trì sự sinh tồn của bầy đàn, duy trì sinh lực, để cả bầy đàn sinh tồn được”.

Sái thị nói: “Lão gia, người đang nói gì vậy?”

Lưu Biểu không trả lời, hần buồn bã nói: “Hiểu rồi, rốt cuộc đã hiểu. Thì ra là như vậy. Thì ra là như vậy”.

Sái thị hỏi: “Lão gia hiểu cái gì?”

Lưu Biểu nói: “Cô thật sự là lão lang vương nhưng lang vương mới không phải Tào Tháo mà là Mã đồ phu mà đám mẫu lang kia không phải là sĩ tộc Kinh Tương mà là dân chúng Kinh Tương. Bàng Đức Công ơ Bàng Đức Công, lão nhân gia người có thể nói là người trách trời thương dân nhưng Cô lại muốn làm cho người thất vọng rồi”.

Sái thị nghe vậy ngơ ngác, suýt chút nữa đã nghĩ là Lưu Biểu đã điên mất rồi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lưu Biểu không còn thấy buồn ngủ nữa, hần lập tức bảo nha hoàn hầu hạ mặc quần áo rồi ngay trong đêm phái người triệu tập tông tử Lưu Bàn, cháu ngoại Trương Doãn và trưởng tử Lưu Kỳ tới phủ thương nghị.

Khoái Lương, Khoái Việt, Lỗ Túc, Chung Diêu, Sái Ung, Chân Dật mấy người đã đồng ý lời mời làm tân khách.

Công bằng mà nói, Khoái Lương không có cảm tình gì với Mã Dục. Kể từ lúc hần bị Mã Dục bắt vào Quan Trung, Khoái Lương vẫn một mực nhân rồi ngồi nhà, không muốn ra làm quan. Nếu như không phải Mã Dục giúp đỡ Thiên Tử, hơn nữa có biểu hiện của bậc hiền thần, mấy người này sẽ không bao giờ để ý tới hần.

Sau khi thi lên, Mã Dục khoát tay nói: “Chư vị tiên sinh, mời ngồi”.

“Tạ ơn thừa tướng”.

Mọi người tạ ơn, ngồi vào vị trí.

Khi rượu được ba tuần, Mã Dược mới lên tiếng: "Từ khi Cô vâng lệnh đảm nhiệm chức vị Thừa tướng tới nay, ngày đêm suy nghĩ cách báo quốc, an dân nhưng sức lực một người có hạn, suy nghĩ của một người tất nhiên cũng có chỗ sai lầm vì vậy Cô muốn mời chư vị tiên sinh đảm nhiệm chức Tá quan Thừa tướng, giúp Cô xử lý việc đại sự thiên hạ, phục hưng Hán thất, tạo phúc cho muôn dân trăm họ. Chẳng hay chư vị tiên sinh nghĩ thế nào?" T

Mã Dược nói những lời quang minh chính đại này làm mấy người Khoái Lương rất khó cự tuyệt. Nếu như bọn họ cự tuyệt thì không phải bọn họ đã cự tuyệt lời hiệu triệu của triều đình Đại Hán sao?

Trong đại sảnh trầm mặc một lát rồi Lỗ Túc là người đầu tiên bày tỏ thái độ: "Tại hạ nguyện ý hỗ trợ Thừa Tướng san sẻ việc nước".

Khoái Lương, Khoái Việt đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai cùng ôm quyền cao giọng nói: "Ra sức vì quốc gia là việc làm của kẻ sĩ, không dám từ nan".

Ba người Chung Diêu, Sái Ung, Chân Dật thấy ba người Lỗ Túc đều bày tỏ thái độ, cũng thuận thế xuống núi, cả ba đứng dậy nói: "Tại hạ cũng nguyện ý trợ giúp Thừa tướng một tay".

"A, a, vậy là rất tốt" Mã Dược vui mừng nói: "Nhạc phụ đại nhân (Sái Ung) là người học vấn uyên thâm, được người trong thiên hạ kính trọng hãy làm Tây Tào thừa tướng, phụ trách việc tuyển chọn, loại bỏ quan lại. Chung Diêu tiên sinh là người cẩn trọng, hãy làm Đông Tào thừa tướng, trông coi việc quốc gia đại sự của các quận trong thiên hạ. Chân Dật tiên sinh là người tài hoa văn chương hãy làm Tấu Tào thừa tướng, trông coi việc soạn thảo bản tấu. Khoái Lương tiên sinh giỏi nội chính, hãy làm Tập Tào thừa tướng, trông coi việc thu thuế má, lương thảo. Về phần Khoái Việt và Lỗ Túc nhị vị tiên sinh hãy làm quân sư tế tửu, chẳng hay chư vị nghĩ thế nào?"

Sái Ung nói: "Nào dám không tuân lệnh".

"Chúa công" Mã Dược vừa mới phân công xong chức vị cho mấy người Sái Ung, Lý Túc vội vã đi vào, hẩn nhìn thấy mấy người Sái Ung bên trong, lời nói đã ra tới cửa miệng lại lập tức nuốt hết vào trong bụng, hẩn đi tới bên người Mã Dược, khẽ thì thầm với Mã Dược: "Chúa công, xin ra ngoài nói chuyện".

Mã Dược nói: "Không cần, Tử Nghiêm cứ nói, đừng ngại".

Lý Túc nói: "Trưởng Sử Tây Vực Ban Thiện vừa mới gửi tin cấp báo tám trăm dặm nói rằng cường quốc An Tức ở phía tây đã từng bước xâm chiếm Đại Nguyệt thị (Quốc gia cổ Quý Sương) sau đó tiếp tục xua quân lên phía bắc, hiện tại đã đánh tới Đại Uyển, Vương thành Đại Uyển đã bị mười vạn quân An Tức bao vây, hiểm nguy một sớm một chiều. Các quốc gia Tây Vực khẩn cầu Thiên Triều phát binh cứu giúp".

(Vào thời kỳ Hán mạt trên thế giới có bốn đại cường quốc hùng bá đại lục Âu Á. Từ tây sang đông lần lượt là La Mã, An Tức, Quý Sương và Đông Hán, An Tức nằm ở Tây Á, là vương triều cổ đại của người Iran. Quý Sương nằm ở Trung Á là do người Đại Nguyệt thị thành lập vào thế kỷ thứ một trước công nguyên, tới giai đoạn này thì bắt đầu suy sụp, phân chia ra làm năm bộ. Trong chính sử thì tới thế kỷ thứ năm mới bị người Vi Đát tiêu diệt. Trong cuốn sách này chỉ là một Hấp Hầu ở phía bắc (quốc gia A Tư Cổ Lệ) đã bị Mã Siêu tiêu diệt còn bốn bộ hấp hầu khác cũng bị người An Tức thừa cơ hội thôn tóm.

"An Tức?" Mã Dược cau mày hỏi: "An Tức là quốc gia như thế nào?"

Chung Diêu, người vừa mới nhận chức Đông Tào thừa tướng nói: "Thừa tướng, vào thời Hoà Đế thì Trưởng sử Tây Vực là Ban Siêu có cử con trai là Ban Dũng đi sứ tới Lạc Dương triều kiến Thiên Tử vì thế chúng ta mới biết ở phía tây nước Quý Sương có một cường quốc gọi là An Tức, binh lính trăm vạn, thần dân gần ngàn vạn. Thực lực quốc gia hùng mạnh hơn Quý Sương".

"Một trăm vạn binh lính?" Mã Dược cau mày nói: "Nói như vậy thì là một nước lớn sao?"

Chung Diêu nói: "Mặc dù An Tức có trăm vạn quân nhưng so với Thiên Triều chúng ta thì chỉ là một tiểu quốc, không đáng nhắc tới".

Mã Dược nói: "Đông Tào thừa tướng quản lý sự vụ các quận trong thiên hạ. Phủ Trưởng sử Tây Vực cũng thuộc nhóm các quận của Đại Hán. Nguyên Thường (tên chữ của Chung Diêu) cho rằng Thiên Triều có nên xuất binh cứu giúp không?"

Chung Diêu nói: “Đương nhiên là nên cứu”.

Mã Dục khó xử nói: “Nhưng lúc này quân Lương vừa mới trải qua mấy trận ác chiến, vô cùng mỏi mệt. Trong khoảng thời gian ngắn này chỉ e không thể xuất binh”.

Tể tửu quân sư mới Khoái Việt thuận miệng nói: “Thừa tướng muốn cứu chư quốc Tây Vực thì căn bản là không cần điều động đại quân Lương Châu. Chỉ cần phái một viên Đại tướng có tài chinh chiến, uy danh hiển hách thống lĩnh mấy ngàn quân thiết kỵ là được”.

Mã Dục nói: “Xin chỉ giáo”.

Khoái Việt nói: “Chư quốc Tây Vực không phải hoàn toàn không thể đánh bại được sức mạnh của An Tức. Vấn đề cơ bản là không có dũng khí đối đầu với An Tức. Thừa tướng chỉ cần phái một viên Đại tướng chỉ huy mấy ngàn quân thiết kỵ tới Tây Vực. Các quốc gia Tây Vực có chỗ dựa, nhất định sẽ lấy được dũng khí, dám khai chiến với quân An Tức”.

Mã Dục nói: “Thì ra là vậy”.

Lý Túc nói: “Chư vị tướng quân dưới trướng chúa công: Cao Thuận, Từ Hoảng, Phương Duyệt, Cam Ninh đều là những viên Đại tướng thiện chiến, đánh đông dẹp bắc nhưng nếu nói về uy danh hiển hách không ai so được với Thiệu tướng quân”.

“Mạnh Khởi?”

Mã Dục không khỏi cau mày. Lúc này Mã Dục thật sự không muốn Mã Siêu chính chiến Tây Vực bởi vì không bao lâu nữa Mã Dục sẽ động thủ lấy Tây Xuyên mà Mã Dục đã chọn Mã Siêu làm thống soái chỉ huy. Nếu như Mã Dục chinh chiến Tây Vực, chức thống soái đại quân xuất chinh Tây Xuyên sẽ để ai thay thế?

Thế nhưng Lý Túc nói rất có lý. Trong lòng người Tây Vực thì chỉ e cái tên Mã đồ phụ cũng còn lâu mới đáng sợ bằng hung tên Mã Siêu kia. Ngay cả trẻ con Tây Vực chỉ nghe thấy cái tên Mã Siêu cũng không dám khóc đêm.

“Được” Mã Dục trầm tư một lát rồi hần nhìn Lý Túc nói: “Hãy mau chóng gọi Mạnh Khởi tới đây”.

Lưu Bàn, Trương Doãn, Lưu Kỳ nổi đuôi nhau đi vào, Lưu Kỳ nhìn Lưu Biểu nói: “Đêm khuya phụ thân cho đòi, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?”

Lưu Biểu khẽ gật đầu, hần khoát tay ý bảo ba người ngồi xuống. Ngay khi ba người ngồi xuống, Lưu Biểu trầm giọng nói: “Lần này Cô triệu tập các người giữa đêm khuya là có mấy chuyện cực kỳ quan trọng muốn các người đi làm”.

Lưu Bàn nói: “Không hiểu là đại sự gì? Thúc phụ cứ nói, đừng ngại”.

Lưu Biểu gật đầu hỏi Trương Doãn: “Đức Dung (tên chữ của Trương Doãn), trong thủy quân Kinh Châu, có bao nhiêu quân lính hoàn toàn nghe lệnh người?”

Trương Doãn không hiểu ý Lưu Biểu: “Chỉ cần cửu phụ ra lệnh một tiếng, hài nhi có thể điều động toàn bộ thủy quân Kinh Châu”.

“Không, Cô không phải có ý đó” Lưu Biểu lắc đầu nói: “Ý của Cô là nếu người điều động thủy quân mà Sái Mạo phản đối thì trong ba vạn thủy quân có bao nhiêu người hoàn toàn nghe lệnh người?”

Trương Doãn nói: “Vì sao Sái Mạo phải phản đối nếu cửu phụ điều động thủy quân?”

Lưu Biểu nói: “Đó chỉ là giả thiết. Cô muốn biết rốt cuộc thì có bao nhiêu thủy quân hoàn toàn nghe theo lệnh của người?”

Trương Doãn nói: “Nếu là như vậy thì nhiều nhất cũng chỉ có ba ngàn quân”.

“Tốt, ba ngàn thủy quân là cũng đủ rồi” Lưu Biểu trầm giọng nói: “Đức Dung hãy quay lại đại trại thủy quân hãy lập tức tuyển chọn lại ba ngàn quân này một lần nữa. Nếu có bất kỳ kẻ nào không hoàn toàn bị người khống chế thì hãy bí mật xử tử. Nhớ kỹ phải làm cho sạch sẽ, tuyệt đối không được để Sái Mạo phát hiện ra dấu vết gì”.

Trương Doãn nói: “Cửu phụ, cái này...”.

“Không nên hỏi tại sao” Lưu Biểu trầm giọng nói: “Đây là việc có liên quan tới sinh tử tồn vong của hai nhà Lưu, Trương. Đức Dung hãy làm cho tốt”.

“Hài nhi tuân lệnh”.

Trương Doãn trả lời rồi lĩnh mệnh rời đi.

Lưu Biểu nhìn Lưu Bàn nói: “Trọng Thạch (tên chữ của Lưu Bàn), Cô cử người đi Trường Sa thu nạp và tổ chức lại tặc binh Khu Tinh, thải loại lính già yếu, tuyển mộ tinh tráng, việc tiến triển thế nào rồi?”

Lưu Bàn nói: “Đã chiêu mộ được năm ngàn tinh binh, đang đồn trú ở Du huyện, ngày đêm thao luyện”.

“Du huyện cách Tương Dương quá xa” Lưu Biểu khê nói: “Trọng Thạch hãy dẫn quân lên phía bắc, đồn trú luyện binh ở huyện Công An”.

Lưu Bàn nói: “Chắt nhi tuân lệnh”.

Lưu Biểu lại nói: “Còn nữa, từ hôm nay phải tiến hành giám sát nghiêm ngặt các tướng lĩnh do ba gia tộc Sái, Hoàng, vương tiến cử. Nếu vạn nhất Tương Dương có biến, Trọng Thạch trước tiên hãy bắt lũ tướng lĩnh này lại, chém đầu để ngăn ngừa hậu hoạ”.

“Tương Dương có biến?” Lưu Bàn thất thanh nói: “Thúc phụ, cái này...”.

Lưu Biểu trầm giọng nói: “Sĩ tộc Kinh Tương do ba gia tộc Sái, Hoàng, Vương cầm đầu cho rằng Cô không có năng lực như Tào Tháo, không thể chỉ huy sĩ tộc Kinh Tương chống lại Mã Dục vì vậy chúng muốn nghênh đón Tào Tháo vào làm chủ Kinh Tương. Vì cơ nghiệp của Lưu gia, Cô không thể không phòng ngừa chu đáo, tính toán trước”.

“A?” Lưu Bàn biến sắc nói: “Nếu một khi như thế, chắt nhi e rằng chỉ dựa vào năm ngàn tinh binh sẽ rất khó ngăn cản Sái Trung, Sái Hoà, Hoàng Tổ, Vương Uy thống lĩnh quân Kinh Châu. Hơn nữa trong quân Kinh Châu còn có các mãnh tướng Hoàng Trung, Ngụy Diên, Văn Sính, chỉ một người thôi e rằng chắt nhi cũng khó đối phó được”.

“Điều này Trọng Thạch không cần lo lắng” Lưu Biểu trầm giọng nói: “Nếu Cô đã động thủ, nhất định đã sắp xếp chu đáo, tuyệt đối sẽ không để năm ngàn tinh binh của người đối chọi với cả quân đoàn Kinh Châu”.

“Chắt nhi hiểu” Lưu Bàn hít một hơi thật sâu, hần trầm giọng nói: “Nếu như thế chắt nhi cáo từ quay lại Du huyện”.

Lưu Biểu nói: “Hãy đi mau”.

Lưu Bàn vái một cái thật sâu rồi hần quay người rời khỏi.

Đưa mắt nhìn Lưu Bàn đang rời đi, Lưu Kỳ chủ động hỏi: “Phụ thân, không biết hài nhi nên làm gì?”

Lưu Biểu lấy một cái vỏ sắt dài hơn một thước (kỳ thật đó là Lang nha thiết trụ của Hứa Chử thu nhỏ lại) đưa cho Lưu Kỳ và nói: “Vi phụ cùng Phiên Vương Vũ Lăng là Sa Đà là bạn cố tri. Sa Đà có nói nếu như Cô gặp nạn thì hãy cho người cầm lệnh bài này đi tới cầu viện. Hiện tại Lưu gia chúng ta đang phải đối mặt với tình hình nghiêm trọng. Đây chính là lúc cần giúp đỡ, Kỳ nhi hãy cầm vật này đi vào trong núi Võ Lăng tìm Sa Đà cầu viện”.

“Hài nhi tuân lệnh”.

Lưu Kỳ trả lời rồi hần cũng lĩnh mệnh rời đi.

Đưa mắt nhìn bóng dáng Lưu Kỳ xa dần, trên mặt Lưu Biểu không khỏi hiện lên sự lưu luyến.

Thái giám tuyên chỉ đứng giữa đại sảnh, cao giọng nói: “Đại tướng quân Viên Thiệu công lao trác tuyệt, uy danh bốn bể, nay gia phong làm Đại Tư mã, tiết việt, tước Ngụy công, ấp phong tăng hai vạn hộ. Trưởng tử Viên Đàm làm Vũ Lâm Trung lang tướng, tước Xuân Đình hầu, Thứ Sử Dương Châu. Thứ tử Viên Hi làm Hồ Bí Trung lang tướng, tước Diêu Đình hầu, Thứ Sử Từ Châu. Tam tử Viên Thượng làm Phần Uy

Trung lang tướng, tước Hàng Đình hầu, Thứ Sử Dự Châu. Cao Kiền làm An Nam tướng quân, tước Đường Đình hầu, Thứ Sử Duyện Châu, khâm thủ”.

“Thần Viên Thiệu lĩnh chỉ tạ ơn” Viên Thiệu giơ cao hai tay tiếp nhận thánh chỉ, hấn quỳ dập xuống đất tạ ơn và nói: ”Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế”.

Phía sau Viên Thiệu, Viên Đàm, Viên Hi, Viên Thượng, Cao Kiền cùng với quan văn, võ tướng Hà Bắc rồi rít quỳ xuống hô vạn tuế ba lần.

“Xin Ngụy công hãy đứng lên” Thái giám tuyên chỉ tiến lên đỡ Viên Thiệu đứng dậy cười nói: “Xin chúc mừng toàn gia Ngụy công thăng quan tiến tước”.

“Ha ha ha” Viên Thiệu ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng rồi hấn vung tay cao giọng nói: “Người đâu, hãy dẫn công công đi chiêu đãi trọng thể, không được sai sót”.

“Tuân lệnh” Ngay lập tức có tên gia tướng tiến lên nhìn thái giám tuyên chỉ nói: “Công công mời”.

Thái giám tuyên chỉ vui mừng đi xuống.

Đợi khi thái giám tuyên chỉ đi xa, Viên Thiệu mới cung kính để Thánh chỉ lên án rồi hấn quay người vô cùng đắc ý nói: “Tuy Cô thất bại ở Quan Độ nhưng lại làm chủ Trung Nguyên. Thiết kỵ Tây Lương dù đánh khắp Trung Nguyên nhưng cuối cùng lại nhường Trung Nguyên cho Cô. Vui quá, vui quá, ha ha ha”.

Mưu sĩ Thấm phối lo lắng nói: “Chúa công, chỉ e đây là quỷ kế của Giả Hủ”.

“Quỷ kế?” Viên Thiệu không tin hỏi: “Là quỷ kế gì?”

Theo bản năng Thấm Phối không an tâm với Mã đồ phu nhưng thật sự hấn không thể chỉ ra Mã đồ phu có ác tâm gì. Thấm Phối hoàn toàn giống với Phùng Kỷ, hai người này hoàn toàn trung thành với Viên Thiệu nhưng nói về năng lực thì lại kém xa rất nhiều so với Hứa Du và Điền Phong. Hiện tại Điền Phong đã bị giết, Hứa Du đầu quân cho Tào Tháo cũng đã gặp nạn trong loạn quân. Nhân tài Hà Bắc ít ỏi, thực sự dưới trướng Viên Thiệu không còn mưu sĩ xuất sắc nữa”.

Vì Thấm Phối không thể nói ra đó là âm mưu gì nên Viên Thiệu không khỏi bực tức nói: “Chính Nam hãy nhớ là không thể ăn nói bừa bãi”.

Thấm Phối xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu im lặng.

Viên Thiệu nhìn Viên Đàm, Viên Hi, Viên Thượng, Cao Kiền nói: “Hiển Tư, Hiển Dịch, Hiển Phủ, Nguyên Tài. Ngày nay các người đã chính thức được triều đình sắc phong làm đại quan, tự lập môn hộ của mình. Hiển Phủ (Viên Thượng), Nguyên Tài (Cao Kiền), Cô cho mỗi người các người ba vạn binh mã, hãy lập tức xuôi nam vào làm chủ hai châu Duyện, Dự. Dương Châu của Hiển Tư, Từ Châu của Hiển Dịch vẫn đang nằm dưới sự khống chế của Tôn Kiên, Tào Báo. Nếu muốn hai châu đó trở thành địa bàn của Viên gia chúng ta thì chỉ e phải chờ đợi một thời gian, chờ khi Tôn Kiên, Tào Báo đánh nhau lưỡng bại câu thương, Cô sẽ một lần nữa xuôi nam bình định Từ Châu, Giang Đông. Khi đó có thể phân chia thiên hạ với Mã đồ phu”.

424. Chương 327: Chinh Phạt Tây Xuyên Mã Đồ Phu Dụng Kế. Tấn Công Giang Đô, Tôn Kiên Chết

Lạc Dương, phủ Thái Thường

Tư Mã Ý rón rén đi vào ái các, hấn nhìn phụ tử Tư Mã Phòng, Tư Mã Lăng cung kính nói: ”Hài nhi tiếp kiến phụ thân đại nhân, tiếp kiến huynh trưởng”.

“Trọng Đạt, con tới rồi” Tư Mã Phòng đang ngồi trước án coi văn thư nghe tiếng ngắt đầu, sắc mặt lo lắng hỏi: “Vi phụ nghe nói khi hôm nay Thừa tướng triệu kiến con, con đã uống hết một vò mỹ tửu Bồ Đào Trưởng Sử Tây Vực Ban Thiện dâng tặng Thừa tướng phải không?”

Tư Mã Ý nói: “Thật sự có việc ấy”.

Tư Mã Phòng nói: “Trọng Đạt, ngày thường vi phụ đã dạy dỗ con như thế nào? Làm người phải khiêm tốn, khi làm việc phải tỏ ra thấp kém, tối kỵ việc bộc lộ tài năng, tránh để người khác ghen tỵ”.

Tư Mã Ý nói: “Phụ thân dạy bảo hài nhi những gì hài nhi luôn ghi nhớ trong tâm khảm”.

Tư Mã Phòng nói: “Vậy tại sao con tự tiện uống mỹ tửu của Thừa tướng?”

Tư Mã Ý nói: “Hài nhi nhất thời hồ đồ”.

Tư Mã Phòng nói: “Thôi, việc này dừng ở đây. Sau này làm việc hãy cẩn thận một chút”.

“Hài nhi nhớ kỹ”.

“Đi thôi”.

“Hài nhi cáo lui”.

Tư Mã Ý cung kính vái chào Tư Mã Phòng sau đó hẩn quay người rời khỏi ái các.

Đợi khi hình bóng Tư Mã Ý khuất rạng bên ngoài ái các, Tư Mã Lăng từ nãy tới giờ vẫn chưa lên tiếng đột nhiên nói: “Phụ thân, sự việc xảy ra hôm nay ở Tướng phủ, đối với Trọng Đạt mà nói có lẽ cũng không phải là chuyện xấu”.

“Hả?” Tư Mã Phòng hỏi: “Bá Đạt thử giải thích xem sao?”

Tư Mã Lăng nói: “Bình thường nhị đệ làm việc rất cẩn thận, ngay cả khi trong lòng giận dữ cũng không bộc lộ ra ngoài. Lần này Thừa tướng triệu kiến, đáng lẽ phải cực kỳ cẩn trọng, thế nhưng nhị đệ lại bộc lộ tài năng của mình, không phải điều này rất khác thường sao?”

Tư Mã Phòng nói: “Theo như Bá Đạt việc xảy ra ở Tướng phủ hôm nay là do Trọng Đạt cố ý làm ra sao?”

Tư Mã Lăng nói: “Nhị đệ có dáng vẻ như ưng, sói, tướng mạo khác với người thường, hơn nữa lại là nhân tài khó gặp trong đời nhưng phạm là bậc danh sĩ thông hiểu thuật tướng số đều có thể nhìn ra nhị đệ không giống như người bình thường. Nếu làm vậy không khỏi bị Thừa tướng nghi ngờ. Chỉ e là hành động hôm nay của nhị đệ là để xua tan mối nghi kỵ trong lòng Thừa tướng”.

“Chuyện này xấu chính là ở chỗ đó” Tư Mã Phòng nói: “Thừa tướng là ai? Quân sư Giả Hủ là người như thế nào, há không thể nhận ra chiêu lừa bịp đó của Trọng Đạt sao? Trọng Đạt làm như vậy chỉ e là lại có tác dụng ngược lại, càng làm tăng mối nghi kỵ trong lòng Thừa tướng”.

“Cái...này...” Tư Mã Lăng nói: “Tuy nhị đệ có tài sánh ngang trời đất nhưng tuổi vẫn còn trẻ nên đương nhiên còn thiếu lịch lãm”.

“Ai” Tư Mã Phòng thở dài nói: “Thất phu vô tội, người tài có tội. Trọng Đạt thông minh nhanh nhẹn, học vấn hơn người vừa là may mắn mà cũng là bất hạnh của gia môn. Nếu như không biết cách giấu tài chỉ e sẽ mang lại thảm họa diệt tộc cho gia tộc Tư Mã. Bây giờ nghĩ lại thấy vi phụ vô cùng tức trách, sớm biết như vậy thì ban đầu đã không tiến cử nó vào triều làm thị lang”.

Mã Dục hỏi Giả Hủ và Pháp Chính: “Lần này Mạnh Khởi xuất chinh Tây Vực, Hiếu Trực sẽ đi theo, Cô có ý để Tư Mã Ý đi theo làm tham mưu trong quân, ý hai người thế nào?”

Pháp Chính nói: “Chúa công anh minh, Tư Mã Ý có thể đảm nhiệm được”.

“Tư Mã Ý nhìn như vừa bộc lộ tài năng vừa lại như quá cao ngạo nhưng kỳ thật hẩn đang diễn trò. Nhưng Tư Mã Ý đã quá coi thường chúa công. Dựa vào tính khoan dung với người của chúa công, há lại nghi kỵ một con chim nhỏ vừa ra đời như hẩn sao? Thế nhưng” Giả Hủ nói liền một hơi rồi hẩn chuyển giọng nói tiếp: “Đối với một người thông minh như Tư Mã Ý nhất định phải cho hẩn biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm, cái gì có thể suy nghĩ trong đầu, cái gì không thể có trong đầu hẩn”.

“Việc này Văn Hoà cứ tự tiện xử lý” Mã Dục gật đầu, sắc mặt trầm tư, hẩn chỉ tay vào bản đồ trên trác án nói với Giả Hủ và Pháp Chính: “Bây giờ quay lại việc chính. Lần nay chinh phạt Ba Thục cũng là chuyện bất đắc dĩ của Cô. Đường Tây Xuyên khó đi. Từ Hán Trung tới Tây Xuyên có nhiều hùng quan thiên nhiên

hiểm trở. Nếu cứ cường công chỉ e sẽ kéo quá dài, tiêu hao quá nhiều mà cũng chưa chắc đã thành công. Chẳng hay Văn Hoà và Hiếu Trực có diệu kế gì không?”

Giả Hủ nói: “Bốn xung quang Tây Xuyên toàn là núi non, dễ thủ khó công, chỉ nên dùng kế, không nên cường công”.

Mặc dù Giả Hủ và Pháp Chính kiên quyết phản đối việc Mã Dục chinh phạt Tây Xuyên nhưng một khi Mã Dục đã quyết định như vậy, điều lo lắng của hai người là làm cách nào ngăn cản Mã Dục mà là tìm mọi cách để biến quyết định của Mã Dục trở thành sự thật. Đây mới là chức trách mà chính, phó quân sư phải đảm trách.

Pháp Chính nói: “Mấy năm trước thuộc hạ có đi ngao du khắp thiên hạ, đã từng tới Tây Xuyên hai lần. Đối với địa hình Tây Xuyên thuộc hạ cũng có chút hiểu biết. Theo như thuộc hạ biết kỳ thật từ Hán Trung tới Thành Đô có hai con đường có thể đi được, ngoại trừ con đường cái bên ngoài Kiếm Các, Mạnh Quan, từ Âm Bình có một con đường nhỏ đi về hướng nam cũng có thể tới Thành Đô”.

“Hả? Con đường nhỏ từ Âm Bình đi về hướng nam sao?” Mã Dục chỉ tay vào bản đồ nhúu mày nói: “Nhưng trên bản đồ này nó là một vùng núi non trùng điệp, không thể có một con đường ở đây”.

Pháp Chính nói: “Đây chỉ là một con đường núi nhỏ, chỉ những tiểu phu, thợ săn mới biết tới nó nhưng thuộc hạ tin tưởng con đường này thực sự tồn tại”.

“Mặc kệ con đường nhỏ này có tồn tại hay không thì cũng đáng phải thử một lần” Mã Dục nói: “Có thể tưởng tượng. Nếu tập trung tất cả đại quân Tây Xuyên ở vùng Gia Mạnh Quan, Kiếm Các, Tử Đồng thì nhất định việc phòng ngự Thành Đô nhất định bỏ trống. Khi đó chỉ cần một toán tinh binh Tây Lương đột nhiên xuất hiện dưới chân thành Thành Đô thì sẽ gây ra sự chấn động thế nào với giới sĩ tộc Tây Xuyên nhỉ? Từ trước tới nay Lưu Chương là người nhu nhược, nhát gan, rất có thể hắn sẽ chọn cách đầu hàng để bảo toàn cho mình”.

Giả Hủ nói: “Lưu Chương là dòng dõi tông thất nhà Hán. Nếu như hắn thật sự dâng thành đầu hàng, chúa công không được đối xử lạnh nhạt với hắn”.

Pháp Chính nói: “Nếu là như vậy thì nhất định Hán Trung phải làm rầm rộ. Thuộc hạ cho rằng ít nhất phải điều hai mươi vạn đại quân tới ngoài Gia Mạnh Quan. Chỉ khi như thế thì mới có đủ khả năng lôi kéo đại quân Tây Xuyên tới vùng Tử Đồng, Kiếm Các, Gia Mạnh Quan để đề phòng, việc phòng ngự Thành Đô mới lỏng lẻo”.

“Hai mươi vạn đại quân?” Mã Dục trầm ngâm một lát rồi hắn cười âm trầm nói vẻ hung tợn: “Hai mươi vạn đại quân thì cũng không có gì khó”.

Ngay khi Sái Mạo, Sái Trung, Sái Hoà, Vương Uy, Vương Sán, Hoàng Tổ, Hoàng Thừa Ngạn, Hàn Huyền cũng văn quan, võ tướng Kinh Tương tề tựu đông đủ, Lưu Biểu nói: “Nay Mã đồ phu thế lớn, Kinh Châu một mình khó chống đỡ, Cô quyết định mời Tào Tháo đại nhân dẫn tinh binh bản bộ trấn thủ Tân Dã làm thành thế môi răng. Chẳng hay chư vị nghĩ thế nào?”

Mấy người Sái Mạo cùng nói: “Chúa công anh minh”.

Lưu Biểu nói: “Nếu đã như thế thì việc cứ định như vậy. Hàn Huyền đâu?”

Hàn Huyền bước ra khỏi hàng nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Lưu Biểu cao giọng nói: “Ngày hôm nay khởi hành tới Cổ thành, đem ý định của Cô truyền đạt cho Tào Tháo đại nhân”.

Hàn Huyền nói: “Nào dám không tuân lệnh”.

“Tử Dương?”

Tào Tháo mặt mày mừng rỡ từ sau công đường đi ra đón, phía sau hắn là Trình Dục, Trương Liêu và các văn, võ tâm phúc. Lưu Diệp chấp tay nói: “Chúa công việc đã thành”.

“Hả?” Tào Tháo liếc mắt nhìn Hàn Huyền phía sau Lưu Diệp hỏi: “Tử Dương, vì này là...”.

Lưu Diệp vội nói: “Vị này chính là Biệt Giá Kinh Châu Hàn Huyền đại nhân”.

“Thì ra là Hàn Huyền đại nhân” Tào Tháo ôm quyền, đôi mắt cười dài, không ngừng nói: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu”.

Hàn Huyền cuống quýt đáp lễ nói: “Sao dám, sao dám”.

Tào Tháo cười xong khoát tay nói: “Hàn đại nhân mời vào trong”.

Hàn Huyền nói: “Thừa tướng, mời đi trước”.

Trong đại đường sau khi mọi người thi lễ với nhau, Hàn Huyền mới chỉnh lại quan phục, cao giọng nói: “Phụng lệnh chúa công tại hạ, mệnh lệnh của Lưu Kinh Châu, cung thỉnh Thừa tướng dẫn tinh binh bản bộ tới trấn giữ huyện Tân Dã, tạo thế rằng môi đối kháng với quân Lương. Chẳng hay ý của Thừa tướng thế nào?”

Tào Tháo vỗ tay cười nói: “Cô cũng mong muốn như vậy, không dám trái lệnh”.

Quân Ngô vây thành đã hơn ba tháng, Thái Thú Nghiễm Lăng là Trần Đăng dựa vào tường thành Giang Đô chắc chắn tổ chức phòng thủ nghiêm ngặt, liên tục đánh bại các cuộc công thành của quân Ngô. Trước sau quân Ngô vẫn không có cách nào phá thành.

Doanh trại quân Ngô bên ngoài thành.

Trương Chiêu lo lắng nhìn Tôn Kiên nói: “Chúa công, trong thành Giang Đô lương thảo sung túc, đủ để có thể chống đỡ hơn hai năm nữa mà quân lương của quân ta chỉ đủ để duy trì trong nửa tháng nữa. Nếu trong vòng nửa tháng nữa chúng ta không thể đánh chiếm thành Giang Đô, khi đó chúng ta chỉ còn cách rút quân quay về Lư Giang mà thôi”.

“Nửa tháng?” Tôn Kiên cau mày hỏi: “Chỉ còn nửa tháng quân lương nữa sao?”

“Chỉ còn nửa tháng nữa” Trương Chiêu nói: “Lương thảo tích trữ ở bốn quận Giang Đông đều đã bị lấy gần như hết sạch. Tuy Hoài Nam là vùng đất màu mỡ nhưng đánh tiếc mấy vạn thạch lương trong thành Thọ Xuân đã bị Lôi Tự đốt hết trước khi thành bị phá. Quân ta đã không thể kiếm nổi một hạt lương thực thì chớ mà còn phải dùng một phần quân lương của mình để nuôi hàng quân Mai Thành. Trong vòng nửa năm tới quân ta sẽ rơi vào tình cảnh thiếu quân lương trầm trọng. Ít nhất chúng ta phải chờ tới mùa thu khi Hoài Nam thu hoạch vụ lúa nước thì mới có khả năng giảm bớt tình trạng này”.

Thái Sữ Từ nói: “Chúa công, mặt tướng nguyện chỉ huy quân tinh binh bản bộ sáng sớm mai tấn công thành. Nếu mặt tướng không thể công phá thành Giang Đô, mặt tướng nguyện mang đầu về” Tôn Kiên liếc mắt nhìn Từ Thứ, Từ Thứ khẽ gật đầu. Tôn Kiên lập tức đứng dậy, trầm giọng nói: “Thái Sữ Từ, Chu Nhiên, Toàn Tông nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

Ba tướng Thái Sữ Từ bước ra khỏi hàng.

Tôn Kiên nói: “Thái Sữ Từ làm chủ tướng, Chu Nhiên, Toàn Tông làm phó tướng dẫn tám ngàn tinh binh mai phục trong rừng rậm bên ngoài cửa tây, đợi tới giữa trưa quân thủ thành mệt mỏi thì bắt ngờ xông ra đánh chiếm thành”.

“Tuân lệnh”.

Tôn Kiên lại nói: “Các chư tướng còn lại dẫn quân bản bộ của mình cùng Cô tổng tấn công cửa đông thành Giang Đô đánh lừa quân thủ thành Giang Đô”.

(Tấn công đánh thành quy mô lớn không giống với trận đánh dã chiến. Âm mưu quỷ kế lợi hại càng khó phát huy công hiệu. Trên căn bản phải xét trên thực lực, lương thảo của đôi bên, việc tiêu hao thực lực, lương thảo để xem ai không thể trụ vững được trước)

Ngày hôm sau, hiệu kèn lệnh nổi lên đồn dập bên ngoài thành Giang Đô.

Nhiều đội quân lính quân Đông Ngô từ trong doanh trại nối đuôi nhau tiến ra ngoài, lập thế trận bên ngoài cửa đông thành Giang Đô.

Trần Đăng được hơn mười viên tướng lĩnh Từ Châu hộ tống đi lên lầu thành. Khi đứng trên lầu thành quan sát thì thấy bên ngoài thành tinh kỳ rợp trời, đội ngũ quân Đông Ngô trùng điệp đông như rừng, đao thương kiếm kích dựng thẳng như mây phát ra ánh sáng lạnh lẽo khắp không trung.

“Đại nhân, lần này quân Đông Ngô hẳn là dốc toàn bộ lực lượng tấn công” Hữu bộ tướng nhìn Trần Đăng nói: “Xem ra Giang Đông mãnh cầu (tên gọi miệt thị Tôn Kiên) muốn đánh một trận ăn cả ngã về không”.

“Cũng phải tới lúc quyết chiến rồi” Trần Đăng khẽ nhắm hai mắt lại, trong mắt hắn hiện lên hàn quang kỳ lạ rồi biến mất: “Phán đoán theo thời gian, chắc hẳn lương thảo của quân Đông Ngô cũng sắp hết rồi”.

“Đại nhân, xem ra quân Ngô muốn tấn công toàn diện ở cửa đông” Viên bộ tướng đó nói: “Mặt tướng sẽ hạ lệnh cho quân đội ở ba hướng còn lại tập trung về cửa đông”.

“Cửa đông” Trần Đăng đột nhiên mở choàng mắt, hắn lãnh đạm nói: “Mặc dù bên ngoài cửa đông tụ tập gần như toàn bộ binh lực của quân Ngô nhưng mục tiêu tấn công thực sự của quân Ngô chỉ e là cửa tây chứ không phải là cửa đông”.

“Hả?” Viên bộ tướng không hiểu liền hỏi: “Mục tiêu tấn công thực sự của quân Ngô ở cửa tây sao?”

Trần Đăng nói: “Chư vị tướng quân không cần hoài nghi. Hãy nhanh chóng tập hợp quân trấn thủ hai cửa nam và bắc, từ đó lựa chọn ra hai ngàn dũng sĩ cầm tử mai phục trong cửa tây, chờ khi quân Đông Ngô đang tấn công mãnh liệt cửa tây thì đột nhiên mở cổng thành, hai ngàn quân cầm tử thiê cơ đánh lén, quân Ngô nhất định đại bại”.

Viên bộ tướng càng ngờ ngác không hiểu: “Đại nhân, nếu mục tiêu tấn công của quân Ngô là cửa tây vậy vì sao phải tập kết quân ở cửa bắc và nam ở cửa đông? Đáng lý phải tập kết quân ở cửa tây mới đúng”.

“Đương nhiên bản quan có ý của mình” Trần Đăng mỉm cười nói: “Chư vị tướng quân cứ yên tâm thi hành là được”.

“Nếu đã như vậy, mặt tướng lĩnh mệnh”.

Chư tướng chấp tay lĩnh mệnh rồi đi.

Tôn Kiên nhìn Từ Thứ nói: “Nguyên Trực có thể bắt đầu được rồi”.

Từ Thứ gật đầu, hắn nhìn các tướng Chu Thái, Tưởng Khâm, Lữ Mông, Từ Thịnh, Lữ Đại, Chu Trị, Tổ Lang, Hạ Tề quát to: “Chu Thái, Tưởng Khâm tướng quân chỉ huy năm ngàn quân làm tiền bộ. Lữ Mông, Từ Thịnh chỉ huy năm ngàn quân làm tả bộ. Lữ Đại, Chu Trị tướng quân chỉ huy năm ngàn quân làm hữu bộ. Tổ Lang, Hạ Tề chỉ huy năm ngàn quân làm hậu bộ. Mỗi bộ thay nhau tấn công thành Giang Đô”.

“Tuân lệnh”.

Tám tướng Chu Thái âm âm trả lời.

Sau khi Từ Thứ đã ra lệnh, Chu Thái, Tưởng Khâm chỉ huy năm ngàn tinh binh bắt đầu tấn công cửa đông thành Giang Đông. Các bộ quân Ngô còn lại vẫn án binh bất động. Trên lầu thành Giang Đô, Trần Đăng đột nhiên nở một nụ cười lạnh lùng. Hành động của quân Ngô không ngoài suy đoán của hắn, chúng chỉ giả kế giương đông kích tây.

Trong rừng rậm bên ngoài cửa tây thành Giang Đô

Thái Sử Từ đang vô vùng nóng ruột, sắp sửa không nhẫn nhịn được nữa thì phó tướng Toàn Tông đột nhiên giục ngựa tới lớn tiếng nói: “Tướng quân, đã tới giờ ngo rồi”.

“Tốt” Nghe vậy Thái Sử Từ vội vã nhảy lên ngựa, hắn chỉ thiết thương trong tay về phía trước, lớn tiếng quát: “Giết”.

Thái Sử Từ vừa ra lệnh, tám ngàn tinh binh vốn nghỉ ngơi đã lâu ở trong rừng lập tức liều chết xông lên như mãnh hổ hạ sơn, xông tới đánh chiếm cửa tây thành Giang Đô.

Quân trấn thủ Giang Đô liều chết tử thủ, gỗ, đá lăn xuống như mưa. Quân Ngô tấn công mãnh liệt nửa canh giờ bị thương vong vô cùng nặng nề nhưng không thể tiến lên mặt thành. Chủ tướng chỉ huy Thái Sử

Từ vô cùng giận dữ, hấn để phó tướng Toàn Tông chỉ huy trung quân còn tự mình dẫn tám trăm cảm tử quân đi tiên phong làm gương cho tướng sĩ, xông pha nơi đầu tên, mũi đạn xông lên chiếm thành.

Sĩ khí quân Ngô lên cao, ra sức liều chết tấn công thành. Dưới sự chỉ huy của Thái Sử Từ rồi cuộc quân Ngô cũng tấn công được lên mặt thành sau bao khó khăn. Thái Sử Từ vô cùng kiêu dũng, cây thiết thương trong tay hấn bay múa, quân trấn thủ thành bỏ chạy tán loạn. Ngay khi quân thủ thành chuẩn bị thất bại thì đột nhiên cửa thành mở ra, hai ngàn quân tinh nhuệ Từ Châu xông ra đánh giết.

Hiển nhiên quân Ngô không ngờ rằng quân Từ Châu lại dám cho quân ra khỏi thành phản công, hơn nữa vì đã tấn công thành đã lâu, thể lực của các tướng sĩ Đông Ngô không còn đủ để chống đỡ, giống như nổ mạnh hết đà, bị quân Từ Châu còn đầy đủ sức lực liều chết xông ra đánh giết nên ngay lập tức thất bại. Tuy Thái Sử Từ liều chết ngăn cản nhưng một cây chằng làm nên non, hấn đành phải dẫn hơn mười tên thân binh đánh giết mở một đường máu, dưới sự tiếp ứng của bộ tướng Chu Nhiên chật vật chạy về trận của mình.

Phó tướng Toàn Tông vội vàng điểm lại tàn binh, phát hiện đã bị thiệt hại hơn hai ngàn quân, thang công thành cũng bị phá hủy gần hết. Bất đắc dĩ Thái Sử Từ đành phải quay về chịu tội với Tôn Kiên.

Thái Sử Từ xấu hổ đi tới trước mặt Tôn Kiên, ủ rũ cụp đầu nói: “Chúa công, mặt tướng bất tài đã để người thất vọng rồi”.

Tôn Kiên dường như không có biểu hiện gì, hấn hỏi Thái Sử Từ: “Tử Nghĩa vẫn chưa đánh chiếm được cửa tây sao?”

Thái Sử Từ nói: “Vẫn chưa”.

“Tử Nghĩa đã cố hết sức mà vẫn không thể phá thành thì đó là ý trời” Tôn Kiên khẽ vỗ nhẹ vào vai Thái Sử Từ nói: “Tướng quân hãy quay về nghỉ ngơi đi”.

“Đa tạ chúa công”.

Thái Sử Từ ôm quyền vái chào, xấu hổ bỏ đi.

Đợi khi Thái Sử Từ đi khỏi Từ Thứ mới nhìn Tôn Kiên nói: “Chúa công, đã tới lúc tung ra đòn tấn công cuối cùng”.

“Ừ” Tôn Kiên trầm giọng nói: “Có thể phá thành hay không chính là dựa vào lần hành động này”.

Từ Thứ nhìn tên tiểu giáo phía sau quát to: “Truyền lệnh các tướng Chu Thái, Tưởng Khâm, bốn đội binh mã đồng loạt mạnh mẽ tấn công cửa đông thành Giang Đô” Tôn Kiên chậm rãi cầm ngang thanh bảo đao nói: “Lúc này Cô muốn đích thân xuất chiến”.

Từ Thứ ngạc nhiên nói: “Việc an nguy của chúa công rất quan trọng, tuyệt đối không thể cẩu thả khinh suất”.

Tôn Kiên quả quyết: “Ý Cô đã quyết, Nguyên Trực không nên nhiều lời”.

Đột nhiên trong lúc đó hiệu kèn lệnh lại vang lên giục giã ngoài thành Giang Đô, Chu Thái, Tưởng Khâm và các tướng chỉ huy bốn đội quân Ngô cùng xông lên, đồng thời phát động tấn công vào mặt chính diện rộng mấy trăm bước của cửa đông thành Giang Đô với khí thế mạnh mẽ như nước triều lên.

Chỉ chưa tới nửa canh giờ, quân Ngô đã tiến sát dưới chân thành, lần lượt dựng lên từng cái thang một. Quân đội hai bên nhanh chóng bước vào cuộc cận chiến tàn nhẫn và thảm khốc. Quân Ngô mạnh mẽ như nước thủy triều trào lên thành, gỗ, đá từ trên mặt thành lao xuống như mưa. Quân Ngô bám vào thanh công thành như những con kiến gào lên thảm thiết rồi ngã lộn ngược xuống chân thành.

Dầu sôi từ trên mặt thành liên tiếp dội xuống dưới, tướng sĩ quân Ngô bên dưới bị dầu sôi dội khắp người kêu gào đầy bi thảm, bước đi loạng choạng giống như ruồi nhặng không đầu, rồi bất chợt trượt chân ngã xuống hào sâu bên ngoài thành, bị những rào sừng hươu nhọn hoắt đâm xuyên thấu thân thể, mùi tươi đậm đặc theo gió phát tán trong không khí làm nhiều người muốn ói ra.

Dù bị thương vong nặng nề nhưng quân Ngô không vì thế mà lui binh, ngược lại các tướng lĩnh chỉ huy các cấp càng thêm hung tàn, càng thêm điên cuồng, từng đám từng đám bám vào thang treo lên trên thành.

Trong lúc cuộc chiến ở cửa đông đang bước vào giai đoạn khốc liệt nhất.

Ở hậu viện của một nhà dân ở gần cửa đông, đồng cỏ khô chất cao ở góc tường đột nhiên bị hất tung ra. Ở chỗ đồng cỏ khô bị hất ra đó hiện ra miệng của một đường hầm đen ngòm. Một đầu người đội mũ sắt từ trong đó xông ra như quỷ dị. Người chủ nhà nghe thấy tiếng động lạ bước ra sau hậu viện xem xét, hắn vừa mới ngẩng đầu nhìn thì thấy ngay một tên võ tướng quân Ngô khôi giáp chỉnh tề, trong tay đang cầm một cây thiết thai cung ngăm đen đứng trước mặt.

Người chủ nhà há hốc mồm định kêu to thì đột nhiên một mũi lang nha tiễn lạnh như băng xé gió lao tới cắm đúng vào cổ họng người chủ nhà.

Tên võ tướng quân Ngô đó một tên bắn chết người chủ nhà sau đó hắn quay đầu nhìn cửa hầm, khê vẩy tay. Bóng người nhấp nhোáng, có rất nhiều quân lính Đông Ngô từ trong miệng hầm chui ra.

Trần Đăng đang nhắm mắt dưỡng thần thì đột nhiên hắn nghe thấy tiếng hò reo vang trời vang lên trong cửa đông. Đôi mắt khép hờ của Trần Đăng mở to, gương mặt thanh tú của hắn đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lùng. Hắn thầm nghĩ: Rốt cuộc cũng đã tới.

Bên ngoài cửa đông thành Giang Đông.

Tôn Kiên đầu đội mũ trụ đỏ rực, người mặc áo giáp đỏ, cưỡi ngựa hoành đào, uy phong凛冽, đứng nghiêm dưới cây đại kỳ.

Phía sau Tôn Kiên, năm trăm kỵ binh đã lập trận xong. Có vẻ như tiếng động rầm rĩ cùng tiếng chém giết bi thảm của chiến trường không ảnh hưởng gì tới Tôn Kiên, hắn không thèm liếc mắt nhìn cảnh chiến trường khốc liệt. Ánh mắt Tôn Kiên chỉ chăm chú nhìn vào cửa đông thành Giang Đông vẫn đang khép chặt. Hắn đang chờ đợi cánh cửa thành đó mở ra.

Bốn bộ quân của Chu Thái không tiếc thương vong tấn công mạnh mẽ cửa đông thành Giang Đông chẳng qua là muốn tập trung sự chú ý của quân thủ thành lên mặt thành để cho viên tiểu tướng Đinh Phụng có cơ hội kỳ tập.

”Két két két”.

Âm thanh chói tay vang lên, cửa đông thành Giang Đông vốn vẫn khép chặt rốt cuộc đã hé ra một khe hở.

Đinh Phụng, năm nay mới mười bảy tuổi, tay cầm đơn đao từ khe cửa đó vọt ra ngoài, hắn nhìn ra ngoài thành, ngựa mặt lên trời gào lên.

Phía sau Đinh Phụng, khe cửa đó càng lúc càng được mở rộng, hơn trăm quân Ngô dũng mãnh đang làm thành từng bước tường người chen chúc nhau trên con đường hẹp ở cổng thành, liều chết ngăn cản quân Từ Châu đang phản công dữ dội.

Rốt cuộc Đinh Phụng đã thành công.

Tôn Kiên hưng hăng thúc mạnh hai chân vào hông chiến mã, chiến mã bị đau lập tức nhảy tung lên, ngựa đầu lên trời hí lên một tiếng bi thương đến tột cùng. Tôn Kiên ngồi trên lưng ngựa, giơ cao bảo đao chỉ về phía cổng thành, lớn tiếng quát: “Giết”.

“Giết giết giết...”

Phía sau Tôn Kiên, năm trăm kỵ binh ầm ầm gào lên ba lần rồi tất cả theo sau Tôn Kiên mãnh liệt nhắm hướng cửa đông xông tới.

Một tên tiểu giáo toàn thân đầm máu bước nhanh tới, hắn nhìn Trần Đăng nói: “Đại nhân, cửa thành đã bị quân Ngô công phá, đại đội bộ binh quân Ngô đang nhắm hướng cửa thành xông tới. Một đội kỵ binh quân Ngô đã xông trước vào bên trong thành”.

“Có bao nhiêu kỵ binh?” Trần Đăng vẫn bình tĩnh như thường, bất động như núi: “Chủ tướng chỉ huy là ai?”

Tên tiểu giáo thở dốc nói: “Nhiều nhất là bảy, tám trăm kỵ binh. Chủ tướng chỉ huy là một người mặc chiến giáp màu đỏ, mũ trụ màu đỏ, một mắt. Đó chính là Tôn Kiên”.

“Hay, rốt cuộc Tôn Kiên đã không nhẫn nhịn được tới đây chịu chết, bản quan cũng đã dự đoán hắn không nhẫn nhịn được mà” Trần Đăng đứng dậy, hắn vung tay nện xuống trác an, thoáng chốc trên gương mặt nho nhả, ánh tuấn của hắn hiện lên sát khí, sự đanh ác. Sau khi đứng dậy, hắn nhìn tên thân binh quát to: “Lập tức nổi hiệu lệnh, quân mai phục đổ ra ...giết... Tôn Kiên!”

“Tuân lệnh”.

Tên thân binh ầm ầm trả lời, hắn lập tức nâng chiếc sừng trâu đeo bên ngoài, bạnh quai hàm, cổ sức thối, trong thoáng chốc hiệu kèn lệnh thê lương từ trên lầu thành liên tục vang lên, vang vọng khắp trời xanh.

“Giết...”

“Giết...”

“Giết...”

Tôn Kiên chỉ huy năm trăm kỵ binh, vất vả đánh tan quân coi giữ cổng thành, hắn đang muốn bất ngờ đánh chiếm phủ Thái Thú, bất giữ Trần Đăng thì đột nhiên nghe thấy âm thanh chém giết vang trời ở phía sau.

Tôn Kiên vội vã quay đầu nhìn, hắn giật mình khi phát hiện ra dưới chân tường thành (chân tường thành trong cửa thành), mặt đất bằng phẳng đột nhiên sụp xuống, hiện ra hàng loạt quân mai phục sẵn trong các đường hầm. Quân Từ Châu đông nghịt, trường mâu cầm trong tay từ trong các đường hầm reo hò xông ra, trong nháy mắt đã chặn mất đường lui binh của Tôn Kiên.

Tôn Kiên đang chưa hết kinh hãi, hắn định cướp đường khác bỏ chạy thì đột nhiên hai bên đường cùng phía trước vang lên âm thanh chém giết vô cùng tận. Hắn hốt hoảng đưa mắt nhìn bốn xung quanh thì thấy quân Từ Châu đông như kiến từ ba hướng đang xông tới, hắn ngửa mặt ngó lên mặt thành thì thấy trên bức tường chắn mái của lầu thành cũng xuất hiện hàng loạt quân cung thủ Từ Châu. Tên tiểu giáo chỉ huy vừa ra lệnh một tiếng, trong nháy mắt một cơn mưa tên đã đổ xuống.

Bên ngoài cửa đông thành Giang Đô.

Từ Thứ sợ hãi suýt nữa ngã lộn ngược xuống ngựa khi nhìn thấy bên trong thành đột nhiên xảy ra kịch biến, may mắn là tên thân binh phía sau nhanh mắt đã tiến lên đưa tay đỡ lấy Từ Thứ, đúng lúc đó Thái Sử Từ không có tâm trạng nghỉ ngơi, hắn đang giục ngựa phóng tới định xin Tôn Kiên xuất chiến nhìn thấy thế vội hỏi Từ Thứ: “Quân sư, có chuyện gì vậy?”

Từ Thứ thở dài nói: “Chúa công nguy rồi”.

“Hả?” Thái Sử Từ kinh hoảng, hắn quát hỏi: “Chúa công ở đâu?”

Từ Thứ chỉ tay vào cửa thành, ảo não nói: “Đã bị vây kín bên trong cửa thành rồi”.

“Không hay rồi” Thái Sử Từ hét to một tiếng rồi hắn quay đầu nhìn hơn mười tên thân binh phía sau quát: “Các người hãy theo ta xông lên”.

Nói chưa xong, Thái Sử Từ đã quay đầu giục ngựa xông tới cửa đông thành Giang Đô.

Đinh Phụng có ý đồ mở một con đường máu cứu Tôn Kiên ra nhưng đáng tiếc con đường cổng thành nhỏ hẹp, trường thương trận của quân Từ Châu lại dày đặc như rừng, quân Ngô rất khó có thể tiến lên một bước. Toàn thân Đinh Phụng trúng vài thương, hắn đang định liều mạng thì đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng hét như sấm: “Mau tránh ra”.

Theo bản năng Đinh Phụng tránh sang bên, ngay lúc đó một cơn lốc ào qua tai hắn, Đinh Phụng vội vã ngẩng đầu nhìn thì thấy đó là Đại tướng Thái Sử Từ.

“Ai cản ta, chết”.

Thái Sử Từ ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, trường thương trong tay hắn đâm vào thi thể của một lính Từ Châu rồi mạnh mẽ ném về phía trước. Mấy tiếng pháp pháp bèn ngọt vang lên. Mấy thanh trường mâu sắc bén đã đâm xuyên qua thi thể của tên lính Từ Châu, mượn thi thể của tên lính Từ Châu mở đường, Thái Sử Từ gào lên một tiếng, thiết thương trong tay hắn cổ sức đánh ra, lập tức mấy tên lính trường mâu Từ Châu gục chết tại chỗ.

Thái Sử Từ một thương đâm chết mấy tên lính trường mâu từ Châu, hấn vẫn không dừng lại, thúc chiến mã xông lên đâm thẳng vào mười mấy tên lính trường mâu Từ Châu. Chiến mã hí lên một tiếng bị thương, ngã xuống trong vũng máu, cả người Thái Sử Từ đã sớm vọt lên cao, lướt qua đám quân trường mâu Từ Châu rơi xuống bên trong cửa thành.

425. Chương 328: Cam Ninh Đánh Thục

“Hưu hưu hưu.”

Trong âm thanh rít lên, ba cây trường mâu đâm tới.

Thái Sử Từ hét to một tiếng, hấn nhún chân nhảy lên cao hơn một thước, ba cây trường mâu vốn định đâm vào thắt lưng Thái Sử Từ giờ lại đâm vào hư không.

Thái Sử Từ thuận thế hạ xuống. Hai tay hấn tóm lấy đầu của hai tên trường thương binh ở hai bên tả, hữu đập mạnh một cái vào đầu tên trường thương binh đứng ở giữa. Hai tiếng “thịch, thịch” nặng nề vang lên. Đầu của ba tên trường thương binh đã đập vào nhau, trong khoảng khắc đầu chúng vỡ vụn giống như dưa hấu. Thái Sử Từ không kịp lau máu và óc bắn tung toé lên mặt mình, hấn vội vàng nhảy lên cao, ngửa mặt lên trời gào to: “Chúa công ở đâu?”

“Tử Nghĩa? Chẳng lẽ phía trước là Tử Nghĩa?”

Tôn Kiên đang trong lúc bối rối thì bất chợt nghe thấy âm thanh từ phía trước truyền đến.

Thái Sử Từ vừa hạ người xuống đất, hấn vội ngẩng đầu lên nhìn, hấn thấy ở bên trái cách đó không xa, Tôn Kiên và hơn một trăm tinh kỵ đang bị vây chặt, giục ngựa tới lui. Hơn hai ngàn quân trường thương Từ Châu giống như một bầy sói hung tàn bao vây chặt Tôn Kiên và hơn một trăm kỵ binh, liên tiếp có quân kỵ binh Đông Ngô bị trường thương của quân Từ Châu đâm xuyên qua người, gào lên thảm thiết rồi ngã xuống vũng máu.

Ngay trong lúc đó, Tôn Kiên lại bị trúng một mũi tên, hấn suýt chút nữa ngã ngựa.

“Chúa công, Thái Sử Từ tới đây”.

Thái Sử Từ tiện tay quơ lấy một cây cung và bao tên của một tên lính cung thủ đã chết. Hấn liên tiếp bắn ra mười hai mũi tên, tất cả trước sau có mười hai tên lính trường thương Từ Châu chết dưới tên của Thái Sử Từ, đúng là bách phát bách trúng.

Hơn một trăm tên lính trường thương Từ Châu gào lên liêu chết xông tới, Thái Sử Từ lại nhặt trường thương của những tên lính đã chết ném ra. Quân lính Từ Châu thấy Thái Sử Từ dũng mãnh như vậy nên lập tức thối lui. Bất chợt trong lúc đó hàng loạt mưa tên từ trên lầu thành bắn xuống liên tiếp, Thái Sử Từ vẫn bình tĩnh như thường, hấn cầm chắc thiết thương múa vòng tròn đến giọt nước cũng không chạm vào được, tất cả những mũi tên bắn vào người hấn đều bị đánh bay ra ngoài.

Thái Sử Từ tiếp tục xông tới, binh lính Từ Châu rã ra như sóng, để mặc cho hấn đánh giết mở một đường máu trong đám loạn quân.

Tôn Kiên có một mắt nên khó quan sát, trên lưng hấn lại vừa trúng thêm hai mũi tên, hấn ngã nhào từ trên ngựa xuống.

“Chúa công”.

Thái Sử Từ vất vả đánh giết tới nơi, hấn vội tiến tới đỡ Tôn Kiên dậy.

“Tử Nghĩa” Khoé miệng Tôn Kiên trào máu, hấn nhìn Thái Sử Từ nói: “Tử Nghĩa hãy mau đi đi, đừng để ý tới Cô. Trên người Cô trúng mấy mũi tên, chắc chắn sẽ chết”.

“Chúa công” Thái Sử Từ trợn tròn mắt, con người hấn như muốn bốc lửa: “Chỉ cần mặt tướng còn một hơi thở, tuyệt đối mặt tướng sẽ không để chúa công rơi vào tay bọn cầu Từ Châu này”.

Nói xong, Thái Sử Từ vội cởi áo giáp trên người Tôn Kiên ra, sau đó hấn đỡ Tôn Kiên lên lưng ngựa, dùng dây cương ngựa cột chặt Tôn Kiên sau đó một tay dắt ngựa, một tay cầm thương đánh ra hướng cửa thành.

Lư Giang, Thục huyện

Mây đen kéo tới, mưa như trút nước nhưng trong hậu viện của phủ Thứ Sử Dương Châu vẫn vang lên âm thanh leng keng của kim loại va chạm vào nhau, mơ hồ còn xen lẫn tiếng quát tháo. Tôn Tĩnh sắc mặt vô cùng kinh hoàng đẩy cửa hậu viện, loạng choạng bước vào, hấn giương mắt nhìn Tôn Quyền đang ở vào tuổi nhược quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán) đang cùng một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi gì đó chém giết (Trong cuốn sách này tuổi của Tôn Quyền được phóng đại lên).

Hai người, một đao, một thương đang say sưa kịch chiến.

“Trọng Mưu, Thống nhi” Tôn Tĩnh chạy tới bên cạnh, hấn che mặt khóc không thành tiếng nói: “Thôi đừng luyện võ nữa, hãy mau tới tiền đường nhìn mặt phụ thân các ngươi lần cuối”.

“Hả? Phụ thân!”.

Tôn Quyền nghe vậy liền quăng thanh đao xuống, ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng rồi chạy đi.

“Thúc phụ” Năm ấy Lăng Thống mới mười lăm tuổi, hấn tiến lên hỏi Tôn Tĩnh: “Không phải nghĩa phụ đang chỉ huy đại quân xuất chinh Giang Đô sao? Nghĩa phụ đã quay lại Lư Giang bao giờ vậy?”

Lăng Thống vốn là con trai độc nhất của Lăng Tháo. Khi hai mươi ba lộ chư hầu khởi binh chinh phạt Mã Dục thì Lăng Tháo đánh trận Huỳnh Dương tử trận. Tôn Kiên thấy Lăng Thống tuổi còn nhỏ không nơi nương tựa nên mới nhận làm nghĩa tử, cùng Tôn Quyền, Tôn Hủ, Tôn Khuông mấy anh em ăn cùng mâm, ngủ cùng chiếu, giống như các huynh đệ, hấn lại được các mãnh tướng Giang Đông như Chu Thái, Thái Sử Từ, Tưởng Khâm dạy võ nghệ, Từ Thứ, Chu Du truyền dạy binh pháp.

“Ai” Tôn Tĩnh thở dài một tiếng, hấn vuốt đầu Lăng Thống, buồn rầu nói: “Thống nhi, mau tới tiền đường đi”.

Đại sảnh phủ Thứ Sử lúc này đã chìm trong không khí bi thương.

Tôn Kiên vẫn mặc chiến giáp màu đỏ, toàn thân đầm máu, vẫn giữ nguyên dáng vẻ khi được Thái Sử Từ cứu ra, thậm chí ba mũi tên trên lưng hấn cũng chỉ cắt bỏ đuôi, không lấy đầu mũi tên ra. Trên thực tế quân lang trung trong quân không dám lấy đầu mũi tên ra vì một khi lấy đầu mũi tên ra, nội tạng Tôn Kiên sẽ sung huyết, hấn sẽ chết ngay lập tức.

“Phụ thân!”.

Tôn Quyền bước nhanh vào đại sảnh, liếc nhìn thấy Tôn Kiên toàn thân đầm máu đang nằm trên giường, Tôn Quyền liền quỳ mọp xuống đất rồi hấn lê gối tới cạnh giường Tôn Kiên than khóc. Sau lưng Tôn Quyền, Tôn Dực, Tôn Khuông, Lăng Thống, Tôn Du, Tôn Kiếu mấy huynh đệ cũng đều quỳ dập xuống, Ngô phu nhân cũng đang quỳ cạnh giường than khóc, tiếng khóc vô cùng thương tâm.

Tôn Kiên cố hết sức gơ tay ra tìm kiếm, thều thào nói: “Trọng Mưu đâu?”

Tôn Quyền vội lên lên cầm hai tay Tôn Kiên, hấn đau đớn nói: “Phụ thân, hài nhi ở đây”.

Khoé miệng Tôn Kiên trào máu, hấn thở hổn hển nói: “Trọng Mưu, Giang Đông...này, Cô...Cô giao... giao cho người, người hãy làm cho tốt...”.

Tôn Kiên còn chưa nói xong, thần thái trong con mắt còn lại của Tôn Kiên dần trở nên ảm đạm, một dòng máu đen từ khoé miệng hấn trào ra, tức khắc thở hắt ra tắt thở.

”Phụ thân!”.

Tôn Quyền gào lên rồi hôn mê bất tỉnh trước giường Tôn Kiên.

Vào tháng sáu mùa hè oi bức, ở thành Lạc Dương thời tiết vô cùng oi bức, khó chịu, Mã Dục đang ở trong biệt viện trên núi ngoài thành nghỉ hè thì Giả Hủ, Lý Túc và Pháp Chính cùng nhau tới gặp.

Lý Túc hít một hơi, hần trầm giọng nói: “Chúa công, vừa mới có tin tức, mãnh hổ Giang Đông đã chết”.

“Hả, Tôn Kiên đã chết?” Mã Dục vội hỏi: “Vì sao mà chết?”

Pháp Chính nói: “Tôn Kiên dẫn quân tấn công Giang Đô nhưng không chiếm được, lại bị Thái Thú Nghiễm Lăng là Trần Đăng lập mưu bắt chết”.

“Hả, bị Thái Thú Nghiễm Lăng, Trần Đăng bày kế bắt chết sao?” Nghe vậy, Mã Dục giật mình hoảng hốt, hần thất thanh hỏi: “Trần Đăng này là người thế nào? Hần có thể bày kế bắt chết Tôn Kiên thì không phải mưu kế cao hơn Từ Thử một bậc sao?”

Giả Hủ nói: “Trần Đăng này là nhi tử của danh sĩ Từ Châu là Trần Khuê, khá có tiếng tăm trong nước, có thể nói là một nhân vật đại tài, rất giỏi thủ thành. Đây quả thật là một người tài”.

“Ai” Mã Dục ngửa mặt lên trời than dài một tiếng: “Một người như vậy mà Cô không thể sử dụng, chẳng phải rất đáng tiếc sao?”

“Chúa công” Giả Hủ nở một nụ cười狡 hoạt, hần đề nghị: “Hủ thường nghe nói phụ tử Trần thị tự cho mình là trung thần Đại Hán. Sao chúa công không dùng danh nghĩa Thiên Tử hạ chiếu cử Trần Đăng làm Thái Thú Nam Dương”.

“Ừ, cử Trần Đăng làm Thái Thú Nam Dương” Mã Dục nói: “Kế này liệu có thành không?”

Giả Hủ nói: “Nhất định sẽ thành”.

“Hay!” Nghe vậy Mã Dục vô cùng kích động nói: “Nếu được Trần Đăng làm Thái Thú Nam Dương, Cô có thể kê cao gối ngủ”.

Pháp Chính nói: “Chúa công, thuộc hạ cũng có một kế gọi là lừa hổ nuốt sói, không cần tốn nhiều công sức mà vẫn có thể bình định Giang Đông”.

“A” Mã Dục vui vẻ nói: “Kế đó sắp đặt như nào?”

Pháp Chính nói: “Tôn Kiên vừa chết, tuy trưởng tử Tôn Sách rất có dũng lược nhưng đáng tiếc đã chết trước Tôn Kiên ở ải Thanh Ngưu. Thứ tử Tôn Quyền năm nay nhược quán, uy danh thật sự không thể sánh được với phụ thân và huynh trưởng, bây giờ kê vị trong lúc cấp bách chỉ e rất khó ổn định cục diện Giang Đông. Chúa công chỉ cần cử một người ăn nói khéo léo đi tới Bộc Dương, gợi ý, dùng lợi thúc đẩy tất Viên Thiệu sẽ xuất binh”.

“Hay, diệu kế” Mã Dục phấn khích nói: “Chỉ cần Viên Thiệu xuất binh cho dù không thể tiêu diệt Tôn Quyền, bình định Giang Đông thì ít nhất cũng làm hao tổn rất nhiều thực lực Tôn thị ở Giang Đông, trong mấy năm tới cũng không thể gây chuyện được. Hay, vậy làm phiền Từ Nghiễm hãy đi tới Bộc Dương một chuyến”.

Lý Túc vui vẻ nói: “Túc nào không dám tuân lệnh”.

Mã Dục nói tiếp: “Vụ thu lúa tiểu mạch vào mùa xuân tuy không đủ nhưng tới vụ thu hoạch vào mùa thu tới cũng đủ bù đắp. Cô cho là cuộc chiến chinh phạt Thục cũng nên sớm bắt đầu chuẩn bị. Ba quân chưa lên đường, lương thảo đã phải đi trước. Việc chuẩn bị lương thảo dĩ nhiên là quan trọng nhưng việc lựa chọn chủ tướng lại càng quan trọng hơn. Chẳng hay ba vị đã lựa chọn được người thích hợp chưa?”

Ánh mắt Lý Túc và Pháp Chính đồng thời nhìn Giả Hủ. Việc bổ nhiệm chủ soái là vấn đề quan trọng. Hai người đương nhiên biết bản thân mình vẫn chưa có quyền nói việc này trước mặt Mã Dục. Trong ba người chỉ có Giả Hủ mới có đủ tư cách trả lời.

Giả Hủ trầm tư giây lát rồi đáp: “Tướng quân Cao Thuận chú trọng chính diện, không chú trọng kỳ tập, có thể thống lĩnh đại quân tấn công chính diện Nha Manh Quan. Thiếu tướng quân vốn là một lựa chọn cho vị trí chủ soái dẫn quân kỳ tập, hơn nữa thanh danh cũng đủ làm chấn động sĩ tộc Xuyên Trung, đáng tiếc lại dẫn quân đi Tây Vực vì vậy vị trí chủ soái chỉ huy quân kỳ tập không chúa công thì không ai có thể đảm nhiệm”.

“Cái gì?” Nghe vậy Lý Túc giật mình kinh hãi, từ ngày về giúp sức Mã Dục tới nay đây là lần đầu tiên, hắn dám phản bác lại ý kiến của Giả Hủ, Lý Túc lớn tiếng nói: “Quân sư nói sai rồi. Sự an nguy của chúa công là cực kỳ quan trọng, sao có thể khinh xuất mạo hiểm? Việc đó quá mạo hiểm. Chúa công tuyệt đối không thể nghe theo lời quân sư, nếu không tai hoạ là vô cùng”.

Nhưng Pháp Chính lại có vẻ hiểu ý Giả Hủ, hắn nhìn Lý Túc nói: “Tử Nghiêm huynh, sao không nghe quân sư nói hết đã?”

“Hả?” Hình như Lý Túc cũng lơ mờ hiểu: “Ý của quân sư?”

“Ha ha ha” Giả Hủ cười nói: “Ý của tại hạ là không phải chúa công tới thì không đủ để chấn động sĩ tộc Xuyên Trung, nhưng không nói để chúa công mạo hiểm tự mình dẫn quân đánh lên Tây Xuyên”.

“Đã hiểu” Lý Túc đột nhiên nói: “Thì ra là cho người giả làm chúa công dẫn quân đi vào Xuyên, nói phao lên để đối phương sợ bóng sợ gió một hồi”.

Giả Hủ và Pháp Chính nhìn nhau cười.

Mã Dục nói: “Văn Hoà, người vẫn chưa nói ai được chọn làm thống soái cầm quân”.

Giả Hủ nói: “Thủ hạ dưới trướng chúa công không thiếu Đại tướng cầm quân. Từ Thiếu tướng quân Mã Siêu trở xuống, Phương Duyệt, Từ Hoảng, Cam Ninh đều rất thiện chiến, đủ để độc lập cầm quân thế nhưng cuộc chiến chinh phạt Thục không phải chuyện đùa. Con đường nhỏ từ Âm Bình vào Thục rất nguy hiểm, khó đi. Sau khi một mình dẫn quân vào Thục, bốn phía là địch nhân. Chủ tướng dẫn quân phải biết tùy cơ ứng biến, quyết đoán, liên quan tới sự thành bại của cuộc chiến chinh phạt Thục lần này nên không thể mạo hiểm”.

Mã Dục nói: “Nói tiếp đi”.

Giả Hủ nói: “Tướng quân Phương Duyệt mạnh mẽ có thừa nhưng lại không đủ ứng biến. Tướng quân Từ Hoảng phòng thủ vững như bàn thạch nhưng lại thiếu nhuệ khí, chỉ có Cam Ninh tướng quân trí dũng song toàn, hơn nữa lại là người Lâm Giang, quen thuộc địa lý Xuyên Trung, hơn nữa tướng sĩ thủy quân tinh nhuệ dưới trướng cũng có rất nhiều người là người Xuyên Trung. Sao chúa công không để Cam Ninh tướng quân chỉ huy thủy quân từ con đường nhỏ Âm Bình phạt Thục?”

Từ sau khi Thiên Tử phong tước cho ba con trai và cháu ngoại của Viên Thiệu, Viên Thiệu liền chuyển phủ Đại tướng quân từ Nghiệp Thành Hà Bắc xuống Bộc Dương ở phía nam, thể hiện quyết tâm tranh giành Từ, Dương.

Trong đại sảnh, Lý Túc đang chậm rãi nói: Nay Tôn Kiên đã chết trận, Giang Đông chấn động, trưởng tử Tôn Sách cũng đã chết sớm, thứ tử Tôn Quyền, tam tử Tôn Dục, tứ tử Tôn Khuông đều còn nhỏ tuổi, khó có thể cai quản. Các đại thần Giang Đông vì tư lợi của mình mà liên tiếp tranh chấp với nhau. Quân Sơn Việt các quận bạo loạn, giết chóc khắp nơi. Sĩ tộc Giang Đông phẫn phẫn không yên, tứ thủ trong trúc ố. Đây chính là cơ hội trời ban cho Ngụy công. Sao Ngụy công không xuất binh xuôi nam, chinh phạt Giang Đông?”

“Ừ”.

Viên Thiệu nghe Lý Túc nói vậy thì bắt đầu nổi lòng tham, hắn thầm nghĩ đây thực sự là cơ hội tốt nhất chinh phạt Giang Đông.

Mưu sĩ Thẩm Phối vội bước ra khỏi hàng khuyên nhủ: “Chúa công không được”.

Viên Thiệu cau mày hỏi: “Vì sao không được?”

Thẩm Phối nói: “Tuy Tôn Kiên đã chết nhưng Từ Thứ, Chu Du, Trương Chiêu đều là những năng thần”.

Phùng Kỷ nói: “Mấy người đó hoặc giỏi về mưu kế, giỏi về nội chính hay giỏi cầm quân. Tất cả đều là nhân tài kiệt xuất hiện nay, tuyệt đối không thể khinh xuất. Các quận Dương Châu tuy có bạo loạn nhưng sẽ nhanh chóng bị bình định. Loạn quân Sơn Việt cũng chỉ như cỏ dại, không đủ để gây nên mối hoạ lớn, Giang Đông lại có Trường Giang hiểm trở. Thủ hạ dưới trướng chúa công lại không có thủy quân. Nếu chúa công nghe lời Lý Túc thì chỉ tự chuốc lấy hoạ, chỉ e diệt vong không còn xa nữa”.

Viên Thiệu vốn là người không mưu kế, hần nghe vậy thì chần chừ không quyết: “Cái...này...”.

Lý Túc đột nhiên chuyển giọng, hần cười nhạt nói: “Từ Thứ mưu kế vô song thiên hạ, đánh một trận Giang Đô làm Tôn Kiên mất mạng. Trương Chiêu nội chính vô song, cai quản bốn quân Giang Đông, giặc cướp nổi lên hoành hành khắp nơi, thiên tai không ngừng. Chu Du cầm quân người đương thời không có ai sánh bằng, một trận ải Thanh Ngưu bị Thiếu tướng quân nhà ta chỉ huy tám trăm quân thiết kỵ đánh giết không còn mảnh giáp, chẳng những Tôn Sách chết trận mà ngay cả bản thân Chu Du cũng bị thương nặng”.

‘Như thế có phải là những năng thần cổ kim hiếm thấy chưa?’

Thẩm Phối, Phùng Kỷ không biết nói gì.

Đột nhiên Lý Túc chuyển giọng, hần cao giọng nói: “Thực không dám dẫu giếm, Thừa tướng vốn có ý khởi đại quân chinh phạt Giang Đông nhưng hiềm nỗi Dương Châu chính là địa bàn của trưởng tử Ngụy công. Nếu Thừa tướng tùy tiện dẫn quân chinh phạt thì e tổn thương hoà khí hai nhà. Nếu Ngụy công không có ý muốn thảo phạt, tại hạ sẽ lập tức quay về Lạc Dương phục mệnh Thừa tướng, nhất định ít ngày nữa Thừa tướng sẽ xuất binh chinh phạt Giang Đông”.

Nói xong Lý Túc xá dài Viên Thiệu một cái rồi hần quay người có ý muốn rời đi.

“Chậm đã” Viên Thiệu vội vàng la lên: “Lý Túc tiên sinh hãy dừng bước”.

Lý Túc nói: “Ngụy công có gì chỉ giáo?”

Viên Thiệu quả quyết nói: “Xin nói lại với Thừa tướng ít ngày nữa Cô sẽ khởi binh xuôi nam, chinh phạt Giang Đông”.

Trong đình hóng mát trong hậu viện, gió thổi dịu hiu, Tôn Quyền mặc quần áo tang đang ngồi cùng Từ Thứ, Trương Chiêu, Chu Du quanh trác án.

Sau nửa năm nghỉ ngơi, sức khoẻ của Chu Du đã khôi phục hoàn toàn, hần đang chuẩn bị thống lĩnh thủy quân đi tới Giang Đô trợ chiến thì đột nhiên nghe tin dữ truyền về, Tôn Kiên đã chết trận.

Từ Thứ mở một quyển sách giản, trầm giọng nói: “Thái Thú Hội Kê là Toàn Nhu cấp báo, quân binh Giao Châu đang như tầm ăn rồi lần chiếm Chư huyện ở phía nam Hôi Kê. Thái Thú Dự Chương Lữ Phạm cấp báo Sơn Việt (phần đông Sơn Việt ở biên giới Việt Trung) tập trung mấy vạn người, cướp bóc xung quanh Chư huyện, khí thế to lớn, xin chúa công cấp tốc điều binh trấn áp”.

“Chuyện không chỉ có vậy đâu” Tôn Quyền giơ bức mật thư trong tay nhìn ba người nói: “Cữu phụ (Ngô Cảnh, em vợ Tôn Kiên) vừa mới cho người đưa mật thư tới thông báo: Viên Thiệu đang không ngừng tăng thêm binh lính tới biên giới Hoài Nam, lương thảo, đồ quân nhu, vũ khí nặng cũng đang từ phương bắc cuộn cuộn vận chuyển hướng về Lương Quốc, Tiểu Quận, xem ra sắp sửa động thủ đối với Hoài Nam”.

Trương Chiêu thở dài nói: “Loạn bên trong chưa bình định xong, hoạ ngoại xâm lại đến. Bây giờ cần phải làm gì đây?”

“Chúa công không cần âu lo” Đột nhiên Chu Du nhíu mày lại, hần thản nhiên nói: “Du cho là cục diện còn lâu mới tới mức không thể khống chế nổi. Điều cần làm lúc này là chủ động xuất quân mà không nên cố thủ Giang Đông trong gian khó”.

“Chủ động xuất binh?”

Sắc mặt Từ Thứ khê biến, hình như hần đang suy nghĩ điều gì đó.

Trương Chiêu có vẻ như hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề, hần chất vấn: “Đại quân chưa ra quân, lương thảo đã phải đi trước. Lúc này các quận Giang Đông đều nghèo kiệt, tại sao phải huy động lương thảo xuất chinh? Hơn nữa đại quân xuất chinh ra bên ngoài thì lấy gì phòng thủ Hoài Nam, Lư Giang. Chẳng lẽ để mặc cho đại quân của Viên Thiệu tấn công Giang Đông sao?”

“Viên Thiệu?” Chu Du mỉm cười nói: “Viên Thiệu chỉ là một đầu heo vỗ béo của Mã đồ phu mà thôi. Chỉ cần quân ta xuất binh đánh chiếm Nghiêm Lăng, bắt chém Trần Đăng, báo thù cho chúa công là có thể hù dọa Viên Thiệu hoảng sợ rút quân trở về, căn bản chúng ta không cần điều một binh một tướng đi phòng bị Viên Thiệu”.

“Nói thì rất dễ dàng” Trương Chiêu phản đối: “Chúa công tự mình dẫn ba vạn đại quân tấn công Giang Đô mấy tháng trời cũng không thể đánh chiếm được. Chẳng hay Công Cẩn có diệu kế gì để có thể đánh chiếm Giang Đô, bắt chém Trần Đăng đây? Còn nữa xin hỏi Công Cẩn cần tập trung bao nhiêu binh mã tấn công Giang Đô? Lấy lương thảo ở đâu?”

Chu Du cao giọng nói: “Du chỉ cần ba ngàn tinh binh là có thể đánh chiếm Giang Đô, bắt giam Trần Đăng”.

Trương Chiêu hoảng hốt nói: “A, ba...ba ngàn tinh binh sao?”

Tôn Quyền thoáng biến sắc.

Từ Thứ có vẻ không nén được sự giận dữ. Từ Thứ phụ tá Tôn Kiên dẫn ba vạn đại quân mãnh liệt tấn công Giang Đô hơn ba tháng trời, cuối cùng bị Trần Đăng phản kích đánh tan tác rút về hơn nửa Tôn Kiên còn tử trận nhưng Chu Du lại nói hần chỉ cần ba ngàn tinh binh là có thể đánh chiếm Giang Đô, bắt giữ Trần Đăng thì không khác nào một cái bạt tai vào mặt Từ Thứ.

Hiển nhiên Chu Du nhận ra biến đổi tâm trạng của Từ Thứ, hần cười to giải thích: “Du không có ý khinh thường quân sư, cũng không phải là lời nói cuồng vọng. Mưu trí của quân sư, người đương thời ít ai sánh kịp. Du thực sự rất bội phục. Sở dĩ Du nói chỉ cần ba ngàn tinh binh có thể đánh chiếm Giang Đô là còn có một nguyên nhân khác”.

Từ Thứ nói: “Xin lắng tai nghe”.

Chu Du nói: “Quân ta mới thất bại, chúa công lại chết trận. Tinh thần binh lính xuống thấp, ba quân đang lúc bị thương, hơn nữa bản thân các quận Giang Đông lại đang có phản loạn, đúng là lúc ộc còn không mang nổi mình ộc. Trần Đăng tuyệt đối sẽ không thể ngờ quân ta có thể bất ngờ tấn công Giang Đô. Lần trước chúa công tử trận, ba quân tướng sĩ đều nóng lòng báo thù. Đây chính là lúc dụng binh. Điều thứ hai, lần trước quân ta tấn công Giang Đô hơn ba tháng, đương nhiên tường thành Giang Đô hư hỏng, vật tư hư hao rất khó có thể tu bổ kịp, đây chính là lúc thừa dịp tập kích. Điều thứ ba quân trấn thủ Giang Đô bị bao vây đã lâu, vô cùng mệt mỏi, tất lòng quân lơ lửng, sút giảm ý chí chiến đấu. Điều thứ tư, có ba nguyên nhân đó lo gì Giang Đô không thể chiếm, Trần Đăng không thể diệt chứ?”

Sắc mặt Từ Thứ vô cùng hoảng sợ.

Tôn Quyền vỗ án, lạnh lùng nói: “Cô sẽ cùng Công Cẩn xuất quân đánh Trần Đăng, báo mối huyết thù của tiên phụ”.

Chu Du cùng Từ Thứ khẽ gật đầu.

Hiển nhiên những lời này của Tôn Quyền không phải là cao hứng trong lúc nhất thời mà đó chính là quyết định đã được suy xét rất cẩn thận. Luận về võ nghệ Tôn Quyền không sánh bằng đại huynh Tôn Sách. Nói về uy danh Tôn Quyền càng không thể nào sánh bằng phụ thân Tôn Kiên. Nếu không dựa vào uy thế lưu lại của cha và anh, Tôn Quyền tuyệt đối không thể trở thành người đứng đầu Giang Đông.

Thế nhưng uy danh lưu lại của cha và anh chỉ có thể trợ giúp Tôn Quyền một chút một lát, không thể giúp hần cả đời.

Tiếp theo đó tạo dựng uy tín cho bản thân mình đều hoàn toàn dựa vào chính bản thân Tôn Quyền vì vậy Tôn Quyền muốn mượn cuộc chinh phạt Trần Đăng này để tạo dựng uy tín của mình trong quân. Tôn Kiên chỉ huy ba vạn đại quân tấn công Giang Đô hơn ba tháng không chiếm được. Nếu như Tôn Quyền chỉ dùng ba ngàn tinh binh có thể đánh chiếm Giang Đô, giới sĩ tộc Giang Đông và ba quân tướng sĩ sẽ cư xử với Tôn Quyền như thế nào?

Đừng nên coi thường Tôn Quyền trẻ tuổi, tâm tư của tiểu tử này vô cùng sâu sắc.

Trương Chiêu không hiểu nổi lòng của Tôn Quyền nên vội vàng khuyên nhủ: “Cái này gọi là đi vào vết xe đổ. Chúa công quá cố đã tử trận ở Giang Đô, nay chúa công không thể khinh xuất mạo hiểm như vậy”.

Tôn Quyền quả quyết nói: “Ý Cô đã quyết, Tử Bố đừng nhiều lời”.

Bành Thành, Trần phủ.

Trần Đăng từ Nghiễm Lăng cười ngựa chạy về Bành Thành, phụ thân hắn Trần Khê đang trong cơn hấp hối nhưng do Trần Đăng vẫn chưa về nên vẫn gắng chống chọi chưa chịu trút hơi thở cuối cùng.

“Hài nhi” Trần Khuê giơ cánh tay phải gầy như que củi khô cầm lấy tay Trần Đăng nói: “Trần gia chúng ta đời đời lấy trung hiếu lễ nghĩa làm đầu, tuyệt đối không thể làm trái lễ nghĩa. Các thế hệ Trần gia đời đời là người nhà Đại Hán. Sống là thần tử Đại Hán, chết là ma nhà Đại Hán, tuyệt đối không thể làm chuyện đại nghịch bất đạo”.

“Phụ thân” Trần Đăng cúi đầu, buồn rầu nói: “Hài nhi ghi nhớ lời phụ thân dạy bảo”.

“Khụ khụ khụ” Trần Khuê ho dữ dội mấy tiếng liền rồi bảo người nhà lấy một phong thư đưa cho Trần Đăng sau đó ông ta thở dốc nói: “Đây là một đạo sắc lệnh, ra lệnh cho con chuyển từ Nghiễm Lăng tới Nam Dương làm Thái Thú. Đây tuy chỉ là do gian tướng Mã Dục mượn danh Thiên Tử phát lệnh nhưng cuối cùng thì vẫn là chiếu lệnh của Thiên Tử, Thiên mệnh không thể trái”.

Trần Đăng ủ rũ nói: “Dạ, hài nhi chuẩn bị tới Nam Dương nhậm chức”.

“Ai...”.

Trần Khuê đã gặp mặt Trần Đăng, việc cuối cùng cũng dọn xong, ông ta thở ra một hơi, tắt thở.

Sau khi đại quân Đông Ngô rút đi, thành Giang Đô lập tức trở lại sự yên lặng như trước kia. Mặt trời mọc dần chúng ra ngoài thành đi làm, mặt trời lặn quay về thế nhưng tường thành vẫn đổ nát, tan hoang, còn cả hào sau quanh tường thành vẫn chưa dọn sạch gỗ và đá. Từ những điều này vẫn có thể nhận ra nơi đây mới xảy ra một trận chiến vô cùng ác liệt, thê thảm.

Vào lúc hoàng hôn có hai tên ngư dân mang theo sọt cá điềm nhiên như không tiến vào cửa đông thành Giang Đông. Quân canh cổng thành không hỏi han gì, cũng không có nghi ngờ gì lập tức để cả hai đi vào trong thành.

Ngay khi hai tên ngư dân tiến vào trong thành, thân hình chúng loé lên, lập tức biến mất trong một hẻm nhỏ.

Trong một ngôi nhà dân trong con hẻm nhỏ, ở sau hậu viên lúc này đã tụ tập một trăm hán tử khoẻ mạnh. Những hán tử này có người ăn mặc theo kiểu thương nhân, có người ăn mặc theo kiểu tiểu phu, có người ăn mặc theo kiểu nông dân, có rất nhiều người ăn mặc theo kiểu ngư dân Giang Đô, ngay khi hai tên ngư dân đó xuất hiện những hán tử này lập tức tiến tới vây quanh.

Hai tên ngư dân kia không phải ai khác mà chính là hai mãnh tướng Đông Ngô là Từ Thịnh và Đinh Phụng, một trăm hán tử kia cũng là những binh lính do hai người đó lựa chọn ra trong vạn quân, phân chia nhỏ lẻ lên vào trong thành Giang Đô làm cấm tử quân.

Mọi việc diễn ra đúng như dự đoán của Chu Du, sau khi Tôn Kiên tử trận thất bại, quân trấn thủ Giang Đô trở nên cực kỳ lơ đãng. Từ Thịnh, Đinh Phụng chỉ huy hơn một trăm tinh binh không cần tốn nhiều sức đã đánh chiếm được cửa thành. Cửa thành lập tức được mở ra, trên lầu thành cũng đốt một đồng lửa lớn làm hiệu, nhận được tín hiệu, Chu Du tự mình dẫn quân đánh vào trong thành.

Tiết Tống, người vừa mới đảm nhận chức Thái Thú Nghiễm Lăng từ Trần Đăng vừa mới đi nằm nghỉ thì bất chợt nghe thấy cửa đông thành vang lên tiếng chém giết.

Tiết Tống vô cùng hoảng sợ, hắn vội mặc trang phục đi ra ngoài cửa xem xét thì phát hiện ra ở cửa đông mưa bốc lên sáng rực trời. Trong ánh lửa cháy rừng rực mơ hồ còn có cả tiếng hò hét đình tai nhức óc. Tiết Tống kinh hãi, hắn vội hỏi tả hữu: “Xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại nhân, không hay rồi” Tiết Tống vừa nói xong, một tên tiểu giáo giục ngựa chạy tới, hắn run run nói: “Quân Ngô tập kích thành, cửa đông đã bị chiếm. Đại quân quân Ngô đã đánh vào trong thành”.

“Cái gì?” Tiết Tống gào lên: “Tuyệt đối không thể nào. Quân Ngô vừa mới đại bại, Tôn Kiên cũng đã chết trận. Sao chúng dám quay lại tấn công Giang Đô? Tuyệt đối không thể nào”.

“Đại nhân, là thật” Ánh mắt tên tiểu giáo vô cùng hoảng sợ: “Quân Ngô thật sự đã đánh vào trong thành. Chủ tướng của chúng là Chu Du. Đại nhân chạy mau đi, nếu chậm là không kịp”.

“Hả, Chu Du?”

Tiết Tổng hoảng sợ khê rùng mình một cái. Bên tai hắn văng vẳng tiếng nói của Trần Đăng trước khi rời đi: “Tuy quân Ngô mới thất bại, Tôn Kiên tuy đã chết nhưng vẫn còn Chu Du, thứ tử của Tôn Kiên là Tôn Quyền cũng không phải hạng người tầm thường. Đại nhân trấn thủ Giang Đô bất kỳ lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác, canh phòng nghiêm ngặt người lạ tiến vào Giang Đô để tránh quân Ngô thừa cơ đánh úp”.

“Ai” Tiết Tổng thở dài nói: “Ta hối hận vì đã không nghe theo lời Nguyên Long cuối cùng gánh chịu đại nạn hôm nay”.

“Đại nhân, việc cấp bách rồi” Ngay lúc đó có tên thân binh dắt ngựa tới hô to: “Hãy mau đi thôi”.

Tiết Tổng thở dài một tiếng rồi nhảy lên ngựa, hắn dẫn theo hơn trăm tên thân binh và gia tướng chạy ra ngoài cửa bắc định chạy trốn tới Xạ Dương thì bị quân Ngô mai phục tóm gọn.

Bên ngoài thành Giang Đô, Chu Du giục ngựa đi tới trước mặt Tôn Quyền nói: “Chúa công, không bắt được Trần Đăng, chỉ bắt được Tiết Tổng, Thái Thú Nghiễm Lăng mới nhậm chức”.

426. Chương 329: Kẻ Bất Tài Đây Chính Là Bàng Thống, Bàng Sĩ Nguyên

Chu Du vừa dứt lời, Thái Sử Từ đã mang Tiết Tổng đang bị kẹp dưới nách ném xuống chân ngựa Tôn Quyền. Tôn Quyền nhìn theo ánh đuốc thì thấy thất khiếu Tiết Tổng đã chảy máu, hắn đã sớm tắt thở chết. Thái Sử Từ thấy thế hắn ảo não gãi gãi đầu nói: “Người này đã quá sợ hãi, mới bị kẹp đã chết rồi”.

Tôn Quyền âm trầm hỏi: “Tại sao Trần Đăng không có mặt ở đây?”

Chu Du nói: “Nghe nói Trần khuê bệnh tình nguy kịch, Trần Đăng quay về Bành Thành chịu tang cha”.

“Đáng tiếc” Tôn Quyền cảm hận nói: “Cuối cùng vẫn để Trần Đăng tránh được kiếp nạn này thế nhưng Giang Đô đã bị công phá. Hãy lập tức giết hết người già trong thành báo thù cho phụ thân rồi ca khúc khải hoàn quay về Lư Giang”.

“Chúa công, không được” Chu Du vội vàng la lên: “Tuyệt đối không thể tàn sát dân chúng trong thành”.

Tôn Quyền lãnh đạm hỏi: “Vì sao không thể?”

Chu Du hỏi ngược lại: “Xin hỏi chúa công muốn nhất thời tiêu tan sự căm phẫn hay là muốn giành được vùng đất Giang Hoài màu mỡ?”

Tôn Quyền nói: “Cô vừa muốn hả giận mà cũng vừa muốn vùng Giang Hoài màu mỡ”.

Chu Du nói: “Nếu chúa công muốn hả giận, tại sao không dẫn quân lên phía bắc đánh Viên Thiệu? Nếu muốn giành được vùng Giang Hoài màu mỡ thì đây chính là cơ hội tốt nhất để có thể lấy lòng sĩ tộc Từ Châu. Sao có thể tàn sát dân chúng trong thành Giang Đô được?”

Tôn Quyền nói: “Lúc này Thiên Tử đã ở Lạc Dương. Sĩ tộc Từ Châu nhất định sẽ đều hướng về Mã đồ phu, sao chúng có thể thân thiện với Cô nữa?”

“Sẽ không đâu” Chu Du nói: “Mặc dù Mã đồ phu lấy danh nghĩa Thiên Tử để sai khiến chư hầu nhưng bản chất của hắn và Tào Tháo trước đây hoàn toàn khác nhau. Tào Tháo dùng chính sách vuốt ve giới sĩ tộc trong khi đó chính sách của Mã Đồ phu thi hành ở Quan Trung lại coi sĩ tộc thiên hạ là kẻ thù. Nếu như sĩ tộc môn phiệt Từ Châu không muốn lợi ích gia tộc của mình bị ảnh hưởng chỉ có cách kết minh cùng chúa công. Sở dĩ cố chúa công thất bại trong cuộc chinh phạt Từ Châu là bởi thời cơ chín muồi chưa tới, nóng vội. Nếu như có thể chờ đợi thêm một, hai năm, chờ khi sĩ tộc Từ Châu biết được sự uy hiếp của Mã đồ phu, quân ta mới xuất quân thì không cần tốn nhiều công sức cũng đánh chiếm được Từ Châu”.

“Được” Tôn Quyền gật đầu, hắn trầm giọng nói: “Từ Thịnh, Đinh Phụng nghe lệnh”.

Từ Thịnh, Đinh Phụng liền tiến ra, cả hai đồng thanh nói: “Có mặt tướng”.

Tôn Quyền nói: “Cô để lại hai ngàn tinh binh. Hai người nhất định phải bảo vệ an toàn Giang Đô”.

Từ Thịnh, Đinh Phụng hùng dũng trả lời: “Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Tôn Quyền quay đầu nhìn Thái Sử Từ, Chu Du rồi quát to: “Quay về Lư Giang”.

Viên Thiệu vừa mới điều năm vạn đại quân từ Hà Bắc tới, hần đang chuẩn bị dẫn đại quân xuôi nam tấn công Giang Hoài thì đột nhiên mặt thám cấp báo Tôn Quyền đã đánh chiếm Giang Đô.

Tân Bình nói: “Chúa công, tin tức mới báo về Tôn Quyền đã chỉ huy ba ngàn tinh binh tập kích Giang Đô, Thái Thú Giang Đô là Tiết Tổng chết trận. Hiện tại quận Nghiêm Lăng đã là địa bàn của Tôn gia”.

“Cái gì?” Viên Thiệu kinh hãi, hần thất thanh nói: “Tôn Quyền đánh chiếm Giang Đô? Ba ngàn tinh binh?”

“Dạ” Tân Bình gật đầu nói: “Tôn Quyền chỉ dẫn theo ba ngàn tinh binh”.

“Ông trời ơi, sao điều này có thể xảy ra?” Viên Thiệu bực tức nói: “Mãnh hổ Giang Đông Tôn Kiên là hạng anh hùng chỉ huy ba vạn đại quân tấn công Giang Đô hơn ba tháng mà không hạ được. Tôn Quyền chỉ huy ba ngàn tinh binh chỉ trong thời gian ngắn ngủi có thể đánh hạ Giang Đô sao? Thật sự đáng sợ. Không phải như vậy thì Tôn Quyền còn lợi hại hơn cả cha hần gấp bội phần sao?”

Mưu sĩ Thẩm Phối ở bên cạnh nói: “Người đời thường nói Mãnh hổ Giang Đông Tôn Kiên có bốn con trai, người nào cũng là anh hùng, xem ra lời đồn đại quả không sai”.

“Ai, sinh con phải được như Tôn Trọng Mưu” Viên Thiệu ngửa mặt lên trời than dài một tiếng rồi hần nói về bất đắc dĩ: “Lập tức truyền lệnh đại quân quay về Hà Bắc, huỷ bỏ kế hoạch tấn công Hoài Nam”.

Thái Sử Từ đang thuật lại cuộc chiến Giang Đô một cách sinh động cho Chu Thái, Trương Khâm, Lữ Mông, Hoàng Cái, Tổ Lang và các tướng lĩnh Giang Đông nghe. Từ Thứ, Trương Chiêu, Bộ Chất, Cố Ung, Trương Hoàn, Ngu Phiên cùng các quan văn thì đang nhắm mắt lại như dưỡng thần nhưng thực chất đang chăm chú lắng nghe. Mấy huynh đệ Tôn thì còn lại: Tôn Dực, Tôn Khuông, Tôn Du, Tôn Kiếu, Lăng Thống thì ngay cả thở mạnh cũng không dám, khi Thái Sử Từ nói tới chỗ nào gay cấn thì vỗ tay tán thưởng. Bầu không khí trong đại sảnh khá sôi động. Có vẻ bầu không khí bị thương do cái chết của Tôn Kiên đã hoàn toàn biến mất.

Từ Thứ, Trương Chiêu nhìn nhau cười gật đầu.

Trên thực tế, hai người này đương nhiên biết kỳ thật công lao của cuộc chiến Giang Đô đều là của Chu Du thể nhưng Đông Ngô hay chính là Tôn Quyền rất cần trận thắng này bởi vì khi Tôn Kiên chết trận, tinh thần của quân Đông Ngô đã chạm đáy, sáu quận Giang Đông mất ổn định. Ở vào thời khắc nguy nan này. Không còn nghi ngờ gì nữa một trận đánh thắng sẽ mang lại niềm vui tràn trề, lấy lại tinh thần của quân Đông Ngô và ổn định nhân tâm người Giang Đông, nhất là việc Tôn Quyền tự mình dẫn quân đánh chiếm Giang Đô càng có một ý nghĩa cực kỳ to lớn.

Cũng không phải tất cả mọi người đều đi tìm hiểu chân tướng trận chiến Giang Đô.

Tôn Kiên thống lĩnh ban vạn đại quân tấn công Giang Đô hơn ba tháng mà không thể hạ thành, trong khi đó Tôn Quyền chỉ dẫn theo ba ngàn quân tinh nhuệ chỉ trong một đêm đã đánh hạ Giang Đô. Chỉ trong vòng chưa đầy nửa tháng tin tức này đã lan truyền khắp sáu quận Giang Đông (Đan Dương, Ngô Quận, Cối Kê, Dự Chương, Lư Giang và Hoài Nam. Dân chúng Đông Ngô và các tướng sĩ quân Ngô mừng rỡ khi nhận ra tài năng của Tôn Quyền còn vượt xa cha mình là Tôn Kiên. Bọn họ cũng không còn cảm thấy tuyệt vọng vì cái chết của Tôn Kiên nữa bởi vì Tôn Quyền còn hơn xa cha của hần.

“Chúa công giá lâm. Đại đô đốc giá đáo”.

Đột nhiên một giọng nói xướng lên bên ngoài đại sảnh.

Kể từ khi Tôn Kiên chết trận, Tôn Quyền không bao giờ mỉm cười.

“Tham kiến chúa công”.

Văn võ bá quan đang đứng nghiêm hai bên cuống quýt ôm quyền làm lễ ra mắt. Chu Du cũng nhẹ nhàng đứng vào hàng ngũ.

Sau khi tiến tới sau án, Tôn Quyền đứng nghiêm khoát tay nói: “Miễn lễ”.

“Chúa công” Trương Chiêu bước ra khỏi hàng tước tiên nói: “Việc thu hoành lương thực của sáu quân Giang Đông đã bắt đầu. Vì đã tiến hành xây dựng các công trình thủy lợi, công với mưa thuận gió hoà nên các quận đều bội thu. Riêng quận Hoài Nam càng thu hoạch lớn, trăm năm có một. Hiện tại các kho lương ở các quận đã đầy, đủ để quân ta có thể chinh chiến hai năm liên tiếp’.

Tôn Quyền gật đầu, sắc mặt hần vẫn không chút thay đổi đáp: “Ừ”.

Trương Chiêu vừa mới đứng vào hàng, Trương Hoàng liền bước ra nói: “Chúa công, bốn quận Ngô Quận, Dự Chương, Đan Dương, Cối Kê đã bình định xong loạn Sơn Việt. Sĩ gia Giao Châu cũng cử sứ giả tới, muốn ký kết hiệp nghị ngưng chiến lâu dài với chúa công, còn nữa mật thám báo về Viên Thiệu đã dẫn đại quân quay về Hà Bắc”.

Tin mừng nối tiếp tin mừng, sắc mặt văn võ bá quan trong đại sảnh vô cùng mừng rỡ.

Thế nhưng trên gương mặt Tôn Quyền vẫn không hiện lên chút vui vẻ nào, hần đột nhiên giơ cao tay phải. Âm thanh xì xào bàn tán trong đại sảnh đột nhiên dừng lại. Ánh mắt của văn võ bá quan đều tập trung vào Tôn Quyền.

Tôn Quyền liếc nhìn mọi người bên dưới rồi đột nhiên hần quát to: “Chu Du đâu?”

Chu Du tiến lên hai bước, hần quỳ trước án của Tôn Quyền nói: “Có mặt tướng”.

Tôn Quyền cầm bội kiếm trong tay, hần trịnh trọng cầm bội kiếm đặt lên đỉnh đầu Chu Du nói: “Từ ngày hôm nay làm Đại đô đốc ba quân, thay mặt Cô thống lĩnh ba quân, không được sai sót”.

Sắc mặt Chu Du vô cùng nghiêm nghị, hần giơ cao hai tay tiếp nhận bội kiếm của Tôn Quyền đáp: “Du...kính cẩn tuân chỉ lệnh của chúa công”.

Tôn Quyền khẽ gật đầu, đột nhiên hần ngắt đầu nói: “Hoàng Cái, Lữ Mông, Thái Sứ Từ đâu?”

Ba tướng Hoàng Cái vội bước ra ngoài, theo thứ tự quỳ sau lưng Chu Du, đồng thành đáp: “Có mặt tướng”.

Tôn Quyền nói: “Hoàng Cái lão tướng quân làm Đô đốc bộ quân, Lữ Mông làm Đô đốc thủy quân. Thái Sứ Từ làm Đô đốc kỵ quân. Tất cả chịu sự chỉ huy của Đại đô đốc, ngay lập tức chỉ huy bộ, thủy, kỵ quân ngày đêm thao luyện, chinh đồn võ bị, không được sai sót”.

Hoàng Cái, Thái Sứ Từ ầm ầm trả lời: “Mặt tướng kính cẩn tuân chỉ lệnh của chúa công”. Lữ Mông thì có vẻ kích động, hần phấn khích nói: “Mặt tướng tuyệt đối sẽ không phụ sự phó thác của chúa công”.

Trong đại sảnh vô cùng tĩnh lặng, không ai dám lên tiếng.

Mặc dù việc Tôn Quyền bổ nhiệm Chu Du làm Đại đô đốc ba quân một cách đột ngột nhưng chuyện này đáng lý phải như thế nên không có ai dám chất vấn. Việc bổ nhiệm Hoàng Cái làm Đô đốc bộ quân cũng không có gì đáng nói vì dù sao Hoàng Cái cũng đi theo từ lúc Tôn Kiên khởi binh, là một lão tướng còn sót lại. Việc bổ nhiệm Thái Sứ Từ làm Đô đốc kỵ quân cũng rất hợp lý, Thái Sứ Từ không những nổi danh dũng mãnh trong ba quân mà cũng là viên tướng duy nhất trong quân Đông Ngô am hiểu kỵ chiến, có thể nói đó là lựa chọn duy nhất cho vị trí Đô đốc kỵ quân.

Nhưng việc bổ nhiệm Lữ Mông làm Đô đốc thủy quân thì hoàn toàn vượt qua dự đoán của mọi người. Lữ Mông chẳng những còn trẻ tuổi, hơn nữa lại không có danh tiếng gì. Từ trước tới nay Lữ Mông vẫn chỉ là một Chiết Trùng Giáo uy nho nhỏ. Đối với phần đông tướng già của quân Đông Ngô thì Lữ Mông không có số mà gì. Luận về chiến công, võ nghệ, sự từng trải, kinh nghiệm Lữ Mông đều thua xa hai tướng Chu Thái, Tưởng Khâm. Cho dù chức Đô đốc thủy quân có được thay phiên thì cũng không tới lượt Lữ Mông.

Việc Tôn Quyền bổ nhiệm Lữ Mông làm Đô đốc thủy quân cũng là có ý mượn việc này để tạo nên quyền uy tuyệt đối của mình. Sau cuộc chiến Giang Đông, Trương Chiêu đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn của mình với Tôn Quyền. Trương Hoàng lại ăn nói cẩn trọng, không dùng tới tư thế của một cựu thần Đông Ngô đứng ra ngăn cản Tôn Quyền. Những văn quan chỉ là những thiên lôi chỉ đầu đánh đấy của nhị Trương thì lại lựa chọn cách im lặng.

Các võ tướng thì không khỏi có chút không cam lòng, cảm thấy giận dữ bất bình thay cho Chu Thái, Tưởng Khâm.

Ngược lại tựa như Chu Thái, Tưởng Khâm lại không có bất kỳ phản ứng nào trước việc một gã tiểu tử chưa ráo máu đầu như Lữ Mông làm chủ huy của mình, sắc mặt cả hai có vẻ thờ ơ nhưng thực tế cả hai rất khó chịu, chuẩn bị tìm một cơ hội để cho gã tiểu tử Lữ Mông này lãnh giáo sự lợi hại của hai người.

Khi không thấy ai lên tiếng phản đối, Tôn Quyền lại nói: “Từ Thứ, Lục Tốn nghe lệnh”.

Từ Thứ cùng Lục Tốn, người cùng tuổi Tôn Quyền, một bạch diện thư sinh cùng tiến lên đứng sau lưng các tướng Hoàng Cái. Tôn Quyền nói: “Từ Thứ làm quân sư, Lục Tốn làm tế tửu quân sư. Nhị vị hãy gắng hết sức hỗ trợ, tham mưu việc quân cho Đại đô đốc, bắc cự Cường Lỗ, trong vòng hai năm Cô muốn có được cả Từ Châu giàu có và đông đúc”.

Từ Thứ, Lục Tốn ôm quyền nói: “Linh mệnh”.

Trương Chiêu, Cố Ung thấy Tôn Quyền dùng người rất quyết đoán, không chút nghi ngờ, càng không đắn đo suy nghĩ, cử chỉ rất giống với tác phong của tiên phụ Tôn Kiên thì không khỏi gật đầu, ánh mắt hiện lên sự vui mừng.

Trần Đăng khẽ vái chào Mã Dục nói: “Tham kiến Thừa tướng”.

“Nguyên Long, miễn lễ” Mã Dục bước lên hai bước thân mật cầm tay Trần Đăng

Trần Đăng khẽ rút tay khỏi tay Mã Dục, lạnh nhạt nói: “Dốc sức phục vụ triều đình, san sẻ gánh nặng của triều đình chính là trách nhiệm của kẻ thần tử. Vì sao Thừa tướng phải cảm tạ?”

Có thể nói lời nói của Trần Đăng rất thẳng thừng, không chút khách sáo. Ý của Trần Đăng là ta bán mạng cho Thiên Tử Đại Hán chứ không phải bán mạng cho Mã đồ phụ người, người tạ ơn ta làm gì?

“Ai” Mã Dục giống như chạm phải một cái đinh mềm nhưng hắn vẫn không tức giận, chỉ cười nói: “Nguyên Long thực là bậc trung thần. Cô phải trọng thưởng tương xứng, người đâu!”.

“Thừa tướng” Trần Đăng nói: “Không có công không dám thụ hưởng. Nguyên Long quyết không dám thụ hưởng ban thưởng của Thừa tướng”.

Mã Dục lại như đâm đầu vào đinh, hắn thoáng biến sắc nhưng rồi lại mỉm cười nói: “Nguyên Long đúng thật là bậc quốc sĩ, đức cao khiến người phải khâm phục”.

Trần Đăng ôm quyền, thở dài nói: “Đăng có ý nguyện gặp mặt Thiên Tử, chẳng hay có được không?”

Mã Dục nói: “Lẽ ra nên như vậy. Người đâu, hãy mau dẫn Trần Đăng đại nhân vào cung triều kiến Thiên Tử”.

Lập tức có một viên tiểu lại bước tới dẫn Trần Đăng đi.

Đưa mắt nhìn bóng dáng Trần Đăng xa dần, nụ cười trên gương mặt Mã Dục dần dần biến mất mà thay vào đó là sự lạnh lùng thường thấy, Giả Hủ ở bên cạnh liền khuyên nhủ: “Chúa công, nếu muốn một người trung nghĩa như Trần Đăng quy thuận thì tuyệt đối không thể nóng vội”.

Mã Dục gật đầu, bùi ngùi nói: “Văn Hoà không cần lo lắng, Cô chỉ cảm động trước tấm lòng quang minh chính đại của Trần Đăng, phong thái quân tử mà thôi, không giống như một số người vẫn tự cho mình là trung thần Đại Hán nhưng vẫn khúm núm trước Cô. Cô thực sự không biết là những người đó thuần phục bản thân Cô hay là đương kim Thiên Tử. Nếu người trong thiên hạ cũng quang minh lỗi lạc như Trần Đăng thì quá tốt”.

“Ai” Giả Hủ khẽ mỉm cười, hắn nhìn Mã Dục nói: “Nếu kẻ sĩ trong thiên hạ ai cũng đều như Trần Đăng thì cũng không hẳn là một chuyện tốt với chúa công. Nói không đâu xa, nếu Tây Xuyên Lưu Chương là một người như Trần Đăng thì liệu chúa công có dám để Cam Ninh tướng quân thống lĩnh kỳ binh bất ngờ tập kích Thành Đô không? Còn nữa nếu ba con trai cùng cháu của Viên Thiệu cũng như vậy thì liệu chúa công có yên tâm giao Trung Nguyên cho chúng không?”

“Ha ha ha” Mã Dục cười to nói: “Thì đương nhiên như vậy”.

“Chúa công” Mã Dực vừa nói xong, đột nhiên Lý Túc bước vội vào, hần nói nhanh: “Nghiêm Lăng cấp báo”.

“Nghiêm Lăng?” Mã Dực nói: “Mau nói!”.

Sắc mặt Lý Túc vô cùng nghiêm trọng, hần vội nói: “Ngay sau khi chuyển thi thể Tôn Kiên về Lư Giang, Tôn Quyền đã lập tức chỉ huy ba ngàn tinh binh bí mật xuất chinh, đánh chiếm Giang Đô. Tiết Tống, Thái Thú Quảng Lăng thay cho Trần Đăng hoàn toàn không đề phòng quân Đông Ngô đánh lên Giang Đô nên đã để Tôn Quyền đánh lên Giang Đô thành công”.

“Hả?” Mã Dực thất thanh nói: “Quân Ngô đánh lên Giang Đô thành công?”

“Đúng” Lý Túc gật đầu nói: “Trận chiến Giang Đô không chỉ giúp Tôn Quyền đoạt lấy Quảng Lăng làm quận thứ bảy của Giang Đông mà còn làm sĩ khí quân Ngô lên cao, cuộc phản loạn ở sáu quận Giang Đông cũng nhanh chóng bị bình định. Sĩ Nhiếp, quân Sơn Việt ở Ngô Trung đều lặng lẽ chấm dứt chiến tranh. Thậm chí Viên Thiệu còn chưa xuất binh đã bị hù dọa quay về”.

“Chu Du!” Mã Dực quả quyết: “Nhất định đó là do Chu Du làm!”.

Sắc mặt Giả Hủ có vẻ lo lắng, hần nói: “Thế nhưng Tôn Quyền tuổi còn trẻ mà có thể quyết đoán như vậy cũng đủ thấy hần không phải là người tầm thường”.

“Chu Du không chết, Cô không thể ăn ngon ngủ yên” Mã Dực chấp tay sau lưng đi lại trong sảnh, đột nhiên hần dừng lại hỏi Lý Túc: “Từ Nghiêm, tình hình thu hoạch lương thực ở Giang Đông năm nay như thế nào?”

Lý Túc nói: “Nghe nói cũng giống như Quan Trung. Một năm được mùa hiếm thấy”.

“Vậy không hay rồi” Mã Dực kích động nói: “Một trận đánh Giang Đô giúp Tôn Quyền tạo dựng uy danh chỉ trong thời gian ngắn nhất, cũng ổn định thế cục Giang Đông đang lung lay sắp đổ vì cái chết của Tôn Kiên. Một khi quân Ngô khôi phục được như cũ sẽ lập tức ra tay với Từ Châu. Nếu Từ Châu lọt tất vào tay Tôn Quyền, lại có Chu Du trợ giúp thì chỉ e sẽ di họa khôn cùng”.

Khoái Việt ở bên cạnh đột nhiên nói: “Chúa công, Tôn Quyền vẫn chỉ là một đứa bé, trong lòng hần chưa chắc đã thật sự tin tưởng Chu Du. Sao chúng ta không dùng kế ly gián làm Tôn Quyền nghi ngờ Chu Du?”

Mã Dực nói: “Kế ly gián?”

Lý Túc nói: “Chỉ e kế ly gián rất khó thành hiện thực. Từ Lư Giang cũng vừa mới có tin tức truyền tới: Tôn Quyền đã chỉ định Chu Du làm Đại đô đốc ba quân. Tất cả binh quyền Giang Đông do Chu Du nắm. Nếu như Tôn Quyền không có tính khoan dung độ lượng hơn người thì e là hần không dám đưa ra quyết định như vậy”.

“Tôn Quyền thậm chí đã giao toàn bộ binh quyền Giang Đông cho Chu Du sao? Đây là việc giao tính mạng toàn gia của mình đặt lên người Chu Du. Chẳng lẽ hần không sợ Chu Du cắn lại sao?” Mã Dực cau mày nói: “Thế nhưng...điều này cũng đủ để chứng minh Tôn Quyền là người vô cùng bất phàm. Tôn Kiên có con trai như vậy cũng ngậm cười nơi chín suối”.

“Thế cục Giang Đông bất ngờ thay đổi quả thực nằm ngoài dự đoán của mọi người. Việc Tôn Kiên chết trận là một đòn đả kích trí mạng đối với Đông Ngô nhưng đối với Chu Du, Tôn Quyền mà nói thì nó lại là một chuyện nhân họa đắc phúc” Sắc mặt Giả Hủ càng hiện lên sự lo lắng, hần trầm giọng nói: “Tôn Quyền lợi hại như vậy, chỉ e Viên Thiệu không dám tranh đoạt nữa rồi”.

“Ý của quân sư là việc trực tiếp xuất binh tiếp quản địa bàn của Viên Thiệu sau đó tranh đoạt Từ Châu với Đông Ngô sao?” Pháp Chính cau mày nói: “Thế nhưng kỵ binh Mạc Bắc vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, thoát nhìn thì mười vạn kỵ binh là rất nhiều, muốn trong một thời gian ngắn đánh chiếm các châu U, Tịnh, Ký, Thanh, Duyện, Dự cùng Từ Châu thì chỉ e là vẫn chưa đủ sức”.

“Thôi!” Mã Dực nói: “Mặc dù Tôn Quyền lợi hại nhưng vẫn không là gì khi so sánh với Tào Tháo. Lúc này địa bàn chiến lược của chúng ta vẫn là Kinh Châu và Tây Xuyên. Còn về phần Từ Châu hãy để đó cho Viên Thiệu chăm lo, huống chi quân Đông Ngô đánh chiếm Từ Châu cũng không có gì đáng lo lắng. Tuy

Giang Hoài là vùng đất màu mỡ nhưng không có địa thế hiểm yếu để phòng thủ. Một khi kỵ binh Mạc Bắc của chúng ta xuôi nam thì chỉ cần không tốn quá nhiều công sức là có thể đoạt lại”.

Khoái Việt nói: “Xin thứ cho tại hạ nói thẳng. Lúc này Tào Tháo không khác gì chó nhà có tang, trần thủ một góc Tân Dã. Binh lính chỉ có mấy ngàn, tướng chỉ có hơn mười viên, hoàn toàn không thể so sánh với mối đại hoạ Giang Đông. Sao chúa công không phái đại quân ra Nhữ Nam uy hiếp lấy Lư Giang như thế tất Tôn Quyền sẽ không dám vội vàng đánh chiếm Từ Châu”.

“Không” Mã Dực quả quyết nói: “Chẳng lẽ Dị Độ chưa từng nghe nói câu: Nhỏ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân tới lại đâm chồi trở dậy sao?”

“Nhỏ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân tới lại đâm chồi trở dậy sao?” Khoái Việt lắc đầu nói: “Chưa từng nghe nói”.

“Ai” Mã Dực than nhẹ một tiếng rồi giải thích: “Ý muốn nói trừ ác phải tận diệt. Tào Tháo còn chưa chết ngày nào, Cô thực sự không yên tâm”.

Khoái Việt nói: “Vậy đó chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn sao?”

Mã Dực nói: “Tôn Quyền còn lâu mới được coi là gốc, Tào Tháo càng không phải là ngọn”.

Khoái Việt chấp tay nói: “Tại hạ hiểu”.

Tào Tháo cầm một phong thư trong tay nhìn thuộc hạ xung quanh nói: “Lưu Biểu cho người mang thư mời tới. Hắn muốn mời Cô tới Tương Dương dự tiệc. Chư vị nghĩ xem có nên đi hay không?”

Đại tướng Vu Cấm nói: “Lưu Biểu mời cũng chưa chắc có ý tốt. Chúa công không thể xem nhẹ”.

Trương Liêu, Trương Cáp, Tang Bá chư tướng cũng phụ hoạ: “Vu Cấm tướng quân nói rất đúng. Chúa công tuyệt đối không thể xem nhẹ”.

Tào Tháo hỏi Trình Dục: “Trọng Đức nghĩ sao?”

Trình Dục trầm ngâm một lát rồi nói: “Dục cho là Lưu Biểu không có ác ý. Hơn nữa dù Lưu Biểu muốn có ác ý, sĩ tộc Kinh Tương nhất định cũng không đồng ý. Dù sao bây giờ giết chúa công cũng không phải là điều hay đối với sĩ tộc Kinh Tương vì vậy chúa công cứ yên tâm đi dự tiệc thể nhưng vẫn cần Trương Liêu tướng quân chỉ huy năm trăm tinh binh đi theo bảo vệ”.

Lưu Diệp, Cổ Quy cùng nói: “Nếu được Trương Liêu tướng quân đi theo bảo vệ thì chúa công cứ yên tâm đi dự tiệc”.

“A a” Tào Tháo mỉm cười nói: “Cô cũng có ý này”.

“Bảo...” Tào Tháo vừa dứt lời, chợt thấy Tào Hưu bước nhanh vào, hắn quỳ xuống bẩm báo: “Bên ngoài phủ có một người tướng mạo xấu xí tự xưng là kỳ sĩ Kinh Tương muốn gặp chúa công, ông ta nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo”.

Tào Tháo hỏi: “Kỳ sĩ Kinh Tương?”

Tàn Phách nói: “Thậm chí người này không biết xấu hổ là gì, hắn còn tự xưng mình là kỳ sĩ Kinh Tương”.

Cổ Quy nói: “Tự xưng là kỳ sĩ cũng chưa chắc đã có tài cán gì”.

Trình Dục nói: “Sao chúa công không triệu vào gặp mặt?”

“Ừ, Trọng Đức nói hợp ý Cô” Tào Tháo vui vẻ gật đầu, hắn nhìn Tào Hưu nói: “Văn Liệt, hãy mau cho người này vào”

“Tuân lệnh”.

Tào Hưu lĩnh mệnh rời đi, một lát sau hắn đã dẫn một người vóc dáng ngu đần, tướng mạo xấu xí như vượn khỉ, người bé loét choát. Nam tử xấu xí đó thấy Tào Tháo, không chấp tai thi lễ, không hành lễ, hắn chỉ ngang nhiên đứng giữa đại sảnh, kiễng chân, ngửa mặt lên trời, ngạo nghễ nói: “Ngày chết của Tào công sắp đến, không biết ngài đã biết hay chưa?”

“Cần rồi!”.

Tàng Phách nghe vậy vô cùng giận dữ, hấn rút soạt bảo kiếm ra, hấn bước lên hai bước kề bảo kiếm vào cổ nam tử xấu xí.

Nam tử xấu xí như là không nhìn thấy thanh bảo kiếm đang kề trên cổ mình, hấn lạnh lùng liếc nhìn Tàng Phách một cái rồi nói về trào phúng: “Tướng quân thân kinh bách chiến, giết người đầy đồng, sợ gì giết thêm một người nữa? Hãy mau chóng ra tay, không nên ngần ngại”.

“Muốn chết!”.

Tàng Phách giận dữ, hấn đang định một kiếm giết chết nam tử xấu xí thì Tào Tháo khoát tay nói: “Tang Bá tướng quân không được vô lễ”.

“Hừ!”.

Tàng Phách tức giận trừng mắt nhìn nam tử xấu xí rồi mới miễn cưỡng thu lại bảo kiếm quay lại chỗ của mình. Lúc này Tào Tháo mới chấp tay chào nam tử xấu xí, cao giọng nói: “Chẳng hay tôn tính đại danh của tiên sinh là gì?”

Nam tử xấu xí vuốt vuốt ống tay áo, ngạo nghễ nói: “Kẻ bắt tài này chính là Bàng Thống, Bàng Sĩ Nguyên”.

“Thì ra là Bàng Tiên sinh” Tào Tháo nói: “Mới rồi tiên sinh nói vậy không rõ là có ý gì? Xin vui lòng chỉ giáo”.

Bàng Thống nói: “Nay Lưu biểu mở Hồng Môn yến, muốn nhờ tận gốc Tào công cùng thế lực của ba nhà lớn nhất sĩ tộc Kinh Tương. Tào công không biết lần này chính là đi vào tử lộ sao? Nếu như không phải có bằng hữu uy thác, tại hạ cần gì làm điều thừa thải này, tự chuốc lấy nhục. Nay lời đã chuyển, tại hạ xin cáo từ”.

“Tiên sinh xin dừng bước” Tào Tháo vội vàng la lên: “Cô có nhiều điều chứa chất trong lòng không giải thích được, xin vui lòng chỉ giáo”.

Bàng Thống lãnh đạm nói: “Nếu Tào công muốn chiết nhiều chuyện, sao không đi tìm cao nhân khác chỉ giáo cho?”

Nói xong Bàng Thống liền rũ tay áo ý muốn bỏ đi.

“Ghe tởm!”.

Tàng Phách tức giận, hấn lại rút kiếm định chém Bàng Thống, Tào Tháo cả giận quát: “Không thể càn rỡ!”.

Tàng Phách nói: “Chúa công!”.

Tào Tháo quát: “Còn không lui ra cho Cô”.

“Ôi”.

Tàng Phách thở dài, hấn tức giận ném thanh trường kiếm trong tay xuống đất rồi lui xuống.

Lúc này Tào Tháo mới rời khỏi chỗ ngồi, hấn tiến tới trước mặt Bàng Thống vái chào và nói: “Vừa rồi Tàng Phách tướng quân có nhiều thất lễ với tiên sinh. Cô xin bồi tội với tiên sinh”.

Bàng Thống mấy lần dò xét, thấy Tào Tháo thủy chung có lòng chiêu hiền đãi sĩ, không ngạo mạn, kiêu căng nên hấn không khỏi trở nên nghiêm nghị. Bàng Thống cung kính quay người cúi người thật sâu vái chào Tào Tháo một cái rồi cao giọng nói: “Tào công trí tuệ rộng lớn, khoan dung độ lượng, khoáng đạt khiến người khâm phục. Vừa rồi Thống chỉ làm ra vẻ cuồng vọng một chút chính là muốn nhìn xem Tào công có lòng đối đãi với người như người đời thường nói không. Hôm nay mới thử qua một lần, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Tào Tháo nói: “Tiên sinh quá khen, Cô thẹn không dám nhận”.

Bàng Thống nói: “Việc làm lần này của Thống thực không có ác ý, kính xin Tào công khoan thứ. Còn về phần vị tướng quân kia, sau này tại hạ sẽ tới tận cửa tạ tội”.

“A, tiên sinh quá lời rồi” Tào Tháo cầm tay Bàng Thống dẫn tới chỗ ngồi rồi hỏi tiếp: “Chẳng hay chuyện tiên sinh vừa nói tốt cùng là như thế nào?”

Bàng Thống nghiêm mặt nói: “Mã đồ phu là người kiêu hùng, Lưu Biểu yếu đuối không phải là đối thủ. Theo như tại hạ biết ba sĩ tộc Sái, Hoàng, Vương cầm đầu sĩ tộc môn phiệt Kinh Tương có ý ngênh đón Tào Công vào làm chủ Kinh Châu. Việc này vốn vô cùng bí mật nhưng không hiểu tại sao Lưu Biểu lại biết được. Lưu Biểu đã ra lệnh cho tông tử Lưu Bàn dẫn năm ngàn quân từ Du huyện, Trường Sa tới trú ở Công An, lại sai trưởng tử Lưu Kỳ tới núi Vô Lăng điều hai ngàn Phiên binh, lấy tiếng là muốn bảo vệ xung quanh Tương Dương nhưng thực ra là muốn đối phó với Tào công và ba gia tộc môn phiệt”.

“Có việc ấy sao?” Tào Tháo hoảng sợ nói: “Nếu không có tiên sinh thì e rằng Cô đã bị gã thất phu Lưu Biểu làm hại rồi”.

Bàng Thống lại nói: “Lưu Biểu dự định sau ba ngày nữa sẽ thiết đại yến ở phủ Thứ Sử mời quần thần, Tào công và sĩ tộc môn phiệt Kinh Tương. Đợi khi Tào công và sĩ tộc Kinh Tương đều tới. Hai ngàn Phiên binh của Phiên vương Sa Ma Kha sẽ bao vây phủ Thứ Sử, tru diệt ba gia tộc cầm đầu của Sái Mạo, Hoàng Tổ, Vương Uy, Tào công cũng nằm trong nhóm bị tru diệt”.

“Sau đó Lưu Biểu sẽ ra lệnh cho cháu ngoại Trương Doãn tiếp ứng năm ngàn quân của Lưu Bàn vượt Giang Bắc tiến vào đóng ở Tương Dương”.

“Lưu Biểu nghĩ rằng chỉ cần tiêu diệt được ba đại môn phiệt cùng với Tào công là có thể khống chế cục diện Kinh Châu, có thể bảo toàn lợi ích và địa vị của Lưu gia ở Kinh Châu. Nhưng ông ta đã lầm to. Một khi Sái Mạo, Hoàng Tổ, Vương Uy bị giết thì quân Kinh Châu như rắn mất đầu, lòng quân đại loạn. Kết quả cuối cùng chỉ tạo thuận lợi cho gã ác lang Mã đồ phu”.

Bàng Thống vừa nói xong, Trình Dục, Lưu Diệp, Cổ Quy mấy người vô vùng hoảng sợ.

Tào Tháo sau mảy suy nghĩ một lát rồi hỏi Bàng Thống: “Lưu Biểu lòng dạ độc ác như vậy thì Cô phải làm gì bây giờ?”

Bàng Thống nói: “Thống có một kế, đảm bảo Lưu Biểu chấp tay nhượng lại Kinh Châu”.

“Hả?” Tào Tháo vội la lên: “Xin lắng nghe”.

427. Chương 330: Trương Tùng Hiến Tây Xuyên

Tân Dã, phu quan Tào Tháo

Ngay khi Cổ Quy dẫn Bàng Thống ra ngoài, Tào Tháo nhìn thủ hạ của mình nói: “Chư vị có nghĩ Bàng Thống, Bàng Sĩ Nguyên này có đáng tin cậy hay không?”

“Chúa công không nên dễ tin lời gã nhà quê này” Trình Dục chưa kịp trả lời, Đại tướng Tào Hồng đã nói: “Người này tự xưng là kỳ sĩ Kinh Tương. Hồng cho rằng cũng chẳng làm nên trò trống gì. Kế sách hấn hiên cũng chưa chắc đã giúp chúa công đoạt được Kinh Châu, cũng có khi thành nhãi này phụng mệnh Lưu Biểu tới đây. Chúa công tin lời hấn nhất định là sẽ tự chui đầu vào lưới”.

Tào Tháo hỏi Trình Dục: “Trọng Đức nghĩ sao?”

Trình Dục nói: “Dục nghĩ rằng không phải Bàng Thống cố ý làm ra vẻ huyền bí”.

Tào Tháo đột nhiên quát to: “Trương Liêu đâu?”

Đại tướng Trương Liêu bước ra, ôm quyền nói: “Có mặt tướng”.

Tào Tháo nói: “Lập tức điểm năm trăm tinh binh đi theo Cô tới Tương Dương”.

“Tuân lệnh”.

Trương Liêu trả lời rồi rời đi.

Tào Tháo nhìn Trình Dục, Lưu Diệp nói: “Trọng Đức, Tử Dương hãy chia nhau đi làm việc”.

“Tuân lệnh”.

Trình Dục, Lưu Diệp ôm quyền vái chào rồi cùng rời khỏi sảnh đường.

Năm thứ mười một Hán Hiến Đế, mùa xuân (năm 198)

Mã Dục cử Cao Thuận thống lĩnh hai vạn đại quân ra Hán Trung hạ trại, không lâu sau đó hai vạn quân đóng trại ở đó phân tán ra, bí mật quay lại Quan Trung sau đó Mã Dục lại cử thiên tướng dẫn hai vạn đại quân đó quay lại Hán Trung hội hợp với Cao Thuận, cứ như thế diễn ra mười lần. Tới mùa thu năm đó đã tạo nên một tư thế hai mươi vạn đại quân đang đóng trại ở Nam Trịnh.

Cao Thuận lại phái ra rất nhiều mật thám, xích hầu, ngày đêm không ngừng thăm dò địa hình, quân tình Tây Xuyên, phái người vào Tây Xuyên trắng trợn phao tin tức nói trước khi mùa đông bắt đầu đại quân sẽ xuôi nam tiến đánh Tây Xuyên.

Ngay lập tức thế cục Tây Xuyên nổi sóng, biến đổi một cách kỳ lạ, giống như là cơn giông tố sắp xảy ra.

Tin tức truyền tới Thành Đô, Ích Châu mục Lưu Chương vô cùng hoảng sợ, hấn cấp tốc triệu tập văn, võ bá quan thương nghị tìm cách đối phó. Lúc này trong đại sảnh của phủ Ích Châu mục lô nhô toàn đầu người. Gần như tất cả những nhân vật có uy danh, máu mặt ở Xuyên Trung đã tụ tập ở đây, cùng nhau thương nghị đại kế.

Lúc này cũng cần phải giới thiệu sơ lược qua tình hình sĩ tộc Xuyên Trung.

Vào giữa năm Trung Bình, Mã Tương, Triệu Chi tụ tập người khởi nghĩa. Sĩ tộc Xuyên Trung là Nhâm Kỳ, Cổ Long vì để tự bảo vệ bản thân mình nên đã liên kết với cường hào Xuyên Trung tụ tập nghĩa binh trấn áp cuộc khởi nghĩa sau đó nghênh đón Lưu yên nhập Xuyên. Dưới sự ủng hộ của Nhâm Kỳ, Cổ Long, Lưu Yên nhanh chóng thiết lập được thế lực ở Tây Xuyên. Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, thế lực của Cổ Long không ngừng bành trướng tạo thành mối uy hiếp thực sự nghiêm trọng tới địa vị cai trị của Lưu Yên.

Đương nhiên Lưu Yên không muốn trở thành con rối, để mặc cho sĩ tộc Xuyên Trung thao túng vì vậy Lưu Yên mới nghĩ tới việc lợi dụng “Đông Châu sĩ” để phản kích lại sĩ tộc Xuyên Trung.

Vậy “Đông Châu sĩ” là gì?

“Đông Châu sĩ” là tên gọi chung của người Xuyên với giới sĩ tộc đến từ bên ngoài.

Khi Lưu Yên vào Xuyên nhậm chức có dẫn theo một nhóm người tài năng. Trong đó tương đối nổi danh có Ngô Ý (trong chính sử, muội muội của Ngô Ý trước đó được gả cho thứ tử của Lưu Yên sau đó lại gả cho Lưu Bị làm hoàng hậu), Bàng Hi, Triệu Vĩ, Đồng Phù, Hứa Tĩnh mấy người. Bởi vì mấy năm liền Quan Đông chiến loạn nên có mười mấy vạn lưu dân đổ vào Tây Xuyên. Trong số lưu dân này cũng có một số nhân tài. Tương đối nổi danh một chút có Đặng Chi, Đồng Hoà và Ngô Ban.

“Đông Châu sĩ ” từ khi theo Lưu Yên nhập Xuyên vẫn một mực bị sĩ tộc Xuyên Trung do Nhâm Kỳ, Cổ Long cầm đầu xa lánh, chèn ép. Vì vậy khi Lưu Yên và sĩ tộc Xuyên Trung phát sinh mâu thuẫn trầm trọng. Bọn họ liền kiên định không đổi ủng hộ Lưu Yên. Dựa vào sự ủng hộ mạnh mẽ của “Đông Châu sĩ”, Lưu Yên đã thành công trong việc dẹp tan sự uy hiếp của sĩ tộc Xuyên Trung, trấn áp tàn khốc sự phản loạn của Nhâm Kỳ, Cổ Long. Lúc ấy gần như các đại gia tộc nổi danh, hùng mạnh bị tàn sát hoàn toàn.

Thế nhưng điều đáng tiếc là Lưu Yên cũng không phải là một người có tâm kế, không có năng lực của một người chủ có tài trí, mưu kế kiệt xuất. Năng lực của hắn rất bình thường. Sau khi tiêu trừ mối uy hiếp của sĩ tộc Xuyên Trung, hắn rất nhanh chóng lại mắc phải một sai lầm tương tự. Đó chính là để mặc cho những nhân vật tiêu biểu của “Đông Châu sĩ” như Đồng Phù, Triệu Vĩ phát triển thế lực.

Mặc dù Đồng Phù, Triệu Vĩ là ”Đông Châu sĩ” nhưng thực ra lại là người Xuyên điển hình. Hai người này đã lợi dụng thân thể người Xuyên của mình đã thành công trong việc thu tóm các thế lực sĩ tộc Xuyên Trung còn sót lại. Cuối cùng đã hình thành một tập đoàn sĩ tộc Xuyên Trung hoàn toàn mới.

Nói một câu theo thuật ngữ hiện đại là: tất cả thành quả cách mạng của “Đông Châu sĩ” đã bị Đồng Phù, Triệu Vĩ, hai người của phái bảo thủ chiếm hết.

Thế nhưng cũng cần chỉ rõ ra rằng: Đồng Phù, Triệu Vĩ, đại diện cho giới sĩ tộc mới sinh ra ở Xuyên Trung rất khác biệt với sĩ tộc bản địa sinh trưởng ở Xuyên Trung.

Sau khi Lưu Chương kế vị Lưu Yên. Sĩ tộc Xuyên Trung hình thành ba phía rất rõ ràng. Quần thể sĩ tộc mới trỗi dậy ở Xuyên Trung, sĩ tộc Xuyên Trung bản địa và “Đông Châu sĩ”. Ba đại thế lực sĩ tộc này liên kết, trợ giúp lẫn nhau. Chúng cùng hình thành cộng đồng người lười ta gạt thống trị quan trường Xuyên Trung.

Dựa vào tình thế trước mắt mà nói, sĩ tộc Xuyên Trung mới trỗi dậy nắm quyền hành to lớn về chính quyền, quân sự.

Đồng Phù nắm giữ trọng binh. Gần như tất cả quan lại địa phương ở Tây Xuyên đều xuất phát là môn hạ của hai người Triệu Vĩ, Đồng Phù. Trong khi đó “Đông Châu sĩ” thì nắm giữ quân quyền. Ví dụ như Ngô Ý, cũng là người nắm quyền hành to lớn. Nếu so sánh thì giới sĩ tộc Xuyên Trung bản địa là thê thảm nhất. Với những nhân vật đứng đầu là Trương Tùng, Phí Thi, vương Luỹ, sĩ tộc bản địa Xuyên Trung chỉ đảm nhiệm một số chức quan nhàn tản không quan trọng. Với những người như Trương Nhiệm, Nghiêm Nhan, cũng không phải là những nhân vật trọng yếu nắm giữ quân đội, trong tay nhiều lắm cũng chỉ có hai, ba ngàn quân.

Thành Đô, đại sảnh của phủ Ích Châu mục.

Lưu Chương nhìn khắp văn quan, võ tướng trong đại sảnh, ánh mắt hần vô cùng hoảng sợ lên tiếng hỏi: “Nay Mã đồ phu dẫn theo hai mươi vạn binh mã tiến hành xâm phạm đại quy mô. Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Đại tướng Ngô Ý bước ra khỏi hàng nói: “Chúa công không cần kinh hãi. Mã đồ phu dẫn theo hai mươi vạn đại quân xâm phạm thực ra cũng chẳng có điều gì lo lắng. Quân ta chỉ cần phải tinh binh trấn thủ chặt hai nơi hiểm yếu Gia Manh Quan, Kiếm Các. Lại cử Đại tướng đóng quân ở trung tâm Tử Đồng điều khiển tác chiến. Quân Lương Châu tấn công lâu ngày không thể công chiếm, lương thảo tiếp tế khó khăn, tất sẽ lui binh”.

Đồng Phù cũng nói: “Tử Viễn nói rất đúng. Trước đây hãn tướng dưới trướng Mã đồ phu, Thái Thú Hán Trung là Trương Tú đã mấy lần khởi binh tấn công Gia Manh Quan nhưng đều thất bại lui binh đó sao. Lần này Mã đồ phu dù có tập hợp hai mươi vạn đại quân thì cuối cùng cũng chỉ e không thể làm nên cơm cháo gì. Chúa công bất tất phải lo lắng”.

Lưu Chương dùng tay áo lau mồ hôi trán, hần run run nói: “Nhưng ai là người có thể trấn thủ Gia Manh Quan, Kiếm Các?”

“Mặt tướng nguyện ý”.

“Mặt tướng nguyện ý”.

Lưu Chương vừa dứt lời, hãn tướng Xuyên Trung là Nghiêm Nhan, Trương Nhiệm trước sau bước ra khỏi hàng nói.

Lưu Chương nói: “Như vậy thì Trương Nhiệm hãy dẫn ba ngàn quân trấn thủ Gia Manh Quan. Nghiêm Nhan hãy dẫn ba ngàn quân trấn thủ Kiếm Các”.

Trương Nhiệm, Nghiêm Nhan đồng thanh nói: “Mặt tướng tuân lệnh”.

Lưu Chương lại nhìn Ngô Ý, Đồng Phù nói: “Tử Viễn (tên chữ của Ngô Ý) hãy thống lĩnh ban vạn đại quân trấn giữ Tử Đồng. Nguyên Trộ (tên chữ của Đồng Phù) hãy thống lĩnh mười vạn đại quân trấn giữ Lăng Trung. Phối hợp trợ giúp lẫn nhau”.

Đồng Phù, Ngô Ý ôm quyền nói: “Tuân lệnh”

Dinh thự của Trương Tùng.

Trưởng Sử Thục quận là Phí Thi và Vương Luỹ cùng nhau tới thăm.

Trương Tùng, Phí Thi, Vương Luỹ đều là người Xuyên Trung. Có thể nói ba người đều là những nhân tài kiệt xuất của giới sĩ tộc bản địa Xuyên Trung thế nhưng vì bị giới sĩ tộc Xuyên Trung mới trỗi dậy và “Đông Châu sĩ” chen ép, bước tiến của sĩ tộc Xuyên Trung bản địa rất gian nan. Một người năng lực xuất chúng như Trương Tùng mới chỉ là một Tông Sự, có thể nói là một chức quan rất hèn kém.

Trong sảnh, Trương Tùng, Phí Thi, Vương Luỹ cùng ngồi quan án.

Phí Thi nói: “Lần này Mã đồ phụ tỵ tập hai mươi vạn đại quân ở Hán Trung, có thể nói khí thế rất hung hăng. Đồng Phù, Ngô Ý thân nắm giữ binh quyền nhưng một người trốn tránh ở Lãng Trung, một người núp ở Tử Đồng. Trương Nhiệm, Nghiêm Nhan tuy là danh tướng Xuyên Trung nhưng trong tay chỉ có ba ngàn thủ hạ chỉ e rất khó có thể ngăn cản được sức mạnh của quân Lương”.

“Đúng vậy” Vương Luỹ cảm khái nói: “Bình thường chỉ thấy Ngô Ý, Đồng Phù tác oai tác quái, vênh vênh vào vào. Bây giờ đại quân Lương áp sát biên giới thì tất cả bọn chúng lại giống như con rùa rút cổ. Chúng lại đẩy người Xuyên chúng ta đi ra tiền tuyến làm bia đỡ đạn. Quả thực chúng coi thường người Xuyên chúng ta quá đáng”.

“Hừ...” Trương Tùng hừ một tiếng ý bảo hai người không nên nói vội. Sau khi hần đứng dậy đi ra ngoài cửa quan sát cẩn thận, phát hiện không có bất kỳ ai nghe lén, hần mới quay lại chỗ ngồi, thì thào nói với Vương Luỹ và Phí Thi: “Chỉ e Mã đồ phụ tỵ tập hai mươi vạn đại quân ở Hán Trung là hư trương thanh thế. Nếu như tại hạn tính không sai. Quân Lương rất có thể dùng chiêu giường đông kích tây. Trước tiên chúng giống trống khua chiêng ở Hán Trung làm ra vẻ chuẩn bị tấn công Gia Manh Quan, tới khi đại quân Tây Xuyên bị kéo tới Tử Đồng, Lãng Trung, chúng sẽ ngầm phái một toán quân tinh binh đi theo con đường nhỏ từ Âm Bình tiến thẳng tới Thành Đô”.

“Hả?”

“Gi?”

Phí Thi, Vương Luỹ kinh hãi khi nghe nói vậy, cả hai thất thanh nói: “Nếu quả như dự đoán của Vĩnh Niên. Đại quân Tây Xuyên ở xa mãi Tử Đồng, Lãng Trung trong lúc cấp bách nhất định sẽ không kịp quay lại phòng thủ. Quân Lương Châu sẽ nhân dịp đó đánh chiếm Thành Đô”.

“Không phải có thể mà là nhất định” Trương Tùng nói: “Từ Đạp Trung ra Âm Bình có một con đường nhỏ. Một đường từ Giang Du tới Phù Thành, qua Miên Trúc, Duyên Đồ đều không có bất kỳ một nơi hiểm yếu nào để phòng thủ. Trong các thành trì dọc đường cũng không có trọng binh trấn giữ. Mã đồ phụ chỉ cần phái ra ba ngàn tinh binh là có thể phá thành, nhốt trại, thẳng tiến tới Thành Đô”.

Phí Thi nói: “Như vậy chúng ta hãy mau chóng bẩm báo chúa công, sớm phái tinh binh trấn thủ con đường nhỏ Âm Bình”.

“Chậm đã” Trương Tùng khoát tay nói: “Tử Thư (tên chữ của Phí Thi), không thể”.

“Cái gì?” Vương Luỹ thất thanh hỏi: “Ý của Vĩnh Niên muốn gì?”

Trương Tùng nói: “Ta có ý định mang Tây Xuyên hiến cho Thừa tướng. Chẳng hay ý nhị vị thế nào?”

“A” Phí Thi vội vàng la lên: “Vĩnh Niên nói vậy là sai rồi. Chính sách của Mã đồ phụ thi hành ở Quan Trung có thể nói là đại nghịch bất đạo. Coi trọng thứ dân và thương nhân ti tiện, lại không tin dùng giới sĩ tộc chúng ta. Đi ngược lại với cổ huấn của thánh nhân, bỏ lễ, định chế. Mã đồ phụ làm điều ngang ngược như vậy, bỏ quên nguồn gốc. Chúng ta há có thể tiếp tay cho hần làm vậy sao?”

Trương Tùng cũng không phản bác lại, hần chỉ lạnh lùng hỏi ngược lại một câu: “Vậy nhị vị còn muốn tiếp tục làm thủ hạ dưới trướng Đồng Phù, Triệu Vĩ, Ngô Ý, làm cái đuôi của người khác sao? Đến bao giờ chúng ta mới có thể đoạt lại lợi ích của sĩ tộc Xuyên Trung chúng ta? Đến lúc nào sĩ tộc Xuyên Trung chúng ta mới chân chính nắm giữ binh quyền. Đến lúc nào chúng ta mới chân chính nắm giữ vận mệnh của chúng ta?”

“Cái này...”

Wương Luỹ, Phí Thi cứng họng.

Trương Tùng khẽ vỗ trán, hần trầm giọng nói: “Ta đã vẽ một bức địa đồ toàn bộ địa hình Tây Xuyên. Mấy ngày nữa ta sẽ mang theo bức địa đồ này tới Lạc Dương, yển kiến Thừa tướng phân tích rõ lợi hại. Nếu như Thừa tướng đồng ý duy trì lợi ích của giới sĩ tộc Xuyên Trung chúng ta, không áp đặt chính sách mới ở Quan Trung cho Tây Xuyên lúc đó Tùng mới dâng hiến địa đồ sau đó sẽ mang hết toàn lực giúp Thừa tướng vào Xuyên”.

Vương Ly nói: “Nếu như Mã đồ phu không nghe theo?”

Ánh mắt Trương Tùng lộ hàn quang, hần trầm giọng nói: “Vậy chúng ta hãy mang kẻ giường đồng kích tây của quân Lương Châu bẩm báo lên chúa công, đề nghị chúa công cử một toán tinh binh tới trấn thủ con đường nhỏ Âm Bình, đánh bại âm mưu của Mã đồ phu”.

“Được” Vương Ly trầm giọng nói: “Tính từ ngày Vĩnh Niên rời Xuyên, hãy lấy thời hạn ba tháng. Nếu trong ba tháng đó không có tin tức báo về, bọn ta sẽ lập tức báo lên chúa thượng để phái quân Ích Châu trấn giữ con đường nhỏ Âm Bình”.

“Ừ” Trương Tùng gật đầu nói: “Sau khi ta rời khỏi Tây Xuyên, Tử Thư, Tử Phục (tên chữ của Vương Ly) hãy âm thầm liên kết với Vương Bình, Trương Nhiệm, Nghiêm Nhan mấy người đó, sớm chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón quân Lương Châu vào Xuyên”.

Vương Ly nói: “Vĩnh Niên cứ yên tâm. Tử Quân (tên chữ của Vương Bình) chính là tộc đệ của tại hạ. Nhị vị tướng quân Trương Nhiệm, Nghiêm Nhan cũng là thuộc hạ cũ của Nhâm công, Cổ công đề bạt. Chúng ta chỉ cần nói với bọn họ là để duy trì lợi ích của sĩ tộc Xuyên Trung, là vì muốn báo thù cho Nhâm công, Cổ công, bọn họ nhất định sẽ theo chúng ta”.

“Như vậy tốt quá” Trương Tùng nói: “Việc này không nên chậm trễ. Ngay ngày mai ta sẽ khởi hành đi Lạc Dương”.

Phí Thi, Vương Ly ôm quyền nói: “Vĩnh Niên huynh bảo trọng”.

Lưu Biểu thiết yển khoản đãi sĩ tộc Kinh Tương, Tào Tháo là khách quý nên đương nhiên cũng tham dự.

Rượu quá ba tuần, Lưu Biểu đột nhiên đứng dậy quát to: “Ta có một câu, chư vị hãy lắng nghe”.

Âm thanh trong đại sảnh dần dần trở nên nhỏ xuống, ánh mắt của mọi người đều nhìn vào người Lưu Biểu.

Lưu Biểu liếc nhìn một vòng quanh đại sảnh, hần cất cao giọng nói: “Cô nay tuổi già sức yếu, dù vẫn còn lòng duy trì chính sự nhưng là lực bất tòng tâm. Hai con trai tuổi còn nhỏ, tài trí dần dần, không đủ lực gánh vác trách nhiệm trấn giữ Kinh Tương. Nay Cô có ý nhường Kinh Châu cho Tào công, khẩn cầu Tào công trấn giữ Kinh Châu. Chẳng hay ý của chư vị thế nào?”

Lập tức trong đại sảnh trở nên vô cùng tĩnh mịch.

Ngoại trừ Hàn Huyền và một số ít người biết ý định thực sự của Lưu Biểu, còn gần như tất cả sĩ tộc Kinh Tương đều cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Mặc dù bọn họ cũng có ý nghênh đón Tào Tháo vào làm chủ kinh Châu thế nhưng tất thấy mới chỉ ở giải đoạn chuẩn bị, căn bản vẫn chưa bước tới giai đoạn tiến hành thực sự. Mấy đại sĩ tộc Sái, Hoàng, Vương, Hàn thậm chí còn chưa chính thức thông qua sự việc này. Bọn họ thực sự không thể ngờ hôm nay Lưu Biểu lại nói ra những lời này trên bàn yến tiệc.

Trong lúc cấp bách không ai dám nghĩ xem lời nói này của Lưu Biểu là thật lòng hay chỉ là dò xét. Đám sĩ tộc Kinh Tương trong đại sảnh chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, không ai dám tùy tiện bày tỏ thái độ.

Trong bầu không khí làm kẻ khác nghẹt thở, đột nhiên Tào Tháo đứng dậy, hần nhìn Lưu Biểu vái chào một cái thật dài và nói với giọng vô cùng thành khẩn: “Tháo lâm vào thế cùng, may được Lưu Kinh Châu không chê mới được làm huyện lệnh Tân Dã. Tháo thực tâm rất cảm kích, thực không dám có vọng tưởng như vậy”.

Lưu Biểu nói: “Năng lực của Tào công hơn Biểu này gấp bội. Không cần từ chối”.

Tào Tháo vội la lên: “Nếu Lưu Kinh Châu vẫn khư khư cố chấp thì Tháo chỉ còn cách cao bay chạy xa mà thôi”.

“Tào công sợ rằng bản thân Cô cố ý dò xét sao?” Lưu Biểu đột nhiên mỉm cười, bất chợt hắt quát to: “Người đâu?”

Ngay lập tức có một viên tiểu lại tay nâng ần tín, tiết việt từ sau bức bình phong đi ra. Lưu Biểu cầm lấy ần tín, tiết việt trình trọng đặt trên án. Hắn một lần nữa nhìn Tào Tháo nói: “Ấn tín và tiết việt đều ở đây. Xin mời Tào công”.

“Chúa công không thể” Lưu Biểu vừa dứt lời, bất chợt có một viên tiểu lại tiến lên hai bước, quỳ trước đại sảnh, hấn dập đầu khốc không thành tiếng nói: “Kinh Châu là cơ nghiệp của chúa công một tay lập nên. Há có thể dễ dàng trao vào tay người sao? Nếu chúa công vẫn khẳng khẳng không bỏ ý định, hạ quan nguyện lấy cái chết ngay dưới thềm này để thể hiện lòng mình”.

“Cần gì người phải chết dưới thềm này?” Sắc mặt Lưu Biểu vô cùng lạnh lùng, hấn quát to: “Thân vệ đâu? Hãy mau chóng mang kẻ không biết thức thời vụ này ra ngoài...chém đầu răn chúng”.

“Tuân lệnh!”.

Ngay lập tức có hai tên giáp sĩ như lang như hổ bước nhanh vào trong đại sảnh, bắt viên tiểu lại đi ra ngoài. Viên tiểu lại cố sức giãy giụa, Hấn ngửa mặt lên trời gào to: “Chúa công, hạ quan chết không nhắm mắt. Chết không nhắm mắt”.

Chỉ trong chốc lát, giáp sĩ đã mang đầu lâu của viên tiểu lại máu vẫn chảy đầm đìa vào trong đại sảnh.

Sĩ tộc Kinh Tương trong đại sảnh thực sự không ngờ Lưu Biểu lại thực sự giết viên tiểu lại đó. Tất cả biến sắc nhìn nhau, trong lúc này không ai dám bước ra khuyên can Lưu Biểu chuyện nhường Kinh Châu cho Tào Tháo nữa. Trong mắt Tào Tháo không khỏi xuất hiện một tia nghiêm túc. Nếu không phải Bàng Thống đã chỉ điểm trước cho hấn thì hấn cơ hồ đã bị Lưu Biểu này lừa gạt vào chỗ chết rồi.

Lưu Biểu đờng đờng sát khí nhìn mọi người trong đại sảnh quát: “Ai dám khuyên Cô nữa thì hãy nhìn gương tên tiểu lại đó”.

Sái Mạo hít một hơi thật sâu, hấn đột nhiên bước ra khỏi hàng, hướng Tào Tháo vái chào rồi cao giọng nói: “Cung thỉnh Tào công lưu thủ Kinh Châu”.

Hoàng Thừa Ngạn, Vương Sán, Hàn Huyền mấy người cũng rối rít bước ra khỏi hàng, cùng kêu lên phụ họa: “Cung thỉnh Tào công lưu thủ Kinh Châu”.

Một khi tứ đại sĩ tộc đã biểu thị thái độ. Sĩ tộc Kinh Tương còn lại cũng tranh nhau noi theo, tất cả rối rít bước ra khỏi hàng cùng xin Tào Tháo tiếp quả Kinh Châu. Ánh mắt Lưu Biểu lạnh lùng bàng quan, sắc mặt bình thản lạnh lùng. Hấn thầm nghĩ rốt cuộc bọn này đã nói ra suy nghĩ thực sự của mình. Một khi các người đã bắt nhân vậy thì đừng trách Cô bất nghĩa.

Bất chợt trong lúc đó Lưu Biểu nhếch miệng cười đầy sát khí, đánh ác.

“Leng keng” Đột nhiên trong đại sảnh vang lên âm thanh của kim loại va chạm vào nhau.

Mọi người nghe thấy âm thanh đó vội vàng quay đầu nhìn. Công tử Lưu Kỳ từ sau bình phong bước ra. Lưu Kỳ cầm song kiếm trong tay, sắc mặt đầy sát khí. Lưu Kỳ liếc nhìn sĩ tộc Kinh Tương trong đại sảnh, hấn quát to: “Uổng công phụ thân ta xưa nay hậu đãi các người. Không ngờ các người lại là lũ tiểu nhân bội tín như thế. Các người muốn đón Tào Tháo mà phản bội phụ thân ta. Ta không thể nhẫn nhịn được nữa. Người đâu?”

“Ô”.

Lưu Kỳ vừa quát lên thì trong đột nhiên trong đại sảnh vang lên một tiếng hét như sấm gần như chấn vỡ màng tai của mọi người.

Mọi người vội vã quay đầu nhìn thì thấy một đám dã nhân toàn thân mặc da thú đang chen chúc nhá tiến vào đại sảnh. Tên dã nhân đi đầu vóc người cao lớn, khoảng hơn một trượng. Mắt to như chuông đồng, da như than lửa. Trong tay hấn cầm một cái vỏ sắt vừa to vừa nặng. Trên cổ hấn đeo một dây xích làm bằng đầu lâu người.

Dã nhân này không ai khác mà chính là con trai của lão Phiên vương Vô Lăng Sa Đà, tân Phiên Vương Sa Ma Kha.

Nhìn thấy tướng mạo Sa Ma Kha như hung thần ác sát đến ngay một người có kiến thức rộng lớn như Tào Tháo cũng không khỏi hít một hơi thật sâu.

Lưu Kỳ vung tay lên quát to: “Trối lại tất cả cho bản công tử”.

“Ồ”.

Sa Ma Kha âm âm trả lời, hất vung tay lên. Mười mấy tên dã nhân sau lưng hất ủa lên xô ngã sĩ tộc Kinh Tương trong đại sảnh.

Tuy Sái Mạo là anh vợ Lưu Biểu nhưng hất cũng không ngoại lệ. Sái Mạo tức giận nhìn Lưu Kỳ quát to: “Lưu Kỳ, người điên hả? Dám vô lễ như vậy ư?”

“Điên ư?” Lưu Kỳ lãnh đạm nói: “Bản công tử không điên mà là các người điên rồi”.

“Người!” Sái Mạo nổi giận, hất nhìn Lưu Biểu nói: “Chúa công, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không ngăn công tử lại?”

“Không cần” Trên gương mặt Lưu Biểu đột nhiên hiện lên sát khí, sự hung ác. Hất lãnh đạm nói: “Ý của công tử cũng là ý của Cô”.

“Hả? Là ý của chúa công sao?” Sái Mạo, Hoàng Thừa Ngạn, Vương Sán giật mình kinh hãi, thất thanh nói: “Mới vừa rồi chúa công còn muốn nhượng lại Kinh Châu”.

“Ai” Tào Tháo vẫn một mực ngồi yên từ nãy giờ đột nhiên thở dài một tiếng. Hất nhìn Sái Mạo, Hoàng Thừa Ngạn mấy người nói: “Chẳng lẽ chư vị vẫn chưa nhìn ra sao? Hôm nay Lưu Kinh Châu bày ra tiệc này chính là bố trí Hồng Môn yến. Lưu Kinh Châu là muốn diệt trừ chư vị và Cô đây, chấm dứt hậu hoạn. Cô đã làm liên lụy tới chư vị rồi”.

“Hả?” Sái Mạo, Hoàng Thừa Ngạn, Vương Sán vội hỏi Lưu Biểu: “Chúa công, vì sao lại vậy?”

Lưu Biểu lãnh đạm nói: “Các người có ý muốn vứt bỏ Cô, vì sao Cô không thể giết các người?”

“Lưu Biểu người điên rồi” Sái Mạo giận dữ quát to. “Năm đó nếu không phải là ta thì một thư sinh như người sao có thể trở thành chủ Kinh Châu? Ta lại còn chịu thiệt gả muội muội cho người. Ta không ngờ ngay hôm nay người lại lấy oán báo ân. Ta thật sự có mắt như mù lại đi thờ phụng một lễ tiểu nhân vong ân bội nghĩa như người”.

Bình!

Sái Mạo vừa dứt lời, lưu Kỳ đã vung tay tát một cái rất mạnh vào mặt Sái Mạo. Lưu Kỳ chỉ vào mặt Sái Mạo mắng: “Người vong ân phụ nghĩa chính là người”.

“Lưu Biểu, thất phu!” Thái Thú Giang Hạ là Hoàng Tổ cố sức vùng vẫy hai cái nhưng vẫn không thoát ra được, hất tức giận mắng: “Hôm nay dù người có thể giết chết Lão Tử ta, Lưu thị của người cũng không có một kết cục tốt đẹp. Con trai Hoàng Xa của Lão Tử sẽ thống lĩnh đại quân Giang Hạ tiến tới Tương Dương báo thù cho Lão Tử. Ha ha ha”.

“Cô ở Tương Dương chờ con người tới báo thù” Lưu Biểu cười âm hiểm rồi hất quát lên: “Mang tất cả ra ngoài bên đầu”.

Trương Tùng nhìn Mã Dục vái chào rồi hất cung kính nói: “Tại hạ Trương Tùng, Tông Sự Ích Châu tham kiến Thừa tướng”.

“Ích Châu Trương Tùng?”

Sắc mặt Giả Hủ khê biến, hất vội vàng tiến tới thì vào tai Mã Dục mấy câu.

Mã Dục lập tức tiến tới đỡ Trương Tùng đứng dậy. Hất vui mừng nói: “Tiên sinh hãy mau đứng dậy”.

“Tạ ơn Thừa tướng”.

Trương Tùng không khỏi đắc ý khi hắn thấy Mã Dục dùng hậu lễ đối đãi. Hắn bái lạy một lần nữa rồi cùng Mã Dục ngồi quanh án.

Mã Dục hỏi: “Tiên sinh không quản ngại đường xa ngàn dặm từ Tây Xuyên tới Lạc Dương là có chỉ giáo gì?”

Trương Tùng đưa tay vuốt chòm râu ngắn rồi hắn ra vẻ giận dữ nói: “Thừa tướng cho là Xuyên Trung không có người có thể đoán ra kế giương đông kích tây của Thừa tướng sao?”

Mã Dục giả bộ không hiểu hỏi: “Hà cớ gì tiên sinh lại nói những lời ấy?”

Trương Tùng nói: “Thừa tướng muốn dùng kế nghi binh lôi kéo đại quân Tây Xuyên ra đường Tử Đồng, Lăng Trung. Thừa tướng lại âm thầm phía một toán tinh binh lẻn theo con đường nhỏ Âm Bình thừa dịp tiến đánh Thành Đô, có phải vậy không?”

Mã Dục kinh hãi, biến sắc hỏi: “Tại sao tiên sinh lại biết được?”

Trương Tùng hỏi: “Tùng chỉ muốn hỏi Thừa tướng xem có phải thế không?”

Mã Dục nói: “Đúng như vậy”.

Trương Tùng nói: “Chẳng lẽ Thừa tướng không sợ Lưu Ích Châu sẽ phái một toán tinh binh trấn giữ con đường nhỏ Âm Bình sao? Một khi đã như vậy quân tinh binh của Thừa tướng sẽ lâm vào tuyệt cảnh tiến không được mà thoái cũng không xong, chết không có chỗ chôn”.

“Cô khinh thường người Xuyên quá” Mã Dục toát mồ hôi lạnh, hắn nhìn Giả Hủ nói: “Văn Hoà, hãy cấp tốc báo tin cho Cam Ninh tướng quân ở Trường An quay về Lạc Dương. Việc kỳ tập Tây Xuyên hãy hoãn lại”.

“Thừa tướng không cần nóng vội như thế” Trong lòng Trương Tùng vô cùng khoái trá khi hắn thấy Mã Dục khẩn trương như vậy. Hắn khoát tay ngăn cản nói: “Mặc dù Xuyên Trung không thiếu danh sĩ nhưng người có thể phá giải kế giương đông kích tây của Thừa tướng cũng chỉ có mấy người nhìn thấu nhưng cũng chưa chắc đã vì Lưu Chương mà hiến kế”.

“Hả?” Mã Dục nói: “Xin rửa tai lắng nghe”.

Trương Tùng nói: “Lưu Chương là kẻ hèn yếu, nhu nhược. Bàng Hi, Triệu Vĩ thâm tóm quyền hành, làm điều sai trái. Sĩ tộc Xuyên Trung oán thán dậy đất, dân chúng lầm than không thể tả, chỉ hy vọng Thừa tướng vào làm chủ Tây Xuyên. Ôi...”.

Mã Dục nói: “Cô cũng có ý tạo phúc cho Tây Xuyên nhưng đường trong Thực gian khó”

Trương Tùng lấy từ trong ống tay áo ra một cuốn sách lụa, hắn nhìn Mã Dục nói: “Tại hạ thường đi khắp đó đây Tây Xuyên, tự tay vẽ một bản đồ địa hình Tây Xuyên. Nay Tùng có ý muốn hiến Thừa tướng, trợ giúp Thừa tướng vào Xuyên. Thế nhưng...”.

Bàn tay Mã Dục đã đưa ra một nửa vội rút lại, hắn khoát tay nói: “Tiên sinh cứ nói. Đừng ngại”.

Trương Tùng nghiêm nghị nói: “Tại hạ muốn Thừa tướng phải lập lời thề. Sau khi Thừa tướng vào Xuyên phải coi trọng lợi ích của người Xuyên. Tuyệt đối không được áp dụng chính sách mới ở Quan Trung đối với sĩ tộc, dân chúng Tây Xuyên. Chẳng hay như vậy có được không?”

Mã Dục nghe vậy chần chừ nói: “Cái...”.

Trương Tùng thấy Mã Dục do dự không quyết thì hắn nói tiếp: “Nếu Thừa tướng nguyện lập lời thề, tại hạ có thể thuyết phục danh tướng Xuyên Trung là Trương Nhiệm, Nghiêm Nhan quay giáo về với Thừa tướng, dâng tặng Gia Mạnh Quan, Kiếm Các, cung nghênh đại quân của Thừa tướng vào Xuyên”.

”Hả?”

Nghe vậy tim Mã Dục đập thình thịch.

Kể từ sau khi thu phục Hán Trung, quân mật thám Lương Châu đã thu thập được rất nhiều thông tin về Tây Xuyên. Rất nhiều lần Mã Dục đã được nghe nói tới đại danh của danh tướng Xuyên Trung là Trương

Nhiệm, Nghiêm Nhan. Thái Thú Hán Trung là Trương Tú cũng đã mấy lần khởi binh tấn công Gia Manh Quan, hấn muốn giải trừ chướng ngại ngăn cản đại quân của Mã Dục vào Xuyên trong tương lại nhưng cuối cùng vẫn thất bại trong tay Trương Nhiệm.

Trương Nhiệm có thể làm Trương Tú mấy lần thất bại là đủ thấy hấn rất có tài năng.

428. Chương 331 : Chúa Công, Kinh Châu Xảy Ra Đại Sự Rồi

“Thế nhưng rất đáng tiếc” Lý Túc kích động nói: “Thậm chí Tào Tháo đã biết trước kế hoạch của Lưu Biểu. Hấn âm thầm cấu kết với Sái Trung, Sái Hoà đóng đại quân ở bên ngoài thành Tương Dương. Lưu Biểu vẫn chưa kịp động thủ, hai ngàn Phiên binh trong thành Tương Dương đã bị Ngụy Diên, Văn Sính chỉ huy tinh binh Kinh Châu chém tận, giết tuyệt, Phiên Vương Sa Ma Kha cũng bị Trương Liêu giết chết, cả tông tử của Lưu Biểu là Lưu Bàn vừa dẫn đại quân vượt Trường Giang đã trúng mai phục, toàn quân bị tiêu diệt. Bản thân Lưu Bàn đã bị mãnh tướng Kinh Châu là Hoàng Trung chém đầu”.

“Ôi” Mã Dục kích động nói: “Tào Tháo này quả thật là người mệnh lớn”.

Lý Túc nói: “Chúa công, hiện tại Tào Tháo vừa mới làm chủ Kinh Châu, thế cục chưa ổn định, sao chúa công không xuất binh nam chinh?”

“Thôi” Mã Dục khoát tay nói: “Lúc này dù thế cục Kinh Châu chưa ổn định nhưng đợi khi Cô điều đại quân từ các nơi tới Nam Dương, điều phối đủ lương thảo, đồ quân nhu cũng phải mất hơn nửa năm chuẩn bị, khi đó Tào Tháo cũng đã sớm bình định được thế cục Kinh Châu. Hơn nữa việc đại quân nhập Xuyên đã ở thế như tên trên dây cung, há có thể tùy tiện bãi bỏ sao?”

“Chúa công lo lắng rất đúng” Pháp Chính phụ họa: “Lưu Biểu chết việc Tào Tháo vào làm chủ Kinh Châu rất khó tránh khỏi cục diện có biến động lớn. Tuy nhiên Sái, Hoàng, Vương, Hàn, tứ đại môn phiệt Kinh Tương này hoàn toàn nắm binh quyền thủy, bộ đại quân Kinh Châu, có sự ủng hộ của tứ đại môn phiệt, Tào Tháo sẽ nhanh chóng bình định cục diện Kinh Châu”.

“Ai’ Giả Hủ cũng không khỏi tiếc nuối nói: “Chẳng qua là một cơ hội tốt như vậy đã phải bỏ qua. Nếu chúng ta có thể sớm chuẩn bị sẵn sàng thì cho dù không thể đánh chiếm toàn bộ Kinh Châu, ít nhất cũng có thể chiếm được Tương Dương. Thủy quân của Cam Ninh tướng quân cũng có chỗ hạ trại. Sau này phần thắng trong việc chinh phạt quân Đông Ngô sẽ tăng lên rất nhiều”.

“Không vội” Mã Dục trầm giọng nói: “Chỉ cần lần này chúng ta có thể thuận lợi nhập Xuyên, sớm muộn gì Kinh Châu cũng là vật trong túi của Cô”.

Năm Kiến An, Hán Hiến Đế thứ mười một, Mã Dục dùng Cam Ninh làm chủ tướng, Trần Đáo, Mạnh Đạt làm phó tướng, Pháp Chính làm quân sư chỉ huy một vạn thủy quân tinh nhuệ âm thầm xâm nhập con đường nhỏ Âm Bình, tập kích bất ngờ Thành Đô.

Hạ tuần tháng tám, trải qua hơn nửa tháng hành quân gian khổ, với cái giá là hơn một nửa thương vong, quân lính bản bộ của Cam Ninh đã đi xuyên qua con đường nhỏ Âm Bình, không đánh mà thắng, đánh chiếm Đạp Trung. Sau khi nghỉ ngơi lấy lại sức đôi chút ở Đạp Trung đôi chút, lại tiếp tục hành quân tiếp cận Thành Đô.

Đầu tháng chín, sau khi biết quân bản bộ của Cam Ninh đã thuận lợi vượt qua con đường nhỏ Âm Bình, Mã Dục khởi mười vạn đại quân (trên thực tế chỉ có ba vạn) tiến ra Nam Trịnh, thảo phạt Tây Xuyên. Các tướng Tây Xuyên là Trương Nhiệm, Nghiêm Nhan, Vương Bình dẫn quân tiếp ứng, đại quân Tây Lương thuận lợi tiến qua Gia Manh Quan, Kiếm Các. Sau khi ra khỏi Kiếm Các, thiết kỵ Tây Lương chia quân ra làm hai đường. Một đường do Mã Dục và quân sư Giả Hủ chỉ huy thẳng tiến đánh Tử Đồng. Một đường do Mã Dục tự mình chỉ huy tiến thẳng tới đánh chiếm Lăng Trung.

Trung tuần tháng chín, hai đạo quân Tây Lương đồng thời xuất hiện ở chân thành Tử Đồng và Lăng Trung.

Hạ tuần tháng chín, Cam Ninh chỉ huy năm ngàn tinh binh đánh giết tới chân thành Thành Đô. Trưởng tử của Lưu Chương là Lưu Tuấn cùng đại thần Bàng Hi, Triệu Vĩ đều chủ trương gắng sức tử thủ, chờ đại quân của Ngô Ý, Đồng Phù từ Tử Đồng, Lăng Trung quay về cứu viện. Lưu Chương không nghe theo, cố ý mở cửa thành đầu hàng. Tướng trấn thủ Lăng Trung là Đồng Phù tự sát, phó tướng là Dương Hoài và Cao Bái dẫn quân đầu hàng.

Đầu tháng mười, tướng trấn thủ Tử Đồng là Ngô Ý dẫn quân đầu hàng. Đại quân Tây Lương không đánh mà thắng, nhanh chóng bình định Tây Xuyên.

Tào Tháo đang mật đàm cùng với Bàng Thống. Bàng Thống chỉ tay vào bản đồ nói: “Chúa công, xin hãy nhìn. Địa hình phương bắc là bình nguyên, thiết kỵ Tây Lương tung hoành ngang dọc, thiên hạ vô địch, hơn nữa Mã đồ phu dùng Thiên Tử để uy hiếp chư hầu. Quân ta quả thật không thể tranh chấp với chúng. Trung Nguyên Viên Thiệu mặc dù yếu nhược nhưng hai châu Duyện, Dự là nơi chiến địa. Hơn nữa nơi này đã xảy ra chiến loạn, sinh linh oán thán. Chủ nhân thế thịnh mới có thể trấn thủ lâu dài, lúc này càng không nên lấy. Phía đông Tôn Quyền tuy còn trẻ tuổi nhưng trên dưới một lòng, thủy quân Đông Ngô tinh nhuệ, Chu Du là một nhân tài hiếm gặp, cũng không được vội vàng đánh chiếm, trước tiên phải kết đồng minh để cùng nhau chống cự với Mã đồ phu”.

“Ừ”.

Tào Tháo nghe xong liền tục gật đầu.

Cuối cùng Bàng Thống chỉ vào Tây Xuyên, hần trầm giọng nói: “Tây Xuyên đồng cỏ ngàn dặm phì nhiêu. Trăm họ giàu có, thịnh vượng. Lưu Chương yếu đuối, bất tài, khó có thể giữ được. Đây chính là ý trời ban cho chúa công. Sao chúa công không mau chóng đánh lấy để mưu đồ nghiệp Vương bá?”

Tào Tháo nói: “Thế nhưng Cô nghe nói Mã đồ phu cũng đang định chinh phạt Tây Xuyên”.

Bàng Thống nói: “Đây chính là cơ hội tốt cho chúa công”.

“Hả?” Tào Tháo nói: “Xin chỉ giáo”.

Bàng Thống nói: “Mã đồ phu thực hiện ở Quan Trung cái gọi là chính sách mới. Theo đó mấy loại người từ thương nhân, tiểu phu, nông dân, thậm chí cả bọn nô lệ cũng được tuyển chọn làm quan lại, hoàn toàn đi ngược lại chính sách được áp dụng từ Lương Hán tới nay (Đông Hán và Tây Hán), làm suy yếu nghiêm trọng ảnh hưởng của sĩ tộc thiên hạ, xét lại chế độ phong quan, khoa cử, uy hiếp nghiêm trọng sự sinh tồn của giai cấp sĩ tộc vì vậy Thống có thể đoán chắc rằng một khi Mã đồ phu nhập Xuyên, nhất định sẽ vấp phải sự phản đối kịch liệt của sĩ tộc Tây Xuyên”.

Tào Tháo nói: “Ý của Sĩ Nguyên là...”.

Bàng Thống nói: “Sao chúa công không lấy cơ trợ giúp Lưu Chương dẫn đại quân vào Tây Xuyên sau đón giả đồ phạt Quốc, diệt Ngưu”.

“Giả đồ phạt Quốc diệt Ngưu?” Tào Tháo nghe vậy vui mừng nói: “Diệu kế!”.

“Chúa công” Tào Tháo vừa dứt lời, Lưu Diệp vội vã đi vào nói: “Mật thám ở Tây Xuyên vừa mới cấp báo: Lưu Chương đã hiến thành đầu hàng, Mã đồ phu đã bình định Tây Xuyên”.

“Hả?” Người kiêu hùng như Tào Tháo nghe thấy tin này cũng không khỏi biến sắc, hần kinh hãi hỏi: “Sao có thể xảy ra điều này? Tính theo thời gian, hần cuộc chiến Tây Xuyên bây giờ mới bắt đầu, chỉ e lúc này đại quân Tây Lương của Mã đồ phu vẫn còn tấn công Gia Mạnh Quan. Tại sao chúng có thể nhanh chóng đánh tới Thành Đô, bức bách Lưu Chương dâng thành đầu hàng như vậy?”

“Mã đồ phu có nội ứng trong quân Tây Xuyên. Quân Tây Lương không đánh mà thắng, chiếm được Gia Mạnh Quan và Kiếm Các. Mười mấy vạn đại quân Tây Xuyên của Ngô Ý và Đồng Phù bị bao vây ở bên trong thành Lăng Trung và Tử Đồng” Lưu Diệp nói: “Mã đồ phu lại phái một toán kỳ binh đi theo con đường nhỏ Âm Bình kỳ tập Thành Đô, quân Xuyên bị giết trở tay không kịp”.

Tào Tháo nghiêm nghị nói: “Thì ra là thế”.

Trên mặt Bàn Thống không khỏi hiện lên sự khó xử. Lúc trước hắn vừa mới nói Mã đồ phu nhập Xuyên sẽ gặp phải sự chống cự kịch liệt của sĩ tộc Tây Xuyên, không ngờ hắn nói còn chưa lâu thì lại có tin nói Mã đồ phu được sự tiếp ứng của sĩ tộc Tây Xuyên đã dễ dàng nhập Xuyên. Không thể nghi ngờ gì nữa đây chính là một sự phủ nhận tàn nhẫn đối với năng lực của Bàn Thống.

Hiển nhiên Tào Tháo cũng hiểu rõ sự khó xử của Bàn Thống. Hắn lên tiếng khuyên nhủ: “Sĩ Nguyên không cần phải lo lắng. Sĩ tộc Tây Xuyên phe phái như rừng, bên trong không ngừng đấu tranh với nhau. Có người trợ giúp Mã đồ phu thì cũng không phải là điều ngạc nhiên”.

Bàn Thống sau khi suy nghĩ lại, hắn nhìn Tào Tháo nói: “Chúa công, nếu Mã đồ phu đã chiếm Tây Xuyên, Kinh Châu đã ở thế nguy rồi”.

Lưu Diệp nói: “Sao chúa công không thừa dịp quân Lương Châu với tới Tây Xuyên, tình hình chưa ổn xuất binh đoạt lại?”

“Không còn cơ hội nữa rồi” Tào Tháo không khỏi tiếc nuối, hắn thở dài nói: “Hiện tại Mã đồ phu đã chiếm cứ Tây Xuyên, cứ coi như Cô tự mình dẫn đại quân đi tranh đoạt thì chỉ e cũng không thể chiếm được bất kỳ lợi thế nào. Một khi tranh đoạt bất lợi rất có thể sẽ bị quân Tây Lương thừa cơ chiếm đoạt mất Kinh Châu như vậy thì được không bù mất. Hơn nữa thế cục Kinh Châu vẫn chưa ổn định, vẫn còn tồn tại rất nhiều bất ổn”.

“Thế nhưng nếu chúa công muốn tranh đoạt Tây Xuyên thì không phải là đã hoàn toàn hết cơ hội” Bàn Thống nói: “Nếu Thống dự liệu không sai: Đầu mùa xuân sang năm rất có thể Chu Du sẽ ra tay với Viên Thiệu ở Trung Nguyên. Nếu Trung Nguyên có biến, Mã đồ phu sẽ chuyển chiến lược trọng tâm sang phía đông, chờ tới khi quân Lương Châu và quân Đông Ngô đánh giết không phân thắng bại, cơ hội đánh chiếm Tây Xuyên của chúa công sẽ tới”.

“Lúc này không còn diệu kế nào khác, cũng chỉ còn có thể chờ đợi” Tào Tháo gật đầu nói: “Thế nhưng việc cấp bách hiện nay là cử sứ giả tới Lư Giang liên kết đồng minh hỗ trợ lẫn nhau với Tôn Quyền”.

Bàn Thống nói: “Thống nguyện ý”.

Trương Tùng, Phí Thi, Vương Lữ đại diện cho sĩ tộc Tây Xuyên đang thảo luận với Giả Hủ, Pháp Chính về việc phân phối quyền lực ở Tây Xuyên.

Trong những trường hợp như này, Mã Dục không tiện ra mặt. Nếu như Mã Dục thực sự có mặt ở đây thì ngược lại hắn sẽ làm Giả Hủ, Pháp Chính vướng chân vướng tay, khó có thể phát huy hết năng lực của mình vì vậy Mã Dục giao hết việc này cho Giả Hủ, Pháp Chính, bản thân hắn dẫn Điển Vi, Mã Đại đi ngắm cảnh. Dù sao Mã Dục cũng là người hiện đại, hắn biết Tây Xuyên chính là một nơi tàng trữ mỹ nhân.

Lần này vất vả vào Xuyên, đương nhiên phải vợ vét một ít mỹ nhân quay về Lạc Dương.

Trong mật thất, Trương Tùng, Phí Thi, Vương Lữ biểu hiện giống như ba gian thương, cân đong từng lạng một. Giả Hủ, Pháp Chính đã xuất tất cả vốn liếng, gấp chiêu phá chiêu. Đôi bên rao giá trên trời rồi lập tức trả giá, tranh cãi nhau cả nửa ngày rốt cuộc hai bên cũng xuất ra quân bài tẩy của mình.

“Mười lăm vạn quân Xuyên nhất định phải rời khỏi Tây Xuyên” Giả Hủ nói với giọng nhất quán của mình: “Hơn nữa các quận Ích Châu chỉ được phép giữ lại ba ngàn binh lính. Việc nào cũng có thể thương lượng được, duy nhất việc này là không thể thương lượng. Tại hạ cũng đã lực bất tòng tâm, chỉ hy vọng ba vị cũng đừng quá nháp nháp”.

“Được” Trương Tùng bất đắc dĩ nói: “Thế nhưng tại hạ cũng cần phải biết mười lăm vạn quân Xuyên sẽ được chuyển đi đâu?”

“Đương nhiên điều này có thể” Giả Hủ nói: “Theo như tại hạ biết mười lăm vạn quân Xuyên có thể sẽ tới mở đồn điền ở Nam Dương, có thể được phép mang theo gia quyến tới đồn điền ở Nam Dương. Thế nhưng ba vị tiên sinh cũng phải giải thích rõ cho ba quân tướng sĩ Tây Xuyên: Chế độ đồn điền ở Nam Dương áp dụng chính sách bốn, sáu. Lưu lại quê hương không bằng đi xa có cuộc sống sung túc hơn”.

Phí Thi nói: “Địa bàn Ba Quận rộng lớn, lại tiếp giáp với Kinh Châu. Nếu chỉ có ba ngàn quân canh phòng, chỉ e rất khó cự lại với quân Kinh Châu”.

Pháp Chính nói: “Về điểm này, ba vị không cần lo lắng, Thừa tướng đã có sắp xếp chu đáo. Khi đó Thái Thú Hán Trung, Trương Tú sẽ chuyển tới làm Thái Thú Ba Quận. Trương Tú tướng quân có năm ngàn tinh binh bản bộ, hơn nữa Trương Vệ, Dương Ngang, Dương Nhiệm có một vạn tinh binh quân Hán Trung, trấn thủ một thành nhỏ Vĩnh An thì không có vấn đề gì”.

“Nếu thừa tướng đã có sắp xếp như vậy, tôi cũng không buồn lo vô cớ” Trương Tùng nói tiếp: “Thế nhưng tại hạ cũng hy vọng Thừa tướng có thể thủ tín, không nên làm tổn hại tới lợi ích của sĩ tộc Tây Xuyên”.

“Một khi Thừa tướng đã hứa sẽ không có ai dám bội ước” Ánh mắt Giả Hủ hiện lên vẻ xảo trá, hần chuyển giọng nói tiếp: “Thế nhưng Thừa tướng chỉ hứa bảo vệ lợi ích của sĩ tộc Tây Xuyên bản địa, trong khi đó Đồng Phù, Triệu Vĩ đều thuộc Đông Châu sĩ, Đông Châu sĩ không thuộc nhóm phải bảo vệ lợi ích. Điểm này hiển nhiên ba vị không phản đối chứ?”

“Cái này...” Trương Tùng lập tức cau mày lại, hần nói vẻ buồn bực: “Thừa tướng làm vậy khó tránh khỏi những lời hiềm nghi lật lọng”.

Phí Thi, Vương Ly cũng nói: “Tá điền Tây Xuyên, điền sản trong mười thành thì trong chín thành tập trung trong tay Đồng Phù, Triệu Vĩ và Đông Châu sĩ. Những tá điền, điền sản này vốn thuộc về sĩ tộc Tây Xuyên. Thế nhưng kể từ khi Lưu Yên vào Xuyên đã bị Đông Châu sĩ cưỡng chiếm mất mà thôi. Nếu như Thừa tướng thu hết những tá điền, điền sản này vào triều đình vậy có còn nói là bảo vệ lợi ích của sĩ tộc Tây Xuyên không?”

“Điều này không có cách nào khác” Giả Hủ chơi xấu nói: “Ban đầu Thừa tướng cũng chỉ đồng ý bảo vệ lợi ích của sĩ tộc Tây Xuyên mà không nói sẽ bảo vệ lợi ích của Đông Châu sĩ”.

Phí Thi bực tức nói: “Nếu Thừa tướng đã có thái độ này thì không cần thiết phải bàn đi bàn lại”.

“Ai, Phí Thi đại nhân đừng nóng vội” Tới thời khắc mấu chốt Pháp Chính đứng ra hoà giải: “Chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ. Ha ha ha”.

Sau khi khuyên nhủ Phí Thi, Pháp Chính nhìn Giả Hủ nói: “Quân sư, ý của tại hạ như này có được không: Mọi người hãy nhường nhịn lẫn nhau, phân chia điền sản, tá điền, nhà cửa, gia nô và các tài sản khác làm hai, mỗi bên năm phần, có được không?”

“Không được” Giả Hủ quả quyết nói: “Nhiều nhất là ba bảy thôi”.

Trương Tùng giơ bốn ngón tay, cắn răng nói: “Phân chia thành bốn sáu”.

“Được” Giả Hủ vỗ tay nói: “Đồng ý”.

Pháp Chính chân tay nhanh nhẹn, hần lập tức mở sổ sách thống kê điền sản, hộ tịch Tây Xuyên để trên án ra. Hần nhìn Trương Tùng, Giả Hủ nói: “Theo như sổ sách, Tây Xuyên có tất cả hai mươi vạn hộ, hơn chín mươi ba vạn nhân khẩu. Tuy nhiên đây chỉ dân cư ghi trên sổ sách. Trên thực tế dân cư Tây Xuyên có ít nhất hơn năm trăm vạn. Nói cách khác có hơn bốn trăm vạn dân cư Tây Xuyên không có trong sổ sách. Hơn bốn trăm vạn dân cư này đã trở thành tá điền tư hữu của sĩ tộc Tây Xuyên, lần này cũng trở thành đối tượng phân chia tài sản bốn sáu”.

“Căn cứ theo thoả thuận bốn sáu hai bên đã đạt được, Tây Xuyên có ba trăm ba mươi vạn nhân khẩu phải tính thuế ruộng đất để giao nộp cho triều đình. Ba vị đại nhân, tại hạ tính có sai không?”

Ba người Trương Tùng, Phí Thi, Vương Ly đau khổ nói: “Không sai”.

“Ba vị đại nhân không cần phải nản lòng như vậy” Giả Hủ cười nham hiểm nói: “Theo như tại hạ biết, sắc phong của Thiên Tử sẽ nhanh chóng được ban xuống. Trương Tùng đại nhân sắp được vinh thăng làm Thứ Sử Ích Châu. Nhị vị đại nhân Phí Thi, Vương Ly cũng được vinh thăng lên chức cao, Biệt giá Ích Châu. Ba vị sắp được thăng quan, hà có gì mà không vui vậy?”

Cuối cùng ba người Trương Tùng cũng tươi cười, ồm quyền nhìn về phía đông nói: “Nhận được Thừa tướng cất nhắc. Tùng tài trí dẫn độn, chỉ e khó có thể đảm nhiệm được”.

“Ai, Vĩnh Niên không cần khiêm tốn” Giả Hủ vỗ vai Trương Tùng cười nói: “Nếu đại nhân không thể đảm nhiệm thì chỉ e khắp thiên hạ này không có ai đảm nhiệm nổi chức Thứ Sử Ích Châu”.

Tôn Quyền đang ngồi đọc binh thư trước án thì bất chợt tiếng bước chân vang lên. Hắn ngẩng đầu nhìn thì thấy Từ Thứ chậm rãi bước vào, Tôn Quyền đẩy quyển binh thư ra, nhìn Từ Thứ hỏi: “Cô nghe nói Tào Tháo có cử sứ giả tới đây. Nguyên Trực tới đây là vì việc này sao?”

Từ Thứ chấp tay nói: “Quả nhiên chúa công liệu việc như thần”.

Tôn Quyền khoát tay nói: “Nguyên Trực không cần phải đùa cợt Cô. Có phải Tào Tháo cử sứ giả tới để liên kết đồng minh không?”

Từ Thứ nói: “Đúng vậy”.

Tôn Quyền hỏi: “Vậy Nguyên Trực cho rằng chúng ta có nên liên kết đồng minh với Tào Tháo không?”

Từ Thứ nói: “Nên”.

“Ai” Tôn Quyền vỗ tay cười nói: “Mới rồi Công Cẩn còn phái người đưa thư tới khuyên Cô nên kết đồng minh với Tào Tháo. Đáng buồn cười là có người lại khuyên Cô hãy nhân cơ hội này đánh chiếm Kinh Châu. Quả thật không biết thức thời chút nào. Chỉ có Công Cẩn và Nguyên Trực là vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo. Có nhị vị giúp sức, có thể nói là ông trời đã không chê Cô”.

Từ Thứ nói: “Chúa công nói quá lời. Thứ then không dám nhận”.

Tôn Quyền nói: “Nguyên Trực hãy mau quay về thông báo với sứ giả của Tào Tháo là Cô muốn kết đồng minh”.

Từ Thứ nói: “Chúa công, vẫn còn một chuyện”.

“Chuyện gì?”

Sứ giả của Tào Tháo còn tiết lộ một tin tức: Mã đồ phu không đánh mà thắng đã bình định Tây Xuyên. Hiện tại Kinh Châu rơi vào tình cảnh lưỡng bề thọ địch, tình hình cực kỳ bất ổn”.

“Hả?” Ánh mắt Tôn Quyền chợt loé, hắn nghiêm giọng hỏi: “Mã đồ phu đã bình định Tây Xuyên rồi ư?”

Từ Thứ nói: “Đúng là như vậy”.

Đột nhiên Tôn Quyền trở về trước án, hắn mở tấm bản đồ quân sự trên án, nhìn Từ Thứ nói: “Tới đây, Nguyên Trực lại đây”.

Đợi khi Từ Thứ tiến tới trước án, Tôn Quyền chỉ vào bản đồ nói: “Mặc dù Mã đồ phu không đánh mà bình định được Tây Xuyên nhưng chỉ e đại quân Tây Lương của hắn sẽ còn phải lưu lại Tây Xuyên một thời gian ngắn nữa. Chẳng phải đây là cơ hội tốt cho quân ta đánh chiếm toàn bộ Từ Châu sao?”

Từ Thứ vui vẻ nói: “Đây chính là điều Thứ muốn nói với chúa công”.

Tôn Quyền nói: “Cô nghe nói tới bây giờ Viên Thiệu vẫn chưa lập người thừa kế. Ba con trai vì chuyện này mà bất hoà, lục đục với nhau. Võ tướng, mưu sĩ dưới trướng Viên Thiệu chia làm bốn phe phái đối lập với nhau rõ ràng. Nếu như chúng ta có thể bày ra một mưu kế hay, có thể không đánh mà thắng, giải quyết Viên Thiệu, đánh chiếm Trung Nguyên, Từ Châu”.

Từ Thứ nói: “Thứ có một kế”.

Tôn Quyền nói: “Nguyên Trực cứ nói, đừng ngại”.

Từ Thứ nói: “Thứ nghe nói Viên Thiệu háo sắc. Sao chúa công không tuyển mười mỹ nữ Giang Đông hiến cho Viên Thiệu? Viên Thiệu ngày ngày vui chơi, không biết kiềm chế, tất nửa đường chết sớm. Viên Thiệu vừa chết, ba con trai nhất định sẽ vì tranh giành địa vị mà chém giết lẫn nhau. Khi đó chỉ e lãnh địa của Viên Thiệu sẽ chia năm xẻ bảy. Chẳng những chúng ta có thể đạt được mục đích dùng Viên trị Viên mà chúng ta còn có thể lợi dụng bộ hạ cũ của Viên thị từ phía tây giáp công Từ Châu. Chúa công có thể dễ dàng đoạt được vùng đất Từ Châu màu mỡ”.

“Diệu kế!” Tôn Quyền kích động nói: “Nếu như dùng mười mỹ nữ Giang Đông mà có thể lấy được vùng Từ Châu màu mỡ, còn có thể làm tan rã Viên Thiệu, tay sai của Mã đồ phu thì sao lại không làm chứ?”

Từ Thứ nói: “Một khi chúa công có được tất cả từ Châu, căn cơ bắc phạt của quân ta đã có, sẽ không cần phải sợ hãi Mã đồ phu nữa”.

Tôn Quyền nói: “Người đâu!”.

Kiều tướng Giả Hoa từ bên ngoài bước vào, ôm quyền nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Tôn Quyền nói: “Hãy cấp tốc phái khoái mã tới Sài Tang, lệnh Đại đô đốc hoả tốc đến Lư Giang, không được sai lệnh”.

“Tuân lệnh”.

Giả Hoa âm âm trả lời, lĩnh mệnh rời đi.

Tây Xuyên.

Tiết Thanh Minh, mưa bụi.

Mã Dục đang cùng Điển Vi, Giả Hủ, Pháp Chính, Trương Tùng, Phí Thi, Vương Ly, Trương Nhiệm, Nghiêm Nhan cùng văn quan, võ tướng Tây Xuyên. Nhưng rõ ràng Mã Dục là ý của tước ông không phải là rượu (ý nói có ý khác). Ánh mắt hắn thỉnh thoảng ngắm nhìn những cô nương, tiểu nương tử che ô đi trên quan đạo.

Ở kiếp trước Mã Dục chưa từng tới Tứ Xuyên, cho tới lúc chết hắn chưa từng nếm thử qua hương vị của mỹ nữ Tứ Xuyên. Có thể nói kiếp trước của Mã Dục là một cuộc đời đầy tiếc nuối. Hiện tại bao vất vả xuyên tới đây, được sống lại, hơn nữa hắn lại trở thành một người có quyền có thế, chúa tể thiên hạ. Dĩ nhiên Mã Dục muốn thoả mái nhấm nháp hương vị của mỹ nữ Tây Xuyên.

Thế nhưng điều đáng tiếc là trên suốt đường đi hắn chỉ nhìn thấy những người nhan sắc tầm thường, rất có thể lọt vào mắt của Mã Dục.

Mã Dục cảm thấy mất hứng, hắn đang định quay ngựa về thành thì đột nhiên một chiếc xe ngựa chạy ngang qua. Trong lúc vô tình Mã Dục quay đầu lại nhìn. Vừa hay ngay lúc đó gió thổi hất tung một góc rèm cửa sổ của xe. Mã Dục kinh ngạc khi nhìn thấy một thiếu phụ đang ngồi trong xe, dáng điệu cực kỳ rung động lòng người. Hơn nữa thiếu phụ vẫn đang chịu tang, càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ của mình.

Trương Tùng vừa mới đảm nhiệm chức Thứ Sử Ích Châu lặng lẽ đi lên nhìn Mã Dục nói: “Chúa công, đây là xe ngựa của phủ Lưu Ích Châu”.

“Hả?”

Mã Dục ngăn người mê mẩn, ánh mắt mập mờ nhìn Trương Tùng.

Trương Tùng ngẫm hiểu. Hắn hạ giọng nói: “Tiểu nương tử ngồi trong xe ngựa là Ngô thị, tẩu quả phụ của Lưu Ích Châu, nổi danh là mỹ nhân của Tây Xuyên”.

“Ha ha ha” Mã Dục vuốt chòm râu dài rậm dày của mình, hắn thắng ngựa, quay đầu lại nhìn Giả Hủ nói: “Đi, quay về thành. Ta tới Thành Đô cũng mấy tháng rồi cũng nên tới bái phỏng Lưu Ích Châu”.

Lữ Mông ngẩng đầu bước vào đại sảnh, hắn nhìn Chu Du, ôm quyền, cao giọng nói: “Mặt tướng tham kiến Đại đô đốc”.

“Tử Minh, người đã đến rồi” Chu Du mỉm cười, hắn bỏ cuốn binh thư trong tay xuống, ngoắc tay nói: “Hôm nay không phải là buổi thương nghị việc quân chính thức. Tử Minh không cần phải trịnh trọng như vậy. Tới ngồi đi”.

“Tạ ơn Đại đô đốc”.

Lữ Mông cung kính ôm quyền vái chào sau đó hắn tiến lên hai bước ngồi đối diện với Chu Du.

(Thời Tam Quốc tiếp khách không dùng ghế. Cả chủ và khách đều ngồi xổm)

Chu Du nói: “Nghe nói Tử Minh ngày đêm nghiên cứu binh thư tới tình trạng mất ăn mất ngủ, chẳng hay có thực thế không?”

Lữ Mông vội nói: “Trong lúc rảnh rỗi làm chút việc giết thời gian”.

“A, Tử Minh bất tất phải khiêm tốn” Chu Du vui vẻ nói: “Nếu tất cả chư tướng quân Ngô đều giống như Tử Minh giản dị, hiểu học thì lo gì không diệt được Mã nhích tặc, thiên hạ không thái bình”.

Lữ Mông nói: “Đại đô đốc quá khen, Mông then không dám nhận”.

“Hôm nay bản Đô đốc muốn khảo nghiệm người để xem người học hành có đến nơi đến chốn không?” Chu Du nói một hồi rồi bất chợt hắt chuyển giọng vô cùng nghiêm nghị nói: “Chẳng hay Tử Minh có nhận xét gì về cục diện thiên hạ hôm nay?”

Lữ Mông suy nghĩ một lát rồi hắt nghiêm nghị đáp: “Thiên hạ ngày nay, Mã đồ phu đang trong lúc hưng thịnh, lại có Viên Thiệu làm tay sai. Quân ta chỉ có thể liên kết cùng Tào Tháo mới có thể chống đỡ được”.

Chu Du nói: “Quân Ngô chống lại quân Lương liệu có thể thủ thắng hay không?”

Lữ Mông nói: “Không thắng chỉ có bại”.

Chu Du nói: “Vậy cần phải làm gì?”

Lữ Mông nói: “Chỉ có thể dựa vào địa hình sông rạch chằng chịt của Giang Đông, phát triển mạnh thủy quân, dùng thủy quân để kiềm chế thiết kỵ Tây Lương thì Giang Đông có thể tự bảo vệ mình, không cần lo lắng”.

“Kẻ sĩ cần phải thay đổi cách nhìn triệt để” Chu Du vui vẻ nói: “Tử Minh nói rất đúng. Nếu luận về dã chiến quân ta tuyệt đối không bằng quân Lương. Chúng ta chỉ có thể dựa vào thủy quân mới có thể tự bảo vệ mình. Nhưng trong chiến lược của quân ta cũng không thể tiêu cực như vậy, cũng cần phải tích cực bắc phạt, mưu đồ Từ Châu, Trung Nguyên tiến tới cùng Mã đồ phu phân chia Lương Hán”.

“Thời cơ tới rồi” Chu Du kích động nói: “Chúa công cho đòi tất là vì việc bắc phạt”.

429. Chương 333: Bình Định Tây Xuyên

Lưu Chương kéo Trương Tùng ra một góc, thì thảo hỏi: “Vĩnh Niên, rốt cuộc là Thừa tướng đến chơi là có việc gì?”

“Khụ khụ” Trương Tùng ho khan hai tiếng, hắt nhìn cung quanh rồi nói: “Chẳng lẽ Lưu sứ quân không nhìn ra sao?”

Lưu Chương nói: “Thật không biết”.

Trương Tùng thì thảo: “Chẳng lẽ sứ quân không nghe nói về tật xấu của bậc Đế vương sao?”

“Tật xấu của bậc Đế vương?” Lưu Chương chợt hiểu, sắc mặt vô cùng khó chịu, hắt tức giận nói: “Thừa tướng hiếp người quá đáng”.

“Ai. Lưu sứ quân nói quá lời” Trương Tùng khuyên nhủ: “Thiết tướng lệnh tẩu chính đang tuổi thanh xuân mà phải thủ tiết, chẳng lẽ đó là tuân theo đạo lý nhân luân sao? Trong khi đó Thừa tướng oai hùng lắm liệt, thiên hạ vô song. Lệnh tẩu được kết duyên với Thừa tướng có thể nói là anh hùng sánh với mỹ nhân. Chẳng lẽ đây không phải là một việc tốt sao? Nhìn khắp Tây Xuyên này có biết bao nhiêu người nịnh bợ tìm cách hiển mỹ nhân cho Thừa tướng. Lưu sứ quân cần gì phải già mồm cãi láo”.

“Điều này...”

Lưu Chương nhất thời ghen lời.

Trương Tùng lại nói: “Lưu sứ quân, tại hạ nghe nói Thừa tướng đã dâng tấu lên Thiên tử tâu xin sứ quân vào triều vì là tôn thất. Dù thánh chỉ của Thiên tử vẫn còn chưa tới nhưng tại hạ có thể sẽ sớm được chúc mừng sự quân”.

“Thật vậy không?” Ánh mắt Lưu Chương buồn bã, hần thở dài nói: “Hiểu rồi”.

Lúc này thời tiết Tây Xuyên se lạnh, cửa sổ của sương phòng phía tây đã sớm khép lại, chỉ còn tiếng đàn du dương, êm tai, cùng với đó là giọng ca uyển chuyển truyền ra ngoài theo khe cửa hẹp. Ngọn đèn mờ ảo hắt thân hình mê người của vũ nữ lên cửa sổ, có vẻ vô cùng thướt tha mềm mại.

Bên trong sương phòng, Ngô thị, tẩu quả phụ của Lưu Chương đang đánh đàn gần cửa sổ, lửa than nóng hừng hực thiêu đốt, tron phòng ấm áp như mùa xuân. Sắc mặt Ngô thị như hoa đào, càng lúc càng quyến rũ, đôi mắt trong veo, long lanh rung động lòng người, ngón tay ngọc khẽ đưa, tiếng đàn như nước chảy, tri âm tri kỷ (tri âm tri kỷ; cao sơn lưu thủy (Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: ‘Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!’) làm cho người nghe quyến luyến quên cả lối về.

Một đội vũ nữ Tây Xuyên đang nhẹ nhàng khiêu vũ, làn lụa mỏng trên người, căn bản không thể che hết xuân sức mê người, vô cùng hấp dẫn. Mắt Mã Dục sáng quắc như đuốc rơi trên người những vũ nữ nóng bỏng sau đó hần uống cạn một chung mỹ tửu.

Cảm giác say đang lên, trong khoảnh khắc ánh mắt Mã Dục trở nên vô cùng nóng bỏng.

“Mỹ nhân” Mã Dục giơ tay ngoắc Ngô thị, cười nói: “Lại đây. Mau tới đây”.

Ngô thị không dám cãi lời, yếu điệu, chậm chậm bước tới bên người Mã Dục. Ngay khi Ngô thị còn cách Mã Dục hai bước chân, Mã Dục đã giơ tay ôm Ngô thị kéo vào lòng mình. Những tiếng soàn soạt vang lên, y phục trên người Ngô thị đã bị xé rách, một đôi nhũ hoa đầy đặn, vểnh cao bắn tung ra ngoài, chạm vào mặt Mã Dục, khiêu khích lòng người.

Ngô thị “ưm” một tiếng, sắc mặt đỏ bừng xấu hổ.

Ham muốn của Mã Dục đã bốc lên ngàn ngút, bàn tay hần lại lần xuống cởi quần của Ngô thị, kiều đồn loã thể, đầy đà, ngạo nghễ hiện ra trước mắt Mã Dục. Mã Dục cười ha hả, hần ôm vòng eo nhỏ nhắn của Ngô thị, bắt nàng quỳ dập trên trên mặt thảm mềm mại sau đó hai tay hần tay nắm tay mười, vỗ mạnh vào kiều đồn trắng như tuyết của nàng.

Ngô thị khẽ rên rĩ một tiếng, trên kiều đồn của nàng đã hiện lên hai dấu tay rất rõ ràng, có hoa văn như hai đóa hoa mai, cực kỳ kiều diễm, quyến rũ.

Phủ Đại tướng quân.

Viên Thiệu đang cùng mưu sĩ tâm phúc Thẩm Phối, Phùng Kỷ uống rượu mua vui. Trong đại sảnh có hai đội vũ nữ Sơn Việt đang cầm đoản kiếm, khiên mộc ca múa giúp vui. Bên cạnh Viên Thiệu còn có hai mỹ nữ Giang Đông phụng bồi rót rượu. Tay phải ôm, tay trái ấp vô cùng khoái hoạt.

“Những mỹ nữ Giang Đông này thật sự là tươi ngon mọng nước” Mưu sĩ Thẩm Phối là một trung thần nhưng trung thần thì cũng háo sắc. Nhìn đội vũ nữ Sơn Việt ca múa trong đại sảnh, mắt Thẩm Phối hiện lên sự dâm dăng, hần lên tiếng khen ngợi: “Ài, nhìn vòng eo thon uốn éo, làn da mỏng có thể vắt ra nước, thật sự chỉ muốn ôm vào lòng ném thử một phen”.

“Mỹ nữ Giang Đông không chỉ có làn da mềm mại” Viên Thiệu cười nói: “Nếu như Chính Nam yêu mến, sao không chọn lấy hai người từ đội vũ nữ Sơn Việt này?”

Thẩm Phối vui mừng nói: “Thật thế sao, chúa công?”

Viên Thiệu nói: “Có khi nào Cô đã nói chơi chưa?”

“Vậy tạ ơn chúa công” Thẩm Phối vội nói: “Nếu vậy tại hạ chọn hai vũ nữ mông to, eo nhỏ, mặt trái xoan kia”.

“Được” Viên Thiệu vung tay, sáng khoái nói: “Vậy hai vũ nữ đó là người của Chính Nam”.

“Vậy tại hạ xin kính chúa công một chén” Thẩm Phối giơ chung rượu, không kìm được niềm vui mừng nói: “Đa tạ chúa công ban thưởng mỹ nữ”.

“Được” Viên Thiệu cười to nói: “Uống, ha ha ha ha ha..ai!”.

Viên Thiệu đang cười thì đột nhiên “ai” một tiếng. Sắc mặt hắn lập tức trở nên dờ dẩn, ngay sau đó ngã xuống. Thẩm Phối, Phùng Kỷ kinh hoàng tiến tới đỡ Viên Thiệu dậy thì phát hiện ra Viên Thiệu đã sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự. Hai mỹ nữ Giang Đông đang hầu cận bên cạnh Viên Thiệu sợ hãi tái mét mặt.

Năm thứ mười hai Kiến An, Hán Hiến Đế, Đại tướng quân Viên Thiệu qua đời, hưởng thọ bốn mươi bảy tuổi.

Thẩm Phối, Phùng Kỷ, Tàn Bình, Tân Tì và các đại thần đang tụ tập bên ngoài phòng của Viên Thiệu. Tất cả mọi người đều bất an, nôn nóng, sắp không nhẫn nhịn được nữa thì chợt thấy lang trung với vẻ mặt buồn rầu từ trong phòng của Viên Thiệu đi ra. Thẩm Phối, Phùng Kỷ cầm đầu đám đại thần xông tới.

“Bệnh tình của chúa công như thế nào?”

“Chúa công có tỉnh lại không?”

Lang trung thở dài, lắc đầu.

“Két két!”.

Cánh cửa phòng một lần nữa được mở ra, chính thê Lưu thị của Viên Thiệu mặt mày tức giận từ bên trong đi ra quát to: “Viên Ngũ đâu?” T

Một lão gia tướng tuổi gần năm mươi tiến lên đáp: “Có lão nô”.

Lưu thị nghiêng răng nghiêng lợi quát to: “Hãy đi bắt trói hai con tiện nhân Giang Đông lại. Hãy dùng roi đánh tới chết, sau đó hãy dùng kim rạch nát mặt chúng để sau khi chúng chết tới âm phủ không còn quyền rũ nam nhân nữa”.

“Lão nô lĩnh mệnh”.

Lão gia tướng trả lời rồi rời đi. Chỉ một lát sau đã dẫn theo gia đình bắt trói hai mỹ nữ Giang Đông hoa dung thất sắc từ sương phòng ở hai bên ra ngoài. Hiển nhiên hai mỹ nữ Giang Đông này cũng hiểu được số mệnh của mình. Cả hai khóc lóc cầu xin Lưu thị tha thứ: “Phu nhân, xin tha mạng, phu nhân xin tha mạng”.

Nhưng Lưu thị không thèm quan tâm tới lý lẽ, sắc mặt càng lúc càng trở nên hung tợn.

Một lúc lâu sau, trong sảnh của phủ Đại tướng quân.

Ba đại mưu sĩ Thẩm Phối, Phùng Kỷ và Tân Bình đang cùng chính thê Lưu thị của Viên Thiệu mật nghị việc người thừa kế.

Viên Đàm, Viên Hi, Viên Thượng đều do Lưu thị sinh ra. Nhưng Viên Thiệu và Lưu thị đều giống nhau, đó là yêu mến Viên Thượng hơn. Cả hai đều có ý lập Viên Thượng làm thế tử. Nhưng lo lắng việc phế trưởng lập thứ là trái với đạo lý nên Viên Thiệu vẫn chần chừ chưa quyết. Điều này lại là nguyên nhân dẫn tới đại họa diệt vong cho Viên gia.

Lưu thị nhìn ba người Thẩm Phối nói: “Thiếp thân thừa hưởng ý nguyện của tiên phu muốn lập tam tử Viên Thượng là người kế vị. Chẳng hay có được không?”

Tân Bình có quan hệ thân thiết với trưởng tử Viên Đàm của Viên Thiệu nên hắn kập tức lên tiếng phản đối: “Phu nhân không thể. Cái này là tôn ti trưởng thứ. Há có thể làm trái với quy định của người xưa sao? Thiết nghĩ nên lập trưởng công tử Viên Đàm kế vị. Nếu làm ngược lại thì chỉ e sẽ gây họa khôn cùng”.

Lưu thị cau mày không nói.

Thẩm Phối xưa nay thân thiết với Viên Thượng lập tức phản bác: “Tân Bình đại nhân sai rồi. Tam công tử oai hùng tài hoa, văn võ kiêm toàn nên lập làm người thừa kế gánh vác trách nhiệm Đại tướng quân”.

Tân Bình, Thẩm Phối tranh cãi một hồi vẫn không ngã ngũ. Lưu thị hỏi Phùng Kỷ: “Chẳng hay ý của Kỷ đại nhân thế nào?”

Phùng Kỷ nói: “Tại hạ chỉ như thiên lôi chỉ đâu đánh đấy của phu nhân”.

Lưu thị nói: “Vây hãy bí mật không phát tang. Triệu hồi công tử Thương quay về Bộc Dương kế vị sau đó mới triệu tập công tử Đàm, công tử Hi cùng Cao Kiên quay về Bộc dương sau đó sẽ phát tang, đưa linh cữu về mai táng ở Nghiệp Thành”.

Sau khi được triều đình sắc phong làm Thứ Sử Dương Châu, Viên Đàm được Viên Thiệu chia cho năm vạn đại quân đóng ở Nhữ Nam, tư thế sẵn sàng có thể đánh chiếm Hoài Nam bất kỳ lúc nào.

Ban đêm

Viên Đàm vừa mới đi tuần tra quân doanh quay về tới Bình Dư (quận thủ của quận Nhữ Nam) chưa cả kịp cởi giáp thì bất chợt có một tên tiểu giáo đi vào bẩm báo: “Tướng quân, Tân Bình tiên sinh tới chơi”.

“Tân Bình tiên sinh ư?” Viên Đàm vội la lên: “Mau mời tiên sinh vào”.

Tên tiểu giáo lĩnh mệnh rời đi, chỉ một lát sau hán đã dẫn Tân Bình đi vào. Tân Bình vội vàng la lên: “Công tử, xảy ra đại sự rồi”.

Viên Đàm hỏi: “Có chuyện gì?”

Tân Bình đưa mắt ra hiệu cho Viên Đàm. Viên Đàm hiểu ý hán lập tức cho tả hữu lui ra bên ngoài rồi mới hỏi: “Trọng Tri, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tân Bình ủ rũ nói: “Chúa công đã qua đời rồi”.

“Hả?” Viên Đàm kinh hãi, đột nhiên hán quỳ xuống hướng về phía bắc, khóc khan: “Phụ thân, phụ thân...”.

“Công tử, bây giờ không phải là lúc bi thương” Tân Bình hít một hơi thật sâu, hán trầm giọng nói: “Phụ nhân và Thấm Phối, Phùng Kỷ mật mưu muốn triệu tam công tử Viên Thượng làm người kế vị, đã lập tức triệu hồi Viên Thượng quay về Bộc Dương. Công tử cần nhanh chóng quyết đoán làm chuyện gì đó. Nếu không một khi để Viên Thượng được lập làm người kế vị, nhất định công tử sẽ chết không nơi chôn chôn”.

“Cái gì?” Viên Đàm giận tím mặt nói: “Bản công tử mới là trưởng tử. Chức vị Đại tướng quân của phụ thân đương nhiên phải do bản công tử thừa kế. Viên Thượng có tư cách gì mà kế vị? Quả thực rất buồn cười”.

“Công tử” Tân Bình nói: “Viên Thượng có phụ nhân, Thấm Phối, Phùng Kỷ ủng hộ. Việc kế thừa chức vị Đại tướng quân của chúa công chỉ e là việc trong sớm tối. Chuyện đã xảy ra tới giờ cũng không còn biện pháp nào khác. Công tử hãy nhanh chóng dẫn đại quân đánh tới Bộc Dương, đánh chiếm thành Bộc Dương đoạt lấy tức vị trước Viên Thượng, công bố di chiếu của chúa công trước thiên hạ. Chỉ có thể làm như vậy mới vẫn hồi được đại cục”.

“Được, cứ làm thế đi” Viên Đàm tức giận vỗ án nói: “Người đâu, đánh trống thẳng trưởng”.

Phùng Kỷ nhìn Thấm Phối nói: “Chính Nam huynh, tại hạ vừa mới được biết Tân Bình giả ốm ở nhà”.

“A” Thấm Phối nói: “Vây trong này tất có gian trá gì đó”.

“Đúng vậy” Phùng Kỷ nói: “Thật ra Tân Bình đã sớm rời Bộc Dương từ năm ngày trước. Ta và đại nhân vẫn bị hán lừa chẳng hay biết gì”.

“Tân Bình rời Bộc Dương vào lúc này sao?” Thấm Phối trầm ngâm một lát rồi hán biến sắc, thất thanh la lên: “Nhất định người này đã đi Nhữ Nam rồi”.

Phùng Kỷ nói: “Tại hạ cũng nghĩ là như vậy”.

Thấm Phối nói: “Một khi Tân Bình đã đi Nhữ Nam thì nhất định hán muốn đi báo tin cho Viên Đàm. Dựa vào tính cách của Viên Đàm, khi hán biết phụ nhân muốn phế trưởng, lập thứ nhất định hán sẽ không cam tâm. Rất có thể hán sẽ dẫn binh tiến đánh Bộc Dương, đoạt lấy quyền thừa kế ngay trước công tử Thượng, thay đổi thế cục. Nếu một khi như vậy thì tình hình rất nguy hiểm”.

Phùng Kỷ nói: “Nếu thật sự Viên Đàm khởi binh làm loạn, không biết Chính Nam huynh có diệu kế đối phó hay không?”

Mắt Thẩm Phối lộ hàn quang, hần trầm giọng nói: “Chuyện tới nước này thì chỉ e không còn biện pháp nào khác. Chỉ còn cách vung đao loại bỏ kẻ đối nghịch, ổn định thế cục trong thời gian ngắn nhất nếu không cơ nghiệp của chúa công sẽ bị huỷ trong chốc lát. Khi đó chẳng những Tôn Quyền, Tào Tháo có thể dẫn quân công phạt mà ngay cả Mã đồ phu cũng có thể tận dụng cơ hội giâu đổ bìm leo”.

)

“Nếu đã là như thế thì không nên chậm trễ, ta và người lập tức chia nhau hành động” Phùng Kỷ nói: “Chính Nam huynh hãy mau chóng tới Trần Lưu yêu cầu công tử Thượng dẫn quân về Bộc Dương. Ngay trong đêm tại hạ cũng đi ngay tới Sơn Dương để nhị công tử cũng dẫn quân quay về Bộc Dương. Còn nữa hãy mời tướng quân Cao Kiền triển khai quân phòng thủ Bộc Dương ra xung quanh Bộc Dương, giăng lưới đợi khi Viên Đàm dẫn quân tới tấn công Bộc Dương”.

“Được” Thẩm Phối nói: “Cứ làm như thế đi”.

Hai vạn quân Ngô tinh nhuệ đã được bí mật tập hợp. Lúc này Hợp Phì đã biến thành một doanh trại quân đội khổng lồ.

Trong trung quân đại tướng của Chu Du, Thái Sử Từ, Lữ Mông, Chu Nhiên, Chu Thái, Từ Thịnh, Tưởng Khâm, Toàn Tông và các tướng lĩnh Đông Ngô khác đang tụ tập, thảo luận sôi nổi việc bắc phạt.

“Đại đô đốc tới”.

Đột nhiên bên ngoài trống vang lên tiếng hô. Các chư tướng trong trướng lập tức ngừng thảo luận.

Tiếng bước chân thong thả vang lên, Chu Du mặc nhung trang (quân phục), gương mặt tươi cười khoan thai đi vào trướng. Chư tướng hai tay ôm quyền, cao giọng nói: “Mặt tướng tham kiến Đại đô đốc”.

Sau khi Chu Du đi tới trước án, hần khoát tay nói: “Chư vị tướng quân, miễn lễ”.

“Tạ ơn Đại đô đốc”.

Chư tướng ôm quyền tạ ơn rồi phân thành hai nhóm đứng hai bên.

Chu Du vung tay, hần cao giọng nói: “Bản đồ”.

Ngay lập tức một tên tiểu giáo mở bản đồ ra treo trên tấm bình phong. Chu Du đi tới trước tấm bình phong, hần vẫy tay nói với chư tướng nói: “Tới đây. Các vị tướng quân lại đây”.

Các tướng lĩnh làm theo tiếng lên vây xung quanh tấm bình phong.

Chu Du nói: “Chư vị tướng quân, mật thám vừa mới cấp báo. Nửa tháng trước Viên Thiệu đã chết. Mưu sĩ của Viên Thiệu là Thẩm Phối, Phùng Kỷ giả mạo di chúc lập tam tử của Viên Thiệu là Viên Thượng làm người kế vị. Trưởng tử của Viên Thiệu là Viên Đàm khởi binh làm phản, dẫn đại quân tấn công Bộc Dương nhưng đã bị liên quân Viên Thượng, Viên Hi, Cao Kiền đánh bại bên ngoài thành Bộc Dương. Hiện nay Viên Đàm đã dẫn tàn quân lui về Nhữ Nam”.

“Viên Thiệu đã chết sao? Thật sự rất tốt” Đại tướng Thái Sử Từ nói: “Hiện tại Mã đồ phu đang ở mãi Tây Xuyên. Viên Thiệu lại vừa chết, còn ai có thể ngăn cản quân ta bắc phạt? Lúc này không lấy Trung Nguyên thì còn đợi khi nào nữa?”

“A, Thái Sử Từ tướng quân hãy bình tĩnh một chút” Chu Du mỉm cười nói: “Lúc này vẫn chưa có cơ hội khởi binh bắc phạt”.

“Cơ hội?” Thái Sử Từ nói: “Điều đó có ý gì?”

“Nói cách khác bây giờ vẫn chưa phải lúc” Chu Du nói: “Ngay bây giờ khởi binh bắc phạt rất có thể khiến cho Viên Đàm, Viên Thượng tạm thời bãi binh, liên kết chống lại quân ta. Nếu quân ta tiếp tục chờ thêm một thời gian nữa chờ khi Viên Đàm lâm vào đường cùng cầu cứu quân ta, khi đó chính là lúc tiến quân. Khi đó chẳng những có thể phân hoá quân Hà Bắc, còn có thể làm cho bộ hạ cũ của Viên gia tự giết lẫn nhau, quân ta sẽ không đánh mà thắng, đánh được Trung Nguyên, vậy hà cố gì mà không làm?”

“Viên Đàm cầu cứu sao?” Thái Sử Từ không hiểu hỏi: “Hai năm nay Viên Đàm chỉ huy đại quân đóng ở Nhữ Nam, hấn vẫn giao chiến cùng quân ta. Tại sao hấn lại cầu cứu quân ta? Đáng lẽ hấn phải cầu cứu quân Lương mới đúng chứ?”

Chu Du nói: “Mã đồ phu, Giả độc sĩ ở Tây Xuyên xa xôi. Trong lúc cấp bách, thông tin khó khăn. Mã Siêu lại vừa dẫn quân viên chinh Tây Vực. Lúc này trong thành Lạc Dương không còn ai có thể trụ trì đại cục. Nếu như không được Mã đồ phu cho phép, thử hỏi Phương Duyệt, Từ Hoảng, Hứa Chử có dám xuất binh cứu viện Viên Đàm không? Nếu như Viên Đàm muốn sống sót, hấn chỉ có thể nịnh nọt lấy lòng, cầu cứu quân ta”.

Thái Sử Từ nói: “Thì ra là như vậy”.

Chu Du chỉ tay vào bản đồ trên bình phong, cao giọng nói: “Bởi vì Mã đồ phu đang ở Tây Xuyên xa xôi, quân Lương đương nhiên không kịp phản ứng. Việc công chiếm Trung Nguyên cũng không phải việc khó. Vấn đề quan trọng nhất là trong khoảng thời gian ngắn nhất làm thế nào đánh tan được quân của Viên Thượng sau đó huy động binh lực từ hướng đông, hai mặt giáp công Từ Châu. Quân ta nhất định phải đoạt được Từ Châu trước khi Mã đồ phu quay lại Lạc Dương, quân Lương kịp ra tay phản ứng”.

Lữ Mông nói: “Viên Thiệu chết đã nửa tháng. Nếu như quân Lương dùng khoái mã tám trăm dặm cấp tốc báo tin, nhất định Mã đồ phu sẽ biết tin ngay trong nay mai. Chờ khi Mã đồ phu quay lại Lạc Dương, điều phối quân đội, lương thảo. Mặt tướng cho rằng ít nhất phải mất hai tháng nữa quân Lương mới có thể xuất đại quân từ hai vạn trở lên”.

“Không, ít nhất phải ba tháng nữa” Chu Du quả quyết nói: “Nếu như Mã đồ phu không đánh mà thắng, chiếm được Tây Xuyên thì với tính cách của hấn, hấn tuyệt đối sẽ không để mười vạn quân Xuyên lưu lại Tây Xuyên, hấn nhất định sẽ điều mười vạn quân Xuyên rời khỏi Tây Xuyên sau đó chuyển quân đội bên ngoài Xuyên vào trú đóng ở các quận Tây Xuyên. Các công việc này vô cùng phức tạp. Nhất định không thể hoàn thành trong vòng nửa năm”.

Lữ Mông nói: “Hơn nữa trước khi thế cục Tây Xuyên hoàn toàn ổn định Mã đồ phu tuyệt đối không dám tùy tiện rời khỏi Tây Xuyên”.

Thái Sử Từ hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

Lữ Mông nói: “Bởi vì Tào Tháo ở ngay Kinh Châu, chỉ Mã đồ phu có chút sơ sẩy thì Tào Tháo sẽ thừa dịp tiến vào đánh Tây Xuyên”.

“Không hổ là Tử Minh” Chu Du vui vẻ gật đầu, hấn nhìn chư tướng nói: “Nói cách khác quân ta có thời gian ba tháng để bức bách quân Từ Châu hoàn toàn khuất phục”.

Tân Bình vội vã đi vào đại trường, hấn nhìn Viên Đàm nói: “Chúa công, phản quân của Viên Thượng, Viên Hi, Cao Kiền từ ba hướng đã đánh tới, chỉ còn cách thành Bình Dư không tới một trăm dặm”.

“Hả?” Viên Đàm nghe vậy kinh hãi nói: “Chúng đuổi theo nhanh như vậy sao?”

Tân Bình trầm giọng nói: “Xem ra Viên Thượng có ý đuổi cùng giết tận chúa công”.

“Viên Thượng!” Viên Đàm nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng hấn vẫn không có cách nào đành phải hỏi Tân Bình: “Quân ta mới bại, tinh thần quân lính dao động. Sĩ khí phản quân đương thịnh. Lúc này mà liều mạng thì chỉ e không thắng được. Nếu như tử thủ trong thành Bình Dư thì cũng không còn nhiều lương thảo. Bây giờ chúng ta cần phải làm gì đây?”

Tân Bình nói: “Chuyện tới lúc này cũng chỉ còn cách cầu viện người khác”.

“Cầu viện ư?” Viên Đàm chợt hiểu nói: “Đúng, suýt nữa Cô đã quên cầu viện Lương công. Lương công và tiên phụ chính là đồng minh, theo đạo lý Cô chính là người kế thừa đại nghiệp của tiên phụ. Chỉ cần Cô gửi một phong thư nói rõ âm mưu soán vị của Viên Thượng, nhất định Lương công sẽ xuất binh chủ trì công đạo. Hừ hừ, có quân Lương trợ giúp, Cô không còn phải sợ thằng nhãi Viên Thượng nữa”.

“Chúa công” Tân Bình nói: “Lương công ở Tây Xuyên xa xôi. Nếu bây giờ cầu cứu Lương công thì chỉ e không kịp nữa”.

Viên Đàm nói: “Hà có gì phải cầu cứu Lương công, không phải ở Lạc dương, Hồ Lao quan, Tỵ Thủy quan có trú đóng mấy ngàn quân thiết kỵ Tây Lương sao?”

Tân Bình cười gượng nói: “Chúa công, nếu như không được Lương công cho phép. Quân thiết kỵ Tây Lương trấn giữ Lạc Dương, Hồ Lao quan, Tỵ Thủy quan có dám tự động xuất binh hay không? Nếu như đợi khi Lương công biết tin tức, phái binh mã từ Lạc dương tới cứu viện, ít nhất cũng phải mất mấy tháng. Lúc đó thì chỉ e quân ta đã không thể cầm cự nổi”.

Viên Đàm lo sợ bất an nói: “Vậy phải làm gì?”

Tân Bình trầm giọng nói: “Chuyện cho tới nước này cũng không còn diệu kế nào khác. Chúng ta chỉ còn cách cầu cứu quân Ngô ở gần”.

Thành Đô, phủ tạm thời của Mã Dục.

Giả Hủ nhìn Mã Dục nói: “Chúa công, Trương Tú, Thái Thú Hán Trung vừa mới báo tin: Cả nhà Lưu Chương đã tới Trường An, gia đình Đổng Phù, Triệu Vĩ chuyển tới Mạc Bắc cũng đã tới Dương Bình quan”.

“Ừ” Mã Dục gật đầu hỏi: “Việc sắp xếp quân Xuyên chuyển tới đồn điền Nam Dương đã tiến hành thế nào?”

Pháp Chính nói: “Chúa công, mười vạn quân Xuyên vốn trú đóng ở Tử Đồng, Lăng Trung đã lên đường, nhất định hiện tại đã tiến tới Thượng Dung thế nhưng còn năm vạn quân Xuyên phần lớn phân tán ở các quận Ích Châu đang tụ họp ở Lăng Trung, phải mất một khoảng thời gian nữa, khoảng chừng nửa tháng mới có thể khởi hành”.

Mã Dục nói: “Trương Vệ, Dương Nhiệm, Dương Ngang chỉ huy quân Hán Trung đã tiến tới đâu rồi?”

Pháp Chính nói: “Quân Hán Trung hiện tại đã tới Lâm Giang, chỉ còn cách Vĩnh An hơn ba trăm dặm”.

“Ôi” Giả Hủ thở phào một hơi dài, hần nói về thư thái: “Chúa công, chỉ hơn nửa tháng nữa quân ta có thể quay lại Lạc Dương. Cái địa phương Tây Xuyên quỷ quái này vừa ẩm ướt vừa lạnh giá làm các đầu gối của thuộc hạ đã sưng lên hết cả rồi”.

“Đúng vậy, cũng nên ban sư hồi hương” Mã Dục nói: “Rời Lạc Dương đã hơn nửa năm, trong lòng Cô thật sự cũng không nỡ”.

“Chúa công!” Mã Dục vừa nói xong, Lý Túc đã hấp tấp bước vào, hần thở hổn hển nói: “Xảy ra chuyện rồi”.

Mã Dục giật mình hoảng hốt, hần trầm giọng hỏi: “Tử Nghiêm, đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Túc nói: “Nửa tháng trước, Đại tướng quân Viên Thiệu đã đột tử”.

“Hả?” Viên Thiệu thất thanh nói: “Viên Thiệu đã chết sao?”

“Đã chết!” Lý Túc trầm giọng nói: “Nghe nói vì tửu sắc quá độ, trúng gió mà chết”.

“Hổng rồi” Giả Hủ kích động nói: “Viên Thiệu chết bất đắc kỳ tử, không chỉ định người thừa kế, Viên Thượng, Viên Đàm đều có mục đích riêng cần phải đạt được. Vì vậy việc thừa kế cơ nghiệp Viên gia khó tránh khỏi xung đột với nhau. Đây chính là cơ hội giải quyết đầu heo vỗ béo Viên Thiệu kia nhưng lúc này chúa công đang ở Tây Xuyên. Nhất định Chu Du sẽ nhân cơ hội này hưởng lợi”.

“Chúa công!” Pháp Chính nói: “Không thể tiếp tục ở lại Tây Xuyên nữa, chúng ta phải lập tức quay về Lạc Dương”.

Mã Dục cau mày nói: “Nếu như bây giờ chúng ta ban sư quay lại Lạc Dương, năm vạn quân Xuyên còn lại thì thế nào?”

Giả Hủ đột nhiên nói: “Chúa công, Hủ có một câu chẳng biết có nên nói hay không?”

Mã Dục nói: “Cứ nói đừng ngại”.

Giả Hủ nói: “Hủ cho là chúa công cũng nên hoàn toàn tin tưởng quân Xuyên”.

Mã Dực nói: “Ý của Văn Hoà là...”.

Giả Hủ nói: “Chúa công hãy chọn một người trong số các tướng lĩnh Tây Xuyên thống lĩnh năm vạn đại quân Xuyên đó cùng với Trương Tú tướng quân trấn thủ Tây Xuyên như thế có thể chứng minh trong lòng chúa công cô cùng tín nhiệm. Sau khi đại quân rời khỏi Tây Xuyên, việc phòng ngự Tây Xuyên sẽ vô cùng lỏng lẻo, trống rỗng. Nếu như chỉ dựa vào một vạn năm ngàn tinh binh của Trương Tú tướng quân chưa chắc đã có thể ngăn cản quân Kinh Châu của Tào Tháo”.

Mã Dực trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Nhưng ai có thể đảm nhiệm được?”

Giả Hủ nói không chút do dự: “Hủ cho là Trương Nhiệm là người hữu dũng vô mưu, là người trung nghĩa có thể đảm nhiệm được”.

“Trương Nhiệm ư?” Mã Dực quát to: “Người đâu, hãy cấp tốc cho đòi Trương Nhiệm tướng quân tới đây”.

Mã Dực vô cùng tín nhiệm năng lực nhìn người của Giả Hủ. Đối với năng lực nhìn người mà nói, Mã Dực thật sự không thấy ai lợi hại hơn Giả Hủ.

Chu Du đang triệu tập chúng tướng thương nghị thì bất chợt có một tên tiểu giáo bước nhanh vào trước, hấn quỳ xuống nói: “Đại đô đốc, bên ngoài quân doanh có một người tự xưng là sứ giả của Viên Đại tướng quân xin được cầu kiến Đại đô đốc”.

“Viên Đại tướng quân sao? Chỉ e là chính Viên Đàm tự phong cho mình. Ha ha” Chu Du cười to hai tiếng, hấn nhìn chư tướng nói: “Thời cơ bắc phạt đã tới. Mau truyền sứ giả của Viên Đàm vào trước”.

Chỉ trong chốc lát, trong ánh mắt soi mói, ngập sát khí của chư tướng Đông Ngô, một nho sĩ mặc áo xanh không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti bước vào đại tướng, hấn vái chào Chu Du, ngạo nghễ nói: “Tại hạ Tân Bì tham kiến Đại đô đốc”.

“Quý sứ bất tất phải đa lễ” Chu Du đột nhiên hỏi: “Chẳng hay tiên sinh tới đây có chuyện gì?”

Tân Bì nói: “Phụng mệnh Đại tướng quân tới cầu viện Đại đô đốc”.

“Cầu viện ư?” Chu Du mỉm cười nói: “Bản Đại đô đốc không nghe lắm đấy chứ? Hình như quý sứ đã quên. Trước đây không lâu hai nhà chúng ta vẫn còn đối địch với nhau”.

430. Chương 334: Mười Vạn Thiết Kỳ

“Việc đó chỉ là trong lúc nhất thời, trong lúc nhất thời” Tân Bì nói: “Cố chúa công chẳng may qua đời. Viên Thượng âm mưu soán vị. Đại tướng quân tuy có di chiếu của cố chúa công nhưng thân cô không thể chống lại được, hy vọng Đại đô đốc có thể ra tay cứu viện. Quân ta sẽ vô cùng cảm kích, tất có báo đáp. Đại tướng quân nguyện mang Từ Châu làm lễ vật tặng Đông Ngô”.

“Từ Châu?” Chu Du nói: “Nếu như bản Đại đô đốc nhớ không lầm, lúc này Từ Châu cũng không phải địa bàn nằm trong tay Viên Đại tướng quân”.

Tân Bì cau mày nói: “Nói như vậy, Đại đô đốc không muốn liên kết đồng minh sao?”

“Cũng không phải thế” Chu Du cao giọng nói: “Xin tiên sinh hãy lập tức quay lại báo với Viên Đại tướng quân, bản Đại đô đốc hoàn toàn có thể thay mặt Ngô gài kết đồng minh với Đại tướng quân thế nhưng ngay sau khi diệt trừ Viên Thượng, Đại tướng quân cần phải xuất binh trợ giúp Ngô hầu tiến đánh Từ Châu”.

Nghe vậy Tân Bì vui mừng, chấp tay nói: “Tại hạ sẽ chuyển thiện ý của Đại đô đốc cho Đại tướng quân, cáo từ”.

Chu Du nói: “Không tiễn”.

Tân Bì một lần nữa chấp tay thi lễ sau đó hấn quay người rời khỏi đại tướng.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng xa dần của Tân Bì, Sắc mặt Chu Du đột nhiên trở nên nghiêm túc, hần quát to: “Thái Sử Từ, Lăng Thống, Tôn Dực nghe lệnh”.

Ba tướng Thái Sử Từ, Lăng Thống, Tôn Dực bước ra khỏi hàng, ôm quyền đáp: “Có mặt tướng”.

Chu Du nói: “Chỉ huy năm ngàn khinh kỵ (Đông Ngô chỉ có bằng ấy kỵ binh) ngay trong đêm nhỏ trại, thủy quân tiếp ứng vượt bắc sông Hoài Thủy, sau đó xuyên qua Tiểu Quận, giống trống khua chiêng ra về tiến đánh Trần Lưu”.

“Tuân lệnh”.

Ba tướng Thái Sử Từ, Lăng Thống, Tôn Dực đồng thanh trả lời rồi quay người rời khỏi trướng.

“Toàn Tông, Từ Thịnh nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

“Chỉ huy ba ngàn tinh binh, được thủy quân tiếp ứng qua sông Dĩnh, đi trước tới Trần Lưu, mai phục trên quan đạo Trần Lưu”.

“Tuân lệnh”.

Toàn Tông, Từ Thịnh cũng lĩnh mệnh rời khỏi trướng.

Chu Du lại nói: “Lữ Mông, Tưởng Khâm, Chu Thái nghe lệnh”.

Ba tướng Lữ Mông bước ra khỏi hàng, ôm quyền nói: “Có mặt tướng”.

Chu Du nói: “Chỉ huy tám ngàn thủy quân xuất phát từ đại trại Sào Hồ đi tới Thọ Xuân tiếp ứng kỵ binh của Thái Sử Từ tướng quân vượt qua sông Hoài sau đó chia binh làm hai đường. Chu Thái chỉ huy đội thuyền vận chuyển, vận chuyển quân của Toàn Tông, Từ Thịnh qua sông Dĩnh, cùng đi mai phục. Lữ Mông, Tưởng Khâm dẫn một đội chiến thuyền nhẹ ngược dòng Dĩnh Thủy đi trước phối hợp tác chiến với quân của Viên Đàm”.

“Tuân lệnh”.

Ba tướng Lữ Mông lĩnh mệnh rời đi.

Cuối cùng Chu Du nhìn các chư tướng còn lại, cao giọng nói: “Các chư tướng còn lại thống lĩnh binh mã bản bộ, ba ngày sau theo bản Đại đô đốc rời khỏi ải Thanh Ngưu, tiến thẳng tới Nhữ Nam”.

“Tuân lệnh”.

Chư tướng ầm ầm trả lời.

Sau hai lần đại quân của Viên Thượng tấn công thất bại lập tức thay đổi sách lược, dùng chiến thuật bao vây trường kỳ.

Nháy mắt hơn mười ngày đã qua, lương thảo trong thành đã cạn, có thể nói lòng Viên Đàm nóng như lửa đốt. Tân Bì phái đi Lư Giang cầu viện cũng chưa thấy quay về càng làm Viên Đàm đứng ngồi không yên.

Đêm khuya.

Viên Đàm đang trong lúc hoảng sợ, khiếp nhược thì đột nhiên Tân Bì bước vào trướng.

“Tá Trì (tên chữ của Tân Bì)” Viên Đàm vội vàng bước tới cầm tay Tân Bì hỏi: “Kết quả chuyến đi Lư Giang thế nào?”

Tân Bì nói: “Chúa công, Chu Du đã đồng ý kết đồng minh”.

“A, tốt quá” Nghe vậy Viên Đàm vô cùng vui mừng, hần vội vàng hỏi: “Chu Du có điều kiện gì? Chuẩn bị khi nào xuất binh? Sẽ điều động bao nhiêu quân đội?”

Tân Bì lặng im, ngay trong lúc này hần không biết phải trả lời câu hỏi của Viên Đàm như thế nào.

Viên Đàm vỗ vỗ trán, tự giễu cợt mình” Cô quả thật quá lo lắng, Tá Trì cứ từ từ nói”.

Tân Bì hít một hơi thật sâu nói: “Chúa công, Chu Du chỉ đồng ý giúp chúa công đánh lui phản quân Viên Thượng, cướp lại hai châu Duyện, Dự nhưng không đồng ý giúp chúa công đoạt lại Ký, Tịnh, Thanh, U bốn châu. Hơn nữa Chu Du còn đặt điều kiện, sau khi đánh lui phản quân Viên Thượng, chúa công phải xuất binh giúp Đông Ngô đánh Từ Châu”.

“Điều này sớm nằm trong dự liệu của Cô” Viên Đàm nói: “Vốn Cô không trông mong có thể đoạt lại bốn châu Ký, Tịnh, Thanh, U. Có thể bảo vệ được hai châu Duyện, Dự cũng quá tốt rồi. Thế nhưng rốt cuộc thì khi nào Chu Du mới xuất binh? Tốt nhất là đừng chờ mấy tháng nữa mới xuất binh, tới khi đó thì chỉ e thành Bình Dư đã bị phản quân Viên Thượng đánh chiếm rồi”.

Tân Bì nói: “Chúa công không cần lo lắng, trên thực tế thủy quân Đông Ngô đã tiến tới ngoài thành Bình Dư rồi”.

“Thật vậy sao?” Viên Đàm vui mừng nói: “Quân Ngô đã tiến tới ngoài thành Bình Dư sao?”

“Đúng thế” Tân Bì nói: “Nếu như không có thủy quân Đông Ngô trợ giúp, tại hạ không thể đi vào thành được”.

Tân Bình nói: “Phản quân Viên Thượng đã bao vây thành chặt như nêm cối. Tá Trì vẫn có thể vào thành, hoá ra lại từ đường thủy. Ha ha ha”.

Tân Bì nói: “Đô đốc thủy quân Đông Ngô là Lữ Mông bảo tại hạ chuyển lời cho chúa công: vào lúc bình minh thủy quân Đông Ngô sẽ tiến hành tập kích quân doanh của Viên Thượng ở ngoài cửa đông. Khi đó sẽ đốt lửa làm hiệu, hy vọng chúa công có thể phái một toán tinh binh ra khỏi thành, phối hợp với thủy quân Đông Ngô, hai mặt giáp công đại doanh của Viên Thượng”.

“Điều kế” Tân Bình kích động nói: “Phản quân không ngờ thủy quân Đông Ngô tới, tất nhiên không phòng bị, sẽ bị thiệt hại nặng”.

Khắp nơi là một khung cảnh vô cùng hỗn loạn. Đây chính là lúc bầu trời tối đen nhất trước lúc bình minh.

Trên bờ sông Dĩnh, Tưởng Khâm hoành đao đứng sừng sững.

Trước mặt Tưởng Khâm, năm trăm tráng hán xếp hàng chỉnh tề. Năm trăm tráng hán thủy quân này đều mặc áo trụ chuyết, tay cầm đơn đao, đầu đội một chiếc mũ rộng vành. Đây là quân trang điển hình của thủy quân Đông Ngô. Gió sông lành lạnh thổi làm tung bay chiếc khăn quần đầu của Tưởng Khâm. Đột nhiên ngay trong lúc đó Tưởng Khâm vung thanh đao trong tay chém mạnh về phía trước.

“Giết!”.

Tiếng gào thét như sấm đột ngột nổi lên, phá tan sự tĩnh lặng của bầu trời đêm yên tĩnh.

Gần như cùng lúc đó bên ngoài cửa đông thành Bình Dư ngọn lửa cháy rừng rực bốc lên cao, nổi bật lên trên màn đêm đen ngòm. Trong lúc đó cánh cửa đông thành Bình Dư đang đóng chặt đột ngột mở ra, một toán binh lính đen nghịt tiến ra, vượt qua cầu treo đã hạ xuống, xông tới đại doanh quân Viên Thượng bên ngoài thành.

Trung quân đại tướng. Viên Thượng đột ngột bị âm thanh chém giết vang trời đánh thức. Hắn vội vàng ngồi dậy, quát hỏi tả hữu: “Xảy ra chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thẩm Phối quần áo không chỉnh tề lão đảo xông vào trong trướng, hắn thở hổn hển nói: “Cướp doanh, có người cướp doanh”.

“Cướp doanh?” Viên Thượng cau mày nói: “Không phải phản quân của Viên Đàm đang bị vây hãm trong thành sao? Quân đội cướp doanh từ đâu xuất hiện vậy hả?”

”Chúa công, là quân Đông Ngô”.

Viên Thượng vừa dứt lời, Phùng Kỷ cũng hoảng hốt xông vào trướng.

“Quân Ngô? Không thể nào” Viên Thượng nghe vậy vô cùng kinh hãi, hắn thất thanh nói: “Sao quân Ngô có thể liên kết với Viên Đàm? Không phải bọn chúng vẫn đang giao chiến với nhau sao?”

“Đích thực là quân Ngô” Phùng Kỷ nói: “Tại hạ không nhìn lầm”.

“Đáng hận” Viên Thượng tức giận nói: “Tại sao thám báo của quân ta không phát hiện ra quân Ngô xuất hiện bất ngờ bên ngoài thành Bình Dư?”

“Chúa công, là do thuộc hạ khinh thường” Thẩm Phối xấu hổ nói: “Nhất định quân Ngô từ đường thủy đánh tới. Phần lớn thám báo của quân ta phân bố trên đất liền. Hơn nữa từ Hoài Nam ngược dòng Dĩnh Thủy tới Bình Dư đều là thâm sơn, rừng rậm. Thuộc hạ căn bản không phải xích hầu theo dõi đường thủy sông Dĩnh”.

“Chính Nam” Viên Thượng tức giận nói: “Lần sau hãy chú ý đề phòng”.

“Dạ” Thẩm Phối nói: “Lần sau thuộc hạ nhất định rút ra bài học này”.

“Báo...” Thẩm Phối vừa dứt lời, bất chợt có một viên Thiên tướng vào bẩm báo: “Đại tướng quân, mặc dù địch quân tấn công quân doanh không nhiều lắm nhưng chúng cực kỳ kiêu dũng, nhất là Đại tướng chỉ huy thì cực kỳ hung hãn, không ả cản nổi. Hơn mười viên kiện tướng của quân ta đã chết dưới cây đao của hắn. Hiện tại đại doanh hậu quân, đại doanh tả quân đã bị đánh chiếm. Địch quân đang đánh tới đại doanh trung quân”.

“Báo...” Viên thiên tướng vừa dứt lời, lại có một tên nha tướng vào tâu bẩm báo: “Chúa công, phản quân trong thành cũng đánh ra ngoài. Chúng đang mãnh liệt tấn công đại doanh tiền quân”.

”Báo... bờ sông Dĩnh lửa cháy ngút trời. Một đại đội nhân mã từ dưới sông xông lên đánh giết”.

Tin xấu nối tiếp tin xấu. Viên Thượng tái nhợt mặt, hần dậm chân nói: “Lập tức truyền lệnh, toàn quân rời bỏ đại doanh đông thành, lui về trấn giữ đại doanh bắc thành”.

Viên Thượng dẫn theo tàn quân dưới sự tiếp ứng của Viên Hi lui về đại doanh bắc thành. Hần vẫn chưa kịp ngồi xuống thở thì tin xấu lại dồn dập bay tới.

“Chúa công. phát hiện một đội khinh kỵ Đông Ngô ở Tiểu Quận, chúng đang nhanh chóng tiến tới Trần Lưu” Sắc mặt Thẩm Phối tái nhợt, hần nhìn Viên Thượng nói: “Một khi Trần Lưu thất thủ, tuyến đường vận lương của quân ta sẽ quân Ngô cắt đứt, hậu quả là không thể tưởng tượng nổi”.

“Chúa công, cách Bình Dư năm mươi dặm về phía nam phát hiện đại quân Đông Ngô” Thẩm Phối còn chưa nói xong, Phùng Kỷ đã vội vã đi vào tâu, nhìn Viên Thượng nói: “Theo như quân xích hầu cấp báo, đội quân Ngô đó có ít nhất mấy vạn người. ở trung quân có một cây đại kỳ, trên đó có thêu một chữ ”Chu“. Xem ra Chu Du đã tự mình dẫn quân xuất chinh”.

“Chúa công, đêm qua quả thật đúng là quân Ngô tập kích đại doanh” Thẩm Phối lại nói: “Hiện tại thủy quân Đông Ngô theo đường sông Dĩnh đang cuộn cuộn vận chuyển binh lính, lương thảo tiến về thành Bình Dư. Chỉ e là trong một thời gian ngắn chúng ta không thể công chiếm thành Bình Dư. Phối cho rằng chúng ta hãy sớm bãi binh, trước tiên lui quân về Bộc Dương rồi sẽ tính tiếp”.

“Tại sao có thể như vậy” Viên Thượng cau mày nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy hả?”

Chẳng trách Viên Thượng lại buồn bực như vậy. Chỉ trong vòng một đêm, tình hình vốn tốt đẹp là thế lại đột nhiên trở nên vô cùng tồi tệ. Chu Du và quân Ngô đột nhiên xuất hiện. Hiện tại ngay cả thành Bình Dư cũng không phá được, không thể tiêu diệt phản quân Viên Đàm, mà ngay việc rút quân an toàn quay về Bộc Dương cũng là cả một vấn đề”.

“Chúa công” Phùng Kỷ cũng khuyên nhủ: “Chỉ cần còn núi xanh, lo gì không còn củi đốt. Hãy rút lui đi”.

“Ai” Viên Thượng ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng. Hần buồn bực nói: “Truyền lệnh của Cô, toàn quân rút về Bộc Dương”.

Trung tuần tháng sau, năm Kiến An thứ mười hai, Hán Hiến Đế, Chu Du thống lĩnh bốn vạn đại quân thủy bộ bắc phạt Trung Nguyên (ba vạn quân kỵ bộ đại doanh Hợp Phì, một vạn thủy quân đại trại Sào Hồ). Viên Thượng không dám ham chiến, hoảng sợ rút quân quay về, kết quả gặp phải phục quân của Toàn Tông, Từ Thịnh ở phụ cận Dĩnh Dương, thất bại thảm hại.

Khi về tới Trần Lưu lại bị quân kỵ binh của Thái Sử Từ tập kích, một lần nữa đại bại.

Bảy vạn đại quân hoàn toàn tan rã. Cuối cùng Viên Thượng, Viên Hi chỉ huy hơn tám trăm kỵ binh kinh hoàng trốn chạy về Bộc Dương.

Tháng bảy năm Kiến An thứ mười hai, Hán Hiến Đế, Viên Thượng vứt bỏ Bộc Dương trốn về Nghiệp Thành. Viên Đàm dưới sự trợ giúp của Chu Du đã thành công đoạt lại hai châu Duyện, Dự. Cùng lúc đó đô đốc quân Ngô là Hoàng Cái chỉ huy hai vạn quân Sơn Việt tiến ra Quảng Lăng, bắc Từ Châu, hội quân với Chu Du, Viên Đàm ở Bành Thành. Trong khi đó đại quân của Mã Dực vừa mới quay về tới Quan Trung, còn cách Lạc Dương cả ngàn dặm đường

Thế nhưng mười vạn đại quân Tây Xuyên vào tháng sáu cũng đã xuôi nam tiến tới Nam Dương, tạm thời đóng quân ở Nhượng huyện, An Chúng, Dục Dương phía bắc Tân Dã.

Lý Túc mang thư cấp báo từ Lạc Dương tới cho Mã Dực xem. Xem xong, Mã Dực trầm ngâm hồi lâu không nói.

Giả Hủ cũng bùi ngùi thở dài nói: “Quả thật không hổ là Chu Du, chỉ trong vòng chưa tới một tháng đã đánh đuổi Viên Thượng chạy về Hà Bắc. Hiện tại Chu Du, Viên Đàm, Hoàng Cái ba lộ quân gần tám vạn đại quân đã hội quân ở Bành Thành. Từ Châu của Tào Báo chỉ e là sẽ không giữ được lâu”.

Pháp Chính cũng nói: Sau khi Từ Châu Trần Khuê chết bệnh liền trở nên người không có tài cán gì. Với năng lực của Tào Báo, kiên trì giữ được Từ Châu hai tháng đã là cực hạn”.

“Hơn nữa còn có một khả năng khác nữa” Mã Dực trầm giọng nói: “Một khi đại quân Đông Ngô áp sát, với sự cầm đầu của Tào Báo, Tôn Kiên, để duy trì lợi ích của bản thân mình, sĩ tộc Từ Châu rất có thể sẽ đầu hàng Đông Ngô. Dù sao thủ phạm giết chết Tôn Kiên là Trần Đăng đã chuyển tới làm Thái Thú Nam Dương. Đông Ngô và Từ Châu không còn mối thâm thù đại hận nào nữa”.

Giả Hủ nói: “Nếu thật sự quân Đông Ngô không đánh mà thắng, chiếm được Từ Châu. Hơn nữa với vùng Hoài Nam và năm quận Giang Đông, Tôn Quyền hoàn toàn có thể bội thu tiền thuế ruộng. Một khi như vậy võ có Thái Sử Từ, Chu Thái, Tưởng Khâm làm đại tướng. Văn có Từ Thứ, Trương Chiêu, Bộ Chấn là những thần tử có tài, lại có Chu Du thống lĩnh ba quân thì chỉ trong vòng từ ba tới năm năm nữa Tôn Quyền hoàn toàn có thể thay thế Tào Tháo trở thành mối họa lớn nhất trong lòng chúa công”.

“Xem ra không còn cách nào khác là phải sớm điều động thiết kỵ ba vạn hộ Mạc Bắc” Pháp Chính nói: “Với mười vạn quân Xuyên mới hàng, lòng quân chưa ổn định, hơn nữa tổ chức binh lính tốt xấu lẫn lộn, chỉ e không thể trọng dụng. Chỉ dựa vào ba vạn tinh nhuệ ở Lạc Dương đông chinh thì chỉ e rất khó tìm được thắng lợi. Thuộc hạ cho rằng chỉ còn cách điều động mười vạn thiết kỵ Mạc Bắc thì mới đảm bảo chắc thắng”.

“Ừ, đã tới lúc rồi” Giả Hủ phụ họa: “Vừa hay Viên Thượng đang muốn phản công, thiếu binh lính, thiếu tướng sai sứ giả tới cầu cứu chúa công. Tại sao chúa công không giả vờ đồng ý, sai mười vạn thiết kỵ đi ngang qua bình nguyên Hà Bắc, xuôi nam, trước tiên dùng kế phát Quắc, diệt Ngu tiêu diệt Viên Thượng sau đó tiếp tục tiến đánh Trung Nguyên”.

“Hay” Mã Dực quả quyết nói: “Ngày mai hãy lập tức ban bố cáo thị, lập tức chuyển Ung, Lương, Sóc các châu sang thể chế chiến tranh (do Mã Dực định ra), chuyển tất cả quân lương, quân mã, khí giới, vật tư do triều đình điều phối, chờ sau khi chiến tranh kết thúc, triều đình sẽ xem xét đền bù tổn thất”.

Pháp Chính nói: “VẬY còn Thiên Tử...”.

Mã Dực nói: “Về phần Thiên Tử, Cô sẽ giải thích”.

Giả Hủ nói: “Chúa công minh giám”.

Đột nhiên trong mắt Mã Dực hiện lên sự lạnh lùng rất khó hiểu, hần trầm giọng nói: “Đợi tới tháng chín, thời tiết cuối thu dễ chịu, ngựa béo mập, khoẻ mạnh thì lập tức hạ lệnh mười vạn thiết kỵ Mạc Bắc xuôi nam tiến đánh Trung Nguyên . Chu Du đương nhiên sẽ điều đại quân ra Bạch Mã, Diên Tân với ý đồ ngăn cản quân thiết kỵ của ta ở phía bắc sông Hoàng Hà. Khi đó Cô sẽ quay về Lạc Dương, chỉ huy ba vạn quân tinh nhuệ tiến ra Huỳnh Dương. Công Minh, Hiếu Trục lập tức dẫn mười vạn quân Xuyên ra Dĩnh Xuyên, ba mặt giáp công quân Ngô. Cô muốn nhìn xem Chu Du này có ba đầu sáu tay gì để có thể ngăn cản đại quân hơn hai mươi vạn thiết kỵ của Cô”.

Lưu Diệp, người chịu trách nhiệm thu thập tin tức tình báo nhìn Tào Tháo nói: "Chúa công, vừa mới có tin: liên quân Chu Du, Viên Đàm đã đánh đuổi Viên Thượng chạy về Hà Bắc. Hiện tại hai châu Duyện, Dự ở Trung Nguyên trên danh nghĩa vẫn thuộc quyền quản lý của Viên Đàm nhưng bất kỳ ai cũng biết Viên Đàm đã trở thành con rối trong tay Chu Du'.

Ánh mắt Tào Tháo cô cùng phức tạp, một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi nói: "Viên Bản Sơ một đời anh hùng nhưng hắn lại sinh ra ba đứa con trai phế vật. Di cốt của phụ thân vẫn chưa tan hết đã rơi vào cảnh huynh đệ tương tàn. Ai, không ngờ quá tiện ích cho thằng nhãi Chu Du đó. Ai, nhưng nói gì thì nói thằng nhãi Chu Du đó cũng hoàn toàn không đơn giản chút nào".

Trình Dục hỏi: "Từ Dương, sau khi đánh bại Viên Thượng, quân Ngô có động tĩnh gì không vậy?"

Lưu Diệp trả lời: "Có, Chu Du, Viên Đàm, Hoàng Cái ba lộ quân có tám vạn quân đã hội quân ở Bành Thành'.

"Xem ra không bao lâu nữa toàn bộ Từ Châu sẽ rơi vào tay Chu Du" Ánh mắt Tào Tháo rất phức tạp, hắn bùi ngùi nói: "Thằng nhãi Chu Du này ra tay quả thật bất phàm. Cứ theo tình hình hiện nay chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức mấy năm nữa quân Ngô sẽ có đủ thực lực quyết chiến một trận thư hùng với quân Lương. So với đối phương quả thật Kinh Châu của Cô là yếu nhất, dù là so với quân Ngô, hay quân Lương thì cũng thua xút rất nhiều".

Bàng Thống nói: "Chúa công chỉ có lấy được Tây Xuyên thì mới có đủ thực lực chống lại quân Ngô và quân Lương'.

"Đúng vậy" Tào Tháo nói: "Hiện tại Cô cũng hy vọng Mã đồ phu có thể sớm quay lại Lạc Dương. Có Mã đồ phu ở Lạc Dương kiềm chế, sự phát triển lớn mạnh của quân Ngô và Chu Du mới không thuận buồm xuôi gió. Tốt nhất là trong vòng nửa năm nữa quân Ngô và quân Lương sẽ xảy ra xung đột ở Trung Nguyên, khi đó Cô sẽ thừa dịp đánh chiếm Tây Xuyên'.

Là một lão đối thủ giao chiến nhiều năm với nhau, Tào Tháo vẫn còn khá e sợ Mã đồ phu. Một khi quân Lương của Mã đồ phu và quân Đông Ngô chưa xảy ra chiến tranh toàn diện, vô luận là chuyện gì xảy ra Tào Tháo nhất định không dám tiến quân vào Tây Xuyên. Nếu một khi gượng ép tiến quân vào Xuyên, rất có thể Tây Xuyên chưa chiếm được mà còn bị Mã đồ phu thừa cơ hội đoạt mất Kinh Châu.

Nếu quả thực chuyện xảy ra như vậy thì Tào Tháo ngay cả một mảnh đất cắm dùi cũng không có.

"Chỉ e là trận ác chiến đó giữa quân Ngô và quân Lương là không thể tránh khỏi" Bàng Thống nói: "Sớm thì tháng bảy, chậm thì tháng mười, hai bên sẽ xảy ra xung đột. Nhưng nếu chúa công muốn thư dịp lấy được Tây Xuyên nhưng chúa công vẫn phải sắp xếp phòng thủ Kinh Châu chu đáo. Mã đồ phu mới điều mười vạn hàng quân Xuyên ra Nam Dương. Dù sức chiến đấu của mười vạn đại quân Xuyên này thấp nhưng nhiều kiến cần chết voi. Dù sao đó cũng là mười vạn quân".

Tào Tháo nói: "Theo Sĩ Nguyên thì nên lưu lại bao nhiêu để có thể bảo vệ an toàn Kinh Châu?"

Bàng Thống nói: "Ít nhất hai vạn bộ binh, hơn nữa cần ba vạn thủy quân phối hợp nhưng vẫn cần phải hết sức cẩn thận".

Trình Dục nói: "Nếu như lưu lại hai vạn bộ binh, lại không thể sử dụng thủy quân, chúa công chỉ có thể điều động ba vạn quân bộ binh chinh phạt Tây Xuyên. Binh lực như vậy có ít quá không?"

Bàng Thống nói: "Ban vạn tinh binh nói nhiều thì không nhiều mà nói ít thì cũng không ít. Chỉ cần điều động phù hợp thì như vậy là đủ. Dù gì mười vạn đại quân Xuyên đã bị Mã đồ phu điều ra khỏi Tây Xuyên. Hiện tại quân đội trấn giữ Tây Xuyên không vượt quá năm, sáu vạn, hơn nữa lại phải phân tán ra trấn giữ các quan ải, rất dễ dàng bị quân ta công phá thế nhưng...".

Tào Tháo nói: "Nhưng thế nào?"

Bàng Thống chỉ tay vào bản đồ, hắn trầm giọng nói: "Thế nhưng Thống cho rằng quân Xuyên nhất định sẽ trú đóng trọng binh ở chỗ này để tạo thành bức bình phong che chắn đại quân của chúa công nhập Xuyên. Vì vậy bước đầu tiên của việc nhập Xuyên là triệu tập tất cả quân đội dùng thế Thái Sơn áp đỉnh tấn công mạnh mẽ đánh chiếm cánh cổng nhập Xuyên".

Tào Tháo nhìn theo hướng chỉ của ngón tay Bàng Thống, hần cau mày, trầm giọng nói: “Ngư Phúc Phổ sao?”

Trương Tú chỉ huy năm ngàn tinh binh bản bộ cùng với Trương Vệ, Dương Ngang, Dương Nhiệm chỉ huy một vạn quân Hán Trung vào trú đóng trong thành Vĩnh An. Trương Tùng, Thứ Sử Ích Châu mới nhậm chức, gánh vác trọng trách Thừa tướng Mã Dực giao phó là phòng ngự Tây Xuyên, không dám lơ là cũng theo đại quân của Trương Nhiệm tới Vĩnh An.

Phủ nha Thái Thú.

Trương Tú ôm quyền nhìn Trương Tùng, Trương Nhiệm nói: “Mặt tướng mới tới, vẫn còn chưa quen thuộc địa hình sông núi Vĩnh An, phong tục tập quán, suy nghĩ khó tránh khỏi sơ sót, mong Vĩnh Niên huynh, Bá Đạo huynh giúp đỡ nhiều hơn. Dù sao Thừa tướng giao trọng trách trấn giữ cửa ngõ tiến vào Tây Xuyên cho mặt tướng, mặt tướng không dám lơ là”.

Trương Tùng nói: “Trương tướng quân khách khí rồi. Ta và tướng quân cùng ra sức vì Thừa tướng, đương nhiên là phải giúp đỡ lẫn nhau”.

Trương Nhiệm nói: “Mặt tướng thừa lệnh Thừa tướng tới trước trước nghe theo sự điều phối của tướng quân đương nhiên sẽ biết gì nói đấy, không gì dối trá. Thế nhưng mặt tướng là người trực tính, trong lòng nghĩ gì sẽ nói vậy. Nếu như trong lời nói có gì xung đột, mạo phạm tướng quân, mong tướng quân hãy bỏ qua cho”.

Trương Tú nói: “Bá Đạo huynh nói rất hợp ý ta. Ta cũng là một người trực tính”.

“Trương tướng quân, chúng ta hãy bàn về việc chính đi” Trương Tùng nói: “Về vấn đề phòng ngự Vĩnh An, quả thật tại hạ có một suy nghĩ muốn thương lượng cùng với tướng quân. Vĩnh An là cánh cửa của Tây Xuyên, cực kỳ quan trọng, không thể để mất mà Ngư Phúc Phổ lại là cánh cửa của Vĩnh An. Nói tóm lại nếu có thể bảo vệ được Ngư Phúc Phổ, Vĩnh An sẽ không có gì lo lắng, Tây Xuyên sẽ không có gì đáng lo”.

“A, Ngư Phúc Phổ?” Trương Tú nói: “Vĩnh Niên có thể nói rõ ra không?”

Trương Nhiệm lập tức mở bản đồ quân sự mang theo bên người ra. Trương Nhiệm chỉ tay vào bản đồ, nhìn Trương Tú nói: “Tướng quân hãy nhìn. Đây là Vĩnh An, phía đông Vĩnh An một trăm dặm chính là Ngư Phúc Phổ. Có thể nói đây chính là cánh cửa duy nhất để từ Kinh Châu tiến vào Xuyên. Từ Ngư Phúc Phổ theo hướng bắc theo đường chim bay chính là Đại Ba Sơn chim bay không lọt. Chỉ có kẻ hồ đồ mới theo con đường này tiến vào Hán Trung”.

“Ừ” Trương Tú gật đầu nói: “Nói như vậy Ngư Phúc Phổ cực kỳ hiểm yếu. Thế nhưng liệu thủy quân Kinh Châu có thể theo đường thủy Trường Giang ngược đường lên Tây Xuyên không?”

“Không thể” Trương Tùng nói: “Bởi vì từ Vĩnh An tới Giang Lăng, sự chênh lệch mặt nước sông Trường Giang là rất lớn. Hơn nữa nước sông chảy xiết, nhiều bãi đá nguy hiểm. Chiến thuyền to lớn của thủy quân Kinh Châu căn bản là không có cách nào ngược dòng mà lên. Thuyền nhẹ được người kéo thì có thể ngược dòng lên tới nhưng quân ta chỉ cần phải mặt thám ăn mặc giả trang như ngư dân, ngày đêm dò xét trên sông là có thể kịp thời phòng bị”.

“Chỉ cần thủy quân Kinh Châu không thể ngược dòng được thì sự uy hiếp của quân Kinh Châu đã giảm đi một nửa” Trương Tú nói: “Liệu Vĩnh Niên huynh có thể giải thích tường tận địa hình Ngư Phúc Phổ cho mặt tướng nghe không?”

“Tùng nguyên ý giải thích” Trương Tùng vuốt vuốt râu, cao giọng nói: “Tầm Tùng, Ngư Phù (Thục Vương cổ đại, tổ tiên trong văn hoá Thục cổ đại, tương đương với Viêm Đế, Hoàng Đế trong văn hoá Hoa Hạ), Thì Đại ba người vào Tây Thục buôn bán muối ăn bởi vì việc thu lợi nên thường xảy ra tranh chấp. Ngư Phù lập tức phái quân bảo vệ muối ăn, cam đoan cung cấp muối ăn cho Thục Vương cổ đại. Ở trên bãi sông có di tích doanh trại quân đội quân Thục thời cổ vì vậy được gọi là Ngư Phúc Phổ”.

Tháng bảy, năm Kiến An thứ mười hai, Hán Hiến Đế, Chu Du dùng kế dụ quân trấn thủ Bàng Thành ra ngoài thành, Tào Báo chết trận.

Tháng tám, Tôn Quyền dẫn đầu sĩ tộc Từ Châu hiến thành. Các quận Đông Nguyện, Hạ Phì, Đông Hải đều đầu hàng. Tôn Quyền tiếp nhận năm quận Từ Châu. Tới lúc này Tôn Quyền đã thu được hai châu Từ, Dương với tổng số dân gần bảy trăm vạn người, uy danh đại chấn. Tháng chín, Tôn Quyền tự phong làm Đại Tư Mã, tước Ngô công, đồng thời hấn chuyển phủ tới Thọ Xuân, bày tỏ ý chí quyết phân tranh cao thấp với Mã Đằng.

431. Chương 335: Năm Mươi Vạn Đại Quân

Thọ Xuân, phủ Ngô công.

Tôn Quyền đang triệu tập văn võ bá quan nghị sự.

Từ Thứ nói: “Chúa công, mật thám cấp báo, Mã đồ phu, Giả độc sĩ đã cùng tới Mạc Bắc. Xem ra không tới một tháng nữa Mã đồ phu sẽ phái thiết kỵ Mạc Bắc xuôi nam đánh Trung Nguyên. Mặt khác mười vạn đại quân Xuyên trú đóng ở Nam Dương dưới sự chỉ huy của thủ hạ Mã đồ phu là Đại tướng Từ Hoảng, mưu sĩ Pháp Chính tiến ra chiếm giữ Tung Sơn Nam Lộc, bất kỳ lúc nào cũng có thể đông tiến Dĩnh Xuyên hay đánh chiếm Nhữ Nam”.

Tôn Quyền nói: “Cô mới thu được Từ Châu, Mã đồ phu đương nhiên sẽ không chịu để yên”.

Từ Thứ nói: “Ngoài ra thủ hạ tâm phúc của Mã đồ phu là Đại tướng Cao Thuận đã chỉ huy tám vạn đại quân tinh nhuệ tiến ra phía đông tới Tỵ Thủy, đang tiến tới Huỳnh Dương, Hứa Xương. Tám vạn quân này quả thực là quân tinh nhuệ. Trong đó ba vạn thiết kỵ Tây Lương càng là quân thân kinh bách chiến, năm vạn quân bộ binh còn lại cũng là quân tinh nhuệ do chính Cao Thuận huấn luyện”.

Tôn Quyền biến sắc nói: “Hơn mười vạn thiết kỵ Mạc Bắc, mười vạn hàng quân Xuyên, còn cả tám vạn quân tinh nhuệ của Cao Thuận. Chẳng phải là lần này Mã đồ phu định điều động ba mươi vạn đại quân sao? Trong đó có gần mười lăm vạn kỵ binh. Quả thật không hổ là Mã đồ phu, thủ hạ quả nhiên binh nhiều tướng mạnh”.

Tôn Quyền vừa dứt lời, mấy người Trương Chiêu, Trương Hoàn, Lã Phạm, Bộ Chất, Ngụ Phiến đồng loạt biến sắc. Tinh thần phấn khởi của quân Ngô vì việc Tôn Quyền mới thu phục được Từ Châu đã sớm tan thành mây khói. Mặc dù lãnh địa của Tôn Quyền đã được mở rộng rất rộng lớn, thế lực cũng nhanh chóng bành trướng nhưng so với Mã đồ phu quả thật vẫn có vẻ thế cô lực mỏng.

“Chỉ sợ là không phải chỉ có từng này quân đội” Từ Thứ lại nói: “Nếu như thuộc hạ dự liệu không nhầm, Mã đồ phu tất mượn cơ hội xuôi nam, diệt trừ Viên Thượng, Viên Hi, Cao Kiền. Khi đó hơn mười vạn quân bộ hạ cũ của Viên gia sẽ hoàn toàn thuộc về Mã đồ phu. Một khi Mã đồ phu chân chính tiến quân vào Trung Nguyên thì chỉ sợ thủ hạ dưới trướng đã có năm mươi vạn đại quân”.

“Năm mươi vạn quân?” Trương Chiêu tái nhợt mặt, hấn hỏi Tôn Quyền: “Chúa công, lúc này quân ta có bao nhiêu binh mã?”

Tôn Quyền nghiêm nghị hỏi Chu Du: “Công Cẩn, lúc này quân ta có bao nhiêu binh mã?”

Chu Du nói: “Trừ đi binh lực trấn giữ các quận dưới quyền của chúa công ra, toàn bộ quân đội của chúng ta đã được điều động theo hướng Thọ Xuân, Bành Thành. Trong đó có ba vạn bộ binh, tám ngàn kỵ binh, hai vạn thủy quân. Tất cả đều là quân tinh nhuệ, thiện chiến. Ngoài ra chúng ta còn có ba vạn hàng quân Từ Châu, Du đã tuyển từ đó lấy một vạn quân tinh nhuệ, thành lập Từ Châu doanh”.

Tôn Quyền nói: “Nói cách khác binh lực của quân ta còn chưa tới bảy vạn quân”.

“Chưa tới bảy vạn quân sao?” Trương Chiêu thất thanh nói: “Binh lực thua kém quá xa”.

Bộ Chất lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Mã đồ phu binh nhiều tướng mạnh. Đại quân hàng ngày tiêu phí quân lương rất lớn, không thể duy trì lâu dài. Quân ta chỉ cần lũy cao hào sâu, không ham chiến. Quân Lương hết lương thảo tự nhiên sẽ phải thoái lui”.

Chu Du nói: “Tử Sơn (tên chữ của Bộ Chất) nghĩ đương nhiên đúng nhưng suy nghĩ như vậy không thực tế chút nào. Viên Thiệu trấn giữ Hà Bắc lâu ngày, tích lũy được rất nhiều lương thảo, vật tư, quân mã. Lần này Mã đồ phu điều động mười vạn thiết kỵ Mạc Bắc chính là hấn muốn dùng thế sét đánh không kịp bưng tay, vơ vét hết bốn châu Hà Bắc. Nếu như Du đoán không sai tất cả những gì Viên Thiệu tích lũy bao nhiêu năm sẽ thuộc về Mã đồ phu”.

“Mà quân ta dù tận thu tất cả tiền lương của các quận Từ Châu thì vẫn thua kém rất xa so với Hà Bắc vì vậy nếu như chúng ta cố thủ, so sánh về việc tiêu hao lương thảo, quân không thể chống đỡ được lại chỉ e là quân ta chứ không phải quân Lương”.

“Đúng vậy” Trương Chiêu run run nói: “Hơn nữa hưởng chi Quan, Lương, Hà Sáo dưới trướng Mã đồ phu đã nghỉ ngơi tích lũy nhiều năm. Há không thể để dành quân lương sao? Lúc này hiển nhiên Mã đồ phu đã có chuẩn bị, quyết tâm phải có được tất cả”.

“Sợ gì hấn” Trương Chiêu vừa dứt lời, Đại tướng Chu Thái bước ra khỏi hàng quát to: “Thủ hạ dưới trướng Mã đồ phu tuy binh nhiều tướng mạnh nhưng ngoại trừ Cam Ninh và mấy ngàn Cẩm Phàm Tặc, phần lớn quân đội là lũ vịt cạn phương bắc. Chỉ cần quân ta phái thủy quân phong toả sông Hoàng Hà. Khi đó dù Mã đồ phu có cả trăm vạn kỵ binh thì đã sao nào?”

Chu Du nói: “Chu Thái tướng quân có điều chẳng biết. Hoàng Hà không giống với Trường Giang, Hoài Thủy. Hàng năm vào mùa đông đều là mùa nước cạn. Vào mùa nước cạn, nước sông Hoàng Hà giảm xuống rất nhiều. Thuyền bè căn bản là không có cách nào để lưu thông được. Có những đoạn sông thậm chí còn khô cạn. Kỵ binh của Mã đồ phu không cần bắc cầu vẫn có thể qua sông được”.

“A, thì ra là như vậy” Chu Thái gật đầu nói: “Vậy thì quả thật có chút phiền phức...”.

Lục Tồn nói: “Hiện tại đang là tháng chín, thời tiết cuối thu dễ chịu, chiến mã khoẻ mạnh, cường tráng. Địa hình Trung Nguyên bằng phẳng, rất có lợi cho kỵ binh rong ruổi. Lãnh địa của Mã đồ phu đã được dẹp yên, không có mối lo sau lưng. Trong khi đó thái độ của đồng minh Viên Đàm mập mờ, bất kỳ lúc nào cũng có thể quay về với Mã đồ phu. Thiên thời, địa lợi, nhân hoà đều không nằm trong tay quân ta. Trận đánh này sẽ là lành ít dữ nhiều”.

Sắc mặt Tôn Quyền dần dần trở nên nghiêm trọng, hấn hỏi Chu Du: “Công Cẩn, nói như này trận chiến này với Mã đồ phu không đánh có được không?”

Chu Du lắc đầu nói: “Không, trận chiến này phải đánh, hơn nữa rất cần phải đánh”.

Tôn Quyền nắm tay nói: “Đại đô đốc nói rất hợp ý Cô”.

Chu Du quay nhìn Lục Tồn, hấn mỉm cười nói: “Bá Ngôn nói thiên thời, địa lợi, nhân hoà chính là ba nhân tố quyết định chiến tranh thế nhưng có câu là xu thế có thể thay đổi. Địa lợi cùng nhân hoà không phải đã hình thành thì không thay đổi mà căn cứ vào thế lực giao chiến trên chiến trường tăng hay giảm của hai bên mà không ngừng biến hoá”.

Lục Tồn nghe vậy thì trầm tư. Mấy người Lữ Mông, Từ Thứ thì như bưng tỉnh.

Tôn Quyền vui vẻ nói: “Nói như vậy thì Công Cẩn đã có đối sách ứng phó sao?”

Chu Du cao giọng nói: “Đối sách của Du rất đơn giản. Trước tiên chia binh ngăn địch, liên tiếp chống cự. Trong giai đoạn đầu của cuộc chiến tiêu hao một số lượng lớn lương thảo, vật tư, trang thiết bị nặng của quân Lương, cố gắng làm giảm tới mức lớn nhất nhuệ khí của quân Lương sau đó tập trung binh lực tử thủ Thọ Xuân. Lúc này tuyến đường tiếp tế của quân Lương bị kéo dài, rất có lợi cho quân ta tử thủ”.

“Chỉ cần chịu đựng tới mùa xuân sang năm. Cả vùng Giang Hoài sẽ bước vào mùa mưa dầm mỗi năm một lần. Khi đó cả vùng đất bằng phẳng Giang Hoài sẽ trở nên lầy lội, khó di chuyển. Ưu thế về kỵ binh của quân Lương đương nhiên sẽ không tồn tại nữa”.

“Thừa dịp quân chủ lực của quân Lương bị quân ta kiềm chế ở Từ Châu, nhất định Tào Tháo sẽ cử binh đánh lên Tây Xuyên như thế thì hậu phương của Mã đồ phu bất ổn, hấn sẽ phải tốc chiến tốc thắng để nhanh chóng quay lại cứu viện Tây Xuyên. Ba yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hoà đều chuyển nghịch trở nên có lợi cho quân ta. Trận chiến này sao không thể thắng chứ?”

Răng rắc!

Tôn Quyền hung hấn rút kiếm chém đứt một góc án, hấn lạnh lùng nói: “Ý Cô đã quyết, nhất định tử chiến với Mã đồ phụ ở Thọ Xuân. Nếu vạn nhất đường cùng Cô sẽ lui về giữ Giang Đông”.

Đầu tháng sáu Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu đã nhận được quân lệnh của Mã Dục, bắt đầu triệu tập các Thiên hộ dưới trướng. Tới cuối tháng tám, sau gần ba tháng tụ họp, chuẩn bị hơn ba ngàn bộ bách hộ, tổng cộng mười hai vạn thiết kỵ Mạc Bắc đã hoàn toàn tụ họp quanh đại bản doanh Hãn Sơn. Lều vải chằng chịt, lô nhô kéo dài cả trăm dặm.

Mã Dục được Giả Hủ, Điển Vi và hơn mười thiết kỵ tiền hô hậu ủng tiến tới đại trướng. Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương đã sớm xuất lĩnh các Thiên hộ ra nghênh đón. Một thiếu niên được hai tên thị vệ hộ tống hai bên hiên ngang đứng trang nghiêm trên đầu. Thiếu niên này gương mặt như ngọc, anh tuấn tuyệt luân, dáng người làm người ta có cảm giác như một làn gió xuân.

Ngay khi nhóm người của Mã Dục hiện ra trong tầm mắt của mọi người thì thiếu niên này cùng hai tên thị vệ bước nhanh tới trước, khi còn cách Mã Dục mười bước chân, thiếu niên aný quỳ xuống, cao giọng nói: “Hải nhi khấu kiến phụ thân đại nhân”.

Thiếu niên này đương nhiên là công tử Mã Chính, người vẫn một mực ở lại Tái Ngoại rèn luyện.

“Tham kiến Thừa tướng”.

Hai tên thị vệ phía sau Mã Chính cùng quỳ xuống.

“Ừ” Mã Dục gật đầu, hấn khoát tay nói: “Đứng lên đi”.

“Tạ ơn phụ thân”.

Mã Chính khấu đầu bái lạy một lần nữa rồi mới cung kính đứng dậy. Triệu Vân, Hứa Thiệu cũng đứng dậy đứng hầu sau lưng Mã Chính. Sau khi Mã Chính hoàn thành nghi lễ, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương và các Thiên hộ với rối rít tiến lên làm lễ.

Ban đêm

Trong trung quân đại trướng đuốc cháy sáng choang, người ngồi đông nghịt.

Bùi Nguyên Thiệu nhìn Mã Dục nói: “Bá Tề, tuân theo quân lệnh của ngài. Ba bộ vạn hộ Mạc Bắc, ba trăm Thiên hộ tổng cộng mười hai vạn đại quân đã tụ tập quanh đại bản doanh Hãn Sơn đợi lệnh”.

“Ừ” Mã Dục gật đầu hỏi: “Sau khi đại đội ly binh rời khỏi lão doanh, quân man di có thừa dịp tập kích không?”

“Bá Tề yên tâm” Bùi Nguyên Thiệu nói: “Ma di ở Đại Mạc số diệt đã diệt, số trốn đã trốn. Hiện tại chưa có bất kỳ thế lực nào có thể tạo thành mối uy hiếp. Cho dù có di chuyển toàn bộ ba vạn hộ, chỉ để lại quân doanh nữ nhân trấn giữ thì quân doanh cũng bình yên vô sự. Kỳ thật các huynh đệ đã sớm mong đợi ngày này rồi”.

“Đại đầu lĩnh, bọn ta hàng ngày trông coi thảo nguyên này, ngoại trừ săn bắn (cướp bóc dân cư) hoặc ”chơi” nữ nhân còn lại thì đều rất vô vị” Bùi Nguyên Thiệu và dứt lời thì Chu Thương và các Thiên hộ tụ tập trong trướng đều tranh nhau nói. “Nếu như không để chúng ta xuôi nam về Trung Nguyên, chúng ta tình nguyện bỏ chức vị Thiên hộ”.

Cùng với sự bành trướng thế lực và địa vị ngày càng cao của Mã Dục. Uy thế của Mã Dục cũng trở nên ngày càng mạnh mẽ. Hiện tại người bình thường nhìn thấy Mã Dục thậm chí còn không dám thở mạnh. Cũng chỉ có Chu Thương và hơn ba trăm lão lưu khẩu còn lại sau khi trải qua sàng lọc là có dũng khí xưng hô Mã Dục là “Đại đầu lĩnh”. Người gọi thẳng Mã Dục là Bá Tề cũng chỉ còn có mình Bùi Nguyên Thiệu.

Mã Dục cắt một miếng thịt trâu luộc bỏ vào mồm vui vẻ nhai, hấn chỉ có thể ê a gật đầu chứ không rằng rồi để trả lời.

Chu Thương vùng mạnh cánh tay, hấn cao giọng nói: “Người đâu, mang vũ kỹ Âu la ba ra đây”.

Bên ngoài đại tướng bất chợt vang lên nhịp trống dồn dập. Trong nhịp trống kích động lòng người đó, một đội vũ nữ Âu la ba dáng người cao gầy, tóc vàng mắt xanh uốn eo, lắc hông tiến vào trong trống. Những vũ nữ này không vận quần áo, toàn thân chỉ quấn quanh hông một miếng da thú nhỏ, ngắn.

Những vũ nữ nào uốn eo, lắc hông làm tấm da thú quấn bên hông hất lên, hoàn toàn để lộ xuân quang ở hạ thể. Trong đại trống, các lão lưu khấu, kể cả Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu cũng đều vỗ tay, la hét. Phảng phất như quay lại thời gian của hơn chục năm trước, quãng thời gian bỏ chạy trốn chết. Ban ngày liếm máu trên lưỡi đao, ban đêm chè chén say sưa bên đồng lửa cùng với tuế nguyệt. Trong lúc vô tình một vũ nữ tiến tới trước mặt Chu Thương, cô ả quay lưng về phía Chu Thương, cố sức lắc kiêu đồn đầy đặn, mê người của mình.

“Lại đây nào. Kiêng người lên. Ha ha” Chu Thương cười dâm dăng. Hắn giơ tay ôm ngang đùi của vũ nữ Âu La Mã, bắt kiêu đồn của ả vũ nữ vênh cao lên sau đó hắn dùng hai ngón tay chọc vào hạ thể của ả vũ nữ một lúc. Cuối cùng hắn hít vào mồm, quay sang nhìn đám lưu khấu bên cạnh gào lên: “Tư vị cũng không tệ lắm. Thực sự...”

“Ha ha ha...”

Các Thiên hộ, Bách hộ trong trống phá lên cười.

Hiệu kèn lệnh nổi lên dưới chân núi Đạn Hãn Sơn, một đội thiết kỵ Mạc Bắc từ trong quân doanh mãnh liệt tuôn ra thảo nguyên mênh mông, triển khai thế trận kỵ binh chỉnh tề. Phụ tử Mã Dục, Mã Chinh được Diễn Vi, Triệu Vân, Giả Hủ, Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, Quân Khởi hộ tống từ trong trận kỵ binh phóng ngựa lên trước.

Mười hai vạn thiết kỵ Mạc Bắc dùng phương trận theo từng Thiên hộ, tổng cộng ba trăm phương trận (ba trăm Thiên hộ có lớn, có nhỏ. Lớn có mấy ngàn kỵ binh, nhỏ chỉ có hơn trăm kỵ binh) triển khai theo thứ tự trên thảo nguyên mênh mông, trải dài hơn hai mươi dặm. Cơ hồ như Mã Dục phải mất hai canh giờ thì mới có thể kiểm tra qua hết ba trăm phương trận kỵ binh.

Trước tiên Mã Dục đi kiểm tra phương trận kỵ binh Thanh Châu doanh của hãn tướng Quân Hối.

Dù Quân Hối đã chết, ba trăm tặc khấu Thanh Châu đã từng theo Quân Hối và Mã Dục dong duỗi Trung Nguyên cũng đã toàn bộ chết trận ở Âm Phong Hạp cốc nhưng Thanh Châu doanh của Quân Hối vẫn được Mã Dục giữ lại. Từ ba trăm kỵ binh ban đầu đã mở rộng ra thành ba ngàn kỵ binh. Đây là một chi thiết kỵ tinh nhuệ thực sự làm người khác kinh sợ.

Mỗi kỵ binh Thanh Châu doanh được chia hai chiến mã Sơn Đạn tốt nhất, cùng với bốn con ngựa lùn Mông Cổ. Khi tác chiến thì dùng chiến mã Sơn Đạn, khi hành quân thì dùng ngựa lùn Mông Cổ. Chỉ có những lão binh Thanh Châu chiến công trác tuyệt thì mới được hưởng đãi ngộ này.

Trong tiếng vỗ ngựa nhẹ, trầm, Mã Dục chậm rãi giục ngựa đi trước trận của Thanh Châu doanh.

“Đại đầu lĩnh uy vũ”.

Một viên kỵ tướng cưỡi ngựa đứng sừng sững trước trận tiền, giơ cao Trảm mã đao trong tay, hất ngửa mặt lên trời gào to. Phía sau lưng viên kỵ tướng, ba ngàn kỵ binh Thanh Châu cũng âm ầm đáp lại, tiếng reo hò âm ầm quay cuồng trong đất trời, rất lâu mới chấm dứt. Ánh mắt Mã Dục lập tức nóng rực lên, thậm chí máu trong người hắn cũng bắt đầu sôi trào.

“Hát!”

“Hát!”

“Hát!”

Dưới sự chỉ huy của viên kỵ tướng, ba ngàn kỵ binh Thanh Châu đều hô hiệu tử, vừa dùng Trảm mã đao vỗ vào áo giáp trước ngựa, phát ra âm thanh va chạm to, nhịp nhàng. Đây chính là một nghi lễ độc đáo của tướng sĩ kỵ binh Mạc Bắc, biểu thị sự ủng hộ và tôn kính của binh lính đối với người chủ soái.

“Người là Viên Tùng” Trong âm thanh rầm rĩ không ngừng, Mã Dục giục ngựa tới trước mặt viên kỵ tướng, hất trầm giọng nói: “Khi đánh một trận ở Âm Phong Hạp cốc, ngươi vì bị thương mà ở lại quân doanh,

chính là vậy người là người may mắn còn sống sót duy nhất trong ba trăm binh lính Thanh Châu. Ta còn nhớ lúc đó người mới chỉ mười tám tuổi nhưng người đã tham gia ba mươi bảy trận ác chiến, mười chín lần bị thương, trong đó có hai lần bị thương. Lần thứ nhất ở Hồ Lao quan, lần thứ hai ở Trường Xã. Ta nói đúng không?”

Viên kỵ tướng lớn tiếng đáp: “Đại đầu lĩnh nói đúng, mặt tướng chính là Viên Tùng”.

Mã Dục cũng quát to: “Dưới trướng của bản đại đầu lĩnh, Quân Hối vẫn luôn là một Đại tướng tiên phong, Thanh Châu doanh vẫn luôn là tinh nhuệ của tinh nhuệ. Vô luận là con người ngày càng thay đổi, thế sự ngày càng xoay vần, quân hồn của tám trăm lưu khẩu vẫn bất diệt. Cô hy vọng người không nên làm hỏng uy danh thống lĩnh của Quân Hối, lại càng không nên hủy đi thanh danh lẫy lừng của Thanh Châu doanh”.

Viên Tùng lại một lần nữa giơ cao Trảm mã đao gào lên: “Tử chiến!”

“Tử chiến!”

“Tử chiến!”

“Tử chiến!”

Trong tiếng hò reo long trời lở đất của ba ngàn thiết kỵ Thanh Châu, Mã Dục tiếp tục giục ngựa tiến lên trước.

Ngay sau đó xuất hiện trước mặt Mã Dục là một đội Khương binh màu xanh, tạo thành Khương kỵ binh.

Tiền thân của đội Khương binh này là tám ngàn Khương binh tinh nhuệ Mã Dục mượn từ ba mươi sáu trại Khương ở Bắc Địa. Sau khi trải qua bách chiến, tám ngàn Khương binh này chỉ còn lại có hơn ba ngàn quân. Hơn nữa từ một đội quân bộ binh biến thành một đội kỵ binh thiện chiến.

Sau khi Phương Duyệt bình định Mạc Bắc, Mã Dục phân phong ba bộ vạn hộ. Hắn nhớ tới Quân Khởi (mất Quân Hối từ lúc nằm trong bụng mẹ), tuổi nhỏ không nơi nương tựa nên mới đem ba ngàn Khương binh này ban cho Quân Khởi, trở thành một đội thân vệ của Quân Khởi. Lúc này toàn bộ ba bộ vạn hộ Mạc Bắc điều động, đội thân vệ của Quân Khởi đương nhiên cũng muốn theo quân xuất chinh.

“Thiên Tướng quân uy vũ!”

Trước trận Khương kỵ, viên Khương tướng giơ cao chiếc vò sắt gào lên.

“Thiên Tướng quân uy vũ!”

“Thiên Tướng quân uy vũ!”

“Thiên Tướng quân uy vũ!”

Ba ngàn Khương binh ầm ầm trả lời.

Người Khương xưa nay coi Đại Hán Phục Ba tướng quân là thần uy Thiên tướng quân. Mã Dục là hậu nhân của Mã Viện, đương nhiên cũng được người Khương coi là thần uy Thiên tướng quân.

“Ngột Thuật” (Ngột Thuật là huynh đệ của Ngột Đường - mẫu thân của Nguyệt Nô nhi, cũng là tình nhân của Mã Dục) ánh mắt Mã Dục sáng quắc như đuốc nhìn Ngột Thuật, hắn nghiêm nghị quát hỏi: “Các dũng sĩ ba mươi sáu trại Khương đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Ngột Thuật hung hăng vung cây vò sắt trong tay, quát to: “Bất kỳ lúc nào cũng có thể nghe theo sự sai bảo của Thiên tướng quân”.

Điền Dự đi vào đại sảnh, sắc mặt hắn vô cùng nghiêm trọng. Hắn nhìn Viên Thượng nói: “Đại tướng quân, không hay rồi”.

Viên Thượng ngẩng đầu hỏi: “Điền Dự tướng quân, đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ phản quân của Viên Đàm và đại quân Đông Ngô đã đánh tới Hoàng Hà sao?”

“Không phải” Điền Dự nói: “Là Mã đồ phụ xuất binh”.

“Mã đồ ...ai, Mã Thừa tướng?” Viên Thượng không lấy đó làm kinh sợ, trái lại hắn còn vui mừng nói: “Đây là chuyện tốt. Điền Dự tướng quân không cần lo lắng. Quân Lương đồng ý với yêu cầu của Cô nên mới xuất binh”.

“Chỉ e chuyện không đơn giản như vậy” Điền Dự trầm giọng nói: “Mật thám mới cấp báo, xung quanh đại bản doanh Đan Hãn Sơn đã tụ tập mười mấy vạn thiết kỵ Mạc Bắc. Ba bộ vạn hộ Mạc Bắc toàn bộ xuất chinh, xuôi nam với quy mô lớn. Xin Đại tướng quân hãy suy nghĩ cẩn thận. Nếu như chỉ để giúp Đại tướng quân đánh lui phản quân Viên Đàm và đại quân Đông Ngô, Mã đồ phụ có cần thiết phải huy động mười mấy vạn quân thiết kỵ Mạc Bắc không?”

“Chẳng lẽ...” Viên Thượng tái mặt, hắn trầm giọng nói: “Thừa tướng có dụng ý khác”.

“Đại tướng quân” Điền Dự ôm quyền, hắn kích động nói: “Mã đồ phụ tụ tập mười mấy vạn thiết kỵ xuôi nam, chỉ e đây là kế mượn đường phạt Quốc mà thôi”.

“Mượn đường phạt Quốc?” Viên Thượng bàng hoàng nói: “Không, tuyệt đối không thể nào”.

Mưu sĩ Thảm Phối vừa mới đi vào, Viên Thượng giận tím mặt mắng: “Thảm Phối, đây tất cả đều là chủ ý của ngươi”.

Thảm Phối bị Viên Thượng mắng té tát, hắn ngơ ngác, bối rối hỏi: “Chúa công, hà cớ gì mà tức giận?”

“Ngươi” Viên Thượng chỉ tay vào Điền Dự, giận dữ nói: “Quốc Nhượng, hãy nói cho hắn biết”.

Điền Dự nói: “Quân sư, mật thám cấp báo, Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, Quản Khởi, đã tụ tập toàn bộ ba bộ vạn hộ Mạc Bắc, tổng cộng hơn mười vạn kỵ binh ở đại bản doanh Đan Hãn Sơn. Xem ra chỉ nay mai chúng sẽ nhập quan xuôi nam”.

“Hả?” Sắc mặt Thảm Phối lập tức trở nên trắng bệch. Hắn run run nói: “Có việc này sao? Quả thật là hối không kịp. Vốn chúng ta chỉ muốn mượn quân Mã đồ phụ tiêu diệt phản quân Viên Đàm, đánh bại quân Đông Ngô của Chu Du, không ngờ lại dẫn tới mười mấy vạn thiết kỵ Mạc Bắc này. Bây giờ phải làm gì đây?”

“Cô còn muốn hỏi người đó” Viên Thượng lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi không nghĩ ra biện pháp văn hồi thế cục này, Cô sẽ lấy đầu ngươi”.

Thảm Phối sầm sầm nói: “Thiết kỵ Mạc Bắc thế lớn. Nếu như chia binh ra tử thủ thì chỉ e sẽ bị tiêu diệt từng phần một. Chuyện cho tới lúc này cũng chỉ còn cách để Điền Dự tướng quân và Trương Yến tướng quân chỉ huy bộ binh bản bộ tử thủ U Châu, trì hoãn tốc độ xuôi nam của thiết kỵ Mạc Bắc sau đó chúng ta tụ hợp trọng binh với tốc độ nhanh nhất ở Nghiệp Thành để tự bảo vệ mình”.

Viên Thượng vội vàng giục giã Điền Dự: “Như vậy tướng quân hãy mau chóng trở về U Châu”.

“Mật tướng tuân lệnh” Điền Dự chấp tay thi lễ sau đó hắn quay người rời khỏi.

Bạch Sơn Khẩu ở giữa Bạch Sơn và Đan Hãn Sơn, là một trong ba quan khẩu chủ yếu từ thảo nguyên Mạc Bắc xuôi nam U Châu. Địa thế Bạch Sơn Khẩu hiểm trở, hai bên là núi non uốn lượn chính là Vạn Lý trường thành, vẫn được xưng tụng là dễ thủ khó công.

Thế nhưng bởi vì tập đoàn Viên thị và tập đoàn Mã Dục có quan hệ hữu hảo. Binh lính U Châu trấn giữ Bạch Sơn Khẩu tương đối lỏng lẻo. Viên Thiệu chỉ để Điền Dự, Thứ Sử U Châu phái ba trăm binh lính quận trấn giữ tượng trưng. Mục đích chính của hắn không phải là để phòng ngừa thiết kỵ Mạc Bắc xuôi nam mà là để phòng ngừa mã tặc tập kích thế nhưng Điền Dự vẫn khá cẩn thận, hắn đã tăng quân trấn thủ lên tới năm ngàn người.

Trên sơn khẩu, hai tên lính U Châu đang uể oải nhìn qua tháp quan sát. Trên thảo nguyên mênh mông ở phía bắc vốn chẳng có một điểm gì đáng chú ý. Đột nhiên trong lúc đó một tên lính U Châu dường như phát hiện ra điều gì. Hắn đứng bật dậy, tên lính U Châu bên cạnh giật nảy mình, tức giận gầm lên: “Ngươi lão tam, con mẹ nó, ngươi muốn hù chết lão tử sao?”

“Hùng lão nhị, ngươi hãy nhìn phía bắc đi”.

Ngươi lão tam chỉ tay về thảo nguyên bao la ở phía bắc, giọng nói của hắn vô cùng bất an.

“Cái quỷ gì vậy? Người đừng có hù dọa ta” Hùng lão nhị không nghĩ vậy, hần nhìn theo hướng chỉ của Ngưu lão tam sau đó hần diễm nhiên quay đầu lại, khinh thường nói: “Đó chỉ là một đám ngựa hoang, chẳng có gì mà hoảng sợ. Ai, chờ một chút”.

Đột nhiên Hùng lão nhị kêu lên một tiếng, hần vội vàng quay đầu lại nhìn. Cuối cùng hần hít một hơi thật sâu, nhìn Ngưu lão tam nói: “Ông trời ơi, đó là kỵ binh”.

“Rất nhiều kỵ binh” Ngưu lão tam trong lòng run sợ nói: “Con mẹ nó, Lão Tử sống nửa đời người vẫn chưa từng nhìn thấy nhiều kỵ binh như vậy. Nhìn thế trận phải có tới mấy vạn kỵ binh”.

“Mau!” Hùng lão nhị gần như nhảy dựng lên: “Còn ở đó mà lo lắng, mau nổi kèn báo động. Nhất định là thiết kỵ Mạc Bắc đã đánh tới”.

“Ô ô ô...”

Đột nhiên trong lúc đó, hiệu kèn lệnh nổi lên dậy đất. Binh lính U Châu đang trong quân doanh cuống quýt vọt ra từ lều của mình, kết thành thế trận hoảng loạn ngay trước quân doanh. Đứng ở trong quân doanh từ trên cao nhìn xuống ra ngoài sơn khẩu, chỉ thấy trên thảo nguyên bao la đã xuất hiện một nhóm lớn kỵ binh, đông nghịt một mảng, giống như mây đen đang từ phương bắc cuốn tới.

Vô số đầu ngựa di động hội tụ thành một biển lớn mênh mông, bát ngát, vạn mã cuộn cuộn, gót sắt bốt lên. Tiếng vó ngựa vang vọng đất trời, không khí ngột ngạt làm người khác hít thở không thông, từ sâu thẳm trong linh hồn mình cũn phải chấn động.

“Ông trời ơi, a. Ông trời ơi” Một tên tiểu giáo U Châu rên rỉ như mộng寐: “Ta phải về nhà. Ta không muốn chết ở đây”.

Trong quân doanh U Châu lập tức vang lên những tiếng xít xoa. Cơ hồ gần như trong mắt của tất cả binh lính U Châu đều hiện lên sự hoảng sợ, lo sợ không yên sau đó theo bản năng chúng lui lại phía sau, lui lại sau.

“Tướng quân chạy rồi”.

Trong lúc bối rối có tên binh lính gào lên.

Binh lính U Châu đang trong lúc hoảng sợ, khiếp nhược tan rã tới nơi thì thấy một viên võ tướng U Châu với sự hộ tống của hơn mười thân kỵ binh giục ngựa bỏ chạy. Binh lính U Châu giống như một nồi súp de phát nổ, chúng đồng thanh gào lên một tiếng rồi quay người bỏ chạy. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn toàn bộ quân doanh đã hoàn toàn trống trơn, hể còn lại một doanh lũy trống rỗng, trên mặt đất ném đầy đao, thương, kiếm kích.

432. Chương 336-337: Chu Du Dụng Binh

Điền Dực mới từ Nghiệp Thành quay về Kế huyện, đang cùng Trương Yển thượng nghị kế sách chống đỡ lại thiết kỵ Mạc Bắc xuôi nam thì bất chợt một tên tiểu giáo hoảng hốt chạy vào bẩm báo: “Tướng quân, hỏng rồi”.

Điền Dực quát to: “Hoảng hốt cái gì? Có việc gì cứ từ từ nói”.

“Tướng quân” Tên tiểu giáo thở hổn hển nói: “Bạch Sơn khẩu đã mất rồi. Mười mấy vạn quân thiết kỵ Mạc Bắc đã qua Trục Lộ, đang tiến tới Trác quận”.

“Hà?”

“Cái gì?”

Điền Dực, Trương Yển cùng tái mặt.

“Không thể nào” Điền Dực tức giận nói: “Địa thế Bạch Sơn khẩu hiểm yếu. Hơn nữa còn có năm ngàn tinh binh trấn giữ. Sao có thể thất thủ nhanh như vậy được?”

“Tướng quân” Tên tiểu giáo buồn rầu nói: “Tiêu Xúc sớm bỏ chạy”.

“Tiêu Xúc đáng chết kia” Điền Dự giận dữ quát: “Bản tướng quân không thể không giết hần”.

“Không cần nữa” Tên tiểu giáo ử ề nói: “Bại quân của Tiêu Xúc đã bị thiết kỵ Mạc Bắc đuổi theo. Toàn quân bị diệt. Tiêu Xúc cũng đã chết trong đám loạn quân”.

“Diễn tướng quân” Trương Yển nói: “Hiện tại chỉ còn cách tập trung quân đội tử thủ Trác quận. Nếu như Trác quận cuối cùng cũng mất nốt thì toàn bộ Ký Châu sẽ hoàn toàn nằm dưới gót sắt của thiết kỵ Mạc Bắc. Địa hình Ký Châu hoàn toàn bằng phẳng, ngoại trừ mấy toà thành lớn còn căn bản không có nơi hiểm yếu để phòng thủ. Một khi thiết kỵ Mạc Bắc tiến vào Ký Châu thì thế lớn của quân ta đã mất”.

“Chỉ sợ không còn kịp nữa rồi” Điền Dự buồn rầu nói: “Thiết kỵ Mạc Bắc tiến nhanh như gió. Chờ khi chúng ta có thể tập hợp đại quân tử thủ Trác quận thì chỉ e chúng đã đánh tới Ký Châu. Hơn nữa với sự giao hoát của Mã đồ phu và Giả độc sĩ, cho dù chúng ta có tiến hành tử thủ thì chưa chắc chúng cũng ở lại U Châu lâu để đối co với chúng ta. Dù sao mục tiêu duy nhất của Mã đồ phu chính là Nghiệp Thành”.

Trương Yển lo sợ không yên nói: “Vậy phải làm gì bây giờ?”

Điền Dự trầm giọng nói: “Chuyện cho tới nước này cũng không còn biện pháp khả thi nào nữa. Chúng ta chỉ còn cách dẫn quân U Châu xuôi nam vào Ký Châu, cứu viện Nghiệp Thành”.

“Hả” Trương Yển thất thanh nói: “Vậy còn U Châu thì làm sao bây giờ? Đại quân trong lúc hành quân vội vàng khó tránh khỏi sơ hở, rất có thể bị thiết kỵ Mạc Bắc nhân cơ hội đánh giết. Chỉ e là chưa tới Nghiệp Thành toàn quân đã thất bại”.

“Nói như vậy..” Điền Dự ngẩng đầu nhìn Trương Yển, sắc mặt hần xanh lét. Hần trầm giọng nói: “Tướng quân muốn thấy chết mà không cứu, giữ lại trọng binh của mình sao?”

“Quốc Nhượng huynh không cần phải nói khích” Trương Yển tức giận nói: “Mặt tướng tuy xuất thân Hắc Sơn tặc nhưng cũng biết hai chữ trung nghĩa. Cổ chúa công đối xử không tệ với mặt tướng. Đương kim chúa công gặp nạn. Mặt tướng há có thể thấy chết mà không cứu sao? Nếu tướng quân đã quyết tâm như vậy...mặt tướng sẽ sai khoái mã chạy về Ngự Dương, khởi toàn bộ đại quân Hắc Sơn theo tướng quân xuôi nam Nghiệp Thành”.

“Được!” Điền Dự cao giọng nói: “Bản tướng quân ở Kế huyện chờ đại quân của tướng quân”.

Mã Dục giục ngựa đi lên sườn núi ở bên phải quan đạo. Hần gờ roi ngựa chỉ bình nguyên bao la ở hướng đông bắc, nhìn Giả Hủ nói: “Văn Hoà còn nhớ thảo nguyên kia không?”

Giả Hủ nói: “Có gì mà không nhớ. Trên thảo nguyên Bá Thượng này quân ta đã đánh một trận. Chúa công đã dùng mấy ngàn kỵ binh đánh bại ba vạn quân U Châu tinh nhuệ của Lưu Ngụ. Chúa công đã vận dụng chiến xa thiết giáp liên hoàn. Điều này Hủ vẫn nhớ như mới. Sau đó trong cuộc chiến Hứa Xương, cũng chính trên cơ sở chiến xa thiết giáp liên hoàn của chúa công đã cải biến thành xa trận nỗ mới có thể tiêu diệt toàn bộ bảy vạn đại quân của Tào Tháo”.

“Hồi tưởng lại giống như một giấc mộng” Mã Dục xúc động nói, đột nhiên hần quay đầu nhìn Mã Chính hỏi: “Chính nhi, có biết vì sao vi phụ đưa con tới Mạc Bắc không?”

“Hài nhi biết” Mã Chính cung kính chấp tay thi lễ với Mã Dục rồi hần cao giọng nói: “Tuy phụ thân khởi binh ở Trung Nguyên nhưng hưng thịnh ở Mạc Bắc. Phụ thân hoàn toàn dựa vào kỵ binh làm việc gì cũng thuận lợi để có cơ nghiệp ngày hôm nay. Phụ thân mang hài nhi tới Mạc Bắc chính là hy vọng hài nhi có thể hiểu rõ hơn về kỵ binh, vận dụng kỵ binh tốt hơn. Kể từ khi hài nhi tới Mạc Bắc, ban ngày tập luyện võ nghệ, ban đêm nghiên cứu binh thư. Hàng tháng đều theo nhị vị thúc phụ đi săn thú. Học tập chiến thuật kỵ binh, linh hoạt vận dụng ngay trong thực chiến, không dám có chút lơ là”.

“Bá Tề” Đột nhiên Bùi Nguyên Thiệu nói: “Chính nhi tuổi còn nhỏ nhưng đã tinh thông kỵ chiến. Mùa đông năm ngoái bắc tiến đánh Đĩnh Linh, Chính nhi chỉ huy chín trăm khinh kỵ binh tiến hơn hai ngàn dặm, chém hơn vạn người, bắt tù binh, dê, bò, trâu gí đó hơn mười vạn đầu”.

“Thật vậy sao?” Mã Dục hơi kích động, hần nhìn Mã Chính hỏi: “Nguyên Thiệu thúc phụ nói thật không?”

Mã Chính kinh sợ nói: “Bắc đánh Đĩnh Linh, quân kỵ binh chủ lực của người Đĩnh Linh đã bị nhị vị thúc phụ tiêu diệt. Hài nhi dẫn chín trăm kỵ binh đuổi giết chỉ là một đám tàn binh bại tướng. Hài nhi thật

không dám kể công”.

“Hừ, nói vậy là thật sao?” Mã Dực nói: “Nói như vậy thì vi phu thật sự muốn khảo nghiệm con. Con không ngại nói cho vi phu biết tinh túy của kỵ chiến là gì không?”

Mã Chính vội vàng nói: “Hài nhi sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt phụ thân?”

“Ta cho phép con nói” Mã Dực cau mày bực tức nói: “Cứ bền lên như nữ nhân vậy, không giống nam nhân chút nào”.

“Như vậy hài nhi xin lạm quyền” Mã Chính vươn người thi lễ rồi hần cao giọng nói: “Hài nhi cho là tinh túy của kỵ binh tập trung ở chữ ”nhanh’. Vu hồi ngàn dặm, bốn tập đường dài, có thể dùng kỵ binh bất ngờ tiến đánh, tấn công vào chỗ địch nhân chưa hề phòng bị. Có thể nói không đánh mà hưởng lợi. Dĩ nhiên trọng giáp thiết kỵ của phụ thân thì hoàn toàn khác, chiến thuật cũng không giống với khinh kỵ binh”.

“Cũng có điểm đáng chú ý” Mã Dực nói: “Vậy con không ngại hãy cho vi phu biết cuộc chiến Hà Bắc này nên đánh như thế nào đây?”

Mã Chính nói: “Đối với cuộc chiến Hà Bắc, hài nhi cho rằng công tâm là thượng sách, công thành là hạ sách”.

“Hả?” Mã Dực đưa mắt trao đổi với Giả Hủ rồi hần nói tiếp: “Hãy nói tiếp theo nên làm thế nào?”

Mã Chính nói: “Mười hai vạn thiết kỵ Mạc bắc đều là kỵ binh. Kỵ binh có ưu thế ở tốc độ, dùng cho dã chiến. Nếu như dùng để công thành thì có thể nói lấy sở đoản địch với sở trường. Người trí dũng không dùng hạ sách công thành này. Viên Thiệu mới chết. Hai con trai cùng tự lập. Bộ hạ cũ của Viên thị xáo động nhân tâm, không có quyết tâm tử chiến. Binh lính không có ý chí tử chiến. Nếu như lúc này dùng một toán tinh kỵ đột nhiên xuất hiện ở chân thành Nghiệp Thành, làm cho Nghiệp Thành trở thành một toà cô thành ngăn cách với thế giới bên ngoài thì chính là một sự đả kích nghiêm trọng đối với nhân tâm của bộ hạ cũ của Viên thị và dân chúng Nghiệp Thành. Một khi phòng tuyến tâm lý của bộ hạ cũ Viên thị mất đi, rất có thể chúng sẽ không chiến mà hàng. Quân ta có phải công thành thì cũng vấp phải sức chống cự yếu ớt hơn nhiều. Đó là lý do công tâm là thượng sách”.

“Ừ”.

Mã Dực không nhin được gạt đầu. Dù sắc mặt của hần vẫn bình thản nhưng trong lòng hần thầm nghĩ: Chỉ cần đợi một thời gian nữa Mã Chính sẽ không thua sút Tôn Quyền. Có con trai như vậy thì bây giờ có chết ngay lập tức cũng không có gì lo lắng nữa.

Giả Hủ ở bên cạnh đương nhiên cũng có suy tính, hần hỏi một câu: “Tại hạ cũng muốn hỏi công tử một chút. Nếu như Viên Thượng hiến thành đầu hàng thì nên xử trí thế nào? Bộ hạ cũ của Viên thị nên xử lý thế nào? Dân chúng Nghiệp Thành và Hà Bắc nên xử trí thế nào?”

Nếu so sánh mà nói thì Mã Dực quan tâm tới binh lược của Mã Chính. Đương nhiên Giả Hủ lại quan tâm tới chính lược của Mã Chính. Dù sao Mã Dực đánh chiếm giang sơn rộng lớn chính là để sau này Mã Chính trị vì. Nếu như Mã Chính không có sự xuất sắc về chính trị, hần rất khó có thể cai trị thiên hạ tốt. Nếu như Mã Chính chỉ thiện dụng binh, không giải dùng chính trị sau này hần rất có thể sẽ trở thành một bạo quân vương. Tuyệt đối đây không phải là phúc của chúng dân thiên hạ.

Mã Chính trả lời không chút suy nghĩ: “Nêu như Viên Thượng hiến thành đầu hàng, thiết tướng nên chuyển Viên Thượng vào triều làm quan. Mặt khác có thể lựa chọn người có tài có đức làm Thứ Sử các châu Ký, U, Tịnh, Thanh, rộng lượng đề bạt danh sĩ Hà Bắc. Nhanh chóng khôi phục sự ổn định của bốn châu Hà Bắc, lại mở kho lương cứu tế cho dân chúng, không được tuyển chọn quan lại tàn ác, chỉnh đốn trị an như vậy nhân tâm sẽ định. Nhưng về việc tiêu phỉ, trộm cướp thì nhất định phải lưu lại tới mức độ có thể lĩnh bảo an địa phương, giữ lại sức mạnh cho Hà Bắc. Còn về phần các bộ hạ cũ của Viên thị và hơn mười vạn đại quân thì nhất quyết không được đóng lại Hà Bắc, phải theo đại quân xuôi nam đánh Trung Nguyên”.

Giả Hủ vuốt râu, sắc mặt cực kỳ vui vẻ.

Tương lai của Mã Chính thế nào, Giả Hủ không dám chắc nhưng Giả Hủ tin tưởng ít nhất Mã Chính sẽ không trở thành một bạo chúa cực kỳ hiếu chiến.

Mã Dực gõ gõ roi ngựa vào lòng bàn tay, đột nhiên hấn ngang đầu quát to: “Mã Chính, Quân Khởi nghe lệnh”.

Mã Chính, Quân Khởi giục ngựa tiến lên trước.

Mã Dực quát to: “Mã Chính làm chủ tướng, Quân Khởi làm phó tướng, chỉ huy ba vạn thiết kỵ xuôi nam, tiến thẳng tới Nghiệp Thành”.

“Tuân lệnh”.

Mã Chính, Quân Khởi lĩnh mệnh rồi đi.

‘Chúa công’ Lý Túc không nhịn được, hấn giục ngựa tiến lên khuyên nhủ: “Mặc dù công tử Chính thuộc lâu binh thư, tinh thông mưu lược, cũng giỏi chính lược nhưng dù sao tuổi vẫn còn trẻ. Hơn nữa công tử vẫn chưa có kinh nghiệm cầm quân một mình. Còn nữa dùng Quân Khởi làm phó tướng có mạo hiểm quá không? Dù sao Quân Khởi cũng chỉ lớn hơn công tử Chính mấy tháng. Túc thiết nghĩ cần phải phái một lão tướng thiện chiến làm phó tướng”.

“Tử Nghiêm không cần phải lo lắng” Mã Dực khoát tay nói: “Mặc dù Mã Chính là nhi tử của Cô nhưng Cô không thể không thừa nhận tiểu tử này làm việc rất có phong thái của một Đại tướng. Huống chi bên cạnh Mã Chính còn có Triệu Văn, Hứa Thiệu, hai viên hãn tướng làm thân vệ, không cần lo lắng về việc an toàn. Lần này Cô để cho hấn đơn độc dẫn quân đường xa bên tập Nghiệp Thành chính là để nhìn xem hấn nói được có làm được không, không đánh mà khuất phục Nghiệp Thành”.

Nói một hồi Mã Dực nhìn Lý Túc hỏi một câu đầy thâm ý: “Chẳng lẽ Tử Nghiêm không cảm thấy trận chiến này có ý nghĩa vô cùng trọng đại với công tử Chính, càng có ý nghĩa hơn với cả quân đoàn Lương Châu sao?”

“Ai...” Ban đầu Lý Túc sững sốt nhưng bất chợt hấn hiểu ra nói: “Hiểu, thuộc hạ đã hiểu”.

Lý Túc là người thông minh, hấn lập tức thông suốt.

Hiển nhiên là Mã Dực muốn thông qua cuộc chiến Nghiệp Thành lần này đạt được hai mục đích của mình. Thứ nhất hấn muốn bồi dưỡng và rèn luyện năng lực tự mình cầm quân của Mã Chính. Thứ hai hấn muốn Mã Chính tạo dựng uy tín trong quân đoàn Lương Châu. Nói cách khác bắt đầu từ bây giờ Mã Dực chính thức xác nhận thân phận thế tử của Mã Chính.

Tân Bình lo lắng nhìn Viên Đàm nói: “Chúa công, mật thám cấp báo: Đại tướng Tây Lương Cao Thuận chỉ huy mười vạn quân tinh nhuệ đã tiến vào thành Huỳnh Dương, chỉ còn cách Trần Lưu chưa tới năm trăm dặm. Trong số mười vạn quân tinh nhuệ đó, có ba vạn thiết kỵ Tây Lương. Nếu như khinh kỵ binh tiến nhanh thì chỉ cần ba ngày là có thể đánh tới thành Trần Lưu”.

“Hả, mười vạn quân tinh nhuệ? Ba vạn thiết kỵ Tây Lương sao?” Sắc mặt Viên Đàm lập tức trở nên trắng bệch. Hấn lo sợ không yên nói: “Vậy làm sao để ngăn cản? Cần làm gì bây giờ?”

Chuyện tới lúc này cũng chỉ còn cách cầu viện quân Ngô” Tân Bình nói: “Khi chinh phạt Tào Báo, chúa công đã từng trợ giúp Tôn Quyền. Hiện tại chúa công gặp nạn, Tôn Quyền có thể thấy chết mà không cứu sao? Còn nữa, chúa công hãy phái người đi tới Hà Bắc dò xét phản ứng của Viên Thượng. Bình nghe nói Viên Thượng cũng bị mười vạn quân thiết kỵ Mạc Bắc uy hiếp. Nếu có thể thì hai nhà hãy liên thủ đối phó với kẻ thù”.

Tân Bì nói: “Nhị ca nói rất đúng. Chúa công hãy cấp tốc phái sứ giả tới Nghiệp Thành”.

“Cái gì? Cử sứ giả đi Nghiệp Thành?” Viên Đàm tức giận nói: “Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào. Cô dù chết trận cũng không bao giờ cúi đầu cầu cứu thẳng nhãi ranh Viên Thượng”.

Tân Bình nói: “Chúa công hãy lấy đại cục làm trọng”.

“Câm!” Viên Đàm tức giận nói: “Tân Bình, tất cả đều là chủ ý chết tiệt của người. Đáng lẽ lúc trước không nên cầu viện quân Ngô. Nếu chúng ta cầu viện quân Lương thì làm gì có mối họa hôm nay? Người rõ ràng có chủ tâm giết chết Cô, cố ý đẩy Cô vào tuyệt lộ để thành toàn cho thẳng nhãi ranh Viên Thượng kia, có phải không?”

“Cái gì?” Tân Bình thất thanh nói: “Chúa công sao có thể nói như vậy? Điều này làm thuộc hạ thật sự thất vọng và đau khổ. Vì để trợ giúp chúa công, thuộc hạ ngay cả vợ con ở Nghiệp Thành cũng bỏ đi, sao có thể mang lòng khác chứ? Nếu như thuộc hạ muốn thành toàn cho công tử Viên Thượng thì tại sao vợ con của thuộc hạ ở Nghiệp Thành lại lâm vào thảm họa?”

“Cái này...” Viên Đàm bị Tân Bình căn vặn không sao nói được, một lúc lâu sau hắn mới ngượng ngùng nói: “Trọng Trì, Cô cũng là nóng nảy, hồ đồ, nói chuyện không tỉnh táo. Người tuyệt đối không nên để trong lòng”.

“Ai” Tân Bình thở dài nói: “Sau khi cẩn thận ngẫm lại thì thấy kỳ thật chúa công nói không phải không có lý. Vì để tương trợ chúa công làm nên nghiệp bá, thuộc hạ đương nhiên phải hy sinh vợ con ở Nghiệp Thành nhưng cũng khó nói là không có tư tâm. Cũng chính bởi vì thuộc hạ có tư tâm nên trước kia mới khuyên nhủ chúa công cầu viện Đông Ngô”.

“Hả?” Viên Đàm nói: “Trọng Trì nói vậy là có ý gì?”

Tân Bình nói: “Ngoại trừ việc cầu viện Đông Ngô, chúa công vẫn còn một lựa chọn nữa”.

Viên Đàm nói: “Hãy nói mau”.

Tân Bình nói: “Đầu hàng”.

Hai mắt Viên Đàm hung tợn nhìn Tân Bình một hồi lâu không nói gì.

Sắc mặt Tân Bình vẫn như thường, hắn ung dung nói: “Xem thế cục thiên hạ hiện nay. Mã Thừa tướng hùng cứ tây bắc, mới lấy được Tây Xuyên. Vô luận là dân cư, lương thảo, quân mã, hai người Tào Tháo và Tôn Quyền khó có thể so sánh được. Nếu thuộc hạ dự đoán không sai thì chỉ trong vòng mười năm nữa thiên hạ tất hoàn toàn về tay Mã Thừa tướng. Tuy chúa công có hùng tâm khôi phục sự nghiệp của phụ thân nhưng đáng tiếc thế cô lực mỏng. Nếu như đầu hàng Thừa tướng, chúa công vẫn có thể bảo đảm được sự giàu sang phú quý cho Viên thị. Nếu như chúa công liên kết với quân Ngô ngoan cố kháng cự chỉ e là sẽ nhận kết cục ngọc đá đều cháy”.

Sắc mặt Viên Đàm liên tục biến đổi. Một lúc lâu sau hắn thở dài hỏi: “Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao?”

“Chúa công” Tân Bình xá dài rồi nói: “Đây là cơ hội cuối cùng. Nếu bỏ qua cơ hội này thì sau này dù chúa công có hiển thành đầu hàng cũng chưa chắc đã có kết cục tốt đẹp”.

“Thôi” Viên Đàm thở dài nói: “Tân Bì”.

Tân Bì chấp tay nói: “Có thuộc hạ”.

Viên Đàm khoát tay nói: “Vẫn do người đi Huỳnh Dương một chuyến”.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh”.

Tân Bì chấp tay thi lễ với Viên Đàm, lĩnh mệnh ra đi. Đưa mắt nhìn bóng dáng Tân Bì biến mất khỏi đại sảnh, thân hình Viên Đàm đột nhiên xụi lơ, ngã ngồi xuống đất. Tân Bình ở bên cạnh lắc đầu, thở dài rồi lặng lẽ quay người rời khỏi đại sảnh.

Chu Du chỉ tay vào bản đồ, hắn nhìn chúng tướng nói: “Trước khi mùa nước cạn tới, sông Hoàn Hà vẫn là lá chắn tự nhiên để quân ta ngăn cản thiết kỵ Mạc Bắc xuôi nam”.

Lữ Mông nói: “Mười mấy vạn thiết kỵ Mạc Bắc cùng với mười mấy vạn hàng quân Hà Bắc cùng với hơn mười vạn chiến mã, còn có cả lương thảo, đồ quân nhu. Phải huy động một một lượng nhân lực khổng lồ để vận chuyển sang bờ nam Hoàng Hà. Tất nhiên cũng cần phải có một đội thuyền khổng lồ, một thời gian dài để vận chuyển tới lui. Đây chính là cơ hội để quân ta có thể tận dụng”.

Chu Du nặng nề vỗ tay vào bản đồ, hắn trầm giọng nói: “Cảng Bạch Mã và cảng Duyên Tân. Khoảng cách từ hai cảng này xuôi nam tới Trung Nguyên là gần nhất. Hơn nữa đây cũng là hai cảng lớn nhất ở hai bên bờ sông Hoàng Hà. Chỉ cần không có chuyện bất ngờ xảy ra đương nhiên Mã đồ phu sẽ chọn hai cảng này để vượt sông Hoàng Hà. Bởi vậy trước khi mùa nước cạn tới, quân ta nhất định phải bảo vệ được hai cảng này”.

“Bạch Mã, Duyên Tân vô cùng quan trọng” Nói tới đây Chu Du ngừng lại nhìn quanh chư tướng rồi hỏi: “Có ai dám trấn thủ không?”

“Mặt tướng tình nguyện”.

“Mặt tướng tình nguyện”.

Chu Du vừa nói xong, Toàn Tông, Hạ Tề đồng thời bước ra nói.

“Ừ” Chu Du gật đầu nói: “Thiết kỵ Mạc Bắc của Mã đồ phu sắp đánh tới. Bản đồ đốc dụ liệu rằng Viên Thượng không có tâm nào trấn giữ. Nhị vị tướng quân hãy điểm ba ngàn tinh binh ngay trong đêm nay xuất chinh, phối hợp với thủy quân đánh chiếm hai cảng Bạch Mã và Duyên Tân”.

“Mặt tướng tuân lệnh”.

Toàn Tông, Hạ Tề trả lời rồi rời đi.

Chu Du lại nói: “Tướng Khâm nghe lệnh”.

Tướng Khâm lắc mình ra khỏi hàng, nói to: “Có mặt tướng”.

Chu Du nói: “Hãy chỉ huy thủy quân phối hợp với nhị vị tướng quân Toàn Tông, Hạ Tề đánh chiếm cảng Bạch Mã và Duyên Tân sau đó lục soát kỹ lưỡng ở các làng chài, các cảng nhỏ hai bờ Hoàng Hà, đem đốt tất cả các con thuyền lớn nhỏ”.

“Tuân lệnh”.

Tướng Khâm cũng lĩnh mệnh rồi đi.

Đưa mắt nhìn bóng dáng của ba người Toàn Tông, Hạ Tề, Tướng Khâm đi xa, sắc mặt Chu Du vô cùng nghiêm trọng, hần trầm giọng nói: “Cứ coi như tiết trời tốt, mùa nước cạn sông Hoàng Hà chậm lại hay hoàn toàn biến mất, Toàn Tông, Hạ Tề lâu nhất cũng chỉ có thể trụ vững tới cuối năm. Tuy nhiên từ cuối năm tới tận tháng sáu sang năm mới chính là mùa mưa dầm. Trong lúc này chúng ta chỉ có vèn vện thời gian sáu tháng”.

“Tuy vật tư cùng phương tiện phòng thủ trong thành Thọ Xuân có làm cho mọi người tin tưởng vài phần nhưng đối mặt với mười vạn quân Tây Lương tấn công mạnh mẽ không ngừng nghỉ, nhiều nhất chúng ta cũng chỉ trụ thủ được hai tháng. Nói cách khác chúng ta tuyệt đối không thể để quân Tây Lương của Mã đồ phu đánh tới thành Thọ Xuân trước tháng tư. Vì vậy giữa sông Hoàng Hà và thành Thọ Xuân quân ta phải xây dựng tuyến phòng thủ thứ hai”.

Từ Thứ nói: “Cần phải chỉ rõ là ngay khi thiết kỵ Mạc Bắc tấn công Bạch Mã và Duyên Tân bất lợi, rất có thể Mã đồ phu sẽ cho hai đạo quân Tây Lương của Cao Thuận và Từ Hoảng sớm tiến vào Trung Nguyên. Trần Lưu của Viên Đàm rất có thể không chiến đầu hàng. Căn bản quân ta không thể trông cậy vào tàn binh bại tướng của Viên Đàm có thể ngăn cản được quân Tây lương tiến đánh”.

Lữ Mông cau mày nói: “Nói cách khác phòng tuyến thứ hai rất có thể bị đại quân Tây Lương công kích trước cả phòng tuyến thứ nhất. Hơn nữa phòng tuyến thứ hai không giống như phòng tuyến thứ nhất có sông Hoàng Hà hiểm trở. Điều càng nghiêm trọng hơn nữa là binh lực quân ta vô cùng bất lợi. Nếu như chia quân phòng thủ khắp nơi để đề phòng thì kỳ thật chính là không đề phòng. Quân Tây Lương chỉ cần đột phá được một điểm nào đó, cả phòng tuyến của quân ta sẽ tan rã”.

“Ừ. Tử Minh phân tích cực kỳ có lý” Chu Du nói: “Vùng Trung Nguyên rộng lớn, nhiều thành trì. Quân ta binh lực có hạn, tuyệt đối không thể chia ra phòng thủ khắp nơi. Vì vậy quân ta chỉ cần lựa chọn mấy quan ải hiểm yếu làm thành điểm phòng ngự trọng điểm. Trong đó ải Thanh Ngưu cùng Dĩnh Thượng có địa thế hiểm yếu, hơn nữa còn có sông Hoài. Chúng ta có thể xây dựng thành một lá chắn kiên cố ở phía bắc thành Thọ Xuân”.

“Hả?” Thái Sử Từ hét to: “Thối lui một mực từ bờ nam Hoàng Hà tới tận ải Thanh Ngưu và Dĩnh Thượng sao? Đây không phải là đem cả Trung nguyên dâng lên Mã đồ phu là gì?”

“Đúng vậy. Rất vất vả mới đánh chiếm được Trung Nguyên, tuyệt đối không thể không đánh mà nhường như vậy” Lão tướng Hoàng Cái cũng hét to: “Hơn nữa không có Trung Nguyên che chở, Từ Châu ở bên

sườn cũng hoàn toàn phơi ra trước mắt quân Lương. Nếu như Mã đồ phu chia quân tấn công Từ Châu, rất có thể Từ Châu cũng thất thủ. Nếu một khi như vậy thì thành quả bắc phạt chẳng phải như nước chảy về biển Đông sao?”

“Biết rõ không thể thủ mà vẫn thủ là không khôn ngoan. Vứt bỏ Trung Nguyên cũng là điều bất đắc dĩ” Chu Du chuyển giọng nói: “Dĩ nhiên nhượng bộ hết thủy cũng có một cái giá rất lớn. Nếu quân ta có thể đánh bại Mã đồ phu ở chân thành Thọ Xuân là có thể lập tức thay đổi thế cục. Một lần nữa việc đoạt lại Trung Nguyên và Từ Châu có thể nói dễ như trở bàn tay. Thế nhưng...”

Hoàng Cái vội la lên: “Thế nhưng là như thế nào?”

Chu Du nói: “Thế nhưng lão tướng quân nói cũng không phải không có lý. Quân ta thực sự không thể dễ dàng buông tha cả Trung Nguyên. Mã đồ phu có kỵ binh vô địch thiên hạ, Đông Ngô ta cũng có thủy quân thiên hạ vô song. Trung Nguyên, Từ Châu sông ngòi ngang dọc, kênh rạch chằng chịt. Quân ta hoàn toàn có thể noi theo chiến thuật tập kích quấy rối lập nghiệp của tám trăm lưu khẩu dưới trướng Mã đồ phu, dùng thủy quân tiến hành tập kích quấy rối quân Lương bất kỳ lúc nào’.

Nghiệp Thành

Thẩm Phối, Phùng Kỷ kích động đi vào phủ Đại tướng quân bẩm báo với Viên Thượng: “Chúa công, có tin mừng”.

“Hả?” Viên Thượng đang đứng ngồi không yên nghe vậy bật dậy hỏi: “Tin mừng gì?”

Thẩm Phối nói: “Quân Thanh Châu của Viên Hi tướng quân đã tới đông thành”.

Phùng Kỷ cũng nói: “Quân Tịnh Châu của Cao Kiền tướng quân cũng đã qua Hồ Quan, chỉ còn cách thành hai ngày đường nữa”.

“Thật vậy sao?” Nghe vậy Viên Thượng vui mừng nói: “Thiết kỵ Mạc Bắc của Mã đồ phu đang ở đâu?”

Phùng Kỷ nói: “Điền Dự vừa mới cho khoái mã tới báo, thiết kỵ Mạc Bắc đã qua Trung Sơn Quốc, còn cách thành năm ngày đường nữa”.

“Thật tốt quá” Viên Thượng phấn khích nói: “Nói như vậy hai đạo quân của Viên Hi, Cao Kiền đều tới thành trước quân thiết kỵ Mạc Bắc sao?”

“Đúng như vậy” Thẩm Phối nói: “Trong thành vốn có hai vạn quân trấn thủ. Hiện tại Viên Hi tướng quân có ba vạn quân Thanh Châu. Cao Kiền tướng quân cũng có hai vạn quân Tịnh Châu. Trong thành có bảy vạn quân trấn thủ, so với hơn mười vạn thiết kỵ Mạc Bắc của Mã đồ phu thì ở thế yếu hơn nhiều nhưng quân ta có thành trì kiên cố. Dù địch quân có ưu thế quân số gấp ba trở lên cũng rất khó có thể công phá thành”.

“Hô...vậy không còn lo việc giữ thành nữa” Viên Thượng thở phào nhẹ nhõm một cái. Hắn nhìn hai người Thẩm Phối, Phùng Kỷ nói: “Chính Nam, Nguyên Đồ, trước tiên hãy theo Cô ra cửa đông thành nghênh đón đại quân của Viên Hi”.

“Chúa công, trước tiên mời”.

Thẩm Phối, Phùng Kỷ khoát tay nhường đường, Viên Thượng phất tay áo đi trước.

Cửa đông thành

Viên Thượng được Thẩm Phối, Phùng Kỷ cùng với một đám văn quan, võ tướng Hà Bắc tiền hô hậu ủng đi lên trên lầu thành.

Viên Thượng khum tay trước trán đưa mắt nhìn ở hướng xa xa. Hắn chỉ thấy ở chân trời phía đông xa xa có một sợi chỉ màu vàng đang chậm rãi di chuyển. Thời gian trôi qua, sợi chỉ màu vàng đó chậm rãi phân thành hai cánh, hơn nữa càng lúc càng trở nên to hơn. Chưa tới thời gian ăn một bữa cơm, đại đội quân Thanh Châu mặc áo giáp đồng đã hiện ra trong tầm mắt mấy người Viên Thượng.

Thẩm Phối hưng phấn nói: “Chúa công, đại quân Thanh Châu của Viên Hi tướng quân đã tới”.

Viên Thượng gật đầu, hắn đang định suất lĩnh quan văn, võ tướng xuống dưới lầu thành nghênh đón thì một viên tiểu lại bên cạnh chợt hét to: “Chúa công mau nhìn, hướng bắc”.

“Hả?”

Viên Thượng, Thẩm Phối, Phùng Kỷ vội vàng quay đầu nhìn hướng bắc. Từ phương bắc xa xôi nơi chân trời bụi mù nhàn nhạt bốc lên. Bởi vì khoảng cách rất xa nên không chăm chú nhìn thì rất khó phát hiện ra.

Thẩm Phối nói: “Hình như là bụi mù”.

Phùng Kỷ nói: “Không giống, là bão cát”.

“Không đúng là kỵ binh” Một tên tiểu giáo hoảng sợ la lên: “Là đại đội kỵ binh”.

“Hả? Kỵ binh? Chẳng lẽ là thiết kỵ Mạc Bắc sao?” Viên Thượng vô cùng kinh hãi. Hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía đông. Đại quân Thanh Châu của Viên Hi vẫn còn cách cửa đông thành ít nhất một ngàn bước. Hắn hấp tấp la lên: “Mau mở cổng thành nghênh đón quân Thanh Châu vào thành, mau”.

433. Chương 338: Chết Trước Khi Xuất Quân

Tháng giêng năm Kiến An thứ mười ba (200) Hán Hiến Đế.

Điền Dự hạ Bạch Mã, Trương Yển đánh chiếm Duyên Tân. Toàn Tông, Hạ Tề dẫn sáu trăm tàn quân dưới sự tiếp ứng của thủy quân TƯỚNG KHÂM rút lui ra biển.

Đại tướng Tây Lương Cao Thuận thống lĩnh mười vạn đại quân (năm vạn quân truân điền tinh nhuệ, ba vạn thiết kỵ Tây Lương, hai vạn hàng quân Hà Bắc của Viên Đàm) làm tả lộ, rời Nhữ Nam tấn công ải Thanh Ngưu. Phương Duyệt thống lĩnh mười vạn đại quân làm hữu lộ rời Sơn Dương tấn công Bành Thành. Mã Dục tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân kỵ bộ làm trung lộ, vượt qua Tiểu quận, Phái Quốc, khí thế hung hăng uy hiếp Thọ Xuân.

Thái Sữ Từ ngạo nghễ đứng nghiêm trên lầu thành. Hắn quay đầu nhìn lại sau. Một Bành Thành vốn phồn hoa náo nhiệt lúc này đã trở thành một tòa thành trống rỗng.

Từ cuối năm ngoái, dân chúng ba quân Bành Thành, Đông Hải, Lang Nha ở phía bắc sông Hoài đã bị ép buộc di chuyển vào Hoài Nam. Đột nhiên trong lúc này Thái Sữ Từ cười nhạt. Hắn thầm nghĩ: cứ coi như quân Lương có thể đánh chiếm ba quận Hoài Bắc của Từ Châu thì chúng cũng chỉ chiếm được một vùng đất khô cằn sỏi đá mà thôi. Chúng sẽ không thể tìm được một hạt lương thực nào ở trong vùng Hoài Bắc.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, một tên tiểu giáo quân Ngô vội vã chạy lên lầu thành bẩm báo với Thái Sữ Từ: “Tướng quân, phía bắc ba mươi dặm phát hiện quân Lương”.

“Cuối cùng chúng đã tới” Thái Sữ Từ gật đầu, đột nhiên hắn quát to: “Truyền lệnh phóng hỏa. Toàn quân rút về hướng Hoài Nam”.

Thái Sữ Từ vừa ra lệnh, quân Ngô sớm chờ đợi lâu ngày trong thành đã lập tức phóng hỏa. Khi tướng tiên phong của hữu lộ quân Lương là Mã Đại chỉ huy hai vạn quân kỵ binh đánh giết tới Bành Thành thì cả tòa thành đã sớm hoá thành tro bụi. Tiểu quận cũng sớm bị một trận lửa thiêu cháy thành tro bụi.

Mã Dục được Giả Hủ, Lý Túc, Khoái Việt, Lỗ Túc mấy người hộ tống giục ngựa đi vào trong thành lúc này đã rơi vào cảnh tượng hoang tàn. Hiện lên trước mắt mọi người chỉ là mặt đất bị đốt cháy đen và những đồng cỏ nứt nẻ.

“Chúa công” Giả Hủ lo lắng nhìn Mã Dục nói: “Đây là sách lược đất khô cằn, vườn không nhà trống”.

Mã Dục gõ roi ngựa vào yên ngựa theo bản năng. Hắn ngửa mặt lên trời cười to nói: “Ha ha ha, xem ra thằng nhãi Tôn Quyền này đã tiến bộ nhiều, lại có thể học được cách cưỡng ép di dời dân cư. Nhưng điều

này lại là con dao hai lưỡi. Xét một cách lâu dài, di rời một lượng lớn dân cư có thể nâng cao tiềm lực chiến lược của Giang Đông nhưng sắp tới nó cũng sẽ mang tới cho Đông Ngô một gánh nặng hậu cần trầm trọng. Đông Ngô có nhiều lương thảo để chu cấp cho những dân chúng di rời về nam sao?”

“Hiểu rồi” Giả Hủ ở bên cạnh đột nhiên kích động, thở dài một tiếng nói: “Quả thực không hổ là Chu Du”.

Mã Dục giật mình, hần quay đầu lại hỏi Giả Hủ: “Văn Hoà hiểu cái gì?”

Giả Hủ nói: “Sách lược phòng thủ của Chu Du”.

“Hả?” Mã Dục vội la lên: “Văn Hoà hãy mau nói ra”.

Giả Hủ nói: “Viên Thượng, Viên Đàm là chương ngại vật ngăn cản thứ nhất của Chu Du, lợi dụng thời cơ quân ta đánh Hà Bắc và Trung Nguyên di chuyển tất cả dân chúng các quận Nhữ Nam, Tiểu Quận và Từ Châu về Hoài Nam. Cuối cùng dù Viên Thượng, Viên Đàm không chiến mà hàng nhưng Toàn Tông, Hạ Tề tử thủ ở Bạch Mã, Duyên Tân đã thành công trong việc ngăn cản đại quân của chúa công xuôi nam vì vậy bước đầu trong kế hoạch của Chu Du đã thành công”.

Mã Dục nói: “Sau đó thì sao?”

Giả Hủ nói: “Sau đó quân Ngô sẽ rút lui toàn diện về Hoài Nam, chuẩn bị quyết chiến cùng quân ta ở Hoài Nam”.

“Quyết chiến cùng quân ta ở Hoài Nam sao?” Trong mắt Mã Dục chợt loé hàn quang, hần trầm giọng nói: “Văn Hoà nói, Tôn Quyền và Chu Du quyết định từ bỏ vùng đất rộng lớn ở phía bắc sông Hoài sao?”

Giả Hủ nói: “Địa hình vùng Hoài Bắc là bình nguyên, có lợi cho kỵ binh cơ động. Hoài Nam sông nước chằng chịt, uy lực của thiết kỵ Mạc Bắc bị giảm đi rất nhiều, trong khi đó thủy quân Đông Ngô lại như cá gặp nước, uy lực tăng lên gấp bội. Thủy quân Cẩm Phàm của Cam Ninh tướng quân chỉ có năm ngàn người, rõ ràng ở vào thế thua kém hơn rất nhiều so với mấy vạn thủy quân của Đông Ngô, chỉ e là rất khó phát huy tác dụng”.

Lý Túc nói: “Như vậy quân Ngô có thể bù đắp được rất nhiều sự thua sút về binh lực so với quân ta”.

Lỗ Túc nói: “Tại hạ cho rằng rất cần thiết phải nhắc nhở Thừa tướng một câu: tốt nhất là phải kết thúc chiến tranh trước tháng sáu”.

“Đa tạ Tử Kính nhắc nhở” Mã Dục gật đầu nói: “Cô hiệu tướng sĩ quân Lương phần lớn là người phương bắc. Người phương bắc rất khó quen với thời tiết mưa dầm của phương nam. Một khi chiến sự kéo dài tới tháng sáu mà vẫn không thể kết thúc, trong quân rất có khả năng sẽ phát sinh ra bệnh dịch lớn (ở vùng đất phương nam thường xuyên có bệnh dịch phát sinh vào thời điểm giao mùa giữa mùa xuân và mùa hè. Ở thời kỳ chưa có thuốc kháng sinh thì cảm cúm cũng là căn bệnh trí mạng, khi bộc phát quy mô lớn trong quân đội thì tính huỷ diệt càng cao)

Thái Sử Từ ôm quyền nhìn Chu Du nói: “Đại đô đốc, dân chúng ba quận Tiểu Quận, Nhữ Nam, Hoài Bắc đã di chuyển toàn bộ tới Hoài Nam, toàn bộ nhân khẩu có hơn ba trăm sáu mươi chín vạn người”.

“Hay” Chu Du gật đầu nói: “Thái Sử Từ tướng quân đã chịu khổ rồi. Hãy đi nghỉ ngơi đi”.

“Mặt tướng cáo lui”.

Thái Sử Từ chấp tay thi lễ rồi hần quay người rời khỏi trướng.

“Đại đô đốc” Thái Sử Từ vừa mới rời đi, Tạ Tinh, người chịu trách nhiệm thu thập tin tức tình báo, dáng vẻ mệt mỏi, bụi bặm bước nhanh vào trướng, nhìn Chu Du nói: “Đã tìm hiểu được hướng di chuyển của quân Lương rồi”.

“Hả?” Chu Du vội vàng la lên: “Mau nói”.

Tạ Tinh thở hổn hển nói: “Tổng cộng binh lực của Mã đồ phu từ bốn mươi tới năm mươi vạn quân. Trong đó Cao Thuận thống lĩnh mười vạn đại quân làm tả lộ tấn công ải Thanh Ngưu. Phương Duyệt thống lĩnh hơn mười vạn đại quân làm hữu lộ tấn công Từ Châu. Mã đồ phu mình xuất lĩnh hơn hai mươi vạn đại

quân kỵ binh làm trung lộ tiến thẳng tới Thọ Xuân. Hiện tại đại quân vừa mới qua Tiểu Quận. Còn nữa mười vạn đại quân do Từ Hoảng chỉ huy hình như đã lui về Nam Dương”.

“A a, được đó” Từ Thứ ở bên cạnh mỉm cười nói: “Cuối cùng Mã đồ phu vẫn không dám xem thường Tào Tháo”.

Lão tướng Hoàng Cái trầm giọng nói: “Thế nhưng ba lộ đại quân của Mã đồ phu, Cao Thuận, Phương Duyệt kia vẫn rất khó đối phó. Tổng cộng lại cũng vẫn khoảng bốn, năm mươi vạn đại quân, vẫn gấp hơn sáu lần quân ta”.

“Dụng tâm của Mã đồ phu rất rõ ràng” Lữ Mông nhìn Chu Du rồi phân tích: “Hắn tự mình dẫn hơn hai mươi vạn đại quân uy hiếp Thọ Xuân hiển nhiên là muốn thu hút chủ lực của quân ta tập trung ở Thọ Xuân sau đó hấn cho Cao Thuận, Phương Duyệt chia làm hai đường tấn công ải Thanh Ngưu, Từ Châu. Ý đồ là đột phá từ hai cánh sau đó vu hồi đánh Thọ Xuân, cuối cùng là hình thành thế bao vây ba mặt cùng tấn công Thọ Xuân”.

“Đúng là binh nhiều cũng có lợi” Hoàng Cái thở dài nói: “Mã đồ phu nhiều binh, không kiêng kỵ chia binh ra nhưng quân ta ít, chỉ có thể tập trung tập trung binh lực tử thủ mấy địa điểm chiến lược. Ở Hoài Âm bên kia tuy có sông Hoài, hồ Hồng Trạch, hồ Bạch Mã ngăn cản, lại có thủy quân kiềm chế nhưng chiến tuyến phòng thủ thực sự quá dài. Nếu chỉ dựa vào tám ngàn tinh binh của Tam tướng quân (Tôn Dực) thì chỉ e rất khó ngăn cản mười mấy vạn đại quân của Phương Duyệt”.

Lữ Mông nói: “Điều đáng ngại nhất kỳ thật lại chính là ải Thanh Ngưu. Mặc dù địa thế ải Thanh Ngưu hiểm yếu, lại có Thiếu tướng quân Lăng Thống chỉ huy năm ngàn tinh binh trấn thủ nhưng đối thủ chính là danh tướng Tây Lương Cao Thuận cùng mười mấy vạn tinh binh. Cao Thuận thân kinh bách chiến, chưa từng thất bại. Ba ngàn tướng sĩ Hãm Trận doanh cực kỳ sắc bén, dũng mãnh, mỗi lần tấn công không bao giờ thất bại. Rất lợi hại”.

“Các vị tướng quân cũng không cần phải lo âu. Bản Đại đô đốc đã sớm có sách lược vẹn toàn” Chu Du cao giọng nói: “Mã đồ phu không đến thì thôi, còn nếu hắn thật sự dám dẫn bốn mươi vạn đại quân tới tấn công, tất sẽ chết không có chỗ chôn”.

Mã Dục nhìn Giả Hủ nói: “Văn Hoà, việc Chu Du mạnh mẽ cưỡng ép dân chúng Hoài Bắc di chuyển tới Hoài Nam hình như không có quan hệ gì tới chuyện quyết chiến của quân đội hai bên”.

“Không, lần này Chu Du có thâm ý khác” Giả Hủ trầm giọng nói: “Chu Du tuyệt đối không đặt tất cả hy vọng chiến thắng lên toàn bộ đại quân Đông Ngô chưa tới bảy vạn của hắn. Hắn nhất định có sắp đặt khác. Nếu như Hủ đoán không sai, việc sắp xếp này có quan hệ tới việc di chuyển mấy trăm vạn dân chúng vào vùng Hoài Nam. Chúa công, trong mấy trăm vạn dân chúng chuyển về nam này ít nhất cũng có một trăm vạn trai tráng khoẻ mạnh”.

“Trên một trăm vạn trai tráng khoẻ mạnh sao?” Mã Dục giật mình rồi hắn nghiêm nghị nói: “Cô có hiểu đôi chút rồi”.

Lưu Diệp nhìn Tào Tháo nói: “Chúa công, mật thám cấp báo, mười vạn đại quân của Từ Hoảng đã quay lại Nam Dương”.

“Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Cô” Tào Tháo gật đầu hỏi Lưu Diệp: “Chiến sự Hoài Nam tiến triển như thế nào rồi?”

Lưu Diệp nói: “Hương phát triển tiếp theo của quân Lương vẫn chưa có thông tin cụ thể nhưng từ ít ỏi tình báo lúc rước cũng có thể phân tích ra hơn mười vạn đại quân của Mã đồ phu đã tiến vào Hoài Nam từ hơn hai tháng trước”.

Thào Tháo nói: “Nói cách khác cuộc chiến Hoài Nam đã như tên ở trên đây, không thể không diễn ra sao?”

Lưu Diệp nói: “Nhất định là như vậy”.

“Ha ha ha” Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, hắn lạnh lùng nói: “Hơn mười vạn đại quân của Mã đồ phu đã bị quân Ngô kiềm chế ở Hoài Nam. Thời cơ tốt nhất vào Xuyên đã tới rồi”.

Bàng Thống nói: “Nếu chúa công muốn lấy Tây Xuyên, nhất định phải cử một viên Đại tướng trấn thủ Tương Dương”.

Tào Tháo nói: “Sĩ Nguyên nghĩ rằng ai có thể trấn thủ Tương Dương?”

Bàng Thống nói: “Ngoài Trương Liêu tướng quân thì không có ai có thể đảm đương trách nhiệm”.

“Ừ” Tào Tháo gật đầu, quát to: “Trương Liêu, Văn Sính, Ngụy Diên nghe lệnh”.

Trương Liêu, Văn Sính, Ngụy Diên ba tướng bước ra khỏi hàng, ôm quyền, cao giọng nói: “Có mặt tướng”.

Tào Tháo nói: “Trương Liêu làm chủ tướng. Văn Sính, Ngụy Diên làm phó tướng, chỉ huy hai vạn quân trấn thủ Tương Dương”.

“Mặt tướng tuân lệnh”.

Ba tướng Trương Liêu trả lời rồi đi.

Tào Tháo đứng dậy, ánh mắt hần nhìn lướt qua các tướng lĩnh còn lại, quát to: “Các vị tướng quân còn lại hãy chỉ huy binh mã bản bộ theo Cô phạt Xuyên”.

“Tuân lệnh”.

Các chư tướng ầm ầm trả lời.

Tháng hai, năm Kiến An thứ mười hai, Hán Hiến Đế (năm 200)

Thừa dịp đại quân Tây Lương đang giao tranh ác liệt với quân Đông Ngô ở Hoài Nam, Tào Tháo lệnh Trương Liêu trấn thủ Tương Dương, Văn Sính trấn thủ Phàn Thành, Ngụy Diên trấn thủ Tân Dã cùng với Tương Dương làm thành thế hỗ trợ lẫn nhau chống cự mười vạn quân Xuyên của Từ Hoảng. Sau khi tất cả mọi việc được sắp đặt ổn thoả, Tào Tháo khởi ba vạn quân Kinh Châu tinh nhuệ mưu lấy Tây Xuyên. Thái Thú Vĩnh An là Trương Tú vội vàng cử danh tướng Tây Xuyên Trương Nhiệm dẫn ba vạn đại quân ra Ngự Phúc Phổ hạ trại, chuẩn bị tử thủ.

Trương Nhiệm trong trang phục quân đội ngồi trước án. Ngô Lan, Lôi Đồng, Trương Dực, Trương Nghi, bốn tướng ngồi hai bên.

Trước quân doanh không xa chính là dòng Trường Giang đang cuộn cuộn chảy về đông. Nước sông vùng này vừa sâu vừa chảy xiết, rất nhiều vùng nước xoáy. Hai bên bờ sông dựng thẳng đứng. Người Thục cổ đục một con đường núi trên vách núi, uốn lượn trong mây trắng. Cảnh tượng hiểm trở này nhìn từ xa đủ làm người khác choáng váng chứ đừng nói tới hành quân qua đó.

Trương Nhiệm quan sát bản đồ trên án hồi lâu rồi hần đột nhiên ngẩng đầu quát to: “Lôi Đồng”.

Lôi Đồng bước ra, ôm quyền đáp: “Có mặt tướng”.

Trương Nhiệm hỏi: “Bản tướng quân lệnh cho người chuẩn bị vật dẫn lửa, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Bẩm tướng quân” Lôi Đồng trả lời: “Tất cả những vật dẫn lửa như tướng quân phân phó: dầu lửa, củi khô, than đá đều đã chuẩn bị đầy đủ”.

“Ừ” Trương Nhiệm gật đầu, hần tiếp tục phân công Ngô Lan: “Ngô Lan, bắt đầu từ hôm nay cắt đứt đường núi, không cho phép bất kỳ ai, thương đội nào đi qua. Ở các bến sông đều phải phái binh lính canh giữ. Trên ầmt sông cũng phải quân tuần tra. Cấm tất cả thuyền bè qua lại trên sông. Nếu phát hiện bất kỳ kẻ nào nói giọng Kinh Tương đều coi là gian tế, bêu đầu ngay tại chỗ”.

Ngô Lan chấp tay nói: “Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Trương Nhiệm suy nghĩ một lát rồi nói: “Trương Dực nghe lệnh”.

Trương Dực bước ra đáp: “Có mặt tướng”.

Trương Nhiệm nói: “Hãy lựa chọn ba mươi tên tinh binh Ba Đông, mặc giả trang như tiểu phu, thợ săn địa phương, mai phục trong vùng Di Lăng, giám sát chặt chẽ hướng di chuyển của quân Tào, có bất kỳ phát hiện nào phải lập tức bẩm báo”.

“Mặt tướng tuân lệnh”.

Trương Dực trả lời, lĩnh mệnh rời đi.

Ba ngày trước đó quân Tào cũng đã hành quân tới hạ trại ở đây.

Trên một ngọn núi cao hiểm trở bên bờ Giang Tả, Tào Tháo, Bàng Thống được các tướng Tào Hưu, Tào Hồng, Tào Phách, Trương Cáp, Hoàng Trung hộ tống đang đứng quan sát địa hình. Đứng từ trên đỉnh núi thì thấy cả một vùng núi non trùng điệp giống như bị Quỷ Phủ thần công chém đứt thành hai nửa ở giữa. Dòng Trường Giang từ trên vách núi cao ngàn trượng đổ xuống xuyên qua đó.

“Địa thế nơi này quả thực rất hiểm trở” Tào Hồng dùng tay lau sương mù trên mặt, hần trầm giọng nói: “Quân Xuyên chỉ cần phái một chi tinh binh trấn thủ đường núi thì quân ta không thể tiến lên nửa bước. Đây quả thực là một người giữ ải, vạn người không thể qua”.

Tào Tháo mặc nhiên ông nhận, hần lên tiếng hỏi: “Ngoại trừ con đường núi hiểm trở này, không biết có còn con đường nào đi vào Tây Xuyên không?”

Bàng Thống lắc đầu nói: “Theo như thuộc hạ biết, ngoại trừ con đường núi này thì không còn con đường nào khác”.

Tào Hồng cau mày nói: “Nói như vậy thì quân ta ngoại trừ cường công ra thì không còn cách nào khác sao?”

Bàng Thống nói: “Thiếu tướng quân cũng không cần quá lo lắng. Đường núi kia hiểm trở khó đi tất nhiên bất lợi cho quân ta tấn công nhưng cũng bất lợi cho việc phòng thủ của quân Xuyên. Quân ta chỉ cần phái một toán quân tinh nhuệ, thân kinh bách chiến làm tiên phong, dùng chiến thuật tiến lên từng bước tấn công mạnh mẽ là có thể đẩy lùi quân Xuyên lui về Ngự Phúc Phổ. Qua Ngự Phúc Phổ chính là bình nguyên Xuyên Trung bằng phẳng”.

Trên một vách núi cách đó một ngàn bước.

Trương Dực đang giả dạng thợ săn ẩn nấp sau một mỏm núi đá, thò ra nửa đầu, hần tròn mắt, không chớp nhìn chăm chăm vào mấy người Tào Tháo ở phía trước. Một tên lính giả dạng làm tiểu phu nhô nửa người lên ở sau Trương Dực, hần lên tiếng hỏi Trương Dực: “Tướng quân, người mặc áo bào đỏ ở phía trước kia hình như là Đại tướng. Có cần phải bắn lên một mũi tên hay không? Nếu có thể dùng một mũi tên bắn chết là lập đại công”.

Tên binh lính khác phụ họa theo: “Đúng vậy. Cứ theo quân luật Tây Lương, chỉ cần bắn chết một viên Đại tướng địch quân là có thể được phong tướng quân” Tên lính vừa nói xong, hai mươi mấy tên lính phía sau Trương Dực đều dục dịch đứng dậy như thể chúc tướng quân, ruộng tốt, nhà cao cửa rộng, thê thiếp xinh đẹp đang vậy chào đón chúng.

“Không được, vách núi hai bên trụi lủi, nếu đi ra nhất định sẽ bị phát hiện” Trương Dực lắc đầu nói: “Hơn nữa người trên núi dù chỉ có bảy, tám người rất dễ đối phó nhưng chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra phía sau chúng ta mươi bước có hơn một trăm người sao? Nếu chúng ta cứ lỗ mãng hành động, chỉ e chúng ta chưa tới trước mặt những người đó, chúng ta đã bị hơn một trăm tên lính đó bắn thành con nhím”.

“Tướng quân, như vậy chẳng phải chúng ta đã bỏ qua một cơ hội rất đáng tiếc sao?” Tên lính đề nghị ban đầu kiên trì nói: “Có được hay không cũng nên thử một lần”.

“Ừ” Trương Dực cau mày, trầm tư nói: “Để ta nghĩ đã”.

“Tướng quân, những người đó hình như đang tiến tới chỗ chúng ta”.

Trương Dực đang cau mày suy nghĩ thì một tên lính ở phía sau đột nhiên giơ tay chỉ. Trương Dực vội chăm chú quan sát thì thấy quả nhiên viên Đại tướng mặc áo bào đỏ và thư sinh mặc áo tím và mấy viên võ tướng đã đi xuống chân ngọn núi hiểm trở đó và đang đi tới vách núi nơi mấy người Trương Dực đang ẩn nấp. Lúc này hơn một trăm tên lính dưới chân núi đã tản mát ra xung quanh. Trong số đó có hơn ba mươi tên đoạn hậu ở phía sau, hơn sáu mươi người còn lại đi trước mở đường, canh phòng rất nghiêm ngặt.

Trong lúc vô tình ánh mắt Trương Dực lướt qua một khối đá lớn cao bằng khoảng hai người, lập tức trong đầu hần nảy ra một ý, hần quay đầu lại ngoác tay nói: “Tới đây”.

Dưới vách đá, Tào Tháo, Bàng Thống vừa đi vừa nói chuyện. Tào Hưu, Tào Chân và các tướng lĩnh leo đèo đi theo sau hai người. Cả nhóm người không hề hay biết cứ tiến lên trước. Sáu mươi tên thân binh quân Tào rất cảnh giác lục soát cẩn thận từng mỏm núi đá hai bên sơn đạo, từng bụi cây, thậm chí ngay cả hang núi nhỏ chỉ có thể cho một con báo ra vào cùng dùng trường thương đâm chọc một lúc lâu.

Nhưng tên thân binh quân Tào không ngờ trên vách núi cao hơn mười trượng trên đỉnh đầu chỉ để cho vượt khi leo trèo lại có người đang ẩn nấp.

Đoàn người đang bước đi thì bất chợt trên đỉnh đầu có một âm thanh kinh thiên động địa. Mọi người kinh hãi ngẩng đầu thì thấy một bóng đen khổng lồ cùng với tiếng rít như sấm đang nhắm đầu Tào Tháo và Bàng Thống rơi xuống với khí thế Thái Sơn áp đỉnh.

“Nghĩa phụ cẩn thận!”.

“Chúa công cẩn thận!”.

Tào Chân và Tào Hưu là hai người ở gần Tào Tháo nhất. Cả hai cùng hét lên một tiếng rồi cùng nhảy tới ôm lấy Tào Tháo. Ba người kết thành một khối cùng lăn vào một hõm núi bên cạnh sơn đạo. Tào Hồng ở phía sau Tào Chân, Tào Hưu hai bước. Hắn thấy hai người đã cứu được Tào Tháo thì nhảy tới cứu Bàng Thống nhưng đã không kịp. Tào Hồng vừa mới ôm lấy Bàng Thống thì tảng đá khổng lồ đã ầm ầm rớt xuống.

Ba tướng Tàng Phách, Trương Cáp, Hoàng Trung ở phía sau mấy chục bước chỉ biết trơ mắt nhìn tảng đá khổng lồ nện trúng người Tào Hồng, Bàng Thống sau đó một tiếng nổ ầm vang phát ra, bụi mù bay đầy trời, còn có cả những mảnh đá vụn sắc bén bắn ra bốn phía. Tuy Tàng Phách võ nghệ cao cường nhưng vẫn không tránh kịp, bị mấy mảnh đá bắn vào mặt, lập tức máu tươi bắn ra như suối.

Ầm!

Trong lúc mọi người còn đang kinh hồn khiếp vía thì trên vách đá lại phát ra một âm thanh rền vang, một tảng đá lớn lại từ trên vách núi giáng xuống. Nhưng so với tảng đá ban đầu thì bé hơn rất nhiều. Ngay trong lúc đó Tàng Phách, Trương Cáp, Hoàng Trung cũng phát hiện ra bóng dáng của mấy người Trương Dực trên vách đá. Hoàng Trung tháo thiết thai cung trên lưng xuống nhanh như chớp. Hắn giương cung, lắp tên, lạnh lùng nói: “Hãy xem mũi bắn xuyên qua cổ họ!”.

Hoàng Trung nói xong, tiếng ”vù vù” vang lên, mũi tên sắc bén đã rời khỏi thiết thai cung nhanh như tia chớp bay lên trên vách núi.

Trên vách đá.

“Các huynh đệ, dùng sức ném”.

Trương Dực giơ một tảng đá nặng hơn một trăm cân định ném xuống vách núi thì bất chợt tiếng rít chói tai từ dưới vách núi bay tới, hàn quang loé lên. Cổ họng Trương Dực đã bị một mũi tên sắc bén to bằng ngón tay cái xuyên qua. Một giọt máu mang theo hàn quang lấp lánh từ đầu mũi tên nhỏ xuống. Ánh nắng buổi chiều chiếu dội làm phát ra một màu máu vô cùng thê lương.

Ầm!

Hai cánh tay Trương Dực mềm nhũn. Tảng đá đang lơ lửng trên không trung rơi xuống, lăn lông lốc trên vách núi.

“Tướng quân!”.

“Tướng quân!”.

Mấy tên lính phía sau Trương Dực tiến lên định đỡ lấy người Trương Dực thì âm thanh thê lương như xe toạc không trung bay tới, ngay tức khắc có hơn mười tên lính chết dưới những mũi tên của Hoàng Trung. Mấy tên binh lính còn lại hoảng sợ chạy trốn thì trượt chân ngã xuống vách núi, xương tan thịt nát. Lúc này Tàng Phách, Trương Cáp mới vội vàng tiến lên hắt đồng đá vụn ra, kéo ba người Tào Tháo, Tào Chân, Tào Hưu từ trong hõm núi ra.

Tào Tháo, Tào Chân không bị một vết thương nào nhưng Tào Hưu đã sớm tắt thở đi gặp Diêm Vương.

Sau khi ôm Tào Tháo, Tào Chân lặn vào hốc đá bên cạnh sơn đạo. Tào Hưu cố sức mở rộng hai tay với ý đồ dùng thân thể của hắn, đương nhiên không thể cứng rắn hơn những tảng đá, chống đỡ cho hai người Tào Tháo, Tào Chân. Cuối cùng tính mạng tuổi trẻ của hắn cũng bị cắt đứt. Một mảnh đá vụn sắc bén đã vô tình cắt đứt áo giáp trên lưng hắn, xé toạc lưng hắn.

Sau khi cứu Tào Tháo, Tào Chân lên, Tàng Phách, Trương Cáp lại cố sức moi hai người Bàn Thống, Tào Hồng từ đồng đá vụn lên.

Đầu và phần thân thể từ eo trở lên của Tào Hồng đã bị đập nát vụn, phần thân thể từ eo trở xuống của hắn trong đó có hai chân nằm trong vũng máu vẫn còn không ngừng đung đưa, co quắp làm nổi bật lên vẻ cực kỳ tàn nhẫn, lạnh lùng của cái chết. Thân thể Bàn Thống từ phần eo trở xuống đã hoàn toàn biến mất nhưng như một kỳ tích, hắn vẫn chưa chết. Khi Tàng Phách, Trương Cáp moi hắn lên từ đồng đá vụn, hắn vẫn có thể tỉnh táo nói chuyện.

“Nhị vị tướng quân” Bàn Thống số hết sức mình khoát tay áo nhìn Tàng Phách nói: “Tại hạ có chuyện muốn nói với chúa công”.

Tàng Phách, Trương Cáp không dám chậm trễ, cả hai vội vàng đỡ Tào Tháo tới trước mặt Bàn Thống. Tào Tháo nhìn thấy Bàn Thống toàn thân đầm máu, hạ thể bị đập nát nhừ, đáng vẻ cực kỳ thê thảm thì không khỏi đau buồn nói: “Sĩ Nguyên”.

“Chúa công” Bàn Thống cố hết sức cầm tay Tào Tháo nói: “Thống tài trí bình thường. May nhờ chúa công không chê mới uỷ thác trách nhiệm quân sự. Đáng tiếc trời không ủng hộ. Lần này bị tai nạn này chỉ e là không thể bày mưu kế cho chúa công nữa rồi”.

Tào Tháo khóc nói: “Cô mất Sĩ Nguyên như trăng sĩ đứt mất cánh tay. Sau này còn ai có thể bày mưu, còn ai có thể bày mưu?”

“Chúa công không cần phải âu lo” Trên sắc mặt Bàn Thống hiện lên một tia rất khác thường, hắn nói tiếp: “Kinh Tương vốn là nơi rất nhiều kỳ sĩ. Những người tài học hơn Thống nhiều không kể xiết. Nay mệnh Thống không còn bao lâu nữa, Thống nguyện tiến cử cho chúa công bốn người bạn học”.

“Hả?” Tào Tháo nôn nóng hỏi: “Không biết là người phương nào?”

Bàn Thống nói: “Người đầu tiên là họ Thôi, tên Trị, tên chữ là Chu Bình, vốn là con của Thái Úy Thôi Liệt. Sau này gia cảnh suy sụp liền chuyển tới Kinh Tương, bá gia thúc Bàn Đức Công làm thầy. Thôi Thái Úy cùng chúa công là bạn cố tri. Chu Bình luôn muốn góp sức cùng chúa công nhưng ngặt nỗi nghiệp học chưa thành. Lần trước việc Kinh Châu của Thống thực ra do Chu Bình uỷ thác tới trợ giúp chúa công”.

Tào Tháo cảm khái nói: “Thì ra là con của cố nhân”.

Bàn Thống lại nói: “Người thứ hai họ Mạnh, tên Kiến, tên chữ là Công Uy. Người thứ ba họ Thạch, tên Thao, tên chữ là Nghiễm Nguyên. Tài trí của hai người này cùng Thôi Trị đều hơn xa Thống, rất đáng được trọng dụng”.

Tào Tháo nói: Người thứ tư là người ở đâu?”

Bàn Thống nói: “Người thứ tư họ Gia Cát, tên Lượng, tên chữ là Khổng Minh, vốn là người quận Lang Nha, Từ Châu. Ngay khi còn nhỏ đã theo phụ thân chạy loạn tới Kinh Châu, bá gia thúc làm môn hạ đã mười hai năm. Mặc dù năm nay Khổng Minh tuổi nhược quán nhưng tài cao như Quán Trọng, Nhạc Nghị, tài học hơn Thống gấp trăm lần. Thống vốn định sau khi phạt Xuyên sẽ tiến cử Khổng Minh với chúa công. Nhưng hiện tại xem ra là không thể”.

Tào Tháo cau mày nói về nghi ngờ: “Khổng Minh này quả thật có tài học như vậy sao?”

“Thống là người sắp chết, cần gì phải nói lời sảng bậy lừa gạt chúa công?” Bàn Thống nói một hồi, sắc mặt dần dần ảm đạm, giọng nói cũng trở nên rất khó khăn, hắn nói tiếp: “Sau khi Thống chết, bốn vị bạn học đó nhất định sẽ tới viếng tang. Thống có một kế làm cho bốn người bạn này cùng ra sức vì chúa công”.

Tào Tháo nói: “Kế gì?”

Bàng Thống gom hết sức tàn cổ thì thào mấy tiếng vào tai Tào Tháo. Tào Tháo nghe xong liên tục gật đầu khen: “Diệu kế, quả thực diệu kế”.

Tào Tháo nói xong một lúc lâu không thấy Bàng Thống lên tiếng. Hắn vội quay đầu nhìn thì thấy thất khiếu Bàng Thống chảy máu, tắt thở từ lúc nào.

434. Chương 339: Vũ Khí Công Thành Sắc Bén

Hoài Nam

Đại quân tả lộ của Cao Thuận, đại quân hữu lộ của Phương Duyệt chia nhau tấn công ải Thanh Ngưu và Hoài Âm bị quân Ngô ngoan cường chống cự. Chỉ có Mã Dục tự mình thống lĩnh đại quân trung lộ chiến thắng như chẻ tre, tiến quân thần tốc, trong khoảng thời gian chưa tới một tháng đã tiến được mấy trăm dặm, quân tiên phong đánh thẳng tới Thọ Xuân.

Bắc thành Thọ Xuân, quân trưởng của Mã Dục.

Giả Hủ nhìn Mã Dục nói: “Chúa công, Cao Thuận tướng quân cho khoái mã tới báo. Quân Ngô ở ải Thanh Ngưu đã xây dựng thành một tấm lá chắn vững chắc. Hơn nữa địa thế ở đó khá hiểm trở, sơn đạo chật hẹp, căn bản quân ta không thể phát huy được ưu thế về binh lực. Chúng ta chỉ có thể dùng một nhóm nhỏ tinh binh tấn công quan ải nhưng quân Đông Ngô chống cự vô cùng điên cuồng. Xem ra đây là một trận ác chiến kéo dài, vô cùng ác liệt”.

“Ừ, đây cũng là chuyện trong dự tính” Mã Dục gật đầu nói: “Vậy còn đại quân hữu lộ của Phương Duyệt tướng quân tiến triển như thế nào?”

Giả Hủ nói: “Đại quân hữu lộ đã thuận lợi đánh chiếm ba quận Lang Nha, Bành Thành, Đông Hải của Hoài Bắc và phần lớn đất đai quận Hợp Phì nhưng khi tiếp tục xuôi nam tiến công Hoài Âm thì bị quân Ngô chống cự kịch liệt. Hoài Âm tựa lưng vào sông Hoài, lại có thủy quân Đông Ngô trợ giúp. Phương Duyệt tướng quân đã tấn công mấy lần nhưng không có kết quả, lại phải đề phòng thủy quân Đông Ngô tập kích ban đêm nên đã rút lui ba mươi dặm hạ trại”.

Mã Dục nói: “Xem ra trong khoảng thời gian ngắn nhất không thể trông cậy hai lộ quân tả, hữu đánh vu hồi phía sau thành Thọ Xuân”.

Điền Dục nói: “Chỉ là một toà thành Thọ Xuân, cần gì phải có hai lộ quân tả, hữu giáp công? Mạt tướng nguyện chỉ huy ba vạn tinh binh U Châu bản bộ làm tiên phong. Trong vòng nửa tháng nhất định sẽ đánh chiếm được thành Thọ Xuân”.

Mã Dục nói: “Quân lệnh không thể nói chơi”.

Điền Dục nói: “Mạt tướng nguyện lập tờ quân lệnh”.

“Được” Mã Dục quát to: “Điền Dục nghe lệnh”.

“Có mạt tướng”.

“Thống lĩnh ba vạn tinh binh U Châu làm tiên phong tấn công cửa bắc thành Thọ Xuân”.

“Mạt tướng lĩnh mệnh”.

Điền Dục ầm ầm trả lời, lĩnh mệnh rời đi.

Thọ Xuân, quân trưởng của Chu Du.

Chu Du nhìn Tôn Quyền nói: “Chúa công, lộ tả quân của Cao Thuận đã bị Thiếu tướng quân Lương Thống chặn lại ở ải Thanh Ngưu. Lộ hữu quân của Phương Duyệt cũng bị Tam tướng quân chặn lại ở Hoài Âm. Tới lúc này chỉ có Mã đồ phu tự mình thống lĩnh quân trung lộ. Quân ta hoàn toàn có thể áp dụng chiêu

thức như sách lược đã đề ra. Áp dụng chiến thuật dụ địch xâm nhập. Hiện tại hai mươi vạn đại quân Tây Lương đã tiến tới cách bắc thành Thọ Xuân ba mươi dặm”.

“Hả?” Tôn Quyền kích động hỏi: “Đại quân của Mã đồ phu đã tiến tới cửa bắc thành Thọ Xuân ba mươi dặm sao?”

“Chúa công xin nhìn” Chu Du chỉ tay vào bản đồ, nhìn Tôn Quyền nói: “Đây là thành Thọ Xuân. Sông Hoài chạy ngang qua thành. Trong vòng chu vi một trăm dặm quanh thành là một vùng trũng. Bởi vì mấy năm nay nước sông Hoài liên tục chảy ngược nên đã hình thành rất nhiều hồ nước. Thủy đạo có các hồ nước này liên thông với nhau. Điều quan trọng hơn cả là mặt nước hồ mọc đầy lau sậy, cỏ cây mọc thành bụi. Chiến thuyền nhẹ của thủy quân có thể ẩn nấp làm cho quân Lương rất khó phòng bị”.

“Hay” Tôn Quyền kích động nói: “Mã đồ phu thống lĩnh hai mươi vạn thiết kỵ tiến vào vùng đất này thì coi như hễ đã bước một chân vào tử địa. Nhất định sẽ bị thủy quân Đông Ngô quấy phá không ngừng nghỉ. Quân Lương thế lớn. Nếu quân ta không liều mạng, chắc chắn sẽ thất bại. Chỉ có thể phát huy đầy đủ ưu thế của thủy quân, lợi dụng ưu thế của địa hình xung quanh thành Thọ Xuân thì mới có thể chuyển bại thành thắng. Ha ha. Chỉ cần đánh tan lộ quân trung đường của Mã đồ phu. Hai lộ quân kia của Cao Thuận và Phương Duyệt sẽ không cần phải lo lắng nữa”.

Chu Du mỉm cười quay người lại, đứng trước án, quát to: “Chu Thái, Từ Thịnh, Đinh Phụng, Tôn Kiều nghe lệnh”.

Bốn tướng Chu Thái, Từ Thịnh, Đinh Phụng, Tôn Kiều thản nhiên bước ra, đứng thành hàng ngang trước trưởng nói: “Có mặt tướng”.

Chu Du nói: “Hãy chỉ huy hai ngàn thủy quân, dùng thuyền nhẹ xuất quân. Các tướng cần ghi nhớ, ban ngày chia nhỏ ra ẩn nấp trong các hồ nước, ban đêm lên bờ tập kích, thiêu huỷ lương thảo, đồ quân nhu, giết binh lính, trộm ngựa, không từ thủ đoạn nào giết địch. Tập kích, quấy nhiễu làm địch quân mệt mỏi, không thể phòng bị”.

“Mặt tướng lĩnh mệnh”.

Bốn tướng Chu Thái lĩnh mệnh rời đi.

Chu Du lại nói: “Lữ Mông nghe lệnh”.

Lữ Mông tiến ra đáp: “Có mặt tướng”.

Chu Du nói: “Chỉ huy chủ lực thủy quân dò xét sông Hoài, canh phòng nghiêm ngặt việc quân Lương bắc cầu nối qua sông Hoài. Chỉ cần lá chắn sông Hoài không mất, quân Lương của Mã đồ phu tuyệt đối không thể gây bất kỳ uy hiếp nào lên cửa đông, tây và nam của thành Thọ Xuân. Quân ta có thể tập trung binh lực tử thủ cửa bắc thành”.

Lữ Mông trả lời: “Math tướng tuân lệnh”.

“Ô ô ô...”

Lữ Mông vừa dứt lời thì bất chợt xa xa bên ngoài thành Thọ Xuân đột nhiên vang lên hiệu kèn lệnh lạnh lạnh. Một tên tiểu giáo Đông Ngô bước nhanh vào trưởng, hẩn quỳ xuống bẩm báo: “Bẩm Đại đô đốc, quân Lương bắt đầu công thành”.

Chu Du tươi cười, hẩn quay đầu nhìn Tôn Quyền nói: “Chúa công, sao không xa giá lên địch lâu quan sát cuộc chiến, khích lệ tinh thần ba quân tướng sĩ?”

Tôn Quyền vui vẻ nói: “Cô đang có ý đó”.

Cửa bắc thành Thọ Xuân.

Ba vạn hàng quân U Châu của Điền Dị đã lập xong thế trận. Tinh kỳ bay rợp trời trên cánh đồng hoang vu bên ngoài cửa bắc thành. Hơn một vạn trường mâu đâm thẳng lên trời cao, hàn quang lạnh giá cơ hồ như che phủ cả bầu trời.

Trong trung quân, Điền Dự được các cự tướng U Châu là Trương Nam, Tô Do, Mao Giai, Tân Minh hộ tống giục ngựa tiến ra trước trận.

Từ xa nhìn lại, thành Thọ Xuân giống như một con thú khổng lồ ngồi ngay trên sông Hoài. Dòng sông Hoài chạy ngang qua, chia thành Thọ Xuân thành hai nửa. Hiển nhiên quân Ngô đã sớm chuẩn bị. Bức tường thành ở bắc sông Hoài vốn cao hơn ba trượng đã được gia cố cao lên năm trượng (khoảng mười mét), cứ cách mỗi hai mét lại xây dựng một lô cốt. Lô cốt nhô hẳn ra bên ngoài, tường hai bên lõm hẳn vào trong.

“Lợi hại thật. Chúng có thể xây dựng được tường thành vững chắc như vậy” Sau khi cẩn thận quan sát Điền Dự quay lại nói với chúng tướng: “Cách bố trí tường thành như vậy quả thực chưa từng thấy bao giờ. Bản tướng quân cũng chưa từng đọc thấy trong binh thư. Thế nhưng có thể thấy việc công thành của quân ta khó khăn hơn rất nhiều. Chỉ dựa vào điểm này cũng đủ thấy Chu Du, Đại đô đốc quân Ngô cũng không phải là hạng đầu đường xó chợ”.

“Đúng vậy” Tân Minh gật đầu phụ họa: “Bởi vì có sự tồn tại của những lô cốt ở góc này nên khi quân ta công thành thì đồng thời nhận phải sự đánh trả của chính diện vài hai bên. Rất bất lợi”.

“Thế nhưng chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác” Gương mặt Tô Tuệ thoáng co rúm lại: “Tướng quân đã lập tờ quân lệnh trước mặt Thừa tướng. Chúng ta chỉ có thể liều chết đánh trận này, nhất định trong vòng nửa tháng phải đánh chiếm được thành Thọ Xuân. Hơn nữa chúng ta cũng nhân cơ hội này chứng minh cho lũ thiết kỵ Mạc Bắc ngông cuồng tự cao tự đại kia là sở dĩ quân U Châu chúng ta lựa chọn quy hàng không phải vì không đánh lại chúng, cũng không phải vì sợ chúng”.

“Nói hay lắm” Mao Giai hung hăng vung nắm đấm, hấn trầm giọng nói: “Nếu như lực lượng hai bên tương đương nhau, một khi để quân binh U Châu chúng ta và quân thiết kỵ Mạc Bắc đánh nhau một trận thực sự thì còn chưa biết ai thắng ai thua”.

“Ăn nói cẩn thận” Điền Dự sa xầm mặt, quát to: “Hôm nay là lúc nào mà con phân biệt thiết kỵ Mạc Bắc, quân binh U Châu? Mọi người đều là quân đội của Thừa tướng, đều là quân đội của Đại Hán, đều phải đồng tâm hiệp lực đánh bại quân Ngô. Sau này không được ai có suy nghĩ sai lệch này trong đầu. Những lời nói hôm nay càng không được nói tới, bằng không đừng trách bản tướng quân không niệm tình nghĩa xưa kia”.

Các tướng sợ hãi không dám lên tiếng. T

Mắt Điền Dự lộ hàn quang, hấn quát to: “Tân Minh”.

Tân Minh vội giục ngựa tiến lên trước nói: “Có mặt tướng”.

“Chỉ huy ba ngàn tinh binh đánh trận đầu, thử dò xét sức mạnh phòng thủ của quân Ngô”.

“Tuân lệnh”.

“Trương Nam”.

“Có mặt tướng”.

“Chỉ huy năm ngàn khinh kỵ binh áp trận, đề phòng quân Ngô ra khỏi thành tập kích”.

“Tuân lệnh”.

Lâu thành Thọ Xuân.

Tôn Quyền, Chu Du được các tướng Hoàng Cái, Thái Sử Từ, Tống Khiêm, Giả Hoa tiền hô hậu ủng đi lên địch lâu. Ngay khi chưa kịp ngồi xuống thì bất chợt bên ngoài thành vang lên tiếng kèn lệnh, tiếng trống rung trời. Một đội kỵ binh mặc áo giáp màu vàng tươi tiến ra trước như sóng to gió lớn. Khi còn cách tường thành Thọ Xuân còn hơn một dặm thì chúng ghì cương ngựa lại, chuyển hướng cắt ngang trước thành, sau đó đứng trấn tại đầu bên trái của trận thế.

Sắc mặt Tôn Quyền trở nên vô cùng nghiêm trọng, hấn hỏi Chu Du: “Công Cẩn, kia có phải thiết kỵ Mạc Bắc dưới trướng Mã phu không?”

Chu Du mỉm cười nói: “Chúa công, kia chỉ là hàng binh Hà Bắc, không phải là thiết kỵ Mạc Bắc của Mã đồ phu”.

Sắc mặt Tôn Quyền càng trở nên nghiêm trọng, hần lại nói: ”Nói như vậy thì không phải thiết kỵ Mạc Bắc của Mã đồ phu càng tinh nhuệ hơn sao?”

Chu Du cao giọng nói: “Chúa công tuyệt đối không cần lo lắng. Tuy thiết kỵ Mạc Bắc của Mã đồ phu kiêu dũng thiện chiến, cực kỳ sắc bén nhưng chúng chỉ có thể ra về ta đây trên bình nguyên phương bắc. Phía nam là thiên hạ của thủy quân Đông Ngô chúng ta. Theo như Du thấy, Mã đồ phu thống lĩnh hơn hai mươi vạn thiết kỵ, bộ binh vượt tới Hoài Nam xa xôi đánh Thọ Xuân, căn bản là tự tìm lấy cái chết”.

Tôn Quyền thấy Chu Du như đã tính toán trước tất cả mọi việc, hần không khỏi thấy yên lòng, lên tiếng khen ngợi: “Cô có Công Cẩn là có thể bình chân như vại”.

Đang trong lúc nói chuyện, thế trận quân Lương bên ngoài thành đã lại thay đổi. Một đội bộ binh mặc áo giáp đồng xuất trận, tiến tới cửa bắc thành Thọ Xuân.

Chu Du khẽ mỉm cười, hần quay đầu nhìn Hoàng Cái nói: “Hoàng lão tướng quân, lập tức truyền lệnh toàn quân cung thủ. Quân địch chưa tiến tới gần sông đào hộ thành thì tuyệt đối không được bắn tên. Ai trái lệnh, chém”.

“Tuân lệnh”.

Hoàng Cái trả lời rồi quay người rời đi.

Tôn Quyền không hiểu bèn hỏi: “Công Cẩn, theo như Cô biết. Tầm bắn của quân cung thủ chúng ta có thể đạt tới một trăm bước. Vì sao chúng ta phải chờ địch quân tiến gần tới sông đào hộ thành mới được bắn tên? Chẳng lẽ ngay khi quân địch vừa mới vào tới tầm bắn thì bắn tên thì không phải tốt hơn sao?”

Chu Du nói: “Chúa công, đội quân kia chỉ tấn công mang tính chất dò xét. Quân ta không cần phải bắn tên một cách lãng phí”.

“Thì ra là như vậy” Tôn Quyền vui vẻ gật đầu nói: “Quả thật không hổ là Công Cẩn. Nhất cử nhất động của quân địch đều nằm trong lòng bàn tay. Mã đồ phu gặp phải người thì coi như hần đã bắt hạnh rồi”.

Phía bắc thành Thọ Xuân ba mươi dặm, quân trưởng Mã Dục.

Giả Hủ trịnh trọng móc trong người ra một quyển sách lụa. Hần cẩn thận mở ra trên trác an sau đó hần nhìn Khoái Việt, Lỗ Túc nói: “Dị Độ, Tử Kính, hai người lại đây”.

Khoái Việt, Lỗ Túc không dám chậm trễ, cả hai vội tiến lên hai bước tới cạnh án.

Giả Hủ chỉ tay vào bản vẽ trên cuốn sách lụa nói: “Đây là tại hạ căn cứ vào suy nghĩ của chúa công vẽ ra. Sau khi hoàn thiện trở thành xe công thành như này. Hai người hãy nhìn kỹ đi”.

Khoái Việt, Lỗ Túc cúi đầu nhìn thì thấy trong cuốn sách lụa có mô hình một toà tháp cao chế bằng gỗ. Tháp cao có sáu mặt hình thang. Mặt ngoài phía trước và mặt sau thẳng đứng. Mặt ngoài phía sau hơi thoải thoải, hai mặt bên hơi nghiêng vào trong. Trên mặt dốc thoải đó có rất nhiều gờ nhỏ. Bên cạnh đó có những chữ nhỏ ghi chú lại, rõ ràng đây là những bậc thang để đi lại.

Hai bên cầu thang có những hàng rào bảo vệ để tránh cho binh lính trượt chân ngã xuống nhưng cũng có tác dụng chống lại tên bắn của kẻ thù từ hai bên.

Ở đáy toà tháp cao có gắn rất nhiều những bánh xe gỗ. Điều càng làm Khoái Việt, Lỗ Túc ngạc nhiên nữa chính là kết cấu của nóc toà tháp.

Trên đỉnh tháp là một mái bằng phẳng, xung quanh có một hàng rào lan can, phía sau nối liền với cầu thang, phía trước có một sợi xích bắt vào một cái cầu treo , giống như chiếc cầu treo ở cổng thành vậy, chỉ có điều khác ở chỗ là hai sợi dây treo cầu treo này cột chặt vào 2 chiếc cột trên mái bằng, trên cột có bánh xe, thông qua bánh xe và dây cột có thể làm cho cầu treo lên xuống tự do.

Nếu để cho xe công thành này tới gần tường thành, chỉ cần cầu treo có thể được hạ xuống mặt tường thành thì trên lầu thành sẽ giống như mặt đất, xuất hiện một thông đạo vận chuyển binh lính cực kỳ khủng khiếp.

Theo thông đạo này, bộ binh công thành có thể dễ dàng đánh giết lên mặt tường thành và không cần phải mạo hiểm treo trên thang mây dưới sự uy hiếp của tên bắn, đá, cây gỗ, dầu sôi.

Trên thực tế đây là thiết bị công thành Mã đồ phu cải tiến từ xe thang công thành chế ra ở trận đánh Hồ Lao quan.

Chỉ có điều kết cấu bằng trúc đã được đổi thành gỗ. So với trúc, kết cấu bằng gỗ có ưu điểm là kiểu dáng gọn, nhỏ hơn, độ bền lại tốt hơn nhiều như vậy thì sự uy hiếp của máy bắn đá của quân trấn thủ thành với tháp công thành đã giảm đi rất nhiều. Trước khi máy bắn đá hạng nặng xuất hiện, những máy bắn đá dùng đòn bẩy do con người lái, kéo tuyệt đối không thể gây ra uy hiếp thực sự đối với tháp công thành đã cải tiến này.

Nhưng có lợi thì cũng có bất lợi.

Tuy tháp công thành chế bằng gỗ nâng cao sức bền nhưng lại khá nặng khi so sánh với tháp công thành chế tạo bằng trúc. Cho dù sử dụng rất nhiều người thì cũng không thể nào đẩy tháp công thành này tiến lên phía trước vì vậy đã phải lắp đặt rất nhiều bánh xe gỗ sau đó dùng nhân lực đi xung quanh đẩy vì vậy yêu cầu về độ bằng phẳng của mặt đất cũng như độ cứng khi dùng tháp công thành bằng gỗ cao hơn rất nhiều so với tháp công thành bằng trúc.

“Thiên tài, đây quả thực là suy nghĩ của thiên tài” Lỗ Túc quay đầu lại nhìn Mã Dược với ánh mắt sùng kính, hần thở dài nói: “Thật không ngờ chúa công lại nghĩ ra vũ khí công thành sắc bén như này? Quả thực không thể tưởng tượng nổi. Có khí giới sắc bén như này trong tay, lo gì thành Thọ Xuân không phá được? Nhưng chỉ e với khí giới công thành này, sau này chiến thuật thủ thành cũng phải thay đổi hoàn toàn triệt để”.

Mã Dược khiêm tốn nói: “Tháp công thành này dù rất lợi hại nhưng cũng không lợi hại tới mức như Tử Kính nói. Thế nhưng quân Ngô vẫn chưa biết quân ta có một khí giới công thành sắc bén như vậy. Chúng ta có thể đánh cho chúng trở tay không kịp”.

Sắc mặt Khoái Việt khá kích động, hần hỏi Mã Dược: “Chúa công, không biết khi nào thì tháp công thành này mới được vận chuyển tới đại doanh? Thuộc hạ rất nóng lòng được nhìn thấy hình dáng của nó”.

“Ai, Dị Độ không cần nóng vội” Giả Hủ khoát tay cười nói: “Thứ đồ chơi này vừa nặng nề vừa thô kệch, cũng không thuận tiện cho việc vận chuyển nên chỉ có thể đồn gỗ ngay tại chỗ để chế ra. Chúa công cho người mời nhị vị tới chính là muốn mời nhị vị giám sát, đốc thúc thợ thủ công, chế tạo gấp gáp một ít tháp công thành này. Hình dáng đại khái của tháp công thành này nhị vị cũng đã thấy, độ cao của nó cũng tương đương với độ cao của tường thành Thọ Xuân, cao chừng năm thước. Nếu trong quá trình có vấn đề gì xảy ra, nhị vị có thể tới tìm tại hạ, cũng có thể đi tìm chúa công. Mặt khác nếu có yêu cầu gì. Ví dụ như vật liệu, nhân công, thợ thủ công, nhị vị cũng cứ nói ra, tại hạ nhất định tìm mọi biện pháp thoả mãn”.

“Hiểu rồi” Lỗ Túc kích động nói: “Xin hãy yên tâm giao cho tại hạ và Dị Độ. Nhất định không để chúa công và quân sư thất vọng”.

Mã Dược vui vẻ nói: “Vây nhờ cậy nhị vị”.

“Cáo từ”.

Lỗ Túc chấp tay thi lễ với Mã Dược và Giả Hủ rồi hần quay người rời đi. Khi đi được hai bước mới phát hiện đã quên bản vẽ, hần vội vã quay lại cầm bản vẽ trên án rồi cùng Khoái Việt rời khỏi trường.

Giả Hủ lắc đầu cười, nhìn Mã Dược nói: “Lỗ Tử Kính này làm việc thật là hấp tấp, ha ha ha”.

Mã Dược cũng mỉm cười nói: “Vây việc giám sát này không ai có thể hơn hần”.

Giả Hủ nói: “Mặc dù Chu Du kia rất giỏi dùng binh nhưng hần nhất định cũng không ngờ quân ta có vũ khí công thành sắc bén như này. Hừ cho là hiện tại nghĩ cách nên làm thế nào vượt sông Hoài, cùng với tiếp tục bố trí chiến lược xuôi nam cụ thể”.

“Văn Hoà không thể khinh địch” Mã Dược nghiêm nghị lắc đầu nói: “Tháp công thành kia có thể giết quân Ngô trở tay không kịp nhưng chưa chắc có thể công phá được thành Thọ Xuân. Thằng nhãi Chu Du này tuy tuổi còn trẻ nhưng tuyệt. Năm đó Cô dùng dụ hần ra để giết hần nhưng cuối cùng hần đoán ra làm

thất bại trong gang tấc. Năng lực tùy cơ ứng biến của thằng nhãi này có thể nói là hạng nhất, quả thật bình sinh Cô hiếm gặp”.

“Dạ” Giả Hủ gật đầu đồng ý: “Có thể xem xét tình hình, điều chỉnh chiến thuật phù hợp với trạng thái chiến trường trong nháy mắt. Đây quả thực là tố chất cơ bản của một thống soái chỉ huy phải có”.

Tương Dương, linh đường Bàng Thống.

Bốn gã sĩ tử tuổi trẻ, dáng người cao gầy, tướng mạo đường đường đang phúng viếng. Trong đó gã trẻ tuổi đang ngâm một bài văn tế quả thật xuất chúng hơn người. Khi đọc tới chỗ xú động quả nhiên khóc lóc, từng chữ lại khóc thút thít. Đôi mắt mèo của Tào Tháo cũng phải chảy hai giọt lệ. Chiến tướng thân kinh bách chiến như Trương Liêu, Trương Cáp cũng vô cùng xúc động, buồn rầu.

Ban đêm, phủ quan Tào Tháo.

Tào Tháo hỏi Lưu Diệp: “tử Dương, lễ vật Cô nói đã chuẩn bị chu đáo chưa vậy?”

“Đã xong rồi” Lưu Diệp cung kính nói: “Vàng có trăm lượng, vải vóc một trăm cuộn, lụa thượng đẳng hai mươi cuộn và cả hai mỹ nữ”.

“Ừ” Tào Tháo gật đầu nhìn Trình Dục nói: “Làm phiền Trọng Đức hãy mang vàng, vải vóc và lụa tới dịch xá của Thạch Thao”.

Trình Dục chấp tay thi lễ nói: “Thuộc hạ tuân lệnh”.

Chờ khi Trình Dục rời đi, Tào Tháo nhìn Cổ Quy nói: “Phiền Lương Đạo hãy mang hai mỹ nữ tới dịch xá của Mạnh Kiến”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”.

Cổ Quy cũng lĩnh mệnh rời đi.

Chờ cho Cổ Quy rời khỏi, Lưu Diệp mới lo lắng nói: “Chúa công mới gặp Thạch Thao và Mạnh Kiến lần đầu mà đã tùy tiện tặng lễ vật như vậy. Vạn nhất hai người này là chí sĩ thanh cao thì không phải đã gây ra chuyện xấu sao?”

“Không sao” Tào Tháo xua tay, sắc mặt ảm đạm, hần thở dài nói: “Sĩ Nguyên cùng với bốn người Mạnh Kiến, Thạch Thao, Thôi Trĩ, Gia Cát Lượng là bạn học nhiều năm, há không hiểu tính tình bốn người này sao? Cô chỉ làm theo di kế của Sĩ Nguyên mà thôi nhưng nhất định việc sẽ thành”.

Lưu Diệp ngạc nhiên hỏi: “Di kế của Sĩ nguyên sao?”

“Đúng vậy” Tào Tháo gật đầu nói: “Trước khi chết Sĩ Nguyên có nói với Cô: Thôi Trĩ là người ngay thẳng, rất có phong thái của kẻ sĩ. Mạnh Kiến háo sắc. Thạch Thao tham tài. Hai người này đều là chí sĩ phóng túng không chịu gò theo khuôn phép. Gia Cát Lượng là bậc kỳ tài có một không hai nhưng lại thích hư danh. Mới rồi Cô tặng vàng bạc cùng mỹ nữ, Mạnh Kiến và Thạch Thao hai người phóng đảng không chịu theo khuôn phép này nhất định sẽ vui vẻ chấp nhận sau đó cả hai sẽ theo về với Cô”.

Lưu Diệp lại hỏi: “Chúa công dự định đưa tặng Gia Cát Lượng lễ vật gì vậy?”

Tào Tháo nói: “Sĩ Nguyên nói Gia Cát Lượng thích hư danh. Nếu Cô đưa tặng vàng bạc, châu báu tất bị coi thường, đưa tặng mỹ nữ tất bị từ chối. Chỉ có một cách tới tận nhà, liên tục thỉnh mời để cho Gia Cát Lượng nở mày nở mặt trước người khác, nhất định hắn sẽ ra sức vì Cô”.

Gió núi gào thét, tuyết trắng tung bay.

Cao Thuận giục ngựa đứng sừng sững trước ải Thanh Ngưu, sắc mặt nghiêm nghị nhưng lạnh lùng.

Trên quan đạo nhỏ hẹp trước quan ải nằm ngổn ngang thi thể các tướng sĩ quân Lương. ải Thanh Ngưu được xây dựng cực kỳ chắc chắn, quân Ngô chống cự cũng vô cùng ngoan cường. Tướng trấn thủ quan ải Lăng Thống lại rất giỏi khích lệ tinh thần tướng sĩ. Đối mặt với đại quân Tây Lương sống sau cao hơn sống trước, tấn công không ngừng nghỉ, quân Ngô vẫn duy trì ý chiến đấu cao độ, không một giây phút trễ nải.

Cao Thuận hít một hơi thật sâu, ánh mắt hần vô cùng kiên nghị. Cánh tay cụt của hắn giơ lên phía trước. Hắn trầm giọng quát to: “Hãm Trận doanh...tấn công”.

“Ngao ha ha. Oa nha!” Xích Ngục, thống lĩnh Hãm Trận doanh đứng trang nghiêm sau lưng Cao Thuận, nặng nề đập mặt Trảm mã đao vào áo giáp ngực của mình, hần ngửa mặt lên trời gào lên: “Tấn công...”.

“Có đi không có về”.

Ba ngàn tử sĩ Hãm Trận doanh ầm ầm trả lời.

“Ý chí Hãm Trận doanh!”.

“Tấn công!”.

Xích Ngục giơ cao Trảm mã đao hung hăng chỉ về phía trước. Năm trăm tử sĩ Hãm Trận doanh rời khỏi trận đánh tới ải Thanh Ngưu ở phía trước.

Thực tế rất tàn khốc, bởi vì quan đạo trước quan rất nhỏ hẹp. Ba ngàn tướng sĩ Hãm Trận doanh không thể chen chúc nhau xông lên. Bất đắc dĩ Xích Ngục phải phân chia ba ngàn tướng sĩ tinh binh Hãm Trận Doanh thành sáu đội tấn công, lần lượt công thành nhưng một khi làm như vậy quân Ngô trấn thủ quan sẽ phải chịu áp lực nhỏ hơn rất nhiều.

Trên quan ải Thanh Ngưu.

Lăng Thống trẻ tuổi đứng sừng sững trên quan ải, tay vịn vào bức tường chắn mái.

Phía sau Lăng Thống, hơn mười viên kiện tướng Đông Ngô như sao vây quanh trăng đứng xung quanh hắn. Trải qua mười mấy ngày chém giết kịch liệt, những viên hãn tướng này ban đầu còn đối lập đã dần chuyển sang ủng hộ. Mặc dù Lăng Thống tuổi còn trẻ nhưng kiêu, cung thành thạo, chỉ huy rất kiên định làm ba quân tướng sĩ vô cùng khâm phục. Tuy Lăng Thống là nghĩa đệ của chúa công nhưng lại dám sông pha trước hèn tên mũi đạn làm gương cho tướng sĩ.

“Hãm Trận doanh” Sắc mặt Lăng Thống không khỏi trở nên lạnh lùng. Cánh tay trái cầm kiếm của hắn lập tức nổi gân xanh lét. Hắn trầm giọng quát to: “Cuối cùng Cao Thuận muốn hy sinh tất cả Hãm Trận doanh của hắn sao?”

”Hãm Trận doanh?”

“Công không thể cản. Hãm Trận doanh bách chiến bách thắng”.

“Đây chính là quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ của quân Lương”.

Phía sau lưng Lăng Thống không ngừng vang lên tiếng xít xoa, tướng sĩ quân Ngô ở bốn phía xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán.

Lăng Thống cười lạnh lùng, hắn đột nhiên quay người quát to: “Chúng tướng sĩ nghe đây”.

Tướng sĩ quân Ngô trên quan ải rét run không dám lên tiếng, ánh mắt của tất cả đều tập trung trên người Lăng Thống. Giây phút này chỉ có gió núi lạnh thấu xương thổi cây đại kỳ màu đen bay phát phới. Gió thổi làm chữ “Lăng” trên mặt lá cờ trông vô cùng dữ tợn.

Trước ánh mắt sáng quắc của tướng sĩ quân Ngô, Lăng Thống cầm bảo kiếm chỉ thẳng lên trời.

“Hãm Trận doanh bách chiến bách thắng là vì chúng chưa bao giờ gặp đối thủ thực sự”.

“Hãm Trận doanh công không thể cản là vì chúng chưa bao giờ gặp phải hùng quan thực sự”.

“Lúc này đây” Lăng Thống hạ kiếm chỉ xuống ải Thanh Ngưu dưới chân quát to: “Nơi này là Hãm Trận doanh, thần thoại công không thể cản của Hãm Trận doanh sắp kết thúc”.

“Hồng hồng hồng...”

Được những lời nói kích động, khiêu khích của Lăng Thống cổ vũ, tướng sĩ quân Ngô bắt đầu thúc trống reo hò.

Lăng Thống giờ ngang bảo kiếm chỉ thẳng vào mặt tướng sĩ Đông Ngô quát lên: “Chính là các ngươi sẽ làm tiêu tan hoàn toàn thần thoại bách chiến bách thắng của Hãm Trận doanh. Bắt đầu từ hôm nay trong thiên hạ không còn Hãm Trận doanh bách chiến bách thắng, công không thể cản”.

“Hồng hồng hồng...”

Được cổ vũ tinh thần của tướng sĩ quân Ngô bắt đầu cuồng nhiệt.

Bên ngoài ải Thanh Ngưu.

Cao Thuận nhìn bức tường quan ải hiểm trở ở phía xa, sắc mặt hẩn nghiêm tức hơn bao giờ hết.

Vô luận là gì đi nữa, Lăng Thống là một đối thủ đáng giá nhưng chỉ bằng vào năm ngàn tinh binh quân Ngô đóng trên ải Thanh Ngưu mà muốn ngăn cản mười vạn quân Lương tinh nhuệ thì tuyệt đối không thể nào.

Trải qua hơn mười ngày giao tranh công thủ ác liệt, Cao Thuận hoàn toàn tin tưởng thể lực của quân trấn thủ có hạn trong khi đó tinh thần, sức lực của ba ngàn tướng sĩ Hãm Trận Doanh đang lúc thịnh.

Cho dù ý chí chiến đấu và đấu pháp ngang nhau thì cũng không thể bù đắp được sự tiêu hao thể lực. Nhất định hôm nay phải chiếm quan ải.

“Công kích. Có đi không có về”.

”Xông vào trận địa.

Trong tiếng kèn lệnh đình tai nhức óc, năm trăm tử sĩ Hãm Trận Doanh rút cuộc đã tiến tới trước quan ải. Áo giáp dày cộm cùng với thuẫn đồng chắc chắn đã bảo vệ hoàn hảo cho các tướng sĩ Hãm Trận Doanh. Tên bắn của quân thủ quan căn bản không thể ngăn cản các tướng sĩ Hãm Trận doanh. Năm trăm tướng sĩ Hãm Trận doanh xông tới chân tường quan ải mà gần như không có bất kỳ thương vong nào.

435. Chương 340: Hôm Nay Phá Quan ải

Leng keng leng keng leng keng!

Âm thanh lanh lảnh vang lên, từng cái thang mây một đợt vào đầu tường quan ải.

Tướng sĩ Hãm Trận doanh miệng ngậm cương đao, một tay nâng lá chắn, một tay vịn thang mây trèo lên tường quan ải. Quân thủ quan Đông Ngô trên quan ải lẩn cây gỗ, ném đá rơi xuống như mưa. Tướng sĩ Hãm Trận doanh trèo trên thang mây dấn sát người vào thang mây sau đó nâng lá chắn làm thành một góc nghiêng, tận lực làm tản mát sức nện của gỗ, đá từ trên ném xuống nhưng vẫn có rất nhiều tướng sĩ bị nện rơi xuống chân tường, chết ngay tại chỗ.

Nhưng nhanh chóng quân Đông Ngô thủ quan phát hiện ra tướng sĩ Hãm Trận doanh không giống với quân Lương bình thường.

So với quân bộ binh bình thường của quân Lương, thể lực và khả năng chịu đựng tấn công của tướng sĩ Hãm Trận doanh là không gì sánh nổi. Nếu là quân bộ binh bình thường của quân Lương. Dưới cơn mưa gỗ, đá tên dày đặc như này thì chỉ e chúng đã sớm cỡi giáp, quần mũ tháo lui một cách chật vật nhưng tướng sĩ Hãm Trận doanh vẫn như dính trên thang mây, coi như không có gỗ, đá, tên điên cuồng bắn xuống.

Hơn nữa thang mây của tướng sĩ Hãm Trận doanh cũng khác với thang mây của quân Lương bình thường.

Thang mây của quân Lương bình thường được dựa vào tường thành. Quân thủ quan chỉ việc dùng trường thương là có thể đẩy đổ thang mây. Thang mây của tướng sĩ Hãm Trận

doanh lại móc vào tường thành. Trên đầu thang mây có thiết kế những móc sắt, móc chặt vào lỗ châu mai trên tường thành. Hơn mười tướng sĩ Hãm Trận Doanh bò trên một thang mây, tổng trọng lượng hơn ngàn cân, quân thủ quan rất khó có thể di rời đầu thang mây ra khỏi lỗ châu mai.

“Ngưng bắn tên” Trên tường quan ải, Lãng Thống giơ cao trường đao, hấn trầm giọng quát: “Quân cung thủ lui lại phía sau”.

Năm trăm quân cung thủ Đông Ngô trấn thủ quan ải lập tức lui lại phía sau.

“Ngưng ném gỗ, đá. Tất cả chuyển sang dùng lao” Sắc mặt Lãng Thống trở nên vô cùng đáng ác. Hấn quát to: “Bây giờ tới lượt quân Lương ném thử mùi vị lao xuyên qua thân thể”.

Dưới chân tường quan ải.

Thừa dịp gỗ, đá từ trên tường quan ải ngừng ném xuống, tướng sĩ Hãm Trận doanh lập tức như gấu chó tỉnh lại sau giấc ngủ đông từ từ trèo lên thanh mây. Nhưng vào ngay lúc đó trên tường quan ải đột nhiên xuất hiện một toán quân khinh binh Đông Ngô. Trên tay những tên khinh binh Đông Ngô này có cầm một cây lao dài, giơ lên cao.

Xích Ngục đang bò trước nhất trên thang mây thoảng rùng mình một cái, hấn lồng lộn gào lên: “Ném thuẫn đồng xuống. Bò lên trên với tốc độ nhanh nhất. Mau”.

Lũ thổ cẩu Đông Ngô đáng chết. Chúng lại học được cách xử dụng lao.

Dưới đòn đâm của mũi lao sắc bén, chắc chắn những chiếc thuẫn đồng không chịu nổi một đòn, áo giáp dày cộm cũng sẽ bị xé toạc. Hiện tại tướng sĩ Hãm Trận doanh chỉ có thể thi với thời gian. Xông lên đi. Nhất định phải xông lên với tốc độ nhanh nhất. Năm trăm tướng sĩ Hãm Trận doanh đầu tiên hy sinh thân mình vọt lên trên tường thành sau đó bảo vệ một đoạn tường thành để đội thứ hai của tướng sĩ Hãm Trận doanh xông lên giải quyết chương ngại vật.

“Ngao a...”

Xích Ngục vừa ra lệnh một tiếng. Năm trăm tướng sĩ Hãm Trận doanh đồng loạt ném thuẫn đồng trong tay xuống rồi dùng cả chân, tay trèo lên thang mây.

Nhưng vào lúc này Lãng Thống vừa mới ra lệnh một tiếng. Hàng loạt lao từ trên tường quan ải gào theo lao xuống dưới. Mười mấy tên lính Hãm Trận doanh xông lên trước nhất trong khoảnh khắc đã bị những ngọn lao xe rách áo giáp, xuyên qua lồng ngực. Cũng có những tên lính không may bị lao xuyên qua đầu, rú lên thảm thiết rơi xuống chết ngay lập tức.

Các tướng sĩ Hãm Trận doanh thân kinh bách chiến đương nhiên sẽ không bị cái chết hù dọa. Thừa dịp khoảng trống của đợt công kích thứ hai ngăn ngừa, càng gia tăng tốc độ trèo lên. Rồi bỗng nhiên đã chạm tới đầu tường quan ải. Xích Ngục bò trước tiên là người nhảy lên trên tường quan ải. Trảm mã đao trong tay hấn thuận thể phạt ngang một đường. Ba tên lính Đông Ngô lập tức đã bị chém thành sau mảnh.

Theo sát Xích Ngục là hai tên thân binh cũng nhân tình thế trèo lên tường quan ải. Cây đại kỳ được cuốn lại trong tay chúng được cắm xuống mặt tường thành quan ải. Cây huyết sắc đại kỳ lập tức no gió tung bay. Trên mặt cờ có một chữ “Lương”.

Hậu trận quân lương.

Một tên Thiên tướng hưng phấn nhìn Cao Thuận nói: “Tướng quân mau nhìn, đại kỳ, đại kỳ của quân ta đã bay trước mặt”.

“Ha ha ha...” một tên Thiên tướng khác cũng cười to nói: “Ải Thanh Ngưu đã bị Hãm Trận doanh đánh chiếm”.

Chỉ có sắc mặt Cao Thuận vẫn bình thản, không buồn, không vui.

Lúc này cuộc huyết chiến mới thực sự bắt đầu. Đương nhiên cuối cùng Hãm Trận doanh vẫn có thể công chiếm ải Thanh Ngưu. Nhưng hiện tại nói đã công chiếm được ải Thanh Ngưu thì e vẫn còn quá sớm. Cuộc phản công của Lãng Thống vẫn chưa bắt đầu.

“Hống hống hống...”

Nhìn thấy cây đại kỳ của quân mình đang tung bay trước mặt, sĩ khí của các thế đội phía sau quân Hãm Trận doanh lên cao, tất cả đều gia tăng bước chạy. Trái lại sĩ khí của quân Ngô trên quan ải bị giảm sút

ng nghiêm trọng, tất cả vô cùng hoảng sợ nhìn chung quanh, tốc độ ném lao xuống dưới chậm hơn rất nhiều. Lăng Thống nhìn thấy quân Ngô sắp sụp đổ, hấn quơ lấy cây trường đao đánh tới cây đại kỳ đang tung bay trước mặt.

“Giết!”

Xích Ngục hét to một tiếng. Hấn vung cao Trảm mã đao đánh xuống đầu Lăng Thống.

Lăng Thống gào lên một tiếng, cây trường đao trong tay hấn chém ngang, nặng nề đập vào Trảm mã đao của Xích Ngục. Chỉ nghe ‘cạch’ một tiếng, Trảm mã đao của Xích Ngục đã bị đẩy bắn ra, thân hình khổng lồ của Xích Ngục cũng bị đẩy lùi lại sau mấy bước, suýt nữa hấn ngã lộn cổ xuống từ trên tường quan ải. Lăng Thống ra tay không chút lưu tình. Cây trường đao trong tay hấn lăng không quay ngược trở lại chém vào cây huyết sắc đại kỳ đang tung bay trước gió.

“Ngăn cản hấn” Xích Ngục gào lên một tiếng thê lương. “Tuyệt đối không để cho hấn chặt đứt cây đại kỳ”.

Hai tên tử sĩ Hãm Trận doanh gào lên một tiếng vọt tới chỗ Lăng Thống. Hai thanh Trảm mã đao sắc bén chém lên trong không trung, mang theo tiếng rít vào vèo. Lăng Thống không khỏi rùng mình, chỉ là hai tên lính bình thường mà đã có sát khí như vậy. Hãm Trận doanh quả thực danh bất hư truyền.

Thế nhưng chỉ dựa vào điểm này mà muốn ngăn cản mình thì quả thực quá sai lầm rồi.

“Muốn chết!”

Lăng Thống hét to một tiếng. Cây trường đao trong tay hấn chuyển ngược lại. Hai tên tử sĩ Hãm Trận doanh bị chém chết ngay tại chỗ. Xích Ngục lúc trước mới bị đánh lui lại lập tức quơ Trảm mã đao, hung hấn không sợ chết vọt tới, hấn lại bị Lăng Thống tung chân đá bay, ngay khi người ở trên không trung chưa kịp rơi xuống đất, Lăng Thống đã dậm chân xông tới, một đao chém Xích Ngục thành hai mảnh. Hai tên tử sĩ Hãm Trận doanh bảo vệ cây đại kỳ biết chắc mình sẽ phải chết nhưng vẫn dũng cảm đón nhận, tiến lên nghênh đón Lăng Thống.

Nhưng cuối cùng hai tên tử sĩ Hãm Trận doanh vẫn không thể nào cứu được vận mệnh của cây đại kỳ.

Lăng Thống tung chân đá bay hai tên lính, cây trường đao vung lên, cây huyết sắc đại kỳ đã bị chém thành hai mảnh. Lá cờ dừng lại trên không trung rồi sau đó từ từ rơi xuống đất.

Cây đại kỳ bị chém đổ, tinh thần của tướng sĩ Đông Ngô trên quan ải lên cao. Thế công của tướng sĩ Hãm Trận doanh lập tức bị đẩy lùi.

Long Trung, bắc thành Tương Dương.

Tào Tháo dẫn theo Tàng Phách, Trương Liêu xuất hiện ở một khu rừng trúc. Tàng Phách vừa đi vừa bắt mẫn nói với Tào Tháo: “Gia Cát Lượng này chỉ là một sĩ tử không có danh tiếng. Chúa công có cần thiết phải ba lần tự mình tới thỉnh mời không? Nghe nói Sái Mạo tướng quân là tỷ phu của Gia Cát Lượng. Sao chúa công không để Sái Mạo tướng quân ra mặt mời, như vậy không phải bớt phiền phức sao?”

“Tuyên Cao có điều không biết” Tào Tháo lắc đầu nói: “Phàm là kỳ nhân dị sĩ đều có tính cách cổ quái. Sĩ Nguyên có nói tính cổ quái của Gia Cát Lượng này là chỉ thích hư danh. Nếu như Cô không ba lần tới tận đây mời, vô luận là gì hấn cũng sẽ không rời núi. Cho dù Sái Mạo tướng quân ra mặt mời thì chỉ e cũng hấn đồng ý ra sức giúp Cô”.

Trương Liêu nói: “Chỉ e là Gia Cát Lượng này không có chân tài thực học”.

Tào Tháo nói: “Cô tin tưởng con mắt nhìn người của Sĩ Nguyên”.

Tàng Phách nói: “Chúa công, phía trước là nhà tranh của Gia Cát Lượng, để mặt tướng lên trước gõ cửa”.

“Tuyên Cao không thể lỗ mãng” Tào Tháo vội la lên: “Để Cô tự mình tới gõ cửa”.

Ngư Phúc Phổ, quân trưởng của Trương Nhiệm.

Ngô Lan bước nhanh vào trước, nhìn Trương Nhiệm nói: “Tướng quân, đã thăm dò rõ ràng”.

“Hả?” Trương Nhiệm vội la lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngô Lan nói: “Tiểu tử Trương Dực này khi dò la tin tức phục kích một đội quân Tào, không ngờ đó là đội thân binh của Tào Tháo. Kết quả mưu sĩ thân tín dưới trướng Tào Tháo là Bàng Thống, Đại tướng cùng họ là Tào Hồng, Tào Hưu cũng chết dưới loạn đá, suýt chút nữa còn giết chết Tào Tháo”.

Trương Nhiệm hỏi: “Vậy còn Trương Dực? Có biết tung tích của Trương Dực và ba mươi tướng sĩ ở đâu không?”

Ngô Lan buồn rầu nói: “Toàn bộ đã chết trận”.

“Ai”.

Trương Nhiệm thở dài im lặng.

Long Trung, nhà tranh.

Gia Cát Lượng chấp tay thi lễ thật sâu với Tào Tháo, hân cao giọng nói: “Được Tào công yêu mến không chê, Lượng xin ra sức khuyến mãi”.

“Cô được Khổng Minh trợ giúp, đại sự tất thành” Tào Tháo vỗ tay cười to rồi hỏi: “Chẳng hay Khổng Minh có thượng sách nào giúp Cô lấy được Vĩnh An không?”

Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “Vĩnh An dễ lấy, Tây Xuyên khó hạ”.

Tào Tháo nói: “Lời ấy có ý gì?”

Gia Cát Lượng nói: “Lượng có một kế có thể giúp chúa công lấy Vĩnh An nhưng muốn lấy Tây Xuyên thì vô cùng khó khăn”.

Tào Tháo nói: “Tại sao lại như vậy?”

“Đường Thục hiểm trở khó đi, dễ thủ khó công. Theo như Lượng thấy không giống như vùng đồng bằng. Tuy có thể phá như lật bàn tay, nhưng...” Gia Cát Lượng chuyển giọng nói tiếp: “Sau khi Mã đồ phu bình định Tây Xuyên, hân thực hiện sách lược người Xuyên trị người Xuyên, rất được sĩ tộc Tây Xuyên ủng hộ. Trong khi đó thế lực sĩ tộc Đông Châu sĩ đã bị nhổ tận gốc. Lúc này có thể nói sĩ tộc Tây Xuyên đồng lòng quy thuận, trăm họ vui mừng, ba quân tướng sĩ hàng phục. Nếu như bây giờ chúa công dẫn quân phạt Xuyên, sĩ tộc Xuyên Trung, dân chúng, binh lính nhất định sẽ phản kháng tới cùng. Hơn nữa Trương Tùng, Phí Thi, Vương Lữ đều là những người có trí mưu. Trương Tú, Trương Nhiệm đều là mãnh tướng bách chiến, lại còn mười vạn quân của Từ Hoảng ở Nam Dương, thêm thường nhòm ngó Kinh Châu. Quân ta đầu đuôi đều khó khăn, sao có thể thắng được?”

Tào Tháo cau mày nói: “Lúc này nếu không lấy Tây Xuyên, đợi khi cuộc chiến Hoài Nam kết thúc, khi đó vô luận là Mã đồ phu thắng hay thua. Cô sẽ không còn cơ hội dẫn quân vào Xuyên nữa. Nếu Cô không lấy được Tây Xuyên, Kinh Châu bốn bề thọ địch thì sao có thể chống lại đại quân Tây Lương của Mã đồ phu”.

Gia Cát Lượng nói: “Bây giờ không phải là lúc phạt Xuyên”.

Tào Tháo nói: “Vậy phải đợi tới khi nào?”

Gia Cát Lượng nói: “Nếu như Lượng đoán không lầm thì cuộc chiến Hoài Nam này quân Ngô tất bại. Tuy Chu Du dụng binh lợi hại, thậm chí có thể được xưng tụng thiên hạ vô địch hiện nay, thực lực quân Ngô và quân Lương thua sút nhau quá xa. Hơn nữa Mã đồ phu thân kinh bách chiến, lại có Giả Hủ, Khoái Việt, Lỗ Túc là những người mưu trí trợ giúp. Chu Du rất khó có thể tìm được cơ hội dùng kỳ kế. Quân Ngô tuyệt đối sẽ không thể thay đổi được cán cân lực lượng như hiện nay vì vậy quân Ngô sẽ bại”.

Tào Tháo cau mày nói: “Nếu quân Ngô bại, không phải tất cả Giang Đông sẽ thuộc về Mã đồ phu sao?”

“Cũng không phải vậy” Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “Quân Đông Ngô có ưu thế tuyệt đối về thủy quân, Thọ Xuân lại nối liền với sông Hoài vì vậy quân Đông Ngô tuy thất bại nhưng vẫn có thể ung dung rút về Giang Đông. Tuy Mã đồ phu có được vùng Hoài Nam nhưng vì sông Trường Giang hiểm trở ngăn cản nên hân muốn tập kích bất ngờ đánh chiếm bốn quận Giang Đông cũng vô cùng khó khăn. Ít nhất cũng phải mất mười năm nữa thì mới có thể”.

Tào Tháo nói: “Nói tiếp đi”.

Gia Cát Lượng nói tiếp: “Mã đồ phu mới được Hoài Nam, tất cần hai năm để nghỉ ngơi và hồi phục. Đương nhiên hần sẽ xuôi nam với quy mô lớn thảo phạt Kinh Tương, hần muốn trước tiên tiêu diệt chúa công sau đó mới diệt Tôn Quyền. Lúc này chúa công hãy liên kết với Tôn Quyền, lợi dụng thủy quân và sông Trường Giang hiểm trở ngăn cách giằng co cùng với quân Lương. Chờ khi tiết trời chuyển sang nóng bức, Lượng sẽ có một kế làm quân Lương đại bại. Khi đó liên quân thừa dịp truy kích, tất thu được toàn thắng”.

Tào Tháo nghiêm nghị hỏi: “Vậy sao?”

Gia Cát Lượng nói: “Một khi thất bại, quân Lương tất tổn thương nguyên khí nặng nề. Các châu dưới trướng trị vì của Mã đồ phu như: Ích, Từ, Duyện, Dự, Ký, Thanh, U cùng các châu mới quy hàng tất sinh lòng khác. Lúc này chúa công sẽ dẫn quân phạt Xuyên. Cho tới hiện tại chúa công nhất quyết không thể phạt Xuyên để tránh hao tổn binh lực. Lúc này cần chế tạo chiến thuyền, tinh luyện thủy quân đội hai năm nữa sẽ quyết chiến một trận”.

436. Chương 341: Cô Sế Đích Thân Tới Trước Trận

Trên Thanh Ngưu quan.

Lăng Thống cả người đầm máu, tay cầm trường đao đứng ngạo nghễ. Ở trước và sau Lăng Thống, đã đông nghịt hăm trận tử sĩ, mấy chục cây trường mâu đã hoàn toàn chặn kín lối đi của hần, mũi thương sắc bén cơ hồ đã chạm lên người hần.

Dưới Thanh Ngưu quan, cửa quan đóng chặt đã mở ra, từng đội từng đội Tây Lương thiết kỵ đang từ cửa quan hung dũng phi qua.

Trên khuôn mặt trẻ tuổi của Lăng Thống không khỏi hiện lên một tia ảm đạm, hần đã tận lực rồi, nhưng Thanh Ngưu quan... vẫn bị hăm trận doanh công phá. Sơn việt tinh binh được cho là kiêu ngạo nhất của quân Đông Ngô cuối cùng cũng không ngăn cản được sự tiến công của hăm trận tử sĩ. Thần thoại không chỗ nào là không công phá được của hăm trận doanh vẫn được tiếp tục. Bắt đầu từ bây giờ, từ Nhân Nam tới Lư Giang sẽ không còn chỗ nào có thể thủ. Mười vạn đại quân của Cao Thuấn có thể tiến quân thần tốc, tiến thẳng tới Lư Giang!

“Chúa công...” Lăng Thống đột nhiên ngẩng mặt lên trời gọi dài: “Mặt tướng khiến người thất vọng rồi!”

“Phốc phốc phốc...”

Trong tiếng lưỡi dao sắc bén xé tan cốt nhục, mấy chục thanh trường mâu sắc bén cơ hồ là đồng thời đâm vào trong cơ thể của Lăng Thống. Thân thể trẻ tuổi của Lăng Thống co giật kịch liệt mấy cái, có tia máu màu đỏ thuận theo khóe miệng của hần chảy xuống. Hai mắt vốn đang sáng quắc cũng từ từ ảm đạm. Khi đầu của hần vô lực ngọ sang một bên thì dư quang ở khóe mắt cũng nhìn thấy một viên đại tướng một tay chậm rãi bước lên thành lầu.

Cao Thuấn vừa lên tới thành lầu thì có tiểu giáo của quân Lương vội vã bước lên trước bẩm báo: “Tướng quân, tàn binh của quân Ngô đã bị quét sạch toàn bộ rồi!”

“Ừ!” Cao Thuấn gật đầu, trầm giọng nói: “Người đâu!”

“Tướng quân có gì phân phó?”

Sớm đã có thân binh bước lên nghe lệnh.

Cao Thuấn cao giọng nói: “Lập tức dùng khoái mã tám trăm dặm truyền tin cho chúa công, tả lộ đại quân đã công phá Thanh Ngưu quan, ít ngày nữa sẽ tới nam độ sông Hoài, trong vòng nửa tháng lên có thể vu hồi tới một giải Hợp Phì, cắt đứt hậu lộ của quân Ngô.”

“Tuân lệnh.”

Thân binh lĩnh mệnh mà đi.

...

Thọ Xuân.

Bóng đêm phủ xuống, một đội xe ngựa nối đuôi nhau đang lặng lặng dừng lại trên vùng hoang vu. Gần đội xe có từng đồng từng đồng lửa trại đang rực cháy, Lương Châu binh phụ trách áp giải đội xe đang ngồi tùm nãm tùm ba cạnh lửa trại, vừa ăn lương khô vừa kể cho nhau nghe những câu chuyện cười thô tục. Trong đám người thỉnh thoảng lại nổ ra những tiếng cười ròn tan, rồi truyền đi rất xa trong bầu trời đêm yên tĩnh.

Trong một mảng cỏ lau ở ngoài trăm bước, đang có một đôi mắt âm lãnh nhìn chăm chăm không chớp mắt vào đội xe.

Gió đêm thổi bụi cỏ lau đung đưa, phát ra tiếng xào xạc. Dưới ánh trăng, trong bụi cỏ lau đang đung đưa đột nhiên có thân ảnh đen xì chui ra như quỷ mị, sau đó nhanh chóng tỏa ra trên vùng hoang dã, từ bốn phương tám hướng vây về phía đội xe. Binh sĩ Tây Lương đang ngồi quanh lửa trại vui vẻ nói chuyện căn bản không ngờ rằng vùng hậu phương cách xa tiền tuyến lại có thể gặp phải sự phục kích của quân địch, do đó căn bản không có bất kỳ một sự phòng bị nào.

“Toa toa!”

Trong tiếng phá không thanh lệ, hai binh sĩ gác đêm được bố trí xung quanh doanh vô thanh vô tức ngã xuống, hai mũi tên sắc bén đã chuẩn xác bắn xuyên yết hầu của họ. Cho tới lúc chết bọn họ cũng không phát ra được bất kỳ một thanh âm nào, cho tới khi đám bóng đen tới gần doanh trại trong vòng ba mươi bước thì một sĩ binh Lương quân đang đi tiểu mới đột nhiên gào to: “Địch tập, ặc...”

Đáng tiếc rằng sĩ binh mới chỉ kịp hét lên nửa tiếng thì đã trúng tên rồi ngã gục trong vũng máu.

“Giết giết giết...”

Trong tiếng hò hét như thủy triều, vô số bóng đen từ trong màn đêm nhảy ra, vùng vẫy cương đao sáng loáng từ bốn phương tám hướng giết tới. Đội vận lương của quân Lương không kịp đề phòng, lại thêm ít người nên rất nhanh đã bị giết sạch.

...

Đại doanh của quân Lương.

Mã Dục bị Điển Vi từ trong mộng lay dậy: “Chúa công, quân sư và Lý Túc tiên sinh ở ngoài trước cầu kiến.”

“Văn Hòa, Tử Nghiêm ư?” Mã Dục ngáp một cái, xoay người ngồi dậy, nói: “Mau bảo bọn họ vào.”

Điển Vi vâng lệnh ra khỏi trường, một lát sau, Giả Hủ, Lý Túc cùng nhau bước vào, không đợi Mã Dục hỏi, Giả Hủ đã chấp tay nói: “Hủ và Tử Nghiêm đêm khuya làm phiền, xin chúa công thứ tội.”

“Ài.” Mã Dục xua tay nói: “Nhưng lời khách sáo này không cần phải nói đâu, Văn Hòa mau nói ra đi, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Giả Hủ nói với Lý Túc: “Hay là Tử Nghiêm nói cho chúa công nghe đi.”

Lý Túc gật đầu, nói: “Chúa công, chuyện là thế này, vừa nhận được khoái mã cấp báo của Trương Yên tướng quân, lại có một đội vận lương gặp tập kích của quân Ngô ở nửa đường, lương thảo áp vận bị cướp hết rồi. Gần nửa tháng nay, đã có sáu đội vận lương bị quân Ngô phục kích. Ngoài ra cả quân đại doanh cũng ba lần gặp phải sự tập kích của quân Ngô vào nửa đêm, không ít tướng sĩ chết trận.”

Mã Dục hỏi: “Phái kỵ binh ra chưa?”

Lý Túc đáp: “Phái rồi, có điều khi kỵ binh đội tới nơi thì hiện trường sớm đã không thấy bóng dáng của quân Ngô, tại hạ hoài nghi quân Ngô có thể là thuận theo đường thủy mà rút.”

“Không phải có thể, mà là chắc chắn!” Giả Hủ sửa lại: “Nếu không phải là từ đường thủy mà tới, lại từ đường thủy mà đi, quân Ngô căn bản không thể thâm nhập tới sườn sau của quân ta được, càng không thể thoát khỏi sự truy sát của kỵ binh đội! Mà quan trọng là trong phạm vi mấy trăm dặm của nơi đây đây

kênh rạch, hồ nước chẳng chịt, ở giữa còn có cỏ lau mọc thành bụi, mấy vạn quân Ngô chia nhỏ ra trốn ở trong đó, quân ta căn bản là khó mà phát hiện ra được.”

Ánh mắt của Mã Dực lập tức biến thành ngưng trọng, nếu không thể ngăn chặn được sự quấy nhiễu của quân Ngô, đối với quân Lương mà nói không nghi ngờ gì nữa là cực kỳ bất lợi.

Giả Hủ gọi Mã Dực, Lý Túc bước tới trước bình phong, sau đó chỉ vào bản đồ, nói: “Chúa công, Từ Nghiêm, các người nhìn đi, qua đối chiếu, quân Ngô mấy lần đánh lên đội vận lương và dọ tập quân doanh đều có một đặc điểm, không phải là dựa vào hai bờ Dĩnh Thủy thì cũng là phụ cận có hồ nước. Cho nên, tại hạ dám khẳng định rằng quân Ngô nhất định là từ đường thủy mà vu hồi tới.”

“Phải nghĩ ra biện pháp.” Mã Dực trầm giọng nói: “Nếu không, quân ta sẽ mệt mỏi vì phải ứng phó với chúng.”

Lý Túc nói: “Hay là... chặn sông ngăn nước.”

“Cái này thì không thể.” Mã Dực lắc đầu nói: “Có điều, nhờ Từ Nghiêm nói vậy, cô lại nhớ tới một chuyện. Đó là chuyện của vào năm Trung Bình, cô và tám trăm huynh đệ dưới trướng để giữ mạng đành phải chạy quanh các nơi trong quận Nam Dương. Kết quả Dị Độ (Khối Việt) hiến một kế cho Viên Thuận. Thế là cô và tám trăm huynh đệ chỉ có thể chán nản chạy tới Dĩnh Xuyên. Hiện tại, hoàn toàn có thể sử dụng kế năm năm đó của Dị Độ để đối phó với sự quấy nhiễu của thủy quân Đông Ngô.”

“Ồ!” Giả Hủ vui mừng nói: “Là diệu kế gì vậy?”

Mã Dực nói: “Đó là ở gần hồ nước, đường sông xây dựng phong hỏa đài, một khi phát hiện thủy quân của Đông Ngô ẩn hiện, lập tức đốt lửa làm hiệu, kỵ binh đang tuần tra ở phụ cận lập tức chạy tới truy sát. Một khi như vậy, bất kỳ hành động của thủy quân Đông Ngô cũng không thoát khỏi tầm mắt của quân Ta. Kỵ binh tuần tra của quân ta lại có phản ứng trước, sau mấy lần thất lợi, thủy quân Đông Ngô tự nhiên sẽ lui.”

“Kế này quả nhiên là tuyệt diệu!” Lý Túc nói: “Có điều, nếu xây dựng phong hỏa đài ở phụ cận tất cả các hồ nước, đường sông thì lượng công trình e rằng là không nhỏ, ít nhất cũng phải cần hai, ba tháng thời gian!”

“Vậy cũng không cần.” Giả Hủ nói: “Cái gọi là phong hỏa đài là một loại sách lược, không phải là thật sự phải xây dựng phong hỏa đài.”

“Không sai.” Mã Dực nói: “Lúc đó Dị Độ cũng không thực sự xây dựng phong hỏa đài, chỉ phái binh dựng mấy chông củi ở các nơi hiểm yếu mà thôi.”

“Hiểu rồi.” Lý Túc nói: “Đây cũng quả thực là một biện pháp hay vừa nhanh lại vừa hữu hiệu.”

Mã Dực vui vẻ nói: “Từ Nghiêm, vậy chuyện này giao cho người nhé.”

Lý Túc ôm quyền nói: “Tại hạ lĩnh mệnh.”

...

Ba ngày sau.

Thọ Xuân. Trung quân đại tướng của Chu Du.

Chu Thái, Từ Thinh, Đinh Phụng, Tôn Giáo bốn tướng cùng nhau bước vào, tạ tội với Chu Du: “Đại đô đốc, bọn mặt tướng vô năng, khiến ngài phải thất vọng.”

“Ha ha.” Chu Du cười nói: “Chẳng phải chỉ là bại mấy trận, hao tổn hơn hai ngàn thủy quân thôi sao. Cái này gọi là thắng bại là chuyện thường của binh gia, bốn vị tướng quân không cần phải như vậy.”

Bốn tướng bọn Chu Thái mặt lộ ra vẻ xấu hổ, ôm quyền nói: “Đa tạ đại đô đốc khoan hồng độ lượng.”

Chu Du nói: “Bốn vị tướng quân chịu nhiều vất vả rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi đã.”

“Tại ơn đại đô đốc.”

Bọn Chu Thái ôm quyền vái một cái rồi xoay người rời đi.

Sau khi bốn tướng rời đi, sắc mặt của Chu Du dần dần trở nên ngưng trọng, nhìn ba người Từ Thứ, Lữ Mông, Lục Tốn, nói: “Không ngờ Mã đồ tể lại dùng cách phong hỏa truyền tin để hóa giải kế sách quấy nhiễu của quân ta, không hổ là Mã đồ tể.”

Từ Thứ nói: “Kế sách quấy rối một khi mất linh, quân ta lại phải thủ ở Thọ Xuân tới tháng sáu, vậy thì càng thêm khó khăn.”

“Không hẳn.” Chu Du cao giọng nói: “Hiện tại đã là trung tuần tháng ba rồi, qua hơn hai tháng nữa là vào mùa mai vàng rồi. Mà quân Lương muốn trong vòng hơn hai tháng công phá Thọ Xuân thì tuyệt không có khả năng.”

“Báo...” Chu Du vừa dứt lời. Hoàng Cái đột nhiên vội vã bước vào, hớn hớn nói: “Đại đô đốc, không ổn rồi!”

Chu Du nhíu mày nói: “Lão tướng quân có sao lại kinh hoàng như vậy?”

Hoàng Cái nói: “Lãng thống thiếu tướng quân đã chiến tử, tử lộ đại quân của Cao Thuận đã công phá Thanh Ngưu quan. Hiện tại đang xây cầu chuẩn bị qua sông ở một giải Quang Châu, Cổ Thủy!”

“Hả? Thanh Ngưu quan đã thất thủ rồi ư?” Lữ Mông thất thanh nói: “Lần này hỏng bét rồi!”

Hoàng Cái nói: “Đại đô đốc, xem ra phải bảo chủ lực thủy quân thuận sông mà lên, chặn không cho đại quân của Cao Thuận qua sông thôi!”

“Đã không kịp nữa rồi!” Chu Du trầm giọng nói: “Đợi chủ lực thủy quân tới được một giải Quang Châu, Cổ Thủy thì e rằng mười vạn đại quân của Cao Thuận sớm đã qua được sông Hoài rồi. Hơn nữa hiện tại điều chủ lực thủy quân theo sông Hoài mà lên, rất dễ để lộ bí mật của bến Duyên Phong. Bí mật của bến Duyên Phong một khi bị lộ, vậy thì Hoài Nam chi chiến không còn cần phải đánh tiếp nữa làm gì!”

Hoàng Cái nói: “Vậy hiện tại phải làm sao?”

“Chưa tới thời khắc cuối cùng, tuyệt không được tùy tiện vứt bỏ!” Trong mắt Chu Du lóe lên vẻ kiên nghị, nói với Hoàng Cái: “Lão tướng quân, hiện tại chỉ có thể dựa vào ngài thôi.”

Hoàng Cái ôm quyền, nghiêm nghị nói: “Đại đô đốc cứ sai báo, mặt tướng dù muôn lần chết cũng không chối từ!”

Chu Du chỉ vào địa đồ, nói với Hoàng Cái: “Mời lão tướng quân nhìn, Thanh Ngưu quan một khi thất thủ, mười vạn đại quân của Cao Thuận sẽ có thể từ bên sườn Tây Nam vu hồi ra sau sườn Thọ Xuân. Một khi để đại quân của Cao Thuận tới được dưới thành Thọ Xuân hình thành thế nam bắc giáp kích cùng với đại quân của Mã đồ tể, vậy hình thế của quân ta sẽ nguy như chồng trứng sắp đổ. Cho nên, lão tướng quân nhất định phải thủ vững tám bình phong cuối cùng giữ Lư Giang và Thọ Xuân là Hợp Phì!”

Hoàng Cái âm âm vang lệnh: “Xin đại đô đốc yên tâm, mặt tướng quyết không nhục mệnh.”

“Quân ta binh lực không nhiều, do đó, bản đô đốc chỉ có thể cấp cho lão tướng quân tám ngàn bộ binh!” Chu Du nói tới đây thì ngừng lại, mắt lộ ra vẻ nghiêm nghị, hỏi Hoàng Cái: “Lão tướng quân có lòng tin thủ được Hợp Phì hai tháng không?”

Hoàng Cái đáp: “Mặt tướng nhất định sẽ tận hết sức để thủ.”

...

Thành bắc Thọ Xuân, trung quân đại tướng của Mã Dục.

Điền Dực dẫn Mao Giai, Tân Minh, Tô Do, Trương Nam bốn tướng mặt đầy vẻ xấu hổ, đột nhiên quỳ xuống đất, ôm quyền nói: “Thừa tướng, bọn mặt tướng vô năng, không thể trong vòng nửa tháng công phá Thọ Xuân, xin nhận quân pháp.”

“Ha ha.” Mã Dục mỉm cười, bước lên trước đỡ bọn chư tướng Điền Dực dậy, cao giọng nói: “Thắng bại là chuyện thường, chư vị tướng quân không cần phải như vậy, mau đứng dậy đi.”

Điền Dực ngạc nhiên nói: “Thừa tướng, mặt tướng từng hạ quân lệnh trạng...”

Mã Duyệt lắc đầu nói: “Quốc Nhung không biết rồi, cái gọi là quân lệnh trọng chỉ là thủ đoạn kích lệ ba quân mà thôi, chứ không phải là mục đích. Giờ công thành đã gặp bất lợi, vậy thì nên tổng kết giáo huấn hòng lấy lại danh dự, chứ chẳng lẽ lại có cái lý thật sự chém tướng trước trận ư?”

Diên Dự cúi đầu nói: “Thừa tướng!”

Ở sau Diên Dự, Tân Minh, Tô Do, Trương Nam, Mao Giai bốn tướng mặt đều lộ ra vẻ cảm kích.

“Thừa tướng!” Đang nói chuyện thì Lỗ Túc, Khoái Việt đột nhiên hưng phấn bưng bưng xông vào, ôm quyền kích động nói: “Thừa tướng, hai mươi chiếc xe công thành đầu tiên đã hoàn thành rồi!”

“Ồ!” Mã Duyệt vui vẻ nói: “Tốt quá rồi!”

Nói xong, Mã Duyệt liền bảo với Diên Dự: “Diên Dự tướng quân, có muốn lấy lại danh dự không?”

Diên Dự đứng dậy, ngạo nghễ nói: “Nằm mơ cũng muốn!”

“Được!” Mã Duyệt quát: “Đợi ngày mai... cho xe công thành ồ ạt công thành, cô sẽ tự mình tới trước trận, đánh trống trợ uy cho ba quân!”

437. Chương 342: Giết Lên Đầu Thành Thọ Xuân

Long Trung, nhà tranh của Khổng Minh.

“Khổng Minh, chuyện ở Tây Xuyên là vì tình thế bất buộc!” Tào Tháo trầm giọng nói: “Người cho rằng Vĩnh An dễ hạ, Tây Xuyên khó thủ, cô lại cho rằng Vĩnh An khó hạ, Tây Xuyên dễ thủ, chỉ cần Khổng Minh người có thể giúp cô đánh hạ Vĩnh An, cô liền có mười phần nắm chắc nhập chủ được Tây Xuyên! Một khi Tây Xuyên tới tay, cô liền có thể dựa vào chỗ hiểm yếu mà thủ, tiến có thể công, lui có thể thủ, đứng vào thế bất bại.”

Gia Cát Lượng nhíu mày nói: “Thế nhưng...”

Tào Tháo xua xua tay ngắt lời Gia Cát Lượng, nói: “Nếu đợi tới khi Hoài Nam chi chiến Mã đồ tể đánh bại của Tôn Quyền, vậy thì cô sẽ không còn cơ hội nhập Xuyên nữa rồi! Khổng Minh cho rằng, sau khi đánh bại Tôn Quyền, Mã đồ tể sẽ dẫn hết cả trăm đại quân ập tới Kinh Tương, song đây dẫu sao chỉ là một loại khả năng. Vạn nhất Mã đồ tể áp dụng sách lược đao cùn cắt thịt, bằng vào nhân lực, vật lực hùng hậu từ từ gặm nhấm Kinh Châu, cô nên ứng phó thế nào đây?”

Gia Cát Lượng nói: “Chúa công, đó là điều không có khả năng.”

“Khổng Minh?” Tào Tháo lại xua tay, ngắt lời: “Ý cô đã quyết, Tây Xuyên cô phải lấy cho bằng được, hiện tại người đừng ngại nói với cô, nên làm thế nào mới hạ được Vĩnh An?”

“Ài.” Gia Cát Lượng có chút mất mát thở dài một hơi, nói: “Được rồi, tại hạ trước tiên muốn hỏi thừa tướng, nếu muốn công đánh Vĩnh An, khó khăn lớn nhất là gì?”

Tào Tháo đáp không cần suy nghĩ: “Dịch đạo của Giang Tả quá hiểm trở, khó mà đi qua được.”

Gia Cát Lượng nói: “Chúa công có muốn đi vòng hay không?”

“Đi vòng?” Tào Tháo lắc đầu nói: “Cái này không thể, từ Giang Lăng tới Vĩnh An chỉ có một dịch đạo này thôi, đi vòng thế nào được?”

Gia Cát Lượng nói: “Dịch đạo đã không thông, chúa công có sao không đi sơn lộ?”

“Đi sơn lộ?” Tào Tháo nhíu mày nói: “Trước tiên không nói là có sơn lộ thông tới Xuyên Trung hay không, cho dù là có, binh sĩ có lẽ còn có thể đi qua, nhưng đồ quân nhu, lương thảo thì vận chuyển thế nào đây? Không có lương thảo, quân nhu thì đại quân tiến tới Tây Xuyên há chẳng phải là tự chuốc lấy diệt vong à?”

“Ha ha.” Gia Cát Lượng mỉm cười nói: “Lượng sở dĩ nói lấy Vĩnh An dễ, đáp án chính là ở đây.”

Tào Tháo không hiểu, hỏi: “Lời này có ý gì?”

Gia Cát Lượng nói: “Lượng có một kế, gọi là mộc ngư lưu mã, có thể giúp chúa công từ sơn lộ vận chuyển lương thảo, quân nhu.”

“Mộc ngư lưu mã?” Tào Tháo bối rối nói: “Cô chưa từng nghe thấy, không biết đó là vật gì?”

Gia Cát Lượng mỉm cười, nói: “Mời chúa công đi theo Lượng.”

Nói xong, Gia Cát Lượng dẫn Tào Tháo tới hậu viện. Ở hậu viện bày một thứ rất kỳ quái, nói nó là trâu thì rõ ràng là chỉ có ba chân, có một chân còn là bánh xe. Nói nó là xe thì nó lại chỉ có một bánh xe. Tào Tháo thấy vậy thì rất thất vọng, chỉ vào thứ đó rồi nói với Gia Cát Lượng: “Đây chính là mộc ngư lưu mã mà Khổng Minh nói ư? Không biết có tác dụng gì?”

Gia Cát Lượng mỉm cười, nói: “Chúa công đừng xem thường nó, chỉ cần là nơi mà binh sĩ có thể đi qua thì nó cũng có thể đi qua, mà có thể chở được trọng lượng lớn hơn nhiều so với trọng lượng mà hai vai sĩ binh có thể mang. Có nó, chúa công có thể thông qua sơn lộ mà dễ dàng vận lương thảo và quân nhu vào Tây Xuyên. Một khi như vậy, sự hiểm trở của dịch đạo Giang Tả không còn nữa.”

“Thật ư?” Tào Tháo không tin, nói: “Vật này thật sự thần kỳ như vậy ư?”

Gia Cát Lượng mỉm cười không nói gì, bước lên trước hai bước nhấc cang xe, khiến hai cái chân chống ở dưới cang xe nhấc lên không. Sau đó đẩy chiếc xe một bánh ra hậu viện, đầu tiên là dễ dàng đi qua cây cầu một cột, sau đó thì thuận theo con đường gồ ghề ở giữa núi mà phi như bay, sau cùng Khổng Minh còn bảo Trương Liều đặt một khối đá nặng hơn hai trăm cân lên xe một bánh. Không ngờ một thư sinh sức trời gà không chật như Khổng Minh đẩy xe một bánh mà vẫn đi như bay.

Tào Tháo lúc này mới tin là thật, lớn tiếng khen hay. Trương Liều, Tào Bá cũng luôn miệng khen chiếc xe một bánh này.

“Quát tốt rồi!” Tào Tháo hưng phấn không thôi, nói: “Có mộc ngư lưu mã, có được Tây Xuyên dễ như trở bàn tay.”

Gia Cát Lượng không đồng ý, nói: “Chúa công nhìn nhận vấn đề một cách quá đơn giản rồi.”

“Không.” Tào Tháo lắc đầu, nói: “Tây Xuyên sở dĩ dễ thủ khó công, hoàn toàn là bởi vì thực đạo gấp gềnh khó đi. Hiện tại có mộc ngư lưu mã, Thực đạo dễ thủ khó công đối với quân phòng thủ mà nói không phải là phúc mà lại chính là họa. Khổng Minh người nghĩ xem. Khi Trương Tú, Trương Nhậm tập kết trọng binh nghiêm phòng tử thù ở một giải Ngư phúc phổ thì cô lại đi sơn lộ vào Xuyên đột nhiên xuất hiện ở sườn sau Ngư phúc phổ, quân Lương không chút phòng bị lại hai mặt thụ địch, sao có thể không bại cho được?”

Gia Cát Lượng nói: “Đây cũng chính là lấy Vĩnh An thì dễ mà Lượng đã nói.”

“Chính là như vậy.” Tào Tháo nói: “Chỉ cần công phá được Ngư Phúc Phổ, rồi tiến tiếp về phía trước là bình nguyên Xuyên Trung bằng phẳng. Trước mắt Mã đề tử đang kịch chiến với Tôn Quyền ở Hoài Nam, trong lúc cấp thiết làm sao mà hồi sư cho được? Chỉ bằng vào hạng như Trương Tùng, Trương Tú, Trương Nhậm cũng muốn ngăn cản đại quân của cô thì đó là si tâm vọng tưởng. Một khi như vậy, lấy tiếp Tây Xuyên chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?”

Gia Cát Lượng nói: “Mã đề tử trong lúc cấp bách tất nhiên là khó mà hồi sư. Hạng Trương Tú, Trương Nhậm, Trương Tùng tất nhiên khó mà địch được với chúa công. Nhưng chúa công đừng quên, trong quân Tây Lương còn có một nhân vật cực kỳ lợi hại tùy lúc đều có thể tới Tây Xuyên! Nếu người này vào lúc chiến sự khẩn cấp lại tới thì Tây Xuyên chỉ chiến e rằng lãnh ít mà dữ nhiều!”

Tào Tháo mắt lộ ra vẻ nghiêm nghị, nghiêm giọng nói: “Người mà Khổng Minh nói là... Mã Siêu?”

“Mã Siêu?”

“Mã Siêu!”

Về mặt của hai người Tào Bá, Trương Liều ở phía sau Tào Tháo cũng biến thành ngưng trọng. T

“Không sai, chính là Mã Siêu!” Gia Cát Lượng trầm giọng nói: “Lượng tuy không ra khỏi cửa, nhưng gia sư lại có không ít học sinh làm quan ở Dương Châu, Kinh Châu. Do đó, đối với đại thế thiên hạ cùng một số nhân vật nổi danh thì cũng biết một biết hai. Tây Lương Cầm Mã Siêu không phải dễ đối phó. Người này không những võ nghệ siêu cường, hơn nữa tính tình còn âm hiểm, có chút phong cách của Giả độc sĩ.”

Tàng Bá nói: “Mã Siêu tuy lợi hại thật, nhưng tên tiểu tử này chẳng phải đã tới Tây Vực rồi sao? Tây Vực cách Trung Nguyên tới cả vạn dặm, đâu có dễ mà quay về như vậy?”

Trương Liêu nói: “Cái này cũng chưa chắc. Mã Siêu đi Tây Vực đã hơn một năm rồi, không khéo đã bình định được Tây Vực rồi cũng chưa biết chừng! Mã Siêu có thể ở trước trận của hai quân chém chết Tôn Sách. Lại đánh trọng thương Đông Ngô đại đô đốc Chu Du, trong vạn quân lấy đầu tướng dễ như lấy đồ trong túi. Đây quả thật là một nhân vật nguy hiểm, chúa công không thể không đề phòng.”

“Mã Siêu? Mã Siêu!”

Tào Tháo mắt lấp lánh sáng, bắt đầu chấp tay đi đi lại lại.

“Sợ cái rắm!” Tàng Bá nói: “Mã Siêu có lợi hại hơn nữa thì có thể giết hết toàn bộ ba vạn đại quân của chúng ta chắc? Một mình hắn có thể xoay chuyển cán khôn ư? Mặt tướng không tin có chuyện tà quái như vậy đâu!”

Gia Cát Lượng lại nói: “Hiện tại quân Lương ở Tây Xuyên đúng là binh lực không nhiều, lại phải chia binh thủ thành ở các nơi hiểm yếu, rất dễ bị quân ta kích phá từng nơi một. Nhưng chúa công ngàn vạn lần đừng quên ảnh hưởng thâm căn cố đế của Mã gia ở Tây Khương. Đặc biệt hiện tại thanh uy của hai huynh đệ Mã Dục, Mã Siêu ở trong lòng người Khương giống như là mặt trời giữa trưa, mà biên giới phía tây của Tây Xuyên lại chỉ cách Khương Nguyên có tám ngàn dặm!”

Tào Tháo đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn Tàng Bá, quát: “Tuyên Cao!”

Tàng Bá bước lên trước, ôm quyền nói: “Chúa công có gì phân phó!”

Tào Tháo nói: “Lập tức quay về Giang Lăng, triệu tập tất cả công tước dồn hết thời gian mau chóng chế mộc ngư lưu mã. Cô muốn trong vòng một tháng phải chế tạo ra năm ngàn cỗ mộc ngư lưu mã, không được chậm trễ!”

Tàng Bá nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Tào Tháo lại nói với Gia Cát Lượng: “Khổng Minh.”

Gia Cát Lượng chấp tay nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Tào Tháo nói: “Từ giờ trở đi, ngươi chính là quân sư của cô. Cô quyết ý phạt Xuyên. Mong Khổng Minh ra sức tương trợ.”

Gia Cát Lượng thấy Tào Tháo quyết ý phạt Xuyên, đành bất đắc dĩ nói: “Lượng tất nhiên nguyện công hiến sức lực.”

...

Trong tiếng kèn lệnh kéo dài liên miên bất tuyệt, một nhánh Tây Lương thiết kỵ từ vùng hoang dã hùng dũng tiến tới. Khi còn cách thành Thọ Xuân một ngàn bước thì nhao nhao ghìm ngựa. Sau đó chậm rãi triển khai sang hai cánh. Tướng sĩ quân Ngô ở đầu thành Thọ Xuân dõi mắt nhìn, toàn là Tây Lương thiết kỵ đông nghìn nghịt, vô số đầu ngựa ngo nguẩy, trăm mã đao chói mắt hội tụ thành một bức tranh triều dâng sóng dậy, khiến người ta cảm thấy run sợ từ sâu trong linh hồn.

“Tu...”

“Tu...”

“Tu...”

“Ầm!”

Sau ba tiếng kèn trâu vô cùng to rõ, trong thiên địa đột nhiên vang lên tiếng trống thật kịch liệt khiến mạch máu của người ta như muốn nổ tung.

Đột nhiên, một chiếc trống trận hành quân cực kỳ to lớn gác trên một cỗ xe ngựa khổng lồ do mười sáu thốt ngựa kéo từ từ xuất trận. Trên xe ngựa, Mã Dược thân mặc quan bào đỏ thẫm, tay áo vén cao. Tay nắm hai chiếc dùi trống to cỡ chân trẻ con đang ra sức gõ vào mặt trống cao bằng hai người. Trong nháy mắt, lại nghe một tiếng trống trận “ầm” vang vọng lên tận trời cao.

“Gào!” Diên Vi ra sức giơ đại thiết kích lên, ngẩng mặt lên trời gào đến khản cả cổ: “Thừa tướng uy vô!”

“Thừa tướng uy vô!”

“Thừa tướng uy vô!”

“Thừa tướng uy vô!”

Trước tiên là thân binh của Mã Dược, sai đó là trung quân, cuối cùng là cả đại quân Tây Lương bắt đầu gào thét cuồng liệt. Mà thanh âm của hai mươi vạn người tụ thành một tiếng hét chỉnh tề như một, lớp này tiếp nối lớp kia. Tiếng thét cuồng bạo giống như là sóng to gió lớn, kịch liệt vang vọng trong thiên địa, tàn khốc ập lên ý chí để kháng của tướng sĩ Đông Ngô.

“Ặc!”

Một tiếng hô thảm thê lương đột nhiên vang lên trên đầu thành Thọ Xuân, tướng sĩ quân Ngô đang khẩn trương tới mức sắp sụp đổ đều nhao nhao quay đầu lại, chỉ thấy một binh sĩ quân Ngô đã xùi bọt mép, từ trên đầu thành ngã xuống, giống như một khúc gỗ rơi thẳng xuống sông hồ thành. Sau khi binh sĩ đó rơi xuống sông hồ thành thì không nổi lên được nữa, chỉ có một quãng máu đỏ tươi nổi lên trên mặt nước.

Trên thực tế, mặt nước của sông hồ thành đầy chương ngại vật sắc nhọn.

Không nghi ngờ gì nữa, tên binh sĩ đáng thương này đã bị chương ngại vật sắc nhọn găm dưới đáy sông. Có điều, có lẽ trước khi hắn ngã xuống, đã vỡ ruột vỡ gan mà chết rồi.

Chu Du hít sâu một hơi lạnh, nhìn ra xung quanh, trừ đám thân binh và túc tướng thân kinh bách chiến như Hoàng Cái, Thái Sữ Từ ra thì cơ hồ tất cả tướng sĩ Đông Ngô sắc mặt đều vàng như nghệ, có chút sợ hãi đến nỗi thân thể cũng bắt đầu run rẩy khe khẽ. Nếu loại sợ hãi này tiếp tục lan đi, vậy thì e rằng không đợi tới lúc quân Lương bắt đầu công thành thì quân Ngô đã sụp đổ rồi.

Phải thay đổi loại cục diện bất lợi này, phải nghĩ biện pháp cổ vũ sĩ khí của tướng sĩ quân Ngô.

Đột nhiên, ánh mắt của Chu Du rơi lên người Thái Sữ Từ, quát: “Thái Sữ Từ nghe lệnh.”

Thái Sữ Từ vội vàng tiến lên trước, ôm quyền đáp: “Có mặt tướng.”

Chu Du: “Ra khỏi thành khiêu chiến, làm nhục khí thế của địch!”

“Tuân lệnh!”

Thái Sữ Từ rầm rầm ứng tiếng, quay người bước nhanh xuống lầu.

Cầu treo được hạ xuống, cửa thành mở ra, Thái Sữ Từ dẫn ba trăm thân kỵ giết ra ngoài thành như gió lốc, giơ thương lên trước hét: “Đông Lai Thái Sữ Từ ở đây, sai dám chiến!”

Trong trận của quân Lương có một tướng võ ngựa phi ra, giơ đao quát: “Mỗ tới tiếp người!”

Thái Sữ Từ quát: “Tướng vừa tới hãy báo danh. Dưới thương của mỗ không có hạng vô danh.”

Tướng đó quát lớn: “Mỗ là Hà Gian Sầm Bích (hàng tướng Hà Bắc), Thái Sữ Từ ngươi chết chắc rồi.”

“Hừ, chỉ giỏi khoác lác.” Thái Sữ Từ hừ một tiếng, kéo cung đặt tên, nói: “Xem mỗ bắn người rớt xuống ngựa đây!”

Sầm Bích đang giục ngựa phi tới thì thấy trước mặt lóe hàn quang. Khi vội vàng né tránh thì đã không kịp, bị một tiễn của Thái Sữ Từ bắn xuyên yết hầu, ngã ngựa. Tướng sĩ quân Ngô ở trên đầu thành Thọ Xuân

thấy Thái Sử Từ một tiền bản chết đại tướng của quân Lương thì không khỏi lớn tiếng khen hay, sĩ khí sắp sụp đổ lại một lần nữa dâng cao, tay trái đang nắm chặt của Chu Du cũng từ từ buông lỏng.

Sầm Bích đã chết, lại có một tướng từ trong trận của quân Lương giục ngựa phi ra, giơ thương quát: “Thất phu chớ có ngông cuồng, Hán Trung Dương Ngang tới tiếp ngươi.”

“Hừ.” Thái Sử Từ cất cung vào vỏ rồi giục ngựa nghênh chiến. Hai ngựa giao nhau mới chỉ một hiệp thì đã đâm Dương Ngang ngã xuống ngựa.

Thái Sử Từ ghìm ngựa hoành thương, cao giọng quát: “Còn có ai muốn tìm chết nữa không?”

Trong trận của quân Lương, hàng tướng Tây Xuyên là Dương Hoài, Cao Phái tức giận song song xuất mã đánh Thái Sử Từ, chiến không được mười hiệp lại bị Thái Sử Từ hất bay xuống ngựa.

Thái Sử Từ liên tiếp giết chết bốn tướng, tướng sĩ quân Ngô trên đầu thành Thọ Xuyên xem rất hưng phấn, ai ai cũng bắt đầu quên hết tất cả mà gào thét, sĩ khí đại chấn.

Trong trận của quân Lương, Giả Hủ than: “Nếu có thiếu tướng quân ở đây, Thái Sử Từ sao dám ngông cuồng như vậy?”

Lý Túc cũng nói: “Chỉ cần một trong hai vị tướng quân Hứa Chử, Cam Ninh có ở đây cũng đủ để chém chết Thái Sử Từ rồi.”

“Chúa công.” Điển Vi đột nhiên giục ngựa lên trước mặt Mã Dục, nói: “Để mặt tướng xuất chiến đi.”

“Không được.” Lý Túc nói: “Điển Vi tướng quân chính là thiếp thân cận vệ của chúa công, há lại có thể đi mạo hiểm?”

Ý của Lý Túc là vạn nhất Điển Vi có ba dài hai ngắn gì thì sau này bảo ai đi bảo hộ Mã Dục đây?

Điển Vi vội vàng la lên: “Chúa công!”

“Điển Vi không được xuất chiến.” Mã Dục lạnh lùng quát: “Hai quân giao chiến không phải là độ cái dũng của hạng thất phu. Thái Sử Từ tuy kiêu dũng, nhưng chẳng qua chỉ là một tên thất phu mà thôi, không đáng nhắc đến, Diên Dự nghe lệnh!”

Diên Dự vội vàng giục ngựa lên trước, ôm quyền thưa: “Có mặt tướng.”

Mã Dục giơ dùi trống trong tay lên trước, nghiêm giọng quát: “Bắt đầu công thành!”

“Tuân lệnh!”

Diên Dự âm âm ứng tiếng, sau đó giơ cao tay phải lên trước, quân trận Lương Châu lập tức biến hóa, kỵ binh áp trận bắt đầu tách sang hai cánh, bộ binh dưỡng sức lâu ngày ở hậu trận bắt đầu bày đội hình chỉnh tề rồi hùng hổ tiến lên trước. Đặc biệt khiến tướng sĩ quân Ngô ở đầu thành Thọ Xuân cảm thấy không hiểu gì, hoặc có thể là tâm kinh đảm chiến là trong trận của bộ binh quân Lương không ngờ còn dựng từng tòa “tháp cao”.

Đầu thành Thọ Xuân.

Về mặt của Chu Du lập tức biến thành vô cùng ngưng trọng, quát thân binh ở bên cạnh: “Gõ kèng thu quân.”

Thái Sử Từ đang phóng ngựa khiêu chiến trước trận của hai quân nghe thấy tiếng kèng liền dẫn ba trăm thân kỵ quay về thành.

Chu Du nghiêng đầu nhìn Từ Thứ, hỏi: “Quân sư những tòa tháp gỗ cao vội trong trận của quân Lương là dùng để làm gì không?”

Từ Thứ sau khi trầm ngâm một lát bèn đáp: “Nếu tại hạ không đoán sai, thì chắc chính là lợi khí công thành độc môn của quân Lương - thang công thành.”

“Thang công thành?”

Chu Du nhướn mày, hàn quang không tên không trong mắt chợt lóe lên rồi vụt tắt.

Từ Thứ nói: “Theo Thứ biết, Mã đồ tể năm đó chính là nhờ vào loại thang công thành này mà giết cho quân thủ thành Đại Hán của Hồ Lao quan trở tay không kịp. Thiện hạ hùng quan do hai ngàn tinh binh trấn thủ không ngờ lại bị mấy ngàn lưu khẩu của Mã đồ tể công phá, đây quả thực chính là một kỳ tích trong lịch sử của Hoa Hạ!”

Chu Du nói: “Chuyện này bản đồ đốc cũng nghe nói qua. Lúc ban đầu có thể nào cũng không dám tin, có điều hôm nay... bản đồ đốc đã tin rồi!”

Từ Thứ thấp giọng nói: “Đại đồ đốc, lần này chúng ta gặp phiền phức rồi.”

“Ừ.” Chu Du gật đầu, thấp giọng nói: “Thang công thành của quân Lương rộng không quá hai trượng, mục tiêu quá nhỏ, máy ném đá của chúng ta khó mà tạo thành được uy hiếp đối với nó. Hơn nữa phía trước và hai bên của thang công thành đều bọc da trâu, không sợ hỏa công của quân ta, cũng chính là nói, quân ta không có bất kỳ biện pháp nào để ngăn cản sự tiếp cận của cái vật khổng lồ này.”

Từ Thứ nói: “Một khi để những vật khổng lồ này dựa vào tường thành sẽ dựng ra vô số thông đạo giữa đầu thành và mặt đất. Bộ binh Tây Lương sẽ thuận theo những thông đạo này mà liên miên bất tuyệt giết lên đầu thành. Một khi như vậy, tác dụng của lá chắn tường thành sẽ biến mất hoàn toàn, quân ta cơ hồ sẽ ở vùng ngoài tiến hành một trận hội chiến chính diện với quân Lương.”

“Vậy cũng không hẳn.” Trên mặt Chu Du đột nhiên hiện lên một nụ cười: “Những vật khổng lồ này đúng là rất đáng sợ, nhưng không phải là không có nhược điểm.”

“Ồ?” Từ Thứ nói: “Nhược điểm ư?”

“Quân sư ngài nhìn xem.” Chu Du chỉ vào thang công thành đang từ từ tiếp cận, nói: “Những thang công thành này thân cao năm trượng, nếu như tính thêm cả cầu treo trên đỉnh thì tổng độ cao của nó là hơn bảy trượng, mà độ rộng hai bên phần đáy lại chỉ có hai trượng! Chỉ cần ở mặt bên tăng thêm một ít lực dẫn nho nhỏ là có thể khiến vật khổng lồ này đổ xuống.”

“Ồ.” Mặt Từ Thứ híp lại, trầm giọng nói: “Nhưng thang công thành xung quanh đều đầy bộ binh Tây Lương. Đại đồ đốc cho dù phái ra tám ngàn khinh kỵ binh của Thái Sử Từ tướng quân toàn bộ cũng khó mà tiếp cận được thang công thành, càng đừng nói đến việc lật đổ chúng.”

“Không sai, phái kỵ binh của Thái Sử Từ ra quả thật là có thể đánh ngã thứ này. Có điều đợi sau khi bọn chúng dựa vào đầu thành rồi thì cơ hội sẽ đến.” Chu Du dừng lại một chút, đột nhiên quay người quát thân binh ở phía sau: “Truyền lệnh, lập tức chuyển năm mươi cỗ cự nỗ lên gác bảo, lại lệnh cho công tượng buộc thêm tên có móc ngược ở phần chóp, phần đuôi thì buộc chặt dây thừng.”

Tuân lệnh. Thân binh vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Sự chờ đợi khiến người ta phải nghẹt thở cuối cùng cũng qua đi.

Mấy trăm cỗ xe ném đá của quân Lương bắt đầu tấn công trước tiên. Theo một tiếng rống to của trăm ngàn binh sĩ, từng cánh tay khổng lồ bắn lên, ném cự thạch ở trong gió phóng lên cao. Cự thạch ở trên không trung thuận theo quỹ tích không có quy tắc, mang theo tiếng rít thê lương, hướng thành đầu thành Thọ Xương mà rơi xuống.

“Rầm!”

Một khối cự thạch đập mạnh lên tường thành, trong khói bụi mờ mịt, tường thành vốn nguyên vẹn đã vỡ ra một cái lỗ lớn.

“Rầm rầm rầm!”

Ba khối cự thạch cơ hồ như là không phân trước sau đập lên đầu thành. Hai binh sĩ xui xẻo của quân Ngô tránh không kịp bị ngã xuống đất, trong đó có một binh sĩ còn trực tiếp bị khối đá đập vỡ đầu, tương não và máu bắn tung tóe, phun lên khắp mặt binh sĩ quân Ngô ở xung quanh. Mà thi thể mất đầu không ngờ lại vẫn đứng sừng sững, chỉ có điều giữa cổ vẫn có máu tươi không ngừng phun ra.

Có tân binh chưa bao giờ thấy cảnh tượng đáng sợ như thế này, lập tức phục xuống đất mà khóc rống lên: “Mẹ ơi, con muốn về nhà, hu hu hu...”

“Đứng dậy, thằng đầu lợn này!” Một lão binh bước lên trước hung hăng đá một cước vào hông tân binh đó, “đây là chiến trường, mẹ ngươi không cứu được ngươi đâu. Chỉ có thể dựa vào chính ngươi thôi, mau đứng lên.”

“Vù!”

Lại có một khối cự thạch lừng không bay tới, lão binh nghiêng người né tránh theo bản năng. Khối đá cơ hồ là xẹt qua tai lão, vừa hay nặng nề đập lên hông của tân binh đó. Chỉ nghe thấy rầm một tiếng, hông của tân binh đó đã bị đập cho biến thành vô hình, cả phần lưng bị đứt đoạn, máu thịt mơ hồ, tân binh vùng vẫy lật nửa thân trên lên, bắt đầu gào thét như đứt ruột đứt gan.

“Lão tử sớm đã nói với ngươi rồi, đây là chiến trường, mẹ ngươi không cứu được ngươi đâu.”

Ánh mắt của lão binh trở nên lạnh lùng, bước lên trước hai bước rút đao chém một cái, sạch sẽ gọn gàng *** đứt yết hầu của tên tân binh. Tiếng gào thét của tên tân binh lập tức tắt hẳn, nghệt đầu sang một bên tuyệt khí thân vong.

“Giết giết giết!”

Trong tiếng hò hét như thủy triều, bộ binh của quân Lương đang chậm rãi tiến lên trước đột nhiên gia tăng tốc độ.

Đầu thành Thọ Xuân, Chu Du lúc này mới lạnh lùng nói: “Truyền lệnh, máy bắn đá bắt đầu phản kích!”

Dưới một tiếng ra lệnh của Chu Du, máy bắn đá trong thành Thọ Xuân cuối cùng cũng bắt đầu phản kích, ném từng khối từng khối đá khổng lồ về phía đỉnh đầu của quân Lương. Có điều, so với mấy trăm chiếc máy bắn đá đồng thời phát động tấn công của quân Lương, sự phản kích của mấy chục chiến xe bắn đá của quân Ngô lộ ra vẻ thế cô lực đơn, một số ít khối đá đơn lẻ không thể tạo thành sát thương quá lớn cho bộ binh đang hùng dũng tràn lên của quân Lương.

Cuối cùng, Tây Lương bộ binh đông nghịt bắt đầu tiến vào xạ trình của cung tiễn thủ quân Ngô. Theo một tiếng gào của tiểu giáo quân Ngô trên đầu thành, từng làn mưa tên từ đầu thành bắn xuống, bộ binh quân Lương đang chen chúc cạnh xe công thành nhao nhao giơ lỗ thuẫn trong tay lên, đóng thành một bức tường thuẫn kiên cố ở trên đỉnh đầu, tên của cung tiễn thủ quân Ngô hoàn toàn không tạo thành bất kỳ thương hại nào đối với họ.

Cho tới khi Tây Lương bộ binh tiếp cận tường thành thì máy bắn đá ở hậu trận sợ ngộ thương người mình cho nên đành chỉ tấn công.

Dưới thành Thọ Xuân.

Điền Dục thân mặc trọng giáp tự bình ra trước trận chỉ huy.

“Câu thác thủ, lên!”

Điền Dục hạ lệnh một tiếng, mấy chục câu thác thủ dưới sự yểm hộ của lỗ thuẫn binh tới gần cầu treo. Tiểu giáo lãnh quân hạ lệnh, mấy chục chiếc câu thác (dây móc) đồng thời được ném ra, quán chặt lấy dây treo của cầu, càng nhiều bộ binh của quân Lương ào ào tiến tới. Nắm lấy đầu còn lại của dây móc rồi dùng sức kéo xuống. Trên đầu thành tên vãi xuống như mưa, bộ binh quân Lương rào rào ngã xuống, nhưng lại có thêm bộ binh quân Lương ào ào lao tới.

“Rầm!”

Theo một tiếng ầm, dây treo của cầu bị kéo đứt, cầu treo rơi xuống.

“Tốt!” Điền Dục mắt lộ ra sát cơ băng lãnh, giơ đao lên trước, quát: “Dù đập cửa, công!”

“Cộc cộc cộc...”

Trong tiếng ma sát do vết bánh xe gỗ và trục xe phát ra, một chiếc xe đẩy to lớn mà lại kiên cố dưới sự thôi động của mấy chục binh sĩ quân Lương nhanh chóng trượt về phía trước. Phần đầu của xe đẩy được cố định một khúc chàng mộc (gỗ để đập cửa thành) khổng lồ hai người ôm không xuể. Đầu khúc chàng mộc

được đính sắt, đầu sắt được mài cho vô cùng sắc bén, dưới ánh sáng của tà dương phát ra hàn mang lạnh căm. Giống như một con ác lang đang nhe răng nhọn, hướng tới cửa thành mà nện.

“Rầm!”

Tiếng va chạm định tai nhức óc lướt qua cầu treo, dưới tác dụng của quán tính đập lên cửa bắc của thành Thọ Xuân. Theo những tiếng rầm rầm, cả tường thành phía bắc của thành Thọ Xuân đều bắt đầu run rẩy. Tứ Thứ đang đứng trên đầu thành quan sát suýt chút nữa thì ngã cả xuống đất. May mà Chu Du ở bên cạnh nhanh tay nhanh mắt tóm lại được, mỉm cười hỏi: “Quân sư không sao chứ?”

“Không sao.”

Từ Thứ vội vàng giẫy ra khỏi tay Chu Du, xấu hổ cười cười.

“Ha ha.” Chu Du mỉm cười quay đầu lại, nói với Tổ Lang: “Tổ Lang tướng quân, cửa thành giao cho ngài đó.”

“Xin đại đô đốc yên tâm.” Tổ Lang âm âm ứng tiếng, quay đầu lại quát tiểu giáo quân Ngô đứng ở phía sau: “Người, đã chuẩn bị tốt dầu hỏa chưa?”

Tiểu giáo quân Ngô vội vàng thưa: “Hồi bẩm tướng quân, đều đang sôi ở trong nồi.”

“Tốt!” Tổ Lang hét lớn một tiếng, trên khuôn mặt đầy sẹo hiện lên vẻ dữ tợn, tàn nhẫn cười nói: “Vậy thì để đám chó hoang Tây Lương ở dưới thành thưởng thức mùi vị dầu hỏa nướng thịt người đi.”

“Rào rào rào...”

Khi mấy chục binh sĩ quân Lương đẩy chùy đập thành lại một lần nữa lướt qua cầu treo, đập mạnh lên cửa thành thì từng nồi dầu hỏa nóng rực đột nhiên từ trên đầu thành hắt xuống. Dầu hỏa nóng bỏng đổ lên mặt, lên người tướng sĩ quân Lương, khiến họ bị bỏng, nhảy lên nhảy xuống như tôm cá trong chảo, vừa nhảy vừa phát ra tiếng kêu cực kỳ ghê rợn.

Trên đầu thành.

Trong mắt của Tổ lang lóe lên vẻ khoái trá tàn nhẫn, cao giọng quát: “Bắn tên!”

Một làn mưa tên từ trên đầu thành bắn xuống, dùi đập cửa cùng với xe đẩy ở bên dưới và mấy chục sĩ binh đang nhảy nhót kêu gào bị tên lửa nhuộm lên người lập tức bị lửa cháy rừng rực nuốt chửng. Mắt thấy dùi đập cửa mà mình đặt nhiều hi vọng bị lửa nuốt chửng, sắc mặt của cửa Diên Dự biến thành xám xịt. T

“Rầm!”

Theo một tiếng rầm, cầu treo bị đốt cháy, dùi đập cửa rơi xuống sông hồ thành, trên mặt nước bốc lên lửa cao tới mấy thước rồi lập tức tắt ngấm, chỉ có khói xanh mờ mờ bốc lên.

“Đáng ghét!”

Diên Dự nắm chặt song quyền, cơ hồ nghiêng đến gãy cả răng.

Đúng vào lúc này, hai mươi cỗ xe công thành đã tiếp cận bờ sông hồ thành.

“Đình chỉ tiến tới!”

Diên Dự hạ lệnh một tiếng, hai mươi chiếc xe công thành kéo kẹt dừng lại. Cầu treo lơ lửng trên xe công thành hạ xuống. Theo một tiếng rầm, hai mươi chiếc cầu treo đồng thời đập lên đầu thành Thọ Xuân, tinh binh U Châu đã đứng đợi lâu ở trên đài cao của xe công thành lập tức hò hét xông lên cầu treo, giết về phía đầu thành Thọ Xuân. U Châu hãn tướng Mao Giai tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm đao xông lên trước nhất.

“Giết giết!”

Hai binh sĩ quân Ngô trốn sau lỗ châu mai lách người ra giết, gươm thương đâm vào ngực Mao Giai. Mao Giai xoay ngang đại thuẫn ra đỡ hai thanh trường thương, khảm đao trong tay thuận thể chém ngang, hai binh sĩ quân Ngô trong khoảnh khắc đã bị chém thành bốn đoạn. Mao Giai một kích đắc thủ, hét lớn một tiếng

rồi bay vút lên không, thân hình to cao giống như một con chim lớn hạ lên đầu thành Thọ Xuân, hai binh sĩ quân Ngô né không kịp, bị Mao Giai chém chết.

“Tránh ra, tránh ra cho lão tử.”

Trong tiếng hét như sấm, một hãn tướng quân Ngô mặt đầy sẹo giống như quỷ mặt xuất hiện trước mặt Mao Giai. Mắt Mao Giai lập tức co rút lại, bằng vào bản năng của võ tướng, hắn biết tên gia hỏa phía trước là một tay khó chơi.

Ở đằng xa, hậu trận của quân Lương.

“Tốt!” Lý Túc kích động kêu lớn: “Tốt quá rồi, quân U Châu đã giết lên đầu thành Thọ Xuân rồi, ha ha!”

438. Chương 343: Lần Này, Chu Du E Rằng Phải Bại Dưới Tay Tử Kính.

Đầu thành Thọ Xuân.

Chu Du khẽ vung quạt lông trong tay về phía trước, cao giọng nói: “Bắt đầu phản kích!”

Truyền lệnh binh đứng ở sau Chu Du cấp tốc giơ lệnh kỳ lên rồi dùng sức vung mạnh một cái, trên gác bảo ở hai bên trái phải địch lâu lĩnh quân của quân Ngô giơ cao kiếm lên quá đỉnh đầu, ngẩng mặt lên trời quát lớn: “Bắn!”

“Vút vút!” Hai mũi nổ tiến khổng lồ từ trên thân nổ bắn vút ra nhanh như thiểm điện, hàn quang lóe lên đã bắn trúng vách chắn ở bên hông của xe công thành của quân Lương, bó tên có móc câu thì đâm vào vách gỗ dày tới mấy tấc. Ngô tướng lĩnh quân hạ lệnh một tiếng, sĩ binh quân Ngô ở trên gác bảo lập tức hành động, dây thừng buộc trên nổ tiến rất nhanh liền bị kéo căng, trong tiếng trục bánh xe xoay chuyển kéo kẹt, xe công thành cao vút rất nhanh liền bắt đầu nghiêng ngả.

Hai bộ binh quân Lương vừa bước lên cầu treo thì trượt chân, từ trên cầu treo rơi xuống sông hồ thành, rồi không nổi lên nữa, chỉ có hai vầng máu nhuộm đỏ mặt nước.

Hậu trận của quân Lương.

“Sao vậy? Xe công thành hình như là đang nghiêng?”

Mã Dục đang ngồi trên ghế đột nhiên đứng bật dậy, có chút khó tin nhìn về phía trước.

Dưới thành Thọ Xuân.

“Két két két... rầm!”

Xe công thành cao chót vót sau khi nghiêng tới một góc nhất định thì cuối cùng cũng mất đi trọng tâm, đổ rầm xuống, bộ binh quân Lương đang chen chúc dưới xe công thành vộ vàng tránh né. Song vẫn có rất nhiều người bị xe công thành nặng nề đổ xuống đè lên người, tan xương nát thịt, chết oan chết uổng! Không tới thời gian một bữa cơm, hai mươi xe công thành đã bị quân Ngô kéo ngã mất mười bảy chiếc, ba chiếc còn lại cũng đã bị nghiêng nghiêm trọng, tùy thời đều có thể đổ xuống.

Hậu trận của quân Lương, Mã Dục mặt co giật kịch liệt, rít qua kẽ răng: “Truyền lệnh... thu binh!”

“U u u u...”

Sau tiếng hạ lệnh của Mã Dục, hậu trận của quân Lương trong khoảng khắc vang lên tiếng kèn lệnh thê lương, nghe thấy tiếng kèn hiệu, bộ binh quân Lương đang chen chúc ở dưới thành Thọ Xuân lập tức rút lui sạch sẽ. Chiến trường vốn nhộn nhịp lúc này chỉ còn lại một đồng hồ hỗn loạn trên mặt đất, chỉ còn lại xác của hai mươi chiếc xe công thành và thi thể của hàng ngàn tướng sĩ chết trận

“U...”

“U...”

“U...”

Thấy quân Lương rút lui, tướng sĩ quân Ngô ở đầu thành Thọ Xuân mừng rỡ như điên, nhao nhao giơ binh khí lên chúc mừng nhau.

Trên địch lâu, Lữ Mông, Lục Tồn nói với Chu Du: “Đại đô đốc, quân Lương rút binh rồi, ha ha!”

“Ừ.” Chu Du gật đầu, cao giọng nói: “Bản đô đốc sớm đã nói rồi. Mã đồ tể tới công đánh Thọ Xuân, căn bản chính là tới chịu chết.”

...

Buổi đêm.

Thành bắc Thọ Xuân, trong đại doanh quân Lương.

“Vốn muốn giết cho quân Ngô trở tay không kịp, không ngờ lại việc sắp thành lại bại.” Mã Dục ngửa mặt lên trời thở dài: “Không hổ là Chu Du, không ngờ lại phá được kỳ kế xe công thành của cô để dành như vậy. Ài.”

“Đúng vậy.” Giả Hủ gật đầu, bùi ngùi nói: “Cái khiến người ta khó tin nhất chính là Chu Du có thể tìm ra nhược điểm của xe công thành trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Năng lực quan sát và tùy cơ ứng biến của người này quả thật là nhất lưu! Hủ cho rằng. Trong thiên hạ có lẽ chỉ có chúa công và gian tặc Tào Tháo là có thể sánh ngang với Chu Du được thôi!”

“Văn Hòa quá khen rồi.” Mã Dục thờ dài nói: “Chu Du dụng binh cô tự thẹn không bằng, chỉ e rằng Tào Tháo cũng phải kém hơn hẳn một bậc.”

“Tử Kính.” Mã Dục đột nhiên chuyển ánh mắt sang phía Lỗ Túc, hỏi: “Người và Chu Du từng là bạn thân, theo người thì Chu Du có nhược điểm gì?”

Lỗ Túc không nghĩ ngợi mà đáp ngay: “Không hề có khuyết điểm.”

“Không có khuyết điểm ư?” Mã Dục nhíu mày nói: “Vậy thì phiền phức rồi!”

Khoái Việt đột nhiên bước ra khỏi hàng nói với Mã Dục: “Cường công đã không đạt được hiệu quả, thừa tướng có sao không áp dụng sách lược tập kích bất ngờ?”

“Sách lược tập kích bất ngờ ư?” Mã Dục hỏi: “Nói ra đi?”

Khoái Việt thưa: “Việt từng quan sát rất kỹ địa thế phụ cận, phát hiện địa thế Thọ Xuân lệch thấp, trong hai trăm dặm xung quanh đều là đất trũng, đó chính là Hoài Hà đi xuyên qua thành, mà mặt bằng của nó cũng hơi cao hơn mặt đất. Thừa tướng chỉ cần sai một nhánh quân đắp đê tích nước ở thượng du Hoài Hà. Đợi mực nước tăng cao rồi sau đó vỡ đê tràn nước, như vậy, có thể không tốn một binh một tốt mà chìm chết Thọ Xuân.”

“Kế hay?” Lý Túc kích động nói: “Đìm chết Thọ Xuân? Quả nhiên là kế hay.”

“Không được.” Mã Dục lắc đầu nói: “Nếu như dùng kế lấy nước để phá thành, phương viên mấy trăm dặm của Thọ Xuân, thậm chí là cả Hoài Nam đều trở thành một vùng ngập trong nước. Mấy chục vạn mẫu ruộng tốt đều không thu hoạch được một hạt gạo nào, quận Hoài Nam vốn được xưng là vùng đất phì nhiêu há chẳng phải sẽ trở thành người chết đói khắp đồng sao? Dị Độ ngàn vạn lần chớ quên rằng quận Hoài Nam hiện tại còn có hơn ba trăm vạn bách tính Từ Châu bị Tôn Quyền, Chu Du cưỡng hành dời tới đang làm đồn điền đó!”

Khoái Việt nói: “Thừa tướng...”

“Kế này của Dị Độ là hoàn toàn không dùng được.” Mã Dục đột nhiên giơ tay lên, kiên quyết nói: “Cô là thừa tướng của triều đình Đại Hán, há lại có thể vì một thành Thọ Xuân nhỏ nhỏ mà hi sinh hơn bốn trăm vạn bách tính vô tội.”

Khoái Việt nói: “Chúa công, đại trượng phu có việc lên làm có việc không nên làm, lúc cần dứt khoát mà không dứt khoát ắt sẽ vì thế mà gặp rắc rối đó.”

Mã Dục nói: “Ý cô đã quyết, Dĩ Độ không cần phải nhiều lời!”

“Ài.”

Khoái Việt thở dài một tiếng, quay người bước lại vào hàng, nhưng trên mặt lại không có bao nhiêu vẻ thất vọng. Mã Dục tuy hung danh vang dội, giết người như ma, nhưng ít nhất hẳn vẫn thương cảm cho bách tính, Đại Hán triều có thể có được thừa tướng như vậy, chính là phúc của vạn dân trong thiên hạ.

“Thừa tướng anh minh.” Lỗ Túc đột nhiên lách người ra khỏi hàng, cung kính vái Mã Dục một cái rồi nói: “Túc thay mặt mấy trăm vạn bách tính Hoài An tạ ơn không giết của thừa tướng.”

“Bỏ đi.” Mã Dục xua tay nói: “Tử Kính không cần phải như vậy.”

Lỗ Túc nói: “Thừa tướng, Túc có một biện pháp, có lẽ có thể kích phá Thọ Xuân.”

“Ồ?” Mã Dục vui mừng nói: “Tử Kính mau nói ra đi.”

Lỗ Túc nói: “Thừa tướng có thể lệnh cho sĩ lấy đất xây đài ở ngoài thành Thọ Xuân, độ cao thì cao hơn tường thành Thọ Xuân mấy trượng, sau đó tập kết cung tiễn thủ từ trên đài cao phóng tên vào thành Thọ Xuân, lại lệnh cho sĩ tốt dựa đất tiếp tục xây tiến lên trước. Khi đài cao liên tục kéo dài cho tới tận đầu thành Thọ Xuân thì cũng là lúc quân ta công phá Thọ Xuân đó!”

“Kế hay.” Khoái Việt khen: “Chu Du dụng binh tuy lợi hại, nhưng cũng khó mà phá giải được thủ diệu chi thuật này.”

“Ồ?” Mã Dục và Giả Hủ trao đổi với nhau bằng ánh mắt, vui mừng nói: “Đây đúng là một biện pháp hay.”

Lý Túc nói: “Lấy đất lấp thành quả nhiên là một biện pháp hay, có điều thời gian liệu có đủ hay không?”

Lỗ Túc nói: “Có thể làm một cái tính toán sơ lược như thế này. Giả sử chiều rộng của phần đầu của đài cao này là ba mươi trượng, chiều rộng của phần đáy là năm mươi trượng, thì độ rộng bình quân là bốn mươi trượng (khoảng 92m). Độ cao là sáu trượng, ngoài ra đài cao cần ở ngoài xạ trình của cung tiễn thủ quân Ngô rồi cứ vậy lấp phẳng tới đầu thành Thọ Xuân, trước sau tung thêm ít nhất cũng phải tới một trăm trượng (khoảng 231m), do đó có thể đưa ra kết luận rằng tổng cộng cần hai vạn bốn ngàn mét khối đất! Một mét khối đất ước chừng là năm mươi vạn cân, do đó để xây dựng đài cao này đại khái cần ba mươi sáu vạn cân đất.”

“Ba mươi sáu vạn cân?” Khoái Việt nói tiếp: “Nếu để mười vạn binh sĩ gánh đất xây đài, bình quân mỗi binh sĩ cần gánh ba vạn sáu ngàn cân?”

Lỗ Túc nói: “Nếu chỉ là lấy đất, mỗi binh sĩ một ngày ít nhất có thể đi đi về về mười chuyến, mỗi chuyến gánh một trăm cân, một ngày có thể gánh được một ngàn cân, do đó có thể đưa ra kết luận sơ lược là đại khái cần ba mươi sáu ngày. Tính cả tới việc quấy nhiễu của quân Ngô và ảnh hưởng của các loại nhân tố khác, trên thực tế phải cần nhiều thời gian hơn. Có điều binh lực của quân ta đạt tới hai mươi vạn, hơn nữa còn có một lượng lớn, vật kéo, xe ngựa có thể dùng. Thời gian chắc không quá bốn mươi ngày.”

Giả Hủ không nhịn được phải cất tiếng khen: “Phải chăng Lỗ Túc đã nghiên cứu nhiều về thuật lấy đất lấp thành này rồi?”

“Không dám giấu quân sư.” Lỗ Túc nói: “Lúc nhỏ cùng người ta nghiên cứu thuật công thành thủ thành, Lỗ tư chất dần dện, chỉ nghĩ được thuật phá thành góc góc này thôi, vì thế mới có chút nghiên cứu.”

“Người ta mà Tử Kính nói chắc chắn chính là Chu Du rồi.” Mã Dục cao giọng cười: “Cái này gọi là lấy vụng thắng khéo. Lần này, Chu Du sợ là phải bại dưới tay Tử Kính rồi! Ha ha ha, cô cũng muốn xem xem, Chu Du có thể nghĩ ra được biện pháp gì để phá thủ diệu chi thuật của Tử Kính đây. Hừ!”

Mã Dục nói tới đây thì dừng lại, quát: “Khoái Việt, Lỗ Túc nghe lệnh!”

Khoái Việt, Lỗ Túc vội vàng bước ra khỏi hàng, chấp tay nói: “Xin nghe theo lời sai khiến của thừa tướng.”

Mã Dục nói: “Bắt đầu từ ngày mai, do các người hào lệnh ba quân, lấy đất lấp thành!”

“Tuân lệnh.”

Lỗ Túc, Khoái Việt chấp tay vãi, vẻ mặt nghiêm túc.

Mã Dực lại nói với Giả Hủ: “Văn Hòa, lập tức truyền lệnh cho các quân, phải nghe theo hiệu lệnh của Tử Kính, Dị Độ, không được có sai lầm.”

Giả Hủ chấp tay đáp: “Tuân lệnh.”

...

Thành Thọ Xuân, phủ Ngô công.

“Tốt, quá tốt rồi!” Tôn Quyền vỗ bàn đứng dậy, cao giọng nói: “Quân Lương mãnh công Thọ Xuân nửa tháng mà không tiến được một tấc. Giờ kỳ kế thang công thành đã bị Công Cẩn phá rồi, Mã đồ tể chẳng qua cũng chỉ có thể mà thôi, không đáng để lo lắng. Người khiến cô lo lắng chỉ còn tả lộ thiên sư của Cao Thuận mà thôi, không biết Hoàng Cái lão tướng quân có thể ngăn cản tại dĩ nam Hợp Phì không?”

Chu Du nho sam phát phối, khẽ ve vẩy quạt lông, ung dung nói: “Chúa công không cần phải lo lắng, đối với lộ thiên sư này của Cao Thuận, Du đã có an bài rồi, Hoàng lão tướng quân chỉ cần theo đúng kế mà làm thì có thể đứng ở thế bất bại, cho dù không thể kích phá được quân của Cao Thuận thì thủ vững mấy tháng tại bến Tiêu Diêu cũng dư thừa.”

Tôn Quyền vui vẻ nói: “Như vậy cô có thể cao gối ngủ ngon không cần lo nghĩ rồi.”

“Ngô công.” Vào lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên có tiểu lại bước vội vào bẩm báo: “Tiệc rượu đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ha ha, tốt.” Tôn Quyền đưa tay nói với Chu Du: “Công Cẩn, mời.”

Chu Du cũng mỉm cười nói: “Mời chúa công.”

...

Bắc hiệu Hợp Phì, bến Tiêu Diêu.

Một đội thuyền nhỏ, bè gỗ thuận theo dòng đưa đi lại như thoi đưa, không ngừng vận chuyển vật liệu đá, củi về Giang Trung. Lòng sông tĩnh kỳ lay động, sát khí trùng thiên, một tòa thủy quân đại trại khí thế to lớn như ẩn như ẩn trong mùn bụi mông lung.

Cha con Hoàng Cái, Hoàng Bính dưới sự vây quanh của mấy chục thân binh đang đứng nghiêm trang bên bờ sông.

Hoàng Bính không hiểu hỏi Hoàng Cái: “Hợp Phì thành trì kiên cố, đủ để ngự địch, phụ thân vì sao chỉ lưu lại khinh binh thủ thành, mà tập kết trọng binh ở bến Tiêu Diêu?”

Hoàng Cái nói: “Bính nhi có điều chưa biết rồi, cái này chính là kế của đại đô đốc.”

Hoàng Bính nói: “Kế của đại đô đốc ư?”

“Không sai.” Hoàng Cái gật đầu, tay chỉ vào mặt sông mênh mông rồi nói với Hoàng Bính: “Bính Nhi con nhìn đi, thượng nguồn này giống như từ Tương Quân lĩnh tới bến Tiêu Diêu thì một chialàm hai, đi về phía bắc hai trăm dặm ra khỏi Thọ Xuân rồi đổ và Hoài Hà, đi về phía nam hơn trăm dặm thì đổ vào Sào hồ, cơ hồ tách Lư Giang và Hoài Nam ra, quân ta thủ vững bến Tiêu Diêu thì giống như là chặn được yết hầu của đại quân Cao Thuận tới Thọ Xuân!”

Hoàng Bính nói: “Thì ra là như vậy.”

Hoàng Cái nói: “Hơn nữa bến Tiêu Diêu và Hợp Phì cách nhau chỉ mấy dặm, quân Lương nếu tấn công Hợp Phì, thủy quân thủy quân đại trại của bến Tiêu Diêu có thể từ thủy lộ tùy thời chi viện, quân Lương nếu tấn công bến Tiêu Diêu thì hắc hắc...”

Hoàng Bính gật đầu nói: “Quân Lương không có thủy quân, vượt sông tấn công Tiêu Diêu Tân thì chẳng khác nào là tự mình tìm chết.”

...

Sáng sớm ngày hôm sau, đại trưởng của Chu Du.

Chu Du đang múa kiếm trên khoảng đất trống ở trước trước thì đột nhiên thấy bọn Lữ Mông, Lục Tồn, Từ Thứ, Thái Sử Từ nối đuôi nhau bước tới, Từ Thứ vẫy tay nói: “Đại đô đốc, không ổn rồi.”

Chu Du thua kiếm điều tức, hờ hững hỏi: “Nguyên Trực, có chuyện gì vậy?”

Từ Thứ nói: “Quân Lương lại có động tĩnh rồi!”

“Ồ?” Chu Du nói: “Động tĩnh gì?”

Từ Thứ nói: “Tại hạ trong nhất thời nửa khắc không thể nói rõ cho được, đại đô đốc hay là tự mình lên đầu thành xem đi.”

“Ồ.” Mắt Chu Du lóe sáng, cao giọng nói: “Được, chư vị hãy theo bản đô đốc lên thành quan sát, bản đô đốc cũng muốn xem xem Mã đồ tể lại nghĩ ra diệu chiêu gì rồi?”

Nói xong, Chu Du đưa bảo kiếm cho thân binh rồi dưới sự giúp đỡ của thị tòng mặc áo giáp chỉnh tề, sau đó dẫn bọn Từ Thứ, Lữ Mông vội vã lên bắc môn. Đứng trên địch lầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên khoảng đất vốn trống trải ở trước cửa thành đã bị quân Lương đào ra vô số hố đất lớn nhỏ.

Thái Sử Từ hoang mang nói: “Không hiểu Mã đồ tể muốn làm cái gì nữa. Chẳng lẽ là đào địa đạo à?”

“Địa đạo?” Lữ Mông lắc đầu nói: “Đào địa đạo thì làm gì có chuyện lại đào lỗ lớn như vậy? Hơn nữa quân Lương nếu như thực sự muốn đào địa đạo để công thành, thì phải hành sự bí mật mới đúng chứ. Lấy đâu ra đạo lý làm một cách rầm rầm rĩ rĩ như vậy? Sách lược đào địa đạo công thành một khi bị vạch trần, quân ta chỉ cần đào thủng địa đạo trước, sau đó dẫn nước vào địa đạo, quân Lương chui vào địa đạo sẽ giống như cá trong nước mà thôi.”

Thái Sử Từ lắc đầu, hỏi ngược lại: “Vậy theo Tử Minh thấy thì Mã đồ tể đang làm gì?”

Lữ Mông trầm ngâm một lát sau đó nói: “Theo mặt tướng thấy, quân Lương có thể là muốn xây dựng đài cao ở ngoài thành, sau đó lại ở trên đài cao bố trí cung tiễn thủ để phản chế quân ta.”

“Xây đài cao, bố trí cung tiễn thủ ư?” Thái Sử Từ không đồng ý, nói: “Không thể nào, ngọn núi nhỏ mà quân Lương đổ bùn đất cách đầu thành thò xuân phải tới hơi trăm trượng, cung tên không thể bắn xa như vậy được.”

Lữ Mông vỗ đầu bứt tai, nói: “Đây cũng chính là chỗ mà mặt tướng nghĩ không ra.”

Mọi người đều không nói gì, Chu Du đang nhíu mày suy nghĩ đột nhiên biến sắc, cao giọng thốt lên: “Ồi trời, không ổn rồi!”

Mọi người vội vàng hỏi: “Đại đô đốc cứ sao lại nói vậy?”

“Quân Lương đây chính là muốn lấy đất lấp thành đó!” Sắc mặt của Chu Du biến thành ngưng trọng chưa từng có, trầm giọng nói: “Tử Kính, kế này chắc chắn là do Tử Kính nghĩ ra. Ài, không ngờ tới Tử Kính lại đầu hàng Mã đồ tể!”

“Lấy đất lấp thành?” Từ Thứ, Lữ Mông, Lục Tồn ba người đều hoảng sợ nhìn nhau. “Lấy đất lấp thành!”

Thái Sử Từ hỏi: “Đại đô đốc, Tử Kính là ai?”

Chu Du thở dài nói: “Tử Kính họ Lỗ tên Túc, chính là bạn thời thiếu niên của bản đốc, tám năm trước bị Mã đồ tể bắt tới Quan Trung. Không ngờ giờ lại ra sức trước trưởng của Mã đồ tể rồi.”

Thái Sử Từ nói: “Người này lợi hại lắm ư?”

Chu Du thở dài: “Người này đại trí giả ngu, rất khéo mà lại giống như vụng, tài năng không dưới bản đốc.”

“Hả? Năng lực của người này không ngờ lại có thể sánh ngang với đại đô đốc ư?” Thái Sử Từ thất thanh nói: “Nói vậy, thuật lấy đất lấp thành này chắc chắn cũng cực kỳ lợi hại, lấy đất thì mặt tướng nhìn thấy rồi, nhưng thực sự không hiếp pháp lấp thành là như nào? Chẳng lẽ quân Lương đất mà quân Lương đào ra sẽ để mình chấp cánh bay tới lấp phẳng sông hồ thành ư?”

“Ài.” Từ Thứ thở dài nói: “Thái Sử tướng quân vẫn chưa nhìn ra ư? Quân Lương Châu không chỉ muốn lấp sông hộ thành mà còn muốn ở trước thành Thọ Xuân đắp một con đường đủ để cho kỵ binh Mạc Bắc trực tiếp giết lên thành đầu đó!”

“Cái gì? Sao có thể như vậy được!” Thái Sử Từ không tin, nói: “Muốn đắp một con đường phẳng như vậy thì phải tốn bao nhiêu thời gian?”

Lữ Mông nói: “Đại quân Lương Châu người nhiều thế mạnh, chỉ cần một người gánh một khuông đất là đủ rồi!”

Thái Sử Từ nói: “Quân Lương châu dù nhiều người, nhưng chẳng lẽ thực sự có thể đắp được một con đường trong vòng ba tháng ư?”

Chu Du trầm giọng nói: “Nhớ lúc còn trẻ, bản đốc từng cùng với Tử Kính trải qua một cuộc tranh luận, chính là áp dụng thuật lấy đắp lấp thành này cần tốn bao nhiêu thời gian mới có thể phá thành, kết quả tính toán cuối cùng căn bản là không cần quá nhiều thời gian, tối đa chỉ cần, ba, năm mươi ngày là có thể đắp lên một con đường giữa mặt đất và tường thành cao năm trượng rồi!”

“Hả, chỉ cần ba, năm mươi ngày thôi ư?” Thái Sử Từ thất thanh nói: “Đại đô đốc, không bằng để mặt tướng dẫn kỵ binh ra khỏi thành đánh lên, ít nhất có thể làm chậm chễ một chút tiến triển của quân Lương.”

“Thái Sử tướng quân không thấy có kỵ binh ở hai cánh sao?” Chu Du lạnh lùng nói: “Chỉ sợ kỵ binh của ngài vừa mới xuất thành, còn chưa kịp bố trí xong trận hình thì đã bị hai đội kỵ binh này bao vây tiêu diệt rồi!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thái Sử Từ: “Kiểu gì thì cũng không thể ngồi yên chờ chết được.”

“Về doanh.” Chu Du nhíu mày nói: “Ngày khác lại thương nghị.”

Nói xong, Chu Du quay người nghênh ngang mà đi, chỉ lưu lại Thái Sử Từ, Lữ Mông chúng tướng ngệt mặt nhìn nhau, một lúc sau mới đều tự tản đi.

439. Chương 344: Chu Du Có Thể Sẽ Chó Cùng Rút Giậu

Sau hai mươi ngày, mười vạn đại quân của Cao Thuận cuối cùng cũng áp sát Hợp Phì.

Bến Tiêu Diêu.

Cam Ninh, Cao Thuận suất lĩnh mấy chục Cầm Phàm thủy tặc cưỡi thuyền nhẹ xuôi dòng đi xuống, quan sát địa hình của hai bờ Phì thủy, Cam Ninh chỉ vào lòng sông như ẩn như hiện trong mưa bụi rồi nói với Cao Thuận: “Tướng quân, phía trước chính là Bến Tiêu Diêu rồi.”

“Ồ.” Cao Thuận gật đầu nói: “Đây chính là Bến Tiêu Diêu ư?”

Cam Ninh nói: “Trên Bến Tiêu Diêu vốn là có cầu nối, có điều hiện tại không còn nữa rồi.”

Cao Thuận nói: “Đây cũng là chuyện trong ý liệu, ưu thế của Đông Ngô là thủy quân, mà ưu thế của quân ta là kỵ binh, quân Ngô đương nhiên sẽ phá hỏng cầu nối, bức quân ta cùng chúng tiến hành một cuộc thủy chiến mà chúng ta không thành thạo.”

Cam Ninh nói: “Tên gia hỏa Chu Du này đúng là âm hiểm.”

Cao Thuận đột nhiên mỉm cười, hồ hững nói: “Thủy quân tất nhiên là ưu thế của quân Ngô, có điều lại cũng chỉ là tương đối thôi!”

Cam Ninh nói: “Ý của tướng quân là...”

Cao Thuận nói: “Thủy quân Đông Ngô tất nhiên cường đại, song chủ lực của chúng không phải ở Thọ Xuân mà chính là ở Hoài Âm, thủy quân Đông Ngô trấn giữ bến Tiêu Diêu tuyệt không vượt quá được hai ngàn

người. Từ trên binh lực mà xét thì không tương xứng với Cẩm Phàm thủy quân của Hưng Bá người, có điều từ tốt chất của binh sĩ mà xét thì thủy quân Đông Ngô hơn hẳn Cẩm Phàm thủy quân của người.”

“Đúng vậy.” Cam Ninh gãi đầu nói: “Thủy quân của mặt tướng không có chiến thuyền mà.”

“Ừ.” Cao Thuận nhìn về phía Bến Tiêu Diêu rồi nói: “Trong đại trại của thủy quân ở Bến Tiêu Diêu chẳng phải là có rất nhiều chiến thuyền đang bỏ neo sao?”

“Vâng.” Cam Ninh gật đầu nói: “Phải nghĩ biện pháp cướp những chiến thuyền này cho bằng được.”

Cao Thuận cao giọng nói: “Hưng Bá. Muốn cướp được số chiến thuyền này cũng không phải là điều khó khăn.”

Cam Ninh nói: “Tướng quân mau nói cho mặt tướng nghe đi, làm thế nào mà cướp được số chiến thuyền này?”

Cao Thuận nói: “Quân Ngô chia binh trấn thủ Hợp Phì, Bến Tiêu Diêu. Quân Ngô ở hai nơi hình thành thế góc cạnh, quân ta nếu công đánh Hợp Phì quá gấp thì quân Ngô ở Bến Tiêu Diêu sẽ từ thủy lộ tới cứu, Hưng Bá có thể suất lĩnh hai ngàn thủy quỷ tiềm phục trước ở trong cỏ lau ven sông, đợi thuyền của quân Ngô lên bờ, chỉ lưu lại một ít sĩ tốt trông coi thuyền thì thừa cơ giết ra, tất sẽ giết cho quân Ngô trở tay không kịp.”

...

Cha con Hoàng Cái, Hoàng Bính dưới sự vây quanh của hơn chục thân binh tuần tra ở đầu thanh, đột nhiên nghe thấy ngoài bắc môn vang lên tiếng chém giết, khi vội vàng quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy trên vùng đất trông trải vốn tối mịt đã lấp lánh ánh lửa, hùng dũng tràn về Hợp Phì.

Thấy thanh thế lớn như thế này, ít nhất cũng phải có tới mấy vạn người.

Có thân binh gào lớn: “Tướng quân, có địch tập!”

“Ừ.” Hoàng Cái trầm giọng nói: “Bản tướng quân sớm biết quân Lương đã giết tới Hợp Phì, nhưng không ngờ Cao Thuận lại công thành ngay trong đêm!”

Hoàng Bính bước lên trước một bước, hỏi: “Phụ thân, hiện tại nên làm thế nào?”

Hoàng Cái rút kiếm ra quát: “Truyền lệnh toàn quân lên đầu thành, chuẩn bị ứng chiến!”

Hoàng Bính nói: “Phụ thân, có cần phái người cấp báo cho Đinh Phụng tướng quân, để thủ quân ở Bến Tiêu Diêu tới trợ chiến không?”

“Tạm thời chưa cần.” Hoàng Cái dẫu sao cũng là bách chiến túc tướng, lắc đầu nói: “Trước tiên xem xem thế công của quân Lương thế nào đã rồi hẵng nói. Nếu quân Lương chỉ là muốn quấy nhiễu chứ không phải toàn lực công thành, vậy thì không cần phải kinh động tới thủ quân ở Bến Tiêu Diêu.”

“Vâng, phụ thân.” Hoàng Bính ôm quyền vái một cái, rồi quay người lại quát thân binh ở phía sau: “Còn không mau đi triệu tập quân đội. Nhanh lên!”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Mười mấy thân binh rầm rầm vâng lệnh, nhao nhao lĩnh mệnh mà đi.

Khi đại đội quân Ngô từ trong mộng tỉnh lại, giáp trụ chỉnh tề chạy lên đầu thành thì đại quân Tây Lương hùng dũng ập tới cũng vừa hay giết đến dưới thành Hợp Phì. Nằm ngoài dự đoán của Hoàng Cái là đại quân Tây Lương ngay từ lúc ban đầu đã khởi xướng một cuộc tấn công nhanh chóng và mạnh mẽ về phía thành Hợp Phì! Nhờ có sự yểm hộ của bóng đêm, đại quân Tây Lương rất nhanh liền dùng thang mây lót ván gỗ dựng lên mấy chục cầu phao đơn giản bên trên sông hộ thành.

Bỗng nhiên, Tây Lương hàn tốt đã khênh thang mây áp sát tường thành Hợp Phì, trong cây lãn, lỏi thạch xen lẫn với những mũi tên dày đặc, từ trên đầu thành trút xuống, sĩ tốt quân Lương dưới tường thành không

có chỗ giấu mình, ngã rạp từng mảng, nhưng sự tấn công của quân Lương không hề vì thế mà dừng lại, có càng nhiều binh sự hung hãn không sợ chết chen nhau lao tới dưới tường thành.

Cuối cùng, mấy chục chiếc thang mây đã được dựng lên, hơn trăm Tây Lương hân hót dưới sự suất lĩnh của tiểu giáo lĩnh quân hừng chịu gỗ lán, lôi thạch cùng với những mũi tên nhọn trút xuống như mưa, gian nan trèo lên đầu thành Hợp Phì. Thế công của quân Lương phi thường mãnh mẽ, từng nổi từng nổi dầu sôi từ trên đầu thành đổ xuống, thiêu cho phía dưới tường thành trở thành một mảng tu la luyện ngục, nhưng cho dù vậy vẫn không thể ngăn cản được sự tiến công của quân Lương.

Đầu thành Hợp Phì, Hoàng Cái rõ ràng đã cảm thấy áp lực.

“Phụ thân!” Hoàng Bính bước lên nói: “Thế công của quân Lương phi thường mãnh liệt, trong thành Hợp Phì chỉ có hai ngàn người, nếu không có viện quân tới thì e rằng rất khó chống đỡ được cho tới khi trời sáng đó!”

“Ồ.” Mắt Hoàng Cái lóe sáng, trầm giọng quát: “Bính nhi mau chóng tới đại trại thủy quân ở Bến Tiêu Diêu, lệnh cho Đinh Phụng dẫn năm ngàn tinh binh tới trợ chiến!”

“Hài nhi tuân lệnh.”

Hoàng Bính ôm quyền vái một cái rồi quay người rời đi.

Đinh Phụng bị tiếng hô chém giết chói tai làm cho giật mình tỉnh giấc, khi vội vàng mặc giáp trụ chạy ra trước trại thì mới phát hiện bên ngoài cửa tây Hợp Phì tiếng chém giết rung trời, ánh lửa hừng hực đã ánh đỏ cả bầu trời.

Trong tiếng bước chân gấp rút và hỗn tạp, lại có mấy chục tướng lĩnh thủy quân nối gót nhau đi tới.

“Tướng quân, trông thế này thì chắc là quân Lương đang mãnh công thành Hợp Phì rồi.”

“Trong thành Hợp Phì chỉ có hai ngàn thủ quân, e rằng là không chống đỡ được, có phải nên lập tức phái ra viện quân không?”

“Không được!” Đinh Phụng kiên quyết nói: “Chưa có quân lệnh của Hoàng Cái tướng quân, tuyệt không được tự tiện xuất binh.”

“Đinh tướng quân!” Đinh Phụng vừa dứt lời, phía trước đột nhiên truyền tới tiếng hô lạnh lạnh và cấp bách: “Đinh phụng tướng quân ở đâu?”

“Mặt tướng ở đây!” Đinh Phụng hô: “Người vừa tới có phải là Hoàng Bính tướng quân không?”

“Chính là mặt tướng.” Hoàng Bình nghênh đón Đinh Phụng, ôm quyền thở hổn hển nói: “Phụng lệnh của gia phụ, xin tướng quân mau chóng phái viện quân!”

“Mặt tướng tuân lệnh!” Đinh Phụng âm âm ứng tiếng, quay đầu lại quát hơn mười tướng lĩnh thủy quân ở phía sau: “Đinh Phong (đệ đệ của Đinh Phụng) dẫn binh mã bản bộ ở lại thủ đại trại, những tướng khác thì dẫn binh mã bản bộ theo bản tướng quân hỏa tốc tăng viện cho Hoàng lão tướng quân.”

“Tuân lệnh!”

Hơn mười tướng lĩnh thủy quân âm âm ứng tiếng.

Hợp Phì tổng cộng có bốn cửa. Cửa bắc, tây, nam đều có sáu đường thông nhau, duy có cửa đông thì được xây dựng đối diện với Phì thủy, đoạn tường thành phía đông của thành Hợp Phì ăn sâu vào Phì Thủy mấy trượng, bờ hồ là xây dựng trên mặt nước. Do đó chỉ có thủy quân mới có thể từ đường thủy mà khởi xướng tấn công cửa đông Hợp Phì. Kê sát cửa đông Hợp Phì chính là bến phà, trên bên phá có mấy trăm chiến thuyền lớn nhỏ đang bỏ neo, có hai binh sĩ đang canh gác ở trên đài quan sát.

Hai chiếc thuyền nhẹ khác thì đi lại tuần tra trên mặt sông, trừ điều đó ra thì quân doanh gần bến phà nhất cũng ở ngoài năm mươi mét.

Ngoài cửa nam Hợp Phì ánh lửa sáng rực, tiếng hò hét chém giết rung trời, ngoài cửa đông thì yên tĩnh như quỷ mị. Dưới ánh trăng u ám, từng đám lau sậy trên mặt được đột nhiên không gió mà động, những bụi cỏ lau lắc lư tiến về phía đài quan sát ở bên phải bến đò.

Trên đài quan sát.

Hai binh sĩ quân Ngô đang buồn chán kiểm tra mặt nước đen xì ở bốn phía, nhưng căn bản không ngờ tới một thân ảnh đen mờ đã bò lên đài quan sát ở phía sau hẳn. Hàn quang lóe lên, sĩ binh quân Ngô ở gần Cẩm Phàm thủy tặc còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thì cổ họng đã bị cắt đứt. Một quân sĩ quân Ngô khác nghe thấy động tĩnh, vừa quay đầu lại thì cảm thấy cổ họng lạnh toát, lập tức có một khuôn mặt dữ tợn đập vào mắt hẳn, binh sĩ quân Ngô giật nảy mình, vội vàng há miệng định hét to. Đáng tiếc rằng truyền vào tai hẳn chỉ là một tiếng ọc ọc, đó chính là tiếng máu tràn ra ngoài yết hầu.

Cẩm Phàm thủy tặc đánh lén đắc thủ, lập tức cho hai ngón tay vào trong miệng, dưới bầu trời đêm trong khoảnh khắc vang lên hai tiếng kêu thê lương của chim nước.

“Rào rào rào...”

Trong tiếng bọt nước bắn tung tóe, vô số thân ảnh đen mờ từ trong bụi lau sậy ở bên bến phà phi ra như quỷ mị, nhanh chóng tiến đến chỗ mấy trăm chiến thuyền ở trên bến phà. Đợi khi hai chiếc thuyền nhẹ đang đi lại trên mặt nước phát hiện ra tình hình khác lạ, đi tới quan sát thì hai ngàn Cẩm Phàm thủy quân đã cướp được mấy trăm chiếc chiến thuyền lớn nhỏ rồi cười sảng mà đi rồi.

Trên mũi thuyền của thuyền đi đầu, Cam Ninh kéo cung cài tên, sớm đã có Cẩm Phàm tặc bước lên đốt vải dầu bọc trên mũi tên, chỉ nghe thấy ong một tiếng, mũi tên lửa đã xé không bay lên, trong bầu trời đen xì vạch ra một quỹ tích chói mắt, mặc dù ở xa ngoài mấy trăm bước cũng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

...

Theo một tiếng kèn lệnh thê lương, đại quân Tây Lương đang chen chúc dưới thành Hợp Phì đột nhiên rút nhanh như thủy triều. Hoàng Cái thở phào một hơi nhẹ nhõm, chống trường đao xuống đất rồi thở dốc kịch liệt. Vừa rồi đúng là kinh hiểm quá, nếu năm ngàn tinh binh của Đinh Phụng tới chậm chỉ chốc lát, có lẽ thành Hợp Phì đã bị của công phá rồi.

“Lão tướng quân.” Đinh Phụng bước lên trước, hỏi một cách quan tâm: “Ngài không sao chứ?”

“Không sao.” Hoàng Cái lắc lắc đầu, thở dốc nói: “Bản tướng quân chỉ là tuổi tác lớn rồi, thể lực có chút giảm sút nên không chịu được.”

“Báo...” Hoàng Cái vừa dứt lời, đột nhiên có tiểu lại bước vội lên lầu thành, quỳ xuống đất báo cáo: “Tướng quân, đại sự không xong rồi!”

“Ồ!” Hoàng Cái trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu giáo hồn hồn nói: “Mấy trăm chiếc chiến thuyền lớn nhỏ bỏ neo ở bến phà ngoài cửa đông bị cướp rồi!”

“Cái gì?” Đinh Phụng nghe vậy giật nảy mình, cao giọng quát: “Không thể nào! Cẩm Phàm thủy quân của Cam Ninh đang kịch chiến với thủy quân của Tướng Khâm tướng quân tại Hoài Âm, trừ Cẩm Phàm thủy quân của Cam Ninh ra, trong quân Tây Lương hiện tại không còn thủy quân nào nữa, bằng vào mười vạn lính không biết bơi của Cao Thuận, chẳng lẽ có thể phóng ngựa trên mặt nước mà cướp chiến thuyền ư?”

Tiểu giáo hoảng hốt nói: “Tướng quân, chiến thuyền đúng là bị cướp rồi!”

“Hỏng rồi!” Hoàng Cái sầu thảm nói: “Là lão phu nhất thời sơ ý! Trước khi đi, đại đô đốc từng dặn đi dặn lại lão phu rằng phải đề phòng Cẩm Phàm tặc của Cam Ninh, không ngờ lại lão phu vẫn lơ là sơ suất.”

“Báo...” Hoàng Cái vừa dứt lời, lại có tiểu giáo vội bước lên lầu thành, quỳ xuống đất nói: “Hướng Bến Tiêu Diêu ánh lửa ngập trời, đại trại thủy quân đang bị quân Lương tập kích!”

“Lão tướng quân.” Đinh Phụng lo lắng nói: “Hiện tại phải làm thế nào bây giờ?”

Hoàng Cái ngẩng mặt lên trời thở dài: “Chiến thuyền bị cướp đoạt rồi, quân ta đã không thể quay về cứu Bến Tiêu Diêu được nữa, cũng không thể ngăn cản được đại quân của Cao Thuận bắc độ Phì Thủy tới Thọ Xuân nữa rồi. Ài, lão phu hổ thẹn với đại đô đốc.”

Nói xong, Hoàng Cái đột nhiên rút kiếm, nhanh như điện xẹt cắt lên cổ mình.

Khi Đinh Phụng vội vàng vội vàng lao lên hòng đoạt lấy bảo kiếm của Hoàng Cái thì đã muộn, chỉ kịp đỡ lấy thi thể của Hoàng Cái, không khỏi sầu thảm kêu: “Lão tướng quân...”

...

Mã Dục và bốn người Giả Hủ, Lý Túc, Lỗ Túc, Khoái Việt dưới sự hộ vệ của Diển Vi và mấy trăm thiết kỵ giục ngựa chậm rãi xuất trận. Ở phía trước không xa, đài đất do Lỗ Túc, Khoái Việt phụ trách đã xây được một nửa, một đài đất lớn cao hơn cả tường thành Thọ Xuân chỉ còn cách đầu thành Thọ Xuân không tới năm mươi trượng, hai ngàn cung tiễn thủ của quân Lương xếp thành mười tung đội, đang bắn nhau với cung tiễn thủ của quân Ngô trên đầu thành Thọ Xuân.

Giữa mười tung đội do cung tiễn thủ xếp thành, sĩ binh Tây Lương thiết kỵ giống như nước chảy không ngừng đang vận chuyển từng sọt từng sọt đất lên đài đất. Sau đó lại nhả về phía đầu thành Thọ Xuân mà đổ xuống, theo mỗi một sọt đất được đổ xuống, đài đất ở dưới chân đại quân Tây Lương liền không gì ngăn trở men thêm từng phân về phía thành Thọ Xuân. Hai mươi ngày nay, quân Lương chính là bằng vào chiêu số nhìn thì ngu ngốc nhưng căn bản không có cách nào phá giải này mà từng bước áp sát thành Thọ Xuân.

Mã Dục đắc ý nói: “Xem ra Chu Du đúng là cũng bó tay với thuật lấy đất lấp thành này của Tử Kính rồi, ha ha.”

Lỗ Túc nói: “Thừa tướng ngàn vạn lần đừng xem nhẹ Chu Du, Túc có thể đoán định, Chu Du tất sẽ có cách phá giải.”

Mã Dục hỏi ngược lại: “Năm đó Tử Kính và Chu Du luận chiến, Chu Du có phá giải được thuật lấy đất lấp thành này của Tử Kính không?”

Lỗ Túc lắc đầu nói: “Lúc đó thì không, có điều chuyện đã qua hơn chục năm rồi, Công Cẩn khẳng định đã nghĩ ra cách phá giải rồi.”

“Cái đó cũng chưa chắc.” Mã Dục nói: “Biện pháp lấy đất lấp thành này trông thì rất ngốc nghếch, nhưng lại ngốc rất hay. Cơ hồ là không thể nào phá giải được. Nói chung cô không nghĩ ra được biện pháp phá giải, chớ vị có thể nghĩ ra cách phá giải không?”

Bọn Giả Hủ, Khoái Việt, Lý Túc đều đồng thời lắc đầu.

Lỗ Túc nói: “Có điều Túc cho rằng, Công Cẩn chắc chắn có thể nghĩ ra cách phá giải!”

“Không thể.” Mã Dục hồ hững nói: “Cái này gọi là binh tới thì tướng ngăn, nước tới thì đất chặn. Cho dù Chu Du phá được thuật lấy đất lấp thành của Tử Kính thì cô cũng có biện pháp khác để đả bại hắn.”

“Binh tới thì tướng ngăn, nước tràn thì đất chắn?”

Lỗ Túc lẩm bẩm lại hai câu này rồi rơi vào trầm tư.

“Đợi xem kịch hay đi.” Mã Dục đắc ý nói: “Cô có chút nóng lòng muốn được xem biểu hiện của Chu Du, hi vọng Mỹ Chu Lang đừng khiến cô thất vọng, ha ha ha.”

“Báo...” Mã Dục vừa dứt lời, đột nhiên có khoái mã phi tới, cao giọng hét: “Chúa công, Cao Thuận tướng quân đưa cấp báo!”

“Hả, Cao Thuận ư?” Sắc mặt của Mã Dục vui mừng, cao giọng hô: “Mau nói đi!”

Kỵ binh đó ghìm ngựa lại, hổn hển nói: “Ba ngày trước, Cam Ninh tướng quân dạ tập Bến Tiêu Diêu, đại phá thủy quân Đông Ngô. Ngày hôm sau, Cao Thuận tướng quân cùng Cam Ninh tướng quân từ hai đường thủy lục mãnh công Hợp Phì. Đông Ngô thủ tướng Hoàng Cái tự sát, Đinh Phụng, Hoàng Bính chiến tử. Giờ hai vị tướng quân Cao Thuận, Cam Ninh mỗi người dẫn đại quân dọc theo hai đường thủy lục tiến nhanh tới Thọ Xuân, qua năm ngày nữa là có thể tới ngoài thành Thọ Xuân rồi!”

“Tốt!” Mã Dục phấn khích nói: “Không hổ là Cao Thuận, nhanh như vậy đã công phá được Bến Tiêu Diêu rồi!”

“Thế thì tốt rồi.” Lý Túc, Giả Hủ cũng vỗ tay chúc mừng, vui vẻ nói: “Chỉ cần hãm trận doanh của Cao Thuận tướng quân có thể kịp thời tới nơi, cho dù Chu Du có thể phá được thuật lấy đất lấp thành của Tử Kính thì e rằng cũng không thủ được Thọ Xuân đâu!”

“Thừa tướng!” Lỗ Túc đột nhiên nói: “Túc nghĩ ra Công Cẩn sẽ có thể áp dụng cách gì để phá giải rồi!”

“Hả?” Mã Dục nói: “Vậy Tử Kính mau mau nói ra đi.”

Lỗ Túc nói: “Vừa rồi một câu nước tới thì đất chắn của thừa tướng đã nhắc nhở Túc, Túc cho rằng Công Cẩn rất có khả năng sẽ dẫn nước để làm đổ đài đất!”

“Dẫn nước vào Thọ Xuân?” Mã Dục nghiến nghi nói: “Chu Du nếu như dẫn nước làm ngập Thọ Xuân, hai mươi vạn đại quân của cô tất nhiên khó thoát được một kiếp, nhưng quân Ngô trong thành Thọ Xuân há không phải là cũng bị chết chìm theo sao? Còn mấy trăm vạn bách tính trên bình nguyên Hoài Nam nữa, sau hồng thủy, Đông Ngô sẽ lấy gì mà nuôi sống bọn họ? Tôn Quyền, Chu Du chắc sẽ không thể làm như vậy chứ?”

“Không không không.” Lỗ Túc liên tục xua tay nói: “Quân Ngô sẽ không dẫn nước làm ngập cả Thọ Xuân, càng sẽ không nhấn chìm cả bình nguyên Hoài Nam, bọn họ chỉ cần đào một cái lỗ nhỏ ở trên đê Hoài Hà, do mực nước của Hoài Hà vốn cao hơn mặt đất, cho nên nước Hoài Hà sẽ thuận thế mà đổ xuống, đánh sập đài đất! Cơn hồng thủy cỡ nhỏ này cho dù không đánh sập được đài đất thì cũng sẽ khiến cả tòa đài đất mềm ra, biến thành lầy lội bất kham, quân ta một khi rơi vào trong đó thì chỉ có thể trở thành bia sống để cung tiễn thủ quân Ngô tập bắn mà thôi.”

“Ặc...” Mã Dục thất thanh nói: “Bùn đất gặp nước tất sẽ tan, đây đúng là cách phá giải!”

“Ái chà!” Giả Hủ đột nhiên vỗ đầu, sợ hãi nói: “May mà Tử Kính nhắc nhở kịp thời, nếu không hậu quả có thể là không tưởng tượng nổi.”

“Ồ?” Mã Dục hỏi Giả Hủ: “Văn Hòa lại nghĩ tới gì đó ư?”

“Ặc...” Giả Hủ vội vàng nói: “Không có gì, không có gì, Hủ nói là nếu không phải có Tử Kính nhắc nhở kịp thời, lần này rất có thể sẽ bị tên gia hỏa Chu Du này chơi lại một vỏ rồi.”

Mã Dục cùng Giả Hủ cấu kết làm việc xấu với nhau nhiều năm, há lại không thể nhìn ra Giả Hủ rõ ràng có lời mà không nói ra. Lập tức nói với Lỗ Túc, Khoái Việt: “Thế này.... đây chỉ là suy đoán của Tử Kính, thẳng nhai Chu Du vị tất đã có thể nghĩ ra được. Cô không muốn làm phiền công tác của Tử Kính và Dị Độ nữa, các người tiếp tục làm việc đi. Ha ha, cô và quân sư đi dạo ở chỗ khác một lúc.”

Lỗ Túc, Khoái Việt nói: “Vậy thì cung tống thừa tướng.”

Mã Dục xua xua tay, cùng Giả Hủ, Lý Túc giục ngựa bỏ đi.

Cho đến khi cách xa Lỗ Túc, Khoái Việt, Mã Dục mới thấp giọng hỏi: “Văn Hòa vừa rồi còn chưa nói hết lời?”

“Chúa công.” Giả Hủ ánh mắt trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói: “Vừa rồi từ những gì mà Tử Kính nói ra, khiến tại hạ nghĩ tới một loại khả năng cực kỳ đáng sợ! Chỉ cần Tôn Quyền, Chu Du đủ ác độc, lần này Thọ Xuân chi chiến có lẽ không cần phải đợi tới tháng sáu vào mùa mai vàng, quân Ngô đã có thể tiêu diệt toàn bộ đại quân hai mươi vạn kỵ binh dưới trướng chúa công cùng với mười vạn tinh nhuệ dưới trướng Cao Thuận tướng quân ngay dưới thành Thọ Xuân này rồi!”

“Hả?” Mã Dục đại kinh thất sắc nói: “Có khả năng này ư?”

Giả Hủ nói: “Chúa công cứ bình tĩnh, thông thả nghe Hủ nói kỹ càng đã.”

...

Một hỏa đầu quân mang hai thùng cháo vừa đi lên đầu thành, một làn mưa tên từ trên đài cao do đất xây lên ở ngoài mấy chục trượng từ trên cao bắn xuống, hỏa đầu quân không kịp phòng bị, lập tức cả người trúng mấy tên rồi tuyệt khí thân vong, hai thùng cháo gánh trên vai cũng trước sau rơi xuống đất, hai binh sĩ quân Ngô cách đó không xa vội vàng lao lên, thò tay ra muốn đón lấy hai thùng gỗ.

Hai sĩ binh quân Ngô vừa thò tay ra, do đó không thể không bỏ thuẫn bài che trên đầu xuống, vì thế liền hoàn toàn bạo lộ cả thân thể dưới tầm nhìn của cung tiễn thủ quân Lương.

“Vút vút!”

Lại là một màn mưa tên dày đặc được bắn tới, hai binh sĩ quân Ngô trúng mấy mũi tên rồi ngã trong vũng máu.

“Tây Lương mã tặc đáng chết!” Một tiểu giáo quân Ngô co rút mình sau lỗ châu mai ác độc chửi hai tiếng, muốn đi lên kéo thi thể của hai sĩ tốt chết trận về, nhưng hần vừa khênh hai thi thể của binh sĩ lên, còn chưa kịp chạy về nấp sau lỗ châu mai thì trên đài cao ở đối diện đã xuất hiện một hải tặc Tây Lương cường tráng, kéo cung đặt tên, thổ khí khai thanh, chỉ nghe thấy vút một tiếng, một mũi lợi tiễn đã xé không bắn tới.

“Vút!”

Mũi tên sắt sắc bén dễ dàng bắn đứt khăn quần trên đầu của tiểu giáo quân Ngô, rồi xuyên thẳng qua đầu.

“Hự...”

Tiểu giáo quân Ngô hô thảm một tiếng, lưng mang thi thể của binh sĩ khó nhọc quay đầu lại, sau cùng trừng mắt hung ác nhìn về đài cao do đất dây thành ở không xa. Trên đài cao, mấy cung tiễn thủ của quân Lương đang vây lấy một tiểu giáo quân Lương cường tráng mà hoan hô. Tiểu giáo quân Ngô đầu nghẹo lên đầu thành, đến chết vẫn tròn hai mắt, có thể nói là chết không nhắm mắt.

Chu Du, Lữ Mông, Lục Tốn đang nghị sự thì Thái Sử Từ lo lắng không yên xông vào đại, trưởng, nói với Chu Du: “Đại đô đốc, đài cao do quân Lương lấy đất đắp thành chỉ còn cách đầu thanh Thọ Xuân không tới ba mươi trượng, Mã đồ tể đáng chết ý vào binh nhiều, sai mấy vạn cung tiễn thủ chia thành mười đội, luân phiên lên đài đất từ trên cao bắn xuống đầu thành Thọ Xuân. Tướng sĩ thủ trên đầu thành bị cung tên của quân Lương ép cho không thể động dấy, hiện tại ngay cả hỏa phu cũng không lên được, các tướng sĩ đều đối diện sắp chết rồi!”

“Ồ.” Chu Du gật đầu, hồ hững nói: “Bản đô đốc đã biết rồi.”

“Đại đô đốc.” Thái Sử Từ lo lắng nói: “Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp hủy đi đài cao của quân Lương, nếu không thành Thọ Xuân không thủ được đâu!”

“Thái Sử Từ chớ có lo lắng như vậy.” Chu Du xua tay nói: “Bản đốc đã có an bài rồi. Ít ngày nữa là có thể hủy đi đài cao của quân Lương, quân Lương không còn cản trở được mấy ngày nữa đâu. Xin tướng quân truyền quân lệnh của bản đốc, bảo các tướng sĩ kiên trì thêm ít hôm nữa.”

“Hừ.” Thái Sử Từ bực bội giậm giậm chân rồi quay người bỏ đi.

Nhìn theo thân ảnh của Thái Sử Từ rời đi, Từ Thứ quay đầu lại nhìn Chu Du, hỏi khẽ: “Đại đô đốc thật sự có cách phá giải rồi ư?”

Chu Du mặc lộ ra vẻ lạnh lùng, không đáp mà hỏi ngược lại: “Nguyên Trực cho rằng thế nào?”

“Ài.” Từ Thứ lắc đầu thở dài một tiếng, nói: “Tuy có cách phá giải, nhưng không thể tùy tiện áp dụng được.”

Chu Du đứng dậy, chấp tay đi tới trước trưởng, nhìn bầu trời bao la ở bên ngoài, nói: “Không tới vạn bất đắc dĩ, bản đốc thực sự không nguyện ý làm vậy.”

“Đại đô đốc!” Chu Du vừa dứt lời, đột nhiên có tiểu giáo hoảng sợ lao vào trưởng, quỳ xuống bẩm báo: “Hợp Phì cấp báo!”

“Hợp Phì ư?” Chu Du giật thót tim, vội vàng bảo: “Mau nói đi!”

Tiểu giáo run giọng nói: “Ba ngày trước, Hợp Phì, Bến Tiêu Diêu đã thất thủ. Hoàng Cái lão tướng quân tự sát, Đinh Phụng, Hoàng Bính chiến tử, tám ngàn thủ quân toàn quân bị tiêu diệt! Mười vạn đại quân của Cao Thuận đang từ hai đường thủy, lục tiến nhanh tới Thọ Xuân. Tám ngàn tiên phong thiết kỵ do Tây Lương hãn tướng Hứa Chữ xuất lĩnh đã chỉ còn cách năm mươi dặm!”

“Hả?”

Từ Thứ, Lữ Mông, Lục Tồn ba người nghe vậy đều thất kinh, sắc mặt của Chu Du đột nhiên cũng trầm xuống, một hồi lâu vẫn không nói gì. Bầu không khí trong đại trường giống như là cô đọng thành đặc quánh, nặng nề đến mức khiến người ta ngạt thở. Sau cả nửa ngày, Chu Du mới thở dài một hơi, vẻ mặt khôi phục lại như cũ, quay đầu lại nói với Lục Tồn: “Bá Ngôn, người nên tới bên Duyên Phong rồi.”

Lục Tồn chấp tay vái một cái rồi nghiêm nghị nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Nhìn theo thân ảnh của Lục Tồn rời đi, Chu Du lại thở dài một tiếng, nói với Lữ Mông: “Từ Minh, tiếp theo là phải dựa vào thủy quân đo.”

“Xin đại đô đốc yên tâm.” Lữ Mông nghiêm nghị nói: “So với kỵ chiến, bộ chiến thì quân ta có lẽ không bằng được quân Ngô, nhưng luận về thủy chiến thì quân Lương lại kém xa chúng ta!”

“Ừ.” Chu Du gật đầu, phát tay nói: “Từ Minh mau đi chuẩn bị đi.”

“Mặt tướng cáo lui.”

Lữ Mông chấp tay vái một cái rồi quay người rời đi.

Chu Du lúc này mới nói với Từ Thứ: “Nguyên Trực, hiện tại nên tới phủ Ngô công rồi.”

...

Nghe xong suy đoán của Giả Hủ, Mã Dục nói: “Văn Hòa muốn nói là Chu Du rất có khả năng sẽ mở đục Hoài Hà, nhấn chìm Thọ Xuân ư?”

Giả Hủ nói: “Khi bại cục của quân Ngô đã không thể挽 hồi, Chu Du rất có khả năng sẽ chó cùng rứt giậu.”

“Nước từ đâu mà tới?” Lý Túc nói: “Nước sông Hoài Hà tuy hơi cao hơn mặt đất, nhưng lại không cao hơn bao nhiêu.”

Giả Hủ hỏi ngược lại: “Từ Nghiêm chẳng lẽ không nghe Từ Kính nói rằng mực nước sông Hoài Hà năm nay hơi thấp hơn năm ngoái ư?”

Mã Dục nghiêm nghị nói: “Từ Kính quả nhiên có nói như vậy.”

“Trên thực tế, năm ngoái một giải Đại Biệt sơn không hề gặp đại hạn, nhưng mặt nước vì sao lại vẫn hơi thấp?” Giả Hủ trầm giọng nói: “Điều này chỉ có một loại khả năng, đó chính là quân Ngô đã vây đập tích nước ở thượng du Hoài Hà.”

“Vây đập tích nước?” Lý Túc thất thanh nói: “Vây phải phát động bao nhiêu lao dịch!”

Giả Hủ nói: “Chẳng lẽ Từ Nghiêm quên hơn ba vạn bách tính từ Từ Châu vào Hoài Nam rồi ư?”

“Hiểu rồi!” Lý Túc nghiêm nghị nói: “Thì ra là như vậy.”

“Chu Du tính toán giỏi lắm!” Mã Dục thở dài nói: “Tên mặt trắng này phí tâm cơ chuyển ba vạn bách tính từ Từ Châu và Hoài Nam, thật đúng là dụng tâm đến khổ! Nếu Tây Lương đại quân của cô trước mùa mưa dầm không thể công phá Thọ Xuân mà bị bức phải rút lui, vậy chỉ cần chịu đựng tới khi mùa thu gặt chín muồi, hơn ba trăm vạn bách tính này sẽ có thể từ gánh nặng biến thành hậu thuẫn cường đại của Tôn Ngô!”

“Chúa công nói không sai.” Lý Túc phụ họa: “Chỉ cần chịu đựng tới mùa thu, mùa thu hoạch của hơn ba trăm vạn truân điền bách tính này chín muồi, quân Ngô không những có thể thu hoạch được nguồn mộ lính sung túc, mà còn có thể khiến quận Hoài Nam biến thành một kho lúa lớn siêu cấp, cung cấp quân lương cuộn cuộn không ngừng cho quân Ngô bắc phạt Trung Nguyên!”

“Đây chỉ là điều thứ nhất.” Mã Dục nói tiếp: “Dụng cơ của Chu Du không phải chỉ có vậy thôi đâu.”

Giả Hủ nói: “Khi bại thế của quân Ngô ở Thọ Xuân đã định, khẳng định không thể thủ vững tới mùa mưa dầm thì Tôn Quyền, Chu Du sẽ được ăn cả ngã về không mở đập tích nước ở thượng du Hoài Hà mà nhấn chìm Thọ Xuân! Trong phương viên hai trăm dặm quanh Thọ Xuân đều là đất trũng, khi hồng thủy làm

vỡ đê Hoài Hà rồi hóa đất trũng thành biển, ba vạn thủy quân Đông Ngô sẽ tạo thành uy hiếp trị mạng cho đại quân của chúa công, đây chính là điều thứ hai.”

Mã Dực nói: “Nếu quân ta sớm có phòng bị, ba vạn thủy quân Đông Ngô không thể chuyển bại thành thắng tiêu diệt hai mươi vạn đại quân của cô, trận hồng thủy ngập trời này cũng có thể chìm ngập một nửa lớn Hoài Hà, ba trăm vạn bách tính đồn điền từ Từ Châu tới Hoài Nam sẽ không thu hoạch được một hạt lúa nào, mà cô là thừa tướng của Đại Hán, đối mặt với mấy trăm vạn dân đói chờ xin thực phẩm sẽ không thể nhắm mắt làm ngơ. Cô tất sẽ phải lấy toàn bộ quân lương ra để cứu tế tai dân. Quân lương một khi hết sạch, quân ta sẽ mất đi cơ hội thừa thắng truy kích, đó là điều thứ ba!”

“Không hổ là Chu Du.” Lý Túc kích động nói: “Kế này hoàn toàn là kín kẽ, có thể nói là áo trời không vết rách, đặc biệt lợi hại là Chu Du lợi dụng đầy đủ nhược điểm thương cảm bách tính của chúa công mà hạn chế quân ta. Quân Ngô chưa đánh đã đứng ở thế bất bại, chúa công và quân sư cho dù nhìn thấu quỷ mưu của Chu Du, thì hình như vẫn không có kế nào để phá giải!”

“Đích xác là không có kế nào để phá giải cả.” Mã Dực nói: “Có điều, Chu Du thật sự sẽ làm vậy ư?”

Giả Hủ nói: “Chúa công, không thể không đề phòng được.”

Mã Dực nói: “Văn Hòa cho rằng quân ta nên ứng phó như thế nào đây?”

Giả Hủ nói: “Chu Du nếu như thật sự quyết định sẽ nhấn chìm Thọ Xuân, khẳng định sẽ đợi đến khi tảo lộ đại quân của Cao Thuận tướng quân cũng tới dưới thành Thọ Xuân thì mới động thủ, cũng chính là nói, quân ta ít nhất còn có hai ngày thời gian để chuẩn bị! Chuyện cấp bách nhất là phải chuyển lương thảo và quân nhu tới chỗ cao, hơn nữa hành động phải bí mật, tốt nhất đừng để cho thám báo của quân Ngô phát giác!”

...

Tôn Quyền đưa lưng về phía Chu Du, Từ Thứ một hồi lâu rồi mới u sầu nói: “Trừ cách này ra thì thực sự không còn có biện pháp nào khác nữa ư?”

Chu Du nói: “Chúa công, thực sự là không còn biện pháp nào khác nữa rồi.”

Tôn Quyền nói: “Công Cấn có nghĩ tới hậu quả khi làm vậy không?”

“Đã nghĩ tới rồi.” Chu Du thở dài một tiếng, đáp: “Sau trận chiến này, bách tính Hoài Nam tất sẽ coi quân ta là hồng thủy mãnh thú, chúa công muốn đặt chân lên Giang Bắc có thể nói là khó hơn lên trời.”

“Được rồi.” Tôn Quyền thở dài nói: “Công Cấn cứ phóng tay mà làm đi, cô toàn lực ủng hộ người.”

...

Trương Nhậm hỏi Ngô Lan: “Quân Tào gần đây có động tĩnh gì không?”

Ngô Lan nói: “Văn tu sửa sạm đạo ở huyện nhai Giang Hữu, nhìn thì có vẻ là Tào Tháo quyết tâm muốn vòng qua dịch đạo Giang Tả, định từ Giang Hữu tạc một sạm đạo mới để vào Xuyên.”

“Văn đang tu sửa sạm đạo ư?” Trương Nhiệm nhíu mày nói: “Chuyện này có chút cổ quái. Nếu muốn từ Di Lăng xây một sạm đạo thông thẳng tới Vĩnh An, kiểu gì cũng phải tốn thời gian tám đến mười năm. Đợi khi Tào Tháo sửa xong sạm đạo này thì e rằng ngay cả hoa cúc vàng cũng héo rồi. Tới lúc đó không đợi quân Tào vào Xuyên, đại quân của thừa tướng chắc đã rời Xuyên giết tới Kinh Châu rồi.”

“Chẳng lẽ đây chỉ là kế nghi binh của Tào Tháo ư?”

“Đây khẳng định là kế nghi binh.” Trương Nhiệm nói rất quả quyết: “Chẳng lẽ noi theo Cao Tổ mình tu sạm đạo, ám độ Trần Thương ư? Nhưng Xuyên Bắc có Trần Thương tiểu đạo có thể từ Tây Xuyên thông thẳng tới Quan Trung. Ba Đông này lại không có một con đường nhỏ nào có thể từ Kinh Châu thông thẳng tới Tây Xuyên, tên gia hỏa Tào Tháo này rốt cuộc là muốn làm gì đây?”

Ngô Lan nói: “Mặt kệ hắn muốn gì, chúng ta chỉ cần thủ được dịch đạo Giang Tả thì coi như là kẹp được yết hầu của Tào Tháo rồi, quân Tào muốn vào Xuyên chỉ là điều si tâm vọng tưởng.”

“Cẩn thận một chút thì vẫn tốt hơn.” Trương Nhiệm nghĩ một lúc vẫn thấy không an tâm, liền nói với Lôi Đồng: “Lôi Đồng, ngươi cưỡi ngựa về Vĩnh An, bẩm báo lo lắng và suy đoán của bản tướng quân với Trương Tú tướng quân và Trương Tùng đại nhân đi.”

“Tuân lệnh.”

Lôi Đồng không dám trậm chễ, vội vàng lĩnh mệnh rời đi.

...

Mắt thấy con đường ở phía trước biến thành càng lúc càng phẳng, càng lúc càng thông thoáng, Tào Tháo không khỏi thở ra một hơi, thân nhiên quay đầu lại, chỉ thấy ở đằng sau núi non trùng điệp, mây trắng lượn lờ, con đường nhỏ như ruột dê giống như là một sợi tơ phe phẩy trong không trung, chập chờn giữ núi non hùng vĩ, khiến người ta thấy mà khiếp sợ.

“Chúa công!” Trương Cáp giục ngựa tới phía sau Tào Tháo, cao giọng nói: “Phía trước không xa chính là đường lớn rồi.”

“Ài.” Biểu tình trên mặt Tào Tháo không vui không buồn, có chút ưu tư thở dài nói: “Đáng tiếc tám ngàn tướng sĩ trung dũng đã an nghỉ trong tòa núi lớn này rồi.”

Tào Chân giục ngựa lên trước, khuyên giải: “Phụ thân chớ có đau buồn, tám ngàn tướng sĩ này tuyệt sĩ không chết một cách vô ích đâu.”

“Ừ.” Tào Tháo gật đầu, cao giọng nói: “Dẫn đường.”

“Dẫn đường.”

Tào Chân quay đầu lại quát lớn một tiếng, sớm đã có thân binh áp giải một trung niên nhân đầu trâu mặt ngựa tới trước mặt Tào Tháo. Tào Tháo lạnh lùng nhìn người trung niên đó một cái rồi hỏi: “Chu lão tứ, nơi đây là chỗ nào rồi?”

Chu lão tứ vội vàng nói: “Hồi bẩm đại nhân, đây chính là Vân Khê Phô, phái trước không xa chính là Vu trấn rồi.”

Tào Tháo nói: “Còn cách Vĩnh An bao xa nữa.”

Chu lão tứ nói: “Đại khái khoảng hai trăm dặm.”

“Ngư Phúc Phổ thì sao?”

“Hơn trăm dặm.”

“Tốt!” Tào Tháo nghe vậy liền mừng rỡ, quay đầu lại nói với Gia Cát Lượng: “Khổng Minh, hạ lệnh đi.”

“Vâng.” Gia Cát Lượng gật gật đầu, quát: “Ngụy Diên nghe lệnh.”

Ngụy Diên vội vàng giục ngựa lên trước, ôm quyền nói: “Mặt tướng nghe lệnh.”

Gia Cát Lượng nói: “Dẫn ba trăm tử sĩ giả trang làm tiểu phu, thợ săn trà trộn vào thành Vĩnh An, chuẩn bị chiếm cửa thành.”

“Tuân lệnh.”

“Trương Cáp nghe lệnh!”

Trương Cáp vội vàng giục ngựa lên trước, cao giọng nói: “Mặt tướng ở đây.”

Gia Cát Lượng nói: “Hãy dẫn tám ngàn tinh binh ngay đêm chạy tới Ngư Phúc Phổ, Ngư Phúc Phổ địa thế hiểm yếu, thủ tướng Trương Nhiệm cũng là trí dũng song toàn, quyết không được xem thường. Nếu có cơ hội thì đương nhiên phải thừa cơ công đánh, nếu không có cơ hội thì ngàn vạn lần không được cường công, phải bố trí thật nhiều nghi binh khiến hấn không dám khinh cử vọng động, nhớ rõ đấy.”

“Tuân lệnh!”

Trương Cáp âm âm ứng tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Gia Cát Lượng lại nói: “Tào Chân, Tào Bá nghe lệnh.”

Tào Chân, Tào Bá vội vàng giục ngựa lên trước hô: “Mặt tướng có mặt.”

Gia Cát Lượng nói: “Mỗi người dẫn năm ngàn tinh binh mai phục ở hai bên đường lớn từ Vĩnh An tới Ngưu Phúc Phổ, Ngưu Phúc Phổ bỗng nhiên bị tập kích, Trương Nhậm không biết hư thực của quân ta tất sẽ sai khoải mã cấp báo cho Vĩnh An. Thái thủ Trương Tú của Vĩnh An nghe tin Ngưu Phúc Phổ gặp nguy, tất sẽ sai đại quân tới cứu viện, nếu Tây Xuyên viện quân tới thì có thể thừa cơ chặn giết.”

“Tuân lệnh!”

Tuân lệnh.”

Tào Chân, Tào Bá lĩnh mệnh rời đi.

Gia Cát Lượng lại nói với Lý Nghiêm: “Lý Nghiêm nghe lệnh.”

Lý Nghiêm giục ngựa tiến lên, ôm quyền nói: “Có mặt tướng.”

Gia Cát Lượng nói: “Dẫn năm ngàn tinh binh mai phục ở ngoài thành Vĩnh Yên, chờ khi Trương Tú dẫn đại quân rời thành đi cứu Ngưu Phúc Phổ thì nhân cơ hội thành rỗng mà cướp Vĩnh Yên.”

“Tuân lệnh!”

Lý Nghiêm phục mệnh rời đi.

Gia Cát Lượng sau cùng hô: “Các tướng còn lại dẫn binh mã bản bộ, phối hợp với chúa công ở giữa.”

“Tuân lệnh!”

Mấy chục tướng lĩnh quân Tào rầm rầm ứng tiếng.

440. Chương 345: Nhấn Chìm Hoài An

Trương Tùng vội vã bước vào thiên đình, ôm quyền hỏi Trương Tú: “Tướng quân đêm khuya triệu kiến, không biết có chuyện gì gấp?”

Trương Tú ngẩng đầu chỉ vào Lôi Đồng ở bên cạnh, trầm giọng nói: “Hay là Lôi Đồng tướng quân nói đi.”

Lôi Đồng gật gật đầu, nói: “Hành tích của quân Tào gần đây vô cùng khả nghi, Trương Nhiệm tướng quân sai mặt tướng chuyển cáo tới tướng quân và thứ sử đại nhân, nhất định phải đề cao cảnh giác, đề phòng quân Tào đi đường nhỏ bắt ngờ tập kích Vĩnh An.”

“Hả?” Trương Tùng trầm giọng nói: “Tướng quân hãy nói xem hành tích của quân Tào khả nghi như thế nào?”

Lôi Đồng nói: “Quân Tào một mực tu sửa sân đạo ở Giang Hữu, Trương Nhậm tướng quân cho rằng quân Tào là minh tu sân đạo, ám độ Trần Thương.”

“Minh tu sân đạo, ám độ Trần Thương ư?” Trương Tú lập tức biến sắc, quay đầu nhìn Trương Tùng, nói: “Trương đại nhân, từ Kinh Châu vào Xuyên thực sự có đường khác ư?”

“Cái này...” Trương Tùng sau khi trầm ngâm một lát thì lắc đầu nói: “Thật sự là khó nói, tại hạ tuy biết địa hình của Tây Xuyên, nhưng cũng không thể biết được hết mỗi một góc ngách của Tây Xuyên. Ở sâu trong Vu Sơn, Ba Sơn còn có những con đường nhỏ mà tại hạ không biết là chuyện hoàn toàn có khả năng. Có điều, cho dù có tiểu lộ thông suốt cũng tất nhiên là cực kỳ hiểm trở, đại quân e rằng là khó mà đi qua được?”

Trương Tú nói: “Nếu thực sự có tiểu lộ như vậy, sao với Trần Thương tiểu đạo và Tử Ngộ cốc tiểu đạo thì như thế nào?”

Trương Tùng nói: “Cũng tương đương nhau.”

“Ừ.” Trương Tú nói: “Hiểu rồi.”

Nói tới đây thì dừng lại, Trương Tú nói với Lôi Đồng: “Lôi Đồng tướng quân.”

Lôi Đồng vội vàng ôm quyền nói: “Có mặt tướng.”

Trương Tú nói: “Tướng quân ngay đêm quay về Ngự Phúc Phổ, nhất thiết phải chuyển cáo lại cho Trương Nhiệm tướng quân, bảo ba vạn đại quân của hắn đóng chặt ở đó như đinh, bất kể ngoại giới phát sinh chuyện gì cũng không được khinh cử vọng động, càng không cho phép tự tiện xuất kích! Cho dù là Vĩnh An bị công hãm, thậm chí là thành đô bị công hãm thì cũng không cần phải để ý! Chỉ cần hắn thủ được Ngự Phúc Phổ thì chính là lập được đại công Ạ. Ngoài ra, nếu để mất Ngự Phúc Phổ, cho dù hắn ở trước trận chém chết được Tào Tháo thì bản tướng quân cũng phải trị tội hắn!”

Lôi Đồng nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Trương Tú xua tay nói: “Tướng quân mau đi đi.”

“Mặt tướng cáo lui.”

Lôi Đồng chấp tay vái một cái, quay người vội bỏ đi.

Nhìn Lôi Đồng bỏ đi, Trương Tùng u sầu nói: “Tướng quân đây là chuẩn bị dùng bất biến để ứng vạn biến ư?”

“Không sai?” Trương Tú gật đầu nói: “Tào Tháo thân kinh bách chiến, dùng binh quỷ trá, chúa công và quân sư cực kỳ kiêng kỵ hắn. Nếu mặt tướng suất quân xuất kích quyết chiến với hắn thì tất bại chứ không nghi ngờ gì nữa. Mặt tướng cho rằng thượng thượng chi sách để chống chọi với Tào Tháo chính là dựa vào thành mà thủ, lấy bất biến ứng vạn biến. Chia binh phòng thủ cứ điểm quan trọng, sách lược này xét thấy quả thật là rất bị động, cũng rất dễ bị Tào Tháo kích phá, gặm từng miếng từng miếng như tằm ăn rỗi. Nhưng đây chính là dụng ý của bản tướng quân!”

“Ồ!” Trương Tùng trầm giọng nói: “Dụng ý của tướng quân là muốn chia binh chống địch, cố gắng chống chọi, dùng binh lực và không gian để đổi lấy thời gian, phải không?”

“Chính là như vậy.” Trương Tú nắm chặt quyền đầu, nói: “Tào Tháo có lợi hại hơn nữa thì hắn liệu có thể trong vòng nửa năm từ Vĩnh An đánh tới Thành đô được không? Nhưng sau nửa năm, chúa công sớm đã đánh thắng Hoài Nam chi chiến. Tới lúc đó hồi sư ập tới Kinh Tương, Tào Tháo cho dù là muốn hồi sư tự cứu thì cũng không kịp. Mặt tướng sở dĩ bảo ba vạn đại quân của Trương Nhiệm đóng thật chặt vào Ngự Phúc Phổ như cây đinh, chính là muốn bức chúng lại phải đi đường nhỏ một lần nữa. Hắc hắc.”

Trương Tùng vượt chòm râu dưới cằm, đột nhiên hỏi: “Nhưng tướng quân có nghĩ tới vạn nhất thừa tướng chiến bại tại Hoài Nam thì sao?”

“Không thể.” Trương Tú dứt khoát nói: “Đây là điều không thể.”

Trương Tùng nói: “Tướng quân đừng quên, từ xưa tới nay, lấy yếu thắng mạnh, lấy ít thắng nhiều là chuyện không phải hiếm. Không nói đâu xa, chỉ nói tới Quan Độ chi chiến giữa Viên Thiệu và Tào Tháo, Tào Tháo không phải là bằng vào ba vạn nhược lũ mà đánh bại ba mươi vạn đại quân của Viên Thiệu sao?”

“Nhưng chuyện này thì khác, Tôn Quyền không phải là Tào Tháo, chúa công càng không phải là Viên Thiệu.” Trương Tú nói tới đây thì dừng lại, trong mắt đột nhiên lóe sáng, quay đầu lại nói với Trương Tùng: “Mà vạn nhất cho dù chúa công thật sự chiến bại ở Hoài Nam, vậy cũng không có gì phải lo lắng. Đại nhân ngàn vạn lần đừng quên rằng, dưới trướng chúa công còn có Mã Siêu đó. Thiếu tướng quân viễn chinh Tây Vực đã hơn một năm rồi, tùy thời đều có thể quay về Trung Nguyên.”

Trương Tùng nói: “Tướng quân đừng hiểu lầm, bản quan cũng chỉ là nói vậy mà thôi. Trên thực tế, hiện tại cả sĩ tộc Tây Xuyên đều đã buộc thành một túm với thừa tướng rồi, có thể nói là một người vinh thì tất cả đều vinh, một người chịu tổn thất thì tất cả đều chịu tổn thất theo. Bản quan và cả sĩ tộc Tây Xuyên tuyệt đối sẽ không bán đứng thừa tướng. Bản quan hôm nay dừng lời ở đây, cái mạng già này giao cho bản tướng quân ngai rồi. Vĩnh An còn thì Trương Tùng còn, Vĩnh An mất thì Trương Tùng vong!”

“Tốt.” Trương Tú cao giọng nói: “Có câu này của đại nhân, ngài đã chắc chắn thành bằng hữu của mặt tướng rồi.”

Hai cánh tay lớn nắm chặt vào nhau, hai người bốn mắt nhìn nhau, cùng cao giọng cười to.

Ngoài cửa đông Vĩnh An, Ngụy Duyên dẫn mấy chục binh sĩ giả trang làm tiêu phu tiềm phục trong bụi ở cửa đông hiệu, đang quan sát động tĩnh của Vĩnh An. Nhìn từ xa, chỉ thấy ngoài cửa đông Vĩnh An có hai đội thiết giáp kỵ sĩ đang đứng, một tiểu giáo dẫn hai binh sĩ đang tra hỏi kỹ càng bách tính muốn vào thành, gặp xe đẩy chở củi thì càng kiểm tra tử tế hơn.

Ngụy Diên không nhin được mà quay đầu nhìn lại mấy chục bó củi ở đằng sau, trong những bó củi này đều giấu binh khí cả.

“Tướng quân, tình hình không ổn rồi.” Có binh sĩ rướn lên, thấp giọng nói: “Quân Lương tra khám vô cùng nghiêm ngặt, nhìn cảnh này thì căn bản là không thể đem binh khí giấu trong bó củi trà trộn vào thành được. Làm sao bây giờ?”

Một binh sĩ khác nói: “Hay là không mang theo binh khí nữa?”

“Không được.” Ngụy Duyên dứt khoát nói: “Không mang theo binh khí vào thành thì chẳng khác nào đi chịu chết.”

“Vậy tướng quân nói phải làm sao bây giờ?”

“Ừm.” Ngụy Duyên trầm mặc một lát, gọi ba binh sĩ tới trước mặt, phân phó: “Ba đưa các người trước tiên đi thăm dò một chút, khi thủ quân xét hỏi thì nhất định phải kín đáo, ngàn vạn lần đừng để lộ dấu vết, nhớ kỹ chưa?”

“Tướng quân yên tâm.” Lão binh dẫn đầu nhắc hai bó củi lên, gọi hai binh sĩ khác rồi nói: “Đi nào.”

Ngụy Duyên phát tay, suất lĩnh đám binh sĩ còn lại trốn vào trong bụi cỏ, khẩn trương nhìn ba binh sĩ ngênh ngang bước tới cửa thành Vĩnh An. Khi sắp tới gần cửa thành thì tiểu giáo thủ quân dẫn hai binh sĩ tới đón đầu, cao giọng quát: “Đứng lại, làm gì thế?”

Lão binh dẫn đầu của quân Tào vội vàng bỏ bó củi trên vai xuống, cười bồi nói: “Quân gia, lão hán là tiêu phu ở gần trong núi, dẫn hai nhi tử đi chặt mấy bó củi rồi mang vào trong thành để bán, định đổi lấy mấy thước vải để chuẩn bị hôn sự cho tiểu nhi tử, hắc hắc, hắc hắc.”

“Tiêu phu ở gần trong núi?” Tiểu giáo thủ quân nhìn lão binh quân Tào hai lượt, đột nhiên quát: “Nói bậy, ta thấy người giống gian tế, người đâu, trói lão già này lại!”

“Tuân lệnh!”

Hai binh sĩ ầm ầm thừa lệnh, lao lên giống như hổ lang.

Lão binh quân Tào biến sắc, quay đầu lại đánh mắt ra hiệu cho hai binh sĩ ở phía sau, quát: “Huynh đệ, chém chết mẹ nó đi!”

Huýt sáo một tiếng, ba gã gian tế quân Tào liên rút ra ba thanh khảm đao từ trong bó củi, đao quang lấp lánh chém thẳng vào mặt hai thủ quân, tiểu giáo thủ quân sắc mặt trầm xuống, cao giọng quát: “Giỏi lắm, quả nhiên là gian tế!”

Trong bụi cỏ ở xa xa.

“Hừm.” Ngụy Duyên hậm hực đầm xuống đất, ảo não nói: “Thằng ngu này làm hỏng chuyện rồi!”

“Tướng quân, hay là chúng ta nhân cơ hội đoạt lấy cửa thành đi?”

“Thừa cơ đoạt cửa thành ư? Người muốn tìm chết à?” Ngụy Duyên quay đầu lại trừng mắt nhìn binh sĩ vừa hỏi, quát: “Quay về! Thủ vệ của Vĩnh An quá nghiêm mật. Chúng ta căn bản không trà trộn vào được.”

...

Ngư Phúc Phổ, đại doanh của Trương Nhiệm.

“Hiểu rồi.” Trương Nhiệm gật gật đầu, nói với Lôi Đồng: “Bản tướng quân đã hiểu dụng ý của Trương Tú tướng quân và Trương Tùng đại nhân rồi.”

Lôi Đồng hỏi: “Dụng ý gì vậy?”

Trương Nhiệm đáp: “Đây là muốn dùng binh lực và không gian để đối lấy thời gian đó! Có quân ta trấn thủ Ngự Phúc Phổ, chỉ đợi thừa tướng đánh bại Tôn Ngô ở Hoài Nam, thừa cơ ủa về Kinh Tương, Tào Tháo cho dù muốn lui cũng khó! Ha ha, thế sự đúng là biến hóa vô thường, ngày hôm qua, bản tướng quân còn lo lắng Tào Tháo sẽ xuất kỳ binh, nhưng hiện tại, bản tướng quân ngược lại hi vọng Tào Tháo thực sự tìm được một con đường nhỏ để vào Xuyên đó!”

Ở chỗ giao nhau giữa Dĩnh Thủy và Hoài Hà, vốn chính là thủy vực hai mươi dặm, phía sau là một bãi phù sa khổng lồ.

Sau khi cưỡng ép di chuyển bách tính Từ Châu vào Hoài Nam, Chu Du trưng tập bốn mươi vạn lao dịch rồi cưỡng bức xây dựng vây đập, khiến thủy vực của Duyên Phong Tân chỉ hai mươi dặm thoáng cái đã mở rộng ra tới phạm vi hơn hai trăm dặm. Lục Tốn đứng ở trên đê vây đập giống như biểu rộng mệnh môn vô bờ vô bến. Đột nhiên, trên khuôn mặt trẻ tuổi của Lục Tốn thoáng hiện vẻ vô cùng ngưng trọng.

Cái đê lớn vây đập này một khi mở ra, không chỉ nhấn chìm hai mươi vạn kỵ bị đại quân của Mã đồ tể và mười vạn tinh nhuệ của Cao Thuận, mà còn nhấn chìm cả hơn bốn trăm vạn bách tính vô tội của Hoài Nam nữa! Công bằng mà nói, Lục Tốn thực sự không muốn mở đê vây đập, song quân lệnh như sơn, vì đại nghiệp của chúa công, vì sinh tử tồn vong của quân Ngô, Lục Tốn không còn sự lựa chọn nào khác.

Gió đêm hây hây, thổi cho áo choàng của Lục Tốn kêu phần phật. Vào thời khắc này, thân ảnh của Lục Tốn lộ ra vẻ thanh lãnh rất đặc biệt.

“Tướng quân!” Phó Tướng bước lên đê, có chút bất nhẫn nói: “Có đợi thêm nữa không?”

“Không cần đâu.” Lục Tốn đột nhiên giơ tay lên, lắc đầu nói: “Không cần phải đợi nữa, sẽ không thể xuất hiện kỳ tích nữa đâu. Hơn nữa thời gian không đợi người, vạn nhất để thám mã của quân Lương phát hiện ra đê lớn vây đập của bến Duyên Phong mà có chuẩn bị trước thì dụng tâm đến khổ của đại đô đốc sẽ như nước chảy về biển đông hết.”

“Ài.” Phó tướng thở dài một tiếng, buồn bã quay đầu đi.

Lục Tốn ngẩng đầu lên trời, tinh thần xán lạn, giống như vạn nhà đốt đèn. Rồi đột nhiên, khóe miệng Lục Tốn lộ ra vẻ dữ tợn băng lãnh, quát gằn từng chữ: “Truyền lệnh, đào đê lớn vây đập!”

“Tuân lệnh!” Thiên tướng ầm ầm lĩnh mệnh, quay đầu lại phát tay quát: “Tướng quân có lệnh, đào đê!”

Hai ngàn sĩ binh quân Ngô sớm đã nghiêm trận chờ đợi nhanh chóng huy động cuộc chim bắt đầu đào. Không tới một lát sau đã đào ra được một cái lỗ trên đê lớn. Nước hồ ôn nhu giống như nữ nhân thuận theo lỗ mà từ từ tràn ra, dưới sự thấm ngấm không chỗ nào không tiến tới được của nước hồ, bùn đất ở hai bên lỗ hổng rất nhanh liền mềm ra, sụt lở, rồi sau đó nhanh chóng mở rộng. Rất nhanh, nước hồ của đê lớn vây đập từ một nữ nhân ôn nhu biến thành một con sư tử cuồng bạo, ầm ầm tràn xuống...

...

Ngoài ba mươi dặm phía tây nam Thọ Xuân, đại doanh của quân Lương.

Trung quân đại tướng, khi Cao Thuận và Cam Ninh đang nghị sự thì đột nhiên có tiểu giao hốt hải chạy vào trướng, quỳ xuống vội vàng nói: “Tướng quân, thừa tướng có lệnh!”

“Chúa công có lệnh ư?” Cao Thuận quát: “Mau nói đi.”

Tiểu giáo hổn hển nói: “Quân Ngô tùy thời đều có thể nhấn chìm Thọ Xuân, bảo tướng quân phải chuẩn bị trước cho tốt!”

“Cái gì? Nhấn chìm Thọ Xuân ư?” Cao Thuận trước giờ cho dù là Thái Sơn sụp đổ ở trước mặt cũng không đổi sắc giờ cũng không nhẹn được mà cảm thấy sợ hãi, trầm giọng hỏi: “Người nói là quân Ngô muốn nhấn chìm Thọ Xuân?”

Tiểu giáo gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Ông nội nó, coi bộ quân Ngô là muốn được ăn cả ngã về không rồi.” Cam Ninh nghiêm nghị nói: “Cũng may mà chúa công kịp thời phát hiện ra âm mưu của Đông Ngô, nếu không khi quân ta không chút phòng bị tới dưới thành Thọ Xuân, gặp phải thao thiên cự lãng, sau khi hồng thủy qua đi thì mấy trăm dặm xung quanh Thọ Xuân đều trở thành vùng ngập nước. Lúc này thủy quân Đông Ngô lại xông ra truy sát, hậu quả thật đúng là không thể tưởng tượng nổi!”

“Hồng rồi!” Cao Thuận đột nhiên quát: “Người đâu?”

“Tướng quân có gì phân phó?”

Cao Thuận vừa dứt lời, sớm đã có thân binh bước vào trong trướng.

Cao Thuận quát: “Lập tức sau khoái mã truyền lệnh cho Hứa Chữ tướng quân, bảo tám ngàn thiết kỵ của hãn lập tức rút lui!”

“Tuân lệnh.”

Thân binh rầm rầm ứng tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Cam Ninh đột nhiên bước ra khỏi hàng, nói: “Tướng quân, nếu quân Ngô thật sự nhấn chìm Thọ Xuân, vậy đập tích nước nhất định được xây ở thượng du Hoài Hà! Hay là để mặt tướng dẫn Cẩm Phàm thủy quân lên Hoài Hà, tìm đập tích nước của Đông Ngô? Nếu có thể tới trước khi Đông Ngô đào đập, có lẽ có khả năng phá hỏng kế hoạch của quân Ngô!”

“Không còn kịp nữa rồi!” Cao Thuận lắc đầu nói: “Quân Ngô nếu thực sự quyết định nhấn chìm Thọ Xuân, há lại lưu lại sơ hở như vậy? Huống chi tướng quân lúc này suất lĩnh Cẩm Phàm thủy quân lên Hoài Hà, chẳng may gặp phải hồng thủy thì quá mạo hiểm. Sau khi Hoài Nam chi chiến kết thúc, chúa công tất sẽ điều khiển tinh binh cường tướng thừa cơ công đánh Giang Đông. Tới lúc đó không có Cẩm Phàm thủy quân của tướng quân thì không được. Cho nên, bản tướng quân quyết không để ngài đi mạo hiểm như vậy.”

...

Chu Du dưới sự vây quanh của chư tướng Thái Sử Từ, Chu Nhiên, Tạ Tinh đứng ở đầu thành Thọ Xuân, nhìn về đại doanh của quân Lương ở phương bắc. Nhìn từ xa, chỉ thấy trong đại doanh của quân Lương ánh lửa sáng rõ, tiếng người ồn ã, từng đội từng đội Mạo Bặc kỵ binh mang vũ trang hạng nặng đang đi lại tuần tra dọc theo hàng rào ở ngoài doanh. Đây chỉ là một đêm bình thường và yên tĩnh.

Tiếng bước chân gấp gáp đột nhiên vang lên, Chu Du thản nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Lữ Mông dưới sự vây quanh của hai tướng Từ Thịnh, Chu Thái rảo bước về phía trước, khi tới trước mặt Chu Du, Lữ Mông ôm quyền nói: “Đại đô đốc, tất cả chiến thuyền của thủy quân toàn bộ đã được buộc dây thừng chắc chắn! Vô luận là hồng thủy có lớn cỡ nào, chỉ cần tường thành Thọ Xuân không đổ thì chiến thuyền của thủy quân tuyệt sẽ không bị trôi đi!”

“Ừ.”

Chu Du nghe vậy thì gật gật đầu, sau đó không có phản ứng gì.

Bộ tướng Tạ Tinh không nhịn được mà hung hăng nện lên tường chắn mái, cao giọng nói: “Xem ra đại quân Tây Lương không có chút phòng bị nào cả. Ha ha, trận thao thiên hồng thủy đột nhiên ập tới này khẳng định sẽ chìm chết một nửa lớn mấy chục vạn con lợn Tây Lương này. Nửa nhỏ sẽ do thủy quân của Lữ đô đốc xử lý. Ha ha, khi ở trên mặt nước, bọn lợn Tây Lương này căn bản không kham nổi một kích, trận chiến này quân ta thắng chắc rồi!”

“Đúng vậy!” Bộ tướng Chu Nhiên cũng phụ họa nói: “Không hổ là đại đô đốc, chỉ nhắc tay một cái là tiêu diệt được mấy chục vạn đại quân của Mã đồ tể rồi, ha ha.”

Sắc mặt Chu Du đột nhiên biến thành cực kỳ khó coi, quay người bỏ đi.

Cho tới khi thân ảnh của Chu Du biến mất ở trong dịch lâu, Chu Nhiên, Tạ Tinh mới hốt hải lo sợ nói: “Đại đô đốc bị sao vậy? Mặt tướng nói gì sai à?”

“Đại đô đốc đương nhiên là tức giận rồi!” Lữ Mông bực mình hừ một tiếng, lên tiếng: “Các người cao hứng lắm à? Có gì mà cao hứng như vậy? Cái này đáng để cao hứng lắm ư? Cho dù tiêu diệt được toàn bộ mấy chục vạn đại quân Tây Lương thì sao chứ? Lãnh thổ dưới tay Mã đồ tể rộng bao la bát ngát, nhân khẩu đông đúc. Qua mấy năm nữa là lại một lần có được mấy chục vạn đại quân thôi!”

“Ngoài ra, các người không biết sau khi trận hồng thủy này qua đi, cả Hoài Nam đều trở thành một vùng ngập nước sao? Các người có biết được có bao nhiêu bách tính vô tội sẽ phải chết trong trận đại nạn này không? Bách tính Hoài Nam còn may mắn sống sót sẽ nhìn chúng ta với ánh mắt như thế nào? Từ nay về sau, chúng ta muốn bước chân vào Giang Bắc, sẽ gặp phải sự phản kháng khó có thể tưởng tượng được, những điều này các người có biết không hả?”

“Vậy thì sao chứ?” Tạ Tinh không đồng ý, phản bác: “Đánh trận mà, lúc nào chả có người chết, để bách tính đi chết chả phải là tốt hơn để các tướng sĩ đi chết sao? Hơn nữa những bách tính tay không tấc sắt này thì liệu có thể làm được chuyện gì chứ? Phản kháng thì sao nào? Không nghe lời thì cho một đao, mùa đông năm trước, không phải cũng dụng biện pháp này để di dời bọn họ từ Từ Châu tới Hoài Nam sao?”

Chu Nhiên cũng phụ họa: “Đúng vậy, dù bọn họ có mấy trăm vạn người thật đấy, nhưng chúng ta chỉ cần phái ra mấy ngàn người là có thể đuổi họ tới Hoài Nam như đuổi một bầy dê rồi.”

“Ài, mùa đông năm ngoái có thể dời mấy trăm vạn bách tính Từ Châu tới Hoài Nam dễ dàng như vậy chính là bởi vì thanh danh của chúa công tốt hơn Mã đồ tể. Nhưng sau Hoài Nam chi chiến lại sẽ biến thành khác hẳn rồi.” Lữ Mông nói tới đây thì dừng lại, lắc đầu thở dài: “Những chuyện này có nói thì các người cũng chẳng hiểu được đâu. Thôi ai nấy đi chuẩn bị đi, sau khi trời sáng còn có một trường ác chiến đang chờ đợi chúng ta đó!”

441. Chương 346: Bại Tẩu Giang Đông

Buổi đêm, quận Hoài Nam.

Trăng sáng sao thưa, gió đêm hiu hiu, trong một thôn lạc nào đó ở nam hiệu Thọ Xuân đang vô cùng yên tĩnh, các bách tính sớm đã tiến vào mộng tưởng trầm trầm. Đột nhiên, ở phía tây bắc truyền tới tiếng rầm rầm mơ hồ. Mấy chục con chó săn trong thôn cũng bị tiếng ầm này làm cho tỉnh lại, sợ hãi từ trong chuồng lao ra, hướng tới phía tây bắc mà sủa ầm ĩ. Đám động vật lợn, bò, dê mà các thôn dân nuôi dưỡng cũng bắt đầu trở nên bất an.

Cả thôn xóm trong nháy mắt đã trở nên sôi sục.

Đối với bách tính sinh ra và lớn lên ở hai bờ Hoàng Hà thì thanh âm này đã quen đến nỗi không thể quen hơn được nữa. Hồng thủy, có hồng thủy rồi!

Các thôn dân dùng tốc độ nhanh nhất để mặc quần áo lên người, đốt đuốc, công hai tử, đỡ người già, có một thổ tài chủ tiếc một con lợn nuôi trong nhà, dứt khoát công nó lên lưng rồi chạy. Trong lúc này, không gian xen lẫn tiếng trẻ con gọi cha ới mẹ, tiếng cha mẹ gọi con, còn có thể chó sủa cùng với tiếng kêu của gà, vịt, bò, dê. Trong không khí tràn ngập sự tuyệt vọng và sự hoảng sợ vô tận, giống như là ngày tận thế đã giáng xuống rồi.

Thế nhưng, không đợi các thôn dân chạy ra xa, hồng thủy cuộn trào mãnh liệt đã ập tới rồi.

“Rầm...”

Một con sóng đánh tới, khiến cho hơn chục căn nhà dễ dàng bị lập úp trên mặt đất. Một người mẹ trẻ tuổi trong lòng còn bế một đứa nhỏ chưa đầy tháng vùng vẫy từ trong nhà vừa lao ra thì bị hồng thủy hất ngã. Trong trận hồng thủy cuộn trào, từng cái cột gỗ gãy lìa giống như những thanh kiếm gỗ sắc bén, đâm về phía đôi mẹ con này. Người mẹ trẻ tuổi lật người lại theo bản năng, lưng hướng về cột gỗ sắc bén, bảo vệ cho đứa con sinh trong lòng.

“Mẹ nó ơi, cẩn thận!”

Trong một tiếng hét thê lương, một tráng hán trẻ tuổi vội vàng chạy tới, gạt cột gỗ trầm trọng ấy ra. Đúng vào lúc này lại có một con sóng lớn nữa ập tới, hất tung hán tử lên, đầu của hán tử đập mạnh vào một khối đá, trong nháy mắt máu tuôn như suối.

“Cha nó ơi!”

Nữ nhân trẻ tuổi ngẩng mặt lên phát ra một tiếng hô thảm như xé ruột xé gan, quay người lại nhào lên người hán tử trẻ tuổi.

Lại một con sóng nữa ập tới, hất cho nữ nhân tử tuổi và đứa trẻ trong lòng nhào ngã lộn lên đất, rồi lập tức bị nước đục cuồn cuộn vô tình nhấn chìm. Cách đó không xa, hai con lợn đang vùng vẫy, gào thét trong thao thiên trọc lăng... Ở xa hơn, một dãy lều lán bị hồng thủy cuộn trào hất đổ, nhấn chìm, không ngừng có thôn dân bị chìm ngập trong hồng thủy. Trước thiên uy của đại tự nhiên, lực lượng của cá nhân nhỏ bé không đáng kể như vậy đó.

Nhưng đây không phải là thiên tai mà rõ ràng là nhân họa.

...

Dưới bóng đêm, Chu Du dưới sự hộ vệ của mấy chục thân binh đi lên đầu thành Thọ Xuân. Mượn ánh trăng mờ mờ để nhìn, chỉ thấy bên ngoài thành Thọ Xuân đã trở thành biển lớn mênh mông. Thành Thọ Xuân nho nhỏ giống như một tòa cô đảo trong biển lớn, tùy thời đều có thể đắm chìm.

Tường thành kiên cố của thành Thọ Xuân đã ngăn được hồng thủy, hơn năm vạn đại quân Đông Ngô trốn trong thành bình yên vô sự, nhưng mấy vạn bách tính Thọ Xuân do quân Ngô cường hành đuổi ra ngoài thành cùng với mấy chục vạn thôn dân ở trong vòng năm chục dặm quanh Thọ Xuân thì đã gặp phải tai họa ngập đầu trong hồng thủy. Trận hồng thủy này sẽ còn tiếp tục lan rộng, cuối cùng sẽ nhấn chìm một nửa lớn quận Hoài Nam.

Sau cùng, hơn bốn trăm vạn bách tính sống ở quận Hoài Nam sẽ rơi vào tuyệt cảnh không có cơm ăn áo mặc, mà người khởi xướng tất cả những việc này chính là Chu Du!

Đột nhiên, từng khuôn mặt với muôn trạng sợ hãi xuất hiện ở trước mặt Chu Du. Chu Du giống như nhìn thấy mấy vạn người ngộ nạn bụng trương phình, mặt trắng bệch đang từ bốn phương tám hướng vây về phía hắn. Ai ai cũng giang tay ra, mặt tròn tròn không chớp, hướng tới hắn mà hò hét đến khản cả giọng: “Trả mạng cho ta, trả mạng cho ta...”

“Không...”

Chu Du gào lên một tiếng, từ trong mộng tỉnh lại.

Thân binh canh giữ ở ngoài trưởng vội vàng vén rèm bước vào, dưới ánh lửa yếu ớt, chỉ thấy Chu Du cả đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch. Đại đô đốc của ba quân Đông Ngô luôn luôn trấn định, trầm tư, dù Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc lúc này lại lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

“Đại đô đốc, ngài sao vậy?”

“Phù...” Chu Du thở dài một hơi, cả người xụi lơ, nói: “Thì ra chỉ là một giấc mộng...”

“Rầm...”

Chu Du vừa dứt lời, ngoài trưởng đột nhiên vang lên tiếng động lớn, tựa hồ như ngay cả mặt đất ở dưới chân cũng nhẹ nhàng run rẩy. Sắc mặt của Chu Du trong khoảnh khắc biến thành càng lúc càng trắng bệch. Đội trưởng thân binh đứng trong trưởng cũng biến sắc, trầm giọng nói: “Đại đô đốc, tiểu nhân ra ngoài xem một chút, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì rồi?”

...

Năm mươi dặm về phía bắc thành Thọ Xuân. Trên một ngọn núi vô danh nào đó.

Nhờ vào ánh trăng mờ mờ, nhìn sóng đục ngập trời từ dưới chân núi ập tới, Mã Dục ngẩng mặt lên trời thở dài, trên mặt không khỏi hiện lên mấy phần căm hận, mấy phần thương tiếc, lại có cả mấy phần tự trách.

Thân ảnh của Giả Hủ lặng lẽ xuất hiện ở phía sau Mã Dục.

Trên thế giới này, không có một ai khác có thể thể hội được tâm tình của Mã Dục vào lúc này hơn Giả Hủ. Mã Dục cảm hận Chu Du tâm ngoan thủ lạt, lại thương xót cho mấy trăm vạn bách tính vô tội ở Hoài Nam. Đồng thời cũng tự trách nếu như không khởi binh nam hạ, có lẽ sẽ không mang đến một trường hạn kiếp này cho bách tính Hoài Nam.

Đối với sĩ tộc và man di không phục vương hóa của Đại Hán mà nói thì Mã Dục quả thật là một tên đồ tể.

Nhưng đối với bách tính Đại Hán mà nói, đồ tể chân chính không phải là Mã Dục, trước giờ đều không phải.

Đồ tể chân chính chính là bọn quân phiệt cát cứ tự cho mình là siêu phàm như Tôn Quyền, Tào Tháo, Viên Thiệu, Viên Thuật, Lã Bố. Những kẻ đầy dã tâm này trước giờ không đặt sự sống chết của bách tính vào trong lòng. Chỉ có Mã Dục, tên phản nghịch bị thiên hạ sĩ tộc dùng ngòi bút làm vũ khí này, tên đồ tể chuyên tàn sát ngoại tộc trước giờ chưa từng chùn tay này mới thực sự chân chính coi trọng sinh tử của bách tính Đại Hán. T

“Chúa công, đây không phải là cái sai của ngài.” Giả Hủ khuyên bảo: “Đây đều là do thằng nhãi Chu Du mất trí làm ra, không có bất kỳ quan hệ gì tới chúa công cả.”

“Ài.” Mã Dục lắc lắc đầu, buồn bã thở dài: “Cô đã đánh giá thấp sự âm hiểm và xảo trá của Chu Du rồi, ngàn vạn lần không ngờ rằng tên gia hỏa này để hủy diệt mấy chục vạn đại quân của cô, không ngờ lại thực sự lựa chọn cách ngọc nát đá tan, khiến mấy trăm vạn bách tính phải chịu đại họa. Cô sớm phải nghĩ tới điều này mới đúng...”

“Nếu nói vậy, đây chính là sai lầm của Hủ.” Giả Hủ thấy Mã Dục cứ tự trách mãi, liền đẩy sai lầm lên chính bản thân mình: “Hủ thân là quân sư, nhưng lại không làm hết được chức trách của quân sư, không thể thấy rõ tiên cơ, hỏa giải trường hạn kiếp này thành vô hình, thực sự là tội không thể tha!”

Thấy Giả Hủ như vậy, trên mặt Mã Dục không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, quay đầu lại vỗ vai Giả Hủ, mỉm cười nói: “Văn Hòa à, người không cần phải cướp phần trách nhiệm với cô đâu. Hạn kiếp đã phát sinh rồi, có truy cứu trách nhiệm thì cũng đã muộn. Hiện tại phải mau chóng nghĩ biện pháp để chấn tai. Người chết đuối thì phải kịp thời mang chôn, người bị thương thì phải kịp thời cứu chữa. Đặc biệt là trẻ con.”

“Chấn tai tất nhiên là quan trọng, có điều phải nghĩ biện pháp đánh lui thủy quân Đông Ngô đã.” Giả Hủ lo lắng trùng trùng nói: “Nếu thủy quân Đông Ngô một mực ở lại Hoài Nam quấy rối, công tác chấn tai của quân ta sẽ rất khó mà khai triển được. Hơn nữa, Hủ rất lo lắng trong liên hoàn kế này của Chu Du còn có một khâu tối hậu, cũng là một khâu độc ác nhất!”

“Một khâu tối hậu?” Mã Dục trầm giọng nói: “Là khâu gì?”

Giả Hủ nói: “Chu Du rất có khả năng sẽ ra lệnh cho thủy quân Đông Ngô ra sức quấy rối quân ta, khiến quân ta không thể cứu chữa kịp thời cho bách tính. Một khi như vậy, mấy trăm vạn dân của Hoài Nam sẽ vì đói rét mà bị thương vong lớn. Mà qua mấy tháng nữa thời tiết sẽ vào giữa hè. Tới lúc đó lượng lớn thi thể sẽ dễ dàng dục phát ôn dịch. Ôn dịch một khi bạo phát, sẽ lan tới Hoài Nam, Từ Châu, Trung Nguyên, thậm chí là các nơi như Quan Trung, Hà Bắc mà chúa công cai trị. Hậu quả quá khó mà tưởng tượng được!”

“Không xong rồi!” Mã Dục giật nảy mình, thất thanh thốt lên: “Vậy nên làm thế nào đây?”

“Nếu Chu Du thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt, làm ra độc kế tuyệt hậu tàn ác vô nhân đạo như vậy thì chỉ có thể để mấy chục vạn đại quân của Cao Thuận tướng quân lui về dĩ bắc Hoài Hà trước, sau đó dựa vào Hoài Hà mà thủ, cố gắng bảo toàn cho bách tính ở dĩ bắc Hoài Hà. Sau đó lệnh cho Cẩm Phàm thủy quân phong tỏa Hoài Hà. Cho dù là một con chuột cũng không cho phép qua sông! Còn bách tính ở dĩ nam Hoài Hà thì...”

Giả Hủ nói tới đây thì dừng lại, trong mắt lóe lên một tia bất lực khó mà nói ra được, thở dài: “Thì chỉ có thể để bọn họ tự sinh tự diệt thôi.”

“Không!” Mã Dục kiên quyết nói: “Như vậy không được, tuyệt không được! Cô tuyệt không thể trở mặt nhìn mấy trăm vạn dân ở dĩ nam Hoài Hà không chết trong hồng thủy thì cũng chết vì đói được, tuyệt

đôi không thể!”

“Ài.” Giả Hủ thở dài một tiếng, buồn bã nói: “Chỉ mong là Hủ quá lo xa.”

...

Trời cuối cùng cũng sáng rồi.

Một đêm dài và gian nan nhất cuối cùng cũng qua đi. Khi những người còn sống sót đang đứng trên nóc nhà, trèo trên ngọn cây, bám vào chấu gỗ mà bơi trên mặt nước đôi mắt nhìn xung quanh thì chỉ thấy một mảng đại dương mênh mông, hồng thủy đục ngăm đã triệt để nhấn chìm gia viên của bọn họ. Bọn họ mất đi hoa màu, mất đi súc vật, mất đi nhà cửa, thậm chí mất đi cả thân nhân!”

Đúng vào lúc các nạn dân đang cảm thấy tuyệt vọng thì trong tia nắng ban mai mỏng manh ở phía đông đột nhiên xuất hiện một đội chiến thuyền.

Lữ Mông án kiếm đứng trên đầu thuyền. Gió sớm lạnh buốt thổi áo choàng ở sau người hất bay phấp phới. Ở đằng sau Lữ Mông, trên cột buồm chủ có một chiếc cờ lớn đang đón gió phấp phật, bên trên cờ viết một chữ “Ngô” to như cái đầu!”

“Cứu mạng!”

“Cứu ta với...”

“Ông trời ơi, cầu xin ngài, cứu ta lên thuyền đi...”

Tiếng gào của nạn dân rất chói tai, tướng sĩ thủy quân đứng trên boong thuyền nhao nhao quay đầu lại nhìn Lữ Mông. Trong mắt Lữ Mông thoáng hiện một tia đau đớn không dễ phát giác, làm như không thấy ánh mắt chờ mong của các tướng sĩ, lạnh lùng quát: “Truyền lệnh các thuyền tiến về phía trước hết tốc lực, không cho phép cứu người. Ai trái lệnh... chém!”

“Ài!” Từ Tịnh đứng ở phía sau Lữ Mông khẽ thở dài một tiếng, quay người lại quát truyền lệnh binh ở phía sau: “Còn không mau đi đi!”

Truyền lệnh binh không dám chậm trễ, nhanh chóng bò lên cột thuyền chủ, ra sức múa cờ lệnh hình tam giác màu đỏ ở trên không hai cái, những chiến thuyền khác nhận được quân lệnh của Lữ Mông, không còn do dự nữa, ra sức chèo, rẽ sóng tiến nhanh về phía trước. Sau khi chiến thuyền qua đi, chỉ lưu lại mặt nước đục ngầu hỗn độn và nạn dân đang giãy chết.

Thuyền đội của thủy quân Đông Ngô nhanh chóng tiến về phía trước, không tới nửa tiếng liền chạy tới nơi đại quân Tây Lương đóng trại.

Đôi mắt lên nhìn, hồng thủy sâu hơn hai trượng đã hoàn toàn bao phủ cả đại doanh của quân Lương. Trên mặt nước là hàng rào gậy lĩa và những mảnh nhỏ của trướng bông da trâu trôi bồng bênh. Có điều lại không phát hiện ra bất kỳ một cỗ thi thể của binh sĩ quân Lương nào, cũng không có thi hài của một thớt chiến mã Tây lương nào. Lữ Mông vốn cho rằng mặt nước sẽ trôi đầy thi thể của tướng sĩ quân Lương và chiến mã Tây Lương, nhưng trên thực tế hoàn toàn lại không phải như vậy. Điều này có chút nằm ngoài dự đoán của Lữ Mông.

“Đồ đồc, đây là chuyện gì vậy?” Từ Thịnh nhìn mặt nước đục ngầu với vẻ không dám tin, nói với Lữ Mông: “Trên mặt nước không ngờ lại không tìm thấy một cỗ thi thể nào của đám sói đất quân Lương cả?”

Lữ Mông nhíu chặt mày, chuyện khiến người ta lo lắng nhất vẫn phát sinh.

Xem ra, đại quân Tây Lương tựa hồ như sớm đã có phòng bị, trận hồng thủy này không thể mang đến tai họa ngập đầu cho mấy chục vạn đại quân của Mã đồ tể rồi.

“Đồ đồc!” Tiểu giáo quân Ngô trèo trên cột buồm đột nhiên rống lên một tiếng: “Phía trước mười dặm có mấy tòa cô đảo, trên đảo hình như có quân Lương đang hoạt động!”

“Hả?” Lữ Mông sắc mặt trầm xuống, quát: “Truyền lệnh cho Chu Nhiên dẫn tả quân ghép đội hình chiến đấu!”

Tiểu giáo của quân Ngô ở trên cột buồm vôi vàng giờ lệnh kỳ tam giác lên, ra sức múa hai cái về phía trước bên trái. Ở phía trước bên trái cách đó không xa, Chu Nhiên đang đứng trên đầu chiến thuyền keng keng rút bảo kiếm ra, cao giọng quát: “Toàn quân tướng sĩ nghe lệnh, xếp đội hình chiến đấu... giết!”

Cơ hồ là đồng thời vào lúc Lữ Mông suất lĩnh hai vạn thủy quân chủ lực đi tới địa doanh của quân Lương ở thành bắc, một vạn thủy quân Đông Ngô do Chu Thái suất lĩnh cũng vừa hay giết tới đại doanh của Cao Thuận ở thành nam. Phóng mắt nhìn, trên mặt nước quả thật có rất nhiều thi thể người và súc vật đang trôi bồng bềnh. Nhưng phần lớn những thi thể này đều là thi thể của bách tính ngộ nạn ở các thôn lạc gần đó trôi tới. Trong đây không hề phát hiện thi thể của quân sĩ Tây Lương.

Khi Chu Thái đang kinh ngạc không thôi thì tiểu giáo quân ở trên cột buồm đột nhiên gào lên: “Tướng quân, ở phía sau bên trái phát hiện đại quân Tây Lương!”

“Đại quân Tây Lương ư? Không thể nào!”

Chu Thái thốt lên, vết đao trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn rất đáng sợ, đột ngột quay đầu lại. Quả nhiên nhìn thấy mấy trăm chiếc thuyền nhẹ cỡ nhỏ từ trong tia nắng ban mai nhàn nhạt xông ra, xếp trường xà trận hình chữ nhất đang xông lên. Trên chiếc thuyền đầu tiên là một đại hán ngang tàng đang đứng, đại hán này thân cao tám thước, mặc áo mỏng, da thịt lộ ra ngoài có màu đồng chói mắt, đi chân trần tùy tiện đứng trên đầu thuyền. Cả người không chút động đậy giống như là rễ cây, vừa nhìn đã biết chính là luyện gia tử nhiều năm sinh hoạt trên nước.

“Tướng quân.” Chợt có tiểu giáo tinh mắt thốt lên: “Là Cẩm Phàm tặc!”

“Cẩm Phàm tặc! Cam Ninh?” Chu Thái rung mình, lập tức có một tia sát cơ nóng rực bùng lên trong mắt, hung hăng nắm chặt khảm đao nặng trĩu ở trong tay rồi chém ngang hai cái, gào lên như một con thú: “Cam Ninh, lão tử đợi ngươi lâu rồi, hôm nay coi như là để lão tử đây gặp được rồi. Sau ngày hôm nay, trên thế gian này không còn Cẩm Phàm tặc nữa. Ha ha!”

“Giết!” Chu Thái vung khảm đao trong tay về phía trước, ra sức gào lớn: “Giết giết...”

“Tướng quân...” Phó tướng Đinh Phong rụt rè nhắc nhở. “Cẩm Phàm tặc của Cam Ninh chỉ có mấy trăm người, cũng chỉ có mấy trăm thuyền nhẹ, ở trước mặt môn trùng đầu hạm của quân ta căn bản là không kham nổi một kích, tùy tiện đụng một cái là đắm thôi! Tướng quân hay là mau mau suất lĩnh thủy quân chủ lực tìm đại quân Tây Lương của Cao Thuận đi. Mấy trăm Cẩm Phàm giao cho mặt tướng là được rồi.”

“Giao cái gì mà giao!” Chu Thái quay đầu lại trừng mắt lườm Đinh Phong, quát: “Trước tiên diệt mấy trăm Cẩm Phàm tặc của Cam Ninh rồi truy sát đại quân Tây Lương của Cao Thuận cũng không muộn. Dầu sao thì hiện tại cả Hoài Nam đều là vùng ngập nước rồi, mười vạn đại quân của Cao Thuận chạy lên trời được chắc? Truyền lệnh toàn quân, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất, tiến lên...”

Ngoài mấy trăm bước.

Mắt thấy thủy quân Đông Ngô triển khai thế trận hùng hổ xông tới, trên mặt Cam Ninh không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh, trầm giọng quát: “Truyền lệnh, quay thuyền lại rồi dùng tốc độ cao nhất rút lui!”

Sau tiếng hạ lệnh của Cam Ninh, hơn trăm chiếc thuyền nhẹ cỡ nhỏ nhao nhao quay đầu thuyền lại, bắt đầu rút lui.

Chu Thái đứng ở đầu thuyền thấy vậy, không khỏi ha ha cười lớn: “Tên quỷ nhát gan Cam Ninh này muốn chạy ư? Không có cửa đâu! Truyền lệnh toàn quân, tăng tốc toàn lực truy kích, ha ha ha...”

...

Thọ Xuân.

Tường thành kiên cố tuy cản được hồng thủy mãnh liệt, nhưng bốn cửa thành lại không thể ngăn được hồng thủy thấm vào. Tới khi trời sáng, nước đọng trong thành đã sâu tới mấy thước, hơn hai vạn bộ binh Đông Ngô ở trong thành Thọ Xuân bị bức phải rút lên thuyền. Một con thuyền năm tầng cỡ siêu lớn chậm rãi lái ra khỏi thành Thọ Xuân. Trên boong thuyền tầng cao nhất. Tôn Quyền dưới sự vây quanh của bọn Chu Du, Từ Thứ, Trương Chiêu, Trương Hoành đứng ở sau mái tường chắn.

Sắc mặt của Chu Du vẫn có chút trắng bệch. Mà sắc mặt của Tôn Quyền thì lộ ra vẻ âm tình bất định.

Không khí trên boong thuyền có chút nặng nề, chỉ có gió sớm thổi tinh kỳ kêu phàn phật.

Trương Hoàn hốt nhiên nói với Chu Du: “Đại đô đốc, trận hồng thủy này ập xuống, cả Hoài Nam đều thành vùng ngập nước, quân ta không tiếc bỏ cả thành Hoài Nam để làm ra hành động ngọc nát đá tan này, đại quân Tây Lương bị diệt chắc là không có vấn đề gì chứ?”

Trừ Từ Thứ, Tôn Quyền ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều chiếu lên người Chu Du.

Chu Du im lặng không trả lời.

Chu Du tất nhiên cũng hi vọng mấy chục vạn đại quân Tây Lương của Mã đề tử sẽ bị tiêu diệt toàn bộ trong trận hồng thủy này, nhưng lý trí nói cho hắn biết rằng. Kết quả cuối cùng e rằng rất khó khiến người ta hài lòng. Hơn nữa, Chu Du làm ra hành động ngọc nát đá tan này, mục đích chủ yếu của hắn chỉ là để làm trì trệ và hóa giải quân Lương nam hạ, đảm bảo cho chủ lực của quân Ngô có thể từ đường thủy an toàn lui về Giang Đông.

Nhấn chìm Hoài Nam là ngọc nát đá tan, càng là uống nước chống khát.

Trận hồng thủy này tuy có thể ngăn cản quân Lương nam hạ trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng cũng dập tắt ngọn lửa bắc phạt của quân Ngô. Quân Ngô cũng dừng hồng bước được vào Giang Bắc. Kết quả tốt nhất của Tôn Ngô cũng chỉ có thể là dựa vào Trường Giang hiểm yếu mà cầu tự bảo vệ mình. Đây đương nhiên không tính là kết quả tốt gì, càng không phải là điều mà Chu Du hi vọng nhìn thấy, nhưng hắn đã không còn có lựa chọn nào khác.

Xả nước nhấn chìm Hoài Nam, ít nhất có thể đảm bảo rằng quân Lương trong vòng mười năm không thể thảo phạt Giang Đông.

Nhưng nếu không xả ra trận hồng thủy này, có lẽ không quá ba năm, Mã đề tử sẽ có thể nhờ nhân lực của hai quận Lư Giang, Hoài Nam (Giang Hoài là nơi có trai tráng thông thạo thủy tình nhất), cùng với vật lực, tài lực hùng hậu của hai mươi châu mà tạo ra một nhánh thủy quân khổng lồ.

Với sự hiểu biết của Chu Du đối với Mã đề tử, hắn tin rằng sự to lớn của nhánh thủy quân này sẽ vượt qua bất kỳ sức tưởng tượng của một người nào.

Cho dù nhánh Tây Lương thủy quân này không bằng thủy quân Đông Ngô tinh nhuệ, không năng chinh chiến như thủy quân Đông Ngô, nhưng kiến nhiều thì có thể cắn chết voi. Mà cho dù là nhánh thủy quân Tây Lương khổng lồ này không thể đánh bại thủy quân Đông Ngô thì việc hộ tống mấy chục vạn Tây Lương thiết giáp vượt qua Trường Giang thì cũng thừa sức. Một khi mấy chục vạn Tây Lương thiết giáp vượt qua Trường Giang, quân Ngô lấy cái gì mà cản chúng đây?

“Báo...”

Chu Du đang nhìn nước đục mênh mông đến xuất thần thì đột nhiên có bộ tướng từ trên cầu thang chạy lên boong thuyền, quỳ xuống đất nói với Tôn Quyền: “Chúa công, Lữ Mông tướng quân cấp báo!”

Chu Du chợt dạ, tay phải đang dựa lên tường chắn đột nhiên nắm chặt lại.

Tôn Quyền không nhận được mà liếc qua Chu Du, sau đó không quay đầu lại quát: “Nói đi!”

Bộ tướng hổn hển nói: “Quân Lương ở thành bắc sớm đã có chuẩn bị, hai mươi vạn kỵ bộ đại quân đều đã chuyển tới nơi cao từ trước, hầu như không phải chịu một chút tổn thất nào!”

Bộ tướng vừa dứt lời, văn quan võ tướng trên boong thuyền đồng loạt biến sắc, sắc mặt của Tôn Quyền cũng biến thành cực kỳ khó coi.

Đúng vào lúc này, lại có bộ tướng hốt hải chạy lên boong thuyền, quỳ xuống đất nói: “Chúa công, Chu Thái tướng quân cấp báo!”

Tôn Quyền vỗ lên tường chắn, giận dữ bảo: “Nói đi!”

Bộ tướng lo sợ nói: “Chu Thái tướng quân trúng gian kế của quân Lương, khi truy đuổi Cẩm Phàm tặc tới một hợp cốc gặp phải phục kích, hơn ba mươi chiếc mông trùng, hơn bốn mươi đầu hạm bị thiêu hủy, hơn

một trăm chiếc thuyền nhẹ bị Cẩm Phàm tặc nhân lúc loạn mà cướp thuyền. Tướng sĩ thủy quân thương vong hơn ba ngàn người, trong đó chết trận hơn tám trăm người.

“Hả?”

“Cái gì?”

“Sao lại có thể như vậy được?”

Văn quan võ tướng ở trên boong thuyền trở nên náo động, rõ ràng là không có ai ngờ tới dạng kết quả này.

Vốn cho rằng sau khi hồng thủy qua đi, thủy quân Đông Ngô có thể không tổn chút sức nào mà chém tận giết tuyệt tàn binh Tây Lương đang ở trong cảnh cử tử nhất sinh, nhưng ngàn vạn lần không ngờ rằng lại bị quân Lương giết cho trở tay không kịp. Đúng là thịt dê không thành lại còn dính phải xui xẻo.

Sắc mặt của Chu Du trong thoáng chốc đã biến thành càng lúc càng khó coi, một nỗi uất ức khiến người ta không thể hít thở nổi đột nhiên từ trong ngực xộc lên. Chu Du đột nhiên há to miệng, phun ra một bùm máu, lập tức hai mắt tối xầm rồi ngã ngửa ra sau. Tôn Quyền ở gần trong gang tấc, nhưng lại trơ mắt nhìn Chu Du ngã xuống đất chứ không giơ tay ra đỡ, trong ánh mắt đang nhìn Chu Du lại lộ ra vẻ lạnh lùng đến khiếp người.

“Đại đô đốc?”

“Đại đô đốc?”

Đám hân tướng Đông Ngô Thái Sử Từ, Tổ Lang, Hạ Tề, Toàn Tông vội vàng lao lên cứu Chu Du. Tôn Quyền lúc này mới nghiêm giọng quát: “Tôn Khuông, Tôn Du. Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đỡ đại đô đốc tới phòng của cô. Tôn Giảo, mau tìm lang trung tùy quân tới đây, nói với lang trung nhất định phải dùng được liệu tốt nhất. Mau lên!”

...

Buổi đêm.

Chu Du từ trong hôn mê từ từ tỉnh lại, chỉ thấy Tôn Quyền, Từ Thứ mặt đầy vẻ lo lắng trông chừng ở cạnh giường. Thấy Chu Du tỉnh lại, Tôn Quyền không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, hỏi thăm với vẻ quan tâm: “Công Cẩn, cảm thấy đỡ hơn chưa?”

“Không sao cả, chỉ chẳng qua là vì vết thương cũ thôi, xin chúa công đừng lo lắng.”

Chu Du dứt lời, khi đang muốn đứng dậy hành lễ thì bị Tôn Quyền nhẹ nhàng ấn xuống giường, khuyên bảo: “Công Cẩn ngàn vạn lần đừng loạn động, cứ nằm trên giường nói chuyện đi.”

Trên mặt Chu Du lộ ra một nụ cười khổ, cũng không miễn cưỡng nữa, thuận thế nằm lại xuống giường.

“Ài.” Tôn Quyền đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “Công Cẩn, quân Lương sớm đã có chuẩn bị, hồng thủy tràn ngập cũng sẽ rút trong vòng hai ngày nữa. Quân ta căn bản không có cơ hội để tấn công. Hiện tại thủy quân của Lữ Mông, Chu Thái đều đã quay về rồi, toàn quân đang trên đường lui về Giang Đông. Cô ngàn vạn lần không ngờ rằng, Hoài Nam chi chiến lại có kết cục như vậy.”

Nói tới đây thì dừng lại, Tôn Quyền đột nhiên cúi đầu nhìn Chu Du, hỏi: “Công Cẩn, Hoài Nam chi chiến thực sự kết thúc như vậy sao?”

Chu Du nghiêng đầu nhìn hắn, buồn bã nói: “Du vô năng, khiến chúa công phải thất vọng.”

“Không, cô biết Công Cẩn đã tận lực rồi.” Trong mắt Tôn Quyền đột nhiên lóe lên vẻ buồn bã, trầm giọng nói: “Trận chiến này bại thực ra là bởi vì thực lực của quân ta không đủ, có điều thắng thua chính là chuyện thường của binh gia. Quân ta thua Hoài Nam chi chiến, chưa chắc sẽ tiếp tục thua mãi. Công Cẩn ngàn vạn lần đừng tự trách mình.”

Chu Du nói: “Đa tạ chúa công khoan hồng độ lượng.”

“Cố gắng đường thương đi.” Tôn Quyền mỉm cười với Chu Du, cao giọng nói: “Tới Giang Đông rồi, cô còn phải dựa vào Công Cảnh rất nhiều. Quân Ngô không thể không có đại đô đốc ba quân của họ được. Ha ha ha, thôi cô không làm phiền Công Cảnh nghỉ ngơi nữa.”

Nói xong, Tôn Quyền quay đầu rời đi.

442. Chương 347: Gia Cát Lượng Chế Tạo Trùng Xa

Từ Thử rón rén bước vào khoang thuyền, ôm quyền vái Tôn Quyền rồi nói: “Thứ tham kiến chúa công.”

Tôn Quyền nghe thấy vậy liền quay đầu lại, ánh mắt u buồn nhìn Từ Thử, im lặng không nói gì.

Từ Thử đột nhiên cảm thấy một tia xa lạ, Tôn Quyền tuổi mới gần nhũc quán (khoảng 20 tuổi) tựa hồ như trong vòng một đêm đã biến thành người khác. Với sự cơ trí và nhãn quang của Từ Thử, không ngờ lại không thể đoán ra được trong lòng Tôn Quyền đang nghĩ gì. Tôn Quyền hiện tại giống như một vị chư hầu thượng vị nhiều năm, nhất cử nhất động đều lộ ra vẻ cao thâm mịt mịt, lộ ra vẻ âm trầm khiến người ta phải sợ hãi.

Dưới cái nhìn quyền áp bách tính của Tôn Quyền, Từ Thử di dời ánh mắt theo bản năng.

Khóe miệng Tôn Quyền lộ ra một nụ cười lạnh, hỏi Từ Thử: “Nguyên Trực, Hoài Nam chi chiến đúng là kết thúc như vậy sao?”

Từ Thử cúi đầu đáp: “Chúa công, đại đô đốc nói thế nào?”

Tôn Quyền lạnh lùng nói: “Cô hiện tại đang hỏi người cơ mà!”

Từ Thử sau khi do dự một thoáng bèn căn nhắc nói: “Chúa công, Hoài Nam chi chiến kỳ thực vẫn chưa kết thúc.”

“Phù...” Tôn Quyền thở dài một hơi nhẹ nhõm, trong mắt thoáng hiện vẻ vui mừng, gật đầu nói: “Nguyên Trực, cô biết người sẽ nói thật. Người và đại đô đốc không thể không ngờ tới rằng quân Lương sẽ phá được kế nhấn chìm Hoài Nam của quân ta được. Quân ta không tiếc vứt bỏ cả vùng Hoài Nam màu mỡ, không tiếc hi sinh hơn bốn trăm vạn bách tính Hoài Nam, cô lại không tiếc của gánh chịu tiếng xấu ngàn đời, Đông Ngô chúng ta trả một cái giá thảm trọng như vậy, há lại không có được bất kỳ một thu hoạch nào?”

“Cô tin rằng, Hoài Nam chi chiến tuyệt sẽ không kết thúc như vậy, tuyệt không thể!” Tôn Quyền nói tới đây thì dừng lại, ngữ khí đột nhiên chuyển thành trầm thấp, lại nói tiếp: “Đại đô đốc không muốn tiếp tục cuộc chiến này, cô tin rằng khẳng định là có lý do của hắn. Nhưng cô lại biết rõ rằng, Nguyên Trực người... người thủy chung đứng ở phía cô! Nguyên Trực, người quả nhiên không khiến cô thất vọng.”

Từ Thử mồ hôi nhễ nhại, quỳ xuống nói: “Chúa công minh giám.”

“Được rồi, đứng dậy đi.” Tôn Quyền không đi lên đỡ Từ Thử, chỉ hờ hững nói: “Hiện tại người hãy nói cho cô biết, Hoài Nam chi chiến này rốt cuộc nên tiếp tục như thế nào?”

Từ Thử thầm thở dài một hơi, đứng dậy nói với Tôn Quyền: “Chúa công, tại hạ và đại đô đốc quả thật đã ngờ trước rằng kế nhấn chìm Hoài An này khó mà có được hiệu quả. Cũng đã nghĩ tới kế hoạch hành động tiếp theo. Có điều... kế này quá thương thiên hại lý, có thể nói là tàn ác vô nhân đạo. Đại đô đốc không muốn để trận chiến này tiếp tục nữa, kỳ thực cũng không phải là không có đạo lý.”

“Đủ rồi.” Tôn Quyền lạnh lùng nói: “Cô chỉ muốn biết, trận này nên tiếp tục như thế nào?”

Trên mặt Từ Thử hiện ra vẻ bất lực, đành đáp: “Dùng thủy quân triển khai tập kích quấy rối không ngừng nghỉ với Hoài Nam, cản trở kế hoạch chặn tai của đại quân Tây Lương, bức cho mấy trăm vạn dân Hoài Nam vì đói mà chết một lượng lớn. Mấy trăm vạn thì thể phơi thây nơi hoang dã. Dưới ánh nắng gay gắt của mùa hè oi bức, rất dễ bùng phát một trận đại ôn dịch xưa nay chưa từng có. Hơn nữa trận ôn dịch này sẽ theo tai dân di chuyển về hướng bắc mà lan tới Trung Nguyên, Từ châu, Ti châu, Hà Bắc. Thậm chí là

Quan Trung, Lương châu. Quân ta có thể không phí một binh một tốt mà khiến Mã đồ tể nguyên khí đại thương!”

“Không ngờ lại như vậy?” Tôn Quyền mắt lộ ra vẻ chấn kinh, nghiêm giọng nói: “Hiểu rồi, thì ra chính là ôn dịch! Đây không phải chính là độc kế mà vào Hàm Cốc quan chi chiến năm đó, Mã đồ tể đã dùng để đánh bại liên quân Quan Đông sao? Năm đó nếu không phải là Giả độc sĩ nghĩ ra độc kế ôn dịch này thì e rằng thế lực của Mã đồ tể sớm đã bị ba mươi sáu lộ liên quân Quan Đông nhổ tận gốc rồi. Mã đồ tể há có thể có được ngày hôm nay?”

Từ Thứ nói: “Chúa công, kế này đại thương thiên hòa, quả thực là không nên làm!”

“Cô trong lòng biết rõ mà.” Tôn Quyền không đưa ra ý kiến, bảo Từ Thứ: “Nguyên Trực, người lui trước đi.”

Từ Thứ còn muốn khuyên nữa, nhưng thấy sắc mặt âm trầm của Tôn Quyền, lời tới môi rồi lại đành nuốt ngược trở về, sau đó lặng lẽ chấp tay vái Tôn Quyền rồi quay người lui xuống. Đợi khi thân ảnh của Từ Thứ đi xa, Tôn Quyền mới thở dài một tiếng, quay đầu nhìn bầu trời đêm ảm đạm, lẩm bẫm một mình: “Chu Du à Chu Du, cô tin tưởng người như vậy mà người lại giấu diếm cô, thực sự là không nên như vậy đâu...”

...

Cách thành đông Vĩnh An mười dặm, trung quân của Tào Tháo.

Ngụy Duyên giục ngựa tới trước mặt Tào Tháo, cúi đầu ủ rũ nói: “Chúa công, phòng vệ của Vĩnh An rất nghiêm mật, mặt tướng căn bản là không thể trà trộn vào được.”

“Hả?” Tào Tháo quay đầu lại nhìn Gia Cát Lượng, nhú mày trầm giọng nói: “Không ngờ tên Trương Tú này lại cẩn thận như vậy, có Ngự Phúc phổ hiểm yếu chặn ở trước mặt, phòng vệ của thành Vĩnh An không ngờ lại vẫn nghiêm mật như thế? Ài, nếu như thái thú các quận dưới quyền Mã đồ tể ai ai cũng đều giống như Trương Tú, Trương Nhiệm, vậy cô cũng không cần phải tranh thiên hạ với hắn nữa làm gì nữa.”

Gia Cát Lượng vội vàng nói: “Chúa công không cần phải nổi giận làm gì, Lượng có một kế có thể hạ được Vĩnh An.”

Tào Tháo nói: “Kế gì vậy?”

Gia Cát Lượng nói: “Chúa công còn nhớ lời của tên hướng đạo không?”

Tào Tháo nói: “Lời gì?”

Gia Cát Lượng nói: “Trường thành thành Vĩnh An tuy cao nhưng không dày, hơn nữa lấy đất để xây tường, trong ngoài, hai bên đều không gia cố thêm đá, hơn nữa ngoài thành lại không có sông hồ thành vây quanh, quân ta có thể dễ dàng giết tới dưới tường thành, sau đó Lượng sẽ có cách để làm đổ tường thành Vĩnh An.”

Tào Tháo vội vàng nói: “Dùng trùng xa ư?”

Gia Cát Lượng nói: “Không cần trùng xa, kỳ thực chính là xe đẩy tay đơn gian do ván gỗ chế thành, dùng ván gỗ dày che phần đỉnh và hai bên, bên ngoài lại bọc thêm da trâu. Cường độ của nó đủ để ngăn cản sự va chạm của gỗ lẫn và lời thạch, lại có thể chống được lửa. Ở phần chóp cố định chùy đập sắc nhọn, hai bên đục lỗ. Đồng thời vào lúc chùy đập chàng kích tường thành thì trong lỗ sẽ phun ra nước làm ẩm tường thành, có thể khiến tường thành sụp đổ nhanh hơn.”

Tào Tháo nói: “Vây trùng xa tất nhiên sẽ rất nặng, chuyển động nó thế nào đây?”

Gia Cát Lượng nói: “Nhưng ở phần dưới của xe ta sẽ lắp đặt bánh xe, binh sĩ có thể ở trong xe mà lái về phía trước.”

Mắt Tào Tháo sáng lên, vui vẻ nói: “Đây đúng là một biện pháp tốt, nếu nói tới bánh xe thì trên mộc ngư lưu mã đã có sẵn rồi. Hay, Khổng Minh nhanh chóng đi đả tạo hai trăm cỗ trùng xa này, sau đó ngay đêm không ngừng chàng kích tường thành Vĩnh An!”

Gia Cát Lượng vui vẻ ôm quyền nói: “Lượng tuân lệnh.”

...

Ba ngày sau, đầu thành Vĩnh An.

Khi mấy chục chiếc “xe kỳ quái” nặng nề đang nhanh chóng áp sát tường thành trong tiếng lọc cọc chói tai, Trương Tú triệt để ngay ngốc.

Trương Tú vừa nghiêm lệnh cho binh sĩ không được khinh cử vọng động vừa hỏi Trương Tùng: “Trương đại nhân, đây là thứ quỷ quái gì vậy?”

Trương Tùng lắc đầu, trầm ngâm cả nửa ngày, sau cùng mới thốt ra được một câu: “Bản quan cũng chưa từng thấy bao giờ.”

“Rầm!”

Trương Tùng vừa dứt lời, đám “xe kỳ quái” này đã nặng nề đập lên tường thành. Mấy chục chiếc trùng xa trước sau đập lên tường thành, thanh thế này rất hải nhân, cơ hồ cả tường thành đều bắt đầu chấn động kịch liệt. Trương Tùng không kịp đề phòng suýt chút nữa thì ngã xuống đất, may mà Trương Tú nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy kịp. Trương Tùng ổn định lại thân hình, vội vàng đưa tay ra chỉnh lại mũ cao ở trên đầu, sau đó cười xấu hổ với Trương Tú.

“Đa tạ tướng quân.”

Trương Tú cười cười, từ trên dịch lâu thò đầu ra nhìn xuống dưới, chỉ thấy dưới chân tường thành đã bốc lên bụi mù.

Trong khói bụi mờ mịt, đám “xe kỳ quái” lại lọc cọc lùi ra mấy bước, sau đó lại lại hung hăng nện về phía tường thành. Cứ lặp đi lặp lại mấy lần, Trương Tú cuối cùng cũng nhìn ra được một số môn đạo.

“Hồng rồi!” Trương Tú nhón nhác thốt lên: “Quân Tào muốn đập đổ tường thành!”

“Cái gì! Đập đổ tường thành!” Trương Tùng ngạc nhiên nói: “Tào Tháo bị điên à? tường thành Vĩnh An tuy không phải quá dày, nhưng cũng phải dày tới hơn bốn trượng, chỉ mấy trăm cỗ trùng xa này e rằng còn không đập thủng được, muốn đập đổ thì không biết phải đến năm nào tháng nào? Tào Tháo chẳng lẽ vì bại trận nhiều quá mà điên rồi chứ?”

“Không đúng?” Trương Tú nghiêm giọng nói: “Đại nhân nhìn xem, mới có một lát mà tường thành đã bị đập đổ một khối lớn rồi. Chiều theo tốc độ này, e rằng không tới mười ngày, tường thành sẽ bị đập thủng, tới lúc đó quân Tào chẳng phải có thể xuyên qua tường mà vào sao?”

“Có chuyện này ư?” Trương Tùng giật nảy mình, vội vàng thò đầu ra từ trên dịch lâu, nói: “Để bản quan xem nào.”

Trương Tùng nhìn xuống, quả nhiên thấy dưới sự chà đạp không ngừng của mấy chục chiếc “xe kỳ quái” đó, đã lưu lại từng vết lõm rõ ràng ở trên tường thành. Hơn nữa trên vết lõm rõ ràng có dấu vết bị nước thấm ướt. Trương Tùng sợ hãi, thất thanh nói: “Tào Tháo giả hoạt quá, không ngờ trước tiên đã dùng nước làm ẩm tường thành, sau đó mới đập, quả nhiên là lợi hại.”

“Toàn quân nghe lệnh!” Trương Nhậm rút kiếm ra, giơ lên quá đỉnh đầu, quát: “Lăn đá và gỗ xuống, đập cho thứ quỷ quái đó nát như tương đi!”

Thủ quân Tây Lương ở trên tường thành rầm rầm vâng lệnh, nhao nhao giơ gỗ lăn, lôi thạch đã chuẩn bị từ rồi ném xuống đồng xe kỳ quái ở dưới tường thành, trong tiếng va chạm liên tục không ngừng, gỗ lăn lôi thạch rào rào như mưa nặng nề đập lên thân đồng xe kỳ quái đó. Lúc này, chuyện khiến Trương Tú, Trương Tùng và tất cả tướng sĩ quân Lương cảm thấy bất ngờ nhất đã phát sinh. Đám xe kỳ quái ở dưới tường thành không ngờ lại không có bất kỳ tổn thất nào.

“Con mẹ nó.” Phó tướng Trương Tiên gào lên: “Đồng đồ chơi quỷ quái này chắc chắn thật đó, gỗ lăn lôi thạch không ngờ lại không làm gì được chúng!”

“Đi mang hai con sư tử đá dựng ở trước phủ nha môn tới đây!” Trương Tú tức giận quát: “Bản tướng quân không tin là không đập nát được nó!”

Phó tướng Trương Tiên lĩnh mệnh rời đi, sau hai tiếng, Trương Tiên suất lĩnh mấy chục binh sĩ thân thể cường tráng dùng “kiệu lớn ba mươi hai người khiêng” chuyển hai con sư tử đá phải nặng tới ngàn cân lên

đầu thành. Trương Tú ra lệnh cho các binh sĩ đẩy một con lên tường chắn mái, nhắm tới một cỗ xe kỳ quái của quân Tào mà ném xuống. Chỉ nghe thấy rầm một tiếng, cỗ xe kỳ quái đó trong khoảnh khắc bị đập cho tan nát, xác xe cũng bị cắm sâu vào trong đất.

“Tốt!”

Tướng sĩ quân Lương ở trên tường thành rầm rầm khen hay.

Trong trận của quân Tào, Gia Cát Lượng nói với Tào Tháo: “Chúa công không cần phải lo lắng làm gì, sư tử đá nặng ngàn cân trong thành Vĩnh An liệu có được mấy con chứ?”

443. Chương 348: Xích Sắt Chặn Sông

“Có rồi!” Trương Tùng kích động nói: “Có đối sách rồi.”

Trương Tú vội vàng nói: “Đại nhân mau nói đi, đối sách gì vậy?”

Trương Tùng nói: “Tướng quân hãy hỏa tốc lệnh cho sĩ tốt sưu tập các vật dễ cháy như than củi, củi đốt, than đá, vỏ cây, rồi đem những đồ dễ cháy này từ đầu thành ném xuống, tưới thêm dầu hỏa để dẫn cháy. Sau đó lại từ trên đầu thành ném vải vụn đã được thấm ướt để tạo thành khói đặc. Hắc hắc, nếu cần thiết thì còn có thể từ trên đầu thành hắt phân lỏng xuống. Da trâu có thể phòng hỏa công, nhưng binh sĩ quân Tào trốn ở bên dưới xe lại không thể chịu nổi sức nóng do lửa lớn cháy không ngừng và khói mù mịt được, đúng không nào?”

“Biện pháp hay!” Trương Tú nghe vậy liền vui mừng nói: “Trương Tiên ở đâu?”

Phó tướng Trương Tiên vội vàng bước lên thưa: “Có mặt tướng.”

Trương Tú phát tay, quát: “Dẫn người đi sưu tập nhưng vật dễ cháy như than củi, củi đốt, than đá, vỏ cây, lại cố gắng thu thập một số vải vụn bỏ đi, thuận tiện bảo các bách tính ở trong phòng chọn mấy chục thùng phân lỏng nữa!”

“Cái gì? Phân lỏng?” Trương Tiên ngạc nhiên nói: “Cần phân lỏng làm gì?”

“Hỏi ít thôi.” Trương Tú nói: “Còn không mau đi đi.”

“Mặt tướng tuân lệnh.”

Trương Tiên rầm rầm ứng tiền, lĩnh mệnh rời đi.

Không tới hai tiếng sau, Trương Tiên suất lĩnh binh sĩ từ trong thành sưu tập một lượng lớn vật dẫn hỏa, cũng thu thập tất cả vải vóc đã rách nát không dùng được nữa của bách tính trong thành lại. Bách tính trong thành nghe nói Trương Tú muốn thu thập phân lỏng để thủ thành, liền xung phong gánh phân nước lên đầu thành. Rất nhanh trên đầu thành liền được xếp đầy từng thùng từng thùng phân lỏng, mùi hôi thối đậm đặc khiến người ta buồn nôn.

Trương Tú hạ lệnh một tiếng, một lượng lớn vật dẫn hỏa từ trên đầu thành được ném xuống, tiếp theo là từng nôi dầu hỏa cũng được trút xuống theo. Dưới tường thành rất nhanh liền hóa thành biển lửa. Da trâu bọc trên trùng xa tuy ngăn được lửa xâm nhập, nhưng binh sĩ quân Tào ở trong xe lại không thể chịu nổi nhiệt độ cao do lửa cháy, đặc biệt là một lượng lớn vải vóc ẩm ướt từ trên đầu thành ném xuống, dưới tường thành lập tức bốc lên khói mù đậm đặc.

Lại có thêm từng thùng từng thùng phân lỏng lại được ném xuống từ trên đầu thành, dưới tường thành cơ hồ trở thành một bãi phân nóng hầm hập. Khói độc nóng rực kèm với mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn chậm rãi tỏa ra trong không khí. Rất nhiều binh sĩ quân Tào ở trong xe ngạt thở mà chết. Những binh sĩ may mắn không bị ngạt thở mà chết khó khăn lắm mới bò được ra khỏi xe thì cũng bị thủ quân ở trên đầu thành bắn chết.

Rất nhanh, mấy chục chiếc trùng xa ở dưới tường thành triệt để không còn động tĩnh gì nữa.

Hậu trận quân Tào.

“Đáng ghét!” Tàng Bá chán nản vung quyền đầu, quát: “Đáng chết thật, không ngờ lại bị phá giải rồi?”

“Ha ha.” Gia Cát Lượng mỉm cười: “Tàng Bá tướng quân, hiện tại nếu nói quân Lương đã phá giải được kế trùng xa của quân ta thì hình như còn quá sớm đó. Chiến tranh mới chỉ vừa bắt đầu thôi. Quân ta chẳng qua chỉ tổn thất mấy trăm bộ tốt thôi mà. Mấy chục chiếc trùng xe vẫn hoàn toàn không bị tổn thất gì cả. Còn thủ quân ở trong thành Vĩnh An thì cơ hồ đã dùng hết vật dẫn hỏa và dầu hỏa rồi!”

“Ừ.” Tào Tháo gật đầu, cao giọng nói: “Truyền lệnh, trùng xa đội thứ hai bắt đầu đập một đoạn tường thành khác!”

Sau tiếng hạ lệnh của Tào Tháo, mấy chục chiến trùng xa từ trong trận của quân Tào lục tục đi ra, vòng qua đoạn tường thành đã trở nên hỗn độn đó, lại lựa chọn một đoạn tường thành còn nguyên vẹn khác để tiếp tục trùng kích. Trương Tú vội vàng ra lệnh cho Trương Tiên lại sưu tập vật dẫn lửa, nhưng Vĩnh An là một tòa thành nhỏ, vật dẫn hỏa ở trong thành cũng không đủ. Vật dẫn hỏa sưu tập được trong lần thứ hai này ít hơn lần trước đến đáng thương.

Hơn nữa Tào Tháo tiếp nhận bài học của lần giao phong thứ nhất, thủ quân vừa ném vật dẫn hỏa từ trên đầu thành xuống. Trùng xa của quân Tào liền không chút do dự lui ra sau. Sau đó lại chọn một đoạn tường thành còn nguyên vẹn khác để bắt đầu trùng kích. Cứ tiếp tục người tấn công, kẻ công phòng như vậy, thậm chí ngay cả phân lông ở trong thành Vĩnh An cũng hết. Nhưng trùng xa của quân Tào thì ngược lại càng lúc càng nhiều.

Trương Tú lại hạ lệnh cho tướng sĩ quân Lương từ trên đầu thành ném một lượng lớn gỗ lán, lõi thạch xuống. Tạo thành một giải chướng ngại ở dưới chân thành, hòng ngăn cản trùng xa của quân Tào tiếp cận. Nhưng cái này căn bản không có tác dụng gì. Quân Tào từ dưới trùng xa thò ra mấy chục chiếc gậy dài, gạt từng chướng ngại vụn cản đường trùng xe tiến lên trước. Sau đó tất nhanh lại tiếp tục tiếp cận tường thành.

Trương Tú lại lệnh cho Trương Tiên dẫn năm trăm tử sĩ thử xuất thành đánh lén. Kết quả lại bị đại tướng Tàng Bá của quân Tào giết cho đại bại. Suýt chút nữa còn bị quân Tào nhân cơ hội mà đoạt mất cửa thành! Giết tới khi trời tối, trùng xa của quân Tào đã đập ra mấy chục cái lỗ lớn ở đoạn tường thành phía nam của thành Vĩnh An, có mấy cái lỗ còn sâu tới vài thước. Chiều theo tốc độ này, tối đa mười ngày nữa thành tường thành Vĩnh An khẳng định sẽ bị đập đổ.

...

Buổi đêm, phủ nha của thái thú Vĩnh An.

Trương Tú, Trương Tùng ngồi đối diện nhau, nhìn ngọn đèn ở trên bàn đến phát ngốc. Một lúc sau, Trương Tú mới phá vỡ sự trầm lặng, nói với Trương Tùng: “Trương đại nhân, cứ tiếp tục thế này thì không được, nhất định phải nghĩ ra biện pháp phá xe đập thành của quân Tào.”

Trương Tùng vuốt chòm râu dê lựa thưa ở dưới cằm, nhíu mày nói: “Hay là... phái binh nhân lúc đêm tối xuất thành đánh lén?”

“Khẳng định là không được.” Trương Tú lắc đầu nói: “Tào Tháo dụng binh ngay cả chúa công còn phải cố kỵ, với khả năng của chúng ta tốt nhất là đừng có mạo hiểm.”

“Vậy cũng được.” Trương Tùng gật đầu nói: “Vạn nhất mạo hiểm thất bại, làm không tốt thì ngay cả thành Vĩnh An cũng sẽ thất thủ.”

Trương Tú nghĩ một chút rồi nói: “Hay là trước tiên tìm cách lấy một chiếc xe phá thành về nghiên cứu đã. Sau đó sẽ nhắm vào nhược điểm của nó mà công kích? Mặt tướng không tin thứ này tà như vậy. Xe phá thành của quân Tào tuy lợi hại nhưng chẳng lẽ thật sự không có nhược điểm?”

“Lấy một chiếc xe phá thành ư?” Trương Tùng cười khò: “Lấy thế nào đây? Phái binh xuất thành cướp ư?”

“Như thế thì khẳng định là không được rồi.” Trương Tú lắc đầu nói: “Nếu có thể phái binh ra ngoài thành thì còn cướp về làm gì, trực tiếp đập nát nó có phải nhanh hơn không?”

“Trừ phái binh xuất thành để cướp thì còn có thể có biện pháp nào khác nữa? Dẫu sao thì cũng không thể thông mấy sợi dây thừng xuống rồi kéo xe phá thành của quân Tào lên được?” Trương Tú nói xong câu này thì mắt lập tức sáng lên, vội vàng nói: “Hả, dây thừng? Trực tiếp kéo lên thành? Ha ha, có rồi! Bản quan nghĩ ra cách phá giải rồi! Tướng quân, bản quan nghĩ ra nên làm thế nào để phá giải xe phá thành của quân Tào rồi.”

Trương Tú nói: “Phá giải như thế nào?”

Trương Tú nói: “Tướng quân có thể phái người ngay đêm chế ra trục kéo cỡ lớn, tốt nhất là còn lớn hơn cả trục kéo ngàn cân để kéo cửa thành lên xuống ấy, mà còn phải thật kiên cố nữa. Sau đó cố định những trục kéo này lên tường thành. Đợi khi trời sáng quân ta cho xe phá thành ra đập tường thì dùng nổ bắn ra nổ tiền cỡ lớn có móc câu ghim vào vách dày của xe phá thành, ở đuôi nổ tiền lại buộc xích sắt, lợi dụng trục kéo để kéo xích sắt, há chẳng phải là có thể kéo được xe phá thành của quân Tào lên đầu thành ư?”

“Đây đúng là một biện pháp tốt.” Trương Tú gật đầu nói: “Tào Tháo nếu phái bộ binh bảo vệ xe phá thành, chúng ta có thể bảo cung tiễn thủ bắn chết toàn bộ bộ binh của quân Tào, xe phá thành không sợ cung tiễn, không sợ hỏa thiêu, cũng không sợ gỗ lằn lồi thạch, nhưng sĩ binh quân Tào lại không thể như vậy. Một khi như vậy, quân Tào nếu muốn bảo vệ xe phá thành thì ắt phải trả giá bằng thương vong cực lớn. Chiến tranh sẽ trở về đường cũ, ha ha.”

Trương Tú cười âm hiểm, nói với Trương Tú: “Tướng quân, bản quan còn nghĩ ra được một loại lợi khí thủ thành khác nữa!”

Trương Tú nói: “Lợi khí gì?”

Trương Tú bảo: “Chúng ta đã có thể kéo được xe phá thành của quân Tào lên, tất nhiên cũng có thể thả nó ra. Tướng quân thử nghĩ xem, nếu những cỗ xe phá thành có trọng lượng đạt tới mấy trăm, thậm chí là hơn ngàn cân này từ trên tường thành cao mấy trượng rơi xuống, đập lên đầu tướng sĩ quân Tào thì sẽ tạo thành sát thương như thế nào? Nếu ở trên thành xe còn gắn đầy chướng ngại vật sắc bén thì lực sát thương chẳng phải sẽ còn mạnh hơn ư?”

Trong đầu Trương Tú lập tức hiện lên một cảnh tượng quỷ dị, từng cỗ xe phá thành cả thân xe cắm đầy chướng ngại vật sắc nhọn dưới sự vận động của trục xe mà bị léo lên rồi lại hạ xuống, cứ thế tiếp tục kéo lên rồi lại hạ xuống. Mỗi lần xe phá thành hạ xuống đều có một mảng binh sĩ quân Tào nằm vật trong vũng máu, dưới tường thành lưu lại từng vết lõm khổng lồ, trong những vết lõm đó là máu thịt lẫn lộn, giống như là tu la huyết ngục.

“Trời ơi, Trương đại nhân ngài đúng là một thiên tài.” Trương Tú rung mình sợ hãi, thất thanh nói: “May mà ngài là đồng liêu của mặt tướng, nếu ngài là địch nhân, vậy mặt tướng đúng là tối nào ngủ cũng nằm mơ thấy ác mộng mất.”

“Hắc hắc.”

Trương Tú há miệng cười to, biểu tình đó đúng là âm hiểm không tả nổi.

...

Hai ngày sau.

Xe phá thành của quân Tào đã đập ra được một khối lớn ở dưới chân tường thành đoạn tường thành phía nam của Vĩnh An. Hai cái trục kéo cỡ lớn mà Trương Tú phái người khẩn cấp chế tạo cuối cùng cũng thuận lợi làm xong. Trương Tú lập tức phái người chuyển hai trục kéo này lên tường thành, dùng cọc sắt và đá khối để cố định, lại ở đoạn tường thành tương ứng bố trí ròng rọc và nổ lớn, sau đó thì dùng xích sắt buộc vào phần đuôi của nổ tiền cỡ lớn, đợi tất cả chuẩn bị xong xuôi, Trương Tú mới giơ cao tay phải lên rồi phất mạnh xuống.

“Vù vù!”

Trong tiếng rung kịch liệt của dây cung, hai mũi nổ tiền từ trên đầu thành bắn xuống nhanh như thiểm điện, bó tiền có móc câu đã cắm sâu vào trong thành gỗ dày cộp của xe phá thành của quân Tào. Trương

Tú lại hạ lệnh một tiếng, mấy chục binh sĩ đứng ở cạnh trục kéo nhanh chóng chuyển động hai cái trục kéo khổng lồ. Dây kéo nối với nổ tiến, bánh kéo và ròng rọc lập tức căng ra.

Trước khi quân Tào có phản ứng, một cỗ xe công thành nặng nề đã bị kéo lên khỏi mặt đất.

“Có chuyện gì vậy?” Hơn mười binh sĩ quân Tào ở phía dưới xe phá thành thò đầu ra, hoảng hốt nhìn xung quanh: “Phát sinh chuyện gì vậy?”

“Két két két!”

Một mũi tên nhọn từ trên đầu thành được bắn xuống nhanh như thiểm điện, hai gã binh sĩ quân Tào xui xẻo còn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì đã trở thành vong hồn dưới mũi tên của cung tiễn thủ quân Lương. Hơn mười binh sĩ quân Tào còn lại vội vàng rút người lại, hai tay nắm chặt lên tay vịn ở trong xe, cố gắng để bản thân không từ trong xe rơi xuống.

Rõ ràng, trốn ở trong xe còn có thể miễn cưỡng bảo toàn được tính mạng, nếu mất đi sự bảo hộ của xe phá thành, lập tức sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng.

Nhưng xe càng lúc càng bị kéo lên cao, binh sĩ quân Tào ở trong xe mất đi chỗ đứng ở dưới chân, chỉ dựa vào hai tay nắm chặt lấy tay vịn, cuối cùng thể lực không đủ, nhao nhao từ trên không rơi xuống. Sau đó bị cung tiễn thủ ở trên tường thành chút lưu tình bắn cho biến thành con nhím. Đợi khi xe phá thành bị kéo lên chóp tường thành, binh sĩ của quân Lương nhanh chóng bóc lớp da trâu bóc bên ngoài của nó ra, rồi dùng búa sắc chặt gãy nổ tiến.

Xe phá thành công kênh nặng nề rơi xuống đất, rầm một tiếng chạm vào mặt đất, trong khoảnh khắc đã vỡ nát.

Hậu trận quân Tào.

Thấy cảnh kinh người này, Tào Tháo và Gia Cát Lượng cơ hồ đồng thời đứng bật dậy!

“Hả?” Tào Tháo ồ một tiếng, hỏi Gia Cát Lượng: “Khổng Minh, đây là chuyện gì vậy?”

“Hổng rồi!” Gia Cát Lượng nhú mày nói: “Hình như là trục kéo!”

Gia Cát Lượng vừa dứt lời, lại một chiếc xe nữa bị kéo lên.

“Có gì đâu.” Tào Bá nói: “Phái binh tiến lên chặt đứt nổ tiến cắm vào xe là được thôi mà?”

“Không được, một khi như vậy, để bảo vệ xe phá thành ắt sẽ xuất hiện thương vong lớn. Quân ta hiện tại là cô quân thâm nhập, binh lực không thể bổ sung kịp thời. Do đó không thể liều mạng mà chỉ có thể dùng trí.” Gia Cát Lượng nói tới đây thì dừng lại, quay đầu lại nói với Tào Tháo: “Chúa công, hiện tại chỉ có thể hạ lệnh tạm thời lui binh thôi, đợi nghĩ ra cách phản chế rồi lại công thành.”

“Ừ, Khổng Minh nói có lý.” Tào Tháo gật đầu nói: “Truyền lệnh, trùng xa rút lui, tạm dừng công thành!”

Tào Tháo hạ lệnh một tiếng, hậu trận quân Tào trong khoảnh khắc vang lên tiếng keng chói tai. Mấy chục chiếc trùng xa còn lại nghe thấy tiếng keng, vội vàng bắt đầu lùi ra sau. Không tới một lát đã rút sạch khỏi chân thành Vĩnh An. Trên đầu thành Trương Tú, Trương Tùng không nhịn được mà vỗ tay chúc mừng, ba quân tướng sĩ càng hoan hô nhảy nhót.

...

Hoài Nam

Hồng thủy tràn ngập cuối cùng cũng rút, song mấy vạn mẫu ruộng trên bình nguyên Hoài Nam đã bị hủy trong chốc lát. Các tai dân vừa may mắn sống sót từ trong hồng thủy rất nhanh liền phải đối mặt với nguy cơ mới. Hồng thủy không những cuốn trôi hết tất cả gia súc cũng họ, nhấn chìm nhà cửa của họ, và hiện tại bọn họ không có gì để ăn, không có cái mặc và thậm chí ngay cả một chỗ để ở cũng không có

Để cứu vãn mấy trăm vạn bách tính gặp tai họa của quận Hoài Nam, Mã Dục tự mình dẫn mười vạn hàng quân Hà Bắc nhanh chóng vượt qua Hoài Hà tiến vào các huyện của Hoài Nam, Vừa duy trì trật tự vừa ra sức hiệp trợ bách tính Hoài Nam xây dựng lại gia viên. Đồng thời lấy ra quân lương còn lại ở trong quân để

chấn tể tai dân, lại lệnh cho Từ Hoảng khẩn cấp điều vận quân lương từ Nam Dương tới Hoài Nam để giải nguy.

Song đúng vào lúc này, chuyện mà Mã Dục, Giả Hủ lo lắng nhất vẫn phát sinh!

Thủy quân Đông Ngô dựa vào kênh rạch chằng chịt đan xen nhau trong quận Hoài Nam mà phát động sự quấy nhiễu không ngừng nghỉ với đại quân Tây Lương, trong nửa tháng ngắn ngủi, liên tục phát sinh hơn trăm lần tập kích. Một lượng lớn lương thực quý báu bị thủy quân Đông Ngô thiêu hủy, cục thế của quận Hoài Nam lâm vào thế cực họa vô đơn chí, hiện tại không những hơn ba trăm vạn dân không có cơm ăn áo mặc, thậm chí là mười vạn đại quân Tây Lương cũng rơi vào khốn cảnh.

...

Thọ Xuân.

Trên nhai đạo lầy lội bất kham nhô ra một khoảng đất trống, bên trên dựng một trướng bông, chính là dinh thự lâm thời của Mã Dục. Trong đại trướng, Mã Dục đang cùng với đám người Giả Hủ, Lý Túc, Lỗ Túc, Khoái Việt vây lại trước một tấm bình phong để thương thảo đối sách.

Lỗ Túc nhíu chặt mày, lo lắng trùng trùng nói với Mã Dục: “Sau khi hồng thủy qua đi, khắp một giải Hoài Nam liên tục hơn mười ngày đều là ngày nắng gắt. Một lượng lớn nạn dân chết trong hồng thủy và thi thể súc sinh đã bắt đầu thối rửa. Lượng lớn thây người đã trôi vào ao hồ Giang Hà, các bách tính Hoài Nam phải sử dụng nguồn nước không tinh khiết này, rất dễ phát sinh ôn dịch.”

Lỗ Túc vừa dứt lời thì Khoái Việt lại nói: “Điều khiến người ra lo lắng nhất vẫn là hơn ba mươi vạn tai dân, do thiếu hụt thực vật, mỗi ngày đều có một ngàn tới một vạn người chết. Nghe nói ở huyện Thành Đức đã có dân đói gây chuyện, tập kích hai quán doanh của quân ta, tuy bạo loạn cuối cùng cũng bị trấn áp, nhưng cũng đã tạo thành thương vong cho mấy trăm tướng sĩ. Nếu cứ tiếp tục thế này, cục thế kiểu gì cũng có một ngày loạn đến không thể khống chế được.”

Lý Túc phẫn hận nói: “Khiến người ta giận dữ nhất là bọn thủy quân Đông Ngô! Vào lúc này mà chúng không ngờ vẫn qua lại ở cảnh nội Hoài Nam như âm hồn bất tán. Lương thực mà quân ta khổ sở từ hậu phương chuyển tới lại bị đám hỗn đản này đốt đi. Cứ tiếp tục thế này, Quan Trung, Hà Bắc cho dù có nhiều lương tồn hơn nữa thì e rằng cũng không lấp đầy cái lỗ thủng này được đâu!”

Giả Hủ thở dài một hơi, nói: “Cầm Phàm thủy quân của Cam Ninh tướng quân vì ít không địch được nhiều, chỉ có thể lui về thủ chắc bên Tiêu Diêu không dám ra ngoài. Hiện tại thủy quân Đông Ngô đã hoàn toàn phong tỏa Phì Thủy và Hoài Hà rồi. Kế hoạch đem tai dân Hoài Nam chia ra an bài tới tới quận Lư giang, Từ châu đã rất khó thực thi. Ngoài ra, các huyện đóng quân ở Hoài Nam sau khi gặp tập kích đều gia tăng phòng bị. Thủy quân Đông Ngô mấy lần đánh lén không thu được kết quả, vì tổn binh thiệt tướng nên không ngờ lại chuyển mục tiêu sang bách tính vô tội. Sau ngày hôm qua, đã có hơn hai vạn ba ngàn bách tính vô tội chết dưới đồ đao của quân Ngô!”

“Thằng nhãi Chu Du này đúng là điên mất rồi!” Mã Dục dậm một quyền lên bàn, cao giọng quát: “Hắn thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt ư!”

“Chúa công, tình thế hiện tại rất không tốt.” Lý Túc nói: “Do sự phong tỏa của thủy quân Đông Ngô, lương thực ở bên ngoài không vận vào được. Tai dân Hoài Nam lại không di chuyển ra được, hơn ba trăm vạn tai dân chỉ trừ ngồi yên chờ chết ra thì không còn lựa chọn nào khác cả!”

“Chúa công, quận Hoài Nam tùy thời đều có khả năng bùng phát ôn dịch, nơi đây đã trở thành tử địa rồi!” Khoái Việt cũng nói: “Nhân lúc Cầm Phàm thủy quân của Cam Ninh tướng quân còn có sức đánh một trận thì trước tiên nên nghĩ biện pháp rút đại quân tới dĩ tây Phì Thủy đi. Nếu đợi đến khi thủy quân Đông Ngô công hãm bên Tiêu Diêu hoặc là ôn dịch bùng phát, hơn mười vạn đại quân Tây Lương đóng ở các huyện Hoài Nam sẽ gặp kiếp số khó mà thoát được.”

“Ài.” Mã Dục thở dài nói: “Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nữa ư?”

“Nếu không phải là thực sự không nghĩ ra biện pháp thì ai nỡ tro mắt nhìn hơn ba trăm vạn tai dân chết vì đói chứ?” Khoái Việt chán nản nói: “Phải biết rằng ba trăm vạn bách tính này không phải chỉ là một bình nguyên khổng lồ, mà còn có thể khiến quận Hoài Nam trở thành một kho lúa lớn. Có kho lúa này, chúa

công không cần phải chuyển quân lương từ Quan Trung, Hà Bắc mà cũng vẫn đủ lương thực để cung cấp cho mấy vạn đại quân chinh thảo Giang Đông rồi.”

Mã Dục chấp tay bước ra ngoài trường, nhìn ánh nắng cháy da cháy thịt đến ngáy ngốc, đột nhiên hỏi: “Văn Hòa, hiện tại là tháng mấy rồi?”

Giả Hủ nói: “Hồi bẩm chúa công, hiện tại đã là trung tuần tháng tư rồi.”

“Trung tuần tháng tư ư?” Mã Dục lắc đầu, lại thở dài một hơi, âu sầu nói: “Đã là trung tuần tháng tư rồi, rất nhanh sẽ tới mùa hè. Nhưng cô thật sự hi vọng hiện tại vẫn là mùa đông, nếu trời có thể đổ một trận tuyết lớn thì càng tốt, mùa đông tuy lạnh, nhưng sẽ không bùng phát ôn dịch, chúng ta lại có thể từ từ nghĩ biện pháp vận lương thực tới Hoài Nam để bảo vệ tính mạng cho hơn ba trăm vạn bách tính, cũng bảo vệ được nguyên khí của quận Hoài Nam. Có sự chống đỡ của quận Hoài Nam, diệt Giang Đông Tôn thị ít nhất cũng có thể sớm hơn mười năm...”

Giả Hủ buồn bã nói: “Chúa công, nhân lực có lúc cũng hữu hạn mà.”

“Cô biết.” Mã Dục nhẹ nhàng gạt đầu, quát: “Lệnh...”

Mọi người ở trong trường vội vàng uốn thẳng người, ánh mắt đồng loạt chiếu lên lưng Mã Dục.

Mã Dục không quay đầu lại, hô: “Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Quản Khởi dẫn tam bộ mười vạn thiết kỵ ngay hôm nay rời khỏi đại doanh Hoài Bắc, quay về Mạc Bắc. Cao Thuận, Hứa Chữ dẫn hai vạn tinh binh ra khỏi Lịch Dương (quận Lư Giang), Phương Duyệt, Mã Đại dẫn hai vạn tinh binh ra khỏi Giang Đô (quận Quảng Lăng), chia trái phải hai đường tấn công Giang Đông, bức thủy quân Đông Ngô chia binh quay về Ngưu Chữ, Đan Đồ. Đợi thủy quân Đông Ngô chia binh nam hạ, Cam Ninh lại dẫn Cẩm Phàm thủy quân từ bến Tiêu Diêu xuất kích, tiếp ứng đại quân tây độ Phì Thủy.”

Chuyện đã đến nước này, nhân lực đã không thể vãn hồi.

Mệnh vận của hơn ba trăm vạn bách tính Hoài An đã được quyết định, hà tất phải để mấy chục vạn tướng sĩ Tây Lương phải bồi táng theo? Chỉ đáng tiếc cho mảnh đất Hoài Nam màu mỡ này, sắp tới sẽ trở thành một nơi đất cằn sỏi đá không có bóng người.

“Chúa công chậm đã!”

Mã Dục vừa dứt lời, ngoài trường đột nhiên vang lên tiếng bước chân nặng nề, bóng người nhoáng lên, thân ảnh cao to của Cam Ninh đã bước vào trong trường.

Cam Ninh ôm quyền nói: “Mặt tướng nghe nói chúa công đang phát sầu vì không có cách đả phá sự phong tỏa của thủy quân Đông Ngô đối với Phì Thủy, Hoài Hà, cho nên ngay đêm cưỡi thuyền nhẹ tới Thọ Xuân, có một kế để hiến lên.”

“Ồ, kế gì vậy?”

Mã Dục nghe vậy liền kinh ngạc, ngay cả bọn trí giả như Giả Hủ, Lỗ Túc đều thúc thủ vô sách, dạng võ phu như Cam Ninh lại có thể nghĩ ra đối sách gì đó ư?

Cam Ninh nói: “Tại thủy đạo Ba Thục, khi các bang hội vì lợi ích mà phát sinh tranh chấp, thường sẽ sử dụng xích sắt để chặn ngang đoạn sông, chỉ có cho thuyền của bản bang thông hành!”

“Xích sắt ngăn sông?”

“Xích sắt ngăn sông?”

“Xích sắt ngăn sông?”

Mã Dục như bừng tỉnh, hô lên: “Kế hay!”

Ba người Giả Hủ, Lỗ Túc, Khoái Việt nghe vẫn hai mắt cũng sáng bừng, cao giọng nói: “Quả nhiên là kế hay!”

“Hưng Bá đúng là phúc tướng của cô!” Mã Dực trong lòng như trút được gánh nặng, không nhịn được mà ha ha cười lớn: “Văn Hòa, Tử Kinh, Dị Độ, Tử Nghiêm đều thúc thủ vô sách, không ngờ Hưng Bá lại phá giải được, ha ha ha.”

Cam Ninh gật đầu nói: “Kỳ thực chuyện xích sắt ngăn sông, các bang hội hoành hành thủy đạo đều biết.”

Giả Hủ vui vẻ nói: “Tử nói văn có trước sau, thuật nghiệp thì chuyên chú. Cổ nhân đúng là không lừa ta.”

Mã Dực nói: “Tử Kinh, Dị Độ!”

Lỗ Túc, Khoái Việt vội vàng tiến lên trước ôm quyền nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Mã Dực cao giọng nói: “Lập tức tụ tập tất cả thợ rèn trong quân, chế tạo xích sắt ngăn sông!”

“Tuân lệnh.”

Lỗ Túc, Khoái Việt vui vẻ lĩnh mệnh.

...

Mặt Lãng, dinh thự Ngô công.

Khi Tôn Quyền đang dựa vào bàn ngủ gật thì đột nhiên bị tiếng bước chân làm cho bừng tỉnh. Vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy tam đệ Tôn Khuông, tộc huynh Tôn Du, tộc đệ Tôn Giảo đã bước vào, ba người xếp thành hình chữ nhất ở trước mặt Tôn Quyền, chấp tay vái: “Tham kiến chúa công.”

“Miễn lễ.” Tôn Quyền xua tay, hỏi Tôn Khuông: “Thúc Bật, Hoài Nam có tin tức truyền về ư?”

Tôn Khuông nói: “Hồi bẩm huynh trưởng, Lữ Mông đồ đốc vừa phái người đưa tin tức về, Cẩm Phàm tặc của Cam Ninh đã chui rúc vào bến Tiêu Diêu không dám xuất chiến. Phì Thủy và Hoài Hà đã hoàn toàn bị phong tỏa. Hiện tại, lương thực ở bên ngoài không đưa vào được, tai dân ở bên trong lại không ra được. Hơn ba trăm vạn bách tích của quận Hoài Nam cùng với mấy chục vạn đại quân Tây Lương độ qua Hoài Hà đã thành cá trong chậu rồi.”

“Tốt!” Tôn Quyền trầm giọng nsoi: “Thúc Bật hãy tự mình tới Hoài Nam đốc chiến, nhưng nhớ nhất định không được mềm lòng nương tay! Không tới khi ôn dịch bùng phát toàn diện thì tuyệt đối không thể giải trừ phong tỏa đối với Hoài Hà, Phì Thủy!”

“Tiểu đệ lĩnh mệnh.”

Tôn Khuông dạ một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Đợi Tôn Khuông đi rồi, Tôn Quyền mới hỏi Tôn Du: “Trọng Dị, bệnh của Chu Du thế nào rồi?”

Tôn Du nói: “Lang trung nói bệnh của Chu Du có chiều hướng nặng thêm, Chu Du còn xin tới Sài Tang dưỡng bệnh.”

“Tới Sài Tang dưỡng bệnh ư?” Tôn Quyền nghe vậy mắt sáng lên, trầm giọng nói: “Cô cho phép.”

Tôn Du ôm quyền nói: “Tại hạ sẽ chuyển cáo tới Chu Du.”

Tôn Quyền lại nói với Tôn Giảo: “Thúc Lăng, cô bảo người chiêu mộ tân quân, tiến triển thế nào rồi?”

Tôn Giảo nói: “Đã mộ được hai vạn tân binh rồi, đang khẩn cấp huấn luyện.”

“Tốt.” Tôn Quyền gật đầu nói: “Nếu thiếu quân truy thì có thể đi tìm Tử Bố.”

444. Chương 349: Làn Này, Tào Tháo E Rằng Khó Thoát Khỏi Kiếp Nạn Rồi

Trong đại trại của thủy quân Đông Ngô, Lữ Moogn đang nhìn địa đồ ở trên bàn đến phát sầu.

Quân Lương giao hoạt cứ cách một trăm bước lại dựng một đài phóng hỏa đơn giản ở hai bờ Phì Thủy, Hoàng Hà. Nhất cử nhất động của thủy quân Đông Ngô đều nằm dưới sự giám thị nghiêm mật của thám báo quân Lương. Phạm vi hoạt động của thủy quân Đông Ngô trước giờ không dám cách bờ sông hơn hai mươi dặm. Tuyệt đại đa số thời gian bọn họ đều chỉ có thể tới lui tuần tra ở trên mặt sông, không dám tùy tiện lên bờ.

Chỉ có khi trời tối không có ánh trăng, thủy quân Đông Ngô mới dám nhân lúc tối mịt mà giết lên lục địa tập kích quân doanh của quân Lương.

Đông Ngô tuy có ba vạn thủy quân, hơn ngàn chiếc chiến thuyền lớn nhỏ, nhưng muốn triệt để phong tỏa Phì Thủy và Hoài Hà thì lại vẫn khá vất vả. Thủy lộ của Hoài Hà, Phì Thủy thực sự là quá dài, nếu như kéo thủy lộ Phì Thủy, Hoài Hà cần phong tỏa lại thành đường thẳng thì cơ hồ dài đến cả ngàn dặm. Ba vạn thủy quân nhìn thì nhiều thật đấy, nhưng phải phong tỏa thủy lộ ngàn dặm thì thực sự là có chút quá khó khăn.

Bình quân, mỗi một trăm dặm thủy lộ cần phải ba ngàn thủy quân đóng quân!

Có điều, trong thao tác thực tế Lữ Mông đương nhiên không phân bố bình quân ba vạn thủy quân tới ngàn dặm thủy lộ, hẳn chỉ có thể tập trung thủy quân chủ lực tại mấy đoạn sông quan trọng, những đoạn sông không quan trọng thì chỉ phải một ít thủy quân đi phụ trách tuần tra. Một khi phát hiện có quân Lương chuẩn bị dựng cầu hoặc là đóng bè qua sông thì lập tức quay về hồi báo cho thủy quân chủ lực đóng ở phụ cận. Thủy quân chủ lực sẽ có thể tới trong khoảng thời gian ngắn nhất, kịp thời hóa giải ý đồ qua sông của quân Lương.

Trên thực tế, binh lực không đủ không phải là điều gay go nhất.

Điều gay go nhất chính là ở dĩ bắc Trường Giang không tìm thấy một bến cảng nào để tướng sĩ thủy quân nghỉ ngơi, bổ sung nước ngọt. Thủy quân Đông Ngô chỉ có thể từ đại doanh Ngưu Chử lấy lương thảo, quân nhu, rồi bổ sung nước ngọt sạch sẽ từ thượng du Hoài Hà, Vĩnh Thủy. Duy có một điều đáng để thấy may mắn là thủy quân Đông Ngô có thể ở trên đảo giữa lòng sông mà tiến hành nghỉ ngơi.

Nhưng điều khiến Lữ Mông ăn không ngon ngủ không yên nhất chính là hai ngàn Cẩm Phàm tặc ở bến Tiêu Diêu.

Để đối phó với hai ngàn Cẩm Phàm tặc của Cam Ninh, Lữ Mông đã đóng đủ sáu ngàn thủy quân ở trên hòn đảo nằm giữ lòng sông đối diện với bến Tiêu Diêu.

...

Thọ Xuân, đại trưởng của Mã Dục.

Mã Dục, Giả Hủ, Cam Ninh ba người ngồi vây quanh bàn, xem bản đồ để nghiên cứu bố trí cụ thể việc lấy xích sắt ngăn sông.

Giả Hủ chỉ vào bản đồ, nói: “Chúa công nhìn xem, Phì Thủy ở đây có mấy khúc quanh, mặt sông ở chỗ quanh lại khá hẹp. Quân ta có thể giăng xích sắt ngăn sông ở chỗ này, sau đó mượn vào sự yểm hộ của xích sắt ngăn xong, dây dựng cầu nổi ở trên mặt sông, hoặc có thể lợi dụng bè gỗ mà lên chuyển lương thực, đưa đồ dân chạy nạn. Một khi như vậy, có thể xây được một thông đạo sinh mệnh ở giữa quận Lư Giang và quận Hoài Nam. Độc kế của Chu Du cũng không cần phá cũng tự phá.”

Mã Dục hỏi Cam Ninh: “Xích sắt ngăn sông có cách phá giải không?”

“Có.” Cam Ninh gật đầu nói: “Chỉ cần dựng lò luyện ở đầu thuyền, cho dây xích vào lò luyện rồi thiêu nóng, trước tiên khiến nó mềm đi, sau đó lại dùng chùy sắt chặt mạnh là có thể khiến nó đứt đoạn.”

Mã Dục nhíu mày nói: “Vậy nên làm thế nào mới tốt?”

“Không sao.” Giả Hủ nói: “Quân ta ở thế bố trí mấy chục máy bắn đá ở trên bán đảo nằm giữa lòng sông, đá lớn của máy bắn đá tuy rất khó bắn trúng chiến thuyền đang di động, nhưng chiến thuyền của thủy quân Đông Ngô muốn cắt đứt xích sắt thì ắt phải dừng lại để đốt lò. Chiến thuyền một khi dừng lại thì sẽ trở thành bia sống của máy bắn đá.”

“Đây quả thật là một biện pháp tốt.” Cam Ninh gật đầu nói: “Quan trọng nhất là mặt sông ở nơi đây khá hẹp, đá do máy bắn ra cơ hồ có thể bắn tới bờ bên kia, dựng trăm chiếc máy bắn đá ở cùng một chỗ, cho dù tiến hành bắn loạn không nhắm mục tiêu cũng đủ để phong tỏa mặt sông rồi, thủy quân Đông Ngô nếu thực sự dám tới, thì chẳng khác nào tìm chết!”

...

Phía đông thành Vĩnh An, đại doanh của quân Tào.

Trong đại trường ở trung quân võ tướng tề tụ, Tào Tháo đang chấp tay sau lưng đi đi lại lại đột nhiên dừng bước, quay đầu lại hỏi Gia Cát Lượng: “Khổng Minh, đã nghĩ ra cách phản chế nào chưa?”

Gia Cát Lượng lắc đầu, đáp: “Xem ra trùng xa rất khó để phá được thành, có điều Lượng còn có một kế để hạ Vĩnh An.”

Tào Tháo hỏi: “Kế gì?”

Gia Cát Lượng nói: “Vẫn dùng trùng xa để dương đông, hấp dẫn sự chú ý của thủ quân, có điều trùng xa mỗi lần phải ra nên giảm bớt đi năm chiếc, hơn nữa cần phải phải thêm bộ tốt bảo hộ, rồi âm thầm lệnh cho sĩ tốt đào địa đạo, từ đại doanh thông thẳng tới thành Vĩnh An!”

“Cách này cũng hay đấy!” Tào Tháo vui vẻ nói: “Vậy thì đào địa đạo đi!”

...

Buổi đêm.

Ngoài cửa tây thành Vĩnh An là một mảng tối mịt, thành môn tiểu giáo đang suất lĩnh một đội quân Lương cảnh giác khám xét vùng hoàng dã tối mịt ở ngoài thành. Dưới trời đêm bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng vó ngựa gấp rút. Khi thành môn tiểu giáo chăm chú nhìn thì chỉ thấy dưới ánh trăng mờ mờ có một kỵ sĩ từ trong bóng tối mờ mịt xông ra, giống như gió lốc phi tới dưới cửa thành, ngẩng mặt lên quát lớn: “Mau mở cửa!”

Thành môn tiểu giáo đương nhiên không dám tùy tiện mở cửa, cúi đầu xuống nghiêm giọng quát hỏi: “Người là người phương nào?”

Kỵ sĩ mới tới nghiêm giọng đáp: “Mỗ chính là tả quân giáo úy Hàn Đức dưới trướng Chinh Tây tướng quân, còn không mau mau mở cửa thành!”

“Chinh Tây tướng quân? Tả quân giáo úy Hàn Đức?” Thành môn tiểu giáo lắc đầu, lẩm bẩm: “Chưa hề nghe qua, Tây Xuyên có người tên như vậy ư?”

Một tiểu tốt lặng lẽ bước lên, thấp giọng nhắc nhở: “Đại nhân, Chinh Tây tướng quân chẳng phải chính là thiếu tướng quân Mã Siêu sao? Là tộc đệ của thừa tướng đó! Tên gia hỏa này là tiểu giáo trước trướng của thiếu tướng quân.” T

“Hả? Thiếu tướng quân ư?” Thành môn tiểu giáo nghe vậy liền giật nảy mình, vội vàng quát xuống dưới thành: “Người đợi một chút! Để ta thả giỏ treo xuống.”

Kỵ sĩ vừa tới tức giận nói: “Vì sao không mở cửa thành, đi giỏ treo xuống làm gì, sao lằng nhằng thế?”

“Tướng quân thứ lỗi.” Thành môn tiểu giáo nói: “Trương Tú đại nhân đã ra quân lệnh như sơn, tiểu nhân không dám không tuân!”

“Được rồi.” Kỵ sĩ đó bực bội nói: “Vậy thì nói ít thôi, mau thả giỏ treo xuống đi.”

...

Vĩnh An, dinh thự của Trương Tùng.

Trương Tùng vừa cởi áo lên giường, ôm cái mông đầy đà của tiểu thiếp sờ mó linh tinh, khiến cho tiểu thiếp Tuyết Tuyết rên rỉ không ngớt, thân hình yêu kiều uốn éo như một con rắn. Trương Tùng đưa tay ra sờ sờ giữa háng của tiểu thiếp, thấy đã ướt đầm xuân thủy. Trương Tùng cười thầm mấy tiếng đang định cầm thương lên ngựa thì bên ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng bước chân phá hết phong cảnh.

Chợt có giọng nói của lão quản gia Trương Phúc vang lên: “Lão gia, Trương thái thú tự mình tới bái phỏng.”

“Hả? Trương Tú! Giờ này ư?”

Trương Tùng nghe vậy thì giật nảy mình, lửa dục lập tức tắt ngóm.

Tiểu thiếp đang dựa vào lòng Trương Tùng cảm thấy rõ được sự biến hóa trong sinh lý của Trương Tùng, bất mãn uốn éo thân thể mềm mại, cố gắng thổi bùng hùng phong của Trương Tùng thêm một lần nữa. Trương Tùng không nhin được mà vỗ mạnh lên cái mông đầy đà của ả, cười mắng: “Nỡm à, ta có chính sự, còn không mau thay áo cho ta?”

Tiểu thiếp cười rất mỉa mai, vung vẩy cái mông rồi thay áo cho Trương Tùng.

Phòng khách của phủ.

Khi Trương Tú đang chờ đến sốt ruột thì phách sau vang lên một tràng tiếng bước chân, khi vội vàng quay đầu lại thì thân hình ngũ đoản của Trương Tùng đã từ ngoài cửa bước vào, liên tục chấp tay nói: “Ái chà, không ngờ Trương tướng quân tới thăm. Bản quan không thể ra ngoài nghênh đón, thứ tội thứ tội. Chỉ là tướng quân đêm hôm tới chơi, không biết có việc gì gấp không?”

Trương Tú ôm quyền trả lễ, nói: “Nếu không phải có chuyện cực kỳ quan trọng, mặt tướng cũng không dám đang đêm lại tới làm phiền đại nhân đâu.”

Về mặt của Trương Tùng lập tức trở nên ngưng trọng, hỏi: “Không biết là có chuyện gì vậy?”

Trương Tú nhìn sang hai bên, thấy không có ai mới hạ thấp giọng, nói: “Đại nhân, có một tin tức cực kỳ tốt!”

“Hả?” Trương Tùng vui vẻ nói: “Tin tức tốt gì vậy?”

Trương Tú nói: “Thiếu tướng quân Mã Siêu đã tới Vĩnh An rồi!”

“Hả? Thiếu... ngài nói là thiếu tướng quân Mã... Mã Siêu ư?”

“Đúng vậy!” Trương Tú kích động nói: “Đi cùng với thiếu tướng quân còn có ba ngàn Tây Lương thiết kỵ nữa!”

“Còn có cả ba ngàn Tây Lương thiết kỵ nữa ư?” Trương Tùng cao hứng đến nỗi hai tay không biết phải đặt đi đâu, vội vàng nói: “Thế thì tốt quá rồi, đúng là tốt quá rồi. Có thiếu tướng quân tọa trấn Vĩnh An, vậy thì chẳng còn phải sợ Tào A Man nữa. Tướng quân cố sao không mau mau xuất thành nghênh đón thiếu tướng quân và ba ngàn Tây Lương thiết kỵ vào Vĩnh An? Tin tức tốt như thế này nên thông báo khắp toàn thành, bách tính và ba quân tướng sĩ ở trong thành Vĩnh An nếu biết thì khẳng định sẽ đại chấn sĩ khí.”

“Không được!” Trương Tú lắc đầu nói: “Quân sư Tư Mã Ý đi theo thiếu tướng quân đã bố trí một kế, nhất định có thể trong nhất chiến mà kích phá quân Tào. Thiếu tướng quân kiêu dũng vô cùng, trong vạn quân lấy thủ cấp của tướng địch dễ như lấy đồ trong túi, lại có ba ngàn thiết kỵ ẩn trong bóng tối, không sợ quân Tào biết được. Vấn đề hiện tại không phải là phòng thủ Vĩnh An như thế nào, mà là phải kích bại quân Tào như thế nào, thậm chí là chém cắt Tào Tháo ở trước trận như thế nào!”

Trương Tùng vỗ vỗ đầu, thất thanh nói: “Bản quan đúng là nóng ruột đến hồ đồ mất rồi, ha ha. Đã có thiếu tướng quân và ba ngàn thiết kỵ tới Vĩnh An, quân ta chiếm được ưu thế binh lực tuyệt đối, tất nhiên là có thể chuyển thủ thành công. Nhưng không biết quân sư Tư Mã Ý gì đó đi theo tướng quân đã bố trí diệu kế gì? Hai vạn đại quân ở trong thành Vĩnh An nên phối hợp với họ như thế nào?”

Trương Tú nói: “Kế sách của Tư Mã Ý phi thường đơn giản, đợi ngày mai khi quân Tào công thành. Thiếu tướng quân sẽ dẫn ba ngàn Tây Lương thiết kỵ từ sườn sau quân Tào đột nhiên giết ra, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh thẳng vào trung quân của quân Tào. Đến lúc đó hai vạn đại quân ở trong thành cũng ồ ạt xuất thành, thừa thế yểm sát, quân Tào đột nhiên gặp hai mặt giáp kích, tất sẽ bại không cần phải nghi ngờ!”

“Kế này quả nhiên đơn giản thật!” Trương Tùng khe: “Song kế sách càng đơn giản thì thường thường lại càng lợi hại, Tào Tháo cho dù có tài thông thiên triệt địa, nhưng cũng không thể biết trước được rằng thiếu tướng quân đã dẫn ba ngàn Tây Lương thiết kỵ tới Vĩnh An. Xem ra trận chiến này quân Tào chắc chắn

sẽ bại, chỉ là không biết thiếu tướng quân có thể ở trong loạn quân mà thành công chém chết Tào Tháo không.”

“Hàm Dương chi chiến, thiếu tướng quan ở trước trận liên tiếp chém chết bốn viên đại tướng của Tôn Kiên! Thanh Ngưu ải chi chiến, thiếu tướng quân chỉ với bảy trăm thiết kỵ mà đánh tan mấy vạn quân Ngô. Ở trước trận chém giết Giang Đông tiểu bá vương Tôn Sách, lại đánh trọng thương Chu Du, đó là hạng anh hùng gì chứ?” Trong mắt Trương Tú lóe lên vẻ lãnh liệt dị dạng, nghiêm nghị nói: “Lần này Tào Tháo e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn rồi!”

445. Chương 350: Bạch Mã Thực Tào

Tào Tháo từ trong hư vô từ từ tỉnh dậy, chỉ thấy xung quanh là một mảng hỗn độn. Tào Tháo cố gắng mở mắt nhìn, nhưng không ngờ lại không nhìn thấy bất kỳ một cảnh tượng nào, chỉ có thứ giống như mây lại giống như sương đang phiêu đảng ở bốn phía xung quanh.

“Đây là nơi nào?” Tào Tháo khê thì thầm rồi ngẩng đầu lên quát: “Có người không?”

Chỉ thấy tiếng vọng từ bốn phía vang lên, nhưng lại không có ai trả lời. Khi Tào Tháo đang biết phải làm thế nào thì ở phía sau đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí to rõ, vội vàng quay đầu lại thì mây khói tan hết, một con bạch mã cực kỳ thần tuấn đang nhàn nhã ăn cỏ khô ở trong chuồng ngựa, xa xa kinh phong phần phật, lông bờm màu trắng ở cổ ngựa phất phơ theo gió, lộ ra vẻ cứng cáp và phiêu hân khiến người ta phải sợ hãi.

Tào Tháo đang nhìn đến ngây ngốc thì cảnh vật ở xung quanh bỗng nhiên sụp đổ.

“Không!”

Tào Tháo hô thầm một tiếng, vội vàng giật mình ngồi bật dậy, lúc này mới phát hiện đây hóa ra chỉ là một giấc mộng Nam Kha. Nhưng nội y toàn thân Tào Tháo cũng đã hoàn toàn ướt sũng, cả người giống như là vừa từ trong hồ nước bò ra.

“Phụ thân!” Ngoài trướng vang lên tiếng hét lo lắng, một bóng người nhoáng lên, Tào Chân đã án kiếm xông vào đại trướng, hốt hã hỏi: “Phụ thân, cha làm sao vậy?”

“Phù...” Tào Tháo lắc đầu với Tào Chân, thở dài nói: “Vừa rồi chỉ là nằm mơ thôi.”

“Mơ ư?” Tào Chân ngạc nhiên hỏi: “Phụ thân mơ thấy gì vậy?”

“Không có gì.” Tào Tháo nói: “Tử Đan, con mau đi mời quân sư tới đây.”

“Hài nhi tuân lệnh.”

Tào Chân lĩnh mệnh rời đi, không tới một lát sau liền dẫn Gia Cát Lượng bước vào đại trướng của Tào Tháo. Gia Cát Lượng chấp tay vái chào Tào Tháo, sau đó cao giọng hô: “Tham kiến chúa công.”

“Khổng Minh miễn lễ.” Tào Tháo xua xua tay, hỏi: “Nghe nói Khổng Minh rất am hiểu thuật giải mộng đúng không?”

Gia Cát Lượng nói: “Lượng cũng biết một chút.”

“Vậy thì được rồi.” Tào Tháo nói: “Cô vừa rồi nằm mơ, muốn hỏi Khổng Minh là điềm lành hay là điềm xấu.”

Gia Cát Lượng nói: “Xin chúa công cứ nói.”

Tào Tháo bảo: “Trong mộng cô thấy một con bạch mã thần tuấn đang nhàn nhã ăn cỏ ở trong chuồng ngựa. Sau đó đột nhiên trời đất sụp đổ, cô cũng vì vậy mà giật mình tỉnh dậy.”

Gia Cát Lượng trầm ngâm một lát rồi nói: “Tàu ngựa (tào) là ẩn dụ chúa công! Ngựa (mã) là ẩn dụ họ Mã. Bạch giống như cầm, bạch mã ở đây chính là Cầm Mã Siêu! Bạch mã thực tào, chính là cầm mã giết Tào. Chính là dấu hiệu đại hưng rồi!”

“Cái gì? Cầm mã giết Tào!” Tào Chân sợ hãi thốt lên: “Quân sư là nói Tây Lương Cầm Mã Siêu ư?”

Gia Cát Lượng nói: “Điềm mộng là vậy đó. Chúa công phạt Xuyên rất có thể là sẽ bại vì Mã Siêu, không bằng ta nên sớm lui quân thì hơn.”

“Ài.” Tào Tháo không đồng ý, nói: “Cô bình sinh không tin quỷ thần, Khổng Minh hình như có chút nói quá rồi đó.”

Gia Cát Lượng thưa: “Lượng chỉ dựa vào sở học mà giải mộng thôi, nghe hay không nghe thì vẫn là chúa công quyết định.”

“Cô biết rồi.” Tào Tháo nói: “Khổng Minh về trưởng nghỉ ngơi tiếp đi.”

“Lượng xin cáo lui.”

Gia Cát Lượng chấp tay với Tào Tháo, quay người lui ra ngoài trưởng.

Mắt nhìn Gia Cát Lượng rời đi, Tào Chân nói với Tào Tháo: “Phụ thân, hài nhi cho rằng lời của quân sư không phải là không có đạo lý đâu. Vĩnh An thành trì kiên cố, trong lúc cấp thiết khó mà công phá cho được. Mà Tây Lương Cầm Mã Siêu thì lại tùy thời có khả năng tới Tây Xuyên, không bằng chúng mau chóng triệt binh đi?”

“Ài.” Tào Tháo thở dài, lắc đầu nói: “Tử Đan, thời gian không đợi người đâu. Nếu không thể nhân lúc này mà đoạt lấy Tây Xuyên, đợi Mã đồ tể từ Hoài Nam nhảy ra, thì không còn cơ hội nữa rồi!”

Tào Chân nói: “Nhưng hài nhi cho rằng, chỉ cần có thể liên thủ với Đông Ngô, sau đó dựa vào Trường Giang hiểm trở mà bắc kháng cường Lương, chưa chắc đã không có cơ hội chuyển bại thành thắng. Chỉ cần có thể ở Trường Giang nhất chiến chuyển bại thành thắng, cục diện mà quân sư đã nói rồi sẽ xuất hiện. Tới lúc đó các châu dưới quyền cai trị của Mã đồ tể sẽ rơi vào thế bị rung chuyển, phụ thân lại khởi binh phạt Xuyên cũng không muộn mà.”

“Ấu trĩ!” Tào Tháo lắc đầu nói: “Ý kiến của kẻ thư sinh như Khổng Minh mà ngươi cũng tin được à?”

Tào Chân ghen lời: “Vậy...”

Tào Tháo thở dài nói: “Khổng Minh tuy tài trí hơn người, nhưng chung quy vẫn còn trẻ tuổi, cũng chưa hề trải qua chiến trường. Hắn không biết được sự lợi hại của Mã đồ tể và đại quân Tây Lương, cho dù là liên thủ với Đông Ngô. Cho dù có Trường Giang hiểm trở để làm chỗ dựa, cho dù liên quân có thủy quân với ưu thế tuyệt đối thì thật sự có thể ngăn cản được đại quân Tây Lương của Mã đồ tể sao?”

Tào Chân nói: “Chẳng lẽ không thể ư?”

“Đương nhiên không thể!” Tào Tháo trầm giọng nói: “Từ sau khi hai mươi ba lộ liên quân cùng phạt Mã nghịch, phong cách hành sự của Mã đồ tể đã phát sinh biến hóa rất lớn, đổi thành tác phong xuất kỳ chế thắng, thích mạo hiểm, cách dùng binh của hắn cũng biến thành trầm ổn hậu trọng, chi li cẩn thận. Khổng Minh tự xưng có diệu kế có thể khiến quân Lương không bại mà bại, chẳng qua là các loại kế sách tập kích bất ngờ như thủy yểm, hỏa công hoặc là ôn dịch. Nhưng Mã đồ tể thân kinh bách chiến có gì mà không biết, há có thể dễ dàng bị mắc lừa ư?”

Tào Chân im lặng không nói gì.

Tào Tháo đột nhiên từ trong tay áo rút ra một bức chiếu thư đưa cho Tào Chân.

Tào Chân đưa tay ra nhận lấy, bối rối hỏi: “Phụ thân, đây là gì?”

“Đây là di chiếu do cô lập ra.” Tào Tháo nói: “Lần này phạt Xuyên lành ít dữ nhiều, nếu cô có gì sơ xuất thì sẽ do người kế thừa lãnh địa và tước vị.”

“Phụ thân!” Tào Chân vội vàng phục xuống, hai tay giơ cao chiếu thư, run giọng nói: “Hài nhi nhất quyết không dám tòng mệnh.”

“Tử Đan.” Tào Tháo thở dài nói: “Ai không lo xa thì ắt có lo gần, cô không thể không tính toán trước được.”

“Phụ thân.”

Tào Chân nghe vậy liền run rẩy, nhìn Tào Tháo một hồi lâu không nói gì.

...

Hôm sau.

Trời còn chưa sáng, trong đại doanh quân Tào đã vang lên tiếng kèn lệnh kéo dài không dứt, từng đội từng đội binh sĩ quân Tào từ trong đại doanh ừn ừn xông ra, tiến tới ngoài cửa đông thành Vĩnh An thì bày trận thế.

Tào Tháo thân mặc cẩm bào, dưới sự vây quanh của đám người Tàng Bá, Vu Cấm, Thái Trung, Thái Hòa, Vương Uy, Hoàng Trung, Lý Nghiêm, Gia Cát Lượng giục ngựa xuất trận. Đột nhiên ở sườn sau vang lên tiếng vó ngựa rầm rĩ, khi vội vàng quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy trong tia nắng ban man mờ mờ, một đội thiết kỵ giống như quỷ mị từ trong rừng rậm ở đằng xa lướt nhanh như gió xông ra yểm sát.

Ở trước trận thiết kỵ, một con tuấn mã màu trắng giống như tuyết trắng đang tung vó phi nhanh, ngồi trên lưng ngựa là một Tây Lương võ tướng uy phong凛凛. Võ tướng thân mặc ngân bào, tay cầm trường thương chỉ hờ lên trời, đầu đội mũ mặt quỷ, bờm ngựa trắng muốt ở sau đầu nhấp nhô như sóng lớn, tuy còn cách mấy trăm bước nhưng Tào Tháo vẫn có thể cảm nhận rõ ràng cỗ khí tức phiêu hân tỏa ra từ người tên Tây Lương võ tướng ấy.

Ở phía sau Tây Lương võ tướng, một lá cờ lớn màu máu đang đón gió bay phấp phật, bên trên vượt một chữ “Mã” to tướng trông rất dữ tợn.

Nhìn thấy cảnh này, Tào Tháo ngay lập tức biến sắc. Mã Siêu, chính là Tây Lương Cẩm Mã Siêu!

Đột nhiên, trước mắt Tào Tháo lại hiện lên giấc mộng đáng sợ đêm qua, bên tai thì hồi tưởng lại câu nói ấy của Gia Cát Lượng: “Bạch mã thực tào, chính là cẩm mã giết Tào!”

Vu Cấm giật nảy mình, thất thanh nói: “Chúa công, là Mã Siêu!”

“Giết giết giết...”

Vu Cấm vừa dứt lời, cửa đông Vĩnh An đang đóng chặt đột nhiên mở toang, Tây Lương bộ binh đông nghìn nghịt đã xông ra.

Tàng Bá giục ngựa xông lên, quát: “Chuyện gấp lắm rồi, chúa công hãy mau về doanh đi!”

Tàng Bá theo Tào Tháo nhiều năm, cùng quân Lương trải qua hơn trăm trận lớn nhỏ, biết rõ Mã Siêu cùng sự lợi hại của Tây Lương thiết kỵ, trên bình địa thông thoáng quân Tào rất khó có thể ngăn cản được sự đột kích của Tây Lương thiết kỵ.

Điều khiến người ta tuyệt vọng nhất là quân Tào căn bản không ngờ Tây Lương thiết kỵ của Mã Siêu lại đột nhiên từ sườn sau giết ra vào lúc này, căn bản là không có bất kỳ một sự chuẩn bị nào cả!

“Không được!” Gia Cát Lượng vội vàng nói: “Lúc này nếu lui binh tất sẽ thành bại cục!”

Tàng Bá tức giận nói: “Binh lực của quân Lương chiếm ưu thế, lại có hai ngàn Tây Lương thiết kỵ, quân ta thì trong lúc gấp gáp không kịp chuẩn bị, ngạnh kháng với chúng thì chắc chắn sẽ gặp phải thất bại thảm hại!”

“Chúa công xin dừng kinh hoàng!” Tàng Bá vừa dứt lời, Kinh Châu hãn tướng Hoàng Trung đột nhiên cao giọng quát: “Tên thất phu Mã Siêu đó, đội mặt tướng lấy đầu hấn!”

Vừa dứt lời, Hoàng Trung sớm đã dẫn bộ tốt bản bộ xuất trận nghênh kích Mã Siêu.

Tào Tháo ngăn cản không kịp, chỉ đành nói với Ngụy Duyên, Lý Nghiêm: “Hoàng Trung tướng quân e rằng không địch được Mã Siêu đâu, hai vị tướng quân hãy dẫn binh mã bản bộ đi theo tiếp ứng!”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Ngụy Duyên, Lý Nghiêm âm ầm trả lời, mỗi người dẫn quân của mình xông lên.

Hoàng Trung giục ngựa tiến tới, hai ngàn tinh binh Nam Dương như bóng theo hình thề sống chết theo sát Hoàng Trung, không chút sợ hãi nghênh đón Tây Lương thiết kỵ đang ập tới. Khi hai quân còn cách nhau hai trăm bước thì Hoàng Trung kéo cung đặt tên, vọt một cái bắn vào mặt Mã Siêu. Mã Siêu đột nhiên thấy trước mặt có hàn quang lóe lên, vội vàng lắc người né tránh, một mũi lang nha tiễn sắc bén đã bắn xẹt qua mặt.

Hoàng Trung một tiễn bắn không trúng, lại đặt ba mũi lợi tiễn lên dây cung, vừa giục ngựa phi nhanh vừa quát: “Lại nhận thêm một tiễn của mã này!”

Nói xong, vút một tiếng ba mũi tên đồng thời rơi dây cung, bắn về phía ba nơi yếu haoij là yết hầu, ngực, bụng của Mã Siêu nhanh như điện xẹt. Khóe miệng Mã Siêu phác ra một nụ cười băng lãnh, ngân thương trong tay vung ra với tốc độ khiến người ta phải kinh hãi, tron khoảng khắc đã vẽ ra một vòng quỹ tích mờ ảo ở trước mặt. Chỉ nghe thấy ba tiếng “keng, keng, keng”, ba mũi lợi tiễn mà Hoàng Trung bắn ra đã bị đánh rơi hết.

Chỉ trong khoảng thời gian này, hai ngựa đã cách nhau không tới năm mươi bước!

“Đáng ghét!” Hoàng Trung thấy cung tên không thể đả thương Mã Siêu, chỉ đành cắt vung vào vỏ, gươm Phượng chủy đao lên trời rồi quát lớn: “Vây nhận thêm một đao của mã này!”

“Hừ!” Mã Siêu lạnh lùng nói: “Vây tiếp chiêu đi!”

Hai ngựa trong thoáng chốc đã lao vào nhau.

Hoàng Trung hét lớn một tiếng, Phượng chủy đao giống như cầu vồng xuyên không nhắm vào thất lưng của Mã Siêu mà chém ngang một cái, Mã Siêu giờ thương lên gạt khê, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, Phượng Chủy đao của Hoàng Trung đã vọt lên không, bay xẹt qua đỉnh đầu Mã Siêu. Ngân thương của Mã Siêu đã giống như một con độc xà xuất động nhắm vào nơi yếu hại là yết hầu của Hoàng Trung mà đâm tới.

“Không ổn!”

Hoàng Trung hét một tiếng rồi rùn người né tránh, lập tức cảm thấy đầu vai đau nhói, bên ta cũng vang lên một tiếng phập. Khi vội vàng quay đầu lại nhìn thì giáp vai và thôn giáp thú đã bị đánh bay, trên vai còn bị chém rơi một khối thịt, trên vết thương dữ tợn không ngờ còn lộ ra xương trắng ớn, lập tức có máu đỏ sẫm phọt ra.

Hoàng Trung đang kinh hồn bạt vía thì sát cơ băng hàn đột nhiên từ phía trước ập tới như hồng thủy, khi quay đầu lại nhìn thì mười mấy mũi thương sắc bén đã xé không lao tới.

Hoàng Trung gào lên một tiếng, vội vàng gươm Phượng chủy đao lên gắng sức ngăn cản. Không ngờ cánh tay trái bị thụ thương nên đã hoàn toàn mất đi tri giác, do đó làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới tốc độ và lực độ vung đao, sau khi khó nhọc cản được bảy mũi thì cuối cùng cũng không thể ngăn được những mũi thương còn lại đâm tới. Chỉ nghe thấy mấy tiếng phập phập, mấy mũi thương sắc bén đã đâm vào xương thịt của Hoàng Trung. Tọa kỵ ở dưới người Hoàng Trung cũng trúng liền mười mấy thương, ngã vật xuống, hất Hoàng Trung từ trên lưng ngựa bay xuống đất.

Không đợi Hoàng Trung bò dậy, lại có mười mấy mũi thương xé không ném tới, găm chặt Hoàng Trung xuống đất. Sau một khắc, Tây Lương thiết kỵ giống như thủy triều hùng dũng ập tới, trong khoảnh khắc đã giẫm Hoàng Trung còn chưa tuyệt khí thành một đồng thịt vụn. Đáng thương cho một viên hổ tướng có thể cưỡi ngựa bắn cung tuyệt hảo, còn chưa kịp thi triển võ nghệ toàn thân thì đã thành oan hồn dưới vó sắt của Tây Lương thiết kỵ.

Sau khi hai người giao nhau, Mã Siêu liền không để ý đến Hoàng Trung nữa, xông thẳng vào trong loạn quân hồng giết Tào Tháo.

Vô luận là như thế nào, mục tiêu của Mã Siêu đều chỉ có một, chính là Tào Tháo!

Hai tiểu giáo Kinh Châu hứng mũi chịu sào, còn chưa kịp vung trường đao trong tay ra thì đã trở thành vong hồn dưới thương của Mã Siêu, hai bộ binh ở phía sau tiểu giáo Kinh Châu cũng bị tọa kỵ ở phía dưới Mã Siêu hất cho bay đi, trên thiết giáp của tọa kỵ mà Mã Siêu cười găm đầy mũi nhọn dữ tợn, trước khi hai bộ tốt này bị đụng bay đã bị mũi nhọn đâm xuyên thân thể rồi.

Mã Siêu không ai có thể cản được giống như một thanh đao nhọn sắc bén, dễ dàng giết vào trong quân Nam Dương.

Tây Lương hân tướng Hàn Đức suất lĩnh ba trăm trọng giáp thiết kỵ theo sát sau Mã Siêu, lỗ hổng mà Mã Siêu mở ra nhanh chóng được khoách đại, dần dần, hai ngàn quân Nam Dương trong khoảnh khắc đã trận cước đại loạn. Tiếp theo đó, đại đội thiết kỵ hùng dũng tiến lên cuối cùng cũng giết tới nơi, ném thương như mưa rơi, quân Nam Dương trong thoáng chốc đã ngã rạp một mảng, những kẻ còn may mắn sống sót thì quay người chạy trốn.

Hai ngàn tinh binh do Hoàng Trung dẫn đầu cơ hồ chỉ vừa mới tiếp xúc đã hoàn toàn sụp đổ.

Tây Lương thiết kỵ vốn cực kỳ phiêu hân, sự tiến công của Tây Lương thiết kỵ mà Mã Siêu dẫn dắt lại càng cực kỳ sắc bén! Chiến thuật mà Mã Siêu giỏi nhất và cũng tôn sùng nhất chính là tiến công, tiến công và tiến công. Sự tiến công của Mã Siêu giống như là mưa đông gió giạt, khiến người ta khó có thể chống đỡ. Địch nhân đối trận với hắn thậm chí là căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào thì đã bị Tây Lương thiết kỵ triệt để tàn sát, giống như là hai ngàn Nam Dương binh hiện tại.

Trung quân của quân Tào.

Vu Cẩm biến sắc, quay đầu lại nói với Tào Tháo: “Chúa công, Hoàng Trung tướng quân chiến tử rồi!”

“Chúa công!” Vu Cẩm vừa dứt lời, Tàng Bá lại vô cùng lo lắng thốt lên: “Bại binh của Hoàng Trung chạy toán loạn ra sau làm loạn trận cước của quân đội, Tây Lương thiết kỵ thừa cơ trùng sát. Ngụy Duyên, Lý Nghiêm đã ngăn cản không được rồi! Chúa công, mau triệt binh về đại doanh đi, chỉ có lợi dùng hàng rào kiên cố của đại doanh mới có thể ngăn cản được sự đột kích của Tây Lương thiết kỵ, ở lại đây thì chỉ có đường chết mà thôi!”

“Chúa công.” Tàng Bá vừa nói xong, Vương Uy lại nói: “Thủ quân ở trong thành Vĩnh An cũng tràn tới rồi.”

Tàng Bá gấp đến độ nhảy dựng lên: “Chúa công, mau hạ lệnh rút quân đi!”

“Chúa công, không thể rút được đâu.” Gia Cát Lượng vội vàng nói: “Lúc này hạ lệnh rút lui thì có khác gì tự sát? Hoàng Trung tuy chết, Ngụy Duyên, Lý Nghiêm tuy bại, song hai vạn đại quân chủ lực của quân ta vẫn còn, nếu có thể dùng cung tiễn thủ ở giữa làm loạn trận cước, dùng trường thương binh dàn hàng ở phía trước, đao thuẫn thủ bảo vệ hai cánh, như vậy có thể tránh khỏi phải mạo hiểm, nếu cứ vậy mà lui quân thì chắc chắn sẽ bại.”

Tào Tháo mắt lóe sáng, đột nhiên quát lên: “Tàng Bá ở đâu?”

Tàng Bá vội vàng giục ngựa lên trước, nghiêm giọng thưa: “Có mặt tướng.”

Tào Tháo nói: “Dẫn tinh binh bản bộ đoạn hậu, những chư tướng khác thì dẫn nhân mã bản bộ của mình theo cô lui về thủ đại doanh.”

Tàng Bá nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

“Chúa công...” Gia Cát Lượng vội vàng nói: “Lúc này ngàn vạn lần không thể triệt binh được đâu.”

“Ý cô đã quyết.” Tào Tháo không đồng ý, nói: “Khổng Minh chớ có nhiều lời.”

Nói xong, Tào Tháo không do dự nữa, giục ngựa quay đầu rút về đại doanh.

Chư tướng Thái Trung, Thái Hòa Vương Uy vội vàng chạy theo. Chủ soái vừa đi, tướng sĩ Kinh Châu không còn lòng ham chiến nữa, nhao nhao lui về đại doanh. Tào Chân lưu thủ đại doanh thấy vậy vội vàng mở viên môn, dốc hết năm ngàn tinh binh ra nghênh đón Tào Tháo.

Trong loạn quân.

Mã Siêu dùng thương gạt trường đao của Ngụy Duyên ra, thuận thế quét ngang một cái lên lưng Ngụy Duyên.

Thân hình cường tráng của Ngụy Duyên run rẩy kịch liệt, trong khoảnh khắc giống như là bị chùy nặng đập trúng, không thể hít thở, khuôn mặt vốn vàng vọt cũng biến thành đỏ rực, có tia máu đỏ sẫm từ khóe miệng ứa ra. Mã Siêu đang muốn bồi thêm một thương kết liễu Ngụy Duyên thì dư quang ở khóe mắt đột nhiên nhìn thấy quân Tào ở cách đó không xa đã trận cước đại loạn, gần hai vạn đại quân giống như là ong vỡ tổ chạy như điên về phía đại doanh.

Một kỵ đang giục ngựa chạy trước tiên, không ngờ chính là Tào Tháo.

“Tháo tặc chó chạy!” Mã Siêu vội vàng bỏ qua Ngụy Duyên, giục ngựa giết về phía Tào Tháo: “Để mạng lại đây cho ta!”

Tào Tháo đang giục ngựa phi nhanh thì đột nhiên một bóng trắng từ bên hông xông ra, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy là Mã Siêu. Tào Tháo lúc này kinh hãi vô cùng, suýt chút nữa thì sợ đến phọt cả rắm. Dưới lúc nguy cấp không ngờ lại kéo đầu ngựa hồi hả chạy. Thái Trung không biết lợi hại vùng thương nghênh đón Mã Siêu, bị Mã Siêu gạt một thương đánh bay xuống ngựa. Thái Hòa thấy vậy vội vàng giục ngựa chạy trốn thì Hàn Đức vỗ ngựa vùng đao chém ngã lăn xuống đất.

Lại nói Tào Tháo bỏ mặc đại quân chạy trời chết, may mà tọa kỵ ở bên dưới cũng là lương câu Trảo Hoàng Phi Điện ngàn dặm mới tìm được một. Mã Siêu tuy đuổi sát không tha, nhưng trong lúc cấp thiết cũng khó có thể đuổi kịp. Khi hai người đang liều mạng đuổi nhau trên đường lớn thì ở sau núi đột nhiên có một nhánh quân mã ủa ra, vừa hay cản đường Tào Tháo, viên đại tướng đi đầu ghìm ngựa hoành thương, nghiêm giọng quát: “Tháo tặc chạy đi đâu? Trương Tú ở đây đợi ngươi lâu rồi!”

Tào Tháo chỉ đành bỏ đường lớn, đổi sang chạy đường nhỏ.

Đúng vào lúc này, Mã Siêu vừa hay đuổi tới nơi, nâng thương đâm vào lưng Tào Tháo. Tào Tháo né không kịp né tránh bị đâm trúng bồi tâm, đầu thương sắc bén sau khi đâm xuyên thân thể của Tào Tháo, dư thế chưa hết lại đâm xuyên cổ ngựa Trảo Hoàng Phi Điện. Trảo Hoàng Phi Điện nghển cổ lên trời phát ra một tiếng hí cực kỳ bi thương, sau khi chạy thêm được hơn chục bước thì đột nhiên ngã xuống.

Khi Mã Siêu, Trương Tú vỗ ngựa chạy tới thì Tào Tháo sớm đã tuyệt khí thân vong.

Mã Siêu dùng ngân thương chặt thủ cấp của Tào Tháo rồi giơ lên không, ngẩng đầu lên trời hét to: “Tào Tháo đã chết!”

Trương Tú cùng tướng sĩ quân Lương ở phía sau Trương Tú cũng nhao nhao rống theo: “Tào Tháo đã chết, Tào Tháo đã chết...”

“Tào Tháo đã chết!”

“Tào Tháo đã chết!”

“Tào Tháo đã chết!”

Không tới một lát sau, tiếng rống to rõ đã vang khắp cả chiến trường.

Nghe thấy Tào Tháo đền tội, tướng sĩ quân Lương thanh thế đại chấn, mà sĩ khí của tướng sĩ quân Tào lại xuống cực thấp. Sở bộ phụ trách đoạn hậu của Tào Bá dưới sự giáp kích hai mặt của thủ quân Vĩnh An và Tây Lương thiết kỵ trong thoáng chốc đã rối loạn không thành quân. Tào Bá cũng lực chiến mà chết. Nghe thấy Tào Tháo chiến tử, Tào Chân vội vàng thu thập tàn bộ lui tới Vu huyện, dọc đường lại có chư tướng Ngụy Duyên, Lý Nghiêm dẫn tàn bộ tới phối hợp.

Khi tới Vu huyện thì vừa hay gặp tàn quân của Trương Cáp.

Thì ra Trương Cáp tại Ngưu Phú Phố cũng bị Trương Nhiệm đánh bại, các lộ bại quân tới Vu huyện điểm binh, ba vạn đại quân khi xuất chinh đã hao tổn bảy phần, chỉ còn lại bảy, tám tàn binh.

...

Huyện nha Vu huyện, Gia Cát Lượng nói: “Nước không thể một ngày không có vua, ba quân không thể một ngày không có thống soái, xin công tử thuận theo di chiếu của tiên chúa công, lập tức kế vị!”

Chưa tướng Vu Cấm, Ngụy Duyệt, Lý Nghiêm cũng nhao nhao phụ họa: “Cung thỉnh công tử kế vị.”

Tào Châu lật tay rút kiếm ra cửa nhẹ vào lòng bàn tay, trong khoảnh khắc máu chảy như suối. Tào Chân vẫn như không có tri giác, lớn tiếng quát: “Cô hôm nay dùng máu lập thệ, thiên địa quỷ thần làm chứng, lúc sinh thời tất sẽ tự tay đâm chết Mã Siêu, báo thù rửa nhục!”

Gia Cát Lượng dẫn đầu quỳ xuống, cao giọng hô: “Khấu kiến chúa công!”

“Khấu kiến chúa công!”

“Khấu kiến chúa công!”

Chư tướng Vu Cấm, Ngụy Duyệt, Lý Nghiêm ở phía sau Gia Cát Lượng đều quỳ xuống theo, ngoài đại đường huyện nha, mấy ngàn tướng sĩ quân Tào cũng quỳ rạp xuống đất. Bỗng nhiên trong lúc này, trong phương viên vài dặm ngoài Tào Chân ra, không còn ai đứng cả.

“Tất cả đứng lên đi.” Tào Chân nghiêm giọng nói: “Tây Lương đại quân tùy thời đều có thể giết tới, không biết chư vị có thượng sách phá địch nào không?”

Chư tướng đều im lặng, chỉ có Gia Cát Lượng bước ra khỏi hàng, nói: “Cái này gọi là trong họa có phúc, quân ta mặc dù bại, binh lực hao tổn rất lớn, nhưng vị tất đã là tai họa, quân Lương mặc dù thắng nhưng chắc gì đã là chuyện hay!”

Tào Chân nói: “Quân sư nói vậy là có ý gì?”

Gia Cát Lượng thưa: “Lượng có một kế, có thể đánh lui truy binh.”

446. Chương 351: Dị Tính Lương Vương

Bờ đông Phì thủy, đại doanh của quân Lương.

Lỗ Túc, Khoái Việt kích động tiến vào đại tướng, nói với Mã Dục: “Chúa công, xích sắt chặn sông đã chế tạo xong rồi, trục kéo ở bờ sông cũng đã bố trí tốt, hiện tại chỉ đợi thủy quân Đông Ngô mắc bẫy thôi!”

“Ừ, tốt.” Mã Dục vui vẻ nói: “Tử Kính và Dị Độ lập được đại công rồi đó, hơn ba trăm vạn tai dân của Hoài Nam được cứu rồi! Sau khi khai hoàn về triều cô nhất định sẽ tấu lên thiên tử, trọng thưởng cho hai người, ha ha.”

“Không dám, không dám.” Lỗ Túc, Khoái Việt đồng thời lắc đầu, nói: “Công lao này theo lý nên ghi cho Cam Ninh tướng quân mới đúng.”

“Đó là đương nhiên rồi.” Mã Dục cao giọng nói: “Cam Ninh tướng quân tất nhiên cũng phải trọng thưởng chứ.”

“Chúa công...” Mã Dục vừa dứt lời, Lý Túc đột nhiên đầu đầy mồ hôi tiến vào, xòe tay ra cười nói: “Đại hỉ, đại hỉ!”

“Hà?” Mã Dục nghe vậy liền quay người lại, hỏi Lý Túc: “Hỉ từ đâu tới vậy?”

Lý Túc nói: “Vừa nhận được tin chiến thắng từ Tây Xuyên, Tư Mã Ý dẫn hai ngàn thiết kỵ kịp thời tới Vĩnh An, Tào Tháo bị giết cho trở tay không kịp, đại bại. Ba vạn đại quân hao tổn một nửa lớn, Tào Tháo hấn...”

Mã Dục vội vàng hỏi: “Tào Tháo hấn làm sao?”

Lý Túc thốt lên: “Tào Tháo cũng bị thiếu tướng quân chém chết rồi!”

“Hả?”

Mã Dục ngậy người, một hồi lâu không nói ra nổi một câu, trong lòng dâng lên một cỗ tình tự phức tạp khó nói thành lời, có hoan hỉ, có tiếc nuối, có thương cảm, thậm chí còn có cả một chút bi thương.

Từ lúc giặt khăn vàng Nam Dương bắt đầu cho tới nay, sinh tử giắc đầu giữa Mã Dục và Tào Tháo nhiều không kể xiết. Khi ở Dĩnh Xuyên hai người thậm chí còn có một lần đơn đốc đối diện với nhau. Trong giắc đầu dài tới mười mấy năm, Mã Dục không lúc nào là không muốn dồn Tào Tháo vào chỗ chết, nhưng mỗi lần đều thất bại trong gang tấc. Hiện giờ Tào Tháo chết rồi, Mã Dục lại đột nhiên cảm thấy mất mát vô cùng.

Đại Giang đông khứ, lãng đào tần, nhân vật thiên cổ phong lưu.

Theo sự vắn lác của Tào Tháo, kiêu hùng cùng thời với Mã đồ tể đều đã chết hết toàn bộ, chỉ có Tôn Quyền, Tào Chân hai tên tiểu bối này còn miễn cưỡng chống chọi, trời đất mệnh mông, giang sơn cảm tú, Mã đồ tể đã không tìm thấy đối thủ của mình nữa rồi. Cơ hồ là trong sát na này, Mã Dục cảm thấy nhân sinh đã mất đi tất cả lạc thú. Từ nay về sau, hẳn rất khó tìm thấy được cảm giác người thông minh luyện tiếu lẫn nhau và kiêng kỵ lẫn nhau nữa rồi.

Một niềm mất mát dâng lên trong lòng, đó là một loại tình mịch phát sinh từ sâu trong linh hồn!

Lý Túc rõ ràng là không thể nào thể hội được tâm tình của Mã Dục vào lúc này, có chút ngạc nhiên hỏi: “Chúa công, ngài sao vậy?”

Mã Dục chấp tay sau lưng, giống như là không nghe thấy Lý túc nói gì.

Khi Lý Túc đang muốn nói tiếp thì Giả Hủ bước lên khề nạm lấy tai áo hắn. Sau đó đánh mắt ra hiệu, Lý túc hiểu ý, cùng Giả Hủ rời khỏi đại tướng. Lỗ Túc, Khoái Việt tâm lĩnh thần hội, cũng theo hai người rời khỏi đại tướng. Rèm tướng được hạ xuống, ánh sáng trong đại tướng liền biến thành ảm đạm.

Ở ngoài tướng, Giả Hủ nói: “Tử Nghiêm, nhìn vẻ mặt vừa mừng vừa lo của ngươi vừa rồi, e rằng không phải chỉ có tin tức tốt thôi đúng không?”

“Đúng vậy.” Lý Túc nói: “Thiếu tướng quân tuy giết được Tào Tháo, nhưng khi truy sát tàn binh Kinh Châu thì lại trúng quỷ kế của quân địch. Hai ngàn Tây Lương thiết kỵ cơ hồ là tổn hao gần hết. May mà Trương Tú, Trương Nhiệm suất lĩnh đại quân theo sau kịp thời tới nơi, mới liều mạng cứu thiếu tướng quân ra được.”

“Hả?” Giả Hủ nghe vậy liền rung mình sợ hãi, thất thanh nói: “Thiếu tướng quân thân kinh bách chiến, có quỷ kế nào mà chưa từng thấy qua, sao lại có thể dễ dàng trúng kế được? Hơn nữa, bên cạnh không phải là còn có Tư Mã Trọng Đạt ư, sao lại bại một cách thê thảm như vậy? Quỷ kế này rốt cuộc là do ai bày ra, sao lại lợi hại như thế?”

Lý Túc nói: “Người này tên là Gia Cát Lượng, tự là Khổng Minh, tuổi gần hai mươi.”

“Gia Cát Lượng!” Giả Hủ nhíu mày nói: “Người này là ai?”

Lý Túc lắc đầu nói: “Cái này thì không biết.”

“Người này ở tuổi hai mươi mà cũng có thể đánh bại được thiếu tướng quân ư?” Giả Hủ nhíu mày nói: “Người này không thể coi thường được.” Lại hỏi tiếp: “Tình hình Tây Xuyên hiện giờ thế nào?”

“Tàn binh của Tào Chân đã lui về Giang Lăng.” Lý Túc nói: “Có điều thiếu tướng quân thân thụ trọng thương, đã không thể lĩnh quân. Bọn Trương Tú, Trương Nhiệm lại không dám tự tác chủ trương xuất binh, Kinh Châu trước mắt đang dựa vào nơi hiểm yếu mà thủ.”

“Ừ, dựa vào nơi hiểm yếu mà thủ là đúng rồi.” Giả Hủ gật đầu nói: “Tuy nói Tào Tháo vừa chết, Tào Chân mới lập, cục thế Kinh Châu chưa định, chính là thời cơ tuyệt hảo để thừa cơ tiến công, nhưng trước mắt cục thế Hoài Nam chưa định, hơn ba trăm vạn tai dân vẫn đang đợi quân ta chấn tể. Trong khoảng thời gian ngắn trọng tâm chiến lược của quân ta vẫn rất khó chuyển dời. Tây Xuyên vẫn nên áp dụng chiến thuật lấy thủ là chính, để tránh mưu hổ không thành lại bị hổ làm bị thương.”

Lý Túc nói: “Tư Mã Trọng Đạt trong thư cũng có kiến nghị như vậy, đúng là không mưu mà hợp với quân sự.”

...

Phì Thủy, mỏm Quái Thạch.

Trong tin nắng ban mai mỏng manh, mấy trăm chiến mông trùng, đầu hạm của Đông Ngô đã theo Phì Thủy mà lên. Lữ Mông án kiếm đứng ở đầu thuyền, gió sông trong lành ủa vào mặt, hà đạo tươi mát đã thấm ướt chiến bào của hắn. Trên mặt sông ở phía trước không xa, hơn trăm chiếc thuyền nhẹ và mấy chục chiếc mông trùng đang như ẩn như hiện trong sương mù, trên cột buồm của một chiếc mông trùng treo cờ viết chữ “Cầm Phàm” chói mắt.

Cầm Phàm tắc, đó chính Cầm Phàm tắc!

Lúc nửa đêm, Lữ Mông nhận được tin tức, Cầm Phàm dùng hết chiến thuyền lớn nhỏ rời khỏi thủy quân đại trại ở bến Tiêu Diêu, đang dọc theo Phì Thủy mà lên, coi bộ tựa hồ như là muốn hiệp trợ bộ binh quân Lương từ thượng du Phì Thủy qua sông. Lữ Mông đương nhiên sẽ không để quân Lương toại nguyện, lập tức dẫn năm ngàn thủy quân ngăn cản, hai quân kịch chiến ở ngang sông hơn nửa tiếng, Cầm Phàm thủy quân quả nhiên không địch lại, hoảng sợ chạy trốn.

Lữ Mông tất nhiên không bằng lòng bỏ qua cơ hội tốt này, dẫn thủy quân Đông Ngô đuổi sát không tha.

Đuổi tới khi trời sáng rõ thì vừa hay tới mỏm Quái thạch, Lữ Mông dõi mắt nhìn, chỉ thấy mặt sông ở phía trước đang dần dần biến thành chật hẹp, địa hình ở hai bên bờ cũng bắt đầu biến thành phức tạp, cỏ mọc rậm rạp, quái thạch lởm chởm.

“Chu Thái tướng quân.” Lâm Bắc Phàm không nhịn được quay đầu lại hỏi Chu Thái: “Người quen thuộc với đường sông của Hoài Nam hơn bản đồ đốc, địa hình phía trước phức tạp, thế núi hiểm trở, không biết là tới nơi nào rồi?”

Chu Thái đứng ở mũi thuyền nhìn xung quanh một lúc, đáp: “Đô đốc, phía trước chính là mỏm Quái thạch.”

Lữ Mông nhíu mày nói: “Mỏm Quái thạch ư?”

“Vâng.” Chu Thái gật đầu nói: “Mỏm quái thạch chính là bởi vì giải quái thạch ở phía trước mà có tên như vậy, Phì Thủy ở đây sẽ quẹo một vòng lớn. Đáy sông trải đầy đá ngầm, trên mặt sông chỗ nào cũng là xoáy nước, thuyền bè ở đây rất hay va phải đá ngầm mà chìm. Nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ, cho dù là Cửu Giang thủy tắc cũng không muốn đi qua đoạn sông này.”

“Rẽ ngoặt? Đá ngầm? Xoáy nước?” Sắc mặt của Lữ Mông dần dần biến thành ngưng trọng, mắt thấy thủy quân Đông Ngô sắp tiến vào mỏm Quái thạch, Lữ Mông đột nhiên giơ cao tay phải lên, cao giọng quát: “Truyền lệnh, toàn quân dừng tiến tới!”

Từ Thịnh án kiếm đứng sau Lữ Mông không dám chậm trễ, vội vàng quay đầu lại quát kỳ lệnh binh ở trên cột buồm: “Truyền lệnh, toàn quân bỏ neo, dừng tiến tới!”

“Hả?” Chu Thái ngạc nhiên nói: “Đô đốc vì sao lại hạ lệnh dừng tiến lên!”

“Đúng vậy!” Tưởng Khâm cũng nói: “Khó lắm mới đợi được cơ hội này, không thể cứ vậy bỏ qua cho Cầm Phàm được!”

“Không đúng!” Lữ Mông lắc đầu nói: “Tình hình có chút bất thường. Đây rất có khả năng là quỷ kế của quân Lương!”

“Quỷ kế?” Chu Thái không đồng ý, nói: “Có thể có quỷ kế gì được chứ? Chẳng lẽ Tây Lương thiết kỵ có thể giết tới mặt sông ư?”

Lữ Mông chỉ vào quái thạch lởm chởm ở hai bên bờ Phì Thủy, nói với Chu Thái: “Nơi đây địa thế hiểm trở, mặt sông chật hẹp. Hơn nữa đáy sông còn rải đầy đá ngầm. Chỗ nào cũng là xoáy nước. Nếu muốn xuyên qua đoạn sông này, quân ta tất sẽ phải giảm tốc độ, cẩn thận từng li từng tí mà vượt qua bãi nguy hiểm này! Không biết hai vị tướng quân có nghĩ tới không, khi quân ta xuyên qua vùng nguy hiểm này, rất dễ gặp phục kích.”

Chu Thái, Tướng Khâm quay sang nhìn nhau, lại lặng lẽ gật đầu.

Lữ Mông lại nói: “Một khi như vậy, quân Lương chỉ cần dựng máy bắn đá ở hai bên bờ, vậy thì có thể tạo thành uy hiếp trí mạng cho quân ta rồi!”

Chu Thái hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Lữ Mông trầm tư một lát rồi nói: “Trước tiên phái một ngàn người đi thám thính hư thực đã.”

Chu Thái ôm quyền nói: “Mặt tướng xin đi.”

Lữ Mông vui vẻ nói: “Vậy thì làm phiên tướng quân rồi.”

Chu Thái quát lớn một tiếng rồi tung người lên, thân hình hùng tráng lừng không đằng thân hai cái rồi nhẹ nhàng đáp lên đầu thuyền, lập tức giong dao lên quát lớn: “Tướng sĩ tiền quân nghe lệnh, công kích tốc độ... tiến lên!”

Chu Thái hạ lệnh một tiếng, ba mươi mông trùng cùng với năm mươi chiếc thuyền nhẹ từ trong đội ủa ra, nhanh chóng bức tiến về phía quái thạch.

...

Bờ trái mỏm quái thạch.

Trương Yển giấu mình sau quái thạch thấy thủy quân Đông Ngô đột nhiên dừng tiến lên, không khỏi khẩn trương đứng dậy, nhìn xung quanh nói: “Chuyện gì vậy? Thủy quân Đông Ngô sao lại không tiến lên nữa? Chẳng lẽ chúng đã phát hiện ra sơ hở gì đó ư?”

“Không thể nào!” Hắc Sơn cự tướng Lý Đại Mục tròn đôi mắt trâu giống như chuông đồng lên, nói: “Các huynh đệ đều trốn rất kỹ, không thể bị thủy quân Đông Ngô phát hiện ra sơ hở gì được. Quân Ngô nếu thực sự phát hiện ra sơ hở, vậy cũng nhất định là U Châu binh ở Giang Hữu bại lộ hành tung.”

“Đúng đúng đúng, Mắt To nói rất đúng.” Vu Độc gật đầu liên tục, nói: “Hai tên vương bát đần Tô Do, Trương Nam đó làm việc vụng về, nhất định là bọn chúng tiết lộ hành tung.”

“Được rồi!” Trương Yển nhú mày quát: “Nói xong chưa?”

“Đây không phải là nói quen rồi sao?” Lý Đại Mục, Vu Độc gãi gãi đầu, cười hắc hắc: “Hắc Sơn tặc chúng ta và U Châu binh đánh mười mấy trận, khi còn dưới trướng đại tướng quân Viên Thiệu cho tới khi ở dưới trướng thừa tướng vẫn không hợp nhau.”

“Câm miệng!” Trương Yển nghiêm giọng quát: “Thừa tướng hùng tài đại lược, Viên Thiệu há có thể sánh bằng? Hai người các ngươi về sau còn dám nói linh tinh nữa câu thì đừng có trách bản tướng quân trở mặt vô tình!”

Lý Đại Mục, Vu Độc thấy Trương Yển thực sự động nộ, không dám lên tiếng nữa.

Đúng vào lúc này, Hắc Sơn cự tướng Tả Giáo đột nhiên gào lên: “Tướng quân, quân Lương có động tĩnh rồi.”

“Hả, thật không?”

Trương Yển nghe thấy vậy bèn quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy gần trăm chiếc chiến thuyền lớn nhỏ đang nhanh chóng tiếp cận mỏm Quái thạch. Có điều đại đội thuyền của thủy quân Đông Ngô thì vẫn ở lại chỗ cũ không có động tĩnh gì. Trương Yển không khỏi trầm xuống, ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi ở bờ sông đối diện. Một chiếc tam giác lệnh kỳ không biết từ lúc nào đã cắm ở trên đỉnh núi, đang đón gió bay phấp phật.

Trương Yển rút kiếm, nghiêm giọng quát: “Các huynh đệ, mau dựng máy bắn đá lên, lấp đạn đá vào, nhanh!”

“Rầm rầm rầm...”

Sau khi Trương Yển hạ lệnh, cây cối cỏ dại phủ lên máy bắn đá để nguy trang đều được bỏ xuống. Đột nhiên, hơn trăm chiếc máy bắn đá đã lộ ra chân dung dữ tợn. Cơ hồ là đồng thời, trên núi ở đối diện, U

Châu binh do Điền Dự xuất lĩnh cũng nhao nhao bỏ lớp ngực trang của máy bắn đá xuống, bắt đầu bước chuẩn bị cuối cùng cho đại chiến. T

Mà vào lúc này, tiểu phân đội do Chu Thái suất lĩnh vẫn hoàn toàn không biết gì, cứ thế chui đầu vào bẫy do quân Lương bố trí cẩn mật.

“Rầm rầm rầm...”

Theo tiếng trống trận sục sôi, cự thạch dày đặc như mưa từ bên bờ sông bay tới, mang theo tiếng rít bén nhọn nhắm vào phía phân đội thủy quân mà Chu Thái suất lĩnh bắn tới. Chu Thái giật nảy mình, vội vàng giơ đao gào lên: “Quay thuyền lại, hậu đội chuyển thành tiền đội, rút, rút mau!”

Song đã không còn kịp nữa rồi.

Chỉ nghe thấy hai tiếng rầm rầm vang lên, hai khối đá lớn đã bắn tới trước tiên, hung hăng đập vào trong nước. Lập tức làm dềnh lên cột nước cao vút. Bọt nước ở khắp nơi trong khoảnh khắc đã xối ướt người Chu Thái. Chu Thái thậm chí còn chưa kịp lau nước sông dính lên mặt thì lại có mười mấy khối đá lớn liên tục bắn tới, nặng nề đập vào bên cạnh hắn.

Lập tức, trên boong thuyền của mông trùng chiến thuyền của Chu Thái xuất hiện mấy cái lỗ lớn.

“Tướng quân, không ổn rồi.” Có tiểu giáo hoảng hốt từ dưới boong thuyền xông lên, gào khản cả giọng: “Va phải đá ngầm rồi, nước tràn vào thuyền rồi. A a...”

Tiểu giáo còn chưa nói xong thì lại có một khối đá lớn lừng không đập tới, nặng nề va vào đầu tiểu giáo. Tiểu giáo gào lên một tiếng, một cái đầu lâu lập tức vỡ nát như dưa hấu. Máu và tương não bắn khắp mặt Chu Thái. Chu Thái còn chưa kịp đau lòng vì tên tiểu giáo vừa chết đi thì bên tai lại vang lên tiếng rít bén nhọn, hắn vội vàng lắc mình né tránh. Một khối đá lớn cơ hồ là xẹt qua tai hắn, nặng nề đập lên cột buồm cao vút.

Binh sĩ bò trên cột buồm để quan sát lập tức rơi xuống sông, rất nhanh liền bị nước xoáy nuốt chửng.

Có điều, thủy quân Đông Ngô dấu sao cũng là một nhánh tinh binh, sau khi trải qua cơn hoảng loạn lúc ban đầu rất nhanh liền trấn định lại. Dưới sự cố gắng của người cầm chèo và người cầm lái, mấy chục chiếc chiến thuyền còn lại nhanh chóng quay đầu lại, bắt đầu rút lui rất dẫu vào đây. Song, đúng vào lúc này, biến cố đột nhiên phát sinh! Mông trùng chiến thuyền đi ở trước tiên đột nhiên ngưng trệ. Tiểu giáo quân Ngô đứng chỉ huy ở đầu thuyền lão đảo suýt nữa thì rơi xuống đất, có tiếng mộc bản vỡ nát truyền vào trong tai hắn, giọng nói đó... rõ ràng là tiếng vách thuyền vỡ vụn.

“Chuyện gì vậy?” Tiểu giáo vội vàng đứng lên, nghiêm giọng quát: “Va phải đá ngầm à?”

“Không, không phải là đá ngầm!” Có binh sĩ hốt hoảng gào lên: “Là xích sắt ngăn sông. Trời ạ, là xích sắt ngăn sông!”

“Cái gì? Xích sắt ngăn sông ư?” Tiểu giáo giật nảy mình, nghiêm giọng hô: “Mau, lập tức dùng cờ hiệu bẩm báo cho đô đốc, chúng ta đừng phải xích sắt ngăn sông rồi!”

...

Trên mặt sông cách mồm Quái thạch không xa.

Trong mắt Lữ Mông lóe lên lãnh ý, trầm giọng nói: “Quả nhiên có mai phục!”

“Vẫn là đồ đốc thần cơ diệu toán!” Tướng Khâm không nhịn được giơ ngón trỏ lên, khen ngợi: “Nếu không phải là đồ đốc thấy rõ tiên cơ, quân ta đã gặp nguy hiểm rồi.”

Lữ Mông hơi gật đầu, trầm giọng nói: “Máy bắn đá đúng là lợi hại thật, nhưng chẳng qua là đập được mấy cái lỗ trên khoang thuyền mà thôi. Cho dù là khoang thuyền bị bắn xuyên thì cũng không đủ để cầu thành uy hiếp trí mạng đối với chiến thuyền của quân ta. Truyền lệnh, chia tất cả thuyền thành mười tiểu đội, luân phiên xông lên quấy nhiễu, dẫn dụ máy bắn đá của quân Lương công kích. Bản đô đốc muốn xem xem quân Lương công kích với cường độ như vậy liệu có thể kiên trì được tới lúc nào, hừ!”

“Đô đốc, không ổn rồi!” Lữ Mông vừa dứt lời, tiểu giáo bò trên cột buồm đột nhiên gào lên: “Chu Thái tướng quân truyền tin tức về, thuyền đội đã gặp xích sắt chặn sông, đã không thể rút lui được nữa rồi!”

“Hả? Xích sắt ngăn sông ư!”

Tướng Kham, Từ Thịnh chột tướng nghe vậy đều rung mình sợ hãi, Lữ Mông trong lòng cũng lạnh toát, lập tức hét lên: “Mau, lệnh cho Chu Thái tướng quân lập tức bỏ thuyền!”

“Tuân lệnh!”

Tiểu giáo rầm rầm trả lời, giờ tam giác lệnh kỳ lên ra sức vậy.

“Đô đốc, lần này toi rồi!” Tướng Khâm nói với Lữ Mông: “Xích sắt ngăn sông là khó chơi nhất, uy hiếp đối với chiến thuyền thủy quân cũng lớn nhất. Muốn phá giải xích sắt chặn sông chỉ có hai biện pháp, hoặc là dùng tàu vận tải cường hành đưa bộ binh tới đất liền, chiếm được yếu trại ở hai bờ mỏm Quái thạch, phá hỏng trục kéo của quân Lương, cho xích sắt chìm xuống nước, hoặc là phá thuyền tiếp cận, châm lửa đốt lò để cắt xích sắt kim loại.”

Từ Thịnh nói tiếp: “Nhưng sức chiến đấu của bộ binh quân ta lại không đủ, không nói tới hiện tại còn có thể phá quân đội ra hay không, cho dù có phá đi thì e rằng cũng không phải là đối thủ của quân Lương. Tới lúc đó không những không đoạt được yếu trại ở hai bên bờ mà làm không tốt còn gây thêm phiền phức cho thủy quân của chúng ta. Còn dựng lò đốt lửa, mặc dù có thể đốt đứt xích sắt, nhưng một khi như vậy thì chiến thuyền sẽ trở thành bia sống cho máy bắn đá của quân Lương.”

“Hiểu rồi, thì ra là như vậy!” Lữ Mông biến sắc, cuối cùng thì ngẩng mặt lên trời thở dài một tiếng, có chút mất mát nói: “Bại rồi, quân ta bại triệt để rồi!”

Tướng Kham, Từ Thịnh bối rối hỏi: “Đô đốc, như vậy là sao?”

Lữ Mông thở dài nói: “Bản đô đốc muốn nói là, Hoài Nam chi chiến lần này, quân ta đã vẫn thua! Trước ưu thế tuyệt đối về thực lực của quân Lương, đại đô đốc chúng quy vẫn không thể ngăn được cơn sóng dữ. Thua rồi, chúng ta đã thua rồi! Tướng Khâm, phái một đội thuyền nhẹ tiến lên tiếp ứng cho Chu Thái và tướng sĩ rơi xuống nước, sau đó rút binh về đại trại Ngưu Chử.”

“Hả, về đại trại Ngưu Chử ư?” Tướng Khâm ngạc nhiên nói: “Vậy chúng ta không phong tỏa Phì Thủy nữa à?”

“Đã không cần phải phong tỏa nữa rồi.” Lữ Mông chán nản nói: “Nếu không phá được xích sắt ngăn sông, quân Lương lại có thể ở thượng du dễ dàng dựng cầu nổi. Cầu nổi một khi được dựng xong, lương thực của Lữ Giang có thể không ngừng vận tới Hoài nam. Tai dân của Hoài Nam cũng được đưa tới Lữ Giang và hai châu Duyện, Dự. Tính toán của chúa công và đại đô đốc đã hoàn toàn thất bại rồi.”

“Chúng ta đã tận lực rồi...”

Lữ Mông nói đến đây thì ngừng lại, vẻ mặt đột nhiên trở nên nhẹ nhõm, không thể hoàn thành nhiệm vụ mà chúa công giao phó, tuy có chút hổ thẹn, nhưng nói tới cùng thì dẫu sao cũng không cần phải trở mắt nhìn hơn ba trăm vạn tai dân chết trong ôn dịch nữa rồi.

...

Tháng năm năm Kiến An Hán Hiến Đế thứ mười ba (200)

Cam Ninh hiến kế xích sắt chặn sông, thành công phá giải sự phong tỏa của thủy quân Đông Ngô đối với quận Hoài Nam, mấy chục vạn thạch quân lương khẩn cấp điều tập từ Hà Bắc, Quan Trung, Ích châu, Nam Dương không ngừng được chuyển tới Hoài Nam thông qua cầu nổi dựng ở mỏm Quái thạch. Đồng thời, dưới sự tổ chức của Lỗ Túc, Khoái Việt, gần hai trăm vạn bách tính lục tục từ Hoài Nam sơ tán tới Nhữ Nam, Dĩnh Duyện, Trần Lưu.

Tháng sáu, Mã Dục cho Trần Đăng làm thái thú Hoài Nam, lại dùng hai mươi vạn hàng quân Hà Bắc xây đại doanh Hoài Nam, một là tuần diên dưỡng binh, hai là đề phòng Đông Ngô.

Tháng bảy, Mã Dục lại tấu lên thiên tử, xin cho Cao Thuận làm Chinh Nam tướng quân, tiết chế quân vụ bốn châu Duyện, Dự, Từ, Dương.

Tháng tám, Mã Dục dẫn mười vạn quân Lương tình nguyện về triều.

...

Bắc cung Lạc dương, Đức Dương điện.

Hán Hiến để lòng vui phơi phới nói với văn võ bá quan: “Chư vị ái khanh, trăm hôm nay muốn nói cho các vị một tin tức tốt. Thừa tướng đã phá giải được sự phong tỏa của thủy quân Đông Ngô đối với quận Hoài Nam. Lương thực, vật tư từ các nơi điều vận để đã tới được Hoài Nam. Ha ha, mấy trăm vạn bách tính chịu tai ương của quận Hoài Nam đã có cơm ăn, áo mặc rồi. Không phải ngồi chờ chết nữa!”

“Trời cao có mắt, thương cho Đại Hán ta, lão thần... chúc mừng bệ hạ.”

Hán Hiến để vừa dứt lời, thượng thư đã bước ra khỏi hàng quỳ xuống, nói đến mức lệ già chứa chan.

“Cung hỉ bệ hạ.”

“Chúc mừng bệ hạ.”

“Đại hán quốc vận vĩnh ương...”

Quần thần nhao nhao quỳ xuống, hô vạn tuế.

“Chư vị ái khanh mau mau đứng dậy.” Hán Hiến để liên tục xua tay, tỏ ý bảo các đại thần đứng dậy, đợi các đại thần đứng dậy mới nói tiếp: “Hôm nay, trăm còn có một đại sự muốn thương lượng với chư vị khanh gia.”

Tông chính Lưu Chương bước ra khỏi hàng, tấu: “Không biết là đại sự gì?”

Hán Hiến để nói: “Trăm muốn phạt lệ phong thừa tướng làm dị tính Lương vương, không biết có thỏa đáng không?”

447. Chương 352: Trong Lòng Trăm Sáng Như Gương

“Bệ hạ, Tư đồ đại nhân nói rất đúng, không thể dị tính phong vương được.”

“Đúng vậy, ngàn vạn lần không thể bỏ tiền lệ được.”

“Thừa tướng công lao tuy lớn, nhưng cũng chưa tới mức phong vương.”

“Bệ hạ, lệ này nếu bỏ, quốc gia sẽ không ra quốc gia nữa...”

Khổng Dung vừa dứt lời, đám văn võ bá quan Tư Đồ Khổng Trụ, Thái thường khanh Tư Mã Phòng, Thái phó Đồng Chiêu, đại hồng Lư Mãn Sùng, thiếu phủ Tư Mã Lăng, đại trưởng thu Trần Kiểu, tướng quân Viên Hy, đại tư nông Đỗ Kỷ, tông chính Lưu Chương nhao nhao quỳ xuống, đồng thanh phụ họa, thậm chí ngay cả nhạc phụ Thái Hòa của Mã Dục là trung chân dật cũng lên tiếng phản đối.

Dõi mắt nhìn, văn võ cả điện trừ vài người như Quang lộc huân Trần Quần, Hà Nam duẩn Chung (Chung gì đó nhưng bản text thiếu, tra mãi không có chỗ nào đủ, các bác thông cảm) ra, tuyệt đại đa số đều kiên quyết phản đối phong Mã Dục làm dị tính vương.

Hán Hiến để nhíu mày nói: “Từ loạn Đông Trác tới nay, hào cường các nơi nổi dậy, thiên hạ phân tranh không ngừng, bách tính khổ đốn, triều cương loạn lạc, nếu không có thừa tướng chặn cơn sóng dữ, hưng nghĩa quân diệt bất thần, thì liệu có được ngày hôm nay không? Cái thế kỳ công như vậy, Lưỡng Hán bốn trăm năm, có ai sánh bằng? Lẽ nào không thể phong vương?”

Từ Đồ Khổng Dung nói: “Bệ hạ, thừa tướng tước tới Lương công, thực ấp hai vạn hộ đã là vị cực nhân thần (ý nói chức cao lắm rồi), không thể tấn phong được nữa!”

Hán Hiến để nói: “Ý trăm đã quyết...”

“Bệ hạ!” Hán Hiến đế còn chưa nói xong, Tư Đồ Khổng Dung đã đứng bật dậy, bộ râu trắng ở dưới cùng không gió mà bay, nghiêm giọng hô: “Bệ hạ nếu không tuân theo di huấn của Cao Tổ, cố chấp làm theo ý mình muốn phong thừa tướng làm đệ tính vương, lão thần ôm nay sẽ chết ở dưới thềm vàng!”

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ!”

Không Dung vừa nói xong, bọn Khổng Trụ, Tư Mã Phòng, Tư Mã Lăng nhao nhao quỳ xuống theo.

Hán Hiến đế mắt thấy quần thần khí thế to lớn, không hề có ý nhượng bộ, trong lòng tuy không vui nhưng cũng chỉ đành thu hồi lại mệnh lệnh, nghiêm giọng nói: “Đã như vậy, chuyện này để hôm khác lại thương nghị, hôm nay dừng ở đây, bãi triều!”

Nói xong, Hán Hiến đế không để ý đến văn võ khắp triều nữa, phát tay áo bỏ đi.

Thiên tử đã đi, quần thần trong điện nhao nhao giải tán. Không tới một lát sau, trên điện vàng to lớn chỉ còn lại có hai người Quang lộc huân Trần Quần và Ti đãi giáo úy Chung. Trần Quần còn cố ý nhìn xung quanh, thấy không có ai liền bước lên mấy bước tới chỗ Chung, thấp giọng hỏi: “Vừa rồi bệ hạ muốn phong thừa tướng là đệ tính vương, bá quan đều phản đối, chỉ có đại nhân là không phản đối, không biết vì sao lại vậy?”

Chung cười nhạt, hỏi ngược lại: “Trần đại nhân không phải là cũng không phản đối sao?”

“Cái này...” Trần Quần cười xấu hổ, nói: “Hạ quan chỉ cảm thấy chuyện thừa tướng phong vương đã là thế phải thành rồi.”

“Ha ha.” Chung mỉm cười, nói: “Trần đại nhân là người thông minh, tất nhiên không giống như đám người không thức thời Không Dung, Khổng Trụ. Hừ hừ, thiên tử đã có ý phong thừa tướng làm đệ tính vương, chỉ bằng vào đám người bọn họ cũng có thể ngăn cản ư?”

Trần Quần nói: “Nói nhiều như vậy, có phải là đại nhân cũng tán thành phong vương không?”

“Phong vương?” Chung cười nhạt một tiếng, trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười cao thâm mạc trắc, ngẩng đầu lên nhìn trời, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Trời đất... lại thay đổi rồi.”

...

Hổ Lao quan, quân trưởng của Mã Dục.

Mã Dục phát tay ý bảo bộ Giả Hủ, Lý Túc, Khoái Việt, Lỗ Túc bốn người ngồi xuống, sau đó nói: “Cô hôm nay gọi mọi người tới là có một đại sự muốn thương lượng với các người.”

Gia Cát Lượng chấp tay thở dài nói: “Chúa công nói đi.”

Mã Dục nói: “Dưới quyền cai trị của triều đình có toàn bộ mười hai châu Ung, Ti, Lương, Thanh, U, Ký, Tịnh, Sóc, Dự, Duyện, Từ, Ích, Kinh Châu quận Nam Dương, Dương Châu Lư Giang, Hoài Nam hai quận cùng với thảo nguyên Mạc Bắc bao la, lãnh thổ của đại Hán đông tây nam bắc kéo dài mấy vạn dặm, đã vượt xa bất kỳ triều đại, thời kỳ nào trước đây.”

Khoái Việt chấp tay nói: “Đây đều là công của thừa tướng.”

“Được rồi.” Mã Dục lắc đầu, nói: “Cô hôm nay không phải là biểu lộ công lao với các người. Hiện tại có một vấn đề vô cùng cấp thiết, vô cùng nghiêm trọng đang được bày ra ở trước mặt chúng ta. Đó chính là thiếu hụt nghiêm trọng các quan viên ở các châu, các quận, các huyện. Bốn châu ở Hà Bắc có hơn bốn mươi quận, không ngờ lại thiếu tới ba mươi sáu thái thú và hơn một trăm sáu mươi huyện lệnh. Ngoài ra đám quan lại như trưởng sử, chủ bạ, công tào, đô úy, huyện úy, huyện thừa cũng thiếu nhiều không kể xiết!”

“Duyện, Dự, Từ châu tới tận giờ vẫn chưa tìm thấy nhân tuyển thích hợp để đảm nhiệm chức thứ sử. Do thiếu hụt thứ sử, quận thủ và huyện lệnh, những khu vực này đang trở nên hỗn loạn, trị an gay go, triều đình không thể không phải một lượng lớn quân đội tới đóng lâu dài, thực thi quân quản đối với những địa vực này. Song quân quản chung quy vẫn không phải là kế lâu dài.”

Giả Hủ sớm đã biết suy nghĩ ở trong lòng Mã Dục, liền nói: “Hủ cho rằng hiện tại là lúc thực hành khoa cử thủ sĩ (thi cử chọn hiền sĩ) có tính toàn quốc rồi!”

“Khoa cử thủ sĩ?”

“Khoa cử thủ sĩ?”

Lỗ Túc, Khoái Việt lần đầu tiên nghe thấy cách nói này, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Lý Túc liền giải thích: “Cái gọi là khoa cử thủ sĩ là một loại cơ chế tuyển bạt nhân tài do thừa tướng sáng tạo ra. Nội dung hạch tâm của nó chính là chế độ thi cử hai cấp, trước tiên là do huyện lệnh các huyện tiến hành thi cử cấp một đối với người đọc sách của bản huyện, người hợp cách sẽ là tú tài, sau đó các quận áp dụng tiến hành thi cử cấp hai đối với tú tài của các huyện dưới quyền quận đó, người hợp cách sẽ là cử nhân, trở thành cử nhân thì có thể xuất sĩ rồi, chế độ này đã thử làm nhiều năm ở Lương châu, Ung châu, Sóc châu, rất được người đọc sách ở Quan Trung tôn sùng.”

Giả Hủ nói: “Trên thực tế, chế độ khoa cử mà thừa tướng sáng tạo ra còn có thi cử cấp ba, đó chính là tập trung cử nhân trúng tuyển của các quận lại tới kinh thành tiến hành thi cử cấp ba, người trúng tuyển sẽ là tiến sĩ! Tiến sĩ trúng tuyển có thể đưa ra các huyện đảm nhiệm trưởng quan huyện lệnh, trải qua nhiều năm rèn luyện nếu quả thực có tài thì có thể thăng lên làm quận thủ.”

“Cái này...” Lỗ Túc nghi hoặc nói: “VẬY chẳng lẽ thứ dân cũng có thể tham gia thi cử sao?”

Lý Túc nói: “Chỉ cần là người Hán, bất luận là thứ dân, sĩ nhân, toàn bộ đều có thể tham gia thi cử.”

Khoái Việt nói: “Thế chẳng phải là làm loạn hết lẽ số sao?”

“Lẽ Số, thế nào là lẽ?” Mã Dục lạnh lùng nói: “Cứ phải phân cao thấp sang hèn mới là lẽ à? Cùng là bách tính đại Hán, cùng là con dân đại Hán, vì sao cứ phải phân tam, lục, cửu đẳng? Tử Kính, Dị Độ tất nhiên xuất thân sĩ tộc, nhưng cô xin hỏi hai vị, tổ thượng của các người chẳng phải cũng xuất thân Hàn Vi sao?”

“Cái này...”

Khoái Việt, Lỗ Túc lập tức nghẹn lời.

Mã Dục đứng dậy, chấp tay sau lưng lạnh lùng nói: “Lẽ số tốt có thể giáo hóa vạn dân, tất nhiên là nên tuân theo. Nhưng những lẽ số không tốt thì cô phải phá trừ, cô chính là muốn dùng hành động thực tế để nói với tất cả người đọc sách trong thiên hạ rằng chỉ cần bọn họ có học vấn, có tài năng, bất luận là xuất thân hàn vi hay là cao quý thì đều có cơ hội làm quan! Cô muốn duy trì thi cử!”

“Chúa công.” Mã Dục vừa dứt lời, Diêm Vi đột nhiên bước vào trường, ôm quyền thưa: “Quang lộc huân khanh Trần Quần tướng quân ở ngoài trường xin cầu kiến.”

“Trần Quần?” Mã Dục trầm giọng nói: “Cho hắn vào.”

“Tuân lệnh.”

Diêm Vi ôm quyền vái một cái rồi quay người rời đi.

Không tới một lát sau.

Trần Quần thân hình thon dài, tướng mạo tuấn lãng phiêu nhiên bước vào trường, vái Mã Dục một cái, cao giọng nói: “Hạ quan Trần Quần, tham kiến thừa tướng.”

“Ha ha. Trường Văn miễn lễ.” Mã Dục ngẩng đầu nói: “Nào nào nào, tới đây ngồi đi.”

“Tạ ơn thừa tướng.”

Trần Quần ôm quyền hành lễ, rồi đi tới ngồi xuống bên phải Khoái Việt.

Mã Dục nói: “Trường Văn từ Lạc dương tới tận Hồ Lao quan xa xôi này, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?”

Trần Quần nhìn đám người Giả Hủ, muốn nói rồi lại thôi.

Mã Dục nói: “Trường Văn cứ nói đi đừng ngại.”

Trần Quần nói: “Hạ quan tới đây đúng là có chuyện muốn bẩm báo với thừa tướng.”

Mã Dục hỏi: “Chuyện gì?”

Trần Quần nói: “Thiên tử muốn phong thừa tướng làm đệ tử vương, có điều lại bị văn võ bá quan do Tư Đồ Khổng Dung cầm đầu kiên quyết phản đối. Chỉ có một số ít người như hạ quan và Hà Nam doãn Chung đại nhân ủng hộ thiên tử. Có điều bởi vì tiếng nói bé, do đó không dám công nhiên nghị ở đình nghị. Hạ quan cho rằng chuyện này rất trọng đại, vì thế suốt đêm tới ngay Hồ Lao quan thông báo cho thừa tướng.”

Mã Dục cười nhạt, nói: “Trường Văn phí tâm rồi, ha ha.”

“Ra sức vì thừa tướng chính là chức phận của hạ quan.” Trần Quần nói tới đây, sắc mặt đột nhiên chuyển thành nghiêm túc, nói: “Quần có một lời, không biết có nên nói hay không?”

Mã Dục nói: “Cứ nói đi đừng ngại.”

Trần Quần nói: “Chính là cái gọi là thiên hạ vốn vô chủ, người có đức thì được. Lương Hán trước sau hơn bốn trăm năm, trải qua hai mươi tư đế, quả thực khí số đã tận. Giờ thừa tướng trong diệt tứ di, ngoài mở cương sĩ, uy chấn hải nội, công thước cổ kim. Cho dù là Tần Hoàng Hán Vũ cũng không bằng. Cớ sao không thuận theo thiên ý Đại hán mà lên ngôi?”

Mã Dục biến sắc, quát: “Trường Văn nói năng cho cẩn thận!”

Trần Quần lờ đi, nói tiếp: “Giờ thiên hạ bình quyền đã thuộc về tay thừa tướng, lên ngôi Đại hán có thể nói là nước chảy thành sông, thuận lý thành chương, điều phải lo lắng chẳng qua chỉ có khẩu tru bút phạt của văn võ toàn triều, Quần ngày đêm suy nghĩ, ngẫu nhiên có kế sách, dự thảo cửu phẩm trung chính chế, có lẽ có thể giúp thừa tướng quét sạch chướng ngại!”

“Đủ rồi!” Mã Dục vỗ bàn quát: “Trường Văn nếu còn dám hồ ngôn loạn ngữ, chớ trách cô trở mặt vô tình!”

...

Lạc Dương, hậu viện hoàng cung.

Ích Dương công chúa Lưu Minh chỉnh lại vạt áo rồi thi lễ với Hán Hiến đế Lưu Hiệp, nói: “Bái kiến hoàng thượng.”

“Hoàng cô miễn lễ.” Lưu Hiệp vội vàng đưa tay tỏ ý bảo Lưu Minh đứng dậy, nói: “Trẫm phái người mời hoàng cô vào cung, không có chuyện gì khác mà chính là muốn tâm sự việc nhà với hoàng cô.”

“Ài.” Lưu Minh nghe thấy vậy liền thở dài, hỏi: “Bệ hạ năm nay chắc đã hai mươi tuổi rồi?”

Lưu Hiệp nói: “Vừa đúng hai mươi.”

“Nên hành quan lễ rồi.” Lưu Minh nói: “Hơn nữa cũng nên nạp phi.”

Lưu Hiệp nói: “Quốc sự chưa định, trẫm nào có tâm tư đâu mà nạp phi.”

“Điều này ngài không bằng Lương công rồi.” Lưu Minh nửa đùa nửa thật nói: “Tuy quốc sự chưa định, nhưng Lương công lại chưa từng ngừng chọn mỹ nạp thiếp. Những năm nay Lương công thường xuyên chinh chiến ở bên ngoài. Mỗi lần tới một nơi đều mang về rất nhiều nữ tử mỹ mạo trẻ tuổi. Hiện tại á, thâm khuê oán phụ được nuôi trong phủ Lương công có khi phải tới mấy trăm người rồi.”

Lưu Hiệp mỉm cười, nói: “Xem ra hoàng cô vẫn có lòng bất mãn với thừa tướng.”

“Thiếp thân nào dám có lòng bất mãn.” Trên mặt Lưu Minh thoáng hiện một tia đau khổ, nói: “Hoa tàn ít bướm, làm sao sánh bằng những nữ tử trẻ tuổi đó. Hoàng thượng ngài không biết đấy thôi, trong phủ Lương công, đám hồ ly lẳng lơ đó nghe nói Lương công sắp hồi triều, ai ai cũng đều trang điểm xinh đẹp, ha ha, thật không biết nên nói gì đây.”

“Chuyện ngày trẫm không giúp được hoàng cô rồi.” Lưu Hiệp khuyên: “Nam nhân mà, phong lưu một chút cũng là chuyện thường tình, huống chi thừa tướng vị cực nhân thân, còn là anh hùng trong lòng người trong thiên hạ, hoàng cô nên nghĩ thoáng một chút.”

“Từ lâu đã nghĩ thoáng rồi.” Lưu Minh tự giễu: “Hiện tại á, tâm tư của thiếp thân đều đặt lên người Cơ nhi, chỉ ngóng trông Cơ nhi lớn lên được vui vẻ, tương lai lớn rồi chọn một lang quân như ý, bất kể là nhà người làm quan hay là hào môn phú thương, cho dù là tiểu dân cũng được. Cho dù có như vậy cũng tuyệt không thể gả cho hạng tứ xứ lưu tình như phụ thân của Cơ nhi.”

Lưu Hiệp che miệng cười trộm, rồi lập tức nghiêm mặt nói với Lưu Minh: “Kỳ thực trẫm có một chuyện quan trọng muốn hỏi hoàng cô.”

Lưu Minh nói: “Chuyện gì vậy?”

Lưu Hiệp nói: “Trẫm muốn phong thừa tướng làm đệ tính vương, nhưng văn võ khắp triều đều phản đối...”

“Ngài muốn phong Lương công làm đệ tính vương ư.” Lưu Minh thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: “Hoàng thượng, cái này ngài đã nghĩ kỹ chưa.”

“Kỳ thực, trẫm sớm đã nghĩ kỹ rồi.” Lưu Hiệp buồn bã thở dài, nói: “Nghĩ kỹ hơn bất kỳ ai.”

Lưu Minh nói: “Ý của hoàng thượng là...”

“Không có gì.” Lưu Hiệp tránh khỏi trọng tâm câu chuyện, bảo: “Trẫm chính là muốn hỏi hoàng cô một chút, trẫm có nên phong thừa tướng làm đệ tính vương không.”

“Việc này tiện thiếp thật sự là cũng không thể nói được.” Lưu Minh cười khổ, nói: “Hay là hoàng thượng tự mình quyết định đi.”

...

Hổ Lao quan.

Trần Quần, Lý Túc, Khoái Việt, Lỗ Túc đã rời đi, trong đại trường chỉ còn lại Mã Dục và Giả Hủ hai người.

Giả Hủ nói: “Lời của Trần Quần tuy đại nghịch bất đạo, nhưng cứu phẩm trung chính chế mà hắn đề ra lại phi thường có kiến giải. Hủ cho rằng bất luận chế độ tam công cửu khanh từ Tần triều có rất nhiều chỗ không hợp lý. Ví dụ như cơ cấu lỏng lẻo, chức quyền chồng chéo, hoặc là thiếu sót. Quan viên làm việc với hiệu suất quá thấp, mà cứu phẩm trung chính chế do Trần Quần đề xuất lại có thể vừa hay lấp được chỗ khuyết này.”

“Ha ha.” Mã Dục nói: “Cứu phẩm trung chính chế của Trần Quần quả thật là không tồi, có điều cô lại có một cách hay hơn.”

“Ồ?” Giả Hủ vui vẻ nói: “Chúa công còn có cách hay hơn ư?”

“Cái này cũng phải cảm ơn Trần Quần nhắc nhở cô đó.” Mã Dục nói: “Để cô nghĩ tới tam tỉnh lục bộ chế, có điều suy xét tình huống thực tế, có thể đổi thành tam tỉnh bát bộ chế!”

“Tam tỉnh bát bộ chế?” Giả Hủ nghe mà đầu quay tròn tròn, hỏi: “Tam tỉnh bát bộ là gì?”

Mã Dục nói: “Tam tỉnh chính là trung thư tỉnh, môn hạ tỉnh, thượng thư tỉnh. Bát bộ chính là bát bộ như binh (bộ quốc phòng), công (bộ kiến thiết), lễ (bộ giáo dục), lại (bộ nhân sự), nông (bộ nông nghiệp), thương (bộ thương vụ), hình (bộ công an), hộ (bộ dân chính) thuộc thượng thư tỉnh.”

Giả Hủ nói: “Phân công cụ thể của tam tỉnh bát bộ là thế nào?”

Mã Dục nói: “Chức trách của trung thư tỉnh là phụ trợ thừa tướng tiến hành quyết sách, quyết định quốc gia đại sự; chức trách của môn hạ tỉnh là phụ trách tiến hành thẩm tra quyết sách của trung thư tỉnh, để xác định tính chuẩn xác và tính khả thi. Bát bộ thượng thư của thượng thư tỉnh thì cụ thể phụ trách chấp hành các hạng quyết sách của trung thư tỉnh!”

“Thì ra là như vậy.” Giả Hủ đột nhiên bừng tỉnh: “Như vậy, chính lệnh của thiên hạ đều ra từ tay thừa tướng, vô luận là bổ nhiệm bãi nhiệm, lên chức xuống chức của quan viên hay là ủy phái điều động quân đội đều phải qua sự cho phép của thừa tướng. Dần dà, quận thủ, huyện lệnh thiên hạ đều xuất phát từ môn hạ của thừa tướng, tướng lĩnh các quân đều là môn sinh của thừa tướng, tất cả đều nước chảy thành công. Ha ha!”

“Đó là chuyện về sau, để sau hẵng nói.” Mã Dược cười nhạt, nói tiếp: “Việc cấp thiết bây giờ là thúc đẩy chế độ khoa cử, tuyển bạt một lượng lớn quan viên. Cô định trong nửa năm sẽ bổ nhiệm và bãi nhiệm quan viên của các châu, quận, huyện, sau đó dùng thời gian hai năm để ổn định cục thế, đợi thế cục của các châu được ổn định mới khởi binh nam hạ, dùng thế lôi đình diệt dư nghiệt của Tôn, Tào.”

Giả Hủ nói: “Chúa công là nói cường hành xúc tiến chế độ khoa cử?”

“Ừ.” Mã Dược gật đầu, mắt lộ ra sát cơ, trầm giọng nói: “Để Mã Đại dẫn hai vạn Tây Lương thiết kỵ tiến vào Tây Xuyên, để đảm bảo thi Hương được tiến hành thuận lợi.”

Giả Hủ gật đầu, nghiêm giọng nói: “Hiểu rồi.”

...

Lạc Dương, thềm cung của Hán Hiến đế.

Phục hoàng hậu tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện thiên tử đang đứng ở trước cửa sổ nhìn ánh trăng ở trên trời đến ngây ngốc, bóng lưng lộ ra vẻ gầy yếu, dưới ánh trăng được kéo dài ra, bóng và người gần nhau, nhìn vô cùng cô độc.

“Bệ hạ.” Phục hoàng hậu cầm cầm bào nhẹ nhàng choàng lên người Lưu Hiệp, ôn nhu nói: “Ngài sao lại dậy?”

Lưu Hiệp thở dài một tiếng, thở dài nói: “Trẫm không ngủ được.”

Phục hoàng hậu nói: “Bệ hạ có tâm sự ư?”

Lưu Hiệp nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Phục hoàng hậu nói: “Thần thiếp có thể nghe không?”

Lưu Hiệp đột nhiên nói: “Hoàng hậu, trẫm hỏi nàng, các châu Ung, Ti, Lương, Sóc như thế nào dưới sự cai trị của thừa tướng?”

Phục hoàng hậu nói: “Cái này còn cần phải nói sao, mưa hòa gió thuận, quốc thái dân an. Từ sau khi thừa tướng cung nghênh bệ hạ tới Đông đô, Lạc Dương vốn tan hoang bắt kham trong mấy năm gần gũi liền khôi phục như trước. Hiện tại trên đại nhai thành Lạc Dương mỗi ngày đều ngựa xe như nước, khách thương vãng lai qua lại không ngớt. Nghe phụ thân (Phục Hoàng) nói, Đông đô hiện tại đã phồn vinh hơn bất kỳ thời kỳ nào trước đây.”

“Đúng vậy.” Lưu Hiệp gật đầu, xúc động nói: “Nhưng đây đều là công lao của thừa tướng. Nếu không có thừa tướng, Đông đô Lạc Dương há có thể có được ngày hôm nay? Các châu bên dưới há có được thịnh vượng như ngày hôm nay, thiên hạ bách tính há có được cuộc sống sung túc như bây giờ? Trẫm suy tính trước sau, thực sự là rất cảm ơn Lương hầu. Hoàng hậu, nàng nói người làm vua, quan trọng nhất là gì?”

Phục hoàng hậu nói: “Thần thiếp cho rằng người làm vua, quan trọng nhất là nhân hiếu.”

“Không.” Lưu Hiệp lắc đầu, nói: “Nếu nói nhân hiếu, lịch đại tiên hoàng không thiếu nhân nghĩa chi quân, cũng không thiếu pháp hiếu chi quân (vua bất hiếu). Nhưng vì sao không thể đại trị thiên hạ, không thể để bách tính dưới quyền cai trị có được cuộc sống sung túc giống như thừa tướng đã làm? Vì sao không thể giống như Lạc Dương dưới quyền thừa tướng có sinh cơ sáng rõ mà trước giờ chưa từng có? Đây là vì sao?”

Phục hoàng hậu nói: “Cái này... bệ hạ hay là đi hỏi thừa tướng đi.”

“Đúng vậy, có một ngày trẫm sẽ hỏi thừa tướng.” Lưu Hiệp nói: “Có điều, không phải là bây giờ.”

Phục hoàng hậu kinh ngạc nói: “Bệ hạ, ngài sao vậy?”

“Không có gì.” Lưu Hiệp nói: “Chỉ có trải qua lang bạt kỳ hồ, mới biết được cuộc sống an định đáng quý như thế nào, chỉ có trải qua cơ hàn bần khổ, mới biết cuộc sống sung túc khó khăn biết bao. Hoàng hậu, trẫm tuy trẻ tuổi, nhưng không phải là kẻ hồ đồ. Trong lòng trẫm sáng tỏ như gương, trẫm kỳ thực cái gì cũng hiểu. Nhưng vẫn vô toàn triêu của trẫm lại không hiểu, trẫm thực sự lo lắng cho bọn họ...”

Phục hoàng hậu bị Lưu Hiệp nói cho ngây người, có lòng muốn hỏi hai câu nhưng lại không biết nên hỏi từ đâu.

...

Tương Dương, Tào Chân công phủ.

Tào Chân đang cùng Gia Cát Lượng, Trình Dục, Lưu Diệp, Cổ Quy nghị sự.

Lưu Diệp nói: “Thảm tử hồi báo, thiên tử có ý phong Mã đồ tể làm Lương vương, có điều do bá quan trong triều kiên quyết phản đối nên chuyện không thành. Có điều người ta cho rằng sau khi Mã đồ tể về triều, tất sẽ có nịnh thần sẽ lại đem chuyện này ra để nghị sự hòng nịnh bợ Mã đồ tể. Mã đồ tể tay nắm trọng binh, tích lũy sâu dày. Tới lúc đó đám triều quan tham sống sợ chết liệu có gan để tỏ ý phản đối ở ngay trước mặt Mã đồ tể hay không thì còn khó nói.”

Gia Cát Lượng nói: “Chuyện phong vương e rằng là ván đã đóng thuyền rồi.”

Trình Dục cũng nói: “Khổng Minh nói rất đúng, cho dù văn võ bá quan phản đối thì sao chứ?”

Cổ Quy nói: “Mã đồ tể một khi được phong Lương vương, trên danh nghĩa có thể đè ép chúa công, Quy cho rằng chúa công cũng nên tự xưng làm Sở vương.”

“Tự xưng làm Sở vương ư?” Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “Không không không, như vậy e rằng sẽ bị người trong thiên hạ dị nghị. Lượng cho rằng chúa công nên tâu lên thiên tử, xin cho Tôn Quyền làm Ngô vương, Tôn Quyền tất sẽ báo đáp, dâng biểu xin cho chúa công làm Sở vương. Một khi Mã đồ tể thực sự được tấn phong Lương vương, vậy Tôn Quyền được tấn phong là Ngô vương, chúa công tấn phong Sở vương cũng là chuyện nước chảy thành sông thôi.”

Ngụ ý của Gia Cát Lượng là chuyện phong vương mình tốt nhất đừng ra mặt. Nếu do Tôn Quyền thay Tào Chân tâu lên triều đình vậy thì là thuận lý thành chương. Còn triều đình có đáp ứng hay không thì kỳ thực không quan trọng, bởi vì hiện tại ai cũng biết triều đình đã hoàn toàn nằm trong quyền khống chế của Mã đồ tể. Mã đồ tể có thể nói mình là phụng chỉ thảo tặc thì Tôn Quyền, Tào Chân cũng có thể mặt khác nói là phụng mệnh chiêu thanh quân.

Dẫu sao thì đây chỉ là trên danh nghĩa, còn ai là vua ai là giặc thì chẳng ai nói được, chỉ có thể nhìn vào kết quả cuối cùng mà thôi.

“Biện pháp này rất hay!” Trình Dục khen: “Tốt nhất là nên rèn sắt lúc còn nóng, phái sứ giả tới Mạt Lăng để liên hệ với Đông Ngô.”

“Tốt, việc này cứ quyết định như vậy đi.” Tào Chân nói tới đây thì dừng lại, nói với Lưu Diệp: “Vậy phiên Tử Dương đi sứ một chuyến tới Đông Ngô vậy.”

Lưu Diệp vội vàng đứng dậy ôm quyền nói: “Tuân lệnh.”

“Ừ.” Tào Chân gật đầu, nhìn quanh mọi người, nói: “Hiện tại nên thương nghị chiến lược sau này rồi, trước mắt cục thế mà quân ta phải đối diện vô cùng nghiêm trọng. Mười vạn đại quân của Từ Hoảng đóng ở Nam Dương tùy thời đều có thể huy sư nam hạ, Vĩnh An lại có năm vạn đại quân của Trương Tú, Trương Nhiệm đang tập kết. Nếu hai lộ quân Lương này đồng thời xuất binh, hai mặt giáp kích Kinh Châu. Kinh Châu sẽ gặp nguy hiểm.”

Gia Cát Lượng nói: “Chúa công không cần phải lo lắng, Lượng cho rằng trong vòng ba năm quân Lương sẽ không nam hạ đâu.”

Trình Dục hỏi: “Tại sao lại vậy?”

Gia Cát Lượng nói: “Sau một phen ác chiến với Đông Ngô ở Hoài Nam, tổn thất của quân Lương tuy không đáng kể, nhưng lương thảo truy trọng tiêu hao lại rất lớn. Đặc biệt là để an trí cho mấy trăm vạn bách tính chịu tai họa của quận Hoài Nam, càng tiêu hao hết tất cả lương tồn của các châu dưới quyền cai trị. Không có ba tới năm năm tích lũy, quân Lương căn bản không thể ồ ạt nam hạ.”

Tào Chân nói: “Cũng chính là nói, quân ta còn có thời gian ba tới năm năm để chuẩn bị?”

Gia Cát Lượng nói: “Tôi đa là năm năm, ít nhất là ba năm.”

Tào Chân nói: “Vậy việc cần kíp mà quân ta nên làm hiện giờ là gì?”

Gia Cát Lượng nói: “Việc cần kíp bây giờ là huấn luyện thủy quân, tranh thủ trong vòng ba năm huấn luyện ra một nhánh thủy quân tinh nhuệ! Binh lực của nhánh thủy quân này có thể không cần quá nhiều, nhưng nhất định phải kỷ luật nghiêm minh, tác chiến dũng cảm, điều đặc biệt quan trọng là trang bị nhất định phải tinh lương. Không biết chư vị có từng nghĩ tới không, sự tiến công của Tây Lương thiết kỵ mà Mã Siêu suất lĩnh vì sao lại lợi hại như vậy? Dưới móng sắt của Tây Lương thiết kỵ, sĩ tốt Nam Dương của Hoàng Trung tướng quân không chịu nổi một kích!”

Tào Chân hỏi: “Vì sao?”

Gia Cát Lượng nói: “Bởi vì Tây Lương thiết kỵ kỷ luật nghiêm minh, tác chiến dũng cảm. Bộ chúng được trang bị thiết giáp kiên cố nhất, binh khí tinh lương nhất, đặc biệt là lao của bọn chúng càng khiến người ta ghi nhớ sâu sắc. Quả thực chính là ác mộng của tướng sĩ quân ta!”

448. Chương 353: Mã Siêu Bệnh Chết

Tháng tám năm Kiến An Hán Hiến đế thứ mười ba, Mã Siêu khải hoàn về triều.

Hôm sau, trên điện Đức Dương.

Ở phía trước bá quan bố trí một cái ghế xếp, chính là tiên tử ban cho thừa tướng ngồi, Mã Dục hai mắt khép hờ, lặng lẽ ngồi trên ghế.

Bá quan bên dưới vô cùng náo nhiệt, vừa hay gặp đại triều nghị một năm mới có một lần, có rất nhiều thứ sự các nơi về triều báo cáo công tác, như đám đại quan viên địa phương Ký châu thứ sử Thảm Phối, Thanh châu thứ sử Tân Bình, Tịnh châu thứ sử Tân Bì, U châu thứ sử Phùng Kỷ, Sóc châu thứ sử Tự Thụ, Lương châu thứ sử Phó (?), Ung châu thứ sử Pháp Chân, Ích châu thứ sử Trương Tùng, Ti châu thứ sử Cao Can.

Trong ban quan văn, Giả Hủ đánh mặt ra hiệu, Ký Châu thứ sử Thảm Phối hiểu ý, ra khỏi ban, tấu: “Bệ hạ, thần có bản tấu.”

Thiên tử phát tay nói: “Tấu chuyện gì?”

Thảm Phối nói: “Thập quận tam quốc dưới quyền cai trị của Ký châu thiếu sáu quận thủ, hai quốc tướng, một trăm sáu mươi bảy huyện dưới quyền cai trị của các quận quốc thiếu tổng cộng một trăm linh chín huyện lệnh (trưởng), sự thiếu hụt quan viên với mức độ lớn như vậy đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới thông đạt chính lệnh Ký châu và sự ổn định của xã hội, thần khẩn cầu bệ hạ từ trong triều quan chọn ra hiền sĩ tài giỏi để cho ra ngoài làm quận thủ, huyện lệnh trưởng.”

“Thần có bản tấu.”

“Thần cũng có bản tấu.”

“Bệ hạ, thần cũng có bản tấu.”

Thảm Phối vừa dứt lời, Thanh châu thứ sử Tân Bình, Tịnh châu thứ sử Tân Bì, U châu thứ sử Phùng Kỷ cũng bước ra khỏi ban quỳ xuống tấu.

Thiên tử hỏi: “Tấu chuyện gì?”

Tân Bình nói: “Thanh châu thiếu bảy quận thủ, chín mươi sáu huyện lệnh trưởng.”

Phùng Kỷ nói: “U châu thiếu năm quận thủ, bảy mươi chín huyện lệnh trưởng.”

Tân Bì nói: “Tịnh châu thiếu ba quận thủ, ba mươi sáu huyện lệnh trưởng.”

“Cái này...” Thiên tử không khỏi rời ánh mắt về phía Tư Đồ Khổng Dung, nói: “Bốn châu Ký, Tịnh, U, Thanh thiếu quận thủ, quốc tướng là hai mươi ba người, huyện lệnh trưởng hơn ba trăm người. Quan viên của Duyện, Dự, Từ châu mới bình định cùng với quận Hoài Nam, Lư Giang chẳng phải càng thiếu hụt nghiêm trọng hơn sao. Khổng ái khanh, không biết các quan trong triều có được bao nhiêu người.”

Khổng Dung khó xử nói: “Khải tấu bệ hạ, các quan trong triều chỉ có ba mươi chín người.”

Khổng Dung vừa dứt lời, khoe miệng Mã Dục không khỏi phác ra một nụ cười lạnh.

Bắt đầu từ giặc Khăn Vàng, Quan Đông các châu chiến loạn không ngừng, sĩ tộc các châu quận không chết trong binh tai thì cũng lưu vong tới kinh kỳ Lạc Dương. Dẫn tới việc Lạc Dương trở thành nơi tụ tập của thiên hạ sĩ tộc thời kỳ Hán diệt. Song điều bất hạnh là Đổng Trác, Lưu Bị trước sau hai lần loạn kinh, tàn sát sĩ tộc trong kinh, cấu thành đả kích có tính hủy diệt cho lực lượng sĩ tộc môn phiệt.

Từ đó về sau Quan Đông lập tức rơi vào chiến loạn nhiều năm, tới khi Mã Dục bình định Hoài Nam thì số lượng sĩ tộc Quan Đông đã gần như tổn hại hết. Kể may mắn không chết vì binh tai thì đại đa số cũng tránh nạn tới Giang Đông, Kinh châu. Chỉ có Ích châu, Kinh châu và Dương châu tương đối an định là có số lượng sĩ tộc không giảm mà tăng. Song Tào Chân, Tôn Quyền không thể để sĩ tộc hai châu Kinh, Dương tới Lạc Dương làm quan được. Mã Dục cũng không thể để sĩ tộc Ích châu ra khỏi Tây Xuyên.

Hiện tại, triều đình Lạc Dương đang phải đối diện với một khốn cảnh gay go. Cho dù là bá quan trong triều cũng có rất nhiều chức vị bị bỏ trống, càng đứng nói tới quan địa phương ở các châu các quận. Rõ ràng, ngoại trừ khai khoa thủ sĩ chọn quan viên ra thì không còn lựa chọn nào khác.

“Cái gì?” Thiên Tử thất thanh nói: “Các quan trong triều chỉ có ba mươi chín người thôi ư? Cho dù cho cả ba mươi chín người này ra ngoài thì cũng không lấp được chỗ trống quan viên lớn như vậy ở các châu quận Quan Đông?”

Giả Hủ lại đánh mắt ra hiệu, Quang lộc huân khanh Trần Quần hiểu ý, đứng ra khỏi ban tấu lên: “Bệ hạ, thần có đối sách có thể bù đắp sự thiếu hụt quan viên của các châu quận.”

“Ồ, là đối sách gì?” Thiên tử vui vẻ nói: “Ái khanh mau nói ra đi.”

Trần Quần tâu: “Nghe nói Thanh châu đại nho Quán Trữ có tám trăm đệ tử, tại Sóc châu, Lương châu, Ung châu mở rộng học quán, truyền đạo thụ nghiệp, tới giờ đã hơn chục năm rồi. Hiện tại nhân sĩ có học vấn ở Quan Trung đã lên tới mấy ngàn người. Bệ hạ có sao không từ trong đó chọn ra người có tài năng đức hạnh mà đưa tới các quận, huyện Quan Đông làm quận thủ, huyện lệnh trưởng? Một khi như vậy, vừa có thể đề cao tính tích cực của người đọc sách trong thiên hạ, lại có thể giải quyết chỗ trống quan viên địa phương, há chẳng phải là lưỡng toàn kỳ mỹ sao?”

“Bệ hạ, không được!” Trần Quần vừa dứt lời, Khổng Dung vội vàng đứng ra khỏi ban quỳ xuống trước thềm vàng, nghiêm giọng phản đối: “Người đọc sách ở Quan Trung tuy nhiều, nhưng đại đa số xuất thân hàn vi, chính là thứ dân. Từ cổ sĩ thứ có cách biệt, há lại có thể đánh đồng như nhau? Nếu đại lượng đề bạt thứ dân làm quan, không những không phù hợp với lễ nghi mà còn khiến nhân sĩ thiên hạ phải xấu mặt.”

Khổng Dung vừa dứt lời, bá quan trong triều nhao nhao gật đầu, có ý tán đồng.

Mắt thấy tình thế sắp nằm ngoài sự khống chế, Mã Dục đột nhiên đứng dậy, nghiêm giọng quát: “Khổng Dung!”

Mã Dục quát một tiếng, giống như là sấm nổ trên kim điện, tiếng nghị luận của bá quan lập tức ngưng bật, cả đại điện lộ ra vẻ tĩnh lặng, cơ hồ ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Mã Dục. Bình thường triều nghị, Mã Dục rất ít khi phát biểu ý kiến, nhưng đã phát biểu ý kiến thì cũng luôn nói năng nhỏ nhẹ, hôm nay đột nhiên thần sắc nghiêm nghị, lập tức khiến bá quan kinh hãi.

Khổng Dung cũng khó tránh khỏi run sợ trong lòng, miễn cưỡng ôm quyền nói: “Thưa tướng có gì chỉ giáo?”

Mã Dục không nhanh không chậm nói: “Cô cho rằng kiến nghị của Trần đại nhân vô cùng hợp lý, tư đồ đại nhân thấy thế nào?”

Mã Dục nói tới đây thì dừng lại, chậm rãi quay người, mặt hướng về văn võ bá quan trên đại điện, lạnh lùng hỏi một câu: “Chư vị đại nhân thấy sao?”

Hà Nam doãn Chung bước ra khỏi ban, quỳ xuống tấu: “Bệ hạ, thần hoàn toàn ủng hộ kiến nghị của Trần đại nhân.”

“Thần ủng hộ kiến nghị của Trần đại nhân.”

“Thần cũng ủng hộ.”

“Thần ủng hộ...”

Chung vừa dứt lời, thứ sử các châu nhao nhao bước ra khỏi ban rồi quỳ xuống, thậm chí ngay cả văn võ bá quan trong triều cũng quỳ xuống một nửa, Khổng Dung quay đầu lại nhìn, bị thương phát hiện ra trừ vài người Tư Không Khổng Trụ, thị lang Chân Dật ra thì văn võ toàn triều đại đa số dưới dâm uy của thừa tướng Mã Dục đã lựa chọn khuất phục.

Thiên tử chỉ sợ Khổng Dung, Khổng Trụ không tức thời mà lấy cái chết ra can gián, vội vàng xua tay nói: “Đã như vậy, trăm chuẩn tấu.”

“Bệ hạ thánh minh!”

Mã Dục quay đầu lại chấp tay với thiên tử, quay người ngồi xuống.

Thiên tử lại nói với Trần Quân: “Trần ái khanh, nhân sĩ có học vấn của Quan Trung không dưới mấy ngàn người, mà quan viên thiếu hụt lại chỉ có mấy trăm người, không biết những quan viên này nên tuyển chọn thế nào đây?”

“Khảo thí.” Trần Quân đáp ngay không cần nghĩ ngợi: “Khai khoa thủ sĩ!”

“Khai khoa thủ sĩ?” Thiên tử không hiểu, nói: “Khai khoa như thế nào?”

Trần Quân nói: “Tuyển chọn văn quan thì mở khoa văn, thi các mục như nho học, luật học, truy nguyên, toán học. Tuyển quan võ thì mở khoa võ, thi các mục như quyền thuật, tài bắn cung, tài cưỡi ngựa, binh pháp. Khoa văn, khoa võ chia làm ba bảng, thiên, địa nhân. Mỗi bảng chọn lấy trăm người. Thiên bảng thì cho đỗ tiến sĩ, địa bảng thì cho xuất thân tiến sĩ, nhân bản thì ban cho đồng xuất thân tiến sĩ...”

Trần Quân đem qua sau khi mật nghị với Giả Hủ, Lý Túc đã bàn định về việc khai khoa thủ sĩ.

Thiên tử cùng với văn võ toàn triều tuy nghe thấy rất mới mẻ nhưng cũng hiểu ngay, chỉ bản thân khai khoa thủ sĩ mà luận, quả thật cũng tính là phương thức tuyển chọn quan viên công bằng nhất. Có điều việc duy nhất khiến bá quan không thể tiếp nhận được chính là phương pháp khai khoa thủ sĩ tuyển chọn quân viên này một khi được thực thi, sĩ tộc sẽ vĩnh viễn mất đi thân phận quý tộc cao cao tại thượng, từ đó không thể không bình khởi bình tọa với thứ dân.

Duy sĩ tộc vi tôn, trở thành duy người độc thư nhân vi tôn.

Trên thực tế, cử phẩm trung chính chế mà Trần Quân hiến cho Mã Dục để nhốt sĩ tộc một cách cực đoan, mà chế độ thi cử do Mã Dục nghĩ ra thì là đàn áp sĩ tộc. Hai phương pháp này tuy trông đánh xuôi kèn thổi ngược, thái độ đối với sĩ tộc càng cách biệt một trời một vực, nhưng mục đích lại rất nhất trí, đó chính là đưa Mã Dục lên để vị.

Cử phẩm trung chính chế là nhốt sĩ tộc, lấy việc duy trì sự lợi ích của sĩ tộc để đổi lấy sự ủng hộ của sĩ tộc.

Chế độ thi cử thì thông qua việc nâng đỡ người đọc sách xuất thân hàn vi thượng vị, để đổi lấy sự ủng hộ của người đọc sách trong thiên hạ.

Trước mặt Mã Dục, sĩ tộc cơ hồ chính là người đọc sách trong thiên hạ, người đọc sách trong thiên hạ chính là sĩ tộc. Hai người này là hợp hai thành một, nhưng sau khi Mã Dục chiếm lĩnh Quan Trung. Tình hình lại phát sinh biến hóa có tính căn bản. Cái gọi là phi thương thì bất phú, Mã Dục tận sức nâng đỡ sự phát triển của công thương nghiệp, khiến cho điều kiện cuộc sống của bách tính Quan Trung có cải thiện cực lớn.

Sau khi có cuộc sống sung túc, đệ tử hàn môn cũng sẽ có cơ sở vật chất để cầu học, lại thêm tám trăm đệ tử của Quán Trữ mở trường tư thực như nấm mọc sau mưa, cuối cùng dẫn tới việc Quan Trung xuất hiện

mấy vạn học tử hàn môn. Đặc biệt là Pháp Chính tại hai châu Ung, Lương trước tiên thử tiến hành khai hoa thủ sĩ, sau khi từ trong số những người đọc sách tuyển chọn quan viên địa phương, sự nhiệt tình đọc sách của đệ tử hàn môn càng tăng vọt chưa từng có.

Tới hiện tại, sĩ tộc bởi vì chiến loạn mà điêu linh. Người đọc sách hàn môn thì bởi vì Quan Trung lập lại an ninh và trật tự mà xuất hiện lớp lớp, so sánh hai bên thì học tử hàn môn đã chiếm được ưu thế về số lượng có tính áp đảo. Điều kiện thi hành khoa cử thủ sĩ đã hoàn toàn chín muồi, đây cũng chính là nguyên nhân lớn nhất khiến Mã Dục dám mặc kệ sự phản đối của thiên hạ sĩ tộc mà vẫn dứt khoát thi hành chế độ khoa cử.

Chỉ cần Mã Dục dùng quân đội để duy trì chính quyền, sống qua mấy năm ban đầu, đệ tử hàn môn đệ tử xuất thân từ khoa cử ở trên quan trường ở các châu, quận, huyện đứng vững. Thế lực của sĩ tộc tàn dư dưới trướng Mã Dục cũng không thể gây nên được sóng gió gì nữa. Cái này gọi là kinh tế là cơ sở quyết định chế độ chính trị, hiện tại trình độ phát triển kinh tế của Quan Trung đã khiến tuyệt đại đa số hàn môn đệ tử đều có thể được đọc sách, như vậy sự thi hành chế độ khoa cử cũng bắt đầu được tiến hành.

Do có sự ủng hộ tuyệt đối của Mã Dục, tuyệt đại đa số quan viên do sợ dâm uy của mà lựa chọn chuyển sang ủng hộ.

Đám thiếu tướng quan viên Tư Đồ Khổng Dung, Tư Đồ Khổng Trụ, và thị lang Chân Dật tuy kịch liệt phản đối, nhưng độc lực nan chi. Cuối cùng thiên tử hạ chiếu phát công văn tới các quận, huyện toàn quốc. Phàm là người muốn cầu công danh, bất luận là xuất thân sĩ tộc hay là xuất thân thứ tộc, bất kể là văn sinh hay là võ sinh, đều có thể vào kinh dự thi. Ngày thi Hương được ấn định vào hạ tuần tháng mười.

Quan chủ khảo cao nhất tất nhiên là do Mã Dục tự mình đảm đương.

Vị trí quan chủ khảo này được coi là hết sức quan trọng. Mã Dục tuy không có văn hóa, nhưng lúc nhỏ cũng xem không ít kịch, biết sau khi vào kinh trúng trạng nguyên thì phải bá sản sư, ân sư trong kịch bình thường đều là tế tướng. Một khi như vậy tân khoa trạng nguyên cũng chính là thành môn sinh của tế tướng, độ trung thành của những môn sinh này đối với tế tướng đều rất cao.

Thiết nghĩ, nếu thiên hạ quan viên đều xuất phát từ môn hạ của thừa tướng Mã Dục, tương lai Mã Dục xưng đế liệu còn có trở ngại gì nữa không?

Trừ thử thực hành chế độ khoa cử, thiên tử còn hạ chiếu tấn phong cho Mã Dục làm Lương vương, tăng ấp mười vạn hộ, bá quan trong triều lại một lần nữa trở giáo. Bọn Khổng Dung, Khổng Trụ tuy kiên quyết phản đối, nhưng lại không có sức xoay chuyển trời đất.

Mười lăm tháng tám năm Kiến An Hán Hiến đế thứ mười ba (200), thiên tử chính thức sắc phong Mã Dục làm Lương vương, tử cửu tích.

Tháng chín, Tào Chân dâng biểu tấu lên thiên tử xin cho Tôn Quyền làm Ngô vương.

Tháng mười, Tôn Quyền thượng tấu thiên tử xin cho Tào Chân làm Sở vương.

Tháng mười một, Tôn Quyền đem ấu muội Tôn Nhân gần mười tuổi gả cho Tào Chân. Ngô, Sở hai nhà chính thức kết minh.

...

Năm Kiến An Hán Hiến đế thứ mười bốn (201).

Tháng giêng, Ích châu thứ sử Trương Tùng trừ tính xúi giục Ngũ Khê Man cử binh làm phản.

Tháng hai, Tào Chân đề Trương Liêu lưu thủ Trương Dương, dùng Gia Cát Lượng làm quân sư tự mình dẫn ba vạn đại quân chinh thảo Ngũ Khê Man.

Tháng năm, Sở quân đại phá Ngũ Khê Man, có thêm một vạn tinh tráng.

...

Tháng sáu, Tào Chân áp dụng kế sách của Gia Cát Lượng, xúi giục Nam Trung man nhân làm phản, Ích châu nam bộ Vĩnh Xương, Kiến Ninh, Việt Tây, Tang Ca là ngũ quân phiên nhân đều phản. Phiên vương

Mạnh Kha (cha của Mạnh Hoạch - bịa đặt) thống soái mười vạn phiên binh liên tục tấn công mười mấy thành, binh phong bức thẳng tới Chúc quốc của quận Thục, Tây Thùy Chư Khương cũng có nhiều phản loạn, cử binh liên kết với nam man, binh thế rất lớn.

Tháng bảy, Thục tướng Trương Nhiệm thân chinh nam trung, vì thời tiết nóng bức, thủy thổ không quen. Tướng sĩ có rất nhiều người bị bệnh, gặp thất lợi lớn.

Tháng chín, Ích châu thứ sử Trương Tùng bố trí dụ giết phiên vương Mạnh Kha ở dưới Thành đô, phản quân đại bại.

Tháng mười, phiên vương Mạnh Hoạch xâm lược trở lại, tặc thế lại trỗi dậy.

Tháng mười một, Ngũ Khê Man khởi binh hưởng ứng, uy hiếp Tây Xuyên.

Tháng mười hai, Sở tướng Trương Liêu suất quân hai vạn tiến đóng Di Lăng, uy hiếp Ngưu Phúc Phổ, Trương Tùng vội vàng sai khoái mã tám trăm dặm cấp báo về Lạc Dương.

...

Lạc Dương, phủ Lương vương.

Buổi đêm, vào lúc cả nhà già trẻ đoàn viên, trong phủ Lương vương đăng đèn kết hoa, các hạ nhân phó phụ qua lại như thoi đưa, đang bận rộn vô cùng. Trong đại sảnh sáng rực huy hoàng, Mã Dược thân mặc cổn long vương bào ngồi trên án.

Ngoài cửa lớn đầu người lúc nhúc, mấy chục phi tử cùng với hơn trăm nữ xếp hàng chỉnh tề ở trước mặt Mã Dược.

Nữ nhân của Mã Dược nhiều không đếm xuể, có điều tuyệt đại đa số đều là không có thân phận, không có địa vị, hoặc là cơ thiếp không có con cái. Tất nhiên cũng không có tư cách xuất hiện ở trong loại trường hợp chính thức như thế này.

Trong tiếng nhạc du dương êm tai, chính phi Lưu Nghiên bước vào trong đại sảnh. Lưu Nghiên tay trái dắt trưởng nữ Mã Nguyệt, tay phải dắt thứ tử Mã An, đi sau một bước phía bên trái là trưởng tử Mã Chính. Mã Chính lúc này đã mười tám tuổi, sớm đã thành một thiếu niên ngang tàng, so với Mã Dược, Mã Chính thiếu mấy phần khí tức phiêu hân mà lại có thêm mấy phần phong lưu nho nhã.

Có điều trong đôi mắt vẫn hoàn toàn kế thừa gien của Mã Dược, vừa đen lại vừa sáng, lấp lánh áp đảo người khác.

Tiểu nha đầu Mã Nguyệt cũng đã mười hai tuổi, trở mã trông càng lúc càng xinh đẹp dễ thương, có lẽ vì duyên cơ là nữ nhi đầu tiên, lại thêm Mã Dược dấu sao cũng là người hiện đại, cho nên đặc biệt cưng chiều Mã Nguyệt hơn.

“Đi đi.” Lưu Nghiên vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Mã Nguyệt và Mã An, nói: “Mau tới thỉnh an phụ vương đi.”

Mã Chính dẫn đệ đệ, muội muội bước lên trước một bước, cung kính quỳ xuống trước mặt Mã Dược, cao giọng xướng: “Hài nhi thỉnh an phụ thân, cung chúc phụ thân thân thể khang thái, phúc thọ vĩnh hưởng.”

“Ha ha ha...” Mã Dược liên tục gật đầu, nói: “Đứng dậy đi, đứng dậy đi.”

“Tạ ơn phụ vương.”

Mã Chính lập tức khấu đầu vái lạy, sau đó đứng dậy rồi cung kính đứng sang một bên.

Mã Nguyệt, Mã An thì sớm đã cười hi hi chui vào trong lòng Mã Dược. Mã Nguyệt thò tay ra ôm lấy cổ Mã Dược, Mã An tuổi nhỏ chân ngắn nên thò tay ra chỉ miễn cưỡng ôm được đùi Mã Dược, miệng không ngừng bi bô đòi “Phụ vương, bế bế!”. Mã Dược cười miệng ngoác đến tận mang tai, có lẽ vì tuổi nhỏ, cho nên yêu cầu của Mã Dược đối với thứ tử Mã An không nghiêm khắc như với Mã Chính.

“Này, Nguyệt nhi, cái này cho con.”

Mã Dược mở cẩm hạp ở trên bàn bên cạnh, từ bên trong lấy ra một cái vòng tay đưa cho Mã Nguyệt.

“Oa, vòng tay đẹp quá đi.”

Mã Nguyệt vui vẻ nhận lấy, ôm cổ Mã Dược hôn một cái, sau đó vội vã đeo lên cổ tay. Mã An đang ôm đùi Mã Dược không cao hứng, chu miệng lên kháng nghị: “Phụ vương, hài nhi cũng muốn, hài nhi cũng muốn...”

“Được được được.” Mã Dược cười cười cúi xuống, bế Mã An lên rồi đặt lên đùi, mở một cái cằm hấp khác, từ bên trong lấy ra một cái cung nhỏ rất tinh trí đặt vào tay Mã An, cười nói: “Xem phụ vương chuẩn bị cái gì cho con này?”

“Oa, cung!” Mã An vui vẻ thốt lên, ôm lấy cung nhỏ nhìn trái rồi nhìn phải, bộ dạng thích thú không rời tay, đột nhiên quay đầu lại cười với Mã Chỉnh, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập biểu tình sùng bái và ngưỡng mộ: “Tương lai lớn rồi, An nhi cũng muốn giống như đại ca một tiễn bắn xuyên chim nhạn ở trên trời.”

“Ha ha.” Mã Dược không nhịn được xoa xoa cái đầu nhỏ của Mã An, cười nói: “An nhi tương lai lớn rồi khẳng định là một vị đại tướng quân, nói không chừng tương lai còn có thể suất lĩnh đại quân giết thẳng tới phương tây nữa.”

Mã An hưng phấn giơ cái cung nhỏ lên, bập bẹ hét lớn: “A, An nhi tương lai sẽ thành đại tướng quân...”

“Được rồi, đừng làm loạn nữa.” Lưu Nghiên bước lên trước ôm lấy Mã An, rồi lại nói với Mã Nguyệt: “Nguyệt nhi, mau dẫn đệ đệ đi chơi đi, bên ngoài còn có rất nhiều đệ đệ, muội muội đợi chúc tết phụ vương của con đó.”

Mã Nguyệt chu môi lên, dẫn Mã An không tình nguyện chuyển vào phía sau bình phong.

Mã Dược lúc này mới trầm mặt xuống, vẻ mặt nghiêm túc hỏi Mã Chỉnh: “Ồ trong thành hơn một năm, võ nghệ có dễ hoang phế không?”

Mã Chỉnh cung kính trả lời: “Hài nhi nhớ kỹ lời giáo huấn của phụ vương, mỗi ngày đều cần luyện võ nghệ, không dám lười biếng.”

“Ồ.” Mã Dược vuốt chòm râu rậm ở dưới cằm, lại hỏi: “Nói đi, hơn một năm nay ở trong thành học tập tri lý nội chính với Thẩm Phối đại nhân, người có những tâm đắc gì?”

Mã Chỉnh nghĩ một chút rồi đáp: “Hài nhi cho rằng triều đình là thuyền, bách tính là nước, nước có thể nâng thuyền mà cũng có thể lật thuyền. Cho nên triều đình nhất định phải đồng tình với bách tính, tuyệt không thể sưu cao thuế nặng, càng không được phân chia lao dịch một cách vô tội vạ. Bách tính giàu có thì quốc gia mới giàu có, quốc gia giàu có thì hậu cần sung túc, hậu cần sung túc thì quân đội cường thịnh, quân đội cường thịnh thì quốc gia cường thịnh. Vì thế, bách tính chính là căn bản cho sự cường thịnh của quốc gia.”

“Ừ, tốt.” Trên mặt Mã Dược lộ ra một tia vui mừng hiếm có, khen: “Tuổi còn nhỏ mà đã có được kiến giải như vậy, đủ thấy ở Hà Bắc hơn một năm, người đã dụng tâm quan sát, dụng tâm học tập. Coi như là không cô phụ một phen tâm huyết của phụ vương.”

Mã Chỉnh vội vàng nói: “Đây là phụ vương giáo huấn có cách.”

“Được rồi, trong lòng người cũng đừng có đắc ý quá.” Mã Dược xua xua tay, nói: “Phải biết đạo học không có bờ bến. Một chút kiến thức hiện tại của người căn bản không tính là gì cả. Những thứ mà người phải học còn nhiều lắm, còn phải thỉnh giáo thêm mấy vị lão sư, đặc biệt là Giả Hủ tiên sinh. Hết năm không cần phải đi thành nữa, cứ ở lại Lạc Dương đi, mẫu hậu của người gần đây thân thể không được tốt, có thời gian thì ở nhớ ở bên mẹ nhiều hơn.” T

Mã Chỉnh cung kính nói: “Hài nhi tuân lệnh.”

Mã Dược nói: “Được rồi, lui xuống đi.”

Mã Chỉnh chấp tay vái một cái rồi cúi người lui ra ngoài đại sảnh.

Chính phi Lưu Minh dẫn Mã Cơ vào thỉnh an Mã Dược, vốn là với thân phận trưởng công chúa của Lưu Minh hoàn toàn nên độc hưởng tôn vinh chính phi, nhưng đáng tiếc là bụng của nàng ta không giỏi tranh đấu, Mã đồ tể cày cuốc trên bụng nàng ta không ít, nhưng sau cùng chỉ ra được một tiểu nha đầu, chính là Mã Cơ hiện tại đang đứng cạnh Lưu Minh. Mã Cơ hoàn toàn kế thừa mỹ mạo của mẫu thân nàng ta, tương lai lớn rồi rõ ràng là một mỹ nhân ngàn dặm mới tìm được một.

“Nào, Cơ nhi lại đây cho phụ vương bế nào.”

Mã Dục đưa tay ra bế Mã Cơ đặt lên đầu gối, Mã Cơ liền ôm lấy cổ Mã Dục rồi ngọt ngào gọi một tiếng phụ vương, khiến cho Mã Dục ngây ngất trong lòng. Phải nói là Mã Dục rõ ràng thích nữ nhi hơn một chút, mỗi ngày ở trong vương phủ nhìn đám nhi tử nghịch đến mức gà bay chó nhảy, Mã Dục đầu như to ra, nhưng chỉ cần nhìn thấy những nữ nhi xinh đẹp đoan trang như Mã Nguyệt, Mã Cơ, nộ khí ở trong lòng Mã Dục trong khoảnh khắc đều tan thành mây khói.

Mã Dục tặng cho Mã Cơ một chuỗi hoa ngọc trai, tiểu nha đầu theo Lưu Minh hoan thiên hỉ địa lui xuống.

Những người tiếp theo vào thỉnh an Mã Dục là trác phi Trâu Ngọc nương và Nãi Chân Nhi Đóa, theo sau hai nàng là anh em Mã Chiến, Mã Dương, Mã Khởi. Nãi Chân Nhi Đóa tuy là phiến phi, nhưng mẫu bằng tử quý (mẹ dựa vào con mà được thơm lây), Mã Chiến nói sao cũng là Lương vương thứ tử, tuy nói vương tử chỉ có một, nhưng Mã Chiến nói sao cũng là thế tử. Thân phận của Nãi Chân Nhi Đóa tất nhiên cũng theo đó mà tôn quý hơn.

Anh em Mã Chiến xếp thành hình chữ nhất, ôm quyền cung kính nói: “Hài nhi cung chúc phụ vương thân thể khang thái, phúc thọ vĩnh hưởng.”

“Tốt, tốt, rất tốt.” Mã Dục liên tục phát tay, thái độ đối với anh em Mã Chiến rõ ràng là hiền hòa hơn so với Mã Chính nhiều, cười nói: “Tốt rồi, mỗi đứa đều lớn cả rồi. Đặc biệt là Chiến nhi người. Ủ, trông cũng giống một con nghé rồi đấy, nghe nói võ nghệ của người cũng tiến cảnh thần tốc, có thể đánh bình thủ với tướng quân Diển Vi rồi. Ha ha, qua hai năm nữa sẽ theo lão tử ra chiến trường.”

Mã Chiến nghe vậy liền mừng rỡ, vội vàng quỳ một gối xuống cao giọng nói: “Hài nhi cần tuân lệnh của phụ vương.”

“Ồ...” Mã Dục ngây người, lập tức cười nói: “Đứa nhỏ này, không ngờ lại chơi trò tâm nhãn với phụ vương. Ha ha, tốt, người đã có lòng như vậy, lần tới khi xuất chinh, phụ vương nhất định sẽ dẫn người theo, thế nào?”

“Tạ ơn phụ vương.” Mã Chiến lập tức bái tạ: “Hài nhi sớm đã mong chờ ngày này rồi.”

“Được rồi.” Mã Dục xua xua tay, nói với anh em Mã Chiến: “Các người đều là nam hài tử, hơn nữa đều đã đến vũ chức chi niên (13-15 tuổi), phụ vương không tặng quà cho các người nữa. Phụ vương chỉ cần các người nhớ kỹ một điều, giữa huynh đệ nhất định phải tương thân tương ái, nhất định phải đoàn kết. Huynh đệ giống như là năm ngón tay trên một bàn tay, chỉ có nắm chặt lại thì mới đánh ra được lực lượng.”

Mã Chiến cung kính nói: “Hài nhi xin ghi nhớ lời giáo huấn của phụ vương.”

“Được rồi.” Mã Dục phát tay nói: “Các người lui đi.”

Các nhi tử còn lại đang muốn tiến vào đại sảnh thỉnh an Mã Dục thì Diển Vi đột nhiên rảo bước vào trong đại sảnh, ghé vào tay Mã Dục nói khẽ mấy câu. Mã Dục nghe xong lập tức biến sắc, nói: “Thật ư?”

Diển Vi buồn bã gật đầu, thưa: “Thật vậy.”

“Mau!” Mã Dục không nghĩ ngợi gì, lập tức hạ lệnh: “Chuẩn bị ngựa, tới phủ Chính Tây tướng quân.”

Nói xong, Mã Dục không để ý đến bọn Diêu Thuyền, Nguyệt Nô Nhi, A Tư Cổ Lệ, Đại Kiền, Tiểu Kiền đang đợi ở ngoài cửa, Diển Vi đã dắt tọa kỵ của Mã Dục đến. Mã Dục vội vàng nhảy lên lưng ngựa, dưới sự thúc ỷ của Diển Vi và mấy chục gia tướng lập tức tới phủ Chính Tây tướng quân.

Phủ Chính Tây tướng quân lúc này đã bị bao phủ trong sầu vân thảm vụ.

Khi Mã Dục tới ngoài phủ Chính Tây tướng quân thì huynh đệ Mã Đại, Mã Hưu sớm đã đợi ở ngoài cửa. Thấy Mã Dục, Mã Đại, Mã Hưu vội vàng quỳ xuống, đi bằng đầu gối tới ôm lấy đùi Mã Dục, gào khóc: “Huynh trưởng! Đại ca huynh ấy... sắp không xong rồi, hu hu hu...”

“Sao vậy?” Mã Dục nghiêm giọng gầm lên: “Hôm qua còn khỏe mạnh cơ mà?”

Mã Đại khóc nói: “Lúc chàng vạng đại ca đòi cưỡi ngựa, tiểu đệ cảm không được nên đành chiều theo ý huynh ấy. Không ngờ huynh ấy từ trên lưng ngựa ngã xuống rồi phạm phải vết thương cũ. Khi ngựa y tới nơi thì đã không cứu vãn được nữa rồi.”

“Hai thằng ngu này, cút ra!” Mã Dược đá bay Mã Đại, Mã Hưu rồi vội vàng xông vào đại môn.

449. Chương 354:cô Muốn Báo Thù Cho Mạnh Khởi

Khi Mã Dược lo lắng không yên chạy tới nơi thì chỉ thấy mấy chục nha hoàn phó phụ quỳ trước màn che của Mã Siêu, còn chính thể Chân Vinh của Mã Siêu thì quỳ trước giường Mã Siêu ở trong màn. Phía tay trái Chân Vinh là trưởng tử Mã Thiệu của Mã Siêu đang quỳ, tay phải là thứ tử Mã Câu. Mã Câu, Mã Thiệu còn nhỏ nên hoàn toàn không biết cái chết của Mã Siêu đối với bọn chúng mà nói thì có tư vị gì, chỉ nắm lấy tay áo Chân Vinh, bập bẹ khuyên mẫu thân đừng khóc.

“Mạnh Khởi!”

Mã Dược vội vàng bước lên trước hai bước, quỳ một gối ở trước giường, trong con người vốn luôn lạnh lùng không có nhân tình lúc này lại lộ ra vẻ lo lắng và đau đớn vô tận. Tuy Mã Dược không phải là hậu nhân chân chính của Mã Viên, nhưng nhiều năm nay, hắn sớm đã coi mình là hậu nhân chân chính của Mã Viên, đối với Mã Siêu cũng một mực thân như huynh đệ, hơn nữa hắn còn tổn rất nhiều tâm huyết trên người Mã Siêu.

Không chút khoa trương khi nói rằng Mã Dược hoàn toàn coi Mã Siêu là khai quốc đại tướng quân của vương triều Mã gia để bồi dưỡng, giống như Hán Võ đế Lưu Triệt không tiếc phải mạo hiểm mấy vạn Hán quân thiết kỵ toàn quân bị tiêu diệt mà bồi dưỡng Hoắc Khứ Bệnh. Sự bồi dưỡng của Mã Dược đối với Mã Siêu cũng là không tiếc giá đắt. Song, điều khiến Mã Dược ngàn vạn lần không ngờ tới là mệnh vận của Mã Siêu cũng tương tự như Hoắc Khứ Bệnh!

Là ý trời hay là trùng hợp?

“Huynh trưởng...” Mã Siêu ngơ ngậy muốn ngồi dậy thì lẽ, song hai cánh tay bình thường có thể bạt núi lúc này lại không chống nổi được thân hình của hắn, mới ngồi dậy được một nửa thì Mã Siêu lại ngã xuống giường, lúc này mới sầm thẫm nói: “Huynh trưởng, tiểu đệ mang trọng bệnh trên người, thứ cho không thể hành lễ.

“Mạnh Khởi...”

Mã Dược chỉ nắm chặt hai tay Mã Siêu, nghẹn ngào không nói thành lời. Từ sau khi xuyên việt tới thế giới này hắn chưa từng rơi một giọt lệ nào, lúc này không ngờ mắt lại ươn ướt. Khi nước mắt thuận theo khóe mắt rơi xuống thì ngoài màn đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp rút. Mã Dược thuận thể nghiêng đầu nhìn rồi lén lau đi nước mắt.

“Thiếu tướng quân!”

“Thiếu tướng quân!”

Trong tiếng hô hoán đầy lo lắng và đau thương, Giả Hủ, Lý Túc, Hứa Chử, Phương Duyệt đã nối đuôi nhau bước vào, nhao nhao quỳ xuống sau Mã Dược. Tuy nói luận về thân phận thì bọn họ không cần phải quỳ, nhưng tên gia hỏa Mã Dược này trước giờ coi lễ nghi như không khí, đã quỳ một gối xuống trước giường của tộc đệ, bọn Giả Hủ cũng chỉ đành quỳ theo.

“Huynh trưởng, huynh trưởng!” Mã Siêu nắm chặt hai tay của Mã Dược, trong đôi mắt hồ hồ từ từ ứa lệ, trong ngữ khí tràn ngập sự phiêu mộn và tiếc nuối vô tận, nhẹ nhàng nói: “Thật sự rất muốn lại được theo huynh chinh chiến sa trường, muốn nhìn thấy ngày huynh trưởng nhất thống giang sơn, quân lâm thiên hạ... Đáng tiếc, tiểu đệ đã không đợi được tới ngày đó rồi...”

“Mạnh Khởi không được nói bậy!” Mã Dược vội vàng ngắt lời Mã Siêu: “Không phải chỉ ngã một cú thôi sao, có gì to tát đâu nào. Vì huynh đã lệnh cho Tư Mã Ý gọi tất cả thái y trong triều đến rồi. Mạnh Khởi, đợi các thái y tới là không có chuyện gì đâu, thương thế của ngươi là chuyện nhỏ thôi.”

“Huynh trưởng.” Mã Siêu ngược mắt lên, nhìn vào màn che trên đỉnh đầu, yếu ớt nói: “Huynh không cần phải an ủi đệ, tiểu đệ tuy chỉ sống tới hai mươi bảy tuổi, nhưng thấy cũng không uổng kiếp này. Lã Bố tự xưng thiên hạ vô địch, nhưng hắn tới lúc chết đã làm được những gì? Siêu không dám tự khen, nhưng anh hùng hào kiệt Quan Đông chết dưới tay Siêu phải tới mấy trăm người! Điều mà tiểu đệ cảm thấy tiếc nuối nhất là không thể tận mắt thấy huynh trưởng quân lâm thiên hạ.”

“Mạnh Khởi, hu hu hu...”

Nước mắt của Mã Dược cuối cùng cũng ứa ra, bật khóc rất to.

Thần thái trong mắt Mã Siêu chuyển thành ảm đạm, hô hấp cũng bắt đầu trở nên gấp rút, vùng vẫy gọi: “Vinh... Vinh... nhi...”

“Phu quân.”

Chân Vinh hét lên một tiếng bi thương, quỳ gối tới trước giường bệnh của Mã Siêu. Nhìn Chân Vinh khóc rất thương tâm, Mã Thiệu và Mã Cầu còn nhỏ tuổi cũng khóc theo. Mã Siêu đưa tay ra nhẹ nhàng đỡ lấy trán Chân Vinh, trong mắt hiện lên vẻ hổ thẹn, thở dài nói: “Vinh nhi, vì phu thấy thẹn với nàng. May mà nàng còn trẻ tuổi, Vận nhi và Cầu nhi cũng tự nhiên có huynh trưởng thay vì phu dưỡng dục chúng, nàng tìm một nhà nào tốt mà gả đi, chớ có thủ tiết vì vi phu.”

“Không.” Chân Vinh lắc đầu nói: “Thiếp thân sống là người Mã gia, chết là quỷ Mã gia, đời này tuyệt đối không bội phu tái giá.”

“Ài.” Mã Siêu thở dài một tiếng, nói một câu cuối cùng: “Cái này cũng tùy nàng, chỉ là khổ cho nàng quá...”

Nói xong, hai mắt Mã Siêu nhắm lại rồi không còn thanh tức.

Mã Dược đưa tay ra sờ mũi Mã Siêu, sắc mặt của Mã Siêu trong khoảnh khắc biến thành trắng bệch, thân hình vốn đang thẳng cũng từ từ ngã xuống. Ánh tàn dương chiếu qua khung cửa sổ, chiếu cho tóc mai của Mã Dược ánh thành một dải thê lương, cả người giống như là già đi cả chục tuổi, người mới hơn tứ tuần mà lại lộ ra vẻ như tuổi xế chiều.

Chân Vinh cùng thê thiếp của Mã Siêu biết Mã Siêu đã chết, liền nhao nhao khóc rống lên, trong phủ Chính Tây tướng quân lập tức tràn ngập bi thương.

Mã Dược lão đảo bước ra ngoài cửa, Giả Hủ, Lý Túc vội vàng bước lên đỡ Mã Dược, Giả Hủ gạt lệ, thấp giọng khuyên nhủ: “Người chết không thể sống lại, chúa công cố nén bi thương.”

Trong mắt Mã Dược là một mảng ngốc trệ, chỉ lắc đầu lẩm bẩm: “Mạnh Khởi anh tài ngút trời, sao lại đột nhiên mất đi? Sao lại đột nhiên mất đi như vậy?”

Giả Hủ, Lý Túc buồn bã nhìn nhau, lắc đầu thở dài, hai người đều có thể lý giải được tâm tình của Mã Dược lúc này. Loại tâm tình này giống như nông phu khổ cực cả một mùa hè, mất thấy sắp có thu hoạch thì trời lại đổ băng sương, thua hoạch trong nông trường mất hết cả. Loại mất mát vô cớ đó, cảm giác khóc không ra nước mắt đó người chưa từng tự mình thể hội thì rất khó hiểu được.

...

Tháng giêng năm Kiến An Hán Hiến đế thứ mười lăm (202), Chính Tây tướng quân Mã Siêu bệnh chết, năm ấy vừa tròn hai mươi bảy tuổi.

...

Bảy ngày sau.

Mã Dược cuối cùng cũng từ trong bi thống khôi phục lại, lúc này hạ lệnh cho bọn văn quan võ tướng Giả Hủ, Lý Túc, Khoái Lương, Khoái Việt, Lô Túc, Trần Quân, Tư Mã Ý, Pháp Chính, Từ Hoảng, Phương Duyệt, Hứa Chử, Mã Đại, Mã Hưu, Mạnh Đạt, Tô Tắc, Chung, Hồ Xích Nhi tề tụ ở tướng phủ.

Khi chúng nhân đến đủ, Mã Dục nghiêm giọng quát: “Chư vị, cô quyết ý khởi binh ba mươi vạn nam hạ Kinh châu, thế lấy thủ cấp của Tào Chân, Gia Cát Lượng để tế điện vong linh của Mạnh Khởi.”

Mã Dục vừa dứt lời, Giả Hủ, Lỗ Túc, Khoái Việt, Tư Mã ý, Pháp Chính lộ ra vẻ thản nhiên. Rõ ràng, trước khi tới tướng phủ năm người đã có chuẩn bị tâm lý rồi. Mã Siêu được Mã Dục gửi gắm hi vọng đã chết, Mã Dục há có thể bỏ qua? Nói tới cùng thì Mã Siêu tuy cưỡi ngựa ngã chết, nhưng nếu không phải là trúng mai phục của Gia Cát Lượng từ trên huyền nhai rơi xuống dẫn tới trọng thương, với kỹ thuật của Mã Siêu há có thể ngã ngựa được?

Với tính cách có thù tất mà báo mà còn phải báo ngay lập tức của Mã Dục thì tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bỏ qua cho Gia Cát Lượng và Tào Chân. Trước mắt nam chinh Kinh châu tuy không phải là thời cơ tốt nhất, nhưng ít nhiều cũng là cơ hội. Tôn Quyền binh bại Hoài Nam, Tào Tháo chiến tử Tây Xuyên mới qua chưa được hai năm, với căn cơ bạc nhược của Kinh châu, Dương châu, căn bản không thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà khôi phục được nguyên khí.

Do Mã Dục chiếm cứ mười hai châu trong mười lăm châu của Đại Hán, dựa vào cơ sở nhân khẩu khổng lồ cùng với có được tài lực hùng hậu của hậu phương Quan Trung hậu thuẫn, tốc độ khôi phục của quân Lương so với Sở, Ngô lưỡng quân thì nhanh hơn nhiều. Lúc này nam chinh, vô luận là trên binh lực hay là trên hậu cần bổ cấp, quân Lương đều chiếm được ưu thế áp đảo, nhất chiến định giang sơn không phải là không có khả năng.

“Chúa công, lúc này nam hạ e rằng chưa phải là lúc.” Chỉ có Khoái Lương bước ra khỏi hàng khuyên can: “Ngô, Sở có Trường Giang thiên hiểm làm chỗ dựa, cơ sao không đợi Cam Ninh tướng quân ở Hoài Nam luyện thành thủy quân, rồi dốc hết trăm vạn thủy, lục đại quân dùng thế thái sơn áp đỉnh để nam chinh? Nếu như vậy, có thể không phí sức lực bình định Kinh, Dương, nhất thống giang sơn, cuối cùng làm nên thiên thu đại nghiệp.”

“Ý cô đã quyết.” Mã Dục dứt khoát nói: “Tử Nhu không cần phải nhiều lời.”

Khoái Lương chấp tay vái rồi đành bước lại vào hàng.

Mã Đại bước ra khỏi hàng, hai tay ôm quyền nghiêm giọng hô: “Huynh trưởng, tiểu đệ nguyện làm tiền bộ!”

“Tốt!” Mã Dục cao giọng quát: “Mã Đại nghe lệnh!”

Mã Đại phấn khởi nói: “Có mặt tướng.”

Mã Dục nói: “Dẫn ba vạn thiết kỵ làm tiền bộ, ngay trong hôm nay giết tới Tân Dã!”

“Tuân lệnh!”

“Mạnh Đạt, Tô Tắc nghe lệnh!”

Mạnh Đạt, Tô Tắc bước lên trước, ôm quyền thưa: “Có mặt tướng.”

Mã Dục nói: “Hai người làm phó tướng của Mã Đại, cùng nhau xuất chinh!”

“Tuân lệnh.”

“Pháp Chính nghe lệnh!”

Pháp Chính bước ra khỏi hàng ôm quyền nói: “Thuộc hạ có mặt.”

“Làm tùy quân tham mưu cho Mã Đại.”

Pháp Chính nói: “Tuân lệnh!”

Mã Dục lại nói: “Văn Hòa.”

Giả Hủ bước lên trước một bước, chấp tay thưa: “Chúa công có gì phân phó?”

Mã Dục nói: “Dùng khoái mã tám trăm dặm truyền hịch tới Hoài Nam, lệnh cho Trương Yển dẫn mười vạn quân Hắc Sơn trong vòng ba tháng phải tới Tân Dã.”

“Tuân lệnh!”

Giả Hủ chấp tay lui xuống, Mã Dục lại gọi: “Từ Hoảng!”

Từ Hoảng vội vàng bước lên trước thưa: “Có mặt tướng.”

Mã Dục nói: “Lập tức về Nam Dương, chỉnh đốn võ bị, chuẩn bị nam chinh.”

“Tuân lệnh.”

“Phương Duyệt!”

“Có mặt tướng.”

“Suất binh mười vạn làm trung quân, theo cô cùng nam chinh.”

“Tuân lệnh.”

“Khoái Lương, Trần Quân.”

“Có thuộc hạ.”

“Lệnh cho các người don đốc lương thảo truy trọng, hỗ trợ đại quân nam chinh.”

“Tuân lệnh.”

“Báo...” Khi Mã Dục đang phân phái quân đội thì đột nhiên có tiểu lại hối hả bước vào đại sảnh, hai tay giơ cao một quyển thư giản, hỗn hển nói: “Thừa tướng, Ích châu cấp báo.”

“Hả?” Mã Dục nhíu mày nói: “Ích châu ư? Trình lên đây!”

Tiểu lại bước lên trước đưa thư giản cho Tư Mã Ý. Tư Mã Ý lại đưa thư giản cho Mã Dục. Mã Dục lập tức mở ra đọc rồi sắc mặt trầm xuống, Lý Túc ở bên cạnh không nhịn được liền hỏi: “Chúa công, Ích châu xảy ra chuyện gì vậy?”

Mã Dục ném tư giản lên bàn, trầm giọng nói: “Thứ sử Ích châu Trương Tùng cấp báo, nam trung man vương Mạnh Hoạch khởi binh mười vạn tập nhiễu Xuyên nam, lại có phản quân Ngũ Khê Man, Khương tộc đông tây hô ứng. Sở quân đại tướng Trương Liêu đóng hai vạn binh ở Di lăng, như hổ đói rình mồi Ngự Phúc phổ, Tây Xuyên bốn mặt thụ địch, đã nguy như chồng trứng sắp đổ, xin triều đình hỏa tốc phát binh tiêu diệt.”

Lý Túc nghe vậy liền ghen lời: “Cái này...”

Mã Dục hỏi Giả Hủ: “Văn Hòa, người cho rằng có nên phái binh tiêu diệt không, nếu phải binh thì nên phái bao nhiêu quân đi?”

Giả Hủ trầm ngâm một lát rồi nói: “Tây Xuyên có Trương Tú tướng quân lưu thủ, Trương Tùng, Trương Nhiệm cũng không phải là hạng vô năng. Nếu đã dùng khoái mã tám trăm dặm cấp báo cho triều đình thì chứng tỏ tình huống đã vô cùng nghiêm trọng. Do đó, Hủ cho rằng viện binh nhất định phải phái đi! Nếu không sẽ không thể làm phấn chấn quân tâm của tướng sĩ Xuyên Trung, càng không thể làm kiên định quyết tâm tử thủ của sĩ tộc Xuyên Trung. Còn phải bao nhiêu viện quân tới giúp thì Hủ cho rằng trong khoảng hai, ba vạn người. Cái này sẽ không ảnh hưởng tới việc nam chinh của chúa công.”

“Vậy nên phái ai lĩnh quân?” Mã Dục nói tới đây thì dừng lại, đột nhiên nhớ tới Mã Siêu đã bệnh chết, buồn bã nói: “Ài, nếu Mạnh Khởi còn sống, cô cần gì phải lo tới cục thể Tây Xuyên? Chỉ cần Mạnh Khởi một mình một ngựa đến, với uy danh của Mạnh Khởi, phản quân Tây Khương tất nhiên phải tự hàng, có sự tương trợ của Khương binh, thì sợ gì bọn phản loạn Nam man, Ngũ Khê Man?”

“Chúa công.” Giả Hủ nói: “Hủ có một nhân tuyển.”

Mã Dục hỏi: “Văn Hòa cho rằng ai là hợp lý nhất?”

Giả Hủ nói: “Ngoài thể tử thì không ai cả.”

“Chinh nhi lãnh binh?” Mã Dục đầu tiên hơi ngây người, sau đó lập tức gật đầu: “Ừ, cũng là lúc đó nó nên đơn độc lĩnh quân rồi, có điều vẫn cần phải một bách chiến túc tướng làm phó tướng cho nó, ngoài ra còn cần một mưu sĩ làm túi khôn cho nó.”

“Chúa công.” Giả Hủ không đồng ý, nói: “Hủ cho rằng không nên phái bách chiến túc tướng làm phó tướng cho thể tử, phải biết thể tử tính tình khiêm tốn, nếu phái túc tướng đi theo thì tất sẽ xuôi theo ý người đó, mất đi sự quyết đoán. Huống chi cục thể Tây Xuyên nhìn thì hữu kinh nhưng kỳ thực lại vô hiểm. Phần quân Tây Khương, Nam man, Ngũ Khê Man đều là hạng ô hợp, khó có thành tựu, còn hai vạn Sở quân đóng ở Di Lăng thì một khi chúa công dẫn đại quân nam hạ, e rằng lập tức sẽ rút về Tương Dương.”

“Có đạo lý.” Mã Dục gật đầu nói: “Vậy để Mã Chinh một mình lĩnh quân xuất chinh, Hiếu Trực hãy làm tùy quân tham mưu.”

Pháp Chính nói: “Tuân lệnh.”

450. Chương 355: Nam Chinh Kinh Châu

Tháng ba năm Kiến An Hán Hiến đế thứ mười lăm, Uyển thành.

Uyển thành lúc này đã thành một tòa binh doanh khổng lồ, ngoại trừ mười vạn quân Xuyên vốn đóng ở quận Nam Dương ra, mười vạn Hắc Sơn quân của Trương Yên cùng với mười vạn Tây Lương đại quân của Phương Duyệt (trung ương quân) cũng trước sau tới Uyển thành, gần ba mươi vạn đại quân tề tụ tại Uyển thành, chỉ quân doanh thôi cũng kéo dài cả mấy chục dặm, hành động với quy mô như vậy tất nhiên không thể giấu được gian tế quân Sở và gian tế quân Ngô tiềm phục ở Nam Dương.

...

Tương Dương, phủ Sở vương.

Tào Chân và Gia Cát Lượng, Trình Dục, Cổ Quy đang thảo luận về cục thể Tây Xuyên thì đột nhiên thấy Lưu Diệp hốt hải chạy vào, chấp tay nói: “Chúa công, mật thám hồi báo Mã đồ tể điều tập hơn ba mươi vạn đại quân ở ạt nam hạ, chuẩn bị công đánh Kinh châu, trước mắt đại quân đã tiến vào vùng Uyển thành, ba vạn tiên phong thiết kỵ do tộc đệ Mã Đại của Mã đồ tể suất lĩnh đã tiến tới Tân Dã rồi!”

“Cái gì?” Tào Chân nghe vậy liền giật nảy mình, đột nhiên đứng bật dậy, thất thanh nói: “Mã đồ tể điều tập hơn ba mươi vạn đại quân ở ạt nam hạ ư? Cục thể Tây Xuyên nguy như chồng trứng sắp đổ, Mã đồ tể không xuất binh cứu Tây Xuyên mà ngược lại còn điều tập quân đội khổng lồ như vậy tới công đánh Kinh châu, đây không phải là quá khó hiểu sao? Nên là thế nào mới ổn đây?”

“Đây chính là lợi ích của thổ quốc rộng lớn, nhân khẩu dưới quyền cai trị đông đảo!” Trình Dục thở dài nói: “Trận chiến Hoài Nam, vì cứu hơn ba mươi vạn tai dân, sự tiêu hao của quân Lương là cực lớn, nhưng hiện tại mới qua chưa đến hai năm thời gian, Mã đồ tể không ngờ lại có thể điều tập đại quân với quy mô ba mươi vạn để xuất chinh, tốc độ bổ sung của quân Lương thực sự khiến người ta phải thán phục không thôi.”

“Đúng vậy.” Cổ Quy phụ họa: “Trái lại quân Ngô sau khi trải qua Hoài Nam chi bại thì đại thương nguyên khí, ít nhất trong vòng mười năm không thể đại cử bắc phạt được. Quân ta cũng tương tự, sau trận chiến ở Tây Xuyên thì rất khó phát động được thế công với quy mô lớn. Lần này Mã đồ tể thế đến ào ạt, tại hạ cho rằng chỉ có liên hợp tác chiến với quân Ngô mới có được một đường sinh cơ.”

“Ha ha.” Gia Cát Lượng cười nói: “Hai vị tiên sinh không cần phải lo lắng quá như vậy, quân Lương tuy đông nhưng không có thủy quân, hơn nữa còn lao sư tập viễn (hành quân xa xôi), quân ta tuy ít nhưng lại có ưu thế tuyệt đối của thủy quân, hơn nữa lại dĩ dật đãi lao. Cho dù chiến sự bất lợi thì vẫn có thể lui về thủ bốn quận Kinh nam, dựa vào Trường Giang hiểm yếu để chống cự với quân Lương. Huống chi chiến tranh mới chỉ bắt đầu, ai thắng ai bại thì còn lâu mới biết được.”

Tào Chân nói: “Không Minh có kế đối địch chưa?”

Gia Cát Lượng nói: “Lượng quả thật đã đào sẵn một phần mộ cho Mã đồ tể rồi. Trên thực tế, kế diệt địch này khi ở dưới trướng của tiên chúa công Lượng đã suy nghĩ kỹ càng rồi. Nhưng đáng tiếc là tiên chúa công thủy chung không chịu nghe lời khuyên của Lượng, cố chấp không chịu phạt Thục, dẫn tới binh bại Vĩnh An. Khiến cho quân Sở nguyên khí đại thương, dẫn tới tình hình nguy cấp như hiện giờ.”

Trình Dục theo Tào Tháo lâu nhất, nghe vậy liền nhú mày không vui, nói: “Khổng Minh, những lời không liên quan thì đừng có nói ra làm gì.”

Tào Chân cũng nói: “Đúng đúng đúng, Khổng Minh hãy nói cho cô nghe đi, phải thế nào mới tiêu diệt được ba mươi vạn đại quân của Mã đồ tể?”

Gia Cát Lượng nói: “Lượng thường nói với tiên chúa công rằng, Mã đồ tể nếu đại cử nam hạ, công lược Kinh châu, Lượng có thể không phí một chút sức nào mà khiến hắn không bại mà bại, kẻ bất bại vẫn phải bại, không còn sức chiến đấu. Kỳ thực là mượn thiên uy của tạo hóa vạn vật, có điều đáng tiếc là Mã đồ tể lần này chỉ dẫn có ba mươi vạn đạo quân nam chinh. Cho dù ba mươi vạn đại quân này bị tiêu diệt sạch sẽ, quân ta cũng không có sức mà thừa thế bắc phạt. Tây Lương cũng không có nỗi lo diệt vong, kết quả tốt nhất chính là sau trận chiến này, Lượng, Sở, Ngô sẽ hình thành thế chân vạc.”

“Thiên uy của vạn vật tạo hóa?” Trình Dục biến sắc, nghiêm giọng nói: “Ý của Khổng Minh là muốn mượn vào nước sông Trường Giang?”

“Đúng vậy?” Gia Cát Lượng gật gù đầu, từ trong tay áo rút ra một tấm bản đồ rồi đặt lên bàn, trải ra, sau đó chỉ vào bản đồ rồi giải thích cho đám người Tào Chân: “Chúa công, ba vị tiên sinh nhìn đi. Đây là Trường Giang, từ kinh môn hướng về phía đông, đây là Tương Giang, từ Tương Giang hướng về phía đông. Hai con sông lớn này tại cửa Tam Giang thì hợp hai thành một, hai sông giáp nhau thì là Giang Hán Sơn Lãng đi về hướng đông tây, hình như miệng túi.”

Tào Chân nói: “Vậy thì sao?”

Gia Cát Lượng nói: “Thượng du Tương Dương mặt sông chật hẹp, không đủ để cản quân Lương nam hạ, do đó Tương Dương thất thủ là chuyện sớm muộn. Tương Dương nếu thất thủ, quân ta sẽ vừa đánh vừa lui, men theo Mạch thành, Giang Lãng một mực lui tới cảng Ô Lâm, sau đó từ cảng Ô Lâm lên thuyền qua sông. Men theo đường không có nơi hiểm trở để thủ, lại không có thủy đạo ngăn trở, quân Lương tất nhiên sẽ tiến quân thần tốc vào thẳng Ô Lâm.”

“Vậy thì sao?” Cổ Quy không hiểu, hỏi ngược lại: “Đúng như lời Khổng Minh thì từ Giang Lãng tới cảng Ô Lâm, trên đường không chỗ nào hiểm trở có thể thủ, lại không có thủy đạo ngăn trở, cho dù Giang Hán Sơn Lãng nằm giữa Lương giang hình như miệng túi, quân ta cũng không thể buộc miệng túi lại, cũng không thể nhốt được ba mươi vạn đại quân của Mã đồ tể ở bên trong. Vậy cái gọi là không bại mà bại là từ đâu mà có?”

“Cái đó cũng chưa chắc.” Gia Cát Lượng cười nhạt một tiếng, ung dung nói: “Lượng từ quan sát kỹ càng một giải địa hình từ Di Lăng tới Giang Lãng, phát hiện mặt nước Tương Giang ở đoạn Mạch thành so với mặt nước Trường Giang đoạn Di Lăng thì thấp hơn nhiều. Nếu quân ta từ Di Lăng đục đê Trường Giang dẫn nước đổ về phía bắc, nước Trường Giang khơi thêm dòng sẽ có thể hình thành một đường sông mới ở giữa Sơn Lãng, một khi như vậy, miệng túi của Giang Hán Sơn Lãng chẳng phải là được buộc lại sao?”

“Vậy thì sao chứ?” Trình Dục không nhịn được liền phản bác: “Cho dù có thể đục đê Trường Giang, hình thành một đường sông mới ở giữa Giang Hán Sơn Lãng, vậy cũng chỉ có thể tạm thời vây khốn được quân Lương một đoạn thời gian, căn bản không thể nhốt chúng mãi. Phải biết Hoài Nam chi chiến, sự phong tỏa của thủy quân quân Ngô đối với Hoài Thủy, Phì Thủy cuối cùng không phải vẫn bị xích sắt chặn sông của quân Lương phá giải đó sao?”

“Chỉ cần có thể vây khốn quân Lương một tháng thôi là đủ rồi!” Gia Cát Lượng nói: “Trình tiên sinh chắc biết một giải Giang Hán lưu hành một loại ác tật, là bệnh phình bụng (bệnh trùng hút máu), người mắc bệnh này bụng trương như cái trống, thường thường không thể chết già, người phương bắc nhiều năm sinh hoạt ở nơi khô ráo, không thích hợp với khí hậu ẩm ướt oi bức của phía nam, rất dễ bị cảm nhiễm ác tật. Hơn nữa phát tác cực nhanh, chỉ cần mấy tháng là có thể lan khắp toàn quân, bảy tới mười ngày là khiến người ta mất đi năng lực hành động rồi!”

Tào Chân, Trình Dục, Cổ Quy giật mình kinh hãi, trầm giọng nói: “Thì ra là như vậy!”

Gia Cát Lượng mỉm cười, nói tiếp: “Có điều việc cần kíp bây giờ là đánh bại Mã Đại, trước tiên diệt đi uy phong của quân Lương đã.”

Tào Chân mắt sáng ngời, đột nhiên quát lớn: “Người đâu!”

Lập tức có tiểu giáo vàng dạ bước vào, thưa: “Vương gia có gì phân phó?”

Tào Chân nói: “Mang ấn tín bội kiếm của cô tới đây.”

“Tuân lệnh.”

Tiểu giáo lĩnh mệnh mà đi, một lát sau khi quay lại thì tay bưng ấn tín và bội kiếm của Tào Chân vào. Tào Chân trình trọng giao ấn tín và bội kiếm cho Gia Cát Lượng, trầm giọng nói: “Khổng Minh, từ hiện tại trở đi người sẽ trở thành thống soái của quân Sở, vận chuyển lương thảo cùng với phân công tướng sĩ đều do người toàn quyền độc lãm, cô sẽ không can thiệp nữa đâu.”

Gia Cát Lượng trình trọng nhận lấy ấn tín và bội kiếm, nghiêm nghị nói: “Lượng... tuân lệnh.”

Tới giờ Lưu Diệp mới như vừa từ trong mộng tỉnh lại, nói với Tào Chân: “Chúa công, mật thám tiềm phục tại Lạc Dương cũng có tin tức truyền về, có điều thật giả khó phân.”

Tào Chân nói: “Tin tức gì?”

Lưu Diệp nói: “Nghe nói đầu hào đại tướng Mã Siêu dưới trướng Mã đồ tể đã chết rồi.”

“Mã Siêu chết rồi ư?” Tào Chân ngạc nhiên nói: “Sao mà chết?”

Lưu Diệp nói: “Nghe nói là cưỡng ngựa ngã xuống phạm phải vết thương cũ.”

“Cô tuy không thể tự tay chặt đầu Mã Siêu, nhưng Mã Siêu đã chết vì vết thương cũ, cũng coi như là chết dưới tay Khổng Minh.” Tào Chân nói tới đây thì dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn Gia Cát Lượng, nói: “Nói vậy, huyết cừu của tiên vương cũng coi như là được báo rồi, cô thực sự nên cảm tạ Khổng Minh người đó.”

Gia Cát Lượng nói: “Vu huyện chi chiến, Mã Siêu bại vì khinh địch, cho rằng tiên chủ đã chết trận, quân ta quần long vô thủ không kham nổi một kích, cho nên mới suất lĩnh hai ngàn kỵ binh giết lên sơn đạo để truy sát quân ta, dẫn tới binh bại ngã xuống núi. Kể ra cũng là có thiên ý, có lẽ là tiên chủ hiển linh lấy mạng Mã Siêu, Lượng quả thật không dám kể công.”

...

Mặt Lãng, phủ Ngô vương.

Chỉ cách có mấy ngày là Tôn Quyền cũng biết tin tức Mã Dực đại cử nam chinh Kinh châu, lập tức triệu tập Từ Thứ, Lữ Mông, Lục Tốn cùng với chư tướng Tôn Khuông, Tôn Du, Tôn Kiếu, Thái Sứ Từ, Hạ Tề, Tổ Lang, Toàn Tông thương nghị đối sách.

Đại đô đốc Chu Du ôm bệnh tĩnh dưỡng ở Sài Tang, Tôn Quyền không hề triệu tới.

Tôn Quyền nhìn quanh một người một cái, trầm giọng nói: “Tin tức chắc mọi người đều biết cả rồi, Mã Siêu đột tử đối với quân ta mà nói tất nhiên là một tin tức cực kỳ tốt. Nhưng Mã đồ tể khởi binh ba mươi vạn đại cử nam chinh, trước mắt thực lực của quân Sở e rằng là rất khó ngăn cản được. Cô cho rằng kết quả tốt nhất cũng chỉ có thể là lui về thủ bốn quân Kinh Nam, dựa vào Trường Giang hiểm yếu mà tự thủ, chứ vị thấy thế nào.”

Lữ Mông nói: “Nếu có thủy quân của Cam Ninh tương trợ thì e rằng ngay cả Trường Giang hiểm trở cũng không cản được Tây Lương đại quân.”

“Ừ.” Tôn Quyền gật đầu, trầm giọng nói: “Cho nên, trước khi Kinh Châu chi chiến quyết thắng phụ, nhất định phải giữ Cẩm Phàm thủy quân ở Nhu Tu ố, tuyệt không thể để bọn chúng vượt sông hiệp trợ Tây Lương đại quân của Mã đồ tể vượt qua Trường Giang! Trước mắt quân ta vừa trải qua Hoài Nam chi bại,

nguyên khí chưa phục hồi, thực sự là không phải đâu ra viện quân, cũng chỉ có thể giúp quân Sở được vậy mà thôi.”

Nói tới Nhu Tu ồ, sắc mặt của Tôn Quyền đột nhiên biến thành ngưng trọng, lo lắng trùng trùng nói: “Bằng vào nhân lực, vật lực hùng hậu của Tây Lương, thắng nhai Cam Ninh này đang trốn ở Nhu Tu ở chế tạo chiến thuyền, lại mộ tập ba vạn nam binh thao luyện mỗi ngày ở trên Sào hồ, cứ thế mãi thì e rằng sẽ trở thành tâm phúc đại hoạn của Đông Ngô ta, Tử Minh tuyệt không thể cứ ngồi nhìn hấn phát triển như vậy được!”

Lữ Mông bắt lực nói: “Quân Lương tiếp thu kinh nghiệm sau trận chiến ở mỏm Quái Thạch, tại hai cánh của đại trại thủy quân ở Nhu Tu ồ dựng hai tòa thành bảo. Trong thành bảo lại an trí mấy trăm chiếc máy bắn đá, mặt tướng đã mấy lần suất lĩnh thủy quân ỳ đồ cường tập Nhu Tu ồ, đều dưới sự nghịch tập của máy bắn đá mà bất lực lui về. Mặt tướng cho rằng, muốn công phá đại trại thủy quân ở Nhu Tu ồ thì trước tiên nhất định phải phá ra bộ binh công phá thành bảo ở hai cánh, rồi phá hư máy bắn đá ở trong bảo.”

Tôn Quyền tức thì im lặng, trên mặt lộ ra mấy phần sầu khổ.

Lời của Lữ Mông có thể nói là điểm trúng chỗ yếu hại của Tôn Quyền. Trước mắt quốc lực của Đông Ngô căn bản không đủ để phát khởi chiến dịch tấn công một lần gồm ba vạn người, nhưng nếu như không có sự đầu nhập của binh lực hơn ba vạn mà muốn công phá thành bảo của quân Lương ở hai cánh đại trại thủy quân tại Nhu Tu ồ thì đâu có dễ? Phải biết Tây Lương hấn tướng Cao Thuận đã đóng hai vạn đại quân tại Nhu Tu ồ rồi.

“Được rồi.” Tôn Quyền chấp tay xoay người lại, đưa lưng về phía mọi người, nói: “Thôi cứ vậy đi, lập tức phái thủy quân phong tỏa Nhu Tu ồ.”

Lữ Mông khom người ôm quyền nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

...

Tân Dã, dinh thự của Văn Sinh.

Văn Sinh đang đọc khoải mã cấp thư của Gia Cát Lượng thì đột nhiên có tiểu giáo hối hả xông vào trong đại sảnh, vội vàng thưa: “Tướng quân, Tây Lương thiết kỵ của Mã Đại đã tới sườn núi Vĩ Pha rồi, cách huyện thành Tân Dã không tới năm mươi dặm.”

“Ồ.” Văn Sinh gật đầu, ngẩng mặt lên nhìn sắc trời, nói: “Giờ trời đã tối rồi, Tây Lương thiết kỵ chắc sẽ không tiếp tục nam hạ nữa đâu.”

Phó tướng ở bên cạnh vội vàng nói: “Nhưng thưa tướng quân, thành trì của huyện thành Tân Dã quá nhỏ, tường thành cao không tới hai trượng, chỉ bằng vào hai ngàn thủ quân ở trong thành rất khó cản được sự mãnh công của Tây Lương đại quân.”

“Không sao cả” Văn Sinh nói: “Trong vòng ba ngày chúa công và quân sư sẽ suất lĩnh đại quân tới đây, quân ta chỉ cần thủ vững Tân Dã trong ba ngày là được rồi.”

“Nhưng binh lực của hai bên cách biệt nhau quá lớn.” Phó tướng lo lắng trùng trùng nói: “Binh của đại quân Tây Lương hơn quân ta năm mươi lần, e rằng rất khó mà thủ được ba ngày.”

Văn Sinh nói: “Nếu để Tây Lương thiết kỵ giết tới thành thì e rằng ngay cả một ngày cũng chẳng thủ nổi ý chứ.”

Phó tướng nói: “Vậy nên làm gì bây giờ?”

Văn Sinh vung vẩy thư tín của Khổng Minh ở trong tay, mỉm cười nói: “Kế nghi binh.”

Phó tướng nói: “Thế nào là kế nghi binh?”

Văn Sinh nói: “Tây Lương thiết kỵ đã tới sườn núi Thước Vĩ, tiếp theo tất sẽ phải qua sườn núi Bác Vọng. Sườn núi Bác Vọng là một giải núi cao rừng rậm, hơn nửa giờ đang là mùa xuân, chính là lúc Thiên Can vật khô, rất sẽ dùng hỏa công. Quân ta chỉ cần bố trí một số tinh kỳ dừng quá bất mắt ở hai bên quan đạo, sau đó phái mấy đội sĩ binh cưỡi ngựa ở trong rừng chặt củi khô, dấy lên một chút khói làm nghi binh, đại quân Tây Lương tất sẽ không dám tùy tiện tiến vào.”

Phó tướng nói: “Thế nếu đại quân Tây Lương cứ giết thẳng vào trong rừng thì sao đây?”

Văn Sinh nói: “Vậy thì phóng hỏa, đốt bọn chúng ra tro chứ còn sao nữa.”

Phó tướng nói: “Nếu quân Lương vào trước phóng hỏa thì sao đây?”

Văn Sinh nói: “Vậy cũng chẳng sao cả, trận lửa này một khi cháy lên thì không mất ba ngày ba đêm thì không thể dập được. Đợi ba ngày ba đêm qua đi thì chúa công và quân sư sớm đã suất lĩnh đại quân tới Tân Dã rồi.”

...

Sườn núi Thước Vĩ, quân trưởng của Mã Đại.

Mạnh Đạt sải bước như lưu tinh vào đại tướng, nói với Mã Đại: “Nhị thiếu tướng quân, có khói lửa ở trong rừng bốc lên. Coi bộ trong rừng rậm ở hai bên sườn núi rất có khả năng là có quân Tào mai phục.”

Mã Đại chuyển dời ánh mắt sang nhìn Tư Mã Ý ở bên cạnh, hỏi: “Trọng Đạt, người thấy thế nào?”

Pháp Chính đã theo Mã Chỉnh suất chinh Tây Xuyên, Mã Dực chỉ có thể phái Tư Mã Ý làm tùy quân tham mưu cho Mã Đại.

Tư Mã Ý nói: “Ý cho rằng không thể tùy tiện xông vào rừng, để tránh gặp phải hỏa công.”

Mã Đại gật đầu nói: “Ừ, lời của Trọng Đạt không phải là không có đạo lý.”

Mã Đại tuy trẻ tuổi, hơn nữa còn nôn nóng muốn báo thù cho huynh trưởng Mã Siêu, nhưng hẳn không phải là một người không hiểu đại thể, hơn nữa tính tình còn cẩn thận, lại thêm có Tư Mã Ý tương trợ, hai người cẩn thận đặt ở cùng một chỗ, khả năng tùy tiện mạo hiểm tiến vào bẫy của địch cơ hồ là bằng không, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Mã Dực yên tâm để Mã Đại lĩnh quân đảm nhiệm tiên bộ.

Mạnh Đạt đột nhiên nói: “Nhị tướng quân, không bằng quân ta xông vào phóng hỏa trước?”

“Biện pháp hay đấy.” Tô Tắc khen: “Nếu trong rừng thực sự có quân Tào mai phục, vậy thì đúng là tự tìm đường chết rồi.”

Mã Đại lại nhìn sang Tư Mã Ý.

Tư Mã Ý gật đầu nói: “Ý cho rằng kế này cũng được. Tuy phóng hỏa thì lửa sẽ cháy liền trong vòng ba tới năm ngày, ít nhất cũng sẽ làm chậm trễ mấy ngày hành trình, cũng khiến quân Sở có thêm mấy ngày thời gian để chuẩn bị chiến đấu. Có điều quân ta về phương diện binh lực đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, cho dù quân Sở chuẩn bị có đầy đủ hơn nữa thì cũng khó mà vẫn hồi được bại cục, chắc sẽ không ảnh hưởng tới đại cục nam chinh của đại quân của thừa tướng đâu.”

“Được.” Mã Đại trầm giọng nói: “Vậy thì phóng hỏa đi, trước tiên đốt cháy sườn núi Bác Vọng đã rồi tính sau!”

Mạnh Đạt, Tô Tắc rầm rầm ứng tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

...

Thành đô, đông môn.

Khi Mã Chỉnh, Pháp Chính suất lĩnh đại quân tới ngoài thành đô thì thấy thứ sử Ích Châu Trương Tùng đã dẫn văn võ Xuyên Trung đón chờ ở ngoài thành môn, nhìn từ xa thấy Tây Lương thiết kỵ đông nghìn nghịt xếp hàng ở ngoài thành, các thân sĩ quan viên Xuyên Trung trong lòng vốn lo sợ không yên lập tức thở phào nhẹ nhõm, ai ai cũng vui vẻ ra mặt, theo sau Trương Tùng ra ngoài nghênh đón.

Trương Tùng vội vàng bước lên trước, vái một cái thật sâu với Mã Chỉnh rồi cung kính nói: “Hạ quan Trương Tùng, dẫn thân sĩ Xuyên Trung cung nghênh thế tử.”

Ở phía sau Trương Tùng, văn quan võ tướng Xuyên Trung nhao nhao cúi người vái chào.

Mã bước lên trước đỡ lấy hai tay Trương Tùng đang vái lạy, khiêm tốn nói: “Đại nhân mau mau đứng dậy đi.”

“Tạ ơn thế tử.”

Trương Tùng chấp tay vái một cái nữa rồi mới thuận thế đứng dậy.

Pháp Chính ở phía sau Mã Chỉnh lúc này mới bước lên trước, ôm quyền mỉm cười nói: “Trương Tùng đại nhân, lâu rồi mới gặp.”

“Bái kiến Pháp Chính tiên sinh.” Trương Tùng chấp tay vái, quay người giang tay nói: “Hạ quan cung thỉnh thế tử cùng ba quân tướng sĩ vào thành.”

Mã Chỉnh lắc đầu nói: “Tâm ý của đại nhân bản thế tử xin ghi nhận, có điều đại quân không thể vào thành được, đóng ở ngoài thành thì vẫn thỏa đáng hơn.”

“Cái này...” Trương Tùng khó xử nói: “Thế tử có điều chưa biết đấy thôi, phản quân Tây Khương đã đánh tới Vi thành rồi, tùy thời đều có thể bình khẩu thành đô. Hạ quan cho rằng đại quân vẫn nên vào thành đóng trại thì thỏa đáng hơn, phản quân Tây Khương nếu tới cũng có thể dựa vào thành mà thủ.”

Bình tâm mà luận, trong lòng Trương Tùng vẫn mang thái độ hoài nghi đối với năng lực của thế tử Mã Chỉnh. Chỉ sợ Mã Chỉnh khinh địch rồi bại dưới tay phản quân Tây Lương. Cho nên hi vọng Mã Chỉnh có thể suất quân vào thành, có hai vạn Tây Lương thiết kỵ trợ chiến, cho dù phản quân Tây Lương đánh tới dưới thành đô thì thân hào sĩ tộc ở trong thành cũng có thể bình chân như vại, còn bách tính Tây Xuyên ở bên ngoài thành đô thì Trương Tùng không để ý nhiều.

Con người mà, chung quy lại thì vẫn là động vật ích kỷ, khi đối mặt với nguy cấp, trước hết vẫn luôn luôn lo tới lợi ích của mình.

Mã Chỉnh tuy tuổi còn trẻ nhưng từ nhỏ đã nhận được sự hun đúc của Giả Hủ, Mã Dược, há lại không nhìn ra dụng ý của Trương Tùng?

Mã Chỉnh mỉm cười nói: “Đại nhân, bản thế tử lần này phụng mệnh phụ vương dẫn quân xuất chinh, là tới để bảo vệ bách tính Tây Xuyên, chứ không phải là để tướng sĩ Tây Xuyên và thành trí kiên cố của thành đô bảo hộ sự an toàn của bản thế tử và hai vạn tướng sĩ ở dưới trướng. Thứ sử đại nhân nếu lo lắng cho sự an toàn của bản thế tử thì không cần thiết đâu. Trước khi đi phụ vương đã có lời, nam nhi của Mã gia tuyệt đối không được phép sợ địch không dám tiến lên, cho dù là da ngựa bọc thây thì cũng tuyệt đối không được phép lui.”

Pháp Chính ở bên cạnh nghe thấy vậy hai mắt không khỏi sáng ngời. Thầm nghĩ thế tử tuy còn nhỏ nhưng đã cực thạo nhân tình thế thái. Những lời này của Mã Chỉnh không những uyển chuyển chỉ rõ, đồng thời cự tuyệt dụng tâm của Trương Tùng mà còn thuận thế cho Trương Tùng bước xuống đài.

Trương Tùng cũng là một tay lão làng lằng lộn nhiều năm trong chốn quan trường, lập tức thuận núi xuống ngựa, chấp tay cảm khái: “Thừa tướng dạy thế tử có cách, đúng là tấm gương cho vạn thế.”

Mã Chỉnh cười hờ hững một tiếng, quay đầu lại nói với Mã Song (Vương Song, con của Tây Vực trưởng tử Vương Uyên) và Mã Duyên Đà (Cú Duyên Đà, con của Cú Đột): “Hai vị nghĩa huynh xin hãy dẫn quân tạm thời đóng quân ở ngoài thành.”

Mã Song, Mã Duyên Đà ôm quyền ứng tiếng: “Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Mã Chỉnh lúc này mới nói với Trương Tùng: “Thứ tử đại nhân, mời.”

“Mời thế tử.”

Trương Tùng vội vàng nghiêng người nhường đường, cung thỉnh Mã Chỉnh vào thành.

Buổi tối, Trương Tùng lệnh cho Phí Thi, Vương Duy suất lĩnh thân sĩ trong thành mang theo một lượng lớn gà vịt thịt cá tới doanh trung ở ngoài thành khao quân, lại ở trong phủ thứ sử bày một tiệc rượu lớn, khoản đãi thế tử Mã Chỉnh và quân sư Pháp Chính. Khi rượu qua ba tuần, một thân sĩ Tây Xuyên cuối cùng cũng không nhịn được mà cất tiếng hỏi: “Giờ Tây Khương, Nam Man, Ngũ Khê Man ba lộ phản quân liên kết với nhau, tạo thành thế sừng thú, thập phần khó chơi, dám hỏi thế tử đã có kế sách đối địch chưa?”

Mã Chỉnh nói: “Không biết vị tiên sinh này xưng hô thế nào?”

Vị thân sĩ đó vội vàng ôm quyền nói: “Hạ quan Phí Huy, giữ chức trưởng sử ở Thục quận.”

Mã Chính mỉm cười, hỏi lại: “Phí trưởng sử cho rằng trong ba lộ phản quân thì lộ nào là khó chơi nhất?”

Phí Huy không nghĩ ngợi mà đáp ngay: “Tất nhiên là phản quân Nam Man của Mạch Hoạch rồi.”

Mã Chính lại hỏi: “Vậy lộ phản quân nào là ở xa nhất?”

Phí Huy nói: “Cũng vẫn là phản quân Nam Man.”

“Chính vậy đó.” Mã Chính cười nói: “Phản quân thanh thế tuy lớn nhưng thực lực lại cộc cạch không đều, hơn nữa ba lộ phản quân cách nhau rất xa, không thể chân chính hình thành hợp lực. Quân ta hoàn toàn có thể chiêu theo gần trước xa sau, dễ trước khó sau mà lần lượt kích phá từng lộ phản quân một.”

451. Chương 356: Pháp Hiếu Trực Kế Định Tây Khương

Hôm sau, đại trưởng của Mã Chính.

Pháp Chính mỉm cười nói với Mã Chính: “Xem ra sĩ tộc Tây Xuyên vẫn có chút hoài nghi đối với năng lực của thế tử đó, ha ha ha.”

Mã Chính nói: “Đây cũng là chuyện thường tình của con người mà thôi.”

Pháp Chính nói: “Có điều, chỉ cần bình định được phản quân Tây Khương là sĩ tộc Tây Xuyên khắc sẽ có nhận thức mới đối với năng lực của thế tử thôi.”

Pháp Chính vừa dứt lời, Hứa Thiệu đột nhiên bước vào trưởng, ôm quyền cao giọng nói: “Thế tử, Triệu Vân tướng quân ở ngoài trưởng cầu kiến.”

“Tốt.” Mã Chính vui vẻ gật đầu: “Mau để Tử Long vào.”

Hứa Triệu lĩnh mệnh rời đi, lập tức thấy Triệu Vân ngạo nghễ bước vào trưởng, ôm quyền vái chào: “Mạt tướng Triệu Vân, tham kiến thế tử, tham kiến quân sư.”

“Tử Long miễn lễ, ha ha.” Mã Chính cười nhạt một tiếng, đưa tay ra chỉ vào một bộ khải giáp được treo ở trong trưởng rồi nói với Triệu Vân: “Tử Long mặc thử đi, xem bộ khải giáp này có vừa người không?”

Triệu Vân đưa mắt nhìn, chỉ thấy thiết giáp treo ở trong trưởng rõ ràng chính là chiến bào và ngân giáp của cố Chinh Tây tướng quân Mã Siêu. Đặc biệt là diện khôi (mũ giáp che cả mặt) đầu quỳ càng là thiên hạ độc nhất vô nhị, do đó ánh mắt của Triệu Vân không khỏi ngưng tụ, trầm giọng nói: “Đây là chiến giáp của Chinh Tây tướng quân.”

“Không sai.” Pháp Chính vui vẻ nói: “Tạ hạ và thế tử đã thương nghị, cho rằng Chinh Tây tướng quân ở trong lòng Khương nhân có uy vọng vô thượng, nếu có Chinh Tây tướng quân ở trước trận của hai quân mà giờ thương hô lớn, tất có thể khiến phản quân Tây Khương sợ hãi mà hàng, mà tướng quân và Chinh Tây tướng quân có thể hình tương tự nhau, hơn nữa võ công lại cao, để ngài giả trang Chinh Tây tướng quân là nhân tuyển thích hợp nhất.”

“Nhưng...” Triệu Vân do dự nói: “So với Chinh Tây tướng quân thì mạt tướng chẳng qua là một tên vô danh tiểu tốt, tùy tiện mặc di giáp của ngài, có phải là sẽ khinh nhờn anh linh của Chinh Tây tướng quân ở trên trời cao hay không?”

“Không sao cả.” Mã Chính ôm quyền hướng về phía bắc: “Nếu Siêu thúc ở trên trời có linh thiêng, ắt cũng sẽ chỉ cảm thấy vui mừng vì điều này mà thôi.”

Triệu Vân nói: “Nếu vậy mạt tướng nguyện gánh trách nhiệm này.”

“Tốt.” Mã Chính vui vẻ nói: “Đợi ngày sau hai quân giao binh, tướng quân hãy...”

...

Thành đô, phủ thứ sử.

Vương Luy chạy một mạch vào thiên thánh, nói với Trương Tùng, Phí Thi, Trương Nhiệm: “Vĩnh Niên, Công Cử (biểu của Phí Thi), Bá Đạo. Đại quân của thế tử vào buổi trưa hôm nay đã nhổ trại, giết với Vũ Dương rồi.”

“Thật không?” Trương Tùng vuốt râu suy ngẫm một lát rồi quay đầu lại nói với Trương Nhiệm: “Bá Đạo, người thấy chúng ta có nên phái một nhánh quân đội tới Vũ Dương trợ chiến cho thế tử hay không? Dầu sao thì phản quân Tây Khương cũng đạt tới hơn mười vạn. Mà đại quân của thế tử chỉ có hơn hai vạn, binh lực kém chúng quá xa.”

“Đại nhân không cần phải lo lắng đâu.” Trương Nhiệm lắc đầu nói: “Theo mặt tướng thấy, thế tử tuy tuổi trẻ nhưng anh tài cái thế, Pháp Chính quân sử trước trưởng thì trí kế hơn người. Triệu Vân, Mã Song, Mã Duyên Đà chư tướng đều am hiểu binh pháp chứ không phải là hạng tầm thường. Hai vạn Tây Lương thiết kỵ ở dưới tướng thế tử lại đều là tinh nhuệ chi sư thân kinh bách chiến, mười vạn phản quân Tây Khương chẳng qua chỉ là một đám ô hợp. Không đáng để lo lắng.”

Trương Tùng ngạc nhiên nói: “Ý của Bá Đạo là ngày thế tử bình định Tây Khương đã sắp tới rồi?”

Trương Nhiệm mỉm cười nói: “Chỉ trong vòng mười ngày mà thôi.”

...

Vũ Dương.

Mười vạn phản quân Tây Khương vây kín thành Vũ Dương đã hai tháng trời. Mà trong hơn hai tháng này, phản quân Tây Khương mỗi ngày đều không ngừng công thành. Thái thú Vũ Dương Tưởng Uyển thậm chí gầy đi cả một vòng, hai mắt lõm sâu, trong con người đầy là tơ máu. Hơn hai tháng này đối với hắn mà nói thì không có nổi một giấc ngủ ngon.

Duy có một điều đáng để cảm thấy may mắn là phản quân Tây Khương hoàn toàn giống như giặc Khăn Vàng trong những năm Trung Bình, quả thật chỉ là một đám ô hợp.

Phản quân Tây Khương tuy có hơn mười vạn, nhưng trong đó tuyệt đại đa số là phụ nữ và trẻ em. Binh lính tinh tráng chân chính kỳ thực chỉ hơn ba vạn, hơn nữa do thiếu hụt khí giới công thành cần thiết phải có, cho nên vây thành hơn hai tháng rồi mà không thể phá nổi thành. Trái lại còn phải để lại vô số thi thể ở dưới thành. Bất đắc dĩ, Phản quân Tây Khương chỉ đành đổi sang dùng thuật khôn chiến, cố gắng vây sống thủ quân ở trong thành.

Tây Khương lúc này (gồm Tứ Xuyên tây bộ, Thanh Hải, Tây Tạng) tổng cộng có mấy trăm bộ lạc Khương nhân lớn nhỏ. Bộ lạc lớn có mười mấy vạn người, bộ lạc nhỏ thậm chí chỉ có mấy trăm người. Cuộc làm phản lần này tổng cộng có hơn ba mươi bộ lạc lớn nhỏ tham gia. Trong đó có ba bộ lạc có thế lực khá lớn, trong đó thế lực lớn nhất là Tát Lý Cát đại vương, bộ chúng đạt tới hơn năm vạn người, thứ nhì là Phù Dung nữ vương và Mê Dương đại vương. Hai người mỗi người có hơn hai vạn bộ chúng.

Vây thành hai tháng có dư mà không thể phá nổi thành, lương thảo do phản quân cướp bóc được trước mắt sắp hết sạch. Tát Lý Cát chung quy cũng phải sốt ruột lo lắng, bèn phái người đi triệu tập Phù Dung nữ vương, Mê Dương đại vương cùng với mấy chục thủ lĩnh của các bộ lạc nhỏ tới, cùng nhau thương thảo đối sách.

“Chư vị.” Tát Lý Cát mắt ưng tròn, uy phong凛冽 quét mắt nhìn mọi người một vòng, sau đó trầm giọng nói: “Lương thực mà chúng ta cướp được đã sắp ăn hết rồi. Nếu trong vòng mười ngày không đánh được vào thành, mọi người đều sẽ phải chết đói. Nói chung là không thể cứ tiếp tục thế này được nữa, nhất định phải nghĩ biện pháp đánh phá thành trì, cướp lương thực tàng trữ ở trong thành tới tay.”

“Còn phải cướp tất cả nữ nhân trẻ tuổi ở trong thành, một người cũng không được để thoát, mang hết tất cả về núi.”

Tát Lý Cát vừa dứt lời, Mê Dương đại vương cười dâm nói tiếp một câu, nói xong ý dâm chưa hết lại nghiêng đầu liếc nhìn bộ ngực nhô cao của Phù Dung nữ vương ở bên cạnh một cái. Trên mặt của Phù Dung nữ

vương lập tức bông bênh hai áng mây hồng, lườm Mê Dương đại vương một cái như oán trách, yêu kiều nói: “Mê Dương, nhìn cái gì mà nhìn, lão nương móm mắt người ra bây giờ đây.”

Mê Dương đại vương chẹp chẹp miệng, vội vàng di dời thị tuyến.

Phù Dung nữ vương là một đóa hoa hồng nổi danh ở Tây Khương, không biết có bao nhiêu kẻ xui xẻo ý đồ muốn hái hoa đã bị ả giảo cho vỡ trứng. Ngay cả Tát Lý Cát cũng không dám tùy tiện trêu vào ả. Mê Dương đại vương tuy tự nhận anh vũ cái thế, chính là hảo hán chọn một trong trăm của người Khương, nhưng cũng không cuồng ngạo cho rằng mình có thể cười lên được con báo cái mỹ lệ Phù Dung nữ vương này.

Thấy Mê Dương đại vương chẹp chẹp miệng, những Tây Khương đầu lĩnh khác lập tức bật cười thích ý.

“Được rồi.” Tát Lý Cát xua tay dừng tiếng cười của mọi người, nhú mày nói: “Mọi người hãy nói xem nên phá thành Vũ Dương như thế nào bây giờ?”

Tát Lý Cát vừa dứt lời, Nhã Đan vốn được Khương nhân gọi là trí giả vuốt chòm râu dê ở dưới cằm, ung dung nói: “Nghe nói trong quân của Hán nhân có một loại vũ khí công thành vô cùng lợi hại, gọi là xe công thành, có điều chưa được thấy qua, không biết nó được làm ra như thế nào. Nếu chúng ta có thể tạo ra loại vũ khí này, đả phá thành Vũ Dương là chuyện dễ như trở bàn tay thôi.”

Phù Dung nữ vương nói: “Chính là xe công thành mà Thần Uy Thiên tướng quân dùng để công phá thành Nguyệt Thị ư?”

Nhã Đan nói: “Chính là loại xe công thành này.”

Tát Lý Cát nói: “Nếu có thể lấy được một chiếc xe công thành thì tốt quá.”

“Báo...” Tát Lý Cát vừa dứt lời, đột nhiên có tiểu đầu lĩnh vẽ mặt hốt hoảng chạy vào trong đại trướng làm bằng da trâu, quỳ xuống đất vội vàng nói: “Không xong rồi, đại sự không xong rồi.”

Tát Lý Cát đứng bật dậy, nghiêm giọng quát: “Sao thế?”

Trong mắt tiểu đầu lĩnh trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi vô tận, run giọng nói: “Thiên... Thiên tướng quân, Thần Uy Thiên tướng quân dẫn vô số Tây Lương thiết kỵ giết tới rồi!”

“Cái gì?” Tát Lý Cát nghe vậy liền giật nảy mình, thất thanh nói: “Thiên tướng quân! Người nói là Thần Uy Thiên tướng quân ư?”

Mê Dương, Nhã Đan, Phù Dung nữ vương và bọn đầu lĩnh lớn nhỏ người Khương ai ai cũng há miệng trợn mắt.

“Mau...!” Một lúc sau, Tát Lý Cát mới từ trong kinh hoàng bừng tỉnh, đứng bật dậy giống như bị một cây gậy sắt được nung nóng dí vào mông, nghiêm giọng quát lên: “Mau mau đi tập kết nhân mã, các người còn ngây ra đó làm gì? Mau về tập kết nhân mã, chuẩn bị ứng chiến...”

...

Vũ Dương.

Tướng Uyển đang tuần thị ở trên thành thì đột nhiên nghe thấy tiếng kèn sừng vang vọng, Khương doanh vốn vẫn vô cùng yên tĩnh trong khoảnh khắc sôi sục như nước sôi. Trong tiếng ngựa hí người hét, từng đội từng đội phản quân Tây Khương từ trong đại doanh ừn ừn kéo ra, bắt đầu bày trận. Có điều khiến Tướng Uyển cảm thấy kỳ quái nhất là phản quân Tây Khương không bày trận hướng về phía thành Vũ Dương ở phía trong mà là bày trận ở cạnh ngoài.

Đại nhân, tình hình có chút bất thường.” Một tiểu lại bước lên, nói khẽ: “Nhìn cử động của Khương binh, chẳng lẽ là Thành đô phái viện quân tới rồi?”

“Viện quân của thành đô?” Tướng Uyển ắc đầu, không đồng ý, nói: “Thành đô chỉ có một vạn quân đội, không thể phái viện quân tới được đâu.”

Tiểu lại nói: “Chẳng lẽ Khương nhân cũng biết dùng tâm nhân ư?”

Tướng Uyển nói: “Cũng không giống lắm, có điều vẫn phải đề cao cảnh giác, lập tức triệu tập binh sĩ lên tường thành.”

Tiểu lại nói: “Hạ quan đi đây.”

Tiểu lại vừa rời đi thì một binh sĩ tinh mắt ở bên cạnh đột nhiên gào lên: “Đại quân mau nhìn kia, đó là gì vậy?”

Tướng Uyển vội vàng nhìn xung quanh, ngây ngốc hỏi: “Chỗ nào?”

Sĩ thủ vội vàng giơ tay chỉ về hướng đông, nói: “Phía đông!”

Tướng Uyển vội vã quay đầu, nhìn về chân trời xa xa ở phía đông, đột nhiên phát hiện trên vùng hoang dã trống trải lúc này đã xuất hiện một mảng mây đen, điều đặc biệt khiến kinh hãi chính là mảng mây đen này đang chậm rãi nhúc nhích về phía trước, không tới một lát, đã tiếp cận thành Vũ Dương gần hơn nhiều. Trong thoáng chốc, Tướng Uyển liền nghe thấy tiếng sấm động ầm ầm từ phía chân trời xa xa truyền tới.

“Đại nhân, là kỵ binh!” Sớm đã có binh sĩ hưng phấn hét lên: “Rất nhiều kỵ binh!”

“Đó nhất định là Tây Lương thiết kỵ!”

“Là viện quân của chúng ta!”

“Viện quân tới rồi, ha ha ha, chúng ta được cứu rồi!”

Trong khoảnh khắc, tướng sĩ quân Xuyên ở đầu thành Vũ Dương hoan hô nhảy nhót, mây đen của áp lực và tử vong kéo dài suốt những ngày qua lập tức tan biến, rất nhiều tướng sĩ thậm chí còn ôm nhau khóc rống lên vì vui mừng.

...

Ngoài thành Vũ Dương.

Bọn Khương Vương lớn nhỏ Tất Lý Cát, Mê Đường, Phù Dùng dưới sự vây quanh của mấy ngàn Khương kỵ giục ngựa xuất trận, nhìn về chân trời ở phía đông, chỉ thấy cả vạn đầu ngựa chạy chồm, Tây Lương thiết giáp đông nghìn nghịt đang ủa tới, mảng mây đen băng lãnh đó cơ hồ là che khuất cả vẻ tĩnh lặng vốn có, thậm chí ngay cả trời cao xanh ngắt cũng bởi vì sự dữ tợn của thiết giáp mà biến thành ngưng trọng.

Trước trận của Tây Lương thiết kỵ, một kỵ binh đang giục ngựa chạy nhanh.

Khải giáp với ánh sáng bạc lấp lánh, cầm bào chói mắt, diện khôi đầu quỷ dữ tợn, cùng với lông bờm màu bạc phất phơ theo gió ở phía sau gáy, một thanh ngân thanh dài ba trượng đâm thẳng lên trời, cơ hồ như muốn đâm vỡ cả lòng can đảm của Khương nhân. Đặc biệt khiến người ta ngạt thở là phía sau kỵ binh đó một kỵ thủ theo sát, trong tay kỵ thủ giơ cao một lá đại kỳ xanh thẫm như bầu trời.

Khương nhân đại đa số là không biết chữ, do đó không nhận ra chữ Hán ở trên đại kỳ, nhưng bọn họ nhìn hiểu tranh vẽ. Hình còn ngựa trắng đang đảnh vên giá vù ở trên mặt cờ khiến bọn chúng sợ vỡ mật. Tại cả mấy trăm bộ lạc Tây Khương, cho dù là đứa nhỏ còn đang bú sữa cũng biết hình con ngựa bay này đại biểu cho cái gì? Cái mà nó đại biểu là Thần Uy Thiên tướng quân không thể chiến thắng, không thể khinh nhờn - Mã Siêu!

Mã Siêu hai lần đồ sát Tây Vực, thân trải dài cả vạn dặm, viễn chinh an túc, lại dùng ngàn quân phá tan mười vạn đại quân, trên đường hồi sư Trung Nguyên còn tiện đường đập phá thập nhị Khương ở Tây Thù. Cái thể công huân tiền vô hậu nhân, hậu vô lai giả này sớm đã định rõ địa vị chí cao vô thượng của Mã Siêu ở trong lòng Khương nhân. Trong lòng Khương nhân, Mã Siêu chính là thần, chiến thần bất khả chiến thắng!

“A...”

Triều Vân giơ thương lên trời, ngựa cô huyết dài.

Trong quân Tây Khương lập tức vang lên tiếng hít thở nặng nhọc, quân trận khổng lồ do hơn mười vạn phần quân bày thành vì một tiếng huyết dài này của Triều Vân mà sợ hãi phải lùi ra sau mấy bước. Khương binh lo sợ nhìn xung quanh, tất cả bọn chúng đều có thể nhìn thấy sự sợ hãi và bất an ở trong mắt đồng

bạn. Hoàn cảnh sinh tồn của Khương nhân cực kỳ ác liệt, trước giờ coi tử vong như vô vật, trời sinh đã có một sức chịu đựng kinh người đối với tử vong. Dẫu có khi đối diện với quỷ thần thì bọn chúng mới cảm thấy sợ hãi.

“Đừng hoảng hốt! Không được phép lui về phía sau...”

Tát Lý Cát trong lòng cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng hắn chung quy vẫn là đại vương của năm vạn Khương nhân, ít nhiều cũng quen với cảnh đời, vẫn có dũng khí ở trước trận động viên tinh thần cho phản quân Tây Khương. Khi Tát Lý Cát đang muốn giục ngựa lao lên thì bên tai đột nhiên nghe thấy một tiếng rít sắc nhọn, lập tức có sát cơ lạnh toát ập đến.

Tát Lý Cát cúi đầu xuống theo bản năng, chỉ nghe thấy phốc một tiếng, trong trận của Khương binh ở phía sau đột nhiên xôn xao.

Một chiếc lông chim từ trên trời chậm rãi rơi xuống, đó rõ ràng chính là lông vũ trên mũ giáp của Tát Lý Cát.

Ở cách xa mấy trăm bước, một tiễn bắn bay lông vũ trên đỉnh đầu Tát Lý Cát, đây là dạng tiễn thuật khủng bố như thế nào? Nếu Thiên tướng quân có ý bắn người, Tát Lý Cát lúc này còn có thể sống sót được không?

Sau khi sự chấn kinh qua đi, Tát Lý Cát dùng tốc độ kinh người xoay mình xuống ngựa, hoảng sợ quỳ xuống bụi cát, hai tay giơ cao lang nha bổng lên quá đỉnh đầu, miệng lầm bầm, giống như là đang cầu khẩn thiên thần. Ở phía sau Tát Lý Cát, mười mấy vạn Khương nhân của các bộ lạc đều nhao nhao quỳ xuống theo.

“Hô hô hô...”

Trong tiếng hít thở trầm trọng của chiến mã, Triệu Vân giống như một cơn gió lốc phi tới trước mặt Tát Lý Cát, sau đó ghì mạnh cương ngựa. Tọa kỵ ở bên dưới lập tức đứng thẳng lên, vó trước sau khi đá loạn trong không trung thì nặng nề đáp xuống. Vó sắt cực đại cơ hồ là đạp sượt qua mặt Tát Lý Cát, chỉ gần thêm mấy ly nữa thôi là đầu của Tát Lý Cát đã bị đạp nát một cách vô tình.

Tát Lý Cát trong miệng lầm bầm Khương ngữ khó hiểu. Hai tay giơ cao lang nha bổng tượng trưng cho thân phận và quyền uy, thành kính quỳ trước mặt Triệu Vân.

...

Tân Dã.

Ba ngày sau, lửa lớn trên dốc Bác Vọng cuối cùng cũng tắt. Mã Đại dẫn quân tiến vào thành hiệu Tân Dã. Tào Chân cũng tự mình dẫn ba vạn quân Sở tới nơi, hai quân giằng co ở ngoài thành, ước định hôm sau hội chiến.

...

Đại doanh của quân Lương. Quân trưởng của Mã Đại.

Mạnh Đạt nói: “Quân Sở và quân ta binh lực tương đương, nhưng quân Sở đại đa số là bộ binh, kỵ binh rất ít, mà quân ta đều là kỵ binh, hơn nữa còn có ba ngàn trọng giáp thiết kỵ vô địch. Do đó hội chiến ngày mai nên dùng trọng giáp thiết kỵ đâm xuyên trung quân của quân Sở, ba vạn thiết kỵ có thể chia làm ba lộ. Một lộ theo đuôi trọng giáp thiết kỵ làm tê liệt quân Sở, hai lộ thiết kỵ còn lại vu hồi ra hai cánh, chia cắt quân Sở rồi bao vây tiêu diệt!”

Cái mà Mạnh Đạt nói là chiến thuật đâm xuyên điển hình của kỵ binh, cũng là chiến thuật mà Tây Lương thiết kỵ quen dùng.

Ý chính của nó chính là trước tiên dùng trọng giáp thiết kỵ đâm xuyên quân địch, chia cắt quân địch khiến cho chúng đầu đuôi không lo được cho nhau, sau đó lợi dụng ưu thế tốc độ của Tây Lương thiết kỵ để vây khốn quân địch, khiến chúng không thể động đậy, sau cùng sẽ diệt đi từng lớp từng lớp quân địch giống như là lộ Tào Chân vỏ cà rốt, cho đến khi quân địch hoàn toàn bị tiêu diệt. Chiến thuật này vốn là chiến thuật mà người Hồ ở thảo nguyên quen dùng, nhưng từ sau khi Mã Dục chinh phục Ô Hoàn, liền đưa chiến thuật này vào trong những chiến thuật của Tây Lương thiết kỵ.

Tô Tắc nói: “Mặt tướng tán đồng ý kiến của Tử Độ (tự của Mạnh Đạt).”

Mã Đại hỏi Tư Mã Ý: “Trọng Đạt thấy thế nào?”

Tư Mã Ý nói: “Tại hạ cho rằng đối sách ổn thỏa nhất là dựa vào doanh trại mà thủ, đợi đại quân của thừa tướng tới rồi tính. Có điều nói đi nói lại, nếu thật sự sợ đánh không dám ra thì rất dễ làm nhụt đi nhuệ khí của ba quân. Do đó, tại hạ trên cơ bản là ủng hộ ý kiến của Tử Độ. Có điều hội chiến ngày mai, nhị tướng quân ngàn vạn lần đừng lơ là khinh địch, để tránh đi theo vết xe đổ của thiếu tướng quân.”

“Trọng Đạt yên tâm.” Mã Đại nghiêm nghị nói: “Đại cừu của huynh trưởng chưa báo, bản tướng quân tuyệt không khinh địch.”

“Như vậy thì tốt rồi.” Tư Mã Ý nói: “Chỉ cần nhị thiếu tướng quân không khinh địch, dụng binh ổn trọng, Gia Cát Lượng cho dù có tài thông thiên triệt địa, e rằng cũng không thể xoay chuyển được sự chênh lệch lớn lao về lực lượng giữa quân Sở và quân ta, đánh thắng Tân Dã chi chiến không phải là chuyện xa vời. Trên thực tế, Vu huyện chi chiến lúc trước nếu không phải là thiếu tướng quân kinh địch liêu lĩnh, Gia Cát Lượng sao có thể làm gì được quân ta?”

...

Đại doanh của quân Sở, quân trưởng của Tào Chân.

Gia Cát Lượng mỉm cười, nói với Tào Chân: “Chúa công, xem ra phong cách hành sự của Mã Đại khác hẳn nãi huynh của hần. Mã Siêu tính nóng như lửa, thế công lăng lệ, khiến người ta khó có thể chống đỡ. Nhưng Mã Đại lại cẩn thận, không nhanh không chậm, ổn trọng như núi lớn. Không ngờ hỏa thiêu Bác Vọng xong lại chịu đợi ba ngày chứ không khinh địch tiến tới, thật sự là rồng sinh chín con, không con nào giống con nào.”

“Đúng vậy.” Tào Chân gật đầu, buồn bã nói: “Mã gia có thể nói là anh tài lớp lớp, Tào gia chúng ta thì nhân tài điều linh, ài.”

Gia Cát Lượng vội vàng nói: “Chúa công anh tài cái thế, hạng Mã Siêu, Mã Đại sao có thể sánh bằng?”

“Được rồi.” Tào Chân xua xua tay, nói: “Nói tới hội chiến ngày mai đi, không biết nỗ xa (xe nỗ) mà Văn Viễn và Tử Dương áp vận có thể đưa tới Tân Dã trước ngày mai không. Nếu không có chỗ nỗ xa này, hội chiến ngày mai ắt sẽ lành ít dữ nhiều.”

“Chúa công.”

“Chúa công.”

Tào Chân vừa dứt lời, Trương Liêu, Lưu Diệp đã bước vào trướng.

Lưu Diệp dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, hỏn hỏn nói: “Chúa công, tại hạ may không nhục mệnh.”

“Ồ.” Tào Chân vui vẻ nói: “Nỗ xa đã vận tới chưa?”

Lưu Diệp nói: “Đủ năm trăm chiếc, đã vận tới toàn bộ rồi.”

“Tốt, tốt quá rồi!” Tào Chân kích động nói: “Có chỗ xe này, hội chiến ngày mai quân ta thắng chắc rồi!”

“Tại hạ sớm đã trông chờ ngày này!” Lưu Diệp dùng sức nắm chặt quyền đầu, phấn kích nói: “Hứa Xương chỉ chiến năm đó, tại hạ trơ mắt nhìn bao nhiêu tướng sĩ anh dũng phải ngã xuống trước nỗ xa của quân Lương. Tại hạ rút kinh nghiệm xương máu, từng thề với trời cao rằng có một ngày sẽ phải tạo ra nỗ xa tương tự, trả lại quân Lương tao ngộ của quân ta ở ngoài thành Hứa Xương gấp chục, gấp trăm lần!”

Trương Liêu, Trương Cáp là đại tướng may mắn sống sót trong Hứa Xương chi chiến, hai người biết rõ uy lực khủng bố của nỗ xa, một khi rơi vào trong phạm vi bao vây của nỗ xa, cho dù là binh sĩ năng chinh thiện chiến cũng đừng hòng đột phá vòng vây, lập tức hai người cũng gật đầu phụ họa: “Có chỗ nỗ xa này, hội chiến ngày mai nhất định sẽ giết cho quân Lương trở tay không kịp!”

..

Thành đô, phủ thứ sử.

Trương Tùng đang dựa vào bàn uống rượu thì đột nhiên có Phí Thi mặt mày hớn hở chạy vào, chấp tay nói: “Vĩnh Niên huynh, Vũ Dương đại thắng rồi!”

“Hả?” Trương Tùng đứng bật dậy, vượt chòm râu dê dưới cằm, vội vàng hỏi: “Nói vậy thế tử thực sự đã bình định được phản quân Tây Khương rồi ư?”

“Bình định rồi!” Phí Thi vui vẻ nói: “Tướng Uyển đưa thư tới nói rằng, đại quân triều đình vừa tới Vũ Dương, thủ lĩnh của phản quân là Tát Lý Cát, Mê Dương, Phù Dung đều đầu hàng, thế tử có thể nói là không tốn một binh một tốt mà bình định được phản loạn Tây Khương.”

“Tốt quá rồi!” Trương Tùng vui vẻ nói: “Thế tử dụng binh rất có phong phạm của thừa tướng.”

Phí Thi nói: “Vĩnh An, còn có một tin tức tốt nữa.”

Trương Tùng vội vàng nói: “Công Cử mau nói ra đi.”

Phí Thi nói: “Thái thú Vĩnh An Trương Tú sai khoái mã đưa tin, hai vạn quân Sở của Trương Liêu đã rút về Tương Dương, phản loạn Ngũ Khê Man cũng đã ngừng công kích, chỉ còn lại phản quân Nam man của Mạnh Hoạch vẫn tàn sát bừa bãi ở Kiến Ninh!”

452. Chương 357: Bại Thối Giang Lăng

Bầu trời phía đông vừa lộ ra một tia nắng nhàn nhạt thì ngoài thành Tân Xã đã vang lên tiếng kèn lệnh lạnh lạnh.

Trong tia nắng ban mai mỏng manh, đông môn của huyện Tân Dã chậm rãi mở ra, Văn Sính dẫn thủ quân trong thành từ đông môn ừ ừ tiến ra, đến ngoài thành thì bày trận. Trong đại doanh của quân Sở ở ngoài thành cũng ồn ào tiếng người, từng đội từng đội tướng sĩ quân Sở mang võ trang hạng nặng dưới tiếng quát của tướng lĩnh đã tiến ra khỏi đại doanh. Khi tới vùng trống trải ở thành đông thì cũng bày trận thế. Cơ hồ là quân Sở vừa bày trận xong thì đường chân trời mệnh mông ở phía trước cũng nổi lên một mảng mây đen.

Khi mặt trời đỏ chói ló dạng khỏi chân trời phía đông, rải ngàn vạn tia nắng vàng xuống đồng bằng. Dưới mặt trời đỏ rực, gót sắt rầm rập, đầu ngựa lúc nhúc, cả ba vạn Tây Lương thiết kỵ hội tụ thành một dòng sắt cuộn cuộn, đang từ huyện bắc của Tân Dã ồ tới. Đôi mắt nhìn, đường chân trời ở nơi xa trừ chiến mã đang chạy chồm ra thì không còn nhìn thấy bất kỳ cảnh vật nào khác.

Mảng thiết giáp đen bóng đó giống như là vật thể từ một thế giới dữ tợn đáng sợ, lại giống như là bóng đè khiến người ta cảm thấy ngạt thở, tướng sĩ quân Sở ở trước trận chỉ có một số ít là tới từ phương bắc, còn đầu tuyệt đại đa số đều là người Kinh châu, bọn họ trước giờ chưa từng được nhìn thấy binh phong của Tây Lương thiết kỵ. Khi mảng thiết giáp mệnh mông dùng thế bài sơn đảo hải ép tới thì cơ hồ là tất cả tướng sĩ quân Sở đều bắt đầu run lẩy bẩy.

Tây Lương thiết kỵ, đây chính là Tây Lương thiết kỵ trong truyền thuyết!

“Rầm...”

Trong tiếng rầm rập từ xa ép tới gần, tiếng vó ngựa của Tây Lương thiết kỵ cuối cùng cũng cuốn đi tất cả thế giới, trong thiên địa chỉ còn lại tiếng rầm rập khiến người ta phải ngạt thở. Ngoài tiếng rầm rập ra, không còn nghe thấy bất kỳ một thanh âm nào khác.

Tào Chân hít một hơi lạnh, cố gắng bảo trì sự trấn định, quay đầu lại nói với Trương Liêu, Trương Cáp: “Nỗ xa đã được chuẩn bị tốt chưa?”

“Đều chuẩn bị tốt rồi!”

Trương Liêu, Trương Cáp ầm ầm ứng tiếng.

...

Trước trận của Tây Lương thiết kỵ.

Mã Đại giơ cao trường đao trong tay lên rồi dừng trên không trung, Tây Lương thiết kỵ đang ùn ùn tiến lên trước ở phía sau hắn trong khoảnh khắc liền bắt đầu giảm tốc. Hơn nữa còn nhanh chóng triển khai sang hai cánh, khi cự ly còn cách quân Sở một ngàn bước thì ba vạn Tây Lương thiết kỵ đã hoàn toàn triển khai xong, bày ra trận hình kỵ binh nghiêm cẩn.

Trong tiền kèn lệnh lanh lảnh, Mã Đại dưới sự vây quanh của Mạnh Đạt, Tô Tắc, Tư Mã Ý giục ngựa xuất trận.

Tư Mã Ý đột nhiên nhíu mày, nói với Mã Đại: “Nhị tướng quân, tình hình không đúng lắm.”

“Sao vậy?” Mã Đại hỏi: “Trọng Đạt phát hiện ra điều gì bất thường ư?”

“Không có.” Tư Mã Ý lắc đầu nói: “Tại hạ không phát hiện ra bất kỳ sơ hở gì, có điều...”

Mã Đại nói: “Có điều làm sao?”

Tư Mã Ý nói: “Tại hạ cũng không nói ra được, chỉ là cảm thấy bầu không khí có chút không đúng.”

“Trọng Đạt có phải là đêm qua ngủ không được ngon không?” Mạnh Đạt không đồng ý, nói: “Người đừng nghi thần nghi quỷ làm ảnh hưởng tới quân tâm nữa. Binh lực của quân Sở và quân ta là tương đương, mà quân Sở đại đa số là bộ binh, quân ta thì toàn là kỵ binh, kỵ binh đối bộ binh với binh lực ngang bằng, trận chiến này đánh kiểu gì mà chẳng thắng. Nhị tướng quân không cần phải do dự làm gì nữa, cứ hạ lệnh tiến công đi.”

“Đợi đã.” Tư Mã Ý đột nhiên vẽ mặt khê động, vội vàng đưa tay ra, nói: “Tại hạ biết rồi, tại hạ biết không thỏa đáng ở chỗ nào rồi!”

Mã Đại nhíu mắt lại, hỏi: “Chỗ nào không thỏa?”

“Binh lực!” Tư Mã Ý nói: “Binh lực của quân Sở chẳng qua chỉ có khoảng ba vạn, trên cơ bản là tương đương với quân ta, nhưng bọn chúng không ngờ lại dám bày trận dã chiến với quân ta ở ngoài thành. Đây chẳng phải là khả nghi sao?”

Mã Đại trầm giọng nói: “Ý của Trọng Đạt là...”

“Bên trong tất có điều kỳ quặc.” Tư Mã Ý nói: “Tại hạ cho rằng không nên mạo hiểm tiến công.”

“Hừ.” Mạnh Đạt không đồng ý, nói: “Có thể có gì kỳ quặc chứ? Đào lỗ bẫy ngựa? Giăng thừng gạt ngựa ư (giăng giây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương)?”

Tư Mã Ý lắc đầu nói: “Nếu là đào hố bẫy ngựa và giăng thừng gạt ngựa, chẳng qua chỉ là mấy mảnh lời rẻ tiền, căn bản không đủ để làm ảnh hưởng tới đại cục, trong đây nhất định là có huyền cơ khác.”

Nói tới đây thì dừng lại, sau khi nghĩ ngợi một thoáng thì Tư Mã Ý liền nói với Mã Đại: “Nhị tướng quân, sao trước tiên không phái hai ngàn kỵ binh thử phản ứng của quân Sở?”

Mã Đại trầm ngâm một lát rồi đồng ý: “Được, Mạnh Đạt nghe lệnh.”

Mạnh Đạt vội vàng giục ngựa lên trước, nói: “Có mặt tướng.”

Mã Đại nói: “Dẫn hai ngàn thiết kỵ... xuất kích!”

“Mặt tướng tuân lệnh!” Mạnh Đạt ôm quyền vái một cái trên lưng ngựa, giục ngựa tới trước trận, giơ trường thương trong tay lên rồi dùng lực hất một cái, nghiêm giọng quát: “Tiền quân thiết kỵ... xuất kích!”

...

Trong trận của quân Sở.

“Hả?” Trương Liêu đột nhiên ồ lên một tiếng kinh ngạc, nói với Gia Cát Lượng: “Quân sư, Mã Đại hình như chỉ phái hai, ba ngàn kỵ binh tiến công trước thôi.”

Gia Cát Lượng lạnh lùng nói: “Mã Đại dụng binh cẩn thận, đây là chuyện trong ý liệu.”

Ngụy Duyên hỏi: “Vậy hiện tại nên làm thế nào? Trong trận có nhiều bách tính bị bắt cóc như vậy, thời gian kéo dài rất dễ lộ sơ hở.”

Gia Cát Lượng nói: “Không có quân lệnh của bản quân sư, hậu quân không được khinh cử vọng động.”

Trương Liêu hỏi: “Hai, ba ngàn Tây Lương thiết kỵ này ứng phó như thế nào đây?”

Gia Cát Lượng nói: “Kim Toàn đâu?”

Kim Toàn vội vàng giục ngựa lên trước, ôm quyền thưa: “Có mặt tướng.”

Gia Cát Lượng nói: “Dẫn ba ngàn man binh lên chặn đánh Tây Lương thiết kỵ.”

“Tuân lệnh.”

Kim Toàn dạ một tiếng, điểm ba ngàn Ngũ Kê man binh rồi xông lên trước.

Không tới một lát, khoảng cách giữa hai quân chỉ còn mấy chục bước. Mạnh Đạt hạ lệnh một tiếng, kỵ binh ở hàng trước nhao nhao ném lao ra. Kim Toàn hô một tiếng, man binh chạy trước nhao nhao giơ lỗ thuẫn trầm trọng trong tay lên để đỡ. Cảnh tượng trong dự đoán của tướng sĩ quân Lương không ngờ lại không phát sinh, chỉ khi làn mưa lao rơi xuống, có mấy chục man binh hô thảm một tiếng rồi ngã xuống trong vũng máu, nhưng tuyệt đại đa số man binh đều không chịu chút thương tổn nào, vẫn tiếp tục chạy nhanh lên trước.

Rõ ràng, quân Sở đối với lợi khí lao mà Tây Lương thiết kỵ quen dùng sớm đã có phòng bị. Lỗ thuẫn của những man binh này vừa lớn lại vừa nặng, độ dày và độ cứng của nó đủ để ngăn cản được sức đâm của lao.

“Đáng ghét!”

”Mạnh Đạt hừ một tiếng, vội vàng giơ trường thương lên chỉ vào cánh trái, hai ngàn Tây Lương thiết kỵ đang ồa tới nhanh chóng đổi phương hướng chạy nước rút, cơ hồ là cắt xéo qua trước trận của ba ngàn man binh, sau đó ở trước tận vòng một vòng vu hồi ra sườn sau của man binh. Có điều Mạnh Đạt rất nhanh liền phát hiện lần này đúng là gặp phải phiền phức rồi. Tây Lương thiết kỵ vừa cắt qua chính diện, man binh liền lập tức dừng tiến lên mà kết thành một trận phòng ngự hình tròn.

Hơn một ngàn lỗ thuẫn kiên cố dày cộp được dựng lên ở trước trận của man binh, tạo thành một bức tường thuẫn dày, cả man binh trận trông giống như một con rùa, đầu và tứ chi đều co rút vào trong cái mai kiên cố. Tây Lương thiết kỵ cho dù là một con sư tử, lúc này cũng cảm thấy không có chỗ nào để dõng. Đặc biệt khó giải quyết là trên mai của con rùa này còn có đầy mũi nhọn sắc bén. Đó chính là hơn một ngàn trường mâu được chìa ra qua các khe hở của lỗ thuẫn.

Phó tướng giục ngựa tới gần Mạnh Đạt, nghiêm giọng hỏi: “Tướng quân, hiện tại làm sao bây giờ?”

Mạnh Đạt sầm mặt xuống, tức giận quát: “Con mẹ nó, người dẫn hai trăm kỵ binh đột kích từ chính diện, đập vỡ cái xác rùa này cho bản tướng quân!”

“Tuân lệnh!”

Phó tướng ầm ầm lĩnh mệnh, phát trăm mã đao trong tay về phía trước. Trong đại đội kỵ binh đang chạy quanh man binh với tốc độ rất nhanh lập tức chia ra hai trăm kỵ binh, theo sau phó tướng quay đầu ngựa lại, trùng sát thẳng về phía mai rùa hình tròn do man binh xếp thành!

...

Năm mươi dặm về phía trước huyện Tân Dã, hai mươi vạn đại quân Tây Lương đang rầm rập nam hạ.

Bản trận trung quân, một chiếc xe ngựa khổng lồ đang thuận theo quan đạo chậm rãi tiến về phía trước. Thùng xe rộng rãi do một tấm bình phong chia thành hai gian. Bên trong trang trí rất xa hoa, tất cả những dụng cụ cần dùng đều có cả. Mã Dục lúc này đang dựa vào giường mềm chợp mắt. Hai nữ tử trẻ tuổi thân hình yếu điệu, dung mạo xinh đẹp đang cong mình ngồi đấm đùi cho Mã Dục ở trước giường.

Gian bên ngoài bày biện như một phòng khách, chính diện bình phong treo một bản đồ quân sự Kinh bắc. Giả Hủ, Lý Túc và Lỗ Túc đang ngồi ở trước bàn thấp giọng nghị luận gì đó. Khi ba người đang nói chuyện thì rèm xe ngựa đột nhiên bị người ta vén lên, một bóng người nhoáng lên, Khoái Việc đã cúi người chui vào thùng xe, hỏi ba người: “Chúa công tỉnh ngủ chưa?”

Lý Túc lắc đầu nói: “Chưa?”

“Là Dị Độ à?” Lý Túc vừa dứt lời, phía sau bình phong đột nhiên vang lên giọng nói của Mã Dục: “Có phải là Phương Duyệt, Từ Hoảng đã đắc thủ rồi không?”

Bọn Giả Hủ vội vàng đứng dậy.

Rèm châu được vén lên, Mã Dục mặc cẩm cừ từ bên trong đi ra, ngẩng đầu bảo mọi người: “Nào nào nào, mọi người không cần phải câu thúc như vậy, cứ ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đội Mã Dục ngồi xuống trước, bọn Giả Hủ mới dám ngồi xuống theo.

Khoái Việt lúc này mới dám chấp tay nói: “Chúa công, vừa rồi khoái mã hồi báo, hai lộ thiên sư của Từ Hoảng tướng quân, Phương Duyệt tướng quân đã chia nhau bất ngờ đánh chiếm Tảo Dương, Đăng thành. Hiện tại đang nhánh chóng tiến tới sườn sau Tân Dã! Nếu không có gì bất ngờ, hai lộ thiên sư vào chiều hôm nay sẽ tới Tân Dã. Đại quân của Tào Chân đang giằng co với nhị tướng quân ở Tân Dã sẽ rơi vào trọng vây của quân ta.”

Mã Dục nói: “Nói vậy thì thẳng nhai Tào Chân đã trúng kế rồi?”

Lý Túc nói: “Xem ra vẫn là quân sư cao hơn một bậc. Tào Chân, Giả Hủ đều không ngờ được rằng ba vạn tiên phong thiết kỵ của nhị tướng quân kỳ thực chỉ là mồi nhử. Mà bọn chúng không ngờ lại thực sự điều tập chủ lực của quân Sở tới Tân Dã để hội chiến với nhị tướng quân. Dụng ý của thẳng nhai Tào Chân không gì ngoài muốn kích bại nhị tướng quân trước để làm nhụt nhuệ khí của quân ta. Ý nghĩ này rất hay, nhưng kết quả chưa chắc đã được như ý người.”

Giả Hủ nói: “Nhưng cũng không được lơ là, phải biết từ Tân Dã tới Tương Dương có Dục Thủy nổi liền, thủy quân Kinh châu tùy thời có thể bắc thượng để tiếp ứng.”

“Cô cũng không hi vọng chỉ một trận chiến mà có thể bình định được Kinh châu đâu.” Mã Dục lạnh lùng nói: “Có thể ở Tân Dã giải quyết Tào Chân và Gia Cát Lượng tất nhiên là điều tốt nhất. Nếu giải quyết không được thì cũng không sao cả, lần này cô dùng ba mươi vạn đại quân hoành tảo Kinh Bắc, cũng muốn xem xem Gia Cát thôn phu chống trả thế nào?”

...

Tân Dã.

Mạnh Đạt mặt mày bơ phờ quay về bản trận, nói với Mã Đại: “Mặt tướng vô năng, xin tướng quân trách phạt.”

Đối diện với quy giáp trận của man binh quân Sở, Mạnh Đạt rõ ràng là không có biện pháp, trước sau phải ba đội kỵ binh hùng đột phá trận phòng ngự của man binh từ chính diện, kết quả đều giết không được mà phải lui. Sau cùng không ngờ còn bị man binh bất ngờ nghịch tập một hồi, trước sau tổng cộng hao tổn sáu, bảy trăm kỵ binh. Sau cùng Mạnh Đạt bất lực chỉ đành thu binh quanh về bản trận.

“Mạnh Đạt tướng quân không cần phải tự trách.” Mã Đại lên tiếng an ủi: “Quy giáp trận của quân Sở quả thật là rất khó đối phó.”

“Thì ra là như vậy, ha ha ha, thì ra cũng chẳng qua là như vậy!” Từ Mã Ý ở bên cạnh đột nhiên bật cười, nói với Mã Đại: “Nhị tướng quân, hiện tại có thể đại cử tiến công rồi.”

Mã Đại ngạc nhiên nói: “Vì sao lại như vậy?”

Từ Mã Ý nói: “Vừa rồi không biết hư thực của quân Sở, do đó không thể tùy tiện xuất kích. Sự xuất kích của Mạnh Đạt tướng quân tuy không đạt được kết quả gì mà phải quay về, nhưng cũng đã thăm dò được hư thực của quân Sở. Cái mà quân Sở ý vào chẳng qua là quy giáp phòng ngự trận. Quy giáp phòng ngự trận này tuy rất khó đối phó, nhưng ở trước mặt trọng giáp thiết kỵ của quân ta thì lại không kham nổi một kích! Hiện tại đã nắm được rõ hư thực của quân địch rồi, tất nhiên là có thể đại cử tấn công!”

“Hiểu rồi.” Mã Đại trầm giọng nói: “Mã Hưu nghe lệnh.”

Mã Hưu vội vàng giúp ngựa lên trước, nghiêm giọng thưa: “Có mặt tướng.”

Mã Đại nói: “Dẫn hai ngàn trọng giáp thiết kỵ, từ trung lộ đâm xuyên địch trận!”

“Tuân lệnh!”

Mã Hưu kéo mặt nạ quỷ của đầu khôi xuống, giúp ngựa phi đi.

Mã Đại lại nói: “Mạnh Đạt, Tô Tắc nghe lệnh.”

Mạnh Đạt, Tô Tắc vội vàng giục ngựa lên trước, ôm quyền thưa: “Có mặt tướng.”

Mã Đại quát: “Mỗi người dẫn tám ngàn thiết kỵ vu hồi hai cánh!”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Mạnh Đạt, Tô Tắc ầm ầm ứng tiếng.

Mã Đại sau cùng quát lên: “Những chư tướng còn lại thì dẫn tinh kỵ bản bộ, đột kích từ trung lộ!”

...

Bản trận của quân Sở.

Kim Toàn thở hổn hển quay về trung quân, nói với Tào Chân: “Chúa công, mặt tượng may mắn không nhục mệnh!”

“Rất tốt!” Tào Chân vui vẻ gật đầu: “Tướng quân khổ cực rồi, hãy về hậu trận tạm thời nghỉ ngơi đi.”

“Tuân lệnh.”

Kim Toàn dạ một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

“Chúa công!” Đúng vào lúc này, Trương Liêu đột nhiên cười to: “Tây Lương thiết kỵ muốn đại cử tiến công, trọng giáp thiết kỵ đã xuất kích rồi!”

Tào Chân giật mình, khi quay đầu lại nhìn thì quả nhiên thấy Tây Lương thiết kỵ đông nghìn nghịt đã giống như là nước sôi sôi trào, một nhánh trọng giáp thiết kỵ cả người từ đầu đến chân, thậm chí ngay cả tọa kỵ cũng được bao bọc trong thiết giáp đã từ trung quân hùng dũng đi ra. Nhánh thiết kỵ này rõ ràng là cao to hơn, cường tráng hơn cả Tây Lương kỵ binh, thậm chí ngay cả tốc độ của chiến mã cũng lộ ra vẻ vô cùng nhanh nhẹn.

“Tốt quá rồi!” Ngụy Duyên không nhịn được mà gào lớn: “Quân Lương trúng kế rồi, ha ha ha!”

“Khổng Minh.” Tào Chân quay đầu lại nhìn Gia Cát Lượng, trầm giọng nói: “Tây Lương thiết kỵ trúng kế rồi!”

“Vâng.” Gia Cát Lượng nhẹ nhàng gật đầu, trên khuôn mặt trẻ tuổi nho nhã không ngờ lại không có một tia đắc ý nào, lạnh lùng nói: “Chư tướng có thể theo kế mà hành động, không được làm rối loạn trật tự.”

Bọn chư tướng Trương Liêu, Trương Cáp, Ngụy Duyên, Văn Sính, Lý Nghiêm rầm rầm thưa: “Mặt tượng lĩnh mệnh.”

Gia Cát Lượng hạ lệnh một tiếng, quân Sở nhanh chóng bắt đầu hành động.

Thân binh trung quân bảo vệ Tào Chân, Gia Cát Lượng nhanh chóng lui về phía bờ sông Dục Thủy, năm ngàn quân Kinh châu do Sái Mạo suất lĩnh sớm đã ở bờ sông tiếp ứng. Bốn ngàn man binh bày thành hai quy giáp phòng ngự trận hình tròn ở chính diện, Ngụy Duyên, Trương Liêu mỗi người dẫn hai ngàn “bộ binh” bảo vệ hai cánh. Lý Nghiêm thì suất lĩnh tám ngàn “cung tiễn thủ” áp trận. Chỉ có Trương Cáp dẫn năm ngàn khinh nghị ẩn ở hậu trận, sức thể chờ phát động tấn công.

...

Hậu trận của quân Lương.

Tư Mã Ý cười lạnh, nói: “Quả nhiên không ngoài suy đoán. Thằng nhãi Tào Chân muốn dựa vào quy giáp trận để chống đỡ sự trùng kích của quân ta, hồng làm tiêu hao nhuệ khí của quân ta, sau đó thì dùng cung tiễn thủ để sát thương quân ta, đợi khi quân ta tử thương thảm trọng bị bức phải rút lui thì lại điều động

khinh kỵ binh nghịch tập. Hừ hừ, nếu không có trọng giáp thiết kỵ, quân Sở có lẽ có sáu phần thắng, hiện tại thì quân Sở thua chắc rồi!”

“Ừ.” Mã Đại gật đầu nói: “Xen ra Kinh châu có thể bình định rất nhanh.”

“Tướng quân mau nhìn kìa.” Mã Đại vừa dứt lời, đột nhiên có thiên tướng hưng phấn gào lên: “Trọng giáp thiết kỵ đã đâm xuyên phòng ngự trận của quân Sở rồi!”

“Trận cước của quân Sở bắt đầu đại loạn rồi!”

“Quân Sở đã bị cắt thành hai nửa ở trung lộ rồi!”

“Mạnh Đạt, Tô Tắc tướng quân đã vu hồi tới sườn sau của quân Sở rồi!”

“Quân Sở chống đỡ không nổi, bắt đầu tan vỡ rồi!”

“Quân Sở quân lính tan rã, đang bỏ chạy tứ tán rồi!”

“Quân ta thắng rồi, ha ha ha, quân ta thắng rồi!”

Mắt thấy quân Lương thế như chẻ tre, quân Sở quân lính tan rã, các thân binh bên cạnh Mã Đại nhao nhao hoan hô. Nhưng mây của Tư Mã Ý thì lại từ từ nhú lại, sự hội bại của quân Sở sớm đã nằm trong dự liệu của Tư Mã Ý. Nhưng thua nhanh như vậy thì có chút kỳ lạ. Tư Mã Ý lơ mơ cảm thấy một tia bất an, trong lễ bên trong có điều gì đó gian trá?

...

Ở đằng xa, trên đại thuyền của thủy quân Kinh châu.

Sái Mạo nói với Tào Chân: “Chúa công, quân Lương lập tức sẽ đuổi vào khoảng đất trống giữa hai cánh rừng rậm, tới lúc đó chỉ cần Vu Cẩm tướng quân là Lưu Diệp tiên sinh phát động nỗ xa chặn đầu đuôi, lại thêm trong hai cánh rừng rậm này bụi gai mọc thành bụi, cây cỏ tươi tốt, kỵ binh căn bản không thể xuyên qua. Ba vạn Tây Lương thiết kỵ của Mã Đại sẽ trở thành cá trong chậu, chỉ có thể đợi giết mổ mà thôi!”

“Ừ.” Tào Chân phấn khích nói: “Hiện tại cho dù Mã Đại, Tư Mã Ý phát giác ra điều dị thường, muốn thu binh thì cũng không thu được nữa rồi!”

Sái Mạo nói: “Có thể tiêu diệt toàn bộ ba vạn Tây Lương thiết kỵ này hay không, rất nhanh sẽ thấy được kết quả thôi!”

“Báo...” Sái Mạo vừa dứt lời, đột nhiên có nha tướng hối hả lao lên khoang thuyền, quỳ xuống trước mặt Tào Chân, hoảng hốt nói: “Chúa công, không xong rồi, đại sự không xong rồi!”

Tào Chân giật thót mình, thất thanh nói: “Sao vậy?”

Nha tướng hỗn hển thưa: “Thám mã hồi báo, hai nhánh Tây Lương kỵ binh đang từ Đằng thành, Tảo Dương vui hồi ra sau Tân Dã, chỉ còn cách nơi này không tới ba mươi dặm!”

“Cái gì?” Tào Chân nghe vậy thì thất kinh, nghiêm giọng quát hỏi: “Hai nhánh Tây Lương thiết kỵ này có bao nhiêu kỵ?”

Nha tướng nói: “Hai nhánh kỵ binh này ít nhất cũng phải có bốn vạn kỵ!”

“Hả?” Sắc mặt của Tào Chân trong khoảnh khắc liền biến thành trắng bệch, quay đầu lại nhìn Gia Cát Lượng, một lúc lâu vẫn chưa nói được gì.

“Ài.” Gia Cát Lượng thở dài một tiếng, buồn bã nói: “Cái này gọi là người có lòng hại hổ, mà hổ thì cũng có ý đả thương người. Chúng ta tính toán để tiêu diệt ba vạn kỵ binh tiên phong của Mã Đại, Mã đồ tể thì lại muốn lấy ba vạn kỵ binh này ra làm mồi nhử, dụ chủ lực của quân ta ra. Hơn nữa nắm bắt thời gian cực kỳ chuẩn xác! Mã đồ tể, Giả độc sĩ dụng binh chu đáo, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tào Chân sầm mặt xuống, hỏi: “Hiện tại nên làm thế nào đây?”

Gia Cát Lượng buồn bã nói: “Hai lộ kỵ binh mà Mã đồ tể phái tới cắt đường lui của quân ta đã chỉ còn cách nơi này ba mươi dặm, khoái mã chỉ nửa tiếng là có thể tới nơi. Lúc này phát động phục kích, cho dù

có thể diệt được hết ba vạn kỵ binh của Mã Đại thì chủ lực của quân ta e rằng cũng không thể thoát được vận rủi toàn quân bị tiêu diệt. Mã đồ tể tổn thất ba vạn kỵ binh thì còn có mười vạn, ba mươi vạn, mà chúa công tổn thất ba vạn tinh nhuệ này thì sẽ bị tổn hại tới căn bản...”

Tào Chân nghe vậy trên mặt không khỏi hiện lên vẻ nhăn nhúm, loại cơ hội này một khi bỏ lỡ, chỉ sợ sau này sẽ không có nữa.

Gia Cát Lượng chậm rãi quay đầu lại, nói với thân binh ở phía sau: “Truyền lệnh toàn quân, thủ tiêu phục kích và thiêu hủy nỗ xa, sau đó toàn quân lui về Giang Lăng.”

...

Hậu trận của quân Lương.

“Hồng rồi!” Tư Mã Ý đột nhiên thốt lên: “Rừng rậm, trong hai cánh rừng rậm ở phía trước tất có quân Sở mai phục!”

“Trong rừng có mai phục ư?” Mã Đại nhú mày nói: “Trọng đại sao có thể khăng định như vậy?”

Tư Mã Ý nói: “Quân Sở bại quá nhanh, do đó có thể thấy ba vạn quân Sở ở chính diện khăng định không phải là quân Sở chân chính. Nếu tại hạ đoán không sai, trong đó có đại bộ phận là bách tính ở trong thành Tân Dã giả trang. Còn chủ lực chân chính của quân Sở tất nhiên là mai phục ở trong hai cánh rừng rậm ở phía trước. Đợi khi kỵ binh của quân ta truy sát bại binh của quân Sở, đi qua khoảng trống ở giữa hai cánh rừng này, quân Sở hẳn sẽ đưa hết phục binh ra, giết cho quân ta trở tay không kịp!”

Mã Đại đưa mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy quân Sở bị đánh cho tan tác đại đa số là đám quàng chạy xiên về phía nam. Ba vạn Tây Lương thiết kỵ cũng đuổi sát không tha, mắt thấy sắp đuổi vào trong khoảng đất trống ở giữa hai cánh rừng rậm tới nơi rồi.

“Mau!” Mã Đại thất kinh, vội vàng quay đầu lại quát thân binh ở phía sau: “Truyền lệnh, toàn quân ngừng truy kích!”

“Ài, đã không kịp nữa rồi.” Tư Mã Ý thở dài ai oán một tiếng, âu sầu nói: “Các tướng sĩ chỉ cố truy sát địch nhân, trận hình hoàn toàn đã loạn rồi, quân lệnh đã không thể thuận lợi truyền đạt tới tai họ.”

“Xong rồi, xong hết rồi...” Mắt thấy mấy vạn thiết kỵ giống như là sói đói đang đuổi theo đàn dê, ào ào chạy vào trong khoảng đất trống ở giữa hai cánh rừng, Mã Đại ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bao la, khóc không ra nước mắt: “Binh bại là chuyện nhỏ, nhưng làm tổn thương tới nhuệ khí của quân ta mới là chuyện lớn. Quay về biết ăn nói thế nào với huynh trưởng đây?”

453. Chương 358: Khổng Minh Chỉ Là Hạng Thư Sinh Mà Thôi

“Lửa, cháy rồi!”

Mã Đại vừa nói xong, lại có tiểu giáo hét lên.

Khi Mã Đại, Tư Mã Ý vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong cánh rừng rậm ở bên trái đột nhiên bốc khói. Không tới một lát sau, trong khói đặc cuộn cuộn lại bốc lên ngọn lửa màu đỏ. Hỏa thể nhanh chóng bắt đầu lan ra. Lúc này, Tây Lương thiết kỵ đang truy sát bại binh của quân Sở cũng phát giác ra điều dị thường. Bọn tướng tá lĩnh quân Mạnh Đạt, Tô Tắc cùng với Mã Hưu thấy vậy vội vàng lệnh cho toàn quân dừng truy sát.

Tây Lương thiết kỵ đang hùng dũng tiến lên nhao nhao giảm tốc độ, cuối cùng thì ghì hãm ngựa lại. Lúc này toàn quân chỉ còn một bước nữa là tiến vào khoảng không ở giữa rừng. Nếu như không phải là có lửa lớn đột nhiên bốc lên, Tây Lương thiết kỵ có lẽ sẽ đâm đầu vào trong bẫy rồi.

“Có chuyện gì vậy?”

Mắt thấy Tây Lương thiết kỵ ngừng truy kích, dưới sự hạ lệnh của tướng tá lĩnh quân sắp xếp lại đội hình rồi bắt đầu ngăn nắp trật tự lui ra sau, Mã Đại không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hỏi Tư Mã Ý:

“Lửa này là do ai đốt vậy? Trọng Đạt, là người sai người đốt à?”

“Không phải.” Tư Mã Ý ngu ngơ lắc đầu nói: “Tại hạ cũng không biết là có chuyện gì nữa.”

Rất nhanh lại có khoái mã hồi báo: “Tướng quân, trong rừng đột nhiên có một toán quân Sở lao ra, đang dựa vào sự yểm hộ của lửa lớn mà lui về bờ sông.”

“Tướng quân!” Có phó tướng bước lên trước kiến nghị: “Sao không phái kỵ binh truy kích?”

“Không được.” Tư Mã Ý vội vàng nói: “Quân Sở chính là chủ động rút lui, ngàn vạn lần chớ có khinh định mà mạo hiểm tiến tới. Huống chi bờ sông tất có thủy quân Kinh châu tiếp ứng, đợi khi quân ta vòng qua cánh rừng rậm này, chỉ sợ quân Sở sớm đã lên thuyền đào tẩu rồi.”

“Ừ, Trọng Đạt nói đúng.” Mã Đại gật đầu, trầm giọng nói: “Truyền lệnh toàn quân, không được tùy tiện xuất kích, tất cả cứ đợi sau khi đại quân của huynh trưởng đến rồi tính tiếp.”

Hôm sau.

Khi trận lửa lớn hoàn toàn được dập tắt, Mã Dục mới suất lĩnh hơn hai mươi vạn kỵ bộ đại quân đi tới.

Mã Dục dưới sự vây quanh của bọn Giả Hủ, Lý Túc, Lỗ Túc, Khoái Việt, Mã Chiến đứng ở cạnh rừng. Vừa hay là lúc thời tiết vào đầu xuân, mưa xuân chưa đến, đang là lúc Thiên Can, mọi vật khô hanh. Trận lửa lớn này cơ hồ là thiêu rụi cả cánh rừng rậm thành tro bụi. Trong không khí tỏa ra mùi khói đậm đặc, bởi vì do lửa thiêu đốt mà mặt đất nóng rực vẫn bốc khói xanh lượn lờ.

“Ấy, phụ vương, cha nhìn xem đó là cái gì?”

Mã Chiến ở phía sau Mã Dục đột nhiên ồ lên một tiếng kinh ngạc, tay chỉ về phía trước rồi hét lên.

Đám người Mã Dục, Giả Hủ thuận theo phương hướng mà Mã Chiến chỉ, đưa mắt nhìn, chỉ thấy dưới một khối đá lớn có một vật đen sì đang nằm chổng chơ, nhìn bộ dạng thì giống như xe đẩy, có điều đã bị đốt cho đen sì. Mọi người lại nhìn xung quanh, phát hiện phụ cận còn có rất nhiều vật giống như vậy, phần lớn đã bị cháy rụi nên rất khó mà nhận ra.

“Cái này...” Lý Túc thất thanh nói: “Không ngờ lại là nỗ xa!”

“Đáng chết.” Giả Hủ cũng rùng mình sợ hãi, trầm giọng nói: “Không ngờ quân Sở lại phỏng chế ra nỗ xa của quân ta!”

“Cái này cũng không có gì là lạ.” Mã Dục hồ hững nói: “Cấu tạo của nỗ xa không có gì phức tạp, dưới tay Tào Chân không thiếu người tài, chỉ nhìn thứ này một cái là có thể biết làm như thế nào. Có điều, mấy chiếc nỗ xa này không đủ để thay đổi sự chênh lệch lớn lao về lực lượng giữa hai quân. Thằng nhãi Tào Chân và Gia Cát Lượng thôn phu nếu muốn dùng nỗ xa để ngăn cản mười vạn đại quân của cô thì đó chính là tự mình tìm chết.”

“Báo...” Mã Dục vừa dứt lời, đột nhiên có khoái mã từ phía trước chạy tới, cao giọng thưa: “Tướng Dương cấp báo.”

Mã Dục ngẩng đầu lên quát: “Nói đi.”

“Ba lộ đại quân của Từ Hoảng, Phương Duyệt, Mã Đại đã công hãm Tương Dương, quân Sở đang chạy về Giang Lăng.”

Truyền tấn binh vừa dứt lời, văn quan võ tướng ở phía sau Mã Dục đều lộ ra vẻ phấn chấn. Không ngờ Từ Hoảng nhanh như vậy đã công chiếm được đại bản doanh Tương Dương của quân Sở. Sự tiến triển thuận lợi của chiến sự quả thực có chút nằm ngoài ý liệu. Biểu tình trên mặt đám người Mã Dục, Giả Hủ, Lỗ Túc, Khoái Việt không ngờ lại hoàn toàn khác hẳn, không những không lộ ra vẻ vui mừng mà còn lộ ra vẻ lo lắng.

“Chạy nhanh thật đấy!” Mã Dục tay trái nắm chặt thành quyền, mạnh vào lòng bàn tay phải, không khỏi tiếc nuối nói: “Xem ra kỳ vọng làm trọng thương quân Sở ở Tương Dương đã tan thành mây khói rồi. Quân Sở hiện tại đã lui tới Giang Lăng. Sau lưng Giang Lăng lại chính là Trường Giang, muốn ở Giang Bắc vây bắt chủ lực của quân Sở rồi tiêu diệt là chuyện không thể rồi, ài...”

Giả Hủ khuyên: “Trận chiến này chỉ cần có thể đạt được Nam quận ở dĩ bắc Trường Giang và quận Giang Hạ, lại thêm quận Nam dương, bảy quận của Kinh Tương quân ta đã chiếm được ba quận. Tào Chân cho dù nguyên vẹn lui về dĩ nam Trường Giang thì đất dưới quyền cai trị của hắn cũng chẳng qua là mấy trăm dặm, bách tính lại chỉ có mấy chục vạn, giống như là châu châu sau mùa thu, không nhảy nhót được mấy ngày nữa đâu.”

Mã Dục trầm tư một lát rồi nói với Giả Hủ: “Văn Hòa, lệnh cho Từ Hoảng dẫn hai vạn kỵ binh nam hạ trước, bức thẳng tới Giang Lăng. Phương Duyệt, Mã Đại thì tạm thời án binh bất động.”

Giả Hủ chấp tay nói: “Hủ tuân lệnh.”

...

Ích châu.

Đã bình định được phản loạn Tây Khương, Mã Chinh từ bên trong chọn ra hai vạn Khương binh tuổi trẻ sung sức theo quân suất chinh. Những lão ấu phụ phụ còn lại ai muốn quay về Tây Khương thì cho phép về quê cũ hết, ai không muốn về quê thì an trí ở lại. Do sĩ tộc Tây Xuyên an bài ruộng đất để tiến hành truân điền. Sau nữa tháng, Mã Chinh cùng Trương Tùng hợp binh ở một nơi, dẫn hết bảy vạn kỵ bộ đại quân đại cử nam chinh.

Phiên vương Mạnh Hoạch nghe tin, lập tức tập kết các lộ phiên binh cộng với hai vạn phiên binh tinh nhuệ giảng co với đại quân Tây Lương ở thành Tam Giang.

Mã Chinh theo kế của Pháp Chính chôn vật dẫn lửa ở trong Bàn Xà cốc ngoài thành Tam Giang, lại lệnh cho tiên phong đại tướng Mã Duyên Đà trá bại dụ địch. Mã Duyên Đà đánh đầu thua chạy, thua chạy về Bàn Xà cốc. Mạnh Hoạch không biết là kế, suất binh đuổi vào trong Bàn Xà cốc, khi đang dẫn binh truy kích thì đột nhiên nghe thấy hai bên sơn cốc tiếng trống rung trời, tiếng hô chém viết vang vọng bốn phía. Mạnh Hoạch vội vàng ngẩng đầu nhìn thì hỏa tiễn ở trên cốc bắn xuống như mưa, châm ngòi vật dẫn lửa được chôn ở trong cốc.

Trong Bàn Xà cốc thoảng chốc đã lửa cháy ngùn ngụt, đáng thương cho hai vạn phiên binh tinh nhuệ dưới trướng phiên vương Mạnh Hoạch phải hóa thành tro bụi.

..

Giang Lăng, dinh thự của Mã Dục.

Mã Dục đang nghị sự với đám người Giả Hủ, Lỗ Túc, Khoái Việt, Tư Mã Ý thì Lý Túc hốt hải bước vào trong đại sảnh, chấp tay nói với Mã Dục: “Chúa công, cảng Ô Lâm có tin tức truyền về.”

“Ồ?” Mã Dục vui vẻ nói: “Có phải là Từ Hoảng tướng quân đã công hãm được cảng Ô Lâm rồi không?”

“Không.” Lý Túc vẻ mặt ngưng trọng lắc lắc đầu, đáp: “Từ Hoảng tướng quân gặp phải phiên phúc rồi.”

“Phiên phúc ư?” Mã Dục hỏi: “Phiên phúc gì vậy?”

Lý Túc nói: “Bởi vì không quen thủy thổ, hơn một nửa tướng sĩ trong quân đều đổ bệnh, một lượng lớn chiến mã đang điên cuồng gầy đi, căn bản là ngay cả chạy cũng không nổi. Hai vạn tiên phong thiết kỵ dưới trướng Từ Hoảng tướng quân hiện tại chỉ có binh sĩ là còn có thể miễn cưỡng tác chiến. Duy có một điều đáng để cảm thấy may mắn là quân Sở tựa hồ như vẫn không biết hư thực của quân ta, không hề nhân cơ hội này mà phát động phản kích. Nếu không, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.”

“Không quen thủy thổ ư?” Mã Dục nhíu mày nói: “Hiện tại chính là đầu xuân, còn lâu mới vào mùa mưa. Thời tiết vẫn chưa ẩm lên, sao lại không quen thủy thổ? Hơn nữa cho dù là không quen thủy thổ thì tình huống cũng không thể nghiêm trọng như vậy chứ! Lúc trước cô dẫn tám ngàn thiết kỵ tịch quyền Kinh Dương, cũng từng gặp phải nan đề không quen thủy thổ, nhưng cũng không đến nỗi nghiêm trọng như thế này.”

Năm đó Mã Dục dẫn tám ngàn thiết kỵ tịch quyền Kinh Dương, Lý Túc cũng từng theo quân xuất chinh, đối với tình hình này tất nhiên là hiểu rõ nhất.

Lúc Túc gật đầu đồng ý, nói: “Tại hạ trong lòng cũng rất lấy làm lạ. Cũng là Tây Lương thiết kỵ, vì sao kỵ binh của chúa công không sợ thủy thổ của phương nam, mà kỵ binh của Từ Hoảng tướng quân lại bất lực như vậy. Chuyện này quả thật rất cổ quái. Có điều hiện tại Từ Hoảng tướng quân và hai vạn binh sĩ đang lâm vào nguy hiểm. Chúa công vẫn nên sớm ngày phái viện quân tới cứu viện, để tránh làm chậm trễ đại sự.”

“Đợi đã.” Khoái Việt đột nhiên ngắt lời Lý Túc, hỏi: “Từ Nghiêm vừa nói rằng ngay cả chiến mã cũng gầy đi điên cuồng, đúng không?”

Lý Túc nói: “Đúng vậy.”

Khoái Việt lại hỏi: “Tín sứ do Từ Hoảng tướng quân phái tới có nói tướng sĩ bị bệnh có triệu chứng gì không?”

“Có nói qua.” Lý Túc nói: “Hình như là đau đầu, bị sốt, bụng trương, cả người vô lực...”

“Hỏng rồi.” Khoái Việt kích động nói: “Đây chắc là nhiễm phải bệnh đại đồ tử cấp tính rồi.”

“Bệnh đại đồ tử?” Đám người Mã Dục, Giả Hủ ngơ ngác nhìn nhau, nói: “Cái gì gọi là bệnh đại đồ tử?”

Khoái Việt nói: “Tại hạ cũng có nghiên cứu sơ qua về y thuật, biết rằng Kinh châu có một loại bệnh. Người mắc bệnh thường bụng to như cái trống, đau khổ vô cùng. Do đó được gọi là bệnh đại đồ tử. Đối với người phương nam mà nói thì loại bệnh này không có nguy hại gì lớn, bị mắc phải thì cũng rất dễ tự khỏi. Nhưng đối với người phương bắc mà nói thì tính nguy hại cực lớn. Người phương bắc một khi nhiễm bệnh này thì có tám chín phần mười là phát tác cấp tính. Người bị nhẹ thì mê man bất tỉnh, người bị nặng thì toi mạng.”

Mã Dục giật nảy mình, đột nhiên nhớ tới độc kế ôn dịch mà Giả Hủ đã từng dùng ở Hàm Cốc quan, nghiêm giọng hỏi: “Bệnh này cảm nhiễm thế nào?”

Khoái Việt nói: “Dùng nước lã không sạch sẽ để uống hoặc là vệ sinh là có thể nhiễm bệnh.”

Mã Dục lại hỏi: “Thế phải trị như thế nào?”

“Không thể trị được.” Khoái Việt lắc đầu nói: “Có điều bệnh này có đặc điểm, một khi thích ứng với thủy thổ phương nam rồi thì có thể không cần thuốc và vẫn khỏi.”

“Không thể trị được ư?” Mã Dục nhíu mày hỏi: “Tướng sĩ quân Xuyên có thể không thuốc mà khỏi không?”

Khoái Việt nghĩ một chút rồi đáp: “Tướng sĩ quân Xuyên là người phương nam, thể chất không khác gì nhân sĩ Kinh Tương. Cho dù mắc bệnh cũng sẽ không phát tác cấp tính, cho dù là dùng nước không sạch cũng chỉ mắc phải bệnh đại đồ tử mạn tính mà thôi. Lúc đó thì chẳng khác gì người bình thường, cũng không ảnh hưởng tới thể lực và chiến lực.”

“Vậy thì tốt rồi.” Mã Dục gật đầu nói: “Nghiêm Nhan, Vương Bình đâu?”

Nghiêm Nhan, Vương Bình ước ngực bước lên trước, nói: “Có mặt tướng.”

Mã Dục quát: “Lấy Vương Bình làm chủ tướng, Nghiêm Nhan làm phó tướng, suất lĩnh năm vạn Xuyên quân xuất phát từ Giang Lăng, tới cảng Ô Lâm tiếp ứng Từ Hoảng. Sau khi phối hợp với Từ Hoảng thì lập tức chia binh làm hai lộ, do Nghiêm Nhan suất binh hộ tống kỵ binh của Từ Hoảng lui về Giang Lăng nghỉ ngơi. Vương Bình suất quân lưu thủ ngoài cảng Ô Lâm, giám thị nghiêm mật thủy trại của quân Sở ở trong cảng, phải nhớ là không được khinh cử vọng động.”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh!”

Nghiêm Nhan, Vương Bình ầm ầm ứng tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Mã Dục lại nói: “Các bộ quân Xuyên còn lại thì chia binh thủ các thành trì hiểm yếu, nghiêm phòng quân Sở thừa cơ đánh lên.”

Đợi sau khi tướng lĩnh quân Xuyên lĩnh mệnh rồi đi, Mã Dục lại nói với Khoái Việt: “Dị độ hãy tìm lang trung ở hai quận Nam quận và Giang Hạ, tề tụ ở Giang Lăng chuẩn bị trị bệnh cho ba vạn tướng sĩ.”

Khoái Việt chấp tay thưa: “Khoái Việt lĩnh mệnh.”

Mã Dục cuối cùng hô: “Tất cả chư tướng còn lại dẫn nhân mã bản bộ, ngay hôm nay lui về Tương Dương...”

“Báo...” Mã Dục vừa dứt lời, Điển Nhi đột nhiên vội vã bước vào, quỳ xuống bẩm báo: “Chúa công, Di Lăng cấp báo!”

“Di Lăng ư?” Mã Dục hỏi: “Trương Tùng tới Di Lăng rồi à?”

Điển Nhi nói: “Trương Tùng tướng quân sai khoái mã tới báo, quân Sở đã đào đê Trường An, dẫn nước đổ vào Giang Bắc Sơn Xuyên, lạc Sơn Xuyên ở giữa Di Lăng và Mạch thành đã thành vùng ngập nước, hồng thủy tràn về phía bắc mấy trăm dặm qua phụ cận Mạch thành đổ vào Tương Giang, đã hoàn toàn cắt đứt đạo lộ từ Tây Lăng tới Giang Lăng. Đại quân do Trương Tùng suất lĩnh đã không thể tới Giang Lăng hội hợp với tướng quân theo đúng hẹn nữa rồi.”

“Cái gì?” Mã Dục nhíu mày nói: “Đạo lộ từ Tây Lăng tới Giang Lăng đã bị hồng thủy cắt đứt ư? Nước sông đổ về phía bắc mấy trăm dặm đã rót vào Tương Giang? Gia Cát thôn phu muốn làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn xối ra một hà đạo Trường Giang mới ở phía bắc Giang Lăng ư. Sau đó cũng học theo tên Chu Du đem thủy quân phong tỏa, vây chết ba mươi vạn đại quân của cô ở Giang Lăng?”

“Địa hình Giang Hán khác hẳn với địa hình Hoài Nam, bất lợi cho thủy quân tung hoành.” Giả Hủ nói: “Dụng ý của Gia Cát Lượng chắc là muốn vây khốn quân ta ở Giang Lăng một đoạn thời gian, để tiện cho bệnh đại đồn tử mà Dị Độ nói bùng phát với quy mô lớn ở trong quân. Một khi bệnh đại đồn tử này bạo phát với quy mô lớn, quân ta sẽ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, nếu quân Sở vào lúc này mà phát động phản kích. Quân ta ắt sẽ lãnh ít dữ nhiều.”

“Hừ, cô há có thể để cho Gia Cát thôn phu được toại nguyện!” Mã Dục bực bội hừ một tiếng, nói với Giả Hủ: “Văn Hòa.”

Giả Hủ vội vàng chấp tay nói: “Chúa công có gì phân phó?”

Mã Dục nói: “Ra lệnh cho mười mấy vạn kỵ bộ đại quân ở trong thành Giang Lăng ngoại trừ quân Xuyên ra thì tất cả rời xa mặt sông, chia ra đóng trại. Lấy năm ngàn người làm một trại, mỗi trại tự đào giếng lấy nước. Nghiêm cấm dùng nước sông. Nước uống cũng cần phải đun sôi. Tướng sĩ toàn quân chưa được phép thì nhất quyết không được xuất trại. Ai trái lệnh – chém. Các trại dùng kỳ ngữ lửa hiệu để liên hệ với nhau. Trừ dịch tốt vận lương thảo truy trọng tới ra thì nghiêm cấm người không phận sự ra vào. Một khi phát hiện trong quân có tướng sĩ lạ lập tức tới bẩm báo. Thống binh tướng lĩnh dám che giấu thì giết không tha!”

Lần này, Mã Dục rút cuộc cũng biểu lộ ra ưu thế của người hiện đại.

Lúc trước có một trận ôn dịch đột nhiên ập đến, cơ hồ khiến toàn thể quốc dân của Trung Quốc đều trở thành chuyên gia phòng trị bệnh truyền nhiễm. Khoái Việt đã biết đường lối lây bệnh của bệnh đại đồn tử này. Mã Dục tất nhiên cũng biết nên phòng chống thế nào, hơn nữa chính bởi vì tự mình trải qua trận ôn dịch đáng sợ đó, lại kiến thức qua sự khủng bố của việc Giả Hủ dùng độc kế tiêu diệt mấy chục vạn tướng sĩ Quan Đông, Mã Dục mới đặc biệt cảnh giác bệnh đại đồn tử này.

Cái này gọi là thà tin là có chứ chớ tin là không.

Chuyện liên quan tới sự an nguy của mấy chục vạn tướng sĩ, không thể không cẩn thận.

Lý Túc ngạc nhiên nói: “Chúa công, làm vậy thì sẽ tạo thành bất tiện rất lớn cho toàn quân, có phải là chuyện bé xé ra to rồi không?”

“Không, cần tắc vô áy náy.” Mã Dục kiên quyết nói: “Các tướng sĩ chịu khổ một chút có tính là gì, còn hơn là toàn quân bị tiêu diệt.”

Nói tới đây thì dừng lại, Mã Dục hỏi Lý Túc: “Tứ Nghiêm, tám ngàn thủy quân Hoài Nam của Cam Ninh tới đâu rồi?”

Lý Túc nói: “Theo thời gian mà tính thì chắc đã tới Tương Dương rồi.”

“Rất tốt.” Mã Dục lại nói: “Lệnh cho Cam Ninh dẫn tám ngàn thủy quân Hoài Nam lập tức nam hạ Mạch thành, bố trí xích sắt ngăn sông ở phụ cận Mạch thành. Sau đó dựng cầu nổi tiếp ứng cho đại quân qua sông. Lại phái người dùng khoải mã tám trăm dặm mau chóng tới Thành đô, chuyển Thực quận thái thú Trương Nhiệm làm thái thú Nam quận, và chỉ huy mười vạn Tây Xuyên đại quân đóng tại Nam quận, Giang Hạ, nghiêm phòng quân Sở góc đầu trở lại xâm lược.”

...

Hán Thọ, phủ Sở vương.

Thấy Lưu Diệp vội vã bước vào đại sảnh, Tào Chân lập tức đứng dậy hỏi: “Tử Dương, Giang Bắc có tin tức rồi ư?”

Lưu Diệp thở dốc, nói: “Chúa công, tình hình không ổn rồi.”

“Hả?” Tào Chân nghe vậy lòng liền trầm xuống, nói: “Nói ra nghe đi.”

Lưu Diệp nói: “Thăm tử hồi báo, Mã đồ tể lệnh cho mười vạn quân Xuyên chia binh trấn thủ các thành trì hiểm yếu, nghiêm phòng quân ta đánh lên, lại lệnh cho mười mấy vạn quân Lương tinh nhuệ dưới trướng cứ mấy ngàn người làm một tập chia ra đóng trại. Các doanh tự đào giếng lấy nước, nghiêm cấm dùng nước lã để uống. Hơn nữa giữa các trại còn nghiêm cấm không được qua lại với nhau, chỉ cho phép dùng lửa và kỳ ngữ để truyền tin. Cho đến ngày hôm nay, trong quân Tây Lương chưa hề bùng phát bệnh đại dịch với quy mô lớn.”

“Hả?” Tào Chân nghe vậy liền cảm thấy vô cùng thất vọng: “Sao lại như vậy được?”

Vẻ nhô nhô và bình tĩnh trên mặt Gia Cát Lượng cuối cùng cũng biến mất, đôi lông mày rậm nhều chặt lại, bối rối nói: “Mã Dục hành động như vậy, có thể nói là đánh trúng chỗ yếu hại của bệnh đại dịch tử. Nhưng hẳn rõ ràng là người phương bắc, sao lại hiểu cách phòng trị bệnh đại dịch tử nhỉ? Chẳng lẽ... dưới trướng Mã Dục có nhân sĩ Kinh châu biết rõ về bệnh đại dịch tử bày mưu tính kế cho hắn ư?”

Lưu Diệp thở dài, nói: “Chúa công, còn có một tin xấu nữa.”

Mày Tào Chân nhều càng lúc càng chặt, bảo: “Nói đi!”

Lưu Diệp nói: “Thủy quân hồi báo, Cam Ninh suất lĩnh gần vạn thủy quân Hoài Nam đã tới gần Mạch thành, trên mặt sông Tương Giang đã giăng mấy chục sợi xích sắt ngăn sông. Thủy quân của Sái Mạo tướng quân đã mấy lần xuất kích, ý đồ cắt đứt xích sắt ngăn sông nhưng không thành công, còn bị máy bắn đá của quân Lương ở hai bên bờ sông bắn chìm mấy chiếc mòng trùng đầu hạm. Hiện tại, thủy quân Hoài Nam đang dựng cầu nổi, đợi cầu nổi được dựng xong, mấy chục vạn đại quân của Mã đồ tể có thể an nhiên lui về phương bắc rồi.”

“Hả?” Trương Cáp vô cùng thất vọng, nói: “Nếu để mấy chục vạn đại quân của Mã đồ tể cứ vậy lui về phương bắc, trận chiến này há chẳng phải là bại rồi sao?”

“À.” Trương Liêu thở dài một hơi, ảo não nói: “Sớm biết thế này, lúc trước không nên dễ dàng buông bỏ Nam quận và quận Giang Hạ như vậy. Hiện tại mười vạn quân Xuyên chiếm đóng thành trì, dựa vào nơi hiểm yếu mà thủ. Quân ta muốn đoạt lại có thể nói là khó hơn lên trời. Hơn nữa, lần này nếu không thể tiêu diệt được đại quân của Mã đồ tể ở Giang Lăng, qua mấy năm nữa sự cách biệt về thực lực giữa quân ta và quân Lương sẽ càng lớn hơn. Cứ tiếp tục như vậy thì đại sự hỏng mất!”

“Khổng Minh.” Tào Chân quay đầu lại nhìn Gia Cát Lượng, hỏi: “Hiện tại nên làm như thế nào mới tốt đây?”

Tào Chân tuy chờ mong Gia Cát Lượng có thể nghĩ ra diệu kế để xoay chuyển Càn Khôn. Nhưng hiện thực tàn khốc lại không ngừng nhắc nhở Tào Chân. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều mất đi đất dụng võ.

Đột nhiên, bên tai Tào Chân không khỏi hồi tưởng lời nói của nghĩa phụ vào đêm trước lúc lâm tử: Không Minh chẳng qua là hạng thư sinh mà thôi, không có kinh nghiệm chinh chiến sa trường. Cái gọi là kế có

thể khiến quân Lương không bại mà bại, chẳng qua là mấy cái kế vặt của hần mà thôi. Mã đồ tể thân kinh bách chiến lại gian xảo như hồ ly, há lại có thể trúng kế của hần?

“Chúa công.” Gia Cát Lượng chấp tay, đáp: “Chuyện tới nước này, cũng chỉ có thể ngồi yên chờ kỳ biến thôi.”

...

Sài Tang, ven hồ Bà Dương.

Một con thuyền nhỏ đang đắm chìm dưới ánh tà dương, theo gió sông nhẹ nhàng đung đưa. Chu Du mặc áo xanh ngồi một mình ở đầu thuyền, một cây sáo trúc nằm ngang khoe miệng, tiếng sáo du dương êm tai như khóc lóc, như kể lể, đang uyển chuyển thuật khế trong gió sông, giống như là một đôi tình nhân đang tâm tình. Vào đúng lúc sáo đang cất tiếng nỉ non này, ánh mắt của Chu Du lộ ra vẻ thương cảm chưa từng có.

Đột nhiên, trước mắt Chu Du lại hiện lên dáng người yếu điệu của tiểu Kiều, đang nấp trong sương mù朦胧 lung mờ cười với hần. Vẻ phong tình của nụ cười này, chực khiến Chu Du như say như mê.

“Đại đô đốc, đại đô đốc...”

Một tiếng gọi đột ngột vang lên, kéo Chu Du trở lại hiện thực. Tiếng sáo du dương cũng im bật, thân ảnh đang cười xinh của tiểu Kiều cũng hóa thành ánh sáng rồi biến mất không thấy đâu nữa. Chu Du ngẩng mặt lên trời thở dài một tiếng, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy một con thuyền đang lướt tới như bay, trên đầu thuyền có một người đang đứng đón gió, chính là Lữ Mông.

Đợi khi hai thuyền gần nhau, Lữ Mông tung người nhẹ nhàng nhảy lên đuôi thuyền của Chu Du.

Chu Du cười nhạt một tiếng, không quay đầu lại hỏi: “Tử Minh, chắc là Kinh châu chi chiến đã kết thúc rồi phải không?”

Lữ Mông khom lưng chui vào mũi thuyền, đi tới phía sau lưng Chu Du rồi đứng nghiêm, cung kính nói: “Đại đô đốc liệu sự như thần, Kinh châu chi chiến quả nhiên đã kết thúc rồi.”

Chu Du nói: “Kết quả khẳng định là quân Lương chiếm hết Nam quận, Giang Hạ, quân Sở thì lui hết về giữ Kinh Nam.”

Lữ Mông thán phục nói: “Đại đô đốc không bước ra ngoài một bước lại vẫn nắm rõ chuyện thiên hạ như lòng bàn tay, mặt tướng báỉ phục.”

Chu Du buồn bã nói: “Chủ soái Gia Cát Lượng của quân Sở chẳng qua là hạng thư sinh. Cái gọi là không bại mà bại cuối cùng không đạt được kết quả gì cũng là điều đương nhiên. Rốt cuộc rơi vào thế bất thắng bất bại là chuyện nằm trong ý liệu. Nếu so sánh nghiêm túc, quân Sở kỳ thực bại rồi, cuối cùng mất đi Nam quận, Giang Hạ của Giang Bắc. Có điều nói đi nói lại, nếu đổi lại người khác làm chủ soái của quân Sở, kết quả có khi còn tồi hơn. Gia Cát Lượng ít nhất cũng bảo toàn được ba vạn quân Sở tinh nhuệ.”

“Lời của đại đô đốc rất đúng.” Lữ Mông gật đầu, nói tiếp: “Hiện tại Mã đồ tể đã khai quay về triều, nhưng Kinh Bắc có mười vạn đại quan Tây Xuyên chiếm đóng, lại có Xuyên Trung danh tướng Trương Nhiệm tọa trấn Giang Lăng. Quân Sở muốn đoạt lại Nam quận, Giang Hạ đã là điều không thể. Đúng như lời của đại đô đốc, hiện tại Ngô, Sở lưỡng quân chỉ còn lại một lần cơ hội cuối cùng mà thôi.”

454. Chương 359: Tam Quốc Đỉnh Lập

Phía bắc điện Đức Dương điện, thái miếu.

Trong miếu thờ, ở hai bên đại điện cung phụng lịch đại tên hoàng của Đông, Tây Lương Hán. Khi tông chính khanh Lưu Chương, từ đồ Khổng Dung cùng với tư không Khổng Trụ bình khí ngưng thần bước vào đại điện, Hán Hiến đế Lưu Hiệp vừa hay thấp hường xong, đang khe khẽ cầu khẩn trước họa tượng của liệt

tổ liệt tông. Thấy bộ dạng này của thiên tử, ba người bọn Lưu Chương vội vàng quỳ xuống theo, đầu cúi xuống đất, khấu bái bằng đại lễ.

Hán Hiến để cầu khẩn xong, chậm rãi quay đầu lại, thần sắc trên mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm trước giờ chưa từng có.

“Ba vị ái khanh, bình thân đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Ba người bọn Lưu Chương khấu đầu bái lạy rồi đứng dậy, cung kính đứng ở hai bên.

Hán Hiến để hờ hững nói: “Thiên miếu là nơi thần thánh cung phục lịch đại tiên hoàng, có thể nói là cấm địa của đất nước, không phải là thiên tử hoặc hoàng tử thì không được phép bước vào. Chắc ba vị ái khanh trong lòng cũng đang nghi hoặc, trăm hôm nay vì sao lại phá tổ chế này mà triệu tập ba vị vào thái miếu kiến giá, có phải không?”

Lưu Chương chấp tay nói: “Thần cung thỉnh bệ hạ giải thích nghi hoặc.”

“Kỳ thực...” Hán Hiến để cười nhạt một tiếng, dùng nghi khí vô cùng nhẹ nhõm nói: “Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bắt đầu từ ngày hôm nay, thái miếu này sẽ không còn là thái miếu nữa, và giang sơn cấm tú vạn dặm này, từ giờ cũng không còn là của họ Lưu nữa. Ngay cả giang sơn cũng không còn là của họ Lưu, thái miếu này tất nhiên cũng không còn là thái miếu nữa, ba vị ái khanh tất nhiên cũng có thể bước vào trong.”

“Hả?”

“Sao?”

Ba người bọn Lưu Chương nghe mà như bị sấm đánh giữa đỉnh đầu, trong khoảnh khắc ngây ra như phỗng.

Một lát sau, tư đồ Khổng Dung mới hồi thần lại trước tiên, phục xuống đất, nói: “Bệ hạ sao lại nói như vậy, lão thần thật sự không hiểu.”

Hán Hiến để lạnh lùng nói: “Triều hội ngày hôm nay, trăm sẽ thuận theo thiên ý, dân tâm, nhường vị cho thừa tướng.”

“Bệ hạ!” Tông chính khanh Lưu Chương quỳ xuống trước mặt Hán Hiến để, run giọng nói: “Từ lúc Cao Tổ cầm ba thước kiếm chém rắn khởi nghĩa, bình Tần diệt Sở, sáng lập cơ nghiệp Đại Hán cho tới nay đã hơn bốn trăm năm. Bệ hạ chín tuổi đăng cơ, quốc vận nhiều khó khăn, may mà quân tướng phục vụ quên mình, bá quan cần cù siêng năng, cứu châu dân dần dần trở lại ổn định, tứ hải dần dần trở lại yên bình. Bệ hạ lại nhẫn tâm vứt bỏ đại nghiệp của tổ tông ư?”

Khổng Dung, Khổng Trụ cũng quỳ xuống đất hô: “Chúng thần cung thỉnh bệ hạ thu hồi thánh dụ.”

“Ý trăm đã quyết.” Hán Hiến để nói: “Ba vị ái khanh không cần phải khuyên nữa làm gì.”

Nói xong, Hán Hiến để bỏ đi, rảo bước ra ngoài đại điện. Ở phía sau, Lưu chương, Khổng Dung, Khổng Trụ lớn tiếng hô: “Bệ hạ, giang sơn Đại hán này nếu kết thúc ở đây, bệ hạ biết ăn nói thế nào với lịch đại tiên đế ở dưới cửu tuyền đây? Xin bệ hạ nghĩ lại, xin bệ hạ nghĩ lại...”

Ngoài đại điện. Ở chân trời phía đông vừa hay lộ ra một giải mây trắng, sắc mặt của Hán Hiến để giống như đắm chìm trong tia nắng ban mai. Thành ấp Lạc Dương thì bình tĩnh, yên ả mà lại an tường. Ở phía sau không xa, ba người bọn Lưu chương vẫn đang không ngừng hô to gọi nhỏ. Hán Hiến để không nghe không hỏi, bước thẳng ra ngoài thái miếu, chân nhẹ nhàng đặt lên ngự tiền, lập tức cao giọng quát: “Bãi giá về triều.”

...

Tháng năm năm Kiến An Hán Hiến để thứ mười lăm, Hán Hiến để hạ chiếu nhường vị cho Lương vương Mã Dục.

Tư đồ Khổng Dung, tư không Khổng Trụ ở trước điện liêu chết can gián, thiên tử không nghe, tự tử ngay dưới thềm vàng, bá quan đều thổn thức không thôi.

Mùng một tháng chín, Lý Túc ở đông hiệu Lạc Dương xây Thụ Thiện đài (đài nhận nhường ngôi), Hán Hiến đế dẫn Lương vương Mã Dực lên đài, tế cáo thiên địa, quỷ thần.

Nghi thức hoàn thành, Mã Dực chính thức đăng cơ xưng đế, quốc hiệu là Đại Lương, định đô tại Lạc Dương, đổi cải nguyên thành Thái Bình, sắc lập Lưu Nghiên làm hoàng hậu, lập trưởng tử Mã Chinh làm thái tử, thứ tử Mã Chiến làm Ngụy vương. Bùi Nguyên Thiệu làm Bình Bắc vương, Chu Thương làm Trần Bắc vương, Quán Khởi làm An Bắc vương, truy tặng Mã Siêu làm Uy Vô vương, trưởng tử Mã Thiệu kế vị, thứ tử Mã Cầu thụ phong Trương Dịch vương.

Dùng Giả Hủ làm trung thư lệnh, Lý Túc, Pháp Chính làm môn hạ thị trung, Pháp Chân làm thượng thư lệnh, cùng đảm nhiệm chức tể tướng, thống soái quan viên tám bộ. Lại dùng Cao Thuận làm Chinh Đông tướng quân, Phương Duyệt làm Chinh Tây tướng quân, Từ Hoảng làm chinh nam tướng quân, Hứa Chử làm Chinh Bắc tướng quân, chia nhau nắm binh mã thiên hạ. Các cựu bộ khác thì đều được phong thưởng, lại đại xá thiên hạ, miễn ba năm thuế má.

Tin tức truyền ra, Kinh Dương chấn động.

...

Tháng chín năm Thái Bình thứ hai (203), Ngô vương Tôn Quyền xưng đế, định đô ở Kiến Nghiệp, cải nguyên là Hoàng Vũ.

Tháng năm năm Thái Bình thứ ba (204), Sở Vương Tào Chân xưng đế, định đô ở Hán Thọ, cải nguyên là Hoàng Sơ.

Tới lúc này, trên đại địa Trung Hoa xuất hiện thời kỳ Tam quốc lập đỉnh tạm thời.

...

Tháng chính năm Thái Bình thứ năm (206), thủy quân Kinh châu đã luyện thành, thời cơ nam chinh đã chín muồi.

Tin tức truyền tới Lạc Dương, Lương thái tổ (miếu hiệu của Mã Dực, sai khi chết thì do Mã Chinh nối tiếp) triệu tập đám cận thần thái tử Mã Chinh, Ngụy vương Mã Chiến, Phiêu Kỵ tướng quân Mã Đại, Xa Kỵ tướng quân Mã Song, Trung thư lệnh Giả Hủ, môn hạ thị trung Lý Túc, môn hạ nạp ngôn Pháp Chính, sử bộ thượng thư Lỗ Túc, hộ bộ thượng thư Khoái Việt, lễ bộ thượng thư Chung, công bộ thượng thư Trần Quần vào cung kiến giá.

Cung Trường Nhạc.

Bọn Mã Chinh, Giả Hủ, Lý Túc quỳ xuống đất, tam hô vạn tuế.

Mã Dực sốt ruột xoa xoa tay, cao giọng nói: “Đứng dậy cả đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Sau khi tạ thánh ân, bọn Giả Hủ mới dám đứng dậy, cung kính đứng sang một bên.

Mã Dực nói: “Trăm lần này triệu các người vào cung, chính là muốn thương nghị với các người về chuyện nam chinh.”

Giả Hủ nói: “Từ lúc bệ hạ đăng cơ tới nay, năm nào cũng bình an, năm nào cũng bội thu, trước mắt quốc lực sung túc, đủ để cung cấp cho năm mươi vạn đại quân chinh chiến trong vòng ba năm. Đại doanh Lạc Dương (trên biên binh), đại doanh Hà Nam (trên biên binh), đại doanh Trường An (trên biên binh), Nhữ Nam đại doanh (trên biên binh) tổng cộng có hơn bảy mươi trên biên binh. Cũng là lúc thích hợp để nam chinh, Ngô, Sở.”

Bọn Lý Túc, Pháp Chính nhao nhao gật đầu phụ họa.

Mã Dực nói: “Quân ta cho dù là binh đa tướng quảng, lương thảo sung túc, nhưng nếu không thể giải quyết thủy quân của Ngô, Sở, đã thông lạch trời Trường An thì nam chinh cũng chỉ có thể kết thúc với thất bại mà thôi.”

Lý Túc nói: “Bệ hạ yên tâm, Cam Ninh tướng quân tại Tương Dương đã luyện thành bảy vạn thủy quân, lại có hơn ba trăm lâu thuyền cỡ lớn, móng trùng đầu hạm cũng hơn năm ngàn chiếc, thuyền nhẹ thì càng nhiều không đếm xuể. Nếu tính riêng thủy quân của hai nước Ngô, Sở thì quân ta hơn hẳn. Cho dù là hai nước Ngô, Sở liên kết lại với nhau thì thực lực chẳng qua cũng không phân trên dưới với quân ta.”

“Ài.” Mã Dục xua xua tay, nói: “Mặt sông không giống như lục địa, tác chiến trên nước cũng khác hẳn với đánh trận trên đất liền. Không phải là chiến thuyền nhiều hơn, thủy quân nhiều hơn, thực lực nhiều hơn là được. Thủy quân của Ngô, Sở rèn ra là tinh nhuệ chi sự, mà thủy quân của trẫm luyện ra thì chưa hề trải qua thủy chiến chính nhi bát kinh. Tới lúc đó ở trên chiến trường khó tránh khỏi sẽ sợ hãi, mười phần chiến lực có thể phát huy ra được hai phần là tốt lắm rồi.”

Lý Túc vội vàng nói: “Bệ hạ suy tính cực đúng, là thần sơ xuất.”

Mã Dục đưa tay ra nhẹ nhàng gõ vào ngực áo, nhíu mày nói: “Mấy ngày nay trẫm cũng luôn nghĩ về chuyện nam chinh. Có thể nói là ăn không ngon ngủ không yên. Trẫm một mực đang suy nghĩ một vấn đề, đó chính là lắp đặt vũ khí tiên công xa sắc bén nhất trên chiến thuyền của thủy quân như thế nào. Nếu như trước khi chiến thuyền của hai quân tiếp xúc, mà có thể khiến chiến thuyền cỡ lớn của thủy quân Ngô, Sở bị tiêu hủy hoặc thậm chí là bị đánh chìm, thì những chiến thuyền cỡ nhỏ còn lại cũng không cần phải lo lắng đến làm gì.”

“Vũ khí công kích xa sắc bén nhất?” Giả Hủ trong lòng khẽ động, hỏi: “Bệ hạ là nói tới ... máy bắn đá?”

“Không không, không phải là loại máy bắn đá đơn giản đó.” Mã Dục lắc đầu nói: “Loại máy bắn đá đơn giản đó tuy dễ dùng, hơn nữa cũng dễ chế tạo, nhưng lại cần quá nhiều binh sĩ dùng sức người để kéo. Xạ trình khó khống chế thì không nói, độ chính xác cũng cực kém. Máy bắn đá như vậy mà bố trí lên chiến thuyền, chỉ tổ thành gánh nặng chứ không thể cấu thành bất kỳ uy hiếp gì đối với chiến thuyền Ngô, Sở.

“Liệu có khả năng chế tạo một loại máy bắn đá như thế này hay không...”

Mã Dục nhíu chặt mày, trong đầu cố gắng nhớ lại hình dạng cùng với nguyên lý phóng ra của máy bắn đá trong các cuộc chiến tranh thời Trung cổ như “thiên quốc vương triều” “thánh nữ Trinh Đức” mà mình đã đọc qua trước khi xuyên việt tới đây, khoa chân múa tay nói: “Loại máy bắn đá này không dựa vào sức người để kéo, mà là ở đoạn gần cánh tay ném của máy bắn đá buộc chặt đá lớn nặng hơn ngàn cân cho tới hơn vạn cân. Lợi dụng sức rơi của cự thạch để thay sức kéo của người. Như vậy lực ném mà mỗi lần máy bắn đá phát xạ sinh ra đều sẽ tương đối cố định. Hơn nữa còn có thể thông qua sự thay đổi độ cao của đá lớn rơi xuống mà khống chế độ xa gần của xạ trình.”

Pháp Chính nói: “Vậy cần bao nhiêu người mới có thể nâng được cự thạch nặng vạn cân lên?”

“Không cần người nâng.” Mã Dục nói: “Dùng bàn tời, xích kéo và giá đỡ, chỉ cần một binh sĩ là có thể kéo được cự thạch nặng vạn cân lên rồi.”

Trên thực tế, khi vừa xuyên việt tới thời loạn thế này, Mã Dục cũng không phải là không muốn phát minh ra một “vũ khí tiên tiến” vượt thời không, nhưng đáng tiếc là Mã Dục căn bản không biết chế tạo súng trường, súng máy như thế nào, cũng không biết phối phương của hỏa dược. Hắn chỉ biết được thuật in ấn đơn giản nhất trong tứ đại phát minh, nhưng thuật làm giấy lúc đó cực kỳ lạc hậu, chất lượng giấy cũng kém, vậy thì thứ đồ chơi này có tác dụng gì?

Cho tới khi Mã Dục lần đầu tiên nhìn thấy máy bắn đá, mới nghĩ rằng xem ra máy bắn đá của thời loạn thế này hình như không giống với máy bắn đá ở trong phim. Nhưng lúc đó một là binh mã nghèo nàn, Mã Dục không có một khắc được nhàn rỗi, hai là ưu thế của Tây Lương thiết kỵ là dã chiến, rất ít khi tiến hành công kiên chính diện, máy bắn đá này cũng không có bao nhiêu tác dụng, cho nên một mực gác lại cho tới bây giờ.

Cho tới hôm nay, Mã Dục mới lại một lần nữa mới nghĩ tới cải tiến máy bắn đá này, dùng để đối phó với chiến thuyền của thủy quân Ngô, Sở.

“Bệ hạ nói là dùng bàn tời, dây kéo lên máy bắn đá?” Công bộ thượng thư Trần Quân là người đầu tiên lĩnh ngộ được ý tưởng của Mã Dục, vỗ tay hét to: “Trời ở, đây quả thực là ý tưởng của thiên tài! Nếu chiếu

theo phương pháp của bộ hạ mà cải tiến máy bắn đá, không những xạ trình của máy bắn đá sẽ tăng mạnh, mà có thể ném ra được đá khối nặng hơn. Điều, quả thực là quá diệu!”

Bọn Giả Hủ, Pháp Chính vừa được chỉ điểm một cái là hiểu ngay, lập tức vỗ tay khen hay theo.

“Còn nữa...” Trong đầu Mã Dược đột nhiên hiện lên hình ảnh trong phim, trước khi đá được bắn đi, binh sĩ sẽ đốt đạn đá ở trong giỏ, sau đó rầm một tiếng ném ra. Đạn đá được đốt cháy sau khi đụng vào cây cối, tường thành sẽ nổ tung, tia lửa văng khắp nơi, “Đá được máy bắn ra cũng nên cải tiến một chút, có một thứ mà sau khi nhúng dầu rất sẽ cháy, lại rất dễ vỡ nát không ? Sau khi đụng vào chiến thuyền sẽ rầm một cái nổ tung vỡ tan, một khi như vậy, hỏa điểm bắn ra sẽ có thể khiến cho chiến thuyền của thủy quân Ngô, Sở bắt lửa trên diện tích lớn.”

“Cái này...” Trần Quân nói: “Vì sao không trực tiếp đặt thùng ngói được tưới dầu hỏa ở trong giỏ phát xạ của máy bắn đá? Đợi sau khi dầu trong thùng ngói được đốt lên rồi, mới bắn nó ra, sau khi thùng ngói đụng vào chiến thuyền của quân địch sẽ vỡ tan ra, dầu hỏa bắn ra sẽ bám lên chiến thuyền rồi tiếp tục cháy, hơn nữa sẽ tạo thành cháy với diện tích lớn, quân địch rất khó mà dập được.”

“Ừ, chủ ý này không tồi.” Mã Dược khen: “Nếu có thể ở trong thùng ngói bố trí các tạp vật dễ bắt lửa như tơ lụa thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn.”

“Máy bắn đá sau khi trải qua sự cải tiến của bộ hạ nhất định sẽ có uy lực lớn hơn.” Giả Hủ trước giờ luôn trầm ổn cũng không nhịn được mà nóng lòng muốn thử ngay: “Một khi trên chiến thuyền của quân ta được lắp đặt máy bắn đá mới cải tiến. Chiến thuyền cỡ lớn của thủy quân Ngô, Sở vì là mục tiêu quá lớn, nên rất khó tránh khỏi tai họa, còn các chiến thuyền cỡ nhỏ khác như mòng trùng, đấu hạm, thuyền nhẹ có thể né được sự công kích của máy bắn đá, nhưng lại không thể né được sự va chạm của chiến thuyền cỡ lớn chúng ta cùng với sự tạp kích của gậy đập. Bộ hạ, lão thần có chút nóng lòng không đợi nổi nữa rồi.”

“Ha ha, Văn Hòa chớ có nóng vội.” Mã Dược vui vẻ mỉm cười, nói: “Máy bắn đá này có thể chế tạo ra được hay không? Cho dù tạo ra được thì liệu có uy lực như trong dự tưởng không? Nên lắp đặt lên chiến thuyền như thế nào? Nhưng cái này đều phải thí nghiệm qua thì mới biết được. Hơn nữa cho dù tất cả thuận lợi, muốn trang bị một lượng lớn máy bắn đá đã qua cải tiến lên chiến thuyền của thủy quân cũng cần có một đoạn thời gian. Mà tướng sĩ thủy quân để học sử dụng máy bắn đá này cũng cần một đoạn thời gian. Để hoàn thành những công tác rườm rà này, không có ba đến năm năm thời gian thì sợ là không được đâu.”

“Hô...” Giả Hủ thở phào một hơi, mặt toát mồ hôi, nói: “Là lão thần nóng ruột quá.”

Mã Dược nói với Trần Quân: “Trường Văn, chuyện cải tiến máy bắn đá giao cho người toàn quyền phụ trách. Nhớ là phải bảo mật tuyệt đối, không được để cho Ngô, Sở biết được hư thực.”

Trần Quân khom người đáp: “Thần... lĩnh chỉ.”

..

Sài Tang, dinh thự của Chu Du.

Từ lúc Tôn Quyền xưng đế lập Ngô quốc tới nay, lần lượt tấn phong cho quần thần. Bọn Lữ Mông, Lục Tốn, Thái Sử Từ đều được phong hầu, duy có ba quân đại đô đốc Chu Du là không được phong hầu. Tôn Quyền giống như là quên mất rằng Ngô quốc còn có một người tên là Chu Du. Từ lúc Chu Du mượn có ồm tới Sài Tang tĩnh dưỡng, liền không phái người tới giục Chu Du trở lại nắm binh quyền nữa, cũng không phái người tới đòi ấn tín, quân vụ của đại đô đốc.

Cứ vậy kéo dài bảy năm, tình hình trong đây rất vi diệu.

Nhưng bọn tướng lĩnh quân Ngô như Lữ Mông, Lục Tốn, Thái Sử Từ đối với Chu Du thì vẫn kính trọng có thừa, thường giấu Tôn Quyền tới Sài Tang hỏi quân cơ yếu vụ. Tôn Quyền trong lòng một mặt hiềm nghi Chu Du chuyện ngày đó, nhưng một mặt lại biết rằng ba quân của Đông Ngô tuyệt không thể không có sự điều hành của Chu Du, cho nên cũng ngầm đồng ý với cách làm của bọn Lữ Mông, để Chu Du làm đại đô đốc của ba quân ở sau màn che.

Ở thiên tính, Lữ Mông, Lục Tốn chấp tay vái Chu Du, cao giọng nói: “Tham kiến đại đô đốc.”

“Thôi đi.” Chu Du xua xua tay, hờ hững nói: “Ngồi xuống cả đi.”

“Tạ đại đô đốc.”

Lữ Mông, Lục Tồn căng ơn rồi lần lượt ngồi xuống.

Chu Du hỏi: “Nghe nói đại tướng quân Trương Liêu của nước Sở đã dẫn binh bình định Giao Châu rồi?”

“Đúng vậy.” Trên mặt Lữ Mông thoáng hiện một tia nuối tiếc, nói: “Giao Châu gồm bảy quận năm mươi sáu huyện, hơn trăm vạn nhân khẩu đã thuộc hết về nước Sở. Ài, sớm biết Giao Châu dễ bình định như vậy, năm đó quân ta nên động thủ trước mới đúng.”

“Bình định Giao Châu không dễ dàng như trong tưởng tượng đâu.” Chu Du xua tay nói: “Xem ra chúng ta vẫn coi thường thừa tướng Gia Cát Lượng của nước Sở rồi. Người này thống binh không giỏi, nhưng quả lý nội chính thì lại cực kỳ lợi hại! Quân Sở từ sau khi bại lui về bốn quận Kinh Nam, quân tâm tán loạn, sĩ khí xuống thấp, bách tính Nam Thiên không có nơi để ở, không có cơm ăn áo mặc, sĩ tộc chạy tới Kinh Nam cũng nhân tâm hoảng loạn, lại thêm gian tế của quân Lương buông lời đồn đại ở khắp nơi, sự thống trị của Tào gia tại Kinh châu phải đối diện với nguy cơ trước giờ chưa từng có, tùy thời đều có thể tan thành mây khói.”

“Song, chính tên Gia Cát Lượng này, chỉ dùng năm năm thời gian ngắn ngủi mà quản lý bốn quận Kinh Nam đâu ra đây, bách tính an cư lạc nghiệp, sĩ tộc nhân tâm vững chắc, không ngờ còn có tiền lương để giúp cho đại quân của Trương Liêu nam chinh Giao Châu. Không dễ dàng, quá không dễ dàng. Nếu so sánh, ta và người đều là thần tử của nước Ngô, bên ngoài không thể khai cương tác thổ (mở rộng lãnh thổ) cho nước Ngô, bên trong không thể quản lý địa phương cho bệ hạ, đúng là xấu hổ muốn tự sát.”

Lục Tồn không nhịn được, bèn nói: “Đại đô đốc cũng không cần phải tự trách như vậy. Những năm nay nước Ngô tuy tuy không có thêm được tấc đất nào, nhưng cũng có một chút tiền lương dự trữ. Trừ kỵ binh vì thiếu thốn chiến mã nên không được tăng cường ra, bộ binh đã tăng lên thành mười vạn người, thủy quân cũng tăng lên tới sáu vạn người. Giờ lâu thuyền cỡ lớn có hơn hai trăm chiếc, mông trùng đầu hạm cũng hơn ba ngàn chiếc. So với thủy quân của nước Lương tuy trên binh lực và số lượng chiến thuyền thì kém hơn, nhưng quân ta về kinh nghiệm thực chiến thì lại chiếm được ưu thế tuyệt đối, nếu ở trên chiến trường, không cần quân ta động thủ thì đám tân binh của quân Lương cũng sẽ tự loạn trận cước rồi.”

“Đúng vậy, hiện tại chỉ có thể hi vọng vào thủy quân thôi.” Chu Du gật đầu, xúc động nói: “Tử Minh, Bá Ngôn sau khi quay về Ngưu Chử phải tăng cường huấn luyện thủy quân, cố gắng tích góp thêm quân truy lương thảo. Có lẽ không tới ba năm nữa, quân Lương sẽ đại cử nam chinh. Tới lúc đó Mã đồ tể khẳng định sẽ dốc hết toàn lực để đại cử nam hạ. Trận chiến này, không phải người chết thì chính là ta vong...”

455. Chương 360: Trước Đại Chiến

Do mục tiêu đả kích của máy bắn đá cải tiến của Mã Dục là lâu thuyền cỡ lớn của thủy quân Ngô, Sở, cho nên đạn đá mà loại máy bắn đá này ném ra tất nhiên phải đủ nặng mới có thể đảm bảo xuyên thủng được sàn thuyền của chiến thuyền thủy quân. Cự ly ném đá của máy bắn đá cũng phải vượt qua xạ trình bình thường của cung tiễn ít nhất là một nửa, như vậy mới có thể tiên phát chế nhân.

Trần Quân đã làm qua thí nghiệm đơn giản, chỉ có khối đá vượt ba hai trăm cân (khoảng bốn mươi kg) từ độ cao hơn năm trượng rơi xuống, mới có thể kích xuyên loại ván gỗ dày như vách thuyền, sàn tàu của chiến thuyền thủy quân. Sợ rằng vách trong và phần đáy của ván thuyền của chiến thuyền thường thường đều được buộc thêm dây, do đó trên thực tế trọng lượng cần thiết của đạn đá ít nhất cũng phải đạt tới ba trăm cân (ước chừng sáu mươi kg).

Mà xạ trình của cung tiễn bình thường là một trăm bước, vượt quá một nửa tức là một trăm năm mươi bước.

Cũng chính là nói, máy bắn đá cải tiến của họ Mã ít nhất phải ném được đạn đá nặng ba trăm cân ra xa ngoài một trăm năm mươi bước. Như vậy cần cần bật cực kỳ chắc chắn và có độ dài đầy đủ. Trần Quân

trải qua nhiều lần thí nghiệm đã phát hiện ra rằng, cần bật đơn thể dưới tiền đề phải chịu trọng lượng của bản thân và ít nhiều chịu hạn chế, rất khó chịu được sự trùng kích lớn như vậy.

Đúng vào khi Trần Quân đang thúc thủ vô sách thì Khoái Lương cho hắn một kiến nghị cực kỳ quan trọng, Khoái Lương đam mê nghệ thuật kiến trúc từ trong kết cấu của xà nhà đã có được gợi ý, kiến nghị Trần Quân chế tác cần bật kiểu ghép lại. Nguyên lý chính là dùng hai cần bật hướng dọc tương đối nhỏ, nhẹ, và xếp song song làm chủ thể, ở giữa hai cần bật này sẽ buộc dây ngang để giữ chắc. Sau đó bên ngoài lại bọc thêm da thú, lấy gân thú buộc chặt lại. Gân thú khi bị hong gió sẽ tự nhiên co rút lại, như vậy có thể cường hoành buộc chặt hai cánh cần bật và dây ngang buộc thêm ở giữa thành một thể.

Dạng cần bật kiểu ghép được chế tạo ra, vô luận là cường độ hay là độ co giãn của nó đều được tăng lên nhiều, đặc biệt là trọng lượng của nó so với cần bật đơn thể thì nhẹ hơn nhiều, song khi ném ra cũng càng nhẹ hơn, nhanh hơn.

Trần Quân áp dụng kiến nghị của Khoái Lương, trải qua mấy tháng thí nghiệm, cuối cùng cũng chế ra một chiếc máy bắn đã mẫu thô lậu.

Sau khi máy mẫu được chế thành, Trần Quân thử bắn mấy lần. Hiệu quả hoàn toàn không tồi, liền mời Mã Dục và văn võ bá quan cùng tới xem thử.

Trong ngoài công trường ở đông hiệu Lạc Dương, sự giới bị lúc này đúng là cực kỳ sâm nghiêm. Trên tường trại cao hơn ba trượng trần đầy kim qua võ sĩ. Cửa lớn trước sau để ra vào công trường thì cứ cách năm ba bước lại có một trạm gác. Trừ ba ngàn cấm vệ quân vốn luôn đóng ở đây ra, lại tăng thêm ba ngàn thiên ngự lâm vệ do Vệ tướng quân Diển Vi suất lĩnh. Gần sáu ngàn quân Lương tinh nhuệ đã hoàn toàn phòng tỏa cả công trường.

Không có thánh dụ của thiên tử, bất kỳ ai cũng không được phép ra vào. Người không phận sự dám tới gần công trường mười bước đều giết chết không tha!

Bên trong công trường.

Lương thái tổ Mã Dục cùng với bọn văn võ bá quan Giả Hủ, Lý Túc, đang vây quanh một cỗ khí giới khổng lồ, miệng không ngừng tấm tắc bình phẩm.

Cỗ khí giới này cao hơn bốn trượng, đáy rộng hơn hai trượng, chiều dài hơn năm trượng. Phần chóp của khí giới dùng một xích ben khổng lồ để cố định một cần bật khổng lồ dài hơn năm trượng.

Phần trước của cần bật nhô lên, bên trên đặt một cái giỏ khổng lồ. Trong giỏ đựng đầy đá, độ dài rộng của chiếc giỏ phải hơn một bộ (một bộ bằng 5 thước), đá đựng ở bên trong e rằng tổng cộng cũng phải mấy vạn cân. Xích sắt thông qua ròng rọc của phần đầu máy bắn đã kéo dài lên trụ chống hoạt động ở phần đáy.

Khi máy bắn đá phát xạ, binh sĩ chỉ cần đập bật trụ chống không cố định là được.

Phần sau của cần bật cơ hồ là ép xuống tới tận đất, phần đỉnh cũng cố định một cái giỏ, có điều lại nhỏ hơn rất nhiều, trong giỏ đặt một tảng đá xanh bốn mặt ba góc đã trải qua gọt dũa đặc biệt (có bốn mặt, hình kim tự tháp). Hiển nhiên, Trần Quân đã dốc rất nhiều tâm huyết vào cỗ máy bắn đá này. Thậm chí ngay cả hình trạng của đạn đá cũng cải tiến thành hình bốn mặt ba góc có lực sát thương lớn nhất.

Trong ánh mắt chờ mong của thiên tử và bá quan, Trần Quân hít sâu một hơi, giơ cao tay phải lên rồi phát xuống, quát: “Phóng!”

“Bình!”

Binh sĩ giơ thiết chùy lên rồi đập mạnh lên cột trụ không cố định.

Trong sự tĩnh lặng khiến người ta ngạt thở, đột nhiên vang lên một tiếng rít chói tai, khối đá nặng mấy vạn cân nhanh chóng rơi xuống, giá đỡ khổng lồ của máy bắn đá kịch liệt bắn một cái, mang theo tiếng rít thê lương, khối đá xanh bốn mặt ba góc nặng hơn ba trăm cân được đặt ở trong giỏ ném đã rời khỏi giỏ bắn cao lên không trung, sau đó quay cuồng ở trong không trung rồi bay về phía trước gần hai trăm dặm rồi mới hết đà rơi xuống.

“Rầm!”

Trong tiếng nổ đinđang tai nhức óc, khối đá bốn mặt ba góc lừng không rơi xuống chuẩn xác bắn trúng một chiếc “thuyền bia” cỡ nhỏ mà Trần Quân đã sai người chuẩn bị từ trước. Trong khoảnh khắc đã đập nát bảy cột buồm cùng sàn thuyền của chiếc “thuyền bia” này, ván gỗ vỡ vụn và cột buồm vỡ nát bay tứ tán, trông rất hùng tráng. Văn võ bá quan đang vây quanh Mã Dược để quan sát đều bật tiếng hoan hô, Mã Dược cũng không khỏi lộ ra nét mặt mừng rỡ.

“Bệ hạ, liệt vị đại nhân chớ có nôn nóng, đợi sắc trời tối hơn sẽ ném thùng dầu hỏa, tới lúc đó lửa đốt trời cao, trăng diện đỏ mới hùng tráng.”

Mắt thấy thiên tử và bá quan ai ai cũng mừng ra mặt, Trần Quân khó tránh khỏi cảm thấy đắc ý trong lòng.

“Ồ?” Mã Siêu đang ngồi trên long ỷ, vui vẻ nói: “Vây trẫm cũng phải trốn mắt đón xem rồi. Người đâu, ban ngồi, lệnh cho bá quan cùng trẫm thưởng thức màn biểu diễn của Trần ái khanh, ha ha ha...”

...

Tương Dương, đại trại thủy quân.

Cam Ninh kết thúc thao luyện cho thủy quân ở Tương Giang xong, vừa về tới phủ tướng quân, còn chưa kịp ngồi xuống uống ngụm trà nóng thì liền có gia tướng bước vào bẩm báo công bộ tả thị lang Tư Mã Ý Tư Mã đại nhân tới thăm.

“Tư Mã đại nhân ư?” Cam Ninh hoang mang lúc lắc đầu, cao giọng nói: “Để hần đợi ở thiên tính.”

“Tuân lệnh.”

Gia tướng lĩnh mệnh rồi đi.

Thiên tính.

Khi Tư Mã Ý đang đợi có chút sốt ruột thì đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, khi quay đầu lại nhìn thì thấy Cam Ninh rào bước vào, vội vàng đứng dậy chấp tay vái chào: “Hạ quan tham kiến Cam đại đô đốc.”

“Tư Mã đại nhân.” Cam Ninh giang tay nói: “Mời ngồi.”

“Tạ đại đô đốc.”

Tư Mã Ý cảm ơn xong, hai người chia chủ khách rồi ngồi xuống. Cam Ninh lúc này mới hỏi: “Không biết đại nhân từ xa tới Tương Dương là có việc gì?”

Tư Mã Ý chấp tay về phía bắc, cao giọng nói: “Phụng ý chỉ của thánh thượng, tới Tương Giang đốc tạo chiến thuyền kiểu mới.”

Tư Mã Ý thông thả lấy một tấm lụa từ trong tay áo, đặt lên bàn rồi mở ra. Cam Ninh chăm chú nhìn thì chỉ thấy trên mặt lụa trắng có một bản vẽ, rõ ràng là một chiến thuyền thủy quân kỳ quái.

Tư Mã Ý chỉ vào bản vẽ rồi nói với Cam Ninh: “Mời đại đô đốc nhìn, loại chiến thuyền kiểu mới này là do bệ hạ tự mình đưa ra ý tưởng. Sau đó do công bộ bổ sung và hoàn thiện. Có điều quan viên công bộ đại đa số là không thạo thủy chiến, trong đó khó tránh khỏi sẽ có sở hữ hoặc là có chỗ trái với thường thức của thủy chiến. Cho nên vẫn phải cần có đại đô đốc căn cứ vào kinh nghiệm thực tế về thủy chiến để đề xuất ý kiến nhằm cải tiến.”

Cam Ninh chỉ vào thứ thứ giống như là bánh xe trên bản vẽ, hỏi: “Tư Mã đại nhân, thứ này trông giống như là thủy xa, nhưng cái thứ lắp ở bên cạnh lại không phải là ống trúc mức nước, rõ ràng là một tấm ván gỗ, không biết đó là vật gì?”

“Đây là bánh chèo.” Tư Mã Ý nói: “Chiến thuyền hiện tại đều là binh sĩ dùng tay để chèo, có loại bánh chèo này, có thể dùng chân đạp. Lợi ích của việc dùng chân đạp là có thể dựa vào thể trọng của bản thân binh sĩ mà đạp, so với dùng tay chèo thì có lực hơn, lại trụ được lâu hơn, hơn nữa còn nhanh hơn. Ý tưởng của bệ hạ là đơn độc chế tạo hai chiếc chiến thuyền có thân thuyền hẹp dài, sau đó với khoảng cách nhất định cố định hai chiếc chiến thuyền lại, không gian trống ở giữa thì dùng để lắp mười tới hai mươi chiếc bánh chèo, bên ngoài thì che da thú để phòng hỏa. Sau đó ở đầu thuyền cố định chèo chùy (chùy dùng để đạp khi va

chạm) bèn nhón, dựa vào tốc độ phóng thuyền thật nhanh mà đâm vỡ vách thuyền của chiến thuyền quân địch.”

(kết cấu có chút giống như là ca nô đạn đạo song thể mà Trung Quốc vừa nghiên cứu chế tạo ra).

“Cái này...” Cam Ninh nhủ mảy nói: “Chế tác dạng chiến thuyền này cũng không khó, kỳ thực là tạo hai chiếc mỏng trùng hợp dài, sau đó thì cố định chúng lại với nhau với khoảng cách nhất định, trên đầu thuyền thì lắp chằng chùy, ở giữa lắp bánh chèo thì cũng được. Nhưng vấn đề cái gọi là bánh chèo này có thực sự là có lực và duy trì được lâu hơn là dùng tay để chèo và tốc độ chèo thuyền có đúng là nhanh hơn không?”

Tư Mã Ý nói: “Cái này chắc không có vấn đề.”

“Được rồi.” Cam Ninh gật đầu: “Bản đốc sẽ bảo công tượng của xưởng đóng tàu chế tạo một chiến thuyền như vậy để xem thử.”

...

Đồng hiệu Lạc Dương, công xưởng của công bộ.

Trần Quần cao giọng hô: “Châm lửa.”

Sớm đã có binh sĩ cầm đuốc bước lên châm lửa, dầu hỏa ở trong giỏ của máy bắn đá lập tức cháy rực, Trần Quần nghiêm giọng quát: “Phóng!”

“Bùm!”

Dạ không đen kịt lại một lần nữa vang lên tiếng rung chấn thiên.

Thùng dầu hỏa rực cháy dưới sức ném của cần bật bay lên, hỏa diễm trong không trũng kéo ra một vì sao chói dài dài, giống như là lưu tinh xẹt qua dạ không với một quỹ tích chói mắt, gào rít bắn ra xa. Khi vầng hỏa diễm chạy rực dần dần biến thành nhỏ lại rồi gần như là biến mất thì thùng dầu hỏa cuối cùng cũng đập lên cột buồm của thuyền bia, sau đó âm rầm nứt ra, dầu hỏa văng khắp nơi, trong khoảnh khắc hóa thành hỏa tinh ngập trời.

Nhìn thấy cảnh này, Mã Dục giống như là quay về xã hội hiện đại, đang xem bắn pháo hoa.

“Hay!”

“Hay lắm!”

“Hùng tráng quá!”

“Thiên triều ta có được kỳ kỳ này, có gì mà nam man bất định, Ngô Sở bất diệt?”

“Bệ hạ hồng phúc tề thiên, Đại Lương quốc vận hưng thịnh...”

Văn vó bá quan của Lương triều may mắn được chứng kiến cảnh này bắt đầu nhao nhao ca tụng công đức, giống như là có máy bắn đá sắc bén, Ngô, Sở ở dĩ nam Trường Giang đã không còn đáng lo, nhấc tay một cái là diệt được. Song, Mã Dục thân là người thống trị tối cao của đế quốc Đại Lương lại không dám lơ là chút nào. Nếu không có sự ngăn cản của lạch trời Trường Giang, liên quân Ngô, Sở đúng là không kham nổi một kích, có lẽ chỉ cần thái tử Mã Chính dẫn mười vạn Tây Lương thiết kỵ nam chinh là đủ để giải quyết vấn đề rồi.

Song, có sự ngăn trở của lạch trời Trường Giang, cục diện lại tuyệt nhiên bất đồng.

Nếu không thể tiêu diệt thủy quân của Ngô, Sở, đả thông lạch trời Trường Giang, trăm vạn kỵ bộ của đế quốc Đại Lương không thể vượt qua Lôi Trì được nữa bước. Cho dù miễn cưỡng lên lút đưa mấy vạn thậm chí là mười mấy vạn kỵ bộ đại quân qua sông, cho dù không tiếc dùng chiến thuật khát máu dĩ chiến dưỡng chiến hi sinh bách tính Giang Nam, thì kết quả của nó cũng chỉ có thể là bị liên quân Ngô, Sở chặt đứt đường lui, sao đó trong bốn bề thụ địch toàn quân bị tiêu diệt.

Cho nên, muốn bình định Ngô, Sở thì chỉ có thể tiêu diệt thủy quân của Ngô, Sở.

Mà muốn diệt thủy quân của Ngô, Sở, chỉ bằng thủy quân của Cam Ninh thì còn lâu mới đủ. Thủy quân của Cam Ninh thành quân chưa lâu, vẫn không thể sánh bằng thủy quân Ngô, Sở. Cho nên, quân Lương

nhất định phải dùng đường tắt để bù đắp sự chênh lệch về lực lượng. Cho nên Mã Dục mới nghĩ tới việc cải tiến máy bắn đá và chiến thuyền thủy quân. Song máy bắn đá và chiến thuyền sau khi được cải tiến liệu có thật sự phát huy được tác dụng nên có hay không?

Trước khi quyết xuất thắng phụ cuối cùng, tất cả vẫn chưa thể biết được. Điều duy nhất mà Mã Dục có thể làm chính là lo trước tính sau, gắng sức làm tốt công tác chuẩn bị trước đại chiến.

Nếu thua trận quyết chiến thủy quân này, Đại Lương đế quốc đương nhiên sẽ không bị thương tới nguyên khí. Song ngày nhất thống chỉ sợ sẽ trì hoãn tới ít nhất là hai mươi năm. Mã Dục giờ đã gần năm mươi rồi, hẳn rất lo lắng mình không sống được tới lúc đó. nếu không thể nhất thống vào lúc còn sống, cái này chẳng phải sẽ thành điều tiếc nuối vĩnh viễn trong lòng Mã Dục sao?

...

Ba tháng sau, Tương Dương.

Một chiếc mông trùng chiến thuyền kỳ quái đang lặng lẽ bỏ neo ở trong xưởng đóng tàu.

Chiếc mông trùng này so với mông trùng chiến thuyền bình thường thì rộng gấp đôi, dài gấp hai, nhìn từ mặt nghiêng thì giống như một chiếc mông trùng chiến thuyền bình thường, nhưng nhìn từ chính diện thì lộ ra có chút quỷ dị.

Từ chính diện mà nhìn, kết cấu phần trên của chiếc chiến thuyền này liền thành một thể, mà phần dưới thì lại tách ra. Hai bên trái phải thân thuyền đều được thiết kế có hạm thủ sắc bén. Trên hạm thủ thì lắp đặt hai hàng chàng chùy. Nhìn từ xa giống như một con cá lớn dữ tợn đáng sợ, đang há cái miệng to như máu, lộ ra hai hàm răng sắc nhọn.

Trên thực tế, ở dưới mặt nước còn ẩn giấu hai hàng chàng chùy to và dài hơn, hai hàng chàng chùy này mới là đòn sát thủ chân chính của mông trùng chiến thuyền.

Bên cạnh chiếc mông trùng chiến thuyền kỳ quái này còn có một chiếc mông trùng chiến thuyền bình thường đang bỏ neo.

Trên một chiếc lầu thuyền năm tầng cách đó không xa, Cam Ninh, Tư Mã Ý dưới sự vây quanh của mấy chục tướng lĩnh thủy quân đang đứng nghiêm.

Thấy hai chiếc mông trùng chiến thuyền đã chuẩn bị xong xuôi, Cam Ninh mới hạ lệnh: “Bắt đầu đi!”

Tướng lĩnh thủy quân đứng ở bên cạnh Cam Ninh lập tức giơ một chiếc tam giác lệnh kỳ màu đỏ lên, dùng lực phát về phía trước. Trong nháy mắt, tiếng kèn lệnh thê lương và tiếng trống trận sục sôi vang vọng. Trong tiếng trống trận khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, từng chiếc từng chiếc mái chèo từ trong lỗ chèo của chiếc mông trùng chiến thuyền bình thường thò ra, bắt đầu chèo điên cuồng, tần xuất rẽ nước rõ ràng với tốc độ chạy nước rút.

Trong tiếng mái chèo rẽ nước điên cuồng, mông trùng chiến thuyền từ tĩnh chuyển thành động, bắt đầu tăng tốc.

Mà hai bên thành của chiếc mông trùng chiến thuyền to lớn cổ quái lại không hề có mái chèo thò ra. Đúng vào lúc Cam Ninh và tướng lĩnh thủy quân vô cùng tất vọng thì trong ống thoát ở phần đuôi của chiếc chiến thuyền cổ quái đột nhiên phun ra sóng nước màu trắng, sau đó cả chiếc thuyền trượt đi như tên, cơ hồ là từ lúc bắt đầu, mông trùng chiến thuyền bình thường đã bị bỏ lại phía sau, hơn nữa cự ly giữa hai chiếc chiến thuyền nhanh chóng bị kéo giãn.

Trên phi lưu của lầu thuyền năm tầng, Cam Ninh hung hăng vung vẩy thiết quyền, nhân thần đột nhiên lộ ra vẻ dữ tợn. Tướng lĩnh thủy quân ở phía sau Cam Ninh thì nhao nhao lớn tiếng hoan hô, ai ai cũng vỗ tay chúc mừng. Khi tướng lĩnh thủy quân đang không ngừng hoan hô thì chiếc mông trùng chiến thuyền cổ quái đang nhanh chóng lướt về phía trước đã nặng nề va chạm với một chiến thuyền dùng để làm bia đang bỏ neo nằm ngang.

Chỉ nghe thấy rầm một tiếng, trên mạn huyền của chiếc thuyền làm bia đã bị hai hàng chàng chùy sắc bén đập ra mấy chục cái lỗ, lực va chạm khổng lồ khiến thân của chiếc mông trùng chiến thuyền đột nhiên dừng lại, sau đó trong lỗ thoát nước ở đầu thuyền bắt đầu đảo ngược phun ra bọt sóng màu trắng, thân thuyền

vừa dừng lại rất nhanh liền bắt đầu lui ra sau. Chàng chùy khổng lồ được rút ra, nước sông băng lạnh nhanh chóng từ lỗ thủng tràn vào trong khoang thuyền của chiếc thuyền làm bia.

Không tới một thoáng, chiếc thuyền dùng làm bia liền chìm vào đáy sông.

...

Đồng hiệu Lạc Dương, công trường.

Lương thái tử Mã Dục lại một lần nữa ngự giá thân lâm, suất lĩnh văn võ bá quan tới tham quan mười máy bắn đá cùng bắn một lúc. Hiệu quả kích thích thị giác do mười chiếc máy bắn đá bắn cùng lúc sinh ra tất nhiên là hùng tráng hơn một máy bắn nhiều. Có điều Mã Dục đột nhiên lơ mơ cảm thấy có chỗ nào đó không thỏa đáng lắm. Tựa hồ, tràng diện phát xạ của một chục chiếc máy bắn đá này so với tràng diện máy bắn đá phát xạ trong hồi ức của mình có chút khác biệt nhỏ.

Cụ thể là ở đâu thì Mã Dục trong thoáng chốc không nghĩ ra được.

Lúc này thái tử Mã Chinh đột nhiên vô ý hỏi Trần Quần một câu: “Trần thượng thư, vì sao không làm cần bệ dài ra một chút?”

Trần Quần nói: “Thái tử có điều chưa biết đấy thôi, cần bệ này không thể kéo dài hơn được nữa. Nếu độ dài của cần bệ gia tăng thêm một trượng, vậy thì cường độ cần thiết của cần bệ sẽ tăng thêm hai lần, độ khó chế tác của cần bệ lại tăng thêm bốn lần, cả trọng lượng bản thân của máy bắn đá sẽ tăng thêm sáu lần, hơn nữa tăng thêm một trượng sẽ không giúp xạ trình của máy bắn đá tăng thêm quá nhiều.”

Mã Chinh hỏi: “Xạ trình lớn nhất hiện tại là bao nhiêu?”

“Xạ trình lớn nhất là một trăm tám mươi bước.” Trần Quần đáp: “Hạ quan sau nhiều lần thí nghiệm đã phát hiện, sáu trượng đã là độ dài lý tưởng nhất của cần bệ rồi. Khi độ dài của cần bệ ngắn hơn sáu trượng, xạ trình sẽ giảm bớt đi một cách rõ rệt, mà khi độ dài của cần bệ hơn sáu trượng, thì độ dài tăng thêm cũng không khiến xạ trình tăng thêm rõ rệt. Ngoài ra, xạ trình của cung tiễn chỉ ở vào khoảng một trăm hai mươi bước, xạ trình của máy bắn đá của quân ta đã đủ để áp chế rồi.”

“Không đúng!” Mã Dục cuối cùng cũng nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu, vỗ bàn nói: “Xạ trình của máy bắn đá này ít nhất có thể tăng thêm một trăm bước!”

“Cái gì?” Trần Quần ngạc nhiên nói: “Tăng thêm một trăm bước ư? Thế phải tăng độ dài của cần bệ lên bao nhiêu thì mới làm vậy được?”

“Không.” Mã Dục lắc đầu nói: “Ý tứ của trăm là không cần gia tăng độ dài của cần bệ mà vẫn có thể khiến xạ trình của máy bắn đá biến thành xa hơn.”

Trần Quần nói: “Sao có thể như vậy được?”

“Vì sao lại không thể?” Mã Dục hỏi lại: “Nếu ở cuối cần bệ buộc thêm hai sợi dây thừng, lại buộc đầu kia của dây thừng vào giỏ ném. Một khi như vậy, khi máy bắn đá phát xạ chẳng phải là tương đương với độ dài vốn có của cần bệ cộng thêm độ dài của dây thừng sao? Có độ dài tăng thêm ngoài định mức này, xạ trình của máy bắn đá chẳng phải là tăng thêm nhiều ư?”

Mã Dục cuối cùng cũng nhớ ra, khi máy bắn đá trong điện ánh phát xạ không phải trực tiếp dùng cần bệ ném đá đi, mà là thông qua cần bệ kéo dây thừng, lại do dây thừng ném đạn đá ở trong giỏ ra. Do khi máy bắn đá ở trạng thái phát xạ, cần bệ cơ hồ là dán chặt vào mặt đất, mà giỏ bắn buộc dây thừng thì ở phần trước của máy bắn đá.

Cho nên khi cần bệ bắn lên, thì sẽ tác động lên dây thừng, tạo cho giỏ ném một phương hướng hướng ra sau cơ hồ là lực khiến dẫn ban đầu bình hành với mặt đất. Dưới tác dụng của lực khiến dẫn ban đầu, giỏ ném sẽ dùng phần cán của cần bệ làm tâm vòng tròn với độ dài của dây thừng làm bán kính để lay động phương hướng tiếp tuyến, mà lúc này cần bệ cũng đang bật lên trên, hai loại vận động này đồng thời tiến hành.

Khi cần bệ đạt tới cao điểm, bắt đầu nhận được sự kìm hãm của phối trọng mà giảm tốc, tiếp tuyến của dây thừng buộc ở vắn đuôi cần bệ lại không giảm tốc, cuối cùng dây thừng sẽ hình thành một trục tuyến

với cần bặt, nếu lúc này đạn đá ở trong giỏ ném vừa hay rời khỏi sự ràng buộc của giỏ ném, vậy thì trường độ thực tế của cần bặt sẽ là độ dài vốn có của cần bặt cộng thêm độ dài của dây thừng.

Độ dài thực tế của cần bặt tăng thêm, xạ trình của nó tất nhiên cũng tăng thêm. Nan đề duy nhất cần giải quyết ở bên trong là làm thế nào đảm bảo rằng đạn đá ở trong giỏ ném sẽ bay đi khi cần bặt và dây thừng nằm thẳng nhau.

Trần Quân rõ ràng là không hiểu nguyên lý vật lý học này, đầu óc mù mờ hỏi: “Buộc dây thừng ở phần đuôi cần bặt, để dây thừng kéo giỏ ném? Như vậy có thể là tăng thêm xạ trình ư?”

“Đương nhiên.” Mã Dục đáp một cách chắc như đinh đóng cột: “Ngươi cứ thử là biết ngay.”

456. Chương 361: Bày Mưu Lập Kế

Tháng sáu năm Thái Bình thứ chín (năm 210)

Sau khi đã chuẩn bị chu xong xuôi mọi việc, Mã Dục đang chuẩn bị khởi binh xuôi nam thì Bùi Định (trưởng tử của Bùi Nguyên Thiệu) và Thư Hộc (con của Thư Thụ) đột nhiên mặc quần áo tang tới Lạc Dương kiến giá. Cự Ngôn Bình Bắc Vương Bùi Nguyên Thiệu và Thử sử Sóc Châu Thư Thụ cả hai đã lần lượt qua đời chết bệnh trong vòng một tháng. Mã Dục nghe được tin tức liền khóc rống lên trước mặt văn võ bá quan. Mấy cự thần như Giả Hủ, Quả Ninh, Phó Tiếp, Pháp Chân cũng sụt sùi hồi lâu.

Mã Dục cho phép Bùi Định thừa hưởng tước Bình Bắc Vương, cùng Chu Thương, Quán Khởi thống lĩnh mười lăm vạn thiết kỵ của ba vạn hộ Mạc Bắc xuôi nam Trung Nguyên, cử Chinh Đông tướng quân Cao Thuận khởi mười lăm vạn quân Quan Đông, Chinh Tây tướng quân Phương Duyệt khởi mười lăm vạn quân Quan Trung, Chinh Bắc tướng quân Hứa Chử khởi mười lăm vạn quân Hà Bắc. Trấn tây tướng quân Trương Tú khởi mười vạn quân Tây Xuyên, trước sau tiến tới Giang Lăng hội quân với mười lăm vạn quân Kinh Châu của Chinh Nam tướng quân Từ Hoảng.

Mã Dục tự mình thống lĩnh mười vạn thiết kỵ tinh nhuệ hợp binh với mười lăm vạn thiết kỵ Mạc Bắc xuôi nam.

Tháng chín, năm Thái Bình thứ chín, các lộ quân Lương tụ tập ở Giang Lăng, tổng cộng có hơn một trăm vạn các loại quân thủy, bộ, kỵ nhưng nói xưng lên ba trăm vạn.

Mã Dục lại sai sứ truyền hịch cho Ngô, Sở, muốn cùng Tôn Quyền, Tào Chân đánh một trận ở Xích Bích. Tin tức truyền tới gây chấn động Kinh, Dương.

Kiến Nghiệp, Ngô cung

“Bệ hạ!” Tư Đồ Trương Chiêu quỳ dập bên dưới, khóc rống lên can gián: “Nay ba trăm vạn đại quân Bắc Lương ồ ạt xuôi nam. Cho dù Ngô, Sở có liên minh cũng, binh lực cũng không quá ba mươi vạn, không thể chống lại được. Nếu như ngoan cố chống lại thì không nghi ngờ gì nữa chỉ như châu chấu đá xe. Tại sao không sớm đầu hàng, bảo toàn cho bách tính? Nếu cứ khấn khấn chống lại thì sẽ ngọc nát đá tan, trăm họ lầm than”.

“Bệ hạ.”

“Bệ hạ.”

“Bệ hạ.”

Trương Hoàng, Bộ Chất, Ngưu Phiên cũng rói rít bước ra, quỳ dập trước bệ rồng, cố gắng khuyên can Tôn Quyền đầu hàng quân Bắc Lương.

“Các vị đại nhân nói sai rồi” Tôn Quyền cực kỳ giận dữ đang muốn phát tác thì bất chợt Đô đốc thủy quân Lữ Mông bước ra nói: “Nước Ngô ta có năm vạn tướng sĩ thủy quân. Chiến thuyền lớn nhỏ gần vạn chiếc. Bắc Lương có ba trăm vạn đại quân xuôi nam nhưng chúng từ xa tới, nhất định có nhiều khó khăn. Quân

ta chỉ cần dùng Trường Giang rộng lớn, hiểm trở để tử thủ. Quân Lương đánh lâu không thắng, tất sẽ thoái chí lui quân. Sao có thể không chiến mà hàng?”

Phiêu Kỵ tướng quân Thái Sử Từ cũng bước ra quát to: “Ngoại trừ năm vạn thủy quân, Đông Ngô ta vẫn còn mười vạn bộ binh tinh nhuệ. Cái gì gọi là không thể đánh lại?”

“Đúng. Tuyệt đối không hàng!”.

“Bệ hạ, không thể đầu hàng”.

“Thần thề sống chết không đầu hàng”.

Thái Sử Từ vừa nói xong, các võ tướng còn lại, Hạ Tề, Tổ Lang, Toàn Tông, Chu Nhiên cũng đều rời rít bước ra khỏi hàng, yêu cầu quyết tử chiến cùng với quân Lương.

Sắc mặt Tôn Quyền âm trầm, bất định. Bất chợt ngay trong lúc này hắn nhớ tới Chu Du. Nếu có Đại đô đốc ba quân Chu Du ở đây, chỉ e sẽ không có cuộc tranh luận hàng, hay chiến này? Hơn nữa nếu thực sự liên minh với quân Sở, đối kháng với quân Lương, ngoại trừ Chu Du ra, không ai có đủ tư cách thống lĩnh ba quân. Nghĩ vậy Tôn Quyền không còn do dự nữa, hắn quát to: “Kim Ngô vệ ở đâu?”

Chấp Kim Ngô Tổng Khiêm vội vàng bước ra nói: “Có vi thần”.

Tôn Quyền nói: “Ngay lập tức phái người tới Sài Tang, triệu Đại đô đốc Chu Du về đây”.

“Thần tuân chỉ”.

Tổng Khiêm lĩnh mệnh ngay lập tức rời đi.

Lúc này Tôn Quyền mới nhìn quần thần nói: “Chiến hay hàng đợi sau khi Đại đô đốc tới hãy thương nghị tiếp. Bãi triều”.

Hán Thọ, Sở cung.

So với việc văn quan võ tướng của Đông Ngô chia làm hai phái chiến, hoà. Quần thần trên dưới của nước Sở lại tổ ra rất đoàn kết. Trên thực tế từ sau khi chuyển về nam, Gia Cát Lượng đã dần dần tiêu trừ ảnh hưởng của các gia tộc Sái, Hoàng, Vương cầm đầu sĩ tộc Kinh Tương ra khỏi trung tâm quyền lực. Hiện tại quyền lực cao nhất của nước Sở đã nằm trong tay Tào Chân và Gia Cát Lượng.

Ba trăm vạn đại quân Lương áp sát biên giới. Vua tôi nước Sở lại đoàn kết chưa từng có.

Sau khi nhận được hịch truyền của Lương Thái Tổ Mã Dục, Tào Chân khẩn cấp cho đòi Thừa tướng Gia Cát Lượng, Đại tướng quân Trương Liêu, Phiêu Kỵ tướng quân Trương Cáp cùng với văn quan võ tướng như Văn Sính, Ngụy Diên, Trình Dục, Cổ Quy, Vương Sán tới thương thảo đối sách.

“Bệ hạ, tuy quân Lương xưng là ba trăm vạn quân nhưng thần cho rằng nhiều nhất chỉ có một trăm vạn quân”.

Đại diện Hoàng cung, Gia Cát Lượng đang chậm rãi nói. Sau khi trải qua gần mười năm tôi luyện, lúc này Gia Cát Lượng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Tào Chân hỏi: “Tại sao Thừa tướng lại quả quyết như vậy?”

Gia Cát Lượng nói: “Có thể căn cứ vào binh lực phân bố ở đại doanh các nơi của nước Lương mà kết luận. Lương quốc của Mã đồ phụ có tổng cộng bảy đại doanh truân binh. Trong đó đại doanh Lạc Dương trú đóng thiết kỵ Tây Lương tinh nhuệ nhất, tổng binh lực tả hữu là mười lăm vạn. Kỵ binh ba vạn hộ Mặc Bắc, cũng có binh lực tổng cộng mười lăm vạn. Ngoại trừ hai nơi đó ra còn có đại doanh truân điền Hà Bắc, Quan Đông, Kinh Châu, Quan Trung, Tây Xuyên. Mỗi truân điền đại doanh đó có binh lực từ mười tới mười lăm vạn đại quân. Đại doanh thủy quân ở Tương Dương có thể có hơn mười vạn binh lực. Nói tóm lại tổng binh lực quân Lương chỉ vào khoảng một trăm hai mươi vạn”.

Đại tướng quân Trương Liêu nói: “Coi như chỉ có một trăm hai mươi vạn quân cũng vượt quá xa binh lực Sở quốc chúng ta”.

“Đúng vậy” Phiêu Kỵ tướng quân Trương Cáp phụ họa: “Quân ta chỉ có sáu vạn bộ binh. Bốn vạn bộ binh. Binh lực không vượt quá mười vạn quân. Cứ coi như chúng ta liên thủ với quân Ngô, binh lực hai nước cộng lại cũng không quá hai mươi vạn, không bằng một phần tư quân Lương”.

“Nhị vị tướng quân hoàn toàn không cần lo lắng” Gia Cát Lượng cực kỳ tự tin nói. “Mặc dù binh lực quân Lương đông đảo nhưng phần lớn lại là kỵ binh và bộ binh, tổng binh lực thủy quân chỉ có khoảng mười vạn, trong khi đó binh lực thủy quân Ngô, Sở cộng lại cũng có chín vạn quân. Nói về thủy quân, binh lực của hai bên có thể nói chỉ tương đương nhau. Hơn nữa liên quân Ngô, Sở có Chu Du, Sái Mạo, Lục Tốn, Lữ Mông là những thống soái thủy quân xuất sắc, quân Lương ngoài Cam Ninh ra thì còn có ai?”

“Mã đồ phu truyền hịch muốn đánh một trận với liên quân Ngô, Sở ở Xích Bích. Thần cho là hẳn đang tự tìm lấy cái chết” Vương Sán cũng phụ họa: “Đương nhiên kỵ binh và bộ binh của quân Lương kiêu dũng thiện chiến. Nhưng nếu một trăm vạn đại quân kia không thể vượt Trường Giang vậy liệu có sự khác nhau về binh lực không? Thần cho là trong cuộc chiến Xích Bích, quan trọng nhất vẫn là thủy quân. Nói cách khác liên quân Ngô Sở, chỉ có chân chính đối đầu với mười vạn thủy quân Kinh Châu của Cam Ninh mà thôi”.

“Thì ra là như vậy”.

“Đã hiểu rồi”.

Sau khi được Gia Cát Lượng, Vương Sán phân tích một hồi, Trương Liêu, Trương Cáp gật đầu bình tĩnh, có cảm giác như trút nỗi lo trong lòng.

Trên thực tế Gia Cát Lượng, Vương Sán đã vạch ra vấn đề mấu chốt nhất của cuộc chiến Xích Bích.

Mấu chốt của cuộc chiến Xích Bích chính là thủy quân. Nếu như thủy quân của liên quân Ngô, Sở có thể đánh bại thủy quân Kinh Châu của Cam Ninh ở cuộc chiến Xích Bích, công cuộc nam chinh của quân Lương sẽ thất bại thảm hại và chấm dứt.

Ngược lại thủy quân của liên quân Ngô, Sở thất bại trong tay thủy quân của Cam Ninh thì cho dù liên quân Ngô, Sở có binh lực kỵ, bộ ngang với quân Lương, cũng không có cách nào ngăn cản thiết kỵ quân Lương xuôi nam.

“Hiểu rồi” Tào Chân vỗ án, hần cao giọng nói: “Vấn đề mấu chốt của cuộc chiến này là thủy quân của liên quân Ngô, Sở có thể tiêu diệt hoàn toàn mười vạn thủy quân Kinh Châu của Cam Ninh hay không. Vì để đạt được mục tiêu chiến lược này, Trẫm cho rằng nhất định phải giao thủy quân nước Sở cho Đại đô đốc quân Ngô là Chu Du thống nhất chỉ huy để đồng tâm hiệp lực công phá quân Lương. Chẳng hay chư vị nghĩ thế nào?”

Gia Cát Lượng nghiêm nghị nói: “Tấm lòng của Bệ hạ làm kẻ khác thán phục. Thần cho là có thể”.

Mấy người Trương Liêu, Trương Cáp, Cổ Quỳ cũng rối rít phụ họa: “Bệ hạ anh minh”.

Quyết định của Tào Chân nhìn như là lỗ mãng nhưng kỳ thật lại cực kỳ anh minh. Nếu luận về tài cầm quân, đương thời không có ai xuất sắc hơn Chu Du, dù là Lương Thái Tổ Mã Dục cũng tự nhận kém hơn Chu Du một bậc. Tuy Chu Du thất bại trong cuộc chiến Hoài Nam nhưng hẳn không thua ở khả năng cầm quân mà hẳn thua ở chỗ thực lực quân Ngô không bằng quân Lương. Cho dù Chu Du có tài năng lệch đất thì hẳn tuyệt đối cũng không thể có khả năng làm xoay chuyển đất trời.

Vì vậy Tào Chân quyết định giao thủy quân của nước Sở cho Chu Du thống nhất chỉ huy, không nghi ngờ gì nữa đây là quyết định rất chính xác, giải quyết thuận lợi vấn đề phối hợp giữa thủy quân của hai nước. Mặc dù thủy quân của quân Sở ở vào vị trí phụ thuộc vào quân Ngô nhưng Tào Chân không nghĩ đó là vấn đề quan trọng nhất. Vấn đề quan trọng nhất là chiến thắng trong cuộc chiến Xích Bích làm thất bại âm mưu xuôi nam đánh chiếm Kinh, Dương của Mã đồ phu.

Giang Lăng, đại tướng của Mã Dục.

Tư Mã Ý chỉ tay vào bản đồ, hần nhìn Mã Dục và văn võ đại thần nói: “Bệ hạ, chư vị đại nhân, mật thám mới cấp báo: Đô đốc thủy quân Đông Ngô là Lữ Mông thống lĩnh ba vạn thủy quân, hơn năm ngàn chiến thuyền lớn nhỏ vào đóng ở Hạ Khẩu. Đô đốc thủy quân nước Sở cũng chuyển đại trại thủy quân từ Ba Lăng

về Xích Bích. Lúc này thủy quân hai nước Ngô, Sở phân ra đóng ở Hạ Khẩu, Xích Bích làm thành thế hỗ trợ lẫn nhau, ở vào thế giằng co với đại trại thủy quân chúng ta ở cảng Ô Lâm”.

Mã Dục gật đầu. Hắn đứng thẳng người, ưỡn bụng rồi thông thả bước đi trong đại trường. Gần mười năm sống trong nhung lụa đã khiến cho thể hình của hắn biến đổi nghiêm trọng. Thân thể béo phì của hắn dần dần làm chiếc áo Long bào màu vàng nứt ra. Quả thật có một phong thái uy nghi khác thường của bậc đế vương. Bước đi mấy bước trong đại trường, Mã Dục đột nhiên dừng chân, hắn lớn tiếng nói: “Bộ binh quân Ngô, Sở không đáng nói. Duy chỉ có thủy quân của chúng ta quả thật là một mối họa trong lòng”.

Nói một hồi rồi Mã Dục trầm giọng nói: “Chư vị ái khanh, cuộc chiến Xích Bích này nên đánh như thế nào?”

Mã Dục vừa dứt lời, Pháp Chính liền nói: “Bệ hạ, quân ta có ưu thế binh lực tuyệt đối. Thần cho là nhất định phải phát huy ưu thế binh lực ở mức tối đa, ngăn cản hành động của liên quân Ngô, Sở”.

Mã Dục vui vẻ nói: “Nói cụ thể đi”.

Pháp Chính bước tới trước bản đồ, hắn chỉ tay dọc theo sông Trường Giang, cao giọng nói: “Có thể triển khai một trăm vạn đại quân kỵ, bộ ra đóng ở phía bắc Trường Giang, từ duyên hải Giang Lăng tới cảng Ô Lâm, phân chia ra làm tổng cộng mười đại doanh, chuẩn bị mười cầu phao vượt sông. Vì để ngăn cản quân ta vượt sông, liên quân Ngô, Sở sẽ chia binh ra tập kích. Một khi như vậy, binh lực ở đại trại thủy quân của quân Ngô, Sở ở Xích Bích, Hạ Khẩu sẽ suy yếu đi rất nhiều”.

Mã Dục nói: “Thuyền bè để bắc cầu phao thì lấy ở đâu?”

Pháp Chính nói: “Không cần dùng thuyền con. Cả một vùng Giang Hán rộng lớn là một khu rừng lớn với cây tùng và cây thông. Quân ta hoàn toàn có thể chặt cây lấy gỗ làm cầu phao”.

Mã Dục hỏi: “Nếu như quân Ngô, Sở không chia quân ra đối phó thì sao?”

Pháp Chính nói: “Nếu như liên quân Ngô, Sở không chia quân ra đối phó, để mặc cho quân ta tùy ý bố trí cầu phao thì cuộc chiến Xích Bích sẽ nhanh chóng kết thúc”.

“Hả?” Mã Dục vui vẻ nói: “Xin chỉ giáo”.

Pháp Chính nói: “Bệ hạ hãy nghĩ xem. Nếu như quân Ngô, Sở không tới tập kích, quân ta hoàn toàn có thể bắc được các cầu phao vững chắc qua sông Trường Giang sau đó chúng ta thiết kế xích sắt ngăn cản hai bên để bảo vệ cầu phao. Cuối cùng chúng ta thiết lập máy bắn đá do chính Bệ hạ sửa đổi ngay trên cầu phao. Tới khi đó cho dù thủy quân Ngô, Sở có dốc toàn bộ lực lượng thì sẽ rơi vào kết cục tan nát, có đến mà không có về, không phải trận chiến này quân ta nhất định thắng sao?”

Nghe vậy hai mắt Mã Dục nhất thời bừng sáng, hắn vui vẻ nói: “Đúng rồi, có cầu phao không thể phá hủy này, lạch trời Trường Giang tự nhiên lại trở thành một con đường lớn”.

Trần Quần nói: “Thế nhưng không hiểu Hiếu Trực có nghĩ tới không? Máy bắn đá rất nặng, đặt ở trên cầu phao, liệu cầu phao có chịu nổi sức nặng của nó hay không? Coi như gồng gượng chống đỡ được, chỉ e cũng không thể đặt quá nhiều máy bắn đá trên cầu phao. Với mấy chiếc máy bắn đá đơn độc đó, chỉ e rất khó tạo thành mối uy hiếp quá lớn với thủy quân Ngô, Sở”.

Pháp Chính nói: “Điều này tại hạ đã nghĩ tới, đương nhiên chỉ dựa vào bè gỗ là không đủ để chống đỡ quá nhiều máy bắn đá nhưng chúng ta hoàn toàn có thể đặt những thùng gỗ rỗng bịt kín bên dưới cầu phao. Nếu chúng ta đặt rất nhiều thùng gỗ như vậy thì sẽ gia tăng sức chống đỡ, sức nổi của cầu phao, cho dù chúng ta có đặt hơn một trăm máy bắn đá trên một cầu phao thì cũng không có vấn đề gì. Trường Văn nghĩ sao?”

Trần Quần gật đầu nói: “Thì ra là như vậy, nếu vậy thì không còn vấn đề gì nữa”.

Mã Dục nhìn mọi người xung quanh nói: “Chư vị ái khanh còn có diệu kế nào không?”

“Thần cũng có một kế” Khoái Việt bước ra khỏi hàng nói: “Sao Bệ hạ không sử dụng chiến thuyền liên hoàn? Chiến thuyền liên hoàn khổng lồ chẳng những có thể cho phép bộ phóng rất tốt cho máy bắn đá cải tiến của Bệ hạ, còn có thể biến mặt nước như đồng bằng. Trăm vạn đại quân Lương có thể giao chiến trên

mặt sông cùng với thủy quân Ngô, Sở. Một khi như vậy thì chỉ với mười mấy vạn thủy quân, liên quân Ngô, Sở căn bản không chịu nổi một đòn”.

“Liên hoàn chiến thuyền?”

Nghe vậy Mã Dục giật nảy mình, lập tức trong đầu hắn hiện lên cuộc chiến Xích Bích trong lịch sử. Nếu như không phải Khoái Việt trước sau một lòng một dạ trung thành với triều Lương, Mã Dục suýt nữa đã nghi ngờ hắn là gian tế siêu cấp núp trong quân Lương. Nhưng khi ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu hắn, hắn trầm giọng nói: “Chiến thuyền liên hoàn đương nhiên có thể biến mặt đất thành đồng bằng nhưng lại tối kỵ hỏa công”.

“Không thể nào” Khoái Việt tự tin nói: “Bây giờ đang là thời tiết chính đông. Mùa đông chỉ có gió tây bắc”.

“Quân ta từ bắc tấn công sang hướng nam, hoàn toàn thuận gió. Nếu như quân Ngô, Sở dùng hỏa công thì không phải tự thiêu chính bản thân mình sao?”

Mã Dục cau mày nói: “Nếu như vạn nhất lúc đó có gió đông nam nổi lên thì sao?”

“Cái này...” Khoái Việt ngạc nhiên nói: “Vào mùa đông làm sao có gió đông nam được?”

“Không thể có việc nào là tuyệt đối” Mã Dục nói: “Hơn nữa không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”.

Khoái Việt vội vàng nói: “Thần suy tính không kỹ, xin bệ hạ lượng thứ”.

“Không” Ánh mắt Giả Hủ ở bên cạnh đột nhiên trở nên rất gian xảo, hắn nhìn Mã Dục nói: “Bệ hạ, nếu như quân ta sớm có phòng bị, một khi gió đông nam nổi lên, liên quân Ngô, Sở muốn dùng hỏa công cũng chẳng đáng sợ”.

Thần cho là đề nghị của Dị Độ vẫn rất đáng thử. Thế nhưng để đề phòng vạn nhất, thần cho rằng có thể chỉ cho hai mươi vạn đại quân lên chiến thuyền liên hoàn, phối hợp với thủy quân của Cam Ninh tướng quân, phát động tấn công liên quân Ngô, Sở”.

“Ồ” Mã Dục vui vẻ nói: “Văn Hoà nói chỉ chế tạo chiến thuyền liên hoàn chở hai mươi vạn đại quân thôi sao?”

“Đúng” Giả Hủ gật đầu nói: “Như vậy trong trường hợp vạn nhất cũng chỉ tổn thất hai mươi vạn đại quân, không đủ để ảnh hưởng tới cả cuộc chiến”.

Mã Dục nói: “Thế nhưng nên đề phòng hỏa công như thế nào?”

Giả Hủ nói: “Một khi liên quân Ngô, Sở muốn dùng hỏa công, chúng chỉ có hai cách sử dụng”.

Mã Dục hỏi: “Hai loại gì?”

Giả Hủ nói: “Phương thức thứ nhất là khi quân đội hai bên giao chiến với nhau, có thể dùng quân cung thủ phóng hỏa tiễn nhưng một khi như vậy, quân đội hai bên giao chiến, quân cung thủ liên quân Ngô, Sở thua xa quân cung thủ chúng ta. Khi đó chưa nói tới việc liên quân Ngô, Sở không thiêu cháy được chiến thuyền của quân ta, ngược lại còn bị quân ta thiêu huỷ chiến thuyền. Phương thức thứ hai là phái người lái thuyền có chứa vật dẫn hỏa lén lút tới gần chiến thuyền của quân ta sau đó sẽ tập kích bất ngờ. Ngoài hai khả năng này tuyệt đối không còn khả năng nào khác”.

Mã Dục hồi tưởng lại việc Chu Du có thể dùng một mũi lửa hỏa thiêu tám mươi ba vạn đại quân của Tào Tháo, không phải chính là vì Hoàng Cái trá hàng, dẫn một đội Mông trùng, Đẩu hạm chất đầy chất dẫn lửa xông vào chiến thuyền liên hoàn của quân Tào sao? Nếu như lúc Tào Tháo không trúng kế, không tùy tiện xuất lĩnh đội thuyền rời trại tiếp ứng Hoàng Cái thì có lẽ lịch sử đã được viết lại.

Nghĩ vậy, trong lòng Mã Dục không khỏi chấn động, hắn hỏi Giả Hủ: “Nói cách khác, chỉ cần không để chiến thuyền khả nghi tới gần, liên quân Ngô, Sở muốn dùng hỏa công cũng chỉ còn cách phát động tấn công chính diện sao?”

Giả Hủ nói: “Đúng vậy”.

“Ha ha ha. Đây đúng là một kế hay” Mã Dục vui vẻ nói: “Mọi người có còn kế sách nào khác không?”

Trong trường vô cùng tĩnh lặng. Trong lúc Mã Dực đang cảm thấy thất vọng thì Lỗ Túc đột nhiên bước ra khỏi hàng tầu: “Bệ hạ, thần không nghĩ ra cách hay nhưng thần cũng nghĩ ra một cách”.

Mã Dực vội nói: “Tử Kính hãy nói mau”.

Lỗ Túc nói: “Mặt sông Trường Giang rộng rãi. Từ Tây Lăng trở xuống hạ lưu, đoạn hẹp nhất cũng hơn năm trăm bộ nhưng lại không quá sâu. Nhất là những chỗ mặt sông rộng nhất lại không sâu quá hai trượng. Quân ta có thể đóng cọc gỗ sâu gần bốn trượng trong cảng Ô Lâm để dựng thủy trại vậy tại sao quân ta không thể trực tiếp dựng thủy trại ngay trên mặt sông?”

Mã Dực nghe vậy không khỏi ngẩn người, hần ngạc nhiên nói: “Dựng thủy trại trực tiếp ngay trên mặt sông, vì sao lại làm vậy?”

Lỗ Túc nói: “Thủy trại có tường trại, có tiền tháp nên có thể ngăn cản được thủy quân Ngô, Sở tấn công. Nếu như quân ta có thể xây dựng một toà thủy trại khổng lồ ngay trên mặt sông từ bờ bắc sông Trường Giang tới bờ nam sông Trường Giang, nước sông vẫn có thể chảy bình thường nhưng chiến thuyền không có cách nào lưu thông được. Một khi chúng ta làm được như vậy, không phải con đường thủy Trường Giang đã bị cắt làm đôi ư?”

“Cái này”.

Mã Dực thẩn chần động, trong đầu hần bắt chợt hiện lên một cảnh tượng quý dị.

Trên mặt sông Trường Giang mênh mông đã thành một công trường khổng lồ. Mấy tên lính đang leo lên giá gỗ dựng trên mạn thuyền, chúng đang gắng sức vung cây chùy gỗ lớn đóng cọc gỗ xuống lòng sông. Cách đó không xa, hàng dãy cọc gỗ đã được dựng cao chót vót, có rất nhiều thuyền như đi lại như con thoi vận chuyển vật liệu. Thợ thủ công đang bận rộn lắp ghép khung gỗ trên mặt các cọc gỗ sau đó đã dựng thành tường trại sừng sững.

Trước tường trại rải rác những lộc giác sắc bén, tiêm giác nhọn hoắt hướng về phía trước. Bất kỳ lúc nào chúng cũng có thể xuyên thủng các chiến thuyền tới gần. Đằng sau tường trại là những toà tiền tháp đứng sừng sững. Quân cung thủ đang nghiêm chỉnh gác trên các toà tiền tháp, bất kỳ lúc nào cũng có thể chống lại quân địch tới tập kích. Bên trong thủy trại có một số toà tháp khổng lồ, những máy bắn đá khổng lồ, đứng vững như bàn thạch, trông tựa như mãnh thú đang ngủ đông, đang chờ con mồi tới trước cửa.

Lỗ Túc nói: “Mặc dù biện pháp này không linh hoạt, cần mất rất nhiều thời gian, chỉ e là mất mấy năm nhưng chỗ tốt là quân ta có thể thận trọng tiến lên từng bước, thủy quân Ngô, Sở căn bản là không thể ngăn cản được”.

Lỗ Túc không nói. Biện pháp này có vẻ ngớ ngẩn nhưng cái ngớ ngẩn này hoàn toàn không thể phá giải được.

Nếu như thủy quân Ngô, Sở dốc toàn lực công kích bởi vì không có sự phối hợp của bộ binh trên đất liền. Kết quả của nó là cho dù dùng thủy quân tấn công toàn lực thủy trại quân Lương có hệ thống phòng ngự hoàn thiện dù chúng có thu hoạch gì thì cũng tổn thất vô cùng nặng nề.

Cuối cùng thủy trại quân Lương đẩy mạnh cuộc chiến công thủ trên mặt nước kéo dài. Quân Lương sẽ chỉ tổn thất một số ít quân bộ binh cùng với vật liệu gỗ vô cùng vô tận, trong khi đó thủy quân Ngô, Sở tổn thất thủy quân tinh nhuệ cùng với chiến thuyền có hạn của mình. Bộ binh quân Lương có trăm vạn người, thủy quân liên quân Ngô, Sở chỉ có mười vạn vì vậy bên đầu tiên không kiên trì được chính là liên quân Ngô, Sở chứ không phải là quân Lương.

“Bệ hạ, biện pháp này không tệ” Giả Hủ kích động, hần thở dài nói: “Thần cho là rất đáng thử nghiệm”.

“Được” Mã Dực vui vẻ nói: “Lỗ Túc, Từ Hoảng nghe lệnh”.

Từ Hoảng, Lỗ Túc vội vàng bước ra, trầm giọng nói: “Có thần”.

Mã Dực nói: “Từ Hoảng thống lĩnh mười lăm vạn quân Kinh Châu bản bộ nghe lệnh điều khiển của Lỗ Túc đại nhân, dựng thủy quân trại khổng lồ nối liền hai bờ, nam bắc Trường Giang”.

“Thần tuân chỉ”.

Từ Hoảng, Lỗ Túc chấp tay vái chào rồi lĩnh mệnh rời đi.

Mã Dục lại nói: “Pháp Chính, Phương Duyệt, Trương Tú nghe lệnh”.

Ba người Pháp Chính, Trương Tú, Phương Duyệt bước ra khỏi hàng nói: “Có thần”.

Mã Dục nói: “Thống lĩnh ba mươi vạn quân, chia làm ba nơi trú đóng, bắc cầu phao ngay tại chỗ, thu hút thủy quân Ngô, Sở tới tập kích”.

“Thần tuân chỉ”.

Ba người Pháp Chính lĩnh mệnh rời đi.

Mã Dục lại nói: “Khoái Việt, Cao Thuận nghe lệnh”.

Khoái Việt, Cao Thuận bước ra khỏi hàng đáp: “Có vi thần”.

Mã Dục nói: “Bên trong đại trại thủy quân ở Ô Lâm tiến hành xây dựng chiến thuyền liên hoàn, đợi khi chiến thuyền liên hoàn được hoàn thành, thống lĩnh hai mươi vạn quân cùng thủ lên thuyền trợ chiến, trợ giúp thủy quân của Cam Ninh tướng quân tấn công chính diện Xích Bích, thực hiện một đòn tiêu diệt chủ lực thủy quân Ngô, Sở”.

“Thần tuân chỉ”.

Khoái Việt, Cao Thuận cùng lĩnh mệnh rời đi.

Đợi khi các chư tướng lĩnh mệnh rời đi, Mã Dục ngửa cổ lên trời đắc ý cười ta ba tiếng, hắt lại nhìn mọi người nói: “Trẫm có ba mũi tên đồng, để xem Tào Chân và thằng nhãi con Tôn Quyền chống đỡ như thế nào? Ha ha ha”.

457. Chương 362: Cuộc Chiến Xích Bích

Hạ Khẩu, đại trại thủy quân Đông Ngô.

Chu Du đang triệu tập tướng lĩnh quân Ngô nghị sự, bất chợt có một tên tiểu giáo bước vào bẩm báo: “Đại đô đốc, Thừa tướng nước Sở là Gia Cát Lượng cùng Đại tướng quân Trương Liêu, Phiêu Kỵ tướng quân Trương Cáp, Đô đốc thủy quân Sái Mạo ở bên ngoài trướng cầu kiến”.

“Hà?” Chu Du ngạc nhiên rồi hân vui vẻ hỏi: “Gia Cát Lượng sao?”

Đại tướng Thái Sữ Từ hỏi: “Gia Cát Lượng tới để làm gì?”

Tổ Lang nói: “Không phải là tới đòi quyền chỉ huy liên quân chứ? Hừ, quân Ngô chúng ta tới trợ giúp nước Sở giết quân lương chứ không phải tới là nô tài của nước Sở. Muốn quân Ngô chúng ta nghe lệnh của Thừa tướng nước Sở, không có cửa đâu”.

“Ha ha ha” Chu Du phá lên cười nói: “Tổ Lang tướng quân quá lo lắng. Lần này Gia Cát Lượng tới đây nếu không phải vì đòi quyền chỉ huy liên quân thì chỉ e là sẽ giao quyền chỉ huy thủy, bộ đại quân nước Sở cho bản Đại đô đốc”.

“Thật vậy sao?” Tổ Lang nghi ngờ nói: “Mặt tướng không tin”.

Chu Du mỉm cười nói: “Tướng quân có dám đánh cuộc không?”

Tổ Lang lớn tiếng nói: “Có gì mà không dám?”

“Được” Chu Du đứng dậy, hân cao giọng nói: “Truyền lệnh cho mời Gia Cát Lượng, Thừa tướng nước Sở vào trướng”.

Tên tiểu giáo linh mệnh đi ra, bắt chợt bên ngoài trống vang lên tiếng bước chân hỗn độn, Gia Cát Lượng dẫn đầu một nhóm người ung dung bước vào. Chu Du cười to một tiếng, hần chấp tay thi lễ nói: “Ai nha nha, Gia Cát Thừa tướng đại giá quang lâm, bản Đại đô đốc vì có việc quân không thể nghênh đón từ xa. Thất lễ, thất lễ”.

Gai Cát Lượng cũng chấp tay vái chào, hần mỉm cười nói: “Đại đô đốc chề cười, xin thứ lỗi quấy nhiễu”.

“Thừa tướng khách khí” Chu Du khoát tay nói: “Mời ngồi. Chư vị tướng quân, mời ngồi”.

Ngay lập tức có tên thân binh mang án tới đặt bên tay trái Chu Du. Gia Cát Lượng cũng không từ chối, hần cùng Trương Liêu, Trương Cáp, Sái Mạo ngồi xuống. Lúc này Chu Du mới vui vẻ nói: “Thừa tướng, ba vị tướng quân, lần này Mã đồ phu tuyên bố hần muốn cùng chủ ta và Sở hoàng đánh một trận Xích Bích. Có thể nói là rất cuồng vọng. Chủ ta đã lệnh bản Đại đô đốc thống lĩnh ba quân tới Hạ Khẩu nghe lệnh. Vinh nhục của cá nhân chỉ là chuyện nhỏ, sự tồn vong của hai nước Ngô, Sở mới là trọng đại. Vì để liên thủ hai nước kháng cường địch, bản Đại đô đốc quyết ý để toàn bộ đại quân Đông Ngô nghe theo hiệu lệnh của Thừa tướng. Thừa tướng không thể không chấp nhận”.

Gia Cát Lượng vui vẻ gật đầu, hần lặng lẽ nghiêng đầu liếc nhìn Trương Liêu, Trương Cáp.

Trương Liêu, Trương Cáp không khỏi xấu hổ. Trước khi tới Hạ Khẩu, hai người vẫn vì chuyện đại quân thủy, bộ nước Sở phải nghe lệnh của Đại đô đốc Đông Ngô mà hậm hực. Hai người tuyệt đối không ngờ Đại đô đốc Đông Ngô vì lấy đại cục làm trọng đã chủ động để quân Đông Ngô nghe lệnh của Thừa tướng nước Sở. Với trí tuệ đó, sự độ lượng đó là người khác phải vô cùng thán phục.

Gai Cát Lượng nghiêm mặt, hần nghiêm nghị nói: “Đại đô đốc, Lượng có một câu”.

Chu Du cũng nghiêm nghị nói: “Xin mời”.

Gia Cát Lượng nói: “Đại đô đốc dụng binh thiên hạ không ai bằng, ngay cả Mã đồ phu cũng tự nhận không bằng. Mặc dù nước Sở của ta không thiếu Đại tướng anh dũng, cũng không thiếu chí sĩ trí mưu nhưng nếu nói về khả năng cầm quân thì không có ai sánh bằng Đại đô đốc. Chính vì lý do đó ta quyết ý để đại quân thủy bộ nước Sở nghe lệnh sai khiến của Đại đô đốc. Ở đây ta có bội kiếm của Sở hoàng. Nếu tướng sĩ quân Sở nào dám trái lệnh, không theo lệnh của Đại đô đốc, chém ngay lập tức”.

Nói xong, Gia Cát Lượng khẽ phát tay, ngay lập tức Trương Liêu tự mình dâng lên bội kiếm của Tào Chân. Đây chính là Thanh Hồng kiếm, báu vật gia truyền của Tào gia.

Gia Cát Lượng nói xong, tướng lĩnh Đông Ngô trong trống nhất thời biến sắc. Tất cả tròn mắt nhìn Chu Du, nhất là Tổ Lang nhìn như suýt chút nữa rơi cả cằm. Gia Cát Lượng này bị làm sao vậy?

Hần thật sự muốn đại quân thủy bộ của nước Sở nghe lệnh của Đại đô đốc nước Ngô sao?

Chu Du vội vàng chấp tay hướng về phía tây, hần nghiêm nghị nói: “Sở hoàng ưu ái. Du vô cùng cảm kích nhưng Du thực không dám nhận trách nhiệm này. Trong khi đó quân Ngô quả thực chỉ tới nước Sở trợ chiến. Nước Sở là chủ, nước Ngô là khách. Du há có thể đảo chủ thành khách sao? Kính xin Thừa tướng trả lại bội kiếm cho Sở hoàng, cũng xin chuyển lời tới Sở hoàng: quân Ngô lần này tới nước Sở chính là vì sự sinh tử tồn vong của hai nước Ngô, Sở mà ra sức. Tuyệt đối sẽ không có chuyện bảo toàn thực lực mà bàng quan”.

Ánh mắt của tướng lĩnh quân Ngô trong trống lập tức chuyển sang nhìn Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng trầm giọng nói: “Nếu như Đại đô đốc nhần tâm nhìn đại quân nước Sở bị quân Lương tiêu diệt, Lượng tôi xin trả lại kiếm này cho chủ mình”.

Không nghi ngờ gì nữa những lời này của Gia Cát Lượng rất nặng nề. Nếu Chu Du người không nhận kiếm này đó chính là người thấy chết mà không cứu, cố ý để quân Sở tự sinh tự diệt. Lời nói đã tới mức độ này đương nhiên Chu Du không thể chối từ, huân chi bản thân Chu Du cũng không có ý chối từ. Tất cả mọi người đều biết nếu phóng tầm mắt tìm khắp Kinh, Dương, ngoại trừ Chu Du hần ra còn có ai có thể đảm đương trách nhiệm này?

Những lời nói lúc trước chỉ là giả dối, nhưng đó chính là bầy trò.

Trương Liêu, Trương Cáp, Sái Mạo rời khỏi chỗ ngồi, quỳ xuống trước án Chu Du, cực kỳ thành khẩn nói: “Mỗ tình nguyện nghe Đại đô đốc sai khiến. Nếu có bất kỳ hành động nào sai trái, xin nguyện chịu xử theo quân pháp”.

“Nếu Du vẫn còn khăng khăng không nhận lại bị coi là làm kiêu” Chu Du nghiêm mặt nói: “Cũng được. Đã như vậy bản Đại đô đốc không khách khí”.

Ba tướng Trương Liêu, Trương Cáp, Sái Mạo đứng dậy, ôm quyền nói: “Nguyện nghe theo hiệu lệnh của Đại đô đốc”.

Chu Du gật đầu, hần cao giọng nói: “Trương Cáp nghe lệnh”.

Trương Cáp tiến lên đáp: “Có mặt tướng”.

Chu Du nói: “Phái binh, không tiếc công sức xây dựng phong hỏa đài ở bờ nam Trường Giang, giám sát nhất cử nhất động của quân Lương bên bờ bên kia”.

“Tuân lệnh”.

”Sái Mạo nghe lệnh”.

”Có mặt tướng”.

“Phái thủy quân tinh nhuệ ngày đêm tuần tra Trường Giang. Hơn nữa giám sát chặt chẽ đại trại thủy quân ở cảng Ô Lâm, có bất kỳ động tĩnh nào phải lập tức báo ngay”.

“Tuân lệnh”.

“Trương Liêu nghe lệnh”.

“Có mặt tướng”.

“Hãy lập tức thống lĩnh quân chủ lực tới Xích Bích hội quân với quân chủ lực Đông Ngô, chờ nghe lệnh của bản Đại đô đốc”.

“Tuân lệnh”.

Sau khi phân phái xong, Chu Du mới chấp tay hướng Gia Cát Lượng, hần thành thực nói: “Gia Cát Thừa tướng, nói về quản lý nội chính, người đương thời không ai sánh bằng Thừa tướng vì vậy việc lương thảo, quân nhu của liên quân xin phiền người điều hành”.

Gia Cát Lượng chấp tay đáp lễ nói: “Lượng thân mang trọng trách, không dám chối từ”.

Chu Du lại nhìn Bộ Chấn, Chủ bạ trong quân nói: “Bộ Chấn đại nhân, hãy bàn giao cho Gia Cát Thừa tướng chuyện lương thảo trong liên quân”.

“Tuân mệnh” Bộ Chấn khom người vái chào, hần nhìn Gia Cát Lượng nói: “Thừa tướng đại nhân, xin mời theo hạ quan”.

(Việc bày mưu tính kế của quân Lương và liên minh của quân Ngô, Sở diễn ra đồng thời với nhau)

Mã Dục đang ngồi đọc sách thì bất chợt Điển Vi vén màn trướng bước vào, hần lo lắng nói: “Bệ hạ, Giả Hủ đại nhân ngã bệnh”.

“Hả?” Mã Dục kinh hãi, hần thất thanh hỏi: “Văn Hoà hần làm sao?”

Điển Vi khẽ nói: ”Nghe lang trung nói, Giả Hủ đại nhân tuổi già sức yếu, vất vả ngày đêm. Hơn nữa lại không quen thuộc thủy thổ nên ngã bệnh, còn nghe nói Giả Hủ đại nhân đã ngã bệnh từ trước đó”.

“Đi” Mã Dục đứng dậy, hần nhìn Điển Vi nói: “Mau đi xem một chút”.

Dục Điển Vi hộ tống, Mã Dục nóng lòng chạy tới quân trường của Giả Hủ. Hần vẫn chưa bước vào trướng đã nghe thấy tiếng ho khan từ bên trong vọng ra liên hồi. Mã Dục vô cùng lo lắng khi nghe thấy cơn ho đó. Hần cảm thấy lòng mình nặng nề. Những năm gần đây bản thân hần và những người bạn vong niên tuổi tác ngày một cao, căn bản không còn cách nào chống đỡ với địch nhân thời gian xâm lấn.

Quản Hợi, Liêu Hoá chết trận từ nhiều năm trước. Quách Đồ cũng chết sớm lúc tráng niên. Bùi Nguyên Thiệu, Thư Thụ người trước người sau chết bệnh. Chẳng lẽ lần này tới lượt Giả Hủ sao? Nếu như Giả Hủ chết đi, những bằng hữu năm xưa còn lại những ai? Hình như chỉ còn mỗi một mình Chu Thương. Nghĩ tới đó, Mã Dục thực sự không dám nghĩ tiếp, hần vội vàng khom người bước vào trướng.

Trong trướng một ánh lửa hồng chập chờn, âm u, ẩm đạm trong gió, dường như có thể tắt bất kỳ lúc nào.

Giả Hủ mệt mỏi ngồi dựa trên giường êm. Người hầu đang cẩn thận từng ly từng tí nâng bát thuốc, mức từng thìa đổ vào miệng Giả Hủ. Nghe thấy tiếng bước chân, Giả Hủ vội vàng nghiêng người nhìn, thấy Mã Dục bước vào hần định nhòe người ngồi dậy, không ngờ mắt hần tối sầm lại, hần té ngã xuống giường. Một cơn đau bất ngờ dội lên trong ngực, ngay sau đó là tới một cơn ho dữ dội như muốn tắt thở.

“Văn Hoà” Mã Dục vội vàng bước tới trước mặt Giả Hủ và la lên: “Văn Hoà, người không cần ngồi dậy. Trẫm đã nói rồi: trong thiên hạ bất kỳ kẻ nào nhìn thấy Trẫm cũng phải thi lễ. Duy chỉ có Văn Hoà người là không cần phải hành lễ”.

“Khụ, khụ” Giả Hủ gắng sức ho khan hai tiếng rồi cuộc cơn ho cũng chấm dứt. Sau khi ngồi nghỉ một hồi lâu hần mới uể oải nói: “Bệ hạ, sao người lại tới đây?”

Mã Dục lo lắng nói: “Người đã bệnh như thế này, Trẫm lại không biết. Đây chính là lỗi của Trẫm”.

“Bệ hạ” Giả Hủ nhẹ nhàng cầm hai tay Mã Dục, hần thở dốc nói: “Thần chỉ là cảm nhiễm phong hàn, chỉ uống mấy thang thuốc là khỏi. Thật sự không có gì đáng ngại”.

Mã Dục quay đầu nhìn Điển Vi nói: “Điển Vi”.

Điển Vi ôm quyền nói: “Có thần”.

Mã Dục nói: “Hãy cấp tốc cho đòi Thái y tới”.

“Tuân chỉ”.

Điển Vi lĩnh mệnh rời đi. Chỉ trong khoảng thời gian chưa uống hết chung trà, Điển Vi đã dẫn ba tên Thái y tới trướng ghh. Mã Dục âm trầm liếc nhìn ba tên Thái y một cái rồi hần trầm giọng nói: “Hãy dùng được tốt nhất. Hãy nghĩ tất cả mọi biện pháp trị lành bệnh cho Tể tướng đại nhân. Nếu như các người muốn dùng loại được nào trong quân không có, các người cứ nói với Trẫm, Trẫm sẽ phái người đi tìm. Nhưng nếu như các người không trị hết bệnh của Tể tướng đại nhân. Trẫm sẽ chu di cửu tộc nhà các người, chôn cùng với Tể tướng đại nhân”.

Nói xong Mã Dục phất tay áo bỏ đi để lại ba tên Thái y sắc mặt tái nhợt đứng nhìn nhau.

Giả Hủ nhìn theo bóng lưng Mã Dục rời khỏi trướng, trong lòng hần vừa cảm động vừa lo lắng. Hần có rất nhiều tâm tình muốn nói ra nhưng cuối cùng lại biến thành một tiếng thở dài hự không. Nhân sinh trong thiên hạ cũng giống như tiệc tàn. Hủ năm nay đã sáu mươi tư tuổi, coi như là trường thọ. Thiên hạ sắp thống nhất. Vô đài của Giả Hủ cũng sắp tới lúc hạ. Bệ hạ, Giả Hủ cũng đã không uống phí cuộc đời này.

Kể từ khi Tào Chân ban cho Chu Du kiểm Thanh Hồng, đặt đại quân thủy bộ nước Sở dưới quyền điều khiển của Chu Du, Chu Du đã di chuyển đại bản doanh của liên quân từ Hạ Khẩu về Xích Bích. Gần tám vạn thủy quân, hơn một vạn chiến thuyền lớn nhỏ tụ tập cùng nhau, quang cảnh vô cùng hùng tráng, trên bờ lại có hơn mười vạn quân bộ binh Ngô, Sở đóng trại tập trung với nhau, kéo dài liên tục hơn mười dặm, cảnh tượng càng hùng vĩ.

Trung quân đại trướng. Chu Du đang triệu tập chư tướng nghị sự.

Bất chợt có một tên tiểu giáo bước vào trướng bẩm báo: “Đại đô đốc, quân Lương lập ba toà đại doanh ở Xích Thủy Than, Hắc Tùng Lâm, Bạch Thạch Đà, chúng còn dựng cầu phao ngay ở đó”.

“Hả?” Chu Du nghiêm giọng hỏi: “Quân Lương đang đồn gổ dựng cầu phao ư?”

Vương Sán, người quen thuộc địa hình Kinh Châu vội vàng nói: “Xích Thủy Than, Hắc Tùng Lâm, Bạch Thạch Đà ở trong vùng Giang Lăng và Ô Lâm, khoảng cách ba nơi đó cách nhau chừng một trăm dặm. Tại sao quân Lương không tập trung binh lực một chỗ dựng cầu phao mà lại chia binh ra hành động? Chẳng phải đây là cơ hội cho quân ta tấn công sao?”

“Ừ” Chu Du gật đầu, hần lại hỏi tên tiểu giáo: “Có xò xét xem mỗi đại doanh có bao nhiêu binh lính quân Lương trú đóng không?”

Tên tiểu giáo nói: “Mỗi đại doanh đều có tổng cộng mười vạn binh mã”.

“Cái gì? Mười vạn binh mã?” Lữ Mông thất vọng nói: “Nếu như mỗi đại doanh chỉ có mười vạn quân trú đóng, quân ta sẽ không thể hành động khinh xuất được”.

Vương Sán phụ họa: “Lữ Mông tướng quân lo lắng rất đúng. Nếu như mỗi đại doanh của quân Lương trú đóng, quân ta rất khó có thể trong khoảng thời gian rất ngắn tiêu diệt chúng, trong khi đó quân thiết kỵ Tây Lương chỉ cần một khoảng thời gian ngắn có thể tới cứu viện. Nếu như quân ta đánh lên không thành, lại bị quân Lương ứng phó kịp thời, hậu quả không thể tưởng tượng nổi”.

Sái Mạo nói: “Nhưng như vậy cũng không thể để quân Lương tự do bắc cầu phao. Mỗ cho rằng phải phái thủy quân tới quấy nhiễu, ngăn cản quân Lương bắc cầu phao”.

“Báo...” Sái Mạo chưa nói xong, lại có một tên tiểu giáo thở hổn hển chạy vào, hần quỳ xuống đất bẩm báo: “Đại đô đốc, Hán Dương cấp báo”.

“Hả?” Chu Du trầm giọng nói: “Mau nói”.

Tên tiểu giáo thở dốc nói: “Quân Lương đang ngang nhiên xây dựng thêm thủy trại Hán Dương”.

“Xây dựng thêm thủy trại Hán Dương?” Chu Du cau mày nói: “Mã đồ phu muốn làm gì vậy? Đối với quy mô thủy quân Kinh Châu của Cam Ninh mà nói, đại trại cảng Ô Lâm hoàn toàn có thể đáp ứng nhu cầu, chúng hoàn toàn không cần phải xây dựng thêm đại trại ở Hán Dương”.

Tên tiểu giáo nói: “Đại đô đốc, còn có tình huống rất khả nghi”.

Chu Du hỏi: “Tình hình như thế nào?”

Tên tiểu giáo nói: “Để có thể chống đỡ được tiền tháp cùng hàng rào (tường rào thủy trại và lục trại rất khác nhau. Tường rào thủy trại có khe hở rất lớn, chỉ có tác dụng ngăn cản chiến thuyền tiến vào nên nước vẫn có thể lưu thông), các cọc gỗ đóng xuống lòng sông kéo dài hơn hai trăm bộ. Hơn nữa quân Lương vẫn không ngừng đóng cọc tiến về phía trước. Xem đáng điệu này chỉ e là quân Lương sẽ xây dựng thủy trại tiến ra tới giữa sông”.

“Cái gì? Chúng xây dựng thủy trại tiến ra tới giữa sông sao? Nghe vậy Từ Thịnh cười to nói: “Mã đồ phu đúng là đồ ngu ngốc, hần lại muốn xây dựng thủy trại ra tới giữa lòng sông. Ha ha ha”.

“Kỳ quái, đúng là kỳ quái” Sái Mạo hoang mang nói: “Cam Ninh chính là lão đại Cẩm Phàm tắc hoành hành Trường Giang nhiều năm, không có lý do gì hần không hiểu mùa hè ở Trường Giang có hồng thủy. Chẳng lẽ Cam Ninh cho rằng thủy trại chắc chắn của quân Lương có thể chống đỡ được với sức nước của hồng thủy sao? Điều này là không thể tưởng tượng nổi, lẽ ra Cam Ninh không nên phạm phải sai lầm này mới phải”.

“Không đâu” thiếu niên Lục Tồn phản đối: “Mã đồ phu không phải phường ngu ngốc, Cam Ninh lại càng không có chuyện không biết hồng thủy Trường Giang. Quân Lương làm như vậy, Tồn chỉ e chúng muốn dựng một toà thủy trại khổng lồ bắc thông hai bờ nam bắc Trường Giang. Một khi điều này xảy ra, Trường Giang rộng lớn sẽ bị cắt làm hai đoạn. Quân Ngô, Sở đầu đuôi đều gặp khó khăn, không còn cách nào ngăn cản đại quân Tây Lương xuôi nam xuống Kinh Châu”.

“Xây dựng một toà thủy trại khổng lồ nối hai bờ, bắc nam Trường Giang sao?” Trương Liêu thất thanh nói: “Một công trình khổng lồ như thế hao tổn bao nhiêu thời gian? Chết sợ tới mùa hè sang năm chúng cũng chưa chắc đã dựng thành”.

“Điều này cũng khó nói” Lục Tồn trầm giọng nói: “Dù sao quân Lương không phải sẽ kiến tạo một toà thủy trại thực sự. Có lẽ chúng chỉ kiến tạo hàng rào thủy trại cùng với tiền tháp ở phía sau để phòng ngự. Nếu như chỉ cần xây dựng hàng rào thủy trại cùng với tiền tháp, khối lượng công trình sẽ giảm bớt đi rất nhiều. Với số lượng nhân lực cùng vật lực của quân Lương, không phải là chúng không có khả năng hoàn thành trước mùa lũ hè sang năm”.

Lục Tồn vẫn chưa nói xong, bất chợt bên ngoài trướng vang lên tiếng bước chân nặng nề.

Bóng người loé lên, mãnh tướng thủy quân Đông Ngô là Chu Thái đã bước vào đại trướng, hấn ôm quyền nhìn Chu Du nói: "Đại đô đốc, mặt tướng đã trở về".

"Chu Thái tướng quân cực khổ rồi" Chu Du vui vẻ nói: "Có dò xét được thực hư thủy quân của Cam Ninh không?"

"Đã dò xét rõ ràng" Chu Thái lau nước sông trên mặt nói: "Mặt tướng nhân dịp đêm tối lẻn vào đại trại thủy quân Ô Lâm, ẩn núp ở trong nước ba ngày ba đêm (không nên hiểu lầm. Đây không phải là nín thở trốn trong nước), cuối cùng đã thăm dò được thực hư thủy quân của Cam Ninh. Quả thực tổng cộng binh lực thủy quân của Cam Ninh có bảy vạn quân, lâu thuyền khổng lồ có hơn ba trăm chiếc, mông trùng, đầu hạm có hơn năm ngàn chiếc, chiến thuyền nhẹ có hơn một vạn chiếc".

Tướng lĩnh Ngô, Sở trong trướng biến sắc. Rất nhiều người trong số này không ngờ thủy quân của Cam Ninh lại có nhiều chiến thuyền tới như vậy.

Chu Du nói: "Còn có tình hình nào nữa không?"

"Có" Chu Thái gật đầu nói: "Khi mặt tướng ẩn núp bên trong trại thì phát hiện có một loại chiến thuyền rất đáng sợ".

Chu Du hỏi: "Chiến thuyền gì?"

Chu Thái nói: "Hình dáng chiến thuyền đó cũng giống như mông trùng, nhưng to lớn hơn rất nhiều, hai bên không có mái chèo nhô ra, nhưng tốc độ di chuyển của chúng nhanh hơn mấy lần mông trùng bình thường. Ở phía đầu chiến thuyền có hai hàng chùy đâm sắc bén. Mặt tướng từng tận mắt nhìn thấy chiến thuyền đáng sợ đó dễ dàng đâm xuyên qua mạn thuyền một đầu hạm của quân Lương".

Chu Du ngạc nhiên nói: "Sao thủy quân Cam Ninh lại có thể làm ra loại Mông trùng đáng sợ như vậy?"

"Còn nữa" Chu Thái nói tiếp: "Trên lâu thuyền khổng lồ quân Lương có đặt một loại binh khí kỳ quái, nhìn dáng vẻ bên ngoài thì giống như máy bắn đá nhưng hình dáng lớn hơn máy bắn đá rất nhiều, hơn nữa kết cấu cũng cực kỳ phức tạp, không rõ đó là quỷ vật gì. Bởi vì quân Lương canh phòng rất nghiêm ngặt, mặt tướng không dám tiếp cận quá gần nên không thể xem xét cẩn thận".

"Máy bắn đá ư?" Chu Du ngạc nhiên nói: "Quân Lương lắp đặt máy bắn đá trên lâu thuyền sao? Tại sao chúng có thể làm điều này?"

"Đúng vậy" Lữ Mông, Lục Tồn cùng chư tướng cũng thấy nghi ngờ: "Trên mặt sông không thể so sánh với trên đất liền. Mặt sông dao động, thân thuyền không đứng yên. Nếu máy bắn đá bắn đá ra ngoài, chưa nói tới việc có thể đâm thương chiến thuyền đối phương, cho dù có thể bắn trúng mục tiêu là thuyền đối phương thì nhiều nhất cũng chỉ có thể đập bể một boong thuyền, căn bản là không có cách nào tạo một lỗ thủng ở mạn thuyền vậy thì có thể tạo ra sự uy hiếp gì? Tác chiến trên mặt nước, máy bắn đá chỉ là vũ khí trang trí".

Chu Thái lắc đầu nói: "Điều này mặt tướng cũng không rõ lắm. Máy bắn đá này của quân Lương to lớn hơn máy bắn đá bình thường rất nhiều, có lẽ chúng có thể bắn ra những tảng đá đủ to để đập vỡ mạn thuyền cũng không chừng. À, đúng rồi, quân Lương còn chế tạo chiến thuyền liên hoàn".

"Chế tạo chiến thuyền liên hoàn ư?" Chu Du trầm giọng nói: "Xem ra Mã đồ phu lại muốn lặp lại trò cũ. Ha ha ha".

Gia Cát Lượng từ trước tới giờ vẫn chưa lên tiếng cũng mỉm cười nói: "Khi ở Tam Giang khẩu, Mã đồ phu suýt chút nữa bị tiên đề (Tào Tháo) bị hoả thiêu chết. Không ngờ sau hơn mười năm, Mã đồ phu lại muốn xử dụng chiến thuyền liên hoàn. Điều này đúng là đã quên vết thương lòng".

Chu Du nói: "Thế nhưng tình hình bây giờ cũng không giống với khi đó. Lúc trước Mã đồ phu hoàn toàn không phòng bị. Hơn nữa khi đó Tào công tấn công từ tây bắc xuống hướng đông nam, hoàn toàn thuận gió. Nhưng bây giờ Mã đồ phu đã có bài học thất bại, tất nhiên hẳn sẽ gia tăng phòng bị. Hơn nữa quân Lương từ bờ bắc tấn công sang bờ nam, quân ta ngược lại bị ngược gió. Nếu muốn dùng kế hoả công một lần nữa là hoàn toàn không thể được".

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC” Gia Cát Lượng mỉm cười nói: “Không phải là vào tiết trời chính đông giá rét không có gió đông nam”.

“Nếu vậy phải nhờ cậy Thừa tướng Gia Cát mượn gió đông” Chu Du và Gia Cát Lượng nhìn nhau cười to một tiếng. Chu Du nhìn chúng tướng trong trướng nói: “Chư vị, sách lược của Mã đồ phu đã rất rõ ràng. Chúng lập cầu phao ở Xích Thủy Than, Hắc Tùng Lâm và Bạch Thạch Đà. Chúng còn kiến tạo thủy trại ở Hán Dương chẳng qua là muốn dụ quân ta chia binh ra nhưng mục đích thực sự của chúng chính là để thủy quân Kinh Châu của Cam Ninh ở cảng Ô Lâm có cơ hội đánh một đòn quyết định”.

Ban đêm, gió sông Trường Giang thổi lạnh lạnh.

Hội nghị quân sự của liên quân Ngô, Sở trước cuộc chiến đã chấm dứt. Chu Du dẫn Lữ Mông, Lục Tốn đi tới bờ sông. Nhìn sang bờ sông xa xa bên kia chỉ thấy trong đại trại Ô Lâm đuốc rực sáng như ban ngày, âm thanh hỗn loạn.

Lục Tốn nói: “Đại đô đốc, quân Lương ước định ba ngày sau quyết chiến trên mặt sông ở Xích Bích. Xem ra chúng đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng”.

“Đại đô đốc” Lữ Mông lo lắng nhìn Chu Du nói: “Trận chiến này chỉ e liên quân lành ít dữ nhiều”.

“Đúng vậy. Đây cũng là điều lo lắng của mặt tướng” Lục Tốn cũng nói: “Mặt tướng cho rằng quân Lương lập cầu phao ở ba nơi và xây dựng thủy trại ở Hán Dương cũng không phải đơn giản chỉ để dụ quân ta chia binh ra đối phó. Nếu quân ta không để ý tới chúng, quân Lương có thể từ giả biến thành làm thật bắc ba cầu phao qua sông Trường Giang. Một khi như vậy thì Trường Giang hiểm địa tự nhiên đã trở thành con đường bằng phẳng. Cuộc chiến này nhất định không cần phải đánh nữa”.

“Bản Đốc há chẳng biết như vậy sao?” Chu Du bùi ngùi thở dài nói: “Nhưng mà liên quân không thể chia binh”.

”Ai!”

Lữ Mông, Lục Tốn cùng thở dài. Chu Du nói không sai. Thủy quân của liên quân Ngô, Sở chỉ hơi chiếm ưu thế so với thủy quân quân Lương. Nếu bây giờ phải chia binh ra thì rất có thể liên quân Ngô, Sở sẽ thất bại trong cuộc thủy chiến Xích Bích. Nếu như ngay cả thủy chiến cũng thua thì liên quân Ngô, Sở dựa vào cái gì để ngăn cản đại quân Lương xuôi nam đây? Chuyện diệt vong của hai nước Ngô, Sở chỉ còn là chuyện trong nay mai.

“Quốc lực nước Lương quá hùng hậu. Thực lực quân Lương quá mạnh. Nếu như không phải Mã đồ phu nóng lòng muốn thành công, chỉ cần Mã đồ phu cam tâm chờ đợi thêm mười năm nữa, đợi khi thủy quân của Cam Ninh hoàn toàn áp đảo thủy quân hai nước Ngô, Sở mới bắc đầu tiến hành nam chinh, liên quân Ngô, Sở căn bản không có cơ hội chiến thắng” Chu Du chấp tay sau lưng, hần nhìn ánh đuốc xa xa bên bờ bắc, thở dài nói: “Hiện tại cơ hội duy nhất của liên quân là đánh thắng cuộc thủy chiến Xích Bích, tiêu diệt bảy vạn thủy quân của Cam Ninh sau đó đốt cháy cầu phao. Tới khi đó thì cho dù có hơn mười vạn đại quân Lương vượt Trường Giang sang bờ nam nhưng chỉ cần lương thảo, đồ quân nhu của quân Lương chưa vượt Trường Giang được, hai nước Ngô, Sở vẫn còn có cơ hội chuyển bại thành thắng”.

Lữ Mông trầm giọng nói: “Cam Ninh đã hoành hành sông nước Trường Giang trong nhiều năm, tinh thông thủy chiến. Tướng sĩ chiêu mộ lại là tinh tráng Hoài Nam, Kinh Châu tinh thông thủy tính, trong đó có rất nhiều giang dương đại đạo hoành hành sông nước. Hơn nữa hiện tại binh lực liên quân chỉ chiếm ưu thế nhỏ nhoi, giao tranh cùng với một đối thủ như vậy, chỉ e rất khó thắng”.

Lục Tốn gật đầu nói: “Hơn nữa theo như Chu Thái tướng quân, thủy quân của quân Lương còn có mòng trùng khổng lồ. Cho dù chúng ta có gió nam đánh hoả công thì chỉ e những hoả thuyền còn chưa tiến tới gần đội thuyền của quân Lương đã bị những chiến thuyền này đánh chìm. Trên lầu thuyền của quân Lương còn lắp đặt cả máy bắn đá. Mặt tướng hiểu Mã đồ phu tuyệt đối không thể nào bắn tên không đích. Những máy bắn đá này có lẽ là thật và không giống với những máy bắn đá mà chúng ta biết”.

“Mọi sự do con người” Chu Du bùi ngùi nói: “Một khi xảy ra chiến tranh, tất có thắng có bại. Chỉ cần bản thân đã tận lực thì không còn gì nuối tiếc”.

Lữ Mông, Lục Tồn lặng lẽ. Gió sông thảng mười dùi không lạnh thấu xương nhưng cả hai đồng thời không khỏi cảm thấy sự giá lạnh. Ngay cả Đại đô đốc cũng mất đi lòng tin chiến thắng vậy liên quân Ngô, Sở còn hy vọng không?

458. Chương 363: Cuộc Chiến Xích Bích (Chương Cuối)

Hán Thọ, hoàng cung nước Sở. Trình Dục, Cổ Quy tiến vào đại điện. Cả hai phát hiện ra Tào Chân đang đứng run rẩy sau Ngự án. Trình Dục nhẹ nhàng bước tới khẽ kêu lên một tiếng “Bệ hạ”. Lúc này Tào Chân mới bừng tỉnh từ trong cơn hoảng loạn, Tào Chân thở phào một tiếng, lên tiếng: “Ừ, các người đã tới sao?”

“Bệ hạ”Trình Dục chấp tay, hần cung kính nói: “Xa gia đã chuẩn bị xong xuôi”.

“Ai” Tào Chân thối dãi một tiếng hỏi: “Thật sự phải đi sao?”

Trình Dục, Cổ Quy cùng lặng im.

Tào Chân nói: “Trọng Đức, đây thật sự có phải là do Khổng Minh căn dặn không?”

“Đúng vậy” Trình Dục ảm đạm nói: “Thừa tướng nói trong cuộc chiến Xích Bích, liên quân lành ít dữ nhiều, Thừa tướng bảo bọn thần hộ giá đi trước lánh ở Quế Dương”.

“Quế Dương?” Tào Chân cười buồn thắm nói: “Nếu như không thắng cuộc chiến Xích Bích thì có cần thiết phải đi tới Quế Dương không?”

Cổ Quy nói: “Bệ hạ, lưu lại núi xanh lo gì không còn củi đốt”.

“Không” Sắc mặt Tào Chân trở nên kiên định, hần nghiêm giọng nói: “Trẫm không đi. Trẫm sẽ ở lại Hán Thọ chờ. Mã đồ phu muốn tới, tốt lắm, Trẫm chờ hần”.

“Bệ hạ...”

“Phụ thân! Phụ thân...”

Tôn Quyền kêu to hai tiếng, hần đột nhiên bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng. Hoàng hậu Bộ thị vội tiến tới ôm Tôn Quyền, đau xót hỏi: “Hoàng thượng, người làm sao vậy?”

“Ôi...” Tôn Quyền thờ dãi một tiếng cực dài. Lúc này hần mới cảm nhận được trước đó chỉ là một cơn ác mộng. Hần lắc đầu nói: “Không có gì. chỉ là ác mộng. Ta mộng thấy phụ hoàng toàn thân đầm máu, đang bước từng bước một tới gần Trẫm. Hai mắt phụ hoàng như toé lửa, tựa như phụ hoàng có gì muốn nói với Trẫm nhưng ngay lúc đó tắc tử Mã Siêu thúc ngựa đánh tới, hần đâm một thương xuyên qua...”.

Trên mặt Tôn Quyền hiện lên sự cay đắng, hần không nói thêm gì nữa.

Bộ thị nhẹ nhàng vuốt ve ngực Tôn Quyền, ôn nhu khuyên giải: “Hoàng thượng, mấy ngày liên tiếp vấ vấ quốc sự, người nhất định mệt mỏi. Hay để thần thiếp kêu nô tỳ vào hiến mấy ca múa để xoa dịu nỗi lòng của Bệ hạ?”

“Thôi” Tôn Quyền khoát tay, hần cau mày nói: “Bây giờ đại địch đang ở trước mặt. Trẫm nào có tâm tư thưởng thức”.

“Ai...” Nói tới đây, đột nhiên Tôn Quyền thở dài một tiếng, hần ngẩng đầu nhìn về phía tây, buồn rầu nói: “Cũng không biết thế cục Kinh Châu thế nào? Trận chiến này liên quân có thể lấy yếu thắng mạnh, đánh bại ba trăm vạn đại quân Tây Lương của Mã đồ phu hay không?”

Bộ thị an ủi: “Bệ hạ hồng phúc tề thiên, tất có thể gặp dữ hoá lành”.

“Không ngủ nữa” Tôn Quyền đột nhiên ngồi dậy, hần nhìn Bộ thị nói: “Hãy giúp Trẫm thay quần áo. Trẫm đột nhiên hiểu chuyện nhân sự Vu Hồ phải có thay đổi. Mặc dù nhị đệ kiên dững nhưng lại là người cố chấp.

Hắn chưa chắc đã nghe lời của Hạ Tề tướng quân. Hiện tại toàn bộ chủ lực quân Ngô đều đang ở Kinh Châu. Tuyệt đối không thể để cho Điền Dự, Trần Đăng thừa dịp đánh qua Trường Giang’.

Trên mặt Bộ thị hiện lên sự thất vọng, bất chợt liếc mắt đưa tình nói: “Để thần thiếp giúp Bệ hạ thay quần áo”.

Trên mặt sông rộng mênh mông, hàng ngàn thuyền buồm lướt sóng, hàng trăm chiến thuyền di chuyển. Mấy vạn chiến thuyền to nhỏ, đủ các loại cơ hồ làm tắc nghẽn mặt sông rộng hơn mười dặm, nhất là chiến thuyền liên hoàn của quân Lương càng bộc lộ khí thế hào hùng, uy phong lẫm lẫm., Cam Ninh mặc quan bào Đô đốc ngạo nghễ đứng trên phi lư của một chiến thuyền liên hoàn, xung quanh hắn có hơn mười viên tướng lĩnh thủy quân.

Đứng ở Phi lư trên cao nhìn xuống phía trước bên dưới, hơn một ngàn chiếc mông trùng, đầu hạm tản ra hai bên, phía trước chiến thuyền liên hoàn, giống như vệ sĩ mặc áo giáp sắt, bảo vệ nghiêm ngặt cho sự an toàn của chủ soái của mình. Trong đám chiến thuyền này có cả mông trùng khổng lồ. Công bộ thị lang Tư Mã Ý đích thân đốc, bí mật chế tạo ra hơn ba trăm chiếc mông trùng kiểu mới.

Đột nhiên Cam Ninh quay đầu nhìn lại sau. Trên bong thuyền là những cỗ máy bắn đá khổng lồ. Cánh tay thon dài của máy bắn đá lặng lẽ đặt trên bong thuyền. Trong những chiếc giỏ được làm bằng dây thừng thắt nút có đặt có đặt những cái hũ. Bên trong hũ là dầu lửa và vải lụa rất dễ bắt lửa cùng những vật linh tinh khác. Cam Ninh đã tận mắt nhìn thấy uy lực của quái vật khổng lồ này. Tựa hồ trong mắt Cam Ninh vẫn còn như thấy hũ dầu lửa vỡ toác ra, ánh lửa bùng lên trong bầu trời đêm.

Bỗng nhiên Cam Ninh nắm chặt bàn tay mình. Hắn quyết tâm phải thắng trong trận chiến này.

Trên soái hạm của thủy quân Đông Ngô, Chu Du mặc một bộ nho sam, tay cầm quạt lông, Lữ Mông, Lục Tốn hộ tống đang đứng nghiêm nghị trên Phi lư của chiếc lâu thuyền khổng lồ, nhìn mặt sông xa xa ở phía bắc. Chiến thuyền của thủy quân Tây Lương như muốn che kín cả mặt sông. Từng dãy chiến thuyền liên hoàn đã biến mặt sông dao động trở thành một vùng đất bằng. Từng nhóm lớn quân cung thủ quân Lương đã lập thể trận nghiêm chỉnh trên bong của chiến thuyền liên hoàn. Thủy quân Ngô, Sở đã rơi vào tình thế vô cùng hiểm nghèo. Nếu như không thể giải quyết triệt để chiến thuyền liên hoàn quả quân Lương thì chỉ cần hơn mười vạn quân cung thủ quân Lương kia bắn ra một mũi hỏa tiễn thì cũng đủ để đốt cháy đội thuyền của liên quân Ngô, Sở thành tro bụi. Thế nhưng khi Chu Du nhìn thấy đội thuyền mông trùng và đội đầu hạm của quân Lương ở phía trước đội chiến thuyền liên hoàn thì tâm trạng hắn không khỏi chìm ngấm xuống đáy sông.

Nhưng chưa tới giây phút cuối cùng thì tuyệt đối không thể từ bỏ.

Trong mắt Chu Du hiện lên sự kiên định, hắn cao giọng nói: “Lữ Mông”.

Lữ Mông tiến lên một bước, hắn chấp tay nói: “Có mặt tướng”.

Chu Du nói: “Truyền lệnh Chu Thái xuất kích, quét sạch đội tàu mông trùng phía trước của quân Lương, loại bỏ chướng ngại vật cho đội tàu hỏa công”.

“Tuân lệnh”.

Lữ Mông ầm ầm trả lời. Hắn quay người nhìn tên lính truyền tin trên tước thất, vung tay một cái. Tên lính truyền tin ở trên đài cao nhanh chóng giơ màu đỏ của chiếc tam giác lệnh kỳ lên, ra sức vẫy hai cái về bên trái. Tiếng trống trận và kèn lệnh nổi lên vang lừng. Một đội thuyền chừng bốn, năm trăm chiếc đầu hạm, mông trùng từ trong thủy trận của liên quân tách ra, chậm rãi tiến tới chiến thuyền của thủy quân Tây Lương.

Trên một chiếc đầu hạm, Chu Thái mặc quần áo ngắn, tay cầm khảm đao đứng ngạo nghễ.

Phía sau Chu Thái, năm mươi tên binh lính quân Ngô hung hãn, tay chúng cầm móc dây móc, lưng đeo cương đao, trông chúng tựa như một đám thủy quỷ âm u đang canh giữ trên bong thuyền. Ánh mắt chúng tràn ngập sát khí. Ở trên đất bằng, lính Tây Lương đánh đầu thắng đó nhưng trên mặt nước hạo hán Giang Đông vô địch thiên hạ. Chu Thái giơ cao khảm đao, quát to: “Tất cả đánh bằng một trăm phần trăm sức lực cho Lão tử, đánh để đám thổ cầu Tây Lương kia biết trên mặt sông Trường Giang chính là thiên hạ của

hảo hán Giang Đông chúng ta. Nếu như kẻ nào muốn ngăn cản chúng ta, Lão tử sẽ không để cho bọn chúng được yên ổn, sẽ cho chúng nếm thử mùi vị của cổ đao”.

“Ha ha ha...”

Đám thủy quân hung hãn sau lưng Chu Thái phá lên cười.

Chu Thái giơ cao khảm đao, tiếng cười của đám thủy quân hung hãn đột nhiên dừng lại. Lúc này Chu Thái mới nhìn tên thân binh phía sau mình quát to: “Truyền lệnh các thuyền. Đợi nghe lệnh hành động của Lão tử. Tuyệt đối không được vội vã lao về phía trước”.

Hữu bộ tướng nhìn Cam Ninh nói: “Đại đô đốc, ước chừng có bốn, năm trăm chiếc mông trùng, đầu hạm đang tiến tới chỗ quân ta’.

“Hừ hừ. Tới đúng lúc lắm. Bản đốc đang chờ bọn chúng” Cam Ninh quát to: “Truyền lệnh, tiền quân xuất kích, đánh tan thủy quân Đông Ngô”.

”Tiền quân xuất kích’.

Tên thân binh đứng nghiêm sau lưng Cam Ninh vội vàng ngẩng đầu nhìn tên lính truyền tin đứng ở trên tước thất gào to. Tên lính truyền tin thoảng rùng mình, hẩn vội vàng giơ cây lệnh kỳ lên, gắng sức vẫy một cái. Hiệu kèn lệnh liên hồi bắt chợt vang lên trong thủy trận quân Lương. Hơn một ngàn chiếc mông trùng, đầu hạm đang tuần tra tới lui trước trận quân Lương vội vàng quay mũi, tiến tới đón đội thuyền thủy quân Đông Ngô do Chu Thái chỉ huy.

Ngay lập tức trước trận hai bên vang lên tiếng reo hò như rời non lấp biển.

Trong tiếng reo hò trợ uy không ngừng làm người khác hít thở không thông, Chu Thái giơ cao khảm đao, hẩn gào tới khàn cả giọng: “Truyền lệnh toàn quân. Mông trùng tiến vào trước, đầu hạm ở phía sau. Triển khai đội hình tấn công. Lấy tốc độ tấn công...Tấn công”.

Cái gọi là mông trùng này thật ra là thiết giáp hạm của cổ đại. Thân thuyền hẹp dài, khoang thấp bé, hơn nữa còn bị bít kín. Đầu thuyền rất chắc chắn, hơn nữa còn có chàng giắc. Bên trong khoang thuyền ngoại trừ người chèo thuyền thì không có quân lính. Phương thức tấn công của mông trùng không phải là áp vào mạn thuyền của đối phương, cũng không dùng hỏa tiễn mà chỉ thuần túy xông tới. Trong khi đó đầu hạm chuyên để tiếp cận mạn thuyền đối phương. Bên mạn thuyền có lắp đặt tường chắn chống lại tên bắn. Trên thuyền ngoại trừ những người chèo thuyền còn có từ năm tới năm mươi tử sĩ. Tất cả những tử sĩ này đều được trang bị giây kéo móc dùng để cướp thuyền của đối phương.

Thủy quân Đông Ngô tuy bị ngược gió nhưng mông trùng, đầu hạm cũng không mượn lực của buồm nên sức gió không ảnh hưởng nhiều tới tốc độ.

Quân đội hai bên giống như một mũi tên nhọn lướt sóng, không tới thời gian uống xong một chung trà hai bên đã đối đầu với nhau. Chỉ nghe những âm thanh “bình bình bình” liên tục vang lên. Hơn mười chiếc mông trùng đã hung hăng va chạm vào nhau.

Dù sao thủy quân Đông Ngô cũng dày dặn kinh nghiệm sa trường, đương nhiên đã biết tận dụng ưu thế. Bởi vì quân hai bên đối đầu trực tiếp với nhau. Đội tàu mông trùng Tây Lương phối hợp không ăn ý với nhau, căn bản đều là tục lực chiến đấu nên rất khó gây ra sự uy hiếp nghiêm trọng đối với mông trùng Đông Ngô. Trong khi đó mông trùng Đông Ngô lại thành thạo phối hợp hai thuyền với nhau. Một chiếc mông trùng đụng mạnh vào hông thuyền bên này của chiếc mông trùng Tây Lương, chiếc còn lại đụng vào mạn thuyền bên kia.

Chiến thuyền mông trùng nhanh chóng va chạm vào nhau chỉ giống như kỵ binh trên mặt nước. Sau khi va chạm với nhau lại lướt qua nhau. Ngay khi mông trùng của hai bên quay đầu lại chuyển bị cho vòng đánh tiếp theo thì đầu hạm của hai bên đã ở vào thế không thể không xảy ra giao tranh. Trên thực tế mông trùng đầu mông trùng chỉ là khúc dạo đầu của trận đánh thủy quân. Đầu hạm đấu với đầu hạm cùng với đó là tử sĩ hai bên liều chết đánh giết mới là vấn đề chính của trận chiến thủy quân.

“Toa toa toa...”

Hơn mười chiếc dây móc bay vút lên, ghim sâu vào mạn thuyền một chiếc đầu hạm của thủy quân Tây Lương. Hơn mười tên tử sĩ Đông Ngô cầm dây móc cùng hô to một tiếng và ra sức kéo. Hai chiếc đầu hạm nhanh chóng tiến lại gần nhau. Chu Thái lưng đeo khảm đao, tay cầm gậy trúc đứng ngạo nghễ trên đầu thuyền, ánh mắt của hắn hung ác như loài ác lang chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của tên tiểu giáo Tây Lương.

“Mau ném lao”.

Dĩ nhiên tên tiểu giáo Tây Lương không sợ hãi. Đầu hạm của quân Tây Lương có hình dáng to lớn hơn, tướng sĩ thủy quân trên đầu hạm cũng có hơn một trăm người, đương nhiên không coi năm mươi người của Chu Thái vào mắt. Hắn lập tức điều ngay hơn hai mươi tên lính ném lao đứng thành hàng chữ nhật ngay trước mạn thuyền. Tên tiểu giáo vừa mới hô lên một tiếng, một loạt lao đã đồng loạt phóng ra hướng về đầu hạm quân Đông Ngô. Chu Thái tức giận hét lên một tiếng, hắn vung đao đánh bay mấy cây lao bay tới người hắn.

Một tiếng rên “hự” bi thảm vang lên phía sau Chu Thái, tiếng “thùm” nho nhỏ vang lên. Không cần quay đầu lại Chu Thái cũng biết nhất định có tên lính trúng lao rơi xuống nước. Trong lúc này chiến thuyền hai bên chỉ còn cách nhau chia tới mười bước. Cây gậy trúc trong tay Chu Thái khẽ điểm nhẹ một cái, thân hình khổng lồ của Chu Thái đã như chim bay lên, hướng tới đầu hạm của quân Tây Lương, nặng nề rơi xuống đầu thuyền.

Ngay khi người Chu Thái còn ở trên không trung, thanh khảm đao sắc bén của hắn đã nằm trong tay. Hắn dùng một chiêu chém thẳng, không hề hoa mỹ bỏ xuống đầu tên tiểu giáo Tây Lương. Tên tiểu giáo Tây Lương hét lên một tiếng, hắn giương đao chống đỡ. Chỉ nghe ‘cạch’ một tiếng rất to, Chu Thái đã đánh cả người và đao tên tiểu giáo Tây Lương ngã quỵ xuống bong thuyền. Ngay khi tên tiểu giáo Tây Lương chưa kịp đứng dậy, Chu Thái đã lia ngang đao, chém tên tiểu giáo Tây Lương thành hai đoạn.

“Giết giết giết!”

Trong tiếng reo hò. Ba tên lính thủy quân Tây Lương mãnh liệt đánh tới. Trên mặt Chu Thái đột nhiên xuất hiện một nụ cười đáng ác, hắn ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng. Khảm đao trong tay hắn biến thành một vòng quanh ảnh tròn, rít lên xẹt qua thắt lưng của ba tên lính Tây Lương. Thân hình của ba tên lính Tây Lương đang liều mạng xông lên đột nhiên đứng khựng lại sau đó chúng khó nhọc cúi đầu xuống, kinh hoàng khi nhận ở thắt lưng mình có một suối máu đang bắn ra.

“Phốc phốc phốc...”

Ba thân thể từ từ gập xuống.

Một tên lính Tây Lương nằm trong vũng máu, vẫn chưa tắt thở, lấy hết sức tàn kêu lên: “A mẹ, con phải về nhà”.

Rốt cuộc chiến thuyền hai bên đã đụng vào nhau. Một tên tiểu giáo Đông Ngô nhảy lên chiến thuyền Tây Lương trước nhất. Thanh khảm đao trong tay hắn thuận thế quét ngang, binh lính Tây Lương gào lên một tiếng ứ nghẹn, rốt cuộc hỗn phách đã quay về quê cũ. Chỉ trong chốc lát mấy tên lính thủy quân Đông Ngô cũng đánh giết tới sau lưng Chu Thái. Hơn trăm binh lính Tây Lương không địch nổi, liên tiếp thối lui trước sự tấn công của quân Đông Ngô.

Cuộc trình diễn đầm máu liên tục diễn ra trên mặt sông. Mấy trăm đầu hạm của hai quân Lương, Ngô đã dính sát vào nhau. Gần một vạn binh lính vì chính sinh tồn của mình ra sức chém giết. Trong cuộc chém giết không ngừng nghỉ này, không sống thì chính là chết. Ánh đao lập lòe, huyết hoa bắn lên, những mảnh thân thể rơi xuống nước, máu tươi loang khắp mặt sông.

Rốt cuộc, ngay cả tên lính quân Lương cuối cùng cũng bị Chu Thái chém chết tại chỗ.

“Ngao cáp...”

Chu Thái giơ cao khảm đao, gào lên.

“Ngao cáp...”

“Ngao cáp...”

“Ngao cấp...”

Hơn một ngàn tên lính Đông Ngô may mắn còn sống sót gào lên phụ hoạ. Mặc dù bị thương vong nặng nề nhưng dù gì đi nữa trong trận đầu này thủy quân Đông Ngô đã thắng.

“Đáng hận!”

Cam Ninh hung hăng đâm mạnh một quyền vào lan can, sắc mặt hần đột nhiên trở nên tái xanh.

Mặc dù Cam Ninh đã sớm đoán biết trước kết quả đó nhưng Cam Ninh vẫn khó có thể chấp nhận điều này khi cứ giương mắt nhìn thủy quân do chính mình huấn luyện thất bại trong tay thủy quân Đông Ngô mà không thể làm gì. Nếu như Cam Ninh có thể tự mình dẫn quân xuất kích, có lẽ kết quả đã thay đổi nhưng đáng tiếc thay Mã Dực đã ra nghiêm lệnh không cho Cam Ninh dẫn quân xuất kích.

Thấy thế Lữ Mông vui mừng nhìn Chu Du nói: “Đại đô đốc, gió đông nam đã nổi”.

“Thật tốt quá., Gió đông nam cũng đã nổi” Lục Tốn cũng không kìm nén được sự vui mừng của mình nói: “Quả nhiên ông trời đã giúp Đông Ngô ta. Ha ha ha”.

“Được” Chu Du khẽ gật đầu nói: “Truyền lệnh, đội thuyền của Tả Khâm xuất kích, chuẩn bị hoả công”.

“Đô đốc” Phó tướng Trương Báo đột nhiên kêu to: “Gió đã đổi hướng”.

“Hả?” Nghe vậy Cam Ninh vội vàng ngẩng đầu nhìn, quả nhiên tình kỳ trên phi lư đã đổi hướng bay. Hần trầm giọng quát to: “Thật không ngờ trong tháng mười, ông trời lại nổi gió đông nam, phải cẩn thận đề phòng liên quân đánh hoả công. Truyền lệnh của bản đốc, ba trăm mông trùng loại mới tiến lên trước thành hình chữ nhất. Các mông trùng, đầu hạm còn lại tiến theo sau, tuyền cơ tiếp ứng”.

Lữ Mông lại hưng phấn gào lên: “Đại đô đốc mau nhìn, sương mù đang lên, sương mù đang lên”.

“Thật tốt quá” Lục Tốn cũng mừng rỡ reo hò như điên: “Quả thật sương mù đang lên”.

“Hả?”

Chu Du vội vàng quay đầu lại nhìn, quả nhiên sương trắng mờ mịt đang nổi lên trên mặt sông phía đông, kéo sang bên này. Mặt sông Trường Giang mênh mông cùng với dãy núi hai bên bờ sông dần dần biến mất trong biển sương mù mênh mông. Trên mặt Chu Du thoáng hiện lên vẻ vui mừng không dễ gì phát hiện ra. Gió tây bắc chuyển sang gió đông nam đã cho liên quân một cơ hội. Bây giờ trên mặt sông lại tràn ngập sương mù, đây lại càng là cơ hội trời cho.

Một khi trên mặt sông tràn ngập sương mù, thủy quân hai bên sẽ hoàn toàn mất sự chỉ huy. Chiến thuyền hai bên sẽ chỉ còn cách tự lực chiến đấu. trong tình hình như này, không còn nghi ngờ gì nữa thủy quân Ngô, Sở được huấn luyện nghiêm chỉnh, dày dặn kinh nghiệm sa trường, hơn nữa lại có ưu thế về chiến thuyền sẽ cực kỳ có lợi thế. Quả thật mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, thái độ tuyệt đối không từ bỏ ngay cả khi đã biết rất rõ của Chu Du tựa như đã làm cảm động ông trời.

Một khi ông trời đã không chối bỏ liên quân Ngô, Sở, Chu Du cảm thấy thắng lợi đã tới rất gần với liên quân Ngô, Sở.

Trong giây phút ngắn ngủi đó, Chu Du tựa như nhìn thấy trong sương mù dày đặc, lửa bốc lên ngập trời, từng dãy chiến thuyền liên hoàn của thủy quân Tây Lương đang bốc cháy rừng rực. Lửa bốc lên mạn thuyền, vô số thủy quân Tây Lương như kiến bò quanh chảo, hoảng loạn chạy tới lui. Trong tiếng reo hò như trời long đất lở, chiến thuyền nhỏ của thủy quân Ngô, Sở thừa cơ hội tập kích.

Nhiều đội tử sĩ Giang Đông ngập ngụa đao nhọn dùng dây thừng treo lên chiến thuyền Tây Lương may mắn không bị hoả công đốt cháy.

“Truyền lệnh toàn quân” Chu Du đột nhiên rút bảo kiếm ra quát to: “Bắt đầu từ lúc này từng người một tự chiến. Tấn công”.

“Tiến công!”

“Tiến công!”

“Tiến công!”

Tên lính truyền tin đứng nghiêm sau Chu Du ngẩng đầu nhìn tên lính truyền tin đứng trên tước thất gào lên.

Chỉ một thoáng sau, quân lệnh của Chu Du đã lần lượt được truyền xuống. Từng mảng cột buồm của chiến thuyền liên quân đã lần lượt được dựng lên. Gió đông nam thổi càng lúc càng mạnh, thổi cánh buồm của chiến thuyền liên quân bay phấp phật. Trong cơn cuồng phong thổi điên cuồng, gần một vạn chiến thuyền lớn nhỏ của liên quân lập tức nhổ neo, hướng tới đội chiến thuyền của quân Tây Lương.

Phó tướng Trương Báo đột nhiên hoảng sợ kêu lên: “Đại đô đốc, không hay rồi. Xuất hiện sương mù”.

“Cái gì?” Nghe vậy Cam Ninh lập tức hít một hơi thật dài, hấn thắt thanh hỏi: “Sương mù nổi lên?”

“Đại đô đốc mau nhìn phía đông” Trương Báo vội vàng la lên. “Sương mù dày đặc đang nổi lên ở mặt sông phía đông, theo hướng gió đang tràn tới đây. Xem ra chỉ trong thời gian chưa tới một nén nhang, sương mù đã tràn ngập mặt sông Xích Bích. Đại đô đốc, chiến thuyền của quân ta lâm vào thế yếu, hơn nữa lại đang bị ngược gió. Nếu như chúng ta hỗn chiến với thủy quân Ngô, Sở trong sương mù thì nhất định sẽ thua. làm sao bây giờ? Hay chúng ta liều chết rút lui về đại trại?”

“Thủy quân Ngô, Sở đã bắt đầu đốc toàn lực tấn công. Hiện tại muốn rút lui không còn kịp nữa rồi”.

Cam Ninh nghiêm nghị nói: “Nếu như gượng ép rút quân về sau, kết quả chỉ có thể là thất bại nhanh hơn”.

Trương Báo lạnh lùng nói: “Vây liều mạng!”.

Cam Ninh cau mày lại, hấn quát to: “Truyền lệnh toàn quân, mông trùng tiến lên trước, dẫu hạm ở giữa. Lâu thuyền, tẩu khả (chiến thuyền nhẹ) ở phía sau. Tất cả chiến thuyền liên hoàn phân chia trước sau. Tập trung tất cả quân cung thủ lên bong thuyền. Không ngừng bắn hoả tiễn về phía trước, bắn cho tới lúc không còn một mũi tên nào mới thôi. Tất cả máy bắn đá trên chiến thuyền liên hoàn cũng hoạt động không ngừng nghỉ, ném tất cả dầu lửa ra”.

Một khi ông trời cũng không trợ giúp thì Cam Ninh cũng không còn cách nào khác.

Hôm nay hấn chỉ có thể quyết tâm hỗn chiến một trận với liên quân Ngô, Sở trong sương mù dày đặc. Ngay cả khi biết rõ sẽ thất bại, Cam Ninh cũng không còn lựa chọn nào khác. Ai ngờ trong thời khắc mấu chốt của trận đánh trên mặt sông lại xuất hiện sương mù dày đặc như vậy.

Mã Dục leo lên trên lầu thành nhìn về chân trời xa xa ở hướng nam.

Mặc dù không nhìn thấy rõ ràng những Mã Dục vẫn cảm thấy lúc này thủy quân đang quyết chiến một cách tuyệt vọng trên mặt sông Xích Bích. Vì không muốn để Cam Ninh phải phân tâm chú ý bảo vệ an toàn cho hấn nên Mã Dục không đích thân ngự giá tới Ô Lâm đốc chiến. Hơn nữa chính vì cuộc chiến Xích Bích này có thể nói quân thần trên giới của nước Lương đã hao tổn tâm cơ. Kết quả liệu có như ý muốn của người không đây?

Tin báo tiếp chưa tới, tin dữ đã tới trước.

“Bệ hạ” Trưởng tử của Giả Hủ là Giả Mục lão đảo chạy lên lầu thành. Sau khi quỳ dập dưới chân Mã Dục, hấn gào lên than khóc: “Bệ hạ, gia phụ không được nữa rồi. Người nói muốn gặp mặt Bệ hạ một lần cuối cùng. Hu hu hu”.

Mã Dục tái mặt, hấn vội vàng nhìn Điển Vi nói: “Mau, chuẩn bị ngựa cho Trẫm”.

“Bệ hạ” Điển Vi lo lắng nhìn mưa bụi đầy trời nói: “Trời vẫn đang mưa, hay nên ngồi xe hơn”.

“Câm!” Mã Dục quát to: “Lập tức chuẩn bị ngựa cho Trẫm”.

“Khách lạt lạt...”

Một tia chớp loang loáng xẹt ngang trời cao, bất chợt trong lúc đó tiếng sấm rền rĩ vang vọng khắp đất trời. Trong gió bắc lạnh thấu xương, những hạt mưa to như hạt đậu tằm tã trút xuống. Cả toà thành Kiến Nghiệp trong khoảnh khắc chìm trong mưa gió.

Ngư Phiên đang đứng nghiêm sau lưng Tôn Quyền hoảng hốt nói: “Bây giờ đang là tháng mười, tại sao lại có sấm sét?”

Trương Chiêu thì thào: “Trời sinh dị tượng, tất là điềm đại hung”.

Tôn Quyền không nghĩ vậy, hần nói: “Tất cả chỉ là chuyển mùa, tất nhiên đi kèm với dị tượng, biết đâu lại là liên quân Ngô, Sở đánh bại quân Lương ở cuộc chiến Xích Bích’.

Tất cả quần thần đều lặng im không biết nói gì.

Hai mươi tám mỹ nhân tôn nhân ngồi trên đài cao. Đàn tranh đặt trên án, mười ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên dây đàn tranh. Âm thanh du dương, trầm bổng, êm tai vút lên, giống như tiếng nước chảy róc rách ở khe đá làm lòng người vui vẻ thoải mái. Tào Chân cầm bảo kiếm trong tay đang múa theo tiếng đàn. Hần vừa múa kiếm vừa ngâm bài Cai Hạ ca thê lương:

Sức bạt núi chừ, khí trùm đời

Thời chẳng lợi chừ, chuy chẳng ruổi

Chuy chẳng ruổi chừ biết làm sao

Ngư Cơ em ơi, biết làm sao ?

“Phụt”.

Dây đàn tự nhiên đứt đoạn, tiếng đàn ngừng lại. Tôn nhân chậm rãi ngẩng gương mặt lúm đồng tiền nhưng đầm đìa lệ châu.

.....

Tướng Khâm tự tay cởi bỏ dây thừng buộc tẩu khả vào móng trùng, quay đầu lại quát to: “Châm lửa”.

“Phốc phốc phốc...”

Mấy cây đuốc cháy hừng hực được vất xuống móng trùng đã được giội mỡ từ trước. Ngọn lửa lập tức bốc lên, trong ánh lửa nuốt vào nhả ra, ngọn lửa lan tới khoang thuyền nhỏ, đốt cháy cỏ khô, củi khô và các chất dẫn lửa chất cao trong khoang thuyền. Ngọn lửa vì thế càng trở nên mãnh liệt. Những móng trùng quân Đông Ngô ẩn hiện trong sương mù ở cách đó không xa cũng bắt đầu châm lửa.

“Thình”.

Ngay sau khi phóng móng trùng đã bốc cháy về phía quân Lương, chiến thuyền nhẹ quân Đông Ngô tiến theo sau.

Tướng Khâm tay cầm đơn đao đứng ở mũi thuyền. Hần đang chờ đợi hoả thuyền xông vào thiêu đốt đội thuyền của quân Lương thì đột nhiên có một tiếng rít chói tay vang lên. Hình như đã có vật gì đó rơi vào trong nước. Hần vội vàng quay đầu nhìn thì thấy một cột nước dựng cao ngút trời ngay bên cạnh mình. Cột nước bốc lên cao mấy trượng mới ụp xuống, biến thành thủy châu bay đầy trời. Tướng Khâm và binh sĩ Đông Ngô trên chiến thuyền nhẹ bị xối nước ướt sũng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Hơn mười tên lính Đông Ngô trên chiến thuyền nhẹ đưa mắt nhìn nhau. Chúng cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Hừ...”

Lại một âm cuối của một tiếng rít sắc lạnh vút không bay tới. Tướng Khâm và binh lính Đông Ngô trên chiến thuyền chỉ kịp nghe thấy một tiếng vang rất lớn âm âm bên tai, ngay khi bình tĩnh nhìn lại thì thấy một tên lính trên thuyền đã ngã xuống trong vũng máu. Đáng thương thay đầu của tên lính đó đã bị một hòn đá xanh, bốn góc mài sắc đập nát bấy, thuận thế hòn đá còn đập vỡ bong thuyền của chiến thuyền, phá vỡ một mảng lớn của đáy chiến thuyền.

Nước sông lạnh như băng lập tức tràn vào.

“Mẹ...” Tướng Khâm cúi tiết chữ một câu, hần đang chuẩn bị nhảy xuống sông thì bắt chợt một tên lính sau hần hoảng sợ là rầm lên: “Tướng quân mau nhìn, vật gì kia?”

“Hả?”

Tướng Khâm vội vàng ngẩng đầu nhìn. Sương mù dày đặc lúc trước tràn ngập mặt sông đã tản mát đi, lộ ra một khe hở. Trong khe hở của sương mù đó, những ngọn lửa bốc cháy hừng hực giống như lưu tinh từ trên không trung rơi xuống. Trong sương mù đã tản mát, một chiếc mông trùng chưa đốt lửa đã bị ngọn lửa đó nện trúng. Một tiếng “ầm” rất lớn vang lên, ngọn lửa đó vỡ ra biến thành vô số ngọn lửa nhỏ. Chiếc mông trùng đã được bơi mỡ từ trước lập tức chìm trong lửa từ đầu thuyền tới đuôi thuyền.

Đáng thương thay mười mấy tên binh lính Đông Ngô vẫn chưa kịp chuyển sang chiến thuyền nhẹ đã bị ngọn lửa nuốt gọn.

....
Lữ Mông đột nhiên quay đầu lại, hần khiếp sợ nhìn Chu Du, hần khàn khàn nói: “Đại đô đốc, sương mù đã tản ra”.

Ánh mắt Chu Du vô cùng thê lương, không cần Lữ Mông nhắc nhở hần cũng đã nhìn thấy. Màn sương mù quỷ dị kia xuất hiện nhanh mà biến mất cũng cực nhanh. ông trời tựa như đang muốn trêu đùa liên quân. Ý niệm chắc thắng vừa mới xuất hiện trong lòng Chu Du lập tức đã bị nện một cú trời giáng. Mất đi màn sương mù che chở, ngay cả khi liên quân có chiến thắng thì chỉ e cũng phải trả một cái giá vô cùng đắt.

“Đã không còn quan trọng nữa rồi” Lục Tồn hăng hái nói: “Đội hoả thuyền của Tướng Khâm tướng quân đã đốt lửa, đang tăng tốc nhằm đội thuyền quân lương xông tới. Chỉ còn hơn mười bộ nữa là có thể chạm vào đội thuyền quân Lương. Thắng lợi của quân ta vẫn nằm trong tầm tay”.

Vừa lúc đó, một đội mông trùng từ trong đội thuyền thuỷ quân Tây Lương vọt ra, chúng dùng tốc độ cao nhất hung hăng đập vào đội hoả thuyền của liên quân. Mặc dù ở khoảng cách hơn ba trăm bộ nhưng tựa hồ Chu Du vẫn có thể nghe thấy tiếng ván gỗ vỡ vụn của những chiếc hoả thuyền bị đâm vỡ vụn. Có một số hoả thuyền bị đâm nghiêng thì bắt chợt lại có một đội mông trùng thứ hai sống tới, hung ác đâm vào mạn thuyền của những chiếc hoả thuyền bị nghiêng.

Ngay cả khi có mấy chiếc hoả thuyền tránh được những chiếc mông trùng đâm phải nhưng không đợi cho chúng tiến gần tới đội thuyền lớn của quân Lương, chúng đã bị đầu hạm ở phía sau đội mông trùng của quân Lương chặn lại. Một đội chiến thuyền của liên quân Ngô, Sớ tiến lên với ý đồ dẹp tan đội thuyền mông trùng, đầu hạm hộ vệ cho đội thuyền lớn của quân Lương nhưng vận mệnh bi thảm nhất đã đang đón đợi chúng. Mất đi sự che chở của màn sương mù, mấy trăm máy bắn đá trên chiến thuyền liên hoàn đã phát huy lực sát thương khủng khiếp của mình.

Tiếng xe gió thê lương không ngừng vang lên trong không trung. Những tảng đá đen ngòm ùn ùn kéo tới, những chiến thuyền con của liên quân Ngô, Sớ ngay khi còn cách đội thuyền lớn của quân Lương hai trăm bộ đã bị đập nát vụn. Có mấy chiếc mông trùng đột phá được qua sự phong toả của máy bắn đá trên chiến thuyền liên hoàn. Tuy nhiên chờ đợi chúng lại là mười vạn quân cung thủ trên chiến thuyền liên hoàn cùng bắn hoả tiễn một lần.

“Ôi, không” Gương mặt anh tuấn của Lục Tồn hiện lên sự kinh ngạc, hần gào lên: “Tuyệt đối không thể nào”.

“Chỉ dựa vào mông trùng, đầu hạm sẽ không đủ để chiến thắng. Bong thuyền của chúng căn bản là không thể chống đỡ được máy bắn đá của quân Lương” Lữ Mông vội vàng quay đầu nhìn Chu Du nói: “Đại đô đốc, hãy cho toàn quân xuất kích. Thắng bại chính là ở chỗ này”.

“Ừ” Chu Du gật đầu, hần cao giọng nói: “Truyền lệnh, toàn quân xuất kích”.

....
“Bệ hạ, Bệ hạ”.

Ánh sáng cuối cùng trong đôi mắt Giả Hủ cũng tiêu tan hết. Bàn tay hắn nắm lấy ống tay áo Mã Dục buông lỏng ra. Hơi thở của hắn cũng tiêu tan.

Nhìn sắc mặt thanh thản của Giả Hủ, Mã Dục dường như hoá đá. Hắn ngồi một lúc rất lâu, hai mắt mở trừng trừng. Ngay khi Diên Vi gọi mấy tiếng “Bệ hạ” Mã Dục mới chớp mắt, hắn buồn rầu nói: “Đi ra ngoài. Tất cả các người đi ra ngoài. Trẫm muốn ở lại một mình với Văn Hoà”.

Diên Vi thở dài một tiếng, hắn phát tay với Giả Mục, Mã Chính, Mã Chiến.

Mọi người lần lượt rời khỏi trường. Diên Vi là người lui ra sau cùng. Tiễn tay hắn bỏ màn trường xuống.

Ánh sáng trong trường trở nên âm u. Mã Dục khẽ thở dài một tiếng, hắn ngồi xuống cạnh giường của Giả Hủ, nắm lấy hai bàn tay giá lạnh của Giả Hủ, nói như đang mơ ngủ: “Văn Hoà, nếu như Trẫm không nhớ nhầm. Người và Trẫm gặp nhau mà mùa xuân năm Trung Bình thứ hai. Thời gian trôi đi quá mau, chỉ trong chớp mắt mà đã hai mươi lăm năm rồi. Ai, người và Trẫm đều già rồi...”

Một tảng đá nặng nề đập vào cột buồm ở sau lưng Chu Du, chỉ nghe mấy tiếng ‘răng rắc’ vang lên. Cột buồm bị nện đứt ngang, nửa thân trên của cột buồm đổ xuống, giáng thẳng xuống chỗ Chu Du đang đứng.

“Đại đô đốc cẩn thận”.

Lữ Mông nhanh mắt, chân tay nhanh nhẹn. Hắn vội vàng tiến lên đỡ Chu Du một cái, trong khi đó chính bản thân hắn lại bị cột buồm đập vào người.

Chu Du vội vàng bò dậy, hắn và Lục Tốn cùng đỡ Lữ Mông dậy. Chu Du ân cần hỏi: “Tử Minh, người không sao chứ?”

“Mặt tướng không có...không có việc gì”.

Lữ Mông mới há mồm nói nửa câu, một dòng máu tươi từ trong miệng hắn trào ra.

“Mau...” Chu Du vội vàng quay đầu nhìn đám thân binh đứng sau quát to: “Mau đỡ Lữ Mông tướng quân xuống dưới”.

“Rầm”.

Chu Du vừa mới nói xong, một khối đá to lừng không đập tới, trực tiếp đập ngã Chu Du xuống bong thuyền. Lục Tốn vội vàng quay đầu lại nhìn, hắn chỉ thấy Chu Du đã bị ép chặt xuống bong thuyền trên phi lưu. Trên lưng hắn là một khối đá xanh bốn mặt nặng chừng ba, bốn trăm cân. Góc nhọn của khối đá xanh đã xuyên qua lưng Chu Du, đâm xuyên qua bong thuyền. Máu tươi đỏ thẫm đã nhuộm đỏ chiếc thanh sam của Chu Du.

“Đại đô đốc! Đại đô đốc”.

“Đại đô đốc”.

Lục Tốn và một đám thân binh kinh hoàng chạy tới. Chúng chỉ thấy khoé miệng Chu Du trào máu. Lỗ mũi, khoé mắt và lỗ tai Chu Du máu trào ra nhưng trên mặt hắn vẫn còn đọng lại một nụ cười nhẹ nhàng, vui vẻ. Bản thân là một tướng quân khó tránh khỏi thương vong, bản thân là một người lính, có thể chết trên chiến trường, coi như đó là một vinh hạnh rất lớn.

Lữ Mông giãy giụa bò mấy bước về phía trước. Đột nhiên đầu hắn không còn sức nữa, rũ xuống. Từ lúc đó không còn ngẩng lên được nữa.

“Đại đô đốc, đô đốc Lữ Mông. Hai người hãy yên tâm ra đi. Chỉ cần còn có một tia hy vọng, mặt tướng tiếp tục chỉ huy liên quân chiến đấu” Lục Tốn chậm rãi đứng dậy. Sắc mặt hắn trở nên vô cùng nghiêm nghị. Đột nhiên hắn giơ cao bảo kiếm của Chu Du, ngửa mặt lên trời gào to: “Truyền lệnh toàn quân tiếp tục tấn công. Tuyệt đối không để quân địch có cơ hội nghỉ ngơi. Nhất cổ tác khí đánh bại thủy quân Tây Lương (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm - “Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Phó tướng Trương Bảo vội vàng tiến tới trước mặt Cam Ninh nói to: “Đại đô đốc, thủy quân liên quân Ngô, Sở đang dùng chiến thuật đồng quy ư tận. Hiện tại chiến thuyền hai bên đang đan xen vào nhau. Địch, ta rất khó phân biệt. Rối loạn. Hoàn toàn rối loạn”.

“Đã biết” Ánh mắt Cam Ninh trở nên vô cùng lạnh lẽo, hắc nhãn nói: “Chỉ cần có thể cùng thủy quân Ngô, Sở ngọc đá đều vỡ nát, coi như là chúng ta đã thắng cuộc chiến Xích Bích này. Không có thủy quân phong toả Trường Giang, trăm vạn đại quân của Bệ hạ có thể dễ dàng vượt qua Trường Giang. Sự diệt vong của hai nước Ngô, Sở cũng chỉ trong nay mai. Truyền lệnh toàn quân không được phép rút lui về sau. Cuộc chiến hôm nay không phải địch chết thì là ta chết”.

“Tuân lệnh” Nghe vậy, Trương Bảo hưng phấn vỗ tay, hắc nhãn quát to: “Con mẹ nó, liều mạng với đám nam man Giang Đông. Các huynh đệ, xông lên đánh giết cho lão tử”.

Bất chợt tiếng vỗ ngựa vang lên kinh động, phá tan sự yên tĩnh của trời đêm. Điển Vi, Mã Chỉnh, Mã Chiến đang canh giữ bên ngoài trường vọng vội quay đầu lại nhìn, cả ba chỉ thấy một chiến mã đang phóng tới bên này nhanh như gió cuốn.

“Báo, Ô Lâm cấp báo”.

“Đứng lại”.

Mã Chỉnh khẽ quát to một tiếng, Mã Chiến lập tức bước tới nắm lấy cương ngựa ghì chặt. Chiến mã đang phóng nhanh tới trước bị Mã Chiến dùng hết sức bình sinh cản lại. Tên tiểu giáo quân Lương cười trên lưng chiến mã, theo đà quán tính nhào người lên trước, bàn tay còn lại của Mã Chiến vung lên túm lấy tên tiểu giáo, hắc nhãn tay vút tên tiểu giáo xuống mặt đất.

Tên tiểu giáo giãy giụa bò dậy, hắc nhãn la lên: “Ô Lâm cấp báo”.

Mã Chỉnh cao giọng nói: “Mau nói”.

Tên tiểu giáo giật mình rồi hắc nhãn vội vàng quỳ xuống, cung kính hành lễ, thở hổn hển nói: “Đại đô đốc thủy quân Cam Ninh bẩm báo Hoàng thượng. Cuộc chiến Xích Bích đã kết thúc”.

“A, cuộc chiến Xích Bích đã chấm dứt?” Mã Chỉnh thất thanh hỏi: “Kết quả như thế nào?”

Tên tiểu giáo đang định trả lời thì một giọng nói mệt mỏi truyền ra từ bên trong trường vọng: “Cuộc chiến Xích Bích đã kết thúc rồi sao?”

Tên tiểu giáo vội vàng quỳ dập xuống nói: “Dạ, đúng vậy”.

“Vào đi” Giọng nói đó lại vang lên: “Vào trong trường vọng nói lại tỉ mỉ”.

“Tuân chỉ”.

Tháng mười năm Thái Bình thứ chín, Lương Thái Tổ.

Cuối cùng cuộc chiến Xích Bích với quy mô lớn chưa từng có cũng kết thúc với thất bại thảm hại của thủy quân Tây Lương. Phần lớn bảy vạn thủy quân cùng với mười vạn quân cung thủ Tây Lương lên thuyền trợ chiến đều táng thân dưới đáy sông. Đại đô đốc thủy quân Cam Ninh chỉ huy hơn một trăm chiến thuyền nhẹ chạt vật trốn về đại trại Ô Lâm.

Thế nhưng tuy thủy quân Ngô, Sở thắng lợi nhưng cũng phải trả một cái giá nặng nề hơn nhiều. Đại đô đốc Đông Ngô là Chu Du, Đô đốc thủy quân Lữ Mông. Đô đốc thủy quân nước Sở là Sái Mạo đều chết trận. Tám vạn thủy quân tinh nhuệ cùng với năm vạn quân cung thủ lên thuyền trợ chiến phần lớn chết trận. Trong số gần một vạn chiến thuyền lớn nhỏ cũng tổn thất hơn một nửa. Cuối cùng Lục Tồn chỉ huy hơn tám ngàn tàn binh, sáu mươi chiếc lâu thuyền, hơn ba mươi chiếc mông trùng cùng với hơn năm trăm chiếc chiến thuyền nhẹ quay về đại trại Xích Bích.

Sau cuộc chiến Xích Bích, thực lực thủy quân hai nước Ngô, Sở không còn đủ lực phong toả phòng tuyến Trường Giang. Tối lúc này biên giới nước Sở đã hoàn toàn rộng mở.

Tháng mười một năm Thái Bình thứ chín Lương Thái Tổ, cầu phao được bắc xong.

Cùng tháng Lương Thái Tổ Mã Dục tự mình thống lĩnh sáu mươi vạn đại quân kỵ bộ vượt qua Giang Hạ.

Tháng mười hai, trọng trấn Ba Lăng ở phía bắc của nước Sở thất thủ. Đại tướng quân Trương Liêu chết trận. Ba vạn quân Sở tinh nhuệ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tháng hai năm Thái Bình thứ mười (năm 211) Lương Thái Tổ, Tào Chân dẫn quần thần hoảng sợ chạy trốn về Quế Dương bị Thái tử nước Lương là Mã Chỉnh thống lĩnh khinh kỵ binh đuổi theo và bị vây khốn ở Hành Dương. Tào Chân đem nhốt tất cả tôn nhân, cung phi vào biệt cung và châm lửa đốt. Đến tối quân Sở trong thành Hành Dương bất ngờ làm phản. Gia Cát Lương, Thừa tướng nước Sở, Đại tướng Trương Cáp cùng tất cả văn võ bá quan đều chết trong đám loạn quân. Nước Sở chính thức diệt vong.

Tháng ba, Mã Dục cử Trần Đăng làm Thứ sử Kinh Châu sau đó hấn ban sự hồi kinh.

Tháng giêng năm Thái Bình thứ mười hai (năm 213) Lương Thái Tổ Mã Dục thoái vị. Thái tử Mã Chỉnh kế vị, tôn Mã Dục làm Thái thượng hoàng, cải niên hiệu là Khai Nguyên, sử sách gọi là Lương Văn Đế.

Tháng ba Khai Nguyên nguyên niên (năm đầu) Lương Văn Đế cử Chinh Đông tướng quân Cao Thuận, Chinh Nam tướng quân Từ Hoảng mỗi người thống lĩnh mười vạn đại quân chia binh làm hai đường tấn công Giang Đông.

Tháng sáu, Từ Hoảng công phá Sài Tang. Đại tướng nước Ngô là Thái Sử Từ chết trận.

Tháng chín, Cao Thuận đánh chiếm Kiến Nghiệp. Tôn Quyền đầu hàng, nước Ngô diệt vong, thiên hạ thống nhất.

Từ năm Khai Nguyên nguyên niên tới năm Khai Nguyên thứ bốn mươi sáu, Lương Văn Đế Mã Chỉnh tại vị bốn mươi sáu năm, áp dụng chính sách dưỡng dân, cổ vũ canh nông, khích lệ công thương, đồng thời miễn giảm sưu thuế, tinh giản cơ cấu quan lại, giảm bớt chi tiêu ngân khố quốc gia. Dưới sự trị vì dốc sức vì nước của Lương Văn Đế, đế quốc Đại Lương đã xây dựng đất nước từ cảnh tượng thê lương chiến tranh nhiều năm, dần dần trở nên hưng thịnh. Sử sách gọi là thời Khai Nguyên thịnh trị.

Năm Khai Nguyên thứ bốn mươi sau Lương Văn Đế Mã Chỉnh băng hà, Hoàng thái tôn Mã Thác kế vị, cải niên hiệu là Dương Vũ, sử sách gọi là Lương Vũ Đế.

Sau khi Lương Vũ Đế kế vị thì bắt đầu thay đổi chính sách bãi binh cùng với dưỡng dân của Lương Văn Đế. Đế quốc Đại Lương bắt đầu chính sách xâm lược các vùng chung quanh với mức độ chưa từng có. Từ năm Dương Vũ nguyên niên tới năm Dương Vũ ba mươi bảy, trong thời kỳ tại vị ba mươi bảy năm của Lương Vũ Đế, đế quốc Đại Lương tiến hành ba mươi bảy cuộc chiến tranh cướp bóc đầm máu các vùng đất xung quanh. Trước sau cướp đoạt hơn một triệu nô lệ, tàn sát hơn hai ngàn chín trăm linh bảy các bộ tộc lớn nhỏ.

Năm Dương Vũ thứ chín, Dương Vũ thứ mười ba cùng Dương Vũ thứ hai mươi sáu, ba lần Lương Vũ Đế ngự giá tây chinh, ba lần thống lĩnh thiết kỵ Mạc Bắc tấn công vào cường quốc phương tây Parthia. Trong đó có hai lần công chiếm thủ đô của Parthia là thành Spin. Hai sủng phi cùng toàn bộ bảy công chúa của quốc vương Parthia trở thành nô lệ của Lương Vũ Đế. Năm Dương Vũ thứ ba mươi bảy, Lương Vũ Đế mắc bệnh nặng qua đời trên đường tây chinh đánh La Mã

Sau khi Lương Vũ Đế qua đời, ba vạn hộ Mạc Bắc khởi binh làm phản, đế quốc Đại Lương lâm vào cảnh phân chia trong một khoảng thời gian ngắn.

Nhưng người kế vị Lương Minh Đế Mã Ý lại chính là nhà chính trị, quân sự kiệt xuất nhất từ sau thời Lương Thái Tổ Mã Dục. Gần như không tới ba năm, Lương Minh Đế đã khôi phục lại quyền thống trị thảo nguyên Mạc Bắc, duy trì sự thống nhất của đế quốc Đại Lương.

Từ đó về sau đế quốc Đại Lương kéo dài hơn tám trăm năm, trải qua ba mươi sáu vị Hoàng đế rồi bị thay thế bởi nhà Đại Đường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-tai-tam-quoc-lam-quan-phiet>